Đồ Nhi Chớ Hoảng Đã Có Vi Sư

Thán Khí Vô Thanh

ĐỒ NHI CHỚ HOẢNG SỢ, VI SƯ Ở ĐÂY!

Tác giả: Thán Khí Vô Thanh

Thể loại: Tiếp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

[Dịch] Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!!

Mục lục

Chương 1: Đồ nhi tạm dừng bước
Chương 2: Kiếm chiêu vi sư truyền dạy ngươi có thể mở cổng trời!
Chương 3: Có vi sư, xem ai dám ép được ngươi!
Chương 4: Vi sư đã từng hại ngươi chưa?
Chương 5: Trú Nhan đan
Chương 6: Đan này gia sư đã phải trải trăm cay nghìn đắng mới có được
Chương 7: Chấp Pháp đường tới
Chương 8: Đồ đệ của Thẩm An Tại ta, đã tranh thì phải giành đệ nhất!
Chương 9: Ai nói với ngươi vi sư không biết luyện đan?
Chương 10: Ai dẫn động đại thế thiên địa?
Chương 11: Sư phụ, thứ này thật sự là đan dược sao?
Chương 12: Đồ nhi ngươi ị đùn?
Chương 13: Mượn tiền
Chương 14: Lăng sư điệt à, ngươi có tiền không?
Chương 15: Đồ nhi, vi sư thấy ngươi có phong thái Kiếm tiên
Chương 16: Đồ nhi, hiểu chưa?
Chương 17: Thành công, sư phụ, ta thành công rồi!
Chương 18: Kẻ này thật sự có tư chất thành Kiếm tiên!
Chương 19: Thẩm mỗ lại luyện một viên
Chương 20: Sư phụ ta không phải là luyện dược sư phụ bình thường.
Chương 21: Thẩm An Tại là ai, rất lợi hại sao?
Chương 22: Ngày thi đấu đã đến
Chương 23: Cược không?
Chương 24: Không phải vi sư nói là ra tay nhẹ thôi sao?
Chương 25: Phù sư nhị phẩm nhưng, mạnh
Chương 26: Ta đọc ngược tên Lý Nham!
Chương 27: Một kiếm giải quyết.
Chương 28: Cấu kết Ma giáo?
Chương 29: Nhặt không được sao
Chương 30: Nhưng hắn, ta nhất định phải đánh
Chương 31: Mộ Dung Thiên giao đấu Vu Chính Nguyên

Chương 32: Sư phụ còn truyền một kiếm, mời ngài thử!
Chương 33: Người thắng, Mộ Dung Thiên!
Chương 34: Cuối cùng sư phụ cũng sắp ra tay!
Chương 35: Năm kiếm
Chương 36: Đồ nhi, ngươi cầm bao tải đi Linh Dược đường
Chương 37: Vương gia đến ăn chực hay là tìm sư phụ ta có việc?
Chương 38: Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa lại tiếp nhận một cục diện rối rắm!
Chương 39: Trở thành sư muội của ta
Chương 40: Ta đã lấp hố
Chương 41: Cuối cùng cũng có thể giúp được sư phụ!
Chương 42: Thẩm An Tại, hắn sẽ không cự tuyệt đâu ha?
Chương 43: Từ chối
Chương 44: Thuần Nguyên sơn, Thượng Quan gia
Chương 45: Quận chúa ở lại trông coi dược điền
Chương 46: Mộ Dung gia gặp nguy
Chương 47: Mộ Dung Thiên sắp bị phế?
Chương 48: Uy năng của Lục Mạch thần kiếm
Chương 49: Nhanh lên, cứ làm theo lời ta
Chương 50: Thẩm trưởng lão tha mạng!
Chương 51: Là nơi ngươi bắt đầu trở thành Kiêm tiên đứng đầu Đại An
Chương 52: Hai thầy trò ta đi bắt tặc đổi thưởng nào
Chương 53: Chưởng môn tới hỏi tội?
Chương 54: Ngươi cũng đâu muốn để người khác biết đâu
Chương 55: Đại đồ đệ chưa từng trải sự đời
Chương 56: Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu
Chương 57: Lần đầu gặp Tần gia
Chương 58: Ngươi rồng lớn như vậy để làm gì
Chương 59: Tần lão gia tử xuất thủ
Chương 60: Bởi vì, đã có vi sư!
Chương 61: Vì, sư phụ của hắn, là ta
Chương 62: Thương Ngô cảnh, Thương Ngô tâm
Chương 63: Linh khí kéo dài được bao lâu, hắn có thể kiên trì được bấy lâu
Chương 64: Đan được tứ phẩm luyện theo cân?
Chương 65: Mộ Dung Thiên điên cuồng
Chương 66: Sư phụ, ta đột phá rồi!

Chương 67: ký chủ đừng khóc, hệ thống hiểu được ngươi.
Chương 68: Trở về Thanh Vân phong
Chương 69: Sư phụ, tên trộm kia vẫn còn nguyên tắc
Chương 70: Hắn đến trộm thuốc, vậy ngươi đến làm gì?
Chương 71: Ăn một quyền của bổn tọa…
Chương 72: Từ đường chủ, thanh danh quan trọng lắm!
Chương 73: Phải làm lại một đại trận hộ phong mới được
Chương 74: Ngang với đại địa chi lực
Chương 75: Lăng sư điệt, hay là đi Diễn Võ đường với ta ăn thêm chút gì không?
Chương 76: Thực lực của Lăng Phi Sương
Chương 77: Rèn luyện ở Thương Ngô cảnh
Chương 78: Vậy lại làm phiền Lăng sư điệt rồi
Chương 79: Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng?
Chương 80: Tung tin đồn nhảm cũng cần chứng cứ sao?
Chương 81: Vậy ai làm cơm?
Chương 82: Lén lén lút lút xem ra không phải người tốt lành gì!
Chương 83: Thật sự rất thơm
Chương 84: Xuất hiện nhiệm vụ giai đoạn
Chương 85: Ngũ đại chuẩn tắc
Chương 86: Hoàn thành Thanh Vân trận
Chương 87: Sắp lên đường
Chương 88: Cấm Không đại trận thì sao?
Chương 89: Chưởng ý Phi Hoa Lạc Diệp
Chương 90: Ngộ kiếm ý
Chương 91: Hai ta chém giết loạn
Chương 92: Sơn Hà phù
Chương 93: Thương Ngô cảnh mở ra
Chương 94: Không gian biến dị
Chương 95: Sư phụ có nói, phải dập đầu xong mới được đi!
Chương 96: Một kiếm rơi đầu
Chương 97: Nơi hạ lạc của Mộ Dung Thiên
Chương 98: Mọi người không phải đều là Quy Nguyên cảnh sao?
Chương 99: Chớ hoảng hốt, bọn họ bay không nhanh bằng ngựa của ta!
Chương 100: Phong phù
Chương 101: Chỉ pháp giáng xuống từ trên trời
Chương 102: Sao ngươi lại mắng người ta?!

Chương 103: Vậy được thôi, ngươi đừng siết cổ ta.
Chương 104: Bản tôn không tin
Chương 105: Sư phụ ngươi có từng mắng ngươi ngốc chưa?
Chương 106: Trước hành cung Thương Ngộ
Chương 107: Ai dám làm tổn thương đệ tử Linh Phù sơn ta!
Chương 108: Một ngón tay không nghiền chết, vậy thì nghiền trên trăm ngón tay!
Chương 109: Là ai có đại chiêu của người tốt như vậy?
Chương 110: Hành cung mở ra
Chương 111: Chạy tới giúp vi sư đào bảo bối!
Chương 112: Vu oan, dốc hết cả thẻ bài vốn liếng
Chương 113: Ma giáo động thủ
Chương 114: Đồ hệ thống sản xuất, tất nhiên là tinh phẩm!
Chương 115: Rốt cuộc là ai am hiểu phù trận chi đạo hơn?
Chương 116: Đoạt xá?
Chương 117: Thật càn rỡ!
Chương 118: Ta không tin, lần trước ngươi cũng nói như vậy
Chương 119: Trảm Tiên phi đao
Chương 120: Quay về tông môn
Chương 121: Bách Lý Nhất Kiếm chấn kinh
Chương 122: Tiền bối, ngài đang làm gì vậy?
Chương 123: Trông thấy một mẫu đất kia không?
Chương 124: Con tước nhỏ cũng run rẩy theo tiếng cười
Chương 125: Ước hẹn ba năm đến gần
Chương 126: Ta đã nói ta che mắt lại rồi
Chương 127: Đừng nhúc nhích, có côn trùng!
Chương 128: Thì ra sư phụ cũng muốn làm cóc ghẻ ăn thịt thiên nga?
Chương 129: Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên đến đây theo hẹn!
Chương 130: Chiến đấu bắt đầu
Chương 131: Tuyệt đối không phải phế vật trong miệng các ngươi!
Chương 132: Vạn kiếm đằng không!
Chương 133: Đồ nhi chớ hoảng
Chương 134: Đúng là kẻ điên!
Chương 135: Mời bảo bối xoay người
Chương 136: Ngờ vực của Từ Uyên
Chương 137: Kết toán phần thưởng
Chương 138: Ngươi không làm sai chuyện gì, nhận sai làm

chi?
Chương 139: Rút thưởng!
Chương 140: Chỉ cần sư huynh không chết, ai dám khi dễ ngươi, sư huynh sẽ thay ngươi đánh chết hắn!
Chương 141: Thiết đường rèn sắt
Chương 142: Danh tiếng Phong chủ Thanh Vân phong
Chương 143: Sư phụ, ngài lại khoác lác
Chương 144: Đã nói có tặng hay không cũng không quan trọng mà?
Chương 145: Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì
Chương 146: Nếu là ngươi…
Chương 147: Huyền Ngọc Tử về núi
Chương 148: Chính Nguyên à, gần đây ngươi cũng mệt mỏi rồi
Chương 149: Thiên Nhạc
Chương 150: Được, ta sẽ dạy cho ngươi
Chương 151: Có phải mắt của bản đường chủ rất to không?
Chương 152: Trịnh mỗ ta một thân khí khái…
Chương 153: Cơm chiều đã đến
Chương 154: Tuyệt đối không thể nào phát hiện ra ta và ngươi ẩn núp đã nhiều năm.
Chương 155: Nghe lời, thành thật đừng nhúc nhích.
Chương 156: Rắn này các ngươi lấy không?
Chương 157: Vấn Tâm chưởng
Chương 158: Thành trường phái riêng
Chương 159: Thanh Tuyết thành, bí pháp hoá yêu
Chương 160: Biến cố ở Chấp Pháp đường
Chương 161: Trời chảy sông sao, lưỡng xứ nhàn sầu
Chương 162: Có thất vọng không?
Chương 163: Xuống núi luyện khí…
Chương 164: Thiên Thanh kiếm
Chương 165: Nghi thức nhận đồ đệ
Chương 166: Vị đồ đệ thứ hai
Chương 167: Giải độc
Chương 168: Chương 168
Chương 169: Sao da mặt ngươi còn dày hơn cả ta thế?
Chương 170: Thính Phong tam đạo, Phù Giáp
Chương 171: Sắp đến cuối năm
Chương 172: Đèn hoa, pháo hoa và hoa
Chương 173: Dị biến trong thành

Chương 174: Đàn côn trùng như thủy triều
Chương 175: Nguy cơ vô phùng
Chương 176: Nhất kiếm đông lai
Chương 177: Phản đồ?
Chương 178: Ăn kẹo đi
Chương 179: Ăn cháo đá bát
Chương 180: Chớ hoảng
Chương 181: Đã không còn tiếng động gì
Chương 182: Giết người
Chương 183: Diệt môn
Chương 184: Ai nói ta đã dỗ hắn?
Chương 185: Không cần phải hâm mộ đồ đệ của người khác nữa
Chương 186: Khúc mắc trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết
Chương 187: Lang uyên
Chương 188: Tử chiến không lùi!
Chương 189: Để cho ta thử một lần xem sao.
Chương 190: Thủ đoạn
Chương 191: Vạn Độc tâm kinh
Chương 192: Thể chất của Mộ Dung Thiên đã biến hóa
Chương 193: Không tin
Chương 194: Tỉ võ bốn châu
Chương 195: Thi châm
Chương 196: Ngươi có thể làm được sao?
Chương 197: Vu Chính Nguyên rời khỏi
Chương 198: Ngày giảng đạo
Chương 199: Chuẩn bị đi đến Trung châu
Chương 200: Năm tộc Linh cảnh
Chương 201: Thổ dân xuất hiện
Chương 202: Ai bảo ta là sư phụ của hắn chứ
Chương 203: Phản đồ Bách Lý Nhất Kiếm?
Chương 204: Xích Ly và Ngọc Phong
Chương 205: Nhất Kiếm Đông Lai tái hiện
Chương 206: Linh khí Thiên giai
Chương 207: Gần đủ
Chương 208: Bách Lý kiếm đạo
Chương 209: Xích Ly chết
Chương 210: Chuẩn bị tiến về Linh cảnh
Chương 211: Các nàng có biết nhạc lí không
Chương 212: Đối chất

Chương 213: Ở lại Phượng Hoàng tộc
Chương 214: Thẩm mỗ bất tài
Chương 215: Vi sư có chuyện tốt tìm ngươi
Chương 216: Luận bàn dược đạo
Chương 217: Chỉ thông một hai thôi
Chương 218: Sư phụ của Bách Lý Nhất Kiếm
Chương 219: Bắt đầu luyện đan
Chương 220: Điểm Thương kiếm tiên
Chương 221: Năm nơi cấm địa
Chương 222: Thiên Kiêu bảng
Chương 223: Tề Thiên trở về
Chương 224: Rất thuận tiện!
Chương 225: Hội nghị mười tộc
Chương 226: Danh ngạch Thăng Long trì
Chương 227: Có dám đánh cược với vi sư không?
Chương 228: Phong phù dưới mảnh trăng tàn, cửu tử nhất sinh
Chương 229: Sơn Hà Thiên Kiếm phù
Chương 230: Thuộc tính tự do thứ hai
Chương 231: Đan thành
Chương 232: Khai chiến
Chương 233: Kiếm đạo thần thông, Long huynh đã nhường
Chương 234: Đạo lí đối nhân xử thế
Chương 235: Thăng Long trì
Chương 236: Thanh danh truyền xa
Chương 237: Hoang Vu chi lực lại xuất hiện
Chương 238: Khí tức của Thần Hoàng thụ
Chương 239: Đạo bất đồng bất tương vi mưu
Chương 240: Kế tiếp, đến phiên Thẩm mỗ
Chương 241: Kẹt trong Hoang Vu
Chương 242: Thập tử vô sinh?
Chương 243: Đạo thể thành!
Chương 244: Đứng lại, lui ra
Chương 245: Tàng cây đỏ lửa ủ nụ sen xanh
Chương 246: Thần tính nhập thể, hoá Thần Hoàng tâm
Chương 247: Biến cố ở Bắc Minh triều
Chương 248: Thôn dã bị quái vật nhiều mắt tấn công
Chương 249: Bức ép trùng đã thành thục
Chương 250: Hai chọn một
Chương 251: Tàn nhẫn
Chương 252: Chớ hoảng, đã có sư tỷ

Chương 253: Người làm sư phụ
Chương 254: Muốn cứu một người
Chương 255: Nhóm thiên kiêu chết yểu
Chương 256: Đã từng đệ nhất Thiên Kiêu bảng?
Chương 257: Không có gì làm thì nhai hai viên
Chương 258: Hai mặt
Chương 259: Độc công
Chương 260: Ai tu luyện?
Chương 261: Tất cả đều chết
Chương 262: Ngươi thực sự tin ta nhìn không ra?
Chương 263: Thiên Tuyết tông nuôi ong tay áo
Chương 264: Chỗ ẩn nấp
Chương 265: Tổ trùng
Chương 266: Đến Ngự Uyên hạp
Chương 267: Tổ trùng và kén trùng
Chương 268: Chênh lệch
Chương 269: Hề
Chương 270: Nam Quyết điện sứ
Chương 271: Thanh Thủy quận chúa ngươi giết chết hôm đó, hôm nay sẽ giết chết ngươi
Chương 272: Có việc hắn sẽ gọi ta
Chương 273: Sư phụ!!
Chương 274: Chuyện kế tiếp, cứ giao cho vi sư
Chương 275: Thần Nông dược quyển, y độc song tu
Chương 276: Niết Bàn tâm kiếp
Chương 277: Thật thật giả giả, tâm kiếp khó khăn
Chương 278: Về nhà
Chương 279: Kết minh kháng Bình Thiên
Chương 280: Kiểm nghiệm thành quả tu hành
Chương 281: Vào Thần Phù tháp
Chương 282: Yêu nghiệt các vực
Chương 283: Chào từ biệt
Chương 284: Thiên phú dược đạo hết thuốc chữa
Chương 285: Trở về Linh Phù sơn
Chương 286: Ngăn không được, thật sự ngăn không được
Chương 287: Ta đánh ban ngày, hắn đánh ban đêm
Chương 288: Có cần ta bắt bệnh cho ngươi không?
Chương 289: Tất cả đều là rác rưởi
Chương 290: Toàn bộ người của Linh Phù sơn đều có chút kỳ quái

Chương 291: Đao gỗ
Chương 292: Kế hoạch luyện yêu
Chương 293: Nam Quyết điện
Chương 294: Lý Trường Sinh Ngũ Hành đạo thể
Chương 295: Bồi thường
Chương 296: Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh
Chương 297: Dốc mọi thủ đoạn
Chương 298: Lý Trường Sinh của bình Thiên triều, mong lại được đánh với ngươi một trận
Chương 299: Rời khỏi Nam Quyết điện
Chương 300: Lần sau nhất định
Chương 301: Nguyên Thần Hoá Thân phù
Chương 302: Ngọc giản Lăng Phi Sương đưa
Chương 303: Linh khí bản nguyên
Chương 304: Sát phạt dùng để thủ hộ
Chương 305: Thân thế của Thiên Nhạc
Chương 306: Luyện Tiên thuật
Chương 307: Cửu Chuyển Tàng Long biến
Chương 308: Bôn Lôi thập tam kiếm
Chương 309: Tán khí chi pháp
Chương 310: Xin tiền bối nhường đường
Chương 311: Sư phụ, vô cùng xin lỗi
Chương 312: Ta không biết nhưng ta sẽ không ngăn cản
Chương 313: Đại điển thu đồ của Linh Phù sơn
Chương 314: Ác đồ xảo trá Lâm Tiểu Cát
Chương 315: Ngươi còn chưa đủ qua loa sao?
Chương 316
Chương 317: Hoạ quyển của Thân Đồ
Chương 318: Ý nghĩa của sống và chết
Chương 319: Ngươi không đáng chết vào ngày sư phụ ngươi chết đi
Chương 320: Nhất định phải đi lên, tiến lên!
Chương 321: Tử cục?
Chương 322: Thân thế của Lâm Tiểu Cát?
Chương 323: Kiếm thành
Chương 324: Đừng trách vi sư không nhắc nhở ngươi
Chương 325: Chuẩn tắc thứ tư
Chương 326: Thật đáng tiếc
Chương 327: Nến tắt
Chương 328: Thần Phù

Chương 329: Thần phù hình người
Chương 330: Tiến về Bắc Đạo vực
Chương 331: Mới Lục phẩm
Chương 332: Xích Lưu Ly cùng Nguyệt Vô Khuyết
Chương 333: Hai nữ tranh đấu
Chương 334: Phiền phức
Chương 335: Sư phụ là Thẩm An Tại
Chương 336: Khai mạc đại hội
Chương 337: Nhìn như tên… Thiên Nhạc?
Chương 338: Thiếu niên không ai biết
Chương 339: Thần Chung Mộ Cổ
Chương 340: Trọng kiếm không mũi
Chương 341: Ở chỗ này không được
Chương 342: Công bố thân phận
Chương 343: Tô gia cho mời
Chương 344: Cũng nên cho một lí do
Chương 345: Vòng tay dị vật
Chương 346: Thiên Cương xuất hiện
Chương 347: Năm đó nghe đồn
Chương 348: Người tinh thông uẩn linh luyện khôi
Chương 349: Dị tượng nước và lửa
Chương 350: Càn Khôn hóa vật…
Chương 351: Khôi lỗi hình thành
Chương 352: Thiếu niên thiên tài của giới luyện khí
Chương 353: Thuỷ tinh lưu ảnh
Chương 354: Thậy tàn
Chương 355: Biến bổn biển thành nhà
Chương 356: Lòng này không lớn
Chương 357: Người áo đen
Chương 358: Lão tử tên là Long Cửu Cực
Chương 359: Hoang Vu chi lực lại xuất hiện
Chương 360: Thiên kiêu một thời
Chương 361: Áo trắng cưỡi ngựa
Chương 362: Vẫn lạc
Chương 363: Nhục thể đến cuối chỉ là hư ảo
Chương 364: Kỳ hạn bốn năm
Chương 365: Nhận Khôi
Chương 366: Nghe theo sư phụ
Chương 367: Sư phụ ngươi vô địch thiên hạ…
Chương 368: Luyện Tiên cảnh

Chương 369: Sư phụ từng nói ngươi không thích hợp nói láo?
Chương 370: Kế hoạch thất bại hay là thu phục lòng người?
Chương 371: Nghi ngờ vô căn cứ
Chương 372: Một bữa cơm
Chương 373: Tâm ma có biến
Chương 374: Là tiểu tử bướng bỉnh độc nhất vô nhị
Chương 375: Chuyện năm năm nào lại như mới hôm qua
Chương 376: Lần này đi núi cao nước xa
Chương 377: Mưa gió nổi lên
Chương 378: Tiêu Thiên Sách lại xuất hiện
Chương 379: Đông Phương Thanh Mộc
Chương 380: Kiếm tiên khắp nơi tề tựu
Chương 381: Khí vận?
Chương 382: Nhìn Thẩm mỗ làm gì, nhìn ta uống trà à
Chương 383: Tuyệt đỉnh đương thời
Chương 384: Vô vị không tranh
Chương 385: Độc chiếm bốn tháp
Chương 386: Ta biết, chỉ là không chỉ biết một
Chương 387: Kiếm thuật cường đại
Chương 388: Đệ tử của Kỳ Thánh
Chương 389: Lục Hợp Bát Hoang, tung hoành chi cục
Chương 390: Trời không thể trái, ta lại muốn làm trái
Chương 391: Lục Hợp Bát Hoang
Chương 392: Ở ngoài tung hoành, phía trên hắc ám
Chương 393: Thật có đã thắng thiên mệnh hay không?
Chương 394: Thầy nào trò nấy
Chương 395: Đông Tuyết Xuân Dương
Chương 396: Đám mây độc giữa trời
Chương 397: Hai mặt trời cùng lên, trăng sáng cũng không tàn
Chương 398: Mượn kiếm dùng một lát
Chương 399: Bàn Thạch đối chiến Đông Phương Thanh Mộc
Chương 400: Kiếm đạo của Đông Phương Thanh Mộc
Chương 401: Phong Đạo quyết hoàn chỉnh
Chương 402: Sơn Hà kim thân
Chương 403: Có chết cũng chiến
Chương 404: Niềm kiêu ngạo của Lý Trường Sinh
Chương 405: Không chỉ có một người
Chương 406: Lại xuất hiện Sơn Hà Thiên Kiếm phù
Chương 407: Sáu phù cửu phẩm, Lưu Phong Hồi Tuyết
Chương 408: Áo đen đơn độc vác kiếm

Chương 409: Cái này rất lợi hại phải không
Chương 410: Mộ Dung Thiên giao đấu Thác Bạt Phá Nhạc
Chương 411: Tin hay không
Chương 412: Ngươi, là cái thá gì?
Chương 413: Không cần quay đầu
Chương 414: Tốc chiến tốc thắng?
Chương 415: Ta ngại phiền phức
Chương 416: Tam Hoa chi Ngọc, một kiếm vô cực
Chương 417: Hai kiếm chi tranh
Chương 418: Hình độc ảnh đơn
Chương 419: Kiếm tiên đệ nhất Đại An
Chương 420: Trận chiến cuối cùng
Chương 421: Chiến đấu chân chính, hiện tại mới bắt đầu
Chương 422: Cửu Chuyển Tàng Long
Chương 423: Điên cuồng, cực đoan
Chương 424: Thanh Khải Long Ngâm, tuyên cổ vô song
Chương 425: Đệ nhất bốn vực
Chương 426: Ta giúp ngươi
Chương 427: Bắc Hải, diệt sát
Chương 428: Bí ẩn năm đó
Chương 429: Năm người giáng lâm theo cấm địa
Chương 430: Về Nam Quyết vực
Chương 431: Sinh Tử chi phù, hồn chi tơ
Chương 432: Sảng linh có thiếu
Chương 433: Ta không nhớ rõ
Chương 434: Bái sư Bất Ngữ
Chương 435: Phong chủ, Phù Dung hiên đến yêu cầu kết sổ
Chương 436: Đêm trước cơn bão
Chương 437: Ăn cơm
Chương 438: Người ngốc có phúc của người ngốc
Chương 439: Khách khứa tám phương
Chương 440: Kỳ thánh Tuân Thiện
Chương 441: Yến hội kết thúc
Chương 442: Hung thần Bắc Hải, chuyên đồ ác nhân
Chương 443: Thiên Đạo bi không trọn vẹn
Chương 444: Giam cầm
Chương 445: Sư đồ từ biệt
Chương 446: Nửa đêm gõ cửa
Chương 447: Hạng giá áo túi cơm
Chương 448: Tới chậm một bước

Chương 449: Mộ Dung gia bị diệt
Chương 450: Biến cố ở biên quan
Chương 451: Tình huống nguy cấp
Chương 452: Thần Nông bí thuật, xuân tằm hóa kén
Chương 453: Loại đạo ý thứ tám
Chương 454: Hai chữ huyết tẩy, không phải nói đùa
Chương 455: Đại thế sắp đổi
Chương 456: Diệt Thác Bạt
Chương 457: Nam Quyết có biến
Chương 458: Thiên địa đang nhìn
Chương 459: Tự phong tu vi
Chương 460: Trường Sinh trường sinh, Vô Bệnh trường sinh
Chương 461: Phế nhân
Chương 462: Lại để Thẩm thử một lần
Chương 463: Chiến nửa bước Chân Tổ
Chương 464: Ngươi chống đỡ được sao
Chương 465: Chỉ là Đoán Thể
Chương 466: Khiêu chiến linh khí
Chương 467: Luyện đao thế
Chương 468: Đúng vậy, sư phụ vô địch thiên hạ
Chương 469: Muốn mời Thẩm phong chủ hy sinh vì đạo
Chương 470: Xuyên Vân Thoa, vỡ!
Chương 471: Đại Phá Toái Thuật
Chương 472: Đệ tử xin xoa bóp vai cho sư phụ
Chương 473: Cứu đại nhân
Chương 474: Nhà họ Chu, cũng không cần tồn tại nữa
Chương 475: Huyết Thôn Thiên Luyện
Chương 476: Ma đao
Chương 477: Thứ vi sư có thể làm cho ngươi không nhiều
Chương 478: Củi đốn ở Thiên Lạc hồ
Chương 479: Trăng đen sông lạnh, đêm mưa mang đao
Chương 480: Mưa rơi, đao quang
Chương 481: Bên hồ Thiên Lạc, chữ máu Bắc Hải
Chương 482: Giết chóc để bảo vệ
Chương 483: Đã sớm nên chê sư phụ lải nhải rồi
Chương 484: Ta đi mua quả quýt
Chương 485: Thiên địa chứng giám, pháp ẩn hư không
Chương 486: Quái thú hình người?
Chương 487: Yêu khí khôi lỗi
Chương 488: Yêu nhân khắp nơi

Chương 489: Người không nên tồn tại
Chương 490: Nghi ngờ
Chương 491: Ngày tháng bình lặng hay rầm rộ
Chương 492: Sống thấu đáo
Chương 493: Tin đồn kia
Chương 494: Bí mật trên người Lâm Tiểu Cát
Chương 495: Mười năm thật dài
Chương 496: Ăn quýt không?
Chương 497: Một câu trả lời thuộc về chính mình
Chương 498: Hạo Nhiên Thừa Thiên, Huyết Thôn ma đao
Chương 499: Mong chư quân tĩnh tọa mà xem!
Chương 500: Đạo pháp và luyện khí
Chương 501: Các ngươi mới là ma!
Chương 502: Cảm thông sâu sắc
Chương 503: Giám sát mười năm
Chương 504: Thẩm mỗ muốn ngươi tự sát tại đây
Chương 505: Chưởng môn là lão lục
Chương 506: Trên cả Chân Tổ
Chương 507: Bọn họ càng nên lo lắng cho sư huynh của ta
Chương 508: Bắt đầu khiêu chiến
Chương 509: Dùng thân tế đạo
Chương 510: Khí linh Vô Khuyết
Chương 511: Yêu nhân trong ngục tối
Chương 512: Sự việc bại lộ
Chương 513: Hai vị Chân Tổ
Chương 514: Muốn đổ tội
Chương 515: Bây giờ mới biết nên nghe lời vi sư hơn rồi sao?
Chương 516: Tương lai ra sao, cứ đi rồi sẽ biết
Chương 517: Vạn vật đều tốt
Chương 518: Mời Thẩm phong chủ xuất sơn
Chương 519: Xanh biếc an nhiên, mây trôi thường tại
Chương 520: Vô tâm tranh biện
Chương 521: Đợi hắn trở về, phải bắt hắn hát thêm vài câu nữa mới được
Chương 522: Vật mà phong chủ để lại
Chương 523: Đệ tử không đợi nữa
Chương 524: Đại loạn sắp đến
Chương 525: Sư phụ, đệ tử trở về rồi!
Chương 526: Còn ta
Chương 527: Đồ ngốc, về rồi sao?

Chương 528: Ta tiễn các ngươi một đoạn đường
Chương 529: có mỗi tiếng gió
Chương 530: Giết ngươi không thể nguôi hận
Chương 531: Càng ngày càng giống sư phụ hắn rồi
Chương 532: Tượng đá Đoạn Đầu sơn
Chương 533: Ta mới là đại sư huynh
Chương 534: Các vị lão tổ
Chương 535: Chỉ có ta, Mộ Dung Thiên!
Chương 536: Mơ hồ nhớ lại năm ấy ở Thanh Vân
Chương 537: Bọn họ có tha cho sư phụ ta không?
Chương 538: Tai họa máu
Chương 539: Trăm bộ xương trước cửa Thanh Vân môn
Chương 540: Vạn Vật họa
Chương 541: Tự do
Chương 542: Không gian vỡ vụn, luân hồi
Chương 543: Chưa từng rời đi
Chương 544: Tai họa ập đến
Chương 545: Mưa gió sắp đến
Chương 546: Dưới gió tuyết
Chương 547: Vạn người đến đánh!
Chương 548: Loạn chiến
Chương 549: Đến đúng lúc
Chương 550: Cùng nhau đến cứu viện
Chương 551: Giúp ngươi lên trời chém Chân Tổ
Chương 552: Buông tay đi
Chương 553: Sơn Hà Thiên Kiếm, uy thế tái hiện
Chương 554: Nửa khắc cuối cùng
Chương 555: Chỉ một kiếm, vạn tặc cúi đầu
Chương 556: Đan dược trên Thanh Vân phong đều được đựng trong vò
Chương 557: Tượng điêu vỡ nát?
Chương 558: Lão tổ Thiên gia xuất hiện
Chương 559: Lão tổ Thiên gia chết
Chương 560: Lâm Tiểu Cát và Thiên Nhạc mất tích
Chương 561: Kim Long
Chương 562: Thi Ma lão nhân
Chương 563: Dùng hổ diệt sói
Chương 564: Ba lão tổ tụ họp
Chương 565: Thiên địa sụp đổ
Chương 566: Hiến tế đao

Chương 567: Thất bại
Chương 568: Thiên Đạo vỡ tan, Vệ Hống giáng thế
Chương 569: Trận chiến kinh thiên động địa
Chương 570: Cái gọi là thiên kiêu
Chương 571: Thiên Huyền sắp diệt vong
Chương 572: Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!
Chương 573: Lần này các ngươi tin rồi chứ?
Chương 574: Thiên Huyền bình phàm
Chương 575: Tuyết rơi dày đặc, lại đến năm mới
Chương 576: Huyết mạch Kiếm tiên?
Chương 577: Thẩm sự tổ
Chương 578: Nhìn cho rõ
Chương 579: Giả vờ?
Chương 580: Trận pháp quen thuộc
Chương 581: Thanh Vân đại trận, khởi! (1)
Chương 582: Thanh Vân đại trận, khởi! (2)
Chương 583: Thanh Vân đại trận, khởi! (3)
Chương 584: Đệ tử?
Chương 585: Chín đại tinh vực
Chương 586: Huyết Tế chi Lộ
Chương 587: Thiên Sinh thủy của Thần Thước sơn
Chương 588: Hai lựa chọn
Chương 589: âm Luật đạo
Chương 590: Hôn nhân
Chương 591: Tên người quen
Chương 592: Nhất Kiếm Đông Lai
Chương 593: Ngươi trả tiền trước
Chương 594: Ảo cảnh âm luật
Chương 595: Tiệc cưới của Ngân Lang tộc
Chương 596: Các thế lực đến
Chương 597: Vãn bối họ kép Mộ Dung
Chương 598: Nhường hay không nhường
Chương 599: Độc Y thánh tôn
Chương 600: Mạnh nhất chín vực
Chương 601: Đến Thần Thước sơn
Chương 602: Vạn Đạo Thôi Diễn thuật
Chương 603: Ngươi nói đều đúng
Chương 604: Đối đáp trôi chảy
Chương 605: Luận đạo bắt đầu
Chương 606: Luyện đan theo cổ pháp

Chương 607: Nay không phải xưa
Chương 608: Ta muốn một nghìn năm tuổi thọ của ngươi
Chương 609: Bí pháp Xuân Tằm tái hiện
Chương 610: Hoàng phẩm đan, thành
Chương 611: Sinh ra trong lo lắng
Chương 612: Là mặt trước
Chương 613: Nhân quả ngày nay, quả báo ngày trước
Chương 614: Sát hải
Chương 615: Tin tức về cố nhân…
Chương 616: Bảy Đế phù
Chương 617: Sự đồ luận bàn
Chương 618: Dạy ngươi một số chiêu bảo vệ mạng sống
Chương 619: Thao Thiết tộc
Chương 620: Đế thuật, phân thân của Điểm Thương
Chương 621: Tin tức lan truyền
Chương 622: Làm sư phụ, ai mà chẳng muốn tốt cho đồ đệ của mình?
Chương 623: Đạo tôn bí ẩn
Chương 624: Trạm dịch Tinh hải
Chương 625: Lần đầu gặp mặt, ta tên Hồng Đào
Chương 626: Mặc dù hợp lý… nhưng có phải là quá vô sỉ rồi không?
Chương 627: Thiên Tỏa Khốn Ma trận
Chương 628: Diệu âm công tử
Chương 629: Đến Sát hải
Chương 630: Không nhìn nổi chuyện bất bình?
Chương 631: Đúng sai vô hình, chính tà tại tâm
Chương 632: Hồ Lô đảo, bầy Sát khôi
Chương 633: Đơn độc lưu lại nơi hiểm cảnh
Chương 634: Luyện Tiên thuật tái hiện
Chương 635: Lão tử, vô địch thiên hạ!
Chương 636: Bất Hủ đại đế?
Chương 637: Là âm mưu, cũng là dương kế
Chương 638: Như trăng sáng, tỏ tròn mờ khuyết.
Chương 639: Theo đuổi lý tưởng
Chương 640: Quan tài bằng đồng
Chương 641: Bất tử bất diệt, lò luyện, Đế khí
Chương 642: Lại thấy Bạt Đao thuật
Chương 643: Ta hỏi ngươi, nếu không thì thế nào?
Chương 644: Tại hạ Nham Lý

Chương 645: Người trên đỉnh núi
Chương 646: Đao khách và đao gãy
Chương 647: Thiên Nhạc đã chết?
Chương 648: Nhục thân xuất hiện
Chương 649: Giết Ngân Miệt, chiến Phệ Thiên
Chương 650: Trảm Thiên Bạt Đao
Chương 651: Khai sát
Chương 652: Ngọc vỡ
Chương 653: Cùng vây công
Chương 654: Nổ phù, tự bạo
Chương 655: Mở mắt
Chương 656: Thảm sát
Chương 657: Con đường chôn vùi sâu trong Sát hải
Chương 658: Trở về
Chương 659: Bất Hủ giá lâm
Chương 660: Kẻ đứng sau mọi chuyện
Chương 661: Đến hẹn
Chương 662: Không có kết cục nào là đã định
Chương 663: Kiếm tiên chi chiến, lôi phạt đốt hồn
Chương 664: Chưa kết thúc
Chương 665: Chỉ có vô song
Chương 666: Giết vài người
Chương 667: Luyện chế trận kỳ
Chương 668: Đến Ma vực
Chương 669: Đạo gia khuyên ngươi mau chạy đi
Chương 670: Bất Hủ cảnh
Chương 671: Người moi tim lão tam
Chương 672: Giấu một thanh kiếm
Chương 673: Đạo gia đưa ngươi về nhà
Chương 674: Huyết Tế chi Lộ sắp mở
Chương 675: Hắn trong băng quan
Chương 676: Sư đồ gặp lại
Chương 677: Làm sao để lựa chọn
Chương 678: Thời không sụp đổ
Chương 679: Có gọi sư phụ không?
Chương 680: Nhân quả thay đổi
Chương 681: Luân hồi không thể thay đổi?
Chương 682: Ngọc thô không mài, điêu khắc gỗ mục
Chương 683: Lão ma đầu Hợp Hoan tông
Chương 684: Tam Chuyển Luân Hồi quyết

Chương 685: Vãn bối cả gan!
Chương 686: Hàn Khí chi Thể
Chương 687: Xin tiền bối chỉ giáo!
Chương 688: Cửu U Đăng xà
Chương 689: Gặp lại Tam trưởng lão
Chương 690: Khảo hạch ngoại môn
Chương 691: Đến lượt ta rồi
Chương 692: Nhãn phù
Chương 693: Chấp Pháp đường đến
Chương 694: Bốc Tinh chi Thuật
Chương 695: Chấp Pháp đường
Chương 696: Lưỡng cực
Chương 697: Thoát khỏi nghi ngờ
Chương 698: Không ăn người, chỉ bị ăn
Chương 699: Kiểm soát Lý Tam
Chương 700: Long môn sắp mở
Chương 701: Giữ mồm cho sạch vào
Chương 702: Hoàng đạo Long môn
Chương 703: Xin hãy liều lĩnh
Chương 704: Tử lộ ba quan
Chương 705: Bách Quỷ Dạ Hành
Chương 706: Kiếm ý vô song dưới ánh sáng vàng
Chương 707: Lâm trận truyền đạo
Chương 708: Hắn là ai?
Chương 709: Gặp lại Hồ Lô
Chương 710: Không có gì để nói
Chương 711: Thiên Sơn Vạn Thủy
Chương 712: Dị tượng Long môn
Chương 713: Xương rồng sống lại
Chương 714: Sinh Tử bài vỡ
Chương 715: Sư phụ
Chương 716: Mạng của Lý Trường Sinh ta giao cho ngươi
Chương 717: Vô Khuyết
Chương 718: Cửa thứ ba
Chương 719: Hỗn độn chi lực, Long cốt kinh khủng
Chương 720: Đế phù Hỗn Độn
Chương 721: Tàn hồn Tổ long hiện
Chương 722: Tàn hồn lựa chọn
Chương 723: Hắn, hôm nay các ngươi không giết được!
Chương 724: Ba người ra tay

Chương 725: Sức mạnh của Lý Trường Sinh
Chương 726: Rời Long Môn
Chương 727: Không đánh không quen biết
Chương 728: Mộ Dung Thiên tìm đến
Chương 729: Bình minh phá tan màn đêm, bóng hình thành đôi
Chương 730: Ta không phải Nham Lý, ta là Thẩm An Tại
Chương 731: Thiên hạ đều biết tên ta
Chương 732: Lời Thẩm An Tại nói, hắn chưa từng nuốt
Chương 733: Diện kiến tông chủ
Chương 734: Ba vị trí đầu không có gì thú vị
Chương 735: Ngươi hãy xem cho kỹ
Chương 736: Tam Tuyệt thần âm, chính tà song sinh
Chương 737: Nam tử mặc áo trắng bên cạnh nàng là ai?
Chương 738: Tề tụ Ma Đan
Chương 739: Nhân đan, cơ hội thành đế
Chương 740: Đánh cược tính mạng
Chương 741: Khôi lỗi hoàn mỹ
Chương 742: Được phong chủ, Thẩm An Tại
Chương 743: Sinh Tử phù luyện oán khí
Chương 744: Thẩm mỗ muốn giết người, ai cũng vô dụng
Chương 745: Thẩm An Tại tàn bạo
Chương 746: Thiên Tà thiền bị trộm
Chương 747: Thật sự cho rằng như vậy, bản tiên quân sẽ tin sao?
Chương 748: Con đường thành Đế của ngươi, Thẩm mỗ đã chặt đứt rồi!
Chương 749: Người vẫn chưa chết
Chương 750: Ta cũng từng có một đệ tử
Chương 751: Ngươi có phải không được không?
Chương 752: Phong chủ đại nhân nói rất đúng
Chương 753: Thị phi nghe qua tai, chính tà tuỳ tâm định
Chương 754: Một trong ba con rối già, trẻ, tráng
Chương 755: Uy thế của Bất Hủ!
Chương 756: Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi phiền não
Chương 757: Ba vị trí đầu Cực cảnh
Chương 758: Thẩm phong chủ sẽ không hại ta
Chương 759: Bất tài, đệ nhất thiên hạ
Chương 760: Tư chất của Dược đế
Chương 761: Bí mật của thời kỳ Hoang Cổ

Chương 762: Hứa Tiểu Vân
Chương 763: Vong Ưu hải
Chương 764: Vong Ưu quên sầu
Chương 765: âm Dương Nghịch Loạn đại trận
Chương 766: Quái vật khổng lồ
Chương 767: Giết rắn, ngưng phân hồn
Chương 768: Công pháp tử lộ
Chương 769: Nghĩ đến chuyện thú vị
Chương 770: So với cố hữu, ngươi quá yếu
Chương 771: Thế thì ta sợ gì chứ?
Chương 772: Chỉ khi vô địch thiên hạ
Chương 773: Sư huynh đến muộn
Chương 774: Không có nghĩa là Linh Phù sơn không còn ai
Chương 775: Không cần lý do
Chương 776: Hôm nay giết phân hồn của ngươi
Chương 777: Ngươi cười cái gì?
Chương 778: Có lẽ, vì ta lương thiện
Chương 779: Thanh Vân
Chương 780: Gặp lại Bách Lý
Chương 781: So tài
Chương 782: Như đúc một khuôn
Chương 783: So đấu thể xác
Chương 784: Gặp được là tốt rồi
Chương 785: Đã cược thì phải chịu thua
Chương 786: Ngươi không cứu được
Chương 787: Gặp nhau vài lần
Chương 788: Rắc rối do Bốc Tinh chi thuật mang lại
Chương 789: Còn không mau mau đến giúp!
Chương 790: Nhân cách độc lập
Chương 791: Vào Hỏa Lâm
Chương 792: Không thể cứu vãn
Chương 793: Mạng của ngươi, bản tôn sẽ bảo vệ
Chương 794: Trảm Khí thuật, chạy trốn đến Yêu vực
Chương 795: Huyết Cốt hoa
Chương 796: Gặp lại Đông Phương Thanh Mộc
Chương 797: Sức mạnh Bất Hủ
Chương 798: Ngươi thử xem?
Chương 799: Hoa rơi rụng, nước chảy mau
Chương 800: Tin tức về Huyết Thôn
Chương 801: Sư phụ nhất định sẽ đến

Chương 802: Đứng đầu Cực cảnh, Kinh Thiên đao pháp
Chương 803: âm thanh lần đầu nghe, cũng là âm thanh đã lâu không nghe
Chương 804: Giả giả thật thật
Chương 805: Cút
Chương 806: Thẩm mỗ muốn ngươi chết, ngươi không thể sống
Chương 807: Nhất định sẽ quay lại nhưng không phải bây giờ
Chương 808: Dã tâm của Thẩm An Tại

Chương 1: Đồ nhi tạm dừng bước

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

“Sư phụ, đệ tử bất hiếu, hôm nay phải xuống núi thừa kế gia nghiệp, mong sư phụ bảo trọng!”

Ngoài cửa vang lên giọng thiếu niên trầm thấp.

Trung niên áo trắng bên trong lộ vẻ mặt cay đắng, thậm chí không có tâm tư ra ngoài thăm đồ đệ của mình.

Hắn tên là Thẩm An Tại, đã đến thế giới này được mấy ngày.

Lúc đầu cứ tưởng nghênh đón mình sẽ là vương bá một cõi phong vân, nào ngờ…

Trời sinh phế thể, kinh mạch không thông, thời điểm xuyên qua, nguyên chủ đã hơn ba mươi tuổi, cơ hội nghịch thiên cải mệnh cũng đi tong!

Phong chủ và môn đồ vốn có của Thanh Vân phong đã tử thương gần hết trong trận đại chiến cùng Ma giáo hơn mười năm trước, còn lại đúng vị nguyên chủ này.

Chưởng môn Linh Phù sơn không đành lòng nên đã phá lệ truyền ngôi vị Phong chủ cho nguyên chủ chỉ có tu vi Đoán Thể hậu kỳ.

Sau này, người duy nhất tiến vào Thanh Vân phong chính là đồ đệ nói muốn trở về kế thừa gia nghiệp Mộ Dung Thiên kia.

Mộ Dung Thiên vào Thanh Vân phong cũng vì hắn là một phế vật giống như Thẩm An Tại, có thiên phú cực kém.

Hai năm này hắn mới Đoán Thể trung kỳ.

Mà hôm nay vị đồ đệ đó cũng muốn bỏ rơi lão nhân cô đơn này, về nhà kế thừa gia nghiệp.

"Lão thiên kia, ngươi gọi ta tới đây để bị tra tấn à?"

"Người khác xuyên không làm đế vương khai sơn liệt địa, ta thì rút cỏ đánh chim cũng phí sức, làm phong chủ ở ngọn núi nho nhỏ này còn bị người xem thường!"

"Cho dù không có mệnh xưng vương xưng bá, ngươi tốt xấu gì cũng nên an bài cho ta mười tám lão bà da trắng mỹ mạo, cho ta sung sướng sống qua một đời đi."

"Ta thật hận, ta không muốn sống nữa, ngươi cho thiên lôi tới đánh chết ta đi…"

Thẩm An Tại đấm ngực dậm chân, vẻ mặt không cam lòng.

Uỳnh uỳnh!

Ngoài cửa sổ sấm sét giữa trời quang, chợt lóe rồi biến mất, hù hắn giật mình chui xuống gầm bàn, khi bên ngoài không có động tĩnh hắn lại mắng chửi, chẳng qua lần này là mắng trong lòng.

Con bà nó, bảo ngươi cho ta vợ ngươi không thèm đếm xỉa, bảo ngươi đánh ta sét lại đến nhanh như vậy!

Đây không phải khi dễ người thành thật sao!

"Sư phụ, đệ tử đi rồi, người… cẩn trọng!"

Ngay lúc Thẩm An Tại đang bi phẫn, ngoài cửa vang lên tiếng dập đầu "Phanh phanh bang", sau đó, tiếng bước chân dần dần đi xa.

"Ai…"

Thẩm An Tại thở dài, có chút tiếc nuối với việc đồ đệ của mình rời đi.

Tuy thiên phú của đồ đệ Mộ Dung Thiên hơi kém, nhưng vẫn vô cùng tôn kính với sư phụ. Hắn đi rồi, giờ cả một người bưng trà rót nước cũng không có.

[Kiểm tra đo lường thấy Ký chủ sắp đoạn tuyệt duyên phận thầy trò với đồ đệ, kích hoạt Hệ thống Giáo dưỡng Đồ nhi ngoan]

Hả?

Giáo dưỡng cái gì ngoan cơ?

Thẩm An Tại choáng váng, sau đó liền mừng như điên.

Quả nhiên ông trời có mắt, bàn tay vàng của người xuyên không ta đến rồi!

"Hệ thống này dùng thế nào?" Hắn nôn nóng trong lòng, không kìm được mà gặng hỏi, "Có thể làm ta đột phá cảnh giới không?"

[Không thể, hệ thống là vì giúp Ký chủ bồi dưỡng đồ đệ mà tồn tại, có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ, tăng Độ sùng bái của đồ đệ để lấy được đạo cụ ban thưởng]

"Đạo cụ có thể giúp ta đột phá không?"

[Ký chủ thật đáng yêu, nhưng vẫn không thể nha]

Thẩm An Tại tối sầm mặt, không thể giúp mình đột phá, vậy tác dụng cái lông gì?

[Tuyên bố nhiệm vụ: Giữ Mộ Dung Thiên lại, hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được gói quà thẻ kỹ năng x1, thẻ truyền thừa kỹ năng x1, cơ hội rút thưởng x1, nhiệm vụ thất bại…]

"Nhiệm vụ thất bại sẽ ra sao, không phải sẽ bị xoá sổ chứ?" Thẩm An Tại căng thẳng trong lòng.

[Sai, khi nhiệm vụ thất bại, bản hệ thống sẽ cưỡng chế Ký chủ tu luyện Tịch Tà kiếm pháp]

Vèo…

Một trận gió lạnh phất qua, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy lạnh ở dưới háng, hắn giật mình một cái, lập tức đi ra khỏi cửa.

Củ cải là biểu tượng của nam nhân, mất rồi còn là nam nhân sao?

Mặc dù không thể đột phá tu vi, nhưng tấm thẻ kỹ năng kia hẳn là có chút hữu dụng, cùng lắm thì về sau tích góp thêm một ít thẻ kỹ năng lợi hại, làm đại sư thẻ!

"Đồ nhi, đồ nhi ngoan, ngươi tạm dừng bước!"

Bên ngoài, Mộ Dung Thiên cõng bao lớn bao nhỏ sững sờ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy sư phụ mình nắm góc áo vội vàng đuổi theo, thần sắc khác hẳn vẻ tịch mịch trước kia.

"Sư phụ, ngươi sao vậy?"

"Đồ nhi, ngươi thực sự muốn vứt bỏ vi sư, một thân một mình xuống núi sao?"

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, chớp mi gạt ra nước mắt, giả bộ vô cùng đau lòng.

"Ngươi đi rồi, vi sư phải làm sao. Ngươi nhẫn tâm để vi sư một mình cô độc ở trong núi này chết già ư?"

Mộ Dung Thiên cúi đầu, kiên định nói: "Sư phụ yên tâm, sau khi ta xuống núi sẽ đưa mười nha hoàn lên núi, tuyệt đối sẽ không để sư phụ một mình lẻ loi trơ trọi."

Thẩm An Tại dừng lại, vô thức nói: "Nha hoàn đẹp không?"

"Đương nhiên là xinh đẹp như hoa, da trắng…"

Nghe Mộ Dung Thiên nói, mặc dù trong lòng Thẩm An Tại ngứa ngáy nhưng vẫn phản ứng kịp, hắn ho khan một tiếng cắt ngang, ra vẻ thâm trầm, lời nói thấm thía.

"Khụ khụ, vi sư không cần nha hoàn gì cả. Vi sư chỉ cần ngươi ở lại trên núi thôi."

Mộ Dung Thiên nhíu mày, lui về phía sau một bước, che lấy đóa hoa chưa nở, thần sắc có chút cổ quái.

Không cần nha hoàn nhưng cần mình…

Mạch suy nghĩ cầm thú gì đây…

"Sư phụ, đệ tử cảm tạ ân dưỡng giáo của sư phụ trong hai năm qua, nhưng ý ta đã quyết, sư phụ chớ giữ lại."

Mộ Dung Thiên vẫn lắc đầu, kiên định muốn đi.

Thẩm An Tại nhíu mày: "Nhất định phải đi sao?"

"Ừm."

"Không thể vì sư phụ mà ở lại?"

"…"

Mộ Dung Thiên nhìn thoáng qua người trung niên tóc mai hơi trắng, trong lòng nghi ngờ.

Sao hôm nay sư phụ như khác với ngày xưa vậy?

Ngày thường sư phụ rất ít ra ngoài, cũng rất ít nói chuyện với mình, chỉ tùy tiện ném một ít thư tịch Đoán Thể cho mình tự học, hầu như không lo đến mình bao giờ.

Hôm nay nghe nói mình phải đi, chẳng lẽ bị kích thích quá lớn, đầu óc trở nên không bình thường rồi?

"Đệ tử bái nhập Linh Phù sơn là vì tu luyện, nhưng hai năm qua, tu vi của đệ tử lại…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên chợt cô đơn, cảm nhận cảnh giới mới là Đoán Thể trung kỳ của mình.

"Chuyện tu vi không thể vội, ngươi nhìn vi sư này, đã gần bốn mươi rồi mà vẫn Đoán Thể hậu kỳ không phải sao?"

Thẩm An Tại tận tình khuyên bảo.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại càng thêm cô đơn: "Thật không dám giấu giếm, hai năm trước hôn thê của đệ tử tới cửa từ hôn, đệ tử nhất thời tức giận đã ước định ba năm với nàng."

"Hiện giờ đã trôi qua hai năm mà ta vẫn chưa đuổi kịp tu vi của nàng."

Thẩm An Tại ngây ngẩn cả người.

Ước định ba năm với hôn thê?

Đoạn thời gian qua hắn chưa từng tiếp xúc vị đồ đệ này, không nghĩ tới còn có những chuyện thế này!

Nhưng mà ước hẹn ba năm này… sao có cảm giác quen thuộc?

"Sư phụ, đệ tử tự biết thiên phú của bản thân không tốt, tuyệt không phải đối thủ của thiên chi kiêu nữ, ước hẹn ba năm kia coi như chuyện cười."

Mộ Dung Thiên cay đắng mở miệng, hai mắt thất lạc.

Niên thiếu khinh cuồng tuyên phát ước hẹn ba năm, không nghĩ tới trôi qua hai năm mà mình vẫn chỉ là một Đoán Thể cảnh, một năm sau coi như đến như ước thề, thì cũng chỉ đến để bị người ta cười nhạo mà thôi.

"Nói gì vậy, đồ đệ của ta không kém hơn bất kỳ ai!"

Giọng nói hùng hậu truyền đến, Mộ Dung Thiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, phía sau là nắng mai ấm áp, hai mắt thâm thúy xa xăm.

"Mặc kệ nàng thiên chi kiêu nữ, đồ đệ Thẩm An Tại ta cũng không phải kẻ ai cũng có thể khi nhục được!"

"Hiện giờ ước hẹn ba năm còn lại một năm, ta có thể nghĩ biện pháp tăng tu vi cho ngươi, nhưng nếu chính ngươi cũng từ bỏ, vậy ngươi chỉ có thể bị người khác xem như chuyện cười!"

Thẩm An Tại mắt sáng như đuốc, tận tình khuyên bảo, thấp giọng mở miệng.

"Ngươi phải biết rằng, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ có khinh… thiếu niên nghèo!"

Đôi mắt u ám khi nghe được câu này của thiếu niên đột nhiên sáng lên, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên.

Đúng vậy, còn hơn nửa năm nữa, chẳng lẽ mình muốn bỏ cuộc như vậy sao?

Sỉ nhục bị người tới cửa từ hôn, chẳng lẽ hắn muốn ngậm bồ hòn làm ngọt?

"Chớ có khinh thiếu niên nghèo…"

Mộ Dung Thiên siết chặt nắm đấm, vẻ cô đơn nơi đáy mắt bị quét sạch sành sanh, sau đó hắn lại kiên định, ngẩng đầu lên nói.

"Sư phụ, đệ tử không đi, dù chỉ còn lại một năm, đệ tử cũng sẽ dốc hết toàn lực ở lại Thanh Vân sơn tu luyện!"

[Nhiệm vụ giữ Mộ Dung Thiên lại đã hoàn thành, gói quà thẻ kỹ năng x1, thẻ truyền thừa kỹ năng (cấp độ nhập môn) x1, cơ hội rút thưởng x1]

Nghe thanh âm vang lên trong đầu, khóe miệng Thẩm An Tại không nhịn được mà cong lên.

Hắn đã xuyên việt, hắn đã mang theo hack xuyên việt!

Chương 2: Kiếm chiêu vi sư truyền dạy ngươi có thể mở cổng trời!

“Mở gói quà ra!”

Không chút do dự, Thẩm An Tại không kịp chờ đợi nói ở trong đầu.

[Đạt được thẻ tiêu hao Nhất Kiếm Khai Thiên Môn (Thiên Linh cảnh) x1, thẻ Phất Vân chưởng (Khí Hải cảnh) có giới hạn thời gian x5]

Luyện võ có hạ tam cảnh: Đoán Thể, Khí Hải, Quy Nguyên.

Mà Địa Linh, Thiên Linh, Càn Khôn chính là trung tam cảnh.

Còn thượng tam cảnh Niết Bàn, Xung Hư, Chân Tổ, toàn bộ Đại An triều chưa từng xuất hiện.

Với thẻ kỹ năng Thiên Linh cảnh, chẳng phải nói nếu hắn tích lũy được con số hàng ngàn là có thể tung hoành khắp nơi ở Đại An sao?

Thẩm An Tại mừng như điên, nghe tên đã thấy trâu bò nha.

Đang lúc hắn chuẩn bị rút thưởng tiếp, Mộ Dung Thiên nghi ngờ mở to mắt nhìn Thẩm An Tại đang tươi cười, nhíu mày hỏi.

“Sư phụ, ngươi làm sao vậy?”

“A?”

Thẩm An Tại phục hồi tinh thần lại, vội cười ha ha nói: "Không phải là thấy ngươi nguyện ý ở lại, nên ta có chút vui mừng sao"

"Đồ nhi ngoan ngươi yên tâm. Có vi sư ở đây, một năm sau ta nhất định sẽ quét sạch sỉ nhục trước kia của ngươi!"

Mộ Dung Thiên có chút kích động, kiên định nói: "Được, ta nhất định sẽ tự bước lên sơn môn Thiên Tuyết tông, hẹn khiêu chiến Tần Thiển Nguyệt!"

"Không sai, cứ bảo trì tinh thần này…"

"Hả?"

Thẩm An Tại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt.

"Vừa rồi ngươi nói đi nơi nào, khiêu chiến ai?"

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn: "Thiên Tuyết tông, Tần Thiển Nguyệt."

"Đệ tử thân truyền của tông chủ Thiên Tuyết tông, bây giờ đã là Quy Nguyên cảnh, Tần Thiển Nguyệt?"

"Ừm, chính là nàng!"

Thẩm An Tại mặt ủ rũ, có chút đắng chát.

"Đồ nhi, hay là ngươi xuống núi đi…"

Không nghĩ tới vị hôn thê của Mộ Dung Thiên lại là thiên tài tuyệt thế trăm năm không gặp của Thiên Tuyết tông.

Nếu chỉ là Khí Hải cảnh bình thường, hắn còn có thể nghĩ biện pháp nhồi thuốc cho Mộ Dung Thiên mạnh lên, nhưng đối thủ là Tần Thiển Nguyệt!

Là Tần Thiển Nguyệt mười sáu tuổi đạt Quy Nguyên cảnh, có hi vọng đột phá tới trung tam cảnh trước mười tám tuổi!

“A, sư phụ, người nói cái gì?”

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, cho rằng mình đã nghe lầm.

[Ký chủ xin suy nghĩ lại, Ích Tà kiếm pháp đã chuẩn bị sẵn cho ngươi]

Thẩm An Tại thở sâu: “Không có gì, ngươi xếp đồ lại trước đi.”

“Được!”

Thiếu niên sục sôi ý chí chiến đấu, kích động chuyển bao lớn bao nhỏ trở về.

Chờ hắn rời đi, Thẩm An Tại lập tức mặt mày ủ rũ.

Làm sao bây giờ, nếu một năm sau không để Mộ Dung Thiên nhìn thấy hy vọng đột phá, hắn vẫn sẽ xuống núi.

Một khi đồ nhi duy nhất xuống núi, hắn sẽ không giữ củ cải được nữa!

Không có củ cải, còn không bằng đập đầu vào đậu hũ mà chết.

“Đúng rồi, còn một cơ hội rút thưởng!”

Ánh mắt Thẩm An Tại sáng lên, vội vàng hỏi thăm trong giải thưởng có những gì.

[Ký chủ có xác suất rút được công pháp hoặc võ kỹ có thể truyền thừa cho đồ đệ, Cửu phẩm Thiên Đan, long châu phượng huyết Kỳ Lân kiệt, thần binh tiên khí chí tôn cốt các loại tuyệt thế kỳ trân]

Nghe giới thiệu, Thẩm An Tại bỗng nhiên lại dâng lên mấy phần hy vọng.

Nếu thật rút được bất kỳ một cái nào trong số đó, chẳng phải sẽ có cơ hội?

“Nhanh nhanh, rút thưởng!”

Hắn nôn nóng không nhịn nổi thúc dục cái đĩa hư ảo trước mắt cấp tốc chuyển động, sặc sỡ loá mắt.

Dưới ánh mắt khẩn trương của hắn, cây kim dần dần chậm lại, xẹt qua Long Châu, phượng huyết, Tru Tiên kiếm cùng rất nhiều bảo vật tuyệt thế bốc lên kim quang, cuối cùng dừng trên một vòng ánh sáng màu xanh lục thoạt nhìn rách nát.

[Chúc mừng Ký chủ thu được kinh nghiệm luyện dược sư tam phẩm, tặng thêm mười viên Đoán Thể đan nhị phẩm, một phần đan phương Tẩy Tủy đan tam phẩm]

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

“Hệ thống, phụ thân ngươi có phải họ Mã hay không?”

[Mời Ký chủ đừng nói giỡn, không muốn củ cải nữa sao?]

Được, ngươi đủ ác!

Hảo hán không đấu với tiểu hệ thống, Thẩm An Tại lựa chọn tạm thời nuốt cơn tức này, lúc này, trong đầu bỗng có rất nhiều tri thức luyện dược xuất hiện.

“Sư phụ, sư phụ!”

Cách đó không xa, thiếu niên hấp tấp chạy tới, mắt tỏa sáng.

“Sư phụ, kế tiếp đệ tử phải tu luyện thế nào?”

Thẩm An Tại thu liễm tâm tư, nhìn Mộ Dung Thiên chờ mong, hai tay chắp sau lưng, trông về phía xa xa tạo thành hình tượng thế ngoại cao nhân.

“Đồ nhi, ngươi có biết cường giả cảnh giới nào có thể phá núi phá sông, đạp gió mà đi không?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ khát khao, trong lòng dâng lên cảm giác nóng bỏng.

“Cường giả như vậy, ít nhất cũng phải có thực lực trung tam cảnh?”

“Vậy ngươi cảm thấy bọn họ có thể dùng một kiếm bổ trời không?”

Mộ Dung Thiên ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời bao la bát ngát, lắc đầu.

“Sức người sao có thể địch lại thiên nhiên, cho dù là cường giả trung tam cảnh, cũng không thể xé trời?”

Thấy hắn không tin, Thẩm An Tại cười cười, mắt lộ thâm ý.

“Tiếp theo vi sư sẽ truyền cho ngươi một thức kiếm pháp, khi tu tới đại thành có thể phách thiên liệt địa, tung hoành mười vực cửu châu!”

“A?”

Mộ Dung Thiên há to miệng, mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

Hắn không tin sư phụ mình chỉ là Đoán Thể hậu kỳ lại có loại kiếm pháp cường đại này.

Có thể phách thiên liệt địa, vậy ít nhất cũng phải là võ kỹ Thiên giai?

“Ngươi không tin?” Thẩm An Tại như cười như không nhìn hắn.

Mộ Dung Thiên không nói gì, nhưng biểu cảm đã bán đứng suy nghĩ của hắn.

Thẩm An Tại không nói nhiều, chỉ điểm một cái lên mi tâm của hắn, âm thầm sử dụng thẻ truyền thừa.

“Đồ nhi, hôm nay vi sư truyền cho ngươi một kiếm, kiếm này, có thể mở Thiên Môn!”

Cuồng phong nổi lên thổi áo bào của hai người bay phần phật, tóc dài bay múa.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên khẽ giật mình, mi tâm nóng rực vô cùng, cảnh tượng trước mắt biến hóa.

Chỉ thấy một bóng người rất giống sư phụ hắn ngự phong rong ruổi, đưa tay một kiếm, kiếm khí tung hoành ba ngàn dặm, thiên địa rên rỉ.

Mây xám mênh mông vô bờ tan biến, vạn vật đều vì một luồng kiếm khí vô song kia mà ảm đạm phai mờ.

Thoạt nhìn, trời cũng bị nhát kiếm này bổ ra!

Thiếu niên khiếp sợ trong lòng, thậm chí quên hô hấp, đắm chìm trong ảo cảnh một kiếm kinh thiên động địa kia.

Thế gian thật sự có kiếm pháp sắc bén vô song như vậy, lại còn được sư phụ truyền thụ cho mình!

Đợi đến khi bóng người một kiếm khai thiên trước mắt biến mất không thấy đâu nữa, Mộ Dung Thiên còn rất lâu chưa hồi phục tinh thần.

Hắn nhìn thật sâu trung niên áo trắng hai tay đang chắp tay đứng ở vách đá nhìn ra mây xanh đằng xa.

Gió nhẹ thổi qua vạt áo kéo lấy hai sợi chỉ bạc nơi thái dương hắn, phiêu dật nhẹ nhàng, cao thâm khó lường.

"Đệ tử tạ ân sư phụ truyền thụ kiếm chiêu!"

Không chút do dự, Mộ Dung Thiên "bịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái.

Đứng ở bên vách núi, sắc mặt của Thẩm An Tại trắng bệch, trong miệng thì thầm hùng hùng hổ hổ.

Đậu xanh rau má, hệ thống cũng không nói với hắn dùng thẻ truyền thừa sẽ tiêu hao tinh lực lớn như vậy, quả thực

giống như đi thăm từng nhà trong khu đèn đỏ, suýt nữa đã rút khô hắn!

[Độ sùng bái của Mộ Dung Thiên + 300, cấp bậc sùng bái hiện tại: 3]

[Thu được Trú Nhan đan đặc thù (có thể nghịch chuyển lão hoá)] x3]

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Cho thứ này có ích lợi gì?

Chẳng lẽ hệ thống cảm thấy mình đẹp trai, nếu cứ già như vậy sẽ có chút đáng tiếc?

Chương 3: Có vi sư, xem ai dám ép được ngươi!

Thẩm An Tại lấy ra một viên Trú Nhan đan, nuốt vào. Dưới sự lưu chuyển của dược lực, nếp nhăn trên khoé mắt tan đi không ít với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mặc dù thoạt nhìn vẫn là trung niên, nhưng lại nhiều hơn vài phần tiên phong đạo cốt.

Tiêu hao của thẻ truyền thừa vừa rồi cũng theo đó mà quét sạch, hắn chậm rãi xoay người, mặt đầy tươi cười nhìn Mộ Dung Thiên đang quỳ trên mặt đất.

Hắn đã từng là đồ đệ phế vật, hiện tại lại là bánh thơm ngon.

Cho dù mình vẫn không thể đột phá, nhưng nếu có thể xoát ngàn vạn thẻ kỹ năng trung tam cảnh, thậm chí là thượng tam cảnh từ trên người đồ đệ, vậy cũng không khác gì vô địch rồi nhỉ?

Cùng lắm thì mình trở thành đại sư thẻ, cái gì mà Vương bá chí tôn, để cho đồ đệ đi làm là được.

"Đồ nhi đứng lên đi."

Hắn tiến lên hai bước, đỡ thiếu niên sắc mặt kích động quỳ trên mặt đất dậy.

Có một chiêu kiếm pháp này, nếu trong mấy ngày này cảnh giới có thể tăng lên, một năm sau, ai thắng ai bại còn chưa biết!

Thẩm An Tại lấy ra một bình đan dược đặt vào tay hắn, nói ra lời cảm động.

"Đồ nhi, nơi này có mười viên Đoán Thể đan, ngươi dùng để Đoán Thể, tranh thủ sớm ngày phá cảnh."

"Đa tạ sư phụ!"

Mộ Dung Thiên nhận lấy đan dược, hai mắt kích động đỏ bừng nhìn sư phụ dường như trẻ hơn rất nhiều ở trước mặt.

Mặc dù trong nhà hắn đan dược không thiếu, nhưng kiếm pháp kia trước giờ chưa từng gặp qua!

Sau hai năm lên núi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hi vọng.

[Độ sùng bái của Mộ Dung Thiên +30]

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm, đang chuẩn bị mở miệng nói vài câu cổ vũ xoát tiếp độ sùng bái thì trên đường núi bỗng nhiên vang lên một trận chửi mắng.

"Mộ Dung Thiên, ngươi cút ra đây cho ta!"

"Mẹ kiếp, hôm nay ngươi to gan lắm rồi, dám không đi dọn phân yêu nữa, làm hại lão tử bị chấp sự mắng thảm!"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ không ổn, người chửi mắng là Trương Sơn thuộc Tạp Dịch khu.

Lần này phiền toái rồi, Trương Sơn là Đoán Thể hậu kỳ, ỷ có biểu ca trong Chấp Pháp đường, thường ngày diễu võ dương oai trong Tạp Dịch khu, thường xuyên nhận một đống công việc sau đó để cho đệ tử Tạp Dịch khu khác làm, hắn chỉ việc nhận thù lao.

Mình dự định hôm nay rời khỏi Linh Phù sơn nên đã quên mất chuyện này, không nghĩ tới bây giờ bị người tìm tới cửa.

Thẩm An Tại nhíu mày, thế này là sao?

Thân là đệ tử thân truyền của Phong chủ, không phải người Tạp Dịch khu thì dọn phân yêu gì?

Rất nhanh, hắn đã suy nghĩ rõ ràng đầu đuôi.

Không cần nghi ngờ, do địa vị của Thanh Vân phong ở Linh Phù sơn quá thấp nên Mộ Dung Thiên cũng bị người ta xem thường, thậm chí còn bị xem là người Tạp Dịch khu.

Trước giờ hắn cũng không có tâm tư phản ứng lại Mộ Dung Thiên, cho nên cũng không biết chuyện này.

Nhìn thấy Thẩm An Tại nhíu mày, Mộ Dung Thiên còn tưởng mình quên làm việc khiến hắn không thích, vội vàng mở miệng: "Sư phụ chớ trách, đệ tử đi ngay!"

"Đứng lại!"

Ngay lúc hắn quay người, một tiếng quát nghiêm nghị vang lên.

Mộ Dung Thiên có chút thấp thỏm, cúi đầu không nói.

"Hai năm qua ta không quản ngươi vì muốn ngươi rèn luyện tâm tính, hiện tại đã đủ rồi, ngươi chỉ cần tu luyện thật tốt!"

[Độ sùng bái +10]

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, trong mắt tràn đầy cảm động.

Thì ra là hai năm qua sư phụ muốn mình rèn luyện bản thân!

"Thế nhưng… bên phía Trương sư huynh không dễ xử trí." Hắn có chút do dự nói ra.

"Có vi sư ở đây, xem ai dám ép ngươi?" Thẩm An Tại lạnh giọng mở miệng.

Vừa dứt lời, phụ cận liền truyền đến một tiếng cười nhạo.

Nơi sơn môn, một nam nhân mắt to híp mắt bước tới, mắt lộ vẻ trào phúng.

"Thẩm An Tại, cho ngươi cái thân phận phong chủ, ngươi thật coi mình có chút cân lượng?"

"Mau bảo hắn đi bới phân cho ta, nếu chấp sự trách tội, ta sẽ cho các ngươi đẹp mắt!"

"Lớn mật!"

Mộ Dung Thiên thấy Trương Sơn gọi thẳng tên sư phụ, mặt không khỏi lộ vẻ tức giận.

Sắc mặt Thẩm An Tại cũng trầm xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú phía trước.

"Ngươi vừa mới gọi ta?"

Trương Sơn cau mày: "Ngươi không có tai sao, lão tử…"

Bịch!

Một tiếng vang nặng nề truyền ra.

Hắn còn chưa nói hết, trước mắt liền loé một cái, cả người bay ngược ra sau ngã xuống đất, ngực như gặp phải trọng kích, đau nhức kịch liệt đánh tới.

Mộ Dung Thiên ngơ ngác nhìn Thẩm An Tại nhẹ nhàng như mây gió, thản nhiên thu tay về, không kịp phản ứng.

Sư phụ mình… không phải Đoán Thể cảnh hậu kỳ sao?

"Thẩm An Tại, ngươi dám đánh ta?"

Trương Sơn ôm ngực chật vật đứng dậy, mắt đầy vẻ không dám tin: "Biểu ca ta là Vương Hổ của Chấp Pháp đường, ngươi muốn chết à?"

"Chẳng cần biết ngươi là ai, dám lên Thanh Vân phong giương oai, đừng trách bổn tọa không khách khí!"

Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, nhân lúc năm phút đồng hồ còn chưa qua, lại lần nữa dùng Phất Vân chưởng, linh khí hóa thành đám mây hình chưởng ấn gào thét vỗ vào ngực Trương Sơn.

"Linh khí ngoại phóng!"

Đang bay ngược, đồng tử Trương Sơn đột nhiên co rụt lại, lần này hắn đã thấy rõ ràng.

Mắt hắn đầy kinh hãi, nặng nề ngã xuống đất.

Có thể phóng xuất linh khí, ít nhất cũng là võ giả Khí Hải cảnh!

Không ngờ Thẩm An Tại lại đột phá đến Khí Hải cảnh, không thể nào!

"Cút về nói cho cấp trên của ngươi biết, Mộ Dung Thiên chính là đệ tử thân truyền của bản tọa, há có thể để các ngươi gọi tới quát lui?"

"Lại có lần sau, đừng trách bổn tọa phế tay chân ngươi!"

Hắn nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt xanh mét, không nghĩ tới Phong chủ Thanh Vân phong luôn luôn yếu đuối hôm nay lại dám tự xưng bản tọa, còn cứng rắn như vậy!

"Thẩm An Tại…"

"Gì?" Thẩm An Tại híp mắt lại.

Trương Sơn hoảng hốt, vội vàng đổi giọng, cắn răng nói: "Thẩm trưởng lão, chẳng lẽ ngươi đã quên quy định của tông môn sao, năm ngoái Mộ Dung Thiên lót đáy trong thi đấu môn phái, nếu không phải nể mặt ngươi thì hắn đã sớm bị trục xuất khỏi tông môn rồi!"

"Hiện tại hắn không có tư cách ở lại Linh Phù sơn, cũng không phải đệ tử thân truyền của ngươi, chuyện ta bảo hắn làm

đệ tử Tạp Dịch khu chính là cho hắn cơ hội. Nếu các ngươi đã không cảm kích, ta sẽ bẩm báo việc này cho Chấp Pháp đường!"

Nói xong, Thẩm An Tại cuống quít chạy xuống chân núi, sắc mặt âm trầm khó coi.

Hai năm qua hắn một mực an bài việc của mình cho Mộ Dung Thiên, lúc đầu người kia vẫn không nói gì, Thẩm An Tại cũng không phản đối.

Dần dà, hắn đã có thói quen thường ngày gọi tới quát lui Mộ Dung Thiên, không nghĩ tới hôm nay lại bị đánh!

Hừ, chỉ là Phong chủ phế vật và đồ đệ phế vật mà thôi, không động được Phong chủ, hắn còn không động được đồ đệ?

Chỉ cần để lộ chuyện Mộ Dung Thiên xếp cuối bảng, hắn còn không phải nhanh chóng đóng gói cút đi?

Nhìn đối phương rời đi, Thẩm An Tại nhíu mày.

Thi đấu môn phái có thể bị trục xuất khỏi tông môn?

Sao hắn không biết chuyện này?

[Ký chủ, Tịch Tà kiếm pháp đã được chuẩn bị thỏa đáng.]

"Cút!"

Thẩm An Tại nhịn không được phì một câu, chau mày.

Vất vả lắm mới giữ được đồ đệ lại, nếu bị trục xuất khỏi tông môn, vậy hắn đi đâu mà đổi ban thưởng đây?

"Sư phụ, xin lỗi…"

Mộ Dung Thiên cúi đầu, vẻ mặt làm sai chuyện.

Hắn cảm thấy chuyện thi đấu năm ngoái đã khiến sư phụ mất mặt.

“Xin cái lỗi gì, có vi sư rồi, Thiên Vương lão tử đến cũng đừng hòng đuổi ngươi đi!”

Thẩm An Tại thề non hẹn biển, mặt mũi tràn đầy vẻ khẳng định.

Nói đùa sao, đồ đệ mà đi, trước không nói đến có thể giữ được củ cải hay không, hắn biết cày thẻ kỹ năng làm sao?

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên nhìn người trước mặt, hốc mắt phiếm hồng, trong lòng rất là cảm động.

[Độ sùng bái +10]

[Độ sùng bái +20]

…

Chương 4: Vi sư đã từng hại ngươi chưa?

Mặc dù cảm động, nhưng Mộ Dung Thiên nhanh chóng phát sầu.

“Sư phụ, biểu ca Vương Hổ của Trương Sơn kia là người của Chấp Pháp đường, đã là Khí Hải cảnh trung kỳ, người…”

Mắt hắn mang theo ý thăm dò.

“Khí Hải trung kỳ?”

Thẩm An Tại nhíu mày lại, thẻ tiêu hao Phất Vân chưởng thuộc Khí Hải cảnh, khi dễ Đoán Thể cảnh còn được.

Nếu đánh với một gã Khí Hải cảnh trung kỳ, chỉ sợ không đủ nhìn, huống chi chỉ còn lại bốn tấm, trước mắt cứ dùng một tấm thiếu một tấm.

“Không sợ, hắn chỉ là đệ tử Chấp Pháp đường, chẳng lẽ còn dám khiêu chiến với phong chủ ta sao?”

Hắn hừ một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Lúc này, tác dụng của thân phận liền hiển hiện ra, đánh không lại còn có thể dùng thân phận để ép người.

Nếu chuyện phạm thượng mà truyền ra ngoài, khẳng định cao tầng trong tông môn sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Mộ Dung Thiên có chút do dự nói: “Vương Hổ là đệ tử thân truyền của đường chủ Chấp Pháp đường, thân phận và địa vị của đường chủ… cao hơn sư phụ ngài.”

“Khục khục… Đồ nhi, lần sau nên nói hết mọi chuyện trong một lần nhé.”

Thẩm An Tại ho khan vài tiếng che giấu lúng túng, cau mày, lần này sợ là có chút khó giải quyết.

Thanh Vân phong của hắn hôm nay chẳng qua chỉ là một ngọn núi bình thường thuộc Linh Phù sơn mà thôi, cũng không phải ngũ phong, so ra kém Chấp Pháp đường, một trong ngũ phong nhị đường.

Trong Linh Phù sơn, ngũ phong có địa vị cao nhất, nhị đường thứ hai, sau đó mới đến các ngọn núi khác.

Đường chủ Chấp Pháp đường Lý Nham là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, kém chút nữa đã có thể tiến vào trung tam cảnh.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn là thẻ kỹ năng tiêu hao, chưa đến lúc bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không thể sử dụng.

Suy tư, Thẩm An Tại lại bắt đầu đau đầu.

Đánh lại đánh không lại, so thân phận cũng không được, phen này nên làm thế nào cho phải?

Tìm trợ thủ?

Người không sợ Lý Nham, ít nhất cũng phải tìm phong chủ thuộc ngũ phong ra mặt mới được.

Nhưng bọn họ đều là cường giả Địa Linh cảnh, ngày thường mỗi người đều rất bận rộn, hơn nữa quan hệ của mình và bọn họ cũng không tốt đến mức đó.

Người duy nhất có tính tình bình dị gần gũi, chính là Phong chủ Liễu Vân Thấm Thanh Loan phong.

Nhưng hết lần này tới lần khác, nguyên chủ của thân thể Thẩm An Tại trước kia không biết điều mà sống chết theo đuổi, canh giữ hơn mười ngày tại Thanh Loan phong.

Cuối cùng làm Liễu Vân Thấm cũng không chịu được, ra mặt đá Thẩm An Tại về Thanh Vân phong, còn cảnh cáo, người Thanh Vân phong hắn còn dám đến Thanh Loan phong quấy rối thì sẽ chặt củ cải.

Vì vậy, tìm nàng hỗ trợ là không có khả năng.

Thẩm An Tại xoa xoa đầu.

Không được thì đi tìm chưởng môn, dù hắn có phải khóc rơi tròng mắt thì cũng không thể để Mộ Dung Thiên bị đuổi đi, cùng lắm hắn lại bán thảm chuyện những đệ tử Thanh Vân phong chết trận trước kia!

Tuy rằng mấy năm nay Chưởng môn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, một mực bán thảm sẽ khiến người ta phiền chán, nhưng dường như đây là biện pháp khả dụng duy nhất.

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm An Tại lại âm thầm gật đầu.

"Sư phụ, đêm qua người… có phải vụng trộm thoa son không?"

Đang lúc hắn chuẩn bị lên đường khóc lóc cầu xin Chưởng môn, Mộ Dung Thiên ở bên cạnh nhìn hắn một hồi lâu, mới do dự nhỏ giọng hỏi.

"Thoa son?"

Thẩm An Tại sửng sốt, sau đó sắc mặt giận dữ: "Ngươi đá xéo ta giống nữ?"

"Không không không! "

Mộ Dung Thiên liên tục xua tay giải thích: "Xem ra sư phụ đã trẻ hơn trước kia rất nhiều, ngoại trừ tóc bạc ra thì hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ của ba mươi tuổi."

"Hả?"

Nghe hắn nói lời này, Thẩm An Tại lại đột nhiên kịp phản ứng.

Đậu má!

Mình lại quên mất chuyện này, không phải trong tay còn hai viên Trú Nhan đan sao!

Nữ nhân để ý nhất cái gì?

Bề ngoài!

Liễu Vân Thấm năm nay tựa hồ cũng hai mươi bảy, qua ba năm nữa sẽ không còn trẻ nữa, sẽ dần dần hiển lộ phong thái phụ nhân.

Không có nữ nhân không biết lo lắng cho dung mạo của mình, không có nữ nhân chịu trơ mắt nhìn dung nhan bản thân dần dần già nua.

Không vào thượng tam cảnh, cuối cùng vẫn chỉ là phàm thai, không cách nào đảo ngược già yếu.

Mà Liễu Vân Thấm nhiều năm say mê tu luyện, cũng không chú trọng bảo dưỡng.

Tại thời khắc khẩn cấp như thế này, chẳng phải tác dụng của Trú Nhan đan đã thể hiện ra rồi sao?

"Đồ nhi, vào trong rồi nói!"

Thần sắc Thẩm An Tại kích động, mạnh mẽ bắt lấy bả vai thiếu niên, ánh mắt sáng ngời.

Mộ Dung Thiên hoảng sợ, nhìn vẻ mặt kích động nóng bỏng của sư phụ, hai tay không khỏi lần nữa che cúc hoa lại, ngượng ngùng nói: "Sư phụ, ta còn quá nhỏ…"

"Cái gì mà quá nhỏ, ta bảo ngươi vào trong phòng nói chuyện!"

"Ồ… "

Trong phòng, Thẩm An Tại lục lọi một hồi, tìm ra một hộp bạch ngọc đặc biệt tinh xảo, phía trên điêu long họa phượng, quý khí mười phần.

Đây là một trong số ít tài phú của nguyên chủ.

Thẩm An Tại mở hộp ngọc, bỏ vào một viên Trú Nhan đan tỏa ra mùi thơm ngát, sau lại cẩn thận từng li từng tí một gói vào miếng vải rách rồi đưa cho Mộ Dung Thiên.

Chọn dùng hộp ngọc tinh xảo như vậy là vì tạo giá trị cho lễ vật, mà dùng tấm vải rách, là vì sợ hắn nửa đường bị cướp.

"Sư phụ, người làm gì vậy?" Mộ Dung Thiên có chút không hiểu, nâng hộp ngọc lên.

"Ngươi đem vật này giao cho Liễu trưởng lão phong chủ Thanh Loan phong, mời nàng qua một chuyến."

Thẩm An Tại đang mở miệng phân phó.

Vèo vèo!

"Sư phụ, đệ tử tự biết mình gây họa, nếu muốn trách phạt cần gì phải vận dụng cực hình như vậy, dưới thân không rễ, đường đường nam nhi lại còn mặt mũi gì nữa chứ?"

Mộ Dung Thiên trực tiếp quỳ trên mặt đất, vẻ mặt kiên quyết, xem ra có đánh chết cũng không dám đi Thanh Loan phong.

Những lời Liễu Vân Thấm trước kia nói cũng không phải chuyện đùa, hắn cũng là người của Thanh Vân phong, nếu như dám xuất hiện ở Thanh Loan phong, coi như muối mặt!

"Thế thì ngươi trả lại kiếm pháp vi sư dạy đi."

Thẩm An Tại đưa tay ra.

Khóe miệng Mộ Dung Thiên giật một cái, nào có chuyện dạy kiếm pháp xong còn thu hồi…

Hơn nữa, thứ đó tồn tại trong đầu, sao có thể trả được?

"Đồ nhi, vi sư chưa từng hại ngươi, hôm nay ngươi chỉ cần đưa thứ này đến tay Liễu trưởng lão, nói không chừng nàng cao hứng, còn có thể thưởng ngươi tám trăm linh đan diệu dược, cơ hội tốt này, vi sư tặng ngươi đấy!"

Thẩm An Tại tận tình khuyên bảo, từng bước dụ dỗ.

Lòng Mộ Dung Thiên đắng chát vô cùng, lời này nói ra ngay cả chó cũng không tin!

"Sư phụ, trong này rốt cuộc chứa thứ gì?"

"Một viên đan dược có thể làm cho nữ nhân vĩnh trú thanh xuân."

Khóe miệng Mộ Dung Thiên lại giật giật, nhịn không được nhìn sư phụ mình.

Nhà hắn hành nghề luyện dược, chưa từng nghe nói trên thế gian có loại đan dược thần kỳ này, muốn lừa gạt hắn thì nên tìm lý do đáng tin cậy chút đi…

Nhưng không có cách nào, hắn chỉ có thể nâng hộp ngọc lên rồi quay đầu bước đi, có mấy phần cảm giác gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về.

[Độ sùng bái -20]

Thứ này còn có thể khấu trừ?

Thẩm An Tại không khỏi chửi bậy, sau đó thét to về phía thiếu niên đã đi xa.

"Nhớ kỹ phải nói với đệ tử thủ sơn, đây là thứ Liễu trưởng lão cầu mà không được, chỉ có một trên đời, để lỡ sẽ không còn, dùng sau ba mươi tuổi thì đã muộn!"

"Đã rõ! Sư phụ, chuẩn bị ống trúc cho ta đi!"

"Chuẩn bị ống trúc làm gì?"

“Ta về ướp muối củ cải làm bảo vật gia truyền!”

Thanh âm thiếu niên rõ ràng có chút u oán, xa xa đáp lại, bóng lưng hoàn toàn biến mất nơi góc đường núi.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ buông tay, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Nếu như hắn tự đi, dám cá, chưa nói xong đã bị đệ tử Thanh Loan phong đánh ra.

Thật sự không phải hắn muốn lừa đồ đệ!

Như hắn chú trọng sư đức như vậy, ái đồ như mạng, sao có thể làm ra loại chuyện khiến đồ đệ bí quá hoá liều chứ…

Chương 5: Trú Nhan đan

Mộ Dung Thiên lên núi, buồn bực một đường đi đến bên ngoài Thanh Loan phong.

Trong tay hắn ôm hộp ngọc được dùng vải rách che kín cực kỳ chặt chẽ, nhìn tên đệ tử canh núi xa xa phía trước, chần chừ không dám tiến lên.

Hai nữ đệ tử thủ sơn cũng nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang lén lén lút lút ở bên cạnh, không khỏi khẽ nhíu mày, thấp giọng trao đổi với nhau.

"Đó là đồ đệ của Thẩm trưởng lão Thanh Vân phong à, sao vậy, tặc tâm của tên họ Thẩm kia chưa chết, lại muốn làm chuyện xấu gì đó?"

"Hừ, quản hắn là ai, dù sao Phong chủ đã nói, chỉ cần là người của Thanh Vân phong, liền cho hắn một đao lưỡng đoạn!"

Một nữ đệ tử khác hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ chán ghét nhìn Mộ Dung Thiên ở phía xa, thậm chí còn làm ra động tác dùng sức bẻ mía.

Mộ Dung Thiên thấy biểu cảm của hai người, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Nhưng nghĩ đến việc sư phụ an bài, hắn vẫn kiên trì bước lên phía trước, chắp tay hành lễ.

"Mộ Dung Thiên bái kiến hai vị sư tỷ, làm phiền thông báo một tiếng, sư phụ ta muốn tặng đồ cho Liễu trưởng lão…"

"Người Thanh Vân phong các ngươi còn dám đến Thanh Loan phong ta?"

Nữ đệ tử bẻ mía lạnh giọng ngắt lời, rút bội đao bên hông ra, cầm đao bổ xuống.

Phong chủ nói người của Thanh Vân phong dám đến liền cắt!

Đây gọi là gì?

Là tuân mệnh!

Lực lượng của Đoán Thể hậu kỳ, một đao bổ ra cả hòn đá cũng có thể chém nát, huống chi là thân thể máu thịt.

Bây giờ Mộ Dung Thiên chỉ là Đoán Thể trung kỳ, hoàn toàn không phải đối thủ, mồ hôi lạnh trong nháy mắt dày đặc.

Lời Thẩm An Tại dặn dò, hắn ngay cả thời gian nói xong cũng không có.

Nhìn đao quang lấp lóe kia, Mộ Dung Thiên vốn cho rằng lần này mình khó bảo toàn củ cải, nhưng vào lúc này, cảnh tượng Thẩm An Tại dùng một kiếm khai thiên môn bỗng nhiên xuất hiện.

Kiếm khí kia phun ra nuốt vào ba ngàn dặm, mây mù né tránh. Giờ phút này một kiếm thất sắc thương khung đang vô cùng sáng tỏ trong đầu hắn.

Gần như là vô thức, hắn nhấc chân hất cành cây khô trên mặt đất lên tay, còn thuận thế vẽ ra một đóa kiếm hoa.

Một nữ đệ tử khác thấy cảnh này không khỏi âm thầm lắc đầu, thực lực của hai người vốn có chênh lệch, bây giờ một người cầm đao, một người cầm nhánh cây, còn muốn so sánh?

Nàng đã chuẩn bị tìm ống trúc ở phụ cận để đưa cho vị đại đệ tử Thanh Vân phong này, nhưng không biết kích cỡ gì.

Nữ đệ tử xách đao kia càng lộ vẻ khinh thường.

Nếu đao của mình có thể bị nhánh cây ngăn cản, vậy đừng nói trở về thông báo, về làm ấm giường cho Mộ Dung Thiên cũng được!

Đao thế đại lực mãnh liệt bổ xuống, thẳng hướng tam đường.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sắc bén, cành khô trong tay đột nhiên vểnh lên.

Leng keng… Leng keng…!

Cành khô bình thường không có gì lạ trong tay hắn vậy mà lúc này run nhè nhẹ, phát ra thanh âm kiếm ngân yếu ớt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Rẹt!

Hai nữ đệ tử tựa hồ nhìn thấy trước mắt có kiếm quang chói mắt lóe lên.

Sau đó…

"Thụp thụp thụp!"

Nữ đệ tử kia liền lùi lại ba bước, bàn tay nhỏ bé cầm đao run nhè nhẹ, mặt lộ vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn chằm chằm cành khô trong tay Mộ Dung Thiên.

Không có khả năng!

Một gã đệ tử khác xem cuộc chiến cũng nghẹn họng nhìn trân trối, xoa xoa tròng mắt hoài nghi có phải mình nhìn hoa mắt hay không.

Một tên cường giả Đoán Thể trung kỳ, vậy mà chỉ dựa vào một cành cây khô nhặt được trên mặt đất lại có thể đánh lui võ giả Đoán Thể hậu kỳ?

Rất nhanh, hai người kịp phản ứng, nghĩ thông suốt vấn đề trong đó.

Là võ kỹ!

Một kiếm vừa rồi của Mộ Dung Thiên nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng lại có thể lấy thân cây khô phát ra kiếm ngâm, phát ra kiếm quang.

Kiếm này của hắn, phẩm giai ít nhất cũng là Huyền giai trung phẩm, thậm chí thượng phẩm!

"Đây là kiếm pháp gì?!"

Hai người đồng thanh cất tiếng, ngưng thanh chất vấn.

Một tay Mộ Dung Thiên nâng hộp ngọc được bọc trong vải rách, một tay vung vẩy "kiếm" trong tay, ngẩng đầu lên nói.

"Nhất Kiếm Khai Thiên Môn."

"Ai dạy ngươi?"

"Sư phụ ta, Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!"

Mộ Dung Thiên cao giọng đáp lại, trong lòng có chút kích động.

Kiếm hay, kiếm chiêu sư phụ dạy quả nhiên rất tốt!

Nghe vậy, hai nữ đệ tử liếc nhau, mặt lộ vẻ hồ nghi.

Thẩm An Tại?

Tên Phong chủ hơn ba mươi tuổi vẫn chỉ là một Đoán Thể hậu kỳ, đời này cũng không có cơ hội tiến vào Khí Hải cảnh kia, vậy mà lại có kiếm thuật lợi hại như vậy?

Lần này, hai người có chút lưỡng lự.

Nữ đệ tử xách đao kia thẹn quá hóa giận, đang muốn tiến lên lần nữa.

Mộ Dung Thiên cả kinh, một kiếm vừa rồi mặc dù rất tốt nhưng cũng cực kỳ phí sức. Tay phải cầm kiếm của hắn bây

giờ còn đau nhức không thôi, trong thời gian ngắn tuyệt đối không cách nào xuất ra kiếm thứ hai!

"Dừng tay!"

Vào thời khắc mấu chốt, một nữ đệ tử khác đã ngăn lại, đồng thời đi tới trước mặt Mộ Dung Thiên.

"Mộ Dung sư đệ, ngươi vừa nãy nói sư phụ ngươi muốn tặng đồ cho phong chủ của chúng ta?"

Mộ Dung Thiên thấy các nàng nguyện ý nghe mình nói chuyện, vui mừng gật đầu.

"Vâng, sư phụ nói đây là thứ Liễu trưởng lão cầu mà không được, chỉ có một trên đời, để lỡ sẽ không còn, dùng sau ba mươi tuổi thì đã muộn!"

Nghe nói như thế, hai nữ đệ tử liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía đồ vật được bao bằng vải rách trong tay hắn.

"Hừ, tâng bốc cũng chỉ là lời sáo rỗng, vật trân quý như thế, làm sao sư phụ ngươi có thể lấy được?"

Nữ đệ tử xách đao rõ ràng không tin.

"Lời của sư đệ có thật hay không, hai vị sư tỷ đem vật ấy cho Liễu trưởng lão xem liền biết."

Mộ Dung Thiên nói xong liền đưa tay cởi bỏ tấm vải rách.

Nữ đệ tử nâng đao vốn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy hộp ngọc điêu long họa phượng vô cùng tinh xảo kia thì nhíu mày, liếc mắt nhìn đồng bạn, có chút kinh nghi.

Đóng gói trân quý như thế, chẳng lẽ đồ vật bên trong đều đúng như lời Thẩm An Tại nói?

Sau khi do dự, một nữ đệ tử khác gật đầu tiếp nhận hộp ngọc: "Được, vậy ta phá lệ đem vật này chuyển giao cho

Phong chủ, ngươi cứ chờ ở đây đi, hết thảy hậu quả, ngươi tự gánh chịu.”

“Làm phiền sư tỷ, xin nhất định phải nói lại nguyên văn lời vừa rồi của ta.”

Mộ Dung Thiên cung kính chắp tay, nhìn chăm chú vào nữ đệ tử đang dần đi xa.

…

Thiên điện của Phong chủ, trong Ngọc các.

Liễu Vân Thấm mặc một thân đồ xanh ngồi đối diện tấm gương, bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve một vết nhăn nhỏ nơi đuôi mắt, trong lòng thở dài.

Trong khoảng thời gian này, nàng có thể phát hiện da của mình đã không còn bóng loáng non nớt như trước kia, hơi động là có nếp.

Không vào Niết Bàn, cuối cùng vẫn là thể xác phàm thai, không cách nào nghịch chuyển già yếu.

Cộng thêm những năm này nàng vùi đầu tu luyện không chăm sóc gì, cho nên lúc phát hiện những vấn đề này, đã không còn kịp rồi.

Nàng hỏi không ít luyện dược sư trong tông môn, nhưng bọn họ cũng không biết luyện thuốc dưỡng nhan hộ da, chỉ bảo nàng uống nhiều nước ấm.

Nhiều ngày hỏi thăm không có kết quả, mỗi ngày nhìn làn da của mình càng lúc càng xuống sắc, nếp nhăn nơi khóe mắt càng rõ ràng hơn, khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu buồn bã.

Hai ngày này nàng còn không muốn rời Thanh Loan phong.

Ngoài cửa, tiếng bước chân vang lên, sau đó là giọng nữ đệ tử cung kính vọng vào.

"Phong chủ, Thẩm trưởng lão Thanh Vân phong sai đệ tử đến tặng lễ, nói lễ này là vật ngài hiện tại cầu mà không được, trên trời dưới đất vẻn vẹn chỉ có một viên…"

Liễu Vân Thấm nhướng mày, lại là Thẩm An Tại?

"Không nhận, trả về."

Nàng không kiên nhẫn mở miệng, vốn dĩ tâm phiền ý loạn, nghe thấy cái tên của Thẩm An Tại càng phiền lòng hơn.

"Vâng."

Các đệ tử ngoài cửa đồng thanh lui ra.

Đợi an tĩnh lại, Liễu Vân Thấm lắc đầu, có chút cay độc.

Thẩm An Tại này thật đúng là cao da chó, đưa cái gì mà hiện tại mình cầu mà không được, còn nói trên đời chỉ có một viên.

Liễu Vân Thấm bỗng nhiên ngẩn ra, vươn tay ngọc vuốt qua khuôn mặt.

Hiện tại có cầu cũng không được…

"Quay lại, đưa đồ vật cho ta xem."

Nàng lập tức hô lớn một tiếng.

Nữ đệ tử ngoài cửa sửng sốt, sau đó cung kính quay đầu.

Đợi cho hộp ngọc đưa đến trước mắt, Liễu Vân Thấm mở ra, đôi mắt đẹp khẽ híp lại.

Một viên đan dược màu ngà sữa lẳng lặng nằm ở bên trong, bên cạnh còn có một trang giấy, phía trên ghi: "Trú Nhan đan…"

Chương 6: Đan này gia sư đã phải trải trăm cay nghìn đắng mới có được

Viên đan đầy đặn mượt mà, tỏa ra hương hoa nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Có thể làm cho vị cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ như nàng đánh giá cao, chí ít cũng phải là ngũ phẩm đan dược.

Liễu Vân Thấm đưa tay cầm lấy Trú Nhan đan, đôi mắt đẹp kinh ngạc.

Viên đan dược trân quý như vậy, tại sao tên Đoán Thể hậu kỳ như Thẩm An Tại lại có được?

Hơn nữa đan này tên là Trú Nhan đan, chẳng lẽ…

Nàng chậm rãi nhíu mày, có chút nửa tin nửa ngờ.

Nữ đệ tử đưa đan dược nhìn thấy phong chủ nhíu mày, tưởng là do viên đan dược rách nát này chọc nàng không vui, lúc này mới mở miệng: “Phong chủ, Mộ Dung Thiên đưa đan dược đến đang còn ở dưới núi, phong chủ muốn xử lý thế nào?”

Liễu Vân Thấm khoát tay không trả lời, chỉ là ngón tay ngọc cầm lấy đan dược, do dự một hồi rồi đưa vào đôi môi đỏ mọng.

Đan này, nàng đã dùng tinh thần lực cảm giác qua, cũng không có độc tính gì, đích thật là có ích với người.

Về phần thật sự có thể trú nhan hay không, còn phải ăn xong mới có thể nhìn ra hiệu quả.

Đan dược vào cổ họng, hóa thành một cảm giác mát lạnh, mùi thơm tràn ngập miệng mũi, làm Liễu Vân Thấm không khỏi thư thái nhắm hai mắt lại.

Đan dược như dòng cam lộ quét qua tứ chi bách hài.

Nữ đệ tử nhìn phong chủ trước mặt mình, miệng nhỏ khẽ nhếch, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Vẻn vẹn mấy hơi thở sau, làn da đã hơi có đặc điểm phụ nữ của Liễu Vân Thấm bỗng trở nên trắng nõn sáng bóng như tuyết, nếp nhăn thật nhỏ nơi khóe mắt biến mất không thấy gì nữa.

Thậm chí, mặt mày của nàng càng thêm đẹp đẽ, khí chất xuất trần.

Nhìn qua, nghiễm nhiên trẻ ra gần mười tuổi!

"Phong chủ, ngài…"

Nữ đệ tử kinh ngạc mở miệng, có chút muốn nói lại thôi.

Liễu Vân Thấm mở đôi mắt đẹp ra, nhìn thấy sự kinh ngạc của đệ tử, quay đầu nhìn lại tấm gương trước bàn.

Trên mặt kính là một dung nhan tuyệt mỹ không tỳ vết, môi hồng răng trắng, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, có chút không dám tin.

Vốn tưởng rằng đan dược này coi như hữu hiệu, nhiều nhất cũng chỉ giúp mình trì hoãn già yếu mà thôi, nhưng bây giờ xem ra…

Nàng dường như trở nên càng đẹp hơn mười năm trước.

"Đan dược này thật là do Thẩm An Tại đưa tới?"

Nàng không quá tin tưởng mà quay đầu hỏi thăm.

“Bẩm phong chủ, là Thẩm An Tại bảo đệ tử Mộ Dung Thiên tự đưa tới.”

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm lóe lên dị sắc, nhẹ giọng mở miệng.

“Mang ta đi gặp Mộ Dung Thiên.”

…

Dưới Thanh Loan phong.

Mộ Dung Thiên thấp thỏm đi qua đi lại không thôi, trong lòng căng thẳng.

Đã hai khắc đồng hồ trôi qua nhưng bên trong vẫn không có bất kỳ tin tức gì truyền ra.

Chẳng lẽ đồ vật sư phụ đưa là giả, làm Liễu trưởng lão tức giận, là đang lựa chọn hình cụ?

Xong rồi xong rồi…

Trong lòng Mộ Dung Thiên đắng chát không thôi.

Hắn thắc mắc mãi, trên thế giới làm sao có đan dược thần kỳ trợ giúp người ta giữ mãi thanh xuân.

Coi như là gia tộc của mình trầm mê dược đạo nhiều năm, cũng chưa từng nghe nói qua loại đan dược này!

Nữ đệ tử đứng bên vẫn luôn xách đao nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của hắn, không khỏi cười lạnh, đã chuẩn bị để xem cảnh tượng tiểu tử này bị phong chủ nhà mình ném ra.

Nhưng vào lúc này, Liễu Vân Thấm mặc đồ xanh xuất hiện từ cửa sơn môn, bên cạnh là nữ đệ tử đi thông báo kia.

“Tham kiến phong chủ!” Lúc này nữ đệ tử cầm đao chắp tay.

Liễu Vân Thấm khẽ gật đầu, lướt qua nàng, nhìn về phía thiếu niên phía trước, đánh giá toàn thân.

"Ngươi chính là Mộ Dung Thiên?"

"Bái kiến Liễu trưởng lão, đúng là vãn bối."

Mộ Dung Thiên có chút chột dạ mở miệng, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

"Viên đan dược đó không tệ, trân quý như vậy, sư phụ ngươi có được từ đâu?"

Mộ Dung Thiên đã chuẩn bị tâm lí lãnh chịu cực hình bỗng sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu.

Khi hắn nhìn rõ dung nhan tuyệt mỹ làm người trong thiên hạ phải mặc cảm kia, hắn lập tức phản ứng lại.

Đan dược của sư phụ… lẽ nào là thật?

Không hổ là sư phụ, hắn đã nói rồi, thứ mà sư phụ lấy ra sao có thể bình thường được?

Vừa nghĩ đến đây, hắn đè nén sự mừng rỡ và vui mừng trong lòng xuống, chắp tay mở miệng.

"Bẩm Liễu trưởng lão, gia sư không cho vãn bối nói."

Liễu Vân Thấm nhíu mày: "Không cho ngươi nói, hay là đan dược này lai lịch bất chính?"

Trong lòng Mộ Dung Thiên giật thót, tròng mắt xoay chuyển vội vàng mở miệng giải thích.

"Tuyệt đối không khả năng! Đan này là khi gia sư đi Cực Bắc, nếm trải trăm cay nghìn đắng, cửu tử nhất sinh suýt nữa bị dân bản xứ luyện thành côn mới có được, dọc theo đường đi gia sư một lòng nghĩ đến Liễu trưởng lão, cho nên cắn chặt răng, đối mặt vô số hiểm cảnh nhưng cũng không lùi không bỏ…"

Liễu Vân Thấm nghe thiếu niên trước mặt nói dối đấm ngực giậm chân, đôi mắt đẹp vụt sáng.

Cái gì mà đi cực bắc, nàng quả quyết không tin.

Nơi đó hung hiểm cỡ nào, ngay cả võ giả Địa Linh cảnh như nàng cũng khó toàn thân trở ra, huống chi Thẩm An Tại là một Đoán Thể hậu kỳ nho nhỏ?

Tuy Mộ Dung Thiên nói có phần khuếch đại, nhưng đan dược này đúng là rất trân quý, có lẽ cũng không dễ dàng gì để lấy được.

Vừa nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ lại Thẩm An Tại suốt ngày sa sút trong trí nhớ kia, hơi có cái nhìn khác, khẽ thở dài.

Kỳ thật bản tính của hắn tựa hồ cũng không xấu, năm đó mấy trăm môn đồ Thanh Vân phong chết trận, chỉ còn lại một mình hắn lẻ loi, cũng rất đáng thương.

Còn về chuyện theo đuổi mình lúc trước…

Là người ắt thích cái đẹp, hắn có suy nghĩ này cũng không sai.

So với những kẻ thích khoe khoang thực lực hoặc là sử dụng thủ đoạn hạ lưu, lúc trước hắn trắng trợn theo đuổi tựa hồ muốn quân tử hơn nhiều.

Ngược lại chính mình lúc ấy có chút coi thường tên phế nhân như hắn, nói ra những lời làm lòng người phát lạnh kia.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm An Tại chưa tới Thanh Loan phong lần nào, có lẽ nghe nói mình xin thuốc bốn phía, cho nên nghĩ cách lấy Trú Nhan đan này.

Lại bởi vì sợ nếu hắn đến đây sẽ làm mình thấy phản cảm, nên đành phái đồ đệ đến đưa.

Lông mi Liễu Vân Thấm run rẩy, bỗng nhiên có chút thông cảm với Thẩm An Tại.

Một Đoán Thể hậu kỳ như hắn, để sở hữu Trú Nhan đan ít nhất là Ngũ phẩm đan dược kia, có thể tưởng tượng được cái giá phải trả lớn như thế nào.

Mà Thẩm An Tại vẫn luôn là đối tượng bị người khinh bỉ ở trong tông môn, thường xuyên bị chửi rủa sau lưng.

Mặc dù chưởng môn đã nghiêm khắc ngăn cấm rất nhiều lần, nhưng cũng không thiếu một số người thích buông lời đàm tiếu trong bóng tối.

Thậm chí ngay cả chính mình cũng căm ghét hắn mà, lúc trước còn nói ra những lời như vậy.

Nhưng dù như thế, hắn cũng không buông tha, ngược lại còn để ý chuyện của mình…

"Thay ta nói cho sư phụ ngươi, đồ vật này ta nhận, về sau nếu có khó khăn gì có thể đến tìm ta."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng, ngữ khí nhu hòa hơn rất nhiều.

Hai đệ tử đứng bên cạnh nghe nói như thế, mở to hai mắt, hai mặt nhìn nhau, có chút không dám tin.

Mộ Dung Thiên mừng như điên.

Không hổ là sư phụ, một viên đan dược đã có hiệu quả như thế!

Sau cơn cuồng hỉ, trên mặt hắn lại khó xử, ánh mắt lộ vẻ tự trách, giả bộ do dự, rồi lại chắp tay gật đầu.

"Đã như vậy, vãn bối liền cáo lui."

Liễu Vân Thấm bắt được vẻ tự trách cùng do dự trong mắt hắn, không khỏi hơi nhíu mày mở miệng: "Thanh Vân phong

có phải gặp chuyện gì không?"

Mộ Dung Thiên gật đầu, tự trách nói: "Đều là lỗi của vãn bối, liên lụy đến sư phụ."

Sau đó, hắn nói ra chuyện thi đấu môn phái năm ngoái, sau đó Thẩm An Tại vì bảo vệ đệ tử mà gây ra mâu thuẫn với người Chấp Pháp đường.

Liễu Vân Thấm nghe xong, sắc mặt hơi trầm xuống: "Vì sao không sớm nói với ta?"

Mộ Dung Thiên cười khổ: "Từ trước đến nay người không thích hắn, cho nên sư phụ không muốn phiền toái Liễu trưởng lão, còn đặc biệt dặn dò, việc này không thể nói với người."

"Hắn…"

Liễu Vân Thấm nghe vậy khẽ giật mình, thở dài, "Đi thôi, ta theo ngươi trở về Thanh Vân phong."

"Đa tạ trưởng lão!"

Mộ Dung Thiên vui mừng quá đỗi, lúc này lại chắp tay cảm tạ.

Có Phong chủ Thanh Loan trợ trận, Chấp Pháp đường sao dám mạnh mẽ đuổi mình xuống núi?

Chương 7: Chấp Pháp đường tới

Ở phía bên kia, Thanh Vân phong.

Thẩm An Tại đi tới đi lui, lòng nóng như lửa đốt.

"Tiểu tử này đã đi nửa canh giờ rồi, sao còn chưa trở lại?"

Hắn có chút xao động bất an, chẳng lẽ Liễu Vân Thấm vốn cũng không để ý vẻ bề ngoài như hắn nghĩ, rồi nàng chướng mắt viên đan dược kia?

Có phải hiện tại đồ đệ Mộ Dung Thiên của mình đã… biến thành hoạn quan rồi không?

"Không được, người của Chấp Pháp đường sắp tới rồi, nếu không, ta xuống núi tránh trước!"

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại không do dự nữa, vọt vào trong phòng chuẩn bị thu thập bao lớn bao nhỏ.

[Độ sùng bái của Mộ Dung Thiên +50]

Đang lúc hắn thu dọn đồ đạc thì đột nhiên giật mình.

Tình huống gì đây, độ sùng bái vừa tăng thêm?

Chờ hắn kịp phản ứng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, xem ra đã đưa đan dược rồi!

"Thẩm trưởng lão, xin ra gặp mặt!"

Ngay lúc hắn mừng thầm, bên ngoài truyền đến một thanh âm, lòng Thẩm An Tại trầm hẳn xuống, thầm nghĩ không tốt.

Mộ Dung Thiên còn chưa trở lại, sao người Chấp Pháp đường lại tới nhanh như vậy?

“Thẩm An Tại đi ra đi, ta biết ngươi ở bên trong!”

Bên ngoài, giọng nói có vẻ hùng hậu uy nghiêm vang lên.

Chính là đường chủ Chấp Pháp đường, Lý Nham!

Không ngờ hắn lại đích thân tới!

“Lần này xong rồi.”

Thẩm An Tại nhíu mày, trong lòng có chút buồn bực.

Đường chủ Chấp Pháp đường Lý Nham này là người bá đạo, là một trong những người theo đuổi Liễu Vân Thấm.

Lúc trước, nguyên chủ cỗ thân thể này cũng theo đuổi Liễu Vân Thấm, gia hỏa này mỗi lần gặp mặt đều như thấy kẻ thù.

“Ai…”

Không còn cách nào khác, Thẩm An Tại chỉ có thể thở dài, kiên trì đi ra phía ngoài.

Nơi sơn khẩu, có hai người mặc bào đen đang đứng.

Một thanh niên một trung niên.

Chính là Vương Hổ và sư phụ Lý Nham của hắn.

Hai người nhìn thấy Thẩm An Tại đi ra, Vương Hổ nhíu mày, Lý Nham thì mặt lộ vẻ đùa cợt.

Vương Hổ cười lạnh trong lòng không thôi, bởi vì sợ một mình mình tới, Thẩm An Tại sẽ lấy thân phận ép người, cho nên hắn gọi sư phụ đến.

Lý Nham mặc dù xem thường Thẩm An Tại, nhưng lòng hắn đã khó chịu rất lâu chuyện lúc trước Thẩm An Tại dám quang minh chính đại theo đuổi Liễu Vân Thấm.

Đáng tiếc sau này Thẩm An Tại một mực ở lỳ trong Thanh Vân sơn chưa từng ra khỏi cửa, cũng không phạm tội, hôm

nay khó có cơ hội dẫm hắn một cái, tự nhiên khiến Lý Nham vui vẻ.

"Thẩm trưởng lão uy phong thật lớn, lại dám động thủ đánh người Chấp Pháp đường chúng ta?"

Vương Hổ mở miệng trước, ngữ khí cao cao tại thượng mang theo ý chất vấn.

Lý Nham ngẩng đầu, ánh mắt đạm mạc nhìn hắn.

Vốn còn tưởng rằng tên khốn này đúng như Trương Sơn nói, đã đột phá đến Khí Hải cảnh, nhưng hôm nay nhìn lại, không phải chỉ là Đoán Thể hậu kỳ thôi sao?

Trời sinh phế thể, sao có thể đột phá Khí Hải?

Lý Nham lắc đầu, ánh mắt đầy khinh miệt.

Uy áp của Quy Nguyên cảnh hậu kỳ làm Thẩm An Tại lo sợ trong lòng.

Hắn ho khan một tiếng, kiên trì nói: "Trương Sơn không biết lễ giáo, chẳng lẽ phong chủ ta không có tư cách giáo huấn hắn sao?"

"Người thuộc Tạp Dịch khu, cho dù muốn giáo huấn cũng không tới lượt ngươi dạy dỗ chứ nhỉ?"

Lý Nham lạnh giọng mở miệng, "Nếu thật muốn giáo huấn, đệ tử kia của ngươi nhập môn hai năm không có chí tiến thủ, liên tục hạng chót hai lần thi đấu, ngươi không đi giáo huấn hắn mà muốn đi giáo huấn người của Tạp Dịch khu?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Mộ Dung Thiên cũng không phải không có tiến thủ, hắn rất chăm chỉ là đằng khác, vừa nhàn rỗi liền luyện công, vô cùng chăm chỉ luôn đó.

Chỉ tiếc thiên phú của hắn cũng rất kém, cho dù không phải phế thể trời sinh như mình, muốn đột phá Khí Hải cảnh, không qua ba năm năm năm là không có khả năng.

"Hôm nay bản trưởng lão đến là để nói cho ngươi biết, Mộ Dung Thiên kia hiện tại đã có thể xuống núi rồi, theo quy định của tông môn, liên tục không điểm hai lần thi đấu, không có tư cách ở lại Linh Phù sơn."

Lý Nham nhàn nhạt mở miệng, lời nói mang theo đầy ý mỉa mai: "Dù sao tông môn cũng không nuôi phế vật, nếu không phải nể công lao của Thanh Vân phong lúc trước, ngươi cũng sớm nên cút ra ngoài."

Sắc mặt Thẩm An Tại khó coi, không phải vì đối phương mắng mình là phế vật, mà vì chuyện của Mộ Dung Thiên.

Nếu như hắn đi rồi, vậy mình phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa cái gì gọi là tông môn không nuôi phế vật?

Qua nhiều năm như vậy mà tông môn vẫn còn nghèo vì trận đại chiến kia, nên cũng không cấp cho Thanh Vân phong quá nhiều tài nguyên.

Nhiều lắm cũng chỉ là chưởng môn cùng các phong chủ khác ngẫu nhiên nhớ tới tình cũ, đưa vài thứ tới mà thôi.

"Nếu ta khăng khăng muốn lưu hắn lại Thanh Vân phong thì sao?" Hắn trầm giọng mở miệng.

Nghe nói như thế, Lý Nham và Vương Hổ cùng là sửng sốt, có chút hoài nghi lời này rốt cuộc có phải được nói ra từ trong miệng vị Phong chủ Thanh Vân phong xưa nay mềm yếu trước mắt kia hay không.

"Ngươi là cái thá gì, ngươi muốn giữ thì hắn phải ở lại, ngươi coi tông quy là đồ trang trí sao?"

Lý Nham cười nhạo một tiếng, vốn không để đối phương vào mắt.

Vương Hổ lắc đầu: "Thẩm trưởng lão, ta khuyên ngươi nên bảo vệ thật tốt mảnh đất nhỏ này của mình, chuyện không nên xen vào thì không nên xen vào."

Sắc mặt của Thẩm An Tại trầm xuống, thở sâu mở miệng: "Mộ Dung Thiên không cần đi, là ta nói."

Nhìn hắn chắc chắn như vậy, Vương Hổ cùng Lý Nham đều sửng sốt, sau đó Vương Hổ cười phá lên.

"Thẩm An Tại, ngươi thật sự cho rằng mình là trưởng lão?"

"Chỉ là một tên phế vật có tu vi Đoán Thể hậu kỳ, nếu không phải tông chủ thương xót ngươi, ngươi đã sớm lăn xuống núi, hôm nay còn muốn khiêu khích tông quy?"

"Nếu việc này truyền tới tai tông chủ, sợ là ngươi còn không giữ được vị trí hiện tại."

Thẩm An Tại không sợ, ánh mắt nhìn thẳng hai người.

"Ban đầu chính ngươi nhận lễ vật của Mộ Dung gia, nhưng không muốn nhận Mộ Dung Thiên làm đồ đệ, để hắn vào Thanh Vân sơn, bây giờ lại muốn đuổi hắn xuống núi, có phải vô sỉ quá mức rồi không?"

Lý Nham mặt lộ vẻ châm chọc: "Dù sao người thu đồ đệ chính là ngươi, bản thân ngươi không có bản lĩnh dạy dỗ hắn, nếu Mộ Dung gia muốn trách cũng nên trách ngươi, liên quan gì đến bản trưởng lão?"

"Ngươi…" Thẩm An Tại tức giận, không ngờ còn có loại người không biết xấu hổ này.

"Chỉ là một tên phế vật, vọng tưởng muốn ăn thịt thiên nga thì thôi, hôm nay còn dám khiêu khích tông quy, vậy để bổn

trưởng lão thay tông môn giáo huấn ngươi một trận đàng hoàng!”

Lý Nham cười lạnh, nhìn gương mặt tuấn tú trẻ tuổi trước mắt, hắn không khỏi khó chịu, tiến lên một bước.

Lập tức, linh nguyên phun trào, uy thế tăng vọt.

Thẩm An Tại nhíu mày, đối mặt một cường giả Địa Linh cảnh, chẳng lẽ mình phải sử dụng tấm thẻ tiêu hao duy nhất kia sao?

Nhỡ mà không khống chế được thì làm sao bây giờ?

Lý Nham nhìn thấy sắc mặt hắn do dự ngây ngốc, còn tưởng rằng bị hù dọa choáng váng, mặt lộ vẻ trào phúng đấm ra một quyền, tiếng xé gió vang lên.

Một đạo quyền ấn gào thét, đập tới mặt Thẩm An Tại.

Sau một quyền này, khuôn mặt xinh đẹp của hắn tuyệt đối hoàn toàn thay đổi.

Thẩm An Tại kinh hãi, gia hỏa này rõ ràng là bởi vì khó chịu chuyện mình từng theo đuổi Liễu Vân Thấm mà công báo tư thù, còn muốn huỷ dung mình!

Ghen ghét, đây là sự ghen ghét thuần túy, ghét mình đẹp trai hơn hắn!

Ngay lúc Thẩm An Tại đang chuẩn bị sử dụng thẻ tiêu hao bảo vệ khuôn mặt của mình, một tiếng kiếm ngân bỗng nhiên truyền ra.

Leng keng… Leng keng…!

Một thanh trường kiếm tuyết trắng hiện lên, trong nháy mắt đánh tan quyền ấn thế đại lực trầm kia, cắm ở trước mặt hắn.

Cùng lúc đó, thanh âm thanh thúy của thiếu nữ chậm rãi vang lên.

“Lý đường chủ công nhiên ra tay với một vị trưởng lão, chỉ sợ có chút không ổn?”

Nghe được thanh âm này, Thẩm An Tại ở phía trước lộ vẻ vui mừng, mà Lý Nham quay đầu nhìn lại, sắc mặt kinh ngạc, sau đó lại hoảng hốt.

Trên đường núi, Liễu Vân Thấm một bộ áo xanh thanh nhã, chậm rãi rảo bước tiến lên.

Chân mày như núi trong mây, đôi môi kiều mỹ tuyệt trần khiến đất trời cũng phải nhạt màu, gió nhẹ thổi bay góc áo tôn dáng nàng phiêu dật như tiên giáng trần.

Chương 8: Đồ đệ của Thẩm An Tại ta, đã tranh thì phải giành đệ nhất!

Ở bên cạnh Liễu Vân Thấm, Mộ Dung Thiên cung kính đi theo.

Nhìn thấy hai người bọn họ, thần sắc Lý Nham có chút khó coi, nhưng vẫn thay một khuôn mặt tươi cười mở miệng.

"Sao Liễu trưởng lão lại tới Thanh Vân phong?"

"Ngươi có thể đến, đương nhiên ta cũng có thể đến."

Liễu Vân Thấm chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, sau đó trực tiếp cất bước đi tới trước mặt Thẩm An Tại, nhẹ giọng hỏi thăm.

"Không bị thương chứ?"

Bốn chữ đơn giản rơi xuống, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Thẩm An Tại đều sững sờ, sau đó vội lắc đầu biểu thị mình không sao.

Lý Nham bên kia thấy nữ thần trong lòng mình vậy mà chủ động quan tâm phế vật, trong lòng không khỏi ghen tuông, sắc mặt âm trầm sắp chảy ra nước.

Nhìn thấy Thẩm An Tại đúng là không bị thương, Liễu Vân Thấm gật đầu, nhìn về phía thầy trò Vương Hổ.

"Lý đường chủ, ngươi ỷ tu vi của mình cao hơn, ra tay với một Đoán Thể cảnh, có phải có chút không phù hợp?"

“Liễu trưởng lão hiểu lầm, Thẩm An Tại đang khiêu khích tông quy, ta chẳng qua chỉ là chấp pháp theo lẽ công bằng mà thôi.”

Lý Nham cố nặn ra nét tươi cười, muốn bảo trì hình tượng trước mặt Liễu Vân Thấm.

“Khiêu khích tông quy?”

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm thản nhiên, “Tuy rằng Mộ Dung Thiên hai năm hạng chót, nhưng hắn cũng không phải là đệ tử bình thường, mà là thân truyền của trưởng lão, tông quy này dùng trên người hắn tựa hồ không thích hợp?”

Thẩm An Tại nghe nàng phản bác thay Thanh Vân sơn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chớp chớp mắt nhìn về phía đồ đệ của mình.

Hai người đối thoại bằng ánh mắt, nhìn nhau cười một tiếng.

Lý Nham nhíu mày: “Thẩm An Tại hắn mặc dù có thân phận Phong chủ trưởng lão nhưng lại không có tư cách và thực lực này. Cả tông môn có ai thật sự coi hắn là trưởng lão?”

“Từ đường chủ Linh Dược đường cũng chỉ là Khí Hải cảnh hậu kỳ, chẳng lẽ hắn cũng không có tư cách này?” Liễu Vân Thấm lại hỏi.

“Từ đường chủ mặc dù tu vi không tốt, nhưng là luyện dược sư tứ phẩm, huống hồ năm ngoái thi đấu, đồ đệ của hắn vào được mười thứ hạng đầu, bất luận là chuyện giáo đồ dưỡng nhân hay luyện dược chế đan, hắn đều có tư cách hơn Thẩm An Tại.”

Lý Nham lắc đầu, vẫn xem thường Thẩm An Tại như trước.

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, đây cũng là sự thật.

Đường chủ Linh Dược đường am hiểu luyện dược, hơn nữa khả năng dạy dỗ đồ đệ hoàn toàn không kém.

Trái lại, Thanh Vân phong…

Nàng nhìn thoáng qua Thẩm An Tại và Mộ Dung Thiên ở bên cạnh, nhất thời không tìm được cớ.

Thấy nàng khó xử như vậy, Lý Nham cười lạnh tiếp tục mở miệng: "Liễu trưởng lão chớ có biện hộ thay Thanh Vân phong này. Tông môn không chứa người rảnh rỗi, Chưởng môn ngại công đức của tiền nhân Thanh Vân phong nên cũng không tiện nhiều lời, mà Chấp Pháp đường chúng ta nhất định phải xử lý theo lẽ công bằng."

"Hắn không có tư cách làm trưởng lão, đồ đệ tự nhiên cũng chỉ có thể tính là đệ tử bình thường, theo lý nên bị trục xuất khỏi sơn môn!"

Liễu Vân Thấm nhíu mày, chức phong chủ là do chính chưởng môn ban tặng, há một câu nói của Lý Nham có thể tước đoạt?

Thẩm An Tại nghe vậy, mặt lộ vẻ khó chịu, hỏi trong lòng.

"Hệ thống, ta có thể xuống núi trước, khi trâu bò thì quay lại được không?"

[Mời Ký chủ cân nhắc, chỉ có trong lúc mâu thuẫn mới có thể có nhiều cơ hội phát động nhiệm vụ nuôi đồ có thưởng]

"Nhiệm vụ?"

Thẩm An Tại ngây người, suy nghĩ một lát rồi tiến lên mở miệng.

“Theo như lời ngươi nói, ta phải làm sao mới có tư cách chứng minh ta xứng làm trưởng lão?”

Thấy hắn còn dám đứng ra từ phía sau nữ nhân, Lý Nham mắt lộ vẻ cười lạnh.

“Rất đơn giản, hoặc là ngươi đột phá Quy Nguyên cảnh, hoặc là ngươi chứng minh bản lĩnh giáo dưỡng, chẳng hạn như…”

“Một tháng sau lại có một lần thi đấu môn phái, Mộ Dung Thiên phải vào được mười hạng đầu.”

Liễu Vân Thấm vừa nghe lời này, lập tức lông mày nhíu lại.

Chuyện này hoàn toàn là không thể!

Mặc dù đều là đệ tử mới nhập môn trong hai năm gần đây, nhưng trong số đó cũng không ít người đột phá Khí Hải cảnh, còn có những võ giả Khí Hải trung kỳ giống như Vương Hổ.

Mộ Dung Thiên chỉ là một tên Đoán Thể trung kỳ, nghĩ nát óc cũng không có hy vọng tiến vào mười thứ hạng đầu.

Về phần để cho Thẩm An Tại đột phá Quy Nguyên cảnh…

Vậy thì càng không thể nào, tất cả mọi người đều biết, hắn là trời sinh phế thể, không có hi vọng dẫn khí nhập thể, cả đời này ngay cả Khí Hải cảnh cũng không vào được.

[Chúc mừng Ký chủ đã phát động được nhiệm vụ, trợ giúp Mộ Dung Thiên trở thành người đứng đầu thi đấu môn phái, ban thưởng kinh nghiệm luyện dược sư ngũ phẩm x1, thẻ kỹ năng có giới hạn thời gian Quy Nguyên cảnh x5, thẻ tiêu hao kỹ năng Địa Linh cảnh x1]

Thẩm An Tại nghe bên tai truyền đến thanh âm, trong lòng vui mừng.

Liễu Vân Thấm khẽ mở môi hồng, vừa định cự tuyệt giúp hắn, người bên cạnh lại lên tiếng trước một bước.

"Được, ta đồng ý với ngươi!"

"Thẩm An Tại, ngươi…" Liễu Vân Thấm cau mày, có chút không hiểu mà nhìn hắn.

Mà Thẩm An Tại thì ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào Lý Nham đang kinh ngạc ở phía trước, rồi hắn mở miệng, ngữ khí lăng lệ.

"Mười thứ hạng đầu quá không có tính khiêu chiến, đồ đệ của Thẩm An Tại ta một khi đã tranh, là phải giành hạng nhất!"

Theo lời nói của hắn rơi xuống, tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Hai người Lý Nham Vương Hổ bên kia trực tiếp sửng sốt, sau đó cười lớn.

Cái gì?

Hai người bọn họ không nghe lầm chứ, chỉ bằng một tên phế vật bây giờ cũng chỉ là Đoán Thể trung kỳ, vậy mà muốn giành được hạng nhất trong thi đấu môn phái vào tháng sau!?

Đúng là nói chuyện viển vông!

Mộ Dung Thiên kéo kéo góc áo Thẩm An Tại, có chút do dự.

Vào được mười thứ hạng đầu là hắn đã thấy không nổi rồi, giành vị trí thứ nhất…

Lý Nham sau khi cười xong, trào phúng mở miệng: "Vậy nếu không làm được thì sao?"

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt lãnh đạm.

“Làm không được, ta rời khỏi tông môn với hắn!”

Giọng nói vang vọng, khí phách mạnh mẽ.

Mộ Dung Thiên nhìn ánh mắt kiên định của Thẩm An Tại trước mặt, chóp mũi hơi chua xót, trong lòng rất là cảm động.

“Sư phụ…”

[Độ sùng bái +50, cấp bậc sùng bái hiện tại của Mộ Dung Thiên: 4]

[Thu hoạch được cơ hội rút thưởng x1]

“Được!”

Lời này vừa nói ra, Lý Nham lập tức cười lạnh mở miệng, “Vậy ta sẽ chờ xem biểu hiện của đồ đệ ngươi ở trong thi đấu! Đến lúc đó nếu các ngươi không giữ lời, đừng trách ta vứt các ngươi xuống núi!”

“Vương Hổ, chúng ta đi!”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Vương Hổ chắp tay, khinh thường nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên rồi xoay người đi theo.

Đợi cho hai người biến mất trên đường núi, Liễu Vân Thấm mới nhíu mày nói: “Thẩm trưởng lão, ngươi quá vọng động.”

“Muốn trở thành đệ nhất không dễ dàng như vậy, ngoại trừ tên Vương Hổ kia ra, Vu Chính Nguyên của Thanh Phù phong cũng là Khí Hải trung kỳ, lại càng là một phù sư, nếu chỉ tiến vào mười thứ hạng đầu của thi đấu, có lẽ ta còn có thể giúp đồ đệ của ngươi.”

“Nhưng hạng nhất…”

Liễu Vân Thấm thở dài lắc đầu, hiển nhiên cảm thấy không có hi vọng.

“Tâm ý của Liễu trưởng lão Thẩm mỗ tâm lĩnh, nhưng đồ đệ ta nếu đã không giành được dù là cái danh đệ nhất môn phái, một năm sau làm sao có thể tranh cao thấp cùng Tần Thiển Nguyệt kia?”

Thẩm An Tại xoay người chắp tay, ngữ khí nghiêm túc.

Mộ Dung Thiên nghe được câu này, ánh mắt càng giật mình, cúi đầu nắm chặt song quyền.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự tính toán để hắn đi Thiên Tuyết tông đánh một trận với Tần Thiển Nguyệt?”

Liễu Vân Thấm kinh ngạc, chân mày liễu nhíu chặt.

“Đây là tất nhiên, đồ đệ Thẩm An Tại ta tuyệt không phải hạng người yếu đuối, nói là nhất định làm được!”

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên, nói.

Kỳ thật, vừa rồi hắn đồng ý chuyện thi đấu môn phái không phải là tâm huyết dâng trào.

Lúc đầu hắn còn định ăn vạ không thôi, dù sao Liễu Vân Thấm ở đây, tên Lý Nham kia dám động thủ?

Nhưng vừa rồi hệ thống bỗng nhiên tuyên bố nhiệm vụ, phần thưởng còn rất ngon lành.

Mẹ kiếp, nếu lấy được những món đồ chơi đó, sau này còn phải kiêng dè tên Lý Nham kia sao?

Nghe lời nói chắc chắn vô cùng của hắn, Liễu Vân Thấm âm thầm lắc đầu.

Thiên phú thực lực của Tần Thiển Nguyệt có thể xếp hạng trong toàn bộ Nam Quyết vực, muốn đuổi kịp nàng nào có dễ dàng như vậy.

Về phần Mộ Dung Thiên đã từng ước hẹn ba năm với nàng, mọi người sớm đã coi như trò đùa mà quên mất rồi, đâu

có để trong lòng.

Sau khi do dự, Liễu Vân Thấm vẫn mở miệng.

“Không bằng ngươi giao Mộ Dung Thiên cho ta, ta tận lực giúp hắn đột phá Khí Hải trong một tháng này, cam đoan hắn tiến vào mười hạng đầu, nhưng nếu là đệ nhất, chỉ sợ không có khả năng.”

Thẩm An Tại nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, phải biết rằng Liễu Vân Thấm trước kia còn từng căm ghét mình.

Cho dù nhận được viên đan dược đó thì cũng không nên thay đổi thái độ nhanh như vậy chứ?

Không phải chỉ là một cái giao dịch thôi sao?

Hắn hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên bên cạnh, trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ tiểu tử này đã lặng lẽ nói gì đó?

Chương 9: Ai nói với ngươi vi sư không biết luyện đan?

Đối mặt với ý tốt của Liễu Vân Thấm, Thẩm An Tại lại lựa chọn lắc đầu.

Chẳng qua là cam đoan có thể tiến vào mười thứ hạng đầu, còn chưa đủ.

Nhiệm vụ hệ thống giao cho chính là vị trí số một!

Mặc dù lần này thất bại không có hình phạt gì, nhưng mất đi những ban thưởng kia, đối với Thẩm An Tại hiện tại thân gia bạc nhược yếu kém, trừng phạt chỉ là niềm đau thứ hai.

"Không cần làm phiền Liễu trưởng lão, đồ đệ của ta, ta tự dạy là được."

Liễu Vân Tu nhíu mày: "Để ngươi dạy?"

Ánh mắt hoài nghi kia, hiển nhiên là đang nghi ngờ năng lực của Thẩm An Tại.

Dù sao xem như Thẩm An Tại tự tham gia thi đấu, chỉ sợ cũng không có cơ hội tiến vào mười thứ hạng đầu, thế thì sao có thể dạy ra một người đệ nhất?

"Đồ nhi!" Thẩm An Tại nhìn qua bên cạnh.

"Đệ tử ở đây!"

Mộ Dung Thiên mở miệng đáp lại, ánh mắt cung kính.

"Ngươi có tin vi sư không?"

"Tin!"

Gần như không có bất kỳ do dự gì, Mộ Dung Thiên trực tiếp mở miệng trả lời, vẻ mặt kiên định, tràn đầy kính sợ.

Nhìn cặp sư đồ khí cao thế ngạo như thế, Liễu Vân Thấm có chút không rõ cho lắm.

Hai người này… không phải một người là phế thể trời sinh, một người thiên phú cực kém sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến hai người bọn họ tự tin như vậy?

"Mộ Dung Thiên, ngươi có muốn cùng ta tới Thanh Loan phong không, ta dạy ngươi Phi Hoa Lạc Diệp chưởng."

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Liễu Vân Thấm vẫn mở miệng nhắc nhở, hi vọng Mộ Dung Thiên có thể cùng mình rời đi.

Dù sao nhận ân huệ của Trú Nhan đan, nàng vẫn muốn tận lực giúp Thanh Vân phong, coi như là đền bù lúc trước mình làm ra chuyện này với Thẩm An Tại.

Phi Hoa Lạc Diệp chưởng chính là võ kỹ Huyền giai thượng phẩm, thuộc hàng thượng thừa toàn bộ Linh Phù sơn, người ngoài muốn học cũng không có cơ hội học.

Nhưng thứ khiến nàng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, Mộ Dung Thiên không buồn do dự, trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

"Đa tạ Liễu trưởng lão, có điều vãn bối còn muốn theo sư phụ học kiếm thuật."

Liễu Vân Thấm hoàn toàn mộng bức.

Rốt cuộc là kiếm thuật gì, chẳng lẽ còn sánh được với Phi Hoa Lạc Diệp chưởng của bản thân?

Thầy trò hai người này, chẳng lẽ điên rồi?

Một tên Đoán Thể hậu kỳ cho rằng mình có nhiều kinh nghiệm, muốn dạy một đệ tử kém cỏi trở thành đệ tử đứng đầu

thi đấu môn phái.

Một tên Đoán Thể trung kỳ, lại tin tưởng vững chắc một sư phụ thiên phú kém hơn cả bản thân, còn muốn theo hắn học kiếm thuật?

Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Võ giả Địa Linh cảnh này mà lại kém một tên Đoán Thể hậu kỳ!?

"Cũng được, nếu ngươi thay đổi chủ ý, tùy thời có thể đi Thanh Loan phong tìm ta."

Khuyên bảo không có kết quả, Liễu Vân Thấm đành từ bỏ, lưu lại một câu này sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại hai người thầy trò.

"Sư phụ, đệ tử rèn luyện nhiều năm, luyện hóa mười viên Đoán Thể đan kia xong hẳn là miễn cưỡng có thể đạt tới Đoán Thể hậu kỳ."

Mộ Dung Thiên trầm giọng mở miệng: "Nhưng muốn trở thành đệ nhất môn phái, trở ngại lớn nhất không phải là Vương Hổ, mà là Vu Chính Nguyên của Thanh Phù phong. Hắn là ứng viên quán quân lần này, đứng đầu năm trước chính là hắn."

Thẩm An Tại sờ cằm.

Thủ đoạn của phù sư đúng là bất thường, gần như vô địch dưới và cùng cảnh giới.

Muốn thắng một gã phù sư Khí Hải trung kỳ, tu vi của Mộ Dung Thiên ít nhất cũng phải ngang bằng hắn, hơn nữa còn phải có thủ đoạn đủ để chống lại phù sư.

Nghĩ vậy, hắn vẫy vẫy tay, Mộ Dung Thiên lập tức đưa tai qua.

Đợi đến khi nghe được lời của hắn, mặt lộ vẻ kinh ngạc hoang mang: "Sư phụ muốn những dược liệu này làm gì, nếu cần đan dược, trong nhà của ta còn nhiều, ta trực tiếp sai người đưa tới là được."

Mộ Dung gia là một thế gia dược đạo, mặc dù không thể so với Dược đường ở Linh Phù sơn, nhưng có đủ phần lớn dược liệu bình thường.

"Đan dược này, người khác không biết luyện."

Thẩm An Tại cười nhạt mở miệng.

Trước đó hắn đã hỏi hệ thống, thế giới này không có Tẩy Tủy đan.

Đan dược có thể giúp người tẩy kinh phạt mạch, một khi truyền lưu chỉ sợ sẽ dẫn tới thế nhân tranh đoạt điên cuồng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tẩy kinh phạt mạch là phải có dù chỉ một chút tẹo tư chất.

Mà Thẩm An Tại thì… trời sinh phế thể, Tẩy Tủy đan cũng vô dụng với hắn.

"Người khác không biết luyện?"

Mộ Dung Thiên sững sờ, hoài nghi nói: "Nhưng Từ trưởng lão của Linh Dược đường hình như từ trước tới nay cũng không chào đón sư phụ, chẳng lẽ hắn nguyện ý giúp đỡ?"

Bang!

Sau một cú bổ trán trời giáng, Thẩm An Tại tức giận nói: "Sư phụ ngươi giống kẻ cần nhờ người làm việc?"

Mộ Dung Thiên ôm trán, có chút buồn bực nói: "Nhưng người biết luyện đan trong tông môn đều ở Linh Dược đường…"

Bang!

Lại một cú bổ trán ra sao.

“Ai nói với ngươi là vi sư phải đi tìm người của Linh Dược đường luyện đan?”

“Vậy sư phụ muốn đệ tử gặm linh dược chưa chế biến sao?”

Mộ Dung Thiên lập tức lộ vẻ đắng chát, nhưng nghĩ đến chuyện này liên quan đến việc hai thầy trò mình có thể ở lại hay không, hắn cắn răng.

“Gặm sống thì sao chứ, chỉ cần cho một ngụm nước, đệ tử một ngày có thể gặm ba mẫu đất!”

Bang!

Bổ trán lần ba, Thẩm An Tại thu tay lại, nhàn nhạt mở miệng: “Ăn cái gì sống cơ, ngươi là trâu chiến sĩ hay sao đòi gặm ba mẫu đất?”

Nói xong, hắn quay lưng trước ánh mắt nghi hoặc của Mộ Dung Thiên, nghênh đón ánh mặt trời chói chang treo cao, gió mát quất vào mặt, bóng lưng vĩ đại vô hạn.

“Ai nói với ngươi vi sư không biết luyện đan?”

Nhìn bóng lưng hào quang vạn trượng kia, Mộ Dung Thiên lộ vẻ do dự, nhưng vẫn không kiềm được lời tàn nhẫn.

“Sư phụ, ngay cả lò luyện đan ngài cũng không có…”

Thẩm An Tại giật giật khóe miệng, lúc quay người đưa tay, phát hiện Mộ Dung Thiên đã sớm trốn ra xa năm trượng.

“Không có đan lô, không phải Thanh Vân phong chúng ta có phòng bếp sao, củi kia không thể đốt hay là nồi bị hỏng rồi?”

“Luyện dược sư chân chính, cho dù không có lò luyện đan, cũng có thể đan thành cực phẩm!”

[Độ sùng bái +10]

Mộ Dung Thiên có chút xúc động, xem ra tầm mắt của mình vẫn còn quá nhỏ.

Cũng đúng thôi, sư phụ có thể truyền lại cho mình loại kiếm pháp khiến trâu cũng phải bò kia, cho dù người còn thủ đoạn luyện dược cao minh thì cũng không có gì lạ.

Sau đó, hắn điên cuồng chạy đi viết thu cho người trong nhà gửi dược liệu lên núi.

Thẩm An Tại nhìn hắn rời đi, giờ phút này trong lòng vô cùng buồn bực.

"Hệ thống, không có lò đan thật sự có thể thành đan sao? Ngươi không gạt ta đó chứ?"

[Mời Ký chủ không nên chất vấn bản hệ thống, luyện dược sư chân chính, cho dù không có lò luyện đan, cũng có thể đan thành cực phẩm!]

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Mẹ nó, ngươi muốn lừa dối cũng phải biết bịa một câu lừa dối, còn dám rập khuôn theo câu ta dùng để lừa dối đồ đệ ta.

Ngươi tưởng ta là đồ ngu à…

Nhưng trước mắt không có biện pháp khác, lò luyện đan quá đắt, hắn mua không nổi.

Thừa dịp Mộ Dung Thiên đi viết thư, hắn bắt đầu tiến hành rút thưởng lần thứ hai ở trong đầu.

Bàn xoay trước mắt sáng lên, từng đoàn kim quang chói mắt bày ở trước mắt, cực kỳ mê người.

"Dùng mười năm tuổi thọ của đồ nhi ta để đổi lấy đại cát nào!"

Hắn thầm nói trong lòng, sau đó phát động rút thưởng.

Tích tích tích…

Xoay tròn hoa cả mắt, kim đồng hồ dần dần chậm chạp, xẹt qua từng quang đoàn màu vàng, dần dần bay về khu vực màu trắng bình thường.

Thấy cảnh này, Thẩm An Tại không khỏi âm thầm lắc đầu.

Ngay lúc hắn cho rằng cây kim sẽ rơi xuống khu vực màu trắng, thì điểm dừng lại cách với khu vực màu trắng chỉ kém một mảy may.

[Chúc mừng Ký chủ thu được truyền thừa công pháp: Vô Song Ngự Kiếm quyết (Cực phẩm)]

Thẩm An Tại sững sờ, trong nháy mắt, mặt mày trở nên hớn hở.

Xem ra mình quả nhiên là khí vận chi tử, không nghĩ tới tùy tiện rút đã ra vàng!

Chương 10: Ai dẫn động đại thế thiên địa?

"Hệ thống, Vô Song Ngự Kiếm quyết này lợi hại lắm à?"

Thẩm An Tại tò mò hỏi thầm trong lòng.

[Mời Ký chủ yên tâm, hệ thống xuất thành phẩm, nhất định là tinh phẩm]

Nghe hệ thống nói vậy, Thẩm An Tại lại kích động thêm mấy phần, khẩn trương mở xem giới thiệu Ngự Kiếm quyết.

Vô Song Ngự Kiếm quyết (có thể truyền thừa): công pháp cực phẩm có thể cô đọng Vô Song kiếm tâm, tu tới hậu kỳ, có thể điều khiển vạn kiếm trong thiên hạ, trong tay không kiếm thắng có kiếm, một kiếm có thể cắt đứt hồn phách nhân sinh…

Mặt sau là một loạt giới thiệu, nói chung, kiếm quyết này rất trâu bò, vô cùng trâu bò!

"Hệ thống, nhanh cho ta tu luyện!"

Thẩm An Tại có chút chờ mong mà mở miệng.

[Ký chủ là phế thể trời sinh, không thể tu luyện]

"…"

Hắn cảm thấy buồn bực.

Vừa rồi có chút kích động nên đã quên mất chuyện này.

Không cách nào dẫn khí nhập thể, ngay cả Khí Hải cảnh hắn còn không tới được, đương nhiên cũng không thể tu thành công pháp này.

“Hệ thống, thật sự là không có cách nào giúp ta có cơ hội tu luyện sao, long cốt phượng huyết cũng không được?” Hắn có chút chưa từ bỏ ý định, hỏi.

[Không thể, mệnh cách của bản hệ thống đã gắn chắc chắn với Ký chủ, cải tạo gân cốt sẽ khiến bản hệ thống mất mạng, Ký chủ cũng sẽ tạch theo, nguyên nhân cụ thể thì sau này Ký chủ tự tra xét]

“Vậy ta không phải chỉ có thọ mệnh phàm nhân, vậy ta cần ngươi làm gì chứ?”

[Nhục thân luôn luôn có giới hạn, linh hồn mới có thể vĩnh tồn, mời Ký chủ phóng mắt nhìn xa hơn]

Thẩm An Tại im lặng, lắc đầu, hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ khiến bản thân đột phá.

Không vào Niết Bàn, cuối cùng cũng chỉ là nhục thể phàm thai, tuổi thọ cũng sẽ không tăng trưởng, trăm năm sau mình có thể đột phá đến thượng tam cảnh hay không cũng là một ẩn số…

Về phần tuổi thọ, kỳ kỹ trong thiên hạ đúng là nhiều, cũng không chỉ có đột phá cảnh giới mới có thể đạt được.

Trở thành luyện dược sư thất phẩm là có thể luyện chế ra đan dược kéo dài tuổi thọ.

Nếu mình không tu luyện được Vô Song Ngự Kiếm quyết, vậy truyền cho Mộ Dung Thiên!

Vị trí đứng đầu cuộc thi này, nhất định phải có được!

“Sư phụ!”

Nơi xa, Mộ Dung Thiên chạy trở về Thanh Vân sơn, không ngừng vẫy tay.

“Ta đã truyền tin cho nhà, hẳn vài ngày nữa bọn họ sẽ đem dược liệu tới!”

“Tốt, ngươi lại đây.” Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, ánh mắt thâm thúy.

“Sư phụ, làm sao vậy?”

Thiếu niên hấp tấp chạy đến trước mặt, thần sắc có chút tò mò cùng nghi hoặc.

“Vi sư hỏi, mục đích tu luyện của nguôi ra sao?”

Mộ Dung Thiên sững sờ, gãi đầu: “Mục đích tu luyện?”

Suy tư một lát, hắn mở miệng: “Ta muốn đuổi kịp Tần Thiển Nguyệt, sau đó trả lại sỉ nhục nàng mang đến cho nhà chúng ta.”

“Chưa đủ!”

Thẩm An Tại lắc đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Chưa đủ?” Thiếu niên sửng sốt, nhìn vào đôi mắt vô cùng trịnh trọng của trung niên áo trắng.

“Đúng, chưa đủ!”

Thẩm An Tại lặp lại lần nữa, lời nói thấm thía.

“Đồ nhi, ngươi có biết thiên hạ này lớn bao nhiêu không, cường giả trên thế gian này có mấy ai không?”

“Chẳng lẽ ngươi chỉ muốn ở trong một mẫu ba tấc đất này của Đại An triều hay sao?”

Hắn nói xong, trong lòng lại thầm có ý định riêng.

Nếu đời này mình không có hy vọng đột phá, vậy thì bồi dưỡng ra đồ đệ lợi hại nhất, sau này ra ngoài, gặp người liền báo tên đệ tử của mình, thế kh6ong phải vẫn tuyệt sao?

Mộ Dung Thiên trầm mặc, đúng là hắn rất muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài, nhưng thiên phú của hắn quá kém, cả đời này cũng không biết có thể đạt tới trung tam cảnh hay không.

Muốn đi ra ngoài, dễ vậy sao?

Nhìn ra thiếu niên có chút động tâm, Thẩm An Tại lại rèn sắt khi còn nóng.

"Thế giới bên ngoài rất đặc sắc, có nữ đế thái thạch bổ thiên, có đại năng giương cung xạ nhật, càng có đứa trẻ biết lật sông vượt biển, rút gân rồng, gọt long cốt!"

Mộ Dung Thiên giật mình, có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua sư phụ của mình.

Thải thạch bổ thiên, gương cung xạ nhật…

Sao mình chưa từng nghe qua những chuyện này?

Mặc dù chưa từng nghe nói qua, nhưng lòng hắn đã bắt đầu nóng lên.

Trong đầu hắn lại lần nữa hiện ra hình ảnh Thẩm An Tại một kiếm bổ trời, mây mù tan hết, ánh mắt kiên định.

Nếu sư phụ đã nói có, vậy khẳng định là có!

Những cường giả này mình chưa từng nghe nói qua, chỉ nói là bọn họ không ở Đại An triều, thậm chí không ở Nam Quyết vực!

"Vi sư già rồi, tư chất cũng có hạn, e rằng đời này không có cơ hội đi ra bên ngoài lĩnh hội kiến thức."

Thẩm An Tại thở dài một hơi, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối.

"Đồ nhi."

"Đệ tử có mặt!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Thẩm An Tại xa xăm, mang theo vẻ chờ đợi, hiền lành: "Vi sư hy vọng, ngươi cũng có thể trở thành một trong những truyền thuyết kia."

Trở thành truyền thuyết…

Hai mắt thiếu niên nóng lên, trong lòng đã chôn xuống một hạt giống đang nảy mầm.

Thấy đã lừa gạt không sai biệt lắm, Thẩm An Tại lại vung tay áo lên, ngữ khí trở nên leng keng.

"Đồ nhi, hôm nay vi sư lại truyền cho ngươi một bộ công pháp tuyệt thế có một không hai trong thiên địa, giúp ngươi bước lên con đường kiếm tiên!"

Còn không đợi Mộ Dung Thiên mở miệng, cuồng phong gào thét, Thẩm An Tại điểm một chỉ vào mi tâm của hắn.

Chỉ một thoáng, phong vân trong thiên địa đại tác, sấm sét vang dội, toàn bộ thương khung tựa như trong một khắc này phát ra thanh âm rên rỉ.

Cây cỏ bốn phía bỗng nhiên dựng đứng lên, như hóa thành từng thanh bảo kiếm sắc bén, ý đồ chém trời xé đất!

Thanh Loan phong.

Liễu Vân Thấm vừa mới trở lại sơn môn, liền thấy tầng mây bỗng nhiên tối sầm lại, không khỏi cau đôi mi thanh tú lại.

"Kiếm ý thật mạnh, chẳng lẽ… là có Tuyệt Thế Kiếm Đạo hiện thế?"

Chủ điện Linh phù.

Chưởng môn Linh Phù sơn Huyền Ngọc Tử nhảy lên không, chớp mắt đã xuất hiện bên ngoài đại điện. Ánh mắt hắn ngưng trọng nhìn lên bầu trời đang phát ra tiếng sấm, kiếm ý

vô tận ẩn chứa trong thiên địa khiến hắn cảm thấy âm thầm kinh hãi.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vậy mà có thể dẫn động thiên địa đại thế…"

Thần sắc hắn khiếp sợ, cau mày.

Lần trước Đại An triều phát sinh loại biến hóa này, là mấy năm trước ấu nữ Tần gia mới vào võ đạo, dẫn khí nhập thể triển lộ yêu nghiệt mà dẫn động.

Hơn nữa động tĩnh lần đó so sánh với đại biến bao trùm toàn bộ Linh Phù sơn hôm nay, quả thực chính là cống rãnh với sông ngòi, là không đáng nhắc tới!

"Chẳng lẽ là có bảo vật hiện thế, hoặc là Linh Phù sơn ta có người lĩnh ngộ một loại đại đạo nào đó, triển lộ ra tư thái yêu nghiệt?"

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử lập loè, tay to vung lên.

"Người đâu!"

Theo tiếng quát của hắn hạ xuống, rất nhanh liền có vài bóng người xuất hiện.

"Chưởng môn, có gì phân phó?"

"Điều tra, là ai dẫn động đại thế thiên địa!"

Những người kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó một người trong số đó tiến lên chắp tay.

"Bẩm chưởng môn, Vu Chính Nguyên Thanh Phù phong mấy ngày nay tu luyện trong Phù tháp, khả năng việc này có quan hệ cùng hắn."

"Vu Chính Nguyên?"

Huyền Ngọc Tử nhíu mày, đó chính là đệ tử thân truyền của phong chủ Thanh Phù phong, thiên phú tinh thần lực cực

cao, nhưng…

Cũng không đến mức dẫn động đại thế thiên địa mênh mông như vậy chứ?

Hơn nữa trong thế này, rõ ràng có vô tận kiếm ý, tựa hồ không có liên quan quá lớn với phù đạo.

“Hồi bẩm Chưởng môn, kiếm ý này hình như được truyền từ Thanh Vân sơn.”

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, vô thức nhìn về phía Thanh Vân phong, nhưng rất nhanh hắn liền lắc đầu.

Đang suy nghĩ gì vậy, một tên Thẩm An Tại, một tên Mộ Dung Thiên.

Hai người này sao có thể dẫn động thiên địa đại thế mãnh liệt như vậy?

“Tra ra rồi!”

Đúng lúc này, người đang tra xét tin tức phía sau bỗng mở miệng.

Huyền Ngọc Tử quay đầu lại nhìn hắn.

“Chưởng môn, vừa rồi Vu Chính Nguyên ở trong Phù tháp, thành công kế thừa Thiên Kiếm phù hai trăm năm trước Thiên Kiếm trưởng lão lưu lại!”

Nghe vậy, Huyền Ngọc Tử bừng tỉnh gật đầu, thầm nghĩ hóa ra là thế, hèn gì lại có thể dẫn động thiên địa như vậy, tuy động tĩnh có chút khoa trương, nhưng cũng hợp với lẽ thường.

Thiên địa đại thế cùng với kiếm ý kinh người kia không thể nào là do Thẩm An Tại hoặc là tên đồ đệ kia dẫn ra nha?

Nếu thật sự là như vậy, hắn tìm một khối đậu hũ đập đầu chết là được rồi.

Chương 11: Sư phụ, thứ này thật sự là đan dược sao?

Thanh Vân sơn.

Tiếng sấm biến mất, mây mù tan biến.

Mẹ nó, truyền thừa thực hao tâm tốn sức, không biết còn tưởng rằng ông đây thận hư.

"Đồ nhi, cảm giác như thế nào?" Hắn nâng tay áo lau mồ hôi.

Mộ Dung Thiên khôi phục tinh thần, dụi dụi mắt của mình, không dám tin nhìn người trước mắt.

Vừa rồi trong đầu hắn xuất hiện… công pháp gì vậy?

Vô Song kiếm tâm, Vạn Kiếm Chí Tôn!

Chỉ sợ công pháp này… đã là Thiên giai!

"Đệ tử, tạ sư phụ truyền đạo!"

Không chút do dự, thiếu niên "bịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái, trong mắt tràn đầy kích động.

[Độ sùng bái +100]

[Cấp bậc sùng bái hiện tại của Mộ Dung Thiên: 5]

[Thu hoạch được truyền thừa võ kỹ thân pháp Địa giai trung phẩm Huyễn Quang Đạp Ảnh x1: truyền thừa võ kỹ Địa giai thượng phẩm Bôn Lôi Kiếm x1]

Thẩm An Tại nhíu mày: "Vì sao trước đó truyền hắn Nhất Kiếm Khai Thiên Môn trực tiếp thăng ba cấp, hiện tại chỉ thăng một cấp?"

[Hồi Ký chủ, cấp bậc sùng bái càng cao, điểm mỗi lần nhận được sẽ càng giảm]

Hắn cảm thấy có chút buồn bực.

Xem ra con đường làm cho đồ đệ đầy độ sùng bái này gánh nặng đường xa!

Lừa gạt chưa thành công, các đồng chí còn phải cố gắng!

"Được rồi, mau mau dậy đi. Thi đấu môn phái lần này, nếu ngươi không giành được hạng nhất, hai thầy trò chúng ta đều sẽ bị đuổi xuống núi mất."

Thẩm An Tại đi lên nâng Mộ Dung Thiên, lời nói thấm thía.

"Sư phụ yên tâm, cho dù đệ tử liều mạng, cũng nhất định sẽ không để sư phụ thất vọng!"

Mộ Dung Thiên kiên định mở miệng.

Ở trong lòng hắn, Thẩm An Tại ở đã hoàn toàn biến thành một vị cao nhân ẩn sĩ.

Dù sao trước đó đã xuất ra một võ kỹ tuyệt thế như khai kiếm Thiên Môn, hiện tại lại lấy ra một bộ công pháp Thiên giai.

Người như vậy, không phải cao nhân lánh đời thì là gì?

Chẳng lẽ thật chỉ là một tên phế vật cấp bậc Đoán Thể hậu kỳ hay sao?

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: "Vi sư chờ ngươi thật sự trở thành Kiếm tiên!"

Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Cũng không còn lựa chọn nào khác, liên tục truyền thừa hai bộ võ kỹ, hắn thật sự là quá mệt mỏi, còn dư lại một viên Trú Nhan đan tạm thời không nỡ dùng, nói không chừng về sau còn có thể dựa vào nó ôm một cái đùi, đương nhiên phải gom góp rồi.

Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn Thẩm An Tại rời đi, hai mắt kiên định chạy về phía diễn võ trường, lấy ra Đoán Thể đan mà trước đó đã cho, bắt đầu tu luyện.

Rất nhanh, thời gian mười ngày trôi qua.

Nguyên nhân dẫn tới dị tượng khiến toàn bộ Linh Phù sơn bị chấn kinh cũng đã triệt để truyền ra.

Là do Vu Chính Nguyên của Thanh Phù phong!

Đạo Thiên Kiếm phù mà hắn sử dụng trong Kiếm tháp kia có lai lịch rất lớn!

Hai trăm năm trước, Thiên Kiếm trưởng lão của Linh Phù sơn từng dùng một đạo kiếm phù phá Càn Khôn, thiếu một bước liền trở thành đại năng thượng tam cảnh.

Lúc ấy uy danh hiển hách cả Đại An triều này.

Mà Thiên Kiếm phù mà hắn lưu lại sau khi đi được vô số phù sư muốn cảm ngộ, nhưng cuối cùng bất đắc chí.

Không ngờ ngay mấy ngày trước lại có Vu Chính Nguyên kế thừa thành công!

Thiên tư yêu nghiệt như thế làm cho cả Linh Phù sơn đều hâm mộ ghen tị.

Về phần thi đấu môn phái hai mươi ngày sau, tất cả mọi người xác định, danh hiệu đệ nhất trừ bắn ra thì không ai giành được.

Mà chuyện Vu Chính Nguyên truyền ra không bao lâu, tin tức khác nặng như bom cũng bị nổ tung.

Đó chính là… Mộ Dung Thiên của Thanh Vân phong muốn tranh đoạt vị trí thứ nhất trong lần tỷ thí này với Vu Chính Nguyên!

Tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ Linh Phù sơn lại một lần nữa sôi trào.

Nhưng lần này không phải ao ước và kích động mà là trào phúng, khinh thường.

"Mộ Dung Thiên là cái quái gì, là hạng chót trong hai lần thi đấu, thế mà vọng tưởng tranh hạng nhất?"

"Ha ha ha, vị trí thứ nhất đếm ngược cũng là đệ nhất!"

"Ta nghe nói, vụ đánh cược này không phải do chính bản thân Mộ Dung Thiên đánh, mà là sư phụ của hắn lập, còn nói nếu như là Mộ Dung Thiên không giành được hạng nhất, thầy trò bọn họ liền cuốn gói cút đi!"

"Thẩm trưởng lão? Bản thân hắn cũng chỉ là Đoán Thể hậu kỳ…"

Trong lúc nhất thời, lời đồn nổi lên bốn phía Linh Phù sơn, chuyện này rất nhanh biến thành đề tài câu chuyện của đệ tử các đường các phong.

Những người Chấp Pháp đường kia đều đang cười nhạo hai thầy trò bọn họ không biết tự lượng sức mình. Họ cảm thấy hai người này quả thực chính là sỉ nhục của tông môn, lăn ra ngoài sớm cũng tốt, tránh làm mất mặt tông môn.

Chẳng qua phần lớn đệ tử vẫn lý trí, cũng không có trào phúng như vậy, chỉ là cũng cảm thấy Thanh Vân phong dám nói ra lời này, sợ là bị Lý đường chủ bức bách, trong lòng đồng tình chiếm nhiều hơn.

Nhưng, bất kể là trào phúng hay đồng tình, đều không tin Mộ Dung Thiên có thể giành được đệ nhất.

Về những lời đồn đãi bên ngoài kia, hai thầy trò này đều không có ý định để ý tới.

Hôm nay Mộ Dung gia đã phái người đưa dược liệu tới, mặc dù không biết vì sao lại muộn hơn dự tính rất nhiều ngày, nhưng cuối cùng cũng tới.

Nhận lấy dược liệu xong, Thẩm An Tại lập tức chạy về phía phòng bếp.

Hai thầy trò một người rửa nồi nấu nước, bổ củi nhóm lửa, người không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ chuẩn bị nấu thêm đồ ăn trong đêm nay.

Đáng nhắc tới là trong mười ngày này, Mộ Dung Dung mượn mười viên Đoán Thể đan cùng việc khắc khổ tu luyện, thành công đột phá đến giai đoạn cuối của Đoán Thể Kỳ.

Bây giờ chỉ kém một bước là có thể dẫn khí nhập thể.

Nhưng một bước này cũng là khó khăn nhất.

Dù sao thiên phú càng kém, thời gian dẫn khí nhập thể càng dài!

"Sư phụ, đan dược thật sự có thể dùng nồi sắt để luyện ra sao?"

Mặt Mộ Dung Thiên lem nhọ nồi, đang không ngừng đổ củi vào bếp lò.

"Vi sư nói được thì được!"

Thẩm An Tại ngoài miệng chắc chắn đáp lại, nhưng trong lòng cũng không biết, dù sao hệ thống nói như vậy.

Hiện tại hắn tuy có kiến thức và tầm nhìn kinh nghiệm của luyện dược sư tam phẩm, nhưng không có linh khí và tinh thần

lực!

Cho nên hắn cũng không biết dựa theo phương pháp này, mình có thể luyện ra đan dược hay không…

Hơn nữa hiện tại chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Tẩy Tủy đan giúp Mộ Dung Thiên dẫn khí nhập thể, nếu không, với tư chất của hắn, hai mươi ngày còn lại là không có khả năng đột phá Khí Hải cảnh, chớ nói chi là luận võ với Vương Hổ, Vu Chính Nguyên.

"Sư phụ, người thật sự biết luyện đan sao? Đệ tử còn chưa từng thấy có người lấy dao thái rau thái rau thái thuốc…"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm An Tại cầm dao phay cắt linh dược ở trên thớt, mặt lộ vẻ hồ nghi.

"Ngươi biết cái gì, vi sư đây là đang khống chế liều thuốc, miễn không cẩn thận cho tiểu tử ngươi ăn nhiều, vạn nhất đột phá quá nhanh sẽ không tốt, không ổn định!"

Thẩm An Tại tức giận đáp lại.

"A, sư phụ, Tẩy Tủy đan này là đan dược mấy phẩm, vì sao cho tới bây giờ đệ tử chưa từng nghe nói qua?"

"Tam phẩm."

"Sư…"

"Ngậm miệng lại!"

Thẩm An Tại nhe răng trợn mắt quay đầu lại, thiếu niên giật mình một cái, cổ co rụt lại.

Bị hỏi liên tục khiến tai Thẩm An Tại ù ù.

Trước kia tại sao không phát hiện ra, tiểu tử này nói nhiều như vậy?

Mộ Dung Thiên yếu ớt nhìn hắn, nhỏ giọng dò hỏi: "Sư phụ, cho ta hỏi câu cuối cùng."

“Lẹ!” Thẩm An Tại ném linh dược đã cắt xong vào trong nồi, mất kiên nhẫn mở miệng.

“Rốt cuộc ngài là cảnh giới gì?”

Thiếu niên mang theo vẻ mặt mong mỏi tò mò, đây đã là lần thứ ba mươi trong mười ngày nay hắn hỏi vấn đề này rồi.

“Đoán Thể hậu kỳ.”

“Ta không tin.” Thiếu niên dùng con ngươi tinh khiết nhìn chăm chăm.

“…”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn hắn, tiện tay nắm lấy cành liễu giắt trên thắt lưng.

Sau đó, bên trong phòng bếp vang lên tiếng kêu rên của Mộ Dung Thiên.

“Sư phụ, ta là đệ tử thân truyền của người, chuyện gì cũng từ từ đừng động thủ!”

“Ai ui, sư phụ ta sai rồi, lần sau ta không hỏi… Đan dược! Sư phụ, đan dược muốn khét rồi!”

Một khắc đồng hồ sau.

Hai người nhấc nắp nồi lên, nhìn cảnh tượng trong nồi mà trầm mặc.

“Sư phụ, đoàn nước sơn đen như mực này thật sự là đan dược, thật sự có thể sử dụng?”

“Ngươi thử một lần chẳng phải sẽ biết sao.”

“Ta không thử.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu như đánh trống bỏi, vò đầu thăm dò nói: “Kính già nhường trẻ, sư phụ thử trước không?”

Thẩm An Tại xoay người rời đi, khóa trái cửa phòng bếp, lại lần nữa rút cành liễu.

Sau đó…

“Ai ui, ai u, sư phụ đừng đánh, ta thử! Ta thử còn không được sao…”

Chương 12: Đồ nhi ngươi ị đùn?

Nhìn thứ đen như mực trong chén, yết hầu Mộ Dung Thiên bỗng nhúc nhích.

“Đồ nhi ngoan, nhanh dùng đi. Đây là đồ tốt đấy.”

Thẩm An Tại ở một bên mặt mày mỉm cười, mặt mũi hiền lành cầm cành liễu vỗ vỗ lên tay.

Trong lòng Mộ Dung Thiên bi ai, hít sâu một hơi, sắc mặt hung ác.

Không đếm xỉa gì nữa rồi!

Cùng lắm thì ngồi suốt ba ngày ba đêm!

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, bưng bát đưa vào miệng.

Cùng lúc đó, trong đầu Thẩm An Tại cũng vang lên giọng nói.

[Độ sùng bái – 10]

Khóe miệng hắn co lại, có ý nghĩ muốn lấy cành liễu quất tiểu tử này.

Nhưng ngay sau đó, hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội hỏi thăm trong đầu.

“Hệ thống, nếu độ sùng bái có thể khấu trừ, vậy nếu sau khi cấp bậc bị thụt lùi, ta lại thăng cấp, có thể đạt được thêm một phần ban thưởng hay không?!”

Hắn hơi kích động, nếu như vậy, chẳng phải nếu mình giữ mãi giai đoạn dễ đạt được độ sùng bái này là có thể xoát ban thưởng liên tục!

Hệ thống trầm mặc, sau đó mới đưa ra đáp lại.

[BUG đã được vá, cảm tạ Ký chủ đã góp ý]

"…"

Thẩm An Tại cảm giác như năm trăm gói quà đang phất tay nói bái bai với mình.

Hắn hận không thể tát mình hai cái.

Sớm biết trước cứ thử một lần, hỏi cho lắm giờ còn cái rắm!

"Vậy ta có bị hạn chế số lượng đồ đệ không, hiện tại ta có thể xuống chân núi thu nhận một trăm lẻ tám đồ đệ không?"

[không thể, chỉ khi độ sùng bái của đồ đệ tiền nhiệm đầy cấp, Ký chủ mới có thể nhận thêm một đồ đệ]

"Được rồi."

Mưu tính trong lòng Thẩm An Tại đã hoàn toàn tan biến.

Xem ra hiện tại chỉ có thể thành thật ngoan ngoãn bào chết một đồ đệ.

Hắn lắc đầu, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Mộ Dung Thiên đã khoanh chân ngồi tại chỗ.

Người kia giờ phút này đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng đại kinh thất sắc.

Mặc dù thứ đó giống như nước mũi, khó mà nuốt trôi được, nhưng sau khi nuốt xong lại phảng phất có một sức mạnh đặc biệt, bắt đầu xung kích kinh mạch của hắn.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, lực đánh vào kia càng ngày càng mạnh, khiến cho lông mày hắn dần dần nhíu chặt.

Loại đau nhức này, giống như là có người dùng kim châm ở khắp nơi trong cơ thể hắn.

Chẳng qua Mộ Dung Thiên kinh hãi phát hiện, kinh mạch hắn từ trước đến nay bị nghẹn, dưới xung kích của cỗ lực lượng này lại có dấu hiệu khuếch trương!

Loại cảm giác này, giống như lối mòn nhiều người qua lại, lâu dần hoá thành đại lộ!

Có phát hiện này, hắn mừng như điên, cắn chặt răng không phát ra một tiếng động nào, yên lặng chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt tê tâm liệt phế này.

Sư phụ đang cải thiện thiên phú cho mình, tuyệt đối không thể cô phụ ý tốt của sư phụ!

Chỉ có thiên phú của mình tốt hơn, tương lai mới có cơ hội bước lên Thiên Tuyết tông, khiêu chiến Tần Thiển Nguyệt!

[Độ sùng bái +30]

Thẩm An Tại khẽ nhếch khóe miệng, xem ra Tẩy Tủy đan đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Xem biểu cảm dữ tợn của tiểu tử này, hiện tại hắn là đang chịu đựng thống khổ mãnh liệt.

Trên phương thuốc Tẩy Tủy đan có nói, muốn cải thiện tư chất, tất nhiên phải thừa nhận thống khổ người thường không thể chịu được, như vạn tiễn xuyên tâm!

“Gia hỏa này, ngược lại cũng rất kiên cường.”

Thẩm An Tại nhìn thấy hắn thủy chung cắn chặt răng, bộ dạng không nói tiếng nào, khẽ lắc đầu.

Xem ra mối sỉ nhục ba năm ước hẹn kia mang lại cho hắn thực sự quá mức khắc cốt ghi tâm, thế cho nên chịu đau đớn kịch liệt như vậy cũng có thể cắn răng kiên trì.

Phải biết rằng, hắn còn là thiếu niên mười sáu tuổi, lại còn là nhi tử của gia chủ Mộ Dung gia, từ nhỏ đã được nuông chiều, làm sao có thể chịu khổ như vậy?

"Xưa nay, nhân vật chính hoặc là tâm tính dị thường cứng cỏi, hoặc là cơ duyên thâm hậu thiên phú dị bẩm, nếu là ngươi, có lẽ thật sự có thể làm được."

Thẩm An Tại không khỏi có chút miên man bất định.

Hắn đang chờ mong ngày Mộ Dung Thiên sẽ hóa thân thành Đại Đế, hiệu lệnh phong quang thiên hạ.

Nếu thật có một ngày kia, kẻ làm sư phụ này là mình, không phải sẽ có cuộc sống sung sướng hay sao?

Đang lúc hắn tưởng tượng về sau trái ôm phải ấp, để đồ đệ giúp mình tìm hoa xuân giai nhân xinh đẹp khắp thiên hạ, tán gẫu về sự tình nhân sinh, chóp mũi bỗng nhiên bay tới một mùi vị dị thường… buồn nôn.

Cái luồng khí chua này nồng như là có người ấn đầu ngươi vào thẳng cái thứ vừa nóng vừa lỏng không thể nhắc tên kia, hương thơm gần trong gang tấc lấp đầy miệng mũi, rót thẳng vào linh hồn.

"Mẹ kiếp, đồ nhi ngươi ị đùn?!"

Thẩm An Tại lập tức nắm lấy hành tây trên bếp cắm vào trong mũi, che miệng lại.

Phốc, phốc…

Nhìn trên người Mộ Dung Thiên bắt đầu xuất ra một ít chất lỏng màu đen hôi thối, hắn nhanh tay lẹ mắt vơ cái muôi gỗ dùng để bảo vệ khuôn mặt phong thần tuấn lãng của mình.

Da mặt truyền đến cảm giác ấm áp, Thẩm An Tại sững sờ, nhìn cái muôi trong tay.

Miếng gỗ chi chít những lỗ làm cho hắn nghẹn họng.

Phốc…

Chất lỏng màu đen có dấu hiệu càng lúc càng nhiều.

"Ngọa tào…"

Thẩm An Tại nhấc chân bỏ chạy, "Rầm" một tiếng đóng cửa phòng bếp lại.

Chạy vội đến bên giếng múc nước rửa mặt, rửa bảy tám lần, hương vị trên mặt mới triệt để tán đi.

Mặt mũi hắn tràn đầy phiền muộn.

Không nghĩ tới Tẩy Tủy đan này uy lực lớn như vậy…

"Sư phụ!"

Xa xa, Mộ Dung Thiên mặt đen sì chạy vội đến, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, vẻ mặt rất kích động đưa tay muốn ôm Thẩm An Tại trước mặt.

"Sư phụ, kinh mạch của ta…"

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, nhanh chân bỏ chạy.

Mộ Dung Thiên sững sờ tại chỗ, vò đầu nghi hoặc.

Bình thường khi sư phụ nhìn thấy mình, ánh mắt hắn không phải rất "bỉ ổi" sao, tại sao bây giờ nhìn thấy mình lại chạy?

"Vệ sinh cơ thể và nhà bếp xong đi rồi lại gặp vi sư, không cho phép tắm trong hồ nước của Thanh Vân phong!"

Thẩm An Tại chạy rất xa, chỉ để lại một câu nói như vậy.

Mộ Dung Thiên lúc này mới phản ứng lại, nhíu mày đưa tay đặt ở chóp mũi cẩn thận ngửi, sau đó…

“Ọe…”

…

Vào ban đêm, trăng sao treo cao, gió đêm mang theo hương thơm thanh mát vuốt ve hoa cỏ của Thanh Vân phong.

Trong Thiên điện.

“Ngươi xác định là trên người ngươi đã được rửa sạch sẽ rồi?”

“Đệ tử ngâm mình trong nước nửa canh giờ, thật sự là đã sạch!”

Mộ Dung Thiên đắng chát nhìn Thẩm An Tại núp ở phía xa, trong lỗ mũi nhét hai cục vải vào.

“Cái sọt cá kia là sao?”

Thẩm An Tại chỉ chỉ một giỏ cá bên cạnh.

“Đệ tử thấy gần đây sư phụ vất vả, cho nên cố ý đánh một ít cá để bồi bổ thân thể cho người.”

“Sao con mắt của chúng nó đã trở nên xanh lét không biết trời đất nữa?”

“Ách… Ta không biết, hẳn là một loại linh ngư gì đó?”

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu.

“Cá đặc thù hả?”

Thẩm An Tại bắt đầu nghi ngờ, nhổ vải trong mũi xuống, sau khi chắc chắn không còn mùi vị gì nữa mới há miệng hít lấy không khí mới.

“Mang đi đi, cá gì ngươi cũng dám ăn, cũng không sợ trúng độc?”

Hắn khoát tay áo, lại hỏi, "Vi sư không cho ngươi tắm trong hồ nước ở Thanh Vân phong, ngươi đi đâu ngâm nửa canh giờ?"

Mộ Dung Thiên vuốt cằm suy nghĩ: "Không biết, có điều con sông kia hình như rất gần Chấp Pháp phong."

Thẩm An Tại nhẹ gật đầu, cần gì biết hắn đang tẩy ở đâu, dù sao không phải tẩy lễ ở Thanh Vân phong là được.

Nếu tẩy kinh phạt mạch đã hoàn thành, kế tiếp chính là để hắn tu luyện Vô Song Ngự Kiếm quyết, đột phá Khí Hải cảnh!

Chương 13: Mượn tiền

"Giờ ngươi cảm giác thế nào rồi?"

Thẩm An Tại sáng mắt như đuốc, nhìn chằm chằm thiếu niên.

Thiếu niên vẻ mặt hưng phấn: "Sư phụ, đệ tử sau khi ăn đan dược, cảm giác toàn thân trên dưới đều thoải mái hơn rất nhiều, trước kia khi luyện kiếm vận khí luôn sẽ có loại cảm giác đình trệ bế tắc, hiện tại thông thuận vô cùng!"

Xem ra đúng là Tẩy Tủy đan đã cải thiện tư chất của hắn không ít.

Thẩm An Tại âm thầm gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù không đến mức sánh vai với những thiên tài yêu nghiệt kia, nhưng Mộ Dung Thiên hiện giờ, có lẽ cũng miễn cưỡng đạt tới thiên phú bình thường.

Ừm, chỉ là bình thường mà thôi.

Dù sao thì Tẩy Tủy đan này cũng không phải là vật cực kỳ quý hiếm, nếu đơn giản chỉ cần một viên đã có thể biến hắn thành thiên tài, việc này không khỏi cũng quá nghịch thiên đi.

"Sư phụ, đệ tử lại bảo trong nhà đưa mấy trăm phần dược liệu tới đây!"

Khi hắn đang suy tư, thiếu niên hưng phấn nóng lòng muốn thử, hai mắt tràn đầy ánh sáng, biểu hiện ra trong lời nói.

Nếu ăn hơn mấy trăm ngàn viên đan dược có thể cải thiện thiên phú như vậy, vậy mình chẳng phải sẽ trở thành thiên tài

yêu nghiệt hơn Tần Thiển Nguyệt sao?

Bang!

Thẩm An Tại tức giận đập đầu hắn, "Ngươi cho là đan dược này là rau cải trắng à, muốn ăn thì ăn à?"

"Đan dược này tuy có dược hiệu tốt, nhưng một người chỉ có thể dùng một lần, viên thứ hai hoàn toàn không có hiệu quả."

"A?"

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ tiếc nuối, mộng thiên tài cứ như vậy vỡ vụn.

"Được rồi, đừng có không biết đủ, ngươi mau tu luyện Vô Song Ngự Kiếm quyết, nhanh dẫn khí nhập thể đi, sau đó vi sư sẽ lại truyền cho ngươi hai bản võ kỹ nữa."

Vừa nghe đến còn có hai bản võ kỹ, hai mắt Mộ Dung Thiên lập tức tỏa sáng.

Chẳng lẽ lại là kiếm pháp lợi hại như Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

Nhìn thấu tâm tư của hắn, Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng: "Đừng nghĩ nhiều, võ kỹ sắp tới không lợi hại như vậy, chẳng qua là Địa giai thượng phẩm và trung phẩm mà thôi."

"À… Được rồi."

Mộ Dung Thiên nghe vậy có chút thất vọng, sau đó lại sửng sốt.

Vì sao mình lại thất vọng?

Đây chính là Địa giai đó!

Ở bên ngoài là có thể thành thứ người trong thiên hạ muốn tranh đoạt, vậy mà hiện tại bản thân lại xem thường loại bảo vật này?

Hỏng rồi, nhất định là bị sư phụ dạy hư rồi!

Đều do sư phụ vừa rồi nói cái gì "Chẳng qua là Địa giai thượng phẩm mà thôi."

Vô số người bái nhập Thanh Loan phong, chính là muốn học võ kỹ Phi Hoa Lạc Diệp Huyền giai thượng phẩm của chưởng của Liễu trưởng lão.

Nhưng võ kỹ phẩm giai cao hơn Phi Hoa Lạc Diệp chưởng, đến trong miệng sư phụ, vậy mà biến thành "chẳng qua là" và "mà thôi"?

[Độ sùng bái +20]

Thẩm An Tại hồ nghi nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt cổ quái, không biết hắn đang nghĩ ngợi gì.

"Được rồi, tranh thủ tu luyện, cách thi đấu môn phái chỉ còn có hai mươi ngày, lát nữa vi sư sẽ ra bên ngoài cẩn thận nghe ngóng tình hình của những đối thủ kia cho ngươi."

"Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng."

Hắn vỗ vỗ bả vai thiếu niên, lời nói thấm thía.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên cung kính chắp tay, đưa mắt nhìn Thẩm An Tại đi xa, trong lòng có chút cảm động.

Sư phụ ngày thường cực ít đi ra ngoài, lần này bởi vì chính mình vậy mà chủ động rời khỏi Thanh Vân phong đi ra bên ngoài tìm hiểu tin tức, xem ra ở trong lòng sư phụ, mình vẫn rất quan trọng!

Thẩm An Tại đi ra cửa điện, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng có chút không nhịn được.

Cũng không biết với sự kiện rầm rộ như vậy, trong tông môn có ai mở bàn bạc không?

Nếu như mình dễ dàng một người cược đồ đệ thắng, nổ một vố lớn, chẳng phải là sẽ giàu to sao?

"Ừm… Để đảm bảo an toàn, cũng cược những người khác, nếu không lỡ lại mất cả chì lẫn chài."

Thẩm An Tại sờ cằm, trong lòng cẩn thận tính toán phải đặt cược như thế nào mới ổn thỏa.

Nghĩ vậy, hắn lại có chút sầu muộn.

Trong tay mình không có tiền!

Trở về hỏi mượn đồ đệ có phải hơi mất mặt không?

Suy nghĩ, hắn vỗ ót một cái, hai mắt tỏa sáng, không phải còn có một người có thể mượn sao!

…

Thanh Loan phong, Thiên điện.

Liễu Vân Thấm nghe nữ đệ tử phía dưới báo cáo, đôi mi thanh tú cau lại.

"Vu Chính Nguyên Thanh Phù phong lĩnh ngộ truyền thừa Thiên Kiếm phù?"

"Vâng, tin tức là truyền ra từ chỗ trưởng lão giữ tháp, sẽ không giả."

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi có chút nghiêm túc.

Lần này phiền toái rồi.

Khi thực lực của Vu Chính Nguyên là Khí Hải trung kỳ đã gần như vô địch, bây giờ lại có thể nắm giữ Thiên Kiếm phù, chỉ sợ ngay cả Khí Hải hậu kỳ cũng phải đánh một trận.

Cho dù Mộ Dung Thiên trong khoảng thời gian này có thể đạt tới Khí Hải trung kỳ, chẳng lẽ còn có thể chống đỡ được uy lực của Thiên Kiếm phù hay sao?

Cho dù là Phi Hoa Lạc Diệp chưởng của mình, ở trước mặt Thiên Kiếm phù cũng chẳng đáng chú ý.

Muốn chống lại Thiên Kiếm phù, ít nhất phải là võ kỹ Địa giai mới được.

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm hơi do dự, thật lâu sau mới thở dài.

"Mà thôi, Trú Nhan đan trân quý như thế hắn cũng nguyện ý cho ta, chỉ là võ kỹ Địa giai, liền tặng hắn một quyển đi."

Vừa nghĩ đến đây, nàng nhẹ giọng mở miệng.

"Gọi Phi Sương tới."

"Vâng!"

Nữ đệ tử kia chắp tay, cung kính thối lui.

Không bao lâu, lại có một nữ tử mặc trang phục đệ tử Linh Phù sơn đến.

Dáng người nàng cao gầy, đôi mắt phượng hẹp dài lộ ra nét lãnh ngạo dị thường.

Chính là đại đệ tử Thanh Loan phong, bây giờ đã là nửa bước Quy Nguyên cảnh, Lăng Phi Sương vẫn còn xếp hạng nhất trong trận thi đấu môn phái lúc trước, ở trên Vu Chính Nguyên.

"Sư phụ, gọi đệ tử tới có chuyện gì?"

Lăng Phi Sương chắp tay thanh lãnh mở miệng.

"Ngươi đưa Kính Nguyệt chưởng này đến Thanh Vân phong, dạy cho Mộ Dung Thiên."

Liễu Vân Thấm lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một ngọc giản.

Nghe lời này, mặt mày Lăng Phi Sương lộ vẻ kinh ngạc: "Sư phụ, đây chính là võ kỹ Địa giai hạ phẩm, vật trân quý

như vậy, người…”

“Không cần nhiều lời.”

Liễu Vân Thấm vẫy nhẹ tay: “Ngươi tạm thời đưa vật này là được, thuận tiện giảng giải ý nghĩa trong đó cho Mộ Dung Thiên, giúp hắn tu luyện.”

Họ Lạc nhíu mày, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Vì sao sư phụ của mình lại để tâm đến người của Thanh Vân phong như vậy, ngay cả võ kỹ Địa giai cũng đem ra.

“Vâng.”

Tuy khó hiểu, nhưng nàng cũng không tiện nhiều lời, tiếp nhận ngọc giản cáo lui rời đi.

Sau khi rời khỏi Thanh Loan phong, nàng một đường đi về phía Thanh Vân phong.

Sau khi Lăng Phi Sương rời đi không bao lâu, nữ đệ tử lúc trước kia liền tiến vào.

“Phong chủ, Thẩm trưởng lão cầu kiến.”

“Thẩm An Tại?”

Liễu Vân Thấm ngẩn ra, hắn như thế nào bỗng nhiên tới tìm mình, chẳng lẽ nghĩ thông suốt bản thân không thể dạy tốt Mộ Dung Thiên, hối hận trước đó khoa môi múa mép?

“Cho hắn vào đây.”

Không bao lâu, Thẩm An Tại ở một bên xoa xoa tay, một bên lộ ra dáng tươi cười hiền lành đi đến.

“Liễu trưởng lão, mấy ngày không gặp, rất là nhớ ngươi!”

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Hắc hắc, ta tới đây là vì có một chuyện lớn muốn thương lượng với Liễu trưởng lão.”

Thẩm An Tại nhếch miệng, bộ dáng hết sức thần bí, “Ta muốn hỏi mượn Liễu trưởng lão một trăm vạn kim.”

“Ta đã cho Phi Sương đi tới Thanh Vân sơn rồi…”

Liễu Vân Thấm bỗng nhiên sửng sốt, khi phản ứng nàng lại còn tưởng mình nghe lầm, nhíu mày hỏi, “Ngươi nói ngươi muốn làm gì?”

Thẩm An Tại gãi đầu, có chút ngượng ngùng lặp lại một lần: “Ta muốn hỏi mượn Liễu trưởng lão một trăm vạn vàng.”

Bầu không khí trong Thiên điện trở nên có chút tĩnh mịch.

Liễu Vân Thấm nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm người dưới đài, thần sắc ngoại trừ khó hiểu thì là khó hiểu.

Có ý tứ gì đấy?

Gia hỏa này đến Thanh Loan phong dĩ nhiên không phải vì Mộ Dung Thiên, mà là vì vay tiền!

Hơn nữa mở miệng chính là một trăm vạn vàng?

Chương 14: Lăng sư điệt à, ngươi có tiền không?

“Ngươi cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

Liễu Vân Thấm hồ nghi nhìn hắn.

“Có chuyện lớn cần tiền, Liễu trưởng lão yên tâm, sau khi thi đấu kết thúc, ta nhất định sẽ trả lại toàn bộ, không sót một xu.”

Thẩm An Tại cười mở miệng, mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Vừa rồi hắn ở bên ngoài đã hỏi thăm rõ ràng về sự tình thi đấu của môn phái, quả nhiên có người mở bàn cược.

Ngay tại Thanh Khê phong, hơn nữa nghe nói phía sau nhà cái cũng có chút quan hệ với phong chủ Thanh Khê phong, không sợ thu tiền bỏ chạy.

Điều càng khiến hắn động tâm chính là tỷ lệ thắng được vị trí hạng nhất của đồ đệ Mộ Dung Thiên vẫn là một ăn mười!

Liễu Vân Thấm trầm mặc.

Chẳng phải gia hỏa này có hiểu lầm gì về mình sao?

Một trăm vạn vàng là khái niệm gì?

Nhiều vàng như vậy, hoàn toàn có thể mua được một bản võ kỹ Địa giai!

Nếu muốn võ kỹ công pháp hoặc những vật khác, không chừng bản thân vẫn còn, nhưng muốn tiền…

“Không có.”

Liễu Vân Thấm dứt khoát mở miệng.

Cường giả có thực lực như bọn họ, hầu hết tiền trên người đều được đổi thành bảo vật cùng giá trị, làm sao có thể có hiện kim?

"A?"

Thẩm An Tại sờ túi tiền trong túi mình, thần sắc có chút buồn bực.

Mình đã mặt dày đến vay tiền rồi, không ngờ còn chưa mượn được.

Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn đại mộng phát tài vỡ nát sao?

Thấy thần sắc hắn có chút mất mát, Liễu Vân Thấm nhịn không được mở miệng: "Nếu như ngươi muốn mua cho Mộ Dung Thiên một bộ võ kỹ, không cần, ta đã nhờ Phi Sương đưa Kính Nguyệt chưởng của ta qua."

Thẩm An Tại sững sờ.

Kính Nguyệt chưởng?

Hắn nhíu mày.

Chưởng pháp này tuy là Địa giai hạ phẩm, nhưng chân ý lại trái ngược với Vô Song Ngự Kiếm quyết.

Kiếm quyết chú trọng sát phạt sắc bén, kiếm tâm thuần túy.

Nhưng Kính Nguyệt chưởng lại có chút nhu thiện, chú ý thời điểm ra tay như trăng trong trong nước, chưởng ấn vô số lần mê hoặc kẻ địch, sát phạt có khuyết, càng thêm mê hoặc.

Ngược lại, võ kỹ thẳng thắn như Bôn Lôi kiếm là thích hợp nhất với Mộ Dung Thiên.

"Đa tạ hảo ý của Liễu trưởng lão, có điều đồ nhi ta có tâm tính thẳng thắn, sợ là không thích hợp tu luyện võ kỹ bậc này."

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm híp lại: "Không tu luyện võ kỹ Địa giai, Mộ Dung Thiên lấy cái gì đánh với Vu Chính Nguyên?"

Mặc dù tu luyện Kính Nguyệt chưởng cũng không nhất định là đối thủ của Vu Chính Nguyên, nhưng nếu không tu luyện, đoán chừng còn không chống đỡ được đến lúc đánh với Chính Nguyên.

"Ta đã truyền cho hắn một thức kiếm pháp, hẳn là đủ rồi."

Thẩm An Tại sờ cằm.

"Kiếm pháp phẩm giai gì, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Kính Nguyệt chưởng của ta hay sao?"

Liễu Vân Thấm có chút không vui.

Thẩm An Tại vò đầu, lúng túng nói: "Kiếm pháp kia là ta tự nghĩ ra, trước mắt không có phẩm giai."

Hệ thống không nói Nhất Kiếm Khai Thiên Môn là phẩm giai gì, hắn cũng không tiện bịa đặt, hơn nữa nếu nói kiếm pháp kia so với Thiên giai còn lợi hại hơn, sẽ có người tin sao?

Sợ là nhìn hắn giống như đang nhìn kẻ ngốc.

"Tự sáng tạo?"

Liễu Vân ngơ ngẩn, sau đó đôi mi thanh tú nhăn lại, thần sắc nghiêm túc.

"Thẩm An Tại, việc này không phải trò đùa, một khi đồ đệ của ngươi thua, hai người các ngươi đều bị trục xuất khỏi sơn môn."

Hiển nhiên, nàng không tin kiếm pháp Thẩm An Tại tự nghĩ ra có thể lợi hại đến đâu.

"Đa tạ Liễu trưởng lão quan tâm."

Thẩm An Tại chắp tay, cũng không giải thích gì.

Nói đùa, hiện tại nếu như nói ra át chủ bài, vạn nhất lộ ra tin tức, đến lúc đó mất tỷ lệ đặt cược, hắn đi đâu khóc chứ?

Thấy hắn không cho là đúng, Liễu Vân Thấm không khỏi khẽ lắc đầu, đáy mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Vốn tưởng rằng Thẩm An Tại cũng không phải đã hết cứu như lời đồn đại, không ngờ hắn lại còn không để trong lòng chuyện chính miệng mình đồng ý như thế, chẳng lẽ còn tưởng rằng đến lúc đó tông chủ sẽ cho hắn chỗ dựa sao?

"Thôi."

Ánh mắt của nàng khôi phục lạnh nhạt, "Một trăm vạn vàng không có, chỉ có mười vạn."

Nói xong, Liễu Vân Thấm vung tay lên, một chiếc nhẫn bay về phía trước.

Thẩm An Tại thấy thế thì đại hỉ, "Đa tạ Liễu trưởng lão!"

"Còn có việc gì sao?"

"Chỉ có thế thôi."

Thẩm An Tại chắp tay cáo từ, chạy như bay về phía Thanh Khê phong.

Nhìn bóng lưng của hắn, Liễu Vân Thấm trong đôi mắt đẹp thất vọng nhìn không sót thứ gì.

…

Bên kia, Thanh Vân phong.

Lăng Phi Sương dọc theo đường núi, rất nhanh tìm được Mộ Dung Thiên đang múc nước bên giếng chuẩn bị làm cơm tối.

Khi nhìn thấy nàng, Mộ Dung Thiên sửng sốt.

"Lăng sư tỷ, sao tỷ lại tới đây?"

“Sư phụ ta bảo ta đến truyền võ kỹ cho ngươi.”

Lăng Phi Sương vừa nói vừa dùng đôi mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn có gì khác thường để sư phụ của mình đến cả võ kỹ Địa giai cũng cam lòng lấy ra.

Nhưng rất nhanh, lông mày nàng nhíu lại, hơi có chút kinh ngạc.

“Ngươi đột phá Khí Hải cảnh?”

Không phải nói mười ngày trước Mộ Dung Thiên còn là một Đoán Thể trung kỳ sao, chỉ trong thời gian ngắn ngủi thế mà hắn đã phá được một đại cảnh giới?

Mộ Dung Thiên vò đầu cười nói: “May mắn mà thôi.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng rất ngạc nhiên với chuyện chỉ ngắn ngủi một canh giờ liền có thể dẫn khí nhập thể.

Tất cả những điều này đều là nhờ công hiệu của Tẩy Tủy đan, còn cả bộ công pháp tu luyện khiến hắn cảm thấy khiếp sợ, Vô Song Ngự Kiếm quyết!

Công pháp bình thường đều là tu luyện giả tự thu nạp thiên Địa Linh khí, nhưng khi hắn vận chuyển Vô Song Ngự Kiếm quyết, lại kinh hãi phát hiện ra.

Linh khí trong thiên địa vậy mà giống như hoá điên, chủ động chui vào trong cơ thể hắn, tranh nhau chen lấn.

Rất nhanh Lăng Phi Sương đã tỉnh táo lại, suy nghĩ cũng cảm thấy không có gì đáng để bất ngờ.

Dù sao Mộ Dung gia cũng là thế gia dược đạo, nhiều năm như vậy đã cho Mộ Dung Thiên không biết bao nhiêu đan dược, đạt tới giai đoạn cuối của Đoán Thể hậu kỳ, thành công dẫn khí nhập thể cũng không có gì hiếm lạ.

“Cho ngươi, đây là võ kỹ sư phụ ta truyền thụ cho ngươi.”

Nàng nhẹ nhàng vung tay áo, cuốn ngọc giản bay ra ngoài.

“Kính Nguyệt chưởng… Chỉ là Địa giai hạ phẩm?” Mộ Dung Thiên Nhân vô thức lên tiếng.

Lăng Phi Sương ngây ngẩn cả người, gió mát thổi qua tóc mai, làm nàng nhìn có chút lộn xộn.

Nàng nghiêm trọng hoài nghi không biết có phải mình nghe lầm hay không.

Cái gì gọi là “chỉ là Địa giai hạ phẩm”!

Toàn bộ Linh Phù sơn cũng không tìm được mấy bản võ kỹ Địa giai, tại sao khi đồ vật trân quý như thế đến miệng Mộ Dung Thiên lại trở nên không đáng nhắc tới như thế?

“Sư tỷ, Liễu trưởng lão có ý tốt, sư đệ tâm lĩnh, nhưng sư phụ đã truyền thụ không ít thứ, trong lúc nhất thời sợ là sư đệ không thể nào phân thân được.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, hai tay dâng ngọc giản lên.

Nói đùa gì vậy, thứ sư phụ muốn truyền, thấp nhất đều là Địa giai trung phẩm.

Tu luyện cái thứ này làm gì, lãng phí thời gian sao?

Lăng Phi Sương ngơ ngác.

Trong lúc nhất thời nàng không biết rõ là mình bị bệnh hay là do đầu óc Mộ Dung Thiên bị úng nước.

Thả ra võ kỹ Địa giai, không cần, muốn đi học đồ vật do vị sư phụ Đoán Thể hậu kỳ kia dạy?

“Đây chính là võ kỹ Địa giai, ngươi xác định là không cần?”

“Không cần không cần.”

Mộ Dung Thiên lại lắc đầu liên tục, nhét ngọc giản vào trong tay Lăng Phi Sương, thậm chí có vẻ hơi ghét bỏ.

Thấy nàng còn đứng đó không đi, hắn không khỏi thử dò hỏi: "Sư tỷ có muốn ở lại ăn cơm hay không?"

Lăng Phi Sương có chút chất phác lắc đầu, cầm lấy ngọc giản xoay người rời đi.

Nhìn nàng rời đi, Mộ Dung Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nguy hiểm thật.

Nếu không phải sư phụ buổi sáng còn nói muốn dạy mình kiếm pháp, thiếu chút nữa đã bị ép tu luyện võ kỹ Địa giai hạ phẩm này.

Dưới sơn đạo, Thẩm An Tại tâm tình tốt dị thường, trên đường vừa đi vừa hát, nhìn thấy Lăng Phi Sương rõ ràng có chút không yên lòng thì vẫy tay chào hỏi.

"Lăng sư điệt, đi rồi, không ở lại ăn cơm sao?"

Lăng Phi Sương hành lễ rồi lắc đầu từ chối một cách khéo léo, nhìn vẻ mặt cười ha hả của hắn, không khỏi nhíu mày hỏi.

"Thẩm trưởng lão, có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Ha ha, sắp trở thành người có tiền, đương nhiên vui vẻ." Thẩm An Tại cười ha ha.

Lăng Phi Sương có chút sững sờ, mặt lộ vẻ khó hiểu: "Sắp?"

Thấy nàng hiếu kỳ, linh cơ của Thẩm An Tại khẽ động, lập tức tiến tới.

"Lăng sư điệt, hiện tại ngươi có bao nhiêu tiền, có thể cho trưởng lão mượn được hay không, trưởng lão đảm bảo với ngươi sau hai mươi ngày sẽ nhiều… gấp năm… gấp ba!"

"Hiện tại?"

Lăng Phi Sương nhíu mày, lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, do dự nói: "Hẳn là một vạn kim đi…"

"Đủ rồi đủ rồi!"

Thẩm An Tại nhận lấy chiếc nhẫn rồi quay đầu chạy xuống chân núi.

Bỏ lại nữ tử có chút lộn xộn trong gió, đến khi người dưới núi nhanh như chớp biến mất, nàng mới chậm nửa nhịp phản ứng lại, môi đỏ mọng khẽ nhếch không biết nói cái gì.

Tiền của mình… có phải đã mất sạch rồi không?

Chương 15: Đồ nhi, vi sư thấy ngươi có phong thái Kiếm tiên

Thanh Loan phong.

Nghe Lăng Phi Sương báo đáp, Liễu Vân Thấm càng nhíu chặt mi.

"Ngươi xác định sau khi hắn mượn tiền, thì sẽ đi đặt cược?"

"Đệ tử chính tai nghe đồng môn nghị luận, nói Thẩm trưởng lão đi Thanh Khê phong, đặt cược năm vạn Mộ Dung Thiên thắng."

Lăng Phi Sương chắc chắn mở miệng, vẻ mặt rất không vui.

Liễu Vân Thấm thở dài, lắc đầu không nói, trong lòng càng thêm thất vọng đối với Thẩm An Tại.

Không ngờ hắn lại làm như vậy.

Không để ý chút nào đối với chuyện thi đấu hai mươi ngày sau của đồ đệ mình thì thôi, còn tham gia vào vụ cá cược này.

Liễu Vân Thấm nghĩ nghĩ, lại có chút khó hiểu.

Không phải mình đã cho hắn mượn mười vạn kim tệ sao, hắn còn lấy đi một vạn kim trong tay Phi Sương, vì sao chỉ đánh cược có năm vạn kim?

Thấy sư phụ nghi hoặc, Lăng Phi Sương mở miệng lần nữa.

“Thẩm trưởng lão đã cược một người khác, cũng là năm vạn kim.”

“Ai?”

“Vu Chính Nguyên Thanh Phù phong.”

“…”

Liễu Vân Thấm đã không biết nói cái gì nữa.

Chạy đi tham gia đánh cược thì thôi đi, lại còn cược đối thủ của đệ tử thân truyền sẽ thắng.

Đây là tấm gương mẫu mực gười khác có thể làm ra sao?

Quả thực chính là vô sỉ!

Đánh cược như thế, rốt cuộc là hy vọng Mộ Dung Thiên thắng hay là thua?

Nếu như hắn thua, vậy Thẩm An Tại còn có thể thắng bên phía Chính Nguyên, mặc dù bồi ít, nhưng cũng có thể lấy lại máu.

Nếu Mộ Dung Thiên thắng, hắn có thể kiếm được mấy chục vạn vàng.

Mặc dù chuyện này hoàn toàn không có khả năng…

Liễu Vân Thấm lắc đầu, thôi, tùy hắn đi.

Dù sao mình nên giúp cũng đã giúp, là thầy trò hai người bọn họ cuồng vọng tự đại không muốn tiếp nhận.

“Đúng rồi, sư phụ, hôm nay lúc đồ nhi đi Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên đã đột phá Khí Hải cảnh.”

Lăng Phi Sương lại mở miệng một lần nữa.

Liễu Vân Thấm sửng sốt, kinh ngạc nói: “Đột phá Khí Hải?”

Điều này khiến nàng có chút kinh ngạc, theo suy đoán của nàng, Mộ Dung gia có tặng nhiều đan dược hơn nữa thì Mộ Dung Thiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng đột phá Khí Hải trong đêm trước thi đấu mới đúng.

Hơn nữa hiện tại địa vị của Mộ Dung Thiên ở gia tộc có chút xấu hổ, Mộ Dung gia không có khả năng tốn tài nguyên lớn như vậy cho hắn.

Không nghĩ tới lúc này mới qua mười ngày, hắn thật sự đã đột phá.

Nếu có thể đột phá nhanh như vậy, vậy sau khi thuần thục nắm giữ một môn võ kỹ Địa giai, vẫn thật sự có cơ hội tiến vào mười thứ hạng đầu.

Suy nghĩ, Liễu Vân Thấm vẫn quyết định qua hai ngày nữa tự đi Thanh Vân phong một chuyến, khuyên đôi sư đồ này.

Nàng có chút bất đắc dĩ, nào có người tặng võ kỹ Địa giai còn phải nhiều lần tới cửa chứ?

Nghĩ đến viên Trú Nhan đan có hiệu quả rõ rệt kia, nàng vẫn nhịn xuống sự không vui trong lòng.

"Trấn Nam vương khi nào đến?"

Nàng hỏi về chuyện khác.

"Khoảng buổi trưa ngày mai."

Lăng Phi Sương nói xong, nhíu mày do dự nói: "Sư phụ, con gái Trấn Nam vương đã độc đến cốt tủy, muốn trừ tận gốc e rằng không có bất kỳ hy vọng nào, người…"

Nàng còn chưa dứt lời đã bị Liễu Vân Triều đưa tay cắt ngang.

"Trấn Nam vương năm đó có ân cứu mạng, vi sư không thể ngồi yên mặc kệ, cho dù trị liệu không tốt cũng phải kéo dài

mạng số cho nữ nhi của hắn.”

Lăng Phi Sương nhìn vẻ mặt kiên định của sư phụ, gật đầu, không nói nữa.

…

Đêm khuya, Thanh Vân phong.

“Sư phụ, kiếm thật là tốt, kiếm thật là tốt!”

Trong diễn võ trường, Mộ Dung Thiên ôm một thanh trường kiếm toàn thân có màu kim thiếc yêu thích không nỡ rời tay, ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

[Độ sùng bái +10]

Thẩm An Tại nhìn sắc mặt vui mừng của thiếu niên, tay sờ cằm, âm thầm gật đầu.

Vốn định đem tiền mượn từ Lăng Phi Sương đi đặt cược cho Vu Chính Nguyên, nhưng trên đường lại ngẫu nhiên nghe được tin tức đệ tử của môn phái đàm luận linh khí.

Hắn lúc này mới nhớ đồ đệ của mình hình như còn không có một thanh bội kiếm thích hợp, nếu có một thanh linh khí thượng hạng, đoạt được đệ nhất cũng có khả năng hơn.

Vì vậy hắn bỏ ra chín nghìn vàng mua một thanh linh kiếm Huyền giai hạ phẩm ở phường thị trong tông môn.

Đệ tử kia vốn chào giá một vạn hai, chẳng qua vừa nhìn thấy là Thẩm An Tại, sau khi hắn một phen “hỏi thăm ân cần”, đệ tử kia đã “tự nguyện” hạ giá còn chín ngàn vàng.

Thật không phải do hắn nhấn mạnh thân phận trưởng lão của mình để ép giá!

“Đồ nhi, ngươi luyện Nhất Kiếm Khai Thiên Môn đến đâu rồi?”

Thẩm An Tại ho khan một tiếng, cắt đứt cảnh tượng Mộ Dung Thiên đang ôm kiếm sờ tới sờ lui.

“Sư phụ, linh khí của đệ tử chỉ đủ miễn cưỡng dùng một lần. Nếu không những linh khí khác cũng sẽ tản mạn khắp nơi, không cách nào thu phóng tự nhiên được.”

Mộ Dung Thiên cung kính đáp lại.

“Như vậy à…”

Thẩm An Tại sờ cằm, gật đầu nói: “Ngươi đã vào Khí Hải, vậy vi sư lại truyền cho ngươi một bộ thân pháp, một bộ kiếm pháp, ngươi phải chăm chỉ luyện tập.”

“Đa tạ sư phụ!”

Hai mắt Mộ Dung Thiên lộ ra kích động, rốt cuộc hai võ kỹ Địa giai kia cũng chịu tới rồi sao?

Lại là cảnh tay điểm mi tâm quen thuộc, Mộ Dung Thiên nhắm chặt hai mắt.

Phù Quang Đạp Ảnh bộ cùng phương pháp tu luyện Bôn Lôi kiếm khắc sâu trong lòng.

Hắn mở mắt ra, đầy mắt sùng kính mà nhìn Thẩm An Tại.

Không hổ là sư phụ, ra tay thấp nhất cũng là võ kỹ Địa giai trung phẩm!

Nghĩ đến điều này, hắn cảm thấy có chút may mắn, cũng may không có đi học Kính Nguyệt chưởng Địa giai hạ phẩm gì đó.

[Độ sùng bái +40]

[Cấp bậc sùng bái hiện tại của Mộ Dung Thiên: 6]

[Thu hoạch được một đồ nhi ngoan, Ký chủ mở khóa chức năng mới của hệ thống: bảng tinh thông thiên phú, thu hoạch cơ hội rút thưởng x1]

Theo thanh âm trong đầu vang lên, Thẩm An Tại sững sờ, sau đó hiếu kỳ mở bảng hệ thống mới xuất hiện kia ra.

[Bảng tinh thông thiên phú:

Tinh thông võ đạo: 0

Tinh thông dược đạo: 3

Tinh thông luyện khí: 0

Tinh thông phù đạo: 0

Võ đạo, dược đạo, luyện khí, phù đạo, đây là đạo tu chính của đương đại.

Trong đó võ đạo bao gồm các loại như kiếm đạo và đao đạo, dược đạo bao gồm độc dược và đan dược, về phần một số loại trận pháp thì thuộc phù đạo.

Tinh thông dược đạo hiện là cấp ba, hẳn là nhờ trước đó rút được kinh nghiệm luyện dược sư tam phẩm.

Nếu mình tăng toàn bộ bốn thiên phú này lên, vậy chẳng phải mình sẽ thành hoàn hảo sao?

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại có chút hưng phấn, trong đầu hỏi thăm: "Hệ thống, thiên phú này thăng cấp như thế nào?"

[Ký chủ có thể thông qua rút thưởng, cũng có thể thông qua đồ đệ lĩnh ngộ mà cùng thăng cấp]

"Ngươi không tặng chút thiên phú cho ta sao?" Thẩm An Tại ngây ngẩn cả người.

Này không đúng, không phải bình thường khi có chức năng được mở khóa, đều sẽ tặng điểm thiên phú sao?

[Ký chủ thật đáng yêu, không tiễn]

Khóe miệng của Thẩm An Tại giật một cái, hệ thống này nói chuyện sao lại gợi đòn như vậy chứ…

Xem ra muốn tăng thực lực mình, chỉ có thể xuống tay từ trên người đồ đệ.

Đồ đệ lĩnh ngộ rồi, mình cũng có thể thăng cấp.

Về phần rút thưởng…

Bỏ đi mà làm người, so với rút được những thiên phú này, còn không bằng rút cái gì đó thực tế, ví dụ như một trăm thẻ Càn Khôn cảnh, cái gì mà mười bộ linh khí phòng ngự Thiên giai…

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên đang kích động hồi tưởng võ kỹ ở trước mắt bằng ánh mắt nóng bỏng.

"Sư phụ… Người làm sao vậy?"

Bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chằm chằm, Mộ Dung Thiên có chút không tự nhiên, không khỏi lui về phía sau một bước hỏi.

"Đồ nhi, vi sư thấy cốt cách của ngươi thanh kỳ, có tư chất thành tựu Kiếm tiên, ngươi cần phải ngàn vạn lần nỗ lực chớ lười biếng, cô phụ kỳ vọng của vi sư!"

Thẩm An Tại nói lời thấm thía, thần sắc trịnh trọng.

"Xin sư phụ yên tâm, đệ tử tất nhiên sẽ ngày tiếp nối đêm, siêng năng luyện kiếm, nhất định sẽ không để sư phụ thất vọng!"

Lúc này Mộ Dung Thiên liền ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt kiên định nghiêm nghị mở miệng.

Nhìn thiếu niên kiên định như vậy, Thẩm An Tại lại cảm thấy vui mừng, vỗ vỗ bả vai thiếu niên rồi quay người rời đi.

Hắn đành chờ đồ đệ ngoan có thành tựu kiếm đạo, giúp mình thăng cấp thiên phú.

Chương 16: Đồ nhi, hiểu chưa?

Ngày thứ hai, Thẩm An Tại hoàn toàn không có việc gì làm.

Về phần cơ hội rút thưởng đạt được khi độ sùng bái của Mộ Dung Thiên thăng cấp kia cũng đã sớm dùng.

Lần bốc thăm đó cũng là lần hắn không biết nói gì với hệ thống nhất.

Đã rút được một cây gậy chọc mèo…

"Hệ thống, ngươi đường đường một núi bảo vật, liền cho ra cái đồ chơi này, không thấy mất mặt sao?"

Thẩm An Tại dựa lưng vào tảng đá xanh, tay cầm cây gậy treo cục bông, có chút oán trách.

[Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm, mặc dù chỉ là một cây gậy chọc mèo nho nhỏ, nhưng cũng là cực phẩm trong hàng ngàn hàng vạn gậy chọc mèo, có thể nói là vua trong gậy gộc, rất có tác dụng…]

"Bớt văn vở lại, chỉ biết lừa gạt người."

Thẩm An Tại bĩu môi cắt đứt lời nói của hệ thống, tiện tay thu lại gậy chọc mèo, lười tiếp tục tranh đấu với hệ thống vừa độc ác lại hẹp hòi này.

Bởi vì trước mặt, đồ nhi ngoan của hắn lại chạy tới, đầu còn túa đầy mồ hôi.

"Sư phụ, sư phụ, đệ tử lại gặp phải vấn đề rồi!"

“Nói đi.”

Thẩm An Tại ngoáy lỗ tai, hời hợt mở miệng.

“Thức thứ ba trong Bôn Lôi ngũ thức, Bình Địa Khởi Kinh Lôi là cần làm gì?”

Mộ Dung Thiên dùng vẻ mặt khiêm tốn hỏi một câu: “Giới thiệu thì nói phải làm bộc phát như sấm, kiếm như thiểm điện mới xem như luyện thành công, nhưng đệ tử thủy chung vẫn không nắm được trọng tâm.”

“Bình Địa Khởi Kinh Lôi à…”

Thẩm An Tại sờ cằm, hơi suy nghĩ.

Buổi sáng hôm nay, hắn đang lừa gạt… không phải, là đang dạy Mộ Dung Thiên luyện kiếm.

Mặc dù Mộ Dung Thiên đã có phương pháp tu luyện võ kỹ, nhưng muốn luyện tập cũng không đơn giản như vậy, cần thời gian rèn luyện.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn dù sao cũng là thẻ truyền thừa ẩn chứa kinh nghiệm, có chỗ khác với thẻ truyền thừa không có kinh nghiệm.

Nên là khi đối mặt với kiếm pháp rất nhiều chỗ khó hiểu, Mộ Dung Thiên gặp gì hỏi đó.

Mà Thẩm An Tại cũng nước tới đất ngăn, qua loa lừa gạt trả lời hết.

Ví dụ như câu hỏi về chiêu Bình Địa Khởi Kinh Lôi này.

Dưới ánh mắt mong đợi của Mộ Dung Thiên, Thẩm An Tại mở miệng.

“Đồ nhi, không biết khi còn chưa lên núi ngươi có từng chơi qua một loại pháo hoa gọi là ‘Thoán Thiên Hầu’ hay không?”

“Thoán Thiên Hầu?” Mộ Dung Thiên sửng sốt, nghi hoặc không hiểu mà lắc đầu.

Thấy hắn không hiểu, Thẩm An Tại đưa tay ra khoa tay múa chân.

“Là như này~ “

Hắn duỗi ngón tay ra bơi qua bơi lại trước mặt thiếu niên, sau đó…

Bốp!

Thừa dịp thiếu niên không chú ý, vỗ một cái ở trên mặt hắn.

Mộ Dung Thiên bối rối.

“Đồ nhi, có vang không?”

“Vang, còn có chút đau…”

“Bây giờ ngươi đã biết thế nào là sấm sét nổi lên từ đất bằng chưa?”

“Ta hiểu rồi.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, trong mắt lộ ra hưng phấn: “Ý của sư phụ là, vừa rồi là dùng một ngón tay hấp dẫn tầm mắt của ta, dưới tình huống đối thủ không thiết lập phòng bị, năm ngón tay hợp lại làm ra một kích mạnh mẽ, đây là Bình Địa Khởi Kinh Lôi!”

Hắn có chút kích động, không hổ là sư phụ của mình!

Kiếm pháp cao thâm như vậy mà có thể dùng đạo lý dễ hiểu như vậy để giải thích!

[Độ sùng bái +5]

Nhìn Mộ Dung Thiên hấp tấp chạy đến bãi đất trống rồi tự cân nhắc kiếm pháp, Thẩm An Tại lẩm bẩm hai tiếng, vui

mừng gật đầu.

Độ sùng bái đạt đến cấp 6 là tốt, đồ đệ ngoan cũng đã học được cách tự não bổ.

Dù sao tinh thông võ đạo của mình là cấp 0, cái gì cũng không hiểu, hoàn toàn chỉ biết lừa gạt, về phần lý giải như thế nào, phải xem ngộ tính của Mộ Dung Thiên.

…

Chủ điện Thanh Loan phong.

Liễu Vân Thấm mặc một bộ đồ xanh, ngồi ở vị trí đầu tiên.

Ở phía dưới, ngoại trừ Lăng Phi Sương, còn có một người khác đang ngồi.

Là một trung niên sắc mặt cương nghị nghiêm túc, y mặc trường bào vành đen xen lẫn, thần sắc không giận mà uy, giữa lông mày tản ra một cỗ khí tức thiết huyết.

Vừa nhìn đã biết là người có kinh nghiệm sa trường, sát phạt quyết đoán.

Chính là Trấn Nam vương tiếng tăm lừng lẫy của Đại An, Tiêu Ngạo Hải!

Uy danh của hắn quả thật rất vang dội trong toàn bộ Nam Quyết vực.

Không chỉ bởi vì tu vi của Tiêu Ngạo Hải đã từng là Càn Khôn cảnh, mà bởi vì dưới trướng hắn có ba mươi vạn binh sĩ Lang kỵ đi ra từ biển máu.

Nhưng cái chân chính làm thế nhân kính sợ chính là trận chiến mười năm trước tại Lang uyên phía nam Đại An triều.

Bây giờ Nam Quyết vực có ba triều giáp nhau Đại An, Bắc Minh, Bình Thiên.

Nhưng mười năm trước tổng cộng có bốn triều.

Triều thứ tư kia đã bị Bình Thiên triều hủy diệt thôn tính, điều này cũng thúc đẩy Bình Thiên triều trở thành vương triều cường đại nhất toàn bộ Nam Quyết vực.

Sau khi thôn tính một hướng, Bình Thiên triều cũng không thỏa mãn ở đây, lại đưa thiết trảo về phía Đại An giáp ranh.

Nhưng, khi năm mươi vạn đại quân với thanh thế ngập trời tiến công tới, lại phải chật vật thối lui, thậm chí còn để lại gần mười vạn bộ thi thể.

Bởi vì người trấn thủ Lang uyên lúc đó chính là Trấn Nam vương hiện giờ, Tiêu Ngạo Hải!

Hắn cùng với ba mươi vạn Lang kỵ dưới tay, cứng rắn đánh giết năm mươi vạn Bình Thiên triều khiến đại quân của Bình Thiên triều vứt khôi bỏ giáp, lại lấy sức một người, chiến đấu với ba vị cường giả Càn Khôn cảnh, cuối cùng còn chém đầu một người!

Trận chiến đó khiến tên tuổi của Trấn Nam vương vang vọng khắp Nam Quyết vực, Lang kỵ cũng trở thành cường quân hung hãn nhất Đại An.

Có điều đáng tiếc là mặc dù giết được một tu sĩ cảnh giới Càn Khôn, nhưng dưới sự vây công, Tiêu Ngạo Hải đã bị thương căn cơ.

Những năm gần đây, tu vi của hắn cũng giảm xuống Thiên Linh cảnh, tìm lương y khắp chốn mà không có kết quả, tổn thương căn cơ, nếu không tìm được luyện dược sư phẩm giai cực cao thì khó mà chữa trị, ngay cả Dược vương Dược Vương cốc cũng thúc thủ vô sách với điều này.

Trấn Nam vương ngược lại có chút thả lỏng đối với cái này, cũng không để ý, còn tuyên bố cho dù mình chỉ là Thiên Linh cảnh, người của Bình Thiên Triều dám đến, hắn cũng có thể giết lại!

Mà hôm nay hắn tới Linh Phù sơn, cũng không phải vì thương thế của mình, mà là vì nữ nhi của hắn.

"Liễu cô nương, nhiều năm trước Cảnh Tuyết đã trúng kỳ độc, nếu không có Dược Vương cốc áp chế, sớm đã nguy hiểm đến tính mạng, nhưng những năm gần đây tình huống càng ngày càng không lạc quan."

"Phương án bên phía Dược vương đưa ra là phải tìm một người có công pháp chí nhu chí thiện mới có hy vọng kéo dài tuổi thọ, sau đó mới nghĩ cách chữa trị, mà phẩm cấp công pháp ít nhất cũng phải là Địa giai trung phẩm mới được."

Tiêu Ngạo Hải trầm giọng mở miệng: "Nhưng công pháp Địa giai trung phẩm vốn hiếm có, còn nhất định phải là chí nhu chí thiện, càng khó tìm. Tiêu mỗ đã suy nghĩ rất nhiều người, nghĩ rằng Liễu cô nương có lẽ có biện pháp."

"Ý tứ của Vương gia, Vân Thấm hiểu."

Liễu Vân gật đầu, giọng nói dịu dàng: "Nhiều năm trước nếu không được Vương gia cứu giúp ở Lang uyên, chỉ sợ ta đã sớm chết rồi. Hôm nay con nối dõi Vương gia gặp nạn, ta sẽ không ngồi yên mặc kệ."

Tiêu Ngạo Hải nghe vậy, trong lòng khẽ thở phào, con ngươi kiên nghị lộ ra vẻ cảm kích, xem ra phẩm giai công pháp của đối phương quả nhiên không thấp.

Mười năm trước Bình Thiên Triều xâm chiếm, trong lúc chém giết với loạn quân, hắn bất ngờ phát hiện Liễu Vân Thấm trọng thương ngã nơi sườn núi, xem tuổi tác nàng quá trẻ, thiếu nữ lại không mặc giáp trụ, liền cho rằng là người bị chiến loạn liên lụy, mang nàng về quân doanh cứu chữa.

Không bao lâu sau, Liễu Vân Thấm liền trở thành phong chủ Thanh Loan phong của Linh Phù sơn.

Nhưng mà kỳ quái chính là, lúc trước khi hắn cứu Liễu Vân Thấm cũng là Địa Linh cảnh, đã nhiều năm trôi qua, tại sao vẫn là Địa Linh cảnh?

Lúc ấy hắn liền phát hiện công pháp Liễu Vân Thấm tu luyện hết sức ôn hòa nhưng lại cường đại, nghĩ rằng phẩm giai không thấp, lai lịch người này chỉ sợ không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Cho nên khi tin tức từ Dược Vương cốc truyền đến, hắn lập tức nghĩ đến Liễu Vân Thấm, sau khi truyền tin liền lập tức chạy đến.

Đang lúc thầm than may mắn, Tiêu Ngạo Hải nhìn nữ tử ngồi trên thủ tọa, bỗng nhiên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Ngược lại là kỳ lạ, bộ dáng Liễu cô nương vẫn như mười năm trước không có bất kỳ biến hóa gì, thậm chí còn muốn đẹp hơn nữa."

Nghe vậy, lông mi Liễu Vân Thấm run rẩy, dịu dàng cười một tiếng: "Là một vị trưởng lão trong môn tặng một hạt đan dược dưỡng nhan."

"Loại đan dược nào lại có dược hiệu như vậy, thật là kỳ lạ, là do Từ đường chủ Linh Dược đường Linh Phù sơn luyện chế ra?"

Tiêu Ngạo Hải không khỏi có chút động tâm.

Vị kia nhà hắn mỗi ngày cũng kêu ca than muốn những đan dược dưỡng nhan hộ thương gì đó, hắn còn định cho người đến hỏi Dược Vương cốc, nhưng dường như Dưỡng Nhan đan tại Dược Vương cốc cũng không có công hiệu như vậy đi?

"Không phải."

"Không phải? Trong Linh Phù sơn còn có vị trưởng lão nào có thể luyện ra kỳ đan như thế?"

Tiêu Ngạo Hải có chút kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, trong đầu Liễu Vân Thấm hiện lên một bóng người, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ giọng mở miệng.

"Thanh Vân phong, Thẩm An Tại."

Chương 17: Thành công, sư phụ, ta thành công rồi!

“Ai cơ?”

Tiêu Ngạo Hải sửng sốt, sau đó sắc mặt trở nên cổ quái.

Người có thể khiến vị Trấn Nam vương như hắn nhớ cũng không nhiều, nhưng Thẩm An Tại tuyệt đối được hắn nhớ.

Không vì cái gì khác, chỉ vì toàn bộ Nam Quyết vực của hắn đều khó có được một phế thể trời sinh, danh tiếng phế vật này…

Thật sự là có chút vang dội.

“Đan dược thật sự là do Thẩm An Tại đưa cho ta, nhưng không phải do hắn luyện chế, ta cũng không rõ ràng.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng nói, đôi mắt đẹp chợt lóe, “Vương gia muốn hỏi lai lịch đan dược này của hắn?”

Tiêu Ngạo Hải gật đầu: “Thực không dám giấu giếm, những ngày gần đây, nội nhân vì chuyện tiểu nữ mà tiều tụy, Tiêu mỗ cũng muốn tìm một ít đan dược tương tự để tặng cho nàng.”

“Đã như vậy, Vương gia xin mời dời bước, cùng Vân Thấm đến Thanh Vân phong một chuyến.”

Liễu Vân Thấm mở miệng.

Lúc đầu nàng còn định ngày mai đi khuyên Mộ Dung Thiên Luyện Kính Nguyệt chưởng, nếu Tiêu Ngạo Hải có ý định, hiện tại nữ nhi của hắn lại đang ở Dược Vương cốc một

thời gian nữa mới có thể tới đây, vậy thì đi Thanh Vân phong trước cũng được.

Vừa vặn, nàng một mực chưa hỏi Thẩm An Tại, rốt cuộc Trú Nhan đan kia có lai lịch như thế nào.

Hai người đồng bộ rời khỏi Thanh Loan phong, chạy về phía Thanh Vân phong.

Trên đường, Tiêu Ngạo Hải cũng từ trong miệng Liễu Vân Thấm biết được tình huống của Thanh Vân phong hôm nay.

Nghe Mộ Dung Thiên bái làm môn hạ Thẩm An Tại, hắn âm thầm lắc đầu.

Mộ Dung gia và tổ tông Tần gia có quan hệ sâu xa, rất có giao tình, nhưng bởi vì chuyện hôn ước này, hai năm qua chưa từng giao thiệp.

Hôn ước là do gia chủ Tần gia, cũng chính là phụ thân của Tần Thiển Nguyệt và gia chủ Mộ Dung gia định ra, vốn là không được Tần gia ủng hộ.

Đáng tiếc sau đó Tần phụ qua đời ngoài ý muốn, mà Tần Thiển Nguyệt lại hiển lộ thiên phú, Tần lão thái gia càng không muốn thừa nhận hôn ước này.

Chuyện Tần Thiển Nguyệt tới cửa từ hôn đã xôn xao một thời trong quá khứ.

Tuy Mộ Dung gia chỉ là một thế gia dược đạo nho nhỏ, nhưng Tần gia lại khác, là đại gia tộc nổi danh có tiếng trong toàn bộ Đại An triều.

Tần Thiển Nguyệt sớm bái nhập Thiên Tuyết đại tông ở Bắc Minh triều.

Luận thực lực, Thiên Tuyết tông còn tốt hơn Linh Phù sơn một bậc.

Cũng chính vào năm thứ hai bái nhập Thiên Tuyết tông, Tần Thiển Nguyệt tự đến Mộ Dung gia tiến hành từ hôn.

Chuyện vô cùng nhục nhã như thế, khiến Mộ Dung gia không chỗ dung thân, lúc ấy trở thành trò cười của toàn bộ Đại An.

Không ít người đều cười vang không thôi, nói Mộ Dung gia muốn làm con cóc ăn thịt thiên nga hay sao, bây giờ thì hay rồi, đã bị nhà gái từ hôn rồi.

Về phần hoa ngôn hẹn ước ba năm mà Mộ Dung Thiên thả ra trước mặt mọi người khi ấy, lại càng khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Tiêu Ngạo Hải khẽ lắc đầu.

Tần Thiển Nguyệt bây giờ đã là Quy Nguyên cảnh, một năm sau sợ có thể chạm đến cánh cửa Địa Linh cảnh.

Mộ Dung Thiên lại có thiên phú cực kém, đừng nói còn lại một năm, cho dù có cho hắn thêm mười năm nữa cũng không đuổi kịp người ta.

Bây giờ Thẩm An Tại lại dám can đảm ước hẹn một cuộc tỉ thí với đường chủ Chấp Pháp đường, thật đúng là thầy nào trò nấy, đều là loại cuồng đồ không có bản sự gì.

Tiêu Ngạo Hải không có nói gì trước mặt Liễu Vân Thấm, nhưng trong lòng lại có chút không biết xấu hổ.

Chẳng qua tin tức về Trú Nhan đan chỉ có Thẩm An Tại biết, cho nên hắn cũng chỉ có thể tự đi Thanh Vân phong hỏi.

“Vốn ta định truyền Kính Nguyệt chưởng cho Mộ Dung Thiên, nhưng hắn lại không tiếp thu, ngược lại còn bảo muốn tu luyện kiếm pháp tự sáng tạo của sư phụ hắn.”

Liễu Vân Thấm thở dài mở miệng.

Hắn nghe vậy càng nhíu mày: "Một tên Đoán Thể hậu kỳ thì có thể sáng chế ra kiếm pháp gì, chẳng lẽ có thể so được với võ kỹ Địa giai?"

"Lần này ta qua đó cũng chỉ vì muốn khuyên hai thầy trò bọn họ mà thôi."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng nói.

Tiêu Ngạo Hải âm thầm lắc đầu, đi theo nàng dọc theo đường đi đến Thanh Vân phong.

Cảnh sắc nơi này ngược lại có chút vui vẻ, cây cỏ xanh tươi, hương thơm liên miên.

Không bao lâu, hai người đã lên tới đỉnh núi, có điều Thẩm An Tại và Mộ Dung Thiên cũng không có ở tiền điện.

Hắn hơn cảm nhận, rồi hai người bèn đi về phía diễn võ trường.

"Ha ha ha, thành công, sư phụ, ta thành công rồi!"

Vừa mới đến gần, từ xa đã truyền đến một trận cười điên cuồng.

Hai người nhìn nhau nhíu mày, đưa mắt trông về phía xa.

Ở giữa diễn võ trường, Mộ Dung Thiên mặc một thân rách rưới rưới, trên mặt có rất nhiều vết cháy đen, một tay du tẩu trước người, sau đó…

Bốp!

Hắn tát mạnh mình một cái.

Tự tát thì không nói gì nhưng vẻ mặt hắn còn tràn đầy sự mừng rỡ như điên.

Mà Thẩm An Tại thì đang ngồi chéo chân nhét từng trái nho xanh vào miệng, khỏi phải nói có bao nhiêu thích ý.

Nhất là sau khi ngẫu nhiên biết được những người ở Chấp Pháp phong kia không biết ăn trúng cái gì mà đồng loạt đau bụng, hiện tại đã bị dí đến đừ người, tâm tình của hắn lại càng tốt lên.

"Thi đấu sắp tới, hắn làm sư phụ lại còn thảnh thơi như vậy? Còn có đồ đệ của hắn đang làm cái gì vậy?"

Vẻ mặt Tiêu Ngạo Hải đầy cổ quái.

Liễu Vân Thấm cũng có chút thất vọng, vốn cho rằng Thẩm An Tại thật sự chuẩn bị gì.

Không nghĩ tới lúc đến lại thấy một màn khó chịu như vậy.

Sư phụ thì nằm trên ghế chậm rãi ăn trái cây, còn đồ đệ thì trên mặt đầy vui mừng điên cuồng.

Chẳng lẽ… Mộ Dung Thiên đã bị Thẩm An Tại dạy đến điên rồi?

Vừa nghĩ đến đây, đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng một giây sau, Thẩm An Tại lại ném thanh hắc kiếm bên cạnh vào diễn võ trường.

"Đã thành, vậy diễn luyện một phen xem hiệu quả kiếm pháp vi sư dạy đi!"

"Vâng thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên kích động, một tay tiếp nhận trường kiếm, nhắm hai mắt bắt đầu bình tĩnh nỗi lòng.

Thấy một màn này, Liễu Vân Thấm dừng bước chân lại, thu chân về.

Tiêu Ngạo Hải cũng đứng ở một bên, ánh mắt xem xét.

Hắn muốn nhìn xem rốt cuộc Thẩm An Tại dạy kiếm pháp gì mà khiến Mộ Dung Thiên ngay cả võ kỹ Địa giai cũng

không cần.

Giữa diễn võ trường, lồng ngực phập phồng của Mộ Dung Thiên dần dần ổn định lại, một tay hắn cầm kiếm, đôi mắt nhắm chặt kia bỗng nhiên mở ra.

Cuồng phong mừng rỡ trong đó đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó, là một cỗ ý chí sắc bén thẳng tắp tận trời xanh!

"Bôn Lôi kiếm thức thứ nhất, Lôi Vân Cái Đỉnh!"

Theo sự biến hoá khí chất khắp thân thể Mộ Dung Thiên, hắc kiếm trong tay hắn nương theo linh khí bắt đầu khởi động, chém thẳng xuống dưới.

Một kiếm này của hắn đánh xuống, linh khí như mây, trong đó mơ hồ có tiếng sấm rền vang, khí thế kinh người.

Hai người đều giật mình.

Một kiếm này… E là đã đạt đến trình độ võ kỹ Huyền giai trung phẩm.

"Bôn Lôi kiếm thức thứ hai, Cuồng Lôi Tồi Sơn!"

Xuy xuy!

Trên diễn võ trường, sấm sét thiểm điện, Mộ Dung Thiên đâm ra một kiếm, cùng lúc đó là từng luồng sấm sét mãnh liệt to bằng ngón tay, rực rỡ chói mắt.

Hai người Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải nín thở, trong mắt có nhiều vẻ khiếp sợ.

Kiếm thứ hai này, đã có chân ý của võ kỹ Huyền giai thượng phẩm!

"Hô."

Mộ Dung Thiên thu kiếm, thở dài một hơi, lôi quang tràn ngập quanh thân đều tản đi.

Hai người xa xa đang xem không tự chủ được mà buông lỏng tâm tình, xem ra chỉ có hai kiếm này mà thôi.

Bọn họ đã nói rồi, một Đoán Thể hậu kỳ, làm sao có thể sáng chế ra võ kỹ Địa giai?

Mà khi bọn họ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên diễn võ trường, Mộ Dung Thiên lại động.

Lần này, hắn không rút kiếm, mà tay trái ngưng tụ thành kiếm chỉ, chỉ về phía xa xa.

"Bôn Lôi kiếm thức thứ ba, Bình Địa Khởi Kinh Lôi!"

Sau khi hắn nói xong, diễn võ trường vốn đã bình tĩnh lại, không còn có bất cứ ánh chớp nào lóe lên nữa, thế mà bỗng nhiên nổ tung.

Uỳnh uỳnh!

Gạch xanh tản ra bốn phía, năm đạo lôi quang thô to như thùng nước phóng lên tận trời, như mũi kiếm sắc bén, tiếng vù vù đinh tai nhức óc.

Nhìn lôi quang kiếm ảnh phóng lên cao kia, Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải nhìn nhau sửng sốt.

Chờ đến khi bọn họ phản ứng lại, đồng tử không khỏi co rụt lại, hít sâu một hơi đầy vẻ không dám tin.

Địa giai hạ phẩm, chân ý của một kiếm vừa rồi tuyệt đối đã đạt tới Địa giai hạ phẩm!

Chương 18: Kẻ này thật sự có tư chất thành Kiếm tiên!

Liễu Vân Thấm nhìn Mộ Dung Thiên đang thở dốc trong diễn võ trường, thậm chí còn cảm thấy hôm nay mình chưa tỉnh hẳn.

Kiếm pháp khí thế bàng bạc vừa rồi thật sự là do Mộ Dung Thiên thi triển ra?

Vẻ mặt Tiêu Ngạo Hải cũng kinh ngạc và nghi hoặc, hắn nhìn về phía nữ tử bên cạnh, mở miệng.

“Liễu cô nương, Linh Phù sơn từ lúc nào lại có một bộ kiếm pháp lợi hại như vậy?”

Kiếm pháp lợi hại như vậy, nếu nói là Thẩm An Tại sáng chế ra, hắn tuyệt đối không tin.

Liễu Vân Thấm mặc dù cũng không tin, nhưng Linh Phù sơn hoàn toàn không có lấy một người am hiểu kiếm đạo!

Thiên Kiếm trưởng lão là người duy nhất nhưng đã sớm ra đi, hơn nữa am hiểu còn là phù kiếm, không phải là kiếm pháp thuần túy.

Câu hỏi được đặt ra là.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên đã học được bộ kiếm pháp này từ nơi nào?

Chẳng lẽ… thật là do Thẩm An Tại dạy?

Trong lúc hai người khiếp sợ, Thẩm An Tại nằm trên ghế lại mở miệng, ngữ khí bình thản, mơ hồ còn có chút cảm giác không quá hài lòng.

“Coi như cũng được, không uổng công vi sư dạy cả sáng.”

“Đa tạ sư phụ!”

[Độ sùng bái +2]

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ, sau khi đột phá cấp 6, độ sùng bái càng ngày càng thấp, cũng không biết lúc nào mới có thể đầy cấp.

“Được rồi được rồi, chuẩn bị ăn cơm đi, buổi chiều vi sư sẽ dạy ngươi hai thức còn lại.”

Hắn khoát khoát tay, vuốt bụng mở miệng.

Mà lời này, cũng bị hai người xa xa nghe được, đồng tử co rụt lại.

Còn… còn hai thức nữa!

Chỉ vỏn vẹn thức thứ ba đã đạt đến võ kỹ Địa giai hạ phẩm, năm thức kia cùng xuất… Chẳng lẽ là Địa giai thượng phẩm?

“Sư phụ, đệ tử không đói bụng, đệ tử còn có thể tiếp tục luyện!”

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy nóng bỏng, ánh mắt kích động.

Bốp!

Một quả nho xanh bay thẳng tới trán hắn.

“Ngươi không đói bụng vi sư đói, chẳng lẽ muốn vi sư tự xuống bếp nấu cơm cho ngươi?”

Thẩm An Tại tức giận lẩm bẩm, “Bất luận là luyện kiếm luyện võ, đều chú ý cường độ, nước chảy đá mòn không phải một ngày, chỉ có khổ nhàn kết hợp mới có thể ngày càng tinh tiến.”

Xa xa, Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải nghe nói như thế, âm thầm gật đầu.

Dưới sự quan sát của bọn họ, thể lực của Mộ Dung Thiên đã đạt đến cực hạn, nếu còn mạnh mẽ chống đỡ những lôi đình sát phạt chi kiếm như vậy, sợ sẽ phản thương kinh mạch.

Không ngờ Thẩm An Tại lại xem xét cẩn thận như vậy, có thể nắm bắt thời khắc mấu chốt, lúc đến cực hạn thì mới cho hắn nghỉ ngơi, không thừa không thiếu một ly nào!

"Liễu cô nương."

"Hả?"

"Thẩm trưởng lão thật chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ?"

Tiêu Ngạo Hải dùng thần sắc cổ quái nhìn nàng.

Phải biết rằng hai người bọn họ đều có thực lực trung tam cảnh, tinh thần lực cường đại, cho nên liếc mắt nhìn ra Mộ Dung Thiên đã mệt mỏi.

Một tên Đoán Thể hậu kỳ, tuyệt đối không có nhãn lực như thế.

"Thật." Liễu Vân Thấm hết sức khẳng định gật đầu.

"Ta không tin."

"…"

Liễu Vân Thấm quay đầu, không nhìn hắn.

"Đa tạ sư phụ đã nhắc nhở, đệ tử đi nấu cơm đây!"

Mộ Dung Thiên đè nén cảm giác khô nóng trong lòng, chắp tay gật đầu, sau đó vội vàng chạy về phía phòng bếp.

Thấy đồ nhi ngoan rời đi, Thẩm An Tại nằm lắc lư trên ghế, lại nhét nho vào miệng, thoải mái tiêu sái.

Hắn cảm thấy trong khoảng thời gian này, bản lãnh khác của mình không tiến bộ, nhưng lừa gạt lại tiến hoá ra một trường phái.

Nhưng vậy cũng rất tốt, đồ đệ gì đó chẳng phải cũng là dựa vào lừa đảo rà ra không phải sao?

Đang lúc hắn đang suy nghĩ, một giọng nói trung niên hùng hậu đột nhiên vang lên bên cạnh làm hắn giật nảy mình.

"Thi đấu sắp tới, Thẩm trưởng lão ngược lại còn rất thích ý, chẳng lẽ không hề để ý chuyện đi hay ở sao?"

Quay đầu nhìn lại là một trung niên lăng lệ lưng hùm vai gấu, mặc trường bào màu vàng đen cất bước đi đến, bên cạnh là Liễu Vân Thấm mặc đồ xanh thanh lịch xuất trần.

Thẩm An Tại sững sờ, nghi ngờ nhìn về phía sau.

"Vị này là Trấn Nam vương."

Theo lời nói nhẹ nhàng của Liễu Vân Thấm len qua đôi môi đỏ khẽ mở, Thẩm An Tại lập tức hoảng sợ, vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Thẩm mỗ bái kiến Trấn Nam vương."

Hành lễ cúi đầu, trái tim của hắn bắt đầu đập nhanh hơn.

Người trước mắt này vậy mà chính là Trấn Nam vương lấy đầu cường giả Càn Khôn cảnh trong lời đồn!

Sao hắn lại đến đây?

"Thẩm trưởng lão không cần đa lễ, bổn vương mạo muội đến thăm, mong trưởng lão rộng lòng tha thứ."

Trấn Nam vương tiến lên đỡ lấy, đồng thời lợi dụng lúc tiếp xúc, thâm nhập tinh thần lực cảm giác tình huống trong cơ thể Thẩm An Tại, lông mày lập tức nhíu lại.

Kinh mạch tàn khuyết không thông, không có chút linh khí nào tồn tại, hoàn toàn chính xác chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ.

Điều này làm hắn có chút kỳ quái, Đoán Thể hậu kỳ mà lại có thể dễ dàng nhìn ra trạng thái mệt mỏi của Mộ Dung Thiên sao?

Hay vừa rồi hoàn toàn chỉ là may mắn?

"Đa tạ Vương gia."

Thẩm An Tại đứng dậy, có chút thụ sủng nhược kinh.

Không nghĩ tới đường đường Trấn Nam vương, lại khách khí với một phong chủ nho nhỏ không đáng chú ý như mình?

"Kiếm pháp vừa rồi thật sự là ngươi dạy Mộ Dung Thiên sao?"

Liễu Vân Thấm lúc này mở miệng.

Nghe nói thế, Thẩm An Tại hơi nhíu mày, nhìn nàng nhiều hơn.

Xem ra hai người này đã đến từ sớm, trốn ở bên cạnh nhìn lén!

Nếu như đã bị nhìn thấy, hắn đành phải ngượng ngùng cười nói: "Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới."

"Rốt cuộc là không phải ngươi dạy hay sao?" Liễu Vân Thấm hỏi lại một lần, thấy đôi mắt đẹp kia của nàng, hiển nhiên là muốn đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ, đành phải gật gật đầu: "Là ta dạy."

"Kiếm pháp này ngươi có được từ đâu?"

"Nhặt được."

"Nhặt thế nào?"

“Trong núi có ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và tiểu hòa thượng, có một ngày lão hòa thượng truyền cho tiểu hòa thượng một bộ kiếm pháp…”

Nghe hắn thuận miệng bịa đặt, Liễu Vân Thấm trầm mặc, cũng biết vừa rồi mình kích động nên có hơi nhiều lời.

Bất kể kiếm pháp này từ đâu đến, hay có phải tự sáng tạo hay không, nàng đều không nên truy hỏi.

“Thật có lỗi.”

Môi đỏ của nàng khẽ mở, nhẹ giọng mở miệng, Thẩm An Tại nghe mà sửng sốt, không biết vì sao nàng bỗng nhiên xin lỗi.

“Cho nên ngươi không cho ta truyền Kính Nguyệt chưởng cho Mộ Dung Thiên, là chướng mắt Địa giai hạ phẩm?”

Liễu Vân Thấm tạ lỗi xong, tiếp tục mở miệng, đáy mắt hơi có chút tức giận.

Đã có kiếm pháp này, vì sao không nói sớm?

Còn hại chính mình vì hai thầy trò bọn họ lo lắng nhiều ngày như vậy.

Thẩm An Tại cười khổ, liên tục giải thích.

“Không phải như ngươi nghĩ, đệ tử này của ta thật sự am hiểu tu kiếm, nếu lại luyện chưởng pháp, chỉ sợ sẽ không có cách nào phân thân.”

“Thật sự là như thế?”

Liễu Vân Thấm khá hoài nghi mở miệng.

“Thật vậy mà.”

Thẩm An Tại chân thành mở to hai mắt.

Ngay tại thời điểm hai người đối mặt, Tiêu Ngạo Hải một bên trầm ngâm sau đó mở miệng.

"Vừa rồi bản vương nhìn Mộ Dung Thiên luyện kiếm, lúc cầm kiếm, ánh mắt khí chất hoàn toàn lột xác, giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, bộc lộ sự sắc bén."

"Bổn vương không nhìn lầm, người này thật sự có thiên phú kiếm đạo, nếu không phải tư chất tu luyện có hạn, sợ tương lai rất có khả năng ngộ kiếm đạo, thành Kiếm tiên!"

Liễu Vân Thấm khẽ nhếch miệng nhỏ, có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Ngạo Hải, sau đó lại nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Ngay cả Trấn Nam vương từng là Càn Khôn cảnh cũng nói như vậy, chứng tỏ chuyện này không phải giả.

Thẩm An Tại đoán chừng chính là nhìn ra điểm này, cho nên mới bảo Mộ Dung Thiên đi luyện kiếm, mà trước đó mình muốn truyền thụ Kính Nguyệt chưởng cho hắn…

Rõ ràng là đang ngáng chân hắn.

Vừa nghĩ tới hành động tốt bụng của mình suýt nữa đã giúp ngược lại, trước đó còn sinh lòng thất vọng khi hai thầy trò hắn không muốn nhận tình.

Liễu Vân Thấm không khỏi nhăn cặp mi thanh tú lại, ánh mắt nhìn Thẩm An Tại có thêm chút áy náy và phức tạp.

Không nghĩ tới cuối cùng, đúng là mình tai mắt vụng về, suýt nữa dạy lầm người!

Chương 19: Thẩm mỗ lại luyện một viên

“Cho dù Mộ Dung Thiên đã là Khí Hải cảnh, hắn còn học được bộ kiếm pháp này, thắng được Vương Hổ có lẽ có hi vọng, nhưng muốn thắng Vu Chính Nguyên, chỉ sợ vẫn là không đủ.”

Liễu Vân Thấm trầm giọng mở miệng.

Uy lực của Thiên Kiếm phù không giống bình thường, cho dù có kiếm pháp này cũng chỉ có thể miễn cưỡng địch lại, hoàn toàn thắng được thì vẫn còn kém.

Huống chi tu vi của hắn còn cao hơn Mộ Dung Thiên.

Chỉ còn lại khoảng hai mươi ngày, Mộ Dung Thiên muốn đột phá đến Khí Hải cảnh trung kỳ là hoàn toàn không có khả năng.

Tiêu Ngạo Hải ở bên cạnh cũng gật đầu, hắn cũng không xem trọng Mộ Dung Thiên trong trận thi đấu diễn ra hai mươi ngày sau.

“Chỉ có thể cố hết sức thôi.”

Thẩm An Tại nhún vai, cũng không có sinh lòng nóng vội.

Hai mươi ngày tới, muốn đột phá tới cảnh giới ngang bằng với Vu Chính Nguyên thì quả thực có rất ít khả năng.

Nhưng Mộ Dung Thiên ngoài Bôn Lôi kiếm pháp ra còn có Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, cơ hội đánh bại Vu Chính Nguyên trở nên rất lớn.

Hắn không nói nhiều về vấn đề này, mà nhìn về phía Tiêu Ngạo Hải, có vẻ rất nghi hoặc.

"Vương gia sao lại tới Linh Phù sơn, còn đến Thanh Vân phong của ta?"

Thấy hắn hỏi cái này, Tiêu Ngạo Hải mới nhớ ra ý định của mình, vội mở miệng: "Bản vương muốn hỏi Thẩm trưởng lão, Trú Nhan đan kia là do người phương nào luyện, không biết còn hay không?"

Thẩm An Tại nhướng mày, nhìn thoáng qua Liễu Vân Thấm, chắp tay có chút khó xử mà nói: "Đan dược kia là Thẩm mỗ trả giá rất lớn mới có được, chỉ có một viên thôi."

Đôi mắt đẹp Liễu Vân Thấm khẽ động, xem ra viên đan dược kia thật chỉ có một viên.

Vừa nghĩ đến đan dược trân quý như thế, Thẩm An Tại lại tùy ý tặng cho mình như vậy, trong lòng nàng không khỏi nổi lên gợn sóng nhè nhẹ.

Mà nghe nói như thế, trên mặt Tiêu Ngạo Hải không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối mà thở dài: "Như vậy à, thật đáng tiếc, bổn vương còn muốn dùng một số tiền lớn mua tặng cho nội nhân."

"Muốn mua?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt, dò hỏi: "Mua giá bao nhiêu?"

"Tiền tài thì ta cũng không có bao nhiêu, chẳng qua chỗ ta có linh khí Địa giai hạ phẩm hoặc là thiên tài địa bảo, phù lục trận pháp khác, chỉ cần bổn vương có thể lấy ra, tất nhiên sẽ không thiếu."

Linh khí Địa giai!

Ánh mắt của Thẩm An Tại co rụt lại.

Đây chính là bảo vật chân chính, có tiền mà không mua được.

Thứ đồ chơi đó thậm chí là thứ cường giả trung tam cảnh cũng phải thèm, nếu mình có thể chọn một món linh khí phòng ngự, vậy chẳng phải là đứng tại chỗ nhưng hạ tam cảnh cũng khó lòng phá được?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười vô hại, xoa xoa tay ngượng ngùng nói: "Kỳ thật… Trú Nhan đan kia cũng không phải là không còn."

Hai người đều giật mình.

Tiêu Ngạo Hải nhíu mày: "Thẩm trưởng lão nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ trong tay ngươi còn thừa Trú Nhan đan?"

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm cũng khác thường, híp mắt nhìn hắn.

Lẽ nào gia hỏa này lúc trước nói Trú Nhan đan cả thiên hạ chỉ có một viên, tất cả đều là lừa gạt mình?

Thiệt thòi vừa rồi mình còn có hảo cảm với hắn!

Nhận ra ánh mắt Liễu Vân Thấm, Thẩm An Tại giật mình trong lòng, bỏ đi ý nghĩ lấy viên Trú Nhan đan còn lại kia ra.

"Nếu Vương gia không vội, đợi Thẩm mỗ luyện thêm mấy ngày nữa là có."

Lời này vừa nói ra, gió thổi cỏ lay, một trời yên tĩnh.

Hai người đều ngây ngẩn cả người.

Vật có thể khiến người trẻ ra mười tuổi, dung nhan vĩnh trú, ít nhất ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm, lại là do hắn luyện chế ra?

Hai người liếc nhau, trong mắt có chút không tin.

Vốn dĩ bọn họ cảm thấy đan dược kia hẳn là do Thẩm An Tại lấy từ người khác, hoặc là thông qua một thủ đoạn khác ngẫu nhiên đạt được.

Dù sao hoàn toàn không thể là do Thẩm An Tại luyện chế ra.

Dù sao, một Đoán Thể hậu kỳ, ngay cả linh khí cũng không dùng được, làm sao có thể biết luyện đan?!

Tiêu Ngạo Hải hồ nghi nhìn hắn, sắc mặt cổ quái: "Thẩm trưởng lão chớ có đùa, đan này ít nhất cũng là ngũ phẩm đan, ngươi…"

Hắn còn chưa nói hết, nhưng Thẩm An Tại làm sao có thể không rõ ý tứ?

"Vương gia yên tâm đi, luyện dược sư chân chính há lại câu nệ quy củ thế tục, không có linh khí không có đan lô, cũng không phải không thể thành đan."

"Một viên Trú Nhan đan mà thôi, mấy ngày nữa ta sẽ dâng hai tay lên!"

Thẩm An Tại vỗ ngực chắc nịch.

Nhìn dáng vẻ của hắn như vậy, hai người đều có chút không nắm chắc.

Lẽ nào gia hỏa này thực sự có thể luyện đan?

Tuy trong lòng Tiêu Ngạo Hải có rất nhiều hoài nghi, nhưng chung quy cũng chỉ có mấy ngày mà thôi, chờ thôi, cũng không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, hắn chắp tay cười một tiếng: "Vậy xin nhờ Thẩm trưởng lão."

"Bổn vương ở lại Linh Phù sơn một đoạn thời gian, thuận tiện gom góp náo nhiệt cho quý phái, trong thời gian ngắn sẽ

không đi.”

“Dễ nói dễ nói, vậy chờ Thẩm mỗ luyện xong đan dược, sẽ tặng cho Vương gia.”

Thẩm An Tại cười mở miệng, trong lòng rất đắc ý.

Vẫn là hệ thống có dự kiến trước, đưa ba viên Trú Nhan đan.

Một viên để cho mình khôi phục soái khí thuở thanh niên, một viên dùng để ôm lấy đùi của Liễu Vân Thấm, hiện tại còn một viên, có thể đổi lấy một món Địa giai linh khí.

Sảng khoái!

Quá sung sướng rồi!

“Như thế bản vương không làm phiền nữa, sẽ yên lặng chờ tin tức tốt của Thẩm trưởng lão.”

Tiêu Ngạo Hải cười chắp tay cáo từ, cùng Liễu Vân Thấm rời khỏi Thanh Vân phong.

Sau khi xuống núi, Liễu Vân Thấm cau mày, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Vương gia chẳng lẽ thật sự tin tưởng Thẩm An Tại có thể luyện chế ra Trú Nhan đan?”

Tiêu Ngạo Hải lắc đầu: “Đương nhiên là không tin, hắn chỉ là Đoán Thể hậu kỳ mà thôi, không có linh khí dẫn dắt, vả lại tinh thần lực không đủ, làm sao có thể tinh diệu khống chế dược hiệu.”

“Chẳng qua nếu hai ngày nay hắn rời khỏi Thanh Vân phong, vậy bổn vương mang theo lễ vật đi bái phỏng với hắn là được.”

Lông mi Liễu Vân Thấm khẽ động: “Vương gia cảm thấy là do người khác luyện chế Trú Nhan đan? Nhưng lỡ như

Thẩm An Tại đóng cửa hai ngày nay không ra thì sao?”

Tiêu Ngạo Hải trầm mặc: “Vậy có lẽ là hắn cũng không đưa hết Trú Nhan đan cho ngươi, đoán chừng còn có hàng tồn kho.”

“Nhỡ đâu… thật là do hắn luyện chế thì sao?” Liễu Vân Thấm do dự nhưng vẫn mở miệng nói ra câu này.

Hai người nhìn nhau, Tiêu Ngạo Hải mở miệng: “Ngươi tin không?”

Nghe vậy, nàng sửng sốt, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Không tin.”

Một Đoán Thể hậu kỳ, hoàn toàn chính xác không có bất kỳ khả năng nào luyện chế ra Trú Nhan đan.

Nghĩ đến đây, mày liễu của nàng lại nhíu lại.

Nhưng một Đoán Thể hậu kỳ, cũng không có bất kỳ khả năng nào sáng chế ra một bộ công pháp Địa giai…

“Nếu hắn thật sự có thể lấy tinh thần lực của Đoán Thể cảnh luyện chế ra đan dược ngũ phẩm, đoán chừng ngay cả sự lý giải của Bắc Thần cốc chủ đối với dược đạo cũng không bằng hắn.”

“Nếu có kỳ nhân bực này, độc của Cảnh Tuyết có còn là mối lo không cách nào giải quyết?”

Tiêu Ngạo Hải trông về phía xa trên bầu trời, ánh mắt thâm thúy thở dài.

Nữ nhi Tiêu Cảnh Tuyết của hắn bị Thực Cốt độc tra tấn nhiều năm như vậy, nếu thật sự có người hoàn toàn trị được loại Thực Cốt chi độc này, cho dù có trả bằng toàn bộ gia sản của hắn thì cũng không tiếc!

Liễu Vân Thấm khẽ cúi đầu, trầm mặc không nói.

Ngay cả người đứng đầu dược đạo ở Nam Quyết vực, cốc chủ Dược Vương cốc được thế nhân gọi là Dược vương cũng không thể trị tận gốc, sao có thể dễ dàng giải quyết?

Đáng tiếc cho Tiêu Cảnh Tuyết, có thiên tư không kém gì yêu nghiệt Tần Thiển Nguyệt, bởi vì dính Thực Cốt độc này, hiện giờ vẫn chỉ là Khí Hải cảnh hậu kỳ, chậm chạp không thể đột phá Quy Nguyên cảnh.

Ài…

Nếu không cách nào bồi dưỡng Tiêu Cảnh Tuyết thành người nối nghiệp, khi thực lực Trấn Nam vương lần nữa thoái lui, những người đang nhìn chằm chằm kia cũng sẽ ngồi không yên.

Chương 20: Sư phụ ta không phải là luyện dược sư phụ bình thường.

Thời gian năm ngày vừa qua, Thẩm An Tại nằm thảnh thơi trong Thanh Vân phong, ngẫu nhiên chỉ điểm kiếm pháp cho Mộ Dung Thiên.

Hắn vẫn không thể thi triển thành công Bôn Lôi kiếm thức thứ tư cùng thức thứ năm, chẳng qua ba thức đầu trái lại càng ngày càng thuần thục.

Thẩm An Tại đoán chừng, chỉ cần tiểu tử này học hết Bôn Lôi kiếm, tinh thông võ đạo của mình hẳn là có thể miễn cưỡng tăng lên một cấp.

Theo hệ thống nói, thăng lên một cấp này cũng không đơn giản chỉ là tinh thông trên phương diện kiếm đạo, những nhánh khác trong tinh thông võ đạo cũng sẽ được đốn ngộ.

Tương đương với việc đồ đệ cày kinh nghiệm luyện kiếm, hắn thu được kinh nghiệm toàn phương diện.

Sau một canh giờ, Thẩm An Tại gãi gãi lỗ tai ung dung mở miệng.

“Đồ nhi, qua đây.”

Mộ Dung Thiên đang vung vẩy luyện kiếm trên võ trường, mồ hôi như mưa, lập tức thu thế, hấp tấp chạy tới.

“Sư phụ, có gì phân phó?”

“Ngươi đưa đan dược này đến Thanh Loan phong, giao cho Trấn Nam vương.”

Thẩm An Tại mở lòng bàn tay ra, một viên đan dược màu ngà sữa lẳng lặng nằm đó.

Mùi thuốc tràn ngập khắp nơi, giống như trăm hoa đua nở khiến tâm thần người ta vui vẻ thoải mái.

“Sư phụ, cứ cầm qua như vậy, không giả vờ?”

Mộ Dung Thiên chần chờ.

“Nói cũng đúng, đồ nhi ngươi lại đây.”

“Hả… “

Mộ Dung Thiên dịch chuyển bước chân, sau đó…

Xẹt

“Sư phụ, sư phụ người làm gì, đừng…”

Hắn kinh hoảng che tấm ngực trần, có chút điềm đạm đáng yêu.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, bỏ đan dược vào lớp áo xé ra từ trên người hắn, sau đó gói kỹ lại thành hình cái nơ bướm.

“Được rồi, cầm qua Thanh Loan phong đi.”

Thẩm An Tại ném túi vải trong tay về phía trước, ngửa mặt nằm xuống, thích ý nheo mắt, ngâm nga khúc nhạc.

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, vò đầu cầm cục vải rồi chạy như điên.

…

Trên con đường nhỏ bên ngoài Thanh Loan phong.

Một thiếu nữ sắc mặt trắng như tuyết, khí chất nhu nhược đứng ở đây, nàng mặc một thân vải gấm trắng như tuyết, đầu cài trâm bạc, vừa nhìn chính là tiểu thư khuê các.

Ánh mắt thiếu nữ như nước hồ thu, thần sắc lại cực kỳ nhu nhược, tựa như bị bệnh nặng, cảm giác yếu ớt tràn vào trong từng lời nói.

Nàng giờ phút này đang cau mày, có chút do dự không dám tiến lên.

"Nguy rồi, sớm biết liền để cho người dẫn lên núi, nhiều ngọn núi như vậy, đến cùng ngọn nào mới là Thanh Loan phong?"

Thiếu nữ thở dài yếu ớt, đưa tay xoa mồ hôi trên thái dương, trong mắt có vẻ mệt mỏi rã rời.

Đúng vào lúc này, trên đường bỗng nhiên có một thiếu niên tay cầm kiếm mặc phục sức đệ tử Linh Phù sơn, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt kiên nghị.

Thiếu nữ do dự một chút, rồi bước đi nhẹ nhàng, tiến lên gọi lại.

"Xin vị công tử dừng bước."

Mộ Dung Thiên sửng sốt, ghé mắt đánh giá thiếu nữ, dường như cũng không phải là nhân sĩ Linh Phù sơn, hẳn là tới làm khách hoặc là đi thăm viếng.

Hắn nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì?"

"Xin hỏi công tử, Thanh Loan phong ở đâu?"

Thiếu nữ hơi quỳ gối hành lễ, thanh âm mềm mại.

"Ngươi theo con đường này, một đường đi lên phía trước là có thể nhìn thấy sơn môn Thanh Loan phong."

Mộ Dung Thiên rất nhiệt tình đưa ngón tay ra nói.

"Đa tạ công tử."

Thiếu nữ lại hành lễ lần nữa, lễ phép gật đầu rồi đi về hướng kia.

Còn chưa đi được hai bước, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong đầu một trận mê muội, đau nhức giống như đào xương hút tủy truyền đến.

Mộ Dung Thiên đang chuẩn bị rời đi lại phát hiện nàng cắm đầu ngã xuống đất, theo bản năng, hắn tiến lên dìu nàng.

Phản ứng xong rồi, hắn mới vội vàng hoảng loạn.

"Cô nương, ta không có tiền, ngươi đừng như vậy chứ!"

Xong đời mình rồi, người này không phải là người giả bị đụng đâu ha?

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện có điểm gì đó không đúng.

Bởi vì đôi môi đỏ mọng của cô gái đã trở nên xanh đen, lông mày nhíu chặt, dường như đang chịu đựng thống khổ gì lớn lao lắm.

"Chuyện này…"

Mộ Dung Thiên luống cuống tay chân. Chuyện này trông có vẻ… không giống như diễn.

Không ổn rồi, mặc kệ nàng có diễn hay không, nếu chết trong tay mình, vậy dù mình có lý cũng nói không rõ được!

Vừa nghĩ đến đây, Mộ Dung Thiên cuống lên, đỡ thiếu nữ khoanh chân ngồi xuống, một chưởng đặt ở sau lưng nàng, điều động linh khí tìm kiếm trong cơ thể nàng.

Vừa nhìn một cái, lập tức giật nảy cả mình.

Kinh mạch trong cơ thể thiếu nữ là một mảnh tím xanh, một loại độc tố mãnh liệt không ngừng thẩm thấu vào cốt tủy linh khí của nàng.

"Không được, nhất định phải áp chế độc tố lại!"

Sắc mặt hắn ngưng tụ, lập tức vận chuyển Vô Song Ngự Kiếm quyết.

Theo kiếm quyết vận chuyển, linh khí của hắn bỗng nhiên tản mát ra vù vù, phảng phất hóa thành vô số kiếm khí.

Kiếm khí khuếch tán cường đại khiến độc tố trong cơ thể thiếu nữ tựa như có chút e ngại, dần dần mai danh ẩn tích.

"Ưm…"

Thiếu nữ khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở ra cặp mắt thủy linh.

"Cô nương, cô nương không sao chứ?"

Mộ Dung Thiên căng thẳng dò hỏi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ công tử cứu giúp."

Thiếu nữ đứng dậy yếu ớt dưới sự giúp đỡ của hắn, mặt lộ vẻ áy náy.

Không ngờ một lần tùy hứng duy nhất của mình này lại suýt nữa khiến mình mất mạng.

"Độc tố trong cơ thể ngươi còn chưa được thanh trừ hoàn toàn, có muốn đi tìm sư phụ ta xem bệnh hay không?"

Mộ Dung Thiên chần chờ nói, hắn sợ trạng thái này của thiếu nữ, vạn nhất nàng vừa đi hai bước đã hoá tử thi, vậy coi như xảy ra chuyện.

Dù sao nơi này là sơn môn Linh Phù sơn, nếu có người chết sẽ không tốt lắm.

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, đáy mắt hơi ảm đạm: "Không cần, độc trên người ta đã được rất nhiều luyện dược sư xem qua, ngay cả Bắc Thần tiền bối cũng nói không chữa được."

“Xì, những kẻ lang băm kia sao có thể đánh đồng với sư phụ ta được. Trình độ dược đạo của sư phụ ta cao siêu lắm, chỉ cần sư phụ bằng lòng, loại độc này của ngươi tuyệt đối không tính là gì.”

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ ngực, trên mặt có chút kiêu ngạo, trong lòng còn lẩm bẩm.

Bắc Thần tiền bối?

Nam Quyết vực có luyện dược sư nào lợi hại tên là Bắc Thần sao?

Nếu thật sự có thì luyện dược sư lợi hại nhất toàn bộ Nam Quyết vực chính là cốc chủ Dược Vương cốc, vị kia được thế nhân tôn làm Dược vương, đại năng Dược Đạo!

Nhưng hắn họ gì nhỉ?

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, dứt khoát lắc đầu không suy nghĩ nữa.

Trước kia phụ thân hắn cũng từng nói về Dược vương, nhưng hắn không có hứng thú đối với dược đạo, hoàn toàn không muốn nghe, nghe cũng không để trong lòng.

“Lang… lang băm?”

Thiếu nữ rõ ràng ngơ ngác, dùng sắc mặt cổ quái nhìn hắn.

Trên đời này, người dám nói cốc chủ Dược Vương cốc, đường đường là Dược vương lại là kẻ lang băm, e rằng chỉ có một mình hắn.

“Sư phụ ngươi là luyện dược sư rất lợi hại sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Đó là đương nhiên, sư phụ ta cũng không phải là luyện dược sư bình thường!”

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng vô cùng kiêu ngạo.

Giống như sợ thiếu nữ này không tin, hắn còn mở miệng giải thích: "Trước đây kinh mạch ta bị chặn kín, thiên phú kém đến lạ thường, là sư phụ lão nhân gia luyện một viên Tẩy Tủy đan giúp ta cải thiện thiên tư, bằng không hiện tại ta vẫn chỉ là Đoán Thể cảnh!"

"Cải thiện thiên tư!?"

Thiếu nữ rõ ràng chấn kinh rồi.

Nàng ở trong Dược Vương cốc nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy thứ nào có thể cải thiện thiên tư cho người khác.

Loại bảo vật này bình thường cực kỳ hi hữu trân quý, cho dù trong Dược vương cốc cũng không có.

Vậy mà sư phụ của thiếu niên này lại có thể luyện chế ra?

"Đúng rồi, tại hạ Thanh Vân phong Mộ Dung Thiên, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương?"

Mộ Dung Thiên ôm quyền thi lễ, mở miệng hỏi.

Thiếu nữ nhẹ nhàng đáp lễ, nhẹ giọng mở miệng.

"Tiêu Cảnh Tuyết."

"Hả… Hả?"

Mộ Dung Thiên trợn tròn mắt, ấp úng chỉ vào nàng.

"Ngươi… Không phải là nữ nhi của Trấn Nam vương đấy chứ?"

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Cảnh Tuyết, Cảnh Tuyết!"

Đúng vào lúc này, một thanh âm ồ ạt lo lắng truyền đến từ trên núi.

Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Ngạo Hải đạp gió mà đi, vài bước đã rơi xuống bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết, mặt mũi đầy nôn nóng.

"Cảnh Tuyết, ngươi không sao chứ?"

Hắn lo lắng xem xét tình hình xong xuôi, thấy nàng lắc đầu, trong lòng mới thở phào một hơi.

Vừa rồi hắn mới nhận được tin tức của đệ tử Dược Vương cốc, nói Tiêu Cảnh Tuyết dường như lén lút lên Linh Phù sơn một mình, không mang theo bất cứ người hầu nào.

Việc này làm hắn cuống cả lên, nếu lúc này độc tính phát tác, không có ai hỗ trợ áp chế, mạng nữ nhi của mình có thể sẽ không còn!

Chương 21: Thẩm An Tại là ai, rất lợi hại sao?

“Nhờ có vị Mộ Dung công tử này vừa mới thay ta vận khí điều trị.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng.

Lúc này Tiêu Ngạo Hải mới chú ý tới bên cạnh còn có một người đang đứng, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đệ tử của Thẩm An Tại?

Sao hắn lại ở đây?

“Vãn bối Mộ Dung Thiên, tham kiến Trấn Nam vương!”

Mộ Dung Thiên có chút kích động khom lưng chắp tay.

Đây chính là Trấn Nam vương, cường giả đã chém chết Càn Khôn cảnh!

“Miễn lễ, vừa rồi còn phải đa tạ Mộ Dung tiểu hữu cứu giúp.”

Tiêu Ngạo Hải xua tay, sau đó nghi hoặc nói: “Ngươi không ở Thanh Vân phong luyện kiếm chuẩn bị cho tốt mà tới đây làm gì?”

“Hồi Vương gia, vãn bối phụng mệnh gia sư tới đưa đan dược.”

“Đan dược?”

Tiêu Ngạo Hải đầu tiên là sửng sốt, sau đó kịp phản ứng, càng thêm kinh ngạc: “Sư phụ ngươi đưa Trú Nhan đan sao?”

“Đúng là đan này.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, hai tay dâng đan dược được bao bọc trong mảnh vải rách.

Trông thấy cách gói đóng gói này, mặc dù khóe miệng của Tiêu Ngạo Hải co rút, nhưng lại ngửi được mùi thơm mơ hồ phát ra từ bên trong.

Sau khi mở, bên trong lộ ra một viên đan dược màu ngà sữa, hắn dùng hai ngón tay cầm lên, thần sắc khá là tò mò.

"Một viên đan dược thế này thật sự có hiệu quả rõ rệt như vậy?"

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh cũng nhìn về phía Trú Nhan đan, đôi mắt xinh đẹp lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

"Đan này mượt mà như ngọc, mùi thuốc mê người, đan dược hoàn mỹ không tỳ vết như thế, là do vị cao nhân dược đạo nào luyện ra?"

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Tiêu Ngạo Hải kinh ngạc.

Con gái của mình ở Dược Vương cốc nhiều năm, mưa dầm thấm đất nên cũng có kiến giải rất rõ ràng trên đan đạo, so với người ngoài cửa như hắn thì mạnh hơn nhiều.

Nàng đã nói đan dược này lợi hại, vậy khẳng định không sai.

"Đan này thật sự là do sư phụ ngươi luyện ra sao?" Tiêu Ngạo Hải có chút nghi ngờ nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng một mực theo dõi Thanh Vân phong, thầy trò hai người này không lần nào ra ngoài cả!

"Hồi Vương gia, đúng là do gia sư luyện."

Mộ Dung Thiên chắp tay, giọng đầy chắc chắn.

Tiêu Ngạo Hải sờ cằm, bán tín bán nghi lấy bình ngọc cất kỹ.

"Tốt, bản vương nhận đan này, nếu thật sự có hiệu quả, thù lao nên có sẽ không thiếu sư phụ ngươi, ngươi đi về trước đi."

"Vâng, vãn bối cáo lui."

Sau khi Mộ Dung Thiên rời đi, lúc này Tiêu Ngạo Hải mới khẩn trương đến bên cạnh nữ nhi.

"Cảnh Tuyết, sao ngươi lại một mình chạy lên núi. Ngươi biết có bao nhiêu nguy hiểm, vạn nhất độc trong cơ thể ngươi tái phát…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi thấp xuống: "Phụ vương, xin lỗi để người lo lắng."

Những năm gần đây, bên cạnh nàng luôn túc trực hộ vệ và dược sư, bất kể đi nơi nào cũng vậy.

Nàng không thích cảm giác lúc nào cũng bị giám thị, cho nên mới muốn một mình lên núi.

Nhưng không nghĩ tới vừa mới tùy hứng một lần như vậy, suýt nữa đã bị trúng Thực Cốt độc đoạt mạng.

Thấy vẻ mặt thiếu nữ sa sút, Tiêu Ngạo Hải có chút đau lòng đưa tay sờ sờ mặt nàng mà thở dài, cái gì cũng không nói.

"Vừa rồi ngươi nói, khi Thực Cốt độc phát tác, là Mộ Dung Thiên giúp ngươi vận khí điều trị?"

Hắn hơi nghi hoặc.

"Đúng vậy." Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Tiêu Ngạo Hải chau mày: "Có phải ngươi nhầm hay không?"

"Độc trong cơ thể ngươi quá nham hiểm, mấy ngày trước Bắc Thần cốc chủ còn nói với ta, muốn áp chế độc dược này, ít

nhất cũng phải tu luyện công pháp Địa giai mới được. Hơn nữa còn phải chí nhu chí thiện, lẽ nào linh khí của Mộ Dung Thiên rất nhu hòa?"

Hắn có chút nghi hoặc, năm ngày trước hắn đã thấy Mộ Dung Thiên luyện kiếm, linh khí của hắn rõ ràng rất cương mãnh mới đúng.

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu: "Cũng không phải vậy, là ngược lại, tuy vừa rồi ta hôn mê nhưng mơ hồ có thể cảm giác được linh khí của Mộ Dung công tử cực kỳ bá đạo sắc bén."

"Thật kỳ quái."

Khuôn mặt Tiêu Ngạo Hải lộ vẻ khó hiểu, bắt lấy cổ tay trắng ngần của nàng, bắt đầu dùng tinh thần lực dò xét.

Khi thấy trong cơ thể nàng ẩn chứa một tia kiếm ý lăng lệ ác liệt khiến toàn bộ độc tố đã ẩn nấp, hắn càng là cau mày.

Không thể như thế mới đúng!

Đường đường Dược vương, chẳng lẽ lại gạt mình?

"Phụ vương, sư phụ Mộ Dung công tử là ai?"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút tò mò.

"Là Thẩm An Tại."

"Thẩm An Tại là ai, rất lợi hại sao?"

"… Hắn là Đoán Thể hậu kỳ."

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhếch miệng nhỏ, trong mắt có chút không dám tin.

"Phụ vương, người nhớ lầm rồi hay không, một người chỉ ở Đoán Thể hậu kỳ làm sao có thể luyện chế ra đan dược cấp độ kia, huống hồ vừa rồi Mộ Dung công tử còn nói sư phụ hắn chuyên môn chế thuốc cải thiện thể chất cho hắn, tạo nghệ về

dược đạo như thế, cho dù cảnh giới tu vi có kém đến đâu, cũng không thể chỉ là Đoán Thể cảnh.”

“Hả?”

Tiêu Ngạo Hải nhíu mày nhìn nàng: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Thẩm An Tại luyện đan dược giúp Mộ Dung Thiên cải thiện thể chất?”

Tuy không rõ vì sao phụ vương bỗng nhiên nhíu mày, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết vẫn nhẹ nhàng gật đầu, thuật lại lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thiên.

“Nếu ta nguyện ý cho xem bệnh, hắn còn nói Thực Cốt độc này trong mắt sư phụ hắn hoàn toàn không tính là gì, thậm chí…”

“Thậm chí là cái gì?” Tiêu Ngạo Hải truy vấn.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run lông mi, cúi đầu xuống nhẹ giọng nói: “Hắn nói trong mắt sư phụ hắn, Bắc Thần cốc chủ chỉ có thể xem là một lang băm.”

Tiêu Ngạo Hải sửng sốt, mắt to trừng mắt nhỏ với thiếu nữ.

Luyện dược sư lục phẩm, đường đường là Dược vương, trong mắt Thẩm An Tại lại chỉ là một lang băm?

Cuồng vọng đến thế là cùng!

Tiêu Ngạo Hải chau mày.

Rốt cuộc là thật hay giả?

Có thể luyện chế ra đan dược giúp người ta vĩnh trú thanh xuân thì thôi đi, chẳng lẽ thật sự có thể giúp người ta cải thiện thể chất?

Nếu những đan dược này thật sự do Thẩm An Tại luyện chế, vậy chỉ sợ trình độ dược đạo của hắn không kém gì Bắc

Thần cốc chủ.

“Cảnh Tuyết, ngươi trước theo ta đi tìm Liễu cô nương, ổn định độc trong cơ thể đã.”

Tiêu Ngạo Hải lắc đầu, không xoắn xuýt về vấn đề này, mà mang theo Tiêu Cảnh Tuyết bay về phía Thanh Loan phong.

Rốt cuộc tư chất của Mộ Dung Thiên có được cải thiện thật hay không, cứ xem đại hội Linh Phù sơn mười lăm ngày sau là được.

Dựa vào tư chất nguyên bản của Mộ Dung Thiên, thời gian mười lăm ngày này hoàn toàn không đủ cho hắn cơ hội trở thành đệ nhất môn phái.

Nếu như hắn thật sự một đường vượt mọi chông gai…

Vậy Tiêu Ngạo Hải thật sự cần phải tự đi tới Thanh Vân phong một chuyến.

Dù sao vừa rồi Mộ Dung Thiên đã từng nói với con gái mình, thứ Thực Cốt độc này, trong mắt sư phụ hắn hoàn toàn không tính là cái gì.

Nếu quả thật có cơ hội chữa khỏi cho nữ nhi, hắn nện nồi bán sắt cũng nguyện ý!

Sau khi trở về Thanh Loan phong, không lâu sau, đệ tử Dược Vương cốc cũng chạy tới. Nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết không có việc gì, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy bọn họ, Tiêu Ngạo Hải nhíu mày, tiến lên một bước hỏi thăm.

“Sư phụ các ngươi có dặn dò gì không, ngoại trừ công pháp Địa giai chí nhu chí thiện có thể áp chế chất Thực Cốt độc ra, những công pháp khác có hữu hiệu không?”

Mấy tên đệ tử Dược Vương cốc sửng sốt, sau đó một người trong đó lắc đầu.

"Không có, chính miệng sư phụ đã từng nói, trong số các công pháp Địa giai, chỉ có khí tức chí nhu chí thiện mới có thể áp chế được cốt độc."

Tiêu Ngạo Hải nhạy bén bắt được ý tứ trong lời nói của bọn họ, sau khi do dự thì trầm giọng mở miệng: "Vậy nếu như là trên Địa giai thì sao?"

Đệ tử Dược Vương cốc nhìn nhau, cay đắng nở nụ cười.

"Vương gia đừng trêu đùa bọn ta, công pháp Thiên giai quá hiếm có, toàn bộ Nam Quyết vực còn không có, loại công pháp này, cho dù là ở Trung châu cũng cực kỳ hiếm thấy."

"Nhưng nếu Vương gia thật sự có thể tìm được một người tu luyện công pháp Thiên giai, bất luận là sở tu bá đạo hay là nhu thiện thì đều có thể ức chế cốt độc một cách hữu hiệu hơn, kéo dài tuổi thọ hơn cho Tiêu tiểu thư."

Nghe đến đó, trong lòng Tiêu Ngạo Hải trầm xuống, suy nghĩ phiêu hốt bất định.

Kiếm thứ ba của Bôn Lôi ngũ kiếm đã có chân ý Địa giai hạ phẩm, nếu năm kiếm cùng xuất, ít nhất cũng là Địa giai trung phẩm hoặc thượng phẩm.

Nếu có thể xuất ra kiếm pháp bực này, Thẩm An Tại có khả năng thật sự truyền một bộ công pháp Thiên giai cho Mộ Dung Thiên tu luyện không?

Chương 22: Ngày thi đấu đã đến

Thanh Vân sơn.

"Ngươi nói ngươi gặp Tiêu Cảnh Tuyết?"

Thẩm An Tại liếc qua thiếu niên đã trở về trước mặt, thuận tiện phun hạt bồ đào trong miệng ra.

"Vâng, sư phụ, hình như nàng trúng độc gì đó rất lợi hại, thiếu chút nữa ta đã bị nàng ăn vạ… Ặc, thiếu chút nữa là chết trước mặt đệ tử rồi."

Mộ Dung Thiên mở miệng nói: "Vốn đệ tử còn muốn dẫn nàng tới cho sư phụ trị liệu, nhưng dường như nàng không quá tin tưởng y thuật của sư phụ."

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ, tức giận mở miệng: "Ngươi đừng hỡ gặp ai cũng dẫn đến chỗ vi sư, nàng cũng không phải đệ tử của vi sư, vi sư dựa vào cái gì mà phải trị nàng?"

Hắn không có thời gian rảnh đi chữa bệnh cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Hơn nữa, đường đường là người của Trấn Nam vương, giao thiệp rộng lớn cỡ nào, ngay cả hắn cũng tìm không ra người chữa trị cho Tiêu Cảnh Tuyết, mình chỉ là luyện dược sư tam phẩm thì sao phải tới gây sự?

Hắn chỉ muốn thành thành thật thật thủ ở mảnh đất nhỏ này của mình, xoát thêm chút thẻ kỹ năng trên người Mộ Dung Thiên là được.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, dò hỏi: "Chẳng lẽ ngay cả sư phụ cũng không trị được loại độc kia?"

"Nói nhảm, vi sư là ai, loại độc cỏn con đó, muốn trị không phải trong phút chốc sẽ xong sao?"

"Chỉ là không thân cũng chẳng quen, vi sư lười ra tay thôi."

Thẩm An Tại hừ hừ mở miệng trước mặt đồ đệ, cần phải khoác lác thì vẫn phải khoác lác.

Dù sao tiểu tử này cũng không có khả năng ngu xuẩn đến mức tán gẫu với Vương gia nói mình có thể trị.

"Không hổ là sư phụ!"

"Được rồi, nếu đan dược đã được đưa, vậy sao ngươi còn không đi luyện kiếm? Còn nữa, Phù Quang Đạp Ảnh bộ cũng phải tranh thủ thời gian tu luyện, từ giờ đến lúc thi đấu chỉ còn lại mười lăm ngày, ngươi chớ làm vi sư thất vọng!"

Thẩm An Tại khoát tay, không xoắn xuýt nhiều về vấn đề này.

"Vâng, sư phụ, đệ tử tất nhiên sẽ không làm sư phụ mất mặt!"

Mộ Dung Thiên chắp tay, nhấc thanh kiếm đen lên chạy đến diễn võ trường, bắt đầu diễn luyện Bôn Lôi kiếm.

Bây giờ so với tình cảnh nản lòng nhụt chí của hắn lúc trước đã có khác biệt, cả người một lần nữa khôi phục tinh thần phấn chấn của thiếu niên, quang mang vạn trượng.

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên đang chăm chỉ luyện kiếm, tặc lưỡi hai tiếng rồi nằm xuống.

Tiểu tử này ngoại trừ tư chất thật sự rất kém, bất kể là tâm tính hay là mức độ nỗ lực đều là thượng đẳng, chỉ hy vọng có

hệ thống, một ngày nào đó có thể giúp hắn thoát khỏi tình cảnh thua thiệt trời sinh.

Hơn mười ngày sau đó, hai thầy trò vẫn không bước một bước ra khỏi đại môn, cũng không rời khỏi Thanh Vân phong nửa bước.

Thẩm An Tại thường xuyên luyện chế một số "đan dược" để trợ giúp Mộ Dung Thiên xua tan mệt mỏi, cam đoan ngày thứ hai hắn còn có đủ tinh khí thần tu luyện.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên uống Tẩy Tủy đan, mỗi lần Mộ Dung Thiên nhìn thấy trong nồi không phải là chất lỏng đen sì màu xanh thì cũng là lõm bõm toàn nước, thì đã không còn lộ ra biểu cảm ghét bỏ, mỗi khi đan dược vừa ra khỏi nồi, hắn liền gấp gáp nuốt hết giống như đói khát đã lâu.

Dù vậy, cảnh giới của hắn vẫn dừng lại ở Khí Hải sơ kỳ như cũ.

Tuy Vô Song Ngự Kiếm quyết rất lợi hại, nhưng tư chất của Mộ Dung Thiên có hạn, muốn trong thời gian chưa đầy một tháng mà đột phá tiếp thì vẫn còn khó khăn.

Nhưng cũng may hơn mười ngày này hắn đã hoàn toàn nắm giữ ba kiếm chiêu đầu của Bôn Lôi kiếm, thực lực tăng mạnh.

Thân pháp Địa giai Phù Quang Đạp Ảnh bộ kia cũng đã được luyện thuần thục, tốc độ thi triển cực nhanh, thân như tàn ảnh, ngay cả mắt thường cũng khó mà bắt kịp tung tích.

Có hai bộ võ kỹ này, hắn vào mười thứ hạng đầu khẳng định không thành vấn đề.

Vị trí đệ nhất kia, cũng có cơ hội đi tranh giành.

Thẩm An Tại cũng đang tính toán sau khi giành được hạng nhất, mình đã trở thành luyện dược sư ngũ phẩm, nên luyện ra

một ít đan dược cho Mộ Dung Thiên ăn, xoát chút sùng bái… không đúng… là giúp hắn tăng cao tu vi.

"Ừm, ta không phải vì độ sùng bái, mà là muốn trợ giúp đệ tử ngoan trở thành cường giả một phương!"

Thẩm An Tại sờ cằm, âm thầm gật đầu.

"Sư phụ, đệ tử đã chuẩn bị xong!"

Giọng nói của Mộ Dung Thiên truyền đến, hắn quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên này hôm nay không mặc phục sức của Linh Phù sơn, mà là thay một bộ trang phục màu đen, có lợi cho chiến đấu.

Mộ Dung Thiên lưng đeo kiếm đen, mặt mày kiên nghị, anh khí thiếu niên được triển lộ.

"Vậy thì xuất phát thôi, đến Diễn Võ Đường!"

Thẩm An Tại vung tay áo lên, hai thầy trò ngẩng đầu ưỡn ngực đi xuống Thanh Vân sơn, tiến về nơi tổ chức hội đấu của môn phái.

…

Linh Phù sơn, diễn võ đường.

Nơi đây đã kín người hết chỗ, đệ tử khắp các đường các phong tề tụ, đều trông mong khai mạc.

Đại hội môn phái mỗi năm một lần chính là việc trọng đại của Linh Phù sơn.

Vu Chính Nguyên đã quán quân hai năm liền, nghe nói Chấp Pháp đường Vương Hổ năm nay cũng đột phá đến Khí Hải trung kỳ, còn tu luyện một bộ quyền pháp Huyền giai thượng phẩm.

Cũng không biết người vinh quang đứng đầu năm nay sẽ rơi vào nhà ai.

“Chưởng môn cùng các vị trưởng lão đến!”

“Đó là Trịnh trưởng lão và Vu sư huynh của Thanh Phù phong!”

Theo từng tiếng kinh hô, các đệ tử đều mang theo vẻ sùng kính nhìn về phía bầu trời.

Có mấy bóng người bay trên không mà đến, nhẹ nhàng rơi vào hàng trước nhất chỗ khán đài, ai cũng có khí thế phi phàm.

Sau lưng mỗi vị trưởng lão là một thiếu niên khí vũ hiên ngang đang đứng.

“A, ta đã gặp qua mọi vị trưởng lão, nhưng hai người kia là ai?”

Có người nhìn thấy hai cha con Tiêu Ngạo Hải bên cạnh Liễu Vân Thấm thì có hơi tò mò.

“Trấn Nam vương mà ngươi cũng không biết?”

“Hắn chính là vị cường giả đã từng chém qua Càn Khôn cảnh, vương hầu trấn giữ Lang uyên của miền nam Đại An triều chúng ta sao?!”

Sau khi nghe được cái tên này, có người hít sâu một hơi, ánh mắt cực nóng.

Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải, thanh danh hiển hách toàn bộ Đại An triều triều, là cường giả được rất nhiều thế hệ trẻ tuổi kính ngưỡng trong lòng.

“Vậy thiếu nữ bên cạnh hắn chắc là con gái duy nhất của Trấn Nam vương, Tiêu Cảnh Tuyết?”

“Nghe nói nhiều năm trước Tiêu Cảnh Tuyết trúng phải Thực Cốt chi độc, vẫn luôn trị liệu tại Dược Vương cốc ở Bắc

Minh triều, lần này tới hình như là cầu y."

"Dược Vương cốc còn trị không được, Linh Phù sơn ta chẳng lẽ có người có thể trị?!"

Họ nhao nhao nghị luận, có người kinh nghi bất định, cảm thấy tò mò.

Nhưng các đệ tử này hiểu biết có hạn, cũng không rõ rốt cuộc Trấn Nam vương tới làm gì.

Khi đám người Huyền Ngọc Tử bước vào, bầu không khí trong Diễn Võ Đường sôi sục hẳn lên.

"Nhường, nhường, để sư phụ ta đi vào!"

Khi ánh mắt mọi người đều đầy sùng kính nhìn đám người Trấn Nam vương, nhỏ giọng bàn tán về người thắng cuộc tỉ thí, một giọng nói không đúng lúc vang lên.

Bao gồm cả đám người Huyền Ngọc Tử trên đài đều nhíu mày, nhìn theo hướng tiếng nói.

Bên ngoài đám người, Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt phong khinh vân đạm.

Mà Mộ Dung Thiên thì đẩy đám người trước mặt ra, mở đường cho hắn.

So sánh với các trưởng lão khác đạp gió mà đến cùng đệ tử của mình, cảnh tượng một đôi sư đồ chen chúc giữa đám người để tiến vào Diễn Võ Đường này, không khỏi có vẻ cực kỳ hạ giá.

"Vậy đó chính là Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại sao?"

"Nhiều năm qua Thẩm trưởng lão tựa hồ chưa từng đến thi đấu môn phái. Hai năm trước cũng chỉ có một mình Mộ Dung Thiên, không ngờ năm nay hắn lại tự đến."

Đám người nghị luận ầm ĩ, thần sắc khác nhau đánh giá hai thầy trò thật vất vả chen giữa đám người kia.

"Nghe nói Thẩm trưởng lão có đánh cược với Lý đường chủ trước, nếu lần này Mộ Dung Thiên không giành được hạng nhất trong thi đấu, hai người bọn họ sẽ bị trục xuất khỏi sơn môn!"

"Ta cũng nghe nói chuyện này, vốn còn tưởng rằng là giả, bây giờ xem ra tám chín phần mười là thật."

Theo từng tiếng nghị luận vang lên, có số ít người cười vang, mang theo vẻ khinh bỉ.

"Hai thầy trò này thật sự là không biết trời cao đất rộng, một tên Đoán Thể kỳ mặt dày làm phong chủ nhiều năm như vậy coi như xong đi, lại còn trông cậy vào tên đồ đệ phế vật kia trở thành đệ nhất cuộc thi sao?"

"Quả thực chỉ biết khoác lác, hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi, loại phế vật này thừa dịp sớm cút khỏi Linh Phù sơn mới tốt, miễn cho mất mặt!"

Mặc dù có người trào phúng, nhưng đại bộ phận người vẫn bảo trì trạng thái quan sát, bọn họ không thù không oán với Thanh Vân phong, không đáng nói.

Nghe tiếng trào phúng mơ hồ từ bên cạnh truyền đến, gương mặt Mộ Dung Thiên đỏ bừng, nắm chặt nắm đấm muốn tranh luận.

Thẩm An Tại vỗ vỗ vai hắn, nhàn nhạt mở miệng.

"Yến tước sao biết thiên nga từng là vịt, nếu ngươi không muốn để cho bọn họ xem thường Thanh Vân phong, tiếp theo phải biểu hiện tốt, không cần tranh luận."

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, đè xuống lửa giận trong lòng, ánh mắt kiên định.

Những người đó biết cái gì, tuy rằng sư phụ lão nhân gia nhà mình không màng danh lợi, nhưng tuyệt đối không phải phế vật như trong miệng bọn họ!

Vậy mà dám xem thường Thanh Vân phong như vậy, nhất định phải dùng hành động chứng minh cho bọn họ xem.

Đã như thế, Mộ Dung Thiên hắn nhất định phải có danh hiệu đệ nhất được!

Chương 23: Cược không?

Dưới ánh mắt mọi người, Thẩm An Tại mang theo Mộ Dung Thiên, từng bước một đi về phía Huyền Ngọc Tử và những cao tầng Linh Phù sơn kia.

Huyền Ngọc Tử cùng với các trưởng lão đều đang đánh giá hai người, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đối với việc Thẩm An Tại xuất hiện ở Diễn Võ Đường, bọn họ cũng có chút giật mình.

Lý Nham càng lộ vẻ giễu cợt, Vương Hổ phía sau hắn thì cười nhạo, ánh mắt khinh thường.

Đối mặt với ánh mắt khác biệt của bọn họ, Thẩm An Tại cũng hết sức thản nhiên, mỉm cười với Liễu Vân Thấm, đáp xuống bên cạnh nàng.

Người sau gật đầu, liếc mắt nhìn thầy trò hai người.

Thậm chí ngay cả Trấn Nam vương cũng lễ phép chào hỏi hắn, mà đôi mắt sáng của Tiêu Cảnh Tuyết lại càng tò mò đánh giá sư đồ hai người bọn họ.

Thấy người đường đường là Trấn Nam vương lại chủ động chào hỏi một câu với một Đoán Thể hậu kỳ, Huyền Ngọc Tử và rất nhiều trưởng lão khác không khỏi kinh ngạc.

Thẩm An Tại vừa mới ngồi xuống, Lý Nham bên cạnh liền có chút bất mãn nói ra.

"Đây chính là vị trí dành cho trưởng lão tông môn ngồi, Đoán Thể cảnh có lẽ nên đứng nhìn."

Vừa nói xong, đông đảo trưởng lão hai mặt nhìn nhau, thần sắc cổ quái.

Bọn họ đều biết Lý Nham rất bất mãn đối với việc Thẩm An Tại theo đuổi Liễu Vân Thấm trong quá khứ, cho nên hắn nói ra lời nói như vậy cũng là bình thường.

Đối mặt với lời châm chọc của Lý Nham, Thẩm An Tại đứng giang hai tay nhìn về phía Huyền Ngọc Tử: "Xin hỏi chưởng môn, ta có là trưởng lão của tông môn?"

Huyền Ngọc Tử nhướng mày, hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Luôn cảm thấy gia hỏa này tựa hồ không giống trước kia lắm, nhưng cụ thể không giống chỗ nào thì lại không thể nói ra được.

Nhưng cảm nhận được ánh mắt của rất nhiều trưởng lão đưa tới, hắn chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

"Tất nhiên là vậy rồi."

Không còn cách nào khác, lúc trước đệ tử Thanh Vân phong tiêu diệt Ma giáo, môn đồ cả phong tử thương gần như không còn, thân phận trưởng lão của Thẩm An Tại vẫn là hắn tự tay đưa cho, nếu nói không phải, không thể nghi ngờ là đang vả mặt mình.

Nhận được câu trả lời, Thẩm An Tại cười ha ha nhìn về phía Lý Nham: "Ngươi nghe thấy không, Lý đường chủ?"

Đối mặt với hành vi như vậy của hắn, không ít trưởng lão đều âm thầm lắc đầu, trong lòng dâng lên sự khinh bỉ.

Hắn dám không kiêng nể gì mà ăn mày quá khứ của những người đã mất trên Thanh Vân phongả, không nghi ngờ gì khiến cho người ta cảm thấy hắn trơ trẽn.

"Hừ."

Lý Nham hừ lạnh một tiếng: "Ngươi sắp mất chức rồi, chờ đồ đệ của ngươi thua, bản đường chủ lập tức sẽ đuổi hai người các ngươi ra khỏi sơn môn!"

"Vậy chỉ sợ sẽ làm đường chủ thất vọng, Thẩm An Tại ta từ trước đến nay không đánh trận không chuẩn bị, nếu như ta tới, đồ nhi ta sẽ không thua."

Thẩm An Tại làm bộ không cho là đúng, nhìn thấy khóe miệng Lý Nham giật giật, khinh thường mở miệng.

"Vậy bổn đường chủ rửa mắt chờ xem."

Đám người thấy hắn bình tĩnh như thế, không khỏi nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, khi nhìn kỹ, lập tức nhướng mày.

Khí Hải sơ kỳ!

Không nghĩ tới những ngày này, Mộ Dung Thiên cũng có thể đột phá đến Khí Hải sơ kỳ, điều này khiến người ta có chút kinh ngạc.

Ở một bên, phong chủ Thanh Khê phong Triệu Thành sờ sờ chòm râu, mở miệng cười ha hả: "Nghe nói mấy ngày trước trên đỉnh Thanh Khê phong có người thấy Thẩm trưởng lão đã đặt năm vạn kim tệ để đánh cược sư điệt khác thắng, chẳng lẽ Thẩm trưởng lão không xem trọng đệ tử của mình?"

Lời này vừa nói ra, Lý Nham, Vu Chính Nguyên và cả sư hắn hắn là phong chủ Thanh Phù phong Trịnh Tam Sơn đều sửng sốt.

Thậm chí Mộ Dung Thiên cũng choáng váng, theo bản năng nhìn về phía sư phụ của mình.

Không phải chứ…

Sư phụ cược Vu Chính Nguyên thắng?!

Mắt thấy độ sùng bái sắp rớt, Thẩm An Tại vội vàng ho khan giải thích với hắn.

"Khụ khụ, đồ nhi chớ nghĩ nhiều, vi sư đặt cược cho sư điệt cũng là cố ý."

"Cố ý?" Mộ Dung Thiên có chút không hiểu.

"Đúng vậy, ngay cả vi sư cũng đặt cược cho Vu Chính Nguyên, không phải là để người khác cảm thấy Thanh Vân phong chúng ta không thể giành được thắng lợi sao. Lúc này ngươi lại thắng, chẳng phải là cho vi sư nở mặt gấp đôi?" Thẩm An Tại mặt không đỏ thở không gấp một hơi nói ra.

Đám người Tiêu Ngạo Hải, Liễu Vân Thấm và Huyền Ngọc Tử cảm thấy có chút câm nín.

Chẳng lẽ hắn nghĩ người khác là kẻ ngu sao, loại lời này đều nói ra được?

Ai mà tin?

"Thì ra là thế, là đồ nhi nghĩ nhiều rồi!"

Mộ Dung Thiên như bừng tỉnh, sùng kính mở miệng với Thẩm An Tại.

Mặc dù đạo lý này có chút sai lệch, nhưng nếu là sư phụ nói, vậy khẳng định chỉ có đúng.

Khóe miệng đám người Huyền Ngọc Tử giật một cái, chuyển mắt nhìn sang nơi khác.

Được rồi, thầy trò hai người này không một ai bình thường.

"Khụ khụ…"

Huyền Ngọc Tử đứng dậy, đi lên phía trước vài bước.

"Hôm nay là ngày môn phái Linh Phù sơn chúng ta so tài, chư quân vào núi đã lâu, là thời điểm nên kiểm nghiệm tu luyện thành quả, nếu không muốn để cho sư môn trưởng bối

thất vọng, thì cần trổ hết tài năng trở thành ngôi sao rực rỡ sáng lạn nhất trong thế hệ các ngươi…”

Lời khai mạc năm nào cũng như năm nào chẳng đổi lấy một chữ, nhưng vẫn khiến đệ tử phía dưới sôi trào nhiệt huyết.

Thẩm An Tại ở kiếp trước đã nghe loại canh gà này trong trường nhiều lắm rồi.

Nhớ ngày đó người khác tùy tiện lừa gạt vài câu, một đám học sinh liền ôm gia trưởng mình khóc bù lu bù, sau đó rưng rưng tiêu tiền mua một bộ sách không bao giờ lật xem.

Nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, Mộ Dung Thiên ở bên cạnh đang cảm thấy vô cùng hưng phấn khi nghe Huyền Ngọc Tử lên tiếng.

Xem ra, để mình có được tay nghề lừa đảo hiện tại, không thể không kể công những lớp học giá gốc tám vạn tám giảm sốc chỉ còn tám trăm kia.

Nghe lời Huyền Ngọc Tử nói, trong đầu Thẩm An Tại không khỏi vang lên một câu nói.

Hiểu thì vỗ tay!

…

Khi đoạn canh gà cảm động lòng người được nói xong, liền có trưởng lão bắt đầu mở rút thăm thứ tự lên lôi đài cho đệ tử.

Trong Diễn Võ Đường tổng cộng có mười lôi đài, lần thi đấu môn phái này chỉ có hơn trăm người, không tính là khó đánh.

Mộ Dung Thiên cũng rút thăm.

“Sư phụ, đệ tử là số 18.”

Thẩm An Tại nhận lấy thẻ trúc, khẽ gật đầu, số nhỏ đánh sớm.

“Ngươi là số 18?”

Thần sắc Mộc trưởng lão Thanh Linh phong có chút kinh ngạc, sau đó mặt đầy xuân phong mỉm cười nói với thiếu nữ xinh xắn bên cạnh.

“Tiểu Xuân à, xem ra khả năng ngươi tiến vào năm mươi hạng đầu là chuyện ván đã đóng thuyền rồi.”

Thiếu nữ tên là Tiểu Xuân đứng cạnh hắn cũng lộ ra vẻ nhẹ nhàng thở ra, lườm Mộ Dung Thiên một cái.

“Đồ nhi của Mộc trưởng lão mặc dù chỉ có tu vi Luyện Hải sơ kỳ, nhưng cũng nắm giữ thuần thục một bộ kiếm pháp Huyền giai trung phẩm, vài loại người a miêu a cẩu dùng đan dược đắp tu vi nào đó nhất định không phải là đối thủ của Tiểu Xuân sư điệt.”

Lý Nham cũng bắt lấy cơ hội trào phúng.

Thẩm An Tại nhướng mày, ánh mắt khẽ động, lộ ra nét tươi cười hiền lành nhìn về phía Mộc trưởng lão và Lý Nham: “Nếu hai vị không tin đồ nhi của ta sẽ thắng như vậy, không bằng tới đánh cược thì hơn?”

“Đánh cược?”

Lý Nham cười lạnh, “Ngươi muốn đánh cược thì đánh, nhưng ngươi có tiền sao?”

Lời này ngược lại khiến Thẩm An Tại có chút khó khăn, hắn thật đúng là không có tiền.

Ngay lúc hắn có chút tiếc nuối, bên tai chợt nghe được thanh âm dịu dàng của nữ tử.

“Ở chỗ ta còn có năm vạn kim tệ, ta cho ngươi mượn, thắng thì trả ta tám vạn.”

Đám người Huyền Ngọc Tử kinh ngạc nhìn về phía Liễu Vân Thấm bên cạnh, không ngờ nàng lại tham dự loại chuyện này?

“Ha ha, bản vương hiếm khi thấy việc trọng đại như vậy, cũng tham gia tham gia náo nhiệt đi. Chẳng qua bản vương là người trong hoàng thất, không nên tham dự đánh cược, hai mươi vạn kim tệ này ta giao cho Thẩm trưởng lão, cũng xem như bản vương có tham dự đi.”

Tiêu Ngạo Hải ở một bên cười ha hả, lấy ra một cái nhẫn trữ vật.

Thẩm An Tại đại hỉ, cũng không chối từ: “Đa tạ Vương gia, thắng chúng ta chi ba bảy, ta bảy ngươi ba.”

Tiêu Ngạo Hải chỉ cười gật đầu, cũng không để ý.

Lý Nham thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi.

Có ý gì, nữ thần của mình nguyện ý mở miệng cho tên phế vật Thẩm An Tại này mượn tiền coi như xong, đường đường Trấn Nam vương cũng như vậy?

Tên Thẩm An Tại này, đến cùng là trèo lên tầng quan hệ này từ lúc nào?

Chương 24: Không phải vi sư nói là ra tay nhẹ thôi sao?

Thu hồi tiền của hai người, Thẩm An Tại tươi cười nhìn về phía Lý Nham cùng Mộc trưởng lão.

“Hai mươi lăm vạn kim tệ, hai vị có đánh cược hay không?”

Hai người liếc nhau, lập tức gật đầu.

“Cược! “

Nói đùa sao, nếu như có người vội vã đưa tiền, nào có đạo lý cự tuyệt ngoài cửa chứ?

Mà đám người Huyền Ngọc Tử cùng Trịnh Tam Sơn thấy vậy, trong lòng hồ nghi.

Thấy thần sắc Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải, tựa hồ đã chắc chắn Mộ Dung Thiên sẽ thắng?

“Mời đệ tử dự thi lên đài, thi đấu bắt đầu!”

Trưởng lão chủ trì phía dưới quát to, sau đó hai mươi đệ tử Linh Phù sơn rút số thăm đầu lục tục tìm đến lôi đài của mình.

“Sư phụ, đệ tử đi đây.”

“Ừ, nhẹ tay thôi.”

Thẩm An Tại mở miệng nhẹ bảo.

“Yên tâm đi, sư phụ, đệ tử có chừng mực, sẽ không làm tổn thương sư muội đâu.”

Mộ Dung Thiên chắp tay, rút kiếm xuống khán đài, đi đến lôi đài thứ chín.

Nhìn thầy trò hai người ngươi một lời ta một lời, sắc mặt các trưởng lão ở đây vô cùng cổ quái, thậm chí còn cho rằng hôm nay mình chưa tỉnh ngủ.

Hai thầy trò này… vẫn luôn tự tin như vậy sao?

Nữ đệ tử tên gọi Tiểu Xuân kia hừ một tiếng, phi thăng xuống đài, giành tới trước Mộ Dung Thiên một bước.

"Bắt đầu đi!"

Theo hai mươi đệ tử lên đài, trưởng lão chủ trì lớn tiếng tuyên cáo.

"Ha ha ha, thế mà đối thủ đầu tiên của Mộ Dung Thiên lại chính là Tiểu Xuân sư tỷ, thật đáng thương!"

"Đúng vậy, Phi Vũ kiếm của Tiểu Xuân sư tỷ chính là võ kỹ Huyền giai trung phẩm, xuất kiếm như mưa không thể tránh né, Thanh Vân phong xong rồi."

Một đám đệ tử có chút hả hê, không ai cảm thấy Mộ Dung Thiên sẽ thắng.

"Tiểu Xuân sư muội, mời!"

Mộ Dung Thiên ôm quyền hành lễ.

Nhưng Tiểu Xuân hoàn toàn không thèm để ý tới hắn, trường kiếm bên hông trong nháy mắt ra khỏi vỏ, kiếm quang liên tục lóe lên như cuồng phong mưa rào, tốc độ cực nhanh.

"Tiểu Xuân tiểu tử này vừa lên đã thi triển Phi Vũ kiếm pháp, cũng quá bừa bãi, nếu mới một chiêu đã đánh Mộ Dung Thiên rớt xuống lôi đài, chẳng phải sẽ làm mất thể diện Thẩm trưởng lão?"

Mộc trưởng lão vuốt râu, cười ha hả đầy đắc ý, giống như đã nhìn thấy cảnh đệ tử của mình dùng một kiếm đánh bay Mộ Dung Thiên.

Đám người Lý Nham và Vương Hổ cũng cười lạnh, yên lặng quan sát.

Trên lôi đài thứ chín, Mộ Dung Thiên đối mặt với kiếm quang như cuồng phong mưa rào này, ánh mắt đột nhiên sắc bén.

"Tiểu Xuân sư muội, đắc tội!"

Chớp mắt sau đó, hắn lập tức rút kiếm đen sau lưng ra, bổ thẳng xuống một kiếm, linh khí gào thét phảng phất như mây đen giăng đầy, kèm theo tiếng sấm rền cuồn cuộn.

"Lôi Vân Cái Đỉnh!"

Uỳnh uỳnh!

Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang giống như cuồng phong mưa rào kia bị hội tụ trong mây mù bão sét, dưới thế đại lực trầm, một kiếm đã sụp đổ.

Con ngươi Tiểu Xuân co rụt lại, bị kình khí bén nhọn quét trúng, lôi quang lấp lóe đánh vào tay nàng, trường kiếm rơi xuống.

Thân mình trong nháy mắt bay ngược lại, "bịch" một tiếng nặng nề ngã xuống đất.

Chỉ một kiếm!

Miểu sát!

"Đa tạ đã nhường."

Trên lôi đài, Mộ Dung Thiên thu kiếm đứng thẳng, hơi ôm quyền sau đó quay người rời đi.

Tiểu Xuân ngã ngồi ở ngoài lôi đài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, kinh ngạc nhìn thiếu niên áo đen rời đi, còn chưa phục hồi tinh thần lại từ một kiếm vừa rồi.

Một đám đệ tử vốn đang chờ cảnh Mộ Dung Thiên thua nhìn đến nghẹn họng trân trối, dùng sức dụi dụi con mắt của mình, tràn đầy vẻ không dám tin.

"Tình huống gì thế, Mộ Dung Thiên kia, một kiếm đánh bay Tiểu Xuân sư tỷ!?"

"Hắn đột phá Khí Hải cảnh lúc nào vậy, còn có uy lực kiếm pháp vừa rồi của hắn nữa… Chẳng lẽ cũng là võ kỹ Huyền giai trung phẩm?"

Theo tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, Mộ Dung Thiên đã trở lại trên khán đài.

"Sư phụ, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh."

Thẩm An Tại cười ha hả: "Ai nha nha, vi sư không phải đã nói với ngươi xuống tay nhẹ sao, sao một kiếm liền đánh bay người ta, ngươi làm thế Mộc trưởng lão bỏ mặt mũi ở đâu?"

Mộc trưởng lão và Lý Nham bên cạnh nghe thế mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt kinh nghi bất định.

Huyền Ngọc Tử cũng hơi kinh ngạc, một lần nữa quan sát Mộ Dung Thiên, mắt lộ vẻ suy nghĩ.

Gia hỏa này, linh khí sắc bén như kiếm, chiêu thức quyết đoán, hoàn toàn như biến thành một người khác so với năm ngoái.

"Lý đường chủ, Mộc trưởng lão, đừng giả ngu. Các ngươi không định trơ mặt với Chưởng môn và Vương gia đấy chứ?"

Thẩm An Tại đưa tay ra, vẻ mặt đầy ý cười.

Sắc mặt hai người Lý Nham âm trầm.

"Hai mươi lăm vạn kim tệ thôi, cho ngươi là được."

Không ai có thể ngờ được, trong tay Mộ Dung Thiên cũng nắm giữ một loại kiếm pháp lợi hại như vậy, ít nhất cũng phải

là Huyền giai trung phẩm, hơn nữa nhìn uy lực thì còn mạnh hơn Phi Vũ kiếm mà Mộc trưởng lão dạy!

Kiếm pháp lợi hại như vậy, không thể nào là do Thẩm An Tại dạy được!

Hai người vừa ném tiền cho Thẩm An Tại, vừa liếc mắt nhìn Liễu Vân Thấm nhiều hơn.

Khả năng duy nhất chỉ có thể là trong khoảng thời gian này Liễu Vân Thấm ở Thanh Vân sơn dạy Mộ Dung Thiên!

Chẳng trách vừa rồi nàng tin tưởng Mộ Dung Thiên sẽ thắng.

Nghĩ đến đây, Mộc trưởng lão ngược lại chỉ thở dài, trấn an đệ tử bị thua của mình, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Nhưng nắm đấm dưới tay áo của Lý Nham lại là nắm chặt, sắc mặt âm trầm sắp chảy ra nước.

Không nghĩ tới Liễu Vân Thấm vậy mà nhiều lần ra tay trợ giúp phế vật này đến đối đầu với mình!

Chỉ là một tên có tu vi Đoán Thể hậu kỳ mà thôi, hắn dựa vào cái gì!

Không để ý tới ánh mắt khác nhau của đám trưởng lão, Thẩm An Tại vui vẻ bắt đầu chia tiền cho Liễu Vân Thấm và Trấn Nam vương, cười đến không ngậm được miệng.

Quá tốt rồi, lần này chính là mấy chục vạn kim tệ về tay.

Ai nói giết người phóng hỏa thắt lưng vàng, có được dễ dàng vui vẻ như hắn không?

So với vẻ khiếp sợ của những người khác, Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải liếc nhau, trong lòng đã sớm đoán được kết quả này.

Ngày đó tại diễn võ trường Thanh Vân phong, bọn họ đã thấy Mộ Dung Thiên thi triển kiếm pháp này, vả lại bây giờ so với lúc trước, uy thế còn mạnh hơn không ít.

Hai người nhìn thầy trò hai người vui cười hớn hở đếm tiền, thì liếc nhìn nhau, cũng không nói gì.

Bọn họ đều rất muốn biết, trong lần so tài này, Mộ Dung Thiên rốt cuộc có thể đi đến bước nào.

Đôi mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên, có chút tò mò nhìn Thẩm An Tại, như có điều suy nghĩ.

Vị này chính là sư phụ của Mộ Dung công tử sao?

Nhìn khí tức tựa hồ thật sự chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ, vì sao Mộ Dung công tử lại tôn kính hắn như thế?

Trình độ dược đạo của hắn thật sự rất cao sao?

"Hừ, chỉ là kiếm pháp Huyền giai trung phẩm mà thôi, mặc dù cũng không tầm thường, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi. Vương Hổ!"

Lý Nham nhìn bộ dạng Thẩm An Tại cười ha ha liền tức giận, hừ lạnh một tiếng.

"Sư phụ, đệ tử có mặt!"

"Vòng tiếp theo ngươi sẽ lên sân, để người nào đó nhìn kỹ, thế nào mới là võ kỹ chân chính!"

"Vâng!"

Ánh mắt Vương Hổ có chút nóng lòng muốn thử, cười lạnh nhìn về phía Mộ Dung Thiên ở một bên.

Mộ Dung Thiên dùng thần sắc không chút sợ hãi đối mặt hắn, ánh mắt như kiếm, duệ ý trùng thiên.

Không bao lâu, vòng tỷ thí thứ nhất chấm dứt, mười thí sinh thắng trận được nghỉ, đệ tử vòng tiếp theo tiến lên.

Vương Hổ nhảy lên không trung, cả người phát ra một tiếng rít đinh tai nhức óc, vững vàng rơi vào trên lôi đài.

Chiêu thức ấy khiến cho không ít đệ tử trong môn phái hai mắt sáng rỡ, hô to ba chữ "Vương sư huynh".

Nhưng rất nhanh, tiếng hô của Vương Hổ đã bị âm thanh khác đè xuống.

"Vu sư huynh thật đẹp trai!"

"Vu sư huynh, ta yêu ngươi!"

"Vu sư huynh, ta muốn đẻ con cho ngươi…"

Tuy rằng trong tiếng hô liên tiếp này ngẫu nhiên sẽ xen lẫn một ít thanh âm kỳ quái, nhưng vẫn có thể nhìn ra rõ ràng, uy vọng của Vu Chính Nguyên trong thế hệ trẻ tuổi chính là số một số hai.

Vương Hổ quay đầu nhìn lại, Vu Chính Nguyên toàn thân áo trắng chắp hai tay sau lưng, thần sắc bình tĩnh đạp không bay tới.

Mỗi bước hắn bước ra trên không trung, dưới chân liền có phù văn sáng lên, hóa thành gió mát nâng thân thể hắn.

Tu vi hạ tam cảnh mà chỉ có thể dùng Ngự Phong phù đạp không mà đi.

Nhưng thế đã đủ phô bày thực lực.

Thẩm An Tại nhìn một màn này, âm thầm gật đầu, chậc chậc hai tiếng có chút hâm mộ.

Nếu như mình lúc nào cũng có thể trải nghiệm cảm giác phi thiên thì tốt rồi.

Chương 25: Phù sư nhị phẩm nhưng, mạnh

“Không hổ là phù sư nhị phẩm, tạo nghệ phong phù của sư điệt, sợ là đã ngộ được năm thành chân truyền của Trịnh trưởng lão.”

Mộc trưởng lão và Triệu Thành Thanh Khê phong nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm gật đầu tán thưởng.

Trịnh Tam Sơn nghe người bên ngoài khen ngợi đồ đệ của mình, vuốt chòm râu vẻ mặt hưởng thụ.

Lý Nham thấy Vu Chính Nguyên Ngự Phong hạ xuống lôi đài thì khẽ lắc đầu.

Chỉ riêng tạo nghệ về phong phù này cũng đã không kém. Lại thêm vài ngày trước, Vu Chính Nguyên đã lĩnh ngộ Thiên Kiếm phù từ trong Phù tháp, Vương Hồ hơn phân nửa không phải đối thủ.

Nhưng cho dù chỉ có thể lấy được một vị trí thứ hai, thì cũng không tệ.

Bại dưới tay vị thiên tài đạt được truyền thừa hai trăm năm trước của Thiên Kiếm trưởng lão, cũng không tính là mất mặt.

“Mau nhìn kìa, cuộc chiến sắp bắt đầu rồi!”

Trong số các đệ tử vây xem, có người kinh ngạc thốt lên.

Giữa sân.

Đối thủ của Vu Chính Nguyên và Vương Hổ cũng đã lên lôi đài.

Đối thủ của hai người đều là Khí Hải trung kỳ, mặc dù tu vi giống nhau, nhưng đối mặt với hai người Vu Chính Nguyên, giờ phút này sắc mặt bọn họ cũng ngưng trọng vô cùng.

Hành lễ xong, song phương lập tức chiến đấu vang dội.

Chỉ thấy Vương Hổ dẫn đầu xuất kích, quyền phong hung hãn.

Mà theo một quyền này của hắn đánh ra, trong lúc linh khí phun trào, từ phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh mãnh hổ, phát ra tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc.

"Xuất quyền đã có hổ ảnh đi theo. Uy lực Hổ Khiếu quyền của Vương sư điệt quả thật không tầm thường, không hổ là do đích thân Lý đường chủ dạy bảo."

Huyền Ngọc Tử khẽ gật đầu, mắt lộ vẻ tán thưởng.

Lý Nham cười cười, đồng thời còn khinh miệt nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Nhìn đi, đều là sư phụ, nhưng đồ đệ của ta được cả chưởng môn khen!

Mà Thẩm An Tại thì lười để ý tới hắn, chán ngán vô vị lấy từ trong ngực ra một chùm nho, bắt chéo chân ung dung ăn.

Liễu Vân Thấm thấy hắn nhàn nhã như vậy, lông mày thanh tú không khỏi cau lại.

Gia hỏa này, thật sự không lo lắng lấy một tí gì về việc đồ đệ mình sẽ như thế nào sau khi đối đầu với Vương Hổ sao?

Trên sân, đối mặt một quyền uy lực không tầm thường của Vương Hổ, sắc mặt tên đệ tử kia ngưng trọng, thi triển ra một môn chưởng pháp Huyền giai hạ phẩm để ứng phó.

Nhưng Hổ Khiếu quyền chính là quyền pháp Huyền giai thượng phẩm, võ kỹ Huyền giai hạ phẩm sao có thể chống lại?

Chỉ trong một hơi thở, ảo ảnh mãnh hổ bay nhào tới. Quyền phong của Vương Hổ mãnh liệt đánh vào người đối thủ.

"Phốc!"

Người nọ lăng không bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi ngã xuống lôi đài, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

"Thắng, Vương sư huynh thắng!"

"Không hổ là đệ tử chân truyền của Lý đường chủ, không ngờ thực lực lại mạnh như vậy!"

Bên ngoài vang lên từng tràng kinh hô, phần lớn đệ tử đều lộ vẻ hâm mộ, vô cùng hi vọng mình có thể thay thế Vương Hổ đứng trên lôi đài kia.

"Mau nhìn xem, Vu sư huynh bên kia cũng bắt đầu rồi!"

Thẩm An Tại hơi nghiêm mặt, nhổ hạt nho trong miệng ra.

Đánh bại Vương Hổ không thành vấn đề, chuyện Vu Chính Nguyên này ngược lại có chút khó giải quyết, phải chăm sóc thật tốt.

Mặc dù với nhãn lực Đoán Thể hậu kỳ của hắn, cũng nhìn không ra cái gì…

Bên kia, Vu Chính Nguyên hành lễ xong với đối thủ, hai tay vẫn chắp sau lưng, thần sắc bình thản, tựa hồ ngay cả tay cũng lười động.

"Đoạn Lãng trảm!"

Tên đệ tử Khí Hải trung kỳ kia khẽ quát một tiếng, rút trường đao ra bổ ra từng đạo đao mang thế đại lực trầm, xé gió chói tai.

"Đao thật mạnh, đao pháp này sợ là có cấp độ Huyền giai trung phẩm!"

“Đoạn Lãng đao chính là tuyệt kỹ thành danh của Triệu trưởng lão trước kia, xem ra đã truyền toàn bộ cho hắn!”

Bên ngoài chợt có người mở miệng, mô tả sự mạnh mẽ của đao pháp này.

Mà đối mặt với đạo đao mang này, Vu Chính Nguyên vẫn không có ý định để lộ hay tay sau lưng, chỉ là trong mắt lưu chuyển ánh sáng màu xanh.

Phù!

Trên lôi đài bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, hóa thành một màn chắn phù văn do gió lốc hợp lại trước mặt hắn.

Bịch!

Những đao mang này đánh lên kết giới phù văn nhưng ngay cả gợn sóng cũng không gợi ra được là đã trực tiếp bị thổi tán loạn.

“Điều này… Không thể nào!”

“Hắn thậm chí còn không vận dụng linh khí, chỉ dựa vào tinh thần lực thôi động phong phù hình thành lá chắn, liền dễ dàng hóa giải Đoạn Lãng trảm!?”

Các đệ tử dưới sân nghẹn họng nhìn trân trối, không dám tin tưởng mà nhìn một màn này, vẻ sùng bái trong mắt tăng lên.

Không hổ là Vu sư huynh!

Tên đệ tử kia nhìn thấy đao mang của mình bị thổi tan một cách đơn giản, sắc mặt ngưng trọng, cầm đao xông lên.

Một đao chém ra, sau lưng có trùng trùng sóng lớn vỗ bờ.

Bịch!

Bịch!

Liên tục mấy lần phách trảm uy lực cường đại, đao mang rung động.

Nhưng Vu Chính Nguyên lại chưa xê dịch nửa bước, thần sắc lạnh nhạt đứng tại chỗ, hai tay vẫn chắp sau lưng như trước.

Vô luận đối thủ tiến công từ phía trước hay là bất cứ phương hướng nào ở phía sau, ánh mắt hắn xanh lét không tiêu tan, bình phong che chắn hoàn hảo ngăn cản toàn bộ công kích.

Hiển nhiên, công kích của đối thủ, cũng không có khả năng phá vỡ phòng ngự phong phù của hắn!

Nhiều lần chém liên tục không phá được phòng ngự, trán tên đệ tử kia đã rịn mồ hôi, thở hổn hển không thôi.

"Kết thúc đi."

Thấy hắn không còn sức lực Vu Chính Nguyên bèn nhàn nhạt mở miệng, sau đó một tay duỗi ra, nhẹ nhàng vung lên.

Phù!

Gió mạnh nháy mắt thổi qua, nương theo lực lượng phù đạo trực tiếp thổi đối thủ một đường rút lui, trường đao trong tay càng truyền ra một tiếng vang thanh thúy.

Ầm ầm ầm!

Một đạo phong nhận lóe lên, trường đao kêu vang rồi rời khỏi tay, vẽ nên một đường vòng cung trên không trung rồi vững vàng rơi xuống ngay bên ngoài lôi đài.

Tên đệ tử kia kinh hãi nhìn cánh tay rỗng tuếch, phía sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Cường độ đạo phong nhận vừa rồi tuyệt đối có thể dễ dàng chặt đứt cánh tay mình!

“Đa tạ Vu sư huynh hạ thủ lưu tình!”

Biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ, hắn hít sâu một hơi chắp tay nhận thua.

Vu Chính Nguyên nhàn nhạt gật đầu, lại quay người ngự phù rời đi.

“Không hổ là Vu sư huynh, thắng võ giả cùng cảnh đơn giản như thế!”

“Lấy thực lực hắn bây giờ, chỉ sợ ngay cả Khí Hải hậu kỳ cũng khó thủ thắng từ trong tay hắn!”

Một đám đệ tử vây xem chấn động không thôi, càng có rất nhiều nữ đệ tử hai mắt sáng lửa nóng.

Phong thái phong khinh vân đạm của Vu Chính Nguyên đốn ngã bao trái tim của thiếu nữ.

Trên đài cao, đám người Tiêu Ngạo Hải nhìn thấy Vu Chính Nguyên trở về, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu hữu lại có tinh thần lực cường hãn như thế, sợ là đã sắp chạm đến cánh cửa phù sư tam phẩm rồi?”

“Phù sư cảnh giới này lại còn có Thiên Kiếm phù, chỉ sợ đã là vô địch trong Khí Hải cảnh!”

Nghe các vị trưởng lão thậm chí Trấn Nam vương chính miệng tán dương, Trịnh Tam Sơn cười ha hả vuốt chòm râu, hài lòng không nói nên lời.

“Đúng vậy. Nếu là đệ tử Lăng Phi Sương của Liễu trưởng lão đến tham chiến, nói không chừng còn có sức đánh một trận. Hiện tại, xem ra ngay cả Vương Hổ cũng không phải là đối thủ. Thi đấu lần này, vị trí đầu đã định.”

Phong chủ Thanh Khê phong Triệu Thành chậc chậc mở miệng, khiến cho các vị trưởng lão khác cũng tán thành mà gật

đầu theo.

"Vậy thì chưa chắc."

Đúng lúc này, Tiêu Ngạo Hải ở bên cạnh đột nhiên lắc đầu.

"Hả?" Huyền Ngọc Tử nghi hoặc nhìn hắn: "Chẳng lẽ Vương Hổ vẫn có cơ hội thắng Thiên Kiếm phù?"

"Không."

Hắn lại lắc đầu một lần nữa, ánh mắt ý vị sâu xa dừng trên người Mộ Dung Thiên, mỉm cười mở miệng.

"Theo bản vương, kiếm ý của Mộ Dung tiểu hữu không tầm thường, nếu tu võ kỹ không tệ, chưa chắc không có hy vọng giành thắng."

Lời vừa nói ra, đông đảo trưởng lão đều sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang bóp vai cho Thẩm An Tại.

"Hắn cơ á!?"

Chương 26: Ta đọc ngược tên Lý Nham!

"Vương gia đừng nói giỡn, chỉ bằng hắn sao có thể là đối thủ của sư chất?"

Lý Nham nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Hai thầy trò Vu Chính Nguyên và Trịnh Tam Sơn nghe nói như thế, cũng đều có chút tò mò đánh giá Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại ở bên kia.

Tuy bọn họ cũng nhìn thấy trận chiến trước đó của Mộ Dung Thiên, nhưng bằng thực lực Khí Hải sơ kỳ cộng thêm một bộ kiếm pháp Huyền giai, sao có thể là đối thủ của phù sư nhị phẩm được?

Đừng nói Vu Chính Nguyên, chỉ sợ thắng Vương Hổ cũng khó!

"Cho nên bổn vương mới nói, nếu như võ kỹ mà Thẩm trưởng lão truyền thụ cho Mộ Dung tiểu hữu cũng không kém, chưa chắc không có hi vọng thủ thắng."

Tiêu Ngạo Hải lại lặp lại một lần, ánh mắt giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Thẩm An Tại.

Liễu Vân Thấm cũng nhìn sang, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

"Hừ, chỉ là một võ giả Đoán Thể hậu kỳ, Linh Phù sơn có một bó lớn, nếu người như vậy có thể dạy cho Mộ Dung Thiên võ kỹ lợi hại gì, danh tự của Lý Nham sẽ bị đọc ngược!"

Lý Nham đầy mặt khinh thường, châm chọc mở miệng.

Hắn biết rõ tình huống của Thẩm An Tại, một thân một mình, lại là một hán tử nghèo. Nghe nói bản thân hắn học được một quyển võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm.

Nếu như nói Liễu Vân Thấm vụng trộm truyền thụ võ kỹ cho Mộ Dung Thiên thì hắn còn được, Thẩm An Tại thì sao?

Nằm mơ cũng không thấy!

"Ai nha, lời này của Nham Lý đường chủ không thể nói bừa bãi, tên chính là do phụ mẫu đặt ra, Nham Lý đường chủ dễ như trở bàn tay muốn thay đổi, chẳng phải là bất hiếu sao, Nham Lý đường chủ nghĩ kỹ lại đi nha Nham Lý đường chủ!"

Thẩm An Tại mang vẻ mặt khuyên bảo, tận tình khuyên bảo, còn thuận theo thở dài.

Nghe thấy hắn mở miệng gọi "Nham Lý đường chủ", mặt Lý Nham đều đen xì.

"Hừ, đừng vội tranh cãi, đợi lát nữa tiểu tử Mộ Dung Thiên kia gặp ta, đợi ta đánh hắn xuống lôi đài, ta lại muốn xem Thẩm trưởng lão có còn mặt mũi nào ở lại Thanh Vân phong hay không!"

Vương Hổ đứng sau Lý Nham hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đối mặt với hắn, không hề sợ hãi chút nào: "Mỏi mắt mong chờ."

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên cũng như vậy, đám người Huyền Ngọc Tử không khỏi kinh ngạc.

Từ lúc nào, hai thầy trò của Thẩm An Tại lại trở nên cuồng vọng như thế?

Vương Hổ không phải đệ tử bình thường. Uy lực Hổ Khiếu quyền không giống với Thiên Kiếm phù, nhưng cũng không phải là thứ võ kỹ bình thường có thể so được.

“Hừ, hi vọng hai thầy trò các ngươi sau khi thua vẫn còn mạnh miệng như vậy.”

Lý Nham cười lạnh mở miệng.

Thẩm An Tại móc lỗ tai, không trả lời nữa.

Không bao lâu, thi đấu trên lôi đài khác cũng sắp sửa kết thúc.

Lại thêm mấy vòng thi đấu nữa, người thắng các trận trước lại dựa theo trình tự mà lên lôi đài.

Vương Hổ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thiên, phi thân xuống lôi đài.

“Sư phụ, đệ tử đi đây.”

Thẩm An Tại hờ hững gật đầu, “Đi đi, trong ba kiếm không thắng được, đừng nói là kiếm pháp do vi sư dạy cho ngươi, gánh không nổi danh ta.”

“Sư phụ yên tâm, đệ tử chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên kiên định, dứt khoát xoay người đi lên lôi đài.

“Còn muốn trong vòng ba kiếm, theo ta thấy, Mộ Dung Thiên có thể chống cự đến khi Hổ Khiếu quyền đánh ra ba đạo hổ ảnh đã là không tệ rồi.”

Mộc trưởng lão lắc đầu.

“Hừ, cuồng vọng!” Lý Nham cười lạnh không thôi, đã chuẩn bị nhìn kỹ cảnh Mộ Dung Thiên bị đồ đệ của mình một quyền đánh bay.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết trở nên sắc sảo, tò mò nhìn thiếu niên áo đen đã đứng trên lôi đài.

“Phụ vương, ngài cảm thấy Mộ Dung công tử thật sự có thể thắng sao?”

Tiêu Ngạo Hải mỉm cười: "Đồ đệ của Thẩm trưởng lão há có thể sa sút, trận này, ngươi nhìn kỹ là được."

Nghe thấy đường đường là Trấn Nam vương còn buông lời đánh giá như vậy, Huyền Ngọc Tử nhíu mày, cảm thấy bản thân hôm nay có phải là chưa tỉnh ngủ hay không.

Vì sao tuy đây là lần đầu tiên Tiêu Ngạo Hải tới Linh Phù sơn, hắn lại đánh giá sư đồ Thẩm An Tại cao như vậy?

Vì chuyện giữa Thẩm An Tại và Lý Nham, ánh mắt của đông đảo trưởng lão thậm chí còn không buồn nhìn về phía Vu Chính Nguyên trên lôi đài, mà tập trung lên người Mộ Dung Thiên và Vương Hổ.

"Vương sư huynh lại lên sân nữa rồi, Mộ Dung Thiên lần này còn có thể thắng sao?"

"Nói đùa gì vậy, một tên phế vật lại muốn thắng Vương sư huynh, ngươi tưởng thannh danh của Hổ Khiếu quyền và Lý đường chủ là giấy à?"

"Nếu như hắn thắng được, đêm nay ta sẽ xuống núi tìm Mị Yêu tự trừng phạt mười ngày mười đêm!"

Không ít đệ tử sôi nổi khinh thường.

Mộ Dung Thiên là ai?

Trời sinh kinh mạch ứ nghẹn, nhập môn hai năm rưỡi không biết đã ăn bao nhiêu đan dược của Mộ Dung gia nhưng mới là Khí Hải sơ kỳ.

Đập nhiều tài nguyên như vậy cho một con lợn nó cũng có thể đột phá Khí Hải hậu kỳ.

Mà sư phụ của hắn thậm chí chỉ là một Đoán Thể cảnh.

Đã như vậy, dựa vào cái gì mà đánh với Vương Hổ?

"Vương sư huynh, thỉnh giáo."

Mộ Dung Thiên hơi ôm quyền.

Vương Hổ hoàn toàn lười nói nhảm, thần sắc khinh thường, lúc này bước lên, một quyền nện ra, tiếng xé gió vang lên, hai đạo hổ ảnh bay lên không.

Một quyền thế lớn lực trầm này đủ để khai bia nứt đá, nếu người trúng một quyền này, ắt không thể thiếu mấy cái xương.

Bên ngoài, đám người kinh hô, Lý Nham khẽ nhếch khóe miệng, giống như đã nhìn thấy thảm tượng Mộ Dung Thiên bị đập hộc máu bay ngược ra sau.

"Vừa lên đã thúc dục hai đạo hổ ảnh, hắn muốn phế Mộ Dung Thiên sao?"

Liễu Vân Thấm cau mày, trong mắt hơi có ý không vui.

Huyền Ngọc Tử nhìn về phía Thẩm An Tại ở bên cạnh, thấy hắn thần sắc nhàn nhạt, không chút nào lo lắng cho đồ đệ của mình.

Giữa sân, hai đạo hổ ảnh một cao một thấp, nương theo tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc cùng quyền phong mãnh liệt gào thét mà tới, đã đến trước người Mộ Dung Thiên!

"Tên phế vật này đã sợ choáng váng rồi sao, rút kiếm cũng không nổi, còn không thể tránh né?"

"Chắc chắn là sợ choáng váng, ăn một quyền này, gia hỏa này sợ là không qua năm ba tháng cũng không xuống được giường!"

Giọng nói khinh bỉ nổi lên bốn phía, mọi người nhìn thấy Mộ Dung Thiên ngây ngốc đứng tại chỗ, mặt lộ vẻ khinh thường.

"Không đúng!"

Huyền Ngọc Tử nhìn xuống dưới, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm túc hơn vài phần

Mấy vị trưởng lão khác cũng sững sờ, cũng nhìn qua theo ánh mắt của hắn.

Oanh!

Quyền ảnh nện xuống, phát ra một tiếng nổ vang dội, toàn bộ lôi đài đều run rẩy một cái.

Nhưng một màn khiến mọi người trợn mắt há mồm xuất hiện.

Mộ Dung Thiên bị quyền ảnh đánh trúng không những không lui lại một bước, ngược lại còn dần dần tiêu tán.

"Là tàn ảnh!"

Có người kinh ngạc mở miệng.

Nụ cười trên khóe miệng Vương Hổ còn chưa tan đi thì đã nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói thản nhiên của Mộ Dung Thiên.

"Vương sư huynh đang đánh không khí à?"

Hắn kinh hãi quay đầu lại, thấy Mộ Dung Thiên đã đứng ở phía sau từ lâu, áo đen múa theo gió, thần sắc bình tĩnh.

Tốc độ thật nhanh!

Làm sao có thể!

Trên khán đài, đông đảo trưởng lão khẽ biến sắc.

Nụ cười nơi khóe miệng Lý Nham càng cứng lại, sau đó trở nên khó coi.

"Võ kỹ thân pháp!"

Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Thẩm An Tại đang lãnh đạm đứng bên cạnh.

Bọn họ biết Bôn Lôi kiếm của Mộ Dung Thiên có uy lực không tầm thường, nhưng một ngày kia bọn họ cũng không nhìn thấy hắn thi triển võ kỹ thân pháp!

Có thể nhanh chóng tránh né công kích của Vương Hổ, thậm chí còn để lại ở chỗ cũ một chuỗi tàn ảnh.

Thân pháp kinh khủng như vậy tuyệt đối không tầm thường!

Huyền Ngọc Tử, Trịnh Tam Sơn liếc nhau, mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Võ kỹ thân pháp này chỉ sợ đã đạt tiêu chuẩn Địa giai!

Có thân pháp này tương trợ, Vương Hổ muốn thắng, đoán chừng sẽ không đơn giản như vậy!

Chương 27: Một kiếm giải quyết.

Vương Hổ nhìn Mộ Dung Thiên bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Sau khi kịp phản ứng thì lập tức xoay người tung ra một quyền, tiếng hổ gầm liên miên.

Nhưng đối mặt với quyền phong cương mãnh của hắn, Mộ Dung Thiên chỉ nhẹ nhàng lướt về phía sau một bước, dễ dàng tránh khỏi công kích.

Liên tục mấy đạo quyền ảnh hạ xuống, hắn đều lợi dụng phù quang lược ảnh mà tránh thoát.

Thậm chí Vương Hổ cũng không chạm vào góc áo của hắn.

Biến hóa trên sân khiến các đệ tử bên ngoài nhao nhao há hốc mồm, mắt đầy vẻ không dám tin.

"Đây là võ kỹ thân pháp gì, ta vậy mà không thấy rõ động tác của hắn!"

"Hắn thật sự là Mộ Dung Thiên sao!?"

Nghe bên ngoài từng tiếng kinh hô, sắc mặt Vương Hổ âm trầm khó coi.

"Ngươi có bản lĩnh thì chiến một trận chính diện với ta, trốn trốn tránh tránh như thế còn gì là anh hùng hảo hán chứ!"

Thấy dáng vẻ Vương Hổ đã tức giận, Mộ Dung Thiên dừng lại, chậm rãi rút kiếm đen sau lưng ra: "Đã như vậy, như ngươi mong muốn."

Thấy hắn thật sự không có ý định vận dụng thân pháp ẩn núp nữa, Vương Hổ vui vẻ trong lòng, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, liền thi triển ra chiêu mạnh nhất của mình.

"Hổ Chấn Sơn Hà!"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền xông ra, ba hư ảnh mãnh hổ gầm thét xuất hiện, tấn công về phía Mộ Dung Thiên từ ba phương vị khác nhau, uy thế hiển hách.

"Xong, tên Mộ Dung Thiên này quá tự phụ, lại ngây ngốc đứng ở nơi đó chờ Vương sư huynh thi triển chiêu lợi hại nhất Hổ Khiếu quyền!"

"Đúng vậy, thiếu chút nữa ta cho rằng tiểu tử này sắp thắng, bây giờ xem ra mặc dù may mắn học được một môn võ kỹ thân pháp, nhưng vấn đề đầu óc vẫn là không giải quyết được."

Trên khán đài, Lý Nham không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Một quyền cuối cùng của Hổ Khiếu quyền này, đã mơ hồ chạm đến tiêu chuẩn võ kỹ Địa giai.

Coi như là Khí Hải hậu kỳ cũng không dám chính diện đón đỡ một quyền này, chứ đừng nói là Khí Hải sơ kỳ.

Phía bên kia, đối mặt với ba đạo hổ ảnh gào thét mà đến cùng với Vương Hổ mặt lộ vẻ cười gằn, Mộ Dung Thiên không có chút sợ hãi nào.

Khoảnh khắc trường kiếm sau lưng hoàn toàn rời vỏ, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén, như một thanh bảo kiếm tuyệt thế phủ đầy bụi đã lâu.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén đó, trong lòng Vương Hổ không khỏi nhảy dựng. Cảm thấy sống lưng phát lạnh, giống như có vô số thanh kiếm vắt trên cổ.

Nhưng quyền đã đánh ra, như mũi tên trên dây không thể không bắn, hắn chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Hắn không tin Mộ Dung Thiên thật sự có thể ngăn lại một chiêu mạnh nhất của mình!

"Hống!"

Ba đạo hổ ảnh mở miệng nhe nanh như muốn cắn xé tất cả, hoàn toàn bao phủ Mộ Dung Thiên.

Ngay lúc tất cả mọi người ở bên ngoài cho rằng trận chiến này đã kết thúc, dị biến xảy ra.

"Cuồng Lôi Tồi Sơn!"

Một đạo lôi đình kiếm quang bỗng nhiên lóe lên, trong nháy mắt hóa thành mấy đạo lôi đình kiếm ảnh lan tràn ra, điên cuồng nổ vang như muốn huỷ hoại hết thảy.

Xuy xuy!

Trong nháy mắt, lôi quang đã đánh tan ba hổ ảnh hung mãnh, tốc độ cực nhanh, lực đạo mạnh đến mức khiến người ta khó có thể tin.

Đồng tử Vương Hổ co rụt lại, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt chính là lôi quang kiếm ảnh hiện lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Bịch!

Ngực hắn như gặp phải trọng kích, cả người bay ngược ra ngoài, vẽ nên một đường cong duyên dáng trên không trung, ầm ầm ngã xuống đất.

…!

Toàn trường yên tĩnh, tất cả mọi người lặng ngắt như tờ.

Lý Nham "vù" một tiếng đứng lên, sắc mặt kịch biến, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên đang thu kiếm vào vỏ trên lôi đài.

"Đã nhường."

Mộ Dung Thiên hơi ôm quyền, nghênh đón biểu lộ nghẹn họng nhìn trân trối của toàn trường mà đi về phía Thẩm An Tại.

"Sư phụ, may mắn không làm nhục mệnh, một kiếm đã giải quyết xong."

Thẩm An Tại hài lòng gật gật đầu, cười ha ha nói: "Cuối cùng cũng không khiến vi sư mất mặt, không uổng công mấy ngày nay vi sư vất vả dạy ngươi luyện kiếm như vậy."

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

Vất vả?

Lão sư phụ không phải… ngồi ở bên cạnh nhìn, đôi khi còn nằm ngủ trên ghế sao?

"Một kiếm súc thế, hư không bạo tạc, kiếm thuật thật mạnh!"

"Kiếm chiêu vừa rồi, tựa hồ còn trâu bò hơn Hổ Khiếu quyền của Vương sư huynh!"

"Đậu xanh, Mộ Dung Thiên học được kiếm pháp và thân pháp này từ đâu?"

Lúc này, các đệ tử phục hồi tinh thần lại, toàn trường xôn xao một mảnh.

Lý Nham kịp phản ứng nhìn đồ đệ bị đánh bại của mình, sắc mặt xanh mét một mảnh.

Bại dưới tay ai cũng được, tại sao hết lần này tới lần khác lại thua Mộ Dung Thiên?

Hơn nữa còn là bại bởi một kiếm?

Giờ phút này khi nghe hai sư đồ Thẩm An Tại nói chuyện, Lý Nham cảm thấy vô cùng mất mặt, hừ lạnh một tiếng, mạnh miệng mở miệng.

"Hừ, luôn có mấy người thích ôm công lao vào người mình, chỉ bằng một tên Đoán Thể hậu kỳ như ngươi cũng không dám tự lượng sức mình, kiếm pháp thân pháp như thế nếu không có Liễu trưởng lão chỉ đạo, sao Mộ Dung Thiên có thể học được?"

Không riêng gì hắn, ngay cả Huyền Ngọc Tử và các trưởng lão khác đều âm thầm gật đầu.

Bọn họ cũng cảm thấy trình độ của Mộ Dung Thiên tuyệt đối là nhờ Liễu Vân Thấm chỉ đạo ở trong bóng tối.

Về phần Liễu Vân Thấm thì vì sao phải trợ giúp Thẩm An Tại, bọn họ cũng đã nghe được tin tức.

Nghe nói là nàng được tặng một món quà, chính Liễu Vân Thấm cũng vì chuyện này nên mới nguyện ý đi chỉ đạo Mộ Dung Thiên.

Mà Liễu Vân Thấm nghe được lời này cũng nhíu mi phương lại, thần sắc trên mặt có chút cổ quái.

Chưởng pháp thì nàng biết không ít, nhưng kiếm pháp lại không tinh thông, muốn dạy cũng không dạy được.

"Lý đường chủ nghĩ nhiều rồi, ta không dạy Mộ Dung Thiên kiếm pháp, ta cũng không am hiểu kiếm pháp."

Nghe Liễu Vân Thấm phản bác, sắc mặt Lý Nham càng tối sầm.

Ý tứ của lời này, chẳng lẽ là nói hắn cũng làm sư phụ nhưng còn không bằng Thẩm An Tại là một Đoán Thể hậu kỳ sao?

Tiêu Ngạo Hải ở một bên nhìn Mộ Dung Thiên, ánh mắt lập loè, trong lòng trầm tư.

Thiên phú kiếm đạo của Mộ Dung Thiên này đúng là không tầm thường, hơn nữa xem linh khí rất thuần hậu, vận chuyển như nước chảy mây trôi, nào có bi tắc ở đâu?

Không phải nói kinh mạch của hắn vốn tắc nghẽn không thông sao?

Chẳng lẽ đúng là Thẩm An Tại đã luyện chế một viên đan dược, giúp Mộ Dung Thiên cải thiện thiên phú?

Nếu thật sự có người luyện chế được loại kỳ đan này, độc của con gái mình có mấy phần hy vọng bị loại trừ.

Xem ra phải tìm một cơ hội nữa mới tới Thanh Vân sơn để bái phỏng một phen.

Nghĩ đến đây, tâm tư Tiêu Ngạo Hải có chút lung lay, ánh mắt nhiều lần rơi vào trên người Thẩm An Tại.

Bên kia, Vu Chính Nguyên cũng không cần tốn nhiều sức đã giải quyết trận chiến, giờ phút này hắn trở lại trên khán đài, nhìn thần sắc Mộ Dung Thiên cũng có vài phần kinh ngạc.

Hắn cũng có nghe thấy đôi thầy trò này.

Trong thi đấu những năm qua, Mộ Dung Thiên chỉ có thể đứng hạng nhất đếm ngược, mỗi lần đều bị đánh mặt mũi bầm dập, còn bị người không biết xấu hổ cười nhạo.

Sao năm nay lại bỗng nhiên thay đổi thành một người khác?

Tất nhiên, cho dù là như vậy, hắn vẫn không để Mộ Dung Thiên trong lòng.

Một tên Khí Hải sơ kỳ mà thôi, hắn cũng không có hứng thú xuất ra Thiên Kiếm phù.

“Nham Lý đường chủ nè, lúc trước ngươi nói Thẩm mỗ không có tư cách gáio dưỡng, sao đồ đệ ngươi lại bại bởi đồ đệ của ta?”

Thẩm An Tại đột nhiên mở miệng cười, nhìn Vương Hổ xám xịt đang chạy trốn đến sau lưng Lý Nham, không nói câu nào.

Liễu Vân Thấm cũng đưa mắt nhìn qua, điều này làm cho Lý Nham càng thêm khó chịu.

Bị mmất mặt như vậy trước mặt nữ thần của mình, hắn rất giận dữ, cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Chương 28: Cấu kết Ma giáo?

“Hừ, tiểu nhân chớ đắc chí.”

Lý Nham hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang một bên, đồng thời hung hăng trừng mắt liếc Vương Hổ một cái.

Đều do cái thứ không có chí tiến thủ này bị một kiếm của Mộ Dung Thiên đánh bay.

Mộc trưởng lão ở bên cạnh giờ phút này cảm thấy thoải mái hơn không ít, mở miệng trấn an đồ đệ Tiểu Xuân của mình.

Rốt cuộc ngay cả Vương Hổ rất có thiên tư cũng thua Mộ Dung Thiên, vậy đồ đệ của mình thua, kỳ thật cũng không tính là rất mất mặt nha!

Huyền Ngọc Tử ngồi trên ghế, vuốt cằm khó hiểu.

Trong ấn tượng của hắn, Liễu Vân Thấm đích thật là không am hiểu kiếm pháp, mà Thẩm An Tại lại chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ.

Vậy thân pháp cùng kiếm pháp này, chẳng lẽ thật sự là do hắn dạy?

Không có khả năng!

Nghĩ vậy, hắn bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ khiến hắn không dám tin tưởng, nhìn thoáng qua Tiêu Ngạo Hải bên cạnh, trong lòng thẳng băng nói thầm.

“Lẽ nào… là Trấn Nam vương dạy?”

Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải am hiểu chính là kiếm pháp, còn có danh xưng Kiếm vương của Đại An triều.

Từng có thể cùng thủ hạ bảo vệ Lang uyên cũng vì nhờ kiếm pháp sát phạt kia của hắn!

Nhưng điều này cũng không thể nào, bởi vì kiếm pháp mà hoàng thất Đại An triều tu luyện đều là đi Kiếm trủng lĩnh ngộ, chỉ dựa vào miệng để dạy là không cách nào truyền thụ hết chân ý.

Hơn nữa, hiện tại Kiếm trủng còn chưa mở, cho dù Mộ Dung Thiên có cơ hội đi vào cũng phải qua một thời gian ngắn nữa mới được.

"Thẩm trưởng lão, kiếm pháp của Mộ Dung Thiên, rốt cuộc là ai dạy?"

Nghĩ rất nhiều lý do cũng không nghĩ ra, Huyền Ngọc Tử trực tiếp hỏi.

Thẩm An Tại quay đầu lại, mở miệng nói: "Chưởng môn nói lời này là có ý gì, đồ đệ của ta, đương nhiên là ta dạy."

Nói xong, thần sắc của hắn có chút cổ quái, quét mắt nhìn đông đảo trưởng lão ở đây, "Lại nói, ta đưa hắn cho các ngươi, các ngươi có nguyện ý nhận không?"

"Không nhận."

"Kinh mạch trời sinh bị ứ nghẹn, khó có thể thành tài, kẻ ngu mới nhận…"

Đông đảo các trưởng lão đều lắc đầu.

"Quá rõ rồi không phải sao, thế cần gì phải hỏi câu kia?"

Thẩm An Tại nhìn bọn họ như đang nhìn những thằng đần.

Huyền Ngọc Tử và các trưởng lão khác đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn nhau.

“Khoan đã!”

Đúng lúc này, Lý Nham chợt nhớ tới cái gì, hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

“Ngươi nói kiếm pháp cùng thân pháp này đều là do ngươi dạy, không phải Liễu trưởng lão hoặc là người khác dạy?”

“Thì sao?” Thẩm An Tại nhíu mày, không rõ lão tiểu tử này muốn nói chuyện gì.

Nhận được câu trả lời thuyết phục, Lý Nham cười lạnh một tiếng.

“Vậy ngươi dùng được bộ kiếm pháp này không?”

Thẩm An Tại sững sờ, hắn không thể.

Nhưng tình huống trước mắt đương nhiên không thể nói là không, chỉ có thể lập lờ đáp lại: “Ngươi nghĩ thế nào?”

“Nếu ngươi hoàn toàn không dùng được kiếm pháp này, vậy ta nghi ngờ Mộ Dung Thiên vì tăng thực lực mà cấu kết với Ma giáo, Mộ Dung gia là thế gia dược đạo, hoàn toàn không có khả năng dạy được hắn kiếm pháp này.”

“Về phần bỏ ra số tiền lớn để mua sắm thì càng không có khả năng, năm nay chuyện làm ăn của Mộ Dung gia bị thất bại, đã trở thành gia tộc tam lưu ở thành Thiên Hàn, ngay cả sinh hoạt phí cũng đã thành vấn đề, làm sao có thể có tiền mua kiếm pháp này?”

Lý Nham tự cho là đã tìm được lý do, mặt lộ vẻ lạnh lùng: “Cấu kết Ma giáo, theo môn quy, nhẹ thì phế bỏ tu vi, trục xuất sơn môn, nặng thì xử tử!”

Thẩm An Tại nhướng mày.

Mộ Dung Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chuyện làm ăn của Mộ Dung gia bị thất bại?

Sao hắn chưa từng nghe người trong nhà truyền tin tức này qua?

Khó trách lúc trước khi bảo trong nhà đưa dược liệu Tẩy Tủy đan cần, vốn dĩ dựa theo của cải của Mộ Dung gia, dược liệu này nhiều nhất một hai ngày là có thể đưa lên núi, kết quả lại phải mười ngày sau mới đến được.

Thì ra trong nhà đã phát sinh chuyện này?!

Một đám trưởng lão nghe được lời nói của Lý Nham, thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc lên.

Cấu kết với Ma giáo, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Linh Phù sơn đã từng có bao nhiêu người chết trong tay Ma giáo, bọn họ là căm thù Ma giáo tới tận xương tủy.

Nhưng Mộ Dung Thiên thật sự sẽ cấu kết với Ma giáo sao?

"Lời này của Lý đường chủ có quá đáng không, Mộ Dung Thiên tuy rằng thiên phú không tốt nhưng xưa nay tôn sư trọng đạo, nhất định không phải hạng người hai mặt ba đao kia."

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, thần sắc có chút không vui.

Trước kia còn không phát hiện Lý Nham này vậy mà lòng dạ nhỏ mọn như vậy, đồ đệ mình thua thì thua đi, thua rồi còn không chịu nhận?

Nhìn thấy nàng nói giúp sư đồ Thẩm An Tại, trong lòng Lý Nham càng khó chịu, lạnh giọng mở miệng.

"Hừ, biết người biết mặt không biết lòng, ai biết võ kỹ này của hắn từ đâu mà đến, chẳng lẽ các ngươi thật tin tưởng Thẩm An Tại là Đoán Thể cảnh chính phái, có khi… sư đồ hai người bọn họ đều đã đầu nhập vào Ma giáo?"

Lời này vừa nói ra, đông đảo trưởng lão hai mặt nhìn nhau, thần sắc không vui.

"Chuyện này… Không có chứng cứ, lời này của Lý đường chủ cũng không thể tùy tiện nói lung tung được."

"Đúng vậy, tập thể Thanh Vân phong trung liệt, Trịnh Tam Sơn ta vẫn tin tưởng Thẩm trưởng lão và đồ đệ tuyệt đối không phải người bội bạc bực này."

Đông đảo trưởng lão nghị luận, chẳng những không giúp đỡ Lý Nham, ngược lại là ủng hộ Thẩm An Tại.

Thần sắc Thẩm An Tại thì có chút khó coi: "Ngươi nói đồ nhi ta và Ma giáo cấu kết với nhau chỉ là nói suông. Nếu vậy ta cũng nói ngươi cấu kết với Ma giáo đấy, nếu không sao Chấp Pháp đường bị ngươi làm cho chướng khí mù mịt, đệ tử cả một đường đều chỉ biết ôm nhà xí?"

"Lý đường chủ, không có chứng cứ thì không thể nói lung tung những lời này!"

Trịnh Tam Sơn nhíu mày mở miệng.

"Hừ, nếu không phải cấu kết với Ma giáo, thì Thanh Vân phong lấy được loại kiếm pháp cao giai này từ chỗ nào?"

Giọng nói của hắn rất lớn, truyền vào trong tai không ít đệ tử.

Trong lúc nhất thời, đủ loại thanh âm nổi lên bốn phía.

"Cái gì, Thanh Vân phong cấu kết Ma giáo!?"

"Không thể nào, ta không tin Thẩm trưởng lão và Mộ Dung Thiên là loại người này, có lẽ kiếm pháp kia là của tiền bối Thanh Vân phong lưu lại?"

"Đúng vậy, Thẩm trưởng lão mặc dù ngày thường không có việc gì, vẫn luôn giả vờ thảm hại, nhưng vẫn rất quan tâm

đến những đệ tử chúng ta, chưa bao giờ lấy thế đè người!"

"Có lẽ hắn chỉ đang diễn cho các ngươi xem, cũng đừng bị tiểu nhân che mờ tâm trí!"

Tiếng bàn luận ngày càng cao hơn, thi đấu tạm thời được gác lại.

Mặc dù phần lớn mọi người đều không quá tin tưởng, nhưng cũng có đệ tử Chấp Pháp đường nói giúp phó đường chủ nhà mình.

Huyền Ngọc Tử chau mày, không vui nhìn thoáng qua Lý Nham rồi mở miệng: "Nếu không có chứng cớ, hoài nghi cũng chưa thành lập, Thẩm trưởng lão đã có cơ duyên, hà tất phải tìm tòi gốc rễ?"

"Chư vị trưởng lão thấy thế nào?"

Huyền Ngọc Tử nhìn về phía các trưởng lão khác.

Đám người Trịnh Tam Sơn, Triệu Thành, Mộc trưởng lão liếc nhau, sau đó đều lắc đầu.

"Ta ủng hộ Thanh Vân phong, chuyện Chấp Pháp đường cấu kết với Ma giáo cũng là có thể, duy chỉ có Thanh Vân phong là tuyệt đối không có khả năng!"

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía thầy trò Thẩm An Tại, khẽ thở dài tiếp tục mở miệng, "Đúng vậy, năm đó tuy tu vi Thẩm trưởng lão nông cạn, nhưng cũng đại nghĩa chạy tới chiến trường Ma giáo, không sợ sinh tử, hai thầy trò hắn sao có thể cấu kết với Ma giáo?"

Nghe được không ít người tỏ vẻ ủng hộ Thanh Vân phong, sắc mặt Lý Nham có chút khó coi.

Khuôn mặt Mộ Dung Thiên đỏ bừng lên, Chấp Pháp đường vũ nhục bản thân coi như xong, còn bảo sư phụ của mình cấu kết với Ma giáo!

Đối với những trưởng lão không mù quáng tin tưởng này, Thẩm An Tại vẫn cảm thấy có chút vui mừng, tông môn này ít nhất cũng có chút tình cảm.

Chương 29: Nhặt không được sao

Nhìn Mộ Dung Thiên mặt đỏ bừng, Thẩm An Tại nhíu mày dò hỏi trong đầu.

“Hệ thống, có biện pháp nào có thể làm cho ta lập tức thu được thẻ kỹ năng Bôn Lôi kiếm không?”

[Ký chủ có thể lựa chọn dùng thẻ kỹ năng hiện có tiến hành rút thưởng chỉ định]

“Rút thưởng chỉ định?”

Thẩm An Tại sững sờ: “Đó là thứ gì vậy.”

[Là cách tăng xác suất trúng thưởng của Ký chủ trong vòng quay lên gấp bội, cần tiêu hao lượng lớn thẻ kỹ năng]

“Còn có kỹ năng này, sao ngươi không nói sớm?”

[Ký chủ sao không hỏi sớm?]

Khóe mắt của Thẩm An Tại giật một cái, được rồi, xem như hắn đã hiểu, hệ thống này đang ở thời kỳ cuối của ung thư lười biếng.

“Trên tay ta hiện tại có bốn tấm thẻ giới hạn thời gian Phiên Vân chưởng Khí Hải cảnh, có thể rút không?”

[Có thể, mời Ký chủ lựa chọn vật phẩm cần tăng xác suất trúng thưởng]

“Thẻ kỹ năng Bôn Lôi kiếm, tốt nhất là cảnh giới Càn Khôn.”

[Thọ mệnh của Ký chủ không đủ, không đủ để đổi]

"…"

"Lần sau khi ngươi khấu trừ thọ mệnh của ta có thể nói trước ta một tiếng không?"

[Ký chủ có thể nằm mơ vào lần sau được không?]

Thẩm An Tại cảm thấy thất bại: "Được rồi, nhanh thực hiện rút thưởng cho ta, dù sao chỉ cần là Bôn Lôi kiếm là được."

[Tiêu hao thành công, bắt đầu rút thưởng]

Tích tích tích…

Theo bánh xe chuyển động, lòng Thẩm An Tại có chút khẩn trương.

"Mộ Dung Thiên, tốt nhất ngươi nên thành thật khai thật ra, kiếm pháp của ngươi rốt cuộc là học được từ ai, nếu thật sự chờ chúng ta tra ra được, đến lúc đó cơ hội thẳng thắn của ngươi cũng không còn!"

Lý Nham hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh.

"Đệ tử nói rồi, đệ tử tuyệt đối sẽ không bội tín. Kiếm pháp này do sư phụ ta truyền thụ, có liên quan gì tới Ma giáo đâu?"

Mộ Dung Thiên tranh đấu gay gắt, có thể nói là mặt đỏ tới mang tai.

"Ai cơ, sư phụ ngươi?"

Lý Nham xem thường, "Chỉ là một Đoán Thể hậu kỳ, ngay cả linh khí cũng không thể vận dụng, nếu không phải cấu kết với Ma giáo, làm sao có thể có được kiếm pháp cỡ này?"

"Ta thấy Thanh Vân phong các ngươi chính là một ổ rắn chuột, là khối u ác tính của tông môn!"

Lời của hắn, rất nhanh dẫn lửa cho các đệ tử Chấp Pháp đường phụ họa, nhao nhao mở miệng trào phúng.

“Đúng vậy, chưởng môn nhanh chóng đuổi hai người này ra khỏi Thanh Vân phong!”

“Nếu bỏ mặc bọn chúng, thiên lý khó dung!”

Nhìn một đám đệ tử lòng đầy căm phẫn, Liễu Vân Thấm nhíu chặt đôi mi thanh tú, tay ngọc vỗ tay vịn trên ghế.

“Im ngay!”

Thanh Linh mang theo giọng nói uy nghiêm vô thượng truyền khắp toàn trường, uy áp của Địa Linh cảnh đỉnh phong bao phủ.

Đám đệ tử lập tức rụt cổ lại, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Vì sao phong chủ Thanh Loan phong xưa nay tính tình dịu dàng, lúc này lại tức giận?

Nàng quay đầu nhìn Lý Nham, ánh mắt đã có chút xem thường, lạnh giọng mở miệng.

“Đúng hay sai ắt có câu trả lời, ngươi nói kiếm pháp này là Ma giáo cho bọn họ, vậy thì đưa chứng cứ ra!”

Thấy Liễu Vân Thấm năm lần bảy lượt bảo vệ Thẩm An Tại trước mặt mình, sắc mặt Lý Nham âm trầm vô cùng, hắn mở miệng.

“Liễu trưởng lão bảo vệ hai thầy trò này như vậy, chẳng lẽ cũng cùng họ Thẩm làm việc mờ ám, cho nên không chịu được việc Lý mỗ nói hắn không tốt, hay là nói… Liễu trưởng lão có mục đích, muốn che giấu cho hắn?”

Liễu Vân Thấm nghe xong nổi giận không thôi, ánh mắt lập tức băng hàn.

“Làm càn!”

Tiếng quát uy nghiêm rốt cuộc truyền ra từ phía trên chủ tọa, gần như trong nháy mắt, nhiệt độ trên khán đài đã hạ

xuống vài lần, uy áp càng ngày càng bao phủ, không ít đệ tử sắc mặt trắng bệch trực tiếp quỳ gối trên mặt đất.

Lý Nham cả kinh trong lòng, nhìn về phía chủ tọa.

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử đã hoàn toàn lạnh như băng, híp mắt nhìn Lý Nham.

"Ngươi thân là đường chủ Chấp Pháp đường lại nhiều lần muốn chụp cái mũ cấu kết Ma giáo lên đầu hắn, ý đồ khơi mào xích mích trong tông môn Linh Phù sơn ta, đến tột cùng là muốn làm gì?"

Mắt Lý Nham sáng lên, vội vàng chắp tay: "Chưởng môn bớt giận, là Lý mỗ lỡ lời."

Lúc này, một giọng nói khác lại vang lên.

"Hoá ra Lý đường chủ chính là vì chuyện này mới nhằm vào Thẩm mỗ sao?"

Đám người khẽ giật mình, nhìn về phía Thẩm An Tại mới đầu một mực trầm mặc không nói gì.

Giờ phút này hắn chậm rãi đứng dậy, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Liễu Vân Thấm.

Đôi mi thanh tú của nàng cau lại, vẻ lạnh lẽo trong mắt cũng dần tan đi.

"Không ít người trên dưới tông môn đều biết Lý đường chủ có ý với Liễu trưởng lão đã lâu, nhưng hoa rơi cố ý theo nước chảy, dòng nước lại không có lòng lưu luyến cánh hoa, chỉ trách Thẩm mỗ có sức hút hơn Lý đường chủ một bậc, cho nên khi bị lửa ghen của đường chủ đốt trúng, ta cũng có thể hiểu được."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người không khỏi ném qua ánh mắt khinh bỉ.

Ngay cả Liễu Vân Thấm cũng mặt lộ vẻ giận dữ, nhưng tình huống trước mắt khiến nàng lười giải thích, dù sao nhiều lắm chỉ là một ít tin đồn mà thôi.

Thẩm An Tại nhếch miệng mỉm cười, hài hước mà nhìn Lý Nham, trong ba lô của hệ thống đã có thêm một tấm thẻ tiêu hao.

[Bôn Lôi kiếm (Quy Nguyên cảnh đỉnh phong): Địa giai thượng phẩm, tổng cộng có năm kiếm, kiếm thứ năm độc cô cầu bại trong cùng cảnh giới]

Nhưng ngoài ý muốn, lần này vận khí hắn không tệ chút nào.

Vốn tưởng rằng Phất Vân chưởng có thể đổi một Bôn Lôi kiếm cùng cảnh giới là ngon lắm rồi, không nghĩ tới vậy mà lại có một tấm Quy Nguyên cảnh.

Đây không phải ông trời muốn hắn ra vẻ sao?

Lý Nham nhíu mày: "Thẩm An Tại, ngươi có ý gì?"

"Ý của ta đương nhiên là Liễu trưởng lão không nhìn trúng ngươi, con cóc nào lại ăn thịt thiên nga chứ?"

Thẩm An Tại cười nhạt đáp lại.

Lý Nham tức giận không thôi, mình nếu là con cóc, thì con cóc Thẩm An Tại Đoán Thể hậu kỳ kia chẳng phải là ngay cả con cóc cũng không bằng sao?

Nhưng hắn sợ chọc cho Huyền Ngọc Tử tức giận, nên cũng không có dây dưa nhiều về vấn đề này, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi mở miệng.

"Hừ, hiện tại chúng ta đang nói đến việc đồ đệ ngươi cấu kết với Ma giáo đấy, ngươi đừng có kéo sang những chuyện khác với ta."

“Cấu kết với Ma giáo?”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên: “Ngươi có cấu kết không?”

“Không có.”

Thiếu niên đỏ mặt, kiên định lắc đầu.

“Nghe thấy chưa, đồ đệ của ta nói hắn không có cấu kết, ngươi thân là đường chủ Chấp Pháp đường, lại không có bất kỳ chứng cứ nào dám thuận miệng vu oan hãm hại ta?”

Thẩm An Tại quay đầu lại, ngữ khí rõ ràng, chất vấn Lý Nham.

Đám người Trịnh Tam Sơn đều lộ vẻ không vui.

“Chứng cớ chính là do Thanh Vân phong ngươi không có bộ kiếm pháp này, hoàn toàn không có khả năng truyền thụ cho Mộ Dung Thiên!”

Lý Nham cười lạnh, hắn chắc chắn Thẩm An Tại tuyệt đối không biết kiếm pháp này.

Cho dù có xem qua thì cũng tuyệt đối không thể thi triển ra được.

Dù sao chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ mà thôi, ngay cả linh khí cũng không có, thì thi triển kiếm pháp như thế nào?

Đối mặt với câu nói của hắn, đám người Liễu Vân Thấm đều nhíu mày.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn Lý Nham, ngữ khí đạm mạc: “Ta nhặt ở bên ngoài không được sao?”

“Nhặt được?” Lý Nham cười lạnh: “Võ kỹ Địa giai trong miệng ngươi là rau cải trắng trên đường, muốn nhặt thì nhặt được hả?”

“Được rồi, không có bằng chứng thì việc này coi như chấm dứt đi!”

Lúc này Huyền Ngọc Tử lạnh giọng mở miệng, lúc này mới tính ngăn lời tiếp theo của Lý Nham.

Nhưng Thẩm An Tại lại tiến lên thêm một bước.

Dù sao không thể cứ cam chịu thế này, đồ đệ ở phía sau đã nghẹn đến đỏ cả mắt, không cho hắn trút giận sao được?

Chương 30: Nhưng hắn, ta nhất định phải đánh

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Thân là Đường chủ Chấp Pháp đường, không có bằng chứng lại bôi trắng ra đen, Nham Lý đường chủ, quyền hành của ngươi hơi cao rồi đấy!"

"Chỉ vì địa vị của Thanh Vân phong ta quá thấp trong Linh Phù sơn này, đồ nhi ta thiên phú không cao, ngươi liền có thể không kiêng nể gì mà chửi bới như vậy sao?"

"Thế nhưng thành phần đông nhất trong Linh Phù sơn lại là những đệ tử bình thường, chẳng lẽ trong mắt Nham Lý đường chủ, bọn họ không có nhân quyền, liền có thể tùy ý bị người ta khi dễ, bị vu oan?"

Lý Nham bị quát, sắc mặt khó coi, tiểu tử này từ khi nào lại trở nên miệng lưỡi sắc bén như vậy rồi?

Mà dưới sân, một ít người vốn còn đang kêu gào muốn chưởng môn trục xuất thầy trò Thẩm An Tại khỏi sơn môn cũng là mang ánh mắt phức tạp

Không ít đệ tử có tư chất tầm thường sau khi nghe thấy Thẩm An Tại nói, càng là kích động trong lòng.

"Nham Lý đường chủ, mọi việc ngươi làm có xứng đáng với sự trọng dụng của Chưởng môn, không có lỗi với vị trí Đường chủ Chấp Pháp đường này không?!"

Thẩm An Tại chất vấn, lời nói âm vang hữu lực.

Nghe hắn hễ mở miệng là Nham Lý đường chủ, Lý Nham nghiến răng nghiến lợi, hận không thể một chưởng đánh chết

hắn.

Cho dù muốn đọc ngược tên của hắn, cũng phải chờ Mộ Dung Thiên đánh bại Vu Chính Nguyên mới đúng.

“Hừ, coi như không phải cấu kết với Ma giáo, kiếm pháp này khẳng định cũng không phải thứ một tên Đoán Thể cảnh như ngươi có thể dạy dỗ ra!”

Lý Nham tự biết đuối lý, lại không muốn cúi đầu.

Dù sao Mộ Dung Thiên cũng không nói ra lai lịch của kiếm pháp, nên hắn chỉ việc giữ chặt không buông.

“Lý đường chủ, ngài nói vậy là quá lời rồi.”

Đúng lúc này, Tiêu Ngạo Hải vốn chỉ định quan sát chuyện ở Linh Phù sơn liền có chút bất mãn mà mở miệng.

“Ngày ấy ta cùng Liễu trưởng lão đích thân đi Thanh Vân phong một chuyến, kiếm pháp này tên là Bôn Lôi kiếm, lúc ấy đích thật là do Thẩm trưởng lão đích thân dạy Mộ Dung tiểu hữu luyện tập.”

Nghe thấy Trấn Nam vương mở miệng nói đỡ cho Thẩm An Tại, Huyền Ngọc Tử không khỏi kinh ngạc, gật đầu mở miệng.

“Đã như vậy, việc này không cần nhiều lời, thi đấu trước mắt mới là chuyện trọng yếu.”

Lý Nham nhíu mày, phất tay áo ngồi vào vị trí, sắc mặt tái nhợt.

Ai cũng có thể nghi ngờ, nhưng không thể nghi ngờ Trấn Nam vương.

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng việc này dừng ở đây, Thẩm An Tại lại mở miệng lần nữa.

“Không được!”

Mọi người nhíu mày, không rõ hắn còn muốn làm gì.

“Mộ Dung Thiên là đồ đệ duy nhất của ta, ngươi vu oan cho hắn cấu kết với Ma giáo, chẳng lẽ ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, ta không muốn bỏ qua chuyện này!”

Thẩm An Tại đứng ở nơi đó, sắc mặt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Nham bên kia.

Mộ Dung Thiên nghe xong vô cùng cảm động, trong mắt càng thêm kính yêu.

[Độ sùng bái +5]

Lý Nham thì sững sờ, sau đó cười nhạo nhìn Thẩm An Tại.

“Ngươi muốn bản đường chủ xin lỗi?”

“Đúng, xin lỗi đi.” Thẩm An Tại gật đầu.

Lý Nham nở nụ cười, cái tên này không phải là bị nước vào đầu đó chứ?

Thân phận của hắn là gì, tên gia hỏa này có thân phận gì, lại muốn một Đường chủ Chấp Pháp đường đi xin lỗi một kẻ chỉ là Đoán Thể hậu kỳ?

Lấy làm giấc mơ xuân thu của hắn đi!

“Bản đường chủ chưa bao giờ cúi đầu với kẻ yếu, muốn bản đường chủ xin lỗi, ngươi phải có thực lực.”

Lý Nham trêu tức mở miệng.

“Được, vậy đợi sau khi đồ nhi ta bắt được kẻ mạnh nhất, ta sẽ đánh với ngươi một trận, sẽ dùng Bôn Lôi kiếm thắng ngươi!”

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên, giọng điệu rung động lòng người.

Tất cả mọi người nghe xong lời này, không khỏi đều sửng sốt, hoài nghi lỗ tai mình bị váng.

Cái gì!

Thẩm An Tại muốn sau khi kết thúc thi đấu lại khiêu chiến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ Lý Nham?

Không phải thế là hắn sẽ bị đánh thảm sao?

"Có Thẩm An Tại đây, đừng xúc động."

Liễu Vân Thấm nhíu mày, nhẹ giọng mở miệng khuyên nhủ.

Nhưng Thẩm An Tại không hề bị lay động, chỉ cho nàng một ánh mắt an tâm.

Lý Nham cảm giác mình nghe được chuyện cười hài hước nhất thiên hạ, giống như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn.

"Ngươi xác định ngươi muốn đánh với ta?"

"Xác định, ngươi đã không chịu xin lỗi, ta cũng chỉ có thể đánh ngươi một trận để trút giận cho đồ nhi ta."

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Dung Thiên ở một bên hai mắt sáng lên rực rỡ, có chút hưng phấn.

Cuối cùng cũng có cơ hội được thấy sư phụ ra tay sao?

Đã sớm nghi ngờ sư phụ đang che giấu thực lực, còn mỗi ngày lừa mình nói chỉ là Đoán Thể hậu kỳ.

Cho dù phế vật nhất thiên hạ, cũng không có khả năng hơn ba mươi tuổi rồi mới chỉ là Đoán Thể hậu kỳ!

Không ngờ sư phụ ẩn nấp nhiều năm như vậy, lần này lại bại lộ thực lực vì mình!

[Độ sùng bái +5]

Thẩm An Tại nhìn tin tức từ trong đầu nhảy ra, chậc chậc gật đầu.

Có cơ hội tốt như vậy để xoát độ sùng bái, đương nhiên không thể bỏ qua.

Lại nói, cũng đã đến lúc làm bộ một lần để chứng minh bản thân, nếu không đi đến đâu cũng dễ dàng bị trào phúng, không khỏi quá đáng ghét đi.

"Được rồi, sau này ta sẽ đưa một ít đan dược có trợ giúp Khí Hải cảnh tu hành đến Thanh Vân sơn, hãy dừng xích mích ở đây."

Lúc này Huyền Ngọc Tử mở miệng, hắn thực không muốn nhìn thấy Thẩm An Tại bị đánh.

Trước kia Thanh Vân phong từng lừng lừng lẫy lẫy, dù nói thế nào đi nữa, Thẩm An Tại cũng là người duy nhất còn sống sót trong thế hệ kia của Thanh Vân phong.

Với tính tình của Lý Nham, xin lỗi là tuyệt đối không khả năng, chỉ có thể do chưởng môn là hắn đứng ra hoà giải.

"Đa tạ ý tốt của Chưởng môn, nhưng hắn, ta nhất định phải đánh!"

Thẩm An Tại quay đầu chắp tay, ánh mắt nhìn về phía Lý Nham mang theo lãnh ý.

"Ha ha ha, tốt, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lãnh gì mà đánh một trận với ta!"

Lý Nham không giận mà cười, hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt Tiêu Ngạo Hải lộ ra vẻ suy tư, có thể dạy ra loại kiếm pháp kia, còn có thể luyện chế ra đan dược cải thiện tư chất giúp người ta, theo lý thuyết xác thực không phải chỉ là Đoán Thể cảnh.

Bây giờ xem ra, Thẩm An Tại hơn phân nửa là ẩn tàng tu vi.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn âm thầm gật đầu, cũng tốt, nhân cơ hội này quan sát người đó đến cùng là cảnh giới gì.

Các trưởng lão khác nghe Thẩm An Tại nói khoác mà không biết ngượng, cự tuyệt hảo ý của chưởng môn, khăng khăng muốn đánh một trận cùng Lý Nham, thì không khỏi âm thầm lắc đầu.

Tên gia hỏa này, không khỏi có chút không biết trời cao đất rộng.

Người khác có lẽ không rõ lắm, nhưng bọn họ đều ở Linh Phù sơn nhiều năm như vậy, làm sao không rõ thực lực Thẩm An Tại?

Hắn thật sự là Đoán Thể hậu kỳ!

Ngay cả Khí Hải cảnh cũng đánh không lại, bây giờ lại còn ngông cuồng tới mức đi khiêu chiến một Quy Nguyên cảnh hậu kỳ?

Chương 31: Mộ Dung Thiên giao đấu Vu Chính Nguyên

Liễu Vân Thấm nhíu mày, nhìn về phía Mộ Dung Thiên: "Ngươi còn không khuyên sư phụ ngươi?"

Trong mắt nàng, Thẩm An Tại dám khiêu chiến Lý Nham, không nghi ngờ gì chính là tự chuốc lấy cực khổ.

Không cần vì tỏ vẻ trong thời gian ngắn mà đổi lấy kết cục đầy thương tích.

Đối mặt với lời nói của nàng, Mộ Dung Thiên lại lắc đầu, ánh mắt kiên định kèm theo chờ mong.

"Ta tin tưởng vào sư phụ!"

Nghe hắn kiên định nói vậy, Huyền Ngọc Tử và những người khác đều kinh ngạc.

Thẩm An Tại rốt cuộc cho tiểu tử này ăn mê hồn dược, thế mà tin sái cổ?

"Được rồi, đồ nhi, chuẩn bị cẩn thận, kế tiếp vi sư chờ xem ngươi giành được hạng nhất!"

Mộ Dung Thiên kích động: "Sư phụ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ thắng!"

Rất nhiều người bày thần sắc cổ quái.

Tình huống gì đây, hai thầy trò này làm sao lại tự tin đến vậy được chứ?

Một người muốn dùng tu vi Đoán Thể hậu kỳ để khiêu chiến với Quy Nguyên hậu kỳ.

Còn có một người cảm thấy mình có thể đánh thắng Vu Chính Nguyên lĩnh ngộ Thiên Kiếm phù?

Dưới ánh mắt khinh thường và khinh bỉ của mọi người, vị trưởng lão chủ trì phía dưới lại bắt đầu an bài thi đấu.

Còn thừa lại hơn hai mươi người, không bao lâu đã có thể nghênh đón trận chung kết.

"Đồ nhi, chút nữa hãy nhường."

Trịnh Tam Sơn lặng lẽ quay đầu lại nhỏ giọng nói.

"Vâng, thưa sư phụ."

Sau khi Vu Chính Nguyên và Mộ Dung Thiên lần lượt lên sân khấu, cuộc thi đấu này dần dần tiến vào giai đoạn gay cấn tột độ, đông đảo đệ tử tỏ vẻ hào hứng.

Vu Chính Nguyên vẫn như cũ, chỉ đứng ở nơi đó. Tất cả công kích đều bị Ngự Phong phù quanh người hắn ngăn lại, sau đó hắn nhẹ nhàng phất tay, phù văn lóe lên, thổi bay đối thủ xuống dưới lôi đài.

Còn Mộ Dung Thiên lại là người khiến người ta kinh ngạc nhất.

Ngoại trừ kiếm pháp tấn mãnh như sấm kia, thân pháp của hắn cực nhanh, đối thủ ngay cả chéo áo cũng không chạm được liền thất bại.

Nhưng, tất cả mọi người đều hiểu.

Trận quyết chiến cuối cùng này vẫn không có gì bất ngờ, chỉ có thể là Vu Chính Nguyên chiến thắng.

Dù sao thì hắn có được Thiên Kiếm phù, cho dù là Khí Hải hậu kỳ đều có thể thắng lợi dễ dàng.

Mà kiếm pháp của Mộ Dung Thiên, có lẽ cũng không phá được phong trường phòng ngự xung quanh hắn, chứ đừng nói

là ép hắn xuất ra Thiên Kiếm phù.

Cho dù thân pháp Mộ Dung Thiên có mau lẹ như thế nào, nhưng không phá được phòng ngự thì cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

"Vốn tưởng rằng thi đấu trong môn phái năm nay chỉ có Vương Hổ có thể chiến một trận với Vu Chính Nguyên, không ngờ Mộ Dung Thiên lại trở thành đối thủ cuối cùng của Vu Chính Nguyên."

Trịnh Tam Sơn chậc chậc hai tiếng, nhìn hai người đã đối đầu trên lôi đài, cũng không lo lắng.

"Trịnh trưởng lão không lo lắng đồ nhi của mình sẽ thua sao, dù sao cũng có người buông lời tàn nhẫn xuống, nếu như Mộ Dung Thiên không giành được vị trí thứ nhất trong thi đấu, hai thầy trò bọn họ sẽ cút khỏi Linh Phù sơn ngay."

Lý Nham ở một bên âm dương quái khí mở miệng.

Mọi người âm thầm lắc đầu, mặc dù Mộ Dung Thiên có thể đi được đến bây giờ đã khiến bọn họ rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến đây thôi, không có khả năng trở thành con hắc mã cuối cùng kia.

"Nham Lý đường chủ vẫn nên lo lắng cho mình đi, dù sao tên của ngươi cũng sắp bị đọc ngược thật rồi."

Thẩm An Tại không thèm để ý chút nào, nhàn nhạt mở miệng.

Lý Nham hừ lạnh một tiếng, lười tranh cãi cùng hắn.

"Vu sư huynh, ngươi thật đẹp trai!"

"Mộ Dung Thiên cũng quá tự đại, cho dù học kiếm pháp Địa giai cũng không thể là đối thủ của sư huynh!"

Ngoài sân huyên náo, không ít người lắc đầu chất vấn.

Đối mặt với những lời kia, Mộ Dung Thiên rất bình thản, những năm này hắn đã nghe quá nhiều rồi, tâm tính sớm đã xưa không bằng nay.

Bây giờ, trong lòng hắn chỉ còn lại tràn đầy kích động, ánh mắt nóng bỏng nhìn Vu Chính Nguyên đang vắt hai tay sau lưng.

Hôm nay, chính mình liền muốn một trận dương danh!

Sư phụ đã đích thân dạy cho mình kiếm pháp mà!

"Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên!"

Giọng nói của Mộ Dung Thiên sục sôi, ôm quyền hành lễ.

"Thanh Phù phong, Vu Chính Nguyên, mời xuất chiêu trước."

Nhưng Vu Chính Nguyên khiêm tốn lễ độ hơn Vương Hổ nhiều, không còn chút lãnh đạm nào.

"Được!"

Mộ Dung Thiên cũng rất dứt khoát, rút kiếm đen sau lưng nhảy lên một cái, trực tiếp thi triển ra chiêu thứ nhất của Bôn Lôi kiếm.

"Lôi Vân Cái Đỉnh!"

Leng keng… Leng keng…!

Tiếng kiếm ngâm vang vọng như sấm rền cuồn cuộn, nhưng ngay tại thời điểm một kiếm thế đại lực trầm chém xuống, cuồng phong đột nhiên nổi lên, hóa thành một bình chướng bằng gió ở trước người Vu Chính Nguyên.

Phù văn lập loè, dễ dàng cản lại một kiếm này, Vu Chính Nguyên chẳng hề bị đánh lui dù chỉ một bước.

Cuồng phong thổi qua, Mộ Dung Thiên bị kình khí cường đại lật tung, "bịch bịch" lùi lại mấy bước.

“Vu sư huynh uy vũ!”

“Không hổ là Vu sư huynh, còn chưa ra tay đã đánh ngược tiểu tử kia, nếu ra tay thì chẳng phải võ đài bị lật tung rồi?”

Bên ngoài vang lên tiếng hô to một hồi.

Vương Hổ nhìn Mộ Dung Thiên tung một kiếm thất bại, không khỏi cười lạnh, trong lòng khỏi nói vui sướng bao nhiêu.

Nếu như mình đánh không lại hắn, xem hắn bị người đánh cũng không phải là không thể.

“Lại đến!”

Mộ Dung Thiên không hề nhụt chí, chiến ý trong mắt hừng hực, lại đột ngột bắn người rời mặt đất, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía trước.

“Cuồng lôi phá sơn!”

Theo thức thứ hai của Bôn Lôi kiếm được thi triển ra, toàn bộ lôi đài đều vang lên tiếng sấm rền, lôi quang kiếm ảnh điên cuồng phóng ra, như roi vụt mà lao nhanh tới.

Đối mặt với một kiếm thanh thế hùng vĩ này, mặt Vu Chính Nguyên vẫn không đổi sắc, ánh mắt ngưng trọng.

Rẹt!

Cuồng phong thổi qua, những lôi quang kiếm ảnh lại một lần nữa tán loạn.

Ngực Mộ Dung Thiên bị gió thổi như gặp phải trọng kích, kêu lên một tiếng liền lùi lại mấy bước, suýt nữa rơi xuống lôi đài.

Khi đông đảo đệ tử nhìn thấy hai kiếm của Mộ Dung Thiên không thể phá vỡ phòng ngự của hắn, đều cảm thấy thắng bại đã định.

Càng có người hét lên, bảo Mộ Dung Thiên tự động nhận thua, đừng tiếp tục mất mặt.

"Hai kiếm mạnh nhất đều đã ra mà ngay cả bình phong phù của Vu Chính Nguyên cũng không phá được, vậy còn muốn thắng?"

Khóe miệng Lý Nham cong lên, có chút trào phúng nhìn về phía Thẩm An Tại.

Ánh mắt Thẩm An Tại nhàn nhạt, móc lỗ tai bắn về phía hắn.

"Đừng nóng vội, đồ đệ của ta sao lại chỉ có hai thanh cỏ cỏn con như vậy?"

"Mạnh miệng là giỏi"

Lý Nham cười lạnh, chẳng thèm ngó tới.

Giữa sân, Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, vươn tay trái ngưng tụ thành kiếm chỉ, ánh mắt càng ngày càng lợi hại.

"Hắn làm cái gì vậy, chẳng lẽ định dùng đầu ngón tay điểm chết địch nhân sao, ha ha ha?"

Lý Nham vốn còn tưởng rằng Mộ Dung Thiên còn có tuyệt chiêu gì, nhưng khi nhìn thấy hắn vậy mà có kiếm không dùng, ngược lại, nhấc ngón tay lên làm kiếm thì nhịn không được cười ra tiếng.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Xuy xuy!

Mấy đạo sấm sét nổ vang.

Hai người cách nhau khá xa, cũng không thấy Mộ Dung Thiên xuất kiếm, nhưng giờ phút này dưới chân Vu Chính Nguyên bỗng nhiên có từng đạo lôi đình thô to như thùng nước nổ tung, hóa thành kiếm ảnh khổng lồ chém tới.

“Kiếm thứ ba, Bình Địa Khởi Kinh Lôi!”

Chứng kiến cảnh tượng này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa bóng kiếm còn mạnh hơn kiếm trước, Vu Chính Nguyên rốt cục cũng nhíu mày rút một cái tay từ sau lưng ra, trong lòng bàn tay có phù quang lưu chuyển.

“Cuồng Phong phù!”

Theo dòng chảy phù văn tuôn ra, lưu phong quanh người hắn bỗng nhiên bạo ngược lên, gào thét hóa thành một con mãnh thú mở miệng rộng thôn phệ xuống.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, mãnh thú cuồng phong này liền bị lôi quang bao phủ.

Tàn ảnh lóe lên, Mộ Dung Thiên cầm kiếm lao vùn vụt, vô số lôi quang theo một kiếm này mãnh liệt đâm ra.

Xuy xuy!

Vu Chính Nguyên rút người lui nhanh chóng. Dưới sự tàn sát bừa bãi của lôi quang, cuồng phong quanh thân hắn tán loạn, hắn nhìn áo bào bị lôi quang xé rách, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Kiếm này thật mạnh!

Chương 32: Sư phụ còn truyền một kiếm, mời ngài thử!

Một kiếm này bỗng nhiên tung ra, khiến mọi người ở đây lặng ngắt như tờ, ngây ra tại chỗ.

"Kiếm này, đã có tiêu chuẩn Địa giai hạ phẩm!"

"Kiếm này còn mạnh mẽ hơn so với hai kiếm trước đó!"

Đông đảo các trưởng lão đồng loạt kinh ngạc lên tiếng, không dám tin mà nhìn một màn này.

Lý Nham cũng ngây ngẩn cả người, vừa rồi hắn còn trào phúng Mộ Dung Thiên dùng ngón tay chỉ chết người.

Huyền Ngọc Tử vô thức nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng: "Vừa rồi khi hắn vươn kiếm chỉ, ta rõ ràng cảm giác được có kiếm khí cường đại hội tụ trên mặt đất, ngưng tụ thành chiêu Bình Địa Khởi Kinh Lôi này!"

Lý Nham lúng túng dừng lại, khó trách vừa rồi ngoại trừ mình ra không có ai mở miệng nói cười, hoá ra là chỉ có mình không nhìn ra một kiếm này cường đại…

Giờ phút này nhớ tới cảnh mình vừa rồi giễu cợt, hắn không khỏi cảm thấy nóng rát, có cảm giác như bị người ta coi như là thằng hề.

"Thế nào, Nham Lý đường chủ, chuyện đổi tên đã chuẩn bị xong chưa?"

Thẩm An Tại liếc qua một bên, ngữ khí mang theo ý cười.

Các trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt Lý Nham càng là âm trầm.

Nhưng Vu Chính Nguyên chưa sử dụng Thiên Kiếm phù thì trận chiến này vẫn chưa xong!

Trịnh Tam Sơn tán thưởng gật đầu: "Không ngờ Mộ Dung Thiên còn nắm giữ chiêu kiếm pháp này, xem ra hôm nay nếu không lấy Thiên Kiếm phù ra thì không được."

Khuôn mặt hắn vẫn ung dung như cũ, không chút lo lắng đệ tử của mình có bị thua hay không.

Những đệ tử vây xem kia thấy Mộ Dung Thiên đã phá vỡ phong phù của Vu Chính Nguyên, lại càng lau mắt không dám tin.

Một kiếm cường đại như thế, thật sự là do Mộ Dung Thiên với tư chất cực kém thi triển ra sao?

Vu Chính Nguyên nhíu mày nhìn áo bào rách rưới, thần sắc rất kinh ngạc.

Không ngờ trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, mình suýt chút nữa đã bị thương dưới một kiếm kia.

Có lẽ ngoại trừ Thiên Kiếm phù vừa lĩnh ngộ được kiếm pháp như sấm sét kia, những thủ đoạn khác khó mà đối phó được.

"Kiếm pháp của Mộ Dung sư đệ rất tốt, tiếp theo phải cẩn thận!"

Vu Chính Nguyên nhẹ giọng mở miệng, sau đó hai mắt sáng lên hào quang, một tay duỗi ra vẽ phác họa trong hư không.

Theo ngón tay hắn như bút phác hoạ trên không trung, từng đạo phù văn mạch lạc cũng xuất hiện ngay tại chỗ.

Lập tức dòng chảy phù văn kia phun ra nuốt vào kiếm quang sắc bén không gì sánh được, nhìn qua liền khiến người ta cảm thấy hai mắt đau đớn vô cùng.

"Là Thiên Kiếm phù!"

"Không nghĩ tới Vu sư huynh lại bị gia hỏa này bức sử dụng Thiên Kiếm phù!"

"Phù này vừa ra, Vu sư huynh có thể dốc sức chiến đấu Khí Hải hậu kỳ mà vẫn thắng, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có khả năng thắng!"

Đông đảo các đệ tử trên khán đài nhao nhao kích động, nghị luận sôi nổi.

Trong lời nói của bọn họ, ý khinh miệt đối với Mộ Dung Thiên đã tán đi rất nhiều, nhưng vẫn không có bất kỳ người nào cảm thấy hắn có thể chiến thắng.

"Kiếm, lên!"

Thiên Kiếm phù trước người Vu Chính Nguyên hoàn thành phác hoạ, ánh mắt hắn sắc bén, tay áo vung lên.

Chỉ một thoáng, vô số kiếm quang tuôn trào như ngân hà buông xuống từ cửu thiên, công kích về phía Mộ Dung Thiên, phong duệ chi ý cường đại.

Đối mặt với dòng sông kiếm quang, Mộ Dung Thiên không dám khinh thường chút nào, ánh mắt nghiêm túc, lại lần nữa thi triển chiêu thứ ba của Bôn Lôi kiếm.

Từng tia chớp to như thùng nước theo trường kiếm của hắn đồng thời đâm ra, nổ vang không thôi.

Nhưng dù là lôi quang cường đại như vậy, trước mặt kiếm hà màu bạc lại nửa bước khó đi.

Chỉ qua mấy hơi thở đã hoàn toàn tán loạn, kiếm hà mãnh liệt, khí lãng cường đại trực tiếp đẩy Mộ Dung Thiên đến rìa lôi đài, miệng phun máu tươi, trên người đã xuất hiện vô số vết kiếm.

"Mộ Dung sư đệ, nhận thua đi, nếu ngươi cùng cảnh với ta, có lẽ còn có thể dựa vào kiếm pháp Địa giai kia mà phân cao thấp với ta, nhưng ngươi chỉ là Khí Hải sơ kỳ mà thôi."

Vu Chính Nguyên vẫy tay, kiếm hà màu bạc xoay quanh người không thôi.

Khoác áo bào trắng, kiếm ý mạnh mẽ đánh cho lôi đài vỡ nát, tư thái như vậy, rất có phong phạm Tông Sư.

Trên khán đài, Triệu trưởng lão Thanh Khê Phong thở dài một hơi, nhịn không được đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh không biết đã chảy xuống từ lúc nào.

Cũng may, kiếm pháp của Mộ Dung Thiên dường như không đủ để chống lại Thiên Kiếm phù.

Hắn lén lút liếc nhìn Thẩm An Tại ở đây, thầm nói nguy hiểm thật.

Nếu như Thẩm An Tại thật sự thắng, chẳng phải mình đã thua Thẩm An Tại 50 vạn?

Hắn đã cược năm vạn kim tệ ở Thanh Khê phong, cược Mộ Dung Thiên thắng!

Lúc ấy tất cả mọi người đều xem việc này là trò cười, nhưng hôm nay xem ra, nếu tu vi Mộ Dung Thiên cao hơn một tầng, nói không chừng thật sự có hi vọng thắng!

"Kết thúc rồi."

Lý Nham cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bất tri bất giác tay đã nắm chặt tay vịn ghế, đủ có thể thấy được sự khẩn trương trong lòng.

Nếu Mộ Dung Thiên thắng, tên của hắn sẽ phải đọc ngược lại mất, có thể không căng thẳng được sao?

Đang lúc hắn chuẩn bị quay đầu lại cảm thấy âm dương quái khí, Huyền Ngọc Tử đột nhiên mở miệng, giọng nghiêm túc.

"Không, dường như Mộ Dung Thiên còn một chiêu kiếm."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó nhíu mày nhìn xuống.

Quả nhiên Mộ Dung Thiên dường như cũng không định nhận thua mà giơ trường kiếm nằm ngang trước ngực, tựa hồ đang chuẩn bị làm gì đó.

"Cho dù hắn còn một kiếm chiêu, chẳng lẽ còn có thể phá Thiên Kiếm phù hay sao?"

Lý Nham khinh thường mở miệng, "Nếu hắn thật sự có thể thắng, ta sẽ ăn ngược…"

Tiếng nói của hắn im bặt dừng lại, nhìn Thẩm An Tại giống như cười mà không phải cười ở đó, hắn cảm thấy trong lòng ẩn ẩn bất an.

"Sao Nham Lý trưởng lão không nói tiếp đi?" Biểu hiện của Thẩm An Tại hết sức hứng thú.

Dù sao cho dù là kiếp trước, hắn cũng chỉ gặp qua có người ăn thứ không nên ăn, còn chưa từng thấy có người lại ăn bằng cửa khác!

Lúc này không ngờ còn có cơ hội mở mang tầm mắt.

"Hừ!"

Lý Nham hừ lạnh một tiếng, để cho an toàn, hắn vẫn lựa chọn im miệng.

Ai biết Mộ Dung Thiên có gặp vận may cứt chó hay không, mặc dù không thể, nhưng lỡ như thắng thì sao?

Thẩm An Tại không nói gì, mắt lộ vẻ tiếc nuối, lúc đầu còn tưởng rằng có thể mở rộng kiến thức.

Giữa sân, Vu Chính Nguyên nhìn Mộ Dung Thiên đặt ngang kiếm trước ngực thì không khỏi nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng có một cỗ kiếm ý cường đại hội tụ ở phía trước, thậm chí ngay cả Thiên Kiếm phù của hắn cũng giống như bị dẫn dắt đi.

Leng keng…

Giữa thiên địa, tiếng kiếm ngân rõ to vang vọng.

Tiêu Ngạo Hải "loảng xoảng" một tiếng đứng bật dậy, gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên trong sân.

"Kiếm ngân vừa nãy, là thiên địa gây nên!"

"Rốt cuộc hắn muốn thi triển kiếm pháp gì, lại có thể dẫn phát thiên địa chi thế gia trì!"

Huyền Ngọc Tử cau mày, trong đầu bất giác hiện lên cảnh tượng thiên địa dị tượng phát sinh trên bầu trời Linh Phù sơn cách đây không lâu.

Lúc ấy hắn cảm thấy nhất định là do Vu Chính Nguyên đã lĩnh ngộ Thiên Kiếm phù trong Phù tháp mà dẫn dắt, nhưng hiện tại hắn lại có chút dao động.

Bởi vì lúc trước dị tượng thiên địa phát sinh, hình như vị trí không ở Thanh Phù phong, mà là ở…

Thanh Vân sơn!

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, khí thế quanh thân bỗng nhiên xảy ra biến hóa, giống như bảo kiếm tuyệt thế ra khỏi vỏ, bộc lộ tài năng.

Kiếm ý cường đại hội tụ quanh người hắn, kiếm đen trong tay hắn có đạo đạo hàn quang làm người ta nhìn mà sợ hãi phun ra nuốt vào, khí thế kinh người!

“Vu sư huynh, ngoại trừ Bôn Lôi kiếm, sư phụ còn truyền cho ta một kiếm, mời ngài thử nó!”

Chương 33: Người thắng, Mộ Dung Thiên!

Không ít trưởng lão dưới kiếm ý cường đại bất giác đứng dậy, đông đảo đệ tử vây xem nín thở, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Kiếm ý mãnh liệt, thậm chí mơ hồ lấn át cả Thiên Kiếm phù của Vu Chính Nguyên!

Ngay cả trong lòng Thẩm An Tại cũng hơi căng thẳng.

Tuy hắn biết Nhất Kiếm Khai Thiên Môn tuyệt đối lợi hại hơn so với Thiên Kiếm phù, nhưng cảnh giới của Mộ Dung Thiên mới là Khí Hải sơ kỳ, lạc hậu so với Vu Chính Nguyên.

Có thắng được hay không, hắn thật sự không nắm chắc.

"Kiếm ý thật mạnh!"

Sắc mặt Vu Chính Nguyên ngưng trọng, trong mắt huyền quang đại phóng.

Vào giờ khắc này, hắn điều động toàn bộ tinh thần lực, cực lực thúc giục phù văn hư ảo trên đầu.

Sông kiếm màu bạc nấn ná quanh thân càng thêm lộng lẫy mãnh liệt, hóa thành sóng dữ ngập trời, hung mãnh cắn tới phía Mộ Dung Thiên.

Lại lần nữa đối mặt với Thiên Kiếm phù, chiến ý trong mắt Mộ Dung Thiên hừng hực, khẽ quát một tiếng, kiếm đen trong tay chém ra.

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Xuy xuy!

Kiếm quang chói mắt phóng lên cao, dường như thiên địa lúc này đã mất đi màu sắc, chỉ còn lại kiếm quang loá mắt.

Kiếm ý sắc bén kia chứa cỗ lực lượng cường đại đã đạt đến cực hạn.

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa lại lần nữa phát ra tiếng kiếm ngân rõ to, kiếm hà kia giống như dễ như trở bàn tay mà bị chia làm hai phần.

Con ngươi Vu Chính Nguyên co rút lại, Thiên Kiếm phù trên đỉnh đầu lập tức vỡ nát.

Kiếm khí lăng lệ ác liệt đánh tới, khiến cho trong lòng hắn dâng lên một cảm giác nguy cơ chết chóc, tránh cũng không thể tránh!

"Vu Chính Nguyên, cẩn thận!"

Trịnh Tam Sơn hô to ra tiếng, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đi cứu người, đạo kiếm quang chói mắt lại dừng ở trước mặt Vu Chính Nguyên, cũng không tiếp tục.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên trắng bệch, kiếm đen trong tay được tra về vỏ, kiếm quang kia cũng theo đó tan đi.

"Vu sư huynh, đa tạ đã nhường."

Hai tay hắn ôm quyền, khuôn mặt non nớt của thiếu niên giờ phút này lại áp chế không nổi hưng phấn.

Thắng, hắn thắng!

Toàn trường yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người đều giật mình, cho tới bây giờ cũng không thể tin được một kiếm vừa rồi Mộ Dung Thiên chém ra

lại dễ dàng phá hủy Thiên Kiếm phù như vậy.

Vu Chính Nguyên dẫn đầu khôi phục tinh thần, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, ôm quyền đáp lễ.

"Mộ Dung sư đệ có kiếm pháp thật tốt, đa tạ sư đệ hạ thủ lưu tình, là ta thua!"

Dứt lời, hắn thở dài lắc đầu, quay người rời khỏi lôi đài, đi lên trên đài cao.

Lúc này, trưởng lão phụ trách chủ trì kia mới kịp phản ứng, lập tức cao giọng tuyên cáo.

"Người thắng là Mộ Dung Thiên của Thanh Vân phong!"

Theo thanh âm cao vút truyền khắp mọi ngóc ngách của Diễn Võ Đường, các đệ tử đang nhìn ngây người mới khó khăn phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc không thôi.

"Cái gì, vậy mà Mộ Dung Thiên lại thật sự thắng!"

"Vừa rồi là chuyện gì xảy ra, tại sao ta cảm giác chỉ dựa vào kiếm ý kia, có thể đơn giản chém giết ta?"

"Đây rốt cuộc là kiếm pháp cấp bậc gì, vậy mà cường hãn đến một kiếm đã xé nát Thiên Kiếm phù?"

Ngoài sân ồn ào, tất cả mọi người không dám tin, kinh ngạc không thôi.

[Chúc mừng Ký chủ đã trợ giúp đồ đệ trở thành người đứng hạng nhất trong môn phái, đạt được phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ]

[Ký chủ thu hoạch được kinh nghiệm luyện dược sư ngũ phẩm x1, gói quà thẻ kỹ năng x1]

Nghe thanh âm vang lên trong đầu, trong lòng Thẩm An Tại cười to không thôi.

Theo kinh nghiệm luyện dược sư liên tục không ngừng truyền vào ký ức, trong lòng hắn hiện tại chỉ có một chữ.

Sảng khoái!

Thẻ kỹ năng gì đó đã được hệ thống nói qua, là năm thẻ hạn dùng Quy Nguyên cảnh và một thẻ tiêu hao Địa Linh cảnh.

Về phần có thể mở ra kỹ năng gì, phải chờ đợi rồi nói sau.

Trên khán đài, giờ khắc này, ánh mắt tất cả trưởng lão đều nhìn về phía Thẩm An Tại.

Trong đó có hai người mang ánh mắt khó chịu nhất.

Một người là phong chủ Triệu Thành của Thanh Khê phong, mặt hắn tràn đầy đắng chát.

Không ngờ chỉ trong chốc lát hắn lại phải đưa Thẩm An Tại năm mươi vạn kim tệ, chẳng qua cũng may, đại bộ phận người đều cược cho Vu Chính Nguyên, hắn coi như kiếm được chút bạc lẻ.

Mà một người khác đương nhiên là đường chủ Chấp Pháp đường, Nham Lý trưởng lão.

Lúc này hắn nắm chặt nắm đấm, sắc mặt rất khó coi.

Không nghĩ tới vậy mà Mộ Dung Thiên thật sự thắng!

"Sư phụ, sư phụ, ta thắng rồi!"

Thiếu niên đeo kiếm chạy vội từ trên võ đài đến, vẻ mặt hưng phấn.

Tên này trông như một đứa trẻ ngoan ngoãn chờ được gia trưởng khen ngợi, nào có chút ý tứ sắc bén khi đứng trên lôi đài.

"Ừm, không tệ không tệ, không uổng vi sư nhọc lòng dạy ngươi luyện kiếm."

Thẩm An Tại mặt mày hớn hở gật đầu, cười đến không khép miệng lại được.

Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải liếc nhau, ánh mắt nhìn thầy trò hai người này nhao nhao lộ ra vẻ nghiêm túc.

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên lại còn nắm giữ một môn kiếm pháp cường đại như vậy.

Muốn chống lại Thiên Kiếm phù, ít nhất phải là võ kỹ Địa giai, nhưng muốn đánh tan Thiên Kiếm phù dễ như trở bàn tay, còn là đánh tan Thiên Kiếm phù khi bị áp chế một tiểu cảnh giới. Một kiếm kia, sợ là đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa võ kỹ Thiên giai!

Không riêng gì hai người bọn họ, mặt mũi Huyền Ngọc Tử cũng đầy ngưng trọng.

Võ kỹ Thiên giai, toàn bộ Đại An triều triều chỉ có một quyển.

Đó chính là Thần Long kình ở trong hoàng thất Đại An triều, chỉ có Thái tử có quyền được học Thần Long kình!

Bên ngoài muốn mua cũng không mua được!

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên làm thế nào mà học được loại kiếm pháp này?

Nếu thật là Thẩm An Tại dạy, vậy Thẩm An Tại lại từ đâu học được kiếm pháp này?!

"Thẩm trưởng lão, kiếm vừa rồi Mộ Dung Thiên thi triển là từ đâu mà đến?"

Huyền Ngọc Tử ngưng thanh mở miệng.

Nếu chỉ là một môn võ kỹ Địa giai, hắn còn có thể không truy hỏi lai lịch, nhưng nếu đã vượt qua Địa giai, hắn không thể không truy hỏi.

Bởi vì một khi sự việc võ kỹ Thiên giai xuất hiện ở Linh Phù sơn truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ đưa tới các loại phiền toái.

Đừng nói những người khác, chỉ nhìn thấy ánh mắt dần trở nên nóng bỏng của đám trưởng lão ở đây, là có thể hiểu một môn võ kỹ Thiên giai có sức hấp dẫn lớn đến mức nào với người đời!

"Ta dạy."

Thẩm An Tại vô cùng tùy ý mở miệng trả lời.

Mọi người nghe vậy, Huyền Ngọc Tử lại mở miệng hỏi: "Rốt cuộc ngươi lấy những kiếm pháp này từ đâu?"

Thẩm An Tại đã sớm có chuẩn bị cho việc bọn họ sẽ dò hỏi.

Hắn hiểu rõ cái gì gọi là thường dân vô tội giữ ngọc có tội, cũng hiểu cái gì gọi là cây cao đón gió.

Nếu như không phải vì nhiệm vụ chó đái gì đó của hệ thống, hắn cũng không muốn đồ đệ làm ra náo động thế này.

"Mấy ngày trước du lịch Cực Bắc chi cảnh, được một cường giả truyền thụ."

"Cực Bắc chi cảnh?"

Tiêu Ngạo Hải nhíu mày, cùng Liễu Vân Thấm đồng thời nhìn đối phương một cái.

Cực Bắc cảnh không phải chỗ an ổn, đó là nơi nguy hiểm nhất của toàn bộ Nam Quyết vực. Đại mạc cát vàng, có ma nhân ăn tươi nuốt sống người, chỉ nói về cương phong thỉnh thoảng xuất hiện càn quét thôi cũng đã không phải là thứ dưới Thiên Linh cảnh có thể dễ dàng ngăn cản.

Thẩm An Tại là Đoán Thể hậu kỳ, lại có can đảm đi Cực Bắc cảnh?

Chẳng lẽ hắn không sợ một trận gió thổi trụi xương hắn sao?

“Cường giả cấp bậc gì?” Huyền Ngọc Tử truy vấn.

“Cụ thể là cảnh giới gì thì ta cũng không biết, chẳng qua khi đó ta tận mắt nhìn thấy hắn điểm ra một chỉ, hư không rên rỉ, thần thông vô số.”

Thẩm An Tại suy nghĩ một lát rồi nói như vậy.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng mọi người đều chấn động.

Có thể rung chuyển hư không, sử dụng được lực lượng thần thông, ít nhất cũng phải là Niết Bàn trong thượng tam cảnh!

Chương 34: Cuối cùng sư phụ cũng sắp ra tay!

Cường giả thượng tam cảnh, toàn bộ Đại An triều triều đều không có một ai.

Nghe đồn cường giả Niết Bàn đã thoát ly nhục thể phàm thai, là đại năng cường giả chân chính.

Mà Xung Hư cảnh phía trên càng có thể khám phá hư ảo, ý chí tự thành một phương thiên địa lĩnh vực, một chưởng liền có thể khiến phong vân biến ảo, sơn hà rung động!

Về phần Chân Tổ cảnh, lấy tầm mắt bọn họ thì còn chưa bao giờ nghe nói đến cùng cảnh giới đó cường đại đến trình độ gì.

Nhưng…!

Cho dù chỉ cảnh giới Niết Bàn trong thượng tam cảnh cũng có thể quét ngang toàn bộ Đại An triều, thậm chí toàn bộ Nam Quyết vực!

"Vị cường giả lúc ấy và ta vừa gặp đã uống rượu vui vẻ, còn tìm một chỗ vườn đào để kết nghĩa. Hắn làm đại ca, ta làm nhị đệ, còn nói một đoạn thời gian sẽ tới Nam Quyết vực tìm ta."

Thẩm An Tại đứng đó không thở không gấp lấy một hơi mà chém gió, nói cứ như đó là sự thật vậy.

Nhất thời, đông đảo trưởng lão hai mắt nhìn nhau, đều có chút kinh nghi bất định.

Kỳ thật bọn họ cũng không tin với tính cách của Thẩm An Tại lại dám đi Cực Bắc cảnh.

Nhưng tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể giải thích, vì sao hắn có thể truyền thụ cho Mộ Dung Thiên những kiếm pháp này.

Nghe đến đây, Huyền Ngọc Tử không khỏi âm thầm gật đầu.

Nói như vậy, hết thảy coi như là thuận lý thành chương.

Nếu sau lưng Thẩm An Tại có một vị cường giả Niết Bàn, vậy thì cho dù tin tức tham gia thi đấu lần này được truyền ra ngoài, một vài người lòng dạ bất chính muốn tới Linh Phù sơn cũng phải suy nghĩ cho mình.

"Vị cường giả kia khi nào mới đến đây?"

Ở một bên, Tiêu Ngạo Hải bỗng nhiên khẩn trương hỏi, ánh mắt vội vàng, tựa hồ rất muốn biết thời gian chuẩn xác.

Đôi mắt sáng của Tiêu Cảnh Tuyết cũng lộ vẻ chờ mong.

Thẩm An Tại lắc đầu: "Không rõ lắm."

Nghe vậy, hai cha con Tiêu Ngạo Hải đồng thời xụ mày, tựa hồ có chút thất vọng.

Tất cả mọi người đều tin lời này, chỉ có Mộ Dung Thiên đứng một bên im lặng không nói.

Hắn rõ ràng, ba năm qua Thẩm An Tại vẫn chưa từng rời khỏi Linh Phù sơn, thế thì hắn đi đâu để vô tình gặp vị cường giả tuyệt thế kia chứ?

Nhưng nếu sư phụ đã nói như vậy, khẳng định có lý do của hắn, mình liền ngoan ngoãn nghe cho kỹ.

"Hừ, chuyện bịa đặt mà các ngươi cũng tin tưởng?"

Lúc này, Nham Lý bên cạnh lại cười nhạo một tiếng.

Có đánh chết hắn cũng không tin chuyện này, cường giả Niết Bàn nào lại dễ gặp như vậy?

Cho dù gặp, chẳng lẽ thật sẽ kết bái với tên Thẩm An Tại ngây ngốc này?

Khóe miệng của Thẩm An Tại khẽ nhếch lên, hắn chỉ hy vọng có người bày vẻ nghi vấn và không tin, sau đó mình lại thuận thế mà chứng minh.

"Nham Lý đường chủ có tin hay không thì kệ, nhưng thi đấu kết thúc rồi, hiện tại nên đến phiên ngươi và ta."

"Chuyện lúc trước ngươi hoài nghi đồ nhi ta cấu kết Ma giáo còn chưa kết thúc đâu, nếu không xin lỗi, liền chớ trách Thẩm mỗ thủ hạ không lưu tình."

"Buồn cười, ta đường đường Quy Nguyên cảnh, chẳng lẽ còn sợ ngươi là Đoán Thể hậu kỳ?"

Nham Lý cười lạnh: "Ta lại muốn xem thử, cường giả Niết Bàn cảnh trong miệng ngươi có phải thật sự đã dạy ngươi cái gì hay không!"

Dứt lời, hắn hất áo bào lên, phi thân rơi vào trên lôi đài.

Bọn người Huyền Ngọc Tử lúc này mới nhớ tới, Thẩm An Tại đã ước chiến một trận với Nham Lý!

Nếu là trước đó, tất cả mọi người đều không có chút kỳ vọng nào đối với kết quả của trận chiến này.

Dù sao thì Đoán Thể hậu kỳ và Quy Nguyên hậu kỳ, hoàn toàn cũng không cùng một cấp độ.

Nhưng sau khi nghe Thẩm An Tại nói về chuyện của cường giả thượng tam cảnh, bọn họ lại có chút không dám phỏng đoán.

Nếu quả thật gặp được loại cường giả kia, còn có quan hệ vô cùng tốt với hắn, vậy Thẩm An Tại có thể đạt được cơ duyên gì hay không?

Nếu hắn thật sự có thể đánh thắng Nham Lý, việc này tám chín phần mười là sự thật.

Cần xem tiếp để xét về tính chân thực của câu chuyện.

"Cẩn thận."

Thẩm An Tại chuẩn bị đi xuống, lại nghe bên tai truyền đến âm thanh êm dịu.

Hắn không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Liễu Vân Thấm với đôi mi thanh tú đang cau lại, "Hắn trì trệ ở Quy Nguyên cảnh nhiều năm, đã có thực lực nửa bước Địa Linh cảnh, nếu ngươi muốn đánh, cẩn thận hắn điều động đại địa chi lực."

Đoán Thể cảnh và Khí Hải cảnh không có gì để nói, nhưng muốn đột phá Quy Nguyên cảnh, thì phải khiến linh khí trong cơ thể hóa thành linh nguyên, mà trung tam cảnh.

Địa Linh cảnh có thể điều động đại địa chi lực, lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, ra tay có đại địa chi khí tương trợ thế đại lực trầm.

Mà Thiên Linh cảnh lại có thể đồng thời điều động thiên địa chi lực, ngự phong mà đi, rong ruổi ngàn dặm.

Còn cảnh giới Càn Khôn, cảnh giới này đã hoàn toàn thoát ly tiêu chuẩn của người bình thường, ra tay chính là thần thông chi lực, súc địa thành thốn, bước ra một bước dài chừng mười dặm, có thể gọi là thuấn di.

Cho dù chỉ là nửa bước cảnh giới Địa Linh, khả năng điều động đại địa chi lực tuy có hạn, nhưng đó cũng không phải là

chiến lực một Quy Nguyên cảnh bình thường có thể so sánh được.

"Liễu trưởng lão đây là đang quan tâm ta sao?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt.

Liễu Vân Thấm nhíu mày, không nói gì.

"Ha ha ha, chẳng qua chỉ là nửa bước Địa Linh cảnh mà thôi, Thẩm An Tại ta có gì phải sợ!"

Hắn cười to thành tiếng, mặc dù rất muốn học theo Nham Lý bay xuống lôi đài, nhưng hắn chỉ có thể từng bước một đi xuống, thuận tiện rút kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên ra.

"Đồ nhi nhìn kỹ, để ta dạy dỗ ngươi, cái gì mới là Bôn Lôi kiếm chân chính!"

Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ, đôi mắt trong suốt của thiếu niên giờ phút này tràn đầy chờ mong.

Đến rồi đến rồi!

Cuối cùng sư phụ mình cũng sắp ra tay!

Dưới đài, Nham Lý thấy Thẩm An Tại từng bước một mà đến, trong mắt có chút gấp gáp.

Hôm nay hắn bị tên gia hỏa này chọc tức không nhẹ, không riêng gì thua tiền với hắn, còn bị vả mặt ngay cả tên cũng phải thay đổi.

Không trả được mối thù này, từ nay về sau tên tuổi Lý Nham của hắn sẽ bị đọc ngược lại!

Đông đảo đệ tử cũng hiểu rõ về căn nguyên của trận thi đấu này, ánh mắt đầy cổ quái.

Bọn họ không biết những chuyện mà Thẩm An Tại vừa mới nói, bọn họ chỉ cảm thấy một tên Đoán Thể hậu kỳ dám

đánh với Quy Nguyên cảnh, nếu không phải đầu óc bị nước vào, thì chính là bị ngâm trong nước.

Nhưng lúc trước bọn họ cũng đâu ngờ sẽ có con hắc mã Mộ Dung Thiên này, nên hiện tại bọn họ không dám giễu cợt.

Vì bọn họ từng giễu cợt mình một lần, Mộ Dung Thiên đã thắng một lần.

Nhỡ đâu lần này…

"Ta chấp ngươi ba chiêu trước, tránh để người khác nói ta khi dễ ngươi."

Nham Lý hết sức khinh miệt nhìn về phía trước, hai tay chắp sau lưng, tràn đầy phong cách.

"Đây là chính ngươi nói ra nha, ta cũng không yêu cầu ngươi nhường."

Thẩm An Tại cầm kiếm đen trong tay, thần sắc cổ quái nhìn hắn.

"Ta đứng ở chỗ này, ngươi cứ việc xuất kiếm là được."

Nham Lý ngẩng đầu, vẻ mặt ngạo nghễ.

Theo hắn đứng ở nơi đó, từng sợi khí màu nâu vàng từ dưới chân hắn hiển hiện, hắn hội tụ thành một bình chướng vô hình ở bên cạnh, phảng phất như núi cao trùng điệp, không thể phá vỡ.

Đó chính là đại địa chi lực, thứ mà chỉ cường giả Địa Linh cảnh mới có thể khống chế được!

"Được rồi, vậy ta không khách khí nữa."

Thẩm An Tại gật đầu, âm thầm sử dụng tấm Thẻ Bôn Lôi kiếm đã được hối đoái kia.

Chỉ một thoáng, hắn cảm giác trong cơ thể mình phảng phất có một cỗ lực lượng cường đại lan tràn ra, toàn thân run

rẩy ông ông, dường như đang hưng phấn vì cảm giác lực lượng trước nay chưa từng có này.

Xoẹt!

Thẩm An Tại bước ra một bước, lôi đài trực tiếp nứt toác chằng chịt như mạng nhện, khí thế cường đại kia bao phủ toàn trường, kiếm ý xông lên trời.

Lôi đài này làm từ Thiết Thanh thạch, cho dù lúc trước Mộ Dung Thiên đánh một trận với Vu Chính Nguyên thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng lưu lại dấu vết trên đó mà thôi.

Mà bây giờ, Thẩm An Tại chỉ bước một cước, võ đài này cũng sắp bị chia năm xẻ bảy!

Huyền Ngọc Tử ngây ngẩn cả người, Tiêu Ngạo Hải ngây ngẩn cả người, Liễu Vân Thấm cũng ngây ngẩn cả người.

Về phần Nham Lý nhìn thấy Thẩm An Tại suýt nữa giẫm nổ lôi đài, thì càng ngây dại.

Mẹ ơi?

Một tên Đoán Thể hậu kỳ đạp một cước thiếu chút nữa đạp nổ võ đài?

Chương 35: Năm kiếm

Ngay lúc Nham Lý còn đang bối rối, phía trước nổ vang sấm rền, một đạo kiếm quang như mây sét đánh tới đỉnh đầu hắn.

"Nham Lý đường chủ, đứng cho vững!"

Thẩm An Tại hét lớn một tiếng, kiếm đen trong tay giống như du long gào thét bay ra, khí thế bàng bạc bộc phát ra cỗ kiếm ý cường đại hơn vô số lần so với khi Mộ Dung Thiên thi triển kiếm này.

Oanh!

Trong tiếng nổ mạnh, đại địa chi lực hội tụ thành vòng bảo hộ quanh người Nham Lý bị phá vỡ.

Lôi quang cường đại đánh hắn lùi lại một bước, khiến mặt hắn lộ vẻ kinh nghi.

Nhìn Thẩm An Tại cầm kiếm đứng phía trước, khí thế kinh người, giờ phút này trong lòng hắn đang có một vạn con ngựa cỏ chạy qua.

Con mẹ nhà ai nói Thẩm An Tại chỉ là Đoán Thể hậu kỳ!

Đã từng nhìn thấy Đoán Thể hậu kỳ nào một cước dẫm nổ lôi đài, một kiếm bổnát đại địa chi lực không?!

Huyền Ngọc Tử cùng các trưởng lão trên khán đài cũng nhao nhao đứng dậy, thần sắc khiếp sợ.

Liễu Vân Thấm cũng theo bản năng khẽ nhếch môi đỏ, có chút không dám tin.

Một kiếm do Thẩm An Tại đánh ra này, tuyệt đối đã có lực lượng của Quy Nguyên cảnh đỉnh phong!

Hắn không phải là Đoán Thể hậu kỳ à, từ khi nào lại có thực lực như vậy?

"Sư phụ, hay!"

Mộ Dung Thiên hưng phấn la lên, thần sắc kích động.

Không hổ là sư phụ của mình, một kiếm đã phá vỡ phòng ngự của Nham Lý trưởng lão!

Quả nhiên sư phụ vẫn luôn che giấu tu vi của mình!

Dưới đài, một đám đệ tử vây xem bốn mắt nhìn nhau, vô cùng hoài nghi bản thân hôm nay chưa tỉnh ngủ.

Đầu tiên là Mộ Dung Thiên thắng một trận oanh liệt với Vu Chính Nguyên, thế cũng coi như xong.

Hiện tại lại là Thẩm An Tại từ một tu sĩ Đoán Thể hậu kỳ, lắc mình biến hóa thành Quy Nguyên cảnh đỉnh phong!

"Thẩm An Tại, ngươi đột phá lúc nào!?"

Nham Lý trầm giọng chất vấn, sắc mặt khó coi.

Sớm biết Thẩm An Tại có thực lực này, hắn đâu còn dám giả bộ cọp cào, còn bảo chấp hắn ba chiêu, chấp cái huyệt à!

"Ta không có đột phá, ta chỉ là Đoán Thể hậu kỳ."

Thẩm An Tại trừng mắt nhìn, giang tay dùng giọng hồ nghi mà hỏi: "Lẽ nào Nham Lý đường chủ đổi ý, không muốn chấp ta ba chiêu sao?"

Bọn người Huyền Ngọc Tử nhíu mày, vận chuyển tinh thần lực tỉ mỉ cảm giác, nhất thời trong lòng dâng lên vạn phần nghi hoặc.

Không có chút ba động linh nguyên nào, cũng không hề có dao động cảnh giới.

Quả thật chỉ là một Đoán Thể hậu kỳ mà thôi.

Nhưng một kiếm vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt của Nham Lý tái nhợt, bây giờ hắn lại thành người câm ngậm thuốc đắng, đau khổ nói không nên lời, nhưng cũng chỉ có thể cắn nát răng mà nuốt vào trong bụng.

"Hừ, ba chiêu thì ba chiêu, ngươi còn có hai chiêu!"

Nói xong, hắn một lần nữa ngưng tụ đại địa chi lực hình thành vòng bảo hộ, còn lấy từ nhẫn trữ vật ra một bộ bảo giáp Huyền giai trung phẩm.

"Đến đây, tiếp tục đi!"

Sau khi chuẩn bị xong màn phòng hộ, trong lòng hắn mới thấy an ổn, ngẩng đầu nói.

Nhìn hắn vô sỉ như vậy, lại còn xuất ra bảo giáp phòng ngự, Thẩm An Tại không khỏi lộ ra vẻ khinh bỉ.

"Đồ nhi nhìn kỹ, kiếm thứ hai của Bôn Lôi kiếm, Cuồng Lôi Tồi Sơn!"

Thẩm An Tại lại lần nữa giơ kiếm, đột nhiên đâm ra.

Chỉ một thoáng, sấm sét vang dội.

Sức mạnh hủy diệt mạnh mẽ hóa thành sấm sét, theo một kiếm đâm tới mà mãnh liệt vọt về phía trước.

Oanh!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, toàn bộ lôi đài không kiên trì được nữa, trực tiếp nổ tung ra, chia năm xẻ bảy.

Bên phía Nham Lý, dưới một kiếm cường đại này hắn liên tục lui lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

Vòng bảo hộ quanh người hắn bị phá vỡ, ngay cả bảo giáp trên người hắn cũng bắt đầu ảm đạm vô quang.

Còn không đợi hắn kịp phản ứng, trường kiếm trong tay Thẩm An Tại đã lần nữa vẩy lên.

"Kiếm thứ ba của Bôn Lôi kiếm, Bình Địa Khởi Kinh Lôi!"

Lôi quang vừa mới mai danh ẩn tích lại một lần nữa hiện ra, âm thanh nổ vang quả thực giống như muốn chấn điếc lỗ tai mọi người tại đây.

Lôi quang to như thùng nước dâng lên từ dưới mặt đất, nối liền trời đất, oanh kích lên người Nham Lý.

Xuy xuy!

Đợi đến khi lôi quang tán đi, ánh mắt tất cả mọi người nhìn qua, nhao nhao hít sâu một hơi.

Chỉ thấy bảo giáp trên người Nham Lý đã vỡ thành từng khối, toàn thân cháy đen, ngay cả tóc cũng khô quăn lại.

Cả người nhìn qua, muốn chật vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu chật vật.

"Kiếm pháp thật mạnh!"

Tiêu Ngạo Hải đứng dậy, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Kiếm pháp này khi được Thẩm An Tại thi triển ra đã hoàn toàn không cùng cấp bậc với Mộ Dung Thiên.

Nếu như nói chiêu thức của Mộ Dung Thiên phần nhiều là sắc bén của kiếm, còn thiếu ý tứ.

Kiếm kia của Thẩm An Tại, hoàn toàn chính là kiếm hóa thành lôi đình, hiện ra khí tức Tịch Diệt giống như thiên phạt, vô cùng nhuần nhuyễn!

“Thì ra, Bôn Lôi kiếm chú trọng là Bôn Lôi chi ý có dung hợp được với kiếm ý không…”

Trên khán đài, Mộ Dung Thiên như có điều suy nghĩ, ánh mắt sáng ngời.

“Thẩm An Tại, ngươi muốn chết!”

Ba chiêu đã qua, rốt cuộc Nham Lý cũng không nhịn nổi nữa, rống lên một tiếng giận dữ.

Hắn bị sét đánh thành than đen trước mặt nhiều người và nữ thần trong lòng, hành vi mất mặt này quả thực còn khó chịu hơn cả giết chết hắn.

“Đảo Hải ấn!”

Theo tiếng rống giận dữ hạ xuống, Nham Lý đánh ra một chưởng, vô số linh nguyên mang theo đại địa chi lực hóa thành sóng biển trào dâng, khuynh đảo như ấn thôn phệ về phía Thẩm An Tại, khí thế kinh người.

“Là tuyệt kỹ thành danh của đường chủ, võ kỹ Địa giai hạ phẩm, Đảo Hải ấn!”

“Nham Lý đường chủ còn dung hợp đại địa chi lực, uy lực mạnh đến mức làm người tức giận, lần này Thẩm trưởng lão muốn ứng đối thế nào đây?”

Bên ngoài vang lên tiếng kinh hô, mắt không dám chớp, chỉ sợ bỏ qua trận chiến đặc sắc này.

“Kiếm thứ tư của Bôn Lôi kiếm, Lôi Cực Xuyên Vân Phá!”

Hưu!

Mọi người chỉ thấy trong sóng biển kia, kiếm như lôi quang chợt lóe lướt qua.

Kiếm quang kia mang theo xu thế xuyên mây phá trời, vẻn vẹn trong nháy mắt đã chém rách sóng biển dữ tợn.

Nham Lý đại kinh thất sắc, không nghĩ tới võ kỹ sở trường của mình lại bị phá vỡ dễ dàng như vậy.

"Kiếm thứ năm của Bôn Lôi kiếm, Thiên Lôi Động Càn Khôn!"

Thẩm An Tại bước lên trước một bước, trường kiếm trong tay bổ mạnh về phía trước.

Uỳnh uỳnh!

Bầu trời quanh đó vạn dặm bỗng có sấm sét vang lên, như có mây đen tụ lại.

Một thanh kiếm sét khổng lồ do lôi quang tạo thành ầm ầm hạ xuống, bổ về phía Thạch Lý.

Đối mặt với lôi kiếm từ trên trời giáng xuống, khoé mắt Thạch Lý Lý đầy kinh hoàng, mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt lưng áo.

Sự cường đại của một kiếm này, đã làm trong lòng của hắn xuất hiện ý niệm không thể chống lại.

Oanh!

Nền đất trống của diễn võ đường trực tiếp lún xuống ba phần, bụi đất đầy trời, ánh sét đùng đùng không dứt.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, không dám thở mạnh, kinh ngạc nhìn về phía trung tâm.

Theo bụi đất dần dần tan đi, một bộ áo trắng xuất hiện trước mắt mọi người.

Mặt hắn như quan ngọc, một tay chắp sau lưng một tay cầm kiếm, ngạo nghễ đứng thẳng trong biển sấm.

Mà ở phía trước, Nham Lý đã ngã trên mặt đất, quần áo cả người đều thành mảnh vải rách, cả người cháy đen không thôi, há mồm phun ra một ít khói.

Cả người hắn ngoại trừ chật vật thì chỉ có chật vật.

Khó có thể tưởng tượng, gia hỏa ngã ra đất giống như chó chết này, chính là đường chủ Chấp Pháp đường mà ngày thường bọn họ cực kỳ kính nể!

"Uy lực của một kiếm này lại khủng bố như vậy!"

Không ít trưởng lão có mặt ở đây nhao nhao hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Một kiếm vừa rồi ẩn chứa uy lực lôi đình, mơ hồ ngay cả những cường giả Địa Linh cảnh hàng thật giá thật như bọn họ cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Nói chi một tên chỉ có nửa bước Địa Linh cảnh là Nham Lý.

Hắn chưa chết dưới một kiếm kia đã là may mắn vạn phần!

Liễu Vân Thấm khẽ nhếch môi đỏ, kinh ngạc nhìn Thẩm An Tại cầm kiếm đứng đó, phong khinh vân đạm áo trắng bay phần phật trên đất trống, đôi mắt đẹp kinh ngạc.

Gia hỏa này có thực lực như vậy từ lúc nào?

Chương 36: Đồ nhi, ngươi cầm bao tải đi Linh Dược đường

Năm kiếm!

Chỉ cần năm kiếm, trực tiếp bổ ngã một cường giả nửa bước Địa Linh cảnh!

Đám đệ tử xem cảnh này phần lớn đều nghẹn họng nhìn trân trối, tuyệt đối không dám tin.

Ai có thể ngờ được, hạng tôm tép Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, thực lực lại không phải là Đoán Thể hậu kỳ trong truyền thuyết, mà là cường giả có thể nghiền áp đường chủ Chấp Pháp đường!

"Thẩm trưởng lão, chẳng lẽ đã tiến vào Địa Linh cảnh rồi?"

"Không rõ lắm, nhưng khẳng định không phải là Đoán Thể hậu kỳ."

Đông đảo đệ tử kinh ngạc không thôi, ngơ ngác nhìn một màn này.

Thẩm An Tại quay người, thừa dịp thẻ tiêu hao Bôn Lôi kiếm còn có một tia lực lượng, hắn trực tiếp ném kiếm đen trong tay lên trên đài.

Rẹt!

Kiếm đen chuẩn xác trượt vào vỏ kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên.

“Đồ nhi, ngươi đã nhìn rõ sự ảo diệu của Bôn Lôi kiếm chưa?”

Thẩm An Tại chắp tay trên đài, nhàn nhạt mở miệng.

Bộ dáng phong đạm vân khinh, rất có phong phạm cao nhân của hắn hù dọa đám trưởng lão Huyền Ngọc Tử sửng sốt.

Mặc dù nhìn qua là như vậy, nhưng trong lòng Thẩm An Tại đã sớm vui như nở hoa.

Sảng khoái!

Quá sung sướng rồi!

“Sư phụ, đồ nhi đã nhìn rõ!”

Mộ Dung Thiên kích động mở miệng, trong mắt tràn đầy sùng kính.

[Độ sùng bái +20]

[Cấp bậc sùng bái hiện tại của Mộ Dung Thiên: 7]

[Ký chủ thu hoạch được phần thưởng Linh Tức nhưỡng x1: Tiên Linh tuyền nguyên x1]

“Linh Tức nhưỡng, Tiên Linh tuyền nguyên?”

Thẩm An Tại sửng sốt, vội vàng nhìn phần thưởng mới lấy được có tác dụng gì.

[Linh Tức nhưỡng: bên trong có Càn Khôn, có thể hữu hiệu hỗ trợ linh thảo linh dược gia tốc sinh trưởng, tăng dược hiệu, đề thăng linh khí thiên địa, phạm vi ban đầu là ba trượng, theo thời gian tăng trưởng mà tự động mở rộng phạm vi]

[Tiên Linh tuyền nguyên: cung cấp Linh tuyền cuồn cuộn không ngừng, có thể loại trừ bệnh tật, hồi phục cỏ cây chết khô tái hiện sinh cơ, cũng có thể trợ giúp võ giả tu luyện]

“Khá lắm, hệ thống bị bệnh rồi phải không, thế mà tặng quà còn tặng đủ một bộ?”

Sau khi nhìn rõ ràng giới thiệu, Thẩm An Tại vui mừng quá đỗi, hoài nghi không biết có phải não hệ thống xảy ra vấn đề hay không.

[Kiểm tra đo lường phát hiện Ký chủ không tôn kính với hệ thống của mình, lập tức thu hồi phần thưởng]

“Ai ai ai đừng, ca ơi ta sai rồi.”

Khuyên can mãi, Thẩm An Tại mới mỉm cười giữ lại được phần thưởng.

Ánh mắt đám người Huyền Ngọc Tử, Tiêu Ngạo Hải giờ phút này đều sáng ngời mà đánh giá Thẩm An Tại, thần sắc hồ nghi.

Bất kể nhìn thế nào, gia hỏa này tựa hồ cũng chỉ là cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ.

Nhưng năm kiếm vừa rồi không phải là giả, rốt cuộc là thế nào?

Hay là, thực lực của Thẩm An Tại đã cao đến mức bọn họ không thể điều tra ra được?

Đám người Huyền Ngọc Tử lắc đầu, không thể nào, nhất định là vị cường giả Niết Bàn kia đã dạy cho hắn công pháp liễm tức gì đó.

“Khụ khụ, này, Triệu trưởng lão?”

Thẩm An Tại lại ho khan hai tiếng, nhìn về phía Thanh Khê phong.

Triệu Thành vẻ mặt đau khổ: “Thẩm trưởng lão đừng nóng vội, một lát nữa ta sẽ sai người đưa năm mươi vạn kim tệ cho Thanh Vân phong.”

“Triệu trưởng lão thật rộng lượng!”

Thẩm An Tại nhếch miệng cười một tiếng, dựng ngón tay cái với hắn.

Triệu Thành cười khổ không thôi, hắn ngược lại rất muốn hẹp hòi, nhưng nghĩ đến kết cục của Nham Lý, hắn cảm thấy mình vẫn nên rộng rãi mới tốt.

Mặc dù mình là Địa Linh cảnh, nhưng chịu mấy kiếm kia cũng không dễ dàng.

Huống chi ở sau lưng Thẩm An Tại còn có một cường giả Niết Bàn không biết sẽ đến lúc nào.

Bọn người Huyền Ngọc Tử liếc nhau, chuyện cho tới bây giờ, không ai dám hoài nghi tính chân thật của vị cường giả kia ở sau lưng Thẩm An Tại nữa.

Tiêu Ngạo Hải càng chau mày, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết sau lưng, không biết suy nghĩ cái gì.

“Chưởng môn, cuộc thi đấu của môn phái đã kết thúc. Đồ nhi của ta biểu hiện cũng không tệ lắm, không thể nói là ta dạy hư đồ đệ đúng không?”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn về phía Huyền Ngọc Tử.

Mấy vị trưởng lão khác nghe vậy cười khổ không thôi, nếu có thể dạy ra đệ nhất đại tỉ mà lại là dạy hư đệ tử, vậy bọn họ là cái gì?

“Đương nhiên là không.” Huyền Ngọc Tử lắc đầu.

“Ta có tư cách tiếp tục làm phong chủ Thanh Vân phong này hay không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

Thẩm An Tại nhếch miệng cười nhẹ: “Vậy thì không sao rồi, vậy các ngươi tiếp tục trò chuyện đi, chúng ta sẽ về Thanh

Vân sơn trước!”

Hắn rất muốn trở về thử xem Linh Tức nhưỡng thần kỳ như thế nào.

“Hả?”

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm An Tại đã đi ra ngoài, Mộ Dung Thiên đã bắt đầu hành lễ với đám người.

Cái khỉ gì vậy, mình còn chưa nói kết thúc thi đấu mà, còn một đống lời lẽ khích lệ lòng người mình chưa kịp nói.

Cứ như vậy phủi mông chạy lấy người, có phải có chút không nể mặt mình hay không?

Tiêu Ngạo Hải kinh ngạc nhìn về phía Liễu Vân Thấm bên cạnh: “Thẩm trưởng lão, xưa nay làm việc vô câu vô thúc như thế sao?”

Liễu Vân Thấm lắc đầu, nhìn hai bóng lưng xa xa, lông mi run rẩy.

“Ta không biết nhiều về hắn.”

Nói rồi, nàng quay đầu lại, ngưng giọng, nói: “Nếu sau lưng hắn có cường giả Niết Bàn là thật, có lẽ Thực Cốt độc kia vẫn còn cứu được.”

Sắc mặt Tiêu Ngạo Hải hơi trầm xuống, gật đầu, vừa rồi hắn cũng đã nghĩ đến điểm này.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ xem làm thế nào để đi nói chuyện với Thẩm An Tại, người kia đã nhanh như chớp chạy mất.

“Hắn và Liễu cô nương tựa hồ có quan hệ không cạn, không biết có thể nhờ cô nương miệng thay không?”

Tiêu Ngạo Hải nghĩ nghĩ, rồi mở miệng nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Liễu Vân Thấm lóe lên một cái rồi lắc đầu: "Vương gia nói quá lời, ta và Thẩm An Tại cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, quan hệ không phải như Vương gia nghĩ."

"Bèo nước gặp nhau?"

Tiêu Ngạo Hải hồ nghi nhìn nàng: "Không thể nào, vậy tại sao hắn lại đưa Trú Nhan đan trân quý như vậy cho ngươi, ngươi lại vội vàng muốn tặng võ kỹ Địa giai cho hắn?"

"Các ngươi thật sự chỉ là bèo nước gặp nhau?"

Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, chớp chớp cặp mắt hoa đào xin đẹp mà nhìn hắn, nghiêm túc mở miệng.

"Vương gia, chúng ta thật sự là bèo nước gặp nhau."

"Thật vậy sao?"

"Thật vậy."

"Bổn vương không tin."

"…"

Liễu Vân Thấm bất đắc dĩ, có điều Tiêu Ngạo Hải không tin cũng là bình thường.

Có hai người nào chỉ là bèo nước gặp nhau, mà một người đưa Trú Nhan đan, một người vội vàng tặng lại võ kỹ Địa giai sao?

Nói ra thì ngay cả Nham Lý cũng không tin.

Chẳng qua nhớ tới Tiêu Ngạo Hải từng có ân cứu mạng mình, Liễu Vân Thấm vẫn nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu đáp ứng.

"Nếu Vương gia đã nói như vậy, vậy buổi tối ta sẽ cùng Vương gia đi Thanh Vân phong một chuyến."

"Đa tạ Liễu cô nương."

Tiêu Ngạo Hải cảm kích gật đầu, Tiêu Cảnh Tuyết phía sau cũng khẽ hành lễ, đoan trang thục nhã.

…

Thanh Vân sơn.

"Đồ nhi, ngươi cầm một cái bao đến Linh Dược đường một chuyến."

"Đi đâu làm gì cơ?"

Mộ Dung Thiên ngơ ngác nhìn sư phụ đang lục tung nhà tìm một cái bao tải.

"Có bao nhiêu Linh dược bị khô héo, ngươi đi lấy bấy nhiêu trở về!"

"A, đều đã chết khô, dược tính trôi mất, không bằng cỏ dại, sư phụ người muốn thứ đó làm gì?"

Mộ Dung Thiên nghĩ mãi không ra, gãi đầu hỏi.

"Đừng nói nhảm, vi sư kêu ngươi đi thì ngươi phải nhanh chóng rời đi, thừa dịp hiện tại Từ đường chủ và đại bộ phận đệ tử Dược đường đều không có ở đây, nếu có thể lấy một ít linh dược còn nguyên vẹn thì lấy về luôn!"

Thẩm An Tại lấy gậy trêu mèo ra làm thước quất lên mông Mộ Dung Thiên.

"A, vậy không phải là trộm sao?"

"Nói cái gì cơ, ta quang minh chính đại lấy cơ mà, vậy gọi là trộm sao!?"

Thẩm An Tại tức giận quất mông của hắn một cái: "Hơn nữa, những năm này Linh Dược đường cắt xén của Thanh Vân phong chúng ta bao nhiêu là tài nguyên, bây giờ chúng ta lại lấy về thì có sao đâu?"

“A, đệ tử đã biết.” Mộ Dung Thiên gật đầu, nắm lấy một cái bao tải.

“Mau đi đi, vi sư ở đây chờ ngươi, nếu nhìn thấy trong dược điền có thứ đồ chơi gì đó trông rất hiếm lạ, ngươi nhớ cũng phải nhổ về đây.”

“Được!”

Mộ Dung Thiên xách theo bao tải đi ra ngoài.

Thẩm An Tại thấy hắn rời đi, sau đó hưng phấn lấy ra Linh Tức nhưỡng, đi tới phía sau Thanh Vân sơn để tìm phong thủy bảo địa.

Chương 37: Vương gia đến ăn chực hay là tìm sư phụ ta có việc?

Thẩm An Tại vừa ngâm nga khúc hát, vừa cười ha hả cầm cuốc rơm.

"Đúng rồi, ta còn có gói quà chưa mở nữa, để ta xem là kỹ năng gì."

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng dừng động tác lại, mở ba lô hệ thống ra kiểm tra thẻ kỹ năng được thưởng khi thành công trợ giúp đồ đệ trở thành đệ nhất trong thi đấu tông môn.

[Thu hoạch được thẻ tiêu hao Kim Cương Bất Hoại công (Địa Linh cảnh) x1, thẻ hạn dùng Lục Mạch thần kiếm (Quy Phách Cảnh đỉnh phong) x5]

"Kim Cương Bất Hoại, Lục Mạch thần kiếm?!"

Thẩm An Tại choáng váng.

"Hệ thống, nơi này không phải thế giới võ hiệp, Kim Cương Bất Hoại và thần kiếm Lục mạch thật sự có thể phát huy ra uy lực sao?"

[Mời Ký chủ không nên chất vấn bản hệ thống, tự xem giới thiệu kỹ năng]

Thẩm An Tại nửa tin nửa ngờ, ánh mắt rơi vào giới thiệu của hai thẻ kỹ năng.

[Kim Cương Bất Hoại công (thẻ kỹ năng phòng ngự, nếu gặp phải nguy hiểm sẽ tự động kích hoạt): có thể ngăn cản công kích của võ giả cao hơn một đại cảnh giới, mười giây bất khả xâm phạm, không có tác dụng phụ.]

[Lục Mạch thần kiếm: Đầu ngón tay bắn kiếm khí, cách hơn trăm trượng có thể chặt đầu người, khai kim liệt thạch dễ như trở bàn tay, có thể dễ dàng xuyên thấu võ kỹ hộ thể của võ giả cùng cảnh giới.]

"Ý là, sau này còn có thể có, Kim Cương Bất Hoại công và Lục Mạch thần kiếm Thiên Linh cảnh hoặc Càn Khôn cảnh, thậm chí Cửu m Bạch Cốt trảo?"

[Chỉ có thứ Ký chủ không thể tưởng tượng được, không có thứ hệ thống ta không làm được]

Nghe đến đây, Thẩm An Tại lại nảy sinh hứng thú, nhưng cũng có chút mơ hồ.

Nếu sau này trực tiếp tích lũy đủ một vạn thẻ Kim Cương Bất Hoại thần công thượng tam cảnh, vậy chẳng phải là có thể vô địch rồi?

Đứng ở nơi đó để người ta đánh cũng đánh không chết?

"Chậc chậc, nhiệm vụ chưa thành công, đồng chí vẫn phải nỗ lực!"

Hắn nhếch miệng cười cười, tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thiên rời đi trước đó.

Có thể vô địch thế gian hay không, phải xem đồ nhi ngoan của mình có dốc hết sức lực hay không thôi!

"Hiện tại hay là xem tác dụng của Linh Tức nhưỡng cùng Tiên Linh tuyền nguyên đi!"

Thẩm An Tại nhìn một mảnh đất hoang đã được khai khẩn dưới chân, thở hồng hộc lau mồ hôi.

Sớm biết vậy đã chờ Mộ Dung Thiên trở về, để hắn đào đất cày ruộng rồi.

Dù sao nuôi một đồ nhi ngoan, không phải là dùng để mài… e hèm, dùng để mài giũa nha.

Lắc đầu, Thẩm An Tại lấy từ trong ba lô ra một khối đất màu đen to bằng bàn tay, cẩn thận quan sát.

Đất này thoạt nhìn giống như có sinh mệnh lực, ẩm ẩm có nước, còn tản ra hương thơm của bùn đất.

Hỏi thăm cách dùng xong, Thẩm An Tại cũng không mảy may do dự, trực tiếp ném Linh Tức nhưỡng này về phía hoang địa chính mình khai khẩn ra.

Nói đến thần kỳ, Linh Tức nhưỡng này vừa tiếp xúc mặt đất, trong nháy mắt tan rã ra hoà cùng mặt đất màu nâu vàng kia.

Lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, đất đai màu vàng dưới chân Thẩm An Tại dần dần biến thành màu nâu đen tỏa sáng, phì nhiêu vô cùng.

Phạm vi khoảng ba trượng, không lớn không nhỏ, còn đang chầm chậm đồng hóa sinh trưởng ra bốn phía.

Căn cứ theo hệ thống, cuối cùng Linh Tức nhưỡng có thể bao phủ phạm vi mười mẫu, là một phạm vi không nhỏ.

Có Linh Tức nhưỡng tồn tại, Thẩm An Tại cũng có ý định cải tạo khu vực phía sau núi thành dược viên của mình, dù sao thì hiện tại tốt xấu gì cũng là luyện dược sư ngũ phẩm, nếu ngay cả dược viên cũng không có thì không khỏi có chút mất mặt.

Hơn nữa về sau hắn khẳng định sẽ tiếp tục thu đồ đệ, làm một dược viên, về sau nấu nhiều "linh đan diệu dược" cho bọn họ cũng tốt.

Rất nhanh, dược viên đã có hình dạng ban đầu.

Chỗ không bị Linh Tức nhưỡng bao phủ, Thẩm An Tại dùng để đặt Tiên Linh tuyền nguyên.

Một cái hố to bằng chậu rửa mặt, bên trong đang chậm rãi có nước suối trong suốt màu xanh lam tràn ra, bị Linh Tức nhưỡng chủ động hấp thu.

"Hệ thống, ngươi nói ta có cần làm một số trận pháp cấm chế đặc biệt trâu để canh giữ dược viên không?"

[Ký chủ không cần lo lắng, không có ai biết gì về Linh Tức nhưỡng và Tiên Linh tuyền nguyên, chỉ cần đầu óc Ký chủ không bị nước vào đi nói cho người khác biết tác dụng của hai kiện bảo vật này, thì sẽ không có ai tới cướp]

[Hơn nữa người khác cũng không cướp đi được, vật này đã bị khoá chặt với Ký chủ]

"Ngươi không mắng ta một ngày thì sẽ chết sao?"

Thẩm An Tại lại bĩu môi, không quan tâm đến hệ thống nữa, tiếp tục mở rộng dược viên.

…

Lúc chạng vạng tối, dưới chân Thanh Vân sơn.

Liễu Vân Thấm và Tiêu Ngạo Hải, Tiêu Cảnh Tuyết cùng nhau tới đây, nhìn sơn đạo có vẻ đìu hiu, cùng nhau tiến lên.

Đi không bao lâu, phía sau bọn họ có tiếng bước chân vang lên.

Quay đầu nhìn lại, Mộ Dung Thiên đang khiêng một bao tải, chạy chậm từ đằng xa tới.

"Mộ Dung tiểu hữu, ngươi đang là?"

Tiêu Ngạo Hải sững sờ, có chút không rõ lí do.

Liễu Vân Thấm cũng nhíu mày nhìn về phía bao tải vác trên vai hắn, lờ mờ có thể ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt.

"Vãn bối bái kiến Vương gia, Liễu trưởng lão."

Mộ Dung Thiên buông bao tải ra, ôm quyền hành lễ, lau mồ hôi rồi mở miệng nói: "Sư phụ bảo ta đến Linh Dược đường ăn trộm… Ặc không phải, lấy một ít linh dược đem về."

Trộm…

Khóe mắt hai người Tiêu Ngạo Hải giật một cái, cặp thầy trò này quả nhiên là… kỳ hoa!

Đi lấy ít linh dược thì thôi đi, thân là trưởng lão Linh Phù sơn, tiện tay lấy một ít linh dược vẫn có thể cho qua.

Nhưng ai đã từng gặp người cầm bao tải đi lấy linh dược chưa?

Linh được là rau cải trắng à?

Nếu Từ đường chủ từ Diễn Võ đường trở về, nhìn thấy dược viên bị nhổ một mảnh, không biết có tức giận lập tức tắt thở ngay tại chỗ?

"Hỏa Thiệt thảo bị ngâm trong nước, Ám Nguyệt hoa bị phơi trong nắng, Tam Sơn tuyết bị lỡ ngày thu hoạch dẫn đến sinh trưởng quá độ làm biến chất dược tính…"

Đang lúc ba người mắt to trừng mắt nhỏ, Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng bên cạnh lại nhẹ giọng mở miệng, cái mũi xinh đẹp hơi hơi rung động, đôi mắt dịu dàng như thu thủy nhấp nháy.

"Vì sao Mộ Dung công tử lại lấy nhiều phế dược mất tác dụng như vậy?"

Ánh mắt thiếu nữ mang theo vẻ tò mò.

"Phế dược?"

Hai người Tiêu Ngạo Hải sững sờ, hồ nghi nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc, mặc dù không biết những linh dược mình lấy này tên là gì, nhưng vẫn có nghe một ít đệ tử trông giữ phế dược ở Linh Dược đường nói qua.

Đúng lúc giống như lời Tiêu Cảnh Tuyết nói.

Có một số linh dược không thể để dính nước, có một số linh dược không thể để ngoài sáng, có loại lại cần chăm sóc đến đủ thời gian để thu hoạch, nếu không sẽ biến thành phế dược.

"Làm sao Quận chúa biết trong tay ta toàn là phế dược?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhàn nhạt cười: "Ta ở Dược Vương cốc nhiều năm như vậy, cũng rất có tâm đắc với dược đạo, thông qua mùi hương để phân biệt một ít tình trạng của linh dược thường thấy cũng không có gì khó khăn."

Lợi hại như vậy sao?

Mộ Dung Thiên kinh hãi, sau đó gật đầu mở miệng: "Những dược liệu này đều là lấy theo yêu cầu của sư phụ ta, cụ thể để làm gì thì ta cũng không rõ lắm."

"Sư phụ ngươi?"

Hai người Liễu Vân Thấm liếc nhau, sau đó mở miệng hỏi thăm.

"Sư phụ ngươi bây giờ đang ở đâu?"

"Ở ngay trên núi, lúc này Vương gia và Liễu trưởng lão đến, là ăn chực hay là tìm sư phụ ta có việc?"

Mộ Dung Thiên chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Nghe được hai chữ "ăn chực", khóe miệng Tiêu Ngạo Hải giật một cái, mở miệng cười: "Dĩ nhiên là đến tìm Thẩm

trưởng lão có việc thương lượng, chẳng qua nếu may mắn được hưởng một miếng lộc, cũng có thể xem như là một kiện nhã sự.”

“A, vậy Vương gia và Liễu trưởng lão mau lên núi đi.”

Mộ Dung Thiên lại nâng bao tải lên rồi dẫn bọn họ lên núi.

Nhìn hắn vác một bao phế dược, dọc theo đường đi Liễu Vân Thấm đều nhíu chặt mày liễu.

Lấy nhiều phế dược như vậy, Thẩm An Tại rốt cuộc có chủ ý gì?

Chương 38: Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa lại tiếp nhận một cục diện rối rắm!

Trên đỉnh Thanh Vân sơn.

Đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua Thanh Vân điện có khách đặt chân tới.

Từ sau khi Thanh Vân phong tiêu điều, Thẩm An Tại cũng không đến nơi này nữa.

Chẳng qua Mộ Dung Thiên thường đến đây để quét dọn nên cũng không bị bỏ hoang.

"Vương gia cùng Liễu trưởng lão ở đây chờ, ta đi tìm sư phụ!"

"Làm phiền Mộ Dung tiểu hữu rồi."

Tiêu Ngạo Hải gật đầu.

Mộ Dung Thiên cõng bao tải, chạy ra đại điện chạy về phía sau núi.

"Ngươi khiêng bao tải làm gì, nhẫn trữ vật đâu?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu: "Mấy tháng trước trên núi không có gì ăn, ta mang nhẫn trữ vật bán lấy đồ ăn rồi."

"Bán rồi?"

Thẩm An Tại sững sờ, sắc mặt hơi trầm xuống.

Xem ra tình trạng của Mộ Dung gia thật sự không tốt lắm, Mộ Dung Thiên cũng phải lăn lộn đến nước này.

Chẳng qua không cần lo, Thanh Khê phong sắp đưa tiền tới, mình cũng có thể lo cho đồ đệ ăn ngon uống ngon!

Khi nhìn thấy dược điền nhỏ kia, Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc.

"Sư phụ, người đang làm gì vậy?"

"Tất nhiên là mở một mảnh dược viên để trồng dược liệu rồi."

Thẩm An Tại nhìn hắn khiêng một bao linh dược tới, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

"Trồng dược liệu?"

Mộ Dung Thiên không hiểu: "Chúng ta cũng không có hạt giống linh dược."

"Ngươi không hiểu đâu."

Thẩm An Tại lắc đầu, nhận lấy bao tải trên vai hắn, sau khi cởi bỏ thì lấy ra vài cọng phế dược nguyên vẹn, cẩn thận từng li từng tí mà trồng trên Linh Tức nhưỡng.

Hệ thống đã nói qua, Linh Tức nhưỡng và Tiên Linh tuyền nguyên cũng không phải có thể khôi phục vô hạn những phế dược chết héo kia.

Muốn khôi phục phải có được hai điều kiện.

Thứ nhất, chính là tính chất nguyên vẹn của những linh dược này, vả lại dược hiệu không thể hoàn toàn đã biến mất.

Thứ hai, còn cần tưới nước suối trong Tiên Linh tuyền nguyên đầy đủ, nếu như suối cạn, cũng chỉ có thể chờ Tiên Linh tuyền nguyên từ từ khôi phục.

Khi Hỏa Thiệt thảo và vài cây linh dược đã khô cạn linh khí được trồng xuống, một màn khiến Mộ Dung Thiên há hốc mồm xuất hiện.

Mấy gốc Linh dược này vốn đã khô héo không còn hình dạng, vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm rãi hiện lên sinh cơ, một lần nữa trơn mướt có ánh sáng lộng lẫy.

Mà chất lỏng màu xanh lam trong hố nước nhỏ bên cạnh cũng đang bị giảm xuống cực kỳ chậm chạp.

"A?"

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, lúc đầu hắn còn tưởng rằng sư phụ muốn hắn đi lấy những phế dược này, là chuẩn bị dùng cho việc tắm thuốc hay làm đồ ăn gì đấy.

[Độ sùng bái +3]

Nhìn linh dược khôi phục sinh cơ, Thẩm An Tại lộ vẻ hài lòng, ném cuốc cùng dao chẻ củi ở bên cạnh cho Mộ Dung Thiên.

"Đồ nhi, nơi này giao cho ngươi. Vi sư hy vọng ngày mai có thể thấy ngươi cày xong mười mẫu đất này, thuận tiện dựng một hàng rào ở quanh đấy."

"Bao nhiêu cơ?"

Mộ Dung Thiên nhận lấy cái cuốc, có chút hoài nghi có phải mình đã nghe lầm rồi không.

"Không nhiều lắm, cũng chỉ mười mẫu đất."

"Vì sao sư phụ lại không tự cày?"

"Người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể…"

Mộ Dung Thiên cay đắng nói: "Sư phụ, đệ tử cho dù là trâu, một đêm cũng cày không hết mười mẫu đất!"

“Hắc, vậy cày trước năm mẫu đất, sau đó vi sư giúp ngươi trong việc lắp hàng rào.”

Mộ Dung Thiên cười khổ gật đầu, sau đó giống như nhớ tới điều gì đó, vỗ ót một cái.

“Sư phụ, Vương gia và Liễu trưởng lão đều tới ăn chực, hiện tại đang ở đại điện chờ người đấy.”

“Vương gia và Liễu trưởng lão?”

Thẩm An Tại sững sờ, bọn họ đến để làm gì.

Chẳng lẽ là Trú Nhan đan hiệu quả rõ rệt, nên đến đưa linh khí Địa giai cho mình?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lộ vẻ vui mừng, vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Thiên.

“Đồ nhi, ngươi phân loại số linh dược trong túi ra rồi chia hàng để trồng, vi sư sẽ trở lại kiểm tra thành quả của ngươi!”

Nói xong, còn không đợi trả lời, Thẩm An Tại đã chạy xa.

Mộ Dung Thiên đắng chát nhìn linh dược trong cái bao kia, không biết nên ra tay như thế nào.

“Sư phụ, đệ tử không thể…”

Hắn mặc dù xuất thân từ thế gia dược đạo, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghiên cứu qua dược đạo, cũng hoàn toàn không để tâm tới.

Lúc này bảo hắn phân loại linh dược, chẳng phải là muốn mạng của hắn sao?

Hơn nữa đợi lát nữa hắn còn phải nấu cơm, làm xong cơm còn phải cày đất, hiện tại còn muốn phân linh dược…

…

Một bên khác, Thẩm An Tại đi tới Thanh Vân điện, Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm đã đợi rất lâu.

Nhìn thấy hắn đi tới, Tiêu Ngạo Hải lập tức đứng dậy tươi cười đón chào.

Thẩm An Tại cũng xuân phong đầy mặt: "Vương gia hôm nay tới Thanh Vân phong là cần làm chuyện gì?"

Tiêu Ngạo Hải khiêm tốn thi lễ, trừng mắt nhìn Liễu Vân Thấm.

Liễu Vân Thấm bất đắc dĩ, nhẹ giọng mở miệng.

"Nghe nói cảnh giới dược đạo của Thẩm trưởng lão rất cao, trong mắt ngươi, ngay cả Dược vương cũng chỉ có thể coi là lang băm? Cho nên chúng ta tới đây, là có một việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ."

"A?"

Thẩm An Tại sửng sốt, trợn mắt nhìn mấy người này.

"Ta nói lời này lúc nào?"

"Là tiểu nữ nhà ta nghe Mộ Dung tiểu hữu nói, hắn nói Thẩm trưởng lão không phải là luyện dược sư bình thường."

Tiêu Ngạo Hải nhìn hắn vô cùng mong đợi, ánh mắt lấp lánh.

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Thằng nhãi này được lắm, dám hại sư phụ!

Lời này nếu như truyền tới Dược Vương cốc bên kia, toàn bộ luyện dược sư ở Nam Quyết vực sẽ hận không thể chu miệng nhổ bã, mỗi người một ngụm nước bọt dìm chết đuối mình?

"Đồ nhi ta vô tâm nói như vậy, mong Vương gia thứ lỗi, ta chẳng qua chỉ là Đoán Thể hậu kỳ mà thôi, luận cảnh giới

dược đạo, làm sao dám đánh đồng với Bắc Thần cốc chủ?"

Thẩm An Tại chắp tay mở miệng, hắn nhíu mày không để lại dấu vết mà nhìn thoáng qua thiếu nữ sau lưng Tiêu Ngạo Hải.

Không phải là muốn mình giúp hắn chữa trị cho nữ nhi nhà hắn chứ?

Việc phiền toái đến Dược vương lục phẩm cũng không trị được, đừng có đến nhờ mình chứ!

Nhưng vừa dứt lời, ba ánh mắt nhìn chằm chằm hắn đã trở nên không được tự nhiên.

Thần sắc Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm đều có chút cổ quái.

Đoán Thể hậu kỳ?

Đoán Thể hậu kỳ nào năm kiếm kém chút đánh bay nửa bước Địa Linh cảnh?

Phát giác được ánh mắt của bọn họ, Thẩm An Tại đành nói với giọng thành khẩn với.

"Ta nói thật ta chỉ là Đoán Thể hậu kỳ, các ngươi có tin không?"

"Không tin."

Ba người đồng thanh lắc đầu.

"…"

Thẩm An Tại cười khổ không thôi, nhìn về phía Liễu Vân Thấm: "Ngươi nói có chuyện tìm ta hỗ trợ, không phải là chữa bệnh cho Quận chúa đấy chứ?"

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu: "Không cần có áp lực, nếu có thể trị tự nhiên là tốt nhất, nếu không thể cũng không có việc gì."

“Không sai, Thẩm trưởng lão cứ nỗ lực hết sức là được, nếu thật sự có biện pháp, bản vương nhất định cảm tạ hậu lễ!”

Tiêu Ngạo Hải cũng gật đầu mở miệng, ánh mắt mong đợi: “Nếu thực sự không được, làm phiền Thẩm trưởng lão thay ta giới thiệu vị cường giả thượng tam cảnh kia.”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, có chút bất đắc dĩ.

Xem ra về sau mới là dụng ý chân chính của Trấn Nam vương khi tới nơi này.

Thật ra hắn hoàn toàn không ôm hi vọng mình có thể chữa khỏi cho Tiêu Cảnh Tuyết, chỉ là muốn thông qua mình để làm quen với vị cường giả thượng tam cảnh, muốn nhờ người đó trị liệu Tiêu Cảnh Tuyết.

“Ý Thẩm trưởng lão thế nào?”

Giọng điệu của Tiêu Ngạo Hải có chút chờ mong.

Thẩm An Tại lắc đầu, Tiêu Ngạo Hải nhíu mày.

“Cũng không phải là Thẩm mỗ không muốn tiến cử, chỉ là vị nghĩa huynh kia của ta xưa nay thần bí, cũng không biết lúc nào mới tới tìm ta. Nếu ba năm năm không đến, chẳng phải ngược lại làm chậm trễ bệnh tình Quận chúa?”

Tiêu Ngạo Hải thở dài, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Xem ra cuối cùng vẫn không có cách nào.

“Vương gia, xin lỗi, việc này Thẩm mỗ chỉ sợ bất lực.” Thẩm An Tại ôm quyền, áy náy mở miệng.

“Không sao.”

Tiêu Ngạo Hải khoát tay áo.

Vận mệnh đã như thế, hai cha con bọn họ cũng không thể cưỡng cầu được.

“Đã như vậy, cũng không làm phiền nữa, cáo từ.”

Không hy vọng tìm được vị cường giả thượng tam cảnh kia, Tiêu Ngạo Hải cũng không còn hứng thú ở lại ăn cơm, chắp tay cáo từ.

“Vương gia đi thong thả.”

Thẩm An Tại vội vàng đứng dậy, đưa ba người bọn họ rời khỏi Thanh Vân điện, đợi bọn họ đi xa, trong lòng hắn mới thở dài một hơi.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại tiếp nhận một cục diện rối rắm.

Ba năm ước hẹn của Mộ Dung Thiên đã đủ để hắn sứt đầu mẻ trán rồi, nếu lại có thêm nhiệm vụ chữa bệnh cho Tiêu Cảnh Tuyết, hắn sẽ u sầu chết mất.

…

Một bên khác, đám người Tiêu Ngạo Hải vừa mới ra khỏi Thanh Vân điện không bao lâu, Mộ Dung Thiên chờ đã lâu bỗng sáng mắt lên, nhìn thoáng qua thấy Thẩm An Tại không đi cùng liền chạy tới.

Bảo hắn đi phân loại linh dược, vậy không bằng giết hắn.

Hơn nữa, buổi tối hắn còn phải cày đất, làm gì có nhiều thời gian để phân chia từng cây linh dược chứ?

Nếu thật sự phải lật sách tìm từng loại, không phí dăm ba canh giờ tuyệt đối làm không hết.

Cho nên hắn liền nghĩ đến Tiêu Cảnh Tuyết.

Cô nương này ngay cả linh dược cũng không thèm nhìn, chỉ ngửi mùi vị đã có thể nói ra đại khái, chuyện phân loại linh dược này đối với nàng mà nói, hẳn là không có gì dễ dàng hơn chứ nhỉ?

Chương 39: Trở thành sư muội của ta

“Vương gia, Liễu trưởng lão!”

Mộ Dung Thiên hành lễ.

“Mộ Dung tiểu hữu, có chuyện gì?” Tiêu Ngạo Hải hỏi.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng mà mở miệng: “Là như vậy, ta có một việc muốn mời Quận chúa hỗ trợ.”

“Ta?”

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc: “Mộ Dung công tử cứ nói đừng ngại.”

Ngay sau đó, Mộ Dung Thiên liền nói ra chuyện mình muốn nhờ nàng hỗ trợ phân chia linh dược.

Tiêu Cảnh Tuyết có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu.

Vừa vặn nàng có chút hiếu kỳ, Thẩm trưởng lão lấy nhiều phế dược như vậy để làm gì.

Hai người Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm cũng không ngăn cản, lưu lại một mình Tiêu Cảnh Tuyết rồi rời đi.

Độc dược trong cơ thể Liễu Vân Triều đã bị Liễu Vân Thấm áp chế qua một lần, trong thời gian ngắn sẽ không bộc phát nữa, ngược lại không cần lo lắng.

Hai người một đường đi tới dược điền phía sau núi.

Tiêu Cảnh Tuyết hiếu kỳ quan sát nơi này.

Thanh Vân phong này cũng coi như sơn thanh thuỷ tú, tuy không có phong cảnh đặc thù độc đáo, nhưng gió nhẹ thổi vào mặt, xanh um tươi tốt làm cho tâm tình người ta sảng khoái.

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, khi thấy bên trong đất đai màu nâu đen sinh trưởng rất nhiều linh dược thì đôi mắt đẹp sững sờ.

"Đây là… số phế dược Mộ Dung công tử vừa rồi đã lấy sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút không dám tin mà hỏi, rõ ràng nàng nhớ rõ mùi vị lúc trước mình cảm nhận được hoàn toàn khác với bây giờ.

Hỏa Thiệt thảo và Ám Nguyệt hoa đã sớm khô héo, đã cận kề cái chết rồi mới đúng.

Sao bây giờ lại trở nên bừng bừng sức sống, dược tính sung mãn?

Mộ Dung Thiên gật đầu: "Đúng vậy, sư phụ bảo ta phân loại kỹ càng số linh dược còn lại. Ta không biết linh dược, cho nên mới nhớ tới việc mời Quận chúa tới hỗ trợ."

Hắn gãi gãi đầu, vài cọng linh dược trước đó còn chưa đầy đặn như vậy, sao mới đi qua chốc lát, đã ngày càng cao ngất rồi?

"Trồng phế dược…"

Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết cau lại, bước nhẹ về phía trước quan sát vùng đất này.

Nàng ngồi xổm xuống, duỗi ra ngón tay ngọc vê một ít đất đen rồi đặt ở chóp mũi mà ngửi, sau đó cảm thấy khiếp sợ.

Trong đất này ẩn chứa sức sống dồi dào, khiến nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí còn phì nhiêu hơn cả dược điền của Dược vương.

Nhưng cho dù là dược điền của Dược vương, cũng không thể trồng được phế dược, biến phế thành bảo!

Lẽ nào dược điền này lại là một phen huyền cơ?

Hay là nói, tạo nghệ dược đạo của Thẩm trưởng lão quá phi phàm, có thể cứu sống phế dược đã sắp chết?

Nàng nhíu mày có chút nghi hoặc, ánh mắt rơi xuống trên một cái hố bên cạnh dược điền.

Nơi đó trước kia hình như có nước, nhưng hiện tại đã khô cạn.

Trong cả mảnh dược điền bằng phẳng này, cái hố như thế quả thực có chút không được tự nhiên, dễ làm người khác chú ý.

"Vì sao phải chừa một cái hố trong dược điền này?"

Tiêu Cảnh Tuyết nghi hoặc hỏi thăm.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nhìn, sau đó lắc đầu.

"Không biết, có lẽ sư phụ đã không chú ý tới, ta sẽ giúp hắn lấp đầy lỗ hổng."

Nói xong, hắn quơ xẻng lên rồi múc hai đống đất, lấp cái hố thật chặt, còn dùng xẻng dùng sức vỗ vỗ.

Lần này, hố đã vuông vức, thoạt nhìn thuận mắt hơn nhiều.

"Được rồi!"

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ tay đứng lên.

Bên kia, Tiêu Cảnh Tuyết đang lựa chọn từng gốc linh dược trong bao bố.

Sau một hồi xem xét, thần sắc nàng có chút cổ quái.

“Bách Linh diệp năm mươi năm tuổi, Hắc Linh tham trăm năm tuổi, Lam Điệp quả bảy mươi năm tuổi…”

Ngoại trừ phế dược ở phía trên cùng, tầng dưới đều là linh dược hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng lại có giá khá xa xỉ ở trên thị trường.

“Thẩm trưởng lão không phải chỉ muốn phế dược sao, vậy những thứ này là?”

Nàng giơ trái cây khô héo trong tay lên, nghi hoặc hỏi thăm.

“À, cũng là sư phụ bảo ta lấy, ngài ấy nói thừa dịp Từ đường chủ còn chưa trở về Linh Dược đường, tùy tiện lấy một ít linh dược.”

“Tùy tiện lấy… là được?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhướng mày, nhìn trái cây trong tay, cùng với ít nhất là mấy chục linh dược dược hiệu thượng giai được bảo tồn nguyên vẹn trong bao tải.

Thật đúng là quá tùy tiện…

Mấy chục gốc linh dược này không có một gốc cây nào dưới năm mươi năm, còn là rất quý giá.

Cũng không biết khi đường chủ Linh Dược đường biết chuyện này liệu có tức đến thổ huyết hay không…

“Thế nào, Quận chúa có thể phân loại những linh dược này được không?”

Mộ Dung Thiên có chút mong đợi hỏi thăm.

“Có thể.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, chỉ phân loại linh dược mà thôi, đối với nàng mà nói hoàn toàn không phải chuyện khó gì.

Lúc nàng đang phân chia phế dược thì Mộ Dung Thiên ở bên cạnh cũng quan sát nàng.

Thấy khí sắc nàng tốt hơn trước khá nhiều, không khỏi mở miệng hỏi thăm.

"Độc trong cơ thể Quận chúa có thể giải không?"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi ảm đạm, khẽ lắc đầu.

"Độc này khó giải, bây giờ chỉ có thể dựa vào công pháp của Liễu trưởng lão tiến hành áp chế để kéo dài tính mạng."

"Vậy nếu vẫn không giải quyết được thì sau này Quận chúa sẽ thế nào?" Mộ Dung Thiên hỏi.

"Thì chết một lần là thôi."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, tuy dáng vẻ tươi cười kiên cường, nhưng nét ảm đạm đáy mắt đã gây xúc động đến Mộ Dung Thiên.

"Hôm nay các ngươi đến đây là để hỏi xem sư phụ có cách nào không đúng không, ngài nói như thế nào?"

Nàng lại lắc đầu: "Cường giả Niết Bàn cảnh sau lưng Thẩm trưởng lão vô tung vô ảnh, hắn cũng không có biện pháp gì chữa được Thực Cốt độc này của ta."

"Không chữa được?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, không phải trước đó sư phụ còn nói, đối với hắn, độc trên người Tiêu Cảnh Tuyết vốn không tính là gì sao?

Nhưng lúc ấy sư phụ nói, hai người không thân chẳng quen, không cần thiết phải trị liệu cho nàng mà thôi.

Chẳng lẽ sư phụ không muốn ra tay vì ngoại nhân, cho nên lấy cớ không thể chữa trị để qua loa tắc trách?

Suy nghĩ, hình như trước đó khi mình vẫn ở Thanh Vân phong, sư phụ quả thực chưa bao giờ hiển lộ trước mặt người khác.

Vẫn là lúc mình sắp rời khỏi Thanh Vân phong, sư phụ lão nhân gia hắn mới nguyện ý rời núi.

Mộ Dung Thiên vò đầu, lâm vào trong suy tư.

Hắn đang nghĩ, cho tới nay Thanh Vân phong này chỉ có hai người là mình và sư phụ, có phải quá mức vắng vẻ rồi hay không.

Sư phụ nếu tính toán mở một mảnh dược viên, về sau, công việc chăm bón linh dược, phân chia dược liệu khẳng định không ít.

Muốn hắn luyện kiếm còn được, quản lí dược viên…

Thay vì để cho một kẻ ngoại lai như mình đến quản linh dược, không bằng kéo một người vào Thanh Vân sơn để làm thay?

Nhưng mình không có quyền thay sư phụ thu đồ đệ, chỉ có thể đề xuất, sau đó để Tiêu Cảnh Tuyết tự đi bái sư, còn phải được sư phụ chính miệng đồng ý mới được.

Nghĩ đến đây, thần sắc của hắn trở nên nghiêm túc.

Nhìn hắn đột nhiên bày ra tư thế nghiêm chỉnh, Tiêu Cảnh Tuyết có vẻ không hiểu cho lắm.

“Mộ Dung công tử, làm sao vậy?”

Mộ Dung Thiên và nàng bốn mắt nhìn nhau, rồi hắn nghiêm túc mở miệng.

“Quận chúa, ngươi muốn chữa khỏi độc trên người sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy thì nở nụ cười có vẻ hơi đắng chát: “Đương nhiên là muốn chữa khỏi thứ độc này, để ta có

thể đi đây đi đó một mình, không cần phải cố kỵ độc tố khi nào sẽ phát tác."

"Thật ra sư phụ ta từng nói với ta, độc trên người ngươi đối với ngài mà nói thì hoàn toàn không là gì!"

Lời này vừa nói ra, bàn tay ngọc của Tiêu Cảnh Tuyết lập tức ngừng lại, hơi thở dồn dập vài phần.

Nàng ngước mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Dung Thiên, biết hắn hẳn không phải đang nói dối.

"Thế nhưng vì sao lúc trước ở trên điện, Thẩm trưởng lão…"

"Đó là bởi vì sư phụ không thích xen vào việc của người khác, nhất là chuyện của người ngoài."

Mộ Dung Thiên mở miệng cắt lời nàng, tiếp theo lại mở miệng giải thích.

"Trước khi ta tới Thanh Vân phong, sư phụ người chưa bao giờ quan tâm, cho dù có bị người ta nhục mạ cũng sẽ cười nhạt, một tháng trước hắn mới bắt đầu truyền thụ công pháp võ kỹ cho ta."

"Mộ Dung công tử nhập môn hơn hai năm, vì sao Thẩm trưởng lão phải chờ đến một tháng trước mới truyền cho công tử những thứ này?"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi khó hiểu.

"Ta cảm thấy hai năm đó, sư phụ đang khảo nghiệm ta!"

"Người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể…"

Mộ Dung Thiên trích dẫn câu nói Thẩm An Tại dùng để lừa hắn, thuật lại chính xác từng cách ngắt câu nhả chữ, sau đó ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mắt.

“Cho nên, muốn để sư phụ ta nguyện ý xuất thủ trừ độc cho ngươi, ngươi phải trở thành đệ tử của hắn, cũng chính là sư muội của ta!”

“A?”

Tiêu Cảnh Tuyết bối rối, nhìn thiếu niên áo đen trung thực khẩn thiết ở trước mắt, nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Chương 40: Ta đã lấp hố

Trở thành đồ đệ của Thẩm An Tại…

Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết nhíu chặt.

Chuyện này đến bây giờ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nếu nói bái sư, mấy năm nay ở Dược Vương cốc, Dược vương đối đãi với nàng ưu ái có thừa, vẫn luôn chiếu cố nàng, đã tương đương với nửa danh sư phụ rồi.

Mà phụ thân Tiêu Ngạo Hải của nàng cũng từng là cường giả từng trảm qua Càn Khôn cảnh.

Thẩm An Tại thì…

Không ai rõ hắn rốt cuộc có bản lĩnh gì, tuy rằng tựa hồ tạo nghệ về dược đạo của hắn không tầm thường, nhưng tu vi lại là một bí ẩn.

Hắn thật sự có thể chữa khỏi độc trên người mình sao?

Thấy nàng còn có chút do dự, Mộ Dung Thiên lại bắt đầu nói.

“Dù sao độc trên người ngươi nhiều năm như vậy còn chưa chữa khỏi, bái sư phụ ta làm sư phụ còn có thể thêm một phần hy vọng, có lợi không hại.”

Hắn vỗ vỗ bộ ngực: “Chỉ cần ngươi trở thành sư muội của ta, sư phụ nhất định sẽ tận hết sức giúp ngươi khu độc!”

Nói xong, hắn suy nghĩ vẫn là cường điệu một câu, “Nhưng nhất định phải tự sư phụ ta đồng ý thu ngươi làm đồ đệ mới được, ta làm đệ tử, không có quyền thay sư phụ thu đồ đệ.”

“Chuyện này…”

Tiêu Cảnh Tuyết do dự, cuối cùng nhẹ giọng mở miệng, "Chuyện bái sư là chuyện trọng đại, ta còn cần phải trở về hỏi phụ vương mới được."

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng kỳ thật đã có chút ý động.

Đúng như Mộ Dung Thiên nói, dù sao sau này mình cũng phải ở lại Linh Phù sơn một đoạn thời gian rất dài, để Liễu trưởng lão giúp mình áp chế độc tố.

Bái Thẩm An Tại làm vi sư cũng không có xung đột gì, nếu thật có cơ hội loại trừ độc, ngược lại là một chuyện tốt.

Mà Thẩm trưởng lão này hoàn toàn chính xác có chút quá mức thần bí.

Không biết Mộ Dung Thiên kia tu luyện công pháp gì mà linh khí cũng có thể áp chế được Thực Cốt độc.

Có lẽ hắn thật sự có biện pháp loại trừ độc?

Mộ Dung Thiên thấy nàng đã động tâm, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Nếu có nàng ở lại Thanh Vân phong, về sau chuyện dược viên này đều có thể giao cho nàng chiếu cố.

Mà hắn cũng có thể chuyên tâm luyện kiếm, ứng đối với ước hẹn ba năm sau đó!

Chờ linh dược được phân chia xong, Tiêu Cảnh Tuyết liền đứng dậy cáo từ, quay về Thanh Loan phong chuẩn bị hỏi thăm ý kiến của phụ vương mình.

Sau khi nàng rời đi không bao lâu, Thẩm An Tại liền chắp hai tay sau lưng, thảnh thơi đến kiểm tra thành quả.

Khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang cần cù chăm chỉ cày đất, những dược liệu kia cũng được trồng chỉnh tề theo thứ tự

ở trên mảnh dược điền đã khai khẩn tốt kia, mặt hắn lộ vẻ hài lòng.

Đang chuẩn bị mở miệng khích lệ, Thẩm An Tại bỗng nhiên sững sờ.

Dược điền vuông vức bằng phẳng, con suối lúc trước mình đào ra để đặt Tiên Linh tuyền nguyên đã không thấy nữa.

"Đồ nhi, con suối ở đây đâu?"

Hắn chỉ vào chỗ trên dược điền đã bị lấp.

Mộ Dung Thiên sửng sốt: "Con suối?"

"Đệ tử không thấy con suối nào, chỉ có một cái hố, ta đã lấp rồi."

"Lấp… rồi?"

Thẩm An Tại trừng to mắt, ngây ngốc ngay tại chỗ.

Tiên Linh tuyền nguyên, lại bị người khác lấp đất ở bên trong?

Đại kế phát tài phế dược của mình lại bị hủy trong chốc lát như vậy?

"Nghịch đồ, nghịch đồ!"

"Vi sư hôm nay liều mạng với ngươi!"

Thẩm An Tại cực kỳ bi thương, lấy ra gậy chọc mèo quất về phía Mộ Dung Thiên.

Bốp!

Bốp!

Mộ Dung Thiên không đau không ngứa, gãi đầu có chút khó hiểu nhìn sư phụ mình.

"Sư phụ, người làm sao vậy?"

Không phải chỉ là lấp đất vào một cái hố thôi sao, cần phải kích động như vậy?

Đánh Mộ Dung Thiên hai cái, thấy hắn chẳng bị cái rắm gì cả, Thẩm An Tại càng tức giận.

Đột phá Khí Hải cảnh rồi thì đã khác xưa, bây giờ bị đánh hắn cũng không còn kêu to!

Đã hết biện pháp, hắn đành chạy đến bên cạnh dược điền bắt đầu đào.

Nhưng bất kể hắn đào như thế nào, cũng không phát hiện dấu vết của Tiên Linh tuyền nguyên.

Hắn bi thương thét lên một tiếng, mắng to phá gia chi tử.

"Hệ thống, Tiên Linh tuyền nguyên đâu, ở đâu, còn cứu được hay không?!"

[Không]

Nghe hệ thống trả lời, hơi thở của Thẩm An Tại cứng lại, nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên co rụt cái cổ lại, cảm giác toàn thân lạnh buốt.

[Ký chủ không cần đau lòng, Tiên Linh tuyền nguyên đã dung hợp với Linh Tức nhưỡng, tuy không thể lấy nước suối ra để sử dụng nhưng vẫn có tác dụng hữu hiệu với linh dược bên trong Linh Tức nhưỡng]

Nghe câu trả lời phía sau của hệ thống, Thẩm An Tại lúc này mới cảm giác mình được cứu trở về.

May mà hiệu quả vẫn còn, chỉ là không có cách nào lấy nước suối ra sử dụng đơn lẻ.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, lại cầm gậy chọc mèo quất mông Mộ Dung Thiên một cái.

Nào ngờ, tiểu tử này không phản ứng lấy một cái, còn gãi gãi đầu, do dự mở miệng.

"Sư phụ, người chưa ăn cơm sao?"

Một câu nói này thôi đã làm Thẩm An Tại tức giận đến hai mắt tối sầm lại, kém chút tắc thở.

Xong, uy nghiêm của sư phụ hoàn toàn tan sạch.

Đây mới chỉ là Khí Hải cảnh mà thôi, chờ sau này Mộ Dung Thiên đến Quy Nguyên cảnh, Địa Linh cảnh.

Nếu hắn quất roi có khi nào sẽ bị linh nguyên hộ thể của đồ đệ bắn ngược, tím một khối không?

Thẩm An Tại khóc không ra nước mắt, chua xót mở miệng.

"Biết rõ vi sư đói bụng, còn không nhanh đi nấu cơm!"

"Đêm nay không cày xong mười mẫu đất này, ngươi đừng ngủ nữa."

Sắc mặt Mộ Dung Thiên lập tức xụ xuống: "Sư phụ, đệ tử không phải trâu…"

…

Thanh Loan phong.

Sau khi nghe Tiêu Cảnh Tuyết thuật lại, hai người Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm nhìn nhau, đều nhíu mày.

"Mộ Dung Thiên thật sự nói là Thực Cốt độc đối với sư phụ hắn không tính là gì?"

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu.

Thần sắc hai người kinh nghi bất định.

Ngay cả Dược vương cũng không xử lí được, chẳng lẽ Thẩm An Tại có cách thật sao?

“Bái hắn làm thầy cũng không phải là không thể, cho dù Mộ Dung Thiên chỉ đang khoác lác, nhưng vị Niết Bàn sau lưng Thẩm trưởng lão kia cũng không phải là giả, nếu có thể trở thành thầy trò với hắn, tương lai khi cường giả Niết Bàn tới cũng tốt.”

Sau một phen đắn đo, Tiêu Ngạo Hải liền đưa ra quyết định.

“Ta muốn nhờ Liễu trưởng lão lấy một sợi Thực Cốt chi Độc giao cho Thẩm trưởng lão, cũng sẽ không tổn thương tính mạng của hắn, chỉ là một sợi dính vào da lông, không giống như Cảnh Tuyết tích lũy tháng năm bị thấm vào cốt tủy như vậy, dựa vào Giải Độc đan của Dược vương vẫn có thể hoàn toàn giải trừ.”

Liễu Vân Thấm khẽ nhíu mày: “Chẳng qua Thẩm trưởng lão ngày thường tựa hồ làm việc khiêm tốn, chỉ sợ dù có thể giải, cũng sẽ không giải trừ.”

Tiêu Ngạo Hải suy nghĩ trong chốc lát, hai mắt chớp lên: “Thù lao của viên Trú Nhan đan kia ta vẫn chưa đưa cho hắn, bổn vương sẽ hỏi hắn muốn cái gì, đến lúc đó lại âm thầm đặt Thực Cốt chi độc lên trên thử xem.”

“Như vậy liệu có ổn không?” Liễu Vân Thấm nhíu mày, sợ sẽ chọc cho Thẩm An Tại không vui.

“Để có thể giúp Cảnh Tuyết giải độc, bản vương đã không còn cách nào khác. Cho dù hắn không giải được độc, ta cũng sẽ lập tức đưa Giải Độc đan của Dược vương cho hắn.”

“Không sợ sau này hắn biết sẽ trách tội ngươi sao?” Liễu Vân Thấm hỏi ngược lại.

“Trách tội hay không, chỉ cầu hắn cứu nữ nhi ta một mạng. Sau đó bản vương dù có phải bồi thường bất cứ thứ gì, cho dù

dùng cả tính mạng này, bản vương cũng sẽ không nhíu mày một cái.”

Tiêu Ngạo Hải thở dài, tuy rằng cũng không muốn có những hành động tiểu nhân như thế, nhưng mỗi lần nhìn nữ nhi bị độc tra tấn thống khổ như vậy, trong lòng hắn thật sự không đành.

Làm phụ thân, nhiều lúc chính là bất đắc dĩ như thế, vì nữ nhi mà chỉ có thể làm như vậy.

Cách này mảy may không có tí mạo hiểm nào, mà lại có thể thăm dò ra Thẩm An Tại rốt cuộc có bản lĩnh dược đạo chân chính hay không.

Tuy chỉ là một tia Thực Cốt chi độc, nhưng cũng như giòi trong xương, khó có thể trừ tận gốc.

Không có trình độ của luyện dược sư ngũ phẩm, hoàn toàn luyện không ra được Giải Độc đan có thể giải độc.

Những viên Giải Độc đan trên tay hắn, mỗi một lò đều là nhờ Dược vương tốn tâm huyết, cần dùng ba ngày mới có thể luyện chế ra được.

Liễu Vân Thấm trầm mặc, sau đó đôi mắt đẹp vụt sáng: “Sư đồ Thẩm trưởng lão bọn họ hiện giờ đang ở cửa ải khó khăn, sau chuyện này Vương gia có thể cho Thanh Vân phong một cái bồi thường, coi như là một cách để bồi thường.”

Nói xong, trong lòng nàng âm thầm nỉ non.

Thẩm An Tại, ta chỉ có thể giúp ngươi nhiều như vậy thôi, có thể nắm chắc cơ hội này hay không thì phải trông chờ vào chính hai thầy trò các ngươi.

“Bồi thường?”

Tiêu Ngạo Hải sững sờ.

“Thuần Nguyên sơn không phải sắp mở rồi sao, Vương gia không bằng cho thầy trò bọn họ một danh ngạch.”

“Thuần Nguyên sơn?”

Nghe Liễu Vân Thấm nói, mặt Tiêu Ngạo Hải lộ vẻ cổ quái.

Thuần Nguyên sơn chính là trọng địa của hoàng thất Đại An triều, năm năm mở ra một lần, có thể giúp đỡ võ giả rất lớn trong việc linh khí quy nguyên.

Bất kể là từ Khí Hải cảnh đột phá Quy Nguyên cảnh, hay là từ Quy Nguyên cảnh đột phá Địa Linh cảnh, đều có thể rút ngắn rất nhiều thời gian khi ở trong Thuần Nguyên sơn này.

Hiện tại Mộ Dung Thiên đã đạt tới Khí Hải cảnh, lấy tình huống thi đấu ở Linh Phù sơn lần này, có thể đoán chừng không bao lâu nữa hắn sẽ có thể đạt tới Khí Hải trung kỳ.

Hành động này của Liễu Vân Thấm rõ ràng là muốn trợ giúp Mộ Dung Thiên.

Tiêu Ngạo Hải cười khổ, hắn đều có chút không hiểu đối phương rốt cuộc là đang giúp mình, hay là vì nghĩ cho bọn họ.

“Chuyện này cũng không thành vấn đề, chỉ là đến lúc đó Tần Thiển Nguyệt Tần gia cũng sẽ tiến vào Thuần Nguyên sơn, Mộ Dung Thiên hắn…”

Tiêu Ngạo Hải có chút do dự bất định.

“Không sao, ta đi cùng Thẩm An Tại là được, chỉ cần không phải Tần lão thái gia đi thì sẽ không sao.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng.

“Như vậy có thể được.”

Tiêu Ngạo Hải gật đầu, cũng không do dự nữa, bắt tay vào chuẩn bị.

Chương 41: Cuối cùng cũng có thể giúp được sư phụ!

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm An Tại ngáp một cái rồi chạy đến sau núi kiểm tra.

Mộ Dung Thiên đang cần cù chăm chỉ cày với hai con mắt gấu trúc.

Không hổ là võ giả Khí Hải cảnh, một đêm không ngủ không nghỉ, mười mẫu đất cứ thế bị hắn cày xong bảy mẫu!

Nhưng thiếu niên cũng rất mệt mỏi, cả người đầy bùn lầy không nói, hai mí mắt đánh nhau thành đường thẳng, đầu vừa cày vừa gật

"Tên tiểu tử ngốc này…"

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, xoay người đi về phía phòng bếp.

Không nghĩ tới bảo thằng ngốc kia cày xong mười mẫu đất trong một đêm, hắn thật đúng là tập hợp đủ sức lực để làm, cũng không biết lén lút lười biếng.

Không biết học theo sư phụ gì cả, làm cái gì cũng không biết.

Nhớ năm đó Thẩm An Tại hắn đi làm công ăn lương 8 giờ có thể làm việc riêng 5 giờ mà không bị lãnh đạo phát hiện.

Thời điểm mặt trời hoàn toàn bò ra khỏi khe rãnh núi, Mộ Dung Thiên thật sự không chịu nổi, một cơn buồn ngủ vừa ập đến là hắn đã chúi đầu chui vào trong đất.

“Làm cái gì đó, đói đến mức ăn đất hả?”

“Vi sư mang điểm tâm tới nè, mau dậy ăn!”

Thẩm An Tại nắm lấy chân Mộ Dung Thiên rút ra.

Nhìn một chén ‘vừng phi đen’ quen thuộc trên tay sư phụ, Mộ Dung Thiên xoa xoa đôi mắt sưng phù.

“Sư phụ, còn thiếu hai mẫu đất nữa là xong rồi.”

“Được rồi, uống sạch đồ trong bát đi rồi tính.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, nhận lấy chén rồi bóp mũi uống một hơi cạn sạch.

Lần này thuốc không đắng như dự liệu, ngược lại rất là ngọt ngào, vừa uống vào tức thì đã tan.

Uống xong một chén thuốc, hắn cảm thấy một cỗ thanh lương chi ý lan tràn đến toàn thân, mệt mỏi toàn thân đang cấp tốc tiêu tán, thay vào đó là một trận sảng khoái.

Thậm chí hai vành mắt màu đen cũng đã tản đi, tinh thần đã khôi phục rất nhiều.

“Sư phụ, đây là đan dược gì?”

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc, hắn cảm thấy hiện tại tinh lực của mình dư thừa, còn có thể cày thêm mấy mẫu đất.

“Thanh Thần đan tứ phẩm.”

Thẩm An Tại hết sức tùy ý mà mở miệng, ánh mắt tìm kiếm bốn phía, chuẩn bị tìm mấy thân cây để đốn vewf làm hàng rào.

“Đan tứ phẩm?”

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, nhìn thoáng qua người bên cạnh.

Mặc dù bề ngoài trông không ra sao, nhưng dược hiệu lại thật sự tốt.

Nếu sáng sớm ngày nào cũng có thể uống đan dược này, chẳng phải hắn sẽ không ngủ sao?

Đợi giải quyết xong chuyện dược điền, sau này lại luyện ngày luyện đêm, sớm muộn có một ngày có thể đạt tới Quy Nguyên cảnh!

"Thẩm trưởng lão!"

Ngay lúc thầy trò hai người bọn họ đang nói chuyện, phía xa có một nữ đệ tử của Thanh Loan phong đến.

Trong tay còn cầm một bộ bảo giáp toàn thân màu u lam.

"Bảo giáp Địa giai hạ phẩm!"

Hai mắt Thẩm An Tại lộ ra sắc mặt vui mừng.

Đêm qua Liễu Vân Thấm từng tới một chuyến, nói Vương Phi cực kỳ hài lòng đối với Trú Nhan đan, cho nên Trấn Nam vương hỏi hắn cần ban thưởng gì.

Gần như là nghĩ cũng không nghĩ, hắn bảo hắn muốn một kiện Linh Khí phòng ngự Thiên giai.

Nhưng đổi lại là ánh mắt khinh bỉ của Liễu Vân Thấm, Linh Khí phòng ngự Thiên giai quý hiếm ra sao cơ chứ, cả hoàng thất Đại An triều cũng chỉ có mình bệ hạ có một bộ.

Nhiều nhất chỉ có thể cho hắn một món linh khí phòng ngự Địa giai.

Nhận lấy bảo giáp xong, Thẩm An Tại vui vẻ trở về phòng bắt đầu nhỏ máu nhận chủ.

Còn chưa kịp nhỏ máu, hắn đã nhận ra có gì đó không ổn.

Bảo giáp này tựa hồ không quá thích hợp, cầm trong tay nặng trĩu không nói, cầm lâu còn có cảm giác hơi đau nhức thấu xương.

Đây mới chỉ là cầm ở trong tay mà thôi, nếu như nhỏ máu nhận chủ, e rằng tình huống sẽ càng nghiêm trọng hơn!

Mặc dù tinh thần lực không đủ cường đại, nhưng Thẩm An Tại dựa vào kinh nghiệm luyện dược sư ngũ phẩm của mình, rất nhanh đã phát hiện ra nguyên nhân.

Trên bảo giáp có tàn độc!

Lần này hắn có chút đắn đo không yên.

Hắn không thể xác định đây là độc còn sót lại trước kia khi Trấn Nam vương chinh chiến với bộ giáp này, hay là Thực Cốt chi độc đã ảnh hưởng đến Quận chúa bị nhiễm lên.

"Chẳng lẽ hắn đang thăm dò ta?"

Thẩm An Tại sờ cằm.

Nếu thật sự là Thực Cốt chi độc, hắn nhất định không giải được, hơn nữa rất có khả năng Tiêu Ngạo Hải đang thăm dò năng lực dược đạo của mình.

"Hắc, thật nghĩ ta ngu à, rõ ràng là có ý đồ muốn lừa dối Thẩm mỗ ta?"

Đừng nói hiện tại hắn không có bản lĩnh khử độc, cho dù có thể thì hắn cũng không làm, đây không phải tự tìm phiền toái cho mình sao?

Hắn hừ hừ hai tiếng, treo bảo giáp lên trên đại điện, không để ý tới nữa.

Có độc ở phía trên, thu vào nhẫn trữ vật sợ sẽ ảnh hưởng đến những thứ bên trong, cho nên chỉ có thể tìm một chỗ để treo lên trước đã.

Hiện tại Trấn Nam vương vẫn còn ở lại tông môn, chờ cha con bọn họ đi rồi, hắn lại nghĩ biện pháp để hệ thống hỗ trợ

giải trừ độc trên bảo giáp là được, dù sao hiện tại hắn cũng không cần đi đâu, không sợ có người đánh lén.

Thẩm An Tại ở bên nghĩ, tâm tình rất tốt, vừa hát vừa đi ra khỏi Thanh Vân phong, đi đến phương hướng Thanh Khê phong.

Lão già Triệu Thành kia, 50 vạn kim tệ đến bây giờ còn chưa được đưa tới, hắn phải đi thúc giục.

Sau khi hắn rời đi không bao lâu, Mộ Dung Thiên xoa eo đi đến.

Lúc này sắc mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy vẻ vui mừng, cả đêm cày đất, làm cho hắn cảm giác linh khí của mình càng thêm tinh thuần, cô đọng hơn không ít, mơ hồ có dấu hiệu sắp đột phá Khí Hải trung kỳ.

Cho nên hắn mới chạy tới hỏi sư phụ, lúc nào phần thưởng của cuộc thi đấu hạng nhất tông môn mới được gửi tới đây.

Bên trong có một quả Phá Hải đan, chỉ cần phục dụng viên đan dược này, hắn nắm chắc trong vòng nửa tháng đạt tới Khí Hải trung kỳ.

Gọi mấy tiếng mà không phát hiện bóng dáng sư phụ.

Mộ Dung Thiên vò đầu lộ vẻ hồ nghi: "Sư phụ lại đi đâu rồi, không phải nói hôm nay còn muốn cùng nhau dựng hàng rào à?"

Trong khi nói chuyện, hắn liếc thấy trên tường đại điện treo một bộ bảo giáp màu u lam.

"Đây không phải là thứ sư tỷ Thanh Loan phong đưa tới sao, vì sao sư phụ để nó ở chỗ này?"

Vừa nghi hoặc, hắn vừa hiếu kỳ đi về phía bên kia, đến gần vài phần, đưa tay chạm vào.

Hơi có cảm giác đau thấu xương truyền đến, Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Loại cảm giác này, sao rất giống cảm giác lúc đó khi vận công trừ độc cho Tiêu Cảnh Tuyết?

"Chẳng lẽ phía trên cũng có độc của Quận chúa?"

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn nhớ mang máng công pháp của mình có tác dụng trấn áp khu trục độc dược này.

"Trước nay đều là sư phụ giúp ta, tuy chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng hôm nay ta đã có thể giúp sư phụ rồi!"

Nói xong Mộ Dung Thiên không chút do dự gỡ mảnh bảo giáp xuống rồi khoác lên trên người, mặc cho ý chí thấu xương kia lan tràn ra, trực tiếp vận chuyển Vô Song Ngự Kiếm quyết.

Theo kiếm quyết vận chuyển, trận trận kiếm ý sắc bén khuấy động, rất nhanh mặt ngoài bảo giáp nổi lên từng tầng từng tầng chất lỏng màu đen, tanh hôi vô cùng.

Độc này tuy có thể chui rúc ẩn giấu trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết, nhưng đây chỉ là bảo giáp mà thôi, không có máu thịt xương tủy, bị kiếm ý bức ra cũng chỉ có thể chui ra ngoài.

"Hô!"

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hắn tìm một miếng vải rồi lau sạch sẽ bảo giáp, màu u lam trước kia biến thành màu chàm.

"Không sai, nếu sư phụ biết ta giúp hắn giải quyết độc trên bảo giáp, hắn là sẽ có phần thưởng cho ta?"

Nhìn bảo giáp một lần nữa được treo trên tường, Mộ Dung Thiên cực kỳ hài lòng gật gật đầu, sau đó lại gãi đầu.

“Sư phụ đang ở đâu, không phải đã nói hôm nay sẽ cùng nhau đặt hàng rào sao?”

Hắn lại bắt đầu đi khắp nơi tìm Thẩm An Tại.

Mà Thẩm An Tại giờ phút này đã đến Thanh Khê phong, ngoại trừ Triệu Thành, hắn còn gặp được Từ đường chủ Linh Dược đường ở nơi này.

Chương 42: Thẩm An Tại, hẳn sẽ không cự tuyệt đâu ha?

Từ đường chủ vừa nhìn thấy Thẩm An Tại thì tức giận dựng râu trừng mắt, chỉ vào hắn mà chửi ầm lên.

"Họ Thẩm, hôm qua đồ đệ ngươi tới Linh Dược đường của ta làm gì, ta hỏi ngươi, hắn tới để làm gì?!"

Thẩm An Tại thấy bản thân bị bắt tại trận, mặt không đỏ thở không gấp giả bộ nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ tên đồ nhi kia đã làm ra chuyện nhân thần cộng phẫn gì sao?"

"Đừng giả ngu với ta, hắn chính là phụng mệnh ngươi đến lấy linh dược, còn là mang bao tải để lấy!"

Sắc mặt Từ đường chủ tái nhợt, "Hắn thừa dịp đệ tử trông coi Dược đường không chú ý, nhổ hết toàn bộ thuốc lão phu đã bồi dưỡng suốt bao năm!"

Triệu Thành ở bên cạnh dở khóc dở cười, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được loại chuyện hiếm thấy này.

Trộm linh dược cũng không sao, nhưng cầm bao tải đến trộm…

Sáng sớm Từ đường chủ đến Thanh Khê Phong chính là vì muốn lấy lại tổn thất từ số tiền thắng bạc của Thẩm An Tại.

Nhưng tất nhiên Triệu Thành hắn sẽ không cho phép, nếu 50 vạn kim tệ thắng cược bị thiếu một cân lượng nào, Thẩm An Tại sẽ tìm phiền phức ở Thanh Khê phong chứ không phải là Linh Dược đường.

Năm kiếm đã đủ hạ nửa bước Linh cảnh, mặc dù hắn không sợ, nhưng cũng không muốn âm ĩ không vui với Thẩm An Tại.

"Còn có chuyện không hợp lẽ thường như vậy?"

Thẩm An Tại giả bộ tức giận, "Từ đường chủ ngươi trở về chờ tin tức của ta, sau đó ta sẽ áp giải tên nghịch đồ kia đến Linh Dược đường, mặc cho Từ đường chủ xử lý!"

"Ta không muốn nghịch đồ của ngươi, hoặc là trả lại linh dược cho ta, hoặc là bồi thường ta ba vạn kim tệ!"

Từ đường chủ ngược lại cũng tinh ranh, biết một khi trở về thì còn lâu mới chờ được tin tức, cho nên dứt khoát chơi xấu.

Không cho hắn linh dược hoặc là tiền, thì dù nói cái gì hắn cũng không chịu đi.

"Thẩm trưởng lão, sau khi khấu trừ phí thủ tục, năm mươi vạn kim tệ còn thừa lại bốn mươi bảy vạn, ngươi cầm lấy, ta về trước."

Triệu Thành lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho hắn, sau đó chạy như một làn khói.

Thẩm An Tại nhìn hai mắt Từ đường chủ đang bốc lên lục quang, bỗng nhiên khẽ giật mình, chắp tay hành lễ về phía sau hắn.

"Bái kiến chưởng môn, bái kiến Trấn Nam vương."

Từ đường chủ sửng sốt, vội vàng chắp tay chào.

Kết quả lại phát hiện sau lưng trống không, một cái bóng quỷ cũng không có.

Khi quay người về trước, Thẩm An Tại cũng đã sớm chạy mất dạng.

Sắc mặt Từ đường chủ xanh đỏ biến ảo.

“Thẩm An Tại!!”

Xa xa, nghe phía sau truyền đến tiếng gầm gừ như hận không thể giết người kia, tâm tình của Thẩm An Tại rất tốt, chép miệng hai cái, trực tiếp chạy về phía thành nhỏ dưới Linh Phù sơn.

Chuyện đầu tiên cần làm khi có tiền là làm gì?

Đương nhiên là tiêu xài!

Tới nơi này lâu như vậy rồi, hắn còn chưa thể thả lỏng cho thật tốt.

Nên lần này phải du ngoạn dưới núi một ngày mới đúng.

Còn tiêu dao khoái hoạt như thế nào thì ngay từ khi vừa tới đây hắn đã chuẩn bị, chỉ là vẫn không có tiền tài gì để làm mà thôi.

Nói thế nào thì Thẩm An Tại hắn tốt xấu gì cũng được coi là một đời quân tử, văn nhân nhã khách.

Xuống núi đương nhiên là phải đi nơi văn nhân nhã khách nên đi, làm quân tử nên làm.

Cái gì mà thư viện trà lâu, hội thơ văn nhã… hắn chẳng đi một nơi nào cả.

Hắn muốn giải cứu một số thế nhân chịu khổ.

Ví dụ như những cô nương có cha mẹ mắc bệnh, muội muội còn phải đến trường.

Đã có thể cứu khổ cứu nạn, lại có thể hoạt động cả thể xác lẫn tinh thần, cớ sao lại không làm?

Cứ ở mãi trên đỉnh Thanh Vân phong, lỗ tai đã sắp nghe hiểu tiếng muỗi kêu luôn rồi.

Đương nhiên, hắn chỉ có ý định đi quan sát vài tiểu khúc để thả lỏng mà thôi, cũng không phải vì ham mê thịt cá, dù sao

nơi này cũng không có đồ bảo hộ.

Nhưng mà, dựa vào tạo nghệ dược đạo của hắn, giờ hắn cũng không sợ dính bệnh…

…

Lúc chạng vạng tối, dưới chân Thanh Vân phong.

Tiêu Ngạo Hải và Liễu Vân Thấm kề vai sát cánh lên núi, chuẩn bị tới dò xét hư thực.

Thanh Vân phong ngoại trừ hai thầy trò Thẩm An Tại ra thì không còn ai nữa, cho nên bọn họ muốn tìm người thông báo cũng không có biện pháp, chỉ có thể một đường đi tới Thanh Vân điện.

Ngoài điện, bọn họ trùng hợp nhìn thấy Mộ Dung Thiên canh giữ ở bên ngoài, cả người lầy lội.

Nhìn thấy Trấn Nam vương và Liễu Vân Thấm đến đây, Mộ Dung Thiên vội vàng chắp tay chào.

"Mộ Dung tiểu hữu, sư phụ ngươi có trong núi không?"

Tiêu Ngạo Hải ra hiệu cho hắn không cần đa lễ, mở miệng hỏi thăm.

Mộ Dung Thiên lắc đầu: "Hôm nay sư phụ không biết muốn làm gì, không ở trong núi."

"Không có ở đây?"

Hai người sững sờ, liếc nhau.

Nhưng Liễu Vân Thấm lại nhanh mắt thấy được bộ bảo giáp treo trên tường đại điện kia đã biến thành màu xanh lam sáng bóng, ánh mắt ngưng lại.

Tiêu Ngạo Hải cũng phát hiện ra sự thay đổi của bảo giáp, hô hấp có chút ngưng trọng.

Lúc này mới qua một ngày mà thôi, độc tố ẩn chứa trong bảo giáp vậy mà đã bị loại trừ toàn bộ?

Bởi vậy có thể thấy được, trình độ dược đạo của Thẩm An Tại chỉ sợ không hề thấp hơn Dược vương!

Hơn nữa sau lưng hắn còn có một cường giả thượng tam cảnh, nữ nhi của mình nếu có thể bái nhập làm môn hạ của hắn, nói không chừng thật sự có hi vọng giải trừ hoàn toàn Thực Cốt độc!

Không nghĩ chỉ tiện đường tới Linh Phù sơn một chuyến, lại có thể có phát hiện trọng đại như thế, thật là khiến hắn ngoài ý liệu!

"Vương gia và Liễu trưởng lão tìm sư phụ ta có chuyện gì, vãn bối nguyện thay mặt chuyển cáo."

Hai người bất động thần sắc, Tiêu Ngạo Hải áy náy mở miệng.

"Buổi sáng là bản vương chủ quan, đưa bảo giáp có độc tới, vốn định đưa Giải Độc đan tới, nhưng xem ra đã không cần."

"Vì đền bù sơ suất của bản vương, cho nên bản vương suy nghĩ, muốn chuẩn bị tặng cho Mộ Dung tiểu hữu một thứ."

"Tặng vãn bối?" Mộ Dung Thiên tò mò: "Thứ gì?"

"Sau khi nghe đề nghị của Liễu cô nương, bản vương quyết định chuẩn bị cho Thẩm trưởng lão một suất tiến vào Thuần Nguyên sơn."

Khi Tiêu Ngạo Hải vừa dứt lời, hơi thở của Mộ Dung Thiên cứng lại.

Thuần Nguyên sơn!

Trọng địa của hoàng thất Đại An triều, là nơi nếu ngươi không phải là hậu bối có quan hệ với hoàng thất thì không thể vào!

Tiến vào núi này có thể trợ giúp võ giả Khí Hải cảnh và Quy Nguyên cảnh giảm bớt rất nhiều thời gian cần thiết để tu luyện.

Mà khoảng cách ba năm ước hẹn với Tần Thiển Nguyệt chỉ còn lại có không đến sáu tháng, hắn rất cần cơ duyên đột phá gấp.

Thuần Nguyên sơn, không thể nghi ngờ chính là cơ duyên vô cùng thích hợp hắn!

"Đa tạ Vương gia! Đa tạ Liễu trưởng lão!"

Mộ Dung Thiên kích động hành lễ.

Nhưng Tiêu Ngạo Hải nhanh chóng cau mày mở miệng: "Chỉ là cái danh ngạch này cũng không dễ đưa cho các ngươi, người có thể tiến vào Thuần Nguyên sơn không phải hoàng thân quốc thích thì cũng phải là thuộc một vài thế lực lớn hàng đầu."

"Muốn danh chính ngôn thuận tiến vào Thuần Nguyên sơn, Thẩm trưởng lão và ngươi sợ cần có thêm thân phận."

"Cần thêm thân phận?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt, có chút không hiểu rõ ý tứ của đối phương.

"Rất đơn giản, Thẩm An Tại chỉ cần thu Quận chúa làm đồ đệ, ngươi trở thành sư huynh của Quận chúa, thầy trò hai người các ngươi coi như có quan hệ với hoàng thất, khi tiến vào Thuần Nguyên sơn cũng sẽ không có ai phản đối."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình, còn có chút hưng phấn.

Lúc trước hắn từng có ý nghĩ, chỉ cần Tiêu Cảnh Tuyết ở đây, những chuyện phiền toái trong dược viên sẽ không đến lượt hắn để ý nữa, hắn còn có thể dành thời gian tu luyện.

"Vãn bối không dám tự tiện thay sư phụ làm chủ, nhưng nhất định sẽ chuyển lời thay."

Hắn vẫn biết chừng mực, biết loại chuyện này cần Thẩm An Tại tự mở miệng mới được.

"Làm phiền rồi."

Tiêu Ngạo Hải gật đầu.

Hắn lập tức muốn trở về, gần đây Lang uyên lại không được thái bình, cần hắn tự đi qua trấn thủ, trong thời gian ngắn không thể rời đi.

Nhưng cuối cùng trong lòng hắn cũng rơi xuống một tảng đá.

Xem ra Thực Cốt độc của con gái mình hẳn là có biện pháp giải trừ, cho dù không cách nào trừ tận gốc, hẳn cũng sẽ có cách áp chế hiệu quả.

Về phần Thẩm An Tại có đồng ý hay không…

Hắn ngược lại không suy nghĩ nhiều.

Có thể thu Quận chúa làm đồ đệ, có quan hệ với hoàng thất, chuyện này không biết có bao nhiêu cường giả Thiên Linh cảnh muốn cầu cũng cầu không được đây.

Thẩm An Tại… Hắn là không có lý do gì để từ chối đâu ha?

Chương 43: Từ chối

Sáng sớm hôm sau, Thẩm An Tại nghỉ ngơi một đêm ở phố, thảnh thơi trở về Linh Phù sơn.

Phù Dung hiên này chính là nơi nổi tiếng với nhạc nghệ tuyệt đỉnh, thướt tha lượn lờ, như ngồi trên dây nhạc.

Mà lúc này Mộ Dung Thiên đang bày ra vẻ mặt u oán đóng hàng rào ở sau núi, mười mẫu đất đã triệt để khai khẩn xong, hàng rào cũng gần giống như vậy.

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của sư phụ, hắn không khỏi hỏi: "Sư phụ, cả ngày hôm qua ngài đã đi đâu, buổi tối cũng không trở về là sao?"

"Xuống núi cùng người ta luận bàn một phen vui vẻ."

"Luận bàn?"

Mộ Dung Thiên lập tức tò mò.

"Chuyện của người lớn, trẻ con ít hỏi."

Thẩm An Tại khoát tay áo, ý bảo hắn không nên hỏi nhiều.

Mặc dù mình không làm chuyện này, nhưng chỗ kia từ đầu đến cuối vẫn thuộc về nơi phong nguyệt, để lời đồn truyền đi sẽ không tốt.

Ví dụ như kiếp trước có người chỉ đi giải trí bằng hình thức xoa bóp, nhưng cũng có người hiểu lầm.

"Ồ… "

Mộ Dung Thiên lập tức nhụt chí, sau đó thấp giọng nói thầm: "Sư phụ, không phải người nói muốn giúp đệ tử dựng hàng rào sao…"

“Có sao?”

“Có.”

“Đồ nhi, ngươi phải biết rằng người muốn nhận lãnh trách nhiệm lớn…”

Đôi mắt Mộ Dung Thiên âm u nhìn hắn, giống như một oán phụ ở sâu trong khuê phòng.

“Ừm, hiện tại thoạt nhìn cũng đã ra gì đó rồi.”

Thẩm An Tại hài lòng đánh giá dược viên mới có, đã chuẩn bị dùng tiền trong tay đi mua một nhóm dược liệu về để trồng.

Bây giờ hắn là luyện dược sư ngũ phẩm, trong đầu còn có không ít đan phương, tuy rằng đều là thường thấy, nhưng cũng có thể dùng để đổi lấy tiền khi hắn luyện chế thành đan.

Cho dù không bán thì cũng có thể luyện thêm một số thứ để cho Mộ Dung Thiên tăng cao tu vi.

Khoảng cách ba năm ước hẹn giữa hắn và Tần Thiển Nguyệt bây giờ chỉ còn lại khoảng nửa năm, giữa hai người còn kém nhau ít nhất một đại cảnh giới.

Cũng không biết tu vi hiện tại của Tần Thiển Nguyệt là gì.

Giúp Mộ Dung Thiên thắng được trận ước chiến ba năm sau cũng là nhiệm vụ do hệ thống ban bố, nhưng tạm thời vẫn chưa biết phần thưởng là cái gì.

“Đúng rồi sư phụ, hôm qua Vương gia và Liễu trưởng lão đã tới đây một chuyến.”

“Bọn họ tới làm gì vậy?”

Thẩm An Tại nhíu mày.

“Vương gia nói vì đã sơ suất đưa bảo giáp có độc cho sư phụ, nên nguyện ý lấy ra một danh ngạch Thuần Nguyên sơn,

hơn nữa hy vọng sư phụ ngài có thể thu Quận chúa làm đồ đệ, thuận tiện giúp Quận chúa giải độc."

"Danh ngạch của Thuần Nguyên sơn?" Điều này làm hắn có chút bất ngờ, nhưng mà chuyện thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ…

"Không thu, không rảnh."

Vượt quá Mộ Dung Thiên dự kiến, Thẩm An Tại rất quyết đoán khoát tay áo.

Thực Cốt độc kia ngay cả Dược Vương cốc chủ cũng không có biện pháp, hắn làm sao giải được?

"A, tại sao vậy sư phụ, nhận Quận chúa làm đồ đệ, tương đương với giao hảo với Vương gia, giao hảo với Hoàng thất."

Mộ Dung Thiên vô cùng kinh ngạc.

Đây không phải chuyện tốt bằng trời sao, vì sao sư phụ còn muốn cự tuyệt?

Thẩm An Tại không còn cách nào khác, sao hắn lại không biết loại chuyện này.

Nhưng hệ thống đã nói, trước khi độ sùng bái của Mộ Dung Thiên đầy cấp thì không thể nhận đồ đệ thứ hai.

Lần trước hắn cũng đã hỏi, nếu như muốn thu hoạch, vậy phải trả cái giá là ngắn mười cm.

Là một nam nhân, đừng nói ngắn lại mười centimet, ngắn đi một milimet cũng là kết quả khiến người ta không thể chấp nhận.

"Hiện giờ tất cả tinh lực của vi sư đều đặt trên người ngươi, cho dù muốn thu đồ đệ, cũng phải chờ nửa năm sau."

Thẩm An Tại tính toán, dựa theo tiến độ sùng bái hiện tại, nếu Mộ Dung Thiên được mình dạy dỗ thắng được Tần Thiển

Nguyệt, vậy khoảng thời gian cần có để tăng đầy cấp cũng phải tầm nửa năm.

Sau khi đầy cấp mới có thể nhận được đệ tử thứ hai.

Nhưng lời này khi đến tai Mộ Dung Thiên lại bị hiểu thành ý khác, ánh mắt hắn cảm động.

Thì ra, sư phụ từ bỏ nhận cơ hội Quận chúa làm đồ đệ, là bởi vì sư phụ muốn đặt toàn bộ tâm lực lên người mình.

Nửa năm sau, chẳng phải là sau trận chiến giữa mình và Tần Thiển Nguyệt sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng thiếu niên rất cảm động.

[Độ sùng bái +3]

Thẩm An Tại nhìn hắn một cách cổ quái, không biết trong lòng gia hỏa này đang suy nghĩ cái gì.

"Sư phụ, tuy rằng nói như thế, nhưng mười mẫu dược viên này có phải cần một người đến quản lý hay không, dù sao đệ tử…"

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu.

Thẩm An Tại nhìn lướt qua dược viên có phạm vi không nhỏ kia, âm thầm gật đầu.

Đúng là như thế, tiếp tới Mộ Dung Thiên còn phải chuẩn bị tu luyện cho tốt, không dư quá nhiều tinh lực để mỗi ngày đều chăm sóc dược viên.

Mà bản thân mình lại là người đứng đầu một phong, cũng không thể tự làm nha?

Để Tiêu Cảnh Tuyết ở lại, cũng có thể nhìn dem nàng thật lòng muốn bái sư, hay chỉ đơn giản là muốn lợi dụng mình để trừ độc.

“Được rồi, có thể lưu nàng lại đây hỗ trợ chăm sóc dược điền, nếu nàng nguyện ý trước tiên sẽ phải làm đệ tử Thanh Vân phong bình thường, việc thu đồ đệ, chờ ngày sau nói sau cũng không muộn.”

“Vâng!” Mộ Dung Thiên hơi vui mừng.

Sư phụ nói như vậy, xem như đã đồng ý, hắn lập tức sẽ có tiểu sư muội!

Thẩm An Tại vẫn có chút nghi hoặc, độc tố trên bảo giáp kia không hề bị tác động hay biến chuyển gì, vầy vì sao Tiêu Ngạo Hải muốn để Tiêu Cảnh Tuyết bái mình làm sư phụ?

“Đúng rồi sư phụ, độc trên bảo giáp Địa giai hạ phẩm của ngài, đệ tử đã giúp ngài loại trừ rồi.”

Sau một khắc, Mộ Dung Thiên đã nói đáp án cho hắn.

“Ngươi loại trừ rồi?!”

Thẩm An Tại sững sờ, không dám tin nhìn hắn: “Ngươi làm sao loại được?”

Khó trách hắn còn đang thắc mắc Tiêu Ngạo Hải vì sao bỗng nhiên đề nghị để mình thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ, thì ra là nhờ chuyện tốt Mộ Dung Thiên làm.

Chắc chắn là Tiêu Ngạo Hải hiểu lầm độc tố trên bảo giáp là do mình loại trừ, chuwng minh mình có lẽ có biện pháp chữa cho Tiêu Cảnh Tuyết nên mới đưa ra quyết định này.

“Tất cả đều nhờ công pháp của sư phụ dạy quá cường đại.”

Mộ Dung Thiên mở miệng, giọng nói tràn đầy sùng kính.

“Vô Song Ngự Kiếm quyết?”

Thẩm An Tại nhíu mày.

Vậy mà công pháp đó có thể sinh ra hiệu quả với Thực Cốt chi độc?

Tên ngốc Mộ Dung Thiên này, cũng không biết là hữu tâm hay là vô ý.

Điều này ngược lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, có chút bất đắc dĩ.

Đây chẳng phải là nói, nếu như muốn giúp Tiêu Cảnh Tuyết loại trừ độc, không nhất định phải trở thành luyện dược sư thất phẩm, lại cày thêm một bộ công pháp cực phẩm thích hợp với nàng là được?

Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu.

Công pháp cực phẩm nào dễ dàng có được như vậy, còn không bằng rút trúng kinh nghiệm luyện dược sư, đột phá lục phẩm sau đó lại đến thất phẩm.

"Được rồi, ngươi lắp hàng rào xong nhớ làm cơm tối, đêm qua vi sư chiến đấu hăng say với người ta. Bây giờ ta mệt mỏi, phải đi nghỉ ngơi trước."

Thẩm An Tại ngáp một cái, khoát khoát tay rời đi.

"Sư phụ đi thong thả!"

Mộ Dung Thiên cung kính tiễn hắn đi, trong lòng bỗng nổi lên tò mò về đối thủ đã giao chiến hăng say kịch chiến trong miệng sư phụ.

Ngay cả Nham Lý đường chủ ở trong tay sư phụ còn không chịu nổi một kích, người đủ năng lực để chiến đấu một đêm kia, đến cùng là cường giả cỡ nào?

Lắc đầu, Mộ Dung Thiên rời khỏi dược viên, chạy tới Thanh Loan phong báo tin.

…

Ở Thanh Loan phong, sau khi nghe được Mộ Dung Thiên truyền lời, cả người Tiêu Ngạo Hải lâm vào trạng thái trầm

mặc.

Từ chối.

Thẩm An Tại lại cự tuyệt lời thỉnh cầu bái sư từ người đường đường là nữ nhi của Trấn Nam vương mình!

"Không hổ là người sau lưng có cường giả thượng tam cảnh, cũng không bị dụ dỗ bởi công lợi."

Tiêu Ngạo Hải chậc chậc tán thưởng, sau đó lại hỏi ý kiến của Tiêu Cảnh Tuyết.

"Phụ vương, Cảnh Tuyết ngược lại cảm thấy Thẩm trưởng lão và Mộ Dung công tử đều rất thú vị, ở lại Thanh Vân phong làm đệ tử bình thường cũng không có gì không ổn, dù sao Liễu trưởng lão cũng đang ở bên cạnh."

Tiêu Cảnh Tuyết không hề do dự, ôn nhu mở miệng.

Thật vất vả mới có thời gian tự do, nàng nào có muốn rời khỏi Linh Phù sơn, lại trở về bị đệ tử Dược Vương cốc nhìn chằm chằm mỗi ngày.

Ở chỗ này, chỉ cần để Liễu Vân Thấm áp chế độc tính của Thực Cốt chi độc mỗi tháng một lần, thời gian còn lại, nàng muốn đi đâu thì đi đó.

"Ừm… "

Tiêu Ngạo Hải trầm giọng gật đầu.

"Nếu vậy, ngươi lưu lại nơi này đi, chuyện Thuần Nguyên sơn một tháng sau, ngươi mang theo thầy trò hai người bọn họ đi trước đi, có ngươi và Thẩm trưởng lão, người Tần gia hẳn cũng không dám quá phận."

"Vâng, phụ vương."

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết hơi vui mừng, gật đầu đáp ứng, đồng thời trong lòng có chút tò mò.

Vị hôn thê của Mộ Dung công tử hiện tại ra sao?

Chương 44: Thuần Nguyên sơn, Thượng Quan gia

[Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ Bôn Lôi kiếm, tinh thông võ đạo đã được đột phá lên cấp 1]

Cuối cùng Tinh Thông võ đạo đã đột phá lên cấp 1, Thẩm An Tại không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Thứ này khó thăng cấp, đồ đệ hoàn toàn khống chế một bộ kiếm pháp Địa giai thượng phẩm mới có thể đột phá một cấp.

Nếu muốn tới cấp mười, không biết phải chờ ngày tháng năm nào.

Nhưng mà cuối cùng cũng có một hy vọng, thiên phú kiếm đạo của Mộ Dung Thiên không tầm thường, về sau cứ để cho hắn nghiên cứu kiếm đạo nhiều là được.

"Đồ nhi, cảm giác như thế nào?"

Thẩm An Tại cười ha hả nhìn Mộ Dung Thiên trên diễn võ trường.

Mộ Dung Thiên mồ hôi đầy đầu, sáng sớm hắn đã ở đây luyện kiếm.

Lần trước quan sát sư phụ mình thi triển Bôn Lôi kiếm hắn đã hiểu ra.

Bây giờ luyện tập xong, Bôn Lôi kiếm kiếm thứ tư, kiếm thứ năm cũng đã nắm giữ.

"Đệ tử tự biết còn kém rất nhiều so với hôm sư phụ thi triển."

Mộ Dung Thiên không kiêu ngạo không nóng nảy, khiêm tốn mở miệng, nhắc đến việc đó khiến Thẩm An Tại híp hai mắt lại rất hưởng thụ.

"Không tệ không tệ, cố gắng luyện kiếm, ta tin ngươi không bao lâu nữa sẽ có thể vượt qua vi sư."

Hắn vui mừng gật đầu.

Đúng vào lúc này, bên ngoài diễn võ trường có hai bóng hình xinh đẹp từ từ đi tới, núi xanh làm nền phía sau lưng, ngược lại còn tôn lên những đường cong cực kỳ mỹ lệ.

Không ai khác chính là Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết.

"Liễu trưởng lão, Quận chúa, các ngươi sao lại tới đây?"

Thẩm An Tại đứng dậy hành lễ.

"Ta đến đưa phần thưởng đệ nhất môn phái, Phá Hải đan."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng, đưa một bình đan dược tới.

"Làm phiền Liễu trưởng lão tự đưa đến."

Nhận lấy bình đan, Thẩm An Tại trực tiếp giao cho Mộ Dung Thiên.

Thiếu niên có được đan dược thì vui vô cùng, hận không thể lập tức nuốt xuống tìm cơ hội đột phá.

"Mặt khác, ta nghe nói ngươi ở phía sau núi mở một dược viên, trước mắt không có ai hỗ trợ quản lý, trùng hợp Quận chúa ở Dược Vương cốc rất lâu, muốn đến dược viên này của ngươi hỗ trợ, ngươi thu dọn một căn phòng để nàng thường trú, không có vấn đề gì chứ?"

Liễu Vân Thấm chớp đôi mắt đẹp nhu hòa, nhẹ giọng mở miệng.

“Đương nhiên là không thành vấn đề.”

Thẩm An Tại cười ha ha, chỉ cần bây giờ không để cho hắn nhận đồ đệ, có nhân viên miễn phí hỗ trợ làm việc, còn đỡ cho việc hắn tiêu tiền thuê người.

Mặc dù biết đây là vì Mộ Dung Thiên đã giải độc trên bảo giáp, Tiêu Ngạo Hải mới tính ra kế hoạch nhỏ này, muốn hắn thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ.

Nhưng không sao, ai bảo hắn hào phóng như vậy, trực tiếp đưa danh ngạch Thuần Nguyên sơn cho Thanh Vân phong coi như tiền bái sư tương lai chứ.

Hơn nữa… Đến lúc đó nếu chính thức thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ, có phải còn có thể thu một đợt phí bái sư nữa không?

Vừa nghĩ, hắn vừa chậc chậc gật đầu, cũng không so đo quá nhiều việc Tiêu Ngạo Hải lợi dụng bảo giáp thăm dò mình.

Dù sao hắn đã từng tự đến hỏi mình có thể trừ độc hay không, mình cũng đã khẳng định là không được, cho nên mới vì nữ nhi mà đưa ra hạ sách này.

Tiêu Ngạo Hải cũng chuẩn bị Giải Độc đan, đảm bảo sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì cho mình, huống hồ còn có thể lấy ra danh ngạch Thuần Nguyên sơn để bồi thường, rõ ràng là Tiêu Ngạo Hải đã rất có thành ý.

“Vậy thì làm phiền Quận chúa.”

“Thẩm trưởng lão nói quá lời, gọi ta Cảnh Tuyết là được, không cần gọi là Quận chúa.”

Tiêu Cảnh Tuyết trừng mắt nhìn, hơi hành lễ.

Dung mạo thiếu nữ không kém Liễu Vân Thấm nửa phần, chẳng qua nhìn có chút nhu nhược, phảng phất một trận gió

cũng có thể thổi ngã.

"Còn có một việc, liên quan đến Thuần Nguyên sơn."

Liễu Vân Thấm lại mở miệng, ba chữ "Thuần Nguyên sơn" rơi xuống, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Thẩm An Tại và Mộ Dung Thiên.

"Một tháng sau, Thuần Nguyên sơn sẽ mở ra, đến lúc đó không chỉ người của hoàng thất sẽ qua đó, Tần Thiển Nguyệt của Tần gia cũng sẽ tới đó."

Lời nói của nàng có chút nghiêm túc, ánh mắt rơi xuống trên người Mộ Dung Thiên.

"Ngươi tuy rằng giành được đệ nhất Linh Phù sơn, nhưng so với Tần Thiển Nguyệt thì vẫn chênh lệch một khoảng như vực sâu, lần này nàng cũng đi, nếu ta đoán không sai, hắn là đang chuẩn bị đột phá Địa Linh cảnh."

Địa Linh cảnh!

Hô hấp của Mộ Dung Thiên cứng lại, vô thức nắm chặt nắm đấm.

Địa Linh cảnh khi chưa tới hai mươi tuổi, thiên phú của Tần Thiển Nguyệt cường đại đến mức nào, hắn là có thể tưởng tượng được.

Mà tuổi của hắn cũng tương tự như nàng, bây giờ hắn khó khăn lắm mới đột phá đến Khí Hải cảnh.

Bây giờ chỉ còn lại thời gian nửa năm, thật có thể đuổi kịp bước chân của nàng sao?

Nhận ra Mộ Dung Thiên đang căng thẳng, Thẩm An Tại liền vỗ nhẹ lên vai hắn.

"Chẳng qua chỉ là Địa Linh cảnh mà thôi, nửa năm sau, vi sư sẽ giúp ngươi có vốn liếng để chiến một trận với nàng."

Tâm tình Mộ Dung Thiên thoáng buông lỏng, cảm kích nhìn thoáng qua sư phụ của mình, trong lòng không khỏi an ổn.

Liễu Vân Thấm nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, có chút hiếu kỳ, tên gia hỏa này đến cùng lấy đâu ra tự tin để giúp người có thiên phú chênh lệch như Mộ Dung Thiên, trong nửa năm đuổi kịp bước chân của Tần Thiển Nguyệt?

Đừng nói là hắn, cho dù cường giả Niết Bàn sau lưng hắn cũng chỉ có thể giương mắt nhìn thôi nhỉ?

Dù sao, vô luận là thiên phú hay là chênh lệch tài nguyên giữa hai người thì cũng đều quá lớn.

Sau lưng Tần Thiển Nguyệt có toàn bộ Thiên Tuyết tông và toàn bộ Tần gia.

"Ta muốn nhắc các ngươi chú ý, là đến lúc đó còn có một người khác cùng đi với Tần Thiển Nguyệt."

"Ai?" Mộ Dung Thiên nhíu mày.

"Thượng Quan gia, Thượng Quan Kiệt!"

"Thượng Quan Kiệt?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Người này hắn đã nghe nói qua, chính là thành viên thuộc gia tộc nổi danh tương đương Tần gia ở trong Đại An triều này, cũng có quan hệ không hề tầm thường với hoàng thất.

Mà thiên phú thực lực của Thượng Quan Kiệt mặc dù kém hơn Tần Thiển Nguyệt, nhưng bây giờ cũng là thực lực Quy Nguyên cảnh trung kỳ.

Nhưng mà chuyện ở Thuần Nguyên sơn thì có liên quan gì đến Thượng Quan gia cơ chứ?

Nhìn ra Thẩm An Tại đang hồ nghi chuyện hai người đó, Liễu Vân Thấm tiếp tục mở miệng.

"Thượng Quan Kiệt xưa nay luôn ái mộ Tần Thiển Nguyệt, ba tháng trước còn đến Tần gia cầu thân, nhưng Tần Thiển Nguyệt không đồng ý. Theo lời nàng lúc đó, ước hẹn ba năm chưa hoàn thành, hôn ước còn chưa được giải trừ, còn chưa thể lo chuyện này."

"Mặc dù mọi người đều biết đây là một cái cớ, nhưng điều này không thể nghi ngờ cũng làm cho Thượng Quan gia có chút bất mãn, mấy tháng nay đã âm thầm ra tay chèn ép Mộ Dung gia không ít lần."

Theo Liễu Vân Thấm chậm rãi nói, Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Khó trách trong thi đấu lúc trước, Nham Lý có nói là chuyện làm ăn của Mộ Dung gia bị thất bại, thì ra trong đó lại có Thượng Quan gia chen chân.

"Thượng Quan Kiệt này tâm tính hẹp hòi, nếu như đụng mặt ở Thuần Nguyên sơn, rất có thể sẽ ngăn các ngươi ở bên ngoài, cho nên đến lúc đó ta sẽ đi cùng các ngươi."

Trong mắt Thẩm An Tại hiện lên vẻ kinh ngạc: "Ngươi đi cùng bọn ta?"

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn ánh mắt có chút cổ quái của hắn, vội vàng mở miệng: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta sợ các ngươi đi không công chuyến này, còn lãng phí thời gian và danh ngạch, dù sao ngoại trừ người Hoàng thất, những người khác muốn tiến vào Thuần Nguyên sơn tu luyện đều phải để một vài trưởng bối có thực lực cường đại trong nhà dẫn dắt mới được."

Ánh mắt của Thẩm An Tại càng thêm cổ quái, hắn cũng không phải người nghĩ nhiều…

Chẳng qua việc đối phương lo lắng ngược lại cũng không sai.

Thuần Nguyên sơn là một ngọn núi nhỏ, bên trong có không ít Thuần Nguyên trì, ngoại trừ cái ao ở phía trên cùng dành riêng cho hoàng thất ngự dụng, những người khác muốn độc chiếm một Thuần Nguyên trì để tu luyện sẽ không hề dễ dàng, lúc này cần phải liều hết mọi cách, kể cả cậy nhờ thế lực.

Thế lực sau lưng ai cường đại hơn, phái người lợi hại tới hơn, tự nhiên có thể chiếm cứ Thuần Nguyên có trì hiệu quả tốt hơn.

Nếu có thể chiếm cứ hai vị trí Thuần Nguyên trì gần với ngự hành chi trì ở trên đỉnh kia, thì sẽ có tốc độ tu luyện gần như là gấp năm lần bình thường.

Ở lại nơi đó một tháng, rất có thể Mộ Dung Thiên sẽ trực tiếp đạt tới Khí Hải cảnh đỉnh phong!

Có thực lực hai bên Thiên Tuyết tông và Tần gia làm chỗ dựa, Tần Thiển Nguyệt không thể nghi ngờ sẽ chiếm giữ một tòa trong số đó, tòa khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là thuộc về Thượng Quan gia.

"Ba Thuần Nguyên trì đứng đầu mặc dù không tranh thủ được, nhưng có ta ở đây, ít nhất có thể giúp đồ đệ ngươi tranh thủ được Thuần Nguyên trì thứ tư."

Liễu Vân Thấm khẽ mở môi đỏ, hết sức tự tin mà mở miệng.

Thẩm An Tại do dự hỏi: "Thượng Quan gia cùng Tần gia đến lúc đó sẽ phái người cảnh giới gì dẫn hậu bối đi?"

"Chắc đều là một vị Thiên Linh cảnh sơ kỳ."

"Thiên Linh cảnh à…"

Hắn sờ sờ cằm, nhíu mày, mở ra ba lô xem qua tấm thẻ tiêu hao Thiên Linh cảnh duy nhất trong đó.

Chương 45: Quận chúa ở lại trông coi dược điền

Nếu chỉ là Thiên Linh cảnh, vậy thì hắn không cần lo lắng.

Không nói đến lúc đó Liễu Vân Thấm sẽ đi cùng, cho dù nàng không đi qua, có thẻ kỹ năng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, hắn cũng không sợ võ giả Thiên Linh cảnh.

"Đa tạ Liễu trưởng lão báo cho ta biết những tin tức này." Thẩm An Tại chắp tay mở miệng.

Liễu Vân Thấm khẽ lắc đầu, "Ta đến chính là để nói với ngươi hai chuyện này, không còn gì khác."

Nói xong, nàng vươn bàn tay ngọc mềm mại của mình ra, khiến Thẩm An Tại sững sờ.

"Có chuyện gì à?"

Liễu Vân Thấm cau mày: "Trả tiền chứ gì, không phải ngươi mượn mười vạn kim tệ của ta và một vạn của đồ nhi ta để đặt cược sao?"

"Ngươi có thể chỉ trả ta tiền vốn, có điều đồ nhi ta, ngươi trả bảy vạn kim tệ."

Nghe nói thế, Thẩm An Tại lúc này mới phản ứng kịp, dở khóc dở cười.

Tổng cộng mười bảy vạn kim tệ…

Chẳng qua hắn cũng không phải loại người keo kiệt, vẫn là ngoan ngoãn xuất ra 17 vạn đưa đến trên tay Liễu Vân Thấm.

“Được rồi, kế tiếp sẽ không có việc gì nữa, nếu Thanh Vân phong ngươi có quy củ gì, tự ngươi nói với Quận chúa đi, ta đi trước.”

Nói xong, Liễu Vân Thấm thoáng gật đầu với Tiêu Cảnh Tuyết, cất gót sen rời đi.

Đợi đến khi nàng đi rồi, ánh mắt của Thẩm An Tại và Mộ Dung Thiên mới rơi xuống trên người thiếu nữ.

So với vẻ đăm chiêu của Thẩm An Tại, Mộ Dung Thiên vô cùng hưng phấn.

Có Tiêu Cảnh Tuyết ở đây, rốt cuộc dược viên kia cũng có người chăm sóc giúp.

“Không biết Cảnh Tuyết bây giờ ngươi là luyện dược sư mấy phẩm?”

Thẩm An Tại mở miệng hỏi thăm.

“Vãn bối bất tài, mới là nhị phẩm.”

“Luyện dược sư nhị phẩm à…”

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm.

Đối với một hậu bối hậu sinh mà nói, luyện dược sư nhị phẩm đã là rất giỏi rồi.

Phải biết rằng Tiêu Cảnh Tuyết không chỉ có mỗi chức danh luyện dược sư nhị phẩm, còn là một vị võ giả Khí Hải cảnh, hơn nữa còn bị thứ Thực Cốt độc nọ tra tấn nhiều năm.

Dưới tình huống như vậy, còn có thể trở thành một luyện dược sư nhị phẩm đã là hiếm thấy rồi.

Muốn tới hỗ trợ chăm sóc dược viên kia thì không có vấn đề gì.

Về vấn đề Linh Tức nhưỡng, Thẩm An Tại cũng không sợ nàng phát hiện.

Dù sao Linh Tức nhưỡng đã gắn liền với địa mạch, người khác dù cho mang đi toàn bộ phía sau Thanh Vân phong cũng sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển địa mạch khí, dẫn đến đất đai không còn dinh dưỡng.

Hơn nữa đường đường là con gái của Trấn Nam vương, không đến mức ngấp nghé mảnh đất này.

"Về sau ngươi khi ở Thanh Vân phong này, cứ xem như là nhà mình đi, không cần có câu nệ khách sáo, ngày thường hỗ trợ chăm sóc dược viên là được rồi."

"Cảnh Tuyết nghe Thẩm trưởng lão phân phó." Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng hành lễ.

Thẩm An Tại hiền lành vẫy tay với Mộ Dung Thiên: "Đồ nhi, dẫn Cảnh Tuyết đi chọn một chỗ ở thích hợp."

"Vâng!"

Mộ Dung Thiên gật đầu, dẫn theo Tiêu Cảnh Tuyết tạm thời rời đi.

Trước kia Thanh Vân phong tốt xấu gì cũng coi như là một đỉnh núi lớn, có điều sau trận chiến đó, nhân tài chết hết.

Một đám tài nguyên đều bị chưởng môn thu về, về sau Thẩm An Tại kéo lê thân thể trọng thương gần chết trở về mới bảo vệ được Thanh Vân phong không bị người khác lấy đi.

Đương nhiên, cũng không phải là Linh Phù sơn qua cầu rút ván, mà là tưởng rằng đám người Thanh Vân phong đều chết hết rồi, lúc ấy lại cực kỳ thiếu thốn tài nguyên, cho nên mới làm như vậy.

Lúc ấy nếu không phải có Chưởng môn cực lực cứu chữa, chỉ sợ hiện tại cũng không có Thẩm An Tại.

Cho nên tuy rằng không còn vật gì đáng giá, nhưng vẫn có đủ loại tiểu viện trước kia lưu lại.

Tin rằng sẽ có nơi Tiêu Cảnh Tuyết thích.

Mang theo Tiêu Cảnh Tuyết chọn xong tiểu viện, Thẩm An Tại lại kêu Mộ Dung Thiên dẫn nàng đi dạo quanh khu vực Thanh Vân phong một phen.

Còn hắn thì xuống núi nghe hát.

Mấy ngày kế tiếp, dược điền giao cho Tiêu Cảnh Tuyết để ý, Mộ Dung Thiên rơi vào bế quan tu luyện.

Có hiệu quả của linh tức và Tiên Linh tuyền nguyên tồn tại, những cây linh dược héo rũ kia đã thức tỉnh từng cây một, sinh trưởng sung túc xanh um.

Điều này làm Tiêu Cảnh Tuyết rất khiếp sợ.

Hết thảy Linh Dược trước đây đều là nàng tự phân chia ra, nàng có thể nhớ rõ ràng Linh Dược lúc đó có bộ dáng héo rũ như thế nào, hoàn toàn khác với hôm nay.

Có phát hiện này xong, nàng càng hiếu kỳ mấy phần về thủ đoạn của Thẩm An Tại.

Rốt cuộc là thủ đoạn gì mà có thể làm được chuyện thần kỳ như vậy.

Cho dù là Dược vương muốn khiến linh dược sắp chết sống lại, cũng phải thông qua trùng trùng điệp điệp chuẩn bị mới được.

Đáng nhắc tới là, sau đó Từ đường chủ có tới Thanh Vân phong hai lần, hùng hổ muốn tìm Thẩm An Tại bồi thường linh dược cho mình.

Kết quả không tìm được Thẩm An Tại, tiểu tử Mộ Dung Thiên này cũng không biết học ai, cứ bảo Tiêu Cảnh Tuyết đi tiếp đãi.

Cho dù Từ đường chủ có kiêu ngạo hơn nữa, khi đối mặt với hòn ngọc quý trên tay vị Trấn Nam vương này thì cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng mà thôi.

Sau hai lần lặp đi lặp lại như vậy, hắn rốt cuộc không tới nữa.

Về phần vị Nham Lý đường chủ cùng đồ đệ Vương Hổ của hắn, hai người từ sau thi đấu môn phái liền không xuất hiện ánh mắt người khác, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Hiển nhiên, thua dưới tay Thẩm An Tại đã làm hắn cảm thấy mất hết mặt mũi, hoàn toàn không dám xuất hiện nữa.

Vào ngày thứ năm sau khi thi đấu, Tiêu Ngạo Hải đi tới chủ phong chào từ biệt.

Đại quân Lang uyên bên kia cần hắn đi suất lĩnh, cho nên không thể ở lại chỗ này.

Những năm gần đây Bình Thiên triều luôn có tà tâm bất tử, thỉnh thoảng phái một ít tán tu hay các tiểu môn phái phụ cận Lang uyên làm chút động tác nhỏ, tỉ như tu kiến trận pháp gì đó.

Tuy nhiên, có đại quân trấn thủ, trước mắt mà nói thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Mộ Dung Thiên, vào ngày thứ bảy sau khi ăn Phá Hải đan, đã thành công tấn cấp Khí Hải trung kỳ, còn nhanh hơn so với dự đoán của Thẩm An Tại.

Sở dĩ có thể đột phá nhanh như vậy, đều do sự cường đại của Vô Song Ngự Kiếm quyết.

Thẩm An Tại thậm chí cảm thấy nếu có thể chọn cho hắn một vị trí tốt ở Thuần Nguyên sơn, lại chuẩn bị thêm một ít đan dược, một hơi đột phá Quy Nguyên cảnh cũng có khả năng.

Đương nhiên, hắn chỉ dám suy nghĩ như thế ở trong lòng, nếu để lộ ra người đời sẽ cười đến rụng cả răng.

Hai tháng đã hoàn thành đột phá một đại cảnh giới.

Tốc độ này cho dù là Tần Thiển Nguyệt lúc trước cũng không được!

Những ngày sau đó hết sức an ổn, Thẩm An Tại mua rất nhiều linh dược trồng ở dược viên.

Tổng cộng hơn mười ngày trôi qua, dược viên đã trở nên rất bắt mắt, ba mẫu đất đều trồng đầy linh dược, toàn bộ phía sau núi linh khí nồng nặc, mùi thuốc ập vào người.

Cũng có không ít chim thú được linh khí hấp dẫn, thành ra trong khoảng thời gian này nhóm người Thẩm An Tại đã được ăn uống no nê.

Mà mỗi lần nhìn thấy Thẩm An Tại nấu một nồi nước sình đen sì như vậy, mà vẻ mặt Mộ Dung Thiên còn như không thể chờ đợi được uống, Tiêu Cảnh Tuyết liền nhíu mày một hồi.

Lần đầu tiên nàng nghe Mộ Dung Thiên nói Thẩm An Tại sắp luyện đan, thì còn có chút chờ mong.

Khi nhìn thấy hắn cầm dao thái rau thái thuốc, sau đó ném lung tung vào trong nồi mà hầm loạn lê, cả người đều ngây ngẩn cả người, hoài nghi tính chân thực của thế giới này.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người luyện đan như vậy!

Nhưng mặc dù nhìn thì chẳng ra sao, nhưng nhìn dược hiệu sau khi Mộ Dung Thiên dùng thì đúng là không tầm thường.

Có thể dùng phương pháp tùy ý như vậy nấu ra "đan dược" có hiệu quả rõ rệt, càng là một thử thách đối với khả năng canh chỉnh dược liệu, thủ đoạn cùng các loại dược lý của một luyện dược sư.

Đủ có thể thấy được tạo nghệ dược đạo của vị Phong chủ Thanh Vân phong này cực kỳ không tầm thường!

Điều này cũng làm cho nàng càng tin thêm vài phần đối với lời nói của Mộ Dung Thiên, có lẽ vị phong chủ Thanh Vân phong này thật sự có thể chữa trị được Thực Cốt độc trên người nàng!

Mà vào ngày thứ mười lăm, có người lên núi nói cho Mộ Dung Thiên một tin tức rất xấu.

Đó chính là dược phường của Mộ Dung gia đã đóng cửa, đồng thời tình huống hiện tại vô cùng nghiêm trọng, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy cơ bị người ta nhổ tận gốc!

Hắn muốn chờ khi Thẩm An Tại về rồi mới xuống núi, nhưng đợi cả một đêm cũng không thấy, vì thế chỉ có thể một mình trở về xem tình hình.

Tiêu Cảnh Tuyết thì ở lại trong núi chờ Thẩm An Tại, nếu đến trưa hắn còn chưa trở về, thì chỉ có thể đi Thanh Loan phong mời Liễu trưởng lão xuống núi giúp đỡ.

Chương 46: Mộ Dung gia gặp nguy

Dưới Linh Phù sơn, Phục Linh thành.

Mộ Dung Thiên nhìn đường phố quen thuộc, hít sâu một hơi rồi vội vàng đi về phía Mộ Dung gia.

Đã hơn nửa năm hắn không trở về.

Đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường phố nhìn thấy thiếu niên mặc một bộ trang phục màu đen, lưng đeo trường kiếm đều sững sờ, sau đó không tin lắm mới mở miệng bàn luận.

"Đó là đại công tử của Mộ Dung gia đúng không?"

"Hình như thế, không phải hắn vẫn luôn ở Linh Phù sơn à? Sao lâu vậy rồi không gặp, hôm nay xuống núi?"

"Ngươi còn không biết? Dược liệu ở Dược Phường Mộ Dung gia khiến cho người của Lưu gia, Tôn gia khi phục dùng thì bị phế tu vi, đến nay còn nằm liệt giường không dậy nổi, hiện tại đã bị người của hai nhà vây quanh, ngay cả Dược phường cũng đập!"

Nghe những âm thanh nghị luận kia, lòng Mộ Dung Thiên nóng như lửa đốt.

Những năm gần đây tu vi của mình một mực không thấy tiến bộ, trong nhà quan tâm hắn vô cùng, cũng không cắt giảm lượng đan dược trợ giúp tu luyện của hắn.

Lần trước sư phụ nói cần dược liệu, sau khi truyền tin tức trở về, trong nhà ước chừng mười ngày mới đưa tới, nghĩ đến

lúc đó đã bị Thượng Quan gia lén lút chèn ép.

Mà Lưu gia, Tôn gia là một trong những gia tộc có danh vọng không nhỏ trong Phục Linh thành.

Trước khi Tần Thiển Nguyệt hối hôn, hai gia tộc đó luôn ở dưới Mộ Dung gia.

Cũng là sau khi hủy hôn, uy vọng của Mộ Dung gia bị hao tổn, ngay cả chuyện làm ăn của gia tộc cũng bị ảnh hưởng, cho nên hai năm nay mới dần dần bị lấn át.

Hai gia tộc này đều là gia tộc võ giả, chỉ luận thực lực thì không yếu hơn Mộ Dung gia.

Hiện giờ hai gia tộc liên hợp lại khởi binh khởi hành hỏi tội, chỉ sợ hiện tại Mộ Dung gia đã sứt đầu mẻ trán.

Mộ Dung Thiên mang theo tâm tình ngưng trọng, bước chân nhanh hơn chạy tới bên ngoài Mộ Dung phủ, nơi đó đã bị người vây chặt đến mức nước chảy không lọt, bên trong lờ mờ truyền ra tiếng cãi vã hiếm thấy, hơn nữa ngoài cửa phủ còn có không ít hộ vệ của hai nhà Lưu, Tôn cầm binh khí.

Bên trong, gia chủ Tôn gia Tôn Nghị, gia chủ Lưu gia Lưu Thiết đều có mặt.

Mà đối diện với bọn họ là một người trung niên hai mái đã bạc trắng, khóe mắt có không ít nếp nhăn.

Hắn chính là phụ thân của Mộ Dung Thiên, cũng là gia chủ Mộ Dung gia, Mộ Dung Vân Lỗi.

“Hừ, họ Mộ Dung, chuyện này nếu ngươi không giải quyết, đừng trách ta và Tôn huynh không khách khí!”

Hai tay Lưu Thiết chắp ở phía sau, lạnh giọng mở miệng, khí tức của Quy Nguyên cảnh đỉnh phong hiển lộ.

Tôn Nghị cũng tiến lên một bước, đồng dạng hiển lộ ra khí tức không tầm thường của mình.

Mộ Dung Vân Lỗi nhìn một màn này, sắc mặt âm trầm.

Dược phường nhà họ đã tồn tại nhiều năm như vậy, chưa từng xuất hiện sự tình như hôm nay.

Một viên Tụ Khí Đan bình thường sao có thể khiến Khí Hải của hai võ giả Khí Hải cảnh tán loạn, trở thành phế nhân!

Nghĩ như thế nào cũng là hai nhà này cố ý gây chuyện mà thôi.

Ánh mắt hắn rơi vào hai người đàn ông trung niên sắc mặt hồng nhuận phía sau hai nhà.

Chính là hai người bọn họ, nói là mua đan dược từ Mộ Dung Dược Phường, về nhà ăn xong phát hiện có gì đó không đúng, kiểm tra thì đã bị phế Khí Hải.

Nhưng nhìn dáng vẻ mặt tươi cười của bọn họ, nào có nửa điểm bộ dáng bị phế bỏ?

Nhưng mà, mình không tra ra được Khí Hải của bọn họ rốt cuộc đi đâu, hình như thật sự biến mất.

“Mộ Dung Vân Lỗi, đừng giả câm điếc, ta hỏi ngươi, rốt cuộc chuyện này ngươi định giải quyết thế nào?”

Tôn Nghị thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, lớn tiếng mở miệng.

“Hai người các ngươi muốn giải quyết thế nào?”

Mộ Dung Vân Lỗi hít sâu một hơi, biết rõ sau lưng chuyện này chắc chắn có người âm thầm làm chỗ dựa cho hai người bọn họ.

Nếu không thì hai nhà bọn họ không có khả năng có lá gan như vậy, lại dám liên hợp vu hãm Mộ Dung gia như thế.

Dù sao nếu thật sự muốn náo loạn, Mộ Dung gia cũng không sợ cá chết lưới rách với bọn họ.

"Rất đơn giản, bồi thường trăm vạn kim tệ, mặt khác giao tất cả hiệu thuốc của Mộ Dung gia ra cho hai nhà chúng ta, xong việc này, chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ!"

Tôn Nghị cười lạnh mở miệng.

"Không có khả năng!"

Một vị trưởng lão Mộ Dung gia tức giận lên tiếng: "Đừng tưởng lão phu không biết hai năm qua hai nhà các ngươi lén lút làm chuyện gì đó, ngươi thật sự cảm thấy Mộ Dung gia ta dễ bắt nạt hay sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Vân Lỗi âm trầm.

Còn chưa nói đến việc có lấy ra được trăm vạn kim tệ hay không, giao dược phường cũng tương đương với chặt đứt toàn bộ căn cơ Mộ Dung gia.

Từ đó về sau, Mộ Dung gia cũng không gượng dậy nổi.

"Rốt cuộc là ai sai sử các ngươi?"

Hắn tránh mà không nói, chỉ lạnh lùng nhìn hai người.

Khóe miệng Lưu Thiết nhếch lên một nụ cười trêu tức, vui sướng khi người gặp họa nói: "Ai bảo nhà các ngươi cóc đòi ăn thịt thiên nga, ngược lại bị thiên nga mổ một cái chứ, trước kia các ngươi ỷ vào có chút quan hệ với Tần gia mới có thể phát triển tới địa vị như bây giờ ở Phục Linh thành, nhưng hiện tại thì khác."

"Đắc tội Tần gia rồi, sẽ có rất nhiều người muốn chỉnh các ngươi."

Tôn Nghị mở miệng: "Muốn trách thì trách ngươi cái đứa con não tàn không biết trời cao đất rộng, còn tung ra cái ước

hẹn ba năm, ha ha ha!”

Nếu như không phải bởi vì ước hẹn ba năm này, cho dù Tần gia đã từ hôn cũng nguyện ý tiếp tục che chở Mộ Dung gia.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại không biết tiến lui, ở trước mặt mọi người nói ba năm sau sẽ đi khiêu chiến Tần Thiển Nguyệt.

Đây không phải là ngang nhiên khiêu khích sao?

Người Mộ Dung gia nghe vậy đều trầm mặc, một đám trưởng lão khẽ thở dài.

Chỉ có Mộ Dung Vân Lỗi ánh mắt sắc bén, lạnh giọng mở miệng: “Nhi tử của ta thuở nhỏ không tầm thường, chỉ là không có cơ duyên thôi, tương lai hắn nhất định có thể trở thành cường giả một phương.”

“Ha ha ha, cái tên phế vật kia á hả?”

“Đừng nằm mơ, nghe nói nhi tử phế vật kia của ngươi bái nhập Linh Phù sơn, trở thành đồ đệ của một trưởng lão còn phế vật hơn cả hắn!”

Mọi người dưới đài cười vang.

Mộ Dung Vân Lỗi không nói, ánh mắt vẫn kiên định như cũ.

Hắn đã từng thấy qua ánh mắt của Mộ Dung Thiên khi cầm kiếm, thậm chí tâm tính thiếu niên kiên nghị của hắn cũng không phải thứ muốn là có được, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định có thể như cá gặp nước, tiền đồ vô hạn!

“Ta đây!”

Đang lúc đám người còn trào phúng, trong đám người bỗng truyền ra một tiếng quát lạnh.

Quay đầu nhìn lại, một thiếu niên áo đen thân hình cao ngất, đang đẩy đám người đi ra.

Đôi con ngươi sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng, khí thế bất phàm.

Từ khí tức tản ra thì đã là Khí Hải trung kỳ.

Tuổi này Khí Hải trung kỳ, mặc dù không tính là cực kỳ yêu nghiệt, nhưng cũng là hiếm có.

Tôn Nghị nhíu mày: "Ngươi là ai?"

"Ta chính là tên phế vật trong miệng các ngươi, Mộ Dung Thiên!"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên nói.

"Thiên nhi? Sao ngươi lại trở về rồi?"

Mộ Dung Vân Lỗi đầu tiên là sững sờ, sau đó kịp phản ứng bước tới, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Tu vi của ngươi…"

Mộ Dung Thiên mỉm cười, vỗ vỗ tay tỏ vẻ cha cứ an tâm.

Đám người nhìn thấy thiếu niên khí thế bất phàm này vậy mà thật sự là phế vật Mộ Dung Thiên trong truyền thuyết, đều có chút không dám tin, hai mặt nhìn nhau.

Không phải nói Mộ Dung Thiên chỉ là một phế vật do kinh mạch trời sinh bị ứ đọng sao?

Tại sao bây giờ lại đã đột phá đến Khí Hải cảnh trung kỳ rồi?

"Hừ, trở về thật đúng lúc, thước nhà ngươi hại người nhà chúng ta trở thành phế nhân, bây giờ hoặc là bồi thường, hoặc là ta cũng phế hai người trong Mộ Dung gia của ngươi!"

Hai người Tôn Nghị và Lưu Thiết kịp phản ứng, hừ lạnh một tiếng mở miệng.

Chẳng qua chỉ là một Khí Hải trung kỳ mà thôi, mặc dù có chút khác biệt với phế vật trong truyền thuyết, nhưng cũng không quan trọng.

Dù sao mục đích bọn họ tới đây hôm nay chính là để bức Mộ Dung gia trở mặt!

Nhà tiểu thuyết cung cấp toàn bộ tiểu thuyết đẹp đẽ cho các bạn đọc nhiều chữ, nếu như ngài thích bản trạm, xin chia sẻ cho các thư hữu nhiều hơn!

Chương 47: Mộ Dung Thiên sắp bị phế?

"Mơ tưởng!"

Nghe ra ý tứ trong lời nói của hai người Lưu Thiết và Tôn Nghị, Mộ Dung Vân Lỗi không chút do dự lạnh giọng nói.

Hắn coi như đã hiểu, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Đi, bắt hai người Mộ Dung gia lại đây!"

Tôn Nghị cười lạnh, đưa mắt ra hiệu với đám chấp sự sau lưng.

"Vâng!"

Đám chấp sự nhận lệnh, lập tức chộp tới người Mộ Dung gia ở bên cạnh.

Mà trưởng lão và gia chủ hai nhà lại đồng thời tự hiểu ý mà nhìn chằm chằm đối phương, đề phòng đối phương ra tay.

Kể từ đó, chấp sự Tôn gia rất nhanh đã tới trước mặt người Mộ Dung gia, cười dữ tợn một tiếng liền đưa tay chộp tới.

Hắn có tu vi Khí Hải hậu kỳ, bắt một vãn bối Mộ Dung gia là chuyện rất dễ dàng.

Mộ Dung Vân Lỗi nhíu mày, thấy tình huống nguy cấp nên đã chuẩn bị không để ý tới ánh mắt gia chủ hai nhà, ra tay ngăn cản.

Nhưng mà hắn mới vừa tiến lên một bước, hai người Tôn Nghị và Lưu Thiết liền cùng nhau đi về phía trước, uy áp của

Quy Nguyên cảnh khuếch tán.

Nhưng vào lúc này, một bóng người hóa thành tàn ảnh chớp liên tục, nhanh chóng đi tới trước mặt người Mộ Dung gia, kiếm quang trong tay như sấm, gào thét nổ vang.

Leng keng… Leng keng…!

Sắc mặt chấp sự Tôn gia đại biến, dưới sự kinh hãi, hai tay giao nhau tụ khí ngăn cản.

Dù vậy, hắn vẫn bị lôi quang kiếm khí kia bức lui, thậm chí còn miệng phun máu tươi, hai tay đều bị chém cháy đen một mảnh.

"Ai dám động đến người Mộ Dung gia ta!"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sắc bén, kiếm đen trong tay quét ngang, lôi quang phun ra nuốt vào.

Mọi người nhìn thấy người chém lui tên chấp sự Tôn gia Khí Hải hậu kỳ kia lại là Mộ Dung Thiên mà bọn họ không để ở trong mắt, thì không khỏi trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt khẽ biến.

"Vừa rồi hắn thi triển bộ pháp gì, ta nhất thời không có thấy rõ!"

"Không ngờ kiếm pháp của hắn lại cao siêu như vậy, động như lôi đình!"

Một đám người Mộ Dung gia nhìn thấy mấy ngày không gặp, vậy mà Mộ Dung Thiên đã có thực lực như thế, thì không khỏi rất giật mình.

"Thiên nhi…"

Mộ Dung Vân Lỗi càng có chút thất thần, không dám tin tưởng mà lẩm bẩm mở miệng.

“Giỏi lắm, xem ra tiểu tử ngươi không biết từ đâu đạt được cơ duyên đột phá cảnh giới, cũng tốt, lão tử sẽ cho ngươi trở thành phế vật danh xứng với thực!”

Tôn Nghị híp hai mắt lại, cười lạnh trong lòng.

Nếu người Thượng Quan gia biết Mộ Dung Thiên có chút thực lực, chỉ sợ sẽ sinh lòng không vui.

Lúc này mình ra mặt phế bỏ Mộ Dung Thiên, đến lúc đó người của Thượng Quan gia vui vẻ, Tôn gia hắn còn không phải là phong sinh thủy khởi ở trong Phục Linh thành nho nhỏ này sao?

Vừa nghĩ đến đây, trong nháy mắt hắn đã lách mình đến trước người, một quyền đánh ra hư ảnh sơn nhạc khuynh đảo.

Đối mặt với một quyền này, trong lòng Mộ Dung Thiên cả kinh.

Uy áp cường đại đến mức ngay cả kiếm hắn cũng không nhấc lên nổi, chênh lệch tu vi giữa hai người thật sự quá lớn.

“Làm càn!”

Tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc vang lên, Mộ Dung Vân Lỗi ngăn ở phía trước, há miệng gào lên từng đạo sóng âm.

Tôn Nghị nhíu mày, không thể không lựa chọn bứt lui, hư ảnh sơn nhạc phía sau cũng bị tiếng gầm này đánh cho xơ xác.

Một đám trưởng lão Mộ Dung gia đồng thời xông lên, trợn mắt nhìn.

Ngoài cửa, người vây xem càng ngày càng nhiều, nhao nhao chờ xem kịch vui.

Không ít người còn chỉ trỏ Mộ Dung Thiên, trong mắt lộ ra vẻ cười nhạo.

…

Thành Phục linh, Phù Dung hiên.

Trên đài có nữ tử chỉ khoác mấy mảnh vải đỏ đào, ôm tỳ bà uyển chuyển nhảy múa như ẩn như hiện, tiếng nhạc du dương.

Đôi chân thon dài có thể khiến người ta say mê đến chết kia vừa cong vừa duỗi, hấp dẫn ánh mắt của người xem bên ngoài.

"Đẹp vô cùng, đẹp vô cùng!"

Thẩm An Tại ngậm lấy quả anh đào thị nữ bên cạnh đưa vào miệng, vừa chậc chậc tán thưởng vừa cắn nhẹ một miếng.

Thị nữ cúi đầu nhỏ giọng rên.

"Kêu cái gì mà kêu?"

Thẩm An Tại quay đầu lại, hắn là nghiêm chỉnh tới nghe nhạc, cũng không phải loại người tùy tiện như vậy.

"Quần áo trưởng lão dính bẩn."

Thị nữ chỉ chỉ, lúc nãy hắn vừa cắn miếng anh đào làm nước bắn tung tóe, có nước rơi vào cổ áo Thẩm An Tại, nàng trông thấy nên đã buột miệng lên tiếng.

"Lần sau đừng có thất thanh như vậy… dễ khiến người khác hiểu lầm, giống như ta đã làm gì với ngươi vậy."

"Đã rõ."

Thị nữ nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm An Tại vẫn đang thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngắm nghía tỳ bà vừa trắng vừa tròn của nữ tử trên đài, nhưng bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, hắn không khỏi nhíu mày hỏi lại: "Cũng sắp trưa rồi, hôm nay sao lại ít người như vậy, lúc trước Phù Dung hiên này hắn là đều đã không còn chỗ ngồi rồi mới đúng."

Hắn có chút nghi hoặc mà nhìn thoáng qua nhã gian có nhiều chỗ trống.

"Lý Nham trưởng lão đêm qua ngủ ở sương phòng phía sau nên không biết gì, hôm nay trong thành xảy ra chút chuyện, tất cả mọi người tới xem náo nhiệt."

Thị nữ vừa xoa vai cho hắn, vừa nũng nịu mở miệng.

"Ồ? Có chuyện gì mà so được với một nhã sự như nghe hát, nói thử xem."

Thẩm An Tại có chút hiếu kỳ.

"Là do thuốc độc của Mộ Dung gia đã phế đi chấp sự Lưu gia Tôn gia đêm qua, buổi sáng hôm nay người hai nhà gióng trống khua chiêng đến Mộ Dung gia khởi binh vấn tội."

Thị nữ tiếp tục nói: "Sáng nay đại công tử của Mộ Dung gia cũng đã chạy về, nhưng ngài ấy có tới hay không thì cũng không thể gây nên chuyện gì, nghe nói ngài ấy còn chưa đột phá đến Khí Hải cảnh cơ mà."

Tin tức về cuộc thi đấu ở Linh Phù sơn vẫn chưa truyền ra, mọi người trong thành tạm thời không biết Mộ Dung Thiên đã giành được vị trí thứ nhất.

Mà nghe đến đó, Thẩm An Tại nhíu mày lại.

Thằng nhãi đó đã về nhà?

"Ài, nghe nói sau lưng Tôn gia cùng Lưu gia có Thượng Quan gia chống lưng, lần này Mộ Dung gia chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng rồi."

Thị nữ khoan thai mở miệng, vừa mới nói dứt câu tay đã không sờ thấy gì nữa.

Thẩm An Tại đột nhiên đứng dậy, chỉnh đai lưng sửa sang lại áo mũ.

“Tiểu Thúy à, nói cho Nguyệt Hồng Liên Hoa biết lát nữa đừng chờ bổn trưởng lão, Khúc Hồn kia, lần sau ta lại tới nghe.”

“Lý Nham trưởng lão… “

Thị nữ cả kinh, vội vàng mở miệng gọi.

“Không cần giữ lại, bản trưởng lão đi rồi sẽ về ngay.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, cũng không quay đầu lại, mở miệng.

“Lý Nham trưởng lão, người còn chưa thanh toán…”

Thị nữ đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng của hắn, ánh mắt tối sầm.

Lý trưởng lão này thật sự là quái nhân, đêm qua ở sương phòng vậy mà lôi kéo những nhân vật có danh vọng trong lầu đi đàm luận lý tưởng nhân sinh, ngồi cả buổi mà chỉ uống rượu thưởng đàn…

…

Ở Mộ Dung gia, bầu không khí hai bên không ngừng giương cung bạt kiếm, giằng co đã lâu.

Tôn Nghị nhíu mày nhìn Mộ Dung Vân Lỗi, trong lòng lưỡng lự.

Luận thực lực, bản thân chưa chắc thắng hơn đối phương bao nhiêu, nếu thật sự đánh nhau, Lưu Thiết bên cạnh mà không hỗ trợ thì thật có chút khó xử.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn lại.

Lưu Thiết cười nhạt: “Không phải Tôn gia chủ vội vàng động thủ trước sao, ngươi cứ tiếp tục.”

Hắn hiểu rất rõ, vừa rồi Tôn Nghị bỗng nhiên ra tay, chính là muốn trước một bước phế đi Mộ Dung Thiên, muốn tranh

công ở trước mặt Thượng Quan gia.

"Lưu gia chủ không giúp đỡ, đến lúc đó vị đại nhân kia trách tội xuống, Tôn gia ta sẽ không gánh trách nhiệm này, hoặc là cùng ra tay, hoặc là tất cả mọi người đừng ra tay nữa."

Tôn Nghị trực tiếp lựa chọn lật bài.

Sắc mặt Lưu Thiết có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, sau đó vẫn là tiến lên.

"Ngươi ngăn cản Mộ Dung Vân Lỗi, ta đi phế tiểu tử kia!"

Nói xong, hắn bay lên trời, hóa thành mấy đạo tàn ảnh nhắm về phía Mộ Dung Thiên.

"Mơ tưởng!"

Mộ Dung Vân Lỗi lạnh giọng quát lớn, xuất thủ ngăn cản.

Không ngờ hôm nay mâu thuẫn đến từ Mộ Dung gia lại chuyển dời đến một mình hắn.

"Ngươi mau đứng lại cho lão tử!"

Tuy trong lòng Tôn Nghị thầm mắng, nhưng mặt ngoài vẫn gầm nhẹ một tiếng, ra quyền ngăn cản Mộ Dung Vân Lỗi.

Về phần các trưởng lão Mộ Dung gia khác, đều bị người của hai nhà Tôn, Lưu ngăn chặn.

Tràng diện trong lúc nhất thời lâm vào hỗn loạn, Mộ Dung gia vốn có nhân số kém, rơi vào hạ phong.

Giờ phút này Mộ Dung Vân Lỗi đã bị ngăn lại, Lưu Thiết như đi vào chỗ không người, mấy đạo tàn ảnh mà hắn biến thành ở gần Mộ Dung Thiên hợp lại làm một, đưa tay chộp tới đan điền của Mộ Dung Thiên.

Nếu lần này bị bắt thật, Khí Hải mà Mộ Dung Thiên thật vất vả mới ngưng tụ được tất nhiên sẽ bị phế bỏ!

Chương 48: Uy năng của Lục Mạch thần kiếm

"Thiên nhi!"

Mộ Dung Vân Lỗi kinh hô một tiếng, muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Tôn Nghị gắt gao cuốn lấy, không thoát ra được chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt của Lưu Thiết chộp tới.

"Xong, Mộ Dung Thiên vất vả lắm mới đột phá tới Khí Hải cảnh, lần này sợ là sẽ bị đánh về nguyên hình."

"Hắn đắc tội ai cũng được, nhưng hết lần này tới lần khác lại đắc tội Tần gia, lần này tốt rồi, liên lụy mình không nói, gia tộc còn bị chèn ép."

Mọi người bên ngoài thấy cảnh này cũng nhao nhao lắc đầu thở dài.

Hai mắt Mộ Dung Thiên sung huyết, mạnh mẽ áp lực, hai tay cầm kiếm, trán nổi gân xanh.

"Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!"

Rẹt!

Một đạo kiếm quang sáng chói bốc lên, giống như thiên địa trong mắt tất cả mọi người lúc này đều ảm đạm thất sắc, chỉ còn lại có đạo kiếm quang kia.

Kiếm ý sắc bén mạnh mẽ đến mức làm sắc mặt Lưu Thiết cả kinh, vô thức dừng một quyền đang đánh ra.

Oanh!

Tiếng nổ lớn nổ vang, kiếm quang sáng chói phá toái, dư âm dòn quyền đánh lên người Mộ Dung Thiên, khiến hắn cảm thấy ngực tê rần, cả người bay ngược ra đụng vào cột đá, miệng phun máu tươi.

Lưu Thiết đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm nhìn ống tay áo bị chém đứt.

Hắn đường đường là võ giả Quy Nguyên cảnh, vậy mà suýt nữa bị một con sâu cái kiến Khí Hải cảnh làm bị thương?

Quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

"Muốn chết!"

Thẹn quá hóa giận, uy áp quanh thân hắn tăng mạnh, lại lần nữa tiến lên giơ vuốt như rồng, lao thẳng đến Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đã bị thương nặng, nuốt máu tươi trong miệng xuống, nghiến đã không còn.

Sơ nhập Khí Hải nào có thể chịu đựng được một kích của Quy Nguyên đỉnh phong, không chết cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, nào còn sức tái chiến?

"Thiên nhi!"

Mộ Dung Vân Lỗi chỉ có thể phát ra tiếng rống giận điên cuồng mà trơ mắt nhìn Lưu Thiết tấn công lần thứ hai.

Hai mắt Mộ Dung Thiên đỏ ngầu, không nghĩ tới tia hy vọng mình vừa mới nhìn thấy bây giờ lại bị chôn vùi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lưu Thiết, âm thầm thở dài.

Nhưng mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tiếng xé gió bỗng nhiên truyền ra.

Xuy xuy!

Một đạo kiếm quang lớn bằng ngón tay phát sau mà đến trước, chợt lóe rồi trực tiếp xuyên thấu bàn tay Lưu Thiết.

"A!"

Hắn cảm thấy đau đớn, viền mắt như muốn nứt ra mà nhìn vào lòng bàn tay bị xuyên qua của mình đang giàn giụa máu tươi.

"Chuyện gì xảy ra?!"

"Ai đã âm thầm ra tay?"

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, ánh mắt tất cả mọi người nhìn xung quanh.

Mộ Dung Thiên sửng sốt, nhìn về phía đạo kiếm quang bay tới vừa rồi.

Vừa nhìn, tức thì hốc mắt hắn phiếm hồng, kinh hỉ hô ra tiếng.

"Sư phụ!!"

Đám người Mộ Dung Vân Lỗi và Tôn Nghị đều sửng sốt, chân mày nhíu lại.

Sư phụ?

Chẳng phải sư phụ Mộ Dung Thiên chỉ là một người có cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ, là Phong chủ Thanh Vân phong trời sinh phế thể sao?

Dưới sự nghi hoặc, bọn họ nhìn theo ánh mắt của Mộ Dung Thiên, nhìn vào trong đám người.

Thẩm An Tại mặc áo trắng, mặt như quan ngọc, nơi thái dương rũ xuống hai lọn tóc bạc, cất bước đi ra khỏi đám người.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!"

“Sư phụ…”

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên kích động, nước mắt lưng tròng.

Giờ phút này thần sắc Thẩm An Tại có chút âm trầm, âm trầm giống như muốn chảy ra nước, trong lòng muốn chửi má nó.

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là tất cả nỗ lực trong khoảng thời gian này của hắn đều uổng phí!

Vất vả lắm mới bồi dưỡng được Mộ Dung Thiên, suýt chút nữa tên đồ đệ này đã bị người ta phế tu vi!

“Đồ đệ của Thẩm An Tại ta mà ngươi cũng dám động, ngươi muốn chết!”

Hắn lạnh giọng mở miệng, Lục Mạch thần kiếm có tác dụng trong thời gian giới hạn lại phát huy hiệu quả, hắn cong ngón tay búng ra.

Lại là một đạo kiếm quang lớn bằng ngón tay chợt lóe qua, kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng.

Con ngươi Lưu Thiết kịch liệt co rút lại, trong cơn kinh hãi hắn khó khăn lắm mới nghiêng người được một bước, kiếm quang trực tiếp xuyên qua phần bụng của hắn, chỉ cách đan điền Khí Hải của hắn một đường tơ kẽ tóc.

“Đây là võ kỹ gì?”

Hắn kinh hãi mở miệng, trán túa đầy mồ hôi lạnh.

Mạnh, kiếm khí thật mạnh!

Không chỉ nhanh như gió táp, mà còn lăng lệ ác liệt đến nháy mắt có thể xuyên thấu linh nguyên hộ thể của mình!

“Lục Mạch thần kiếm!”

Thẩm An Tại lạnh giọng mở miệng, liên tục búng ngón tay, hơn mười đạo kiếm quang tuần tự thoát ra, tiếng xé gió liên

tục.

"Tôn Nghị cứu ta!"

Lưu Thiết đổ mồ hôi lạnh như mưa, lập tức dùng linh khí phòng ngự Huyền giai trung phẩm của mình.

Nhưng dù có linh khí ngăn cản, kiếm khí cường đại vẫn đánh tới như cũ khiến hắn liên tiếp lui về phía sau, trong miệng tuôn ra máu tươi.

Mà Tôn Nghị há to miệng, hoàn toàn không kịp đi lên cứu hắn, chỉ dám kinh ngạc nhìn Thẩm An Tại không ngừng xuất ra kiếm khí.

Đừng nói là hắn, Mộ Dung Vân Lỗi và nhóm trưởng lão Mộ Dung gia đều đang sững sờ.

Người này… thật sự là thiên sinh phế thể, cả đời không cách nào đột phá đến Khí Hải cảnh, Phong chủ Thanh Vân phong trong lời đồn ư?

Chỉ xét mỗi kiếm khí tên là Lục Mạch thần kiếm gì đó tiện tay búng ra trong nháy mắt kia đã đủ để một cường giả Quy Nguyên cảnh đỉnh phong chật vật như thế.

Với thực lực như vậy, ngươi lại nói với ta đó chỉ là Đoán Thể hậu kỳ thôi sao?!

Rặc rặc rặc!

Sau khi liên tiếp hứng nhiều kiếm khí, linh khí phòng ngự trong tay Lưu Thiết rốt cuộc không kiên trì nổi, nứt ra một vết nứt, sau đó phát ra tiếng giòn vang, trực tiếp nổ vỡ ra.

Lại có mấy đạo kiếm khí xé gió lao đến, Lưu Thiết đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lòng tuyệt vọng.

Không ngăn được, hoàn toàn là không ngăn được!

Kỹ năng của gia hỏa này hoàn toàn cũng không có thời gian hồi chiêu, hơn nữa có ai tung chiêu loạn xạ không tiết kiệm linh nguyên như vậy chưa, vung kỹ năng như hất nước lã vậy cha?

Hàn ý nổi lên, Lưu Thiết dường như đã đoán được mình sẽ bị kiếm khí phá vỡ Khí Hải, toàn bộ linh nguyên trong cơ thể cứ như vậy bị tản đi, trở thành một phế nhân.

"Dừng tay!"

Nhưng mà một tiếng quát lạnh chợt vang lên, đạo kiếm khí sắc bén kia bị tiếng quát này làm cho vỡ vụn.

Một lão giả áo đen rơi xuống từ trên trời, vững vàng đứng ở trước mặt Lưu Thiết.

Nháy mắt nhìn thấy lão giả này, hai người Lưu Thiết cùng Tôn Nghị liền lộ vẻ vui mừng.

"Ngô đại nhân!"

Người tới không ai khác, chính là trưởng lão chấp sự tới Phục Linh thành lần này của Thượng Quan gia, Ngô Lễ.

Có tu vi Địa Linh cảnh!

Thẩm An Tại nhíu mày, thu tay lại chắp sau lưng, chăm chú nhìn đối phương.

Mà đám người Mộ Dung Thiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại bắt đầu lo lắng đề phòng.

"Túc hạ là người nào?"

Thẩm An Tại lớn tiếng hỏi thăm.

"Ta đến từ Thượng Quan gia."

Ngô Lễ vuốt chòm râu, hai mắt híp lại có ý miệt thị, thần sắc cao cao tại thượng.

“Chuyện hôm nay chính là do Mộ Dung gia có lỗi trước, hai nhà Lưu Tôn chỉ muốn đòi công đạo, ngươi ra tay đã muốn phế người, cuồng vọng như thế, chẳng lẽ muốn ỷ thế hiếp người?”

“Ta cũng biết chân tướng sự tình, là hai nhà Tôn Lưu có ý định khiêu khích, còn mưu toan hại cả nhà đồ đệ ta, phế tu vi hắn mà không giết hắn là ta đã hạ thủ lưu tình.”

Thẩm An Tại không chút sợ hãi, đạm mạc mở miệng.

Đương nhiên hắn không sợ, trong tay hắn tạm thời còn có mấy tấm thẻ kỹ năng, thế thì cần chi phiền não, chỉ cần bổ lão già này một kiếm là xong.

“Khẩu khí lớn thật, hết lần này tới lần khác lại ép lão phu phải chủ trì công đạo này. Thuốc của Mộ Dung gia đã phế người của hai nhà bọn họ, lão phu cũng phế đi hai người.”

Ngô Lễ hừ lạnh một tiếng, uy áp thuộc về Địa Linh cảnh trong nháy mắt bao phủ toàn trường, tất cả mọi người bị ép tới không thở nổi, trong lòng ngưng trọng.

Ánh mắt của hắn quét qua, cuối cùng cười lạnh nhìn về phía Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại.

“Phế hai người các ngươi vậy.”

Thấy hắn bước một bước đi về phía Mộ Dung Thiên, Thẩm An Tại lại nhíu mày, lúc đang chuẩn bị ra tay, bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng lại có chút uy nghiêm của nữ tử.

“Ta thật muốn xem, hôm nay ngươi có dám phế hai người bọn họ trước mặt ta.”

Chương 49: Nhanh lên, cứ làm theo lời ta

Mọi người quay đầu nhìn lại, hai nữ tử một trước một sau cất bước đi đến.

Nữ tử ở phía sau, mỗi một cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều rất phóng khoáng, thần thái nhu nhược, da thịt trắng như tuyết lại đượm nét bệnh tật, khuôn mặt trái xoan xinh xắn của nàng trông giống như được hoạ sĩ vẽ ra.

Mà nữ tử phía trước càng khiến người nhìn phải nóng rực, nàng mặc áo xanh, thần sắc dịu dàng giơ tay nhấc chân lại mang theo uy nghiêm của người thượng vị.

Nhất là gương mặt như họa kia, môi đỏ hồng như minh châu lại càng như trích tiên giáng phàm, làm cho người ta có ảo giác là chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể khinh nhờn.

"Ngươi là người phương nào?"

Ngô Lễ nhíu mày, phát giác được một tia cảm giác áp bách từ trên thân nữ tử áo xanh phía trước.

"Phong chủ Thanh Loan phong Linh Phù sơn, Liễu Vân Thấm."

Liễu Vân Thấm nhàn nhạt mở miệng, tay ngọc khẽ vung lên.

Uy áp thuộc về Địa Linh cảnh nhất thời tiêu tán vô hình, mọi người bao gồm Thẩm An Tại thở phào một cái thật dài.

"Hừ, cho dù ngươi là người của Linh Phù sơn thì như thế nào, Mộ Dung gia đã làm sai đáng bị người người oán trách,

chẳng lẽ Linh Phù sơn ngươi còn muốn bao che?”

Ngô Lễ lạnh giọng mở miệng, đưa tay chỉ chỉ chấp sự hai nhà Tôn Lưu đang bày ra sắc mặt trắng bệch, không có chút tu vi nào trong người.

“Theo Cảnh Tuyết thì chưa hẳn, mặc dù tu vi hai người này không hiển lộ, nhưng cũng không phải là bị phế, mà là bị người ẩn giấu thôi.”

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh quan sát xong mới ôn nhu mở miệng.

Ngô Lễ nhướng mày một cách khoa trương.

Người này tự xưng Cảnh Tuyết… Chẳng lẽ là nữ nhi của Trấn Nam vương?

Sao nàng lại ở cùng một chỗ với người của Linh Phù sơn?

Trông thấy Mộ Dung gia lần lượt có người đến làm chỗ dựa, hắn nhất thời có chút do dự, cảm thấy khó xử.

“Hừ, nha đầu chưa đủ lông cánh này từ đâu tới, nơi này có phần cho ngươi nói chuyện sao, ngươi nói là bị ẩn giấu thì là bị giấu thiệt rồi hả?”

Tôn Nghị hừ lạnh một tiếng, ỷ vào đang có Ngô Lễ mà phách lối mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết chỉ lạnh nhạt nhìn hắn một cái, sau đó nói: “Thật có lỗi, quên tự giới thiệu, tại hạ là Thanh Thủy Quận chúa, Tiêu Cảnh Tuyết.”

Lời này vừa nói xong, lời Tôn Nghị đang định mở miệng nói tiếp lập tức bị nuốt ngược về, mồ hôi lạnh trong nháy mắt dày đặc.

“Nữ nhi của Trấn Nam vương, Thanh Thủy Quận chúa!?”

“Sao nàng lại đi theo người của Linh Phù sơn tới đây, hơn nữa nhìn tình hình, hình như là đang làm chỗ dựa cho người Mộ Dung gia!”

“Mộ Dung gia có quan hệ như thế từ khi nào vậy?

Người đứng ngoài trận lập tức xôn xao một mảnh, tất cả mọi người nhìn nhau, tràn đầy vẻ không dám tin.

Mộ Dung Thiên cũng khôi phục chút khí lực, kinh hỉ vẫy vẫy tay.

“Liễu trưởng lão, tiểu sư muội!”

Những lời này, lập tức lại giống như sấm sét nổ vang trong lòng mọi người.

Vừa rồi Mộ Dung Thiên gọi Quận chúa là gì cơ?

Tiểu sư muội??

Đường đường là Thanh Thủy Quận chúa, vậy mà từ khi nào lại trở thành sư muội của phế vật Mộ Dung Thiên?

“Mộ Dung sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên đỡ thiếu niên đang lung lay sắp đổ, ân cần hỏi han.

Nhìn hai người ngươi một câu sư huynh, ta một câu sư muội, Thẩm An Tại sờ cái mũi xem như không nghe thấy.

Dù sao hắn vẫn còn chưa chính thức thu đồ đệ, hệ thống cũng không thể có lý do chính thức để lấy của hắn mười phân.

Về phần giữa xưng hô giữa Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết có ra thế nào thì cũng không thể do hắn áp đặt.

“Thẩm trưởng lão, kiếm khí vừa rồi cực kỳ sắc bén, lại là do vị cường giả thượng tam cảnh kia dạy?”

Liễu Vân Thấm đi vào trong sân, đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn Thẩm An Tại.

Nàng kỳ thật đã đến được một lát, nhìn thấy Lưu Thiết bị Thẩm An Tại thi triển Lục Mạch kiếm khí bức bách chật vật như vậy, liền ở bên ngoài quan sát một lát.

Kiếm khí kia nhanh nhẹn sắc bén, khiến nàng cũng âm thầm kinh hãi.

Không ngờ Thẩm An Tại lại có nhiều kiếm thuật cao cường như vậy.

Thẩm An Tại gãi gãi đầu, không thừa nhận, cũng không phủ định.

Mà Mộ Dung Vân Lỗi cùng với hai nhà Tôn Lưu đã hoàn toàn ngây dại.

Ngoại trừ Liễu Vân Thấm, cách xưng hô sư huynh muội qua lại giữa vị Tiêu Cảnh Tuyết đường đường là Thanh Thủy Quận chúa và Mộ Dung Thiên đã ngầm ám chỉ nàng đã bái nhập vào môn hạ Thanh Vân phong, trở thành đồ đệ của Thẩm An Tại.

Mà vừa rồi Liễu Vân Thấm có nói, kiếm khí trên đầu ngón tay Thẩm An Tại vừa thi triển kia là được một vị cường giả thượng tam cảnh truyền thụ?!

Thượng tam cảnh là khái niệm gì, là tồn tại có thể quét ngang toàn bộ Đại An triều!

Chẳng qua Ngô Lễ quả quyết không tin ở sau lưng Thẩm An Tại có một vị cường giả thượng tam cảnh, gã hừ lạnh một tiếng mở miệng nói với Tiêu Cảnh Tuyết.

“Cho dù là Thanh Thủy Quận chúa ngài, cũng không thể nói suông mà nhục nhã người trong sạch, ngươi nói tu vi của

hai người này không phải bị phế mà là bị giấu đi, vậy Quận chúa không ngại tự điều tra, giúp bọn họ khôi phục tu vi?"

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tiêu Cảnh Tuyết.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nàng có thể nhìn ra tình huống đặc thù của hai người kia, hoàn toàn là bởi vì những gì nghe thấy được ở Dược Vương cốc.

Nhưng bản thân nàng chỉ là một luyện dược sư nhị phẩm mà thôi, Mộ Dung gia thân là thế gia dược đạo cũng không thể giải quyết vấn đề tu vi của hai người kia, thì nàng giải quyết thế nào đây?

Thấy Tiêu Cảnh Tuyết do dự, trên mặt Ngô Lễ đã khôi phục tự tin, tiếp tục dùng ánh mắt khinh miệt mà mở miệng: "Thế nào, Quận chúa không có cách nào khôi phục tu vi của bọn họ, hay là vừa rồi hoàn toàn là vì thiên vị Mộ Dung gia cho nên mới nói ra những lời như vậy?"

"Chẳng lẽ đường đường là con gái duy nhất của Trấn Nam vương, cũng là lấy việc công làm việc tư sao?"

Lời vừa dứt, khiến cho không ít người ở đây đều nhíu mày lại.

Danh tiếng của Tiêu Ngạo Hải khiến người đời rất kính nể, nhưng Thanh Thủy Quận chúa lại không có quá nhiều uy vọng, hôm nay chẳng lẽ thật như Ngô Lễ nói, là nàng công tư không phân minh?

Nếu đúng như vậy, chẳng phải là đang làm bại hoại danh tiếng của Trấn Nam vương?

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, sắc mặt trở nên khó xử.

"Châm Chiên Trung, Kỳ Môn, Vân Môn, Thần Tàng…"

Nhưng vào lúc này, thanh âm ôn hậu trầm ổn vang lên bên cạnh.

Nàng kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Thẩm An Tại hai tay chắp sau lưng, thần sắc bình thản đứng ở đó.

"Trưởng lão?"

"Nhanh lên, cứ làm theo lời ta."

Thẩm An Tại cười nhạt một tiếng, vẻ mặt phong khinh vân đạm.

Vừa rồi vội vã cứu Mộ Dung Thiên, hắn còn chưa kịp nhìn thấy hai người kia, bây giờ đang rảnh rỗi, ngược lại mơ hồ có thể phát hiện khác.

Dù nói thế nào, bây giờ hắn cũng là luyện dược sư ngũ phẩm.

Tuy không có tinh thần lực trong người, nhưng hệ thống quán chú kinh nghiệm chuyên môn về y học cổ truyền, vọng văn vấn thiết, nên không khó đề nhìn ra một số vấn đề.

"Được!"

Đã có Thẩm An Tại ở đây, Tiêu Cảnh Tuyết không do dự nữa, lấy ra ngân châm từ trong nhẫn trữ vật rồi đi tới phía trước.

Nhìn động tác của nàng, kỳ lạ trong mắt Liễu Vân Thấm loé lên liên tục, hơi có chút mong đợi đối với chuyện kế tiếp sẽ phát sinh.

Chẳng lẽ Thẩm An Tại chỉ cần liếc mắt một cái như vậy, là có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết hay sao?

Ngô Lễ nhìn thấy một màn này, trong lòng cười lạnh, trên mặt không hề có vẻ lo lắng, mặc cho Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu châm cứu chấp sự hai nhà Tôn Lưu.

Nói giỡn, đây chính là Liễm Tức đan do vị trưởng lão có dược đạo tiệm cận Dược vương của gia tộc mình luyện chế ra, làm sao có thể bị phá giải đơn giản như vậy?

Chỉ bằng Thẩm An Tại kia, chỉ cần hai ba câu?

Toàn bộ Nam Quyết vực, ngoại trừ Dược vương Bắc Minh triều, không có khả năng có người thứ hai có thể phá vỡ dược hiệu củaLiễm Tức đan!

Thần sắc đám người Mộ Dung Vân Lỗi, Mộ Dung Thiên trở nên căng thẳng.

Kết quả sau khi thi châm như thế nào, bây giờ cũng không chỉ liên quan đến Mộ Dung gia, mà còn liên quan đến việc đường đường Quận chúa Thanh Thủy có phải là một vị quan liêu thiên vị hay không.

Nếu truyền ra ngoài, bị tổn thất sẽ là mặt mũi của Trấn Nam vương, thậm chí là hoàng thất!

Chương 50: Thẩm trưởng lão tha mạng!

Dưới cái nhìn chăm chú không chớp mắt của mọi người, Tiêu Cảnh Tuyết nhanh chóng dùng linh khí thi triển ngân châm, cách không đâm vào người hai gã chấp sự kia.

Mà sau khi ngân châm nhập vào cơ thể, sắc mặt thấp thỏm của hai gã chấp sự trong chốc lát ổn định lại, phát hiện ra bản thân hoàn toàn không có phản ứng gì, không khỏi thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Lễ thấy sự tình phát triển đúng như dự liệu của mình, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh mở miệng: "Xem ra phương pháp Thẩm trưởng lão dạy cũng không có tác dụng, bây giờ còn có lời gì để nói?"

Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết đều khẽ nhíu mày.

Mà vẻ mặt Thẩm An Tại lại bình thản, ung dung mở miệng: "Gấp cái gì chứ."

Vừa dứt lời, hai cỗ khí tức ngút trời bỗng nhiên bộc phát.

Oanh!

Hai gã chấp sự kia vừa mới nhẹ nhàng thở ra, liền đột nhiên phát hiện Khí Hải bị che giấu trong cơ thể mình lúc này bạo động ra, khí huyết nghịch lưu xông lên tâm mạch.

Nếu không áp chế sức mạnh bạo ngược này, có thể trái tim bọn họ sẽ bị bóp nát!

Vô cùng kinh hãi, bọn họ vô thức điều động linh khí, mạnh mẽ áp chế khí huyết nghịch lưu trong cơ thể.

Mà khi khí tức Khí Hải cảnh tán phát ra, sắc mặt Ngô Lễ nhanh chóng trở nên lạnh lẽo âm trầm.

Thần sắc của gia chủ hai nhà Tôn Lưu cũng trở nên khó coi.

"Tu vi đã khôi phục, đúng là Khí Hải cảnh!"

"Chẳng lẽ đúng như Quận chúa nói, tu vi hai người này hoàn toàn không bị phế, mà là bị ẩn giấu vì muốn giá họa cho Mộ Dung gia?"

Người bên ngoài nhìn thấy một màn này lập tức kinh hô, nghị luận ầm ĩ.

Hai gã chấp sự kia sau khi kịp phản ứng, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi không yên nhìn về phía Ngô Lễ cùng gia chủ nhà mình.

Mà Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy phương pháp kia quả nhiên có thể dẫn động tu vi hai người này thì không khỏi dâng lên ánh mắt kinh ngạc.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía Thẩm An Tại càng thêm tôn kính.

"Như thế nào, các ngươi còn có lời gì muốn nói không?"

Thẩm An Tại phất tay áo mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt.

Ngô Lễ hừ lạnh một tiếng không nói gì, nhưng hàn ý dưới đáy mắt của hắn không hề được che giấu.

Hắn còn đang thắc mắc với thể chất phế vật của Mộ Dung Thiên, sao có thể đột phá đến Khí Hải trung kỳ nhanh như vậy, thì ra sau lưng có một vị cao nhân dược đạo như vậy tương trợ.

"Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy thì dừng ở đây, chúng ta đi!"

Hắn hất tay áo lên, cất bước rời đi.

Lưu Thiết Tôn Nghị hai người liếc nhau, theo sát phía sau.

Mộ Dung Vân Lỗi và đám người Mộ Dung gia thở phào một hơi, may mà có Thẩm An Tại ở đây, nếu không chuyện hôm nay sợ là khó mà yên lành.

"Đợi đã!"

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng việc này đã xong, một tiếng quát lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Ngô Lễ vừa mới quay đầu, hai đạo kiếm quang to bằng ngón tay chợt lóe qua, trực tiếp xuyên qua đan điền Khí Hải của hai gã chấp sự vừa rồi.

"Ba" một tiếng, linh khí trong cơ thể hai người lưu tán ra với tốc độ cực nhanh.

"Không, tu vi của ta!"

Hai người kinh hô lớn, bất luận làm thế nào thì linh khí cũng bị tràn ra không còn đọng lại gì, chỉ có thể giương mắt nhìn xem tu vi của mình tiêu tán hoàn toàn.

"Thẩm An Tại, ngươi có ý gì!"

Sắc mặt Ngô Lễ vô cùng âm trầm.

Đám người vây xem nhìn thấy cảnh này, mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Không có ý gì, bọn họ nếu hy vọng tu vi mình bị phế như vậy, thì Thẩm mỗ thành toàn cho bọn họ thôi."

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn nhàn nhạt, phất tay áo mở miệng, ánh mắt rơi vào trên thân hai người Tôn Nghị và Lưu Thiết.

"Còn có hai người các ngươi nữa, vừa rồi ngươi muốn phế đồ nhi của ta đúng không?"

Nhìn ánh mắt chất vấn của hắn, hai người liếc nhau, âm thầm nuốt nước miếng, không dám nói lời nào.

"Đồ đệ của Thẩm An Tại ta, làm sao có thể là người các ngươi muốn khi dễ thì khi dễ, muốn rời đi thì rời đi?"

Hắn lạnh giọng mở miệng: "Ngươi đã muốn phế bọn họ, hôm nay ta liền phế bỏ các ngươi!"

Theo lời của hắn hạ xuống, ngón tay cũng được búng ra, lại là mấy đạo kiếm quang bắn ra, khí tức lăng lệ phi phàm.

"Lớn mật!"

Ngô Lễ tức giận không gì sánh được, không ngờ một con kiến Thẩm An Tại cũng dám động thủ trước mặt mình!

Hắn tiến lên một bước, đánh nát hai đạo kiếm khí kia, sau đó lòng bàn tay hội tụ lực lượng đại địa, một chưởng đánh ra như trùng điệp núi cao đang đổ xuống.

Không cần Thẩm An Tại ra tay, Liễu Vân Thấm Liên ở một bên bước nhẹ nhàng, duỗi tay ngọc điểm ra phía trước.

Rặc rặc rặc!

Hư ảnh sơn nhạc ngưng tụ từ đại địa chi lực kia trong nháy mắt sụp đổ.

"Dám ra tay với trưởng lão của Linh Phù sơn, muốn chết!"

Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên hàn ý, bàn tay ngọc đánh ra từng đạo ảo ảnh, như hoa trong gương, trăng trong nước khiến người ta nhìn như đang lâm vào ảo mộng.

Ngô Lễ còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong ảo ảnh kia, ngực đau đớn một trận.

"Phốc!"

Hắn lùi lại mấy bước, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt kinh hãi nhìn nữ tử áo xanh tuyệt mỹ như trích

tiên ở phía trước.

Thật mạnh!

Cùng là Địa Linh cảnh, vậy mà mình lại bị đánh cho không có lực hoàn thủ!

Nỗi kinh hãi còn chưa kịp nguôi đi, Liễu Vân Thấm lại động tay ngọc, trong chớp mắt đã lách mình đến trước hai người Lưu Thiết, Tôn Nghị, đánh ra hai chưởng, sau đó lại trở về chỗ cũ.

"Éc éc…"

Hai người bay ngược đâm vào trên tường, trong miệng điên cuồng phun ra máu tươi, trong nháy mắt tròng mắt hiện đầy tơ máu, con ngươi co lại kịch liệt.

Tu vi của bọn họ đều bị phế rồi!

Từ khi Liễu Vân Thấm ra tay bức lui Ngô Lễ, lại đến phế bỏ tu vi hai người, hoàn toàn là chỉ dùng một chớp mắt, người bên ngoài thậm chí cũng không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

"Liễu Vân Thấm ta hôm nay phế bỏ tu vi bọn họ, ngươi có ý kiến gì không?"

Liễu Vân Thấm đứng trong viện, đồ xanh phấp phới, cặp mắt như tranh vẽ kia mang vẻ đạm mạc, khiến người không dám đối diện.

"Nếu Thượng Quan gia ngươi có bản lĩnh, có thể gọi người đến Thanh Loan phong lấy lại thể diện."

Sắc mặt Ngô Lễ âm trầm, lau máu tươi nơi khóe miệng nhìn thật sâu Thẩm An Tại và Liễu Vân Thấm rồi quay đầu đi.

Người nào cũng nhìn ra được, Liễu Vân Thấm và Thẩm An Tại rõ ràng có quan hệ mật thiết, hắn có muốn nói gì cũng vô

dụng.

"Liễu trưởng lão, ngươi…"

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc nhìn nữ tử ở phía trước.

Đối phương sở dĩ xuất thủ trước một bước phế đi gia chủ hai nhà, hiển nhiên có ý đồ muốn nói cho người của Thượng Quan gia, là nàng ra tay phế người, nàng là đứng về phía Thanh Vân phong.

"Thẩm trưởng lão không cần lo lắng."

Liễu Vân Thấm cười yếu ớt gật đầu.

Thẩm An Tại thấy thế có chút cảm động, không nghĩ tới nàng vậy mà không tiếc mà trở mặt với Thượng Quan gia, vì muốn cường ngạnh đứng ở bên phía mình.

Điều này làm hắn có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ Liễu Vân Thấm đây là đang… đang lo lắng Thượng Quan gia sau đó trả thù mình?

Nhưng rất nhanh, Thẩm An Tại đã biết mình suy nghĩ nhiều.

"Mưu toan ra tay với đệ tử Linh Phù sơn, nếu không phế đi tu vi của bọn họ để trừng phạt thì chẳng phải sẽ khiến người ta cảm thấy Linh Phù sơn ta yếu mềm có thể ăn hiếp sao?"

"Dù chưởng môn biết chuyện này cũng sẽ không nói thêm cái gì, hơn nữa Thượng Quan gia cũng không có lá gan lớn đến mức dám đối địch với Linh Phù sơn."

Nghe Liễu Vân Thấm nói, Thẩm An Tại sờ cái mũi ngượng ngùng gật đầu.

Thì ra là vì trang nghiêm của môn phái, còn tưởng rằng vì mình mà Liễu Vân Thấm mới ra tay đấy.

Mọi người vây xem nhìn thấy Liễu Vân Thấm vậy mà quyết đoán phế bỏ tu vi gia chủ hai nhà như thế, không khỏi hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Ánh mắt của Thẩm An Tại lại rơi lên trên người hai nhà Tôn Lưu.

Theo Ngô Lễ rời đi, những người này giờ phút này như chó nhà có tang, nào còn nửa điểm uy phong, nhao nhao kịp thời quỳ rạp xuống đất dưới ánh mắt của hắn, run rẩy mở miệng.

"Thẩm trưởng lão tha mạng!"

Tôn Nghị cùng Lưu Thiết biết tu vi của mình bị phế, cả đời coi như xong đời, mặt xám như tro quỳ trên mặt đất, thần sắc hối tiếc không kịp.

Sớm biết vậy, đã không nghe người của Thượng Quan gia vẽ bánh giấy, còn cái gì mà chủ nhân chân chính của Phục Linh thành, quang tông diệu tổ tách khỏi Phục Linh thành, phát triển thành đại gia tộc số một số hai của Đại An triều…

Bây giờ thì sao, xảy ra chuyện thì chạy cứ như chưa từng được chạy, đảo mắt liền biến mất không thấy bóng dáng.

Tôn gia, Lưu gia, lần này xem như triệt để xong đời!

Chương 51: Là nơi ngươi bắt đầu trở thành Kiêm tiên đứng đầu Đại An

Đối mặt với lời cầu xin tha thứ của hai người Tôn Nghị Lưu Thiết, Thẩm An Tại hoàn toàn không có đáp lời, mà là nhìn về phía Mộ Dung Vân Lỗi đang sững sờ ở một bên.

"Gia chủ Mộ Dung gia, chuyện còn lại, hẳn là ngươi đã biết xử lý như thế nào rồi chứ?"

Liễu Vân Thấm cũng tiến lên mở miệng: "Không cần lo lắng Thượng Quan gia, Mộ Dung Thiên chính là đệ tử xếp hạng nhất toàn môn phái Linh Phù sơn, Linh Phù sơn sẽ đứng sau lưng hắn."

Nghe nói như thế, Mộ Dung Vân Lỗi lập tức kinh ngạc, đám trưởng lão Mộ Dung gia đều không dám tin mà nhìn về phía thiếu niên áo đen.

Xếp hạng nhất toàn môn phái Linh Phù sơn!?

Từ lúc nào?

Hai năm trước Mộ Dung Thiên vẫn đang ở vị trí hạng nhất từ đứng đếm lên, sao năm nay lại có thể trực tiếp xông lên hạng nhất?

Nhận thấy được sự kinh nghi của rất nhiều người, Mộ Dung Thiên khiêm tốn chắp tay: "Phụ thân, chư vị trưởng lão, Thiên nhi có thể có thành tựu như vậy, may mà có sư phụ dạy dỗ, không có sư phụ, chỉ sợ Thiên nhi vẫn chỉ là hạng người tầm thường."

“Thẩm trưởng lão?”

Mộ Dung Vân Lỗi càng thêm chấn kinh, có chút hoài nghi lỗ tai của mình.

Thẩm An Tại của Thanh Vân phong từ trước đến nay chính là phế vật rõ đầu rõ đuôi trong lời đồn, cả đời này đều không thể nạp khí vào cơ thể.

Lúc trước khi nghe Lý Nham của Linh Phù sơn thu lễ rồi lại quay đầu an bài Mộ Dung Thiên cho Thanh Vân phong, bọn họ đều tâm tro ý lạnh.

Nhưng không ngờ Thẩm An Tại lại mang tới niềm vui rất lớn cho họ hôm nay!

Hiện tại, bất luận Mộ Dung Thiên có phải là hắn dạy hay không, thực lực mà hắn thể hiện ra hoàn toàn cũng không phải là của Đoán Thể hậu kỳ trong lời đồn.

Ai từng thấy qua Đoán Thể hậu kỳ trong nháy mắt có thể phế hai hắn tu vi Khí Hải, còn có thể áp chế võ giả Quy Nguyên cảnh Lưu Thiết?

Lời đồn, nhất định là lời đồn!

“Đại đức của Thẩm trưởng lão, Mộ Dung gia ta suốt đời khó quên!”

Mộ Dung Vân Lỗi định hành lễ, nhưng bị Thẩm An Tại ngăn lại.

“Mộ Dung gia chủ không cần làm vậy, đây đều là việc mà người làm sư phụ như ta nên làm.”

Nghe Thẩm An Tại nói vậy, thần sắc Liễu Vân Thấm trở nên cổ quái.

Hiện tại gia hỏa này đã biết rõ dạy đồ đệ là phải làm rồi, vậy sao không làm từ sớm?

Đừng nói với nàng là để khảo nghiệm tâm tính của Mộ Dung Thiên, võ giả tranh giành từng giây một, lãng phí thời gian hơn hai năm, Mộ Dung Thiên muốn đến sau mà lên trước sẽ không dễ dàng như vậy.

Mộ Dung Vân Lỗi cảm khái ngàn vạn, không nghĩ tới cuối cùng là đám người bọn họ có ánh mắt kém cỏi.

Hắn nhìn Mộ Dung Thiên một lần nữa trở nên hăng hái, từ từ thở dài rồi chậm rãi mở miệng.

"Thiên nhi, bây giờ tu vi ngươi có toàn dựa vào ân đức của Thẩm trưởng lão, nhưng ước hẹn ba năm kia, vi phụ nghĩ lại, ngươi vẫn không nên để ở trong lòng."

Mộ Dung Thiên sững sờ, khó hiểu nhìn về phía hắn: "Phụ thân, vì sao vậy?"

Hắn có chút phẫn nộ: "Nữ tử tới cửa từ hôn, vô cùng nhục nhã, phụ thân chấp nhận được, ta không thể, cũng không nguyện ý."

Tới tận bây giờ hắn vẫn nhớ cảnh đám người Thiên Tuyết tông đến, những người đó cao cao tại thượng, ánh mắt khinh miệt và lời nói ngạo mạn.

Nói là đến từ hôn, nhưng không câu nào là không có đồ sâu bọ hạng phế vật.

Ngay trước mặt nhiều tân khách như vậy lại nói Mộ Dung gia chẳng là gì cả, mất hết thể diện, khiến cho toàn bộ Mộ Dung gia đều trở thành trò cười.

Vô cùng nhục nhã, làm sao có thể quên được chứ!

Nhìn dáng vẻ phẫn nộ của nhi tử, Mộ Dung Vân Lỗi có chút đau lòng, nhưng bất đắc dĩ mở miệng: "Thiên nhi, hôm nay Tần Thiển Nguyệt không chỉ có Thiên Tuyết tông giúp đỡ,

còn có quan hệ với Thượng Quan gia, cho dù ngươi thắng ước hẹn ba năm, vậy mặt mũi ba nhà bọn họ phải làm sao?"

"Ba gia tộc đó sẽ không bỏ qua cho ngươi, gây thù chuốc oán quá lớn, con đường phía trước rất khó đi!"

Mộ Dung Vân tận tình khuyên bảo một cách chân thành, thuận tiện nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Hắn biết, cho dù xảy ra kỳ tích, Mộ Dung Thiên dù có chiến thắng ước hẹn ba năm cũng chắc chắn không thể ra khỏi Thiên Tuyết tông.

Tạm thời không nói tới Thượng Quan gia Tần gia, nhưng thực lực Thiên Tuyết tông lại mạnh hơn rất nhiều so với Linh Phù sơn.

Hơn nữa…

"Hơn nữa Thiên nhi, ngươi có biết cảnh giới của Tần Thiển Nguyệt bây giờ là gì không?"

"Cảnh giới gì?"

Mộ Dung Vân Lỗi hít sâu một hơi, nghiêm túc mở miệng: "Sau Thuần Nguyên sơn, tất nhiên nàng có thể đột phá tới Địa Linh cảnh, trở thành cường giả trung tam cảnh, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của tông chủ Thiên Tuyết tông, tu luyện một môn võ kỹ Thiên giai duy nhất trong Thiên Tuyết tông!"

Võ kỹ Thiên giai!

Mặc dù võ kỹ không hề kém cạnh công pháp, nhưng trong toàn bộ Nam Quyết Vực, thứ đó giống như phượng mao lân giác!

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, nắm đấm không tự chủ được mà nắm chặt lại.

Sự cường đại của Tần Thiển Nguyệt khiến hắn cảm thấy có chút xa không thể chạm.

Tuổi tác giống nhau, nàng đã chạm đến ngưỡng cửa Địa Linh cảnh, còn thành công tu luyện một môn võ kỹ Thiên giai.

Mà mình chẳng qua chỉ là Khí Hải trung kỳ, thời gian nửa năm có thể đạt tới Quy Nguyên cảnh đã là không tệ.

Bất luận là trưởng lão khác của Mộ Dung gia, hay là Tiêu Cảnh Tuyết đều trầm mặc không nói, cho dù là Liễu Vân Thấm cũng nhẹ giọng thở dài.

So sánh hai bên, khả năng Mộ Dung Thiên thắng là không!

Nhưng nhiệt huyết của thiếu niên này sẽ không bị ngọn núi cao không thể vượt qua kia ngăn cản, được gọi là thiếu niên, cũng bởi vì bọn họ có dũng khí và quyết tâm trèo đèo lội suối.

Thiếu niên không ngại đường phía trước khó đi hay là hoàn toàn đi không thông, tóm lại, cất bước là được!

"Thì sao?"

Mộ Dung Thiên nắm chặt tay mở miệng, ánh mắt kiên định: "Ta tin mình nhất định sẽ thắng, vậy sao ta có thể thất bại!"

Nghe những lời đanh thép phát ra từ phế phủ của hắn, Mộ Dung Vân Lỗi, Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết đều giật mình.

"Nói rất hay!"

Trong khi người khác cảm thấy Mộ Dung Thiên chỉ là thiếu niên khí phách, Thẩm An Tại lại bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

"Đồ đệ của Thẩm An Tại ta, nên có dũng khí và quyết tâm như vậy, chỉ cần chính ngươi không nhận thua, chuyện không

có khả năng cũng sẽ trở nên có khả năng. Đồ nhi ngươi nhớ kỹ, mệnh ta do ta, không phải do trời!"

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên, vẻ mặt vui mừng: "Một Tần Thiển Nguyệt sẽ không là trạm cuối cùng của ngươi, mà là vạch xuất phát cho con đường trở thành Kiếm Tiên đứng đầu Đại An của ngươi!"

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, nghe mà nhiệt huyết dâng trào, ánh mắt như đuốc.

Trở thành kiếm tiên đứng đầu Đại An!

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Thẩm An Tại đang cổ vũ đồ đệ, con ngươi xưa nay vốn dịu dàng bỗng run rẩy, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

Ở Dược Vương cốc nhiều năm như vậy, quen nghe Dược vương thở ngắn than dài, nói Thực Cốt độc khó giải.

Mà lại coi như giải trừ, kinh mạch nàng hiện giờ bị cốt độc ăn mòn, tương lai tu luyện cũng là nửa bước khó đi, dẫn đến trong lòng nàng đã sớm không còn hi vọng, chấp nhận số phận.

Nhưng từ sau khi đến Linh Phù sơn, cái hi vọng ảm đạm này bỗng nhiên một lần nữa sáng lên vài phần.

"Mệnh ta do ta, không phải do trời sao…"

Ánh mắt thiếu nữ phức tạp, thì thào mở miệng, thần sắc dần dần kiên định.

Nhìn hai thầy trò cảm xúc tăng vọt, Liễu Vân Thấm khẽ lắc đầu, không lựa chọn đả kích hai người kia.

Trước không nói Tần Thiển Nguyệt vốn có phong thái yêu nghiệt, còn có tông chủ Thiên Tuyết tông dốc túi truyền thụ.

Tông chủ Thiên Tuyết tông là ai?

Đó chính là cường giả cảnh giới Càn Khôn!

Có tư chất, lại có tài nguyên tốt nhất bồi dưỡng, đừng nói một cái Nam Quyết vực, cho dù đặt ở toàn bộ bốn vực một châu, Tần Thiển Nguyệt cũng được xếp vào hàng đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

Còn Mộ Dung Thiên thì có cái gì?

Thiên sinh kinh mạch ứ đọng, trừ lòng nhiệt tình cháy bỏng của thiếu niên này thì không có vật gì khác.

À, đúng rồi, hắn còn có một sư phụ…

Liễu Vân Thấm nhìn về phía Thẩm An Tại đang vỗ vai cổ vũ Mộ Dung Thiên, nhìn bộ dáng phong khinh vân đạm kia, trong lòng không khỏi thở dài.

Dù Thẩm An Tại có thể giấu diếm, chẳng lẽ nội tình có thể hơn hẳn toàn bộ Thiên Tuyết tông, không lẽ vượt qua được mộtcường giả Càn Khôn cảnh sao?

Trừ khi cường giả thượng tam cảnh phía sau hắn muốn đích thân tới dạy dỗ Mộ Dung Thiên…

Chương 52: Hai thầy trò ta đi bắt tặc đổi thưởng nào

Mộ Dung Vân Lỗi nhìn bộ dạng tự tin của con trai mình, thở dài một hơi cũng không nói thêm gì.

Sự tình được giải quyết, người vây xem sôi nổi tản đi.

Mà sản nghiệp nhà hai nhà Tôn Lưu trực tiếp bị Mộ Dung gia lấy cớ bồi thường danh dự để tiếp nhận.

Toàn bộ Phục Linh thành, hiện giờ đã trở thành cảnh tượng Mộ Dung gia một nhà độc chiếm.

Thẩm An Tại vốn không định về Linh Phù sơn nhanh như vậy, nhưng Liễu Vân Thấm vẫn luôn đi theo.

Còn nói muốn nhìn xem mấy ngày nay hắn xuống núi rời khỏi Thanh Vân phong mặc kệ Mộ Dung Thiên là để làm cái gì.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ, qua loa nói, thật ra mình đã sớm biết Mộ Dung gia có chút khổ cực, cho nên một mực xuống núi xem tình huống.

Là vì hắn sợ Mộ Dung Thiên phân tâm cho nên mới không nói với hắn.

Nghe đến đó, Liễu Vân Thấm mới nửa tin nửa ngờ.

Một đoàn người cứ như vậy trở về Linh Phù sơn, xảy ra việc này, Thẩm An Tại cũng không còn FfZACpNṙ thú xuống núi nghe hát nữa.

Mỗi ngày không phải ở dược viên canh linh dược, thì cũng đi quan sát Mộ Dung Thiên luyện kiếm, lẳng lặng chờ đợi

ngày Thuần Nguyên sơn mở ra.

Mấy ngày qua, hắn phát hiện thiên phú trên phương diện dược đạo của Tiêu Cảnh Tuyết đúng là không tầm thường, chăm sóc những loại linh dược kia vô cùng tốt.

Thẩm An Tại suy nghĩ một chút, trực tiếp giao những đan dược mà Mộ Dung Thiên ăn cho Tiêu Cảnh Tuyết luyện.

Đã nàng có ý muốn bái sư, mình lấy mỹ danh để nàng tự lịch luyện hắn cũng thuận lí thành chương nha?

Đương nhiên, lúc Tiêu Cảnh Tuyết luyện đan hắn cũng ở bên cạnh chỉ điểm.

Dù sao thân là luyện dược sư ngũ phẩm, vẫn phải có nhãn lực.

Đáng nhắc tới là bảy ngày sau khi xảy ra chuyện của Mộ Dung gia, đã có người ở Phục Linh thành náo loạn đến Linh Phù sơn.

Lý Nham một mực trốn trong Chấp Pháp đường bất đắc dĩ bị buộc đi ra, chưởng môn Huyền Ngọc Tử càng bị chọc cho mặt đen lại một hồi lâu.

Không vì cái gì khác, chỉ vì người tìm tới sơn môn chính là chủ nhân Phù Dung hiên.

Nói là đến gây chuyện, kỳ thật chỉ là mang theo mấy cô nương như hoa như ngọc lên sơn môn khóc lóc kể lể.

Khóc lóc kể lể cái gì?

Khóc lóc kể lể Lý Nham trưởng lão lừa gạt tình cảm, mấy ngày nay ở Phù Dung hiên ăn bánh không trả tiền.

Lúc ấy vì không để cho sự tình tiếp tục nháo lớn, Phong chủ Thanh Khê phong chỉ có thể lập tức móc tiền túi trả trước cửa, tiễn những nữ tử xinh đẹp ăn mặc hở hang kia đi.

Nhưng sự tình vẫn bị một số đệ tử nhìn thấy, lặng lẽ truyền bá ra ngoài.

Nhất thời toàn bộ Linh Phù sơn nổ tung.

"Tin tức quan trọng, tin tức trọng đại! Sau khi Thanh Nham trưởng lão thảm bại dưới tay của Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, không phải là hắn không còn mặt mũi gặp người đóng cửa khổ tu, mà là xuống núi tầm hoan tác nhạc, tửu nhục độ nhật, còn ăn quỵt ghi sổ!"

"Cái gì? Đường chủ Chấp Pháp đường sau khi bại bởi tình địch trực tiếp hóa thân hồng trần lãng khách, lưu luyến phong nguyệt, phát dương quang đại phong cách chơi xong dong!?"

Lúc Huyền Ngọc Tử nghiêm mặt đi tới Chấp Pháp đường tìm Lý Nham, tên này đang nằm ngủ say, khuôn mặt tiều tụy, tóc tai bù xù, dáng vẻ phóng túng quá độ.

Trên giường còn bày không ít bình rượu.

Thấy cảnh này, Huyền Ngọc Tử đạp mạnh hắn từ trên giường xuống.

Lý Nham đáng thương ôm mông mộng bức đứng lên, còn chưa rõ ràng tình huống.

"Thân là đường chủ Chấp Pháp đường, hoang dâm sống qua ngày như thế, không biết tiết chế liêm sỉ, phạt ngươi cấm túc ba tháng, còn dám xuống núi thì sẽ xử lý theo tông quy!"

Huyền Ngọc Tử lạnh như băng bỏ lại những lời này, sau đó quay đầu bước đi, "sầm" một tiếng mà đóng cửa phòng lại.

Lý Nham nhìn cửa phòng bị lực mạnh đập hư, cùng với những đệ tử thò đầu vào xem náo nhiệt, cả người đều choáng váng.

Hắn thua Thẩm An Tại nên trong lòng biệt khuất, không phải mấy ngày nay uống nhiều rượu à, sao lại thành hoang

dâm sống qua ngày?

Còn bị cấm túc ba tháng, cái nồi chó má gì vậy, mấy ngày nay hắn ngay cả cửa phòng cũng không bước qua, xuống núi lúc nào cơ?

Thậm chí hắn phát hiện ánh mắt của đồ đệ Vương Hổ cũng có chút ghét bỏ và khinh bỉ, điều này càng làm cho hắn buồn bực muốn nôn ra máu.

Nghe ngóng từ nhiều phía, Lý Nham mới biết được là có người giả mạo tên của hắn, đi Phù Dung hiên tầm hoan tác nhạc, còn thiếu nợ không trả!

"Tiểu tặc, ta và ngươi thề không đội trời chung!"

Lý Nham ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó đột nhiên đập nát vò rượu bên giường, tức giận mà mở miệng, "Tửu sắc không ngờ hại người như thế, từ hôm nay ta kiêng rượu!"

…

Sáng sớm hôm sau, Thanh Vân phong, bên ngoài dược viên ở phía sau núi.

Thẩm An Tại cố ý chế tạo một mảnh trúc uyển ở chỗ dòng suối gần đó, ngày thường câu cá, nuôi chim, ngược lại cũng thích ý.

Lúc này đang có hai người ngồi trên ghế mây bên dòng suối, một người câu cá, một người nhìn hắn câu cá.

"Không ngờ tới Lý Nham lại có một bộ mặt như vậy, quả là khiến người ta không biết xấu hổ."

Liễu Vân Thấm vừa ăn bánh ngọt mà Tiêu Cảnh Tuyết mang tới, vừa lắc đầu mở miệng, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ không chịu nổi.

Thẩm An Tại ngượng ngùng cười: "Ai bảo không đúng chứ, không nghĩ tới lưu manh vô lại bực này lại là trưởng lão Linh Phù sơn ta, ngay cả tiền vất vả của người ta cũng dám quên trả, quả nhiên đáng giận mà còn đáng xấu hổ!"

"Quên trả?" Liễu Vân Thấm cau mày, hồ nghi nhìn về phía hắn: "Làm sao ngươi lại cho là hắn quên trả?"

"Ách…"

Thẩm An Tại nghẹn lời, đang lo phải giải thích như thế nào, thì xa xa đã thấy thiếu niên áo đen vác kiếm vội vàng chạy tới.

"Sư phụ, sư phụ!"

Hắn thở phào nhẹ nhõm, giả vờ giận dữ mở miệng: "Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy, khiến con cá của vi sư cũng sợ bỏ đi."

Mộ Dung Thiên vò đầu, ngượng ngùng cười cười, sau đó vẻ mặt lại hưng phấn, mở miệng nói.

"Lại có tin tức mới, nghe nói người thật sự tới Phù Dung hiên không phải là đường chủ Lý Nham đường, mà là một người khác!"

Trong lòng Thẩm An Tại chợt "lộp bộp".

"Nghe nói người nọ môi hồng răng trắng, mặc dù tóc mai hai bên đã bạc, nhưng mặt mày như ngọc, phong thần tuấn lãng, còn là một mỹ nam tử."

Bàn tay trắng như ngọc đang cầm bánh của Liễu Vân Thấm chợt ngừng lại, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh. Tiêu Cảnh Tuyết cũng sửng sốt, ánh mắt cũng nhìn về phía Thẩm An Tại.

Nếu như nhớ không lầm, hình như trong khoảng thời gian này hắn thường xuyên xuống núi, mà còn trắng đêm không

về?

Mộ Dung Thiên vẫn lộ vẻ hưng phấn, sau khi nhìn Thẩm An Tại vài lần như phát hiện ra điều gì, hai mắt hắn sáng lên, ngạc nhiên nói ra: "Đúng vậy, trông rất giống sư phụ!"

Hắn không phát hiện mặt của Thẩm An Tại đã đen lại, thế mà còn hưng phấn nói tiếp.

"Tên dâm tặc kia quả nhiên gan to bằng trời, không trả nợ thì thôi đi, vậy mà còn dám giả mạo đường chủ Linh Phù sơn!"

"Môn chủ đã hạ lệnh tra rõ, cũng không biết lúc nào mới có thể bắt tên tặc tử này về quy án!"

Nhìn bộ dạng xem náo nhiệt của hắn, Liễu Vân Thấm thả bánh ngọt trong tay xuống, mỉm cười nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Thẩm trưởng lão, liên quan tới tên dâm tặc đáng ghét đáng hổ thẹn này, hẳn ngươi cũng biết đó là ai?"

Lúc nàng nói chuyện cố ý nhấn mạnh mấy chữ mà Thẩm An Tại nói qua lúc trước, mặc dù nàng đang cười, lại làm cho người ta có chút như ngồi trên đống lửa, như ngồi trên đống than.

Đáy lòng Thẩm An Tại trầm xuống, hận không thể ném Mộ Dung Thiên xuống nước ngay bây giờ.

Tiểu tử này chẳng giỏi làm cái gì, cũng chỉ giỏi hố thầy!

Đối mặt với ánh mắt như ăn thịt người của hắn, Mộ Dung Thiên lại không hề phát hiện, ngược lại tò mò thăm dò hỏi: "Sư phụ, chẳng lẽ người biết tên dâm tặc to gan lớn mật kia là ai sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh ho khan hai tiếng, muốn nhắc hắn đừng hỏi nữa.

Nhưng tiểu tử ngốc này chẳng những không hiểu, ngược lại càng thêm hưng phấn.

“Sư phụ, chưởng môn treo thưởng mười vạn vàng để tróc nã tên tặc tử này, nếu người biết, hay là sư đồ chúng ta đi bắt tặc để đổi lấy phần thưởng đó đi!”

Tiêu Cảnh Tuyết dứt khoát quay đầu sang một bên, cảm thán trời xanh gió mát, cỏ cây um tùm.

Chương 53: Chưởng môn tới hỏi tội?

Thẩm An Tại đang nhìn vẻ mặt đầy nhiệt huyết của Mộ Dung Thiên, mỉm cười.

"Ngươi đã luyện kiếm xong chưa? Nếu không có chuyện gì làm, sau núi còn đất, ngươi đi cày thêm vài mẫu đi."

Thiếu niên sửng sốt, ngượng ngùng cười cười, chắp kiếm trên lưng ngoan ngoãn rời đi.

Nhìn hắn rời đi, Thẩm An Tại mới quay đầu nhìn về phía Liễu Vân Thấm đang ngồi bên cạnh.

"Nếu như ta nói hết thảy đều chỉ là trùng hợp, hơn nữa đi những nơi đó không nhất định là để làm chuyện đó, cũng có người đi chỉ là đơn thuần đến nghe hát uống trà, ngươi tin hay không?"

"Không tin."

"…"

Liễu Vân Thấm phất tay áo đứng dậy, cất bước đi xa, lưu lại một câu nhàn nhạt.

"Ngày mốt chuẩn bị khởi hành đi tới Thuần Nguyên sơn, bảo Mộ Dung Thiên điều chỉnh trạng thái cho tốt, đến lúc đó ta sẽ bảo Phi Sương tới thông báo cho các ngươi."

Nhìn Liễu Vân Thấm cũng rời đi, Thẩm An Tại bất đắc dĩ cười khổ.

Quan hệ hai người rất vất vả mới hơi thân cận một chút, bây giờ thì tốt rồi, trực tiếp bắt đầu từ số 0.

Trong lòng hắn hối hận vô cùng, hận không thể tát hai người này một trận.

Những dong chi tục phấn kia có thể so sánh được với tuyệt thế khuynh thành, còn có thực lực cường đại địa vị tôn quý như Liễu Vân Thấm?

Quan trọng nhất là, hắn thật sự chưa hề làm gì!

Thật sự là như người câm ngậm thuốc đắng, có nỗi khổ không thể nói rõ…

Hai người rời đi, nơi này chỉ còn lại Tiêu Cảnh Tuyết và Thẩm An Tại.

Tiêu Cảnh Tuyết đang dùng cặp mắt dịu dàng như nước mùa thu kia sững sờ nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm An Tại cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc:

"Cảnh Tuyết, ngươi cảm thấy ta giống như đồ vô sỉ vậy sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng dời ánh mắt đi, đứng dậy hành lễ: "Phong chủ, trời sắp mưa rồi, Cảnh Tuyết đi về thu quần áo vào đây."

Thẩm An Tại nhìn trời quang mây tạnh vạn dặm không mây, vẻ mặt buồn bực nằm trở lại trên ghế.

Tiêu Cảnh Tuyết đâu phải nha hoàn, sao lại muốn đi thu dọn quần áo?

Sự tín nhiệm giữa người và người vốn có kia đâu rồi?

Cho dù thật sự là ta đi Phù Dung hiên, chẳng lẽ không thể lựa chọn tin tưởng ta sao?

Lòng phiền muộn, Thẩm An Tại tự hỏi thầm.

"Hệ thống, độ sùng bái của Mộ Dung Thiên còn thiếu bao nhiêu để đột phá cấp tám?"

[Còn thiếu một chút]

“Thiếu một chút là bao nhiêu?”

[Là bảy mươi phần trăm]

“…”

Thẩm An Tại cảm thấy bản thân quá mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Chuyện hôm đó ở Mộ Dung gia chỉ giúp hắn tăng thêm hai mươi điểm.

Hiện tại chỉ dựa vào lừa gạt đã rất khó khiến Mộ Dung Thiên nảy sinh độ sùng bái, thậm chí buổi tối kéo hắn vào trong phòng nói chuyện thâu đêm, cả đêm mới kéo được một vài điểm.

Nghĩ tới thời điểm độ sùng bái của hắn đột phá đến cấp mười, ôi hãy còn xa xôi.

Thẩm An Tại nhìn về hướng Tiêu Cảnh Tuyết rời đi, sờ cằm suy tư.

Khi độ sùng bái của đại đồ đệ chưa tới cấp mười, thì không thể nhận Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ.

Thời gian qua hắn đã suy nghĩ rất lâu, phát hiện thật ra thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ là một lựa chọn không tệ.

Thứ nhất, nàng là con gái của Trấn Nam vương, đường đường là Quận chúa triều Đại An, dựa lưng vào toàn bộ hoàng thất.

Thứ hai, bản thân nàng có thiên phú rất tốt, thậm chí có thể nói không yếu hơn Tần Thiển Nguyệt, chỉ là một mực chịu đựng Thực Cốt chi độc tra tấn, không cách nào ngưng khí thành nguyên, thậm chí đôi khi tu vi còn rút lui.

“Hệ thống, thứ Thực Cốt độc kia, rốt cuộc cần có kinh nghiệm luyện dược sư mấy phẩm mới có thể giải trừ hoàn toàn?”

[Thất phẩm]

“Vậy ngươi có thể châm chước một chút, để lần sau ta rút thưởng rút trúng kinh nghiệm dược đạo để đột phá thất phẩm luyện dược sư không?”

[Có thể, mười lăm năm thọ mệnh đổi một phẩm]

“Có thể để người khác trả thay không? Hoặc là chia ra trả, tỷ như mỗi năm trả một giây… hoặc một phần trăm giây?”

Trong diễn võ trường, Mộ Dung Thiên đang ra sức luyện kiếm đột nhiên hắt hơi một cái, nghiêng đầu nhìn xung quanh.

[Ký chủ có thể đừng tra tấn bản hệ thống không?]

Khóe miệng của Thẩm An Tại hơi co lại, ai bảo ngay cả sách hướng dẫn ngươi cũng không có chứ, tất cả mọi thứ đều phải tự tìm tòi học hỏi?

Có lẽ là bị hắn giày vò đến cạn lời, hệ thống lại nói.

[Ký chủ có thể lựa chọn tiêu hao thẻ kỹ năng để tăng xác suất rút thưởng]

“Lần trước khi ta hỏi ngươi, chẳng phải ngươi nói thẻ kỹ năng của ta không đủ xác suất để ta lấy được luyện dược sư thất phẩm sao?”

Thẩm An Tại nhíu mày, chuyện này hắn đã sớm lén hỏi qua.

[Ký chủ thật đáng yêu, ai nói muốn rút kinh nghiệm của luyện dược sư thất phẩm?]

[Có rất nhiều cách giải độc, công pháp thích hợp cũng là một trong số đó, nhưng không thể lập tức có hiệu quả]

Thẩm An Tại vui mừng: "Vậy giải trừ Thực Cốt độc cần loại công pháp cấp bậc gì?"

[Công pháp màu tím]

Trong bàn quay rút thưởng, phần thưởng tổng cộng có năm màu sắc.

Vàng, tím, lam, lục, trắng.

Màu vàng là cực phẩm, cũng chính là Vô Song Ngự Kiếm quyết mà hắn đã rút được cho Mộ Dung Thiên trước đó.

Mà màu tím là quý hiếm, trước mắt còn chưa từng rút được.

Màu lam là đạt chuẩn, cây gậy mèo trước đó Thẩm An Tại lấy được kia chính là phẩm giai này, chẳng qua trước mắt hắn còn chưa khai quật được có tác dụng gì.

Hỏi hệ thống, hệ thống cũng không nói rõ cái gì, chỉ nói có thể dùng để chọc mèo.

Về sau, Thẩm An Tại dứt khoát dùng để làm roi quất Mộ Dung Thiên, dù sao thứ này cũng rất bền, không giống cành liễu bình thường, quất vào người Mộ Dung Thiên có thể còn bị gãy.

Về phần màu lục và màu trắng, một cái là bình thường, một cái là rác rưởi.

"Công pháp màu tím…"

Thẩm An Tại sờ cằm suy nghĩ, phẩm giai này hẳn là xấp xỉ Thiên giai.

Nói cách khác, muốn hoàn toàn chữa khỏi Thực Cốt độc, ít nhất phải lấy được một quyển công pháp Thiên giai, hơn nữa công pháp này còn phải thích hợp cho Tiêu Cảnh Tuyết tu luyện.

Thế này so ra cũng không đơn giản hơn so với rút kinh nghiệm của luyện dược sư thất phẩm, thậm chí khó hơn nhiều.

Chẳng qua Thẩm An Tại hiểu vì sao hệ thống lại đề xuất sử dụng gia tăng xác suất rút thưởng công pháp kỹ năng, mà không chọn rút trúng kinh nghiệm của luyện dược sư thất phẩm.

Bởi vì kinh nghiệm luyện dược sư thất phẩm là thuộc về bản thân hắn, mà công pháp lại chỉ có thể dùng để truyền thừa cho đồ đệ, hơn nữa chỉ có thể truyền thừa một lần.

Sau một lần, muốn truyền, cần rút nữa.

Nhưng hắn còn một phương pháp khác, đó chính là để đám Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết học công pháp của nhau thay vì được hắn truyền thừa.

Nhưng hiện tại bản thân Mộ Dung Thiên cũng chỉ mới nhập môn Vô Song Ngự Kiếm quyết, còn chưa lĩnh ngộ được Vô Song kiếm tâm quan trọng nhất, nếu bảo hắn truyền dạy lại chắc sẽ chỉ khiến người khác tẩu hỏa nhập ma.

Thẻ truyền thừa mà hệ thống đưa cho, là trăm phần trăm có thể truyền thừa thành công, còn truyền dạy bằng miệng thì cần hành động làm gương, còn phải xem ngộ tính thiên phú của người thừa kế.

Nếu thiên phú kém, cho dù chỉ được truyền một bộ công pháp cũng có thể là nhiều năm sau vẫn chưa nhập môn.

Cho nên, so với một bộ công pháp Thiên giai, hiện tại, kinh nghiệm của luyện dược sư thất phẩm càng trân quý hơn.

Khác biệt chính là, một thứ có thể dùng liên tục, một thứ tạm thời chỉ có thể dùng một lần.

Thẩm An Tại lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao hiện tại chuyện của Tiêu Cảnh Tuyết còn chưa vội, cho dù muốn rút thưởng cũng phải để đột phá thì mới có thêm cơ hội.

Hơn nữa, muốn truyền thừa còn phải thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ, mà vậy thì độ sùng bái của Mộ Dung Thiên phải đột phá cấp mười.

Nói cách khác, ít nhất hắn còn có ba cơ hội rút thưởng, hơn nữa thỉnh thoảng hệ thống sẽ ban bố nhiệm vụ, cũng có thể nhận được cơ hội rút thưởng.

Hắn không tin, với số cơ hội rút thưởng nhiều như vậy, hắn một lần cũng không trúng!

Việc cấp bách hiện tại là chuẩn bị thật tốt chuyện ngày mốt đi Thuần Nguyên sơn, để Mộ Dung Thiên tranh thủ chiếm được ba vị trí Thuần Nguyên trì đầu tiên, tìm cơ hội ngưng khí quy nguyên, đột phá Quy Nguyên cảnh!

"Sư phụ, sư phụ!"

Đúng lúc hắn trầm tư, trên sơn đạo, thiếu niên lại một lần nữa đeo kiếm chạy tới.

"Lại có chuyện gì?" Thẩm An Tại nhíu mày.

"Chưởng môn đã đến, đang ở Thanh Vân điện chờ ngài!"

Thẩm An Tại "Vèo vèo" một tiếng đứng lên từ trên ghế, mặt đầy phiền muộn.

Xong đời, không lẽchưởng môn vì chuyện hắn giả mạo Lý Nham đi Phù Dung hiên mà lên đây hưng sư vấn tội chứ?

Chương 54: Ngươi cũng đâu muốn để người khác biết đâu

Chủ điện Thanh Vân phong.

Huyền Ngọc Tử và Thẩm An Tại ngồi đối diện nhau, hai người bốn mắt nhìn nhau, thật lâu không ai nói chuyện.

Thẩm An Tại quả thực không thể nhịn được ánh mắt của hắn, đứng dậy mở miệng: "Chưởng môn, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng."

Lúc này Huyền Ngọc Tử mới ho khan một tiếng, ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

"Thật ra hôm qua ta đã xuống núi cầm chân dung của ngươi đi điều tra một chút, người Phù Dung hiên…"

Lời còn chưa dứt, thần sắc hắn ý vị thâm trường.

Thẩm An Tại biết sự tình giấu diếm không được, lập tức đắng chát mở miệng: "Chưởng môn, ta đi Phù Dung hiên thật sự không làm gì cả, chỉ là nghe hát mà thôi, nhiều lắm là uống trà thưởng hoa cùng những người lanh lợi kia, thật không phải như người nghĩ."

"Ngươi gấp cái gì? Ta đâu có nói là ngươi làm."

Huyền Ngọc Tử cổ quái nhìn hắn, vuốt râu: "Ta nghĩ sao không quan trọng, quan trọng là những người khác nghĩ thế nào, ví dụ như Liễu trưởng lão nghĩ thế nào."

"Ngươi cũng không muốn để cho người khác biết chuyện này đi… Chỉ cần ngươi đáp ứng làm giúp ta một việc, ta sẽ giúp ngươi giải quyết."

Thẩm An Tại sửng sốt, lời này sao lại quen thuộc như vậy?

Hắn nghi ngờ nhìn người trung niên đang cười ha hả trước mặt.

Không nghĩ tới chưởng môn ngày thường nhìn qua rất bình dị gần gũi, hòa ái dễ gần, sau lưng lại có loại đam mê này.

"Đừng nói cái gì nữa!"

Hắn dứt khoát đứng dậy, "Cho dù tất cả mọi người đều biết, ta cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của chưởng môn."

Huyền Ngọc Tử sững sờ.

Mình còn chưa nói muốn hắn làm chuyện gì, sao lại từ chối dứt khoát như vậy?

Còn có, trong đáy mắt gia hỏa này vừa mới lộ ra một vệt biểu cảm gọi là "buồn nôn", vậy là có ý gì?

Hôm nay lão phu lại dính đồ ăn trong mũi à?

Huyền Ngọc Tử sờ sờ mũi, ngượng ngùng mở miệng: "Thẩm trưởng lão đừng kích động, chuyện này không khó, chỉ cần ngươi dùng miệng là xong rồi, sẽ không để ngươi rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan."

Dùng miệng là xong rồi… tiến thoái lưỡng nan…

"Ta không muốn."

Thẩm An Tại đứng ở phía sau ghế, nghiêm túc lặp lại từng chữ.

Huyền Ngọc Tử lại ngẩn ra.

Sao vậy, tên này không chịu làm cái gì cả, để mặc mình phải chùi đít cho hắn?

Nghĩ hay lắm!

Nếu không phải chuyện này là chuyện riêng, bây giờ sau lưng Thẩm An Tại còn có Trấn Nam vương, làm gì sẽ có chuyện hắn tự đến đàm phán…

Hắn là Chưởng môn cơ mà!

"Thẩm trưởng lão, thật không phải việc khó gì, ta nghe nói Vương gia cho Thanh Vân phong một cái danh ngạch đi Thuần Nguyên sơn, chỉ là hy vọng lúc ngươi đi, giúp ta đưa một thứ cho Lệ phi."

"Ta đánh chết cũng sẽ không bán thân thể ta…"

"Hả?"

Thẩm An Tại sửng sốt: "Chỉ cần đưa đồ cho Lệ Phi nương nương?"

"Đúng vậy, chứ Thẩm trưởng lão cho rằng ta muốn ngươi làm việc gì?"

Vẻ mặt Huyền Ngọc Tử đầy nghi hoặc, nhìn hắn đầy nghi ngờ: "Ngươi mới vừa nói ngươi đánh chết cũng sẽ không bán cái gì?"

"Khụ khụ…"

Thẩm An Tại đang ho khan, khuôn mặt già nua tràn đầy ý cười, tiến lên hiền lành sờ tay Huyền Ngọc Tử.

"Lão Huyền à, ta phát hiện các ngươi cứ thích thừa nước đục thả câu mà, có chuyện gì cứ nói thẳng ra không được sao, Thẩm An Tại ta tốt xấu gì cũng là một phần của tông môn, cho dù ngươi không giúp ta, loại chuyện này ta cũng không thể chối từ đúng không?"

Huyền Ngọc Tử bày ra vẻ mặt cổ quái, rốt cuộc gia hỏa này đã nghĩ đến đâu rồi?

Sao thái độ chuyển biến nhanh như vậy?

“Chẳng qua không nghĩ tới chưởng môn lại có quen biết Lệ phi…”

Thẩm An Tại cười hắc hắc, đôi mắt kia tràn đầy bát quái và hiếu kỳ.

Nhìn ánh mắt của hắn, Huyền Ngọc Tử dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hắn đang nghĩ gì, trợn mắt vuốt râu mà liếc hắn.

“Ngươi nghĩ gì vậy, Lệ phi là muội muội của ta, ta bảo ngươi đưa cho nàng một ít đan dược dưỡng khí bổ huyết!”

“Ồ… “

Thẩm An Tại cụp mắt xuống, bộ dáng có chút mất hứng.

Hắn còn tưởng rằng đã phát hiện ra bí mật động trời nào đó.

“Nếu chỉ là quan hệ huynh muội, vậy vì sao Chưởng môn không tự đưa?”

Huyền Ngọc Tử tức giận liếc hắn một cái: “Bởi vì ta là chưởng môn Linh Phù sơn, nàng là phi tử của bệ hạ, hơn nữa đích tử lại là hoàng thái tử, nếu ta thường xuyên lui tới với nàng ấy thì bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Linh Phù sơn không thể so với Tần gia, Thượng Quan gia là gia tộc được bệ hạ âm thầm nâng đỡ từ trong sáng. Linh Phù sơn thuộc về thế lực bên ngoài do hoàng thất quản lý.”

“Hiểu rồi.”

Thẩm An Tại gật đầu.

Cũng tương đương với một xí nghiệp nhà nước, với một xí nghiệp nước ngoài.

Cộng thêm con trai lệ phi hiện tại là thái tử, nếu Huyền Ngọc Tử thường lui tới với bọn họ, khó tránh sẽ bị người trong

bóng tối âm thầm đâm dao.

Linh Phù sơn thì không quan trọng, nhưng Lệ phi và con trai nàng trong hoàng cung thì lại khác.

Nếu đối thủ của bọn họ bắt được một chút tin đồn thì có thể khuếch đại lên cho đến chết.

Muốn gán tội rất dễ, chỉ cần tìm được lý do, không phải sao?

"Vậy tại sao Chưởng môn không để Liễu Trưởng lão đưa?"

Thẩm An Tại lại có chút nghi ngờ.

Mộ Dung Thiên thì có thể lý giải, dù sao hắn cũng là đệ tử, không tiếp xúc được với Lệ Phi.

Vì sao lại chọn mình?

Bốn mắt nhìn nhau, Huyền Ngọc Tử có chút sửng sốt.

"Danh ngạch không phải là của Thanh Vân phong sao, Liễu trưởng lão đi làm gì?"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

"Chẳng lẽ Liễu trưởng lão lo lắng Tần gia cùng Thượng Quan gia nhằm vào Mộ Dung Thiên khi đang ở Thuần Nguyên sơn, cho nên đi qua chống lưng cho Thanh Vân phong?"

"Cho nên hai người các ngươi…"

Thần sắc Huyền Ngọc Tử dần dần có chút ý vị sâu xa, nhìn từ trên xuống dưới Thẩm An Tại, ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

"Khụ khụ khụ, tự hiểu đi, ngầm hiểu thôi…"

Thẩm An Tại hơi đỏ mặt, ho khan hai tiếng nhưng không giải thích.

"Vậy thân là chưởng môn ta đây không thể không nói hai câu, ngươi nói xem, ngươi không đi Thanh Loan phong, chạy

tới Phù Dung hiên làm cái gì?"

Huyền Ngọc Tử còn có chút tức giận, "Chẳng lẽ những thứ dong chi tục phấn kia còn có thể so sánh với bộ dáng ngọc cốt tiên dung của phong chủ Thanh Loan phong chúng ta sao?"

"Thẩm trưởng lão, có cơ hội là phải cân nhắc thật kỹ, bằng tư sắc của Liễu trưởng lão, trong tông môn cũng có không ít hạng người đầu trâu mặt ngựa ngấp nghé đấy, ngươi không quý trọng, vạn nhất bị người thừa dịp cuỗm đi thì làm sao bây giờ?"

"Chưởng môn đang nói tới Nham Lý đường chủ sao?"

Huyền Ngọc Tử chớp chớp mắt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ta không hề nói vậy à nha, ngươi đừng suy đoán lung tung, chớ truyền lung tung."

"Được, ta nhất định sẽ không nói cho Nham Lý đường chủ biết chuyện chưởng môn mắng hắn là hạng đầu trâu mặt ngựa."

"…"

Huyền Ngọc Tử phát hiện muốn giao lưu với Thẩm An Tại cũng rất mệt mỏi.

Hắn khoát tay áo, vuốt trái tim rồi mở miệng: "Được rồi, tông môn còn có một đống sự vụ phải xử lý, ta không thể ở lại lại, ngươi hảo hảo chuẩn bị với đồ đệ ngươi cho chuyến đi Thuần Nguyên sơn, đừng làm mất mặt Linh Phù sơn."

"Chưởng môn, chuyện liên quan tới Phù Dung hiên…"

Thẩm An Tại vội vàng hô lên với bóng lưng đã bay ra ngoài.

"Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi giải quyết."

Nhìn ngoài điện đã không còn bóng dáng, Thẩm An Tại sờ cằm.

“Lần sau ta phải bố trí một số cấm chế lợi hại, nếu không thì ai cũng biết bay, chỉ có ta mỗi ngày leo núi như thế không khỏi có chút mất mặt, tốt xấu gì ta cũng là phong chủ Thanh Vân phong.”

…

Ngày thứ hai, Linh Phù sơn lại nổ tung.

Vì chuyện Phù Dung hiên, chưởng môn đích thân xuống núi điều tra!

Lúc chạng vạng tối, hắn liền điều tra xong, nói cho đám người biết KWNJsnkỶ cJVYzNIḭ tướng.

Người đến Phù Dung hiên tiêu phí, hoàn toàn không phải Lý Nham, cũng không phải Thẩm An Tại.

Mà là dư nghiệt Ma giáo am hiểu thuật biến ảo!

Hiện tại đã bị chính tay hắn đánh gục!

Chính vì muốn khơi mào nội đấu trên Linh Phù sơn, nên mới biến thành bộ dáng phong chủ Thanh Vân phong, dùng danh hào Chấp Pháp đường chủ, không trả tiền cho Phù Dung hiên.

Tin tức này vừa ra, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy quả là chuyện đương nhiên.

Đúng vậy, thân là đường chủ Chấp Pháp đường, Lý Nham sẽ không có tiền để thanh toán sao?

Thẩm trưởng lão khi thi đấu thắng mấy chục vạn kim tệ, đầu bị lừa đá mới đi ăn cơm chùa?

Nhất định là chiêu trò do dư nghiệt Ma giáo âm mưu hòng khiến cho Linh Phù sơn nội đấu mà giở ra mà thôi!

Chương 55: Đại đồ đệ chưa từng trải sự đời

Thanh Vân phong, lầu nhỏ bên ngoài trúc uyển.

"Trên đầu lá đào, lá liễu đã che kín bầu trời…"

Thẩm An Tại bắt chéo hai chân ngồi trên ghế mây, thảnh thơi ngâm nga một khúc hát, phơi nắng mặt trời, trong tay cầm một quyển sách hứng thú nhìn.

Tâm trạng của hắn rất tốt, rất tốt!

Sau khi tin tức hôm qua truyền bá, trong nháy mắt thay đổi sự kiện Phù Dung hiên.

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng một lần nữa trở nên tôn kính, còn mang theo chút hổ thẹn, trong lòng âm thầm cảm khái.

Nếu không phải Chưởng môn tự bắt được dư nghiệt Ma giáo thì cái nồi đen này đã ụp phong chủ rồi.

Còn về phía Phong chủ đó, chuyện xấu như vậy cũng không đi ra giải thích, quả nhiên là làm được việc phong khinh vân đạm, không màng danh lợi.

Ngược lại tiểu tử Mộ Dung Thiên này, ngày hôm qua có chút ủ rũ.

Nói gì mà đáng tiếc không thể tự tay bắt dư nghiệt Ma giáo để đổi lấy mười vạn tiền thưởng.

Đương nhiên, chuyện khiến Thẩm An Tại vui vẻ còn có một chuyện.

Đó chính là trải qua trong khoảng thời gian luyện kiếm này, kiếm đạo của Mộ Dung Thiên dường như có tiến bộ, ngay cả tinh thông võ đạo của hắn cũng đột phá lên cấp hai.

Mặc dù nghe đơn giản hơn so với đột phá cấp một, nhưng đây không phải là trùng hợp.

Mộ Dung Thiên gần đây luyện kiếm, không riêng gì luyện Bôn Lôi kiếm, mà còn thường xuyên cảm ngộ Vô Song Kiếm Quyết để luyện Vô Song kiếm tâm.

Đây chính là công pháp đứng trên Thiên giai, phàm là có thể ngộ được một chút đều không phải tầm thường.

Còn nữa!

Thẩm An Tại bắt đầu chịu đọc sách!

Sách gì?

Bách khoa toàn thư về binh khí, Bách khoa toàn thư về kỳ hoa dị thảo, Bách khoa toàn thư về nghi nan tạp chứng…

Bởi vì hắn thật sự quá nhàm chán, muốn tự xem sách một chút, dù sao hiện tại hắn cũng không dám chạy xuống núi nghe hát.

Hơn nữa nếu đọc sách có thể gia tăng tinh thông võ đạo, dược đạo thì quá tốt, nếu không thể thì cũng không sao, nhìn thấy chính là học được.

Nhìn nhiều rồi, sau này cũng có thể lừa gạt được.

Những thư tịch có liên quan đến dược đạo, hắn thoạt nhìn trái lại là một mạch bách thông, tri thức của luyện dược sư ngũ phẩm trong đầu làm tâm hắn sáng như gương, thậm chí có lúc còn có thể nhìn ra trong sách có chỗ sai.

Các loại binh khí thì không nói tới, tuy rằng không quá hiểu, nhưng mơ hồ có thể minh bạch một chút.

Nhưng mà thư tịch về những thứ như phù đạo, luyện khí…

Thực sự là nhất khiếu không thông, nhìn xong là vẻ mặt ngơ ngác.

Thẩm An Tại ngáp một cái, khép sách lại hơi mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương.

Đắm chìm trong biển tri thức trái lại là chuyện tốt, nhưng hắn chỉ là một Đoán Thể hậu kỳ, tinh lực quả thực không đủ.

Hắn cảm thấy một quyển sách lật hai lần vẫn bị bỏ sót, trí nhớ hỗn loạn.

"Ài, nhìn bảy tám quyển sách, nhớ thật sự đã ít lại càng ít!"

Thẩm An Tại nhìn trời, khoan thai cảm khái, thở dài không thôi.

Chẳng trách cổ nhân nói đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường.

Hắn chỉ đọc sách mà không thực tiễn, hoàn toàn khó có ký ức mới mẻ, khắc cốt ghi tâm.

Nhưng không có cách nào, ai bảo hắn không có tinh thần lực, cũng không có Linh khí đâu?

Lý thuyết là kiếm đạo Linh khí tùy kiếm, kình lực tùy phong, hắn xem hiểu, nhưng có thể làm được không?

Phù đạo cũng nói Linh khí tụ bút, thiên địa tác cảnh, họa phong thổi lửa mãnh liệt, câu vân cái lôi minh, hắn có thể làm được sao?

Thẩm An Tại lắc đầu, xoa cằm.

Dù sao đại sư lý thuyết cũng vẫn là đại sư mà, mình làm không được, nghiên cứu thấu rồi cũng chưa chắc không dạy được.

Đợi khi thật sự nắm giữ nhiều kiến thức như vậy, cho dù không dựa vào hệ thống, hắn cũng có thể dạy con cháu.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn giống như tìm được phương hướng phấn đấu của nhân sinh, không màng sự mệt mỏi, lại cầm sách lên xem.

"Sư phụ, sư phụ!"

Mà ngay lúc hắn chuẩn bị mất ăn mất ngủ cố gắng học tập, trên con đường nhỏ trong rừng trúc truyền đến tiếng la quen thuộc.

"Sư phụ, Phi Sương sư tỷ đến rồi!"

Mộ Dung Thiên cõng kiếm, từ xa chạy tới, còn vẫy tay, Lăng Phi Sương vẻ mặt lạnh lùng đi theo phía sau hắn.

Trong khoảng thời gian này, hắn không giống như đại đệ tử Thanh Vân phong, ngược lại càng giống như là đệ tử quầy lễ tân…

Thẩm An Tại nhíu mày, khép sách lại đứng lên.

Lăng Phi Sương đến, vậy đại biểu cho việc sắp lên đường đến Thuần Nguyên sơn.

"Thẩm trưởng lão, Quận chúa."

Lăng Phi Sương rảo bước đi đến bên dòng suối, lạnh lùng hành lễ.

"Lăng sư điệt không cần đa lễ, là sư phụ ngươi phái ngươi tới à?"

Thẩm An Tại khoát tay.

"Vâng, gia sư đã chờ ở dưới sơn môn."

"A, nếu đã như vậy, Cảnh Tuyết ngươi mang theo hết sách trong thư phòng giúp ta, chúng ta khởi hành thôi."

Thẩm An Tại quay đầu lại mở miệng.

“Được rồi, phong chủ.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, nhanh nhẹn mang theo sách quay lại.

Khi mấy người cùng nhau tiến về Linh Phù sơn, Thẩm An Tại xem xét Lăng Phi Sương nhiều hơn một chút, sau đó nhíu mày thử dò xét.

“Lăng sư điệt đột phá từ lúc nào?”

Lăng Phi Sương sửng sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, cung kính đáp: “Thưa trưởng lão, năm ngày trước mới có thể ngưng khí Quy Nguyên.”

Thẩm An Tại nghe vậy giật mình gật đầu, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Trong khoảng thời gian này, xem sách coi như không uổng phí, con ngươi tĩnh

Vừa rồi hắn phát hiện Lăng Phi Sương tựa hồ có chút bất đồng so với lúc trước, vừa hỏi quả nhiên là đã đột phá.

Có phát hiện này, trong lòng Thẩm An Tại không khỏi có chút hưng phấn, càng thêm mấy phần khát vọng đối với tri thức.

Dưới chân núi.

Liễu Vân Thấm đang lẳng lặng đứng ở trước tấm bia đá “Linh Phù sơn”, một thân áo xanh theo gió phiêu động, mái tóc đen đầy đầu chỉ dùng một cây trâm bạc cắm lại.

Mặc đơn giản, không có phong cách thiếu thốn của những nữ tử Phù Dung hiên, cũng không có vẻ xa hoa ung dung của những thiên kim thế tộc.

Nhưng, chính bởi vì đơn giản, cho nên nàng chỉ đứng ở nơi đó có một loại khí chất xuất trần.

“Đến rồi sao?”

Nhận ra người sau lưng, Liễu Vân Thấm khẽ ngoái đầu, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

“Chào, Liễu trưởng lão đợi lâu rồi.”

“Không lâu, nếu như đã tới, vậy thì đi thôi.”

Liễu Vân Thấm vung tay áo, một chiếc phi thuyền vọt ra từ trong tay áo, trong nháy mắt biến lớn, ngừng lại ở biên giới.

Nàng nhìn đồ đệ Thẩm An Tại bước lên phi thuyền, đôi mắt đẹp khẽ nhúc nhích.

Hôm qua sau khi biết được tên dâm tặc ra vào Phù Dung hiên cực kỳ đáng giận và đáng hận kia không phải là Thẩm An Tại thật, nàng cũng không biết tại sao còn thở phào nhẹ nhõm.

Tựa hồ không quá hi vọng Thẩm An Tại lại trở thành người như vậy.

“Phi Sương, về Thanh Loan phong hảo hảo tìm hiểu đồ vật vi sư dạy ngươi, chờ vi sư trở về.”

“Vâng, thưa sư phụ!”

Lăng Phi Sương cung kính gật đầu, mắt nhìn phi thuyền dần dần xa, biến mất phía chân trời.

Trên phi thuyền, Thẩm An Tại lần đầu ngồi vào thứ đồ chơi hiếm lạ này, mặc dù trong lòng có chút tò mò cùng kích động.

Nhưng vì duy trì uy vọng trước mặt đồ đệ, hắn vẫn không rên một tiếng.

Tiêu Cảnh Tuyết không quá ngạc nhiên với phi thuyền chở người phi hành này, dù sao thân phận của nàng vẫn còn ở đó,

nàng còn từng ngồi chiếc lớn hơn.

Có điều đến phiên Mộ Dung Thiên…

“Oa, sư phụ, chiếc thuyền này làm bằng Phi Hồng thạch, một khối lớn bằng bàn tay có thể bán được năm vạn kim đấy!”

“Đầu thuyền thế mà còn khảm một khối nguyên thạch, phía trên còn có một hộp nhạc khiêu vũ!”

“Oa, toàn là màu vàng…”

Thẩm An Tại nhìb Mộ Dung Thiên đang nằm sấp trên thuyền nhìn trái sờ phải, vẻ mặt hưng phấn tò mò, khóe miệng giật giật giống như tên nhà quê.

Hắn lập tức quay đầu qua một bên, trên mặt viết rằng mình không biết người này.

Mất mặt!

Thật mất mặt quá mà!

Ngươi tò mò hiếu kỳ thì kệ ngươi, nhưng chổng mông nằm sấp ở trên thuyền là có ý gì?

Còn gì mà hộp nhạc khiêu vũ…

Thẩm An Tại liếc qua bên kia, lập tức chửi thề.

Nào có hộp nhạc khiêu vũ, gạt người!

Chương 56: Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu

Trên phi thuyền, Mộ Dung Thiên gõ gõ nơi này sờ sờ, bị Thẩm An Tại khiển trách một phen mới dừng lại, an tĩnh tu luyện.

Thiếu đi thanh âm lắm lời, mấy người chợt cảm thấy bên tai thanh tịnh không ít.

Thẩm An Tại ngồi dựa bên cạnh, lấy ra quyển Ghi chép về đặc điểm cùng với tập tính của các loại yêu thú, say sưa nhìn.

Liễu Vân Thấm vốn tưởng rằng hắn chỉ nhất thời muốn xem sách, không nhìn được bao lâu sẽ chán nản, nhưng theo thời gian trôi qua, đôi môi đỏ mọng của nàng không khỏi khẽ nhếch lên, có chút kinh ngạc.

Trọn vẹn hai canh giờ.

Xem xong quyển sách yêu thú kia, Thẩm An Tại lập tức đổi sang một quyển sách liên quan tới phù trận.

Trên đường ngoại trừ uống nước ra, chưa từng làm bất cứ chuyện gì!

"Phong chủ của các ngươi… rất thích đọc sách sao?"

Liễu Vân Thấm không khỏi nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết bên cạnh.

Tiêu Cảnh Tuyết chần chờ một chút: "Chắc vậy?"

Nàng vừa mới đến Thanh Vân phong không lâu, cũng là hai ngày gần đây mới phát hiện Thẩm An Tại cứ ôm sách đọc.

"Đọc sách gì cũng đọc được hết à?"

"Ừm, đọc sách gì cũng được."

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, điều này thì nàng dám khẳng định.

Nghe nói như thế, Liễu Vân Thấm không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn Thẩm An Tại lâu hơn.

Trước kia ngược lại không phát hiện ra, hắn thích đọc sách như thế.

Phát giác được ánh mắt của nàng, Thẩm An Tại không khỏi ngẩng đầu nhìn nàng: "Liễu trưởng lão, làm sao vậy?"

"Đọc từng chi tiết như vậy, không mệt sao?"

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng hỏi.

Rõ ràng sau khi đạt đến Khí Hải cảnh là có thể đọc được một lần mười trang, mà Tinh Thần lực của Quy Nguyên cảnh lại có thể đọc lướt một hơn một quyển sách.

Lời nói không khoa trương, giống như quyển sách trên tay của Thẩm An Tại, cường giả Quy Nguyên cảnh tùy tiện lật một cái là có thể dựa vào Tinh Thần lực của bản thân xem hết và ghi nhớ.

Biết nàng đang nghi ngờ điều gì, Thẩm An Tại lắc đầu.

Lần này cũng không có lựa chọn cường điệu mình chính là Đoán Thể cảnh, dù sao có thể sử dụng mấy kiếm chiêu kia, đổi lại là ai cũng sẽ không tin tưởng.

"Xem và học là hai khái niệm, học được và biến hoá thành thứ mình dùng được cũng khác nhau, đọc nhanh, vô dụng."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng, nói ra danh ngôn và lời khuyên mà mình gặp phải trong chín năm giáo dục bắt buộc.

“Học được, phải hiểu, hiểu được, dùng được.”

“Ví dụ như nghe thuộc một bài thơ, nghe xong chưa chắc đã hiểu được ý trong thơ, hiểu ý trong thơ cũng làm không được thơ như vậy.”

Vừa nói, hắn vừa rung đùi đắc ý, cảm khái rất nhiều chuyện.

“Có câu: thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu (chinh phục núi sách bằng con đường cần cù, cập bến biển học trên chiếc thuyền khổ luyện)…”

Nghe hắn nói những lời này, Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết nhất thời có chút á khẩu không trả lời được, sững sờ nhìn hắn, ánh mắt liên tục lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Vào thời khắc này, Thẩm An Tại ngồi xếp bằng, ở trên thân tựa hồ có một loại hào quang mông lung dâng lên, mang đến vẻ thoát tục, cao thâm mạt trắc.

Tóm lại… cảm giác hắn mang đến cho Tiêu Cảnh Tuyết và Liễu Vân Thấm không quá giống lúc trước.

Liễu Vân Thấm cũng không nghĩ tới, lời như vậy sẽ nói ra từ trong miệng Thẩm An Tại.

Chính trong trí nhớ của mình, phong chủ Thanh Vân phong trước kia cứ ba ngày hai bữa là đi tìm Chưởng môn bán thảm, hoàn toàn là hạng người tầm thường.

Nhưng tiếp xúc mấy ngày gần đây, nàng phát hiện hình như trước giờ nàng chưa chính thức hiểu rõ vị Thanh Vân phong chủ này, trước kia đều luôn bị lời đồn ảnh hưởng.

Liễu Vân Thấm trừng mắt nhìn, nhìn hắn lại một lần nữa cầm cuốn sách lên xem, trong lòng không khỏi dâng lên vài

phần hiếu kỳ với hắn.

Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, rốt cuộc là một người như thế nào?

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh lấy lại tinh thần, ánh mắt sâu thẳm, như thể đang có cảm xúc gì đó, cũng cầm lấy một quyển sách bắt đầu lật xem.

Quyển sách kia tên là [Trùng Thú Bách Độc Giải].

…

Tới gần chạng vạng tối, phi thuyền mới dần dần chậm tốc độ lại.

Thẩm An Tại ngẩng đầu nhìn lại, phía trước xuất hiện liên miên là núi, mây che sương che phủ giống như là tiên cảnh.

"Linh khí thật nồng đậm!"

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên mở hai mắt ra, lộ ra vẻ khiếp sợ, đứng bật dậy.

Sau đó hắn quay đầu lại muốn nhìn phản ứng của những người khác.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười gật đầu với hắn, thần sắc bình tĩnh.

Mà Liễu Vân Thấm thì thủy chung nhìn phương xa, tựa hồ cũng không có nửa điểm biểu hiện kinh ngạc bởi vì nơi đây Linh khí nồng đậm.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên rơi xuống trên người sư phụ mình.

Thẩm An Tại chớp chớp mắt, bốn mắt nhìn nhau với biểu lộ như là có chút không kịp phản ứng.

Khi nhìn thấy trong bốn người cũng chỉ có chính mình cảm thấy khiếp sợ, sắc mặt hắn ửng đỏ, cảm thấy có chút xấu hổ.

Thẩm An Tại có chút mộng, nhìn bốn phía.

Linh khí? Ở đâu?

Sao ta lại không cảm giác được?

Rất nồng đậm sao?

"Đã đến Thuần Nguyên sơn, chuẩn bị cho tốt, chúng ta đi xuống."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng, vung tay áo, phi thuyền chậm rãi đáp xuống phía dưới.

Tại trong mắt Thẩm An Tại, nơi này ngoại trừ sương mù tương đối nhiều, nơi này tựa hồ cũng không có gì khác Thanh Vân phong.

Một đường núi đen nghìn nghịt xuyên qua màn sương trắng làm cho người ta hít thở không thông.

Từng hàng, từng hàng mặc thiết giáp màu trắng bạc đứng ở hai bên, như thiết tháp, không nhúc nhích tí nào.

Sát khí toàn thân phảng phất ngưng tụ thành thực chất, dâng lên ngút trời, huyết tinh mười phần!

Trường thương trong tay bọn họ tản ra hàn quang, khí tức lăng lệ ác liệt làm cho người ta có cảm giác áp bách cực mạnh.

Những tướng sĩ thân khoác ngân giáp này, mỗi một người đều là Quy Nguyên cảnh!

Nhìn lại, chí ít cũng phải ba ngàn người!

"Bọn họ là Bạch Ngọc quân do bệ hạ bồi dưỡng ra, chỉ có hơn vạn, nhưng mỗi một người đều là trải qua chém giết trên chiến trường."

Theo phi thuyền rơi xuống đất, Tiêu Cảnh Tuyết ôn nhu mở miệng giải thích.

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc, lại hơi hiếu kỳ hỏi: "Sao bọn họ ngay cả con mắt cũng không chớp một cái, không làm gì cả?"

Ba người cùng liếc mắt nhìn hắn, sau đó lựa chọn bỏ qua, Tiêu Cảnh Tuyết tiếp tục giới thiệu.

"Trong Bạch Ngọc quân chia làm ba giáp, ngân giáp vạn người, đều Quy Nguyên cảnh, mười người kim giáp, đều Địa Linh cảnh, về phần ngọc giáp trên cùng, chỉ có một người."

"Cũng là Bạch Ngọc tướng quân mà bệ hạ tín nhiệm nhất, chính là Thiên Linh cảnh."

Thẩm An Tại đang cảm giác có chút chấn động, ba ngàn ngân giáp này làm cho người ta cảm giác không phải một ít tên đầu trâu mặt ngựa có thể so sánh được.

Nói cách khác, cùng là Quy Nguyên cảnh, bọn họ hẳn là có thể một đánh chết mười người.

Là đánh chết đúng nghĩa!

Không hổ là cấm quân do bệ hạ tự bồi dưỡng, khí thế ba ngàn ngân giáp đã đủ dọa người như thế, vậy nếu vạn người tề tụ thì sao?

Đang lúc Thẩm An Tại đang sợ hãi thán phục, trên bầu trời bỗng nhiên có tiếng xé gió vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong mây mù có một bóng đen thật dài bay qua.

Nhìn kỹ thì đó là một con rắn xanh cực lớn!

Bụng dưới phồng lên, nghiễm nhiên đã có dấu hiệu hóa giao.

Mà trên cái đầu tam giác cực lớn của rắn xanh kia lờ mờ có mấy người.

Cầm đầu là một lão giả tóc trắng xoá, chống quải trượng, thân thể còng xuống, nhìn qua có chút già rồi.

Nhưng sẽ không ai cảm thấy hắn thật sự chỉ là một lão nhân già nua vô lực.

Sau lưng lão giả chống gậy là một thiếu nữ áo trắng, cầm kiếm đứng đó, mặt mày đạm mạc.

Khi nhìn thấy thiếu nữ này, Thẩm An Tại có thể cảm giác được hô hấp của Mộ Dung Thiên ở bên cạnh nặng đi vài phần.

Hắn giờ phút này đang nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm thiếu nữ áo trắng phía trên, đáy mắt hiện lên sự tức giận không thể ngăn chặn.

Thẩm An Tại không cần hỏi nhiều cũng biết, thiếu nữ cầm kiếm kia hẳn là người từ hôn Mộ Dung gia.

Tần gia, Tần Thiển Nguyệt!

Chương 57: Lần đầu gặp Tần gia

Theo con rắn xanh cúi đầu, mấy người bên trên cũng lần lượt rơi xuống.

Nhân mã hai phe nhìn nhau, bắt đầu đánh giá lẫn nhau.

Tần Thiển Nguyệt chú ý tới thiếu niên áo đen sau lưng Thẩm An Tại, nhưng cũng chỉ đạm mạc liếc mắt một cái, liền dời ánh mắt đi, nhìn về phía đường núi sương trắng liên miên.

Thái độ cao cao tại thượng ngạo nghễ như vậy, càng làm cho lửa giận trong lòng Mộ Dung Thiên dâng lên, muốn xông lên trước.

Thẩm An Tại nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, ra hiệu hắn không nên kích động.

"Ha ha, không nghĩ tới Quận chúa không ở lại Dược Vương cốc, mà tới Thuần Nguyên sơn tham gia trò vui này?"

Lão giả chống gậy cười ha ha đi lên hành lễ, thần sắc hơi cung kính.

Nhưng cũng chỉ nhắm vào Tiêu Cảnh Tuyết đang ở bên cạnh Thẩm An Tại.

Đối với những người khác, kể cả Liễu Vân Thấm, hắn đều lựa chọn bỏ qua.

"Tần lão khách khí, Cảnh Tuyết cũng không nghĩ tới đường đường là Tần gia lão thái gia lại tự tới nơi này."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng đáp lại, lời nói lại để lộ ra một tin tức cho nhóm người Thẩm An Tại.

Đó chính là, lão giả trông như bình thường không có gì lạ chống gậy trước mặt, dĩ nhiên là Tần lão thái gia!

Cường giả Thiên Linh cảnh hậu kỳ, Tần Bá Sơn!

Về phần người sau lưng, ngoại trừ Tần Thiển Nguyệt còn có hai người trẻ tuổi, hẳn đều là hậu bối Tần gia.

Tu vi của từng người đều không yếu, đều mới vào Khí Hải cảnh, chẳng qua chỉ vừa vào.

Đáng nói là, cho dù là hậu bối Tần gia, hay là Vu Chính Nguyên, Vương Hổ ở Linh Phù sơn, ở tuổi này đều chỉ có thể có tu vi Khí Hải cảnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tần Thiển Nguyệt tuổi còn nhỏ hơn bọn họ, đã vào Quy Nguyên cảnh, thậm chí sắp đột phá đến Địa Linh cảnh!

Bởi vậy có thể thấy được, Tần Thiển Nguyệt này có thiên phú quá yêu nghiệt!

"Không có biện pháp, dù sao chuyện này có liên quan đến việc Thiển Nguyệt có thể đột phá đến Địa Linh cảnh hay không, lão phu không thể không tự đến tọa trấn."

Tần Bá Sơn ha hả cười, sau đó ánh mắt ý vị thâm trường nhìn thoáng qua nhóm người Thẩm An Tại.

"Lại nói tiếp, Quận chúa còn thương thế, cớ gì tới đây?"

Thật ra hắn đã sớm nhận được tin, Trấn Nam vương đưa một suất cho Mộ Dung Thiên của Thanh Vân phong.

Hắn cũng biết, Mộ Dung Thiên đoạt được vị trí thứ nhất của Linh Phù sơn, bao gồm cả Thẩm An Tại đột nhiên triển lộ thực lực đủ để đánh bại một đường chủ.

Chỉ chẳng qua, hắn vẫn muốn hỏi.

“Đương nhiên là đi cùng Phong chủ và Mộ Dung sư huynh.”

Tiêu Cảnh Tuyết ôn nhu mở miệng, nhìn không ra hỉ nộ.

“Ồ?”

Tần Bá Sơn giả bộ kinh ngạc: “Là Mộ Dung Thiên của Mộ Dung gia sao?”

“Nhưng lão phu không phải nghe nói, hắn là trời sinh kinh mạch ứ đọng, cho hắn danh ngạch như vậy, chẳng phải là lãng phí?”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhíu mày.

Khớp xương trên nắm đấm bị Mộ Dung Thiên gồng trắng bệch.

“Phế thể trời sinh đã đến Khí Hải trung kỳ, những thiên tài trời sinh kinh mạch không tắc nghẽn kia, lúc này chắc đã sớm đến Quy Nguyên cảnh rồi nhỉ?”

Lúc này, Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, đồng thời có ý nhìn về phía hai thanh niên Tần gia khác sau lưng Tần Bá Sơn, cũng giả bộ kinh ngạc như vậy.

“Nha, như thế nào hai vị thiên tài Tần gia này khó khăn lắm mới vào Khí Hải cảnh, còn là không có kinh mạch bị ứ đọng như đồ nhi ta, chẳng lẽ ngày thường Tần gia lười biếng luyện công, sợ mệt mỏi?”

Nói xong, hắn còn giả bộ thở dài đáng tiếc.

“Lãng phí thiên phú tốt như vậy.”

Một câu vừa dứt, Tiêu Cảnh Tuyết nghe được che miệng cười khẽ, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy tâm tình rất tốt.

Sắc mặt hai tên tiểu bối Tần gia âm trầm xuống, lúc xanh lúc đó.

Lời này không phải đang nói bọn họ còn không bằng một tên phế vật kinh mạch trời sinh ứ nghẹn sao?

Ánh mắt Tần Bá Sơn híp lại: "Vị này chắc hẳn chính là Phong chủ Thanh Vân phong đại danh đỉnh đỉnh, Thẩm trưởng lão?"

Ánh mắt của hắn nhìn kỹ, hơi nhíu mày.

Dưới cảm giác của hắn, trong cơ thể Thẩm An Tại này không có ba động Linh khí, cũng không có khí tức tu vi, thấy thế nào cũng chỉ là Đoán Thể hậu kỳ.

Tu vi như vậy sao có thể đánh bại một võ giả Quy Nguyên cảnh chứ?

Chẳng lẽ lời đồn này là giả sao?

Nghĩ đến đây, lão giả vờ cười nói: "Không nghĩ tới Thẩm trưởng lão là sư phụ, cảnh giới tu vi lại còn không cao bằng đồ đệ, thật sự là chuyện thú vị mấy chục năm qua lão phu được biết."

"Đúng vậy, hắn chỉ là một Đoán Thể hậu kỳ đã khiến kẻ có kinh mạch trời sinh tắc nghẽn lên được đến Khí Hải trung kỳ, Tần gia ngươi có đông đảo võ giả trung tam cảnh, lại dạy hậu bối Tần gia thành Khí Hải sơ kỳ."

Liễu Vân Thẩm vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh nghe, ngữ khí bình thản, nhưng lại cực kỳ sát thương.

Ý cười trên mặt Tần Bá Sơn dần dần tan đi, lạnh lùng nhìn thoáng qua Liễu Vân Thẩm.

Nếu không có Tiêu Cảnh Tuyết ở đây, mấy người này dám nói chuyện với Tần gia như vậy, đã sớm bị hắn một chưởng đánh bay.

"Thái Gia, lên núi thôi."

Lúc này, Tần Thiển Nguyệt, cho tới giờ vẫn chưa từng nhìn qua nhóm người Thẩm An Tại một lần, lại mở miệng, giọng điệu đạm mạc.

Tần Bá Sơn gật đầu, sau đó dường như lại nghĩ tới cái gì, nhàn nhạt mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, đừng trách lão phu không nhắc ngươi, danh ngạch mà Trấn Nam vương đưa cho Thanh Vân phong là chia ra từ Thượng Quan gia. Lát nữa bọn họ tới, tốt nhất đừng có miệng lưỡi sắc bén như vậy, nếu không lão phu cũng không giúp được ngươi đâu."

Nói xong, đoàn người Tần gia cất bước lên núi.

Thẩm An Tại nhíu mày.

Ở Thuần Nguyên sơn, Thượng Quan gia quả thực khó chơi hơn Tần gia một chút.

Bởi vì, hoàng hậu đương triều họ Thượng Quan.

Toàn bộ Đông cung chỉ có hai người lớn nhất, một người là hồng nhân trước mặt bệ hạ, mẹ của thái tử, Lệ phi.

Một người khác, chính là vị Thượng Quan hoàng hậu này.

Không nghĩ tới Tiêu Ngạo Hải lại lấy danh ngạch của Thượng Quan gia cho mình.

Thẩm An Tại nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu, biểu thị chính mình không biết chuyện này.

Thẩm An Tại thấy thế cũng không nghĩ nhiều, dù sao từ lúc ở Mộ Dung gia hắn cũng đã từng gặp mặt chấp sự của Thượng Quan gia một lần, mâu thuẫn đã sớm gieo xuống.

Nếu thật sự náo loạn, hắn lập tức bảo Liễu Vân Thấm dùng truyền âm phù gọi người Linh Phù sơn tới đây.

Ai sợ ai?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm An Tại lại nhìn thoáng qua rắn xanh khổng lồ lẳng lặng nằm dưới chân núi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một con rắn to như vậy, còn là yêu thú, thịt ắt sẽ ngon nhỉ?

Rắn xanh mở mắt, đồng tử dựng thẳng âm lãnh tản ra quang mang nguy hiểm, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại vội thu hồi ánh mắt, quên mất trên sách có viết, yêu thú có cảm giác phát hiện nguy hiểm trời sinh.

"Đi thôi, chúng ta cũng lên núi."

Một đoàn người đi theo người Tần gia, cất bước đi về phía đường núi mây mù quấn quanh.

Ngân giáp quân hai bên từ đầu đến cuối không nói một lời, đứng như tháp sắt.

Thuần Nguyên sơn, tổng cộng có mười Thuần Nguyên trì, từ sườn núi lên tới đỉnh núi.

Thuần Nguyên trì chia làm ba loại phẩm giai.

Thứ nhất là bốn hồ dưới, Linh khí như nước, nhiều nhưng không tinh khiết.

Hấp thu Linh khí ở bốn hồ này, mặc dù nhiều, nhưng sau này còn phải tự vận chuyển chiết xuất.

Thứ hai là ba hồ giữa, Linh khí tinh thuần, có cả chất lượng lẫn số lượng.

Thứ ba, cũng chính là ba hồ trên.

Linh khí tụ nguyên, gọi là hồ như có thể so với vực sâu biển lớn, lại tinh thuần đến cực điểm.

Tu luyện một tháng ở ba hồ trên này, dù thiên phú kém cỏi, chỉ cần có thể hấp thu Linh khí, tuyệt đối có thể đột phá một

tiểu cảnh giới.

Nghe nói năm đó Tiêu Ngạo Hải từng ở trong ba hồ này, trực tiếp từ Quy Nguyên đỉnh phong vượt qua một đại cảnh giới đến Địa Linh cảnh, thậm chí suýt nữa đột phá Địa Linh trung kỳ!

Có thể thấy được, bảy hồ khác hoàn toàn không thể đánh đồng với ba hồ trên.

Chương 58: Ngươi rống lớn như vậy để làm gì

Đoàn người đi dọc theo đường núi lên tới sườn núi. Ngân giáp quân nơi này rõ ràng đã nhiều hơn, hơn nữa phía trước nhất là một phượng ỷ đắt tiền xa xỉ đang đậu lại.

Hôm nay là ngày Thuần Nguyên sơn mở ra, cũng chỉ có một hoàng thất đến hồ ngự dụng.

Đó chính là Hoàng Thái tử.

Không hề nghi ngờ, người ngồi sau phượng liễn chính là mẹ đẻ của Thái tử, Lệ phi.

Cũng là người Thẩm An Tại được Huyền Ngọc Tử nhờ đưa đồ.

Đương nhiên, không phải Thẩm An Tại tự tay đưa.

Lúc trước Huyền Ngọc Tử nói hắn chỉ cần dùng miệng là được, nguyên nhân là vì muốn Tiêu Cảnh Tuyết đưa.

Dù sao Thẩm An Tại cũng là người của Linh Phù sơn, chắc chắn cần phải giữ khoảng cách với Lệ phi.

Mà để Quận chúa Tiêu Cảnh Tuyết đi qua thì lại khác, Hoàng hậu cũng không có cách nào giở trò.

"Ra mắt Lệ phi nương nương."

Nếu như đã tới địa bàn Hoàng thất, lễ nghi nên có vẫn là không thể thiếu được.

Nhóm người Thẩm An Tại cùng lúc tiến lên hành lễ, người Tần gia bên cạnh đã đi lên núi.

“Miễn lễ.”

Giọng nói ung dung dịu dàng từ trong lều truyền ra.

Thẩm An Tại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết bên cạnh, người sau hiểu ý tiến lên.

“Nương nương, đã lâu không gặp, ta cố ý chuẩn bị một ít đan dược dưỡng khí bổ huyết, mong nương nương không ghét bỏ.”

Trong phượng liễn, một phụ nhân ăn mặc hoa lệ ôn nhu mở miệng.

“Là Cảnh Tuyết à, lên đây đi.”

Khi Tiêu Cảnh Tuyết xốc la trướng lên để đi vào, Thẩm An Tại liếc thấy Lệ phi ngồi bên trong.

Rất đẹp, không hổ là phi tử bệ hạ sủng ái nhất, địa vị có thể không thua hoàng hậu.

Lệ phi cũng nhìn thấy hắn, khẽ mỉm cười khi màn đang xuống.

“Thẩm trưởng lão, chúng ta cũng lên núi thôi.”

Liễu Vân Thấm bên cạnh nhẹ giọng mở miệng.

Thẩm An Tại đang gật đầu, có thể tranh thủ cho Mộ Dung Thiên ở trong Thuần Nguyên trì được bao lâu thì nên tranh thủ bấy lâu.

Một hàng ba người cất bước đi lên sườn núi, Tiêu Cảnh Tuyết thì ở lại bên kia ôn chuyện với Lệ phi.

Bây giờ Hoàng Thái tử đã tiến hành tu luyện trong Thuần Nguyên trì dành cho hoàng thất ngự dụng ở trên đỉnh kia, chín hồ còn lại là của những người khác.

Theo bọn họ chậm rãi lên núi, bốn hồ phía dưới cùng đã bị người chiếm cứ.

Là một ít thế lực dưới cơ Thượng Quan gia và Tần gia, Thẩm An Tại không quen biết, cho nên không có giao lưu gì.

Đoàn người cũng không dừng lại, mà là lướt qua bốn hồ dưới, tiếp tục đi lên trên núi, sương mù ở bốn phía mặc dù không nồng đậm như giữa sườn núi, nhưng nhìn thần sắc Mộ Dung Thiên, rõ ràng Linh khí càng thêm thuần hậu.

Ba hồ giữa có hai nơi đã bị hậu bối của Tần gia chiếm cứ.

Bọn họ khoanh chân ngồi trong hồ, nhắm mắt điều tức, ngoài hồ còn có trưởng lão Tần gia bảo vệ, phòng ngừa bị người quấy rầy.

Nhìn thấy nhóm người Thẩm An Tại vẫn tiếp tục đi lên phía trên.

Một tên trưởng lão Tần gia trong đó nhíu mày, giả vờ nhắc nhở: "Ta khuyên các ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại bốn hồ giữa đi, chỗ này và số hồ còn lại ở phía trên, đều là của Thượng Quan gia, không có phần của các ngươi."

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng: "Sao vậy, hồ nước có khắc bia ghi tên của Thượng Quan gia à?"

Người nọ nhíu mày, chợt hừ lạnh một tiếng: "Không biết trời cao đất rộng."

Dứt lời, hắn phất tay áo không nói gì nữa, cũng lười biếng.

Dù sao người của Thượng Quan gia cũng sẽ tới ngay, nếu người Thượng Quan gia nhìn thấy vị trí của mình bị chiếm dụng, chắc chắn sẽ giận tím mặt.

Đến lúc đó sẽ có náo nhiệt đáng xem.

"Sư phụ, chúng ta còn phải đi lên thật sao?"

Mộ Dung Thiên có chút do dự.

“Nếu đã đến nơi này, tự nhiên là muốn cho ngươi tu luyện ở ba hồ trên, nếu không, không phải đã uổng công đến đây sao?”

Thẩm An Tại mở miệng nhàn nhạt.

“Nhưng Thượng Quan gia…”

“Không sao, tự có ta ngăn cản Thượng Quan gia thay các ngươi.”

Mộ Dung Thiên còn chưa nói xong, Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng mở miệng, thần sắc vân đạm phong khinh.

“Sư phụ ngươi nói không sai, nếu ngươi thật sự muốn nửa năm sau bước lên Thiên Tuyết tông, vậy tu luyện ở ba hồ trên sẽ có trợ giúp không nhỏ cho ngươi.”

Nghe hai người nói như thế, Mộ Dung Thiên vẫn có chút do dự.

Gia chủ Thượng Quan gia là Thiên Linh cảnh sơ kỳ.

Sư phụ thì không cần nhiều lời, nhưng Liễu trưởng lão chỉ mới là Địa Linh cảnh đỉnh phong mà thôi.

Đến lúc đó, nếu vì sự tình có biến, có khi nào lại không thể thu dọn, thậm chí động thủ luôn không?

Nhìn ra lo lắng của hắn, Liễu Vân Thấm vỗ vỗ nhẹ bờ vai của hắn, trấn an mở miệng.

“Yên tâm, chuyện cực lớn có ta và sư phụ ngươi gánh vác, ngươi cứ việc an tâm tu luyện là được, một tên Thiên Linh cảnh sơ kỳ mà thôi, dù muốn động thủ ta cũng không sợ.”

Mộ Dung Thiên cảm động, gật đầu thật mạnh.

Sư phụ cùng sư nương…À không, sư phụ và Liễu trưởng lão thật sự quá tốt!

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Liễu Vân Thấm vậy mà tự tin như thế?

Thượng Quan gia có thể e ngại Linh Phù sơn, nhưng cũng sẽ không e ngại một Thanh Vân phong địa vị cũng không cao trong Linh Phù sơn.

Vốn tưởng rằng nàng đi theo tới, là muốn mượn quan hệ của Ngũ Phong trưởng lão trong Linh Phù sơn và Trấn Nam vương để áp chế Thượng Quan gia, không nghĩ tới nàng trực tiếp không để Thiên Linh cảnh vào mắt?

Chẳng lẽ là Trấn Nam vương cho nàng lá bài tẩy nào đó?

Thẩm An Tại đang nghĩ ngợi, lắc đầu.

Mặc kệ hắn như thế nào, nếu có thể tiết kiệm tấm thẻ kỹ năng Thiên Linh cảnh duy nhất kia, hắn sẽ mừng rỡ thanh nhàn.

Ba người tiếp tục lên núi, cũng không lâu lắm, phía trước liền xuất hiện một chỗ đất trống.

Trên đất trống có hai hồ nước nằm gần nhau, chỗ hơi xa mây mù lượn lờ, mơ hồ còn có một hồ.

Cũng chính là Thuần Nguyên trì Linh khí nồng đậm nhất, chất lượng nước cực phẩm.

Bên trong lờ mờ một thanh niên mặc bào phục kim hoàng ngồi xếp bằng, nhìn không rõ mặt, nhưng cảm giác tôn quý lại rất rõ ràng.

Không hề nghi ngờ, người này chính là Hoàng Thái tử đương triều, Tiêu Thiên Sách!

Ở bên cạnh có một hoạn quan hạc phát đồng nhan đứng im, kích hoạt bình phong ngăn trở bốn phía quấy nhiễu Tiêu Thiên Sách.

Mà ở hai Thuần Nguyên trì gần đó, hồ bên trái bị Tần Thiển Nguyệt chiếm cứ, cũng có Tần Bá Sơn thi triển bình chướng bảo hộ cho nàng.

Ba hồ trên, chỉ có bên phải là trống không.

Tần Bá Sơn nhìn thấy đám người Thẩm An Tại đi tới, không khỏi nhíu mày.

"Đồ nhi, đi đi."

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu lên ra hiệu.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên không do dự, lập tức phi thân nhảy vào trong Thuần Nguyên trì ở bên phải, khoanh chân nhập định.

Tần Bá Sơn thấy cảnh này thầm lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ giễu cợt.

Ngay khi Mộ Dung Thiên vừa nhập định, âm thanh tức giận từ phía sau vang lên.

"Các ngươi thật to gan!"

m thanh to lớn, đinh tai nhức óc, khiến Mộ Dung Thiên vừa nhập định không khỏi mở hai mắt ra.

Thẩm An Tại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóm mấy người lộ ra vẻ tức giận đang bước đến.

Cầm đầu là một trung niên mắt báo râu vòng, thân hình khôi ngô.

Ở phía sau, có một thanh niên thân hình cao ngất.

Chính là gia chủ Thượng Quan gia Thượng Quan Báo cùng con trai hắn Thượng Quan Kiệt.

Giờ phút này nhìn thấy hồ bên phải bị người chiếm cứ, sắc mặt Thượng Quan Báo âm trầm, trực tiếp nhìn về phía Thẩm

An Tại bên kia.

Trên đường đi hắn đã nghe trưởng lão Tần gia ở ba hồ giữa nói, vừa đi lên xem một chút, người của Linh Phù sơn quả nhiên đã chiếm mất hồ thứ ba.

Vốn đã tức giận vì bị đoạt một cái danh ngạch, hiện tại tên phong chủ Thanh Vân phong tôm tép này lại còn dám làm như vậy, chẳng phải là leo lên trên đầu Thượng Quan gia để ị sao?

Thượng Quan Báo trợn mắt, hét lớn.

"Mau bảo tiểu tử kia lăn ra đây!"

Nghe giọng điệu như mệnh lệnh của hắn, Thẩm An Tại nhíu mày.

"Ngươi rống lớn như vậy để làm gì?"

Chương 59: Tần lão gia tử xuất thủ

Thượng Quan Báo ngây ngẩn cả người, Tần Bá Sơn cũng ngây ngẩn cả người.

"Ngươi bảo đồ nhi ta ra ngoài là hắn phải ra à, ngươi tưởng ngươi có thân phận gì?"

"Danh ngạch này chính là do Trấn Nam vương tự ban thưởng, chẳng lẽ Thượng Quan Báo ngươi dám ngỗ nghịch Vương gia sao?"

Thẩm An Tại lớn giọng mở miệng.

Thượng Quan Báo nghe được lời này suýt nữa phun ra một ngụm máu, tức giận đến đỏ mặt.

Thượng Quan Kiệt ở phía sau hắn giờ phút này lạnh giọng tiến lên: "Danh ngạch Thanh Vân phong của ngươi là lấy đi từ Thượng Quan gia ta, phụ thân ta khoan hồng khoan hồng đại lượng không muốn so đo những thứ này, nhưng ngươi lại để cho Mộ Dung Thiên chiếm cái hồ của ta, không khỏi được một tấc lại muốn tiến một thước nhỉ?"

Sắc mặt hắn có chút khó coi.

Hồ thứ ba này vốn là nơi hắn dự định chiếm đóng, bây giờ lại bị người khác chiếm trước.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: "Tiểu bối Thượng Quan gia, ngươi nói chuyện cần chú ý chứng cứ, cái hồ này có tên ngươi hay là do nhà ngươi xây à?"

“Cả thiên hạ đều là đất của vua, Thuần Nguyên trì này chính là vật bệ hạ ban ân, đến trước được trước, sao lại đến chiếm hồ nước của ngươi? Hay là, Thượng Quan gia ngươi muốn chiếm đồ của bệ hạ làm của riêng?”

“Ngươi!”

Thượng Quan Báo tức giận, siết nắm tay tiếng xương vang lên kèn kẹt, cái mũ này, đến cả Thượng Quan gia cũng không dám đội, bị mất đầu như chơi.

Liễu Vân Thấm ở một bên nghe Thẩm An Tại nói, lắc đầu cười khẽ.

Ở phương diện múa miệng này, Phong chủ Thanh Vân phong dường như thực sự rất có thành tựu.

“Miệng lưỡi bén nhọn, ta lười nói nhảm với ngươi, ngươi không bảo hắn ra, ta tự xách hắn ra!”

Thượng Quan Báo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Mộ Dung Thiên trong hồ, đột nhiên duỗi tay ra.

Chỉ một thoáng, cuồng phong đột nhiên khởi động, nương theo lực lượng cường đại hóa thành đại thủ trực tiếp chụp vào người kia.

Đại thủ ẩn chứa uy áp khủng bố khiến Mộ Dung Thiên hít thở không thông, tựa hồ không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho người định đoạt.

Nhưng ngay tại thời điểm bàn tay to này tiếp cận Thuần Nguyên trì, thì một chưởng ảnh đã phát sau mà đến trước.

Oanh!

Chưởng ảnh và bàn tay lớn giao nhau, phát ra một tiếng nổ vang rền, cả mặt đất cũng run nhè nhẹ một cái.

“Thượng Quan gia chủ ra tay với một tiểu bối, không khỏi có chút mất thân phận đi?”

Một bộ áo xanh thanh nhã lẳng lặng đứng trước hồ, lạnh lùng nhẹ nhàng nhìn Thượng Quan gia.

Thượng Quan Báo nhíu hai mắt lại: “Liễu Vân Thấm, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên quản việc vặt của Thanh Vân phong.”

Đối với nữ tử trước mắt, hắn vẫn có chút kiêng kị.

Nàng là một trong những Ngũ Phong trưởng lão ở Linh Phù sơn, lại có quan hệ không cạn với Trấn Nam vương.

Có thể nói ngoại trừ, Huyền Ngọc Tử ở Linh Phù sơn, người không thể đắc tội nhất chính là người này.

“Việc vặt của Thanh Vân phong?”

Liễu Vân Thấm nhướng mày, thản nhiên cười nói: “Thượng Quan gia chủ nói đùa, đều là người của Linh Phù sơn, cần gì phân biệt khác phong?”

Thượng Quan Báo nhíu mày, có chút lưỡng lự.

Không phải nghe nói Thanh Vân phong ở Linh Phù sơn xưa nay không được chào đón sao, vì sao Liễu Vân Thấm vậy mà nguyện ý tự đến đây che chở cho sư đồ Thẩm An Tại?

Thượng Quan Báo siết chặt nắm đấm, sắc mặt âm tình biến ảo.

Nếu là bình thường, có thể không đắc tội Liễu Vân Thấm thì sẽ không đắc tội, dù sao phía sau nàng có toàn bộ Linh Phù sơn và Trấn Nam vương.

Nhưng hôm nay lại không được.

Bởi vì một số chuyện, trong khoảng thời gian này, nhi tử của hắn nhất định phải tu luyện ở ba hồ trên để đột phá cảnh

giới!

“Liễu Vân Thấm, ngươi đã muốn khiến Thượng Quan gia ta không thoải mái, vậy đừng trách ta không nể mặt Linh Phù sơn!”

Thượng Quan Báo hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước.

Chỉ một thoáng, uy áp thuộc về Thiên Linh cảnh bao phủ toàn trường, khí tức cường đại khiến cho toàn bộ đỉnh núi đều run rẩy.

Mây trời cuồn cuộn như có thiên uy giáng lâm.

Đám người Tần Bá Sơn, Thượng Quan Kiệt cảm nhận thiên uy này, trong nội tâm dường như đã đoán được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Giữa Địa Linh cảnh và Thiên Linh cảnh, cho dù chỉ kém một tiểu cảnh giới cũng là cách biệt một trời một vực!

Liễu Vân Thấm, hoàn toàn không ngăn được Thượng Quan Báo!

“Tránh ra!”

Hắn quát lớn một tiếng, nâng quyền nện xuống.

Một quyền đánh ra, sau lưng hắn xuất hiện tầng tầng hư ảnh núi non, có thiên địa chi lực gia trì, phảng phất ngưng tụ thành thực chất.

Trong đó ẩn chứa thiên uy huy hoàng, nếu không phải tận lực khống chế, chỉ sợ có thể đánh rớt non nửa đỉnh núi này!

Đây chính là Thiên Linh cảnh!

Thấy hắn lại dám động thủ, Liễu Vân Thấm cau mày, ngược lại là có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không kinh hoảng.

“Liễu trưởng lão, cẩn thận!”

Mộ Dung Thiên lo lắng hô to, Thẩm An Tại cũng chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời sử dụng thẻ kỹ năng cứu giúp.

Bàn tay trắng nõn của Liễu Vân Thấm khẽ động, chẳng biết lúc nào trên tay đã đeo lên một sợi xích mảnh, rung động đinh đương thanh thúy làm cho người như nghe tiên nhạc.

Nàng đánh ra một chưởng, vô số chưởng ảnh tung bay ngao du, hư ảnh một vòng trăng non đi theo, khiến cho người có loại cảm giác thật giả lẫn lộn không rõ.

Chính là võ kỹ Địa giai, Kính Nguyệt chưởng.

Oanh!!

Một chưởng rơi xuống, hư ảnh tân nguyệt và tầng tầng núi cao kia đồng thời tán loạn, sóng khí cường đại tứ tán, thổi cho cây cỏ đại thụ bốn phía trực tiếp bay ra, trong nháy mắt trở nên trụi lủi một mảnh.

Cũng may Mộ Dung Thiên có Liễu Vân Thấm ngăn cản ở phía trước, không bị sóng khí lan đến.

Hoàng Thái tử và Tần Thiển Nguyệt cũng đều có bình chướng bảo vệ, không bị quấy nhiễu.

Về phần Thẩm An Tại…

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Bên bờ cái hồ cao nhất, hoạn quan tóc bạc mặt hồng hào nhíu mày nhìn người chạy đến phía sau mình.

"Ta sợ dư ba quấy nhiễu Thái tử điện hạ, cho nên tới đây hỗ trợ."

Thẩm An Tại mặt dày mở miệng, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Hoạn quan giật giật khóe miệng.

Hỗ trợ?

Trốn ở phía sau mà là hỗ trợ?!

Nếu không phải thấy hắn chỉ có thực lực Đoán Thể hậu kỳ, vừa là người của Linh Phù sơn lại có quan hệ với Trấn Nam vương, thì vừa dám tới gần thái tử trong nháy mắt kia đã bị một tát giết chết rồi.

Thẩm An Tại cũng chính là biết tah1i giám sẽ không ra tay với hắn, cho nên mới mặt dày chạy tới.

Không có biện pháp, dư âm chiến đấu này có thể dễ dàng xé nát một tên Đoán Thể hậu kỳ, không trốn không được, mà Liễu Vân Thấm khẳng định lại cho rằng hắn có thể chống đỡ được, cho nên không che cho hắn.

Ai bảo lúc trước hắn ở trong thi đấu môn phái dùng năm kiếm đánh thắng Lý Nham chứ?

Dư ba tan đi, bụi bặm lắng xuống.

Liễu Vân Thấm áo xanh phần phật, đứng tại chỗ nửa bước không dời, trên tay ngọc nội liễm ngân quang.

"Linh khí công kích Địa giai thượng phẩm!"

Sắc mặt Thượng Quan Báo ngưng tụ, có chút khó coi.

Đối phương vốn là tồn tại Địa Linh cảnh đỉnh phong, nửa chân bước vào Thiên Linh cảnh, bây giờ lại

"Linh Phù sơn có đãi ngộ tốt như thế sao, một Ngũ Phong trưởng lão lại có thể có được Linh khí Địa giai thượng phẩm."

Hoạn quan có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua bên cạnh.

Linh khí Địa giai thượng phẩm, cho dù là triều đình cũng không có quá nhiều.

Mà Thượng Quan Báo mặc dù là gia chủ Thượng Quan gia, cũng chỉ có một kiện Linh khí Địa giai hạ phẩm mà thôi.

So sánh với thượng phẩm thì còn kém rất xa.

Thẩm An Tại nhíu mày, hắn cũng không rõ chuỗi dây bạc này là của Liễu Vân Thấm hay chưởng môn cho.

Khó trách Liễu Vân Thấm nói, dù là Thiên Linh cảnh sơ kỳ, nàng cũng không sợ.

Tần Bá Sơn thấy Liễu Vân Thấm đối mặt với Thiên Linh cảnh công kích mà vẫn bất động như núi thì nhíu mày.

Có Linh khí Địa giai Thượng phẩm, chỉ sợ Thượng Quan Báo muốn bắt nàng sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Nếu thật muốn buông tay chiến một trận, đoán chừng Thuần Nguyên sơn này đều sẽ bị hủy diệt.

Thượng Quan Báo cũng biết rõ điểm ấy, cho nên ánh mắt hắn nhìn về phía Tần gia.

"Tần lão gia tử, nếu như Kiệt nhi không thể ở chỗ này đột phá, sợ ảnh hưởng chuyến đi đến Thương Ngô cảnh."

Thương Ngô cảnh?

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm nhăn lại.

Nghe được lời của hắn, Tần Bá Sơn suy nghĩ một chút, lãnh đạm gật đầu, chậm rãi bước ra một bước.

Chỉ một bước, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, sấm sét gào thét.

Giống như có một con thú dữ tợn đang khuấy động mưa gió trên mây, ý đồ muốn lật trời!

Uy áp cường đại vừa khuếch tán, toàn bộ Thuần Nguyên sơn kịch liệt run lên. Người ở bốn hồ dưới và ba hồ giữa càng là ngực chùng xuống, phun ra một ngụm nghịch huyết, mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn về phía dị biến trên bầu trời.

Đây là…

Là uy áp thuộc về cường giả Thiên Linh cảnh hậu kỳ!

Chương 60: Bởi vì, đã có vi sư!

Trung tam cảnh, một cảnh một lạch trời.

Địa Linh cảnh có thể điều động đại địa chi lực, tiện tay mở núi cắt biển, mà Thiên Linh cảnh thì đã được thiên uy gia trì.

Dưới thiên uy, tất cả đều là sâu kiến!

Nếu như nói thiên uy của Thượng Quan Báo chỉ là đom đóm, vậy thiên uy của Tần Bá Sơn chính là sao sáng trăng tỏ, không thể ngang hàng!

Hắn đứng đó giống như hóa thân của thiên địa, giằng co với bầu trời!

Dưới uy áp như vậy, đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm nhíu chặt, gương mặt xinh đẹp có chút trắng bệch.

Chỉ có một Thiên Linh cảnh sơ kỳ thì nàng không sợ.

Nhưng Địa Linh cảnh đỉnh phong muốn chống lại Thiên Linh cảnh hậu kỳ, hoàn toàn không có khả năng.

Dù cho có Linh khí Địa giai thượng phẩm thậm chí là Thiên giai, cũng không có khả năng!

Cái này cũng không phải là do Thiên giai Linh khí không tốt như lời đồn, mà chỉ vì Địa Linh cảnh không thể thôi động toàn bộ uy lực.

Không nghĩ tới, lần này Tần gia đến Thuần Nguyên sơn phái tới Tần lão gia tử là đã coi như xong, hắn vậy mà còn muốn thay Thượng Quan gia ra tay.

Quan hệ hai nhà mặc dù không kém, nhưng hình như cũng không tốt đến mức này chứ?

Không có lý do gì lại đi đắc tội cả Linh Phù sơn và Trấn Nam vương.

"Thương Ngô cảnh…"

Liễu Vân Thấm lẩm bẩm trong lòng, xem ra sở dĩ Tần lão gia tử nguyện ý ra tay giúp Thượng Quan gia, nhất định có nguyên nhân khác.

"Liễu trưởng lão, ngươi mau lui lại đi. Lão phu không đả thương ngươi."

Ánh mắt Tần Bá Sơn hờ hững, hời hợt mở miệng.

Dứt lời, lại phối hợp với tiếng sấm rền vang trên bầu trời, sau khi thiên uy gia trì, có cảm giác bá đạo không thể nghi ngờ.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, cũng không xê dịch bước chân, chỉ là thần sắc hơi có chút ngưng trọng.

Đáy lòng nàng có chút do dự, nếu tu vi chỉ là Địa Linh cảnh đỉnh phong, hôm nay e là khó thay Mộ Dung Thiên bảo vệ danh ngạch này.

Trừ khi… nàng cũng đã trở thành Thiên Linh cảnh.

Mộ Dung Thiên cảm nhận được uy áp cường đại kia, thấy Liễu trưởng lão khó xử, tuy ánh mắt hắn có phần thất lạc nhưng vẫn vội vàng mở miệng.

Hắn không muốn Liễu trưởng lão hoặc sư phụ vì tranh thủ cơ hội cho hắn mà dẫn đến bị thương.

"Liễu trưởng lão, được rồi, đệ tử… dùng ba hồ giữa là được rồi."

Nghe được lời thiếu niên rõ ràng đang buồn bã nhưng vẫn biết lo lắng, Liễu Vân Thấm cân nhắc mãi, rồi cũng đành khẽ thở dài.

Thấy cảnh này, Thượng Quan Báo và Thượng Quan Kiệt đều cười lạnh.

Thượng Quan Kiệt còn mở miệng mỉa mai.

"Một tên phế vật cũng muốn tranh giành ba hồ trên với bổn công tử?"

Nói xong, hắn thậm chí còn mang nét khiêu khích nhìn thoáng qua Thẩm An Tại bên kia.

"Mộ Dung Thiên, ta nói ngươi đầu óc đúng là bị lừa đá, Tần gia từ hôn, đó là chuyện đương nhiên, ngươi lại không biết trời cao đất rộng mà còn dám định ra ước hẹn ba năm, thế nào, thật sự trông cậy vào sư phụ phế vật kia là người có thể giúp tên cá mặn như ngươi xoay người sao?"

"Nực cười, nếu sư phụ ngươi thật sự có bản lĩnh, sẽ để ngươi trốn sau lưng nữ nhân sao? Để ngươi phải mất mặt bò ra khỏi hồ như vậy?"

Lời nói trào phúng như vậy khiến hai mắt Mộ Dung Thiên nắm chặt lại, hai mắt như muốn phun ra lửa.

"Ta không cho phép ngươi mắng sư phụ ta!"

Thiếu niên phẫn nộ lên tiếng, lấy ra kiếm đen sư phụ mua cho từ trong nhẫn trữ vật, làm bộ muốn bổ ra kiếm khí.

"Đồ nhi, dừng tay!"

Đúng lúc này, tiếng quát vang lên.

Cánh tay cầm kiếm của Mộ Dung Thiên ngừng lại, đè nén lửa giận, hạ kiếm đen xuống.

Mấy người nhìn về phía Thẩm An Tại ở bên kia.

Tên hoạn quan kia khẽ ghé mắt, nhìn người bên cạnh chậm rãi cất bước tiến lên.

Nhìn thấy hắn quát bảo Mộ Dung Thiên ngừng hành vi bốc đồng lại, Thượng Quan Kiệt còn tưởng rằng hắn sợ thực lực của Tần Bá Sơn mà nén giận, cho nên không che giấu ý cười nhạo trong mắt chút nào.

"Xem ra kẻ làm sư phụ như ngươi vẫn còn thức thời. Nếu hắn dám ra tay, ta không ngại cho hắn biết thế nào là chênh lệch giữa thiên tài với phế vật. Cũng để cho hắn sớm ngày nhận rõ chính mình, đỡ mất mặt xấu hổ đi Thiên Tuyết tông!"

"Chênh lệch giữa thiên tài với phế vật…"

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên ở bên kia, chậm rãi mở miệng, lời nói thấm thía.

"Đồ nhi, mặc dù ngươi thật sự có tư chất không tốt, nhưng vi sư đã dạy ngươi, mệnh ta do ta không do trời, cái gọi là thiên tài, là để đạp dưới chân!"

Vừa nói xong, khí thế ở quanh người Thẩm An Tại đột nhiên đại biến, cuồng phong cuốn áo bào của hắn lên, nhấc tóc bạc nơi thái dương.

Phong mang mang làm cho người hít thở không thông dần dần tỏa ra, đám người Tần Bá Sơn, Thượng Quan Báo không thể ngăn chặn nội tâm dần run rẩy.

Tên hoạn quan cách Thẩm An Tại gần nhất mí mắt càng giật giật, gắt gao nhìn chằm chằm người trung niên Đoán Thể hậu kỳ này.

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, ánh mắt kiên nghị.

"Vi sư cũng là phế vật, phế vật còn hơn ngươi, trời sinh phế thể, đời này khó dẫn khí nhập thể, giống như ngươi vậy, nhận ánh mắt lạnh lẽo trào phúng của tất cả."

Thẩm An Tại bước từng bước chậm chạp đi về phía Tần Bá Sơn, giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ.

Cảm nhận được đạo phong mang đầy kiềm chế kia, một cỗ cảm giác nguy hiểm tự nhiên sinh ra, khiến hắn kinh hãi không thôi.

Một Đoán Thể hậu kỳ làm sao có thể khiến cho Thiên Linh cảnh hậu kỳ sinh ra cảm giác này!

"Hôm nay!"

"Ngươi chỉ cần ngồi trong hồ, ai tới cũng không đuổi được ngươi, bởi vì… đã có vi sư!"

Một chữ cuối cùng vừa dứt như thiên lôi nổ vang làm lỗ tai tất cả mọi người đều vang lên tiếng ù ù.

"Kiếm tới!"

Thẩm An Tại hét lớn một tiếng.

Leng keng… Leng keng…!

Kiếm đen trong tay Mộ Dung Thiên run rẩy kịch liệt, lập tức rời khỏi tay hắn bay về phía bên kia.

Kiếm vừa vào tay, khí tức Thẩm An Tại toàn thân triệt để bộc phát, xông lên trời hóa thành kiếm ý kinh thiên.

Dưới luồng kiếm ý mạnh mẽ như vậy, bầu trời rền rĩ, âm thanh sấm rền của Tần Bá Sơn lộ ra có vẻ nhỏ bé không chịu nổi.

"Kiếm ý này…"

"Là kiếm ý nhập đạo, không tốt!"

Đồng tử Tần Bá Sơn co rút lại, trái tim hắn đập loạn xạ.

Hắn không chút do dự lấy ra linh giáp Địa giai giai của mình, điên cuồng điều động linh nguyên trong cơ thể.

Mà Thượng Quan Báo càng sợ đến sắc mặt trắng bệch, hắn cảm nhận được tử vong uy hiếp trong kiếm ý cường đại kia!

Liễu Vân Thấm cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn trung niên áo trắng bay phần phật, giờ phút này quên suy nghĩ.

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Theo tiếng quát lạnh vang lên, Thẩm An Tại lại vung kiếm.

Con ngươi tất cả mọi người co mạnh lại, chỉ thấy từ trong thanh kiếm đen kia chém ra một đạo kiếm quang sáng chói mắt.

Dưới đạo kiếm quang này, đất trời mờ tối, vạn vật phai màu!

Cỏ cây trong phạm vi vài dặm đều run rẩy phát ra tiếng kiếm ngân rõ to!

Tần Bá Sơn kinh hãi không thôi, khi đối mặt với đạo kiếm quang hắn kia lại dâng lên một cảm giác hèn mọn không thể chống lại, bản thân quá nhỏ yếu.

Xuy xuy!

Chỉ trong nháy mắt, bình chướng trước người hắn liền vỡ nát, ngay cả bảo giáp cũng ảm đạm thất sắc.

Không ngăn được!

Hắn mãnh liệt lách mình né tránh, khó khăn lắm mới né qua kiếm quang, nhưng miệng vẫn phun máu tươi, bị kiếm khí lăng lệ ác liệt kia làm bị thương.

Oanh!

Thế đi của kiếm quang không giảm, đột nhiên chém lên một đỉnh núi thấp bé ở phía trước, tiếng nổ chấn động đinh tai nhức óc.

Dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, ngọn núi kia trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Kiếm ý kéo dài không tiêu tan, nối liền trời đất.

Ánh nắng chói mắt chiếu xuống, mọi người ngẩng đầu, hô hấp đột nhiên cứng lại.

Chỉ thấy đầy trời lôi minh do Tần Bá Sơn dẫn động đã không còn nữa, mây đen cuồn cuộn bị kiếm khí bổ ra, xuất hiện một vết kiếm hẹp dài.

Tựa như trời đang đón ánh bình minh, một vạt nắng chói lướt qua bầu trời đêm.

Kiếm chiêu này cường đại vô cùng, bổ nứt núi… rạch đôi bầu trời!

Chương 61: Vì, sư phụ của hắn, là ta

Kiếm ý cường đại khuếch tán, dẫn tới hai Thuần Nguyên trì gần đó run rẩy không thôi.

Tên hoạn quan kia cả kinh, vội vàng đánh ra linh nguyên ổn định bình chướng, lúc này mới cam đoan Tiêu Thiên Sách bên trong vẫn có thể an ổn tu luyện.

Nhưng Tần Thiển Nguyệt thì không có may mắn như vậy.

Tần lão gia tử bị trọng thương, bình phong kia cũng theo đó vỡ vụn.

Kiếm ý bén nhọn cọ rửa làm cho nàng nhướng mày, sắc mặt có chút tái nhợt, mở hai mắt ra.

Khi Tần Thiển Nguyệt nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, miệng nhỏ khẽ nhếch, không dám tin.

Toàn bộ Thuần Nguyên sơn giờ phút này lặng ngắt như tờ, yên tĩnh như chết.

Tần Bá Sơn miệng phun máu tươi, miệng há thở hổn hển, đâu còn chút uy phong nào của cường giả Thiên Linh cảnh.

Giờ phút này trong mắt hắn tràn đầy kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm An Tại cầm kiếm đen trong tay, ngạo nghễ mà đứng.

Một kiếm vừa rồi, nếu không phải đối phương tận lực lưu thủ, thậm chí sẽ nguy cơ chém giết chính mình!

Một kiếm kia đã chạm đến lĩnh vực "đạo", không phải thứ lực lượng thiên địa bình thường có thể so sánh!

Mộ Dung Thiên há hốc mồm, vẻ mặt khiếp sợ.

Một kiếm vừa rồi… là sư phụ mình bổ ra?

Một kiếm… chém núi thành hai nửa, một kiếm chém đôi trời?

[Độ sùng bái +30]

Nhìn ra được, một kiếm này làm thiếu niên rung động rất lớn, độ sùng bái trực tiếp tăng thêm ba mươi điểm.

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu lại, đưa mắt nhìn thiếu niên, giọng điệu bình thản nhưng lại khiến người ta có cảm giác cực kỳ an tâm.

"Đồ nhi, tu luyện cho tốt vào, chuyện bên ngoài cứ giao cho vi sư."

"Đa tạ sư phụ!"

Mộ Dung Thiên kích động gật đầu, thở sâu một hơi đè xuống sự xao động trong lòng, khoanh chân nhập định ở trong Thuần Nguyên trì.

Không nghĩ tới sư phụ lại lợi hại như vậy!

Có hắn canh giữ ở bên ngoài, chắc hẳn là Tần gia hay Thượng Quan gia đều không dám động thủ, chính mình cũng có thể an tâm tu luyện.

Liễu Vân Thấm nhìn trung niên cầm kiếm, đôi mắt đẹp kinh ngạc, không ngừng đánh giá hắn.

"Hôm nay đồ nhi ta chiếm Thuần Nguyên trì này, các ngươi có dị nghị gì không?"

Ánh mắt Thẩm An Tại vẫn nhàn nhạt.

Vừa nãy hắn thật sự có cơ hội trực tiếp chém giết Tần Bá Sơn, sở dĩ không làm như thế là bởi vì được không bù mất.

Thứ nhất, giết Tần Bá Sơn, Tần gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa Tần Thiển Nguyệt hiện tại lưng dựa vào Thiên Tuyết tông, khó đối phó.

Tấm thẻ kỹ năng duy nhất của mình đã bị dùng, không nên trêu chọc nhiều cường địch như vậy.

Thứ hai, nơi này là địa bàn của hoàng thất, ở chỗ này mà giết người của Tần gia thì sau này sẽ rất phiền phức.

Cho nên một kiếm kia, hắn chú trọng uy hiếp.

Bây giờ nhìn lại, hiệu quả vượt bậc.

Tần Bá Sơn nghe lời ấy, sắc mặt kinh nghi bất định, trực tiếp lựa chọn trầm mặc.

Hắn vẫn còn sợ hãi một kiếm vừa rồi, thầm mắng không thôi.

Mụ nội nó, thực lực cường đại như vậy, còn giả làm cái gì mà Đoán Thể hậu kỳ?!

Với một kiếm vừa rồi kia, toàn bộ triều Đại An này, người có thể đỡ được không quá hai bàn tay!

Sớm triển lộ trâu bò đi, hắn đã chẳng thể hiện!

Tần Bá Sơn không nói lời nào, Thẩm An Tại lại đưa mắt về phía phụ tử Thượng Quan Báo.

Thượng Quan Kiệt sắc mặt trắng bệch, chưa tỉnh hồn.

Mà Thượng Quan Báo cũng đồng dạng mắt lộ ra vẻ kiêng kị, âm thầm nuốt nước miếng.

Cứ như vậy, một kiếm có thể chém chết một trăm kiếm của hắn.

Nhưng chuyện vị trí Thuần Nguyên trì này liên quan tới Thương Ngô cảnh, hắn vẫn không thể cứ như vậy buông bỏ.

Hắn cắn răng mở miệng: "Thẩm trưởng lão, hồ này từ trước đến nay đều là của Thượng Quan gia ta dùng, hơn nữa chính là danh ngạch mà Hoàng hậu nương nương ban cho, ngươi chiếm cho Mộ Dung Thiên, chỉ sợ sẽ làm Hoàng Hậu nương nương không thích?"

Lão tiểu tử này sau khi chứng kiến một kiếm vừa rồi, hiện tại cả người đều đã ỉu xìu rồi, nói chuyện không còn kiên cường như trước.

Ý của lời hắn nói, là muốn lấy thân phận hoàng hậu ra dọa người.

Thẩm An Tại nhíu mày, trong lòng có chút tò mò.

Vì sao gia hỏa này cứ cố chấp với vị trí của Thuần Nguyên trì như vậy, trước đó Tần Bá Sơn còn nguyện ý ra tay, hình như cũng có lý do.

Chẳng lẽ là bởi vì Thương Ngô cảnh gì đó?

"Thượng Quan gia chủ nói quá lời rồi, Hoàng hậu nương nương ban cho Thượng Quan gia chỉ là danh ngạch mà thôi, chưa từng nói cụ thể cái hồ nào thuộc về các ngươi."

Thẩm An Tại còn chưa mở miệng, trên đường núi, một phụ nhân ung dung sang trọng chậm rãi đi đến, bên cạnh còn có Tiêu Cảnh Tuyết đi theo.

Người tới không ai khác, chính là Lệ phi!

Nàng ở sườn núi nghe được động tĩnh phía trên, vốn cũng không muốn can thiệp.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh lại gõ trái đánh phải, nàng cũng biết những đan dược của Huyền Ngọc Tử kia là nhờ có Thẩm An Tại mang tới, nàng do dự, sau đó vẫn lựa chọn lên núi.

Nhưng mới vừa đi lên đã thấy một kiếm động trời kia chặt đứt ngọn núi phía xa.

“Ra mắt Lệ phi nương nương.”

Nhóm người Thẩm An Tại nhìn thấy nàng lên núi, nhao nhao chắp tay hành lễ.

“Không cần đa lễ.”

Lệ phi nhẹ nhàng xua tay, nhìn về phía Thượng Quan gia: “Chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi, nếu là Thượng Quan gia các ngươi đã tới chậm một bước, thì không còn gì để nói nữa.”

Sắc mặt Thượng Quan Báo hoàn toàn khó coi, xanh đỏ biến ảo, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Không còn cách nào, Lệ phi cũng đã nói, hắn có cố cũng vô dụng.

Có Lệ phi ở chỗ này, cho dù là Hoàng hậu tự đến cái hồ này thì e rằng cũng sẽ không đòi lại được.

“Phong chủ, ngài không sao chứ?”

Tiêu Cảnh Tuyết chạy đến bên cạnh Thẩm An Tại, lo lắng hỏi thăm, trong mắt còn có vẻ kinh ngạc.

“Không có việc gì.”

Thẩm An Tại lắc đầu, thuận thế giao kiếm đen trong tay cho nàng.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn kiếm đen, lại nhìn cái vực xa xa bị một kiếm bổ ra kia, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Xem ra thực lực phong chủ này ẩn tàng không thấp.

Chỉ một kiếm này, cho dù là phụ thân mình cũng không dám nói có thể không tổn hao lông tóc mà đón lấy.

Thượng Quan Báo lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên trong hồ, sau đó đành phải mang theo Thượng Quan Kiệt vẫn không cam lòng như cũ đi về phía ba hồ giữa bên kia.

Tần Bá Sơn cũng trở về bên cạnh Tần Thiển Nguyệt, ngồi yên tại chỗ chữa thương.

Mà con ngươi xưa nay đạm mạc ngạo nghễ của Tần Thiển Nguyệt, cũng tại thời khắc này có dao động.

Nàng nhìn Thẩm An Tại ở đó thêm mấy lần, giống như đang sợ hãi thán phục một kiếm vừa rồi.

Nhưng cũng chỉ là nhìn nhiều thêm vài lần mà thôi, sau đó liền bình tâm lại, tiếp tục tu luyện.

"Thẩm trưởng lão quá lợi hại, không giống như trong lời đồn."

Lệ phi cất bước tiến lên, khóe miệng mang theo ý cười đánh giá Thẩm An Tại.

"Nương nương khen trật rồi."

Thẩm An Tại khiêm tốn chắp tay.

Ánh mắt Lệ phi lướt qua hắn, nhìn về phía thiếu niên áo đen bên trong hồ, ánh mắt đầy thưởng thức.

"Hai sư đồ các ngươi có cùng một cá tính, không sợ cường quyền, có lòng nhiệt huyết."

"Bây giờ ước hẹn ba năm còn thừa lại hơn nửa năm, Thẩm trưởng lão cảm thấy hắn có hi vọng đạt tới Địa Linh cảnh sao?"

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm: "Có."

"Ồ?"

Lệ phi hơi kinh ngạc, đôi mắt đẹp hiện lên dị sắc: "Đừng nói người bình thường, ngay cả Tần Thiển Nguyệt muốn đạt

đến Địa Linh cảnh cũng phải trải qua nhiều năm tu luyện, cùng với sự bồi dưỡng cực lực của tông chủ Thiên Tuyết tông."

"Thẩm trưởng lão làm sao chắc chắn, Mộ Dung Thiên có thể trong vòng nửa năm sau đạt tới Địa Linh cảnh?"

Hai tay Thẩm An Tại chắp sau lưng, nhìn Mộ Dung Thiên bên kia một cái, nhẹ giọng mở miệng.

"Vì, sư phụ của hắn, là ta."

Lời nói bình thản, không mang theo bất kỳ cao ngạo nào nhưng lại hết sức tự tin.

Nhưng chính lời nói nhàn nhạt như vậy, khiến cho mấy người ở đây đều sinh ra một loại ảo giác.

Có lẽ… thật sự có khả năng.

Chương 62: Thương Ngô cảnh, Thương Ngô tâm

Lệ phi khẽ mỉm cười: "Bổn cung chờ mong ngày đó đến."

Dứt lời, nàng khẽ gật đầu với hoạn quan kia, sau đó liền quay người rời đi.

"Cung tiễn nương nương."

Đưa mắt nhìn Lệ phi đi xa, trong lòng Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, tìm một tảng đá ở gần bên, ngồi xuống.

Cũng may cái danh ngạch cuối cùng này được chiếm lấy.

Một tháng này, phải xem tiểu tử Mộ Dung Thiên này có đột phá Quy Nguyên cảnh không.

Vừa ngồi xuống, hắn phát hiện bên cạnh có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Thẩm An Tại quay đầu nhìn lại, đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm đang hàm quang, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Bị nhìn chằm chằm có phần không được tự nhiên, hắn ho khan một tiếng rồi mở miệng: "Khụ khụ, Liễu trưởng lão, ta biết rõ ta có ngoại hình khá đẹp trai, nhưng ngươi cũng đừng nhìn chằm chằm ta như vậy chứ, ta ngượng ngùng."

"Thẩm An Tại, rốt cuộc ngươi có tu vi gì?"

Đối với việc hắn có da mặt dày, Liễu Vân Thấm đã có chút quen rồi, trực tiếp lựa chọn coi như không nghe thấy, tiếp tục nhìn chằm chằm hắn, tò mò hỏi.

“Ta á, Đoán Thể hậu kỳ, không rõ ràng sao?”

Thẩm An Tại nhún vai, vô cùng thản nhiên: “Ngươi tin hay không?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Liễu Vân Thấm mỉm cười, cứ như vậy nhìn hắn.

“Ta cảm thấy ngươi không tin.”

“Thế thì rốt cuộc ngươi có tu vi gì?”

“Đoán Thể hậu kỳ.”

“…”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng Liễu Vân Thấm lựa chọn buông tha vấn đề này.

Nàng cũng có cảm giác, một kiếm vừa rồi hắn không phải lực lượng của Thẩm An Tại.

Bởi vì nếu như hắn có thể ẩn tàng kiếm ý và thực lực tốt như vậy, vậy cảnh giới chân thật của hắn, rất có thể đã đến Càn Khôn cảnh.

Điều này có thể sao?

Hoàn toàn không thể nào.

“Kiếm vừa rồi, có phải lá bài tẩy giữ mạng mà vị nghĩa huynh kia lưu lại cho ngươi hay không?”

Nàng mở miệng dò xét.

Thẩm An Tại nhíu mày lại, vội gật gật đầu: “Ngươi thật thông minh.”

Hắn đang lo không có cớ, lúc này ngược lại có người giúp hắn suy nghĩ một cái.

Về sau, những thẻ kỹ năng này đều sẽ là át chủ bài “nghĩa huynh” của mình để lại, thế là xong.

Nghe hắn thừa nhận, Liễu Vân Thấm mới bừng tỉnh gật đầu, sự nghi ngờ trong lòng tản đi.

Sau đó, nàng trầm giọng mở miệng.

"Ngươi biết Thương Ngô cảnh không?"

Trong lòng Thẩm An Tại khẽ động, nhớ tới lời vừa rồi của Thượng Quan Báo và Tần Bá Sơn, từng nhắc tới Thương Ngô cảnh.

"Nơi đó ở đâu, ta chưa từng nghe qua."

Thấy hắn không biết, Liễu Vân Thấm nhấc góc áo, cũng ngồi xuống bên cạnh tảng đá, chậm rãi giải thích, mà Tiêu Cảnh Tuyết thì đứng sau lưng hai người, nghiêng tai lắng nghe.

"Thương Ngô cảnh, vốn là phủ đệ của Thương Ngô tôn giả ở Trung châu. Hắn là cường giả Niết Bàn thượng tam cảnh, sau đó, trong một trận chém giết với kẻ thù, hắn bất hạnh vẫn lạc, hài cốt không còn."

"Còn phủ đệ của hắn thì luôn không rõ tung tích. Rất nhiều võ giả ở Trung châu đều tìm kiếm nhưng không có kết quả, còn theo lời Thượng Quan Báo vừa rồi, rất có thể Thương Ngô cảnh kia đã xuất hiện ở trong Nam Quyết vực."

Nghe Liễu Vân Thấm nói, Thẩm An Tại lộ vẻ kinh

Phủ đệ của cường giả thượng tam cảnh!

"Bảo vật võ kỹ tất nhiên không cần nhiều lời, mà truyền thừa chân chính quan trọng bên trong Thương Ngô cảnh liên quan tới việc làm sao Thương Ngô tôn giả có thể tu luyện ra huyền cơ của thượng tam cảnh!"

"Đó là cái gì?" Thẩm An Tại nhíu mày.

“Nghe nói lúc Thương Ngô tôn giả đạt tới thượng tam cảnh, tuổi gần ba mươi, có thể nói là phong thái yêu nghiệt chân chính, nhưng trong đó còn có một tin tức, nói Thương Ngô tôn giả thật ra không phải thiên tài, ngược lại khi còn bé thiên phú rất thấp. Sở dĩ hắn có thể có thành tựu như vậy, tất cả đều là nhờ vào một thứ.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Vân Thấm ngưng thần một lúc rồi mở miệng.

“Thương Ngô tâm!”

“Thương Ngô tâm?” Thẩm An Tại cũng không hiểu lắm, hắn chưa từng nghe nói đến vật này.

“Ngô Đồng Tê Phượng, liệt hỏa phần thiên, thần hoàng niết bàn, thương ngô dục hỏa.”

“Cái gọi là Thương Ngô tâm, chính là sau khi Thần Hoàng tắm lửa, đốt đi sinh mạng cũ, tương dung cùng Ngô Đồng, đặt tên là Thương Ngô tâm.”

Liễu Vân Thấm dừng một chút, tiếp theo mở miệng.

“Còn về tác dụng của Thương Ngô tâm, trong những năm gần đây có rất nhiều lời bàn tán. Có người nói hắn có thể giúp người cải thiện tư chất, cho dù là phế thể trời sinh, cũng có thể biến thành tư thái yêu nghiệt.”

Lại nói lúc tới đây, nàng cố ý quan sát biểu lộ của Thẩm An Tại.

Sau khi phát hiện hắn hơi nhíu mày, nàng mới tiếp tục lên tiếng: “Nhưng cũng có người nói, Thương Ngô tâm kia không thể cải thiện tư chất của người ta, nhưng có thể khiến người ta khống chế Niết Bàn thần hỏa, nhất định có thể đột phá tới cảnh giới Niết Bàn!”

“Mà cách nói này cũng là cách nói đáng tin nhất, bởi vì thứ Thương Ngô tôn giả am hiểu nhất chính là hoả hệ.”

Thẩm An Tại sờ cằm: “Niết Bàn thần hỏa…”

Nghe đồn chỉ có Phượng Hoàng mới có thể có được hỏa diễm chí cường, có thể đốt sạch vạn vật trên thế gian.

Mà ngọn lửa này cũng là vật mà ngàn vạn luyện dược sư tha thiết ước mơ.

Bởi vì nắm giữ Niết Bàn thần hỏa, không chỉ có thể giúp cho bọn họ thu hoạch được món lợi thật lớn trong lúc chế thuốc, còn có thể thu được thủ đoạn công kích cường đại dành riêng cho luyện dược sư.

“Bây giờ Thương Ngô cảnh xuất hiện, tất cả thế lực lớn trong Nam Quyết vực chắc chắn sẽ đổ xô tới, có lẽ không bao lâu sau Chưởng môn cũng nhận được tin tức.”

Theo lời Liễu Vân Thấm nói, Thẩm An Tại đại khái có thể hiểu được.

Chẳng trách Tần Bá Sơn lại giúp đỡ Thượng Quan Báo như vậy, thì ra là muốn hai nhà hợp tác đến Thương Ngô cảnh.

“Nếu nói như thế, muốn tiến vào Ngô Cảnh này hẳn là có hạn chế nào đó, ví dụ như tuổi, tu vi?”

Thẩm An Tại đang hỏi thăm dò.

“Đích xác có hạn chế này, muốn vào Thương Ngô cảnh, tuổi không thể vượt quá hai mươi.”

Thẩm An Tại không chút bất ngờ.

Xem đi, toàn bộ cơ duyên đều phải hạn chế kẻ mạnh hơn tiến vào, bằng không làm sao cho nhân vật chính có cơ hội kiếm lời đây?

Nhưng đáng tiếc, xem ra mình không có cái mệnh làm nhân vật chính kia, tuổi của hắn đã vượt quá ba mươi tuổi.

Nói cách khác, chỉ có thể để một đám vãn bối đi vào tranh đoạt Thương Ngô tâm.

Trước tiên không nói Thương Ngô tâm ra sao, phủ đệ của một cường giả Niết Bàn lưu lại, bảo vật bên trong nhiều vô số kể, cho dù không có Thương Ngô tâm, lấy được một số linh đan diệu dược, Linh khí võ kỹ cũng là cơ duyên cực lớn.

Thẩm An Tại lắc đầu, nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, hắn cũng không vào được.

Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau, Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh bỗng nhiên che miệng lại, có chút kinh ngạc nghi ngờ nhìn về phía trong hồ.

Thẩm An Tại ở đó, Liễu Vân Thấm cũng nhíu mày nhìn lại, vừa nhìn, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy Mộ Dung Thiên đang ngồi ngay ngắn trong hồ nước, sương trắng bốn phía quanh quẩn hóa thành một vòng xoáy khổng lồ chiếm giữ trên đỉnh đầu.

Vô số Linh khí nồng đậm như điên dũng mãnh lao tới bên kia.

Tần Thiển Nguyệt vừa mới nhập định không bao lâu, liền một lần nữa mở mắt, nhìn về phía thiếu niên áo đen bên kia.

Nàng có thể cảm giác rõ ràng, Linh khí ở trong hồ của mình dường như đã bị thứ gì đó hấp dẫn, đang liên tục lao về phía Mộ Dung Thiên.

Hoàng Thái tử Tiêu Thiên Sách cũng mở hai mắt đã nhắm từ lâu kia ra, nhíu mày nhìn lại.

Từng tiếng kiếm ngân vang không ngừng, sắc mặt Mộ Dung Thiên trở nên yên tĩnh, dường như hoàn toàn không biết

bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Theo Vô Song Ngự Kiếm quyết vận chuyển, hắn bắt đầu điên cuồng hấp thu Linh khí nơi này.

Không riêng gì Linh khí ở ba hồ trên bị liên lụy, ngay cả những hồ giữa và dưới cũng đồng dạng có cảm giác như vậy.

Toàn bộ Linh khí của cả ngọn Thuần Nguyên sơn đều điên cuồng hội tụ về phía Mộ Dung Thiên.

Đây đâu phải hấp thu Linh khí, đây rõ ràng là hắn đang cướp!!

Trong mắt Tần Bá Sơn và tên hoạn quan kia đồng thời lộ ra vẻ ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen đang ngồi xếp bằng trong hồ.

Hấp thu Linh khí cũng có thể tạo ra động tĩnh như vậy…

Rốt cuộc công pháp Mộ Dung Thiên tu luyện có phẩm giai gì?!

Chương 63: Linh khí kéo dài được bao lâu, hắn có thể kiên trì được bấy lâu

"Thẩm An Tại, đồ đệ của ngươi thật đúng là có tính tình giống với ngươi, thích mang đến kinh hỉ cho người ta."

Liễu Vân Thấm chớp đôi mắt đẹp liên tục, bắn ra những tia sáng kỳ lạ, ngơ ngẩn nhìn thiếu niên tóc đen trong hồ kia.

Linh khí đầy trời hóa thành vòng xoáy mây mù, vòi rồng nối tiếp nhau lao xuống.

Động tĩnh lớn như thế, tuyệt đối không phải là thứ công pháp thông thường có thể điều động.

Thẩm An Tại mặc dù đang cười, nhưng lại giả vờ mạnh miệng lắc đầu: "Tính tình gì chứ, tiểu tử này nếu có sự trầm ổn ít tiếng của ta, cũng không đến mức dẫn tới động tĩnh lớn như vậy."

Tiêu Cảnh Tuyết và Liễu Vân Thấm đồng thời sửng sốt, vô thức nhìn về phía ngọn núi bị một kiếm bổ thành hẻm núi xa xa kia.

… Khiêm tốn?

Vẻ mặt Tiêu Thiên Sách ngưng trọng, nhìn về phía hoạn quan bên cạnh.

"Viên công công, người này là?"

"Hồi điện hạ, người này tên là Mộ Dung Thiên, chính là con trai của gia chủ Mộ Dung gia, là đệ tử thân truyền của

phong chủ Linh Phù sơn Thanh Vân phong, Thẩm An Tại."

Viên công công cung kính mở miệng.

"Mộ Dung Thiên…"

Tiêu Thiên Sách lẩm bẩm suy nghĩ cái tên này, bỗng nhiên sửng sốt.

"Là Mộ Dung Thiên bị Tần gia từ hôn, sau đó định ra ước hẹn ba năm kia?"

"Đúng vậy."

Nghe được câu trả lời đầy khẳng định, hắn lập tức có chút kinh ngạc.

Không phải nói kinh mạch của Mộ Dung Thiên bị ứ đọng trời sinh sao?

Bây giờ không chỉ tu vi hắn đã vào Khí Hải trung kỳ, thậm chí tốc độ hấp thu Linh khí cũng có chút doạ người.

"Công pháp hắn tu luyện là phẩm giai gì, ai truyền cho hắn?"

Tiêu Thiên Sách trầm giọng hỏi thăm, gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên.

Hắn tu luyện Cửu Hoàng quyết, nhưng thậm chí công pháp Địa giai thượng phẩm, cũng không thể có được thanh thế to lớn như vậy.

Khả năng duy nhất… công pháp mà Mộ Dung Thiên tu luyện chính là Thiên giai!

Toàn bộ Đại An triều, thậm chí toàn bộ Nam Quyết vực đều không có công pháp Thiên giai!

Hoàng thất ngược lại có một quyển Thiên giai võ kỹ Thần Long kình, hắn cũng có tu luyện, mà tông chủ Thiên Tuyết tông cũng có một môn võ kỹ phẩm cấp này.

Nhưng nếu luận công pháp…

Bất luận là hoàng thất Đại An triều hay Thiên Tuyết tông, đều không có Thiên giai!

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ gây ra sóng to gió lớn!

“Thẩm An Tại… “

Tiêu Thiên Sách trầm ngâm, dường như cũng có chút ấn tượng với cái tên này.

Thấy hắn suy nghĩ, Viên công công vội vàng kể lại chuyện vừa xảy ra.

Nghe Thẩm An Tại, phế vật trong lời đồn, có khả năng vẫn luôn ẩn tàng, hôm nay chém ra một kiếm khiến cho Viên công công đều cảm thấy tim đập nhanh, Tiêu Thiên Sách rõ ràng chấn kinh.

“Một nhân vật như vậy, chỉ có thể lôi kéo, tuyệt đối không thể đắc tội!”

Chỉ trong nháy mắt thì hắn đã đưa ra quyết định.

Công pháp Thiên giai mặc dù ngàn vạn trân quý, nhưng nếu không thích hợp, cưỡng ép tu luyện ngược lại sẽ có kết quả chí mạng.

Xem kiếm khí tung hoành quanh thân Mộ Dung Thiên, công pháp kia rõ ràng là một quyển công pháp kiếm đạo.

Một quyển công pháp kiếm đạo Thiên giai, đối với hắn mà nói cũng không thích hợp bằng Cửu Hoàng quyết Địa giai thượng phẩm.

“Vâng thưa điện hạ.”

Viên công công cung kính đáp lại, đồng thời ra tay ngăn chặn Linh khí tràn lan trong Thuần Nguyên trì, lần nữa khởi

động bình chướng.

Tiêu Thiên Sách khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua hai thầy trò Thẩm An Tại, rồi tiếp tục lâm vào trong tu luyện.

Về phần Tần Thiển Nguyệt, giờ phút này nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen trong hồ, tu vi của hắn đang không ngừng chậm chạp tăng lên khiến nàng có chút thất thần.

Người này thật sự là Mộ Dung Thiên trong trí nhớ của mình sao?

Tên phế vật được Mộ Dung gia dốc sức bồi dưỡng kia, cuối cùng lại không đột phá nổi Đoán Thể kỳ.

Tiến vào Thanh Vân phong hơn hai năm, bây giờ vậy mà đã đạt đến Khí Hải trung kỳ.

Tuy chuyện này có thể coi là khá hơn so với người bình thường một chút, nhưng phải biết rằng, đây chỉ là thành quả hai năm của hắn mà thôi.

Mà tất cả những chuyện này… đều do nam nhân kia mang đến.

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt và Tần Bá Sơn đồng thời tụ tập ở trên người Thẩm An Tại đang cười nói với Liễu Vân Thấm.

“Thiển Thiển, yên tâm đi, cho dù cho hắn thêm một năm nữa, hắn cũng chưa chắc có thể đạt tới Địa Linh cảnh, huống chi hiện giờ chỉ còn lại có nửa năm.”

Tần Bá Sơn mở miệng an ủi, cũng không biết là nói cho nàng nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

Tần Thiển Nguyệt khẽ lắc đầu, không để ý chuyện này.

Mục tiêu của nàng cũng không phải là Mộ Dung Thiên nho nhỏ, mà là toàn bộ Nam Quyết vực, là vị Đạo Tử trẻ tuổi đệ

nhất đồng lứa với nàng trong Tề Vân Đạo tông của Bình Thiên triều kia!

Vị kia… mới hai mươi tuổi, đã chân chính là yêu nghiệt bán tiên Càn Khôn cảnh!

Chỉ là một tên Mộ Dung Thiên, sự khác biệt như thể so sánh ánh sáng đom đóm và ánh sáng của trăng trời.

Ước hẹn ba năm, chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Cho dù hiện giờ Mộ Dung Thiên đã bắt đầu tăng tốc, chênh lệch với mình cũng sẽ càng lúc càng lớn, không cần để ở trong lòng.

"Thái gia, xin giúp ta hộ pháp, ta muốn sử dụng thời gian tới đột phá Địa Linh cảnh."

Tần Thiển Nguyệt nhẹ giọng mở miệng, nhắm hai mắt lại.

"Được!"

Tần Bá Sơn gật đầu thật mạnh, trong mắt có vẻ vui mừng.

Hắn còn lo lắng biểu hiện mấy ngày gần đây của Mộ Dung Thiên sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của đối phương, nhưng bây giờ xem ra, tôm tép nhãi nhép vẫn chỉ là tôm tép mà thôi.

Thiên tài chân chính, hoàn toàn khinh thường quay đầu nhìn lại!

Mọi người dần buông bỏ nét kinh ngạc, ba hồ trên lại yên tĩnh trở lại.

Chỉ có vòng xoáy Linh khí trên đỉnh đầu Mộ Dung Thiên kéo dài không tiêu tan, vẫn rất dễ làm người khác chú ý.

Đương nhiên, vì phòng ngừa Mộ Dung Thiên cưỡng ép hấp thu số Linh khí còn lại trong Thuần Nguyên trì, đám người Tần Bá Sơn, Thượng Quan Báo đều thi triển thủ đoạn, ngăn trở Linh khí lưu thông.

Mặc dù như thế, Linh khí bốn phía cuồn cuộn tuôn đến vẫn là số lượng lớn như cũ.

Thoạt nhìn, Thuần Nguyên trì mà Mộ Dung Thiên đang dùng có độ tinh khiết Linh khí đã mơ hồ có xu thế vượt quá hồ hoàng thất ngự dụng!

Mà dưới lượng Linh khí khổng lồ này gia trì, tu vi của Mộ Dung Thiên cũng theo đó mà tăng lên từng chút một.

"Một tháng, cũng không biết đồ đệ của ngươi có thể đạt đến trình độ nào."

Đôi mắt đẹp Liễu Vân Thấm khẽ nhúc nhích, có chút chờ mong.

"Trong thời gian ngắn, lượng Linh khí khổng lồ như vậy tiến vào thân thể là đã không còn khảo nghiệm thiên tư nữa mà là sự nhẫn nại rồi."

Thẩm An Tại không nói gì, Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh lại mở miệng.

Thiếu nữ khí chất yếu ớt, đôi mắt kia hơi có vẻ lo lắng: "Nếu Mộ Dung sư huynh muốn nắm lấy cơ hội, nhất định phải chịu đựng thống khổ khác hẳn với người thường, Linh khí như vậy vận chuyển trong kinh mạch, không khác gì chịu đựng nỗi khổ kim đâm."

Liễu Vân Tuyền gật đầu, thiếu nữ nói không sai.

Có thể dẫn tới bao nhiêu Linh khí là một phần, có thể chịu đựng được Linh khí cường đại như vậy và hấp thu nó, có thể hấp thu bao lâu, lại là một phần.

Nghe hai người nói, Thẩm An Tại lắc đầu cười khẽ.

Hắn yên tâm với Mộ Dung Thiên như vậy, không phải vì tư chất tu luyện cũng không phải vì mức độ chăm chỉ.

Mà là vì hắn có một bầu nhiệt huyết cứng đầu muốn vươn lên!

"Linh khí kéo dài được bao lâu, hắn có thể kiên trì được bấy lâu!"

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Liễu Vân Thấm lộ vẻ kinh ngạc: "Hắn chỉ là một thiếu niên mà thôi, xem ra ngươi rất tín nhiệm đồ đệ của mình?"

Đối mặt với chất vấn của nàng, Thẩm An Tại cười mà không nói, không trả lời.

Suốt khoảng thời gian này, hắn đã nhìn thấy sự chăm chỉ và kiên nghị của Mộ Dung Thiên.

Ngay cả khi chịu sự đau đớn lột da rút tủy như Tẩy Tủy đan mà hắn cũng có thể không rên một tiếng được, chỉ là Linh khí cọ rửa thì có thể tính là cái gì?

Không biết từ khi nào, Thẩm An Tại đã chân chính tiếp nhận Mộ Dung Thiên làm đệ tử của mình.

Nhìn hắn trưởng thành từng bước một, nghe hắn được người khích lệ, người làm sư phụ như hắn sẽ bất giác nở nụ cười trên mặt, cảm thấy vui mừng.

Cái gọi là trò cũng là con, đại khái là như thế.

Chương 64: Đan được tứ phẩm luyện theo cân?

Mấy ngày tiếp theo, nhóm người Thẩm An Tại canh giữ bên cạnh hồ này.

Liễu Vân Thấm ngồi nhập định, nhìn như là đang tu luyện, nhưng lại không có bất kỳ chấn động tu vi gì truyền ra.

Điều này làm cho Thẩm An Tại rất là hiếu kỳ.

Tựa hồ nhiều năm trước lúc nàng nhập Linh Phù sơn đã là tu vi Địa Linh cảnh.

Lúc đó nàng cũng mới hai mươi tuổi, luận thiên tư thì có vẻ không yếu hơn Tần Thiển Nguyệt bao nhiêu.

Nhưng sao đã nhiều năm trôi qua như vậy, nàng vẫn chỉ có Địa Linh cảnh?

Hay là không tu luyện?

Không có khả năng.

Những năm này ngoại trừ tông môn đại sự, Liễu Vân Thấm từ trước đến nay ru rú trong nhà, một mực ở trong Thanh Loan phong.

Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân đặc thù gì, hiện tại hẳn là nàng đã sớm đạt đến Thiên Linh cảnh mới đúng.

Chẳng lẽ giống như Tiêu Cảnh Tuyết, bởi vì thân trúng kịch độc nên làm chậm trễ việc tu hành?

Cũng không giống nha!

Nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, khí tức thuần hậu kéo dài, nhìn thế nào cũng không giống như là đang có bệnh ẩn trong người.

Nhưng tu vi của nàng lại thật sự chỉ có Địa Linh cảnh.

Thẩm An Tại có chút nghĩ không rõ, hơn nữa nghe nói Liễu Vân Thấm cũng không phải là nhân sĩ bản địa Đại An triều, mà là từ nơi khác tới.

Thân phận cụ thể, ai cũng không biết, cũng chưa từng nghe nàng tự nhắc đến.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ bình tĩnh của nữ tử, Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Hắn tiếp tục như mấy ngày trước, bắt đầu lật sách, đọc say sưa.

Ở bên cạnh, Tiêu Cảnh Tuyết cũng đang cầm một quyển sách, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mộ Dung Thiên, có chút lo lắng.

Mộ Dung Thiên giờ phút này đầu đã đầy mồ hôi, toàn thân cũng đang run nhè nhẹ, giống như đang chịu đựng đau đớn lớn lao gì đó.

Tần Bá Sơn nhìn một màn này, cười lạnh không thôi.

Với lượng Linh khí lớn như thế xông tới cọ rửa trong cơ thể, đừng nói là một Khí Hải cảnh.

Ngay cả võ giả cấp bậc Quy Nguyên cũng khó có thể chịu đựng.

Mộ Dung Thiên này có thể cứng rắn kiên trì năm ngày, đã khiến người khác kinh ngạc.

Nhưng, cũng chỉ có thể dừng ở đây.

Leng keng… Leng keng…!

Nhưng vào lúc này, vòng xoáy Linh khí kia bỗng nhiên dị động.

Khí tức trong cơ thể Mộ Dung Thiên bắt đầu trở nên bất an, theo hắn cắn chặt răng, quát khẽ.

Ba…

Giống như giọt nước tiến vào biển, cả người hắn đột nhiên buông lỏng, há mồm thở dốc.

Mà tu vi của hắn, tại trong năm ngày không ngủ không nghỉ này, hắn từ Khí Hải trung kỳ, đã đạt đến Khí Hải hậu kỳ.

Liễu Vân Thấm hơi hơi mở mắt, nhìn về phía bên kia.

Năm ngày là có thể đột phá, tốc độ này rất nhanh.

Nhưng được như vậy cũng phải trả giá, Mộ Dung Thiên phải chịu đựng đau nhức kịch liệt để đổi lấy.

"Thẩm An Tại, nên để hắn nghỉ ngơi một ngày, nếu không cho dù kinh mạch nó chịu được, tâm thần hắn cũng sẽ không chịu nổi, sẽ sụp đổ."

Liễu Vân Thấm ngưng thanh mở miệng, khuyên nhủ.

Trong hồ, Mộ Dung Thiên chậm rãi mở hai mắt ra, suy yếu nhìn về phía Thẩm An Tại đang ngồi đọc sách không rời mắt, có chút chờ mong nhận được lời khen ngợi hoặc trấn an.

Nhưng chỉ đổi lại được một câu.

"Có thể nghỉ ngơi, nhưng ở chỗ này, mỗi một phút, mỗi một giây bị lãng phí, đều cần bù lại gấp mười lần ở phía sau, cái giá phải trả còn là gấp trăm lần để đền bù."

Thẩm An Tại cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Cảnh Tuyết, đưa đồ ta chuẩn bị cho ngươi cho hắn."

"Phong chủ…"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhíu mày, có chút không đành lòng.

Thẩm An Tại ngoái đầu lại: "Đưa cho hắn, dùng hay không thì để hắn tự chọn."

"Được rồi…"

Thiếu nữ khẽ thở dài, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vò rượu ba cân đưa lên trước.

"Mộ Dung sư huynh, nếu thật sự không kiên trì được nữa thì nghỉ ngơi một chút đi."

Mộ Dung Thiên trầm mặc, chăm chú nhìn vò rượu kia.

Năm ngày qua, hắn không biết phải chịu bao nhiêu đau đớn do Linh khí cọ rửa, nói thật ban đầu hắn vẫn còn cắn răng kiên trì, nhưng thời gian sau, trái tim có cứng cỏi hơn nữa cũng sẽ xuất hiện mệt mỏi.

Leng keng… Leng keng…!

Đúng lúc này, Linh khí bên người Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên run rẩy.

Từng sợi khí màu vàng óng lưu chuyển, liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nàng.

Nàng đã bắt đầu thử muốn đột phá Địa Linh cảnh!

Thấy cảnh này, Mộ Dung Thiên cắn răng một cái, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Đúng như sư phụ nói, ở chỗ này thả lỏng dù chỉ một phút một giây, về sau cần tốn nhiều thời gian hơn để bù đắp.

"Tiểu sư muội yên tâm đi, sư huynh còn có thể chịu đựng được nữa!"

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười một tiếng, cố gắng làm ra dáng vẻ nhẹ nhàng.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết có thể thấy rõ ràng, mắt Mộ Dung Thiên đã đầy tơ máu.

Nhìn đối phương kiên trì tiếp nhận vò rượu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng muốn khuyên nhủ cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Mà Mộ Dung Thiên cầm lấy vò rượu, hít sâu một hơi rồi xốc nắp đậy lên, nhìn qua chất lỏng màu đen bên trong, hắn không chút do dự ngửa đầu "Ọt ọt ọt" uống cạn mấy ngụm lớn.

Chất lỏng mặc dù khó coi, nhưng vào cổ họng lại là thanh lương không gì sánh được, khiến cho cơn mệt mỏi trong đoạn thời gian này của hắn tản đi không ít.

Cất kỹ vò rượu một bên, hắn giống như lần nữa khôi phục động lực, một lần nữa ngồi xếp bằng.

Linh khí bốn phía cuộn trào mãnh liệt hơn lúc trước!

"Đó là…"

Liễu Vân Thấm ngửi mùi thuốc thoang thoảng phát ra từ vò rượu, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Đó là Thanh Thần đan tứ phẩm."

Tiêu Cảnh Tuyết lui về, dịu dàng mở miệng: "Sau khi biết sư huynh muốn tới Thuần Nguyên trì tu luyện, Phong chủ đã tốn thời gian cả một đêm giúp hắn luyện chế ba cân Thanh Thần đan."

"Ba… Ba cân!?"

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, không dám tin nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Đan dược tứ phẩm, luyện theo đơn vị cân!?

Trước không nói dùng nhiều dược liệu như vậy, Từ đường chủ chắc có lẽ đã ôm lòng muốn giết người.

Lại nói tới chuyện một đêm luyện ra ba cân tứ phẩm đan dược, thực lực này…

Chỉ sợ phóng tầm mắt nhìn khắp Nam Quyết vực, có thể làm được cũng chỉ có những tông sư luyện dược nhiều năm của Dược Vương cốc mà thôi.

"Ta còn tưởng rằng mỗi ngày ngươi chỉ biết câu cá ngắm hoa chứ."

Liễu Vân Thấm nhìn thoáng qua người bên cạnh.

Có ba cân Thanh Thần Đan ở đây, Mộ Dung Thiên quả thực còn có thể kiên trì thêm một thời gian nữa.

"Chuyện ngươi không biết về ta, còn nhiều lắm."

Thẩm An Tại mỉm cười.

Liễu Vân Thấm chỉ yên lặng gật đầu, không phản bác.

Quả thật, đối với vị Thanh Vân phong chủ này, nàng tựa như một chút cũng không hiểu.

Ví dụ như…

"Luyện thành… dạng bùn đen, lẽ nào đối với dược hiệu có tăng lên sao?"

"…"

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, lựa chọn không đáp lại.

Hắn cũng không muốn luyện thành như vậy!

Không có Linh khí, cũng không có tinh thần lực.

Hắn không thể như luyện dược sư bình thường, dùng Linh khí và tinh thần lực để xoa bóp thành đan, chỉ có thể lợi dụng

tri thức dược đạo của mình, tận khả năng dung hợp dược hiệu.

Có thể luyện thành hình hài bùn đen như vậy, đã là rất làm khó hắn rồi.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết, trong lòng thở dài.

Đợi khi thu được đồ đệ, khi giúp nàng giải quyết vấn đề Thực Cốt chi độc, trọng trách luyện dược sẽ giao lại cho nàng!

Dù sao đối với dược đạo, hắn chắc chắn Tiêu Cảnh Tuyết vốn đã rất hứng thú, bồi dưỡng nàng thành thủ tịch Luyện dược sư của Thanh Vân phong cũng không tệ.

Chí ít đan dược nàng luyện ra khẳng định đẹp mắt hơn so với đồ vật đen thui không bắt mắt của mình, càng bán được giá hơn.

Hơn nữa…

Quan trọng nhất là nếu mang thứ hắn luyện chế ra bán, nhất định không có ai muốn!

Chỉ vì bề ngoài thật sự là quá kém, nếu giá cả thấp, người ta lại cảm thấy có thể là hàng giả, còn sợ có tai hoạ ngầm gì xảy ra.

Một bên khác, Tần Bá Sơn vốn đã chuẩn bị nhìn Mộ Dung Thiên từ bỏ thì sửng sốt, bao gồm cả Viên công công cũng đang há mồm cảm thấy có chút buồn nôn.

Hai người đều chớp chớp mắt, nhìn Mộ Dung Thiên lại khoanh chân nhập định, ngơ ngác.

Thứ bùn nhão xanh đen tiểu tử kia uống là cái gì?

Sao sau khi uống xong, hắn bỗng nhiên lại bắt đầu luyện hóa Linh khí?

Hắn không thấy mệt sao?

Chương 65: Mộ Dung Thiên điên cuồng

Những ngày tiếp theo, đại địa chi lực bên người Tần Thiển Nguyệt càng ngày càng dày đặc.

Khí tức màu vàng nâu thậm chí nhuộm Thuần Nguyên trì thành màu sắc đại địa, bốn phía toả ra khí tức trầm trọng.

Mà trong hồ ngự dụng của hoàng thất, Tiêu Thiên Sách vẫn luôn khoanh chân, Viên công công cố ý dùng một loại cấm chế, để cho người khác không cách nào điều tra động tĩnh bên trong.

Cho nên không ai biết rốt cuộc Tiêu Thiên Sách có cảnh giới gì.

Nhưng có thể biết được, cao nhất cũng sẽ không quá giới hạn Địa Linh cảnh.

Bởi vì đến cảnh giới kia, chỉ hấp thu nhiêu đó Linh khí đã không còn nhiều hiệu quả, cảnh giới kia cần chính là thiên địa chi lực.

Hơn mười ngày trôi qua, Mộ Dung Thiên uống ba cân Thanh Thần Đan không còn một mảnh.

Tu vi của hắn cũng từ Khí Hải hậu kỳ, tăng trưởng đến Khí Hải cảnh đỉnh phong.

Bây giờ chỉ thiếu Linh khí Quy Nguyên là có thể đạt tới cảnh giới cuối cùng trong hạ tam cảnh.

Thẩm An Tại ngồi ở một bên, đọc sách hơn nửa tháng.

Hắn xoa xoa đôi mắt mỏi mệt, duỗi lưng một cái.

Mấy ngày nay đều dựa vào tảng đá, ngủ cũng không ngon giấc, nhưng cũng không quá kiệt sức.

Cũng may chỉ còn lại mấy ngày nữa là đến lúc lối sống thiếu lành mạnh này phải kết thúc, lập tức có thể quay về Thanh Vân phong hảo hảo hưởng thụ cuộc sống rồi.

Nhìn thoáng qua Liễu Vân Thấm bên cạnh vừa mới kết thúc tu luyện, hắn rất tò mò mở miệng.

"Liễu trưởng lão, tới cảnh giới này của các ngươi, chẳng lẽ cả một tháng không ngủ cũng không buồn ngủ hay sao?"

Trong ba hồ này, ngoại trừ Tiêu Cảnh Tuyết và Thẩm An Tại ở bên ngoài, mấy người khác đều không ngủ không nghỉ lâu như vậy.

Về phần ba người trong hồ, hoàn toàn là đang chịu đấm ăn xôi.

Đương nhiên, trước khi Tần Thiển Nguyệt và Tiêu Thiên Sách tiến vào đã ăn đan dược dưỡng thần phẩm chất không thấp.

Bằng không, võ giả hạ tam cảnh mà phải chịu đựng như vậy, quá một nửa là sẽ bị đột tử.

Nghe Thẩm An Tại nói ra thắc mắc, Liễu Vân Thấm có chút cổ quái nhìn hắn một cái.

Cái gì gọi là cảnh giới của các ngươi?

"Chẳng lẽ ngươi có thể cảm thấy khốn đốn sao?" Liễu Vân Thấm hơi nghi ngờ mở miệng.

"Đương nhiên, ta chỉ là võ giả Đoán Thể cảnh, ta cũng không phải trung tam cảnh giống như các ngươi, có lực lượng thiên địa dưỡng thần."

Thẩm An Tại mở miệng như thể đương nhiên.

Cách đó không xa, Tần Bá Sơn đang khoanh chân chữa thương, khóe miệng giật một cái.

Có ý gì đấy?

Giả heo ăn hổ đến nghiện rồi, không hiểu rõ thực lực chân chính của mình sao?

Chừng hai mươi ngày trôi qua rồi mà kiếm ý trong cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn bị xua tan, thương thế chưa lành.

Lúc này nghe Thẩm An Tại nói mình chỉ là Đoán Thể cảnh, làm hắn có chút nhịn không được muốn chửi má nó.

Nhưng suy nghĩ một chút, hắn vẫn thôi.

Một kiếm kia nếu lại đến một lần nữa, bộ xương già này của hắn chịu không nổi.

Liễu Vân Thấm tức giận lườm hắn một cái, lười nói chuyện với hắn, ánh mắt rơi vào trên người Tần Thiển Nguyệt.

"Lần đầu đột phá cảnh giới, ngưng tụ ra đại địa chi lực hùng hậu như thế, thiên phú của nàng đúng là không tầm thường, công pháp tu luyện cũng là thượng thừa."

Thẩm An Tại nhìn về phía bên kia, hết sức tán đồng mà gật gật đầu.

"Ngươi không lo lắng sao?" Liễu Vân Thấm nhíu mày.

"Lo lắng cái gì?"

"Thiên phú của nàng càng cao, thực lực càng mạnh, đồ đệ ngươi nửa năm sau muốn thắng sẽ càng khó khăn."

Thẩm An Tại không cho là đúng: "Thì sao, núi phải đủ cao, đạp núi ở dưới chân mới có cảm giác thành tựu."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút không chắc chắn.

Cho dù trong người có hệ thống, nhưng hắn cũng không xác định mình có thể giữ Mộ Dung Thiên ở lại sau nửa năm nữa hay không.

Tên đã trên dây không thể không bắn, sự tình đã đến nước này, không có đường quay đầu lại.

Chỉ có thể dốc hết toàn lực mà đi tiếp.

Hắn rất chờ mong vào phần thưởng khi giúp Mộ Dung Thiên thắng ước hẹn ba năm này.

Liễu Vân Thấm nghe hắn nói, nhẹ nhàng gật đầu, tán đồng tâm cảnh hắn lại cao hơn mấy phần.

Leng keng… Leng keng…!

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, hơi thở màu nâu vàng quanh thân Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên bốc lên, không ngừng chui vào trong cơ thể nàng.

"Nàng đã bắt đầu luyện hóa lực lượng đại địa, đợi sau khi luyện hóa xong là có thể đột phá Địa Linh cảnh."

Ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi ngưng lại.

Với tình huống Tần Thiển Nguyệt biểu hiện ra bây giờ, luyện hóa những thứ đại địa chi lực này hoàn toàn là thành thạo điêu luyện.

Tần Bá Sơn mở to mắt, thần sắc hơi có chút kích động tự hào.

Đây chính là hậu bối Tần gia của hắn, chưa đến mười tám tuổi đã sắp trở thành võ giả Địa Linh cảnh!

Thiên tư như thế, cho dù so với Đạo Tử của Tề Vân đạo tông cũng không kém bao nhiêu!

Tuy kích động, hắn lại liếc mắt nhìn thoáng qua thiếu niên áo đen bên kia, mắt lộ ra nụ cười lạnh.

Cũng may lúc trước từ hôn đã sớm, chỉ là một con cóc hơi thu hoạch được chút cơ duyên mà thôi, làm sao xứng đôi với phượng hoàng Tần gia?

Bên kia, trán Mộ Dung Thiên đã nổi đầy gân xanh, đầu túa đầy mồ hôi.

Sau khi dùng hết Thanh Thần đan, trạng thái của hắn đã đến cực hạn.

Cho dù luyện hóa Linh khí thế nào cũng không cách nào đạt tới Quy Nguyên cảnh.

Mà Linh khí trong cơ thể không ngừng vận chuyển gột rửa, kinh mạch của hắn đã sớm vô cùng sưng đau, không giờ khắc nào không truyền đến đau đớn kịch liệt.

Nhìn mặt hắn tràn đầy thống khổ, Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

Muốn luyện chế đan dược cho hắn ngay tại chỗ, nhưng ở đây không có nồi không lửa.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là ăn nhiều Thanh Thần đan như vậy, Mộ Dung Thiên đã sinh ra kháng tính, hiệu quả nhanh trong thời gian ngắn đã thành quá nhỏ.

Vì vậy cho dù luyện ra, kỳ thật hiệu quả cũng không lớn.

“Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể xem đồ đệ ngươi có thể kiên trì bao lâu.”

Sắc mặt Liễu Vân Thấm đồng dạng ngưng trọng, nàng mặc dù có đan dược ngũ phẩm trong người, nhưng cũng không thể lấy ra.

Mộ Dung Thiên chỉ là Khí Hải cảnh mà thôi, Thanh Thần đan tứ phẩm đã là cực hạn, dược lực của đan dược ngũ phẩm, hắn không chịu nổi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đại địa chi lực quanh thân Tần Thiển Nguyệt giảm bớt lấy mắt thường có thể thấy được, hồ nước kia dần dần lại khôi phục màu trắng thuần.

Mà bên Mộ Dung Thiên, nhiều lần Linh khí quanh thân suýt chút nữa tán loạn.

Hắn lại thử nghiệm ngưng khí Quy Nguyên, nhưng xung kích đến khóe miệng tràn huyết mà vẫn chưa thành công.

Vào lúc này, phía bên Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên bộc phát ra một trận uy áp cường đại, bao phủ toàn trường.

Uy áp này nặng nề như đại địa, khiến người ta hít thở không thông.

"Hoàn thành rồi, Địa Linh cảnh mười bảy tuổi, ha ha ha ha!"

Tần Bá Sơn cười to.

Một bên khác.

"Phụt…"

Sau một lần nữa trùng kích, Mộ Dung Thiên phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ mặt nước, cau mày.

"Mộ Dung sư huynh…"

Tiêu Cảnh Tuyết đặt tay lên ngực, gương mặt xinh đẹp bao nhiêu là lo lắng.

"Xem ra đã là cực hạn rồi. Cứ tiếp tục như vậy, kinh mạch của hắn sẽ bị hủy."

Liễu Vân Thấm thở dài mở miệng, trong mắt có chút tiếc hận.

Thẩm An Tại đang nhìn một màn này, do dự một chút cũng lắc đầu, đứng dậy chuẩn bị hô ngừng.

“Đồ nhi, đủ…”

Leng keng… Leng keng…!

Nhưng hắn còn chưa nói hết, một cỗ kiếm ý trùng thiên bỗng nhiên bộc phát.

Dường như cảm nhận được uy áp của Địa Linh cảnh, Mộ Dung Thiên không biết lấy ở đâu ra một cỗ quật cường, lại một lần nữa cưỡng ép vận chuyển Vô Song Ngự Kiếm quyết, trùng kích về phía Quy Nguyên cảnh.

Hơn nữa không phải điều động Linh khí trùng kích như lúc trước.

Là trực tiếp điều động toàn bộ Linh khí trong cơ thể!

“Mộ Dung Thiên, dừng tay!”

Liễu Vân Thấm biến sắc, kêu ra tiếng.

Tần Bá Sơn cũng phát hiện ra một màn này, trên mặt lộ vẻ giễu cợt: “Không biết tự lượng sức mình.”

Vốn là nỏ mạnh hết đà, lại còn dám làm việc cuồng loạn như thế, Linh khí khổng lồ như thế liên tục trùng kích, kinh mạch sớm đã không chịu nổi gánh nặng, nhẹ thì kinh mạch vỡ vụn hết, như vậy biến thành một tên phế nhân triệt để.

Trọng thì… tâm mạch bị chấn vỡ, một mạng ô hô!

Chương 66: Sư phụ, ta đột phá rồi!

Cho dù Liễu Vân Thấm đã phát ra tiếng can ngăn đầu tiên, nhưng vẫn đã muộn.

Toàn bộ Linh khí bên phía Mộ Dung Thiên đều bạo động, cả người hắn càng run rẩy.

Sắc mặt của Thẩm An Tại ngưng trọng, mặc dù hắn không có tu vi cao thâm gì.

Nhưng kinh nghiệm dược đạo của hắn nói cho hắn biết, hiện giờ trong cơ thể Mộ Dung Thiên hoàn toàn là rối loạn!

Tất cả Linh khí không chịu khống chế, rất có khả năng chấn nát huyết nhục xương cốt của hắn!

Mà vào lúc này, nếu như bọn họ tùy tiện cưỡng ép áp chế Linh khí thì ngược lại sẽ dẫn tới phản tác dụng, khiến cho hắn bạo thể mà chết!

Tần Thiển Nguyệt chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện lên màu vàng nâu.

Uy áp của Địa Linh cảnh dần dần nội liễm, nàng đã đột phá thành công.

Khi phát giác được dị động của hồ bên cạnh, nàng ghé mắt nhìn lại, chậm rãi lắc đầu.

Ngu xuẩn.

Nếu như chênh lệch giữa hậu thiên với tiên thiên có thể dựa vào loại phương thức liều mạng này để đền bù, thì sao lại có phân biệt thiên tài và tầm thường?

Phát hiện mình đã đột phá tới Địa Linh cảnh trước nên hoa điên, không còn để ý tới tình trạng thân thể mà cưỡng ép ngưng khí Quy Nguyên.

Đây không phải khắc khổ chăm chỉ, đây là ngu xuẩn đến cực điểm!

Ánh mắt Tần Bá Sơn càng lộ ra trào phúng.

Tiểu tử này tự luyện thành phế nhân cũng tốt, tránh lúc đó đến Thiên Tuyết tông chịu mất mặt xấu hổ.

"Phong chủ, ngài mau nghĩ biện pháp cứu Mộ Dung sư huynh đi!"

Tiêu Cảnh Tuyết đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng quan tâm.

Sắc mặt của Thẩm An Tại ngưng trọng, hắn còn không có Linh khí, làm sao cứu được?

Liễu Vân Thấm cũng chẳng qua chỉ là Địa Linh cảnh, không thể hoàn toàn áp chế Linh khí khổng lồ này, sẽ chỉ dẫn tới Linh khí bạo động!

Khuôn mặt thiếu niên trở nên dữ tợn, toàn thân nổi gân xanh từng cây, tựa như Ly Long chiếm cứ, nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Ách… A!"

Hắn gầm lên, hai mắt đỏ hồng một mảnh, khí tức trong cơ thể dĩ nhiên đã tan vỡ đến cực điểm, phảng phất ngay sau đó sẽ hoàn toàn tán loạn.

"Hệ thống, nhanh nói cho ta biết, làm sao để ngăn cản Linh khí bạo động trong cơ thể hắn!"

Đáy lòng Thẩm An Tại vội vàng hỏi thăm.

[Xét thấy tình trạng trước mắt của đồ nhi ngoan của ký chủ, trừ khi Càn Khôn cảnh xuất thủ áp chế, nếu không chỉ có thể đổi lấy dược đạo chí cao châm pháp, Huyền Môn Thập Tam châm]

"Làm sao để đổi, thẻ kỹ năng của ta đủ không?"

Thẩm An Tại lo lắng truy vấn.

[Thẻ kỹ năng chỉ có thể đề cao xác suất rút thưởng, không thể trực tiếp đổi lấy]

"Vậy phải đổi thế nào?!"

[Năm năm thọ mệnh]

Thẩm An Tại ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng.

Hắn kinh ngạc nhìn thiếu niên áo đen trong hồ phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhuộm đỏ mặt nước.

"Phong chủ, Mộ Dung sư huynh…"

Vành mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi ửng đỏ, rõ ràng có thể phát giác được khí tức sinh mệnh của Mộ Dung Thiên bắt đầu yếu ớt, hiển nhiên Linh khí bạo động như vậy đã thương tổn đến tâm mạch của hắn.

Thiếu niên áo đen lung lay sắp đổ, máu tươi nhuộm đỏ khóe miệng, hắn mở hai mắt ra, ánh mắt tan rã nhìn về phía trung niên áo trắng lẳng lặng đứng ở bên cạnh.

Trong mắt hắn dường như có chút tự trách cùng áy náy.

Tự trách mình cuối cùng lại phụ kỳ vọng của sư phụ, chung quy là thiên tư có hạn, không thể trong một tháng này đột phá đến Quy Nguyên cảnh.

"Sư phụ… Đồ nhi vô dụng, ta cô phụ kỳ vọng của người…"

Mộ Dung Thiên run rẩy mở miệng, trước mắt trực tiếp tối sầm, nhào thẳng xuống nước.

Mà một giây trước khi hắn mất đi ý thức, hắn đột nhiên thấy trước mắt chợt lóe bóng trắng.

Dường như có người đứng trước mặt hắn, đưa tay nâng thân thể đang ngã xuống của hắn.

Đồng thời, vang lên bên tai là lời nói ôn hoà hiền hậu quen thuộc kia.

"Đồ nhi ngốc, chớ hoảng, đã có vi sư."

Nhìn thiếu niên áo đen mất đi ý thức nhưng Linh khí trong cơ thể vẫn như cũ đang trào ra trong ngực mình, Thẩm An Tại rốt cuộc đưa ra quyết định, ánh mắt nghiêm túc.

"Đổi!"

[Ký chủ cần phải suy nghĩ kỹ, ngươi không thể tu luyện, một khi mất đi thọ mệnh sẽ không cách nào bù đắp]

"Bớt nói thừa, lão tử bảo đổi thì đổi đi!"

Thẩm An Tại gầm nhẹ trong lòng.

Không phải chỉ là năm năm tuổi thọ sao, tâm mạch đã bị hao tổn thì người có nguy hiểm đến tính mạng bây giờ chính là đồ đệ của hắn!

Tên tiểu tử ngốc này, thật đúng là con mẹ nó không muốn sống!

[Hoán đổi thành công, chúc mừng ký chủ thu được dược đạo chí cao châm pháp, Huyền Môn Thập Tam châm]

Thẩm An Tại ôm Mộ Dung Thiên, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu tiêu hóa bộ châm pháp này.

"Thẩm An Tại đang… "

Liễu Vân Thấm nhìn hai thầy trò trong hồ, đôi mắt đẹp hiện lên ưu sắc.

“Hừ, tự gây nghiệt.”

Tần Bá Sơn nhìn thấy Linh khí trong cơ thể Mộ Dung Thiên hôn mê vẫn còn đang bạo động, không khỏi lạnh giọng châm chọc, “Thiên phú chênh lệch như thế, lại vọng tưởng trong một tháng thời gian từ Khí Hải trung kỳ trực tiếp đột phá Quy Nguyên cảnh.”

“Quả nhiên là không biết trời cao đất rộng!”

Nghe hắn châm chọc, Liễu Vân Thấm nhíu mày, đáy mắt ẩn ẩn có một luồng hàn khí hiện lên.

Viên công công híp hai mắt lại, nhìn thoáng qua nữ tử áo xanh kia, thần sắc không thể phỏng đoán.

Vừa rồi trong nháy mắt, hắn giống như cảm ứng được một lực lượng cực kỳ khủng bố.

“Câm miệng!”

Tần Bá Sơn vừa mới nói xong, Thẩm An Tại bên kia liền quay đầu quát lạnh một tiếng, thần sắc băng lãnh dị thường.

“Còn dám lên tiếng quấy rầy đồ nhi ta, ta sẽ lấy mạng ngươi!”

Tần Bá Sơn đối diện hai mắt lạnh như băng của hắn, trong lòng run lên, âm thầm nuốt nước miếng, trong đầu hồi tưởng lại một kiếm trảm thiên kia, không dám nhiều lời nữa.

Mặc dù không dám nói lời nào, nhưng hắn lại hừ lạnh một tiếng mà nhìn bên kia.

Tình hình của Mộ Dung Thiên hiện tại, trừ phi là cường giả cảnh giới Càn Khôn hoặc là Dược vương ra tay, nếu không, ai cũng không cứu được hắn!

Hắn không tin, chỉ một tên Thẩm An Tại, chẳng lẽ có thể so được với cường giả Càn Khôn cảnh hoặc là Dược vương hay sao?

Không còn bị ngoại giới quấy nhiễu, Thẩm An Tại chau mày, bỗng nhiên đưa tay ngưng tụ làm kiếm chỉ điểm lên người Mộ Dung Thiên.

Chuyện xảy ra đột ngột, trên người hắn cũng không có ngân châm.

Cũng may còn có thẻ hạn định của Lục Mạch thần kiếm, kiếm khí sắc bén, biết khống chế cũng có thể miễn cưỡng sử dụng.

Khí tức Quy Nguyên cảnh?

Khi phát giác được Thẩm An Tại điều chỉnh cường độ của một tia kiếm khí, Tần Bá Sơn cùng Viên công công đều nhíu mày.

Lẽ nào gia hỏa này cố ý khống chế kiếm khí mạnh hay yếu, sợ đả thương Mộ Dung Thiên?

Nhưng mà hiện tại hắn muốn làm gì, kinh mạch toàn thân Mộ Dung Thiên vốn đã vỡ nát, sao có thể chịu nổi sự sắc bén của kiếm khí này?

Xuy, xùy…

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Thẩm An Tại điểm liên tục mười ba lần vào người Mộ Dung Thiên, động tác cực nhanh khiến người hoa cả mắt, thậm chí xuất hiện tàn ảnh.

“Thủ pháp thật nhanh…”

Viên công công nhắm mắt lại, âm thầm tán thưởng.

Một giây tiếp theo, chuyện mà tất cả mọi người không thể ngờ đã xảy ra.

Linh khí vốn đã hoàn toàn bạo ngược trong cơ thể Mộ Dung Thiên vậy mà thật sự bắt đầu bình ổn, không còn tán loạn khắp nơi, trở nên ôn hòa vài phần.

Trên trán Thẩm An Tại đã lấm tấm mồ hôi, hắn một lần nữa đưa tay ra, lại là mười ba lần thi châm.

Sau khi thi châm liên tiếp ba lần ở các huyệt vị khác nhau, khí tức trong cơ thể Mộ Dung Thiên hoàn toàn vững vàng, trật tự lưu chuyển.

Thiếu niên chậm rãi mở hai mắt ra, Linh khí trong cơ thể dưới sự trùng kích như vừa rồi, đã thành công hóa nguyên, còn mang theo một nguồn kiếm ý sắc bén.

Đây chính là kiếm nguyên đặc thù mà Vô Song Ngự Kiếm quyết ngưng tụ, không gì không phá được!

"Sư phụ, ta đột phá Quy Nguyên cảnh rồi!"

Mộ Dung Thiên mừng rỡ ngẩng đầu, lại bỗng nhiên sửng sốt.

Đập vào mắt chính là khuôn mặt ôn hòa ở trong ký ức kia.

Khác biệt chính là, hắn phát hiện tóc bạc trên thái dương sư phụ tựa hồ nhiều hơn không ít, trong mắt càng là mệt mỏi rã rời thật sâu.

Mặc dù hình dạng không thay đổi nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy một loại già nua.

Đối phương giờ phút này đang mỉm cười nhìn hắn, nhẹ giọng mở miệng.

"Đột phá là tốt rồi."

Chương 67: ký chủ đừng khóc, hệ thống hiểu được ngươi.

“Không có khả năng!”

Tần Bá Sơn kinh hô, gắt gao nhìn chằm chằm một màn này.

Thậm chí Liễu Vân Thấm, Viên công công cũng là mắt đầy vẻ không dám tin.

Chỉ bằng mấy chục lần châm cứu vừa rồi Thẩm An Tại điểm ở trên người Mộ Dung Thiên Bình, không nói có thể khiến Linh khí bạo loạn trong thể nội được uốn nắn, lại còn thành công đột phá Quy Nguyên cảnh?

Thủ đoạn thần hồ kỳ kỹ như thế, cho dù là Bắc Thần Dược vương tới, chỉ sợ đều không thể làm được!

“Rốt cuộc phong chủ Thanh Vân phong này là người như thế nào…”

Viên công công híp mắt, không ngừng đánh giá Thẩm An Tại.

Trước đó, hắn chưa từng nghe nói Linh Phù sơn còn có nhân vật như vậy.

“Sư phụ…”

Vành mắt Mộ Dung Thiên phiếm hồng, hắn có thể thấy rõ ràng sự mệt mỏi rã rời sâu trong đáy mắt sư phụ mình.

Mặc cho thần kinh hắn có đau khổ như thế nào, giờ phút này cũng minh bạch vì cái gì mình hôn mê cũng không chịu cảnh tâm mạch bị vỡ vụn mà chết, ngược lại nước chảy thành sông, ngưng khí Quy Nguyên.

Là sư phụ lão nhân gia xuất thủ!

[Độ sùng bái +50]

[Cấp độ sùng bái trước mắt: 8, thu được cơ hội rút thưởng x1, Ngộ Đạo đan x1, đan phương Ngộ Đạo đan]

Thẩm An Tại vỗ nhẹ lên vai thiếu niên, phất tay áo đứng dậy.

"Mộ Dung sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết phản ứng lại, chạy chậm tiến lên điều tra tình huống trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Thiếu niên khẽ lắc đầu, ra hiệu bản thân không sao.

Nhưng lúc đứng dậy thì toàn thân truyền đến cơn đau kịch liệt tê tâm liệt phế khiến hắn nhe răng không thôi, đặt mông ngồi trở lại.

Thẩm An Tại hơi hơi quay đầu lại: "Tình trạng thân thể của ngươi bây giờ, trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không thích hợp tu luyện, chuẩn bị khởi hành về Thanh Vân phong, vi sư thay ngươi điều dưỡng thân thể."

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên nhịn đau, cung kính gật đầu, sau đó được Tiêu Cảnh Tuyết đỡ dậy.

"Không ngờ ngươi lại có thể thi triển châm pháp huyền diệu như vậy."

Liễu Vân Thấm nhìn thấy nguy cơ đã giải trừ, khẽ thở phào, đang mở miệng, lại nhìn thấy Thẩm An Tại suýt nữa

trượt chân chúi xuống đất.

Nàng theo bản năng đưa tay đỡ, nhíu mày hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Ngửi thấy làn gió thơm đập vào mặt, cảm thụ bàn tay ngọc mềm mại kia, Thẩm An Tại lắc đầu cười khổ.

"Không sao, chỉ là thi triển châm pháp này quá hao phí tâm thần."

"Vậy ngươi có muốn ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt không?" Liễu Vân Thấm quan tâm hỏi thăm.

"Không, trạng thái kinh mạch của Mộ Dung Thiên quá kém, ta phải trở về điều trị cho hắn."

Thẩm An Tại phủ quyết, nhìn giai nhân tuyệt mỹ dìu mình bên cạnh: "Làm phiền Liễu trưởng lão đỡ ta một hồi, ta cũng không muốn gục ngã trước mặt đồ đệ, quá mất mặt."

Liễu Vân Thấm kịp phản ứng hai người bây giờ đang tiếp xúc thân thể, gương mặt ửng đỏ, nhưng nhẹ nhàng gật đầu, đồng thời trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Cũng không biết gia hỏa này nghĩ như thế nào.

Rõ ràng là đã mệt mỏi thành bộ dạng này, nhưng ở trước mặt đồ đệ còn muốn mặt mũi như vậy.

"Đi thôi, về Linh Phù sơn!"

Liễu Vân Thấm hơi hơi quay đầu, ấm giọng mở miệng.

Hai người phía sau đáp ứng, Tiêu Cảnh Tuyết đỡ Mộ Dung Thiên theo sát phía sau bọn họ.

Trong hồ, Tần Thiển Nguyệt nhìn thiếu niên áo đen được người đường đường là Thanh Thủy Quận chúa đỡ đi xa, đôi mi thanh tú cau lại, chẳng biết tại sao trong lòng dâng lên một chút không vui.

Mặc dù mình chướng mắt Mộ Dung Thiên, nhưng tốt xấu gì hắn cũng có hôn ước với mình.

Giao ước ba năm chưa qua, hôn ước cũng không tính là giải trừ.

Bây giờ thấy hắn gần gũi với những người khác như thế, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Hơn nữa còn là khác giới… còn là con gái duy nhất của Trấn Nam vương, Quận chúa Thanh Thủy quận Tiêu Cảnh Tuyết có thân phận không thấp.

"Mộ Dung Thiên…"

Tần Thiển Nguyệt thì thào cái tên này, thần sắc lần nữa khôi phục đạm mạc.

Đột phá Quy Nguyên cảnh đều lao lực như vậy, còn thiếu chút nữa vì lỗ mãng mà mất mạng, người như vậy sao xứng với mình?

Giao ước ba năm, đến lúc đó sẽ để hắn tận mắt nhìn thấy chênh lệch giữa thiên tài và người thường, để hắn biết rõ mình và hắn hoàn toàn sẽ không phải là người cùng một thế giới!

…

Sau khi Tiêu Cảnh Tuyết cáo biệt Lệ phi, bốn người liền điều khiển phi thuyền, bước lên đường trở về Linh Phù sơn.

Trên phi thuyền, Tiêu Cảnh Tuyết vận khí cho Mộ Dung Thiên, ôn dưỡng kinh mạch, lợi dụng tri thức dược đạo của mình để giảm bớt cảm giác đau đớn của hắn.

Mộ Dung Thiên thì vẻ mặt tự trách cùng cảm động nhìn Thẩm An Tại đứng một bên trầm mặc không nói.

Thiếu niên trong lòng có chút khẩn trương, thấp thỏm suy nghĩ miên man.

Làm sao bây giờ?

Liệu có khi nào sư phụ vì hành vi lỗ mãng vừa rồi của mình mà hồi phong trách phạt bản thân không?

Nhìn sắc mặt sư phụ kém như vậy, khẳng định là để có thể cứu chữa mình mà đã tiêu hao không ít, bản thân khiến lão nhân gia không vui, có khi nào bị trục xuất khỏi sơn môn không?

So với Mộ Dung Thiên nghĩ ngợi lung tung thì trong lòng Thẩm An Tại lại cuống quít mở miệng.

"Hệ thống, mau mau mau, trả hàng hoàn tiền!"

"Châm pháp này của ngươi hoàn toàn cũng không dễ dùng, ta không cần, ngươi mau thu hồi đi!"

[Hàng đã thành giao, tuyệt không hoàn trả]

"Gian thương, không có chính sách bảy ngày đổi trả sao, không có hậu mãi hỗ trợ sao, ta muốn tố cáo ngươi!"

"Châm pháp này thật sự không dễ dùng, bằng không ngươi trả lại hai năm rưỡi tuổi thọ cho ta cũng được…"

[…】

Hệ thống trực tiếp lựa chọn không thèm để ý đến tên túc chủ vô sỉ này.

Khi kêu gọi thế nào cũng không được đáp lại, sắc mặt Thẩm An Tại sụp đổ, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Hắn biết, năm năm thọ mệnh của mình có lẽ không trở lại được.

Tận năm năm đó!

Một đời người có được mấy lần năm năm!?

Kìm nén cảm giác muốn khóc trong lòng, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, chấp nhận sự thật mình sẽ chết sớm hơn năm năm, rồi nhìn về hướng thiếu niên áo đen bên kia.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thiếu niên áo đen lập tức khẩn trương lên, ánh mắt thấp thỏm.

"Hừ!"

"Tiểu tử ngươi xem ta hồi phong thu thập ngươi như thế nào, lần này nếu không phải sư phụ ngươi ở đây, mạng ngươi cũng mất rồi!"

Buồn khổ về năm năm tuổi thọ, giờ phút này hắn phát tiết toàn bộ lên người Mộ Dung Thiên.

Mặc dù ngữ khí mang theo tiếng quát lớn, nhưng kỳ thật trong lòng hắn không có hối hận gì.

Trong khoảng thời gian ở chung này, hắn sớm đã dung nhập thân phận phong chủ Thanh Vân phong, đã sớm coi Mộ Dung Thiên là đệ tử chân chính của mình.

Nếu như phải trơ mắt nhìn hắn chết, hoặc là toàn bộ kinh mạch bị phế, hắn cảm thấy mình hẳn là làm không được.

Mộ Dung Thiên cúi đầu, bộ dạng như chịu phạt sai lầm.

"Được rồi được rồi, đây không phải là không có ủ thành đại họa sao, tuổi của hắn còn nhỏ, mắt thấy Tần Thiển Nguyệt đột phá Địa Linh cảnh ngay bên cạnh, có lòng tranh cường háo thắng có thể lý giải, lần sau chú ý chừng mực là được."

Liễu Vân Thấm ở một bên ôn nhu khuyên nhủ, đồng thời trừng mắt nhìn Mộ Dung Thiên.

"Còn không mau đến nhận sai với sư phụ ngươi?"

Thiếu niên vội vàng phản ứng lại, rụt rè mở miệng: "Sư phụ, đệ tử biết sai rồi…"

“Phong chủ, ngài đừng trách Mộ Dung sư huynh, thương thế của hắn chưa lành…”

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh cũng chớp mắt mở miệng cầu xin cho Mộ Dung Thiên.

Dưới sự giáp công ba phương, Thẩm An Tại soạn xong sớ trách phạt nhưng nói không nên lời. Hắn chỉ vào Mộ Dung Thiên thật lâu, cuối cùng khoát tay thở dài một hơi.

Tổn thất của mình là năm năm tuổi thọ, còn không biết làm sao nói cho bọn họ biết.

Cuối cùng, nỗi chua xót và buồn khổ như vậy chỉ có thể lặng lẽ tự gánh lấy, không ai hiểu được, không ai biết được, cũng không ai có thể hiểu được…

Hắn nhìn biển mây phương xa, đáy mắt ẩn ẩn có nước mắt chảy dài.

[Ký chủ đừng khóc, còn bản hệ thống hiểu ngươi nha]

“Cút…”

Chương 68: Trở về Thanh Vân phong

Trên phi thuyền, Thẩm An Tại thật sự đã cạn kiệt sức lực, bất tri bất giác nghiêng đầu ngả sang người bên cạnh.

Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, theo bản năng muốn giận dỗi lên tiếng, nhưng nhìn Thẩm An Tại đúng là vì quá mệt mỏi nên không chịu nổi mà ngủ gục. Nàng há to miệng, vẫn không nói gì, lông mi khẽ run rẩy.

Trong bất tri bất giác, bản thân đã hết chán ghét Thẩm An Tại từ lúc nào.

"Sư phụ!"

Mộ Dung Thiên thấy Thẩm An Tại nghiêng đầu, hốc mắt lập tức đỏ lên, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, thần sắc đau buồn.

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, vung tay áo đánh ra bình chướng ngăn cách âm thanh.

"Vì cứu ngươi, sư phụ ngươi hao tốn quá nhiều tâm trí, chẳng qua ngủ thiếp đi mà thôi, cũng không phải đã chết, khóc cái gì!"

"A a… Ta còn tưởng rằng sư phụ lão nhân gia người…"

Mộ Dung Thiên gãi đầu đứng dậy, có chút xấu hổ.

Nhìn Thẩm An Tại đang tựa người vào đầu vai Liễu Vân Thấm, ánh mắt thiếu niên lộ vẻ khâm phục.

Không hổ là sư phụ mình, vừa rồi lúc ra khỏi Thuần Nguyên sơn đã được Liễu trưởng lão đích thân dìu rời đi, lúc

này hắn đang trực tiếp nằm ngủ trên người người ta.

Phải biết rằng, bình thường ở Linh Phù sơn, Liễu trưởng lão cũng không tiếp xúc thân mật như thế cùng bất luận người nào!

Nếu để cho đường chủ Lý Nham biết, đoán chừng tức hộc máu.

Một đường không nói chuyện, khi phi thuyền xuyên mây trôi sương mù, phủ xuống đỉnh Thanh Vân phong thì đã là đêm khuya.

Thẩm An Tại tỉnh dậy, nói cảm ơn Liễu Vân Thấm một tiếng, liền vội vàng dẫn Tiêu Cảnh Tuyết chạy về phía nhà bếp.

"Không phải sư phụ ngươi muốn luyện đan để điều trị thương thế cho ngươi sao, hắn chạy tới phòng bếp làm cái gì?"

Liễu Vân Thấm hơi sửng sốt.

"Hắc hắc, Liễu trưởng lão có chỗ không biết, sư phụ lão nhân gia làm việc lại khác hẳn với thường nhân, hoàn toàn là khinh thường dùng lò luyện đan để luyện đan."

Mộ Dung Thiên vò đầu cười mở miệng.

"Vậy hắn dùng cái gì luyện đan?"

Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, hồ nghi nhìn thoáng qua phương hướng phòng bếp, có chút không quá xác định nói, "Sẽ không phải là… lấy nồi sắt chứ?"

"Đúng vậy!"

Mộ Dung Thiên cực kì kiêu ngạo gật đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Liễu Vân Thấm có chút giật mình.

Thẩm An Tại này thật sự là một kẻ hiếm thấy ở Luyện Dược giới.

Luyện dược sư của người khác không chỉ truy cầu thủ pháp luyện dược cực hạn, mà còn theo đuổi hoàn cảnh luyện đan và lò luyện đan tốt nhất.

Gia hỏa này ngược lại, trực tiếp dùng phòng bếp để luyện đan?

Mặc dù rất muốn đi xem hắn rốt cuộc làm thế nào để luyện đan, nhưng giờ phút này bóng đêm đã sâu, trở về sớm thì tốt hơn.

Bằng không vạn nhất bị người ta bắt gặp thì không quá tốt, tình ngay lí gian.

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến."

Liễu Vân Thấm bỏ lại một câu như vậy rồi nhẹ nhàng rời đi.

Mà nàng không biết là, phía sau Thanh Vân phong, có chút hẻo lánh ở trên sơn khẩu.

Một bóng người lén lén lút mặc đồ đen, chỉ lộ ra đôi mắt hèn mọn nhìn cảnh này.

"Phong chủ Thanh Loan phong?"

"Nàng hơn nửa đêm tới nơi này làm gì?"

Người mặc đồ đen lắc đầu, nhìn chằm chằm phía sau núi, trong mắt hiện lên tinh quang.

"Quản làm gì, lấy linh dược nào"

Ánh mắt của hắn kiên định, trong tay xuất hiện mấy cái bao, nghiến răng nghiến lợi, rón rén chạy đến phía sau Thanh Vân phong.

Thậm chí trong tay còn cầm một cái xẻng chuyên đào đất!

Trong khoảng thời gian này, Linh Phù sơn thường xuyên xuất hiện linh điểu linh thú, dưới sự điều tra của hắn, vậy mà phát hiện đều là từ hậu sơn Thanh Vân phong chạy ra.

Mà nơi đó có mười mẫu vườn thuốc, Linh khí nồng đậm vô cùng, đất đai so với Linh Dược đường của hắn còn muốn phì nhiêu hơn.

Vừa nghĩ tới chuyện Mộ Dung Thiên nhận mệnh lệnh của Thẩm An Tại đi Linh Dược đường nhổ rất nhiều linh dược, hắn vẫn còn tức giận.

Cho nên thừa dịp Thẩm An Tại không có ở đây, nơi này cũng không có trận pháp cấm chế, hắn liền nghĩ đến cách gậy ông đập lưng ông!

Không riêng gì hắn, trên một con đường nhỏ hẻo lánh khác, có hai người mặc đồ đen đang lén lén lút xuống núi, một già một trẻ.

Hai người vác hai bao linh dược, còn có chút do dự.

"Sư phụ, Thẩm trưởng lão không có ở trong núi, chúng ta làm như vậy có phải không phúc hậu hay không."

Nghe thanh âm này, đúng là Vu Chính Nguyên Thanh Phù phong!

"Suỵt!"

Người mặc đồ đen ở phía trước quay đầu liền che miệng hắn lại, nghiêm túc mở miệng.

"Sợ cái gì, lần trước vụng trộm, vi sư đã nhìn thấy tên Từ lão hắc kia cũng tới đây bốc linh dược, còn đào một bao tải đất mang đi, ta đã ghi chép lại, đến lúc đó Thẩm trưởng lão hỏi, ta sẽ giúp hắn bắt trộm!"

Nói xong, lão già áo đen còn oán hận gắt một cái.

“Tên Từ lão hắc kia bị Thẩm trưởng lão làm tổn thương tâm tư, tăng giá cả linh dược lên cái mức quá thái quá rồi, ta đây là sư phụ ngươi cũng là không còn biện pháp, chúng ta vẽ bùa vốn tiêu hao tài nguyên, ngoại trừ phải nuôi sống mấy trăm người trong núi, còn phải cung cấp cho ngươi tu luyện ăn mặc…”

Nghe hắn đếm ngón tay kể khổ đã ngậm đắng nuốt cay cỡ nào, nghèo túng cỡ nào, khóe mắt Vu Chính Nguyên giật một cái.

“Đúng rồi sư phụ, người nhìn xem người vừa rồi bay trên trời kia có giống Liễu trưởng lão hay không?”

“A? Thật đúng là vậy.”

“Chẳng lẽ mấy người Thẩm trưởng lão đã trở về? Tuy nhiên hơn nửa đêm này, Liễu trưởng lão lén lút lút đến Thanh Vân phong làm gì?”

“Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, đi nhanh lên!”

…

Trong phòng bếp.

Thẩm An Tại lấy linh dược từ trong túi trữ vật ra, giao cho Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu dựa theo đan phương Dưỡng Tâm đan Tứ phẩm chia làm hai cân, còn chính mình thì nhóm lửa dưới bếp lò.

Tiêu Cảnh Tuyết đã rất quen thuộc với cảnh tượng này.

Nàng xe nhẹ đường quen, đứng ở một bên, bàn tay trắng như ngọc làm kiếm chỉ, cẩn thận từng li từng tí lấy ra dụng cụ để phân loại linh dược đã được chế biến xong, dựa theo giới thiệu của phương thuốc mà khống chế cân lượng.

Thẩm An Tại thấy kiếm chỉ của nàng nhẹ nhàng hoa lên một cái, cây linh dược đã bị tách rời cành lá rơi vào trong

dụng cụ.

Luyện đan, cũng không phải dùng nguyên một cây linh dược, phần lớn chỉ là lấy một mảnh lá cây, một quả là được, phải nghiêm cẩn khống chế liều thuốc.

Vừa nghĩ tới mình lúc nào cũng dùng dao thái như rau, trong lòng không khỏi hơi có vẻ hâm mộ.

Đây mới là luyện dược sư chân chính…

Thừa dịp nàng hái thuốc, Thẩm An Tại đang xem xét một vài thứ mà hệ thống mới đưa cho.

Đầu tiên, tự nhiên là Huyền Môn mười ba châm mà hắn dùng tuổi thọ năm năm trời đổi lấy làm cho người ta đau lòng kia.

Huyền Môn Thập Tam châm: Một trong những tuyệt kỹ thành danh của một vị Dược Đạo chân tổ ở bản giới, có hiệu quả kỳ diệu đối với tẩu hỏa nhập ma, thương thế khi tâm mạch bị hao tổn, cũng có thể trợ giúp điều trị khí huyết, khai thông kinh mạch, người thụ thương cảnh giới càng cao, nhập châm càng khó.

"Tẩu hỏa nhập ma, tâm mạch bị hao tổn?"

Thẩm An Tại sờ cằm, muốn nói tẩu hỏa nhập ma, thiên Linh cảnh đột phá Càn Khôn cần độ thiên địa lôi kiếp, từ Càn Khôn cảnh đột phá đến Niết Bàn sẽ trải qua tâm kiếp.

Vượt qua coi như có được tân sinh, đây cũng là nguyên nhân vì sao gọi là Niết Bàn.

Loại cường giả cấp bậc này, trước mắt hắn còn chưa có cơ hội tiếp xúc.

Coi như tiếp xúc rồi, đoán chừng lấy thực lực Đoán Thể hậu kỳ, hắn cũng không thi triển được châm pháp này.

Nói cách khác, hiện tại châm pháp này ngoại trừ có thể giúp các đệ tử điều trị khí huyết ra thì hoàn toàn không có tác dụng gì.

Sau khi đau lòng, hắn tiếp tục nhìn phần thưởng sau khi độ sùng bái của Mộ Dung Thiên thăng cấp.

Ngộ Đạo đan: đan dược ngũ phẩm, có thể giúp ý thức hải của võ giả thanh minh, cảm ngộ đạo mà bản thân tu.

Trước đó khi Thẩm An Tại dùng thẻ kỹ năng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, nhìn bộ dạng khiếp sợ của Tần Bá Sơn thì biết chiêu thức lợi hại cỡ nào.

Võ giả bình thường lĩnh ngộ những thứ này, bình thường là "thế", sau đó là "ý", sau đó mới là "đạo".

Nếu như ngộ tính không đủ, rất có thể là, cho dù căn cốt cực tốt, tu luyện đến Càn Khôn cảnh, cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được phạm trù "thế" mà thôi.

Tuy căn cốt tiểu tử Mộ Dung Thiên này không tốt, nhưng ngộ tính rất cao. Sau khi học được Bôn Lôi kiếm, kiếm trong tay hắn đã mơ hồ đạt đến cấp độ kiếm ý.

Nhưng khoảng cách với kiếm đạo chân chính vẫn còn rất xa.

Chương 69: Sư phụ, tên trộm kia vẫn còn nguyên tắc

"Không biết đan dược này có thể khiến tiểu tử kia lĩnh ngộ Vô Song kiếm quyết được không?"

Thẩm An Tại sờ cằm.

Chỉ có thành công lĩnh ngộ được kiếm tâm của Vô Song kiếm quyết, kiếm quyết mới xem như đã chân chính tiến giai. Một thân linh nguyên hóa thành kiếm nguyên sắc bén, cực kỳ cường đại!

Ngoại trừ Ngộ Đạo đan ra, hệ thống còn thưởng cho đan phương của Ngộ Đạo đan.

Bao gồm từ ngũ phẩm đến thất phẩm, dược liệu sử dụng cũng không giống nhau, càng lên cao càng trân quý hiếm có.

"Tới rồi, tới khâu kích thích khẩn trương nhất rồi!"

Sau khi xem xong những phần thưởng kia, Thẩm An Tại lại mở ra vòng quay rút thưởng, có chút chờ mong lần này có thể rút được thứ gì tốt.

"Hệ thống, rút thưởng!" Thẩm An Tại thầm hô.

[Háo hức muốn chết đến vậy sao?]

"…"

Theo vòng quay rút thưởng lóe lên quang mang, Thẩm An Tại lại một lần nữa trơ mắt nhìn từng đạo ánh sáng vàng kim đi qua, sự hồi hộp đụng nóc.

Cuối cùng, sau khi xẹt qua ánh sáng vàng kim một lần nữa, kim đồng hồ dừng trên một chùm sáng màu tím.

"Phù, vật phẩm hi hữu, miễn cưỡng không lỗ."

Hắn thở hắt ra một hơi, chỉ cần không phải vô dụng là tốt rồi.

Ví dụ như cây gậy mèo vô dụng kia…

[Chúc mừng kí chủ thu được vật phẩm hi hữu —— Động Thiên linh nhãn]

Động Thiên linh nhãn: có thể nhìn xuyên qua ngàn vạn cấm chế trận pháp, khám phá nhược điểm, hiểu rõ căn nguyên.

Trầm An khẽ giật mình.

Uy, rút trúng mắt thần có thể phá giải phù trận?

Thứ này mới mẻ nè, nhưng dùng làm sao đây?

Chẳng lẽ là móc con mắt hiện có của mình ra, sau đó thay thế vào?

[Ký chủ không cần lo lắng, cũng không phải là cấy mắt mới, mà là di dời lực lượng trong linh nhãn]

Nghe đáp án này, Thẩm An Tại thở phào một hơi, trực tiếp lựa chọn thay đổi.

Theo một trận cảm giác huyền diệu truyền đến, hai mắt của hắn vô cùng thanh lương, trong giây phút ngắn ngủi đó hắn mất đi thị giác, lâm vào trong một vùng bóng tối.

"Phong chủ, linh dược được phân chia xong rồi."

Giọng nói nhu nhược của Tiêu Cảnh Tuyết vang lên, nàng giơ tay lau mồ hôi, thần sắc có chút mệt mỏi.

Hai mắt Thẩm An Tại lại khôi phục ánh sáng, quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn qua, cả người lập tức trợn tròn mắt.

Trong mắt hắn, Tiêu Cảnh Tuyết đứng trước bếp lò, tuyết nhuộm da thịt, trời vẽ dáng người.

Nhưng hình ảnh như bị ngăn cách bởi một tầng sương mù, nhìn không rõ lắm.

Thẩm An Tại kịp phản ứng, thừa dịp hiệu quả linh nhãn chưa phát huy hoàn toàn, hắn lập tức nhắm mắt lại, âm thầm toát mồ hôi.

Tội lỗi quá, đây chính là đệ tử của mình, không thể nhìn!

Nhìn xong hắn có thể biến thành cầm thú!

"Phong chủ?"

Thấy hắn không trả lời, Tiêu Cảnh Tuyết nghi hoặc nghiêng đầu, áo trắng thắng tuyết.

Thiếu nữ mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng dáng người lại vô cùng tốt, bình thường áo có bào rộng thùng thình bao phủ nên cũng không ai phát hiện ra.

"Không… Không có việc gì."

Ánh mắt Thẩm An Tại né tránh nàng, xua tay nói: "Cảnh Tuyết à, tối nay ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, lần sau lại đến chỗ ta luyện đan."

Tuy rằng khó hiểu vì sao vừa rồi Phong chủ bỗng nhiên có chút quẫn bách, nhưng tính cách Tiêu Cảnh Tuyết nhu thuận nhu nhược, hơn nữa dọc theo đường đi đều đang giúp Mộ Dung Thiên điều trị thương thế, vốn đã hơi mệt mỏi.

Giờ phút này nghe hắn nói vậy, cũng không xoắn xuýt, hơi hành lễ rồi lui xuống.

Đợi nàng đi rồi, Thẩm An Tại mới hít mạnh một hơi.

Con mẹ nó, nhìn xuyên thấu!

Tim hắn đập thình thịch, có chút kích thích, có chút hồi hộp.

Một chiêu vừa rồi, hắn tuyệt đối không phải cố ý!

"Hệ thống, chuyện gì xảy ra, không phải nói khám phá phù trận sao, làm sao còn có thể nhìn thấu?"

[Động Thiên linh nhãn có thể khám phá ngàn vạn phù trận, quần áo mà thôi, ký chủ kỳ quái cái gì?]

Giọng nói của hệ thống có chút khinh thường.

"Thế mà là mà thôi đó hả?"

Thẩm An Tại thầm hô to hai chữ đậu má.

Đây là thần kỹ đó, nếu như đặt ở kiếp trước, hắn hoàn toàn có thể được giống thần hào trong tiểu thuyết đô thị!

Dựa vào sự thấu thị mà kiếm được 500 tỷ, từ nay về sau cưới bạch phú mỹ, bước lên đỉnh nhân sinh!

[Túc chủ đừng ảo tưởng, linh nhãn tuy mạnh, cũng phải có thực lực mới thôi động được]

[Ký chủ chỉ là Đoán Thể cảnh, mỗi lần nhiều nhất có thể kiên trì năm giây, lại không thể sử dụng liên tục nhiều lần, nếu không sẽ có nguy cơ bị mù]

Rất nhanh, hệ thống lại giội cho hắn một chậu nước lạnh.

Một chiêu vừa rồi, là bởi vì lần đầu thu được linh nhãn, còn chưa ổn định nên mới phát động.

Về sau muốn dùng phải dựa vào chính hắn tự khống chế.

Vả lại nhiều nhất năm giây, dùng nhiều quá thì thậm chí sẽ bị mù.

Thẩm An Tại nghe giải thích xong cũng âm thầm thở dài, có chút tiếc hận.

Xem ra mặc dù thu được thần kỹ, nhưng có hạn chế, cũng không thể mỗi ngày đều quan sát bí mật nhỏ của các trưởng lão dung mạo xinh đẹp trên Linh Phù sơn.

Khụ khụ…

Hắn sao có thể là loại dâm tặc biến thái vô sỉ chứ, hắn tuyệt đối không định dùng linh nhãn để làm chuyện xấu xa như vậy nha!

Lắc đầu, Thẩm An Tại không nghĩ nhiều nữa, ngược lại, hắn bắt đầu cầm dụng cụ nấu nướng để…

Ừm, luyện đan!

…

Sáng sớm hôm sau khi nhìn thấy sư phụ đội hai con mắt gấu trúc, bưng một nồi lớn dược dịch xanh mơn mởn, vẻ mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy cảm động.

[Độ sùng bái +2]

Thẩm An Tại vẫn còn cảm thấy tiều tụy, không có tâm tư để quan tâm chuyện này.

Sau khi đưa dược dịch đến, hắn mở miệng dặn dò.

“Dưỡng Tâm đan này là số lượng mười ngày, mỗi lần ngươi dùng một bát, chia ra ba lần để uống, không uống lúc bụng đói…”

“Nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, sư phụ, đệ tử đã nhớ kỹ!”

Mộ Dung Thiên gật đầu như gà con mổ thóc.

“Được rồi, chờ thương thế ngươi khôi phục, vi sư sẽ thay ngươi luyện chế một ít Ngộ Đạo đan, giúp ngươi lĩnh ngộ Vô Song kiếm tâm, ngưng tụ hoàn toàn kiếm ý.”

Thẩm An Tại khoát tay, đồng thời sờ cằm suy nghĩ.

Từ đó đến nay đã khoảng một tháng, linh dược trong mười mẫu Dược điền sau núi của mình hẳn là đều đã tốt tươi kinh người rồi nhỉ?

Đan dược cần cho Ngộ Đạo đan ngũ phẩm, vừa vặn mình có.

Lúc trước Mộ Dung Thiên đến Linh Dược đường không chỉ nhổ phế dược, còn lén lút cầm linh dược tốt nhất về.

Những linh dược kia đủ luyện một cân ngũ phẩm Ngộ Đạo đan rồi.

Đang lúc Thẩm An Tại đang đắc ý nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nói có chút lo lắng của Tiêu Cảnh Tuyết.

"Phong chủ, phong chủ không tốt rồi!"

Ngẩng đầu nhìn, Tiêu Cảnh Tuyết vốn luôn trầm ổn lễ độ đang chạy đến, vẻ mặt sốt ruột.

"Có chuyện gì vậy?"

Thẩm An Tại nhíu mày hỏi thăm.

Tiêu Cảnh Tuyết có chút muốn nói lại thôi, không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng cắn răng nói: "Phong chủ, ngài đi phía sau núi xem một

"Cái gì!?"

Thẩm An Tại mở to hai mắt nhìn, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Vội vàng xách vạt áo chạy về phía sau núi, khi tới ngoài dược viên, cả người hắn nhất thời choáng váng.

Mười mẫu dược viên, đã biến thành một mảng trụi lủi, thậm chí ngay cả đất cũng bị người cầm xẻng đào đi mấy khối

thật lớn.

Không, không hẳn là trọc lốc, còn có một cây Thủy Đan hoa đang lẻ loi trơ trọi đứng giữa vườn thuốc.

Nhưng xem ra nó cũng bị chịu tàn phá nặng nề, ngọn cây đổ gục trông không hề có tinh thần.

Trong lúc nhất thời, Thẩm An Tại không biết nên khóc hay nên cười.

Mộ Dung Thiên cũng chạy tới, đầu tiên là khiếp sợ, tên này nhìn cây linh dược duy nhất còn lại trong dược điền, thở phào một hơi.

"Hô, sư phụ, tên trộm kia vẫn còn nguyên tắc, biết chừa lại cho chúng ta một cây."

Một cơn gió thổi qua.

Thủy Đan hoa run rẩy, không kiên trì nổi nữa, mềm nhũn đổ xuống, cánh hoa phiêu tán đầy đất.

Toàn bộ dược điền hoàn toàn yên tĩnh, Thẩm An Tại mở mồm nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Rốt cuộc đây là trộm thuốc hay là thanh lý kho hàng?

Trong lòng Thẩm An Tại đang đau xót, ngẩng đầu nhìn trời nước mắt lưng tròng.

Những linh dược này đều do hắn tự tay đào bùn tưới nước từng cây một, hiện tại đã không còn!

Trời đánh thánh đâm!

Tên trộm linh dược kia, ngươi quá tàn độc rồi đó!

Chương 70: Hắn đến trộm thuốc, vậy ngươi đến làm gì?

Linh Phù sơn, Linh Dược đường.

Từ Hoan buồn bã nhìn mảnh đất màu nâu đen trong dược điền.

Trong đất trồng vài cây linh dược, thoạt nhìn đều có chút ỉu xìu, giống như thể chất không đủ dinh dưỡng.

"Đến cùng là xảy ra vấn đề gì vậy, đất này ở Thanh Vân phong thì cực kỳ phì nhiêu, Linh khí dồi dào, sao đến chỗ ta lại không còn tác dụng nữa?"

Hắn vò đầu khổ tư, trăm điều khó hiểu.

Lẽ nào linh thổ này còn có thể chọn chủ sao?

Chỉ chịu mảnh đất kia của Thanh Vân phong, đi vào Linh Dược đường liền không được?

Nào có chuyện lạ như vậy?

Mặc dù hắn rất không muốn tin tưởng, nhưng sự thật đã bày ngay trước mắt.

Linh thổ này đến Linh Dược đường hoàn toàn bị phế, không có chút Linh khí nào không nói, thậm chí còn có thể tiếp tục hấp thu ngược Linh khí có trong linh dược.

Linh thổ như thế đừng nói là nuôi ra linh dược thượng giai, không để linh dược chết còn là may mắn lắm.

"Rõ ràng tiểu tử Mộ Dung Thiên đã lấy được nhiều phế dược như vậy trong nội đường, đến dược điền của Thanh Vân

phong còn biến thành sống lại, sao vào tay ta thì không được chứ?"

Từ Hoan như muốn tự nhổ trọc mình.

Nửa tháng này ngoại trừ việc hắn ngẫu nhiên đi Thanh Vân phong hái chút linh dược, thì chính là nghiên cứu Linh Tức nhưỡng.

Nhưng Linh Tức nhưỡng đã dung hợp với địa mạch khí của Thanh Vân phong, cho dù hắn đào tất cả đất trong dược điền cũng không làm nên chuyện gì.

Dược điền của Thanh Vân phong vẫn sẽ sinh sôi ra Linh Tức nhưỡng như cũ, mà số đất rời khỏi Thanh Vân phong thì lại biến thành đất chết.

"Đường chủ, đường chủ không tốt rồi, Linh Phù sơn bị trộm rồi!"

Đang lúc hắn đăm chiêu suy nghĩ thì ngoài dược điền có một đệ tử vội vội vàng vàng chạy tới, lo lắng kêu to.

"Tên trộm vô sỉ kia, không chỉ trộm hết sạch thuốc của Thẩm trưởng lão ở Thanh Vân phong, ngay cả đất cũng đào đi không ít!"

"Cùng là dược nông bán mặt cho đất bán lưng cho trời như chúng ta, nếu bắt được hắn, không khéo ta sẽ cắt củ cải hắn ngâm rượu!"

Đệ tử vội vàng chạy tới, vẻ mặt còn có chút nghiến răng nghiến lợi, tựa hồ cực kỳ thống hận cái loại dược tặc này.

Khi hắn nhìn thấy thổ nhưỡng trước mắt Từ Hoan hoàn toàn không hợp với dược viên màu đen của sư phụ mình, hắn lập tức sửng sốt.

"Khụ khụ…"

Từ Hoan ho khan hai tiếng, ra vẻ nghiêm giọng mở miệng, "Thật vậy sao, vậy các ngươi phải cảnh giác tuyệt đối, đừng để cho tên vô sỉ kia tiến vào Linh Dược đường."

…

Chạng vạng tối, Thanh Vân phong.

"Nào nào ~ sư phụ, há mồm, uống thuốc đi."

Mộ Dung Thiên bưng một chén thuốc, lo lắng nhìn Thẩm An Tại đang nằm trên giường.

Ban ngày, sư phụ nhà mình nhìn thấy dược viên bị cướp sạch sành sanh, lửa giận công tâm lại tiêu hao quá nhiều tinh lực, trực tiếp ngất xỉu.

Tiêu Cảnh Tuyết cố ý nấu một chén thuốc dưỡng thần.

Sau khi Thẩm An Tại uống xong, liền chép chép miệng, lông mày nhíu lại.

"Đồ nhi, thuốc của ngươi không đúng, có thêm thứ khác à?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh.

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu: "Không hổ là phong chủ, vừa nếm thử đã biết Ôn Thần khang này có cho thêm được liệu."

"A, thêm dược liệu khác vẫn dung hoà và hiệu quả như vậy, làm không tồi nha!"

Trong mắt Thẩm An Tại hiện lên vẻ tán thưởng, "Thêm gì đó?"

"Thủy Đan hoa."

Ý cười trên khóe miệng của hắn cứng đờ, vểnh tai lên hỏi lại một lần: "Gì cơ??"

“Thủy Đan hoa ạ.”

Tiêu Cảnh Tuyết trừng mắt nhìn.

“Gốc còn sót lại trong dược điền kia sao?”

“Dạ… chính là cây duy nhất còn lại trong dược điền kia.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, vẻ mặt ngây thơ vô hại.

Nàng cũng không biết chỉ cần linh dược còn ở trên Linh Tức nhưỡng, không bao lâu nữa sẽ khôi phục sinh cơ.

Cho nên nàng muốn luyện chế nó trước khi mất hết hiệu quả.

Phốc…

Thẩm An Tại chỉ cảm thấy ngực mình lại bị đâm thêm một đao.

Nói cách khác, hiện tại trong dược điền thật sự là một mảng trụi lủi, cái gì cũng không còn nữa?

Hắn càng nghĩ càng giận.

Vậy mà có người dám đến trộm đồ trên Thanh Vân phong, không bắt hắn, Thẩm An Tại hắn không mang họ Thẩm!

Đang lúc hắn nổi giận đùng đùng định đứng dậy đi tìm chưởng môn, thì cánh cửa “két” một tiếng bị đẩy ra.

Liễu Vân Thấm áo xanh thanh nhã, đi đến, đôi mi thanh tú cau lại.

“Thẩm An Tại, Thanh Vân phong của ngươi sao lại có nhiều linh cầm như vậy? Hình như tất cả linh cầm tông môn nuôi đều chạy đến đây.”

Nàng vừa mới xử lí xong chuyện trong Thanh Loan phong liền nghe nói Thanh Vân phong bị trộm, vì vậy vội vàng chạy đến xem xét tình huống.

Không ngờ lúc ở dưới núi gặp được không ít chim thú, không riêng gì dã thú, thậm chí linh cầm nuôi dưỡng trong Linh Phù sơn cũng đều lén chạy đến đây

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhớ tới chuyện này, mở miệng nói: "Phong chủ, dường như đám linh cầm kia đều bị Linh khí phía sau núi thu hút."

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó nhớ đến Tiên Linh tuyền nguyên bị tên bại gia tử Mộ Dung Thiên lấp đầy.

Chẳng lẽ bởi vì Tiên Linh Tuyền Nguyên và Linh Tức nhưỡng đã dung hợp nên mới tản mát Linh khí nồng nặc, hấp dẫn những linh cầm này tới?

Hắn vỗ trán một cái.

Mình đã nói rồi, chuyện vườn thuốc, trừ mấy người ở Thanh Vân phong ra, hoàn toàn không ai biết rõ.

Mà xưa nay Thanh Vân phong vốn đã rất nghèo nàn, tên trộm nào mắt mù sẽ đi lên Thanh Vân phong để trộm dược chứ?

Khẳng định là người đi theo đám Linh cầm này rồi phát hiện dược điền!

Tên trộm kia rất có khả năng có liên quan tới mấy con linh cầm này!

Thẩm An Tại sờ cằm suy nghĩ.

Trong Linh Phù sơn, số lượng sơn phong đường khẩu chăn nuôi Linh cầm kỳ thật không có nhiều cho lắm.

Chỉ có Thanh Phù phong, Thanh Linh phong, Thanh Khê phong, Linh Dược đường.

Mà trong số này, người có khả năng tới trộm linh dược nhất là…

Linh Dược đường!

Từ lão hắc kia!

Lão tiểu tử này, tuyệt đối là ôm hận với việc Mộ Dung Thiên từng đến Linh Dược đường, cho nên sau khi biết Thanh Vân phong có dược điền, hắn dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp nhổ sạch mang về.

Phần lớn linh dược mà Mộ Dung Thiên lấy đi đều là phế dược, nhưng thứ Từ lão lấy về thì lại là linh dược chất lượng cao được hồi sinh!

Chẳng phải tương đương với việc Thẩm An Tại hắn chăm sóc linh dược miễn phí hai tháng cho Linh Dược đường sao?

"Không được, ta muốn đi Linh Dược đường bắt trộm!"

Thẩm An Tại cầm gậy lên, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

"Ngươi chờ một chút!"

Liễu Vân Thấm nhíu mày tiến lên, "Ngươi lại không có chứng cớ, làm sao chứng minh kẻ trộm ở trong Linh Dược đường?"

"Ta qua đó xem thử chẳng phải sẽ biết sao. Những linh dược đó là do đích thân ta trồng, chẳng lẽ ta còn không nhận ra sao?"

"Đừng nóng vội, chuyện này Chưởng môn đã biết rồi, hắn đang phái người điều tra đấy."

Thẩm An Tại lắc đầu: "Chờ hắn điều tra ra, thuốc của ta đều đã bị ăn hết, còn có tác dụng gì?"

"Không được không được, ta phải tự đi bắt tặc!"

Hắn vừa nói, vừa muốn đi xuống chân núi.

Chính lúc này, trên bầu trời có một người bay tới.

“Ha ha ha, Thẩm trưởng lão đừng vội, tặc nhân là ai, bản trưởng lão biết rõ!”

Mấy người ngẩng đầu nhìn lại, phong chủ Thanh Phù phong Trịnh Tam Sơn đang mặt đầy hiền lành, ý cười nhẹ nhàng bay tới.

“Ngươi biết?” Thẩm An Tại hơi hồ nghi.

“Đương nhiên.”

Trịnh Tam Sơn vuốt râu gật đầu, mở bàn tay ra, một viên tinh thể hình tròn xuất hiện.

Theo tinh thể lấp lóe ánh sáng, một lăng kính gợn sóng như hồ nước hiện lên trong tầm mắt mọi người.

Hình ảnh trên đó hiện ra, chính là dược viên phía sau Thanh Vân phong.

Một người áo đen đang một tay kéo bao tải, một tay không ngừng nhổ thuốc nhét vào bên trong.

Cho dù đêm đen gió lớn, hắn ăn mặc cực kỳ kín đáo.

Nhưng đôi mắt nhỏ hẹp hèn mọn bỉ ổi kia vẫn làm Liễu Vân Thấm lâm vào trầm mặc.

Đây không phải là đường chủ Linh Dược đường Từ Hoan sao?

Đang lúc Trịnh Tam Sơn cười ha ha vuốt râu, cho rằng lấy thứ này ra liền có thể kéo Từ Hoan cõng nồi, Thẩm An Tại liền mở miệng nói.

“Chờ một chút!”

Rồi dùng vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm hắn.

“Từ lão hắc đến để trộm thuốc, Trịnh trưởng lão ngươi hơn nửa đêm đến Thanh Vân phong làm gì?”

Chương 71: Ăn một quyền của bổn tọa…

Không khí lúc này chợt đông cứng lại, ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về phía Trịnh Tam Sơn đang cứng đờ.

Trịnh Tam Sơn cười ngượng ngùng, ngượng ngùng nói: "Đây không phải là do ta ghi lại, đây là của đồ đệ ta."

"Vu Chính Nguyên?"

Liễu Vân Thấm cau mày, "Vậy hơn nửa đêm hắn đến phía sau Thanh Vân phong làm gì?"

"Ách, cái này sao…"

Trịnh Tam Sơn cười ha hả, ánh mắt né tránh.

"Hắn đến truy bắt những Linh cầm trốn khỏi phong, đúng lúc đụng phải một màn này, liền ghi chép lại."

"Có ai đi tìm Linh cầm sau hơn nửa đêm như vậy?"

Liễu Vân Thấm lại hỏi.

"Chuyện này…"

Lần này Trịnh Tam Sơn có chút nghẹn lời, không biết đáp lại như thế nào.

Trong lòng Thẩm An Tại sáng như gương, chỉ sợ chuyện trộm linh dược trong vườn thuốc của mình, Thanh Phù phong cũng góp công không ít.

Chẳng qua Liễu Vân Thấm nói rất đúng, mọi chuyện đều phải nói chứng cứ.

Có hình ảnh tinh thạch này để kết tội Từ lão hắc bắt bồi thường xong việc liền xong việc.

"Tinh thạch này…"

Nhưng mà ngay lúc Thẩm An Tại đang chuẩn bị đưa tay tiếp nhận tinh thạch, Trịnh Tam Sơn bỗng lui về phía sau một bước.

"Ôi chao, Thẩm trưởng lão đừng nóng vội, đồ chơi này giá cả xa xỉ, cũng không thể tùy tiện cho ngươi như vậy."

Trịnh Tam Sơn cười ha ha, ý vị thâm trường trừng mắt nhìn.

Thẩm An Tại lập tức hiểu ra.

Tên gia hỏa này cũng chẳng tốt hơn Từ lão là bao, muốn lấy thứ đồ chơi này để lừa gạt mình.

"Thẩm trưởng lão, ngươi cũng đừng trách ta, ta cũng không có biện pháp bị Từ lão hắc bức ép, gia hỏa này sau khi bị ngươi lấy linh dược thì tăng giá bán, Thanh Phù phong vẽ bùa vốn đã luôn lãng phí tài nguyên, giá linh dược tăng lên như vậy, ta đã sắp nuôi không nổi đệ tử bên trong núi rồi…"

Trịnh Tam Sơn xụ mặt bắt đầu kể khổ, chỉ còn thiếu nước mắt chảy dài.

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Linh Phù sơn này có thể có một trưởng lão bình thường không?

Đường chủ Linh Dược đường bởi vì thiếu vài cọng linh dược, hơn nửa đêm làm chút chuyện trộm gà cắp chó.

Mà Phong chủ Thanh Phù phong lại còn bán thảm xin đồng cảm trước mặt mọi người…

Đương nhiên, Thẩm An Tại cũng sẽ không nuông chiều hắn.

Quay đầu nhìn về phía Liễu Vân Thấm, mở miệng.

"Liễu trưởng lão, ngươi giúp ta đánh hắn một trận, sau này ta sẽ luyện đan miễn phí cho Phi Sương."

Liễu Vân Thấm sửng sốt.

Tuy rằng dược liệu đối phương luyện chế ra có bề ngoài không đành nhìn, nhưng nàng đã thấy được hiệu quả ở trên Thuần Nguyên sơn.

Hơn nữa còn là luyên theo cân!

Có hắn hỗ trợ luyện đan, vậy chẳng phải là về sau cả Thanh Loan phong đều không lo không có đan dược ăn rồi?

Chỉ nghĩ đến đây, nàng liền gật đầu đi về phía trước.

Trịnh Tam Sơn bối rối: "Liễu trưởng lão, chúng ta là đồng môn, không được làm ra chuyện tổn thương…"

"A…"

…

Sau khi lấy được tinh thạch, Thẩm An Tại như ngựa không dừng vó chạy tới chủ phong.

Huyền Ngọc Tử đang sứt đầu mẻ trán, đang lo không biết nên bắt trộm như thế nào đây.

Cấm chế trước kia của Thanh Vân phong đã sớm hỏng rồi, bây giờ một màn cấm chế cũng không có, cũng không có biện pháp từ thủ đoạn kẻ trộm phá vỡ cấm chế để thăm dò.

"Chưởng môn à!"

Hắn bưng trà chuẩn bị uống, bất thình lình vang lên tiếng la khóc.

Hắn kinh ngạc đến mức nước trà trong miệng trực tiếp phun ra ngoài.

Huyền Ngọc Tử vội ngẩng đầu lên nhìn, thấy Thẩm An Tại đang khóc nức nở vọt vào, chỉ có thể dùng từ bi thảm thương tâm khiến người nghe bi thương người thấy rơi lệ.

Chỉ là… trên người hắn sao lại có nhàn nhạt mùi cà rốt?

"Chưởng môn à, ngài phải làm chủ cho Thanh Vân phong nha, tên Từ lão hắc kia già mà không đứng đắn, nhổ sạch sẽ dược liệu của Thanh Vân phong ta, ngay cả đất cũng không buông tha!"

"Cái gì, linh dược của Thanh Vân phong là do Từ đường chủ trộm?"

Huyền Ngọc Tử kinh ngạc, chờ nhìn rõ hình ảnh trong tinh thạch Thẩm An Tại cầm trên tay, hắn lập tức rơi vào trầm mặc.

Tốt xấu gì Từ Hoan cũng là đường chủ, sao lại đi làm loại chuyện cắp gà trộm chó này?

Ngay sau đó, hắn chợt nhớ tới lúc thi đấu môn phái, sư đồ Thẩm An Tại đã đi trước một bước, thừa dịp tất cả mọi người đều đang ở Diễn Võ đường, bảo Mộ Dung Thiên cầm bao tải tới dược đường để hái thuốc.

Nghe nói sau đó Từ Hoan rất muốn đòi lại tiền, kết quả mỗi lần đi tới Thanh Vân phong, tiểu tử Mộ Dung Thiên lại bảo Tiêu Cảnh Tuyết đi tiếp đãi.

Trước mặt người đường đường là Quận chúa, hắn cũng không dám nổi giận!

Cứ như vậy hai bên đánh tới đánh lui, chuyện linh dược mãi không được giải quyết.

Gia hỏa này ghi hận trong lòng đối với chuyện này, tìm mình tố khổ không ít.

Nhưng bởi vì trước giờ Thanh Vân phong luôn chịu cảnh thiếu thốn tài nguyên, cho nên Huyền Ngọc Tử coi như bồi thường, cũng không nghĩ tới việc giúp hắn.

Không nghĩ tới Từ Hoan lại lén lút đi tới Thanh Vân phong nhổ linh dược về.

Tên gia hỏa này…

"Chưởng môn à, ngài nhất định phải làm chủ cho Thanh Vân phong nha, lần này ta đi Thuần Nguyên sơn, chính là thỏa đáng nhiệm vụ mà ngài phân phó, không có một tia sơ suất, ai ngờ trở về Linh Phù sơn, lại phát hiện nhà bị trộm!"

"Thật sự không phải làm chuyện người làm, thật súc sinh… súc sinh mà!"

Thẩm An Tại làm bộ làm tịch lau nước mắt.

Mặt Huyền Ngọc Tử đen lại: "Yên tâm, Thẩm trưởng lão, chuyện này ta nhất định sẽ cho ngươi một cái công đạo."

Nói xong, hắn cầm lấy tinh thạch phóng ra một bước, bay về phía Linh Dược đường.

Thấy hắn rời đi, Thẩm An Tại đang đau khổ lập tức khôi phục bình thường, từ trong túi móc ra cà rốt cắn một miếng…

Trên đường đi, Huyền Ngọc Tử nhìn thấy một người bụm mặt, cẩn thận nhìn chung quanh sợ bị người khác phát hiện. Huyền Ngọc Tử khẽ nhíu mày, sao có điểm giống Trịnh trưởng lão vậy?

Không có khả năng, nếu vật thì tại sao hắn lại lén lút hành sự như thế?

Chẳng lẽ… Lông mày Huyền Ngọc Tử nhíu lại, lập tức lao xuống.

“Đứng lại, hành tung lén lút như vậy, chẳng lẽ là dư nghiệt Ma giáo trà trộn vào tông ta, ăn một quyền của bổn tọa?!”

Một tiếng quát lớn hạ xuống, người nọ giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu, đối diện với thiên uy huy hoàng.

“Chưởng môn dừng tay!”

Bịch!

Bóng người lảo đảo lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt vốn chỉ có một dấu bàn tay, lần này thì tốt rồi, mắt đã tím xanh.

Huyền Ngọc Tử sửng sốt: “Trịnh trưởng lão, thật sự là ngươi?”

“Chưởng môn, sau này chúng ta có thể nhìn rõ đối phương rời mới động thủ được không?”

Trịnh Tam Sơn sắp khóc.

Đánh không lại Liễu Vân Thấm nên nàng bị đánh, coi như xong, hiện tại lại bị chưởng môn đánh.

Một người dùng Kính Nguyệt chưởng, một người là thực lực Thiên Linh cảnh

Vết thương tạo thành từ chưởng ý Địa giai và Thiên uy, không ăn linh dược, không mất ba đến năm ngày đừng mơ tiêu sưng.

“Ai bảo ngươi lén la lén lút như kẻ trộm vậy, còn bụm mặt lại, ta còn tưởng dư nghiệt Ma giáo đã kiêu ngạo đến loại trình độ này, ban ngày ban mặt lại mưu đồ làm loạn Linh Phù sơn ta.”

Huyền Ngọc Tử hơi xấu hổ.

Nào có trưởng lão đường đường Địa Linh cảnh, lại lén lút làm việc như thế?

“Đúng rồi, mặt ngươi bị làm sao vậy?”

Huyền Ngọc Tử chỉ chỉ cái ấn bàn tay đỏ bừng trên mặt hắn.

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật giật: “Bị ngã.”

Dứt lời, hắn không còn mặt mũi nào ở lại nữa, cáo từ rồi ngự phong rời đi.

Ai thấy ai đồn thổi ai rêu rao hắn mặc kệ, dù sao cũng tốt hơn so với đợi lát nữa lại bị người ta đánh một quyền.

Nhìn thấy hắn bay đi, Huyền Ngọc Tử nghi hoặc sờ sờ cằm.

Cường giả Địa Linh cảnh đi đường không cẩn thận bị ngã?

Còn ngã thành một dấu bàn tay?

Lắc đầu, Huyền Ngọc Tử không nghĩ nhiều nữa, gia tốc bay vào Linh Dược đường.

“Chưởng môn?”

Trong sảnh, Từ Hoan thấy chưởng môn tự đến, trong lòng liền “Lộp bộp”.

Huyền Ngọc Tử lấy ra tinh thạch, đồng thời trừng mắt nhìn, cười ha ha mở miệng.

“Từ đường chủ, ngươi cũng không muốn mọi người đều biết chuyện này…”

Chương 72: Từ đường chủ, thanh danh quan trọng lắm!

Từ Hoan nhìn tinh thạch trên tay Huyền Ngọc Tử, toàn thân đều choáng váng.

Bản thân rõ ràng cẩn thận như vậy, làm sao lại bị người ta lén ghi hình lại rồi?

"Chưởng môn, người này là ai?"

Ánh mắt hắn trốn tránh, nở nụ cười, chớp chớp đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh kia, vịt chết miệng cứng.

Huyền Ngọc Tử nhíu mày, hai tay kéo một cái, hình ảnh trong tinh thạch phóng đại.

Toàn bộ lăng kính chỉ còn lại đôi mắt nhỏ hẹp hèn mọn bỉ ổi của người mặc đồ đen kia.

"Từ trưởng lão, hay là ngươi soi gương lại?"

Thần sắc Huyền Ngọc Tử cổ quái.

Sắc mặt Từ Hoan lập tức xụ xuống, nghẹn ngào thành tiếng.

"Chưởng môn à, ta làm như vậy là có nguyên nhân, Thẩm lão tặc kia lòng dạ độc ác, để cho đồ nhi kia đến Linh Dược đường ta trộm đi nhiều linh dược như vậy, xong hết thảy thì không bồi thường."

"Thẩm An Tại hắn thì biết trị lý linh dược cái gì, ta đây không phải đau lòng những thuốc kia bị hắn chà đạp, cho nên mới…"

Vừa khóc lóc kể lể, lão tiểu tử này vừa giả vờ giả vịt vừa lau nước mắt.

Dáng vẻ vô cùng đau đớn này của hắn chỉ hơn chứ không kém Thẩm An Tại.

"Sao ta lại nghe nói linh dược Mộ Dung Thiên lấy từ Linh Dược đường bảy phần mười đều là phế dược?"

Mặt Huyền Ngọc Tử lộ vẻ hồ nghi.

"Ách… Đây là…"

Từ Hoan có chút xấu hổ.

"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, ngươi dù sao cũng là đường chủ Linh Dược đường, hành vi này nếu truyền ra ngoài, danh dự tất nhiên sẽ bị tổn hại."

"Như vậy đi, để Thẩm trưởng lão lấy linh dược ngươi lấy từ Thanh Vân phong về, ta sẽ làm chủ tiêu hủy tinh thạch này, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta."

Huyền Ngọc Tử khoát tay mở miệng.

"Tông chủ, dược kia vốn chính là của Linh Dược đường, lấy về là có ý gì?"

Vẻ mặt Từ Hoan như đưa đám.

Mặc dù mấy năm nay hắn thỉnh thoảng sẽ cắt xén dược liệu nên có ở Thanh Vân phong, nhưng hắn cũng biết tiếc đau linh dược.

Dù sao Thanh Vân phong chỉ có hai người, ăn không hết coi như bỏ uổng.

Muốn tất cả đều là phế dược thì thôi đi, nhưng lấy về Thanh Vân phong rồi thì tất cả đều trở thành linh dược thượng hảo sinh cơ bừng bừng, xanh tươi ướt át.

Mặc dù không phải là linh dược do hắn nuôi dưỡng mà thành, nhưng đã vô tay hắn rồi còn phải ói ngược ra, cũng làm cho hắn khó chịu…

"Từ đường chủ, ngươi cũng không muốn chuyện này truyền đi, tất cả mọi người đều biết chứ?"

Huyền Ngọc Tử giơ tinh thạch trong tay lên, ra hiệu.

Sắc mặt Từ Hoan lập tức giống như ăn phải quả mướp đắng, không tình nguyện mở miệng.

"Vậy được rồi, hắn chỉ có thể lấy một chút, không thể lấy nhiều."

Trả một ít linh dược về, vẫn tốt hơn đánh mất toàn bộ sự thanh liêm.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lại có người dùng tinh thạch ghi hình cảnh mình trộm dược.

Con chó đáng hận!

Quả thực không phải là nhân tử!

…

Đại điện, chủ phong.

"Thẩm trưởng lão, ta đã nói với Linh Dược đường, lúc này ngươi có thể cùng ta đi lấy lại tổn thất của Thanh Vân phong."

Huyền Ngọc Tử mở miệng như trút được gánh nặng.

Thẩm An Tại nghe xong, lập tức tỉnh táo tinh thần, "Đa tạ chưởng môn!"

"Đi thôi, hai chúng ta cùng đi."

Huyền Ngọc Tử đưa tay ra, hắn cảm thấy mình vẫn nên đi qua xem, tránh cho hai người này lại chiến đấu.

"Chờ một chút!"

Hắn vừa mới cất bước, Thẩm An Tại lại ngắt lời.

"Sao vậy?" Huyền Ngọc Tử hơi khó hiểu.

"Chưởng môn, ngài chờ ở đây, ta đi chuẩn bị một chút."

Thẩm An Tại nói xong, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

"Chuẩn bị?"

Huyền Ngọc Tử ngây ngẩn.

Lấy linh dược đi mà thôi, có gì để chuẩn bị chứ?

Nhưng rất nhanh, hắn liền biết Thẩm An Tại nói chuẩn bị là làm cái gì.

Chỉ thấy nửa khắc đồng hồ sau, Thẩm An Tại đã trở về.

Phía sau còn có Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên đi theo.

"Chuyện này…"

Huyền Ngọc Tử hơi hồ nghi.

"Chưởng môn chớ trách, nhiều người đủ sức mà, hái xong sớm rồi về nhà nấu cơm, nếu không lát nữa trời cũng tối rồi."

Thẩm An Tại cười hắc hắc, có chút người vật vô hại.

Huyền Ngọc Tử nhìn thoáng qua sắc trời mờ tối, sau đó gật đầu.

"Vậy liền đi thôi!"

Có hắn dẫn đầu, một nhóm bốn người rất nhanh đi tới dược điền ở Linh Dược đường.

Từ Hoan đã tạm thời cho đệ tử trong nội đường đi ra ngoài, mặt mày nghiêm nghị đứng một bên.

"Từ đường chủ rộng rãi quá, vậy Thẩm mỗ không khách khí."

Thẩm An Tại chắp tay chào hắn một cách đơn giản, trên mặt cười ha hả.

"Hừ!"

Từ Hoan hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn.

Thẩm An Tại cũng không để ý tới hắn, vui vẻ mà nhìn dược điền rộng lớn này.

Phạm vi này lớn hơn rất nhiều so với hậu sơn của Thanh Vân phong, ít nhất cũng phải chừng trăm mẫu!

Hắn vung tay lên, hai mắt sáng lên.

"Đồ nhi, Cảnh Tuyết, động thủ!"

Từ Hoan đang nhắm mắt lại mở ra, sửng sốt một chút.

Loại cảm giác này… sao lại giống như thổ phỉ xuống núi?

Hắn quay đầu nhìn lại, lập tức nhịn không được, sắc mặt đen lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phía trước, Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết đều lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy bó bao bố, phân công rõ ràng.

Một người đi đến khu linh dược trân quý, một người đi khu linh dược hy hữu tương đối khó gặp có niên đại trăm năm trở xuống.

Động tác của Tiêu Cảnh Tuyết còn có vẻ nhẹ nhàng hơn, hái linh dược rất chuyên nghiệp.

Tiểu tử Mộ Dung Thiên này lấy một cái xẻng, mở bao tải ra, lấp cả đất lẫn cây vào trong.

Sau khi lấp đầy một bao tải thì trực tiếp bỏ vào nhẫn trữ vật, lại lấy cái túi mới ra.

Nhìn thấy cảnh này, đừng nói chỉ có Từ Hoan, Huyền Ngọc Tử còn sửng sốt.

Đậu xanh rau má, rõ ràng một người là công tử ca của thế gia dược đạo, người kia đường đường là Thanh Thủy Quận chúa?

Làm sao toàn bộ giống như thổ phỉ vậy?

"Thẩm An Tại!!"

Từ Hoan nổi giận, định xông lên.

Huyền Ngọc Tử nhanh tay nhanh mắt quàng chặt cổ hắn, lớn tiếng khuyên nhủ.

"Từ đường chủ, thanh danh quan trọng, thanh danh quan trọng!"

"Thứ trong tinh thạch mà truyền ra ngoài, ngươi không còn mặt mũi nữa rồi!"

Từ Hoan là một người yêu thuốc như mạng, nhìn thấy Mộ Dung Thiên không thương tiếc linh dược chút nào kia, múc xẻng đổ vào bao tải rồi mà còn phải nén cho chặt, ánh mắt hắn đỏ lên.

Chỉ là hắn bị Huyền Ngọc Tử kéo, lại nghĩ tới sự trong sạch của mình, nên đành trơ mắt nhìn hành vi của hai người Thanh Vân phong, kêu khóc khàn cả giọng.

"Phung phí của trời, phung phí của trời!"

"Thẩm An Tại, ngươi lại sai đồ đệ ngươi lãng phí linh dược như vậy à!"

Thẩm An Tại móc móc lỗ tai, cảm giác uất ức khi dược điền bị trộm đã được khuây khoả, mặt mày lại hồng hào.

"Đủ rồi, đủ rồi!"

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên đào sạch hai mẫu đất, còn muốn tiếp một mẫu nữa, Từ Hoan nhất thời nóng nảy.

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên kia cũng đã cầm ít nhất hơn hai mươi gốc linh dược trăm năm, vẫn chưa có ý định dừng tay.

"Thẩm An Tại, ta chỉ lấy có chút dược liệu ở Thanh Vân phong các ngươi, ngươi mau bảo đồ nhi ngươi dừng tay!"

Thẩm An Tại ngáp một cái, làm bộ không nghe thấy.

Hắn đương nhiên biết những linh dược khác là Trịnh Tam Sơn trộm, nhưng mà Thanh Phù phong nghèo rớt mùng tơi, ngoại trừ phù và trận thì gì cũng không có, không bào sạch Linh Dược đường thì biết bào ai?

Mắt thấy tiếng la hét của mình vô dụng, Từ Hoan điên cuồng giãy dụa muốn xông lên ngăn cản hành vi của hai người Mộ Dung Thiên, hai mắt đều trợn lên, tức giận run rẩy.

"Con mẹ lỹ súc sinh, súc sinh!!"

Huyền Ngọc Tử dùng sức ghìm chặt cổ hắn, không cho hắn xông lên.

"Từ đường chủ, suy nghĩ một chút về danh dự của ngươi đi, danh dự quan trọng lắm!!"

Chương 73: Phải làm lại một đại trận hộ phong mới được

Cuối cùng, một trăm mẫu dược viên bị nhổ sạch hai mươi mẫu.

Ở khu linh dược trăm năm, Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhổ mất hai mẫu đất.

"Được rồi được rồi, có lấy thêm, Thanh Vân phong chúng ta cũng không chứa nổi."

Thẩm An Tại phủi tay.

Lúc này Mộ Dung Thiên mới thu hồi xẻng, vẻ mặt vô cùng mất hứng.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển.

Nhìn một mảnh hỗn độn, trụi lủi đến đất cũng bị lật ra, Thẩm An Tại cảm thấy mỹ mãn quay đầu.

Vừa quay đầu, liền giật nảy mình.

"Từ đường chủ, Từ đường chủ ngươi làm sao vậy?"

Huyền Ngọc Tử cúi đầu xem xét, vội vàng buông tay đang siết chặt cổ hắn ra.

Mặt Từ Hoan tím như quả cà, hai mắt trắng dã.

"Chưởng môn, ngài ghìm Từ đường chủ chết rồi?"

Vẻ mặt của Thẩm An Tại đầy khiếp sợ.

Huyền Ngọc Tử cũng bị dọa đến ngẩn người, chỉ lo xem cảnh Thanh Vân phong đi ăn cướp nhà người ta mà thôi, hắn quên mất vẫn còn có người.

Cũng may, Từ Hoan nói như thế nào cũng là Khí Hải hậu kỳ, chỉ là tức giận đến bất tỉnh mà thôi.

Nhưng nếu lại quằn quại một lúc, đoán chừng sẽ không cứu kịp.

"Bồi thường cho Thanh Vân phong ngươi xong rồi, tinh thạch này coi như sẽ bị ta tiêu hủy!"

Huyền Ngọc Tử nghiêm túc dặn dò.

"Ôi chao, yên tâm, Thẩm mỗ ta thế nhưng là nổi danh miệng kín như bưng."

Tâm trạng của Thẩm An Tại rất tốt, cười ha hả mà ngoắc tay.

"Đi, về Thanh Vân phong trồng dược nào!"

"Vâng!"

Ba người giống như thổ phỉ cướp đoạt xong thôn, nghênh ngang rời khỏi Linh Dược đường.

Huyền Ngọc Tử đồng tình nhìn thoáng qua Từ Hoan ngã trên mặt đất, bỗng nhiên sửng sốt, nhìn về phía ba người vừa rời đi, biểu cảm có chút ngốc trệ.

Vừa rồi còn chưa phát hiện, lúc này mới nhớ tới khí tức của Mộ Dung Thiên tựa hồ có chút khác biệt.

Hắn đã đột phá Quy Nguyên cảnh?!

…

Trăng sáng lên cao, các đệ tử Linh Dược đường nhao nhao trở về.

Khi nhìn thấy Từ Hoan nằm trên mặt đất, cùng với dược điền trơ trụi, tròng mắt sắp trừng rớt ra ngoài.

“Đường chủ, không tốt, Linh Dược đường chúng ta cũng gặp trộm rồi!!”

Dưới sự lay động của đám đệ tử, Từ Hoan tỉnh dậy, vừa mới mở to mắt, nhìn thấy hai mươi mẫu đất bị nhổ sạch sành sanh, lập tức sững sờ.

Sau đó hai mắt tối sầm, lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Một đám đệ tử kinh hãi, kêu la một mảnh.

“Đường chủ à, đường chủ!”

“Mau cứu người, mau…”

“Ngươi vả miệng làm gì, có dạng cứu người nào vả mặt đập tai không!”

…

Thanh Vân phong, phía sau núi.

Thẩm An Tại đang nằm ở trên ghế, Tiêu Cảnh Tuyết đặt táo xanh đã rửa sạch ở trong mâm, châm cho hắn một chén trà.

Trong dược điền, dưới màn đêm, Mộ Dung Thiên cực kỳ ra sức cầm cuốc cày cấy.

Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh, tiểu tử này lại càng dễ dàng hơn, xe nhẹ đường quen.

Nhất là khi phát hiện dùng linh nguyên cày đất, cảnh giới của hắn bởi vì liên tục đột phá mà có chút bất ổn giờ lại trở nên vững chắc thì càng thêm ra sức.

Mười mẫu dược viên tuy cần phải cày lại từ đầu, nhưng đoán chừng đêm nay có thể làm xong.

Thẩm An Tại đứng đó vừa ăn táo, vừa vui tươi hớn hở nhìn cảnh này.

Đúng lúc thương thế của Mộ Dung Thiên còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, không nên luyện tu vi.

Cày cuốc cũng coi như để hắn tạm thời chậm lại, chờ vết thương lành lại rồi tu luyện.

Dù sao ngồi mài đao cũng không lụt nghề đốn củi.

Cạc cạc!

Thẩm An Tại đang vui vẻ ăn táo thì bỗng bên cạnh truyền đến một hồi kêu to.

Quay đầu nhìn lại.

Mấy con vịt đặc biệt to mọng, lông lá sặc sỡ đang chớp mắt nhìn chằm chằm mấy túi linh dược to đặt bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết.

"Đây là thứ gì?"

Thẩm An Tại sửng sốt.

"Sư phụ, đó hình như là Ngũ Linh áp của Thanh Phù phong nuôi, ăn có thể ôn dưỡng tinh thần lực, nghe nói Trịnh trưởng lão cũng chỉ nuôi có ba mươi con."

Xa xa, Mộ Dung Thiên lau mồ hôi mở miệng.

"Ngũ Linh áp?"

Thẩm An Tại hai mắt tỏa sáng, nhào qua tóm chặt hai con, con vịt bị dọa kêu loạn lên, lông vũ sặc sỡ bay loạn.

"Cảnh Tuyết, nhanh lên, châm lửa!"

Một lát sau.

Ba người ngồi ở trúc uyển, vui thích ăn vịt nướng, vịt hầm cách thủy…

"Phong chủ, đây là do Trịnh trưởng lão nuôi dưỡng, chúng ta ăn như vậy có phải không tốt lắm hay không?"

Tiêu Cảnh Tuyết lấy khăn thêu ra lau khóe miệng, có chút lo lắng mở miệng.

“Cái gì không tốt, vừa rồi không phải là tiểu sư muội ngươi ăn nhiều nhất sao?”

Mộ Dung Thiên ợ một cái nói.

Khuôn mặt thiếu nữ đỏ lên.

“Được rồi, Cảnh Tuyết có thể chất khác biệt, ăn nhiều đồ ăn mang theo Linh khí có thể giúp giảm bớt Thực Cốt độc.”

Thẩm An Tại xỉa răng, mắt lộ suy nghĩ.

Hiện tại hơn phân nửa linh cầm trên Linh Phù sơn đều bị khí tức của nước suối hấp dẫn tới, còn có không ít sinh vật hoang dã cũng vậy.

Từ nay về sau không cần lo lắng nữa.

Hương vị Ngũ Linh áp thật không tệ, ăn xong miệng còn thơm.

“Đồ nhi à, sáng mai con đặc biệt làm mười mấy cái bẫy săn thú ở gần dược viên, về sau không cần xuống núi đi mua nguyên liệu nấu ăn nữa.”

“Vâng thưa sư phụ.”

Đang nói, dưới màn đêm, một bộ áo xanh chậm rãi bay tới, chính là Liễu Vân Thấm.

Ngửi ngửi mùi thơm đặc hữu của Ngũ Linh áp phiêu tán trong vườn trúc, đôi mi thanh tú của nàng cau lại.

Có phải mình tới chậm rồi không?

“Ôi chao, sao Liễu trưởng lão lại tới đây?”

“Nghe chưởng môn bên kia nói, đã có tung tích tặc nhân trộm thuốc.”

Liễu Vân Dung quen thuộc ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng.

"Ồ? Hắn nói thế nào?"

Thẩm An Tại đang hứng thú.

"Nói là dư nghiệt Ma giáo trà trộn vào Linh Phù sơn trộm thuốc, còn trộm cả Linh Dược đường, có điều hiện giờ đã bị bại pháp."

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, đôi mắt đẹp có vẻ hỏi thăm.

Nàng biết nội dung của tinh thạch, cho nên lời này, nàng khẳng định không tin.

Thẩm An Tại làm ra vẻ quả nhiên là thế.

"Ta đến chủ yếu là muốn nhìn xem thương thế của ngươi thế nào, chẳng qua xem ra khôi phục cũng không tệ lắm."

Liễu Vân Thấm nhìn bộ dáng Thẩm An Tại đầy mặt hồng quang, nhàn nhạt mở miệng.

"Làm phiền Liễu trưởng lão quan tâm, đã không có gì đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi, vốn ban đầu còn nghĩ đêm nay đích thân vận khí chữa trị giúp ngươi, nếu được thì lát nữa ta trở về."

Thẩm An Tại sửng sốt, sau đó vội ho khan lên, có chút ốm yếu mở miệng.

"Liễu trưởng lão… Thật ra ta cảm thấy ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục…"

Liễu Vân Thấm tin hắn mới có quỷ, liếc hắn nhẹ giọng mở miệng:

"Thuốc của Linh Dược đường bên kia là các ngươi lấy đúng không? Đến lúc đó ta bảo Phi Sương tới hái vài cây giúp

ngươi luyện đan, công pháp của nàng đang ở thời điểm mấu chốt.”

Nói xong, Liễu Vân Thấm cũng không ở lâu, dặn Mộ Dung Thiên nghỉ ngơi thật tốt, chuyện tu luyện không thể nóng vội, sau đó lại phiêu phiêu bay đi.

Nhìn nàng một hồi bay tới bay lui, Thẩm An Tại sờ cằm.

Không được, vì phòng ngừa lại có người lên núi trộm thuốc, phải chuẩn bị một bộ đại trận hộ phong mới được.

Quan trọng nhất là đại trận nhất định phải cấm võ giả ngự phong phi hành!

Nếu không bọn họ cứ bay tới bay lui ở Thanh Vân phong, chỉ có hắn – phong chủ mỗi ngày đi bộ, hắn nhìn thôi đã hâm mộ.

Không chỉ muốn hạn chế Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh cũng phải bị hạn chế mới được.

Kiếm một đại trận như vậy ở đâu đây?

Mắt Thẩm An Tại lộ vẻ suy tư, rất nhanh hai mắt sáng lên, có ý định.

Linh Phù sơn ai am hiểu nhất về phù trận?

Nhất định là Phong chủ Thanh Phù phong, Trịnh Tam Sơn!

Nghe nói hộ tông đại trận trên Linh Phù sơn, vẫn luôn là do các đời phong chủ Thanh Phù phong luyện chế, bảo dưỡng bảo vệ mỗi năm cũng do Trịnh Tam Sơn tự làm.

Phải nhờ hắn làm cho Thanh Vân phong một bộ trận pháp còn muốn lợi hại hơn so với chủ phong mới được.

Về phần hắn có đồng ý hay không…

Lão tiểu tử cũng có phần trộm linh dược của Thanh Vân phong, không bào một lần lão làm sao còn là người?

Chương 74: Ngang với đại địa chi lực

Linh Phù sơn, đại điện chủ phong.

"Tin này có thật không?"

Huyền Ngọc Tử ngồi ở chỗ thủ vị, thần sắc có chút kinh ngạc.

"Bẩm Chưởng môn, tin tức này là từ trong cung truyền ra, tuyệt đối không có chút giả dối."

Phong chủ Triệu Thành của Thanh Khê phong trầm giọng mở miệng.

"Thẩm trưởng lão dùng một kiếm bổ đôi một ngọn núi ở Thuần Nguyên sơn, suýt nữa đã chém chết Tần lão thái gia ngay tại chỗ!"

Mấy vị trưởng lão khác ngồi vây quanh đều hít sâu một hơi, cảm thấy khó có thể tin được.

Thực lực của lão thái gia Tần gia là gì?

Đây chính là cường giả Thiên Linh cảnh, hơn nữa còn không phải mới tiến vào Thiên Linh cảnh.

Đừng nói bọn họ, cho dù chưởng môn tự ra tay, sợ cũng khó có thể một chiêu giết chết.

Thẩm An Tại suýt chút nữa làm được?

"Chuyện này không thể nào, những năm này Thẩm An Tại vẫn luôn nằm dưới mí mắt của chúng ta, cho dù có một vị

nghĩa huynh Niết Bàn cảnh giúp đỡ, sao có thể vô thanh vô tức tu luyện đến loại cảnh giới này?"

Mộc trưởng lão Thanh Linh phong có chút chần chờ, nhưng vẫn không tin.

Mọi người lâm vào trầm tư.

Chuyện này đích xác có chút khó mà tin nổi.

Nếu Thẩm An Tại được vị nghĩa huynh kia hỗ trợ, những năm này miễn cưỡng chen thân vào Quy Nguyên cảnh thì bọn họ còn có thể tin tưởng.

Trưởng thành đến mức có thể một kiếm đánh chết cường giả Thiên Linh cảnh…

Nghe thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Huyền Ngọc Tử trầm tư một lúc, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

"Đó chắc không phải thực lực của hắn, hơn phân nửa là thủ đoạn giữ mạng mà vị nghĩa huynh kia để lại cho hắn."

Nghe giải thích này, mọi người mới lần lượt gật đầu.

Lời này nói như vậy còn có vài phần có thể tin được.

"Nhưng sao hắn lại vì một Mộ Dung Thiên mà vận dụng át chủ bài như vậy?"

Triệu Thành vẫn có chút khó hiểu.

Mọi người đều lắc đầu, biểu thị có chút không hiểu.

Chỉ có Trịnh Tam Sơn đeo mặt nạ, khiến cho người này có cảm giác rất thần bí, chần chờ mở miệng.

"Có lẽ… nghĩa huynh hắn để lại cho hắn không chỉ một kiếm này?"

Dứt lời, đám người kinh ngạc, sau đó rơi vào im lặng một khoảng thời gian dài.

Nếu thực sự như thế… đây đâu phải nghĩa huynh, mẹ nó rõ ràng là nghĩa phụ mà!

"Lại nói, hai ngày nay làm sao Trịnh trưởng lão cứ luôn đeo mặt nạ đi ra ngoài?"

Có người nghi hoặc mở miệng.

Khóe miệng dưới mặt nạ của Trịnh Tam Sơn giật giật, thình lình nói ra một câu: "Liên quan đếch gì tới ngươi!"

Người nọ sửng sốt, có chút khó hiểu gãi đầu, có chút không rõ cho lắm.

Chẳng phải chỉ hỏi một câu như vậy thôi sao…cáu gắt thế làm gì?

"Được rồi, Thẩm trưởng lão mặc kệ thế nào cũng là trưởng lão Linh Phù sơn ta, đến lúc đó đi Thiên Tuyết tông, chúng ta cũng phải đi giữ thể diện cho hắn."

Huyền Ngọc Tử khoát tay áo.

Mọi người cả kinh.

Lý Nham càng nhíu mày tiến lên: "Chưởng môn, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng tiểu tử Mộ Dung Thiên kia nửa năm sau có thể là đối thủ của Tần Thiển Nguyệt?"

"Đúng vậy Chưởng môn, tin tức gần đây nhất chính là Tần Thiển Nguyệt đã đột phá đến trung tam cảnh, vượt xa võ giả cùng cảnh giới!"

Mọi người đều vội vàng mở miệng.

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử sáng như đuốc, nhàn nhạt mở miệng: "Tần Thiển Nguyệt nàng tại Thuần Nguyên trì đột phá

tam cảnh, chẳng phải Mộ Dung Thiên cũng đột phá Quy Nguyên cảnh sao?"

"Thời gian còn lại nửa năm, vì sao không có cơ hội thắng?"

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng kỳ thật nếu là trước kia, hắn cũng sẽ không đặt ước hẹn ba năm này ở trong lòng.

Dù sao thiên phú của Mộ Dung Thiên thật sự quá khiến người ta khó mở miệng.

Nhưng nhìn từ khoảng thời gian gần đây, Mộ Dung Thiên liên tiếp phá cảnh, có lẽ là cơ duyên không nhỏ.

Đặc biệt là kiếm ý triển lộ khi thi đấu môn phái, càng khiến hắn lau mắt mà nhìn.

"Chưởng môn, Quy Nguyên cảnh đến Địa Linh cảnh cũng không phải là tùy tiện là có thể phá, đó là vượt qua ba cảnh giới, không tích lũy được thời gian dài để cảm nhận đại địa chi ý, là hoàn toàn không có khả năng!"

Lý Nham mở miệng lần nữa.

"Ai nói ta trông cậy vào hắn đột phá Địa Linh cảnh?"

Huyền Ngọc Tử liếc mắt nhìn hắn.

Lý Nham sửng sốt: "Vậy ý chưởng môn là?"

"Cái gọi là hạ tam cảnh đến trung tam cảnh, kỳ thật cường độ chênh lệch giữa Quy Nguyên cảnh đỉnh phong và Địa Linh cảnh cũng không phải quá nhiều, duy nhất ở chỗ đại địa chi lực mà thôi, nếu như có thể lĩnh ngộ lực lượng ngang bằng với đại địa, lấy Quy Nguyên đỉnh phong, chưa hẳn không thể đánh một trận với Địa Linh cảnh!"

"Sức mạnh có thể so sánh được với sức mạnh của đại địa…"

Mọi người đều nhíu mày nhìn về phía Huyền Ngọc Tử.

Huyền Ngọc Tử lạnh nhạt mở miệng: "Ví dụ như… kiếm ý chân chính!"

Kiếm ý!

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây nhao nhao có chút kinh ngạc.

Thiên tài có thể lĩnh ngộ cái gọi là "ý" thì tương lai rất có khả năng ngộ đạo.

Mà loại người này, hoặc chính là trời sanh Đạo thể ngàn năm khó gặp.

Ví dụ như Đạo tử của Tề Vân đạo tông, đại tông đệ nhất Nam Quyết vực có thực lực vượt xa Linh Phù sơn.

Hoặc là…

Chính là yêu nghiệt chân chính có ngộ tính cực kỳ kinh khủng!

Đừng nói Mộ Dung Thiên có Đạo thể trời sinh, không phải phế thể trời sinh cũng coi như tốt.

Chẳng lẽ ngộ tính của hắn kinh khủng như vậy, có thể nắm giữ kiếm ý trong vòng nửa năm?

Đám người tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thì có chút không quá tin tưởng.

Toàn bộ triều Đại An, thiên tài mấy năm gần đây được người đời biết đến là đã lĩnh ngộ được "ý", chỉ có hai.

Một là Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải, lĩnh ngộ Trấn Hải kiếm ý, kiếm như dãy núi trùng điệp ngăn chia bờ biển khiến người hít thở không thông, còn cực kỳ có khí tức sát phạt.

Mà một người khác chính là thái tử Đại An hiện giờ, Tiêu Thiên Sách, lĩnh ngộ chính là Hoàng Long chân ý, mệnh định thiên tử.

“Được rồi, đừng nói nữa, các ngươi cũng phải chuẩn bị cho tốt. Đã kẹt tại Địa Linh cảnh bao lâu rồi, các ngươi nên tranh thủ tìm cơ hội đột phá đi, đừng nửa năm sau lại làm mất mặt Thiên Tuyết tông ta.”

Huyền Ngọc Tử xua tay, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Mọi người cười khổ, thứ này cũng không phải muốn đột phá là đột phá được.

Nhưng im lặng nhiều năm như vậy, đúng là đã tới lúc thích hợp.

Mắt thấy mọi người cáo lui, Huyền Ngọc Tử thở dài lắc đầu.

Linh Phù sơn hiện tại càng ngày càng cô đơn, các phong chủ đều chỉ có Địa Linh cảnh.

Cũng không còn cách nào khác, trong hành động tiêu diệt Ma giáo lúc trước thì đa số trưởng lão đều có vết thương ngầm, dù là bản thân hắn cũng bị tổn thương, không ngừng ứ đọng, không cách nào chứa đựng Càn Khôn được, nếu không hắn sớm đã đột phá vào Càn Khôn cảnh rồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều trưởng lão chậm chạp không thể đột phá.

Nếu không phải còn lại một vị Thái Thượng trưởng lão Càn Khôn cảnh tọa trấn, đoán chừng Linh Phù sơn đã sớm không còn là tông môn đứng đầu Đại An.

Nhưng cho dù như thế, so với Thiên Tuyết tông ở Bắc Minh triều vẫn yếu hơn rất nhiều, càng đừng nói tới tông môn đệ nhất Nam Quyết vực, Tề Vân đạo tông.

Nghe nói trưởng lão chấp sự trong Tề Vân Đạo chỉ có thể là Thiên Linh cảnh, trưởng lão chân chính có quyền đều là Càn Khôn cảnh.

Không biết đến bao giờ Linh Phù sơn mới có thể phong quang như vậy, trở thành tông môn đệ nhất Nam Quyết vực.

Huyền Ngọc Tử dụi dụi huyệt thái dương.

Đời này của bọn họ nhất định là không xong rồi, chỉ có thể trông cậy vào thế hệ sau này mang theo Linh Phù sơn tiến thêm một bước mà thôi.

Về phần "ý" vừa rồi đã nói…

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử chớp lên, nhìn về phía Thanh Loan phong phương xa, thì thào tự nói.

"Liễu Vân Thấm… Cửu Huyền Đạo Liên công của Liễu gia, ngươi đã tu luyện được mấy Huyền?"

Thiên tài lĩnh ngộ "ý" ở Đại An này không chỉ riêng hoàng thất mới có!

Đệ tử thân truyền của Liễu Vân Thấm, Lăng Phi Sương, tuy tu vi còn yếu, nhưng đó là bởi vì tu luyện công pháp khác với tất cả mọi người.

Ngộ tính khủng bố kia…trong mắt hắn, nàng thậm chí không kém vị Đạo tử của Tề Vân đạo tông kia quá nhiều.

Dù sao…

Ý mà nàng lĩnh ngộ, không chỉ có một!

Chương 75: Lăng sư diệt, hay là đi Diễn Võ đường với ta ăn thêm chút gì không?

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Qua mấy ngày nỗ lực, hai mươi mẫu dược điền rốt cuộc thành hình, linh dược xanh um tươi tốt rải khắp núi đồi, nhìn cực kỳ cảnh đẹp ý vui.

Linh khí nồng đậm thậm chí khiến cho phía sau Thanh Vân phong sương trắng lượn lờ, phảng phất như tiên cảnh.

"Phong chủ, đất dược viên của chúng ta có gì đó khang khác, hai ngày trước rõ ràng cây cỏ Mộ Dung sư huynh lấy về đã sắp bị đất đè bẹp, sau khi gieo xuống vậy mà lại toả ra sinh cơ."

Bên dòng suối cạnh trúc uyển, Tiêu Cảnh Tuyết rửa mặt xong thì tò mò hỏi thăm.

Đất phía sau Thanh Vân phong này, quả thực còn muốn thần kỳ hơn so với dược thổ nàng từng gặp qua ở Dược Vương cốc.

"Đất của Thanh Vân phong chúng ta là hấp thu nhật tinh nguyệt hoa, là linh thổ ta tự dùng linh thủy tưới chín chín tám mươi mốt ngày, có thể so sánh với đất đai bình thường hay không?"

Thẩm An Tại thuận miệng nói.

Tiêu Cảnh Tuyết mấp máy môi, hiển nhiên là không tin tưởng lắm.

Nhưng nàng xác thực chưa từng thấy qua một mảnh đất thần kỳ như vậy, dược điền khác thì còn có thể có linh dược chết khô hay bất ngờ gì khác ngoài ý muốn, ở chỗ này hoàn toàn là không có khả năng.

Hơn nữa linh dược phát triển rất nhanh, rút ngắn thời gian thành thục.

Một ít dược liệu vốn cần phải nhiều năm mới trưởng thành, đến nơi đây chỉ cần một tháng hai tháng là có thể làm thuốc rồi.

Cường độ dược hiệu của linh dược là dựa theo năm tuổi để phân chia, niên đại càng cao, dược hiệu càng cường đại.

Đương nhiên đây chỉ là một phân chia mà thôi, không phải nói thật phải đợi đủ mười năm trăm năm.

Một ít dược liệu ở dã ngoại cần mười năm mới có thể thành thục, trải qua sự dốc lòng chăm sóc của dược sư, một năm nửa năm có thể đạt tới dược hiệu kia.

"Đúng rồi, Phong chủ, hôm nay cả ngày không thấy Mộ Dung sư huynh?"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nghi hoặc.

"Sau khi thương thế của hắn triệt để khỏi hẳn, ta đưa một viên Ngộ Đạo đan, có lẽ hắn đang luyện hóa dược hiệu."

Thẩm An Tại hết mực buồn bực ngán ngẩm mở miệng nói, trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn trở thành công cụ cho Mộ Dung Thiên.

Tiểu tử Mộ Dung Thiên này một khắc cũng không muốn nhàn rỗi, hai ngày qua thương thế vừa vặn khôi phục, hắn lại bắt đầu luyện kiếm từ buổi sáng cho đến tận đêm khuya, sau đó lại tu luyện cả đêm.

Mỗi sáng sớm đều chờ mình luyện chế Thanh Thần đan cho hắn để giảm bớt mệt nhọc.

"Ngộ Đạo đan?"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, "Đó là đan dược mấy phẩm, có tác dụng gì, vì sao chưa từng nghe nói qua?"

"Ngũ phẩm."

Thẩm An Tại thảnh thơi nói, "Hiệu quả sao, chính là để cho óc các ngươi có nhiều linh quang hơn, nghĩ thông một ít thứ bình thường tối nghĩa khó hiểu."

"Đan dược tăng ngộ tính!?"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc.

Không nghĩ tới Phong chủ lại có thể luyện chế loại đan dược thần kỳ này.

Theo như Bắc Thần cốc chủ nói, loại đan dược này rất khó luyện chế, cho dù là hắn cũng không thể mỗi lần đều có thể luyện chế thành công, nếu như không làm tốt, còn có thể làm hỏng đầu óc.

"Sư phụ!!"

Đang lúc Tiêu Cảnh Tuyết giật mình, Thẩm An Tại đang ăn nho xanh, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hò hét như sấm của thiếu niên.

Tiếng nói này bỗng nhiên vang lên dọa cho Thẩm An Tại run rẩy, nho xanh trong tay cũng rơi mất.

Từ xa nhìn lại, Mộ Dung Thiên mặc y phục màu đen đang cõng kiếm, vẻ mặt hưng phấn chạy tới.

Thẩm An Tại nhíu mày: "Chuyện gì mà ngạc nhiên như vậy, vi sư không phải đã nói với ngươi sao, đừng có luôn mồm như thế, rất dễ hù dọa Cảnh Tuyết."

Tiêu Cảnh Tuyết chụp kịp chùm nho xanh mà hắn vừa đánh rơi lúc nãy, thần sắc bình tĩnh.

Nàng sớm đã quen với việc Mộ Dung Thiên không ngừng gào to, cũng quen rồi…

Ừm, Phong chủ nhà mình nhất định là đang khảo nghiệm phản ứng của mình, chứ không phải hắn bị hù dọa.

Dù sao lần trước hắn cũng đã nói như vậy.

"Sư phụ, ăn Ngộ Đạo đan rồi, đệ tử cảm thấy trong lòng như có điều ngộ ra, nhưng khổ nỗi một mình luyện kiếm vẫn luôn cảm thấy thiếu sót gì đó, hơn nữa còn có chút áp lực, không đè nén được kiếm thế của mình."

Thần sắc Mộ Dung Thiên có chút kích động, quanh thân mơ hồ có phong duệ quanh quẩn, bỗng chốc, một đạo kiếm quang sắc bén trực tiếp đánh nứt tường trúc của vườn trúc.

"Sư phụ, mau đánh ta!"

Thẩm An Tại sững sờ.

Hắn lần đầu tiên nghe thấy có người nói câu này.

Nhìn bức tường trúc bị kiếm quang một phân thành hai, vết cắt vuông vức sụp đổ, Thẩm An Tại giật giật khóe miệng.

Mộ Dung Thiên đã là võ giả Quy Nguyên cảnh, hắn là Đoán Thể hậu kỳ hàng thật giá thật.

Đánh hắn hắn, là hắn với hắn hay bị hắn đánh?

"Đồ nhi à, trạng thái vi sư…"

Thẩm An Tại vừa muốn mở miệng nói một cách chân thành, bỗng nhiên nhìn thấy có kiếm quang đánh úp lại.

Hắn hoảng hốt lăn người mấy vòng.

Rặc rặc rặc!

Chiếc ghế mây trực tiếp vỡ thành hai nửa.

“Sư phụ, đệ tử không nhịn được nữa rồi, nhanh hơn chút nữa đi!”

Trường kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên run nhè nhẹ, phát ra tiếng kiếm ngâm, khát khao chiến đấu.

Kiếm khí này cũng không phải hắn chủ động chém ra, mà là thật sự là áp chế không nổi kiếm thế quanh thân.

Thẩm An Tại kinh hãi.

Đậu xanh rau má… Tiểu tử này muốn thí sư!

Mắt thấy hắn lại muốn bắn ra kiếm quang, Thẩm An Tại vội vàng mở miệng.

“Dừng lại, đi diễn võ trường rồi nói sau!”

Mộ Dung Thiên sửng sốt: “Ở đây không được sao?”

Thẩm An Tại tức giận: “Ngươi là đồ phá của, ngươi xem tường trúc cùng ghế mây Cảnh Tuyết dựng bị ngươi biến thành thứ gì kìa?”

“Còn nữa, ở chỗ này luyện kiếm, vạn nhất ngộ thương Cảnh Tuyết thì làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình nóng vội, không cẩn thận kiếm khí tiết ra ngoài phá nát tường trúc, còn đánh nát ghế dựa.

“Được, vậy sư phụ nhanh lên!”

Hắn cắn răng gắt gao đè kiếm đen sau lưng xuống, quay đầu bỏ chạy.

Tiêu Cảnh Tuyết ngây ngẩn cả người, nàng có thể cảm giác rõ ràng kiếm thế quanh người Mộ Dung Thiên đã mơ hồ có xu thế biến thiên thành ý, cho nên mới khó có thể áp chế.

Lại quay đầu nhìn lại, Thẩm An Tại đã chạy không thấy bóng, toàn bộ vườn trúc chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng khẽ lắc đầu, cảm thấy buồn cười, quay đầu bắt đầu thu thập mảnh hỗn độn này.

Thanh Vân phong này… thú vị hơn Dược Vương cốc rất nhiều.

…

Dưới chân Thanh Vân phong, Thẩm An Tại vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn.

Phát hiện tiểu tử Mộ Dung Thiên này không đuổi theo, mới thở dài một hơi.

"May quá, thiếu chút nữa bị kiếm khí của tiểu tử kia bổ chết rồi."

Thẩm An Tại lau mồ hôi lạnh trán, cảm thấy bất đắc dĩ.

Xem ra mình triển lộ thực lực quá cường đại cũng không tốt, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.

"Không được không được, ta phải tìm một chỗ trốn vài ngày rồi trở về."

Thẩm An Tại lắc đầu liên tục, tuy rằng thẻ kỹ năng Lục Mạch thần kiếm vẫn còn, nhưng dùng như vậy thật sự quá lãng phí.

Còn về phần kiếm thế bị Ngộ Đạo đan liên lụy, không đến vài ngày nữa sẽ tự động tản đi, Mộ Dung Thiên sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ đáng tiếc cho dược hiệu của Ngộ Đạo đan.

Vừa đi xuống chân núi, Thẩm An Tại vừa sờ cằm suy nghĩ.

Nhưng làm như vậy cũng không được, vậy thì Mộ Dung Thiên biết khi nào mới có thể ngưng tụ được Vô Song kiếm

tâm, công pháp đăng đường nhập thất?

Phải tìm người nào đó đút chiêu cho hắn mới được, phải lợi dụng Ngộ Đạo đan thật tốt mới được, nếu không sẽ để hắn lãng phí.

Đang lúc hắn hơi nhíu mày, trước mắt hắn chợt xuất hiện một đôi chân dài.

Trong lúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, hắn lập tức lóe thấy ánh sáng cơ hội.

Trên mặt hắn lập tức nở ra nụ cười, hòa ái dễ gần đi đến nữ tử lạnh lùng trước mắt, xoa xoa đôi bàn tay mà nhiệt tình mở miệng.

“Lăng sư điệt à, ngươi sao lại ở chỗ này, ăn gì chưa? Có muốn đi tới Diễn Võ đường với ta ăn thêm chút gì không?”

Chương 76: Thực lực của Lăng Phi Sương

Lăng Phi Sương nhìn người trung niên tươi cười dễ mến trước mặt, nhẹ nhàng chắp tay.

"Bái kiến Thẩm trưởng lão, đệ tử không đói, là phụng mệnh gia sư tới xin trưởng lão luyện đan."

"Ồ, luyện đan gì?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt.

"Tứ phẩm Tụ Địa đan."

Nghe nói như thế, hắn sửng sốt, sau đó có chút nghi hoặc dò xét nữ tử trước mắt vài lần.

"Tụ Địa đan?"

"Đây chính là đan dược dùng cho võ giả Địa Linh cảnh tu luyện, sư điệt không phải mới bước vào Quy Nguyên cảnh, sao lại cần Tụ Địa đan?"

Lăng Phi Sương cũng không giải thích quá nhiều, chỉ mở miệng: "Công pháp cần."

"Như vậy à…"

Thẩm An Tại sờ cằm, gật đầu nói.

"Luyện ngược lại có thể luyện, chẳng qua qua một đoạn thời gian mới được, linh dược trong vườn ta vừa trồng, không thích hợp lập tức ngắt lấy, nếu mua linh dược thì không khỏi có chút lãng phí."

Nghe hắn nói, Lăng Phi Sương trong lòng cả kinh.

Lúc đầu sư phụ bảo nàng đến xin đan dược, nàng còn rất không tin, hôm nay nghe chính miệng hắn đồng ý, nàng không khỏi khiếp sợ.

Thẩm trưởng lão từ lúc nào lại trở thành luyện dược sư tứ phẩm rồi?

“Làm phiền Thẩm trưởng lão, đệ tử kia qua mấy ngày lại đến.”

Lăng Phi Sương chắp tay, định cáo từ.

” y, Lăng sư điệt đừng nóng vội, đến cũng đã đến rồi, không bằng theo ta đi dạo quanh núi một vòng, ăn ít bánh uống ngụm trà.”

Thẩm An Tại vội vàng ngăn nàng lại, cười ha hả mở miệng.

“Chuyện này…” Lăng Phi Sương khẽ nhíu mày, nàng vẫn còn muốn trở về tiếp tục tu luyện.

“Đi thôi đi thôi, vừa hay đồ nhi kia của ta đang ở diễn võ trường luyện kiếm. Các ngươi thân là sư huynh đệ đồng môn, cũng có thể luận bàn với nhau chỉ giáo một phen.”

Thẩm An Tại vẻ mặt nhiệt tình, khiến Lăng Phi Sương có chút không quen.

Lần trước nàng tới, đối phương cũng rất nhiệt tình, sau đó liền hỏi mình mượn một vạn kim tệ.

Nhưng sau khi do dự, nàng vẫn lựa chọn gật đầu đồng ý.

Đúng lúc trước nghe nói Mộ Dung Thiên đã thi triển một môn kiếm pháp không tệ trong lần thi đấu môn phái, lần trước không nhìn thấy, lần này đi xem cũng không sao.

Nàng thật muốn biết, dạng kiếm pháp nào mà lại khiến Mộ Dung Thiên lúc trước cự tuyệt Kính Nguyệt chưởng mà sư phụ

mình cho.

Dưới sự mời chào nhiệt tình của Thẩm An Tại, hai người cùng nhau đi về hướng diễn võ trường.

…

Trong diễn võ trường.

Mộ Dung Thiên đang khoanh chân ngồi, gắt gao ấn kiếm đen phía sau mình.

Đầu hắn đầy mồ hôi, kiếm thế lăng lệ ác liệt đã lưu lại từng dấu vết trên những viên gạch gần đó.

"Sao sư phụ còn chưa tới, nếu còn không đến, ta khống chế không nổi…"

Mộ Dung Thiên hơi lo lắng, khó khăn lắm mới thấy kiếm thế của mình hưng phấn như vậy, ngay cả Vô Song Ngự Kiếm quyết cũng có cảm giác minh ngộ, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này không biết phải đợi bao lâu nữa.

"Không được, ta đi tìm hắn!"

Lại chờ thêm một lát, thấy còn chưa đến người, mặt hắn lộ vẻ gấp gáp đứng dậy.

Nhưng vào lúc này, trên sơn đạo phương xa có hai người cất bước đi tới.

Khi nhìn thấy người tới, trong mắt Mộ Dung Thiên hiện lên vẻ mừng rỡ, lập tức xông tới.

"Sư phụ, rốt cục ngài cũng tới!"

Mắt thấy thiếu niên áo đen bay vút đến, Thẩm An Tại hốt hoảng thối lui đến sau lưng Lăng Phi Sương.

"Lăng sư điệt, kiếm thế của đồ nhi ta có thành tựu, muốn tìm ngươi luận bàn một phen, ngươi cứ việc động thủ, không sợ làm hắn bị thương!"

Tuy rằng Lăng Phi Sương cũng chỉ mới có Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử thân truyền của Liễu Vân Thấm, nắm giữ võ kỹ Địa giai, trợ giúp Mộ Dung Thiên khống chế kiếm thế xao động hẳn là không thành vấn đề.

Lăng Phi Sương nhìn thấy kiếm quang lấp lóe quanh người Mộ Dung Thiên, cùng với Thẩm An Tại núp ở phía sau, lập tức ngây ngẩn cả người.

Không phải… tới ăn bánh uống trà sao?

Tại sao lại biến thành Mộ Dung Thiên muốn tìm mình luận bàn?

Nhưng không kịp ngẫm nghĩ, trước mắt đã có kiếm quang ập tới.

Nàng nhíu cặp mày thanh tú, đẩy ra một chưởng.

Chưởng ảnh mờ mịt, giống như du long xuyên qua mấy đạo kiếm quang lăng lệ ác liệt, tinh chuẩn vô cùng khắc ở lồng ngực Mộ Dung Thiên.

Bịch!

Ngực hắn kia khó chịu, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Trong mắt Thẩm An Tại hiện lên vẻ kinh ngạc, thị lực và

Không hổ là vị trí thứ nhất trong thi đấu môn phái nhiều năm trước, Lăng sư điệt đích xác không đơn giản!

Đối với Lăng Phi Sương, hắn cũng không hiểu quá nhiều.

Chỉ biết nàng là đệ nhất môn phái trước khi Mộ Dung Thiên soán ngôi, mà mỗi lần chiến đấu đều là nghiền ép thủ thắng, chưa từng khó khăn trắc trở.

Chẳng qua chẳng biết tại sao trong hai năm gần đây, tu vi của nàng bắt đầu tiến triển chậm chạp, dần dà đã bị không ít

người đuổi kịp.

"Đồ nhi, vi sư ra tay sợ làm tổn thương ngươi, cho nên mới cố ý tìm Lăng sư tỷ cùng con luyện kiếm, ngươi chiêu đã tỷ ấy cho tốt, vi sư xin phép rút lui trước!"

Lăng Phi Sương đẩy lùi Mộ Dung Thiên, vừa định quay đầu hỏi lại nghe thấy tiếng nói từ xa truyền đến.

Thẩm An Tại chạy thẳng mất hút.

Nàng nhíu mày, nàng còn chuẩn bị tùy tiện dạo một chút rồi trở về tu luyện.

Mà Mộ Dung Thiên nghe được lời sư phụ nói, ánh mắt càng lộ ra vẻ hưng phấn.

"Bá", kiếm đen sau lưng ra khỏi vỏ, hắn cao giọng mở miệng.

"Đa tạ Lăng sư tỷ, sư đệ đến đây!"

Vừa nói xong, khí thế cả người hắn đột nhiên đại biến, ánh mắt sắc bén, cả người phảng phất hóa thành một thanh bảo kiếm hơn phân nửa được ra khỏi vỏ.

Nhận thấy hắn biến hóa như vậy, đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương chớp lên, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng có chút kinh ngạc.

Thế kiếm này hình như có chút không bình thường, đã mơ hồ có kiếm ý.

Rất nhanh nàng đã kịp phản ứng, Thẩm trưởng lão tìm mình luận bàn với Mộ Dung Thiên là giả, lừa mình làm bao cát dưỡng kiếm là thật.

Chẳng qua…

Nàng thật sự muốn thử xem rốt cuộc thực lực của Mộ Dung Thiên như thế nào.

Mộ Dung Thiên cầm kiếm trong tay, dưới sự thi triển của Phù Quang Đạp Ảnh Địa giai, thân pháp Địa giai lại phân hóa tại chỗ thành hai cái bóng, đồng thời cầm kiếm tấn công về phía trước, kiếm quang như lưới, tốc độ cực nhanh.

Đối mặt với một màn này, Lăng Phi Sương thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề thấy vẻ bối rối chút nào.

Mũi chân nàng nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể liền bắt đầu hư ảo, trong nháy mắt lông tóc không tổn hao gì, xuyên qua lưới kiếm của Mộ Dung Thiên, cũng không quay đầu lại, đưa tay vỗ về phía một đạo tàn ảnh sau lưng.

Bịch!

Mộ Dung Thiên lại ăn một chưởng, trực tiếp chật vật nhào về phía trước, chúi xuống như chó tranh ăn.

Lăng Phi Sương hời hợt phất tay áo, từ từ quay đầu, lành lạnh mở miệng.

"Kiếm thế của ngươi không tệ, nhưng không đủ thuần túy, nên hóa phức tạp thành đơn giản mới đúng."

Kiếm thế quanh người Mộ Dung Thiên phun trào, sau khi bò dậy hắn như có điều suy nghĩ, nâng kiếm xông lên.

"Đa tạ sư tỷ chỉ điểm, lại đến!"

Nhưng kết quả vẫn như cũ, Lăng Phi Sương dễ dàng tránh khỏi công kích của hắn, một chưởng đánh hắn lui lại.

Từ đầu đến cuối, nàng thậm chí ngay cả võ kỹ cũng chưa từng dùng qua.

Nơi xa, Thẩm An Tại đứng ở sau cây nhìn một màn này, có chút kinh ngạc.

"Đậu xanh, lợi hại như vậy?"

Biểu hiện của Lăng Phi Sương quả thực làm hắn khiếp sợ, cùng là Quy Nguyên cảnh, đừng nói võ kỹ, thậm chí còn rất ít dùng linh nguyên.

Mà không giống Mộ Dung Thiên, mỗi một lần xuất kiếm đều có thể nhìn thấy trên thân kiếm có linh nguyên cường đại phun trào.

Cộng thêm kiếm thế quanh thân hắn, tuy nhìn qua rất lợi hại, nhưng dường như cũng không có tác dụng gì, ngay cả góc áo Lăng Phi Sương cũng không chạm nổi.

Chênh lệch giữa hai người không phải nắm giữ thủ đoạn mạnh yếu, kém chính là nhãn lực và kinh nghiệm đối chiến.

Chương 77: Rèn luyện ở Thương Ngô cảnh

“Hai năm trước Phi Sương đã bắt đầu một mình xuống núi rèn luyện, trải qua vô số trận chiến sinh tử, tuy cùng cảnh giới nhưng nếu Mộ Dung Thiên muốn thắng nàng, thì không đơn giản như vậy.”

Ngay lúc Thẩm An Tại đang kinh ngạc, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói của nam tử.

Hắn sợ hết hồn.

Quay đầu nhìn lại, không biết Huyền Ngọc Tử đã đứng phía sau từ lúc nào, lẳng lặng nhìn hai người đang luận bàn với nhau.

Nói là luận bàn thật ra lại là Mộ Dung Thiên chịu đòn.

“Xuống núi rèn luyện?”

Thẩm An Tại có chút hiếu kỳ.

“Ừm.”

Huyền Ngọc Tử nhẹ nhàng gật đầu, tiến lên hai bước sóng vai với hắn.

“Hai năm trước, Phi Sương thường cách một đoạn thời gian lại xuống núi, không phải chém giết với yêu thú trên núi thì là nhận nhiệm vụ tông môn, thậm chí còn gặp phải dư nghiệt Ma giáo lãp bẫy trả thù Linh Phù sơn ta.”

“Bất kể bao nhiêu lần nguy hiểm sinh tử, nàng đều sống sót. Chiến đấu ở bên ngoài, cũng không phải đồng môn luận bàn tới hạn là dừng, đó đều là chém giết sinh tử chân chính, ở

trong hoàn cảnh ấy, nàng cần khả năng khống chế tiêu hao của bản thân.”

“Cũng nhờ vào thời điểm chiến đấu cận kề sinh tử, kỹ xảo chiến đấu của nàng sớm đã vượt xa so với cùng thế hệ.”

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Chuyện này dĩ nhiên hắn biết rõ, dù sao kiếp trước cũng không phải hắn chưa từng trải.

Trong những tiểu thuyết mạng kia không phải đều viết như vậy sao, kẻ cùng thủ đoạn cùng cảnh giới, kinh nghiệm thực chiến phong phú, có thể chơi chết một trăm người có kinh nghiệm thực chiến không phong phú.

Tuy Mộ Dung Thiên có cảnh giới, có kiếm thế, có võ kỹ Địa giai và kiếm pháp Địa giai nhưng hắn không biết lúc nào nên dùng là thích hợp.

Mà Lăng Phi Sương, tiết kiệm linh nguyên cùng quan sát sơ hở của đối thủ đã trở thành bản năng.

Nàng cũng không phải có võ kỹ thân pháp đặc biệt lợi hại gì, mà chỉ cần qua động tác của Mộ Dung Thiên là có thể phân tích ra phương hướng công kích của hắn, hơn nữa lập tức phát hiện ra phương pháp ứng phó.

Cùng là sử dụng đao, nhưng trong tay trẻ con và lão binh trên chiến trường lại có kết quả khác nhau.

Vu Chính Nguyên và Vương Hổ, kể cả Mộ Dung Thiên, đều vẫn còn ở giai đoạn trẻ con, mà Lăng Phi Sương sớm đã dẫn trước bọn họ.

Trên sân, trong thời gian mười mấy hơi thở ngắn ngủi, Mộ Dung Thiên đã bị Lăng Phi Sương một chưởng đẩy lui năm lần.

Ánh mắt hắn giờ phút này cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bởi vì hắn phát hiện bất luận mình đánh từ bên nào, bất kể làm như thế nào, nữ tử trước mắt cũng giống như đã sớm đoán được.

Thậm chí có lúc mình vừa mới giơ tay, chưởng ấn của đối phương cũng đã ấn tới.

Đại chiến thất bại, thất bại và bại.

Mộ Dung Thiên không hề nhụt chí chút nào, ngược lại càng đánh càng hưng phấn.

Ngay sau khi chiến bại liên tiếp, hắn thậm chí còn không phát hiện, kiếm thế vốn đang xao động khó có thể khống chế dần dần bị hắn khống chế, tuỳ kiếm mà động.

Xa xa, Huyền Ngọc Tử nhìn thấy cảnh này, mắt lộ vẻ tán thưởng.

"Trước kia ta thật sự không phát hiện ra ngộ tính của Mộ Dung Thiên lại cao như vậy."

"Dù sao thiên phú của hắn kém như vậy, không ai chú ý đến hắn cũng là chuyện rất bình thường."

Thẩm An Tại yếu ớt mở miệng.

"Ngươi đang oán trách Linh Phù sơn?"

Huyền Ngọc Tử hơi quay đầu lại, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, hắn mới hít sâu một hơi, ánh mắt xa xăm, chậm rãi mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, tình cảnh Linh Phù sơn hôm nay rất khó nói, ta cũng không có cách nào. Thế giới này chính là khôn sống mống chết, nếu như ngươi và Mộ Dung Thiên vẫn giống như trước, Linh Phù sơn vẫn sẽ không coi trọng các ngươi, bởi

vì cho dù bỏ ra một số tài nguyên giúp các ngươi tăng lên tu vi rất lớn thì cũng vô dụng.”

“Dù sao năm đó sau chiến dịch với Ma giáo, Linh Phù sơn đã tổn thất nặng nề, ta chỉ có thể dốc hết tài nguyên đi bồi dưỡng những đệ tử có thiên phú kia, dù sao phải luôn đề phòng Ma giáo ngóc đầu trở lại.”

Nghe Huyền Ngọc Tử nói lời thấm thía, Thẩm An Tại nhíu mày.

“Không phải Ma giáo đã bị diệt rồi sao?”

Huyền Ngọc Tử chậm rãi lắc đầu.

“Chỉ là diệt trừ đại bản doanh của bọn họ mà thôi, cao tầng Ma giáo chân chính, vẫn như cũ có một nửa trốn ở chỗ tối nghỉ ngơi lấy lại sức, thời khắc chuẩn bị ngóc đầu trở lại.”

Thẩm An Tại nhíu mày: “Nói chung là, rốt cuộc bọn họ Ma giáo đã làm chuyện gì thương thiên hại lý?”

Năm đó hắn chỉ là một tiểu đệ tử Thanh Vân phong, hoàn toàn không có tư cách tham gia tràng chiến đấu giữa cường giả chân chính kia, chỉ có thể chém giết với lâu la ở bên rìa. Cho nên kỳ thật chuyện về Ma giáo, hắn cũng không biết được tường tận.

Nói tới việc này, Huyền Ngọc Tử thần sắc nghiêm túc mấy phần: “Ma giáo không đơn giản như vậy.”

“Năm đó, thời điểm Ma giáo xâm chiếm, Bình Thiên triều cũng theo đó tấn công Lang uyên, nếu không có Linh Phù sơn ta ngăn trở Ma giáo công kích, mà Trấn Nam vương cũng bảo vệ Lang uyên, chỉ sợ hôm nay đã không còn Đại An triều.”

Thẩm An Tại không ngu, trong nháy mắt liền nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

“Chưởng môn hoài nghi, Ma giáo có liên quan tới Bình Thiên triều?”

Huyền Ngọc Tử mỉm cười, thản nhiên nói: “Có lẽ vậy, Ma giáo am hiểu ngự yêu chiến đấu, còn hoàng thất Bình Thiên triều vừa hay nắm giữ một môn Ngự Yêu thuật lợi hại nhất toàn bộ Nam Quyết vực.”

Thẩm An Tại chấn động trong lòng.

Huyền Ngọc Tử lại tiếp tục mở miệng: “Ngươi có biết Trấn Nam vương lúc trước độc chiến ba vị Càn Khôn cảnh nào không?”

“Không biết lắm.”

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

“Thứ nhất, đại tướng Bình Thiên triều La Hải, Càn Khôn cảnh sơ kỳ, đã bị chém giết, thứ hai, thống soái Hổ quân Bình Thiên triều, cũng là Lăng Phong Vương của Bình cDAQYdviCAạ triều, Chu Tiếu, Càn Khôn cảnh sơ kỳ, thứ ba…”

“Đó là yêu thú ngự hạ của Chu Tiếu, Xích Diễm hổ cùng có thực lực Càn Khôn cảnh!”

“Yêu thú!?”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc.

Trận chiến lúc trước cũng không để lộ chi tiết, hắn còn tưởng rằng Tiêu Ngạo Hải đang đại chiến với ba võ giả Nhân tộc, không nghĩ tới bên trong còn có một con yêu thú!

Yêu thú Càn Khôn cảnh…

“Ngươi có biết, vì sao đoạn thời gian trước Trấn Nam vương phải đi Lang uyên không?”

Huyền Ngọc Tử lại mở miệng lần nữa.

Thẩm An Tại vẫn lắc đầu như cũ, loại chuyện này sao hắn biết chứ?

"Bởi vì trong triều Đại An có tin đồn nói thực lực của hắn đã giảm xuống Địa Linh cảnh, cho nên hắn không thể không ra mặt, ngăn chặn người có mưu đồ."

"Là Bình Thiên triều đang thăm dò?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Huyền Ngọc Tử gật đầu: "Bọn họ đã có chút không kiềm chế được nữa rồi, hôm nay hắn là muốn ngóc đầu trở lại, nếu như ta đoán không lầm, có lẽ không bao lâu nữa dư nghiệt ma giáo sẽ xuất hiện."

Dã tâm của Bình Thiên triều vẫn luôn muốn chiếm đoạt Đại An và Bắc Minh, trở thành chúa tể chân chính của Nam Quyết vực.

Thẩm An Tại lắc đầu, những thứ này vẫn nên nói riêng, hắn cũng không rảnh đi lo lắng cái gì Ma giáo và Bình Thiên triều.

Hắn chỉ muốn nửa năm sau giúp Mộ Dung Thiên thắng được ước hẹn ba năm, lấy được phần thưởng của hệ thống rồi tính tiếp.

"Chưởng môn, ngươi còn chưa nói bỗng nhiên ngươi đến Thanh Vân phong là có chuyện gì?"

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt rơi xuống Mộ Dung Thiên giữa sân đã có thể miễn cưỡng tiếp được mấy chưởng trước mặt Lăng Phi Sương.

"Ta tới là định nói cho ngươi một chuyện khác, về bí cảnh gần đây xuất hiện tại Nam Quyết vực, Thương Ngô cảnh!"

"Ta muốn cho ba người Mộ Dung Thiên, Chính Nguyên và Phi Sương cùng nhau đi rèn luyện một phen."

Ánh mắt của Thẩm An Tại ngưng tụ lại.

Là phủ đệ của Thương Ngô tôn giả!

Chương 78: Vậy lại làm phiền Lăng sư điệt rồi

"Hiện tại Thương Ngô cảnh ở ngay lối vào Cực Bắc cảnh, đã có không ít người chạy tới chỗ đó. Nhưng xem mức độ phong ấn sụp đổ, hắn nhiều nhất là hai tháng nữa sẽ mở ra. Nếu ngươi muốn tiến vào, ta cũng có thể cho ngươi một biện pháp."

Huyền Ngọc Tử trầm giọng mở miệng.

"Chờ một chút!"

Thẩm An Tại bỗng nhiên đưa tay, có chút hồ nghi: "Liễu trưởng lão không phải nói hạn chế tuổi tác tiến vào bên trong sao, ta cũng có thể vào sao?"

Huyền Ngọc Tử liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nàng chỉ nói hạn chế tuổi tác, không nói không thể thay đổi tuổi tác, chỉ cần tu vi không tới Thiên Linh cảnh, phục dụng một ít đan dược đặc chế hi hữu là có thể tiến vào."

"Đương nhiên, đan dược này không rẻ, một viên Dược Vương cốc bên kia bán ba trăm vạn kim tệ."

Lúc hắn nói chuyện, mắt mang theo dò xét, quan sát phản ứng của Thẩm An Tại, muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc có ý nghĩ này hay không, từ đó đoán xem tu vi của hắn đến cùng có Thiên Linh cảnh hay không.

Thẩm An Tại lại nhún vai rất dứt khoát, lắc đầu cự tuyệt: "Không đi."

Huyền Ngọc Tử sửng sốt: "Vì sao?"

Lí do mà Thẩm An Tại đưa ra cũng rất đơn giản, rất rõ ràng.

Chỉ có hai chữ.

"Sợ chết."

Khóe miệng Huyền Ngọc Tử giật giật: "Không phải ngươi rất lợi hại sao, ngay cả Tần lão gia tử cũng dám chém, bây giờ sợ chết rồi sao?"

"Ai nha nha, may mà nghĩa huynh của ta lưu lại đồ vật đủ nhiều, nếu không ta nào dám khiêu chiến Tần lão gia tử?"

Thẩm An Tại đang móc lỗ tai, vô cùng thảnh thơi trả lời.

"Thẩm An Tại, ngươi thành thật nói với ta, nghĩa phụ ngươi đã để lại bao nhiêu thứ cho ngươi?"

Huyền Ngọc Tử tiến tới gần, hết sức hiếu kỳ hỏi thăm.

"Nghĩa phụ gì chứ, rõ ràng chính là nghĩa huynh, đồ cũng không nhiều, dùng hết cả rồi, một chút cũng không còn."

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Huyền Ngọc Tử nhíu mày: "Thật vậy sao?"

"Thật, so với trân châu còn thật hơn."

Thẩm An Tại gật đầu, trừng mắt nhìn, ánh mắt chân thành.

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn, ánh mắt hơi sâu, chậm rãi mở miệng.

"Ta không tin."

…

Thẩm An Tại U nhìn chằm chằm vào Huyền Ngọc Tử đang ngự phong bay đi, sờ cằm, càng thêm kiên định ý tưởng muốn đi Thanh Phù phong làm một đại trận hộ phong.

Bịch!

Trên diễn võ trường lại một lần nữa truyền đến tiếng vang trầm đục, kéo tầm mắt của hắn qua.

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời bay ngược, lăn trên mặt đất vài vòng mới khó khăn lắm mà dừng lại.

Mà Lăng Phi Sương phía trước thu tay ngọc lại, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vẻ kinh ngạc.

Lần này Mộ Dung Thiên không ngờ kiên trì được mười hiệp mới bị một chưởng đánh lui.

Từ đầu đến giờ, chỉ gần nửa canh giờ.

Mộ Dung Thiên từ lúc bắt đầu, nàng sử dụng một chiêu còn không đỡ nổi, đến bây giờ còn có thể miễn cưỡng đỡ được mấy chiêu.

Trình độ chiến đấu của hắn cũng nhanh chóng tăng lên.

"Sư tỷ, lại đến!"

Mộ Dung Thiên lại bò dậy, chiến ý trong mắt hừng hực.

Kiếm trong tay hắn đâm thẳng ra, không có bất cứ động tác hoa lá nào.

Mà Lăng Phi Sương lại cau mày, nhìn thoáng qua dưới chân.

Nàng cảm nhận được một kiếm này của Mộ Dung Thiên chỉ là nghi binh, sát chiêu thật sự đang đè dưới chân.

"Thức thứ ba Bôn Lôi kiếm, Bình Địa Khởi Kinh Lôi!"

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, lôi quang lập tức xé nát gạch xanh, phun ra khỏi mặt đất, hóa thành từng thanh trường kiếm lôi quang.

"Kiếm chiêu không tệ, nhưng ý đồ quá rõ ràng."

Trước khi lôi quang xuất hiện, Lăng Phi Sương đã nhún một chân, nhẹ nhàng nhảy lên không trung, tránh thoát hoàn toàn những trường kiếm lôi quang tập kích.

Sấm sét tan đi, lông mày nàng bỗng nhíu lại.

Bởi vì khí tức của Mộ Dung Thiên đã biến mất, dưới lôi quang chói mắt vừa rồi, nàng không thể bắt được bước tiếp theo.

"Sư tỷ, cẩn thận cái mông kìa!"

Quát khẽ, nương theo kình phong truyền đến, gương mặt Lăng Phi Sương đỏ lên, xoay người đánh ra một chưởng.

Nhưng bàn tay của nàng trực tiếp xuyên qua ngực của Mộ Dung Thiên ở phía sau, không có bất kỳ thực chất nào phản hồi.

"Tàn ảnh ư?"

Đôi mi thanh tú Lăng Phi Sương nhăn lại, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác không ổn.

Hưu!

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt là ánh mặt trời nóng rực chói mắt, loáng thoáng có thể thấy một bóng đen đang nhanh chóng biến lớn.

Bởi vì có mặt trời nên nàng không thể nhìn rõ ràng quỹ tích ra tay của hắn được.

Gần như là vô thức, tay ngọc của nàng vừa nhấc lên, xuất chiêu phiêu dật như lá rụng bay hoa vậy.

Trong nháy mắt xuyên qua bóng kiếm kèm theo ánh mặt trời chói chang hạ xuống, liên tục đánh ba chưởng vào ngực Mộ Dung Thiên.

Phanh, phanh, phanh, phanh!

“Phốc!”

Nhìn đồ đệ mình bị ba chưởng đánh cho miệng phun đầy máu, hóa thành một đường cong hoàn mỹ hung hăng rơi trên mặt đất, Thẩm An Tại ở xa xa kinh ngạc nói không ra lời.

Cái này… thật sự là Quy Nguyên cảnh?

Sao Mộ Dung Thiên lại yếu như vậy trong tay Lăng Phi Sương?

Trên diễn võ trường, Lăng Phi Sương nhìn Mộ Dung Thiên lăn trên đất vài cái đã ngất đi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, cúi đầu nhìn tay mình.

Nàng… phải chăng vừa rồi dùng sức quá mạnh rồi?

Không có cách nào, nàng cũng không muốn.

Nhưng thật sự là vừa rồi không nghĩ tới Mộ Dung Thiên lại làm giả hai lần, chỉ vì công kích ẩn nấp trên không trung.

Mấu chốt nhất chính là, hắn còn nhờ ánh sáng chói mắt của mặt trời để ẩn tàng kiếm quang của mình.

Không thể không nói, Mộ Dung Thiên rất có thiên phú, trong thời gian ngắn có thể nghĩ đến phương pháp tấn công như vậy.

Nếu là một số võ giả chưa trải đời nhiều, chưa từng trải qua quá nhiều chiến đấu, tuyệt đối sẽ trúng chiêu.

Sở dĩ Lăng Phi Sương đột nhiên ra tay nặng như vậy, cũng là bởi vì có chút ngoài ý muốn.

Vừa rồi nếu không dùng Phi Hoa Lạc chưởng, chỉ sợ nàng cũng bị thương.

Về phần oanh ba chưởng…

Hoàn toàn là do quán tính động tác, nàng bình thường chém giết với người ta, chỉ cần có cơ hội đều có thể liên tục

đánh vào đối phương tới mười tám chưởng, đánh cho đến khi ngũ tạng vỡ vụn mới thu tay lại.

Có thể đánh ra ba chưởng lập tức đình chỉ, đã là nàng kịp phản ứng đây không phải đối chiến với tử địch, mà là sư đệ đồng môn rồi.

"Mộ Dung sư huynh!"

Xa xa, Tiêu Cảnh Tuyết vừa mới thu dọn xong tàn cục ở vườn trúc, trùng hợp thấy cảnh này, lập tức chạy chậm lại, vẻ mặt lo lắng đỡ Mộ Dung Thiên dậy.

Thẩm An Tại cũng từ chỗ tối đi ra, dò xét thương thế của Mộ Dung Thiên, Lăng Phi Sương thấy hắn đi ra, vẻ mặt có chút áy náy.

"Thẩm trưởng lão, là ta xuất thủ nặng, thương thế của hắn thế nào rồi?"

Thẩm An Tại nhìn áy náy trên mặt nàng, trong lòng khẽ động, đứng dậy giả bộ thở dài mở miệng.

"Không sao, chỉ là như vậy sợ sẽ trì hoãn không ít thời gian luyện kiếm của hắn, nếu sau này Lăng sư điệt không có ở đây, thời gian trì hoãn nhiều, một mình hắn lại không biết phải cố gắng bao nhiêu ngày đêm mới có thể bù đắp được."

"Còn có năm tháng nữa là đến ước hẹn ba năm giữa hắn và Tần Thiển Nguyệt, không biết đến lúc đó hắn… Ai…"

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương cau lại, trong lòng có chút áy náy.

Vốn đã nói chỉ là luận bàn, kết quả bởi vì mình ra tay quá nặng, làm bị thương Mộ Dung Thiên, ảnh hưởng thời gian luyện kiếm của hắn.

Vừa nghĩ đến có thể sẽ vì vậy mà trì hoãn ước hẹn ba năm, trong lòng nàng dâng lên mấy phần áy náy tự trách.

Sau khi do dự, nàng đưa ra quyết định, bước lên phía trước và mở miệng.

“Thẩm trưởng lão không cần phiền lòng, nếu như cần, đệ tử có thể mỗi ngày đến Thanh Vân phong một canh giờ, luận bàn luyện kiếm với Mộ Dung sư đệ.”

Thẩm An Tại giả bộ băn khoăn: “Chỉ là như vậy, thời gian của ngươi chẳng phải là…”

“Không sao, ngày nào đệ tử cũng bớt ngủ một chút là được.”

Lăng Phi Sương tiếp tục mở miệng.

“Như vậy phải làm phiền Lăng sư điệt rồi.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, xoay người, khóe miệng cười như nở hoa.

Chương 79: Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng?

Có thể có một bồi luyện miễn phí, lần này hắn không cần lo lắng tên nghịch đồ Mộ Dung Thiên này sẽ lấy kiếm chém mình.

Nghĩ vậy, hắn cất bước đi đến trước mặt Mộ Dung Thiên.

Sắc mặt người kia có chút suy yếu, ba chưởng vừa rồi đã hoàn toàn làm cho hắn choáng váng.

"Nào đồ nhi ngoan, há miệng ra."

Thẩm An Tại lấy ra một ống trúc, mở nắp bình ra liền có thể nhìn thấy chất lỏng bên trong đang lắc lư.

Lăng Phi Sương theo bản năng muốn bóp chặt cái mũi, nhíu mày nhìn dầu xanh trong ống trúc kia, trông không khác gì cỗ chất lỏng xanh biếc mang tên "kịch độc".

Đây là thứ gì?

Có thể uống sao?

Khi trong đầu nàng toát ra những câu hỏi này, Mộ Dung Thiên bên kia đã há miệng, "ừng ực" uống sạch chất lỏng màu xanh lục bên trong ống trúc.

Lăng Phi Sương ngây ngẩn cả người, trong lòng không khỏi hiện lên vài phần bội phục Mộ Dung Thiên.

Loại đồ vật này đều có thể uống xong, không thể không nói vị sư đệ này thật đúng là độc ác với mình!

Rất nhanh, chuyện khiến nàng mộng mị đã xảy ra.

Chỉ thấy Mộ Dung Thiên đã uống "kịch dược" khoanh chân ngồi xuống.

Vận khí một lát, "phanh" một tiếng liền đứng lên nắm kiếm, ánh mắt như đuốc.

"Lăng sư tỷ, lại đến!"

Nhìn thấy hắn giống như người không có việc gì lại một lần nữa xông lên, Lăng Phi Sương đứng tại chỗ, gió nhẹ lay động mái tóc của nàng, làm nàng có chút ngổn ngang.

Không phải đã nói thương thế này sẽ trì hoãn không ít thời gian sao?

Nhưng đã trôi qua bao lâu cơ?

Một khắc đồng hồ?

Hay là nửa khắc đồng hồ?

Mộ Dung Thiên hiện tại thoạt nhìn đâu còn nửa điểm bị thương, quả thực chính là sinh long hoạt hổ!

Dựa theo bản năng để né tránh kiếm quang do Mộ Dung Thiên đâm ra, nhưng vẻ mặt Lăng Phi Sương vẫn có chút ngốc trệ như cũ.

Sao nàng lại cảm thấy… bị người ta lừa rồi?

Thẩm An Tại nhìn kiếm thế quanh người Mộ Dung Thiên càng ngày càng thuần thục, không khỏi hài lòng gật gật đầu, quay người ngâm nga một khúc hát rồi rời đi.

Giải quyết xong chuyện tìm việc bồi luyện cho Mộ Dung Thiên, tiếp theo phải đến Thanh Phù phong một chuyến, giải quyết đại trận hộ phong mới được.

Không để ý tới động tĩnh sau lưng truyền đến, Thẩm An Tại thảnh thơi xuống núi.

Thanh Phù phong.

Vu Chính Nguyên buồn bực nhìn sư phụ mình.

“Sư phụ, rốt cuộc ngài bị sao vậy, cả ngày đeo mặt nạ làm cái gì?”

Bang!

Tiếng vang thanh thúy truyền ra, Trịnh Tam Sơn cách không bắn một cái vào đầu hắn.

“Ở trong giang hồ không nên hỏi chuyện người khác!”

“Luyện Thiên Kiếm phù thế nào rồi?”

Vu Chính Nguyên ôm đầu, rầu rĩ nói: “Lần trước đệ tử ăn linh dược lấy từ Thanh Vân phong, tu vi Quy Nguyên cảnh đã vững chắc, hẳn nên luyện thêm một thời gian nữa là có thể hoàn toàn nắm giữ Thiên Kiếm phù.”

Nói xong, đáy mắt hắn có một tia chiến ý lưu động.

“Đến lúc đó đệ tử muốn đi Thanh Vân phong một chuyến.”

“Đi làm cái gì?”

Trịnh Tam Sơn hỏi.

“Tìm Mộ Dung sư đệ luận bàn tiếp!”

Nhưng mà, sau khi nói ra những lời này, những lời Vu Chính Nguyên nhận dược cũng không phải là khích lệ, ngược lại chính là giọng nói yếu ớt của sư phụ mình.

“Thôi đi, Bôn Lôi kiếm pháp do Thẩm An Tại truyền cho Mộ Dung Thiên là Địa giai thượng phẩm, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn kia càng nên là võ kỹ Thiên giai. Trừ phi ngươi có thể như Thiên Kiếm trưởng lão năm đó, nắm giữ chân ý trong phù, nếu không vi sư khuyên ngươi đừng đi chịu đòn.”

“Theo vi sư biết, tu vi của Mộ Dung Thiên bây giờ tương đương với ngươi.”

Trịnh Tam Sơn vuốt râu, mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, Vu Chính Nguyên chấn kinh.

“Cái gì, Mộ Dung sư đệ đã đột phá tới Quy Nguyên cảnh?!”

Hắn thật sự chấn kinh, hai tháng trước, hắn không phải chỉ là một võ giả Khí Hải sơ kỳ thôi sao?

Mới đó thôi mà đã đuổi kịp mình rồi?

Thần tình Vu Chính Nguyên trở nên có chút cay đắng.

Rốt cuộc ai là thiên tài, ai là phế vật…

Người ta lãng phí thời gian vài năm, vậy mà bây giờ tu vi đã có thể sánh với mình rồi.

Về sau ai dám nói Mộ Dung Thiên là phế vật, mình nhất định phải dùng Thiên Kiếm phù đâm hắn một vạn lỗ thủng mới được!

“Phong chủ, phong chủ!”

Ngoài điện, đệ tử Thanh Phù phong vội vàng chạy tới.

Trịnh Tam Sơn nhíu mày, uy nghiêm mở miệng.

“Chuyện gì mà kinh ngạc như vậy?”

“Là Thẩm trưởng lão, Thẩm trưởng lão lên núi!”

Theo thanh âm của đệ tử hạ xuống, Trịnh Tam Sơn ‘ừm’ một tiếng, từ trên ghế đứng lên, cổ họng nhấp nhô một cái.

Thẩm An Tại?

Hắn tới làm gì?

Trong lòng Trịnh Tam Sơn có chút hoảng sợ, người khác cho rằng hai mươi mẫu đất Linh Dược đường là bị dư nghiệt Ma giáo cướp đoạt, nhưng hắn lại rõ ràng, nhất định là Thẩm An Tại làm!

Nghe nói bởi vì chuyện đó mà Từ lão hắc hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ hai lần, thậm chí bây giờ vẫn còn

Hôm nay hắn bỗng nhiên đến Thanh Phù phong, chẳng lẽ là nhớ tới mình cũng lấy linh dược, nên đến tính sổ?

"Trịnh trưởng lão, đã lâu không gặp!"

Vừa mới nghĩ xong, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm ung dung của Thẩm An Tại.

Theo bước chân của hắn, Trịnh Tam Sơn miễn cưỡng nở nụ cười chuẩn bị tiến lên nghênh đón.

Nhưng ánh mắt Thẩm An Tại quét qua một vòng, lại trực tiếp rơi vào trên người Vu Chính Nguyên, hiếu kỳ mở miệng.

"Vu sư điệt à, sư phụ ngươi đâu?"

Hai người đều ngây ngẩn cả người, khóe miệng Trịnh Tam Sơn co lại.

Đây là cái gì?

Vừa tới đã muốn ra oai phủ đầu mình sao?

Cho dù không nhìn thấy mặt mình, chẳng lẽ không phát hiện được khí tức Địa Linh cảnh trên người mình sao?

Vu Chính Nguyên đưa tay chỉ chỉ bên cạnh.

Trịnh Tam Sơn cũng làm bộ ho khan hai tiếng.

"Ồ, tại sao Trịnh trưởng lão còn đeo mặt nạ? Cái này lại là cái gì vậy?"

Thẩm An Tại đang nghe được âm thanh, kinh ngạc quay đầu.

Hắn không phải cố ý giả vờ như không phát hiện, hắn thật sự không cảm ứng được khí tức trên người đối phương.

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật giật, nhẹ nhàng mở miệng: "Còn không phải Liễu trưởng lão bị ngươi mê hoặc…"

Lời này vừa nói ra, Thẩm An Tại lập tức sáng tỏ, cười ha ha mở miệng.

"Ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn, chúng ta là người một nhà, không nói chuyện như giữa hai nhà, lần này ta tới đây, là muốn mời Trịnh trưởng lão giúp một chuyện nhỏ."

Trịnh Tam Sơn nhìn nụ cười trên mặt hắn, nhất thời biết tên này chắc chắn không có hảo ý, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt thì lại thoáng nhìn thấy một bóng hình áo xanh xinh đẹp đang đứng ở cửa.

Liễu Vân Thấm với thần sắc dịu dàng, mỉm cười đứng tại cửa đại điện nhìn hắn.

Dung nhan tuyệt mỹ của nàng phối hợp với nụ cười dịu dàng này, đặt ở nơi nào thì cũng là một phong cảnh đẹp đẽ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Trịnh Tam Sơn bị nàng nhìn, trong đầu nhớ lại tao ngộ tại Thanh Vân phong lúc ấy.

Thổ phỉ…

Liễu Vân Thấm đã bị Thẩm An Tại dạy hỏng, hai người bây giờ là cấu kết làm việc xấu.

Tại thời khắc này, hắn biết rất rõ "chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng" không chỉ là nói chó.

"Thẩm trưởng lão có chuyện gì cứ nói, chỉ cần là ta có đủ khả năng."

Trịnh Tam Sơn có chút cay đắng mở miệng.

Hắn cũng không muốn đáp ứng, nhưng Liễu Vân Thấm đang đứng ở cửa.

Vạn nhất sau khi mình cự tuyệt, Thẩm An Tại lại nói một câu "Liễu trưởng lão, về sau mỗi ngày ta đều luyện đan cho Thanh Loan phong, hãy giúp ta đánh hắn" thì phải làm sao?

"Nào, Trịnh trưởng lão, chúng ta tìm một chỗ để trao đổi đi."

Thẩm An Tại vui tươi hớn hở mở miệng, đồng thời kề sát vào chỉ chỉ phần mặt bị Liễu Vân Thấm đập của hắn, đè thấp thanh âm nói: "Dù sao, ngươi cũng không muốn để cho chuyện kia bị người khác biết chứ?"

Vẻ mặt Trịnh Tam Sơn phiền muộn, gật đầu, đi theo hắn.

Vu Chính Nguyên ở bên cạnh vẻ mặt ngây ngốc.

Chuyện gì?

Ngay cả vị đệ tử thân truyền như mình cũng không thể nói sao?

Chương 80: Tung tin đồn nhảm cũng cần chứng cứ sao?

"Thẩm trưởng lão, ngươi rốt cuộc có chuyện gì?"

Hai người đi ra bên ngoài, Trịnh Tam Sơn thật sự chịu không nổi ánh mắt của Thẩm An Tại, nhịn không được hỏi thăm.

Tên kia chà xát đôi bàn tay, cười ha hả nói: "Là như vầy, vì phòng ngừa linh dược của Thanh Vân phong lại bị trộm, ta muốn mời Trịnh trưởng lão hỗ trợ luyện một tòa đại trận hộ phong, về phần hiệu quả thì…"

"Không kém bao nhiêu với đại trận hộ sơn của Linh Phù sơn là được rồi."

"Cái gì!?"

Trịnh Tam Sơn choáng váng, con mắt dưới mặt nạ nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

"Thẩm trưởng lão, ngươi có biết hộ sơn đại trận lúc trước cần dùng bao nhiêu người Thanh Phù phong của chúng ta, bao nhiêu năm mới tế luyện ra được không?"

"Ngươi bảo ta luyện cho ngươi Thanh Vân phong một bộ?"

Thẩm An Tại biết chuyện này rất khó, nên lấy một vạn kim tệ từ trong nhẫn trữ vật ra, cười ha hả đặt vào trong tay hắn, còn trừng mắt nhìn hắn.

“Cũng đâu phải bảo ngươi làm không công, không phải còn có thù lao sao?”

Trịnh Tam Sơn ước lượng một vạn kim tệ trong tay, một mặt phiền muộn.

“Ngươi nghĩ Thanh Phù phong ta thiếu một vạn kim tệ sao? “

Tuy nói như thế, nhưng động tác thu tiền của hắn thật ra rất nhanh, một vạn kim tệ trực tiếp bỏ vào trong nhẫn trữ vật, đồng thời mở miệng.

“Một vạn kim tệ không đủ, ngươi còn phải luyện chế đan dược cần thiết cho Thanh Phù phong ta, trận pháp hộ phong có thể luyện, nhưng hiệu quả chắc chắn không bằng hộ sơn đại trận, hơn nữa phí tài liệu do Thanh Vân phong tự trả.”

Trịnh Tam Sơn ho khan một tiếng mở miệng.

Nghe hắn nói vậy, Thẩm An Tại lắc đầu liên tục, tiến lên vỗ vỗ bả vai, lời nói thấm thía.

“Lão Trịnh à, ngươi sai rồi, ta đây không phải tới thương lượng với ngươi, chuyện ngươi trộm linh dược của Thanh Vân phong lúc trước, lúc này Chưởng môn cùng các trưởng lão khác còn không biết.”

“Nếu lát nữa ta nói chuyện này cho chưởng môn bọn họ, ngươi nói xem uy vọng của Thanh Phù phong ở đâu, ngươi đường đường là phù sư ngũ phẩm, biết đặt thanh danh ở đâu, cần gì vì chút việc nhỏ này mà hủy hoại cả đời mình chứ?”

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật một cái: “Ngươi không có chứng cứ nha.”

“Ồ?”

Thẩm An Tại nháy mắt, “Đồ chơi này cần chứng cớ không, ngươi có biết cái gì gọi là bịa đặt hay không… Nếu ngươi

không đồng ý, ta về sau mỗi ngày bảo đám đào hát ở Phù Dung hiên tới Linh Phù sơn gọi tên của ngươi là…"

Ngẫm nghĩ một chút, hắn đột nhiên lắc đầu, vuốt cằm như nghĩ tới điều gì.

"Không không, vẫn nên để đám nam nhân kia tới hô mới tốt, vừa kêu vừa ôm mông khóc…"

Trịnh Tam Sơn xiết chặt nắm tay, mặt đầy bi phẫn.

Con mẹ nó, tên trưởng lão này có dáng vẻ gì của trưởng lão không?

Như thế nào nói chuyện làm việc đều giống như thổ phỉ lưu manh, cứ như vậy không biết xấu hổ sao?

Ngay cả loại thủ đoạn hạ tam phiệt này mà cũng nghĩ ra được?

Có còn là người hay không?

"Yên tâm, ta luyện thuốc cho cả Thanh Phù phong thì không được, nhưng Vu sư điệt nếu cần thuốc gì, cứ việc tới tìm ta."

Thẩm An Tại lại nói, vỗ ngực bảo đảm.

Trịnh Tam Sơn mặc dù vạn ý muốn cự tuyệt, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể đắng chát gật đầu.

Hắn dám cự tuyệt sao?

Những chuyện kia Thẩm An Tại khẳng định có thể làm được, đừng quên hiện tại Liễu Vân Thấm vẫn đang chờ ở đại điện Thanh Phù phong.

"Vậy chuyện này quyết định như vậy nha, chúng ta chờ tin tốt của lão Trịnh!"

Vỗ vỗ bờ vai của hắn, Thẩm An Tại ngân nga rời đi.

“Hoa đào nở rợp núi, lá liễu che kín trời…”

…

Bên ngoài Thanh Phù phong, Liễu Vân Thấm tò mò nhìn bên cạnh: “Ngươi tìm Trịnh trưởng lão rốt cuộc muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn ôn chuyện một chút.”

Thẩm An Tại cười ha ha, sau đó qua loa lấy lệ.

“Ôn lại chuyện cũ?”

Liễu Vân Thấm lộ vẻ hồ nghi, hai người bọn họ có chuyện cũ để ôn sao?

Hơn nữa cho dù là ôn chuyện, mang mình tới đây làm gì?

“Nghe chưởng môn nói hôm nay Phi Sương bị ngươi lừa nuôi kiếm cho Mộ Dung Thiên, luyện thế nào?”

Nàng lắc đầu, sau đó hỏi những chuyện khác.

Nghe xong lời này, Thẩm An Tại lập tức ngượng ngùng cười.

“Chuyện này ngươi tình ta nguyện… Có thể gọi là lừa gạt sao?”

Liễu Vân Thấm lườm hắn một cái, ở chung một đoạn thời gian, nàng có thể hiểu được Thẩm An Tại là người thế nào.

Thời điểm đứng đắn thì so với ai cũng nghiêm chỉnh hơn, thời điểm không đứng đắn, ai cũng không nghĩ ra hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Ví dụ như dẫn theo Quận chúa cầm bao tải đến Linh Dược đường cướp thuốc…

“Mặc dù Phi Sương không biết giao tiếp, nhưng về chuyện chiến đấu, kinh nghiệm của nàng rất phong phú. Nếu Mộ Dung Thiên có thể học với nàng, cũng không tệ.”

Liễu Vân Thấm nhấc tay vuốt lại góc áo, ôn nhu mở miệng: "Nếu có thể lĩnh ngộ một loại kiếm ý nào đó, cộng thêm những kiếm pháp ngươi dạy cho hắn, thắng được Tần Thiển Nguyệt cũng không phải là không thể."

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc: "Không phải ngươi vẫn không tin hắn có thể thắng sao?"

Thần sắc người trước hơi giật mình, trong đầu nhớ lại trong Thuần Nguyên trì, Mộ Dung Thiên dốc hết toàn lực cố gắng hết sức cũng phải ngưng khí Quy Nguyên.

Khổ đau do lượng Linh khí như biển đó cọ rửa thân thể giống như vạn trùng phệ tâm, hắn phải thừa nhận gần cả tháng mà không rên một tiếng!

Tính bền dẻo này, có thể xuất hiện trên người một thiếu niên quả thực chính là không thể tưởng tượng.

Nếu dựa theo trước kia, dù Mộ Dung Thiên có thể đến Quy Nguyên cảnh, Liễu Vân Thấm vẫn sẽ không tin hắn sẽ là đối thủ của Tần Thiển Nguyệt.

Nhưng sau khi thấy cỗ quật cường không cam chịu số phận kia, nàng vậy mà bắt đầu dao động.

Thậm chí lúc đó đã sinh ra một ý nghĩ khó mà tin nổi.

Có lẽ… Mộ Dung Thiên thật sự có thể thắng?

"Những ngày này Quận chúa ở Thanh Vân phong, ngươi cảm thấy thế nào?"

Liễu Vân Thấm không trả lời hắn, ngược lại hỏi chuyện khác.

"Cảnh Tuyết à, rất tốt, vừa thông minh lại thấu hiểu, so với tên ngốc Mộ Dung Thiên kia còn khiến ta bớt lo hơn nhiều."

Thẩm An Tại sờ cằm rồi mở miệng, nhớ đến Tiêu Cảnh Tuyết giống như một mỹ nhân bị bệnh nhu nhược nhu thuận.

Ai cũng nói con gái là chiếc áo bông nhỏ của phụ thân, nữ đồ đệ này cũng là cây dù của sư phụ!

Sau khi Tiêu Cảnh Tuyết lên núi, Thẩm An Tại mới biết, hóa ra đồ đệ cũng có thể hiểu chuyện như vậy.

Thẩm An Tại mỗi lần luyện đan đều gọi nàng đến một bên quan sát, giảng giải cho nàng.

Hai người mặc dù không có danh thầy trò, nhưng đã có nghĩa sư đồ.

Tiêu Cảnh Tuyết lại thông minh, rất nhiều thứ vừa nghe đã hiểu, còn có thể suy một ra ba, là loại hình học sinh mà lão sư thích nhất.

"Về chuyện thu Quận chúa làm đồ đệ, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?" Liễu Vân Thấm lại hỏi.

"Chuyện này sao, không phải lần trước đã nói rồi sao, chờ sau khi chuyện của Mộ Dung Thiên và Tần gia chấm dứt rồi nói tiếp."

Thẩm An Tại cười ha ha mở miệng.

Theo tình huống trước mắt, độ sùng bái của Mộ Dung Thiên sắp đầy cấp, chắc chắn là sau ước hẹn ba năm.

Dù lúc này hắn muốn thu, hệ thống cũng không cho.

Liễu Vân Thấm kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi có phải mượn cái cớ này để Vương gia tỏ thái độ, đến lúc đó lại đi giữ thể diện cho ngươi?"

Thẩm An Tại vội lắc đầu: "Ta không có, ngươi đừng nói bừa."

Nếu hắn muốn làm vậy, sao không trực tiếp thu Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ là xong chuyện?

Đến lúc đó đều là người một nhà cả, chẳng lẽ Tiêu Ngạo Hải còn có thể nhìn bọn họ bị bắt nạt ở Thiên Tuyết tông?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm hiện lên dị sắc: "Hiểu rồi."

Xem ra Thẩm An Tại vẫn chậm chạp không thu Quận chúa làm đồ đệ, là đang suy xét thành ý của Vương gia bên kia.

Đến lúc ước hẹn ba năm tới rồi, nếu Lang uyên không có việc gì lớn, để Vương gia mang theo vài tên phó tướng của hắn cùng tới Thiên Tuyết tông một chuyến!

Ba mươi vạn Lang quân là chắc chắn không thể đi được…

Bằng không hoàng thất Bắc Minh triều sẽ bị dọa đến tối ngủ không yên.

Chương 81: Vậy ai làm cơm?

Nhìn nàng một bộ "ta hiểu", Thẩm An Tại hơi bối rối.

Ngươi hiểu cái gì mà bày một bộ biểu cảm này?

"Đi thôi, đi Thanh Vân phong xem một chút."

Hai người sóng vai đi về phía trước, hướng về Thanh Vân phong mà đi.

Trên đường, ngẫu nhiên có một vị đầu trâu mặt ngựa đi ngang qua, nhìn thấy hai người đứng sóng vai, khoảng cách thân mật, tức giận hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa cắn nát răng ngà.

…

Thanh Vân phong, Diễn Võ đường.

Lúc này trời đã gần chạng vạng, tàn dương như lửa, ánh chiều tà chiếu rọi bóng dáng của hai người trên diễn võ trường vô cùng dài, chập chờn như ánh nến.

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn luôn đứng bên cạnh, lẳng lặng quan sát.

Trên sân, Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương vẫn đang đối luyện.

Đừng nói Mộ Dung Thiên, ngay cả Lăng Phi Sương cũng đã mồ hôi đầm đìa, cảm thấy có chút cố hết sức.

Luyện cả một buổi chiều, cũng không biết Mộ Dung Thiên lấy cỗ sức lực này ở đâu ra mà không thấy mệt mỏi chút nào.

Chỉ cần không còn linh nguyên thì sẽ uống thuốc.

Một buổi chiều, tiến bộ của hắn cũng làm Lăng Phi Sương có chút trố mắt.

Ngay từ đầu chỉ lo kiếm thế cuồn cuộn hung mãnh, không tếc chút nào mà ra chiêu. Hiện giờ Mộ Dung Thiên xuất chiêu mau lẹ đơn giản, không có chút ý tứ hoa lệ.

Một kiếm xuất ra như lôi quang lóng lánh, mặc dù không có linh nguyên hóa thành lôi đình cuồn cuộn, mây đen bốc lên.

Từ trong kiếm của hắn cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách khiến người ta sợ hãi kia.

Mộ Dung Thiên đã thật sự nắm giữ được cái gì gọi là kiếm thế.

Không phải chỉ có tu vi cường đại, kiếm thế do linh nguyên tinh thuần thi triển ra mới gọi là cường đại.

Mà cho dù không sử dụng chút linh nguyên tu vi nào, một kiếm xuất ra, vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được cái gì gọi là lôi vân cái đỉnh, đất bằng nổi sấm!

Đây mới thực sự là kiếm thế!

"Thức thứ năm Bôn Lôi kiếm, Thiên Lôi Động Càn Khôn!"

Hưu!

Lần này không phải lôi quang mà là một tiếng xé gió.

Mộ Dung Thiên đâm ra một kiếm, kiếm ngâm không ngừng.

Mặc dù không có chút Linh nguyên nào tiết ra ngoài, nhưng Lăng Phi Sương cũng không dám có nửa điểm khinh thường.

Bởi vì trong mắt của nàng, một kiếm đâm thẳng bình thường này, đã hóa thành lôi đình mãnh liệt!

Sấm sét như thủy triều cuốn tới, không thể lui được nữa.

Rõ ràng quanh người Mộ Dung Thiên không tản mát ra khí tức tu vi cường đại gì, cũng không thấy dùng linh nguyên hội tụ thành thế.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Lôi Đình Chi Hải mãnh liệt giống như đã xuất hiện trước mắt nàng.

Đây chính là…

Là kiếm thế chân chính!

"Kính Nguyệt chưởng!"

Lăng Phi Sương không dám khinh thường, đối mặt biển sét mãnh liệt, nàng khẽ quát một tiếng, thi triển ra võ kỹ Địa giai, chưởng ảnh vô số.

Chỉ trong nháy mắt, chưởng ấn trên người nàng bắt đầu biến ảo.

Giống như hoa trong gương, như trăng trong nước, không thể phỏng đoán, hư vô mờ mịt.

Biển sấm mãnh liệt, kiếm của Mộ Dung Thiên trực tiếp xuyên qua thân thể nàng, không tạo thành bất kỳ thương tổn thực chất gì.

Bịch!

Tiếng trầm đục truyền ra, không biết lần thứ bao nhiêu lần Mộ Dung Thiên như gặp phải trọng kích bay ngược ra.

Nhưng ngay tại lúc bay ngược lại, hắn thuận thế đưa tay một kiếm.

Bịch!

Mộ Dung Thiên vừa đáp xuống đất, Lăng Phi Sương cũng chậm rãi cúi đầu, đôi mi thanh tú cau lại.

Một góc áo màu trắng đang từ từ rơi xuống, vết cắt trơn bóng.

Cách đó không xa.

Liễu Vân Thấm nhìn một màn này, đôi mắt đẹp kinh ngạc.

"Không ngờ Mộ Dung Thiên lại có thể bắt được sơ hở trong nháy mắt khi Phi Sương rút thế của Kính Nguyệt chưởng."

Trong mắt Thẩm An Tại lộ ra vẻ vui mừng, mặc dù bình thường tiểu tử này toàn cơ bắp làm cho người ta đau đầu, nhưng ở phương diện này hoàn toàn chính xác là có thiên phú.

Thời gian nửa ngày có thể hoàn toàn nắm giữ kiếm thế, không nói đến việc còn có thể tìm ra sơ hở của đối thủ.

"Lăng sư tỷ, lại đến!"

Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trên mặt một lần nữa rồi bò dậy.

Lúc nãy Lăng Phi Sương còn chưa kịp lấy lại tinh thần, giờ phút này nghe hắn còn muốn đánh nữa, cho dù xưa nay tính tình lạnh lùng, trong lòng nàng cũng không khỏi hiện lên mấy phần chua xót.

Biết vậy mình cần gì phải tới Thanh Vân phong để dạo một vòng chứ?

"Được rồi, đừng cứng rắn chống đỡ, kiếm cũng cầm không vững, còn đánh cái gì mà đánh, không phải vi sư đã dạy ngươi phải khổ nhàn kết hợp, có chừng mực sao?"

Thẩm An Tại cất bước đi về phía trước, Liễu Vân Thấm theo sát ở bên.

Hai người nhìn thấy bọn họ xuất hiện thì sôi nổi hành lễ.

"Sư phụ, đệ tử còn chưa mệt!"

Mộ Dung Thiên vẫn rất hưng phấn.

Bang!

Thẩm An Tại gõ trán hắn một cái, sau đó miệng giật giật, hít sâu một hơi.

Mộ Dung Thiên không có bị cái gì, ngược lại, hắn suýt chút nữa thì tự đánh gãy ngón tay.

Khá lắm, sau khi tiểu tử này đột phá Quy Nguyên cảnh, cường độ thân thể cũng tăng theo.

"Ngươi không mệt bởi vì nồng độ adrenalin hiện tại của ngươi đang cao, đợi một lúc hormon tan hết là ngươi sẽ biết mệt."

"Nồng gì cơ?"

Mấy người đồng thời mộng bức.

Tiêu Cảnh Tuyết bên cạnh ngoan ngoãn nhón mũi chân, nghiêng tai lắng nghe, vẻ mặt thành thật.

"Khụ khụ, chính là thứ có thể khiến ngươi giảm khả năng cảm thụ thống khổ trong thời gian ngắn ngủi."

Thẩm An Tại ho khan hai tiếng, đưa tay đâm một châm, dễ dàng đâm vào thân thể Mộ Dung Thiên.

Bộ ngân châm này là hắn mua từ Thanh Linh phong, giá trị mấy vạn kim tệ đấy.

"A, sư phụ, sao người bỗng nhiên lại đâm đệ tử?"

Cảm giác đau nhói truyền đến, Mộ Dung Thiên giật nảy mình, suy nghĩ muốn luyện kiếm với Lăng Phi Sương cũng bị chuyển dời.

"Lát nữa ngươi sẽ biết." Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng.

Một châm qua đi, thần thái Mộ Dung Thiên vẫn sáng láng, không bao lâu sau trực tiếp ngửa đầu ngã ra, đau nhức cả người ập tới, hai mắt nặng nề đánh nhau.

Chỉ chốc lát sau, trước mặt bao người, tiếng ngáy rất nhỏ vang lên.

Tiểu tử này trực tiếp nằm ngủ ở trên diễn võ trường, giống như tám đời chưa được ngủ.

"Phong chủ, đây là loại châm pháp gì vậy?"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút tò mò, Liễu Vân Thấm và Lăng Phi Sương cũng đồng thời dời ánh mắt về phía Thẩm An Tại.

Hắn cất kỹ ngân châm, nhàn nhạt mở miệng: "Không có việc gì, chỉ là tùy tiện đâm một cái, giúp hắn chuyển sự chú ý mà thôi."

"Lúc một người tập trung tinh thần cao độ, dễ dàng bỏ qua trạng thái của bản thân.

Vừa rồi lực chú ý của tiểu tử này đều đặt ở trên việc luyện kiếm, lựa chọn bỏ qua sự mệt mỏi tích lũy trong thân thể.

Một châm này giúp kéo hắn ra khỏi trạng thái tập trung tinh thần cao độ kia.

Ví dụ như có một số người nửa đêm không ngủ được, mở sách xem một tờ rồi lại một tờ, lật đến hơn bốn trăm trang cũng không buồn ngủ, nhưng sau khi xong việc, trong nháy mắt liền buồn ngủ không chịu được."

Nghe hắn nói, Lăng Phi Sương âm thầm gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý.

Trước kia khi nàng một mình chém giết sinh tử cũng thường xuyên như vậy, lúc đánh nhau không cảm giác được đau đớn kịch liệt gì, nhưng sau khi đánh xong, cảm giác đau đớn trực tiếp tăng lên gấp bội.

“Thì ra là thế…”

Tiêu Cảnh Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

“Được rồi, hôm nay vất vả cho Lăng sư điệt rồi, còn cả Liễu trưởng lão nữa, ngài có muốn ở lại ăn cơm cùng không?”

Thẩm An Tại quay đầu cười ha hả mở miệng.

Hai thầy trò Liễu Vân Thấm liếc nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Đến cũng đã đến, vậy ăn một bữa cơm rồi hãy đi!

Nhưng vào lúc này, Tiêu Cảnh Tuyết yếu ớt giơ tay, cẩn thận chớp mắt mở miệng.

” y… Phong chủ, Mộ Dung sư huynh đã ngủ thiếp đi, vậy ai làm cơm?”

Một câu bỗng nhiên khiến không khí như ngưng lại, mấy người trực tiếp ngây ra tại chỗ, nhìn Mộ Dung Thiên đang nằm ngủ trên mặt đất rồi hai mặt nhìn nhau.

Vậy ai làm cơm?

Chương 82: Lén lén lút lút xem ra không phải người tốt lành gì!

Cuối cùng, trách nhiệm làm cơm lớn lao rơi xuống vai của Thẩm An Tại.

Tiêu Cảnh Tuyết là Quận chúa cao quý, đương nhiên mười ngón không dính nước xuân, bảo nàng hỗ trợ luyện dược gì gì đó thì còn được, nấu cơm thì thôi.

Mà Liễu Vân Thấm cùng Lăng Phi Sương, người tới là khách, cũng không thể để cho các nàng làm?

Còn làm cái gì, đương nhiên là Ngũ Linh áp mà Mộ Dung Thiên đặt bẫy trước kia.

Thẩm An Tại cũng không làm món gì lớn, dứt khoát ở bên dòng suối nhóm lửa, sau khi xử lý xong thì đặt Ngũ Linh áp lên trên lửa, nướng.

Mặt ngoài vịt được phủ một tầng dầu, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa phát ra âm thanh "xèo xèo" mê người.

Mùi thịt truyền xa, chẳng qua gần nửa canh giờ, thịt vịt đã vàng óng giòn tan, khiến người ta nhìn muốn ăn.

"Đây, Lăng sư điệt, Cảnh Tuyết!"

Thẩm An Tại xé hai cái đùi vịt vàng ục ục nóng hôi hổi, đưa về phía hai nàng.

Lăng Phi Sương gật đầu nói lời cảm tạ, tiếp nhận đùi vịt.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết ôn nhu mở miệng nói: "Gần đây Phong chủ cực khổ rồi, vẫn nên để Phong chủ ăn trước đi."

Thẩm An Tại ở trong mắt lộ ra vui mừng, sau khi nhận lấy lại quay đầu đưa cho Liễu Vân Thấm.

"Liễu trưởng lão, nếm thử trù nghệ của ta này?"

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu, môi đỏ khẽ nhếch, bàn tay ngọc thật cẩn thận xé xuống một miếng thịt đùi vịt đưa vào trong miệng.

Nuốt một ngụm xuống, bên ngoài mềm mại, răng môi lưu hương!

Hơn nữa còn có một chút Linh khí lan tràn, dường như có thể hóa giải mệt nhọc suốt một ngày trong người vậy.

Nàng hơi kinh ngạc, đừng nhìn Thẩm An Tại ngày thường chỉ biết luyện đan, nướng thịt cũng thật không tệ nha.

"Thẩm trưởng lão, các ngươi không ăn sao?"

Thấy hai người bọn họ chậm chạp không ăn, Liễu Vân Thấm mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại cùng Tiêu Cảnh Tuyết liếc nhau, rút hai cánh vịt cười cười.

"Không sao, các ngươi ăn đi. Hai chúng ta giảm béo, ăn hai cái cánh vịt là đủ rồi."

"Giảm béo?"

Liễu Vân Thấm hơi nao nao, nửa tin nửa ngờ.

Đợi đến khi ăn hết một con Ngũ Linh áp, mặc dù chưa ăn no, nhưng giờ phút này sắc trời đã tối, cũng không thích hợp ở lâu thêm.

"Vậy chúng ta xin cáo từ trước, ngày mai lại tới."

Liễu Vân Thấm lấy khăn tay lau miệng, đứng dậy mở miệng.

“Phi Sương, đi thôi.”

“Đi thong thả.”

Thẩm An Tại vội vàng bắt chuyện, “Lăng sư điệt, đừng quên ngày mai đến luyện kiếm với Mộ Dung Thiên!”

Lúc nãy, tâm tình vui vẻ của Lăng Phi Sương khi được ăn Ngũ Linh áp lại hoá thành buồn bực.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, nhìn ra xa hồi lâu, khi phát hiện đã không còn bóng người, Thẩm An Tại mới đột nhiên quay đầu xoa xoa tay.

“Nhanh nhanh lên, Cảnh Tuyết, vi sư sắp chết đói rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn bộ dạng không thể chờ đợi của Phong chủ nhà mình như vậy, có chút dở khóc dở cười.

Phong chủ tựa hồ có chút keo kiệt… rõ ràng hiện tại trong ngọn núi không thiếu những linh cầm này…

Nàng nhu thuận gật đầu, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một chút nguyên liệu nấu ăn đã được xử lý tốt.

Cái gì mà linh áp linh kê, càng có một con nhũ ngưu toàn thân như bạch ngọc, tất cả đều đặt ở trên lửa.

Theo thanh âm “xèo xèo” bốc lên lần nữa, mùi thịt càng nồng đậm lan xa hơn.

…

Giữa sườn Thanh Vân phong, Liễu Vân Thấm cùng Lăng Phi Sương không nhanh không chậm đi về con đường xuống núi.

Giờ phút này trăng sáng sao thưa, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Hai người đi trong đêm, Liễu Vân Thấm bỗng nhiên cau đôi mi thanh tú lại, ánh mắt liếc sang bên cạnh.

Bên kia bãi cỏ, một người đeo mặt nạ đang quỳ rạp trên mặt đất lén la lén lút lút không biết đang làm gì, sơn đạo lờ mờ, nhất thời cũng nhìn không rõ lắm.

"Lén lén lút lút, xem ra ngươi cũng không phải là người tốt lành gì, mau đi ra!"

Nàng quát lạnh một tiếng, lúc này cách không hút tới một khối đá bén nhọn, vọt tới bên kia.

Hưu!

"Ai ui ôi…"

Tiếng rú thảm vang lên.

Người kia bưng mông đẩy bụi cỏ ra, đôi mắt dưới lớp mặt nạ ẩn chứa nước mắt.

"Liễu trưởng lão, ta mà lỡ đắc tội với ngươi ta xin lỗi còn không được sao…"

Sau khi mặt nạ được cởi bỏ, một gương mặt già nua trên mặt còn có một dấu bàn tay, hốc mắt xanh biếc như bị bầm lộ ra, đầy vẻ chua xót.

"Trịnh trưởng lão?"

Liễu Vân Thấm kinh ngạc, mơ hồ nhớ hôm nay ở đại điện, Trịnh Tam Sơn đích xác cũng mang mặt nạ…

Trịnh Tam Sơn thật sự sắp khóc rồi. Hiện tại hắn chỉ muốn tìm một chỗ chữa vết thương trên cái mông mình thôi.

Gần đây sao hắn lại xui xẻo như vậy chứ?

Chẳng lẽ thật sự bởi vì chuyện trộm gà trộm chó giờ bị trời phạt rồi sao?

Trịnh Tam Sơn ngày xưa cũng ở thiện tích đức, không nghĩ tới một bước đạp sai, hôm nay lại liên tiếp gặp chuyện không thể chịu nổi như thế…

Liễu Vân Thấm vội vàng thu tay lại, có chút cổ quái nói: "Trịnh trưởng lão, đã mấy giờ rồi còn ở Thanh Vân phong làm cái gì, còn quỳ rạp trên mặt đất…"

"Thẩm trưởng lão muốn ta tới giúp hắn thiết lập một bộ trận pháp hộ phong, đây không phải là ta tranh thủ thời gian thăm dò địa hình sao…"

Trịnh Tam Sơn hai mắt rưng rưng.

Cái gì gọi là đã mấy giờ rồi, hắn đã đến hơn một canh giờ có được hay không!

Bình thường khi hắn làm trận pháp bảo vệ cho chủ phong Chưởng môn, đến khi mặt trời xuống núi là sẽ tan ca quay về Thanh Phù phong, Chưởng môn cũng không giữ được.

Hắn ở lại Thanh Vân phong tăng ca, còn không phải là sợ Thẩm An Tại kia thật sự đi tìm trai trẻ của Phù Dung hiên sao?

Không nghĩ tới tăng ca đã không có thù lao, còn bị đánh nữa!

"Lại nói, đã mấy giờ rồi Liễu trưởng lão còn ở Thanh Vân phong…"

Nghe Trịnh Tam Sơn sâu kín mở miệng.

Liễu Vân Thấm tằng hắng một cái: "Phi Sương hôm nay cùng Mộ Dung Thiên luyện kiếm suốt một ngày, ta là tới đón nàng trở về."

Lăng Phi Sương nhìn sư phụ mình, trong nháy mắt cảm thấy có chút kỳ quái.

Chẳng phải hôm nay mình chỉ ở đây một ngày sao?

Mấy ngày trước khi mình chưa đến, không phải sư phụ cũng mỗi ngày đều chạy tới Thanh Vân phong sao?

"Trịnh trưởng lão vừa rồi nói cái gì mà đại trận hộ phong, chẳng lẽ Thẩm An Tại đi Thanh Phù phong là vì việc này?"

Liễu Vân Thấm bỗng nhiên có chút tò mò nói.

"Đúng vậy…"

Nghe được câu trả lời, đôi mắt đẹp Liễu Vân Thấm chợt lóe, gật gật đầu: "Như vậy à…"

"Đến lúc đại trận hoàn thành, nhớ đưa đến Thanh Loan phong một tấm lệnh bài vào trận."

Trịnh Tam Sơn sửng sốt, cổ quái nhìn nữ tử áo xanh trước mặt.

Bên ngoài đều đồn rằng Liễu Vân Thấm đang cùng Thẩm An Tại có cái gì đó, hiện tại xem ra sợ tám chín phần mười là thật.

Nhưng hắn nào dám cự tuyệt, đánh cũng đánh không lại, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

"Phi Sương, chúng ta đi thôi."

Thấy hắn gật đầu, Liễu Vân Thấm mới hài lòng mang theo Lăng Phi Sương rời đi.

Đưa mắt nhìn hai người đi xa biến mất, Trịnh Tam Sơn lúc này mới hít sâu một hơi, khuôn mặt dữ tợn, rút một tảng đá ở sau mông ra.

Nhìn trên bề mặt mang theo vết máu, đôi mắt già nua lệ lưng tròng.

"Lão phu nhiều năm thủ thân như ngọc… Không ngờ hôm nay… Ai, nghiệp chướng!"

Khi đang lòng sinh bi ai, bỗng nhiên chóp mũi hắn run run, một mùi thịt khiến yết hầu hắn bất giác nuốt ừng ực.

“Thơm quá đi thôi…”

Ọt ọt ọt ọt…

Hắn hô ầm lên một tiếng, cả buổi chiều bận rộn thăm dò địa hình của Thanh Vân phong, vì muốn xong việc sớm mà quên cả ăn.

“Dù sao lão phu cũng là làm việc cho Thanh Vân phong, đi ăn ké chút cơm hẳn là không thành vấn đề đi?”

Trịnh Tam Sơn sờ cằm suy nghĩ, rất nhanh đã đưa ra quyết định, sờ cái mông, khập khiễng đi lên núi.

Vừa đi, hắn còn âm thầm nuốt nước miếng.

Không được rồi, chịu không nổi nữa, rốt cuộc là đang nướng thịt gì vậy?

Giống như hương vị của Ngũ Linh áp mà hắn từng ăn qua trước đây.

Chẳng qua linh cầm quý hiếm, Thanh Phù phong hắn không chỉ nuôi linh cầm bình thường như Ngũ Linh áp, Bát Bảo Kê, mà còn có một đầu Bạch Ngọc trư, thịt tươi non, Linh khí sung túc không thua gì mấy loại đan dược.

Mua ở chợ, không có hai vạn cũng đừng hòng mua được!

Chương 83: Thật sự rất thơm

Bên trong vườn trúc.

Sau khi tiễn hai người Liễu Vân Thấm đi, hai người Thẩm An Tại cùng Tiêu Cảnh Tuyết tay một con gà một con vịt, ăn ngon lành.

So với việc Thẩm An Tại nuốt từng ngụm lớn, Tiêu Cảnh Tuyết lộ ra vẻ nho nhã nhu hòa hơn nhiều.

Nhưng lượng ăn lại lớn hơn hắn nhiều.

Thẩm An Tại chẳng qua chỉ là Đoán Thể hậu kỳ, hơn nữa cũng không có vấn đề gì, một con gà một con vịt, hoàn toàn có thể đủ no.

Tiêu Cảnh Tuyết thì khác, trên người nàng mang Thực Cốt độc, ăn thêm một ít thức ăn có chứa Linh khí, có thể giúp đỡ ôn dưỡng thân thể, ức chế độc tố.

Thấy con lợn đang nướng bên cạnh ngọn lửa không?

Đó chính là Thẩm An Tại để lại cho Tiêu Cảnh Tuyết ăn một mình.

"Chậc chậc, Cảnh Tuyết à, không nghĩ tới cái bẫy do sư huynh ngu ngốc của ngươi làm ra lại có thể bắt được một Bạch Ngọc trư. Thứ này rất tốt, ngươi ăn vào, đảm bảo Thực Cốt độc sẽ không phát tác trong hai tháng."

Thẩm An Tại mút ngón tay, chậc chậc mở miệng.

"Hẳn đều là do Linh khí ở dược điền của Phong chủ hấp dẫn tới, tựa hồ nếu ở bên cạnh dược điền, chúng nó cũng có

thể đạt được một chút lợi ích.”

Tiêu Cảnh Tuyết tao nhã ăn thịt, nhẹ giọng mở miệng.

Nói đến chuyện này Thẩm An Tại lại đau xót trong lòng.

Không phải Tiên Linh tuyền nguyên là thứ tốt có thể trợ giúp võ giả tu luyện sao, hiện tại lại bị tên nghịch đồ Mộ Dung Thiên kia lấp mất.

Không có nguồn suối, hơi nước lại trở thành tiện nghi cho những linh cầm này, tẩm bổ chúng nó.

Nằm ở đây ngủ cũng có thể gia tốc trưởng thành.

Kỳ thật cũng không tính là tiện nghị cho bọn chúng…

Bọn chúng đã nhận được lợi ích từ nguồn suối, sau đó bọn chúng lại bị ăn thịt.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đám người mình tương đương với uống Tiên Linh tuyền nguyên…

“Chỉ là mấy con linh cầm này dường như được Thanh Phù phong nuôi dưỡng, nếu để Trịnh trưởng lão biết được, hắn có…”

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng mở miệng.

“Cái gì mà Thanh Phù phong dưỡng, đồ chơi này lại không có viết tên, bị ta bắt ở Thanh Vân phong, chúng nó coi như lén xông vào đây, ta là nguyên cáo, châm tí lửa trừng phạt chúng nó chút thôi thì làm sao?”

Thẩm An Tại phun ra một cục xương, vừa ăn vịt ở tay trái, vừa không thèm để ý chút nào mở miệng nói.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, cảm thấy phong chủ nhà mình nói có lý.

Cũng đúng, là chúng nó xông vào Thanh Vân phong trước, trừng phạt chút thôi…

Nàng nhìn thoáng qua xương cốt trên mặt đất, ho khan một tiếng rồi không nghĩ nhiều nữa.

Đang lúc nàng chuẩn bị ăn tiếp, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người khập khiễng đến gần con đường nhỏ trúc uyển.

"Phong chủ, người kia là?"

Nàng có chút nghi ngờ vươn tay ra.

Thẩm An Tại quay đầu lại.

Trịnh Tam Sơn sờ mông, dọc theo đường đi hùng hùng hổ hổ.

Bị Liễu Vân Thấm đánh lén coi như xong xong, vừa rồi vội vã đến ăn chực, trên đường còn bị vấp một cái, răng suýt nữa bị dập nát.

Con mẹ ai đêm hôm khuya khoắt mặc đồ đen ngủ trong diễn võ trường chứ?

Trời đánh chốn này, Thanh Vân phong này ai cũng không bình thường!

Ngủ ở diễn võ trường thì thôi đi, còn ngủ như heo, đạp không tỉnh, không biết còn tưởng rằng đã chết.

"Trịnh trưởng lão?"

Thẩm An Tại cầm vịt nướng trong tay, ngây ngẩn cả người.

Trịnh Tam Sơn cũng ngây ngẩn cả người, lại nhìn con lợn nướng bên cạnh đống lửa.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, hắn lập tức liền giận dữ.

"Ngươi đang ăn cái gì, ta hỏi ngươi ăn cái gì!!"

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm a lão Trịnh!"

Thẩm An Tại vội vàng kéo xuống một cái chân vịt nhét vào trong miệng Trịnh Tam Sơn, trấn an tâm tình thiếu chút nữa bùng nổ.

"Chuyện này không phải như ngươi nghĩ, ta đang nhóm lửa sưởi ấm, heo nhà ngươi liền tự nhảy vào trong lửa, ta có ngăn cũng không ngăn được!"

Trịnh Tam Sơn đã chết lặng, sâu kín nhìn hắn, ánh mắt kia rất giống như một oán phụ nhỏ.

Thẩm An Tại bày ra vẻ mặt chân thành, tận tình khuyên bảo.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Trịnh Tam Sơn cầm chân vịt trong miệng lên, nhẹ nhàng mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, ngươi nói những lời này, chính ngươi tin sao?"

"…"

"Lão Trịnh à, ngươi phải hiểu, Thực Cốt độc của Quận chúa, ta đây không phải là phải nghĩ biện pháp giúp nàng trì hoãn độc tính phát tác…"

Thẩm An Tại thở dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn.

Trịnh Tam Sơn đưa mắt nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh.

Tiêu Cảnh Tuyết lập tức dời ánh mắt đi, như việc không liên quan đến mình, chớp chớp mắt.

"Đêm nay trăng tròn quá…"

Mấy người ngẩng đầu nhìn mây đen đầy trời, bầu không khí nhất thời có chút tĩnh mịch lúng túng.

Nhìn dáng vẻ ủy khuất của Trịnh Tam Sơn, Thẩm An Tại dứt khoát ngả bài, đưa tay bắt chân vịt.

“Đến cùng thì ngươi có ăn hay không, không ăn thì trả cho ta.”

Hắn vội lui về phía sau một bước, tránh thoát ma trảo, hung hăng cắn một miếng chân vịt trong tay, ánh mắt u oán.

“Ăn.”

Đừng nói, tức giận thì tức giận, mùi vị của Ngũ Linh àp này thật sự rất thơm…

Trịnh Tam Sơn vừa dùng ánh mắt u oán, vừa vui thích ăn đồ ăn trong tay, con bạch ngọc trư còn dư lại kia cũng bị hai người ăn gần hết.

Trịnh Tam Sơn ăn nhiều nhất.

Dùng ý nghĩ của hắn mà nói, ngươi giết heo nhà ta, nếu không đòi lại tiền, ta còn không thể ăn bù sao?!

Trong quá trình ăn cơm, Thẩm An Tại biết là hắn đang thăm dò địa hình, chuẩn bị thiết kế Thanh Vân đại trận, lập tức vui vẻ ra mặt.

Vừa vỗ tay dính đầy dầu vào người hắn, vừa mở miệng cổ vũ.

“Lão Trịnh, Linh Phù sơn ta cần nhân tài cẩn trọng như ngươi, yên tâm, đại trận xây xong hai ta vào thành ăn ngon, ta mời khách!”

Dưới sự lừa gạt của hắn, Trịnh Tam Sơn hết sức buồn bực xuống núi, khập khiễng tiếp tục thăm dò địa hình, bóng đêm cũng dần dần thâm trầm.

Một khắc nào đó, khi hắn đang chổng mông hết sức chuyên chú vẽ bùa trên một tảng đá, chỉ nghe một tiếng vang trầm đục.

Đôm đốp!

Một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào gốc cây bên cạnh hắn.

Dọa hắn giật mình.

Nhìn sắc trời xám xịt, Trịnh Tam Sơn nhíu mày có chút hồ nghi.

"Hắn là ta sẽ không xui xẻo như vậy đi, ngay cả sét cũng muốn đánh ta?"

Vừa dứt lời.

Đôm đốp!

Liên tục mấy đạo lôi quang bỗng nhiên rơi xuống, bầu trời theo đó nổi lên mưa to như trút nước.

"Ngọa tào…"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật giật, nhanh chân bỏ chạy, lúc này không ngờ lại nhanh nhẹn hơn.

Mới vừa chạy đi, ba đạo lôi quang tinh chuẩn bổ vào chỗ hắn vừa đứng, đánh nứt cả đá xanh ra.

Bên trong Thanh Vân phong, Thẩm An Tại cũng bị sấm rền ngoài cửa sổ làm bừng tỉnh, hoảng sợ.

Lúc sáng sắc trời còn tốt, sao đêm nay lại sấm sét mưa giông vậy?

Ai trên Linh Phù sơn thề độc à?

Hay là vị tiền bối đại lão nào đó thừa dịp tối nay độ kiếp?

Đang lúc hắn vuốt cằm suy nghĩ miên man, bỗng nhiên lông mày nhíu lại.

Hỏng rồi, quên mất tiểu tử Mộ Dung Thiên lúc này còn đang nằm ngủ trên diễn võ trường!

Hắn vội vàng cầm ô, giày cũng chưa kịp xỏ đã phá cửa mà ra.

Mà khi Thẩm An Tại ở xa xa chứng kiến một màn trên diễn võ trường kia, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Hắn dừng bước lại, lẳng lặng quan sát.

Trong diễn võ trường, thiếu niên áo đen chẳng biết đã tỉnh dậy từ lúc nào. Giờ phút này đang đón lấy cơn mưa xối xả, diễn luyện kiếm pháp hết lần này đến lần khác.

Nước mưa thấm ướt áo bào của hắn, tóc đen cọc cọc ẩm ướt ở trên khuôn mặt thiếu niên, hơi có vẻ ngây ngô.

Kiếm đen mỗi một lần chém ra, đều vạch ra một chuỗi hạt nước, giống như rèm châu bị cắt đứt.

Con ngươi trong suốt của thiếu niên tràn đầy kiên nghị, nắm chặt trường kiếm.

Bên cạnh, thiếu nữ nhu nhược mặc quần áo màu trắng đã đến sớm hơn Thẩm An Tại từ lâu, đang cầm ô đứng ở bên cạnh, lo lắng la lên.

"Sư huynh, mưa càng ngày càng lớn, nghỉ ngơi một lát đi!"

Mộ Dung Thiên lắc đầu, kiên định chém trường kiếm trong tay hết lần này tới lần khác.

"Tiểu sư muội, ngươi mau trở về đi, không cần trông coi ta, ta phải mau chóng lĩnh ngộ kiếm tâm, năm tháng sau tuyệt đối không thể để cho sư phụ lão nhân gia người thất vọng!"

Nghe thiếu niên kiên định nói, thần sắc Thẩm An Tại ở xa giật mình.

Thật lâu sau, hắn mới khẽ thở dài.

"Tên tiểu tử ngốc này…"

Chương 84: Xuất hiện nhiệm vụ giai đoạn

Thấy hắn không muốn rời đi, Tiêu Cảnh Tuyết đặt tay ngọc trước ngực, tiếp tục khuyên.

"Nhưng không phải Phong chủ đã nói rồi sao, vô luận là luyện kiếm hay là luyện công, cũng phải khổ nhàn kết hợp, vừa đủ là được rồi!"

Thiếu niên áo đen lắc đầu, trường kiếm trong tay vung ra một trận tàn ảnh, ánh mắt kiên nghị đáp lại.

"Nhưng sư phụ còn nói, người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể… Sư phụ hy vọng ta trở thành Kiếm tiên, luyện công luyện kiếm, không thể có cách nói như vậy."

Leng keng… Leng keng…!

Trường kiếm phát ra tiếng rung mãnh liệt, liên tiếp vung vẩy bọt nước.

"Sư phụ từng nói thiên phú của ta không đủ, chỉ có thể trả giá nhiều hơn người thường gấp mười lần, cố gắng gấp trăm lần mới có thể chân chính trở nên cường đại, trở thành Kiếm tiên khiến lão nhân gia hắn kiêu ngạo!"

Tính tình bướng bỉnh của Mộ Dung Thiên một khi xuất hiện, không ai có thể khuyên được.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Tầng tầng mây đen chớp động lôi quang, mưa to như thác nước tầm tã, vỗ trên gạch xanh ngói biếc phát ra tiếng vang

“lạch cạch”.

Nơi xa, Thẩm An Tại đang lẳng lặng nhìn một màn này, chậm rãi quay người rời đi.

[Ting — đồ đệ của ký chủ đạt được niềm tin mãnh liệt, chúc mừng ký chủ đã kích hoạt nhiệm vụ giai đoạn: Giúp Mộ Dung Thiên trở thành Kiếm tiên]

Theo thanh âm của hệ thống vang lên, hắn sửng sốt.

Muốn trở thành Kiếm tiên cũng không đơn giản như vậy, trong đó có hai điều kiện cơ bản nhất.

Thứ nhất: ít nhất cũng có thực lực của Càn Khôn cảnh.

Thứ hai: lĩnh ngộ một loại kiếm đạo.

Cho dù Tiêu Ngạo Hải đã từng là Kiếm vương Đại An thì cũng chỉ có thể được xưng là Kiếm vương chứ không phải Kiếm tiên.

Tuy trước kia hắn có thực lực của Càn Khôn cảnh, nhưng Trấn Hải kiếm ý hắn lĩnh ngộ cũng không đạt tới cấp bậc đạo.

Thẩm An Tại vừa đi trở về, vừa tỉ mỉ xem xét giới thiệu nhiệm vụ.

Cái gọi là nhiệm vụ giai đoạn chính là mỗi khi hoàn thành một giai đoạn liền có thể kết toán một lần khen thưởng.

Mà nhiệm vụ Kiếm tiên này, tổng cộng chia làm ba giai đoạn, không liên quan đến cảnh giới, chỉ liên quan đến kiếm.

Giai đoạn 1: Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ kiếm ý, thưởng thẻ hạn định thực lực Địa Linh cảnh đỉnh phong x5, cơ hội rút thưởng của hệ thống x1.

Giai đoạn hai: Mộ Dung Thiên tu luyện Vô Song Ngự Kiếm quyết tới đại thành, lĩnh ngộ được Vô Song kiếm tâm,

thưởng thẻ hạn định thực lực Thiên Linh cảnh x5 hoặc thuộc tính chính phụ ngẫu nhiên x1.

Giai đoạn ba: Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ kiếm đạo, phần thưởng là thẻ tiêu hao Càn Khôn cảnh x1, thẻ hạn định thực lực Thiên Linh cảnh x5 hoặc thuộc tính chính vĩnh viễn (tự chọn) x1

Thẩm An Tại nhìn thấy mấy chữ mới, vội tò mò hỏi thầm trong lòng.

"Hệ thống, thuộc tính ngẫu nhiên này là cái gì vậy?"

Trong các phần thưởng nhiệm vụ trước đó, cho dù độ sùng bái của Mộ Dung Thiên đầy cấp, hoặc là trong chiến thắng ước hẹn ba năm với Tần Thiển Nguyệt cũng chưa từng xuất hiện thuộc tính ngẫu nhiên này.

[Đây là ban thưởng chỉ có nhiệm vụ giai đoạn mới có thể kích hoạt, chia thuộc tính ngẫu nhiên thành chính diện và phản diện, cũng chia làm hạn định và vĩnh viễn]

"Có những loại thuộc tính nào, có thể nói một chút không?"

[Phong chi Tử: Có thể khiến ký chủ khống chế phong lực, cách không lấy vật, ngự phong mà đi hoặc tiện tay quăng quả Rasengan cũng được]

Thẩm An Tại nghe xong, lập tức há hốc mồm, trái tim nhảy lên bang bang.

Con mẹ nó… Đây mẹ nó không phải còn trâu hơn thẻ kỹ năng?

Thẻ kỹ năng dùng là mất, đồ chơi này thực sự là có cơ hội vĩnh viễn, tùy thời sử dụng!

"Còn gì nữa không?"

[Ám dạ hành giả: Có thể khiến ký chủ ẩn tàng một cách hoàn mỹ vào màn đêm, tùy ý xuyên qua hắc ám chi lực, thực lực tăng gấp bội, cũng có thể tạm thời truyền hắc ám chi lực cho người khác]

[Bạn của động vật: gia tăng độ hòa hợp với tất cả động vật, đạt được năng lực nói chuyện với thú]

Thẩm An Tại nghe mà kém chút nữa là chảy nước miếng, còn nước mắt thì đã lưng tròng.

Chờ được rồi, rốt cục cũng đã chờ được đến lúc này!

Vốn cho rằng mình chỉ có thể khúm núm ở sau màn, bây giờ xem ra…

Hệ thống tuy rằng không có cách nào giúp mình tăng tu vi lên, nhưng hình như có thể giúp mình tăng thực lực?

Ví dụ như những thuộc tính này…

[Túc chủ đừng cao hứng quá sớm, đây đều là những thuộc tính chính diện, còn có thuộc tính phản diện]

[Ví dụ như thuộc tính trăm phần trăm bị tay không cản đao sắc: Cho dù kí chủ sử dụng thẻ kiếm đạo Đạo Tổ cảnh, cũng có thể bị một đứa bé ba tuổi tay không tiếp được]

[Ví dụ như thuộc tính thái giám thứ hai của Linh Phù sơn: túc chủ mất củ cải, làn da trắng bệch, thanh tuyến tiêu giảm, thu được Tịch Tà kiếm pháp]

“Ngừng ngừng, ngừng lại!”

Thẩm An Tại vội vã mở miệng: “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng ôm chấp niệm với củ cải của ta nữa, ta sẽ chết, dù từ nơi này nhảy xuống ta cũng không tu luyện Tịch Tà kiếm pháp!”

Hơn nữa… vì sao là thái giám thứ hai, người thứ nhất là ai?

Hệ thống im lặng một lúc, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

[Sau khi cải tạo không cần phải cắt củ cải, ký chủ không muốn tu luyện Tịch Tà kiếm pháp có thể so sánh với Thiên giai sao?]

“Vậy thì được.”

[…]

“Này! Hệ thống, nói chuyện đi, sao không lên tiếng, bị kẹt đĩa rồi à?”

“Trời mưa trôi lưỡi rồi à?”

Thẩm An Tại vỗ vỗ đầu mình, phát hiện hệ thống không đáp lại, sau đó bĩu môi, giơ ô đi tiếp.

Một bên khác, trên diễn võ trường.

Mưa to liên miên, Tiêu Cảnh Tuyết thấy mình khuyên nhủ lâu như vậy nhưng làm sao cũng không khuyên được Mộ Dung Thiên, thầm cắn răng ngà rồi quay người chạy về chỗ ở của Thẩm An Tại.

Hắn không nghe lời của mình, có lẽ hắn sẽ nghe lời của Phong chủ.

Thiếu nữ xách theo góc áo chạy chậm tới bên ngoài phòng, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Bên trong ánh nến sáng trưng, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ đang đứng trước bàn, khêu đèn đọc đêm.

“Cảnh Tuyết, vào đi.”

Giọng nói ôn hòa bên trong truyền đến, Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt.

Phong chủ biết mình sẽ đến?

Sau khi do dự nàng đẩy cửa bước vào.

Bên trong, Thẩm An Tại hoàn toàn chính xác ngồi ở trước bàn, trong tay cầm quyển Kiếm Tiên lục, đang xem, trên đó viết về giai thoại của rất nhiều Kiếm tiên có tiếng từ xưa đến nay, cùng với một ít lý giải giữa cuộc đời bọn họ đối với kiếm đạo.

Trên bàn có đặt một tờ giấy viết đầy chữ.

"Phong chủ, Mộ Dung sư huynh lúc này còn mạo hiểm luyện kiếm giữa mưa, bức mình như vậy, vạn nhất xảy ra sự cố gì, ngài mau khuyên hắn đi!"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng mở miệng.

Thẩm An Tại buông quyển sách xuống, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mắt, chậm rãi mở miệng.

"Cảnh Tuyết, hắn khác ngươi, ngươi từ nhỏ đến lớn không có bất kỳ kẻ nào dám bất kính với ngươi."

"Bởi vì ngươi là nữ nhi của Trấn Nam vương, ngươi là Thanh Thủy Quận chúa."

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình.

Thẩm An Tại lời nói thấm thía nói tiếp: "Nhưng Mộ Dung Thiên thì khác. Mộ Dung gia chỉ là một thế gia dược đạo bình thường, trong thế giới mạnh được yếu thua này thì không đáng nhắc tới. Bởi vì thiên phú kém nên hắn gặp vô số chuyện nhục mạ."

"Tần gia lúc trước trước trước mặt trăm ngàn quan khách ở Phục Linh thành, nói hắn là một kẻ phế vật, không xứng phối ngẫu với thiên chi kiều nữ Tần Thiển Nguyệt, càng quở trách Mộ Dung gia và cha của hắn xuống không đáng một đồng, giống như sâu kiến."

"Hắn chỉ có thể nỗ lực khác với người thường, chính là vì muốn bước lên Thiên Tuyết tông, trả lại khuất nhục mà Mộ

Dung gia phải chịu lại.”

“Hắn muốn nói với Tần gia, nói với người trong thiên hạ này Mộ Dung Thiên hắn không phải phế vật, cha hắn không phải rác rưởi, không phải hắn không xứng với Tần Thiển Nguyệt, mà là Tần Thiển Nguyệt không xứng với hắn!”

Thẩm An Tại nói hết từng chữ từng câu, thở dài một hơi.

“Lúc này khuyên hắn nghỉ ngơi, nếu như sau năm tháng hắn kém một chút là thắng, nhất định hắn sẽ hận mình vì sao ngày hôm nay không cố gắng một chút.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhếch miệng nhỏ, cúi đầu không nói gì nữa, không biết nói gì.

Nàng quả thật chưa từng bị ai giễu cợt, cũng không hiểu rốt cuộc là khuất nhục như thế nào mà có thể khiến Mộ Dung sư huynh mất ăn mất ngủ luyện kiếm, luyện công như thế.

Nhưng nàng biết, nếu như đến lúc đó chỉ vì thiếu chút nữa mà bại bởi Tần Thiển Nguyệt, hắn sẽ rất khó chịu.

Chương 85: Ngũ đại chuẩn tắc

“Nhưng sư huynh như vậy, vạn nhất sụp đổ thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn hơi lo lắng.

Thẩm An Tại mỉm cười, đẩy tờ giấy trên bàn về phía trước.

“Nơi này là đan phương Cố Nguyên đan tam phẩm, chi tiết luyện đan cùng với những việc cần phải chú ý ta đều viết rõ.”

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt: “Phong chủ, ngài đây là?”

“Môn nhân Thanh Vân phong có vinh cùng vinh, chịu nhục cùng nhục, kế tiếp sẽ do ngươi luyện chế đan dược này, trợ giúp sư huynh ngươi củng cố căn cơ, trừ mệt mỏi, chờ ngươi nắm giữ, ta còn có thể dạy ngươi càng nhiều phương thuốc hơn.”

“Thế nhưng… Trước mắt ta chỉ là luyện dược sư nhị phẩm.”

“Vậy thì sao?”

Thẩm An Tại nghiêm mặt, “Thay vì lo lắng, không bằng nghĩ biện pháp chữa trị thân thể giúp sư huynh ngươi, dùng hết khả năng đi giúp hắn.”

Hắn đứng dậy, thật tâm thành ý nhìn thiếu nữ trước mặt.

“Cảnh Tuyết, ngươi muốn chân chính bái nhập Thanh Vân phong, trở thành đệ tử của ta, vậy thì cần phải chứng minh ngươi có tư cách được ta dạy.”

“Thẩm An Tại ta thu đồ đệ, không xem thiên phú, không xem bối cảnh, chỉ xem lòng người.”

Ánh mắt Thẩm An Tại có chút vui mừng: “Có thể quan tâm sư huynh ngươi như thế, đủ thấy ngươi đã coi mình là một phần tử của Thanh Vân phong, nếu trong vòng nửa năm ngươi có thể trở thành luyện dược sư tứ phẩm, ta sẽ chân chính nhận ngươi làm đồ đệ.”

Tiêu Cảnh Tuyết lông mi run rẩy, đây là lần đầu tiên mình nghe thấy Phong chủ nói nguyện ý thu mình làm đồ đệ.

Nhưng sau khi nghe xong, trên mặt nàng lộ ra vẻ khó xử.

Trong vòng nửa năm trở thành luyện dược sư tứ phẩm…

Nếu như không có Thực Cốt chi độc, cái này cũng không phải không có khả năng hoàn thành, nhưng hôm nay nàng hoàn toàn không thể ngưng khí Quy Nguyên, tăng thêm ảnh hưởng Thực Cốt chi độc, hoàn toàn không thể luyện chế tứ phẩm đan dược.

Mặc dù lý giải dược đạo của nàng sớm vượt xa luyện dược sư nhị phẩm, nhưng cũng chỉ có thể luyện chế đan nhị phẩm.

“Ngươi cảm thấy mình làm không được sao?”

Thiếu nữ cúi đầu, không nói một lời, nhưng biểu cảm đã đưa ra đáp án.

Thẩm An Tại chậm rãi lắc đầu: “Ngươi hẳn biết Từ lão hắc của Linh Dược đường, hắn cũng chỉ là võ giả Khí Hải hậu kỳ, nhưng lại là luyện dược sư tứ phẩm? Lẽ nào ngươi cảm thấy mình cũng không bằng cả hắn sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, nàng biết điều này.

Nhưng Từ đường chủ nghiên cứu dược đạo nhiều năm như vậy, mới có thể lấy thực lực Khí Hải hậu kỳ hoàn mỹ luyện

chế tứ phẩm đan, càng quan trọng hơn là hắn không bị Thực Cốt chi độc ảnh hưởng.

Mỗi lần vận khí của mình quá độ, cơn đau kia liền làm cho người ta sống không bằng chết, hoàn toàn kiên trì không nổi luyện chế đan dược phẩm giai cao hơn.

Thẩm An Tại nhìn dáng vẻ có chút nhụt chí của thiếu nữ, biết nàng đang suy nghĩ cái gì, thế là trầm giọng mở miệng.

"Người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể… Vì sao ngươi lại coi Thực Cốt độc là đau khổ, mà không phải là một loại rèn luyện?"

"Rèn luyện?"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, đôi mắt xinh đẹp của thiếu nữ có chút khó hiểu, hai mắt đối mặt với người trung niên tóc mai đã bạc.

Thẩm An Tại gật đầu: "Sư huynh của ngươi tuy thiên phú không tốt, từng trải nhục mạ, nhưng cũng chính vì dưới tình huống này, hắn có được một cái tâm kiên cường bền bỉ, muốn trở thành cường giả, trở thành Kiếm tiên, thì không thể thiếu cái tâm hắn đang có!"

"Cho dù Thực Cốt độc của ngươi có thể ảnh hưởng đến việc luyện đan của ngươi, khiến ngươi không cách nào vận khí trong thời gian dài, nếu không sẽ khổ sở gia thân vạn phần, nhưng ngươi cần gì phải e ngại?"

"Đây là cơ hội rèn luyện tâm tính hiếm có, rèn luyện tinh thần lực đó!"

Nghe thấy giọng điệu thấm thía của vị trung niên trước mắt, trong đầu Tiêu Cảnh Tuyết hiện lên hình ảnh Mộ Dung Thiên một mình kiên trì ở Thuần Nguyên trì trong bao nhiêu đêm, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng.

Nàng lạc lối trong sự tỉnh ngộ của thâm tâm.

Đúng vậy, thời điểm Phong chủ luyện đan, dù cho không sử dụng Linh khí, vẫn có thể dựa vào tạo nghệ dược đạo siêu cường để trung hoà dược hiệu, đạt tới hiệu quả thành đan.

Cho dù nàng không làm được bước kia vì có Thực Cốt độc, nhưng chẳng nhẽ cũng vì thế mà không dám thử đi luyện chế đan dược tam phẩm sao?

"Hoá ra Phong chủ một mực không muốn giúp Cảnh Tuyết giải độc, là hi vọng Cảnh Tuyết lợi dụng cơ hội này, rèn luyện bản thân sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết tự lẩm bẩm, đôi mắt đẹp chớp chớp.

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó nói: "A đúng, chính là như thế."

"Cảnh Tuyết hiểu rồi!"

Thiếu nữ ngẩng đầu, khuôn mặt yếu đuối kia hiện lên vẻ kiên nghị giống như của Mộ Dung Thiên, tiến lên cầm lấy đan phương trên bàn.

Thẩm An Tại thấy vậy, vui mừng gật đầu.

"Cảnh Tuyết, vào Thanh Vân phong ta, đầu tiên phải hiểu rõ năm đại chuẩn tắc."

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc lắng nghe.

"Thứ nhất, vĩnh viễn không từ bỏ, luôn phải có lòng tin tưởng bản thân."

"Thứ hai, không ỷ mạnh hiếp yếu, dùng những gì học được ở Thanh Vân phong để làm xằng làm bậy, nếu không ta sẽ tự tay thanh lý môn hộ, cho dù ngươi là Quận chúa, cũng không ngoại lệ."

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc, gật đầu thật mạnh.

“Thứ ba, tôn sư trọng đạo, đồng môn hữu ái, không được chém giết lẫn nhau, lục đục với nhau, kẻ vi phạm trục xuất khỏi Thanh Vân phong.”

“Thứ tư, sư phụ vĩnh viễn đúng, sư huynh sư đệ cũng vĩnh viễn không được chịu khi dễ ở bên ngoài.”

Nói đến đây, Thẩm An Tại lại cố ý nhìn nàng mà mở miệng: “Nếu tương lai có một ngày, sư phụ hoặc là sư huynh ngươi bởi vì nguyên nhân gì mà trở thành phế nhân, dù chỉ còn lại có tu vi Đoán Thể kỳ, cũng không thể có nửa điểm bất kính.”

“Cảnh Tuyết hiểu rõ!”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thẳng vào mắt hắn, rất nghiêm túc gật đầu, ghi nhớ những thứ này trong lòng.

Sau đó, thấy phong chủ sờ cằm nửa ngày không nói gì, trong nháy mắt nàng mở miệng: “Phong chủ, nguyên tắc thứ năm là gì?”

“Ừm… Tạm thời chưa nghĩ ra, sau này sẽ nói cho các ngươi biết.”

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ.

Lẽ nào bốn đại quy tắc vừa rồi… đều là bịa ra?

“Được rồi, đi nhanh đi, sư huynh của ngươi luyện kiếm hết đêm nay, buổi sáng mà không có Cố Nguyên đan của ngươi thì có lẽ tay cũng phế rồi, nếu như ngươi luyện chế không được, ta cũng sẽ không luyện cho hắn viên thuốc này.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, lời nói của hắn cho nàng một loại cảm giác gấp gáp.

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc gật đầu, cầm đan phương vội vàng đi chuẩn bị luyện đan.

Trong lòng nàng yên lặng nhắc nhở chính mình, ngày hôm sau Mộ Dung sư huynh còn chờ đan dược của mình điều trị thân thể, mình nhất định phải luyện chế thành công!

Chạy đến một nửa nàng lại sửng sốt, sau đó quay đầu đi một hướng khác.

Ở với phong chủ đủ lâu… Vừa nói luyện đan liền chạy về phòng bếp.

Nàng cũng không có tạo nghệ dược đạo dùng nồi sắt luyện đan như vậy, muốn luyện đan, còn phải dùng lò đan mới được.

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Thẩm An Tại thở dài một hơi ngồi xuống.

Lại lừa gạt thành công một lần, đan dược tứ phẩm trở xuống đều giao cho nàng luyện, bản thân cũng có thể bớt được rất nhiều thời gian.

Đương nhiên, không phải vì vui đùa.

Mà vì muốn đọc càng nhiều sách, học càng nhiều kiến thức.

Dù sao đồ nhi lập chí muốn làm Kiếm tiên… Hắn làm sư phụ cũng không thể trong bụng một chút gì cũng không có, chẳng nhẽ muốn dạy bậy giống như trước kia?

“Chuẩn tắc thứ năm rốt cuộc nên như thế nào đây?”

Thẩm An Tại sờ cằm, lâm vào trầm tư.

Sớm biết như vậy đã không nói là có ngũ đại chuẩn tắc, căn cứ kinh nghiệm xem tiểu thuyết cùng kịch bản trước kia của hắn…

Thường thường, cái điều cuối chưa nói hết này… toàn là deathflag.

Hắn cũng không muốn chuẩn tắc thứ năm này trở thành di ngôn cuối đời của hắn, con mẹ nó vẫy cũng quá cẩu huyết rồi.

Chương 86: Hoàn thành Thanh Vân trận

Cơn mưa này đến bình minh mới dần bình ổn.

Một đêm luyện tập, Mộ Dung Thiên đã sớm kiệt sức, quần áo đẫm mồ hôi cùng nước mưa.

Hắn ngửa mặt nằm trên mặt đất, thở hổn hển.

Tuy rằng rất mệt, nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng hưng phấn.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được rõ ràng, sau khi luyện tập như vậy, khả năng khống chế kiếm của hắn càng thêm thuần thục.

Liên quan tới lĩnh ngộ kiếm thế, cũng càng lên một tầng cao hơn.

Chỉ nằm một khắc đồng hồ, hắn liền chống kiếm đứng dậy, hai chân có chút run rẩy.

"Còn phải đi nấu cơm cho sư phụ và sư muội…"

Lau đi vết nước đọng trên mặt, hắn thì thào tự nói.

Ngay lúc hắn ngẩng đầu lên, lại phát hiện bên cạnh diễn võ trường đã sớm có một bóng người đứng đó.

Bởi vì lúc trước quá mức chuyên chú luyện kiếm, cho nên hắn cũng không phát hiện được đối phương tới khi nào.

"Sư phụ, ngài…"

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

"Đã luyện xong?"

Thẩm An Tại nhìn hắn một cái, đặt bát cháo thịt ở trên bàn bên cạnh.

"Ăn xong rồi thì nghỉ ngơi đi."

Nói xong câu đó, hắn liền xoay người rời đi, đi về phía phòng luyện đan.

Mộ Dung Thiên nhìn bóng lưng trung niên đi xa, trong mắt lộ ra vẻ cảm động.

Bên ngoài đan phòng.

Thẩm An Tại nhìn xuyên thấu qua khe cửa, lặng lẽ quan sát Tiêu Cảnh Tuyết đang chuyên tâm luyện đan bên trong.

Đan phòng vốn không có lò luyện đan, nàng dùng chính là lò đan nàng mang từ Dược Vương cốc tới.

Khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ giờ phút này đã trở nên tiều tụy, mồ hôi đầy mặt, đôi mi thanh tú nhíu chặt khiến ta nhìn thấy mà thương.

Đan lô trước người nàng đỏ bừng, hỏa diễm không ngừng thiêu đốt phía dưới.

Ở bên cạnh, có từng đống phế dược, tất cả đều là một đêm luyện phế.

Theo Thẩm An Tại đang quan sát, giờ phút này nàng hẳn là đã đến một bước luyện đan cuối cùng, cũng là một bước có nguy hiểm.

Hơi có chút sai sót, sẽ có khả năng nổ lô.

Nhìn bộ dáng nhíu mày của nàng, hiển nhiên là đang luyện đan, đồng thời còn thừa nhận một loại thống khổ kịch liệt nào đó.

Thậm chí có thể nhìn thấy được ở cổ trắng nõn của nàng, có từng đường vân màu xanh đen rất nhỏ bật lên.

Đang theo khí huyết không ngừng vận chuyển, như ẩn như hiện, có chút dọa người.

“Thực Cốt độc…”

Thẩm An Tại híp mắt lại.

Những ngày qua hắn đọc không ít thư tịch, càng hiểu rõ hơn về loại độc này.

Thời ấu niên cấy vào thân thể, trong thời gian ngắn sẽ không phát tác, có thể một khi bắt đầu luyện tập võ đạo, nạp khí nhập thể, độc này sẽ nhanh chóng cắn nuốt Linh khí, ăn sâu tận tủy rất khó trừ tận gốc.

Mỗi một lần phát tác, giống như Phệ Tủy kiến, làm cho người ta thống khổ không muốn sống.

Khi còn nhỏ Tiêu Cảnh Tuyết vẫn luôn học tập trong Hoàng cung, ít khi ra ngoài, rốt cuộc là ai gieo độc chủng xuống?

Trong lúc Thẩm An Tại đang nhíu mày trầm tư, trong đan phương bỗng nhiên phát ra từng tiếng trầm đục.

Chỉ thấy lò đan đỏ thẫm kia run rẩy, lỗ thủng phía trên không ngừng phun ra hoả diễm cực nóng.

“Không tốt, sắp nổ lò!”

Thẩm An Tại biến sắc, lúc này đẩy cửa đi vào.

“Ngưng!”

Một tiếng quát theo đó vang lên.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết kiên nghị, cứng rắn chịu đựng đau nhức kịch liệt, cưỡng ép đè ép đan lô.

Leng keng…

Lò đan cuối cùng run rẩy một chút, không có bất kỳ dị động nào.

Một mùi hương thơm tản ra, tràn ngập toàn bộ đan phòng.

Gương mặt Tiêu Cảnh Tuyết trắng bệch, thở dài một tiếng, vừa định giơ bàn tay lau mồ hôi, chợt nhớ tới tiếng đẩy cửa vừa rồi.

Quay đầu nhìn lại, lập tức giật mình.

"Phong chủ? "

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thẩm An Tại có chút lúng túng ho khan một tiếng, trong lòng cảm thấy may mắn.

Cũng may, suýt chút đã lãng phí thẻ kỹ năng Kim Cương Bất Hoại.

Tiêu Cảnh Tuyết kịp phản ứng, sau đó vui mừng mở miệng.

"Phong chủ, Cố Nguyên đan tam phẩm đã luyện ra rồi!"

Đường vân màu xanh ở trên cổ nàng đang nhanh chóng mờ đi, một lần nữa khôi phục bình thường.

Nói xong, trong lòng nàng khó nén kích động.

Quả nhiên đúng như lời Phong chủ nói, mình có thể luyện chế tam phẩm đan dược!

Hơn nữa cả đêm đều gánh vác luyện đan đau đớn như vậy, tinh thần lực cũng có tiến bộ không nhỏ.

Nếu như có thể tiếp tục kiên trì như vậy, trong vòng nửa năm chưa chắc đã không thể trở thành luyện dược sư tứ phẩm!

"Làm không tệ, mau đem đan dược cho sư huynh ngươi."

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu.

"Được!"

Thiếu nữ vui sướng gật đầu, không để ý tới mồ hôi đã thấm ướt vạt áo, vung tay áo mở ra nắp lò chứa mấy viên Cố Nguyên đan bên trong xong liền rời đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của thiếu nữ, ánh mắt của Thẩm An Tại cũng đầy thâm thúy.

Hai tên đệ tử này… thật đúng là khác hẳn người thường!

Một người có thiên phú kiếm đạo và ngộ tính rất cao nhưng gân cốt vô cùng kém.

Một người rõ ràng bất luận tư chất hay là ngộ tính hoàn toàn không thua kém Tần Thiển Nguyệt kia, lại chịu tra tấn thấu xương, không cách nào đột phá Quy Nguyên cảnh.

Nhưng làm cho người vui mừng chính là, hai người bọn họ đều biết cái gì gọi là kiên trì, nghênh khó đi lên.

Có tâm tính này, lo gì tương lai không thành được cường giả?

…

Thời gian kế tiếp, Thanh Vân phong lại không phát sinh đại sự gì nữa.

Mộ Dung Thiên ngày đêm luyện kiếm, luyện công, cơ bản mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ. Nếu không có Tiêu Cảnh Tuyết mỗi ngày đều cắn răng kiên trì luyện đan cho hắn thì người thường đã sớm mệt mỏi sụp đổ.

Lăng Phi Sương cũng sẽ đến đây mỗi buổi chiều, bồi Mộ Dung Thiên luyện kiếm một canh giờ.

Có nàng bồi luyện, lý giải về chiến đấu và kiếm pháp của Mộ Dung Thiên tăng lên thẳng tắp.

Ban đầu chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản công kích của Lăng Phi Sương, nhưng càng về sau càng có thể đánh ngang

tay với nàng, thậm chí ép nàng không thể không toàn lực ứng phó, không dám có chút bất cẩn nào.

Tốc độ tiến bộ kinh khủng như vậy, không chỉ khiến Liễu Vân Thấm cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Huyền Ngọc Tử ngẫu nhiên đến Thanh Vân phong tản bộ cũng giật mình không thôi.

Hơn một tháng này, Trịnh Tam Sơn mỗi ngày đều lén lút đi lại khắp nơi ở Thanh Vân phong…

Biết thì hiểu hắn thăm dò địa hình cho Thanh Vân phong, thiết lập cấm chế đại trận ở khắp nơi.

Không biết, còn tưởng rằng hắn là trộm…

Đáng nhắc tới chính là, có một ngày đồ đệ Trịnh Tam Sơn tới Thanh Vân phong một chuyến, ngự phong mà đến, trong mắt tràn đầy chiến ý hừng hực.

Nhưng nhìn thấy Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương đối luyện tạo ra đạo kiếm thế mạnh mẽ dữ dội, nhìn về phía lôi đài thủng lỗ chỗ như tổ ong kia.

Hắn trực tiếp trầm mặc, lưu lại một câu "đã quấy rầy" rồi xoay người rời đi.

Một loạt thao tác này, Thẩm An Tại cũng có chút không hiểu, chẳng qua cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ coi là hắn đến đi dạo thôi.

Gần hai tháng trôi qua, cuối cùng Trịnh Tam Sơn đã kiến tạo xong Thanh Vân đại trận, do Thẩm An Tại tự nhỏ máu vào thành trận pháp chi chủ.

Nhìn màn sáng phù văn phóng lên trời, Thẩm An Tại hài lòng gật đầu.

Không thể không nói, Trịnh Tam Sơn không hổ là phù sư ngũ phẩm duy nhất Linh Phù sơn hiện giờ, tạo nghệ phù trận quả thực lợi hại.

Khí tức của trận pháp tuyệt đối không yếu hơn đại trận hộ phong của năm ngọn núi khác, cho dù là cường giả Thiên Linh cảnh tiến vào cũng phải chịu áp chế.

Sau khi giao một ít lệnh bài cho Thẩm An Tại, Trịnh Tam Sơn rưng rưng rời khỏi Thanh Vân phong.

Cũng không phải là không muốn, mà là có chút kích động, cuối cùng không cần phải vẽ bùa tăng ca nữa.

Bởi vì sợ một tên vô lại nào đó lựa chọn ba phân bốn cho hắn phản công, cho nên trận pháp này quả thực là phí không ít tinh lực của hắn, không dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Lúc chạng vạng tối.

Nhóm người Thẩm An Tại ngồi trong vườn trúc ăn cơm, ngoài Thanh Vân phong có một bóng người thảnh thơi bay tới, một đầu đâm vào trong Thanh Vân phong.

Bịch!

Tiếng trầm đục truyền ra, hư không bởi vì va chạm mà nổi lên từng gợn sóng vô hình.

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, cảm thấy đầu óc có chút ong ong.

Khi nào thì Thanh Vân phong lại có thêm một bộ trận pháp Cấm Không!?

Nhìn qua, hình như là bút tích của Thanh Phù phong?

Nhiệt độ từ chóp mũi truyền tới, hắn đưa tay sờ, màu đỏ tươi hiện ra.

“Ngọa tào…”

Chương 87: Sắp lên đường

Trong một địa quật hoang dã nào đó ở Đại An.

Ánh nến mờ tối chập chờn, kéo thành từng cái bóng dài nhỏ.

Mấy người mặc đồ đen cung kính hành lễ một lão đầu trọc mặc huyết bàovđang khoanh chân ngồi đó.

“Tham kiến Đại Tế Ti!”

Lão giả đầu trọc chậm rãi mở mắt ra, cơ bắp trên thân khôi ngô phồng lên, mơ hồ có thể thông qua huyết bào rộng thùng thình nhìn thấy trên thân lão có từng đạo hình xăm Hổ hình hung thần dữ tợn.

Hắn đảo qua những người mặc đồ đen này, chậm rãi mở miệng: “Đã sắp xếp xong chưa?”

“Khởi bẩm Đại Tế Ti, túi thú đã được đưa đến bên kia rồi, lần hành động này tất nhiên không có sơ hở tý nào, Tiêu Thiên Sách chạy không thoát đâu!”

Lão già đầu trọc gật đầu: “Điều tra tin tức gần nhất liên quan tới Linh Phù sơn đã sao rồi?”

Trong đó, người áo đen cầm đầu chắp tay mở miệng: “Tình huống đúng là thật, cường giả Niết Bàn truyền cho phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại không ít đồ tốt, Tần Bá Sơn thiếu chút nữa chết trong tay hắn.”

“Nhưng nghĩa huynh của hắn không ở trong triều Đại An, thậm chí còn không ở Nam Quyết vực.”

“Cảnh giới Niết Bàn…”

Lão giả đầu trọc nhắm hai mắt lại, sau khi suy nghĩ lại lần nữa mở miệng, "Mặc kệ vị cường giả kia, trong lần hành động ở Thương Ngô cảnh này, hãy chú ý một chút Thẩm An Tại ở bên kia, tốt nhất là lấy hết toàn bộ công pháp Thiên giai và võ kỹ trong đầu hắn ra."

"Vâng!"

Người áo đen chắp tay, do dự sau đó thăm dò, "Vậy về những đệ tử Linh Phù sơn kia?"

"Một tên cũng không để lại."

Những từ lạnh lẽo vừa rơi xuống, hàn quang hiện lên trong mắt lão đầu.

"Vâng!"

…

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Thẩm An Tại cổ quái nhìn Huyền Ngọc Tử đi bộ lên núi: "Chưởng môn, ngươi làm sao vậy?"

"Nóng trong người."

Huyền Ngọc Tử xoa xoa cái mũi, cuối cùng cũng thành công giảm bớt máu.

Trong lòng hắn thầm mắng Trịnh Tam Sơn mấy trăm lần.

Lão tiểu tử này bố trí trận pháp cho Thanh Vân phong mạnh như vậy, chỉ một chút va chạm, cấm chế chi lực vẫn cứ chạy tán loạn trong cơ thể.

Bình thường khi bảo hắn tu sửa cấm chế cho chủ phong, toàn là cọ cọ…

"À."

Thẩm An Tại đang gật đầu, chỉ cho là trận pháp vừa rồi bỗng nhiên truyền đến chấn động là chim lao ra, âm thầm nghĩ đến lúc đó vẫn nên giảm cấm chế lực đi một ít, ngăn cản võ giả ngự không, không ngăn cản linh cầm.

Nếu không đến lúc đó Thanh Vân phong sẽ không có nguyên liệu nấu ăn nữa.

"Chẳng hay Chưởng môn hôm nay đến đây là có chuyện gì?"

Thấy hắn hỏi tới, Huyền Ngọc Tử tằng hắng một cái, thuần thục lấy từ nhẫn trữ vật ra bát đũa và ghế ngồi xuống bàn ăn.

Đối với một màn này, mấy người Thẩm An Tại đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

Kể từ lần ngẫu nhiên phát hiện thức ăn Thanh Vân phong ngon như thế, vị Chưởng môn ngày thường uy vọng cực cao trước mặt đông đảo đệ tử này thỉnh thoảng sẽ đến ăn chực một bữa cơm, còn tự mang theo bát đũa.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ ngẫu nhiên tới đây thôi.

Liễu Vân Thấm và Lăng Phi Sương là tất nhiên.

Huyền Ngọc Tử vừa gắp một miếng thịt vịt vừa mở miệng: "Cấm chế của Thương Ngô cảnh sắp bị phá vỡ rồi, các ngươi có thể chuẩn bị một chút rồi sau này sẽ lên đường."

Nghe vậy, Thẩm An Tại cùng Liễu Vân Thấm nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Mà ánh mắt Mộ Dung Thiên lại càng lộ ra vẻ chờ mong.

Không ngờ một ngày nào đó, hắn cũng có cơ hội đạt được tư cách tới bí cảnh này.

Không nói hắn, kể cả Lăng Phi Sương cũng hơi nháy mắt.

Bí cảnh truyền thừa của cường giả Niết Bàn, không phải bí cảnh bình thường.

Bên trong khẳng định bảo vật cơ duyên vô số, dù sao cũng là cường giả thượng tam cảnh!

"Lần này Linh Phù sơn ta chỉ có hai người các ngươi cùng Vu Chính Nguyên tiến vào, nếu ở bên trong gặp nguy hiểm, cần phải giúp đỡ lẫn nhau, nhất trí đối ngoại, có thể quần ẩu thì tuyệt không đơn đấu!"

Huyền Ngọc Tử nghiêm túc mở miệng.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Chưởng môn!"

Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương đồng thời mở miệng.

Lúc này hắn mới hài lòng gật đầu, sau đó lại trầm giọng mở miệng.

"Lần này, người Đại An triều tiến vào Thương Ngô cảnh, ngoài các ngươi ra, còn có Tần gia, Thượng Quan gia, mà ở ngoài Đại An, Bắc Minh triều và Bình Thiên triều cũng sẽ có người đi vào."

"Vị Đạo tử kia của Tề Vân đạo tông cũng đi sao?" Thẩm An Tại nhíu mày hỏi.

"Cái này thì không."

Huyền Ngọc Tử lắc đầu: "Hắn đang bế quan, sẽ không tham dự vào bí cảnh lần này. Trong hậu bối Đạo Tông, cầm đầu là đệ tử tên Cổ Vân, còn có Bắc Thần Vọng Thư của Dược Vương cốc."

"Bọn họ đều là Địa Linh cảnh hậu kỳ, thực lực cường đại, các ngươi nếu gặp phải, nhớ không được cùng hắn chém giết, bảo mệnh là trên hết."

“Về phần những đệ tử thế gia của hai triều khác thì cũng có tồn tại Địa Linh cảnh. Các ngươi phải cẩn thận, không chiếm được Thương Ngô tâm thì không được đoạt, không may mất mạng đấy.”

Lúc nói những lời này, Huyền Ngọc Tử vẫn nhìn thoáng qua Lăng Phi Sương.

Thẩm An Tại nghe những lời này, âm thầm thở dài.

Chỉ xem qua tu vi hậu bối, liền đủ để phát hiện Linh Phù sơn hôm nay chênh lệch bao nhiêu so với Dược Phù Vương Sơn hay là Tề Vân đạo tông, thậm chí chỉ có thể so sánh với hai tông môn nhị lưu khác.

Hậu bối Dược Vương cốc và Tề Vân đạo tông đều có tồn tại Địa Linh cảnh, mà Linh Phù sơn bên này, Vu Chính Nguyên và Lăng Phi Sương đều khó khăn lắm mới bước vào Quy Nguyên cảnh mà thôi, chênh lệch rõ ràng.

Hơn nữa năm nay Lăng Phi Sương đã mười chín tuổi.

Mặc dù năm nay Vu Chính Nguyên mới mười bảy, trước hai mươi chắc chắn cũng có thể đến Địa Linh cảnh, nhưng hết cách rồi, hắn vẫn phải chịu thiệt thòi lớn tuổi.

Về phần đệ tử Linh Phù sơn chừng hai mươi tuổi, có thì có, nhưng thiên phú thì lại… một lời khó nói hết.

Đại bộ phận đều chỉ là Quy Nguyên cảnh mà thôi, luận thực lực có khả năng còn không bằng Vu Chính Nguyên nắm giữ Thiên Kiếm phù.

Nếu không phải mười năm trước chiến một trận với Ma giáo, hiện tại Linh Phù sơn cũng không suy tàn như thế.

Trận chiến kia chết quá nhiều cường giả cùng hậu bối, dẫn đến Linh Phù sơn xanh vàng không tiếp, vẫn luôn khôi phục nguyên khí.

Có thể nói, mấy phong chủ bây giờ nếu ở trận chiến năm đó, xem như là chiến lực mạnh mẽ nhất.

Những Phong chủ lúc trước, mỗi người đều là tồn tại Thiên Linh cảnh, thậm chí còn có hai vị Càn Khôn cảnh.

Một vị trong đó, chính là Phong chủ Thanh Vân phong.

Nếu đại đệ tử của hắn không tử vong trong trận chiến đó, mà thật sự trưởng thành, hiện giờ Linh Phù sơn tất nhiên lại có thêm một vị cường giả Càn Khôn cảnh.

Đáng tiếc trận chiến kia đã phá hủy hơn phân nửa sơn môn Linh Phù sơn, truyền thừa gần như đứt đoạn, mấy lần trở thành tiểu tông môn, những năm qua không ai nguyện ý vào, vẫn là mấy năm gần đây mới tốt lên.

Nếu không phải có một vị thái thượng trưởng lão tọa trấn thì có lẽ tông môn đã sớm tan thành tro bụi rồi.

Nói xong chuyện của Thương Ngô cảnh, Huyền Ngọc Tử buông đũa xuống, đưa mắt nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Thẩm trưởng lão, ngươi đi theo ta."

Hắn đưa tay ra, kéo Thẩm An Tại đi qua một bên.

Vẻ mặt người kia hồ nghi đi theo.

Đến cùng là chuyện gì, còn muốn lặng lẽ nói với mình?

Đợi sau khi rời khỏi vườn trúc, Huyền Ngọc Tử mới vung tay áo đánh lá chắn, nhẹ giọng mở miệng.

"Chuyện lần trước nói với ngươi, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?"

"Chuyện gì?" Thẩm An Tại sửng sốt.

Huyền Ngọc Tử thấy hắn còn không nhớ rõ, khóe miệng co lại.

“Là chuyện ngươi cũng tiến vào Thương Ngô cảnh!”

Hắn dừng một chút rồi lại mở miệng, giọng điệu nghiêm túc: “Thật ra lần này ngoại trừ ba người Mộ Dung Thiên, cũng sẽ có người theo Linh Phù sơn ta nhập cảnh, ta hy vọng ngươi có thể đi vào bảo vệ hắn. Đương nhiên, người của tông môn khác có thể cũng sẽ phái trưởng bối âm thầm hộ đạo.”

“Ai?”

Nghe được còn có người muốn đi theo vào Thương Ngô cảnh, Thẩm An Tại vô cùng hiếu kỳ.

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn chằm chằm, gằn từng chữ một.

“Thái tử điện hạ!”

Chương 88: Cấm Không đại trận thì sao?

“Thái tử điện hạ?”

Thẩm An Tại kinh ngạc.

Thái tử là hoàng thất, tại sao phải tiến vào địa phương nguy hiểm như thế này?

Bàn về nội tình hoàng thất, hoàn toàn không cần phải mạo hiểm.

Cho dù là con cháu hoàng thất của Bắc Minh triều và Bình Thiên triều, cũng không có ai sẽ lựa chọn tiến vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử ngưng trọng: “Hắn đi vào, mục đích không phải đơn thuần là tham dự lần tranh đoạt này, mà là có chuyện trọng yếu phải xác định.”

“Chuyện trọng yếu hơn tính mạng?” Thẩm An Tại nhíu mày, có chút không hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì, vậy mà còn quan trọng hơn tính mạng của Hoàng Thái tử sao?

“Bí ẩn trong đó, đến lúc ngươi đi vào sẽ tự biết được.”

Huyền Ngọc Tử hơi khẩn trương nhìn hắn, chờ đáp án của hắn.

“Nếu võ giả dưới Thiên Linh cảnh đều có thể thông qua đan dược tiến vào Thương Ngô cảnh, vậy tại sao Chưởng môn không để tất cả trưởng lão Ngũ Phong đều vào trong?”

Thẩm An Tại vẫn cau mày, nhưng vẫn có chút không hiểu.

Khóe miệng Huyền Ngọc Tử giật giật: "Ngươi coi đan dược kia thực sự thông thường vậy sao?"

"Đây chính là đan dược lục phẩm, mà tài liệu lại quý hiếm, cho dù muốn luyện cũng không có biện pháp."

"Vậy tại sao chọn ta, chẳng lẽ thực lực Liễu trưởng lão không cường đại hơn Đoán Thể hậu kỳ ta sao?"

Thẩm An Tại có chút hồ nghi nhìn hắn.

Người sau trầm mặc.

Đoán Thể hậu kỳ…

Quỷ nó tin?

Hắn lập tức mở miệng: "Tình huống của Liễu trưởng lão có chút đặc thù, dù sao cũng không vào được Thương Ngô cảnh."

"Cho nên ta tới hỏi ngươi, vị nghĩa phụ kia của ngươi…"

"Là nghĩa huynh." Thẩm An Tại nhấn mạnh.

Huyền Ngọc Tử gật đầu: "Tốt, nghĩa phụ nếu còn giữ lại rất nhiều con bài chưa lật cho ngươi, ngươi có thể đi vào. Nếu như ngươi không muốn, ta cũng sẽ không cưỡng cầu ngươi."

Nói xong, ánh mắt của hắn nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng: "Ta chỉ có thể nói, lần này Thương Ngô cảnh hẳn là sẽ rất nguy hiểm, hết sức nguy hiểm. Với thực lực của Mộ Dung Thiên, sợ rằng tính mạng sẽ không còn đáng lo nữa."

Thẩm An Tại nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Bảo hộ Hoàng Thái tử gì đó, hắn mới không có nhiệt tình này, không thân chẳng quen cái rắm gì mình, dù sao thái tử cũng là cháu trai của Huyền Ngọc Tử, cũng không phải là của mình.

Nhưng tiểu tử Mộ Dung Thiên kia lại là đồ đệ ruột của mình, chuyện liên quan đến an nguy của hắn, không thể không suy tính một chút.

"Yên tâm, không đến thời khắc mấu chốt, ngươi hoàn toàn không cần xuất thủ. Đến lúc đó còn có một vị trưởng lão khác cùng ngươi đi vào âm thầm hộ đạo."

Huyền Ngọc Tử thấy hắn lâm vào trầm tư, rèn sắt khi còn nóng mà mở miệng: "Hơn nữa bên trong có vô số cơ duyên, nghe Liễu trưởng lão nói ngươi biết luyện đan, vị tôn giả Thương Ngô kia từng là luyện dược sư thất phẩm, nếu ngươi có thể đạt được truyền thừa dược đạo của hắn…"

"Dừng lại, đừng dụ dỗ ta."

Thẩm An Tại ngẩng đầu, sờ cằm suy nghĩ rồi mở miệng: "Cho ta chút thời gian suy nghĩ đi."

"Được."

Huyền Ngọc Tử gật đầu, không nóng lòng phải tìm đáp án, dù sao tuef giờ đến lúc khởi hành, còn cả ngày ngày mai để đối phương cân nhắc.

"Đúng rồi, một vị trưởng lão khác là ai?"

"Ngươi đoán xem?"

"Ngươi đoán xem ta có đoán được không?"

Thẩm An Tại lộ ra một nụ cười hiền lành, quay đầu bước đi.

Huyền Ngọc Tử sờ sờ mũi như nhớ ra điều gì vội vàng đi theo hỏi: "Ngươi còn có lệnh bài nhập trận của đại trận Thanh Vân phong không?"

Hắn thân là chưởng môn, cũng không thể về sau đến Thanh Vân phong, còn phải từ dưới núi đi lên núi chứ?

“Ngươi đoán xem?”

“…”

…

Sau khi tiễn Huyền Ngọc Tử đi, hai người Liễu Vân Thấm cũng ăn uống no đủ mà rời khỏi.

Thẩm An Tại ngồi trên ghế cạnh diễn võ trường, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Thiên chăm chỉ luyện kiếm, Tiêu Cảnh Tuyết ở một bên đọc một chút sách liên quan đến phương diện dược đạo.

Về phần cuối cùng có nên tiến vào Thương Ngô cảnh hay không, thật ra hắn không nắm chắc.

Bởi vì hiện tại hắn quả thực không có thẻ kỹ năng nào để dùng.

Ngoại trừ thẻ Kim Cương Bất Hoại cảnh giới Địa Linh, cũng chỉ có hai tấm thẻ Lục Mạch Thần Kiếm đạt tới đỉnh phong Quy Nguyên cảnh.

Kinh nghiệm dược đạo cũng không thể dùng để đối địch, về phần cây gậy mèo kia…

Thôi đi, đến lúc đó nếu gặp phải nguy cơ sinh tử, chẳng lẽ muốn hắn lấy ra chọc mèo?

Muốn hắn tiến vào Thương Ngô cảnh, trừ phi có một chút hy vọng.

Đó chính là hai ngày nay Mộ Dung Thiên có thể lĩnh ngộ kiếm ý, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất.

Như vậy hắn có thể nhận được một lần rút thưởng và năm tấm thẻ hạn định đỉnh phong Địa Linh cảnh.

Về phần độ sùng bái đột phá đến cấp chín… Hiện tại khẳng định là không có khả năng.

Hiện tại còn thiếu hơn hai mươi kinh nghiệm mới có thể đột phá, hai ngày, hoàn toàn không làm được, dù sao đẳng cấp sùng bái càng lúc càng khó tăng lên.

Nhìn thiếu niên áo đen mồ hôi như mưa trên diễn võ trường, ánh mắt của Thẩm An Tại có chút xoắn xuýt.

Thái tử điện hạ tiến vào Thương Ngô cảnh, chắc chắn trong đó có chuyện gì đó phát sinh.

Tiểu tử này vừa mới vào Quy Nguyên cảnh, dựa vào thực lực của hắn đối mặt địch nhân Quy Nguyên cảnh có lẽ cơ bản không có địch thủ, nhưng nếu như đụng phải Địa Linh cảnh, chạy cũng chạy không thoát.

Huống chi không biết Linh Phù sơn sẽ tìm ai hộ đạo đi vào, Tề Vân đạo tông và Dược Vương cốc, thậm chí những gia tộc khác khẳng định cũng có cơ hội lấy được cái gì gọi là Mê Thiên đan.

Nói cách khác, đến lúc đó Thương Ngô cảnh hoàn toàn là cuộc loạn đấu của cường giả Địa Linh cảnh.

Quy Nguyên cảnh ở bên trong, chỉ là pháo hôi mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại lắc đầu.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, ngày mai còn có một ngày, nếu như tiểu tử Mộ Dung Thiên này có thể lĩnh ngộ kiếm ý thành công đạt được phần thưởng, vậy có thể cân nhắc đi vào.

Nếu như không lĩnh ngộ được, hắn đi vào cũng vô dụng, ngoại trừ chịu chết thì không có kết cục gì khác.

“Phong chủ, vì sao kiếm chiêu của Mộ Dung sư huynh càng ngày càng đơn giản, nhìn giống như càng ngày càng bình thường không có gì lạ?”

Tiêu Cảnh Tuyết không biết từ lúc nào đã buông quyển sách trong tay xuống, có chút tò mò hỏi thăm.

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên vung kiếm trên sân, nhẹ giọng mở miệng.

"Kiếm là khí cụ giết người, nhiều động tác cũng vô dụng, mục đích cuối cùng chỉ là vì giết người. Sở dĩ ngươi nhìn như bình thường không có gì lạ, không phải kiếm thuật của hắn lui bước, mà là càng ngày càng tinh xảo, tinh xảo đến độ khiến cho người ngoài cuộc thậm chí không phát giác được kiếm khí và sát ý hắn che giấu."

Thẩm An Tại nói chậm rãi.

Hắn sớm đã xưa không bằng nay, mặc kệ là mấy ngày nay chỉ biết đọc sách, hay là hệ thống hỗ trợ tinh thông võ đạo, đều khiến hắn trở nên học thức uyên bác không ít.

Nói đến đây, hắn đã không còn lừa dối thuần túy, mà là thật sự có đạo lý.

"Ồ… "

Tiêu Cảnh Tuyết cái hiểu cái không gật đầu, tay ngọc nâng má thơm, lẳng lặng nhìn thiếu niên áo đen luyện kiếm.

Trăng sáng sao thưa, gió đêm u ám phất qua hoa cỏ Thanh Vân phong, thổi bay góc áo ba người trên diễn võ trường.

Thiếu niên áo đen luyện kiếm, thiếu nữ nhu nhược đọc sách, mà trung niên hai hàng tóc mai bạc trắng thì là lẳng lặng nhìn bọn họ luyện kiếm cùng đọc sách.

Thiếu nữ thỉnh thoảng mở miệng nói ra nghi vấn trong sách, trung niên cũng sẽ không chút keo kiệt giải đáp, chỉ điểm những điều có lý.

Dưới bầu trời u ám, chỉ có trường kiếm xé gió cùng âm thanh hỏi han ngẫu nhiên quanh quẩn, lộ ra hết sức mãn ý, bình yên.

Một đêm trôi qua rất nhanh, buổi trưa ngày hôm sau.

Hai thầy trò Liễu Vân Thấm bồng bềnh tiến đến, trước sau như một.

Thẩm An Tại nhìn Liễu Vân Thấm từ trên trời hạ xuống, trực tiếp lâm vào trầm mặc.

Lão Trịnh kia, hai tháng bày trận có phải mỗi ngày đều đang mò cá hay không?

Đã nói là Cấm Không đại trận đâu?

Đã nói là Thiên Linh cảnh còn không bay vào được cơ mà?!

Dám lừa gạt mình như vậy, lát nữa nhất định phải kêu Phù Dung hiên tới sơn môn Thanh Phù phong một chuyến mới phải!

Chương 89: Chưởng ý Phi Hoa Lạc Diệp

Trên diễn võ trường.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, bên tai hơi đỏ lên, nói: "Ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì?"

Thẩm An Tại hết sức hồ nghi mở miệng: "Ngươi vào bằng cách nào?"

"Bay vào đó." Người trước chớp chớp mắt.

"Không bị bất kỳ thứ gì ngăn cản, không có bất kỳ cấm chế nào?"

"Không có."

Liễu Vân Thấm đúng như sự thật trả lời.

"Thật kỳ quái."

Thẩm An Tại sờ cằm, càng khẳng định tuyệt đối là hai tháng qua Trịnh Tam Sơn ăn bớt ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, hàng ngày đều mò cá!

Mỗi ngày lão tiểu tử này đều cùng mình bàn việc về mỗi ngày tăng ca tiến hành thăm dò địa hình, vẽ trận pháp Thanh Vân đại trận.

Hóa ra tất cả đều là giả bộ.

Nhìn dáng vẻ mơ hồ của hắn, Liễu Vân Kính cười khẽ, vẫn chưa đem chuyện mình có lệnh bài từ chỗ Trịnh Tam Sơn ra nói.

Ai bảo sau khi đại trận được dựng xong, không biết hắn có cho mình một tấm lệnh bài hay không…

Thẩm An Tại gãi gãi đầu, nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, ho khan một tiếng nhìn về phía sau lưng.

"Đồ nhi, hôm nay là ngày luyện kiếm cuối cùng, ngày mai phải khởi hành đi Thương Ngô cảnh, tranh thủ hôm nay lĩnh ngộ kiếm ý."

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên trầm giọng mở miệng, ánh mắt kiên định hướng về phía diễn võ trường, đối mặt với Lăng Phi Sương.

Đoạn thời gian này, hắn luyện kiếm không biết ngày đêm, trong lòng đã mơ hồ tìm được một ít phương hướng, nhưng vẫn kém một cước lâm môn.

"Hôm nay?"

Liễu Vân Thấm kinh ngạc, "Ngươi muốn cho hắn hôm nay liền lĩnh ngộ kiếm ý?"

"Không thì sao, ngày mai chúng ta sẽ đi Thương Ngô cảnh, lĩnh ngộ kiếm ý rồi, ở bên trong cũng có thể nhiều thêm một phần sức lực tự bảo vệ mình."

Thẩm An Tại ngồi ở trên ghế, nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện đốn ngộ không thể lập tức thực hiện được, hắn chỉ cầm kiếm trong tay gần nửa năm mà thôi, có thể hoàn toàn nắm giữ được kiếm thế đã là rất tốt rồi, muốn lĩnh ngộ kiếm ý không đơn giản như vậy.”

Liễu Vân Thấm mở miệng nói.

Lĩnh ngộ ý nói thì dễ, cho dù là Tiêu Ngạo Hải kiếm đạo thiên phú cực cao, cũng phải mất rất nhiều năm mới lĩnh ngộ được.

Ngay cả là đồ nhi của mình Lăng Phi Sương, lĩnh ngộ ý cũng phải mất một năm lẻ hai tháng mới lĩnh ngộ xong.

Muốn nửa năm lĩnh ngộ kiếm ý.

Đó không còn là ngộ tính cực cao mà có thể xưng là ngộ tính yêu nghiệt.

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn sân đấu.

Hôm nay có thể lĩnh ngộ kiếm ý hay không liên quan tới chuyện hắn vào Thương Ngô cảnh.

Trong tràng đấu, dưới sự chú ý của ba người, Mộ Dung Thiên vẫn chắp tay hành lễ trước sau như một.

“Sư tỷ, xin chỉ giáo!”

“Ừm.”

Lăng Phi Sương gật đầu, ánh mắt ngưng trọng.

Nhiều ngày luận bàn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thong dong, hôm nay đối mặt với công kích của Mộ Dung Thiên, cho dù là nàng cũng phải cẩn thận đối mặt.

Bởi vì kiếm của đối phương quá nhanh, quá xảo trá.

Sau khi hai người hành lễ xong, Mộ Dung Thiên xuất thủ trước, ở tại chỗ hóa thành hai đạo tàn ảnh chạy ra, tấn công trái phải.

“Cuồng lôi tồi sơn!”

Hai đạo tàn ảnh trong tay đều đâm thẳng tới, kiếm ngâm tranh minh.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng ngoài quan chiến, thậm chí còn không nhìn thấy quỹ tích xuất kiếm.

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, đạt được linh nhãn, thị lực đã sớm cường đại không gì sánh được.

Dù như thế, không chủ động sử dụng cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ hai đạo kiếm quang kia.

Lăng Phi Sương không dám khinh thường, song chưởng cùng xuất ra, mờ mịt tuyệt mỹ như lá rụng bay.

Leng keng, leng keng!

Mấy tiếng vang lanh lảnh truyền ra, nàng vỗ chính xác vào trường kiếm trước khi Mộ Dung Thiên đâm tới, đón đỡ đòn công kích, đồng thời ra tay.

Nhưng hiện tại Mộ Dung Thiên đã sớm không giống ngày xưa, hắn phản ứng nhanh chóng, nghiêng người đón đỡ, lần nữa đâm ra một kiếm.

Đợi trường kiếm lại bị đánh tan, hắn mượn lực xoay người, kiếm chỉ đâm thẳng vào mi tâm Phi Sương.

Người sau cả kinh, lập tức bứt ra lui lại.

“Bình địa khởi kinh lôi!”

Mộ Dung Thiên khẽ quát một tiếng, hai đạo lôi quang bắn ra từ khe hở trên mặt đất, lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, kiếm quang bén nhọn, chợt lóe lướt qua.

Kiếm chiêu thật nhanh!

Liễu Vân Thấm khẽ híp đôi mắt đẹp, so với hôm qua, kiếm pháp tiểu tử này lại tiến một bước!

Trong diễn võ trường, Lăng Phi Sương vô cùng kinh hãi, muốn né tránh đã không kịp.

Chớp mắt tiếp theo, con ngươi Mộ Dung Thiên co rụt lại.

Chỉ thấy trước mắt hắn, dường như không còn là Lăng Phi Sương, mà là hoa rơi lá rụng đầy trời, rào rào rơi xuống, thật giả khó phân.

Kiếm quang chui vào trong lá rụng, trong nháy mắt mai mai danh ẩn tích.

Gió nhẹ thổi qua, vô số lá rụng bay tới, từ bốn phương tám hướng bao vây hắn.

Một mảnh lá rụng xuyên qua kiếm quang hắn chém ra, khắc ở trên lồng ngực.

Bịch!

Một tiếng trầm đục, hắn bay ngược ra sau, trong cơ thể dời sông lấp biển.

"Đây là…"

Hắn hơi khiếp sợ nhìn màn hoa bay tán đi, lại thấy Lăng Phi Sương xuất hiện.

Người sau thần sắc thanh lãnh, nhẹ giọng mở miệng: "Chưởng ý Phi Hoa Lạc Diệp."

Lời này vừa nói ra, bất kể là Mộ Dung Thiên hay là Tiêu Cảnh Tuyết, hoặc là Thẩm An Tại cũng đều giật mình.

Lăng Phi Sương… Vậy mà lại lĩnh ngộ được chưởng ý!?

Ngày thường không nhìn ra, không ngờ nàng cũng là yêu nghiệt chân chính!

Hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía Liễu Vân Thấm bên cạnh. Nàng này thần sắc dịu dàng, cũng không có bất kỳ kinh ngạc gì với chuyện này, hiển nhiên đã sớm đoán trước.

Kiếm của Mộ Dung Thiên đã chân chính đạt đến xuất chiêu nhanh như chớp giật, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta thậm chí khó có thể phản ứng.

Nếu như giống như trước đây chỉ dùng võ kỹ bình thường để ngăn cản, Lăng Phi Sương chỉ xuất ra được mười chiêu thì chắc chắn sẽ bại thế.

Cho nên nàng trực tiếp lựa chọn triển lộ chưởng ý Phi Hoa mà mình lĩnh ngộ được.

"Lại đến!"

Sau khi hết khiếp sợ, Mộ Dung Thiên không những không nhụt chí mà ngược lại càng thêm hưng phấn, lại lần nữa rút kiếm xông tới.

Lăng Phi Sương thi triển chưởng ý, nhưng lần này đối mặt với kiếm quang nhanh chóng lại không chút bối rối.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, hoa bay lá rụng quanh thân nhẹ nhàng cản kiếm quang ở bên ngoài, hoàn toàn không cách nào công kích được.

Hắn liên tục đâm ra trăm kiếm từ các góc độ, nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào, thậm chí không thể khiến Lăng Phi Sương di chuyển một chút.

"Chưởng ý Phi Hoa của Phi Sương thiên về tấn công phòng ngự, cũng có thể mượn ngàn vạn Phi Hoa Lạc Diệp để thi triển chưởng pháp. Mộ Dung Thiên muốn đột phá Phi Hoa Lạc Diệp, trừ phi tốc độ xuất kiếm của hắn có thể nhanh hơn, nhanh đến mức khiến Phi Sương hoàn toàn phản ứng không kịp, nhanh đến mức chưởng ý của Phi Hoa hoàn toàn không kịp phòng ngự."

Liễu Vân Thấm ở một bên nhẹ giọng mở miệng giảng giải, ẩn ẩn lộ vẻ chờ mong.

Mộ Dung Thiên… có thể làm được sao?

Nàng nói, Mộ Dung Thiên trên sân cũng nghe được, giờ phút này hai mắt kiên nghị, một lần lại một lần xuất kiếm, muốn theo đuổi tốc độ cực hạn của mình.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, hai mắt ẩn hiện một tia tím.

Dưới sự vận dụng linh nhãn, chỉ trong nháy mắt, hắn liền thấy được quỹ tích hoa bay lá rụng đầy trời, thấy được ngọn gió nhỏ bé không thể nhận ra khi tay Lăng Phi Sương khẽ vung lên.

Linh nhãn, có thể nhìn ra kẽ hở ngàn vạn phù trận, cũng có thể nhìn thấu chưởng ý huyền diệu này.

Ý của Lăng Phi Sương đang tác động lên những lá rụng này, mà kiếm thế bên cạnh Mộ Dung Thiên dường như cũng có cỗ ý này, nhưng lại phiêu hốt bất định, lộn xộn không chịu nổi.

Mà khác biệt nhất chính là, những cánh hoa bay lá rụng kia theo chưởng ý của Lăng Phi Sương mà động, nhưng Mộ Dung Thiên lại là trước khi động kiếm trước, kiếm ý đã động.

Ý đồ vô cùng rõ ràng, chủ thứ điên đảo.

Trầm tư qua đi, Thẩm An Tại chậm rãi mở miệng, thanh âm bình thản.

“Đồ nhi, không nên gấp, ra kiếm chậm một chút, tĩnh tâm cảm thụ những cánh hoa lá rụng kia đi.”

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

Chậm một chút?

Thế nhưng Liễu trưởng lão không phải nói muốn đột phá Phi Hoa Chưởng ý này, chỉ có thể càng nhanh sao?

Vì sao sư phụ lại để cho mình chậm hơn một chút?

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cũng cau lại, có chút khó hiểu.

Phi Sương chính là do kiếm của Mộ Dung Thiên quá nhanh chóng nên mới thi triển chưởng ý, lúc này khiến cho Mộ Dung Thiên chậm một chút mà xuất kiếm là vì sao?

Chương 90: Ngộ kiếm ý

Mặc dù rất khó hiểu, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn làm theo.

Hắn thử ra kiếm chậm một chút, nhưng kiếm thế quanh thân bỗng nhiên sụp đổ, kiếm quang tiêu tán, trường kiếm vừa mới chạm tới hoa liền trực tiếp bị bắn ra.

"Keng" Liên tiếp lui mấy bước, tay cầm kiếm của Mộ Dung Thiên run nhè nhẹ, chân mày nhíu lại.

Vì sao khi mình bỗng nhiên xuất kiếm chậm lại, kiếm thế tốt đẹp từ trước đến nay ngược lại chủ động tán loạn rồi?

Lúc hắn nghi hoặc, thanh âm ôn hòa quen thuộc từ rất xa truyền đến.

"Là ngươi nắm giữ kiếm thế, không phải kiếm thế dẫn dắt ngươi, kiếm là binh, ngươi là chủ! Ngươi muốn nó nhanh, nó mới có thể nhanh; ngươi muốn nó chậm, nó nhất định phải chậm."

"Lưu Phong Kiếm tiên ở Đông Linh vực từng nói: Ý ngự, thế lên, kiếm động, mới là kiếm giả."

Liễu Vân Thấm cảm thấy kinh ngạc nhìn người áo trắng chắp tay mà đứng, hai bên tóc mai sương trắng.

Không nghĩ tới ngay cả sự tình hắn Đông Linh vực cũng biết.

Đông Linh vực là thánh địa của kiếm tu, võ giả trong đó tôn sùng kiếm đạo, có vô số kiếm tu.

Thẩm An Tại mắt sáng như đuốc, những thứ này đều là hắn đọc sách, giọng nói của hắn bình thản, tiếp tục nói.

"Điều ngươi phải làm là khiến kiếm trong tay tương hợp với ý chí bản thân, mới có thể xuất kiếm tùy tâm, kiếm thế tùy hình!"

Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn kiếm đen trong tay, như đang suy nghĩ thì thào tự nói.

"Xuất kiếm tùy tâm, kiếm thế tùy hình…"

"Ý ngự, thế lên, kiếm động…"

Hắn chau mày lại.

Những ngày qua mặc dù mình nắm giữ kiếm thế, nhưng tựa hồ sau mỗi một lần xuất kiếm, đều là vì đón hợp kiếm thế của mình mà ra, càng nhanh hơn.

Nhưng như vậy cũng tạo thành người bên ngoài một khi thấy rõ kiếm thế của mình, rất dễ dàng đoán được phương hướng mình xuất kiếm.

Sau khi trầm tư, Mộ Dung Thiên lại lần nữa ngưng thần, cầm kiếm mà ra.

Lần này, kiếm của hắn đã chậm hơn trước.

Chậm đến mức Tiêu Cảnh Tuyết có thể nhìn thấy quỹ tích xuất kiếm của hắn một cách rõ ràng, cùng với kiếm quang quanh thân.

Bịch!

Nhưng kiếm vừa mới ra, kiếm thế quanh người hắn lại lần nữa sụp đổ, những kiếm quang kia lại một lần nữa tiêu tán, chỉ còn lại có trường kiếm bình thường không có gì để đâm, bị Phi Hoa bắn ra.

"Lại đến!"

Mộ Dung Thiên không tức giận chút nào, từ dưới đất bò dậy, lại xuất kiếm một lần nữa.

Từng đợt từng đợt so với một chậm hơn, một lần lại một lần bị Lăng Phi Sương phất tay áo một chưởng, mang theo hoa bay đầy trời đánh lui.

"Ngươi dạy như vậy, có lẽ kiếm thế những ngày qua lĩnh ngộ được đều sẽ sụp đổ, hai tháng này liền uổng phí."

Liễu Vân Thấm nhíu mày, có thể nhìn ra kiếm chiêu Mộ Dung Thiên càng ngày càng hỗn loạn, ngược lại không còn hung mãnh mau lẹ như trước, thậm chí so với lúc đối chiến với Lăng Phi Sương còn không chịu nổi.

"Phá rồi lập, mới có thể tụ thế thành ý."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Không phủ nhận, hắn dựa vào những ngày này mình mất ăn mất ngủ đọc sách, cùng vừa rồi quan sát mới nghĩ ra biện pháp này.

Cũng không nhất định có thể thành công, nhưng trước mắt hắn chỉ có duy nhất một khả năng để Mộ Dung Thiên nhanh chóng nắm giữ kiếm ý.

Nếu như hắn ngộ không được ngược lại sẽ phá hủy kiếm thế của mình, vậy Thương Ngô cảnh ngày mai không riêng gì hắn - sư phụ sẽ không đi, Mộ Dung Thiên cũng không đi.

Lấy thực lực Quy Nguyên cảnh của hắn, đi cũng chỉ là vật hi sinh, còn không bằng ở lại tiếp tục luyện kiếm.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, nào có dạy người luyện kiếm như vậy?

Thật vất vả đồ đệ mới lĩnh ngộ được kiếm thế, đang phát triển theo phương hướng kiếm ý.

Giờ phút này vậy mà lại khiến hắn thay đổi kiếm thế do hai tháng trước lĩnh ngộ, xuất kiếm từ phương hướng khác?

Thấy Mộ Dung Thiên xuất kiếm lần này không có chút tu vi nào giống như người bình thường, thần sắc Lăng Phi Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí còn trực tiếp tản đi chưởng ý của bản thân, ngay cả võ kỹ cũng vô dụng, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng vang lanh lảnh truyền ra.

Mộ Dung Thiên chúi xuống đất, kiếm đen trên không trung xoay tròn mấy vòng, rơi xuống đất kêu lên những tiếng đinh đương.

"Cứ luyện như vậy, kiếm thế của ngươi sẽ bị hủy hoàn toàn."

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng, muốn khuyên hắn buông tha luyện kiếm như vậy.

Mộ Dung Thiên nằm dưới đất kinh ngạc nhìn lên bầu trời.

Trong cõi u minh, hắn cảm giác mình giống như sắp bắt được thứ gì, nhưng lại có chút mờ mịt.

Sư phụ nói phải có ý, thế mới vào, xuất kiếm mà ra…

Tại bất cứ lúc nào hắn cũng có thể…

Trong thoáng chốc, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, vỗ đất đứng lên.

Cách không hút lấy kiếm đen, lại một lần nữa bình thường không có gì lạ đâm tới phía trước.

Không có kiếm thế sắc bén, không có kiếm quang sắc bén.

Chỉ là một kiếm phổ thông tới cực điểm.

"Ngu ngốc."

Lăng Phi Sương âm thầm lắc đầu, đưa tay đánh ra một chưởng.

Nhưng trong giây lát, trong lòng nàng nhảy dựng, kiếm đen phía trước bình thường không có gì lạ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, kiếm thế lăng lệ ác liệt kia trong nháy mắt mãnh liệt, hóa thành kiếm quang lao nhanh như lôi đình.

Kiếm thế bất thình lình ngưng tụ khiến nàng bất ngờ, trong lúc vội vã lập tức thi triển Phi Hoa Chưởng Ý.

Hư ảnh đầy trời lá rụng hiện lên, lại lần nữa đón đỡ vô số kiếm quang bén nhọn.

Đồng thời vỗ ra một chưởng, cuốn theo Lạc Diệp Phi Hoa đánh về phía kiếm đen trong tay Mộ Dung Thiên.

Ngay tại thời điểm Liễu Vân Thấm cho rằng một kiếm này trước sau như một sắp bị phách khai, đột nhiên xảy ra dị biến.

Vô luận là nàng hay là Lăng Phi Sương, con ngươi cả hai đều co rụt lại.

Bởi vì kiếm trong tay Mộ Dung Thiên đột nhiên biến mất, vô số hoa bay lá rụng chụp hụt.

Một giây sau, thanh âm trầm ổn sạch sẽ của thiếu niên vang lên.

"Sư tỷ, ngươi thua."

Lăng Phi Sương ngẩn ra, trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo.

Mặt mày thiếu niên như kiếm, áo bào bay phất phới.

Kiếm đen trong tay hắn, không biết từ lúc nào đã gác ở trên bờ vai của mình.

Thời khắc này khí chất toàn thân Mộ Dung Thiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không phải loại kiếm thế ngập trời vừa nhìn đã kinh người, lăng lệ ác liệt vô song.

Đó là một loại bình tĩnh, một loại che giấu sự yên bình.

Nếu như nói kiếm thế lúc trước hắn nắm giữ là một thanh bảo kiếm tuyệt thế đã ra khỏi vỏ.

Như vậy bây giờ, thanh bảo kiếm này đã trở vào bao.

"Phản phác quy chân…"

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm thất thần, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Giờ khắc này, kiếm thế của Mộ Dung Thiên không còn là kiếm thế bình thường nữa…

Bây giờ mới hân chính là…

Kiếm ý!

Nhanh đến cực hạn, kiếm ý tùy tâm mà động!

[Chúc mừng kí chủ hoàn thành giai đoạn đầu, thu được cơ hội rút thưởng x1, thẻ công pháp Đại Hoang Tù Thiên chỉ (Địa Linh cảnh đỉnh phong)] x5]

Theo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Thẩm An Tại cũng không khỏi thở dài lắc đầu.

Xem ra là ý trời, thiên ý muốn hắn để mình tiến vào Thương Ngô cảnh.

Nghe được năm chữ Đại Hoang Tù Thiên chỉ, hắn có chút bất đắc dĩ cười cười.

Chẳng bao lâu trước, hắn cũng nằm trong chăn xem tiểu thuyết, kích động vươn tay ra hô to một tiếng.

Đại Hoang Tù Thiên chỉ!

Đáng tiếc lúc trước chỉ có thể nghĩ thôi, không ngờ hôm nay… giấc mơ này đã có thể thực hiện được.

Hắn sờ sờ cằm, âm thầm quyết định.

Nếu như vậy, hắn thay thế phần đông đạo hữu kiếp trước, hảo hảo ở thế giới này thực hiện một giấc mộng!

Cũng có thể coi là một lần sống không tồi.

Cũng không biết các đạo hữu kia cảm thấy trước khi xuất chiêu hô to một tiếng Đại Hoang tù thiên chỉ sau đó nghiền chết địch nhân sẽ rất có khí thế, hay là phong khinh vân đạm, trong lúc đưa tay liền tận lực lui cường địch?

"Hệ thống, ngươi dứt khoát đưa ta Phật Nộ Hỏa Liên luôn đi, đến lúc đó ta còn phải đi đập nổ Thiên Tuyết tông."

Thẩm An Tại trêu ghẹo trong đầu mở miệng.

[Ký chủ thật đáng yêu, gọi cha là cho]

"…"

"Cha."

[Nhi tử thật ngoan, nghe lời ta, ngươi không cần vật kia]

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Nghịch tử, hệ thống này thuần túy là một nghịch tử!!

Chương 91: Hai ta chém giết loạn

Trong diễn võ trường.

Lăng Phi Sương kinh ngạc nhìn kiếm đen trên vai, hồi lâu vẫn không tỉnh táo lại.

Đây là lần đầu tiên nàng thua.

Mặc dù là tình huống có chút không tưởng được, nhưng quả thực là thất bại.

Ai cũng không ngờ kiếm của Mộ Dung Thiên trong nháy mắt lại nhanh đến mức này.

Rõ ràng mình sắp đánh tới, kiếm lại đột nhiên biến mất, quay ngược lại tấn công từ hướng khác.

"Ngươi thắng."

Nàng nhìn thật sâu thiếu niên áo đen trước mắt, lạnh lùng mở miệng, vẫn không có vẻ gì không vui.

"Đa tạ sư tỷ!"

Mộ Dung Thiên thu kiếm đứng đó, hành lễ rồi nói.

Sau đó, thiếu niên quay đầu, nhìn về phía trung niên mặc đồ đen đứng bên ngoài.

Con ngươi trong sáng rõ ràng tràn đầy vui mừng và chờ mong.

Như là đứa nhỏ cầm 100 điểm chờ gia trưởng khen ngợi.

Đối mặt với ánh mắt của hắn, Thẩm An Tại cười ôn hòa, vui mừng gật đầu: "Không hổ là đồ nhi của ta, rất tốt."

Sau khi được khích lệ, thiếu niên càng khó che giấu được sắc mặt vui mừng.

Thành công rồi, mình không phụ kỳ vọng của sư phụ, thật sự lĩnh ngộ được kiếm ý!

Hắn lĩnh ngộ được thứ cả vạn người cũng khó mà lĩnh ngộ được!

Tiêu Cảnh Tuyết thở phào một hơi, mặt tươi cười.

Những ngày qua Mộ Dung sư huynh nỗ lực ra sao, nàng đều tự nhìn thấy, có kết quả này, mới xem như không phụ ngày đêm khổ luyện kiếm.

"Được rồi, chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường."

Thẩm An Tại nói rồi liền quay người đi về phía vườn trúc.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên gật đầu, sau đó hưng phấn nhìn về phía Lăng Phi Sương, lại rút kiếm ra.

"Sư tỷ, lại đến!"

Lăng Phi Sương: "…"

…

"Hệ thống, dùng những thẻ kỹ năng Lục Mạch thần kiếm còn lại để tăng xác suất, lấy một thứ có thể giúp chúng ta chạy trốn đi."

Trong vườn trúc, Thẩm An Tại nằm nửa trên ghế mây.

[Tăng lên thành công, hiện tại có muốn rút thưởng hay không?]

"Rút!"

Không chút do dự, Thẩm An Tại trực tiếp hạ lệnh.

Dù sao sau khi đến Thương Ngô cảnh, có rất nhiều cường giả Địa Linh cảnh, cho dù người ta không bay lên trời thì cũng chạy nhanh hơn mình.

Vào đó không đuổi theo người cũng là chạy trốn, chẳng lẽ dựa vào hai chân hắn?

Đương nhiên, nếu không được, cũng chỉ có thể đi phường thị mua tọa kỵ hoặc Linh khí.

Theo bàn xoay sáng lên quang mang, cuối cùng kim đồng hồ dừng lại trên quang đoàn màu tím.

“Hiếm?”

Mắt Thẩm An Tại lộ vẻ vui mừng, có chút kinh ngạc.

[Chúc mừng kí chủ rút được Xích Thố X1, tặng thú nang tùy thân X1, 30 năm ngự mã x1.]

“Xích Thố?”

Hắn sững sờ, quả thật có thứ giúp tăng tốc độ đi đường, hơn nữa còn là Xích Thố như sấm bên tai.

Con ngựa màu đỏ mang tên Xích Thố này, trong Lữ Bố ở kiếp trước chính là thanh danh không nhỏ.

Nhưng…

Dù Xích Thố mã có lợi hại, cũng chỉ là ngựa bình thường, ở thế giới một quyền của cường giả này có thể đánh nát đỉnh núi…

Đã nhận ra suy nghĩ trong lòng hắn, hệ thống rất nhanh cho ra đáp án.

[Ký chủ xin yên tâm, hệ thống xuất phẩm, tất thuộc hàng tinh phẩm, Xích Thố đã được cải tạo huyết mạch yêu thú, bôn tẩu như gió, tốc độ tuyệt không thua gì võ giả Địa Linh cảnh phi hành]

Nghe hệ thống giải thích, Thẩm An Tại lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, thời khắc mấu chốt hệ thống vẫn sẽ không kéo chân.

Hắn tiện tay vung tay áo, bên suối Trúc Uyển nhất thời hồng quang chợt lóe.

Một con tuấn mã toàn thân đỏ thẫm, không có nửa sợi tạp sắc, chỉ đứng đó liền có khí thế như vương giả, ánh mắt bễ nghễ.

Bắp thịt trên người cực kỳ đẹp, nhìn không hề tầm thường.

"Hừ hừ…"

Xích Thố hếch mũi lên, cất bước đi tới trước mặt Thẩm An Tại, cúi thấp cái đầu cao ngạo của nó, thân mật cọ vào tay chủ nhân nhà mình.

"Chậc chậc, không hổ là Xích Thố, trông thật khí phách."

Thẩm An Tại vuốt đầu ngựa, có chút yêu thích không buông tay.

Bây giờ, thẻ kỹ năng, công cụ thay thế đều có.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngày mai tiến về Thương Ngô cảnh!

…

Một đêm trôi qua rất nhanh, mặc dù Thẩm An Tại đã dặn dò Mộ Dung Thiên phải nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng tiểu tử này cũng chỉ ngủ lâu hơn một canh giờ so với bình thường, vẫn như cũ luyện kiếm đến đêm khuya.

Rạng sáng ngày thứ hai, Thẩm An Tại dẫn hắn đi ra ngoài sơn môn.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng dưới chân Thanh Vân phong, nhìn theo hai người rời đi.

Dược viên Thanh Vân phong còn cần người trông giữ, cho nên nàng không thể đi theo, hơn nữa nàng cũng không thể tiến vào Thương Ngô cảnh, đi qua cũng chỉ lãng phí thời gian.

Ngoài sơn môn, đám người Huyền Ngọc Tử đang chờ đợi.

Ngoại trừ hắn cùng Thanh Loan phong, còn có Vu Chính Nguyên cùng sư phụ hắn, Trịnh Tam Sơn.

Hai tháng tu dưỡng, hắn đã tháo mặt nạ xuống, khôi phục lại tướng mạo phong chủ trưởng lão uy nghiêm của một phái trước kia.

Trừ bọn họ ra, còn có một người.

Là một thanh niên, mặc một thân áo bào xám mộc mạc, nhìn qua bình thường không có gì lạ, tu vi cũng chỉ tới Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

Nếu như không phải Huyền Ngọc Tử sớm bắt chuyện với mình, Thẩm An Tại tuyệt đối không thể nghĩ được, người thanh niên nhìn qua bình thường này lại là Thái tử điện hạ.

Về thân phận của Tiêu Thiên Sách, Huyền Ngọc Tử chỉ nói là bạn cũ nhờ vả, không nói rõ.

Nghĩ lại cũng là sợ nói ra, đến lúc đó đám ngốc Mộ Dung Thiên này sẽ lòi đuôi gì đó.

"Mọi người đã đến đông đủ, chuẩn bị khởi hành."

Huyền Ngọc Tử vung tay áo, phi thuyền hiện lên.

Đoàn người bước lên phi thuyền, bay lên trời, sơn môn Linh Phù sơn cấp tốc hóa thành một điểm đen biến mất ở phía dưới.

"Vị trí Thương Ngô cảnh nằm ở biên giới cực bắc, là biên giới Bắc Minh triều, bay qua đại khái cần hai ngày, trong hai ngày này, các ngươi có thể nghỉ ngơi thật tốt."

Huyền Ngọc Tử vừa ngự sử phi thuyền, vừa nhẹ giọng mở miệng.

"Hai ngày?"

Thẩm An Tại âm thầm tặc lưỡi, thế này phải là bao xa?

Phi thuyền của Huyền Ngọc Tử còn nhanh hơn Liễu Vân Thấm gấp mấy lần.

Trên phi thuyền, Mộ Dung Thiên tò mò đánh giá Tiêu Thiên Sách.

Mà Thẩm An Tại thì tiến đến Trịnh Tam Sơn, chăm chú nhìn hắn.

Người kia cảnh giác bước sang bên cạnh một bước: "Làm gì?"

"Lão Trịnh, nói thật, trận pháp mà ngươi bày ra ở Thanh Vân phong không phải thật, có phải là hàng giả lừa gạt ta hay không?"

Trịnh Tam Sơn sửng sốt.

Mẹ nó!

Lão tử bỏ ra hai tháng, mỗi tối thức đêm bày trận pháp, bây giờ ngươi còn nghi ngờ là hàng giả!?

Vừa định mắng ra tiếng, hắn bỗng nhiên nghĩ đến thủ đoạn đáng xấu hổ của Thẩm An Tại, hít sâu một hơi, trực tiếp nhắm mắt lại, không nói một câu.

"Này, lão Trịnh, ngươi đừng giả chết đó nha, trận pháp kia rốt cuộc có hữu dụng hay không, không thì ngươi sau khi về Thanh Vân phong phải làm qAYqIuvVọ không giúp ngươi ăn bớt ăn xén như vậy được!"

Nắm tay Trịnh Tam Sơn xiết chặt.

Toàn bộ Linh Phù sơn ngoại trừ hộ sơn đại trận cùng Thanh Phù đại trận, Thanh Vân đại trận là thứ khiến hắn phí tâm nhất.

Lại còn bị Thẩm An Tại nói mình ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu!

Hắn nhất định là còn muốn lừa mình, không thể đáp, gia hỏa này không có giới hạn cuối cùng!

Thấy Trịnh Tam Sơn không nói câu nào, Thẩm An Tại bĩu môi, trong lòng càng nhận định hắn là người ăn bớt ăn xén.

Bằng không Liễu Vân Thấm lúc ấy sao có thể bay vào?

Thẩm An Tại đang quan sát bốn phía, ngoại trừ Mộ Dung Thiên hai mắt hắn trừng lên quan sát Tiêu Thiên Sách, những người còn lại đều bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Hắn lại gần Trịnh Tam Sơn thêm vài phần, hạ thấp giọng hỏi thăm.

"Lão Trịnh, lúc trước chưởng môn nói với ta còn một người hộ đạo khác, không phải là ngươi chứ?"

"Vậy đến lúc đó đánh nhau giao cho ngươi, ta ở bên cạnh giúp ngươi cổ vũ, hai ta chém giết loạn lên, ngươi giết loạn, ta cạc cạc."

"…"

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại nhìn Thẩm An Tại, có chút khóc không ra nước mắt.

Vì sao chưởng môn hết lần này tới lần khác lại chỉ chọn tên này đi theo tiến vào Thương Ngô cảnh hộ đạo đây?

Đến lúc đó gặp phải nguy hiểm, không bị người khác đánh chết, cũng bị hắn làm phiền chết rồi.

Nghiệp chướng!

Chương 92: Sơn Hà phù

Biên giới Cực Bắc cảnh, tuyết lớn liên miên.

Nơi đây tuyết rơi quanh ngày, đưa mắt nhìn một vùng mênh mông mờ mịt, đìu hiu cô tịch.

Xuyên qua vùng đất tuyết này chính là cực bắc chân chính, bên trong nguy cơ vô số, không chỉ có vô số yêu thú mà còn có bộ tộc man hoang sinh tồn trong đó, sát khí rất nặng.

Tu vi của hắn không phải là trung tam cảnh, quyết không thể bình yên đi tới cực bắc chi cảnh, tiến tới ngoại ô Nam Quyết vực.

Giờ phút này, tại một mảnh không cốc rộng lớn đầy tuyết rơi lông ngỗng, có vô số người đang chờ đợi.

Có người đơn thuần cưỡi gió mà đi, đứng ở không trung, cũng có người điều khiển phi thuyền, thành đàn kết đội.

Biết được bí mật Thương Ngô cảnh lần này, không chỉ có các đại tông môn thế gia, rất nhiều tán tu cũng nhận được tin tức chạy tới.

Bắt mắt nhất trong đó là ba chiếc phi thuyền cự đại, vừa nhìn đã biết cực kỳ bất phàm.

Người đứng đầu trên phi thuyền, cho dù chưa hiển lộ khí tức, vẫn tản ra cảm giác áp bách làm cho người hít thở không thông.

Trên một chiếc có khắc hoa văn hình mây, một chiếc khắc đan đỉnh, còn có một chiếc khác, trên đó khắc một chữ "Triệu" cực lớn.

Ba chiếc phi thuyền này đại biểu cho ba thế lực mạnh nhất trong Nam Quyết vực ngoại trừ triều đình cường đại nhất.

Tề Vân đạo tông của Bình Thiên triều, Triệu gia, cùng với Dược Vương cốc ở Bắc Minh triều.

Trong đó người cầm đầu Triệu gia và Dược Vương cốc đều là cảnh giới Thiên Linh cảnh đỉnh phong, chỉ có vị lão giả râu đen lưng còng của Tề Vân đạo tông kia mơ hồ tản ra uy áp vượt xa Thiên Linh cảnh.

Càn Khôn cảnh!

“Hắn là Ngũ trưởng lão Dương Lực của Tề Vân đạo tông, người thanh niên mặc bào trắng thêu mây phía sau hắn tên là Cổ Vân, là đệ tử của hắn, Địa Linh cảnh hậu kỳ mười chín tuổi, ở trong Tề Vân đạo tông cũng coi như là có tư chất hàng đầu.”

Trong đám tán tu trên không trung, Trịnh Tam Sơn trầm giọng nhìn Thẩm An Tại mặc đồ tang đang lo sợ bản thân té ngã bên cạnh, giới thiệu sơ lược về bọn họ, hai người đều đội mũ rộng vành che mặt.

Lúc sắp tới nơi, Huyền Ngọc Tử bỏ bọn họ lại, để cho bọn họ trà trộn vào đám tán tu, cùng tiến vào Thương Ngô cảnh, tránh thu hút sự chú ý của người khác.

Thẩm An Tại nhìn theo ánh mắt của hắn, trên phi thuyền của Tề Vân đạo tông.

Sau lưng lão đầu râu đen kia đích xác có nhiều người đi theo, trong đó người làm cho người ta chú ý nhất lại còn là một thanh niên dáng người thon dài, khuôn mặt âm nhu.

Hắn nổi bật hơn vô số võ giả xung quanh, từ đầu đến cuối chắp hai tay sau lưng, thần sắc lạnh nhạt.

“Vậy Dược Vương cốc cùng Triệu gia thì sao?”

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía hai bên khác.

“Dược Vương cốc tới chính là Đại trưởng lão Tiền Hải, ngoại trừ là võ giả Thiên Linh cảnh ra, còn là một luyện dược sư ngũ phẩm, mà hậu bối kiệt xuất nhất của Dược Vương cốc lần này, chính là con gái của Dược vương Bắc Minh Huyền Nhật, Bắc Thần Vọng Thư, Địa Linh cảnh trung kỳ, tứ phẩm luyện dược sư.”

Trên phi thuyền Dược Vương cốc có một lão đầu béo với mái tóc hoa râm, thủy chung cười tủm tỉm, làm cho người ta có loại cảm giác hết sức hòa ái, bình dị gần gũi.

Sau lưng hắn có một thiếu nữ mặc quần áo màu lam, tóc dài buộc một sợi dây đỏ, đang tò mò quan sát xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Chính là Tiền Hải và Bắc Thần Vọng Thư.

"Đại trưởng lão, phi thuyền của Linh Phù sơn đâu rồi?"

Tiền Hải hướng bên kia chép miệng: "Thưa, đó chính là phi thuyền của Linh Phù sơn."

Bắc Thần nhìn theo, khi nhìn thấy một chiếc phi thuyền nhỏ cách đó không xa thì hơi sững sờ.

Tuy phi thuyền của Huyền Ngọc Tử tinh xảo hơn những phi thuyền bình thường khác, lớn hơn rất nhiều, nhưng so với ba chiếc phi thuyền khổng lồ kia, vẫn như là Đại Vu thấy Tiểu Vu, không đáng nhắc tới.

"Không phải nói Linh Phù sơn là tông môn đứng đầu Đại An triều sao, làm sao ngay cả Ngự Linh thuyền cũng không có, chỉ dùng một chiếc phi thuyền phổ thông?"

Bắc Thần Vọng Thư ở trên phi thuyền nhìn lại vài lần, cũng không tìm được người mình muốn tìm.

"Cảnh Tuyết đâu, không phải nói nàng cũng tiến vào Linh Phù sơn sao, nàng không đến?"

Tiền Hải cười khổ: "Thiếu cốc chủ, Thanh Thủy Quận chúa thân mang Thực Cốt chi độc, không có biện pháp đi vào rèn luyện, cũng không dễ bôn ba lâu dài."

"À."

Bắc Thần Vọng Thư nhất thời có chút nhụt chí, "Cũng không biết Cảnh Tuyết nàng nghĩ như thế nào, rõ ràng luyện dược sư lợi hại nhất toàn bộ Nam Quyết vực chính là cha ta, nàng chạy tới Linh Phù sơn, bái sư gì mà của Thanh Vân phong cũng chưa từng nghe nói đến."

"Ta nghe nói Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại kia chỉ ở Đoán Thể cảnh, hơn nữa còn tự cao tự đại, không thu nàng!"

Nói xong, Bắc Thần Vọng vung phất quyền, làm bộ như có chút tức giận, "Nếu để ta gặp được hắn, nhất định phải chất vấn hắn thật tốt!"

Tiền Hải bất đắc dĩ lắc đầu: "Thiếu cốc chủ, thời kì Linh Phù sơn cường thịnh không hề yếu hơn Dược Vương cốc, thậm chí còn mạnh hơn."

"Thanh Vân phong mà ngươi nói tới ta từng nghe nói qua, đã từng là nơi cường giả xuất hiện lớp lớp, Thiên Linh cảnh chừng tám vị, Địa Linh cảnh hơn hai mươi, phong chủ đời trước càng là Càn Khôn cảnh!"

"Lợi hại như vậy sao?" Nàng chớp chớp mắt, cảm thấy bất ngờ cùng nghi hoặc.

"Vậy vì sao hiện tại trở thành như vậy, ngay cả Đoán Thể hậu kỳ cũng có thể làm Phong chủ?"

"Đó là bởi vì trong trận đại chiến mười năm trước, sơn môn Linh Phù sơn bị hủy một phần ba, cường giả đã vẫn lạc tám chín phần mười, Thanh Vân phong gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn lại duy nhất một người, cũng chính là Thanh Vân phong chủ bây giờ."

Nghe Tiền Hải giảng giải, Bắc Thần Vọng Thư cũng không khỏi có vài phần đồng tình đối với Thanh Vân phong.

Không nghĩ tới một ngọn núi lợi hại như vậy, bây giờ lại biến thành bộ dáng này.

Đương nhiên, đồng tình thì đồng tình, Thanh Vân phong chủ đương nhiệm Thẩm An Tại kia tự cao tự đại không nhận Cảnh Tuyết làm đồ đệ, nàng vẫn không thể tha thứ!

Nếu có cơ hội, nhất định phải chất vấn hắn thật tốt!

Cũng không biết vì sao Cảnh Tuyết lại bái một võ giả Đoán Thể hậu kỳ làm sư phụ…

"Vậy ngoại trừ Thanh Vân phong, những cường giả khác của Linh Phù sơn thì sao?" Nàng suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi tiếp.

Nghe nàng hỏi cái này, Tiền Hải hơi nghiêm mặt, ánh mắt nghiêm túc mấy phần.

"Nếu như nói Thanh Vân phong là một ngọn núi có thực lực tổng thể mạnh nhất Linh Phù sơn mười năm trước, vậy lúc ấy người mạnh nhất Linh Phù sơn, nhất định chính là phong chủ của Thanh Phù phong, Trịnh Sơn Hà!"

"Hắn cũng là Càn Khôn cảnh, vả lại hiếm có địch thủ trong cảnh giới này. Tạo nghệ phù đạo của hắn cường đại đến mức thậm chí vượt qua Thiên Kiếm trưởng lão hai trăm năm trước. Lúc đó hắn dùng một đạo Sơn Hà phù đánh ngang sức ngang tài với đại trưởng lão Tề Vân đạo tông."

"Lợi hại như vậy sao?"

Bắc Thần Vọng Vọng Thư khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy có chút chấn kinh.

Đại trưởng lão của Tề Vân đạo tông là nhân vật nào?

Cho dù là mười năm trước, cũng đã là cảnh giới Càn Khôn đỉnh phong, là chiến lực đỉnh cao nhất của toàn bộ Tề Vân đạo tông.

Có thể đánh ngang tay với hắn, chẳng phải còn lợi hại hơn cả phụ thân của mình?

"Ừm, sau khi mọi người của Thanh Vân phong đã chết trận, hắn một mình một phù lục cứng rắn giết chết tàn đảng Ma giáo, quăng mũ cởi giáp, liên tục chém ba vị Tế ti Càn Khôn cảnh, Thiên Linh cảnh, Địa Linh cảnh giả chết trong tay hắn càng nhiều không đếm xuể, tranh thủ thời gian tế luyện Linh Phù đại trận cho Linh Phù sơn."

Nói xong, mắt Tiền Hải lộ vẻ nghiêm nghị, thần sắc khâm phục.

"Đáng tiếc, nhân vật anh hùng như vậy, sau trận đại chiến đó như dầu hết đèn tắt, còn chưa nhìn thấy Linh Phù đại trận tế khởi, liền đã sinh cơ đoạn tuyệt, nhưng cho dù là chết, hắn vẫn như cũ thẳng tắp đứng ở trước Linh Phù sơn môn, cả người đầy máu nhìn chằm chằm phương hướng ma giáo."

"Người của Ma giáo bị dọa cho không dám tiến lên, đợi Linh Phù đại trận tế khởi, người của Linh Phù sơn mang theo lực lượng của đại trận mới coi như bình ổn trận chiến đó."

"Đáng tiếc…" Tiền Hải khẽ thở dài, cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Đáng tiếc cái gì nữa?" Thiếu nữ truy vấn.

"Bởi vì sự tình phát sinh đột ngột, Sơn Hà phù cũng không lưu trong Phù tháp, hôm nay hắn là không còn ai khác có thể lĩnh ngộ."

Tiền Hải nói, dường như lại nghĩ tới cái gì, có chút không xác định nói: "Chẳng qua nghe nói hắn tựa hồ còn có một đệ đệ còn sống, cũng không biết hắn có học Sơn Hà phù hay không."

"Sơn Hà phù…"

Bắc Thần chăm chú nhìn.

Vị phong chủ Thanh Phù phong kia, từng dựa vào đạo phù này chém giết ba vị cường giả Càn Khôn cảnh sao?

Vậy thì Sơn Hà phù này sẽ cường đại tới mức nào?

Chương 93: Thương Ngô cảnh mở ra

Sau khi giới thiệu Dược Vương cốc xong, Trịnh Tam Sơn mở miệng giới thiệu một chút tình huống của tông môn khác. Thẩm An Tại vừa nghe, vừa gật đầu.

"Nếu tiến vào bí cảnh không hạn chế số người, vậy vì sao các tông không dẫn mấy ngàn đệ tử vào?"

Thẩm An Tại hỏi, đám tán tu trước mắt này đã có mấy ngàn, nhưng người của các đại tông tộc đến cũng không nhiều lắm.

"Mang vào cho người ta giết sao?"

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn: "Đôi khi nhân số nhiều không phải chuyện tốt, cũng dễ dàng trở thành mục tiêu công kích, thậm chí trong bí cảnh có một số cấm chế nguy hiểm, còn là chuyên chọn nhiều người để hạ xuống."

"Cơ duyên không phải chỉ dựa vào số lượng đủ nhiều là có thể thu vào trong túi, không chỉ dựa vào thực lực bản thân, mà còn phải nhìn vào số mệnh."

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó trên mặt lại lộ vẻ nghi hoặc: "Lão Trịnh, tại sao cùng lúc cũng là trưởng lão, người ta đều là Thiên Linh cảnh, ngươi vẫn chỉ là Địa Linh cảnh?"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật giật.

Gia hỏa này thật đúng là hết chuyện để nói.

"Ngươi cũng là trưởng lão, vậy cảnh giới của ngươi là gì?"

"Ta?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt: “Chỉ mới Đoán Thể cảnh à.”

Thấy hắn có thể nói ra cảnh giới của mình một cách vô sỉ như thế, Trịnh Tam Sơn dứt khoát quay mặt đi.

Tiểu gia hỏa này mỗi một lần trình độ vô sỉ đều có thể đổi mới giới hạn, nói chuyện với hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết.

Chẳng qua hắn vẫn có chút tò mò.

Thẩm An Tại rốt cục có ẩn núp cảnh giới hay không?

Vì sao khí tức tu vi trong cơ thể hắn đều không cảm giác được, dường như là Đoán Thể cảnh thật.

Nhưng những sự kiện trước đó là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ tất cả đều là át chủ bài do vị nghĩa phụ kia lưu lại?

Xa xa, các tộc trưởng bối cũng đang giới thiệu nhân vật bốn phía cho hậu bốn phía.

Tần Bá Sơn và Thượng Quan Báo chính là một trong số đó, hai nhà cùng ngồi chung một chiếc phi thuyền, có vẻ vô cùng hòa hợp.

Tần Thiển Nguyệt chú ý tới Mộ Dung Thiên đi sau lưng Huyền Ngọc Tử cách đó không xa, ánh mắt lạnh nhạt, âm thầm lắc đầu.

Mấy tên tu vi Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mà dám tới Thương Ngô cảnh thử vận may, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Người có thể đạt được cơ duyên cuối cùng ở trong Thương Ngô cảnh này, chỉ có thể là những Địa Linh cảnh như bọn họ, vận khí tốt, Quy Nguyên cảnh còn có thể uống được một chút canh, vận khí không tốt…

Sợ là chết thì ngay cả cặn cũng không thừa.

Thượng Quan Kiệt cũng chú ý tới Mộ Dung Thiên, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lần trước Mộ Dung Thiên cướp mất danh ngạch ba hồ trên của hắn, hắn còn chưa tính sổ với đối phương.

Có Liễu Vân Thấm và Thẩm An Tại kia che chở, Thượng Quan gia thật đúng là không làm gì được hắn.

Nhưng nếu như tiến vào bên trong Thương Ngô cảnh…

Hừ, hắn có một trăm thủ đoạn tra tấn đến chết tên phế vật kia!

Tiêu Thiên Sách im lặng đứng phía sau Huyền Ngọc Tử, lặng lẽ quan sát toàn trường, chau mày.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không phát hiện được dị thường nào.

Tựa hồ cũng không có ai chú ý tới trong Linh Phù sơn có thêm một khuôn mặt lạ.

“Chẳng lẽ suy đoán của ta sai?”

Ánh mắt của hắn chớp động, khẽ lắc đầu.

Có đúng như mình nghĩ hay không, tiếp tục quan sát là được.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Ngay lúc mọi người đều có tâm tư riêng, thì cả đống đất tuyết bỗng nhiên run rẩy.

Gió tuyết đột nhiên lớn hơn, mãnh liệt như đao.

” y da, đậu má… sóng gió lớn như vậy.”

Thẩm An Tại thiếu chút nữa bị gió lớn thổi đi, túm chặt lấy cánh tay Trịnh Tam Sơn, thậm chí ngay cả chân cũng quấn lên,

không hề có hình tượng.

Trịnh Tam Sơn nhìn hắn giống khỉ đu lên người mình, chỉ cảm thấy mất mặt vô cùng.

"Thẩm An Tại, ngươi không thể tự bay sao?"

"Ta không biết bay!"

Thẩm An Tại trả lời vô cùng thành khẩn, vừa đưa tay ấn mũ rộng vành không cho bị gió thổi đi.

"Ta đã nói với ngươi ta là Đoán Thể cảnh, không biết bay, ngươi không tin?"

"Không tin."

Trịnh Tam Sơn trực tiếp mở miệng, ánh mắt sâu kín nhìn hắn.

Ngay lúc hai người nói chuyện, trong nhóm tán tu bỗng nhiên truyền đến từng tiếng kinh hô.

"Thương Ngô cảnh, cửa vào Thương Ngô cảnh sắp mở ra rồi!"

"Đó là cửa vào ư, không ngờ lại đồ sộ đến thế!"

Sau một trận kinh hô, ánh mắt mọi người đều nhìn về trung tâm phong tuyết.

Chỉ thấy phía trước, phong tuyết đầy trời ngưng tụ, hư không tản mát ra từng đợt chấn động, một thông đạo do hào quang chói mắt tạo thành xuất hiện, phần cuối là một vòng xoáy màu đỏ lửa, Linh khí nồng đậm truyền xa.

Thương Ngô cảnh, nói là phủ đệ của Thương Ngô tôn giả nhưng kỳ thật bên trong là một tiểu không gian.

Có thể có được một tiểu không gian như vậy, cho dù ở giữa thượng tam cảnh cũng không thấy nhiều.

Từ điểm này có thể thấy được, gia sản của Thương Ngô tôn giả hùng hậu biết bao, nội tình sâu bao nhiêu.

"Phong ấn đã mở, mau vào trong đó!"

Trên ba chiếc phi thuyền khổng lồ, người đầu lĩnh đều vung tay áo.

Sau đó, từng luồng sáng bay lên.

Người của Tề Vân đạo tông và Triệu gia dẫn đầu, men theo thông đạo ánh sáng mờ bay vào trong đó.

"Đại trưởng lão, ta đi trước đây!"

Bắc Thần Vọng Thư cũng bay lên không, mang theo vài tên đệ tử Dược Vương cốc bay về phía trước, ánh mắt lấp lánh.

"Thiếu cốc chủ, hết thảy hãy cẩn thận!"

Tiền Hải vội vàng lớn tiếng dặn dò, mắt lộ vẻ lo lắng.

Vị đại tiểu thư nhà mình này, tính tình hiền lành thuần khiết, không biết lòng người hiểm ác.

Lần này Cốc chủ phái nàng tới Thương Ngô cảnh, một mặt là muốn để nàng tranh thủ một chút sự khoan dung, nếu có thể thu được Niết Bàn thần hỏa, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với dược đạo sau này của nàng.

Một phương diện khác, là hi vọng nàng có thể tôi luyện tâm tính cho tốt, một mực bảo trì tâm tính hồn nhiên như vậy, tại thế giới nhược nhục cường thực này, chính là đi không được bao lâu.

"Thiển Nguyệt, vào đi."

Tần Bá Sơn vuốt chòm râu, nhẹ giọng mở miệng.

"Ừm."

Tần Thiển Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, mang theo Thượng Quan gia bay về phía trước.

Bên kia, mấy người Mộ Dung Thiên, Lăng Phi Sương cũng đang chào từ biệt rời đi Huyền Ngọc Tử, Liễu Vân Thấm.

Đương nhiên bọn họ không biết bay, chỉ có thể để bọn người Huyền Ngọc Tử đưa vào.

Về phần một ít tán tu kia, có thể tới nơi đây khẳng định là có thủ đoạn của mình, không phải có phi thuyền, chính là có một loại pháp khí có thể phi hành ngắn ngủi.

Bằng không ai có thể đi tới cực bắc chi cảnh ngàn dặm xa xôi này?

Nhưng…

Cũng có một ít gia hỏa vượt qua tuổi tác, lại muốn tới thử vận may.

Ngay lúc bọn họ vừa bước lên hào quang thông đạo kia, một trận sát ý lăng lệ ác liệt liền từ trong thông đạo tuôn ra.

Oanh!

Trong đám tán tu đó, trên thân không ít người đều bốc lên hỏa diễm màu vàng, lực lượng cực nóng làm hư không vặn vẹo theo.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, ánh mắt những tán tu muốn tìm đường sống cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, bất luận tấn công thế nào, ngọn lửa vẫn bất diệt trên người, chỉ trong vài hơi thở đã trực tiếp hóa thành tro bụi bay xuống theo gió tuyết.

Cho dù là Địa Linh cảnh, thậm chí ẩn giấu Thiên Linh cảnh trong đó, chỉ cần vi phạm quy tắc tiến vào Thương Ngô cảnh, cũng không thể tránh khỏi trực tiếp chết.

Một màn như thế khiến không ít cường giả tán tu còn đang quan sát bên ngoài càng thêm nghiêm nghị, đành phải bỏ đi ý niệm trong đầu.

"Đây chính là Niết Bàn thần hỏa sao?"

Thẩm An Tại âm thầm kinh hãi, có chút lo lắng.

"Lão Trịnh, Mê Thiên đan Chưởng môn cho rốt cuộc có hiệu quả hay không, ta còn trẻ…"

"Đi thôi!"

Trịnh Tam Sơn khẽ quát một tiếng, hai người đón gió tuyết, bay nhanh.

Hắn thật sự không muốn nghe tên này lẩm bẩm nữa, chỉ trong chốc lát, lỗ tai đã sắp có vết chai.

"Ai ôi mẹ ơi!"

Cảnh tượng bốn phía nhanh chóng trôi đi, Thẩm An Tại thậm chí còn không kịp phản ứng, đã bị mang theo bước lên thông đạo hào quang kia.

Chẳng qua may mắn, hỏa diễm cũng không có dâng lên dưới lòng bàn chân hai người.

Trái tim Thẩm An Tại mới thả lỏng xuống, thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy may mắn.

Cũng may… Mê Thiên đan Chưởng môn cho hắn không phải hàng giả, nếu không lúc này cả hai đều trực tiếp bị đốt thành tro rồi.

Chương 94: Không gian biến dị

Sau khi phát hiện cấm chế không ra tay với mình, nội tâm Thẩm An Tại cũng bình tĩnh hơn một chút.

Hai người cấp tốc xuyên qua thông đạo, cùng những người khác thành công tiến nhập vào trong Thương Ngô cảnh.

Sau khi tiến vào, bốn phía là một mảnh hư vô hắc ám, đám người theo hào quang mà trôi qua.

Trịnh Tam Sơn nhìn khắp bốn phía, rất nhanh phát hiện đám người Mộ Dung Thiên cách đó không xa, lặng lẽ dựa sát vào bên đó để đảm bảo khi tiến vào Thương Ngô cảnh có thể bảo trì khoảng cách không xa với bọn họ, tùy thời quan sát ra tay.

Mà vào lúc này, trong đám tán tu, một tên người mặc đồ đen ánh mắt hãm sâu vào mặt nạ đồng thau lại nhìn về phía Thượng Quan Kiệt bên kia.

Người sau không để lại dấu vết mà nhẹ nhàng gật đầu ra hiệu.

Sau khi nhận được câu trả lời, bàn tay dưới tay áo của người áo đen liền lóe lên hào quang, một viên đá màu đen xuất hiện.

Rồi dùng sức bóp một cái.

Xoẹt xoẹt!

Nương theo tiếng vang thanh thúy, một cỗ không gian chi lực hỗn loạn khuếch tán ra.

Sau đó… vùng hư vô vốn ổn định đột nhiên run rẩy, xuất hiện vô số vết nứt.

Ầm ầm ầm…

Tiếng vang oanh minh, từ vết nứt hiện ra một cỗ hấp lực cực mạnh, trong nháy mắt cuốn vài tên tán tu không chút phòng bị vào trong.

Đến tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, thân thể những tán tu kia trực tiếp vỡ vụn thành vô số khối, phảng phất bị không gian cắt chém.

Toàn bộ hư không run rẩy, lực hút cường đại khiến cho con ngươi tất cả mọi người co rụt lại.

“Không tốt, là vết nứt không gian!”

Sắc mặt tất cả mọi người đại biến, nhao nhao tế xuất linh nguyên để ngăn cản.

Nhưng vẫn có không ít người bị khe hở đột nhiên xuất hiện cuốn vào, trong nháy mắt phân thây.

Biến cố bất thình lình này khiến đám người Mộ Dung Thiên đều nhíu mày, sắc mặt Lăng Phi Sương ngưng trọng.

“Mau rời khỏi nơi này!”

Dứt lời, nàng mang theo mấy người gia tốc bay về phía cuối.

Mà vết nứt trong hư không còn đang không ngừng lan tràn, lực hút này càng lúc càng mạnh mẽ.

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách ngưng tụ, trong lòng nặng nề.

Quả nhiên, vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn hơi hơi quay đầu lại, nhìn thoáng qua phương hướng Thượng Quan gia, đáy mắt có lãnh ý hiện lên.

Xem ra phụ hoàng suy đoán không sai, Thượng Quan gia… đúng là không đơn giản như trong tưởng tượng.

Khe hở không gian xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định là có người âm thầm ngáng chân.

Còn mục đích của bọn họ, chắc chắn là nhắm vào bản thân hắn.

Tiêu Thiên Sách híp mắt lại.

Hành tung của mình, ngoại trừ mẫu phi cùng phụ hoàng, chỉ có duy nhất hoàng hậu biết rõ.

Nếu như hành trình đi đến Thương Ngô cảnh lần này có người của Ma giáo xuất hiện, vậy có thể khẳng định hoàng hậu cùng với Thượng Quan gia sau lưng nàng âm thầm cấu kết với Ma giáo.

Mặc dù làm như vậy có nguy hiểm rất lớn, nhưng hai lần Linh Phù sơn truyền đến hành tung dư nghiệt Ma giáo, thêm chuyện của Lang uyên bên kia, không thể không làm ra hạ sách này.

Dọn dẹp hết người bên trong rồi mới toàn lực đối ngoại!

"Lão Trịnh, chuyện gì thế?!"

Thẩm An Tại vẫn ôm chặt lấy Trịnh Tam Sơn, tim đập không ngừng.

Ngay vừa rồi, hư không dưới háng hắn đột nhiên nứt ra một đường, nếu như không phải phản ứng nhanh chóng, trước tiên nhảy lên trên người Trịnh Tam Sơn, đoán chừng củ cải đã bị không gian chi lực kia cắt mất một nửa.

"Quả nhiên, hành trình tới Thương Ngô cảnh lần này sẽ không đơn giản.

Giờ khắc này Trịnh Tam Sơn cũng không có thời gian tính toán lo lắng người của mình, sắc mặt ngưng trọng nâng tay phải lên, cuốn cuộn không ngừng trong hư không.

Vẻn vẹn một hơi thở, một đạo phù lục kim hoàng hoàn chỉnh xuất hiện.

Phù lục này vừa hiện, trong hư không bỗng nhiên nổi lên một cơn gió, trong nháy mắt mang theo hai người hóa thành lưu quang bay vút đi.

Một màn này cũng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, trong đó bao gồm cả người đeo mặt nạ bằng đồng xanh.

Giờ phút này hắn nhìn hai người thi triển lực lượng phù đạo xông vào cuối luồng sáng, hai mắt híp lại.

"Độn Không phù, thì ra là Trịnh Tam Sơn của Thanh Phù phong, hừ…"

"Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, năm đó Trịnh Sơn Hà giết nhiều người giáo ta như vậy, lần này là thời điểm trả nợ."

Nói xong, trong mắt của hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn.

"Cũng không biết, Trịnh Sơn Hà có thể dùng sức một người ngăn được rất nhiều cường giả của giáo ta. Người làm đệ đệ có thực lực này để bảo vệ hậu bối của Linh Phù sơn hay không."

Người đeo mặt nạ cười lạnh, sau đó gia tốc vọt tới.

…

Bên trong Thương Ngô cảnh, trong một sơn dã u ám đổ nát.

Trong hư không ba động, hai đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện.

Chương 94: Dị biến không gian là

Chương 94: Không Gian Dị Biến (3/4)

Cảm nhận được sự ổn định lại từ bốn phía, đáy lòng Thẩm An Tại kiên định không gì sánh được, âm thầm nghĩ mà sợ.

Nghĩ đến những võ giả bị vết nứt không gian cuốn vào trong đó, da đầu hắn tê dại.

Mặc dù biết chuyến này nguy hiểm, nhưng không nghĩ tới lại nguy hiểm như vậy, mới vừa tiến vào Thương Ngô cảnh, liền bắt đầu chết người!

Sắc mặt Trịnh Tam Sơn ngưng trọng, cảnh giác quan sát địa hình bốn phía.

Chẳng qua may mắn phụ cận nơi này thoạt nhìn có chút hoang vu, nhưng cũng không có cấm chế nguy hiểm gì.

Không đúng… Sao mình lại không thở nổi?

Sắc mặt hắn khẽ biến, bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống, sau đó nhíu mày, khó khăn mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, đã an toàn, ngươi có thể xuống không?"

Thẩm An Tại cười ngượng ngùng, lúc này mới buông hai chân kẹp bên hông hắn xuống, buông lỏng bàn tay siết chặt cổ hắn ra.

Được thoát nợ, Trịnh Tam Sơn há miệng hít thở không khí mới mẻ, ánh mắt có chút u oán nhìn hắn.

Không có chết ở trong tay kẻ địch và vết nứt không gian, nhưng thiếu chút nữa bị gia hỏa này siết chết…

"Thật phiền phức, biến cố vừa rồi đã khiến không gian hỗn loạn, vị trí của mọi người đều xảy ra biến động."

Không có thời gian so đo cái khác, Trịnh Tam Sơn nghiêm túc mở miệng, chau mày.

"Chẳng phải Chưởng môn đã cho ngươi phù bàn định vị sao, mau nhìn xem bọn họ cách nơi này bao xa?"

"Ừm."

Trịnh Tam Sơn gật đầu, bàn tay lật một cái, một cái la bàn có khắc phù văn xuất hiện.

Cây kim đồng hồ trên đó run rẩy xoay tròn điên cuồng, cuối cùng chỉ về hướng đông nam, quang mang ảm đạm đến gần như nhìn không rõ.

Hai người đồng thời nhíu mày.

La bàn lộng lẫy lại ảm đạm như vậy chứng tỏ bọn Mộ Dung Thiên đã cách bọn họ rất xa.

“Làm sao bây giờ, muốn bay qua à?”

Thẩm An Tại xoa xoa tay, còn hơi mong chờ.

Ngự phong phi hành cảm giác hoàn toàn khác với ngồi trên phi thuyền, loại cảm giác kích thích này vẫn rất sảng khoái.

“Có thể, chẳng qua vùng đất này có cấm chế, ta có thể bảo toàn bản thân, Thẩm trưởng lão ngươi tự cầu phúc đi.”

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn, túm lấy tay hắn chuẩn bị bay đi.

“Ai ai ai, ta không phải sợ chết, chỉ là ta cảm thấy vì lý do an toàn, chúng ta vẫn là chạy trên mặt đất thôi!”

Thẩm An Tại đang bận mở miệng.

Đối với lời của hắn, Trịnh Tam Sơn lựa chọn bỏ qua.

Dĩ nhiên là hắn không định bay qua tìm người, ít nhất phải rời khỏi vùng núi này mới được.

Tuy nói hắc có thể mặc kệ cấm chế ở bốn phía, mạnh mẽ cưỡng ép bay lên nhưng lại tiêu hao một lượng lớn linh nguyên. Nếu như dưới tình huống tiêu hao quá nhiều mà gặp phải nguy hiểm thì thật phiền toái.

Theo như chưởng môn đã nói, hành trình bí cảnh lần này, rất có thể dư nghiệt Ma giáo cũng sẽ nhúng tay vào.

Dưới tình huống địch tối ta sáng, vẫn nên an ổn một chút mới tốt.

Về phần bên phía đám người Mộ Dung Thiên, có Tiêu Thiên Sách ở đó, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì.

Dù sao thân là Thái tử điện hạ, bệ hạ cũng không có khả năng thật sự để cho hắn không hề chuẩn bị gì liền tiến vào, khẳng định có cho hắn con át chủ bài.

Huống hồ dựa vào thực lực của Tiêu Thiên Sách, trừ phi là cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ lâu năm ra tay, nếu không sẽ không có nguy hiểm.

Chương 95: Sư phụ có nói, phải dập đầu xong mới được đi!

"Đi thôi."

Trịnh Tam Sơn khẽ nói, hai người đi ra khỏi mảnh núi.

Một miếng phù bàn khác thì ở trong tay Tiêu Thiên Sách, lúc này đang cùng bọn họ bay về phía trung tâm của Thương Ngô cảnh.

Bên kia Linh khí nồng đậm nhất, hẳn là nơi Thương Ngô tôn giả lưu lại truyền thừa.

Không riêng gì bọn họ, tất cả mọi người tiến vào Thương Ngô cảnh đều đang tiến về phía bên kia.

…

Một bên khác, trong một hẻm núi trống trải.

Sắc mặt ba người Lăng Phi Sương, Vu Chính Nguyên, Tiêu Thiên Sách ngưng trọng.

"Nguy rồi, Mộ Dung sư đệ biến mất rồi!"

Ba người nhìn nhau, hai hàng lông mày của Vu Chính Nguyên nhíu lại.

Bọn họ mới vừa truyền tống đến đây, liền phát hiện thiếu một người, gần đó cũng không tìm được.

"Hẳn là bị truyền tống tới nơi khác rồi, phải mau chóng tìm ra hắn."

Đáy mắt Lăng Phi Sương có chút ưu phiền.

Tuy rằng thực lực của Mộ Dung Thiên rất mạnh trong Quy Nguyên cảnh, nhưng lần này có rất nhiều cường giả Địa Linh

cảnh tiến vào.

Một khi gặp phải, lành ít dữ nhiều, hơn nữa với tính cách của Mộ Dung Thiên, rất có thể sẽ liều lĩnh xâm nhập vào trong cấm chế nào đó.

Trong ba người, Tiêu Thiên Sách ăn mặc mộc mạc tiến lên một bước mở miệng.

"Tiếp tục chạy về phía trung tâm, nhất định sẽ đụng phải hắn."

Hai người Lăng Phi Sương liếc nhau, sau đó gật đầu.

Trước mắt cũng chỉ có biện pháp này, chỉ có thể gửi hi vọng có thể mau chóng tìm được Mộ Dung Thiên.

…

Giữa một mảnh nghĩa địa cô tịch tàn phá.

Nơi này hẳn từng là một chiến trường, cho nên ngoại trừ mộ địa ra, còn có rất nhiều tạp vật rải rác.

Một thiếu niên đồ đen đang đeo kiếm mà đi, đi hai bước sẽ dừng lại, "Phanh phanh phanh" dập đầu ba cái về phía phần mộ trước mắt.

Càng quan trọng hơn là, trên lưng hắn có treo rất nhiều thứ.

Hòn đá hình thù kỳ quái, đao kiếm vỡ nát, hồ lô rượu dơ bẩn…

Trông cứ như dân thu gom đồng nát.

Tuy rằng hắn rất không hiểu mộ phần của Thương Ngô tôn giả tại sao lại có một nghĩa địa như vậy.

Nhưng trước khi đi sư phụ đã nói với hắn, nếu như trong bí cảnh gặp phải bộ xương khô ngồi xếp bằng không tầm thường gì đó, hoặc là các loại mộ bia, thì nhất định phải dập đầu rồi mới bỏ đi.

Còn có, nếu như phát hiện phù văn khắc nào đó trên núi, hoặc là có đoạn kiếm đoạn đao không bắt mắt gì đó, các loại sách không có tên, ngàn vạn lần không thể bỏ qua, nhất định phải quan sát thật kỹ.

Thiếu niên nhìn thấy ít nhất trăm ngôi mộ còn lại phía trước, ánh mắt kiên định.

Sư phụ khẳng định không sai, nên ta dập đầu!

Mỗi lần dập đầu xong, hắn sẽ tìm kiếm trong đống đồ vật lộn xộn phụ cận, gom hết các thứ không bắt mắt nhất, treo ở trên thắt lưng.

Không phải hắn không có nhẫn trữ vật, mà là nhẫn trữ vật đã chứa đầy…

Vốn dĩ hắn còn gom tất cả mọi thứ gặp được ở nghĩa trang, thậm chí kể cả những bộ quần áo rách nát của nữ tử đều thu vào trữ vật giới chỉ.

Sau một phen dập đầu vơ vét, tạp vật trong trữ vật giới chỉ của hắn không dưới ngàn kiện, cũng không nhét được đồ vật nào khác.

Cho nên nàng đành phải chọn lựa ra những thứ không đáng chú ý nhưng lại tương đối đặc biệt này để mang theo.

Dù sao… Nếu sư phụ đã nói như vậy, khẳng định là có dụng ý của người!

Khi tất cả mọi người vội vã chạy tới vùng trung tâm, cướp đoạt truyền thừa của Thương Ngô tôn giả, thiếu niên ở trong vùng nghĩa địa này, một đường đi một đường dập đầu, phong trần mệt mỏi cộng thêm bên hông treo các loại tạp vật, trông giống như hạng cái bang chuyên móc rác.

Cuối cùng, sau gần nửa canh giờ, cuối cùng thiếu niên cũng đi tới trước một ngôi mộ cuối cùng, cũng là nơi sâu nhất

trong nghĩa địa.

So với những phần mộ khác thì ngôi mộ này rõ ràng rách nát hơn nhiều.

Ít nhất bên cạnh những ngôi mộ khác cũng có rất nhiều tạp vật, mộ phần hay là bia đá, tuy rằng chữ viết đã sớm mơ hồ, nhưng có thể chôn ở trong Thương Ngô cảnh, khẳng định không tầm thường.

Chỉ có ngôi mộ này, bốn phía là cỏ hoang mọc um tùm, chẳng hề có thứ gì cả.

Thậm chí tấm bia dựng thẳng phía trước cũng không phải là bia đá, mà là một tấm bảng gỗ nghiêng lệch, chữ viết cũng mơ hồ không rõ.

Duy nhất có thể miễn cưỡng thấy rõ chỉ có hai chữ.

"Nhân… yêu?"

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên có chút kỳ lạ.

Nào có ai lập bia cho nhân yêu?

Hơn nữa… chữ của người kia cũng quá nhỏ rồi đó?

Không do dự, Mộ Dung Thiên "Bịch" một tiếng liền quỳ xuống, nháy mắt rơi lệ, dập đầu thật mạnh.

"Nhân Yêu tiền bối, đi thong thả!"

Sau khi dập đầu ba cái phanh phanh phanh, hắn đứng dậy nhìn quanh bốn phía, nhíu mày.

Bên cạnh phần mộ khác còn có thứ gì đó rải rác, chỉ có một ngôi mộ lẻ loi này, bốn phía ngoại trừ cỏ dại ra thì không có thứ gì khác, có vẻ không hợp nhau.

"Cũng không thể tay không mà đi được?"

Mộ Dung Thiên sờ sờ cằm, cuối cùng ánh mắt rơi vào tấm mộc bài xiêu xiêu vẹo vẹo cắm ở trong đất kia, ánh mắt sáng ngời.

"Nhân Yêu tiền bối, nơi này đã hoang tàn, vãn bối mang ngài ra ngoài ở nhé!"

Sau khi nói xong, hắn trực tiếp giơ tay lên, rút tấm bảng gỗ kia ra.

"Ồ?"

Nhưng khi vừa rút ra, hắn mới phát hiện mộc bài này cắm rất chặt, vậy mà không rút ra được.

Chẳng lẽ đây là những điều sư phụ nói, thứ không bình thường?

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, sau đó vận sức dồn hết sức lực, ngay cả linh nguyên cũng đã dùng tới.

Vừa ra sức, hắn còn vừa đỏ mặt lầu bầu.

"Nhân Yêu tiền bối, ngài yên tâm, vãn bối tuyệt đối không ngấp nghé truyền thừa của ngài, vãn bối chỉ là muốn an bài cho ngài một ngôi nhà ở bên ngoài…"

"Sư phụ nói, làm người nhất định phải có tâm tư làm việc thiện tích đức, thi hành bác ái, bởi vì cái gọi là nhân chi sơ, tính bản thiện, chắc hẳn khi tiền bối ở nơi hôn ám tối tăm này, dưới suối vàng cũng tịch liêu không thú vị, vãn bối mang ngài ra ngoài, chôn ở giữa non xanh nước biếc, lại làm chút người giấy xin đẹp da trắng đốt cho ngài…"

Mộ Dung Thiên nói không ngừng.

Thẩm An Tại là người chịu đựng thuộc tính nói nhiều của hắn nhất.

Mỗi lần hắn bắt đầu nói, Thẩm An Tại liền trực tiếp móc ra chọc mèo bổng quất hắn.

Nhưng bây giờ trong khu nghĩa địa không có ai ngăn cản này, tên tiểu tử này càng nói càng hăng say.

"Ngoại trừ người giấy, nếu như tiền bối cần cái gì, cứ báo cho vãn bối biết, vãn bối nhất định tận tâm tận lực…"

Trong toàn bộ nghĩa địa, chỉ có tiếng thiếu niên lải nhải không ngừng.

Chỉ sợ cường giả táng ở chỗ này cũng không nghĩ ra được, sau khi chết còn phải chịu sự tra tấn bực này.

Cũng không biết có phải chịu không nổi Mộ Dung Thiên lải nhải hay là sức kéo của hắn đủ rồi hay không, tấm mộc bài kia thật sự "bịch" một tiếng thoát khỏi mặt đất mà ra.

Mộ Dung Thiên bởi vì quán tính mà đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hắn đưa tay xoa bụi bặm trên mộc bài, cười ha hả lấy dây thừng ra cột mộc bài vào sau lưng.

"Phù, cuối cùng cũng xong việc!"

Hắn hài lòng mà nhìn thoáng qua đám đồng nát treo trên lưng, phủi tay rời khỏi khu nghĩa địa này.

Sau khi hắn rời đi không bao lâu, lại có hai người đến nơi này.

Chính là Thượng Quan Kiệt!

Mà ở bên cạnh hắn, còn một trưởng lão Thượng Quan gia che giấu ở trong tán tu đi theo, Địa Linh cảnh sơ kỳ.

Nhìn khu nghĩa địa này, Thượng Quan Kiệt cũng rất nghi hoặc.

“Nhị thúc, vì sao bên trong Thương Ngô cảnh còn có mộ địa?”

Thượng Quan trưởng lão được hắn gọi là Nhị thúc kia suy tư, sau đó mở miệng.

“Lúc trước Thương Ngô tôn giả bị không ít người đuổi giết, thậm chí có người còn đuổi tới bên trong Thương Ngô cảnh, nghĩ tới đây chính là nơi đã từng phát sinh đại chiến. Không nghĩ tới Thương Ngô tôn giả vậy mà hảo tâm như thế, dám dựng bia cho bọn họ.”

Nói xong, hắn dừng một chút, trầm giọng mở miệng.

“Nghe nói trong đám tôn giả đuổi giết hắn lúc trước có một cường giả Linh tộc Trung châu, thực lực có một không hai, không yếu hơn Thương Ngô tôn giả chút nào, hình như gọi là… Kiếm Yêu tôn gì ấy?”

“Kiếm yêu tôn?”

Thượng Quan Kiệt lẩm bẩm cái tên này, âm thầm bội phục.

Có thể đánh đồng với Thương Ngô tôn giả có được Thương Ngô tâm kia, từ đó có thể thấy sức mạnh của người kia cường đại tới mức nào.

Chương 96: Một kiếm rơi đầu

“Nơi này hẳn đã có người tới đây, xem ra đã vơ vét đi không ít đồ tốt.”

Thượng Quan trưởng lão nhìn bốn phía, quan sát rồi ra kết luận này.

“Tên kia có lẽ không đi xa, mau đuổi theo!”

Thượng Quan gia mắt sáng như đuốc, hai người tăng tốc xuyên qua nghĩa địa, đi về phía trước.

Thứ có thể bị người cướp đi khẳng định có giá trị xa xỉ, đã đụng phải, há có thể buông tha?

Phía trước, thiếu niên áo đen đang xuyên thẳng qua giữa một mảnh rừng rậm, bốn phía cổ mộc mọc um tùm che trời, tựa như một mảnh rừng rậm nguyên thủy bình thường.

Ngẫu nhiên còn có một ít độc xà độc trùng xuất hiện.

"Tên Thương Ngô tôn giả này sao lại biến nhà mình trở nên khó coi như vậy, có nghĩa địa thì cũng thôi đi, còn có sâu bọ."

Mộ Dung Thiên dùng một kiếm đánh chết một con rết cao hơn nửa người, nhíu mày lẩm bẩm.

"Nhưng vẫn còn may, hắn là đi tiếp không xa là có thể đi ra ngoài rồi, cũng không biết rốt cuộc truyền thừa của Thương Ngô tôn giả ở đâu…"

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục tìm kiếm phía trước.

Không bao lâu, hai người Thượng Quan Kiệt liền đuổi tới nơi này.

Nhìn con rết toàn thân màu u lục như ngọc bị chém thành hai đoạn.

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

"Đây đã là bộ thi thể thứ mười tám rồi."

Thượng Quan trưởng lão nhìn con rết kia, hai mắt híp lại: "Bích Ngọc ngô công này chính là thuốc dẫn giải độc tuyệt hảo, có thể luyện chế đan dược tứ phẩm, một thân giáp xác trải qua tế luyện, ít nhất cũng có thể làm một kiện bảo giáp Huyền giai hạ phẩm."

"Tên phía trước đến cùng đã vơ vét bao nhiêu thứ tốt ở trong mộ địa, nhiều độc trùng quý hiếm như vậy mà hắn ngay

cả một con cũng chướng mắt?”

Thượng Quan Kiệt đạm mạc mở miệng:

“Từ vết thương của những độc trùng kia, hẳn là một võ giả dùng kiếm, thực lực chỉ là Quy Nguyên cảnh mà thôi.”

“Mặc kệ hắn lấy bao nhiêu thứ tốt, đoạt là được.”

Trong khi nói chuyện, hắn vung tay lên, thu thi thể Bích Ngọc ngô công này vào trong trữ vật giới chỉ.

Hai người tiếp tục bay nhanh về phía trước, rất nhanh, một chỗ dốc đứng phía trước liền xuất hiện một bóng người không nhanh không chậm, một mình tiến lên.

Người này mặc đồ đen, tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, dáng người không quá cao lớn, thậm chí còn có chút gầy gò.

Khiến hai người sửng sốt chính là.

Trên người đối phương tràn ngập các loại đồ vật cổ quái.

Trên bờ vai buộc một chuỗi chuông giống như tỏi, bên hông giắt đao gãy, tua kiếm, hồ lô rách, thậm chí trên đầu còn quấn một thứ…

Trông như là cái yếm của nữ tử?

Trong lúc lắc lư, không ngờ còn thấy hắn vác một tấm bia bằng gỗ phía sau lưng!

“Tên kia…”

Kinh ngạc qua đi, hai mắt Thượng Quan Kiệt híp lại, nhanh chóng nhận ra bóng người quen thuộc này là ai.

Không phải là tên phế vật Mộ Dung Thiên đoạt được ba hồ trên tại Thuần Nguyên sơn kia sao?

“Xem ra tên gia hỏa mới lượm sạch bảo vật trong mộ địa chính là tên phế vật này rồi.”

Thượng Quan Kiệt cười lạnh một tiếng, đánh ra một chưởng.

Chưởng khí của Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bôn tập, uy vũ sinh phong.

Mộ Dung Thiên nhướng mày, lóe lên một cái, xê dịch tránh được.

Oanh!

Chưởng ấn nổ nát thân một cây đại thụ, lay động rầm rầm sụp đổ.

Hắn xoay người, cảnh giác nhìn về phía sau, lạnh giọng mở miệng.

“Ai?”

Hai người Thượng Quan Kiệt đi ra phía trước, trong mắt lộ ra ý cười lạnh.

“Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đụng phải phế vật nhà ngươi.”

“Thượng Quan Kiệt!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên trầm xuống, tay cầm kiếm hơi dùng sức.

Mộ Dung gia suýt nữa xảy ra chuyện, trong đó có bóng dáng của Thượng Quan gia, hắn không có chút hảo cảm nào với người Thượng Quan gia.

“Thức thời thì giao tất cả đồ trong trữ vật giới chỉ của ngươi ra đây, lại từ nơi này chui qua, ta tha cho ngươi không chết.”

Mặt mũi Thượng Quan gia đầy vẻ trêu tức, chỉ chỉ dưới háng mình.

"Mơ đi."

Mộ Dung Thiên lạnh giọng mở miệng, ngưng trọng quan sát hai người.

Khí tức của Thượng Quan Kiệt còn tốt, còn là Quy Nguyên cảnh, mà lão giả phía sau mơ hồ lộ ra khí tức làm cho người cảm thấy hít thở không thông.

Địa Linh cảnh trung kỳ!

"Kiệt Nhi, đừng nhiều lời, mau giết hắn rồi nói."

Thượng Quan trưởng lão tiến lên một bước, lại bị một bàn tay ngăn lại.

"Nhị thúc đừng nóng vội, ta phải tra tấn tiểu tử này một chút đã."

Ánh mắt Thượng Quan Kiệt lộ ra ý cười lạnh, từng bước một đi về phía trước, người trước thấy thế bất đắc dĩ đành phải dừng tay.

"Mộ Dung Thiên, ngươi có biết vì sao Tần Thiển Nguyệt muốn tới Mộ Dung gia từ hôn không?"

Hắn vừa tới gần, vừa trào phúng mở miệng.

"Lúc trước nếu không phải phụ thân ngươi cứu Tần gia chủ, quan hệ giữa hai người đủ tốt để định ra mối hôn nhân này cho ngươi, muốn mượn việc này giúp Mộ Dung gia, ngươi cảm thấy chỉ bằng phế vật như ngươi, xứng với Tiểu Nguyệt sao?"

"Còn định ra ước hẹn ba năm kia, quả thực chính là không biết trời cao đất rộng, tự rước lấy nhục!"

Mộ Dung Thiên lạnh lùng nói: "Mộ Dung gia ta chưa bao giờ nghĩ tới việc leo lên Tần gia, nếu muốn từ hôn, cứ nói là được."

"Nhưng nàng ngàn vạn lần không nên sau khi Tần gia chủ ngoài ý muốn qua đời thì làm ngay chuyện đó trước mặt toàn bộ khách khứa, chối bỏ hôn sự này, làm nhục ta và phụ thân ta!"

"Làm nhục?"

Thượng Quan gia cười ha ha: "Thứ nàng nói ra cũng chỉ là sự thật mà thôi, cha ngươi là phế vật, ngươi càng là phế vật trong đám phế vật, sâu kiến mà thôi, ai lại quan tâm mặt mũi của các ngươi chứ?"

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm.

"Ta đang muốn nói cái gì?"

Sau khi Thượng Quan gia cười to, sát ý trong mắt bắt đầu khởi động.

"Vốn ta hoàn toàn lười xử lý cái tên phế vật nhà ngươi, không ngờ sư phụ ngươi thật sự có vài phần bản lĩnh, quả thực đã giúp ngươi tăng tới cảnh giới bây giờ, còn cướp đi cái hồ thuộc về ta!"

"Cho nên ta rất khó chịu, tự nhiên phải giết ngươi để giải hận."

Hắn bước ra một bước, linh nguyên phun trào đánh ra một quyền, tiếng hổ gầm vang lên từng trận nhe răng cười.

"Muốn trách thì hãy trách sư phụ của ngươi đi!"

Mộ Dung Thiên nhướng mày, lập tức thi triển Phù Quang Lược Ảnh bộ, trong lúc thân hình hư ảo liền tránh né ra.

Nhìn thấy quyền phong của mình chỉ đánh vào tàn ảnh, ánh mắt Thượng Quan Kiệt lóe lên.

Bộ pháp thật huyền ảo, lại có thể dễ dàng né tránh công kích của mình như thế!

Chớp mắt tiếp theo, Mộ Dung Thiên đã cầm kiếm đâm tới.

Nhìn động tác chậm rãi kia, ánh mắt Thượng Quan Kiệt càng lộ ra ý trào phúng.

"Với tốc độ này của ngươi mà đòi cầm kiếm?"

"Ồ? Thật không?"

Trong mắt Mộ Dung Thiên hiện lên hàn ý.

Kẻ giết người, luôn có lúc bị người khác giết.

Những ngày này cùng Lăng sư tỷ luyện tập luận bàn, hắn khắc sâu nhận thức được cái gì gọi là xuất kỳ bất ý, một kích mất mạng.

Cho nên… dưới kiếm ý chậm rãi, ấp ủ một đạo lôi quang lặng yên không một tiếng động.

Xa xa, Thượng Quan trưởng lão phát giác được một tia dị thường, đồng tử co rụt lại, tức giận mở miệng.

"Kiệt Nhi, mau lui lại!"

Thượng Quan Kiệt sửng sốt một chút, lui?

Chỉ một thanh kiếm chậm bẫng như rùa bò này thì tại sao lại phải lùi bước?

Ý niệm vừa lóe lên, bỗng nhiên hắn cảm thấy cổ mình lành lạnh.

Nhíu mày, hắn đưa tay sờ soạng.

Cảm giác ấm áp truyền đến, một vết đỏ tươi ở lòng bàn tay có chút chói mắt.

Đây là… máu?

Thượng Quan Kiệt sửng sốt, sau khi kịp phản ứng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác khủng hoảng khôn cùng.

Chẳng biết từ lúc nào Mộ Dung Thiên đã thu kiếm, ánh mắt lạnh như băng.

Mà vào lúc này, yết hầu Thượng Quan Kiệt bỗng nhiên bộc phát một đoàn lôi quang.

Xuy xuy!

Máu tươi trào ra, lôi quang nổ tung, đầu lâu bay lên cao.

Thân thể không đầu mềm nhũn quỳ trên mặt đất, máu ở cổ chảy như suối, một cái đầu nặng nề rơi trên mặt đất.

Đôi mắt trợn to tràn đầy hoảng sợ cùng không dám tin.

Một kiếm đó… không phải rất chậm sao?

Vì sao bỗng nhiên nhanh như vậy?

Chương 97: Nơi hạ lạc của Mộ Dung Thiên

"Thằng nhãi ranh, ngươi dám!"

Thượng Quan trưởng lão vô cùng tức giận, trực tiếp xông tới.

Uy áp thuộc về cường giả Địa Linh cảnh trong nháy mắt bao phủ, hắn đánh ra một chưởng, đại địa chi lực kèm theo linh nguyên nổ vang mà đi.

Mộ Dung Thiên đã sớm nghĩ ra đối sách khi phát hiện hai người bọn họ.

Giờ phút này không chút do dự quay người nhảy xuống vách núi phía sau, phía dưới là dòng sông chảy xiết.

Oanh!

Mặc dù hắn đã rất nhanh, nhưng một chưởng kia vẫn quét trúng phía sau lưng của hắn.

Tất cả đao gãy kiếm đoạn trên người Mộ Dung Thiên đều bị lực lượng cường đại này trực tiếp đánh nát bấy, chỉ còn lại một tấm bảng gỗ chịu dư chấn, không hề hấn gì.

Nhưng dù vậy, dư âm vẫn xuyên thấu qua tấm bảng gỗ oanh kích phía sau hắn, khiến cho hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lục phủ ngũ tạng phảng phất cũng bị lệch vị trí, máu thịt sau lưng be bét.

"Phốc!"

Một miệng lớn máu tươi phun ra, hắn rơi thẳng tắp xuống, ầm vang một tiếng bị nước sông chảy xiết cuốn đi.

Thượng Quan trưởng lão vọt tới vách đá, sắc mặt âm trầm.

Kiếm ý!

Không nghĩ tới thứ tạp chủng này lại lĩnh ngộ kiếm ý!

Nhìn thi thể Thượng Quan Kiệt, vẻ mặt hắn vô cùng khó coi.

Không ngờ hậu bối kiệt xuất nhất của Thượng Quan gia lại cứ như vậy mà chết!

Thậm chí tiến vào Thương Ngô cảnh không đến một ngày, còn chưa thật sự nhìn thấy truyền thừa của Thương Ngô tôn giả.

Điều này khiến hắn khó mà tiếp nhận.

Mặc dù rất muốn tiếp tục đuổi theo xác nhận người kia chết chưa, nhưng giờ phút này hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Sau khi lạnh lùng nhìn thoáng qua vách núi, Thượng Quan trưởng lão phất tay áo cầm đi trữ vật giới chỉ của Thượng

Quan Kiệt, đồng thời thu thập thi thể của hắn xong, xoay người rời đi.

Nhận một chưởng toàn lực của Địa Linh cảnh, lại rơi xuống vách núi cao như vậy, tiểu tử kia không thể có cơ hội sống sót.

"Còn phải nhanh chóng tìm ra người của Tần gia, cùng bọn họ tìm được Thương Ngô tâm, hoàn thành kế hoạch mà đại nhân giao phó!"

Ánh mắt của hắn lập loè, đành phải tạm thời rời khỏi nơi đây.

…

Một bên khác.

Trong một hạp cốc u ám, bọn Lăng Phi Sương không gặp nguy hiểm gì, trái lại trước mắt còn xuất hiện một tòa cung điện rộng rãi.

Bảo quang lấp lánh, thoạt nhìn dường như cực kỳ bất phàm.

Tuy bọn họ muốn đi vào xem, nhưng giờ phút này Mộ Dung Thiên Hạ không rõ tung tích, còn phải tìm tới hắn trước mới được.

"Mộ Dung sư đệ không rõ tung tích, chúng ta vẫn nên đi về phía trước tìm xem."

Lăng Phi Sương không chần chờ, lạnh lùng mở miệng lựa chọn đi vòng qua cung điện.

Vu Chính Nguyên tuy rằng dừng lại một chút, nhưng cũng gật đầu: "Trong điện này có cấm chế phù văn, muốn đi vào cũng không đơn giản như vậy, đúng là phải tốn không ít thời gian, không thể vì thế mà chậm trễ việc tìm Mộ Dung sư đệ."

Tiêu Thiên Sách hơi kinh ngạc: "Hai vị, đây chính là thứ trong phủ đệ của Thương Ngô tôn giả, tòa cung điện rộng lớn như thế, khó đảm bảo bên trong không có võ kỹ Thiên giai hay công pháp Địa giai hoặc là linh đan diệu dược gì đó."

"Các ngươi thật sự không định vào xem?"

Lăng Phi Sương chỉ liếc hắn một cái rồi lạnh lùng mở miệng: "An nguy của sư đệ rất quan trọng, nếu các hạ muốn đi có thể tự đi một mình."

"Chỗ này rất nguy hiểm, hay ngươi đi theo chúng ta đi?" Vu Chính Nguyên trầm ổn nói.

Tiêu Thiên Sách có thâm ý khác nhìn thoáng qua hai người, không nghĩ tới bọn họ lại vì tìm đồng môn mà buông tha cơ duyên trước mắt.

"Đã như vậy, tại hạ đây tạm biệt, hai vị bảo trọng!"

Hắn chắp tay thi lễ, không chút do dự xoay người rời đi.

Cũng không phải là hắn ham muốn cơ duyên, mà là đám Trịnh trưởng lão còn chưa tới, hắn lo lắng kẻ địch sẽ tìm đến hắn trước.

Đến lúc đó, vì vậy mà liên lụy đến bọn Lăng Phi Sương, ngược lại ngược lại không tốt.

Cho nên hắn chuẩn bị chờ ở chỗ này, xem chừng nào những người đó sẽ đến.

"Bảo trọng."

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng, hai người cũng không để ý cách đối phương làm, dù sao không phải thân cũng chẳng quen, vì sao đối phương lại tìm Mộ Dung Thiên mà bỏ qua cơ duyên trước mắt chứ?

Sau khi mấy người mỗi người đi một ngả, Tiêu Thiên Sách đang đứng đợi trong cung điện cách đó không xa, còn hai người Lăng Phi Sương lại tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, trước mắt bọn họ xuất hiện một vùng mộ địa, phía trước nữa là một khu rừng rậm.

Mà ở trong rừng rậm, lờ mờ có không ít vết máu độc trùng.

"Kiếm khí này…"

Lăng Phi Sương nhíu mày, mắt lộ vẻ chắc chắn.

"Là Mộ Dung sư đệ, không lâu trước đây hắn nhất định đi ngang qua nơi này!"

Nghe được tin tức, trong lòng Vu Chính Nguyên cũng hơi buông lỏng.

Hai người lại lần nữa gia tốc, tiếp tục tiến về phía trước.

Mãi cho đến khi có vách núi dựng đứng có vẻ rộng rãi, mùi máu tươi nồng nặc truyền đến, khiến cho hai người bọn họ đều bất giác nhíu mày.

Sắc mặt Lăng Phi Sương càng ngưng trọng, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận tình hình xung quanh.

Một lát sau, nàng mới trầm giọng mở miệng, giọng nghiêm túc: "Nguy rồi, có khí tức của Địa Linh cảnh."

Vu Chính Nguyên nghe xong lập tức khẩn trương: "Chẳng lẽ Mộ Dung sư đệ đụng phải cường giả Địa Linh cảnh đuổi giết?"

"Sư đệ…"

Hắn cau mày, có chút muốn nói lại thôi.

Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, cho dù kiếm đạo cường đại, hai bên cũng không phải đối thủ cùng cấp bậc, tỷ lệ sống sót xa vời, là gần như không có.

Lăng Phi Sương không nói gì, chính mình quan sát vết máu ở gần đó.

"Từ dấu vết mà xem, hẳn là lúc ấy có hai kẻ địch. Mộ Dung sư đệ không ngừng một kiếm nhằm vào yết hầu, đầu của kẻ địch đã rơi xuống chỗ kia."

"Sau đó…"

Ánh mắt của nàng lại thuận theo dấu vết trên mặt đất, rồi không rõ ràng nhìn lại bên vách núi, cuối cùng dừng ở mép vách núi, cách đó không xa là một bàn chân bị dùng sức giẫm ra dấu chân.

"Sau đó thừa dịp địch nhân Địa Linh cảnh còn lại chưa kịp phản ứng, Mộ Dung sư đệ đã chạy đến đây, tung người nhảy xuống, từ đầu đến cuối vị cường giả Địa Linh cảnh kia có lẽ cũng chỉ ra chiêu vào lúc này."

Vu Chính Nguyên nghe nàng phân tích, hơi sững sờ: "Làm sao Lăng sư tỷ biết?"

"Bởi vì nếu như cường giả Địa Linh cảnh ra tay ngay từ đầu, Mộ Dung sư đệ tuyệt đối không có cơ hội chém giết một người nào đó mà còn chạy trốn tới bên vách núi, vả lại chỗ cái hố duy nhất bị linh nguyên nổ thành này hẳn là thủ bút do Quy Nguyên cảnh."

"Cường giả Địa Linh cảnh có đại địa chi lực, uy lực một chiêu một thức sẽ không nhỏ như vậy, hoặc là hắn đánh trượt, hoặc là lúc Mộ Dung sư đệ nhảy lên đánh trúng hắn, đánh sư đệ rơi xuống vách núi."

"Nếu không trên mặt đất không có khả năng chỉ có một cái hố kia."

Ánh mắt hai người đều nhìn về phía dưới vách núi.

Trong dòng nước chảy xiết phía dưới hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

Nếu như thật sự bị cường giả Địa Linh cảnh oanh trúng mà nói thì cơ bản là thập tử vô sinh!

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào công kích của người kia đã thất bại.

"Bất kể như thế nào, chúng ta nhanh chóng đi xuống tìm người đi!"

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng.

Lăng Phi Sương gật đầu, nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đi xuống bằng một con đường khác, lại liếc thấy trên vách núi có khảm một miếng lệnh bài.

Phía trên khắc rõ ràng hai chữ "Thượng Quan".

Thượng Quan gia!

Ánh mắt Lăng Phi Sương ngưng tụ.

Nếu là dựa vào thân pháp và kiếm pháp cực nhanh của Mộ Dung Thiên, thật sự có khả năng sẽ tháo ngọc bội của kẻ địch bị chém đầu dưới tình huống Địa Linh cảnh chủ quan, sau đó cắm vào vách núi này.

Dù sao thì cường giả Địa Linh cảnh cũng chỉ mạnh nhờ đại địa chi lực, nếu bàn về tinh thần lực, đoán chừng còn không mạnh bằng Từ đường chủ Linh Dược đường.

Sau khi nhìn thấy tấm lệnh bài này, ngược lại trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may, xem ra lúc sư đệ rơi xuống vách núi vẫn còn ý thức.

Nhưng không loại trừ là trong lúc gần chết, hắn dựa vào ý chí cường đại, dù sao nghị lực của Mộ Dung Thiên, nàng đã

tận mắt chứng kiến.

"Đi tìm người!"

Không chút do dự, Lăng Phi Sương trực tiếp tung người nhảy lên.

"Lăng sư tỷ!"

Vu Chính Nguyên kinh hãi.

Đối phương không phải là phù sư, cũng không phải là Địa Linh cảnh, nhảy xuống như vậy không phải là muốn chết sao?

Nhưng một giây sau, hắn liền há hốc mồm, vẻ mặt khó có thể tin.

Lăng Phi Sương nhảy ở trên không trung như giẫm trên đất bằng, quanh thân có đại đại chi lực đi theo.

Mặc dù tu vi chỉ có Quy Nguyên cảnh lại có thể làm được chuyện ở Địa Linh cảnh.

Lăng Phi Sương đối với việc mình có thể ngự không mà đi, cũng không ngạc nhiên chút nào.

Trước đó nàng tìm Thẩm trưởng lão luyện chế Tụ Địa đan không phải là làm ẩu, mà là thật có thể hấp thu lực lượng bên trong.

Dù sao công pháp mà nàng tu luyện là Cửu Huyền Đạo Liên công, tuy chí nhu chí thiện nhưng một khi giải phong… cảnh giới của nàng cũng lập tức tăng lên.

Vận dụng chỉ là đại địa chi lực mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Giờ phút này nàng lo lắng an nguy của Mộ Dung Thiên, cũng không che giấu được.

Chỉ mong tên kia đừng xảy ra chuyện mới tốt.

Chương 98: Mọi người không phải đều là Quy Nguyên cảnh sao?

Sau khi Vu Chính Nguyên hết kinh ngạc thì cũng không nghĩ nhiều nữa, đến gần không trung mới vẽ bùa.

Một trận gió mát nương theo phù văn lưu chuyển, nâng thân thể hắn lên, bay xuống dưới vách núi.

Sau khi rơi xuống đất, trong dòng sông chảy xiết, bọn họ cũng không phát hiện bất luận bóng người nào.

Chỉ có bên bờ hình như có một kiện quần áo.

Nhìn lại thì ra là cái yếm rách nát của nữ tử.

Lăng Phi Sương khẽ lắc đầu, hiển nhiên đây không phải đồ của Mộ Dung Thiên.

Hai người tiếp tục tìm kiếm khắp nơi trong dòng sông, càng tìm càng cảm thấy lòng nặng nề.

Không có người, cũng không có thi thể.

Mộ Dung Thiên hoặc vẫn còn sống, hơn nữa đã rời đi, hoặc là bị nước sông cuốn xuống hạ lưu.

“Tiếp tục tìm!”

Lăng Phi Sương không muốn từ bỏ, hai người tiếp tục theo bờ sông tìm kiếm.

Không bao lâu, đôi mi thanh tú nàng bỗng nhiên nhẹ chau lại, giương mắt nhìn tới phía trước.

Một nữ tử áo trắng, tay cầm trường kiếm đang chậm rãi từ dưới sườn núi đi lên, thần sắc ngạo nghễ.

Không ai khác, chính là Tần Thiển Nguyệt!

Nàng liếc qua hai người Lăng Phi Sương, rồi đi thẳng về phía trước, dường như hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Nếu đổi lại là bình thường, Lăng Phi Sương cũng lười để ý tới nàng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng ngăn ở trước mặt Tần Thiển Nguyệt, ngữ khí hơi lạnh: "Ta hỏi ngươi, Mộ Dung sư đệ đâu?"

Trước khi bước vào Thương Ngô cảnh, Tần gia rất thân cận với Thượng Quan gia.

Tuy rằng Tần Thiển Nguyệt cũng không có tỏ ý đuổi theo người Thượng Quan gia, nhưng thấy dáng vẻ Tần Bá Sơn và thượng Quan Báo nói cười, hiển nhiên quan hệ giữa hai nhà hôm nay không cạn.

Khó bảo đảm Tần gia có tham dự chuyện Mộ Dung Thiên bị đuổi giết hay không.

"Mộ Dung Thiên?"

Tần Thiển Nguyệt khẽ nhíu mày, "Ngươi muốn tìm hắn, hỏi ta làm gì?"

"Vậy ta sẽ hỏi lại ngươi, người Thượng Quan gia đâu?"

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng.

Vu Chính Nguyên đứng ở bên cạnh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng trong lòng.

Ta móc cái mẹ nó chứ, đây chính là cường giả Địa Linh cảnh sơ kỳ đấy.

Địa Linh cảnh nha!

Hai ta đều là Quy Nguyên cảnh, hỏi như vậy chẳng phải sẽ chọc giận người ta, là tự tìm đường chết sao?

"Ta dựa vào cái gì mà phải trả lời ngươi?"

Trên mặt Tần Thiển Nguyệt lộ ra vẻ không vui, lạnh giọng mở miệng, "Tránh ra."

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương híp lại: "Mộ Dung sư đệ là bị Thượng Quan gia công kích mới rơi xuống sông, ngươi từ hạ du đến đây, có phải cũng là vì đuổi giết hắn hay không?"

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt lộ vẻ lạnh nhạt: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, trong mắt ta, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, ta làm gì phải tốn công sức đuổi giết một tên phế vật?"

Đối với nàng mà nói, Mộ Dung Thiên chẳng qua chỉ là thực lực Quy Nguyên cảnh mà thôi, hoàn toàn không thể khiến nàng nổi lên hứng thú.

Càng huống hồ là nói tới truy sát.

"Ngươi nói cái gì?" Đáy mắt Lăng Phi Sương lạnh lẽo.

"Ta nói, ta cần gì phải đuổi giết một tên phế vật…"

Bốp!

Trong sơn cốc, một tiếng tát réo rắt vang lên từ xa.

Tần Thiển Nguyệt nghiêng đầu, sửng sốt tại chỗ, cho đến khi trên mặt truyền đến cảm giác đau rát dữ dội thì nàng mới kịp phản ứng.

Mình… bị người ta tát một cái?

Con ngươi Vu Chính Nguyên ở bên cạnh co rụt lại, không dám tin tưởng nhìn Lăng Phi Sương bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tần Thiển Nguyệt, biểu lộ kinh ngạc.

Đây… là thuấn di sao?

Tốc độ thật nhanh!

Ánh mắt Lăng Phi Sương lạnh như băng, ấn ký Cửu Phẩm Bạch Liên ẩn hiện ở mi tâm.

Mà khí tức của nàng cũng liên tiếp tăng lên.

Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong cho đến Địa Linh cảnh sơ kỳ!

"Miệng bẩn như vậy, nhà ngươi chưa từng dạy ngươi phải biết tôn trọng người khác sao?"

Thanh âm lạnh lùng hạ xuống, Tần Thiển Nguyệt rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, kinh ngạc đưa tay sờ lên khuôn mặt.

Trên mặt nàng là một dấu bàn tay đỏ bừng cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Nhiều năm như vậy, tất cả mọi người nhìn thấy nàng đều rất cung kính, a dua nịnh nọt vạn phần.

Chỉ có một mình Lăng Phi Sương dám tát nàng một cái.

"Ngươi muốn chết!"

Bình thường kiêu ngạo thế nào, giờ phút này nàng cũng triệt để thất thố, tức giận không gì sánh được, giơ lên trường kiếm trong tay đâm tới.

Kiếm xuất ra như gió tuyết đầy trời, lạnh đến thấu xương.

Dường như con sông chảy xiết kia đều bị khí lạnh này đóng băng, ngay cả Vu Chính Nguyên cũng cảm thấy hít thở không thông.

Nhưng đối mặt với một kiếm này, ánh mắt Lăng Phi Sương lộ vẻ khinh thường.

"Kiếm của ngươi so với Mộ Dung sư đệ còn kém xa."

Chỉ thấy nàng bước ra một bước, chưởng ảnh vội vàng bay xuyên qua kiếm quang gió tuyết, một chưởng đánh vào ngực Tần Thiển Nguyệt.

Đối thủ không phải Mộ Dung sư đệ, cho nên nàng lười thu lực.

Bịch!

m thanh trầm đục truyền ra, sắc mặt Tần Thiển Nguyệt tái nhợt trực tiếp thổ huyết bay ngược về sau, trường kiếm rời khỏi tay, cắm thẳng vào đất.

Nàng ngã trên mặt đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn nữ tử áo trắng phía trước, nhưng dáng người cao gầy, giữa mi tâm có ấn ký đạo liên chín cánh trong trẻo.

Người này…

Không phải là Quy Nguyên cảnh, mà là Địa Linh cảnh sơ kỳ!

Mà thực lực lại khủng bố như thế, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu sơ hở của kiếm chiêu của mình, đánh bay mình đi!

Còn nữa, những lời nàng vừa nói có ý gì?

Cái gì gọi là, kiếm của mình kém xa Mộ Dung Thiên?

Chỉ là một tên phế vật kém cỏi mà thôi, dựa vào cái gì có thể đánh đồng với mình?

“Hình như ngươi cảm thấy thiên phú của mình rất cao, cho nên khinh thường người khác?”

Lăng Phi Sương bước từng bước một đến, rút trường kiếm trên mặt đất ra, kề sát vào chiếc cổ trắng nõn của Tần Thiển Nguyệt.

Vu Chính Nguyên ở một bên sợ mất mật, run rẩy không thôi, sợ nàng trực tiếp vẩy kiếm.

Tần Thiển Nguyệt cắn chặt hàm răng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử lạnh lùng trước mắt.

Nàng không rõ, Linh Phù sơn mà thôi, tại sao lại có đệ tử như thế?

“Trong mắt ta, cái gọi là thiên phú của ngươi chẳng qua chỉ là chuyện cười, ngay cả tư cách xách giày cho Mộ Dung sư đệ cũng không có.”

“Ta thật sự không biết ngươi có mặt mũi gì đến Mộ Dung gia từ hôn.”

Ánh mắt Lăng Phi Sương lạnh lùng, nhìn thiếu nữ trước mắt giống như nhìn rác rưởi.

“Mười bảy tuổi Địa Linh cảnh sơ kỳ, đúng là không tệ, nhưng… cũng chỉ như vậy.”

Lời nói lạnh nhạt hạ xuống, Đạo Liên chi Ấn trên mi tâm nàng lại lóe lên.

Mà khí tức của nàng lại một lần nữa bắt đầu dâng lên.

Địa Linh cảnh sơ kỳ, Địa Linh cảnh trung kỳ, thẳng đến… Địa Linh cảnh hậu kỳ!

Đáy mắt Tần Thiển Nguyệt hiện lên sự tức giận, tràn đầy vẻ không phục.

Đối phương rõ ràng lớn hơn mình vài tuổi, nếu như tuổi giống nhau, mình ở tuổi này của nàng tuyệt đối có thể đạt tới Thiên Linh cảnh!

Dường như biết nàng đang suy nghĩ điều gì, Lăng Phi Sương cười lạnh: “Quên nói cho ngươi biết, ta mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện.”

Lời này vừa nói ra, Tần Thiển Nguyệt ngây ngẩn cả người, biểu cảm có chút kinh ngạc, có chút thất thần.

Mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện…

Rẹt!

Trường kiếm bay lên cao, xuyên qua một tảng đá xanh, sâu tận chuôi kiếm.

“Ta không giết ngươi.”

Lăng Phi Sương từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt đạm mạc kia giống như đang nhìn con kiến hôi.

Mà cũng bởi ánh mắt như vậy, khiến Tần Thiển Nguyệt siết chặt nắm đấm.

“Ngày diễn ra ước hẹn ba năm kia, hi vọng khi ngươi bị sư đệ ta giẫm dưới chân, Tần gia ngươi sẽ không hối hận quyết định từ hôn lúc trước.”

Dứt lời, nàng trực tiếp đi qua bên cạnh Tần Thiển Nguyệt, không thèm nhìn nàng mà tiếp tục đi tìm kiếm dòng sông phía dưới.

Vu Chính Nguyên còn sững sờ ở bên cạnh.

Thế này là sao?

Chẳng phải mọi người đều là Quy Nguyên cảnh sao?

Vì sao khi Lăng sư tỷ “Vèo” một cái sử xuất hoa sen ở mi tâm, cảnh giới liền tăng lên “Vèo xèo”?

Mãi đến khi Lăng Phi Sương đi xa, hắn mới kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.

“Lăng sư tỷ, chờ ta với!”

Hai người rời đi, Tần Thiển Nguyệt ngồi la liệt tại chỗ thất thần không thôi.

Nàng sờ gò má bị đánh của mình, đáy mắt có chút hận ý oán độc dâng lên.

Cái gì mà mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện, nhất định là lừa người!

Còn có Mộ Dung Thiên kia nữa, chỉ dựa vào kiếm đạo của hắn cũng xứng đánh đồng với mình?

Hẹn ước ba năm, trước sau gì cũng chỉ là chuyện cười!

Nàng chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Thiên Tuyết tông, lại là đệ tử của tông chủ, không thể nào lại bại bởi một tên rác rưởi!

Chương 99: Chớ hoảng hốt, bọn họ bay không nhanh bằng ngựa của ta!

Một bên khác, ở bên ngoài cung điện.

Tiêu Thiên Sách chậm rãi đi ra từ trong cung điện, ánh mắt lập loè.

Bên trong xác thực có chút cơ duyên, chẳng qua cũng không phải là công pháp tuyệt thế hoặc là bảo dược gì, chỉ là một ít võ kỹ, Linh khí Địa giai mà thôi.

Đối với những người khác mà nói, có lẽ những điều này cũng cực kỳ trân quý.

Nhưng thân là Hoàng Thái tử, với hắn cũng không có gì ghê gớm.

Hắn quan sát hoàn cảnh lờ mờ bốn phía, nhàn nhạt mở miệng.

"Đã tìm đến rồi, vậy thì đừng giấu nữa."

Khi giọng nói vừa phát ra, trong bóng tối lập tức có ba người mặc đồ đen xuất hiện.

Trên mặt bọn họ đều mang mặt nạ quỷ đồng xanh.

Mà tu vi của mỗi người đều đạt đến Địa Linh cảnh hậu kỳ!

Thấy cảnh này, ánh mắt Tiêu Thiên Sách ngưng trọng.

"Không nghĩ tới vì giết ta mà Ma giáo các ngươi đã xuất động ba vị phó đàn chủ."

Người đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, con ngươi dưới mặt nạ lóe ra hàn ý.

"Hậu bối kiệt xuất nhất các đời của hoàng thất Đại An từ trước đến nay, năm mười tám đã đến Địa Linh cảnh trung kỳ, nếu ngươi trốn ở Hoàng đô, bọn ta còn không có cơ hội ra tay, không nghĩ tới ngươi có gan ra ngoài."

"Là ai nói cho các ngươi biết chuyện ta đã tiến vào Thương Ngô cảnh?"

Tiêu Thiên Sách lâm nguy không sợ, nhàn nhạt mở miệng hỏi thăm.

Giờ phút này, dù hắn ăn mặc bình thường, nhưng khí chất đã sớm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vương giả chi ý bỗ nghễ bất khuất, không hề lo lắng, bình tĩnh tự nhiên, giống như không để ba người này vào mắt.

"Ngươi muốn biết?"

"Nếu các ngươi không nói, ta cũng đoán được là ai, là Thượng Quan gia đúng không?" Tiêu Thiên Sách nhàn nhạt mở miệng.

"Biết thì đã sao, ngươi cũng sắp chết rồi!"

Ba người đeo mặt nạ cười lạnh.

"Chết?"

Khóe miệng Tiêu Thiên Sách khẽ nhếch, vẻ mặt có chút trêu tức: "Ngươi cho rằng vì sao Thượng Quan gia lại biết tin tức này."

Ba người sững sờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ ý không ổn.

Chẳng lẽ… tin tức này do Tiêu Thiên Sách cố ý thả ra?

"Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí!"

Một người trong đó hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng liếc nhìn hai người còn lại, "Động thủ!"

Ba người đồng thời bộc phát khí tức, đại địa chi lực cường đại nồng đậm phun trào, hóa thành một con sư tử cuồng máu, gầm thét xông tới.

Một kích liên thủ của ba cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, không thể khinh thường!

Đối mặt với một kích này, Tiêu Thiên Sách đang muốn ra tay, chợt nhướng mày.

Một đạo phù quang từ đằng xa hiện lên, trực tiếp xuyên qua huyết sắc cuồng sư này.

"Oanh!"

Cương phong hóa thành từng đạo phong nhận, chỉ trong chớp mắt đã chém con cuồng sư này thành từng mảnh.

"Ai!?"

Ba người kinh hãi, bỗng nhiên nhìn về hướng phù quang đang bay tới.

Đập vào mi mắt, là một màn làm bọn họ có chút kinh ngạc.

"Lão Trịnh ngươi chậm một chút, nước mũi của ta cũng đã phun ra ngoài rồi!"

Hai bóng người nhanh chóng phóng tới.

Chính xác mà nói, là một bóng người đang bay, mà một người khác thì đang vắt ngang trên vai của hắn.

Còn đang chùi nước mũi lên trên vai người đang bay.

Bóng người rơi xuống đất, không phải ai khác, chính là Thẩm An Tại với Trịnh Tam Sơn.

Sau khi rơi xuống đất, Trịnh Tam Sơn vẻ mặt chán ghét nhìn thoáng qua bả vai, mà Thẩm An Tại thì đang đánh giá người nơi này, vẫy vẫy tay.

” y da, đang đánh nhau hả?”

Khóe miệng ba tên người mặc đồ đen giật giật.

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía Tiêu Thiên Sách bên cạnh, mở miệng hỏi: “Điện hạ, ngài không sao chứ?”

Tiêu Thiên Sách khẽ lắc đầu, nếu bọn họ tới chậm hơn một chút, phỏng chừng sẽ không tránh khỏi việc hắn tự động thủ.

Cái gọi là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, Linh Phù sơn và Ma giáo có thâm cừu đại hận.

Giờ khắc này Trịnh Tam Sơn nhìn ba người phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng: “Vừa rồi các ngươi dùng chính là Huyết Sư chưởng, chưởng môn nói lần này Thương Ngô cảnh sẽ có Ma giáo nhúng tay vào, xem ra quả nhiên không giả.”

“Không nghĩ tới các ngươi vậy mà có thể chạy tới nhanh như vậy, xem ra trình độ phong phù của ngươi tinh tiến hơn không ít so với nhiều năm trước!”

“Chẳng qua… Hừ hừ, tới đây cũng chỉ là chịu chết mà thôi.”

Người đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ túi đen bên hông.

Trong nháy mắt tiếp theo, giữa bóng tối, một đôi đồng tử lạnh lẽo dựng thẳng hiện lên.

Một con cự mãng to cỡ thùng nước trườn ra từ trong bóng tối, toàn thân đen kịt, sau lưng còn có một đôi cánh.

Có khí tức của… Địa Linh cảnh đỉnh phong!

Nhìn thấy con mãng xà này, con ngươi Trịnh Tam Sơn hơi co lại.

"Hắc Thủy mãng!"

Loài rắn này cực kỳ khó chơi, tuy lực công kích không cao, nhưng tốc độ phòng ngự lại có chút thái quá.

"Ngươi cứ từ từ chơi với Hắc Thủy mãng này đi, chờ chúng ta giết Tiêu Thiên Sách rồi sẽ thu thập ngươi!"

Người đeo mặt nạ cười lạnh, thân hình ba người đồng thời lóe lên, xông về phía Tiêu Thiên Sách bên kia.

Đừng nhìn Hắc Thủy mãng hình thể không nhỏ, nhưng tốc độ vỗ cánh lại cực nhanh, trong nháy mắt đã tới không trung chỗ Trịnh Tam Sơn, há miệng to như chậu máu nuốt vào.

"Dẫn điện hạ chạy trước!"

Trịnh Tam Sơn vỗ một chưởng vào ngực của Thẩm An Tại, sau đó tế linh nguyên chặn lại cú cắn của Hắc Thủy mãng.

"Đậu xanh… Lão Trịnh, ngươi muốn mưu sát ta à!"

Thẩm An Tại bay ngược ra sau, ngực nóng rát đau đớn.

Gia hỏa này, tuyệt đối là nhân cơ hội trả thù!

Nhưng giờ phút này đã không thể nghĩ nhiều như vậy, mắt thấy ba người kia đã giết đến trước mặt Tiêu Thiên Sách, Thẩm An Tại lại vỗ bên hông, hét lớn một tiếng.

"Thái tử điện hạ, lên ngựa!"

Một tiếng hí của tuấn mã vang lên, ba người trên không trung chỉ thấy một cái bóng đỏ lóe lên trước mắt, lập tức sửng sốt.

Chỉ trong chớp mắt, Thẩm An Tại liền cưỡi một con tuấn mã đỏ thẫm uy phong lẫm liệt đi tới bên cạnh Tiêu Thiên Sách.

Tốc độ vô cùng nhanh!

Mắt thấy ba người lại xông lên lần nữa, Tiêu Thiên Sách nhìn con ngựa trước mắt, sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hắn kịp phản ứng, xoay người lên ngựa.

Sau đó…

"Đi!"

Thẩm An Tại thúc vào bụng ngựa, Xích Thố thét dài một tiếng, vó ngựa đạp đất.

Cộc cộc cộc…

Bụi đất bay đầy trời, trong một cái hô hấp hai người một ngựa đã chạy ra xa mấy chục trượng.

"Đây là loại yêu mã gì, tốc độ lại nhanh như vậy?!"

"Đuổi theo, đừng để bọn chúng chạy thoát!"

Sắc mặt người đeo mặt nạ đi đầu âm trầm, nhanh chóng dẫn người đuổi theo.

Mà Trịnh Tam Sơn thì đang quần chiến với Hắc Thủy mãng, vừa dành thời gian nhìn thoáng qua phía sau, khóe mắt giật giật.

Đậu má con ngựa nhà ngươi…

Có loại thú cưỡi này, vì sao không lấy ra sớm?

Vì sao nhất định phải siết cổ của ta để ta vác ngươi bay?

Trong thoáng chốc, Trịnh Tam Sơn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, ánh mắt u oán.

Thằng nhãi Thẩm An Tại này… chẳng lẽ coi mình là tọa kỵ để sai khiến sao?

Gia hỏa này cũng quá vô sỉ đi… mình chưa từng bị người khác cưỡi bao giờ…

Một bên khác.

Tiêu Thiên Sách ngồi trên ngựa, cuồng phong gào thét, áo bào của hắn bay phất phới.

“Điện hạ chớ hoảng hốt, mặc dù bọn họ là cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, nhưng bọn họ bay không nhanh bằng ngựa của Thẩm mỗ!”

Thẩm An Tại vừa cưỡi ngựa, vừa mở miệng nói.

Tiêu Thiên Sách quay đầu nhìn lại.

Hoàn toàn chính xác, ba phó đàn chủ Ma giáo kia đuổi theo xa xa ở phía sau, bụi đất đầy trời, xem ra bọn họ chỉ có thể đi theo phía sau để ăn bụi.

Ngựa này đúng là không tầm thường, chỉ là khi cưỡi trông không có hình tượng…

Tiêu Thiên Sách nhìn về phía Thẩm An Tại ở đằng trước đang không ngừng bị cuồng phong thổi tóc trên mặt, yên lặng cúi đầu đeo mặt nạ lên.

Thẩm An Tại quay đầu lại, trong lòng giật nảy mình.

“Mẹ nó, cứu nhầm người rồi?”

…

Chương 100: Phong phù

Đến khi phát hiện là Tiêu Thiên Sách đang đeo mặt nạ, Thẩm An Tại mới thở phào nhẹ nhõm, nhịn xúc động muốn một cước đạp hắn xuống ngựa.

Bốn vó của Xích Thố xoay như chớp, bôn tẩu như gió.

Ba người phía sau càng ngày càng xa, cho đến khi bị bỏ xa, bọn họ đành ngậm ngùi quay đầu trở về vây quét Trịnh Tam Sơn.

“Điện hạ, đồ nhi nhà ta đâu?”

Thẩm An Tại lúc này mới giảm tốc độ, mở miệng hỏi thăm.

“Mộ Dung huynh cũng không truyền tống tới đây cùng với chúng ta. Lăng cô nương và Vu huynh đã rời đi trước một bước để tìm Mộ Dung huynh.”

“Không đi cùng với ngươi?”

Thẩm An Tại nhíu mày, cũng không suy nghĩ nhiều.

Dựa vào thực lực của tiểu tử kia, chỉ cần không gặp phải cường giả Địa Linh cảnh đuổi giết, có lẽ sẽ không nguy hiểm quá lớn.

“Điện hạ, những người kia làm sao tìm được ngươi?”

“Cái này.”

Tiêu Thiên Sách cầm lấy phù bàn trong tay.

Thẩm An Tại sững sờ, đây không phải thứ Trịnh trưởng lão Linh Phù sơn dùng để định vị sao?

“Đây là thứ ta lấy từ trong cung ra, có cố ý tạo cơ hội cho thân tín của hoàng hậu tiếp cận, quả nhiên là như ta dự đoán, bọn họ đã động tay động chân.”

Vừa nói, hắn vừa tiện tay vứt bỏ vật kia.

Thấy cảnh này, Thẩm An Tại liếc hắn một cái thật sâu.

Xem ra những người kia hoàn toàn là do vị Hoàng Thái tử này cố ý dẫn tới, mục đích là để chứng minh suy đoán của mình có chính xác không.

Bây giờ cơ bản đã xác định, Thượng Quan gia cấu kết với Ma giáo, có ý đồ mưu hại Thái tử đương triều.

Một khi việc này truyền về Đại An, chức hoàng hậu này sợ là sẽ phải đổi người ngồi rồi.

Chẳng qua đối với sự tự tin của Tiêu Thiên Sách, Thẩm An Tại cũng có chút bội phục.

Phải biết rằng, hắn đối đầu cường giả Địa Linh cảnh, lại có thể lâm nguy mà không sợ hãi như vậy.

Nghĩ đến nếu mình và lão Trịnh không chạy tới, hắn cũng có thủ đoạn để ứng phó.

"Điện hạ, nếu như nơi này an toàn, ngài trốn ở chỗ này, ta về hỗ trợ trước!"

Sau khi đi vào khu nghĩa trang kia, Thẩm An Tại nói Tiêu Thiên Sách xuống ngựa trước, sau đó chuẩn bị quay về.

Chính vào lúc này, Tiêu Thiên Sách lại mở miệng.

"Thẩm trưởng lão không cần phải lo lắng, ở lại bên kia chính là phong chủ Thanh Phù phong, đám người của Ma giáo còn không phải đối thủ của hắn."

"Lão Trịnh lợi hại như vậy?!"

Thẩm An Tại đang cưỡi Xích Thố, thần sắc kinh ngạc.

Đây chính là ba tên Địa Linh cảnh hậu kỳ cộng thêm một con Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong!

Dáng vẻ tay chân gầy yếu của lão Trịnh kia, chẳng lẽ còn có thể đè ép bọn họ?

"Dù sao lúc trước Trịnh Sơn Hà chỉ có một đệ đệ như vậy, tự nhiên là truyền thụ phù đạo sở học của bản thân cho nhau, đáng tiếc không biết có truyền thụ Sơn Hà phù hay không."

Tiêu Thiên Sách thở dài mở miệng, Thẩm An Tại cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nếu như Sơn Hà phù cũng truyền lại cho Trịnh Tam Sơn, vậy nhất định sẽ lập tức để nó vào trong Phù tháp.

Nếu không có, vậy khả năng lớn là thất truyền.

"Không được, ta vẫn phải trở về xem một chút."

Thẩm An Tại lắc đầu, kêu Tiêu Thiên Sách ngồi tại đây chờ, một mình cưỡi ngựa vòng về.

Hắn cảm thấy có thể là Tiêu Thiên Sách đã hiểu lầm.

Trịnh Sơn Hà là Trịnh Sơn Hà, lão Trịnh là lão Trịnh.

Ca ca hắn lợi hại không có nghĩa là hắn cũng lợi hại.

Nghĩ tới bộ dáng lão tiểu tử kia bị Liễu Vân Thấm tát một cái thật to nước mắt, Thẩm An Tại lại không có cách nào liên quan đến hai chữ "lợi hại" của hắn.

Hơn nữa!

Tiểu tử này làm Thanh Vân đại trận thành ra vụn đậu hũ, đến Liễu Vân Thấm cũng không ngăn được, còn nói gì chặn Thiên Linh cảnh.

Nhất định phải để hắn còn sống trở về mới được!

Tiêu Thiên Sách nhìn bóng lưng giục ngựa rời đi, hai mắt híp lại.

"Mẫu phi nói Linh Phù sơn hết sức đoàn kết, tông môn hữu ái, lúc đầu còn không tin lắm. Nhìn thấy Thẩm trưởng lão lo lắng cho Trịnh trưởng lão như vậy, đại khái là sự thật."

Vị Hoàng Thái tử này vừa nhìn tuấn mã đi xa, vừa âm thầm gật đầu.

…

Một bên khác, ba tên người đeo mặt nạ phát hiện không đuổi kịp Xích Thố, lập tức liền thay đổi chủ ý.

Định trước tiên quay lại giải quyết Trịnh Tam Sơn rồi tính sau.

Dù sao hiện tại đang ở trong Thương Ngô cảnh, còn rất nhiều cơ hội giải quyết Tiêu Thiên Sách.

Chờ khi bọn họ chạy tới nơi đó, lại phát hiện Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong kia đã thê thảm.

Hai cánh bị chặt đứt tận gốc, vết cắt thẳng tắp bóng loáng.

Giờ phút này, cả người nó dính đầy vết thương, hai mắt vô cùng sợ hãi.

Mà ở trên không, Trịnh Tam Sơn đứng ở giữa hư không, một tay liên tiếp phác họa.

Cuồng phong hội tụ lay động áo bào của hắn, tóc trắng tóc đen xen kẽ tung bay, khí thế cường đại.

"Sắc phong, phù diêu!"

Phù văn màu xanh lập loè trước người hắn, một đạo tụ phong nối liền trời đất xuất hiện, lên như diều gặp gió, lực hút cường đại nháy mắt hút Hắc Thủy mãng vào.

"Tê tê…"

Hắc Thủy mãng lộ ra hoảng sợ, không ngừng giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng lại bị gió lốc thổi cho nghiêng trái ngã phải.

Boong boong boong —!

Tia lửa văng khắp nơi, phong nhận trong vòi rồng không ngừng chém tới cắt lui.

Chỉ chốc lát sau, trên thân Hắc Thủy mãng lại tăng thêm một vết thương máu me đầm đìa.

Ba người đeo mặt nạ thấy vậy, con ngươi đều co rụt lại.

Khống chế Phù phong thật tinh chuẩn!

Những đạo phong nhận kia nhìn như lộn xộn, nhưng mỗi một đạo đều rơi vào cùng một vị trí.

Giọt nước có thể xuyên đá, chớ nói chi là Phong Nhận sắc bén như vậy!

Cho dù Hắc Thủy mãng phòng ngự mạnh hơn nữa, cũng ngăn không được Trịnh Tam Sơn thao túng gió bão chém thẳng về một chỗ.

"Linh nguyên của hắn đã tiêu hao rất nhiều, nhanh lên!"

Ba người đeo mặt nạ ngưng trọng mở miệng, phóng về phía Trịnh Tam Sơn trên không trung từ ba hướng, đồng thời đánh ra một chưởng.

Rống!

Thanh âm gầm thét vang lên, chưởng phong của ba người đeo mặt nạ hóa thành Huyết Sư, mở rộng miệng máu cắn tới phía trước.

Đối mặt với sự giáp công của ba người, Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, tuy rằng trên mặt đã đổ mồ hôi, nhưng lại không có chút bối rối nào.

Tay phải hắn khống chế Phù Diêu, một bàn tay khác cũng đang vẽ trên không trung, tốc độ cực nhanh.

Ngay khi hư không bắt đầu xuất hiện, một phù văn hoàn toàn khác với Phù Diêu xuất hiện.

"Sắc Phong, Thanh Nguyệt Sát!"

Quát lạnh xong, phù văn màu xanh được tay trái vẽ ra lập tức huyền quang rực rỡ.

Khi ba đầu Huyết Sư nổ vang lao đến, tay áo hắn vung lên, từng đạo Phong Nhận màu xanh ngưng thực, mang theo độ

cong sắc bén, lóe lên bốn phía.

Xuy xuy xùy xùy…

Nhìn lại, vòng đao gió kia tựa như trăng khuyết màu xanh, trực tiếp xuyên ba đầu Huyết Sư thành mảnh vỡ.

“Phốc!”

Ba hắn người đeo mặt nạ đồng thời bay ngược ra, quần áo tả tơi, máu me khắp người.

Một người trong đó thậm chí còn đứt mất một cái tay, sắc mặt trắng bệch, có chút hoảng sợ gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

“Ngươi… ám thương của ngươi chẳng lẽ khỏi hẳn? Làm sao có thể dùng đến thức thứ hai của Phong phù!?”

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, hai tay hợp lại.

Chỉ thấy phù văn của Phù Diêu và Thanh Nguyệt Sát đã dung hợp lại với nhau.

Bên kia, cơn lốc trong nháy mắt bành trướng, hóa thành màu xanh, bên trong, một vầng tàn nguyệt màu xanh chớp động.

“Hítzzz!”

Theo một đạo thanh âm thống khổ vang lên, một cái đầu khổng lồ hình tam giác văng ra từ trong vòi rồng.

Mang theo đường máu đỏ tươi, ầm một tiếng trùng trùng điệp điệp đập xuống trước mặt ba người.

Trong đồng tử rắn dữ tợn, còn mang theo sợ hãi.

Cảnh tượng này khiến cho trong ba người đeo mặt nạ kinh hoàng trong lòng, liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong, đã chết!

Thẩm An Tại đang giục ngựa mà đến, vừa vặn xa xa thấy được tình hình chiến đấu bên này, há hốc mồm, thật lâu không khép lại, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta lau mà mắt nhìn, lão Trịnh lại có thể biết đánh nhau như vậy?!”

Chương 89: Chưởng ý Phi Hoa Lạc Diệp

Trên diễn võ trường.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, bên tai hơi đỏ lên, nói: "Ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì?"

Thẩm An Tại hết sức hồ nghi mở miệng: "Ngươi vào bằng cách nào?"

"Bay vào đó." Người trước chớp chớp mắt.

"Không bị bất kỳ thứ gì ngăn cản, không có bất kỳ cấm chế nào?"

"Không có."

Liễu Vân Thấm đúng như sự thật trả lời.

"Thật kỳ quái."

Thẩm An Tại sờ cằm, càng khẳng định tuyệt đối là hai tháng qua Trịnh Tam Sơn ăn bớt ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, hàng ngày đều mò cá!

Mỗi ngày lão tiểu tử này đều cùng mình bàn việc về mỗi ngày tăng ca tiến hành thăm dò địa hình, vẽ trận pháp Thanh Vân đại trận.

Hóa ra tất cả đều là giả bộ.

Nhìn dáng vẻ mơ hồ của hắn, Liễu Vân Kính cười khẽ, vẫn chưa đem chuyện mình có lệnh bài từ chỗ Trịnh Tam Sơn ra nói.

Ai bảo sau khi đại trận được dựng xong, không biết hắn có cho mình một tấm lệnh bài hay không…

Thẩm An Tại gãi gãi đầu, nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, ho khan một tiếng nhìn về phía sau lưng.

"Đồ nhi, hôm nay là ngày luyện kiếm cuối cùng, ngày mai phải khởi hành đi Thương Ngô cảnh, tranh thủ hôm nay lĩnh ngộ kiếm ý."

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên trầm giọng mở miệng, ánh mắt kiên định hướng về phía diễn võ trường, đối mặt với Lăng Phi Sương.

Đoạn thời gian này, hắn luyện kiếm không biết ngày đêm, trong lòng đã mơ hồ tìm được một ít phương hướng, nhưng vẫn kém một cước lâm môn.

"Hôm nay?"

Liễu Vân Thấm kinh ngạc, "Ngươi muốn cho hắn hôm nay liền lĩnh ngộ kiếm ý?"

"Không thì sao, ngày mai chúng ta sẽ đi Thương Ngô cảnh, lĩnh ngộ kiếm ý rồi, ở bên trong cũng có thể nhiều thêm một phần sức lực tự bảo vệ mình."

Thẩm An Tại ngồi ở trên ghế, nhàn nhạt mở miệng.

"Chuyện đốn ngộ không thể lập tức thực hiện được, hắn chỉ cầm kiếm trong tay gần nửa năm mà thôi, có thể hoàn toàn nắm giữ được kiếm thế đã là rất tốt rồi, muốn lĩnh ngộ kiếm ý không đơn giản như vậy."

Liễu Vân Thấm mở miệng nói.

Lĩnh ngộ ý nói thì dễ, cho dù là Tiêu Ngạo Hải kiếm đạo thiên phú cực cao, cũng phải mất rất nhiều năm mới lĩnh ngộ được.

Ngay cả là đồ nhi của mình Lăng Phi Sương, lĩnh ngộ ý cũng phải mất một năm lẻ hai tháng mới lĩnh ngộ xong.

Muốn nửa năm lĩnh ngộ kiếm ý.

Đó không còn là ngộ tính cực cao mà có thể xưng là ngộ tính yêu nghiệt.

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn sân đấu.

Hôm nay có thể lĩnh ngộ kiếm ý hay không liên quan tới chuyện hắn vào Thương Ngô cảnh.

Trong tràng đấu, dưới sự chú ý của ba người, Mộ Dung Thiên vẫn chắp tay hành lễ trước sau như một.

"Sư tỷ, xin chỉ giáo!"

"Ừm."

Lăng Phi Sương gật đầu, ánh mắt ngưng trọng.

Nhiều ngày luận bàn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thong dong, hôm nay đối mặt với công kích của Mộ Dung Thiên, cho dù là nàng cũng phải cẩn thận đối mặt.

Bởi vì kiếm của đối phương quá nhanh, quá xảo trá.

Sau khi hai người hành lễ xong, Mộ Dung Thiên xuất thủ trước, ở tại chỗ hóa thành hai đạo tàn ảnh chạy ra, tấn công trái phải.

"Cuồng lôi tồi sơn!"

Hai đạo tàn ảnh trong tay đều đâm thẳng tới, kiếm ngâm tranh minh.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng ngoài quan chiến, thậm chí còn không nhìn thấy quỹ tích xuất kiếm.

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, đạt được linh nhãn, thị lực đã sớm cường đại không gì sánh được.

Dù như thế, không chủ động sử dụng cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ hai đạo kiếm quang kia.

Lăng Phi Sương không dám khinh thường, song chưởng cùng xuất ra, mờ mịt tuyệt mỹ như lá rụng bay.

Leng keng, leng keng!

Mấy tiếng vang lanh lảnh truyền ra, nàng vỗ chính xác vào trường kiếm trước khi Mộ Dung Thiên đâm tới, đón đỡ đòn công kích, đồng thời ra tay.

Nhưng hiện tại Mộ Dung Thiên đã sớm không giống ngày xưa, hắn phản ứng nhanh chóng, nghiêng người đón đỡ, lần nữa đâm ra một kiếm.

Đợi trường kiếm lại bị đánh tan, hắn mượn lực xoay người, kiếm chỉ đâm thẳng vào mi tâm Phi Sương.

Người sau cả kinh, lập tức bứt ra lui lại.

"Bình địa khởi kinh lôi!"

Mộ Dung Thiên khẽ quát một tiếng, hai đạo lôi quang bắn ra từ khe hở trên mặt đất, lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, kiếm quang bén nhọn, chợt lóe lướt qua.

Kiếm chiêu thật nhanh!

Liễu Vân Thấm khẽ híp đôi mắt đẹp, so với hôm qua, kiếm pháp tiểu tử này lại tiến một bước!

Trong diễn võ trường, Lăng Phi Sương vô cùng kinh hãi, muốn né tránh đã không kịp.

Chớp mắt tiếp theo, con ngươi Mộ Dung Thiên co rụt lại.

Chỉ thấy trước mắt hắn, dường như không còn là Lăng Phi Sương, mà là hoa rơi lá rụng đầy trời, rào rào rơi xuống, thật giả khó phân.

Kiếm quang chui vào trong lá rụng, trong nháy mắt mai mai danh ẩn tích.

Gió nhẹ thổi qua, vô số lá rụng bay tới, từ bốn phương tám hướng bao vây hắn.

Một mảnh lá rụng xuyên qua kiếm quang hắn chém ra, khắc ở trên lồng ngực.

Bịch!

Một tiếng trầm đục, hắn bay ngược ra sau, trong cơ thể dời sông lấp biển.

"Đây là…"

Hắn hơi khiếp sợ nhìn màn hoa bay tán đi, lại thấy Lăng Phi Sương xuất hiện.

Người sau thần sắc thanh lãnh, nhẹ giọng mở miệng: "Chưởng ý Phi Hoa Lạc Diệp."

Lời này vừa nói ra, bất kể là Mộ Dung Thiên hay là Tiêu Cảnh Tuyết, hoặc là Thẩm An Tại cũng đều giật mình.

Lăng Phi Sương… Vậy mà lại lĩnh ngộ được chưởng ý!?

Ngày thường không nhìn ra, không ngờ nàng cũng là yêu nghiệt chân chính!

Hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía Liễu Vân Thấm bên cạnh. Nàng này thần sắc dịu dàng, cũng không có bất kỳ kinh ngạc gì với chuyện này, hiển nhiên đã sớm đoán trước.

Kiếm của Mộ Dung Thiên đã chân chính đạt đến xuất chiêu nhanh như chớp giật, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta thậm chí khó có thể phản ứng.

Nếu như giống như trước đây chỉ dùng võ kỹ bình thường để ngăn cản, Lăng Phi Sương chỉ xuất ra được mười chiêu thì chắc chắn sẽ bại thế.

Cho nên nàng trực tiếp lựa chọn triển lộ chưởng ý Phi Hoa mà mình lĩnh ngộ được.

"Lại đến!"

Sau khi hết khiếp sợ, Mộ Dung Thiên không những không nhụt chí mà ngược lại càng thêm hưng phấn, lại lần nữa rút kiếm xông tới.

Lăng Phi Sương thi triển chưởng ý, nhưng lần này đối mặt với kiếm quang nhanh chóng lại không chút bối rối.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, hoa bay lá rụng quanh thân nhẹ nhàng cản kiếm quang ở bên ngoài, hoàn toàn không cách nào công kích được.

Hắn liên tục đâm ra trăm kiếm từ các góc độ, nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào, thậm chí không thể khiến Lăng Phi Sương di chuyển một chút.

"Chưởng ý Phi Hoa của Phi Sương thiên về tấn công phòng ngự, cũng có thể mượn ngàn vạn Phi Hoa Lạc Diệp để thi triển chưởng pháp. Mộ Dung Thiên muốn đột phá Phi Hoa Lạc Diệp, trừ phi tốc độ xuất kiếm của hắn có thể nhanh hơn, nhanh đến mức khiến Phi Sương hoàn toàn phản ứng không kịp, nhanh đến mức chưởng ý của Phi Hoa hoàn toàn không kịp phòng ngự."

Liễu Vân Thấm ở một bên nhẹ giọng mở miệng giảng giải, ẩn ẩn lộ vẻ chờ mong.

Mộ Dung Thiên… có thể làm được sao?

Nàng nói, Mộ Dung Thiên trên sân cũng nghe được, giờ phút này hai mắt kiên nghị, một lần lại một lần xuất kiếm, muốn theo đuổi tốc độ cực hạn của mình.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, hai mắt ẩn hiện một tia tím.

Dưới sự vận dụng linh nhãn, chỉ trong nháy mắt, hắn liền thấy được quỹ tích hoa bay lá rụng đầy trời, thấy được ngọn gió nhỏ bé không thể nhận ra khi tay Lăng Phi Sương khẽ vung lên.

Linh nhãn, có thể nhìn ra kẽ hở ngàn vạn phù trận, cũng có thể nhìn thấu chưởng ý huyền diệu này.

Ý của Lăng Phi Sương đang tác động lên những lá rụng này, mà kiếm thế bên cạnh Mộ Dung Thiên dường như cũng có cỗ ý này, nhưng lại phiêu hốt bất định, lộn xộn không chịu nổi.

Mà khác biệt nhất chính là, những cánh hoa bay lá rụng kia theo chưởng ý của Lăng Phi Sương mà động, nhưng Mộ Dung Thiên lại là trước khi động kiếm trước, kiếm ý đã động.

Ý đồ vô cùng rõ ràng, chủ thứ điên đảo.

Trầm tư qua đi, Thẩm An Tại chậm rãi mở miệng, thanh âm bình thản.

"Đồ nhi, không nên gấp, ra kiếm chậm một chút, tĩnh tâm cảm thụ những cánh hoa lá rụng kia đi."

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

Chậm một chút?

Thế nhưng Liễu trưởng lão không phải nói muốn đột phá Phi Hoa Chưởng ý này, chỉ có thể càng nhanh sao?

Vì sao sư phụ lại để cho mình chậm hơn một chút?

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cũng cau lại, có chút khó hiểu.

Phi Sương chính là do kiếm của Mộ Dung Thiên quá nhanh chóng nên mới thi triển chưởng ý, lúc này khiến cho Mộ Dung Thiên chậm một chút mà xuất kiếm là vì sao?

Chương 90: Ngộ kiếm ý

Mặc dù rất khó hiểu, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn làm theo.

Hắn thử ra kiếm chậm một chút, nhưng kiếm thế quanh thân bỗng nhiên sụp đổ, kiếm quang tiêu tán, trường kiếm vừa mới chạm tới hoa liền trực tiếp bị bắn ra.

"Keng" Liên tiếp lui mấy bước, tay cầm kiếm của Mộ Dung Thiên run nhè nhẹ, chân mày nhíu lại.

Vì sao khi mình bỗng nhiên xuất kiếm chậm lại, kiếm thế tốt đẹp từ trước đến nay ngược lại chủ động tán loạn rồi?

Lúc hắn nghi hoặc, thanh âm ôn hòa quen thuộc từ rất xa truyền đến.

"Là ngươi nắm giữ kiếm thế, không phải kiếm thế dẫn dắt ngươi, kiếm là binh, ngươi là chủ! Ngươi muốn nó nhanh, nó mới có thể nhanh; ngươi muốn nó chậm, nó nhất định phải chậm."

"Lưu Phong Kiếm tiên ở Đông Linh vực từng nói: Ý ngự, thế lên, kiếm động, mới là kiếm giả."

Liễu Vân Thấm cảm thấy kinh ngạc nhìn người áo trắng chắp tay mà đứng, hai bên tóc mai sương trắng.

Không nghĩ tới ngay cả sự tình hắn Đông Linh vực cũng biết.

Đông Linh vực là thánh địa của kiếm tu, võ giả trong đó tôn sùng kiếm đạo, có vô số kiếm tu.

Thẩm An Tại mắt sáng như đuốc, những thứ này đều là hắn đọc sách, giọng nói của hắn bình thản, tiếp tục nói.

“Điều ngươi phải làm là khiến kiếm trong tay tương hợp với ý chí bản thân, mới có thể xuất kiếm tùy tâm, kiếm thế tùy hình!”

Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn kiếm đen trong tay, như đang suy nghĩ thì thào tự nói.

“Xuất kiếm tùy tâm, kiếm thế tùy hình…”

“Ý ngự, thế lên, kiếm động…”

Hắn chau mày lại.

Những ngày qua mặc dù mình nắm giữ kiếm thế, nhưng tựa hồ sau mỗi một lần xuất kiếm, đều là vì đón hợp kiếm thế của mình mà ra, càng nhanh hơn.

Nhưng như vậy cũng tạo thành người bên ngoài một khi thấy rõ kiếm thế của mình, rất dễ dàng đoán được phương hướng mình xuất kiếm.

Sau khi trầm tư, Mộ Dung Thiên lại lần nữa ngưng thần, cầm kiếm mà ra.

Lần này, kiếm của hắn đã chậm hơn trước.

Chậm đến mức Tiêu Cảnh Tuyết có thể nhìn thấy quỹ tích xuất kiếm của hắn một cách rõ ràng, cùng với kiếm quang quanh thân.

Bịch!

Nhưng kiếm vừa mới ra, kiếm thế quanh người hắn lại lần nữa sụp đổ, những kiếm quang kia lại một lần nữa tiêu tán, chỉ còn lại có trường kiếm bình thường không có gì để đâm, bị Phi Hoa bắn ra.

“Lại đến!”

Mộ Dung Thiên không tức giận chút nào, từ dưới đất bò dậy, lại xuất kiếm một lần nữa.

Từng đợt từng đợt so với một chậm hơn, một lần lại một lần bị Lăng Phi Sương phất tay áo một chưởng, mang theo hoa bay đầy trời đánh lui.

"Ngươi dạy như vậy, có lẽ kiếm thế những ngày qua lĩnh ngộ được đều sẽ sụp đổ, hai tháng này liền uổng phí."

Liễu Vân Thấm nhíu mày, có thể nhìn ra kiếm chiêu Mộ Dung Thiên càng ngày càng hỗn loạn, ngược lại không còn hung mãnh mau lẹ như trước, thậm chí so với lúc đối chiến với Lăng Phi Sương còn không chịu nổi.

"Phá rồi lập, mới có thể tụ thế thành ý."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Không phủ nhận, hắn dựa vào những ngày này mình mất ăn mất ngủ đọc sách, cùng vừa rồi quan sát mới nghĩ ra biện pháp này.

Cũng không nhất định có thể thành công, nhưng trước mắt hắn chỉ có duy nhất một khả năng để Mộ Dung Thiên nhanh chóng nắm giữ kiếm ý.

Nếu như hắn ngộ không được ngược lại sẽ phá hủy kiếm thế của mình, vậy Thương Ngô cảnh ngày mai không riêng gì hắn - sư phụ sẽ không đi, Mộ Dung Thiên cũng không đi.

Lấy thực lực Quy Nguyên cảnh của hắn, đi cũng chỉ là vật hi sinh, còn không bằng ở lại tiếp tục luyện kiếm.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, nào có dạy người luyện kiếm như vậy?

Thật vất vả đồ đệ mới lĩnh ngộ được kiếm thế, đang phát triển theo phương hướng kiếm ý.

Giờ phút này vậy mà lại khiến hắn thay đổi kiếm thế do hai tháng trước lĩnh ngộ, xuất kiếm từ phương hướng khác?

Thấy Mộ Dung Thiên xuất kiếm lần này không có chút tu vi nào giống như người bình thường, thần sắc Lăng Phi Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí còn trực tiếp tản đi chưởng ý của bản thân, ngay cả võ kỹ cũng vô dụng, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng vang lanh lảnh truyền ra.

Mộ Dung Thiên chúi xuống đất, kiếm đen trên không trung xoay tròn mấy vòng, rơi xuống đất kêu lên những tiếng đinh đương.

"Cứ luyện như vậy, kiếm thế của ngươi sẽ bị hủy hoàn toàn."

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng, muốn khuyên hắn buông tha luyện kiếm như vậy.

Mộ Dung Thiên nằm dưới đất kinh ngạc nhìn lên bầu trời.

Trong cõi u minh, hắn cảm giác mình giống như sắp bắt được thứ gì, nhưng lại có chút mờ mịt.

Sư phụ nói phải có ý, thế mới vào, xuất kiếm mà ra…

Tại bất cứ lúc nào hắn cũng có thể…

Trong thoáng chốc, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, vỗ đất đứng lên.

Cách không hút lấy kiếm đen, lại một lần nữa bình thường không có gì lạ đâm tới phía trước.

Không có kiếm thế sắc bén, không có kiếm quang sắc bén.

Chỉ là một kiếm phổ thông tới cực điểm.

"Ngu ngốc."

Lăng Phi Sương âm thầm lắc đầu, đưa tay đánh ra một chưởng.

Nhưng trong giây lát, trong lòng nàng nhảy dựng, kiếm đen phía trước bình thường không có gì lạ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, kiếm thế lăng lệ ác liệt kia trong nháy mắt mãnh liệt, hóa thành kiếm quang lao nhanh như lôi đình.

Kiếm thế bất thình lình ngưng tụ khiến nàng bất ngờ, trong lúc vội vã lập tức thi triển Phi Hoa Chưởng Ý.

Hư ảnh đầy trời lá rụng hiện lên, lại lần nữa đón đỡ vô số kiếm quang bén nhọn.

Đồng thời vỗ ra một chưởng, cuốn theo Lạc Diệp Phi Hoa đánh về phía kiếm đen trong tay Mộ Dung Thiên.

Ngay tại thời điểm Liễu Vân Thấm cho rằng một kiếm này trước sau như một sắp bị phách khai, đột nhiên xảy ra dị biến.

Vô luận là nàng hay là Lăng Phi Sương, con ngươi cả hai đều co rụt lại.

Bởi vì kiếm trong tay Mộ Dung Thiên đột nhiên biến mất, vô số hoa bay lá rụng chụp hụt.

Một giây sau, thanh âm trầm ổn sạch sẽ của thiếu niên vang lên.

"Sư tỷ, ngươi thua."

Lăng Phi Sương ngẩn ra, trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo.

Mặt mày thiếu niên như kiếm, áo bào bay phất phới.

Kiếm đen trong tay hắn, không biết từ lúc nào đã gác ở trên bờ vai của mình.

Thời khắc này khí chất toàn thân Mộ Dung Thiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không phải loại kiếm thế ngập

trời vừa nhìn đã kinh người, lăng lệ ác liệt vô song.

Đó là một loại bình tĩnh, một loại che giấu sự yên bình.

Nếu như nói kiếm thế lúc trước hắn nắm giữ là một thanh bảo kiếm tuyệt thế đã ra khỏi vỏ.

Như vậy bây giờ, thanh bảo kiếm này đã trở vào bao.

"Phản phác quy chân…"

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm thất thần, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Giờ khắc này, kiếm thế của Mộ Dung Thiên không còn là kiếm thế bình thường nữa…

Bây giờ mới hân chính là…

Kiếm ý!

Nhanh đến cực hạn, kiếm ý tùy tâm mà động!

[Chúc mừng kí chủ hoàn thành giai đoạn đầu, thu được cơ hội rút thưởng x1, thẻ công pháp Đại Hoang Tù Thiên chỉ (Địa Linh cảnh đỉnh phong)] x5]

Theo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Thẩm An Tại cũng không khỏi thở dài lắc đầu.

Xem ra là ý trời, thiên ý muốn hắn để mình tiến vào Thương Ngô cảnh.

Nghe được năm chữ Đại Hoang Tù Thiên chỉ, hắn có chút bất đắc dĩ cười cười.

Chẳng bao lâu trước, hắn cũng nằm trong chăn xem tiểu thuyết, kích động vươn tay ra hô to một tiếng.

Đại Hoang Tù Thiên chỉ!

Đáng tiếc lúc trước chỉ có thể nghĩ thôi, không ngờ hôm nay… giấc mơ này đã có thể thực hiện được.

Hắn sờ sờ cằm, âm thầm quyết định.

Nếu như vậy, hắn thay thế phần đông đạo hữu kiếp trước, hảo hảo ở thế giới này thực hiện một giấc mộng!

Cũng có thể coi là một lần sống không tồi.

Cũng không biết các đạo hữu kia cảm thấy trước khi xuất chiêu hô to một tiếng Đại Hoang tù thiên chỉ sau đó nghiền chết địch nhân sẽ rất có khí thế, hay là phong khinh vân đạm, trong lúc đưa tay liền tận lực lui cường địch?

"Hệ thống, ngươi dứt khoát đưa ta Phật Nộ Hỏa Liên luôn đi, đến lúc đó ta còn phải đi đập nổ Thiên Tuyết tông."

Thẩm An Tại trêu ghẹo trong đầu mở miệng.

[Ký chủ thật đáng yêu, gọi cha là cho]

"…"

"Cha."

[Nhi tử thật ngoan, nghe lời ta, ngươi không cần vật kia]

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Nghịch tử, hệ thống này thuần túy là một nghịch tử!!

Chương 91: Hai ta chém giết loạn

Trong diễn võ trường.

Lăng Phi Sương kinh ngạc nhìn kiếm đen trên vai, hồi lâu vẫn không tỉnh táo lại.

Đây là lần đầu tiên nàng thua.

Mặc dù là tình huống có chút không tưởng được, nhưng quả thực là thất bại.

Ai cũng không ngờ kiếm của Mộ Dung Thiên trong nháy mắt lại nhanh đến mức này.

Rõ ràng mình sắp đánh tới, kiếm lại đột nhiên biến mất, quay ngược lại tấn công từ hướng khác.

"Ngươi thắng."

Nàng nhìn thật sâu thiếu niên áo đen trước mắt, lạnh lùng mở miệng, vẫn không có vẻ gì không vui.

"Đa tạ sư tỷ!"

Mộ Dung Thiên thu kiếm đứng đó, hành lễ rồi nói.

Sau đó, thiếu niên quay đầu, nhìn về phía trung niên mặc đồ đen đứng bên ngoài.

Con ngươi trong sáng rõ ràng tràn đầy vui mừng và chờ mong.

Như là đứa nhỏ cầm 100 điểm chờ gia trưởng khen ngợi.

Đối mặt với ánh mắt của hắn, Thẩm An Tại cười ôn hòa, vui mừng gật đầu: "Không hổ là đồ nhi của ta, rất tốt."

Sau khi được khích lệ, thiếu niên càng khó che giấu được sắc mặt vui mừng.

Thành công rồi, mình không phụ kỳ vọng của sư phụ, thật sự lĩnh ngộ được kiếm ý!

Hắn lĩnh ngộ được thứ cả vạn người cũng khó mà lĩnh ngộ được!

Tiêu Cảnh Tuyết thở phào một hơi, mặt tươi cười.

Những ngày qua Mộ Dung sư huynh nỗ lực ra sao, nàng đều tự nhìn thấy, có kết quả này, mới xem như không phụ ngày đêm khổ luyện kiếm.

"Được rồi, chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường."

Thẩm An Tại nói rồi liền quay người đi về phía vườn trúc.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên gật đầu, sau đó hưng phấn nhìn về phía Lăng Phi Sương, lại rút kiếm ra.

"Sư tỷ, lại đến!"

Lăng Phi Sương: "…"

…

"Hệ thống, dùng những thẻ kỹ năng Lục Mạch thần kiếm còn lại để tăng xác suất, lấy một thứ có thể giúp chúng ta chạy trốn đi."

Trong vườn trúc, Thẩm An Tại nằm nửa trên ghế mây.

[Tăng lên thành công, hiện tại có muốn rút thưởng hay không?]

"Rút!"

Không chút do dự, Thẩm An Tại trực tiếp hạ lệnh.

Dù sao sau khi đến Thương Ngô cảnh, có rất nhiều cường giả Địa Linh cảnh, cho dù người ta không bay lên trời thì cũng chạy nhanh hơn mình.

Vào đó không đuổi theo người cũng là chạy trốn, chẳng lẽ dựa vào hai chân hắn?

Đương nhiên, nếu không được, cũng chỉ có thể đi phường thị mua tọa kỵ hoặc Linh khí.

Theo bàn xoay sáng lên quang mang, cuối cùng kim đồng hồ dừng lại trên quang đoàn màu tím.

"Hiếm?"

Mắt Thẩm An Tại lộ vẻ vui mừng, có chút kinh ngạc.

[Chúc mừng kí chủ rút được Xích Thố X1, tặng thú nang tùy thân X1, 30 năm ngự mã x1.]

"Xích Thố?"

Hắn sững sờ, quả thật có thứ giúp tăng tốc độ đi đường, hơn nữa còn là Xích Thố như sấm bên tai.

Con ngựa màu đỏ mang tên Xích Thố này, trong Lữ Bố ở kiếp trước chính là thanh danh không nhỏ.

Nhưng…

Dù Xích Thố mã có lợi hại, cũng chỉ là ngựa bình thường, ở thế giới một quyền của cường giả này có thể đánh nát đỉnh núi…

Đã nhận ra suy nghĩ trong lòng hắn, hệ thống rất nhanh cho ra đáp án.

[Ký chủ xin yên tâm, hệ thống xuất phẩm, tất thuộc hàng tinh phẩm, Xích Thố đã được cải tạo huyết mạch yêu thú, bôn tẩu như gió, tốc độ tuyệt không thua gì võ giả Địa Linh cảnh phi hành]

Nghe hệ thống giải thích, Thẩm An Tại lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, thời khắc mấu chốt hệ thống vẫn sẽ không kéo chân.

Hắn tiện tay vung tay áo, bên suối Trúc Uyển nhất thời hồng quang chợt lóe.

Một con tuấn mã toàn thân đỏ thẫm, không có nửa sợi tạp sắc, chỉ đứng đó liền có khí thế như vương giả, ánh mắt bễ nghễ.

Bắp thịt trên người cực kỳ đẹp, nhìn không hề tầm thường.

"Hừ hừ…"

Xích Thố hếch mũi lên, cất bước đi tới trước mặt Thẩm An Tại, cúi thấp cái đầu cao ngạo của nó, thân mật cọ vào tay chủ nhân nhà mình.

"Chậc chậc, không hổ là Xích Thố, trông thật khí phách."

Thẩm An Tại vuốt đầu ngựa, có chút yêu thích không buông tay.

Bây giờ, thẻ kỹ năng, công cụ thay thế đều có.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngày mai tiến về Thương Ngô cảnh!

…

Một đêm trôi qua rất nhanh, mặc dù Thẩm An Tại đã dặn dò Mộ Dung Thiên phải nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng tiểu tử này cũng chỉ ngủ lâu hơn một canh giờ so với bình thường, vẫn như cũ luyện kiếm đến đêm khuya.

Rạng sáng ngày thứ hai, Thẩm An Tại dẫn hắn đi ra ngoài sơn môn.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng dưới chân Thanh Vân phong, nhìn theo hai người rời đi.

Dược viên Thanh Vân phong còn cần người trông giữ, cho nên nàng không thể đi theo, hơn nữa nàng cũng không thể tiến vào Thương Ngô cảnh, đi qua cũng chỉ lãng phí thời gian.

Ngoài sơn môn, đám người Huyền Ngọc Tử đang chờ đợi.

Ngoại trừ hắn cùng Thanh Loan phong, còn có Vu Chính Nguyên cùng sư phụ hắn, Trịnh Tam Sơn.

Hai tháng tu dưỡng, hắn đã tháo mặt nạ xuống, khôi phục lại tướng mạo phong chủ trưởng lão uy nghiêm của một phái trước kia.

Trừ bọn họ ra, còn có một người.

Là một thanh niên, mặc một thân áo bào xám mộc mạc, nhìn qua bình thường không có gì lạ, tu vi cũng chỉ tới Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

Nếu như không phải Huyền Ngọc Tử sớm bắt chuyện với mình, Thẩm An Tại tuyệt đối không thể nghĩ được, người thanh niên nhìn qua bình thường này lại là Thái tử điện hạ.

Về thân phận của Tiêu Thiên Sách, Huyền Ngọc Tử chỉ nói là bạn cũ nhờ vả, không nói rõ.

Nghĩ lại cũng là sợ nói ra, đến lúc đó đám ngốc Mộ Dung Thiên này sẽ lòi đuôi gì đó.

"Mọi người đã đến đông đủ, chuẩn bị khởi hành."

Huyền Ngọc Tử vung tay áo, phi thuyền hiện lên.

Đoàn người bước lên phi thuyền, bay lên trời, sơn môn Linh Phù sơn cấp tốc hóa thành một điểm đen biến mất ở phía dưới.

“Vị trí Thương Ngô cảnh nằm ở biên giới cực bắc, là biên giới

Huyền Ngọc Tử vừa ngự sử phi thuyền, vừa nhẹ giọng mở miệng.

“Hai ngày?”

Thẩm An Tại âm thầm tặc lưỡi, thế này phải là bao xa?

Phi thuyền của Huyền Ngọc Tử còn nhanh hơn Liễu Vân Thấm gấp mấy lần.

Trên phi thuyền, Mộ Dung Thiên tò mò đánh giá Tiêu Thiên Sách.

Mà Thẩm An Tại thì tiến đến Trịnh Tam Sơn, chăm chú nhìn hắn.

Người kia cảnh giác bước sang bên cạnh một bước: “Làm gì?”

“Lão Trịnh, nói thật, trận pháp mà ngươi bày ra ở Thanh Vân phong không phải thật, có phải là hàng giả lừa gạt ta hay không?”

Trịnh Tam Sơn sửng sốt.

Mẹ nó!

Lão tử bỏ ra hai tháng, mỗi tối thức đêm bày trận pháp, bây giờ ngươi còn nghi ngờ là hàng giả!?

Vừa định mắng ra tiếng, hắn bỗng nhiên nghĩ đến thủ đoạn đáng xấu hổ của Thẩm An Tại, hít sâu một hơi, trực tiếp nhắm mắt lại, không nói một câu.

“Này, lão Trịnh, ngươi đừng giả chết đó nha, trận pháp kia rốt cuộc có hữu dụng hay không, không thì ngươi sau khi về Thanh phong phải làm lại, không giúp ngươi ăn bớt ăn xén như vậy được!”

Nắm tay Trịnh Tam Sơn xiết chặt.

Toàn bộ Linh Phù sơn ngoại trừ hộ sơn đại trận cùng Thanh Phù đại trận, Thanh Vân đại trận là thứ khiến hắn phí tâm nhất.

Lại còn bị Thẩm An Tại nói mình ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu!

Hắn nhất định là còn muốn lừa mình, không thể đáp, gia hỏa này không có giới hạn cuối cùng!

Thấy Trịnh Tam Sơn không nói câu nào, Thẩm An Tại bĩu môi, trong lòng càng nhận định hắn là người ăn bớt ăn xén.

Bằng không Liễu Vân Thấm lúc ấy sao có thể bay vào?

Thẩm An Tại đang quan sát bốn phía, ngoại trừ Mộ Dung Thiên hai mắt hắn trừng lên quan sát Tiêu Thiên Sách, những người còn lại đều bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Hắn lại gần Trịnh Tam Sơn thêm vài phần, hạ thấp giọng hỏi thăm.

"Lão Trịnh, lúc trước chưởng môn nói với ta còn một người hộ đạo khác, không phải là ngươi chứ?"

"Vậy đến lúc đó đánh nhau giao cho ngươi, ta ở bên cạnh giúp ngươi cổ vũ, hai ta chém giết loạn lên, ngươi giết loạn, ta cạc cạc."

"…"

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại nhìn Thẩm An Tại, có chút khóc không ra nước mắt.

Vì sao chưởng môn hết lần này tới lần khác lại chỉ chọn tên này đi theo tiến vào Thương Ngô cảnh hộ đạo đây?

Đến lúc đó gặp phải nguy hiểm, không bị người khác đánh chết, cũng bị hắn làm phiền chết rồi.

Nghiệp chướng!

Chương 92: Sơn Hà phù

Biên giới Cực Bắc cảnh, tuyết lớn liên miên.

Nơi đây tuyết rơi quanh ngày, đưa mắt nhìn một vùng mênh mông mờ mịt, đìu hiu cô tịch.

Xuyên qua vùng đất tuyết này chính là cực bắc chân chính, bên trong nguy cơ vô số, không chỉ có vô số yêu thú mà còn có bộ tộc man hoang sinh tồn trong đó, sát khí rất nặng.

Tu vi của hắn không phải là trung tam cảnh, quyết không thể bình yên đi tới cực bắc chi cảnh, tiến tới ngoại ô Nam Quyết vực.

Giờ phút này, tại một mảnh không cốc rộng lớn đầy tuyết rơi lông ngỗng, có vô số người đang chờ đợi.

Có người đơn thuần cưỡi gió mà đi, đứng ở không trung, cũng có người điều khiển phi thuyền, thành đàn kết đội.

Biết được bí mật Thương Ngô cảnh lần này, không chỉ có các đại tông môn thế gia, rất nhiều tán tu cũng nhận được tin tức chạy tới.

Bắt mắt nhất trong đó là ba chiếc phi thuyền cự đại, vừa nhìn đã biết cực kỳ bất phàm.

Người đứng đầu trên phi thuyền, cho dù chưa hiển lộ khí tức, vẫn tản ra cảm giác áp bách làm cho người hít thở không thông.

Trên một chiếc có khắc hoa văn hình mây, một chiếc khắc đan đỉnh, còn có một chiếc khác, trên đó khắc một chữ "Triệu" cực lớn.

Ba chiếc phi thuyền này đại biểu cho ba thế lực mạnh nhất trong Nam Quyết vực ngoại trừ triều đình cường đại nhất.

Tề Vân đạo tông của Bình Thiên triều, Triệu gia, cùng với Dược Vương cốc ở Bắc Minh triều.

Trong đó người cầm đầu Triệu gia và Dược Vương cốc đều là cảnh giới Thiên Linh cảnh đỉnh phong, chỉ có vị lão giả râu đen lưng còng của Tề Vân đạo tông kia mơ hồ tản ra uy áp vượt xa Thiên Linh cảnh.

Càn Khôn cảnh!

"Hắn là Ngũ trưởng lão Dương Lực của Tề Vân đạo tông, người thanh niên mặc bào trắng thêu mây phía sau hắn tên là Cổ Vân, là đệ tử của hắn, Địa Linh cảnh hậu kỳ mười chín tuổi, ở trong Tề Vân đạo tông cũng coi như là có tư chất hàng đầu."

Trong đám tán tu trên không trung, Trịnh Tam Sơn trầm giọng nhìn Thẩm An Tại mặc đồ tang đang lo sợ bản thân té ngã bên cạnh, giới thiệu sơ lược về bọn họ, hai người đều đội mũ rộng vành che mặt.

Lúc sắp tới nơi, Huyền Ngọc Tử bỏ bọn họ lại, để cho bọn họ trà trộn vào đám tán tu, cùng tiến vào Thương Ngô cảnh, tránh thu hút sự chú ý của người khác.

Thẩm An Tại nhìn theo ánh mắt của hắn, trên phi thuyền của Tề Vân đạo tông.

Sau lưng lão đầu râu đen kia đích xác có nhiều người đi theo, trong đó người làm cho người ta chú ý nhất lại còn là một thanh niên dáng người thon dài, khuôn mặt âm nhu.

Hắn nổi bật hơn vô số võ giả xung quanh, từ đầu đến cuối chắp hai tay sau lưng, thần sắc lạnh nhạt.

"Vậy Dược Vương cốc cùng Triệu gia thì sao?"

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía hai bên khác.

“Dược Vương cốc tới chính là Đại trưởng lão Tiền Hải, ngoại trừ là võ giả Thiên Linh cảnh ra, còn là một luyện dược sư ngũ phẩm, mà hậu bối kiệt xuất nhất của Dược Vương cốc lần này, chính là con gái của Dược vương Bắc Minh Huyền Nhật, Bắc Thần Vọng Thư, Địa Linh cảnh trung kỳ, tứ phẩm luyện dược sư.”

Trên phi thuyền Dược Vương cốc có một lão đầu béo với mái tóc hoa râm, thủy chung cười tủm tỉm, làm cho người ta có loại cảm giác hết sức hòa ái, bình dị gần gũi.

Sau lưng hắn có một thiếu nữ mặc quần áo màu lam, tóc dài buộc một sợi dây đỏ, đang tò mò quan sát xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Chính là Tiền Hải và Bắc Thần Vọng Thư.

“Đại trưởng lão, phi thuyền của Linh Phù sơn đâu rồi?”

Tiền Hải hướng bên kia chép miệng: “Thưa, đó chính là phi thuyền của Linh Phù sơn.”

Bắc Thần nhìn theo, khi nhìn thấy một chiếc phi thuyền nhỏ cách đó không xa thì hơi sững sờ.

Tuy phi thuyền của Huyền Ngọc Tử tinh xảo hơn những phi thuyền bình thường khác, lớn hơn rất nhiều, nhưng so với ba chiếc phi thuyền khổng lồ kia, vẫn như là Đại Vu thấy Tiểu Vu, không đáng nhắc tới.

“Không phải nói Linh Phù sơn là tông môn đứng đầu Đại An triều sao, làm sao ngay cả Ngự Linh thuyền cũng không có, chỉ dùng một chiếc phi thuyền phổ thông?”

Bắc Thần Vọng Thư ở trên phi thuyền nhìn lại vài lần, cũng không tìm được người mình muốn tìm.

“Cảnh Tuyết đâu, không phải nói nàng cũng tiến vào Linh Phù sơn sao, nàng không đến?”

Tiền Hải cười khổ: “Thiếu cốc chủ, Thanh Thủy Quận chúa thân mang Thực Cốt chi độc, không có biện pháp đi vào rèn luyện, cũng không dễ bôn ba lâu dài.”

“À.”

Bắc Thần Vọng Thư nhất thời có chút nhụt chí, “Cũng không biết Cảnh Tuyết nàng nghĩ như thế nào, rõ ràng luyện dược sư lợi hại nhất toàn bộ Nam Quyết vực chính là cha ta, nàng chạy tới Linh Phù sơn, bái sư gì mà của Thanh Vân phong cũng chưa từng nghe nói đến.”

“Ta nghe nói Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại kia chỉ ở Đoán Thể cảnh, hơn nữa còn tự cao tự đại, không thu nàng!”

Nói xong, Bắc Thần Vọng vung phấn quyền, làm bộ như có chút tức giận, “Nếu để ta gặp được hắn, nhất định phải chất vấn hắn thật tốt!”

Tiền Hải bất đắc dĩ lắc đầu: “Thiếu cốc chủ, thời kì Linh Phù sơn cường thịnh không hề yếu hơn Dược Vương cốc, thậm chí còn mạnh hơn.”

“Thanh Vân phong mà ngươi nói tới ta từng nghe nói qua, đã từng là nơi cường giả xuất hiện lớp lớp, Thiên Linh cảnh chừng tám vị, Địa Linh cảnh hơn hai mươi, phong chủ đời trước càng là Càn Khôn cảnh!”

“Lợi hại như vậy sao?” Nàng chớp chớp mắt, cảm thấy bất ngờ cùng nghi hoặc.

“Vậy vì sao hiện tại trở thành như vậy, ngay cả Đoán Thể hậu kỳ cũng có thể làm Phong chủ?”

“Đó là bởi vì trong trận đại chiến mười năm trước, sơn môn Linh Phù sơn bị hủy một phần ba, cường giả đã vẫn lạc tám chín phần mười, Thanh Vân phong gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn lại duy nhất một người, cũng chính là Thanh Vân phong chủ bây giờ.”

Nghe Tiền Hải giảng giải, Bắc Thần Vọng Thư cũng không khỏi có vài phần đồng tình đối với Thanh Vân phong.

Không nghĩ tới một ngọn núi lợi hại như vậy, bây giờ lại biến thành bộ dáng này.

Đương nhiên, đồng tình thì đồng tình, Thanh Vân phong chủ đương nhiệm Thẩm An Tại kia tự cao tự đại không nhận Cảnh Tuyết làm đồ đệ, nàng vẫn không thể tha thứ!

Nếu có cơ hội, nhất định phải chất vấn hắn thật tốt!

Cũng không biết vì sao Cảnh Tuyết lại bái một võ giả Đoán Thể hậu kỳ làm sư phụ…

“Vậy ngoại trừ Thanh Vân phong, những cường giả khác của Linh Phù sơn thì sao?” Nàng suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi tiếp.

Nghe nàng hỏi cái này, Tiền Hải hơi nghiêm mặt, ánh mắt nghiêm túc mấy phần.

“Nếu như nói Thanh Vân phong là một ngọn núi có thực lực tổng thể mạnh nhất Linh Phù sơn mười năm trước, vậy lúc ấy người mạnh nhất Linh Phù sơn, nhất định chính là phong chủ của Thanh Phù phong, Trịnh Sơn Hà!”

“Hắn cũng là Càn Khôn cảnh, vả lại hiếm có địch thủ trong cảnh giới này. Tạo nghệ phù đạo của hắn cường đại đến mức thậm chí vượt qua Thiên Kiếm trưởng lão hai trăm năm trước. Lúc đó hắn dùng một đạo Sơn Hà phù đánh ngang sức ngang tài với đại trưởng lão Tề Vân đạo tông.”

“Lợi hại như vậy sao?”

Bắc Thần Vọng Vọng Thư khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy có chút chấn kinh.

Đại trưởng lão của Tề Vân đạo tông là nhân vật nào?

Cho dù là mười năm trước, cũng đã là cảnh giới Càn Khôn đỉnh phong, là chiến lực đỉnh cao nhất của toàn bộ Tề Vân đạo tông.

Có thể đánh ngang tay với hắn, chẳng phải còn lợi hại hơn cả phụ thân của mình?

“Ừm, sau khi mọi người của Thanh Vân phong đã chết trận, hắn một mình một phù lục cứng rắn giết chết tàn đảng Ma giáo, quăng mũ cởi giáp, liên tục chém ba vị Tế ti Càn Khôn cảnh, Thiên Linh cảnh, Địa Linh cảnh giả chết trong tay hắn càng nhiều không đếm xuể, tranh thủ thời gian tế luyện Linh Phù đại trận cho Linh Phù sơn.”

Nói xong, mắt Tiền Hải lộ vẻ nghiêm nghị, thần sắc khâm phục.

“Đáng tiếc, nhân vật anh hùng như vậy, sau trận đại chiến đó như dầu hết đèn tắt, còn chưa nhìn thấy Linh Phù đại trận tế khởi, liền đã sinh cơ đoạn tuyệt, nhưng cho dù là chết, hắn vẫn như cũ thẳng tắp đứng ở trước Linh Phù sơn môn, cả người đầy máu nhìn chằm chằm phương hướng ma giáo.”

“Người của Ma giáo bị dọa cho không dám tiến lên, đợi Linh Phù đại trận tế khởi, người của Linh Phù sơn mang theo lực lượng của đại trận mới coi như bình ổn trận chiến đó.”

“Đáng tiếc…” Tiền Hải khẽ thở dài, cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Đáng tiếc cái gì nữa?” Thiếu nữ truy vấn.

“Bởi vì sự tình phát sinh đột ngột, Sơn Hà phù cũng không lưu trong Phù tháp, hôm nay hẳn là không còn ai khác có thể lĩnh ngộ.”

Tiền Hải nói, dường như lại nghĩ tới cái gì, có chút không xác định nói: “Chẳng qua nghe nói hắn tựa hồ còn có một đệ đệ còn sống, cũng không biết hắn có học Sơn Hà phù hay không.”

“Sơn Hà phù…”

Bắc Thần chăm chú nhìn.

Vị phong chủ Thanh Phù phong kia, từng dựa vào đạo phù này chém giết ba vị cường giả Càn Khôn cảnh sao?

Vậy thì Sơn Hà phù này sẽ cường đại tới mức nào?

Chương 93: Thương Ngô cảnh mở ra

Sau khi giới thiệu Dược Vương cốc xong, Trịnh Tam Sơn mở miệng giới thiệu một chút tình huống của tông môn khác. Thẩm An Tại vừa nghe, vừa gật đầu.

"Nếu tiến vào bí cảnh không hạn chế số người, vậy vì sao các tông không dẫn mấy ngàn đệ tử vào?"

Thẩm An Tại hỏi, đám tán tu trước mắt này đã có mấy ngàn, nhưng người của các đại tông tộc đến cũng không nhiều lắm.

"Mang vào cho người ta giết sao?"

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn: "Đôi khi nhân số nhiều không phải chuyện tốt, cũng dễ dàng trở thành mục tiêu công kích, thậm chí trong bí cảnh có một số cấm chế nguy hiểm, còn là chuyên chọn nhiều người để hạ xuống."

"Cơ duyên không phải chỉ dựa vào số lượng đủ nhiều là có thể thu vào trong túi, không chỉ dựa vào thực lực bản thân, mà còn phải nhìn vào số mệnh."

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó trên mặt lại lộ vẻ nghi hoặc: "Lão Trịnh, tại sao cùng lúc cũng là trưởng lão, người ta đều là Thiên Linh cảnh, ngươi vẫn chỉ là Địa Linh cảnh?"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật giật.

Gia hỏa này thật đúng là hết chuyện để nói.

"Ngươi cũng là trưởng lão, vậy cảnh giới của ngươi là gì?"

"Ta?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt: “Chỉ mới Đoán Thể cảnh à.”

Thấy hắn có thể nói ra cảnh giới của mình một cách vô sỉ như thế, Trịnh Tam Sơn dứt khoát quay mặt đi.

Tiểu gia hỏa này mỗi một lần trình độ vô sỉ đều có thể đổi mới giới hạn, nói chuyện với hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết.

Chẳng qua hắn vẫn có chút tò mò.

Thẩm An Tại rốt cục có ẩn núp cảnh giới hay không?

Vì sao khí tức tu vi trong cơ thể hắn đều không cảm giác được, dường như là Đoán Thể cảnh thật.

Nhưng những sự kiện trước đó là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ tất cả đều là át chủ bài do vị nghĩa phụ kia lưu lại?

Xa xa, các tộc trưởng bối cũng đang giới thiệu nhân vật bốn phía cho hậu bốn phía.

Tần Bá Sơn và Thượng Quan Báo chính là một trong số đó, hai nhà cùng ngồi chung một chiếc phi thuyền, có vẻ vô cùng hòa hợp.

Tần Thiển Nguyệt chú ý tới Mộ Dung Thiên đi sau lưng Huyền Ngọc Tử cách đó không xa, ánh mắt lạnh nhạt, âm thầm lắc đầu.

Mấy tên tu vi Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mà dám tới Thương Ngô cảnh thử vận may, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Người có thể đạt được cơ duyên cuối cùng ở trong Thương Ngô cảnh này, chỉ có thể là những Địa Linh cảnh như bọn họ, vận khí tốt, Quy Nguyên cảnh còn có thể uống được một chút canh, vận khí không tốt…

Sợ là chết thì ngay cả cặn cũng không thừa.

Thượng Quan Kiệt cũng chú ý tới Mộ Dung Thiên, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lần trước Mộ Dung Thiên cướp mất danh ngạch ba hồ trên của hắn, hắn còn chưa tính sổ với đối phương.

Có Liễu Vân Thấm và Thẩm An Tại kia che chở, Thượng Quan gia thật đúng là không làm gì được hắn.

Nhưng nếu như tiến vào bên trong Thương Ngô cảnh…

Hừ, hắn có một trăm thủ đoạn tra tấn đến chết tên phế vật kia!

Tiêu Thiên Sách im lặng đứng phía sau Huyền Ngọc Tử, lặng lẽ quan sát toàn trường, chau mày.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không phát hiện được dị thường nào.

Tựa hồ cũng không có ai chú ý tới trong Linh Phù sơn có thêm một khuôn mặt lạ.

“Chẳng lẽ suy đoán của ta sai?”

Ánh mắt của hắn chớp động, khẽ lắc đầu.

Có đúng như mình nghĩ hay không, tiếp tục quan sát là được.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Ngay lúc mọi người đều có tâm tư riêng, thì cả đống đất tuyết bỗng nhiên run rẩy.

Gió tuyết đột nhiên lớn hơn, mãnh liệt như đao.

” y da, đậu má… sóng gió lớn như vậy.”

Thẩm An Tại thiếu chút nữa bị gió lớn thổi đi, túm chặt lấy cánh tay Trịnh Tam Sơn, thậm chí ngay cả chân cũng quấn lên,

không hề có hình tượng.

Trịnh Tam Sơn nhìn hắn giống khỉ đu lên người mình, chỉ cảm thấy mất mặt vô cùng.

"Thẩm An Tại, ngươi không thể tự bay sao?"

"Ta không biết bay!"

Thẩm An Tại trả lời vô cùng thành khẩn, vừa đưa tay ấn mũ rộng vành không cho bị gió thổi đi.

"Ta đã nói với ngươi ta là Đoán Thể cảnh, không biết bay, ngươi không tin?"

"Không tin."

Trịnh Tam Sơn trực tiếp mở miệng, ánh mắt sâu kín nhìn hắn.

Ngay lúc hai người nói chuyện, trong nhóm tán tu bỗng nhiên truyền đến từng tiếng kinh hô.

"Thương Ngô cảnh, cửa vào Thương Ngô cảnh sắp mở ra rồi!"

"Đó là cửa vào ư, không ngờ lại đồ sộ đến thế!"

Sau một trận kinh hô, ánh mắt mọi người đều nhìn về trung tâm phong tuyết.

Chỉ thấy phía trước, phong tuyết đầy trời ngưng tụ, hư không tản mát ra từng đợt chấn động, một thông đạo do hào quang chói mắt tạo thành xuất hiện, phần cuối là một vòng xoáy màu đỏ lửa, Linh khí nồng đậm truyền xa.

Thương Ngô cảnh, nói là phủ đệ của Thương Ngô tôn giả nhưng kỳ thật bên trong là một tiểu không gian.

Có thể có được một tiểu không gian như vậy, cho dù ở giữa thượng tam cảnh cũng không thấy nhiều.

Từ điểm này có thể thấy được, gia sản của Thương Ngô tôn giả hùng hậu biết bao, nội tình sâu bao nhiêu.

"Phong ấn đã mở, mau vào trong đó!"

Trên ba chiếc phi thuyền khổng lồ, người đầu lĩnh đều vung tay áo.

Sau đó, từng luồng sáng bay lên.

Người của Tề Vân đạo tông và Triệu gia dẫn đầu, men theo thông đạo ánh sáng mờ bay vào trong đó.

"Đại trưởng lão, ta đi trước đây!"

Bắc Thần Vọng Thư cũng bay lên không, mang theo vài tên đệ tử Dược Vương cốc bay về phía trước, ánh mắt lấp lánh.

"Thiếu cốc chủ, hết thảy hãy cẩn thận!"

Tiền Hải vội vàng lớn tiếng dặn dò, mắt lộ vẻ lo lắng.

Vị đại tiểu thư nhà mình này, tính tình hiền lành thuần khiết, không biết lòng người hiểm ác.

Lần này Cốc chủ phái nàng tới Thương Ngô cảnh, một mặt là muốn để nàng tranh thủ một chút sự khoan dung, nếu có thể thu được Niết Bàn thần hỏa, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với dược đạo sau này của nàng.

Một phương diện khác, là hi vọng nàng có thể tôi luyện tâm tính cho tốt, một mực bảo trì tâm tính hồn nhiên như vậy, tại thế giới nhược nhục cường thực này, chính là đi không được bao lâu.

"Thiển Nguyệt, vào đi."

Tần Bá Sơn vuốt chòm râu, nhẹ giọng mở miệng.

"Ừm."

Tần Thiển Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, mang theo Thượng Quan gia bay về phía trước.

Bên kia, mấy người Mộ Dung Thiên, Lăng Phi Sương cũng đang chào từ biệt rời đi Huyền Ngọc Tử, Liễu Vân Thấm.

Đương nhiên bọn họ không biết bay, chỉ có thể để bọn người Huyền Ngọc Tử đưa vào.

Về phần một ít tán tu kia, có thể tới nơi đây khẳng định là có thủ đoạn của mình, không phải có phi thuyền, chính là có một loại pháp khí có thể phi hành ngắn ngủi.

Bằng không ai có thể đi tới cực bắc chi cảnh ngàn dặm xa xôi này?

Nhưng…

Cũng có một ít gia hỏa vượt qua tuổi tác, lại muốn tới thử vận may.

Ngay lúc bọn họ vừa bước lên hào quang thông đạo kia, một trận sát ý lăng lệ ác liệt liền từ trong thông đạo tuôn ra.

Oanh!

Trong đám tán tu đó, trên thân không ít người đều bốc lên hỏa diễm màu vàng, lực lượng cực nóng làm hư không vặn vẹo theo.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, ánh mắt những tán tu muốn tìm đường sống cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, bất luận tấn công thế nào, ngọn lửa vẫn bất diệt trên người, chỉ trong vài hơi thở đã trực tiếp hóa thành tro bụi bay xuống theo gió tuyết.

Cho dù là Địa Linh cảnh, thậm chí ẩn giấu Thiên Linh cảnh trong đó, chỉ cần vi phạm quy tắc tiến vào Thương Ngô cảnh, cũng không thể tránh khỏi trực tiếp chết.

Một màn như thế khiến không ít cường giả tán tu còn đang quan sát bên ngoài càng thêm nghiêm nghị, đành phải bỏ đi ý niệm trong đầu.

"Đây chính là Niết Bàn thần hỏa sao?"

Thẩm An Tại âm thầm kinh hãi, có chút lo lắng.

"Lão Trịnh, Mê Thiên đan Chưởng môn cho rốt cuộc có hiệu quả hay không, ta còn trẻ…"

"Đi thôi!"

Trịnh Tam Sơn khẽ quát một tiếng, hai người đón gió tuyết, bay nhanh.

Hắn thật sự không muốn nghe tên này lẩm bẩm nữa, chỉ trong chốc lát, lỗ tai đã sắp có vết chai.

"Ai ôi mẹ ơi!"

Cảnh tượng bốn phía nhanh chóng trôi đi, Thẩm An Tại thậm chí còn không kịp phản ứng, đã bị mang theo bước lên thông đạo hào quang kia.

Chẳng qua may mắn, hỏa diễm cũng không có dâng lên dưới lòng bàn chân hai người.

Trái tim Thẩm An Tại mới thả lỏng xuống, thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy may mắn.

Cũng may… Mê Thiên đan Chưởng môn cho hắn không phải hàng giả, nếu không lúc này cả hai đều trực tiếp bị đốt thành tro rồi.

Chương 94: Không gian biến dị

Sau khi phát hiện cấm chế không ra tay với mình, nội tâm Thẩm An Tại cũng bình tĩnh hơn một chút.

Hai người cấp tốc xuyên qua thông đạo, cùng những người khác thành công tiến nhập vào trong Thương Ngô cảnh.

Sau khi tiến vào, bốn phía là một mảnh hư vô hắc ám, đám người theo hào quang mà trôi qua.

Trịnh Tam Sơn nhìn khắp bốn phía, rất nhanh phát hiện đám người Mộ Dung Thiên cách đó không xa, lặng lẽ dựa sát vào bên đó để đảm bảo khi tiến vào Thương Ngô cảnh có thể bảo trì khoảng cách không xa với bọn họ, tùy thời quan sát ra tay.

Mà vào lúc này, trong đám tán tu, một tên người mặc đồ đen ánh mắt hãm sâu vào mặt nạ đồng thau lại nhìn về phía Thượng Quan Kiệt bên kia.

Người sau không để lại dấu vết mà nhẹ nhàng gật đầu ra hiệu.

Sau khi nhận được câu trả lời, bàn tay dưới tay áo của người áo đen liền lóe lên hào quang, một viên đá màu đen xuất hiện.

Rồi dùng sức bóp một cái.

Xoẹt xoẹt!

Nương theo tiếng vang thanh thúy, một cỗ không gian chi lực hỗn loạn khuếch tán ra.

Sau đó… vùng hư vô vốn ổn định đột nhiên run rẩy, xuất hiện vô số vết nứt.

Ầm ầm ầm…

Tiếng vang oanh minh, từ vết nứt hiện ra một cỗ hấp lực cực mạnh, trong nháy mắt cuốn vài tên tán tu không chút phòng bị vào trong.

Đến tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, thân thể những tán tu kia trực tiếp vỡ vụn thành vô số khối, phảng phất bị không gian cắt chém.

Toàn bộ hư không run rẩy, lực hút cường đại khiến cho con ngươi tất cả mọi người co rụt lại.

"Không tốt, là vết nứt không gian!"

Sắc mặt tất cả mọi người đại biến, nhao nhao tế xuất linh nguyên để ngăn cản.

Nhưng vẫn có không ít người bị khe hở đột nhiên xuất hiện cuốn vào, trong nháy mắt phân thây.

Biến cố bất thình lình này khiến đám người Mộ Dung Thiên đều nhíu mày, sắc mặt Lăng Phi Sương ngưng trọng.

"Mau rời khỏi nơi này!"

Dứt lời, nàng mang theo mấy người gia tốc bay về phía cuối.

Mà vết nứt trong hư không còn đang không ngừng lan tràn, lực hút này càng lúc càng mạnh mẽ.

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách ngưng tụ, trong lòng nặng nề.

Quả nhiên, vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn hơi hơi quay đầu lại, nhìn thoáng qua phương hướng Thượng Quan gia, đáy mắt có lãnh ý hiện lên.

Xem ra phụ hoàng suy đoán không sai, Thượng Quan gia… đúng là không đơn giản như trong tưởng tượng.

Khe hở không gian xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định là có người âm thầm ngáng chân.

Còn mục đích của bọn họ, chắc chắn là nhắm vào bản thân hắn.

Tiêu Thiên Sách híp mắt lại.

Hành tung của mình, ngoại trừ mẫu phi cùng phụ hoàng, chỉ có duy nhất hoàng hậu biết rõ.

Nếu như hành trình đi đến Thương Ngô cảnh lần này có người của Ma giáo xuất hiện, vậy có thể khẳng định hoàng hậu cùng với Thượng Quan gia sau lưng nàng âm thầm cấu kết với Ma giáo.

Mặc dù làm như vậy có nguy hiểm rất lớn, nhưng hai lần Linh Phù sơn truyền đến hành tung dư nghiệt Ma giáo, thêm chuyện của Lang uyên bên kia, không thể không làm ra hạ sách này.

Dọn dẹp hết người bên trong rồi mới toàn lực đối ngoại!

“Lão Trịnh, chuyện gì thế?!”

Thẩm An Tại vẫn ôm chặt lấy Trịnh Tam Sơn, tim đập không ngừng.

Ngay vừa rồi, hư không dưới háng hắn đột nhiên nứt ra một đường, nếu như không phải phản ứng nhanh chóng, trước tiên nhảy lên trên người Trịnh Tam Sơn, đoán chừng củ cải đã bị không gian chi lực kia cắt mất một nửa.

“Quả nhiên, hành trình tới Thương Ngô cảnh lần này sẽ không đơn giản. Trước tiên cứ tiến lên, nếu không sẽ khiến không gian loạn lưu càng ngày càng mạnh, hút tất cả vào trong!”

Giờ khắc này Trịnh Tam Sơn cũng không có thời gian tính toán lo lắng người của mình, sắc mặt ngưng trọng nâng tay phải lên, cuốn cuộn không ngừng trong hư không.

Vẻn vẹn một hơi thở, một đạo phù lục kim hoàng hoàn chỉnh xuất hiện.

Phù lục này vừa hiện, trong hư không bỗng nhiên nổi lên một cơn gió, trong nháy mắt mang theo hai người hóa thành lưu quang bay vút đi.

Một màn này cũng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, trong đó bao gồm cả người đeo mặt nạ bằng đồng xanh.

Giờ phút này hắn nhìn hai người thi triển lực lượng phù đạo xông vào cuối luồng sáng, hai mắt híp lại.

"Độn Không phù, thì ra là Trịnh Tam Sơn của Thanh Phù phong, hừ…"

"Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, năm đó Trịnh Sơn Hà giết nhiều người giáo ta như vậy, lần này là thời điểm trả nợ."

Nói xong, trong mắt của hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn.

"Cũng không biết, Trịnh Sơn Hà có thể dùng sức một người ngăn được rất nhiều cường giả của giáo ta. Người làm đệ đệ có thực lực này để bảo vệ hậu bối của Linh Phù sơn hay không."

Người đeo mặt nạ cười lạnh, sau đó gia tốc vọt tới.

…

Bên trong Thương Ngô cảnh, trong một sơn dã u ám đổ nát.

Trong hư không ba động, hai đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện.

Chương 94: Dị biến không gian là

Chương 94: Không Gian Dị Biến (3/4)

Cảm nhận được sự ổn định lại từ bốn phía, đáy lòng Thẩm An Tại kiên định không gì sánh được, âm thầm nghĩ mà sợ.

Nghĩ đến những võ giả bị vết nứt không gian cuốn vào trong đó, da đầu hắn tê dại.

Mặc dù biết chuyến này nguy hiểm, nhưng không nghĩ tới lại nguy hiểm như vậy, mới vừa tiến vào Thương Ngô cảnh, liền bắt đầu chết người!

Sắc mặt Trịnh Tam Sơn ngưng trọng, cảnh giác quan sát địa hình bốn phía.

Chẳng qua may mắn phụ cận nơi này thoạt nhìn có chút hoang vu, nhưng cũng không có cấm chế nguy hiểm gì.

Không đúng… Sao mình lại không thở nổi?

Sắc mặt hắn khẽ biến, bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống, sau đó nhíu mày, khó khăn mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, đã an toàn, ngươi có thể xuống không?"

Thẩm An Tại cười ngượng ngùng, lúc này mới buông hai chân kẹp bên hông hắn xuống, buông lỏng bàn tay siết chặt cổ hắn ra.

Được thoát nợ, Trịnh Tam Sơn há miệng hít thở không khí mới mẻ, ánh mắt có chút u oán nhìn hắn.

Không có chết ở trong tay kẻ địch và vết nứt không gian, nhưng thiếu chút nữa bị gia hỏa này siết chết…

"Thật phiền phức, biến cố vừa rồi đã khiến không gian hỗn loạn, vị trí của mọi người đều xảy ra biến động."

Không có thời gian so đo cái khác, Trịnh Tam Sơn nghiêm túc mở miệng, chau mày.

“Chẳng phải Chưởng môn đã cho ngươi phù bàn định vị sao, mau nhìn xem bọn họ cách nơi này bao xa?”

“Ừm.”

Trịnh Tam Sơn gật đầu, bàn tay lật một cái, một cái la bàn có khắc phù văn xuất hiện.

Cây kim đồng hồ trên đó run rẩy xoay tròn điên cuồng, cuối cùng chỉ về hướng đông nam, quang mang ảm đạm đến gần như nhìn không rõ.

Hai người đồng thời nhíu mày.

La bàn lộng lẫy lại ảm đạm như vậy chứng tỏ bọn Mộ Dung Thiên đã cách bọn họ rất xa.

“Làm sao bây giờ, muốn bay qua à?”

Thẩm An Tại xoa xoa tay, còn hơi mong chờ.

Ngự phong phi hành cảm giác hoàn toàn khác với ngồi trên phi thuyền, loại cảm giác kích thích này vẫn rất sảng khoái.

“Có thể, chẳng qua vùng đất này có cấm chế, ta có thể bảo toàn bản thân, Thẩm trưởng lão ngươi tự cầu phúc đi.”

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn, túm lấy tay hắn chuẩn bị bay đi.

“Ai ai ai, ta không phải sợ chết, chỉ là ta cảm thấy vì lý do an toàn, chúng ta vẫn là chạy trên mặt đất thôi!”

Thẩm An Tại đang bận mở miệng.

Đối với lời của hắn, Trịnh Tam Sơn lựa chọn bỏ qua.

Dĩ nhiên là hắn không định bay qua tìm người, ít nhất phải rời khỏi vùng núi này mới được.

Tuy nói hắc có thể mặc kệ cấm chế ở bốn phía, mạnh mẽ cưỡng ép bay lên nhưng lại tiêu hao một lượng lớn linh

nguyên. Nếu như dưới tình huống tiêu hao quá nhiều mà gặp phải nguy hiểm thì thật phiền toái.

Theo như chưởng môn đã nói, hành trình bí cảnh lần này, rất có thể dư nghiệt Ma giáo cũng sẽ nhúng tay vào.

Dưới tình huống địch tối ta sáng, vẫn nên an ổn một chút mới tốt.

Về phần bên phía đám người Mộ Dung Thiên, có Tiêu Thiên Sách ở đó, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì.

Dù sao thân là Thái tử điện hạ, bệ hạ cũng không có khả năng thật sự để cho hắn không hề chuẩn bị gì liền tiến vào, khẳng định có cho hắn con át chủ bài.

Huống hồ dựa vào thực lực của Tiêu Thiên Sách, trừ phi là cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ lâu năm ra tay, nếu không sẽ không có nguy hiểm.

Chương 95: Sư phụ có nói, phải dập đầu xong mới được đi!

"Đi thôi."

Trịnh Tam Sơn khẽ nói, hai người đi ra khỏi mảnh núi.

Một miếng phù bàn khác thì ở trong tay Tiêu Thiên Sách, lúc này đang cùng bọn họ bay về phía trung tâm của Thương Ngô cảnh.

Bên kia Linh khí nồng đậm nhất, hẳn là nơi Thương Ngô tôn giả lưu lại truyền thừa.

Không riêng gì bọn họ, tất cả mọi người tiến vào Thương Ngô cảnh đều đang tiến về phía bên kia.

…

Một bên khác, trong một hẻm núi trống trải.

Sắc mặt ba người Lăng Phi Sương, Vu Chính Nguyên, Tiêu Thiên Sách ngưng trọng.

"Nguy rồi, Mộ Dung sư đệ biến mất rồi!"

Ba người nhìn nhau, hai hàng lông mày của Vu Chính Nguyên nhíu lại.

Bọn họ mới vừa truyền tống đến đây, liền phát hiện thiếu một người, gần đó cũng không tìm được.

"Hẳn là bị truyền tống tới nơi khác rồi, phải mau chóng tìm ra hắn."

Đáy mắt Lăng Phi Sương có chút ưu phiền.

Tuy rằng thực lực của Mộ Dung Thiên rất mạnh trong Quy Nguyên cảnh, nhưng lần này có rất nhiều cường giả Địa Linh cảnh tiến vào.

Một khi gặp phải, lành ít dữ nhiều, hơn nữa với tính cách của Mộ Dung Thiên, rất có thể sẽ liều lĩnh xâm nhập vào trong cấm chế nào đó.

Trong ba người, Tiêu Thiên Sách ăn mặc mộc mạc tiến lên một bước mở miệng.

"Tiếp tục chạy về phía trung tâm, nhất định sẽ đụng phải hắn."

Hai người Lăng Phi Sương liếc nhau, sau đó gật đầu.

Trước mắt cũng chỉ có biện pháp này, chỉ có thể gửi hi vọng có thể mau chóng tìm được Mộ Dung Thiên.

…

Giữa một mảnh nghĩa địa cô tịch tàn phá.

Nơi này hẳn từng là một chiến trường, cho nên ngoại trừ mộ địa ra, còn có rất nhiều tạp vật rải rác.

Một thiếu niên đồ đen đang đeo kiếm mà đi, đi hai bước sẽ dừng lại, "Phanh phanh phanh" dập đầu ba cái về phía phần mộ trước mắt.

Càng quan trọng hơn là, trên lưng hắn có treo rất nhiều thứ.

Hòn đá hình thù kỳ quái, đao kiếm vỡ nát, hồ lô rượu dơ bẩn…

Trông cứ như dân thu gom đồng nát.

Tuy rằng hắn rất không hiểu mộ phần của Thương Ngô tôn giả tại sao lại có một nghĩa địa như vậy.

Nhưng trước khi đi sư phụ đã nói với hắn, nếu như trong bí cảnh gặp phải bộ xương khô ngồi xếp bằng không tầm thường gì đó, hoặc là các loại mộ bia, thì nhất định phải dập đầu rồi mới bỏ đi.

Còn có, nếu như phát hiện phù văn khắc nào đó trên núi, hoặc là có đoạn kiếm đoạn đao không bắt mắt gì đó, các loại sách không có tên, ngàn vạn lần không thể bỏ qua, nhất định phải quan sát thật kỹ.

Thiếu niên nhìn thấy ít nhất trăm ngôi mộ còn lại phía trước, ánh mắt kiên định.

Sư phụ khẳng định không sai, nên ta dập đầu!

Mỗi lần dập đầu xong, hắn sẽ tìm kiếm trong đống đồ vật lộn xộn phụ cận, gom hết các thứ không bắt mắt nhất, treo ở trên thắt lưng.

Không phải hắn không có nhẫn trữ vật, mà là nhẫn trữ vật đã chứa đầy…

Vốn dĩ hắn còn gom tất cả mọi thứ gặp được ở nghĩa trang, thậm chí kể cả những bộ quần áo rách nát của nữ tử đều thu vào trữ vật giới chỉ.

Sau một phen dập đầu vơ vét, tạp vật trong trữ vật giới chỉ của hắn không dưới ngàn kiện, cũng không nhét được đồ vật nào khác.

Cho nên nàng đành phải chọn lựa ra những thứ không đáng chú ý nhưng lại tương đối đặc biệt này để mang theo.

Dù sao… Nếu sư phụ đã nói như vậy, khẳng định là có dụng ý của người!

Khi tất cả mọi người vội vã chạy tới vùng trung tâm, cướp đoạt truyền thừa của Thương Ngô tôn giả, thiếu niên ở trong vùng nghĩa địa này, một đường đi một đường dập đầu, phong

trần mệt mỏi cộng thêm bên hông treo các loại tạp vật, trông giống như hạng cái bang chuyên móc rác.

Cuối cùng, sau gần nửa canh giờ, cuối cùng thiếu niên cũng đi tới trước một ngôi mộ cuối cùng, cũng là nơi sâu nhất trong nghĩa địa.

So với những phần mộ khác thì ngôi mộ này rõ ràng rách nát hơn nhiều.

Ít nhất bên cạnh những ngôi mộ khác cũng có rất nhiều tạp vật, mộ phần hay là bia đá, tuy rằng chữ viết đã sớm mơ hồ, nhưng có thể chôn ở trong Thương Ngô cảnh, khẳng định không tầm thường.

Chỉ có ngôi mộ này, bốn phía là cỏ hoang mọc um tùm, chẳng hề có thứ gì cả.

Thậm chí tấm bia dựng thẳng phía trước cũng không phải là bia đá, mà là một tấm bảng gỗ nghiêng lệch, chữ viết cũng mơ hồ không rõ.

Duy nhất có thể miễn cưỡng thấy rõ chỉ có hai chữ.

"Nhân… yêu?"

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên có chút kỳ lạ.

Nào có ai lập bia cho nhân yêu?

Hơn nữa… chữ của người kia cũng quá nhỏ rồi đó?

Không do dự, Mộ Dung Thiên "Bịch" một tiếng liền quỳ xuống, nháy mắt rơi lệ, dập đầu thật mạnh.

"Nhân Yêu tiền bối, đi thong thả!"

Sau khi dập đầu ba cái phanh phanh phanh, hắn đứng dậy nhìn quanh bốn phía, nhíu mày.

Bên cạnh phần mộ khác còn có thứ gì đó rải rác, chỉ có một ngôi mộ lẻ loi này, bốn phía ngoại trừ cỏ dại ra thì không có

thứ gì khác, có vẻ không hợp nhau.

"Cũng không thể tay không mà đi được?"

Mộ Dung Thiên sờ sờ cằm, cuối cùng ánh mắt rơi vào tấm mộc bài xiêu xiêu vẹo vẹo cắm ở trong đất kia, ánh mắt sáng ngời.

"Nhân Yêu tiền bối, nơi này đã hoang tàn, vãn bối mang ngài ra ngoài ở nhé!"

Sau khi nói xong, hắn trực tiếp giơ tay lên, rút tấm bảng gỗ kia ra.

"Ồ?"

Nhưng khi vừa rút ra, hắn mới phát hiện mộc bài này cắm rất chặt, vậy mà không rút ra được.

Chẳng lẽ đây là những điều sư phụ nói, thứ không bình thường?

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, sau đó vận sức dồn hết sức lực, ngay cả linh nguyên cũng đã dùng tới.

Vừa ra sức, hắn còn vừa đỏ mặt lầu bầu.

"Nhân Yêu tiền bối, ngài yên tâm, vãn bối tuyệt đối không ngấp nghé truyền thừa của ngài, vãn bối chỉ là muốn an bài cho ngài một ngôi nhà ở bên ngoài…"

"Sư phụ nói, làm người nhất định phải có tâm tư làm việc thiện tích đức, thi hành bác ái, bởi vì cái gọi là nhân chi sơ, tính bản thiện, chắc hẳn khi tiền bối ở nơi hôn ám tối tăm này, dưới suối vàng cũng tịch liêu không thú vị, vãn bối mang ngài ra ngoài, chôn ở giữa non xanh nước biếc, lại làm chút người giấy xin đẹp da trắng đốt cho ngài…"

Mộ Dung Thiên nói không ngừng.

Thẩm An Tại là người chịu đựng thuộc tính nói nhiều của hắn nhất.

Mỗi lần hắn bắt đầu nói, Thẩm An Tại liền trực tiếp móc ra chọc mèo bổng quất hắn.

Nhưng bây giờ trong khu nghĩa địa không có ai ngăn cản này, tên tiểu tử này càng nói càng hăng say.

"Ngoại trừ người giấy, nếu như tiền bối cần cái gì, cứ báo cho vãn bối biết, vãn bối nhất định tận tâm tận lực…"

Trong toàn bộ nghĩa địa, chỉ có tiếng thiếu niên lải nhải không ngừng.

Chỉ sợ cường giả táng ở chỗ này cũng không nghĩ ra được, sau khi chết còn phải chịu sự tra tấn bực này.

Cũng không biết có phải chịu không nổi Mộ Dung Thiên lải nhải hay là sức kéo của hắn đủ rồi hay không, tấm mộc bài kia thật sự "bịch" một tiếng thoát khỏi mặt đất mà ra.

Mộ Dung Thiên bởi vì quán tính mà đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hắn đưa tay xoa bụi bặm trên mộc bài, cười ha hả lấy dây thừng ra cột mộc bài vào sau lưng.

"Phù, cuối cùng cũng xong việc!"

Hắn hài lòng mà nhìn thoáng qua đám đồng nát treo trên lưng, phủi tay rời khỏi khu nghĩa địa này.

Sau khi hắn rời đi không bao lâu, lại có hai người đến nơi này.

Chính là Thượng Quan Kiệt!

Mà ở bên cạnh hắn, còn một trưởng lão Thượng Quan gia che giấu ở trong tán tu đi theo, Địa Linh cảnh sơ kỳ.

Nhìn khu nghĩa địa này, Thượng Quan Kiệt cũng rất nghi hoặc.

"Nhị thúc, vì sao bên trong Thương Ngô cảnh còn có mộ địa?"

Thượng Quan trưởng lão được hắn gọi là Nhị thúc kia suy tư, sau đó mở miệng.

"Lúc trước Thương Ngô tôn giả bị không ít người đuổi giết, thậm chí có người còn đuổi tới bên trong Thương Ngô cảnh, nghĩ tới đây chính là nơi đã từng phát sinh đại chiến. Không nghĩ tới Thương Ngô tôn giả vậy mà hảo tâm như thế, dám dựng bia cho bọn họ."

Nói xong, hắn dừng một chút, trầm giọng mở miệng.

"Nghe nói trong đám tôn giả đuổi giết hắn lúc trước có một cường giả Linh tộc Trung châu, thực lực có một không hai, không yếu hơn Thương Ngô tôn giả chút nào, hình như gọi là… Kiếm Yêu tôn gì ấy?"

"Kiếm yêu tôn?"

Thượng Quan Kiệt lẩm bẩm cái tên này, âm thầm bội phục.

Có thể đánh đồng với Thương Ngô tôn giả có được Thương Ngô tâm kia, từ đó có thể thấy sức mạnh của người kia cường đại tới mức nào.

Chương 96: Một kiếm rơi đầu

"Nơi này hẳn đã có người tới đây, xem ra đã vơ vét đi không ít đồ tốt."

Thượng Quan trưởng lão nhìn bốn phía, quan sát rồi ra kết luận này.

"Tên kia có lẽ không đi xa, mau đuổi theo!"

Thượng Quan gia mắt sáng như đuốc, hai người tăng tốc xuyên qua nghĩa địa, đi về phía trước.

Thứ có thể bị người cướp đi khẳng định có giá trị xa xỉ, đã đụng phải, há có thể buông tha?

Phía trước, thiếu niên áo đen đang xuyên thẳng qua giữa một mảnh rừng rậm, bốn phía cổ mộc mọc um tùm che trời, tựa như một mảnh rừng rậm nguyên thủy bình thường.

Ngẫu nhiên còn có một ít độc xà độc trùng xuất hiện.

"Tên Thương Ngô tôn giả này sao lại biến nhà mình trở nên khó coi như vậy, có nghĩa địa thì cũng thôi đi, còn có sâu bọ."

Mộ Dung Thiên dùng một kiếm đánh chết một con rết cao hơn nửa người, nhíu mày lẩm bẩm.

"Nhưng vẫn còn may, hẳn là đi tiếp không xa là có thể đi ra ngoài rồi, cũng không biết rốt cuộc truyền thừa của Thương Ngô tôn giả ở đâu…"

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục tìm kiếm phía trước.

Không bao lâu, hai người Thượng Quan Kiệt liền đuổi tới nơi

Nhìn con rết toàn thân màu u lục như ngọc bị chém thành hai đoạn.

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

"Đây đã là bộ thi thể thứ mười tám rồi."

Thượng Quan trưởng lão nhìn con rết kia, hai mắt híp lại: "Bích Ngọc ngô công này chính là thuốc dẫn giải độc tuyệt hảo, có thể luyện chế đan dược tứ phẩm, một thân giáp xác trải qua tế luyện, ít nhất cũng có thể làm một kiện bảo giáp Huyền giai hạ phẩm."

"Tên phía trước đến cùng đã vơ vét bao nhiêu thứ tốt ở trong mộ địa, nhiều độc trùng quý hiếm như vậy mà hắn ngay cả một con cũng chướng mắt?"

Thượng Quan Kiệt đạm mạc mở miệng:

"Từ vết thương của những độc trùng kia, hẳn là một võ giả dùng kiếm, thực lực chỉ là Quy Nguyên cảnh mà thôi."

"Mặc kệ hắn lấy bao nhiêu thứ tốt, đoạt là được."

Trong khi nói chuyện, hắn vung tay lên, thu thi thể Bích Ngọc ngô công này vào trong trữ vật giới chỉ.

Hai người tiếp tục bay nhanh về phía trước, rất nhanh, một chỗ dốc đứng phía trước liền xuất hiện một bóng người không nhanh không chậm, một mình tiến lên.

Người này mặc đồ đen, tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, dáng người không quá cao lớn, thậm chí còn có chút gầy gò.

Khiến hai người sửng sốt chính là.

Trên người đối phương tràn ngập các loại đồ vật cổ quái.

Trên bờ vai buộc một chuỗi chuông giống như tỏi, bên hông giắt đao gãy, tua kiếm, hồ lô rách, thậm chí trên đầu còn quấn một thứ…

Trông như là cái yếm của nữ tử?

Trong lúc lắc lư, không ngờ còn thấy hắn vác một tấm bia bằng gỗ phía sau lưng!

"Tên kia…"

Kinh ngạc qua đi, hai mắt Thượng Quan Kiệt híp lại, nhanh chóng nhận ra bóng người quen thuộc này là ai.

Không phải là tên phế vật Mộ Dung Thiên đoạt được ba hồ trên tại Thuần Nguyên sơn kia sao?

"Xem ra tên gia hỏa mới lượm sạch bảo vật trong mộ địa chính là tên phế vật này rồi."

Thượng Quan Kiệt cười lạnh một tiếng, đánh ra một chưởng.

Chưởng khí của Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bôn tập, uy vũ sinh phong.

Mộ Dung Thiên nhướng mày, lóe lên một cái, xê dịch tránh được.

Oanh!

Chưởng ấn nổ nát thân một cây đại thụ, lay động rầm rầm sụp đổ.

Hắn xoay người, cảnh giác nhìn về phía sau, lạnh giọng mở miệng.

"Ai?"

Hai người Thượng Quan Kiệt đi ra phía trước, trong mắt lộ ra ý cười lạnh.

“Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đụng phải phế vật nhà ngươi.”

“Thượng Quan Kiệt!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên trầm xuống, tay cầm kiếm hơi dùng sức.

Mộ Dung gia suýt nữa xảy ra chuyện, trong đó có bóng dáng của Thượng Quan gia, hắn không có chút hảo cảm nào với người Thượng Quan gia.

“Thức thời thì giao tất cả đồ trong trữ vật giới chỉ của ngươi ra đây, lại từ nơi này chui qua, ta tha cho ngươi không chết.”

Mặt mũi Thượng Quan gia đầy vẻ trêu tức, chỉ chỉ dưới háng mình.

“Mơ đi.”

Mộ Dung Thiên lạnh giọng mở miệng, ngưng trọng quan sát hai người.

Khí tức của Thượng Quan Kiệt còn tốt, còn là Quy Nguyên cảnh, mà lão giả phía sau mơ hồ lộ ra khí tức làm cho người cảm thấy hít thở không thông.

Địa Linh cảnh trung kỳ!

“Kiệt Nhi, đừng nhiều lời, mau giết hắn rồi nói.”

Thượng Quan trưởng lão tiến lên một bước, lại bị một bàn tay ngăn lại.

“Nhị thúc đừng nóng vội, ta phải tra tấn tiểu tử này một chút đã.”

Ánh mắt Thượng Quan Kiệt lộ ra ý cười lạnh, từng bước một đi về phía trước, người trước thấy thế bất đắc dĩ đành phải dừng tay.

“Mộ Dung Thiên, ngươi có biết vì sao Tần Thiển Nguyệt muốn tới Mộ Dung gia từ hôn không?”

Hắn vừa tới gần, vừa trào phúng mở miệng.

“Lúc trước nếu không phải phụ thân ngươi cứu Tần gia chủ, quan hệ giữa hai người đủ tốt để định ra mối hôn nhân này cho ngươi, muốn mượn việc này giúp Mộ Dung gia, ngươi cảm thấy chỉ bằng phế vật như ngươi, xứng với Tiểu Nguyệt sao?”

“Còn định ra ước hẹn ba năm kia, quả thực chính là không biết trời cao đất rộng, tự rước lấy nhục!”

Mộ Dung Thiên lạnh lùng nói: “Mộ Dung gia ta chưa bao giờ nghĩ tới việc leo lên Tần gia, nếu muốn từ hôn, cứ nói

“Nhưng nàng ngàn vạn lần không nên sau khi Tần gia chủ ngoài ý muốn qua đời thì làm ngay chuyện đó trước mặt toàn bộ khách khứa, chối bỏ hôn sự này, làm nhục ta và phụ thân ta!”

“Làm nhục?”

Thượng Quan gia cười ha ha: “Thứ nàng nói ra cũng chỉ là sự thật mà thôi, cha ngươi là phế vật, ngươi càng là phế vật trong đám phế vật, sâu kiến mà thôi, ai lại quan tâm mặt mũi của các ngươi chứ?”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm.

“Ta đang muốn nói cái gì?”

Sau khi Thượng Quan gia cười to, sát ý trong mắt bắt đầu khởi động.

“Vốn ta hoàn toàn lười xử lý cái tên phế vật nhà ngươi, không ngờ sư phụ ngươi thật sự có vài phần bản lĩnh, quả thực

đã giúp ngươi tăng tới cảnh giới bây giờ, còn cướp đi cái hồ thuộc về ta!"

"Cho nên ta rất khó chịu, tự nhiên phải giết ngươi để giải hận."

Hắn bước ra một bước, linh nguyên phun trào đánh ra một quyền, tiếng hổ gầm vang lên từng trận nhe răng cười.

"Muốn trách thì hãy trách sư phụ của ngươi đi!"

Mộ Dung Thiên nhướng mày, lập tức thi triển Phù Quang Lược Ảnh bộ, trong lúc thân hình hư ảo liền tránh né ra.

Nhìn thấy quyền phong của mình chỉ đánh vào tàn ảnh, ánh mắt Thượng Quan Kiệt lóe lên.

Bộ pháp thật huyền ảo, lại có thể dễ dàng né tránh công kích của mình như thế!

Chớp mắt tiếp theo, Mộ Dung Thiên đã cầm kiếm đâm tới.

Nhìn động tác chậm rãi kia, ánh mắt Thượng Quan Kiệt càng lộ ra ý trào phúng.

"Với tốc độ này của ngươi mà đòi cầm kiếm?"

"Ồ? Thật không?"

Trong mắt Mộ Dung Thiên hiện lên hàn ý.

Kẻ giết người, luôn có lúc bị người khác giết.

Những ngày này cùng Lăng sư tỷ luyện tập luận bàn, hắn khắc sâu nhận thức được cái gì gọi là xuất kỳ bất ý, một kích mất mạng.

Cho nên… dưới kiếm ý chậm rãi, ấp ủ một đạo lôi quang lặng yên không một tiếng động.

Xa xa, Thượng Quan trưởng lão phát giác được một tia dị thường, đồng tử co rụt lại, tức giận mở miệng.

“Kiệt Nhi, mau lui lại!”

Thượng Quan Kiệt sửng sốt một chút, lui?

Chỉ một thanh kiếm chậm bẫng như rùa bò này thì tại sao lại phải lùi bước?

Ý niệm vừa lóe lên, bỗng nhiên hắn cảm thấy cổ mình lành lạnh.

Nhíu mày, hắn đưa tay sờ soạng.

Cảm giác ấm áp truyền đến, một vết đỏ tươi ở lòng bàn tay có chút chói mắt.

Đây là… máu?

Thượng Quan Kiệt sửng sốt, sau khi kịp phản ứng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác khủng hoảng khôn cùng.

Chẳng biết từ lúc nào Mộ Dung Thiên đã thu kiếm, ánh mắt lạnh như băng.

Mà vào lúc này, yết hầu Thượng Quan Kiệt bỗng nhiên bộc phát một đoàn lôi quang.

Xuy xuy!

Máu tươi trào ra, lôi quang nổ tung, đầu lâu bay lên cao.

Thân thể không đầu mềm nhũn quỳ trên mặt đất, máu ở cổ chảy như suối, một cái đầu nặng nề rơi trên mặt đất.

Đôi mắt trợn to tràn đầy hoảng sợ cùng không dám tin.

Một kiếm đó… không phải rất chậm sao?

Vì sao bỗng nhiên nhanh như vậy?

Chương 97: Nơi hạ lạc của Mộ Dung Thiên

“Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”

Thượng Quan trưởng lão vô cùng tức giận, trực tiếp xông tới.

Uy áp thuộc về cường giả Địa Linh cảnh trong nháy mắt bao phủ, hắn đánh ra một chưởng, đại địa chi lực kèm theo linh nguyên nổ vang mà đi.

Mộ Dung Thiên đã sớm nghĩ ra đối sách khi phát hiện hai người bọn họ.

Giờ phút này không chút do dự quay người nhảy xuống vách núi phía sau, phía dưới là dòng sông chảy xiết.

Oanh!

Mặc dù hắn đã rất nhanh, nhưng một chưởng kia vẫn quét trúng phía sau lưng của hắn.

Tất cả đao gãy kiếm đoạn trên người Mộ Dung Thiên đều bị lực lượng cường đại này trực tiếp đánh nát bấy, chỉ còn lại một tấm bảng gỗ chịu dư chấn, không hề hấn gì.

Nhưng dù vậy, dư âm vẫn xuyên thấu qua tấm bảng gỗ oanh kích phía sau hắn, khiến cho hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lục phủ ngũ tạng phảng phất cũng bị lệch vị trí, máu thịt sau lưng be bét.

“Phốc!”

Một miệng lớn máu tươi phun ra, hắn rơi thẳng tắp xuống, ầm vang một tiếng bị nước sông chảy xiết cuốn đi.

Thượng Quan trưởng lão vọt tới vách đá, sắc mặt âm trầm.

Kiếm ý!

Không nghĩ tới thứ tạp chủng này lại lĩnh ngộ kiếm ý!

Nhìn thi thể Thượng Quan Kiệt, vẻ mặt hắn vô cùng khó coi.

Không ngờ hậu bối kiệt xuất nhất của Thượng Quan gia lại cứ như vậy mà chết!

Thậm chí tiến vào Thương Ngô cảnh không đến một ngày, còn chưa thật sự nhìn thấy truyền thừa của Thương Ngô tôn giả.

Điều này khiến hắn khó mà tiếp nhận.

Mặc dù rất muốn tiếp tục đuổi theo xác nhận người kia chết chưa, nhưng giờ phút này hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Sau khi lạnh lùng nhìn thoáng qua vách núi, Thượng Quan trưởng lão phất tay áo cầm đi trữ vật giới chỉ của Thượng Quan Kiệt, đồng thời thu thập thi thể của hắn xong, xoay người rời đi.

Nhận một chưởng toàn lực của Địa Linh cảnh, lại rơi xuống vách núi cao như vậy, tiểu tử kia không thể có cơ hội sống sót.

"Còn phải nhanh chóng tìm ra người của Tần gia, cùng bọn họ tìm được Thương Ngô tâm, hoàn thành kế hoạch mà đại nhân giao phó!"

Ánh mắt của hắn lập loè, đành phải tạm thời rời khỏi nơi đây.

…

Một bên khác.

Trong một hạp cốc u ám, bọn Lăng Phi Sương không gặp nguy hiểm gì, trái lại trước mắt còn xuất hiện một tòa cung điện rộng rãi.

Bảo quang lấp lánh, thoạt nhìn dường như cực kỳ bất phàm.

Tuy bọn họ muốn đi vào xem, nhưng giờ phút này Mộ Dung Thiên Hạ không rõ tung tích, còn phải tìm tới hắn trước mới được.

"Mộ Dung sư đệ không rõ tung tích, chúng ta vẫn nên đi về phía trước tìm xem."

Lăng Phi Sương không chần chờ, lạnh lùng mở miệng lựa chọn đi vòng qua cung điện.

Vu Chính Nguyên tuy rằng dừng lại một chút, nhưng cũng gật đầu: "Trong điện này có cấm chế phù văn, muốn đi vào cũng không đơn giản như vậy, đúng là phải tốn không ít thời gian, không thể vì thế mà chậm trễ việc tìm Mộ Dung sư đệ."

Tiêu Thiên Sách hơi kinh ngạc: "Hai vị, đây chính là thứ trong phủ đệ của Thương Ngô tôn giả, tòa cung điện rộng lớn như thế, khó đảm bảo bên trong không có võ kỹ Thiên giai hay công pháp Địa giai hoặc là linh đan diệu dược gì đó."

"Các ngươi thật sự không định vào xem?"

Lăng Phi Sương chỉ liếc hắn một cái rồi lạnh lùng mở miệng: "An nguy của sư đệ rất quan trọng, nếu các hạ muốn đi có thể tự đi một mình."

"Chỗ này rất nguy hiểm, hay ngươi đi theo chúng ta đi?" Vu Chính Nguyên trầm ổn nói.

Tiêu Thiên Sách có thâm ý khác nhìn thoáng qua hai người, không nghĩ tới bọn họ lại vì tìm đồng môn mà buông tha cơ duyên trước mắt.

“Đã như vậy, tại hạ đây tạm biệt, hai vị bảo trọng!”

Hắn chắp tay thi lễ, không chút do dự xoay người rời đi.

Cũng không phải là hắn ham muốn cơ duyên, mà là đám Trịnh trưởng lão còn chưa tới, hắn lo lắng kẻ địch sẽ tìm đến hắn trước.

Đến lúc đó, vì vậy mà liên lụy đến bọn Lăng Phi Sương, ngược lại ngược lại không tốt.

Cho nên hắn chuẩn bị chờ ở chỗ này, xem chừng nào những người đó sẽ đến.

“Bảo trọng.”

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng, hai người cũng không để ý cách đối phương làm, dù sao không phải thân cũng chẳng quen, vì sao đối phương lại tìm Mộ Dung Thiên mà bỏ qua cơ duyên trước mắt chứ?

Sau khi mấy người mỗi người đi một ngả, Tiêu Thiên Sách đang đứng đợi trong cung điện cách đó không xa, còn hai người Lăng Phi Sương lại tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, trước mắt bọn họ xuất hiện một vùng mộ địa, phía trước nữa là một khu rừng rậm.

Mà ở trong rừng rậm, lờ mờ có không ít vết máu độc trùng.

“Kiếm khí này…”

Lăng Phi Sương nhíu mày, mắt lộ vẻ chắc chắn.

“Là Mộ Dung sư đệ, không lâu trước đây hắn nhất định đi ngang qua nơi này!”

Nghe được tin tức, trong lòng Vu Chính Nguyên cũng hơi buông lỏng.

Hai người lại lần nữa gia tốc, tiếp tục tiến về phía trước.

Mãi cho đến khi có vách núi dựng đứng có vẻ rộng rãi, mùi máu tươi nồng nặc truyền đến, khiến cho hai người bọn họ đều bất giác nhíu mày.

Sắc mặt Lăng Phi Sương càng ngưng trọng, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận tình hình xung quanh.

Một lát sau, nàng mới trầm giọng mở miệng, giọng nghiêm túc: "Nguy rồi, có khí tức của Địa Linh cảnh."

Vu Chính Nguyên nghe xong lập tức khẩn trương: "Chẳng lẽ Mộ Dung sư đệ đụng phải cường giả Địa Linh cảnh đuổi giết?"

"Sư đệ…"

Hắn cau mày, có chút muốn nói lại thôi.

Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, cho dù kiếm đạo cường đại, hai bên cũng không phải đối thủ cùng cấp bậc, tỷ lệ sống sót xa vời, là gần như không có.

Lăng Phi Sương không nói gì, chính mình quan sát vết máu ở gần đó.

"Từ dấu vết mà xem, hẳn là lúc ấy có hai kẻ địch. Mộ Dung sư đệ không ngừng một kiếm nhằm vào yết hầu, đầu của kẻ địch đã rơi xuống chỗ kia."

"Sau đó…"

Ánh mắt của nàng lại thuận theo dấu vết trên mặt đất, rồi không rõ ràng nhìn lại bên vách núi, cuối cùng dừng ở mép vách núi, cách đó không xa là một bàn chân bị dùng sức giẫm ra dấu chân.

"Sau đó thừa dịp địch nhân Địa Linh cảnh còn lại chưa kịp phản ứng, Mộ Dung sư đệ đã chạy đến đây, tung người nhảy xuống, từ đầu đến cuối vị cường giả Địa Linh cảnh kia có lẽ cũng chỉ ra chiêu vào lúc này."

Vu Chính Nguyên nghe nàng phân tích, hơi sững sờ: "Làm sao Lăng sư tỷ biết?"

"Bởi vì nếu như cường giả Địa Linh cảnh ra tay ngay từ đầu, Mộ Dung sư đệ tuyệt đối không có cơ hội chém giết một người nào đó mà còn chạy trốn tới bên vách núi, vả lại chỗ cái hố duy nhất bị linh nguyên nổ thành này hẳn là thủ bút do Quy Nguyên cảnh."

"Cường giả Địa Linh cảnh có đại địa chi lực, uy lực một chiêu một thức sẽ không nhỏ như vậy, hoặc là hắn đánh trượt, hoặc là lúc Mộ Dung sư đệ nhảy lên đánh trúng hắn, đánh sư đệ rơi xuống vách núi."

"Nếu không trên mặt đất không có khả năng chỉ có một cái hố kia."

Ánh mắt hai người đều nhìn về phía dưới vách núi.

Trong dòng nước chảy xiết phía dưới hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

Nếu như thật sự bị cường giả Địa Linh cảnh oanh trúng mà nói thì cơ bản là thập tử vô sinh!

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào công kích của người kia đã thất bại.

"Bất kể như thế nào, chúng ta nhanh chóng đi xuống tìm người đi!"

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng.

Lăng Phi Sương gật đầu, nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đi xuống bằng một con đường khác, lại liếc thấy trên vách núi có khảm một miếng lệnh bài.

Phía trên khắc rõ ràng hai chữ "Thượng Quan".

Thượng Quan gia!

Ánh mắt Lăng Phi Sương ngưng tụ.

Nếu là dựa vào thân pháp và kiếm pháp cực nhanh của Mộ Dung Thiên, thật sự có khả năng sẽ tháo ngọc bội của kẻ địch bị chém đầu dưới tình huống Địa Linh cảnh chủ quan, sau đó cắm vào vách núi này.

Dù sao thì cường giả Địa Linh cảnh cũng chỉ mạnh nhờ đại địa chi lực, nếu bàn về tinh thần lực, đoán chừng còn không mạnh bằng Từ đường chủ Linh Dược đường.

Sau khi nhìn thấy tấm lệnh bài này, ngược lại trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may, xem ra lúc sư đệ rơi xuống vách núi vẫn còn ý thức.

Nhưng không loại trừ là trong lúc gần chết, hắn dựa vào ý chí cường đại, dù sao nghị lực của Mộ Dung Thiên, nàng đã tận mắt chứng kiến.

"Đi tìm người!"

Không chút do dự, Lăng Phi Sương trực tiếp tung người nhảy lên.

"Lăng sư tỷ!"

Vu Chính Nguyên kinh hãi.

Đối phương không phải là phù sư, cũng không phải là Địa Linh cảnh, nhảy xuống như vậy không phải là muốn chết sao?

Nhưng một giây sau, hắn liền há hốc mồm, vẻ mặt khó có thể tin.

Lăng Phi Sương nhảy ở trên không trung như giẫm trên đất bằng, quanh thân có đại đại chi lực đi theo.

Mặc dù tu vi chỉ có Quy Nguyên cảnh lại có thể làm được chuyện ở Địa Linh cảnh.

Lăng Phi Sương đối với việc mình có thể ngự không mà đi, cũng không ngạc nhiên chút nào.

Trước đó nàng tìm Thẩm trưởng lão luyện chế Tụ Địa đan không phải là làm ẩu, mà là thật có thể hấp thu lực lượng bên trong.

Dù sao công pháp mà nàng tu luyện là Cửu Huyền Đạo Liên công, tuy chí nhu chí thiện nhưng một khi giải phong… cảnh giới của nàng cũng lập tức tăng lên.

Vận dụng chỉ là đại địa chi lực mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Giờ phút này nàng lo lắng an nguy của Mộ Dung Thiên, cũng không che giấu được.

Chỉ mong tên kia đừng xảy ra chuyện mới tốt.

Chương 98: Mọi người không phải đều là Quy Nguyên cảnh sao?

Sau khi Vu Chính Nguyên hết kinh ngạc thì cũng không nghĩ nhiều nữa, đến gần không trung mới vẽ bùa.

Một trận gió mát nương theo phù văn lưu chuyển, nâng thân thể hắn lên, bay xuống dưới vách núi.

Sau khi rơi xuống đất, trong dòng sông chảy xiết, bọn họ cũng không phát hiện bất luận bóng người nào.

Chỉ có bên bờ hình như có một kiện quần áo.

Nhìn lại thì ra là cái yếm rách nát của nữ tử.

Lăng Phi Sương khẽ lắc đầu, hiển nhiên đây không phải đồ của Mộ Dung Thiên.

Hai người tiếp tục tìm kiếm khắp nơi trong dòng sông, càng tìm càng cảm thấy lòng nặng nề.

Không có người, cũng không có thi thể.

Mộ Dung Thiên hoặc vẫn còn sống, hơn nữa đã rời đi, hoặc là bị nước sông cuốn xuống hạ lưu.

"Tiếp tục tìm!"

Lăng Phi Sương không muốn từ bỏ, hai người tiếp tục theo bờ sông tìm kiếm.

Không bao lâu, đôi mi thanh tú nàng bỗng nhiên nhẹ chau lại, giương mắt nhìn tới phía trước.

Một nữ tử áo trắng, tay cầm trường kiếm đang chậm rãi từ dưới sườn núi đi lên, thần sắc ngạo nghễ.

Không ai khác, chính là Tần Thiển Nguyệt!

Nàng liếc qua hai người Lăng Phi Sương, rồi đi thẳng về phía trước, dường như hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Nếu đổi lại là bình thường, Lăng Phi Sương cũng lười để ý tới nàng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng ngăn ở trước mặt Tần Thiển Nguyệt, ngữ khí hơi lạnh: "Ta hỏi ngươi, Mộ Dung sư đệ đâu?"

Trước khi bước vào Thương Ngô cảnh, Tần gia rất thân cận với Thượng Quan gia.

Tuy rằng Tần Thiển Nguyệt cũng không có tỏ ý đuổi theo người Thượng Quan gia, nhưng thấy dáng vẻ Tần Bá Sơn và thượng Quan Báo nói cười, hiển nhiên quan hệ giữa hai nhà hôm nay không cạn.

Khó bảo đảm Tần gia có tham dự chuyện Mộ Dung Thiên bị đuổi giết hay không.

"Mộ Dung Thiên?"

Tần Thiển Nguyệt khẽ nhíu mày, "Ngươi muốn tìm hắn, hỏi ta làm gì?"

"Vậy ta sẽ hỏi lại ngươi, người Thượng Quan gia đâu?"

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng.

Vu Chính Nguyên đứng ở bên cạnh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng trong lòng.

Ta móc cái mẹ nó chứ, đây chính là cường giả Địa Linh cảnh sơ kỳ đấy.

Địa Linh cảnh nha!

Hai ta đều là Quy Nguyên cảnh, hỏi như vậy chẳng phải sẽ chọc giận người ta, là tự tìm đường chết sao?

"Ta dựa vào cái gì mà phải trả lời ngươi?"

Trên mặt Tần Thiển Nguyệt lộ ra vẻ không vui, lạnh giọng mở miệng, "Tránh ra."

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương híp lại: "Mộ Dung sư đệ là bị Thượng Quan gia công kích mới rơi xuống sông, ngươi từ hạ du đến đây, có phải cũng là vì đuổi giết hắn hay không?"

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt lộ vẻ lạnh nhạt: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, trong mắt ta, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, ta làm gì phải tốn công sức đuổi giết một tên phế vật?"

Đối với nàng mà nói, Mộ Dung Thiên chẳng qua chỉ là thực lực Quy Nguyên cảnh mà thôi, hoàn toàn không thể khiến nàng nổi lên hứng thú.

Càng huống hồ là nói tới truy sát.

"Ngươi nói cái gì?" Đáy mắt Lăng Phi Sương lạnh lẽo.

"Ta nói, ta cần gì phải đuổi giết một tên phế vật…"

Bốp!

Trong sơn cốc, một tiếng tát réo rắt vang lên từ xa.

Tần Thiển Nguyệt nghiêng đầu, sửng sốt tại chỗ, cho đến khi trên mặt truyền đến cảm giác đau rát dữ dội thì nàng mới kịp phản ứng.

Mình… bị người ta tát một cái?

Con ngươi Vu Chính Nguyên ở bên cạnh co rụt lại, không dám tin tưởng nhìn Lăng Phi Sương bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tần Thiển Nguyệt, biểu lộ kinh ngạc.

Đây… là thuấn di sao?

Tốc độ thật nhanh!

Ánh mắt Lăng Phi Sương lạnh như băng, ấn ký Cửu Phẩm Bạch Liên ẩn hiện ở mi tâm.

Mà khí tức của nàng cũng liên tiếp tăng lên.

Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong cho đến Địa Linh cảnh sơ kỳ!

"Miệng bẩn như vậy, nhà ngươi chưa từng dạy ngươi phải biết tôn trọng người khác sao?"

Thanh âm lạnh lùng hạ xuống, Tần Thiển Nguyệt rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, kinh ngạc đưa tay sờ lên khuôn mặt.

Trên mặt nàng là một dấu bàn tay đỏ bừng cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Nhiều năm như vậy, tất cả mọi người nhìn thấy nàng đều rất cung kính, a dua nịnh nọt vạn phần.

Chỉ có một mình Lăng Phi Sương dám tát nàng một cái.

"Ngươi muốn chết!"

Bình thường kiêu ngạo thế nào, giờ phút này nàng cũng triệt để thất thố, tức giận không gì sánh được, giơ lên trường kiếm trong tay đâm tới.

Kiếm xuất ra như gió tuyết đầy trời, lạnh đến thấu xương.

Dường như con sông chảy xiết kia đều bị khí lạnh này đóng băng, ngay cả Vu Chính Nguyên cũng cảm thấy hít thở không thông.

Nhưng đối mặt với một kiếm này, ánh mắt Lăng Phi Sương lộ vẻ khinh thường.

"Kiếm của ngươi so với Mộ Dung sư đệ còn kém xa."

Chỉ thấy nàng bước ra một bước, chưởng ảnh vội vàng bay xuyên qua kiếm quang gió tuyết, một chưởng đánh vào ngực Tần Thiển Nguyệt.

Đối thủ không phải Mộ Dung sư đệ, cho nên nàng lười thu lực.

Bịch!

m thanh trầm đục truyền ra, sắc mặt Tần Thiển Nguyệt tái nhợt trực tiếp thổ huyết bay ngược về sau, trường kiếm rời khỏi tay, cắm thẳng vào đất.

Nàng ngã trên mặt đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn nữ tử áo trắng phía trước, nhưng dáng người cao gầy, giữa mi tâm có ấn ký đạo liên chín cánh trong trẻo.

Người này…

Không phải là Quy Nguyên cảnh, mà là Địa Linh cảnh sơ kỳ!

Mà thực lực lại khủng bố như thế, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu sơ hở của kiếm chiêu của mình, đánh bay mình đi!

Còn nữa, những lời nàng vừa nói có ý gì?

Cái gì gọi là, kiếm của mình kém xa Mộ Dung Thiên?

Chỉ là một tên phế vật kém cỏi mà thôi, dựa vào cái gì có thể đánh đồng với mình?

“Hình như ngươi cảm thấy thiên phú của mình rất cao, cho nên khinh thường người khác?”

Lăng Phi Sương bước từng bước một đến, rút trường kiếm trên mặt đất ra, kề sát vào chiếc cổ trắng nõn của Tần Thiển Nguyệt.

Vu Chính Nguyên ở một bên sợ mất mật, run rẩy không thôi, sợ nàng trực tiếp vẩy kiếm.

Tần Thiển Nguyệt cắn chặt hàm răng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử lạnh lùng trước mắt.

Nàng không rõ, Linh Phù sơn mà thôi, tại sao lại có đệ tử như thế?

"Trong mắt ta, cái gọi là thiên phú của ngươi chẳng qua chỉ là chuyện cười, ngay cả tư cách xách giày cho Mộ Dung sư đệ cũng không có."

"Ta thật sự không biết ngươi có mặt mũi gì đến Mộ Dung gia từ hôn."

Ánh mắt Lăng Phi Sương lạnh lùng, nhìn thiếu nữ trước mắt giống như nhìn rác rưởi.

"Mười bảy tuổi Địa Linh cảnh sơ kỳ, đúng là không tệ, nhưng… cũng chỉ như vậy."

Lời nói lạnh nhạt hạ xuống, Đạo Liên chi Ấn trên mi tâm nàng lại lóe lên.

Mà khí tức của nàng lại một lần nữa bắt đầu dâng lên.

Địa Linh cảnh sơ kỳ, Địa Linh cảnh trung kỳ, thẳng đến… Địa Linh cảnh hậu kỳ!

Đáy mắt Tần Thiển Nguyệt hiện lên sự tức giận, tràn đầy vẻ không phục.

Đối phương rõ ràng lớn hơn mình vài tuổi, nếu như tuổi giống nhau, mình ở tuổi này của nàng tuyệt đối có thể đạt tới Thiên Linh cảnh!

Dường như biết nàng đang suy nghĩ điều gì, Lăng Phi Sương cười lạnh: "Quên nói cho ngươi biết, ta mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện."

Lời này vừa nói ra, Tần Thiển Nguyệt ngây ngẩn cả người, biểu cảm có chút kinh ngạc, có chút thất thần.

Mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện…

Rẹt!

Trường kiếm bay lên cao, xuyên qua một tảng đá xanh, sâu tận chuôi kiếm.

“Ta không giết ngươi.”

Lăng Phi Sương từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt đạm mạc kia giống như đang nhìn con kiến hôi.

Mà cũng bởi ánh mắt như vậy, khiến Tần Thiển Nguyệt siết chặt nắm đấm.

“Ngày diễn ra ước hẹn ba năm kia, hi vọng khi ngươi bị sư đệ ta giẫm dưới chân, Tần gia ngươi sẽ không hối hận quyết định từ hôn lúc trước.”

Dứt lời, nàng trực tiếp đi qua bên cạnh Tần Thiển Nguyệt, không thèm nhìn nàng mà tiếp tục đi tìm kiếm dòng sông phía dưới.

Vu Chính Nguyên còn sững sờ ở bên cạnh.

Thế này là sao?

Chẳng phải mọi người đều là Quy Nguyên cảnh sao?

Vì sao khi Lăng sư tỷ “Vèo” một cái sử xuất hoa sen ở mi tâm, cảnh giới liền tăng lên “Vèo xèo”?

Mãi đến khi Lăng Phi Sương đi xa, hắn mới kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.

“Lăng sư tỷ, chờ ta với!”

Hai người rời đi, Tần Thiển Nguyệt ngồi la liệt tại chỗ thất thần không thôi.

Nàng sờ gò má bị đánh của mình, đáy mắt có chút hận ý oán độc dâng lên.

Cái gì mà mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện, nhất định là lừa người!

Còn có Mộ Dung Thiên kia nữa, chỉ dựa vào kiếm đạo của hắn cũng xứng đánh đồng với mình?

Hẹn ước ba năm, trước sau gì cũng chỉ là chuyện cười!

Nàng chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Thiên Tuyết tông, lại là đệ tử của tông chủ, không thể nào lại bại bởi một tên rác rưởi!

Chương 99: Chớ hoảng hốt, bọn họ bay không nhanh bằng ngựa của ta!

Một bên khác, ở bên ngoài cung điện.

Tiêu Thiên Sách chậm rãi đi ra từ trong cung điện, ánh mắt lập loè.

Bên trong xác thực có chút cơ duyên, chẳng qua cũng không phải là công pháp tuyệt thế hoặc là bảo dược gì, chỉ là một ít võ kỹ, Linh khí Địa giai mà thôi.

Đối với những người khác mà nói, có lẽ những điều này cũng cực kỳ trân quý.

Nhưng thân là Hoàng Thái tử, với hắn cũng không có gì ghê gớm.

Hắn quan sát hoàn cảnh lờ mờ bốn phía, nhàn nhạt mở miệng.

"Đã tìm đến rồi, vậy thì đừng giấu nữa."

Khi giọng nói vừa phát ra, trong bóng tối lập tức có ba người mặc đồ đen xuất hiện.

Trên mặt bọn họ đều mang mặt nạ quỷ đồng xanh.

Mà tu vi của mỗi người đều đạt đến Địa Linh cảnh hậu kỳ!

Thấy cảnh này, ánh mắt Tiêu Thiên Sách ngưng trọng.

"Không nghĩ tới vì giết ta mà Ma giáo các ngươi đã xuất động ba vị phó đàn chủ."

Người đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, con ngươi dưới mặt nạ lóe ra hàn ý.

"Hậu bối kiệt xuất nhất các đời của hoàng thất Đại An từ trước đến nay, năm mười tám đã đến Địa Linh cảnh trung kỳ, nếu ngươi trốn ở Hoàng đô, bọn ta còn không có cơ hội ra tay, không nghĩ tới ngươi có gan ra ngoài."

"Là ai nói cho các ngươi biết chuyện ta đã tiến vào Thương Ngô cảnh?"

Tiêu Thiên Sách lâm nguy không sợ, nhàn nhạt mở miệng hỏi thăm.

Giờ phút này, dù hắn ăn mặc bình thường, nhưng khí chất đã sớm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vương giả chi ý bỗ nghễ bất khuất, không hề lo lắng, bình tĩnh tự nhiên, giống như không để ba người này vào mắt.

"Ngươi muốn biết?"

"Nếu các ngươi không nói, ta cũng đoán được là ai, là Thượng Quan gia đúng không?" Tiêu Thiên Sách nhàn nhạt mở miệng.

"Biết thì đã sao, ngươi cũng sắp chết rồi!"

Ba người đeo mặt nạ cười lạnh.

"Chết?"

Khóe miệng Tiêu Thiên Sách khẽ nhếch, vẻ mặt có chút trêu tức: "Ngươi cho rằng vì sao Thượng Quan gia lại biết tin tức này."

Ba người sững sờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ ý không ổn.

Chẳng lẽ… tin tức này do Tiêu Thiên Sách cố ý thả ra?

"Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí!"

Một người trong đó hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng liếc nhìn hai người còn lại, "Động thủ!"

Ba người đồng thời bộc phát khí tức, đại địa chi lực cường đại nồng đậm phun trào, hóa thành một con sư tử cuồng máu, gầm thét xông tới.

Một kích liên thủ của ba cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, không thể khinh thường!

Đối mặt với một kích này, Tiêu Thiên Sách đang muốn ra tay, chợt nhướng mày.

Một đạo phù quang từ đằng xa hiện lên, trực tiếp xuyên qua huyết sắc cuồng sư này.

"Oanh!"

Cương phong hóa thành từng đạo phong nhận, chỉ trong chớp mắt đã chém con cuồng sư này thành từng mảnh.

"Ai!?"

Ba người kinh hãi, bỗng nhiên nhìn về hướng phù quang đang bay tới.

Đập vào mi mắt, là một màn làm bọn họ có chút kinh ngạc.

"Lão Trịnh ngươi chậm một chút, nước mũi của ta cũng đã phun ra ngoài rồi!"

Hai bóng người nhanh chóng phóng tới.

Chính xác mà nói, là một bóng người đang bay, mà một người khác thì đang vắt ngang trên vai của hắn.

Còn đang chùi nước mũi lên trên vai người đang bay.

Bóng người rơi xuống đất, không phải ai khác, chính là Thẩm An Tại với Trịnh Tam Sơn.

Sau khi rơi xuống đất, Trịnh Tam Sơn vẻ mặt chán ghét nhìn thoáng qua bả vai, mà Thẩm An Tại thì đang đánh giá người nơi này, vẫy vẫy tay.

” y da, đang đánh nhau hả?”

Khóe miệng ba tên người mặc đồ đen giật giật.

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía Tiêu Thiên Sách bên cạnh, mở miệng hỏi: “Điện hạ, ngài không sao chứ?”

Tiêu Thiên Sách khẽ lắc đầu, nếu bọn họ tới chậm hơn một chút, phỏng chừng sẽ không tránh khỏi việc hắn tự động thủ.

Cái gọi là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, Linh Phù sơn và Ma giáo có thâm cừu đại hận.

Giờ khắc này Trịnh Tam Sơn nhìn ba người phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng: “Vừa rồi các ngươi dùng chính là Huyết Sư chưởng, chưởng môn nói lần này Thương Ngô cảnh sẽ có Ma giáo nhúng tay vào, xem

“Không nghĩ tới các ngươi vậy mà có thể chạy tới nhanh như vậy, xem ra trình độ phong phù của ngươi tinh tiến hơn không ít so với nhiều năm trước!”

“Chẳng qua… Hừ hừ, tới đây cũng chỉ là chịu chết mà thôi.”

Người đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ túi đen bên hông.

Trong nháy mắt tiếp theo, giữa bóng tối, một đôi đồng tử lạnh lẽo dựng thẳng hiện lên.

Một con cự mãng to cỡ thùng nước trườn ra từ trong bóng tối, toàn thân đen kịt, sau lưng còn có một đôi cánh.

Có khí tức của… Địa Linh cảnh đỉnh phong!

Nhìn thấy con mãng xà này, con ngươi Trịnh Tam Sơn hơi co lại.

“Hắc Thủy mãng!”

Loài rắn này cực kỳ khó chơi, tuy lực công kích không cao, nhưng tốc độ phòng ngự lại có chút thái quá.

“Ngươi cứ từ từ chơi với Hắc Thủy mãng này đi, chờ chúng ta giết Tiêu Thiên Sách rồi

Người đeo mặt nạ cười lạnh, thân hình ba người đồng thời lóe lên, xông về phía Tiêu Thiên Sách bên kia.

Đừng nhìn Hắc Thủy mãng hình thể không nhỏ, nhưng tốc độ vỗ cánh lại cực nhanh, trong nháy mắt đã tới không trung chỗ Trịnh Tam Sơn, há miệng to như chậu máu nuốt vào.

“Dẫn điện hạ chạy trước!”

Trịnh Tam Sơn vỗ một chưởng vào ngực của Thẩm An Tại, sau đó tế linh nguyên chặn lại cú cắn của Hắc Thủy mãng.

“Đậu xanh… Lão Trịnh, ngươi muốn mưu sát ta à!”

Thẩm An Tại bay ngược ra sau, ngực nóng rát đau đớn.

Gia hỏa này, tuyệt đối là nhân cơ hội trả thù!

Nhưng giờ phút này đã không thể nghĩ nhiều như vậy, mắt thấy ba người kia đã giết đến trước mặt Tiêu Thiên Sách, Thẩm An Tại lại vỗ bên hông, hét lớn một tiếng.

“Thái tử điện hạ, lên ngựa!”

Một tiếng hí của tuấn mã vang lên, ba người trên không trung chỉ thấy một cái bóng đỏ lóe lên trước mắt, lập tức sửng sốt.

Chỉ trong chớp mắt, Thẩm An Tại liền cưỡi một con tuấn mã đỏ thẫm uy phong lẫm liệg đi tới bên cạnh Tiêu Thiên Sách.

Tốc độ vô cùng nhanh!

Mắt thấy ba người lại xông lên lần nữa, Tiêu Thiên Sách nhìn con ngựa trước mắt, sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hắn kịp phản ứng, xoay người lên ngựa.

Sau đó…

"Đi!"

Thẩm An Tại thúc vào bụng ngựa, Xích Thố thét dài một tiếng, vó ngựa đạp đất.

Cộc cộc cộc…

Bụi đất bay đầy trời, trong một cái hô hấp hai người một ngựa đã chạy ra xa mấy chục trượng.

"Đây là loại yêu mã gì, tốc độ lại nhanh như vậy?!"

"Đuổi theo, đừng để bọn chúng chạy thoát!"

Sắc mặt người đeo mặt nạ đi đầu âm trầm, nhanh chóng dẫn người đuổi theo.

Mà Trịnh Tam Sơn thì đang quần chiến với Hắc Thủy mãng, vừa dành thời gian nhìn thoáng qua phía sau, khóe mắt giật giật.

Đậu má con ngựa nhà ngươi…

Có loại thú cưỡi này, vì sao không lấy ra sớm?

Vì sao nhất định phải siết cổ của ta để ta vác ngươi bay?

Trong thoáng chốc, Trịnh Tam Sơn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, ánh mắt u oán.

Thằng nhãi Thẩm An Tại này… chẳng lẽ coi mình là tọa kỵ để sai khiến sao?

Gia hỏa này cũng quá vô sỉ đi… mình chưa từng bị người khác cưỡi bao giờ…

Một bên khác.

Tiêu Thiên Sách ngồi trên ngựa, cuồng phong gào thét, áo bào của hắn bay phất phới.

“Điện hạ chớ hoảng hốt, mặc dù bọn họ là cường giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, nhưng bọn họ bay không nhanh bằng ngựa của Thẩm mỗ!”

Thẩm An Tại vừa cưỡi ngựa, vừa mở miệng nói.

Tiêu Thiên Sách quay đầu nhìn lại.

Hoàn toàn chính xác, ba phó đàn chủ Ma giáo kia đuổi theo xa xa ở phía sau, bụi đất đầy trời, xem ra bọn họ chỉ có thể đi theo phía sau để ăn bụi.

Ngựa này đúng là không tầm thường, chỉ là khi cưỡi trông không có hình tượng…

Tiêu Thiên Sách nhìn về phía Thẩm An Tại ở đằng trước đang không ngừng bị cuồng phong thổi tóc trên mặt, yên lặng cúi đầu đeo mặt nạ lên.

Thẩm An Tại quay đầu lại, trong lòng giật nảy mình.

“Mẹ nó, cứu nhầm người rồi?”

…

Chương 100: Phong phù

Đến khi phát hiện là Tiêu Thiên Sách đang đeo mặt nạ, Thẩm An Tại mới thở phào nhẹ nhõm, nhịn xúc động muốn một cước đạp hắn xuống ngựa.

Bốn vó của Xích Thố xoay như chớp, bôn tẩu như gió.

Ba người phía sau càng ngày càng xa, cho đến khi bị bỏ xa, bọn họ đành ngậm ngùi quay đầu trở về vây quét Trịnh Tam Sơn.

"Điện hạ, đồ nhi nhà ta đâu?"

Thẩm An Tại lúc này mới giảm tốc độ, mở miệng hỏi thăm.

"Mộ Dung huynh cũng không truyền tống tới đây cùng với chúng ta. Lăng cô nương và Vu huynh đã rời đi trước một bước để tìm Mộ Dung huynh."

"Không đi cùng với ngươi?"

Thẩm An Tại nhíu mày, cũng không suy nghĩ nhiều.

Dựa vào thực lực của tiểu tử kia, chỉ cần không gặp phải cường giả Địa Linh cảnh đuổi giết, có lẽ sẽ không nguy hiểm quá lớn.

"Điện hạ, những người kia làm sao tìm được ngươi?"

"Cái này."

Tiêu Thiên Sách cầm lấy phù bàn trong tay.

Thẩm An Tại sững sờ, đây không phải thứ Trịnh trưởng lão Linh Phù sơn dùng để định vị sao?

“Đây là thứ ta lấy từ trong cung ra, có cố ý tạo cơ hội cho thân tín của hoàng hậu tiếp cận, quả nhiên là như ta dự đoán, bọn họ đã động tay động chân.”

Vừa nói, hắn vừa tiện tay vứt bỏ vật kia.

Thấy cảnh này, Thẩm An Tại liếc hắn một cái thật sâu.

Xem ra những người kia hoàn toàn là do vị Hoàng Thái tử này cố ý dẫn tới, mục đích là để chứng minh suy đoán của mình có chính xác không.

Bây giờ cơ bản đã xác định, Thượng Quan gia cấu kết với Ma giáo, có ý đồ mưu hại Thái tử đương triều.

Một khi việc này truyền về Đại An, chức hoàng hậu này sợ là sẽ phải đổi người ngồi rồi.

Chẳng qua đối với sự tự tin của Tiêu Thiên Sách, Thẩm An Tại cũng có chút bội phục.

Phải biết rằng, hắn đối đầu cường giả Địa Linh cảnh, lại có thể lâm nguy mà không sợ hãi như vậy.

Nghĩ đến nếu mình và lão Trịnh không chạy tới, hắn cũng có thủ đoạn để ứng phó.

“Điện hạ, nếu như nơi này an toàn, ngài trốn ở chỗ này, ta về hỗ trợ trước!”

Sau khi đi vào khu nghĩa trang kia, Thẩm An Tại nói Tiêu Thiên Sách xuống ngựa trước, sau đó chuẩn bị quay về.

Chính vào lúc này, Tiêu Thiên Sách lại mở miệng.

“Thẩm trưởng lão không cần phải lo lắng, ở lại bên kia chính là phong chủ Thanh Phù phong, đám người của Ma giáo còn không phải đối thủ của hắn.”

“Lão Trịnh lợi hại như vậy?!”

Thẩm An Tại đang cưỡi Xích Thố, thần sắc kinh ngạc.

Đây chính là ba tên Địa Linh cảnh hậu kỳ cộng thêm một con Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong!

Dáng vẻ tay chân gầy yếu của lão Trịnh kia, chẳng lẽ còn có thể đè ép bọn họ?

"Dù sao lúc trước Trịnh Sơn Hà chỉ có một đệ đệ như vậy, tự nhiên là truyền thụ phù đạo sở học của bản thân cho nhau, đáng tiếc không biết có truyền thụ Sơn Hà phù hay không."

Tiêu Thiên Sách thở dài mở miệng, Thẩm An Tại cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nếu như Sơn Hà phù cũng truyền lại cho Trịnh Tam Sơn, vậy nhất định sẽ lập tức để nó vào trong Phù tháp.

Nếu không có, vậy khả năng lớn là thất truyền.

"Không được, ta vẫn phải trở về xem một chút."

Thẩm An Tại lắc đầu, kêu Tiêu Thiên Sách ngồi tại đây chờ, một mình cưỡi ngựa vòng về.

Hắn cảm thấy có thể là Tiêu Thiên Sách đã hiểu lầm.

Trịnh Sơn Hà là Trịnh Sơn Hà, lão Trịnh là lão Trịnh.

Ca ca hắn lợi hại không có nghĩa là hắn cũng lợi hại.

Nghĩ tới bộ dáng lão tiểu tử kia bị Liễu Vân Thấm tát một cái thật to nước mắt, Thẩm An Tại lại không có cách nào liên quan đến hai chữ "lợi hại" của hắn.

Hơn nữa!

Tiểu tử này làm Thanh Vân đại trận thành ra vụn đậu hũ, đến Liễu Vân Thấm cũng không ngăn được, còn nói gì chặn Thiên Linh cảnh.

Nhất định phải để hắn còn sống trở về mới được!

Tiêu Thiên Sách nhìn bóng lưng giục ngựa rời đi, hai mắt híp lại.

"Mẫu phi nói Linh Phù sơn hết sức đoàn kết, tông môn hữu ái, lúc đầu còn không tin lắm. Nhìn thấy Thẩm trưởng lão lo lắng cho Trịnh trưởng lão như vậy, đại khái là sự thật."

Vị Hoàng Thái tử này vừa nhìn tuấn mã đi xa, vừa âm thầm gật đầu.

…

Một bên khác, ba tên người đeo mặt nạ phát hiện không đuổi kịp Xích Thố, lập tức liền thay đổi chủ ý.

Định trước tiên quay lại giải quyết Trịnh Tam Sơn rồi tính sau.

Dù sao hiện tại đang ở trong Thương Ngô cảnh, còn rất nhiều cơ hội giải quyết Tiêu Thiên Sách.

Chờ khi bọn họ chạy tới nơi đó, lại phát hiện Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong kia đã thê thảm.

Hai cánh bị chặt đứt tận gốc, vết cắt thẳng tắp bóng loáng.

Giờ phút này, cả người nó dính đầy vết thương, hai mắt vô cùng sợ hãi.

Mà ở trên không, Trịnh Tam Sơn đứng ở giữa hư không, một tay liên tiếp phác họa.

Cuồng phong hội tụ lay động áo bào của hắn, tóc trắng tóc đen xen kẽ tung bay, khí thế cường đại.

"Sắc phong, phù diêu!"

Phù văn màu xanh lập loè trước người hắn, một đạo tụ phong nối liền trời đất xuất hiện, lên như diều gặp gió, lực hút cường đại nháy mắt hút Hắc Thủy mãng vào.

"Tê tê…"

Hắc Thủy mãng lộ ra hoảng sợ, không ngừng giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng lại bị gió lốc thổi cho nghiêng trái ngã phải.

Boong boong boong —!

Tia lửa văng khắp nơi, phong nhận trong vòi rồng không ngừng chém tới cắt lui.

Chỉ chốc lát sau, trên thân Hắc Thủy mãng lại tăng thêm một vết thương máu me đầm đìa.

Ba người đeo mặt nạ thấy vậy, con ngươi đều co rụt lại.

Khống chế Phù phong thật tinh chuẩn!

Những đạo phong nhận kia nhìn như lộn xộn, nhưng mỗi một đạo đều rơi vào cùng một vị trí.

Giọt nước có thể xuyên đá, chớ nói chi là Phong Nhận sắc bén như vậy!

Cho dù Hắc Thủy mãng phòng ngự mạnh hơn nữa, cũng ngăn không được Trịnh Tam Sơn thao túng gió bão chém thẳng về một chỗ.

"Linh nguyên của hắn đã tiêu hao rất nhiều, nhanh lên!"

Ba người đeo mặt nạ ngưng trọng mở miệng, phóng về phía Trịnh Tam Sơn trên không trung từ ba hướng, đồng thời đánh ra một chưởng.

Rống!

Thanh âm gầm thét vang lên, chưởng phong của ba người đeo mặt nạ hóa thành Huyết Sư, mở rộng miệng máu cắn tới phía trước.

Đối mặt với sự giáp công của ba người, Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, tuy rằng trên mặt đã đổ mồ hôi, nhưng lại không có chút bối rối nào.

Tay phải hắn khống chế Phù Diêu, một bàn tay khác cũng đang vẽ trên không trung, tốc độ cực nhanh.

Ngay khi hư không bắt đầu xuất hiện, một phù văn hoàn toàn khác với Phù Diêu xuất hiện.

"Sắc Phong, Thanh Nguyệt Sát!"

Quát lạnh xong, phù văn màu xanh được tay trái vẽ ra lập tức huyền quang rực rỡ.

Khi ba đầu Huyết Sư nổ vang lao đến, tay áo hắn vung lên, từng đạo Phong Nhận màu xanh ngưng thực, mang theo độ cong sắc bén, lóe lên bốn phía.

Xuy xuy xùy xùy…

Nhìn lại, vòng đao gió kia tựa như trăng khuyết màu xanh, trực tiếp xuyên ba đầu Huyết Sư thành mảnh vỡ.

"Phốc!"

Ba hắn người đeo mặt nạ đồng thời bay ngược ra, quần áo tả tơi, máu me khắp người.

Một người trong đó thậm chí còn đứt mất một cái tay, sắc mặt trắng bệch, có chút hoảng sợ gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

"Ngươi… ám thương của ngươi chẳng lẽ khỏi hẳn? Làm sao có thể dùng đến thức thứ hai của Phong phù!?"

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, hai tay hợp lại.

Chỉ thấy phù văn của Phù Diêu và Thanh Nguyệt Sát đã dung hợp lại với nhau.

Bên kia, cơn lốc trong nháy mắt bành trướng, hóa thành màu xanh, bên trong, một vầng tàn nguyệt màu xanh chớp động.

"Hítzzz!"

Theo một đạo thanh âm thống khổ vang lên, một cái đầu khổng lồ hình tam giác văng ra từ trong vòi rồng.

Mang theo đường máu đỏ tươi, ầm một tiếng trùng trùng điệp điệp đập xuống trước mặt ba người.

Trong đồng tử rắn dữ tợn, còn mang theo sợ hãi.

Cảnh tượng này khiến cho trong ba người đeo mặt nạ kinh hoàng trong lòng, liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Hắc Thủy mãng Địa Linh cảnh đỉnh phong, đã chết!

Thẩm An Tại đang giục ngựa mà đến, vừa vặn xa xa thấy được tình hình chiến đấu bên này, há hốc mồm, thật lâu không khép lại, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ta lau mà mắt nhìn, lão Trịnh lại có thể biết đánh nhau như vậy?!"

Chương 101: Chỉ pháp giáng xuống từ trên trời

Ba người nhìn nhau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trịnh Tam Sơn đứng trên trời đạp gió, không thấy vẻ mệt mỏi chút nào, ngược lại tay phải vẽ bùa trên hư không, mà Thẩm An Tại cưỡi ngựa trở về bên kia cũng bị bọn họ nhìn thấy.

Thấy cảnh này, ba người quay sang nhìn nhau, hào quang trong mắt lập lòe.

"Đi!"

Một tiếng quát vang lên, bọn họ liền xoay người bỏ chạy, sau mấy lần nhấp nhô đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trịnh Tam Sơn cũng không có đuổi theo, mà gắt gao nhìn chằm chằm vào phương hướng bọn họ rời đi, cũng tản đi phù văn mạch lạc.

"Lão Trịnh, ngươi khá lắm, một đánh bốn lại giết một tên?"

Thẩm An Tại khẽ ghìm cương, cưỡi Xích Thố ngẩng đầu nhìn người trên không trung, kinh ngạc mở miệng.

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Trịnh Tam Sơn bên trên bỗng nhiên trắng bệch.

"Phụt…"

Máu tươi phun ra như sương mù, Trịnh Tam Sơn lảo đảo một cái suýt nữa ngã sấp xuống mặt đất.

"Lão Trịnh!"

Thẩm An Tại vội thu hồi Xích Thố lập tức đỡ trước người, chau mày.

Sao mới vừa rồi còn thần uy cái thế, vừa đánh một chọi bốn khí thế kinh người như hắn bỗng nhiên khí tức uể oải thành bộ dáng này?

"Không phải là ngươi đang đùa ta đó chứ?"

Thẩm An Tại ở một bên hồ nghi mở miệng, vừa nhanh chóng bắt lấy cổ tay hắn.

Dò xét một chút, sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống.

Kinh mạch bị tàn phá, khí hải suy bại!

Hơn nữa thoạt nhìn, đây là thương thế chồng chất nhiều năm, vừa rồi không giữ lại chút nào vẽ Phong phù nên tác động đến mà thôi.

"Ngươi có vết thương cũ trong người?"

Hắn nhíu mày nhìn lão giả bên cạnh.

"Nói nhảm."

Trịnh Tam Sơn tức giận lườm hắn một cái, suy yếu nói: "Mau rời khỏi nơi này, nếu không người trong Ma giáo ngóc đầu trở lại sẽ phiền toái."

Lông mày của Thẩm An Tại càng nhíu chặt hơn, lão tiểu tử này tại sao lại xúc động như vậy, rõ ràng trong người có thương tích, nhất định phải mạnh mẽ chống đỡ một người ở phía sau.

Nói ra chính mình cũng không phải không giúp đỡ.

"Ngươi khoan hãy nói chuyện, ta chữa thương thay ngươi."

Thẩm An Tại không nghe lời hắn, mà lấy ngân châm ra, chuẩn bị thi triển Huyền Môn Thập Tam châm điều trị thương thế cho hắn.

Nếu không cứ mặc kệ như vậy, sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Theo quan sát vừa rồi của hắn, Trịnh Tam Sọn họ đã sớm có cơ hội đột phá Thiên Linh cảnh, nhưng kinh mạch bị hao tổn quá nặng, cho nên vẫn không dám mạnh mẽ trùng quan.

Những năm qua hắn ôn dưỡng kinh mạch tiêu tốn không ít linh dược tài nguyên, lúc đầu lẽ ra cũng sắp khỏi hẳn.

Không nghĩ tới vết thương vừa rồi lại dẫn tới vết thương cũ tái phát, kinh mạch lại bị phá.

"Đi trước đã!"

Trịnh Tam Sơn vô cùng cứng rắn túm chặt tay hắn: "Hiện tại ta đã không còn sức để chiến đấu nữa, nếu bọn họ lại đến…"

"Ta chắn cho."

Thẩm An Tại đang ngắt lời hắn, tay phải hóa thành tàn ảnh, đánh xuống mấy châm.

Khi thi triển xong mười ba thức Huyền Môn châm, Trịnh Tam Sơn phun ra một ngụm máu lớn, sau đó khí tức bắt đầu trở nên ôn hòa, linh nguyên không còn bạo động.

Trịnh Tam Sơn lại cảm động lại tức giận, nếu những người Ma giáo kia giết trở về, Thẩm An Tại lại có thể ngăn cản được một mình?

Phảng phất nghĩ đến cái gì, khi Thẩm An Tại châm châm cuối cùng.

Trong bóng tối, ba tiếng bước chân vang lên.

"Chậc chậc chậc chậc, ta biết ngay thương thế của lão già nhà ngươi chưa lành, năm đó Cửu Tế Ti tự đánh ngươi trọng thương, nếu không phải Trịnh Sơn Hà cứu ngươi, ngươi đã sớm chết rồi."

“Không ngờ ngươi lại mạo hiểm kinh mạch bị nghiền nát, cưỡng ép thi triển hai thức trong ba thức Phong phù.”

Ba người đeo mặt nạ quay trở lại, người dẫn đầu ánh mắt trêu tức, “Đáng tiếc, với trạng thái hiện tại của ngươi, hẳn là không thi triển ra thức thứ ba “Nhúc Hồn Vân” đúng không?”

Nhìn thấy ba người, sắc mặt Trịnh Tam Sơn chợt ngưng trọng, nhưng mười ba cây châm trên người đang dẫn dắt khí huyết linh nguyên toàn thân, hắn lại không dám vọng động.

“Thẩm An Tại, ngươi chạy trước đi!”

Vừa dứt lời, ba người đồng thời vung tay áo.

Ba thanh trận kỳ cắm ở xung quanh, một tầng màn sáng phù văn bay lên.

“Chạy đi đâu?”

Người đeo mặt nạ cười lạnh, trước đó không chú ý, để Thẩm An Tại cưỡi yêu mã tốc độ cực nhanh kia chạy, hiện tại hắn đương nhiên sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

“Thủy Liêm trận…”

Trịnh Tam Sơn nhíu mày, đây là một vây trận, hơn nữa tuyệt đối không chỉ có ba trận kỳ.

Bởi vì trận này rất phức tạp, một khi được tế luyện, ít nhất cũng phải ba mươi thanh trận kỳ, càng nhiều thì càng mạnh, khi cả nghìn thanh trận kỳ được võ giả Địa Linh cảnh thi triển, thậm chí có thể vây khốn được Càn Khôn cảnh trong thời gian ngắn!

Một khi tế luyện thành công, mỗi một thanh trận kỳ đều có thể phóng thích Thủy Liêm trận, nhưng uy lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nếu Ma giáo mang cả Thủy Liêm trận vào thì đó tuyệt đối không phải là tiểu trận!

Chỉ có thể nói, ba người trước mắt chỉ là một trong ba người Ma giáo tiến vào Thương Ngô cảnh, có lẽ còn có càng nhiều người trong Ma giáo khác ở địa phương khác!

"Thẩm An Tại, rút châm ra, ta phá trận cho ngươi đi!"

Sắc mặt Trịnh Tam Sơn ngưng trọng, hạ giọng nói.

Thẩm An Tại đang có chút bất đắc dĩ: "Lão Trịnh, sao cứ luôn muốn để đồng đội chạy nha?"

Người trước sửng sốt, trong tình huống như vậy không chạy có làm gì, chờ chết sao?

"Ngươi không thể tin tưởng đồng đội một lần sao?"

Nghe Thẩm An Tại mở miệng lần nữa, lúc này Trịnh Tam Sơn mới phản ứng lại, ánh mắt lóe lên nói: "Ngươi muốn vận dụng con bài tẩy nghĩa phụ ngươi để lại cho ngươi à?"

"Là nghĩa huynh."

Thẩm An Tại nhấn mạnh lại một lần, đứng dậy quay đầu, nhìn về phía ba người đeo mặt nạ.

Nhìn thấy nam tử trung niên mặc áo trắng ngay cả thái dương cũng rủ xuống hai sợi tóc bạc kia, trong lòng bọn họ bỗng nhiên "Lộp bộp" một cái.

Đã sớm nghe nói Thanh Vân phong Thẩm An Tại tựa hồ đạt được kỳ ngộ gì, mỗi lần triển lộ thực lực đều khác nhau.

Lần cường đại nhất, thiếu chút nữa đã đánh chết lão thái gia Tần gia.

Theo phỏng đoán, hẳn không phải lực lượng của bản thân hắn.

"Động thủ!"

Ba người cố gắng trấn định bản thân, từng bước tới gần.

Ngay cả Trịnh Tam Sơn cũng đã ngã xuống, chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ, có gì đáng sợ chứ?

Chẳng lẽ hắn thật sự có nhiều át chủ bài như vậy, có thể miểu sát ba người bọn mình hay sao?

"Lão Trịnh."

"Hả?"

Ánh mắt Thẩm An Tại thong thả, "Ngươi có nghe nói qua một loại chỉ pháp giáng xuống từ trên trời hay không?"

Trịnh Tam Sơn sửng sốt.

Cái quái gì đấy?

"Ngươi nhìn kỹ, một chỉ này…"

"Sẽ rất ngầu."

Thẩm An Tại bước ra một bước, hai sợi tóc bạc tung bay theo gió, áo trắng bay phất phới.

Một luồng uy áp khủng bố khuếch tán quanh người hắn.

Con ngươi ba gã đeo mặt nạ lập tức co rụt lại, trái tim cũng đập loạn xạ.

"Đại Hoang…"

Hắn chậm rãi duỗi ra một ngón tay về phía trước, mắt sáng như đuốc, mở miệng nhả từng chữ lạnh như băng.

"Tù Thiên chỉ!"

Leng keng… Leng keng…!

Gần như trong nháy mắt hắn vừa nói xong, bầu trời bắt đầu run rẩy.

Một luồng khí tức cường đại vô cùng bao phủ, ba gã đeo mặt nạ lộ vẻ hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong hư không, một ngón tay to lớn che khuất bầu trời hiện lên.

Phá tan hư vô tối đen, thậm chí có thể thấy rõ dấu vân tay lớn đến mức nào.

Trong ngón tay hư huyễn kia, ấp ủ lực lượng khủng bố làm cho người ta hít thở không thông!

"Không ổn, võ kỹ này ít nhất là Thiên giai, mau lui lại!"

Ba người kinh hãi run rẩy, chỉ trong chớp mắt định bỏ chạy.

Nhưng mà, ngón tay to lớn trong hư không bỗng nhiên gia tốc, trực tiếp nghiền ép xuống.

Uỳnh uỳnh!

Đại địa rung động, bụi đất đầy trời, vết rạn như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra.

Trịnh Tam Sơn há to miệng, đã hoàn toàn ngây dại.

Đầu óc hắn trống rỗng, trong mắt dường như chỉ còn lại ngón tay to lớn giáng xuống từ trên bầu trời kia.

Một chỉ này…

Quả thật ngầu lòi hơn xa Phong phù!

Chương 102: Sao ngươi lại mắng người ta?!

Bụi đất dần tan đi, Thẩm An Tại giơ ngón trỏ lên, đặt trước miệng nhẹ nhàng thổi một hơi.

Phía trước, trong hố sâu cực lớn.

Ba gã phó đàn chủ trực tiếp bị nghiền chết, máu thịt be bét.

Ngay cả người duy nhất còn sống cũng máu me khắp người, bảo giáp trên người cũng bị nghiền nát không chịu nổi.

Hiển nhiên, nếu như không có một kiện bảo giáp hộ thể như vậy thì hắn cũng sống không được.

"Ngươi…rốt cuộc là ai!"

Mặt nạ trên mặt người kia nứt ra, lộ ra khuôn mặt đầy máu tươi, ánh mắt hoảng sợ nhìn Thẩm An Tại.

"Ta?"

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

"Linh Phù sơn, phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại."

"Không có khả năng!"

Người nọ gầm nhẹ lên, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

"Rốt cuộc ngươi có cảnh giới gì mà có thể thi triển thủ đoạn như thế!"

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn bình thản: "Bất tài, tại hạ là Đoán Thể cảnh hậu kỳ."

Người nọ sửng sốt, sau đó sắc mặt dữ tợn.

“Ta không tin!”

Thẩm An Tại cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Vì sao nói thật thì luôn có người không tin chứ?

Rốt cuộc thế đạo này bị sao vậy?

Bên kia, rốt cuộc khí tức trong cơ thể Trịnh Tam Sơn cũng ổn định, hắn vận khí bức mười ba cây ngân châm trên người ra, sau khi đứng dậy đem ngân châm trả lại, gắt gao nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ duy nhất còn sống sót.

“Ta hỏi ngươi, lần này Ma giáo các ngươi lại có âm mưu gì, Đại Tế Ti của các ngươi trốn ở nơi nào?”

Trong mắt hắn bốc lên sát ý.

Nhìn khí chất ánh mắt của hắn hiện tại và quá khứ hoàn toàn khác nhau, Thẩm An Tại âm thầm thở dài.

Lúc ấy Trịnh Sơn Hà đối mặt rất nhiều vây công, nhưng chân chính làm tâm mạch của hắn đoạn tuyệt, vẫn là độc chưởng của Đại Tế Ti.

Trịnh Tam Sơn ép hỏi tung tích Đại Tế Ti, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là bởi vì chuyện của huynh trưởng mình.

“Ha ha ha, cho dù ngươi biết thì đã sao, Linh Phù sơn hiện tại đã sớm không còn thần uy năm đó nữa rồi, sơn môn lớn như vậy ngay cả Thiên Linh cảnh cũng không có mấy.”

“Đợi Đại Tế Ti xuất quan sẽ chính là lúc đồ diệt Linh Phù sơn ngươi!”

“Hôm nay các ngươi đều phải chết ở trong Thương Ngô cảnh này, chỉ cần kế hoạch của giáo ta thành công, tất cả các ngươi sẽ không thể trốn thoát!”

Ánh mắt Trịnh Tam Sơn nhíu lại: "Các ngươi muốn làm gì ở trong Thương Ngô cảnh?"

Người nọ ha ha cười to, lạnh lùng nhìn hắn một cái sau đó trực tiếp phun ra ngụm máu tươi.

Hắn ta tự chặt đứt tâm mạch mà chết!

Nhìn thi thể trước mắt chậm rãi tê liệt, Thẩm An Tại nhíu mày.

Hiện tại người của Ma giáo đều muốn vào đường chết như thế?

Theo lẽ thường mà nói, người gia nhập Ma giáo không phải ích kỷ vì lợi, ham muốn vô địch sao?

Không ngờ giọng điệu lại căng thẳng như vậy, thà chết cũng không để lộ chút tin tức nào.

Bộ dáng này… hoàn toàn không giống người của Ma giáo bình thường, ngược lại giống như tử sĩ đã được huấn luyện kỹ càng!

"Bình Thiên triều…"

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên.

Nếu như Ma giáo thật sự có quan hệ với Bình Thiên triều, khả năng lần này tiến vào Thương Ngô cảnh đã không đơn thuần là vì một Tiêu Thiên Sách nữa.

Dù sao…

Đối với dã tâm bất tử của Bình Thiên triều, trong tương lai, Dược Vương cốc, Thiên Tuyết tông cũng sẽ trở thành chướng ngại.

Mắt thấy kẻ địch tự sát trước mắt, Trịnh Tam Sơn không kịp ngăn cản, tức giận thổi râu trừng mắt, đánh ra một chưởng.

Cuồng phong gào thét, trực tiếp chém cỗ thi thể kia thành muôn mảnh.

"Lão Trịnh, ngươi có đáng phải phân cao thấp với một kẻ đã chết không?"

Thẩm An Tại lùi về sau một bước, sợ hắn giết người đỏ mắt cho mình một chưởng.

"Người của Ma giáo, chết muôn lần cũng không đủ!"

Trịnh Tam Sơn nghiến răng nghiến lợi, hai mắt có chút đỏ như máu.

Lúc trước Ma giáo giết nhiều người như vậy ở Linh Phù sơn, phần thù hận đó hắn đã chôn sâu nơi đáy lòng, qua nhiều năm như vậy vẫn không hề quên.

Những trưởng lão lúc trước sống sót đều đã phát thệ, nếu có cơ hội nhất định sẽ huyết hận báo thù!

Nói xong, Trịnh Tam Sơn cũng phát hiện mình thất thố, hít sâu một hơi, sau đó lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

"Đi thôi, nhanh đi tìm nhóm điện hạ và Chính Nguyên, nơi này còn có người của Ma giáo cất giấu, tuyệt đối không thể để âm mưu của bọn họ thực hiện được."

"Chờ một chút!"

Trịnh Tam Sơn nhíu mày, nhìn về phía Thẩm An Tại đi vào trong hố.

"Ngươi làm gì vậy?"

Thẩm An Tại hơi che mắt, có chút ghét bỏ ghê tởm cầm gậy gỗ ở trong thi thể máu thịt mơ hồ lấy ra nhẫn trữ vật.

"Ngươi nói xem ta làm cái gì, không cầm chút chỗ tốt, cái này không phải đánh không công sao?"

Trịnh Tam Sơn có chút sững sờ, gia hỏa này… thành thạo như thế sao?

Thẩm An Tại nhảy ra khỏi hố, xoa xoa vết máu trên chiếc nhẫn, đưa tay nhìn về phía người xông về phía trước.

"Ngươi có muốn không?"

"Người là ngươi giết, thế này không tốt lắm đâu…"

Mặc dù ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng tay lại rất thành thật vươn ra.

Nhưng mà Thẩm An Tại thấy hắn đưa tay, lập tức thu giới chỉ vào.

"Không phải chứ, vậy ta lấy."

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật một cái, xấu hổ gãi gãi không khí sau đó thu hồi, trong lòng có một vạn con ngựa hoa cỏ chạy chồm.

Ngươi đúng là luôn thừa cơ hội diễn hết bài, vai người qua đường này của ngươi cũng quá tùy ý rồi.

Kịch bản bình thường vốn không phải là tự khách sáo một chút, ngươi tiếp tục khuyên ta nhận nhẫn trữ vật nói cái gì mà trận chiến này tất cả mọi người đều có công lao, sau đó ta miễn cưỡng từ chối, ta có từ chối đâu?!

Vì sao tay hắn lại rút về quả quyết như vậy?

Có phải thằng nhóc này hoàn toàn không nghĩ tới chuyện chia đều với mình hay không?

Hiện giờ, trong lòng hắn cực kỳ kích động muốn đạp một cước cho tên đang đứng trước mặt kia rơi vào hố máu thịt.

Nhưng sau khi suy nghĩ, hắn vẫn nhịn xuống.

Không có biện pháp…

Đánh không lại!

Với một chỉ vừa rồi, trong Địa Linh cảnh, ai có thể tiếp được còn toàn thân trở ra?

"Lão Trịnh, còn có thể bay không?"

Thẩm An Tại Thuần thuần thục choàng tay lên cổ hắn.

Trịnh Tam Sơn có loại xúc động muốn chết, sắc mặt xanh mét nghẹn ra bốn chữ.

"Ngươi là mã thất phu à?"

"Sao ngươi lại mắng người ta thế?"

Sắc mặt của Thẩm An Tại rất cổ quái: "Không thể bay thì không bay, sao lại mắng khó nghe như thế, ngươi mới là tên mất ngựa."

Vừa nói hắn vừa buông tay, triệu hồi ra Xích Thố.

Mà Trịnh Tam Sơn thì vẻ mặt ngây ngốc đứng tại chỗ, mình mắng hắn sao?

Mình có ngựa từ bao giờ?

"Thất thần làm gì, lên đây đi!"

Thẩm An Tại đứng trên ngựa, mở miệng với hắn.

"Lên ngay."

Mặc dù có chút phiền muộn đối phương vì sao lại nói mình mắng hắn, nhưng hắn cũng không quá rối rắm, nhanh chóng lên ngựa chuẩn bị đi tìm bọn Tiêu Thiên Sách.

"Đi!"

Móng ngựa bôn tẩu, cảnh tượng bốn phía nhanh chóng lùi lại, Thẩm An Tại lắc lư mái tóc dài ra sau.

Ba ba ba ba…

Sắc mặt Trịnh Tam Sơn trong nháy mắt tối sầm lại, chỉ trong chốc lát như vậy, hắn ta đã cảm thấy trên mặt mình bị người ta tát không dưới một trăm cái, bèn lặng lẽ lấy mặt nạ ra che lên mặt.

"Lão Trịnh, ngươi nói điện hạ có phải có gì cổ quái hay không?"

"Lúc trước khi ta chở hắn, hắn thình lình đeo mặt nạ, suýt chút nữa khiến ta tưởng rằng mình kéo nhầm người của Ma giáo, suýt nữa đạp hắn một cước."

Trịnh Tam Sơn sững sờ, vội vàng giơ tay lên muốn lấy mặt nạ.

Thẩm An Tại vừa nói, vừa quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu lại nhất thời làm cho hắn giật nảy mình, trùng hợp thấy được một người đeo mặt nạ máu me khắp người, lại xem động tác giơ tay lên…

Chẳng lẽ là muốn khóa cổ họng mình??

Ngọa tào!

Thẩm An Tại đang đè lên lưng ngựa, vô thức tung một cước về phía sau.

Bịch!

Trịnh Tam Sơn ngã lăn vài vòng trên mặt đất, không còn gì luyến tiếc hóa thành một chữ đại (大) nằm trên mặt đất.

Mặt nạ "Keng keng" một tiếng rơi ở bên, đôi mắt già nua kia của hắn có chút "nước mắt lưng tròng", cất giấu ủy khuất không muốn người ta nói.

Cố ý, tiểu tử này nhất định là cố ý!!

"Ai nha, lão Trịnh, lão Trịnh, ngươi không sao chứ?"

Thẩm An Tại phát hiện mình đạp sai người, lập tức ghìm chặt ngừng Xích Thố, lo lắng hô to.

Những người này sao đều kỳ quái như vậy chứ, không có việc gì tự dưng mang mặt nạ chi?!

Chương 103: Vậy được thôi, ngươi đừng siết cổ ta.

Trịnh Tam Sơn sắp khóc, hắn thật sự sắp khóc rồi.

Sao gần đây xui xẻo thế nhỉ?

Không phải bị chưởng môn đánh, thì cũng là bị Liễu Vân Thấm nện, bây giờ còn bị Thẩm An Tại đạp xuống ngựa.

Hắn để tay lên ngực tự hỏi, mình cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý mà!

Thắp hương!

Trở về, chuyện đầu tiên hắn làm nhất định phải thắp hương!

"Lão Trịnh à, ngươi nói xem, học cái gì mà không tốt, sao lại muốn làm cho người ta kinh hỉ vậy chứ?!"

"Vừa rồi nếu ta dùng đầu ngón tay chỉ ngươi, ngươi chẳng phải sẽ không còn sao?"

Thẩm An Tại xuống ngựa đỡ hắn dậy, có chút oán trách đối phương đang dọa mình sợ hết hồn.

"Cho nên ta còn phải cảm ơn ngươi đã hạ thủ lưu tình đúng không?"

Trịnh Tam Sơn ôm ngực đứng lên, ánh mắt sâu kín giống như một oán phụ.

"Ách… Mau lên ngựa."

Thẩm An Tại cười xấu hổ, lại kéo hắn lên ngựa.

Nhưng lần này, Trịnh Tam Sơn nói thế nào cũng không dám đeo mặt nạ.

Vạn nhất tiểu tử này thực sự lại bị dọa sợ, dùng tới cái gọi là "Đại Hoang Tù Thiên chỉ" vừa rồi.

Vậy lão mệnh này tám chín phần mười phải đưa ra lời giải thích…

Hắn vừa nắm chặt thời gian uống thuốc điều tức vừa sửng sốt chịu tóc bị gió thổi quất gần nửa khắc đồng hồ, cả người đều sắp bị quất cho choáng váng, ngựa Xích Thố mới dừng lại.

Tiêu Thiên Sách nhìn thấy hai người bình an trở về, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiến lên chào.

"Thẩm trưởng lão, Trịnh trưởng lão."

Hành lễ xong, hắn nhìn thoáng qua vẻ mặt Trịnh Tam Sơn.

"Điện hạ, Ma giáo còn có âm mưu khác, mưu đồ không nhỏ, ngươi có biết bọn Phi Sương đã đi về hướng nào không?"

Thẩm An Tại có chút khẩn trương, hỏi.

Cũng không biết bọn Lăng Phi Sương có tìm được đồ đệ của mình.

"Tựa hồ chính là bên này, chẳng qua ta cũng không xác định bọn họ giữa đường có đổi phương hướng hay không."

Tiêu Thiên Sách do dự một chút, sau đó nói: "Kỳ thật nếu bọn họ tìm được Mộ Dung huynh, nhất định sẽ chạy đến vùng đất trung tâm bí cảnh."

"Cho dù không tìm được, nói không chừng Mộ Dung huynh cũng tự chạy tới bên kia, thay vì mù quáng ở bên ngoài tìm kiếm, không bằng đi trung tâm chờ đợi?"

Nghe Tiêu Thiên Sách phân tích, Thẩm An Tại suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu.

“Có lý, đến lúc đó còn có thể hỏi những người khác.”

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó lại vẫy tay.

“Điện hạ lên ngựa đi, hóp người một chút, chịu khó chen chúc tí là được!”

Sắc mặt Tiêu Thiên Sách cổ quái nhìn thoáng qua Xích Thố mã, lắc đầu nói: “Đa tạ ý tốt của Thẩm trưởng lão, chẳng ta vẫn nên tự bay thì hơn.”

Dứt lời, hắn liền đạp gió bay lên.

“Vậy lão Trịnh ngươi…”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn lại thì thấy Trịnh Tam Sơn cũng đã sớm bay đến không trung, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Di, lão Trịnh ngươi khôi phục rồi sao, mau xuống dưới để ta cưỡi… Ặc, không phải, xuống kéo ta bay theo!”

Khuôn mặt Trịnh Tam Sơn đen lại, làm lơ hắn mà nói với Tiêu Thiên Sách.

“Điện hạ, đi thôi.”

“Được!”

Hai người xích lại gần nhau, rồi hợp lại, bay thẳng đến khu vực trung tâm.

“Lão Trịnh, ngươi dẫn ta theo đi!”

Thẩm An Tại thấy bọn họ bay đi, lập tức nóng nảy, thúc vào bụng ngựa đuổi theo.

Trịnh Tam Sơn dùng dư quang liếc mắt nhìn Thẩm An Tại ở phía dưới kêu to, khóe miệng giật một cái, nhưng cũng không thèm để ý tới hắn.

Có con ngựa yêu lợi hại này không sớm lấy ra, còn siết cổ mình bay lâu như vậy, phi!

Nhưng vừa rồi tiểu tử này thi triển châm pháp là châm pháp gì?

Vậy mà có thể trong thời gian ngắn giúp mình điều trị kinh mạch, vững chắc khí hải.

Mặc dù thương thế không hoàn toàn khôi phục, kinh mạch vẫn có không ít vết rách, nhưng miễn cưỡng chiến đấu thì không thành vấn đề.

Sau khi về Linh Phù sơn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là có thể chậm rãi khôi phục.

Chỉ là đáng tiếc… thời gian đột phá Thiên Linh cảnh còn phải trì hoãn về sau.

…

Cùng lúc đó, vách núi bên dưới thác nước.

"Lăng sư tỷ, ngươi bay chậm lại tí!"

Vu Chính Nguyên thở hồng hộc, linh nguyên trong cơ thể tiêu hao cực lớn.

Hắn chỉ dựa vào tạo nghệ phù đạo của mình để phi hành, không chỉ tốc độ kém so với Địa Linh cảnh mà còn tiêu hao rất nhiều linh nguyên.

Bay như vậy, người khác đều muốn mệt mỏi hư thoát.

Lăng Phi Sương dừng bước ở không trung, chau mày.

Sông lớn đã sớm chia làm rất nhiều con sông nhỏ rải rác, thế nước không còn chảy xiết vững vàng nữa, nhưng cho dù tìm tới đâu, cũng không phát hiện bất cứ manh mối gì liên quan tới Mộ Dung Thiên.

Coi như chết rồi, thi thể cũng nên trồi lên rồi chứ?

“Sư tỷ, theo ta nói, Mộ Dung sư đệ không xảy ra chuyện gì, đã sớm rời đi, chúng ta tiếp tục tìm kiếm như vậy cũng không phải là biện pháp!”

Vu Chính Nguyên vất vả lắm mới có cơ hội thở dốc, dựa vào tảng đá mà hít thở.

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương khẽ nhúc nhích, theo tình hình lúc này, đích thật là khả năng này lớn nhất.

Vu Chính Nguyên là phù sư, tinh thần lực cường đại, một đường đi tới cũng không phát hiện bất cứ manh mối gì.

Khả năng duy nhất chính là ngay từ đầu Mộ Dung Thiên chưa từng rơi xuống, mà là đi nơi khác, bọn họ đoán sai.

“Không bằng đi tới khu vực trung tâm trước, nếu như gặp phải người của Thượng Quan gia, sư tỷ cứ hỏi bọn họ là được, dù sao thì hơn mù quáng tìm kiếm.”

“Có lý.”

Lăng Phi Sương gật đầu, phi thân hạ xuống bên cạnh hắn, đạo liên chi ấn trên mi tâm dần dần tán đi.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, Vu Chính Nguyên nhìn vào đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, trong lòng bỗng sinh ra dự cảm xấu.

“Sư tỷ, làm sao vậy?”

“Dùng Phong phù đưa ta bay đến khu vực trung tâm.”

“A, vì sao?”

Vu Chính Nguyên cay đắng nói.

Đối phương không phải là Địa Linh cảnh hậu kỳ sao, vì sao còn muốn một tên Quy Nguyên cảnh nho nhỏ như hắn mang theo?

“Bởi vì một vài nguyên nhân, ta không cách nào liên tục vận dụng lực lượng của Địa Linh cảnh, cho nên ngươi dẫn ta bay đi.”

Nhìn nữ tử trước mắt rất thành thực trả lời, Vu Chính Nguyên có chút khóc không ra nước mắt.

“Vậy được thôi, ngươi đừng siết cổ ta.”

“Không phải là ta chưa từng bay bao giờ, sẽ không sợ hãi đến mức siết cổ ngươi.”

Vu Chính Nguyên cười khổ nuốt đan dược vào, sau đó hai tay vẽ bùa, điều khiển từng trận gió mát nâng thân thể hai người bay lên không đi xa.

…

Mà cùng lúc đó.

Dưới đáy sông chảy xiết bọn họ trước kia từng tìm kiếm qua kia.

Nơi này có một huyệt động, cực kỳ huyền diệu, không bị dòng nước ảnh hưởng mảu may.

Mộ Dung Thiên, sắc mặt trắng bệch, một thân đồ đen tả tơi, quỳ rạp trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Mà bên cạnh hắn, một tấm bảng gỗ quang mang lập lòe, trực tiếp nổ bể ra.

Một đám khói xanh bốc lên, hóa thành một nam tử mặc trường bào màu vàng kim, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, tóc bạc mặt hồng hào.

Tuy tóc bạc đầy đầu, nhưng người kia lại là bộ dáng thanh niên, mày kiếm bén nhọn.

“Không nghĩ tới trời đưa đất đẩy, tại thời điểm tàn thức của bản tôn gần như tán loạn, vậy mà có người đã phá vỡ phong

ấn.”

Hắn có chút cảm khái, ánh mắt rơi xuống thiếu niên áo đen nằm trên mặt đất.

Chính là người trước mắt đã rút ra mộc bài đang phong ấn bản thân, tách rời khỏi đại trận trong ngôi mộ kia.

Sau đó lại cho võ giả Địa Linh cảnh toàn lực đánh ra một chưởng, đánh tan sức mạnh phong ấn còn sót lại trên mộc bài, hắn mới có cơ hội xuất thế.

Nếu không thêm vài ngày nữa mà nói, chỉ sợ một tia tàn thức mà hắn lưu lại cũng sẽ bị sức mạnh phong ấn của đại trận mộ phần kia làm hao mòn, chính thức tan thành mây khói.

Nhưng thiếu niên này cũng rất ngoan cường, cho dù mộc bài triệt tiêu đại bộ phận lực lượng của võ giả Địa Linh cảnh, dư ba cũng có thể mạnh mẽ đánh cho lục phủ ngũ tạng võ giả bị chấn động vỡ vụn.

Nhưng thiếu niên vẫn còn một hơi tàn, vẫn chưa bỏ mình.

Ánh mắt nam tử mặc kim bào nhìn qua, dưới lớp áo đen rách bươm, ẩn ước hiện lên ánh sáng bảo giáp màu chàm.

Hắn bừng tỉnh gật đầu.

“Hoá ra là có một kiện bảo giáp Địa giai hạ phẩm hộ thân, khó trách còn có thể sống sót.”

Chương 104: Bản tôn không tin

“Mà thôi, ngươi có duyên với bản tôn, dù sao tàn hồn tàn phế này cũng sắp tán đi, liền cứu ngươi một mạng, truyền thừa kết thiện duyên cho ngươi, cũng tránh cho bản tôn cả đời không có người kế thừa.”

Nam tử áo vàng thở dài chậm rãi, sau đó vung tay áo.

Một vệt kim quang chui vào sau lưng Mộ Dung Thiên.

Chỉ một thoáng, thương thế sau lưng hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục.

Xương cốt bị nghiền nát cũng một lần nữa khép lại, thậm chí tu vi còn mơ hồ tăng lên.

“Khụ…”

Một lát sau, Mộ Dung Thiên tỉnh lại.

Khi phát hiện bản thân đang ở trong một huyệt động u ám, hắn liền cảnh giác đứng dậy.

Nam tử áo bào vàng búng tay một cái.

Phù…

Mấy đoàn ánh lửa vàng óng ánh dâng lên, chiếu rọi nơi này sáng như ban ngày.

“Ngươi là ai!”

Mộ Dung Thiên nhìn thấy hắn, lập tức giật nảy mình, cảnh giác mở miệng.

“Bản tôn?”

“Bản tôn chính là người ngươi cõng từ trong nghĩa địa ra.”

Nam tử áo bào màu vàng mở miệng nhàn nhạt, hai tay chắp sau lưng, bộ dáng cao thâm mạt trắc.

“Nghĩa địa?”

Mộ Dung Thiên sững sờ, sau đó nhìn thấy mộc bài vỡ vụn trên mặt đất, hai mắt lập tức sáng ngời.

Sư phụ nói quả nhiên là thật, không sai chút nào!

Cơ duyên thường thường được giấu ở trong những thứ nhìn qua bình thường không bắt mắt nhất này!

“Ngươi chính là tiền bối Nhân Yêu!?”

Nam tử cảm xúc hờ hững áo vàng lập tức tan vỡ, cả người đều mộng bức.

Nhân… Yêu!?

Phốc…

Hắn cảm thấy trong lòng mình bị một vạn điểm bạo kích.

“Bản tôn tên là Bách Lý Nhất Kiếm, người trong thiên hạ kính bản tôn làm Kiếm Yêu tôn, Nhân Yêu tiền bối gì chứ?”

Khóe miệng nam tử áo vàng giật giật, mở miệng giải thích.

“A… Thì ra đó là chữ kiếm （劍）…”

Mộ Dung Thiên bừng tỉnh đại ngộ, hắn ta đã nói mà, tại sao chữ “người （人）” kia lại nhỏ như vậy.

Thấy hắn sau khi nghe được tục danh của mình không có chút nào khiếp sợ, Bách Lý Nhất Kiếm có chút lúng túng.

“Khụ khụ…”

Hắn điều chỉnh tâm tình, ánh mắt như đuốc nhìn thiếu niên trước mắt.

“Tiểu hữu, ngươi muốn nắm giữ sức mạnh sao, muốn trở thành cường giả mạnh mẽ như bản tôn, ngang dọc bốn vực một châu sao?”

Âm thanh thuần hậu phảng phất mang theo một loại lực lượng đặc thù nào đó, khiến cho tâm thần người nghe cảm thấy dâng trào, không tự giác được mà sinh lòng hướng về.

“Tiền bối đợi chút, để ta nghĩ xem sư phụ đã nói thế nào…”

Mộ Dung Thiên ngắt lời hắn, nhíu mày suy tư một lúc rồi hai mắt sáng ngời.

Rốt cuộc nhớ ra lời Thẩm An Tại nói với hắn, nếu như đối mặt với người tự xưng là cường giả bí mật muốn chủ động truyền thừa cho hắn, tuyệt đối không nên dễ dàng tin tưởng.

Phải coi chừng đối phương là kẻ có dụng tâm khác.

“Đúng rồi, tiền bối, vãn bối thiên phú cực kém, kinh mạch hẹp không thông, còn có cấm chế gia sư lưu lại trong thức hải, một khi có dị động, gia sư sẽ lập tức phát hiện sau đó nổ thân thể vãn bối, cho nên tiền bối nếu muốn truyền công, tốt nhất nên để cho vãn bối thoải mái thần trí, nghênh đón người nhập thức hải.”

“…”

Nhìn thiếu niên kia đôi mắt trong suốt, Bách Lý Nhất Kiếm trầm mặc, có chút im lặng.

Ngươi đến kiếm chuyện với ta đúng không?

Chẳng lẽ cảm thấy hắn đường đường Kiếm Yêu tôn là loại người gian nịnh, yêu ngôn mê hoặc người khác sau đó nhân cơ hội chiếm cứ thức hải đoạt xá trùng sinh sao?

Đây là sự sỉ nhục đối với hắn!!

Kiếm Yêu tôn cả đời quang minh lỗi lạc, làm việc lương thiện phân lý, ở Trung châu cũng là hạng người đức cao vọng trọng hạng nhất hạng nhì.

Hiện tại lại bị một tên tiểu bối hoài nghi hắn muốn đoạt xá?!

"Những lời này, đều là sư phụ ngươi dạy ngươi nói?"

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm trở nên cổ quái.

"Vâng."

Mộ Dung Thiên rất thành thật gật đầu, vô thức sờ soạng bảo giáp mà trước khi đi sư phụ đã tự mặc cho mình, trong lòng cảm động.

Nếu không có bộ giáp này hộ thân, chỉ sợ gã đã bị chấn nát tâm mạch dưới một chưởng của Thượng Quan trưởng lão rồi.

"Xem ra ngươi rất nghe lời sư phụ ngươi nói?"

"Gia sư có ơn tái tạo đối với vãn bối, lời nói của lão nhân gia, vãn bối tuyệt không dám không nghe."

"Cho dù hắn kêu ngươi đi chết ngươi cũng sẽ không do dự?"

Bách Lý Nhất Kiếm híp mắt nhìn hắn.

"Nếu sư phụ muốn mạng của ta, chắc chắn là do vãn bối phạm vào tội lớn, khiến sư phụ tức giận, vãn bối muôn lần chết cũng không chối từ."

Mộ Dung Thiên không chút do dự, từng chữ vang lên.

Hai mắt hắn kiên định dị thường, không có nửa điểm dao động.

Bách Lý Nhất Kiếm không nhìn ra hắn nói dối, trong lòng thoáng hài lòng.

Xem ra phẩm tính của tiểu tử này còn tạm được, tôn sư trọng đạo.

Như thế, nếu kế thừa y bát của mình, cũng không tính là bôi nhọ danh tiếng Kiếm Yêu tôn của mình.

"Bản tôn nhìn ra là ngươi đã lĩnh ngộ kiếm ý, mà lại sở tu công pháp cực kỳ bất phàm, nghĩ đến sư phụ ngươi cũng là hạng người thanh danh hiển hách, hắn là người phương nào, nói không chừng bản tôn còn có giao tình với hắn đây."

Bách Lý Nhất Kiếm thong thả mở miệng.

"Bẩm tiền bối, gia sư chính là phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, Thẩm An Tại."

"Thanh Vân phong Linh Phù sơn? Thẩm An Tại?"

Hắn sửng sốt một chút, cẩn thận tìm tòi trong đầu, nhưng không tìm được nửa điểm trí nhớ liên quan tới phương diện này.

Lẽ nào là cao nhân lánh đời?

"Sư phụ ngươi có cảnh giới gì?"

"Đoán Thể hậu kỳ." Mộ Dung Thiên mở miệng.

"A?"

Bách Lý Nhất Kiếm trợn tròn hai mắt, vểnh tai lên nói: "Vừa rồi ngươi nói sư phụ ngươi cảnh giới gì?"

"Đoán Thể hậu kỳ."

Ánh mắt thiếu niên rất là chân thành, không có bất kỳ ý tứ nói dối nào.

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, trong mắt hiện lên kim quang, tra xét rõ ràng tình huống của thiếu niên áo đen một phen.

Linh nguyên như kiếm, ý như mũi nhọn…

Công pháp thể nội tự động tản mát ra khí tức vượt xa những công pháp mà hắn biết.

Càng quan trọng hơn!

Kinh mạch của Mộ Dung Thiên đúng như lời hắn ta vừa nói, nhỏ hẹp không chịu nổi, trước đó dường như còn bị ứ nghẹn, nhưng đã từng được đả thông.

Có thể nói là thiên phú kém đến cực điểm!

Mà võ giả thiên phú loại này có thể tu luyện ở tuổi này đến Quy Nguyên cảnh, còn để cho hắn lĩnh ngộ kiếm ý, tu luyện công pháp cao thâm như thế…

Sao sư phụ lại chỉ là một Đoán Thể cảnh!

Lừa quỷ hả!

“Bản tôn không tin.”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu.

Ánh mắt hắn như đuốc, “Ta nghĩ đây cũng là sư phụ ngươi nói cho ngươi nghe, cũng là không hy vọng để người khác biết mà thôi.”

Mộ Dung Thiên sững sờ, lập tức nôn nóng: “Vãn bối không dám lừa gạt tiền bối, gia sư nói mình chỉ là Đoán Thể…”

“Được rồi, bản tôn không phải là loại người truy hỏi đến tận cùng.”

Bách Lý Nhất Kiếm xua tay, ý bảo đối phương không cần nhiều lời, cũng không có bao nhiêu thời gian để nghe thêm.

Bởi vì thân thể của hắn đã dần dần suy yếu, bắt đầu trở nên hư ảo.

Không bao lâu sau đạo tàn thức này sẽ tiêu tán, không cách nào tồn tại lâu.

"Công pháp của ngươi đã đạt tới đỉnh thiên hạ nên bản tôn cũng không thể giúp ngươi được gì nữa, thứ bản tôn có thể giúp ngươi…"

Bách Lý Nhất kiếm sờ cằm suy tư, sau đó hai mắt sáng ngời.

"Vậy ta sẽ truyền cho ngươi cảm ngộ sở tu của bản tôn trên Kiếm đạo, giúp ngươi tăng thêm một chút tu vi, mặt khác…"

"Bản tôn sẽ truyền Xích Vũ ấn cho ngươi, mang ấn này tới Linh cảnh Trung châu, bên trong có Thăng Long trì, có thể giúp ngươi thoát thai hoán cốt, cải thiện tư chất một cách triệt để."

Một lời nói ra, ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm sáng ngời, trực tiếp tiến lên điểm vào mi tâm Mộ Dung Thiên.

Chỉ một thoáng, kiếm quang tứ tán, một cỗ khí tức kinh khủng tản ra.

Chương 105: Sư phụ ngươi có từng mắng ngươi ngốc chưa?

Kiếm Cương trong động lưu chuyển, mặt đá bị cào thành vô số vết kiếm như đậu hũ.

Áo choàng của hai người bay phất phới, hai mắt Mộ Dung Thiên nhắm nghiền.

Chỉ cảm thấy trong đầu chớp động huyền quang, từng đạo thanh âm hùng hậu uy áp giao thoa vang lên.

"Vì kiếm giả, mũi không kiêu, cùn mà không nản, lấy tâm làm vỏ…"

"Ta tu kiếm đạo hơn bốn mươi năm, biết kiếm, nắm kiếm, dưỡng kiếm mà ngộ kiếm… Quan sát biển cả vạn dặm mây mù, nhìn tường thiên hà trời biển bụi sao, chỉ có một kiếm, có thể hóa thương hải trăm dặm thành tang điền, ngưng vạn trượng thành Càn Khôn…"

"Hôm nay bản tôn truyền Bách Lý kiếm đạo cho ngươi, mong ngươi nắm giữ một tấm lòng son, tu thành chính đạo, khám phá Càn Khôn, xung hư Niết Bàn…"

Vô số ký ức kiếm đạo phức tạp huyền ảo tràn vào trong đầu, Mộ Dung Thiên chau mày, trên trán chi chít đầy mồ hôi.

Điều này khác với sự dẫn dắt mà sư phụ truyền thụ, trực tiếp truyền thụ lý giải kiếm đạo cho mình vào trong não hải.

Yêu cầu về ý chí của một người cực kỳ hà khắc, nếu ý chí không đủ kiên định, dưới sự thống khổ này, căn bản không

nhớ được bao nhiêu thứ.

Nhưng Mộ Dung Thiên không có ưu điểm gì khác, ngoài việc có thể chịu đựng!

Vô luận đầu đau như muốn nứt ra như thế nào, hắn đều gắt gao cắn răng kiên trì, cố gắng cảm ngộ Bách Lý kiếm đạo này, không muốn nửa điểm buông tha.

Bởi vì hắn nhớ rõ, sư phụ hắn đã từng nói vậy.

Thiên phú của mình không tốt, nếu như muốn đuổi kịp thiên kiêu cùng thế hệ, vậy cần phải chịu đựng nhiều thống khổ và nỗ lực hơn bọn họ.

Cho nên, hắn nhất định phải kiên trì!

Bách Lý Nhất Kiếm thấy hắn kiên nghị như vậy, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, âm thầm gật đầu.

Chỉ mới là thiếu niên, có cái tâm tính này đã là cực kỳ khó có được.

Võ đạo một đường, càng về sau càng dễ dàng phát hiện, thiên phú chỉ là một trong vô vàn con đường tắt, chân chính nhìn một người có thể đi xa hay không, vẫn phải dựa vào tâm tính nghị lực.

Hiển nhiên thiếu niên áo đen trước mắt này là có tư chất trở thành Kiếm tiên đời thứ nhất.

Chỉ là thiên phú kém hơn bình thường mà thôi.

“Chuyện về thiên phú không cao, bổn tôn lại đến giúp ngươi một tay, hy vọng sau này ngươi học xong Bách Lý kiếm đạo, tuyệt đối không thể để mất phần tâm tư xích mích đáng khinh thường này!”

Dứt lời, Bách Lý Nhất Kiếm thu hồi ngón tay, lòng bàn tay tỏa kim quang mãnh liệt đặt lên đỉnh đầu Mộ Dung Thiên.

Leng keng… Leng keng…!

Từ trong cơ thể hắn, không ngừng có kim quang hội tụ về phía lòng bàn tay, chậm rãi độ nhập vào thân thể Mộ Dung Thiên.

Mà theo kim quang trôi qua, thân thể của Bách Lý Nhất Kiếm cũng càng thêm hư ảo.

Thậm chí có thể nhìn xuyên thấu qua thấy được vách đá phía sau hắn.

Dưới tình huống như vậy, Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy một luồng lực lượng cường đại điên cuồng lan tràn khắp tứ chi bách hải của mình.

Kiếm Nguyên của hắn cũng theo đó hưng phấn tả xung hữu đột, chủ động vận hành Vô Song Ngự Kiếm Quyết, nhanh chóng hấp thu lực lượng kim quang kia.

Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, Quy Nguyên cảnh trung kỳ…

Một đường bành trướng mãnh liệt, chỉ mới một khắc đồng hồ trôi qua, tu vi của hắn chính đã trực tiếp tăng lên tới Quy Nguyên cảnh hậu kỳ!

Hơn nữa cực kỳ vững chắc, không thấy nửa điểm hư phù.

Bao gồm cả tinh thần lực của hắn cũng tăng trưởng rõ rệt dưới kim quang kia.

Thấy không sai biệt lắm, Bách Lý Nhất Kiếm thu hồi bàn tay, đồng thời đáy mắt có chút kinh hãi.

Vừa rồi, dưới sự vận chuyển của công pháp trong cơ thể Mộ Dung Thiên, hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng huyền diệu.

Loại cảm giác này, cho dù là công pháp Thiên giai cũng không thể mang cho hắn.

Khả năng duy nhất chính là…

Công pháp này có lẽ còn trên cả Thiên giai!

“Công pháp trên Thiên giai… Rốt cuộc sư phụ ngươi là thần thánh phương nào…”

Ánh mắt hắn lóe lên, như có điều suy nghĩ mà lẩm bẩm.

Dù sao tuyệt đối không thể nào là Đoán Thể hậu kỳ như lời đối phương nói.

“Đa tạ tiền bối đã dạy kiếm đạo cho vãn bối, trợ giúp vãn bối tăng cao tu vi!”

Mộ Dung Thiên áp chế xao động cảnh giới trong cơ thể, kích động quỳ xuống đất hành lễ.

Quy Nguyên cảnh hậu kỳ!

Mình trực tiếp đột phá tới Quy Nguyên cảnh hậu kỳ!

Chỉ cần lại tăng lên, chính là võ giả trung tam cảnh xa không thể chạm trước kia!

“Không cần đa lễ, ngươi có thể cứu bản tôn đi ra sau cùng coi như là có ân trước, nếu không e rằng khi một luồng tàn thức này tiêu tán, ta cũng không thể nhìn ngắm bên ngoài thêm một lần nữa.”

Thân thể Bách Lý Nhất Kiếm gần như hư ảo, đã trong suốt.

“Tiền bối, vãn bối có biện pháp nào giúp ngài tái tạo thân thể không?”

Mộ Dung Thiên bỗng mở miệng, ánh mắt trong trẻo.

Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt, sau đó bật cười khanh khách, có chút vui mừng và pha chút tiếc nuối.

“Bản tôn chỉ còn lại một chút tàn thức. Trừ phi có thể tìm được Hồn Mộc vạn năm trong truyền thuyết, bằng không tuyệt

đối không thể làm cho người ta dựa vào một luồng tàn thức mà ngưng thực lại lần nữa.”

“Hồn Mộc vạn năm…”

Mộ Dung Thiên nhíu chặt mày.

Mặc dù không biết là cái gì, nhưng tựa hồ rất là hiếm thấy.

“Tiểu tử, bản tôn chuẩn bị dùng lực lượng cuối cùng giúp ngươi ngưng tụ Xích Vũ ấn, cầm ấn này, ngươi có thể tiến về Thăng Long trì của Linh tộc cải thiện thiên tư.”

Ngay lúc Bách Lý Nhất Kiếm chuẩn bị duỗi tay, Mộ Dung Thiên bỗng lùi về sau một bước, ánh mắt có chút căng thẳng.

“Tiền bối, có phải rồi ngài sẽ lập tức tiêu tán hay không?”

“Đúng.”

“Quên đi, tiền bối không ngại gửi ấn kia trên người vãn bối, đợi ta ra khỏi Thương Ngô cảnh, vãn bối tìm gia sư nghĩ biện pháp cho ngài?”

Mộ Dung Thiên do dự mở miệng.

Tuy không xác định sư phụ có biện pháp nào hay không, nhưng đối với người đã trợ giúp mình, hắn không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Sư phụ đã từng giáo dục mình, ơn như giọt nước cũng phải báo đáp bằng hồ bằng sông.

Cho dù sau này tu vi của sư phụ có bị tan rã, trở thành phàm nhân thì mình cũng không thể không bội bạc.

Ánh mắt của Bách Lý Nhất Kiếm khẽ nhúc nhích, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen trước mắt.

“Nhóc con, ngươi nghĩ cho kỹ đi, vì một khả năng gần như không thể nào, ngươi thật sự muốn từ bỏ nắm giữ Xích Vũ ấn tiến về Thăng Long trì sao?”

“Chờ một lúc nữa, lực lượng của bản tôn tan đi, cũng chỉ còn lại đạo ý thức này, ngươi hối hận cũng không có cơ hội.”

Ánh mắt hắn ngưng trọng, lời nói có ý vị sâu xa.

“Tiền bối nguyện truyền vãn bối Kiếm Đạo là đã ban ân, vãn bối không dám tham nhiều, chỉ cầu vì tiền bối tìm kiếm một đường sinh cơ!”

Mộ Dung Thiên quỳ xuống đất chắp tay, giọng điệu thành khẩn.

Thấy ánh mắt hắn trong suốt, không chút giả tạo.

Bách Lý Nhất Kiếm lộ vẻ vui mừng, lắc đầu cười mắng một câu.

“Sư phụ ngươi có từng mắng ngươi ngốc hay không?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt: “Làm sao tiền bối biết?”

Nói xong, hắn ta còn gãi đầu ngượng ngùng nói: “Sư phụ thường xuyên mắng ta ngốc, mắng ta đần, nhưng ta biết trong lòng sư phụ thương ta, chính là ta không chịu thua kém, cho nên mới luôn chọc sư phụ tức giận.”

“Quả nhiên là tên tiểu tử ngốc.”

Bách Lý Nhất Kiếm cười cười, thần sắc thoải mái trước nay chưa từng có, có chút thoải mái cảm khái.

Không ngờ lại gặp được một thiếu niên có tấm lòng son sắt, một khoả vô cấu chi tâm.

Nếu có thể sớm vài năm thì tốt, hắn nhất định sẽ thu thiếu niên này làm đệ tử thân truyền.

Đáng tiếc, hắn đã có sư thừa, hơn nữa sư phụ hắn còn mạnh mẽ hơn thời kỳ đỉnh cao của hắn nhiều.

“Tiền bối mau vào đi!”

Mộ Dung Thiên nhìn thân hình hắn càng ngày càng mờ ảo, không khỏi mở miệng nói.

"Được, ngươi mở thức hải ra, bản tôn…"

"Không được, sư phụ không cho ngươi tiến vào thức hải ta, bằng không ngươi tiến vào trong này?"

Mộ Dung Thiên trực tiếp cự tuyệt, sau đó dò hỏi chỉ chỉ chiếc nhẫn trên tay mình.

Khóe miệng Bách Lý Nhất Kiếm giật một cái.

Thằng nhãi ngốc này cái gì cũng tốt, chỉ là quá nghe lời.

Chẳng qua cũng bình thường, lấy tâm tư trong trắng như hắn, nếu không có sư phụ nghiêm khắc dặn dò, chỉ sợ thật có thể sẽ bị người thừa dịp lợi dụng, đoạt xá thân thể.

"Được."

Hắn không bắt bẻ nhiều, trực tiếp hóa thành kim quang, trốn vào trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên, đồng thời ung dung để lại một câu.

"Ra ngoài trước đi, đến hành cung của Thương Ngô tôn giả xem một chút, bản tôn muốn xác định một việc."

"Được!"

Thương thế của Mộ Dung Thiên đã khôi phục, hắn không chút do dự cầm ckiếm đen đen chuẩn bị rời đi, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Không biết Lăng sư tỷ cùng Vu sư huynh hiện tại như thế nào rồi?

Chương 106: Trước hành cung Thương Ngô

Dưới vách núi, trong dòng sông chảy xiết một bóng đen vạch nước mà ra, mang theo liên tiếp bọt nước, vững vàng rơi vào bờ.

"Phù, cuối cùng cũng đi ra."

Mộ Dung Thiên mặc một bộ trang phục màu đen mới tinh, đeo kiếm đen sau lưng.

Hắn nhìn xung quanh, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Rốt cuộc, ở trong đống đá bên bờ phát hiện một cái yếm nữ tử màu đỏ.

"May mà còn đồ!"

Trong mắt Mộ Dung Thiên lộ vẻ vui mừng, vội vàng tiến lên nhặt cái yếm lên.

Bên trong nhẫn trữ vật, Bách Lý Nhất Kiếm nhìn hành động của hắn như vậy, không khỏi nhíu mày.

"Ngươi còn có đam mê này?"

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu: "Sư phụ nói, đồ càng không bắt mắt thì càng có khả năng giấu giếm huyền cơ, vãn bối chính vì vậy mới đưa tiền bối ra ngoài một cách tình cờ."

Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt, nhất thời không biết nói gì để chống đỡ.

"Đừng có lơ là những thứ không có, đây chỉ là một bộ quần áo bình thường mà thôi, cho dù từng có tàn thức của cường giả

cũng đã sớm bị lực lượng phong ấn làm hao mòn rồi, mau vứt bỏ đi, đừng để người khác nhìn thấy còn tưởng tiểu tử ngươi là kẻ biến thái."

"Ồ… "

Lúc này Mộ Dung Thiên mới hậm hực ném đồ vật trong tay xuống sông.

Hắn nhìn lên vách đá phía xa, hít sâu một hơi vận khí, sau đó đạp mạnh xuống đất, liên tục mượn lực trên vách đá so le không đều, cuối cùng nhảy tới vách đá dựng đứng.

Thấy bốn phía không có một bóng người, trong lòng của hắn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại có chút tò mò hỏi: "Tiền bối, ngài nói ngài và những tiền bối trong các phần mộ khác đều bị trấn áp, đây là vì cái gì, còn chuyện vừa rồi ngài nói muốn xác nhận, là cái gì?"

Nghe hắn hỏi, Bách Lý Nhất Kiếm lúc này mới chậm rãi mở miệng, nói ra bí mật năm đó.

"Mười lăm năm trước có một kẻ trộm lẻn vào Linh tộc, đánh cắp một gốc Ngô Đồng thụ ngàn năm, nhờ đó mà thu được Ngô Đồng tâm, Niết Bàn thần hỏa, tu vi một đường tiến bộ."

"Ngoài những người khác ở Trung châu ngấp nghé Thương Ngô tâm vẫn luôn đuổi giết hắn, Linh tộc cũng chưa bao giờ buông tha đuổi bắt người này."

"Mà người này, chính là Thương Ngô tôn giả trong miệng các ngươi."

Bách Lý Nhất Kiếm nói xong, giọng điệu hơi tiếc nuối.

"Lúc trước bản tôn nhận lệnh của trưởng lão Linh tộc, đuổi giết lão tặc Thương Ngô đến tận đây. Vốn với thực lực tam

chuyển Niết Bàn của hắn, tất nhiên không phải đối thủ của ta, không ngờ trong lúc bất cẩn lại rơi vào bẫy của hắn."

"Không riêng gì bản tôn, ngay cả những người khác đuổi giết hắn cũng đều bị trấn áp ở trong phần mộ kia."

Mộ Dung Thiên sửng sốt, hóa ra khu nghĩa địa kia lại là trận pháp trấn áp!

Hắn còn tưởng Thương Ngô tôn giả tốt bụng như vậy, còn lập bia cho địch của mình cơ mà!

Bây giờ nghe ngóng, Thương Ngô tôn giả cũng chẳng phải loại tốt lành gì, ngay cả Thương Ngô tâm cũng là trộm được từ Linh tộc.

"Năm đó khi bản tôn bị phong ấn, cũng chém ra một kiếm cuối cùng chặt đứt sinh cơ của tên kia. Điều bản tôn muốn xác nhận chính là rốt cuộc hắn đã chết hay là… Hắn chuẩn bị lợi dụng Thương Ngô tâm để Niết Bàn tái sinh!"

"Niết Bàn tái sinh?"

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, sau đó vội vàng hỏi: "Thương Ngô tâm còn có năng lực này sao, vậy tiền bối…"

"Đừng nghĩ nữa, không phải Chân Hoàng huyết mạch, không có Niết Bàn thần thông, muốn lợi dụng Thương Ngô tâm tiến hành Niết Bàn, chỉ có thể dùng tà thuật, cũng chính là… dùng mạng sống của người khác để phục sinh."

"Thủ đoạn tà ma ngoại đạo như vậy, bản tôn chướng mắt."

Bách Lý Nhất Kiếm đạm mạc mở miệng, có thể nghe ra được sự khinh thường của hắn đối với phương pháp này.

"Tà thuật… "

Mộ Dung Thiên nhíu mày, trong lòng chợt "Lộp bộp".

Vậy chẳng phải là nói khi đó Lăng sư tỷ và Vu sư huynh sẽ gặp nguy hiểm sao?

Vừa nghĩ đến đây, hắn không dám trì hoãn, nhanh chóng chạy về phía khu vực trung tâm.

"Đúng rồi tiền bối, vừa rồi ngài nói cái gì Linh cảnh Trung châu, đó là tông môn hay cái gì, sao ta trước giờ chưa từng nghe nói qua?"

"Đại An triều của ngươi ở Nam Quyết vực quá nhỏ nhoi, cũng không coi là gì, đương nhiên không có cơ hội tiếp xúc với chuyện Trung châu. Linh cảnh cũng không phải là tông môn, mà là lãnh thổ của Linh tộc."

"Linh tộc là cái gì? Yêu tộc sao?"

"Chính là các tộc đàn có huyết mạch Yêu linh, như Phượng Hoàng, Long tộc, Thần Hầu…, yêu thú là Yêu thú, yêu linh là Yêu linh. Huyết tính của chúng khó mà phai nhạt, không thể đánh đồng."

"A… Vậy tiền bối ngài lại là Linh tộc nào?"

"Bạch xà."

"Rất lợi hại sao?"

"Sư phụ ngươi có từng nói ngươi quá lắm mồm không?"

"…"

Mộ Dung Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng, hết sức chăm chú lên đường.

…

Một bên khác.

Khu vực trung tâm Thương Ngô cảnh.

Một cung điện to lớn mang phong cách cổ xưa lơ lửng trên không trung, ngọn lửa nóng bỏng bốn phía phun ra nuốt vào, giống như từng sợi xiềng xích vờn quanh, mang theo khí tức cực kỳ cường đại.

Thoạt nhìn, tựa như một thành trì to lớn đồ sộ lơ lửng trên không trung, phạm vi cực lớn.

Mà dưới hành cung này, đã tụ tập không ít người.

Cổ Vân của Tề Vân đạo tông, Bắc Thần Vọng Thư của Dược Vương cốc, Triệu Đông Thăng của Triệu gia đều là thiên kiêu trẻ tuổi.

Ba tông tộc này cũng không có người Hộ đạo ở bên.

Nghĩ đến là trưởng bối ở phía sau đưa cho vật khác hộ thân.

Mà ngoại trừ bọn họ, những tông tộc Thiên Tuyết tông, Thượng Quan gia kém một chút cũng đã trình diện.

Bên cạnh Tần Thiển Nguyệt, một lão giả đi theo.

Hắn chính là trưởng lão Thiên Tuyết tông, tên là Thành Đức, tu vi Địa Linh cảnh đỉnh phong.

Giờ phút này, Tần Thiển Nguyệt nhìn trưởng lão Thượng Quan gia còn sót lại, không khỏi nhíu mày.

"Thượng Quan Kiệt đâu?"

Thượng Quan trưởng lão nghe vậy, đáy mắt lập tức hiện lên vẻ lạnh lẽo.

"Không cẩn thận lại dính phải độc thủ của Mộ Dung Thiên, ta đã thất sách, không nghĩ tới tiểu tử kia vậy mà đã nắm giữ kiếm ý, hắn do bất cẩn mà mất mạng."

"Cái gì?"

Bất kể là Tần Thiển Nguyệt hay là Thành Đức, sau khi nghe nói như thế, con ngươi đều hơi co lại.

Kiếm ý!

Không nghĩ tới tên phế vật Mộ Dung Thiên kia lại có thể lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa còn giết chết Thượng Quan Kiệt ngay dưới mí mắt một cường giả Địa Linh cảnh!

"Vậy hắn đang ở đâu?"

Thành Đức trầm giọng mở miệng, ánh mắt lập loè.

Mấy ngày gần đây, tên phế vật Mộ Dung gia kia dường như rất hoạt bát.

Vốn dĩ mọi người đều chỉ coi ước hẹn ba năm như chuyện cười, căn bản không để trong lòng.

Thế nhưng trong mấy ngày gần đây, tên tuổi của tên nhóc này bỗng vang dội, đầu tiên là giành được đệ nhất trong cuộc thi đấu trẻ tuổi ở Linh Phù sơn.

Sau lại ở Thuần Nguyên sơn triển lộ công pháp cường đại, ngưng khí quy nguyên.

Giờ đây lại càng nói hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý!

Từng kiến thức này, không khỏi bắt đầu khiến hắn trở nên lo lắng.

Nếu thật sự thắng được Tần Thiển Nguyệt trong ước hẹn ba năm, đừng nói Tần gia mất mặt, Thiên Tuyết tông cũng mất mặt!

"Thành trưởng lão yên tâm, phế vật kia trúng một chưởng của ta, sau đó lại rơi xuống vách núi, không có khả năng còn sống sót."

Nghe Thượng Quan trưởng lão nói vậy, Thành Đức mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn Tần Thiển Nguyệt thì nhíu mày.

Thì ra trong đó vậy mà xảy ra những chuyện này, khó trách lúc ấy Lăng Phi Sương và Vu Chính Nguyên đều ở bên đó tìm kiếm Mộ Dung Thiên.

Vừa nghĩ tới Lăng Phi Sương, vẻ cao ngạo trên mặt nàng liền tản đi, thay vào đó là có chút khó coi âm trầm.

Sớm muộn cũng có một ngày nàng tát một cái bạt tai trả lại!

"Về việc chuẩn bị tranh đoạt Thương Ngô tâm lần này, không có vấn đề gì chứ?"

Thành Đức lại trầm giọng hỏi.

"Thành trưởng lão yên tâm, tuyệt đối không có chút sơ hở nào, đồ vật đã ở trong tay ta."

Thượng Quan trưởng lão chắp tay mở miệng, ánh mắt chắc chắn.

"Như thế là tốt rồi."

Thành Đức khẽ gật đầu: "Nếu Thượng Quan Kiệt đã chết, vậy tạm thời không đề cập đến chuyện quan hệ thông gia với Thiển Nguyệt, chẳng qua nếu chuyện lần này thành công, Thiên Tuyết tông ta tất nhiên sẽ không bạc đãi Thượng Quan gia ngươi."

"Đa tạ trưởng lão!"

Thượng Quan trưởng lão lộ vẻ vui mừng, kích động mở miệng.

Nhưng thứ ẩn sâu trong đáy mắt hắn lại là một tia khinh thường và châm chọc.

"Thiếu cốc chủ, xem ra muốn tiến vào hành cung này, nhất định phải nghĩ biện pháp đột phá cấm chế bên ngoài trước đã,

đã có không ít người chết dưới lưỡi lửa kia rồi.”

Bên phía Dược Vương cốc, một gã đệ tử ngưng âm mở miệng.

Khuôn mặt nhỏ Bắc Thần Vọng Thư lộ ra vẻ suy tư: “Không vội, ngươi không thấy bên phía Tề Vân đạo tông còn chưa có động thủ sao, chờ bọn họ động thủ chúng ta đi vào cũng không muộn.”

Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Cổ Vân đứng ở không trung, hai tay chắp sau lưng là vẻ lạnh nhạt.

Phía sau có hơn mười đệ tử của Tề Vân đạo tông.

Tu vi yếu nhất cũng là Địa Linh cảnh sơ kỳ.

“Cổ sư huynh, chúng ta cứ chờ đợi như vậy đến bao giờ?”

Có người nhịn không được mở miệng hỏi.

“Thuật cấm chế, ta cũng không am hiểu, chờ người của Linh Phù sơn đến rồi hãy nói.”

Cổ Vân lạnh nhạt, thần thái cao cao tại thượng.

Đông đảo đệ tử phía sau đưa mắt nhìn nhau.

Nếu nói trong Nam Quyết Vực, tông tộc phương nào am hiểu nhất về phù trận, vậy không phải Linh Phù sơn thì không ai có thể có.

Đương nhiên, chính là nói tới Linh Phù sơn trước khi trải qua cuộc đại chiến Ma giáo.

Linh Phù sơn hôm nay, đã sớm không còn vinh quang năm đó.

Chỉ bằng vào mấy tên đệ tử Quy Nguyên cảnh lần này của bọn họ tiến vào Thương Ngô cảnh, thật sự có bản lãnh phá vỡ cấm chế của hành cung này?

Dưới sự chờ đợi của tất cả mọi người, cách đó không xa, có người chậm rãi ngự phong mà đến.

Đúng là hai người Vu Chính Nguyên và Lăng Phi Sương.

Mà khi bọn họ mới tới nơi này, ánh mắt mọi người rơi xuống trên người bọn họ.

Hai người nhíu mày, còn không rõ tình huống này là thế nào.

Nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, khi phát hiện không nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Thiên, trong lòng hai người đều trầm xuống.

Chẳng lẽ Mộ Dung sư đệ đã…

"Người của Linh Phù sơn tới rồi!"

"Nhanh, để bọn chúng phá vỡ cấm chế!"

Trong đám tán tu, có người mở miệng hét to.

Lập tức dẫn tới tất cả mọi người phụ họa, nhao nhao mệnh lệnh thét to, ngữ khí không có nửa điểm ý tôn kính.

Chương 107: Ai dám làm tổn thương đệ tử Linh Phù sơn ta!

Sắc mặt Vu Chính Nguyên trầm xuống, có chút khó coi.

Cùng lúc đó, Cổ Vân cũng lạnh nhạt mở miệng.

"Nếu đã tới, thì đi phá trận đi, đừng lãng phí thời gian."

Ngôn ngữ cao cao tại thượng, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Dựa vào đâu mà ta phải phá trận?"

Vu Chính Nguyên lạnh giọng mở miệng.

"Hả?"

Nghe nói như thế, Cổ Vân khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía hắn.

Bước về phía trước một bước, uy áp thuộc về Địa Linh cảnh hậu kỳ trong nháy mắt bao phủ.

"Ngươi nói lại lần nữa xem?"

Uy áp cường đại trong nháy mắt đánh tan Phong phù mà Chính Nguyên thi triển, hai người rơi xuống mặt đất, hắn dưới uy áp này cũng có chút thở gấp, sắc mặt ngưng trọng.

Người ở đây, cơ bản đều có tu vi Địa Linh cảnh.

Những tán tu Quy Nguyên cảnh cực ít, đoán chừng không phải chết dưới cấm chế bên ngoài, thì là tự biết không tranh

đoạt được Thương Ngô tâm, ngược lại nắm chặt thời gian ở bên ngoài cướp đoạt tài nguyên.

"Muốn phá trận, các ngươi tự đi đi."

Ngay lúc Chính Nguyên bị uy áp ép tới mức thở không nổi, sắc mặt Lăng Phi Sương vẫn không thay đổi, lạnh lùng mở miệng.

Đồng thời, ánh mắt của nàng rơi xuống bên cạnh Tần Thiển Nguyệt, trên người vị Thượng Quan trưởng lão kia, trong mắt hiện lên hàn ý.

Thân hình nàng lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên kia.

Bất kể là Thành Đức hay là Thượng Quan trưởng lão đều bị một màn bất thình lình này làm cho hoảng sợ.

Bao gồm cả Cổ Vân, Bắc Thần Vọng Thư đều sửng sốt một chút.

Tốc độ thật nhanh!

Nhưng rất nhanh sau đó bọn họ lại nhíu mày.

Bởi vì ở trong cảm giác của bọn họ, tu vi của nàng kia chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mà thôi.

Nhưng chẳng biết tại sao, thậm chí còn mơ hồ mang đến cho bọn họ một cảm giác nguy hiểm.

"Ta hỏi ngươi, Mộ Dung sư đệ ở đâu?"

Ánh mắt Lăng Phi Sương lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm Thượng Quan trưởng lão.

Hắn lấy lại tinh thần, mặt lộ vẻ tức giận.

Một tên tiểu bối Linh Phù sơn, cũng dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình?

Đúng là không biết sống chết!

"Hừ, chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Đã sớm bị lão phu tùy ý đánh một chưởng giết chết rồi."

Thượng Quan trưởng lão vừa nói, vừa trào phúng nhìn nữ tử lạnh lùng trước mắt: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn báo thù cho hắn?"

Khi nghe Mộ Dung Thiên bỏ mình, sắc mặt Lăng Phi Sương và Vu Chính Nguyên đều trầm xuống.

Đặc biệt là người trước, hàn ý trong đáy mắt nhanh chóng dâng lên.

Mà bên kia, Cổ Vân nghe được giữa hai nhà còn có ân oán bực này, cũng không có mở miệng, mà lẳng lặng nhìn xem náo nhiệt.

Bắc Thần Vọng Thư nhìn thấy một màn này, đôi mi thanh tú cau lại.

Nàng nhớ Mộ Dung Thiên chính là đệ tử Thanh Vân phong, theo lý mà nói hiện giờ hắn vẫn là sư huynh của Tiêu Cảnh Tuyết.

Không ngờ hắn lại chết trong tay trưởng lão của một Thượng Quan gia nho nhỏ.

"Ngươi muốn chết!"

Hai mắt Lăng Phi Sương lạnh như băng, Đạo Liên chi ấn hiện lên ở mi tâm.

Khí tức của nàng tăng lên tầng tầng lớp lớp, cho đến khi đạt đến Địa Linh cảnh trung kỳ mới đình chỉ.

Vu Chính Nguyên nhìn thấy một màn này, không khỏi sờ mi tâm của mình, có chút hâm mộ.

Mà nhìn thấy nàng lại một lần tăng lên tu vi như vậy, sắc mặt Tần Thiển Nguyệt khó coi, tựa hồ gương mặt lại bắt đầu nóng rát đau đớn.

"Ngươi…"

Thượng Quan trưởng lão khẽ giật mình, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Còn chưa đợi hắn nói xong, Lăng Phi Sương đã xuất một chưởng, sát ý tràn ngập.

Hắn vội vàng giơ tay lên ngăn cản, đối phương lại ra tay xảo trá, trực tiếp bắt lấy điểm yếu của hắn.

Bịch!

Chỉ là một chưởng, Thượng Quan trưởng lão lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch cảm thấy đau đớn.

Một chưởng này diễn ra nhanh đến mức ngay cả Thành Đức cũng không kịp phản ứng.

Nhưng nhìn thấy Thượng Quan trưởng lão bị một chưởng đánh lui, mà Lăng Phi Sương còn chuẩn bị động thủ, lập tức trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

"Lớn mật!"

Hắn lách mình chắn trước mặt Thượng Quan trưởng lão, cũng tung ra một chưởng.

Hai cỗ linh nguyên cường đại mang theo lực lượng đại địa ầm ầm chạm vào nhau, bộc phát ra một hồi tiếng vang thật lớn.

Kình phong gào thét, dư âm tứ tán.

Thành Đức đứng tại chỗ không chút nhúc nhích mà Lăng Phi Sương lại lui một bước.

Cường giả Địa Linh cảnh đỉnh phong, nàng chỉ dùng linh nguyên ứng đối, vẫn phải hơi kém một chút.

“Thượng Quan gia và Thiên Tuyết tông ta chính là có mối quan hệ kết minh, dám ra tay với Thượng Quan trưởng lão, ngươi thật to gan!”

Đối mặt với câu hỏi của hắn, sắc mặt Lăng Phi Sương không thay đổi, vẫn lạnh như băng.

“Giết người đền mạng, hôm nay hắn phải chết!”

Dứt lời, nàng lại một lần nữa huy chưởng về phía trước, chưởng ảnh vô số, hư hư thật thật.

Chính là võ kỹ Địa giai, Kính Nguyệt Chưởng!

“Không biết trời cao đất rộng!”

Thành Đức hừ lạnh một tiếng, một tay nhấc mạnh.

Chỉ một thoáng, nhiệt độ bốn phía đột nhiên giảm xuống.

Từng đạo băng trùy rơi xuống như mưa, mang theo uy lực cực mạnh.

Lăng Phi Sương nhíu mày, một chưởng đánh ra, cứng rắn ngăn chặn toàn bộ đòn tấn công của cường giả Địa Linh cảnh đỉnh phong.

Nhưng nàng cũng bởi vậy mà sắc mặt hơi trắng bệch, suýt nữa đã bị thương.

“Hôm nay ta liền thay trưởng bối Linh Phù sơn ngươi hảo hảo giáo huấn ngươi!”

Thành Đức lạnh lùng mở miệng, đánh ra một quyền.

Đại địa bắt đầu khởi động, băng tuyết ngưng tụ thành một quyền ấn to lớn.

Khí tức kinh khủng trong đó khiến nội tâm tất cả mọi người run lên.

Là Hàn Thiên Quyền!

Không nghĩ tới trưởng lão Thiên Tuyết tông đối phó với một tiểu bối vậy mà cũng dùng tới võ kỹ Địa giai!

Tất cả mọi người không khỏi ném ánh mắt đồng cảm tới phía nữ tử lạnh lùng đang hạ quyền.

Đừng nói nàng chỉ có tu vi Địa Linh cảnh trung kỳ, cho dù cùng là Địa Linh cảnh đỉnh phong, uy lực một quyền này cũng không phải có thể dễ dàng đỡ được.

Một quyền hạ xuống, nàng không chết cũng bị thương!

Đôi mi thanh tú của Lăng Phi Sương cũng nhăn lại, Đạo Liên Chi Ấn ở mi tâm lóe lên, chuẩn bị tăng lên tu vi lần nữa.

Nhưng vào lúc này, một tiếng quát to như sấm vang lên từ phương xa, uy nghiêm vô cùng.

"Ai dám làm tổn thương đệ tử Linh Phù sơn ta!"

Chương 108: Một ngón tay không nghiền chết, vậy thì nghiền trên trăm ngón tay!

Nương theo giọng nói đó vang lên, còn có một đạo tiếng gió chói tai.

Cuồng phong thổi quét, mọi người tại đây đều bị thổi có chút đứng không vững.

Một đạo vòi rồng lấy Lăng Phi Sương làm trung tâm dâng lên, lập tức đánh vào phía trên quyền ấn cực lớn kia.

Oanh!

Sau tiếng nổ vang, quyền ấn băng tuyết vỡ nát tiêu tán, vòi rồng cũng theo đó biến mất.

Mà Lăng Phi Sương không hề bị tổn hại chút lông tóc nào, thậm chí thân ở trong vòi rồng mà ngay cả tóc cũng không rối loạn.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, nhìn về phía có tiếng hét lớn vang lên.

Hai người ngự khoảng không đến, cầm đầu là một lão giả tóc trắng đen xen kẽ, bên cạnh còn có một thanh niên nhìn bình thường không có gì lạ.

Càng làm cho người sửng sốt chính là, phía dưới còn có một trung niên áo trắng cưỡi ngựa lao như điên, tốc độ vậy mà không thua gì hai Địa Linh cảnh.

“Sư phụ, Thẩm trưởng lão!”

Nhìn thấy người tới, Vu Chính Nguyên vui mừng quá đỗi.

Cổ Vân híp hai mắt lại, mọi chuyện dường như càng lúc càng trở nên thú vị.

Thành Đức nhướng mày, nhận ra vừa rồi một thức đó chính là trong ba thức Phong phù của Linh Phù sơn.

"Thanh Phù phong, Trịnh Tam Sơn!"

Mà Bắc Thần Vọng Thư cũng nghe được Vu Chính Nguyên vừa rồi hô lên "Thẩm trưởng lão", ánh mắt không khỏi rơi vào trên thân trung niên giục ngựa, âm thầm dò xét.

Đây chính là phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn ư?

Tu vi của hắn…

Vậy mà chỉ có Đoán Thể hậu kỳ!?

Trịnh Tam Sơn và Tiêu Thiên Sách từ trên không hạ xuống, đứng trước mặt Lăng Phi Sương, Vu Chính Nguyên cũng vội vàng chạy tới.

Mà Thẩm An Tại thì thu hồi ngựa Xích Thố, xoa xoa mông đi theo.

"Thành Đức, vì sao ngươi lại dám ra tay với đệ tử Linh Phù sơn ta!"

Trịnh Tam Sơn lạnh giọng quát hỏi.

"Hừ, nàng không biết trời cao đất rộng, không phân biệt tôn ti, ta chẳng qua là thay Linh Phù sơn ngươi dạy dỗ nàng một chút mà thôi."

Thành Đức hừ lạnh một tiếng, không hề khách khí.

"Đệ tử Linh Phù sơn ta, cần gì Thiên Tuyết tông các ngươi giáo huấn?"

Trịnh Tam Sơn nửa bước cũng không nhường.

Mà Thẩm An Tại cũng chạy tới đánh giá ấn ký đạo liên trên mi tâm Lăng Phi Sương, âm thầm kinh ngạc.

Không nghĩ tới sư điệt của mình lại ẩn giấu tu vi từ trước tới nay?

"Lăng sư điệt, ngươi không sao chứ, đồ nhi của ta đâu?"

Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, thấy Mộ Dung Thiên không có, không khỏi mở miệng hỏi.

Mà nghe câu hỏi của hắn, Lăng Phi Sương cùng Vu Chính Nguyên vô thức liếc nhau một cái, sau đó cúi đầu không nói.

Thẩm An Tại nhíu mày, phát giác được có chút không đúng, lại hỏi thăm lần nữa.

"Hắn đang ở đâu?"

Vu Chính Nguyên tiến lên, phức tạp nói: "Trầm trưởng lão, Mộ Dung sư đệ… hắn bị người kia đánh chết."

"Cái gì!?"

Không riêng gì Thẩm An Tại, Trịnh Tam Sơn đều sửng sốt.

Ánh mắt của bọn họ trực tiếp rơi vào trên người Thượng Quan trưởng lão đang trốn sau lưng Thành Đức.

Phát giác được hai đạo ánh mắt này, trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút sợ hãi.

"Hệ thống, Mộ Dung Thiên rốt cuộc thế nào?"

[Độ sùng bái chưa đến cấp mười, không thể cảm giác được sinh tử]

Đạt được đáp án này, sắc mặt Thẩm An Tại tối sầm lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, gắt gao nhìn chằm chằm bên kia.

“Ta hỏi ngươi, đồ nhi của ta đâu?”

Thượng Quan trưởng lão có chút chột dạ, chuyện Thẩm An Tại hắn đã nghe nói qua.

Mặc dù không biết một kiếm có thể bổ chết Tần lão gia tử ra dao nhưng hắn cũng biết sợ, vì sao kẻ như vậy có thể tiến vào Thương Ngô cảnh hạn chế cảnh giới chứ?

Nhưng giờ phút này, hắn ta chỉ có thể kiên trì mở miệng: “Hắn giết thiếu gia chủ nhà ta, đương nhiên ta phải giết hắn đền mạng”

“Giết Thượng Quan Kiệt?”

Thầy trò Trịnh Tam Sơn và Vu Chính Nguyên khẽ giật mình.

Mộ Dung Thiên mới tiến vào Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, lại có thể giết chết Thượng Quan Kiệt?

Ánh mắt Thẩm An Tại càng thêm băng lãnh, “Đồ đệ ta tâm tính thuần lương, tuyệt đối không thể vô cớ giết người, tất nhiên là Thượng Quan gia ngươi muốn đẩy hắn vào chỗ chết trước, hắn mới bất đắc dĩ giết ngược.”

Thượng Quan trưởng lão tuy rằng chột dạ, nhưng nghĩ đến nơi đây nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra thực lực Địa Linh cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn có Thành Đức chống đỡ ở phía trước, trong lòng của hắn hơi hơi cứng rắn không ít.

“Phải thì sao?”

Hắn cũng không tin, chẳng lẽ Thẩm An Tại có thể giết mình trước mặt Thành Đức?

“Rất tốt, ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thẩm An Tại ở trong lòng tức giận, đã hoàn toàn không còn cà lơ phất phơ ngày thường.

Ngược lại, ánh mắt hắn lại khiến đáy lòng người ta phát lạnh.

"Hừ, chỉ bằng một Đoán Thể cảnh như ngươi, cũng dám nói khoác không biết ngượng như thế!?"

"Ta cũng muốn nhìn xem, có lão phu ở đây, sao ngươi có thể giết được Thượng Quan trưởng lão!"

Thành Đức hừ lạnh một tiếng phất tay áo.

"Thẩm An Tại, để ta!"

Sắc mặt Trịnh Tam Sơn hơi trầm xuống, tiến lên chắn trước mặt Thẩm An Tại.

Chỉ thấy khi hắn tiến lên, cũng lộ ra vẻ mặt khinh thường như Thành Đức.

"Chỉ bằng Trịnh Tam Sơn ngươi, lão phu còn không để vào mắt, trừ phi ngươi học được Sơn Hà phù của huynh trưởng ngươi thì còn tạm được."

"Đánh ngươi còn không cần dùng Sơn Hà phù."

Trịnh Tam Sơn lạnh giọng mở miệng, lúc đang chuẩn bị phất tay áo vẽ bùa, thì một bàn tay lại đặt lên trên vai của hắn.

Hắn nhíu mày quay đầu lại.

Thẩm An Tại đi từng bước một về phía trước, hàn ý nơi đáy mắt phảng phất muốn ngưng đọng thành thực chất.

"Lão Trịnh, lui ra đi, trên người ngươi còn thương thế, lần này để ta tự động thủ."

Người trước do dự một chút, vẫn gật đầu.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn báo thù cho tên đồ đệ phế vật kia?”

Thành Đức lộ vẻ trào phúng, “Chỉ bằng tu vi Đoán Thể cảnh của ngươi, hay là dựa vào thủ đoạn võ kỹ không biết từ chỗ nào lấy được?”

Trong Thương Ngô cảnh này, thủ đoạn mà tất cả mọi người thi triển đều không thể vượt qua Địa Linh cảnh, bằng không sẽ dẫn tới lực lượng cấm chế oanh sát.

Hắn là võ giả Địa Linh cảnh đỉnh phong, vẫn có tự tin đứng ở thế bất bại.

“Ngươi xác định muốn bảo vệ hắn?”

Thẩm An Tại đang nhìn về phía hắn, mở miệng hỏi lại.

“Phải thì sao?” Hai tay Thành Đức chắp sau lưng, hết sức lạnh nhạt, cao cao tại thượng không để hắn vào mắt.

“Rất tốt.”

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, không do dự, trực tiếp vận dụng thẻ kỹ năng thời hạn.

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Bởi vì bọn họ phát hiện, một cỗ khí tức khủng bố đang ủ ủ trong cơ thể Thẩm An Tại.

“Đến rồi, chính là loại cảm giác này!”

Ánh mắt Trịnh Tam Sơn sáng ngời.

Theo Thẩm An Tại chậm rãi điểm chỉ, hư không thoáng chốc run rẩy mãnh liệt.

Thành Đức sững sờ, sau đó kịp phản ứng ngẩng đầu lên.

Một ngón tay khổng lồ che khuất cả tầng mây mang theo uy áp cực mạnh đột nhiên rơi xuống.

“Không tốt!”

“Mau lui lại!”

Những tán tu hoặc tông tộc đứng gần Thiên Tuyết tông đều biến sắc, sau đó nhanh chóng lùi lại.

Mà Thành Đức bị Đại Hoang Tù Thiên chỉ khoá chặt, dưới khí tức cường đại kia hai chân hắn nặng như chì, hoàn toàn không thể lui được.

Sắc mặt hắn khó coi, hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ một ngón tay mà thôi, sao lão phu phải sợ?”

Tiếng nói vừa dứt, áo bào hắn tung bay phấp phới, gió tuyết lại lần nữa hóa thành quyền ấn băng tuyết to lớn.

Oanh, oanh, oanh, oanh!

Hắn liên tiếp đấm mấy quyền về phía hư ảnh ngón tay hạ xuống.

Cùng là Địa Linh cảnh đỉnh phong, tuy Đại Hoang Tù Thiên chỉ cường đại, nhưng cũng vô pháp nghiền sát được cùng cảnh giới.

Dưới sự công kích liên tiếp này, hư ảnh ngón tay ầm ầm tán loạn.

“Ha ha ha, cũng chỉ như thế mà thôi!”

Thành Đức cười lớn, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Mặc dù cùng lúc oanh ra mấy quyền đối với hắn tiêu hao không nhỏ, nhưng một chỉ này cũng không thể tổn thương hắn mảy may.

Vẫn là câu nói kia, trong Địa Linh cảnh đỉnh phong, hắn có lòng tin đứng ở thế bất bại!

“Thật sao?”

Thẩm An Tại lại cười châm chọc, lại giơ ngón tay lên lần nữa.

Đại Hoang Tù Thiên chỉ là thẻ thời hạn, không phải thẻ tiêu hao.

Nói cách khác, trong vòng năm phút này, hắn có thể không tiêu hao bất cứ thứ gì, không có bất kỳ hạn chế, dùng vô tư!

Nếu chỉ dùng một ngón tay cũng không thể nghiền chết các ngươi, vậy thì một trăm ngón tay là có thể đè bẹp được!

Chương 109: Là ai có đại chiêu của người tốt như vậy?

Ngay khi Thành Đức cười ha hả, còn cho rằng mình đã chặn được một chỉ kia.

Ngón tay của Thẩm An Tại lại động.

Bỗng nhiên, cách đó không xa, trong lòng Cổ Vân cùng Bắc Thần Vọng Thư run lên, mãnh liệt ngẩng đầu.

Chỉ thấy trong hư không, lần nữa có một hư ảnh ngón tay to lớn đè xuống.

"Còn nữa?"

"Võ kỹ như thế, chí ít là Thiên giai, hắn có thể sử dụng liên tục?"

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Tất cả mọi người có chút chấn kinh.

Thành Đức sững sờ, sắc mặt khó coi, chỉ là hắn cũng không kinh hoảng, lần nữa triệu tập đại địa chi lực cùng linh nguyên, ầm vang chống đỡ.

Khi một lần nữa oanh tán chỉ ảnh kia, trên miệng hắn vừa mới lộ ra vẻ cười lạnh, biểu cảm liền cứng đờ.

Bởi vì trong hư không lại lần nữa có động tĩnh truyền đến.

Lần này, Thẩm An Tại vươn ba ngón tay ra!

Ba ngón tay khổng lồ nghiền ép, chồng lên nhau tạo thành uy áp cao hơn một tầng.

Đối mặt với một màn này, Thành Đức cũng không dám khinh thường nữa, sắc mặt ngưng trọng gọi ra một kiện bảo giáp Huyền giai thượng phẩm hộ thể, đồng thời thi triển ra võ kỹ độc môn của Thiên Tuyết tông.

Quyền pháp Địa giai trung phẩm, Bắc Phong quyền.

Quyền thế như cuồng phong mưa rào, mang theo gió tuyết gào thét.

"Nát cho ta!"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, dùng toàn lực đánh ra một quyền.

Oanh!

Trong tiếng vù vù, quyền chỉ giao nhau, bộc phát ra một hồi tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sóng khí lất phất, không ít võ giả cảnh giới thấp bị sóng khí đẩy lui.

Đủ có thể thấy cường độ của lần giao thủ này giữa hai người đã tới mức nào rồi.

Ba tầng bóng chỉ tiêu tán, sắc mặt Thành Đức trắng bệch, dưới uy áp cường đại đó hai chân hắn giẫm mặt đất tạo ra một cái hố, trực tiếp lún tới mắt cá chân.

Lồng ngực hắn phập phồng, có chút thấp thỏm nhìn về phía Thẩm An Tại bên kia.

Lần này chắc không còn nữa?

Không như hắn mong muốn, Thẩm An Tại lại bình tĩnh, giơ tay lên.

Con ngươi Thành Đức co rụt lại, còn nữa?

Yết hầu hắn bỗng nhúc nhích một cái, đã bắt đầu có chút hối hận, kêu khổ không ngừng.

Gia hỏa này đến cùng là người phương nào, liên tục thi triển võ kỹ động tĩnh lớn như vậy mấy lần vậy mà giống như không có việc gì, một chút cũng không thấy mệt mỏi?

Trong hư không, một bàn tay kinh khủng hiện ra, năm ngón tay khép lại, theo động tác của Thẩm An Tại đâm xuống phía dưới.

Khi nhìn thấy hư ảnh uy áp mạnh mẽ này, bất kể là Cổ Vân, Bắc Thần Vọng Thư, hay là Tiêu Thiên Sách, mắt lộ ra kinh hãi.

Không phải chứ…

Là ai có đại chiêu của người tốt như vậy?

Bịch!

Lại là một kích rơi xuống, lần này Thành Đức không cách nào bảo trì vẻ gió nhẹ mây nhạt nữa, mà khóe miệng trực tiếp bị năm ngón tay đâm chảy máu tươi, cài tóc cũng bị vỡ nát, một đầu tóc bạc ngổn ngang.

“Đáng chết, có gan ngươi liền đến đây!”

Thành Đức rống giận, linh nguyên trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa.

“Như ngươi mong muốn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, sau đó…

Trên bầu trời lại xuất hiện hư ảnh năm ngón tay, uy lực không hề yếu hơn trước.

Thành Đức trợn tròn mắt, Thượng Quan trưởng lão cũng ngơ ngác.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Một lần hai lần ba lượt đều có thể lý giải.

Nhưng ngươi cứ thi triển cùng một chiêu liên tiếp như vậy là có chuyện gì xảy ra?

“Thượng Quan giúp ta!”

Sắc mặt Thành Đức trắng bệch, ánh mắt bắt đầu hoảng loạn.

Liên tiếp ngạnh kháng nhiều chỉ ảnh như vậy, hắn đã có chút chịu không nổi.

Cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ bị nghiền chết tươi!

Thượng Quan trưởng lão sửng sốt một chút, sau đó lập tức tiến đến tương trợ cùng nhau ngăn cản một đạo hư ảnh năm ngón tay kia.

Mà nhìn thấy hắn còn dám tiến lên, trong mắt Thẩm An Tại hiện lên hàn ý, tay phải lần lượt vươn ra nghiền ép, thậm chí đánh ra tàn ảnh.

Ông, ông, ông…

Giữa hư không, từng đạo chỉ ảnh to lớn xuất hiện, chen lấn nghiền ép xuống phía dưới, uy lực kinh người.

Nhìn chỉ ảnh dày đặc chi chít kia, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Mà Thành Đức vàThượng Quan trưởng lão thân ở dưới công kích đầy trời, trực tiếp choáng váng.

Trong lòng Thành Đức đắng chát, nếu biết gọi hắn đi lên sẽ khơi dậy sự tức giận của Thẩm An Tại, còn không bằng để hắn ở lại phía sau.

Nhưng hết cách rồi, giờ phút này bọn họ chỉ có thể lựa chọn liên thủ ngạnh kháng.

Oanh, oanh, oanh…

Theo từng tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Lăng Phi Sương ở phía sau, Vu Chính Nguyên cũng có chút thất thần.

Mọi người kinh ngạc nhìn trung niên áo trắng hai bên tóc mai bạc trắng, bóng lưng cũng không tính là cao to, kinh ngạc không thôi.

Thẩm trưởng lão… từ khi nào lại trở nên mạnh như vậy?

Trịnh Tam Sơn nhắm mắt lại, suy nghĩ trong lòng bắt đầu dâng trào.

Thủ đoạn như vậy có thể liên tiếp sử dụng không ngừng như thế, xem ra vị nghĩa phụ của Thẩm An Tại đã coi hắn như con ruột!

Vậy mà lưu lại nhiều át chủ bài như vậy!

Oanh!

Dưới ánh mắt kinh ngạc đến chết lặng của tất cả mọi người, một đạo chỉ ảnh cuối cùng hạ xuống.

Đại địa xuất hiện một cái hố sâu diện tích cực lớn, bụi đất mù mịt, luồng uy áp còn chưa tản đi hết.

Trong hố.

Hai người như chó chết nằm rạp trên mặt đất, quần áo tả tơi, miệng phun máu tươi.

Bảo giáp trên người Thành Đức đã nát, giờ phút này không còn phong khinh vân đạm như vừa rồi, mà chật vật không thôi.

Tần Thiển Nguyệt khẽ nhếch miệng nhỏ, kinh ngạc nhìn một màn này.

Những tán tu kia hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Đường đường là trưởng lão chấp sự Thiên Tuyết tông, vậy mà bị người nghiền ép thành bộ dáng như vậy?

Nếu truyền ra ngoài… chắc sẽ không có người tin nhỉ?

Ngay lúc tất cả mọi người đều cho là Thẩm An Tại lực kiệt, lại thấy hắn phát hiện hai người trong hố vẫn còn khí tức yếu ớt, lần nữa giơ tay phải lên.

"Mẹ kiếp, còn tới nữa?!"

Tất cả mọi người đều giật mình.

Hai người Thành Đức càng sợ tới mức kinh hồn táng đảm, mắt lộ vẻ sợ hãi.

Đến phiên em gái ngươi rồi nha, nếu mà đến hai người bọn họ nữa thì chắc chắn sẽ bị nghiền thành bánh bà nhà ngươi nấu mất!

"Thẩm trưởng lão, hắn chính là trưởng lão Thiên Tuyết tông ta. Ngươi dám giết hắn, là đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?"

Tần Thiển Nguyệt ở bên cạnh lạnh giọng mở miệng.

"Ta không chỉ giết hắn, ta cũng giết cả ngươi."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, nhân lúc năm phút đồng hồ còn chưa qua, một tay đang muốn đè xuống.

Đồng tử thiếu nữ co rụt lại, run rẩy trong lòng, lùi nhanh lại.

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng la kinh hỉ.

"Sư phụ, sao người lại ở đây?!"

Nghe được thanh âm quen thuộc này, đám người Linh Phù sơn đều sững sờ, sau đó quay đầu nhìn lại.

Một thiếu niên đồ đen đang vẻ mặt mừng rỡ, lưng đeo trường kiếm chạy đến.

Nhìn qua thần thái sáng láng, cũng không có nửa điểm dấu hiệu bị thương.

“Mộ Dung sư đệ?”

Lăng Phi Sương và Vu Chính Nguyên vô thức kinh ngạc nói.

Thẩm An Tại cũng bối rối, ngón tay ở giữa không trung cũng không rơi xuống.

Không phải chứ… tiểu tử này còn sống?

“Sư phụ!”

Mộ Dung Thiên có chút kích động chạy tới trước mặt hắn, cười ngây ngô nói: “Sư phụ, đồ nhi có cơ duyên, đã đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ!”

Nghe hắn nói, mọi người lúc này mới phát hiện, khí tức của hắn nghiễm nhiên đã không còn là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

Vu Chính Nguyên trừng mắt nhìn: ???

Không phải chứ, lúc mọi người tiến vào không phải đều cùng một cảnh giới sao?

Tại sao tu vi của một người khi mi tâm sáng lên lại có thể “vù vù” bành trướng đến Địa Linh cảnh, còn hắn thì sau một khoảng thời gian biến mất, khi trở về đã thành Quy Nguyên cảnh hậu kỳ?

Đây là ý gì, cũng chỉ có hắn là hàng thật giá thật là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ thôi sao?

Mà ở trong hố, Thượng Quan trưởng lão đang hấp hối nghe được giọng nói của Mộ Dung Thiên, sau khi sửng sốt lại càng kinh hô trong lòng không có khả năng.

Thằng nhãi này rõ ràng bị mình đánh một chưởng, sao có thể còn sống!

Hơn nữa tu vi còn đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ?

Chương 110: Hành cung mở ra

Chờ lúc Thẩm An Tại lấy lại tinh thần, năm phút đã qua.

Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua bọn người Tần Thiển Nguyệt bên kia, thu ngón tay về.

Mộ Dung Thiên cũng phát hiện dường như hố phía trước là do sư phụ mình làm nên, không khỏi có chút nghi hoặc.

"Sư phụ, người đây là?"

"Sư phụ ngươi nghe nói ngươi bị người Thượng Quan gia đánh chết, đang muốn báo thù cho ngươi, liên tục chọt hai người bọn họ hơn trăm ngón tay."

Trịnh Tam Sơn ở bên cạnh lúc này mở miệng.

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Thiên kinh ngạc, vẻ mặt cảm động.

"Sư phụ…"

[Độ sùng bái +5:]

"Tu vi này của ngươi…"

Thẩm An Tại nhíu mày, mơ hồ cảm thấy Mộ Dung Thiên dường như có chút gì đó không bình thường.

"A, đồ nhi rơi xuống vách núi, thu được một chút cơ duyên…"

Ngay khi Mộ Dung Thiên chuẩn bị nói chuyện về Kiếm Yêu tôn ra, thì người sau lại mở miệng trong đầu hắn.

“Trước đừng nói, nơi đây nhiều người phức tạp, làm không tốt sẽ để cho các ngươi lâm vào vây công.”

Nghe nói như thế, hắn mới vội vàng che miệng lại, trong nháy mắt lắc đầu.

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Với vẻ mặt này của ngươi, là ai cũng đều có thể rõ cơ duyên ngươi đạt được không nhỏ nhỉ?

Lúc này, Bách Lý Nhất Kiếm cũng đang ở trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên nhíu mày đánh giá Thẩm An Tại.

“Kỳ quái, ngay cả bản tôn cũng không nhìn thấu cảnh giới chân chính của hắn?”

“Chẳng lẽ là tồn tại trên Niết Bàn?”

Khi hắn nghi hoặc, Thẩm An Tại do dự một chút, vẫn lựa chọn vận dụng linh nhãn quan sát.

Hắn sợ tên tiểu tử trước mắt này bị người đoạt xá.

Theo ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt hắn, khí tức quanh thân Mộ Dung Thiên lập tức trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Cuối cùng, ánh mắt của Thẩm An Tại dừng lại ở chiếc nhẫn hắn đeo trên tay, ánh mắt ý vị sâu xa.

Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ run lên, trong nháy mắt cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Ánh mắt này…

Thần sắc hắn ngưng trọng vô cùng, trong lòng âm thầm may mắn mình không có lựa chọn đoạt xá Mộ Dung Thiên để trùng sinh.

Nếu không chắc chắn sẽ chết mà không biết vì sao!

“Tốt rồi, sự tình khác đợi chút nữa hãy nói, vi sư còn có chuyện muốn làm.”

Thẩm An Tại thấy hắn không có việc gì, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt lại lần nữa lạnh xuống, quay đầu đi.

Mọi người sửng sốt.

Mà trong lòng hai người trong hố phát lạnh, có chút khó khăn đứng lên, mặt đầy máu hoảng sợ nhìn hắn.

Hắn không phải vẫn muốn…

“Đồ nhi của ta mạng lớn không chết, chỉ sợ các ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, giơ ngón tay lên chuẩn bị dùng thẻ công năng đương thời.

Thượng Quan trưởng lão kinh hãi run rẩy, sợ hãi không thôi.

Gia hỏa này bảo hộ môn đồ đã đến trình độ này sao?

Còn muốn ra tay với mình?

Chẳng lẽ không sợ bị Thiên Tuyết tông chọc giận, hoàng hậu Đại An tức giận?!

Đúng là kẻ điên!

Tên này chắc chắn là một kẻ điên ưa bao che khuyết điểm!

Thẩm An Tại bước ra một bước, hư không đột nhiên run rẩy.

Nhưng hắn lại sửng sốt, bởi vì hắn còn chưa sử dụng thẻ kỹ năng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hành cung trên trời liên tiếp sinh ra dị tượng, từng cái miệng lửa do cấm chế quanh thân

phun ra nuốt vào giờ tiêu tán.

Cửa điện to như vậy chậm rãi mở vào phía trong, linh khí nồng đậm như biển phun trào ra.

"Hành cung Thương Ngô đã mở!"

"Mau chóng tiến vào bên trong, cơ duyên có hạn, tới trước được trước!"

Lúc này sự chú ý của mọi người bị dời đi, không ít người trực tiếp bay lên không, bay về phía hành cung to lớn kia.

"Đi!"

Cổ Vân và người Triệu gia đều phất tay, mang người của mình chạy tới.

Dược Vương cốc bên kia, Bắc Thần Vọng Thư chớp chớp mắt lớn, có chút tò mò nhìn thoáng qua sư đồ Thẩm An Tại, sau đó cũng dẫn người rời đi.

Tranh đoạt Thương Ngô tâm vẫn trọng yếu hơn, những chuyện khác, về sau nói sau cũng không muộn.

"Ngọc Quy Trận!"

Lúc Thẩm An Tại đang phân thần, Thành Đức vội vàng lấy trận bàn từ trong ngực ra bày ra.

Huyền quang tràn ra bốn phía, quy xác hóa thành hư ảo bao phủ toàn bộ hố sâu vào bên trong, không thể phá vỡ.

Hiển nhiên, hắn thật sự sợ hãi.

Sợ Thẩm An Tại lại lấy đầu ngón tay đâm mình mấy trăm cái.

Thấy một màn này, Thẩm An Tại nhíu mày, còn dự định động thủ cưỡng ép phá trận.

"Thẩm trưởng lão, đủ rồi."

Trịnh Tam Sơn kéo hắn lại, ánh mắt nghiêm túc, "Tiến vào hành cung trước, cơ duyên chân chính thuộc về Thương Ngô tôn giả đều ở trong đó, hộ tống bọn họ đi vào mới là việc quan trọng."

Thẩm An Tại sau khi suy nghĩ thì gật đầu.

Mai rùa kia thoạt nhìn rất cứng, muốn phá vỡ thì cần không ít thời gian.

Nếu Mộ Dung Thiên không chết, cũng không cần ở trước mặt nhiều người như vậy khi không giết chết hai người này.

Lần sau tìm cơ hội vụng trộm động thủ cũng được.

"Đi!"

Trịnh Tam Sơn vung tay áo lên, một trận gió nhẹ mang theo mọi người nhanh chóng đi về phía hành cung to lớn trên không trung.

Mà Tần Thiển Nguyệt và những đệ tử Thiên Tuyết tông khác vội vàng đi tới bên cạnh cái hố.

"Trưởng lão, ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao, các ngươi tiến vào hành cung trước đi, đợi ta chữa thương một lát sẽ qua đó!"

Mặt mũi Thành Đức bị ném đi sạch sẽ, mặt già đỏ bừng, khoát tay thúc giục.

"Được!"

Đám người Tần Thiển Nguyệt gật đầu, quay người tiến về hành cung.

Đến tận đây, nơi đây chỉ còn lại hai người trong hố.

Thành Đức thấy tất cả mọi người rời đi, lúc này lại "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt âm trầm.

Hay cho một Thẩm An Tại, vậy mà dám làm nhục chính mình như thế!

Đợi sau khi ra ngoài, nhất định phải cho ngươi biết tay!

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quay đầu đi, ngữ khí nghiêm túc.

"Thượng Quan trưởng lão, ngươi nhanh chóng chữa thương, dùng vật đó trợ giúp Thiển Nguyệt dẫn dụ Thương Ngô tâm, thu hoạch được truyền thừa!"

"Nhanh chóng chữa thương…"

Thượng Quan trưởng lão vỗ vỗ bụi bặm trên áo bào, lau đi vết máu ở khóe miệng, ánh mắt trở nên có chút nham hiểm, khóe miệng nở nụ cười.

"Thượng Quan trưởng lão?" Thành Đức thấy hắn từng bước một đi về phía mình, không khỏi nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Ngay khoảnh khắc sau.

Một cảnh tượng khiến con ngươi hắn co rút lại.

Một thanh lợi kiếm không chút dấu hiệu đâm thẳng vào ngực hắn, máu tươi ồ ồ.

"Thượng Quan trưởng lão… ngươi!"

Hai mắt hắn giăng đầy tơ máu, gắt gao bắt lấy tay cầm kiếm của người trước mắt.

"Không phải ngươi bảo ta nhanh chóng chữa thương sao?"

Ánh mắt Thượng Quan trưởng lão lộ ra ý cười mỉa mai, "Phốc" một tiếng rút trường kiếm ra.

Từng tia huyết khí phiêu tán, hội tụ vào trong cơ thể hắn.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy được thương thế của hắn bắt đầu khôi phục, cho đến lúc không còn vẻ suy yếu nữa.

Mà Thành Đức thì hai mắt trợn lên, ngã thẳng xuống mặt đất, chết không nhắm mắt.

“Thật sự là một tên phế vật, ngay cả một mình Thẩm An Tại cũng không xử lý được.”

Thượng Quan trưởng lão hừ lạnh một tiếng, vung trường kiếm rũ đi vết máu.

Cùng lúc đó, từng bóng người từ bốn phương tám hướng xuất hiện, chừng hơn ba mươi người.

Mỗi người đều đeo mặt nạ đồng thau, ánh mắt lạnh như băng.

“Đàn chủ, hiện tại làm sao bây giờ?” Có người cung kính nói.

Để là đàn chủ Ma giáo, hoặc là tu vi bản thân chính là Thiên Linh cảnh, hoặc là… chính là có một con thú sủng Thiên Linh cảnh làm toạ kỵ!

Không nghĩ tới trưởng lão Thượng Quan gia này, thân phận sau lưng lại là đàn chủ Ma giáo!

Thượng Quan trưởng lão xé lớp ngụy trang trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua.

Hắn nhìn về phía hành cung, đạm mạc nói: “Tiêu Thiên Sách không chết, bọn lão Cửu hẳn là có chuyện ngoài ý muốn, các ngươi theo ta vào hành cung, không thể để cho bất kỳ ai ở nơi này chạy thoát.”

“Vâng, đàn chủ!”

Mọi người gật đầu, thần sắc cung kính.

Ánh mắt Thượng Quan trưởng lão rực lửa, chăm chú nhìn hành cung.

Chờ lấy được Thương Ngô tâm tới tay, đến lúc đó hắn mới hoàn toàn có thể thả tiểu gia hỏa trong túi thú ra.

Có

Chương 111: Chạy tới giúp vi sư đào bảo bối!

Bên trong hành cung Thương Ngô.

Lương trụ trổ long họa phượng, nhìn bề ngoài thiếp vàng tô son lộng lẫy cực kỳ xa hoa.

Ánh sáng lập lòe như đang báo cho mọi người biết rốt cuộc trong đó cất dấu bao nhiêu bảo vật.

"Bảo quang lưu chuyển, Giang Hà chảy ngược, những bức tranh này thật ra là linh khí không gian, ít nhất là Huyền giai!"

"Không nghĩ tới loại bảo vật như vậy, vậy mà bị lấy ra xem như bích họa bình thường!"

"Bường đá thật nhiều!"

Mọi người tiến vào nơi đây, nhìn thấy mười ba bức bích họa treo trên tường, dồn dập kinh hô.

Không riêng gì bức họa, bên cạnh còn bày giá binh khí, mỗi một thanh binh khí, ít nhất cũng là Huyền giai.

"Thanh kiếm này là của ta!"

"Đừng ai cướp mười ba bức tranh này với ta!"

Một đám tán tu chưa từng thấy qua bảo bối, lúc này đỏ mắt, tranh nhau chen lấn xông tới.

Mà người của những đại tông tộc kia nhìn thấy những thứ này, trong lòng lại không hề gợn sóng.

Bởi vì bọn họ biết, những thứ này chẳng qua chỉ là thứ thấp kém nhất trong Thương Ngô cảnh mà thôi.

Bảo vật chân chính, tuyệt đối càng sâu hơn nữa!

Linh khí Địa giai, bảo đan lục phẩm, võ kỹ Địa giai thậm chí công pháp Thiên giai đều có thể xuất hiện!

"Đi!"

Không chút do dự, Cổ Vân cùng thiên kiêu Triệu gia đều dẫn người tiến vào sâu trong hành cung.

Một đám đệ tử Dược Vương cốc, người Thiên Tuyết tông cũng không ngoại lệ.

"Đồ nhi, chúng ta cũng đi."

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, mang theo đám người chạy về phía trước.

Trên đường, Trịnh Tam Sơn hai bước sóng vai với hắn, trầm giọng mở miệng.

"Vừa rồi ở bên ngoài ta đếm một chút, tổng cộng có hơn hai trăm tán tu, Địa Linh cảnh ít nhất phải hơn ba mươi người."

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên: "Cho nên ngươi hoài nghi những người kia đều là người của Ma giáo?"

"Không nhất thiết, nhưng rất có thể, hoặc là bọn họ chờ ở bên ngoài, hoặc là sẽ nấp đi đợi đến khi có được đồ vật, đã chém giết xong thì sẽ xuất hiện đoạt lấy."

"Thật sự là một đám tiểu nhân xảo trá."

Thẩm An Tại nhíu mày, xem thẻ kỹ năng của mình một chút.

Còn thừa lại ba tấm thẻ hạn định Đại Hoang Tù Thiên chỉ, cùng với một tấm thẻ tiêu hao Kim Cương Bất Hoại.

Sau khi dùng Kim Cương Bất Hoại thần công, có thể ngăn cản cường giả cảnh giới cao hơn một cảnh giới trong vòng

mười giây, không bị bất cứ tổn thương gì.

Mặc dù chỉ có mười giây, nhưng thời khắc mấu chốt, bảo vệ tánh mạng khẳng định không có vấn đề.

Bây giờ tình huống như thế, chỉ có thể đi một bước tính một bước, Thương Ngô tâm kia cùng với truyền thừa dược đạo của Thương Ngô tôn giả, nhất định phải tranh thủ một phen.

Nếu có thể đạt được kinh nghiệm của luyện dược sư thất phẩm, hắn sẽ có cơ hội giúp Tiêu Cảnh Tuyết giải độc.

Mọi người đi hết hành lang.

Rất nhanh, xuyên qua tòa lầu các điện phủ, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng đất trống lớn.

Là một Dược viên bỏ hoang từ lâu, linh khí bốn phía quả thực nồng đậm đến không tưởng, thậm chí còn vượt qua ba hồ trên ở Thuần Nguyên sơn.

Linh dược xung quanh tựa hồ đã bị trắng trợn ngắt lấy đi, bởi vì sau khi bị Thương Ngô tôn giả trắng trợn luyện dược, kết quả vẫn là hắn không có sức xoay chuyển tình thế để trở về.

Giờ phút này bên trong Dược Điện chỉ còn lại một ít thảo dược, tất cả đều là hơn ba trăm năm!

Bắc Thần Vọng Thư nhìn thấy dược điền linh dược này, đầu tiên hai mắt sáng ngời, sau đó lại tiếc nuối lắc đầu.

Linh dược trên ba trăm năm, Dược Vương cốc cũng không có bao nhiêu.

Đáng tiếc, những linh dược này đã lâu không có người quản lý, gần như khô héo, dược hiệu trôi qua gần như không còn một mảnh.

Lúc này ngắt lấy, chỉ sợ sẽ lập tức héo rũ, biến thành phế dược.

Cho nên, ánh mắt mọi người chỉ dừng lại một giây trên những linh dược này, liền không nhìn nhiều nữa, mà nhìn về phía chỗ sâu dược điền.

Nơi đó có một cây cổ thụ che trời tồn tại, toàn thân đỏ choét, thân cây trụi lủi không có một tơ phiến lá, tràn đầy hoang tàn chi ý.

Cứ như đã chết đi rất nhiều năm, khiến người ta có cảm giác tiêu điều.

Nhưng…!

Cho dù chết đi đã nhiều năm, uy áp mà cổ thụ tỏa ra cũng khiến mọi người kinh hãi không thôi. Thực tế khí tức nóng rực của cổ thụ không pcJHấ khuếch tán ra phía ngoài càng làm cho bọn họ cảm thấy thân mình như một cái lò lửa.

“Đây chính là…”

” Ngô Đồng ngàn năm!”

Ánh mắt mọi người lập tức trở nên cực nóng, hô hấp dồn dập.

Trên Ngô Đồng thụ ngàn năm kia, trong thân cây lờ mờ có thể nhìn thấy một đoàn hoả diễm yên lặng đã lâu, bộ dạng như trái tim.

Dù không đập, nhưng bên trong tản ra trận trận khí tức huyền diệu cùng uy áp cường đại, đều hiển lộ ra đây là thứ mọi người tha thiết ước mơ.

Thương Ngô tâm!

“Lên!”

Cổ Vân vung tay lên, xông lên đầu tiên.

Người của Triệu gia, Dược Vương cốc, Thiên Tuyết tông không cam lòng yếu thế, đều xông tới.

"Cổ Vân, ngươi thân ở Tề Vân đạo tông, không thiếu bảo vật, thứ này, không ngại cứ để ta!"

Một thanh niên Địa Linh cảnh hậu kỳ của Triệu gia cầm trường thương trong tay, thương xuất như rồng đâm thẳng về phía Cổ Vân.

Mà hậu bối của Triệu gia cũng liên thủ phát động công kích với đệ tử của Tề Vân đạo tông.

"Triệu Phi Hồng, cơ duyên là do người có năng lực đạt được, nếu ngươi muốn liền lấy bản lĩnh ra!"

Cổ Vân hừ lạnh một tiếng, đánh ra một chưởng, linh nguyên mang theo sức mạnh đại địa hóa thành sóng biển mãnh liệt, nặng nề không gì sánh nổi đánh về phía đối phương.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, hai người đồng thời rút lui.

Mà lúc này, một bóng người thừa cơ bay vút lên, một tay hái về phía trung tâm Thương Ngô Thụ.

Không phải ai khác, chính là Tần Thiển Nguyệt.

Ngay lúc tay nàng sắp chạm đến thân cây, một đám tử tiên do ánh lửa ngưng tụ thành quất xuống.

Ánh mắt nàng ngưng tụ, lùi lại mấy bước.

Bốp!

Roi tím rơi xuống, mặt đất trực tiếp bị rút ra một vết cháy đen dài, ẩn có ngọn lửa màu tím bốc lên.

"Thật không hiểu nổi, các ngươi lại không biết luyện đan, tại sao phải tới đoạt Thương Ngô tâm này."

Bắc Thần Vọng Thư nhìn cái quất roi kia, con ngươi linh động của thiếu nữ nháy nháy.

Trường tiên rút về, hóa thành ngọn lửa màu tím bốc lên trong lòng bàn tay nàng, tản ra trận trận nhiệt độ cao.

Mặc dù khuôn mặt kia thoạt nhìn thanh thuần ngọt ngào, nhưng giờ phút này nàng phát ra khí tức cũng không khiến cho người ta có chút khinh thường.

"Không ngờ Bắc Thần cốc chủ ngay cả tử diễm cũng truyền cho ngươi…"

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt ngưng lại, lửa này mặc dù không bằng Niết Bàn thần hỏa, nhưng uy lực cũng rất lớn.

Nếu như bị nhiễm một chút, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị đốt tận xương.

"Thương Ngô tâm có cơ duyên Niết Bàn, đâu đơn giản chỉ có thể dùng để luyện đan."

Tần Thiển Nguyệt lạnh giọng mở miệng, chuyện cho tới bây giờ khiến nàng không dám khinh thường, trực tiếp vận dụng át chủ bài của Thiên Tuyết tông để lại cho nàng.

Tay trắng vung lên, một thanh trường kiếm lóe ra quang trạch băng tuyết, hàn khí bức người xuất hiện.

Khi nhìn thấy kiếm này, ánh mắt Bắc Thần Thư lộ ra kinh ngạc.

"Nửa bước Thiên Binh!"

Sau khi kinh ngạc, thấy Tần Thiển Nguyệt lại xông về phía Thương Ngô Thụ, nàng không dám do dự, cũng nhanh chóng tiến lên tranh đoạt.

Mọi người chiến đấu thành một đoàn, trận trận tiếng nổ nối liền không dứt.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng nóng như lửa, quay đầu lại gọi: "Sư phụ, chúng ta…"

Lời còn chưa dứt, hắn liền ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì hắn, bọn Trịnh Tam Sơn, Tiêu Thiên Sách đều lập tức bối rối, ngơ ngác nhìn trung niên đang bận bịu khắp dược điền.

"Ấy da, chỗ này lại một cây nữa kìa."

Thẩm An Tại xoay người đào đất, đào một gốc linh dược khô héo từ trong đất ra, mặt mũi tràn đầy ý cười.

Mà sau khi linh dược kia rời khỏi đất liền nhanh chóng khô quắt lại, dược hiệu trôi đi, trực tiếp biến thành phế dược.

Cầm phế dược này ra ngoài, chó bên ngoài cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái.

Dù như thế, vị Thanh Vân phong chủ này không có nửa điểm tiếc nuối, miệng cười cũng khép lại không được, lại chạy đến bên cạnh một cây linh dược khác đào đất.

Vừa bào, hắn vừa gọi Mộ Dung Thiên.

"Đồ nhi, thất thần làm gì, mau tới đào bảo bối giúp vi sư đi!"

Chương 112: Vu oan, dốc hết cả thẻ bài vốn liếng

“A a…”

Mộ Dung Thiên phản ứng lại, vội vàng lấy xẻng ra.

Bọn người Trịnh Tam Sơn thấy một màn này, đều cảm thấy có chút im lặng, thậm chí mất mặt.

Hai sư đồ này…

Tình huống gì đây?

Những phế dược này có gì tốt mà lấy, muốn lấy thì lấy Thương Ngô tâm kia kìa!

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn thấy nơi này cũng ngây dại.

Động tác của hai thầy trò này đào linh dược… sao lại thuần thục như vậy?

Bên kia đánh đến nước sôi lửa bỏng, hai người bên này thảnh thơi nhổ thuốc.

Mấy người Trịnh Tam Sơn đều có chút không biết làm sao.

“Sư phụ, bây giờ chúng ta làm gì?” Vu Chính Nguyên ở một bên nhíu mày hỏi.

Trịnh Tam Sơn nhìn thoáng qua chiến trường bên kia, trầm giọng nói: “Không vội, yên lặng theo dõi kỳ biến trước đã.”

Bất kể là Tề Vân đạo tông hay Thiên Tuyết tông, hoặc Triệu gia, Dược Vương cốc.

Nếu như bọn họ có thể phái ra thiên kiêu nhà mình đến đây, nhất định sẽ có lưu lại át chủ bài.

Không bằng chờ thủ đoạn của tất cả bọn họ tiêu hao gần hết trong tranh đấu, đám người mình lại ngồi làm ngư ông thu lợi cũng không muộn.

Hơn nữa càng quan trọng hơn là Ma giáo còn chưa hiển lộ hành tung, không nên xằng bậy.

…

Mà một bên khác, thiên điện khác ở trong hành cung đã chém giết thành một mảnh.

Đã có không ít thi thể nằm ngang trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Từng người đeo mặt nạ bằng đồng xanh xuất hiện từ các nơi, lợi dụng các thủ đoạn khác nhau như đánh lén, vây công, hầu như muốn tàn sát hết đám tán tu này.

Quỷ dị chính là vậy.

Những thi thể tán tu này cũng không chảy ra bất kỳ máu tươi nào, dù cho bị chặt đứt đầu cũng không có máu tươi.

Mà là tại thời khắc tử vong, máu huyết pại rất quỷ dị hóa thành từng sợi huyết khí dung nhập vào mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Cứ như bị một số thứ gì đó hấp thu vậy.

Nhìn thi thể dưới chân dần dần khô quắt, sắc mặt Thượng Quan trưởng lão lạnh lùng.

“Sắp xong rồi.”

Hắn nhìn thoáng qua người đeo mặt nạ tụ tập lại sau lưng, lạnh giọng mở miệng.

“Ta đi vào trước, chờ lấy được Thương Ngô tâm các ngươi lại động thủ!”

“Vâng!”

Đám người cung kính đáp lại.

Thượng Quan trưởng lão lại đeo mặt nạ da người lên, sau khi ngụy trang xong thì giả bộ bị thương, chạy về phía hành cung.

Khi hắn đến bên kia, Thẩm An Tại vừa vặn lấy sạch hơn ba mươi gốc dược liệu, vỗ tay sung sướng.

Hắn đến, cũng khiến cho những người chiến đấu bên kia hơi dừng lại một chút.

Tần Thiển Nguyệt nhìn thấy chỉ có mình hắn che ngực, không khỏi nhướng mày: "Thành Đức trưởng lão thì sao?"

Ai ngờ, Thượng Quan trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, đau lòng mở miệng: "Lão bạn già kia…"

"Thương thế của hắn quá nặng, bị Thẩm An Tại đánh chết rồi!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều là sửng sốt một chút.

Bao gồm cả đám người Linh Phù sơn.

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt run lên, sau đó nhanh chóng băng hàn.

"Thẩm An Tại, ngươi thật dám xuống tay độc ác như thế, giết trưởng lão Thiên Tuyết tông ta!"

Thẩm An Tại chau mày, có chút hoang mang.

Không đúng nha!

Mặc dù liên tục sử dụng Đại Hoang Tù Thiên chỉ, đánh cho lão gia hỏa này nửa sống nửa chết, nhưng tuyệt đối không đến mức trọng thương không trị khỏi mà chết.

Dù sao thân là trưởng lão Thiên Tuyết tông, trên người sao lại không có mấy viên đan dược chữa thương cao cấp?

Bắc Thần Vọng Thư cũng nhíu mày, ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Nàng thân là truyền nhân Dược Vương cốc, tự nhiên tạo nghệ về dược đạo không kém.

Lúc trước có thể nhìn ra mặc dù Thành Đức trọng thương, nhưng cũng không tổn thương đến tâm mạch, không có khả năng tử vong.

Tại sao bỗng nhiên lại chết?

Lại nói, dưới thế công hung mãnh kia của Thẩm An Tại.

Vì sao Thành Đức có tu vi cao hơn một chút thì chết, mà vị Thượng Quan trưởng lão này vẫn còn có thể sống sót?

Buồn cười!

"Thiển Nguyệt, ta đến dẫn Thương Ngô tâm ra, ngươi mau rời đi, ra ngoài kêu Lý trưởng lão tìm Linh Phù sơn báo thù!"

Thượng Quan trưởng lão cắn răng, hai tay nhanh chóng bắt ấn, theo đó từng tia lực lượng không rõ lưu chuyển.

Cây cữu thụ chết héo phía xa kia bỗng nhiên bắt đầu run rẩy.

Chuẩn xác mà nói, là trái tim như lửa đang nhảy lên trong thân cây kia.

Bịch bịch, bịch bịch…

Tiếng tim đập nặng nề vang lên, ánh mắt mọi người lại một lần nữa đảo qua đảo lại.

"Tiểu tử, chú ý lão gia hỏa kia, sự tình không đơn giản như vậy."

Bách Lý Nhất Kiếm như đoán được điều gì, nghiêm túc truyền âm cho Mộ Dung Thiên.

Người sau gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Thần sắc Tần Thiển Nguyệt ngưng trọng.

Nàng sở dĩ lựa chọn hợp tác với Thượng Quan gia, chính là bởi vì không biết đối phương có được thủ đoạn gì mà dám nói là có thể dẫn động Thương Ngô tâm chọn chủ.

Mặc dù không biết thật giả, nhưng nàng cảm thấy không ngại thử một lần.

Hôm nay xem ra, lời ấy không sai!

Theo trái tim nhảy lên, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Thương Ngô tâm bỗng nhiên "rắc" một tiếng phá vỡ thân cây, trực tiếp bay về phía Tần Thiển Nguyệt.

"Không tốt!"

Cổ Vân nhíu mày, lập tức xuất thủ đoạt lấy.

Bắc Thần Vọng Thư cũng kịp thời vung trường tiên do ngọn lửa tím biến thành, quấn quanh lấy Thương Ngô tâm.

Nhưng Thương Ngô tâm phảng phất có linh tính, vậy mà chủ động tránh khỏi bọn họ, rơi vào trong bàn tay Tần Thiển Nguyệt.

Thương Ngô tâm đã tới tay, trên mặt nàng lộ ra vẻ vui mừng.

Trước đây lựa chọn hợp tác với Thượng Quan gia quả nhiên không sai!

Thương Ngô tâm không có cách nào thu vào nhẫn trữ vật, nàng quay người liền bay vút về phía lối vào.

"Chạy đâu!"

Bất luận là sắc mặt Triệu Phi Hồng hay là Cổ Vân, Bắc Thần Vọng Thư đều ngưng tụ, đồng thời đuổi theo.

Đối mặt công kích ba người liên thủ, Tần Thiển Nguyệt không dám khinh thường, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một tấm lệnh bài màu trắng như tuyết.

Theo sự thúc dục, lệnh bài hiện lên hào quang.

Một hư ảnh trung niên mặc trường bào trắng như tuyết, tay cầm trường kiếm xuất hiện, thần sắc kiêu căng, uy nghiêm xuất hiện.

Mắt Trịnh Tam Sơn sáng lên: "Tông chủ Thiên Tuyết tông!"

Trung niên uy nghiêm kia trực tiếp ra tay, điểm ra một kiếm.

Vô số hư ảnh trường kiếm do băng tuyết ngưng tụ hiện ra, ầm ầm hạ xuống như mưa.

Uy áp kinh khủng bao phủ, mặc dù vẫn không vượt qua Địa Linh cảnh đỉnh phong, nhưng chân ý ẩn chứa trong đó lại khiến cho con ngươi tất cả mọi người co rụt lại.

Đây là bộ võ kỹ Thiên giai duy nhất ở Thiên Tuyết tông, Phong Tuyết Kiếm!

Hơn nữa, trong đó còn ẩn chứa kiếm ý!

Công kích rậm rạp chằng chịt như mưa này bao quát toàn bộ Dược viên.

Sau đó bao phủ tất cả mọi người vào bên trong.

"Đứng phía sau ta!"

Trịnh Tam Sơn sắc mặt ngưng trọng, lúc này tiến về phía trước một bước chắn trước ba người Lăng Phi Sương, Vu Chính Nguyên, Tiêu Thiên Sách.

Một tay vẽ bùa trong hư không, thi triển thức thứ hai của Phong phù Thanh Nguyệt Sát.

Phong nhận màu xanh như loan nguyệt bắn nhanh ra, đụng vào mưa kiếm chằng chịt trên không trung, bắn ra trận trận thanh âm kim thiết giao minh.

Nhưng sắc mặt hắn nhanh chóng tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Hiển nhiên, bằng thực lực của hắn, ngăn cản mưa kiếm vẫn có chút khó khăn.

Thẩm An Tại cũng lập tức đưa một tay kéo Mộ Dung Thiên còn đang sững sờ ra sau lưng, điểm ra một chỉ.

Ảo ảnh ngón tay khổng lồ hiện lên, như muốn chặn mưa kiếm đang bắn nhanh về phía trước.

Nhưng dưới kiếm ý cường đại như vậy, Đại Hoang Tù Thiên chỉ vậy mà cũng ngăn cản không nổi, sụp đổ từng khúc.

Dù sao đây cũng là một chiêu mà cường giả Càn Khôn cảnh áp chế tu vi lưu lại, tuy rằng chỉ có thực lực Địa Linh cảnh, nhưng kiếm ý trong đó ẩn chứa có thể nói là khủng bố!

Có thể đơn giản giết chết mấy chục gần trăm cường giả Linh cảnh đỉnh phong!

Mặc dù vẫn ở trong phạm vi Địa Linh cảnh, nhưng dựa vào ý chí trong đó, tuyệt đối đủ để rung chuyển Thiên Linh cảnh!

Thẩm An Tại cắn răng, không ngừng thôi động Đại Hoang Tù Thiên Chỉ.

Chỉ ảnh tan đi rồi ngưng lại, miễn cưỡng che chở sư đồ hai người không bị mưa kiếm oanh sát.

Dưới thủ đoạn như vậy, Cổ Vân, Bắc Thần Vọng Thư, Triệu Phi Hồng cũng không dám khinh thường, nhao nhao tế ra át chủ bài, che chở người mình không bị mưa kiếm oanh chết.

Trong lúc nhất thời, đồng thời ba đạo hư ảnh hiện ra, đều không yếu hơn thủ đoạn Tần Thiển Nguyệt thi triển.

Rõ ràng, ba hư ảnh này đều là đồ dùng để bảo vệ tính mạng của trưởng bối Càn Khôn cảnh!

Chương 113: Ma giáo động thủ

Bên Dược Vương cốc, một thanh niên nho nhã áo bào màu đen đứng chắp tay, bước từng bước một ra khỏi thảm cỏ xanh um tùm, quấn lấy từng sợi dây leo cực lớn, bảo vệ chặt chẽ đám người Bắc Thần Vọng Thư.

Sau lưng Cổ Vân là một lão giả đầu bạc mắt báo, thân thể khôi ngô, đạp mạnh xuống đất.

Dược viên run rẩy, vô số mặt đất cuộn trào mãnh liệt, hóa thành tường đá ngăn mưa kiếm.

Mà trung niên kim bào phía sau Triệu Phi Hồng, tay cầm một cây trường thương vung vẩy một tiếng long ngâm đinh tai nhức óc, hư ảnh cự long màu vàng nấn ná, miệng phun kim quang.

Lúc này… toàn bộ Thương Ngô cảnh cũng bắt đầu run rẩy.

Từng khe nứt chậm rãi hiển hiện, trên bầu trời lại xuất hiện thông đạo hỏa diễm.

“Thương Ngô cảnh sắp sụp đổ rồi!”

Có người kinh ngạc thốt lên.

Nhìn thấy đám người Cổ Vân lần lượt dùng át chủ bài, đáy mắt Thượng Quan trưởng lão hiện lên một tia lạnh lẽo.

Nét mặt hắn bất động thanh sắc, nhanh chóng tiến lên.

“Ngươi đi trước đi, ta đi sau!”

Tần Thiển Nguyệt thấy hắn như vậy, không khỏi nhíu mày.

Quan hệ giữa Thượng Quan gia và Tần gia từ lúc nào tốt đến mức này?

Nhưng giờ phút này không phải lúc nàng do dự, vội vàng bay lên bầu trời.

Mưa kiếm đầy trời tản đi, hư ảnh kia giờ phút này đã tiêu hao hết lực lượng, biến mất không thấy gì nữa.

Đám người Cổ Vân thấy nàng muốn lấy Thương Ngô tâm rời đi, ai nấy nhíu mày, chuẩn bị đuổi theo cướp đoạt.

Một khi ra ngoài, muốn đoạt lại sẽ rất khó khăn.

Ngay lúc bọn họ đứng dậy, Thượng Quan trưởng lão bỗng nhiên bạo khởi, đánh ra một chưởng thật sự đẩy lui bọn họ một bước.

Một màn này cũng khiến Thẩm An Tại cùng Trịnh Tam Sơn biến sắc.

Hắn không phải chỉ có thực lực Địa Linh cảnh trung kỳ thôi sao, nhưng chưởng vừa rồi đánh ra… lại giống như Địa Linh cảnh đỉnh phong!

Chỉ trong một giây đồng hồ, thân ảnh Tần Thiển Nguyệt đã biến mất trong thông đạo.

Nhìn thấy nàng rời đi, đám người Cổ Vân trong lòng đều cảm giác nặng nề.

Xem ra đã không còn cách nào lấy được Thương Ngô tâm này nữa.

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Thượng Quan trưởng lão kia.

Một chưởng vừa rồi hắn oanh ra khiến mọi người ở đây đều mơ hồ cảm thấy có chút không bình thường.

“Ngươi dám cản ta, muốn chết!”

Sắc mặt Cổ Vân âm trầm, tiến lên một bước liền công kích Thượng Quan trưởng lão.

Mà Triệu Hồng Phi lại nhận ra có điểm gì đó không đúng, dưới sự cẩn thận, hắn lập tức kéo đám người Triệu gia bay lên trời, nhanh chóng bay về phía thông đạo trên không trung.

Sau khi bay lên trời, hắn chợt phát hiện dưới chân vừa vặn nổi lên một màn sáng thủy quang.

Nếu nấn ná lại thêm một khắc nữa, chỉ sợ sẽ bị bao phủ ở bên trong.

Một giây trước khi tiến vào thông đạo, hắn thuận thế nhìn thoáng xuống phía dưới, lập tức nhướng mày.

Bên ngoài hành cung, thi thể tràn đầy khí huyết đã khô quắt lại.

Đám người mặc mặt nạ đen đang phóng về phía Dược viên.

"Tiểu tử, mau gọi sư phụ ngươi mang ngươi bay ra ngoài!"

Bách Lý Nhất Kiếm bỗng trầm giọng mở miệng, thúc giục.

Mộ Dung Thiên sững sờ, sau đó vội vàng mở miệng: "Sư phụ, chúng ta đi nhanh đi!"

Thẩm An Tại nghe vậy, có chút không biết nói gì.

Hắn cũng muốn, thế nhưng hắn không biết bay.

"Phụt…"

Đúng lúc này, Trịnh Tam Sơn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải.

Hiển nhiên hắn đã bị thương sau khi đỡ được trận mưa kiếm đầy mạnh mẽ vừa rồi.

"Sư phụ, người sao rồi, người không sao chứ?"

Vu Chính Nguyên vội đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì.”

Trịnh Tam Sơn xoa xoa vết máu trên khóe miệng, chậm rãi ngẩng đầu.

Làm phù sư ngũ phẩm, giờ phút này hắn đã cảm giác được khí tức đại trận bao phủ nơi đây.

“Ít nhất cũng có hơn ba mươi tên Địa Linh cảnh tạo thành Thủy Liêm trận…”

Ánh mắt của hắn ngưng trọng.

Thẩm An Tại cùng Mộ Dung Thiên cũng chạy tới, người trước lập tức hỗ trợ xem xét thương thế của hắn.

Còn một bên khác, Cổ Vân đã lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì người trước mắt, vậy mà thật sự không phải tu vi Địa Linh cảnh trung kỳ, mà là Địa Linh cảnh đỉnh phong hàng thật giá thật!

Oanh!

Hắn đánh ra một chưởng, lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt, gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Ngươi đến cùng là ai!”

“Ta?”

Thượng Quan trưởng lão đã thay đổi hình ảnh suy yếu vừa rồi, ngược lại ánh mắt hung ác nham hiểm, mang theo một nét cười lạnh.

Nhìn thoáng qua đám người Triệu gia đã biến mất, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Không nghĩ tới bọn họ lại chạy nhanh như vậy, thật đáng tiếc.

“Ta là người sẽ giết các ngươi.”

Hắn cười lạnh, lúc này từ cửa vào Dược viên bỗng nhiên lao ra một đám người đeo mặt nạ mặc đồ đen, khí tức tu vi mỗi người đều là Địa Linh cảnh, tu vi hậu kỳ chí ít cũng chiếm một nửa!

Bỗng nhiên phát sinh biến cố bực này, bất kể là người của Dược Vương cốc hay là Tề Vân đạo tông đều biến sắc, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác không ổn.

"Đi mau!"

Bắc Thần Vọng Thư trầm giọng mở miệng, mang theo người phía sau bay lên.

Nhưng mà mới vừa bay tới giữa không trung, liền bị một màn sáng ngăn trở, mặc cho trường tiên trong tay nàng vung vẩy thế nào cũng không thể lay động mảy may.

Mắt thấy tốc độ lan tràn của hư không càng lúc càng nhanh, toàn bộ Thương Ngô cảnh lúc này run lên nhè nhẹ, hiển nhiên không bao lâu nữa sẽ sụp đổ.

Nàng không khỏi nóng nảy.

Nếu như bị cuốn vào trong hư không loạn lưu, đừng nói bọn họ, ngay cả cường giả Càn Khôn cảnh cũng khó có đường sống!

"Nha đầu của Dược Vương cốc, đừng phí sức nữa, đây là Thủy Liêm trận, hơn ba mươi người đồng thời bày ra, trừ phi là Thiên Linh cảnh, nếu không khó mà rung chuyển."

Trịnh Tam Sơn lau máu tươi trên khóe miệng, chậm rãi mở miệng.

Nghe nói như thế, Bắc Thần Vọng Thư và Cổ Vân đồng thời trong lòng căng thẳng.

Vậy chẳng phải là chỉ có thể bị nhốt chết ở đây sao?

“Ngươi dường như không hề kinh hoảng chút nào?”

Thượng Quan trưởng lão khóe miệng mỉm cười, trêu tức mà nhìn về phía bên kia.

“Kinh hoảng? “

Trịnh Tam Sơn mắt lộ ra lãnh ý: “Ma giáo các ngươi đã ẩn nấp rất nhiều năm, hiện giờ có nhiều dư nghiệt xuất hiện như vậy, ta vui còn không kịp.”

“Sư phụ…” Vu Chính Nguyên nhìn biểu cảm của sư phụ khác xa so với trước kia, trên mặt không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Mà người trước lại là lạnh lùng nhìn những người đeo mặt nạ đồ đen kia, lạnh giọng mở miệng, “Hôm nay, vừa vặn báo thù cho đồng đạo Linh Phù sơn các ngươi giết chết!”

“A, không biết tự lượng sức mình.”

Thượng Quan trưởng lão cười lạnh, lại lần nữa thi triển thủ ấn dẫn dắt Thương Ngô tâm lúc trước.

Mà nhìn thấy động tác của hắn như vậy, bất kể là Cổ Vân hay là Bắc Thần Vọng Thư đều khẽ giật mình.

“Chẳng lẽ nói là…”

Bách Lý Nhất Kiếm cũng ngưng trọng.

Theo thủ ấn của Thượng Quan trưởng lão, trong thân cây Thương Ngô lại lần nữa truyền đến động tĩnh.

Bịch bịch, bịch bịch…

Một trái tim huyết sắc yêu dị một lần nữa xuất hiện trong thân cây.

Màu đỏ tươi như ngọn lửa bùng cháy, bay thẳng tới trong tay hắn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Vì sao còn sót lại một trái tim khác, mà còn lớn hơn?

Vậy cái vừa rồi Tần Thiển Nguyệt lấy đi là gì?

“Thứ nha đầu vừa rồi lấy đi, quả nhiên là giả.”

Giọng nói của Bách Lý Nhất Kiếm vang lên trong đầu Mộ Dung Thiên, mang theo ngữ khí quả nhiên như thế.

Mà sau khi Thương Ngô tâm vào tay, Thượng Quan trưởng lão cũng cười càng lúc càng không kiêng nể gì cả, không còn cố kỵ gì nữa.

Hắn vỗ vỗ một cái túi màu đen bên hông.

Chỉ một thoáng, một tiếng hổ gầm rung trời triệt địa vang lên.

Một con mãnh hổ khổng lồ đầy huyết văn, thân hình cao tới tám trượng xuất hiện, răng nhọn như đao.

Cùng lúc bao phủ, còn có khí tức khủng bố vượt xa Địa Linh cảnh.

Này… Đúng là một con yêu hổ Thiên Linh cảnh!

Chương 114: Đồ hệ thống sản xuất, tất nhiên là tinh phẩm!

"Đây là… yêu thú Thiên Linh cảnh, Huyết Sát hổ!"

Con ngươi của tất cả mọi người đều co rụt lại, khiếp sợ nhìn con hổ lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thượng Quan trưởng lão.

Bên trong Thương Ngô cảnh, không phải cấm Thiên Linh cảnh xuất hiện sao!

Rất nhanh, ánh mắt mọi người rơi vào trên Thương Ngô tâm trong tay của hắn, đã có đáp án.

"Động thủ!"

Thượng Quan trưởng lão vung tay lên, lạnh giọng mở miệng.

"Hống!"

Huyết Sát hổ gầm lên một tiếng giận dữ, chạy như điện, bước từng bước ra mặt đất đều rung động lắc lư không thôi, hóa thành huyết quang lao về phía Tề Vân đạo tông.

Bịch!

Chỉ một cái tát, một đệ tử Địa Linh cảnh của Tề Vân đạo tông bị đập thành bánh thịt, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra.

Huyết Sát hổ mạnh mẽ, khiến sắc mặt Bắc Thần Vọng Thư trắng bệch.

Khe hở hư không càng lúc càng lớn, có Thủy Liêm trận tại đó, bọn họ chạy không thoát, tựa hồ chỉ có thể chờ chết.

Huyết Sát hổ hung mãnh, miệng phun huyết quang, ùn ùn kéo đến.

Khi đó Cổ Vân miễn cưỡng ngăn cản được một lát công kích của Huyết Sát hổ, cuối cùng vẫn khó có thể ngăn cản, sắc mặt khó coi lấy ra một cái lệnh bài.

Theo sự khống chế của hắn, hư ảnh của ông lão kia lại lần nữa hiện lên và đi kèm là thiên uy huy hoàng!

Vậy mà lại vận dụng át chủ bài Thiên Linh cảnh!

Lúc này ánh mắt mọi người sáng ngời, cho rằng chuyện còn có thể xoay chuyển được.

Bất ngờ xảy ra dị biến.

Trên bầu trời bỗng nhiên có một đạo Xích Viêm Hỏa Quang hạ xuống, trực tiếp bao vây lấy Cổ Vân.

"Ách… A!"

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, lão giả thậm chí còn chưa kịp ra tay, Cổ Vân đã bị đốt thành than đen, nằm trên mặt đất, cả sinh cơ cũng không còn.

Đến tận đây, đệ tử Tề Vân đạo tông đã bước vào Thương Ngô cảnh đều chết hết!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người trắng bệch.

Cấm chế Niết Bàn thần hỏa!

Xong, đối mặt với yêu hổ Thiên Linh cảnh, bọn họ lại không thể sử dụng át chủ bài của Thiên Linh cảnh.

Đây không phải là chỉ có thể chờ chết sao?

"Kế tiếp, giết ai được đây?"

Ánh mắt Thượng Quan trưởng lão lộ ra vẻ giễu cợt, cuối cùng ánh mắt rơi xuống Linh Phù sơn bên kia.

"Chọn các ngươi vậy."

Theo lời nói đạm mạc của hắn rơi xuống, Huyết Sát hổ đột nhiên quay đầu, đôi mắt kia lóe ra hung quang, nổi giận gầm lên một tiếng liền bay nhào tới.

Bất kể là Tiêu Thiên Sách hay là Trịnh Tam Sơn, con ngươi đều co rụt lại.

Uy áp cường đại đó khiến bọn họ ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Đợi khi Huyết Sát hổ đánh xuống một chưởng, sợ là sẽ phải tan xương nát thịt!

"Mộ Dung tiểu tử, mau giao thức hải cho bản tôn!"

Giọng nói nghiêm túc của Bách Lý Nhất Kiếm vang lên.

Mộ Dung Thiên giật mình, đang định cắn răng gật đầu thì thấy người trung niên trước mặt đã tiến lên một bước, chủ động nghênh đón mãnh hổ kia.

"Sư phụ!"

"Thẩm trưởng lão!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Trong bí cảnh này, chỉ có thể thi triển thực lực Địa Linh cảnh, muốn đỡ đòn công kích của Huyết Sát hổ kia, tuyệt đối không có bất kỳ khả năng nào!

"Không biết tự lượng sức mình."

Thượng Quan trưởng lão khẽ nhếch khóe miệng, mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Nếu đối phương đã muốn đi tìm đường chết trước, vậy thì thành toàn cho hắn là được.

Theo Huyết Sát hổ gầm thét bay lên không, hổ trảo to lớn rơi thẳng xuống Thẩm An Tại ở phía trước, mang theo uy áp huy hoàng!

"Hệ thống à, nếu ngươi gạt ta, ngươi sẽ mất ký chủ anh tuấn như ta."

Trong lòng Thẩm An Tại thì thào mở miệng.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn thân hình to lớn của mãnh hổ, chậm rãi giơ tay lên.

Mà trong tay hắn, nắm một cây gậy, phía trước cây gậy còn buộc một sợi lông vũ cùng với một quả cầu xù lông.

Mọi người sửng sốt.

Đó là đồ vật gì?

Mộ Dung Thiên cũng sững sờ, đây chẳng phải thứ mà trước đây sư phụ thường lấy để đánh bản thân hay sao?

Sư phụ lúc này lấy nó ra, chẳng lẽ là muốn quất con hổ to hung mãnh kia?

Thượng Quan trưởng lão nhìn thấy đồ vật hình thù kỳ quái kia, càng cười châm chọc không thôi.

Nếu bằng vào một món đồ chơi cũng không tính là linh khí mà đã có thể ngăn được thú sủng Thiên Linh cảnh của mình, vậy thì hắn dứt khoát sống như chó cho rồi.

Dưới tâm tư khác nhau của tất cả mọi người, Thẩm An Tại lại huy động gậy mèo trong tay.

Huyết Sát hổ dừng lại trên không trung, dường như đang sững sờ.

Mọi người còn tưởng ngay cả nó đều là chê cười, vì vậy sửng sốt quên cả công kích.

Nhưng mà một giây sau…

Oanh!

Huyết Sát hổ trực tiếp bay ra ngoài, ầm ầm rơi xuống mặt đất, một đôi mắt hổ đỏ như máu tràn đầy nghi hoặc.

Mọi người trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Thế này… thế này là sao?

Trịnh Tam Sơn dụi dụi con mắt của mình, nghi ngờ có phải mình nhìn lầm hay không.

Cây gậy đó… cứ như vậy mà vung lên, yêu thú Thiên Linh cảnh trực tiếp bay ra ngoài?!

Ý cười trên mặt Thượng Quan trưởng lão hoàn toàn cứng đờ, đầu óc nhất thời không kịp phản ứng.

Chờ Huyết Sát hổ bò dậy lại, hắn mới phục hồi tinh thần, sắc mặt âm trầm.

Chuyện ngoài ý muốn, vừa rồi nhất định là bất ngờ!

“Mau đánh chết bọn chúng!”

Hắn lại một lần nữa lạnh giọng ra lệnh.

“Hống!”

Huyết Sát hổ gật đầu, toàn thân một lần nữa ngưng tụ sát khí, rống giận xông tới một lần nữa.

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, sau đó lại nhẹ nhàng vung gậy mèo trong tay lên.

Oanh!

Huyết Sát hổ kia vừa mới bay lên giữa không trung, lại bị đập văng sang một bên, tạo thành một cái hố to, đất đá văng

đầy trời.

Nó bò dậy từ trong hố, lắc lắc đầu, một đôi mắt tràn đầy sát khí giờ phút này mang theo chút quang mang cơ trí, ngây ngốc tại chỗ.

"A…?"

Vô luận là Lăng Phi Sương hay là Bắc Thần Vọng Thư, tất cả đều chớp chớp mắt, cảm thấy có chút không dám tin.

Yêu hổ Thiên Linh cảnh vừa rồi còn hung mãnh như vậy, hiện tại lại… bị Thẩm An Tại nhẹ nhàng nhào nặn như vậy?

Cây gậy hình thù kỳ quái trong tay hắn, chẳng lẽ là bảo vật tuyệt thế gì?

Thẩm An Tại thở dài một hơi trong lòng.

Thật đúng là sản phẩm hệ thống xuất ra, tất nhiên là tinh phẩm.

Mẹ nó, hóa ra đây là đạo cụ dạng khái niệm!

Nhẹ nhàng thở ra, đồng thời đáy mắt hắn dâng lên hưng phấn, lần nữa nâng tay, huy động bên trái một cái vung phải một cái.

Huyết Sát hổ đáng thương còn chưa kịp phản ứng, đã bị một cỗ lực lượng vô hình quấn lấy, bay lên, văng mạnh sang trái, va mạnh vào bên phải.

Theo tốc độ Thẩm An Tại huy động cây gậy càng lúc càng nhanh, Huyết Sát hổ thậm chí ngã ra tàn ảnh.

Oanh, oanh, oanh, oanh!

Thân thể khổng lồ lần lượt dâng lên, nhiều lần đột nhiên đập xuống.

Mặt đất không ngừng run rẩy, một cái hố to lớn bị đập ra, đá vụn bay đầy trời.

Đám người sửng sốt, Huyết Sát hổ đã bị nện đến thất điên bát đảo, trong miệng bắt đầu sùi bọt mép, thân thể cực lớn lúc này bị quất bầm dập.

Mà khi Thẩm An Tại lại đưa tay một lần nữa, Huyết Sát hổ bị hù đến run rẩy, cuộn người co lại thành một đoàn, hung quang trong mắt không còn, mà tràn đầy hoảng sợ.

Nhìn một màn này, Vu Chính Nguyên sâu kín lại nhìn thoáng qua sư phụ của mình, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Đều là Linh Phù sơn chủ, sao sư phụ ta cùng Thẩm trưởng lão chênh lệch lớn như vậy chứ?"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật một cái, quay đầu lại gõ trán hắn.

Vu Chính Nguyên ôm trán, có chút tủi thân và uất ức.

"Có thể cứu được rồi!"

Bắc Thần Vọng Thư nhìn thấy một màn này, trên mặt lộ vẻ vui mừng, trong mắt lại hiện lên vài phần hy vọng.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ sùng kính.

Thì ra thứ bình thường sư phụ dùng để đánh bản thân, không ngờ lại có uy lực cường đại như vậy!

[Độ sùng bái +10]

【Độ sùng bái của Mộ Dung Thiên sùng bái đột phá cấp chín, thu được cơ hội rút thưởng x1, Hồng hồ lô (bên trong chứa Trảm Tiên phi đao) x1]

Mà Bách Lý Nhất Kiếm cũng nhất thời không kịp phản ứng lại, kinh ngạc nhìn một màn này.

Ngay cả hắn cũng không nhìn ra cây gậy kia rốt cuộc có huyền cơ gì!

Chương 115: Rốt cuộc là ai am hiểu phù trận chi đạo hơn?

Thẩm An Tại thì tạm thời không rảnh để ý tới giọng nói của hệ thống, hắn lắc lắc cánh tay có chút tê dại, không cẩn thận chọc mèo bổng cũng lắc lư mấy lần.

Huyết Sát hổ lập tức hoảng sợ, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy nó cũng lắc lư nhanh chóng xoay tròn trên không trung theo gậy mèo, lại một lần nữa hung hăng rơi xuống đất, trực tiếp chổng bốn chân lên trời, ngất đi.

Thẩm An Tại sững sờ, hơi áy náy mở miệng: "Thật ngại quá, vừa rồi tay bị tê."

Nghe hắn nói lời này, khóe mắt mọi người co lại.

Tay bị tê?

"Lão Trịnh, còn sức hay không?"

Thẩm An Tại quay đầu lại.

"Có, có chuyện gì vậy?"

Trịnh Tam Sơn nghi hoặc mở miệng.

"Ngươi có thể phá Thủy Liêm trận này sao?"

Thẩm An Tại nhìn hư không bốn phía đã sụp đổ, dò hỏi.

"Trên li thuyết là có thể phá, nhưng muốn tìm ra sơ hở của Thủy Liêm trận này, chỉ sợ cần một ít thời gian."

Người trước do dự mở miệng, ngữ khí ngưng trọng.

“Không cần, khe hở đang ở đó, ngươi nghĩ biện pháp đánh vỡ sơ hở sau đó mau chóng ra ngoài.”

“A?”

Trịnh Tam Sơn mộng bức mà ngẩng đầu, nhìn lại theo ngón tay của Thẩm An Tại.

Bên kia sóng nước dập dờn, cẩn thận quan sát đích xác có một ít kết nối phù văn không được thông thuận.

Sơ hở!

Trịnh Tam Sơn đầu tiên là vui vẻ, sau đó nhíu mày mở miệng, “Làm sao ngươi biết?”

Thẩm An Tại tản đi huyền quang nơi đáy mắt, hơi mệt mỏi.

Đây là lần thứ hai trong bí cảnh hắn vận dụng linh nhãn, lần đầu tiên là nhìn thấy tàn thức bên trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên.

“Ta chỉ nhìn thoáng qua liền tìm được. Ngươi mau đi phá trận đi, nơi đây giao cho ta.”

Chỉ nhìn thoáng qua…

Trịnh Tam Sơn có chút buồn bực.

Đến cùng Thẩm An Tại ngươi là phong chủ Thanh Phù phong, hay ta mới là phong chủ Thanh Phù phong!

Rốt cuộc là ai am hiểu phù trận chi đạo hơn?

Nếu gia hỏa này đã có trình độ phù đạo cao như vậy, tại sao còn muốn hắn giúp kiến tạo Thanh Vân đại trận?

Nhất là sau khi cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ rõ ràng của Vu Chính Nguyên, hắn cảm thấy trong lòng như đang nhận lấy một vạn điểm bạo kích.

Nhưng giờ phút này không phải lúc nghĩ những thứ này, sau khi tìm được sơ hở, ánh mắt của hắn ngưng tụ, lập tức đằng không lên, hai tay nối liền với hư không, phác hoạ.

Từng đạo phù văn màu xanh hiển hiện trên đầu ngón tay hắn, hóa thành một tấm phù lục nguyên vẹn.

Khi thấy cảnh này, một đám người trong Ma giáo khó khăn lắm mới phản ứng lại.

"Không tốt, hắn vẫn còn có thể thi triển Phong phù thức thứ ba!"

Sắc mặt Thượng Quan trưởng lão kinh hãi.

Nếu quả thật bị một chiêu này đánh trúng sơ hở của Thủy Liêm trận, trận này chắc chắn sẽ bị phá!

"Giết!"

Hắn ra lệnh một tiếng, mang theo hơn ba mươi người đeo mặt nạ bay thẳng tới, muốn ngăn cản.

"Mơ tưởng!"

Tiêu Thiên Sách hừ lạnh một tiếng, bay lên trời đánh ra một quyền.

Một tiếng long khiếu đinh tai nhức óc vang lên, nương theo một quyền nện ra, là một đầu rồng màu vàng óng, trong đó long uy cường đại, đúng là mang theo một cỗ ý chí dữ tợn!

Chính là Hoàng Long chân ý!

Oanh!

Trong nháy mắt, mấy gã đeo mặt nạ bị một quyền đánh bay.

Mà Lăng Phi Sương cũng không cam lòng yếu thế, đạo liên chi ấn hiện lên trên mi tâm, khí tức bỗng nhiên leo lên đến Địa Linh cảnh hậu kỳ.

Một bước bước ra vậy mà lại phân hóa ra mấy phân thân, tựa như hoa trong gương, trăng trong nước, trực tiếp đánh rơi mười mấy người của Ma giáo.

"Đây là… Kính Nguyệt Chi Ý!"

Bất kể là Tiêu Thiên Sách hay là Vu Chính Nguyên, Mộ Dung Thiên đều ngẩn ra, nhìn Lăng Phi Sương một cái thật sâu.

Rẹt!

Một ngọn roi do ngọn lửa tím bao phủ tung ra xa xa, Bắc Thần Vọng Thư cũng kéo theo vài tên địch nhân.

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Trong mắt Mộ Dung Thiên hiện lên vẻ hưng phấn, mạnh mẽ rút kiếm đen ra chém ra một luồng kiếm quang sáng chói, tốc độ cực nhanh!

Nhưng…

"Cút ngay!"

Một người đeo mặt nạ Địa Linh cảnh hậu kỳ tung chưởng đánh nát kiếm quang, thế đi của chưởng phong không giảm mà đánh về phía Mộ Dung Thiên.

Thời khắc mấu chốt, Thẩm An Tại điểm ra một chỉ, hư ảnh ngón tay to lớn hiện lên.

Không chỉ đánh tan chưởng phong, còn đánh tan toàn bộ người của Ma giáo và Thượng Quan trưởng lão.

"A, Mộ Dung tiểu tử, ngươi đang suy nghĩ gì vậy, mặc dù kiếm pháp này của ngươi rất lợi hại, chẳng lẽ còn muốn dùng Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đánh bay một Địa Linh cảnh hậu kỳ hay sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm tặc lưỡi mở miệng.

Mộ Dung Thiên có chút xấu hổ gãi đầu.

Đây không phải là hắn thấy bọn sư tỷ đều đã bắt đầu động thủ rồi sao, chính hắn cũng muốn xuất lực nha!

Thượng Quan trưởng lão phất tay tản đi bụi đất đầy trời, sắc mặt âm trầm nhìn Thẩm An Tại, gầm lên một tiếng về phía Huyết Sát hổ đã hôn mê.

"Đừng ngủ nữa, tranh thủ thời gian dậy đi!"

Thanh âm đinh tai nhức óc, Huyết Sát hổ run lên một cái, đứng dậy.

"Ui, còn có thể đứng lên được sao?"

Thẩm An Tại hơi ngạc nhiên, đưa chọc mèo bổng ra sau.

"Đồ nhi, cho ngươi chơi đùa một chút, đừng chơi chết."

"Đa tạ sư phụ!"

Mộ Dung Thiên hưng phấn tiếp nhận gậy mèo, vung vẩy trái phải.

Oanh, oanh, oanh, oanh!

Huyết Sát hổ đáng thương vừa mới tỉnh lại, lại một lần nữa bị tra tấn phi nhân tính.

Mộ Dung Thiên dường như cảm thấy dáng vẻ này chưa đủ thỏa mãn.

Trực tiếp vận khí vào hai chân mà nhảy lên, hai tay cầm gậy mèo hung hăng nện xuống, vô cùng hưng phấn.

Hắn chơi đùa vui vẻ, Huyết Sát hổ liền bi thương, bị nén bay lên trời hung hăng đâm vào màn sáng của Thủy Liêm trận, sau đó còn rơi xuống phía dưới với tốc độ cực nhanh.

Một tiếng ầm vang vọng, một hố sâu cực lớn hiện ra, bốn chân co rút một cái, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc này đây mặc cho Thượng Quan trưởng lão la lên như thế nào, nó cũng không động đậy.

"Tới phiên các ngươi."

Thẩm An Tại lạnh nhạt mở miệng, giơ ngón tay lên, lại lần nữa nghiền ép xuống.

Một đạo lại một đạo chỉ ảnh to lớn hạ xuống, sắc mặt đám người Ma giáo kinh hãi.

Thượng Quan trưởng lão cũng không dám khinh thường, tế ra thủ đoạn ngăn cản.

Những chỉ ảnh này, lúc trước suýt chút nữa đã nghiền chết Thành Đức Địa Linh cảnh đỉnh phong cùng với hắn!

Tiếng nổ vang liên tục. Thẩm An Tại đang không ngừng thi triển Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, ngăn cản những người Ma giáo kia xuất thủ.

Mà Trịnh Tam Sơn cũng vẽ ra đạo phù lục màu xanh cuối cùng.

Sắc mặt hắn tái nhợt không thôi, đáy mắt có chút mất mát.

Nếu như là trước kia, thức thứ ba này không cần tốn nhiều thời gian để thi triển như vậy?

Nhưng cũng may, cuối cùng vẫn vẽ ra được.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng tụ.

Phù lục màu xanh lập tức mãnh liệt tuôn ra, cuồng phong gào thét hóa thành biển lớn cuồn cuộn, lại như mây cuốn mây bay.

Vô cùng vô biên, ầm ầm trực tiếp chen chúc vào sơ hở của Thủy Liêm trận.

Leng keng… Leng keng…!

Uy lực cực lớn khiến cả bầu trời run rẩy kịch liệt.

Phù này cường đại vượt xa Phù Diêu và Thanh Nguyệt Sát!

Thậm chí ẩn ẩn đạt đến trình độ hư ảnh trưởng bối đám người Cổ Vân, Triệu Phi Hồng thi triển!

Dưới sự công kích như mây tan gió cuốn, mà màn sáng màu nước vù vù không thôi, rất nhanh đã nứt ra từng đường vân ngay vị trí kẽ hở.

Cuối cùng một tiếng ầm vang, hoàn toàn tan vỡ!

"Trận pháp bị phá, đi mau!"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn chảy máu, vung tay lên liền nhanh chóng mang theo mọi người phía dưới bay lên trời, thuận tiện mang theo người của Dược Vương cốc đi về thông đạo ánh lửa trong vô số khe hở kia.

Thượng Quan trưởng lão bị Đại Hoang Tù Thiên chỉ như mưa rơi tấn công, miệng phun máu tươi, mắt thấy bọn họ phá trận rời đi, sắc mặt âm trầm không thôi.

Không ngờ kế hoạch lại thất bại!

Ngay khi hắn tưởng mình không thể ngăn cản được những người kia, Thương Ngô tâm trong tay đột nhiên đập mạnh một cái.

Sắc mặt Thượng Quan trưởng lão vui vẻ: "Tôn giả đại nhân ngài đã tỉnh!?"

Sau một khắc…

Một bàn tay màu máu to lớn bỗng nhiên duỗi ra, chộp tới đám người, những nơi đi qua, hư không Thương Ngô cảnh trong nháy mắt nứt vỡ, vô số hư không loạn lưu tuôn ra.

Đám người Trịnh Tam Sơn cảm ứng được khí tức kinh khủng ở phía sau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng mọi

người đều dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Bởi vì khí tức của huyết sắc đại thủ…

Vậy mà đã đạt đến Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Chương 116: Đoạt xá?

Nhìn thấy bàn tay to màu máu kia xuất hiện, Thượng Quan trưởng lão vui mừng quá đỗi.

Tuy rằng lực lượng khôi phục không nhiều, nhưng Thiên Linh cảnh đỉnh phong cũng tuyệt đối đủ nghiền nát tất cả mọi người bên kia!

"Nguy rồi!"

Trong lòng đám Trịnh Tam Sơn, Vu Chính Nguyên đều rung động mạnh.

Trong bàn tay lớn màu máu kia ẩn chứa thiên uy huy hoàng không gì sánh được, đừng nói bọn họ, cho dù là Chưởng môn đích thân đến chỉ sợ cũng khó mà đỡ được một chưởng này!

Chẳng lẽ vẫn phải chết sao?

Trong lòng mọi người không khỏi có chút buồn.

"Đồ nhi, đứng phía sau ta."

Đúng lúc Mộ Dung Thiên cắn răng chuẩn bị từ bỏ ý thức hải để cho Bách Lý Nhất Kiếm chiếm cứ, âm thanh nhàn nhạt lại đột nhiên vang lên.

Mọi người sững sờ, sau đó dùng ánh mắt mong đợi nhìn người trung niên áo trắng.

Thẩm trưởng lão… chẳng lẽ hắn còn có biện pháp ngăn trở một kích Thiên Linh cảnh đỉnh phong này?

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Thẩm An Tại chủ động nghênh đón huyết sắc đại thủ kia.

Giờ khắc này, trên người hắn nổi lên kim quang nồng đậm, cả người phảng phất hóa thành kim thân trong chùa miếu.

Leng keng… Leng keng…!

Huyết sắc đại thủ ầm vang rơi xuống, đập thẳng vào người Thẩm An Tại đang đứng đầu.

Hư không bốn phía băng liệt từng tấc, đủ có thể thấy một kích này cường đại đến mức nào!

Mắt thấy hắn bị huyết quang nuốt hết, hai mắt Mộ Dung Thiên không khỏi đỏ lên, hô to.

"Sư phụ!"

"Hô cái gì mà hô, ta chưa chết."

Giọng điệu hơi trách cứ vang lên, đám người sững sờ.

Hắn liền nhìn thấy phía dưới huyết quang đại thủ nồng đậm kia bộc phát ra kim quang càng thêm chói mắt.

Leng keng… Leng keng…!

Sau khi một hồi thanh âm nặng nề như tiếng trống chiều hoàng hôn vang lên.

Thẩm An Tại vẫn như cũ đứng ở trên thông đạo ánh lửa, lông tóc không tổn hao gì.

Kim quang dần dần nội liễm, hai tay hắn chắp sau lưng, hai bên tóc mai hoa râm phiêu diêu.

Còn ánh máu kia lại ầm ầm tán loạn, bàn tay lớn biến mất không còn tăm hơi.

"Ồ?"

Thương Ngô tâm đỏ như máu trong tay Thượng Quan trưởng lão phát ra một tiếng kinh nghi.

Dường như rất kinh ngạc đối với việc võ giả chỉ có Đoán Thể hậu kỳ này có thể đỡ được một kích của mình.

Mà đám người Trịnh Tam Sơn, Bắc Thần Vọng Thư, Tiêu Thiên Sách đồng dạng cũng đại kinh thất sắc, có chút kinh ngạc không thôi.

Một kích của Thiên Linh cảnh đỉnh phong… rơi vào trên người Thẩm An Tại mà không làm hắn bị thương?

"Không hổ là sư phụ!"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lộ ra kích động, hưng phấn không thôi.

Cho dù Bách Lý Nhất Kiếm thấy cảnh này cũng có phần sửng sốt, không ngờ đòn thế này lại được hắn dễ dàng hóa giải như vậy.

Phía dưới, Thượng Quan trưởng lão cũng không kịp phản ứng.

Vừa rồi rõ ràng không cảm ứng được quanh thân Thẩm An Tại có ba động tu vi cường đại gì, làm sao có thể không hao tổn chút lông tóc đón lấy một chưởng Thiên Linh cảnh đỉnh phong này?

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên, hắn mãnh liệt quay đầu nhìn lại.

Một đám người Ma giáo lộ vẻ hoảng sợ, bọn họ đều thấy rõ huyết khí sinh cơ của bản thân đang không ngừng trôi đi.

Mà phương hướng chảy đi, chính là Thương Ngô tâm trong tay Thượng Quan trưởng lão.

Cho dù là bản thân Thượng Quan trưởng lão cũng bắt đầu kinh hoảng, bởi vì máu thịt của hắn cũng bắt đầu khô quắt lại

với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Chuyện này… tôn giả đại nhân, ngài…"

Hắn kinh hoảng mở miệng, nhưng lại được trả lời bằng giọng nói lạnh nhạt.

"Còn thiếu một chút nữa, huyết khí của bản tôn thiếu một chút là có thể đoạt xá được rồi."

Theo sự kinh hoảng của đám người Thượng Quan trưởng lão, Thương Ngô tâm nhảy lên, hóa thành một đạo huyết quang trực tiếp bay về phía mấy người trong thông đạo.

Đám người Trịnh Tam Sơn thấy cảnh này, sắc mặt ngưng trọng, quay đầu nhanh chóng bay về phía lối ra.

Nhưng, nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng Thương Ngô tâm.

"Quả nhiên, hắn hấp thu huyết khí, muốn đoạt xá Niết Bàn!"

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm trở nên ngưng trọng.

Lúc trước hắn đã có suy đoán này, hiện tại xem ra quả nhiên không ngoài dự đoán.

Cái gọi là bí cảnh Thương Ngô tôn giả chẳng qua chỉ là một âm

Hắn chỉ muốn lợi dụng huyết khí chém giết nơi đây để tiến hành đoạt xá trùng sinh mà thôi!

"Vậy thì ta quyết định chọn ngươi."

Thanh âm đạm mạc bá đạo vang lên, con ngươi đám người co mạnh lại, vậy mà nhìn thấy huyết quang thẳng đến mi tâm Thẩm An Tại.

Một màn bất ngờ này khiến Thẩm An Tại cũng bất ngờ.

“Sư phụ!”

Đám người Mộ Dung Thiên kinh hãi, có thể rõ ràng cảm giác được thân thể trung niên áo trắng trước mắt hơi run rẩy một chút.

“Bách Lý tiền bối, mau cứu sư phụ ta!”

Hắn vội vàng hô to trong lòng.

Nhưng mà Bách Lý Nhất Kiếm khi nhìn thấy huyết quang tìm được Thẩm An Tại, ngược lại trong lòng không còn khẩn trương như vậy, nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu tử không cần lo lắng, cảnh giới của sư phụ ngươi ngay cả bản tôn cũng nhìn không thấu, Thương Ngô lão tặc muốn đoạt xá sư phụ ngươi, còn kém một chút đạo hạnh.”

Bên kia, Thẩm An Tại bị huyết quang nhập vào cơ thể, đầu óc trống rỗng.

Chỉ thấy một trung niên mặc áo bào đỏ, mi tâm có ấn ký hỏa diễm xuất hiện, nhìn quanh bốn phía, khẽ nhíu mày.

“Thức hải yếu ớt như thế, ngay cả trung tam cảnh cũng không bằng, làm thế nào ngươi tiếp được một chưởng kia của bản tôn?

“Mà thôi, đợi sau khi bản tôn nuốt chửng ngươi, tất cả bí mật đều có thể biết.”

Hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, mà bay về phía một mảnh quang mang yếu ớt trong thức hải.

Trong mắt hắn, lực lượng linh hồn chỉ to bằng quả trứng gà như vậy, muốn đoạt xá là không có chút khó khăn nào.

Cũng vì thế, Thẩm An Tại chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương đi tới, lại không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Dưới uy áp của Thương Ngô tôn giả, hắn cảm thấy bản thân như một hạt bụi đất nhỏ bé dưới núi biển.

Nhưng lúc Thương Ngô tôn giả chuẩn bị giơ tay chộp vào linh hồn Thẩm An Tại, thì đột nhiên xảy ra dị biến.

Hai mắt hắn chợt hoảng sợ, phảng phất nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng bố trong đoàn linh hồn này.

"Không… Không có khả năng!"

Thương Ngô tôn giả sợ tới mức bối rối, lúc này quay đầu định bay ra ngoài.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn quay đầu, thân thể bỗng nhiên bắt đầu mờ đi, hóa thành từng điểm sáng tan vào linh hồn Thẩm An Tại.

Giống như một con tôm nhỏ bị một con cá mập hung mãnh ăn mất.

Thẩm An Tại vẫn còn thất thần, bỗng nhiên phát hiện lực lượng linh hồn của mình tựa hồ đang không ngừng tăng cường.

Vốn trong thức hải, linh hồn hắn chỉ là một quang đoàn nhỏ, hiện tại lại chậm rãi hóa thành hình người.

Trái lại, Thương Ngô tôn giả, sau một tiếng hét thảm, hoàn toàn tan thành tro bụi, hồn phi phách tán.

"Chuyện này…"

Trong thức hải, Thẩm An Tại nhìn linh hồn của mình, chau mày, có chút không rõ cho lắm.

Rốt cuộc Thương Ngô tôn giả đã nhìn thấy gì trong linh hồn mình?

Chẳng lẽ là… hệ thống?

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng hỏi thăm: "Hệ thống, vừa rồi có phải ngươi đã cứu ta hay không?"

Nhưng lần này hệ thống không trả lời hắn.

Không có tiếng đáp lại coi như hắn cũng đã được đáp lại.

"Ách… Ai!"

Trong thức hải, linh hồn thể Thẩm An Tại bỗng nhiên ôm đầu kêu thảm thiết.

Bởi vì trong đầu của hắn có vô số kiến thức về phương diện dược đạo, bao gồm cả không ít mảnh vỡ ký ức Thương Ngô tôn giả.

Thậm chí, nơi ngực của hắn, một trái tim màu máu bắt đầu nặng nề đập.

Cảm giác đau đớn này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Chờ Thẩm An Tại kịp phản ứng, hắn đã thối lui ra khỏi thức hải của mình.

Mở hai mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của mọi người, hắn chậm rãi mở miệng.

"Đi thôi."

Ánh mắt bọn người Tiêu Thiên Sách, Bách Lý Nhất Kiếm, Bắc Thần Vọng Thư co rụt lại.

Đó là cường giả thượng tam cảnh đến đoạt xá!

Lại giống như không có việc gì?

Cao nhân!

Chắc chắn là cao nhân!

Chương 117: Thật càn rỡ!

Cực bắc chi cảnh, bên ngoài Thương Ngô cảnh.

Mọi người nhìn thông đạo chậm rãi khép kín, ngoại trừ người Thiên Tuyết tông và người Triệu gia ra, những thế lực khác đều lộ vẻ lo âu.

"Thông đạo đã sắp đóng lại rồi, tại sao vẫn chưa ra?"

Lòng bàn tay Huyền Ngọc Tử ướt đẫm mồ hôi, thần sắc ngưng trọng.

Bên trong không chỉ có hai vị trưởng lão phong chủ và mấy vị đệ tử Linh Phù sơn của hắn, mà còn có cháu trai Tiêu Thiên Sách.

Nếu như đều chết trong đó, sợ rằng tiếp theo Đại An triều sẽ gặp phiền toái.

Huống chi…

Huyền Ngọc Tử nhìn thoáng qua hướng Thiên Tuyết tông.

Lý trưởng lão trước mặt Tần Thiển Nguyệt cũng đồng dạng nhìn thoáng qua hắn, hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên hàn ý.

Lúc nàng đi ra cũng đã đem chuyện phát sinh bên trong nói ra.

Thành Đức trưởng lão bị Thẩm An Tại Linh Phù sơn sinh sinh oanh tử, thù hận như thế, không thể không tính!

Hơn nữa hắn còn hỏi Triệu Phi Hồng, người sau cũng gật đầu thừa nhận. Thẩm An Tại hoàn toàn chính xác thi triển thủ

đoạn, đánh cho Thành Đức trưởng lão và Thượng Quan trưởng lão hộc máu không thôi.

Cứ như vậy đến xem, sợ thực lực của hắn thực sự có thể đánh chết Thành Đức trưởng lão.

Trên phi thuyền Dược Vương cốc.

Tiền Hải nôn nóng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại vuốt chòm râu một cái, thỉnh thoảng lại nâng tay áo lên.

Bộ dạng lo lắng kia, thiếu chút nữa vọt vào trong thông đạo tìm người.

"Ai ui, Thiếu cốc chủ à, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bằng không khi trở về, cốc chủ sẽ lột hết da của ta…"

Hắn mặt mày ủ rũ, lòng nóng như lửa đốt.

"Đi ra rồi, người đi ra rồi!"

Ngay lúc tất cả mọi người lo lắng chờ đợi, có tiếng kinh hô vang lên.

Mà Thương Ngô tâm trong tay Tần Thiển Nguyệt, vào lúc này cũng bỗng nhiên hóa thành tro tàn.

Bất kể là nàng hay là Lý trưởng lão đều biến sắc.

"Chuyện gì đang xảy ra!"

Thương Ngô tâm đã tới tay, vì sao bỗng nhiên sinh ra biến cố như thế!?

Bên kia, lối vào Thương Ngô cảnh thu nhỏ đến không thể nhỏ hơn, lại có mấy đạo quang mang hiện lên.

Sau một khắc, đoàn người Thẩm An Tại xuất hiện trên không trung, mà cửa vào Thương Ngô cảnh cũng hoàn toàn đóng lại, biến mất không thấy gì nữa.

Thiên địa quay về bình tĩnh.

Khi thấy bọn họ đi ra vào giây phút cuối cùng, bất luận là Tiền Hải hay là Huyền Ngọc Tử đều thở phào một cái, nắm đấm nắm chặt từ từ buông ra.

Người không có việc gì là tốt rồi.

Mà biểu cảm của Tề Vân đạo tông bên kia lại thay đổi vào lúc này.

Ngũ trưởng lão Dương Lực trông thấy Cổ Vân không đi ra khỏi thông đạo, thậm chí không có lấy một đệ tử Tề Vân đạo tông đi ra, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Một luồng khí tức kinh khủng bao phủ lan tràn ra, khiến tất cả mọi người ở đây đều âm thầm kinh hãi.

Càn Khôn cảnh chỉ cần thả một tia uy áp, liền khiến bọn họ cảm thấy lưng phát lạnh!

"Thiếu cốc chủ!"

Tiền Hải kinh hỉ la lên, sau khi Bắc Thần Vọng Thư nhìn thấy hắn, lồng ngực căng cứng cũng hoàn toàn buông ra, mang theo đệ tử Dược Vương cốc còn sót lại bay tới.

Trong hư không, chỉ còn lại có người của Linh Phù sơn.

Khi Trịnh Tam Sơn định phất tay áo dẫn mọi người trở lại chỗ Huyền Ngọc Tử thì một bóng người đột nhiên hiện ra chắn trước mặt bọn họ.

Không ai khác, chính là Lý trưởng lão Thiên Tuyết tông.

Sắc mặt Thẩm Lạc giờ phút này âm trầm, ánh mắt rơi xuống trên người Thẩm An Tại.

"Ta hỏi ngươi, chấp sự trưởng lão Thiên Tuyết tông ta có phải do ngươi giết hay không?"

Lúc nói chuyện, khí tức Thiên Linh cảnh đỉnh phong mơ hồ lộ ra, uy áp kinh người.

"Các ngươi là người cuối cùng đi ra, người của Tề Vân đạo tông ta đâu?"

Dương Lực cũng đã lách mình tới đây, ánh mắt lãnh liệt.

Nếu nói người duy nhất có thể giết chết đám Cổ Vân, thì khả năng chỉ có mình Thẩm An Tại này thôi.

Dù sao nghe nói thủ đoạn của hắn không ít, còn từng một kiếm chém Tần lão thái gia bị thương.

Nghe ngữ khí hai người mang theo ý vị rõ ràng là đang ở trên cao nhìn xuống, Thẩm An Tại nhíu mày không thôi.

"Người không phải ta giết."

"Còn dám giảo biện!"

Hắn vừa dứt lời, vị Lý trưởng lão kia liền gầm lên một tiếng, khí lãng cuồn cuộn quanh thân.

Uy lực cường đại nhất toàn trường, trong nháy mắt chấn động Trịnh Tam Sơn lùi lại một bước, khóe miệng chảy máu tươi.

"Chuyện ngươi giết trưởng lão chấp sự Thiên Tuyết tông ta là do Thượng Quan gia tận mắt nhìn thấy, ngươi còn có cái gì phải nói!"

Tiếng gầm thét hạ xuống, hắn vậy mà đưa tay chộp tới Thẩm An Tại ở phía sau Trịnh Tam Sơn.

Lực lượng cường đại khiến cho người ở hậu phương giật mình.

Hiện giờ hắn không có Kim Cương Bất Hoại, Đại Hoang Tù Thiên chỉ cũng chỉ là Địa Linh cảnh.

Hoàn toàn không ngăn được võ giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Đang lúc hắn chuẩn bị tế ra Hồng hồ lô, uy áp trước mặt mọi người bỗng nhiên tản đi, như gió xuân gột rửa bụi trần, mây mù tan đi.

Một người trung niên mặc áo trắng chắp hai tay sau lưng, che trước mặt bọn họ.

Đúng là Huyền Ngọc Tử!

"Chưởng môn!"

Đám Trịnh Tam Sơn, Vu Chính Nguyên nhẹ nhàng thở ra.

Huyền Ngọc Tử khẽ ngoái đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu với bọn họ, ném cho bọn họ một ánh mắt an tâm.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía hai người trước mắt.

"Lý trưởng lão, chuyện gì cũng từ từ, ngươi tùy ý động thủ với người của Linh Phù sơn ta như thế, chẳng lẽ ngươi không xem bổn tọa ra gì?"

Lý trưởng lão nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ kiêng kị.

Danh tiếng của Huyền Ngọc Tử hắn đã nghe nói qua.

Nhắc tới cao tầng Linh Phù sơn, thứ làm người ta nhìn không thấu nhất hiện giờ chính là Huyền Ngọc Tử.

Lúc trước Linh Phù sơn đại chiến cùng Ma giáo, đối phương cũng chỉ có thực lực Thiên Linh cảnh, nhưng dưới sự vây công mấy vị Tế Ti Càn Khôn cảnh của Ma giáo lại có thể qua lại tự nhiên.

Tuy không biết thực lực chân chính của hắn, nhưng khẳng định không đơn giản như mặt ngoài.

"Linh Phù sơn chủ của ngươi giết trưởng lão chấp sự của tông ta, đây là sự thật đã định, Huyền chưởng môn lại muốn

nói cái gì?"

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, tiếp tục mở miệng, "Hơn nữa người của Tề Vân đạo tông cũng không có đi ra, lúc ấy trong đám đông người ở đây, sợ cũng chỉ có vị Thanh Vân phong chủ này mới có thực lực giết chết bọn họ đúng chứ?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Dương Lực lạnh lẽo, uy áp của Càn Khôn cảnh càng lớn hơn mấy phần.

Nhưng đối mặt với uy áp như vậy, mặt Huyền Ngọc Tử vẫn không đổi sắc, nhàn nhạt mở miệng: "Chứng cứ đâu?"

"Chứng cớ chính là lúc ấy người Triệu gia cũng chính mắt nhìn thấy, Thẩm An Tại đánh trưởng lão tông ta cùng Thượng Quan trưởng lão trọng thương, lúc ấy càng dâng lên sát ý!"

"Cũng chỉ có hắn mới có thực lực giết chết đám người Cổ Vân."

Tần Thiển Nguyệt ở phía sau mở miệng.

Có nàng chỉ chứng, ánh mắt Dương Lực lạnh xuống, nhìn về phía Thẩm An Tại ở phía sau.

"Đúng sai ra sao, lão phu tự bắt hắn kiểm tra là biết!"

Vừa mới nói xong, hắn cũng đưa tay chộp tới Thẩm An Tại.

Cường giả Càn Khôn cảnh ra tay thì mạnh hơn Thiên Linh cảnh không biết một chút nào.

Theo động tác của hắn, toàn bộ bầu trời giống như bắt đầu vang lên vù vù, thiên địa chi lực hội tụ vô tận, khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Con ngươi của Thẩm An Tại hơi co lại, một cỗ hàn ý xông thẳng lên linh cái, nguy cơ tử vong trong nháy mắt tràn ngập trong lòng.

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác này!

Nhưng mà, lúc tất cả mọi người đều cho rằng khi Dương Lực ra tay thì không ai có thể chống lại được.

Một tiếng quát lạnh như tiếng sấm nổ vang.

"Làm càn!"

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử lạnh lùng, áo bào không gió tự bay, một uy áp kinh khủng giờ phút này tràn ngập ra.

Thậm chí Dương Lực đều bị dọa đến lùi lại một bước, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Người của Linh Phù sơn ta, ngươi không phải muốn động là động!"

Thanh âm lạnh như băng truyền ra, Huyền Ngọc Tử giơ một tay lên.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc, gió tuyết hung mãnh.

Một tấm phù lục cực lớn bay lên không trung bao phủ vùng bình nguyên tuyết trắng, bên trong tản mát uy áp huy hoàng khiến hô hấp của mọi người cứng lại.

Thật mạnh!

Chương 118: Ta không tin, lần trước ngươi cũng nói như vậy

Loại cường đại này không phải đơn thuần do tu vi mang đến cho người khác.

Tu vi của Huyền Ngọc Tử vẫn chỉ là Thiên Linh cảnh đỉnh phong, không tăng thêm.

Nhưng đạo phù lục cực lớn bao phủ toàn bộ khu vực băng tuyết của hắn lại khiến người ta cảm thấy một loại uy áp không kém gì Càn Khôn cảnh!

Dưới uy áp này, mồ hôi lạnh trên trán Lý trưởng lão chảy ròng.

"Linh Phù đại trận…"

Sắc mặt hắn có chút trắng bệch.

Đám người Dương Lực, Tiền Hải cũng rất giật mình.

Không nghĩ tới Huyền Ngọc Tử lại có thể đem đại trận do gần ngàn loại phù triện tạo thành dung nhập vào trong một tấm phù triện.

Trình độ của Linh Phù sơn về phương diện phù đạo đúng là thứ toàn bộ tông tộc Nam Quyết vực theo không kịp.

Phẩm cấp phù đạo của hắn sợ đã vào lục phẩm.

"Thẩm An Tại là Phong chủ Thanh Vân phong ở Linh Phù sơn, hắn nói không giết người, vậy bản tọa tin tưởng hắn không có giết."

Huyền Ngọc Tử thay đổi hình tượng, ngày thường rất gần người, bây giờ thần sắc uy nghiêm, ánh mắt lăng liệt liếc nhìn hai người trước mặt, thực tế là dừng trên người Dương Lực.

"Hôm nay ngươi dám động vào một ngón tay của hắn, bổn tọa dám cam đoan hôm nay ngươi không thể ra khỏi Cực Bắc chi cảnh này."

Lời nói bình thản, nhưng lại mang theo uy hiếp cực mạnh, không người ở đây dám chất vấn.

Thẩm An Tại nhìn thấy Huyền Ngọc Tử cường thế che chở mình như vậy, trong lòng hơi vui mừng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn nguyện ý ở lại Linh Phù sơn.

Mà Dương Lực nghe vậy, sắc mặt lại càng khó coi.

Nếu chỉ xét về tu vi, đúng là hắn cao hơn Huyền Ngọc Tử, song đối phương lợi hại nhất chính là phù đạo.

Có phù này trong tay, chiến lực của hắn không thua gì Càn Khôn cảnh.

Nếu thật sự đánh nhau thì ai thắng ai thua cũng khó nói.

Nhưng chẳng lẽ lại phải nhận thua như vậy?

Sắc mặt Dương Lực lúc xanh lúc đỏ, Tề Vân đạo tông của hắn mới là đại tông đứng đầu Nam Quyết vực, giờ lại nhận sợ như vậy thì không khỏi có chút mất mặt nha?

"Ta có thể làm chứng, đám người Cổ Vân chết dưới tay Ma giáo, hơn nữa Thành Đức trưởng lão cũng không phải do Thẩm trưởng lão giết, quá nửa là Ma giáo vu oan!"

Ngay khi cục diện nhất thời lâm vào giằng co, Dược Vương cốc bên kia bỗng nhiên có giọng nói của thiếu nữ vang lên.

Mọi người sững sờ, theo tiếng nói nhìn lại.

Tiền Hải cũng kinh ngạc nhìn thiếu nữ bên cạnh, thấp giọng nói: "Thiếu cốc chủ, lời này tuyệt đối không được nói tuỳ tiện."

Đối mặt với hắn, Bắc Thần Vọng Thư lại mở miệng: "Đại trưởng lão, lần này nếu không có Linh Phù sơn, chỉ sợ chúng ta đều sẽ chết ở đó, dù không có ân cứu mạng, cũng không thể để cho người nhà mình bị oan uổng chứ?"

Nghe hắn nói vậy, Tiền Hải hơi sững sờ, sau đó gật đầu không ngăn cản nữa.

Lúc này Bắc Thần Vọng Thư mới quay đầu nhìn về phía mọi người, cao giọng mở miệng.

"Bắc Thần Vọng Thư ta, lấy thân phận thiếu cốc chủ Dược Vương cốc đảm bảo, chuyến đi Thương Ngô cảnh lần này, Thượng Quan trưởng lão kia chính là người của Ma giáo ẩn nấp đi vào, Thẩm trưởng lão tuy rằng đả thương Thành Đức trưởng lão, thương thế lại tuyệt không chí mạng, điểm này ta tuyệt đối có thể cam đoan!"

Nghe nàng khẳng định như vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau, nghị luận một mảnh.

Nếu như người lên tiếng là những người khác, có lẽ bọn họ còn không thèm ngó tới.

Nhưng mà người nói chuyện…

Chính là nữ nhi của Bắc Thần Huyền Dịch, thiếu cốc chủ của Dược Vương cốc!

Nàng nói thương thế do Thẩm An Tại đánh Thành Đức không chí tử, vậy thì khẳng định không chí tử.

Nếu hoài nghi lời của nàng, chẳng phải tương đương với hoài nghi trình độ dược đạo của Dược vương sao?

Bắc Thần Vọng Thư chính là đích thân do Dược Vương dạy dỗ.

“Ma giáo… “

Dương Lực cau mày, nhìn thoáng qua Tần Thiển Nguyệt ở phía sau.

Về phần Ma giáo, cả Đại An triều đã từng nghe nói qua, không phải loại con chó con mèo gì.

Lý trưởng lão cũng biến sắc, quay đầu nhìn Tần Thiển Nguyệt.

Vẻ mặt người sau khiếp sợ, có chút không dám tin.

Thượng Quan gia… làm sao có thể cấu kết với Ma giáo?

Sau đó nghĩ đến quan hệ giữa mình và Thượng Quan trưởng lão tuy không sâu, nhưng hắn lại nguyện ý ở lại trong điện, khiến nàng không khỏi chau mày.

“Về chuyện Ma giáo, bản hoàng tử cũng có thể làm chứng.”

Đang lúc mọi người kinh nghi bất định, Tiêu Thiên Sách tiến lên một bước, xé đi lớp ngụy trang trên mặt.

Lộ ra một khuôn mặt góc cạnh, có chứa khí tức quý tộc.

“Thái tử điện hạ?”

Tần Thiển Nguyệt sững sờ.

Tiêu Thiên Sách đối diện với nhiều cường giả như vậy, giơ tay nhấc chân không lộ ra xu hướng suy tàn, không kiêu ngạo không tự ti.

“Bổn hoàng tử mạo hiểm đi theo Linh Phù sơn tiến vào Thương Ngô cảnh, chính là muốn thăm dò chuyện Thượng Quan gia có cấu kết với Ma giáo hay không, sự thật cũng đúng là như thế, trong Thương Ngô cảnh xuất hiện không ít tu sĩ Ma

giáo, nếu không có Thẩm trưởng lão ra tay tru diệt, chỉ sợ âm mưu của Ma giáo đã được thực hiện.”

Lại có hắn làm chứng, mọi người ở đây tin bảy tám phần chuyện trong Thương Ngô cảnh xuất hiện dư nghiệt Ma giáo.

Hơn nữa linh phù của Huyền Ngọc Tử còn xoay quanh ở trên không, cuối cùng Dương Lực cũng trầm mặt, quay đầu lên phi thuyền.

Mà Lý trưởng lão cũng đồng dạng không thể nói gì nữa, chỉ có thể âm trầm chắp tay: “Việc này xem ra có rất nhiều điểm đáng ngờ, là tại hạ lỗ mãng.”

Huyền Ngọc Tử hờ hững nhìn hắn, không đáp lại.

Nếu không phải thực lực của hắn đang phô bày ở đây, chỉ sợ bọn họ cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Sau khi diễn nốt thủ tục xã giao, Huyền Ngọc Tử phất tay áo, thu

Thiên địa tĩnh lặng trở lại, uy áp kinh khủng tản đi.

Thiên Tuyết tông, Tề Vân đạo tông, Triệu gia cùng đông đảo phi chu tán tu đều rời đi.

Hành trình tới Thương Ngô cảnh coi như kết thúc triệt để.

Thương Ngô tâm do Tần Thiển Nguyệt mang ra đã hóa thành tro tàn, đông đảo võ giả tử thương vô số.

Thương Ngô cảnh cũng bị hư không quấy nát, không có khả năng xuất hiện lại.

Đến cuối cùng, cái gọi là cơ duyên tranh đấu này bởi vì sự xuất hiện của Ma giáo mà biến thành một vở kịch thảm thiết.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Tiền Hải mang theo người của Dược Vương cốc đích thân đến nói lời cảm ơn.

Đối diện với thái độ hiền lành của bọn họ, Thẩm An Tại cũng lễ phép đáp lại.

Bắc Thần Vọng Thư, thiếu cốc chủ này tựa hồ cực kỳ hứng thú đối với Thanh Vân phong, còn nói có cơ hội nhất định phải tự đi Linh Phù sơn xem một chút.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều ngự phi thuyền rời đi.

…

Trên phi thuyền, mọi người nhắm mắt điều tức, chỉ có Huyền Ngọc Tử dùng đôi mắt âm u nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Chuyện xảy ra trong Thương Ngô cảnh, tất cả gã đều đã nghe nói.

Bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm đến phát lạnh, Thẩm An Tại cười khổ mở miệng.

"Chưởng môn, nếu ngài có nhu cầu gì, trở về ta đi Phù Dung hiên tìm chút đào hát…"

"Khụ khụ…"

Nghe hắn trước sau vô sỉ như một, Huyền Ngọc Tử ho khan hai tiếng.

Hoàn toàn tin tưởng gia hỏa này hắn là không bị Thương Ngô tôn giả đoạt xá, dù sao cường giả thượng tam cảnh nào… có thể vô sỉ như hắn?

"Thẩm trưởng lão, nghĩa phụ của ngươi…"

"Là nghĩa huynh."

"A, rốt cục nghĩa phụ ngươi đã lưu lại bao nhiêu át chủ bài cho ngươi?"

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, triệt để bỏ qua ý nghĩ chỉnh sửa vấn đề này, buông tay mở miệng.

“Không còn, tất cả đều đã dùng hết rồi.”

“Thật sao?”

“Thật vậy.”

Huyền Ngọc Tử nghi ngờ nhìn hắn, sau đó lắc đầu.

“Ta không tin, ngươi lần trước cũng nói như vậy.”

Thẩm An Tại trực tiếp lựa chọn bỏ qua hắn, trong lòng cuồng nhiệt xem xét phần thưởng của hệ thống trước đó.

Hồng hồ lô và Trảm Tiên phi đao!

Đây chính là thần khí trong truyền thuyết giúp mọi việc đều thuận lợi!

Nếu như hệ thống không giả, vậy đồ chơi này gần như vô địch!

Hắn đã có thể tưởng tượng đến lúc đó mình đối chiến cùng người khác, hời hợt nói một câu “mời bảo bối xoay người” liền lấy thủ cấp trên cổ người ta!

Thật ngầu!

Chương 119: Trảm Tiên phi đao

Theo Thẩm An Tại tràn đầy vui mừng chìm ý thức vào giao diện hệ thống, thuộc tính Trảm Tiên phi đao cũng hiện lên trước mắt.

Hồng hồ lô (Bên trong chứa Trảm Tiên phi đao): công cụ chém giết, bỏ qua cảnh giới, mẫn diệt thần hồn.

Điều kiện thi triển: Địch nhân nhất định phải xuất hiện trong tầm mắt ký chủ, chỉ cần có một tia kiêng kị, sợ hãi, chần chờ với ký chủ là có thể phán định chém giết, nếu không vô hiệu.

Chú ý: Không thể sử dụng liên tục, mỗi lần sử dụng đều cần một tháng không thể vận dụng để dưỡng kiếm, bởi vì cường độ linh hồn của ký chủ, không có hiệu quả đối với tồn tại trên cảnh giới thứ chín.

"Trên cảnh giới thứ chín?"

Thẩm An Tại sửng sốt một chút.

Hắn cũng không rõ về cảnh giới sau Chân Tổ.

Chẳng qua xem tình huống trước mắt, bảo bối này quả thực chính là lợi khí thần cản sát thần, phật cản giết phật!

Chỉ cần đạt đủ điều kiện phát động, dưới cảnh giới thứ chín, phất tay là có thể lấy đầu người trên cổ!

Thẩm An Tại sờ cằm.

Trung tam cảnh thì dễ, dựa vào thẻ kỹ năng mình có thể rút thưởng hiện tại, hẳn là rất dễ hù dọa.

Có điều thượng tam cảnh chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, trò hề của mình, ở trong mắt bọn họ phỏng chừng so với trẻ con làm trò cũng không có gì khác nhau.

"Mặc kệ, còn có một cơ hội rút thưởng, xem có thể nhận được thứ gì tốt."

Ánh mắt Thẩm An Tại sáng ngời, trực tiếp gọi ra đĩa quay rút thưởng.

Theo quang mang trên luân bàn biến ảo, cuối cùng cây kim cũng dừng trên một quang đoàn màu tím.

[Chúc mừng kí chủ rút trúng thẻ tiêu hao Thiên Linh cảnh đỉnh phong, Phật Nộ Hoả Liên x1]

Thẩm An Tại trợn tròn mắt.

Phật Nộ Hỏa Liên!?

Thứ này thật sự có thể rút ra được?

Hơn nữa vừa vặn đúng lúc muốn đi đạp bảng hiệu Thiên Tuyết tông?

Con mẹ nó… Có chút quá hí kịch rồi.

Hắn luôn hoài nghi không biết có phải hệ thống có ý nghĩ khích lệ tinh thần vượt lên chính mình của hắn hay không…

Trước đó chỉ nói một câu như vậy mà thôi, không nghĩ tới lần này thật sự rút ra được.

Phật Nộ Hỏa Liên Thiên Linh cảnh đỉnh phong, trừ phi là tông chủ Thiên Tuyết tông ra tay, bằng không đã đủ để Thiên Tuyết tông nổ tung.

Hơn nữa…

Thẩm An Tại cảm thụ được sức nóng ẩn ẩn lưu chuyển trong lòng, rất là vừa lòng.

Chuyến đi đến Thương Ngô cảnh lần này, có thể nói chỉ có hai thầy trò bọn họ mới chân chính đạt được cơ duyên.

Đồ đệ tu vi tăng lên, trong giới chỉ còn thêm một lão gia gia.

Mà hắn không chỉ đạt được mảnh vỡ ký ức của luyện dược sư thất phẩm, mà còn thu được Thương Ngô tâm!

Bây giờ chỉ cần trở về tiêu hoá chuyện luyện dược trong đầu, hắn tin tưởng không bao lâu nữa bản thân sẽ có thể trở thành luyện dược sư thất phẩm duy nhất của Đại An triều hiện nay!

Mấu chốt nhất chính là!

Có sự tồn tại của Thương Ngô tâm, đại biểu cho sau này hắn có thể thao túng Niết Bàn thần hỏa, vả lại bây giờ với cường độ tinh thần của hắn, luyện đan đã không cần dùng lửa củi nữa!

Cũng sẽ không luyện thành một bãi bùn nữa.

Thứ kia đừng nói người, chó nhìn cũng không uống nổi!

Huyền Ngọc Tử nhìn người đứng bên cạnh đang vuốt cằm cười ngây ngô, không khỏi hồ nghi quay đầu, đối diện với Mộ Dung Thiên.

“Sư phụ ngươi… luôn như vậy sao?”

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, cười chất phác nói: “Phỏng chừng sư phụ lại nghĩ đến chuyện gì vui vẻ.”

Chuyện vui vẻ?

Huyền Ngọc Tử nửa tin nửa ngờ, sau đó lắc đầu, không để ý tới Thẩm An Tại cười ngây ngô bên cạnh, mà nghiêm túc nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

“Hai tháng nữa là đến ba năm ước hẹn giữa ngươi và Tần Thiển Nguyệt, mặc dù ngươi thu hoạch được cơ duyên không nhỏ trong bí cảnh, nhưng vẫn không thể phớt lờ.”

“Tần Thiển Nguyệt chính là võ giả Địa Linh cảnh, nắm giữ lực lượng đại địa, tuyệt không phải thứ lực lượng hạ tam cảnh có thể ngăn cản, ngươi nếu muốn có vốn liếng chống lại nàng, tốt nhất là mau chóng lĩnh ngộ kiếm ý.”

Nghe hắn nói lời thấm thía, Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, đột nhiên rút kiếm đen ra.

Động tác mặc dù rất chậm, lại có kiếm quang trên mặt, tốc độ thay đổi nhanh chậm bất đồng khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Chưởng môn, ngài nói đến cái này phải không?”

Mộ Dung Thiên thu kiếm vào vỏ, chớp chớp mắt, ngây ngô mở miệng.

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua từng vết kiếm chém ra trên phi chu.

Trên đó tràn ngập phong duệ, làm cho đầu óc hắn hơi trống rỗng.

Kiếm còn chưa ra, lưỡi kiếm đã đến trước…

Đây là một loại kiếm ý về tốc độ.

Từ khi nào Mộ Dung Thiên đã lĩnh ngộ kiếm ý?

Đối diện với vẻ mặt sửng sốt của hắn, Mộ Dung Thiên vò đầu nói: “Lần trước sư phụ tùy ý chỉ điểm đệ tử một chút, đệ tử lĩnh ngộ ngay trong ngày.”

Tùy ý chỉ điểm một chút… lĩnh ngộ ngay trong ngày…

Khóe miệng Huyền Ngọc Tử giật giật.

Hai sư đồ nhà ngươi, thật sự quả là không phải người một nhà sẽ không cùng vào một cửa.

Đều là thích dùng ngữ khí cùng biểu cảm bình thản nhất, nói ra lời khiến người ta kinh hãi đến rớt cằm.

Đây là kiếm ý đó!

Toàn bộ Đại An triều, số người lĩnh ngộ ra không quá một bàn tay!

"Chưởng môn, ngài làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?"

Mộ Dung Thiên thấy Huyền Ngọc Tử nửa ngày không nói lời nào, vội vàng lấy một chậu bùn vàng từ trong nhẫn trữ vật ra.

"Có cần dùng một chút không, đây là thuốc chữa thương sư phụ ta cố ý luyện chế. Ngày đó lúc ở phòng bếp, hắn còn nói đang đau bụng nên có thể không luyện thành công, kết quả lại luyện ra được một chậu lớn như vậy, đệ tử đến bây giờ còn chưa dùng hết."

"…"

Huyền Ngọc Tử nhìn chậu "đan dược" trong tay hắn, khóe mắt giật giật, đưa mắt nhìn thiếu niên mà nói: "Thứ tốt như vậy ngươi nên giữ lại đi, tốt nhất đừng để linh khuyển trông cửa trong tông nhìn thấy."

"Vì sao?"

Mộ Dung Thiên vò đầu không hiểu.

"Đến lúc đó ngươi hỏi sư phụ ngươi đi."

"Ồ… "

"Đúng rồi, vừa rồi ngươi chém hỏng phi thuyền của ta, không phát bổng lộc của Thanh Vân phong năm nay nữa, đến

lúc đó ngươi nói cho sư phụ ngươi biết một tiếng.”

“A?!”

Mộ Dung Thiên trợn tròn mắt, vụng trộm nhìn thoáng qua Thẩm An Tại còn đang toét miệng cười ngây ngô ở bên kia, sắc mặt lập tức đau khổ.

Xong rồi, với tính cách coi tiền như mạng của sư phụ, trở về lại bị quất…

…

Sự tình Thương Ngô cảnh rất nhanh đã truyền ra, nhóm người Thẩm An Tại còn chưa trở lại Linh Phù sơn, Tiêu Thiên Sách liền truyền tin trở về trong hoàng cung trước.

Sau khi biết được tin tức này, An Hoàng cũng không tức giận dị thường, mà giống như đã sớm đoán trước được, chỉ thở dài liền sớm đã chuẩn bị xong pháp chỉ ban bố.

Bạch Ngọc đại tướng quân phụng mệnh, suất lĩnh năm ngàn ngân giáp, năm vị kim giáp, lập tức tiến về Thượng Quan gia!

Lão thái gia Thượng Quan gia chỉ là Thiên Linh cảnh sơ kỳ mà thôi, sao có thể là đối thủ của Bạch Ngọc đại tướng quân?

Đám người Thượng Quan Báo khi nhìn thấy thiết kỵ lâm môn, sắc mặt trắng bệch.

Biết chuyện đã đổ vỡ, cả nhà không ngừng cầu xin một con đường sống.

Nhưng Bạch Ngọc tướng quân chính là thân tín của bệ hạ, đương nhiên sẽ không dao động, ngoại trừ một đám cao tầng, cả Thượng Quan gia bất luận gia quyến hay là con cháu, toàn bộ chém đầu, không chừa một ai!

Về phần những cao tầng lưu lại đó, cũng không phải là vì An Hoàng mắt nhắm mắt mở, mà là để khảo vấn ra càng nhiều tin tức liên quan tới Ma giáo hơn từ trong miệng bọn họ!

Dù sao việc này rất lớn, không phải là việc nhỏ.

Nếu như Ma giáo ngóc đầu trở lại, đến lúc đó nói không chừng Bình Thiên triều cũng sẽ phái binh tiến vào Lang uyên.

Quyết không thể mặc kệ!

An Hoàng rất coi trọng chuyện này, đừng nói Thượng Quan gia, ngay cả Hoàng Hậu đương triều cũng bị hắn ném thẳng vào Thiên Lao, do mấy tên cường giả Thiên Linh cảnh tự trông coi!

Chương 120: Quay về tông môn

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Bên trong Dược viên phía sau núi, thiếu nữ khí chất nhu nhược vẫn như trước chăm sóc linh dược, tưới nước, nhổ cỏ, ngẫu nhiên nâng bàn tay ngọc lên lau mồ hôi trên mặt.

Đợi đến khi thời gian một buổi sáng trôi qua, hai mươi mẫu Dược viên này mới xem như toàn bộ đều được xử lý một lần, không bỏ sót một chút nào.

Sau khi xong việc, nàng ngồi bên trúc uyển cách đó không xa, ngọc thủ nâng má, kiễng cổ chờ mong.

"Phong chủ và Mộ Dung sư huynh còn bao lâu nữa mới trở về?"

"Có rất nhiều vấn đề dược đạo muốn thỉnh giáo Phong chủ, còn có một ít đan dược để luyện chế cho Mộ Dung sư huynh…"

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết ngơ ngác nhìn đám mây phương xa, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Bỗng nhiên, đôi mi thanh tú của nàng nhăn lại, chỗ cổ có từng sợi tơ màu xanh đen đang lan tràn.

Đau nhức kịch liệt làm nàng trong nháy mắt đầu đầy mồ hôi, răng ngà thầm cắn, một tiếng cũng không rên.

Cho dù vì đau đớn khiến thân thể gầy yếu của nàng đã không tự chủ cuộn tròn thành một cục trên ghế, nhưng nàng vẫn không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Chỉ là trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình: "Phong chủ đã từng nói… không nên xem đau khổ là tra tấn, người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể…"

Dưới những lời nói như thôi miên mình này, thiếu nữ cố nén đau đớn.

Nhưng lần này Thực Cốt độc phát tác kịch liệt hơn bất cứ lần nào trước đây, còn lâu mới dứt.

Gần nửa canh giờ trôi qua, tình hình vẫn như cũ, trước đây cho dù Thực Cốt độc có phát tác cũng không thể lâu như vậy.

Hơn nữa loại cảm giác đau đớn kia còn đang không ngừng tăng lên, càng ngày càng nghiêm trọng.

Dù bây giờ tính cách Tiêu Cảnh Tuyết càng ngày càng kiên cường, thân thể co quắp cũng không khỏi run nhè nhẹ, ý thức bắt đầu xuất hiện hoảng hốt.

"Nguy rồi… "

Đau nhức mãnh liệt hơn tại thời khắc này đánh tới, thật giống như có người đập nát từng tấc từng tấc xương cốt của nàng, sau đó đổ nước thép nóng bỏng ở bên trong.

Nàng dù kiên nhẫn như thế nào, cũng sẽ có cực hạn, giờ phút này cũng không cách nào kiên trì, hai mắt tối sầm ngã ngửa qua bên cạnh.

Nhưng mà ngay tại thời điểm sắp ngã xuống đất, bên cạnh hiện lên tiếng gió, nàng bỗng nhiên cảm giác mình tựa hồ bị một đôi tay ôn hậu ôm lấy.

Lồng ngực không rộng, thậm chí còn hơi gầy lại khiến nàng cảm thấy an tâm theo bản năng.

"Sư phụ, độc trong cơ thể tiểu sư muội lại phát tác, người mau tới đây!"

Tiêu Cảnh Tuyết miễn cưỡng mở hai mắt ra, đập vào mắt là Mộ Dung Thiên mặc y phục màu đen, thần sắc lo lắng.

"Mộ Dung sư huynh…"

Ánh mắt nhìn xuống, trên đường núi, một trung niên mặc áo trắng, hai chùm tóc mai màu bạc đang vội vã túm vạt áo chạy tới, trong miệng còn lẩm bẩm.

"Tiểu tử thối, ỷ vào tu vi cao hơn liền chạy nhanh như vậy, không cần sư phụ ngươi nữa à?"

"Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau đỡ sư muội ngươi vào phòng!"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy người trung niên vội vã chạy tới, đáy lòng hơi thả lỏng, hoàn toàn mất đi ý thức.

Phong chủ về rồi…

Mộ Dung Thiên vội vàng gật đầu, sau đó ôm Tiêu Cảnh Tuyết cả người vằn vện xanh đen đã mất đi ý thức nhưng vẫn đang không ngừng rên rỉ vội vàng tiến vào trong vườn trúc.

Đợi cho nàng nằm ngang xuống, Thẩm An Tại lại thi triển Huyền Môn Thập Tam châm ổn định tâm mạch nàng trước, sau đó lập tức nắm lấy cổ tay nàng, nhắm hai mắt cẩn thận cảm giác.

Mà Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên thấy một màn như vậy, có chút ngây người.

Còn là… bắt mạch?

Vận dụng thủ đoạn nguyên thủy như vậy?

Làm một cường giả, không phải chỉ cần tùy ý quét mắt một cái là có thể cẩn thận quan sát tình huống của người khác sao?

Chẳng qua châm pháp hắn vừa thi triển… tựa hồ cực kỳ huyền diệu!

“Sư phụ, tiểu sư muội thế nào rồi, có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Sau khi bắt mạch, Thẩm An Tại nhẹ nhàng thở ra.

“Không có nguy hiểm tính mạng, gần đây tinh thần lực của nàng tiến triển quá nhanh, dẫn đến khí hải có dấu hiệu ngưng khí quy nguyên, cho nên mới dẫn dắt Thực Cốt độc bộc phát.”

Vừa nói, hắn vừa rút ngân châm ra, sau đó lại đâm vài cái lên huyệt vị trên người thiếu nữ.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy được đường vân xanh đen chỗ cổ của nàng nhanh chóng phai nhạt, ẩn vào trong cơ thể, khí tức cũng trở nên bình ổn.

Hai người đều khẩn trương nhìn chằm chằm thiếu nữ mồ hôi đầm đìa trên giường.

“Ừm… “

Không bao lâu, thiếu nữ ư một tiếng, lông mi khẽ run, chậm rãi mở hai mắt ra.

Nhưng khi nhìn thấy hai người trước mắt, nàng suy yếu nhưng lại mừng rỡ mở miệng.

“Phong chủ, Mộ Dung sư huynh…”

Thấy nàng tỉnh dậy, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm An Tại nhẹ giọng trấn an: “Đã có Phong chủ, không sao rồi.”

“Ừm… “

Tiêu Cảnh Tuyết yếu đuối gật đầu.

“Tiểu sư muội, ta…”

“Ai u, sư phụ, người làm gì vậy?”

Mộ Dung Thiên vừa định tiến đến hỏi thăm tình hình của Tiêu Cảnh Tuyết thì bị Thẩm An Tại túm chặt lỗ tai lôi đi.

“Đừng quấy rầy Cảnh Tuyết nghỉ ngơi, nhanh chóng cấy dược chủng lấy từ Thương Ngô cảnh.”

“Còn nữa, bổng lộc tháng do chưởng môn phạt đều bị trừ vào trong thức ăn của ngươi, tháng này ngươi chỉ được phép ăn dưa muối.”

“A, vì sao thế sư phụ , Ngũ Linh áp không cần chúng ta bỏ tiền…”

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên khổ sở, rầu rĩ không vui.

Chờ hai người tới dược điền, hắn đang muốn đi trồng dược, Thẩm An Tại lại đưa tay ngăn cản hắn, vẻ mặt bình thản.

“Bằng hữu, trốn lâu như vậy cũng nên ra ngoài xem một chút đi, ở đây không có người ngoài.”

“Quả nhiên không giấu diếm được Thẩm phong chủ.”

Thanh âm nam tử ôn tồn vang lên, kim quang trong trữ vật giới chỉ của Mộ Dung Thiên hiện lên, hóa thành một thanh niên mặc kim bào, tóc bạc, dung nhan tuấn mỹ.

Mi tâm hắn ẩn chứa một đạo kiếm ấn màu vàng, khuôn mặt có chút yêu dị.

Mộ Dung Thiên vò đầu, thì ra sư phụ đã sớm biết, hắn còn định khi nào nhớ ra chuyện này thì mới nói với sư phụ đấy.

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, không vì người trước mắt bỗng nhiên xuất hiện mà cảm thấy bất ngờ.

“Tại hạ đến từ Linh cảnh Trung châu, Bách Lý Nhất Kiếm, bái kiến Thẩm phong chủ.”

Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay hành lễ, không có chút kiêu căng nào, cũng không dám tự xưng bản tôn.

Không có biện pháp, tại trong mắt hắn, người này sợ là có thực lực còn lợi hại hơn mình ở thời kỳ đỉnh phong, lúc này làm càn, chẳng phải là muốn chết?

"Linh cảnh Trung châu…"

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

Trên sách viết, nơi này là chỗ ở của Linh tộc, trong đó tộc quần vô số, cường giả cũng là vô số.

Mà với tư cách là trung tâm của toàn bộ đại lục, thực lực tổng thể của Trung châu tự nhiên còn cao hơn nhiều so với Nam Quyết vực.

Cho dù Càn Khôn cảnh ở đó cũng thuộc loại trình độ bình thường, chỉ có thượng tam cảnh mới được coi là cường giả.

Mà vị Bách Lý Nhất Kiếm này.

Ánh mắt của Thẩm An Tại chớp lên, bỗng nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích, nhớ tới một cái tên khác.

Kiếm Yêu tôn!

Tương truyền lúc trước hắn là thiên tài kiếm tu nắm giữ một chiêu Bách Lý kiếm đạo, chẳng biết tại sao biến mất nhiều năm.

Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở trong Thương Ngô cảnh, còn đánh bậy đánh bạ được đồ đệ của mình cứu ra!

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ đánh giá.

Tuy Yêu Kiếm Tôn là Linh tộc, nhưng thanh danh vẫn luôn rất tốt.

Vả lại xem việc hắn đã giúp Mộ Dung Thiên tăng tu vi, cũng chưa từng cưỡng ép chiếm đoạt thức hải của hắn, hắn là nhân phẩm không kém, điều này cũng có thể yên tâm.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn Thẩm An Tại, trong lòng bắt đầu thấy thấp thỏm khẩn trương.

Chương 121: Bách Lý Nhất Kiếm chấn kinh

Bầu không khí có chút an tĩnh, Thẩm An Tại đang suy nghĩ, Bách Lý Nhất Kiếm đang chờ hắn nói chuyện.

Chỉ có tên ngốc Mộ Dung Thiên quay qua xoay lại nhìn sư phụ mình và Bách Lý Nhất Kiếm.

Hắn gãi gãi đầu, không hiểu vì sao hai người đều không nói chuyện.

"Sư phụ, ngài xem ngài có biện pháp giúp Bách Lý tiền bối tái tạo thân thể không. Nếu không có tiền bối tương trợ, chỉ sợ đệ tử đã đi đời nhà ma rồi."

"Tái tạo thân thể?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Đáy mắt Bách Lý Nhất Kiếm xuất hiện ánh sáng, có chút chờ mong.

"Không thể." Thẩm An Tại lắc đầu.

Rất nhanh, thần sắc của hắn lại ảm đạm xuống.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hắn liền khôi phục lại bình thường.

Nhưng mà, mỗi người đều có số mệnh, không cách nào khôi phục thân thể, vậy thì thừa dịp linh hồn bây giờ chưa hoàn toàn tiêu tán, nhìn xem thế giới bên ngoài này cũng tốt.

Còn phương pháp tìm kiếm Hồn Mộc vạn năm kia thì thôi đi.

Nơi đó, tới giờ vẫn chưa hề có ai sống sót đi ra.

“Sư phụ, ngay cả người cũng không có biện pháp sao?”

Mộ Dung Thiên vẫn có chút không muốn từ bỏ: “Không phải ngài nói trước kia có người nhục thân bị hủy diệt, dùng sen trong ao, còn có thể nặn từ ngó sen dưới bùn thành thân thể sao?”

Nhìn hắn lại mở miệng tranh đấu vì bản thân mình, đáy mắt Bách Lý Nhất Kiếm hiện lên cảm động.

Tên tiểu tử ngốc này…

Cùng với nét xúc động, trong lòng của hắn lại bắt đầu kinh nghi.

Dùng sen trong ao, ngó sen dưới bùn cũng có thể làm lại thân thể…

Thủ đoạn như vậy quả thực là chưa từng nghe thấy, trừ phi nắm giữ Sinh Tử Đại Đạo, nếu không tuyệt đối không thể làm được!

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên một chút, thấy ánh mắt hắn chân thành, do dự sau đó hỏi thầm trong lòng.

“Hệ thống, có biện pháp không?”

Cứ nói thế nào đi nữa, Bách Lý Nhất Kiếm cũng là đã cứu được đồ đệ của mình đấy, còn ban thưởng cho hắn một hồi tạo hóa, nếu có thể cứu thì nên cứu.

[Trước mắt ký chủ không thể đạt được phần thưởng cao như thế, xin nỗ lực tăng điểm sùng bái của đồ đệ, hoàn thành nhiều nhiệm vụ hơn]

Thẩm An Tại nghe vậy, lần nữa lắc đầu.

“Hóa thân từ sen, cũng không phải thứ sức người có thể làm được. Vi sư hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Nhưng sau này có thể luyện ra một chút đan dược Dưỡng Hồn Cố Linh đan.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm, mở miệng nói tiếp, “Cũng có thể để hồn thể của ngươi tồn tại lâu hơn, không đến mức chậm rãi hóa thành hư vô.”

“Đa tạ Thẩm phong chủ!”

Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay nói lời cảm tạ, trong mắt lập

Hắn nhạy cảm nhận ra thứ mà đối phương vừa nói là “Vi sư hiện tại cũng không còn cách nào khác”, chứ không phải là “Vi sư cũng không còn cách nào khác”!

Nói cách khác, đối phương đã có biện pháp, chỉ là e ngại một vài nguyên nhân, hiện tại không cách nào thi triển mà thôi!

Vừa nghĩ đến đây, hắn càng thêm vài phần tôn kính đối với vị Phong chủ Thanh Vân phong nhìn không thấu tu vi chân chính này.

Hít sâu một hơi, hắn hơi cẩn thận thăm dò: “Xin hỏi Thẩm phong chủ đã là cao nhân cảnh giới bực nào?”

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng: “Đoán Thể hậu kỳ.”

Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt.

Cái này ai chẳng biết.

Nhưng điều hắn hỏi không phải là cảnh giới bên ngoài, mà chính là cảnh giới chân thật của đối phương!

“Vậy cảnh giới chân thật của ngài lại là?”

Hắn thử dò xét tiếp.

“Cái gì mà cảnh giới chân thật, ta chính là Đoán Thể hậu kỳ.”

Bách Lý Nhất Kiếm im lặng quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên bên cạnh: "Ngươi tin không?"

"Ta không tin, tiền bối thì sao?"

"Ta cũng không tin."

"…"

Nhìn hai người tự đối tự diễn, trong lòng Thẩm An Tại cười khổ không thôi.

Được rồi, nói thật mà cũng không có ai tin.

"Được rồi, tiểu tử ngốc, nhanh đi trồng thuốc đi. Nhớ kỹ dựa theo phương pháp phân chia linh dược mà Cảnh Tuyết đã dạy ngươi lần trước, đừng có gieo bậy!"

"À, được rồi, được rồi."

Mộ Dung Thiên gật đầu, ngoan ngoãn vác cuốc lên, chạy như điên về dược điền.

Bên này, chỉ còn lại hai người Thẩm An Tại và Bách Lý Nhất Kiếm.

"Có thể nói vì sao Kiếm Yêu tôn tiếng tăm lừng lẫy ở Trung châu lại bị vây ở Thương Ngô cảnh, vì sao được đồ nhi ta cứu ra không?"

Thẩm An Tại lại nhàn nhạt mở miệng.

Hắn biết người trước mặt từng là cường giả Niết Bàn, nhưng bây giờ chỉ còn lại linh hồn thể.

Thậm chí ngay cả linh hồn thể cũng không giống, chỉ có thể miễn cưỡng tính là tàn thức.

Nhưng mà nha… tinh thần lực của mấy vị cường giả Niết Bàn cũng đủ cường hãn, chỉ dựa vào linh hồn lực, cũng đủ để giết chết võ giả Càn Khôn cảnh.

“Đại danh đỉnh đỉnh không dám nhận, tại hạ trước mặt Thẩm phong chủ không dám xưng tôn.”

Bách Lý Nhất Kiếm đầu tiên là khiêm nhượng một phen, sau đó mới mở miệng giải thích.

Giải thích chuyện Thương Ngô tôn giả có hành tích ác liệt như thế nào, trộm lấy chí bảo từ Linh cảnh, sau đó còn thiết kế bẫy rập phục kích giết người.

Mà hắn thì lại vô tình trúng chiêu, bị phong ấn trong ngôi mộ kia.

“Lúc trước ta còn muốn truyền cho Mộ Dung tiểu tử một cái Xích Vũ ấn, giúp hắn đi tới Thăng Long trì ở Linh cảnh thoát thai hoán cốt, nhưng tên ngốc này biết như vậy sẽ làm cho tàn thức của ta hoàn toàn tiêu tán, nói cái gì cũng không muốn nhận.”

Bách Lý Nhất Kiếm cười khổ nói: “Còn nói ơn như giọt nước cũng phải báo đáp bằng hồ bằng sông gì đó…”

Thẩm An Tại nghe hắn nói xong, nhìn thoáng qua thiếu niên áo đen đang vất vả cần cù làm bù công việc trong dược điền, mỉm cười lắc đầu.

Thật sự phù hợp với tính cách của tên tiểu tử ngốc này.

“Đã làm phiền các hạ giúp đồ nhi này tăng cao tu vi, ta liền đi chuẩn bị chút ít đan dược Dưỡng Hồn Cố Linh.”

Thẩm An Tại chắp tay nói lời cảm tạ.

Bách Lý Nhất Kiếm vội xua tay: “Nói quá lời, có Thẩm phong chủ, thủ đoạn nho nhỏ này của tại hạ, e là bêu xấu.”

Thẩm An Tại cười cười, không nói gì, mà để hắn đợi ở đây xong, liền quay đầu đi về phía đan phòng của Tiêu Cảnh Tuyết.

Nhìn hắn rời xa, trái tim đang căng cứng của Bách Lý Nhất mới thả lỏng, thở dài một cái.

Đến gần như vậy cũng không cảm giác được tu vi chân thật của vị Thẩm phong chủ này.

Thực lực người này sợ là càng kinh khủng hơn tượng tượng nha!

Hắn âm thầm kinh hãi, đồng thời quan sát Dược viên này, càng thêm rung động sâu sắc.

"Không ngờ Đại An triều nho nhỏ này lại có một nơi linh khí dồi dào, sinh khí phồn thịnh như thế, nhìn tốc độ sinh khí bốn phía hội tụ, sợ là không bao nhiêu năm nữa sẽ trở thành một động thiên bảo địa!"

Bách Lý Nhất Kiếm vừa chậc chậc cảm khái vừa nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang gieo trồng linh dược phía trước.

Thứ người sau cầm trong tay, chính là những phế dược hơn trăm năm tuổi đã lấy được từ Thương Ngô cảnh.

Theo hắn cẩn thận từng li từng tí gieo trồng từng gốc Linh dược, thổ nhưỡng màu đen kia dường như có linh tính làm cho rễ cây phải bám thật chặt.

Một màn khiến người ta ngạc nhiên đã xảy ra.

Chỉ thấy linh dược vốn khô héo điêu linh, không chút sinh cơ bỗng chậm rãi lật đật, bộ dáng mềm oặt dần căng mọng.

"Chuyện này… chuyện này sao có thể!"

Hắn kinh ngạc.

Nếu là Thẩm An Tại tự tay gieo những dược chủng này để rồi phát sinh tình huống như vậy, hắn còn không đến mức biểu lộ như vậy.

Nhưng bây giờ, người trồng thuốc chỉ là một thằng ngốc Quy Nguyên cảnh!

Thậm chí ngay cả thủ pháp trồng dược cũng hơi có vẻ vụng về.

Linh dược này vậy mà lại khởi tử hồi sinh!?

Rất nhanh, ánh mắt của hắn rơi xuống thổ nhưỡng màu nâu đen lan tràn kia, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Mảnh đất này… vậy mà lại có thể nối liền Thiên Mạch và Địa Mạch chi Khí!

Bảo vật có thể làm được điểm này, cho dù là ở Trung châu cũng không thấy nhiều!

Tục xưng là tiên thiên chí bảo.

Mà bây giờ…

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn thoáng qua số đất màu đen tràn ngập dược điền, chỉ cảm thấy hai mắt có chút biến thành màu đen.

Con mẹ nó… Đây thật chỉ là một đỉnh núi nhỏ trên một tông môn nho nhỏ trong Đại An triều sao?

Tiên thiên chí bảo được tính theo mẫu!?

Chương 122: Tiền bối, ngài đang làm gì vậy?

Trong đan phòng.

Thẩm An Tại nhìn lò luyện đan phong cách cổ xưa trước mặt, hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm túc.

Bịch, phanh…

Tiếng tim đập chậm rãi vang lên.

Theo ý niệm thúc dục, một cỗ khí tức cực nóng tuôn ra từ trái tim hắn, lan tràn khắp toàn thân.

Hắn mở tay ra, một ngọn lửa màu đỏ thắm từ từ bốc lên, hoan hô nhảy cẫng giống như một con phượng hoàng lượn quanh, thần uy mười phần.

"Đây là Niết Bàn thần hỏa sao?"

Ánh mắt Thẩm An Tại sáng ngời, có chút hiếu kỳ.

Nghe đồn có được Thương Ngô tâm, có thể đạt được Niết Bàn thần hỏa, chiếm được cơ hội Niết Bàn.

Đáng tiếc, hắn là phế thể trời sinh, không thể đột phá.

Thương Ngô tâm ở trên người hắn, ngoại trừ có thể để cho hắn tùy tâm sở dục thao túng Thần Hỏa luyện đan ra, hắn không còn cách dùng nào khác.

Điều đáng nhắc tới chính là, nếu như Tinh Thần lực không đủ cường đại, cũng không thể xưng là như ý thao túng Thần Hỏa này.

Mà sau khi cắn nuốt tinh thần lực của Thương Ngô tôn giả, linh hồn của Thẩm An Tại đã được lột xác rõ ràng.

"Linh hồn hóa hình, ít nhất phải là Càn Khôn cảnh mới có thể làm được chuyện này, xuất hiện trên người một võ giả Đoán Thể hậu kỳ như ta, cũng là trước không có ai, sau đừng hòng có."

Thẩm An Tại cười khổ lắc đầu.

Chỉ có tinh thần lực mà không có cảnh giới gia trì, thì không cách nào điều động thiên địa chi lực.

Nếu không, bằng vào tinh thần lực của hắn cũng đủ để giết chết võ giả dưới cảnh giới Càn Khôn.

Hệ thống không cho hắn thay da đổi thịt để cải thiện thể chất, nếu không thì thật ra hắn đang muốn tìm cơ hội cải thiện lại phế thể bẩm sinh của bản thân.

Mệnh cách đã định, hắn cả đời này chỉ có thể làm một võ giả Đoán Thể hậu kỳ.

Đột phá là thuộc về sửa chữa mệnh cách, dựa theo hệ thống, thì sẽ bị diệt sát.

"Hệ thống, tại sao ngươi muốn trói buộc mệnh cách phế thể trời sinh của võ giả này với ta, không cho ta đột phá cảnh giới?"

Hắn có chút bất đắc dĩ mở miệng.

[Bởi vì ký chủ khác với người của giới này, cảnh giới cao sẽ dẫn tới chú ý, sẽ không được tự do, kí chủ xin yên tâm, hệ thống sẽ không hại ký chủ]

"Dẫn tới chú ý?"

Thẩm An Tại sửng sốt: "Dẫn tới chú ý của ai?"

[Sau này ký chủ sẽ hiểu.]

Hắn nhíu mày.

Hắn vẫn luôn cảm thấy hệ thống trong đầu mình cũng không giống như tử vật lạnh như băng, ngược lại càng giống như là có tư tưởng của chính mình.

Không để cho mình đột phá cảnh giới là sợ dẫn tới chú ý…

Thẩm An Tại nhìn ngọn lửa trong lòng bàn tay đang đập, rơi vào trầm tư.

Theo hệ thống nói, thứ chú ý kia tuyệt đối không phải là chú ý thông thường sau khi dương danh.

Mà là ở cấp độ sâu hơn.

Ví dụ như…

Có phải sau khi bản thân đạt tới một cảnh giới nào đó, sẽ bị một vài tổ chức đặc biệt nào đó theo dõi?

Hơn nữa hệ thống còn nói, bởi vì hắn và người của giới này không giống nhau, chẳng lẽ là bởi vì hắn xuyên không?

“Hệ thống, trừ ta ra, còn có những người nào khác xuyên không nữa không?”

[Mời ký chủ tự tìm kiếm đáp án]

Thẩm An Tại nhíu mày lại, nghiêm mặt lên.

Hệ thống không phủ định, vậy chứng minh trên thế giới này không chỉ có một mình hắn xuyên không.

Chẳng qua những người kia là ai, đã đi đâu rồi?

Hay là… lần sau phải tìm cách dùng ám hiệu với những người khác?

Tỷ như hổ che trời lấp đất, rượu ngọc trong cung đình…

Dường như đã nhận ra ý nghĩ của hắn, hệ thống rất nhanh đưa ra cảnh cáo.

[Mời ký chủ không nên tùy tiện bại lộ thân phận của mình]

Thẩm An Tại nhún vai.

Hắn cũng chỉ đang suy nghĩ mà thôi.

Nếu thật sự bị người khác biết hắn đến từ một thế giới khác, vậy thì sẽ lột da hắn để nghiên cứu sao?

Hơn nữa, cho dù còn có người xuyên không khác, cũng không thể đại biểu đối phương cũng tâm địa thiện lương giống mình, sẽ nhớ tới tình đồng hương.

Nói chung, trước khi thực lực chân chính của mình mạnh lên, tuyệt đối không thể dễ dàng bị lộ.

Hít sâu một hơi, Thẩm An Tại không suy nghĩ những thứ này nữa, phất tay áo đánh Niết Bàn thần hỏa vào trong lò đan.

Nhiệt độ của ngọn lửa này cực cao, cho dù không cần luyện đan cũng có thể dễ dàng đốt võ giả hạ tam cảnh thành tro bụi.

Coi như là Địa Linh cảnh, nếu như sơ suất không điều động đại địa chi lực ngăn cản, cũng sẽ dễ lật thuyền như chơi.

Đây còn là trong tình huống không đạt điều kiện tiên quyết có tu vi võ đạo chèo chống, nếu có tu vi võ đạo trong người, uy lực của ngọn lửa này chỉ có thể càng mạnh!

Nói cách khác, thực lực hiện tại của hắn đã đủ để miểu sát võ giả hạ tam cảnh.

Mà những ngoại lực này, có lẽ là biện pháp duy nhất khiến cho cảnh giới của hắn không tăng lên mà vẫn tăng lên thực lực.

"Tử La đằng, Tam Sơn tuyết, Phượng Sí Kim Hoa diệp…"

Thẩm An Tại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra từng gốc linh dược một, có tinh thần lực cường đại ở đó, hắn cân đo tinh

chuẩn, không sai chút nào.

Sau khi linh dược vào lò, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, khống chế Niết Bàn thần hỏa không ngừng tinh luyện dược dịch.

Nhiệt độ trong đan phòng một lần nữa tăng lên, đợi một khắc đồng hồ qua, trán hắn đã xuất hiện mồ hôi.

Thứ hắn luyện không phải đan dược bình thường, mà là đan dược ngũ phẩm.

Một lò lại một lò, đợi trọn vẹn một canh giờ trôi qua, mười bình đan dược chỉnh tề được đặt ở bên cạnh, trong mỗi bình đều có mười viên đan dược.

Tất cả đều là ngũ phẩm!

Thẩm An Tại lau mồ hôi trên mặt, cầm lấy bình thuốc vội vàng rời khỏi đan phòng.

Khi đi ngang qua Dược viên , Mộ Dung Thiên vẫn đang cầm cuốc trồng thuốc.

Mà giờ phút này Bách Lý Nhất kiếm không hề có chút uy nghi của một vị Niết Bàn tôn giả, hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất vuốt ve quan sát, thậm chí thừa dịp Mộ Dung Thiên không chú ý, còn lè lưỡi liếm đất trên tay.

Một màn này khiến khóe mắt hắn giật giật.

Đường đường là Kiếm Yêu tôn, tại sao lại một dáng vẻ chưa trải sự đời như thế này, ngay cả đất cũng phải liếm láp?

Nhìn thấy Thẩm An Tại đi ra, Bách Lý Nhất Kiếm vội vàng đứng lên, ho khan hai tiếng khôi phục uy nghi tôn giả, trầm giọng chắp tay.

“Thẩm phong chủ, làm phiền rồi.”

Nói xong, vẻ mặt hắn tràn đầy vui mừng, muốn lấy bình thuốc trong tay của đối phương.

Không hổ là đại năng, chỉ trong chốc lát đã luyện ra nhiều đan dược như vậy.

Hơn nữa ngửi khí tức, hẳn đều là ngũ phẩm, vả lại khi toàn bộ mùi thuốc thấm vào thành bình, cho dù cách một lớp vỏ bình cũng không che giấu được bảo quang bên trong.

Tuyệt đối là cực phẩm trong ngũ phẩm!

Ngay lúc tay của hắn đưa tới, Thẩm An Tại lại bỗng nhiên lui về phía sau một bước, nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn: "Ngươi làm gì vậy?"

Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt: "Lấy đan dược á."

"Ai nói đây là cho ngươi, đợi chút nữa ta luyện tiếp."

Người trước lại sửng sốt một chút: "Vậy những thứ này là của ai?"

"Đương nhiên là cho Cảnh Tuyết rồi!"

Thẩm An Tại nhìn hắn một cách kỳ lạ, sau đó lắc đầu vội vã rời đi.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn bóng lưng hắn, có chút xấu hổ thu tay về.

Hắn còn tưởng rằng những thứ này đều là cho hắn.

Đợi đến khi Thẩm An Tại đi xa, Mộ Dung Thiên cũng một lòng trồng thuốc, Bách Lý Nhất Kiếm nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai chú ý tới mình, lại ngồi xổm xuống cầm một vốc đất nhét vào trong miệng.

Ừm…

Không có đan dược, ăn một ít tiên thiên chí bảo cũng có ích đối với việc ngưng tụ hồn thể của mình.

Vừa ăn, Bách Lý Nhất Kiếm vừa lặng lẽ nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, thấy hắn không phát hiện mình đang ăn vụng đất nên mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiên Thiên chí bảo này nếu không có pháp môn đặc thù, thoát khỏi Địa Mạch chi khí nơi đây sẽ mất đi tác dụng.

Chẳng qua khi còn sống hắn là tôn giả Niết Bàn, đương nhiên sẽ không để cho bảo tính của chí bảo trôi mất.

Dù sao… hai mươi mẫu đất Tiên Thiên chí bảo này, thiếu có một tí như vậy cũng không ai phát hiện ra đâu ha?

Nhìn thoáng qua hồn thể của mình so với trước đó đã ngưng thực hơn vài phần, Bách Lý Nhất Kiếm nhấp nhoáng yết hầu một cái, lại nhanh chóng nắm lấy một vốc đất nhét vào trong miệng, động tác rất nhanh.

Nhưng mà mới vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt có chút trí tuệ của thiếu niên áo đen, lập tức sửng sốt.

“Tiền bối, ngài đang làm gì vậy?”

“… Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi.”

“À ha… “

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, nghi ngờ nhìn hắn một cái rồi tiếp tục đào đất.

Khóe miệng Bách Lý Nhất Kiếm giật một cái.

Ánh mắt vừa rồi của tiểu tử này… tại sao lại mang theo một chút đồng tình?!

Chẳng lẽ cho là mình đã đói bụng đến mức ăn đất rồi sao?

Chương 123: Trông thấy một mẫu đất kia không?

Trong nhà tranh giữa trúc uyển.

Tiêu Cảnh Tuyết nằm trên giường, sắc mặt đã khôi phục vẻ hồng hào, cảm giác yếu ớt kia dần dần biến mất.

Nàng từ trên giường đứng dậy, sờ sờ vị trí ngực, lòng còn sợ hãi.

"Nguy rồi, gần đây tinh thần lực tăng lên quá nhanh, linh khí đã bắt đầu không thể khống chế hóa thành linh nguyên."

Đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt, có chút lo lắng.

Thiên phú quá cao, nàng sắp áp chế không được xu thế mình muốn đột phá.

Một khi đột phá, uy lực của Thực Cốt độc cũng tăng lên, đến lúc đó muốn khu trừ thì càng khó khăn hơn.

Phải nghĩ biện pháp tái phế tu vi mới được…

Tiêu Cảnh Tuyết suy nghĩ, ánh mắt lộ ra vẻ khó xử.

Lần trước hủy tu vi cũng may nhờ có phương pháp đặc thù của Dược Vương cốc mới có thể không tổn hại đến căn cơ.

Cũng không biết phong chủ có phương pháp kia hay không, nếu không thì phiền toái.

"Kẹt kẹt."

Ngay khi nàng đang nhíu mày, cửa gỗ bị người mở từ bên ngoài.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy người tới, vội vàng đứng dậy chuẩn bị chào đón.

"Phong chủ…"

"Đừng đừng đừng đừng, ngươi ngồi đó đừng nhúc nhích là được."

Thẩm An Tại vội khoát tay ra hiệu cho nàng không nên lộn xộn, tiến lên xếp từng bình đan dược kẹp dưới nách ra trên bàn.

"Cảnh Tuyết, những thứ này là đan dược ta vừa mới luyện chế ra. Lọ này là Hộ Tâm đan, cứ bảy ngày ăn một lần, có thể bảo vệ tâm mạch ngươi không suy. Lọ này là Ngọc Linh Tuyết Thiền hoàn, mỗi ngày ăn một lần, giúp ngươi thư giãn cải thiện chất lượng cuộc sống, áp chế độc tính. Lọ này…"

Nhìn hắn lấy ra từng bình đan dược một, Tiêu Cảnh Tuyết ngây ngẩn cả người, miệng nhỏ khẽ nhếch lên.

Những thứ này… đều là đan dược ngũ phẩm.

Mà mỗi một loại đều không bình thường, rất khó luyện chế.

Cảm nhận được hơi ấm trên bình, hiển nhiên là mới vừa luyện chế không lâu.

Chẳng lẽ nói, vừa rồi Phong chủ nhìn thấy Thực Cốt độc phát tác, lập tức liền đi luyện chế nhiều đan dược như vậy?!

"Phong chủ…"

Nhìn trung niên tóc mai bạc trắng đang chăm chú giảng giải cho mình thời gian sử dụng và tác dụng của mỗi loại đan dược trước mắt, nhất là khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong đáy mắt hắn, Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy vô cùng cảm động.

"Thế nào, hốc mắt làm sao còn đỏ, lại bắt đầu đau rồi sao?"

Thẩm An Tại thấy hốc mắt nàng ửng đỏ, vội vươn tay bắt mạch nàng.

"Cũng không có phát tác, chẳng lẽ là tâm tình không tốt?"

"Nếu không hay ta gọi sư huynh ngươi tới đây để cho ngươi đánh một trận?"

Nhìn vẻ quan tâm của trung niên trước mắt, Tiêu Cảnh Tuyết dụi mắt, hé miệng cười lắc đầu.

"Phong chủ, đệ tử không còn đau, không sao rồi."

Nghe câu trả lời của nàng, Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, dặn dò: "Cảnh Tuyết à, gần đây không nên luyện đan, cảnh giới của ngươi có chút bất ổn, đợi qua một thời gian ngắn ta luyện một viên Giải Độc đan thất phẩm cho ngươi, giúp ngươi loại trừ độc tính."

Thất phẩm!

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình.

Quả nhiên, tạo nghệ dược học của Phong chủ còn cao hơn Dược vương Bắc Thần Huyền Dịch!

Thiếu nữ có chút cảm động, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, sau đó do dự mở miệng: "Phong chủ, đệ tử lúc nào… có thể chính thức bái nhập môn hạ của ngài?"

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó cười lắc đầu.

Thấy hắn lắc đầu, Tiêu Cảnh Tuyết lập tức khẩn trương, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Chẳng lẽ mình vẫn không thể chân chính trở thành đệ tử Thanh Vân phong sao?

"Sư huynh ngươi ngốc, ngươi sao cũng choáng váng theo hắn, đã gia nhập Thanh Vân phong ta, từ lâu đã là đồ đệ của Thẩm An Tại ta, chỉ kém một bước mà thôi."

Thẩm An Tại vỗ nhẹ lên vai nàng, ôn hòa cười nói: "Chờ sư phụ xử lý tốt chuyện sư huynh của ngươi, sẽ trở về chính thức thu ngươi làm đồ đệ."

Không có hệ thống cho phép chính thức thu đồ đệ, thì không có cách nào kích hoạt bảng thuộc tính đồ đệ, cũng không thể nào sử dụng thẻ truyền thừa.

Nhưng không có nghĩa là hắn không thể đích thân dạy.

Nghe lời nói ấy, mặt mày thiếu nữ rõ ràng tươi tắn lên, có chút mừng rỡ, hốc mắt lại đỏ, có óng ánh lưu chuyển.

"Sư phụ…"

Thẩm An Tại lắc đầu cười khổ, nhẹ nhàng lau đi nước mắt lóng lánh của nàng.

"Nha đầu ngốc, có gì hay ho mà khóc, này mà để cho sư huynh của ngươi thấy được, có thể để cho hắn lảm nhảm trêu ngươi cả đời."

"Được rồi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, vi sư trước tiên đi Dược viên bên kia dạo một vòng."

Thẩm An Tại nói xong, dặn dò thiếu nữ nghỉ ngơi thật tốt rồi liền quay người rời đi.

Nhìn trung niên lại vội vàng rời đi, Tiêu Cảnh Tuyết dâng lên kính ý.

Sư phụ đúng là sư phụ tốt nhất thiên hạ.

Vừa mới từ Thương Ngô cảnh bên kia xong việc trở về, lại phải ngựa không dừng vó chăm sóc chính mình, còn phải đến Dược viên quan tâm Mộ Dung sư huynh…

…

Mới vừa đi vào Dược viên, Thẩm An Tại liền thấy được Bách Lý Nhất Kiếm đang ngồi xổm trên mặt đất.

“Khụ khụ…”

Bách Lý Nhất Kiếm vội vàng đứng dậy, giương mắt nhìn lên trời.

“Bách Lý huynh, huynh đây là?”

Thẩm An Tại hồ nghi nhìn thoáng qua linh thổ trên tay hắn.

Nam tử kia có chút lúng túng: “Vật này có thể giúp tại hạ củng cố hồn thể, cho nên mới nhịn không được…”

“Ồ… “

Thẩm An Tại bừng tỉnh đại ngộ.

Củng cố hồn thể cho hắn hẳn không phải Linh Tức nhưỡng mà là Tiên Linh tuyền dịch ẩn chứa bên trong.

Nếu như không phải tiểu tử Mộ Dung Thiên kia đã lấp đầy Tiên Linh tuyền nguyên lại, bây giờ chỉ cần cho hắn uống nước suối là được, sao có thể để đường đường là tôn giả phải xới đất ăn như thế?

Nhưng không nghĩ tới khi Linh Tức nhưỡng dung hợp Tiên Linh tuyền dịch, còn có công hiệu dưỡng hồn cố linh, nếu không phải là nhờ Bách Lý Nhất Kiếm, thật đúng là khó có thể phát hiện.

Dù sao… không có ai lại bần đến mức này.

“Đã như vậy, ta sẽ không luyện đan dược Dưỡng Hồn Cố Linh cho ngươi nữa, trông thấy một mẫu đất kia không?”

Thẩm An Tại chỉ vào một mảnh ruộng tương đối thưa thớt linh dược cách đó không xa.

“Có thấy, làm sao vậy?” Bách Lý Nhất Kiếm chớp chớp mắt.

“Thoải mái ăn đi, coi như ta tặng.”

Thẩm An Tại vỗ vỗ lồng ngực, mặt đầy mùi tiền.

Tốt xấu gì người ta cũng đã cứu đồ đệ của mình, hiện giờ ăn chút đất thì sao?

Dù sao Linh Tức nhưỡng cũng sẽ không bị ăn sạch, còn có thể tái sinh.

"Đây… Một mẫu chí bảo này là cho ta thật sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm mở to hai mắt nhìn, cảm thấy khiếp sợ.

Đây chính là một mẫu đất Tiên Thiên chí bảo nha!

Chí bảo lận đó!

Đưa một mẫu thật luôn?

"Thẩm phong chủ đại nghĩa, tại hạ vô cùng cảm kích!"

Bách Lý Nhất Kiếm nghiêm nghị dâng lên sự kính nể, chắp tay mở miệng.

Tuy rằng ăn đất thực sự có chút làm tổn hại hình tượng tôn giả của chính mình, nhưng cùng lắm thì sau này hắn vụng trộm tới ăn vào buổi tối…

"Bách Lý huynh quá lời."

Thẩm An Tại khoát tay, biểu thị không thèm để ý.

Sau đó tâm niệm khẽ động, giả bộ thở dài một hơi.

Thấy hắn như vậy, Bách Lý Nhất Kiếm vội vàng nhíu mày hỏi: "Thẩm phong chủ có chuyện gì phiền lòng à?"

"Nói ra rất dài dòng."

Ánh mắt của Thẩm An Tại vẫn ung dung nhìn về thiếu niên áo đen trong dược điền.

"Đồ nhi này thiên phú không tốt, chỉ có ngộ tính còn được, từng cùng người khác thiết lập ước hẹn ba năm, từ hôm nay

đến ngày hẹn đã là lửa sém lông mày, nhưng tu vi của hắn chỉ là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, mà đối thủ lại là Địa Linh cảnh."

Hắn nói xong, mắt lộ vẻ tiếc nuối: "Cho dù lĩnh ngộ kiếm ý, cũng chỉ có tư cách chiến một trận với Địa Linh cảnh, không thể thắng vững vàng, trừ phi hắn có thể lĩnh ngộ Vô Song kiếm tâm trong công pháp ta truyền thụ."

"Chỉ tiếc, gần đây ta mệt mỏi, lại không có thành tựu gì trên kiếm đạo, sợ rằng khó trong thời gian ngắn giúp hắn lĩnh ngộ kiếm tâm, ước hẹn ba năm kia… Ai!"

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy, trong mắt chớp lên hào quang.

Kiếm?

Đây không phải thứ mình am hiểu nhất sao, mình là Kiếm Yêu tôn cơ mà!

"Nếu Thẩm phong chủ không chê, tại hạ hơi thông kiếm đạo, có thể trợ giúp Mộ Dung tiểu tử một tay, cũng coi như báo đáp ân tình một mẫu chí bảo này của Thẩm phong chủ!"

Thẩm An Tại nghe vậy, khóe miệng lộ ra ý cười.

Tốt, quá tốt rồi!

Có Niết Bàn tôn giả chân chính chỉ đạo, nhiệm vụ giai đoạn trên người Mộ Dung Thiên cũng có thể tiến triển đến bước thứ hai!

Chương 124: Con tước nhỏ cũng run rẩy theo tiếng cười

"Vậy làm phiền Bách Lý huynh."

Thẩm An Tại mỉm cười, nhìn thiếu niên lau mồ hôi, sau đó quay người đi xuống núi.

Không phải đi nơi khác, mà chính là Thanh Phù phong.

Sau khi trở về tông môn Trịnh Tam Sơn một mực nằm yên, lúc Thẩm An Tại tới đó còn giật nảy mình.

Gia hỏa này hoàn toàn bị đâm thành con nhím, nằm ở trên giường chỉ có con mắt có thể động.

Từ Hoan bận bị loay hoay ở bên cạnh, vừa khử trùng, vừa còn đang châm kim.

"Chưởng môn… đây là?"

Thẩm An Tại nhướng mày, nhìn về phía Huyền Ngọc Tử bên cạnh.

Người sau nhẹ nhàng lắc đầu: "Hắn vốn có ám thương trong người, ở trong Thương Ngô cảnh lại cưỡng ép điều động toàn bộ linh lực thi triển Phong phù thức thứ ba, hiện giờ ám thương đã tăng thêm vết thương mới, ài."

"Đúng rồi, sao ngươi lại tới đây?"

Hắn hơi nghi hoặc nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau cười khổ: "Đương nhiên là đến thăm lão Trịnh, bằng không chẳng lẽ đến ăn trộm Ngũ Linh áp?"

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, cổ quái nói: "Hắn đâu còn con vịt nào, tất cả đều chạy đến Thanh Vân phong của ngươi."

"Gần đây đệ tử ngọn núi bọn họ cũng chỉ có thể ăn Kim Lân ngư trong ao thôi."

"Kim Lân ngư?"

Thẩm An Tại nhíu mày, thứ như vậy ngược lại hắn chưa từng ăn qua.

"Chưởng môn, thương thế đã ổn định lại, nhưng muốn chữa khỏi, không có tĩnh dưỡng ba năm năm năm thì có chút khó khăn, tổn thương mới chồng thêm bệnh cũ, có thể giữ được một thân tu vi không tiêu tan đã là vạn hạnh rồi."

Bên kia, Từ Hoan đánh xong một châm cuối cùng, thở ra một hơi thật dài, lau đi mồ hôi tinh mịn ở trên trán.

"Ba năm năm năm…"

Huyền Ngọc Tử nhíu mày.

Ma giáo đã bắt đầu hành động, e là không đợi được dù chỉ ba năm nữa.

"Không cần, ta đến xem một chút."

Lúc này, Thẩm An Tại mở miệng.

Từ Hoan lập tức nhìn về phía gã với vẻ mặt không tin: "Ta cũng chữa không được, ngươi có thể làm gì?"

Hắn hơi nghiến răng nghiến lợi.

Hiện tại hắn nhìn thấy người của Thanh Vân phong sẽ nhớ tới hai mươi mẫu Dược viên bị nhổ trụi, trái tim thật đau đớn.

"Ngươi có cách sao?"

Không giống với chất vấn của hắn, hai mắt Huyền Ngọc Tử sáng bừng lên.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, sau đó vỗ vỗ bả vai Từ Hoan.

"Nhìn cho kỹ, học cho tốt."

Khóe miệng người sau giật một cái, nhíu mày, vẫn có chút không quá tin.

Nhưng nhìn thấy Chưởng môn cũng không nói gì, hắn đành không lựa chọn ngăn cản.

Dẫu sao nếu thật sự có thể chữa khỏi Trịnh Tam Sơn, như vậy vạn sự đại cát, nếu y không chữa được, tình huống cũng sẽ không tệ hơn.

Nhìn thấy Thẩm An Tại đi tới, ánh mắt Trịnh Tam Sơn lập loè, cũng có chút mong đợi.

Kỳ thật trước kia ở Thương Ngô cảnh, nếu Thẩm An Tại không thi triển châm pháp thần kỳ, sau đó hắn cũng sẽ không còn dư lực thi triển Phong phù thứ thứ ba nữa.

Cho nên đối với y thuật của Thẩm An Tại, hắn vẫn tương đối tin tưởng.

Nhưng rất nhanh, hai mắt hắn trừng lớn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Chỉ thấy Thẩm An Tại đưa tay phải ra, một ngọn lửa đỏ trong nháy mắt hiện ra.

Khí tức cực nóng bao phủ toàn bộ gian phòng, hư không đều vì vậy mà vặn vẹo.

"Niết Bàn thần hỏa!"

Bất kể là Huyền Ngọc Tử hay là Từ Hoan, con ngươi đều co rụt lại, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Không ai ngờ, một nhóm thiên kiêu Thương Ngô cảnh đồng loạt trắng tay trở về, nhưng lửa này lại bị Thẩm An Tại lấy được!

“Lão Trịnh, hít sâu, có chút đau là rất bình thường, đừng sợ.”

Thẩm An Tại một tay nắm thần hỏa, mỉm cười đi đến trước giường, nhẹ giọng trấn an.

Toàn thân Trịnh Tam Sơn ghim đầy ngân châm, không thể động đậy, chỉ có con ngươi không ngừng lắc trái lắc phải, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên mặt.

Hắn vốn đã bị thương nặng, nếu lại dùng lửa nướng một chút, sợ là sẽ mất mạng.

“Không thể!”

Từ Hoan kinh hãi, này hỏa chí cương chí liệt, tuyệt đối không thể tùy tiện đâm vào trong cơ thể người bị thương, nếu không tính mệnh sẽ rất đáng lo!

Nhưng hắn còn chưa kịp tiến lên ngăn cản, Thẩm An Tại đã rút ngân châm trên ngực Trịnh Tam Sơn ra, vỗ tới một cái.

Ngay khoảnh khắc sau.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang tận trời khiến màng nhĩ mọi người đau nhức.

Theo Thẩm An Tại đánh Niết Bàn thần hoả vào, thân thể của hắn trong nháy mắt đỏ bừng lên, một thân quần áo trực tiếp hóa thành tro tàn.

Nhưng Từ Hoan và Huyền Ngọc Tử lại sửng sốt.

Dưới nhiệt độ cao này, thân thể Trịnh Tam Sơn vậy mà không có chút dấu vết bị bỏng nào.

Hoa văn màu lửa đỏ lan tràn, có thể rõ ràng thấy kinh mạch hắn đang nhảy nhót, bên trong có hỏa diễm lưu chuyển.

Ánh mắt Trịnh Tam Sơn cũng dần dần từ hoảng sợ ban đầu, ngược lại trở nên có chút kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát hiện tuy lửa này cực nóng, thiêu hắn đau đớn vô cùng.

Nhưng những nơi lửa đi qua, kinh mạch vốn chồng chất vết thương giờ phút này giống như cây khô gặp mùa xuân, sinh cơ nảy nở.

Biến hóa như vậy khiến Từ Hoan cùng Huyền Ngọc Tử cảm thấy ngạc nhiên.

Thẩm An Tại chau mày, hết sức chăm chú khống chế Niết Bàn thần hỏa di chuyển trong cơ thể hắn, không dám lơ là chút nào.

Bởi vì một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lục phủ ngũ tạng Trịnh Tam Sơn tất nhiên sẽ hóa thành tro tàn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, một khắc đồng hồ sau.

Đầu Thẩm An Tại mồ hôi đầy đầu, thu chưởng thở dốc.

"Phụt…"

Người trên giường bức ra một ngụm máu đen, mặt mũi tràn đầy hưng phấn đứng lên.

"Tốt rồi, ám thương cũ và vết thương mới đã khỏi hẳn, ha ha ha ha!"

Trịnh Tam Sơn kích động ngửa đầu cười to, hoan hô nhảy nhót.

Bởi vì y phục của hắn bị thiêu hủy, cho nên ánh mắt ba người đều vô thức nhìn xuống.

Con tước nhỏ cũng run rẩy theo tiếng cười của Trịnh Tam Sơn.

“Sư phụ!”

Kẹt kẹt…

Vu Chính Nguyên sắc mặt cấp bách, đẩy cửa bước vào. Vừa rồi từ rất xa hắn đã nghe thấy tiếng sư phụ kêu thảm thiết, hắn lo lắng mà bất chấp tất cả lập tức chạy tới.

Nhưng mà vừa đẩy cửa ra, ba người Thẩm An Tại liền quay đầu nhìn về phía hắn.

Vu Chính Nguyên ngây ngẩn nhìn Trịnh Tam Sơn đứng ở trên giường, trên mặt còn mang theo ý cười, sau đó ánh mắt theo bản năng đi xuống.

“Phong chủ!”

Ngoài cửa, còn có một đám đệ tử Thanh Phù phong với vẻ mặt lo lắng vây quanh cửa, sau đó sửng sốt.

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người tập trung ở một chỗ.

Trịnh Tam Sơn cũng sửng sốt.

Vẫn là Thẩm An Tại phản ứng trước tiên, cầm chén trà nhỏ trên bàn ném qua bên kia.

Không nhiều không ít, vừa vặn che đủ.

“Sư phụ, mọi người tiếp tục đi…”

Vu Chính Nguyên cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng đóng cửa “lạch cạnh” lại một tiếng.

Bên trong gian phòng, bốn người nhìn nhau.

Trịnh Tam Sơn mặt già đỏ bừng, túm lấy chăn màn quấn chặt mình lại.

Thần sắc Thẩm An Tại thì cổ quái nhìn hắn một cái: “Lão Trịnh, hay là ta đánh ngươi một trận, sau đó nói ngươi là Ma

giáo giả trang?”

“Cút đi!”

Gương mặt già nua của Trịnh Tam Sơn so với bị Niết Bàn thần hỏa đốt lúc trước còn đỏ hơn.

Vậy mà hai người Từ Hoan và Huyền Ngọc Tử cũng kịp phản ứng lại.

Hai người đồng thời xông về phía trước, vén chăn của Trịnh Tam Sơn lên.

“Không được, các ngươi làm gì đó, nơi đó không được…”

Sau một lát, Trịnh Tam Sơn hoá thành một chữ đại (大) nằm sấp bụng ở trên giường, tùy tiện được che một miếng vải, tóc tai rối bời, vẻ mặt cuộc sống không còn gì luyến tiếc.

Mà hai người Huyền Ngọc Tử và Từ Hoan lại liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

“Được rồi, ám thương cũ và vết thương mới thật sự đều khỏi hết!”

Sau đó, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Thẩm An Tại bên cạnh, ánh mắt cực nóng.

Trong lòng Thẩm An Tại nhảy dựng, có dự cảm xấu.

Không phải chứ, tai họa xong lão Trịnh chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn làm loại chuyện đó đối với mình?!

Chương 125: Ước hẹn ba năm đến gần

“Thẩm trưởng lão, vừa rồi ngươi đã làm gì với Trịnh trưởng lão?”

Huyền Ngọc Tử trầm giọng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Trong lòng Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải có ý nghĩ này với mình.

Hắn ho khan một tiếng rồi chậm rãi mở miệng: “Cũng không làm gì, chỉ lợi dụng Niết Bàn thần hỏa giúp hắn chữa trị kinh mạch mà thôi.”

Nói xong, hắn mở bàn tay ra, triệu hồi hỏa diễm đỏ thẫm, tiếp tục nói.

“Ngọn lửa này tên Niết Bàn, tuy cực kỳ nóng nhưng cũng ẩn giấu sinh cơ. Vừa rồi Từ đường chủ đã ổn định thương thế của lão Trịnh, lại cho hắn dùng thêm không ít linh dược, ta chỉ lợi dụng đặc tính của thần hỏa, giúp kinh mạch của hắn Niết Bàn thôi.”

“Niết Bàn…”

Hai người liếc nhau, hít sâu một hơi, trong mắt lấp lóe ánh sáng.

Nếu thật như thế, chẳng phải là nói mấy phong chủ khác có nội thương cũng sẽ được giải cứu, có thể rút ngắn rất nhiều thời gian!

“Thẩm trưởng lão, mấy phong chủ khác cũng có nội thương trong người, ngươi xem có thể đốt bọn họ một chút không?” Huyền Ngọc Tử trầm giọng mở miệng.

Nhìn ánh mắt hai người như lửa đốt, Thẩm An Tại vội khoát tay.

“Thi triển loại yêu hỏa này cực kỳ hao phí tinh thần lực, ta cần chậm rãi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể dùng lại.”

“Như vậy à…”

Huyền Ngọc Tử nhìn thoáng qua mồ hôi trên mặt hắn, chậm rãi gật đầu trầm tư, sau đó đột nhiên quay đầu.

Từ Hoan nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng dâng lên không ổn, cau mày nói: “Chưởng môn, ngươi nhìn ta làm gì?”

“Ta nhớ Linh Dược đường của ngươi hình như có ba cây Linh dược trăm năm giúp nuôi dưỡng thần hồn đúng không?”

Ánh mắt Thẩm An Tại sáng lên.

Khóe miệng Từ Hoan giật giật: “Chưởng môn, ta còn có chút việc, trước…”

“Nợ Mộc trưởng lão ghi mấy năm nay ở Linh Dược đường, ta giúp ngươi đòi.”

Bước chân Từ Hoan dừng lại, trên mặt vẫn còn chút khó xử.

“Chưởng môn, những dược này đều chính tay ta hết lòng chăm sóc mấy năm, đối với ta mà nói như là thân nhi tử…”

“Ta chọn một ngọn núi nhỏ linh khí dồi dào cho ngươi làm Dược viên.”

“Ta là người Linh Phù sơn, đương nhiên có lòng cống hiến, Chưởng môn yên tâm, bây giờ ta liền trở về hái thuốc.”

Từ Hoan lập tức hóa thành bộ dáng đại nghĩa lẫm liệt, vỗ bộ ngực rời đi.

Huyền Ngọc Tử lại hết sức nghiêm túc nhìn về phía Thẩm An Tại, trầm giọng mở miệng.

"Thẩm trưởng lão, việc này rất trọng yếu, như Triệu trưởng lão và Mộc trưởng lão có thể khỏi hẳn thương thế, tất nhiên có thể đột phá, đến lúc đó bất luận là đi Thiên Tuyết tông, hay là đối mặt Ma giáo tro tàn sống lại, cũng không đến mức quá mức bị động."

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại cũng kinh ngạc.

"Thiên Tuyết tông?"

"Chẳng lẽ đến lúc đó chưởng môn sẽ cho người đi cùng với đồ nhi của ta sao?"

Huyền Ngọc Tử gật đầu: "Đó là đương nhiên, người của Linh Phù sơn ta, không thể để người ngoài khi dễ."

"Mặc kệ có đánh thắng được hay không, phô trương chắc chắn không thể yếu hơn Thiên Tuyết tông."

Thẩm An Tại nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

"Đã như vậy, đợi tinh thần lực của ta khôi phục, liền bắt tay chuẩn bị."

Huyền Ngọc Tử mỉm cười, trong mắt có chút chờ mong.

Chỉ cần thương thế của bọn họ đều có thể khôi phục, tu vi tất nhiên có thể tinh tiến phi thường.

…

Sau khi cùng Huyền Ngọc Tử tán gẫu một chút, Thẩm An Tại rời khỏi nơi này.

Trên đường xuống núi, hắn nhìn thấy Vu Chính Nguyên, người sau cung kính hành lễ.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu mỉm cười, đang muốn đi qua thì chợt nhớ tới cái gì đó.

"Vu sư điệt à, thương thế sư phụ ngươi vừa mới khỏi hẳn, cần phải bồi bổ thân thể cho tốt. Ngươi đi lấy thêm một ít Kim Lân ngư đến đây."

Vu Chính Nguyên sửng sốt, gật đầu chuẩn bị.

Một lát sau.

Thẩm An Tại ôm sọt cá, vui vẻ rời khỏi Thanh Phù phong, hướng về Thanh Vân phong mà đi.

Mấy chục gốc linh dược trân quý đã được Mộ Dung Thiên trồng xong, đang chậm rãi khôi phục sinh cơ.

Mà hắn, lại luyện kiếm trên Diễn Võ trường.

"Dụng tâm xuất kiếm, không nên dùng mắt, bỏ qua vật hữu hình trong tay mới có thể lĩnh ngộ cảnh giới không kiếm như có kiếm, đấy mới là kiếm tâm."

"Kiếm tồn tại trong lòng chứ không phải ở hình dạng vật lý!"

Mộ Dung Thiên vừa luyện kiếm, Bách Lý Nhất Kiếm vừa ở bên cạnh dốc lòng chỉ đạo.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng ngồi ở một bên, nâng má thơm ngoan ngoãn nhìn sư huynh của mình luyện kiếm.

Khi nàng vừa nhìn thấy Bách Lý Nhất Kiếm cũng đã vô cùng khiếp sợ, sau đó lại nghe Mộ Dung Thiên giải thích mới hiểu được lai lịch của đối phương, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không ngờ Thanh Vân phong lại có thêm một vị đại năng đã từng là Niết Bàn tôn giả.

Khi phát hiện cách đó không xa có một trung niên đang chậm rãi đi tới, thiếu nữ trong chớp mắt la lên.

“Phong chủ, ngài đã trở lại?”

Mộ Dung Thiên và Bách Lý Nhất Kiếm đồng thời quay đầu nhìn lại.

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu, ném sọt cá cho Mộ Dung Thiên.

“Trước đừng luyện nữa, nướng cá cho sư muội ngươi bổ sung đi.”

“À, được.”

Mộ Dung Thiên vò đầu, vội vàng ôm sọt cá chạy đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt Thẩm An Tại hơi trầm xuống, quay đầu hỏi thăm.

“Bách Lý huynh cảm thấy thế nào, một tháng nữa, tiểu tử ngốc này có thể lĩnh ngộ kiếm tâm hay không?”

Bách Lý Nhất Kiếm chắp hai tay sau lưng, hết sức tự tin mở miệng: “Mộ Dung tiểu tử có ngộ tính kiếm đạo rất mạnh, nếu tại hạ tự chỉ đạo, lĩnh ngộ kiếm tâm không thành vấn đề.”

Nghe hắn thề son sắt như thế, Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng an định mấy phần.

Chỉ cần có thể giúp Mộ Dung Thiên hoàn thành ước hẹn ba năm, độ sùng bái của hắn tất nhiên sẽ đầy.

Đây là đệ tử đầu tiên có độ sùng bái cấp mười, Thẩm An Tại rất chờ mong vào lúc đó, hệ thống sẽ ban thưởng thứ gì trân quý.

…

Thiên Tuyết tông, chủ điện Thiên Tông.

Trên thủ tọa, một nam tử trung niên sắc mặt trầm ổn đang gõ nhẹ ngón trỏ, đôi mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Người này chính là Doãn Vân, tông chủ Thiên Tuyết tông.

"Theo Lý trưởng lão nói, chắc chắn Mộ Dung Thiên đã âm thầm được cao nhân tương trợ, cho nên mới có thực lực tiến triển nhanh như vậy."

"Đúng vậy, mặc dù Thẩm An Tại chỉ có cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ, nhưng các loại thủ đoạn cường đại tầng tầng lớp lớp, theo ta phỏng đoán, đó đại khái không phải là thủ đoạn của bản thân hắn."

Lý trưởng lão chắp tay, do dự mở miệng: "Còn không bao lâu nữa đã là ước hẹn ba năm. Với thực lực hiện giờ của Mộ Dung Thiên, chỉ sợ đến lúc đó người tới xem lễ sẽ không ít."

"Thiển Nguyệt tất không thể bại trước một tên phế vật, nếu không uy danh Thiên Tuyết tông ta mấy trăm năm trở thành giấy lộn?"

Đông đảo trưởng lão nghe vậy, đều gật đầu, rất tán thành.

Ánh mắt Doãn Vân híp lại, trong mắt lộ ra vẻ đắn đo.

Một lát sau, hắn chậm rãi nói: "Đưa Thiển Nguyệt vào Thiên Tuyết cốc trước thời hạn đi, chỉ cần có thể cảm ngộ một tia thiên uy, đối phó một Quy Nguyên cảnh nhỏ nhoi cũng là đủ rồi."

Ngữ khí của hắn thập phần chắc chắn.

Các trưởng lão khác đưa mắt nhìn nhau, nhao nhao phụ họa.

Thiên uy chi lực, đó là lực lượng mà chỉ cường giả Thiên Linh cảnh mới có thể nắm giữ.

Đừng nói chỉ là Quy Nguyên cảnh, ngay cả Địa Linh cảnh cũng khó mà chống lại.

Chỉ là lĩnh ngộ kiếm ý, có thể so sánh lực lượng đại địa, nhưng tuyệt đối không đủ để chống lại thiên uy huy hoàng!

Một võ giả xuất thân từ thế gia dược đạo nho nhỏ, còn từng có danh tiếng phế vật.

Nếu hắn thật sự đánh bại đệ tử thiên phú cao nhất Thiên Tuyết tông trong vòng trăm năm qua, chẳng phải cả tông môn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

Nếu xảy ra ở ngay trước mặt biết bao quan khách, Thiên Tuyết tông bọn họ sao có thể buông tha người này!

Tần Thiển Nguyệt nghe tông chủ an bài, ánh mắt chớp lên.

Chuyện cười ba năm qua, nên đến hồi kết thúc.

Tần Thiển Nguyệt nàng tuyệt đối sẽ không thua một người từng bị mình giẫm dưới chân!

Chương 126: Ta đã nói ta che mắt lại rồi

Mấy ngày kế tiếp, Thanh Vân phong vẫn không có phát sinh thêm đại sự gì nữa.

Mộ Dung Thiên cùng Bách Lý Nhất Kiếm luyện kiếm. Tiêu Cảnh Tuyết thì đang dưỡng thân thể cho tốt.

Chẳng qua Thẩm An Tại đã bảo Bách Lý Nhất Kiếm bình thường không có việc gì đừng đi ra, đợi trong giới chỉ là được, miễn cho ra dọa người.

Động tác của hoàng thất bên kia, hắn cũng nghe nói.

Thượng Quan gia đã triệt để xong đời, nghe nói Tần gia cũng bị liên lụy một phen.

Chẳng qua Tần gia đối với việc này là vẻ mặt mơ hồ, sau khi điều tra cũng là thật sự không biết gì cả, cho nên vẫn chưa bị xét nhà.

Đặc biệt là Tần lão thái gia, hắn biết mình thiếu chút nữa đã sắp xếp hôn sự cho Tần Thiển Nguyệt với một gia tộc có cấu kết Ma giáo, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Mà Liễu Vân Thấm, trong khoảng thời gian này cũng không ở Thanh Loan phong, không biết đã đi đâu.

Bằng không Thẩm An Tại vừa về núi, nàng hẳn là sẽ tới.

Từ Hoan sau ngày hôm đó quả nhiên đưa ba gốc linh dược trăm năm tuổi ôn dưỡng linh hồn tới, Thẩm An Tại thì trực tiếp cho Bách Lý Nhất Kiếm, tỏ vẻ mình không cần.

Có lẽ là do đã cắn nuốt linh hồn của Thương Ngô tôn giả nên tinh thần lực của hắn khôi phục nhanh hơn nhiều so với người bình thường.

Đáng nhắc tới chính là, mấy ngày sau, Huyền Ngọc Tử, Triệu Thành của Thanh Khê phong, Mộc trưởng lão của Thanh Linh phong đều tự lên núi bái phỏng một lần.

Đương nhiên, Thẩm An Tại mặc dù không phải là người ích kỷ, nhưng tiền thuốc men nên thu thì vẫn phải thu.

Cũng không nhiều, Thanh Khê phong nhiều tiền, vậy chỉ cần một trăm vạn kim tệ, nữ đệ tử Thanh Linh phong lại nhiều, muốn…

Cái gì cũng không cầm được.

Cuối cùng dưới sự ám chỉ trái đánh phải cào của Thẩm An Tại, Mộc trưởng lão vẫn thanh toán tiền thuốc men.

Một kiện linh khí liễm tức Huyền giai thượng phẩm.

Có thể trợ giúp võ giả ngăn cách dò xét cảnh giới võ đạo bản thân, cho dù là cường giả trung tam cảnh cũng không được, trừ phi là phù sư, luyện dược sư chuyên về tinh thần lực, mới có khả năng nhìn thấu liễm tức che giấu.

Trên Diễn Võ trường.

Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết thấy Mộc trưởng lão vẻ mặt sảng khoái, vừa sửa sang lại áo bào, vừa đi từ trên núi xuống, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

Mấy ngày nay, kể cả chưởng môn, hai vị phong chủ đều đi qua gian phòng sư phụ nhà mình.

Hơn nữa, không bao lâu sau thì lại truyền ra một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Hét xong lại đi ra, chính là biểu lộ thoải mái đến cực điểm…

Cũng không ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu sư muội, rốt cuộc sư phụ đang ở bên trong cùng mấy vị Phong chủ làm gì vậy, tại sao sau khi bọn họ đi ra đều vui vẻ như vậy?”

Mộ Dung Thiên vò đầu, vô cùng khó hiểu.

Tiêu Cảnh Tuyết trừng mắt nhìn, lắc đầu: “Phong chủ chắc đang làm việc, tốt hơn là chúng ta đừng nên suy nghĩ vẩn vơ thì hơn.”

“Trong năm phong chỉ còn lại Liễu trưởng lão không tới, đến lúc đó chờ Liễu trưởng lão đi ra, ta đi hỏi nàng một chút xem sao.”

Mộ Dung Thiên lại có chút tò mò, sau khi suy nghĩ liền mở miệng nói.

Tiêu Cảnh Tuyết thấy hắn như vậy, nhún vai lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

Dường như đang nói cái gì đó, Mộ Dung Thiên vừa dứt lời thì trên bầu trời đã có tiếng gió truyền đến.

Một bóng người áo xanh lướt tới, hạ xuống võ trường, mặt mày như vẽ.

“Sư phụ của các ngươi đâu?”

“Bẩm Liễu trưởng lão, hắn ở trong Trúc Uyển.”

Hai người trăm miệng một lời.

“Được.”

Người trước gật đầu, sải chân ngọc đi về phía vườn trúc.

Đợi nàng rời đi, Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nghi ngờ nhìn thoáng qua Thanh Vân đại trận, có chút khó hiểu.

"Vì sao Chưởng môn tới đây đều không thể ngự không phi hành, mà Thanh Vân đại trận này đối với Liễu trưởng lão lại luôn vô dụng, chẳng lẽ lại hư hại nữa?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hắn, hé miệng cười khẽ.

"Đương nhiên là bởi vì trên tay Liễu trưởng lão có lệnh bài!"

"Lệnh bài vào trận?"

Mộ Dung Thiên nhìn về phía Trúc Uyển, ánh mắt lộ ra thâm ý.

Khẳng định là sư phụ tự cho!

"Ta đã nói rồi mà, hóa ra là sư phụ vẫn muốn cóc độc ăn thịt thiên nga, ngay cả lệnh bài vào trận cũng đã cho Liễu trưởng lão rồi."

Thiếu niên trừng mắt nhìn, có chút hưng phấn.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết lúc đầu bưng trà uống, nghe nói như thế liền phun ra một ngụm trà.

"Sư huynh, ngươi có biết cóc độc muốn ăn thịt thiên nga là có ý gì không?"

"Biết, trước đó Phục Linh thành thật nhiều người cứ như vậy nói ta cùng Tần Thiển Nguyệt, chẳng qua cha ta nói đây là đang khen ta lòng dạ đại chí, mục tiêu xa lớn."

Bất luận là Bách Lý Nhất Kiếm hay Tiêu Cảnh Tuyết, nghe câu trả lời này đều im lặng.

Nếu như nhất định phải giải thích, như vậy… cũng không phải là không được?

Nhưng Mộ Dung Vân Lỗi khẳng định là vì trấn an hắn, cho nên mới cố ý nói như vậy.

“Sư huynh, ta đề nghị ngươi tốt nhất không nên nói trước mặt phong chủ.”

Tiêu Cảnh Tuyết trịnh trọng nói.

“Vì sao?”

Đôi mắt thiếu niên tinh xảo trí tuệ, tò mò truy vấn.

“Ừm… Tốt nhất là đừng nói, bằng không sư phụ có thể mời ngươi ăn ‘lươn quấn thịt’.”

Tiêu Cảnh Tuyết cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘lươn quấn thịt’.

Nhưng mà người thông minh như Mộ Dung Thiên lại hiểu sai ý tứ.

Hắn nghe thấy hai mắt sáng lên, tâm tư linh hoạt.

Từ khi sư phụ biết bởi vì hắn chém hỏng Linh thuyền của chưởng môn, chưởng môn cắt giảm bổng lộc hàng năm của Thanh Vân phong, mấy ngày nay đều không cho hắn được ăn thịt.

Thậm chí hai ngày trước, Kim Lân ngư đều bị Tiêu Cảnh Tuyết ăn sạch, kẻ nấu ăn như hắn cũng không được ăn một miếng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“A!”

Ngay khi Mộ Dung Thiên định truy hỏi “lươn quấn thịt”, bỗng có tiếng nam tử kêu thảm thiết từ phía nhà trúc truyền đến.

Hai người đều sửng sốt.

Không phải…

Giọng điệu của Liễu trưởng lão từ khi nào lại có từ tính như vậy, không khác gì nam nhân.

Không đúng…

Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết nhìn nhau chớp mắt.

Thanh âm này không phải của sư phụ sao?!

Bên trong vườn trúc.

Thẩm An Tại bụm nửa bên mặt, trên bàn tay đỏ bừng rõ ràng có thể thấy được.

Hai nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm Liễu Vân Thấm đang nhíu mày thu tay, đứng tại chỗ có chút ủy khuất.

"Đồ bại hoại!"

Khuôn mặt xinh đẹp Liễu Vân Thấm ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng bỗng tức giận lưu lại một câu rồi quay đầu rời đi.

Nàng vừa mới đến, còn chưa kịp nói hai câu, Thẩm An Tại đã đưa tay che mắt, bảo nàng mau chóng cởi quần áo ra, tranh thủ hoàn thành công việc.

Nàng đang bối rối, chưa kịp phản ứng lại nhìn thấy Thẩm An Tại tách ngón tay ra, hai mắt nháy một cái nhìn chằm chằm mình, lập tức nổi giận không thôi.

Nào có người nào còn chưa có quan hệ khẳng định, đã muốn xem thân thể người ta?

Lúc này mới vô thức đưa tay tát hắn một cái, tim đập nhanh hơn.

Nhìn Liễu Vân Thấm rời đi, Thẩm An Tại che mặt yếu ớt mở miệng.

"Ngươi không cởi quần áo ra, ta dùng lửa thần đốt không phải sẽ bị cháy hoàn toàn sao, ta đã nói là ta che mắt rồi, không có nhìn ngươi…"

Thẩm An Tại cảm thấy mình rất ủy khuất, lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú.

Bởi vì trước đó Lăng Phi Sương luôn luyện kiếm để lĩnh ngộ kiếm ý với Mộ Dung Thiên, nên hắn không có ý định hỏi thù lao của Thanh Loan phong.

Định miễn phí trị liệu cho Liễu Vân Thấm, kết quả người sau chẳng những không cảm kích, còn tát chính mình một cái.

"Éc au au!"

Trên mặt Thẩm An Tại truyền đến cảm giác nóng rát, đau đến mức hắn hít một hơi thật sâu.

Đau đớn, hắn lại âm thầm cảm thấy may mắn.

"May mà không có hoa rơi lá rụng, nếu không e rằng ta cũng sẽ giống như lão Trịnh, mấy ngày kế tiếp phải mang mặt ra cửa rồi."

Chương 127: Đừng nhúc nhích, có côn trùng!

Cứ như vậy, một tháng nhanh chóng trôi qua.

Mộ Dung Thiên dưới sự chỉ dạy của Bách Lý Nhất Kiếm, tiếp tục chăm chỉ luyện kiếm không ngớt.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể lĩnh ngộ Vô Song kiếm tâm.

Phía sau núi, Thẩm An Tại sờ cằm, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khu dược điền kia thấp hơn khoảng một đầu ngón tay so với mười chín mẫu dược điền khác.

Thân thể Bách Lý Nhất Kiếm cũng càng ngày càng ngưng thực, bây giờ nhìn không khác thực thể là bao nhiêu.

"Bách Lý huynh, ngươi thật sự rất am hiểu kiếm đạo sao?"

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Dược điền, lại hồ nghi nhìn thoáng qua thanh niên tóc trắng mặc kim bào bên cạnh.

Người sau xấu hổ vò đầu: "Biết sơ sơ, hiểu sơ sơ."

Hiện tại hắn vô cùng hối hận tại sao lúc trước mình lại lập lời hứa hẹn Mộ Dung Thiên trong vòng một tháng có thể lĩnh ngộ được Vô Song kiếm tâm.

Không phải kiếm đạo của hắn quá kém, cũng không phải Mộ Dung Thiên ngu dốt, mà là…

Vô Song Ngự Kiếm quyết quá huyền ảo, có nhiều chỗ ngay cả hắn cũng không hiểu!

Ví dụ như cái gì mà nếu muốn ngưng tụ Vô Song kiếm tâm, Mộ Dung Thiên chỉ giới thiệu hai chữ trong công pháp.

Chính là Vô Song!

Đây là phải giải thích như thế nào?

Dạy thế nào được?

Chẳng lẽ phải là Mộ Dung ngày ngày vô song mới có thể luyện thành Vô Song kiếm tâm này sao?

Thẩm An Tại nhìn hắn một cách kỳ lạ, lắc đầu.

Được rồi, dù sao Linh Tức nhưỡng còn có thể sinh trưởng thêm, cũng không thiệt thòi.

"Thôi, hôm nay không còn kịp nữa rồi, ngày mai sẽ phải khởi hành đi Thiên Tuyết tông, ta chỉ có thể đích thân chỉ đạo hắn trên đường thôi."

Hắn thở dài, bất đắc dĩ mở miệng.

Hiện tại bảng điều khiển tinh thông thiên phú của hắn cũng đã tăng lên.

Tinh thông võ đạo đạt đến cấp bốn, tinh thông Dược đạo càng là đạt đến cấp sáu, đoán chừng chờ trở về từ Thiên Tuyết tông là có thể hoàn toàn nắm giữ dược đạo của Thương Ngô tôn giả, đạt đến cấp bảy.

Đến lúc đó có thể luyện chế đan dược giải độc thất phẩm cho Tiêu Cảnh Tuyết.

"Không phải Thẩm phong chủ nói không am hiểu kiếm đạo sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm nháy mắt hỏi.

"Ta cũng chỉ biết sơ qua một chút, chứ không tinh thông."

Thẩm An Tại khẽ mở miệng, sau đó liền quay người rời đi, trở về phòng đọc sách.

Vừa mở sách, nhóm người Huyền Ngọc Tử đã tới.

Cả Liễu Vân Thấm cũng xuất hiện, ánh mắt nàng nhìn Thẩm An Tại có chút áy náy.

Đã biết vốn là Thẩm An Tại tưởng nàng cũng có vết thương cũ trên người giống như chưởng môn và các phong chủ khác, dự định giúp nàng trị liệu, cho nên mới nói ra mấy câu như bảo nàng cởi quần áo.

"Chưởng môn, lão Trịnh, Mộc trưởng lão, Triệu trưởng lão, các ngươi sao đều tới đây vậy?"

Thẩm An Tại buông quyển sách trong tay xuống, hơi kinh ngạc bước đến chào hỏi.

Mọi người tiến lên ngồi xuống, Huyền Ngọc Tử trầm giọng mở miệng.

"Hôm nay tới đây là muốn nói với ngươi một số chuyện, mai các ngươi sẽ phải khởi hành tới Thiên Tuyết tông, nhưng e rằng ta không đi được."

Nhìn sắc mặt hắn có chút nghiêm túc, Thẩm An Tại nhíu mày: "Có phải Ma giáo có tin tức gì hay không?"

"Ừm."

Huyền Ngọc Tử nghiêm túc gật đầu: "Hoàng thất đã đào được một chút tin tức từ chỗ Thượng Quan gia. Ma giáo có ba cứ điểm, một chỗ trong đó đang trốn gần Lang uyên, nhưng không cách nào xác định đây không phải là bẫy."

"Cho nên chưởng môn ngươi sẽ…?"

"Những cứ điểm khác có bệ hạ phái người khác đi qua, ta tính đi Lang uyên tụ hợp với Trấn Nam vương để điều tra cứ

điểm bên kia, tin tức nơi đó có thể là thật nhất.”

Nghe ngữ khí hắn ngưng trọng, Thẩm An Tại nhíu chặt mày.

Nếu thật sự là cứ điểm của Ma giáo thì chỉ sợ bên trong có không ít cường giả.

Dù sao lúc trước thập đại Tế Ti của Ma giáo, có ba vị là trọng thương bỏ chạy, vẫn chưa tử vong.

Ba vị cường giả Càn Khôn cảnh, thêm đàn chủ các loại, thực lực không thể khinh thường.

“Chưởng môn, ngươi cùng Trấn Nam vương đều có tu vi là Thiên Linh cảnh, cứ như vậy đi qua có phải quá nguy hiểm không?”

Thẩm An Tại chần chờ nói.

“Thật ra ta cũng cảm thấy có chút nguy hiểm.”

Huyền Ngọc Tử mở miệng, ánh mắt lấp lóe nhìn hắn, “Nếu không… ngươi cho ta mượn lá bài tẩy nghĩa phụ ngươi đưa đi?”

“Hết rồi, một tấm cũng hết rồi.” Thẩm An Tại nhìn hắn, “Hoàn toàn thành thật.”

“Ta không tin, trừ phi cho ta xem một chút.”

“Ta thật không có.”

Thẩm An Tại cười khổ không thôi, hắn thật sự không có thẻ kỹ năng Càn Khôn cảnh, hơn nữa cho dù có, cũng không thể cho những người khác dùng.

Nếu không hắn trực tiếp đưa thẻ cho Mộ Dung Thiên chẳng phải xong việc sao?

“Được rồi, ta tới chính là để nói cho ngươi biết chuyện ta không thể đi cùng, mặt khác là chuyện bên phía Thiên Tuyết

tông.”

Huyền Ngọc Tử lại nghiêm mặt một lần nữa, ánh mắt nghiêm túc.

“Nghe nói lần ước hẹn ba năm này của Mộ Dung Thiên và Tần Thiển Nguyệt, tất cả thế lực lớn nhỏ đều tới xem lễ.”

“Dược Vương cốc, Tề Vân đạo tông, Triệu gia đều sẽ trình diện, phô trương lớn như vậy, ta sợ ngươi một mình không trấn được, cho nên đến lúc đó bốn người bọn họ sẽ cùng đi với ngươi.”

Thẩm An Tại nhìn phía sau một chút.

Triệu Thành cùng Mộc trưởng lão bộ dáng hiền lành, cười ha ha gật đầu.

Chính là tên Trịnh già này, lúc đầu đứng ở phía sau hắn dùng ánh mắt u oán mà nhìn mình.

“Lão Trịnh, ánh mắt đó của ngươi như thế nào, giống như ta ngủ với ngươi không có trả tiền.”

Thẩm An Tại mở miệng có chút cổ quái.

“Thẩm An Tại, cá trong ao của ta đâu?”

Nghe hắn hỏi, Trịnh Tam Sơn lúc này mới sâu kín mở miệng.

“A, chuyện này…”

Thẩm An Tại mở to mắt nhìn, ngẩng đầu nhìn trời.

“Hôm nay khí trời không tệ nha…”

Biểu hiện vô lại như vậy, mọi người đã tập mãi thành thói quen.

Trịnh Tam Sơn khóc không ra nước mắt.

Sau khi thương thế khôi phục, hắn bế quan một đoạn thời gian, cho nên hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài.

Sau khi xuất quan, mới phát hiện toàn bộ Kim Lân ngư ở trong ao đều đã biến mất, ngay cả nước cũng bị rút cạn!

Hỏi Chính Nguyên mới biết được.

Ba ngày này, Thẩm An Tại đã chạy đến ao bắt cá, nói là để bồi bổ thân thể cho hắn.

Thẩm An Tại còn tự đi tìm hắn một lần, đưa chút Tích Cốc đan, còn dặn dò hắn hảo hảo bế quan, mấy ngày gần đây cũng không cần đi ra ngoài…

"Được rồi, các ngươi chuẩn bị cho tốt, sáng sớm ngày mai sẽ về sớm."

Thấy đã giao phó không sai biệt lắm, Huyền Ngọc Tử mở miệng nói.

Trước khi đi, Trịnh Tam Sơn thăm thẳm quay đầu lại nhìn Thẩm An Tại, rất giống một tiểu oán phụ.

Thẩm An Tại đang tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

"Thẩm An Tại, ngươi…"

Đám người đi rồi, Liễu Vân Thấm giơ nhẹ tay ngọc lên, lời còn chưa dứt liền thấy đối phương lui về sau một chút, che mặt cảnh giác.

"Muốn đánh thì lão Trịnh đi, đánh hắn có xúc cảm tốt hơn ta…"

Người trước sững sờ, sau đó cười khẽ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Được rồi, lần trước là ta vọng động, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ…"

Nói xong, khuôn mặt Liễu Vân Thấm đỏ lên, thanh âm nhỏ hơn vài phần, "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm loại chuyện

đó.”

Thẩm An Tại khóc không ra nước mắt.

Hắn là loại người như vậy sao?

Được rồi…

Thẩm An Tại đang lặng lẽ giương mắt nhìn thoáng qua Liễu Vân Thấm, lúc này mới phát hiện bộ đồ xanh nàng hôm nay rất tôn dáng, buộc eo rất sát, phác họa dáng người đến mức ướt át.

ây da, như thế nào cảm giác được nơi đó tựa hồ có chút hắc khí?

Thẩm An Tại nhíu mày, linh nhãn phát động, lập tức nhìn thấy một con côn trùng toàn thân đen kịt như một con rết, chỉ nhúc nhích một chút rồi nằm sấp trên xương quai xanh tinh xảo của Liễu Vân.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của hắn, con côn trùng kia trực tiếp bơi xuống đường cong phía dưới.

“Đừng nhúc nhích, có côn trùng!”

Đột nhiên hắn hét lớn, khiến Liễu Vân Thấm khẽ giật mình.

Sau một khắc, thân thể mềm mại của nàng run lên, cúi đầu nhìn bàn tay lớn hung hăng đánh tới kia, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt đỏ bừng, bên tai nóng lên.

“Thẩm An Tại!”

Bốp!

Nghe trong Trúc Uyển truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Trên Diễn Võ trường, Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết hai mặt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra thâm ý.

Chương 128: Thì ra sư phụ cũng muốn làm cóc ghẻ ăn thịt thiên nga?

Trên mặt Thẩm An Tại lại xuất hiện vết bàn tay đỏ bừng.

Liễu Vân Thấm lui về phía sau một bước tránh thoát ma trảo, thần sắc luôn luôn trầm ổn ôn nhu giờ phút này xuất hiện mấy phần nổi giận, khuôn mặt ửng đỏ.

"Thẩm An Tại, ngươi…"

Nàng có chút giận dữ duỗi tay chỉ vào trung niên che mặt phía trước, nhất thời không biết nói cái gì.

Ngày hôm qua chỉ nói mình cởi quần áo, kết quả hôm nay được một tấc lại muốn được một thước, vậy mà còn dám mò tay tới chỗ mình!

Còn mượn cớ nói cái gì có côn trùng…

Mình là võ giả trong tam cảnh, sao ngay cả côn trùng bò lên người cũng không nhận ra?!

"Thật sự có côn trùng!"

Thẩm An Tại mang vẻ mặt tủi thân và uất ức chỉ vào ngực nàng.

Liễu Vân Thấm vốn còn tức giận, nhưng thấy thần sắc hắn không giống giả bộ, đôi mi thanh tú cau lại, trong đầu nhớ tới hai ngày trước mình đến một chỗ trùng quật quỷ dị.

Chần chờ một lát, nàng mở miệng: "Ngươi quay đầu lại, đừng nhìn!"

“À.”

Thẩm An Tại ngoan ngoãn che mặt quay đầu.

Liễu Vân Thấm thấy hắn đưa lưng về phía mình, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, cũng xoay người kéo cổ áo ra, nhìn xuống.

Chỉ thấy một mảnh tuyết trắng bị Thẩm An Tại bắt đi lúc trước, hoàn toàn chính xác có một con côn trùng màu đen nằm sấp, ẩn ẩn còn bốc lên một chút hắc khí.

Sinh cơ hoàn toàn không còn, đã chết rồi.

Lông mày nàng lập tức nhíu chặt lại, sắc mặt ngưng trọng.

Duỗi hai ngón tay ngọc dài nhỏ kẹp lấy, mắt lộ vẻ trầm tư.

Không nghĩ tới con côn trùng này lại ẩn tàng sâu như thế, giống như hoàn toàn khớp với da thịt của nàng, dù cho bò động cũng sẽ không truyền ra bất kỳ điều gì khác thường.

Về phần tại sao nó lại ở trên người mình, khả năng duy nhất chính là lúc trước đi ra ngoài làm việc, đi qua một mảnh trùng quật quỷ dị bên ngoài Lang uyên.

“Quay lại đi.”

Nàng nhẹ giọng mở miệng, mắt nhìn vào con côn trùng có hình thù quái dị trên hai ngón tay.

Thẩm An Tại ở quay đầu lại, cũng thấy càng cẩn thận hơn.

Đó là một con bọ như con rết đen kịt, không có chân, cho dù đã chết nhưng khớp xương trên người nó vẫn không ngừng ngọ nguậy, nhìn qua vô cùng buồn nôn.

“Đây là loại trùng gì?”

Liễu Vân Thấm nhìn về phía hắn.

Người sau suy tư một hồi, vuốt cằm nói: “Nếu ta nhớ không lầm, trong “Kỳ Trùng lục” có ghi chép, đây là một loại trùng sinh ra ở Cực Bắc chi cảnh, cực kỳ hiếm lạ, tên là Thiên Mục trùng.”

“Cùng sinh ra từ cùng tổ, nhưng lại thích giết đồng loại, mỗi khi nuốt một con đồng loại thì trên thân chúng sẽ mọc ra một con mắt, có thể ký sinh vào thân thể con người, con này trên người của ngươi chỉ là ấu trùng, tính nguy hại không lớn.”

Thẩm An Tại trầm giọng mở miệng: “Con trùng này sau khi sinh trưởng đến ngàn mắt, cần tìm một võ giả thực lực cường đại tiến hành thôn phệ, đến lúc đó lực lượng ngàn trùng bộc phát, võ giả bị thôn phệ kia sẽ triệt để đánh mất bản thân, biến thành độc nguyên hành tẩu.”

“Tại sao trùng ở Cực Bắc chi cảnh lại xuất hiện ở Đại An?”

Liễu Vân Thấm nhíu mày.

“Không biết.” Thẩm An Tại lắc đầu, nhìn nàng hỏi: “Gần đây ngươi đã đi đâu?”

Người trước do dự một chút, trầm giọng mở miệng, “Lang uyên.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lập tức lóe lên.

Lại là Lang uyên…

Vùng biên giới giáp giữa Đại An và Bình Thiên triều.

“Nếu vậy, Thiên Mục trùng xuất hiện không phải là ngẫu nhiên, mà là có người cố ý mang tới nuôi dưỡng.”

Hai người nhìn nhau, thần sắc đều có chút nghiêm túc.

Lập tức quyết định chuyển chuyện này tới Huyền Ngọc Tử, bảo hắn khi đến Lang uyên chú ý nhiều hơn.

Liễu Vân Thấm rời Thanh Vân phong, mà Thẩm An Tại thì uống thuốc tiêu trừ chưởng ấn trên mặt đi, đi đến phía Diễn Võ trường, muốn nhìn một chút hai đồ đệ đều đang làm cái gì.

Nhưng mà hắn mới vừa tới bên kia, liền thấy hai người ánh mắt khác thường nhìn mình.

"Làm sao vậy, trên mặt vi sư có hoa sao?"

Thẩm An Tại nhíu mày, sờ mặt còn tưởng là chưởng ấn kia còn chưa tiêu hết.

Hai người đồng thời lắc đầu.

Hắn không hiểu ra sao, ngồi xuống ghế bên cạnh, bưng một chén trà lạnh lên đưa vào trong miệng.

"Sư phụ, hóa ra người cũng muốn làm cóc ăn thịt thiên nga sao?"

Phốc!

Thẩm An Tại vừa uống một ngụm trà đã phun ra ngoài, khiếp sợ nhìn Mộ Dung Thiên đang cười ha hả.

"Ai…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng thở dài, hai mắt nhìn trời, dáng vẻ như chuyện không liên quan đến mình.

"Ngươi vừa nói cái gì?"

Thẩm An Tại có chút không dám tin mà nhìn Mộ Dung Thiên, có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không.

Người sau vò đầu: "Không hổ là sư phụ, con cóc cũng ăn được…"

"Nghịch đồ, ngươi muốn làm phản!?"

Thẩm An Tại đặt chén trà xuống, khi tiểu tử kia nói chưa dứt lời đã rút cây gậy mèo ra, quất lên người hắn.

“Ai ui!”

“Sư phụ, sao ngài lại đánh ta…”

Mộ Dung Thiên bị quất gào kêu to, vẻ mặt đau khổ chạy qua bên cạnh.

“Nghịch đồ, đứng lại cho ta!”

Thẩm An Tại tức giận không chỗ phát tiết, một tay nhấc vạt áo, một tay nắm lấy gậy mèo đuổi theo.

Kể từ khi có kinh nghiệm châm cứu, hắn cũng học được một chút kiến thức.

Không quất ở nơi khác, chỉ chuyên đánh huyệt vị của tiểu tử này.

Vừa có thể giúp hắn thư giãn gân cốt, lại còn có thể đánh cho hắn kêu đau.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

“Sư phụ, đừng đánh nữa!”

“Biết mình sai ở đâu chưa!”

“Biết sai rồi, đệ tử biết sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Tất cả mọi thứ đều là ta sai!”

“Vậy rốt cuộc là sai ở đâu?”

“…”

Bốp!

“Ai ui…”

Tiếng kêu đau quanh quẩn trong Diễn Võ trường, Mộ Dung Thiên là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, bị Thẩm An Tại quất cho chạy trối chết, kêu khổ không thôi.

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi bên cạnh yên lặng quan sát cảnh tượng này.

Dư quang chiếu rọi, gió đêm ung dung, ánh tà dương như lửa, bóng dáng hai thầy trò truy đuổi đều được kéo lên thật dài.

Thiếu nữ yếu ớt ngồi bên cạnh Diễn Võ trường, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn sư huynh liên tục cầu xin tha thứ, trong mắt mang theo vẻ đồng cảm.

Một màn này như thơ như họa, chiều tà hoàng hôn buông, nhưng nơi đây lại ấm áp dị thường.

…

Thời gian một đêm chậm rãi trôi qua, sáng sớm hôm sau, các phong chủ Thanh Vân phong, Thanh Loan phong, Thanh Phù phong cùng các phong khác đã tề tụ bên ngoài cửa, ngự phi chu lên không.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng được Mộ Dung Thiên đưa đến, cùng nhau đi tới phía trước.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng có mặt, người ở lại chăm vườn thuốc trên đỉnh Thanh Vân phong là Bách Lý Nhất Kiếm.

Hắn là trạng thái hồn thể, không thích hợp chạy khắp nơi, phải dưỡng hồn cho tốt, cho nên không bằng ở lại Thanh Vân phong trông coi Dược viên.

Điều này khiến Bách Lý Nhất Kiếm vui vẻ không kém, sau khi thầy trò ba người rời đi, hắn cũng không cần lén lút nữa, mà nằm trong Dược viên, ngẫu nhiên ăn đất, ngẫu nhiên chăm sóc một phen linh dược, cả nhà vui vẻ.

Trên phi thuyền, Mộ Dung Thiên nhìn Linh Phù sơn dần dần đi xa, trong lòng bàn tay bất giác toát mồ hôi, trong lòng có chút thấp thỏm.

Ước hẹn ba năm…

Không ngờ rằng một ngày nào đó mình lại có thể đuổi kịp bước chân của vị thiên chi kiêu nữ kia.

Nhưng điều này cũng làm cho hắn có chút khẩn trương và sợ hãi.

Nếu như lần này hắn thua thì không chỉ mình Mộ Dung gia mất mặt.

Còn có cả sư phụ của mình, Thanh Vân phong, thậm chí là toàn bộ Linh Phù sơn!

Khi trong lòng hắn còn đang khẩn trương, một bàn tay ôn hoà nhẹ nhàng vỗ vào bả vai hắn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trung niên với hai hàng tóc mai bay theo làn gió đang mỉm cười ôn hoà nhìn hắn, nhẹ giọng mở miệng.

"Đừng khẩn trương, đã có vi sư."

"Sư huynh, ngươi nhất định sẽ thắng!"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nắm chặt nắm đấm, dịu dàng mở miệng cổ vũ cho sư huynh của mình.

"Mộ Dung Thiên, không cần căng thẳng, có ta ở cùng với sư phụ ngươi, ngươi chỉ cần buông tay đánh một trận."

Liễu Vân Thấm cũng mỉm cười, mở miệng cổ vũ.

Bất kể là Trịnh Tam Sơn, hay là Triệu Thành, Mộc trưởng lão, hay là Mộ Dung Vân Lỗi từ đầu đến cuối đều không cảm thấy thất vọng với hắn, lúc này đều nhẹ giọng mở miệng cổ vũ.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên đảo qua từng người, trong lòng nặng trịch, siết chặt nắm đấm.

Hắn gật đầu nhìn về phía mây xanh phương xa, ánh mắt kiên định.

Thiên Tuyết tông, Tần Thiển Nguyệt, Mộ Dung Thiên ta đến đây!

Chương 129: Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên đến đây theo hẹn!

Bắc Minh Triêu, một dãy núi tuyết trắng mênh mông.

Mặc dù tuyết nơi đây nhỏ hơn rất nhiều so với Cực Bắc cảnh, nhưng liên miên không dứt, cũng không ngừng nghỉ.

Nơi này, đúng là sơn môn Thiên Tuyết tông!

Làm một trong hai đại tông của Bắc Minh triều, tự nhiên là rộng rãi phồn thịnh.

Giờ phút này trước cửa sơn môn, khách mời nối liền không dứt, đều là đưa lên bái thiếp đến đây bái sơn.

Gió tuyết từ xa rơi xuống, lờ mờ có thể nghe được chuyện có người nhắc tới ước hẹn ba năm.

"Lúc trước sau khi Tần gia chủ mất, Tần gia liền lựa chọn hối hôn, hiện giờ hai nhà trở mặt, còn định ra ước hẹn ba năm này, cũng không biết cuối cùng sẽ là ai thắng."

"Đổi lại là ta cũng hối hôn, Mộ Dung Thiên kia là phế nhân trời sinh kinh mạch ứ nghẹn, mà Tần tiểu thư lại là thiên tài trăm năm khó gặp của Thiên Tuyết tông, cả hai cách nhau một trời một vực, tên Mộ Dung Thiên kia làm sao có tư cách trở thành phu quân của Tần tiểu thư đây?"

Có người lộ vẻ khinh thường, tỏ vẻ đồng ý với hành động từ hôn của Tần gia, cảm thấy Mộ Dung Thiên không thể với tới.

Nhưng, cũng có người không cho rằng như vậy.

“Hắc, ngươi đừng nói nữa, Mộ Dung Thiên tuy rằng thiên phú kém, nhưng cái hẹn ba năm này chưa chắc ai thua ai thắng đâu!”

“Ồ? Ngươi là người của Đại An triều, chẳng lẽ có tin tức gì ta chưa biết hay sao?” Có người tò mò dò hỏi.

Người vừa nói chuyện ho khan một tiếng, từ từ mở miệng.

“Nghe nói, Mộ Dung Thiên bái Phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, dưới sự trợ giúp của Thanh Vân phong chủ, tu vi của hắn sớm đã đạt đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, càng nắm giữ võ kỹ Thiên giai, chưa chắc đã không thể đánh một trận với Tần Thiển Nguyệt!”

“Giả đi, ta nghe nói qua Phong chủ Thanh Vân phong, hình như tên là Thẩm An Tại gì đó, một tên phế thể trời sinh, không phải chỉ mới Đoán Thể hậu kỳ sao?”

Có người tỏ vẻ hoài nghi.

Người trước hừ hừ hai tiếng, sau đó mở miệng nói: “Các ngươi không hiểu chuyện sao?”

“Lúc trước Linh Phù sơn chiến một trận cùng Ma giáo, toàn bộ Thanh Vân phong đều chỉ còn một mình Thẩm Phong chủ còn sống, trận chiến kia thảm liệt như thế, một tên Đoán Thể hậu kỳ làm sao có thể không chết?”

“Còn chuyện phát sinh gần đây có lẽ các ngươi cũng chưa nghe nói, Liệt Thiên hạp bên cạnh Thuần Nguyên sơn kéo dài hơn mười dặm, biết chứ?”

“Đó chính là bị một kiếm của Thẩm phong chủ bổ ra!”

Theo người này nói ra, không ít người hai mặt nhìn nhau, vẫn còn có chút không tin.

Nhưng theo càng ngày càng nhiều người của Đại An triều gật đầu thừa nhận, bọn họ cũng dao động, bán tín bán nghi.

Trước sân diễn võ của Thiên Tuyết tông.

Phù phong hai bên đã thiết lập để xem chiến tịch, hôm nay phần lớn tân khách đã ngồi vào vị trí.

Mà Tần Thiển Nguyệt một thân áo trắng, thần sắc lãnh ngạo cầm kiếm đứng ở chính giữa Diễn Võ trường, nhắm mắt dưỡng thần, quanh thân mơ hồ có khí tức bất phàm quanh quẩn.

Khán đài hai bên, Dược Vương cốc, Triệu gia, Tề Vân đạo tông, Tần gia cùng với đông đảo thế lực gia vọng tộc.

"Cha, cha nói Mộ Dung Thiên có thể thắng không?"

Bên phía Dược Vương cốc, Bắc Thần Vọng Thư lôi kéo tay trung niên áo xanh bên cạnh, chớp mắt hỏi.

Bắc Thần Huyền Dịch lắc đầu cười khổ: "Ta cũng không biết xem quẻ, làm sao biết hắn có thể thắng hay không?"

"Ngươi thử phỏng đoán xem sao!" Thiếu nữ lắc lắc cánh tay của hắn, làm nũng mở miệng.

Người trước bất đắc dĩ, sau khi cân nhắc mới mở miệng: "Ngươi cũng biết, giữa ttung tam cảnh cùng hạ tam cảnh, ngoại trừ trình độ linh nguyên hùng hậu biến hóa về chất ra, chênh lệch lớn nhất chính là võ giả Địa Linh cảnh có được lực lượng đại địa."

"Đại địa chi lực dày nặng kiên cố, võ giả Hạ Tam Cảnh đừng nói đến phá vỡ lực lượng này, sợ là đều có thể bị khí tức trầm trọng kia ép không thở nổi, tuy rằng ngươi nói Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại lực lượng đại địa mà thôi."

"Muốn thắng, không đủ."

Nghe hắn phân tích một cách nghiêm trang, Đại trưởng lão Tiền Hải bên cạnh cũng âm thầm gật đầu.

Nhưng Bắc Thần Vọng Thư lại không vui, méo miệng nói: "Cha, cha sao lại làm tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của người nhà mình vậy?"

Hai người sửng sốt, người trước khó hiểu: "Từ khi nào mà Mộ Dung Thiên thành người một nhà?"

Nghe hắn hỏi, thiếu nữ nghiêm túc mở miệng giải thích.

"Ngươi xem, Cảnh Tuyết ở Dược Vương cốc được hai năm, ngươi cũng đã tự chỉ đạo, vậy nàng coi như nửa đệ tử Dược Vương cốc, hiện tại nàng bái nhập Thanh Vân phong, làm sư huynh đệ đồng môn với Mộ Dung Thiên, tính trái tính phải, Mộ Dung Thiên không phải cũng là một nửa đệ tử Dược Vương cốc sao?"

"Ngươi nói hắn không thắng được, chẳng phải là muốn cổ vũ chí khí người khác, diệt uy phong nhà mình hay sao?"

Thấy thiếu nữ nghiêm túc giải thích như vậy, hai người Bắc Thần Huyền Dịch nhìn nhau cười khổ.

Đây là cách nói đánh lận con đen gì vậy?

"Cảnh Tuyết là Cảnh Tuyết, Thanh Vân phong là Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên càng không phải là người Dược Vương cốc. Thiếu cốc chủ, ngươi đừng lộn xộn."

Tiền Hải mở miệng nhắc nhở.

Bắc Thần Vọng Thư lè lưỡi nói: "Vậy ta hỏi ngươi, nếu Mộ Dung Thiên gặp nguy hiểm, ngươi cảm thấy với tính cách của Cảnh Tuyết, nàng có sẽ cùng chung hoạn nạn với hắn không?"

"Có…"

“Vậy Dược Vương cốc ta từ trước đến nay duy trì đạo quy đồng môn hữu ái, can đảm tương chiếu môn quy. Biết Cảnh Tuyết xảy ra chuyện, các ngươi có hỗ trợ không?”

Bắc Thần Huyền Dịch và Tiền Hải đồng thời kinh ngạc, sau đó gật đầu.

“Có…”

Bắc Thần Vọng Thư buông tay, vẻ mặt hồn nhiên của thiếu nữ chợt tươi cười: “Vậy không phải được rồi sao, chuyện của Mộ Dung Thiên không phải là chuyện của Dược Vương cốc ta sao?”

Hai người đều sửng sốt, cười khổ không thôi.

Nha đầu này, mặc dù là ngụy biện, nhưng nếu Tiêu Cảnh Tuyết thật sự gặp nguy hiểm, bọn họ cũng sẽ không ngồi yên không để ý tới.

Ừm… Cho nên nàng nói cũng không sai.

“Vọng Thư, trước đó không phải ngươi còn phê bình kín đáo Thẩm phong chủ, cảm thấy Cảnh Tuyết bái hắn làm sư là bị hắn lừa sao, làm sao đi một chuyến đến Thương Ngô cảnh liền đổi mới cách nhìn về Thanh Vân phong?”

Bắc Thần Huyền Dịch trêu ghẹo nói.

“Đó là ta lúc trước thật sự cho rằng hắn chỉ có tu vi Đoán Thể hậu kỳ, nhưng kỳ thật không phải, thực lực của hắn khẳng định không chỉ hạ tam cảnh, hơn nữa nhìn ra được hắn rất yêu thương đệ tử của mình!”

Bắc Thần Vọng Thư sốt ruột giải thích: “Lúc ấy nghe nói Mộ Dung Thiên đã chết, hắn suýt chút nữa giết hết người của Thiên Tuyết tông và Thượng Quan gia trước mặt mọi người!”

“So với phụ thân cùng đại trưởng lão các ngươi, tính tình không nóng không lạnh này tốt hơn nhiều…”

Thiếu nữ nhỏ giọng nói, "Trước kia ta bị người khi dễ, các ngươi luôn nói là ta tài nghệ không bằng người, giam ta lại để cho ta tu luyện…"

Hai người nhìn nhau không nói gì, không biết nên khóc hay nên cười.

Bây giờ sao nha đầu này lại bắt đầu xoay khuỷu tay ra ngoài rồi?

Bị người khác bắt nạt và bị đánh chết, đó là cùng một khái niệm sao?

Nếu thật sự xảy ra loại chuyện này, bọn họ cũng sẽ không chút do dự để Dược Vương cốc dốc toàn bộ lực lượng.

Nhưng từ chuyện Thương Ngô cảnh mà xét thì Thẩm An Tại này đúng là không tệ, là một vị sư phụ rất tốt.

Cũng khó trách Tiêu Cảnh Tuyết nguyện ý ở lại Thanh Vân phong.

Ngay lúc bọn họ nói chuyện phiếm, chung quanh bỗng nhiên ồn ào lên, tiếng nghị luận liên tiếp.

"Đến rồi, người của Linh Phù sơn tới rồi!"

"Không ngờ bọn họ lại thật sự dám đến đây dự ước ba năm, thật sự là không biết trời cao đất rộng!"

Trên Diễn Võ trường, Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên đường núi, một đoàn người chậm rãi đập vào mi mắt của mọi người dưới bầu trời đầy tuyết.

Chính giữa là một thiếu niên áo đen lưng đeo kiếm đen, mặt mày kiên nghị.

Hắn từng bước một giẫm trên bậc thang gió tuyết, lưu lại dấu chân thật sâu, thẳng đến khi bước lên bình đài.

Sau khi nhìn quanh cả sảnh đầy khách khứa và thiếu nữ lạnh lùng cao ngạo đứng giữa sân diễn võ, hắn hít sâu một hơi, cao giọng mở miệng.

Ngữ khí âm vang hữu lực, xông thẳng mây xanh!

“Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên!”

“Tới theo hẹn định!”

Chương 130: Chiến đấu bắt đầu

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên thân ảnh cao ngất của thiếu niên áo đen, tiếng nghị luận xôn xao.

"Đó chính là Mộ Dung Thiên?"

"Thoạt nhìn cũng không phải phế không chịu nổi như trong tin đồn nha, cũng không biết trận chiến ngày hôm nay, người thắng sẽ là ai!"

"Không phải nói sư phụ hắn chỉ có tu vi Đoán Thể hậu kỳ à, vì sao ta không cảm giác được nửa điểm khí tức của hắn?"

Trên thủ tọa, ánh mắt Doãn Vân đảo qua mọi người bên dưới.

Trừ Liễu Vân Thấm thì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt Thẩm An Tại, mấy vị trưởng lão khác thì nhiều năm trước hắn cũng đã nghe nói qua.

Nhưng khiến hắn hơi nhíu mày là, ngoại trừ cha con Mộ Dung Thiên, hắn vậy mà không nhìn ra tu vi!

Mà Dược Vương cốc bên kia, Bắc Thần Huyền Dịch híp mắt lại.

Tinh thần lực cường đại làm hắn không chút trở ngại nhìn thấu liễm tức y trên người Thẩm An Tại.

"Thật sự là Đoán Thể hậu kỳ sao…"

Mắt hắn lộ ra suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

Không thể nào, nhất định là đối phương ngoại trừ liễm tức y, còn có thủ đoạn ẩn giấu tu vi gì khác.

"Nếu đã đến, liền phiền mời ngồi."

Doãn Vân lạnh nhạt mở miệng.

"Đồ Nhi, nhớ lấy sư phụ dạy ngươi những gì trên đường, Vô Song kiếm tâm không ở cảnh giới mà ở trong lòng."

Thẩm An Tại vỗ vỗ bả vai thiếu niên, lời nói thấm thía.

"Vâng, sư phụ!" Mộ Dung Thiên trịnh trọng gật đầu.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng đang nhìn về phía Dược Vương cốc, thấy Bắc Thần Vọng Thư không ngừng phất tay với bên này thì mỉm cười.

Sau đó, đám người Linh Phù sơn chắp tay về phía trước, khách sáo một chút liền ngồi xuống một ngọn Phù Phong trống không.

Trên Diễn Võ trường chỉ còn lại hai người Mộ Dung Thiên và Tần Thiển Nguyệt.

Giờ phút này bốn mắt hai người đối nhau, cảm xúc khác nhau.

"Ta không nghĩ tới, ngươi lại thật sự dám đến dự cái gọi là ước hẹn ba năm này."

Tần Thiển Nguyệt tay cầm trường kiếm, thần sắc trước sau như một lạnh nhạt cao ngạo.

"Ta đến chỉ vì muốn chứng minh Mộ Dung Thiên ta không phải phế vật, Mộ Dung gia cũng không phải là hạng người mưu quyền mượn thế trong miệng các ngươi."

Sau khi đi tới hiện trường, Mộ Dung Thiên trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Hôm nay đến, không chỉ là phó ước ba năm, ta còn muốn nói cho người trong thiên hạ biết, không phải Tần gia ngươi hối hôn với ta, mà là Mộ Dung Thiên ta, chướng mắt Tần Thiển Nguyệt ngươi!”

Lời này vừa nói ra, hiện trường trở nên xôn xao, tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Tên quỷ này có lá gan thật lớn!”

“Lại dám nói ra những lời này trước mặt Tần gia và Thiên Tuyết tông, dám sỉ nhục bọn họ, hắn không sợ chết sao?!”

Bất kể là Doãn Vân, Lý trưởng lão của Thiên Tuyết tông, hay là Tần Bá Sơn, giờ phút này sắc mặt tất cả đều trầm xuống, có chút khó coi.

Tần Thiển Nguyệt cũng nhíu mày lại, mặt lộ vẻ tức giận.

Nhìn thấy vẻ mặt luôn luôn lạnh lùng kiêu ngạo của nàng thay đổi, Mộ Dung Thiên mở miệng.

“Hôm nay, Mộ Dung Thiên ta mời quan khách đầy sảnh làm chứng.”

Hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một tờ hưu thư sớm đã chuẩn bị tốt, ném về phía trước, ngữ khí trầm thấp.

“Lấy tờ hưu thư này làm bằng chứng, sau này ta sẽ không liên quan gì đến Tần gia ngươi!”

“Ngươi!”

Tần Thiển Nguyệt nhìn phong tuyết xa xa rơi trên mặt đất, vô cùng tức giận.

Khách khứa trong sảnh đều xôn xao, không ngờ Mộ Dung Thiên lại chuẩn bị hưu thư!

Thậm chí có thể coi là đang khiêu khích Thiên Tuyết tông và Tần gia!

“Lớn mật!”

Lý trưởng lão đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, mặt mày dữ tợn.

Lúc trước cùng Tần Thiển Nguyệt tới cửa từ hôn, có cả hắn ở đó.

Cũng là hắn nói Mộ Dung gia là con sâu cái kiến, không nên làm con cóc có vọng tưởng ăn thịt thiên nga.

Bất kể là Doãn Vân hay là Tần Bá Sơn, giờ phút này sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Trái lại là Bắc Thần Huyền Dịch âm thầm gật đầu, thầm than thiếu niên

“Hiện tại ngươi cũng nên biết, lúc ngươi tới cửa từ hôn ngay trước mặt tân khách cả Phục Linh thành, ta và phụ thân có cảm thụ gì?”

Mộ Dung Thiên nhìn thiếu nữ phía trước, ánh mắt lạnh như băng.

“Ngươi muốn chết!”

Tần Thiển Nguyệt thẹn quá thành giận, không nhịn được nữa, rút kiếm xông lên.

Dựa vào cái gì mà đối phương dám tới cửa hưu hôn mình!

Mình chính là thiên chi kiêu nữ, hắn ta dựa vào cái gì dám làm xấu mặt mũi của mình!

Kiếm ra như tuyết, tiếng gió rít kiếm hóa thành từng đạo kiếm quang, băng hàn chi cực.

“Là Địa giai hạ phẩm Thiên Tuyết kiếm Pháp!”

Có người kinh ngạc thốt lên.

Mắt thấy chiến đấu đã vang lên, tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt, rất sợ bỏ qua đặc sắc.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng lại, kiếm đen sau lưng lập tức rời vỏ.

Leng keng… Leng keng…!

Ánh chớp lóe lên như sấm sét giữa trời quang điện, phía dưới Diễn Võ trường bỗng bay lên từng tia sét.

Xuy xuy!

Kiếm quang băng tuyết kia lập tức tán loạn, hai người vừa chạm vào liền tách ra.

Tần Thiển Nguyệt lui một bước, Mộ Dung Thiên lui ba bước.

Nhìn như người trước chiếm thượng phong, nhưng tất cả mọi người tại đây lại đều trầm mặc.

Bởi vì bọn họ rõ ràng một chuyện.

Mộ Dung Thiên…

Là đang chiến đấu vượt cảnh giới!

Có thể dùng tu vi Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đối chiến cùng Địa Linh cảnh mà chênh lệnh không khác nhau là mấy, đủ thấy thực lực của hắn mạnh như thế nào!

Sau khi hai người ổn định, lại lần nữa xông về phía trước.

Lôi quang ánh tuyết bay lóe lên, kiếm trong tay hai người không ngừng đánh vào nhau, bắn ra vô số tia lửa.

Dương Lực của Tề Vân đạo tông, gia chủ Triệu Mãn Thành của Triệu Gia, Bắc Thần Huyền Dịch đều hai mắt híp lại, có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên áo đen mỗi một lần xuất kiếm, nương theo linh nguyên sắc bén như kiếm kia.

“Linh nguyên này rất kỳ lạ, như kiếm mà như lưỡi, mạnh hơn linh nguyên bình thường rất nhiều.”

Tiền Hải thì thào mở miệng.

"Nếu ta đoán không lầm, sở tu của hắn hẳn là một bộ công pháp kiếm đạo Thiên giai, ngưng tụ chính là kiếm nguyên hiếm thấy trên đời!"

Bắc Thần Huyền Dịch trầm giọng mở miệng.

"Công pháp Thiên giai, kiếm nguyên!?"

Tiền Hải và Bắc Thần Vọng Thư đều giật mình.

Độ hiếm lạ của công pháp Thiên giai là gấp mấy lần võ kỹ Thiên giai, thậm chí mười mấy lần!

Hai người đều nhìn chằm chằm về phía Phù phong, thấy vẻ mặt phong khinh vân đạm của Thẩm An Tại.

Hiển nhiên, công pháp Thiên giai này là do người sau truyền thụ.

Trong lúc mọi người còn đang ngạc nhiên nghi ngờ thì hai người đã qua hơn mười chiêu, kiếm quang trên Diễn Võ trường lập loè, tuyết bay vòng quanh.

Theo lôi quang cùng ánh tuyết chạm vào nhau, phát ra một trận thanh âm kim loại tranh minh chói tai, sau đó hai người lần nữa tách ra.

Tần Thiển Nguyệt nhíu mày, chăm chú nhìn thiếu niên áo đen phía trước.

Không ngờ thực lực của đối phương lại đạt đến trình độ này!

Kiếm chiêu huyền diệu, như sấm như điện, tiếng vang không giống bình thường, thêm vào thân pháp tốc độ cực nhanh kia, thật có thể dựa vào cảnh giới Quy Nguyên hậu kỳ mà chống lại được nàng!

Tuyệt đối là võ kỹ và thân pháp Địa giai!

“Ta thừa nhận, ngươi hiện giờ xác thực so với năm đó đã có biến hóa rất lớn.”

Nàng từ từ mở miệng, ánh mắt vẫn mang theo ngạo ý như cũ.

“Nhưng cũng chỉ có vậy, chênh lệch giữa ngươi và ta, không phải dựa vào một ít công pháp, võ kỹ hay những thứ bên ngoài liền có thể bù đắp được.”

Tần Thiển Nguyệt bước ra một bước, Diễn Võ trường run rẩy không thôi, vô số khí bạc khí vàng vọt tới, ngưng tụ xoay quanh quanh thân nàng, tương dung với linh nguyên.

Giờ phút này nàng đứng ở nơi đó, khí tức làm cho người ta cảm giác dày đặc to lớn tựa như sông núi.

Cảm giác áp bách cường đại bao phủ nơi đây, khiến cho hư không giống như nặng hơn mấy chục lần vào giờ khắc này.

“Là lực lượng đại địa!”

“Lực lượng mang tiêu chí của võ giả Địa Linh cảnh, thi triển lực lượng này, e là Mộ Dung Thiên sẽ khó lay động được Tần tiểu thư, trận chiến này không có gì phải lo lắng.”

Mọi người bên ngoài nhìn thấy Tần Thiển Nguyệt rốt cuộc không nương tay, xuất ra thực lực chân chính, đều thở dài lắc đầu.

Chương 131: Tuyệt đối không phải phế vật trong miệng các ngươi!

"Dùng kiếm ý của ngươi đi, nếu không ngươi cũng không động đậy được."

Tần Thiển Nguyệt bày ra vẻ mặt đạm mạc nhìn thiếu niên trước mắt, lạnh giọng mở miệng.

"Như ngươi mong muốn."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên bình tĩnh, kiếm đen trong tay run lên bần bật.

Sau một khắc, mọi người chỉ nghe được một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên.

Leng keng… Leng keng…!

Lực lượng đại địa bao phủ trên sân bỗng nhiên bị chém ra, bên người Mộ Dung Thiên có mũi nhọn ngút trời vút lên không.

Lại có xu thế ngạnh kháng khí thế nặng nề ngang trời đất kia!

"Là kiếm ý!"

"Thế mà Mộ Dung Thiên lại lĩnh ngộ được kiếm ý!"

Đám đông bên ngoài kinh hô.

Lần trước người của Đại An triều lĩnh ngộ kiếm ý, còn là người trấn thủ Lang uyên có uy danh hiển hách, Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải!

“Rất tốt, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng.”

Tần Thiển Nguyệt cũng không suy nghĩ nhiều về việc này, ngón tay ngọc xẹt qua thân kiếm, băng sương lan tràn.

Một cỗ khí tức hàn băng kinh khủng phóng lên cao, gió tuyết gào thét càng lớn, toàn bộ Diễn Võ trường đều phủ một tầng sương giá.

“Là Hàn Băng chi ý, Tần Thiển Nguyệt cũng lĩnh ngộ ý!”

“Không hổ là đệ tử thiên tài nhất Thiên Tuyết tông trăm năm qua, không nói việc tuổi chưa đến hai mươi đã trở thành võ giả trung tam cảnh, mà còn lĩnh ngộ được ý.”

Nghe từng tiếng kinh hô, Doãn Vân, Tần Bá Sơn đều hơi gật đầu, mắt lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên có chút khinh thường.

Cho dù sau này có hơi trở mình thì sao chứ, tiểu tử này và Thiển Nguyệt vẫn không phải là đối thủ cùng một cấp độ.

“Một kiếm này qua đi, ngươi sẽ nhận ra chuyện ngươi vừa mới đưa hưu thư rốt cuộc là buồn cười cỡ nào.”

Tần Thiển Nguyệt lạnh giọng mở miệng, bay lên trời rồi chém xuống.

“Băng Thiên trảm!”

Sau một khắc, hàn băng chi ý giống như thủy triều mãnh liệt, một thanh băng kiếm khổng lồ mang theo hàn ý thấu xương ngưng tụ, chém xuống giữa trời.

Ở dưới một kiếm cực lớn kia, thân ảnh thiếu niên áo đen có vẻ cực kỳ nhỏ bé không chịu nổi.

“Đây là tuyệt học của Doãn tông chủ, chính là kiếm pháp Thiên giai, Mộ Dung Thiên thua chắc rồi!”

Trên khán đài, Tiêu Cảnh Tuyết hơi nắm tay, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đám người Trịnh Tam Sơn cũng cau mày.

Mộ Dung Thiên có thể nắm giữ kiếm ý đã làm cho bọn họ chấn kinh, nhưng không ngờ Tần Thiển Nguyệt cũng nắm giữ Hàn Băng chi ý.

Cứ như vậy, khoảng cách vừa được bổ sung của Mộ Dung Thiên lại bị kéo giãn thêm một lần nữa.

Mà võ kỹ Thiên giai có hai loại lực lượng hàn băng cùng lực lượng đại địa gia trì, trình độ cường đại của nó là không thể khinh thường!

Mộ Dung Thiên chỉ là một Quy Nguyên cảnh hậu kỳ… có thể đỡ được thật sao?

Đối mặt với thanh kiếm khổng lồ trên trời từ từ chém xuống, mang theo băng tuyết lạnh đến thấu xương, thiếu niên áo đen vẫn tỉnh táo, không thấy chút bối rối nào.

Hắn tiến lên một bước, nhẹ giọng mở miệng.

"Ngươi có sư phụ dạy, ta cũng có!"

Kiếm đen run nhè nhẹ, kiếm ý không ngừng hội tụ ở trong đó.

Thậm chí trình độ thân kiếm run rẩy dường như sắp không chịu nổi cỗ ý chí cường đại này.

Kiếm ý vô tận theo gió khuếch tán, vẽ ra vô số vết kiếm chằng chịt trên lôi đài.

"Một kiếm này của sư phụ ta, có thể mở…"

"Thiên môn!"

Tiếng nói của thiếu niên vang lên, trong mắt kiếm ý phóng đại.

Một lát sau, tay hắn cầm kiếm.

Khi cự kiếm băng tuyết chém ngang bầu trời, ánh kiếm sáng chói xuất hiện.

Trời đất biến sắc, gió tuyết đầy núi im ắng.

Dường như tất cả mọi thứ ở đây đều bị đạo kiếm quang rực rỡ kia làm cho ảm đạm mà thất sắc.

"Đây là…"

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch, Dương Lực, Doãn Vân co con ngươi lại, đồng thời đứng lên.

Trong lòng Tần Bá Sơn lại càng kinh hoàng, sự sợ hãi dâng lên.

Lúc trước hắn thiếu chút nữa đã chết dưới kiếm chiêu này của Thẩm An Tại.

Không nghĩ tới kiếm chiêu mạnh mẽ như vậy, vậy mà Mộ Dung Thiên cũng biết!

Tuy rằng không có kiếm khí tràn đầy trong đó, nhưng uy lực một kiếm này tuyệt đối không kém!

Leng keng… Leng keng…!

Tiếng kiếm ngân vang, kiếm quang sáng chói phóng lên cao, lưu lại một vệt thật dài trên không trung.

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt ngưng tụ, sắc mặt đại biến.

Nàng, ở dưới một kiếm này, nàng cảm thấy nguy cơ sinh tử!

Xuy xuy!

Kiếm quang chợt lóe qua.

Băng tuyết cự kiếm vốn đang làm mọi người khiếp sợ vậy mà bị đánh tan dễ như trở bàn tay, tan vỡ thành những mảnh

băng vụn đầy trời!

"Phụt…"

Bị kiếm ý cường đại chém trúng, Tần Thiển Nguyệt miệng phun máu tươi, mặt lộ vẻ kinh hãi rơi xuống, nửa quỳ trên mặt đất.

Gió đứng, thế dừng.

Chỉ có tuyết bay đầy trời bị một kiếm này phân cách hồi lâu mà vẫn không thể rơi xuống võ trường, lột ta một kiếm vừa rồi rốt cuộc mạnh mẽ ra sao.

"Không có khả năng!"

Tần Thiển Nguyệt không dám tin nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen cầm kiếm đứng ở phía trước.

Một kiếm mạnh nhất của mình lại bị đánh tan như vậy?

Làm sao có thể!

Đây chính là kiếm pháp Thiên giai do tông chủ truyền thụ!

Trên khán đài, ánh mắt của Thẩm An Tại lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tiểu tử này, vậy mà im hơi lặng tiếng luyện kiếm chiêu này đến đại thành, xem ra lúc trước ta lo lắng dư thừa rồi."

Vừa nói, hắn vừa vui mừng lắc đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết càng thêm vui mừng.

Những ngày này, nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Dung sư huynh khắc khổ luyện kiếm đến trắng đêm không dứt.

Cũng may trời cao không phụ người có tâm, cố gắng của sư huynh cũng không uổng phí!

“Một kiếm thật là mạnh!”

“Chiêu kiếm này… thế mà còn cường đại hơn Băng Thiên trảm của Doãn tông chủ!”

Tất cả mọi người theo bản năng đứng lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Người chém ra một kiếm này thật sự là phế vật lúc trước bị đùa cợt tục xưng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga sao?

Mộ Dung Thiên thu kiếm đứng đó, mặc dù mặt mũi cũng bị hàn ý từ một kiếm của đối phương nhuộm lên băng sương, nhưng đã không đáng lo.

Hắn nhìn Tần Thiển Nguyệt chống kiếm quỳ xuống đất, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi thua.”

“Sự thật chứng minh, Mộ Dung Thiên ta vốn dĩ không cần trèo bám Tần gia các ngươi để lên cao, cũng không đáng làm như vậy.”

Ngữ khí của hắn hơi trầm xuống, ánh mắt nghiêm túc.

Giống như khí tức uất ức ứ đọng mấy năm nay đều bị một kiếm vừa rồi phun ra hết.

Người vây xem hai mặt nhìn nhau, không ít người đều âm thầm gật đầu.

Đúng vậy, Mộ Dung Thiên có cơ duyên có ngộ tính này, cần gì phải trèo cao lên Tần gia?

Tư thái Kiếm tiên như vậy, căn bản là không cần!

“Cho nên hôm nay Mộ Dung Thiên ngươi tới đây là vì cố ý làm nhục ta?”

Tần Thiển Nguyệt cắn chặt răng ngà, sắc mặt khó coi mở miệng, có chút phẫn nộ.

Nghe nàng nói, thiếu niên bỗng nhiên nở nụ cười, giọng điệu bình thản.

Giờ khắc này, hắn giống như không còn là Thanh Vân phong đệ tử ngây ngô chỉ biết luyện kiếm kia nữa.

"Thế nào, đã chịu không nổi rồi sao?"

"Lúc trước các ngươi tới cửa từ hôn, trước mặt nhiều người nói ta là phế vật, nói cha ta là con kiến, nói Mộ Dung gia ta vọng tưởng trèo cao Tần gia các ngươi, khuất nhục như vậy đã kéo dài ba năm."

"Dù đi tới đâu cũng sẽ có người cười nhạo ta, cười nhạo phụ thân ta, sư phụ ta cười nhạo Mộ Dung gia."

Tần Thiển Nguyệt nao nao, mà thiếu niên trước mặt lại tiếp tục mở miệng.

"Thậm chí vừa rồi lúc ta lên núi, loại thanh âm này vẫn như cũ không dứt bên tai, đối với ngươi mà nói, ngươi là thiên chi kiêu nữ, từ hôn với một tên phế vật như ta cũng không phải là chuyện đáng hận đáng xấu hổ, ngược lại nếu như lúc ấy ngươi đổi một phương pháp khác, Mộ Dung Thiên ta sẽ giơ hai tay tán thành."

"Nhưng ngươi lại chọn một phương thức từ trên cao nhìn xuống chót, là cách thức cứng rắn nhất, mang theo trưởng lão Thiên Tuyết tông bức phụ thân ta hủy hôn ước, để tất cả mọi người trong thành nhìn hắn bị chê cười, chỉ vào mũi hắn mắng hắn là bọn nhát gan, là tiểu nhân hèn mọn mơ tưởng được cao quý!"

Mộ Dung Thiên mở miệng, giọng điệu có chút thoải mái.

"Ta và ngươi định ra ước hẹn ba năm, cũng không phải là ta ấu trĩ làm việc, cũng không phải Mộ Dung gia ta muốn quấn lấy Tần gia ngươi, mà là ta muốn thay phụ thân của ta đến thở ra một hơi, cũng muốn thay sư phụ ta trút ra một hơi!"

Thanh âm của hắn dần dần âm vang, tự từ tâm.

“Ta muốn chứng minh cho mọi người thấy, tôn tử của bọn họ, đồ đệ của bọn họ…”

“Tuyệt đối không phải phế vật trong miệng các ngươi!”

Chương 132: Vạn kiếm đằng không!

Tuyệt đối không phải phế vật trong miệng các ngươi!

Thanh âm cao ngạo của thiếu niên theo gió tuyết đầy trời quanh quẩn toàn bộ sơn môn Thiên Tuyết tông, vang vọng rõ ràng bên tai tất cả mọi người.

Lúc này, hoàn toàn yên tĩnh.

Trong mắt Thẩm An Tại lộ ra vẻ vui mừng.

Dĩ nhiên cơ hội rửa nhục hôm nay của thiếu niên có liên quan rất lớn đến hắn, nhưng mà cố gắng từ chính bản thân thiếu niên cũng là yếu tố không thể bỏ qua.

Mộ Dung Vân Lỗi sớm đã rưng rưng nước mắt, ánh mắt trở nên run rẩy.

So với đám người Linh Phù sơn biểu lộ vẻ mặt tươi cười, người Tần gia, Thiên Tuyết tông lại tỏ vẻ khó coi.

Ngay lúc tất cả mọi người cảm thấy trong ước hẹn ba năm này, thắng bại đã định.

Tần Thiển Nguyệt lại mở miệng lần nữa, mặt lộ vẻ tức giận.

"Đừng có mạnh miệng, ta còn chưa thua!"

Đám người ngẩn ra, sau đó lại thấy nơi chân trời, tầng mây cuồn cuộn.

Tần Thiển Nguyệt lần nữa bay lên trời, từ trên cao nhìn xuống thiếu niên áo đen trên Diễn Võ trường, lạnh giọng mở

miệng.

“Cho đến khi ngươi phát hiện tất cả những việc ngươi làm đều là phí công, ngươi sẽ biết hôm nay bản thân mình nói những lời này, rốt cuộc là buồn cười đến mức nào!”

Vừa rồi nàng chỉ là nhất thời khiếp sợ một kiếm kia của Mộ Dung Thiên mà thôi, cũng không phải là mất sức chiến đấu.

Mà giờ khắc này, một hồi mênh mông cuồn cuộn từ trong cơ thể nàng tản ra, tựa như tác động lên bầu trời.

Mọi người ở đây thấy một màn như vậy, cực kỳ hoảng sợ.

“Thiên uy chi lực, là thiên uy chi lực của Thiên Linh cảnh!”

“Tần Thiển Nguyệt chẳng lẽ không phải Địa Linh cảnh, mà là Thiên Linh cảnh sao!”

Dưới thiên uy huy hoàng, tất cả đều là sâu kiến!

Khi cỗ thiên uy cường đại kia bao phủ, sắc mặt Mộ Dung Thiên bỗng nhiên trắng bệch, cả người nặng nề “bịch bịch” một tiếng quỳ một chân xuống đất.

Đá xanh cứng rắn đều bị dập nát, hắn cắn chặt răng, dùng hai tay cầm kiếm chống đỡ, không để cho mình bị thiên uy chi áp này đè bẹp nằm sấp trên mặt đất.

Nhưng thiên uy là thứ chỉ cường giả Thiên Linh cảnh mới có, một võ giả Quy Nguyên cảnh há có thể chống lại?

Dưới uy áp cường đại đó, kiếm ý quanh quẩn trên người hắn và toàn bộ kiếm nguyên sụp đổ.

Hắn cắn răng cứng rắn, bướng bỉnh run rẩy ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm lên thiếu nữ trên bầu trời với cỗ khí áp mênh mông như biển lớn kia.

Trên khán đài.

Bắc Thần Vọng Thư nhíu mày: "Cha, nàng rõ ràng vẫn là thực lực Địa Linh cảnh, sao có thể nắm giữ thiên uy?"

Đối mặt với câu hỏi của nàng, Bắc Thần Huyền Dịch rất nhanh đưa ra đáp án.

"Tần Thiển Nguyệt hẳn là đã tiến vào Thiên Tuyết cốc, nơi đó là nơi nguueen khí thiên địa của toàn bộ Thiên Tuyết tông tụ tập nồng đậm nhất, có thể giúp võ giả Địa Linh cảnh đỉnh phong trong nội môn đột phá Thiên Linh cảnh."

"Theo tình huống hiện tại, nàng dùng pháp môn đặc thù, mượn thiên uy trong phạm vi Diễn Võ trường này trong thời gian ngắn mà thôi, nghiêm khắc mà nói… thuộc về gian lận!"

Không riêng gì Bắc Thần Huyền Dịch phát hiện ra, cường giả có thực lực của những tông tộc khác cũng phát hiện ra có điểm không đúng.

Nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của Doãn Vân, hắn vẫn lắc đầu, không nói gì.

"Hay cho một Thiên Tuyết tông không chịu nổi thua!"

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, lúc này định bay lên mang Mộ Dung Thiên trở về.

Nhưng mà còn chưa kịp bay ra ngoài, một tay đã đè bả vai hắn lại.

"Vì sao cản ta, dưới thiên uy như vậy, chậm trễ thêm đồ đệ ngươi có thể bị thương nặng!"

Trịnh Tam Sơn không hiểu quay đầu lại, ánh mắt những người khác cũng lúc này tụ lại.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, chăm chú nhìn Diễn Võ trường nơi thiếu niên áo đen khổ sở kiên trì, chậm rãi mở

miệng.

“Ta tin tưởng đồ đệ của ta, nếu hắn không mở miệng nhận thua, vậy thì sẽ không phải nhận thua.”

“Thẩm An Tại, lúc này không phải lúc hành động theo cảm tính, tất cả mọi người ở đây đã nhìn thấy thực lực của Mộ Dung Thiên, thứ hắn nên chứng minh đã được chứng minh, không cần phải tiếp tục cứng rắn chống đỡ.”

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, mở lời khuyên nhủ, không hy vọng nhìn thấy Mộ Dung Thiên bởi vì loại chuyện không cần thiết này mà bị thương.

Thẩm An Tại lắc đầu, ánh mắt sáng ngời.

“Không phải hắn đang cố chấp mà là đang luyện tâm.”

“Luyện tâm?”

Mọi người sững sờ, có chút không rõ lí do.

Thẩm An Tại không giải thích nhiều, mà tiếp tục nhìn chằm chằm bên kia.

Hắn có thể cảm giác được, thiếu niên dưới thiên uy cường đại kia đang phát sinh một loại lột xác nào đó.

“Nhận thua đi, dưới thiên uy này, ngươi ngay cả đứng dậy cũng không nổi thì sao chiến đấu.”

Tần Thiển Nguyệt từ trên cao nhìn xuống, khôi phục lại thần sắc đạm mạc.

Khóe miệng Mộ Dung Thiên tràn đầy máu, toàn thân run rẩy giãy dụa đứng thẳng dậy, chân đang quỳ trên mặt đất kia chậm rãi đứng lên.

Mặc dù run rẩy rẩy, phảng phất tùy thời đều có thể bị thiên uy áp sụp, nhưng hắn vẫn không ngã xuống, ngược lại khó khăn giơ kiếm trong tay lên.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng hành động của hắn đã chứng minh.

Mộ Dung Thiên hắn không chỉ muốn đứng lên mà còn muốn xuất kiếm!

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Kiếm quang sáng chói lại một lần nữa bay lên không, nhưng lần này, không có kiếm ý gia trì, lại xa xa không có uy lực một kiếm trước đó.

"Không biết tự lượng sức mình."

Thấy hắn u mê không tỉnh lại mà vẫn dám xuất kiếm, đám người Doãn Vân, Tần Bá Sơn, Lý trưởng lão mặt đầy vẻ giễu cợt.

Tần Thiển Nguyệt nhíu mày, đồng dạng chém trường kiếm trong tay ra, lại lần nữa thi triển Băng Thiên Trảm kiếm thuật.

Trường kiếm băng tuyết to lớn dưới thiên uy huy hoàng gia trì, phảng phất như vòm trời nghiêng xuống, thanh thế to lớn!

Kiếm còn chưa tới thì toàn bộ Diễn Võ trường đã bị đè ép, bắt đầu nứt thành từng khúc.

Kiếm quang sáng chói trực tiếp bị hủy diệt dưới thiên uy, mặt mày Mộ Dung Thiên phủ đầy băng sương, mặt trắng như tờ giấy.

"Nhận thua đi, nếu không dưới một kiếm này, ngươi sẽ phải chết!"

Tần Thiển Nguyệt lại một lần nữa mở miệng.

"Thẩm An Tại, ngươi còn chờ cái gì nữa?"

Đám người Trịnh Tam Sơn, Liễu Vân Thấm và Triệu Thành đều nhíu mày mở miệng.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng căng thẳng nhìn người đàn ông trung niên áo trắng phía trước.

Nếu không ra tay, Mộ Dung Thiên sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!

"Phong chủ…"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng la lên, nhưng lại bị Thẩm An Tại đưa tay cắt ngang.

Người sau không nói một câu, chỉ chăm chú nhìn vào thiếu niên áo đen run rẩy trên sân, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất dưới thanh cự kiếm thiên uy kia. Tâm thần hắn đã câu thông với thẻ kỹ năng của mình, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời xuất thủ.

Xoẹt xoẹt!

Toàn bộ Diễn Võ Đường rốt cuộc không chịu nổi uy lực mạnh mẽ kia, trực tiếp nổ tung ra.

Cự kiếm chém xuống, kiếm đen trong tay Mộ Dung Thiên trực tiếp tan vỡ thành vô số mảnh vỡ.

Mà dưới uy lực cường đại kia, gối phải của hắn lại một lần nữa hung hăng quỳ trên mặt đất, phát ra thanh âm xương nứt thanh thúy.

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Dám lấy tu vi của Quy Nguyên cảnh hậu kỳ ngạnh kháng thiên uy, cho dù chút thiên uy chi lực này thua xa so với Thiên Linh cảnh, nhưng cũng đủ mạnh mẽ rồi.

Vì chút mặt mũi cá nhân mà liều mạng gánh một kích này, hoàn toàn không cần thiết.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thiên sẽ bị Thiên Uy cự kiếm chém thành hài cốt không còn.

Bất ngờ xảy ra dị biến.

“A, kiếm của ta sao vậy…”

“Đây là cái tình huống gì, vì sao ta bỗng nhiên có cảm giác tim đập nhanh hơn!?”

Không ít người đều sửng sốt, kinh ngạc nhìn vũ khí trên người mình kêu keng keng, còn những thanh kiếm thì bắt đầu cực kỳ không an phận.

Đây chính là Linh Khí mà bọn họ đã nhận chủ, tại sao lúc này lại chủ động xuất hiện dị động!

Hưu!

Bốn phương tám hướng đều có trường kiếm không chịu khống chế mà ra khỏi vỏ, trong lúc leng keng leng keng hội tụ thành dòng sông kiếm xoay quanh, vạn kiếm nhô lên cao!

Mà Thẩm An Tại nhìn một màn này, trong lòng thở dài một hơi, khóe miệng lộ ra ý cười.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ hai, Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ thành công Vô Song kiếm tâm, mời túc chủ lựa chọn thược Ngũ hoặc là tự chọn tính phụ thuộc tính]

Chương 133: Đồ nhi chớ hoảng

“Tự chọn thuộc tính.” Thẩm An Tại không chút do dự mở miệng.

[Mời ký chủ chọn lựa thuộc tính ngẫu nhiên mới ở bên dưới]

Thiên Sát Cô Tinh bản cực hạn: Cơ duyên của kí chủ có thể khắc chết người bên cạnh.

Thiên sinh mị thể cực phẩm: Thuộc tính mị hoặc của ký chủ không hạn chế nam nữ, bất hạn chủng loại.

Phong chi Tử: Giúp cho chủ khống chế toàn bộ gió, đề cao cảm giác của ký chủ đối với gió đến mức độ nhạy cảm.

Vận rủi ập đầu: Vận rủi của ký chủ đạt đầy điểm, uống nước bị sặc, hễ đi là vấp, luyện đan nổ lò, có lỗ khó vào…

…

Thẩm An Tại đang nhìn thấy mấy chữ mị thể trời sinh, hai mắt còn sáng ngời, nhưng khi nhìn thấy không hạn chế nam nữ và giống loài ở phía sau, khóe miệng của hắn giật giật.

Được rồi, là nữ bị mình hấp dẫn còn đỡ, nếu ngay cả lão Trịnh cũng sẽ yêu mình, vậy buổi tối đi ngủ cũng phải mặc quần cộc sắt…

Đang lúc hắn lật xem thuộc tính, kiếm hà mãnh liệt run lên, vạn kiếm tề minh.

“Đây là…”

Con ngươi của tất cả mọi người đều co rụt lại, kể cả Doãn Vân, Bắc Thần, Huyền Dịch… đều cảm thấy khiếp sợ trong lòng, gắt gao nhìn chằm chằm vào kiếm hà mênh mông xoay quanh Diễn Võ trường.

Băng tuyết chi kiếm khổng lồ từ trên cao chém xuống, mang theo thiên uy huy hoàng, phảng phất như muốn nghiền ép con sâu cái kiến phía dưới đến chết.

Nhưng mà…

Đối mặt với một kiếm cường đại như vậy, thiếu niên áo đen bỗng nhiên ngẩng đầu, mặc dù trong tay không có kiếm, nhưng quanh thân hắn lại có kiếm ý lăng nhiên, độc nhất vô nhị!

Giờ phút này, đối mặt với áp lực của thiên uy huy hoàng, cuối cùng hắn cũng hiểu Vô Song trong lời sư phụ nói là có ý gì.

Đó là cho dù ở bất cứ lúc nào, đối mặt với bất kì kẻ địch nào, đều phải có một tấm lòng độc nhất vô nhị.

Nhờ có niềm tin vô song, mới có thể bất bại!

Dù cho trong tay không có kiếm cũng có thể chém ngàn nhát, cưỡi mây ngự đỉnh!

“Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!”

Mộ Dung Thiên khẽ quát một tiếng, áo bào bay phất phới, kiếm chỉ chỉ hướng về phía trên vòm trời xa xa.

Dưới sự gia trì của Vô Song kiếm tâm, hắn chém ra không chỉ một kiếm.

Mà là trăm kiếm, ngàn kiếm, vạn kiếm!

Chỉ một thoáng, trường kiếm đầy trời hưng phấn vù vù lên.

Giờ phút này từng thanh trường kiếm đều hóa thành kiếm quang sáng chói, hội tụ thành một kiếm hà mênh mông cuồn cuộn, sáng chói như mặt trời, ngược dòng mà lên!

"Một… Một kiếm này thật là mạnh!"

"Đây tuyệt đối không phải chỉ dựa vào kiếm ý là có thể đạt tới uy lực!"

Bên ngoài vang lên tiếng kinh hô, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn đăm đăm, sợ bỏ lỡ cảnh tượng này.

Thanh kiếm khổng lồ bằng băng tuyết va chạm với con sông vạn kiếm rực rỡ đầy mãnh liệt kia.

Thiên uy huy hoàng tranh đấu gay gắt với kiếm ý độc nhất vô nhị trên đời kia, không ai tương dung lẫn nhau.

Tiếng đinh đương nối liền không dứt, hai cỗ lực lượng cường đại giằng co, phát ra sóng khí chấn động khiến tuyết bay tán loạn khắp núi rừng.

Két…

Tiếng vỡ vụn thanh thúy không gì sánh được vang lên, quanh quẩn bên tai tất cả mọi người.

Trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, băng kiếm cực lớn chém trên không trung kia vậy mà xuất hiện một vết rạn!

Vết rạn vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ thân kiếm như mạng nhện.

Oanh!

Sau một khắc, tiếng nổ mạnh vang lên.

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt ngây ngốc, nhìn thanh kiếm băng tuyết khổng lồ đang tán loạn cùng với thiên uy thiên nhiên bị Vô Song kiếm ý đánh cho sụp đổ.

Nàng có chút thất thần, đầu óc trống rỗng.

Vì sao, vì sao ngay cả thiên uy chi lực của nơi này, đối mặt với kiếm ý ngút trời do Mộ Dung Thiên tản mát ra lại trốn tránh như sợ hãi vậy?

Vì sao, nàng là đệ tử thân truyền của tông chủ Thiên Tuyết tông, thân là thiên kiêu tuyệt thế của Tần gia…

Vào khoảnh khắc vừa rồi…

Lại sợ hãi!

"Không thể nào, ta sao có thể thua được!"

Con ngươi Tần Thiển Nguyệt đỏ bừng, có chút không dám tin kết cục như vậy.

Nàng phẫn nộ hô to, cõi lòng cao ngạo sớm đã không còn như ban đầu.

Thế đi của kiếm hà mãnh liệt không giảm, tầng mây phía chân trời, tất cả gió tuyết đều dạt sang hai bên, chỉ còn lại dòng kiếm hà rực rỡ nghịch lưu vô song mà lên kia!

Nếu bị kiếm hà này đánh trúng, Tần Thiển Nguyệt không chết cũng trọng thương!

Ngay khi tất cả mọi người ngừng thở thì chuyện kinh nghi bất định xảy ra.

Trên khán đài bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn.

"Thằng nhãi ranh nhà ngươi muốn chết!"

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người xuất hiện.

Còn mang theo thiên uy hùng hồn, mênh mông và hùng vĩ hơn.

Nếu như thứ Tần Thiển Nguyệt điều động chỉ là trong phạm vi Diễn Võ trường này, vậy thì người này điều động chính là thiên địa uy áp của hơn phân nửa Thiên Tuyết tông!

Dưới áp lực như trời sập, dòng kiếm sáng chói kia không chịu nổi gánh nặng, ầm ầm tán loạn.

Hàng ngàn hàng vạn thanh trường kiếm bên trong đều bị vỡ nát tại thời khắc này, không một thanh nào hoàn hảo.

"Phốc!"

Mộ Dung Thiên như gặp phải trọng kích, máu tươi trong miệng phun xối xả.

Giờ khắc này, xương cốt hắn bị đè ép đến mức phát ra tiếng kẽo kẹt chói tai, xương cốt toàn thân vỡ vụn hơn phân nửa!

Người nọ phá vỡ kiếm hà cứu được Tần Thiển Nguyệt, sau đó trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thiên, giơ tay vỗ vào đầu hắn, sát ý lẫm liệt.

Không ai khác, chính là Lý trưởng lão!

Ánh mắt hắn lúc này lạnh như băng.

Với thiên phú kiếm đạo hiện tại của Mộ Dung Thiên, tương lai rất có thể thành tựu kiếm tiên!

Nhất định phải bóp chết, nếu không, hậu hoạn vô cùng!

Một màn bất thình lình này làm cho tất cả mọi người đều sững sờ, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Vừa rồi, lực chú ý của tất cả mọi người bọn họ đều tập trung trên dòng kiếm hà sáng chói do Mộ Dung Thiên thi triển, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có Lý trưởng lão bộc phát, đột nhiên hạ sát thủ.

Xong rồi, Mộ Dung Thiên chết chắc rồi!

Đây là suy nghĩ nổi lên trong lòng tất cả mọi người.

Đối mặt với một kích của Thiên Linh cảnh đỉnh phong, Mộ Dung Thiên chắc chắn phải chết!

Nhưng mà ngay lúc đám người Tiêu Cảnh Tuyết, Liễu Vân Thấm đang còn sắc mặt đại biến, xa xa đã có bóng trắng thoáng hiện.

Hòa nhịp vang lên, lại là một giọng nói lạnh như băng.

"Người muốn chết là ngươi!"

Trong lúc Mộ Dung Thiên tuyệt vọng, một người niên mặc áo trắng đã đứng trước mặt hắn.

Bóng lưng kia không tính là rộng lớn, nhưng lúc này lại ngăn cản toàn bộ thiên uy kinh khủng kia, bất động như núi.

Bọn người Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, ghé mắt nhìn lại, Thẩm An Tại bên cạnh vừa rồi còn một mực ngăn cản bọn họ đã không thấy đâu.

Lúc này, trên Diễn Võ trường.

Thẩm An Tại xòe bàn tay ra, một gốc hoa sen lửa màu xanh lam đan xen nở rộ, chống lại công kích của Lý trưởng lão.

Hoa sen lửa kia không lớn, nhưng bên trong tản mát ra khí tức khủng bố, lại làm tất cả mọi người ở đây kinh hãi không thôi.

Nhất là Lý trưởng lão ở gần nhất, đồng tử của hắn mãnh liệt co rút lại, trái tim cuồng loạn.

Một cỗ nguy cơ tử vong nồng đậm bao phủ hắn.

"Thẩm An Tại, ngươi dám!"

Doãn Vân phát giác được uy lực của sen lửa, tức giận ra tiếng lập tức lao xuống sân.

Nhưng mà, trung niên ở phía dưới mang ánh mắt lạnh lẽo, không có bất kỳ dấu hiệu muốn dừng tay.

Chỉ thấy sen lửa trong tay hắn đã hoàn toàn nở rộ.

Ngay khoảnh khắc sau.

Oanh!!

Tiếng nổ mạnh truyền ra, toàn bộ Thiên Tuyết tông run rẩy mãnh liệt.

Hỏa diễm trong nháy mắt liền nuốt chửng Lý trưởng lão.

Vẻ mặt hắn vô cùng hoảng sợ, âm thanh cũng đầy run rẩy.

"Không…"

Một đóa hoa sen lửa khổng lồ lấy Diễn Võ trường làm trung tâm nở rộ.

Ánh lửa đầy trời mãnh liệt, chiếu rọi khu vực này sáng ngời dị thường, lực lượng hủy diệt càng làm cho Phù Phong bốn phía bắt đầu nứt vỡ.

Sóng khí cường đại nóng rực quét qua phương viên năm dặm, tuyết tan rã, sơn môn bị nghiền nát.

Nếu không phải sơn môn đại trận của Thiên Tuyết tông tự kích hoạt, dư âm tuyệt đối không chỉ lan tràn năm dặm mà thôi!

Đợi cho khí lãng tản đi, sen lửa biến mất.

Trước điện Thiên Tuyết tông đã biến thành một mảnh phế tích, mặt đất bị nổ nát bấy, hố sâu cực lớn khiếp người.

Mà Lý trưởng lão kia, giờ phút này đã không thấy bóng dáng.

Hít…

Đám người Bắc Đẩu Huyền Dịch, Dương Lực đang đứng trên không bảo vệ môn đệ nhà mình, giờ phút này đều hít sâu một hơi.

Một cường giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong, thế mà dưới sen lửa vừa rồi trực tiếp bị đốt thành hư vô!

Đủ có thể thấy uy lực của một kích kia cường đại như thế nào!

Thẩm An Tại đứng đạp gió, có ngọn gió bay quanh người, nâng thân thể hắn và Mộ Dung Thiên lên.

Ngọn gió này, không phải cái gì xa lạ.

Chính là thuộc tính Phong chi Tử mà Thẩm An Tại vừa mới vội vàng chọn trong những lựa chọn của hệ thống.

[Phong chi Tử: Cho ký chủ khống chế tất cả gió, đề cao cảm giác nhạy cảm của ký chủ đối với gió]

"Sư phụ…"

Thiếu niên nhìn thấy người trung niên xuất hiện, rốt cuộc kiên trì không nổi, chóp mũi nổi lên cảm giác ê ẩm, hốc mắt đỏ bừng.

Nếu không phải sư phụ kịp xuất hiện, ngay khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã chết.

Dù vậy, xương cốt toàn thân hắn cũng đã nát hơn một nửa, giờ phút này máu me khắp người, mái tóc đen phấp phới, vô cùng chật vật.

Thấy thiếu niên ở dưới thiên uy thê thảm như thế, Thẩm An Tại có chút đau lòng, mỉm cười nhẹ giọng mở miệng trấn an.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

Chương 134: Đúng là kẻ điên!

Doãn Vân giải tán bình chướng, nhìn thoáng qua Tần Thiển Nguyệt không có chuyện gì lớn ở sau lưng, trong lòng thở phào một hơi.

Sau đó hắn lại nhìn về phía giữa hố sâu, sau khi phát hiện Lý trưởng lão đến cả thi thể cũng không thể giữ lại, sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên âm trầm khó coi.

"Thẩm An Tại, ngươi dám giết trưởng lão Thiên Tuyết tông ta, thật to gan!"

Bước ra một bước, áp lực Càn Khôn trong nháy mắt bao phủ.

Loại cường đại này đã hoàn toàn không giống nhân lực, mà là chân chính mênh mông như trời, dày nặng như đất.

Bị uy áp này bao phủ, Thẩm An Tại nhíu mày, ngọn gió quanh người rên rỉ.

"Hừ, Thiên Tuyết tông các ngươi không nói võ đức, đám hậu bối luận bàn, lại ra tay đánh lén, còn ra đòn sát thủ, chết cũng chưa hết tội!"

Thanh âm của Trịnh Tam Sơn vang lên đầu tiên, hắn đứng ở bên cạnh Thẩm An Tại, cùng chống lại uy áp Càn Khôn này.

Theo sát phía sau chính là đám người Liễu Vân Thấm, Triệu Thành, Mộc trưởng lão.

Chỉ có Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Vân Lỗi thực lực quá yếu, tạm thời bị lưu lại trên một phù phong khác.

Giờ phút này, tân khách cả sảnh đường cũng hồi phục tinh thần sau đoá sen lửa khủng bố do Thẩm An Tại thả ra, nhao nhao kinh hãi.

Không nghĩ tới, Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại chỉ có Đoán Thể hậu kỳ trong lời đồn, thực lực lại khủng bố đến tình trạng này!

Có thể miểu sát một cường giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Tiếng bàn luận cũng ngay lúc này xuất hiện.

"Vừa rồi thiên uy chi lực Tần Thiển Nguyệt vận dụng, dường như là mượn lực của sơn môn Thiên Tuyết tông, kia không phải là ăn gian sao?"

"Nếu Mộ Dung Thiên có thể vận dụng lực lượng của Linh Phù sơn đại trận, đừng nói là Địa Linh cảnh, Càn Khôn cảnh hắn cũng có thể so chiêu!"

"Đúng vậy, gian lận thua thì thôi đi, còn thiếu chút nữa đánh lén đồ đệ, không trách được Thẩm Phong chủ trong cơn giận dữ đã xuất thủ nặng nề."

Nghe tiếng nghị luận bốn phía, sắc mặt người Thiên Tuyết tông âm trầm, một vị lại một vị trưởng lão xuất hiện sau lưng Doãn Vân, ánh mắt lộ sát ý nhìn về phía đám người Linh Phù sơn.

Mộ Dung Thiên nghe người xung quanh nghị luận, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Đúng vậy, cho tới bây giờ vẫn luôn như vậy.

Thế giới này tôn sùng thực lực, không có lực lượng thì vốn dĩ không có tôn nghiêm.

Nếu như hôm nay thua chính là mình, bọn họ vẫn sẽ bỏ đá xuống giếng, trào phúng, khinh thường như cũ.

Nếu hôm nay không có sư phụ ở đây, không phải sư phụ cường đại, miệng quần chúng đến bia đá cũng mòn thế này, sao có thể nói một câu vì hắn được?

Đáng cười, cũng thật đáng buồn.

Đáng cười chính là những người này nhanh chóng thay đổi, đáng buồn chính là Mộ Dung Thiên hắn bây giờ cũng là dựa vào thực lực của sư phụ, bối cảnh của Linh Phù sơn để rửa nhục.

Cũng giống như lúc Tần Thiển Nguyệt tới cửa từ hôn ngay trước mặt khách khứa cả sảnh đường.

Rất đời thật, cũng lại như một vở diễn kinh điển từ bao đời.

Nhưng…!

Hắn không cảm thấy mình làm sai, như Tần Thiển Nguyệt năm đó từ hôn kỳ thật cũng không sai.

Chỉ là thực lực hai phe trong ba năm trước và ba năm sau đã xảy ra nghịch chuyển mà thôi.

Thế giới này, xưa nay đều chỉ có lời của cường giả mới là sự thật!

Kẻ yếu, chỉ xứng trở thành trò cười!

Mộ Dung Thiên cắn chặt răng, nhìn đám người che ở trước người mình, nắm chặt nắm đấm, móng tay khảm thật sâu vào trong thịt, máu tươi tí tách.

Hắn muốn trở nên mạnh hơn, muốn biến thành mạnh hơn tất cả mọi người trong thiên hạ này!

Nhìn đám người ngăn ở trước mặt Mộ Dung Thiên, sắc mặt Doãn Vân âm trầm.

“Huyền Ngọc Tử không tới, các ngươi mới chỉ có Địa Linh cảnh, lại dám càn rỡ ở Thiên Tuyết tông ta!”

Hắn quát lạnh một tiếng, bước ra một bước.

Gió tuyết gào thét, uy áp càng mạnh mẽ, như sóng biển giận dữ đánh về phía trước.

"Ai nói với ngươi chúng ta chỉ là Địa Linh cảnh?"

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, cũng đi về phía trước, một tay vẽ bùa.

Cùng lúc đó, hai người Triệu Thành, Mộc trưởng lão đều đưa tay vỗ vào lưng hắn.

Chỉ một thoáng, ba đạo khí tức Thiên Linh cảnh đỉnh phong phóng lên trời, tề tụ vào phù văn màu xanh trong tay Trịnh Tam Sơn.

Cuồng phong mãnh liệt hóa thành từng lưỡi dao gió màu xanh, mông lung như trăng khuyết, xoay quanh trước mặt mọi người, ngăn cản toàn bộ uy áp của Càn Khôn cảnh.

Cảnh tượng này, bất kể là Dương Lực hay là Bắc Thần Huyền Dịch, Tiền Hải, đều kinh hãi.

Ba vị Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Mấy vị Phong chủ Linh Phù sơn vậy mà đều đột phá đến Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Bọn họ không phải còn thụ ám thương sau chiến dịch Ma giáo, đã bị nhốt ở Địa Linh cảnh nhiều năm sao?

Trong mắt Thẩm An Tại cũng lộ ra kinh ngạc.

Không nghĩ tới chính mình mới giúp bọn họ trị liệu ám thương không quá nửa tháng, cảnh giới bọn họ vậy mà đột phá nhanh như vậy!

Xem ra ba người bọn họ đã từng có thiên phú không kém, mười năm tích lũy, vừa hết nội thương là đột phá cảnh giới hoàn toàn như nước chảy thành sông.

Ánh mắt Doãn Vân ngưng tụ lại, ba Thiên Linh cảnh đỉnh phong đồng thời hội tụ lực lượng vào trong Phong phù của Trịnh Tam Sơn, quả thật là miễn cưỡng có thể đối kháng một hai với Càn Khôn cảnh.

Một đám tân khách nhìn một màn này, hai mặt nhìn nhau.

Không ngờ một ước hội ba năm, cuối cùng vậy mà diễn biến thành loại tình huống này!

Nhị trưởng lão Thiên Tuyết tông ra tay đánh lén, muốn giết chết Mộ Dung Thiên.

Trái lại bị sư phụ Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại của hắn cứu kịp, dưới cơn nóng giận còn phản sát!

Có án mạng xảy ra, tình thế đã không còn là ân cừu giữa hai tiểu bối nữa mà đã đẩy lên thành của hai tông môn!

"Huyền Ngọc Tử thật sự cho rằng dựa vào mấy người các ngươi là có thể khiêu khích uy nghiêm của Thiên Tuyết tông ta sao!"

Doãn Vân lạnh lùng mở miệng, khí thế quanh người lại dâng lên.

Toàn bộ uy áp của Càn Khôn cảnh hậu kỳ tuôn ra, làm phong vân biến sắc, dãy núi rung động vù vù.

Sắc mặt ba người Trịnh Tam Sơn hơi trắng ra, nhưng cũng không có ý nhượng bộ.

Người trước lại lần nữa vẽ bùa, chỉ một thoáng, cuồng phong như sương, mây mù kèm theo vầng trăng khuyết màu xanh phun ra nuốt vào, mũi nhọn vô hạn.

Chính là thức thứ ba của Phong phù, Quyển Tàn Vân.

Nhưng dù như thế, đối mặt cường giả Càn Khôn cảnh hậu kỳ, Quyển Tàn Vân vẫn liên tục bại lui.

Cảnh giới chênh lệch vẫn quá lớn, có thể chống đỡ lâu như vậy đã không dễ dàng.

Liễu Vân Thấm thấy ba người dần dần không chịu nổi, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, có huyền quang hiện lên trong mắt, lúc đang chuẩn bị tiến lên, Thẩm An Tại lại tiến lên trước nàng một bước.

"Doãn tông chủ, có phải ngươi quá ỷ thế hiếp người rồi không?"

"Chỉ có thể là trưởng lão tông môn ngươi hạ sát thủ với đồ nhi của ta, không cho phép ta bảo vệ đồ nhi, đây là đạo lý gì?"

Hai tay Doãn Vân chắp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng.

"Cho dù ta muốn ỷ thế hiếp người, ngươi có thể làm gì?"

Ngôn từ ngả ngớn khinh thường, phảng phất như không để người trước mặt vào mắt.

Hắn không tin, Thẩm An Tại có thể đánh chết Thiên Linh cảnh, chẳng lẽ còn có thể đánh chết Càn Khôn cảnh?

Nếu đúng là như vậy, chiến dịch Ma giáo của Linh Phù sơn lúc trước cũng sẽ không thương vong nặng nề như thế này!

"Ta có thể làm gì sao… Ai!"

Thẩm An Tại bỗng nhiên cười, nhìn thẳng đám trưởng lão Thiên Tuyết tông phía trước, lạnh giọng mở miệng.

"Vậy Thẩm mỗ cho các ngươi một cơ hội ỷ thế hiếp người, Thiên Tuyết tông các ngươi cùng lên, một mình ta đánh tất cả các ngươi, sinh tử bất luận, tự gánh hậu quả!"

"Ngươi, dám tiếp hay không!"

Âm thanh của hắn rơi xuống, nơi đây lâm vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, kinh ngạc nhìn trung niên áo trắng phấp phới, thần sắc bình tĩnh trước mặt, hoài nghi vừa rồi mình có nghe lầm hay không.

Hắn lại muốn…

Một người chiến một tông!

Điên rồi, tuyệt đối là điên rồi!

Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại này là một tên điên!

Chương 135: Mời bảo bối xoay người

Tĩnh!

Toàn trường yên tĩnh như chết!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, không dám tin nhìn vị trung niên mặc áo trắng hai sợi tóc mai màu bạc phiêu nhiên.

Hắn làm sao dám!

Trong số rất đông trưởng lão Thiên Tuyết tông, ít nhất có mười người là Thiên Linh cảnh hậu kỳ và đỉnh phong, ngoại trừ Doãn Vân ra thì Đại trưởng lão Tôn Húc cũng có thực lực Càn Khôn cảnh sơ kỳ!

Đừng nói hắn, dù Huyền Ngọc Tử mang theo Linh Phù đại trận tới, cũng không dám nói ra những lời như vậy!

"Thẩm An Tại, đừng xúc động!"

Sắc mặt Liễu Vân Thấm ngưng tụ, trầm giọng mở miệng.

Trịnh Tam Sơn càng gấp gáp đi lên che miệng hắn lại, có điều hắn tránh thoát được.

"Thẩm An Tại, còn có chúng ta, ngươi đừng một mình làm anh hùng!"

"Đúng vậy, Thẩm trưởng lão, chớ xúc động!"

Triệu Thành, Mộc trưởng lão đều tiến lên khuyên nhủ, ngữ khí ngưng trọng.

"Sư phụ…"

Mặt Mộ Dung Thiên cũng lộ vẻ khẩn trương, chịu đựng đau nhức kịch liệt do xương cốt vỡ vụn, tiến lên kéo góc áo của Thẩm An Tại.

Không để ý đến những người khác, Thẩm An Tại chỉ quay đầu nhìn vẻ mặt lo lắng của thiếu niên áo đen, mỉm cười mở miệng.

"Đồ nhi, ngươi có tin vi sư không?"

Thiếu niên ngẩn ra, bắt đầu do dự.

Lần này, hắn không có lựa chọn lập tức trả lời.

Bởi vì hắn biết, nếu như mình trả lời tin tưởng, tiếp theo mình phải đối mặt với toàn bộ Thiên Tuyết tông!

Hắn không hy vọng vì mình mà sư phụ mạo hiểm lớn như vậy, đối mặt với cái chết!

Thấy vẻ lo âu trong mắt hắn không giảm, Thẩm An Tại lắc đầu cười nhẹ, đưa tay gõ nhẹ lên đầu thiếu niên.

"Thằng nhóc ngốc nghếch, yên tâm đi, đừng nói chỉ là tu sĩ Càn Khôn cảnh, hôm nay cho dù là Niết Bàn tôn giả đến đây, sư phụ ngươi cũng phải lấy mạng hắn!"

Giọng điệu từ ôn hòa trở nên hữu lực.

Mọi người đều khẽ giật mình.

Thẩm An Tại hắn… sao dám nói như vậy?

Thậm chí không ngán Niết Bàn tôn giả!

Thẩm An Tại quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thẳng đám người Thiên Tuyết tông phía trước, cao giọng mở miệng.

"Đồ nhi, tin vi sư không?"

Nghe sư phụ hỏi lại lần nữa, thiếu niên không do dự nữa, ánh mắt kiên định, đồng thời hô to lên.

“Đệ tử… tin!”

Giọng nói thanh thúy có lực của thiếu niên vang vọng khắp Thiên Tuyết tông yên tĩnh.

Tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối cảnh tượng này.

Hai thầy trò này… rốt cuộc là ai đã cho bọn họ dũng khí đó?

Sắc mặt Doãn Vân âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

“Ngươi đang nghiêm túc?”

Thẩm An Tại đứng chắp tay, ánh mắt lạnh nhạt.

“Thẩm mỗ ta luôn không nói dối, một mình ta sẽ đánh tất cả các ngươi, sinh tử không luận.”

“Ngươi, có dám nhận hay không!”

Những từ ngữ lạnh như băng này quanh quẩn, một đám trưởng lão Thiên Tuyết tông hai mặt nhìn nhau, có chút do dự.

Bọn họ nhìn không thấu tu vi Thẩm An Tại, với chiêu sen lửa vừa rồi hắn có thể phóng thích, diệt sát Thiên Linh cảnh đỉnh phong, tuyệt đối không phải việc khó gì!

Nhưng… hắn thật sự có thực lực chống lại Càn Khôn cảnh hay không thì bọn họ không quá chắc chắn.

Doãn Vân và Đại trưởng lão Tôn Húc liếc nhau, ánh mắt đều hơi trầm xuống.

Nhìn khí thế của Thẩm An Tại như vậy, sợ không giống như đang giả vờ.

Nếu Huyền Ngọc Tử hoặc là Tiêu Ngạo Hải nói những lời này, có lẽ bọn họ đều không sợ.

Nhưng hết lần này tới lần khác người nói ra lời này là Thẩm An Tại.

Nghe đồn Thẩm An Tại chỉ có Đoán Thể hậu kỳ, nhưng giờ lại có thể lại tùy ý động thủ giết chết một võ giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Hơn nữa, không ai có thể nhìn thấu tu vi chân chính của hắn!

Chính bởi vì không biết như vậy, cho nên bọn họ mới có chút do dự, không dám đánh cược.

[Kiểm tra đo lường thấy địch nhân có sự kiêng kị với kí chủ, Trảm Tiên phi đao đã được kích hoạt, thời hạn năm phút đồng hồ, xin kí chủ kịp thời lợi dụng]

Thẩm An Tại nhíu mày lại.

Mẹ nó, trước đó khi ông đây hỏi ngươi sao không nói nó có thời hạn?

Lúc này mới nói, ngươi muốn hố cha!?

Hệ thống trực tiếp lựa chọn biến mất, chọc giận hắn quá chừng.

Năm phút đồng hồ, Thiên Tuyết tông đông người như vậy, hắn giết hết được sao?

Huống chi cho tới bây giờ, vị thái thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông kia còn chưa ra mặt.

Nếu trong vòng năm phút thì còn may, năm phút sau hắn mới ra ngoài, vậy chẳng phải mình chỉ có thể bị nghiền chết?

Phía trước, Doãn Vân vẫn đang do dự.

Dám nói ra lời này, không phải thật sự có thực lực lấy một chọi một trăm, cũng là đầu óc rơi xuống nước.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Thẩm An Tại, giống như đầu óc bị nước vào vậy sao?

Không giống!

Ai đã từng gặp một võ giả Đoán Thể hậu kỳ, đầu bị lừa đá đến nỗi dám một mình đánh một đám Thiên Linh cảnh, Càn Khôn cảnh?

Dám nói lời này, hắn khẳng định có tự tin!

"Không dám tiếp, vậy việc này bỏ qua đi, sau này còn gặp lại!"

Mắt Thẩm An Tại lộ ra suy nghĩ, lúc này hắn phất tay áo, gió mát lưu chuyển trong tay áo.

Phải mạnh mẽ tra tấn một chút mới được, hắn không thể xuất thủ trước, nếu không khi giết người xong, sau này sẽ bị truy cứu tới cùng.

"Đồ nhi, chúng ta đi."

Mộ Dung Thiên sửng sốt, Liễu Vân Thấm cũng sửng sốt.

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Vừa rồi còn khí thế như cầu vồng, sao giờ lại quay đầu muốn đi rồi?

Doãn Vân nhìn hắn quay người lại, lập tức nhướng mày, trong lòng nghi hoặc.

Lẽ nào vừa rồi… gia hỏa này cố lộng huyền hư?

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng nhìn về phía Đại trưởng lão bên cạnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tôn Húc ngầm hiểu, gật đầu rồi hét lớn một tiếng, đồng thời ra tay.

"Thẩm An Tại, đã giết trưởng lão Thiên Tuyết tông ta, còn muốn bỏ đi?"

Cảm nhận được thiên uy mênh mông kia, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết trắng bệch, lên tiếng kinh hô.

"Phong chủ, cẩn thận!"

Bọn Liễu Vân Thấm biến sắc.

Lại đánh lén!

Mà khi cảm nhận được uy áp sau lưng, Thẩm An Tại còn khẽ nhếch khóe miệng.

Phải thả mồi thì mới chịu cắn câu nhỉ?

Hắn đột nhiên xoay người, mắt lộ sát ý.

"Đây là ngươi muốn chết, đừng trách Thẩm mỗ hạ thủ không lưu tình!"

Sau một khắc, một Hồng hồ lô phong cách cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, nắp hồ lô bị mở ra.

Hưu!

Ầm ầm ầm…

Phong vân trong thiên địa đột nhiên đại biến, toàn bộ dãy núi Thiên Tuyết tông đều bắt đầu run rẩy, phảng phất như có thứ gì kinh khủng xuất hiện.

Dưới biến hóa này, Tôn Húc sững sờ, kiêng kỵ dừng bước.

Nhưng khi phát hiện bốn phía không có chút nguy hiểm nào, Thẩm An Tại đứng ở bên kia cũng không có động tác tiếp theo, hắn cười to thành tiếng.

“Ta cứ tưởng Thẩm An Tại ngươi có bản lãnh gì, thì ra lại dọa người, đáng chết!”

Hắn cười lớn, định lại lần nữa tiến lên, rồi lại đột nhiên giật mình, thần sắc trở nên hoảng sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao ta không nhúc nhích được nữa?!”

Thẩm An Tại nhếch khóe miệng, nhàn nhạt mở miệng.

“Dọa người? Ngươi coi như ta đang dọa người đi.”

Leng keng… Leng keng…!

Tiếng run rẩy vang lên, ánh mắt của mọi người đều nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy trong hố sâu phía dưới chân Tôn Húc có một mảng bóng đen, đang có một thanh phi đao kỳ quái nhẹ nhàng run rẩy.

Phi đao kia rất kỳ quái, chuôi như đầu người, còn mọc ra cánh.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, nhẹ giọng gọi.

“Mời bảo bối xoay người.”

Sau một khắc, phi đao này bỗng nhiên hóa thành lưu quang phóng lên trời, lóe lên rồi biến mất.

Phốc!

Con ngươi Doãn Vân co rút lại, trái tim nhảy lên điên cuồng.

Trong mắt của tất cả mọi người, chỉ thấy một cái đầu người bay lên trời, máu tuôn như suối.

Toàn bộ uy áp thiên địa cường đại đang tán loạn kia, vậy mà không cách nào ngăn cản chuôi phi đao quái dị này mảy

may!

Theo thi thể không đầu rơi xuống đất, nơi đây lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh như chết.

Cường giả Càn Khôn cảnh…

Chết rồi!

Chương 136: Ngờ vực của Từ Uyên

Thi thể không đầu dần dần lạnh như băng phản chiếu trong mắt mọi người.

Nơi đây yên tĩnh đến mức như chết vậy.

Bất kể là Dương Lực của Tề Vân đạo tông, hay là Bắc Thần Huyền Dịch… đều ngừng thở, kinh nghi bất định nhìn trung niên tay cầm hồ lô vàng đỏ kia.

Đại trưởng lão Thiên Tuyết tông, cường giả Càn Khôn cảnh Tôn Húc…

Cứ như vậy mà chết!

Dưới một đao!

Thực lực của Thẩm An Tại đã cường đại đến mức ngay cả cường giả Càn Khôn cảnh cũng có thể miểu sát!

"Thẩm An Tại!!"

Liên tục bị giết chết nhiều đồng môn trước mặt nhiều người như vậy, Doãn Vân vô cùng tức giận, khí tức toàn thân như sấm chớp, nhưng không dám tiến lên.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, trực tiếp bước về phía trước một bước.

"Xem ra Thiên Tuyết tông các ngươi tiếp nhận lời Thẩm mỗ trước đó, vậy Thẩm mỗ thành toàn cho các ngươi!"

Hắn vừa dứt lời, Trảm Tiên phi đao trong tay lại bay ra.

Chỉ trong chớp mắt đã đóng đinh bóng dáng Doãn Vân.

Tên kia thần sắc kinh hãi, phát hiện chính mình giờ phút này vậy mà không thể động đậy!

Bên phía khán đài Tề Vân đạo tông, Dương Lực thấy vậy thì híp hai mắt lại, khóe miệng cong lên lộ ra một tia vui vẻ.

"Chết đi!"

Thẩm An Tại biết rõ đạo lý bắt giặc trước bắt giữ vương, giờ phút này ánh mắt băng lãnh, đang muốn gọi ra khẩu quyết Trảm Tiên phi đao để bức bách thái thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông xuất hiện, đột nhiên xảy ra dị biến.

"Thẩm phong chủ hạ thủ lưu tình!"

Tiếng như sấm nổ cuồn cuộn, quanh quẩn vang vọng khắp sơn môn Thiên Tuyết tông.

Nghe được giọng nói này, sắc mặt đám người Thiên Tuyết tông vui vẻ.

"Thái Thượng trưởng lão!"

Thái thượng trưởng lão là đại năng nửa bước Niết Bàn, đã bước một chân vào thượng tam cảnh!

Có hắn, Thẩm An Tại chắc chắn phải chết!

Bọn Liễu Vân Thấm, Trịnh Tam Sơn, Bắc Thần Huyền Dịch đều nhướng mày.

Thái thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông Từ Uyên, tuổi đã hàng trăm, chỉ thiếu một bước Lâm Môn là có thể bước vào Niết Bàn.

Thực lực mạnh gấp mười lần Doãn Vân!

Thẩm An Tại nghe được tiếng vang như sấm này, trong lòng vui mừng.

Chỉ cần hắn dám đi ra, là có thể chém giết!

Đáng tiếc, nhìn quanh bốn phía, chỉ nghe tiếng, không thấy người.

Trừ việc trong lòng đối phương sinh ra kiêng kị với người sử dụng Trảm Tiên phi đao ra, còn nhất định phải trong tầm mắt của hắn mới được.

"Kẻ nào đang ở trong chỗ tối sủa inh ỏi, có gan bước ra gặp mặt!"

Hắn lạnh giọng mở miệng.

Nhưng mà người ở chỗ tối lại thủy chung không dám hiện thân, hiển nhiên là bị lời nói trước đó của Thẩm An Tại hù dọa.

"Vừa rồi Lý trưởng lão cùng Tôn trưởng lão đều là tư dục quấy phá, hai người bọn họ đã trả giá bằng tính mạng, chỗ mạo phạm xin Thẩm phong chủ không nên để ở trong lòng. Không bằng việc này bỏ qua, Thiên Tuyết tông ta nguyện bồi thường một gốc linh dược ngàn năm, đến nhà bái phỏng!"

Trong hư không, thanh âm hùng hậu lại vang lên lần nữa.

Kể cả Doãn Vân và mọi người ở đây đều có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới Từ Uyên lên tiếng, lại là vì muốn hóa giải mâu thuẫn với Thẩm An Tại, chứ không muốn nhất định phải xuất thủ!

"Trưởng lão, ngài…" Doãn Vân đang nhíu mày định mở miệng, bên tai bỗng vang lên tiếng mắng chửi.

"Im miệng!"

Sau khi giận dữ mắng, giọng nói kia lại một lần nữa mở miệng.

"Thẩm phong chủ, ý các hạ thế nào?"

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Thẩm An Tại, muốn nhìn xem hắn trả lời thế nào.

Ánh mắt hắn hơi trầm xuống.

Đã kết thành mâu thuẫn với Thiên Tuyết tông, hoàn toàn không có khả năng hóa chiến tranh thành tơ lụa, giờ phút này không thừa cơ nhổ cỏ tận gốc, sẽ hậu hoạn vô cùng.

Nhưng Từ Uyên thủy chung vẫn nấp tại chỗ tối không đi ra, lại làm hắn thúc thủ vô sách.

"Cũng có thể, có điều mời Từ trưởng lão ra gặp mặt, bằng không cũng quá không có thành ý rồi đó?"

Vừa nói xong, nơi đây liền trở nên yên tĩnh.

"Xin Thẩm phong chủ thứ lỗi. Tại hạ hiện đang bế quan cấp bách, không cách nào hiện thân."

Không lâu sau, Từ Uyên đã đáp lại.

Nghe nói thế, Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, thầm mắng đối phương là cáo già, những người khác trong lòng cũng âm thầm lắc đầu.

Ý tứ của Từ Uyên, tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng.

Nếu không giải hoà được, hắn sẽ tùy thời chuẩn bị chạy trốn. Nếu Thẩm An Tại thật dám động thủ giết đám người Doãn Vân, vậy thì hắn sẽ trốn đi khắp nơi tập sát Linh Phù sơn.

Hơn nữa hắn nói mình đang bế quan đến thời khắc khẩn yếu, cũng là muốn tiết lộ cho tất cả mọi người ở đây một tin tức.

Hắn đã là tu sĩ Niết Bàn nửa bước, lúc này nói tới thời khắc quan trọng, ngoài việc bắt đầu thật sự Niết Bàn, trở thành võ giả thượng tam cảnh, thì không còn khả năng nào khác!

Thẩm An Tại chau mày, gắt gao nhìn chằm chằm Doãn Vân không thể động đậy phía trước, Trảm Tiên phi đao đã ghim lại khí cơ của hắn, sinh tử của hắn hoàn toàn nằm trong một ý niệm của mình.

Làm sao bây giờ, giết hay không giết?

Năm phút sắp trôi qua, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn buông tha.

Mục đích lập uy chấn đã đạt tới, nếu tiếp tục thì giết một tên Doãn Vân cũng không đủ.

Ngay cả khi giết tất cả mọi người của Thiên Tuyết tông ở đây cũng không đủ.

Muốn giết thì phải tìm cơ hội nhổ cỏ tận gốc Thiên Tuyết tông, giết chết Từ Uyên mới là quan trọng nhất!

Nếu như mình lẻ loi một mình, ngược lại có thể tùy tiện giết.

Nhưng bây giờ hắn đã là phong chủ Linh Phù phong, gia tộc của đồ nhi Mộ Dung Thiên còn cắm rễ ở Phục Linh thành, cho dù tất cả đều được Linh Phù sơn bảo hộ, cũng không có biện pháp ngày đêm chiếu cố.

Cần phải đề phòng Từ Uyên ở chỗ tối.

Theo tay hắn vung lên, Trảm Tiên phi đao và cả Hồng hồ lô được thu vào không gian hệ thống.

"Nếu như Từ trưởng lão đã nói như vậy, Thẩm mỗ cũng không thể được một tấc lại muốn tiến một thước, không cho ngươi mặt mũi."

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên, sau đó quay người.

"Đồ nhi, yến hội đã tan, chúng ta đi."

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên kích động gật đầu.

Mà đám người Trịnh Tam Sơn cũng nhìn hắn thật sâu, dẫn theo Tiêu Cảnh Tuyết, trong mắt đông đảo thế lực, một đoàn người khống chế phi chu đi xa.

Cảm giác quỷ dị trói buộc mình biến mất, Doãn Vân vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng biết từ lúc nào, quần áo sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

Bắc Thần Huyền Dịch đưa mắt nhìn đám người Linh Phù sơn đã rời đi, đứng dậy chắp tay.

"Doãn tông chủ, chúng ta cáo từ trước."

"Vọng Thư, chúng ta đi thôi."

Bắc Thần Vọng Thư còn đang trong cơn kinh ngạc, còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ màn vừa rồi.

Không ai có thể ngờ được, phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại lại có thể giết Càn Khôn cảnh như giết chó!

Dương Lực khẽ lắc đầu, đáy mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

"Tề Vân đạo tông ta cũng xin cáo từ."

"Cáo từ!"

Sau khi các thế lực lớn nhỏ rời đi, nơi đây chỉ còn lại có một mảng tường đổ từng là sơn môn Thiên Tuyết tông.

Hưu!

Tiếng gió hiện lên, một lão giả áo xám đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy hắn, Doãn Vân cùng số đông trưởng lão Thiên Tuyết tông lập tức mở miệng: "Trưởng lão, vì sao phải mặc kệ người của Linh Phù sơn rời đi. Chuyện hôm nay mà truyền đi, Thiên Tuyết tông ta còn mặt mũi gì nữa?"

“Đúng vậy, Thẩm An Tại hắn khinh người quá đáng!”

Nghe phần đông mọi người nói một câu, sắc mặt Từ Uyên lạnh lẽo, giận dữ mắng.

“Một đám ngu xuẩn, im miệng!”

Mọi người sửng sốt, có chút không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lúc này Từ Uyên mới đưa mắt nhìn vào cái hố thật lớn do sen lửa tạo thành, sau đó nhìn Tần Thiển Nguyệt đằng sau lưng Doãn Vân, vẻ mặt có chút thất hồn lạc phách.

“Vốn chỉ là một màn tỷ thí giữa vãn bối bình thường, các ngươi có từng nghĩ tới chuyện này không, mọi chuyện sẽ diễn ra đến bước này là do ai?”

Doãn Vân cau mày, chẳng lẽ đối phương nói là do đệ tử của mình?

Nhưng rất nhanh, Từ Uyên đã đưa ra đáp án chính xác.

“Nhị trưởng lão Lý Kim kia có chút kỳ quặc, mặc dù đã gia nhập Thiên Tuyết tông ta nhiều năm, nhưng ngày thường cũng không có quan tâm đến thể diện Thiên Tuyết tông ta đến thế. Thiển Nguyệt cũng không phải đồ đệ của hắn, sao hắn phải phẫn nộ đến mức động thủ đánh lén?”

Nghe lời đó, đám người lúc này mới kinh ngạc lấy lại tinh thần từ trong cơn phẫn nộ vừa rồi, nghĩ kỹ lại thì đều nhíu mày.

Đúng vậy…

Rõ ràng chỉ là ước hẹn ba năm giữa vãn bối, Tần Thiển Nguyệt cũng không phải nữ nhi hay đồ đệ của hắn, hắn làm sao có thể phẫn nộ đến mức đánh lén giết người?

“Hắn hẳn là cố ý muốn khơi mào sự đối lập giữa Thiên Tuyết tông ta và Linh Phù sơn, thậm chí là đối lập sinh tử, về phần là ai sai sử hắn, lập tức phái người đi thăm dò!”

Chương 137: Kết toán phần thưởng

Nghe Từ Uyên nói, rất nhiều người nhìn nhau, có chút bán tín bán nghi.

Lý Kim gia nhập Thiên Tuyết tông đã nhiều năm, hẳn là không có khả năng…

"Nhưng mà trưởng lão, Thẩm An Tại đã giết Tôn Húc trưởng lão, lẽ nào chúng ta thật sự bỏ qua chuyện cũ sao?"

Vẫn có người căm giận mở miệng.

Từ Uyên lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Ngu xuẩn, động não heo của ngươi suy nghĩ kỹ một chút là ai động thủ trước, Thẩm An Tại đang hoàn thủ, ai có thể nói hắn không đúng?"

"Hiện giờ nội thương của đám Trịnh Tam Sơn đều đã khôi phục, ngươi dám cam đoan Huyền Ngọc Tử sẽ không đột phá?"

"Hơn nữa còn có Thẩm An Tại, ngươi cảm thấy sau trận

Đối mặt với cảnh Từ Uyên tức giận quát lớn, lông mày đám người Doãn Vân lập tức nhíu lại.

"Hơn nữa các ngươi đừng quên, Thanh Vân phong hắn còn có một người, là nữ nhi của Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải, mà lại có quan hệ sâu sắc với Dược Vương cốc!"

"Cho dù ta mười phần nắm chắc lúc nãy giết được người của Linh Phù sơn, các ngươi cảm thấy Dược Vương cốc sẽ khoanh tay đứng nhìn?"

Mọi người ngẩn ra, sau đó chậm rãi gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Vừa rồi dưới sự tức giận, bọn họ ngược lại không suy nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại nghĩ lại, cho dù thực lực bọn họ vừa rồi mạnh hơn Linh Phù sơn, cũng tuyệt đối không thể giết được đối phương.

Dù sao Tiêu Cảnh Tuyết cũng đang ở bên cạnh, Dược Vương cũng ở đây.

Nếu thật sự gây nguy hiểm cho tính mạng người của Linh Phù sơn, Tiêu Cảnh Tuyết không đến còn đỡ, nếu muốn tiến lên thì Dược Vương cốc tuyệt đối cũng sẽ bảo vệ bọn họ.

Nói cách khác, nếu như vừa rồi lựa chọn cá chết lưới rách, vậy Thiên Tuyết tông hắn tất sẽ đắc tội Linh Phù sơn, Dược Vương cốc, cùng với Trấn Nam vương Tiêu Ngạo Hải!

Thiên Tuyết tông dù lợi hại cỡ nào cũng tuyệt đối không thể đòi được chỗ tốt từ ba phương thế lực này.

Nếu như thật sự có một kẻ giật dây ở phía sau thúc dục, vậy vừa rồi nếu xé rách mặt mũi, tuyệt đối chính là như nguyện vọng của người phía sau màn.

Bởi vì bất kể là Linh Phù sơn hay Thiên Tuyết tông bọn họ bị diệt, người phía sau màn tuyệt đối đều là người vui mừng nhìn thấy.

“Hay cho một chiêu mượn đao giết người!”

Đám người Thiên Tuyết tông cuối cùng cũng kịp phản ứng, có chút không dám tin thật sâu nhìn chằm chằm về hướng Lý trưởng lão bỏ mình, cảm thấy trầm tư cực kỳ.

Không nghĩ tới chỉ đơn giản xuất thủ vì thể diện Thiên Tuyết tông, sau lưng rất có thể sẽ liên lụy đến ân cừu giữa nhiều thế lực như vậy.

Từ Uyên lạnh lùng nhìn hố sâu do sen lửa tạo thành, hai mắt híp lại.

“Chỉ sợ, Lý Kim không ngờ thực lực Thẩm An Tại lại cường đại đến tình trạng này, cho nên mới mất mạng.”

“Các ngươi hẳn nên cảm thấy may mắn, tại thời khắc sống còn Thẩm An Tại đã cứu Mộ Dung Thiên, nếu hắn thật sự chết dưới tay Lý Kim, Thiên Tuyết tông và Linh Phù sơn sẽ chính thức có một mối huyết hải thâm cừu!”

Đông đảo người đưa mắt nhìn nhau, có trưởng lão cắn răng nói: “Chẳng lẽ chúng ta nên nhịn cơn giận này xuống ư?”

“Đương nhiên không.”

Từ Uyên lắc đầu.

Đám người lập tức đưa mắt nhìn sang.

“Ma giáo lại bắt đầu rục rịch muốn động, trước hết để Linh Phù sơn và Đại An triều đi đau đầu với bọn họ đã, nếu không cách nào vượt qua trận kiếp nạn này, cũng không cần chúng ta xuất thủ, nếu có thể vượt qua, vậy bọn họ chắc chắn sẽ đại thương nguyên khí, vả lại còn có thể giúp ta thăm dò một chút thực lực chân chính của Thẩm An Tại, cũng có thể cho ta một ít thời gian đột phá.”

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, đám người lúc này mới giật mình gật đầu, mà ánh mắt lại kích động.

Hóa ra thái thượng trưởng lão sắp đột phá Niết Bàn thật!

Sở dĩ bọn họ do dự, đúng là vì thực lực của Thẩm An Tại đến bây giờ vẫn luôn là điều bí ẩn.

Ngay từ lúc đối đầu đường chủ Chấp Pháp đường cùng Linh Phù sơn đã biểu lộ ra Quy Nguyên cảnh, rồi đến Thiên Linh cảnh của Thuần Nguyên sơn, hiện tại lại có thể giết được Càn Khôn cảnh…

Có thể làm được nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể chỉ là cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ mặt ngoài hắn hiển lộ ra?

Ai cũng không rõ cực hạn của hắn rốt cuộc ở nơi nào, không biết điểm này, quả thực không thể tùy tiện động thủ.

Dù sao biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

"Nha đầu kia là một hạt giống không tệ, nhưng hiện giờ đạo tâm đã bị hao tổn, ngươi nhớ dạy dỗ cho tốt."

"Được rồi, việc này dừng ở đây thôi. Nhớ kĩ phái người đi điều tra Lý Kim, giải tán trước đi."

Từ Uyên phất tay áo, thân hình biến mất không thấy đâu nữa.

"Trưởng lão đi thong thả!"

Mọi người chắp tay, nhìn nơi đối phương rời đi.

…

Trên không trung, một phi chu lướt đi nhanh chóng.

[Chúc mừng ký chủ giúp Mộ Dung Thiên hoàn thành ước hẹn ba năm, thu được Đạo Phủ Không Gian x1:]

[Độ sùng bái của Mộ Dung Thiên đột phá cấp mười, chúc mừng ký chủ thu được cơ hội rút thưởng x5, thẻ sinh tử số 1, đại lễ thần bí x1]

Theo triệt để thoát ly phạm vi Thiên Tuyết tông, trong đầu Thẩm An Tại cũng vang lên thanh âm của hệ thống.

Cơ hội rút thưởng x5, còn có một gói quà lớn thần bí!

Khóe miệng của hắn nhướng lên, vội vàng xem xét phần thưởng.

Đạo phủ: tồn tại ở một phiến không gian khác, có thể tăng ngộ tính ngộ đạo gấp mười lần, tốc độ tu luyện gấp mười lần.

Sinh tử bài (kết định Mộ Dung Thiên): Cảm giác được trạng thái sinh mệnh của đồ nhi ở khoảng cách xa, có thể phân thân truyền tống đến bên người đồ nhi, hạn định năm phút đồng hồ, hồi chiêu một tháng.

Nhìn hai thứ ban thưởng này, Thẩm An Tại cũng vui mừng quá đỗi.

Sinh tử bài tất nhiên không cần nhiều lời. Có thể cảm giác trạng thái đồ nhi còn có thể truyền tống phân thân bất cứ lúc nào. Mặc dù chỉ có năm phút, nhưng cũng rất trọng yếu.

Mà Đạo phủ lại càng khủng bố, có thể tăng ngộ tính gấp mười lần, tu luyện gấp mười!

Tương đương với việc khi người khác tu luyện một năm ơt ngoài, mà ở Đạo phủ, ngươi tu luyện phải tới mười năm!

Ngộ tính kiếm đạo của Mộ Dung Thiên đã có thể nói là yêu nghiệt, nếu ở trong Đạo phủ lĩnh ngộ kiếm thì sẽ khủng bố đến mức độ nào. Thẩm An Tại không thể tin được.

Nhiệm vụ có tính chất giai đoạn thứ ba kia, có lẽ không cần bao nhiêu năm nữa là có thể hoàn thành!

“Hệ thống, đạo phủ này có hạn chế người tiến vào không?”

Thẩm An Tại chợt nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi.

[Chỉ cần ký chủ đồng ý thì có thể đi vào, nhưng tối đa chỉ mười người, hơn nữa mỗi lần thêm một người thì hiệu quả sẽ thấp hơn một tầng. Đủ mười người tiến vào sẽ chỉ tăng lên gấp đôi]

Nghe hệ thống trả lời, hắn âm thầm gật đầu.

Cho dù như vậy, đây cũng là một kiện bảo vật cực phẩm hiếm thấy trên đời!

“Mở gói quà bí ẩn ra!”

Sau khi nhìn xong giới thiệu đạo phủ và Sinh Tử bài, Thẩm An Tại lại nhẹ giọng mở miệng.

[Gói quà mở ra thành công, chúc mừng ký chủ thu được công pháp cực phẩm: Vạn Độc tâm kinh]

Thẩm An Tại sững sờ, tò mò xem xét.

Vạn Độc tâm kinh: Có thể hấp thu luyện hóa vạn độc trên thế gian, trợ giúp tu vi, luyện đến viên mãn có thể thành Vạn Độc thánh thể, bách tà bất xâm, những nơi đi qua, ngàn dặm tĩnh mịch.

(Ghi chú: Tu luyện tâm kinh này trước khi thành Vạn Độc thánh thể, hàng năm sẽ có một tháng khó có thể khống chế, độc tính trong cơ thể tràn ra ngoài, đêm trăng tròn sẽ bị vạn độc phản phệ, thống khổ vô cùng, cũng mất đi hết thảy lực lượng, dung mạo trở nên xấu xí vạn phần trước khi thành công.)

Lúc đầu hắn nhìn thấy "có thể hấp thu luyện hóa vạn độc trên thế gian", trên mặt còn lộ vẻ vui mừng.

Nhưng sau khi chữ phía sau xuất hiện, lông mày hắn lại nhíu lại.

Vạn Độc tâm kinh này là công pháp tuyệt thế có cùng cấp bậc với Vô Song Ngự Kiếm quyết, thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng quá trình tu luyện này cũng khác xa so với Ngự Kiếm quyết, chỉ riêng dung mạo trước khi đại thành sẽ trở nên xấu xí vạn phần này đã đủ để khuyên lui rất nhiều người, chứ đừng nói là đêm tối hàng năm toàn nguyệt mất đi mọi lực lượng.

Trên thế giới này, mất đi lực lượng chẳng khác nào chết.

Thẩm An Tại lắc đầu, xem ra vẫn không thể để Tiêu Cảnh Tuyết tu luyện công pháp này được.

Chuyện Thực Cốt độc, cùng lắm thì chờ khi hắn về triệt để tiêu hóa kinh nghiệm của Thương Ngô tôn giả, luyện một viên Giải Độc đan Thất phẩm cho nàng là được.

Hắn có rất nhiều cơ hội để Tiêu Cảnh Tuyết trở thành cường giả, không cần để nàng chịu đựng tra tấn như vậy.

Sau khi lắc đầu, hắn hít sâu một hơi, tinh quang trong mắt lập lòe.

Kế tiếp, lại đến khâu rút thưởng vui vẻ!

Chương 138: Ngươi không làm sai chuyện gì, nhận sai làm chi?

Đang lúc Thẩm An Tại chuẩn bị rút thưởng, bỗng nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên, nhíu mày ngẩng đầu.

Mấy cặp mắt nhìn thẳng, đã nhìn hắn một khắc đồng hồ.

Thẩm An Tại bị nhìn chằm chằm thật sự là có chút chịu không nổi, không khỏi cười khổ mở miệng.

"Mấy vị trưởng lão muốn gì cứ nói là được, nhìn ta mãi làm gì?"

Lúc này Triệu Thành cùng Mộc trưởng lão mới hâm mộ mở miệng: "Thẩm trưởng lão thật sự đã tìm được một nghĩa phụ tốt…"

"Là nghĩa huynh."

Thẩm An Tại cũng không biết đây là lần thứ mấy hắn cường điệu.

"Ồ… "

Hai người gật đầu, sau đó lại hiếu kỳ: "Nghĩa phụ của ngươi để lại lá bài tẩy, thật sự ngay cả Niết Bàn tôn giả cũng giết được sao?"

"…"

Khóe mắt của Thẩm An Tại giật một cái, làm bộ đưa tay.

"Các ngươi có muốn thử hay không?"

“Hiện giờ không cần, hiện giờ không cần!”

Hai người vội vàng xua tay, rụt cổ về phía sau.

Ngay cả Càn Khôn cảnh cũng không ngăn được phi đao quái dị của Thẩm An Tại, chớ nói chi là bọn họ.

Hai người không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn có một đôi mắt sâu kín nhìn chằm chằm bên này.

Thẩm An Tại đứng ở bên, liền nhìn thấy đôi mắt già nua u oán của Trịnh Tam Sơn.

“Lão Trịnh… ngươi nhìn cái gì vậy?”

“Thẩm An Tại, bên trong Thương Ngô cảnh ngươi cố ý phải không, rõ ràng ngươi tự bay được, hơn nữa còn có con ngựa yêu kia, vì sao nhất định phải ôm ta bay?”

Trịnh Tam Sơn nhìn xuống, nhìn thoáng qua chỗ nào đó trên người Thẩm An Tại, sau đó bỗng nhiên lui về phía sau một bước, ánh mắt cảnh giác.

“Ngươi… không phải là có ý gì với ta chứ?”

Thẩm An Tại thiếu chút nữa phun cả nước miếng vào mặt hắn.

Cái gì mà có ý gì, tầm mắt của mình lại kém như vậy sao?

“Lão Trịnh, ngươi yên tâm, với bộ dạng của ngươi vẫn rất an toàn, ánh mắt của ta không kém như vậy đâu.”

Sau khi nói xong, Trịnh Tam Sơn mới thở phào một hơi.

Cũng may, tên quỷ này không có suy nghĩ gì khác đối với mình.

Hắn nhéo nhéo râu mép, đột nhiên nhíu mày.

Không đúng nha…

Cái gì gọi là mình rất an toàn?

Có phải gia hỏa này đang bình phẩm cơ thể mình hay không?

Nhớ ngày đó lúc mình còn trẻ cũng là hình tượng mỹ nam thiếu nữ quang mang vạn trượng, chỉ là bây giờ lớn tuổi, có chút phát phúc mà thôi.

Hắn dựa vào cái gì mà chướng mắt chính mình, mình kém như vậy sao?

Tức giận một hồi, hắn chợt thấy Thẩm An Tại quay đầu nói chuyện với nữ tử dịu dàng mặt mày như tranh vẽ bên cạnh, áo xanh tao nhã, lập tức nhụt chí.

Được rồi, so với Liễu trưởng lão thif hắn vẫn còn hơi kém một bậc.

Trịnh Tam Sơn vuốt râu, chau mày.

Kỳ quái, sao mình lại thất vọng?

"Thẩm An Tại."

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, chăm chú nhìn trung niên trước mắt.

"Ừm, sao vậy?"

Thẩm An Tại trừng mắt nhìn, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn ánh mắt của hắn, Liễu Vân Thấm hiện lên dị sắc, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Không có gì, ngươi chăm sóc đồ đệ của ngươi cho tốt."

"À."

Thẩm An Tại lại đang có chút khó hiểu, cúi người xuống xem xét thương thế Mộ Dung Thiên đã bị Tiêu Cảnh Tuyết băng bó thành người gỗ.

Chuyện rút thưởng, chờ quay về tông rồi nói.

Nhìn hắn vô cùng quan tâm chăm sóc Mộ Dung Thiên, Liễu Vân Thấm híp hai mắt lại.

Lúc trước Thẩm An Tại nói nghĩa phụ của hắn là cảnh giới Niết Bàn, nhưng chỉ sợ chỉ là một cái cớ mà thôi.

Bởi vì bất kể là công pháp của Mộ Dung Thiên hay là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, hoặc là đoá sen lửa nở rộ trên sơn môn Thiên Tuyết tông.

Toàn bộ đều từ Thiên giai trở lên!

Cho dù là Niết Bàn tôn giả cũng không thể bán sỉ số lượng lớn công pháp võ kỹ Thiên giai!

Trung châu bên kia tuy có rất nhiều Niết Bàn tôn giả, tông môn vô số, nhưng phần lớn công pháp, võ kỹ Thiên giai đều là huyền bí bất truyền.

Có thể tùy ý truyền thụ cho Thẩm An Tại nhiều thứ như vậy, chỉ có hai khả năng.

Hoặc là vốn đã không có nghĩa phụ như hắn nói, mấy thứ này có nguồn gốc khác, hoặc là… nghĩa phụ của hắn tuyệt đối không đơn giản chỉ là Niết Bàn!

Nhất là phi đao trong hồ lô hắn thi triển cuối cùng kia, mặc dù bề ngoài xấu xí, lại làm cho thiên địa phải e ngại không thôi.

Cho dù là linh khí Thiên giai… cũng tuyệt đối không làm được đến bước này!

Mặc dù không biết những cường giả sau lưng cho Thẩm An Tại rốt cuộc là do nợ hắn ân huệ gì, nhưng khẳng định có mục đích của họ.

Không ai vô duyên vô cớ tốt với một người xa lạ đến mức này.

Cho dù là nàng, cũng bởi vì viên đan dược Thẩm An Tại đưa mới dần dần tiếp cận hắn.

Nhiều ngày ở chung, dần dần phát hiện Thẩm An Tại rất thú vị, người cũng tốt.

Có điều, đáng tiếc…

Trong mắt nàng có chút tiếc nuối cùng không nỡ.

Lúc trước rời khỏi Linh Phù sơn đi ngang qua Lang uyên, cũng không phải là nàng nhàm chán, mà là vì tin tức nàng thu được gia tộc, vì không để người ta biết rõ nàng ở Linh Phù sơn, cho nên mới chạy xa như vậy.

Lục Kiến Vi… phải rời khỏi nơi này.

Nhìn trung niên an tâm chữa thương cho Mộ Dung Thiên, sau khi do dự, Liễu Vân Thấm lại một lần nữa la lên.

“Thẩm An Tại.”

“A?”

Thẩm An Tại quay đầu, chớp mắt nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Vân Thấm chậm rãi lên tiếng, ngữ khí hơi có chút trịnh trọng.

“Nếu có một ngày, ngươi gặp phải chuyện gì không giải quyết được, nhất định phải tới tìm ta.”

“Chuyện không giải quyết được?”

Thẩm An Tại gãi đầu, có chút cảm thấy khó hiểu.

“Ừm, vô luận sự tình gì ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết.”

Liễu Vân Ngỳ gật đầu, tận lực nhấn mạnh sáu chữ “vô luận chuyện gì” này.

Lúc nói lời này, nàng còn tận lực cân nhắc một chút mình có nên phóng đại hay không.

Nhưng chắc hẳn ở Nam Quyết vực này, cũng không có chuyện gì Thẩm An Tại không thể giải quyết được.

Dưới cửu cảnh, chỉ cần Thẩm An Tại mở miệng, nàng có thể giải quyết.

Thậm chí là trên cửu cảnh, nàng cũng không sợ.

Chẳng qua có một số việc, không nên nói cho Thẩm An Tại biết mới là tốt với bọn họ, thực lực của bọn họ quá thấp, miễn lại làm hại bọn họ.

"Được."

Trong lòng Thẩm An Tại khẽ nhúc nhích, nhẹ gật đầu.

Thân phận Liễu Vân Thấm, kỳ thật hắn đã sớm đoán được manh mối.

Từ đồ đệ của nàng, Lăng Phi Sương có thể từ Quy Nguyên cảnh phốc phốc phốc thăng lên tới Địa Linh hậu kỳ là có thể đoán được, vị Thanh Loan phong chủ này tuyệt đối không phải người bình thường.

Chỉ là bởi vì một vài nguyên nhân, cho nên mới tới Linh Phù sơn làm phong chủ mà thôi.

Nghĩ vậy, hắn bỗng thấy hưng phấn.

Liễu Vân Thấm sẽ không phải là đệ tử đại gia tộc hoặc là thánh nữ tông môn gì đó, bị cưỡng bách lập tức về nhà liên hôn.

Sau đó, trong thời gian này sẽ cho mình cơ hội cày thẻ, chờ sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, sẽ đi qua anh hùng cứu mỹ nhân.

Trước mặt cường giả đại năng đứng đầu thiên hạ ôm Liễu Vân Thấm lưu lại một câu: "Nàng không muốn gả, ai dám ép buộc nàng, ta sẽ giết người đó!"

Sau đó sẽ có tiểu lâu la đui mù tới chịu chết, khiến cho một tấm thẻ kỹ năng của mình bị rút ra, khiến cho toàn trường khiếp sợ, Liễu Vân Thấm lau mắt nhìn mình, chim nhỏ nép vào ngực mình?

Vừa nghĩ, hắn vừa có chút hưng phấn, động tác tay bất giác tăng thêm vài phần.

Sau đó.

"Răng rắc…"

Tiếng xương nứt thanh thúy vang lên.

Thẩm An Tại và Tiêu Cảnh Tuyết đồng thời cúi đầu.

Mộ Dung Thiên sửng sốt, nhìn cổ tay mình vặn vẹo, lại nhìn thoáng qua sư phụ của mình, chớp mắt mở miệng trước.

"Sư phụ, đệ tử biết sai rồi, sai chỗ nào…"

"Ngươi không làm sai chuyện gì, nhận sai làm chi?"

"Vậy… Sư phụ, vì sao người lại bóp nát tay đệ tử?"

…

Chương 139: Rút thưởng!

Linh Phù sơn, phía sau Thanh Vân phong.

"Lá đào trên đỉnh nhọn, lá liễu che kín bầu trời…"

Bách Lý Nhất Kiếm thảnh thơi nằm ở bên cạnh vườn trúc của Dược viên, gác chân rung đùi ngâm nga khúc hát.

Vừa nhìn ngắm thanh sơn lục thủy, thỉnh thoảng cầm lên một nắm đất trong mâm bên cạnh đưa vào trong miệng, thích ý đến cười phì.

Trong nửa tháng này hắn không đi đâu cả, mỗi ngày ngoài ngồi ngắm hoa chăm sóc linh dược ra thì là ăn đất.

Lúc đầu, khi mắt thấy một mẫu đất kia sắp bị ăn hết, chuyện làm hắn kinh hãi đã xảy ra.

Vừa ngủ say, dược điền trụi lủi kia không ngờ sức sống lại bừng bừng, linh khí lại sung mãn!

Vậy mà Chí Bảo này còn biết tái sinh!

Chí bảo như vậy, chỉ cần không có đại năng nào cưỡng ép chặt đứt thiên địa chi khí nối với bảo vật này là có thể vô cùng vô tận, vĩnh viễn không cần lo lắng khô kiệt!

"Khó trách Thẩm phong chủ hào phóng như vậy, không nghĩ tới Linh thổ trong dược điền này lại là chí bảo tái sinh!"

Bách Lý Nhất Kiếm chậc chậc nói, chép chép miệng.

Nhiều ngày như vậy được ăn đất, linh hồn thể của hắn đã được củng cố dị thường.

Tuy không còn thân thể nhưng thỉnh thoảng ra tay vẫn không thành vấn đề.

Nói cách khác, chỉ cần không phải cường giả Niết Bàn xuất hiện, có hắn, không ai trong số họ xông vào được Linh Phù sơn.

"Ở chỗ này, cảm giác so với ở Linh cảnh còn thoải mái hơn, ít nhất không cần mỗi ngày nghe lão long đầu lải nhải."

Bách Lý Nhất Kiếm móc móc lỗ tai, thoải mái vươn lưng một cái.

Tiếng gió vang lên, lông mày hắn nhíu lại, trong nháy mắt thu lại đất ở bên cạnh, đứng dậy xem xét.

Trên trời, Thẩm An Tại mang theo hai đồ nhi đạp gió mà đến, khí tức không hiện.

"Thẩm phong chủ, đã trở về?"

Hắn chắp tay mở miệng, nhìn Mộ Dung Thiên bị bao bọc cực kỳ chặt chẽ phía sau hắn.

Khi đối đầu với con mắt của thiếu niên, trong lòng hắn cả kinh.

Cùng là kiếm tu, hắn có thể rõ ràng cảm giác được thiếu niên lúc này tuy rằng trọng thương, nhưng khí chất lại là lột xác thật lớn so với trước khi rời khỏi Thanh Vân phong.

Nếu như lúc trước chỉ là trong lòng không hoàn mỹ, mắt có kiếm ý… thế thì bây giờ là kiếm tâm vô cấu, ý niệm vô song!

Là Vô Song kiếm tâm!

Bách Lý Nhất Kiếm vô cùng kinh ngạc, không ngờ mới rời khỏi hơn nửa tháng mà Mộ Dung Thiên đã lĩnh ngộ Vô Song kiếm tâm trong công pháp tuyệt thế kia!

Sau khi kinh ngạc, hắn lại có chút đắng chát nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Rốt cuộc là ai hiểu kiếm đạo hơn ai đây…

Vị Thẩm phong chủ này trước đó không phải còn nói mình không am hiểu kiếm pháp, chỉ là hơi biết…

“Về rồi, xem ra Bách Lý huynh gần đây khôi phục không tệ?”

Thẩm An Tại nhìn hắn một cái, mỉm cười mở miệng.

“Bình thường thôi, trạng thái hồn thể cũng chỉ có thể khôi phục như vậy.”

Bách Lý Nhất Kiếm ha ha cười nói.

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó bảo Tiêu Cảnh Tuyết đi hái một ít linh dược, còn mình thì mang Mộ Dung Thiên về vườn trúc.

Đạo nhân kia để lại thương thế không cạn, cần tu dưỡng một đoạn thời gian.

Lý trưởng lão bỗng nhiên tập kích với thiên uy huy hoàng, xương cốt toàn thân hắn vỡ vụn một nửa, kinh mạch cũng đầy thương tích, nếu không xử lý tốt sẽ lưu lại dấu vết.

Vừa chờ Tiêu Cảnh Tuyết lấy dược liệu tới, hắn vừa đặt Mộ Dung Thiên lên giường, sau đó lại mở bảng hệ thống ra.

Còn có năm lần cơ hội rút thưởng nữa!

“Hệ thống, rút thưởng!”

Tíc tíc tíc…

Theo bánh xe chuyển động, dưới sự khẩn trương nhìn chăm chú của Thẩm An Tại, kim đồng hồ đã chậm rãi dừng lại ở một khu vực màu trắng.

[Chúc mừng kí chủ rút được tinh thông nhạc lý (cấp tông sư)】

Khóe miệng của Thẩm An Tại giật một cái: “Ngươi muốn để cho ta xuống núi bán nghệ?”

“Lại rút!”

[Chúc mừng kí chủ rút trúng Dương tiên Càn Khôn cảnh x1]

“… Roi gì cơ?”

“Lại rút!”

[Chúc mừng kí chủ rút được thẻ tăng cấp bậc tinh thông luyện khí x3]

Thẩm An Tại nhíu mày lại, trong đầu có đại lượng kinh nghiệm luyện khí vọt tới, so với hai thứ trước, tinh thông luyện khí tầng thứ ba này ngược lại coi như có chút tác dụng.

Luyện khí sư tam phẩm, đã có thể luyện chế linh khí Huyền giai, nếu nguyên liệu tốt, thêm cả Niết Bàn thần hỏa của hắn, luyện chế một món linh khí Huyền giai thượng phẩm cũng không thành vấn đề.

Đúng lúc, thanh kiếm của đồ đệ đã bị đánh nát, bảo giáp Địa giai hạ phẩm mặc trên người cũng có chỗ hư hỏng.

Tìm thời gian giúp hắn luyện một thanh kiếm, tu sửa bảo giáp cũng tốt, đỡ phải thuê người tốn tiền.

“Còn hai cơ hội, hệ thống ngươi có thể cho cái gì đáng tiền hay không!”

Thẩm An Tại hô lên một câu trong lòng, lại lần nữa kích phát bàn quay.

Vào lúc này, màu vàng chói mắt đập vào mi mắt.

[Chúc mừng kí chủ rút trúng Trảm Thiên Bạt Đao thuật (cực phẩm của hệ thống, nội hàm võ kỹ)]

Trảm Thiên Bạt Đao thuật: Đao xuất vô ảnh, giết người vô hình, xuất đao, vạn tiên cúi đầu, vạn ma sợ hãi, pháp thuật này

chú trọng tụ thế, nếu luyện đến viên mãn, xúc thế mãn hạn, phách thiên liệt địa!

"Ngọa tào!?"

Hắn kinh ngạc.

Hệ thống keo kiệt vậy mà thật sự đưa cho hắn một vật phẩm màu vàng kim?!

Chẳng qua lại là công pháp, còn là đao đạo, trước mắt cũng không có tác dụng gì.

Vạn Độc tâm kinh không thể truyền cho Tiêu Cảnh Tuyết, chắc chắn Trảm Thiên Bạt Đao cũng không thể.

Người sau tính tình yếu đuối mềm mại, cũng không thể để cho nàng luyện công pháp đao đạo bá đạo đến cực điểm này chứ?

"Đáng tiếc ta không tu luyện được, cũng không có biện pháp truyền cho người không phải đồ đệ."

Thẩm An Tại lắc đầu thở dài, chỉ có thể chờ xem sau này có cơ hội nhận được một đồ đệ thích hợp luyện đao hay không thôi.

Hắn khẽ lắc đầu, cơ hội rút thưởng cuối cùng cũng được sử dụng.

Tíc tíc tíc…

Vòng quay nhanh chóng chuyển động, mắt của Thẩm An Tại cũng không chớp, chăm chú nhìn vào kim đồng hồ.

Theo tốc độ kim đồng hồ chậm lại, phía trước là quang đoàn kim sắc bắt mắt, hắn cũng bắt đầu khẩn trương theo.

Sẽ không phải lại trúng lớn chứ?

Ha ha ha, mình quả nhiên là khí vận chi tử, hào quang thổ hào!

[Chúc mừng kí chủ rút trúng đan dược cửu phẩm Hoàn Dương đan]

Cuối cùng, kim đồng hồ vẫn không thể rơi vào quang đoàn màu vàng, chỉ là màu tím.

Đan dược cửu phẩm chỉ là màu tím, vậy chứng minh phía trên còn có đan dược trân quý hơn.

Thẩm An Tại không khỏi có chút tiếc nuối mở ra giới thiệu Hoàn Dương đan, còn tưởng rằng mình lại sắp vô mánh.

Hoàn Dương đan (cửu phẩm): Tái tạo lại toàn thân, chỉ cần thi thể hoàn hảo, thời gian tử vong không quá một ngày, ăn đan này vào, lập tức sinh cơ tuôn ra, hoàn dương tái sinh.

"Này… Có chắc đây không phải là vật phẩm hồi sinh không?"

Thẩm An Tại không khỏi nhướng mày, hiệu quả này hoàn toàn không thua vật phẩm màu vàng nha!

"Hệ thống, đan dược này có thể loại trừ độc không?"

[Không thể, đan này chỉ là khôi phục sinh cơ, coi như bị độc chết, sau khi phục sinh, độc tố trong cơ thể vẫn còn]

"Như vậy à…"

Hắn chậm rãi gật đầu, có chút tiếc nuối.

Thì ra là có những hạn chế này, khó trách chỉ có thể làm đồ vật màu tím thuộc loại hiếm.

Nếu sau khi phục sinh có thể trực tiếp khôi phục như lúc ban đầu, loại trừ tất cả trạng thái tiêu cực, vậy đan dược này đoán chừng là màu vàng.

Chẳng qua cho dù như thế, hiệu quả của đan dược này cũng có thể nói là kinh khủng!

Có đan này trong người, tương đương với có cái mạng thứ hai!

“Phong chủ, dược liệu tới rồi, ngài hiện tại đến phòng bếp hay là chờ một chút?”

Đang lúc Thẩm An Tại nghĩ ngợi, thanh âm thiếu nữ vang lên.

Tiêu Cảnh Tuyết đã bưng linh dược đi đến.

“Không cần đến nhà bếp, vậy là được.”

Thẩm An Tại khoát tay áo.

“A?”

Thiếu nữ rõ ràng sững sờ, nhìn trái nhìn phải có chút ngơ ngác.

Vậy là được?

Nơi này không có dao phay và không có bếp, luyện đan như thế nào?

Chương 140: Chỉ cần sư huynh không chết, ai dám khi dễ ngươi, sư huynh sẽ thay ngươi đánh chết hắn!

Ngay lúc Tiêu Cảnh Tuyết đang ngây người, Thẩm An Tại đã nhẹ nhàng phất tay.

Gió nhẹ cuốn ra, linh dược lơ lửng bay lên, xoay quanh bốn phía.

Sau đó hắn nhẹ nhàng búng tay, mấy đạo Phong Nhận mắt thường không thể nhận ra liên tiếp hiện lên.

Những linh dược này được chia thành mấy phần chính xác, không có dư thừa, không hề thiếu sót.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhếch miệng nhỏ, không dám tin mà che miệng lại.

Thủ đoạn ngự phong thật chuẩn!

Phong chủ nhà mình lại còn có bản lĩnh như vậy?

Sau một khắc, thiếu nữ càng khiếp sợ hơn.

Chỉ thấy Thẩm An Tại xoè tay làm chưởng, một ngọn lửa màu đỏ dâng lên.

Rõ ràng có thể cảm nhận được bên trong ngọn lửa kia ẩn chứa nhiệt độ cực cao, cực kỳ khủng bố, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng không hề có cảm giác nóng bức gì.

Hiển nhiên, là phong chủ nhà mình tận lực khống chế.

Thẩm An Tại khống chế lưu phong, một phần lại một phần linh dược bay vào trong hỏa diễm, chậm rãi hóa thành dược dịch.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết co lại.

Tay không luyện đan!

Trình độ dược đạo của phong chủ mình vậy mà đã đạt đến trình độ tay không luyện đan!

Chuyện này… sợ là Dược Vương cũng khó có thể làm được?

Dưới ánh mắt khiếp sợ của nàng, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Gần nửa canh giờ sau, năm viên đan dược tròn trịa màu xanh xuất hiện.

"Phục Cốt Thanh Tuyết đan Lục phẩm!"

Tiêu Cảnh Tuyết đã hơi chết lặng.

Tay không chà xát đan dược thì thôi đi, còn chà xát một lúc ra năm viên lục phẩm?

"Tiểu tử ngốc, tỉnh lại, uống thuốc."

Thẩm An Tại một tay nâng đan dược, một tay vỗ nhẹ lên mặt Mộ Dung Thiên.

Hắn tỉnh lại, nhìn thấy năm viên đan dược trên tay Thẩm An Tại thì không khỏi sửng sốt.

"Sư phụ, đây là cái gì?"

"Đan dược."

"Ngài luyện?"

"Không thì ai luyện?"

Trong mắt thiếu niên có chút hoài nghi, "Nhưng chúng nó không giống với cái trước kia ngài luyện, ngài trước kia luyện giống… giống cái kia."

Mộ Dung Thiên ấp úng, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

"Ngươi thích uống nước hơn?"

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó xoa tay phải.

Năm viên đan dược màu xanh lập tức nát vụn, lẫn vào trong nước trà trên bàn.

Đan dược nồng đậm, mùi thơm ngát truyền xa, Mộ Dung Thiên nhìn đống dược dịch màu xanh kia, khóe mắt co rút, hận không thể tự tát mình một cái.

Sư phụ bảo ăn thì ăn là xong rồi không phải sao?

Nói ra câu kia để làm gì?

"Hì hì…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của sư huynh, hé miệng cười khẽ.

"Sư huynh, uống đi, ta đút cho ngươi."

Nàng cầm lấy nước trà trên bàn, cười khẽ nhích lại gần Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên bất đắc dĩ gật đầu, uống hết một chén trà xanh.

Cùng lúc dùng năm viên đan dược lục phẩm, hắn có thể cảm giác rõ ràng các nơi trên thân thể mình bắt đầu nhanh chóng ngứa ngáy, giống như xương cốt được tái sinh.

"Tiểu tử này, còn chê vi sư, thế nào cũng phải để sư muội đút cho mới ăn."

Thẩm An Tại lắc đầu, phất tay áo rời đi.

“Yên ổn chữa thương cho tốt, nghi thức thu đồ đệ một tháng sau, ngươi làm Đại sư huynh không thể không có mặt.”

“Ồ… “

Mộ Dung Thiên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó bỗng nhiên sững sờ, kinh hỉ nói: “Sư phụ, người thật sự nguyện ý nhận tiểu sư muội làm đồ đệ?”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng có chút vui mừng, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, có chút chờ mong nhìn về phía trung niên áo trắng đứng ở cửa ra vào, đưa lưng về phía mình.

Gió nhẹ thổi qua, lay động hai bên tà áo và tóc mai bạc của hắn.

Thẩm An Tại khẽ quay đầu lại, ánh mặt trời rơi vào nửa bên gò má của hắn, mặt mày ôn hòa.

“Đúng vậy, sau này ngươi sẽ có thêm nhiệm vụ bảo hộ tiểu sư muội, nếu vi sư không có ở đây mà nàng bị người ta khi dễ, vi sư sẽ không tha cho ngươi.”

Nói xong, hắn liền không do dự nữa, cất bước rời đi, gió mát tự động nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Tiểu sư muội, có nghe thấy không, sư phụ bằng lòng thu ngươi làm đồ đệ!!”

Mộ Dung Thiên vui mừng khôn xiết, kích động hô to lên.

Nhưng bởi vì động tác quá lớn làm động thương thế, đau đớn khiến tiểu tử này nhe răng trợn mắt một trận.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thiếu niên áo đen còn kích động hơn cả mình, cười khúc khích, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Nếu nói ngay từ đầu nàng đến đây, thật sự chỉ là để tìm cơ hội chữa trị Thực Cốt độc trên người mình, thì không biết bắt

đầu từ lúc nào, nàng đã hoàn toàn coi mình là một phần tử của Thanh Vân phong rồi.

Đại sư huynh ngây ngốc sững sờ, lại nỗ lực quật cường dị thường, còn có sư phụ nhìn cà lơ phất phơ, bất cần đời lại vô cùng bao che khuyết điểm, thực lực cường đại.

Đúng rồi, hiện tại còn có thêm Bách Lý tiền bối thích lén lút lút nửa đêm đi đào đất ở Dược viên để ăn vụng.

Lúc nàng còn rất nhỏ, cũng bởi vì nguyên nhân đau ốm mà bôn ba khắp nơi, hoàn toàn không có cảm

Sau khi đến Dược Vương cốc, mặc dù mọi người rất chăm sóc nàng, nhưng cũng chỉ vì nàng là con gái của Trấn Nam vương.

Dù là vậy, nàng ở lại Dược Vương cốc cũng thấy không được tự nhiên, mỗi ngày bị người khác nhìn chằm chằm lo lắm Thực Cốt độc trên người.

Chỉ có ở Thanh Vân phong.

Không có ai để ý tới thân phận của mình, sư phụ cũng chưa bao giờ bởi vì nguyên nhân độc tính mà không cho làm cái này làm cái kia, thậm chí khuyến khích mình luyện đan.

Mà hiện tại, mình rốt cục lại chính thức trở thành đệ tử thân truyền của Phong chủ, trở thành người của Thanh Vân phong.

"Tiểu sư muội, muội yên tâm, sau này có sư huynh!"

Tuy Mộ Dung Thiên bị bao bọc như xác ướp, nhưng giờ phút này lại chịu đau vỗ ngực thề thốt đảm bảo.

"Chỉ cần sư huynh không chết, ai dám khi dễ ngươi, sư huynh sẽ thay ngươi đánh chết hắn!"

Nhìn thiếu niên mặc dù bị đau đến mức hít thở không thông nhưng cũng phải lớn tiếng cam đoan, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết cảm động đến cực điểm.

"Sư huynh ngốc này, đã có sư phụ, còn cần ngươi ra mặt sao?"

Thiếu nữ cười cười, vận chuyển linh khí dẫn dắt dược tính chữa thương cho Mộ Dung Thiên.

"A, phải rồi."

Mộ Dung Thiên vò đầu, sau khi nghe vậy thì mới gật đầu.

Đã có sư phụ ở bên cạnh, ai dám khi dễ hai sư huynh muội bọn họ chứ?

Trừ phi… một ngày nào đó sư phụ sẽ không còn ở đây.

Nghĩ vậy, thiếu niên bỗng nhiên lắc đầu.

Bản thân đang nghĩ cái gì vậy, sư phụ lợi hại như vậy, sao có thể không còn ở đây?

…

Bên ngoài Dược viên, Thẩm An Tại nhìn Dược viên được Bách Lý chăm sóc, hài lòng gật đầu.

Những dược liệu mang về từ Thương Ngô cảnh hiện tại đã hoàn toàn khôi phục sinh cơ, linh tính dạt dào, còn có thể phụng dưỡng cho những linh dược khác, kéo chúng sinh trưởng.

Huyền Ngọc Tử đi Lang uyên bây giờ vẫn chưa trở về, không biết đã ra sao rồi.

Cũng không hề nghe thấy bên ngoài có tin tức gì lớn, nghĩ chắc cũng chỉ đang tìm kiếm chứ không hề phát sinh nguy hiểm gì.

Hắn nhìn thoáng qua Dược viên, sau đó tranh thủ trời còn sáng, đi về phía Phục Linh thành dưới núi.

Linh Phù sơn am hiểu phù trận, tuy có Linh Dược đường nhưng không có Luyện Khí đường.

Cho nên nếu muốn tự chế tạo cho đồ đệ một thanh linh kiếm, còn phải xuống núi đi tới nơi chuyên dùng để mượn.

Sân bãi bình thường khẳng định không được, dù sao kiếm hắn muốn tạo ra ít nhất cũng là Huyền giai hạ phẩm.

Vừa vặn rút được một cây roi da dê Càn Khôn cảnh, thứ này ngoài trưng ra còn có thể dùng để luyện khí.

Dạo một ngày nghe hát thả lỏng trước ở Phù Dung hiên, hắn cũng tận dụng để nghe ngóng.

Trong Phục Linh thành cũng vừa vặn có Luyện Khí các lâu đời truyền tới từ Bắc Đạo vực tên là Thiết đường.

Bên trong không chỉ có các tiện nghi dùng để luyện khí, còn có Luyện khí sư và rất nhiều tài liệu luyện khí có thể mua được.

Ngoài luyện khí ra, còn phải suy nghĩ tới nghi thức thu đồ đệ một tháng sau, đưa thứ gì đó cho Tiêu Cảnh Tuyết làm lễ sư đồ mới phải.

Dù sao cũng là đồ đệ của mình, đương nhiên không thể tặng quá rẻ tiền và thường gặp, phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Chương 141: Thiết đường rèn sắt

Phục Linh thành.

Thẩm An Tại mặc quần áo trắng, chắp tay dạo bước trên đường.

Nhìn phố xá sầm uất ngựa xe như nước, bên tai truyền đến tiếng thét to của người bán hàng rong cùng trẻ con ngẫu nhiên chạy quanh mình đùa giỡn vui cười, hắn không ngờ cũng nổi lên vài phần ảo giác như ẩn như hiện mình còn ở kiếp trước.

Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ.

Nghĩ gì vậy, một Đoán Thể cảnh, bình thường mà nói vốn nên thuộc về người bình thường, nói gì tới lánh đời.

Thẩm An Tại đứng đầu phố, phân biệt một phương hướng rồi đi đến một ngõ nhỏ khác.

Khi đi vào con đường này, tiếng sắt leng keng leng keng từ xa xa truyền tới, không dứt bên tai.

Hai bên đường phố đều là các tiệm rèn.

Một tên đại hán cánh tay đẫm mồ hôi đứng ở cửa hàng, vung thiết chùy gõ phôi sắt, cả người ướt đẫm.

Tuy nhiên, phần lớn thủ đoạn của loại luyện khí sư này chỉ là nhất phẩm thường dùng, chỉ có thể luyện chế phàm binh hoặc là linh khí Hoàng giai mà thôi.

Luyện khí sư phẩm giai cao chân chính, luyện khí phức tạp không thua gì luyện đan, cũng không phải tùy tiện gõ gõ đập đập rèn ra hình dạng là được.

“Thiết đường…”

Cuối cùng, Thẩm An Tại đến trước một gian lầu các khí thế rộng rãi hơn xa những cửa hàng khác.

Lâu này thoạt nhìn tuy là làm bằng gỗ, nhưng màu sắc lại như sắt, cứng rắn phi phàm.

Đoán chừng coi như là Địa Linh cảnh đánh lên hai cái, cũng không cách nào rung chuyển lâu các này mảy may.

“Không hổ là đại lí luyện kim tới từ Bắc Đạo vực, thoạt nhìn không giống.”

Thẩm An Tại thì chậc chậc tán thưởng, cất bước tiến vào trong đó.

“Xin chào khách quan, là luyện khí hay là mua tài liệu ạ?”

Vừa mới tiến vào, đã có một gã thanh niên dáng người khôi ngô, khuôn mặt thoạt nhìn tương đối cơ trí tiến lên nghênh đón.

“Luyện một kiện linh khí Huyền giai thượng phẩm bao nhiêu tiền?”

Đáy mắt thanh niên này có chút vui vẻ, xem ra đây là khách hàng lớn rồi!

“Không đắt, chỉ vậy thôi.” Thanh niên giơ năm ngón tay lên.

“Năm vạn kim tệ?”

Thẩm An Tại sững sờ, rẻ như vậy sao?

Vậy thì có thể lựa chọn để cho người khác luyện cũng không thành vấn đề.

“Là năm mươi vạn.”

Thanh niên mở miệng, Thẩm An Tại lập tức trầm mặc.

Thế thì thôi vậy.

Lúc trước mình mua chuôi kiếm đen Huyền giai hạ phẩm kia, cũng chỉ bỏ ra chín ngàn kim tệ mà thôi.

Bây giờ mua một thanh Huyền giai thượng phẩm, lại cần năm mươi vạn.

Vậy còn không bằng tự luyện.

"Cái giá này không đắt, dù sao cửa hàng chúng ta đều là Luyện khí sư nổi danh tự thực hiện, hơn nữa còn định chế theo yêu cầu, còn bao phí tài liệu, phí nhân công…"

Thanh niên mắt thấy đối phương lắc đầu, vội mở miệng giải thích, sợ con vịt đến miệng lại bay mất.

"Các ngươi cho thuê Luyện Khí đường bao nhiêu tiền?"

Người trước sửng sốt, hoài nghi hỏi: "Khách quan muốn tự luyện?"

"Ừm."

"Luyện Khí đường cũng chia làm ba loại, một loại là linh hỏa bình thường, một loại là cốt hoả nung từ xương yêu thú, loại khác là địa hỏa chi trận, giá cả cũng khác biệt."

"Linh hỏa bình thường, thuê trong nửa tháng, bao nhiêu tiền?"

Thẩm An Tại lại mở miệng.

Nghe đến đây, thanh niên khẽ thở dài, nhưng vẫn mở miệng: "Một vạn năm nghìn kim."

Một vạn năm nghìn kim tệ, cũng chính là một ngày một ngàn kim.

Thẩm An Tại gật đầu, lấy ra một túi tiền giao cho đối phương.

Mặc dù cũng đắt đỏ, nhưng so với tìm người luyện chế thì tiện nghi hơn nhiều.

Về phần cốt hỏa, địa hỏa kia, chẳng lẽ còn có thể so sánh với Niết Bàn thần hỏa của mình hay sao?

"Được, khách quan tới bên này chọn đường khẩu."

Thanh niên nhận lấy túi tiền, mang theo Thẩm An Tại đi vào trong Thiết đường.

Rất nhanh, hắn đã tới trước một vách tường, phía trên có vẽ toàn bộ Luyện Khí đường.

"Khu vực này là khu vực Linh hỏa, khách quan nhìn xem có vừa ý chỗ nào không?"

Ánh mắt Thẩm An Tại đảo qua những đường khẩu này, suy tư một chút.

Nếu như nơi đây có địa hỏa chi trận, vậy tự nhiên càng gần trung tâm càng tốt, cho dù là Linh hỏa, cũng có thể nhận ảnh hưởng của địa hỏa mà tăng lên.

Nhưng Niết Bàn thần hỏa của mình thật ra không có nhu cầu này, ngược lại hắn muốn tìm một nơi tương đối xa xôi, tránh cho nhìn quanh toàn là đại hán cánh tay trần.

"Chọn chỗ này đi"

Thẩm An Tại lựa chọn vị trí sát biên giới Thiết đường, nơi đó cách đường lộ chỉ có một bức tường.

"Khách quan không cân nhắc chọn chỗ khácsao?" Thanh niên có chút kinh ngạc.

"Nơi này tương đối xa xôi, hiệu quả của cách âm đại trận khả năng không lý tưởng."

"Không cần, chỉ cần này mang ta qua đi."

Thanh niên gật đầu, nhìn hắn một cái đầy cổ quái rồi dẫn hắn tới Luyện Khí đường vắng vẻ kia.

"Khách quan, bên trong có một ít phôi sắt bỏ đi, nếu cần thì ngài có thể dùng để khởi động trước."

Nói xong, thanh niên liền đóng đại môn rời đi.

Gian này chỉ còn lại một mình Thẩm An Tại, nhìn miệng lò cháy đỏ bừng, hắn tùy ý quơ lấy một thanh kiếm phôi phế thải, dùng Niết Bàn thần hỏa đốt đỏ đặt ở trên đài rèn.

"Éc, nặng như vậy?"

Thẩm An Tại cầm thiết chùy bên cạnh, mặt nghẹn đỏ cũng không nhấc lên nổi.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thúc giục gió nhẹ bốn phía trợ giúp.

Có gió nhẹ tương trợ, lần thứ hai hắn dễ dàng nhấc chùy lên, sau khi hít sâu một hơi, hắn nhìn chằm chằm kiếm phôi trên đài mà nện xuống.

Đương!

Tia lửa văng khắp nơi, kiếm phôi run rẩy lõm xuống một chút.

Rèn bình thường, chính là bắt đầu từ bước điều chỉnh độ dẻo dai, nhưng nếu muốn rèn ra linh khí có phẩm giai, ngoại trừ có yêu cầu về vật liệu, còn phải không ngừng tôi luyện, cùng với các loại thủ pháp rèn đúc ôn dưỡng.

Đan dược có thể chỉ mất một canh giờ, tối đa chỉ một hai canh giờ là luyện chế ra, nhưng Linh khí lại khác.

Có linh khí thậm chí phải mất mấy tháng, thậm chí mấy năm luyện rèn, cuối cùng mới có thể phóng ra phong mang riêng của nó trong thiên địa.

Đây cũng là lý do vì sao phẩm giai càng cao, giá tìm người luyện khí càng đắt, đã như vậy, không bằng đi mua một thanh linh khí rèn tốt trên thị trường, sẽ rẻ hơn rất nhiều.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Thẩm An Tại cởi áo trắng ra, lại một lần nữa vung đại chùy lên, gió mát vung lên lại đập xuống một cái.

Là luyện khí sư tam phẩm, tất nhiên hắn không thể làm theo cách chỉ biết chuỳ nện như thợ rèn bình thường được.

Mà cần nhìn chằm chằm chỗ tạp chất lắng đọng trên kiếm phôi, mỗi một chùy hạ xuống cần phải khống chế tốt lực đạo.

Nếu nhiều, có thể sẽ đập gãy, nếu ít, loại bỏ tạp chất không đủ triệt để, còn có thể ảnh hưởng đến chất liệu của bản thân kiếm phôi, khiến cho sau khi rèn thành công cũng dễ tổn hại.

Trong Luyện Khí đường trống trải, chỉ có Thẩm An Tại đang liên tục huy động đại chùy.

Đinh đinh đang đang, cực kỳ nặng nề.

Toàn bộ Luyện Khí đường đều nóng rực, không khí hơi vặn vẹo.

Trên tường vây bên ngoài, tiếng sột soạt soạt vang lên, một bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên đặt lên tường, sau đó là một cái đầu nho nhỏ lộ ra.

Đó là một đứa bé nhìn qua chỉ có tám chín tuổi, hắn nằm sát lên tường, nghiêng tai lắng nghe tiếng đánh sắt nặng nhẹ không đồng nhất bên trong truyền ra.

Mỗi lần nghe vậy, hắn liền dùng ngón trỏ gõ lên tường một cái, tựa như đang bắt chước sự nặng nề và nhịp độ, mô phỏng theo những hành động của người rèn sắt bên trong mỗi lần nện búa xuống.

Động tác như rất thuần thục, dường như hắn đã tới nghe lén người khác rèn sắt luyện khí không chỉ một lần.

Về phần vì sao là nghiêng tai lắng nghe, mà không phải nhìn.

Bởi vì đôi mắt xám trắng kia trừng to, vô cùng tĩnh mịch.

Hắn là một thằng mù.

Chương 142: Danh tiếng Phong chủ Thanh Vân phong

Thẩm An Tại tập trung rèn sắt, toàn bộ tinh thần lực tập trung vào kiếm phôi thủ, cũng không phát hiện hài đồng trên tường viện.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Theo mỗi một lần hắn vung búa, ngón trỏ của hài đồng trên tường viện liền nhẹ nhàng gõ một cái ở trên tường.

Dần dần, thậm chí hắn có lúc có thể gõ ngón tay cùng lúc Thẩm An Tại vung búa.

Như thể hắn đã khống chế được tiết tấu từ thanh âm vừa rồi.

Hài đồng khẽ nhúc nhích lỗ tai, đôi mắt xám trắng kia tử khí trầm trầm.

"Lại là ngươi, tên mù nhỏ, mau xuống đây, đừng kinh động đến khách nhân của ta!"

Đúng lúc hắn đang lắng nghe tiếng nện sắt trong nội đường, thanh niên khôi ngô lúc trước đón Thẩm An Tại xuất hiện ở bên ngoài, một phát bắt lấy chân hài đồng kéo hắn xuống.

Thẩm An Tại nghe được thanh âm thì nhíu mày, ngự phong bay ra phía ngoài.

"Ta cảnh cáo ngươi, lần sau không được phép tới nữa, nếu không ta sẽ đánh ngươi!"

Thanh niên làm bộ muốn đánh, đứa nhỏ sắc mặt lạnh lùng, đưa tay bảo vệ đầu.

"Dừng tay."

Âm thanh hùng hậu vang lên từ trên tường viện.

Tay của thanh niên dừng trước đầu hài đồng, chỉ cách nhau một chưởng.

Thằng mù kia phát hiện không bị đánh, quay đầu bỏ chạy, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt hai người, dáng vẻ quen đường hoàn toàn không giống người mù.

"Hắc, xem như tiểu tử ngươi chạy nhanh."

Thanh niên mắng một câu, sau đó quay đầu nhìn phía trên tường viện cười làm lành.

"Khách quan, là tại hạ sơ sót, đứa nhỏ mù này luôn thích nằm sấp trên tường nghe các luyện khí sư rèn sắt, tại hạ đã từng nói qua hắn rất nhiều lần, nếu như ngài không thích, có thể đổi cho ngài một gian đường khẩu khác?"

Thẩm An Tại không trả lời ngay mà nhìn về hướng đứa nhỏ chạy trốn, khẽ nhíu mày.

Hắn thấy được đôi mắt tĩnh mịch trắng bệch kia.

Một người mù, tại sao phải tới nghe người khác rèn sắt?

"Khách quan?"

Thanh niên thấy đối phương không có trả lời, liền hỏi thăm dò một câu.

Lúc này Thẩm An Tại mới quay đầu, nhẹ giọng mở miệng: "Bỏ đi, hắn muốn nghe thì nghe, không cần đuổi hắn."

"Ôi chao, khách quan nếu như ngài bị phiền, ngàn vạn lần phải nói với tại hạ, ta thay ngài đến thu thập tiểu tử này, không cần ngài tự động thủ."

Thanh niên vội gật đầu lia lịa, cười mở miệng.

Nghe vậy, Thẩm An Tại nhìn thanh niên này nhiều hơn một chút, ánh mắt ý vị sâu xa.

Hai người này thật ra rất biết diễn kịch.

Đứa nhỏ mù kia rõ ràng có thính lực khác hẳn người thường, không thể nào không nghe thấy tiếng thanh niên đi đến trước mặt.

Mà vừa rồi thời điểm thanh niên đưa tay, đứa nhỏ cũng không có né tránh e ngại.

Cho dù mình không hô lên một câu "Dừng tay", bàn tay của thanh niên này phỏng chừng cũng không rơi đến trên người đứa trẻ mù.

Nói trắng ra là…

GIữa hai người đều đã có sự phối hợp và ăn ý.

Đứa nhỏ mù tới đây nghe, thanh niên đến đây bắt, diễn một vở kịch cho người bên trong xem.

Nếu như người bên trong biểu hiện phẫn nộ dị thường, đứa nhỏ này về sau sẽ không tới, dù sao thân là võ giả, khó tránh khỏi có một ít người tính tình táo bạo, hiếu sát thành tính, nói không chừng sẽ giết đứa nhỏ này.

Nếu như tâm địa lương thiện giống mình, vậy đứa nhỏ này về sau sẽ còn đến vụng trộm nghe người rèn sắt.

Thanh niên nhìn như đang mắng tên tiểu tử mù này, nhưng kỳ thật cũng đang bảo vệ hắn.

"Đôi mắt của hắn bị làm sao vậy?"

Thẩm An Tại cũng không so đo với những toan tính vụn vặt trong lòng hai người kia, mà tò mò hỏi thăm.

“Không biết nữa, một năm trước lúc hắn xuất hiện ở trong thành thì đã như vậy.”

Thanh niên lắc đầu, nhìn theo hướng hài đồng chạy xa, ánh mắt lộ ra thương cảm.

Thấy Thẩm An Tại không giống loại ác nhân kia, hắn mới chậm rãi mở miệng giải thích.

“Đứa nhóc này thật đáng thương, mắt mù thì thôi, lưỡi cũng bị người ta cắt mất. Lúc vừa tới Phục Linh thành thiếu chút nữa chết đói giữa đường.”

“Một năm vừa qua, hắn đều nhặt cơm thừa của người, cũng không có ai biết cha mẹ hắn ở đâu, mọi người thấy hắn đáng thương, vốn định chiếu cố hắn khắp nơi, nhưng tiểu tử này lại cực kỳ cảnh giác, đồ vật ai đưa cũng không ăn, cũng không cho phép người lạ tới gần.”

Thẩm An Tại chau mày.

Đứa nhỏ này…

Không khỏi quá đáng thương rồi, đôi mắt đã mù, còn bị người ta cắt lưỡi.

“Vậy bây giờ hắn đang ở đâu, ngủ ngoài đường sao?”

“Hắn sống ở trong căn lều nát phía nam thành.”

Người thanh niên mở miệng, lại thở dài.

Lúc trước khi tên tiểu tử mù kia ngủ ở trong lều, còn thiếu chút nữa bị bọn buôn lậu bắt cóc, may mà hắn kịp thời nhìn thấy kịp thời đánh đuổi đám buôn người.

Vốn định đón tiểu tử này đến nhà mình ở, kết quả đối phương không muốn.

Tuy nhiên có lẽ là mình đã cứu hắn một lần, cho nên hắn cũng không quá cảnh giác với bản thân.

“Trong căn lều nát…”

Thẩm An Tại thì thào, sau đó nhìn thanh niên khôi ngô phía dưới tường viện, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Hồi khách quan, tại hạ họ Trương, tên Nhất Triết.”

Thanh niên chắp tay đáp lại, trong lòng liên tục thở dài.

Công trạng của mình không tệ, nhưng không bao lâu nữa sẽ bị điều về Bắc Đạo vực, cũng không biết sau này tiểu tử kia sẽ ra sao.

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó lại mở miệng hỏi thăm.

“Vậy tiểu hài tử kia, tên gọi là gì ngươi biết không?”

Trương Nhất Triết lắc đầu.

Cho dù trước mắt hắn có thể xem là người có quan hệ tốt nhất với tên tiểu tử mù trong Phục Linh thành kia, nhưng đứa nhỏ cũng chưa từng nói tên cho mình.

“Được rồi, sau này hắn tới đây, ngươi không cần đuổi hắn đi, hắn thích nghe, cứ để hắn nghe đi.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Tuy rằng không biết vì sao một tên mù thích nghe người rèn sắt, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến mình, không cần thiết để ở trong lòng.

“Vâng.”

Trương Nhất Triết cung kính chắp tay, sau đó lui ra.

Mà Thẩm An Tại, sau khi nhìn thoáng qua chỗ ngoặt tường viện, lại trở về đường khẩu, tiếp tục khua thiết chùy.

Lúc tiếng leng keng vang lên, trên tường viện lại lần nữa có một bàn tay nhỏ đặt lên đầu tường, hài đồng mắt mù tiếp tục nằm nhoài ở nơi đó, nghiêng tai lắng nghe.

…

Trong mấy ngày kế tiếp, ban ngày, Thẩm An Tại đều xuống núi rèn sắt cho quen thuộc kỹ xảo luyện khí, buổi tối trở về Thanh Vân phong nhìn xem thương thế của Mộ Dung Thiên, thuận tiện hấp thu kinh nghiệm luyện dược trong đầu, tranh thủ nhanh chóng trở thành luyện dược sư thất phẩm.

Ngày thứ ba Mộ Dung Thiên đã miễn cưỡng có thể xuống giường, tiểu tử này nóng lòng muốn bắt đầu luyện kiếm.

Vẫn là Tiêu Cảnh Tuyết yếu mềm hiếm khi cứng rắn, mỗi lần hắn muốn đứng dậy là lại ấn cho hắn ngã ra giường, nghiêm nghị dặn dò hắn không được động đậy.

Mà mấy ngày nay, chuyện tình ở Thiên Tuyết tông đã dần dần truyền ra ngoài.

Nghe nói Mộ Dung Thiên đã thật sự thắng Tần Thiển Nguyệt.

Vùng đất ba triều không khỏi kinh hô rung động.

Nhất là khi nghe sư phụ Thẩm An Tại dùng một chiêu sen lửa nổ tung sơn môn Thiên Tuyết tông, lại một chiêu miểu sát cường giả Càn Khôn cảnh, tất cả mọi người đều có loại cảm giác như nằm mơ.

Hai tên phế vật trong lời đồn, một tên so với một tên càng phế vật hơn, vậy mà hôm nay mang đến cho bọn họ chấn động lớn như vậy!

Trận chiến này, triệt triệt để để biến cái tên Thẩm An Tại truyền khắp Nam Quyết vực.

Tất cả mọi người đều biết Mộ Dung Thiên không phải phế vật, năm đó Tần gia từ hôn là có ánh mắt nông cạn cỡ nào.

Tất cả mọi người cũng đều biết, Linh Phù sơn cũng không suy tàn như trong tưởng tượng.

Không chỉ Phong chủ ba phong đều đã tiến vào Thiên Linh cảnh đỉnh phong, mà Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, cũng là cường giả đạt đến Càn Khôn cảnh!

Thậm chí ngay cả thái thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông cũng không dám lỗ mãng trước mặt hắn!

Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại…

Danh tiếng của hắn… như sấm bên tai!

Chương 143: Sư phụ, ngài lại khoác lác

Trong một địa quật nào đó của Đại An triều.

Dưới ánh nến mờ nhạt, rất nhiều người áo đen tề tụ một chỗ, cúi đầu về phía lão giả đầu trọc ở hàng đầu tiên.

Lão giả mặc một bộ huyết bào rộng thùng thình, dáng người khôi ngô, trên da thịt màu đồng cổ lộ ra bên ngoài, còn có hình xăm hung thần hình hổ.

"Đại Tế Ti, bây giờ phải làm sao?"

Có người tiến lên trầm giọng hỏi.

Lão già đầu trọc ánh mắt lạnh lùng: "Đều là một lũ phế vật, Thương Ngô cảnh thất bại thì thôi, không những không khơi mào mâu thuẫn giữa Linh Phù sơn và Thiên Tuyết tông được, mà còn chết oan uổng một tên Lý Kim kia!"

Mọi người trầm mặc không nói, sợ hãi cúi đầu.

"Chẳng qua coi như có chút tác dụng, ít nhất Thiên Tuyết tông chết một trưởng lão Càn Khôn cảnh, còn thăm dò ra thực lực ẩn giấu của Linh Phù sơn, bọn họ quả nhiên vẫn luôn che giấu, nếu như chuẩn bị không đầy đủ liền hành động, chỉ sợ thật sự bị đám lão già này vây khốn."

Ánh mắt lão giả đầu trọc lóe lên, âm thầm cảm thấy may mắn.

Sau đó trầm giọng mở miệng: "Chưởng giáo đã hạ lệnh, chuyện của Thiên Tuyết tông cứ giao cho người bên kia xử lý, chúng ta xử lý tốt Linh Phù sơn là được."

“Xử lý thế nào đây, nghe nói Thẩm An Tại kia khoác lác rất nhiêu, nói cái gì đến Niết Bàn đều không để vào mắt, hơn nữa thanh phi đao kia của hắn quả thực quỷ dị không gì sánh được, giết Càn Khôn cảnh như giết chó!”

Có người do dự mở miệng.

“Theo tin tức Linh Phù sơn bên kia truyền đến, tự thân Thẩm An Tại chỉ là Đoán Thể cảnh, sở dĩ lợi hại như vậy, là vì có một vị cường giả Niết Bàn lưu lại cho hắn rất nhiều át chủ bài, linh khí phi đao kia chắc hẳn là thứ mạnh nhất.”

“Linh khí lợi hại như vậy, không có tu vi thao túng tất nhiên sẽ bị hạn chế, đám chưởng giáo sau đó có nghiên cứu mấy ngày, nói, nếu Thẩm An Tại lợi hại như thế, lúc ấy khẳng định sẽ chém giết Từ Uyên, sở dĩ không giết, là vì hắn không thấy Từ Uyên ở đâu.”

“Hơn nữa khi hắn giết Tôn Húc và chuẩn bị giết Doãn Vân, phi đao đều nhắm vào bóng dáng của bọn họ trước, sau đó mới có cơ hội giết người.”

Ánh mắt tên đầu trọc lấp loé, “Bổn tọa phỏng chừng, muốn phi đao kia giết người là cần điều kiện, thứ nhất chính là Thẩm An Tại cần nhìn thấy người, thứ hai chính là trước tiên phải để phi đao ghim bóng người, chỉ cần không có hai điều kiện này, phi đao kia chính là phế vật!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút bán tín bán nghi.

Thật sự… có đơn giản như vậy sao?

Thấy mọi người có chút không tin, lão giả đầu trọc hừ lạnh một tiếng.

“Phải hay không phải, sau này thử một lần sẽ biết!”

“Để cho người bên phía Linh Phù sơn có thể chuẩn bị hành động. Giáo ta ẩn núp qua nhiều năm, đã đến lúc hoàn thành đại

nghiệp mười năm trước chưa được hoàn thành rồi!”

Ánh mắt lão giả lộ ra một tia cười lạnh.

Lén lút nhiều năm như vậy, nếu thật sự cho rằng bọn họ vẫn sẽ giống như trước đây chỉ biết xung phong không có não, vậy thì không khỏi xem thường bọn họ quá rồi.

Còn nửa năm nữa là tới cuối năm, tới lúc đó có thể để cho người của Đại An triều này một cái tất niên cả đời khó quên!

…

Linh Phù sơn, Thanh Phù phong.

“Sư phụ, ngài lại đang vẽ phù gì?”

Vu Chính Nguyên tò mò nhìn Trịnh Tam Sơn trước mắt.

Trong sân đã chất đầy giấy vàng, không biết vẽ được bao nhiêu tấm phù lục rồi.

“Vi sư đang giúp con thôi diễn Sơn Hà Thiên Kiếm phù.”

Đôi mắt Trịnh Tam Sơn có chút đỏ lên, nhìn qua dường như đã mấy ngày không ngủ rồi.

“Sơn Hà Thiên Kiếm phù…”

Vu Chính Nguyên bĩu môi, “Sư phụ, người đều không biết Sơn Hà phù và Thiên Kiếm phù, suy diễn thế nào?”

“Thằng ranh con, làm sao ngươi biết ta không biết Sơn Hà phù?”

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại cầm bút gõ vào ót Vu Chính Nguyên một cái, tức giận phồng râu trừng mắt.

“Là sự thật mà…”

Vu Chính Nguyên rụt cổ lại, nhỏ giọng nói: “Thiên phú của ngài có hạn, khi ngộ ra ba thức Phong phù cũng đã mất hơn

nửa đời người, còn Sơn Hà phù… thôi đừng để ý đến cái này, nghỉ ngơi cho tốt không được sao?"

"Ngươi thì biết cái gì, kiểu của vi sư gọi là hạt giống tốt trưởng thành muộn!"

"Nhưng Thẩm trưởng lão mới hơn ba mươi tuổi đã trưởng thành. Sư phụ ngài lại hơn bốn mươi, vậy mà nhìn như là người sáu mươi…"

"Thằng nhãi này, hôm nay vi sư phải treo ngươi lên đánh!"

Trịnh Tam Sơn tức giận cầm thước vừa đuổi theo, Vu Chính Nguyên đã vội chạy sang một bên, vừa chạy vừa kêu.

"Sư phụ, đệ tử là muốn để ngài nghỉ ngơi, Thanh Vân phong đều là quái vật, chúng ta không đuổi kịp, cần gì phải phí sức như vậy!"

"Nói nhảm, vi sư kém Thẩm An Tại hắn nhiều lắm sao, Thẩm An Tại hắn có thể trảm Càn Khôn cảnh, vi sư không thể sao?"

"Đừng nói Càn Khôn cảnh, ngươi tìm một Niết Bàn tôn giả đến đây, vi sư cũng có thể chém cho ngươi xem!"

"Sư phụ, ngài lại khoác lác, ta không có bản lĩnh này, cam chịu số phận đi…"

Bốp!

Trịnh Tam Sơn tóm lấy Vu Chính Nguyên, quất một thước vào mông hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà thôi.

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, ngươi ngó Mộ Dung Thiên nhà người ta, hiện tại đã là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, vi sư phí tâm phí lực bồi dưỡng ngươi như vậy, ngươi vẫn là Quy Nguyên sơ kỳ, không thể nhọc chút công sức học theo người ta sao?!"

“Sư phụ, chẳng phải ngài cũng không đánh lại Thẩm trưởng lão sao?”

“Ta… Nghịch đồ! Còn dám tranh luận, muốn ăn đòn sao!”

Bốp!

…

Phục Linh thành, Thiết đường.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Tiếng rèn nặng nề quanh quẩn, Thẩm An Tại lau mồ hôi trên mặt, nhìn kiếm phôi có quy mô mới, hài lòng gật đầu.

Đã thuần thục không sai biệt lắm, tiếp theo chính thức bắt đầu rèn kiếm vì đồ đệ!

Hắn móc ra tài liệu đã sớm chuẩn bị tốt từ trong nhẫn trữ vật, trong đó có Hàn Tinh thiết tiêu phí nhiều tiền mới mua được.

Lấy sắt này làm tài liệu chính, thêm Dương tiên Càn Khôn cảnh làm phụ, chùy ba tôi một, dùng linh dịch, chu mặc, lang tiên các loại để ôn dưỡng.

Như thế lặp đi lặp lại khoảng mười ngày liền có thể thành.

Sau khi chuẩn bị xong, Thẩm An Tại vung gió nhẹ nâng khối Hàn Tinh thiết kia lên, trong nháy mắt Niết Bàn thần hỏa xuất hiện che phủ lại.

Thiết thạch cực lớn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đỏ bừng, không ngừng có khói đen bắn ra.

Sau khi nung đỏ, sẽ tới tạo hình!

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, vung chuỳ lớn đập mạnh vào miếng thiết thạch đỏ thẫm kia.

Đương!

Tia lửa văng khắp nơi, trong nháy mắt sắt đá lõm xuống, mà chỉ trong nháy mắt này, lại có hai tiếng vang nặng nề truyền ra.

Trong tay Thẩm An Tại, chùy sắt được gió nhẹ hỗ trợ, thậm chí đánh ra tàn ảnh, liên tiếp rơi vào trên Hàn Tinh thiết.

Mà trên tường viện, ngón trỏ của hài đồng mắt mù cũng nhanh chóng gõ lên trên vách tường, lỗ tai khẽ nhúc nhích, cẩn thận lắng nghe biến hóa của mỗi một chùy bên trong đập xuống, mang đến biến hoá cho Hàn Tinh thiết.

Thẳng đến hoàng hôn dần chìm xuống, hài đồng cũng không rời đi, giẫm lên tảng đá ở trên tường lẳng lặng nằm úp cả ngày.

Đương!

Theo âm thanh nện sắt nặng nề cuối cùng vang lên, ngón trỏ hài đồng cũng trùng điệp rơi xuống, rồi im bặt dừng lại.

"Phù, phần rèn ngày hôm nay đến đây là kết thúc. Chín ngàn chùy, ba ngàn chùy đầu nện để đúc trục, ba ngàn chuỳ tiếp nện để ngưng luyện, ba ngàn chùy sau mới là tạo hình, cường độ vung chuỳ cần phải khống chế thích đáng, không được có chút sai lầm nào, bước đầu tiên rèn kiếm phôi đã xong, sau đó sẽ tới phụ trợ…"

Thẩm An Tại lau mồ hôi, mở miệng lớn tiếng nói.

Vừa nói nó vừa vung vẩy gió nhẹ, phần phôi thô trên đài rèn được đặt trong cái chum đựng các loại chất lỏng ở bên cạnh.

Xuy xuy!

Khối sắt đỏ bừng rơi xuống mặt nước, phát ra âm thanh bọt nổi ùng ục.

Đứa nhỏ ở bên cạnh cẩn thận nghe lấy, sợ bỏ lỡ bất luận chi tiết nào.

Mãi đến khi bụng hắn phát ra tiếng "ọt ọt ọt ọt ọt".

Thẩm An Tại nghe rõ ràng, khẽ lắc đầu lấy từ nhẫn trữ vật ra một ít thức ăn.

Chương 144: Đã nói có tặng hay không cũng không quan trọng mà?

Hài đồng mù nghe được tiếng bước chân truyền đến, lập tức mặt lộ vẻ khẩn trương, nhảy xuống tường định bỏ chạy.

Phù!

Một trận gió nhẹ thổi hắn lui về phía sau mấy bước, Thẩm An Tại đã đứng ở trước mặt hắn, đưa màn thầu trong tay tới trước, ôn hòa mở miệng.

"Đói bụng?"

Ngửi thấy mùi thơm truyền đến từ phía trước, tiếng bụng đứa trẻ kêu càng lớn thêm vài phần.

Nhưng hắn vẫn là mắt đầy cảnh giác, làm ra bộ dáng hung ác, còn quơ một cục đá ở bên cạnh, trong cổ họng phát ra thanh âm "Ô ô" như sói hoang.

Nhìn thấy đôi mắt xám trắng tĩnh mịch cùng dáng vẻ hung thần ác sát của hài tử, Thẩm An Tại thở dài trong lòng.

Cũng không biết ai ác độc như thế, vậy mà biến một đứa bé thành bộ dáng như vậy.

"Hài tử, ngươi không cần như thế, ta không có ác ý."

Thẩm An Tại ngồi xổm xuống, bình thản nhìn hài đồng mắt mù, ôn hòa mở miệng.

"Có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại biến thành dạng này không?"

“Ôi…”

Hài đồng nhe răng, mặc dù thoạt nhìn hung ác, nhưng Thẩm An Tại có thể cảm nhận được bên dưới hung ác này ẩn giấu không phải là cực độ sợ hãi thì cũng là sợ hãi.

Chính vì vậy, hắn mới cần ngụy trang bản thân thành hung ác, dùng cái này để che giấu nội tâm của mình.

“Có thể để ta xem qua con mắt của ngươi không, nói không chừng ta có thể chữa.”

Thẩm An Tại vừa nói, vừa đưa tay sờ đầu hắn.

“Ôi…”

Dường như nhận thấy hắn đang đưa tay tới gần, đứa trẻ bỗng nhiên xù lông, gào thét giống như dã thú bị xâm phạm lãnh địa.

Hắn trực tiếp há mồm táp về phía trước.

“Tê…”

Thẩm An Tại bị cắn chặt cổ tay, hít sâu một hơi.

Vừa rồi hắn vô

Dù sao cũng chỉ bị cắn một cái mà thôi, không có gì đáng ngại.

Chịu đựng đau đớn, Thẩm An Tại đưa một tay khác tới trước mặt hài đồng mù, tận khả năng ôn hòa giọng nói, âm thanh mang ý đùa.

“Thịt của ta ăn không ngon, không bằng ăn cái này?”

Bốp!

Hài đồng chẳng những không cảm kích, ngược lại còn thả bánh xuống đất, bối rối chạy trốn sang bên cạnh, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt.

Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua cái bánh bị đánh rơi trên đất, lại nhìn thoáng qua cổ tay bị cắn, chậm rãi lắc đầu.

Nếu như đây chỉ là hành động của một đứa trẻ quen được nuông chiều, hắn khẳng định sẽ tức giận.

Nhưng mà, đối mặt với một đứa nhỏ bị người làm mù mắt, cắt đứt cả lưỡi.

Dù thế nào hắn cũng tức giận không nổi.

Lí do mà đứa nhỏ này phản ứng kịch liệt như vậy là vì những chuyện xảy ra trước đây đã khắc cốt minh tâm hắn, thế nên trong lòng đã hình thành một loại sợ hãi vứt đi không được.

Hắn không dám tiếp nhận ý tốt của người khác, sợ những hảo ý này sẽ bỗng nhiên hóa thành ác ý.

"Bọn buôn người vạn ác."

Thẩm An Tại lắc đầu, cho rằng đứa nhỏ này trước kia hẳn là từng bị người buôn người hại, trong lòng dâng lên mấy phần đáng hận.

Vô luận đến nơi nào, đều có loại cặn bã không bằng con thú này.

Loại người này đáng chết!

Thẩm An Tại đứng dậy, dùng thuốc mỡ bôi lên vết thương bị cắn, sau đó quay người rời đi.

Hôm nay đã xong phần rèn kiếm, chờ linh dịch ngâm kiếm phôi một đêm, sáng mai lại đến tiếp.

Đi trên đường phố của Phục Linh thành, hắn bắt đầu lo lắng.

Mấy ngày nay hắn minh tư khổ tưởng, cũng không nghĩ ra cần chuẩn bị lễ vật gì để đưa cho nhị đồ đệ của mình.

Công pháp võ kỹ các loại, hiện tại hắn cũng không có gì để lấy ra được.

Bất kể là Vạn Độc tâm kinh hay là Trảm Thiên Bạt Đao thuật, đều không thích hợp cho nàng tu luyện.

"Nếu không thì đi hỏi xem nàng thích cái gì?"

Thẩm An Tại vừa đi, vừa xoa cằm suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

"Không được, như vậy chẳng phải là lộ ra ta đây quá không có tư cách làm sư phụ, không hề hiểu đồ đệ."

Hắn nghĩ nghĩ, sau đó hai mắt sáng ngời.

"Không bằng để tiểu tử ngốc Mộ Dung Thiên kia tặng vài thứ, thăm dò một chút?"

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy rất thoải mái, vỗ tay quyết định mua vài thứ, trước tiên để cho Mộ Dung Thiên đưa đồ tới đó thăm dò thử.

Nhìn xem có cái gì nàng thích hay không, đến lúc đó hắn tự tặng lễ sư cao quý hơn, vượt trội hơn món quà Mộ Dung Thiên tặng là được không phải sao?

Cùng lúc đó, Lang uyên.

Bầu trời nơi đây u ám, một mảnh đìu hiu.

Trên Trường thành, ba mươi vạn Lang sư trấn giữ, sát khí ngập trời, thiết huyết chi ý xông thẳng thương khung.

Mà ở phía trên thành quan, Tiêu Ngạo Hải thân khoác giáp đen, ánh mắt sắc bén trông về phía biển mây nơi xa.

"Vương gia, đã nhiều ngày như vậy, xung quanh không có chút hành tung nào của Ma giáo, tin tức có phải giả hay không?"

Huyền Ngọc Tử mặc áo trắng đứng bên cạnh nhíu mày hỏi.

“Không biết, tin tức này là tra khảo được từ lão tổ Thượng Quan gia, bất kể thật hay giả, cũng không thể khinh thường.”

Tiêu Ngạo Hải lắc đầu.

Cuộc sống mười năm như một ngày đóng quân ở biên quan khiến hắn đã quen với tình hình này.

“Bên phía Bạch Ngọc quân thì sao, có tin tức gì không?” Huyền Ngọc Tử lại hỏi.

Người trước vẫn lắc đầu: “Không có chút manh mối nào, tựa như Ma giáo vốn không tồn tại.”

Giọng điệu của hắn hơi trầm xuống, sắc mặt nghiêm túc, “Nhưng càng bình tĩnh, càng nói rõ Ma giáo có mưu đồ không nhỏ.”

“Mười năm rồi, dã tâm của Bình Thiên triều chưa từng ngừng lại, nếu Ma giáo ngóc đầu trở lại, e rằng sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu nữa.”

Huyền Ngọc Tử thở dài, mắt lộ ra vẻ u sầu, nhìn qua một bên nói: “Nếu hiện tại Ma giáo còn chưa hiển lộ tung tích, không bằng Vương gia theo ta về Linh Phù sơn trước đi, nhìn xem Thẩm phong chủ có thể trị liệu thương thế của ngươi hay không.”

Tiêu Ngạo Hải nghe vậy, thở dài lắc đầu.

“Đâu dễ đến vậy, thương thế của ta không phải ở thân thể mà là căn cơ Càn Khôn trong cơ thể, không bổ sung Càn Khôn thì không về được Càn Khôn cảnh.”

“Thử xem, huống hồ bên kia truyền đến tin tức, nói Thẩm phong chủ đã quyết định thu Quận chúa làm đồ đệ, nghi thức bái sư sẽ diễn ra không lâu sau, ngươi làm phụ thân, không chuẩn bị chút lễ bái sư cho quận chúa?”

Huyền Ngọc Tử cười cười mở miệng.

Tiêu Ngạo Hải sững sờ, sau đó bất đắc dĩ nhìn hắn một cái.

"Lần trước Liễu trưởng lão bảo Cảnh Tuyết bái nhập Thanh Vân phong làm đệ tử ký danh, lấy từ chỗ ta một cái danh ngạch Thuần Nguyên sơn, lần này ngươi lại đang ngấp nghé thứ gì?"

"Ha ha ha ha, Vương gia không khỏi khiến Huyền mỗ tự thấy mình nhỏ nhen?"

Huyền Ngọc Tử cười lớn, lắc đầu nói: "Thẩm phong chủ có nghĩa phụ rồi, tặng thứ gì có thể so với quả của Niết Bàn tôn giả chứ?"

"Thật ra có tặng hay không cũng không quan trọng, ta chỉ muốn trở về tìm một cơ hội đột phá mà thôi."

Tiêu Ngạo Hải nghe vậy cả kinh, "Ngươi muốn tiến vào Càn Khôn cảnh?"

Huyền Ngọc Tử mỉm cười, nhìn về u cốc phương xa, cảm khái mở miệng.

"Nên tiến vào mới đúng, vì ám thương mà kéo dài nhiều năm như vậy, hậu tích thì bạc phát, lần phá cảnh này không biết có thể đạt tới trình độ nào."

Nghe hắn nói, lúc này Tiêu Ngạo Hải mới nghiêm mặt gật đầu.

Đột phá Càn Khôn muốn tụ tập thiên địa chi khí, muốn độ thiên địa lôi kiếp, hoàn toàn không thể đột phá ở nơi nguy hiểm như vậy.

"Một khi đã vậy, bản vương cũng tiện đường trở về một chuyến, cũng là muốn nhìn xem nha đầu Cảnh Tuyết thế nào rồi."

“Ừm.”

Huyền Ngọc Tử mỉm cười, chớp mắt sau đó nói: “Thật ra Thúy Ngọc trúc năm trăm năm ở Vương gia phủ kia cũng không tồi, Thẩm phong chủ sẽ thích.”

Tiêu Ngạo Hải: “…”

Đã nói có tặng hay không cũng không quan trọng mà?

Chương 145: Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì

Dược viên nằm phía sau Thanh Vân phong.

“A, sư phụ, tại sao đệ tử lại phải đi tặng quà cho tiểu sư muội vậy?”

Mộ Dung Thiên vò đầu, có chút trăm mối vẫn không có cách giải.

“Tiểu tử ngốc, Cảnh Tuyết chiếu cố ngươi lâu như vậy rồi. Vất vả lắm mới có thể đi lại được, ngươi không định tặng nàng vài thứ hồi báo hả?”

“Hơn nữa, nàng tốt xấu gì cũng là sư muội của ngươi, phận làm sư huynh, đưa ít đồ chơi thì có sao?”

Thẩm An Tại đập thiếu niên đến mức vỡ đầu, tức giận nói.

“A… Vậy đệ tử phải tặng thứ gì mới tốt?”

Mộ Dung Thiên xoa đầu, chớp mắt hỏi.

“Thiên cơ bất khả lộ, đến cả muốn tặng thứ gì cũng phải để cho vi sư an bài, đây không phải là biểu hiện kẻ làm sư huynh như ngươi không có thành ý rồi sao?”

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, bình chân như vại.

“Tiểu tử ngốc, tự suy nghĩ thật kỹ đi, nếu như thứ đưa cho Cảnh Tuyết khiến nàng thích, nhớ tới nói cho vi sư biết.”

Hắn nói xong liền quay người rời đi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian này có thể nói hắn đủ mệt mỏi, mỗi ngày đều rèn sắt, tay đã mỏi.

Trong Dược viên chỉ còn lại Mộ Dung Thiên và Bách Lý Nhất Kiếm đang cùng nằm trên một chiếc ghế đẳng.

Người trước trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhìn qua người sau mở miệng.

"Bách Lý tiền bối, ngài nói xem ta nên tặng gì cho sư muội đây?"

Bách Lý Nhất Kiếm híp mắt lại, nhàn nhạt mở miệng.

"Bằng không ngươi cứ trực tiếp đi hỏi sư muội của ngươi, còn không nữa thì muốn tặng cái cứ gì, tặng đến khi nàng thích mới thôi."

Lần này, Mộ Dung Thiên thật sự đã rơi vào thế khó.

Sư phụ mới vừa rồi còn nói không thể bày ra vẻ không có thành ý, trực tiếp đi hỏi chẳng phải là không thành ý sao?

Nhưng rốt cuộc là phải tặng thứ gì đây?

"Được rồi, tặng một lúc nhiều thứ, thế nào cũng sẽ có thứ sư muội thích nhất."

Mộ Dung Thiên vuốt cằm, âm thầm quyết định, sau đó liền đi xuống chân núi.

Đợi đến khi gió đêm buông xuống, sắc trời đã tối sầm.

Thẩm An Tại ngủ một giấc từ từ tỉnh dậy, mới đi ra ngoài vài bước, liền nghe xa xa truyền đến tiếng bánh xe nghiền đường bùn đất.

Từ xa nhìn lại, thiếu niên áo đen kéo dây thừng buộc một cỗ xe chất đầy hàng hóa lên núi.

Hàng hóa căng đầy, cùng với thiếu niên có dáng người hơi gầy ở phía trước tạo thành cảm giác tương phản mãnh liệt.

Hơn nữa xe đẩy cũng không lớn, hàng hóa chất hai bên rìa cũng sắp rơi xuống.

Cảnh tượng này giống như xe xích lô chật ních đồ đạc của một người không nhà…

Thẩm An Tại ngây người, vẻ mặt cổ quái.

"Tên ngốc này lại làm ra chuyện quỷ gì vậy?"

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ nhiều, ngược lại đi xuống dưới núi, hắn phải đi xem kiếm phôi rèn luyện thế nào.

Mà Mộ Dung Thiên thì lôi kéo chiếc xe đẩy đầy hàng trên đường đất, đi về phía vườn trúc.

Đợi đến khi tới gần, còn la to lên.

"Tiểu sư muội, mau ra đây, sư huynh tới đưa đồ cho muội nè!"

Sau khi tiếng hô của hắn vang lên, Tiêu Cảnh Tuyết đi ra từ trong vườn trúc.

Khi nhìn thấy đồ vật trên xe, khuôn mặt thiếu nữ không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

"Sư huynh, những thứ này là cái gì?"

Mộ Dung Thiên vò đầu, cười hắc hắc: "Đây là những thứ ta mua được dưới chân núi, trong nhẫn trữ vật vẫn còn."

Trong lúc nói chuyện, hắn vung tay lên, tiếng loảng xoảng vang ra.

Một sọt mây lại một rương gỗ rơi trên mặt đất, nhìn thấy cảnh này, Tiêu Cảnh Tuyết có chút há hốc mồm.

"Sư muội, ngươi xem có đồ vật mình thích không."

Thiếu niên mở cái rương ra, lộ ra đủ loại đồ vật bên trong.

Mỗi một chủng loại hắn đều mua đủ một giỏ.

Có hoa quả, trang sức, quần áo, tranh chữ, thú bông…

“Sư huynh, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Tiêu Cảnh Tuyết ngây ngẩn cả người.

Mộ Dung Thiên vò đầu nói: “Từ khi sư phụ phế bỏ hai nhà kia, chuyện làm ăn dược liệu của nhà ta càng làm càng lớn ở Phục Linh thành, ta đã về nhà hỏi phụ thân ta cần mười vạn kim tệ để dùng.”

Tiêu Cảnh Tuyết trừng mắt nhìn, mở ra một cái rương ở bên cạnh.

Phát hiện bên trong đầy các loại áo yếm đủ màu sắc, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ.

“Sư huynh, ngươi đột nhiên mua nhiều đồ như vậy để làm gì?”

“Ngươi sắp trở thành đệ tử chính thức của sư phụ rồi, ta làm sư huynh, thế nào cũng phải tặng chút quà chứ?”

Trong khi nói chuyện, Mộ Dung Thiên lại dỡ xuống một giỏ hàng hóa từ phía sau xe, sau khi mở ra liền lộ ra đồ vật bên trong.

Bên trong có đủ loại đèn hoa.

“Ồ, những đèn giấy này?”

Tiêu Cảnh Tuyết bỗng thấy trước mắt sáng ngời, tiến tới nhấc một ngọn đèn hình hoa sen lên.

“A, không phải cũng sắp hết năm sao, hiện tại mua sẽ rẻ hơn, chờ tới cuối năm đoán chừng liền tăng giá, sư muội thích đèn hoa sao?”

Mộ Dung Thiên nói xong, thiếu nữ vừa giận vừa cười.

Vậy thì sớm quá rồi nha, hiện tại cũng còn nửa năm nửa mới tới tất niên, bây giờ mà đã mua đồ tết rồi á?

Thả đèn giấy là tập tục của Đại An triều, hàng năm vào thời điểm mỗi năm, dân chúng các thành sẽ thắp đèn trên sông.

Ngụ ý xua tan bóng tối, chào đón ánh sáng, cũng là để ước nguyện.

Xem như một loại phương thức để ký thác nguyện vọng.

"Sư huynh ngốc, mua nhiều đèn giấy như vậy, ngươi thả hết không?"

Tiêu Cảnh Tuyết vừa vui vừa bất đắc dĩ mở miệng.

Mộ Dung Thiên lúng túng: "Ta cũng không biết sư muội thích loại nào, cho nên mỗi loại đều mua."

Người trước bất đắc dĩ lắc đầu, lật xem đèn hoa trong tay, trong mắt có chút ưa thích.

"Ta từ lúc còn rất nhỏ đã ngừng thả đèn hoa ở Đại An triều, nhớ rõ lần cuối thắp đèn, là từ lúc sáu tuổi, về sau ta trúng độc, bắt đầu bôn ba cầu y khắp nơi."

Tiêu Cảnh Tuyết thì thào mở miệng nói, trong mắt có chút cảm khái.

Lật xem phía dưới, nàng chợt phát hiện dưới đèn hoa còn có một hàng chữ nhỏ.

Trên viết: "Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?" (Tình ta nếu đủ dài lâu, cớ sao chỉ gặp mỗi khi tối trời)

Thiếu nữ ngẩn ra, sau đó khuôn mặt đẹp nhanh chóng tràn lên một tầng mây đỏ.

"Sư muội, sao mặt ngươi lại đỏ như vậy, có phải có chút không thoải mái hay không?"

Mộ Dung Thiên thấy vậy khẩn trương hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu, quay đầu hỏi: “Sư huynh, những chữ trên đèn hoalà do ngươi viết sao?”

“Không phải, người bán nói đều là sao chép từ thơ của người đọc sách, nghe nói trong đó có vài câu lọt ra từ Phù Dung ở đoạn thời gian trước, lúc ấy còn gây nên oanh động ở đàn văn.”

Nghe thiếu niên nói, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi ảm đạm.

Xem ra là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Cũng đúng, tính tình ngây ngốc của sư huynh, trừ luyện kiếm thì là luyện kiếm, nào có thể nghĩ những thứ này?

Càng đừng nói là làm ra một câu thơ như vậy.

“Sư muội, phía trên viết cái gì, ngươi cho ta xem thử đi.”

Mộ Dung Thiên ló đầu ra hiệu, hết sức tò mò nhìn về phía đèn hoa sen.

“Không cho!”

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng giấu đèn hoa ở sau lưng, mỉm cười một tiếng, xưa nay nàng vốn nhu nhược nay lại hiếm khi hoạt bát nói thêm:

“Ta lấy cái này là được rồi, những thứ khác sư huynh mau

“Ta mới vừa kéo lên…Cửa hàng trong chợ lúc này đã đóng cửa, ngươi không thích thì ta đưa sư phụ vậy.”

Tiêu Cảnh Tuyết dở khóc dở cười.

Những thứ khác thật ra dễ nói, nhưng những trang sức quần áo, thậm chí là yếm của nữ tử kia, sư phụ một đại nam nhân có thể dùng được không?

“Sư huynh là đồ đần, sư phụ không muốn mấy thứ này của ngươi đâu, tốt hơn là ngươi nên đưa cho hắn linh dược.”

Thiếu nữ cũng học theo Thẩm An Tại, nhẹ nhàng gõ đầu thiếu niên áo đen một cái.

“À… Vậy ta sẽ thay sư phụ đưa cho Liễu trưởng lão.”

Mộ Dung Thiên học chậm hiểu muộn gật gật đầu, sau đó lại đi tới gần vài phần, tò mò nhìn đèn hoa sen sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết.

“Sư muội, trước tiên ngươi cho ta xem trên đèn viết cái gì đi.”

“Không cho!”

“Ngươi cho ta xem một chút thôi, ta chỉ là nhìn một chút thôi!”

“Sư huynh là đồ ngốc, ai bảo ngươi mua mà không nhìn, hiện tại muốn nhìn thì đã muộn rồi!”

“Ta chỉ nhìn một chút mà thôi!”

Trong bóng đêm, sao trời lốm đốm chấm chấm, ánh trăng sáng tỏ ôn nhu vung xuống, in lên gò má thiếu niên thiếu nữ truy đuổi chơi đùa trong vườn trúc.

Bách Lý Nhất Kiếm ngồi trên ghế giữa Dược viên, thảnh thơi nhìn hai người truy đuổi, thỉnh thoảng lại ăn một ít đất.

Gió đêm nhẹ thổi, lay động lòng người, đuổi theo màn đêm dần dần đen đặc.

Chương 146: Nếu là ngươi…

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thiên lôi kéo đồ vật đưa đến Thanh Loan phong.

Khi biết được là Thẩm trưởng lão đưa cho sư phụ nhà mình, Lăng Phi Sương không do dự, giúp hắn kéo đồ lên núi.

Đợi Mộ Dung Thiên rời đi, hai người nhìn vô số rương gỗ chứa yếm và đồ trang sức kia, đều rơi vào trầm mặc.

"Sư phụ, Thẩm trưởng lão… tà tâm bất tử?"

Lăng Phi Sương do dự mở miệng.

"Khục khục… Chuyện của người lớn ngươi không nên hỏi nhiều. Sắp xếp sơ qua rồi bỏ vào trong phòng ta."

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Vân Thấm ửng đỏ, ho khan một tiếng mở miệng.

Lăng Phi Sương nhìn sư phụ nhà mình một cách cổ quái, gật gật đầu.

Một năm trước lúc Thẩm trưởng lão lên núi, sư phụ cũng không có thái độ này.

Nhìn từng giỏ đồ vật, hai mắt Liễu Vân Thấm lóe lên dị sắc.

Gia hỏa này, mặc dù ngày thường cực kỳ không đứng đắn, hôm nay đưa tặng đồ vật cũng không tính là trân quý, nhưng coi như là có tâm.

…

Phục Linh thành, Thiết đường.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Tiếng rèn nặng nề vang lên, Thẩm An Tại cởi trần, vung vẩy thiết chùy liên tục đập vào kiếm phôi trên đài, hết sức chăm chú.

Đợi khi vung chín ngàn chùy xong, hắn mới thở phào một hơi.

Ngoài tường viện, đứa bé mù kia vẫn như cũ ghé vào góc tường, một giỏ bánh bao đặt trên tường đã nguội cũng chưa hề nhúc nhích.

Khi phát hiện bên trong không còn âm thanh vang lên nữa, hài đồng biết hôm nay đã rèn sắt xong, vì thế nhảy xuống tường viện rời đi.

Nhìn hắn biến mất, Thẩm An Tại thở dài lắc đầu.

Đứa nhỏ này, cảnh giác thực sự quá nặng rồi, cho dù biết rõ người ta không có ác ý, cũng sẽ không tùy ý để cho người ta đến gần.

"Sắc trời đã muộn rồi, nên trở về núi xem tên ngốc Mộ Dung Thiên kia có tiến triển hay không."

Nhìn thoáng qua sắc trời, Thẩm An Tại rửa sạch mồ hôi trong phòng nhỏ ở Thiết đường, thay áo bào trắng mới tinh rồi rời đi.

Dọc theo đường núi, còn chưa đến gần, đã nghe được thanh âm đinh đinh đang đang cách đó không xa truyền đến.

Nhìn từ xa, Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương mỗi người cầm một thanh kiếm trúc, di chuyển xê dịch, chà xát với nhau.

Liễu Vân Thấm ngồi trên ghế bên cạnh Diễn Võ trường, phẩm trà xem kiếm.

"Tiểu tử này, vừa mới khoẻ đã bắt đầu luyện kiếm."

Thẩm An Tại lắc đầu, đứng chắp tay sau lưng, đi tới phía trước.

Đi đến gần, hắn mới phát hiện Liễu Vân Thấm hôm nay thay một thân thanh sam mới tinh, trên đầu còn đeo một cây trâm bạc nhỏ nhắn tinh xảo.

So với nét thanh lịch xuất trần trước kia, hôm nay nàng càng thêm tinh xảo, động lòng người.

"Hôm nay tâm tình Liễu trưởng lão xem ra không tệ, lại còn thay quần áo mới?"

Liễu Vân Thấm hơi ghé mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cười nói: "Đẹp không?"

Thẩm An Tại đánh giá một phen, sờ cằm mở miệng: "Rất đẹp."

Nói xong, hắn còn thầm mắng trong lòng.

Bộ xiêm y mới này nhìn qua có chênh lệch không ít so với thanh sam thanh lịch trước kia, vạt áo còn điểm xuyết bức thuỷ mặc cây trúc.

Cũng không biết là ánh mắt nào có thể coi trọng quần áo quê mùa như thế.

So sánh với Liễu Vân Thấm trước kia dịu dàng xuất trần thì có chút không hợp, nhưng người đẹp, mặc cái gì cũng đẹp ngược lại là thật.

Rõ ràng quần áo này rất già, nhưng hết lần này tới lần khác mặc ở trên người nàng, ngược lại lại có thêm vài phần cảm giác bình dị gần gũi của trích tiên lạc trần.

Vốn một bộ thanh sam một màu xanh nhạt tuy tôn lên vẻ tuyệt mỹ của Liễu Vân Thấm, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa không thể nhìn gần, mà khi đổi lại một thân thanh sam trúc

đen này, làm cho nàng thêm chút khí tức thế tục, đẹp như tranh.

"Quần áo cũng không tệ."

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng cười mở miệng, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, mặt mày ôn hòa.

"Bận rộn luyện khí một ngày, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

"Làm sao ngươi biết?"

Thẩm An Tại sững sờ, hơi kinh ngạc ngồi xuống.

"Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại tóc mai bạc mặt hồng hào, một bộ áo trắng, phong thần như ngọc, không khó nhận ra."

Liễu Vân Thấm cười yếu ớt mở miệng, "Chuyện mỗi ngày ngươi đi Thiết đường, khắp Phục Linh thành đều biết."

"Ta đã nổi danh như vậy rồi sao?"

Thẩm An Tại ngượng ngùng cười một tiếng, khó trách gần đây ở trong thành, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều trở nên sùng kính vô cùng.

Mặc dù lúc trước chuyện hắn phế đi hai gia chủ Tôn Lưu gia cũng có người nhìn thấy, nhưng cũng chưa tới mức là toàn thành đều biết mình trông như thế nào.

Đoán chừng có lẽ là chuyện xảy ra ở Thiên Tuyết tông đã triệt để truyền ra rồi.

"Xem ra tiểu tử này khôi phục không tệ."

Thẩm An Tại ở trên Diễn Võ trường quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang luyện kiếm với Lăng Phi Sương, nhẹ giọng mở miệng, sau đó mặt lại lộ vẻ nghi hoặc.

"Hiện giờ tu vi của đồ nhi ngươi đã đến cảnh giới nào rồi, khẳng định không chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ như bên

ngoài nhỉ?”

“Quả thực không chỉ có vậy, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ nàng quá bất hợp lý, cũng chỉ là Thiên Linh cảnh hậu kỳ mà thôi, công pháp đặc thù, áp chế càng lâu, đối với nàng về sau đột phá càng có lợi.”

Liễu Vân Thấm nhàn nhạt nói.

Khóe mắt Thẩm An Tại giật một cái.

Chỉ là Thiên Linh cảnh hậu kỳ… mà thôi?

Câu này nếu để cho bọn lão Trịnh nghe được, hẳn sẽ mấy ngày không buồn bực không ngủ được nha?

Khổ tu nhiều năm như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại bị một vãn bối đuổi kịp.

“Còn ngươi, bây giờ ngươi đã đạt tới cảnh giới gì?”

Liễu Vân Thấm nghiêng mắt, đôi mắt đẹp khẽ chớp nhìn hắn.

“Ta à… Đoán Thể hậu kỳ.” Thẩm An Tại cười ha ha, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, chăm chú mở miệng.

“Ngươi tin không?”

“Không tin.”

Vẫn câu trả lời cũ, Thẩm An Tại đã sớm quen, nhún vai tỏ vẻ không quan trọng.

“Tuy rằng ngươi là phế thể trời sinh, nhưng thế gian này cũng có cơ duyên có thể thay da đổi thịt, ví dụ như Thăng Long trì ở Linh cảnh, nghĩa phụ ngươi nếu đã tốt với ngươi như vậy, giúp cho ngươi cải thiện thể chất hẳn là không khó nhỉ?”

Liễu Vân Thấm vừa theo dõi hắn vừa hỏi thăm.

“Không khó, nhưng ta không muốn.”

Thẩm An Tại bất đắc dĩ cười, “Đoán Thể hậu kỳ rất tốt, không tranh không đấu, ở lại Thanh Vân phong nho nhỏ này an ổn cả đời cũng tốt, ta không thích bên ngoài ngươi lừa ta gạt, chém giết sinh tử.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ.

Hệ thống không cho hắn cải thiện thể chất, nói có thể sẽ khiến ai đó chú ý, hắn cũng không có cách nào.

Dù sao mạng chó cũng quan trọng, mặc dù không có cảnh giới, nhưng hắn có nhiều con át chủ bài như vậy của hệ thống cho, không khác gì đột phá.

Ví dụ như thuộc tính của Phong chi Tử, hiện tại hắn đã không cần dùng bất cứ thẻ kỹ năng nào, hoặc là Trảm Tiên phi đao, hay dựa vào tinh thần lực hiện có của bản thân cũng không có gì khác với Địa Linh cảnh.

Nói cách khác, hiện tại hắn đã là võ giả Địa Linh cảnh.

“Ngươi không muốn ra bên ngoài nhìn thấy thiên địa lớn hơn sao, vạn nhất có một ngày ngươi vì ai mà muốn đi ra ngoài thì sao?”

Liễu Vân Thấm bỗng nhiên mở miệng, lông mi khẽ run.

“Ta có thể vì ai?”

Thẩm An Tại ung dung mở miệng: “Ta, trừ hai đồ đệ này thì chẳng còn ai, bọn họ dù đang ở chỗ này, nhưng khi bọn họ có thực lực muốn ra ngoài, ta cũng không ngăn cản.”

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại: “Vì sao nhất định là đồ đệ, không thể vì người khác rời núi à?”

“Vì ai, ngươi sao?”

Thẩm An Tại bỗng nhiên quay đầu, mở miệng như nói đùa.

“Nếu là ngươi muốn ta rời núi, vậy thì có thể cân nhắc, những người khác thì thôi đi, dù sao ta cũng khá lười.”

Nghe hắn nói xong, ánh mắt Liễu Vân Thấm có hơi né tránh hắn, gương mặt ửng đỏ không trả lời.

Không khí giữa hai người nhất thời có chút an tĩnh, thật lâu sau, nàng mới chuyển đề tài.

“Bảy ngày sau ngươi có thời gian hay không, cùng ta xuống núi một chuyến.”

“Xuống núi làm cái gì?”

“Thả đèn hoa.” Liễu Vân Thấm nhẹ giọng trả lời.

Thẩm An Tại sững sờ, “Không phải thời điểm cuối năm mới thả sao, vì sao lại chọn lúc này?”

“Ngươi có muốn đi cùng không?”

“Có.”

…

Chương 147: Huyền Ngọc Tử về núi

Nhìn Liễu Vân Thấm và Lăng Phi Sương rời đi, Thẩm An Tại sờ cằm, có chút ngơ ngác không hiểu.

Sao hắn cảm giác hôm nay Liễu Vân Thấm có chút khác so với trước kia?

Còn bảo mình bảy ngày sau đi thả đèn giấy…

Chẳng lẽ là trong lúc bất tri bất giác, thuộc tính mị lực của mình lại tăng lên không ít?

Đang lúc Thẩm An Tại vui vẻ, thì một cái đầu tới gần.

Mộ Dung Thiên chớp chớp mắt, vẻ mặt mong đợi nhìn hắn.

"Sư phụ, thương thế của đồ nhi đã đỡ hơn, kế tiếp nên tu luyện thế nào đây?"

Suy nghĩ bị kéo về, Thẩm An Tại nhìn thiếu niên áo đen phía trước, xem xét phát hiện thương thế của hắn quả thực đã được Tiêu Cảnh Tuyết chăm sóc rất mát tay, sau đó khẽ gật đầu.

"Trước đừng nóng vội, ta có dặn dò ngươi tặng quà cho Cảnh Tuyết, ngươi tiến triển thế nào rồi, có tặng được thứ mà nàng thích không?"

"Đệ tử mua được không ít thứ, nhưng sư muội chỉ lấy một chiếc đèn hoa, còn nói nàng đã thật lâu không được thả đèn, nhìn bộ dáng của sư muội, hẳn là rất thích."

Mộ Dung Thiên mở miệng nói.

“Đèn hoa à…” Thẩm An Tại sờ cằm, âm thầm gật đầu.

“Sư phụ, tiếp theo đệ tử nên tu luyện như thế nào?”

“Tự tìm tòi, ngộ kiếm đạo, nhập Địa Linh.”

Hắn khoát tay áo, “Ngươi theo vi sư, dẫn ngươi đi một nơi tốt.”

“Nơi tốt?”

Hai mắt Mộ Dung Thiên hơi sáng lên, ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn.

Hai người đi tới chỗ vắng trong Thanh Vân phong, sau đó Thẩm An Tại phất một tay lên.

Một cánh cửa lớn lấp loé huyền quang bỗng nhiên xuất hiện, đạo ý lưu chuyển, tản ra khí tức cực kỳ không tầm thường.

Xa xa, Bách Lý Nhất Kiếm trong Dược viên “vụt” một tiếng đứng lên từ trên ghế, nhìn về phương xa, ánh mắt ngưng trọng.

“Khí tức đại đạo thật nồng đậm!”

Vẻ mặt của hắn khiếp sợ, vì khí tức đại đạo này không chỉ nồng đậm mà lại cực kỳ rộng lớn, giống như đang chất chứa tất cả ba ngàn đại đạo trong thiên hạ vậy.

“Lại là động tĩnh do Thẩm phong chủ gây ra sao?”

Hắn suy nghĩ một chút, nhún vai lại tiếp tục nằm ở trên ghế bên cạnh Dược viên.

Nhìn thoáng qua hai mươi mẫu đất chí bảo biết tái sinh, hắn cảm thấy mình đã quen rồi.

“Sư phụ, đây là cái gì?”

Tuy Mộ Dung Thiên không rõ cánh cửa huyền quang bỗng nhiên xuất hiện này là cái gì, nhưng hai mắt hắn vẫn nóng bỏng như trước.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được một cỗ khí tức kiếm khí cực mạnh từ bên trong.

Loại khí tức của kiếm này, thuần túy, vô địch.

"Cầm lấy năm cân Ngộ Đạo đan này rồi đi vào đi, chờ đến ngày nghi thức thu đồ đệ ta lại gọi ngươi ra."

Trong tay Thẩm An Tại xuất hiện một cái hũ sứ, bên trong đều là Ngộ Đạo đan Ngũ phẩm hắn luyện chế lúc trước.

"Được!"

Mộ Dung Thiên không chút do dự ôm vò sứ cất bước tiến vào trong Đạo phủ.

Mắt thấy thiếu niên biến mất, Thẩm An Tại lại vung tay lên, cánh cửa Huyền Quang liền biến mất.

Tiến vào bên trong đạo phủ này, có thể thu được cường hoá ngộ tính và tốc độ tu luyện, lại thêm năm cân Ngộ Đạo đan ngũ phẩm, hẳn là có thể trợ giúp tiểu tử ngốc này tu luyện.

Đến lúc đó, khi hắn giải trừ xong Thực Cốt độc trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết, sau đó lại đưa hai người bọn họ vào trong đó tu luyện.

"Độ sùng bái của tiểu tử ngốc này đã đạt tới cấp mười, tiếp theo nếu muốn có được ban thưởng, còn phải chính thức thu Cảnh Tuyết làm đồ đệ mới được."

Thẩm An Tại vừa tính toán, vừa đi về phía Dược viên.

Còn chưa đi được một nửa, trên đường núi đã thấy Vu Chính Nguyên bịt mũi mà đến.

"Bái kiến Thẩm trưởng lão."

“Vu sư điệt, mũi ngươi bị làm sao vậy?”

Thẩm An Tại kinh ngạc chỉ vào cái mũi đang chảy máu của hắn.

Người sau cười xấu hổ: “Gần đây có hơi nóng trong.”

“Không nói chuyện này nữa, Chưởng môn đã trở về, giờ phút này đang triệu tập Ngũ Phong chủ đến đại điện nghị sự, đệ tử là tới thông tri Thẩm trưởng lão.”

“Được.”

Nghe thấy Huyền Ngọc Tử đã trở về, Thẩm An Tại hơi hơi gật đầu, cưỡi gió mà đi.

Vu Chính Nguyên nhìn bóng lưng ngự phong đi xa, thần sắc có chút buồn bực, xoa xoa máu nơi chóp mũi, sau đó lại đi bộ xuống núi.

…

Trong đại điện Linh Phù sơn.

Trừ Thẩm An Tại ra,, phong chủ bốn phong khác đều đã đến đông đủ, Huyền Ngọc Tử ngồi đầu, lẳng lặng chờ đợi.

Trong năm phong, ngoại trừ Thanh Loan Thanh Phù, còn có một phong trên Linh Phù chủ phong, cũng chính là Tông Chủ phong.

Hiện tại Huyền Ngọc Tử gọi Thẩm An Tại đến, thật ra đã đặt địa vị của hắn ngang hàng với Thanh Vân phong, Thanh Phù phong.

Có thể nói, sau này không còn là Linh phù năm phong, mà là sáu phong.

Không bao lâu sau, một bộ áo trắng từ ngoài điện nhẹ nhàng bay tới.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Thẩm trưởng lão đến rồi, mau ngồi xuống đi.”

Huyền Ngọc Tử cười ha ha, đưa tay chỉ dẫn.

Đám người Liễu Vân Thấm khẽ gật đầu với hắn, cũng không cảm thấy cử động lần này có gì không ổn.

Dù sao bây giờ Thẩm An Tại đã triển lộ ra thực lực, có thể nói trước mắt là hắn mạnh nhất Linh Phù sơn, mời hắn đến nghị sự, chuyện này không thể bình thường hơn.

“Hôm nay ta triệu kiến mấy vị phong chủ trưởng lão đến đây là về Ma giáo gần đây.”

Theo Huyền Ngọc Tử mở miệng, Triệu Thành giữ lại râu cá trê mở miệng: “Có đầu mối gì chưa?”

Huyền Ngọc Tử lắc đầu: “Cũng không có phát hiện gì, có lẽ Ma giáo đã sớm biết chúng ta sẽ bao vây tiễu trừ cho nên đã sớm rút lui.”

Hắn nói xong, quay đầu nhìn về phía Liễu Vân Thấm.

“Về chuyện Trùng quật mà Liễu trưởng lão nói, ta cũng không phát hiện bất kỳ cái gì, mảnh sơn cốc kia rất bình thường, không có bất kỳ dấu vết độc trùng nào xuất hiện cả.”

Nghe nói như thế, Liễu Vân Thấm và Thẩm An Tại liếc nhau, nhao nhao nhíu mày.

Trước đó Thiên Mục trùng xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, đây là côn trùng sống ở Cực Bắc chi cảnh, không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện trong địa phận Đại An triều.

Hai mắt Trịnh Tam Sơn có chút tơ máu, râu ria lôi thôi, nhìn dường như gần đây rất tiều tụy.

Hắn nhíu mày mở miệng hỏi: “Vậy lần này chưởng môn trở về là vì?”

“Ta trở về là để chuẩn bị độ kiếp đột phá, mặt khác, cũng muốn thuận tiện tham gia nghi thức thu đồ của Thẩm trưởng lão.”

Huyền Ngọc Tử ha ha nói, rồi nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

“Đột phá?”

Đám người sững sờ, sau đó lộ vẻ vui mừng.

Chưởng môn sắp đột phá đến Càn Khôn cảnh rồi!

Từ đó đến nay, ngoại trừ lão tổ bế quan ra, Linh Phù sơn sắp có vị cường giả thứ hai đạt Càn Khôn cảnh rồi!

“Ở Lang uyên bên kia tuy rằng có ba mươi vạn Lang kỵ và Trấn Nam vương tọa trấn, nhưng thanh thế độ kiếp to lớn, chung quy sẽ không an toàn, cho nên vẫn nên trở về trước mới tốt.”

Huyền Ngọc Tử nói xong, sau đó sắc mặt lại ngưng trọng.

“Triệu tập các ngươi là vì muốn các ngươi gần đây không được khinh thường. Người của Ma giáo giỏi về ẩn nấp, cũng có thể đang ở Phục Linh thành dưới chân núi, chúng ta cũng nên phân phó cho đệ tử các phong các ngươi. Một khi phát hiện bất kỳ người nào có bộ dáng khả nghi, lập tức thông báo, không được sơ suất!”

“Rõ, chưởng môn!”

Mấy vị phong chủ trưởng lão đều trầm giọng chắp tay.

Chỉ có Thẩm An Tại vẫn có chút bất đắc dĩ.

Vô luận là Thanh Loan phong, Thanh Phù phong, Thanh Khê phong, mỗi một phong đều có mấy trăm hơn ngàn ký danh đệ tử, duy Thanh Vân phong chỉ có hai người.

Hắn không có gì để thông báo.

Huyền Ngọc Tử sau khi nói thêm một số thứ cần chú ý, liền cho mọi người lui ra.

Khi Thẩm An Tại chuẩn bị rời đi, hắn mở miệng báo trước.

"Trấn Nam vương sẽ đích thân đến đây vào nghi thức thu đồ đệ, lễ bái sư cho quận chúa là một gốc Thúy Ngọc trúc năm trăm năm tuổi."

"Năm trăm năm?"

Thẩm An Tại sững sờ, xoa xoa đôi bàn tay lộ vẻ vui mừng.

Thúy Ngọc trúc chính là bảo bối tốt, không chỉ có thể luyện chế đan dược mà còn là dược liệu cực tốt để luyện khí.

Cây trúc vốn đã cứng cỏi khó phá, chứ đừng nói là linh trúc năm trăm năm.

"Ngoài ra ta muốn thay hắn hỏi một chút, Càn Khôn chi khí bị hao tổn, ngươi có biện pháp giúp hắn chữa trị không?"

Nghe được câu sau của Huyền Ngọc Tử, Thẩm An Tại cau mày lại.

Càn Khôn chi khí bị hao tổn, đây cũng không phải thương thế bình thường, không phải dùng một chút đan dược là có thể chữa trị được.

Cường giả Càn Khôn cảnh được gọi là Càn Khôn cảnh là vì sau khi bọn họ độ kiếp, thiên địa chi khí trong khí hải sẽ tự hình thành Càn Khôn động thiên, đó là nơi chứa đựng một thân tu vi của bọn họ.

Càn Khôn động thiên bị hao tổn, có chút khó xử.

"Hắn là… có thể thử?"

Thẩm An Tại chần chờ mở miệng, Niết Bàn thần hỏa cũng không cách nào trị liệu thương thế về cảnh giới.

Chẳng qua… trước đó hắn rút thưởng được một cây Dương tiên Càn Khôn cảnh, trong đó ẩn chứa sung túc Càn Khôn chi khí, không biết có hữu hiệu không.

Chương 148: Chính Nguyên à, gần đây ngươi cũng mệt mỏi rồi

"Hẳn là?"

Huyền Ngọc Tử nhíu mày, chậm rãi gật đầu, "Được, Trấn Nam vương bây giờ đang lấy Thúy Ngọc trúc ở vương phủ, chờ hắn tới, ngươi thay hắn nhìn một chút đi, không cần có áp lực."

"Được rồi."

Thẩm An Tại chắp tay.

Vốn còn tính toán dùng cây roi dê kia luyện chế thành linh khí đưa cho Mộ Dung Thiên, nhưng nếu đã có Thúy Ngọc trúc năm trăm năm thì không cần phải vậy nữa, còn thứ thích hợp dùng để luyện kiếm hơn.

"Đi đi." Huyền Ngọc Tử xua tay.

Thẩm An Tại gật đầu, đang muốn lui ra đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nhắc nhở.

"Chưởng môn đã muốn đột phá, tốt nhất vẫn là ẩn nấp một chút, không nên tiết lộ thời gian và địa điểm chính xác, Thượng Quan gia đều có thể cấu kết với Ma giáo, khó đảm bảo Linh Phù sơn ta có hạng người đạo chích hay không, tuyệt đối không thể bị người quấy rầy ở thời khắc bế quan."

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, hắn thật sự vẫn chưa ngờ tới chuyện này.

Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, sau khi suy nghĩ thì nhẹ nhàng gật đầu.

"Được, ta biết rồi."

Đợi đến khi Thẩm An Tại rời đi, hắn ngồi ở trên ghế đầu, trầm tư cái gì đó.

Thật lâu sau, hắn mới đưa ra quyết định, đứng dậy rời đi.

Bên ngoài cửa điện.

Thẩm An Tại vừa mới đi ra cửa điện thì thấy Trịnh Tam Sơn đứng chờ ở cửa.

Thấy tóc hắn rối tung, hai mắt có tơ máu, dáng vẻ phờ phạc đến buồn cười.

Hắn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Lão Trịnh, gần đây ngươi làm ăn trộm à, sao lại chật vật như vậy?"

"Đừng nói những thứ không đứng đắn kia nữa, hãy đưa cho ta ít đan dược dùng để ôn thần dưỡng hồn."

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn, đưa tay vòi đồ.

Nhìn bộ dáng đưa tay của hắn, Thẩm An Tại ho khan một tiếng nói: "Lão Trịnh, tuy rằng hai ta có quan hệ tốt, nhưng ngươi cũng biết, ta luyện đan không dễ, không chỉ tiêu tốn dược liệu, còn phải tốn thời gian, tinh lực…"

"Vậy ngươi trả lại Kim Lân ngư và Ngũ Linh áp cho ta, bằng không ta cũng kêu mười nam nhân mỗi ngày ôm mông kêu tên ngươi."

Trịnh Tam Sơn dứt khoát lật bài, dùng chiêu gậy ông đập lưng ông.

Dù sao hắn cũng không có tiền, mặt mũi cũng đã đến lúc cầm đi bán.

“Lão Trịnh, ngươi không thể chơi xấu nha, còn nữa, ngươi muốn làm lớn thì làm, nhưng đi Thanh Loan phong làm cái gì?”

Thẩm An Tại có chút cổ quái nhìn hắn, dở khóc dở cười.

“Ngươi cứ nói có cho hay không đi.” Trịnh Tam Sơn lại đưa tay ra, có chút dáng vẻ chân trần không ngại mang giày.

“Ta cho, ngươi muốn bao nhiêu cân?”

Thẩm An Tại bất đắc dĩ, không nghĩ tới mình lại có ngày gieo gió gặt bão.

“Cái gì?”

Trịnh Tam Sơn sửng sốt một chút.

Bao nhiêu cân?

Tính đan dược bằng đơn vị cân hả?

“Ngươi cho ta xem đã.”

“Hai cân đủ không?”

Thẩm An Tại móc ra một vò sứ.

Ngửi mùi thuốc tràn lan trong vò, Trịnh Tam Sơn cảm thấy não hải mát mẻ, mệt mỏi mấy ngày nay đều tan đi không ít.

Hẳn là đan dược tứ phẩm!

Hắn không khỏi có chút sững sờ tại chỗ, nhìn vò sứ trên mặt đất, lại nhìn Thẩm An Tại, một mặt ngơ ngác.

Con mẹ nó thật đúng là tính theo cân nha!

Tại thời điểm hắn sững sờ, Thẩm An Tại đã bay lên giống như cũng đã rời đi, ung dung để lại một câu.

“Lão Trịnh, đừng nói ta không chiếu cố ngươi, một vò đan dược này là số lượng có hạn, ta hết hàng, sau này ngươi không còn để uống đâu.”

“Số lượng có hạn?”

Trịnh Tam Sơn chớp chớp đôi mắt già nua.

Không đúng, vừa rồi hắn đã nói gì?

Uống?

Vì sao phải dùng chữ này?

Suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra, hắn lắc đầu dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Dù sao ngửi mùi thuốc, khẳng định là đan dược nghiêm chỉnh không thể giả.

Đang lúc hắn thu một vò dược kia vào trữ vật giới chỉ, thanh âm của Huyền Ngọc Tử bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

“Trịnh trưởng lão ngươi vẫn còn ở đây sao? Thật đúng lúc, ngươi chờ một chút, ta còn có việc muốn phân phó ngươi.”

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại, chắp tay hành lễ.

“Chưởng môn có chuyện gì, xin mời phân phó.”

“Ngươi làm như này…”

Huyền Ngọc Tử ghé sát vào bên tai hắn, nhẹ giọng mở miệng dặn dò sự tình.

…

Một buổi chiều, tin tức trên Linh Phù sơn liền truyền ra.

Chưởng môn Huyền Ngọc Tử sắp đột phá Càn Khôn cảnh, tin tức này khiến toàn bộ đệ tử Linh Phù sơn đều phấn chấn.

Có một vị cường giả Càn Khôn cảnh tọa trấn, cũng càng có thể chứng minh Linh Phù sơn cường đại như thế nào.

Tuy nhiên về việc Chưởng môn muốn bế quan đột phá ở nơi nào, nghe nói chỉ có Trịnh trưởng lão Thanh Phù phong

biết thời gian và địa điểm, những người khác hoàn toàn không biết.

Mà Thẩm An Tại, hai ngày nay đều dự định không trở về Linh Phù sơn, dặn dò Tiêu Cảnh Tuyết nghỉ ngơi thật tốt, sau này không cần vất vả nữa, hắn thì ở lại Thiết đường rèn luyện kiếm phôi.

Tên mù kia vẫn đúng giờ xuất hiện như cũ, không nhận bất kỳ ý tốt nào của hắn, nghe xong rèn sắt liền rời đi.

…

Buổi chiều, gió lạnh chầm chậm, trong chính đường của Thanh Phù phong.

Khắp nơi bày đầy lá bùa, mùi hương của mực son hòa lẫn mùi thuốc tràn ngập nơi đây.

Thầy trò Trịnh Tam Sơn nhìn vò chất lỏng màu vàng kia, đều lâm vào trầm mặc.

Thần sắc Vu Chính Nguyên cổ quái nhìn thoáng qua sư phụ nhà mình, hồ nghi mở miệng.

"Sư phụ, đây thật sự là đan dược ngài lấy từ chỗ Thẩm trưởng lão sao?"

"Đúng, là chính tay hắn cho ta, ngửi mùi thuốc này, hẳn là thuốc không thể nghi ngờ."

Trịnh Tam Sơn cũng hơi buồn bực.

Tuy rằng mùi thuốc rất thật, nhưng hình dạng chất lỏng này cũng thật… có chút khó coi.

"Chính Nguyên à."

"Đệ tử có mặt, sư phụ có gì phân phó?"

Trịnh Tam Sơn lấy thìa múc ra từ trong vò một muỗng dược dịch, quay đầu lộ ra một nụ cười hiền lành.

“Gần đây ngươi cũng mệt mỏi rồi, uống chút đan dược bồi bổ thân thể đi.”

“Sư phụ, đồ nhi không mệt, sư phụ uống đi.”

Vu Chính Nguyên nhìn một muỗng chất lỏng màu vàng kia, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng mà trả lời.

“Nói nhảm cái gì đó, vi sư bảo ngươi uống thì ngươi cứ uống.”

“…”

Cuối cùng, Vu Chính Nguyên mặt mũi tràn đầy miễn cưỡng gian nan nuốt xuống một muỗng chất lỏng màu vàng này, biểu cảm quả thực so với ăn phải quả đắng còn khổ hơn.

“Đồ nhi, thế nào, có hiệu quả hay không.”

“Có… “

Vu Chính Nguyên kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khổ sở.

Mặc dù nước thuốc vào miệng có hương vị ngọt ngào, hoàn toàn chính xác có thể khu trừ mệt mỏi, hiệu quả còn cực tốt, nhưng hắn luôn có loại cảm giác nói không rõ, có chút… muốn ói.

“Có hiệu quả là được.”

Trịnh Tam Sơn hài lòng gật đầu, cũng may Thẩm An Tại kia lần này coi như phúc hậu, không lừa gạt mình.

“Phong chủ, Nham Lý đường chủ tới bái phỏng, đang chờ ở đại điện.”

Đang lúc hắn chuẩn bị tự uống thử hiệu quả, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo.

“Nham Lý?”

Trịnh Tam Sơn sửng sốt, gần đây ngược lại cũng rất ít khi nghe được tin tức về gia hỏa này.

Kể từ khi bị Thẩm An Tại đánh bại, hắn liền không còn mặt mũi gặp người khác, cực ít ra ngoài.

Sao hôm nay lại tới tìm mình?

Nghĩ tới đây, hắn để thìa xuống, đi vào bên trong đại sảnh.

Nơi đó, hạng người đầu trâu mặt ngựa đã sớm ngồi ở một bên, nhìn thấy hắn tiến đến, lập tức lộ ra ý cười tiến lên đón chào.

"Trịnh trưởng lão, vài ngày không thấy, không biết gần đây có khỏe không?"

"Vẫn khoẻ, hôm nay đường chủ đến Thanh Phù phong của ta là có chuyện quan trọng gì sao?" Vu Chính Nguyên khoát tay chặn lại, giọng điệu lãnh đạm.

Nham Lý nghe vậy nghiêm mặt, trầm giọng mở miệng.

"Gần đây tại hạ tinh thần sa sút sống qua ngày, chợt nghe chưởng môn sắp bế quan độ kiếp, cho nên suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng nên ra chút lực giúp tông môn."

"Xin hỏi chưởng môn bế quan ở nơi nào, ta cũng tiện bố trí một đám đệ tử Chấp Pháp đường tiến đến thủ quan."

Dứt lời, ánh mắt Trịnh Tam Sơn đột nhiên ngưng tụ, híp mắt nhìn Nham Lý bên dưới.

Chương 149: Thiên Nhạc

"Trịnh trưởng lão?"

Nham Lý thấy hắn không nói lời nào, không khỏi nhíu mày, thăm dò la lên.

Trịnh Tam Sơn lắc đầu: "Chuyện này không cần đường chủ quan tâm, chưởng môn đột phá thanh uy to lớn, Quy Nguyên cảnh ở trước mặt lôi kiếp thiên địa, sợ sẽ bị ngộ thương."

"Trịnh trưởng lão không cần lo lắng, Chấp Pháp đường chúng ta sẽ không tới gần, chỉ chờ ở phụ cận, cẩn thận đề phòng bọn đạo chích tới gần, cũng có thể chuẩn bị trước một chút."

Nói xong, hắn mặt lộ vẻ không vui mà mở miệng.

"Lẽ nào trưởng lão hoài nghi bổn đường chủ sẽ cản trở Chưởng môn độ kiếp?"

Nham Lý hừ lạnh một tiếng đứng dậy: "Trịnh trưởng lão làm vậy không khỏi xem suy nghĩ của tại hạ thuộc hạng tiện nhân, tốt xấu ta đã lên núi tám năm, tại hạ như thế nào lại sinh ra tâm bất nghĩa."

"Lại nói, như ngươi nói, ta là một Quy Nguyên cảnh, có thể làm gì được thiên địa lôi kiếp kia sao?"

Trịnh Tam Sơn nghe vậy chậm rãi gật đầu.

Đúng vậy, thực lực của Quy Nguyên cảnh, tới gần lôi kiếp cũng không làm được.

"Nếu Trịnh trưởng lão không nguyện ý để cho Chấp Pháp đường ta xuất ra một phần lực lượng cho tông môn thì cũng

thôi, cáo từ!”

Nham Lý phất tay áo xoay người, rời đi như đang tức giận.

Nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt Trịnh Tam Sơn lập loè, tại thời điểm sắp bước ra cửa điện thì cao giọng mở miệng.

“Nham Lý đường chủ chậm đã.”

Ngoài cửa, Nham Lý đưa lưng về phía Trịnh Tam Sơn, khóe miệng khẽ nhếch.

…

Phục Linh thành, trong Thiết đường.

Thẩm An Tại trước sau như một rèn sắt, âm thanh loảng xoảng truyền ra.

Tiếng mưa rơi tí tách ầm ĩ, hài đồng ghé vào tường viện toàn thân ướt đẫm, đang chau mày nghiêng tai nghe.

Đã mưa liên tiếp hai ngày, mà mưa lại có dấu hiệu càng lúc càng lớn.

Tiếng mưa rơi ầm ĩ, trận trận sấm rền.

Hoàn cảnh như thế này có ảnh hưởng rất lớn đối với việc hắn lắc lắng nghe tiếng đánh thép bên trong.

Dù như vậy, hài đồng cũng không từ bỏ, mà càng thêm nỗ lực phân biệt tiếng mưa rơi và tiếng cường độ mỗi một chùy đánh xuống.

Thẩm An Tại rèn sắt xong, nhìn thoáng ra ngoài.

Tên mù nhỏ này trái lại tâm tính cũng kiên nghị, mỗi ngày đều mưa gió không ngừng, đến đây nghe chính mình rèn sắt.

Hắn không khỏi rất hiếu kỳ, tên tiểu tử này rốt cuộc vì sao lại có chấp niệm sâu như vậy với việc học trộm tài nghệ của luyện khí sư.

Chỉ là một người bình thường mà thôi, lại là một người mù, không có cảnh giới trong người, đời này cũng khó chân chính trở thành Luyện khí sư nổi tiếng.

Cho dù có thể luyện ra linh khí, cũng khó có người tìm hắn.

Dù sao… ai lại lãng phí tài liệu đến mức để một người mù luyện khí chứ?

Theo một chùy cuối cùng rơi xuống, Thẩm An Tại nâng kiếm phôi lên, để vào trong vạc tiếp nhận linh dịch rèn luyện.

"Khụ khụ…"

Đứa nhỏ trên tường viện tựa hồ cũng biết hôm nay đã rèn sắt xong, đè nén ho khan hai tiếng, nhảy xuống tường viện rời đi.

"Đổ bệnh rồi?"

Thẩm An Tại nhíu mày, ngự sử gió nhẹ bay lên, xa xa nhìn hài đồng thuần thục xuyên qua ngõ nhỏ.

Hắn vừa đi vừa che miệng ho khan, mặt không còn chút máu.

Gần đây mưa lớn liên tiếp, khí hậu mát lạnh, xem ra đã bị phong hàn.

Thẩm An Tại nhíu mày, hỏi thăm Thiết đường một phen mới biết Trương Nhất Triết đã không còn ở Phục Linh thành nữa, được điều đi Bắc Đạo vực.

Sau khi do dự một chút, hắn vẫn lựa chọn đuổi theo phương hướng mà đứa mù rời đi.

Tiểu gia hỏa này thể chất yếu đuối, theo Trương Nhất Triết nói là ngủ trong lều rách nát, chắc chắn không có tiền mua thuốc.

Nếu không để ý, phong hàn bỗng nhiên chuyển biến xấu, rất có thể một đêm là có thể lấy đi tính mạng của hắn.

Thẩm An Tại một đường theo đuôi, gió nhẹ dưới chân nâng hắn lên, không lộ ra bất kỳ bước chân nào.

Hài đồng hành tẩu trái phải ở trong ngõ, tới tới lui lui vài vòng, cuối cùng mới dừng ở một cửa ngõ nhỏ, nghiêng tai lắng nghe.

Giống như khi không có phát hiện phụ cận có người theo dõi, sắc mặt hắn mới hơi buông lỏng, đi vào trong hẻm nhỏ ướt đẫm lạnh lẽo.

"Cảnh giác như vậy?"

Thẩm An Tại nhíu mày càng sâu hơn.

Vô luận từ góc độ nào đến xem, tiểu gia hỏa này tựa hồ đều có chút cảnh giác quá mức.

"Khụ khụ…"

Đứa mù vừa ho khan, vừa đi vào trong chòi hỏng không thể che được bao nhiêu mưa kia.

Hắn cầm lấy cái bát mẻ đặt trong một góc, bên trong chỉ có một ít cơm thiu.

Sau khi đưa tay ra ước lượng, trên mặt đứa mù lộ vẻ do dự, yết hầu nhấp nhô mấy lần, cuối cùng vẫn lắc đầu, chỉ lấy ngón tay vân vê một dúm nhỏ rồi thả vào trong miệng, nhai ngậm thật lâu mới nuốt xuống.

Sau khi ăn xong, hắn thả lại bát mẻ vào chỗ cũ, mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng cặp mắt xám trắng tĩnh mịch vẫn nhìn chằm chằm nước mưa bên ngoài.

Ọt ọt…

Miếng cơm thiu này hoàn toàn không đủ no bụng, nhưng giờ phút này hắn đã không còn khí lực ra ngoài tìm đồ ăn thừa rồi.

Bụng không ngừng kêu la, cổ họng hắn nhúc nhích, có chút không khống chế nổi muốn ăn hết chút đồ ăn còn lại trong bát mẻ.

Nhưng cuối cùng, hắn cắn răng đi ra khỏi lều nát, ngửa đầu mở miệng.

Nước mưa men theo mái ngói rơi xuống, nhỏ vào trong miệng của hắn.

Đứa mù như đói như khát mà nuốt nước mưa, phảng phất như chỉ có như vậy mới có thể ngăn cảm giác đói khát trong bụng.

Thẩm An Tại nhìn hài đồng bảy tám tuổi này hành động như vậy, không khỏi động lòng, thầm thở dài một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng vung tay áo, trong tình huống không phát ra bất kỳ tiếng động nào, trộn một giọt Tịch Cốc dược dịch vào trong nước mưa, nhỏ vào trong miệng đứa trẻ mù.

Đứa mù nhíu mày, chóp mũi hơi nhún, chép miệng một cái, bỗng nhiên vẻ mặt thay đổi rõ rệt.

Hắn lập tức nằm rạp trên mặt đất, đưa tay vào trong cổ họng như điên như dại.

Nôn khan một hồi lâu lại không phun ra được cái gì.

Cuối cùng hắn nảy sinh ý ác độc, lục lọi cầm lấy gạch vụn bên cạnh hung hăng ném lên trên bụng mình, sau đó lại móc.

"Ọe…"

Thẳng đến khi phun ra toàn bộ những thứ vừa ăn kia cùng nước mưa, hắn mới như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ

nhõm, sau đó lập tức lại cảnh giác, nghiêng tai nghe động tĩnh phụ cận.

"A!"

Đứa nhỏ nhe răng gào thét, vẻ mặt hung ác, gắt gao cầm viên gạch vụn trong tay.

Nhìn từng cảnh này, Thẩm An Tại hơi há miệng, nhíu mày rất sâu.

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, vậy mà khiến cho hắn cảnh giác đến tình trạng này!

Vốn đã chịu phong hàn, vừa nãy lại uống nhiều nước mưa như vậy, thân thể của thằng nhóc mù đã suy yếu đến cực điểm, nếu không phải tín niệm trong lòng mạnh mẽ chống đỡ thì hắn sớm đã hôn mê rồi.

Thẩm An Tại thở dài, lắc đầu.

Hết cách rồi, nếu không ra tay, tiểu gia hỏa này rất có thể sẽ chịu không nổi đêm nay.

"A!"

Nghe tiếng bước chân tới gần, đứa mù giận dữ gầm lên, cầm lấy cục gạch vụn quơ quơ lung tung.

Thẩm An Tại vung tay áo, gió mát làm dây thừng trói buộc hắn, sau đó tiến lên ôn hòa mở miệng.

"Đừng sợ, ta đến chữa bệnh cho ngươi."

Nói xong, cũng không để ý tên mù nhỏ liều mạng giãy dụa mà đưa một hạt đan dược vào trong miệng của hắn, sau đó tự thi châm luyện hóa dược lực cho hắn.

Đợi sau khi hoàn toàn luyện hóa, trên mặt đứa mù rõ ràng khôi phục huyết sắc.

"Ngươi…"

Thẩm An Tại vừa mới phất tay áo tán đi gió nhẹ, còn chưa nói xong liền nhìn thấy thằng nhóc mù lòa như chó điên nhào tới, hung hăng cắn vào trên tay của hắn.

"Tê…"

Hắn nhướng mày, mặc dù là Đoán Thể cảnh, nhưng thân thể máu thịt cũng chịu không được lực cắn như vậy, nhưng nếu hắn vận chuyển huyết khí ngăn cản, thì sẽ khiến miệng của tiểu gia hỏa này bị thương.

Hắn lắc đầu, cuối cùng không chọn làm như vậy.

"Đừng sợ, ta tên là Thẩm An Tại, là Phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, ta không có ác ý."

Thẩm An Tại mặc kệ hắn cắn tay mình, cố gắng hết sức dùng ngữ khí ôn hòa mà mở miệng.

Sau khi nghe được ba chữ "Thẩm An Tại", đứa mù sững sờ, cuối cùng buông lỏng miệng.

Có lẽ là không còn sức để chạy, hoặc hắn biết là đang đối mặt với phong chủ Thanh Vân phong muốn chạy cũng không thoát, lần này hắn không quay đầu bỏ chạy giống như thường ngày, mà cuộn mình ở một bên, hai mắt trống rỗng.

Thẩm An Tại đi đến phía trước, lại lần nữa nhẹ giọng hỏi thăm, ngữ khí ôn hòa gần gũi.

"Tiểu gia hoả, có biết viết chữ không, có thể nói cho ta biết tên của ngươi là gì không?"

Đứa mù ngây người hồi lâu, dùng cặp mắt tĩnh mịch xám trắng kia nhìn Thẩm An Tại, cuối cùng chậm rãi duỗi ngón tay chạm vào nước mưa, viết ra hai chữ trên mặt đất.

Thiên Nhạc.

Chương 150: Được, ta sẽ dạy cho ngươi

Nhìn hai chữ trên đất, Thẩm An Tại rơi vào trầm tư, cau mày.

Thiên Nhạc…

Nghĩ đến cảnh, khi cha mẹ cho hắn cái tên này, là hy vọng hắn thiên tính lạc quan, vui vẻ trưởng thành.

Ai có thể nghĩ đến… hắn sẽ trải qua cuộc sống thê thảm như vậy, nào có chút sung sướng mà hài đồng nên có?

Đừng nói vui vẻ, hắn bây giờ ngay cả nói cũng không nói được, nhìn cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Thân thể như vậy, quả thực trái ngược hoàn toàn với cái tên "Thiên Nhạc".

"Cha mẹ ngươi đâu?" Thẩm An Tại nhẹ giọng hỏi thăm.

Thiên Nhạc không trả lời hắn, chỉ cuộn mình ở góc, im lặng không gì sánh được, không có ý động tay viết chữ.

"Có thể viết về chuyện xảy ra với ngươi không, có lẽ ta có thể giúp ngươi."

Thẩm An Tại cũng không tức giận, tiếp tục mở miệng.

Nghe được câu này, Thiên Nhạc rõ ràng hơi ngẩng đầu lên, nhưng rất nhanh lại cúi xuống.

"Là cảm thấy không cần, hay là cảm thấy ta không có bản lãnh này?"

Thẩm An Tại ôn hòa cười, ngồi xổm xuống cao ngang hắn, nhẹ giọng mở miệng.

Thiên Nhạc lắc đầu, dường như không muốn tiết lộ nhiều hơn.

"Như vậy à…"

Thẩm An Tại hơi hơi gật đầu, sờ cằm nói.

"Không cần ta hỗ trợ, ta cũng không cưỡng cầu, nhưng ta có tấm lòng thầy thuốc, có lẽ ta có thể giúp ngươi trị đôi mắt và cái lưỡi, có muốn cân nhắc thử hay không?"

Thiên Nhạc vẫn lắc đầu như cũ, thần sắc có chút cảnh giác.

Thấy hắn như vậy, Thẩm An Tại suy nghĩ một lát, sau đó mở miệng.

"Không phải miễn phí, ta sẽ thu tiền, hơn nữa giá cả rất đắt, nhưng trước tiên có thể cho ngươi ghi sổ, đợi sau khi chữa khỏi, ngươi từ từ thanh toán là được."

"Ta thấy ngươi rất thích nghe người rèn sắt đúng không, nếu khôi phục thị lực, ta dạy ngươi luyện khí, về sau hẳn là có thể dựa vào tay nghề này kiếm được không ít tiền, đến lúc đó lại trả ta tiền thuốc men, thế nào?"

Miễn phí có lẽ là có ý đồ khác, nhưng nếu là thu phí thì lại hợp lý hơn nhiều.

Thiên Nhạc nghe nói như thế, bỗng nhiên ngẩng đầu, hiển nhiên có chút động lòng, nhưng vẫn rất cảnh giác, không có đáp ứng.

"Chẳng lẽ ngươi muốn cứ sinh sống trong bóng tối à, không nhìn thấy gì cả, không nói được gì, cứ luôn như vậy, cho dù có việc gì cần làm thì cũng chẳng làm được."

Thẩm An Tại vẫn mở miệng như cũ, hướng dẫn từng bước.

Thiên Nhạc nghe vậy, thần sắc do dự, cắn chặt răng giống như đang đấu tranh nội tâm.

Đúng như đối phương đã nói, trạng thái hiện tại của mình có thể còn sống đã là không tệ rồi, chớ nói chi là đi làm càng nhiều chuyện hơn.

Hắn do dự, viết xuống đất một hàng chữ.

"Có thể làm cho ta lập tức nhìn được không?"

Thẩm An Tại lắc đầu, vừa rồi hắn đã thuận tiện điều tra tình huống đối phương.

Hai mắt hoại tử, muốn khôi phục, hoặc là thông qua thủ đoạn y đạo cao siêu móc mắt cũ cấy ghép một đôi mắt khác vào, hoặc là, chỉ có thể chậm rãi ôn dưỡng, loại trừ tử khí trong hai mắt, sau đó lại dùng đan dược cao phẩm khôi phục.

Nhưng thời gian cần dùng chắc chắn không quá nhanh, ít nhất phải nửa năm, thậm chí là một năm.

"Không thể." Hắn nhẹ giọng mở miệng.

Vẻ mặt của Thiên Nhạc ảm đạm đi thấy rõ, chậm rãi cúi đầu.

"Nhưng trước khi ngươi khôi phục thị lực, ta có thể tạm thời làm mắt cho ngươi, dẫn ngươi đi xem núi non sông ngòi, nhìn thủy triều lên xuống, ngắm mây tản mây trôi, thẳng đến khi ngươi có thể thấy được."

Đứa nhỏ khẽ giật mình, rõ ràng có chút mong ngóng.

Hắn lại viết một hàng chữ trên mặt đất.

"Tại sao phải giúp ta, ngươi rốt cuộc là ai?"

Hiển nhiên, hắn vẫn còn đang cảnh giác, không tin sẽ có người nguyện ý giúp mình như vậy, khẳng định là có âm mưu gì đó.

Thẩm An Tại lắc đầu cười một tiếng.

“Trước đó ta đã nói, ta giúp ngươi bởi vì tấm lòng thầy thuốc, sau này ngươi cũng phải trả tiền thuốc men, dù sao ngươi hiện tại cái gì cũng không có.”

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng lặp lại tên mình lần nữa.

“Ta tên là Thẩm An Tại, là Phong chủ Thanh Vân phong Linh Phù sơn.”

“Nếu như ngươi nguyện ý nhận trị liệu của ta, hiện tại liền đi theo ta, về sau thiên địa mặc kệ ngươi ngao du, muốn làm cái gì thì làm, nếu không muốn thì ta cũng không cưỡng cầu, nhưng đồng nghĩa thiên địa muôn hình vạn trạng này, ở trong mắt ngươi vĩnh viễn sẽ chỉ là bóng tối, có lẽ ngày nào đó ngươi chết đói trong cái ngõ nhỏ này mà không một ai biết, càng không cần nói tới chuyện cần làm.”

Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại…

Thiên Nhạc cúi đầu, nội tâm như có thiên nhân giao chiến.

Hắn không quan tâm tới mắt và lưỡi mình có trị được hay không, thứ làm hắn rung động chính là thứ Thẩm An Tại vừa nói.

Khôi phục thị lực và giọng nói, hắn mới có tư cách theo đuổi càng nhiều, đi làm càng nhiều chuyện hơn!

Tỉ như… tu luyện!

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Thiên Nhạc siết chặt nắm tay, nội tâm giãy dụa.

Cuối cùng, khi tiếng bước chân sắp chui vào góc ngõ, hắn đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo.

Có lẽ là chạy quá nhanh, cộng thêm nước mưa làm ướt mặt đất, chân hắn trượt dài.

Ngay khi sắp ngã sấp xuống, một bàn tay to ấm áp đã nâng hắn lên, cùng lúc truyền tới là âm thanh ôn hòa quen thuộc.

"Xem ra ngươi đã có quyết định."

Thẩm An Tại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lau nước mưa trên mặt cho hài đồng, ấm giọng mở miệng.

"Có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi phải chấp nhất nghe ta rèn sắt luyện khí không?"

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, vươn tay nắm lấy tay hắn.

Thẩm An Tại còn tưởng hắn sẽ cắn mình, nhưng rất nhanh liền phát hiện đối phương không phải có ý này.

Mà đứa mù lại dùng ngón tay lạnh lẽo viết chữ vào lòng bàn tay hắn, động tác cẩn thận từng li từng tí.

"Phụ thân nói, khi ta luyện được thanh đao lợi hại nhất trong thiên hạ, người sẽ đến đón ta về nhà."

Thẩm An Tại sững sờ, kinh ngạc nhìn đôi mắt xám trắng trước mắt, nhìn nước mưa chảy xuống theo gương mặt hài đồng.

Trong lúc nhất thời, hắn quên thao túng gió nhẹ ngăn cản nước mưa, mưa to tí tách làm ướt áo bào trắng.

Khó trách, khó trách đứa nhỏ này cố chấp muốn nấp ngoài Thiết đường nghe người rèn sắt như thế.

Thanh đao lợi hại nhất trong thiên hạ…

Hắn không biết hiện tại thanh đao lợi hại nhất thiên hạ này tên là gì, cũng không biết là do ai chế tạo.

Nhưng muốn tạo ra một thanh binh khí siêu việt thanh đao hiện tại, không thể nghi ngờ,chuyện này hiện giờ gần như là chuyện hoàn toàn không có khả năng hoàn thành.

Phụ thân đứa nhỏ này nói như vậy, hẳn là…

Vĩnh viễn sẽ không trở về tìm hắn.

Đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nhưng Thẩm An Tại cũng không nói ra suy nghĩ trong lòng mình, mà ôn hòa sờ đầu đứa trẻ, nhẹ giọng mở miệng.

"Được, ta sẽ dạy cho ngươi."

Thiên Nhạc nặng nề gật đầu, cắn chặt răng, trên khuôn mặt ngây thơ lộ ra kiên định không thể nói nên lời.

"Đi thôi, quay về Thanh Vân phong."

Thẩm An Tại mỉm cười, nắm tay hắn, hai thân ảnh một lớn một nhỏ dần dần biến mất ở dưới màn đêm, dần dần đi xa.

Thiên Nhạc cảm thụ được gió nhẹ bốn phía phất động, ngăn cách hết thảy nước mưa, trong lòng không khỏi an ổn hơn nhiều.

Hắn không biết chính mình lựa chọn con đường này là chính xác hay không, nhưng hắn biết, chỉ có lựa chọn con đường này, tương lai mới có thể đi làm việc mình muốn.

Về phần tại sao lại tin tưởng người bên cạnh, có lẽ…

Là bởi vì hắn là người được nhà nhà bàn luận, vị sư phụ yêu đồ đệ như sinh mệnh, vì đồ đệ của mình mà có thể làm nổ tung sơn môn Thiên Tuyết tông, giận chém cường giả Càn Khôn cảnh, Thẩm An Tại.

Chương 151: Có phải mắt của bản đường chủ rất to không?

Sau khi thay cho Thiên Nhạc một bộ quần áo màu xám mới tinh, Thẩm An Tại lại cố ý may một miếng vải đen, che hai mắt hắn lại.

"Sau này ta sẽ dạy ngươi rèn sắt, coi như là một nửa sư phụ của ngươi, ngươi tạm thời ở lại Thanh Vân phong làm đệ tử ký danh, nếu sau này muốn, ngươi cứ gọi ta một tiếng sư phụ, nếu không muốn thì có thể đi bất cứ lúc nào."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Hắn thu đồ đệ, chưa bao giờ nhìn thiên phú.

"Đi thôi, về nhà."

Hắn mỉm cười, nắm tay đứa bé đi về phía Linh Phù sơn.

Nghe hai chữ "về nhà", trong lòng Thiên Nhạc khẽ run, trùng điệp gật đầu.

Hắn không biết vì sao mình không hề bài xích người bên cạnh, luôn cảm thấy hắn rất thân thiết.

Càng nghĩ, có lẽ là bởi vì hắn là người duy nhất sau khi bị mình cắn không có mở miệng mắng to, ngược lại là người duy nhất ngồi xổm xuống nói chuyện với mình.

"Nhìn đi, phía trước chính là sơn môn Linh Phù sơn, dùng đá xanh điêu khắc, cao bảy trượng…"

“Bên cạnh là Thông Linh hà, trong Phục Linh thành có vài con sông lớn được phân chia từ con sông này chảy ra ngoài, ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận đừng để rơi xuống sông đó.”

“Phía trên, một mực đi dọc theo sơn đạo, tận cùng là chủ phong của chưởng môn, hai bên phân biệt là hai phong Thanh Khê và Thanh Linh , bên cạnh nữa là Thanh Loan, Thanh Phù phong, Thanh Vân phong chúng ta thì ở phía xa hơn một chút.”

“Triệu trưởng lão trên Thanh Khê Phong tuy rằng rất nhỏ mọn, bủn xỉn, nhưng cũng không tệ. Rất nhiều đệ tử gia cảnh bần hàn đều được hắn cứu tế, nhưng sau này đều bị hắn lừa vào Thanh Khê phong để làm lao dịch miễn phí, dùng lời của hắn mà nói, đây là đầu tư lao động, tiết kiệm chi phí…”

“Thanh Linh phong chỉ có nữ đệ tử, Mộc trưởng lão là người hiền lành, đồ đệ Tiểu Xuân của hắn mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng rất nhiệt tâm, ngươi nếu có chuyện gì cũng có thể tìm nàng hỗ trợ.”

Thẩm An Tại ở bên cạnh dắt theo Thiên Nhạc từng bước một đi lên, vừa nói về các loại sự tình liên quan tới Linh Phù sơn cho hắn, còn kể cho hắn nghe những cảnh tượng trên đường đi tới đây.

Ví dụ như ngọn núi đó rất xanh tươi, cao vút tận mây, lại ví dụ như con sông này chảy xiết, bên trong còn có cá lớn hơn cả người, nếu không cẩn thận rơi vào sẽ bị ăn thịt cho nên tuyệt đối không thể tới gần.

Còn đường đến Linh phù sơn đều là dùng đá xanh lát thành, dưới gầm giường phong chủ Thanh Phù phong một tấm ngân phiếu trăm vạn kim tệ, còn có một bao kẹo the…

Thiên Nhạc lẳng lặng nghe hắn thao thao bất tuyệt về mọi thứ, trong đầu đại khái đã biết được Linh Phù sơn là dạng gì,

người trên Linh Phù sơn thì như thế nào.

Sau khi hắn bị mù, đây là lần đầu tiên có người nguyện ý nói tỉ mỉ những lời như vậy với hắn, kể lại nhiều cảnh đẹp như thế.

"Còn có, Liễu phong chủ Thanh Loan phong là đùi của ta ở Linh Phù sơn này, chẳng qua ngươi không được phép ôm, ngươi muốn ôm thì đi ôm đồ đệ nàng, Lăng sư điệt tuy tính tình có phần thanh lãnh, nhưng rất hay chiếu cố sư đệ các ngươi đấy, bị khi dễ hoặc là muốn tìm người bồi luyện gì đó thì đi tìm nàng…"

Thẩm An Tại dắt tay Thiên Nhạc từng bước một đi lên, đụng phải Từ Hoan chuẩn bị xuống núi mua linh dược.

Lão tiểu tử này sâu kín nhìn đứa nhóc gầy trơ cả xương bên cạnh Thẩm An Tại, rồi nhìn thoáng qua tấm vải che mắt.

"Thẩm trưởng lão, này là?"

"Đây là đệ tử ký danh ta mới thu nhận cho Thanh Vân phong, tên là Thiên Nhạc, lão Từ, Phiền ngươi đến lúc đó đi đăng ký giúp ta một chút!"

Nói xong, Thẩm An Tại cũng không để ý tới Từ Hoan đang ngây người, vừa đi vừa mở miệng nói với hài đồng bên cạnh.

"Người vừa lên tiếng là Từ Hoan, đường chủ Linh Dược đường, con mắt của hắn nhỏ như mắt rùa, rất dễ nhận ra…"

"Rùa?" Thiên Nhạc khẽ nghiêng đầu, viết lên lòng bàn tay của Thẩm An Tại.

"Là con rùa á, rùa rụt cổ rúc mai á."

Nhìn hai người một lớn một nhỏ dần dần đi xa, Từ Hoan sững sờ tại chỗ.

Không phải chứ, mình không phải quên xuống núi mua chút thuốc, lúc này vội vàng đi mua, làm sao lại vướng vào chuyện này?

Thẩm An Tại đã lười đến mức này rồi sao, ngay cả đăng ký cho đệ tử của mình cũng lười đi?

Còn có, Thẩm An Tại đang làm cái quỷ gì vậy, thu đồ đệ thì thu đồ đệ, thu chút ít bình thường không được sao?

Đại đồ đệ Mộ Dung Thiên thì không nói, đó là di Nham Lý đường chủ lén lấy quà cáp của Mộ Dung gia mà nhét vào Thanh Vân phong, nhị đồ đệ Thanh Thủy quận chúa thân mang kịch độc Thực Cốt, tu vi nửa bước khó lên.

Hiện tại lại thu một tiểu đồ đệ, hình như là một…

Người mù?

Một người kinh mạch ứ nghẽn thiên phú cực kém, một người mang Thực Cốt độc, thân thể gầy yếu, hiện tại lại có thêm một đứa trẻ mù?

Tiêu chuẩn thu đồ đệ của Thẩm An Tại thật đúng là… càng tàn càng tốt.

"Khụ khụ…"

Lắc đầu, Từ Hoan không nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía con đường xuống núi.

"Bái kiến Từ đường chủ!"

Đệ tử thủ sơn ở cửa núi thấy hắn đi ra, cung kính hành lễ.

Từ Hoan ho khan hai tiếng, dùng sức mở to mắt, uy nghiêm mở miệng.

"Bản đường chủ hỏi hai người một chuyện."

Hai gã đệ tử liếc mắt nhìn nhau, chắp tay: "Đường chủ xin hỏi."

Từ Hoan xích lại gần mấy phần, dùng đôi mắt nhỏ nhắn vui mừng mở to nhìn bọn họ chằm chằm.

"Có phải mắt của bản đường chủ rất to không?"

Hai gã đệ tử trực tiếp mộng, hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ lí do.

"Nói mau, có to hay không?"

"Nói thật, nếu không ta phái các ngươi đến Linh Dược đường cuốc điền."

Dưới sự cưỡng bức của Từ Hoan, hai gã đệ tử bất đắc dĩ gật gật đầu, che ngực đắng chát nói câu "rất to".

Có được đáp án như mong muốn, Từ Hoan lập tức hài lòng, cười rộ lên, hai mắt triệt để biến thành một sợi dây nhỏ.

"Không sai, đám nhóc các ngươi rất thành thật, ban thưởng cho các ngươi đi đăng ký giúp Thẩm trưởng lão một đệ tử ký danh."

Hắn cười vỗ vỗ bả vai hai tên đệ tử thủ sơn, vui tươi hớn hở xuống núi.

Hai đệ tử đối mặt nhau: ???

…

"Sư phụ, ngài đã về?"

Trên Diễn Võ trường Thanh Vân phong, Tiêu Cảnh Tuyết đang nhìn bóng dáng chậm rãi trên đường núi, vui vẻ bước tới.

"Cảnh Tuyết?"

Thẩm An Tại kinh ngạc: "Ngươi làm cái gì bên sân diễn võ vậy?"

"Không thấy sư huynh đâu, ta tìm cả ngày cũng không tìm được, hắn có gặp chuyện gì hay không!?"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi lo lắng.

“Khụ khụ, hắn bị ta đưa đến một nơi khác để tu luyện, ngươi không cần lo lắng, ngày nghi thức thu đồ đệ hắn liền trở về.”

Thẩm An Tại ho khan hai tiếng, có chút lúng túng.

Hắn lại quên nói chuyện này cho nhị đồ đệ, hại nàng lo lắng vô ích.

“À, như vậy à…”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ nhàng thở ra, tâm lí thả lỏng xuống, lúc này mới chú ý tới hài đồng Thẩm An Tại đang dắt ở bên cạnh.

Khi nhìn thấy con mắt bị vải đen che kín kia, nàng không khỏi hiếu kỳ hỏi thăm.

“Sư phụ, hắn là ai?”

“Hắn là đệ tử ký danh mới thu của vi sư, sau này ở Thanh Vân phong này. Chút nữa Cảnh Tuyết hãy dọn dẹp một căn phòng cho hắn ở.”

“Tiểu sư đệ?!”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức nâng váy ngồi xổm xuống, tò mò đánh giá đứa bé kia.

Tuy rằng Thiên Nhạc không nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận được trước mắt có người ngồi xổm xuống, đang quan sát mình.

Hắn không khỏi có chút khẩn trương, hơi dùng sức nắm tay Thẩm An Tại, khống chế mặt mình không lộ ra vẻ hung ác.

Khi nhìn thấy đứa bé trước mắt này hai mắt che vải đen, mặt vàng vọt gầy gò, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi có chút thương cảm và đau lòng.

“Ta tên Tiêu Cảnh Tuyết, sau này chính là nhị sư tỷ của ngươi. Tiểu sư đệ, ngươi tên gì?”

Nàng đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu đứa trẻ, dịu dàng mở miệng.

Nhưng hài đồng không lên tiếng, mà quay đầu nhìn về phía Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

“Hắn tên là Thiên Nhạc, Thiên trong đất trời Nhạc của vui thích, Thiên Nhạc.”

“Thiên Nhạc…”

Tiêu Cảnh Tuyết lẩm bẩm cái tên này, sau đó khó hiểu: “Tiểu sư đệ… hình như không thích nói chuyện?”

“Bản tính nó không thích nói chuyện.”

Chương 152: Trịnh mỗ ta một thân khí khái…

“A?”

Tiêu Cảnh Tuyết rõ ràng có chút sửng sốt.

Thẩm An Tại mỉm cười, ngồi xổm xuống, mở miệng nói với Thiên Nhạc.

“Thiên Nhạc, nàng là nhị sư tỷ của ngươi, ngươi còn có một đại sư huynh tên là Mộ Dung Thiên, là Kiếm tiên tương lai của Đại An triều, sau này chúng ta sẽ là người một nhà.”

Thiên Nhạc gật đầu, biểu thị đã biết.

“Được rồi, mang tiểu sư đệ của ngươi đi làm quen sơ qua Thanh Vân phong, thị lực của hắn không tốt lắm, ngươi phải tường thuật tỉ mỉ với hắn.”

Thẩm An Tại quay đầu dặn dò Tiêu Cảnh Tuyết.

Người sau gật đầu, đưa tay muốn nắm tay tiểu sư đệ.

Nhưng mà Thiên Nhạc cảnh giác lui về sau một bước, nắm chặt tay Thẩm An Tại, dẫn tới Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ.

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ, lại có chút đau lòng.

Hắn lại ngồi xổm xuống một lần nữa, giọng nói nhu hòa, lời nói thấm thía mở miệng với Thiên Nhạc.

“Đừng sợ, nếu như Nhị sư tỷ hay Đại sư huynh dám khi dễ ngươi, ngươi nói cho vi sư, vi sư thay ngươi đánh bọn họ.”

Thiên Nhạc lại nắm lấy tay hắn, cẩn thận từng li từng tí viết chữ.

“Ta mệt rồi.”

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó gật đầu.

“Tốt, vậy ngươi trước nghỉ ngơi ở phòng đại sư huynh đi.”

Nói xong, hắn mang theo Thiên Nhạc đi đến phòng của Mộ Dung Thiên, thẳng đến khi đưa Thiên Nhạc lên giường.

Người sau trước khi ngủ, vẫn gắt gao nắm chặt tay Thẩm An Tại không dám buông ra.

Có lẽ bởi vì mới đến một môi trường xa lạ, sợ lỡ ngủ một giấc khi dậy sẽ không thấy Thẩm An Tại đâu.

Có lẽ bởi vì trong cả Thanh Vân phong quá chi to lớn này, hiện tại hắn chỉ tin tưởng một người.

Thiên Nhạc hẳn là đã thật lâu không được nghỉ ngơi, giờ phút này đang nằm trên giường thoải mái dễ chịu, chỉ chốc lát sau hô hấp đã dần chậm lại.

Nhưng hắn vẫn như cũ nắm chặt tay Thẩm An Tại không chịu buông ra.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng ở một bên, cái miệng nhỏ nhắn hơi há ra, không biết nói cái gì.

Tiểu sư đệ trước mắt tựa hồ… làm gì cũng rất cẩn thận.

Sự cảnh giác trầm ổn vốn không nên xuất hiện trên mặt hài đồng tám chín tuổi kia, làm cho người ta không khỏi cảm thấy có chút chua xót trong lòng.

“Sư phụ, tiểu sư đệ hắn là sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết do dự, nhỏ giọng hỏi thăm.

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, nói qua một lần chuyện mình đi vào thành rèn sắt, sau đó gặp được tiểu gia hỏa này.

Nghe tiểu sư đệ nhà mình không chỉ hai mắt bị mù, ngay cả lưỡi cũng bị cắt mất, Tiêu Cảnh Tuyết che miệng không dám tin nhìn đứa bé ngủ say trên giường.

Ánh mắt có chút đau lòng, thương hại.

Một đứa trẻ hỉ mũi chưa sạch lại có kinh nghiệm thê thảm như vậy, quả thật khiến lòng người chua xót.

Nếu không phải sư phụ nhà mình ngẫu nhiên vào thành phát hiện ra hắn, e rằng trong một đêm mưa gió nào đó, hắn sẽ lặng lẽ chết đi, sẽ không ai hay biết hắn đã từng sống trên cõi đời này.

"Đúng rồi, đừng nói quá nhiều với tên ngốc Mộ Dung Thiên kia, tâm tính hắn thẳng thắn, khó tránh khỏi trong lúc lơ đãng sẽ chạm đến chuyện thương tâm của lão tam."

Thẩm An Tại nhớ tới cái gì, dặn dò mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Được rồi, đi chuẩn bị cơm tối đi, đợi lão tam tỉnh hắn là sẽ đói bụng."

Thẩm An Tại vẫy tay nói.

Mặc dù hắn đã luyện hóa dược lực cho Thiên Nhạc, nhưng mới tới Thanh Vân phong, tự nhiên cũng phải làm một bữa tiệc chiêu đãi lớn một chút.

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

"Sư phụ… đệ tử không biết nấu cơm, sư huynh cũng không có ở đây…"

Thẩm An Tại sửng sốt, hắn nhìn thoáng qua cánh tay đang bị nắm chặt lấy, nhất thời có chút khó khăn.

Cái này không thể được, cũng không thể để lúc Mộ Dung Thiên không ở đây, mình sẽ phải kiêm việc nấu cơm được?

Trù nghệ của đệ tử phòng bếp Linh Phù sơn cũng không phải thượng giai, nên tìm ai nấu cơm đây?

Hắn sờ sờ cằm, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời.

Đúng rồi, tay nghề của Lão Trịnh hình như không tệ, tay nghề của các đệ tử trong Thanh Phù phong đều là do chính tay hắn dạy.

Vừa lúc nghe nói hai ngày trước Thanh Phù phong lại mua một nhóm Ngũ Linh áp nuôi nhốt ở trong phong, lão tam còn là mới đến, cũng nên bồi bổ cho tốt.

"Cảnh Tuyết, ngươi đi Thanh Phù phong kêu Trịnh trưởng lão tới đây giúp đỡ, mở một bữa tiệc lớn. Không phải hắn mới mua linh cầm sao, cũng bắt một con tới luôn."

"A?"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhếch miệng nhỏ: "Nhưng mà Trịnh trưởng lão sẽ đồng ý sao? Linh cầm bọn họ mua đều nhốt ở trong sân sau núi, còn bố trí đại trận trông coi, bắt không được đâu."

Nàng có chút bất đắc dĩ.

Sư phụ mình đang suy nghĩ gì vậy, thân là Phong chủ một phong, lại tự hạ thấp thân phận làm đầu bếp của Thanh Vân phong sao?

"Không có việc gì, ngươi cầm lấy một cân Ngộ Đạo đan ngũ phẩm này đi qua, để hắn say ngất đi."

Thẩm An Tại vung tay áo, một cái vò sứ nhỏ liền xuất hiện trên mặt đất.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi kinh ngạc.

Không ngờ sư phụ luôn keo kiệt vơ vét người ngoài, hôm nay hào phóng như vậy.

“Được.”

…

Không bao lâu sau, chính đường của Thanh Phù phong.

“Cái gì!? Thẩm An Tại hắn coi Trịnh Tam Sơn ta là cái gì, vậy mà bảo ta đến Thanh Vân phong làm đầu bếp nấu cơm cho hắn?”

“Quận chúa xin trở về đi, việc này tuyệt đối không có khả năng, Trịnh mỗ ta tuy nghèo rớt mồng tơi, nhưng trên người vẫn còn khí khái, tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một phong, bảo ta đi làm không công cho hắn nghĩa là gì?”

“Sư phụ nói, nếu ngài nguyện ý, một cân Ngộ Đạo đan ngũ phẩm này xem như thù lao.”

Tiêu Cảnh Tuyết đặt vò sứ xuống đất.

“Ngộ Đạo đan?” Trịnh Tam Sơn nhíu mày: “Có hiệu quả gì?”

“Bảo trì ý thức hải thanh minh, tăng cao ngộ tính.”

“Chính Nguyên, ngươi đi chuẩn bị đi.”

“Chuẩn bị cái gì?” Vu Chính Nguyên sửng sốt.

Trịnh Tam Sơn trực tiếp gõ đầu hắn một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mở miệng.

“Ngươi nói xem là chuẩn bị cái gì? Đi bắt vịt vớt cá, mang theo nồi niêu xoong chảo đến Thanh Vân phong chứ gì!”

“Ồ… “

Vu Chính Nguyên buồn bực, vừa rồi không phải sư phụ nhà mình mới nói cái gì khí khái sao?

Khí khái đâu?

Cốt cách ngài đâu rồi?

Vừa an bài đồ đệ xong, Trịnh Tam Sơn vừa xoa xoa tay cười ha hả đi tới trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

"Vậy, quận chúa à, hôm nay ta nấu một ngày, ngày mai thì sao, ngày mai nữa thì sao?"

"…"

…

Chấp Pháp đường, trong phòng tối.

Nham Lý đứng trong phòng, bên cạnh còn có phó đường chủ Chấp Pháp đường, Chu Tề.

Giờ phút này ánh mắt hắn lạnh lùng gõ ba lần lên một khối gạch.

Không bao lâu, viên gạch vuông run rẩy bắn ra.

Trên đó có đặt một cái túi thú màu đen.

Hắn cầm lấy túi thú, hai mắt híp lại, trong mắt hiện lên sát ý.

Ẩn tính mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, hôm nay tổng bộ rốt cuộc nhớ tới hắn.

Hắn cũng không phải là đường chủ Chấp Pháp đường Nham Lý của Linh Phù sơn gì đó!

Mà là đàn chủ Thanh Xà đàn của Ma giáo!

"Huyền Ngọc Tử, hừ hừ, nhiều năm như vậy các ngươi vẫn coi ta là ngoại nhân, thậm chí trước kia khi Thẩm An Tại chưa từng triển lộ ra thủ đoạn nghĩa phụ của hắn lưu lại, ngươi vẫn luôn thiên vị hắn, làm cho một vị đàn chủ khác của ta chậm chạp không được thượng vị, ta sẽ khiến ngươi hối hận."

Hắn nghiến răng nghiến lợi, vô cùng căm hận mở miệng.

Bên cạnh, sắc mặt Chu Tề cũng âm lãnh.

Nhiều năm qua như vậy, sở dĩ Nham Lý vẫn luôn nhằm vào Thanh Vân phong, chính là muốn đuổi Thẩm An Tại đi, để hắn trở thành phong chủ Thanh Vân phong, trắng trợn thu nhận đệ tử Ma giáo.

Song đám người Huyền Ngọc Tử này lại luôn nghĩ tới tình xưa, khiến một tên phế vật Đoán Thể hậu kỳ làm phong chủ nhiều năm như vậy, nuôi hắn không công!

Có điều chờ đợi nhiều năm như vậy vẫn chờ được cơ hội!

Lúc Huyền Ngọc Tử bế quan độ kiếp, chính là ngày chém giết chưởng môn Linh Phù Sơn này!

Mặc dù tu vi hai người bọn họ chỉ là Quy Nguyên cảnh, nhưng trong túi thú có chứa hai con yêu thú Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Đến lúc đó Huyền Ngọc Tử nào có thuật phân thân, chết không thể nghi ngờ!

Chương 153: Cơm chiều đã đến

Buổi chiều.

Bên trong vườn trúc Thanh Vân phong.

Ba người ngồi vây quanh bàn ăn, mùi thơm truyền đến khiến cổ họng Thiên Nhạc không khỏi bỗng nhúc nhích.

"Canh gà đây!"

Trên mặt Trịnh Tam Sơn có chút đen đúa vui vẻ bưng thức ăn lên bàn, bộ dáng mặc tạp dề nào có chút uy nghi của Phong chủ, rất giống một tiểu nhị của Thượng Khách lâu trong Phục Linh thành.

Vu Chính Nguyên ngồi xổm ở cửa trúc uyển, sâu kín nhìn sư phụ nhà mình mang thức ăn lên, lại nhìn thoáng qua Thẩm An Tại ngồi ngay ngắn bên cạnh, gương mặt hồng hào tóc bạc mây nhạt gió nhẹ mà thần sắc buồn bực.

Đồng dạng là sư phụ, đồng dạng là phong chủ, nhưng người với người lại chênh lệch lớn như vậy sao?

Sư phụ nhà mình không có tiền, công pháp, phù pháp cao giai cũng không có…

Hình như thứ duy nhất còn lại chính là cái miệng kia, cứng hơn cả Kim Cương toản…

Lúc trước còn khoác loác nói có thể chém Niết Bàn tôn giả cơ mà, Thẩm trưởng lão nói lời này ở Thiên Tuyết tông là vì có thể một người một đao liền đánh chết cường giả Càn Khôn cảnh, không ai nghi ngờ.

Sư phụ nhà mình có cái gì?

Trong Thương Ngô cảnh có thể bị người của ma giáo Địa Linh cảnh đánh cho hộc máu, muốn chém tu sĩ Niết Bàn…

Ai tin được?

Vu Chính Nguyên lắc đầu, ngồi xổm ở cửa trúc uyển nhổ cỏ buồn bực.

Hắn nhìn thoáng qua bên cạnh dược viên, nghe nói thanh niên tóc trắng kia là Thẩm trưởng lão chuyên môn mời đến dược viên, âm thầm thở dài.

Ài… Ài…

Ngay cả một người trông coi dược viên cũng có khí chất hơn sư phụ nhà mình.

Sư phụ nhà mình lúc nào mới có thể đứng lên một lần, để đồ đệ như hắn cũng thơm lây!

“Thẩm trưởng lão, đồ ăn có đủ hay không, có muốn làm nữa không?”

Trịnh Tam Sơn xoa xoa tay, vẻ mặt tươi cười.

“Đủ rồi.” Thẩm An Tại thỏa mãn gật đầu.

Trước kia không nhìn ra, tay nghề của lão Trịnh quả thực không tệ, còn tốt hơn cả Mộ Dung Thiên.

“Vậy ngày mai còn cần ta đến không?” Trịnh Tam Sơn nhìn hắn với vẻ mặt chờ mong.

“Ngày mai không cần.”

Nghe vậy, hắn không khỏi có chút thất vọng.

Lúc trước hắn đã thử dược hiệu của Ngộ Đạo đan một chút, đúng là rất cường đại.

Hai cân thuốc kia lấy ra một chút cũng đủ mua hơn vạn con Linh cầm rồi.

“Chẳng qua hôm sau còn có chuyện muốn nhờ Vu sư điệt giúp đỡ một chút.”

Thẩm An Tại chuyển chủ đề, ánh mắt Trịnh Tam Sơn lại sáng lên.

Vu Chính Nguyên ở bên có chút bất đắc dĩ: “Sư phụ, hôm sau đệ tử phải vào Phù tháp ngộ phù nữa.”

“Nói cái gì, vi sư vất vả như vậy còn không phải đều vì ngươi sao, Phù tháp lúc nào cũng có thể vào, Ngộ Đạo đan này rất tốt, ngươi ăn chúng nó rồi lại tiến vào Phù tháp, không phải làm ít công to sao?”

Trịnh Tam Sơn quay đầu quát lớn.

Vu Chính Nguyên bất đắc dĩ.

Thẩm An Tại nhìn hai thầy trò, mỉm cười.

Ngày mai chính là ngày hẹn với Liễu Vân Thấm đi thả đèn hoa, phải chuẩn bị một chút mới được.

“Vu sư điệt, đừng ngồi chơi cỏ trước cửa nữa, đến ăn cơm đi.”

Hắn vỗ nhẹ lên bàn, lên tiếng gọi.

“A, cám ơn Thẩm trưởng lão.”

Vu Chính Nguyên gật đầu, phủi tay đứng dậy.

Hắn cảm thấy gần đây mình càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, trước kia trong lòng đệ tử Linh Phù Sơn khác, hắn chính là đại biểu trầm ổn.

Kết quả bây giờ chỉ cách dăm ba hôm đã buồn bực vô cùng.

Thầy trò Trịnh Tam Sơn hai người vừa mới ngồi xuống, trên đường núi lại có hai bóng hình xinh đẹp bay tới.

Không ai khác chính là Liễu Vân Thấm và Lăng Phi Sương.

Thẩm An Tại sững sờ: "Các ngươi sao lại tới đây?"

"Vừa rồi nghe đệ tử phía dưới nói Trịnh trưởng lão cùng Vu sư điệt đem nồi sắt Thanh Phù phong tới Thanh Vân phong, ta chỉ muốn đến xem là chuyện gì, xem ra coi như kịp thời, không có muộn."

Liễu Vân Thấm dịu dàng cười.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết ngoan ngoãn chuyển vị trí đến bên cạnh Thiên Nhạc, Liễu Vân Thấm gật đầu mỉm cười với nàng rồi thuận thế ngồi xuống.

"Lần cuối nếm thử tay nghề của Trịnh trưởng lão cũng đã được hơn vài năm, không ngờ hôm nay lại có lộc ăn thế này."

Nàng nhìn thoáng qua Trịnh Tam Sơn đang đeo tạp dề, khẽ cười.

"Thiên Nhạc, bên cạnh ta là Thanh Loan phong Liễu trưởng lão, bên cạnh nàng chính là Lăng sư tỷ mà ta đã nói với ngươi."

Hài đồng bịt mắt nghe vậy, đứng dậy cung kính hành lễ với hai người.

"Chuyện này…"

Liễu Vân Thấm và Lăng Phi Sương đều có chút kinh ngạc.

"Đây là đệ tử ký danh mà Thẩm trưởng lão thu được từ khi đi dạo tại Phục Linh thành, Thiên Nhạc không thích nói chuyện. Bữa cơm hôm nay chính là do Thẩm trưởng lão bỏ ra số tiền lớn mời bổn trưởng lão tự đến làm để đãi hắn."

“Nếu không phải giá hắn ra giá đủ cao, ta cũng sẽ không tùy tiện xuống bếp.”

Trịnh Tam Sơn ho khan hai tiếng, ra vẻ uy nghiêm mở miệng.

Ở trước mặt Thẩm An Tại có thể không biết xấu hổ, dù sao đối phương còn không biết xấu hổ hơn mình, nhưng ở trước mặt Liễu Vân Thấm, hắn vẫn phải vãn hồi hình tượng.

“Thiên tính không thích nói chuyện…”

Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, sau đó đôi mắt đẹp chớp lên, đánh giá đứa bé che mắt kia một chút.

Vừa nhìn một cái, nhất thời đôi mi thanh tú cau lại, ánh mắt ngưng trọng.

Đây là…

Vô Khuyết hoang thể!

Không ngờ Thẩm An Tại lại có thể phát hiện ra thể chất tuyệt thế bực này.

Nếu không phải mình có chút đặc thù, tuyệt đối rất khó phát hiện thể chất của người này.

Liễu Vân Thấm hơi hơi ngoái lại, không để lại dấu vết nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Lăng Phi Sương.

Không ngờ ánh mắt Thẩm An Tại lại cay độc như thế, thu yêu nghiệt thể số một số hai thiên hạ vào Thanh Vân phong!

Đáng tiếc…

Nàng nhìn thoáng qua mắt Thiên Nhạc, âm thầm lắc đầu, sau đó mỉm cười mở miệng.

“Không cần đa lễ, nếu đã là đệ tử của hắn, sau này đều là người một nhà, nếu có bị khi dễ cứ tìm Lăng sư tỷ ngươi.”

Lăng Phi Sương nghe vậy, cũng lạnh lùng "Ừ" một tiếng.

Thiên Nhạc gật đầu, sau đó dưới sự nâng đỡ của Thẩm An Tại, lại ngồi xuống.

"Được rồi, mọi người cùng ăn đi."

Thấy hắn chuyển động yết hầu, Thẩm An Tại mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng.

"Nè, tiểu sư đệ, ngươi quá gầy, ăn nhiều thịt một chút."

"Tiểu sư đệ, thịt cá này cũng rất thơm, ngươi thử xem?"

Giọng điệu của Tiêu Cảnh Tuyết rất dịu dàng, không ngừng gắp thức ăn thay Thiên Nhạc.

Khi thấy động tác dùng đũa của Thiên Nhạc có chút vụng về, hồi lâu cũng gắp không nổi thức ăn, lông mi nàng run rẩy, đáy mắt có chút đau lòng, dứt khoát buông đũa của hắn xuống, mỉm cười mở miệng.

"Tiểu sư đệ, để sư tỷ đút đệ ăn nha!"

Thiên Nhạc giật mình, có chút chất phác há miệng.

Có lẽ lúc này có quá nhiều người, Thiern Nhạc cảm thấy căng thẳng, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, thậm chí có chút run rẩy.

Thẩm An Tại chỉ khẽ mỉm cười, nắm chặt tay hài tử, một khắc cũng không buông lỏng.

Tiêu Cảnh Tuyết cho Thiên Nhạc ăn một miếng cá, sau đó lại gắp một miếng thịt Ngũ Linh áp bỏ vào bát của Thẩm An Tại.

"Sư phụ, gần đây người cũng mệt lắm rồi, ăn nhiều một chút."

"Được." Thẩm An Tại vui mừng gật đầu.

Nhìn cảnh tượng sư từ đồ hiếu này, Trịnh Tam Sơn nắm chặt tay đặt ở trước miệng, ho khan hai tiếng ra hiệu đồ đệ của mình.

"Khụ khụ…"

Vu Chính Nguyên ăn cơm từng miếng lớn, nghe thấy tiếng ho khan này không khỏi ngẩng đầu lên.

"Sao vậy, sư phụ ăn vội quá bị mắc xương rồi à?"

"…"

"Hì hì…"

Nhìn Vu Chính Nguyên bất tri bất giác trở nên có chút ngốc nghếch giống như Mộ Dung Thiên, Liễu Vân Thấm và Tiêu Cảnh Tuyết mím môi cười khẽ.

Khó có thể tưởng tượng, đây là đại sư huynh của Linh Phù Sơn ngự phong lên đài, chắp tay sau lưng, vẻ mặt trầm ổn trong thi đấu môn phái lúc trước.

"Thằng ranh con, trở về ta sẽ thu thập ngươi!"

Trịnh Tam Sơn trừng mắt nhìn Vu Chính Nguyên một cái, người sau vẻ mặt mơ hồ.

"Đến đây, Thiên Nhạc sư điệt, ăn nhiều một chút, tay nghề của bản trưởng lão cao hơn sư phụ ngươi nhiều."

Vì giảm bớt xấu hổ, Trịnh Tam Sơn cười ha hả, cũng gắp thức ăn cho hài đồng bên cạnh Thẩm An Tại.

Liễu Vân Thấm mỉm cười, đồng dạng động đũa, còn ôn nhu mở miệng.

"Thiên Nhạc, thứ sư phụ ngươi thích ăn nhất chính là thịt Bạch Ngọc trư này đấy, ngươi cũng thử đi."

Thiên Nhạc có chút kinh ngạc.

Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng hắn có thể nghe được rõ ràng, trong chén của mình đã chất đống không ít thịt.

“Tiểu sư đệ, cứ thử ít thịt Ngũ Linh áp đi.”

Ngay lúc Tiêu Cảnh Tuyết lại một lần nữa nhẹ nhàng gắp một miếng thịt vào miệng hắn, chóp mũi đứa trẻ bỗng nhiên nổi lên cảm giác ê ẩm.

Tấm vải đen che khuất hai mắt kia, dần dần thấm ướt.

Thẩm An Tại cảm nhận được tay đứa bé đang run nhè nhẹ, cười ôn hòa, nắm tay của hắn chặt hơn mấy phần.

Gió chiều chầm chậm, trăng sáng sao thưa thớt.

Bách Lý Nhất kiếm nằm ở ngoài dược viên nhìn thấy cảnh này, tặc lưỡi hai tiếng, sau đó trộm nhặt một nắm đất lên đưa vào trong miệng.

Chương 154: Tuyệt đối không thể nào phát hiện ra ta và ngươi ẩn núp đã nhiều năm.

Sau khi ăn uống no đủ, đám người Trịnh Tam Sơn tạm thời cáo từ.

Thẩm An Tại đưa Liễu Vân Thấm đến sơn khẩu, hai người nhìn nhau.

“Thẩm An Tại, ngày mai giờ Tuất, ta chờ ngươi dưới lòng sông phố mười ba ở Phục Linh thành, ngươi nhất định phải tới.”

Sau khi để lại một câu như vậy, Liễu Vân Thấm từ từ xuống núi.

“Giờ Tuất ngày mai…”

Thẩm An Tại sờ lên cằm, gật đầu rồi ngáp một cái trở về phong.

Dù sao gần đây cũng không có việc gì nên cũng không thể trì hoãn được.

Còn một ngày nữa, mình có thể tự chuẩn bị cẩn thận.

Sau bữa cơm chiều, rốt cuộc Thiên Nhạc đã buông lỏng không ít cảm giác cảnh giác, nhưng vẫn như cũ không dám tùy ý đi loạn.

Ngoài Thẩm An Tại ra, hắn đã chậm rãi từ từ không bài xích Tiêu Cảnh Tuyết nữa.

Hắn có thể cảm nhận được, vị sư tỷ này thật sự rất yêu thương mình, luôn bảo vệ khắp nơi.

Trong đan phòng, Thẩm An Tại đang luyện chế đan dược cho Thiên Nhạc từ từ nuôi dưỡng hai mắt, vừa luyện chế, vừa tỉ mỉ giảng giải cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn hắn luyện đan.

…

Sáng sớm hôm sau, Thẩm An Tại vốn định xuống núi rèn sắt nhưng Trịnh Tam Sơn lại thần thần bí bí tìm tới.

"Lão Trịnh, ngươi làm cái quỷ gì, sáng sớm như vậy đã đến Thanh Vân phong?"

Trịnh Tam Sơn kiểm tra khi xung quanh không người, ghé sát vào thấp giọng nói: "Hôm nay ngươi theo ta đi đến rừng cây nhỏ phía sau Linh Phù sơn, việc này tuyệt đối không thể lộ ra."

"Rừng cây nhỏ?"

Thẩm An Tại nhíu mày lại, lui về phía sau một bước, cổ quái nhìn hắn: "Không phải chứ, quan hệ giữa ta và lão Trịnh ngươi không tốt tới mức này đi, chỉ có hai người chúng ta?"

"Không, còn có cả Mộc trưởng lão và Triệu trưởng lão nữa."

"Hả? Nhiều người như vậy cũng được sao?"

Thẩm An Tại há to miệng, thần sắc cổ quái.

"Nhiều người mới không đến mức có cá lọt lưới, việc này can hệ trọng đại, ngươi nhất định không được chủ quan."

Vẻ mặt Trịnh Tam Sơn trở nên ngưng trọng.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, Thẩm An Tại cũng biết mình nghĩ sai, ánh mắt chớp lên, lập tức đoán được vài khả năng.

"Có phải Chưởng môn muốn đột phá vào ngày hôm nay không?"

Người trước nghiêm túc gật đầu: "Có lẽ đến lúc đó sẽ có người có dụng tâm khác xuất hiện, quả quyết không thể để bọn họ chạy thoát."

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm: "Ta biết rồi."

"Đúng rồi, trước đó ngươi nói để ngày sau ta hỗ trợ cho ngươi, là làm cái gì?"

Trịnh Tam Sơn chợt nhớ tới việc này, chà xát hai tay cười nói: "Cái kia… Hỗ trợ cũng được, ngươi có thể luyện mấy cân Quy Nguyên đan, để cho Chính Nguyên cũng mau chóng đột phá được không?"

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: "Đan dược gì đều dễ nói, đồ đệ của ngươi chính là đồ đệ của ta, luyện chút đan dược mà thôi, chỉ cần ngươi bỏ tiền dược liệu là được."

Trịnh Tam Sơn lúc đầu ánh mắt lộ ra vẻ cảm động, nghe đến lúc sau còn muốn tự trả tiền dược liệu, khóe miệng giật giật.

"Chuyện ta muốn ngươi hỗ trợ làm cũng rất đơn giản, ngươi làm như vậy…"

Thẩm An Tại nhích gần bả vai hắn, ghé lỗ tai vào tỉ mỉ nói.

Cách đó không xa, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn sư phụ nhà mình đang kề vai sát cánh với Trịnh trưởng lão, đôi mắt đẹp không khỏi chớp chớp.

Hình như ngoại trừ Liễu trưởng lão thì sư phụ có quan hệ tốt nhất với Trịnh trưởng lão, qua lại với nhau nhiều nhất nhỉ?

Nàng ngước mắt nhìn sắc trời, khẽ lắc đầu.

Hôm nay sắc trời rất tối, đoán chừng lát nữa sẽ có một trận mưa to.

Nàng phải đi gặp Thiên Nhạc sư đệ, không để hắn sợ hãi.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Ngay lúc nàng xoay người đi tới hướng vườn trúc, trên trời tiếng sấm rền vang, mây đen cuồn cuộn.

Nước mưa to như hạt đậu lạch cạch rơi xuống, toàn bộ Linh Phù sơn dần dần hiện lên một tầng sương trắng mờ mờ, nước mưa liên miên.

Trong Chấp Pháp đường.

Hai người Nham Lý và Chu Tề nhìn thấy đột nhiên phía chân trời cuồn cuộn sấm sét, liếc nhau một cái rồi đi ra ngoài.

Dấu chân dần dần xa, đi về phía sau Linh Phù sơn.

Bên kia, trong một sơn cốc, cây cối mọc lan tràn.

Triệu Thành ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, vuốt hai chòm râu cá trê, híp mắt quan sát bốn phía.

"Ôi, lão Triệu, chỉ có một mình ngươi thôi sao, Mộc trưởng lão đâu?"

Bên cạnh, nước mưa bị gió thổi ra, Thẩm An Tại lại kề vai sát cánh với Trịnh Tam Sơn, Trịnh Tam Sơn vẻ mặt buồn bực.

"Mộc trưởng lão canh gác ở bên kia, hai người các ngươi cũng tranh thủ thời gian vào chỗ đi, trấn thủ phía đông cùng phía tây, mây sét đã đến, đừng để cho người khác lợi dụng sơ hở."

Triệu Thành gật đầu mở miệng.

Hai người gật đầu, riêng phần mình đi về phương hướng đã thương lượng sẵn với nhau.

Mưa to liên miên không dứt, còn có dấu hiệu càng ngày càng lớn.

Trên bầu trời không ngừng có tiếng sấm ầm ầm vang lên, ngẫu nhiên sẽ có một đạo lôi quang vạch phá tầng mây, làm sơn dã u ám thâm trầm bỗng sáng ngời, bầu trời tựa hồ đang ấp ủ cái gì.

Khi hai người Thẩm An Tại rời đi mới được một khắc đồng hồ, trong ánh mắt Triệu Thành lại xuất hiện hai người.

"Bái kiến Triệu trưởng lão."

Nham Lý và Chu Tề đồng thời cung kính chắp tay.

"Nham Lý đường chủ cũng tới?"

Trong mắt Triệu Thành lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn thoáng qua hướng Trịnh Tam Sơn rời đi, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Nham Lý và Chu Tề đều chỉ có tu vi Quy Nguyên cảnh, có thể làm gì được trong lôi kiếp?

"Phụng mệnh chưởng môn, đặc biệt đến đây dò xét, đệ tử Chấp Pháp đường cũng đã che kín bốn phía sơn cốc."

Triệu Thành gật đầu: "Làm phiền Nham Lý đường chủ, tu vi của ngươi có hạn, đừng tới gần khu vực trung tâm, miễn cho bị lôi kiếp ngộ thương."

"Được."

Hai người Nham Lý chắp tay lần nữa, sau đó đi vào phía trong sơn cốc. Lúc đưa lưng về phía Triệu Thành, đáy mắt thoáng hiện ra lãnh ý.

Mà nhìn theo bóng lưng hai người, Triệu Thành nhắm mắt lại, trầm tư một lát.

Chưởng môn độ kiếp, lão Trịnh tìm Chấp Pháp đường tới làm cái gì?

Có thực lực Quy Nguyên cảnh đến bảo vệ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì chẳng phải chỉ có thể xem kịch hay sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn bỗng nhiên nhướng mày, nhìn thật sâu phương hướng hai người vừa biến mất, sau đó bàn tay vừa lật, một tờ phù truyền âm xuất hiện.

"Lão Mộc lão Mộc, tình hình có biến, lão Trịnh lão tiểu tử này không nói toàn bộ tin tức, đến lúc đó nếu ngươi nhìn thấy người của Chấp Pháp đường, quan sát chặt chẽ bọn họ một chút."

Truyền âm phù hóa thành lưu quang, biến mất theo màn mưa.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng lôi bạo đinh tai nhức óc vang lên, một đạo lôi điện to cỡ thùng nước bỗng nhiên vạch phá bầu trời, rơi xuống sơn cốc, cỏ cây phụ cận lôi hải cháy đen không thôi.

"Bắt đầu rồi!"

Mộc trưởng lão nhìn thấy lôi quang rơi xuống, ánh mắt ngưng lại, cất kỹ Truyền Âm phù vừa bay tới.

Cùng lúc đó, hai người Nham Lý cũng dần dần tiến vào trung tâm.

Chu Tề nhíu mày: "Cứ thả chúng ta vào như vậy, có phải quá mức thuận lợi hay không?"

"Ngươi nghi ngờ việc này là giả?"

Nham Lý liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng: "Xem thiên uy địa thế của lôi này, chắc chắn là Càn Khôn lôi kiếp không thể nghi ngờ, Linh Phù sơn bây giờ chỉ còn lại một đám

ngu xuẩn, đã sớm không còn như xưa nữa, tuyệt đối không thể phát hiện ra ngươi và ta ẩn nấp nhiều năm.”

Chu Tề do dự, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người rón rén lẻn vào trong sơn cốc.

Trong sơn cốc, biển sét cuồn cuộn, cây cỏ cháy đen, mặt đất rung chuyển.

Lại một đạo lôi đình cực lớn ẩn chứa thiên uy huy hoàng hạ xuống, ầm vang nện lên thân ảnh đang ngồi khoanh chân trong lôi hải kia.

Hai người híp hai mắt lại, muốn nhìn kỹ hơn.

Nhưng lôi quang sáng chói liên miên, bóng người vô cùng mơ hồ, cũng không thể nhìn rõ.

“Chờ sau khi xác định là Huyền Ngọc Tử, lập tức động thủ!”

Ánh mắt Nham Lý phát lạnh, đáy mắt lóe lên sát ý.

Chương 155: Nghe lời, thành thật đừng nhúc nhích.

Ánh mắt hai người đều lóe lên sát ý, nhìn chằm chằm vào người tắm trong lôi quang phía trước.

Bọn họ đang đợi lôi quang tan đi, nhìn rõ bên trong rốt cuộc có phải là Huyền Ngọc Tử hay không.

Nhưng chẳng được như ý nguyện, mỗi khi lôi quang sắp tán đi, trên bầu trời lại giáng xuống lôi đình, ánh sáng một lần nữa lan tràn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã hết nửa canh giờ.

"Chuyện này…"

Chu Tề lộ vẻ do dự: "Càn Khôn lôi kiếp hết thảy chín đạo, hiện tại đã rơi xuống năm đạo, chờ chín đạo qua đi, chúng ta lại ra tay thì đã muộn."

"Chờ một chút."

Nham Lý trầm giọng mở miệng, dự định hành sự ổn trọng.

Xuy xuy!

Lại một đạo lôi quang khác phá vỡ màn trời, ầm ầm rơi xuống.

Thiên địa uy áp cường đại bao phủ sơn dã, dù cho bọn họ không ở trong sơn cốc, cũng bị ép tới sắp không thở nổi.

"Hộc máu rồi, đàn chủ, người bên trong hộc máu rồi!"

Chu Tề bỗng nhiên có chút kích động, hạ giọng mở miệng.

Nham Lý Định nhìn vào, hô hấp cũng có chút dồn dập lên.

Chỉ thấy dưới lôi quang, bóng người mơ hồ kia phun ra huyết vụ, khí tức uể oải.

Hiển nhiên là đang chịu tổn thương dưới lôi kiếp liên tiếp không ngừng.

"Thanh Xà Đàn chủ, lúc này không ra tay, còn chờ khi nào?" Chu Tề thấp giọng hô.

Nếu như chờ người kia vượt qua lôi kiếp, sau khi gột rửa vết thương trong Càn Khôn là sẽ hồi phục hoàn toàn, bọn họ khó lòng mà ra tay tiếp nữa.

Ánh mắt của Nham Lý lấp lóe không thôi, nhìn thấy một tia lôi quang càng thêm hung mãnh rơi xuống, hắn cắn răng một cái, không hề do dự.

"Động thủ!"

Hai người cùng vỗ túi thú bên hông.

Chỉ một thoáng, một trận tiếng "Tê tê" chói tai vang lên.

Hai con cự mãng một xanh một đen, miệng máu dữ tợn xuất hiện, gào thét lao về phía sơn cốc.

Rồi nhào tới cắn nuốt bóng người đang đắm chìm trong ánh sét kia.

Theo lôi quang từ bầu trời rơi xuống, hai con cự mãng giáp công tả hữu, dưới ba phía giáp công, bóng người kia phảng phất như không còn đường sống.

"Ta đắc thủ rồi!"

Sắc mặt Nham Lý cùng Chu Tề mừng rỡ, không ngờ lại nhẹ nhàng như vậy, nhân lúc Huyền Ngọc Tử độ kiếp yếu đuối, đoạt lấy tính mạng hắn!

“Ai u, cuối cùng cũng chịu động thủ nha, ta còn tưởng rằng hai vị có thể nhịn như vậy chứ?”

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm thanh cười như không cười quen thuộc.

Nham Lý biến sắc, đột nhiên quay đầu lại.

Thẩm An Tại có gió nhẹ đi theo quanh thân, áo bào không nhiễm bụi trần, đang cười ha hả nhìn bọn họ.

“Không tốt!”

Hàn ý trong lòng hai người dâng lên, quay đầu nhìn lại trong sơn cốc, con ngươi lập tức co rút kịch liệt.

Lôi đình vốn muốn đánh vào đầu bóng người kia, giờ phút này phân hóa thành hai sợi xiềng xích lôi quang, gắt gao quấn quanh hai con cự mãng đang mở ra miệng máu kia.

Lôi quang dần tan đi, bóng người kia hiện rõ trong mắt họ.

Không phải Huyền Ngọc Tử!

“Đã sớm đề phòng hai người các ngươi, hạng đầu trâu mặt ngựa, trò vặt này còn muốn lừa gạt Trịnh mỗ ta?”

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng, lôi quang biến ảo, hóa thành từng đạo cuồng phong màu xanh.

Cùng lúc đó, một tay hắn phất lên, lôi quang nơi đây tan hết, hóa thành từng đạo phù văn tản đi.

“Là ảo trận!”

Con ngươi hai người co rút lại.

Phù trận có thể mô phỏng ra thiên uy địa thế như này, tuyệt đối là lục phẩm!

Trịnh Tam Sơn không chỉ đột phá tu vi, ngay cả trình độ phù đạo cũng từ ngũ phẩm lên đến lục phẩm!

“Hítzzz!”

Hai con cự mãng vặn vẹo, muốn giãy giụa khỏi cơn cuồng phong trói buộc.

Nhưng có đại trận nơi này gia trì, Trịnh Tam Sơn há để bọn chúng đạt được?

Đều là Thiên Linh cảnh đỉnh phong, hắn còn có thủ đoạn phù đạo gia trì, giết hai con yêu vật này là vô cùng đơn giản.

“Phong phù, Quyển Tàn Vân!”

Trịnh Tam Sơn quát lớn một tiếng, phù lục màu xanh xuất hiện.

Chỉ một thoáng, cuồng phong đầy trời đột nhiên nổi lên, phong nhận màu xanh như loan nguyệt mang theo phong duệ chi ý, hóa thành từng đạo vòi rồng giống như mây triều lưu chuyển, trực tiếp nuốt hết hai đầu cự mãng.

Leng keng lách cách…

Tiếng vang thanh thúy không ngừng truyền ra, dù chúng nó thân là Yêu thú da dày thịt béo, nhưng số lượng phong nhận màu xanh kia lại vô cùng vô tận. Một lần lại một lần trảm kích xuống, hai đầu Yêu xà thống khổ gào thét liên tục, máu tươi tuôn ra.

Cuồng phong tản đi, bên kia chỉ còn lại từng đoạn từng đoạn thân rắn bị chia cắt, máu chảy đầy đất.

Thấy vậy, trong lòng hai người Nham Lý kinh hãi.

Không nghĩ tới thực lực Trịnh Tam Sơn lại tăng nhanh như vậy, hiện giờ giết yêu thú Thiên Linh cảnh đỉnh phong lại đơn giản như vậy!

“Cái kia… Trịnh trưởng lão, đây đều là ngoài ý muốn, ta cũng không biết hai con rắn này từ nơi nào chui ra nữa…”

Nham Lý gượng ép cười mở miệng, tay không dấu vết mà sờ về phía bên hông.

Trịnh Tam Sơn hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng ta là đồ đần sao, mấy câu nói nhảm nhí này, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Xuy xuy!

Thẩm An Tại vung tay áo đánh ra một đạo phong nhận, trực tiếp chặt đứt cả cánh tay bên hông của Nham Lý.

"A!" Nham Lý hét thảm một tiếng, té ngã ôm lấy cánh tay gãy, thần sắc vặn vẹo.

"Ngươi còn thật là một thằng ngốc, hắn rõ ràng là đang kéo dài thời gian với ngươi."

Thẩm An Tại liếc nhìn Trịnh Tam Sơn đang lúng túng, vẫy tay một cái, cánh tay cụt kia liền bay tới trước mặt.

Chỉ thấy đầu ngón tay lão đã đặt lên một viên đan dược màu đen, mơ hồ tản ra mùi tanh tưởi.

"Ây da, là Mê Chướng đan Lục phẩm, lão Nham à, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi bóp nát đan dược này là có thể đào tẩu khỏi tay ta hay sao?"

Thẩm An Tại lẩm bẩm hai tiếng, thu đan dược này vào nhẫn trữ vật, đồng thời lại lần nữa vung ra phong nhận.

Xuy xuy!

Lại là tơ máu vọt lên, một cánh tay khác của Nham Lý cũng trong lúc đó bị đứt, đầu ngón tay còn cầm một viên đan dược.

"Thật sự không cần thiết, ngươi dùng thì cũng chạy không thoát, dù sao có ta ở đây, nghe lời ta, thành thành thật đừng nhúc nhích."

Thẩm An Tại lại lần thứ hai thuần thục đưa đan dược vào nhẫn trữ vật giống như dỗ trẻ nhỏ mà mở miệng.

“Thẩm An Tại!!”

Nham Lý nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt đỏ như tơ máu dày đặc nhìn chằm chằm vào trung niên phong khinh vân đạm kia.

Mụ nội nó, nếu dùng cũng trốn không thoát thì ngươi để ta dùng trước đi!!

Ngươi bảo cho ta dùng mà!

Sắc mặt Chu Tề đã sớm trắng bệch, nhìn thấy hai tay Nham Lý đều đứt đoạn, quay đầu bỏ chạy.

Vừa mới chạy ra một bước, một cục vàng to lớn từ trên trời giáng xuống.

Bốp!

Hắn chỉ là Quy Nguyên cảnh, trực tiếp bị nện thành thịt nát.

“Đám đầu trâu mặt ngựa kia chạy đi đâu?”

Triệu Thành cùng Mộc trưởng lão đứng ở phía trên cục vàng kia, thần sắc lạnh lùng.

Thẩm An Tại nhìn thấy viên gạch vàng kia, hai mắt không khỏi sáng lên.

Chết tiệt, linh khí Địa giai hạ phẩm được rèn từ vàng?

Tài đại khí thô, Thanh Khê phong quả thật là tài đại khí thô mà!

“Nham Lý, Linh Phù sơn chúng ta xưa nay là đồng môn bằng hữu, chỉ có Chấp Pháp đường ngươi chướng khí mù mịt, lão phu đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, không nghĩ tới

ngươi lại thật có dụng tâm kín đáo, khuyên ngươi thúc thủ chịu trói, đừng vùng vẫy.”

Mộc trưởng lão vuốt chòm râu, lạnh giọng mở miệng.

Nhìn thấy trưởng lão bốn phong đã tề tụ, sắc mặt của Nham Lý xanh mét, tự biết hôm nay đã thua.

“Ha ha ha, chẳng mấy chốc các ngươi sẽ chết theo ta, đợi Ma giáo ta xuất sơn, định đoạt cho linh phù sơn của các ngươi cảnh máu chảy thành sông!”

Sau tiếng cười to, hắn cắn mạnh răng, muốn cắn nát túi độc giấu ở trong hàm răng, mặt mũi tràn đầy thấy chết không sờn.

Nhưng còn chưa kịp cắn vỡ, một bóng trắng hiện lên.

Bịch!

Nham Lý ngơ ngác, đầu lệch sang bên cạnh, hàm răng trực tiếp bị đánh rụng, cái cằm cũng trật khớp.

“Đã sớm đề phòng ngươi uống độc tự sát, ta khuyên ngươi bớt chút lo lắng, cho dù ngươi trúng độc, ta cũng có thể cứu ngươi sống, đừng tự tra tấn chính mình.”

Thẩm An Tại khiêng thiết chùy to lớn dùng để rèn sắt, nhàn nhạt mở miệng, sau khi một châm đâm thủng khí hải người trước, hắn lại ngồi xổm xuống bận rộn.

Đống phấn độc mà Nham Lý giấu trong kẽ móng chân, ngân châm giấu trong tóc, thậm chí là mảnh đao mỏng như cánh ve giấu trong cổ áo của hắn cũng bị Thẩm An Tại tìm ra.

Mấy người Trịnh Tam Sơn nhìn Thẩm An Tại đang ôm chùy sắt ngồi xổm phía trước Nham Lý lột sạch sành sanh ám khí của hắn, không khỏi há to miệng, hai mặt nhìn nhau.

Chuyện này…

Sao tên này lại thành thạo về phương diện này thêd? Ngay cả móng chân người ta cũng không buông tha?

Chẳng lẽ hắn thường xuyên nhìn thấy người khác tự sát thông qua các loại thủ đoạn này?

Chương 156: Rắn này các ngươi lấy không?

“Ta sẽ cầm máu cho ngươi, tạm thời ngươi sẽ không chết được, ngoan.”

Thẩm An Tại lộ ra ý cười vô hại của một thầy thuốc, cầm chùy sắt “phọc” hai cái, đầu gối Nham Lý bị đập vỡ.

Đau đớn ập tới, Nham Lý kêu lên một tiếng đầy thống khổ, run rẩy một cái ngất xỉu.

“Ách…”

Ba vị Phong chủ hai mặt nhìn nhau, Triệu Thành dò xét trên mặt đất rồi mở miệng nói.

“Thẩm trưởng lão, ngươi đã đi nha môn học từ lúc nào?”

“Nha môn?”

Thẩm An Tại sững sờ: “Ta chưa từng đi qua.”

“Vậy sao ngươi…”

Ba người hồ nghi nhìn thoáng qua Nham Lý bị nhổ sạch sành sanh, thật sự nghĩ không ra còn biện pháp nào để tự sát hay không.

“À, học trong sách đấy.”

Thẩm An Tại thuận miệng đáp lại.

Nói đùa, kiếp trước hắn đã xem qua rất nhiều các kiểu tử sĩ tự sát, hắn chưa từng ăn thịt heo, nhưng đâu thể chưa từng thấy heo chạy?

Thật vất vả mới bắt được một người của Ma giáo, đương nhiên không thể để cho hắn tự sát.

Hơn nữa có thể vận dụng yêu thú Thiên Linh cảnh đỉnh phong, tuyệt đối là cấp bậc đàn chủ Ma giáo, tin tức hắn biết trong miệng, xa xa không phải một Thượng Quan gia bị Ma giáo lợi dụng có thể so sánh.

"Ta đã sắp xếp người đuổi bắt những đệ tử Chấp Pháp đường kia, nhưng phần lớn bọn họ tựa hồ không biết rõ tình hình đối với việc này, là bị gọi tới hộ vệ thật."

Triệu Thành mở miệng, thu thập gạch vàng nhìn bãi thịt nát kia, lại nhìn thoáng qua Nham Lý giống như chó chết.

"Lão Trịnh, đại trận của Thanh Phù phong ngươi mạnh nhất, mang hắn về trước, chuẩn bị sau đó thẩm vấn."

"Được."

Trịnh Tam Sơn gật đầu.

"Đúng rồi, ảo trận của ngươi đã tan, vì sao sắc trời này…"

Mộc trưởng lão nhíu mày, chần chờ mở miệng.

Lúc này Thẩm An Tại mới chú ý tới sắc trời vẫn lờ mờ như trước, sấm sét vang dội.

"A, chưởng môn đang độ kiếp ở Thanh Vân phong, Liễu trưởng lão ở đó trông coi."

Trịnh Tam Sơn thuận miệng đáp.

"Thì ra là thế."

Mấy người giật mình gật đầu, Thẩm An Tại phản ứng lại thì sững sờ.

"Ở đâu?"

"Thanh Vân phong."

Trịnh Tam Sơn chớp chớp mắt, giải thích nói: "Có Thanh Vân đại trận ở đó, cũng có thể thay chưởng môn chia sẻ một ít áp lực."

"Ngọa tào…"

Thẩm An Tại quay đầu bỏ chạy.

Cường độ lôi kiếp của Càn Khôn mà nói, sợ rằng có thể làm thuốc của mình bị nổ mất rồi.

Ba người nhìn hắn bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy, hai mặt nhìn nhau.

Nhưng rất nhanh, ba người lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì vừa rồi Thẩm An Tại còn vội vàng chạy đi đã quay trở về.

Hắn chỉ vào hai con yêu xà bị chém thành vài đoạn kia, mở miệng dò xét.

"Xà này các ngươi lâyd không, không thì ta lấy đi nha?"

"Chúng ta…"

"Được, đa tạ ba vị Phong chủ đã khẳng khái tặng hết cho."

Ba người còn chưa nói gì, Thẩm An Tại đac mở miệng cảm tạ, sau đó vung tay lên thu hết thịt rắn vào, cưỡi gió mà đi.

Nước mưa tí tách rơi xuống, ba người đối diện nhau, có chút hỗn độn.

Không phải…

Bọn họ cũng muốn!

Đây chính là thân thể tàn phế của Yêu thú Thiên Linh cảnh, giá trị xa xỉ.

Ai nói bọn họ không muốn?

“Lão Trịnh, con rắn này là ngươi giết…” Triệu Thành nhìn về phía Trịnh Tam Sơn, còn muốn đi theo hắn đi Thanh Vân phong đòi thịt rắn, tốt xấu cũng có thể được chia một ít.

Nhưng người sau lại khoát tay, nói một cách chính nghĩa.

“Hai vị Phong chủ không cần nhiều lời, tuy con rắn này trân quý, nhưng Thẩm trưởng lão khổ nhiều công cao, hắn lấy đi thân rắn, ta không có ý kiến.”

Hai người ngơ ngác.

Khổ nhiều công cao?

Hai người bọn họ lúc nãy vừa lên núi cũng nhìn rất rõ ràng, hai con rắn này chẳng phải là bị một mình đối phương chém giết hay sao?

“Hai vị nếu muốn con rắn kia thì đi tìm Thẩm trưởng lão đi, ta cáo từ.”

Trịnh Tam Sơn không lưu lại lâu, mang theo Nham Lý còn hôn mê rời khỏi, trong lòng hừ hừ.

Hắc, hai lão tiểu tử chỉ tới cầm viên gạch đập một người, còn muốn chia thịt rắn?

Thẩm An Tại cầm xác rắn đi, dù sao mình cũng có thể đi Thanh Vân phong kiếm cơm ăn, hai lão tiểu tử này muốn ăn, cửa cũng không có.

Hai con rắn lớn như vậy ăn được cũng rất lâu nha.

Để tiểu tử Chính Nguyên kia ăn nhiều một chút, tăng thêm tu vi.

Nghĩ vậy, Trịnh Tam Sơn biến mất dưới màn mưa, để lại Triệu Thành và Mộc trưởng lão với vẻ mặt cười khổ.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau rồi lắc đầu, xoay người rời đi.

Nếu như người chém chết hai con rắn này là Trịnh Tam Sơn đã không cần, vậy dù bọn họ có đi xin Thẩm An Tại, nhất định cũng sẽ không lấy được một sợi lông nào.

Hay là thôi đi, không bằng về núi tắm rửa giấc rồi ngủ.

…

Thanh Vân phong.

Tiếng sấm ầm ầm đinh tai nhức óc.

“Tiểu sư đệ đừng sợ, sư tỷ ở đây.”

Tiêu Cảnh Tuyết che lấy hai lỗ tai của Thiên Nhạc, dịu dàng mở miệng.

Người sau nhẹ nhàng gật đầu, biểu cảm cũng không có gì biến hóa.

Kỳ thật tiếng sấm nổ ầm ầm này, tuyệt đối không làm hắn sợ hãi, ngược lại còn làm hắn rất an tâm.

Dường như trong hoàn cảnh ầm ĩ nguy hiểm như vậy sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Bên trong dược viên, Bách Lý Nhất Kiếm nằm trên ghế, nhìn lôi minh điện xạ, chậc chậc mở miệng: “Càn Khôn cửu kiếp, nhìn dáng vẻ ngược lại không yếu, người độ kiếp coi như có chút quan tâm, chạy tới nơi xa độ kiếp, không đến mức để lôi kiếp chi lực ảnh hưởng linh dược thảo mộc nơi đây.”

“Chín kiếp đã qua, thiên địa tương tướng thành Càn Khôn động thiên, từ đó linh nguyên hóa thành pháp lực thần thông, súc địa thành thốn, xem như rút đi nửa bước phàm thai rồi.”

Bách Lý Nhất Kiếm thong thả lẩm bẩm, lắc lư cái ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mà cùng lúc đó, phía xa phía sau Thanh Vân phong, Huyền Ngọc Tử tắm mình trong biển sấm, áo trắng bay phần phật,

không bị chút tổn thương nào dưới biển sét, được lực lượng huyền bí bảo vệ.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, thiên địa uy áp cường đại chỉ vừa xuất hiện liền rút về trong mắt, lại trở nên bình thường không có gì lạ.

"Càn Khôn cảnh trung kỳ…"

Huyền Ngọc Tử thở phào một cái, thần sắc bình tĩnh.

Nhiều năm tích lũy, một lần phá cảnh tiến thẳng Càn Khôn trung kỳ, cũng nằm trong dự liệu.

"Chúc mừng Huyền chưởng môn, đã lột xác nửa bước, bước vào cảnh giới Càn Khôn."

Nơi xa, Tiêu Ngạo Hải mỉm cười mở miệng, đáy mắt có chút cảm khái.

Nhớ ngày đó, hắn cũng là cường giả của Càn Khôn cảnh, mà bây giờ lại chỉ còn lại Thiên Linh cảnh, thậm chí thực lực còn đang không ngừng hạ xuống.

"Chúc mừng chưởng môn." Liễu Vân Thấm bình thản, nhẹ giọng mở miệng.

Huyền Ngọc Tử cười cười, từ trên không rơi xuống đứng trên mặt đất.

"Lần này may mà có Vương gia và Liễu trưởng lão hỗ trợ hộ pháp, nếu không ta cũng không có cách nào chuyên tâm độ kiếp."

"Cá bên Trịnh trưởng lão không sai biệt lắm cũng mắc câu rồi, kính xin Vương gia tự đi qua thẩm vấn."

"Được!"

Tiêu Ngạo Hải gật đầu, sắc mặt hơi nghiêm lại, hôm nay hắn mới âm thầm tới Linh Phù sơn, ngay cả con gái cũng còn

chưa kịp đi gặp, liền chạy tới hộ pháp trước.

Hoàng thất có một bộ võ kỹ chuyên thẩm vấn người, dưới sự tra tấn, tinh thần sẽ tan rã, bất tri bất giác lộ ra tình hình thực tế.

Nếu như nhờ vào đó mà khống chế được hành tung chân chính của Ma giáo, bọn họ cũng sẽ tương kế tựu kế, một lưới bắt hết người của Ma giáo!

Nhìn Huyền Ngọc Tử khi hành tẩu khí tức nội liễm, trong lúc giơ tay nhấc chân dung hợp với thiên địa, đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm chớp lên.

Hiện tại Linh Phù sơn đã có hai tồn tại Càn Khôn cảnh, cộng thêm một người bên Thanh Vân phong, hẳn cũng không khó đối phó với Ma giáo.

Người khác nhìn không ra, nhưng nàng lại biết được thanh niên áo bào vàng tóc trắng trông nom dược viên ở Thanh Vân phong tuyệt đối không phải là người thường.

Mà là… một vị Niết Bàn tôn giả!

Chắc hẳn người này chính là do nghĩa phụ Thẩm An Tại phái tới.

Nhưng tuyệt đối không phải nghĩa phụ của hắn!

Bởi vì thanh phi đao kia không phải là thứ cường giả chỉ mới Niết Bàn có thể có được.

Có Thẩm An Tại trông coi Linh Phù sơn, nàng cũng có thể yên tâm rời đi.

Chương 157: Vấn Tâm chưởng

Mấy người cùng đi tới cửa Thanh Vân phong, liền nhìn thấy Thẩm An Tại ngự phong mà đến, thần sắc vội vàng.

"Thẩm trưởng lão, vẻ mặt ngươi vội vã như vậy, có chuyện gì à?"

Huyền Ngọc Tử mở miệng hỏi.

"Chưởng môn, ngươi không phúc hậu, trưng dụng Thanh Vân phong ta độ kiếp, vậy mà không nói cho ta biết một tiếng!"

Vẻ mặt Thẩm An Tại đau lòng, nhìn vào trong Thanh Vân phong.

Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Huyền Ngọc Tử và Tiêu Ngạo Hải nhìn nhau bất đắc dĩ, Liễu Vân Kính miệng cười yếu ớt, nhẹ giọng mở miệng.

"Được rồi, chỗ mà Chưởng môn chọn rất trống trải, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng đến hoa cỏ cỏ trong vườn của ngươi, nếu thật sự không được, ngươi bảo hắn tùy tiện bồi thường cho ngươi mấy thứ linh dược linh khí gì đó, mấy chục vạn kim tệ gì đó thì là được."

Trầm An chớp mắt nhìn về phía Huyền Ngọc Tử.

"Chưởng môn, linh dược linh khí hay là ba mươi vạn kim tệ, ngươi chọn cái nào?"

Huyền Ngọc Tử bối rối, quay đầu có chút không thể tưởng tượng nhìn Liễu Vân Thấm.

Không phải chứ, chỉ một mảnh đất hoang phía sau núi lại có giá trị mấy chục vạn kim sao?

Hai người này phu xướng phụ tùng như vậy, muốn hại mình sao?

"Khụ khụ…"

Huyền Ngọc Tử ho khan hai tiếng, xích lại gần mấy phần rồi thần bí nói.

"Thẩm trưởng lão, ngươi cũng không muốn để Liễu trưởng lão biết chuyện kia chứ?"

Hắn vừa nói, vừa nháy mắt nhìn về phía Thẩm An Tại, bày ra bộ mặt "Ngươi hiểu mà".

Thẩm An Tại nghẹn lời, nhìn hắn một cách kín đáo.

Được rồi, mình còn nhược điểm ở trong tay hắn, cũng không thể để hắn khai ra ngoài, ảnh hưởng buổi hẹn hò ngày mai.

"Ai, ai bảo ta một lòng vì tông môn, nếu là chưởng môn có nhu cầu, Thẩm mỗ ta tự nhiên vì nghĩa không thể chối từ, chỉ là mượn đất độ kiếp mà thôi, nói gì đến thù lao, Thẩm mỗ ta cũng không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi kia."

Hắn ngẩng đầu nói, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Mà đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm lại nhăn lại, hiếu kỳ hỏi thăm.

"Chuyện gì không thể để cho ta biết?"

"Khụ khụ… Chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!"

Hai người đồng thời ho khan, trăm miệng một lời mở miệng.

Liễu Vân Thấm sửng sốt, đôi mắt đẹp vụt sáng, càng thêm tò mò.

“Được rồi, tình huống của Trịnh trưởng lão bên kia thế nào rồi?”

Huyền Ngọc Tử nghiêm mặt, chuyển đề tài.

Thấy hắn nói về chính sự, Liễu Vân Thấm cũng chỉ có thể đè xuống ý định hỏi thăm.

Thẩm An Tại kể lại chuyện chính phó đường chủ Chấp Pháp đường có ý đồ xấu, trên tay có yêu thú Thiên Linh cảnh.

“Yêu thú Thiên Linh cảnh, hẳn là cấp bậc đàn chủ Ma giáo, không nghĩ tới hai người bọn họ lại ẩn núp ở Linh Phù sơn nhiều năm như vậy.”

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử ngưng tụ, có chút suy nghĩ mà nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, “Nếu không phải lúc ấy Thẩm trưởng lão lơ đãng nhắc nhở, ta sợ là còn chưa nghĩ ra Linh Phù sơn ta lại có nội ứng Ma giáo.”

“Nếu hai người hắn đã lộ diện, thì mời Vương gia đích thân đi thẩm vấn đi!”

Ba người đồng thời nhìn về phía Tiêu Ngạo Hải, người sau gật đầu.

“Đi thôi.”

…

Thanh Phù phong, trong một gian phù đường.

Bốn phía đều lâm thời vẽ đầy phù chú, Vu Chính Nguyên còn cầm bút mực đặc chế cần cù chăm chỉ bổ sung ở trên tường.

Mà Nham Lý, bị trói lại hai chân và cổ, bị nhốt ở chính giữa Phù đường, chỉ có một cái quần đùi che thân.

Giờ phút này hắn đã tỉnh dậy, đang nhe răng trợn mắt nhìn về phía Vu Chính Nguyên cuồng sủa loạn.

“Vu Chính Nguyên, ta khuyên tốt nhất ngươi hãy cho bản đường chủ được chết một cách thống khoái. Nếu không, khi bản đường chủ thoát ra ta giết ngươi đầu tiên, sau đó sẽ giết chết sư phụ ngươi!”

“Ngươi có dám thả ta ra hay không, hai chúng ta lại đơn đả độc đấu!”

Vu Chính Nguyên ngoáy lỗ tai, xem như không nghe thấy.

Dù sao Thẩm trưởng lão đã cho mấy hạt đan dược, cũng không sợ lão tiểu tử kia cắn lưỡi tự sát.

“Ngươi sợ rồi, Linh Phù sơn của ngươi đều là một đám nhát chết, giở mánh lới gian xảo, lại dùng kế gạt ta, các ngươi thì là danh môn chính phái cái gì!”

“Không dám giết ta, có phải ngươi sợ rồi không?!”

Nham Lý như điên cuồng, cười to không thôi, nước miếng văng khắp nơi.

“Thôi đừng kêu nữa, ta không phải sư phụ, nào có dễ dàng bị ngươi kích tướng như vậy.”

Vu Chính Nguyên quay đầu lại, nhịn không được lẩm bẩm một câu.

Chi…

Cửa bị mở ra, đoàn người Trịnh Tam Sơn, Thẩm An Tại cất bước đi vào.

Nhìn thấy người tới, Vu Chính Nguyên vội dừng động tác trong tay, chắp tay vấn an.

“Chính Nguyên, ngươi ra ngoài trước đi.”

Trịnh Tam Sơn nhẹ nhàng xua tay.

“Vâng.”

Vu Chính Nguyên gật đầu, xoay người rời đi, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

"Tiêu Ngạo Hải!"

Nhìn thấy trong đám người, người trung niên với hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt uy nghiêm, trong lòng Nham Lý rùng mình.

"Thanh Xà đàn chủ của Ma giáo, sau đại chiến năm đó chưa từng xuất hiện, không ngờ ngươi lại trở thành nội ứng ở Linh Phù sơn nhiều năm như vậy."

"Nói đi, gần đây ma giáo các ngươi có kế hoạch gì, vài câu giải thích sớm sẽ miễn phải chịu khổ."

Mặc dù biết người trong Ma giáo đều cứng miệng, nhưng Tiêu Ngạo Hải vẫn phải nói vài câu cho đúng kịch bản.

"Muốn biết? Nằm mơ đi!"

Nham Lý cười ha ha, ánh mắt đầy khinh thường.

"Vương gia, đừng nói nhảm với hắn nữa, loại người này nên hành hình, cắm mười ngón chân của hắn lên bàn châm, sau đó từ từ đặt từng cục gạch lên đỉnh đầu."

Thẩm An Tại một bên mở miệng nói.

Vừa mới nói xong, mấy người không khỏi cảm thấy mũi chân đau đớn một trận.

Mấy người Tiêu Ngạo Hải và Huyền Ngọc Tử, Trịnh Tam Sơn càng không khỏi quay đầu lại nhìn hắn một cái, khóe mắt giật giật.

Có thể khiến người khác nghe thôi mà đã có cảm giác đồng cảm và đau đớn với hình phạt, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ trải nghiệm.

Mồ hôi lạnh của Nham Lý ứa ra, đầu ngón chân không khỏi co rụt vào trong.

Hắn nuốt nước miếng mở miệng: "Vương gia, ngươi là người chuyên nghiệp, có lẽ nên để ngươi là người thẩm vấn chính…"

"Không cần phiền toái như vậy."

Tiêu Ngạo Hải khẽ lắc đầu, tiến lên một bước, linh nguyên trong cơ thể bắt đầu khởi động, đập mạnh lên trên đầu của Nham Lý.

Bốp!

Mọi người chỉ nghe thanh âm giống như tiếng chuông sớm mai, nghe có chút chói tai lại hơi nặng nề.

Nham Lý lúc này hai mắt nhìn hắn, sau đó đồng tử có chút buông lỏng.

Dường như bị một chưởng kia ảnh hưởng đầu óc.

"Đây là phương pháp thẩm vấn đặc biệt trong quân đội, gọi là Vấn Tâm chưởng, dưới một chưởng chuyên môn tấn công tinh thần, tinh thần người bị bắn trúng sẽ tan rã, tỷ lệ thẩm vấn thành công sẽ tăng lên nhiều."

Huyền Ngọc Tử ở bên cạnh mở miệng giải thích.

Trong mắt Thẩm An Tại hiện lên vẻ cổ quái, sợ là hắn đã bị người ta đánh thành chấn động não rồi.

"Bổn vương hỏi ngươi, ngươi ẩn núp vào Linh Phù sơn là có mục đích gì?"

Sau khi đánh ra một chưởng, Tiêu Ngạo Hải lạnh lùng mở miệng, tiếng nói như tiếng sấm nổ tai.

"Ta…"

Con ngươi của Nham Lý tan rã, có chút chất phác đờ đẫn mà mở miệng.

Nhưng đợi thật lâu sau, trong miệng hắn thủy chung cũng nói không ra một câu đầy đủ, ấp úng tựa hồ là cực lực khắc chế bản thân.

Tiêu Ngạo Hải nhíu mày.

Lại như vậy, những cao tầng Ma giáo này ai cũng cứng miệng, tâm trí kiên định.

Về phần những đệ tử Ma giáo kia, mặc dù tâm trí bọn họ không kiên định như vậy, nhưng cũng không hỏi ra được cái gì quan trọng.

Nhưng kẻ này có thể tồn tại dưới sự khống chế của Vấn Tâm chưởng, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Chỉ một hai người còn tốt, nhưng mỗi cao tầng Ma giáo đều như vậy, chỉ có thể chứng minh bọn họ được bồi dưỡng ra hàng loạt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, bọn họ cảm thấy người của Ma giáo càng giống tử sĩ hơn.

Mắt thấy ánh mắt Nham Lý sắp thanh minh, Tiêu Ngạo Hải lại giơ tay lên lần nữa.

Bốp!

Chương 158: Thành trường phái riêng

Ánh mắt vừa minh bạch của Nham Lý lại một lần nữa tan rã, hai mắt ngây ngốc vô thần.

"Bổn vương hỏi ngươi, ngươi ẩn núp vào Linh Phù sơn là có mục đích gì?"

"Ta phụng lệnh Đại Tế Ti… phụng mệnh Đại Tế Ti…"

Bốp!

"Bổn vương hỏi ngươi, ngươi ẩn núp vào Linh Phù sơn là có mục đích gì?"

…

Theo từng chưởng một rơi xuống, Thẩm An Tại và mấy người Trịnh Tam Sơn lại quay sang nhìn nhau, hơi há miệng ra.

Chuyện này…

Đơn giản, thô bạo!

Đợi sau khi quất hắn suốt một canh giờ, Nham Lý khó khăn lắm mới trả lời được câu hỏi thứ nhất.

"Ta phụng mệnh Đại Tế Ti, theo dõi hành động của Linh Phù sơn, lúc nào cũng phải tìm cơ hội phân liệt Linh Phù sơn…"

"Bổn vương lại hỏi ngươi, trong Linh Phù sơn còn có ai là nội ứng?"

"Ta…"

Bốp!

Một khi Nham Lý nói chuyện do dự, ánh mắt một lần nữa thanh minh, Tiêu Ngạo Hải liền trực tiếp vỗ tới một cái.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói.

"Chưởng môn, đã thẩm vấn xong đám đệ tử Chấp Pháp đường, bọn họ cũng không biết rõ tình hình, thân thế cũng được xác định, không có gì không ổn."

Mấy người để lại nơi này cho Tiêu Ngạo Hải, quay người đi ra ngoài.

"Được, nếu không có quan hệ gì với Ma giáo thì chăm sóc bọn họ thật tốt, có điều trong khoảng thời gian này cũng đừng để bọn họ rời khỏi Linh Phù sơn, chăm sóc cẩn thận."

"Vâng!"

Tên đệ tử lĩnh mệnh rút đi.

Đúng lúc này, Tiêu Ngạo Hải cũng đẩy cửa đi ra.

Mấy người không khỏi hỏi thăm, có phải là có tiến triển mới hay không.

Người trước lắc đầu: "Không phải, đánh tiếp nữa hắn sẽ hỏng não thật, chờ qua nửa canh giờ, lại tiếp tục."

"Thì ra là thế."

Mấy người giật mình gật đầu.

"Đúng rồi, Thẩm trưởng lão, chuyện ngươi thu nhận Cảnh Tuyết làm thân truyền, bổn vương vô cùng cảm kích. Gốc Thúy Ngọc trúc này năm trăm năm tuổi, coi như là lễ bái sư của tiểu nữ, còn có một vài linh thực trăm năm tuổi và một trăm vạn kim tệ, mong rằng trưởng lão đừng ghét bỏ."

Tiêu Ngạo Hải đưa ra một cái nhẫn trữ vật, cung kính mở miệng.

“Vương gia nói quá lời, Thẩm mỗ thu Cảnh Tuyết làm đồ đệ, cũng không phải là ham đồ những vật ngoài thân này, mà là coi trọng nàng có phẩm hạnh kiêm ưu, chịu cam chịu khổ, cũng có hiếu tâm…”

Thẩm An Tại vội chắp tay mở miệng, thuận tiện nhét nhẫn trữ vật kia vào trong ngực.

Trịnh Tam Sơn ở một bên liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng “e hèm” một tiếng.

Ai tin ngươi không cần những vật ngoài thân này?

Do dự một lúc, Tiêu Ngạo Hải vẫn mở miệng hỏi thăm, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Về phần Thực Cốt chi độc trên người Cảnh Tuyết…”

Nghe được lời của hắn, Thẩm An Tại mỉm cười mở miệng: “Vương gia yên tâm đi, ta sẽ xử lí giúp nàng.”

Tiêu Ngạo Hải nghe vậy sắc mặt buông lỏng, đáy mắt có chút vui mừng.

Tảng đá đè nặng trong lòng hắn nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

“Thẩm trưởng lão, liên quan tới thương thế trên người Vương gia?”

Lúc này Huyền Ngọc Tử mở miệng.

Tiêu Ngạo Hải không khỏi căng thẳng vài phần.

Thẩm An Tại nghe vậy trầm giọng mở miệng: “Nghe nói Vương gia bị thương căn cơ của Càn Khôn động thiên, không phải là thân thể bị thương, dùng tài liệu bình thường tất nhiên là không được, chẳng qua chỗ của Thẩm mỗ có lẽ có một vật, có thể giúp Vương gia tăng thêm Càn Khôn chi khí trong cơ thể.”

"Ồ?"

Ánh mắt Tiêu Ngạo Hải chấn động, có chút mong đợi.

Mặc dù Huyền Ngọc Tử cũng có thể giúp hắn bổ túc khí Càn Khôn, nhưng như vậy, cảnh giới của hắn khẳng định sẽ gặp tổn thương, còn sẽ ảnh hưởng tới động thiên.

Cho nên hai người bọn họ không suy nghĩ theo hướng này.

Bây giờ nghe thấy Thẩm An Tại có biện pháp thật, hai mắt hắn không khỏi hơi sáng lên.

"Khụ khụ, vật này đặc thù, xin Vương gia dời bước theo ta."

Thẩm An Tại nhìn Liễu Vân Thấm bên cạnh một chút, ho khan hai tiếng rồi mở miệng.

Tiêu Ngạo Hải gật đầu, đi theo hắn sang một bên.

Huyền Ngọc Tử cùng Trịnh Tam Sơn, Liễu Vân Thấm đều nhíu mày, đến cùng là tài liệu bí ẩn gì, vậy mà còn giấu ba người bọn họ?

Mặc dù hiếu kỳ, nhưng có Tiêu Ngạo Hải ở bên kia, bọn họ cũng không tiện đi qua nhìn lén.

Chờ hai người trở về, thần sắc Tiêu Ngạo Hải rõ ràng có vài phần quẫn bách, ho khan hai tiếng rồi liền xoay người tiếp tục trở về nhìn chằm chằm vào Nham Lý.

"Thẩm An Tại, rốt cuộc ngươi nói biện pháp gì với Vương gia?"

Trịnh Tam Sơn là người đầu tiên không kiềm chế được, tiến tới hỏi thăm.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, chậc chậc mở miệng.

"Lão Trịnh à, ngươi xác định phải biết?"

“Ngươi nói đi.”

“Ngươi thật muốn biết?”

“Ngươi cứ nói đi!”

“Van nài ta đi.”

“…”

Trịnh Tam Sơn có loại xúc động muốn động thủ đánh người, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn xuống, dù sao mình cũng đánh không lại.

Tên này, ở trước mặt đồ đệ một bộ cao nhân đạo cốt tiên phong, tại sao ở trước mặt mình lại không biết xấu hổ như vậy chứ?

Không hổ là người dạy kiếm (kiếm nhân và tiện nhân đồng âm)!

Không để ý tới sắc mặt sa sầm của Trịnh Tam Sơn, Thẩm An Tại lại chắp tay về phía Huyền Ngọc Tử.

“Chưởng môn, nơi đây đã không có chuyện gì, ta đây liền về Thanh Vân phong trước, nếu có gì cần cứ sai người thông báo là được.”

“Được, đi thôi.”

Huyền Ngọc Tử hiền lành gật đầu.

Lúc sắp đi, Liễu Vân Thấm cũng cáo từ rời đi, còn dặn dò Thẩm An Tại ngày mai phải đúng giờ, hắn cũng gật đầu đáp ứng.

…

Trong phù đường.

Nham Lý vất vả lắm mới tỉnh táo lại, liền thấy Tiêu Ngạo Hải đẩy cửa mà vào.

hắn đang thần thần bí bí ôm một cái hộp gỗ, rồi lại tò mò mở nó ra.

Vật cực lớn nằm bên trong hiển lộ, Nham Lý xiết chặt hoa cúc, thần sắc hoảng sợ.

"Tiêu Ngạo Hải, ngươi chớ làm loạn, ta cảnh cáo ngươi, sĩ có thể giết không thể nhục, ta tuyệt đối sẽ không khuất phục!"

Thấy hắn hoảng loạn như vậy, Tiêu Ngạo Hải sửng sốt, sau đó trong lòng khẽ động, cầm lấy vật cực lớn trong hộp đi về phía hắn, nhàn nhạt mở miệng.

"Thì ra ngươi sợ cái này, một khi đã như vậy, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thành thật khai tin tức ra."

"Nếu không một khi vật này của ta lên sân, không nhuốm đủ ba tấc máu, ngươi đừng hòng ngưng."

"Tiêu Ngạo Hải, ngươi tốt xấu gì cũng đường đường Trấn Nam Vương, sao dám dùng thủ đoạn ti tiện như vậy!"

Hai chân Nham Lý kẹp chặt, thẹn quá hóa giận mà kêu to.

"Ngươi đừng tới đây, nếu ngươi còn qua đây thì ta sẽ la lên!"

"Ngươi la đi, có kêu la rách cổ họng thì hôm nay cũng không có ai cứu ngươi."

Tiêu Ngạo Hải cười lạnh, cầm vật to lớn kia đi tới trước mặt Nham Lý, ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Nham Lý tràn đầy bi phẫn, cho dù hắn bị chặt đứt hai tay cũng không rơi lệ, thời khắc này hai hàng lệ nóng lại đang chảy xuống, vẻ mặt cam chịu số phận.

Cọt kẹt… t.. tttt.

Cửa bị đẩy ra, Huyền Ngọc Tử, Trịnh Tam Sơn đứng ở cửa, hai mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trong phù đường.

“Quấy rầy rồi…”

Huyền Ngọc Tử ho khan một tiếng, chuẩn bị đóng cửa lại.

Giờ phút này Nham Lý kích động hô to như nhìn thấy cứu tinh.

“Chưởng môn đừng đi, cứu ta với!”

“Trịnh trưởng lão, ngươi mau ngăn cản hắn, hắn là súc sinh!!”

Bốp!

Một tát rơi xuống, lập tức Nham Lý trở nên thành thật, ánh mắt tan rã.

Tiêu Ngạo Hải vội vàng thu đồ vật lại, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn ra cửa.

“Huyền Chưởng môn, Trịnh trưởng lão, thứ này là Thẩm trưởng lão đưa tới, ta không phải dạng người các ngươi nghĩ, đừng hiểu lầm.”

“Ừ, hiểu, bọn ta hiểu, tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Hai người nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Thật sự là Thẩm trưởng lão vừa mới tặng cho ta mà, các ngươi chẳng lẽ còn không tin bổn vương?”

“Không tin.”

Hai người đồng thanh nói chuyện, lưu lại một câu: “Vương gia cứ thoải mái tự nhiên, một canh giờ sau chúng ta sẽ trở lại đóng cửa phía sau.

Tiêu Ngạo Hải quả thực như người câm uống thuốc đắnh, có khổ mà không nói được, nhìn vẻ mặt Nham Lý ngốc trệ, giận không chỗ phát tiết, một cước đá vào ba đường hắn.

“A!”

Nghe tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi kia, Trịnh Tam Sơn và Huyền Ngọc Tử ở bên ngoài liếc nhau, đều thở dài lắc đầu.

Không hổ là xuất thân quân lữ, thủ đoạn của Vương gia thật đúng là…

Thành trường phái riêng.

Chỉ mong phương pháp này có hiệu quả, hỏi ra một ít tin tức hữu dụng thì đến đi!

Chương 159: Thanh Tuyết thành, bí pháp hoá yêu

Một đêm trôi qua rất nhanh, ngày hôm sau, mặt trời hơi lặn, giờ Thân, Tiêu Ngạo Hải rốt cuộc mới miễn cưỡng hỏi ra một ít tin tức từ trong miệng Nham Lý.

Thứ nhất, Linh Phù sơn chỉ có hai nội ứng là hắn và Chu Tề, không còn ai khác.

Thứ hai, chính là kế hoạch lúc đầu của bọn họ là trợ giúp Chu Tề đoạt được vị trí phong chủ Thanh Vân phong, sau đó cũng vào hàng ngũ, làm phong thứ sáu trong năm phong.

Sau khi trở thành cao tầng, cũng có thể nắm giữ thêm động tĩnh và bí ẩn của Linh Phù sơn, từ đó có thể từ từ chia lìa nhân tâm, làm cho Linh Phù sơn trở thành một môn phái bị ruồng bỏ.

Nếu lần môn phái thi đấu kia Mộ Dung Thiên Chân lại xếp cuối cùng, hắn cũng sẽ không thật sự trục xuất khỏi sơn môn, mà là sau khi đánh một gậy sẽ vụng trộm cho một quả táo ngọt.

Dạy một số phương pháp tà môn ngoại đạo cho Mộ Dung Thiên, để hắn có gan tới Thiên Tuyết tông tỷ thí.

Đến lúc đó, cùng Lý Kim trưởng lão của Thiên Tuyết tông phối hợp lẫn nhau, dẫn phát đại chiến giữa hai tông.

Dù sao Mộ Dung Thiên cũng là đồ đệ của Thẩm An Tại, Huyền Ngọc Tử dù có hoài nghi cũng không hoài nghi đến bọn họ, chỉ hoài nghi Thẩm An Tại.

Đợi hai tông đại chiến, như vậy sẽ là không đánh mà thắng, Linh Phù sơn chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Khi biết được tin này, Huyền Ngọc Tử và Trịnh Tam Sơn nhìn nhau, cảm giác sợ hãi vô cùng.

Khó trách tên này vẫn luôn nhằm vào Thanh Vân phong, thì ra là chủ ý này.

Trên thực tế nếu như không phải trong thi đấu môn phái, Thanh Vân phong bỗng nhiên xuất quân đột khởi, gia hỏa này thật có khả năng sẽ thành công.

Dù sao nhập phong tám năm, vậy mà không hiển lộ chút dấu vết, quả thực làm cho người ta phải suy nghĩ kỹ càng.

Nếu không có Thẩm An Tại giúp bọn họ trị liệu đột phá, nếu thật sự phát sinh đại chiến với Thiên Tuyết tông, hậu quả kia cũng khó mà lường được.

"Vương gia, dưới tình huống này của hắn còn có thể tiếp tục hỏi sao?"

Trong phù đường, Trịnh Tam Sơn và Huyền Ngọc Tử đều lộ vẻ chần chờ.

Ở chính giữa, Nham Lý bị xiềng xích khóa cứng đờ, nước miếng nhễ nhại, một bộ dạng ngu si.

"Chắc hẳn trước kia gia hỏa này đã được huấn luyện về phương diện này, nếu không đừng nói là Quy Nguyên cảnh, cho dù là Thiên Linh cảnh cũng không chịu nổi cả đêm bị Vấn Tâm chưởng ép hỏi."

Ánh mắt Tiêu Ngạo Hải lóe lên, dừng một chút rồi nói: "Ta cũng không xác định tiếp tục đánh nữa hắn có ngốc thật hay không, nhưng chỉ có thể tiếp tục, càng sớm biết được tin tức thì Ma giáo càng tốt."

Nói xong, hắn liền giơ bàn tay lên.

Hai người Huyền Ngọc Tử thấy thế, thở dài, có chút đồng tình nhìn về phía Nham Lý.

Bốp!

"Bổn vương hỏi ngươi, gần đây Ma giáo đang trù tính cái gì, Đại Tế Ti của các ngươi trốn ở đâu?"

"Ma… giáo ta đào tạo Thiên Mục trùng từ Cực Bắc cảnh, cần nuốt một ao huyết nhục để tiến hóa, sau đó mượn sức mạnh Niết Bàn để hủy diệt Linh Phù sơn…"

"Thiên Mục trùng…"

Ba người đối mặt nhau, ánh mắt nghiêm túc.

Ý nghĩ thật độc ác, lại vọng tưởng hoá Niết Bàn!

Nghe nói con Thiên Mục trùng này sinh tồn bằng cách ăn thịt đồng loại, khi tới trạng thái Thiên Mục, có thể cắn nuốt võ giả đề thăng thực lực, cũng có thể ký sinh khống chế võ giả cường đại.

Nhưng làm cách nào để từ một con côn trùng đến hoá Niết Bàn… bọn họ không dám tin tưởng.

"Niết Bàn là sao?" Tiêu Ngạo Hải lại hỏi.

"Giáo chủ cho Đại Tế Ti một bộ bí pháp hóa yêu, có thể hợp thể hoàn mỹ cùng yêu trùng, tăng lên thực lực…"

Con ngươi ba người hơi co lại.

Bí pháp hóa yêu!

Bản thân Đại Tế Ti Ma giáo đã có thực lực Càn Khôn hậu kỳ, nếu dựa vào bí pháp này hợp nhất cùng rất nhiều võ giả bị Thiên Mục trùng chiếm cứ, có lẽ thực sự có cơ hội Niết Bàn!

"Ma giáo các ngươi định ra tay với thành trì nào, khi nào mới hạ thủ!?"

Dưới sự ép hỏi nghiêm trọng của Tiêu Ngạo Hải, thần sắc Nham Lý chấn động, ngây ngốc mở miệng.

"Từ Thanh Tuyết thành, thời gian… là…"

Ba người đều vểnh tai lên nghe cẩn thận, nhưng ngay lúc hắn sắp nói ra thời gian, dị biến đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy Nham Lý vốn còn yên tĩnh bỗng nhiên toàn thân run rẩy, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo.

"Ách… A!"

Ánh mắt hắn chớp chớp, trong phút chốc lại thanh minh, nhưng ngay sau đó, thất khiếu chảy máu, kêu rên thảm thiết, cổ trực tiếp nghiêng một cái.

Tiêu Ngạo Hải vội vàng nhíu mày đưa tay dò xét hơi thở của hắn, ánh mắt trầm xuống, quay đầu nhìn mấy người Huyền Ngọc Tử.

"Chết rồi."

"Xem ra trong ý thức hải của hắn bị người hạ cấm chế, một khi chạm đến những vấn đề này, sẽ tự động phát động."

Ánh mắt Trịnh Tam Sơn lóe lên, thở dài.

"Đáng tiếc, ta cũng không am hiểu loại phù trận tinh thần, nếu không đã sớm phát hiện."

"Không sao, coi như là có chút thu hoạch, trước mắt ít nhất có thể biết được, Ma giáo chuẩn bị dùng Thanh Tuyết thành để nuôi Thiên Mục trùng, có lẽ sào huyệt của bọn chúng cũng ở bên kia, bổn vương sẽ đích thân truyền tin cho bệ hạ, bảo hắn phái Thiên Tuyết quân bí mật đi lục soát."

Tiêu Ngạo Hải xua tay mở miệng, nhìn thoáng qua Nham Lý đã không còn hơi thở, khẽ lắc đầu.

“Chỉ mong có thể nhanh chóng tìm được sào huyệt của ma giáo.” Huyền Ngọc Tử cũng mở miệng.

…

Thanh Vân phong.

“Sư phụ, lúc này người xuống núi làm gì, buổi tối có về ăn cơm không?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua sắc trời, hiếu kỳ mở miệng.

“Xuống núi làm chút chuyện, buổi tối không trở về.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, đồng thời dặn dò.

“Mấy ngày trước vi sư đã dạy ngươi Huyền Môn Thập Tam châm, ngươi cần phải luyện tập nhiều hơn, còn có quyển sách luyện khí kia, nhớ phải đọc cho lão Tam nghe, nếu có dấu hiệu hắn không hiểu, đợi vi sư trở về sẽ giảng giải với hắn.”

“Vâng, sư phụ đi thong thả.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, nhìn theo sư phụ nhà mình rời khỏi sơn môn.

Trên đường, Thẩm An Tại nhìn sắc trời đang dần âm trầm, âm thầm lắc đầu.

Mới vừa rồi mặt trời còn nhô lên cao, lúc này xem ra trời sắp mưa rồi, khí trời như vậy, ngược lại thật sự là biến ảo khó lường.

“Lá Đào trên đỉnh nhọn, lá liễu che kín bầu trời ~”

Vừa ngâm một khúc hát, Thẩm An Tại vừa điềm đạm xuống núi, trên đường đi còn chỉnh lại trang phục một phen, tâm tình rất tốt.

Vì để đúng giờ, hắn đã đi sớm mấy khắc, dù thế nào cũng không thể đến muộn.

Cùng lúc hắn xuống núi, trong Chấp Pháp đường trên Linh Phù sơn.

Một đám đệ tử Chấp Pháp đường bị trông giữ ở đây, tạm thời không được ra ngoài.

Nhưng bỗng có một lúc, Vương Hổ vốn đang an tâm ngồi ở bên trong tu luyện bỗng nhiên giật mình, ánh mắt trở nên ngây dại.

Mà hắn bỗng nhiên như thế ngay sau khi Nham Lý bỏ mình.

Một đám đệ tử Chấp Pháp đường nhìn thấy Vương Hổ bỗng nhiên đứng lên đi ra cửa, không khỏi nhíu mày.

"Vương sư huynh, ngươi làm sao vậy?"

"Vương sư huynh? "

Đệ tử trông coi ngoài cửa cũng phát hiện có điểm dị thường, lập tức tiến lên ngăn cản.

"Vương Hổ, chưởng môn có lệnh, trong khoảng thời gian này vì rửa sạch hiềm nghi của các ngươi, không được ra ngoài. Nếu không sẽ xử lý theo quy củ của phản tông!"

Đối mặt với đệ tử trông coi nghiêm giọng quát chói tai, nhưng ánh mắt Vương Hổ lại trống rỗng không có chút phản ứng nào, từng bước một đi về phía ngoài cửa lớn.

"Ngăn hắn lại!"

Sau khi đệ tử trông coi thấy vậy, lập tức điều động linh khí xuất thủ.

Nhưng mà, trong mắt Vương Hổ bỗng nhiên loé lên ánh sáng đen, hắn há miệng ra.

Một con cóc to bằng ngón tay cái xuất hiện trong miệng hắn, há to miệng phun ra từng luồng khói đen, nhanh chóng

lan tràn.

Trong nháy mắt khi chạm đến khói đen kia, thân thể các đệ tử nơi đây đều run lên, hôn mê ngã xuống đất, sắc mặt phát xanh.

Mà Vương Hổ bị khói đen do con cóc kia phun ra bao phủ, vậy mà không hề trở ngại xuyên qua cấm chế, hơn nữa lại không gây ra chút chấn động nào.

Thần sắc đờ dẫn, hắn xe nhẹ đường quen rời đi trên một con đường nhỏ nhưng lại cảm giác như cực kỳ rộng rãi, tránh được ánh nhìn của đám đệ tử tuần sơn.

…

Chương 160: Biến cố ở Chấp Pháp đường

Đại khái hơn nửa canh giờ sau, Lăng Phi Sương xuống núi đi ngang qua, phát hiện ngoài đường khẩu không có bất kỳ người nào trông coi, đôi mi thanh tú nhăn lại, lập tức xông vào xem xét.

Khi thấy gần trăm tên đệ tử ngã trên mặt đất, sắc mặt xanh mét sùi bọt mép, vẻ mặt nàng ngưng trọng, lập tức thông báo cho Từ đường chủ của Linh Dược đường và sư phụ nhà mình.

Hai người tới, trăm tên đệ tử đã tâm mạch suy yếu, độc tố sắp lan đến lục phủ ngũ tạng, đến lúc đó đã hết cách xoay chuyển.

"Không thấy Vương Hổ đâu!"

Liễu Vân Thấm hơi biến sắc.

"Hắn chắc đã đi lâu rồi, Liễu trưởng lão không cần phải đuổi theo. Thực lực của ngươi cao cường, mau giúp ta áp chế độc trên người những đệ tử này, nếu không sẽ muộn!"

Từ Hoan ngăn nàng lại, sắc mặt nghiêm túc: "Đệ tử kah1c bên Linh Dược đường sẽ theo ta cùng đi cứu người!"

"Lăng sư điệt, ngươi mau đi Thanh Vân phong mời Thẩm trưởng lão tới!"

"Được."

Lăng Phi Sương lạnh lùng gật đầu, xoay người liền đi.

Uỳnh uỳnh!

Bầu trời âm u, tiếng sấm rền vang lên, hạt mưa to như rèm châu bị đứt, rầm rầm ào ào, tầm tã rơi xuống.

Lăng Phi Sương đội mưa mà đi, nhưng lúc đuổi tới Thanh Vân phong, lại biết được Thẩm An Tại đã sớm xuống núi.

"Lăng sư tỷ đi vội vậy là có chuyện gì xảy ra sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết nắm tay Thiên Nhạc, dò hỏi.

Người trước kể lại chuyện bên phía Chấp Pháp đường, Tiêu Cảnh Tuyết nghe làLZcvấ đã tới tình trạng độc tố nhập thể, sắp chết, đôi mắt đẹp không khỏi ngưng lại.

"Sư tỷ, tuy Cảnh Tuyết không tinh dược đạo, nhưng có lẽ cũng có thể giúp được một ít."

"Được, đi theo ta!"

Lăng Phi Sương gật đầu, xoay người rời đi.

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi xổm xuống, ôn nhu dặn đứa bé hai mắt phủ vải đen kia.

"Thiên Nhạc, trong sơn môn xảy ra chút chuyện, ngươi ở Thanh Vân phong chờ sư tỷ, đừng đi lung tung, sư tỷ rất nhanh sẽ trở về."

Mặc dù Thiên Nhạc không nhìn thấy, nhưng cũng có thể nghe ra tình thế khẩn cấp, nhẹ nhàng gật đầu.

Mưa to cuồng mãnh nặng nề buông xuống đất, hắn lẳng lặng ngồi ở dưới mái hiên trúc uyển, nghiêng tai lắng nghe, thường thường dùng ngón tay gõ trên mặt đất, giống như đang mô phỏng tiết tấu nước mưa rơi.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết sau khi đến Chấp Pháp đường, nhìn một đám đệ tử sắc mặt xanh mét, miệng sùi bọt mép, đôi mi thanh tú cau lại.

“Đây là… độc của Cấm Hư thiềm thừ, độc vật Cực Bắc cảnh, sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Quận chúa biết loại độc này?”

Từ Hoan kinh ngạc hỏi thăm, hắn đã bận bịu đầy mồ hôi, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thương thế của những đệ tử này, cũng không thể loại trừ độc.

“Sư phụ có cho ta xem một quyển sách tên là Kỳ Trùng lục, bên trong có ghi loại độc trùng này, Cấm Hư thiềm thừ không chỉ phun ra sương độc có kịch độc, còn có tác dụng cấm linh, có lẽ Vương Hổ nhờ có màn sương độc này, lặng yên không một tiếng động xuyên qua trận pháp cấm chế mà đào tẩu.”

“Quận chúa có cách nào cứu trị không?”

Từ Hoan vội vàng hỏi.

Người trước có chút do dự: “Ta… Sư phụ ngược lại đã dạy ta cách xử lý loại độc này như thế nào, nhưng chuyện này cần thủ pháp cực cao, một khi phạm sai lầm, khả năng sẽ…”

“Kính xin quận chúa không nên băn khoăn, giờ phút này xuống núi đi tìm Thẩm trưởng lão rồi chờ hắn thêm sợ là đã không còn kịp nữa, tính mệnh trăm tên đệ tử này, giờ phút này đều liên quan đến một tay của quận chúa!”

Từ Hoan lo lắng mở miệng, “Cố hết sức là được!”

“Cảnh Tuyết, sư phụ ngươi đã nói với ngươi năm chuẩn tắc chính của Thanh Vân phong, đầu tiên là cái gì?”

Liễu Vân Thấm ở một bên trầm giọng mở miệng.

Nàng không hề tinh thông tí gì về y đạo, cũng không dám tùy ý ra tay.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi cúi mặt, miệng thì thào.

“Chuẩn tắc thứ nhất, vĩnh viễn không hy sinh, vĩnh viễn tin tưởng chính mình…”

“Cho nên ngươi còn do dự nữa, nếu ngươi còn phủ định bản thân mình bọn họ đã không cứu ngươi rồi, nếu sư phụ ngươi trở về, ngươi giải thích với hắn thế nào đây?”

Liễu Vân Thấm lại lần nữa mở miệng, lời nói thâm ý sâu sắc.

Nghe vậy, rốt cuộc Tiêu Cảnh Tuyết cũng yên tâm lại, hít sâu một hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định.

“Tốt, bây giờ ta sẽ ổn định lại tâm mạch bọn họ!”

Liễu Vân Thấm nhìn thiếu nữ rốt cục hạ quyết tâm, móc ra ngân châm bắt đầu châm cứu cho những đệ tử trúng độc kia, thì khẽ thở dài.

Nha đầu này cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách quá mức nhu nhược, không đủ tự tin.

Có lẽ là do bị cốt độc quấn thân nhiều năm, sau khi tích lũy thống khổ mới khiến cho nội tâm nàng thường xuyên hoài nghi chính mình.

So với nàng, mặc dù thiên phú của Mộ Dung Thiên không tốt, nhưng lại có một cỗ năng lực quật cường bướng bĩnh.

Và cũng nhờ lực lượng này, đã giúp hắn hoàn thành việc mà người khác cho là không thể hoàn thành.

“Liễu trưởng lão, làm phiền ngài hỗ trợ áp chế độc tính trong cơ thể những người khác.”

Chỉ mới thi châm cho một người, Tiêu Cảnh Tuyết đã đổ mồ hôi đầy đầu.

So với thủ pháp nhanh nhẹn thong dong khi Thẩm An Tại thi triển Huyền Môn Thập Tam châm, nàng lại cẩn thận từng li

từng tí một, không dám dễ dàng hạ châm.

"Được, ngươi cứ việc thi châm, không cần băn khoăn."

Liễu Vân Thấm khẽ gật đầu, vung tay áo đánh ra từng đạo linh nguyên cường đại, giúp áp chế tất cả đệ tử trúng độc ở đây.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thẳng đến khi tiếng sấm vang rền, Tiêu Cảnh Tuyết mới hoàn tất châm cho cả trăm người, được đám người Từ Hoan mang đến từ Linh Dược đường dốc lòng chăm sóc.

Uỳnh uỳnh!

Mưa gió sấm liên miên, toàn bộ Linh Phù sơn đều mang theo một bầu không khí áp lực.

Tiêu Cảnh Tuyết vô lực ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, đường vân xanh đen trên cổ ẩn hiện rồi lại biến mất.

Nàng nhìn một đệ tử thiếu niên đã khí tuyệt bỏ mình cách đó không xa, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đáy mắt có vẻ tự trách.

Nàng… vẫn không cứu được một người…

Khi đó nàng phạm sai lầm, dẫn đến độc tố của đệ tử này kịch liệt xâm nhập tâm mạch, hộc máu mà chết.

Vành mắt Tiêu Cảnh Tuyết đỏ hoe, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi chính mình.

Nếu như mình có thể giống sư phụ thì tốt rồi…

Vì sao ở bên cạnh sư phụ lâu như vậy, mà ngay cả loại độc cóc này mình đều không thể loại trừ hoàn mỹ.

Mình thật… có tư cách trở thành đệ tử Thanh Vân phong sao?

Đang lúc nàng hoài nghi, Liễu Vân Thấm tiến lên nhẹ nhàng vỗ bờ vai của nàng, ấm giọng trấn an.

"Cảnh Tuyết, ngươi làm đủ tốt rồi, không cần tự trách mình."

"Thế nhưng… vẫn có người chết."

Tiêu Cảnh Tuyết thấp giọng mở miệng.

"Đổi thành người khác, chưa chắc có thể đồng thời cứu được tính mạng nhiều như vậy. Sư phụ ngươi mà biết, sẽ không trách ngươi."

Thiếu nữ cúi đầu không nói, môi đỏ mọng mím chặt.

Cửa đại sảnh, Huyền Ngọc Tử và Tiêu Ngạo Hải đã đứng đó từ lâu.

Nhìn nữ nhi của mình kiên trì chịu đựng kịch liệt đau đớn thấu tim xé xương như vậy để cứu tính mạng nhiều người, ánh mắt Tiêu Ngạo Hải lấp lóe, trong lòng vui mừng không thôi.

Hắn nhìn thiếu nữ thất thần trong nội đường, trong lòng thì thào.

Thẩm An Tại à Thẩm An Tại…

Giao Cảnh Tuyết vào tay ngươi có lẽ là quyết định chính xác nhất của bản vương trong cuộc đời này…

"Sư phụ, thời gian…"

Lăng Phi Sương lau mồ hôi trên mặt, nhẹ giọng nhắc nhở.

Liễu Vân Thấm khẽ giật mình, vội ngẩng đầu nhìn lại.

Sắc trời mờ mịt, lúc này cách giờ Tuất đã không còn bao nhiêu thời gian.

"Từ đường chủ, nơi đây liền giao cho các ngươi."

Sau khi Liễu Vân Thấm rời Chấp Pháp đường, đi xuống phía dưới núi.

“Cảnh Tuyết, về núi nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Ngạo Hải đi tới, vỗ nhẹ lên vai Tiêu Cảnh Tuyết.

Thiếu nữ ngẩng đầu, khi thấy phụ thân mình xuất hiện, ở đáy mắt nàng tuy có chút kinh ngạc, nhưng giờ phút này tâm tình có vẻ hơi sa sút, nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu “vâng” một tiếng rồi quay người rời đi.

Tiểu sư đệ còn chưa ăn cơm, tự trở về chiếu cố hắn một chút.

Chương 161: Trời chảy sông sao, lưỡng xứ nhàn sầu

Phục Linh thành, dưới một cửa hàng ven sông của con phố mười ba.

Thẩm An Tại cầm một chiếc đèn hoa, mắt nhìn sắc trời, khẽ nhíu mày.

"Giờ tuất đã qua một khắc, sao Liễu trưởng lão còn chưa tới, chẳng lẽ là bởi vì có chuyện gì nên chậm trễ?"

Hắn đi qua đi lại, ngáp một cái.

"Khách quan, canh hạt sen này ngài còn uống không, đã lạnh rồi."

Phía sau hắn, người bán hàng rong bán canh hạt sen cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở.

"Cần chứ, làm phiền Tiểu ca ngài chờ một chút, nàng sẽ lập tức tới đây thôi."

Thẩm An Tại đáp lại ôn hòa, lại lấy ra chút tiền đồng đặt ở trên quầy.

Người bán hàng rong thấy hắn đợi lâu như vậy, tính khí cũng ôn hòa, thì không khỏi mở miệng nói.

"Khách quan, mặc dù ta là người mới tới Phục Linh thành này, nhưng những năm này vào nam ra bắc cũng kiến thức không ít, cả gan đoán một câu, hẳn là ngài đang chờ người trong lòng?"

Thẩm An Tại ngẩn ra, không nhịn được bật cười, quay đầu hỏi: "Làm sao biết ta đang đợi người trong lòng?"

“Xì, đổi lại là bằng hữu bình thường, khách quan sẽ chịu sớm một canh giờ chỉ để đội mưa chờ sao, lúc này sắc trời đã tối, nếu như người kia không quan trọng, ngài hẳn là đã sớm tức giận rời đi mới phải.”

“Theo ta thấy, khách quan, cô nương kia có lẽ hoàn toàn là không nhớ nhung gì ngài, bằng không cũng nên đến sớm theo hẹn, làm sao để ngài chờ một mình như vậy, nàng không đau lòng sao?”

“Chỉ có không thích ngài, mới không đặt buổi hẹn này ở trong lòng. Ta khuyên khách quan ngài vẫn nên sớm tập trung chú ý, chớ để bị người lừa tiền tài. Nói một câu khác, ngài là người tốt, nhưng người khác thì không chắc, những năm qua mọi người đã gặp nhiều ví dụ như vậy.”

Người bán hàng rong giống như đê ngôn từ bị vỡ, mở miệng thao thao bất tuyệt, “Những người bị lừa tình cảm cùng tiền tài kia, có khi còn làm lớn chuyện đến mức nhảy lầu tự tử, khách quan không bằng sớm nhận rõ hiện thực, chấp nhận đi.”

Thẩm An Tại nghe lão đạo nói vậy, không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

“Nàng không giống những người khác, nhất định là có nguyên nhân nên đến trễ, ta chờ một chút, không có việc gì.”

“Chậc, những người ta từng thấy kia đều từng nói y như ngươi, sau đó còn không phải bị lừa chết đi sống lại sao?”

Người bán hàng rong bĩu môi, vẻ mặt không tin.

Thẩm An Tại chỉ cười cười, cũng không cãi lại gì.

Ánh mắt của hắn xuyên qua màn mưa, bỗng nhiên ngưng tụ.

Dưới mưa to mênh mông, có một người ánh mắt dại ra đi ở trên đường phố, giống như không mục đích, lại giống như có

mục tiêu đi về phía trước, rất nhanh đi vào góc rồi biến mất.

Đồ đệ Vương Hổ của Nham Lý?

Không phải hắn đang bị giam giữ sao, sao bây giờ lại xuất hiện ở Phục Linh thành?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn… giống như là bị thứ gì đó khống chế, lẽ nào là Ma giáo?

Ánh mắt Thẩm An Tại lấp lóe, nhìn màn mưa to liên miên, đầu cầu vẫn không có một bóng người, sợ rằng Vương Hổ không có ai đuổi theo.

"Khách quan, đây là một phần canh hạt sen cuối cùng, vốn đã bán xong ta cũng nên thu quán, đều bồi ngài đợi một canh giờ rồi, ngài…"

Người bán hàng rong vẫn còn lẩm bẩm, đột nhiên sững sờ.

Cửa ra vào của cửa hàng đã rỗng tuếch, trung niên áo trắng lúc trước còn đứng đó chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Người bán hàng rong lắc đầu: "Ài, vẫn chưa đủ kiên định, chút khảo nghiệm này mà cũng chịu không nổi, cũng tốt, nếu cô nương kia thật sự có lí do chậm trễ, cũng coi như loại trừ một người không đáng phó thác."

Hắn vừa lắc đầu vừa nói, vừa bắt đầu thu dọn sạp hàng, chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đóng cửa lại thì một chiếc ô giấy dầu màu xanh hiện trong tầm mắt, dưới ô là một nữ tử dịu dàng mặt mày như vẽ, thanh nhã thoát tục.

"Chủ quán, nghe nói canh hạt sen ngài mới mở là từ Bắc Minh triều truyền tới, không biết còn có phần dư hay không, ta muốn mua một phần."

"Ui, cô nương thích ăn canh hạt sen?"

“Mua tặng người.”

“Người trong lòng?”

“Ừm.”

…

Sắc trời ảm đạm, mặc dù không còn tiếng sấm ầm ầm, nhưng vẫn mưa dầm liên miên như trước, thấm ướt con đường lát đá xanh.

Cửa hàng bên đường lục tục đóng cửa, Liễu Vân Thấm đứng ở cửa cửa hàng, tay ngọc giơ một chén canh hạt sen nóng hôi hổi, đôi mắt đẹp chờ mong kiểm tra trái phải.

Ngay từ ban đầu đôi mắt đẹp hiện ra ánh sáng, sau đó hơi nóng của canh hạt sen dần dần biến mất, lạnh đi.

Nàng đứng ở dưới hiên cửa hàng đã thu hồi màn che mưa, đã tự rút ra một cây dù lẳng lặng chờ đợi.

Mưa tí tách tí tách, một khắc cũng không dừng lại.

Mãi tới khi xuyên qua tầng tầng mây đen, ẩn ẩn ánh trăng mờ ảo tối tăm, đầu cầu vẫn không có ai xuất hiện.

“Chẳng lẽ… ngay cả hơn một khắc đồng hồ hắn cũng không muốn chờ sao?”

Nàng thì thào mở miệng, ánh mắt từ chờ mong ban đầu chuyển thành bình tĩnh hơn rất nhiều.

Leng keng…

Ấn ký hoa sen màu trắng trên mi tâm như ẩn như hiện, trong đó truyền đến ý kêu gọi khiến nàng không khỏi nhíu mày.

“Xem ra không có thời gian…”

Khẽ lắc đầu, nàng đặt canh hạt sen sớm đã lạnh buốt trong tay lên trên mặt một góc bàn không bị mưa hắt, cất bước đi về phía bờ sông.

Một chiếc đèn hoa chập chờn ánh nến, ở dưới màn đêm có vẻ ấm áp dị thường.

Trước khi đặt ngọn đèn này vào trong nước, nàng quay đầu nhìn lại đầu cầu vắng vẻ một lần nữa, đường phố cũng vắng tanh.

Nàng chờ nửa khắc đồng hồ, cuối cùng lông mi khẽ run, ánh mắt rơi vào trên chiếc đèn hoa trong tay, thì thào tự nói.

"Có lẽ, hắn cũng là bỗng nhiên có việc nên đến trễ thôi."

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống, nhìn thoáng qua chữ viết trên đèn hoa sen:

Hoa tự phiêu linh, thuỷ tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ.

Tài há my đầu,

Khước thướng tâm đầu.

(Hoa rơi rụng, nước chảy mau,

Tương tư một mối đeo sầu đôi nơi.

Tình này chẳng thể khuây nguôi,

Vừa nơi khóe mắt đã nơi đáy lòng.

Nhất tiễn mai - Biệt sầu, Lý Thanh Chiếu, Nguyễn Thị Bích Hải dịch)

Chợt mỉm cười, nàng khẽ lắc đầu: "Cũng không biết là vị tài tử Phù Dung hiên nào sáng tác, giờ phút này đúng thật cũng

có chút tương tư, chỉ là không biết tương tư là đến từ hai phía, hay chỉ có một…”

Đèn hoa sen nương theo sóng gió chập trùng, thoải mái phiêu diêu trong sông, có linh nguyên gia trì, chí ít sẽ không bị nước mưa đánh chìm.

Nhưng rốt cuộc có thể trôi theo sóng cả vào biển lớn hay không thì còn chưa biết, toàn bộ là nhờ ý trời.

Có lẽ, nó sẽ dạt đến bên cạnh một dòng suối nhỏ không biết tên nào đó, có lẽ sẽ bị thủy triều làm cho chao đảo, có lẽ… sẽ bị ngư dân hoặc là hài đồng đùa bỡn trong nước nhặt lên.

Liễu Vân Thấm cầm ô đứng dậy, nhìn núi non nơi xa xa kia một cái thật sâu, lông mi run rẩy, cuối cùng vẫn yên lặng rời đi.

Dưới màn mưa, nữ tử áo xanh ba bước quay đầu một lần, cho đến khi đến cửa thành, đường phố đầu cầu cũng vẫn trống rỗng như cũ, không thấy bóng ai.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, bước ra khỏi Phục Linh thành, hướng về phương xa mà đi.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cao ngất cách đó không xa.

“Sư phụ, người chơi mấy cái đèn này, rốt cuộc là để làm gì vậy?”

Vu Chính Nguyên buồn bực nhìn Trịnh Tam Sơn ngồi xổm trên mặt đất vẽ từng chiếc đèn hoa.

Nước mưa bốn phía đều bị trận pháp ngăn cách, không rơi vào nơi này.

“Ngươi thì biết cái gì, đây là đèn à, đây là Quy Nguyên đan, Ngộ Đạo đan, là tài nguyên cho ngươi đột phá!”

“Nếu vi sư không phải là vì ngươi, sẽ chịu ngồi xổm nơi này, vất vả vẽ bùa cho những cái đèn này sao?”

Trịnh Tam Sơn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng một câu, sau đó nhìn sắc trời, sờ cằm phỏng chừng thời gian.

“Thời gian đã đến, đồ nhi, nhanh giúp vi sư đốt lửa, thả toàn bộ những chiếc đèn này!”

“Ồ… “

Bầu trời đêm tối tăm, trong nháy mắt mưa nhỏ tí tách, đột nhiên từ một góc sơn dã, dâng lên ánh sáng ngời.

Bên ngoài Phục Linh thành, bước chân của nữ tử áo xanh khựng lại, rồi đột nhiên quay đầu lại.

Từng chiếc đèn hoa chập chờn bay lên không, thắp sáng toàn bộ màn đêm, giống như trời chảy sông sao.

Ánh mắt nữ tử xinh đẹp ngẩn ra, sau đó mỉm cười, nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Đẹp lắm.”

Chương 162: Có thất vọng không?

Trong sơn dã, Thẩm An Tại đứng ở trong bóng tối nhìn Vương Hổ một đường đi tới phía trước, tập tễnh đi cực chậm.

Hắn chau mày.

Xem ra trong Linh Phù sơn thực sự xảy ra chút chuyện, nếu không tên Vương Hổ này làm sao có thể đi ra ngoài.

Phía sau, đèn đuốc sáng trưng, những ngọn đèn sáng rực bay lên không trung dưới màn đêm, như mộng như ảo.

Thẩm An Tại nhìn những chiếc đèn kia, do dự một chút, hắn vẫn không lựa chọn đánh rắn động cỏ, tiếp tục đi theo người đi trước.

Đèn hoa thì lúc nào cũng có thể thả, thế nhưng một khi bỏ qua tin tức của Ma giáo, rất có thể sẽ trả giá bằng tính mạng hàng ngàn hàng vạn người.

Lựa chọn này là không cần chọn, hắn phải theo sát Vương Hổ, xem hắn rốt cuộc là muốn đi nơi nào, là mật báo hay là có mục đích khác.

Ít nhất phải bắt được rốt cuộc là ai đang khống chế ở sau lưng gia hỏa này.

Một đường đi theo, cho đến khi ra khỏi phạm vi Phục Linh thành. Vào giờ Tý, Vương Hổ cuối cùng dừng lại bên cạnh một khe nước.

Hắn hé miệng, trên đầu lưỡi có một con cóc nho nhỏ xấu xí đang đứng.

“Ách…”

Chỉ trong nháy mắt, cả người hắn bỗng nhiên khô héo tựa như bị rút sạch khí huyết, hai mắt u ám quỳ rạp xuống đất, không còn sinh cơ.

Tốc độ cực nhanh, khiến Thẩm An Tại nhất thời không kịp phản ứng.

Thân thể con cóc kia cũng biến lớn hơn không ít, từ trong miệng Vương Hổ nhảy ra, cả người nó đầy mủ.

Một con ngươi yêu dị màu đen mở ra từ sau lưng nó.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi co lại.

Thiên Mục trùng!

Khó trách, hắn còn thắc mắc Cấm Hư Thiềm Thừ này sao lại có thêm bản lĩnh hút huyết khí người, hóa ra trong cơ thể nó còn có một con Thiên Mục trùng!

“Oa…”

Lúc con cóc kêu lên một tiếng, muốn nhảy vào trong nước, bỗng nhiên bị một đôi tay to nắm chặt.

Thẩm An Tại để gió vờn quanh đầu ngón tay, ngăn cách độc tố.

Hắn nhìn con cóc bị Thiên Mục trùng ký sinh trên tay, ánh mắt lập loè, suy nghĩ phiêu hốt bất định.

Ma giáo làm việc thật cẩn thận, đi xa như vậy vậy vậy mà không có ai đến tiếp ứng Vương Hổ, ngược lại là muốn thông qua con cóc này mang tin tức trở về.

“Vậy hướng dòng sông này…”

Thẩm An Tại trông về phía xa, khẽ nhíu mày.

Là Thanh Tuyết thành!

“Xem ra chắc chắn Ma giáo đang ở trong Thanh Tuyết thành, cũng không biết tầng lớp cao tầng trong đó có bao nhiêu.”

Hắn trầm giọng thì thào, đang định ra tay bóp chết con cóc bị Thiên Mục trùng ký sinh trong tay thì bỗng nhiên dừng lại.

Trong lòng khẽ động, cất kỹ con cóc vào trong hộp.

“Thiên Mục trùng ăn thịt đồng loại để đề thăng thực lực, sau trăm con sẽ rất khó giết chết. Có lẽ giữ lại con trùng này, sau này sẽ hữu dụng cũng không chừng.”

Thẩm An Tại lẩm bẩm nói, sau đó nhìn thoáng qua thi thể Vương Hổ, thở dài lắc đầu.

“Muốn trách, chỉ có thể trách ngươi chọn sai sư phụ.”

Sau khi mai táng thi thể ngay tại chỗ, hắn không do dự nữa, vội vàng quay người bay trở về trong thành.

Mặc dù không bắt được người của Ma giáo, nhưng bất ngờ bắt được một con Thiên Mục trùng còn sống cũng coi như có chút thu hoạch, hơn nữa manh mối chỉ vào Thanh Tuyết thành bên kia, lát nữa trở về sẽ nói cho chưởng môn bọn họ.

Trên đường thứ mười ba, Phục Linh thành.

Thân ảnh áo trắng vội vàng chạy đến dưới màn đêm, nhìn bốn phía trống trải không người, hắn nhíu mày.

“Còn chưa tới sao?”

Thẩm An Tại lắc đầu, tính toán lát nữa trở về Linh Phù sơn xem một chút là chuyện gì xảy ra.

Đang lúc hắn chuẩn bị rời đi, chợt thấy bát canh hạt sen đã nguội lạnh đặt trên bàn.

“Ùng ục… “

Hắn sờ sờ bụng, ngoài ý muốn mở miệng, "Chủ quán này còn có thể tỏ lòng thành, biết rõ trao cháo múc, chịu để lại đồ cho ta."

Vừa vặn, hắn chỉ là Đoán Thể cảnh, từ khi xuống núi đến giờ còn chưa ăn gì, bây giờ đã hơi đói bụng.

"Ừm, không hổ là đặc sản Bắc Minh triều bên kia truyền đến, hương vị rất ngon, ngọt."

Thẩm An Tại ngồi xổm trên bậc thang cửa hàng, không hề có hình tượng, ăn canh hạt sen.

"Ngon không?" Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai.

"Ngon."

Thẩm An Tại theo bản năng mở miệng đáp lại, sau đó sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Bên cạnh, Liễu Vân Thấm quần áo xanh nhạt thanh nhã, đôi mắt đẹp dịu dàng.

"Ngươi… vẫn luôn ở đây?"

Thẩm An Tại kinh ngạc không gì sánh được, kinh ngạc nhìn nữ tử mặt mày như vẽ trước mắt.

"Nếu ta không đến, ngươi có thất vọng không?"

"Có." Thẩm An Tại không do dự, trực tiếp gật đầu.

Liễu Vân Thấm dường như có chút hài lòng cười nhẹ, cũng ngồi ở trên bậc thang bên cạnh hắn, ấn ký hoa sen sáng trên mi tâm dễ làm người khác chú ý vô cùng.

Nàng nhìn ra phương xa, thì thào tự nói.

"Ngươi mà không đến, ta cũng sẽ thất vọng."

Lúc này, Thẩm An Tại mới phát hiện người bên cạnh để lộ manh mối, không khỏi nhíu mày, vận chuyển linh nhãn nhìn

qua.

Vừa nhìn một cái, hắn lập tức biến sắc.

“Tu vi của ngươi… đã vào thượng tam cảnh?!”

“Không phải ngươi sở tu công pháp đặc thù, muốn một mực áp chế cảnh giới sao, vì sao vào lúc này…”

Liễu Vân Thấm cười yếu ớt, lẳng lặng nhìn hắn, nhẹ giọng mở miệng.

“Vạn sự trên thế gian, có đáng giá và không đáng giá, ngươi có thể tới, chính là đáng giá.”

Bóng dáng của nàng dần dần trở nên hư ảo, đôi mắt đẹp có chút tiếc nuối không nỡ.

Thẩm An Tại nhìn thân ảnh dần hư ảo của nàng, không khỏi khẽ giật mình.

Là thần thông phân thân Xung Hư cảnh mới có thể nắm giữ!

“Thẩm An Tại, khi nào ngươi đổi ý muốn rời núi, nhớ phải tới tìm ta.”

“Vân Thấm, ngươi…”

Thẩm An Tại nhíu mày, muốn nắm lấy tay nữ tử bên cạnh, nhưng nàng lại hóa thành từng điểm sáng tản đi, chỉ có một câu nói ôn nhu dần dần trôi xa.

“Ta sẽ đợi ngươi.”

Thẩm An Tại bắt hụt, sững sờ tại chỗ.

Phân thân tiêu tán chứng tỏ bản thể đã cách xa nơi này cả ngàn dặm.

Nàng… đã rời khỏi nơi này.

Mặc dù sớm biết sẽ có ngày này, nhưng Thẩm An Tại không nghĩ tới sẽ đột ngột đến thế.

Nhìn đường phố bốn bề vắng lặng không người, hắn không khỏi cảm thấy trong lòng có chút trống trải.

Rõ ràng không có ai thất hứa, nhưng lại không vui vẻ nổi.

…

Khoảng sân trong núi hoang cách đó không xa, hai người ngồi xổm trên bãi đất trống ẩm ướt.

Bốp!

"Sư phụ, đây đã là con muỗi thứ bảy mươi tám ta đánh chết, người nói khi nào Thẩm trưởng lão mới đến đây?"

Vu Chính Nguyên mở tay ra, bất đắc dĩ mở miệng.

"Ngươi thì biết cái gì, khó trách ngươi không so được với Mộ Dung sư điệt, ta nghe nói người ta đang mưa to cũng kiên trì luyện kiếm không ngừng, mỗi ngày nhắc tới cái gì người muốn nhận trách nhiệm lớn, tất phải tôi gân luyện cốt, bỏ đói da thịt, đọa đày thân thể…"

"Bảo ngươi ở trong núi này chờ một người người đã không kiên nhẫn?"

Trịnh Tam Sơn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng, càng nhìn thằng nhãi này càng tức giận.

"Sư phụ… đệ tử cũng rất cố gắng mà, trong khoảng thời gian này rảnh rỗi liền tới Phù tháp ngộ phù, nghiên cứu trận pháp cấm chế…"

"Người luôn chỉ thấy cố gắng của người ta, không nhìn thấy cố gắng của đệ tử…"

Vu Chính Nguyên lẩm bẩm.

“Còn có, nếu Thẩm trưởng lão quên ngài ở nơi này, hai chúng ta thật phải ở lại chờ một đêm này sao?”

Trịnh Tam Sơn sửng sốt, âm u nhìn thoáng qua sơn đạo.

“Ngươi cũng quá xem thường vị trí của sư phụ ngươi. Ta và hắn có quan hệ gì, hắn quên cái gì cũng không thể quên sư phụ ngươi, chờ một chút, chắc chắn lập tức sẽ tới.”

Vu Chính Nguyên bất đắc dĩ, cũng không biết sư phụ mình lấy đâu ra tự tin, một lão già nát rượu mà dám so với Liễu trưởng lão…

Thẩm trưởng lão lúc này hẳn là giống như keo sơn với Liễu trưởng lão, dắt tay tản bộ hoặc là thổi lửa chung gối, chỉ có sư phụ nhà mình giống như một oán phụ canh giữ ngọn lửa đã tắt ở trên núi.

Còn cố tình lôi kéo mình…

Chương 163: Xuống núi luyện khí…

Thẩm An Tại nhìn về phương xa, khẽ thở dài.

Tìm ngươi…

Chí ít lưu lại địa chỉ đi, đất trời rộng lớn, ta biết đi đâu tìm đây?

Lắc đầu loại bỏ cảm xúc trong lòng, hắn vội vàng đi về phía Linh Phù sơn.

Phải mau chóng nói cho đám người chưởng môn biết tin tức của Vương Hổ và Thanh Tuyết thành, đừng để cho vạn dân chúng trong Thanh Tuyết thành vô cớ gặp tai nạn.

Khi Huyền Ngọc Tử biết Vương Hổ đã bị Thẩm An Tại chặn lại, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất tin tức không có rò rỉ, ma giáo bên kia hẳn tạm thời không biết bọn họ đã ép hỏi ra được tin tức của Thanh Tuyết thành từ trong miệng Nham Lý.

Nhưng tin tức Nham Lý bị bắt, chắc chắn Ma giáo sẽ biết, dù sao động tĩnh độ kiếp của hắn cũng không nhỏ.

Chỉ có thể hi vọng Bạch Ngọc đại tướng quân nhanh chóng chạy đến Thanh Tuyết thành, tiến hành bao vây và tiêu diệt bọn họ.

Thẩm An Tại thuận tiện hỏi một chút chuyện của Liễu Vân Thấm, Huyền Ngọc Tử Tử nói người sau đã sớm đề cập qua việc này với hắn, Lăng Phi Sương cũng biết.

Những ngày Liễu Vân Thấm không ở đây, liền do đồ đệ của nàng tạm thời thay mặt chưởng quản Thanh Loan phong.

Mà tin tức Đông đảo đệ tử trong Chấp Pháp đường bị trúng độc, Thẩm An Tại cũng biết, khi hiểu được Tiêu Cảnh Tuyết đã sử dụng Huyền Môn thập tam châm và thủ đoạn dược đạo cứu tính mạng của nhiều đệ tử như vậy, hắn cũng cảm thấy vui mừng.

Đệ tử được dạy dỗ có thể có thành tựu, không nghi ngờ gì chính là hồi báo của vi sư.

Về phần bí pháp hóa yêu mà Nham Lý nói, Thẩm An Tại cũng không rõ lắm.

Thậm chí hắn còn trở về hỏi Bách Lý Nhất Kiếm, người sau cũng lắc đầu, không biết gì.

Yêu thú hóa thành người, chỉ cần tu vi đủ cao hoặc có Hóa Hình đan là có thể làm được.

Bí pháp hóa người thành yêu vật, mặc dù không phải không có, nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy có chút hiếm lạ.

Một đêm qua đi, Thẩm An Tại nghỉ ngơi sớm.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời chói chang, hắn vừa đẩy cửa ra đã thấy Trịnh Tam Sơn mặt đen sì đứng ở bên ngoài, không khỏi sửng sốt.

"Lão Trịnh, sao ngươi lại tới đây?"

"Tối qua ngươi ngủ ngon không?"

"Rất ngon." Thẩm An Tại trừng mắt nhìn.

Trịnh Tam Sơn sâu kín nhìn hắn, sống như một tiểu cô nương bị lừa gạt tài sắc.

"Không phải ngươi nói sau khi thả đèn hoa xong sẽ tới tìm ta sao, ta đợi ngươi suốt một đêm trong mưa, ngươi thì ở

đâu?”

Thẩm An Tại không khỏi xấu hổ cười: “Quên mất, quên mất, thật ngại.”

Trịnh Tam Sơn càng thêm buồn bực, trực tiếp đưa tay ra.

“Vậy tăng gấp đôi thù lao đã thỏa thuận, coi như ngươi bồi thường chuyện lừa gạt ta.”

“Quan hệ giữa hai ta, nói bồi thường cái gì…” Thẩm An Tại vừa cười liền muốn đi lên kề vai sát cánh với hắn.

Hắn lại là lóe lên, ánh mắt thăm thẳm: “Hai ta không có quan hệ gì, đừng lôi kéo làm quen với ta, ngươi đi với Liễu trưởng lão đi.”

Thẩm An Tại xấu hổ rụt tay về.

Xem ra tối hôm qua hắn thật sự đã làm tổn thương trái tim của lão gia hỏa này, nhưng lúc ấy chuyện quá khẩn cấp, hắn thật đúng là không nhớ tới chuyện này.

“Được, đan dược sau này của Vu sư điệt cứ để ta bao hết, bảo đảm hắn có thể nhanh chóng tiến vào Địa Linh cảnh.”

Sau một trận dỗ dành, Trịnh Tam Sơn mới xem như hài lòng rời khỏi Thanh Vân phong.

Thẩm An Tại vừa mới quay đầu lại, liền thấy Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết đứng cách đó không xa.

Không thể không nói, trí nhớ của Thiên Nhạc rất mạnh.

Dù là mất đi hai mắt, cũng có thể trong vòng một ngày ghi nhớ rõ ràng lộ tuyến trên Thanh Vân phong.

Lúc đầu hắn đi đường còn có thể va vật lung tung, bây giờ không biết hắn, thậm chí sẽ không có ai cảm thấy hắn là người mù.

“Sư phụ…”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy Thẩm An Tại, không khỏi hơi cúi đầu.

Thẩm An Tại thấy thần sắc nàng có chút buồn bã, biết là vì độc Thực Cốt hôm qua phát tác, dẫn đến chuyện Chấp Pháp đường chết một người mà tự trách.

Đêm qua quá muộn, hắn liền không muốn đi tìm nha đầu này.

"Cảnh Tuyết, sao vậy, cảm xúc của ngươi có vẻ suy sụp, có người chọc giận ngươi đấy hả?"

"Nói với vi sư là ai gây chuyện, ta kêu sư huynh ngươi trở về giúp ngươi đánh hắn."

Thẩm An Tại cười ôn hòa, đi đến phía trước.

"Sư phụ, nếu ngày hôm qua ngài ở đây, những sư huynh đệ kia sẽ không ai phải chết, ta…"

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn cúi đầu, ngữ khí tự trách.

"Nha đầu ngốc, chuyện này có gì đáng để chú ý, ta mới dạy ngươi Huyền Môn Thập Tam châm được mấy ngày? Có thể làm được như vậy với ảnh hưởng của Thực Cốt độc đã là quá tốt rồi, không cần tự trách mình."

Thẩm An Tại lắc đầu cười, nhẹ giọng mở miệng nói: "Ngươi xem, ngay cả hai mươi ngươi cũng chưa tới, nói về y thuật lại đã lợi hại hơn nhiều so với Từ đường chủ, hắn đã học y mấy chục năm, nhưng nếu như không có ngươi, có lẽ hôm qua những đệ tử của Chấp Pháp đường kia một người cũng không sống nổi."

"Thế nhưng… nếu như ta thành thạo thủ pháp hơn, sẽ không phát sinh chuyện ngày hôm qua."

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn còn hơi do dự.

Thẩm An Tại cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Vì sao tính tình đám đồ đệ của mình lại quái gở như vậy.

Đại đồ đệ quật cường mù quáng, lại không sợ chết.

Nhị đồ đệ hoài nghi bản thân, thuộc loại hình không quá tự tin, tính tình nhu thiện thích thay người khác suy nghĩ khắp nơi, ôm trách nhiệm lên người mình.

Mà tam đồ đệ…

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Thiên Nhạc tám chín tuổi lại luôn cẩn thận đắn đo như ông cụ non.

Chưa qua đầu mười, đã đa nghi cẩn thận.

Lúc ấy muốn dẫn hắn trở về Thanh Vân phong, kỳ thật cũng không phải là vì dạy hắn cái gì, đơn thuần chỉ là nhìn thân thế hắn đáng thương, muốn cứu hắn một mạng.

"Cảnh Tuyết, năm chuẩn tắc chính của Thanh Vân phong, ngươi có nói cho lão Tam nghe không?"

Thẩm An Tại hơi nghiêm mặt, nghiêm túc mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu.

"Vậy bây giờ ngươi nói một lần, nói cho hắn biết."

Người trước do dự, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Thứ nhất, vĩnh viễn không từ bỏ, luôn phải có lòng tin tưởng bản thân."

"Thứ hai, không ỷ mạnh hiếp yếu, dùng những gì học được ở Thanh Vân phong để làm xằng làm bậy, nếu không sư phụ sẽ tự tay thanh lý môn hộ, cho dù ngươi là Quận chúa, cũng không ngoại lệ."

"Thứ ba, tôn sư trọng đạo, đồng môn hữu ái, không được chém giết lẫn nhau, lục đục với nhau, kẻ vi phạm trục xuất

khỏi Thanh Vân phong.”

“Thứ tư, sư phụ vĩnh viễn đúng, sư huynh sư đệ cũng vĩnh viễn không được chịu khi dễ ở bên ngoài.”

Tiêu Cảnh Tuyết nói xong bốn điều, Thẩm An Tại lại nhắc nhở thêm một chút.

“Còn nữa, nếu tương lai có một ngày, sư phụ hoặc là sư huynh ngươi bởi vì nguyên nhân gì mà trở thành phế nhân, dù chỉ còn lại có tu vi Đoán Thể kỳ, cũng không thể có nửa điểm bất kính.”

“Cho nên, ngay chuẩn tắc đầu tiên là ngươi cần phải nhớ kỹ, không được tự hoài nghi bản thân.”

Thẩm An Tại nghiêm túc mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ cắn môi đỏ, gật đầu thật mạnh.

Mà Thiên Nhạc đợi cả buổi không thấy tiếp lời, hắn không khỏi có chút nghi hoặc, viết lên trên tay Tiêu Cảnh Tuyết.

“Điều thứ năm là gì?”

Người kia nhìn về phía Thẩm An Tại, trong nháy mắt mở miệng: “Sư phụ, chuẩn tắc thứ năm ngài nghĩ xong chưa?”

“Khụ khụ, tạm thời không có, đợi sau khi nghĩ kỹ sẽ nói cho các ngươi biết.”

Thẩm An Tại ngáp một cái qua loa, sau đó nắm tay Thiên Nhạc đi xuống dưới núi.

“Ta phải đi luyện khí cho sư huynh ngươi, qua một thời gian ngắn nữa trở về, Thanh Vân phong tạm thời giao cho ngươi quản lý. Chờ vi sư trở về, sẽ khảo thí châm pháp của ngươi, mấy ngày tới ngươi phải siêng năng luyện tập.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy trong lòng căng thẳng, gật đầu nói.

“Vâng, thưa sư phụ!”

Thẩm An Tại khoát tay áo, dẫn theo Thiên Nhạc, dần dần biến mất giữa đường núi ánh mặt trời chiếu rọi.

Một bên khác, hoàng thất nhận được tin tức từ Thanh Tuyết thành, lập tức phái Bạch Ngọc quân đi vây thành.

…

Chương 164: Thiên Thanh kiếm

Thành Phục Linh, Thiết đường.

Thanh âm leng keng leng keng không ngừng vang lên.

Thẩm An Tại cởi trần ra trận, nắm búa nện từng cái lên trên kiếm phôi.

Không giống với màu của sắt đen lúc trước, hôm nay kiếm đã biến thành màu xanh biếc.

Gốc Thúy Ngọc trúc năm trăm năm kia, đã được Thẩm An Tại lấy Niết Bàn thần hỏa nung chảy vào trong kiếm này.

Có một gốc bảo tài này gia nhập, phẩm giai của kiếm này ít nhất cũng có huyền giai trung phẩm, thậm chí là thượng phẩm.

Dù sao Thúy Ngọc trúc là đồ vật thích hợp dùng luyện khí hơn so với Dương tiên Càn Khôn cảnh.

Nhưng Thẩm An Tại cũng không chỉ truy cầu đến mức này.

Hắn muốn rèn ra một kiện Linh khí Địa giai.

Thế nhưng phẩm giai có hạn, bây giờ hắn chỉ là Luyện khí sư tam phẩm, cũng không có thủ pháp đó.

Cho nên mấy ngày nay, hắn ngoại trừ rèn luyện linh khí, chính là trắng đêm không ngủ lật xem các loại sách trên phương diện luyện khí.

Hơn nữa còn nghiên cứu một chút kỹ nghệ cổ pháp.

Ngoài việc chế tạo linh khí cho Mộ Dung Thiên ra, hắn còn dùng rất nhiều kiếm phôi bỏ hoang để luyện tập.

Ngày qua ngày, thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh.

Thẩm An Tại chưa từng rời khỏi Thiết đường, luôn rèn sắt dưới hoàn cảnh nóng rực này, nghỉ thì đọc sách, rồi lại rèn sắt…

Thiên Nhạc cũng không nằm trên đầu tường lắng nghe như thường ngày nữa

Thậm chí Thẩm An Tại còn bảo hắn tự nắm lấy chùy.

Đáng tiếc, cuối cùng chỉ là trẻ con.

Hắn ngay cả cầm chùy cũng phải lao lực.

Thẩm An Tại suy nghĩ một chút, vẫn là để cho hắn rèn luyện thể phách trước.

Vì vậy ngoài việc kiên nhẫn đọc sách ra, hắn lại có thêm một nhiệm vụ nữa.

Đó chính là luyện chế Tôi Thể đan cho Thiên Nhạc, đồng thời dạy hắn một môn pháp môn luyện thể cơ bản.

Ngày thứ tám, Thẩm An Tại nhìn bảng điều khiển tinh thông của mình, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Trong khoảng thời gian này, hắn đọc sách gần như đến mức quên ăn quên ngủ, cộng thêm không ngừng luyện tập, bản thân tự kiểm điểm lại, cuối cùng tinh thông luyện khí tăng lên tới cấp bốn.

So với hệ thống trực tiếp ban thưởng, hắn càng thích cảm giác đạt được thành tựu tự đọc sách và luyện tập.

Cái cảm giác tự hào này không phải là thứ mà hệ thống có thể thưởng được.

Đến ngày thứ chín, rốt cục hắn đã hoàn toàn dung nhập Thúy Ngọc trúc vào trong kiếm.

Khi trình tự đánh bóng cuối cùng hoàn thành, bảo kiếm hơi hơi rung động, ánh sáng màu xanh dần dần nội liễm.

Thẩm An Tại nắm thanh trường kiếm màu xanh biếc trong tay, mặt lộ vẻ hài lòng.

"Tốn nhiều thời gian như vậy, cũng may miễn cưỡng đạt đến trình độ Địa giai Hạ phẩm, ngốc tiểu tử kia sẽ thích đấy."

Hắn nhổ xuống một sợi tóc, nhẹ nhàng buông xuống trên mũi kiếm.

Không có chút ba động, cũng không có ngoại lực dư thừa nào, trong khoảnh khắc sợi tóc chạm vào mũi kiếm đã đứt thành hai đoạn.

Có thể nói là bén đúng nghĩa tóc rơi cũng đứt!

Nhưng nếu chỉ là như vậy, tuyệt đối không thể gọi là một thanh Linh Khí Địa giai!

Thẩm An Tại ngồi xổm xuống, vê hai sợi tóc đứt, nhẹ nhàng xoa một cái.

Tóc trực tiếp biến thành hơn mười sợi tơ mỏng không thể nhận ra, trong đó ẩn chứa kiếm khí.

"Tự uẩn hàm kiếm khí, coi như là yêu cầu cơ bản của bảo kiếm."

Thẩm An Tại âm thầm gật đầu.

Thanh kiếm này hắn đặt tên là Thiên Thanh kiếm, ngoại trừ tự ẩn chứa kiếm khí, quan trọng nhất chính là cực kỳ cứng cỏi!

Luyện chế từ Thúy Ngọc trúc, cho dù là đối chiến cùng bảo kiếm Địa giai Thượng phẩm, cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chênh lệch nào!

Thẩm An Tại bưng thanh kiếm này lật qua lật lại ước lượng một chút, lúc này mới thu hồi nó, quay đầu nhìn từ trên xuống

dưới hài đồng đang ngồi xổm cố hết sức giơ chuỳ sắt.

"Thiên Nhạc, Đoán Thể Pháp của ngươi đã luyện tới tầng thứ mấy?"

Hắn đặt chùy sắt xuống, lau mồ hôi, vươn ba ngón tay ra.

"Tầng ba?"

Thẩm An Tại vô cùng kinh ngạc.

Đoán Thể pháp tổng cộng có chín tầng, tới tầng thứ ba, khí huyết trong cơ thể đã tương đương với Đoán Thể sơ kỳ.

Hắn không khỏi có chút cười khổ bất đắc dĩ.

Lúc này mới không đến nửa tháng, đã là Đoán Thể sơ kỳ, lại cho một tháng nữa, vậy hắn chẳng phải có thể ngang tu vi của mình?

Nghĩ vậy, hắn nhìn thoáng qua bên kia Thiên Nhạc, ánh mắt thâm thúy.

Thông qua khoảng thời gian này luyện chế đan dược, hắn đã phát hiện ra người này có điểm bất thường.

Đó chính là thiên phú!

Bình thường, người thường dùng đan dược hoàn toàn không có khả năng hoàn toàn hấp thu luyện hóa, tuyệt đối sẽ có thất thoát đào thải.

Nhưng Thiên Nhạc này, Thẩm An Tại kinh ngạc phát hiện khi đan dược vào trong cơ thể hắn, dược hiệu giống như bị phong bế, hoàn toàn không tản mạn ra bên ngoài được.

Thật giống như… thân thể của hắn là một cái vại to tròn không một vết nứt mẻ gì, cũng không có bất kỳ một lỗ thủng nào.

Đan dược ở bên trong hoàn toàn không có bất kỳ cửa ra nào để tản mạn ra ngoài, chỉ có thể chờ hắn luyện hóa.

Bởi vậy, đan dược dùng trên người hắn, có hiệu quả hoàn mỹ.

Thể chất như vậy tuyệt đối không tầm thường!

Thẩm An Tại trầm tư, quyết định có thời gian đi xem một chút thư tịch liên quan tới vấn đề này.

"Đúng vậy, tiếp tục cố gắng."

Hắn vỗ vỗ bả vai đứa nhỏ, sau đó dắt hắn rời khỏi Thiết đường.

Linh khí đã luyện thành, mấy ngày kế tiếp hắn phải chuẩn bị luyện Giải Độc đan cho Tiêu Cảnh Tuyết, kịp thời tới nghi thức thu đồ cho nàng.

Trên đường, Thiên Nhạc hơi do dự, vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, viết một câu trong tay hắn.

"Ngài thu ta làm đồ đệ, chỉ là bởi vì ta đáng thương, muốn chữa bệnh cho ta sao?"

Thẩm An Tại lắc đầu, nhẹ giọng mở miệng.

"Người đáng thương trong thiên hạ nhiều cỡ nào, một mình vi sư làm sao quản được hết đây, ta đã nói với đại sư huynh ngươi, ta thu đồ đệ không xem thiên phú, chỉ xem tâm tính và duyên phận."

"Ngươi có thể ngày ngày đến nghe ta luyện khí, có thể thấy được lòng hiếu học, mà ngươi lại vừa vặn đáng thương, ta đúng là cũng muốn muốn chữa bệnh cho ngươi, nói chung có rất nhiều nhân tố còn chưa nói rõ được."

"Nghe mọi người nói, trước kia ngài cũng không muốn thu nhị sư tỷ làm đồ đệ, vì sao nguyện ý thu ta vào Thanh Vân phong?" Thiên Nhạc lại viết.

Thẩm An Tại sững sờ, bật cười khanh khách.

Lúc đó không nhận Tiêu Cảnh Tuyết làm đồ đệ, nói trắng ra là vì hắn không trị được độc trên người nàng, hơn nữa cũng sợ chọc tới phiền phức.

Hắn lo lắng mình không xứng làm gương mẫu cho người khác nên mới không đồng ý ngay lúc đó.

Nếu lúc ấy hắn đã là luyện dược sư thất phẩm, có thể nhận được một thiên phú thượng giai, cũng có học vấn, có cơ hội dựa lưng vào đệ tử là hoàng thất Đại An, kẻ ngốc mới không đồng ý.

Còn Thiên Nhạc trong mắt hắn chỉ là một bệnh nhân bình thường mà thôi, nhìn hắn không chỗ nương tựa, lúc này mới nảy lên ý nghĩ dẫn hắn về Thanh Vân phong.

Huống hồ bản thân cũng không nhất định phải dẫn hắn về Thanh Vân phong, trong lời nói chỉ là nói cho hắn biết, muốn chữa bệnh thì tự đi theo mình.

Hắn nguyện ý đến, chính mình liền nguyện ý trị, không muốn liền bỏ qua, chỉ đơn giản như vậy.

Không phải hắn không muốn cứu một người đáng thương, mà là vì hắn còn chưa nhân từ đến mức đó.

Giống như lúc trước hắn nói, người đáng thương trong thiên hạ có ngàn mấy vạn, hắn quản không nổi.

“Nhân duyên đi.”

Thẩm An Tại không nói thêm gì, chỉ nhẹ giọng mở miệng.

Thiên Nhạc nao nao, nhẹ nhàng gật đầu, yên lặng đi theo hắn lên núi.

…

Chương 165: Nghi thức nhận đồ đệ

Thanh Vân phong.

Hôm nay, Thanh Vân phong đặc biệt náo nhiệt, phong chủ mấy phong tề tụ, cộng thêm Trấn Nam Vương cũng ở đó.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hôm nay là ngày Thanh Thủy quận chúa chính thức bái Thẩm An Tại làm thầy.

Bách Lý Nhất Kiếm nằm trên ghế ở Dược điền, mặc dù không đi đến đại điện Thanh Vân, nhưng quả thật đã thu được cảnh tượng bên kia rõ ràng vào đáy mắt.

Hắn chậc chậc hai tiếng, liếc mắt nhìn thiếu niên áo đen đang cầm Thiên Thanh kiếm vui sướng vô cùng kia.

"Tiểu tử ngốc, lâu ngày không gặp, sắp vào Địa Linh cảnh rồi sao?"

Mộ Dung Thiên cười ngây ngô vò đầu: "Vãn bối cũng không biết thế nào, gần đây tu luyện ít mà hiệu quả nhanh hơn rất nhiều so với bình thường, hơn nữa lĩnh ngộ về kiếm đạo cũng là nhất kiến bách thông."

Bách Lý Nhất Kiếm không nhịn được muốn chửi thề.

Lắm lời!

Động tĩnh sư phụ ngươi ngày đó gây ra đã bao hàm ba ngàn đại đạo.

Nếu ngươi không tiến bộ, hắn không quất chết ngươi?

"Đúng rồi, tiền bối, sư phụ ta đâu?"

Mộ Dung Thiên nghi ngờ hỏi.

“Sau khi hắn đem kiếm cho ngươi, liền vào phòng luyện đan, cả ngày cũng không có đi ra.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhàn nhạt mở miệng, đứng dậy duỗi lưng một cái.

Hắn cảm giác mình đã sắp làm cá ướp muối ở trong dược viên rồi, cảnh sắc Thanh Vân phong này mặc dù tốt, một mực ở tại một chỗ cũng sẽ chán.

“Tiểu tử ngốc, thu cái rương này vào trữ vật giới chỉ của ngươi, mang theo bản tôn đi xem lễ.”

Hắn vừa nói xong, liền hóa thành một vệt kim quang trốn vào trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên.

Người sau vò đầu, mở ra cái rương bên cạnh ghế mây mà nhìn, lập tức mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Không phải chứ… Bách Lý tiền bối lấy một thùng đất này làm gì?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn nghe theo, thu cả cái rương vào, sau đó vội vàng chạy về hướng phòng luyện đan.

Mấy người Trấn Nam Vương đã có mặt, sao sư phụ mình còn chưa có động tĩnh?

Trong phòng luyện đan, sắc mặt Thẩm An Tại hơi trắng bệch, không ngừng thao túng Niết Bàn thần hỏa ở trong lò luyện hóa.

Luyện chế giải độc đan Thất phẩm không thể nhẹ nhàng tay không chà xát đan dược giống như bình thường được, cần mượn đan lô.

Luyện chế cả một đêm thiếu chút nữa đã móc rỗng cả người hắn.

Theo hỏa diễm tán đi, từng đoàn từng đoàn đan dược màu trắng xoay tròn lơ lửng trong đan lô.

Thẩm An Tại thở phào một hơi, lau đi mồ hôi trên mặt, thu nhập đan vào hộp ngọc.

"May là kịp rồi."

Hắn âm thầm cảm thấy may mắn, có chút hiểu tại sao hệ thống lại hạn chế hắn thu đồ đệ.

Một lần thu quá nhiều đồ đệ, không phải sẽ hành hắ tận tâm lao lực đến chết luôn?

Chỉ riêng việc chế tạo Thiên Thanh kiếm và luyện chế giải độc đan thất phẩm, một tháng này hắn hầu như không có một giây nào rảnh rỗi, ngủ cũng chưa ngủ được mấy lần, toàn dựa vào đan dược để dưỡng thần.

Trừ phi sau khi thu đồ đệ xong thì hoàn toàn bỏ mặc, chỉ đi lướt qua sân khấu sau đó hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng đó không phải là phong cách của hắn, hắn là người có trách nhiệm.

"Hệ thống nhà người khác ban thưởng một bó lớn, đan dược linh khí gì đó, muốn cái gì là có liền, hoàn toàn là không cần để kẻ là sư phụ như ta tự luyện chế, hệ thống ngươi cũng nên học theo người ta, người ta cho cơ hội rút thưởng lớn bao nhiêu kìa?"

[Là đồ đệ của ký chủ, không phải đồ đệ của bản hệ thống, bản hệ thống đang để cho ký chủ được trải nghiệm sung sướng khi làm sư phụ, bản hệ thống chỉ là phụ trợ, xin kí chủ đừng yêu cầu quá cao]

"…"

Khóe mắt Thẩm An Tại giật một cái.

Không nói đến khoái cảm, nhưng thật sự đồ vật dựa vào mình hao phí tâm huyết luyện chế ra đưa cho bọn họ, so với rút ra từ hệ thống còn có cảm giác thành tựu hơn.

Nếu không phải mấy ngày nay vì các đồ đệ lao tâm lao lực, dường như hắn cũng không thể hiểu được hai chữ sư phụ này có ý nghĩa gì.

Giống như khi trồng cây, trường hợp chỉ tưới nước một ngày, sau đó cây phát triển thành đại thụ che trời, sẽ khác với cảm giác trong trường hợp ngày nào cũng tưới nước đúng giờ, đều đặn tỉa lá, uốn cành bắt sâu liên tục nhiều năm, khi cái cây nhỏ này cuối cùng trở thành cây đại thụ che trời thì lòng cũng sinh ra sự vui mừng.

Trường hợp chỉ tưới nước một ngày, khi cây cổ thụ bị chặt, ắt cũng sinh lòng đáng tiếc, nhưng tuyệt sẽ không quá mức để ý, nhưng nếu là trường hợp chăm cây hàng ngày mà cây bị chặt, sợ rằng sẽ đau lòng như cắt từng khúc ruột.

Nói cho cùng, là do lượng tình cảm gửi gắm khác nhau.

“Ngươi đâu phải hệ thống giáo dưỡng đồ nhi, ngươi là hệ thống giáo dưỡng sư phụ…”

Thẩm An Tại cười khổ chửi bới, lắc đầu, quay người mở cửa.

Cửa vừa mở ra liền nhìn thấy Mộ Dung Thiên vội vã đi qua đi lại, vò đầu bứt tai.

“Sư phụ, người đã ra rồi. Đi nhanh tới đại điện Thanh Vân đi, mọi người đã đến đông đủ rồi!”

Mộ Dung Thiên thấy hắn đi ra vội vàng mở miệng.

Hắn sớm đã đến nơi này, nhưng thấy cửa phòng luyện đan đóng chặt, lại không dám đi vào quấy rầy, chỉ có thể gấp gáp

đi vòng quanh bên ngoài.

Tuy sư phụ và Bách Lý tiền bối đều khen hắn là "Xích Tử chi Tâm", nhưng hắn vẫn hiểu quy củ của mình.

"Mọi người đều đến rồi?"

Thẩm An Tại sững sờ, nhìn thoáng qua mặt trời treo cao, vỗ ót một cái, cất bước liền bay.

"Sư phụ, sư phụ người dẫn theo đệ tử đi theo!"

Mộ Dung Thiên nhìn bóng người áo trắng bay về phía xa, sửng sốt một chút rồi kịp phản ứng, nhanh chân đuổi theo.

"Tiểu tử ngốc, sư phụ ngươi đây đang trách ngươi ở bên kia tu luyện lâu như vậy còn chưa đột phá Địa Linh cảnh đó."

Thanh âm của Bách Lý Nhất Kiếm ung dung vang lên, ở bên trong trữ vật giới chỉ, xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

Mộ Dung Thiên nghe nói như thế lập tức vừa chạy vừa nghiêm túc suy tư, hắn còn cảm thấy rất có lý.

Không được, bản thân hắn không thể để sư phụ thất vọng, lần sau đi vào nhất định phải nhanh chóng đột phá đến Địa Linh cảnh!

Thấy tiểu tử này thật sự tin, Bách Lý Nhất Kiếm không khỏi bật cười khanh khách, đồng thời phất tay áo nhẹ giọng mở miệng.

"Tiểu tử ngốc, để bản tôn giúp ngươi một tay."

Cùng với kim quang hiện lên, tốc độ dưới chân Mộ Dung Thiên bỗng nhiên tăng mạnh, thoáng cái không kịp phản ứng, hắn quát to một tiếng rồi cắm đầu vào trong đám cỏ bên cạnh ngọn núi.

"Tiền bối?"

Mộ Dung Thiên bò lên, phun cỏ dại trong miệng ra, phiền muộn mở miệng.

Khóe miệng Bách Lý Nhất Kiếm giật một cái, cảm giác có chút không nỡ nhìn.

…

Trong đại điện Thanh Vân.

"Đến rồi đến rồi, Thẩm trưởng lão đến rồi!"

Tiểu Xuân đứng ở cửa xa xa thấy được Thẩm An Tại đang ngự phong bay tới, quay đầu bắt chuyện với các vị trưởng lão.

Ánh mắt mọi người nhìn lại, Thẩm An Tại mặc một bộ đồ trắng, nhẹ nhàng rơi ở ngoài cửa điện.

Bên trong, khách khứa đầy sảnh, ngoại trừ số ít mấy người, toàn bộ chóp mũi những người khác đều ửng đỏ, giống như mới chảy máu.

Thẩm An Tại sững sờ, chỉ chỉ cái mũi của bọn họ: "Các ngươi sao vậy?"

Mọi người sâu kín nhìn Trịnh Tam Sơn, sau đó đồng thanh thốt lên.

"Gần đây bị nóng trong người."

Trịnh Tam Sơn ho khan hai tiếng, làm bộ như cái gì cũng không biết.

"Nếu như Thẩm trưởng lão đã tới, vậy thì ngồi vào chỗ đi, Quận chúa, chờ Mộ Dung Thiên tới là có thể dâng trà."

Huyền Ngọc Tử ở bên cạnh cười ha hả mở miệng.

Nghi thức thu đồ đệ bình thường khẳng định không phô trương lớn như vậy.

Nhưng đây chính là nghi thức thu đồ đệ của nữ nhi Trấn Nam vương, hơn nữa với uy vọng của Thẩm An Tại hiện giờ, bọn họ tự nhiên nên tới xem lễ.

Khi Mộ Dung Thiên còn cắm mấy cọng cỏ dại trên đầu chạy ra cửa đại điện, nghi thức thu đồ đệ đang bắt đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết bưng một chén trà nóng quỳ xuống đất, cung kính mở miệng.

"Sư phụ, mời người uống trà."

Thẩm An Tại nhìn thiếu nữ cúi người quỳ lạy trước mặt, vui mừng cười, khẽ gật đầu nâng chung trà lên.

"Được."

Uống xong chén trà này, Tiêu Cảnh Tuyết tựa như Mộ Dung Thiên, trở thành đệ tử thân truyền của Thẩm An Tại hắn, hắn cần phải gánh trọng trách làm người biểu sư, Tiêu Cảnh Tuyết cũng phải xem như sư phụ như cha.

"Đến đây, Cảnh Tuyết, đây là lễ vật vi sư cho ngươi nha, mở ra nhìn xem."

Thẩm An Tại uống trà xong, mỉm cười lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Tiêu Cảnh Tuyết.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Người sau gật đầu, trước mặt đầy khách mời, mở hộp ngọc ra.

Một viên đan hoàn màu trắng tràn ngập mùi thơm ngát hiện ra trong mắt mọi người, tất cả mọi người đều ngưng mắt lại.

Nhất là Từ Hoan, càng là há hốc mồm, có chút không dám tin nhìn Thẩm An Tại.

Ngửi mùi thuốc, xem bảo quang.

Đó là… một viên đan dược thất phẩm!

Chương 166: Vị đồ đệ thứ hai

Tê…

Mọi người ở đây đều nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Bất luận là Trấn Nam vương hay là Huyền Ngọc Tử đều lộ vẻ kinh hãi.

Xem đan dược kia vẫn còn ấm, hiển nhiên là mới luyện chế ra không lâu, tuyệt đối không phải đã sớm tích trữ lâu rồi.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng kinh ngạc nhìn viên đan dược trong hộp ngọc, hốc mắt ửng đỏ, cảm giác có chút không chân thực.

Một viên đan dược thất phẩm có thể giải trừ Thực Cốt chi độc trong cơ thể, cứ như vậy bày ra trước mặt.

Mà nhiều năm trước đây, nàng vì trị độc mà chạy ngược chạy xuôi, cho đến khi hy vọng đã chết lặng cũng không thấy cơ hội đâu.

Hôm nay, lễ vật mà sư phụ cho mình chính là một viên giải độc đan thất phẩm!

“Đa tạ sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết nâng hộp ngọc, lại lần nữa quỳ xuống, cung kính mở miệng.

Thẩm An Tại vội vàng giơ tay lên đỡ, ôn hòa cười nói: “Chúng ta đã là thầy trò, đan dược này cũng không phải vật gì trân quý, không cần đa lễ.”

Tiêu Cảnh Tuyết lộ ra vẻ cảm động.

Cùng lúc đó, trong đầu, thanh âm của hệ thống vang lên.

[Ting — chúc mừng ký chủ thành công thu Tiêu Cảnh Tuyết làm nhị đồ đệ, thu được kỹ năng Ngôn Truyền Giáo x1, cấp bậc độ sùng bái khởi đầu: 6]

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Cấp bậc độ sùng bái khởi đầu là sáu, không có nghĩa là Tiêu Cảnh Tuyết không đủ tôn kính mình, ngược lại là vì rất tôn kính mình, đẳng cấp khởi đầu mới có thể đạt tới cấp sáu.

Chẳng qua nếu như vậy, sau này muốn thăng cấp sẽ tương đối khó khăn.

[Ting — kích phát nhiệm vụ: bồi dưỡng lòng tin của Tiêu Cảnh Tuyết, phần thưởng nhiệm vụ: thẻ hạn định Càn Khôn cảnh đỉnh phong x5, Bát Hoang đỉnh Thiên giai hạ phẩm]

Thẩm An Tại sờ cằm, xem ra mình nắm giữ càng nhiều kỹ năng, phần thưởng nhiệm vụ mà hệ thống ban bố cũng sẽ càng cao.

Đây đúng là chuyện tốt, nếu hiện tại còn thưởng một ít thẻ kỹ năng Quy Nguyên cảnh Khí Hải cảnh như Mộ Dung Thiên ngay từ đầu thì cũng không còn tác dụng gì.

Nhị đồ đệ vừa thu lại đã là sùng bái cấp sáu, xem ra tiểu tử Mộ Dung Thiên kia trước đó ngoại trừ coi mình như sư phụ ra thì không sùng bái chút nào.

Cũng đúng, nguyên chủ là Đoán Thể hậu kì, sùng bái bằng niềm tin hả.

Nghi thức thu đồ đệ tiếp tục tiến hành, các phong chủ khác cũng tặng lễ, chẳng qua cũng không tính là quý trọng, chỉ có thể nói là thuận tay đáp lễ.

Khi Thẩm An Tại cùng các phong chủ trưởng lão nói chuyện phiếm, Mộ Dung Thiên vẻ mặt tò mò ngồi xổm trước

mặt Thiên Nhạc, lượn qua lượn lại quanh người hắn một hồi lâu.

Hắn còn cẩn thận nhìn chằm chằm ánh mắt bị vải đen che mờ của Thiên Nhạc, nên là Tiêu Cảnh Tuyết đến nói với hắn.

Đây là đệ tử ký danh của sư phụ, bẩm sinh đã không thích nhiều lời.

"Tiểu sư đệ, đến cùng đôi mắt của đệ bị cái gì…"

Bang!

Một tiếng " gõ đầu" thanh thúy vang lên, Mộ Dung Thiên đau khổ quay đầu nhìn lại.

Lăng Phi Sương dáng người cao gầy, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng đang đứng ở phía sau.

"Lăng sư tỷ, ngươi đánh ta làm gì?"

Mộ Dung Thiên buồn bực.

Lăng Phi Sương liếc mắt nhìn Thiên Nhạc, nhẹ giọng mở miệng.

"Sư huynh của ngươi là đồ ngu, nếu hắn nói gì không tốt thì ngươi đừng để trong lòng."

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, biểu cảm có chút chất phác, băng lãnh.

Hắn hành lễ với Mộ Dung Thiên xong lập tức xoay người rời đi.

Mộ Dung Thiên vẫn đứng im tại chỗ với vẻ mặt nghi ngờ.

"Thẩm trưởng lão nói, trước khi Thiên Nhạc không muốn nói ra những chuyện này, các ngươi không nên truy hỏi."

Lăng Phi Sương mở miệng nhắc nhở, giọng điệu lành lạnh.

Mộ Dung Thiên vò đầu "A" một tiếng, sau đó ánh mắt thuận theo cặp chân thon dài trắng nõn kia nhìn ngược lên cặp mắt phượng của Lăng Phi Sương, hắn chớp mắt mở miệng.

sư tỷ, nghe nói Liễu trưởng lão để ngươi một mình ở lại Thanh Loan phong, như vậy cô đơn không?"

Lăng Phi Sương nhướng mày, tiến lên xách cổ hắn kéo ra ngoài.

"Sư tỷ, nơi này có rất nhiều người."

Mộ Dung Thiên cuống quýt hô lên, dẫn tới không ít người ghé mắt nhìn.

Thẩm An Tại nhìn hắn bị Lăng Phi Sương xách về phía Diễn Võ trường, không khỏi khẽ lắc đầu.

Ai bảo tiểu tử này hết chuyện để nói chứ, nói chuyện cũng chẳng che dấu.

Tuy tính tình Lăng Phi Sương lạnh lùng, rất ít biểu lộ tâm tình của mình, nhưng sư phụ dạy nàng nhiều năm như vậy bỗng nhiên rời đi, lưu nàng một mình chiếu cố Thanh Loan phong, trong lòng khẳng định có chút mất mát.

Nhưng như vậy cũng tốt, để cho nàng đánh Mộ Dung Thiên một trận, coi như là loại bỏ cảm xúc trong lòng, để cho nàng biết, Liễu Vân Thấm không có ở đây, Linh Phù sơn còn có Thanh Vân phong, còn có Thanh Phù phong…

"Sư phụ sư phụ, có khách đến!"

Tạm thời tiếp tân tại cửa ra vào thay Thanh Vân phong tiếp khách là Tiểu Xuân, nàng vội vội vàng vàng vàng chạy vào, lớn tiếng mở miệng.

Mộc trưởng lão sững sờ, nhìn về phía Thẩm An Tại.

Hắn cũng có chút nghi hoặc.

Những người nên tới cơ bản đều đã tới, còn có khách mời?

“Thẩm phong chủ, Huyền chưởng môn, Tiêu Vương gia, đã lâu không gặp.”

Theo thanh âm ôn hậu vang lên, một nam tử nho nhã mặc áo dài màu xanh đen cất bước đi vào, bên cạnh là một thiếu nữ mặt ngây thơ linh động, đôi mắt to đen nhánh tò mò đánh giá bốn phía.

Không ai khác, chính là Bắc Đẩu Huyền Dịch và Bắc Thần Vọng Thư của Dược Vương cốc.

Lúc nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết, hai mắt nàng sáng lên, vẫy vẫy tay.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, mặt lộ ý cười.

Mọi người ở đây đều có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Dược Vương cốc lại biết được tin tức, cũng chạy tới.

Mà ngoài hai người bọn họ ra, bên cạnh còn có một thanh niên.

Tuy rằng diện mạo bình thường không có gì lạ, nhưng lại mặc một bộ mãng bào màu vàng kim, trong lúc giơ tay nhấc chân đã hiển lộ hết khí chất quý tộc, phía sau còn có hai hộ vệ sắc mặt nghiêm túc.

Hắn tiến lên một bước, hành lễ với Huyền Ngọc Tử, gọi một tiếng cữu cữu, sau đó mới nhìn về phía Thẩm An Tại, chắp tay mở miệng.

“Bái kiến Thẩm phong chủ, không biết Phong chủ còn nhớ tại hạ hay không?”

Thẩm An Tại đứng dậy chắp tay: “Thẩm An Tại bái kiến Thái tử điện hạ, mời điện hạ ngồi.”

“Không sao, hôm nay là đại điển thu đồ của Thẩm phong chủ, ta tùy tiện ngồi một chút là được.”

Tiêu Thiên Sách lại rất bình thản, cười đến ngồi chỗ Huyền Ngọc Tử.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Bắc Thần Huyền Dịch.

“Dược vương có thể đích thân tới Linh Phù sơn, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này, nếu có thất lễ mong ngài bỏ qua, mau mời ngồi.”

Người sau cười ha hả, gật đầu qua lại với Tiêu Ngạo Hải rồi ngồi xuống.

“Không biết hôm nay Bắc Thần cốc chủ đến đây là có chuyện gì quan trọng?”

“Không có chuyện gì khác, chỉ là tới xem lễ mà thôi. Dù sao thì nha đầu Cảnh Tuyết này cũng coi như do ta trông nom đến giờ. Nàng bái sư, theo lý ta nên đến đây.”

Bắc Thần Huyền Dịch nói xong, khẽ gật đầu với thiếu nữ bên cạnh.

Người kia lập tức lấy ra nhẫn trữ vật.

“Đây là quà mừng của Dược Vương cốc, một cây Tuyết Sơn liên năm trăm năm.”

“Cốc chủ có thể đến chính là vinh hạnh của Thẩm mỗ, lễ vật này ngược lại dư thừa.”

Thẩm An Tại cười ha ha, bảo Tiêu Cảnh Tuyết thu vào nhẫn trữ vật.

Một gốc dược liệu năm trăm năm, đủ thấy Dược Vương cốc thiệt tình đến chúc mừng.

Dù sao loại trân bảo cấp bậc như ở Trấn Nam vương phủ cũng chỉ là một gốc Thúy Ngọc trúc mà thôi.

Khách khí xong, Thẩm An Tại nhìn về phía Tiêu Thiên Sách, mặc dù không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt rất rõ ràng.

Người sau cười cười, mở miệng nói: "Tại hạ tự nhiên cũng không phải đến tay không."

Hắn cũng lấy ra một nhẫn trữ vật, mỉm cười nói: "Nghe nói Thẩm phong chủ ngày thường cực thích đọc sách, phụ hoàng đặc biệt lệnh ta đến thư khố hoàng thất, sao chép chút độc bản đơn lẻ mang đến đây để làm hạ lễ."

Tiêu Thiên Sách cười, sau đó nhẹ nhàng phất tay, hộ vệ tiến lên, lấy ra hạ lễ.

Độc bản?

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày, tiếp nhận những quyển độc bản kia nhìn một chút, thần sắc khẽ biến.

Vậy mà là chính những tâm đắc của các trưởng lão, của các thiên tài trong Luyện Khí đại tông đã tuyệt diệt từ ngàn năm trước tại Bắc Đạo vực, và đi kèm đủ loại pháp môn!

Chương 167: Giải độc

Ngàn năm trước, Luyện Khí đại tông cực thịnh ở Bắc Đạo vực, trong môn nội, luyện khí sư bát phẩm nhiều không kể xiết. Mà các đời tông chủ, cũng chỉ có thể do luyện khí sư cửu phẩm đảm nhiệm!

Có thể nói, giá trị của những bộ sách này còn muốn trân quý hơn so với Thúy Ngọc trúc và Tuyết Sơn liên!

Không hổ là hoàng thất, xuất thủ hào phóng như vậy!

"Đa tạ điện hạ."

Thẩm An Tại không khách khí, nhận lấy những thư tịch này, chắp tay về phía Tiêu Thiên Sách.

Lại hàn huyên một phen, mà khi Bắc Thần Huyền Dịch biết Thẩm An Tại đã tặng cho Tiêu Cảnh Tuyết một viên giải độc đan thất phẩm rồi, hắn rất sợ hãi thán phục.

Người trước càng bất đắc dĩ cười khổ, nói cái danh Dược vương này đặt trên người hắn, ít nhiều có chút hữu danh vô thực.

Khổ tu nhiều năm, bây giờ hắn cũng không cách nào luyện chế đan dược thất phẩm, lý giải về dược đạo từ đầu đến cuối đều kẹt ở cảnh giới lục phẩm.

Thẩm An Tại cố gắng khiêm tốn nói mình chỉ là may mắn.

Cũng đúng là hắn may mắn, nếu không phải đạt được kinh nghiệm của Thương Ngô tôn giả, hắn nếu muốn trở thành luyện dược sư thất phẩm, nào có đơn giản như vậy.

Loại độ khó đó không khác gì từ cảnh giới Càn Khôn độ kiếp tiến vào Niết Bàn, trở thành võ giả thượng tam cảnh.

“Điện hạ đến đây chắc là còn có một tin tức khác?”

Tiêu Ngạo Hải thấy nói chuyện phiếm cũng đã đủ, trầm giọng mở miệng.

Tiêu Thiên Sách khẽ gật đầu: “Vương thúc đoán không sai, về phía Thanh Tuyết thành, Bạch Ngọc đại tướng quân đã truyền tin đến.”

“Ồ?”

Sự tình liên quan đến Ma giáo, mọi người nghiêng tai lắng nghe.

“Thanh Tuyết thành quả thực có cất giấu một cứ điểm Ma giáo, nhưng tu vi cao nhất trong đó cũng chỉ là một tên phó đàn chủ Địa Linh cảnh mà thôi, cũng không thấy tung tích chính thức của cao tầng Ma giáo.”

“Hơn nữa lúc Bạch Ngọc quân vây thành điều tra, bọn chúng liền biết không trốn thoát được, tất cả tự sát, Bạch Ngọc tướng quân không thể lấy được càng nhiều tin tức từ trong miệng bọn chúng.”

Nghe nói thế, mọi người đều nghiêm mặt, trong mắt lộ ra ngưng trọng.

Không nghĩ tới manh mối khó khăn lắm mới có được, tới đây lại đứt đoạn.

Thỏ khôn có ba hang, lòng cảnh giác của Ma giáo quá nặng.

Cũng đúng, nếu không, năm đó Ma giáo đã bị hủy diệt, làm sao đến mức kéo dài hơi tàn, ẩn nấp nhiều năm như vậy?

“Phụ hoàng đã để Bạch Ngọc tướng quân đi theo phạm vi Thanh Tuyết thành, muốn lục soát bốn phía, chỉ có thể gửi hi vọng có thể tìm được manh mối khác.”

Tiêu Thiên Sách mở miệng.

Huyền Ngọc Tử gật đầu: “Chỉ có thể như vậy, cũng chỉ còn mấy tháng nữa là sang năm, tốt nhất là giải quyết chuyện này trước khi hết tết.”

Nghe hắn nói, đám người mặc dù gật đầu, nhưng trong lòng lại thở dài.

Muốn giải quyết Ma giáo trước năm mới đâu có dễ dàng.

“Thẩm phong chủ, không nếu biết có thời gian, thỉnh giáo một phen dược đạo được không?”

Bắc Thần Huyền Dịch ôn hòa mở miệng, thần sắc có chút chờ mong.

“Muốn lĩnh giáo thì không dám nói, chỉ là so tài mà thôi.”

Thẩm An Tại chắp tay, mỉm cười mở miệng.

Đáng nhắc tới là ngay cả Dược Vương cốc cũng tới, nhưng linh dược mà Thiên Tuyết tông hứa hẹn trả lễ đền lỗi lại chưa thấy đâu.

Xem ra, lúc ấy là mượn cớ, hoàn toàn không có ý định tặng vật trân quý như vậy.

Đây cũng đúng, một gốc linh dược ngàn năm, mức độ quý trọng không thua gì linh khí chí bảo Thiên giai, làm sao có thể nói tặng là tặng được.

Thẩm An Tại cùng Bắc Thần Huyền Dịch thảo luận dược đạo với nhau, người khác nghe được thì như lọt vào trong sương mù, chỉ có Tiêu Cảnh Tuyết và Bắc Thần Vọng Thư là nghe đến nhập thần, hình như có cảm ngộ.

Thiên Nhạc đứng trong góc, bộ dạng cô tịch có chút không hợp với nơi này.

Trịnh Tam Sơn nhàn rỗi nhàm chán, liền nhìn thấy hắn, thế là đi đến trước ngực lấy ra một gói kẹo, mở miệng hòa ái.

"Thiên Nhạc, ngươi có muốn ăn kẹo thông không?"

Thiên Nhạc lắc đầu, sau đó gật đầu cảm tạ.

Nhớ tới trước đó sư phụ từng nói qua, Trịnh trưởng lão của Thanh Phù phong, dưới giường đặt một tấm ngân phiếu trăm vạn kim tệ, còn có một bịch kẹo thông rang.

Hắn hẳn là rất thích ăn kẹo thông, bằng không cũng sẽ không giấu ở dưới giường.

"Sư phụ, cho con ăn một viên đi."

Vu Chính Nguyên sáp lại gần, đưa tay bắt lấy.

"Ngươi ăn cái gì, Quy Nguyên đan vi sư vất vả lắm mới đổi được từ Thẩm trưởng lão ngươi ăn hết rồi sao nà ngươi ăn kẹo, không có việc gì làm thì nhanh chóng trở về tu luyện, không luyện hóa hết mấy cân Quy Nguyên Đan thì không được ăn cơm!"

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

Người trước rụt cổ một cái, phiền muộn rời đi.

Bái sư lâu như vậy, hắn cũng chỉ được ăn qua kẹo thông mà sư phụ tự làm một lần.

Hắn cũng từng ra đường mua, nhưng đều không ăn ngon bằng tự sư phụ làm.

Cũng không biết đến khi nào mới có thể ăn lại một lần…

…

Sau khi kết thúc nghi thức thu đồ đệ, tất cả mọi người cáo từ rời đi, Bắc Thần Huyền Dịch càng trong lòng sinh bội phục Thẩm An Tại.

Trình độ dược đạo đích xác cao hơn hắn nhiều.

Chỉ là nói chuyện phiếm một buổi chiều, liền khiến cho hắn thu hoạch không nhỏ, lần này trở về liền dự định bắt tay vào việc thử luyện chế thất phẩm đan dược.

Mà Tiêu Ngạo Hải cũng theo Tiêu Thiên Sách rời đi, hắn phải trở về thử xem có thể trở về Càn Khôn cảnh hay không, cũng muốn ứng phó với sự náo loạn của Ma giáo phát sinh tiếp theo.

Tên tiểu tử Mộ Dung Thiên kia mặc dù sắp đột phá đến Địa Linh cảnh, nhưng vẫn bị Lăng Phi Sương đánh cho một buổi chiều.

Nhưng tiểu tử ngốc này chẳng những không nhụt chí, ngược lại càng thêm hưng phấn, nói lần sau còn phải tìm Lăng Phi Sương luyện kiếm, tâm lý rõ ràng thích bị ngược đãi …

Buổi chiều, Tiêu Cảnh Tuyết được Thẩm An Tại bảo vệ bên cạnh, nuốt giải độc đan vào, bắt đầu thử bức độc tố ẩn giấu nhiều năm trong cơ thể ra.

Suốt một đêm, Thẩm An Tại và Mộ Dung Thiên nửa bước chưa rời khỏi, canh giữ ở bên người nàng.

Mãi tới hôm sau, bình minh ló rạng, trên người Tiêu Cảnh Tuyết bỗng tuôn ra từng luồng khí đen.

Cổ trắng như tuyết của nàng lại có một đường vân màu xanh đen hiện ra, rậm rạp chằng chịt, nhìn qua rất khủng bố.

Cảm giác đau nhức truyền đến kịch liệt hiqn so với bất kỳ lần nào trước đó, khiến cho đôi mi thanh tú của thiếu nữ nhíu chặt, mồ hôi đầm đìa.

Thống khổ bức ra Thực Cốt chi độc không phải bình thường, thậm chí Thẩm An Tại còn tự thi châm bảo vệ tâm mạch nàng, phòng ngừa quá trình bức độc bị thương.

Đau đớn như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết phải chịu đựng đủ ba ngày. Nhiều lần suýt ngất xỉu vì đau đớn, nhưng nàng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, văn lộ xanh đen trên người nàng cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, không còn hắc khí tuôn ra nữa.

Là biến mất chứ không phải ẩn vào trong cơ thể!

"Sư phụ… ta…"

Tiêu Cảnh Tuyết mở hai mắt ra, trong mắt ngấn nước, nàng nhìn sư phụ và sư huynh đứng bên cạnh mình, không biết nói gì.

Độc tính Thực Cốt tích tụ nhiều năm trong cơ thể đã bị thanh trừ hoàn toàn!

Nàng có một loại cảm giác mộng ảo không chân thực, loại nhẹ nhàng này khiến nàng có chút thất thần.

Mà linh khí trong cơ thể lúc này cũng đang rung chuyển, không cần áp chế, nàng lập tức có thể đột phá vào Quy Nguyên cảnh!

"Không cần nhiều lời, ngươi dưỡng vài ngày cho tốt, tạm thời không vội đột phá Quy Nguyên cảnh. Chờ sau khi ngươi nghỉ ngơi tốt, vi sư sẽ đưa ngươi và sư huynh của ngươi cùng tiến vào Đạo phủ tu luyện."

Thẩm An Tại thở ra một hơi như trút được gánh nặng, ôn hòa cười mở miệng.

Đồng thời, hắn quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên một cái, có ý tứ nói: "Sư muội của ngươi bị kiềm chế bởi Thực Cốt chi

độc, cộng thêm tích lũy nhiều năm như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ có thể đuổi kịp người làm sư huynh như ngươi, về sau, có lẽ phải để sư muội ngươi bảo hộ ngươi."

Mộ Dung Thiên nghe xong trong lòng căng thẳng.

Chẳng thể để như vậy được, nào có chuyện sư muội bảo vệ sư huynh?

Hơn nữa, lúc trước hắn mới nói với Tiêu Cảnh Tuyết, mình sẽ bảo vệ nàng, sao có thể quay ngược lại để nàng bảo vệ chứ?

Không được không được, mình nhất định phải nhanh chóng đột phá Địa Linh cảnh!

"Sư phụ, ngài còn Tụ Địa đan không?"

Nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết hé miệng cười khẽ, Thẩm An Tại cũng khẽ giật mình.

"Chỉ có một cân, không đột phá được thì tự nghĩ biện pháp."

"Vâng, đệ tử nhất định sẽ không để sư phụ thất vọng!"

Mộ Dung Thiên vô cùng nghiêm túc mở miệng.

Thẩm An Tại bật cười, đi ra khỏi phòng nhìn mặt trời mọc lên ở bên ngoài, nghe Mộ Dung Thiên ở phía sau hỏi han ân cần với Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt từ từ thở phào một hơi.

Độc Thực Cốt đã được giải, gánh nặng mà hắn đặt trên vai cũng nhẹ hơn không ít.

Những ngày kế tiếp, chính là dạy dỗ đồ đệ thật tốt.

Chương 168: Chương 168

Nghỉ ngơi hai ngày, Tiêu Cảnh Tuyết đã khôi phục hoàn toàn, thoạt nhìn cả người đã có tinh khí thần rất nhiều, sắc mặt cũng không còn lộ ra bệnh trạng như bình thường.

Thẩm An Tại tự bắt mạch điều trị cho nàng, đưa mấy cân thuốc, rồi đưa nàng cùng tiến vào trong đạo phủ.

Hai đồ đệ bế quan, Thẩm An Tại cũng có thể rảnh rỗi nghiên cứu ban thưởng khi thu đồ đệ.

Ngôn Truyền Giáo: ký chủ có thể lựa chọn truyền thừa tất cả thẻ kỹ năng, công pháp của mình, nhưng cũng sẽ mất đi cơ hội hệ thống trực tiếp truyền thừa cho đồ đệ.

Ban đầu, khi Thẩm An Tại nhìn thấy kỹ năng này, còn hơi sửng sốt một chút.

Tất cả võ kỹ, công pháp trước kia của Mộ Dung Thiên đều do hệ thống thông qua hắn trực tiếp truyền thừa cho đồ đệ, nói đúng ra hắn chỉ là cây cầu trung gian mà thôi.

Hệ thống trực tiếp truyền thừa, là dành tặng kinh nghiệm nhập môn.

Nhưng vừa có kỹ năng này, hắn liền có thể lựa chọn những công pháp võ kỹ tự thân ra sức học tập kia. Đồng dạng, đồ đệ cũng không thể nào trực tiếp nhập môn công pháp, cần thời gian để lĩnh ngộ.

Cũng tương đương với biến những kỹ năng truyền thừa kia thành sách, muốn chính hắn tự hiểu rõ trước, sau đó mới có thể dạy cho đồ đệ.

Thẩm An Tại suy tính hồi lâu, cuối cùng quyết định sau này truyền thụ vẫn là thứ mình quan sát mới tốt.

Bất kể là Mộ Dung Thiên hay là Tiêu Cảnh Tuyết, đều là đệ tử của hắn, không phải của hệ thống.

Ví dụ như, nếu một ngày nào đó hệ thống không còn nữa thì chẳng phải hắn sẽ mất cả tư cách dạy dỗ đồ đệ hay sao?

Nói tóm lại, có cơ hội làm phong phú bản thân, vẫn đáng tin cậy hơn hẳn nhờ người khác.

Dù sao những thứ mình hiểu biết có khác biệt rất lớn với truyền dạy từ hệ thống.

Thẩm An Tại lắc đầu, đặt tâm tư ở trên sáu lần cơ hội rút thưởng.

Năm lần rút thưởng trước đó đều đã rút ra thứ tốt, không biết hiện tại trực tiếp rút thưởng sáu lần, có thể rút ra thứ gì.

"Hệ thống, bắt đầu rút thưởng!"

Tíc tíc tíc…

[Chúc mừng ký chủ rút được thẻ truyền thừa võ kỹ Thiên giai hạ phẩm Xuy Tuyết chưởng x1]

"Lại rút!"

[Chúc mừng kí chủ rút trúng Hổ tiên Địa Linh cảnh x10]

"…"

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, lại là thứ đồ chơi tráng dương này.

Hệ thống đến cùng muốn làm gì?

Chẳng lẽ là cảm thấy mình thận hư, cần phải bổ sung mới được?

"Lại rút!"

[Chúc mừng kí chủ rút trúng kinh nghiệm luyện khí sư ngũ phẩm x1]

Theo thanh âm của hệ thống vang lên, trong đầu Thẩm An Tại tỉnh táo lại, rất nhiều kinh nghiệm của luyện khí sư tràn vào.

Tinh thông luyện khí cũng từ cấp bốn tăng lên một cấp.

Nhưng đối với kết quả này, hắn vẫn như cũ có chút không hài lòng.

Hắn bây giờ đã không quá quan tâm chuyện giành được phần thưởng có thể nhận thông qua học tập.

Cho dù hệ thống không cho, hắn cũng có thể từ từ lý giải học tập.

"Hệ thống, ngươi có dám ra thứ gì tốt không?!"

"Lại rút!"

[Chúc mừng kí chủ rút trúng Hổ tiên Thiên Linh cảnh x1]

"…"

Thẩm An Tại hơi tê dại.

Đây đã là lần thứ ba hắn rút được thứ này.

"Hệ thống, có phải ngươi bị ám ảnh với cái thứ đồ chơi này hay không, trừng phạt để ta tu luyện Tịch Tà kiếm phổ thì thôi đi, còn để cho ta ăn roi?"

"Chẳng lẽ… kiếp trước ngươi thiếu mất hai lạng thịt này?"

[Mời ký chủ không nên hồ ngôn loạn ngữ, hệ thống rút thưởng công bằng công chính, xác suất ngẫu nhiên]

Thẩm An Tại rất bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn kích hoạt bàn quay lần nữa.

Tíc tíc tíc…

Vòng tròn loé lên quang mang, quang mang đủ mọi màu sắc ứng đối không kịp, lúc xoay tròn chậm rãi dừng lại, một đoàn hào quang màu vàng chói mắt đập vào mi mắt.

Thẩm An Tại ngây người.

[Chúc mừng kí chủ rút trúng Long huyết Chân Tiên cảnh x1]

Long huyết!!

Hắn vui mừng khôn xiết, cuối cùng hệ thống này cũng có chút lương tâm, cho máu rồng chứ không phải cây côn của rồng.

Nhưng, rồng có… ba đường sao?

Hắn vội vàng mở ra kiểm tra.

Long huyết Chân Tổ cảnh: Có thể giúp võ giả cải thiện thể chất, ẩn chứa Long huyết, có cơ hội thức tỉnh huyết mạch, cá chép hóa rồng, thành tựu chân long chi hồn, hóa thành Chân Long đạo thể vạn năm khó gặp.

Đồ tốt, đây chính là đồ tốt!

Thẩm An Tại cười có chút không ngậm miệng lại được.

Tuy ngộ tính của Mộ Dung Thiên tốt, nhưng tư chất tu luyện lại kém đến không hợp lẽ thường.

Mặc dù đã trải qua tẩy tủy, cũng có cải thiện một chút, nhưng cũng chỉ có thể là tiêu chuẩn thuộc về người bình thường.

Nếu không có cơ duyên khác, so với thiên tài chân chính vẫn kém quá nhiều.

Ví dụ như Lăng Phi Sương, nàng chỉ lớn hơn Mộ Dung Thiên vài tuổi, bây giờ tu vi chân chính đã là Thiên Linh cảnh.

Nếu đoán không sai, thể chất của nàng tuyệt đối không tầm thường, nếu không cũng sẽ không được Liễu Vân Thấm thu làm đệ tử.

“Tiểu tử ngốc này, vận khí thật đúng là tốt.”

Thẩm An Tại không khỏi cười mắng một câu, từ đáy lòng cảm thấy hài lòng cho đồ đệ của mình.

Lại có thêm vài phần hi vọng để cải tạo tiểu tử này thành Kiếm tiên thật sự!

“Hệ thống, cơ hội rút thưởng cuối cùng, lại ra màu vàng nữa đi!”

Thẩm An Tại yên lặng mở miệng, lần nữa kích thích vòng quay.

[Chúc mừng ký chủ rút trúng Thiên Linh cảnh Trư Tiên x10]

“…”

Thẩm An Tại buồn bực.

Mặc dù rút trúng một môn võ kỹ Xuy Tuyết chưởng Thiên giai hạ phẩm cùng Chân Tổ cảnh Long huyết, hắn kỳ thật đã đủ hài lòng.

Nhưng…

Liên tục ba lần ngươi cho ta trúng các loại roi là có ý gì?

Mình nào thận hư như vậy, cần bổ sung như thế sao?!

“Không đúng không đúng, hệ thống nhất định cho rằng đại đồ đệ kia quá yếu, cho nên mới cho nhiều roi như vậy đúng không?”

[Ký chủ luôn có một ngày sẽ dùng, cứ giữ trước có tốt không?]

Thẩm An Tại giận dữ: "Cái gì, ta là loại người cần tráng thận để hành sự sao, thân là nam nhân, cần mượn nhờ thứ này sao?"

"Ngươi cũng quá khinh thường Thẩm mỗ ta rồi!"

[Hy vọng sau này khi ký chủ dùng thì vẫn có thể mạnh miệng như thế]

Thẩm An Tại tức đen cả mặt.

Với lại, phải làm việc cho ai để có thể dùng nhiều vật đại bổ như vậy…

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, có chút sửng sốt.

Đúng rồi, cơ thể hắn chỉ là Đoán Thể hậu kỳ, nếu đối phương có cảnh giới cao thì…

Có lẽ hắn không thể nào chịu đựng nổi!

"Khụ khụ, dù sao hiện tại cũng không dùng được."

Thẩm An Tại ho khan hai tiếng, đẩy cửa đi ra, liếc mắt liền thấy Bách Lý Nhất Kiếm vẫn đang nằm ở dược viên ăn đất, trong lòng khẽ động, tiến lên hỏi thăm.

"Bách Lý huynh, có chuyện muốn hỏi ngươi một chút."

Bách Lý Nhất Kiếm đứng dậy chắp tay: "Thẩm phong chủ nói quá lời, cứ hỏi tuỳ ý."

"Liên quan tới Thăng Long trì ở Linh cảnh kia, ngươi có thể nói tỉ mỉ hơn được không?"

Thẩm An Tại hiếu kỳ mở miệng.

Long huyết Chân Tổ cảnh chỉ có một giọt, hơn nữa cũng không thể giúp Mộ Dung Thiên thức tỉnh thể chất, chỉ là cho hắn hy vọng.

Có thể chân chính trở thành Chân Long đạo thể hay không còn phải xem có cơ duyên hay không nữa.

"Thăng Long trì à…"

Bách Lý Nhất Kiếm sờ cằm, có chút hiếu kỳ, "Thẩm phong chủ chẳng lẽ chưa từng nghe nói tới sao?"

"Chỉ là có nghe qua, biết đến cũng không nhiều."

Bách Lý Nhất Kiếm có chút nghi hoặc.

Lấy thực lực cùng thủ đoạn của Thẩm An Tại bày ra bây giờ, không lý nào hắn chưa nghe nói qua Thăng Long trì đại danh đỉnh đỉnh Linh cảnh nha.

Mặc dù nghi hoặc, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn mở miệng giải thích.

"Liên quan tới Thăng Long trì, là đã tồn tại từ mấy vạn năm trước trong Linh cảnh của ta, trong truyền thuyết, chính là một tiền bối Giao tộc trong Linh cảnh ta leo lên đại đạo, khi hoá long thăng thiên đã độ kiếp, lưu lại vùng đại dương mênh mông kia, sau khi thương hải tang điền thì hóa thành Thăng Long trì."

"Về truyền thuyết này, tại hạ cũng là nghe Linh cảnh trưởng bối nói, cũng không có khả năng tận mắt nhìn thấy vị tiền bối kia hoá long thăng thiên, nhưng ngược lại đã tự tiến vào, bên trong hoàn toàn chính xác ẩn chứa long uy."

Theo Bách Lý Nhất Kiếm giảng giải, ánh mắt Thẩm An Tại lấp lóe, âm thầm gật đầu.

Nếu như Thăng Long trì đúng như lời hắn nói, có lẽ có trợ giúp đối với việc đồ nhi của mình đạt được Chân Long đạo thể!

…

Chương 169: Sao da mặt ngươi còn dày hơn cả ta thế?

Nghe Thẩm An Tại đột nhiên hỏi, Bách Lý Nhất Kiếm không khỏi mở miệng: "Thế nào, Thẩm phong chủ có hứng thú để Mộ Dung tiểu tử đi vào đó thử một lần sao?"

Thẩm An Tại cũng không che giấu, nhẹ nhàng gật đầu.

Quen biết với Bách Lý Nhất Kiếm cũng được một thời gian, biết hắn là kiếm tu, trong lòng tự có nguyên tắc, là bằng hữu đáng giá thâm giao, vì vậy không cần giấu giếm gì cả.

"Lúc trước đã nghe Bách Lý huynh có biện pháp khiến đồ nhi của ta tiến vào Thăng Long trì, nhưng vẫn không đưa ra quyết định. Bây giờ nghĩ tới nghĩ lui, ngộ tính của hắn dù cao đến đâu, tư chất có hạn, cuối cùng vẫn khó trèo lên đại đạo."

Thẩm An Tại thở dài mở miệng: "Không biết Thăng Long trì kia lúc nào cũng có thể tiến vào, hay là vào một ngày đặc biệt nào đó mới có thể tiến vào?"

"Ha ha ha, Thẩm phong chủ quá lo lắng rồi, nếu như là người khác nói muốn đi vào Thăng Long trì, sợ rằng vẫn là có nhiều khó khăn, nhưng Bạch Xà nhất tộc ta ở Linh cảnh cũng coi như là đại tộc một phương, muốn cho người tiến vào tu luyện cũng không phải việc gì khó."

Bách Lý Nhất Kiếm cười ha hả mở miệng, trong giọng nói có chút tự hào.

"Nếu Thẩm phong chủ có ý này, tại hạ tùy thời có thể mang Mộ Dung tiểu tử đi Linh cảnh một chuyến."

Thẩm An Tại nghe xong trong lòng khẽ buông lỏng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Như thế rất tốt, chẳng qua hiện tại không vội, chờ thêm chút thời gian nữa lại nói việc này.”

Hai người lại hàn huyên nói chuyện phiếm một lát, Thẩm An Tại rời dược viên, đi tới Diễn Võ trường.

Thiên Nhạc đang đứng cạnh giá binh khí, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ gõ từng thanh binh khí trên đó, nghiêng tai lắng nghe.

Nhìn thấy hắn, Thẩm An Tại đi lên phía trước, ấm giọng mở miệng.

“Thiên Nhạc, từ ngày mai trở đi, ta liền chính thức bắt đầu luyện chế thuốc mỡ ôn dưỡng hai mắt cho ngươi, đại khái hơn nửa năm sau, hẳn là có thể miễn cưỡng cho ngươi thấy vật.”

Thiên Nhạc nghe vậy ngẩn ra, sau đó trực tiếp quỳ trên mặt đất, dập đầu thật mạnh.

Nhìn bộ dáng hắn như thế, Thẩm An Tại khẽ thở dài, đỡ hắn dậy.

Đúng lúc này, cách đó không xa, Trịnh Tam Sơn lại lên núi.

Rón ra rón rén giống như sợ bị người khác phát hiện.

Nhìn bộ dáng hắn như thế, Thẩm An Tại không khỏi cảm thấy buồn cười, tiến lên hỏi thăm có chuyện gì.

Mặt mo của Trịnh Tam Sơn ửng đỏ, mở miệng nói: “Lần trước không phải ngươi mang đi hai con rắn Thiên Linh cảnh rồi sao, đồ nhi ta dự định tiến vào Phù tháp bế quan mấy tháng, cho nên ta muốn hỏi ngươi, có thể hỗ trợ chế thành phù mặc cho ta hay không?”

“Ngươi tới là vì Chính Nguyên?” Thẩm An Tại Kinh ngạc.

Trịnh Tam Sơn gật đầu, khẽ than thở: "Chính Nguyên tuy rằng có thiên phú cao, nhưng so ra kém mấy người Tần Thiển Nguyệt và quận chúa, bây giờ ngay cả đại đồ đệ của ngươi cũng đã có tu vi cao hơn hắn, ta thấy hắn thường xuyên vụng trộm vẽ bùa buổi tối tự mình tu luyện, cũng có chút không đành lòng, liền muốn tìm biện pháp khác giúp hắn."

Nói xong, mắt hắn lộ vẻ hồi hộp, thì thào mở miệng.

"Chính Nguyên hắn cũng có thân thế không được tốt lắm, lúc ấy ta phát hiện hắn trong ổ ăn mày, cũng có chút tư chất phù đạo, chỉ cho hắn một viên kẹo thông là đã lừa gạt được về sơn môn, nhưng ngại là không bao lâu sau liền bộc phát đại chiến Ma giáo, dẫn đến trước nay ta không tốn quá nhiều tâm tư ở trên người hắn, nếu không tu vi hắn sẽ không tiến triển chậm chạp như thế."

Thẩm An Tại nghe xong khẽ gật đầu, lại hào phóng phất tay.

"Con rắn kia vốn chính là ngươi giết, phù mặc mà thôi, tối nay ta luyện chế xong liền đưa đi Thanh Phù phong."

"Thịt rắn kia có thể giúp hắn tăng trưởng linh nguyên…"

"Cũng đưa thêm một chút."

"Xương rắn kia có thể giúp hắn chế thành pháp khí phù bút…"

"… Ta cũng có thể trả lại cho ngươi."

"Linh dược mà Dược Vương cốc đưa tới… "

"Lão Trịnh à, làm người phải có chừng có mực, không thể lòng tham không đáy, da mặt ngươi sao bây giờ còn dày hơn cả ta thế?"

Trịnh Tam Sơn đỏ mặt, xấu hổ cười nói: "Đây chẳng phải đều là vì đồ đệ thôi sao, ngươi nhìn ngươi đi, dù sao nơi này

cũng có nhiều thuốc như vậy, tặng một ít cho ta cũng không có việc gì đi.”

“Lăn đi, đó chính là Tuyết Sơn liên năm trăm năm, chỉ một cây là có thể luyện được mấy lô đan dược thất phẩm, ngươi muốn dùng miệng lấy không à?”

Mặt Thẩm An Tại tối sầm lại, có loại xúc động muốn đạp hắn một cước.

Nhưng mà người trước chẳng thèm để ý chút nào, cực kì mặt dày tiến tới gần.

“Thẩm trưởng lão, lão Thẩm, quan hệ hai ta đều đã đến bước này rồi. Dù sao ngươi cũng cầm thuốc kia luyện đan cho quận chúa, thuận tiện cho ta một hai viên là được, ta tranh thủ thời gian cải thiện Thanh Vân đại trận này một chút, bảo đảm Càn Khôn cảnh cũng khó xông vào.”

“Lần trước khi ngươi kiến tạo Thanh Vân đại trận đã nói Thiên Linh cảnh không thể bay vào, kết quả Liễu trưởng lão bay tới bay lui cũng không thấy đại trận ngươi có hiệu lực.”

“Đó là bởi vì Liễu trưởng lão nói ngươi bảo ta cho nàng một tấm lệnh bài vào trận!”

Thẩm An Tại sững sờ: “Ta nói lúc nào?”

Trịnh Tam Sơn cũng sửng sốt: “Liễu trưởng lão nói.”

“…”

“Càn Khôn cảnh không đủ, nếu ngươi có thể bố trí một trận có thể ngăn cản Niết Bàn, ta có thể cân nhắc cho ngươi.”

“Chuyện này có chút khó khăn, hơn nữa lại quá tốn thời gian…”

“Vậy thì không bàn nữa, Tuyết Sơn liên chỉ có một gốc, nếu ngươi có thể đến Thiên Tuyết tông lấy gốc linh dược ngàn

năm kia tới, ta cho ngươi cả gốc Tuyết Sơn liên cũng được."

Trịnh Tam Sơn lộ vẻ khó xử: "Ngươi đây không phải là làm khó người khác sao…"

"Đường ở đó, đi thong thả không tiễn."

"Ai da, đừng đừng đừng!"

Thấy Thẩm An Tại quay đầu bước đi, Trịnh Tam Sơn cuống lên, kéo tay hắn cười ha hả nói: "Tuy rằng đại trận ngăn cản Niết Bàn hơi khó khăn một chút, nhưng ta cứ tập trung xây dựng một phen, cũng không phải là không thể, có thể lấy đan dược trước, ta chậm rãi xây dựng trận pháp cho ngươi sau không?"

"Ngươi sẽ không ăn sạch sẽ không nhận nợ chứ?"

Thẩm An Tại hồ nghi nhìn hắn một cái.

Vẻ mặt Trịnh Tam Sơn nghiêm lại: "Trịnh mỗ ta một thân khí khái, giống loại người nói không giữ lời như vậy sao?"

"Giống."

"…"

Sau một hồi cò kè hết cái hết nước, cuối cùng Thẩm An Tại vẫn đồng ý cấp cho hắn một ít đan dược luyện chế từ Tuyết Sơn liên.

Mặt khác, trước khi đi Trịnh Tam Sơn nhìn thoáng qua Thiên Nhạc gõ binh khí trên Diễn Võ trường, sau khi do dự vẫn nhỏ giọng mở miệng.

"Lão Thẩm, tính tình đệ tử ngươi mới thu không khỏi quá lạnh đi, từ trước cho tới nay mọi người đều có lòng nghi ngờ với hắn. Hắn cả ngày một khuôn mặt lạnh lùng. Không ít người trong núi đều nói hắn là người vô tâm, là một kẻ vô ơn

bạc nghĩa, còn có người nói hắn có thể là mật thám của Ma giáo."

Thẩm An Tại quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Nhạc, hơi trầm ngâm.

Gia hỏa này hoàn toàn chính xác giống như một khối băng, mặc dù lựa chọn tin tưởng mình, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hắn cười một lần.

"Phải chăng là kẻ vô ơn bạc nghĩa, về sau hãy nói đi, sau khi ta trị khỏi cho hắn, có ở lại hay khôn là, tùy hắn."

Thẩm An Tại cũng không quá để ý, cho hắn ăn ở, chữa bệnh cho hắn đã là hết lòng quan tâm giúp hắn rồi, nếu hắn còn coi mình là người ngoài, Thẩm An Tại cũng không có biện pháp.

"Tùy ngươi đi, ta đây đi trước, ngươi nhớ nhanh chóng chế tạo phù mặc và bút ký phù lục đưa tới Thanh Phù phong."

Trịnh Tam Sơn lắc đầu.

"Chờ một chút." Thẩm An Tại bỗng nhiên gọi hắn lại.

Người trước quay đầu lại: "Còn có chuyện gì?"

"Ngươi tốt nhất bớt lén lút đêm hôm, đôi mắt kia đã đỏ đến mức độ nào rồi, đi ra bên ngoài không sợ làm Linh Phù Sơn ta mất mặt sao?"

Thẩm An Tại vừa nói, vừa tung ra một bình thuốc.

"Ôn Thần đan Lục phẩm, sử dụng tiết kiệm chút."

Cầm lấy bình thuốc, Trịnh Tam Sơn sửng sốt, sau đó hai mắt cảm động.

"Lão Thẩm…"

"Cút cút đi, đừng để ta phải thắp nhang cho ngươi là được rồi, Thanh Vân đại trận có thể từ từ mà làm, không cần nóng

vội. Ta không phải đang lo lắng cho thân thể của ngươi nha. Ta sợ tinh thần của ngươi không tốt, đến lúc đó sửa làm sao mà Thanh Vân đại trận của ta mất đi hiệu lực, lúc đó thì đừng mơ ta còn nể tình ngươi.”

Chương 170: Thính Phong tam đao, Phù Giáp

Những ngày kế tiếp, Thẩm An Tại không rời khỏi sơn môn nửa bước, mà ở lại Thanh Vân phong, không phải đọc sách thì cũng là luyện đan, hoặc là dạy Thiên Nhạc luyện khí.

Hai con rắn có tu vi Thiên Linh cảnh, cũng dựa theo ước định đưa tới Thanh Phù phong không ít.

Mà Tuyết Sơn liên, hắn cũng lấy một phần luyện chế thành đan, tổng cộng sáu viên, cầm hai viên đưa cho Trịnh Tam Sơn, một viên đưa cho Thanh Loan phong, còn dư lại ba viên đều đưa cho Tiêu Cảnh Tuyết, tiện thể mang cho bọn họ không ít thịt rắn.

Vẻn vẹn chỉ trong vài ngày, Tiêu Cảnh Tuyết đã hoàn thành ngưng khí quy nguyên, thành công đột phá đến Quy Nguyên cảnh.

Mà Mộ Dung Thiên vẫn đang bồi hồi ở Quy Nguyên cảnh đỉnh phong, mặc dù tư chất bị hạn chế, nhưng hắn có Tụ Địa đan trợ giúp, chỉ là mỗi lần có khả năng cô đọng lực lượng đại địa thì lại không thấy thành quả.

Cứ theo đà này, cho dù Thẩm An Tại có đắp thêm linh đan diệu dược bồi hắn thành yêu nghiệt chân chính thì bao nhiêu cũng không đủ.

Còn giọt Long huyết Chân Tiên cảnh kia thì cũng không thể để Mộ Dung Thiên trực tiếp nuốt chửng.

Với tu vi hạ tam cảnh của hắn, sợ là sẽ bị lực lượng cường đại bên trong làm cho bạo thể mà chết.

Cần phải điều chế dược dịch phụ trợ hấp thụ từ từ, như vậy mới có thể sử dụng ôn hòa lượng sức mạnh cuồng lực ẩn chứa bên trong Long huyết.

Một giọt Long huyết, sau khi pha loãng, mỗi bảy ngày thì đưa vào Đạo phủ một lần, Thẩm An Tại cẩn thận tính toán, vừa vặn hơn nửa năm nữa là hấp thu xong.

Khi đó cũng vừa qua năm mới, sau khi qua năm mới, hắn đã có thể an bài đưa Mộ Dung Thiên đi Trung châu.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng hết thảy, Thẩm An Tại rốt cuộc có thể có chút nhàn rỗi, lật xem thư tịch Luyện Khí đại tông mà Tiêu Thiên Sách đưa tới.

Bên trong ghi lại tri thức luyện khí với số lượng lớn khiến hắn như mê như say, mỗi lần đắm chìm xong cũng thu hoạch được không ít.

Điều đáng nhắc tới là trong này có một bộ đồng phục phù giáp quân dụng rất khó luyện chế, thuộc hàng ngũ Địa giai trung phẩm.

Ngoại trừ cần một vị luyện khí sư lục phẩm chế khôi giáp ra còn cần phù sư lục phẩm tương trợ.

Chỉ là Địa giai trung phẩm nhưng lại cần có Lục phẩm Luyện khí sư và Phù sư là bởi vì muốn khôi giáp này có hiệu lực, thì mỗi một bộ đều phải tinh chuẩn giống nhau như đúc, kể cả phù trận phía trên.

Khi bộ khôi giáp này được sử dụng, mười người cùng dùng thì có thể phát huy thực lực của Quy Nguyên cảnh, trăm người cùng dùng thì có thể phát huy thực lực của Địa Linh cảnh. Một ngàn người chính là Thiên Linh cảnh, còn có đến vạn người, cộng thêm một Thiên Linh cảnh đỉnh phong và mười Địa Linh cảnh đỉnh phong, càng có thể chống lại được Càn Khôn cảnh!

Khi nhìn đến bộ "Liên Thành giáp" này, Thẩm An Tại hiểu được vì sao An Hoàng nguyện ý đưa đồ vật trân quý như vậy tới.

Bởi vì nếu chỉ dựa vào hoàng thất, bọn họ không chế tạo được.

Toàn bộ Đại An triều, nơi am hiểu phù trận nhất, ngoại trừ Linh Phù sơn thì không còn chỗ nào khác.

Chắc chắn tin tức Thẩm An Tại chế tạo ra linh khí Địa giai ở Thiết đường cũng không biết thông qua thủ đoạn gì mà bị hoàng thất biết được, cho nên bọn họ mới có ý này.

Mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Đối với chuyện này, Thẩm An Tại cũng không ngại gì, người ta nguyện ý sao chép độc bản Luyện Khí đại tông đã tuyệt diệt cả ngàn năm trước để hắn xem, đã là cơ duyên lớn lao rồi.

Với tư cách làm hồi báo, hắn luyện cho bọn họ một ít phù giáp cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Mặt khác, trong những thư tịch này, ngoài tri thức luyện khí ra, còn có rất nhiều về phương diện luyện thể, đao pháp, kiếm pháp cũng không thiếu.

Trong đó có một bộ đao pháp tên là Thính Phong tam đao, khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất.

Nghe nói cái này là do Luyện Khí đại tông kia vì trợ giúp các đệ tử rèn luyện nhĩ lực cùng tinh thần lực mà sáng tạo ra.

Nếu tu luyện đại thành, khi vận công, chỉ bằng thính lực mà đã có thể nghe thấy rõ ràng tiếng vang trong vòng mười dặm, đợi khi tu vi tăng tiến, có tinh thần lực phụ trợ, phạm vi này còn có thể tăng lên.

Bây giờ tinh thần lực của Thẩm An Tại không kém, nhưng trừ luyện đan, thì không có phương pháp ma luyện gì tốt.

Theo hệ thống nói, nếu tinh thần lực của hắn tăng lên, thuộc tính của Phong chi Tử cũng sẽ theo đó tăng lên.

Sau khi hoàn thành một loại lột xác nào đó, Trảm Tiên phi đao càng có thể đột phá hạn chế chín cảnh giới đầu để bày ra uy năng.

Thẩm An Tại không biết được loại lột xác kia là thứ gì, nhưng muốn hoàn thành, khẳng định phải đi tiếp một con đường rất xa.

Sau khi có phát hiện này, hắn chợt phát hiện hình như hệ thống không cho mình tu luyện, nhưng lại muốn mình chuyên tâm rèn luyện tinh thần lực?

Hệ thống cũng không nói gì nhiều về chuyện này.

Tiếp xúc với hệ thống đã lâu, Thẩm An Tại càng cảm giác mặc dù nó tự xưng là hệ thống, lại có vẻ như là có nhân tính, cũng không phải là sinh vật máy móc lạnh như băng gì.

Thỉnh thoảng còn cãi nhau cùng mình, trào phúng mình.

… Chỉ là thời điểm rút thưởng ra của quý thì có chút vô nhân tính.

Ngày đêm luân chuyển, mặt trời tụ nước làm mưa, mây tan gió lùa lá nhuộm vàng ngàn bậc thang điểm xuyến Linh Phù sơn.

Có điều, dược viên của Thẩm An Tại bốn mùa đều như mùa xuân, không bị tiết khí ảnh hưởng chút nào.

Điều này cũng khiến cho Bách Lý Nhất Kiếm không khỏi chửi rủa, nói cả ngày ngắm độc một phong cảnh như vậy, ít nhiều sẽ chán, cuộc đời dù sao cũng phải trải qua xuân hạ thu đông, hạ qua đông đến mới coi là viên mãn.

Kết quả là, Linh Phù sơn bỗng có thêm một thanh niên mặc áo bào màu vàng tóc trắng xoá, xác theo bọc đất đi dạo xung quanh cả ngày.

Mọi người đều biết rõ hắn là người Phong chủ Thanh Vân phong mời về để trông nom dược viên, nên cũng không ai để ý.

Chẳng qua một đầu tóc bạc và khuôn mặt góc cạnh đã hấp dẫn không ít sự chú ý của nữ đệ tử.

Nhất là sau khi hắn đi dạo một vòng quanh Thanh Linh phong của Mộc trưởng lão, có gần một nửa nữ đệ tử Thanh Linh phong trực tiếp chạy đến nơi giao việc hỏi thăm xem Thanh Vân phong có thiếu đệ tử dược viên hay không, không còn tâm tình tập trung tu luyện nữa.

Điều này làm cho Mộc trưởng lão tức giận không ít, trực tiếp đứng ở cửa vào mở ra cấm chế.

"Người của Thanh Vân phong không được đi vào."

Vốn cho rằng làm như vậy là có thể tránh được, nhưng ai mà ngờ, cấm chế kia hoàn toàn không có hiệu quả chút nào.

Bách Lý Nhất Kiếm thỉnh thoảng vẫn sẽ xuất hiện ở một góc của Thanh Linh phong, nhìn núi nhìn sông nhìn đệ tử.

Về sau Mộc trưởng lão trực tiếp tìm đến Thẩm An Tại đòi lời giải thích, Bách Lý Nhất Kiếm lúc này mới lại không đi qua Thanh Linh phong, hắn còn lẩm bẩm, một tên già lẩm cẩm, nhưng lại thu đầy một núi chỉ toàn nữ đệ tử làm cái gì.

Sau khi được Thẩm An Tại giải thích, hắn mới hiểu.

Thanh Linh phong không phải chỉ thu nữ đệ tử, mà tất cả nam đệ tử trước kia đều chết trên chiến trường Ma giáo.

Những người nhập môn sau đó khi nhìn Thanh Linh phong đều là nữ đệ tử, cũng được đà mà chọn Thanh Linh phong, từ

đó mới dẫn đến tình huống hôm nay.

Sau nửa tháng từ khi thu đến, Mộ Dung Thiên rốt cục phá cảnh, thành công trở thành võ giả trung tam cảnh.

Vốn thằng nhãi này hưng phấn muốn rời khỏi Đạo phủ tìm nghe sư phụ khích lệ, kết quả nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết đã đột phá tới Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, hắn lặng lẽ không lên tiếng lại rụt trở về, tiếp tục chăm chỉ tu luyện.

Thẩm An Tại cũng thường xuyên tiến vào Đạo phủ, dạy hắn luyện kiếm, để Tiêu Cảnh Tuyết luyện đan, đồng thời dạy nàng dược đạo.

Độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết cũng đạt đến cấp bảy trong hai tháng này.

Nhưng liên quan đến công pháp cao giai thích hợp với nàng, Thẩm An Tại một mực không rút trúng, mà cứ trúng một loại roi nào đó…

Thời gian qua, Thẩm An Tại ngoài xem các loại thư tịch cùng luyện dược, còn tự học võ kỹ Thiên giai Xuy Tuyết chưởng, Vạn Độc tâm kinh, Trảm Thiên Bạt Đao thuật bằng kỹ năng Ngôn Truyền Giáo.

Ngoài Vạn Độc tâm kinh không có ý định dùng ra, thì chính hắn cũng thường xuyên luyện tập Xuy Tuyết chưởng, Trảm Thiên Bạt Đao thuật trong Diễn Võ trường.

Không có linh nguyên, hắn dùng tinh thần lực để lưu chuyển trong cơ thể, dùng gió nhẹ tạo thế.

Làm hắn ngoài ý muốn chính là, mặc dù không có cảnh giới gia trì, nhưng giống như mượn nhờ lực lượng gió nhẹ, hắn cũng có thể phát huy ra một ít hiệu quả của những võ kỹ này.

Nhưng đáng tiếc, thuộc tính của Phong chi Tử chỉ có thể mang đến cho hắn uy năng của Địa Linh cảnh.

Muốn tăng lên, cần Tinh Thần lực của hắn trở nên cường đại hơn!

Kết quả là, hắn bắt đầu chăm chỉ luyện tập Thính Phong tam đao cùng với Trảm Thiên Bạt Đao trên Diễn Võ trường, ngày nối tiếp đêm.

Chương 171: Sắp đến cuối năm

Đương nhiên, hắn cũng không quên luyện chế thuốc mỡ trị liệu đôi mắt cho Thiên Nhạc, mỗi lần đọc sách về Luyện Khí đại tông môn, hắn đều sẽ kiên nhẫn kể cho hắn nghe.

Gần đây Thiên Nhạc cũng không lạnh nhạt giống như người bên ngoài nói nữa, mặc dù trên mặt cũng không biểu lộ quá nhiều, nhưng lại biết châm trà, đấm lưng cho hắn.

Cho dù động tác vụng về, lại làm Thẩm An Tại cảm thấy hơi vui mừng.

Có thời điểm Thẩm An Tại luyện thuốc quá muộn, lúc đi ra còn có thể nhìn thấy Thiên Nhạc bưng một chén cháo loãng đứng ở bên ngoài chờ, trên tay có dấu vết thường xuyên bị bỏng, làm cho hài tử đau mặt mày xám tro.

Hắn là một tên mù, có thể nấu một bát cháo đã là rất không dễ dàng rồi.

Kể cả khi Tiêu Cảnh Tuyết hay Mộ Dung Thiên đi ra từ trong đạo phủ, Thiên Nhạc cũng sẽ chủ động đi đến giúp đỡ, lau kiếm châm trà cũng tốt, đấm vai xoa lưng cũng được, chung quy hắn vẫn nên làm những gì nên làm.

Cho dù Tiêu Cảnh Tuyết đã nói rất nhiều lần là hắn không cần làm, nhưng mỗi lần hắn đều tự giác làm.

Hắn ở Thanh Vân phong, không giống như là một đệ tử.

Nhìn như là một hạ nhân.

Luôn sống cẩn thận từng li từng tí, dường như là đang lo lắng mình mất đi sự ấm áp quý giá này.

Hắn thường xuyên mặt không biểu cảm, cũng rất ít viết chữ để giao lưu cùng người khác.

Cho nên sau khi nhập môn, các đệ tử khác đều nói hắn là người vô tâm, mặt co quắp, khom lưng như vậy, có phải là do thám ma giáo phái tới, sợ bị trục xuất khỏi Thanh Vân phong nên mới làm như vậy.

Đối mặt với những lời này, Thiên Nhạc cũng chưa từng đáp lại, vẫn cần cù chăm chỉ làm việc mà hắn cho rằng mình có thể làm, cẩn thận từng li từng tí như trước đây.

Thậm chí có một lần Thẩm An Tại luyện đan cả ngày, mới ra cửa lại phát hiện hắn quỳ ở cửa, đầu rơi máu chảy.

Sau khi hỏi thăm mới biết được, thì ra là bởi vì không cẩn thận đánh nát một cái bát mẻ cũng không trân quý gì.

Theo Bách Lý Nhất Kiếm nói, hắn bắt đầu quỳ từ sáng sớm, mãi tới khi mặt trời ngả về tây vẫn không nhúc nhích, vẫn luôn dập đầu.

Nghe đứa nhỏ này làm vỡ một cái bát mà sợ hãi đến mức này, Thẩm An Tại không khỏi thở dài.

Cho dù không ít người trong môn phái cảm thấy Thiên Nhạc suốt ngày lạnh lẽo, không có chút nhân tính nào, nhưng hắn biết năm đó đứa nhỏ này bị vứt bỏ, lúc ấy hẳn là rất thê thảm, cho nên mới có thể giấu sâu trong nội tâm mình.

Không phải hắn không tin người khác, mà sợ biểu lộ ra bất luận tâm tình gì đều sẽ khiến người khác không thích, bị đánh đập, bị nhục mạ.

Có lẽ…

Đôi mắt của hắn hoàn toàn không phải bị người khác làm mù, lưỡi cũng không phải bị người khác cắt mất.

Mà là… do người chí thân của hắn hại.

Cho nên lúc ấy mới khiến hắn dễ dàng xù lông như một con chó hoang ở Phục Linh thành, sau khi được người hảo tâm mang về nhà, lại sống thật cẩn thận từng li từng tí như vậy.

Đời trước Thẩm An Tại đã nuôi một con chó lưu lạc bị chủ nhân cũ đánh gãy chân, sau đó vứt bỏ.

Tình huống hiện tại của hắn gần như là giống vậy, lúc mới gặp, chỉ cho chút đồ ăn cũng sẽ bị cắn, sau khi mang về nhà, con chó què kia dần dần trở nên dịu dàng dị thường, bắt đầu trăm vẻ nịnh nọt.

Không cẩn thận đụng phải thứ gì, sẽ giống như hài tử làm sai chuyện ngồi xổm tại chỗ không biết làm sao, nội tâm rất mẫn cảm.

Trong hai tháng này, ngoại trừ Đoán Thể pháp lúc trước Thẩm An Tại đưa cho hắn, cũng chưa dạy hắn cách dẫn khí nhập thể.

Thiên Nhạc thật sự rất mạnh, sớm đã đạt tới Đoán Thể đỉnh phong, có thể tiến vào Khí Hải cảnh bất cứ lúc nào.

Thẩm An Tại lật xem hồi lâu trong rất nhiều thư tịch liên quan thể chất, rốt cuộc mới tìm được tin tức có chút tương tự với tình huống của hắn.

Hoang thể vạn năm khó gặp.

Bẩm sinh đã hoàn mỹ không thiếu khuyết, cơ thể viên mãn trong ba ngàn Đại Đạo.

Là thể chất tuyệt thế chắc chắn thành Chân Tổ!

Nhưng…

Bị mù mắt, cắt đầu lưỡi, cho dù có thể khôi phục, thì sau này cũng không còn là Vô Khuyết hoang thể do trời cao ban tặng nữa, mà là phế thể.

Mặc cho thiên phú tu luyện trước đó có cao bao nhiêu, cả đời cũng sẽ vô vọng đột phá Càn Khôn cảnh, được thiên địa chi lực tẩy lễ, cô đọng Động Thiên.

Thẩm An Tại không khỏi hoài nghi rốt cuộc vì sao hắn bị mù mắt, cắt lưỡi.

Chẳng lẽ là bởi vì kiêng kị thể chất của hắn?

Nếu như vậy, tình huống ngày đó chắc chắn phức tạp hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng.

Chẳng qua Thiên Nhạc không nói, Thẩm An Tại cũng sẽ không ép hỏi.

Thời gian sau đó, Thẩm An Tại vẫn như trước, ở Thanh Vân phong, không có đi đâu hết.

Thậm chí hắn còn đặc biệt tìm người chế tạo một gian luyện khí đường ở Thanh Vân phong, dùng để dạy Thiên Nhạc luyện khí.

Ngoại trừ luyện khí ra, hắn còn dạy cả Thính Phong tam đao cho Thiên Nhạc.

Đây là phương pháp rèn luyện thính lực và tinh thần lực, đời này không cách nào đột phá đến Càn Khôn cảnh, vậy cứ an tâm làm Luyện khí sư là được rồi.

Vì vậy, buổi chiều mỗi ngày trong Diễn Võ trường đều có hai bóng người một lớn một nhỏ, dùng vải đen che mắt, dựa vào thính lực để trảm lá gió thu thổi rụng.

Buổi tối, hai người ngồi xếp bằng trên một tảng đá cao nhất Thanh Vân phong, nghe hoa cỏ rào rạo, nghe gió đêm triền miên.

Hệ thống coi như là ra sức, sau khi lựa chọn Ngôn Truyền Giáo, sẽ kèm theo các loại tâm đắc.

Điều này cũng làm cho Thẩm An Tại vốn không thêt tu luyện cũng không thể tưởng tượng nổi.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật và Xuy Tuyết chưởng, hắn đều đã nhập môn.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật chia làm hai bộ phận, một cái là Trảm Thiên công, một cái chính là Bạt Đao thuật.

Thứ trước như Vô Song Ngự Kiếm quyết, là công pháp tu luyện, không ngưng tụ kiếm tâm giống Ngự Kiếm quyết.

Trảm Thiên công chú ý chính là uẩn dưỡng đao ý trong cơ thể, phối hợp với Bạt Đao thuật phát huy ra một kích cường đại nhất, cũng chỉ có một đòn.

Thẩm An Tại không luyện đao, cũng không có linh khí, đương nhiên không cách nào tu luyện, chỉ có thể thông qua mô phỏng để nghiên cứu công pháp huyền diệu này.

Cái gọi là nhất thông bách thông, có tác dụng cả khi nghiên cứu thuật Trảm Thiên Bạt Đao.

Tinh thông võ đạo của hắn cũng được thăng cấp, thành công đột phá tới cấp năm.

Thời gian trôi nhanh, thoáng một cái đã qua đông.

Khi Thẩm An Tại vẫn đẩy cửa phòng ra như mọi ngày, nhìn thấy trong đình viện một mảnh trắng sáng, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc ung dung.

Khắp bầu trời phiêu dật những tuyết, ý lạnh dạt dào, phía trên vại nước đều kết một tầng băng mỏng.

“Sắp đến cuối năm rồi…”

Thẩm An Tại thì thào tự nói, đưa tay tiếp lấy một mảnh bông tuyết đang bay xuống, cảm nhận được cái lạnh của mùa đông.

"Cũng không biết lão Trịnh giúp đỡ làm đèn giấy cho Cảnh Tuyết thế nào rồi, đi xem một chút."

Hắn sờ sờ cằm, quay đầu lại phủ thêm áo lông chồn rồi mới rời đi.

Thuận đường còn đi tới Luyện khí đường nhìn thoáng qua, Thiên Nhạc đã sớm đi vào trong rèn luyện thiết khí, mồ hôi đầm đìa.

Thẩm An Tại nhìn đao phôi kia, âm thầm gật đầu, sau đó rời đi.

Thanh Phù phong.

"Sư phụ, ngài lại làm đèn giấy để làm gì?"

Vu Chính Nguyên hết sức khó hiểu nhìn Trịnh Tam Sơn bận rộn trong phù đường.

Tên kia tuy tóc tai lộn xộn, nhưng có Ôn Thần đan mà Thẩm An Tại đưa cho, nên tinh thần không có suy sút như trước nữa.

Người kia liếc mắt nhìn hắn: "Tiểu tử ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, những đan dược vi sư lấy từ Thẩm trưởng lão đều luyện hóa xong rồi chứ?"

"Ăn xong rồi, nhưng muốn đột phá đến Địa Linh cảnh hậu kỳ thì còn kém một chút."

"Thằng nhóc này, nhiều đan dược như vậy cho heo cũng đột phá rồi, nửa năm mới đến Địa Linh cảnh trung kỳ, ngươi có thể hăng hái chút hay không?"

Trịnh Tam Sơn bày vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Quận chúa trì hoãn tu luyện lâu như vậy, hôm qua đã đột phá đến Địa Linh cảnh rồi, ngươi nói xem rốt cuộc ngươi đang làm gì?"

Vu Chính Nguyên cười khổ: "Sư phụ, đệ tử còn muốn ngộ phù, nếu không ngài nói xem đệ tử trở thành phù sư tam phẩm như thế nào?"

"Phi, vi sư ở tuổi của ngươi đã thành phù sư tứ phẩm, ngươi còn có mặt mũi?"

"Cho nên sau đó, người mới nhiều năm như vậy để đột phá hai phẩm còn lại?"

"Tiểu tử, cánh của ngươi đủ cứng đúng không?!"

Vu Chính Nguyên sâu kín nhìn hắn: "Sư phụ, trong nửa năm qua rốt cuộc người đang bận cái gì? Mỗi lần đệ tử bảo người nghỉ ngơi thì đều không làm."

"Vốn tranh thủ cải thiện Thanh Vân đại trận, bận rộn nghiên cứu Sơn Hà Thiên Kiếm phù."

"Thanh Vân đại trận còn dễ nói, Sơn Hà Thiên Kiếm phù này nào có đơn giản như vậy, sư phụ ngài không thể nghỉ ngơi vài ngày sao…"

Trịnh Tam Sơn quay đầu gõ hắn một cái: "Ngươi có thời gian tán gẫu với ta sao không biết vẽ thêm mấy lá phù?"

Vu Chính Nguyên che trán, buồn bực mở miệng: "Ngài có công phu làm việc vô ích này, còn không bằng làm cho đệ tử một ít kẹo thông ăn, mang theo đệ tử đi ra bên ngoài kiến thức việc đời…"

"Việc vô ích?"

Trịnh Tam Sơn sững sờ, nổi giận đùng đùng đuổi theo đánh hắn.

“Thằng ranh con, ngươi còn dám nghi ngờ vi sư?!”

Chương 172: Đèn hoa, pháo hoa và hoa

Thầy trò hai người một đường đuổi nhau ra phù đường, vừa vặn thấy được Thẩm An Tại đón gió tuyết mà đến.

Hai người đều sửng sốt.

"Ôi chao, lão Trịnh, xem ra ngươi già rồi nhỉ?"

Khóe miệng Trịnh Tam Sơn giật một cái, quay đầu thu lại đèn hoa ném qua.

"Này, số đèn giấy ta đồng ý làm cho quận chúa, ngươi đừng quên đan dược ta cần."

Thẩm An Tại nhìn số đèn giấy hình hoa sen, hài lòng gật đầu.

"Yên tâm đi, sẽ không quên đâu."

"Tối mai chính là giao thừa, trong Phục Linh thành có hội đèn lồng, không ít đệ tử đều sẽ xuống núi du ngoạn, lão Trịnh có muốn đi không?"

Trịnh Tam Sơn lắc đầu.

"Ta không đi, ta còn phải nghiên cứu phù lục, Thanh Vân đại trận của ngươi vẫn còn thiếu một ít chưa hoàn thành."

Vu Chính Nguyên nắm cơ hội mở miệng: "Thẩm trưởng lão, sư phụ ta vì Thanh Vân đại trận, mấy ngày nay không chợp mắt, đệ tử nói thế nào người cũng không chịu nghỉ ngơi."

Thẩm An Tại sững sờ, đã nghe ra ý trong lời nói của hắn, vì thế mở miệng cười.

“Được rồi lão Trịnh rồi, đừng suốt ngày tự gây căng thẳng như vậy, đêm mai dẫn Chính Nguyên xuống núi đi dạo một vòng thả lỏng, Thanh Vân đại trận không gấp, nếu ngươi không đến, ta sẽ không luyện đan dược nữa.”

Trịnh Tam Sơn nghe vậy chần chờ, cuối cùng bất đắc dĩ gật gật đầu.

…

Tối nay Phục Linh thành đặc biệt náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng.

Mặc dù có chút sương nào, nhưng cũng không ảnh hưởng tới biển người trên đường.

Trong phố xá sầm uất đèn kết hoa, Thẩm An Tại đang nhàn nhã đi dạo.

“Sư muội, ngươi xem mang cái mặt nạ này có thể dọa Lăng sư tỷ không?”

Mộ Dung Thiên mặc đồ đen, đeo một cái mặt nạ quỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

Thiếu nữ sợ tới mức lui một bước.

Bang!

Tiếng vang thanh thúy khi tay gõ ngay Thiên Linh cái, Thẩm An Tại tức giận mắng một câu.

“Đừng kêu to hù dọa sư muội ngươi nữa.”

“Dạ… “

Mộ Dung Thiên sờ đầu, tháo mặt nạ xuống.

“Cảnh Tuyết, các ngươi mang theo Thiên Nhạc đi tìm Phi Sương cùng đám Chính Nguyên đi. Vi sư đi tìm Trịnh trưởng lão.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, nhận lấy đèn hoa sen sư phụ tặng.

Thiên Nhạc bị nàng nắm tay, ở dưới phố xá sầm uất có vẻ có chút khẩn trương, hoàn toàn không hợp với cảnh náo nhiệt chung quanh.

“Đi thôi, sư huynh đần!”

Đưa mắt nhìn ba người đi xa, Thẩm An Tại đang quay đầu đi về một hướng khác.

Không lâu sau, cuối cùng hắn cũng phát hiện Trịnh Tam Sơn vẫn bận rộn ở trước cửa hàng đường, thần sắc không khỏi cổ quái.

“Lão Trịnh, có phải ngươi không thể nhàn rỗi được hay không, hôm nay thật vất vả mới đến Tất Niên, ngươi không ở Thanh Phù phong vẽ bùa, quay đầu chạy tới cửa hàng bán đường làm trợ thủ cho người ta?”

“Ngươi thì biết cái gì!”

Trịnh Tam Sơn lườm hắn một cái, tiếp tục vội vàng quấn lá thông lên kẹo rang.

Sau khi nhìn rõ hắn đang làm kẹo thông, Thẩm An Tại cũng không khỏi trêu ghẹo: “U, đây là kẹo thông Chính Nguyên thường xuyên nhắc tới muốn ăn không phải sao, là cố ý làm vì hắn sao?”

“Mau cút đi, ai nói ngươi cố ý làm cho hắn đấy. Ta làm đồ ăn cho ngươi không được sao?”

Trịnh Tam Sơn mặt già ửng đỏ, mở miệng giải thích.

Thẩm An Tại thì đang cười chậc chậc, áy náy nói: “Ài, có một số người, không chỉ biết nói năng chua ngoa mà lại còn

kiêu ngạo, rõ ràng lao lực cũng là vì đệ tử của mình, ngoài miệng lại không nói được cái gì tốt.”

Người trước hơi ngượng ngùng, xoa xoa tay đẩy Thẩm An Tại ra ngoài.

“Ai lạnh lùng chứ, mau đi chỗ khác chơi, thả đèn hoa của ngươi ra đi.”

Thẩm An Tại bị xô đẩy ra cửa, bất đắc dĩ thở dài.

Đi trên đường phố người đến người đi, nhìn thế sự náo loạn phồn hoa, mọi người thành đôi, bất tri bất giác đi tới cửa một cửa hàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là cửa hàng bán canh hạt sen lúc trước.

“Tiểu ca, cho một bát canh hạt sen nào.”

“Ui, là khách quan à, người lần trước ngươi đợi có đến không?”

Lão bản nhận ra Thẩm An Tại đây, vừa bận việc vừa mở miệng.

“Có đến.”

“Ha ha, khách quan ngài đừng mạnh miệng, ta không tin, lúc ấy ngài đã rời đi rồi, sao mà gặp được?”

“Ngươi đoán xem?”

Thẩm An Tại cười khẽ mở miệng.

Lão bản bĩu môi, cho dù miệng hắn cứng nhưng cũng không hỏi nhiều, bưng bát canh hạt sen tới.

Sau khi trả tiền xong, Thẩm An Tại bưng bát canh hạt sen này lên, hơi thất thần.

Bỗng dưng, có pháo hoa nổ tung ở trong màn đêm, đủ mọi màu sắc thắp sáng màn đêm, rất là rực rỡ tươi đẹp.

Không ít người vì đó mà dừng chân, ngẩng đầu nhìn pháo hoa cực đẹp này.

Thẩm An Tại cũng như thế, hắn vừa ăn canh hạt sen vừa nhìn pháo hoa, không khỏi cảm khái.

Nếu cuộc sống có thể tiếp tục như vậy, không có khúc mắc, thật ra cũng không tệ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Liễu Vân Thấm có thể trở về.

Trên cầu đá, Lăng Phi Sương thần sắc thanh lãnh, giương mắt nhìn khói lửa rực rỡ trên bầu trời, không khỏi thoáng xuất thần.

"Oa nha nha!"

Bỗng nhiên, một khuôn mặt quỷ xuất hiện trước mắt.

Đôi mi thanh tú của nàng cau lại, theo bản năng tát một cái.

Bốp!

Mặt nạ bay vào trong sông, Mộ Dung Thiên che mặt ngã xuống đất, vẻ mặt buồn bực.

"Hì hì…"

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh nhếch miệng cười khẽ: "Sư huynh ngốc, thích tự chuốc lấy cực khổ đúng không?"

Mộ Dung Thiên che mặt bò dậy, phủi phủi bụi bám trên mông, đắng chát nói: "Lăng sư tỷ, thì ra khi ngươi bị hù là biết đánh người…"

"Ấu trĩ." Lăng Phi Sương liếc hắn một cái, lạnh lùng mở miệng.

Vu Chính Nguyên lặng lẽ thu mặt nạ quỷ lại, ngượng ngùng cười chào hỏi Tiểu Xuân bên cạnh.

Trong sông, dòng nước chầm chậm, đủ loại đèn hoa đẹp đẽ theo dòng nước trôi qua dưới cầu, trôi về phương xa.

"Đi thôi, Lăng sư tỷ, chúng ta đi thả đèn hoa."

Lăng Phi Sương nhẹ nhàng gật đầu, cùng Tiêu Cảnh Tuyết, Tiểu Xuân đi trước.

Mà Vu Chính Nguyên đồng tình đi đến bên cạnh Mộ Dung Thiên, nhìn thoáng qua chưởng ấn trên mặt hắn, âm thầm lắc đầu, cũng đuổi theo bọn họ.

Khi Tiêu Cảnh Tuyết ném đèn hoa vào trong nước, bông hoa sen kia bỗng nhiên như sống lại, cánh hoa nở rộ, bùng lên những luồng sáng, vô số cánh hoa hồng phấn bay lên không, sau đó tản ra bốn phía.

Hòa cùng gió lạnh tuyết, hóa thành một trận mưa hoa bay trên bầu trời toàn bộ Phục Linh thành, chầm chậm vung vãi theo ngọn đèn hoa sen kia.

"Oa, đẹp quá!"

Tiểu Xuân nhìn pháo hoa nở rộ cùng làn mưa hoa, hai mắt sáng lên.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết cũng giật giật, không ngờ đèn hoa mà sư phụ nhà mình tặng lại đẹp đến vậy.

Vu Chính Nguyên cảm thấy buồn bực.

Đoạn thời gian đó sư phụ nhà mình ngày ngày hái hoa khắp nơi, chỉ vì cái này?

Mưa hoa liên miên, tuyết rơi lả tả.

Dưới màn đêm, không ngừng có một đám khói lửa nở rộ, đủ mọi màu sắc, rực rỡ chói mắt.

Toàn bộ Phục Linh thành đều tràn ngập bầu không khí vui vẻ thăng bình. Không, không chỉ Phục Linh thành, mà còn toàn bộ các thành trì khác của Đại An triều cũng như vậy.

Đây là khoảng thời gian sung sướng hiếm thấy được quanh năm suốt tháng, bất kể là tuổi già hay trẻ thì giờ phút này trên gương mặt của bọn họ đều tràn ngập ý cười.

Thả đèn hoa trước thềm năm mới, đại biểu cho cầu nguyện, đèn hoa trôi theo nước càng xa, càng tỏ ý một năm mới càng suôn sẻ.

Một nhóm thiếu niên thiếu nữ ở bên bờ sông, nhìn đèn giấy thuận nước mà đi, trong mắt đều có yêu thích.

Cho dù là Lăng Phi Sương, nhìn thấy mưa hoa sáng lạn như thế, cũng không khỏi đưa tay đón lấy một cánh hoa, đôi mắt đẹp hơi chớp động ngồi xổm người xuống, lấy ra một chiếc đèn hoa từ trong nhẫn trữ vật rồi thắp sáng, để vào trong nước, đưa mắt nhìn đèn trôi đi xa.

Mà dưới cảnh tượng vui sướng như thế, số đèn hoa rực ánh nến đang trôi đi xa kia bỗng nhiên run rẩy kịch liệt sau khi ra khỏi thành, sau một khắc liền chìm vào đáy nước.

Giống như… phía dưới có thứ gì đó túm toàn bộ chúng nó xuống.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy sâu bọ chi chít điên cuồng bơi dưới đáy nước đang nghịch lưu mà lên, phóng về phía Phục Linh thành!

Chương 173: Dị biến trong thành

“Sư muội, bên kia có câu đố đèn, chúng ta đi qua xem một chút!”

Một nhóm thiếu nam thiếu nữ cùng đi, Mộ Dung Thiên giống như một đứa trẻ chưa từng thấy qua việc đời, hưng phấn lao vào trong đám người.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn bộ dạng sư huynh nhà mình, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Sư huynh, ngươi chậm một chút!”

Thiếu nữ nhẹ gọi, đi theo.

Lăng Phi Sương khẽ lắc đầu, cùng tiến lên.

“Vu sư huynh, ăn kẹo không, kẹo thông thượng hạng, ta vừa mua đó!”

Bên cạnh, Tiểu Xuân đưa kẹo trong tay về phía trước.

“Tạ ơn sư muội.”

Vu Chính Nguyên mỉm cười, nhận kẹo thông ăn.

Vừa ăn, hắn vừa lắc đầu.

“Sư muội, kẹo quá dính, không bằng là sư phụ ta làm.”

“Trịnh trưởng lão còn biết làm kẹo?” Tiểu Xuân kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi!”

Vu Chính Nguyên hết sức kiêu ngạo mà mở miệng, “Sư phụ ta biết rất nhiều thứ, làm kẹo thông còn cực kỳ ngon, có

cơ hội ta sẽ lén đưa cho ngươi thử!”

“Sư huynh phải giữ lời, ta còn chưa được ăn kẹo thông của Trịnh trưởng lão.”

Tiểu Xuân cũng có chút chờ mong, mặt mày cong cong cười nói.

“Được!”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó đuổi kịp bộ pháp của mấy người Mộ Dung Thiên, qua bên kia chơi đố đèn.

Một bên khác, Thẩm An Tại đứng ở cửa hàng, nhìn người đến người đi trên đường phố, trong lòng không khỏi cảm khái.

Kiếp trước, năm mới có vẻ cũng đã náo nhiệt như vậy.

Đang lúc hắn suy nghĩ, lệnh bài phong chủ bên hông bỗng nhiên dồn dập lấp lóe ba lần.

“Lệnh bài rung ba lần, chưởng môn gọi, chẳng lẽ đã phát sinh đại sự gì rồi?”

Hắn nhướng mày, một bước phóng ra biến mất không thấy gì nữa.

“Lão Trịnh, đừng bận rộn, nhanh chóng trở về núi!”

“Đã biết!”

Trong cửa hàng đường, Trịnh Tam Sơn cũng phát hiện lệnh bài bên hông có dị động, thu kẹo thông vừa làm xong vào trong ngực, sắc mặt ngưng trọng theo Thẩm An Tại bay về phía Linh Phù sơn.

Trong lễ hội đèn lồng, Lăng Phi Sương thân là phong chủ Thanh Loan phong cũng nhíu mày phát hiện, nhưng nàng không chọn quấy rầy đám người Mộ Dung Thiên đang chơi đùa vui vẻ, mà lấy cớ mình còn có việc, rời đi trước.

Không bao lâu, trong đại điện Linh Phù ở chủ phong.

Phong chủ tề tụ, còn lại rất nhiều Tiểu Phong cũng đều ở đây.

Huyền Ngọc Tử ngồi ngay ngắn tại chỗ, sắc mặt nghiêm túc.

"Chư vị phong chủ trưởng lão, hoàng thất bên kia đưa tin khẩn cấp, đại quân Bình Thiên triều tập kích Lang uyên ngay giữa đêm, mặt khác, tại ba thành Thanh Tuyết, Bạch Ly, Xích Phong đều có người của Ma giáo bạo động, tử thương nặng nề, lại xuất hiện tung tích Đại Tế Ti của Ma giáo, cho nên làm phiền các vị Phong chủ, lập tức theo ta đi tới ba thành, tiêu diệt Ma giáo!"

"Vâng!"

Mọi người chắp tay, sắc mặt ngưng trọng.

Không ngờ Ma giáo lại nhân lúc cuối năm ra tay, đúng là đáng trách.

Ba thành kia cách Linh Phù sơn hơi xa, cũng không biết thương vong lúc này như thế nào.

Đại Tế Ti Ma giáo cũng xuất hiện, thế thì quân chủ lực của Ma giáo hẳn đều ở gần đây, nếu đến trễ có lẽ chúng đã rời đi kịp thời.

Lần sau muốn tìm được, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Về phần trên Linh Phù sơn, có Thái Thượng trưởng lão và Linh Phù đại trận, cũng sẽ không phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

"Lập tức lên đường!"

Theo tiếng ra lệnh của Huyền Ngọc Tử, mọi người ngự phong bay về phía xa, dần dần rời đi.

…

Bên trong Phục Linh thành, Mộ Dung Thiên ôm một bao đồ vật lớn, mừng rỡ nhìn sư muội nhà mình.

"Tiểu sư muội, không nghĩ tới ngươi lợi hại như vậy. Câu nào ngươi cũng đoán chính xác!"

Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng cười: "Vu sư huynh và Tiểu Xuân sư tỷ cũng rất lợi hại, đoán đúng rất nhiều."

Ánh mắt Vu Chính Nguyên và Tiểu Xuân đồng thời rơi vào trên người Mộ Dung Thiên.

Người sau xấu hổ cười một tiếng, không nói gì cả.

Dù sao hắn cũng không đoán đúng một chút nào.

"Bên kia có diễn xiếc, chúng ta đi qua xem một chút!"

Mộ Dung Thiên kéo cổ nhìn ra xa, sau đó lại dẫn mọi người chạy về đường phố phía trước.

Mà ngay lúc này, Thiên Nhạc bị Tiêu Cảnh Tuyết nắm tay lại bỗng nhiên dừng bước, hắn chau mày, nghiêng tai lắng nghe gì đó.

Thấy thần sắc của hắn khác thường, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi xoay người khẽ giọng hỏi.

"Sao vậy tiểu sư đệ, không thoải mái sao?"

Thiên Nhạc không trả lời nàng, mà cau mày, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó từ trong huyên náo ồn ào bốn phía truyền đến.

Cho tới tận khi… hắn biết rõ, ở phía xa lại vang lên tiếng kêu thảm thiết đến mức khó ai biết kia.

Hắn hơi biến sắc, nhanh chóng viết ba chữ vào tay Tiêu Cảnh Tuyết.

"Có người chết?"

Tiêu Cảnh Tuyết lặp lại lần nữa rooid sửng sốt, thoáng cái không kịp phản ứng.

Nghe được tin tức này, Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên cũng kinh ngạc, Tiểu Xuân càng có chút không vui nhìn chằm chằm Thiên Nhạc.

"Đang vui vẻ, làm sao lại có người chết? Thiên Nhạc sư đệ, mọi người dẫn ngươi ra ngoài chơi, ngươi đừng có nói linh tinh!"

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên vẫn cẩn thận lắng nghe một hồi, nhưng ngoại trừ tiếng pháo hoa cùng tiếng cười vui vẻ ồn ào bốn phía thì cũng không nghe thấy gì cả.

Bọn họ khẽ lắc đầu, không lựa chọn tin tưởng.

"Rời đi, mau."

Thiên Nhạc lại một lần nữa viết lên tay Tiêu Cảnh Tuyết.

Thiếu nữ nhíu mày, do dự, cùng mấy người kia hai mặt nhìn nhau.

Thấy bọn họ không phản ứng, Thiên Nhạc bỗng nhiên như mèo con xù lông, rít lên "a", nắm lấy tay Tiêu Cảnh Tuyết liền chạy về phía trước.

"Này, tiểu sư đệ, ngươi chậm một chút!"

Ba người Vu Chính Nguyên liếc nhau, rồi đuổi theo.

Thiên Nhạc mặc dù là người mù, nhưng cực kỳ quen thuộc đối với Phục Linh thành, hơn nữa, qua nửa năm rèn luyện như vậy, thính lực của hắn mạnh mẽ hơn nhiều so với trước kia, có thể nghe rõ ràng quỹ tích lưu động của tiếng gió trong biển người.

Mang theo Tiêu Cảnh Tuyết đi xuyên qua đám người, không đụng phải bất cứ ai.

Nhưng mà chạy mới không được bao lâu, pháo hoa còn chưa triệt để nở rộ trên bầu trời đêm lại đột nhiên biến mất.

Ánh mắt Vu Chính Nguyên co rụt lại, cảm nhận được một tia ba động của trận pháp, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Màn sáng có màu sắc giống như màn đêm đang dâng lên, tiếp tục bao phủ toàn bộ Phục Linh thành vào bên trong.

Cùng lúc đó, đường phố xa xa bỗng nhiên ầm ĩ lên, đám người chạy trốn tứ tán, thần sắc hoảng sợ.

Mấy người liếc nhau, sắc mặt ngưng trọng.

"Đi qua xem thử!" Vu Chính Nguyên lao ra đầu tiên.

Mộ Dung Thiên cũng trực tiếp nâng Thiên Nhạc lên, mấy người đẩy đám người ra lao về phía ngọn nguồn ồn ào kia.

Cách đó không xa, đầu ngõ vắng vẻ bóng người, chỉ có một lão nhân đang ngồi xổm nơi đó.

Nhìn kỹ lại, con ngươi đám người Vu Chính Nguyên chợt co rụt lại.

Lão nhân kia miệng đầy máu, trước người nằm một đứa bé năm sáu tuổi bị mổ bụng thủng bụng, dường như là tôn tử của lão nhân.

"Hống!"

Lão nhân đột nhiên quay đầu, hai mắt đen nhánh giương nanh múa vuốt lao đến phía bọn họ.

"Thế này là sao?"

Vu Chính Nguyên cả kinh, vung tay áo đẩy lùi ông lão.

Nhưng mà sau khi lảo đảo lùi lại, lão nhân một lần nữa há miệng ra, gào thét vọt tới.

Không chỉ lão đầu, bên cạnh còn có người đi đường khác cũng bỗng nhiên hai mắt đen kịt, giống như mất đi lý trí, điên cuồng phát động công kích về phía những người xung quanh.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng lại, chăm chú nhìn vào con côn trùng màu đen đang hút máu trên cổ lão nhân, gằn giọng lên tiếng.

"Là ấu trùng Thiên Mục trùng, bọn họ đã bị Thiên Mục trùng khống chế!"

Trong lòng mấy người bọn họ cả kinh.

Tại sao nơi này lại bỗng nhiên xuất hiện Thiên Mục trùng!?

Hơn nữa…

Vu Chính Nguyên nhìn nước sông màu đen đang chảy ở cách đó không xa, bên trong đang không ngừng có côn trùng bò lên bờ.

Vẻ mặt hắn ngưng trọng.

Sao có thể có nhiều Thiên Mục trùng như vậy!

Chương 174: Đàn côn trùng như thủy triều

Vu Chính Nguyên tiến lên một bước, đầu ngón tay lấp lóe phù quang, điểm về phía ấu trùng Thiên Mục trên cổ lão nhân.

Nhưng con côn trùng kia lại đột nhiên chui vào trong cơ thể ông lão, khiến hắn bất đắc dĩ dừng tay.

Bởi vì nếu hắn tiến thêm một bước, lão nhân sẽ mất mạng.

"Hống!"

Bên bờ sông không ngừng có côn trùng bơi ra. Đừng nhìn chúng không có chân, nhưng động tác lại cực nhanh.

"A!"

Đột nhiên nhìn thấy một màn kinh người này, người trong thành phần lớn là đại kinh thất sắc, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch quay đầu bỏ chạy.

Chạy chậm sẽ bị những con côn trùng này quấn lấy, sau đó hai mắt trở nên đen kịt, bắt đầu phát động công kích về phía những người xung quanh.

Tiểu Xuân đánh lui vài bình dân tấn công nàng, nhíu mày hô: "Không được, bọn họ đều là người bình thường, còn tiếng tim đập, ta không dám ra tay!"

Sắc mặt mấy người đều ngưng trọng.

Đây chính là chỗ khó giải quyết, nếu như những người này đã đoạn tuyệt sinh cơ, bọn họ có thể ra tay không chút cố kỵ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bọn họ chỉ bị ký sinh khống chế, vẫn còn sống.

Sắc mặt Vu Chính Nguyên ngưng trọng, quay đầu mở miệng: "Không được, số lượng côn trùng quá nhiều, có cách gì cứu được ngươi không?"

"Những con trùng này sinh ra từ tổ, không thể rời khỏi trùng mẹ quá xa. Chỉ có giết chết trùng mẹ thì những ấu trùng này mới có thể tự động tử vong!"

Tiêu Cảnh Tuyết trầm giọng nói: "Nếu như không mau chóng tìm được mẫu trùng, chờ đàn trùng này khống chế đủ loài người sẽ cắn nuốt đồng loại, trưởng thành đến con Thiên Mục trùng chân chính sẽ rất phiền toái. Đến lúc đó thậm chí bọn chúng sẽ sống nhờ trong cơ thể của võ giả, hóa thân thành độc nguyên!"

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua vô số ấu trùng Thiên Mục kia, thần sắc ngưng trọng vạn phần.

Nhiều ấu trùng như vậy, nếu thật sự trưởng thành đến trạng thái nghìn mắt, lại ký sinh vào thể nội võ giả cường đại, vậy thì phiền to rồi…

"Làm sao để tìm được trùng mẫu?"

Mộ Dung Thiên rút Thiên Thanh kiếm ra, một kiếm chém nát mấy ấu trùng Thiên Mục đang nhảy về phía bọn họ, cao giọng hỏi dò.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày: "Ta không biết, nhưng trùng mẫu tuyệt đối ở ngay trong thành này…"

Nói xong, ánh mắt nàng chớp lên, "Sư phụ nhất định có thể tìm được, mau đi tìm sư phụ!"

"Không cần tìm nữa!"

Vu Chính Nguyên lại trực tiếp mở miệng cắt ngang, sau khi mấy người tỏ vẻ nghi hoặc, hắn liền trầm giọng mở miệng.

“Lăng sư tỷ là Phong chủ tạm quyền, vừa rồi đột nhiên rời đi chắc là do chưởng môn gọi, Thẩm trưởng lão và sư phụ ta có lẽ đều đã qua đó, nếu không trong thành phát sinh dị biến như vậy, bọn họ không thể không phát hiện ra được.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu Xuân một chưởng đánh lui hơn mười bách tính mất lý trí xông lên, lo lắng dò hỏi.

Không thể giết những bách tính bị khống chế này, lại không có biện pháp giải quyết, hơn nữa Phục Linh thành còn đã bị đại trận bao phủ, nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị hao tổn đến chết!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Chính Nguyên, giờ khắc này phảng phất hắn lại trở thành sư huynh trầm ổn đáng tin lúc trước.

Thần sắc hắn hơi trầm xuống, sau khi trầm tư liền mở miệng: “Cảnh Tuyết, Tiểu Xuân, ta cho các ngươi một bộ phù trận, đưa Thiên Nhạc đến Mộ Dung gia, sau đó dùng những phù này dán lên từng nhà, có thể cứu bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu người. Nhanh đi, chuyện mẫu trùng giao cho ta và Mộ Dung sư đệ!”

Nói xong, hắn lấy hai cái hộp lớn ra, phân biệt đưa vào trong tay Tiểu Xuân cùng Tiêu Cảnh Tuyết.

Bên trong chính là Trấn Linh phù mà hắn đích thân luyện chế, dán vào cánh cửa sẽ tự động kích hoạt vòng phòng hộ, có thể giúp những người còn chưa bị lây nhiễm trốn ở trong nhà.

“Được, các ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Hai người cũng biết lúc này không nên nhiều lời, sau khi nhận lấy đồ vật liền quay đầu rời đi.

“Vu sư huynh, Mộ Dung sư đệ!”

Hai người vừa mới rời đi, không ít đệ tử Linh Phù sơn phía sau đều phát giác dị động bên này mà chạy tới.

Ban đầu bọn họ đều dự định xuống núi du ngoạn, không ngờ rằng bỗng nhiên lại xảy ra tình huống như vậy.

“Các ngươi đến thật đúng lúc, nhanh đi hộ tống dân chúng không bị côn trùng khống chế trốn vào trong trạch viện, nhất định phải nhanh lên!”

“Vâng!”

Một đám đệ tử Linh Phù Sơn lập tức gật đầu, sau đó vội vã chạy đi.

Cho dù động tác của bọn họ rất nhanh, nhưng trong thành vẫn biến thành một mớ hỗn loạn.

Thông Linh hà phân nhánh xuyên qua toàn bộ Phục Linh thành. Những côn trùng này nhảy ratừ dưới sông, rất nhiều người vốn đang thả đèn hoa bên bờ sông hoàn toàn chạy không thoát, trực tiếp bị ấu trùng Thiên Mục xâm nhập thể nội.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tiếp vang lên.

Cảnh tượng vừa mới còn là vui mừng thanh bình bỗng nhiên đảo ngược, biến thành một mảnh nhân gian luyện ngục.

Hoa lửa trên đường bị đánh đổ, ánh lửa liên miên, máu tươi rải rác khắp nơi.

Có đứa trẻ ngơ ngác không biết gì đứng ở trên đường khóc lớn, có tiếng tHYEḰ sợ hãi của trung niên.

Cảnh đồng loại ăn thịt đồng loại khiến sắc mặt bọn họ trắng bệch, sợ hãi vạn phần.

Thậm chí một giây đồng hồ trước họ còn đang ôm hài đồng đi dạo ở cửa hàng bánh kẹo, một giây sau bỗng nhiên hai mắt biến đen, mãnh liệt ôm lấy hài tử nhà mình mà cắn xé.

Cũng có người vừa mới nhân dịp giao thừa để tỏ tình, tình ý dắt tay hẹn gặp, rõ ràng còn đang hưởng thụ niềm vui sướng, bỗng nhiên bị người mình yêu cắn cổ họng, máu tươi vọt cao.

"Mọi người đừng hoảng hốt, cứ chạy thẳng vào trung tâm, đừng hoảng hốt!"

Có đệ tử Linh Phù sơn một quyền đánh lui mấy bách tính bị khống chế, lớn tiếng la lên.

Nhưng mọi người sớm đã hoang mang lo sợ, không nghe thấy giọng nói của hắn, chỉ lo chạy trối chết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Phục Linh thành loạn thành một đoàn, hoàn toàn mất kiểm soát.

"Sư huynh, chúng ta đi đâu để tìm mẫu trùng?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày hỏi.

"Sâu bọ nhiều nhất ở bên bờ sông, tìm xuôi dòng!"

Ánh mắt Vu Chính Nguyên lập loè, một bước chính là một thước.

Nhìn bên bờ sông không ngừng có côn trùng bò ra, hắn duỗi tay phải ra, vài tấm phù lục xuất hiện.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Theo hắn vung phù lục ra, ánh lửa hiện lên, cột nước ngập trời.

Mấy trăm con sâu bọ bị nổ nát bấy, nhưng mà so với đội ngũ ấu trùng Thiên Mục khổng lồ này, lại chỉ là một sợi lông của chín con trâu, không đáng nhắc tới.

Số côn trùng chiếm cứ bờ sông vẫn điên cuồng lao vào trong thành.

"Cứu mạng!"

Mộ Dung Thiên mới vừa dùng Bôn Lôi kiếm pháp đánh đám côn trùng sau lưng mình thì nghe thấy một tiếng thét sợ hãi từ phía sau truyền tới.

Một nam tử sắc mặt tái nhợt co quắp ngồi dưới đất, lên tiếng kêu cứu.

Còn trước mặt hắn, đã có hơn mười con côn trùng lao tới tranh giành.

"Đừng sợ!"

Mộ Dung Thiên hô to một tiếng, lập tức bay về phía trước, trường kiếm trong tay run lên, kiếm khí tung hoành đánh nát những ấu trùng Thiên Mục kia.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện một đạo phù quang xen lẫn uy thế cực lớn đánh úp về phía mình.

Tốc độ cực nhanh, khó mà né tránh.

Phốc xuy!

Hắn quay đầu nhìn lại, nơi mi tâm nam tử lúc trước mở miệng cầu cứu hắn kia đã bị phù quang xuyên qua, mặt lộ vẻ hoảng sợ, miệng phun máu tươi ngã xuống đất không dậy nổi.

Mà bên tay phải của hắn đang nắm một thanh đoản đao, thiếu chút nữa đã đâm vào hậu tâm của Mộ Dung Thiên.

Phát hiện này khiến Mộ Dung Thiên lập tức chảy mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn bất cẩn, chút nữa đã trúng chiêu.

"Mộ Dung sư đệ, bất cứ lúc nào cũng không được buông lỏng cảnh giác, đây là điều Lăng sư tỷ đã dạy ngươi mà."

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng, nhìn quanh bốn phía.

"Đa tạ sư huynh!"

Mộ Dung Thiên sợ hãi không thôi, trong khoảng thời gian này chỉ lo đột phá cảnh giới, ngược lại có chút xa lạ chiến đấu, vốn không để vào mắt.

Xem ra sau này nhất định phải thường xuyên tìm người luyện kiếm!

Vu Chính Nguyên nhanh chóng tiến lên, nhìn thoáng qua thi thể nam tử kia, sau khi trầm ngâm liền mở miệng.

"Quả nhiên có đệ tử Ma giáo tiềm tàng trong thành, phen này phiền phức rồi, ngươi nhanh đi báo cho bọn Tiểu Xuân sư muội, không nên tách ra, tuyệt đối không thể bị người Ma giáo đánh tan từng người!"

"Vậy còn sư huynh thì sao?" Mộ Dung Thiên nhíu mày.

"Ta tiếp tục đi tìm mẫu trùng!"

Vu Chính Nguyên quay đầu, tay phải nắm lấy phù lục, vọt vào trong trùng triều dày đặc.

Chương 175: Nguy cơ vô phùng

Mộ Dung gia.

"Thiên nhi, rốt cuộc bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Đám người Mộ Dung Vân Lỗi lộ vẻ kinh hãi, vừa hỗ trợ đỡ đệ tử Linh Phù sơn bị thương, vừa mở miệng hỏi thăm.

“Ma giáo xâm lấn, có người trà trộn vào bên trong bình dân đánh lén đệ tử Linh Phù sơn ta!”

Sau khi Mộ Dung Thiên giải thích lại lao ra ngoài, tiếp tục đi ra bên ngoài tìm kiếm đệ tử Linh Phù Sơn khác.

“Sư huynh, cẩn thận!”

Tiêu Cảnh Tuyết ở phía sau dặn dò, mà Tiểu Xuân thì canh giữ ở cửa, sắc mặt trắng bệch ngăn cản bình dân bị côn trùng khống chế.

Theo từng giây từng phút trôi qua, trên đường phố đã không còn thấy được bao nhiêu ấu trùng Thiên Mục bò đi nữa, chỉ có bá tánh bình dân hai mắt đen kịt, máu me đầy miệng!

Người trong thành đã bị khống chế đại đa số!

“Tiêu sư muội, lực lượng những người này càng ngày càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy, tấm phù Vu sư huynh cho cũng không chịu nổi!”

Mộ Dung gia bị quầng sáng do phù triện tỏa ra bao phủ, nhưng lại bị những bách tính bị khống chế kia tấn công mà thoáng run rẩy.

Nếu trước đó bọn họ chỉ là người bình thường, vậy thì sau khi nuốt chửng đồng loại, Thiên Mục trùng sẽ được gia trì, lực lượng của bọn họ đã tăng tới Đoán Thể cảnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ có Thiên Mục trùng chân chính xuất hiện.

Trong đám người, bỗng nhiên có hơn mười người mặc áo đen đeo mặt nạ lao ra, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén đâm về phía Tiểu Xuân, khí thế hung hăng, tất cả đều là Địa Linh cảnh sơ kỳ.

“Cẩn thận!”

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Cảnh Tuyết đã thoát khỏi sự bảo vệ của phù trận. Bàn tay trắng như ngọc đánh ra tàn ảnh, như tuyết rơi dồn dập, nháy mắt đánh lui mấy người.

Những người kia nhìn chưởng ấn băng tinh phủ đầy ngực mình, ánh mắt ngưng lại.

Võ kỹ Thiên giai!

"Giết Địa Linh cảnh kia trước đã!"

Có người đeo mặt nạ hạ lệnh, hơn mười người lập tức vây quanh Tiêu Cảnh Tuyết.

"Sư tỷ, ngươi đi vào trước đi!"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ đẩy một tay, đưa Tiểu Xuân đã bị thương vào Mộ Dung gia, ánh mắt ngưng trọng.

Tiểu Xuân chỉ là Quy Nguyên cảnh, đối phó dân chúng bị khống chế còn được, đối phó hơn mười Địa Linh cảnh là thập tử vô sinh!

"Động thủ!"

Hơn mười đệ tử Địa Linh cảnh Ma giáo hai mắt đỏ như máu, tản ra khí tức yêu dị, vây công nàng.

Hiển nhiên, thực lực của bọn họ cũng không phải thông qua thủ đoạn bình thường để tăng lên.

Tiêu Cảnh Tuyết đối mặt với tình huống này, mặc dù ngày thường tính tình nhu nhược, nhưng giờ phút này cũng không mảy may lùi bước.

Lợi dụng Xuy Tuyết chưởng của sư phụ dạy, một người chiến đấu với mười đệ tử Ma giáo, trong lúc nhất thời không hề rơi xuống hạ phong.

Thấy chậm chạp không bắt được Tiêu Cảnh Tuyết, người đeo mặt nạ cầm đầu Ma giáo lóe lên hàn ý trong đáy mắt,

không ngờ lại trực tiếp vạch rách lòng bàn tay mình, dùng bàn tay máu nhẹ nhàng vỗ vào tim mình.

Những kẻ đồ đen kia cũng học theo, tất cả đều như vậy.

Bịch, phanh…

Theo thanh âm vận luật đặc thù nào đó rơi xuống, những dân chúng phụ cận bỗng nhiên dừng bước, há miệng ra.

Ấu trùng Thiên Mục chui ra từ trong miệng bọn họ, lít nha lít nhít, vậy mà như thủy triều chui vào trong cơ thể những đệ tử Ma giáo này!

Có nhiều con Thiên Mục trùng mang đến huyết khí khổng lồ như vậy, tu vi của bọn họ cũng phát sinh biến hóa.

Từ Địa Linh cảnh sơ kỳ, biến thành trung kỳ!

Hơn mười đệ tử Ma giáo bỗng nhiên phá cảnh, lại xông lên vây giết.

Lúc này đây, song quyền của Tiêu Cảnh Tuyết khó địch nổi bốn tay, sau khi đỡ một đòn của mấy người, bị một quyền nện trúng phần bụng, nàng thổ huyết bay ngược ra, hung hăng đập nát một chiếc xe ngựa.

"Giết nàng!"

Ra lệnh một tiếng, ánh mắt những đệ tử Ma giáo kia chứa sát ý, vọt tới.

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết trắng bệch, khóe miệng chảy máu không ngừng.

Ngay khi hơn mười người áp sát, một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên.

"Ai dám làm tổn thương sư muội của ta!"

Kiếm quang lóe lên liền biến mất, như bôn lôi nhanh chóng, trong nháy mắt cắt phá cổ họng mấy người phía trước.

Đầu người nối nhau phóng lên trời, máu chảy ồ ạt.

Đám người Ma giáo còn lại thất kinh, đứng tại chỗ cảnh giác.

Tiêu Cảnh Tuyết ngẩng đầu, Mộ Dung Thiên mặc một bộ đồ đen bay phần phật đứng trước mặt nàng, khí chất lạnh lẽo.

"Sư huynh…"

Lông mi thiếu nữ khẽ run, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu tử này… có kiếm ý thật cường đại!"

Những người trong Ma giáo lộ vẻ nghiêm trọng, tên tuổi Mộ Dung Thiên bây giờ đã hơn xa lúc xưa, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Một đám phế vật!"

Ngay lúc bọn họ còn đang do dự thì một tiếng hừ lạnh khàn khàn vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, một lão giả mặc bào đen từ trên không trung đáp xuống.

Mặt nạ che kín mặt, không thấy rõ hình dạng thế nào, chỉ có mái tóc bạc ở thái dương và đôi mắt đục ngầu lộ ra vẻ già nua của hắn.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên đều nhíu mày, mơ hồ cảm thấy người này hình như đã từng quen biết.

"Các ngươi đi giết các đệ tử Linh Phù sơn khác, nơi này giao cho ta!"

Lão giả áo đen khàn khàn mở miệng nói.

"Vâng!"

Người của Ma giáo còn lại không hề do dự, quay đầu liền rời đi.

Mà Mộ Dung Thiên thì đang gắt gao nhìn chằm chằm lão giả áo đen phía trước, vẻ mặt nghiêm túc.

Từ khí tức của đối phương mà xem…

Hắn là Thiên Linh cảnh hậu kỳ!

"Sư muội, ngươi vào nhà trước đi, nơi này giao cho ta."

Mộ Dung Thiên hơi quay đầu lại.

"Sư huynh…" Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng mở miệng.

Sư huynh nhà mình chỉ là Địa Linh cảnh sơ kỳ, mà đối phương lại là Thiên Linh cảnh hậu kỳ, thực lực giữa hai người chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có khả năng chiến thắng!

"Tiểu tạp chủng, đi chết đi!"

Chẳng biết tại sao, lão già áo đen kia dường như cực hận Mộ Dung Thiên, lúc nói chuyện cũng nghiến răng nghiến lợi.

Hắn phóng ra một bước, uy áp thuộc về Thiên Linh cảnh bao phủ toàn trường, trong nháy mắt chấn bách tính bốn phía nổ tung như mưa máu.

"Đi vào!"

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, quay đầu đánh ra linh nguyên, một chưởng vỗ lên vai phải Tiêu Cảnh Tuyết đẩy nàng vào trong nhà.

Sau đó hắn lập tức quay người chắn kiếm đón đỡ, nhưng cũng vô pháp ngăn cản uy áp Thiên Linh cảnh, trực tiếp bị chấn động bay ngược ra sau, hung hăng va đổ một tòa tường viện.

"Phốc!"

Phun ra một ngụm lớn đầy máu tươi, hai mắt Mộ Dung Thiên mơ hồ, vẻn vẹn trong nháy mắt đã bị trọng thương, dưới áo đen rách nát, bảo giáp màu chàm ẩn hiện vết rạn.

“Tiểu tạp chủng, hôm nay lão phu sẽ đánh nát từng tấc xương cốt của ngươi, tra tấn ngươi đến chết!”

Lão giả tiến lên một bước, hút Mộ Dung Thiên từ trong đống gạch đá ra.

Thiếu niên bị túm trúng cổ lập tức chém ra một kiếm, kiếm quang sáng chói dâng lên, ẩn chứa kiếm ý cường đại.

Đúng là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

Nhưng trong mắt lão giả kia lại hiện lên vẻ châm biếm, hai ngón tay duỗi ra, thiên uy huy hoàng bao phủ, không ngờ lại trực tiếp kẹp lấy kiếm quang kia, sau đó dùng sức.

Bịch!

Mộ Dung Thiên nhìn thấy kiếm chiêu mạnh nhất của mình bị bóp nát, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Thật mạnh!

“Thả sư huynh của ta ra!”

Ngoài cửa viện, Tiêu Cảnh Tuyết bất chấp tất cả lao ra, lại lần nữa thi triển Xuy Tuyết chưởng.

“Cút ngay!”

Lão giả chỉ đạp mạnh một cái, sóng khí cường đại đã đánh bay nàng mấy trượng, trực tiếp đập nát màn sáng phù trận của Mộ Dung gia.

Tiêu Cảnh Tuyết miệng mũi tràn đầy máu tươi, hơi thở thoi thóp.

“Tiểu sư muội!” Vành mắt Mộ Dung Thiên như muốn nứt ra.

Nàng run rẩy nâng bàn tay đầy máu lên, cong ngón búng ra.

Một đạo hàn mang nhỏ bé không thể nhận ra hiện lên.

Lão giả nhướn mày, đưa tay nắm lấy hàn mang, đó là một cây ngân châm.

Mộ Dung Thiên nhân cơ hội này, Thiên Thanh kiếm đột nhiên chém xuống.

Kiếm quang như sấm rền chớp động liên tục, lão giả bị đánh không thể không lui về sau một bước.

Nhìn mình bị kiếm quang xoắn nát ống tay áo, lão giả thẹn quá hóa giận, không lưu thủ đùa cợt nữa, toàn lực đánh ra một chưởng.

Thiên uy huy hoàng trên không trung hóa thành cự chưởng hạ xuống, đánh về phía Mộ Dung Thiên.

Bất luận là Mộ Dung Vân Lỗi hay Tiểu Xuân, hay thậm chí là Tiêu Cảnh Tuyết, khi thấy một màn như vậy, con ngươi đều co rút lại, kinh ngạc la lên.

Đối mặt với một chưởng cường đại kia, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng nào.

Mắt thấy hắn sẽ bị nghiền chết, cuối đường phố bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên tóc trắng mặc áo bào vàng.

Chương 175: Nguy cơ vô phùng

Mộ Dung gia.

"Thiên nhi, rốt cuộc bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Đám người Mộ Dung Vân Lỗi lộ vẻ kinh hãi, vừa hỗ trợ đỡ đệ tử Linh Phù sơn bị thương, vừa mở miệng hỏi thăm.

"Ma giáo xâm lấn, có người trà trộn vào bên trong bình dân đánh lén đệ tử Linh Phù sơn ta!"

Sau khi Mộ Dung Thiên giải thích lại lao ra ngoài, tiếp tục đi ra bên ngoài tìm kiếm đệ tử Linh Phù Sơn khác.

"Sư huynh, cẩn thận!"

Tiêu Cảnh Tuyết ở phía sau dặn dò, mà Tiểu Xuân thì canh giữ ở cửa, sắc mặt trắng bệch ngăn cản bình dân bị côn trùng khống chế.

Theo từng giây từng phút trôi qua, trên đường phố đã không còn thấy được bao nhiêu ấu trùng Thiên Mục bò đi nữa, chỉ có bá tánh bình dân hai mắt đen kịt, máu me đầy miệng!

Người trong thành đã bị khống chế đại đa số!

"Tiêu sư muội, lực lượng những người này càng ngày càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy, tấm phù Vu sư huynh cho cũng không chịu nổi!"

Mộ Dung gia bị quầng sáng do phù triện tỏa ra bao phủ, nhưng lại bị những bách tính bị khống chế kia tấn công mà thoáng run rẩy.

Nếu trước đó bọn họ chỉ là người bình thường, vậy thì sau khi nuốt chửng đồng loại, Thiên Mục trùng sẽ được gia trì, lực lượng của bọn họ đã tăng tới Đoán Thể cảnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ có Thiên Mục trùng chân chính xuất hiện.

Trong đám người, bỗng nhiên có hơn mười người mặc áo đen đeo mặt nạ lao ra, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén đâm về phía Tiểu Xuân, khí thế hung hăng, tất cả đều là Địa Linh cảnh sơ kỳ.

"Cẩn thận!"

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Cảnh Tuyết đã thoát khỏi sự bảo vệ của phù trận. Bàn tay trắng như ngọc đánh ra tàn ảnh, như tuyết rơi dồn dập, nháy mắt đánh lui mấy người.

Những người kia nhìn chưởng ấn băng tinh phủ đầy ngực mình, ánh mắt ngưng lại.

Võ kỹ Thiên giai!

"Giết Địa Linh cảnh kia trước đã!"

Có người đeo mặt nạ hạ lệnh, hơn mười người lập tức vây quanh Tiêu Cảnh Tuyết.

"Sư tỷ, ngươi đi vào trước đi!"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ đẩy một tay, đưa Tiểu Xuân đã bị thương vào Mộ Dung gia, ánh mắt ngưng trọng.

Tiểu Xuân chỉ là Quy Nguyên cảnh, đối phó dân chúng bị khống chế còn được, đối phó hơn mười Địa Linh cảnh là thập tử vô sinh!

"Động thủ!"

Hơn mười đệ tử Địa Linh cảnh Ma giáo hai mắt đỏ như máu, tản ra khí tức yêu dị, vây công nàng.

Hiển nhiên, thực lực của bọn họ cũng không phải thông qua thủ đoạn bình thường để tăng lên.

Tiêu Cảnh Tuyết đối mặt với tình huống này, mặc dù ngày thường tính tình nhu nhược, nhưng giờ phút này cũng không mảy may lùi bước.

Lợi dụng Xuy Tuyết chưởng của sư phụ dạy, một người chiến đấu với mười đệ tử Ma giáo, trong lúc nhất thời không hề rơi xuống hạ phong.

Thấy chậm chạp không bắt được Tiêu Cảnh Tuyết, người đeo mặt nạ cầm đầu Ma giáo lóe lên hàn ý trong đáy mắt, không ngờ lại trực tiếp vạch rách lòng bàn tay mình, dùng bàn tay máu nhẹ nhàng vỗ vào tim mình.

Những kẻ đồ đen kia cũng học theo, tất cả đều như vậy.

Bịch, phanh…

Theo thanh âm vận luật đặc thù nào đó rơi xuống, những dân chúng phụ cận bỗng nhiên dừng bước, há miệng ra.

Ấu trùng Thiên Mục chui ra từ trong miệng bọn họ, lít nha lít nhít, vậy mà như thủy triều chui vào trong cơ thể những đệ tử Ma giáo này!

Có nhiều con Thiên Mục trùng mang đến huyết khí khổng lồ như vậy, tu vi của bọn họ cũng phát sinh biến hóa.

Từ Địa Linh cảnh sơ kỳ, biến thành trung kỳ!

Hơn mười đệ tử Ma giáo bỗng nhiên phá cảnh, lại xông lên vây giết.

Lúc này đây, song quyền của Tiêu Cảnh Tuyết khó địch nổi bốn tay, sau khi đỡ một đòn của mấy người, bị một quyền nện trúng phần bụng, nàng thổ huyết bay ngược ra, hung hăng đập nát một chiếc xe ngựa.

“Giết nàng!”

Ra lệnh một tiếng, ánh mắt những đệ tử Ma giáo kia chứa sát ý, vọt tới.

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết trắng bệch, khóe miệng chảy máu không ngừng.

Ngay khi hơn mười người áp sát, một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên.

“Ai dám làm tổn thương sư muội của ta!”

Kiếm quang lóe lên liền biến mất, như bôn lôi nhanh chóng, trong nháy mắt cắt phá cổ họng mấy người phía trước.

Đầu người nối nhau phóng lên trời, máu chảy ồ ạt.

Đám người Ma giáo còn lại thất kinh, đứng tại chỗ cảnh giác.

Tiêu Cảnh Tuyết ngẩng đầu, Mộ Dung Thiên mặc một bộ đồ đen bay phần phật đứng trước mặt nàng, khí chất lạnh lẽo.

“Sư huynh…”

Lông mi thiếu nữ khẽ run, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu tử này… có kiếm ý thật cường đại!”

Những người trong Ma giáo lộ vẻ nghiêm trọng, tên tuổi Mộ Dung Thiên bây giờ đã hơn xa lúc xưa, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Một đám phế vật!”

Ngay lúc bọn họ còn đang do dự thì một tiếng hừ lạnh khàn khàn vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, một lão giả mặc bào đen

Mặt nạ che kín mặt, không thấy rõ hình dạng thế nào, chỉ có mái tóc bạc ở thái dương và đôi mắt đục ngầu lộ ra vẻ già nua của hắn.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên đều nhíu mày, mơ hồ cảm thấy người này hình như đã từng quen biết.

"Các ngươi đi giết các đệ tử Linh Phù sơn khác, nơi này giao cho ta!"

Lão giả áo đen khàn khàn mở miệng nói.

"Vâng!"

Người của Ma giáo còn lại không hề do dự, quay đầu liền rời đi.

Mà Mộ Dung Thiên thì đang gắt gao nhìn chằm chằm lão giả áo đen phía trước, vẻ mặt nghiêm túc.

Từ khí tức của đối phương mà xem…

Hắn là Thiên Linh cảnh hậu kỳ!

"Sư muội, ngươi vào nhà trước đi, nơi này giao cho ta."

Mộ Dung Thiên hơi quay đầu lại.

"Sư huynh…" Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng mở miệng.

Sư huynh nhà mình chỉ là Địa Linh cảnh sơ kỳ, mà đối phương lại là Thiên Linh cảnh hậu kỳ, thực lực giữa hai người chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có khả năng chiến thắng!

"Tiểu tạp chủng, đi chết đi!"

Chẳng biết tại sao, lão già áo đen kia dường như cực hận Mộ Dung Thiên, lúc nói chuyện cũng nghiến răng nghiến lợi.

Hắn phóng ra một bước, uy áp thuộc về Thiên Linh cảnh bao phủ toàn trường, trong nháy mắt chấn bách tính bốn phía nổ tung như mưa máu.

“Đi vào!”

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, quay đầu đánh ra linh nguyên, một chưởng vỗ lên vai phải Tiêu Cảnh Tuyết đẩy nàng vào trong nhà.

Sau đó hắn lập tức quay người chắn kiếm đón đỡ, nhưng cũng vô pháp ngăn cản uy áp Thiên Linh cảnh, trực tiếp bị chấn động bay ngược ra sau, hung hăng va đổ một tòa tường viện.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm lớn đầy máu tươi, hai mắt Mộ Dung Thiên mơ hồ, vẻn vẹn trong nháy mắt đã bị trọng thương, dưới áo đen rách nát, bảo giáp màu chàm ẩn hiện vết rạn.

“Tiểu tạp chủng, hôm nay lão phu sẽ đánh nát từng tấc xương cốt của ngươi, tra tấn ngươi đến chết!”

Lão giả tiến lên một bước, hút Mộ Dung Thiên từ trong đống gạch đá ra.

Thiếu niên bị túm trúng cổ lập tức chém ra một kiếm, kiếm quang sáng chói dâng lên, ẩn chứa kiếm ý cường đại.

Đúng là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

Nhưng trong mắt lão giả kia lại hiện lên vẻ châm biếm, hai ngón tay duỗi ra, thiên uy huy hoàng bao phủ, không ngờ lại trực tiếp kẹp lấy kiếm quang kia, sau đó dùng sức.

Bịch!

Mộ Dung Thiên nhìn thấy kiếm chiêu mạnh nhất của mình bị bóp nát, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Thật mạnh!

“Thả sư huynh của ta ra!”

Ngoài cửa viện, Tiêu Cảnh Tuyết bất chấp tất cả lao ra, lại lần nữa thi triển Xuy Tuyết chưởng.

“Cút ngay!”

Lão giả chỉ đạp mạnh một cái, sóng khí cường đại đã đánh bay nàng mấy trượng, trực tiếp đập nát màn sáng phù trận của Mộ Dung gia.

Tiêu Cảnh Tuyết miệng mũi tràn đầy máu tươi, hơi thở thoi thóp.

“Tiểu sư muội!” Vành mắt Mộ Dung Thiên như muốn nứt ra.

Nàng run rẩy nâng bàn tay đầy máu lên, cong ngón búng ra.

Một đạo hàn mang nhỏ bé không thể nhận ra hiện lên.

Lão giả nhướn mày, đưa tay nắm lấy hàn mang, đó là một cây ngân châm.

Mộ Dung Thiên nhân cơ hội này, Thiên Thanh kiếm đột nhiên chém xuống.

Kiếm quang như sấm rền chớp động liên tục, lão giả bị đánh không thể không lui về sau một bước.

Nhìn mình bị kiếm quang xoắn nát ống tay áo, lão giả thẹn quá hóa giận, không lưu thủ đùa cợt nữa, toàn lực đánh ra một chưởng.

Thiên uy huy hoàng trên không trung hóa thành cự chưởng hạ xuống, đánh về phía Mộ Dung Thiên.

Bất luận là Mộ Dung Vân Lỗi hay Tiểu Xuân, hay thậm chí là Tiêu Cảnh Tuyết, khi thấy một màn như vậy, con ngươi đều co rút lại, kinh ngạc la lên.

Đối mặt với một chưởng cường đại kia, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng nào.

Mắt thấy hắn sẽ bị nghiền chết, cuối đường phố bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên tóc trắng mặc áo bào vàng.

Chương 176: Nhất kiếm đông lai

Thần sắc hắn lạnh nhạt, không nhanh không chậm đi từng bước một đến, mỗi một bước bước ra, liền kéo dài xa hơn mười trượng.

Trong nháy mắt hắn xuất hiện, cự chưởng trên bầu trời đang hạ xuống kia lại hoá cực kỳ chậm chạp.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở trước người Mộ Dung Thiên, miệng khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt phun ra một chữ.

"Phá."

Oanh!

Trong nháy mắt, một chưởng của Thiên Linh cảnh tan thành hư vô.

Lực lượng cường đại chấn động khiến lão giả mặc bào đen lui về phía sau mấy bước, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Ngươi là người phương nào, các trưởng lão của Linh Phù sơn đã rời đi từ lâu rồi mới phải, ngươi rốt cuộc là ai!?"

"Ta?"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh nhạt, nhẹ nhàng mở miệng.

" Chỉ là một người trông coi Dược viên dưới trướng Thẩm phong chủ là một mà thôi."

Thấy hắn xuất hiện, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lăn tới trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết, áp chế vết thương, đưa lưng vào trong sân.

"Sư muội, sư muội ngươi sao rồi, không sao chứ?"

Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, "Ngươi sao lại ngốc như vậy, đối thủ là Thiên Linh cảnh, ngươi lao ra làm gì?!"

"Sư huynh đần, không phải huynh cũng chỉ có Địa Linh cảnh thôi sao…"

Khóe miệng Tiêu Cảnh Tuyết tràn máu, sắc mặt trắng bệch, may mà đòn vừa rồi mặc dù để lại thương thế rất nặng nhưng chưa tổn hại tới tâm mạch.

Sư phụ cũng cho rất nhiều đan dược chữa thương, giờ phút này ăn một ít, cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng.

Bên ngoài, Bách Lý Nhất Kiếm với thần sắc đạm mạc, hai tay chắp sau lưng, chỉ bước ra một bước, sóng khí cường đại đã chấn động lão giả áo đen liên tiếp lui về phía sau, khiến hắn kinh hãi không thôi.

Mạnh, thật mạnh!

Gia hỏa này, cảm thấy không chỉ Thiên Linh cảnh đơn giản như vậy, hẳn là Càn Khôn cảnh!

"Cho ngươi một cơ hội sống, nói cho ta biết mẫu trùng đang ở đâu?"

Hắn đưa tay trảo một cái, lão giả mặc bào đen kia liền không có sức chống đỡ, bị nắm ở giữa không trung, mặc cho giãy giụa như thế nào cũng vô dụng.

"Ta sẽ không nói!" Lão già gào thét.

Răng rắc!

Chân phải của hắn lập tức bị bóp nát, tiếng xương gãy thanh thúy truyền đi xa.

"A!"

Tiếng kêu thảm vang lên, lão giả vẫn cắn chặt răng như cũ.

Răng rắc!

Sau một khắc, bắp chân trái của hắn cũng bị bóp nát.

Không đợi hắn tiếp tục nói chuyện, sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm đạm mạc, cong ngón tay búng ra.

Hưu!

Kiếm quang lóe ra, một cánh tay của hắn trực tiếp bị cắt đứt, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế lại vang lên.

"Một cơ hội cuối cùng, nói hay là không nói?"

"Ta…"

Lão giả đầu đầy mồ hôi, ngay lúc hắn sắp không kiên trì được, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

"Rốt cuộc các hạ là ai, vì sao ngươi phải nhúng tay vào chuyện của Linh Phù sơn và giáo ta?"

Có một tên áo đen ngay lập tức xuất hiện, đứng ở trước mặt lão giả áo đen, cứu hắn.

Khí tức người này nội liễm, mặc dù chưa từng tiết lộ, nhưng cảm giác áp bách lại mạnh hơn lão giả rất nhiều.

Bách Lý Nhất Kiếm híp hai mắt lại.

Súc địa thành thốn, thiên địa nội liễm, là Càn Khôn cảnh!

Hơn nữa hẳn là Càn Khôn cảnh hậu kỳ, nếu không thì không có khả năng dễ dàng cứu người từ dưới tay mình như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bách Lý Nhất Kiếm âm thầm lắc đầu, nếu không phải thân thể không tồn tại, chỉ có lực lượng linh hồn, chỉ là Càn Khôn cảnh, hắn lật tay một cái là có thể diệt!

"Bản tôn làm việc, cần gì phải giải thích với các ngươi?"

"Ha ha ha, được, đủ kiêu ngạo!"

Người áo đen cười to thành tiếng, lòng bàn tay xuất hiện một con Thiên Mục trùng cả người đen kịt, trên khớp xương rậm rạp chằng chịt những con mắt chưa mở ra.

"Ngươi không phải muốn có mẫu trùng sao, có bản lĩnh tự tới lấy."

Vừa dứt lời, người áo đen vậy mà trực tiếp há miệng ra, nuốt mẫu trùng vào.

Mà cùng lúc đó, hai mắt hắn đỏ như máu, khí tức bỗng nhiên điên cuồng dâng lên, huyết khí nồng đậm yêu dị bốc lên.

Vào thời khắc này, tu vi của hắn trực tiếp tăng lên nửa bước Niết Bàn!

"Dám làm kẻ thù của giáo ta, đi chết đi!"

Người áo đen nhe răng cười, hai tay bắt ấn, một hư ảnh rắn đỏ to lớn hiển hiện, há to miệng nuốt xuống Phục Linh thành.

Uy áp cường đại khiến sống lưng mọi người lạnh ngắt, dù là Vu Chính Nguyên vẫn đang tìm kiếm mẫu trùng ở xa xa nhưng cũng nằm trong phạm vi của cái miệng rộng này.

Sắc mặt hắn trắng bệch, tim đập loạn xạ.

Một kích này thật cường đại, Phục Linh thành muốn xong!

Đối mặt với hư ảnh con rắn đỏ khổng lồ kia, Bách Lý Nhất Kiếm đồng dạng nhíu mày.

Nửa bước Niết Bàn công kích, với tình trạng của hắn hiện giờ, cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản được một chút.

Hắn có thể lựa chọn tiêu hao nhỏ nhất, đó chính là tránh né.

Nhưng như vậy, Phục Linh thành khó tránh khỏi.

"Không còn cách nào khác."

Hắn lắc đầu rồi bay lên trời, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ mà thôi.

"Mộ Dung tiểu tử, ngươi xem đây, thứ sư phụ ngươi dạy ngươi là võ kỹ, mà bản tôn dạy cho ngươi, là thần thông!"

Bách Lý Nhất Kiếm khẽ quát, mở miệng, đưa tay hút lấy Thiên Thanh kiếm, tóc trắng rối tung.

"Nhất kiếm đông lai, quát tháo cửu thiên!"

Leng keng… Leng keng…!

Phía đông màn đêm đen kịt, bỗng nhiên có một đạo kiếm quang xẹt qua, lưu lại một vết tích sáng chói tại chỗ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị kiếm quang đến từ phía đông hấp dẫn, hai mắt thất thần.

Bao gồm cả người áo đen nuốt mẫu trùng kia cũng đứng tại chỗ, trong lòng kinh hãi.

Kiếm khí cường đại chấn cho người áo đen và lão giả lùi lại mấy bước. Mặt nạ người phía sau cũng bị nứt vỡ, khiến hắn hoảng loạn dùng tay áo che mặt.

Ngay cả trận pháp bao phủ cả Phục Linh thành cũng trực tiếp tan vỡ vào lúc này.

Cự mãng màu máu uy thế ngập trời muốn nuốt trọn hơn phân nửa Phục Linh thành kia, dưới một kiếm này, lại không có bất cứ đường phản kháng nào, trực tiếp bị một kiếm chém ra, ầm ầm tán loạn.

Nhìn thấy một màn này, con ngươi người áo đen co rụt lại.

Cường giả Niết Bàn, đây chắc chắn là Niết Bàn hàng thật giá thật!!

Chạy đi!

Không có bất kỳ do dự nào, hắn quay đầu bắt lấy lão giả mặc bào đen, hóa thành lưu quang chớp mắt đi xa, sợ chạy chậm một bước sẽ tử vong.

Mà ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh như băng, sau khi nhìn chăm chú bọn chúng chạy trốn, hắn cũng không cách nào duy trì thân thể ngưng thực, trở nên hư ảo không gì sánh được, rơi vào trong đình viện.

"Tiền bối, người của Ma giáo… "

Mộ Dung Thiên lo lắng tiến lên.

Bách Lý Nhất Kiếm giơ tay: "Đừng nghĩ nữa, nếu để bọn họ phát hiện ta là hồn thể, đến lúc đó quay lại giết tiếp là sẽ không ai ngăn được."

"Tiếp theo bản tôn không giúp gì được các ngươi, phải dựa vào chính các ngươi."

"Tiền bối…" Mộ Dung Thiên còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Bách Lý Nhất Kiếm đã hư ảo hóa thành kim quang, trốn vào trong chiếc nhẫn của hắn.

"Mộ Dung sư đệ, vẫn còn đệ tử Ma giáo đánh tới, bọn họ đã hút huyết khí của côn trùng, trở nên càng mạnh mẽ hơn!"

Tiểu Xuân canh giữ ở cửa lo lắng hô to.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, nhấc Thiên Thanh kiếm muốn xông ra ngoài.

"Sư huynh…"

Tiêu Cảnh Tuyết dựa vào vách tường, yếu ớt mở miệng.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại.

“Phải cẩn thận.”

“Được, yên tâm đi sư muội, còn có tiểu sư đệ nữa. Có sư huynh trông coi, ai cũng không xông vào được!”

Mộ Dung Thiên nhìn thoáng qua góc tường, lấy ngón tay nhẹ nhàng gõ lên trái tim mình, không biết đang làm gì, rồi kiên định mở miệng.

Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi, đi thủ đại môn.

Mà ở một ngã tư đường nào đó ở Phục Linh thành, Vu Chính Nguyên vừa giết xong một nhóm đệ tử Ma giáo, liền nhìn thấy đỉnh đầu có bóng người bay qua.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, một tên áo đen phun ra một con trùng từ trong miệng, bên cạnh còn có một lão đầu cụt tay, nhìn thấy khuôn mặt già nua kia, Vu Chính Nguyên nhướng mày.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng thị lực của phù sư cường đại, hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Người đó là… Tần Bá Sơn!

“Tần gia…”

Vu Chính Nguyên cau mày, tay vẽ bùa trong hư không.

Phù văn lóe sáng, hắn lần theo khí tức của hai người vừa nãy, cũng cưỡi gió xông ra khỏi Phục Linh thành rồi đuổi theo sau.

Chuyện khiến hắn đuổi theo không phải là Tần Bá Sơn mà là thứ người áo đen phía trước kia đã nhả ra

Đó hẳn là mẫu trùng!

Không tìm cơ hội giải quyết mẫu trùng, chờ đám ấu trùng trong Phục Linh thành ăn no bụng, tiến hóa thành Thiên Mục

trùng, vậy thì toàn bộ Phục Linh thành này sẽ không còn cái gọi là năm mới nữa.

Ấu trùng không thể rời khỏi mẫu trùng quá xa, hai người kia nếu mang theo mẫu trùng thì chạy còn được, nếu chỏ tìm một chỗ bí mật ngoài thành để giấu mẫu trùng.

Vậy hắn nhất định phải nhân cơ hội giết mẫu trùng!

Bằng không các sư đệ sư muội đều sẽ bị các đệ tử hoặc bình dân có Thiên Mục trùng kí sinh làm cho hao tổn đến chết!

Mà một khắc khi hắn đuổi theo ra khỏi thành, người áo đen trên bầu trời nhướng mày, không chút dấu vết hơi nhíu mắt lại, đáy mắt hiện lên lãnh ý.

Một con sâu kiến Địa Linh cảnh cũng dám theo dõi mình, muốn chết!

Chương 177: Phản đồ?

Ngay lúc Bách Lý Nhất Kiếm xuất thủ, ở bên phía ba thành khác cách đó rất xa, nhóm người Thẩm An Tại quay đầu lại.

Xa xa thấy chân trời dường như có nổi lên một luồng kiếm quang, vạch phá bầu trời.

"Đó là… hướng của Phục Linh thành!"

Triệu Thành phản ứng đầu tiên, sắc mặt khó coi, "Chẳng lẽ là kế điệu hổ ly sơn của Ma giáo?"

"Mặc dù có Thái Thượng trưởng lão tọa trấn, nhưng khó bảo đảm Ma giáo có lợi dụng trận pháp che giấu hành động hay không, trưởng lão lại không xuống núi, lần này đệ tử thế hệ trẻ tuổi Linh Phù sơn đều đang du ngoạn trong Phục Linh thành, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn… "

Ánh mắt mọi người lúc này đều tụ tập lại trên người Huyền Ngọc Tử, sắc mặt Huyền Ngọc Tử cũng ngưng trọng, trầm ngâm không thôi.

"Bỏ lỡ lần này, lại muốn bắt được Đại Tế Ti của Ma giáo thì rất khó khăn, để mặc hắn rời đi thì càng có nhiều người chết hơn."

Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng đưa ra quyết định, ánh mắt quét qua đám trưởng lão.

"Chư vị, ai đồng ý trở về một chuyến?"

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều tuần tự mở miệng.

"Ta!"

"Chưởng môn, để ta trở về đi!"

Thẩm An Tại im lặng, ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên một bước, Trịnh Tam Sơn đã đè bả vai hắn lại và mở miệng.

"Thẩm An Tại, có con bài tẩy nghĩa phụ ngươi cho, tỷ lệ chém giết Đại Tế Ti càng cao, chuyện ở Linh thành hãy giao cho ta."

"Lão Trịnh…"

Thẩm An Tại chau mày, trong không gian hệ thống, Sinh Tử bài của Mộ Dung Thiên run nhè nhẹ, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, nhưng cũng không gây nguy hiểm cho sinh mệnh.

Hắn cũng không xác định tình huống bên kia rốt cuộc là nguy hiểm hay là tạm thời có thể ứng phó, có Bách Lý Nhất Kiếm ở đây, có lẽ không có vấn đề quá lớn.

"Chưởng môn, giờ ta về xem một chút."

Trịnh Tam Sơn chắp tay.

Huyền Ngọc Tử khẽ gật đầu, trong số đông trưởng lão, trừ Thẩm An Tại, thực lực mạnh nhất chính là hắn, để hắn trở về trấn thủ, cũng có thể yên tâm không ít.

"Mọi người cẩn thận."

"Được!"

Trịnh Tam Sơn quay đầu lại nhìn Thẩm An Tại đang có chút mất tự nhiên, mỉm cười trấn an: "Yên tâm đi, nếu bên kia không có việc gì, ta sẽ nhanh chóng trở về."

Dứt lời, hắn ngự phong bay đi.

Thẩm An Tại vẫn luôn có chút không yên trong lòng, cắn răng hô lên thành tiếng.

"Lão Trịnh!"

"Hả?"

Nơi xa, Trịnh Tam Sơn xoay người, đón lấy một bình thuốc mà đối phương ném tới.

“Bên trong có một viên Hoàn Dương đan, sớm nuốt vào cũng có hiệu quả. Có thể cứu người chết một mạng, rất trân quý đấy, nhớ trở về trả lại cho ta!”

Nghe tiếng hô to của Thẩm An Tại, Trịnh Tam Sơn sờ lên râu cười ha ha, thu bình đan vào trong ngực.

“Đồ vật đưa đến nào có đạo lý trả lại. Cùng lắm thì chờ ta trở lại sẽ tặng ngươi một viên kẹo thông, coi như xong!”

Nhìn theo thân ảnh đi xa, Thẩm An Tại cười mắng một tiếng.

“Lão vô liêm sỉ, một viên kẹo thông đã muốn đổi Hoàn Dương đan của ta…”

…

Ngoài Phục Linh thành, có hai người hạ xuống núi rừng.

“Nam tử tóc trắng áo bào vàng kia tuyệt đối không phải người của Linh Phù sơn!”

Tần Bá Sơn ôm lấy cánh tay cụt, sắc mặt có chút vặn vẹo mở miệng.

“Ngươi có biết ta nguyện ý hợp tác với các ngươi là đã trả giá lớn như thế nào không, nếu hành động thất bại bị bọn họ điều tra ra, Tần gia ta liền xong rồi!”

Người áo đen chỉ hờ hững liếc mắt nhìn hắn: “Yên tâm, trưởng lão chưởng môn của Linh Phù sơn hiện tại đang đuổi theo Đại Tế Ti, cho dù trở về, trong thời gian ngắn không tìm được mẫu trùng cũng đã muộn, tất cả mọi người trong Phục Linh thành đều phải chết!”

“Vậy bây giờ ngươi định để mẫu trùng ở đâu?”

Tần Bá Sơn lại hỏi.

“Không vội.”

Người áo đen ý vị sâu xa mà mở miệng, xoay người ánh mắt trêu tức mà nhìn chằm chằm vào một chỗ bóng tối phía sau.

“Tiểu tử, theo lâu như vậy, đi ra đi!”

Tần Bá Sơn sững sờ, lập tức che mặt lại, cảnh giác nhìn về phía sau.

Gió đêm nhẹ nhàng, bên kia vẫn một mảnh trống trải, không có bất cứ động tĩnh gì.

Thấy người trong bóng tối còn trốn tránh, sắc mặt người áo đen không khỏi lạnh lẽo.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lăn ra đây cho bổn tọa!”

Theo một tiếng hét lớn của hắn, lực lượng Càn Khôn bộc phát, cây cối xung quanh trong nháy mắt liên miên sụp đổ.

Dưới làn sóng khí này, Vu Chính Nguyên không thể không lao ra từ sau cây, cảnh giác mà nắm chặt lá bùa.

Không ngờ mình cẩn thận như vậy, lại bị phát hiện.

Với thực lực của mình, tuyệt đối không thể giết chết được mẫu trùng trước mặt một Thiên Linh cảnh, và một tồn tại nửa bước Niết Bàn.

Nhưng nếu không giết, đám sư đệ sẽ gặp nguy hiểm…

Lần này phiền toái rồi…

“Xem dáng vẻ của các hạ, hẳn là Nhị Tế Ti Hạ Anh của Ma giáo?”

Thần sắc Vu Chính Nguyên trầm ổn, không hề kinh hoảng, mà híp mắt mở miệng.

"Chính là bản tọa, có lẽ ngươi là đệ tử thân truyền của Trịnh Tam Sơn, Vu Chính Nguyên, vốn là đệ tử kiệt xuất nhất Linh Phù sơn, lại bị một tên phế vật Thanh Vân phong vượt lên trước."

Hạ Anh lộ ra nụ cười không có ý tốt, mở miệng nói: "Xem ra sư phụ ngươi cũng là đồ bỏ đi, đáng tiếc cho một tư chất phù đạo tốt như ngươi."

Sắc mặt Vu Chính Nguyên trầm xuống, đáy mắt hiện lên sự tức giận.

"Bị tên phế vật Mộ Dung Thiên kia đuổi kịp vượt qua, trong lòng ngươi không có một chút ghen ghét hay sao? Không bằng như vậy đi, ngươi gia nhập giáo ta, bổn tọa cam đoan tương lai ngươi nhất định có thể một lần nữa đạt được uy vọng thuộc về mình, trở thành thiên tài chân chính."

Vu Chính Nguyên nhíu mày, ánh mắt lập loè bất định, sau đó chậm rãi thu hồi phù lục, dường như đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ.

"Ngươi dám cam đoan những gì ngươi nói đều là sự thật?"

Thấy hắn hành động như vậy, Hạ Anh vui mừng quá đỗi, có thể mời chào một đệ tử thiên tài có giá trị hơn nhiều so với giết chết hắn, thậm chí còn có thể khiến hắn làm nội ứng, từ đó triệt để làm tan rã Linh Phù sơn!

"Nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên sẽ không nói láo, huống hồ, tối nay trùng triều trong Phục Linh thành không lùi, người bên trong đều phải chết, chỉ cần ngươi gia nhập giáo ta, dựa vào tư chất của ngươi cam đoan trong vòng hai năm ngươi sẽ thành Càn Khôn cảnh!"

"Hai năm? Ta làm sao tin được các ngươi có bản lĩnh này?"

Vu Chính Nguyên tản đi linh nguyên hộ thể, chậm rãi từng bước đi về phía Hạ Anh.

Tần Bá Sơn ở bên cạnh thấy hắn ngay cả hộ thể linh nguyên đều tản đi, hiển nhiên là đã hoàn toàn động tâm, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười lạnh.

Còn là thiên kiêu Linh Phù sơn cái gì, chưa từng nghĩ cũng là thứ ăn cây táo rào cây sung!

"Nhìn thấy mẫu trùng Thiên Mục trên tay ta không, giáo ta có một bí pháp hóa yêu, thậm chí tăng chiến lực lên gấp mười lần. Chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập giáo phái ta, bản tọa sẽ đích thân truyền thụ bí pháp này cho ngươi."

Hạ Anh nâng tay phải mẫu trùng lên, tiếp tục dụ dỗ mở miệng.

"Ồ?"

Mắt thấy Chính Nguyên lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ còn cách hai người chưa đầy mười bước.

"Chỉ bằng một con côn trùng nhỏ như vậy, thật sự có thể làm cho ta nhanh chóng phá cảnh?"

Vừa nghi hoặc hỏi thăm, hắn vừa giơ tay lên như muốn chạm đến.

"Đó là đương nhiên!"

Hạ Anh vô cùng chắc chắn mở miệng, nhưng tay cầm mẫu trùng lại rụt về phía sau.

"Ta có thể đồng ý, nhưng ta có một điều kiện."

Vu Chính Nguyên buông tay ra mở miệng, lại đi về phía trước một bước.

Hạ Anh thấy hắn đồng ý, vui mừng quá đỗi, cảnh giác trong lòng cũng theo đó giảm xuống, nhưng khi nghe được

còn có điều kiện thì không khỏi nhíu mày.

"Điều kiện gì?"

"Giết hắn."

Vu Chính Nguyên đưa ngón tay chỉ về phía Tần Bá Sơn đang che mặt, lạnh giọng mở miệng.

Hai người đồng thời sửng sốt, mặt hai người lộ vẻ tức giận.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không!?"

Ngay lúc hai người đều bị dời lực chú ý, ánh mắt Chính Nguyên ngưng tụ, nhanh chóng làm kiếm chỉ điểm về phía trước.

Hưu!

Một đạo phù kiếm bay ra, thừa dịp Hạ Anh nhìn về phía Tần Bá Sơn, trong nháy mắt phù chiêu xuyên qua mẫu trùng trong tay hắn, máu đen bắn đầy mặt hắn.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên âm trầm vạn phần.

"Muốn ta phản bội Linh Phù sơn, mơ tưởng!"

"Sư đệ sư muội ta lội ngược dòng được là nhờ sự cố gắng của bọn họ mà ra, ta làm sư huynh, theo lý nên cao hứng cho bọn họ mới phải, tại sao lại ghen ghét!"

"Một đám đầu trâu mặt ngựa, ta chết với với tên Chính Nguyên, cũng không thể hợp tác cùng bọn ngươi!"

Vu Chính Nguyên thở phào một hơi, đứng nguyên tại chỗ thở phào nhẹ nhõm.

Giải quyết được mẫu trùng, sư đệ sư muội hắn là sẽ không có nguy hiểm nhỉ?

Về phần mình, làm sao để chạy trốn đây…

Nhưng mà, cũng không quan trọng.

Chương 178: Ăn kẹo đi

Phát hiện cử động vừa rồi của Chính Nguyên là cố ý, vì tìm cơ hội hủy đi trùng mẫu nên sắc mặt Hạ Anh khó coi muốn nhỏ ra nước.

"Thiên phú của ngươi không kém, phế vật sư phụ mà ngay cả Sơn Hà phù còn không học được kia hoàn toàn không cách nào giúp ngươi trở thành cường giả chân chính!"

"Gia nhập giáo ta, ngươi đạt được rất nhiều chỗ tốt, thực lực, mỹ nhân, quyền thế, muốn gì có cũng có!"

Mặc dù trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng Hạ Anh vẫn đè nén tức giận, muốn tiếp tục lôi kéo.

Dù sao cũng chỉ là một con mẫu trùng chết, không có nghĩa là hắn chỉ có một con.

"Phi!"

Vu Chính Nguyên trực tiếp nhổ một ngụm nước miếng lên mặt hắn, cười nhạo mở miệng.

"Tuy thực lực sư phụ ta có kém, diện mạo cũng kém, nhưng hắn chính là sư phụ tốt nhất khắp thiên hạ, ân sư duy nhất của ta, ngàn vàng không đổi!"

Bốn chữ cuối cùng, Vu Chính Nguyên gằn từng chữ, ngữ khí kiên định.

Sắc mặt Hạ Anh âm trầm, đưa tay lau đi nước bọt trên mặt, không cách nào đè nén tức giận nơi đáy lòng, cười giận mở miệng.

"Tốt, tốt, tốt!"

“Nếu ngươi đã khăng khăng muốn chết, vậy bản tọa thành toàn cho ngươi!”

Trong cơn tức giận, hắn khai mở toàn bộ uy áp.

Uy thế cường đại như ngàn tầng núi cao giáng xuống, nặng nề ép lên vai Chính Nguyên.

Rặc rặc rặc!

Vu Chính Nguyên chỉ có Địa Linh cảnh là không thể ngăn cản, chỉ trong nháy mắt, xương cốt hai đầu gối hắn đã bị ép nát bấy, nằm trên mặt đất, trong miệng phun ra máu tươi điên cuồng.

Hạ Anh bước lên trước một bước, ánh mắt lạnh như băng dẫm lên lưng hắn.

“Một cơ hội cuối cùng, nói sư phụ ngươi là phế vật, gia nhập giáo ta, ta tha cho ngươi không chết.”

“Khụ khụ…”

Vu Chính Nguyên miệng mũi chảy đầy máu, gắng gượng ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười châm chọc, yếu ớt mở miệng.

“Mẹ ngươi là…”

Thấy hắn sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, sự tức giận trong mắt Hạ Anh triệt để bộc phát, đạp mạnh một cước.

“Một khi đã như vậy, ngươi đi chết đi!”

Rặc!

Một cước đá xuống, hai mắt Vu Chính Nguyên chấn động, tâm mạch vỡ vụn, máu tươi trong miệng ồ ồ chảy ra.

Sinh cơ trôi qua, con ngươi của hắn bắt đầu tan rã, phản chiếu một bóng người già nua đang chạy nhanh đến nơi này.

Trong mắt hắn ngấn lệ, run rẩy há to miệng nhưng cái gì cũng không nói ra, triệt để không tiếng động.

“Chính Nguyên!!”

Ở phương xa, Trịnh Tam Sơn hai mắt đỏ như máu, gào thét tan nát cõi lòng, hốc mắt muốn nứt ra.

Phù quang lập loè, vầng trăng tròn khổng lồ màu xanh bay lên, mang theo xu thế như mây bão kéo đàn gào thét bay ra.

Hạ Anh nhướng mày, kéo Tần Bá Sơn rút lui.

“Thân phận của ngươi không thể bại lộ, đi trước!”

Hắn quay đầu lại mở miệng, Tần Bá Sơn che mặt gật đầu, xoay người bay đi.

Trịnh Tam Sơn rơi xuống trước thi thể toàn thân đẫm máu của Vu Chính Nguyên, run rẩy dùng đôi tay già nua đỡ hắn dậy, ôm thật chặt vào trong ngực, nước mắt tuôn rơi đầy mặt mo.

“Chính Nguyên, sư phụ tới rồi… đừng sợ, sư phụ tới rồi!”

Hắn ôm chặt lấy thi thể của Chính Nguyên, nhưng không cách nào ngăn cản thi thể dần dần lạnh như băng.

Đối mặt với tiếng gọi của hắn, người trong ngực lại không đáp lại chút nào.

“Không có việc gì, ngươi nhất định sẽ không có việc gì, Thẩm trưởng lão đã cho sư phụ đan dược, nhất định có thể cứu sống ngươi!”

Trịnh Tam Sơn run rẩy móc từ trong ngực ra một bình thuốc, lấy ra một viên đan dược tỏa ra ánh sáng lóng lánh đưa vào miệng của Chính Nguyên.

“Hay cho một tiết mục nghĩa tình thầy trò thâm ý sâu sắc, yên tâm, ta lập tức đưa ngươi đi đoàn tụ với tên tiểu tử đó!”

Hạ Anh cười lạnh, sau khi quan sát cũng không dự định chạy trốn.

Chỉ có một tên Thiên Linh cảnh Trịnh Tam Sơn chạy về, vừa vặn hắn có thể tiễn hai người của Linh Phù Sơn!

Trịnh Tam Sơn đặt thi thể Vu Chính Nguyên xuống, dùng phù lục bảo hộ, sau đó chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn Hạ Anh phía trước, sát ý trong mắt cường thịnh trước nay chưa từng có.

"Hạ Anh, ngươi muốn chết!"

"Ta muốn chết?"

Hạ Anh châm chọc mở miệng: "Ngươi cho rằng ngươi là ca ca Trịnh Sơn Hà của ngươi sao, chỉ là một tên Thiên Linh cảnh đỉnh phong, ta muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay!"

Dứt lời, hắn bay lên trời, lực lượng Càn Khôn hội tụ trong cơ thể, một con rắn lớn màu máu lại lần nữa hiển hiện, uy thế hiển hách.

Thực lực nửa bước Niết Bàn, cường đại tới mức khiến người ta hít thở không thông!

Mà đối mặt với uy áp như vậy, Trịnh Tam Sơn lại không sợ chút nào, ánh mắt lạnh như băng đưa tay vẽ bùa.

"Chính Nguyên, chẳng phải ngươi vẫn luôn không tin sư phụ có thể chém Niết Bàn à? Tuy chỉ nửa bước Niết Bàn, nhưng cũng đủ rồi."

Cuồng phong thổi qua, áo bào trắng của hắn tung bay phất phới.

Phù lục quanh thân Trịnh Tam Sơn hội tụ, khí thế liên tục tăng lên.

"Vi sư, hôm nay, trảm hắn cho ngươi xem!"

“Sơn Hà phù, động!”

Trịnh Tam Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, dung mạo lập tức già đi hơn mười tuổi, trông già nua muôn phần, thân hình lảo đảo.

Cảnh giới của hắn chỉ có Thiên Linh cảnh đỉnh phong, muốn trảm nửa bước Niết Bàn cũng phải trả giá tương ứng.

Ầm ầm ầm…

Mặt đất nơi đây bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, lực lượng núi sông nồng đậm dâng lên, hóa thành một đạo phù lục khổng lồ nhô lên cao.

Lực trấn áp cường đại khiến cho rắn lớn màu máu và Hạ Anh đều chấn động. Con ngươi co lại, kinh hô một tiếng.

“Không có khả năng, Sơn Hà phù sớm đã thất truyền, ngươi làm sao học được!”

“Lão tử tự lĩnh ngộ!”

Trịnh Tam Sơn nổi giận ra tiếng, một tay đè ép xuống dưới.

Hư ảnh một ngọn núi khổng lồ hiện lên trên không, sông dài quấn quanh, mang theo lực trấn áp cường đại, bỗng nhiên đè xuống.

Oanh!

Phía dưới tiếng nổ mạnh, hư không rung động mãnh liệt.

Hư ảnh sông núi hùng vĩ đồ sộ trực tiếp đè ép rắn lớn màu máu khỏi không trung, mặt đất sụp nứt, vết rạn như mạng nhện nhanh chóng lan tràn.

Lực lượng cường đại khiến Hạ Anh cực kỳ hoảng sợ.

Đòn đánh này, tuyệt đối đã có thực lực của Càn Khôn cảnh!

Nhưng chỉ thế thôi chưa đủ!

Sắc mặt hắn dữ tợn, gầm lên giận dữ, điều khiển rắn máu mạnh mẽ đứng dậy, muốn tránh thoát khỏi sự trấn áp của ảo ảnh sông núi.

Nhưng lúc này, trong màn đêm đen kịt, một tiếng kiếm ngân rõ to vang lên.

Trịnh Tam Sơn đã giống như tiều tụy, mặt không còn chút máu, ngay cả hai mắt cũng trở nên đục ngầu muôn phần.

Một thanh kiếm lớn màu vàng to lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy huy hoàng cùng phong duệ vô tận.

"Sơn Hà Thiên Kiếm phù, tụ!"

Hắn khàn giọng lên tiếng, thiên uy của cự kiếm màu vàng và phong duệ chi ý bắt đầu dung hợp với lực trấn áp của Sơn Hà phù, chuyển biến thành ý chí càng thêm cường đại.

Phù lục bốn phía biến ảo, vô cùng huyền ảo.

Hạ Anh không cách nào bảo trì trấn định, sợ hãi vạn phần.

"Bát phẩm… sao ngươi có thể có phù lục Bát phẩm!!"

Cự kiếm màu vàng dung hợp uy lực hai đạo thất phẩm phù giáng xuống từ trên trời, xuyên qua hư ảnh núi sông, trực tiếp chặt đứt con rắn máu, thế đi không giảm, tiếp tục chém về phía Hạ Anh phía dưới cùng.

Con ngươi hắn mãnh liệt co rút lại, tự biết hôm nay mình chạy trời không khỏi nắng, sắc mặt ngoan lệ, lòng bàn tay lặng yên nứt ra một khe máu, chui ra một con ấu trùng Thiên Mục màu đen.

"Bản toạ không giết được ngươi, có người nhất định có thể giết ngươi, ha ha ha!"

Hắn điên cuồng cười lớn.

Côn trùng chui vào trong đất, rất nhanh biến mất vô tung vô ảnh.

“Tìm chết sao! “

Trịnh Tam Sơn rống giận, cuồng phong thổi loạn khiến tóc tai hắn rối tung, tóc dài trắng đen xen kẽ tung bay, trông dị thường dữ tợn.

Leng keng… Leng keng…!

Theo hai tay hắn bắt ấn, kiếm ấn biến ảo.

Thanh kiếm khổng lồ màu vàng trên bầu trời bỗng chém xuống.

Xuy xuy!

Hạ Anh kêu thảm một tiếng, trơ mắt nhìn mình bị chặt đứt ngang hông, đôi mắt nhanh chóng mất đi hào quang.

Nhị Tế Ti Ma giáo, chết!

“Sư phụ…”

Cùng lúc đó, bên tai Trịnh Tam Sơn truyền đến tiếng la yếu ớt.

Khuôn mặt già nua của hắn chấn động, run rẩy xoay người phóng đến ôm lấy Vu Chính Nguyên đã khôi phục một tia ý thức.

“Chính Nguyên…”

Hốc mắt Trịnh Tam Sơn đỏ bừng, cảm thấy vô cùng may mắn.

Cũng may, cũng may còn có đan dược Thẩm An Tại đưa cho hắn!

“Đừng sợ, không có việc gì đâu Chính Nguyên!”

Trịnh Tam Sơn ôn hòa mở miệng trấn an, cho dù mình đã là thân thể xế chiều, nhưng vẫn cười ôn hòa lấy ra một túi kẹo thông từ trong ngực.

“Không phải ngươi luôn muốn ăn kẹo thông ư, sư phụ cố ý…”

Phốc!

Hắn còn chưa dứt lời, thanh âm lưỡi dao đâm vào thịt bỗng nhiên vang lên, máu tươi tăng vọt.

Đồng tử Trịnh Tam Sơn co rụt lại, không dám tin nhìn chằm chằm vào thanh kiếm đâm vào trái tim mình ngưng tụ từ tay phải của Vu Chính Nguyên.

Khi nhìn thấy hai mắt hắn đen kịt, nơi cổ đang có một con côn trùng màu đen nằm sấp, trong mắt hắn đầy đau lòng.

Phốc!

Phù kiếm liên tục đâm vài nhát, miệng mũi Trịnh Tam Sơn chảy đầy máu tươi, nhưng không hề có chút tức giận nào, ánh mắt nhìn đồ nhi tràn đầy yêu thương.

“Đừng sợ, sư phụ sẽ…”

Hắn đưa tay ra dùng chút sức lực cuối cùng bóp nát con sâu đen kia.

Ánh mắt Vu Chính Nguyên run lên, khói đen đáy mắt tản đi, kinh ngạc nhìn một màn này.

“Không sao cả…”

Tí tách…

Một giọt nước mưa mát mẻ rơi xuống mi tâm Vu Chính Nguyên, hắn ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng nhìn lão nhân run rẩy đang chìa kẹo thông trong tay.

Cơn mưa đến rất nhanh, ào ào ào ào rơi xuống, làm ướt đất đai, chảy xuôi hòa với máu.

Trịnh Tam Sơn hòa ái nhìn thiếu niên trước mắt, hai mắt đục ngầu nở nụ cười.

Hắn run rẩy mở lòng bàn tay, nơi đó có mấy viên kẹo thông đã nhuốm máu, khó khăn mở miệng.

“Chính Nguyên, ăn kẹo đi…”

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm đột nhiên nổi lên, đôi mắt lão nhân hoàn toàn không còn ánh sáng, bàn tay già nua kia bất lực rủ xuống.

Mấy viên kẹo thông nhuốm máu hòa với nước mưa rơi xuống đất, mất dần hơi ấm con người.

Vu Chính Nguyên rốt cục phản ứng lại, hắn nhìn lão nhân đã không còn sinh khí, đáy mắt chi chít tơ máu, nước mắt tuôn như vỡ đê.

“Sư phụ!!”

Hắn tê dNajOgDyMḡ liệt phế khóc rống thành tiếng, cắt qua màn mưa, lấn át tiếng sấm, nhưng cuối cùng không thể đáp lại.

Hắn không còn sư phụ nữa rồi.

…

Chương 179: Ăn cháo đá bát

Phục Linh thành, trong Mộ Dung gia.

Đám người Tiểu Xuân, Mộ Dung Thiên toàn thân nhuốm máu, ngoài cửa càng ngày càng nhiều địch nhân vây công.

Nếu chỉ có người của Ma giáo thì không nói, thế nhưng hết lần này tới lần khác còn có những bách tính vô tội bị Thiên Mục trùng khống chế, thậm chí đệ tử Ma giáo còn lấy bách tính làm bia đỡ đạn, khiến cho bọn họ hoàn toàn có lực mà không dám phát.

Điều này cũng khiến Mộ Dung Thiên thổ huyết không ngừng, linh nguyên trong cơ thể gần như khô kiệt, nếu không phải còn đan dược sư phụ cho, hắn đã sớm không kiên trì được rồi.

"Không được rồi, Mộ Dung sư đệ, đừng nương tay, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều không sống sót được!"

Sắc mặt Tiểu Xuân đầy lo lắng.

"Không được, có rất nhiều bình dân vô tội. Nếu giết bọn họ, chúng ta và Ma giáo có gì khác nhau chứ!"

Mộ Dung Thiên cao giọng mở miệng, ngữ khí kiên định.

"Ách…"

Bỗng nhiên, những đệ tử và dân chúng vây công bên ngoài kia có không ít người không ngừng run rẩy, sau đó ngã xuống đất không dậy nổi, trong miệng có một ấu trùng Thiên Mục chui ra, nhưng rất nhanh đám côn trùng run rẩy một hồi rồi không còn động đậy nữa.

Thấy cảnh này, bất kể là Tiểu Xuân hay là Tiêu Cảnh Tuyết đều vui vẻ.

"Con ấu trùng chết rồi, Vu sư huynh thành công rồi phải không?!"

"Chắc chắn là Vu sư huynh thành công giết chết được mẫu trùng rồi!"

Tiểu Xuân kích động lên tiếng, hốc mắt ửng đỏ.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện có điểm gì đó không đúng.

Bởi vì trên tường phía xa, trên mái hiên, lại xuất hiện từng con ấu trùng, chúng lít nha lít nhít chui vào trong cơ thể những bình dân, đệ tử Ma giáo kia.

Lần này, bọn họ lại gào lên một tiếng, thế công càng thêm mãnh liệt!

"Không tốt!"

Mộ Dung Thiên biến sắc, vung mạnh Thiên Thanh kiếm trong tay lên, kiếm khí tung hoành, đẩy lui kẻ địch đang xông tới.

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết trở nên ngưng trọng: "Xem ra, còn có một con mẫu trùng khác!"

"Khụ khụ…"

Mộ Dung Thiên vô ý bị đệ tử Ma giáo đánh lui mấy bước, miệng phun máu tươi.

Sau khi sắc mặt hắn thay đổi, vẫn đưa ra quyết định.

"Sư muội, bây giờ bên trong Phục Linh thành không có trận pháp bao phủ, các ngươi ra ngoài đi, ta sẽ ngăn cản bọn họ!"

"Không, có đi cùng đi!"

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết kiên định, không chút do dự.

Nhìn nàng như vậy, Mộ Dung Thiên nhíu mày mở miệng: "Cứ tiếp tục như vậy thì tất cả chúng ta đều sẽ bị tiêu hao đến chết ở đây!"

Thế công của Ma giáo càng ngày càng kịch liệt, mỗi khi Mộ Dung Thiên hoặc Tiểu Xuân và đệ tử Linh Phù Sơn của hắn chuẩn bị hạ sát thủ, bình dân bị khống chế bên cạnh sẽ không chút do dự xông tới làm tấm chắn cho bọn họ.

"Vậy sư huynh đi đi, ta bọc hậu thay người!"

Tiêu Cảnh Tuyết nói xong, lau máu tươi trên khóe miệng, muốn tiến lên.

Nhưng mà nàng còn chưa động, lại có một thân ảnh nhỏ gầy chạy ra ngoài.

Cái lỗ tai hắn hơi nghiêng, cẩn thận nghe ngóng phân biệt tiếng gió.

"Thiên Nhạc!"

"Tiểu sư đệ!"

Hai người đều sửng sốt, hét to lên.

Mộ Dung Thiên muốn đuổi theo nhưng lại bị đệ tử Ma giáo tụ tập càng ngày càng nhiều ngăn cản.

Mà Thiên Nhạc, đã dựa vào thân thể khéo léo cùng thính lực phi phàm biến mất ở cuối con phố.

"Phi, phản đồ!"

"Tất cả mọi người nói đệ tử Thẩm trưởng lão mới thu là thứ vô ơn, hôm nay xem ra quả nhiên không sai, vậy mà dám bỏ rơi đồng môn để chạy trốn!"

Không ít đệ tử Linh Phù sơn gặp một màn này đều phun một ngụm nước

Ngay cả Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên cũng nhíu mày.

Nhưng bây giờ cảnh tượng như vậy đã không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể dốc hết sức ngăn cản người của Ma giáo tiến công.

Mộ Dung gia cũng tử thương thảm trọng, ngoại trừ gia chủ và mấy vị trưởng lão, đám đệ tử trẻ tuổi còn lại gần như đã tử thương hết!

Xa xa, Thiên Nhạc đã bò đến một chỗ nóc nhà, đứng ở chỗ cao, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Những đồng môn khác mắng to hắn là phản đồ, bằng thính lực của hắn, làm sao lại không nghe thấy.

Nhưng những lời này hoàn toàn không gây ra chút gợn sóng nào trong lòng hắn, ngay cả khiến hắn nhíu mày cũng không làm được.

"Hống!"

Có người phát hiện đứa bé che mắt trên nóc nhà thì đã gào thét vọt tới.

Thiên Nhạc rút một thanh tiểu đao bên hông ra, không chút do dự, trực tiếp cắt ngang lòng bàn tay.

Máu tươi chảy xuống, bàn tay nhuốm máu của hắn đặt ở vị trí trái tim và nhẹ nhàng đánh ra, giống như những đệ tử Ma giáo khác trước đó, hấp dẫn ấu trùng Thiên Mục tiến vào thân thể của mình.

Bịch, phanh, phanh, phanh…

Theo âm thanh nặng nề có tiết tấu vang lên, những bá tánh bình dân đã vọt tới dưới chân hắn đột nhiên ngẩn ra, ngây người tại chỗ.

Mà huyết khí trong lòng bàn tay Thiên Nhạc cũng dần dần dâng lên, hóa thành từng sợi huyết vụ phiêu tán quanh người hắn, như cuộn tròn theo thanh âm gõ vào trái tim của hắn.

Từng con côn trùng màu đen bò ra từ trong miệng bình dân, giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, điên cuồng phóng về phía hắn.

Nhưng huyết khí khuếch tán cũng chỉ trong phạm vi trăm trượng này mà thôi.

Nghe nơi xa, đám đệ tử ma giáo và bình dân của Mộ Dung Thiên lại vây công, Thiên Nhạc vừa chạy vừa cắn răng lấy dao găm ra lần nữa.

Hắn hung hăng bổ xuống vai trái mình.

Xuy xuy!

Khi cánh tay đứt ra, một cánh tay rớt xuống, kèm theo đó là máu tươi tuôn ra.

Đau đớn kịch liệt khiến chân Thiên Nhạc run lên, ngã dưới đất, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hắn cắn chặt hàm răng, vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, khó khăn lắm mới tránh thoát lũ ấu trùng Thiên Mục tập kích.

Hơn vạn con sâu đen túa đến chỗ cánh tay cụt đang chảy máu kia, trong nháy mắt cánh tay chỉ còn lại xương trắng, máu thịt không còn, đã bị hút cạn sạch.

Bịch, phanh, phanh, phanh…

Một lần nữa hắn lại dùng tay trái gõ vào tim, âm thanh nặng nề lại vang lên.

Lần này, tinh lực cực kỳ nồng đậm, bao trùm hơn phân nửa Phục Linh thành.

Mộ Dung Thiên đang cật lực ngăn cản ma giáo xâm nhập, đột nhiên phát hiện đối thủ đã hơi sửng sốt.

Theo sau, từng con trùng đen bò ra khỏi cơ thể bọn họ, đều hướng về một hướng.

Mất đi khống chế, những ánh mắt bình dân kia khôi phục thanh minh, hai đầu gối mềm nhũn liền hôn mê ngã xuống đất.

Đệ tử ma giáo kinh hãi, vội vã rạch tay đánh về phía trái tim.

Nhưng lúc này, mặc cho bọn họ vỗ ngực thế nào, cũng không thể khống chế được những con côn trùng kia mảy may.

"Đáng chết, là ai dẫn dụ Thiên Mục trùng!"

Đám đệ tử ma giáo quá sợ hãi, vừa quay đầu lại đã thấy Mộ Dung Thiên với sắc mặt lạnh như băng xuất hiện trước mặt.

"Hiện tại không còn ai cản kiếm cho các ngươi nữa rồi, đi chết đi!"

Hắn quát lạnh một tiếng, Thiên Thanh kiếm giơ cao, kiếm ấn trên mi tâm hiện lên.

Vô Song kiếm tâm được phát động, Thiên Thanh kiếm một hóa hai, hai hóa bốn.

Chỉ trong giây lát, trăm ngàn chuôi kiếm tụ lại thành một dòng sông, kiếm ngân mãnh liệt, hạ xuống.

Xuy xuy!

Kiếm hà xuyên tim mà qua, hơn mười vị đệ tử Ma giáo không kịp phản ứng, miệng phun máu tươi trực tiếp bị đâm thành lỗ thủng dưới kiếm hà này, kinh hãi chết đi.

Các đệ tử Ma giáo còn sót lại thấy một màn này, con ngươi co mạnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đều là Địa Linh cảnh, đối mặt với kiếm tu đã lĩnh ngộ kiếm tâm là Mộ Dung Thiên, bọn họ đơn đả độc đấu hoàn toàn không phải đối thủ.

"Đứng lại đó, sư phụ ta đã cho mấy cân đan dược, ta không sợ chết, tiếp tục đi!"

Mộ Dung Thiên cầm Thiên Thanh kiếm, áo đen phần phật, tóc đã sớm đứt đoạn, tóc dài múa loạn, mang theo ác ý truyền đi xa.

Nghe nói như thế, đệ tử Ma giáo quay mặt nhìn nhau, không hề do dự hô to một tiếng rồi bỏ chạy.

"Trước tiên đuổi theo Thiên Mục trùng!"

Đưa mắt nhìn bọn họ chạy trốn, Tiêu Cảnh Tuyết yếu ớt tiến lên đỡ Mộ Dung Thiên, nhíu mày mở miệng.

"Sư huynh, sư phụ để lại cho ngươi nhiều đan dược như vậy thật sao?"

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, làm động tác chớ lên tiếng với nàng, thiếu nữ lập tức hiểu ý.

Thì ra… sư huynh không phải lúc nào cũng ngốc.

Chương 180: Chớ hoảng

Đệ tử Ma giáo thối lui, Tiểu Xuân cùng với một đám đệ tử Linh Phù Sơn đều thở dài một cái, ngồi quỳ trên đất thở dốc không ngớt.

Nhìn đám thi thể đầy đất, nhìn những đồng môn đã không còn tiếng động kia, hốc mắt bọn họ đỏ bừng.

Lại có người quỳ trên mặt đất nước mắt tung hoành, trên đường phố mặc dù chật vật một mảnh, nhưng nhà nhà vẫn đang giương đèn kết hoa.

Tùy ý có thể thấy đèn lồng đỏ vẫn luôn treo lơ lửng như trước, ánh lửa chập chờn, ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi hết thảy máu tanh nơi đây, như muốn châm chọc.

Mưa to không ngừng, trên đường phố, mùi máu gay mũi.

"Chư vị, vì phòng ngừa vạn nhất, còn xin nén bi thương, nhanh chóng đi địa phương khác xem có đồng môn, bách tính bị trọng thương hay không, hoặc là đệ tử Ma giáo còn sót lại."

Mộ Dung Thiên biết giờ phút này không phải lúc bi thương, mở miệng căn dặn.

Mọi người lúc này mới nín nước mắt, mạnh mẽ chống đỡ thân thể mệt mỏi đứng lên.

"Sư huynh, ta đi tìm Thiên Nhạc."

Tiêu Cảnh Tuyết cũng mở miệng.

Nhưng Tiểu Xuân lại ngăn nàng lại, cau mày nói: "Tiêu sư muội, còn đi tìm tên vô tình bạc nghĩa kia làm gì, để hắn tự sinh tự diệt là được rồi."

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, nhìn ánh mắt kiên định của cô nói: "Ta tin tiểu sư đệ làm vậy nhất định có nguyên nhân của hắn, hắn không phải loại người như vậy."

Nói xong, nàng nhìn về phía Mộ Dung Thiên: "Sư huynh, ngươi nói xem?"

"Ta tin tưởng sư phụ."

Mộ Dung Thiên mở miệng: "Vừa nãy đệ tử Ma giáo đã thối lui, để ta đi tìm tiểu sư đệ, Cảnh Tuyết ngươi tinh thông y thuật, ở lại chăm sóc bọn họ."

Nói xong, cũng không đợi mọi người đáp lại, liền một thân một mình xông ra ngoài.

Tiêu Cảnh Tuyết há to miệng, muốn dặn dò hắn cẩn thận, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng ai khác.

…

Một đường ra khỏi thành, Mộ Dung Thiên vừa đuổi theo vừa ứng phó công kích của Thiên Mục trùng, khiến tốc độ của hắn chậm hơn không ít.

Hắn cau mày, không ngừng xuyên qua dưới màn mưa.

Ấu trùng Thiên Mục này dường như bị thứ gì đó thu hút, cùng hướng về một đích.

Mà phương hướng này…

Cùng với phương hướng Thiên Nhạc chạy trốn lúc trước, chẳng lẽ giữa hai chuyện này có liên hệ gì?

Nghĩ vậy, lòng hắn trầm xuống, tốc độ nhanh hơn không ít, thậm chí không quan tâm linh nguyên vốn chỉ còn thừa lại không bao nhiêu.

Đánh bay ấu trùng Thiên Mục ở bốn phía, hóa thành tàn ảnh bay nhanh về phía trước.

Trên đường, có không ít đệ tử Ma giáo cũng đuổi theo trùng triều này.

Đến lúc này Mộ Dung Thiên càng thêm xác định, trùng triều bị dẫn ra khỏi thành tuyệt đối không phải do Ma giáo gây nên mà là do người khác!

"Chẳng lẽ thật sự là Thiên Nhạc sư đệ?"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe lên, tránh công kích của đệ tử Ma giáo bên cạnh, trở tay một kiếm lướt qua cổ họng hắn, từ đầu đến cuối đều không thèm quay đầu nhìn một lần.

Một đêm chém giết sinh tử, hắn có thể cảm giác được kiếm pháp của mình đang nhanh chóng tăng trưởng.

"Tiểu tử, đừng đuổi nữa, phía trước có đến mấy trăm đệ tử Ma giáo!"

Đúng lúc này, thanh âm có vẻ hơi hư ảo của Bách Lý Nhất Kiếm bỗng vang lên.

Mộ Dung Thiên nhíu mày trầm giọng hỏi: "Thiên Nhạc sư đệ có ở đấy không?"

Trong giới chỉ, chậm chạp không có truyền đến tiếng trả lời.

Không trả lời, coi như trả lời.

Hắn không chần chờ chút nào, thậm chí còn tăng tốc phóng tới phía trước.

Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ nhìn một màn này, ánh mắt thưởng thức, đồng thời lại có chút tiếc nuối.

Lần này ra đi e là một đi không trở lại.

Tuy nhiên dựa vào lực lượng linh hồn của mình, còn có thể giúp hắn ra tay một lần nữa, cái giá phải trả lại là…

Hồn phi phách tán!

Nơi sơn dã phía trước, vải bố che hai mắt Thiên Nhạc đã bị người giật xuống, lộ ra đôi mắt xám trắng tĩnh mịch.

"Tên mù chết tiệt, ngươi học được tiếng trống khống trùng từ đâu?"

Một đệ tử Ma giáo giẫm lên mặt đất, ngoan lệ tra hỏi.

Thiên Nhạc bị giẫm đè xuống đất, mặt không cảm xúc.

Biểu hiện như vậy cũng làm cho đệ tử Ma giáo giận dữ, càng có người đạp một cước lên chỗ cụt tay trên vai trái của hắn.

Cảm giác đau đớn rốt cuộc cũng khiến cho Thiên Nhạc có phản ứng, sắc mặt hắn tái nhợt, khó chịu hừ một tiếng.

Sau đó, mặt vẫn không chút thay đổi.

"Thật đúng là đồ đê tiện, thích câm nín không rên đúng không, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Một tên đệ tử Ma giáo tiến lên, trực tiếp nắm cổ hắn nhấc lên.

Mà khi cạy mở miệng của hắn, những người khác lại sửng sốt.

Những đệ tử Ma giáo khác nhíu mày dò hỏi chuyện gì xảy ra, người kia nghiêng người, để mọi người có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong miệng Thiên Nhạc.

Vừa nhìn một cái, bọn họ cũng có chút kinh ngạc.

Đầu lưỡi… đã bị cắt.

"Giết hắn đi!"

Dù là như thế, những đệ tử Ma giáo kia cũng không có chút mềm lòng nào, mà lạnh giọng mở miệng.

Tên xách cổ Thiên Nhạc gật đầu, lúc này dùng sức tay phải, định trực tiếp bóp nát cổ của hắn.

Đối mặt với tử vong sắp đến, trên mặt Thiên Nhạc vẫn không có biểu cảm gì.

Nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối, tiếc là mình không thể tạo ra binh khí lợi hại nhất thiên hạ, tiếc nuối mình không thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa.

Nhưng hắn không hối hận.

Giờ phút này trong đầu hắn, hồi ức trong Trúc Uyển Thanh Vân phong tràn ngã, cảnh mọi người gắp đồ ăn cho hắn, sư tỷ thân tình đút cho hắn ăn, mà sư phụ thì nắm chặt tay hắn.

Mơ hồ, tất cả như chỉ là tưởng tượng của hắn, bởi vì hắn chưa từng thấy được những người này.

Nhưng hắn biết, bất tri bất giác, những người này đã làm cho hắn thay đổi rất nhiều.

“Đi chết đi, đồ mù chết tiệt!”

Người nọ nhe răng cười một tiếng, dùng sức gồng tay phải.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kiếm ngâm bỗng nhiên vang lên.

Một cái đầu khổng lồ nháy mắt phóng lên trời, máu tươi phun ra.

Thân hình Thiên Nhạc bị buông lỏng rơi xuống dưới, lại bị người đón được, thanh âm thiếu niên kia cũng không trầm ổn gì cả.

“Sư huynh đến rồi, đừng sợ!”

Mộ Dung Thiên xé áo bào, buộc thân thể hài đồng đã mất quá nhiều máu ra sau lưng, một tay nắm Thiên Thanh kiếm,

gắt gao nhìn chằm chằm mấy trăm tên đệ tử Ma giáo vây quanh nơi này.

Lúc đến, hắn đã nghe được chân tướng của việc trùng triều rút đi, cũng nhìn thấy được vai trái trống rỗng của sư đệ, con ngươi xám trắng cùng cái đầu lưỡi bị cắt đứt một nửa.

Một màn này, làm cho lửa giận của hắn tăng lên, thiêu tắt tất cả lý trí còn sót lại.

Những đệ tử Ma giáo kia thấy hắn xuất hiện, đầu tiên là cả kinh, lúc phát hiện chỉ có mình hắn thì lại nở nụ cười dữ tợn.

"Cùng nhau tiến lên, giết hắn!"

Nương theo thanh âm tràn ngập sát ý vang lên chung quanh, những đệ tử Ma giáo này đồng thời ra tay.

Linh nguyên phun trào, hóa thành vô số chưởng ấn, quyền phong, kiếm quang gào thét mà đến, sát ý lạnh thấu xương.

"Bôn Lôi kiếm thức thứ năm, Thiên Lôi Động Càn Khôn!"

Hắn rống giận, hai mắt đỏ như máu không ngừng huy vũ Thiên Thanh kiếm.

Tiếng đinh đương không ngừng vang vọng, ầm vang bốn phía.

Mặc dù ngăn được công kích phía trước, nhưng công kích sau lưng lại lập tức rơi vào trên người Thiên Nhạc.

Hắn bất đắc dĩ xoay người lại, kiệt lực ngăn cản.

Nhưng song quyền khó địch bốn tay, rất nhanh, lồng ngực của hắn liền bị mấy đạo chưởng ấn đánh trúng, đầu gối bị quyền phong xuyên thấu vỡ nát.

Thậm chí có một đạo kiếm quang gần như xẹt qua cổ của hắn, lưu lại một vết máu.

Đối mặt với sự vây công như thế, sau mấy hiệp đối mặt, toàn thân hắn đã đẫm máu, quỳ một gối xuống đất, tóc tai bù xù.

Mưa to liên miên, Thiên Nhạc run rẩy, viết xuống trên bờ vai của hắn một hàng chữ.

"Mặc kệ ta, chạy đi."

"Sư phụ bảo ta bảo hộ các ngươi, trừ phi hôm nay ta chết, nếu không ta nhất định sẽ giết ra ngoài!"

Mộ Dung Thiên không hề bị lay động, cắn răng xé một tấm vải xuống, che đi vết thương sâu đến tận xương ở ngực.

"Mau giết hắn!"

Theo đệ tử ma giáo lại công kích một lần nữa, kiếm quang chưởng ấn đầy trời lại lần nữa kèm theo mưa rào tầm tã rơi xuống.

Uy thế mạnh mẽ khiến hai mắt Mộ Dung Thiên có chút mơ hồ, muốn giơ tay cầm kiếm lên nhưng linh nguyên đã khô kiệt, đột nhiên phun ra một búng máu tươi, hai mắt tối sầm ngã về phía trước.

Hắn đã là nỏ mạnh hết đà, không cách nào kiên trì.

"Ai…"

Tiếng thở dài âm u của Bách Lý Nhất Kiếm vang lên, đang lúc hắn chuẩn bị đốt cháy lực lượng cuối cùng trong giới chỉ của mình thì dị biến phát sinh.

Một lệnh bài màu đen trống rỗng xuất hiện, run rẩy không thôi ở trong hư không.

Gió mát lưu chuyển, thời khắc này, tất cả thế công đều dừng lại giữa không trung, thậm chí mưa rào vừa rơi xuống đều hóa thành giọt nước ngưng trệ giữa không trung.

Đúng lúc có một bóng người chậm rãi hiện lên trong hư không nơi phương hướng Mộ Dung Thiên ngã xuống, một thân áo trắng, tóc mai hai bên như sương.

Thiếu niên áo đen cõng sư đệ ngã vào trên lưng bóng người kia, một giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, hắn nghe được thanh âm quen thuộc ôn hòa, lại làm cho người ta vô cùng an tâm.

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu lại, nhìn thiếu niên thê thảm gục đầu trên vai mình, mặt mũi nhuốm máu, hơi đau lòng, nhẹ giọng mở miệng.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

Chương 181: Đã không còn tiếng động gì

Nhìn bóng người áo trắng kia xuất hiện, Bách Lý Nhất Kiếm bên trong chiếc nhẫn thở dài một hơi, đồng thời đáy lòng khiếp sợ.

Xuyên qua hư không, không gian đình trệ…

Thủ đoạn như vậy, cho dù là thời kỳ toàn thịnh của một vị Niết Bàn tôn giả như hắn cũng không làm được!

Mà nhìn thấy Thẩm An Tại bỗng nhiên xuất hiện, trong lòng tất cả đệ tử Ma giáo đều giật mình.

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, gió mát hóa thành vô số lưỡi dao, phủ khắp toàn trường.

Với hắn mà nói, đám tạp chủng Địa Linh cảnh trước mặt này, bây giờ đã không đáng để hắn sử dụng thẻ kỹ năng và Trảm Tiên phi đao nữa.

Dựa vào thuộc tính của Phong chi Tử là vẫn có thể ứng phó.

Còn về số lượng mấy trăm người…

Hắn có thể thao túng gió khắp thiên hạ, chỉ cần gió không ngừng thì vĩnh viễn hắn sẽ không kiệt sức!

“Dám đả thương đồ nhi ta, các ngươi muốn chết.”

Trong mắt Thẩm An Tại chứa sát ý, nhẹ nhàng phất tay áo.

Kiếm quang chưởng ấn đầy trời lập tức tan vỡ dưới cuồng phong, nước mưa một lần nữa rơi xuống.

Từng đạo đao gió bay ra, trong nháy mắt đã cắt qua cổ hơn mười người, từng cái đầu phóng lên trời, máu tươi điên cuồng phun ra.

"Là Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, chạy, chạy mau!"

Toàn bộ đệ tử Ma giáo luống cuống, giờ phút này lại không có bất kỳ ý nghĩ đối kháng nào nữa, quay đầu bỏ chạy.

Dù sao đứng trước mặt bọn họ chính là cường giả có thể chém giết Càn Khôn cảnh!

"Chạy?"

Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, gió mát vô biên hội tụ đến từ bốn phương tám hướng, hóa thành từng cơn gió lốc.

Giống như cối xay thịt tàn phá bừa bãi trong đám đệ tử Ma giáo.

Máu tươi đầy trời, chân tay đứt gãy bay tứ tung.

Mưa to trút xuống, nhuộm nơi này thành Tu La địa ngục.

Trong cơn thịnh nộ, Thẩm An Tại không hề cố kỵ mà xuất thủ, cuồng phong quét qua.

Hắn chỉ đứng yên tại chỗ, những đệ tử Ma giáo kia liên miên ngã xuống dưới cơn cuồng phong.

Mà chính lúc hắn chuẩn bị tiếp tục động thủ đánh cho ấu trùng Thiên Mục bên ngoài thành một mảnh, chúng nó lại bỗng nhiên giống như nhận được lệnh, rút xuống dưới mặt đất biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm An Tại nhíu mày, không lựa chọn tiếp tục đuổi theo.

Phân thân này của hắn chỉ có thể duy trì năm phút, trước tiên xác định an toàn của đồ nhi mới là trọng yếu nhất.

Xoay người đặt Mộ Dung Thiên và Thiên Nhạc xuống, hắn lập tức tuốt gió làm châm, cầm máu áp chế thương thế cho bọn

họ.

"Bách Lý huynh, tại sao có thể như vậy, lại xảy ra chuyện gì?"

Thẩm An Tại trầm giọng mở miệng.

Bên trong chiếc nhẫn, âm thanh của Bách Lý Nhất Kiếm vang lên.

"Sau khi các ngươi đi, Nhị Tế Ti của Ma giáo phái người xâm nhập Phục Linh thành, nhưng ngươi yên tâm, ba đồ đệ của ngươi đều không có việc gì, chỉ là thương vong trong thành vô cùng nghiêm trọng, Nhị Tế Ti dựa vào hấp thu huyết khí của mẫu trùng Thiên Mục đạt đến nửa bước Niết Bàn, đã bị ta đánh lui."

Nghe được nửa bước Niết Bàn, trong lòng Thẩm An Tại giật thót.

"Vậy lão Trịnh đâu, hắn không phải đã trở về, có nhìn thấy hắn không?"

"Chưa từng nhìn thấy, nhắc mới nhớ, đồ nhi của hắn cũng một mực đang mất tích, nghe nói là đi tìm mẫu trùng."

"Tìm mẫu trùng…"

Thẩm An Tại nhíu mày, nhìn mưa to đầy trời đang rơi xuống, trong lòng luôn có dự cảm không lành.

"Bách Lý huynh, làm phiền ngươi đưa hai bọn họ đến địa phương an toàn, ta lập tức sẽ trở lại!"

Năm phút đã qua, Thẩm An Tại nói xong liền biến mất.

Bách Lý Nhất Kiếm kinh ngạc, sau đó hít sâu một hơi.

Hóa ra là phân thân…

Trong cơn kinh ngạc, hắn lại có chút nghi hoặc.

Dù cho có vượt qua hư không hay là phân thân truyền tống đi nữa, thủ đoạn như thế tuyệt không phải võ giả bình thường có thể nắm giữ được.

Nhưng vì sao… Thẩm Phong chủ giết những đệ tử Địa Linh cảnh, Quy Nguyên cảnh của Ma giáo còn phải cố sức?

Lúc hắn toàn thịnh, một bàn tay cũng có thể đập chết hàng trăm hàng ngàn võ giả trung tam cảnh mà.

Nghĩ vậy, hắn âm thầm lắc đầu.

Thẩm phong chủ làm như vậy, nhất định có nguyên nhân của hắn…

…

Một bên khác, trong một sơn cốc ở ngoại thành Bạch Ly.

Bọn người Huyền Ngọc Tử nhìn cái truyền tống trận thật lớn trước mắt, sắc mặt âm trầm khó coi.

Truy đuổi lâu như vậy, vẫn để cho bọn họ chạy thoát!

“Truyền tống trận này là loại hai chiều, hơn nữa cái còn lại tuyệt đối ở trong Đại An, muốn yên lặng xây dựng Truyền tống trận lớn như thế không dễ dàng, nhưng từ trước đến nay Đại An không buông tha tin tức, âm thầm tìm kiếm tung tích Ma giáo, Thượng Quan gia đã bị diệt, vậy nhất định còn có người trợ Trụ vi ngược!”

Huyền Ngọc Tử lạnh lùng mở miệng, mắt lộ vẻ trầm tư.

Hắn đang nghĩ, một phương khác của truyền tống trận này rốt cuộc thông tới nơi nào.

Truyền tống trận nơi này đã hoàn toàn bị hủy, dù chữa trị được, nhưng không ai đồng thời khởi động trận pháp bên khác thì cũng vô pháp vận dụng.

Có thể nói, manh mối đến đây coi như đứt đoạn.

“Chưởng môn, nhanh trở về trước, Nhị Tế Ti của Ma giáo đã xuất hiện bên ngoài Phục Linh thành, ta sợ lão Trịnh có thể gặp nguy hiểm!”

Đúng lúc này, Thẩm An Tại vừa mới nhắm mắt không nói bỗng nhiên mở mắt, vội vàng mở miệng.

Mọi người trong lòng cả kinh, không chút do dự nhìn nhau rồi quay đầu bỏ đi, Huyền Ngọc Tử càng không để ý tiêu hao, mang mọi người cùng phi hành với tốc độ cao nhất.

Nhị Tế Ti Ma giáo Hạ Anh, mấy năm trước chính là thực lực của Càn Khôn cảnh, không thể khinh thường!

Đoàn người lo lắng chạy về, trong lòng đều vô cùng ngưng trọng.

Không ngờ lần hành động này của ma giáo lại quỷ dị xảo trá như vậy, âm hiểm tới mức này.

Trong lòng Thẩm An Tại nóng như lửa đốt, lông mày nhíu lại thành một chữ “xuyên” （川）.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Phục Linh thành, âm thầm mở miệng.

Lão Trịnh, ngươi còn chưa xây xong Thanh Vân đại trận mới cho ta, ngươi đừng có nói mà không giữ lời!

…

Bên ngoài Phục Linh thành.

Mưa to dần dần đình chỉ, trong một vùng núi rách nát, lầy lội màu máu.

Vu Chính Nguyên thất hồn lạc phách quỳ gối trước thi thể đã sớm lạnh như băng của Trịnh Tam Sơn, hai mắt vô thần.

Vì sao lại như vậy, vì sao lại như vậy…

Là hắn tự tay giết sư phụ…

Mà mãi tới thời khắc cuối cùng, sư phụ cũng không trách hắn.

“Sư phụ…”

Vu Chính Nguyên run rẩy mở miệng, khóc không thành tiếng.

Trên mặt đất rải rác vết kẹo dính máu đã bị mưa to cọ rửa, nhưng vẫn đỏ tươi chói mắt như trước.

Chỉ vì hắn là đồ nhi, cho nên Trịnh Tam Sơn chưa bao giờ bố trí phòng ngự, lúc này mới làm cho âm mưu của Hạ Anh trước khi chết thực hiện được.

Nếu không, Địa Linh cảnh như hắn làm sao có thể giết được sư phụ!

Vu Chính Nguyên nắm lấy bàn tay già nua lạnh như băng kia, giọng điệu gần như cầu xin, run rẩy mở miệng.

“Sư phụ… ngài không cần đồ nhi nữa sao?”

“Cứu mạng… Cứu mạng, ta cầu xin các ngươi, ai cứu sư phụ ta đi!”

Hắn khàn giọng khóc lóc, thanh âm quanh quẩn trong núi rừng, nhưng không ai đáp lại.

Ánh mặt trời dần sáng lên, ánh nắng ban mai chiếu rọi cả sơn dã, phủ lên gò má Vu Chính Nguyên.

Thiếu niên quỳ gối trước người lão nhân, yết hầu khóc đến khàn.

Giờ phút này hắn nào còn giống đệ tử Linh Phù sơn, đại sư huynh thành thục trầm ổn.

Nhìn qua giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Hắn cuộn mình, thống khổ, tự trách bản thân, nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Hắn chỉ có thể ôm thi thể càng ngày càng lạnh băng, mặc cho hắn gào khóc, cầu xin, kỳ tích cũng không thể xảy ra như ý nguyện.

Xa xa, tiếng xé gió vang lên.

Thẩm An Tại ở đằng xa liền nhìn thấy thiếu niên ôm lão nhân gầy trơ xương đã mất hết sinh cơ mà bất lực khóc lóc, đầu óc hắn lúc này cũng trống rỗng.

Trên người thiếu niên, dược hiệu của Hoàn Dương đan đang chậm rãi khôi phục sinh cơ của bản thân.

Nhưng thứ đối ứng là thi thể già nua lạnh như băng trong ngực hắn.

Hoàn Dương Đan đã được dùng trên người Vu Chính Nguyên, Trịnh Tam Sơn thì…

Đã không còn tiếng động gì.

Chết rồi.

Chương 182: Giết người

“Lão Trịnh…”

Hắn lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống từ trên không, cũng may Lăng Phi Sương ở bên cạnh đỡ lấy.

Mọi người tăng thêm tốc độ, rơi xuống bên kia.

Vu Chính Nguyên phát hiện bọn họ tới, con ngươi tuyệt vọng giống như được một lần nữa nhìn thấy hi vọng, vừa lăn vừa bò quỳ gối đến bên chân Thẩm An Tại, túm lấy vạt áo hắn khẩn cầu.

“Thẩm trưởng lão, Thẩm sư thúc! Tạo nghệ dược đạo của ngài cao như vậy, nhất định ngài có biện pháp cứu sư phụ ta có đúng hay không?!”

“Đệ tử cầu xin ngài, cầu xin ngài hãy cứu lấy hắn!”

Vu Chính Nguyên vừa khóc lóc cầu xin vừa không ngừng dập đầu, thần sắc mong chờ.

Bọn người Huyền Ngọc Tử thấy thi thể Hạ Anh nằm ở phía xa, cũng thấy được thương thế trên ngực Trịnh Tam Sơn, càng thấy được vết thương trên cổ Chính Nguyên do ấu trùng Thiên Mục cắn qua.

Mọi chuyện xảy ra ở đây, vừa xem là hiểu.

Bọn họ đều quay mặt đi, có chút không đành lòng nhìn một màn này.

Thẩm An Tại cũng hỏi thăm trong đầu.

“Hệ thống, đổi một viên Hoàn Dương đan, phải khấu trừ bao nhiêu năm thọ mệnh?”

[Thọ mệnh của ký chủ không đủ, không đủ để đổi]

“Không đủ, lúc nào cũng không đủ, ngươi lại không cho ta đột phá, mẹ ta nào còn cho ngươi nhiều thọ mệnh như vậy, ngươi chơi ta có phải hay không!?”

Có lẽ là tiếng nói trong đầu của Thẩm An Tại bỗng nhiên nổi giận khiến cho hệ thống trở tay không kịp.

Sau khi im lặng một lúc, nó đáp lại.

[Ngoài Hoàn Dương đan ra còn có một biện pháp cứu người khác]

“Biện pháp gì?”

Thẩm An Tại vội vàng hỏi thăm.

[Thần Hoàng tâm trợ giúp thân thể Niết Bàn, Sinh Tử phù thu hồi linh hồn đại đạo]

Thẩm An Tại nhướng mày.

Hắn biết Thần Hoàng tâm, chính là tâm huyết chí thuần của phượng hoàng.

Tuy rằng hiện giờ Linh cảnh cũng có Phượng Hoàng nhất tộc và Long tộc, nhưng trong cơ thể bọn họ chẳng qua là chỉ ẩn chứa một tia huyết mạch hơi mỏng mà thôi, hoàn toàn không xứng được xưng là Thần Hoàng Thần Long chân chính.

Đó là thần vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mà Sinh Tử phù…

Tuy hắn chưa từng nghiên cứu phù đạo, nhưng cũng đọc lướt qua.

Hoàn toàn là không nghe nói trong thiên hạ có loại bùa chú này, cũng không biết là mấy phẩm.

“Ở đâu có thể tìm được, có thể rút ra được không?”

Thẩm An Tại lo lắng hỏi.

[Không thể, nhưng ký chủ mang trong lòng Thương Ngô tâm, có thể lột xác thành Thần Hoàng tâm]

Hắn vô thức sờ lên ngực mình.

Thương Ngô tâm… Thần Hoàng tâm…

Tóm lại, chỉ cần có hy vọng là được!

"Còn Sinh Tử phù thì sao?"

[Trên cửu phẩm]

Thẩm An Tại nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Trên cửu phẩm có phẩm giai gì, hắn không biết.

Nhưng mình khẳng định không thể đột phá trong thời gian ngắn.

Thành một luyện dược sư thất phẩm đã bỏ ra nhiều thời gian như vậy, trong lúc đó còn có ký ức của Thương Ngô tôn giả tương trợ.

Mà chờ khi hắn thành luyện dược sư cửu phẩm, trước không nói đến việc không có đan phương Hoàn Dương đan, cho dù có, lúc đó cũng chắc chắn đã sớm vượt qua thời hạn một ngày, đã muộn rồi.

Hắn không có chút cơ sở phù trận gì, muốn đột phá lên trên cửu phẩm, khó khăn trong đó, có thể tưởng tượng được.

"Thẩm trưởng lão, cầu xin ngài, mau cứu sư phụ ta!"

Vu Chính Nguyên lại dập đầu lần nữa, trong mắt dày đặc tơ máu.

"Vu sư đệ, ngươi đứng lên trước đi."

Lăng Phi Sương có chút không đành lòng, tiến lên đỡ hắn.

Thiếu niên thì vẫn quật cường quỳ tại chỗ, dập đầu không dậy.

Thẩm An Tại thở dài, cúi người xuống đỡ hắn dậy, trầm giọng mở miệng.

"Chính Nguyên, ta quả thật có một biện pháp có thể cứu sư phụ ngươi, nhưng biện pháp này rất khó, khó đến gần như không có khả năng."

"Mặc kệ có bao nhiêu khó, đệ tử nhất định sẽ làm được!"

Nghe được có một hi vọng, Vu Chính Nguyên kích động hẳn lên, trong mắt rưng rưng lệ nóng.

Những người khác cũng nhíu mày quay đầu lại, có chút không dám tin.

Biện pháp có thể cứu được người đã chết, bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua.

"Thế gian có một phù tên là Sinh Tử phù, có thể khiến hồn phách người ta trở về từ trên đại đạo mờ mịt, rời khỏi hư vô Luân Hồi. Nếu có thể lĩnh ngộ phù này, sư phụ ngươi có thể cứu được."

"Sinh Tử phù…"

Bọn người Huyền Ngọc Tử liếc nhau, đều nhíu mày.

Linh Phù sơn bọn họ nghiên cứu phù đạo nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nghe nói qua Sinh Tử phù tồn tại.

Nhưng Vu Chính Nguyên giờ phút này như người chết đuối nắm được cây cỏ cứu mạng duy nhất, bất luận Thẩm An Tại nói cái gì, hắn đều tin.

Giờ phút này hắn đầy kích động mở miệng: "Đó là phù lục cấp mấy, đệ tử sẽ học, nhất định sẽ học được!"

"Trên cửu phẩm."

Theo ba chữ Thẩm An Tại nói rơi xuống, tất cả mọi người ở đây đều giật mình, ánh mắt phức tạp, mấy người Huyền Ngọc Tử càng âm thầm thở dài.

Phù đạo trên thế gian không gì không dưới cửu phẩm.

Thiên Kiếm phù là thất phẩm, Sơn Hà phù cũng là thất phẩm.

Đừng nói trên cửu phẩm, hễ là đạt được phù chú bát phẩm, cửu phẩm, cũng sẽ thành cường giả đứng đầu trong thượng tam cảnh!

Ngoài dự liệu, Vu Chính Nguyên nghe được câu này cũng không nhụt chí như bọn họ tưởng tượng, mà bỗng nhiên siết chặt nắm tay, không nói tiếng nào, ánh mắt kiên định dị thường.

Vì sư phụ, dù có là trên cửu phẩm, hắn cũng nhất định phải ngộ ra!

Thẩm An Tại ngồi xổm xuống, nhặt từng viên kẹo thông kia vào trong túi, cầm lấy một viên, cũng không để ý bùn lầy mà để vào miệng.

Hắn đi đến bên cạnh Trịnh Tam Sơn, quỳ một gối xuống, nhìn gương mặt già nua đến mức chỉ còn da bọc xương, bỗng nhiên nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười kia hơi đắng chát, có chút đau đớn.

"Lão Trịnh, kẹo thông này đều đã ẩm ướt rồi, dính răng quá, không đổi được một viên Hoàn Dương đan kia đâu, ngươi phải tự quay lại làm lại."

"Ngươig không giữ lời… Ta thật sự sẽ đi thuê mấy tên nam hầu đến Thanh Phù phong khóc lóc nói ngươi là lão vô lại."

Xa xa, đám người Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết cũng khôi phục không ít, vì tìm kiếm Chính Nguyên mà vội

vàng đuổi đến tận đây, giờ phút này đều sửng sốt.

Bọn họ từ xa đã thấy được trung niên áo trắng nửa quỳ bên thi thể Trịnh Tam Sơn, thấy được khóe mắt ướt át và ánh mắt đỏ bừng của hắn.

"Chưởng môn!"

Bỗng nhiên, Vu Chính Nguyên lấy lại tinh thần từ trong cơn đau đớn, thấp giọng mở miệng.

Mọi người quay đầu lại nhìn hắn.

"Ngoại trừ Hạ Anh, lúc ấy trong Phục Linh thành còn xuất hiện một người áo đen!"

"Ai?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Vu Chính Nguyên gằn từng chữ một, nghiến răng nghiến lợi.

"Tần Bá Sơn!"

Ba chữ rơi xuống, thần sắc Thẩm An Tại trầm xuống, ánh mắt băng lãnh dị thường.

Mấy người Huyền Ngọc Tử cũng sửng sốt, ánh mắt nhìn nhau, ngưng trọng.

Thì ra là thế…

Bây giờ nhìn lại, khả năng cực cao cái truyền tống trận kia chính là do Tần gia hỗ trợ Ma giáo thành lập!

Một phía khác của truyền tống trận rất có khả năng là ở Tần gia!

"Chính Nguyên, việc này không thể coi thường, ngươi xác định không nhìn lầm chứ?" Huyền Ngọc Tử nghiêm túc mở miệng xác nhận.

“Nhất định không sai, hắn có lẽ cảm thấy lúc đó đệ tử hẳn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, nên đệ tử đã thấy rất rõ ràng, người đó chính là Tần Bá Sơn!”

Vu Chính Nguyên nói như đinh đóng cột.

Lúc đám người chấn kinh, chợt thấy Thẩm An Tại đứng lên.

“Xích Thố.”

Hắn khẽ gọi một tiếng.

Một con tuấn mã màu đỏ xuất hiện, tư thế hiên ngang.

Xích Thố vốn là có tốc độ của Địa Linh cảnh, lại thêm thuộc tính ngự phong của Phong chi Tử gia trì, tốc độ còn có thể càng nhanh.

“Thẩm trưởng lão, ngươi muốn làm gì!?”

Mọi người nhíu mày, Huyền Ngọc Tử trầm giọng mở miệng.

Thẩm An Tại phi thân lên ngựa, tà áo trắng cưỡi ngựa bay phần phật hóa thành lưu quang chạy về phía xa, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại hai chữ lạnh như băng lạ thường tại chỗ.

“Giết người.”

Chương 183: Diệt môn

"Mộc trưởng lão, ngươi mau chóng xử lý hậu sự trong thành, mang thương nhân về núi, điều tra xem còn sót lại đệ tử Ma giáo hay không, Triệu trưởng lão, Phi Sương, các ngươi đuổi theo ta!"

Huyền Ngọc Tử sợ Thẩm An Tại ngoài ý muốn, liền trầm giọng mở miệng phân phó.

"Vâng!"

Đám người lĩnh mệnh, ai nấy làm việc của mình.

Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết liếc nhau, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy sư phụ nổi giận như vậy, ánh mắt lại lạnh như băng.

Cho dù là trong giao ước ba năm lúc trước, hắn cũng chỉ tức giận, còn chưa sát ý nồng nặc tới mức này.

Sự nồng đậm lan tỏa… khiến lòng người phát lạnh!

…

Ánh mặt trời hiện giờ đã sáng rõ, trời lạnh giá vào mùa đông khiến xương cốt lạnh buốt.

Gai băng treo dưới mái hiên, con đường lát đá xanh trên đường đều phủ lên một tầng băng sương.

Sau cơn mưa to là cơn lạnh thấu xương.

Đoán chừng buổi chiều hôm nay sẽ có một trận tuyết lớn chôn người.

Nội đường Tần gia.

Một lão giả đầu trọc ngồi ở vị trí đầu, mặt lộ vẻ cười lạnh.

Mà phía dưới, là Tần Bá Sơn đã bị đứt một cánh tay.

"Kế này của Đại Tế Ti quả thật rất cao minh, chỉ trong một đêm không những khiến tướng sĩ ba thành tử thương thảm trọng, mà còn nuôi được mười con Thiên Mục trùng thành thục!"

Tần Bá Sơn vừa lấy lòng, vừa thở dài: "Chỉ tiếc Hạ Anh Tế Ti hắn… Ai!"

Thời điểm rời đi, hắn từ xa quay đầu nhìn thoáng qua, thu hết cảnh tượng giao thủ giữa Trịnh Tam Sơn và Hạ Anh vào đáy mắt, cảm thấy vô cùng rung động.

"Không ai ngờ tới Trịnh Tam Sơn kia vậy mà thật sự biết Sơn Hà phù, lại còn tương dung cùng Thiên Kiếm phù, tự sáng tạo ra một chiêu phù lục Bát phẩm!"

Lão già đầu trọc lắc đầu, cười lạnh nói: "Chẳng qua như vậy cũng tốt, dùng một Hạ Anh đổi một phù sư biết bát phẩm phù, rất đáng giá."

Phù bát phẩm đại biểu cái gì, bọn họ đều hiểu.

Nếu như nói thất phẩm phù chỉ là rơi vào cảnh giới Niết Bàn, thì bát phẩm phù kia chính là thẳng tiến Xung Hư cảnh, thậm chí là cảnh giới Chân Tổ!

Nói xong, hai mắt hắn híp lại, nhìn Tần Bá Sơn, khẽ mở miệng.

"Thân phận của ngươi, không bị bại lộ chứ?"

"Xin Đại Tế Ti yên tâm, người duy nhất nhìn thấy ta đã bị Hạ Anh Tế Ti một cước giẫm chết, tuyệt đối không bị bại lộ đâu."

Tần Bá Sơn vội vàng mở miệng.

Lão giả đầu trọc chậm rãi gật đầu, lòng yên xuống, đồng thời ánh mắt lập loè, thì thào mở miệng.

"Nhất Kiếm Đông Lai, tóc bạc bào vàng…"

Hắn cười lạnh một tiếng: "Chưa từng nghĩ Kiếm Yêu tôn vậy mà không chết, còn tới Linh Phù sơn làm quản sự Dược viên cho Thẩm An Tại, ngược lại thật sự là ly kỳ."

"Truyền tin hắn chưa chết về tới Linh cảnh, nhiều năm qua không thấy hắn xuất hiện, bởi vì hắn tiết lộ bí mật khiến ba vị tôn giả chết đi, nếu biết hắn ở đâu, chắc Linh Phù sơn bị hủy diệt cũng chẳng cần chúng ta ra tay nữa."

"Vâng!"

Tần Bá Sơn hành lễ bằng một tay, cung kính nói xong lại thăm dò.

"Đại Tế Ti, việc ngài muốn ta đã làm xong giúp ngài, bên Thiển Nguyệt…"

Lão giả đầu trọc phất tay áo, lạnh nhạt mở miệng: "Yên tâm đi, giáo chủ đã phái người đi tìm nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, sẽ giúp nàng tiến vào vòng thi võ bốn châu."

"Đa tạ Đại Tế Ti, đa tạ Giáo chủ!"

Tần Bá Sơn vui mừng quá đỗi.

Phù!

Mà vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, đồng thời còn có tiếng con cháu Tần gia đang hốt hoảng thất thố.

"Giết người rồi!!"

"Trưởng lão cứu ta!"

Hai người biến sắc, Tần Bá Sơn lập tức đi tới cửa nhìn ra ngoài.

Cửa chính đình viện Tần gia, một bộ bào trắng, một người một ngựa, chậm rãi đi vào trong.

Quanh thân người đó có gió mát vờn quanh, mỗi một đạo Phong Nhận chém ra, chính là đầu rơi máu chảy.

Một bộ lại một bộ thi thể ngã xuống, hai mắt hoảng sợ.

"Thẩm An Tại, ngươi thật to gan, vậy mà dám giết tộc nhân Tần gia ta!"

Một trưởng lão Thiên Linh cảnh dáng người khôi ngô vọt ra, mặc dù ngôn từ bạo nộ, nhưng cũng không dám tiến lên, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, hoàn toàn lười nói nhảm, duỗi lòng bàn tay ra, một cái hồ lô màu vàng đỏ xuất hiện.

Ánh sáng trắng phóng ra, đồng tử của trưởng lão khôi ngô kia co rụt lại mãnh liệt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không nhúc nhích được nữa rồi!

"Mời bảo bối xoay người."

Năm chữ lạnh nhạt rơi xuống, Thẩm An Tại nhìn không chớp mắt.

Hưu!

Tiếng xé gió vang lên, một cái đầu lâu phóng lên trời, trừng to con mắt tràn đầy sợ hãi.

Thân là Thiên Linh cảnh, hắn thậm chí ngay cả một chút phản kháng cũng không có!

Thậm chí đến chết hắn cũng không biết mình bị thứ gì giết.

“Không tốt, tại sao Thẩm An Tại lại tìm đến nơi này, Đại Tế Ti, mau đi!”

Nhìn thấy hồ lô trong tay Thẩm An Tại, không riêng gì Tần Bá Sơn thoáng cái bối rối, ngay cả lão giả đầu trọc bên mặt cũng chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Hai người vội vàng trốn vào phòng tối phía sau, sắc mặt khẩn trương.

“Xảy ra chuyện gì vậy, ngươi không phải nói ngươi không có bại lộ sao, hắn làm sao lại tìm đến nơi này!”

Ánh mắt lão giả đầu trọc vô cùng âm trầm.

Sắc mặt Tần Bá Sơn trắng bệch, còn chưa hiểu rõ tình huống tại sao bị bại lộ!

Trừ phi… Vu Chính Nguyên chưa chết?

Nhưng làm sao có thể, mình tận mắt nhìn thấy Vu Chính Nguyên bị Hạ Anh một cước đạp nát tâm mạch, sinh cơ tan hết!

Trong đình viện, một đám trưởng lão Tần gia cùng đệ tử chung quanh vây một người một ngựa vào giữa, nhưng thần sắc sợ hãi, ai cũng không dám tiến lên.

“Hừ hừ!”

Xích Thố dường như đã nhận ra cảm xúc của chủ nhân mình, giờ phút này khuôn mặt cũng lạnh lùng, đôi mắt kia vô cùng băng hàn.

Thẩm An Tại đứng một tay nâng hồ lô, ánh mắt lạnh như băng quét nhìn từng khuôn mặt ở đây.

“Ta chỉ hỏi một lần, Tần Bá Sơn ở nơi nào?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, đều âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Cuối cùng, một tên trưởng lão Tần gia kiên trì tiến lên chắp tay.

“Thẩm phong chủ, chúng ta kính sợ thực lực của ngài cường đại, nhưng ngài lại vô duyên vô cớ xông vào Tần gia ta giết người, có phải ngài quá…”

Hưu!

Lời còn chưa dứt, phi đao đã trực tiếp xuyên qua mi tâm của hắn.

“Không nói, vậy vĩnh viễn đừng nói nữa, dù sao các ngươi đều phải chết!”

Giọng nói lạnh lùng truyền ra khiến con ngươi mọi người co rút lại, lưng phát lạnh.

Thẩm An Tại hoàn toàn lười nói nhảm với những người này, cuồng phong quanh thân tàn sát bừa bãi, hắn phi thân xuống ngựa, tụ phong thành đao.

Xuy xuy!

Có uy lực phong nhận của Địa Linh cảnh, dễ dàng xé rách thân thể những tộc nhân Tần gia hạ tam cảnh này, chém bọn họ thành hai nửa.

“Thẩm An Tại, ngươi lạm sát thành tính, không sợ An Hoàng giáng tội sao!”

Có người phẫn nộ, sợ hãi gào thét.

“Lạm sát thành tính?”

“Ha ha…”

Thẩm An Tại bỗng nở nụ cười, nhưng máu tươi trên mặt lại làm nụ cười của hắn có chút dọa người.

Hắn không lựa chọn đáp lại, mà động tác giết người nhanh hơn không ít, linh nhãn vận dụng, thậm chí ngay cả người trốn

ở sau tường viện, người dưới bàn đều không buông tha.

Thậm chí Xích Thố cũng rít lên một tiếng, giơ chân giẫm chết tộc nhân Tần gia, lông bờm nhiễm máu.

Không lâu sau, nơi đây thây phơi khắp đồng, máu chảy thành sông!

Mùi máu tươi nồng nặc xộc lên trời, bên này liên tục vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, cũng khiến cho cấm vệ chú ý tới.

Một đám thiết kỵ vây quanh Tần gia, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, bọn họ đều hít sâu một hơi.

Chết hết rồi…

Tất cả đều chết!

Chỉ trong mấy phút đó, ngoại trừ Tần Bá Sơn thì trên cả Tần gia hơn trăm con người, toàn bộ đều đã chết!

Mà chính giữa đình viện, một bộ áo bào trắng nhuộm máu, tóc mai bay lượn, dưới chân là chân gãy, tay cụt đầy đất.

Bóng người không tính là khôi ngô vĩ ngạn kia, giờ phút này lại làm cho người ta một loại cảm giác khủng bố, tâm tình phát run.

Một người gần như giết sạch cả nhà Tần gia!

Chương 184: Ai nói ta đã dỗ hắn?

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt lạnh lùng khiến thiết kỵ ngoài viện đều run sợ, nhất thời do dự không dám tiến lên.

Then chốt là, Thiên Linh cảnh ở dưới tay đối phương bị bóp chết con gà con, bọn họ đi lên cũng vô dụng!

Mắt thấy sắp giết hết môn nhân Tần gia, cũng không thấy Tần Bá Sơn đi ra.

Thẩm An Tại đang chuẩn bị tiếp tục vận dụng linh nhãn, lại nhận được cảnh cáo của hệ thống.

[Cảnh cáo, kí chủ đã phát động Thiên Linh nhãn quá độ, tái sử dụng sẽ có nguy cơ bị mù!]

Lúc này hắn mới chần chừ một chút, sau đó cao giọng mở miệng.

"Tần Bá Sơn, ngươi cũng quá uất ức đó, hậu bối nhà mình bị giết sạch không sót một ai, vậy mà cũng không dám ra ngoài?"

Trong mật thất.

Tần Bá Sơn và Đại Tế Ti nghe thanh âm bên ngoài, ánh mắt đều trầm xuống.

Sắc mặt Thẩm Lạc càng khó coi vô cùng, cắn chặt răng.

Rốt cuộc tại sao Thẩm An Tại lại đột nhiên tới Tần gia giết người, lẽ nào hắn thật sự đã phát hiện ra thân phận của mình?

Đáy mắt lão giả đầu trọc có chút suy tư.

Hắn híp mắt nhìn xuyên thấu qua quang kính đặc thù ở phía xa, ánh mắt lập loè.

Bảo vật trong tay Thẩm An Tại, dường như thật sự có hạn chế nào đó.

Hai người mình trốn tránh, hắn không có biện pháp phát hiện, cũng không có cách nào sử dụng phi đao kia.

Nếu như thực lực của hắn thật sự cường đại như vậy, có thể san bằng toàn bộ Nam Nha thành để tìm người.

Hơn nữa…

Ánh mắt lão giả đầu trọc nhắm lại, nhạy bén phát giác ra hồ lô trong tay Thẩm An Tại vốn dĩ sáng bóng tựa hồ đã ảm đạm hơn trước.

Chẳng lẽ có hạn chế thời gian khi sử dụng hồ lô này?

Bên ngoài, Thẩm An Tại thấy Tần Bá Sơn chậm chạp đi ra, cau mày, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một kế, lớn tiếng mở miệng.

“Tần huynh, đã đủ rồi, viện quân của Linh Phù sơn ta đã đến, cảm tạ ngươi hành động đại nghĩa diệt thân, dẫn chúng ta tới đây!”

Vừa nói ra lời này, Tần Bá Sơn trong phòng tối trực tiếp sửng sốt.

Lão giả đầu trọc nhíu mày, nhìn chằm chằm về phía Tần Bá Sơn.

“Ta nói Thẩm An Tại hắn làm sao lại đuổi theo, hoá ra là ngươi bán đứng bản tọa!”

“Đại Tế Ti, không phải như vậy…”

Tần Bá Sơn hoảng loạn, vội vàng mở miệng giải thích.

Nhưng mà trong mắt lão đầu trọc hiện lên hào quang, trong lòng đã có tính toán.

Dù sao Tần Bá Sơn này đã vô dụng, vừa vặn dùng hắn đi dò xét qua át chủ bài của Thẩm An Tại, xem trên phi đao kia có thật sự hạn chế như hắn dự đoán hay không!

"Muốn chết vậy sao!"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng đánh vào ngực Tần Bá Sơn.

Oanh!

Ánh mắt người sau kinh hãi, một chưởng này trực tiếp đánh bay hắn, đụng nát nóc nhà ám thất, phóng lên trời.

Một chưởng của Càn Khôn cảnh tuy không thể giết chết Tần Bá Sơn nhưng cũng làm hắn mất năng lực hành động trong thời gian ngắn.

Thẩm An Tại phát hiện ra hắn,hắn cũng nhìn thấy Thẩm An Tại.

Nhìn thấy hồ lô run rẩy, vẻ mặt Tần Bá Sơn vô cùng hoảng sợ, cuống quít hô to.

"Thẩm phong chủ, tha…"

Hưu!

Tia sáng trắn phi độn mà qua, ngay cả cơ hội nói xong hắn cũng không có, thi thể liền chia đôi, trùng điệp ngã xuống mặt đất, máu tươi chảy ra.

Một cái đầu tròn vo mở to mắt lăn xuống, tóc tai bù xù, mắt không cam lòng, hối hận.

Đến tận đây, toàn bộ Tần gia ngoại trừ Tần Thiển Nguyệt còn sống ở Thiên Tuyết tông ra thì không còn ai sống sót!

Thẩm An Tại nhanh chóng nhìn về phía phòng tối, nơi đó lại rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Người vừa mới đánh bay Tần Bá Sơn đã chạy rồi, không biết đã chạy đi đâu.

Thấy năm phút đã hết, Thẩm An Tại thở sâu, đành phải thu hồi hồ lô và phi đao lại.

Trong bóng tối, lão giả đầu trọc thấy cảnh này, hai mắt híp lại.

Quả nhiên như hắn sở liệu!

Chỉ có xuất hiện trong tầm mắt Thẩm An Tại, phi đao kia mới có hiệu lực!

Hơn nữa… hắn không dùng được phi đao này quá lâu!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn lóe lên, do dự có nên thừa dịp hiện tại đi lên giết chết Thẩm An Tại hay không.

Nhưng rất nhanh, tiếng xé gió từ phương xa truyền đến làm hắn nhướng mày, đành phải bỏ ý niệm trong đầu, ẩn vào trong bóng tối biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Mục trùng đã hấp thu nhiều huyết khí như vậy, còn cần trở về bồi dưỡng cho tốt, để chúng nó thôn phệ đồng loại, tất nhiên sẽ có thể nuôi dưỡng ra rất nhiều Thiên Mục trùng thành thục.

Đến lúc đó lại tìm người cho trùng ký sinh… hóa thân làm độc nguyên hành tẩu, một người đủ để tiêu diệt mười vạn đại quân!

Đây mới là nguyên nhân tại sao bọn họ lại lựa chọn ra tay với bình dân, nếu như điều khiển ngàn con trùng tập kích quân đội, tuyệt đối sẽ không có cảnh tượng thương vong thảm trọng như thế.

Ngay cả khi đồng bạn bị côn trùng khống chế, bọn họ tuyệt đối sẽ giết không nương tay!

Dù sao bọn họ đã được huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ không rối loạn trận tuyến như dân chúng hoặc đệ tử Linh Phù sơn, bọn họ hiểu cách giảm thương vong xuống đến mức thấp nhất.

Mà bây giờ, huyết khí sung túc… nếu bồi dưỡng ra mấy cái độc nguyên, vậy thì không còn giống trước nữa.

Sau khi tế ti đầu trọc rời đi, rốt cuộc đám người Huyền Ngọc Tử cũng đuổi kịp.

Bọn họ rơi vào trong đình viện, nhìn máu tươi và thi thể đầy đất, hít sâu một hơi.

Thẩm An Tại đứng giữa đình viện, một thân áo trắng giờ phút này bị máu tươi nhuộm đến đỏ lừ.

Gió lạnh thổi qua, thổi bay mái tóc bạc cùng vạt áo của hắn, mùi máu tanh truyền xa.

Miệng nhỏ của Lăng Phi Sương khẽ nhếch, con ngươi lành lạnh có chút khiếp sợ.

Giờ phút này, Thẩm phong chủ đã không còn nửa điểm ôn hòa gần gũi như xưa, mà giống như Tu La từ trong Địa Ngục bò ra, khí tức làm cho người ta không rét mà run.

Thi thể chất đầy đất này đều do một mình hắn giết chết.

Huyền Ngọc Tử dẫn theo bọn họ đuổi tới, chênh nhau nhiều nhất không quá nửa khắc thời gian, Tần gia đã chết hết rồi.

“Huyền Chưởng môn, ngài tới thật đúng lúc, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!?”

Bên ngoài có thống lĩnh Cấm Vệ quân phản ứng lại, vội vàng tiến lên hỏi.

Huyền Ngọc Tử giải thích đầu đuôi sự việc một lần, những cấm vệ quân kia vừa nghe, ánh mắt lập tức từ kinh sợ biến thành khâm phục.

Để báo thù cho đồng môn, một người đuổi tới nơi này đồ diệt gần như cả nhà Tần gia.

Phần quyết đoán này, đáng cho bọn họ kính nể.

"Người đâu, đi vào lục soát!"

Thống lĩnh giơ tay lên, gọi một loạt Cấm Vệ quân tiến lên tìm kiếm xem đại trận truyền tống khác giấu ở nơi nào.

Mà Huyền Ngọc Tử và Triệu Thành giờ phút này nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Thẩm An Tại.

Huyền Ngọc Tử thở dài mở miệng: "Thẩm trưởng lão, nén bi thương thành động lực, ai cũng không muốn nhìn thấy cái chết của Trịnh trưởng lão. Ma giáo xảo trá, nếu không sớm ngày diệt trừ, sẽ có nhiều người tiếp tục gánh chịu nỗi đau mất đi thân nhân, bằng hữu."

Triệu Thành cũng không khỏi trấn an: "Đúng vậy, Thẩm trưởng lão, lời nói của ngươi dành cho Chính Nguyên chúng ta đều biết đó là lời ngươi dỗ dành hắn, chính ngươi cũng nên tỉnh táo lại, đừng quá thương tâm."

Thẩm An Tại nhíu mày: "Ai nói ta dỗ Chính Nguyên?"

Hai người sửng sốt, liếc nhau có chút sững sờ.

"Không phải à, lẽ nào trên đời này thật sự có Sinh Tử phù trên cửu phẩm có thể câu lấy hồn phách người chết?"

Trên mặt hai người tràn đầy vẻ hồ nghi, không tin.

“Không sai, chỉ cần Chính Nguyên có thể ngộ ra Sinh Tử phù này, ta sẽ có biện pháp cứu sống lão Trịnh.”

Thẩm An Tại mở miệng chém đinh chặt sắt.

“Chuyện này…”

Huyền Ngọc Tử và Triệu Thành nhìn nhau, ánh mắt hơi đáng thương nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người trước thì thở dài một hơi.

“Ai, Thẩm trưởng lão bi thương đến độ mắc bệnh tâm thần rồi.”

“Thầy thuốc đâu tự bắt được bệnh, lát nữa ta bảo Cảnh Tuyết mời Dược vương đến xem qua Thẩm trưởng lão thử, xem ra cái chết của Trịnh trưởng lão cũng đả kích rất lớn đến hắn!”

Hai người ngươi một lời ta một câu, không để ý đến Thẩm An Tại bên cạnh đang giật giật khóe mắt.

“Lăng sư điệt, ngươi có tin Sinh Tử phù tồn tại không?”

Thẩm An Tại nhìn về phía thiếu nữ lạnh lùng bên cạnh.

Người sau do dự một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

“Sư phụ đã nói, vạn đạo trên thế gian, cửu phẩm không phải là điểm cuối, mà là điểm khởi đầu mới, như Chân Tiên thuế phàm, cửu cực Hóa Thánh…”

Nghe thấy Lăng Phi Sương cũng nói vậy, vẻ mặt Huyền Ngọc Tử cứng lại.

Nếu như ngay cả Liễu Vân Thấm cũng nói trên Cửu phẩm còn có cảnh giới cao hơn, vậy Sinh Tử phù Thẩm An Tại nói… hẳn cũng không phải giả.

Có thể cứu sống được Trịnh Tam Sơn hay không, phải xem khi nào Chính Nguyên có thể hiểu được sinh tử, chấp bút

thành phù rồi!

Chương 185: Không cần phải hâm mộ đồ đệ của người khác nữa

Chuyện bên phía Tần gia tạm thời giao cho Cấm Vệ quân cùng Triệu Thành xử lý.

Nhóm người Thẩm An Tại vội trở về Linh Phù sơn.

Một mảnh hỗn độn ở Phục Linh thành, cũng có triều đình Đại An phái người tới xử lý.

Thi thể của đám đệ tử Linh Phù Sơn đều được khiêng về núi.

Vốn là tất niên, nên là giăng đèn kết hoa, là ngày vui mừng.

Thế mà trên núi Linh Phù lại treo đầy vải trắng, đệ tử trong núi ai ai cũng khoác áo tang, thần sắc bi thương.

Một đêm này, đệ tử Linh Phù Sơn tử thương quá ngàn, trong Phục Linh thành ít nhất có năm vạn dân chúng chết thảm.

Mà này so với đại chiến Linh Phù sơn cùng ma giáo năm đó, chẳng qua vẫn là số lẻ.

Sau cơn mưa lớn đêm qua, đại địa nghênh đón một trận tuyết lớn chôn người.

Mộ Dung Thiên lại một lần nữa bị bọc thành cọc gỗ, nằm ngay đơ cả ngày trong nhà tranh giữa trúc uyển, còn Thiên Nhạc lần này cũng bị thương không nhẹ.

Cánh tay cụt kia của hắn bị ấu trùng Thiên Mục cắn nuốt sạch sẽ, đã sớm không còn nữa.

Đám người Tiểu Xuân biết đêm đó hắn không chạy trốn, mà là học trộm được phương pháp Ma giáo triệu hoán Thiên Mục trùng, một mình dẫn đám trùng triều đi, đều sinh lòng áy náy, đều là lên Thanh Vân phong để thăm bệnh Thiên Nhạc.

Mà Thẩm An Tại sau khi xử lý thương thế cho hai đồ đệ xong cũng không thể nhàn rỗi, lập tức điều phối dược dịch cho thi thể Trịnh Tam Sơn.

Dùng thứ này để đảm bảo thi thể của hắn không bị thối rữa, sau này khi lấy được Thần Hoàng tâm và Sinh Tử phù thì sẽ phục sinh hắn lại.

Muốn phục sinh một người, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Có lẽ may mắn là hắn chết trong tay Vu Chính Nguyên, chứ không phải là trong tay những cường giả khác.

Bởi vì sau Càn Khôn cảnh, ra tay không chỉ có uy áp thiên địa lớn lao, còn có thể có động thiên thần thông, sẽ tổn thương linh hồn.

Nếu như ngay cả linh hồn cũng không còn, vậy thì học được phù gì, có đạt được tâm gì cũng không làm nên chuyện gì.

Sau khi phong ấn thi thể lão Trịnh, Thẩm An Tại lại ngựa không dừng vó chạy tới Linh Dược đường, trợ giúp Từ Hoan cùng một đám đệ tử Linh Dược đường đi trị thương cho người bị thương.

Đáng nhắc tới là ngay lúc hắn chạy tới, Tiêu Cảnh Tuyết đã ở đó hỗ trợ.

Xa xa nhìn nhị đồ đệ tính tình nhu thiện của mình đổ đầy mồ hôi trong đám người bị thương, còn bận rộn hơn cả Từ Hoan, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy vui mừng, cũng có chút đau đầu.

Tuy Tiêu Cảnh Tuyết có thiên phú, nhưng vẫn chưa đủ tự tin, luôn hoài nghi chính mình.

Phải nghĩ biện pháp giúp nàng tìm được niềm tin mới được, đồng thời cũng tiện thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Lắc đầu, Thẩm An Tại không nghĩ nhiều nữa, tiến lên giúp bọn họ xử lý thương thế của các đệ tử.

Có hắn gia nhập, áp lực đám người Từ Hoan giảm đi rất nhiều.

Thậm chí hắn vừa chữa thương, còn vừa giảng giải cho Tiêu Cảnh Tuyết những thương thế kia phải xử lý như thế nào.

Không riêng gì Tiêu Cảnh Tuyết và một đám đệ tử Linh Dược đường nghiêng tai lắng nghe, ngay cả Từ Hoan bên cạnh cũng lặng lẽ vểnh tai.

Cả ngày Thẩm An Tại đều ở trong Linh Dược đường, đêm khuya đi ra thì thấy tuyết đã phủ kín núi, tuyết đọng thật dày, dẫm lên có thể không nhìn thấy mắt cá chân.

Thẩm An Tại ngây người mệt mỏi, mắt nhìn sắc trời, do dự rồi từng bước một đi về phía Thanh Phù phong.

Thanh Phù phong, Phù đường.

Vu Chính Nguyên ngây người ra, không biết đã đứng trước bàn bao lâu rồi.

Trên bàn có rất nhiều thứ, có các loại bùa giấy, trận pháp.

Sơn Hà phù thôi diễn đến thành công, lại đến quá trình tương dung Thiên Kiếm Phù, không sai lệch chút nào mà đặt lên bàn.

Bên cạnh còn có phương án liên quan đến việc cải tạo Thanh Vân đại trận, chẳng qua mới chỉ hoàn thành hai phần ba, còn một phần nhỏ là trống không.

Nhìn đống giấy phù đầy đủ, cùng với phù thư do Trịnh Tam Sơn bên cạnh tự tay bện, hắn là hắn dự định khi xong sẽ giao cho đồ đệ.

Đáng tiếc…

Vu Chính Nguyên thất hồn lạc phách mà nhìn những thứ này, ánh mắt có chút trống rỗng.

Thậm chí hắn đến bây giờ cũng không muốn tin tưởng, lão nhân miệng cứng lòng mềm, luôn bận rộn bận rộn kia đã không còn ở đây nữa.

Thẳng đến khi một bàn tay to đặt lên bờ vai hắn, hắn mới hồi phục tinh thần lại, nhìn về phía Thẩm An Tại đứng bên cạnh.

“Đừng suy nghĩ nhiều, sư phụ ngươi chỉ tạm thời rời khỏi chúng ta. Chờ khi ngươi lĩnh ngộ Sinh Tử phù, ngươi có thể tự tay mang sư phụ ngươi trở về.”

“Tự tay mang sư phụ trở về…”

Vu Chính Nguyên nắm chặt song quyền, ánh mắt run rẩy.

Hắn không hề nghi ngờ Sinh Tử phù là thật hay giả, bởi vì đó là biện pháp duy nhất để hắn cứu sư phụ của mình.

Hắn không dám nghĩ tới…

“Thẩm trưởng lão, đệ tử muốn lĩnh ngộ Sinh Tử phù kia thì phải như thế nào?”

Vu Chính Nguyên trầm giọng hỏi.

“Ta cũng chỉ biết đến sự tồn tại của phù này, phải lĩnh ngộ như thế nào, hoặc là ai từng lĩnh ngộ được thì cũng không rõ ràng lắm.”

Thẩm An Tại đưa tay nhẹ nhàng phất qua bản đồ thiết kế của Thanh Vân đại trận, ánh mắt phức tạp, chậm rãi mở miệng.

“Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, phù này chân chính tồn tại, về phần phải lĩnh ngộ ở nơi nào, lĩnh ngộ như thế nào…”

Hắn lắc đầu thở dài.

Vu Chính Nguyên trầm mặc rồi mở miệng.

“Trước kia sư phụ có nói qua, Phù tháp ở Linh Phù sơn của ta chính là Thần Phù tháp phỏng chế Thần Phù điện của Đông Linh vực. Thần Phù điện chính là thánh địa mà toàn bộ cường giả phù đạo khắp thiên hạ tề tụ, nếu thật sự có cơ hội lĩnh ngộ Sinh Tử phù, thì có lẽ nó đang ở tại Thần Phù tháp.”

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày: “Ngươi muốn rời khỏi Linh Phù sơn?”

Đông Linh vực chính là thánh địa của kiếm tu, nhưng Thần Phù điện lại là nơi phù tu thiên hạ hướng tới.

Bên trong đó, vô số phù trận huyền diệu, chỉ cần có thể lĩnh ngộ một trận từ trong Thần Phù tháp, thực lực liền có thể bay dễ dàng.

“Ừm.”

Vu Chính Nguyên gật đầu, ánh mắt kiên định.

“Ta nhất định phải đi Thần Phù tháp, lĩnh ngộ Sinh Tử phù.”

Thấy người bên cạnh nhíu mày, hắn lập tức mở miệng: "Thẩm trưởng lão yên tâm, Chính Nguyên không phải lâm trận bỏ chạy, dù muốn đi, cũng phải chờ xử lý xong Ma giáo, Linh Phù sơn an ổn mới đi."

"Không phải ta lo lắng chuyện này."

Thẩm An Tại lắc đầu, khẽ thở dài, nhìn thiếu niên ra vẻ kiên cường mà mở miệng.

"Đông Linh vực cách Nam Quyết vực cực xa, ngoại giới hiểm ác, cường giả trung tam cảnh khắp nơi đều có, chính là từng bước nguy cơ."

"Nếu như ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta phải làm sao bàn giao với sư phụ ngươi đây?"

"Thẩm trưởng lão không cần phải lo lắng."

Vu Chính Nguyên giơ tay cầm Sơn Hà Thiên Kiếm phù trên bàn, ánh mắt run rẩy.

"Ta vẫn luôn nói với sư phụ, ngài dạy cho Mộ Dung sư đệ kiếm chiêu lợi hại như vậy, Lăng sư tỷ cũng học được công pháp rất cường đại kia của Liễu trưởng lão, hôm nay…"

Hắn nhìn những đường vân trên lá bùa kia, trong mắt chứa ý cười cùng lòng chua xót.

"Hiện giờ Chính Nguyên cũng có phù pháp lợi hại sư phụ lưu lại rồi, không cần phải hâm mộ đồ đệ của người khác giống như trước kia nữa."

"Có Sơn Hà Thiên Kiếm phù ở đây, chắc chắn Chính Nguyên sẽ thành công tiến vào Thần Phù điện!"

Ánh mắt thiếu niên kiên định dị thường.

Nhìn thần sắc của hắn, Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, quay người đi tới cửa ra vào.

“Ngươi đã quyết định như vậy, ta cũng không khuyên nữa, nhưng ngươi muốn rời khỏi Linh Phù sơn, ta có một điều kiện, đó chính là học được Sơn Hà Thiên Kiếm phù này, nếu không ta quyết sẽ không thả ngươi xuống núi.”

Hắn đứng ở cửa ra vào, hơi ngoái đầu nhìn lại.

“Ngày mai đến Thanh Vân phong, ta dẫn ngươi đi một chỗ tu luyện.”

“Vâng!”

Vu Chính Nguyên cung kính chắp tay, đưa mắt nhìn thân ảnh đối phương biến mất dưới lớp tuyết trắng mênh mông, thần sắc phức tạp, cảm động, càng nhiều chính là kiên định.

Thần Phù điện của Đông Linh vực, hắn nhất định sẽ đi!

Chương 186: Khúc mắc trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết

Ngày hôm sau, chủ phong, Linh Phù đại điện.

"Tình hình chiến sự bên phía Lang Uyên rất khẩn cấp, tuy rằng Trấn Nam vương đã trở lại Càn Khôn cảnh, nhưng đối mặt với Chu Tiếu và hai vị Xích Diễm hổ đang ngự dưới quyền hắn, vẫn có chút khó có thể chống đỡ."

Ngữ khí Huyền Ngọc Tử trầm trọng, "Dù sao thương thế của hắn cũng vừa mới khỏi hẳn, thậm chí còn chưa kịp củng cố cho tốt, Lang uyên bên kia đã phát động thế công, huống hồ những năm gần đây, Chu Tiếu cũng đã đạt tới Càn Khôn cảnh hậu kỳ, thậm chí Xích Diễm hổ cũng đã đến Càn Khôn trung kỳ."

Đám người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy ngưng trọng.

Tuy rằng ngày thường hoàng thất cùng Linh Phù sơn không có quan hệ quá gần gũi, thậm chí Huyền Ngọc Tử còn phải tránh hiềm nghi, nhưng nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, bọn họ vẫn không thể ngồi yên không để ý tới.

"Việc trong núi phải giao cho chư vị xử lý. Thái thượng trưởng lão đã xuất quan, nếu có bất kỳ tình huống gì thì có thể đi xin chỉ thị của ngài. Tối nay ta sẽ khởi hành đến Lang Uyên một chuyến."

Theo Huyền Ngọc Tử nói xong, Thẩm An Tại đi tới phía trước một bước.

"Chưởng môn, ta theo ngươi cùng đi."

Huyền Ngọc Tử chần chừ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Càng sớm đánh lui đại quân Bình Thiên triều thì càng tốt, có Thẩm An Tại, cũng có thể thêm một phần trợ lực.

Sau khi tan họp, Thẩm An Tại trở về Thanh Vân phong ngay.

Vu Chính Nguyên đã cung kính chờ ở bên ngoài trúc uyển.

Thấy hắn trở về, thiếu niên lập tức bước lên trước chắp tay: "Đệ tử bái kiến trưởng lão."

"Ừm, đi theo ta." Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, dẫn hắn đến phía sau núi đưa hắn vào Đạo phủ.

Lĩnh ngộ Sơn Hà Thiên Kiếm phù, không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất.

Nếu đã là đồ đệ của lão Trịnh, thì dĩ nhiên hắn có thể giúp thì sẽ giúp.

Sau đó, Thẩm An Tại lại tiến vào phòng luyện đan, luyện đan cả ngày.

Tất cả đều là đan dược chữa thương, khôi phục linh nguyên khí huyết.

Hắn sợ nếu như có lần sau nữa, đồ nhi của mình còn có thể bởi vì nguyên nhân linh nguyên không đủ mà lâm vào hiểm cảnh.

Nên lần này hắn thật sự luyện hai cân để lại cho bọn họ.

Có Niết Bàn thần hỏa ở đây, tốc độ luyện đan của hắn trở nên cực nhanh, vượt xa luyện dược sư bình thường.

Khi hắn mệt mỏi mở cửa phòng, Tiêu Cảnh Tuyết đang nắm tay Thiên Nhạc, đứng dưới gió tuyết chờ.

"Sư phụ…"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng, hai ngày nay sư phụ nhà mình chưa bao giờ nghỉ ngơi, cho dù chỉ là một phút.

Không phải vội vàng chuyện này chính là bận rộn chuyện kia, hiện tại nghe nói lại sắp chạy tới Lang uyên, nàng không khỏi có chút lo lắng.

Thẩm An Tại khoát tay, giao hết đan dược luyện chế xong cho nàng, sau đó nhìn về phía hài đồng bên cạnh nàng.

Ngoại trừ con mắt và đầu lưỡi, tay trái của Thiên Nhạc cũng bị gãy mất.

Điều này làm cho Thiên Nhạc nhìn qua rất là thê thảm, trông mà đáng thương.

"Thiên Nhạc, vi sư đã đồng ý với ngươi sẽ chữa khỏi mắt và lưỡi cho ngươi, nhưng sư phụ hiện tại còn có việc phải rời đi, nên đã bảo sư tỷ tới giúp ngươi trị liệu, thuận tiện giúp ngươi phục hồi tốt hơn, được không?"

Thẩm An Tại hơi cúi người xuống, nhẹ nhàng phủ đi bông tuyết trên người hài đồng.

Thiên Nhạc gật đầu, không có chút do dự hay tỏ vẻ hoài nghi nào.

Ngược lại khi Tiêu Cảnh Tuyết nghe nói như thế, đôi mi thanh tú nhăn lại, ấp úng mở miệng.

"Sư phụ… Thiên Nhạc sư đệ bị thương quá nặng, đệ tử…"

"Cảnh Tuyết."

Nàng còn chưa dứt lời, Thẩm An Tại đã mở miệng cắt ngang, đứng dậy nhìn vào mắt nàng, giọng điệu nghiêm túc.

"Có thể nói cho vi sư biết, rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì hay không?"

"Ta…"

Tiêu Cảnh Tuyết cúi đầu, do dự thật lâu mới chậm rãi mở miệng, giọng nói rất nhẹ.

"Khi đệ tử ở Dược Vương cốc, cũng từng xuống núi chữa bệnh, nhưng… lại làm chết người."

Thẩm An Tại nhướng mày.

Chuyện này hắn chưa từng nghe nhắc đến.

Cũng đúng, đường đường Thanh Thủy quận chúa, lại còn là nửa đệ tử Dược Vương cốc, chuyện chữa chết người khẳng định sẽ không truyền ra.

Dù sao việc này liên quan đến thể diện song phương, cũng dễ dàng bị người phóng đại ảnh hưởng.

"Có thể nói rõ chi tiết với vi sư được không?"

Tiêu Cảnh Tuyết do dự, khẽ gật đầu, mở miệng thuật lại chuyện năm đó.

Thẩm An Tại ngay bên cạnh lẳng lặng lắng nghe.

Hóa ra sau khi Tiêu Cảnh Tuyết trúng độc Thực Cốt, năm đầu tới Dược Vương cốc vẫn luôn ấm ủ hy vọng, ánh mắt sáng ngời.

Một mực tin tưởng vững chắc cho dù Bắc Thần Huyền Dịch không giải được độc của mình, cũng có thể dựa vào chính mình trở thành luyện dược sư thất phẩm, tự cứu mình.

Thẳng đến một ngày cuối năm, tuyết lớn như vậy.

Bắc Minh triều có một thành xảy ra ôn dịch, đệ tử Dược Vương cốc xuống núi hành y, nàng cũng đi theo.

Nhìn Bắc Thần Vọng Thư cùng tuổi cứu một người lại một người, nàng cũng dâng lên một chút lòng hiếu thắng, vì vậy dưới tình huống không được sự chấp thuận của các sư huynh

đệ khác của Dược Vương cốc, nàng tự chữa trị bệnh cho một người bình thường.

Ôn dịch được loại trừ, nhưng tâm thần Tiêu Cảnh Tuyết hao tổn, độc Thực Cốt trong cơ thể bộc phát, thuận theo linh khí trong cơ thể nàng mà đi vào thân thể bệnh nhân.

Sau đó…

Chờ khi đám người Bắc Thần Vọng Thư chạy tới, người đã tắt thở.

Từ đó về sau Tiêu Cảnh Tuyết như biến thành người khác, không có tranh cường háo thắng, trong mắt cũng mất đi ánh sáng.

"Nhưng hai lần ngươi ở Linh Dược đường, không phải đã chữa khỏi rất nhiều người sao, hơn nữa bây giờ đã không còn bị Thực Cốt chi độc quấy nhiễu, vì sao luôn hoài nghi chính mình?"

Thẩm An Tại kiên nhẫn dạy dỗ.

"Đệ tử…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua Thiên Nhạc bên cạnh, do dự nói: "Đó là vì sư phụ đã từng dạy những tình huống tương tự, nhưng ta chưa từng trị loại tình huống này cho Thiên Nhạc sư đệ, ta sợ vạn nhất xảy ra sai sót gì thì cặp mắt hắn sẽ vĩnh viễn không thể tốt lên được."

"Ngươi đây là ưu nhu thiếu quyết đoán!"

Thẩm An Tại bỗng nhiên nghiêm mặt, trong giọng có tiếng quát lớn.

"Trước sau đều tự hoài nghi, ngươi đã quên vi sư đã nói với ngươi chuẩn tắc đầu tiên của Thanh Vân phong là gì sao?"

“Vĩnh viễn không hy sinh, vĩnh viễn tin tưởng chính mình…”

Tiêu Cảnh Tuyết nói xong, cúi đầu, âm thanh như tiếng muỗi vo ve.

Thiên Nhạc nhận ra tâm tình của nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng an ủi.

Thấy nàng vẫn như thế, Thẩm An Tại có chút tức giận.

Tên ngốc Mộ Dung Thiên kia còn đỡ, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết là ám ảnh lưu lại trong lòng từ khi còn bé, không giải trừ được bóng ma này, vĩnh viễn không thể nào lấy lại lòng tin.

“Ngươi đi theo ta.”

Thẩm An Tại mang Tiêu Cảnh Tuyết một mình rời đi, đi tới một vách núi nào đó, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra mấy viên đan dược.

Đó là số độc đan mà lúc trước Nham Lý chuẩn bị cho việc chạy trốn hoặc là tự sát.

Thần hỏa xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, những đan dược này trong nháy mắt bị hòa tan thành dược dịch, trộn làm một đoàn.

Hắn chỉ tay phải điểm một cái, trực tiếp đưa viên đan dược này vào cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết. Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết chợt tái xanh.

“Vi sư vốn tưởng loại trừ độc Thực Cốt, là vì giúp ngươi đánh nát gông xiềng, chưa từng nghĩ gông xiềng của ngươi là ở trong lòng.”

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua nàng, sau đó trầm giọng mở miệng.

“Trong một tháng nữa nếu không cách nào giúp Thiên Nhạc mọc lại tay, vậy tiếp theo vi sư cũng không có biện pháp. Đôi mắt và đầu lưỡi của hắn, vi sư đã từng dùng dược dịch chăm sóc qua, nếu như bỏ qua cơ hội này, hiệu quả của dược dịch sẽ bị trì hoãn một bước, sau này tuyệt đối không có khả năng khôi phục.”

“Sư phụ…”

Tiêu Cảnh Tuyết nóng nảy.

Nàng cảm thấy bồn chồn không phải là vì độc tố sư phụ bỗng nhiên đánh vào trong cơ thể mình, mà là vì thân thể tiểu sư đệ.

“Vi sư lập tức đến Lang Uyên, ít nhất một tháng mới có thể trở về. Tiểu sư đệ của ngươi có thể khôi phục hoàn toàn hay không là nhờ vào ngươi.”

“Độc trong cơ thể ngươi sẽ bạo phát khi thi châm, khi ngươi chữa trị cho đôi mắt Thiên Nhạc thì sẽ chui vào trong cơ thể hắn. Tuy chất độc này không thể so với độc Thực Cốt, ngươi có thể kháng cự, nhưng Thiên Nhạc lại không gánh được, độc tố vừa nhập vào cơ thể, hắn sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử.”

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt nghiêm túc.

“Ngươi có thể tùy ý lật xem mọi thứ trong thư phòng, bên trong cũng có cảm ngộ dược đạo của vi sư, một tháng, mệnh và thương thế của tiểu sư đệ ngươi, toàn bộ dựa vào ngươi.”

Dứt lời, hắn không hề do dự, trực tiếp ngự phong đón gió tuyết đầy trời rời đi.

“Sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng la lên tại chỗ, nhưng chỉ có thể nhìn bóng người càng bay càng xa, ánh mắt do dự.

Trong đầu không ngừng hiện lên gương mặt thường dân năm đó bị mình chữa chết, tâm sự nặng nề.

Nếu trông cậy mình trị bệnh cho tiểu sư đệ… Vạn nhất bỏ lỡ cơ hội chữa bệnh và mắt duy nhất cho hắn thì phải làm sao bây giờ?

Nhỡ đâu… độc trong cơ thể mình hại chết tiểu sư đệ thì sao?

Dưới đủ loại lo âu cùng huyễn tưởng, thiếu nữ đứng ở trên núi đá đầy trời đầy tuyết, bóng lưng lộ ra có chút bất lực.

Nàng ngồi xổm cạnh vách núi, có chút không biết làm sao.

Tiếng chân trên tuyết đọng vang lên, một chiếc áo choàng khoác ở trên đầu vai nàng.

Nghiêng mắt nhìn lại, thấy Thiên Nhạc ngồi xổm xuống, dùng cánh tay còn sót lại viết xuống một hàng chữ.

“Sư tỷ, ta tin tưởng ngươi.”

Chương 187: Lang uyên

Nhìn gương mặt bình tĩnh của đứa trẻ, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nheo mắt, xoa xoa đầu Thiên Nhạc, khe khẽ mở miệng.

"Thế nhưng chính sư tỷ cũng không tin tưởng bản thân mình nha…"

Thiên Nhạc im lặng, sau đó lại viết thêm một hàng chữ trên tuyết.

"Ta mặc dù vừa mù vừa câm, nhưng ta thủy chung tin chắc mình có thể rèn ra một thanh đao lợi hại nhất toàn thiên hạ."

Chỉ một câu vô cùng đơn giản, lại khiến Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình.

Giờ phút này khuôn mặt mềm mại, dung mạo xinh đẹp kia hơi nhíu lại, dường như lâm vào trầm tư gì đó.

Thật lâu sau, nàng mới do dự mở miệng.

"Để ta thử xem sao."

Dứt lời, nàng nắm lấy tay Thiên Nhạc, xua đi gió tuyết đi về phía Thanh Vân phong.

Hình như đến bây giờ sư huynh còn chưa có ăn cơm tối…

…

Màn đêm trầm xuống, Thẩm An Tại đang ngồi Xích Thố ngự phong mà đi, bên cạnh là Huyền Ngọc Tử.

"Ngươi giao gánh nặng trị liệu cho quận chúa, còn hạ độc lên người nàng, không sợ tái hiện chuyện ôn dịch năm đó sao?"

Huyền Ngọc Tử mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

"Tuy độc kia không yếu, nhưng cũng không trí mạng, coi như Cảnh Tuyết thất bại thì ta cũng có thể chữa khỏi cho Thiên Nhạc."

Người trước thoáng kinh ngạc nhìn hắn một cái, sau đó bật cười lắc đầu.

Thân là luyện dược sư thất phẩm duy nhất của Nam Quyết vực, quả thật đã đủ vốn liếng để nói tới chuyện này.

"Nếu như Cảnh Tuyết không có lòng tin, thì dù nàng có thiên phú tốt đến mấy cũng vô dụng."

Theo lời Thẩm An Tại nói rơi xuống, Huyền Ngọc Tử rất tán đồng mà gật gật đầu.

Nếu muốn bước vào cảnh giới Niết Bàn, quan trọng nhất là tâm kiếp.

Tâm chưa sạch, kiếp khó độ.

Thẩm An Tại làm ra hành động này, hoàn toàn là suy nghĩ cho Tiêu Cảnh Tuyết sau này.

Nghĩ vậy, Huyền Ngọc Tử bỗng cảm khái.

"Không ngờ trên Linh Phù sơn lại chỉ có Thẩm An Tại ngươi là giỏi dạy đồ đệ, bất luận là Mộc trưởng lão hay Triệu trưởng lão, bọn họ đều chỉ có bản lĩnh dạy học, chỉ có ngươi hốt thuốc đúng bệnh, là dạy bản thân con người."

Nói xong, hắn lại thở dài một hơi.

"Chính Nguyên tự tay giết chết ân sư, tuy rằng biểu hiện của hắn không giống như điên như khùng, nhưng chính vì vậy tính tình của hắn vốn đã lệch lạc trầm ổn, vì vậy đã sinh ra thói quen tự gánh chịu, cho nên chuyện này chỉ sợ đã trở thành tâm

ma của hắn. Nếu không sớm đi ra ngoài, Niết Bàn tâm kiếp sẽ là tử kiếp của hắn.”

Thẩm An Tại gật đầu đồng ý.

Vu Chính Nguyên mặc dù biểu hiện rất trầm ổn trước mặt các sư đệ sư muội, phong phạm của đại sư huynh một phái, nhưng chỉ có trưởng bối mới biết được, nội tâm của hắn kỳ thật rất yếu ớt.

Khi còn nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, Trịnh Tam Sơn mang từ ổ ăn mày về, người sau vẫn ở bên chăm sóc hắn như con ruột.

Hài tử nhà nghèo sớm biết lo việc nhà, chính bởi vì tao ngộ lúc còn nhỏ, cho nên cũng hiểu chuyện hơn nhiều bạn bè cùng lứa.

Hiện giờ hắn tự tay giết ân sư, chuyện này tra tấn hắn nhiều ra sao cũng không cần phải nói.

Thẩm An Tại có thể đảm bảo, nếu lúc ấy hắn không cho Vu Chính Nguyên một hy vọng.

Chắc chắn hắn sẽ tự tạ tội ngay tại chỗ.

“Đừng nói những lời này, tình huống Lang uyên bên kia hiện tại thế nào?”

Thẩm An Tại lắc đầu, hỏi.

“Ba mươi vạn Lang kỵ đã chém giết nhiều ngày cùng năm mươi vạn Liệp Hổ quân, Vương gia một mình chiến một trận với Chu Tiếu và ngự hạ yêu thú Xích Diễm hổ, tình hình chiến đấu cụ thể thế nào thì chưa biết.”

Nghe vậy, hắn khẽ nhíu mày.

Cảnh giới của Chu Tiếu và Xích Diễm Hổ đều đã đột phá, hơn xa mười năm trước, mà Tiêu Ngạo Hải thì mấy ngày gần

đây mới khôi phục lại Càn Khôn sơ kỳ, cảnh giới còn chưa củng cố.

Trong trận đại chiến này, hắn đã gặp phải rất bất lợi.

"Chúng ta nhanh lên một chút đi."

Thẩm An Tại trầm giọng mở miệng, sau đó kẹp bụng ngựa.

"Đi!"

Xích Thố thét dài một tiếng, hóa thành một tia sáng đỏ chạy vội về phương xa.

Nhìn Thẩm An Tại cưỡi ngựa mà đi, thần sắc của Huyền Ngọc Tử có chút cổ quái.

"Ai…"

Hắn hai bước cũng làm một bước, mỗi một bước rơi xuống vượt qua mấy chục trượng, đuổi theo.

Mặc dù hắn là Càn Khôn cảnh, nhưng một người ngự ngựa mà bay, một người tự chạy, thấy thế nào đều là người trước càng có một chút khí thế…

…

Tia nắng ban mai lại một lần nữa chiếu sáng màn đêm.

Lang Uyên.

Nơi đây huyết khí tận trời, không ngừng có tiếng la giết bay thẳng lên trời cao.

Trên bình nguyên rộng lớn, Lang kỵ mặc Lang khải màu đen đang ra sức chém giết với Liệp Hổ quân, thi sơn huyết hải.

Mặc dù Lang kỵ có chiến lực phi phàm, nhưng Liệp Hổ quân lại mạnh hơn một bậc.

Bọn họ cùng yêu hổ tọa kỵ của mình sớm đã có tâm ý tương thông, dưới sự xung phong liều chết, trên cơ bản chết

một người một hổ, có thể đổi năm người Lang kỵ.

Mà số lượng của bọn họ vốn là nhiều hơn nhiều so với Lang Kỵ.

Trong hai ngày chém giết này, ba mươi vạn Lang kỵ đã chết hơn năm vạn…

Dù như thế, đám Lang kỵ còn lại cũng không có ý lùi bước, thay phiên nhau xuất trận.

Bởi vì phía sau Trường Thành là vạn dân chúng Đại An triều, là nhà của bọn họ.

Bọn họ mà lui, chết chính là người nhà của bọn họ.

Cho nên, chỉ có thể tử chiến!

"Giết!"

Lại một tiếng trống nặng nề vang lên, đánh thức ngàn vạn Lang kỵ trên chiến trường đã mang ánh mắt mệt mỏi chết lặng.

Trên hư không phương xa, chấn động không ngừng vang lên, hư không nổ vang không thôi.

Kiếm ý nặng nề như biển tràn ngập nơi đây, nhưng cũng khó tiêu tán Hổ Sát chi khí.

"Ha ha ha, Tiêu Ngạo Hải, kiếm ý Trấn Hải của ngươi so với năm đó đã yếu hơn không ít nhỉ!"

Một nam tử trung niên mặc chiến giáp màu vàng ngửa mặt lên trời cười to, bên cạnh là một con mãnh hổ toàn thân rực lửa.

Chính là Lăng Phong vương Chu Tiếu của Bình Thiên triều cùng Xích Diễm hổ, ngự hạ yêu hổ của hắn.

Một người một hổ này mặc dù trên mặt có chút mệt mỏi thế nhưng thương thế cũng không quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ

xuất hiện rất nhiều vết kiếm trên chiến giáp màu vàng của người trước mà thôi.

Mà trái lại, Tiêu Ngạo Hải mặc giáp đen ở phía trước, tóc tai bù xù.

Chiến giáp toàn thân bị đốt nát không chịu nổi, trên mặt còn nhiều vết máu và cháy đen.

Hiển nhiên, trong trận chiến đấu của hắn và một người một hổ này, hắn vẫn luôn ở vào trạng thái hạ phong.

Sở dĩ có thể kiên trì lâu như vậy, vẫn là vì duyên khí của phu nhân hắn yếu đuối, không thể giúp hắn hoàn toàn rút đi Càn Khôn của Dương tiên.

Cho nên hắn vừa đánh vừa hấp thu dược lực còn sót lại.

Cho dù như thế, đối mặt với hai Càn Khôn cảnh Chu Tiếu hậu kỳ cùng Xích Diễm Hổ trung kỳ, hắn vẫn có chút khó chống đỡ.

“Cho ngươi thời gian mười năm tu luyện, không ngờ vẫn là kẻ không có tiền đồ như thế.”

Tiêu Ngạo Hải cười lạnh một tiếng, trực tiếp đáp một câu.

Nụ cười vừa xuất hiện trên khóe miệng Chu Tiếu lập tức biến mất, sắc mặt hơi có vẻ khó chịu.

“Tuy ngươi đã trở lại cảnh giới Càn Khôn, nhưng e rằng trong trận chiến hôm nay, ngươi khó mà phát huy được uy phong mười năm trước.”

Tiêu Ngạo Hải nhìn thoáng qua Lang kỵ phía dưới, sắc mặt có chút nặng nề.

Hắn cũng không lo lắng cho mình, chỉ lo Lang kỵ kiên trì không được bao lâu, nếu như trường thành bị công phá, hơn mười tòa thành trì phía sau đều sẽ bị ảnh hưởng.

“Tiêu Ngạo Hải, ngươi và ta cũng đã đánh không sai biệt lắm, chiêu tiếp theo, ngươi và Lang kỵ của ngươi đều phải chết!”

Chu Tiếu khẽ quát một tiếng, hàn quang trong mắt tăng vọt.

Sau một khắc, bên ngoài thân hắn hiện ra một đường vân đặc thù nào đó, càng làm cho người khiếp sợ là Xích Diễm hổ bên cạnh hắn cũng xuất hiện đường vân như vậy.

Không riêng gì hai người bọn họ, một đám Liệp Hổ quân phía dưới nhìn thấy tướng lãnh nhà mình vận dụng thuật này thì cũng không do dự nữa, đều vận dụng.

Một cỗ uy áp làm cho người hít thở không thông bao phủ nơi đây!

Chương 188: Tử chiến không lùi!

"Đây là…"

Đồng tử Tiêu Ngạo Hải co rụt lại, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Đường vân trên người Chu Tiếu tản ra một loại huyền diệu nào đó, mà đường vân của Xích Diễm hổ kia lại trực tiếp hóa thành vô số huyết quang, không ngừng chui vào cơ thể lão giả kia.

Sau khi dung hợp xong, thực lực của hắn bắt đầu tăng dần.

Chu Tiếu híp mắt, hưởng thụ cảm giác thực lực tăng lên làm hắn say mê.

"Không ổn, mau cắt đứt bọn chúng!"

Tiêu Ngạo Hải quá sợ hãi, lúc này tiến lên bổ ra một kiếm.

Đương!

Thanh âm vù vù vang lên, huyết khí tăng mạnh, kiếm trong tay hắn bị ngăn cản bên ngoài, không thể tiến thêm.

Không chỉ như vậy, những Lang kỵ khác ra tay ở phía dưới cũng bị trở ngại, không cách nào ngăn cản thủ đoạn này của đám Liệp Hổ quân.

"Hống!"

Ngàn vạn tiếng hổ gầm cộng hưởng với nhau, đinh tai nhức óc, sóng âm xông thẳng lên trời.

Dưới tiếng nổ vang, thậm chí chấn Tiêu Ngạo Hải bay ra ngoài, sắc mặt hắn trắng bệch.

Đợi huyết quang tán đi, một màn khiến sắc mặt mọi người đột biến xuất hiện.

Đám Liệp Hổ quân kia lúc này cơ bắp phồng lên, mặt đầy đường vân, hai mắt đỏ như máu.

Nhất là bên ngoài thân thể bọn họ có huyết khí bao quanh, mơ hồ hóa thành bộ dáng một con đầu hổ hình người bay quanh bốn phía.

Sát khí ngập trời kia khiến người ta cảm thấy phát lạnh từ tận đáy lòng.

Tất cả những Liệp Hổ quân này đều có thực lực được tăng cường!

Thậm chí Chu Tiếu càng đạt đến trình độ Càn Khôn cảnh đỉnh phong!

"Lần này… xong rồi!"

Đu cho là những Lang Kỵ kia thân kinh bách chiến, sát phạt vô số, nhưng bọn họ vốn đã ác chiến mấy ngày nay, thể xác và tinh thần sớm đã mệt mỏi.

Giờ phút này thấy thực lực địch nhân chẳng những không suy giảm, ngược lại tiến thêm một bước, bọn họ cũng đã quá mệt nhọc, không khỏi sinh lòng tuyệt vọng, sĩ khí đại giảm.

"Giết!"

Chu Tiếu cao hơn một trượng quát to một tiếng hạ lệnh.

Những liệp Hổ quân kia lập tức nhe răng cười, thậm chí từ bỏ binh khí trong tay, chuyển sang dùng răng, móng vuốt sắc bén đi cắn xé kẻ địch.

Trong mắt bọn họ, đã chỉ còn lại thú tính.

Sau khi được cường hóa, Liệp Hổ quân lần nữa xung phong liều chết, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Trận địa của Lang Kỵ bị đánh thẳng vào, xé rách dễ như trở bàn tay, nhân số thương vong bắt đầu tăng lên kịch liệt!

"Bí pháp hóa yêu… Chu Tiếu, Ma giáo quả nhiên có quan hệ với Bình Thiên triều của ngươi!"

Sắc mặt Tiêu Ngạo Hải giận dữ.

"Chuyện tới nước này, ngươi biết cũng đã muộn rồi, Nam Quyết vực này sớm muộn gì cũng là vùng đất Bình Thiên triều ta độc bá!"

Chu Tiếu Dương cười lớn.

Sở dĩ lựa chọn hiện tại mới thi triển bí pháp hóa yêu, chính là muốn sau khi Lang kỵ ác chiến mấy ngày, vốn là dưới tình huống mệt mỏi, lại hung hăng đả kích sĩ khí bọn họ.

Hành quân đánh giặc, sĩ khí càng quan trọng, sĩ khí giảm sút, khoảng cách đến khi binh bại chạy trốn cũng không còn bao lâu nữa.

Nếu như ngay từ đầu đã thi triển bí pháp này, tuyệt đối sẽ không có hiệu quả như ngày hôm nay.

"Tiêu Ngạo Hải, chịu chết đi!"

Ánh mắt Chu Tiếu ngưng tụ, khí huyết hổ hình quanh thân bộc phát, cả người hóa thành huyết quang hiện lên, tốc độ cực nhanh.

Tiêu Ngạo Hải kinh hãi, vừa định nâng kiếm ngăn cản, đối phương đã bay đến trước người hắn, hung hăng đánh một chưởng vào ngực hắn.

Bịch!

Dưới man lực, trực tiếp nện hắn hộc máu bay ngược ra sau.

Còn chưa đợi hắn rơi xuống đất, huyết quang hiện lên, Chu Tiếu đã đá một chân ra, tiếng xé gió nổ tai truyền ra.

Bịch!

Cường giả Càn Khôn cảnh đỉnh phong toàn lực xuất thủ, nhất cử nhất động đều ẩn chứa lực lượng của Càn Khôn động thiên, võ giả bình thường không thể sánh bằng!

Phanh, phanh, phanh, phanh!

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Ngạo Hải đã lặn lộn mấy lần trên không trung, tiếng nổ vang liên tiếp gần như đồng thời vang lên.

Chu Tiếu đứng ở giữa không trung, mở hai mắt lộ ra say mê.

"Đây chính là lực lượng…"

Tiêu Ngạo Hải nằm giữa hố to trên mặt đất, y quan tổn hại, mặt mũi tràn đầy máu tươi.

Một thân chiến giáp Địa giai của hắn đã bị tổn hại không chịu nổi dưới thế công mạnh mẽ này, thậm chí tay cầm kiếm cũng đã vặn vẹo, xương cốt đâm rách huyết nhục, lộ ra bên ngoài.

Nhìn qua thê thảm vạn phần.

"Vương gia!"

Một đám Lang kỵ thấy cảnh này, hai mắt đỏ như máu, hô to lên.

Tiêu Ngạo Hải bị thương nặng, trên mặt lại không có biểu cảm gì.

Hắn chậm rãi đưa tay lau đi máu tươi không ngăn được trên khóe miệng, đổi tay cầm kiếm.

"Vương gia, chúng ta lui về Lâm An thành đi!"

Có phó tướng không đành lòng hô to. Hắn đã phải trơ mắt nhìn huynh đệ bên cạnh bị đồ sát xé nát, cho dù như thế nào, giờ phút này trong mắt hắn cũng đã rưng rưng lệ nóng.

“Vương gia, lui đi!”

“Vương gia… “

Một tiếng lại một tiếng hô vang lên, đám Lang kỵ giờ phút này lâm vào tuyệt vọng, đối mặt một đám Liệp Hổ quân thi triển bí pháp hóa yêu, bọn họ không nhìn thấy hi vọng.

Khóe miệng Chu Tiếu mỉm cười, giễu cợt nhìn Tiêu Ngạo Hải phía dưới, mở miệng.

“Tiêu Ngạo Hải, ngươi đã thua rồi, còn nhẫn tâm để mấy huynh đệ của ngươi đi theo chịu chết vô ích ư?”

Mười năm trước, hắn tấn công Lang uyên với một vị tướng quân Bình Thiên triều khác, cũng bị Tiêu Ngạo Hải và một đám Lang Kỵ đánh tới tình trạng như vậy.

Bây giờ, tình huống đã đảo ngược.

Hắn muốn xem xem một người cao ngạo như Tiêu Ngạo Hải vậy, sẽ lựa chọn như thế nào.

Vô số tầm mắt nhìn tới, thái dương Tiêu Ngạo Hải đổ máu tươi tướt một bên mặt, hắn nâng ánh mắt phủ đầy màu máu kia.

“Thất thủ Lang Uyên, Lâm An thành cũng sẽ thất thủ, sẽ mất thóc khắp thành. Chúng ta lui về, liền đại biểu Đại An triều đã lui lại. Vợ con, cha mẹ các ngươi sẽ bị gót sắt Bình Thiên triều chà đạp, giày xé!”

“Các ngươi có cam tâm không?”

Sau một tiếng quát lớn, hắn chậm rãi giơ trường kiếm trong tay lên, nhắm thẳng trời cao, từng chữ từng chữ rời miệng,

lạnh như băng, tràn đầy sát ý.

"Các tướng sĩ nghe lệnh, hôm nay…"

"Tử chiến, không lùi!"

Một đám Lang kỵ nghe vậy, mặt lộ vẻ bi tráng, nhưng cũng không có một đào vong, giờ phút này nhao nhao cắn răng nhìn về phía địch nhân, gầm thét trùng thiên.

"Tử chiến không lùi!"

Nhìn Lang Kỵ vốn đang lòng quân tan rã, giờ phút này dưới đôi câu vài lời của Tiêu Ngạo Hải liền dâng lên chí chịu chết một trận, Chu Tiếu nheo hai mắt lại.

"Không hổ là Trấn Nam vương danh chấn tam triều, đáng tiếc bộ hạ của ngươi đầu óc có vấn đề, vậy mà nguyện ý dùng mạng mình đi thủ cơ nghiệp Tiêu gia ngươi. Thủ đoạn thu nạp nhân tâm này, bản vương quả thật bội phục."

Chu Tiếu vỗ tay giao hảo, có ý gì đó.

"Ngươi không cần nói nhiều lời khiêu khích như vậy, nếu bọn họ chịu nghe ngươi đánh rắm thì đã không xứng làm lính của Tiêu Ngạo Hải ta!"

Tiêu Ngạo Hải lạnh giọng mở miệng, một bước phóng lên trời.

"Giết!"

Nhìn thấy một đám Lang kỵ không một ai chạy trốn, sắc mặt Chu Tiếu có chút khó coi, nghênh đón kiếm quang do Tiêu Ngạo Hải chém ra.

"Tự tìm đường chết!"

Huyết quang ngập trời hóa thành một con hổ đỏ như máu há cái miệng to như chậu máu rồi nhanh chóng cắn nát kiếm quang kia.

“Trấn Hải!”

Tiêu Ngạo Hải hét lớn một tiếng, sau một khắc, kiếm quang sụp đổ hội tụ thành sóng biển ngập trời, giống như sóng thần bành trướng mà rơi xuống.

Đối mặt sóng lớn mãnh liệt kia, thần sắc Chu Tiếu ngưng tụ, hai tay giao nhau ngăn cản.

Oanh!

Dưới tiếng nổ mạnh, hắn bay ngược ra sau, sắc mặt có chút khó coi.

Không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, Tiêu Ngạo Hải lại có thể phát huy Trấn Hải Kiếm Ý ra uy năng như thế.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, sắc mặt biến ảo không thôi.

Không nghĩ tới những Lang kỵ này lại tin tưởng Tiêu Ngạo Hải như thế, không có lấy một người chạy trốn e sợ chiến đấu.

Nếu thật sự phải huyết chiến với Tiêu Ngạo Hải và Lang Kỵ, cho dù có thể chiếm được Lang uyên, vậy thì Liệp Hổ quân của hắn khẳng định cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Cũng may, hắn còn có một lá bài tẩy khác!

Mắt thấy Tiêu Ngạo Hải lại xông lên, hắn híp mắt lại, lòng bàn tay lặng yên xuất hiện một con Thiên Mục trùng đã sinh ra trăm mắt.

Côn trùng vừa xuất hiện, liền lặng yên dung nhập hư không, không để lại dấu vết, bơi về phía Lang kỵ đang chém giết phía dưới, về phía một phó tướng.

Chương 189: Để cho ta thử một lần xem sao.

Tiêu Ngạo Hải lại một lần nữa giơ kiếm vọt tới, phía sau là sóng biển ngập trời.

Toàn thân Chu Tiếu phát ra sát khí mãnh liệt, thiên địa chi lực hội tụ, toàn lực đánh ra một quyền.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, sóng biển vỡ nát.

Miệng Tiêu Ngạo Hải phun máu tươi bay ngược ra sau, nặng nề ngã xuống đất.

Không nghiêng không lệch, vừa vặn rơi xuống bên cạnh phó tướng bị ký sinh bởi Bách Mục trùng kia.

Mắt thấy người phía trước lại muốn trùng sát tiến lên, Chu Tiếu vội vàng mở miệng.

"Chậm đã, bổn vương không muốn đuổi tận giết tuyệt, hôm nay chỉ cần Tiêu Ngạo Hải ngươi tự ngạo tự diệt, đại quân Bình Thiên triều ta lập tức rút lui!"

Tiêu Ngạo Hải nhướng mày, tay xuất kiếm cũng dừng lại.

"Vương gia, đừng tin tưởng lời hoang đường của hắn, chúng ta nguyện tử chiến với Vương gia!"

Tên phó tướng tiến lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Chu Tiếu trên không trung.

Ngay khi hắn vừa mới phẫn nộ nói ra lời này, bỗng nhiên thần sắc khẽ giật mình, đáy mắt hiện lên một vòng hắc ý.

“Định đoạt như thế nào, Tiêu Ngạo Hải ngươi tự quyết định.”

Chu Tiếu khóe miệng mỉm cười.

Ngay lúc Tiêu Ngạo Hải nhíu mày, sau lưng bỗng nhiên có sát ý dâng lên.

Hắn mãnh liệt quay đầu lại, liền thấy hàn quang đánh tới, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Xuy xuy!

Bàn tay nắm kiếm bị chặt gãy.

“A!”

Tiêu Ngạo Hải cả kinh.

“Tướng quân, giết ta…”

Tên phó tướng kia mồ hôi đầm đìa, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cứng rắn dùng chưởng làm đao chém đứt bàn tay cầm kiếm của mình.

Hai mắt hắn đen kịt, nhưng không hề mất đi ý thức, sắc mặt dữ tôn giảy dụa.

“Hứa tướng quân, ngươi đây là…”

Tiêu Ngạo Hải nhíu mày tiến lên, phó tướng kia đột nhiên lui lại, nhặt lên một thanh trường kiếm nhuốm máu rải rác trên mặt đất.

Rồi không chút do dự, đâm vào trái tim mình.

Phốc phốc phốc…

Máu tươi bắn lên cao, phó tướng chậm rãi quỳ xuống đất, hắc ý nơi đáy mắt tan đi.

“Hứa Đại Sơn!”

Vành mắt Tiêu Ngạo Hải như muốn nứt ra, thậm chí còn chưa kịp ngăn cản những chuyện này xảy ra.

“Hứa tướng quân!”

Một đám Lang kỵ bi phẫn lên tiếng.

Trên không, chân mày Chu Tiếu chậm rãi nhăn lại.

Không nghĩ tới tên gia hỏa này vậy mà ngoan cường đến tình trạng này, cứng rắn áp chế sự ăn mòn của Bách Mục trùng, trước khi không bị hoàn toàn khống chế đã lựa chọn tự sát, không muốn gây tổn thương cho Tiêu Ngạo Hải.

Xem ra đối với các đệ tử tu hành hay là đã trải qua huấn luyện đặc thù của quân lữ và Linh Phù sơn, về phương diện ý thức lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Hứa Đại Sơn!”

Sắc mặt Tiêu Ngạo Hải bi thống mà vọt tới trước người phó tướng, nhưng dù làm gì cũng không che được máu tươi chảy ra từ ngực hắn.

“Vương gia… Ta…”

Phó tướng vừa nói xong, máu trong miệng liền phun ra.

“Có thể đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, mạt tướng chết cũng không tiếc…”

Hắn nở một nụ cười thê thảm, hai mắt dần dần mất đi vẻ sáng ngời.

“Hứa Đại Sơn!!”

Tiêu Ngạo Hải rống to một tiếng, hai mắt đỏ như máu.

“Vương gia, cẩn thận!”

Còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ trong bi phẫn, liền nghe được tiếng kinh hô của những người khác.

Chu Tiếu hóa thành huyết quang mãnh hổ, thừa dịp hắn đang phân tâm mà đánh lén.

Đồng tử Tiêu Ngạo Hải co rút lại, nguy cơ tử vong vào thời khắc này vô cùng nồng đậm.

Nhưng vào lúc này, một đường phù văn mạch lạc chợt xuất hiện ở trước mặt hắn, hóa thành một tấm phù lục màu xanh.

Leng keng… Leng keng…!

Huyết Quang Mãnh Hổ bị phù lục đẩy lui, Chu Tiếu hơi nhướng mày.

Trên bầu trời, hai đạo lưu quang chợt lóe lên, rơi xuống trước mặt Tiêu Ngạo Hải.

Huyền Ngọc Tử quay đầu nhìn thoáng qua phó tướng kia, khẽ thở dài.

"Ài, vẫn là chậm một chút."

Hắn duỗi ngón tay nhẹ nhàng điểm vào hư không.

Phù lục màu xanh kia trong nháy mắt lan tràn ra bốn phía, trong vòng mấy hơi thở đã bao phủ toàn bộ chiến trường.

"Linh Phù đại trận, khởi!"

Theo hắn khẽ quát một tiếng, không khí bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Một đại trận phù quang lưu chuyển, mang theo hạo nhiên chi khí dày nặng, uy áp như thiên địa thần phạt xuất hiện.

Thẩm An Tại thu hồi Xích Thố, huyền quang trong mắt lưu chuyển rồi bỗng nhiên dậm chân.

Gió mát đột nhiên nổi lên.

Một con Bách Mục trùng bị móc ra từ trong hư không, theo tay áo hắn vung lên liền tan thành tro bụi.

“Là viện quân của Linh Phù sơn, là Huyền Chưởng môn cùng Thẩm phong chủ!”

Vốn đông đảo Lang kỵ đã mang lòng chịu chết, giờ phút này đều kích động hô to

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu nhìn lại, chỉ để lại một hũ sứ.

“Vương gia, uống đan dược đi.”

Tiêu Ngạo Hải không chút do dự, nâng cái vò lên liền uống sạch sẽ chất lỏng màu vàng bên trong.

“Huyền Ngọc Tử…”

Sắc mặt Chu Tiếu ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang cứu Tiêu Ngạo Hải.

Nếu không có Huyền Ngọc Tử, vừa rồi Tiêu Ngạo Hải đã chết.

Xem ra hôm nay muốn đánh hạ Lang uyên, không đơn giản như vậy.

Huyền Ngọc Tử hắn còn không sợ, chẳng qua chỉ là Càn Khôn cảnh trung kỳ mà thôi, chân chính khiến đáy lòng hắn xao động, là trung niên mặc áo trắng, hai mái đã bạc trắng đứng bên cạnh.

Phong chủ Thanh Vân phong Linh Phù sơn, Thẩm An Tại!

Lời đồn là có thể chém giết cường giả Niết Bàn!

“Lui!”

Chu Tiếu lập tức đưa ra lựa chọn, vung tay lên.

“Lui?”

Huyền Ngọc Tử cười lạnh một tiếng.

Theo tay hắn kết ấn, Linh Phù đại trận khởi động, từng sợi dây leo cực lớn từ dưới đất chui lên, hóa thành bức tường xanh

rêu cứng rắn ở bốn phía.

Thấy cảnh này, sắc mặt Chu Tiếu âm tình bất định.

"Huyền Ngọc Tử, ngươi thật sự cho rằng bằng Linh Phù đại trận của ngươi có thể đỡ nổi bản vương hiện giờ sao!"

Hắn bước ra một bước, uy áp Càn Khôn cảnh đỉnh phong chợt bộc phát.

Huyền Ngọc Tử nhíu mày, duy trì đại trận Linh Phù không tiêu tan để chống lại cỗ uy áp cường đại này.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng trọng, quay đầu hỏi.

"Vương gia, không phải nói Lăng Phong vương chỉ có thực lực Càn Khôn cảnh hậu kỳ thôi sao, sao bây giờ…"

"Hắn dùng bí pháp Hóa Yêu, hấp thu lực lượng của Xích Diễm hổ."

Tiêu Ngạo Hải vừa điều tức, vừa trầm giọng mở miệng.

"Xích Diễm hổ…"

Ánh mắt của Thẩm An Tại lập loè, nhìn quét đám Liệp Hổ quân phía trước, trên người cũng có hoa văn giống như Chu Tiếu.

Nếu như nhớ không lầm những Liệp Hổ quân này… đều có toạ kỵ là hổ yêu?

Thi triển bí pháp hóa yêu, vậy bọn họ liền xem như nửa người nửa yêu, cũng không biết chọc mèo bổng còn hiệu quả hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm An Tại cất bước đi lên phía trước.

"Thẩm phong chủ, không được chủ quan!"

Đám người Tiêu Ngạo Hải ở phía sau nhắc nhở.

Mà Thẩm An Tại lại xua tay ý bảo mình không sao, sau đó trong tay xuất hiện một cây gậy.

Chu Tiếu nhìn thấy thứ hắn lấy ra không phải là hồ lô, mà là một cây gậy hình thù kỳ quái thì không khỏi khẽ nhíu mày.

“Để ta thử một lần, có thể một người giết chết bọn họ hay không.”

Lời nói thản nhiên vừa dứt, bất luận là Tiêu Ngạo Hải hay là Huyền Ngọc Tử cũng đều sửng sốt.

Cái gì cơ?

Chương 190: Thủ đoạn

Mắt thấy Thẩm An Tại tiến lên một mình, thần sắc Chu Tiếu lập tức đại biến, mồ hôi lạnh chảy ra.

Thẩm An Tại nhìn trái nhìn phải, trước tiên hướng về đám người phía trước, nhẹ nhàng huy động cây gậy trong tay.

Theo sự huy động của gậy mèo, đám Liệp Hổ quân kia đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mạnh mẽ đổ về phía trước, hung hăng té xuống như chó gặm bùn.

Mấy chục vạn đại quân đồng thời ngã xuống, cảnh tượng này có vẻ hơi buồn cười không chân thực, nhưng là đang xảy ra thật.

Bất luận là Chu Tiếu hay là Huyền Ngọc Tử và Tiêu Ngạo Hải thì đều kinh ngạc.

Chuyện này…

Bọn họ vốn tưởng rằng sau khi vung gậy thì sẽ là một trận gió tanh mưa máu, máu chảy thành sông.

Không ngờ… lại là cảnh tượng như vậy?

"Xem ra hữu hiệu."

Trong lòng Thẩm An Tại nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như hữu hiệu thì hắn không cần lo lắng nữa.

Đừng nói mấy chục vạn đại quân này, thêm mấy trăm vạn nữa hắn cũng không sợ.

Hắn lại một lần nữa giơ lên gậy mèo, quả cầu lông phía trước bay lên ở phía dưới, phảng phất có lực lượng huyền bí nào đó phát ra.

Mấy chục vạn mấy chục vạn Liệp Hổ quân thi triển bí pháp hóa yêu này sắc mặt hoảng sợ bay lên trời, sau đó hung hăng ngã xuống đất.

Mấy chục vạn người đồng thời hạ xuống, động tĩnh phát ra chẳng hề tầm thường, cứ như là núi lở vậy.

Cả quân đoàn đông nghịt theo động tác của Thẩm An Tại mà không ngừng bị dằn vặt, từng tên sợ hãi, bởi vì bọn chúng phát hiện mình thậm chí không thể phản kháng, chỉ có thể tùy ý để hắn chém giết!

Mà trên không, Chu Tiếu thấy cảnh này thì da đầu run lên.

Ngoại giới đều đồn Thẩm An Tại của Thanh Vân phong không dễ chọc, vốn hắn còn rất không tin, nhưng hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Quan trọng hơn là, lúc hắn thi triển thủ đoạn, bản thân hiện tại đã là Càn Khôn cảnh đỉnh phong, vậy mà không nhìn thấu thực lực của hắn như thế nào!

Thậm chí ngay cả khi hắn huy vũ cây gậy kỳ quái kia, cũng không cảm nhận được bất luận khí tức gì!

Cân nhắc một chút, hắn tiến lên chắp tay, thái độ đã hiền lành hơn rất nhiều.

“Thẩm phong chủ, ngài có thực lực như vậy, cần gì phải quỳ gối ở một Linh Phù sơn nho nhỏ làm phong chủ. Không bằng đến Bình Thiên triều ta, Ngô Hoàng nhất định ban thưởng ngài gia quan tiến tước, phong làm vương gia dị họ chưa hẳn không thể, trong tương lai, tài thế, mỹ nhân cái gì cần có cũng sẽ có, như thế nào?”

Thẩm An Tại không ngờ Lăng Phong vương lại không chịu nổi như thế, mắt thấy không địch lại, trực tiếp đào góc tường ngay trước mặt Huyền Ngọc Tử.

Đối mặt dụ hoặc của hắn, Thẩm An Tại chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu, nhìn người ở trong hư không.

“Ngươi cũng muốn khiêu vũ sao?”

Lời nói nhàn nhạt hạ xuống, Chu Tiếu đối diện ánh mắt của hắn, ý cười trên khóe miệng có chút cứng đờ.

Ý cười tán đi, thần sắc hắn trở nên âm trầm, lạnh giọng mở miệng.

“Thẩm phong chủ, trước khi khí lực của ngươi hao hết, sợ cũng chưa chắc có thể tàn sát hết mấy chục vạn đại quân của ta?”

“Ồ?”

Thẩm An Tại thì nhướng mày, “Thử chút đi.”

Dứt lời, hắn không tiếp tục nói nhảm, tiếp theo là nâng gậy mèo lên, chỉ thẳng hướng Chu Tiếu trên không.

Đột nhiên, mấy chục vạn Liệp Hổ quân vốn đang nằm rạp trên mặt đất lúc này đều bay lên không trung.

Một mảnh đông nghìn nghịt, nhìn qua giống như côn trùng kết đàn thành mây.

“Hống!”

Những Liệp Hổ quân kia vẫn còn thú tính, giờ phút này tuy chưa tỉnh táo lắm, nhưng cũng biết mình đang ở trạng thái rất nguy hiểm.

Mà Chu Tiếu đồng dạng sắc mặt đại biến, cực lực muốn vận chuyển Càn Khôn chi lực ngăn cản lực hút khó hiểu kia, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

“Muốn chết đến vậy sao.”

Giọng điệu Thẩm An Tại đạm mạc, vung tay áo, phía dưới có vô số phong nhận bỗng nhiên dâng lên, đồng thời gậy mèo

bỗng nhiên vẩy xuống.

Vút vút…!

Cảm giác mất trọng lực mãnh liệt truyền đến, dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Huyền Ngọc Tử, Chu Tiếu và một đám Liệp Hổ quân mất khống chế nhanh chóng rơi xuống.

Một màn này khiến tất cả mọi người trong Lang kỵ có chút thất thần, không dám tin.

Vừa rồi Tiệp Hổ quân còn càn rỡ vô cùng, giờ phút này trong tay trung niên áo trắng kia vậy mà biến thành đồ chơi, ngay cả nửa điểm cơ hội phản kháng cũng không có!

Phong chủ Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, lại khủng bố như vậy!

Cảm giác nguy hiểm truyền đến, lưng Chu Tiếu phát lạnh, trái tim cuồng loạn không thôi.

Mắt thấy mình sẽ bị phong nhận xuyên tim, hắn vội vàng hô to.

“Chậm đã!”

Thẩm An Tại dừng gậy mèo trong tay lại, thần sắc nhàn nhạt.

“Thế nào, Lăng Phong Vương còn di ngôn gì không?”

Sắc mặt Chu Tiếu âm trầm bất định, cuối cùng cắn răng mở miệng.

“Chuyện xâm phạm cương vực triều Đại An đã thành chuyện quá khứ của Bình Thiên triều ta, nếu Thẩm phong chủ nguyện ý thu tay lại, Bình Thiên triều ta cam đoan bồi thường tương ứng!”

“Bồi thường…”

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu lại, nhìn thoáng qua thi thể lang kỵ đầy đất, nhìn thi thể của phó tướng băng lãnh, đồng bạn của Tiêu Ngạo Hải.

Hắn nhớ tới Trịnh Tam Sơn.

Nếu không phải vì dã tâm của Bình Thiên triều và Ma giáo, lão Trịnh cũng sẽ không chết.

Hiện tại hắn dám nhẹ nhàng bâng quơ nói hai chữ "bồi thường" để bù đắp bao nhiêu nhân mạng đã chết?

Mặc dù rất phẫn nộ, nhưng Thẩm An Tại lại không có cách nào, đây không phải là thứ hắn có thể làm chủ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Ngạo Hải, chờ đợi hắn định đoạt.

Vì thế, mấy chục vạn Liệp Hổ quân bao gồm cả Chu Tiếu đều đứng lơ lửng giữa không trung, kinh hồn bạt vía chờ đợi.

Tiêu Ngạo Hải và Huyền Ngọc Tử liếc nhau, ánh mắt lấp lóe.

Nếu như có thể, hắn muốn Chu tiếu cùng với toàn bộ Liệp Hổ quân phải bỏ mạng ở chỗ này, chôn cùng với bộ hạ đã chết của hắn.

Nhưng hắn là Trấn Nam vương của Đại An triều.

Rất nhiều chuyện không thể chỉ suy xét đến bản thân mình.

Thực lực Bình Thiên triều gấp mấy lần Bắc Minh triều và Đại An triều cộng lại, nếu triệt để chọc giận Bình Thiên triều khiến bọn họ không để ý hao tổn mà phát động chiến tranh, lấy tình huống Đại An triều hôm nay, sẽ rất khó ngăn trở.

"Ngoài bồi thường ra, Bình Thiên triều ngươi còn cần ký hiệp ước, bảo đảm về sau sẽ không bước vào Lang uyên nửa bước."

Tiêu Ngạo Hải trầm giọng mở miệng.

Mặc dù biết nói vĩnh viễn là không quá hiện thực, nhưng có thể kéo dài mấy năm là mấy năm, đợi đến khi Đại An triều xuất hiện càng nhiều cường giả chân chính, đến lúc đó cũng không cần e ngại Bình Thiên triều nữa.

"Chuyện này…"

Chu Tiếu nhất thời chần chờ.

Hợp đồng này không phải bàn suông, trong ba triều còn có Nam Quyết điện tồn tại.

Đây là thế lực còn mạnh hơn Tề Vân Đạo Tông, là thế lực quản lý cường đại nhất toàn bộ Nam Quyết Vực, chính do Thiên Huyền điện cường đại nhất Trung châu đã xây dựng nên cho bốn châu một vực.

Một khi vi phạm hiệp ước, chọc phải lửa giận của Nam Quyết điện, trước mắt bọn họ còn khó mà chịu đựng.

Trừ phi… chờ khi Bình Thiên triều của hắn xuất hiện cường giả Xung Hư cảnh, là sẽ có tư cách chống lại Nam Quyết điện.

Thấy hắn do dự, Thẩm An Tại lại hạ gậy mèo xuống thêm một chút.

Chỉ một thoáng vậy thôi, đao gió đã gần sát trái tim bọn họ.

"Ta có thể đồng ý!"

Dưới sự uy hiếp của tử vong, Chu Tiếu vội vàng hô to, sắc mặt âm trầm.

Dù sao hiện tại có Thẩm An Tại trông coi Đại An triều, bọn họ tạm thời cũng không có cách nào.

Hơn nữa… còn hai năm nữa cuộc thi võ bốn châu sẽ bắt đầu, nếu có thể đạt được thành tích tốt trên tỷ võ thì sẽ được

Thiên Huyền điện coi trọng, tiến vào Nam Quyết điện, đến lúc đó bọn họ muốn xé bỏ hợp đồng lúc nào cũng được!

Trong hai năm, vị Đạo Tử kia của Tề Vân Đạo Tông… hẳn là có thể độ kiếp Niết Bàn, trở thành cường giả Thượng Tam Cảnh chân chính nhỉ?

Nghe thấy hắn đồng ý, Tiêu Ngạo Hải chậm rãi gật đầu.

Mà một đám Lang kỵ thì mặt đầy phẫn nộ, cắn răng không nói.

Bọn họ biết lấy đại cục làm trọng, nhưng chết nhiều huynh đệ như vậy, bây giờ còn không có cách nào báo thù, nội tâm bọn họ bi phẫn chồng chất, lại không thể làm gì.

"Thẩm phong chủ, để bọn họ xuống đi."

Tiêu Ngạo Hải có chút chán nản mở miệng.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, lắc lư gậy mèo.

Ngoại trừ Chu Tiếu ra, lúc này mấy chục vạn Liệp Hổ quân còn lại đột nhiên rơi xuống.

Phốc xuy!

Thanh âm lưỡi dao sắc bén găm vào da thịt vang lên vô cùng rõ ràng, máu tươi giàn giụa.

Con ngươi tất cả mọi người co rụt lại, sững sờ tại chỗ.

Hơn bốn mươi vạn Liệp Hổ quân còn lại giờ phút này đều bị phong nhận xuyên tim!

Chương 191: Vạn Độc tâm kinh

"Thẩm An Tại!!"

Hốc mắt Chu Tiếu muốn nứt ra, gào thét thành tiếng.

Huyền Ngọc Tử cũng chau mày, quay đầu nhìn lại.

Vẻ mặt Tiêu Ngạo Hải lại càng kinh ngạc.

Bảo hắn thả người xuống, không phải là bảo thả như thế này!

Thẩm An Tại thì bình thản lại, giọng nói lạnh như băng.

"Kẻ giết người rồi sẽ có ngày bị giết. Người suất lĩnh thuộc hạ giết nhiều người như vậy, còn muốn dễ dàng lui bước sao?"

"Nếu còn có lần sau, ta sẽ tàn sát hết hoàng thất Bình Thiên triều ngươi, Thẩm An Tại ta nói được làm được, ngươi không tin có thể thử một chút."

Lời nói lạnh như băng rơi xuống, đáy lòng mọi người ở đây đều phát lạnh, nhìn vạn ngàn thi thể bị phong nhận xuyên tim trên không trung, im lặng không nói.

Tàn nhẫn, quả quyết!

Sắc mặt Chu Tiếu trắng bệch, đối diện với đôi mắt lạnh lùng kia, vậy mà ánh mắt hắn lại theo bản năng mà lẩn tránh.

Hắn tự xưng là hạng người sát phạt quyết đoán, nhưng giờ phút này ở trước mặt phong chủ Thanh Vân phong kia, lại cảm thấy mình giống như hài đồng vậy, buồn cười vô cùng.

Hơn bốn mươi vạn người, nói giết là giết!

Giờ phút này, sau khi phẫn nộ xong, ngược lại, từ đáy lòng dâng lên là vô cùng sợ hãi và kiêng kị.

Tên điên này…

Phong chủ Thanh Vân phong này tất nhiên là một tên điên, quá rõ ràng!

Sớm biết hắn từng vì đồ đệ của mình mà đã tuyên bố muốn một mình đơn đấu toàn tông Thiên Tuyết tông.

So với giờ phút này, cướp đi hơn bốn mươi vạn tính mạng, sự kiện kia vậy mà có vẻ đã không còn ý nghĩa!

Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng, Chu Tiếu kiên trì mở miệng: "Thẩm An Tại, chẳng lẽ ngươi không sợ cử động này đưa tới lửa giận của Bình Thiên triều ta sao!?"

"Lửa giận á?"

Thẩm An Tại cười lạnh một tiếng, đao gió lại nổi lên.

Rẹt!

Hai đạo huyết tuyến vung giữa trời, con ngươi Chu Tiếu co rụt lại, đau nhức kịch liệt điên cuồng đánh tới.

Hai cánh tay cụt rơi thẳng tắp xuống, dù là trước thi thể mấy chục vạn người trên không trung nhưng lại có vẻ càng nổi bật.

"Lúc Bình Thiên triều ngươi cấu kết Ma giáo động thủ với Linh Phù sơn của ta, có từng nghĩ chọc giận Thẩm An Tại ta hay không?"

"Còn dám nói nhảm, ta giết cả ngươi!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng.

Hắn biết rõ, đối phó với loại người lòng lang dạ thú như Bình Thiên triều, chỉ dùng hiệp ước để ràng buộc là không đủ.

Nhất định phải giết đến khi bọn họ sợ thấu tâm can, giết tới độ phải kiêng kỵ, giết tới độ biến thành nỗi ám ảnh của bọn họ!

Lời này vừa nói ra, lập tức sống lưng Chu Tiếu phát lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hắn không dám nói nhảm nửa câu nữa.

Bất luận là Huyền Ngọc Tử hay là Tiêu Ngạo Hải, đều nhìn thoáng qua Thẩm An Tại thật sâu.

Dường như lại mới vừa quen biết hắn thêm lần nữa.

Phong chủ Thanh Vân phong ngày thường cũng không quá mạnh mẽ, cũng không ra vẻ quyết đoán như thế.

Mà một đám Lang Kỵ nhìn xem vẻ phong khinh vân đạm của Thẩm An Tại, trong mắt tràn đầy sùng kính, kích động.

Thù của những huynh đệ đã chết kia, được báo rồi!

"Vương gia, chuyện tiếp theo giao cho Vương gia xử lý nhé."

Thẩm An Tại thả gậy mèo xuống, mấy chục vạn thi thể kia lập tức rơi xuống như những hạt mưa, huyết nhục mơ hồ.

"Được!"

Giờ phút này thương thế của Tiêu Ngạo Hải đã khôi phục không ít, gật đầu tiến lên.

Thẩm An Tại nhìn hai người thương lượng, vẻ mặt bình tĩnh.

Giết nhiều người như vậy, trong lòng hắn không hề gợn sóng.

Với hắn mà nói, mặc kệ những người này có phải tự nguyện xâm phạm hay không, đều đã giết chết con dân Đại An triều.

Một mạng đền một mạng, thiên lý luôn là như thế.

Huống chi, hắn không tin Bình Thiên triều có thể an phận với cái hiệp ước này, so với về sau để mấy chục vạn

Hơn nữa còn khiến người khác kiêng kỵ hắn ngoài thực lực Trảm Tiên phi đao!

Hắn không phải là một người hiếu sát, nhưng đối với người phải giết, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Lập hiệp ước không phải chỉ trong thời gian ngắn, mà phải chờ sứ giả Bình Thiên triều tới.

Mặc dù Chu Tiếu thân là Lăng Phong vương, nhưng loại chuyện này hắn vẫn không được phép làm chủ, phải truyền tin trở về.

"Thẩm trưởng lão, cây gậy của ngươi…"

Trong lúc Tiêu Ngạo Hải thương lượng với Chu Tiếu, Huyền Ngọc Tử tản đi Linh Phù đại trận, tiến tới, tò mò vươn tay ra sờ gậy chọc mèo ở trong tay Thẩm Lạc.

"Làm gì đấy?"

Thẩm An Tại rụt tay về.

"Cho ta xem thử."

"Không cho."

Hắn quyết đoán thu hồi cây gậy vào trong không gian hệ thống, không để ý tới Huyền Ngọc Tử đang buồn bực.

Một bên khác, Tiêu Ngạo Hải đã tạm thời phong ấn cảnh giới của Chu Tiếu.

Mà hắn và cả Xích Diễm Hổ cũng rút ra khỏi trạng thái bí pháp rồi bị phong bế.

Đợi mấy tên phó tướng áp giải bọn họ xong, Tiêu Ngạo Hải mới đi tới trước mặt Thẩm An Tại, hành lễ thật sâu.

"Lần này nếu không có Thẩm phong chủ xuất thủ, sợ rằng thương vong sẽ càng thêm thảm trọng, bổn vương thay mặt Đại An có trăm ngàn con dân, trước đi cám ơn Thẩm phong chủ."

"Vương gia không cần đa lễ, là bổn phận."

Thẩm An Tại khoát tay: "Mặc dù có hiệp ước, nhưng không thể phớt lờ được, bí pháp hóa yêu kia quỷ dị, nếu Vương gia có thể nhân cơ hội tìm được phương pháp phá giải từ trên người Chu Tiếu, mới là tốt nhất."

Lời vừa nói xong, Tiêu Ngạo Hải sửng sốt một chút, sau đó hắn và Huyền Ngọc Tử liếc mắt nhìn nhau.

Thần sắc hai người đều có chút cổ quái.

Thẩm An Tại bị bọn họ nhìn có chút không được tự nhiên, không khỏi nhíu mày hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nếu như nói ai có khả năng nhất phát hiện bí mật của Hóa Yêu bí pháp từ trên người Chu Tiếu, vậy ngoại trừ Thẩm Phong chủ, chỉ sợ không có người thứ hai."

Tiêu Ngạo Hải chắp tay: "Làm phiền Thẩm phong chủ theo ta về phủ Trấn Nam vương một chuyến, thế nào?"

Thẩm An Tại nhất thời kinh ngạc, sau đó kịp phản ứng, mặt không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn ngược lại đã quên, mình là luyện dược sư thất phẩm duy nhất của Nam Quyết vực.

Không để hắn điều tra bí mật về thân thể hóa yêu này, còn có thể để cho ai đến chứ?

“Thẩm mỗ không dám cam đoan, nhưng nhất định cố hết sức.”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu.

…

Một bên khác, Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Bên trong thư phòng.

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi trước án, vừa xoa huyệt Thái Dương của mình vừa khép sách lại.

“Sư phụ không hổ là luyện dược sư thất phẩm, kiến thức về luyện dược rất rộng, chỉ đôi câu mà đã đỡ tốn công vài ngày.”

Mấy ngày nay, nàng trắng đêm không ngủ xem không ít sách, nhưng trong lòng thủy chung không ra suy nghĩ gì.

“Quan sát thêm một thời gian đi.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu, đứng dậy đi về phía giá sách.

Ngón tay thon dài như ngọc lướt qua từng cuốn sách được sắp đầy trên kệ, nơi đây sắp xếp lộn xộn, cũng không phân loại.

Võ kỹ công pháp, rèn khí luyện đan, thậm chí thiên văn, địa lý thú sự đều có.

“Xuy Tuyết chưởng, Trảm Thiên Bạt Đao thuật…”

Không lâu sau, nàng nhìn thấy võ kỹ Thiên giai mà sư phụ dạy cho mình, còn có công pháp đao đạo không biết phẩm cấp gì.

“Đúng là loạn thật, trước tiên hãy sửa sang lại một chút cho sư phụ đi.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhíu mày, cẩn thận lấy mấy cuốn sách ra, bắt đầu sắp xếp theo quy hoạch, phân chia chỉnh tề.

Trong lúc lơ đãng, một quyển sách màu đen từ góc khuất trên giá sách rơi ra.

Thiếu nữ ngồi xổm xuống, thổi đi tro bụi phía trên, ánh mắt đảo qua mấy chữ to, nhíu mày thì thào mở miệng.

“Vạn Độc tâm kinh…”

Chương 192: Thể chất của Mộ Dung Thiên đã biến hóa

Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết nhíu chặt, lật ra trang thứ nhất của quyển sách này.

Trên đó là ghi chú sư phụ nhà mình để lại, đây là một bộ công pháp có liên quan tới độc đạo.

"Độc…"

Ánh mắt của nàng lóe lên, nếu nói nàng sống lâu như vậy, làm bạn với thứ gì nhiều nhất, thì không phải phụ thân mẫu thân, cũng không phải y đạo.

Mà là độc trong cơ thể nàng.

Độc Thực Cốt khiến nàng chịu đủ tra tấn nhiều năm, lúc ở Dược Vương cốc, nàng cũng dốc lòng nghiên cứu qua độc đạo một khoảng thời gian, muốn lấy độc trị độc, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thành công.

Nàng lật ra Vạn Độc tâm kinh, nhíu mày quan sát.

Sau khi xem xong cả quyển sách này, thần sắc nàng trở nên ngưng trọng dị thường.

Vạn Độc thánh thể…

Cho đến tận bây giờ, nàng thân là Thanh Thủy quận chúa, kiến thức không bác đại, nhưng cũng không tính là ánh mắt thiển cận.

Nhưng nàng còn chưa nghe nói qua tồn tại một công pháp có thể biến đổi thể chất của con người.

Nếu Vạn Độc Thánh Thể này thành công, tương lai vạn độc bất xâm, có thể hấp thu ngàn vạn độc tố để tu luyện, giết người trong vô hình.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, đây là phát hiện trong thư phòng sư phụ nhà mình, vậy thì lại trở nên hợp lý hơn rất nhiều.

Bàn tay Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi vuốt lên gò má mềm mại, có chút do dự.

Trong tâm kinh có nói, trước khi độc công đại thành, vẫn luôn cần phải liên tục hấp thu các loại độc tố để tu luyện, nếu không muốn chết, còn cần phải có thời kì tạm thời lắng lại độc tố ở bên ngoài thân thể, mà không phải là cốt tủy trong phế phủ.

Khiến cho bề ngoài người tu luyện công pháp này trở nên xấu xí vô cùng.

Mà mỗi năm đều sẽ có một tháng, khó có thể khống chế độc tố trong cơ thể, độc tràn ra có thể sẽ thương tổn tới người vô tội, mà vào đêm trăng tròn, càng là độc tố bộc phát, suy yếu vô cùng.

"Sư phụ nếu không dạy công pháp này cho ta, hẳn là không hy vọng ta tu luyện…"

Nàng mặc dù có chút động tâm, nhưng vẫn thở dài tạm thời để quyển sách xuống.

Chưa được sư phụ cho phép thì nàng không thể tự tiện tu luyện.

"Tiểu sư muội, còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Cửa gỗ mở ra, Mộ Dung Thiên đi vào.

"Ừm, sư đệ đã đổi qua lần thuốc cuối cùng, qua ít ngày nữa chính là thời điểm quan trọng nhất, ta muốn tranh thủ, xem

sách nhiều hơn.”

Tiêu Cảnh Tuyết nói xong, bỗng nhiên ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên áo đen ngoài cửa.

“Sư huynh, thương thế của huynh…”

Sau trận chiến ở Phục Linh thành, Mộ Dung Thiên bị thương rất nặng, không tĩnh dưỡng một tháng thì khó có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Nhưng bây giờ hắn đứng ở cửa, trong cơ thể khí tức hùng hậu ngân nga, ánh mắt có thần, nhìn qua đâu còn nửa điểm hư nhược?

Chẳng lẽ là lúc trước khi sư phụ sắp đi đã cho hắn đan dược trân quý gì đó?

“Ta cũng không biết thế nào, hôm nay mơ mơ màng màng ngủ một ngày, sau đó buổi tối tỉnh lại liền phát hiện thương thế đã khôi phục toàn bộ, hơn nữa tu vi còn mơ hồ có xu thế tiến thêm một bước.”

Mộ Dung Thiên vò đầu có chút nghi hoặc nhìn về phía thiếu nữ: “Không hiểu nên ta tới tìm ngươi để xem chuyện gì đã xảy ra.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, ra hiệu cho hắn ngồi xuống bên bàn, sau đó căn cứ vào thủ đoạn bắt mạch của sư phụ, thay hắn điều tra tình hình trong cơ thể.

Điều tra này khiến lông mày nàng càng nhíu chặt.

Trong cơ thể Mộ Dung Thiên, huyết khí hùng hậu kỳ cục, mơ hồ lại hiển lộ ra một loại uy áp làm người ta sợ hãi, nhất là lúc huyết dịch lưu động, giống như phát ra âm thanh đặc thù nào đó.

Âm thanh kia dường như là… rồng gầm?

Tiếp tục dò xét, vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết cả kinh, không dám tin tưởng ngẩng đầu.

"Sư huynh, kinh mạch của ngươi…"

Nếu nói kinh mạch lúc ban đầu của Mộ Dung Thiên chất đầy tạp vật, khó có thể thông hành, vậy sau khi Thẩm An Tại cho hắn Tẩy Tủy đan, chính là thanh trừ tạp vật kia, nhưng hoàn toàn vẫn chỉ là một con hẻm nhỏ mà thôi.

Nhưng hôm nay… kinh mạch của hắn rộng lớn quả thực như là đã phát sinh biến hóa về chất, giống như đường phố rộng lớn nhất của Phục Linh thành!

Nói ngắn gọn, thiên phú của hắn đã phát sinh biến hóa thấu đầu rõ đuôi, trở thành một thiên tài chân chính!

"Ta nghĩ… việc này hẳn là có liên quan tới thuốc tắm mà sư phụ đã cho ta tắm mấy ngày trước."

Mộ Dung Thiên trầm giọng mở miệng, đáy mắt có chút hưng phấn.

Thời gian nửa năm trước, sư phụ thường cách một đoạn thời gian sẽ để hắn đi tắm thuốc.

Nước thuốc kia đỏ bừng y như máu, hơn nữa nóng hổi.

Nằm trong đó giống như nằm trong dung nham, thống khổ vạn phần nhưng hắn đều có thể chịu đựng được.

"Thì ra là thế."

Tiêu Cảnh Tuyết giật mình gật đầu, vẻ kinh ngạc trong mắt không giảm.

Biến một người thiên phú kỳ kém thành rồng phượng trong loài người, loại chuyện này, có lẽ chỉ có sư phụ nhà mình mới có thể làm được.

“Sư huynh, hay là ngươi cắt bàn tay của mình ra thử, xem hiện tại thân thể của mình như thế nào.”

Sau khi suy tư, Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng.

Mộ Dung Thiên không do dự, tụ khí thành kiếm, cắt ngang bàn tay.

Máu tươi chảy ra.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người, vết thương kia lấy tốc độ tương đối chậm chạp, chậm rãi khép lại như lúc ban đầu, tuy rằng chậm, nhưng quá trình này cũng tuyệt không vượt qua nửa khắc đồng hồ!

Nhìn thấy kết quả này, Tiêu Cảnh Tuyết chậm rãi gật đầu.

“Ta nghĩ, sư phụ đã cải thiện hoàn toàn thể chất của sư huynh, cụ thể như thế nào, còn phải đợi sư phụ trở về mới có thể biết được.”

“Sau khi cải thiện thể chất, tư chất của sư huynh cũng đạt được tính chất phi thường, hơn nữa tốc độ khôi phục thân thể cũng vượt xa người thường.”

Nghe sư muội nói, Mộ Dung Thiên vui mừng quá đỗi.

“Thế chẳng phải đại biểu cho ta tùy tiện tìm Lăng sư tỷ luyện kiếm thế nào cũng không thấy mệt à?”

Nói xong, hắn vội vàng đứng dậy.

Từ sau trận chiến ở Phục Linh thành, hắn cảm nhận sâu sắc thực lực của mình quá nhỏ yếu, không đủ cường đại để có thể bảo hộ sư đệ sư muội.

Hắn cần phải trở nên mạnh hơn.

“Sư huynh, đã trễ thế này, Lăng sư tỷ hẳn đã nghỉ ngơi.”

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng hô.

“Không sao, một mình ta cũng có thể luyện kiếm.”

Mộ Dung Thiên đứng ở cửa, mỉm cười với thiếu nữ trong thư phòng.

“Sư muội, ngươi nhất định có thể làm được. Sư phụ và ta và Thiên Nhạc, chúng ta đều tin tưởng ngươi!”

Nói xong, hắn đóng cửa lại, rời đi.

Để lại một mình thiếu nữ bên trong thư phòng.

Thiếu nữ nhìn phương hướng hắn rời đi, ánh mắt chớp lên, cuối cùng chậm rãi kiên định.

Đúng, mình nhất định có thể làm được!

Sau khi kiên định, nàng không do dự nữa, xoay người rời khỏi thư phòng, đi về phía đan phòng.

…

Thiên Tuyết tông, ngọn núi mà Tần Thiển Nguyệt đang ở.

Trên Diễn Võ trường, thiếu nữ nương theo ánh trăng không ngừng múa trường kiếm trong tay, nghiến răng nghiến lợi, vung lên chém xuống như muốn phát tiết tất cả phẫn nộ trong lòng mình.

Nàng không thể tiếp nhận chuyện một tên đã từng là phế vật dẫm lên đầu mình, hơn nữa còn dùng tư thế cứng rắn như vậy.

Nhưng cho dù nàng vung kiếm bao nhiêu lần, đều không thể chặt đứt cảnh tượng thiếu niên áo đen mang theo dòng kiếm sông ngược dòng phá không ngày đó.

Giống như từ một khắc kia, giữa hai người bọn họ đã định trước tồn tại khoảng cách không thể nào vượt qua kia.

Đã định trước là nàng vĩnh viễn không đuổi kịp.

Trong bóng tối, một ông lão nhìn nàng như vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, chậm rãi đi ra từ trong bóng tối.

Bởi vì hắn không ẩn núp, Tần Thiển Nguyệt rất dễ dàng phát hiện ra hắn, không khỏi nhướng mày.

Trưởng lão Dương Lực của Tề Vân Đạo Tông?

Sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này?

Dương Lực mỉm cười tiến lên, đánh giá Tần Thiển Nguyệt một phen, sau đó mở miệng đầy thâm ý.

"Tần gia đã bị diệt, chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi… muốn có sức mạnh để báo thù không?"

Thân thể Tần Thiển Nguyệt run lên, kiếm trong tay "keng" một tiếng rơi trên mặt đất, ánh mắt run rẩy.

Tần gia… bị tiêu diệt?

…

Chương 193: Không tin

Trấn Nam vương phủ.

“Gần đây thân thể của phu nhân có chút không tốt, không tiện ra cửa nghênh đón, mong rằng Thẩm phong chủ và Huyền chưởng môn thứ lỗi.”

Tiêu Ngạo Hải chắp tay mở miệng xin lỗi tại cửa lớn.

“Thân thể không tốt?” Huyền Ngọc Tử kinh ngạc, sau đó nói: “Vậy không đúng lúc sao, Thẩm trưởng lão đang ở đây, không bằng để hắn đi trị liệu cho vương phi?”

“Khụ khụ khụ, bệnh nhẹ thôi, cũng không cần làm phiền Thẩm phong chủ.”

Tiêu Ngạo Hải ho khan hai tiếng, sắc mặt luôn luôn nghiêm túc giờ phút này có chút lúng túng.

Trong nháy mắt, Thẩm An Tại bừng tỉnh đại ngộ, ý vị thâm trường mà nhìn hắn một cái.

Xem ra Dương tiên Càn Khôn cảnh kia quả thật không phải phàm vật, đã qua lâu như zHbyPJmỉ còn không xuống được giường, đoán chừng cái giường cũng bị Tiêu Ngạo Hải dập sập nhiều lần.

“Chu Tiếu đã được áp giải đến địa lao, cũng đã soạn tin truyền cho Bình Thiên triều. Đến khi bọn họ phái sứ giả vào cung ký hợp đồng, nếu việc này thành công chúng ta còn phải trả hắn về.”

Tiêu Ngạo Hải kéo dênd chuyện chính đề, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Thẩm An Tại, “Thẩm phong chủ, trước khi thả hắn, phải làm phiền ngài điều tra bí pháp hóa yêu kia rồi.”

Cao tầng Bình Thiên có phương pháp đặc biệt chống lại Vấn Tâm chưởng, cho dù có đánh hắn thế nào cũng không thể làm rung chuyển tâm thần của Chu Tiếu, vì vậy chỉ có thể nhờ cậy đối phương.

"Ta sẽ làm hết sức."

Thẩm An Tại không dám khoe khoang khoác lác, chỉ chắp tay nói.

"Mời."

Tiêu Ngạo Hải đưa tay, mang theo hai người đi vào trong địa lao.

Trong lao ngục tối tăm, Chu Tiếu đã mất đi hai tay bị nhốt trong ngục giam, không dùng xiềng xích gia thân.

Một thân tu vi của hắn đã bị phong ấn, nhất định không thể chạy thoát.

Nhìn thấy Thẩm An Tại đi tới, cổ họng Chu Tiếu bỗng nhúc nhích một cái, đáy mắt vô cùng kiêng kị.

Cảnh tượng chỉ cần hắn phất tay một cái là có thể giết chết mấy chục vạn người, đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn.

Một màn khủng bố này, sẽ trở thành ác mộng của hắn.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua có người ra tay quyết đoán như vậy.

"Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, ngươi tốt xấu gì cũng là Vương gia của Bình Thiên triều, không nên tra tấn quá nhiều, về bí pháp hóa yêu, tự ngươi nói một chút."

Cách nhà tù, Thẩm An Tại đứng ở bên ngoài nhàn nhạt mở miệng.

Huyền Ngọc Tử và Tiêu Ngạo Hải liếc nhau, lại nhìn thoáng qua Chu Tiếu đã bị cắt mất hai tay.

Không nên tra tấn quá nhiều…

"Không thể trả lời."

Mặc dù Chu Tiếu e ngại Thẩm An Tại, nhưng vẫn lạnh lùng mở miệng.

Tốt xấu gì cũng là một vị Vương gia tướng quân, không có khả năng nói ra bí mật bực này.

"Vương gia muốn mạnh miệng, vậy chúng ta đành dùng một chút thủ đoạn cưỡng chế."

Tiêu Ngạo Hải nhàn nhạt mở miệng, sau đó liếc mắt ra hiệu với ngục tốt bên cạnh.

"Mở cửa, cho Thẩm phong chủ đi vào."

"…"

Thẩm An Tại yếu ớt nhìn hắn một cái, đi vào phòng giam phía trong.

Thấy hắn đi vào, Chu Tiếu vô thức lui về sau hai bước, vẻ mặt cảnh giác.

"Thẩm phong chủ, bổn vương đã gửi thư trở về, nếu như ngươi còn dụng hình với ta, chỉ sợ không phù hợp quy củ?"

"Dụng hình?"

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó bật cười lắc đầu.

"Lăng Phong vương suy nghĩ nhiều, có điều ta thấy vết thương của ngươi hơi nặng, chỉ muốn cho ngươi dùng một ít đan dược chữa thương mà thôi. Nhưng gần đây ta khá mệt mỏi, có thể sẽ lấy nhầm đan dược, kính xin Vương gia rộng lòng tha thứ."

Nói xong, hắn lấy ra một nắm thuốc, màu xanh lá cây màu vàng màu đen đều có, nhìn qua độc tính tràn đầy.

Hắn cầm từng viên đan dược lên, nhíu mày giải thích.

"Viên này là nửa bước cười điên, dùng xong cứ đi một bước là phải phá lên cười, tên như ý nghĩa, tuyệt đối không thể đi nửa bước đường mà không lộ vẻ tươi cười, nếu không cũng sẽ bạo thể mà chết. Thật sự là thuốc thần cho người muốn yêu đời, thuốc đề cử cho người muốn tìm lí do giết người."

"Đây là viên 'một ngày mất mạng' dùng bảy loại độc trùng khác nhau, hơn nữa còn thêm Hạc Đỉnh hồng, tinh luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mà thành, vô sắc vô vị, giết người trong vô tung vô ảnh…"

"Ồ, cái này…"

Thẩm An Tại cầm lấy một viên thuốc màu đỏ, mắt lộ ra vẻ suy nghĩ.

"Đây là Phong Tình Vong Tính hoàn, uống vào dục tính xông đầu, tà hỏa quấn thân, đặc biệt sẽ khiến cho nam nữ điên đảo, nam tìm côn, nữ tìm động, nếu như Vương gia dùng, trùng hợp bị người nào có đam mê đồng giới phát hiện ra, chỉ sợ không tốt lắm."

Chu Tiếu nghe vậy chợt thít chặt cúc hoa, yết hầu nhúc nhích.

Mẹ nó, đây là đan dược nghiêm chỉnh sao?

Tại sao đường đường Phong chủ Thanh Vân phong lại luyện chế thứ này!

"Vương gia, xem ra trên tay ta không có đan dược chữa thương gì nha!"

Thẩm An Tại lộ vẻ khó xử, vẫy vẫy tay với Tiêu Ngạo Hải phía ngoài.

Người sau nhíu mày đi đến: "Thẩm phong chủ cần gì?"

"Ta muốn tìm đan dược chữa thương ở trên người ngươi."

Nói xong, hắn trực tiếp lục lọi trên người Tiêu Ngạo Hải, thò tay vào trong tay áo của hắn.

Người sau sững sờ, cho dù hắn có đan dược chữa thương, cũng phải để trong nhẫn trữ vật, ai bỏ trong tay áo vậy?

"Ai nha, tìm được rồi."

Lúc này vẻ mặt đám người Huyền Ngọc Tử và Tiêu Ngạo Hải đều kinh ngạc, có chút không rõ tình huống thì Thẩm An Tại bỗng nhiên mở miệng, lấy ra một cái hộp gỗ dài từ trong tay áo Tiêu Ngạo Hải.

Nhìn thấy hộp gỗ này, thần sắc Huyền Ngọc Tử càng cổ quái, dường như nghĩ tới điều gì, Tiêu Ngạo Hải mơ hồ nhận ra một tia không ổn.

Thẩm An Tại lẩm bẩm hai tiếng, mở hộp gỗ ra.

Một cây… của quý rất to lớn hiện ra trước mắt mấy người.

Chu Tiếu hơi há miệng, nhìn thoáng qua Tiêu Ngạo Hải.

Không khí nhất thời đọng lại, an tĩnh đến mức quỷ dị.

"Vương gia… ngài?"

Thẩm An Tại quay đầu, hơi có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Ngạo Hải.

Ánh mắt mọi người đều chuyển từ đồ vật cực lớn đến trên người Tiêu Ngạo Hải.

Bao gồm đám ngục tốt bên ngoài, cả đám đều nhón chân thò đầu nhìn vào bên trong.

"Đây không phải của bổn vương!"

Tiêu Ngạo Hải cuống quýt mở miệng giải thích, đưa tay nắm hộp của Thẩm An Tại.

Khi hắn đưa tay lên, trong tay áo lại trượt ra một cái hộp gỗ dài mảnh.

Lạch cạch.

Chiếc hộp mở ra.

Lại một vật cực lớn hiện ra trước mắt mọi người.

"Thẩm phong chủ, ngươi…"

Tiêu Ngạo Hải khóc không ra nước mắt, cầu cứu mà nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Vương gia, gần đây thân thể Vương Phi không tốt, ngài cũng nín rất lâu rồi, nếu không…"

Thẩm An Tại nhìn Chu Tiếu một chút, sau đó vỗ vỗ bả vai Tiêu Ngạo Hải, thừa dịp Chu Tiếu nhìn chằm chằm đồ vật to lớn kia đến sững sờ mà nhét viên đan dược màu đỏ trong tay áo hắn vào trong miệng Chu Tiếu.

"Ùng ục… "

Tiếng cổ họng Chu Tiếu chuyển động vang rõ ràng.

Hắn trợn tròn mắt, nhìn về phía Thẩm An Tại, mở miệng.

"Ngươi cho ta ăn cái gì?"

"Chữa Thương đan."

"Thật sao?"

"Thật."

"Không tin."

Ánh mắt Chu Tiếu hoảng loạn, hắn cảm giác như có một đám lửa chạy khắp cơ thể, thân thể có chút oi bức.

“Vương gia, kế tiếp giao cho Vương gia.”

Thẩm An Tại ngáp một cái, ném cho Tiêu Ngạo Hải một ánh mắt ngươi biết mà, sau đó quay người rời đi.

Trong nhà tù chỉ còn lại Chu Tiếu với vẻ mặt hoảng sợ, Huyền Ngọc Tử với vẻ mặt cổ quái và Tiêu Ngạo Hải đầy phiền muộn.

“Huyền Chưởng môn, ta nói hai cây roi này thật không phải của bản vương, ngươi tin sao?”

Huyền Ngọc Tử chậc chậc hai tiếng, ý vị thâm trường mà nhìn hắn một cái, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Không tin.”

…

Chương 194: Tỉ võ bốn châu

Đại khái hơn một canh giờ sau, Tiêu Ngạo Hải đi ra từ trong phòng giam, đi vào giữa nhà thuỷ tạ trò chuyện với Thẩm An Tại.

"Lăng Phong vương rất cẩn thận, dùng hết các thủ đoạn cũng chỉ biết được bí pháp hóa yêu kia không phải là bí pháp của Bình Thiên triều mà là từ bên ngoài tới, còn có được từ đâu thì…"

Tiêu Ngạo Hải nói xong, lắc đầu.

"Nếu mười năm trước bọn họ có bí pháp hóa yêu này, chỉ sợ Vương gia năm đó không nhất định có thể bảo vệ được Lang Uyên này."

Thẩm An Tại nhíu mày, sau đó tiếp tục mở miệng: "Vậy chuyện liên quan tới ma giáo thì sao?"

"Không có manh mối, hắn một mực khẳng định Ma giáo là Ma giáo, không có bất kỳ quan hệ gì với Bình Thiên triều của hắn."

Giọng điệu của Tiêu Ngạo Hải phần lớn là không tin: "Hai lần Ma giáo xuất hiện, Bình Thiên triều của hắn cũng đều xuất quân áp sát biên giới, nếu nói Ma giáo không phải do bọn họ phái tới, bản vương quả quyết không tin."

Thẩm An Tại gật đầu, những đệ tử ma giáo kia ai cũng tín ngưỡng kiên định, giống như tử sĩ.

Nếu không phải là Bình Thiên triều bồi dưỡng, vậy chỉ có thể nói rõ Ma giáo có khả năng cao là không đơn giản như vậy.

Hơn nữa cho tới bây giờ bọn họ vẫn không biết giáo chủ Ma giáo là ai.

Bây giờ chỉ còn lại hai vị đại Tế Ti, tung tích không rõ, giáo chủ của bọn họ còn chưa xuất đầu lộ diện.

Ngay cả Tế Ti cũng đã có thực lực của Càn Khôn cảnh, nếu thật sự có Giáo chủ này tồn tại thì e rằng thực lực của chúng đã bước vào thượng tam cảnh.

"Sứ thần của Bình Thiên triều đã khởi hành, sứ giả Nam Quyết điện đã tới hoàng thành của ta. Nếu lần này thành công, Đại An triều sẽ được an ổn trong một thời gian."

Nói xong, Tiêu Ngạo Hải lại thở dài.

Thẩm An Tại nhíu mày: "Đây không phải chuyện tốt sao, Vương gia vì sao lại thở dài?"

"Vương gia thở dài, hẳn là đang sầu về chuyện tỷ thí võ giữa bốn châu sau hai năm sau."

Huyền Ngọc Tử ở bên cạnh mở miệng.

"Tỉ võ bốn châu?"

Thẩm An Tại nhíu mày lại.

Điều này hắn cũng biết.

Tỉ võ bốn châu, mười năm một lần.

Những người đứng đầu, không chỉ được ban thưởng hậu hĩnh, còn có thể tiến vào Thiên Huyền điện hoặc là bốn điện khác, có thể nói là quyền lực ngập trời chân chính.

Cái gọi là bốn châu, thực ra chính là bốn vực.

Mà Thiên Huyền điện chính là thế lực cường đại nhất toàn bộ đại lục, ai cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Nếu có thể đi vào Thiên Huyền điện hoặc bốn phân điện, đó chính là cá chép vượt long môn, ngay cả người của hoàng thất ba triều nhìn thấy cũng phải quỳ bái.

Đáng tiếc, bao năm qua, trong Nam Quyết vực chưa bao giờ có ai thật sự đạt được thứ hạng tốt trong tỷ thí võ bốn châu.

Thậm chí ngay cả tiếp cận cũng làm không được, đủ để thấy chiến đấu khốc liệt như thế nào.

Cũng đúng, Nam Quyết vực là nơi xa xôi hẻo lánh, muốn đến nơi khác, không phải có biển lớn ngăn cách thì cũng là Cực Bắc cảnh mênh mông những tuyết.

Dưới tình huống thiếu thốn tài nguyên, thực lực tổng thể cũng yếu hơn nhiều so với ba vực còn lại.

Đông Linh vực là thánh địa của kiếm tu, bên trong có Thần phù tháp, có thể nói nơi này tụ tập yêu nghiệt kiếm tu và phù tu, thực lực cường đại nhất trong bốn vực.

Tây Hoang vực, phong tình dị vực, tu sĩ trong đó thủ đoạn quỷ bí, có người giỏi cổ thuật khống tâm, có người giỏi mị công huyễn thuật, cũng có người y độc song tuyệt, giết người cứu người, kỳ trùng vô số, ở trong bốn vực, khiến người nhìn không thấu nhất chính là người vực này.

Mà Bắc Đạo vực, so với các loại kỳ thuật như kiếm và phù của Đông Linh Vực, Cổ độc y huyễn của Tây Hoang vực, thì bọn họ thì thuần túy hơn nhiều.

Bởi vì khu vực này tôn sùng việc luyện thể, quyền của võ giả nơi đây có thể mơt núi phá sông, cứng rắn lay động thần lôi, càng là nơi luyện khí sư hướng tới.

Chỉ có Nam Quyết vực không có gì đáng giá để lưu danh.

Nhưng không có nghĩa là Nam Quyết vực chưa từng xuất hiện cường giả gì, ngàn năm trước, Nam Quyết vực có một vị võ giả lấy phong thái cưỡng ép treo lên đánh những tồn tại đứng đầu võ giả tứ châu, đi vào Thiên Huyền điện, nghe nói còn thành tựu cảnh giới Chân Tiên.

Mà lúc trước vị cường giả kia còn am hiểu một môn châm pháp vô cùng cường đạivậy, cũng chính là Huyền môn Thập Tam châm hệ thống cho Thẩm An Tại.

Cường giả kia tên là Lâm Thanh, về sau được tôn xưng là Thanh tổ.

Đáng tiếc, mặc dù sau khi Thanh tổ tiến vào Thiên Huyền điện đã tranh thủ được không ít tài nguyên cho Nam Quyết vực, nhưng sau người này, cũng không còn cường giả danh chấn thiên hạ khác xuất hiện.

Hàng năm, tỉ võ bốn châu, ngay cả mười hạng đầu Nam Quyết vực còn không vào được.

"Chẳng lẽ lần này Bình Thiên triều có lòng tin tiến vào mười thứ hạng đầu khi tham gia thử võ?" Thẩm An Tại nhíu mày hỏi thăm.

"Vị Đạo tử Lý Trường Sinh kia của Tề Vân đạo tông, Thẩm phong chủ hẳn là biết chứ?"

Tiêu Ngạo Hải mở miệng.

Thẩm An Tại gật đầu: "Vị yêu nghiệt kia hai mươi tuổi đã là bán bộ Càn Khôn cảnh, đương nhiên biết."

"Không sai, nhưng hắn không phải bán bộ Càn Khôn cảnh, trước đó không lâu, hắn đã thật sự trở thành võ giả Càn Khôn cảnh."

Vẻ mặt Tiêu Ngạo Hải trở nên nghiêm túc: "Còn hai năm nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn có thể đột phá vào

cảnh giới Niết Bàn.”

Lời này vừa nói ra, Thẩm An Tại cùng Huyền Ngọc Tử nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Hơn hai mươi tuổi đạt đến thượng tam cảnh, cái này cho dù đặt ở toàn bộ Thiên Huyền đại lục, cũng được xưng là thiên tài chân chính.

Năm đó Thanh tổ ở độ tuổi này, cũng có tu vi xấp xỉ với hắn.

“Hai năm sau là cảnh giới Niết Bàn…”

Thẩm An Tại lại cúi đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Nếu thật sự là vậy, sợ là đợi sau khi Lý Trường Sinh tiến vào Nam Quyết điện, Bình Thiên triều vẫn có thể ngóc đầu trở lại, thậm chí còn có thể có Nam Quyết điện trợ giúp.

Huyền Ngọc Tử thở dài: “Biện pháp giải quyết duy nhất, chính là đến lúc đó có người đi tranh đua với Lý Trường Sinh, nhưng như vậy thì dễ dàng gì.”

“Nhìn chung toàn bộ Nam Quyết, những người có thể đuổi kịp Lý Trường Sinh hoàn toàn không có.”

Thẩm An Tại lắc đầu: “Ai nói không có?”

Hai người đều sửng sốt, ghé mắt nhìn về phía hắn.

“Ý của Thẩm phong chủ là?”

Hai người có chút khó hiểu, chẳng lẽ hắn muốn để Mộ Dung Thiên đi tranh với Lý Trường Sinh sao?

Nhưng hiện tại Mộ Dung Thiên mới chỉ là Địa Linh cảnh, khoảng cách với Càn Khôn cảnh còn xa hơn cả Thiên Linh cảnh.

Thời gian hai năm, cho dù một năm một đại cảnh giới cũng không thể đột phá Niết Bàn?

Thẩm An Tại nhìn về phía Huyền Ngọc Tử, trầm giọng nói: "Chưởng môn chẳng lẽ đã quên Lăng sư điệt sao?"

Huyền Ngọc Tử ngẩn ra, sau đó lắc đầu cười khổ.

"Phi Sương không thể lên sân khấu, công pháp của nàmg đặc biệt, phải tích lũy qua rất nhiều năm mới được. Hơn nữa cho dù nàng có từ bỏ công pháp thì cũng khó mà đuổi kịp Lý Trường Sinh chỉ trong hai năm."

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi trầm xuống, đây là lời nói thật.

Này quan hệ đến tiền đồ chân chính sau này của Lăng Phi Sương, không thể tùy tiện quyết định.

"Xe đến trước núi ắt có đường, thi võ bốn châu còn hai năm, Vương gia hiện tại lo lắng như vậy, cũng không làm nên chuyện gì."

Thẩm An Tại bưng chén lên uống một ngụm trà, trong lòng thì suy nghĩ.

Nếu Mộ Dung Thiên có thể đạt được cơ duyên ở Thăng Long trì, trở thành Chân Long đạo thể, lại lĩnh ngộ được kiếm đạo chân chính trở thành Kiếm tiên, thì còn có một tia hy vọng thắng được Lý Trường Sinh.

"Ai… Nếu lần hợp đồng này thành công, hoàng huynh sẽ cho Thiên Sách tiến vào trọng địa Hoàng triều tu luyện, xem trong hai năm này hắn có thể đạt đến cảnh giới gì!"

Hai người gật đầu, hiện giờ cũng chỉ có thể như thế.

Những ngày kế tiếp, Thẩm An Tại tạm thời ở lại Trấn Nam vương phủ, đi theo Trấn Nam vương mỗi ngày đến địa lao nghiên cứu Chu Tiếu, muốn nhìn một chút bí pháp hóa yêu trên người hắn có phương pháp phá giải gì không.

Đáng tiếc, cho dù y đạo Thẩm An Tại cao siêu, nhưng cũng không có nhiều manh mối.

Hắn chỉ biết bí pháp hóa yêu này dùng huyết khí của yêu thú để gia tăng thực lực của bản thân trong thời gian ngắn ngủi.

Chương 195: Thi châm

Nửa tháng qua đi, sứ thần của Bình Thiên triều đã hoàn thành đàm phán với Đại An triều, sảng khoái ký hợp đồng.

Hiển nhiên, dường như bọn họ hoàn toàn không thèm để ý đến hợp đồng này.

Chỉ cần trong tỉ võ bốn châu có người vào Nam Quyết điện, thế thì hiệp ước này coi như bỏ dở.

Chu Tiếu rời đi, nhưng trước khi đi, hai tay của hắn đã hoàn toàn bị Thẩm An Tại phế bỏ.

Chỉ cần không tìm được luyện dược sư phẩm giai cao hơn hắn, hai tay của hắn hoàn toàn không có khả năng tái sinh.

Vậy cũng tính là đã phế một nửa Lăng Phong vương.

Đáng tiếc là, nghiên cứu về bí pháp hóa yêu vẫn không có tiến triển gì.

"Thẩm phong chủ, Huyền chưởng môn, thứ cho bổn vương không tiễn xa, trong phủ còn rất nhiều việc chưa xử lý."

Cửa ra vào Trấn Nam vương phủ, Tiêu Ngạo Hải chắp tay về phía hai người.

"Vương gia chú ý thân thể." Huyền Ngọc Tử gật đầu mở miệng.

Hai người rời đi, Tiêu Ngạo Hải hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện hai cái hộp chữ nhật dài.

Hắn phất tay gọi quản gia nhẹ giọng hỏi thăm.

"Mấy ngày gần đây thân thể Vương Phi khôi phục như thế nào?"

“Khởi bẩm Vương gia, đã khá hơn rồi.” Quản gia cung kính mở lời.

“Ừm, vậy thì tốt rồi, bảo nàng đến thư phòng chờ bổn vương.”

Tiêu Ngạo Hải gật đầu, sau khi phân phó thì xoay người rời đi.

…

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Trong vườn trúc, Thiên Nhạc nằm trong thùng nước, toàn thân đỏ bừng.

Cánh tay trái của hắn đã sinh trưởng như lúc ban đầu, giờ phút này toàn thân đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền giống như đang thừa nhận một loại thống khổ cực lớn nào đó.

Hai người Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết canh giữ ở bên cạnh.

Nàng không chỉ một lần nhìn về phía phương xa, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Đã gần một tháng rồi, sao sư phụ còn chưa trở lại?”

Bách Lý Nhất Kiếm nằm ở đằng xa, vừa ăn đất, vừa lộ vẻ tán thưởng.

Một tháng này, tiểu tử Mộ Dung Thiên có thể nói tiến bộ thần tốc, hiện giờ đã là võ giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, kiếm tâm càng ngày càng thuần túy.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng thành công luyện chế ra đan dược ngũ phẩm, trở thành luyện dược sư ngũ phẩm.

Một người luyện kiếm, một người học y.

Hai người này, mỗi một người đều có thể xưng là kỳ tài trên lĩnh vực tu luyện của mình.

“Thẩm phong chủ thật tinh mắt, nếu cho bọn họ đủ thời gian, chỉ sợ có thể trở thành cường giả một đời trên kiếm đạo và dược đạo.”

Bách Lý Nhất Kiếm thong thả mở miệng, đồng thời lại liếc mắt nhìn Nhạc Thiên trong thùng gỗ.

Ngược lại, tiểu tử này, tay cụt đã mọc lại, lưỡi cũng đã chữa khỏi.

Bây giờ chỉ còn lại đôi mắt kia, cũng không biết sau khi hai mắt khôi phục, có thể mang đến cho hắn kinh hỉ gì nữa.

“Sư muội, dược hiệu trong cơ thể hắn đã đạt tới cực hạn, nếu như còn không thi châm thì sẽ không kịp!”

Nhìn thần sắc Thiên Nhạc càng ngày càng thống khổ, Mộ Dung Thiên nhíu mày mở miệng, giọng điệu lo lắng.

Còn Tiêu Cảnh Tuyết thì liếc mắt nhìn phương xa lần cuối cùng, dưới tuyết bay không có bóng người.

“Chỉ có thể thử một lần.”

Nàng lấy ngân châm ra, đi về phía thùng gỗ.

Nhưng đi chưa được hai bước, đôi mi thanh tú của nàng nhăn tít lại.

Đau nhức kịch liệt lúc này như thủy triều vọt tới, sắc mặt nàng phát xanh, thần sắc có chút bối rối.

Đáng chết…

Tại sao vào lúc này độc tố bỗng nhiên phát tác?

“Ách… A!”

Trong thùng gỗ, Thiên Nhạc bỗng nhiên toàn thân run rẩy, gân xanh nổi lên, dường như đã phải chịu đựng thống khổ đến cực hạn.

Vô số dược lực bàng bạc lưu chuyển, không ngừng hội tụ vào đôi mắt hắn.

Một hàng huyết lệ lưu lại khiến cho khuôn mặt non nớt của hắn nhìn qua có chút ghê người.

Dược hiệu đã đạt đến cực hạn, bỏ qua lần này, Thiên Nhạc sư đệ không có khả năng nhìn thấy ánh sáng!

Nhưng đúng lúc này, tay đang cầm châm của Tiêu Cảnh Tuyết lại bắt đầu run rẩy.

Độc tố sư phụ đã truyền vào trong cơ thể nàng lúc sắp đi, có thể sẽ thuận theo châm mà tiến vào bên trong thân thể của Thiên Nhạc.

Một khi phát sinh tình huống như vậy, Thiên Nhạc sẽ chết.

Giờ phút này, trong đầu của nàng không ngừng hồi tưởng lại một màn hành y lúc trước ở Dược Vương cốc dưới núi kia.

Khủng hoảng, khẩn trương… các loại cảm xúc khác vào thời khắc này lại xuất hiện.

"Sư muội, đừng sợ, ngươi nhất định có thể."

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ bả vai nàng, trầm giọng mở miệng.

"Sư tỷ, ta tin tưởng ngươi…"

Giọng nói non nớt khàn khàn vang lên, Thiên Nhạc mặc dù chịu đựng đau khổ, nhưng vẫn mở miệng cổ vũ.

Không phải viết chữ, mà là nói chuyện.

Lưỡi của hắn đã được Tiêu Cảnh Tuyết chữa khỏi.

Dưới sự mở miệng của hai người, rốt cuộc tay Tiêu Cảnh Tuyết cũng không run nữa, mà đã ổn định lại.

Nàng cắn chặt răng, quyết định đi về phía thùng gỗ.

Bàn tay trắng như ngọc bay lượn đầy tàn ảnh, như bươm bướm bay múa.

Từng cây ngân châm vừa nhanh vừa chuẩn đâm vào bốn phía Thiên Nhạc, giúp hắn dẫn dắt dược lực lưu chuyển.

Vô luận là người thi châm, hay là người đứng xem, giờ phút này trái tim đều nhảy lên cổ họng, khẩn trương vô cùng.

Trái lại với Thiên Nhạc ở trong thùng gỗ, nội tâm ngoại trừ có chút chờ mong, cũng không có chấn động gì đặc biệt lớn, rất là vững vàng.

Bên ngoài dược viên, Bách Lý Nhất Kiếm nhìn một màn này, chậc chậc mở miệng.

"Nha đầu này đã sớm đoán được dụng ý của Thẩm phong chủ. Nàng biết cho dù nàng không trị, thì tiểu gia hỏa kia cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng nàng vẫn lựa chọn chữa trị."

"Đây không phải rất tốt sao, dám bước lên phía trước, chính là bắt đầu tin tưởng vào chính mình."

Bên cạnh, một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Thẩm An Tại cũng ngồi trên ghế mây, ánh mắt hơi có chút vui mừng nhìn một màn này.

Tiêu Cảnh Tuyết thông minh hơn Mộ Dung Thiên nhiều, nàng không thể nào không đoán được dụng ý của mình.

Nếu cuối cùng nàng vẫn lựa chọn từ bỏ việc thi châm, chờ mình trở về rồi chữa trị, vậy mới làm hắn đau đầu.

Đôi khi, thường thường sự tin tưởng không phải sinh ra sau khi thành công, mà là tại thời điểm bắt đầu khởi công liền đã lặng yên tồn tại.

Nàng dám đi trị, đã đại biểu cho nguyện ý nhìn thẳng vấn đề, không hoài nghi mình nữa.

"Thân thể của Mộ Dung tiểu tử cũng là do ngươi cải thiện cho hắn đúng không, có liên quan gì đến Linh tộc không?"

Bách Lý Nhất Kiếm khẽ liếc mắt, mở miệng hỏi.

Suốt mấy ngày nay, hắn càng phát hiện ra sự khác thường của Mộ Dung Thiên.

Thậm chí có lúc người sau luyện kiếm đến cảnh giới vong ngã, khí huyết bàng bạc, mơ hồ tản mát ra khí tức làm hắn cũng cảm thấy có chút áp lực.

Hắn thân là Linh Xà tộc, khả năng cảm giác uy áp rất rõ ràng.

Đó là cảm giác áp bách đến từ sâu trong huyết mạch.

"Ừm, ta cho hắn một giọt Long huyết."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, lời nói nhẹ nhàng như mây trôi.

Lời này rơi vào tai Bách Lý Nhất Kiếm, lại như sấm sét giữa trời đất, khiến ánh mắt hắn hơi nheo lại.

Long huyết!

Mặc dù Long huyết bình thường có hiệu quả chữa thương, nhưng tuyệt đối không có khả năng cải thiện uy lực huyết mạch.

Có thể làm được chuyện này, chỉ có thể là bản mệnh tinh huyết trân quý của Long tộc, hơn nữa… cảnh giới của con rồng kia tuyệt đối sẽ không thấp!

Chẳng qua, sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền bình thường trở lại.

Đã được kiến thức hai mươi mẫu chí bảo tái sinh này, bây giờ Thẩm An Tại có lấy ra thứ gì, dường như cũng là bình

thường.

“Thử miếng không?”

Bách Lý Nhất Kiếm nhàm chán, đưa tay qua hỏi thăm.

“Ngươi ăn đi.”

Thẩm An Tại liếc qua đất trong tay hắn, rồi nhìn chằm chằm tình huống trong vườn trúc.

Chỗ đó, Tiêu Cảnh Tuyết đổ mồ hôi đầm đìa, đã đến chỗ mấu chốt.

Châm này nếu không có gì ngoài ý muốn, Thiên Nhạc sẽ được thấy lại ánh sáng.

Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì…

Chương 196: Ngươi có thể làm được sao?

Mặt trời chiều ngả về tây, gió thổi nhẹ nhàng.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống người Tiêu Cảnh Tuyết, nàng cũng căng thẳng tới cực điểm.

Châm cuối cùng này cũng là một châm mấu chốt nhất.

Thành hay bại đều phụ thuộc vào lần này.

Mà độc tố trong cơ thể nàng, cũng đã đạt đến cực hạn, đau đớn khó nhịn.

Mồ hôi theo gò má nhỏ xuống, thấm ướt cổ áo.

Ngân châm trên mặt Thiên Nhạc run rẩy, đã bắt đầu có chút máu tươi chảy ra.

Nếu không thi triển châm cuối cùng, tất cả nỗ lực sẽ phí công nhọc sức.

"Sư muội, ngươi còn do dự cái gì!"

Mộ Dung Thiên trầm giọng mở miệng, ngữ khí có chút nghiêm túc.

"Thân là đệ tử của sư phụ, lẽ nào ngay cả chút dũng khí ấy cũng không có sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy, trong đầu hiện lên những lời mà sư phụ ôn hòa nhà mình thường xuyên nhắc đến.

"Trời định cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không

thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy"

"Hằng đã trải qua, ắt có thể thành…"

Nàng thì thào lẩm bẩm, ánh mắt dần dần kiên định, hai ngón tay nắm lấy ngân châm không do dự nữa, đâm xuống mi tâm Thiên Nhạc.

Đồng thời ngay lúc kim đâm vào, nàng cũng phóng xuất linh khí phòng hộ tâm mạch của mình, cô bế độc tố không cho thoát ra ngoài, cho chúng ăn mòn tâm mạch của nàng, chứ không theo mũi châm tràn ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của nàng chuyển sang tím, nhưng châm này lại cực kỳ vững vàng rơi vào giữa mi tâm của Thiên Nhạc, linh quang tỏa ra bốn phía.

Thiên Nhạc kêu lên một tiếng đau đớn, cảm thấy toàn bộ dược lực toàn thân bị châm này phát huy, hội tụ về phía mi tâm, phân tán vào hai mắt.

Thế giới đen kịt tại thời khắc này phảng phất xuất hiện một tia sáng yếu ớt.

Ánh sáng này càng ngày càng thịnh, thậm chí làm cho hắn cảm thấy đôi mắt rất đau.

Biến hóa như thế làm nhịp tim hắn càng lúc càng nhanh, có chút kích động.

Phải biết rằng từ trước đến giờ hai mắt của hắn đã hỏng, không có bất kỳ cảm giác nào nữa.

Mà bây giờ, lại có thể cảm giác được đau đớn.

Vút…!

Cây châm bạc run rẩy, bị ép ra khỏi cơ thể.

“Sư muội!”

Hắn chưa kịp mở tấm vải đen ra thì đã nghe thấy tiếng hô của Mộ Dung Thiên.

Khi Tiêu Cảnh Tuyết thi triển một châm kia, độc tố nhập tâm, hai mắt tối sầm ngã bệt xuống, cũng may bên cạnh có Mộ Dung Thiên đỡ.

Mộ Dung Thiên vừa đỡ lấy Tiêu Cảnh Tuyết định giúp nàng áp chế độc tố, lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hắn phát hiện độc tố vừa rồi còn ăn mòn tâm mạch nàng vậy mà giờ phút này hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Khỏi tìm, đấy là độc của Mê Chướng đan, không trí mạng. Hiện giờ độc tố đã tiêu hao sạch sẽ, biến mất rồi.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai, Mộ Dung Thiên đột nhiên quay đầu lại, sau đó lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Sư phụ!”

Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, vê gió nhẹ thành kim, đâm vào một huyệt vị nào đó trên cổ Tiêu Cảnh Tuyết đã hôn mê.

Nàng hít sâu một hơi, mở hai mắt.

“Sư phụ…”

Thấy khuôn mặt trung niên quen thuộc kia, đáy lòng thiếu nữ không khỏi hoàn toàn an ổn.

Cứ như chỉ cần có hắn, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Sau khi kịp phản ứng, nàng lập tức nhìn vào trong thùng gỗ.

“Sư phụ, tiểu sư đệ…”

“Thiên Nhạc, tự nhìn lấy Thanh Vân phong này đi.”

Thẩm An Tại mỉm cười mở miệng, giọng điệu ôn hòa.

“Được…”

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói có chút run rẩy.

Hai người Tiêu Cảnh Tuyết, Mộ Dung Thiên ngừng thở, vô cùng khẩn trương nhìn về phía hắn.

Tay của đứa nhỏ lúc này đang run rẩy, hắn chậm rãi bóc tấm vải đen che hai mắt ra.

Khi bóng tối dần chìm xuống, đập vào mắt là bầu trời chiều đang buông, tuyết trắng đầy mặt đất.

Là sư phụ, sư huynh, sư tỷ, vị sư tỷ đứng ở trước mặt hắn tuy rất quen thuộc, nhưng hắn lại chưa từng thấy mặt bao giờ.

Nam tử trung niên ôn hòa nho nhã đứng ở phía trước, áo bào trắng thắng tuyết, tóc mai bạc phiêu diêu.

Đúng như mọi người trong Phục Linh thành mô tả về bộ dáng của hắn, cốt cách tiên thần, hồng nhan bạc phát.

Thiếu niên áo đen mặt mày kiên nghị để lộ nhân tướng cứng cỏi khó nói lên lời. Hắn cõng một thanh trường kiếm màu xanh, đang đỡ lấy một thiếu nữ áo trắng.

Thiếu nữ tính tình nhu mì, nhìn qua có chút dịu dàng, đôi mi thanh tú cau lại làm nàng có phần tiều tụy lo lắng.

Thậm chí ở phía xa nơi cửa Dược viên, còn có một thanh niên mặc kim bào nằm ở trên ghế, cười ha ha ăn đất.

Sau khi hai mắt khôi phục lại, hình ảnh hắn nhìn thấy đầu tiên là sư phụ, sư huynh, sư tỷ…

Hắn được chữa rồi.

Thật sự thấy lại ánh sáng rồi.

Hài đồng có chút thất thần, hốc mắt đã ướt át, thật lâu không nói.

Thẩm An Tại cất bước tiến lên, nhẹ nhàng sờ đầu hài đồng, ôn hòa mở miệng.

"Còn không cảm ơn sư tỷ?"

Giọng nói ôn hòa vang lên, hài đồng rốt cuộc không ức chế nổi tâm tình của mình.

"Tạ ơn sư tỷ, cảm ơn sư huynh, còn có… cảm ơn sư phụ!"

Thiên Nhạc dùng ánh mắt run rẩy nói ra những lời này.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn đôi mắt của hài đồng đã được khôi phục lại, không còn xám trắng tĩnh mịch, trong lòng rốt cuộc thở phào một cái, lộ ra ý cười.

[Chúc mừng ký chủ thành công thành lập lòng tin cho Tiêu Cảnh Tuyết, nhiệm vụ nhận được thẻ hạn định Pháp Thiên Tượng Địa Càn Khôn cảnh đỉnh phong x5, Bát Hoang đỉnh Thiên giai hạ phẩm x1]

Trong mắt Thẩm An Tại lộ ra vẻ vui mừng.

Không phụ lòng người dốc công, cuối cùng đã khiến nha đầu kia lấy lại lòng tin.

Thiên Nhạc nhìn người quen thuộc lại xa lạ trước mắt, ánh mắt run rẩy.

Xưa nay tâm tình hắn vô cùng cực đoan, không dám lộ ra chút thần sắc yếu ớt nào trước mặt người ngoài, giờ phút này hắn không ngờ lại núp trong thùng gỗ, chóp mũi ê ẩm, hốc mắt đỏ bừng.

Người hủy hoại cặp mắt, đầu lưỡi của hắn chính là người có huyết mạch chí thân của hắn.

Mà người không cầu báo đáp mà giúp cho hắn thấy lại ánh sáng chính là những người xa lạ không có chút quan hệ nào với hắn.

Vì sao người thân nhất có thể máu lạnh đến mức độ này, mà vì sao người ngoài cũng có thể có tốt bụng như thế?

Hắn không rõ.

Hắn chỉ biết sau này, trong lòng hắn đã xuất hiện mấy cái bóng.

Điều đó khiến hắn dù cam nguyện chịu chết cũng không muốn những người này bị thương tổn.

"Được rồi, Cảnh Tuyết, mang Thiên Nhạc đi nghỉ ngơi dưỡng sức đi, ta còn có một số việc muốn nói với đại sư huynh của ngươi."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng, sau đó mang theo Mộ Dung Thiên với vẻ mặt nghi vấn đi về phía Diễn Võ trường.

Đợi cách xa một chút, thiếu niên mới không nhịn được mà mở miệng.

"Sư phụ, người có gì phân phó sao?"

Thẩm An Tại dừng chân, chắp hai tay sau lưng, quay đầu nhìn thiếu niên từ Đoán Thể cảnh một đường trưởng thành tới bây giờ.

Ánh mắt có vui mừng, từ ái.

Mộ Dung Thiên, hắn là đệ tử hắn dốc tâm huyết nhiều nhất.

Kỳ thực lại là đệ tử hắn không cần quan tâm nhất, bởi vì tâm tính thiếu niên trước nay kiên định, cũng luôn tin tưởng chính mình cho tới bây giờ.

Nếu như nhất định phải chọn một người có hy vọng đánh bại Lý Trường Sinh trong cuộc thi võ bốn châu hai năm sau.

Vậy hắn tin tưởng nhất định sẽ là đại đồ đệ của mình.

Cảnh Tuyết tính tình yếu đuối, xuất phát quá muộn, chỉ có Mộ Dung Thiên mới có hi vọng.

"Đồ nhi." Hắn nhẹ giọng mở miệng.

"Đệ tử ở đây."

"Ngươi muốn trở thành Kiếm tiên chân chính, vang danh bốn biển sao?"

Thiếu niên ngẩn ra, ánh mắt kiên định gật đầu.

"Muốn!"

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu.

"Trong vòng hai năm, vi sư yêu cầu ngươi tiến vào Niết Bàn cảnh, lĩnh ngộ kiếm đạo chân chính, ngươi có thể làm được không?"

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc.

Hai năm, thăng cấp lên Niết Bàn…

Trong mắt người ngoài, đây là chuyện hoàn toàn không thể hoàn thành.

Nhưng…

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn sư phụ nhà mình, ánh mắt kiên định, không chút do dự đưa ra đáp án của mình.

"Có thể! "

Chương 197: Vu Chính Nguyên rời khỏi

Người thiếu niên sở dĩ là thiếu niên, bởi vì hắn có một lòng nhiệt tình, có dũng khí bất khuất, chịu được gian nan khốn khổ.

Hai chữ kỳ tích, cho tới bây giờ, là xứng đôi nhất với thiếu niên thiếu nữ.

Bởi vì, bọn họ tin tưởng vào kỳ tích nhất.

Thẩm An Tại vui mừng cười to, vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Thiên.

"Ha ha ha, tốt, không hổ là đồ nhi của Thẩm An Tại ta!"

"Hai năm sau là vòng thi võ bốn châu, sư phụ tin tưởng ngươi nhất định có thể tiến vào mười thứ hạng đầu!"

Mộ Dung Thiên sững sờ, vò đầu mở miệng.

"Sư phụ, chỉ mười thứ hạng đầu sao, vì sao lần này không thể là thứ nhất?"

Thẩm An Tại kinh ngạc, tay vỗ bả vai hắn hơi dừng lại một chút.

Tên tiểu tử ngốc này có phải không biết cái gì là tỉ võ bốn châu hay không?

Đó là nơi thiên tài yêu nghiệt nhất toàn bộ bốn vực tranh phong. Có thể tiến vào mười thứ hạng đầu, đã là tồn tại vượt qua vạn người rồi.

Trong mười hạng đầu, tất cả đều là yêu nghiệt trẻ tuổi đạt tới cảnh giới Niết Bàn, là thiên kiêu tuyệt đại được các đại thế lực chân chính bồi dưỡng.

Mười hạng đầu thì còn hy vọng được, đoạt hạng nhất…

Thà nằm mơ còn hơn!

[Phát động nhiệm vụ giúp Mộ Dung Thiên trở thành người đứng đầu cuộc thi võ bốn châu, thành công nhận được thẻ tiêu hao Xung Hư cảnh x1, thẻ hạn định Niết Bàn cảnh x5, Vạn Niên hồn mộc x1, thất bại không bị trừng phạt]

Thẩm An Tại bật cười khanh khách, thằng ngốc này, e là đã xem cuộc thi võ bốn châu thành thi đấu môn phái của Linh Phù sơn rồi.

Còn muốn đứng vị trí thứ nhất…

Chẳng qua, đồ đệ đã có lòng tin này, mình làm sư phụ cần gì phải tạt gáo nước lạnh.

Hơn nữa, thẻ tiêu hao Xung Hư cảnh, còn là lần đầu tiên xuất hiện trong thời gian dài như vậy.

Còn Vạn Niên hồn mộc…

Thần sắc Thẩm An Tại có chút cổ quái.

Sau khi ăn đất lâu như vậy, cuối cùng Bách Lý Nhất Kiếm cũng được ăn miếng vỏ cây này.

“Được, vậy vi sư đợi ngày ngươi trở thành đệ nhất bốn vực.”

“Đệ tử nhất định sẽ không khiến sư phụ thất vọng!”

Nghe lời sư phụ nói, trong mắt Mộ Dung Thiên càng thêm kiên định.

Vô Song Kiếm Tâm tên là Vô Song, chính là vì vô song thiên hạ!

Nếu sư phụ đã bảo hắn tham gia cái tỉ võ bốn châu gì đó, vậy hắn nhất định sẽ đạt được đệ nhất!

Thẩm An Tại vỗ vỗ bả vai thiếu niên.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn bỗng nhíu mày, vung tay áo.

Một cánh cửa huyền quang xuất hiện.

Ba ngàn đại đạo đã được liên thông, khiến người ta kinh ngạc chính là, giữa ba ngàn đại đạo này, ẩn hiện hư ảnh sông núi lưu chuyển, kiếm ẩn thiên uy hiển hiện.

"Đây là…"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi co lại, một bước phóng ra liền biến mất không thấy gì nữa cùng với cánh cửa huyền quang.

Mộ Dung Thiên vò đầu, hấp tấp chạy xuống núi, đi về phía Thanh Loan phong.

Nếu đã quyết định trở thành đệ nhất kỳ thi võ bốn châu, vậy hắn phải tranh thủ thời gian luyện kiếm mới được.

Sớm ngày biến Kiếm Tâm thành kiếm đạo, trở thành Kiếm tiên chân chính mới là chuyện quan trọng nhất!

…

Đạo phủ, bên trong một đạo tràng rộng lớn.

Chính giữa mười cái bồ đoàn, một thiếu niên áo trắng ngồi xếp bằng, chau mày, bốn phía phù quang lấp lóe, vô số phù văn mạch lạc phác hoạ, hóa thành ảnh sông núi đảo ngược, mang theo ý trấn áp cường đại.

Mà trên hư ảnh sông núi, còn có một thanh cự kiếm vàng kim nhô lên cao, mang theo sát phạt chi ý tru sát hết thảy cùng thiên uy huy hoàng.

"Đây là… Sơn Hà Thiên Kiếm phù!"

Ánh mắt Thẩm An Tại khẽ liếc qua thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Không nghĩ tới Bát phẩm phù mà lão Trịnh phải mất một thời gian dài để nghiên cứu ra, Vu Chính Nguyên vậy mà không đến hai tháng đã lĩnh ngộ được rồi!

Xem ra ngộ tính phù đạo của hắn cũng rất mạnh!

Vu Chính Nguyên chậm rãi mở hai mắt ra, ảo ảnh Sơn Hà Thiên Kiếm bốn phía cũng tản đi.

Khi hắn nhìn thấy trung niên đứng ở trước mắt thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó đứng dậy hành lễ.

"Đệ tử bái kiến Thẩm trưởng lão."

"Ừm, không cần đa lễ."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, "Sơn Hà Thiên Kiếm phù, ngươi đã lĩnh ngộ?"

Vu Chính Nguyên bình tĩnh gật đầu nói: "Nhờ có trưởng lão tương trợ, đệ tử ở nơi này có thể cảm giác được áo nghĩa phù đạo nồng đậm, rút ngắn thời gian đệ tử lĩnh ngộ phù này rất nhiều."

"Cho nên, ngươi muốn xuống núi?"

Vu Chính Nguyên im lặng một lúc rồi gật đầu.

"Đệ tử muốn đi Thần Phù tháp, tìm kiếm phù đạo trên Cửu phẩm."

Thẩm An Tại nhìn hắn hồi lâu, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

"Ngươi đã đã lĩnh ngộ Sơn Hà Thiên Kiếm phù, vậy ta cũng nói được làm được, sẽ không ngăn trở ngươi."

"Chỉ là ngươi phải rõ ràng, ngoại giới hiểm ác vô cùng, không nên dễ dàng tin tưởng người, tài không lộ ra ngoài, tài

nghệ không thể hiện, nếu không phải thời khắc mấu chốt, ngàn vạn lần không thể làm chim đầu đàn, gây thù với người, hết thảy phải lấy tính mạng của mình làm trọng, dù sao ở bên ngoài…"

Thẩm An Tại thở dài.

"Dù sao ở bên ngoài cũng không có sư phụ và ta che chở, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính ngươi."

Vu Chính Nguyên gật đầu quỳ trên mặt đất, dập đầu về phía hắn.

"Lần này xuống núi không biết lúc nào sẽ về, làm phiền trưởng lão thay đệ tử trông coi di thể sư phụ, đệ tử xin hành lễ bái tạ."

Thẩm An Tại đi tới đỡ hắn, có chút muốn nói lại thôi.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng vị đệ tử này của Trịnh Tam Sơn, thật sự là khiến người bên ngoài hâm mộ.

Vì để có thể tìm cho sư phụ một đường sinh cơ, nguyện ý rời khỏi sơn môn, lẻ loi một mình cất bước đi ra bên ngoài tràn ngập nguy cơ, từ đó về sau không chỗ nương tựa.

Nếu như mình một ngày nào đó xảy ra chuyện gì, không biết hai đệ tử thân truyền kia có thể cùng giống như Chính Nguyên hay không, nguyện ý lấy thân mạo hiểm cầu lấy một đường sinh cơ kia?

Nghĩ tới đây, Thẩm An Tại chợt nở nụ cười.

Hắn cười có chút vui mừng.

Mình đang suy nghĩ gì đấy.

Với tính cách của tên ngốc Mộ Dung Thiên kia, nếu như mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sợ là hắn sẽ lật tung

Thiên Huyền đại lục này lên để báo thù cho mình, tìm biện pháp phục sinh chính mình.

Tuy Tiêu Cảnh Tuyết nhu nhược, nhưng tâm ý tôn sư không thua gì Mộ Dung Thiên, tất nhiên cũng sẽ như vậy.

Nói đến, người làm sư phụ có thể có đệ tử như vậy, hẳn là mới là chuyện khiến người vui mừng nhất nhỉ?

"Yên tâm, lão Trịnh cũng là bạn cũ của ta, ta sẽ chiếu cố hắn thật tốt, Thanh Vân đại trận và kẹo thông mà sư phụ ngươi nợ vẫn chưa được trả, ta còn chờ hắn đích thân đến để trả nợ đây."

Thẩm An Tại cười cười trấn an, lấy ra tất cả đan dược đã luyện chế trước đó còn lại.

Đủ loại hình cộng vào với nhau, chừng mười cân.

"Ta là một tên chuyên luyện dược thối, cũng chẳng có gì hay ho cả, mười cân đan dược này có đủ các loại, phía trên có ghi chú, ngươi cầm lấy đi."

Nhìn số bình lọ đầy đất, Vu Chính Nguyên nặng nề gật đầu, vẫn không từ chối.

Bởi vì hiện tại hắn thật sự cần những thứ này, có lẽ tại một khắc nào đó, những đan dược Thẩm trưởng lão cho này, có thể cứu mạng của hắn.

"Đa tạ sư thúc!"

Nhận lấy đan dược, Vu Chính Nguyên chắp tay thật sâu.

Xưng hô cũng đã hoàn toàn biến thành sư thúc.

Tuy rằng Thẩm An Tại khác với sư thừa Trịnh Tam Sơn, nhưng bối phận tương đương, theo tuổi tác, đúng là nên gọi là sư thúc.

“Được rồi, đi thôi, khi nào trở về, Linh Phù sơn vĩnh viễn là nhà của ngươi.”

Thẩm An Tại nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn Vu Chính Nguyên rời Đạo phủ, đi ra ngoại giới.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía một gian phòng nhỏ ở chỗ sâu trong đạo phủ.

Trong đó, Trịnh Tam Sơn đang nằm trong quan tài băng, thần sắc an tường.

Nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ tùy thời đều có thể nhảy lên mắng Thẩm An Tại tại sao lại đồng ý cho đồ đệ hắn đi đến ngoại giới nguy hiểm.

Chương 198: Ngày giảng đạo

Vu Chính Nguyên xuống núi, ngoại trừ đi gặp mặt chưởng môn, hắn không tìm sư đệ sư muội khác chào từ biệt, mà thừa dịp đêm tối đi tới chân núi Linh Phù sơn.

Cứ một bước sẽ ngoảnh đầu nhìn lại một lần.

Trăng sáng tỏ, gió đêm chầm chậm thổi qua sơn dã, mang đến gió đông ẩm ướt, cũng mang đến hương bùn mùa xuân.

Thiếu niên mặc tố bào màu xám, lặng yên ở dưới núi hồi lâu.

Hắn nhìn hai tơg ngân phiếu trăm vạn kim tệ trong tay mình, ánh mắt phức tạp.

Đây là từ Thẩm trưởng lão, nói là sư phụ dành lại cho mình dùng để cưới vợ.

Nhưng hôm nay…

Hắn thở sâu một hơi, không lưu luyến nữa, cuối cùng lại nhìn thoáng qua sơn môn Linh Phù to như vậy, xoay người rời đi, biến mất ở trên con đường sơn dã dưới bóng đêm, càng lúc càng xa.

Trên đỉnh Thanh Vân phong, Thẩm An Tại đứng nhìn thiếu niên biến mất phía xa xa, thở thật dài, chậm rãi quay người.

Vu Chính Nguyên đã thật sự trải qua sinh tử, một viên Hoàn Dương đan đã cứu hắn từ trong bóng tối.

Đối với sinh tử, chỉ có hắn là lĩnh hội sâu nhất.

Nếu như nói ai có khả năng lĩnh ngộ Sinh Tử phù nhất thì ngoài hắn, không còn ai khác.

Ở phương diện phù đạo, Thẩm An Tại thừa nhận mình không bằng Trịnh Tam Sơn, không cách nào trợ giúp quá nhiều cho Chính Nguyên.

Tương lai thế nào, phải xem tạo hóa của bản thân thiếu niên.

…

Sáng sớm hôm sau, Thẩm An Tại xoa trán đi ra từ trong thư phòng, đi tới Diễn Võ trường thì phát hiện ba vị đồ đệ đã chờ từ lâu.

"Bái kiến sư phụ!"

Ba người đồng thời cung kính hành lễ, mặc dù thanh âm của Thiên Nhạc rất nhỏ, nhưng cũng nghe thấy rõ ràng.

Bàn ghế bên cạnh Diễn Võ trường còn bày sẵn hoa quả.

"Hôm nay sao lại tụ tập trên Diễn Võ trường vậy?"

Thẩm An Tại đảo qua mọi người, nghi hoặc mở miệng.

Mộ Dung Thiên vò đầu cười nói: "Sư phụ, ngài quên rồi sao, hôm nay là ngày giảng đạo sau năm mới."

Nghe vậy, Thẩm An Tại hậu tri hậu giác bừng tỉnh gật đầu.

Ngày giảng đạo, là truyền thống từ trước đến nay của Linh Phù sơn.

Sư phụ như hắn sẽ phải tiến hành kiểm nghiệm thành quả một năm trước đám đồ nhi tu luyện, cũng chuẩn bị giáo trình mới cho các đồ nhi.

Để các sư huynh đệ nhìn xem sự trưởng thành của nhau, cũng càng kích động dục vọng phấn đấu của mình.

Dù sao người khác trong một năm vừa qua đều có thu hoạch, nếu mình dừng lại không tiến lên, chẳng phải là mất mặt sao.

“Mộ Dung Thiên, ngươi là đại sư huynh, vậy thì bắt đầu từ ngươi trước đi. Bôn Lôi kiếm, Phù Quang Đạp Ảnh bộ, cùng với Nhất Kiếm Khai Thiên Môn mà vi sư dạy cho ngươi, từ đầu tới đuôi ngươi diễn luyện một lần.”

Thẩm An Tại ngồi trên ghế bên cạnh Diễn Võ trường, vừa ăn điểm tâm, vừa mở miệng phân phó.

“Vâng, thưa sư phụ!”

Mộ Dung Thiên ôm quyền, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc tạm thời thối lui đến sau lưng Thẩm An Tại, quan sát thiếu niên áo đen múa kiếm trên Diễn Võ trường.

Thời điểm thiếu niên cầm kiếm, khí thế đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nội liễm phong mang, có cảm giác sắc bén đến kinh người.

Bôn lôi nổ vang, kiếm xuất như lôi quang lấp lóe, mau lẹ vô cùng.

Kiếm pháp của hắn đã sớm tu đến đại thành, dù là Thẩm An Tại cũng nhìn không ra tỳ vết.

Điều không tốt duy nhất chính là Phù Quang Đạp Ảnh bộ của Mộ Dung Thiên chưa đủ để thực hiện phù quang lược ảnh chân chính.

Chỉ mỗi vấn đề này, Thẩm An Tại nói nửa canh giờ.

Tiếp đó là nhị đồ đệ Tiêu Cảnh Tuyết.

Nàng ở trong Diễn Võ trường luyện đan, hơn nữa còn do Thẩm An Tại tự đưa ra đề thi liên quan đến dược đạo.

So sánh với những khuyết điểm trên bộ pháp của Mộ Dung Thiên, biểu hiện của Tiêu Cảnh Tuyết cực kỳ xuất sắc.

Kiến thức đan dược ngũ phẩm thông thường như liều lượng, liên quan đến niên đại, hiệu dụng, tất cả đều nói rất rõ

ràng.

Thậm chí Thẩm An Tại còn phải làm khó dễ, không để cho nàng bởi vì đầy điểm mà kiêu ngạo, hắn hỏi về đan dược lục phẩm, nàng cũng đáp trúng mấy cái.

Nói cách khác, hiện tại nàng đã bắt đầu nghiên cứu đan dược lục phẩm, chuẩn bị trở thành luyện dược sư lục phẩm.

Có thể có thành quả này, không thể không thiếu công lao của các loại thư tịch cùng với chú thích của Thẩm An Tại trong thư phòng, và hơn nửa năm tu luyện trong đạo phủ.

Đối với chuyện này, Thẩm An Tại rất là vui mừng.

Ánh mắt ba người cuối cùng đều rơi xuống trên người Thiên Nhạc.

Thanh Vân phong tổng cộng có ba người, hai vị thân truyền, một vị ký danh.

Cũng là Thiên Nhạc, nhập môn muộn nhất.

Thẩm An Tại chỉ dạy một ít công pháp luyện thể cơ bản, cùng với luyện khí và Thính Phong tam đao.

"Thiên Nhạc, ta đã từng nói với ngươi, sau khi chữa khỏi mắt cho ngươi, ngươi có thể lựa chọn đi hoặc ở, hiện tại ngươi lựa chọn thế nào?"

Hắn nhẹ giọng mở miệng, nhìn đứa trẻ không còn mù mắt kia.

Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên đều bắt đầu căng thẳng.

Mặc dù khi Thiên Nhạc được chữa khỏi thì vẫn trầm mặc ít nói, nhưng bọn họ vẫn rất chiếu cố tiểu sư đệ này, nếu như xuống núi, hắn sẽ lại bị người khác khi dễ.

Thiên Nhạc trầm mặc, sau đó lấy từ trong ngực ra hai đồng tiền, quỳ gối trước mặt Thẩm An Tại.

"Một là tiền thuốc men sư phụ giúp đệ tử chữa bệnh, một là lễ bái sư của đệ tử."

Thẩm An Tại vui mừng gật đầu, nhưng chỉ thu hồi một đồng tiền trong đó.

"Muốn làm đệ tử thân truyền của ta, không dễ dàng như vậy."

"Lúc trước sư tỷ ngươi tốt xấu gì cũng làm dược đồng một thời gian dài như vậy, còn thường xuyên chiếu cố cho vị sư huynh không ra sức nhưng thích bị tổn thương kia của ngươi."

Mộ Dung Thiên đỏ mặt, lúng túng vò đầu, lén liếc mắt nhìn Tiêu Cảnh Tuyết một cái.

Thiếu nữ hé miệng cười khẽ.

"Mắt ngươi đã tốt hơn rồi, sau này việc vặt của Thanh Vân phong liền giao cho ngươi, Dược viên cũng do ngươi chăm sóc, trong vòng một tháng sư tỷ của ngươi sẽ dạy ngươi chăm sóc dược viên như thế nào, sư huynh sẽ dẫn ngươi chẻ củi, nấu cơm…"

"Tuy rằng không cực nhọc, nhưng sự vụ rất nhiều, chờ ngươi làm tới lúc nào ta mới hài lòng, lại thu ngươi làm đệ tử thân truyền, ngươi có bằng lòng không?"

Thẩm An Tại mỉm cười mở miệng.

Thời gian đó, khi Tiêu Cảnh Tuyết đọc sách trong thư phòng, độ sùng bái vẫn luôn tăng lên, nhất là sau khi lấy lại được lòng tin thì đã đạt tới cấp tám.

Phần thưởng là một lần rút thưởng, cộng thêm một ít đan phương thất phẩm hiếm thấy.

Nhưng chưa tới cấp mười thì hắn vẫn không thể nhận đệ tử thân truyền thứ ba.

Vừa vặn, khoảng thời gian này để cho Thiên Nhạc tôi luyện một chút.

Tránh cho sau này thằng ngốc Mộ Dung Thiên này bế quan luyện kiếm, còn muốn hắn tự xuống bếp hầu hạ đồ đệ.

"Đệ tử nguyện ý."

Thiên Nhạc gật đầu, cất đồng tiền còn lại vào trong lòng.

"Được."

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu, ánh mắt đảo qua ba đồ đệ.

Kế tiếp, hắn an bài bài học cho ba đồ đệ trong một năm kế tiếp.

"Cảnh Tuyết, ngươi lại đây."

Hắn lướt qua Mộ Dung Thiên tràn đầy chờ mong muốn thử, trực tiếp nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

Người sau ngoan ngoãn tiến lên.

Thẩm An Tại đứng buông tay, một cái Lưu Ly bình xuất hiện.

Bên trong có chứa một ấu trùng Thiên Mục màu đen kịt, là vật lúc trước hắn để lại.

"Một năm trở thành luyện dược sư lục phẩm đối với ngươi mà nói cũng không khó, vi sư còn muốn ngươi nghiên cứu phương pháp khống chế ấu trùng Thiên Mục này. Mặt khác, ta lại truyền cho ngươi một ít đan phương thất phẩm để ngươi nghiên cứu."

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Thiên Nhạc.

Pháp môn khống chế Thiên Mục trùng rất kỳ lạ trước đây hắn học được kia chỉ có thể khống chế ấu trùng bình thường, nếu đã mọc mắt thì không cách nào khống chế. Tiêu Cảnh Tuyết cũng hiểu rõ, việc này tương lai có lẽ có tác dụng lớn đối phó với Ma giáo.

"Cẩn tuân sư mệnh!"

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, cẩn thận cất con côn trùng này đi.

"Thiên Nhạc."

Ánh mắt Thẩm An Tại lại một lần nữa vượt qua Mộ Dung Thiên mang vẻ mặt chờ mong mà nhìn về phía đứa trẻ nhỏ nhất.

"Đệ tử có mặt."

"Ta dạy ngươi một bộ pháp môn cô đọng đao thế. Khi ngươi luyện khí, gánh nước, hay bổ củi đều có thể thử cô đọng. Pháp môn này có liên quan trọng yếu đến một môn công pháp, nếu như ngươi tu luyện pháp môn này thành công, về sau ta lại truyền cho ngươi một bộ công pháp nữa."

"Đã rõ!" Thiên Nhạc gật đầu.

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật, trọng yếu nhất chính là cô đọng đao thế.

Nếu võ giả hạ tam cảnh nắm giữ pháp môn này, lại có cơ hội cô đọng mấy trăm ngàn thậm chí đao thế trên vạn năm, một đao kia chém chết trung tam cảnh, không hẳn không thể.

Thiên Nhạc bây giờ là Vô Khuyết phế thể, cả đời không thể cô đọng Càn Khôn động thiên, thành tựu Càn Khôn cảnh.

Trước khi hắn tìm được biện pháp giải quyết vấn đề này, Thiên Nhạc nhiều nhất chỉ có thể đạt tới Thiên Linh cảnh.

Vì vậy Trảm Thiên Bạt Đao Thuật này sẽ thích hợp với hắn nhất.

“Sư phụ sư phụ, đệ tử thì sao?”

Nhìn thấy sư đệ sư muội đều có học thức mới, Mộ Dung Thiên không khỏi trơ mắt nhìn sư phụ nhà mình.

Thẩm An Tại tức giận gõ sưng trán hắn, mở miệng răn dạy.

“Tham thì thâm, kiếm pháp ngươi học đã đủ nhiều rồi, lĩnh ngộ kiếm đạo xong, khi đó học thêm cái khác cũng chưa muộn.”

“A, đã rõ…”

Nhìn dáng vẻ thiếu niên rõ ràng có chút nhụt chí, Thẩm An Tại lại giận không chỗ trút.

Tên tiểu tử ngốc này, quả nhiên là không biết phúc trong phúc.

Tiếp theo mình muốn mang hắn đi đến Linh cảnh Trung châu, tìm cơ hội ngưng tụ ra Chân Long đạo thể!

Chương 199: Chuẩn bị đi đến Trung châu

Thời gian kế tiếp, Trầm An liền dạy cho Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc những vật kia.

Pháp môn cô đọng đao thế cũng bao hàm Ngưng Khí nhập thể. Thiên Nhạc bây giờ là Đoán Thể đỉnh phong, có thể chuẩn bị ngưng khí nhập thể.

Sau đó Tiêu Cảnh Tuyết dẫn theo Thiên Nhạc đến dược viên, dạy hắn cách xử lý những linh thảo linh dược này.

Trên thực tế, có Linh Tức nhưỡng, dù không quản lý, những linh thảo này cũng sẽ không khô kiệt hay xảy ra chuyện, chỉ là sau khi được quản lý sẽ trưởng thành nhanh hơn mà thôi.

Ngoài việc chăm sóc linh thảo linh dược ra, Mộ Dung Thiên còn mang theo hắn trải nghiệm một lần cuộc sống trước kia của mình.

Mỗi ngày lấy nước, quét sạch đường núi, chẻ củi, nấu cơm, vân vân.

Cả một ngày, quá mức mệt mỏi, quả thực so với bị đánh một ngày còn mệt hơn.

Dù vậy, hắn cũng không mảy may oán giận, mà sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi sẽ đi đến phòng luyện khí Thanh Vân phong, dựa theo cổ pháp Thẩm An Tại dạy, bắt đầu tự luyện khí.

Đáng nhắc tới là buổi tối khi Mộ Dung Thiên từ dưới núi trở về, có chút rầu rĩ không vui.

Hỏi thăm xong mới biết, là Lăng Phi Sương bế quan, hắn không có biện pháp tìm nàng luyện kiếm.

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ thay Lăng Phi Sương, cũng không biết nàng thật sự muốn bế quan, hay là mỗi ngày bị Mộ Dung Thiên làm cho phiền lòng.

Vì chuyện này, đại đồ đệ rầu rĩ không vui.

Thẳng đến khi Thẩm An Tại bỗng nhiên nhớ tới ở cửa Dược viên còn có một tên gia hỏa cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm.

Thế là Mộ Dung Thiên trực tiếp bắt đầu cuộc sống bi thảm đối chiến với Niết Bàn tôn giả, dẫn trước người khác một bước dài.

Nói ra cũng đáng tự hào.

Mười bảy mười tám tuổi, có thể đối chiêu cùng Niết Bàn tôn giả, có thể không tự hào sao?

Cho dù là bị đơn phương treo lên đánh…

Bách Lý Nhất Kiếm mặc dù là hồn thể, nhưng là Kiếm tiên hàng thật giá thật!

Vừa thảnh thơi ăn một vốc đất, vừa có thể há mồm phun ra trăm ngàn kiếm khí, đánh cho mỗi ngày Mộ Dung Thiên đều chồng chất vết thương.

Nói là đối luyện, kỳ thật chính là Mộ Dung Thiên muốn bị ngược đãi mà thôi.

Bách Lý Nhất Kiếm thậm chí chẳng muốn đi Diễn Võ trường, chỉ ngồi trên ghế mây bên ngoài dược viên.

Nói là chỉ cần Mộ Dung Thiên có thể tới gần hắn trong vòng ba thước, hắn sẽ đồng ý nắm kiếm đánh một trận thật sự với Mộ Dung Thiên.

Nhưng Bách Lý Kiếm Đạo vừa xuất hiện, Mộ Dung Thiên muốn đột phá kiếm khí của hắn là hoàn toàn không có khả năng.

Trừ phi người sau cũng chân chính nắm giữ kiếm đạo, vậy mới có cơ hội tranh phong.

Mặc dù đơn phương bị ngược đãi, nhưng Mộ Dung Thiên cũng có phần thích thú, mỗi đêm khuya lại có một người một mình luyện tập trên Diễn Võ trường, nghiền ngẫm lại cảm ngộ hôm nay trong Bách Lý Kiếm Đạo.

Tuy nhiên, so với trước kia, trên Diễn Võ trường ngoại trừ thiếu niên áo đen, còn có thêm một người nữa.

Đó chính là Thiên Nhạc.

Hắn nắm một thanh đao sắt được chính bản thân mình chế tạo, hơi thô ráp, không làm một cái gì, chỉ đứng trên Diễn Võ trường.

Nhắm hai mắt lại, giống như đang nghe tiếng gió lưu chuyển bốn phía, cũng giống như đang nghe thanh âm của thiết đao trong tay.

Cụ thể đang nghe cái gì, có lẽ chỉ có hắn và Thẩm An Tại biết.

Tiêu Cảnh Tuyết còn dành nhiều thời gian nghiên cứu các tri thức dược lý mà sư phụ dạy, thử đi luyện chế càng nhiều đan dược hơn.

Mây tụ mây tan, thủy triều lên xuống, một tháng trôi qua hoàn toàn.

Ma giáo và Bình Thiên triều hoàn toàn không còn bất cứ tin tức gì, hẳn là thật sự đáp ứng hiệp ước, sẽ không đến xâm phạm Đại An triều.

Như vậy, Thẩm An Tại cũng tạm thời yên tâm, chuyên tâm chuyện của Thanh Vân phong.

Lần này đi Trung châu, hắn không định dẫn Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc theo.

Đúng như lúc trước hắn nói với Chính Nguyên, bên ngoài hung hiểm, mặc dù có mục tiêu, nhưng trên đường quá nhiều nhân tố không xác định.

Cho nên hắn chỉ định mang Mộ Dung Thiên và Bách Lý Nhất Kiếm.

Khi Bách Lý Nhất Kiếm biết chuẩn bị đi Trung châu, hắn vô cùng hưng phấn.

Mấy ngày đó mỗi ngày đều quấn lấy Thẩm An Tại hỏi lúc nào xuất phát.

Thậm chí ngay cả đất trong dược viên cũng được hắn đóng gói rất nhiều vào trong nhẫn trữ vật của Mộ Dung Thiên.

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ đối với việc này, đây đường đường là Kiếm tiên tôn giả, thế mà lại ăn đất đến mức lập thành trường phái.

Trộn với băng, hoà vào nước, thậm chí nặn thành hình dạng gà vịt cá rán rắc thêm gia vị để ăn…

Đáng nhắc tới chính là, cơ hội rút thăm khi độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết đột phá, Thẩm An Tại đã rút trúng một viên Thăng Hồn đan bát phẩm.

Đan này có thể tăng lên lực lượng linh hồn, sau khi phục dụng, cường độ linh hồn của Thẩm An Tại cũng từ Địa Linh cảnh, đột phá tới Thiên Linh cảnh.

Nói cách khác, hiện tại khi hắn thao túng phong nhận đã tương đương với võ giả Thiên Linh cảnh.

Nếu như chờ hắn trở thành luyện dược sư bát phẩm, rồi lấy được đan phương Thăng Hồn đan này, thì sau này sẽ có cách đề thăng linh hồn lực lợi hại hơn.

Đương nhiên, chỉ dùng một viên đan dược cũng có thể đột phá, chủ yếu là do hắn từng hấp thu lực lượng linh hồn của Thương Ngô tôn giả.

Sau khi đạt tới Niết Bàn, muốn dựa vào cắn thuốc để tăng cường là hầu như không có khả năng, nhất định phải tìm ra phương pháp khác.

Hôm sau, mặt trời vừa lên.

Thẩm An Tại đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Mộ Dung Thiên bên ngoài sớm đã thu thập xong bao lớn bao nhỏ đeo trên người, khóe miệng không khỏi giật một cái.

"Ngươi làm cái gì vậy, chúng ta không phải đi thăm thân thích, tất cả đều phải tối giản có biết hay không, hơn nữa ta đã mua cho ngươi nhẫn trữ vật mà ngươi nhanh như vậy lại dùng đầy rồi?"

Thiếu niên đồ đen xấu hổ cười, mắt nhìn nhẫn trong tay mở miệng.

"Bách Lý tiền bối đóng gói quá nhiều đất, còn có ghế mây, giường xích, ngay cả hòn non bộ của Thanh Vân phong chúng ta đều được cất vào… trong nhẫn hết chỗ cất đồ rồi."

Hay lắm…

Thẩm An Tại đang bất đắc dĩ đỡ trán.

Tên Bách Lý Nhất Kiếm kia là muốn biến chiếc nhẫn của Mộ Dung Thiên thành khu du lịch à?

“Để vi sư xem thử, ngươi mang theo cái gì?”

Thẩm An Tại đi lên trước, lật xem bao lớn bao nhỏ, dự định chỉ lưu lại đồ có tác dụng.

“Nồi xẻng, ba con gà, năm con vịt…”

Thẩm An Tại càng nhìn, chân mày càng nhíu chặt, theo đó lại mở ra một cái bao, càng là đầy đầu hắc tuyến.

“Ngươi mang theo nhiều yếm như vậy làm gì?”

“A, đây đều là đồ mua cho sư muội lần trước, ngoại trừ tặng cho Liễu trưởng lão ra thì còn lại một ít. Sư muội nói quá nhỏ nên không dùng được, ta mang theo dự định đến chỗ bán đổi trả.”

Mộ Dung Thiên ngu ngơ gãi đầu, nghiêm trang giải thích.

Thẩm An Tại dở khóc dở cười.

Tiểu tử thối này, may mà không nói là chuẩn bị cho người làm sư phụ là mình.

Bằng không kiểu gì cũng phải lột da hắn…

Chương 200: Năm tộc Linh cảnh

“Được rồi, để lại những thứ khác đi, chỉ cần mang theo chút lương khô là được.”

Thẩm An Tại lấy một ít thức ăn có thể ăn thu vào nhẫn trữ vật, sau đó mở miệng phân phó.

“Rõ.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, nhanh chóng thả đồ vật trở về.

Dưới chân Thanh Vân phong, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đứng phía sau, mắt lộ vẻ không nỡ.

“Sư phụ, ngài nhất định phải nhanh chóng quay trở về, chú ý an toàn.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, lời nói thấm thía, mở miệng dặn dò rất nhiều: “Chuyến đi lần này xa xôi, ngươi tranh thủ nghiên cứu kỹ sách dược đạo ta để lại cho ngươi, không thể lười biếng.”

“Còn có Thiên Nhạc, một tháng này ngươi có thể dẫn khí nhập thể đã không tệ, chú ý khổ nhàn kết hợp, không nên luyện tập quá độ, củng cố căn cơ mới là quan trọng nhất.”

“Cẩn tuân sư mệnh.”

Hai người đồng thời hành lễ, cung kính nói.

“Đồ nhi, đi thôi.”

Thẩm An Tại vung tay áo, Xích Thố xuất hiện.

“Tiểu sư muội tiểu sư đệ, ngoan ngoãn ở Thanh Vân phong chờ ta và sư tôn trở về!”

Mộ Dung Thiên phất phất tay, vẻ mặt hưng phấn nhảy lên lưng Xích Thố.

“Giá!”

Theo Thẩm An Tại quát khẽ mở miệng, Xích Thố thét dài một tiếng, hóa thành lưu quang đạp gió đi xa, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt hai người.

Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đứng đó nhìn một hồi lâu, cuối cùng mới quay người rời đi.

Cách đó không xa, Huyền Ngọc Tử cũng nhìn về phương xa, ánh mắt sâu xa.

“Chỉ mong lần xuất hành này, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn mới tốt.”

Hắn thở dài lắc đầu, xoay người rời đi.

…

Trên trời mây đen sấm nổi, Thẩm An Tại lập bình chướng bằng gió ngăn cách nước mưa chằng chịt ở hai bên.

“Sư phụ, lần này chúng ta đi Trung châu, phải đi hướng nào?”

“Cực Bắc chi cảnh.”

“Ồ, nghe nói trong Cực Bắc cảnh có thổ dân, bọn họ chuyên săn bắn võ giả lữ hành, rốt cuộc là thật hay là giả?”

“Thật.”

“Sư phụ, trước kia ngài có từng đi Cực Bắc cảnh và Trung châu không?”

“Không…”

Thấy Mộ Dung Thiên còn muốn mở miệng nói chuyện, Thẩm An Tại quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

"Nếu hỏi thêm nữa, ngươi xuống ngựa chạy bộ."

Mộ Dung Thiên vội che miệng mình, xấu hổ cười một tiếng.

Khó có được chút yên tĩnh hiếm hoi, nhưng tiểu tử này lại vò đầu bứt tai, nhìn ngắm cảnh tượng biến hoá bốn phía, luôn cảm giác như toàn thân có con kiến đang bò.

Qua một khắc đồng hồ, rốt cuộc hắn nhịn không được, giơ lên giới chỉ trên tay phải mà hỏi thăm.

"Bách Lý tiền bối, ngài lại ở bên trong ăn đất à?"

"Tiền bối, Trung châu có phải rất lớn không?"

"Tiền bối… "

Nhưng mà Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ hoàn toàn không đáp lại.

Hỏi rất nhiều vấn đề mà Mộ Dung Thiên mãi không nhận được đáp án nên có chút rầu rĩ không vui, lại đưa mắt nhìn về phía trung niên cưỡi ngựa ngồi phía trước.

"Sư phụ… Đệ tử đói bụng."

Thẩm An Tại đầu đầy hắc tuyến, nhịn xuống xúc động muốn đẩy tiểu tử này ngã khỏi ngựa, tay phải vung ra một con Ngũ Linh áp đã dùng Niết Bàn thần hỏa khống chế nhiệt độ để nướng.

"Ăn đi!"

Tiện tay ném vịt nướng về phía sau, Thẩm An Tại cũng không quay đầu lại, tiếp tục cưỡi ngựa tiến lên.

Không bao lâu sau.

“Sư phụ, đã ăn xong.”

“Ăn tiếp đi.”

“Dạ… “

“Sư…”

“Ăn tiếp!”

“Sư phụ, đệ tử ăn no rồi.”

“Bớt nói nhảm, ăn đi!”

Thẩm An Tại cầm chân vịt nhét vào trong miệng thiếu niên, giống như chỉ có như vậy, mới có thể bịt miệng của hắn lại được.

Cuối cùng, thiếu niên thật sự ăn không nổi nữa, lập tức khoanh chân ngồi tại chỗ, bắt đầu luyện hóa linh lực của Ngũ Linh áp.

Trong chớp nhoáng này, hai tai Thẩm An Tại rốt cục được thanh tịnh, có chút khóc không ra nước mắt.

Thằng nhãi thối tha này, có phải chỉ khi nào tu luyện mới có thể ngậm miệng?

Thẩm An Tại bất đắc dĩ lắc đầu, sờ cằm suy nghĩ.

Hiện giờ Mộ Dung Thiên đã là võ giả Địa Linh cảnh hậu kỳ, sau khi củng cố thêm một đoạn thời gian thì có thể bắt tay vào chuẩn bị cho hắn đột phá Thiên Linh cảnh.

Chờ đến Trung châu, phải tìm một chỗ giúp hắn luyện chế mấy cân Tụ Thiên đan mới được.

Mấy ngày này không nhanh không chậm, phía trước rốt cuộc xuất hiện một mảnh tuyết mênh mông, tuyết rơi liên miên không ngừng.

Đã đến Cực Bắc chi cảnh.

Thẩm An Tại cưỡi trên lưng Xích Thố hạ xuống từ trên trời, đạp trên mặt tuyết mà đi.

“Sư phụ, vì sao không tiếp tục bay?”

Mộ Dung Thiên tò mò hỏi.

“Trên không Cực Bắc chi cảnh có gió tuyết loạn lưu, vi sư tuy rằng không sợ, nhưng cũng quá dễ làm người khác chú ý, đám thổ dân kia cũng có võ giả Thiên Linh cảnh, thậm chí là Càn Khôn cảnh, tránh để người ngoài gây sự, vẫn là chạy trên mặt đất thì tốt hơn.”

Thẩm An Tại vừa mở miệng, vừa quay đầu lại dặn dò.

“Nếu tương lai vi sư không ở bên cạnh ngươi, ngàn vạn lần ngươi phải luôn nhớ, khi tới những nơi xa lạ, hết thảy đều phải cẩn thận, không thể hành sự không kiêng nể.”

Mộ Dung Thiên nghiêm túc lắng nghe, gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Đối với hắn mà nói, lời của sư phụ vĩnh viễn đúng, hắn chỉ cần nghiêm túc nghe là được.

Mặc dù là chạy trên mặt đất, nhưng tốc độ của Xích Thố vẫn cực nhanh như cũ, có gió nhẹ gia trì, tốc độ đoàn người Thẩm An Tại không thua gì võ giả Thiên Linh cảnh.

Dưới tuyết mênh mông, một con tuấn mã đỏ thẫm phi tốc.

Thẩm An Tại giống như nhớ ra chuyện gì đó, nhẹ giọng mở miệng hỏi thăm.

“Bách Lý huynh, hiện giờ đang trên đường đi, không bằng ngươi nói cho chúng ta nghe sự tình liên quan đến các tộc trong Linh cảnh?”

“Được.”

Không giống với việc phớt lờ Mộ Dung Thiên,Bách Lý Nhất Kiếm vẫn có đáp lại các câu hỏi của Thẩm An Tại.

“Linh cảnh tổng cộng có chín mươi mốt tộc, xếp hạng theo thực lực của tộc đàn, tộc Bạch Xà ta xếp thứ chín, người mạnh nhất trong tộc chính là Xung Hư cảnh, chỉ có năm tộc đầu mới có lão tổ Chân Tổ cảnh, nhưng mỗi tộc cũng chỉ có một vị, đã nhiều năm chưa từng rời núi.”

Vừa xuyên qua gió tuyết, Bách Lý Nhất Kiếm vừa mở miệng giới thiệu tình huống của Linh cảnh.

Năm tộc đầu lần lượt là: Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kim Ô tộc, Huyền Quy tộc, Thần Viên tộc.

Trong đó tự nhiên là Long tộc mạnh nhất, Phượng Hoàng thứ hai, ba tộc còn lại mặc dù có phân chia vị trí, nhưng kỳ thật thực lực tổng thể không sai biệt lắm.

Trong tổng chín mươi mốt Linh tộc, chỉ có mười vị Linh lão.

Mỗi một vị linh lão đều là cường giả Xung Hư cảnh, phân biệt do mười tộc trưởng đảm nhiệm.

Tộc trưởng Bạch Xà tộc chính là Cửu trưởng lão.

“Nếu như trong Phượng Hoàng tộc có cường giả Chân Tổ cảnh, vậy lúc trước Thương Ngô tôn giả làm thế nào trộm được Thương Ngô tâm từ trong thánh địa của Phượng Hoàng tộc?”

Thẩm An Tại cũng không khỏi hiếu kỳ mà hỏi thăm.

“Việc này nói ra rất dài dòng, lúc ấy Thương Ngô không biết đã được ai dẫn vào Linh cảnh, còn dẫn tới thánh địa Linh tộc. Chờ sau khi phát hiện ra Thương Ngô tâm bị trộm, tất cả đều đã muộn, sau đó Thương Ngô tôn giả lại xuất hiện, ta

cũng nhận mệnh lệnh của một vị trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, mới một đường đuổi giết vào Thương Ngô cảnh."

Bách Lý Nhất Kiếm thở dài mở miệng.

Chính trong lần đuổi giết kia, khiến hắn suýt nữa mất mạng, cũng may được tiểu tử Mộ Dung Thiên này mang từ trong Thương Ngô cảnh ra.

Thẩm An Tại đang nghe lại nhíu mày.

"Vì sao trưởng lão Phượng Hoàng tộc muốn phái ngươi đuổi theo, Phượng Hoàng tộc không có tôn giả nào khác sao?"

Nghe thấy vấn đề này, Bách Lý Nhất Kiếm cũng sững sờ, sau đó lên tiếng: "Có lẽ là vì khi đó ta cách Thương Ngô tôn giả gần nhất, hơn nữa Linh tộc tuy rằng phân tộc, nhưng lại nhất trí đối ngoại, không phân biệt phái khác. Chuyện của Phượng Hoàng tộc, Bạch Xà tộc chúng ta đương nhiên không thể bỏ mặc."

Thẩm An Tại thì thần sắc cổ quái, luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Chương 201: Thổ dân xuất hiện

Đầu tiên chính là Thương Ngô tôn giả kia đến cùng là làm sao tiến vào được thánh địa Linh tộc còn chưa biết, kế tiếp chính là vì sao hắn còn có thể bình yên vô sự mà rời đi sau khi lấy trộm Thương Ngô tâm, bị đuổi giết lâu như vậy mới bỏ mạng.

Phượng Hoàng tộc còn để Bách Lý Nhất Kiếm đuổi theo…

Thẩm An Tại sờ trái tim của mình, hồ nghi mở miệng.

"Hiện giờ Thương Ngô tâm ở trong người ta, Linh tộc các ngươi sẽ không lột da ta chứ?"

Bách Lý Nhất Kiếm cười ha ha: "Thẩm phong chủ quá lo lắng rồi, Linh tộc chúng ta xưa nay hữu hảo, đây là Thương Ngô tâm mà Thẩm phong chủ ngoài ý muốn đoạt được từ trong Thương Ngô cảnh, chứ không phải cưỡng ép ăn trộm. Chuyện kia cũng không liên quan gì đến ngươi, Linh tộc chúng ta đương nhiên sẽ không giận lây sang Thẩm phong chủ."

"Huống hồ Thương Ngô tâm này chẳng qua chỉ là do cường giả của Phượng Hoàng nhất tộc khi đột phá Niết Bàn lưu lại mà thôi, không phải chỉ có một."

"Như thế là tốt rồi."

Trong lòng Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, Nhân tộc đạt được Thương Ngô tâm này, chẳng qua là có thêm cơ hội Niết Bàn và sử dụng Niết Bàn

thần hỏa mà thôi.

Tu sĩ của Phượng Hoàng tộc hoàn toàn cũng không coi trọng hai thứ này.

Sở dĩ lúc trước bọn họ tức giận là bởi Thương Ngô tôn giả dám đánh cắp Ngô Đồng tâm của bọn họ.

Bách Lý Nhất Kiếm vừa giới thiệu tình huống Linh cảnh, Thẩm An Tại vừa đứng trên lưng ngựa, mà Mộ Dung Thiên thì ngoan ngoãn ngồi xếp bằng trên ngựa tu luyện.

Trong Linh tộc, có không ít thánh địa tương tự với Thăng Long trì.

Ngô Đồng hỏa lâm của Phượng Hoàng tộc là một trong số đó, bên trong có Ngô Đồng thiên thụ, như lửa như viêm, không có thủ đoạn đặc thù, cho dù là Niết Bàn tôn giả tiến vào trong đó, cũng sẽ bị đốt cho thi cốt vô tồn, hồn phi phách tán.

Sau đó còn có Cửu Dương sơn của Kim Ô tộc, Huyền Quy tộc có Thông U hải, Kim Cương động của Thần Viên tộc.

Cho dù là Bạch Xà nhất tộc thì bọn họ cũng có Xà Hoá khê. Chẳng qua so với thánh địa của năm tộc thì thanh danh không có vang dội như trước.

Ngoài Linh cảnh ra, Trung châu còn có những cảnh vực lớn nhỏ khác, tông tộc san sát, vô số cường giả.

Chỉ là nghe thôi đã thấy phấn khích hơn nhiều so với mấy cái ngóc ngách nho nhỏ của Nam Quyết vực.

Thẩm An Tại không khỏi cảm khái mình cuối cùng vẫn sinh sai thời đại, chọn sai kịch bản.

Nếu như có thể có tư chất ngút trời, Thiên Huyền đại lục này luôn có thời khắc để hắn dương danh là người trẻ tuổi.

Đâu có như bây giờ, đã sắp bốn mươi tuổi, chỉ nổi danh ở Nam Quyết vực nho nhỏ mà thôi.

Ra khỏi Nam Quyết vực, ai lại biết phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại này chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm An Tại không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, tấm tắc cười.

"Sư phụ, ngài nhìn đệ tử làm gì?"

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, không rõ lí do.

"Không có việc gì, vi sư thấy con có tư thái Đại đế."

Thẩm An Tại cười mở miệng.

Dù sao về sau đồ đệ nổi danh rồi, chẳng phải hắn làm sư phụ cũng nổi danh theo sao?

Chờ khi nào đồ đệ có thể chém võ giả thượng tam cảnh rồi, hắn còn sợ người khác không sinh lòng kiêng kị với sư tôn là mình?

Chỉ cần trong lòng nảy sinh kiêng kỵ, Trảm Tiên phi đao chẳng phải sẽ vô địch cửu cảnh hay sao?

Về phần trên cửu cảnh… không phải hắn còn có Liễu Vân Thấm sao?

Người sau đã nói, nếu có khó khăn đến mấy cũng có thể tìm nàng, vô địch dưới cửu cảnh, trên cửu cảnh không sợ.

Càng nghĩ, nụ cười trên khóe miệng của Thẩm An Tại càng đậm.

Hắn phát hiện ôm đùi kỳ thật cũng rất thoải mái, mình cũng không cần phải cố gắng, về sau gặp chuyện cứ báo cho đồ đệ và Liễu Vân Thấm là được.

"Sư phụ ngươi thường xuyên tự cười không hiểu lí do như vậy à?" Bách Lý Nhất Kiếm hồ nghi mở miệng.

“Ừm, thường xuyên, tiền bối quen là được.”

Mộ Dung Thiên không cảm thấy kinh ngạc.

Sư phụ nhà mình luôn như vậy, thường xuyên nhìn mình nở nụ cười, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Đúng rồi, Bách Lý huynh. Trung châu có thế lực lợi hại nào là họ Liễu không?”

Thẩm An Tại bỗng nhiên mở miệng.

Lại nói tiếp, hắn còn không biết thân phận thực sự của Liễu Vân Thấm.

Bách Lý Nhất Kiếm suy tư một lát, sau đó mở miệng.

“Đúng là có, Cửu Huyền cảnh có một tông tộc họ Liễu, không lớn không nhỏ, nghe nói tộc trưởng chỉ có tu vi Niết Bàn, nhưng cụ thể truyền thừa đã bao nhiêu năm thì không có ai biết.”

“Cảnh giới Niết Bàn?” Thẩm An Tại nhíu mày.

Điều này không giống với trong tưởng tượng của hắn, gia tộc Liễu Vân Thấm không phải là loại tông tộc đứng đầu Trung châu mới đúng sao?

“Ừ, tông tộc này tồn tại rất nhiều năm, mọi người đều rất điệu thấp, chưa từng xuất hiện cường giả tuyệt thế nào nhưng cũng chưa từng suy sụp, vẫn luôn duy trì thực lực cân bằng.”

Bách Lý Nhất Kiếm dừng lại một chút, sau đó mới nói: “Đúng rồi, ngươi có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú với một tin tức khác về Liễu gia.”

“Tin tức gì?” Ánh mắt Thẩm An Tại hơi sáng lên.

“Đã từng có một cường giả Xung Hư cảnh ngấp nghé Cửu Huyền cảnh, muốn chiếm Liễu gia làm của riêng, ngươi đoán xem sau đó thế nào?”

“Ngươi đoán xem ta có đoán được không?”

“…”

Bách Lý Nhất Kiếm bất đắc dĩ nói: “Sau đó vị cường giả Xung Hư cảnh kia mất tích, không ai biết hắn đi đâu, cũng không xuất hiện nữa.”

“Cho nên ý của ngươi là, thực lực Liễu gia không chỉ nhìn bề ngoài đơn giản như vậy?”

Thẩm An Tại chớp mắt.

“Ừm, nếu nói tông tộc cảnh vực cường đại nhất Trung châu, ngoại trừ Thiên Huyền điện tất cả mọi người đều nói bên ngoài ra, khó phân cao thấp nhất duy chỉ có thế lực thần bí nhất này, cũng chính là Cửu Huyền cảnh của Liễu gia.”

“Thì ra là thế.”

Thẩm An Tại bừng tỉnh đại ngộ, xem ra thực lực của Liễu gia cũng không thể coi thường.

Dù sao trước khi Liễu Vân Thấm rời đi cũng đã nắm giữ thần thông phân thân, ít nhất là đã trở thành cường giả Xung Hư cảnh.

Liễu gia càng mạnh, hắn vừa hưng phấn, lại vừa có chút tâm thần bất định.

Hưng phấn là vì khi đến Trung châu cũng có thể ôm đùi, thấp thỏm chính là những tiết mục cẩu huyết kia có lẽ sẽ không trình diễn giữa mình và Liễu Vân Thấm nhỉ?

Dù sao bề ngoài nhìn qua, hắn chỉ có Đoán Thể cảnh mà thôi.

“Hả?”

Đang lúc Thẩm An Tại chuẩn bị hỏi thêm mấy thứ khác, bỗng nhiên lông mày nhíu lại.

Xích Thố mã cũng dừng lại theo, Mộ Dung Thiên lảo đảo một cái, dán trên lưng Thẩm An Tại.

“Sư phụ, sao ngài bỗng nhiên dừng lại?”

“Ngươi nhìn quanh một chút đi.”

Thiếu niên lộ vẻ khó hiểu, nhìn khắp chung quanh, nhất thời ánh mắt sáng ngời.

Dưới trời tuyết mênh mông, từng gã đại hán mặc áo lông chồn nặng nề chậm rãi đi ra từ sau cây.

Ánh mắt hung ác của bọn chúng nhìn chằm chằm vào hai con mồi.

“Thổ dân!?”

Mộ Dung Thiên có chút kinh hỉ, tò mò quan sát.

“Hình như ngoại hình cũng không khác chúng ta lắm, chỉ lôi thôi lếch thếch một chút mà thôi. Nhìn qua, hình như mấy năm rồi chưa tắm, hơi thối.”

“Này, chào mọi người, các ngươi tới săn bắn hay đến tản bộ?”

“Ô Lạp Ô Lạp!”

Giống như nghe hiểu thiếu niên lớn tiếng hỏi, đám thổ dân rống to lao lên, đồng thời giơ lên trường mâu trong tay, hung hăng ném mạnh về bên kia.

“Ồ, một chút lễ phép cũng không có.”

Mộ Dung Thiên bĩu môi, đạp ngựa phi thân lên.

Nương theo Thiên Thanh kiếm rời vỏ, lưu quang màu xanh hiện lên.

âm thanh leng keng liên tiếp vang lên, một màn khiến con ngươi đám thổ dân co rút mạnh mẽ xảy ra.

Chỉ thấy trường mâu bọn họ ném mạnh ra trực tiếp bị chém thành hai đoạn trên không trung, vết cắt trơn bóng nhẵn nhụi.

Thẩm An Tại bình thản nhìn một màn này, chẳng qua chỉ là một đám thổ dân Địa Linh cảnh mà thôi.

Mộ Dung Thiên tự ứng phó được, không cần hắn động thủ.

Chương 202: Ai bảo ta là sư phụ của hắn chứ

"Ô sa!"

Đám thổ dân hét lớn một tiếng, dưới khí huyết phun trào cơ bắp phồng lên, đồng thời lao lên, giống như là muốn vây giết thiếu niên đồ đen trong đất tuyết.

Nhưng đối mặt với vây công, Mộ Dung Thiên không sợ hãi, bình tĩnh quan sát toàn trường.

Thiên Thanh kiếm run lên kiếm hoa, sau đó chính là từng đạo kiếm quang lóe lên rồi biến mất.

Nhìn như xuất kiếm cực chậm, nhưng kiếm quang lại nhanh đến mức mắt thường khó lòng bắt kịp.

Trong một hơi thở, liền xẹt qua cổ đám thổ dân.

Bọn họ chưa kịp phản ứng thì dưới bầu trời đầy tuyết đã xuất hiện những đóa hoa hồng bắt mắt.

Tất cả thi thể đều mất mạng một cách giống nhau, ngã ở giữa đống tuyết, máu chảy ồ ạt.

Nơi này chỉ còn lại gió tuyết gào thét, không còn ầm ĩ.

Rẹt!

Trường kiếm vào vỏ, Mộ Dung Thiên xoay người chắp tay.

"Sư phụ, giết xong rồi."

"Ừm."

Thẩm An Tại nhàn nhạt gật đầu, cưỡi Xích Thố mã chậm rãi tiến lên.

“Xuất kiếm còn chưa đủ nhanh, đi ra bên ngoài, phải chú ý xuất kỳ bất ý, ngươi vừa mới phi thân xuống ngựa, liền hoàn toàn có thể trực tiếp thi triển thân pháp cấp tốc chém giết bọn họ, chờ rơi xuống đất còn kéo theo kiếm hoa làm cái gì, đùa giỡn cho đẹp sao?”

Mộ Dung Thiên xấu hổ gãi đầu: “Lần sau đệ tử chú ý.”

“Lên ngựa, lên đường tiếp đi.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

“Vâng!”

Mộ Dung Thiên gật đầu, phi thân lên ngựa.

Thẩm An Tại vung tay áo hạ xuống bình chướng gió, ngăn trở cuồng phong quất vào mặt, cũng ngăn cách gió tuyết phiêu diêu, thuận tiện giũ tuyết rơi trên vai thiếu niên.

Hai người một ngựa tiếp tục băng băng giữa gió tuyết.

Trong một khu rừng tùng cao lớn, mấy ngày sau.

“Hống!”

Một con gấu khổng lồ toàn thân tuyết trắng, thân cao ba trượng vỗ ngực xuất hiện.

“Đồ nhi đừng sợ, vi sư ở phía sau giúp ngươi lược trận.”

Thẩm An Tại nói, đồng thời xách Mộ Dung Thiên lên ném về phía con gấu.

“Sư phụ… đồ nhi còn chưa chuẩn bị xong đâu!”

“Đi ra bên ngoài thì phải có năng lực tùy cơ ứng biến, làm sao mà đợi ngươi chuẩn bị xong xuôi được?”

…

Phục Linh thành.

Hôm nay là ngày đầu mùa đông, cuối cùng Phục Linh thành cũng khôi phục sinh cơ.

Mặc dù đường phố vẫn như cũ có chút tàn phá, nhưng theo chuyện Bình Thiên triều đình chiến truyền ra, tình cảm bi ai của bọn họ cũng được khuây khoả đi rất nhiều.

"Tiểu sư đệ, ngươi có muốn ăn kẹo hồ lô không?"

Tiêu Cảnh Tuyết dắt hài đồng, đi tới trước một người bán hàng rong đang đẩy xe.

"Cảm ơn sư tỷ, không cần." Thiên Nhạc lắc đầu.

"Không ăn bánh, không ăn canh hạt sen, cũng không ăn kẹo hồ lô, chẳng lẽ tiểu sư đệ không thích ăn gì?" Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày hỏi.

Thiên Nhạc trầm mặc một lúc rồi nói: "Đúng."

"Không được, vất vả lắm mới xuống núi một chuyến, không ăn cũng phải ăn!"

Hiếm khi thấy Tiêu Cảnh Tuyết cường ngạnh mua năm xâu kẹo hồ lô đưa cho Thiên Nhạc.

"Mua nhiều như vậy… sư tỷ ngài quá tốn kém."

Thiên Nhạc nhìn năm xâu mứt quả trong tay, nhíu mày mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết hé miệng cười yếu ớt, véo má đứa bé nói: "Sư tỷ ngươi dù sao cũng là quận chúa, vẫn phải có tiền mua kẹo hồ lô. Hơn nữa, chúng ta là người một nhà, không cần khách khí với ta."

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi Thiết đường mua tài liệu ngươi muốn."

"Cảm ơn sư tỷ." Thiên Nhạc gật đầu.

Thanh Thủy quận chúa, đại bộ phận trong thành đều biết.

Vừa vào trong, lập tức có một tên tiểu nhị Thiết đường chạy ra đón chào, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Quận chúa đại nhân tới thật đúng lúc, Vương gia có định chế một cái giường sắt đông ấm hạ mát ở chỗ Thiết đường chúng ta, không bằng ngài xem thành phẩm thay, nếu có chỗ không tốt, chúng ta cũng có thể lập tức phản công?"

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt: "Giường sắt?"

Phụ thân nhà mình muốn cái kia làm gì?

"Không cần, làm xong đưa đến Trấn Nam vương phủ là được, phụ vương không phải người câu nệ tiểu tiết."

Nàng lắc đầu, đang muốn hỏi thăm một ít tài liệu, lại thấy hai mắt tiểu nhị giờ phút này nhìn chằm chằm vào Thiên Nhạc, giống như gặp quỷ.

Đây không phải là tên mù thường nghe trộm người khác rèn sắt sao?

Con mắt của hắn sao lại được chữa?!

"Xin hỏi quận chúa, cặp mắt của vị tiểu hữu này chính là do Thẩm phong chủ chữa trị?"

Do dự mãi, nhưng tiểu nhị vẫn mở miệng hỏi.

"Vâng."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười gật đầu.

Mặc dù cuối cùng người thi châm là nàng, nhưng không có thuốc sư phụ ôn dưỡng, nàng cũng chữa không được.

"Thần y, Thẩm phong chủ quả nhiên là thần y!"

Tiểu nhị liên tục tán thưởng, ánh mắt đầy sùng kính, sau đó lại thở dài.

"Sao lại thở dài?" Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi nghi hoặc.

“Ai, nói ra thật xấu hổ, mấy ngày trước mẫu thân của tiểu nhân nhiễm ác bệnh vẫn chưa khỏi hẳn, chẳng hay có thể nhờ Thẩm phong chủ giúp đỡ một chút hay không?”

Thần sắc Tiểu Nhị có chút thấp thỏm.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày: “Đáng tiếc, gia sư vân du chưa về.”

Nghe vậy, ánh mắt tiểu nhị lập tức lộ vẻ tiếc nuối.

“Nhưng nếu ngươi không ghét bỏ, ta có thể đi thăm mẫu thân ngươi.”

“Thật sao?!”

Tiểu nhị mừng rỡ, sau đó ánh mắt lại lộ ra chần chờ, “Nhưng toàn thân gia sản của tiểu nhân chẳng qua cũng chỉ trăm kim tệ, phí thuốc men không biết có thể ký sổ trước không?”

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, ôn nhu mở miệng.

“Một đồng tiền là được rồi.”

Người trước nghe nói vậy, hai mắt kích động, suýt nữa quỳ trên mặt đất, chẳng qua được Tiêu Cảnh Tuyết đỡ.

“Như vậy đi, tới cửa thành dán bố cáo, đầu tháng mỗi tháng ta đều sẽ ở Mộ Dung gia khám bệnh, phí dụng chỉ cần một đồng tiền.”

“Quận chúa quả nhiên là tấm lòng thánh nhân, tiểu nhân thay mặt mọi người cảm ơn quận chúa!”

Lời nói của tiểu nhị cảm kích.

Mà Thiên Nhạc nhìn thiếu nữ nhu hòa bên cạnh, trong lòng cảm xúc.

Một đồng tiền…

Lúc trước, sư phụ trị liệu hai mắt cho mình, cũng chỉ thu một đồng tiền.

Cái gọi là sư đồ thân truyền, đại khái là như thế.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, tiến vào Thiết đường bắt đầu tìm kiếm tài liệu mà Thiên Nhạc cần.

Sở dĩ lựa chọn khám bệnh, thứ nhất là từ hôm đó, trong thành không ít người bị thương, hoặc lưu lại bệnh cũ chưa trị.

Thứ hai là sư phụ cũng từng nói "Học trên giấy sẽ có cảm giác nông cạn, tuyệt đối biết việc này nên phải khom mình."

Đọc sách nhiều đến đâu cũng phải dùng được thực tiễn xong mới có thể có thêm cảm ngộ mới.

Nàng cũng hi vọng giống như Đại sư huynh, có thể tiến bộ khiến sư phụ vui mừng.

…

Hơn một tháng trôi qua rất nhanh, biên giới Cực Bắc cảnh, rốt cuộc gió tuyết cũng biến mất. Hai người một ngựa chậm rãi đi ra từ trong núi tuyết, chạy ngang sông băng, đi vào lục địa.

"Sư phụ… Đệ tử lại đói bụng."

Giọng nói hàm hậu của thiếu niên vang lên, Thẩm An Tại cũng không khỏi cười khổ.

Sau khi dùng máu Chân Long rèn luyện thân thể, tuy thiên phú của Mộ Dung Thiên được cải thiện, nhưng lượng ăn cũng tăng lên rất nhiều.

Nếu không phải trong cảnh nội cực bắc ngẫu nhiên có yêu thú qua lại thì lương khô của bọn họ đã sớm bị ăn hết rồi.

"Tự đi xử lý Sư Tuyết báo bị giết hôm qua đi."

"Đã rõ."

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc, tung người xuống ngựa chạy tới bờ sông, bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

“Tiểu tử này, cũng chỉ có ở trước mặt Thẩm phong chủ ngươi mới có biểu hiện ấu trĩ như vậy.”

Bách Lý Nhất Kiếm rỉa từng miếng đất nặn thành hình hạt dưa,đứng bên cạnh Thẩm An Tại chậc lưỡi mở miệng.

Thẩm An Tại nghe vậy, nhìn Mộ Dung Thiên cách đó không xa, không khỏi hồi tưởng lại Phục Linh thành ngày đó, hắn cõng sư đệ tử đối mặt với mấy trăm đệ tử Ma giáo tử, tử chiến không hàng, mặc dù toàn thân chồng chất vết thương, cũng không muốn một mình chạy trốn.

Thân là đại sư huynh, trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy mình nên chiếu cố sư đệ sư muội, cho nên loại lời “đói bụng, mệt mỏi” này cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa từng nói trước mặt bọn họ.

Chỉ có thời điểm mình ở đây, hắn mới có thể nói.

Thẩm An Tại mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Cũng đành vậy, ai bảo ta là sư phụ của tiểu tử ngốc này chứ.”

Chương 203: Phản đồ Bách Lý Nhất Kiếm?

Dọc theo con đường này, Mộ Dung Thiên cơ bản mỗi ngày đều trải qua chém giết, thậm chí một ngày sẽ phải trải qua mười mấy trận.

Chẳng qua phần lớn đều hữu kinh vô hiểm, hắn dựa vào kiếm thuật cao siêu của mình lần lượt hóa giải, Thẩm An Tại không xuất thủ lần nào.

Chính bởi vì nhiều lần chém giết như vậy, Mộ Dung Thiên thu hoạch không nhỏ.

Điều này cũng làm cho hắn hoài niệm ngày cùng Lăng Phi Sương luyện kiếm, thường xuyên nói, Lăng sư tỷ nếu như xuất quan phát hiện hắn không có ở đây, sẽ cảm thấy không ai cùng nàng luận bàn, sẽ nhàm chán không thôi.

Đối với chuyện này, Thẩm An Tại dở khóc dở cười.

Mỗi ngày quấn lấy người ta luyện kiếm, tinh lực còn như trâu dùng mãi không hết được, một luyện là đã hơn nửa ngày…

Ngươi không còn nữa, Lăng Phi Sương sợ là vui cũng chẳng kịp.

“Xuyên qua một mảnh núi này, coi như là bước vào cảnh nội Trung châu, nơi đó có một tòa Lâm Tuyết thành có thể tạm thời nghỉ chân.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn ra phương xa, ánh mắt khẽ run.

“Ừm.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía một bên khác.

Đó là hướng đến Đông Linh vực, cũng không biết lúc này Vu Chính Nguyên đã rời khỏi cực bắc hay chưa, hay vẫn xuyên thẳng qua tuyết địa như cũ.

Không biết thời tiết khắc nghiệt, thổ dân và yêu thú phục giết trong Cực Bắc cảnh có vây khốn hắn hay không.

Lúc Thẩm An Tại nhìn ra phía xa, ở một bên khác của Cực Bắc chi cảnh.

Một thiếu niên gầy gò mặc áo tơi đội mũ rộng vành chậm rãi đi ra từ trong rừng tùng, nhìn về một mảnh sông ngòi phía trước.

Trên mặt thiếu niên chồng chất thương mới sẹo cũ, râu ria lởm chởm xanh đen.

Vẻ ngây ngô rời bỏ, nét tang thương chen vào.

"Đông Linh vực, Thần Phù điện, Vu Chính Nguyên ta đến rồi!"

Thiếu niên nhìn thẳng phương xa, nhẹ giọng mở miệng.

Hắn đè ép mũ rộng vành che khuất mặt mày, cất bước tiến lên.

…

Lại là nửa tháng, trong một tòa thành trì có thể nhìn thấy liên miên chập chùng núi tuyết.

Hai bóng người một trước một sau tiến vào thành trì.

Chính là hai người Thẩm An Tại cùng Mộ Dung Thiên.

Thiên Thanh kiếm sau lưng đã được gỡ xuống bỏ vào trong trữ vật giới chỉ.

Bởi vì Thẩm An Tại đã dặn, đi ra ngoài không được để lộ tiền tài.

"Sư phụ, không phải nói Trung châu đất rộng của nhiều, vì sao thành này còn không phồn thịnh bằng Phục Linh thành?"

"Bởi vì thành này ở nơi xa xôi hẻo lánh của Trung châu, thương khách lui tới không nhiều, tự nhiên không đủ phồn hoa."

Thẩm An Tại vừa mang theo thiếu niên đi vào trong thành, vừa kiên nhẫn mở miệng giải thích cho hắn.

"Nếu ngươi muốn so, nên so sánh biên cảnh Đại An triều với nơi này."

"Sư phụ, ngài có đói bụng không?"

Thiếu niên bỗng nhiên tròn mắt nhìn chằm chằm vào trung niên bên cạnh.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng.

"Trung châu có một thực các tên là Cửu Vị hiên, chín vị trong đó đủ kỳ trân dị bảo bao hàm cả Trung châu, vi sư dẫn ngươi đi nếm thử."

"Tạ ơn sư phụ!"

Lập tức hai mắt Mộ Dung Thiên tỏa sáng, hấp tấp đi theo Thẩm An Tại ở phía sau, đi vào một thực các tên là Cửu Vị hiên trong thành.

Không thể không nói, mặc dù là bình dân thực các, nhưng mùi vị của Cửu Vị hiên này thật sự làm cho người ta khen không dứt miệng.

So với mấy món lão Trịnh làm cũng không kém bao nhiêu, về mặt nguyên liệu nấu ăn thì chỉ hơn chứ không kém.

Mộ Dung Thiên ăn như hổ đói, một mình ăn hết năm phần, đây là Thẩm An Tại đã để hắn khắc chế.

Nhưng cũng may kah1ch khứa lui tới đều là võ giả, không vì lượng ăn kinh người mà thu hút sự chú ý.

"Nghe nói chưa, đoạn thời gian trước phản đồ của Linh cảnh lại xuất hiện, hai vị trưởng lão Phượng Hoàng tộc đều tự thân chinh, đang ở tại Cửu Vị hiên này đây!"

"Đương nhiên là ta nghe nói rồi, nhưng không ngờ họ lại đồng thời điều động hai vị trưởng lão Phượng Hoàng tộc, đều là cường giả cảnh giới Niết Bàn!"

Thẩm An Tại gọi tiểu nhị tới, đang định tính tiền thì nghe người bên cạnh nói linh tinh, lông mày hơi nhíu lại, vừa tính tiền vừa hỏi.

"Tiểu ca, phản đồ Linh cảnh này là chuyện gì?"

Nghe hắn hỏi, tiểu nhị kinh ngạc mở miệng: "Chắc khách quan từ Nam Quyết vực tới, thậm chí còn không biết tin tức này?"

"Đã khiến tiểu ca chê cười." Thẩm An Tại cũng mỉm cười.

Nam Quyết vực bị Tuyết vực phân chia, không giống những nơi khác nối tiếp với nhau, cho nên tin tức bế tắc cũng là chuyện bình thường.

"Phản đồ Linh cảnh này, nói đến cũng là chuyện xảy ra nhiều năm trước, không biết khách quan có nghe qua Kiếm Yêu tôn uy danh hiển hách năm đó hay không?"

Thẩm An Tại giật mình, sau đó gật đầu, lúc này Mộ Dung Thiên ở bên cạnh cũng dựng lỗ tai lên.

Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ nghe nói như thế, miệng cười đến không khép lại được.

Nhưng câu nói tiếp theo của tiểu nhị lại khiến bọn họ kinh ngạc.

“Phản đồ Linh cảnh này, chính là nói vị Kiếm Yêu tôn kia!”

Tiểu nhị mở miệng nói với vẻ bất ngờ chưa.

Thẩm An Tại nhướng mày, hồ nghi mở miệng: “Lời này từ đâu ra?”

“Năm thánh địa lớn của Linh cảnh, không phải Linh tộc không thể đi vào, mà tương truyền lý do Thương Ngô tôn giả lúc trước có thể đi vào là được Bách Lý Nhất Kiếm dẫn vào, sau đó lại trợ giúp hắn chạy trốn!”

“Còn bán đứng tin tức cường giả Linh tộc truy kích Thương Ngô tôn giả, làm cho bọn họ bị Thương Ngô phục giết, thân tử hồn tiêu!”

Tiểu nhị vừa mở miệng vừa âm thầm cắn chặt răng, giống như tức giận bất bình.

“Chưa từng nghĩ Bách Lý Kiếm tiên, Kiếm Yêu tôn, lại là hạng người ăn cây táo rào cây sung, lòng lang dạ sói!”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, vừa định đứng dậy tranh luận, đã bị Thẩm An Tại ấn xuống.

“Những tin tức này đều được truyền từ nơi nào, có phải giả không?”

Thẩm An Tại tiếp tục hỏi thăm.

“Tất cả đều từ trong Linh cảnh truyền tới, hơn nữa hiện giờ Bách Lý vừa xuất hiện ở Nam Quyết vực, Phượng Hoàng tộc đã phái người chuẩn bị đi thanh lý môn hộ rồi, làm sao có thể giả được!”

Tiểu nhị nói câu đó gọi là chém đinh chặt sắt, cứ như là hắn nói là chuyện ván đã đóng thuyền.

Thẩm An Tại nhíu mày.

Chuyện Bách Lý Nhất Kiếm xuất thủ ở Phục Linh thành, hẳn là không có khả năng nhanh như vậy truyền đến Trung châu mới đúng.

Hơn nữa chuyện của Thương Ngô tôn giả, sao lại không giống với phiên bản mà Bách Lý Nhất Kiếm nói?

Không phải hắn nhận được lệnh của trưởng lão Phượng Hoàng tộc à, sao lại biến thành hắn mang theo Thương Ngô tôn giả chạy trốn?

"Đúng rồi, khách quan ngài là người Nam Quyết vực, tin tức về Kiếm Yêu tôn kia là thật?"

Tiểu nhị hiếu kỳ hỏi thăm.

"Chưa từng nghe nói, cũng không biết là lời đồn của người phương nào." Thẩm An Tại lắc đầu.

"Đây cũng không phải là lời đồn, là tin tức bán được từ Phong Vũ lâu!"

Phong Vũ lâu chính là nơi buôn bán tin tức có một không hai trong thiên hạ, đại bộ phận tin tức cơ mật đều có thể mua được từ gian lầu này.

Nghe đồn tai mắt toà lầu này trải rộng khắp bốn vực một châu, có thể xuất hiện tại bất cứ địa phương nào dù là không tưởng tượng được.

Thậm chí tộc trưởng nào đó có con riêng ở đâu, bọn họ cũng đều biết.

"Phong Vũ lâu…"

Thẩm An Tại nhíu mày.

“Khách quan, ngài còn cần gì không?” Tiểu nhị khom người hỏi thăm.

“Đa tạ tiểu ca, không cần.”

Thẩm An Tại mỉm cười mở miệng.

Đợi sau khi người trước rời đi, sắc mặt hắn mới dần dần trầm xuống.

“Sư phụ, Bách Lý tiền bối tuyệt đối không phải loại người như vậy!”

Mộ Dung Thiên ở một bên hạ thấp giọng lo lắng mở miệng.

“Vi sư tự nhiên biết được, nhưng lúc này kỳ quặc, lát nữa nói sau.”

Thẩm An Tại khoát tay, dẫn hắn rời khỏi khách điếm trước.

Mà bên trong chiếc nhẫn, Bách Lý Nhất Kiếm sớm đã thất thần, đất trong tay đều đã quên ăn.

Hắn chau mày, tự lẩm bẩm.

“Làm sao có thể…”

Hắn vì truy kích Thương Ngô, bị phục kích biến thành trạng thái hồn thể hiện giờ, còn suýt nữa hồn phi phách tán.

Sao lại có thể là phản đồ trong miệng tộc nhân của hắn?

Chương 204: Xích Ly và Ngọc Phong

Trên đường phố, Mộ Dung Thiên vội vàng mở miệng: "Sư phụ, Bách Lý tiền bối…"

"Ta biết, ngươi ngậm miệng."

Thẩm An Tại đưa tay ra cắt lời hắn, ánh mắt lấp lóe nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay hắn.

"Xem ra, lúc trước Thương Ngô tôn giả có thể tiến vào thánh địa Linh tộc các ngươi không đơn giản như tưởng tượng."

Bên trong chiếc nhẫn không có ai trả lời, hiển nhiên Bách Lý Nhất Kiếm còn chưa lấy lại tinh thần từ trong tin tức vừa rồi.

"Sư phụ…" Mộ Dung Thiên trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào phía trước rồi mở miệng.

"Tạm thời đừng xen vào."

Thẩm An Tại lại lần nữa đưa tay ra, thần sắc hơi trầm xuống.

Nếu tin tức của Bách Lý Nhất Kiếm đã bị truyền ra ngoài, Phượng Hoàng tộc cử người tới truy sát, vậy nhất định sẽ lan đến Linh Phù sơn.

Hai vị tôn giả giáng lâm, đừng nói Linh Phù sơn, cho dù là toàn bộ Đại An triều cũng chưa chắc có thể ngăn cản được.

Chẳng qua như vậy, theo tin tức vừa rồi ở Cửu Vị hiên, hai vị tôn giả Linh tộc kia mới vừa đến Lâm Tuyết thành, chưa

từng rời đi.

“Thẩm phong chủ, thật có lỗi, tại hạ không nghĩ tới ở giữa phát sinh biến cố như vậy, xem ra chuyện đi Linh tộc phải tạm hoãn một thời gian. Trước tiên phải tìm được hai vị tôn giả Phượng Hoàng tộc kia mới được, nếu không sợ sẽ gây nguy hiểm đến Linh Phù sơn.”

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng, thanh âm hơi trầm trọng.

“Vạn nhất hai người bọn họ, chính là do người hãm hại ngươi cử ra thì sao?”

Thẩm An Tại hỏi thăm.

Sở dĩ vừa rồi không tìm kiếm hai vị tôn giả Linh tộc ở Cửu Vị hiên chính là vì hắn lo lắng điều này.

“Chuyện này…”

Bách Lý Nhất Kiếm nhất thời nghẹn lời, hắn chỉ mong mau chóng tìm được Linh tộc để đối mặt với bọn họ, chứ chưa nghĩ được nhiều như vậy.

Nếu quả thật như Thẩm phong chủ nói như vậy, chỉ sợ hoàn toàn sẽ không nghe hắn giải thích.

“Ta sở dĩ ra đây, là muốn nói ngươi không nên tùy tiện hiển lộ, chờ đến khi ta đi tìm hiểu xong, lại tiếp tục tính toán.”

Thẩm An Tại trầm giọng mở miệng.

“Tốt, vậy làm phiền Thẩm phong chủ.”

Ngay khi Thẩm An Tại chuẩn bị một mình quay người đi về hướng Cửu Vị hiên, Mộ Dung Thiên bỗng kéo hắn lại.

“Làm gì?” Hắn nhíu mày.

“Sư phụ, ngài đi đâu?”

“Quay lại Cửu Vị hiên, tìm hai vị tôn giả kia.”

“Thế nhưng hình như vừa rồi bọn họ đã đi về phía bên kia.”

Thẩm An Tại dừng bước, quay đầu nhìn thiếu niên áo đen.

“Làm sao ngươi biết?”

“Vừa rồi ta nhìn thấy trên người hai người kia tản mát ra khí tức rất tương tự với Niết Bàn thần hỏa của sư phụ ngài.”

Mộ Dung Thiên mở to hai mắt.

“Tại sao ngươi không nói sớm?”

Thẩm An Tại biến sắc, nhíu mày mở miệng.

Thiếu niên lập tức méo miệng, ủy khuất nói: “Đệ tử vừa muốn nói, sư phụ người đã bảo đệ tử câm miệng…”

Người trước nghẹn lời, sau đó đỡ trán.

Còn tưởng rằng tiểu tử thúi này muốn nói những lời vô dụng…

“Mau đuổi theo!”

Thẩm An Tại trực tiếp gọi ra ngựa Xích Thố, xách cổ áo Mộ Dung Thiên áo lên ngựa rồi chạy như bay về phía ngoài thành.

“Oa, yêu mã thật là tuấn tú!”

Không ít võ giả trong thành thấy Xích Thố đạp gió lướt đi, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ thán phục.

Cũng có không ít người sáng rực tâm tư, thế nhưng tốc độ của Xích Thố quá nhanh, chỉ chớp mắt đã biến mất ở phương xa, bọn họ đành phải bỏ đi ý niệm trong lòng.

Có thể có được thần câu như vậy thì hẳn tu vi cũng sẽ không quá yếu.

…

Bên ngoài thành, có hai người trung niên mặc trường bào đỏ rực không nhanh không chậm phi hành về phía núi tuyết.

“Xích Ly huynh, xuyên qua khu vực Cực Bắc cảnh đó sẽ là Nam Quyết vực. Năm xưa Bách Lý tiền bối đã là Niết Bàn đỉnh phong, hai chúng ta tới đó liệu có làm được gì không?” Một nam tử trung niên thần sắc tuấn mỹ, mặt trắng không râu lo lắng lên tiếng.

“Ngọc Phong lão đệ đừng lo lắng, theo tin tức Phong Vũ lâu truyền đến, lúc đó thực lực của hắn biểu lộ ra đã giảm đi nhiều, bây giờ nhiều nhất chỉ có thực lực Niết Bàn sơ kỳ, hai vị Niết Bàn trung kỳ chúng ta đã đủ để ứng đối.”

Bên cạnh hắn là một nam tử trung niên để ria mép, mặt chữ quốc, thản nhiên mở miệng, phảng phất như đã tính trước.

“Cho dù chỉ có thể phát huy thực lực Niết Bàn sơ kỳ, nhưng… Bách Lý tiền bối cũng là Kiếm tiên mà!” Ngọc Phong vẫn hơi lo lắng.

“Sợ cái gì, trưởng lão ban thưởng một kiện Linh khí Thiên giai Trầm Kiếm cổ, có thể hạn chế Bách Lý kiếm đạo của hắn cực lớn.”

Vẻ mặt Xích Ly vẫn thản nhiên như cũ.

“Ai… Không ngờ Bách Lý tiền bối lại là loại người này.”

Ngọc Phong than thở, giống như có chút không dám tin.

“Hừ, biết người biết mặt không biết lòng, loại người đầu hàng trước lòng tham này, có cái gì đáng tiếc đâu.” Xích Ly hừ lạnh nói.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, bỗng nhiên cả hai đều nhướng mày quay đầu nhìn lại.

Trong tầm mắt bọn họ, một thần câu màu đỏ yêu dị ngự phong đuổi sát bọn họ.

“Người tới là ai?”

Ngọc Phong tiến lên, nhìn kỹ hai người trên thần câu, trong lòng hơi thả lỏng.

Trung niên áo trắng cưỡi ngựa chỉ có Đoán Thể cảnh, thiếu niên phía sau hắn tu vi cao hơn một chút, nhưng cũng mới Địa Linh cảnh hậu kỳ.

Cảnh giới như vậy, bọn họ xuất một chưởng cũng có thể tan biến.

Thẩm An Tại thu hồi Xích Thố, tiến lên chắp tay: “Tại hạ Thiên Tuyết tông Nham Lý, đây là liệt đồ Mộ Đại, bái kiến hai vị tôn giả.”

Mộ Dung Thiên sững sờ, nghiêng đầu: “Sư phụ??”

Không phải chứ, tại sao lại có thể tùy tiện gọi hắn là Mộ Đại như vậy, tên là Mộ Dung Ngạo Thiên không được sao?

Hai người Xích Ly Ngọc Phong sững sờ, thần sắc có chút cổ quái.

Tình huống gì đây.

Người tu vi Đoán Thể hậu kỳ lại có một đồ đệ Địa Linh cảnh?

“Thiên Tuyết tông… là Thiên Tuyết tông ở Bắc Quyết vực, Bắc Minh triều?”

Xích Ly sau khi suy nghĩ, híp mắt mở miệng.

“Đúng vậy.” Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu.

“Ngươi đuổi theo, có chuyện gì?”

Sau khi biết được thân phận cùng tu vi của bọn họ, Xích Ly lộ ra vẻ khinh miệt rất nhiều, nhàn nhạt mở miệng.

“Nghe nói hai vị tiền bối tới Nam Quyết vực truy sát Kiếm Yêu tôn, tại hạ trùng hợp biết được một chút tin tức, cho nên đặc biệt tới báo.”

Thẩm An Tại chắp tay mở miệng.

Lý do hạ thấp thân phận là vì nơi này không phải Nam Quyết vực, chắc không có bao nhiêu người biết đại danh của hắn.

Nếu không thể khiến người ta sinh ra kiêng kỵ, Trảm Tiên phi đao kia lại vô dụng, uy lực của Phong chi Tử chỉ mới Thiên Linh cảnh, hắn vẫn nên ổn trọng một chút.

Lỡ như biểu hiện quá kiêu ngạo, hai tên này tính tình không tốt, trực tiếp bổ người thì liền khó xử.

“Ồ?”

Hai người Xích Ly Ngọc Phong vốn không có chút hứng thú nào đối với hai người này, nghe vậy bỗng nhiên nhíu mày, hồ nghi nhìn lại.

“Ngươi nói ngươi biết tin tức về Bách Lý Nhất Kiếm?”

“Ừm, xin hỏi hai vị tiền bối là…”

Thẩm An Tại gật đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc mở miệng.

“Biết cái gì thì nói cái đó, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì?”

Xích Ly rõ ràng tính tình táo bạo hơn, hừ lạnh mở miệng đồng thời mơ hồ để lộ ra uy áp tôn giả cảnh.

Thẩm An Tại nhíu mày, hỏi một câu thân phận đều không được, bá đạo như vậy sao?

“Xích Ly huynh an tâm chớ vội.”

Ngược lại, Ngọc Phong thì đè bả vai Xích Ly, lễ phép bước tới mở miệng.

“Tại hạ thuộc Ngũ mạch Phượng Hoàng tộc của Linh cảnh, Ngọc Phong, vị này thuộc tứ mạch của Phượng Hoàng tộc, Xích Ly tôn giả.”

Bên trong giới chỉ của Mộ Dung Thiên, Bách Lý Nhất Kiếm híp mắt lại.

Tứ mạch…

Hắn nhớ rất rõ ràng, người lúc trước bảo mình đuổi theo Thương Ngô tôn giả chính là Tứ mạch trưởng lão!

Chương 205: Nhất Kiếm Đông Lai tái hiện

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Xích Ly bên cạnh, chắp tay nói: "Bái kiến hai vị, tin tức tại hạ biết, là Kiếm Yêu tôn kia tựa hồ là đi ra từ trong động phủ Thương Ngô tôn giả, nghe nói là đã tử chiến với Thương Ngô tôn giả, cũng không phải là phản đồ, không biết quý tộc vì sao phải nói người đường đường là Kiếm tiên là phản đồ?"

"Tiểu tử, ngươi đang đùa với bổn tọa sao?"

Xích Ly nghe được tin tức này là thứ mà đám người mình đã biết từ trước, sắc mặt không khỏi trầm xuống, có chút không vui.

"Không dám không dám."

Thẩm An Tại mở miệng.

Ngược lại Ngọc Phong cũng có kiên nhẫn, mở miệng giải thích.

"Ngươi không biết cũng bình thường, lúc trước Kiếm Yêu tôn chẳng những không lĩnh mệnh, ngược lại bán đứng hành tung củtxevqmYdGẊa những người đuổi giết Thương Ngô tôn giả, dẫn đến Linh tộc ta đã chết không ít tôn giả, mặc dù sau đó có lời đồn Thương Ngô bị người vây giết chí tử, nhưng Kiếm Yêu tôn hắn một mực không có xuất hiện, rất có thể là đang ẩn núp."

"Hắn đã là tu sĩ Niết Bàn, cần gì Thương Ngô tâm?"

Thẩm An Tại lại nhíu mày hỏi thăm lần nữa.

“Chuyện này…”

Ngọc Phong nhíu mày: “Lúc đó hắn còn chưa phải cảnh giới Niết Bàn, hơn nữa tộc ta còn có một món chí bảo…”

“Ngọc Phong!”

Xích Ly quát khẽ một tiếng, mở miệng.

Người trước nhất thời ngậm miệng không nói, biết rõ thiếu chút nữa nói cái gì không nên nói.

Mặc dù chưa nói hết, nhưng Thẩm An Tại đã có thể đoán được một chút.

Xem ra trong thánh địa Phượng Hoàng tộc, bảo vật bị trộm không chỉ có một Thương Ngô tâm…

“Ngươi hỏi đông hỏi tây, sợ là có mưu đồ gì khác đúng không?”

Xích Ly híp mắt lại, hiện lên một tia nguy hiểm.

“Là tại hạ lắm mồm, chẳng qua Kiếm Yêu tôn tựa hồ nghe nói hai vị đến đây đuổi giết, đã trốn đến Tây Hoang vực.”

Thẩm An Tại vội vàng mở miệng.

“Tây Hoang vực?”

Hai người liếc nhau, nhíu mày.

Tin tức bên trong Phong Vũ lâu chỉ nói Bách Lý Nhất Kiếm xuất hiện ở Phục Linh thành Đại An triều, cũng không nói cuối cùng hắn đã đi đâu.

“Tại hạ cáo lui.”

Sau khi nói xong tin này, Thẩm An Tại xoay người mang theo Mộ Dung Thiên rời đi, không dừng lại chút nào.

Hai người đứng lặng nhìn nhau, có chút không thể phỏng đoán.

“Lời của Nham Lý và Mộ Đại có chút kỳ quặc, bây giờ chúng ta đi đến Tây Hoang vực hay là tiếp tục đi Nam Quyết vực?”

Ngọc Phong nhíu mày mở miệng hỏi

“Trước tiên đi Đại An triều xem một chút.”

Xích Ly liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng.

Hai người lại xoay người bay về phía Cực Bắc cảnh.

Mà Thẩm An Tại phát giác được bọn họ không đổi hướng, sau đó âm thầm lắc đầu.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngu, không dễ bị lừa như vậy.

“Bách Lý huynh, làm phiền đợi khi bọn họ đi xa, ngươi tạm thả ra một đạo kiếm khí.”

Hắn nhẹ giọng mở miệng.

“Vâng, tại hạ đã rõ.”

Bên trong giới chỉ truyền đến tiếng đáp lại.

Khẳng định là không thể để bọn họ đi Linh Phù sơn, nhìn tính tình Xích Ly kia, nếu biết Bách Lý Nhất Kiếm đã từng xuất hiện ở Thanh Vân phong, chỉ sợ Linh Phù sơn sẽ đại nạn lâm đầu.

Chờ bọn họ đi xa, phóng ra một đạo kiếm khí, hấp dẫn bọn họ trở về là được.

“Về phần bên trong thánh địa Phượng Hoàng tộc rốt cuộc đã mất đi chí bảo gì, Bách Lý huynh có manh mối gì không?”

“Bên trong Ngô Đồng hỏa lâm, ngoại trừ Thương Ngô tâm ra, có thể được xưng tụng là chí bảo, chỉ sợ cũng chỉ có một gốc Thần Hoàng thụ ở sâu trong hỏa lâm mà thôi.”

Bách Lý Nhất Kiếm chậm rãi mở miệng, nói đến lai lịch của Thần Hoàng thụ này.

Gốc Thần Hoàng thụ này, giống với Thăng Long trì của Long tộc, chính là gốc cây để tộc nhân Phượng Hoàng tộc lúc trước đạt được Thần Hoàng chi huyết chí thuần chí tinh, Hóa Thần tắm rửa dưới Ngô Đồng thần hỏa, nội thần uẩn tính, chảy xuôi thần huyết, tưới nhuần toàn bộ Ngô Đồng hỏa lâm.

"Nhưng lúc trước có trưởng lão của ba mạch trông coi vật này, chỉ với một tên Thương Ngô nho nhỏ là hoàn toàn không thể đến gần."

Giọng điệu Bách Lý Nhất Kiếm đầy nghi hoặc.

Ba Xung Hư cảnh bảo vệ, một kẻ lúc trước còn chưa thành tôn giả, lẽ nào lại có thể trộm vật này được sao?

Thẩm An Tại giật mình, khó trách lúc ấy lại muốn truy sát Thương Ngô nhiều năm như vậy.

Hóa ra không chỉ mất đi một Ngô Đồng tâm mà còn để mất cả Thần Hoàng thụ này.

Chẳng qua…

Hắn sờ sờ trái tim của mình, nếu như mình có thể sở hữu Thần Hoàng huyết bên trong Thần Hoàng thụ, liệu có khả năng thăng tiến thành Thần Hoàng tâm hay không?

Hẳn sẽ không đơn giản như vậy, nếu không chỉ sợ người của Phượng Hoàng tộc đều có huyết mạch chí thuần.

Nhưng, đây tuyệt đối là cơ hội thăng cấp!

"Xem ra chuyện này còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của ngươi, ngươi và Thương Ngô có lẽ đã bị người khác xem là quân cờ rồi."

Nghe Thẩm An Tại nói, Bách Lý Nhất Kiếm trong giới chỉ chau mày, có chút khó có thể tiếp nhận.

Hắn một lòng vì Linh tộc, vì cái gì kết quả lại biến thành phản đồ?

Thần Hoàng thụ kia, cơ bản không ở trên người của Thương Ngô tôn giả!

"Cũng không sai biệt lắm, Bách Lý huynh xin thả ra một đạo kiếm khí, dẫn bọn họ trở lại, sau đó chúng ta có thể rời đi."

Thẩm An Tại đợi một lúc, tính toán thời gian rồi mới mở miệng.

"Ừm."

Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu.

Giới chỉ trong tay Mộ Dung Thiên tỏa kim quang ra bốn phía, ngay khi hồn thể Bách Lý Nhất Kiếm xuất hiện, lúc chuẩn bị động thủ, bầu trời bỗng nhiên run lên khiến con ngươi hắn co mạnh lại.

"Đó là cái gì, kiếm ý thật là mạnh!"

"Kiếm quang màu vàng, mây trăm dặm tụ…"

Trong Lâm Tuyết thành, không ít võ giả đều chú ý tới biến hóa trên bầu trời, kinh hô.

Mà mấy người Thẩm An Tại đứng ở nơi bí ẩn ngoài thành, cũng lộ vẻ kinh hãi.

"Bách Lý tiền bối, kia… không phải là thần thông kiếm đạo của ngươi sao?"

Mộ Dung Thiên cực kỳ hoảng sợ, khiếp sợ chỉ vào kiếm quang màu vàng bắn từ phía đông rơi vào trong núi tuyết kia.

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm trầm xuống, lông mày nhíu chặt, kim quang trên kiếm chỉ của hắn còn chưa kịp tản ra.

Một kiếm vừa rồi không phải do hắn thi triển!

"Không tốt!"

Trong ba người, Thẩm An Tại phản ứng đầu tiên, thần sắc khó coi.

"Bách Lý huynh, theo ta!"

Hắn trực tiếp cưỡi lên ngựa, mang theo Bách Lý Nhất Kiếm vội vã bay về phía núi tuyết.

"Sư phụ, người đợi đã, còn có đệ tử!"

"Sư phụ…"

Mộ Dung Thiên muốn đuổi theo nhưng hoàn toàn không theo kịp tốc độ của ngựa Xích Thố.

"Ngươi trốn ở đây cho kỹ, tuyệt đối đừng ra ngoài!"

Sau khi lưu lại một câu, Thẩm An Tại và Bách Lý Nhất Kiếm hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bên Tuyết sơn hẳn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Mộ Dung Thiên đi theo, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Trong núi tuyết.

Một kiếm đến từ phương đông, chặt đứt đỉnh núi, kiếm ý sắc bén bao trùm bát hoang, khiến người ta kinh hãi.

Nơi đây, máu tươi cực nóng chảy tan tuyết trắng, lộ ra vẻ vô cùng chói mắt.

"Xích Ly huynh, ngươi…"

Ngọc Phong nhìn kiếm quang màu vàng xuyên qua tim mình, mắt đầy vẻ không dám tin nhìn chằm chằm vào người

trước mắt.

Kiếm ý sắc bén kia trong nháy mắt đã cắt nát tâm mạch của hắn, còn tiêu diệt cả linh hồn của hắn nữa.

Khóe miệng Xích Ly mỉm cười, đạm mạc mở miệng.

"Ngọc Phong lão đệ, ngươi an tâm nhắm mắt đi, lão ca ta cũng không còn cách nào khác, bên trên đã phân phó như vậy."

Kiếm quang màu vàng dần dần biến mất, Ngọc Phong miệng phun máu tươi, từ từ xụi lơ ngã xuống đất, ánh mắt không cam lòng, kinh nghi.

Hắn không thể nào ngờ được, sẽ bị người của mình đâm một dao vào sau lưng.

Hơn nữa còn dùng… còn dùng kiếm chiêu thành danh của Bách Lý tiền bối!

Chẳng lẽ bọn họ muốn vu oan cho Bách Lý tiền bối?

Cho dù có nghĩ ra điểm này, nhưng kiếm ý quá mức cường đại, đã triệt để nghiền nát sinh cơ của hắn, hai mắt hắn dần dần vô thần, linh hồn bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Xích Ly liếc hắn một cái, cưỡi gió bay đi.

Nơi này ở nơi xa xôi, sẽ không có ai tới cứu gia hỏa này, hơn nữa coi như có người, cũng cứu không được một người chết.

Trừ phi người kia có thể thắp lại Phượng Hoàng Niết Bàn chi lực trong Ngọc Phong, bằng không đợi linh hồn của hắn tan đi, Chân Tổ cảnh có tới cũng vô dụng.

Hắn còn phải tranh thủ thời gian tiêu diệt toàn bộ người đã thấy Bách Lý Nhất Kiếm ở Linh Phù sơn, lại giết thêm Bách Lý Nhất Kiếm, vùi lấp hoàn toàn chuyện năm đó!

Chương 206: Linh khí Thiên giai

Xích Ly đi xa, chỉ còn thi thể Ngọc Phong bị gió tuyết xa xa chậm rãi vùi lấp.

Vết kiếm xuyên thấu từ ngực qua sau lưng hắn vẫn mơ hồ tràn ngập kiếm ý, cộng thêm kiếm quang vừa rồi cực kỳ dễ thấy, đều nói cho thế nhân biết người vừa mới động thủ là ai.

Một kiếm đến từ phương đông, mây tía tụ thành kiếm khí phủ trăm dặm.

Chiêu Nhất Kiếm Đông Lai, ngoại trừ Kiếm Yêu tôn, không có ai khác biết.

Xích Ly rời đi không bao lâu, liền có một đạo hồng mang đẩy gió tuyết ra rơi xuống nơi này.

Vẻn vẹn liếc mắt một cái, Thẩm An Tại liền thấy được thi thể bị tuyết lớn vùi lấp, vội vàng đẩy tuyết trắng ra để lộ xác người.

Khi phát hiện hắn đã tắt thở, nhất là do vết kiếm trên ngực kia, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Vu oan!

"Nhất Kiếm Đông Lai không phải tuyệt kỹ thành danh của ngươi sao, sao có người khác biết?"

Thẩm An Tại nhíu mày quay đầu lại.

Bách Lý Nhất Kiếm cũng cau mày, có chút trăm mối vẫn không có cách giải.

Nhất Kiếm Đông Lai, chính là một thức kiếm chiêu thần thông hắn lĩnh ngộ được khi thấy ánh sáng mặt trời mọc chiếu tỏ mây tụ nơi chân trời hướng đông.

Hắn hoàn toàn còn chưa từng truyền thụ cho bất kỳ người nào!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên khó coi, nắm chặt nắm đấm, đáy mắt tràn ngập hàn ý.

"Có chuyện gì vậy?"

Thấy hắn bỗng nhiên thay đổi biểu cảm, Thẩm An Tại cũng không khỏi hỏi thăm.

"Ta chưa dạy cho ai khác một kiếm chiêu này, nhưng ta từng lưu lại một đạo kiếm khí cho một vãn bối của Bạch Xà nhất tộc, coi như lá bài tẩy để bảo vệ tính mạng…"

Lời này vừa nói ra, Thẩm An Tại lập tức giật mình.

Chuyện này…

Chẳng lẽ trong chuyện vu hãm Bách Lý Nhất Kiếm, Bạch Xà nhất tộc cũng có phần?

"Tộc nhân ta tất nhiên không có khả năng hại ta, khả năng duy nhất chính là tên Xích Ly kia không biết dùng thủ đoạn gì đã lừa gạt được đạo kiếm khí trong tay vãn bối của ta!"

Bách Lý Nhất Kiếm chém đinh chặt sắt mở miệng, tuyệt đối không tin tộc nhân của mình sẽ phản bội mình.

Thẩm An Tại khẽ thở dài.

Nếu đúng như lời hắn nói, kiếm khí kia là lừa được từ tay vãn bối Bạch Xà tộc, vậy Xích Ly kia vì đảm bảo an toàn, chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

Vị tiểu bối kia hơn phân nửa là đã…

“Đã tới chậm, hắn đã tắt thở, tội danh của ngươi e rằng không thể gột rửa được rồi.”

Thẩm An Tại cảm thấy khó giải quyết.

Không nghĩ tới vừa mới đến Trung châu đã gặp phải chuyện như vậy.

Lần này chết không đối chứng, chẳng phải là nhảy vào Hoàng hà cũng không rửa sạch được hay sao?

“Không, hắn còn có thể cứu!”

Bách Lý Nhất Kiếm bỗng nhiên mở miệng, khiến Thẩm An Tại sững sờ.

Người cũng đã lạnh tanh, còn cứu cái gì?

“Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trọng sinh, sinh cơ của hắn đã mất, mặc dù khí tức linh hồn đang tiêu tán, nhưng vẫn còn có cơ hội tái tạo, chỉ cần có người thức tỉnh sinh cơ của hắn, thắp lại Niết Bàn chi tâm của hắn!”

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm sáng ngời nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, “Trên người Thẩm phong chủ không phải có Thương Ngô tâm sao, mau độ Niết Bàn thần hỏa vào trong cơ thể của hắn!”

“Được!”

Việc này không nên chậm trễ, mặc dù không biết có được hay không, nhưng trước mắt chỉ có thể dựa theo lời hắn nói mà thử xem.

Thẩm An Tại lập tức đỡ Ngọc Phong đã lạnh thấu xương ngồi khoanh chân, chính mình thì dùng song chưởng vỗ vào sau lưng hắn.

Bịch, phanh…

Nhịp tim đập dồn dập vang lên, những áng lửa màu đỏ từ người hắn chảy vào trong kinh lạc, thông qua lòng bàn tay tiến vào trong cơ thể Ngọc Phong.

Nói đến cũng thần kỳ, Ngọc Phong đã hoàn toàn không còn sức sống sau khi Niết Bàn thần hỏa này nhập thể, bỗng nhiên huyết dịch bắt đầu lưu động, tâm mạch rách nát kia phảng phất lại khôi phục sinh cơ.

Giữa một mảnh đất tuyết trắng xóa, ngọn lửa màu đỏ thắm hừng hực thiêu đốt, giống như cánh ve mà bao vây hai người vào trong.

Bách Lý Nhất Kiếm liếc mắt nhìn bọn họ, lại nhìn sang phía Nam Quyết vực, cắn răng bước tới một bước, đi thẳng tới hơn mười trượng, chỉ vài bước đã biến mất trong rừng núi Phong Tuyết.

Xích Ly giết Ngọc Phong, bước tiếp theo nhất định là đi Nam Quyết vực tìm kiếm mình, theo tính cách độc ác của hắn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người của Linh Phù sơn.

Cho nên, tuyệt đối không thể cho hắn rời khỏi Cực Bắc cảnh!

Hắn dùng tốc lực đi tới phía trước, tốc độ của Bách Lý Nhất Kiếm càng lúc càng nhanh, dường như hóa thành một đạo kiếm quang cắt qua màn trời.

Tay phải hắn ngưng tụ thành kiếm chỉ, kiếm quang vàng kim chậm rãi ngưng tụ, trong lúc đang đuổi theo đã ngưng tụ kiếm khí.

Không bao lâu, hắn liền nhìn thấy thân ảnh màu đỏ lửa đang bay lượn phương xa.

Người kia cũng phát hiện khí tức sau lưng, không khỏi nhướng mày.

Kiếm khí này… sao lại tương tự như lúc mình dùng kiếm chiêu kia?

Hắn ngừng chân, quay đầu lại.

Nhìn thấy thanh niên tà mị đạp gió tuyết mà đến, áo bào vàng trắng, Xích Ly vốn khẽ giật mình, sau đó vui sướng như điên.

Bách Lý Nhất Kiếm!

Hóa ra thật sự là Bách Lý Nhất Kiếm!

Còn chưa tới Nam Quyết vực, không ngờ lại gặp mục tiêu của mình, khiến hắn bớt việc không ít.

“Xích Ly, bản tôn hỏi ngươi, ngươi đã làm gì Tiểu Hàn rồi?”

Bách Lý Nhất Kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm người phía trước, giọng điệu băng lãnh.

Bách Lý Tiểu Hàn chính là hậu bối của Bạch Xà tộc mà hắn từng tặng kiếm khí.

“Hắn?”

Xích Ly cười ha ha: “Một thằng oắt con chỉ là Thiên Linh cảnh mà thôi, ngươi cảm thấy bản tôn giết chết nó cần tốn bao nhiêu công sức?”

Lời này vừa dứt, sát ý trong mắt Bách Lý Nhất Kiếm điên cuồng lan tràn, kiếm khí trên ngón tay phun ra nuốt vào, lóe ra hàn quang lạnh thấu xương.

“Hừ, không ngờ ngươi lại xuất hiện ở chỗ này, quả nhiên là đi mòn gót sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công tifm. Quả nhiên như bọn họ nói, ngươi chỉ còn lại hồn thể nhỏ nhoi.”

“Bọn họ?”

Bách Lý Nhất Kiếm híp mắt lại: “Bọn họ là ai?”

“Chờ ngươi chết, bản tôn đốt cho ngươi nghe!”

Xích Ly đột nhiên cười một tiếng dữ tợn, chắp tay xông lên trước, ngọn lửa đỏ thẫm dâng lên quanh thân, hóa thành một con phượng hoàng gào thét ngập trời.

Băng tuyết khắp núi tan rã hóa thành dòng nước róc rách, sương trắng bốc lên.

Đối mặt với một kích này, Bách Lý Nhất Kiếm tuy ngưng trọng nhưng không hề kinh hãi.

Trải qua trận chiến ở Phục Linh thành, hắn phát hiện hồn thể của mình mạnh mẽ hơn trước không ít, đối phó với một Niết Bàn trung kỳ hắn không phải vấn đề.

“Nhất kiếm đông lai, quát tháo cửu thiên.”

Hắn tóc trắng tung bay, kim bào bay phất phới, vạch ra một chỉ.

Chỉ một thoáng.

Leng keng… Leng keng…!

Một đạo kiếm quang kim sắc sáng chói đến mức làm thiên địa thất sắc từ phương xa mà đến, phá vỡ trời cao, tụ mây trăm dặm.

Kiếm khí khổng lồ chém qua từ giữa trời, đụng vào ngọn lửa Phượng Hoàng kia.

Bịch!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, núi tuyết sụp đổ, khí lãng tứ tán.

Cho dù là võ giả ở Lâm Tuyết thành xa xôi cũng bị kiếm khí nóng rực thổi vào mặt, thấp thoáng kinh hãi.

Hỏa Diễm Phượng Hoàng bị kiếm khí chém một thành hai ngay tại chỗ, nhưng kiếm khí cũng bị nhiệt độ cao khủng bố của Niết Bàn thần hỏa thiêu cháy thành hư vô.

Một chiêu này, bất phân cao thấp.

"Không hổ là Bách Lý Kiếm tiên, Kiếm Yêu tôn từng nổi danh, cho dù là trạng thái hồn thể yếu đuối, vẫn có thể chém ra uy thế như vậy, Bách Lý kiếm đạo của ngươi quả thật cường đại."

Hỏa diễm tán đi, Xích Ly lộ ra thân hình, ánh mắt ngưng trọng.

Nếu không phải hắn còn có lá bài tẩy, chỉ sợ hôm nay thật có điểm khó giải quyết gia hỏa này!

"Ngươi vu oan hãm hại bản tôn thì thôi, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên hại đến tiểu Hàn."

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh như băng, trong mắt tràn đầy sát ý.

Hắn từ trong túi lấy ra một ít đồ vật nhét vào trong miệng, hồn thể hư huyễn lại lần nữa ngưng thực.

"Ha ha ha, chỉ là một tiểu tử Bạch Xà tộc mà thôi, ngươi cũng chết rồi thì có thể làm gì ta?"

Xích Ly cười mỉa mai, trong tay xuất hiện một cái trống.

Đúng là Linh khí Thiên giai, Trầm Kiếm cổ!

Trống vừa xuất hiện, Bách Lý Nhất Kiếm liền nhướng mày, rõ ràng cảm giác được dường như có một loại lực lượng kỳ quái nào đó đang áp chế khí tức kiếm đạo của mình không ít.

Lần này phiền toái rồi!

…

Chương 207: Gần đủ

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm rơi xuống trống da màu vàng trong tay Xích Ly, sắc mặt ngưng trọng.

Hiển nhiên, thứ này đã áp chế kiếm ý của mình.

Hắn khẽ quát một tiếng, giẫm lên gió tiến lên, quanh thân lượn lờ từng đạo kiếm quang màu vàng, kiếm khí như trường hà, sắc bén vô hạn.

Mắt thấy Bách Lý Nhất kiếm huy động kiếm khí công kích đến, Xích Ly không chút hoang mang, cười lạnh một tiếng, ném Trầm Kiếm cổ trong tay ra.

Trầm Kiếm cổ vừa ra tay, trong nháy mắt mở rộng xoay quanh trời.

Bề mặt phảng phất như có cự chùy gõ vào, phát ra tiếng vang nặng nề, du dương truyền ra xa.

Tiếng trống truyền ra, sóng âm tứ tán.

Dưới ảnh hưởng của sóng âm kia, kiếm khí quanh thân Bách Lý Nhất Kiếm bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, liên tiếp tiêu tán.

Giống như con thỏ thấy chim ưng, tránh không kịp.

Đến khi hắn đến trước người Xích Ly thì kiếm khí mênh mông như sông kia đã không còn bao nhiêu.

“Phế vật!”

Xích Ly cười lạnh, tay phải tràn ngập hỏa diễm, trực tiếp đẩy ra, va chạm với kiếm khí kia.

Vốn hai người còn không phân cao thấp, bây giờ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Kiếm khí quanh thân Bách Lý Nhất Kiếm bị ngọn lửa đốt cháy thành hư vô dễ như trở bàn tay, sắc mặt hắn kinh hãi, bứt ra lui về phía sau.

Nhưng mà hắn mới lui chưa được mấy bước, Xích Ly đã nhấc một tay lên, mấy đạo xiềng xích đỏ thẫm từ trong hư không thoát ra.

Xiềng xích nóng rực trong nháy mắt trói chặt hai tay hai chân của Bách Lý Nhất Kiếm, từng sợi thần hỏa thiêu đốt hồn thể của hắn.

Tựa như muốn thiêu cháy hắn thành hư vô.

“Đi chết đi! “

Xích Ly nhe răng cười một tiếng, thừa dịp đối phương bị hạn chế, đấm ra một quyền, sóng lửa ngập trời.

Con ngươi của Bách Lý Nhất Kiếm hơi co lại.

Tiếng trống không ngừng lấy một khắc, không ngừng áp chế kiếm ý của hắn.

Chuyện này khiến bản lĩnh kiếm đạo của hắn ít nhất cũng phải năm thành là không thể phát huy, bây giờ tứ chi lại bị Niết Bàn thần hỏa khóa lại, ngàn cân treo sợi tóc.

“Đáng chết, có tiếng trống hạn chế, ngay cả một chiêu ta cũng không thi triển được!”

Sắc mặt hắn biến hóa, chỉ có thể điên cuồng điều động kiếm khí ngăn cản hỏa diễm quyền của Xích Ly, nhưng chỉ trì hoãn thời gian bị một quyền đánh nát hồn thể mà thôi.

Đợi kiếm khí bị phá, hắn chắc chắn hồn phi phách tán!

“Chẳng lẽ Bách Lý Nhất Kiếm ta, cuối cùng cũng phải bỏ mạng ở nơi này sao…”

Hắn cảm thấy không cam tâm cho lắm.

Không cam lòng cứ như vậy bị coi là phản đồ mà chết, không cam lòng sát hại hung thủ ngay trước mắt, báo thù cho chính vãn bối.

“Há mồm!”

Bỗng, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lóe lên, không chút do dự há miệng ra.

Một viên đan dược màu ngà sữa bị Thần Hỏa bao vây, không ngại xuyên qua hỏa diễm Xích Ly, trực tiếp bắn vào trong miệng Bách Lý Nhất Kiếm.

Đan dược vào miệng liền tan ra, hồn thể Bách Lý Nhất Kiếm vốn đã bắt đầu mờ ảo bỗng nhiên ngưng thực.

Hắn mãnh liệt chấn nát xích đỏ thẫm, đồng thời thân hình hư ảo hóa thành một con rắn trắng, trong nháy mắt đã bỏ chạy.

Oanh!

Xích Ly xuất quyền đánh lên không trung, sóng khí nóng rực khiến hư không vặn vẹo.

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

Nơi đó, Thẩm An Tại đón gió mà đứng, dừng cách khoảng xa.

“Nham Lý?”

Xích Ly híp mắt: “Ngươi là Nhân tộc, tại sao có được Niết Bàn thần hỏa của Phượng Hoàng tộc ta?”

Vừa rồi hắn nhìn thấy rõ ràng, viên đan dược kia sở dĩ có thể không bị ngọn lửa của mình ảnh hưởng mà tan rã, cũng là vì bên ngoài nó bao phủ lấy Niết Bàn thần hỏa khác!

"Ngươi đoán xem?"

Thẩm An Tại thì nhàn nhạt mở miệng, liếc qua con rắn trắng đang trốn dưới tuyết cực lực hấp thu dược hiệu của viên Bạo Hồn đan thất phẩm kia.

"Con mẹ ngươi đoán, không nói, vậy thì đi chết đi!"

Đáy mắt Xích Ly hiện lên sát ý, đáy lòng có chút không ổn.

Trên người tên này có Niết Bàn thần hỏa, Ngọc Phong vừa rồi… có khả năng chưa chết hay không?

Thấy hắn lập tức muốn động thủ, Thẩm An Tại lại nhàn nhạt mở miệng, không chút hoang mang.

"Ngươi không phát hiện đồ nhi Mộ Đại của ta biến mất sao?"

Xích Ly nhíu mày: "Có ý gì?"

"Ý của ta là, nếu ngươi giết ta, có lẽ sẽ không tìm thấy được tung tích của hắn và Ngọc Phong, vạn nhất chuyện này chọc tới Linh tộc bên kia, ngươi có nghĩ tới hậu quả không?"

"Hoặc là nói… ngươi đoán thử người phía sau ngươi có thể cứu ngươi hay không?"

Thẩm An Tại lâm nguy không sợ hãi, ngữ khí bình thản.

"Ngươi!"

Xích Ly tức giận, sắc mặt khó coi không gì sánh được.

Nghe giọng điệu của đối phương, Ngọc Phong đã được cứu sống, hơn nữa còn được đồ đệ kia của hắn dẫn đi rồi.

"Mộ Đại… Mộ Đại…"

Hắn cau mày, gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, "Chỉ cần ngươi giao Ngọc Phong cho ta, bản tôn cam đoan không giết ngươi."

"Ta không tin."

Thẩm An Tại cười nhạt một tiếng mở miệng, "Ngươi ngay cả người có huyết mạch đồng tộc cũng có thể lạnh lùng hạ sát thủ, huống chi ta và ngươi không thân cũng chẳng quen, muốn biết tung tích của bọn họ, cần lấy tin tức ta cần để đổi, ví dụ như… người phía sau ngươi đến cùng là ai, ai muốn hãm hại Bách Lý Nhất Kiếm, là ai lấy đi Thần Hoàng thụ?"

Ánh mắt Xích Ly âm trầm, lạnh giọng mở miệng: "Nếu bản tôn nói với ngươi những điều này thì sẽ lập tức bạo thể mà chết, cho nên ngươi đừng nghĩ sẽ biết từ phương diện này, nhưng có lẽ có thứ ngươi sẽ cảm thấy hứng thú."

"Tin tức gì?" Thẩm An Tại nhướng mày.

"Tiểu bối Bạch Xà tộc kia của Kiếm Yêu tôn có khả năng còn chưa chết, lúc trước hắn chạy vào trong Linh khư, bản tôn không dám đuổi theo sâu."

"Linh khư?"

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên.

Hắn chỉ biết Linh khư là một cấm địa, không có ai sống sót đi ra từ bên trong.

Nhưng kỳ quái là, những người đi vào cũng không nhất định toàn bộ đều sẽ chết.

Bởi vì đã có người thử nghiệm với tử sĩ có lệnh bài sinh mệnh, cho bọn họ tiến vào trong.

Có người mệnh bài trực tiếp vỡ vụn, có người vẫn chưa vỡ.

Cũng có nghĩa là, tiến vào Linh khư chưa chắc sẽ chết, nhưng có thể khẳng định, cho tới bây giờ, còn chưa có ai đi ra từ trong Linh khư.

Cho nên, hậu bối của Bách Lý Nhất Kiếm kỳ thật chẳng khác gì là đã chết.

"Tin tức này không đủ."

Thẩm An Tại lắc đầu, linh nhãn vận dụng, rõ ràng nhìn thấy trong hư không ẩn giấu từng sợi tơ lửa đang duỗi về phía mình.

"Thu hồi cái trò hề của ngươi đi, đối với ta vô dụng."

Xích Ly cả kinh, nhìn chằm chằm trung niên bào trắng đạp gió mà đi phía trước, trong lòng có chút lo lắng không yên.

Đoán Thể cảnh có thể không dùng thủ đoạn ngoại vật để ngự không mà đi đã rất khiến hắn chấn kinh, không nghĩ tới hắn còn có thể xem thấu công kích ẩn tàng của mình!

Tên này… Chẳng lẽ là giả làm Đoán Thể cảnh?

"Ngươi đến cùng là ai!?"

Hắn trầm giọng mở miệng, giọng điệu đã có chút cảnh giác.

"Ta?"

Thẩm An Tại thấy gã đã bắt đầu hoài nghi, thần sắc càng thêm đạm mạc mấy phần, chậm rãi mở miệng.

"Ta chẳng qua chỉ là một tán tu nhàn vân dã hạc mà thôi."

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, hắn mỉm cười nhìn về phía Xích Phong.

"Cũng gần đủ rồi."

"Cái gì gần đủ rồi?"

Xích Phong nhíu mày.

“Bản tôn đã khôi phục gần đủ.”

Giọng nói lạnh như băng truyền ra từ phía sau hắn.

Xích Phong đột nhiên quay đầu lại, sau đó đồng tử hơi co lại.

Một hư ảnh rắn trắng to lớn đứng giữa trời, đồng tử dựng thẳng lạnh như băng, phản chiếu thân thể nhỏ bé kia.

Chương 208: Bách Lý kiếm đạo

“Không tốt!”

Nhịp tim Xích Ly đập nhanh hơn, sau đó đột nhiên lùi lại.

Vừa rồi Bách Lý Nhất Kiếm chỉ ăn một viên đan dược, vậy mà không chỉ giúp cho hồn thể khôi phục mà linh lực còn tăng vọt nhiều như vậy!

“Chạy đi đâu!”

Rắn trắng mở miệng nói tiếng người, cái đuôi to lớn quét ngang, tựa như dãy núi trút xuống.

Oanh!

Đá tuyết vụn băng đầy đất vỡ vụn tung tóe, nhưng trong nháy mắt thân hình Xích Ly bị đập trúng, hắn cũng đã hóa thành ánh lửa tứ tán ra, sau một khắc lại hội tụ ở phương xa.

“Hô, thì ra là thùng rỗng kêu to.”

Hắn cười lạnh một tiếng nhìn con rắn trắng kia: “Kiếm đạo mà ngươi hằng kiêu ngạo đã bị hạn chế, không còn thủ đoạn nào khác sao?”

Hóa thành bản thể là khi chưa đến lúc bất đắc dĩ, Linh tộc bọn họ sẽ không thi triển ra con át chủ bài này.

Thậm chí đôi khi bản thể còn không cường đại bằng bọn họ.

Bách Lý Nhất Kiếm không nói lời nào, nhưng trong lòng lại hơi nóng nảy.

Dược hiệu Bạo Hồn đan chỉ có thể duy trì liên tục một khắc đồng hồ, nếu trong một khắc không thể giết chết gia hỏa này, cũng chỉ có thể để Thẩm phong chủ xuất thủ.

Nhưng đối với gia hỏa bức vãn bối nhà mình đến Linh khư, nếu hắn không thể tự tay chém giết, quả thực khó có thể giải mối hận trong lòng.

"Hạn chế kiếm đạo ư?"

Thẩm An Tại nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trống lớn trên không trung đang không ngừng phát ra tiếng vang nặng nề.

Linh khí Thiên giai…

Ánh mắt hắn lóe lên, sau đó lớn tiếng nói.

"Bách Lý huynh, Linh Khí này cứ giao cho Thẩm mỗ ứng phó."

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy mừng rỡ.

Xích Ly lại khinh thường quay đầu lại nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, của mình là Linh khí Thiên giai, muốn hạn chế, chẳng lẽ hắn còn có thể xuất ra bảo vật cùng giai hay sao?

Suy nghĩ nghi ngờ mới vừa xuất hiện, hắn đã trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Thẩm An Tại mở lòng bàn tay ra, một cái đỉnh to hùng vĩ tạo hình phong cách cổ xưa bay lên trời, đón gió mãnh liệt phồng lên.

Chỉ trong giây lát, giống như một ngọn núi cao che khuất bầu trời.

"Đó là…"

Bách Lý Nhất Kiếm cũng ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thẩm An Tại lấy ra bảo vật này.

"Rơi!"

Thẩm An Tại điều khiển Bát Hoang đỉnh đi tới phía trên Trầm Kiếm cổ, lòng bàn tay vỗ một cái.

Oanh!

Bát Hoang đỉnh lập tức úp ngược xuống, bao Trầm Kiếm cổ vào bên trong, bỗng nhiên đập xuống, cứng rắn san bằng một đỉnh núi.

Tiếng trống nặng nề rốt cuộc biến mất tại thời khắc này, bị Bát Hoang đỉnh ngăn cách ở bên trong, không cách nào truyền ra ảnh hưởng bên ngoài.

Không còn bị hạn chế bởi tiếng trống, ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm trở nên lạnh lẽo, tản đi thân rắn mà hóa thành hình người, tay cầm một thanh trường kiếm, gió tuyết hội tụ.

"Chuyện này…"

Xích Ly nghiêng mặt chảy mồ hôi lạnh, trong lòng có chút hoảng loạn.

Sở dĩ hắn dám kiêu ngạo như vậy trước mặt Kiếm Yêu tôn đại danh đỉnh đỉnh, cực lớn là bởi vì Trầm Kiếm cổ này.

Trầm Kiếm cổ đã không còn, hắn còn đánh thắng được Kiếm Yêu tôn sao?

"Chuyện của bản tôn, bản tôn sẽ tự điều tra rõ, hôm nay ngươi…"

Phong Tuyết Chi Kiếm trong Bách Lý Nhất Kiếm đại phóng quang mang, mây trời đảo ngược, phảng phất như có một vòng ánh sáng mặt trời màu tím mông lung sinh ra theo hắn nâng kiếm.

Kiếm áp cường đại bao phủ nơi đây, ép gió tuyết rên rỉ, ép cho mặt đất run rẩy.

Xích Ly rốt cục luống cuống, kiếm áp khủng bố dường như đang nói cho hắn biết.

Bách Lý Nhất kiếm năm đó, vì sao được gọi là Kiếm Yêu tôn, là Kiếm tiên cường đại vượt xa thứ hắn có thể so được!

Trong gió tuyết phía xa, Ngọc Phong với vẻ mặt yếu ớt tựa vào gốc cây, ánh mắt khẽ run rẩy, hơi thất thần.

"Kiếm áp… là Bách Lý kiếm đạo!"

Bên ngoài Lâm Tuyết thành, thiếu niên áo đen đứng ở giữa sơn dã, nhìn về núi tuyết phía xa nơi có ánh mặt trời tím, trong mắt lộ ra vẻ hướng tới.

"Đây là kiếm đạo, đây mới thật sự là… Kiếm tiên!"

Thiếu niên siết chặt nắm tay, nội tâm càng thêm kiên định không ít.

Mà Thẩm An Tại cách Bách Lý Nhất Kiếm tương đối gần, cũng cảm nhận được rõ ràng cỗ kiếm áp cường đại này khủng bố, đó là chấn nhiếp đến từ tâm linh.

Bạo Hồn đan kia là hắn luyện chế khi chuẩn bị đến Trung châu, thuộc thất phẩm, chính là sợ gặp phải tình huống nguy hiểm gì đó.

Không ngờ nhanh như vậy đã dùng tới, nhưng xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, ít nhất cũng giúp Bách Lý Nhất Kiếm có thể thật sự phát huy lực lượng của kiếm đạo.

Xoẹt xoẹt!

Đại địa tựa hồ không chịu nổi kiếm áp này, bắt đầu rạn nứt, lan tràn như mạng nhện.

Xích Ly chảy mồ hôi ròng ròng, nhìn thanh niên tóc trắng cầm thanh kiếm gió tuyết chậm rãi tiến đến, giờ phút này, dũng khí chiến đấu thậm chí còn không tồn tại.

Chạy!

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng của hắn liền có quyết định.

Bách Lý Nhất Kiếm không bị Trầm Kiếm cổ áp chế, hắn tuyệt đối không thể chống lại!

Mắt thấy Xích Ly hóa thành một đạo lưu quang đỏ lửa lập tức bay đi xa, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm lại không hề động đậy.

Ngược lại, đáy mắt hắn toát ra một tia cao ngạo.

Đó chính là sự kiêu ngạo và tự tin của một kiếm tu.

"Thẩm phong chủ, ngươi có biết vì sao kiếm đạo của tại hạ gọi là Bách Lý kiếm đạo không?"

"Bởi vì ngươi họ kép Bách Lý?" Thẩm An Tại mở miệng.

Khóe mắt Bách Lý Nhất Kiếm giật giật, sau đó giải thích.

"Bởi vì…"

Hắn bước ra một bước, trường kiếm gió tuyết trong tay cũng giơ lên điểm cao nhất, một vầng mặt trời màu tím nhô lên cao, mây mù mông lung.

"Trong vòng trăm dặm, kiếm khí của ta… ở khắp mọi nơi."

Vừa dứt lời, gió tuyết trong tay hắn vung chém xuống.

Mặt trời run rẩy hóa thành vô số tử khí, tiêu tán không còn.

Mây vờn trăm dặm không tụ lại hoá thành kiếm phóng từ đông đến, cũng không có kiếm quang kim sắc sáng chói mắt kia, không có cái gì.

Thẩm An Tại nhìn Xích Ly vẫn còn đang chạy trốn phương xa, sắp biến mất, sắc mặt không khỏi trở nên cổ quái.

Gia hỏa này, không phải là đuổi không kịp, vì sĩ diện nên mới nói như vậy?

Nhưng khi ý nghĩ này vừa mới dâng lên, Bách Lý Nhất Kiếm nâng tay trái, búng tay một cái, đồng thời hời hợt mở miệng.

“Chết đi.”

Leng keng… Leng keng…!

Đột nhiên, con ngươi Xích Ly ở xa co rút lại, kinh hãi nhìn vào lồng ngực mình.

Không gian nơi đó, đã bắt đầu vỡ vụn như mạng nhện.

Tựa như bị thiên đao vạn quả, cũng giống như búp bê sứ bị ném vỡ.

Từng sợi kiếm quang màu tím thoát ra, bay tứ tán.

Xuy xuy!

Cả cơ thể lẫn thần hồn của hắn đột nhiên nổ tung dưới kiếm khí cường đại này, kiếm quang sáng chói.

Nhìn qua, nơi rìa bán kính trăm dặm kia, dường như có một vầng mặt trời mới mọc, kéo theo vô số luồng khí tím mông lung.

“Chuyện này…”

Thẩm An Tại hơi há miệng ra.

Hắn nhìn thật kỹ Bách Lý Nhất Kiếm.

Quả nhiên gia hỏa này không hổ là Kiếm tiên, mặc dù thoạt nhìn không được tốt lắm, nhưng Bách Lý kiếm đạo thật sự cường đại, thật khiến người ta kinh hãi!

…

Chương 209: Xích Ly chết

Xích Ly chết hoá mảnh nhỏ rơi đầy đất.

Mà Bách Lý Nhất Kiếm sau khi hoàn toàn thi triển ra kiếm đạo của bản thân, hồn thể lại một lần nữa hư ảo, như ẩn như hiện.

Lực lượng Bạo Hồn Đan bị tiêu hao không còn, tác dụng phụ cũng theo đó mà đến.

Chẳng qua…

Gia hỏa này lập tức nắm lên một nắm đất lớn từ trong túi nhét vào trong miệng, hồn thể lại dần dần ổn định lại.

Thẩm An Tại vẫy tay, thu Bát Hoang đỉnh cùng Trầm Kiếm cổ phía dưới vào.

Hắn còn bay đến cạnh thi thể Xích Ly, nhặt lấy trữ vật giới chỉ rồi quay đầu lại.

"Ngươi có muốn đồ chơi này không?"

"Ta…"

"Được, vậy ta không khách khí nữa."

Thẩm An Tại thuận lý thành chương nhét nhẫn vào trong ngực.

Khóe mắt Bách Lý Nhất Kiếm giật giật, nhưng cũng không để ý.

Ngược lại bây giờ hắn đang ở trong trạng thái hồn thể, có rất nhiều thứ cũng không dùng được.

"Ai nha nha, đã vỡ thành như vậy rồi, đáng tiếc đáng tiếc."

Thẩm An Tại nhìn một khối máu thịt nằm trên mặt đất, mặt mày ủ rũ.

Hắn đang định thử một chút xem có thể lợi dụng thi thể Xích Ly đề thăng Thương Ngô tâm của mình hay không.

Chẳng qua còn may giết được gia hỏa này, nếu Bách Lý Nhất Kiếm đánh không lại, hắn cũng chỉ có thể động mồm mép, tìm cơ hội dùng Trảm Tiên phi đao.

Thậm chí nên mở miệng thế nào thì vừa rồi hắn cũng đã nghĩ kỹ rồi…

Đang lúc đứng dậy, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân đạp tuyết đọng.

Quay đầu nhìn lại.

Ngọc Phong đang suy yếu, chống một cây gậy gỗ run rẩy tiến đến.

Hắn nhìn thoáng qua Thẩm An Tại gần đó, sau đó nhìn thấy thịt nát dưới chân, con ngươi hơi co lại.

Mặc dù đã không còn hình người, nhưng hắn vẫn thông qua khí tức phát hiện.

Đây chính là Xích Ly tôn giả đồng hành cùng hắn.

Nhưng hiện tại… đã chết đến mức không thể chết thêm nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, liền thấy trong gió tuyết xa xa, một thanh niên kim bào đứng trên không, tóc bạc đầy đầu vai, thần sắc đạm mạc.

“Bách… Bách Lý tiền bối?”

Ngọc Phong khẽ há miệng, thần sắc có chút kinh nghi.

Vừa mới cảm thụ được kiếm đạo cường đại kia, tuy trong lòng hắn lại dâng lên hoài nghi.

Sau khi xem xong, quả nhiên đúng như hắn suy nghĩ.

Kiếm Yêu tôn chân chính đã xuất hiện!

Sau một khắc, hắn lập tức cảnh giác, đồng thời trong mắt có chút nghi hoặc.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ bản thân đã chết, không biết vì sao lại giống như bị người khác cứu sống.

"Bị thương nặng như vậy còn dám đuổi kịp xem xét, ngươi không sợ chết?"

Bách Lý Nhất Kiếm thấy hắn đi lên, nhíu mày.

Hiện tại có thể xác định Ngọc Phong này không phải cùng một giuộc với Xích Ly.

Thần sắc Ngọc Phong biến ảo, rơi xuống trên người Thẩm An Tại.

Hắn nhớ rõ vừa rồi lúc dục hỏa trọng sinh, trong mơ mơ màng màng tựa hồ nhìn thấy bóng dáng trung niên áo trắng trước mắt này.

"Là ngươi đã cứu ta?"

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: "Đúng vậy."

"Đa tạ ơn cứu mạng của Nham Lý huynh."

Mặc dù không rõ ràng lắm về người trước mắt này, nhưng ít ra cũng là ân nhân cứu mạng của mình, Ngọc Phong vẫn chắp tay hành lễ, cảm kích mở miệng.

"Không cần đa lễ, chỉ là tiện tay mà thôi."

Thẩm An Tại khoát tay áo, sau đó ý vị thâm trường nhìn về phía hắn: "Ngươi hẳn là đoán được một chút gì đó?"

Ngọc Phong yên lặng không nói gì, nhìn Bách Lý Nhất Kiếm đã bay đến bên cạnh Thẩm An Tại, thần sắc biến ảo bất

định.

Có thể tu đến cảnh giới này, hắn không đến mức tâm trí như yêu, nhưng cũng không ngốc.

Tự nhiên mơ hồ đoán được vừa rồi Xích Ly dùng Bách Lý kiếm chiêu để giết mình có ý nghĩa gì.

Để vu oan!

"Thế nhưng, tại sao Xích Ly huynh phải làm như vậy?"

Hắn vẫn còn trăm mối vẫn không có cách giải, nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm.

"Đương nhiên là bởi vì hắn muốn bản tôn phản bội Linh tộc."

Người sau mở miệng, giọng điệu có chút nghiêm túc.

"Hiện giờ trong tộc, có phải tất cả mọi người đều cho rằng năm đó bản tôn mang theo Thương Ngô tiến vào Ngô Đồng hỏa lâm, sau đó lại trợ giúp hắn rời đi?"

Ngọc Phong chậm rãi gật đầu, thần sắc có chút phức tạp.

Vốn dĩ hắn không tin Bách Lý tiền bối thân là kiếm tu lại làm chuyện hai mặt ba đao, hôm nay lại xảy ra những chuyện này, hắn càng nghi ngờ.

Sau lưng chuyện này, chỉ sợ còn có kẻ giật dây.

"Hừ, bản tôn và tên Thương Ngô kia hoàn toàn không quen biết, chính là nhờ lệnh của Tứ mạch trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, mới đuổi theo Thương Ngô những năm gần đây!"

Nói xong, sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm càng thêm âm trầm.

"Lúc ấy Thương Ngô sớm đã thiết lập Vạn Mộ Nhiếp Hồn đại trận phục sát chúng ta, bản tôn cũng bị trấn giết trong đó, may mà một tia tàn hồn chưa bị diệt, lúc ấy đã cảm thấy kỳ quái, hắn làm sao rõ ràng là bản tôn truy sát hắn chứ, hơn nữa

còn sớm đã viết ra tên họ lưu lại để bày trận lập mộ phần theo khí tức, bây giờ xem ra, bên trong Phượng Hoàng tộc các ngươi sợ là không sạch sẽ như vậy."

Mặc dù không có nói rõ, nhưng ý của hắn không hề nghi ngờ chính là Tứ mạch trưởng lão.

"Chuyện này…"

Ngọc Phong nhíu mày, mặc dù không quá tin tưởng, nhưng vừa rồi Xích Ly tôn giả của tứ mạch quả thật đã ra tay đánh lén muốn giết hắn, còn nói là thượng cấp phân phó.

"Thương Ngô là do ai giết?"

Nếu bọn họ đã bị phục giết, vậy vì sao sau đó Thương Ngô lại không truyền tin tử vong ra ngoài?

"Tất nhiên là bản tôn."

Bách Lý Nhất Kiếm khẽ vuốt cằm, có chút cao ngạo mở miệng.

"Cũng chỉ là hạng tép riu mà thôi, bản tôn giết hắn hoàn toàn dễ như trở bàn tay, đáng tiếc cuối cùng bản tôn cũng bị đại trận trấn áp, hồn phách bị hút vào trong phần mộ, chưa từng rời khỏi Thương Ngô cảnh."

"Thì ra là thế."

Ngọc Phong giật mình gật đầu, tin hắn hơn phân nửa, có chút khâm phục liếc nhìn hắn.

Không hổ là Kiếm tiên, ở trong tình huống đó còn có thể hoàn thành phản sát.

Nếu như Bách Lý Nhất Kiếm này là thật, vậy thì người thật sự để Thương Ngô tiến vào Ngô Đồng hỏa lâm chỉ sợ là một người khác, còn hắn chẳng qua chỉ là kẻ gánh tội thay mà thôi.

“Được rồi, các ngươi có chuyện gì thì rời khỏi nơi này trước rồi nói sau, đồ nhi kia của ta còn đang chờ.”

Thần sắc Thẩm An Tại cổ quái nhìn hai người họ.

Một tên vừa nhặt về một cái mạng từ quỷ môn quan, một tên hồn thể hư ảo, lại trò chuyện đến hăng say.

Nếu lúc này lại có thêm một vị Niết Bàn tôn giả muốn kiếm lời thì ba người đừng hòng sống nữa, trực tiếp nằm lên ván đi.

Chương 210: Chuẩn bị tiến về Linh cảnh

Bên ngoài Lâm Tuyết thành.

Mộ Dung Thiên đứng trên sơn đạo, vẻ mặt lo lắng.

Phương xa, kiếm ý đã tán đi, hắn rất muốn đi qua nhìn xem, nhưng lại nghĩ đến sư phụ dặn mình không cho phép chạy loạn, cho nên chỉ có thể đi dạo tại chỗ.

Hắn không phải lo lắng vấn đề an toàn của sư phụ, hắn rất muốn tới gần xem thực lực một kiếm kia của Bách Lý tiền bối là thế nào.

Thứ đó có lẽ sẽ trợ giúp hắn trong việc lĩnh ngộ Vô Song kiếm đạo.

Sau một lát chờ đợi, ở phía xa rốt cuộc xuất hiện ba đạo nhân ảnh.

Ngoại trừ sư phụ nhà mình và Bách Lý tiền bối, còn có Ngọc Phong kia.

"Sư phụ, Bách Lý tiền bối!"

Thiếu niên vẻ mặt hưng phấn nghênh đón.

"Vừa rồi kiếm chiêu đó là Bách Lý tiền bối thi triển à? Không ngờ lại cường đại như vậy, không hổ là Bách Lý tiền bối!"

"Sư phụ ngươi…"

Bịch!

Một tiếng gõ trán lanh lảnh vang lên, Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: "Bớt nói nhảm đi, vào thành trước đã."

"Ồ…" Thiếu niên ôm trán mở miệng.

Bách Lý Nhất Kiếm hóa thành kim quang, chạy vào trong nhẫn Mộ Dung Thiên, tĩnh dưỡng.

"Ngọc Phong huynh, mời."

Thẩm An Tại đưa tay, người sau gật đầu, một đoàn người liền đi vào trong thành.

Đợi đến khi đến khách điếm nhận phòng, sau khi đảm bảo an toàn, bọn họ mới lần nữa trò chuyện với nhau.

"Ngươi cũng hiểu biết kha khá rồi đấy, chỉ có ngươi trở về thay Bách Lý Nhất Kiếm làm chứng, mới có thể rửa sạch hiềm nghi của hắn."

"Tại hạ đã rõ."

Ngọc Phong ngưng trọng gật đầu, hắn không nghĩ tới chuyện này lại phức tạp đến mức độ này.

"Đúng rồi, trước đó Nham Lý huynh nói các ngươi không biết chuyện Bách Lý tiền bối bị vu oan thành phản đồ, vậy lần này các ngươi đến Trung châu, chính là vì cái gì?"

"Vì để đồ nhi của ta có thể vào Thăng Long trì tu luyện."

Ngọc Phong sững sờ, giương mắt nhìn về phía thiếu niên áo đen sau lưng Thẩm An Tại.

Mặc dù tu vi hắn không cao, nhưng kiếm ý bén nhọn ẩn sâu trong mắt, vẫn có thể phát giác.

Thiếu niên này sợ là đã lĩnh ngộ kiếm ý, vả lại sắp đạt đến trình độ hóa đạo!

"Không hổ là đồ đệ của Nham Lý huynh, Mộ Đại tiểu hữu quả nhiên là nhân trung long phượng, sợ là không bao lâu có

thể đột phá đến Thiên Linh cảnh.”

Hắn mở miệng khen ngợi.

Mà vẻ mặt Mộ Dung Thiên lại không được tự nhiên, có chút muốn nói lại thôi.

Thẩm An Tại nghe vậy cười cười mở miệng: “Thân phận chân thật của tại hạ chính là phong chủ Thanh Vân phong ở Linh Phù sơn, Thẩm An Tại, đây là đồ đệ Mộ Dung Thiên của ta.”

“Dùng tên giả?”

Ngọc Phong kinh ngạc, sau đó gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Thăng Long trì chính là thánh địa Linh tộc, nếu như là Bách Lý tiền bối trước kia, mang một người ngoài vào cũng không phải việc khó gì, nhưng bây giờ…”

Hắn nói xong, khẽ thở dài.

Thẩm An Tại thấy thế, âm thầm gật đầu.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ, không dễ dàng tiến vào Thăng Long trì như vậy.

“Ai, xem ra chuyến này sợ là toi công.” Hắn thở dài mở miệng.

“Thẩm phong chủ đừng vội, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Bách Lý Nhất Kiếm có chút áy náy trong Mộ Dung Thiên giới chỉ.

Vốn dĩ mình nói lời thề son sắt rằng dựa vào uy vọng của mình, mang Mộ Dung tiểu tử tiến vào Thăng Long trì không phải việc khó gì.

Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng chỉ cần có thể rửa sạch hiềm nghi của hắn là còn cơ hội.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ gật đầu, đã đến rồi, cũng phải đi qua thử một lần.

Bằng không làm sao bây giờ, dẹp đường trở về phủ sao?

"Ngọc Phong, không biết Tề Thiên tôn giả của Thần Viên tộc hiện giờ có ở trong Linh cảnh không?"

Bách Lý Nhất Kiếm xoay chuyển dò hỏi.

"Tôn Ngạo trưởng lão?"

Ngọc Phong sửng sốt, sau đó lắc đầu: "Không có, từ sau khi tiền bối xảy ra chuyện, hắn một mực tìm kiếm tung tích của Thần Hoàng thụ ở khắp nơi, muốn chứng minh Thần Hoàng thụ không phải là ngài và Thương Ngô tôn giả đánh cắp."

"Gia hỏa này…"

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy có chút cảm động.

"Hiện tại hắn đã đạt tới cảnh giới nào rồi?"

"Hồi bẩm tiền bối, năm năm trước Tôn trưởng lão đã bước vào Xung Hư cảnh."

Ngọc Phong cung kính nói.

"Tôn Ngạo là ai?" Thẩm An Tại nhíu mày hỏi thăm.

"Hắn là huynh đệ tốt của ta, nếu hắn có thể trở về Linh cảnh, Mộ Dung tiểu tử không lo không vào Thăng Long trì được."

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng đáp lại.

Năm đó trong tất cả những người cùng thế hệ trong Linh tộc, chỉ có Tôn Ngạo có quan hệ tốt với hắn, xem như là huynh đệ qua số mệnh.

Nếu như hắn có thể trở về Linh cảnh thì cũng có thể dẫn Mộ Dung Thiên tiến vào Thăng Long trì.

Trong lúc nói chuyện,

Không nghĩ tới đã qua nhiều năm như vậy, Tôn Ngạo năm đó còn rớt lại phía sau hắn một bước đều đã đi vào Xung Hư cảnh, quả là khiến người ta thổn thức.

"Như vậy à…"

Thẩm An Tại giật mình gật đầu, bắt đầu tính toán nếu như đi Linh cảnh, thì có bao nhiêu chỗ dựa.

Đầu tiên, Bạch Xà nhất tộc khẳng định là đứng bên Bách Lý Nhất Kiếm, nếu cộng thêm Tôn Ngạo và Thần Viên tộc sau lưng hắn, vậy hẳn là không sợ độc thủ chó cùng rứt giậu nữa.

Dù sao Thần Viên tộc cũng là thuộc năm tộc đứng đầu, không sợ Phượng Hoàng tộc.

"Được rồi, ngươi chữa thương cho tốt, chờ khi ngươi khôi phục không sai biệt lắm, chúng ta lập tức lên đường tới Linh cảnh."

Ngọc Phong gật đầu nhẹ, đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Sau khi rời khỏi phòng, Thẩm An Tại cũng không đi phòng của mình, mà mang theo Mộ Dung Thiên đến một chỗ bí mật ngoài thành, sau khi suy nghĩ lại ba lần thì mở miệng.

"Đồ nhi, trong khoảng thời gian này hãy đưa chiếc nhẫn cho vi sư đi."

"Vì sao?"

Mộ Dung Thiên có chút nghi ngờ.

"Trời chưa tối mà vì sao lắm thế, bảo ngươi đưa ta thì đưa ta!"

Thẩm An Tại trừng mắt nhìn hắn.

“Ồ… “

Mặc dù có chút không hiểu, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn ngoan ngoãn tháo nhẫn xuống đưa tới tay sư phụ nhà mình.

Sau đó, Thẩm An Tại lại vung tay áo, mở ra đạo môn.

“Đi vào luyện kiếm, chờ vi sư kêu ngươi đi ra.”

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Nếu là bình thường, hắn sẽ trực tiếp đi vào, nhưng lần này hắn lại nhận ra dụng ý của sư phụ nhà mình.

Lấy đi chiếc nhẫn chứa Bách Lý tiền bối đang nghỉ ngơi, lại cho mình tiến vào Đạo phủ.

Đây là… sợ gặp phải nguy hiểm?

“Sư phụ, đệ tử tuyệt đối không phải loại người tham sống sợ chết, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, đệ tử cũng nguyện ý cùng sư phụ xông vào!”

Thiếu niên bỗng nhiên nghiêm mặt, kiên định mở miệng.

“Tiểu tử thúi suy nghĩ gì vậy, lần này đi Linh cảnh còn tốn mấy ngày, vi sư muốn cho ngươi tranh thủ thời gian tu luyện, nếu không thì hai năm sau thử võ bốn châu, ngươi đi đánh xì dầu hả?”

Thẩm An Tại tức giận mắng một câu, trực tiếp đạp một cước vào mông hắn, đá hắn vào trong Đạo phủ.

Đợi cánh cổng ánh sáng biến mất, Bách Lý Nhất Kiếm mới hiển lộ thân hình, nhìn thật sâu trung niên áo trắng bên cạnh.

Tuy nói như vậy, nhưng hắn biết rõ, Thẩm An Tại nhất định là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên mới để Mộ Dung Thiên tiến vào trong không gian này.

“Thẩm phong chủ, rốt cuộc ngươi đã đạt tới cảnh giới gì?”

Hắn nghĩ không ra, bằng vào bản lãnh của Thẩm An Tại, tại sao còn kiêng kị những thứ này.

"Đoán Thể…"

Thẩm An Tại vừa muốn mở miệng, liền nhìn thấy Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, ho khan một tiếng đổi một lý do khác.

"Bởi vì một số nguyên nhân, thực lực của ta không cách nào phát huy hoàn toàn, cho nên làm việc cần phải cẩn thận."

"Thì ra là thế."

Bách Lý Nhất Kiếm bừng tỉnh đại ngộ, tin tưởng không nghi ngờ đối với lý do này, đủ loại nghi ngờ lúc trước đã biến mất.

Khó trách, hắn đã nói thực lực của Thẩm phong chủ sao lúc cao lúc thấp…

Chương 211: Các nàng có biết nhạc lí không

Trở lại phòng khách, Thẩm An Tại kiểm tra chiếc nhẫn trữ vật của Xích Ly trước.

Ngoại trừ Trầm Kiếm cổ Thiên giai hạ phẩm nhắm vào kiếm tu ra, trong giới chỉ này cũng không thiếu bảo tài trân quý.

Còn có dược liệu nhiều hơn trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng có vài cây.

Đan dược cũng rất nhiều, nhưng phần lớn chỉ là ngũ lục phẩm, thất phẩm thì không có bao nhiêu.

Các loại võ kỹ, công pháp nhiều không đếm xuể, quả thực chính là kho báu.

Thẩm An Tại phỏng đoán, có thể sánh với hơn phân nửa Linh Phù sơn.

Không hổ là Niết Bàn tôn giả!

Đáng tiếc, trong này cũng không phát hiện bất cứ manh mối nào liên quan tới người sau lưng hắn.

Chẳng qua hiện nay có thể xác định, người kia nhất định cũng là cao tầng Linh tộc, khả năng cực cao chính là Tứ mạch trưởng lão phía sau.

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm An Tại cùng đoàn người vừa di chuyển, Ngọc Phong vừa chữa thương.

Gia hỏa này sau khi xác định Bách Lý Nhất Kiếm cũng không làm phản, rõ ràng thái độ cung kính dị thường, mở

miệng là Bách Lý tiền bối.

Fan cuồng chính hiệu.

Nếu không phải trước đó đã biết, Thẩm An Tại thật sự hoài nghi gia hỏa này có phải thật sự là một vị Niết Bàn tôn giả hay không.

Chẳng qua bởi vậy có thể thấy được, Bách Lý Nhất Kiếm năm đó, uy vọng ở trong Linh cảnh cao cỡ nào.

Thẩm An Tại cũng có chút thổn thức.

Không hề nghĩ rằng đường đường Kiếm Yêu tôn, hiện giờ lưu lạc đến tình trạng ngay cả thực thể cũng không có, thậm chí còn trên lưng mang tiếng dơ phản đồ.

"Được rồi, tối nay tạm thời ở thành này nghỉ tạm đi, ngày mai tiếp tục lên đường."

Ba người đi vào một tòa thành trì phồn hoa không gì sánh được, Thẩm An Tại trực tiếp rời đi, tìm chỗ luyện chế Tụ Thiên đan cho đồ đệ nhà mình.

Ngọc Phong đi bên cạnh Bách Lý Nhất Kiếm, nhìn bóng lưng của người trung niên áo trắng phía trước, không khỏi tò mò hỏi thăm.

"Bách Lý tiền bối, vị Thẩm phong chủ này rốt cuộc là người như thế nào, vì sao vãn bối thấy ngài tôn kính hắn như vậy?"

"Hắn?" Bách Lý Nhất Kiếm híp mắt lại, đang định mở miệng.

"Ngươi chỉ cần biết, hắn tuyệt đối là một tồn tại mà ngươi và ta không thể trêu vào là được."

Ngọc Phong có chút kinh ngạc, không dám tin tưởng.

Chỉ là một tên có tu vi Đoán Thể hậu kỳ mà thôi, thực sự có thể lợi hại như tiền bối sao?

Thấy hắn có chút không tin, Bách Lý Nhất Kiếm ghé sát vào vài phần, mở miệng.

"Ngươi có biết Tiên Thiên Linh bảo quý giá ra sao không?"

"Tất nhiên biết." Ngọc Phong gật đầu.

Tiên Thiên Linh Bảo, chính là chí bảo tập hợp tinh hoa thiên địa tự có linh vận, sức người là không thể rèn được.

"Tiên Thiên chí bảo trên tay Trầm phong chủ, chừng hơn hai mươi mẫu!"

"Chừng hơn hai mươi…"

Ngọc Phong bỗng nhiên sửng sốt, mở to hai mắt nhìn người bên cạnh, hoài nghi mình nghe lầm.

"Tiền bối, có phải ngài nói sai đơn vị rồi không?"

"Không sai, chính là hơn hai mươi mẫu!"

Lời nói của Bách Lý Nhất Kiếm chém đinh chặt sắt rơi xuống, con ngươi Ngọc Phong hơi co lại, hít sâu một hơi.

Hắn nhìn thoáng qua Thẩm An Tại đã biến mất ở cuối đường phố, vạn phần kinh hãi.

Hơn hai mươi kiện tiên thiên chí bảo, tuy làm người ta khiếp sợ, nhưng vẫn chưa đến mức làm cho hắn biểu lộ như thế.

Nhưng… hơn hai mươi mẫu thì khác.

Con mẹ nó còn nhiều hơn cả Tiên Thiên chí bảo toàn bộ Linh cảnh cộng lại!

"Hơn nữa lúc trước, khi tàn hồn Thương Ngô còn chưa biến mất, đã mưu toan đoạt xá Thẩm phong chủ, ngươi có biết

về sau xảy ra chuyện gì không?"

Bách Lý Nhất Kiếm lại trầm giọng mở miệng một lần nữa.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Thẩm phong chủ mặt không đổi sắc, phong khinh vân đạm, mà Thương Ngô đã là hồn phi phách tán!"

"Chuyện này…"

Vẻ kinh hãi của Ngọc Phong càng lớn hơn.

Cho dù Thương Ngô tôn giả chỉ còn lại trạng thái Hồn Thể thì dù gì cũng là tôn giả nha!

Ví dụ như vị Bách Lý Kiếm tiên đứng bên cạnh mình, tuy là hồn thể nhưng trảm Niết Bàn trung cảnh lại như giết gà giết chó.

Vị Thẩm phong chủ thoạt nhìn không chút thu hút kia lại có thực lực như thế sao?

"Hơn nữa, ngươi phải biết rằng hắn phất tay có thể xuất hiện ba nghìn đại đạo, một bảo bối hồ lô thần uy vô song, hắn muốn bao nhiêu công pháp võ kỹ Thiên giai là có bấy nhiêu…"

Bách Lý Nhất Kiếm như bị tra trúng đài nói chuyện, càng nói càng hăng say.

Ngọc Phong càng nghe càng kinh hãi, bất tri bất giác mồ hôi lạnh đã chảy ra.

Hắn chưa từng nghe nói ở Nam Quyết vực còn có cao nhân lánh đời như vậy.

Phất tay là có thể xuất hiện ba ngàn đại đạo, đó là cảnh giới gì?

Xung Hư? Chân Tổ?

Không biết, nói chung chắc chắn phải cao hơn cảnh giới Niết Bàn!

Chạng vạng tối, Thẩm An Tại luyện xong mấy lô Tụ Thiên đan đưa vào đạo phủ, sau đó trở về khách điếm.

Sau khi tới khách điếm, hắn liền ngây ngẩn cả người.

"Thẩm tiền bối, ngài đã về rồi sao?"

"Tiền bối, ngài muốn uống trà sao, vãn bối vừa mới ra ngoài mua linh trà ngon nhất…"

Nhìn vẻ mặt tha thiết nhiệt tình của Ngọc Phong, hắn thoáng cái không kịp phản ứng, không khỏi nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm bên cạnh.

Người sau cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Tính tình Ngọc Phong khá thẳng, lại là người sùng bái cường giả nhất.

Nếu không cũng không thể cung kính với Bách Lý Nhất Kiếm chỉ còn hồn thể như vậy.

Thẩm An Tại cười khổ mở miệng: "Ta không nên dùng những thứ này."

Hiện tại hắn lấy đâu ra tâm tư uống trà, trong đầu nghĩ xem sau khi đến Linh cảnh sẽ ứng đối với những tình huống bất ngờ như thế này.

"Không dùng những thứ này?"

Ngọc Phong sửng sốt, sau khi suy nghĩ hai mắt sáng ngời, thần thần bí bí tiến đến nhỏ giọng nói.

"Trong thành có một Bách Hoa lâu, bên trong thiên kiều bá mị…"

"Khụ khụ khụ!"

Thẩm An Tại bỗng nhiên ho khan nặng nề một tiếng, nghiêm mặt mở miệng.

"Võ giả chúng ta há có thể trầm luân ở nơi phong nguyệt như thế này?"

Ngay khi Ngọc Phong khựng lại, Thẩm An Tại chuyển chủ đề, mở miệng hỏi thăm.

"Các nàng có biết đánh đàn thổi tiêu, đàn tranh tấu sáo, tạo nghệ nhạc lí có vui tai không?"

Ngọc Phong sửng sốt, sau đó nói.

"Vuốt sắt gảy đàn vãn bối không hiểu rõ lắm, chẳng qua thổi sáo cũng không tệ."

"Như vậy à, sau này nếu có cơ hội thì phải đi kiến thức một chút."

Thẩm An Tại sờ cằm, khẽ vuốt cằm.

Lúc trước hắn còn rút trúng kỹ năng tinh thông nhạc lý, vẫn luôn chưa từng thử qua.

Lần sau tìm cơ hội xem kỹ thuật nhạc lí của mình thế nào.

Nếu như có thể, đem thuộc tính của Phong chi Tử và linh hồn lực của chính mình trộn lẫn vào trong âm luật, cũng có thể coi là thủ đoạn sát phạt.

"Hóa ra tiền bối thích được thổi sáo à…"

Ngọc Phong bừng tỉnh đại ngộ, như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

"Tốt rồi, sớm nghỉ ngơi một đêm, ngươi khôi phục không sai biệt lắm, ngày mai sẽ phải ngày đêm kiêm trình, chạy tới Linh cảnh."

Thẩm An Tại khoát tay áo, nhẹ giọng mở miệng.

“Vâng!”

Người trước cung kính chắp tay.

Sau đó, Bách Lý Nhất kiếm hóa thành lưu quang, bay vào trong chiếc nhẫn trên tay Thẩm An Tại.

Một đêm nghỉ ngơi, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Sau hơn một tháng, rốt cuộc đoàn người đã tới Linh cảnh!

Chương 212: Đối chất

Cái gọi là Linh cảnh, chính là nơi trăm ngàn Linh tộc sinh trưởng sinh trưởng, nơi đây không giống với cảnh vực rộng lớn của Nhân tộc, thành trì liên tiếp, mà giống như rừng sâu núi thẳm, cây có thể che trời.

Càng tiến vào trung tâm Trung châu, Thẩm An Tại càng thêm hiểu rõ vì sao tổng thể Trung châu cao hơn nhiều Nam Quyết vực.

Linh khí nơi đây, hoàn toàn là không cùng một cấp độ!

Nếu trước kia linh hồn của Thẩm An Tại không đủ mạnh mẽ, cho dù đến Thuần Nguyên sơn cũng khó phát hiện linh khí.

Vậy hắn cho dù hiện tại không dùng linh hồn lực thăm dò, cũng có thể rõ ràng cảm giác được xung quanh có hàng vạn hàng ngàn linh phong!

Cũng giống như so sánh việc đứng ở Dược viên của Từ lão hắc, cùng đứng ở Dược viên Thanh Vân phong.

Bất cứ một người nào không thông thạo dược đạo đều có thể nhìn ra khác biệt giữa hai bên!

“Tiền bối, cứ đi về phía trước, không bao lâu nữa sẽ có thể vào Thánh Sơn Linh cảnh của ta.”

Trên bầu trời, Ngọc Phong mở miệng nói.

Thần sắc của hắn có chút nghi hoặc, vì sao vị tiền bối này lại bay chậm như vậy.

Dựa theo tốc độ của Niết Bàn, từ biên giới Trung châu bay tới Linh cảnh, chắc chỉ mất nửa tháng là đủ.

Nhưng Thẩm phong chủ lại bay như là Thiên Linh cảnh, từ từ điềm đạm.

"Ừm, đi thôi."

Thẩm An Tại nhìn như phong khinh vân đạm gật đầu, trong lòng bàn tay lại không tự chủ chảy ra mồ hôi.

Đậu xanh rau má, đi về phía trước nữa, là nơi tụ tập chân chính dành cho cường giả.

Đừng nói Niết Bàn, ngay cả cường giả Chân Tổ cũng có!

Hơi đi sai một chút, nhưng chính là tan xương nát thịt, hồn phi phách tán.

Nhưng vì để tiểu tử Mộ Dung Thiên kia có thể tiến vào Thăng Long trì thức tỉnh Chân Long đạo thể, chỉ có thể kiên trì.

Một đường đi về phía trước, đại khái mấy canh giờ sau, phương xa xuất hiện từng mảnh sơn mạch nguy nga chập chùng, cao vút trong mây.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, trong đó có một đỉnh núi kình thiên cao kinh người, phảng phất tắm rửa thánh quang, lộ ra thần uy cái thế, khiến cho người không nhịn được sẽ dâng lên một loại cảm giác quỳ bái.

"Tiền bối, xin mời đi theo ta."

Ngọc Phong trước mặt, mang theo Thẩm An Tại bay về một dãy núi được gió đỏ quấn quanh như lửa.

"Là Ngọc Phong tôn giả, không phải hắn và Xích Ly tôn giả tiến tới Nam Quyết vực truy sát phản đồ sao, sao lại trở về nhanh vậy?"

“Nhân tộc bên cạnh hắn là ai, Xích Ly tôn giả đâu?”

Trong dãy núi, không ít người thấy được trên không lóe lên hai người, nhao nhao nghị luận.

Khí tức của Ngọc Phong rất nhanh bị người trong Hồng Phong sơn mạch cảm ứng được.

Hai vệt sáng phóng lên trời, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Một lão giả cường tráng đảo mắt qua, tản ra uy áp khủng bố làm người ta không dám nhìn thẳng.

Một phụ nhân mặc bào đỏ dáng vẻ xinh đẹp.

Người tới chính là Tứ mạch trưởng lão của Phượng Hoàng tộc Vân Liệt và Ngũ mạch trưởng lão Ngọc Tâm Lan.

“Bái kiến Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão.”

Ngọc Phong cung kính hành lễ, Thẩm An Tại cũng chắp tay.

“Miễn lễ, vị này là?”

Ngọc Tâm Lan vẫy nhẹ tay, đánh giá Thẩm An Tại, hai mắt híp lại.

Khả năng Ngọc Phong rất khó phát hiện, nhưng nàng thân là Xung Hư cảnh, có thần thông khám phá hư ảo.

Có thể cảm giác được rõ ràng, ở vị trí trái tim Thẩm An Tại chính là Thương Ngô tâm.

“Vị này là Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại tiền bối.”

“Thanh Vân phong?”

Ngọc Tâm Lan và Vân Liệt liếc nhau, đáy mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Bọn họ còn chưa từng nghe nói tới nơi này, cũng chưa từng nghe tới cái tên Thẩm An Tại này.

Có điều… một tên Đoán Thể hậu kỳ, sao có thể không được Ngọc Phong trợ giúp mà vẫn có thể phi hành dưới tình huống này?

"Bái kiến hai vị trưởng lão."

Thẩm An Tại cung kính mở miệng.

Vân Liệt trực tiếp nhìn chằm chằm vào Ngọc Phong, hai mắt híp lại.

"Ta hỏi ngươi, Xích Ly đâu, Bách Lý Nhất Kiếm đã đền tội chưa?"

Nghe nói thế, Ngọc Phong vô thức nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, sau đó tiến đến gần trưởng lão nhà mình mấy phần rồi mới mở miệng.

"Ngũ trưởng lão, Xích Ly lòng lang dạ sói, đánh lén ta bằng một luồng Bách Lý kiếm khí ngoài Lâm Tuyết thành, ý đồ vu oan cho Bách Lý tiền bối, hiện đã đền tội!"

"Cái gì!?"

Nghe nói như thế, Ngọc Tâm Lan rõ ràng hơi kinh ngạc.

"Làm càn!"

Còn chưa đợi Ngọc Tâm Lan đáp lại, Vân Liệt đã nổi giận mở miệng.

"Bản trưởng lão lệnh cho Xích Ly và ngươi liên thủ điều tra chuyện phản đồ của Linh tộc ta, vì sao hiện giờ chỉ còn lại ngươi trở về!"

"Còn vu oan Xích Ly dùng Bách Lý kiếm khí đánh lén ngươi, quả thực là trò cười!"

Vân Liệt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm An Tại.

“Còn nữa, Thương Ngô tâm trên người này lại là chuyện gì xảy ra!?”

“Ngũ trưởng lão, những lời vãn bối nói đều là thật, hơn nữa Bách Lý tiền bối vốn không phải phản đồ, rõ ràng là bị người ta vu oan, hắn…”

“Đủ rồi đấy!”

Ngọc Phong còn chưa nói xong, Vân Liệt đã quát lên một tiếng.

“Vì sao ngươi đi một chuyến đến Cực Bắc chi cảnh, trở về liền biến thành cái dạng này, chẳng lẽ là bị người khác khích bác, hoặc là… ngươi đã gặp qua tên phản đồ kia?”

Hắn híp hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Nói cho chính xác, là rơi vào chiếc nhẫn trong tay hắn.

Bởi vì ở nơi đó, hắn cảm nhận được một tia khí tức linh hồn quen thuộc.

“Tứ trưởng lão, nếu thật như lời Ngọc Phong nói, là Xích Ly đánh lén hắn, định vu oan cho Bách Lý Nhất Kiếm, vậy chỉ sợ tứ mạch của ngươi phải tránh hiềm nghi trước nha?”

Ngọc Tâm Lan lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, đứng trước người Ngọc Phong.

Đối với vãn bối nhà mình, nàng đương nhiên tin tưởng.

“Bản tọa thân là Tứ mạch trưởng lão, xử lý sự tình phản đồ của Linh tộc, vì sao lại phải tránh hiềm nghi?”

Ánh mắt Vân Liệt lạnh đi, nhìn về phía Thẩm An Tại.

“Tiểu tử, giao chiếc nhẫn của ngươi ra trước đi, về phần ngươi vì sao lại có Thương Ngô tâm, đợi lát nữa đưa ngươi lên núi rồi thẩm vấn!”

Ngữ điệu kèm theo uy hiếp nồng đậm không thể nghi ngờ.

Đối mặt một vị cường giả Xung Hư, mặc dù trong lòng Thẩm An Tại có chút sợ hãi, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn thản nhiên mở miệng.

"Ta ở ngay đây, lại không biết chạy, ngươi gấp cái gì?"

"Ngươi càng gấp, ta lại càng nghi ngờ lý do Xích Ly giết chết Ngọc Phong là do ngươi an bài đấy."

"Thằng nhãi ranh ngươi muốn chết!"

Sắc mặt Vân Liệt khó coi, định động thủ.

Nhưng mà Thẩm An Tại lại hành động trước một bước, một lăng kính gợn sóng xuất hiện.

Phía trên rõ ràng đang phản chiếu hình ảnh ngày đó Xích Ly giằng co với hắn.

Bất luận là Vân Liệt hay Ngọc Tâm Lan đều ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào Thủy Quang Lăng Kính.

Khi nghe thấy Xích Ly bên trong chính miệng thừa nhận hắn làm việc như vậy, hơn nữa sau đó hắn còn đẩy một vị tiểu bối của Bạch Xà tộc vào trong Linh khư, sắc mặt Ngọc Tâm Lan dần dần biến đổi.

Trong Linh tộc, tối kỵ nhất là nội đấu.

Linh cảnh có thể trường thịnh ở Trung châu, nguyên nhân rất lớn là vì bách tộc bọn họ đoàn kết, nhất trí đối ngoại.

Hành vi hiện tại của Xích Ly đã bị vi phạm vào tộc quy của Linh cảnh!

Mà người đứng sau hắn… mang tâm tư như vậy có thể chết!

"Vân Liệt trưởng lão, ngươi có gì muốn nói?"

Ngọc Tâm Lan lạnh giọng mở miệng, nhìn về phía Vân Liệt.

Nam tử kia biến sắc, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Thẩm An Tại, đáy mắt sát ý nồng đậm.

"Hừ, ai biết tiểu tử Nhân tộc này có phải muốn làm khó dễ, làm ra ảo cảnh lừa dối hay không!"

"Có phải ảo cảnh hay không, các hạ thân là Xung Hư cảnh nhìn không ra?"

Thẩm An Tại lại nhàn nhạt mở miệng.

Sở dĩ Xung Hư cảnh được gọi là Xung Hư cảnh cũng vì bọn họ có thể khám phá hư ảo, bỏ qua đa số tâm ma ảo cảnh.

Sắc mặt Vân Liệt trầm xuống.

"Bách Lý huynh, có gì muốn nói cứ việc nói."

Theo giọng Thẩm An Tại thản nhiên rơi xuống, ánh mắt hai vị trưởng lão lóe lên, đều nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay hắn.

Kim quang lập loè, chậm rãi ngưng tụ thành hồn thể.

Con ngươi hai người hơi co lại.

Đúng là Bách Lý Nhất Kiếm!

Vân Liệt nhìn thoáng qua Ngọc Tâm Lan bên cạnh, ánh mắt chớp động, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Trải qua chuyện vừa rồi, người sau chắc chắn đã có chút cảnh giác, giờ phút này hắn hung bạo ra tay, không những khả năng cao là không thành công, còn sẽ dẫn phát hiềm nghi.

Bách Lý Nhất Kiếm đứng giữa hư không, ánh mắt lấp lánh chiếu thẳng tới Vân Liệt.

"Vân Liệt trưởng lão, năm đó rõ ràng là ngươi đưa tin bảo ta đuổi giết Thương Ngô, hôm nay vì sao ta lại trở thành phản đồ?"

“Ngươi có thể giải thích hợp lý cho người kế ngươi không?”

Ngọc Tâm Lan cau mày lại, chuyện năm đó xem như là chuyện riêng của Phượng Hoàng tộc nàng.

Vì sao Vân Liệt lại lén lút đưa tin bảo Bách Lý Nhất Kiếm đuổi theo Thương Ngô?

Chương 213: Ở lại Phượng Hoàng tộc

"Nói bậy. Bổn trưởng lão ra lệnh cho ngươi đuổi bắt Thương Ngô khi nào. Ngươi đừng có ngậm máu phun người!"

Vân Liệt tức giận nói, ngụy biện không thừa nhận.

Dù sao lúc trước hắn cũng chỉ truyền lời lại, không để lại bất kỳ chứng cứ nào.

"Năm xưa ta chưa từng đi vào Ngô Đồng hỏa lâm, cũng không biết Thương Ngô là gì. Ngày đó khi ngươi sai người triệu hồi ta, Tề Thiên tôn giả vừa vặn ở ngay bên cạnh. Không tin, rất có thể triệu tập hắn về để hỏi."

Ngọc Tâm Lan chau mày, trầm tư không thôi.

Lời nói của Bách Lý Nhất Kiếm rất có khí phách, không giống giả vờ.

Mà với thiên phú của Bách Lý Nhất kiếm năm đó, nếu làm như vậy sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào với hắn, vốn đã rất kỳ quặc.

Bây giờ hắn không chết trở về, chỉ sợ cũng nằm ngoài dự liệu của một ít người.

"Nếu Ngũ trưởng lão không tin, hiện tại có thể truyền Vân Tề của tứ mạch đến đây, hắn chính là người năm đó truyền ta đi gặp Tứ trưởng lão."

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn về phía Ngọc Tâm Lan.

Nàng này giờ phút này mặt lộ vẻ do dự, thở dài lắc đầu.

“Vân Tề nhiều năm trước, đã ngoài ý muốn bỏ mình.”

Lời này khiến mọi người đều cau mày.

Người truyền lời đã chết rồi, đây không phải là tử vong không đối chứng sao?

Trước mắt ngoại trừ Tề Thiên tôn giả, chỉ sợ không có bất cứ kẻ nào có thể chứng minh tính chân thật trong lời nói của Bách Lý Nhất Kiếm.

“Ngọc trưởng lão, ngươi có muốn tin lời vu oan của một tên phản đồ không?”

Vân Liệt híp mắt lại.

“Lời của ai ta cũng không tin, hiện tại các ngươi theo ta đi thánh sơn trong tộc, gặp mặt tộc trưởng cùng các trưởng lão còn lại rồi nói sau.”

Ngọc Tâm Lan lạnh giọng mở miệng, tay áo vung lên, một cỗ lực lượng vô hình bao phủ Bách Lý Nhất Kiếm cùng Thẩm An Tại và Ngọc Phong, mang theo bọn họ trực tiếp bay vào chỗ sâu trong Hồng Phong sơn mạch.

Tuy nói là cưỡng ép dẫn đi, nhưng kỳ thật là đang bảo hộ.

Bởi vì phải trước mắt bao người như vậy, mới có thể cam đoan sẽ không có người giở trò gì.

Mắt thấy mấy người đi xa, sắc mặt Vân Liệt không ngừng thay đổi.

Nắm đấm dưới tay áo bào đang nắm chặt lại buông ra, cuối cùng đành phải hừ lạnh một tiếng đi theo.

Rất nhanh, tin tức Bách Lý Nhất Kiếm trở về truyền khắp toàn bộ Phượng Hoàng tộc, còn đang lan tràn về mấy tộc khác.

Tất cả mọi người chấn kinh, năm đó phản đồ Kiếm Yêu tôn biến mất nhiều năm như vậy, lại còn có lá gan trở về.

Thanh âm tức giận nhất thời lan tràn, bọn họ đều phẫn nộ Bách Lý Nhất Kiếm thân là ngoại tộc nhân, thế mà lại mang theo người ngoài Linh cảnh tự tiến vào Ngô Đồng hỏa lâm.

Thánh sơn của Phượng Hoàng tộc, bên trong Thánh điện.

Giờ phút này, cả sảnh đường trang nghiêm.

trưởng lão các mạch tề tụ, trên đỉnh điện còn ngồi một nữ tử thánh khiết vô cùng uy nghiêm, giữa mi tâm có ấn ký hỏa diễm, toàn thân tản ra khí tức thần thánh nóng rực.

Nàng chính là tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc, cũng là người đứng đầu Chân Hoàng tộc, một trong các linh lão Linh tộc, Phượng Khuynh Tâm!

Chỉ có người thực sự thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng tộc của mình, mới có vinh dự mang họ Phượng.

Giống như các loại họ Ngọc, Vân khác, đều chỉ là chi thứ, huyết mạch trong cơ thể mỏng manh.

Bách Lý Nhất Kiếm, Thẩm An Tại đứng ở trong sảnh đường, bị tất cả mọi người nhìn chằm chằm dò xét.

Đối mặt nhiều ánh mắt của cường giả Xung Hư cảnh như vậy, Thẩm An Tại nói không khẩn trương là giả, nhưng hắn nhất định phải biểu hiện bình tĩnh lạnh nhạt, cũng không được phép thất lễ.

Sau khi tất cả mọi người ra mặt, Bách Lý Nhất Kiếm và Ngọc Phong liền bắt đầu nói hết mọi chuyện xảy ra lúc trước.

Kể cả Bách Lý Nhất Kiếm cũng đã nói rõ năm xưa vì sao mình truy kích Thương Ngô.

Hắn nói hắn từng nói lúc trước đang du lịch cùng Tôn Ngạo trong Lưu Phong thành, đột nhiên có người của Phượng Hoàng tộc tìm được hắn, nói trưởng lão phân thân truyền triệu.

Hi vọng hắn có thể thay mặt Phượng Hoàng tộc đuổi bắt Thương Ngô ở gần đó để đoạt lại Thương Ngô tâm.

Trong khi hắn nói ra câu này, Vân Liệt cười lạnh cãi lại.

"Buồn cười, bổn trưởng lão chưa bao giờ phân thân ra tới Lưu Phong thành, lời ngươi nói cùng lắm chỉ là nói lời vu khống không có bằng chứng, muốn tự rửa sạch hiềm nghi của mình sao?!"

Đông đảo trưởng lão hai mặt nhìn nhau, nghị luận ầm ĩ.

Liên quan lý do vì sao chỉ tìm Bách Lý Nhất Kiếm mà không tìm Tôn Ngạo.

Bọn họ cảm thấy có mấy nguyên nhân, thứ nhất, khi đó thực lực Bách Lý Nhất Kiếm hơn cao so với Tôn Ngạo, thứ hai, nếu như Vân Liệt thật sự có vấn đề, muốn tìm người gánh tội, Tôn Ngạo kia thân là thiên kiêu năm tộc, khẳng định không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Ngược lại, Bách Lý Nhất Kiếm của Bạch Xà tộc lại dễ hạ thủ hơn nhiều.

"Phượng tộc trưởng, vãn bối xin thề bằng Đạo tâm, từng câu từng chữ đều là thật, tuyệt đối không có giả dối."

Bách Lý Nhất Kiếm cung kính chắp tay, câu chữ rõ ràng.

"Nếu không có đồ nhi của Thẩm phong chủ ngày trước ngoài ý muốn tiến vào Thương Ngô cảnh cứu vãn bối từ trong đại trận ra, chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán, đã thực như nguyện của một ít người rồi!"

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn Vân Liệt.

"Người đâu."

Giọng nữ lạnh lùng uy nghiêm truyền xuống, Phượng Khuynh Tâm khẽ vẫy tay.

Lập tức có người của Phượng Hoàng tộc tiến lên chắp tay.

"Đi tứ mạch lục soát."

"Vâng!"

Vân Liệt lập tức nhíu mày: "Tộc trưởng, vì sao ngài lại tin lời tộc nhân khác, chẳng lẽ không sợ hành động này khiến tộc nhân ta thất vọng sao?"

Đôi mắt đẹp của Phượng Khuynh Tâm ngưng lại, ánh mắt chứa đầy lãnh ý nhìn chằm chằm vào hắn.

"Dù là Thần Hoàng thụ hay Tứ mạch Xích Ly tàn sát đồng tộc thì đều vi phạm tộc quy. Rốt cuộc là do người phương nào sai khiến, bổn tọa sẽ điều tra rõ ràng, còn chuyện ngươi là người giám sát Thần Hoàng thụ…"

Hai mắt nàng híp lại, khiến Vân Liệt nhìn mà lạnh cả sống lưng.

"Đợi Tôn Ngạo trở về, tự nhiên biết Bách Lý Nhất Kiếm có phải nói thật hay không, nếu như chuyện này là thật, Vân Liệt trưởng lão tự giải quyết cho tốt đi."

"Ta…"

Sắc mặt Vân Liệt âm tình bất định, ánh mắt chớp động.

Lần này phiền toái rồi, Tôn Ngạo vừa trở về, khẳng định có thể chứng minh lúc ấy Bách Lý Nhất Kiếm không ở trong Linh cảnh.

Nói vậy thì hiềm nghi sẽ chuyển lên người hắn.

"Còn về phần Thương Ngô tâm trên người ngươi…"

Ánh mắt Phượng Khuynh Tâm lại rơi xuống trên người Thẩm An Tại, lúc này hắn tiến lên chắp tay hành lễ.

"Nếu phương thức có được cũng không phải nhờ cưỡng đoạt trộm cắp, bản tọa có thể không truy cứu."

Nàng vừa dứt lời, Thẩm An Tại thở phào một hơi ở trong lòng.

Không hổ là tộc trưởng đại tộc, sự quyết đoán này lại không tầm thường.

Đúng vậy, hiện tại có rất nhiều cách để nói, không có nhân chứng vật chứng, tất cả đều chỉ là tranh cãi vô nghĩa.

Chờ Tôn Ngạo trở về, tự nhiên có thể chứng minh ai nói thật, ai nói lời nói dối.

"Kiếm Nhi!"

Nhưng vào lúc này, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng la.

Hơn mười người mặc áo bào trắng vội vã chạy đến, trước mắt là một nam tử trung niên tóc hoa râm, ngoại hình có vài phần tương tự với Bách Lý Nhất Kiếm.

Khi thấy hồn thể kim bào trong nội đường, hốc mắt trung niên lập tức đỏ bừng, xông lên phía trước.

Bách Lý Nhất Kiếm vừa rồi còn không kiêu ngạo không siểm nịnh bị người đột nhiên xuất hiện này làm chân tay luống cuống, trở nên phức tạp lên tiếng.

"Nhị thúc, Kiếm Nhi đã trở lại, làm người lo lắng nhiều năm như vậy, là Kiếm nhi bất hiếu."

"Được… Được rồi, trở về là tốt rồi!"

Trung niên dùng ngữ khí run rẩy, ôm lấy thân thể ngưng thực lại hư ảo trong suốt kia, trong mắt có chút đau lòng nói không nên lời.

"Bái kiến Bách Lý tộc trưởng."

Đám người Ngọc Tâm Lan, Ngọc Phong đều đứng dậy hành lễ, Phượng Khuynh Tâm cũng khẽ gật đầu.

Người tới không phải là ai xa lạ, chính là tộc trưởng đương nhiệm của bộ tộc Bạch Xà, là Linh lão đứng hàng thứ chín mươi, Bách Lý Hàn Phong.

"Phượng tộc trưởng, Kiếm nhi hắn đã trở về, có phải đã có thể chứng minh hắn không phải là phản đồ của Linh cảnh hay không?"

Bách Lý Hàn Phong tiến lên, trầm giọng nói.

"Tạm thời không thể."

Phượng Khuynh Tâm khẽ lắc đầu: "Còn phải chờ sau khi Tôn Ngạo trở về, mới có thể chứng minh hắn năm đó là bị người hãm hại, cho nên trong khoảng thời gian này hắn không thể rời khỏi Phượng Hoàng tộc."

"Không được, vạn nhất hắn lưu lại chỗ này, bị bọn đạo chích làm hại, hồn thể tan tành thì làm sao?"

Bách Lý Hàn Phong không chút do dự cự tuyệt mở miệng, "Trên đường đi Bổn tọa đã nghe nói, Xích Ly của tứ mạch các ngươi suýt nữa giết người đồng tộc, nếu không nhờ Kiếm nhi ra tay, e rằng chuyện đó cũng do hắn chịu tiếng xấu thay."

"Còn có… Tiểu Hàn năm đó bị Xích Ly bức vào Linh khư, ta hy vọng Phượng tộc trưởng có thể cho ta một cái công đạo."

"Chuyện này…"

Phượng Khuynh Tâm lần đầu tiên nhíu mày.

Bách Lý Tiểu Hàn chính là con ruột của Bách Lý Hàn Phong, năm đó mất tích đã oanh động toàn bộ Linh cảnh.

Hiện giờ bỗng nhiên truyền ra hắn bị Xích Ly bức vào trong Linh khư, nàng cũng là bất ngờ, mấu chốt đó là sự thật mà chính miệng Xích Ly thừa nhận, không cách nào cãi lại.

Về điểm này, Phượng Hoàng tộc của nàng hổ thẹn với Bạch Xà tộc.

"Kính xin Phượng tộc trưởng yên tâm, vãn bối không tẩy tẫn oan khuất, làm sao có thể roii đi. Huống hồ nếu ta muốn trốn tránh, cũng sẽ không nhờ Thẩm phong chủ dẫn ta trở về."

Bách Lý Nhất Kiếm tiến lên chắp tay mở miệng.

"Chuyện này… cũng được."

Phượng Khuynh Tâm cuối cùng cũng gật đầu, nhưng để cho an toàn, ánh mắt nàng rơi xuống trên người Thẩm An Tại.

"Nếu hắn đi bộ tộc Bạch Xà, ngươi tạm thời ở lại Ngũ mạch đi."

"A?"

Thẩm An Tại đang xem cuộc vui đột nhiên sững sờ, sau đó có chút bất đắc dĩ.

Cũng đúng, nàng không thể cứ như vậy yên tâm chuyện Bách Lý Nhất Kiếm rời đi, có Bách Lý Tiểu Hàn, nàng cũng không thể mạnh mẽ đối phó Bạch Xà tộc.

Chỉ có thể áp giải mình ở lại Phượng Hoàng tộc này, phòng ngừa Bách Lý Nhất Kiếm vạn nhất chạy trốn, không tìm thấy dấu vết.

Chương 214: Thẩm mỗ bất tài

Đối với việc này, Thẩm An Tại cũng không có ý kiến gì quá lớn.

Vừa lúc hắn có thể ở lại Phượng Hoàng tộc tìm hiểu xem có phương pháp gì ngưng tụ ra Thần Hoàng tâm không.

Vì vậy, hắn khẽ lắc đầu về phía Bách Lý Nhất Kiếm đang muốn mở miệng.

"Bách Lý huynh, cứ ở cùng thân nhân nhiều ngày, ta cũng an phận ở lại đây vài ngày, chẳng lẽ huynh còn lo lắng cho an toàn của ta sao?"

Thời điểm hắn nói chuyện, phong khinh vân đạm, một bộ dạng lạnh nhạt khiến tất cả mọi người đều không rõ cho lắm, hai mặt nhìn nhau.

"Cũng đúng, với bản sự của Thẩm phong chủ, ai có thể làm gì được đây, tại hạ quá lo lắng rồi."

Bách Lý Nhất Kiếm chậm rãi gật đầu.

Những lời này khiến đám người tại đây nhướng mày, một lần nữa đánh giá trung niên tiên phong đạo cốt mặc áo bào trắng.

Chẳng lẽ thực lực của người này, hơn xa cảnh giới Đoán Thể đơn giản được thể hiện ra?

Bằng không Bách Lý Nhất Kiếm dựa vào đâu dám yên tâm như vậy?

“Thẩm tiền bối ngài yên tâm, đã đến ngũ mạch chúng ta, không ai dám bất kính với ngài!”

Ngọc Tâm Lan còn chưa mở miệng, Ngọc Phong đã ở bên cạnh hưng phấn hô lên.

Chọc cho đôi mi thanh tú của Ngọc Tâm Lan nhăn lại, gõ hắn một cái vào đầu, ý bảo hắn an tĩnh lại.

“Tốt, đã như vậy, chúng ta giải tán đi, chờ Tôn Ngạo trở về lại thẩm tra!”

Phượng Khuynh Tâm nhìn Vân Liệt một cái, lạnh lùng nói: “Sắp tới ngươi đừng ra khỏi Hồng Phong sơn mạch nữa, ở lại Thánh sơn đi, Đại trưởng lão sẽ đích thân trông chừng ngươi, đừng đi đâu cả.”

Mặc dù sắc mặt Vân Liệt biến ảo, nhưng cũng chỉ có thể chắp tay gật đầu.

Việc ở đây tạm thời kết thúc một thời gian, sau khi đám người rời khỏi thánh điện, Bách Lý Hàn Phong tự đi tới trước mặt Thẩm An Tại, khom mình hành lễ.

“Đa tạ Thẩm phong chủ cứu tiểu chất của ta, lần này xong xuôi, nếu Thẩm phong chủ có gì cần, có thể nói với ta, Bạch Xà tộc ta tất nhiên sẽ ra sức tương trợ!”

“Bách Lý tộc trưởng nói quá lời, Bách Lý huynh cùng ta mới quen đã thân, giúp bằng hữu mà thôi, không phân bì công trạng.”

Thẩm An Tại mỉm cười tiến lên nâng người trung niên dậy, nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm.

“Nhiều năm chưa về nhà, đi thăm nhà một chút đi, không cần lo lắng cho ta.”

“Được.” Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu, nhưng trong mắt lại không có vẻ gì lo lắng.

Đợi người bộ tộc Bạch Xà rời đi, Ngọc Tâm Lan mới đi tới bên cạnh Thẩm An Tại, đôi mắt đẹp kia chất chứa ý lửa đỏ như lửa, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

"Xin hỏi các hạ rốt cuộc là cảnh giới gì? Nếu không tiện tiết lộ, coi như Ngọc mỗ chưa hỏi qua."

"Chuyện này có gì không tiện chứ." Thẩm An Tại mỉm cười, đối mắt mở miệng nói chuyện với nàng.

"Đoán Thể hậu kỳ, không lừa già gạt trẻ."

Ngọc Tâm Lan trực tiếp quay đầu lại không hỏi nữa.

Lừa quỷ hả, Đoán Thể hậu kỳ có thể một đường ngự phong, có thể cứu Ngọc Phong đã đoạn tuyệt sinh cơ?

Đoán Thể hậu kỳ… có thể khiến Bách Lý Nhất Kiếm cung kính như thế?!

Nhưng như thế cho đến nay, nàng ngược lại càng thêm hiếu kỳ với Thẩm An Tại này hơn.

Ngay cả mình là vị Xung Hư cảnh này cũng nhìn không thấu cảnh giới của hắn, rốt cuộc là công pháp hắn tu luyện đặc thù, hay là hắn thật chỉ có tu vi Đoán Thể kỳ, hoặc là…

Hắn có cảnh giới cao hơn mình?

Nghĩ đến khả năng thứ ba, Ngọc Tâm Lan lập tức lắc đầu.

Làm sao có thể, trên Xung Hư luôn là Chân Tổ cảnh!

"Theo ta đến đây, ta dẫn ngươi đến khu vực Ngũ mạch sắp xếp chỗ ở, chờ điều tra rõ ràng, ngươi có thể rời đi."

Thẩm An Tại cất bước đi theo, nhíu mày nói: "Ngọc trưởng lão cũng tin tưởng Bách Lý huynh trong sạch?"

"Nếu tâm tính của hắn hiểm ác, cũng sẽ không lĩnh ngộ Bách Lý kiếm đạo bàng bạc chính khí như vậy, huống hồ hắn thân là Bạch Xà tộc, muốn trộm thì trộn Long châu của Long

tộc, lấy Thần Hoàng thụ làm cái gì, muốn thân rắn mọc ra đôi cánh sao?"

Ngọc Tâm Lan nhàn nhạt mở miệng, nói có trật tự.

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó bật cười khanh khách.

Không ngờ Ngũ mạch trưởng lão này trước đó thoạt nhìn rất nghiêm túc, nói chuyện lại rất thú vị.

"Sở dĩ tất cả mọi người cảm thấy hắn là phản đồ, cũng là bởi vì lúc ấy Bạch Xà nhất tộc không đưa ra chứng cứ để phản bác. Mà Tôn Ngạo lúc đó tuy cực lực tranh luận, nhưng lại không có tin tức gì từ Bách Lý Nhất Kiếm, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận chuyện này mà thôi."

"Chẳng qua hắn đã trở về, chờ Tôn Ngạo trở về hai người lấy khẩu cung một chút liền rõ ràng hết thảy."

Ngọc Tâm Lan vừa dẫn Thẩm An Tại đi về phía trước vừa mở miệng nói.

Về phần Ngọc Phong, hắn bị Phượng Khuynh Tâm lưu lại, hỏi chuyện Xích Ly đánh lén giết hắn.

"Đúng rồi, nghe Ngọc Phong nói, Thẩm phong chủ cũng biết luyện đan?"

Ngọc Tâm Lan chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía trung niên áo trắng kia.

"Cũng biết một hai."

Thẩm An Tại lại khiêm tốn gật đầu.

Hắn cũng không dám nói mình tinh thông dược đạo ở trong Phượng Hoàng tộc, dù sao Phượng Hoàng tộc nhân nắm giữ Niết Bàn thần hỏa, trên cơ bản người người đều là luyện dược sư, nhưng phẩm giai cao thấp mà thôi.

"Luận bàn được chứ?"

Ngọc Tâm Lan bỗng nhiên có hứng thú, nàng rất muốn nhìn xem tên gia hỏa ngoài mặt chỉ có cảnh giới Đoán Thể này, trình độ dược đạo đến tột cùng như thế nào.

"Không cần đâu, chút thủ đoạn luyện dược của ta, trước mặt Ngọc trưởng lão chỉ sợ là không đáng nhắc tới."

"Yên tâm, ta cũng không tinh thông dược đạo, chỉ là luyện dược sư lục phẩm mà thôi."

Ngọc Tâm Lan mỉm cười, mặc dù nói như vậy, nhưng trong mắt lại có chút kiêu ngạo.

Tu vi đạt tới Xung Hư cảnh, trình độ dược đạo cũng đạt tới lục phẩm, nàng cũng coi như thượng lưu giữa đám trưởng lão.

Tuy rất nhiều trưởng lão bình thường có trình độ dược đạo cao hơn nàng, nhưng cảnh giới lại chỉ có mỗi Niết Bàn.

"Luyện dược sư lục phẩm, tại hạ lại là hạt bụi không theo kịp, thôi quên đi, không tìm xấu nữa."

Thẩm An Tại vẫn lắc đầu cự tuyệt như cũ.

Nhưng Ngọc Tâm Lan muốn biết một chút thực lực của hắn, không muốn buông tha như vậy, nhíu mày nói: "Dù sao ngươi cũng phải đợi ở ngũ mạch, luận bàn một phen với ta thì thế nào?"

"Nếu ngươi thắng, ta đưa ngươi một đan phương thất phẩm, nếu ngươi luyện không được thì có thể tùy tiện chọn một ít trong Dược viên của ta."

"Ồ?"

Hai mắt Thẩm An Tại sáng lên: "Đan phương gì?"

"Thất phẩm, Nam Sơn Trường Sinh đan, có thể kéo dài tuổi thọ. Lần đầu tiên dùng ít nhất có thể gia tăng ba trăm năm thọ nguyên."

Lời nói của Ngọc Tâm Lan vừa rơi xuống, Thẩm An Tại cũng nín thở, trong lòng bắt đầu nóng rực lên.

Đan phương tăng thọ nguyên!

Lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng có tin tức về đan phương tăng thọ nguyên!

Sau khi vào thất phẩm, hắn vẫn tìm kiếm phương pháp gia tăng tuổi thọ, đáng tiếc loại đan phương này trân quý dị thường, tìm lâu như vậy cũng không có manh mối.

Đối với việc tổn thất năm năm thọ mệnh vì tiểu tử Mộ Dung Thiên kia, hắn đã đau lòng rất lâu.

"Có thể vừa cầm đan phương vừa lấy linh dược không?"

Thẩm An Tại ho khan một tiếng, nghiêm mặt mở miệng.

"Ngươi thắng ta rồi hãy nói." Ngọc Tâm Lan khẽ mỉm cười.

"Tốt, vậy Thẩm mỗ cung kính không bằng tuân mệnh."

"Vậy bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, trình độ dược đạo của ngươi như thế nào không?"

Con ngươi Ngọc Tâm Lan chớp lên, theo dõi sát hắn.

Thẩm An Tại cất bước đi về phía trước, tóc mai như tơ bạc đong đưa theo gió, hai tay để sau lưng, mở miệng nhẹ nhàng như mây gió.

"Thẩm mỗ bất tài, thất phẩm mà thôi."

"…"

Chương 215: Vi sư có chuyện tốt tìm ngươi

Ngọc Tâm Lan vừa đi về phía khu vực ngũ mạch, vừa hồ nghi đánh giá Thẩm An Tại.

"Ngươi thật sự là luyện dược sư thất phẩm?"

"Ừm."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Nhưng đổi lại chỉ có Ngọc Tâm Lan lắc đầu.

Nàng không quá tin tưởng, vô luận là con đường nào, càng lên cao càng khó đột phá, luyện dược sư thất phẩm không nói thế gian hiếm thấy, nhưng cũng tuyệt đối không phải tùy tiện liền có thể đạt tới, tuyệt đối cần thời gian tích lũy.

Huống chi Thẩm An Tại biểu hiện cảnh giới của mình chỉ có Đoán Thể cảnh.

Nhìn nàng lắc đầu, Thẩm An Tại mỉm cười, cũng không giải thích nhiều.

Mặc dù nàng không nói gì thêm, nhưng nàng muốn biểu đạt ba chữ nào, trong lòng Thẩm An Tại rõ ràng.

"Phía trước chính là khu vực ngũ mạch, nếu ngươi cần nghỉ ngơi, ngày mai lại luận bàn tiếp."

Ngọc Tâm Lan hảo tâm còn hỏi thăm một chút.

Thẩm An Tại khoát tay: "Không sao, chọn một chỗ đi."

"Được."

Người trước cũng không nhiều lời, mang theo hắn đi về phía một hang đá được điêu khắc trên núi đá.

Bên trong vách núi có khắc phù văn, mơ hồ ánh đỏ.

Chỉ vừa tiến vào nơi đây, liền có khí cực nóng đập vào mặt.

Hiển nhiên, đây chính là nơi mà Ngọc Tâm Lan ngày thường dùng để luyện đan.

"Trước khi luận bàn, có thể hỏi thăm Ngọc trưởng lão có được Nam Sơn Trường Sinh đan từ chỗ nào không, còn có đan phương tương tự không?"

Thẩm An Tại tò mò hỏi.

"Thứ đoạt được trong lần du lịch nhiều năm trước, nghe nói là Thanh tổ nghiên cứu chế tạo ra, chẳng qua dược liệu tương đối quý hiếm, loại đan phương này rất ít, ta cũng vậy."

Nói xong, nàng cố ý nhìn thoáng qua người bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng.

"Dù sao đan dược có thể tăng thọ rất khó luyện chế, mà đến thượng tam cảnh, thọ mệnh đã tăng lên thật lớn, vượt xa trăm năm, không phải sao?"

Thẩm An Tại nghe ra ý trong lời nói của nàng, mỉm cười gật đầu.

"Đúng thật."

Phá nhập Niết Bàn, tuổi thọ năm trăm năm, phá vào Xung Hư cũng có thể hơn ngàn năm.

Về phần Chân Tổ… trước mắt vẫn không có thống kê cụ thể, dù sao loại cường giả này cũng quá ít.

Nhưng có thể khẳng định chính là bọn họ có sống mấy ngàn năm cũng khẳng định không thành vấn đề.

Không vào thượng tam cảnh, cuối cùng cũng chỉ là thể xác phàm thai, câu nói này không phải đùa.

"Chẳng qua đan phương tăng thọ thất phẩm này, nếu như lưu truyền ra ngoài, đoán chừng có thể dẫn tới oanh động không nhỏ, Ngọc trưởng lão nguyện ý chắp tay tặng cho người?"

Thẩm An Tại mở miệng xác nhận.

Bằng không đến lúc đó vạn nhất thắng, đối phương bỗng nhiên đổi ý thì làm sao bây giờ?

"Một tờ đan phương mà thôi, không cách nào luyện chế đối với ta chỉ là một tờ giấy lộn, huống hồ vẫn là câu nói kia, ngươi thắng trước rồi hẵng nói."

Ngọc Tâm Lan mỉm cười, ánh mắt chớp lên.

Hiển nhiên, nàng hoàn toàn không tin Thẩm An Tại là luyện dược sư thất phẩm, cũng không cảm thấy mình sẽ thua.

Lấy ra đan phương Thất phẩm đánh cuộc, hoàn toàn là không có dự định thua, chỉ là muốn dụ dỗ Thẩm An Tại động tâm mà thôi.

"Được, vậy luận bàn như thế nào?"

Thẩm An Tại gật đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau: "Là luận dược đạo nghi nan, hay là cần chứng cứ cụ thể, trực tiếp luyện chế?"

"Trên lý thuyết biết nhiều hơn nữa, có phải bản lĩnh thật sự hay không còn phải động thủ mới biết được, ta không thích quanh co lòng vòng."

Ngọc Tâm Lan trực tiếp đi vào trong hang, hơi quay đầu lại.

"Ngươi tới chọn loại đan dược ngươi am hiểu nhất đi."

“Am hiểu nhất…”

Thẩm An Tại sờ cằm.

Nếu nói đan dược am hiểu nhất, vậy tuyệt đối là Ngộ Đạo đan.

Dù sao thì đan dược này, hắn luyện không biết bao nhiêu cân, nhắm mắt cũng có thể luyện ra.

Nhưng Ngộ Đạo đan là hệ thống cho, Ngọc Tâm Lan khẳng định sẽ không biết, vậy thì…

“Luyện chế giải độc đan đi.”

Theo lời Thẩm An Tại vừa nói ra, Ngọc Tâm Lan rõ ràng sững sờ.

“Chỉ giải độc đan?”

Trên thị trường có đủ loại giải độc đan, hiệu quả cũng không giống nhau, dược liệu cũng không giống nhau, nhưng trên cơ bản chỉ cần là luyện dược sư, khẳng định đều luyện qua không ít.

“Cũng tốt, chẳng qua nếu là Giải Độc đan thì chỉ luyện thôi cũng không đủ kích thích.”

Ngọc Tâm Lan nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch mắt mang theo ý cười.

Trong tay nàng xuất hiện một gốc hoa bảy lá màu đen.

“Ở đây có một gốc Thất Diệp Phù U bảy trăm năm, ngươi ta đều ăn một lá, ai giải được độc trước thì người đó thắng, được không?”

“Hả?”

Thẩm An Tại ngây ngẩn cả người.

Không phải, bảy trăm năm dược liệu, cứ như vậy dùng?

Không hổ là Ngũ mạch trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, tài đại khí thô quả nhiên không tầm thường.

"Được, nhưng mà ngươi chờ ta một chút."

Thẩm An Tại nói xong, liền quay người chạy ra ngoài trước, sau đó tìm một nơi trống trải, triệu hồi ra Bát Hoang đỉnh chụp ngược chính mình vào bên trong.

Trong lúc phất tay áo, Đạo phủ xuất hiện, hắn cất bước tiến vào bên trong.

"Đồ nhi đồ nhi, trước đừng luyện kiếm nữa, vi sư có chuyện tốt tìm ngươi…"

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên đang vất vả luyện kiếm bên trong đạo trường, mồ hôi như mưa, vẫy tay mở miệng.

"Chuyện tốt gì?"

Nghe sư phụ nói vậy, thiếu niên rõ ràng lộ vẻ hưng phấn, hấp tấp bước tới.

"Ngươi tới sẽ biết."

Thẩm An Tại thần thần bí dẫn Mộ Dung Thiên rời khỏi đạo phủ.

Sở dĩ tìm Mộ Dung Thiên…

Là bởi vì nhục thể của hắn chỉ có Đoán Thể cảnh, nếu thật sự trúng độc, đoán chừng mấy cái hô hấp liền ợ ra rắm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn chỉ dùng đan tự luyện ra để giải độc, nếu không hắn vẫn có rất nhiều thủ đoạn loại trừ độc khác.

Hơn nữa Thất Diệp Phù U dẫu sao cũng là linh dược bảy trăm năm, mặc dù mang theo kịch độc, nhưng cũng có dược tính khổng lồ, nếu có thể tận dụng hiệu quả, sẽ có trợ giúp đối với người muốn tiến cảnh.

“Sư phụ, nơi này thật tối, sao ngài không đốt nến?”

Bên trong Bát Hoang đỉnh duỗi tay không thấy năm ngón, thanh âm thiếu niên kinh ngạc vang lên.

Sau đó Thẩm An Tại vẫy tay, Bát Hoang đỉnh trong nháy mắt thu nhỏ rơi vào lòng bàn tay hắn, vào lòng bàn tay liền biến mất không thấy.

Sau khi Bát Hoang đỉnh biến mất, Ngọc Tâm Lan nhìn thiếu niên áo đen đột nhiên xuất hiện, không khỏi hơi há miệng, không kịp phản ứng.

Không phải chứ, vừa rồi Thẩm An Tại nói chờ một chút, sau đó chạy ra bên ngoài lấy đại đỉnh nhốt mình lại, sau đó…

Bên trong sao bỗng nhiên lại nhiều thêm một người?!

Đang chơi trò sản xuất người sống từ không khí à?

Nhưng Bát Hoang đỉnh ngăn cách dò xét, nàng không cưỡng ép phá vỡ cảm giác, cũng không cách nào phát giác được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Ngọc trưởng lão, đến rồi, chuẩn bị bắt đầu đi.”

Thẩm An Tại lôi kéo Mộ Dung Thiên đang mang vẻ mặt hiếu kỳ đánh giá Hồng Phong lâm ở bốn phía.

“Vị này là ai vậy?”

“Đại đồ nhi của ta, Mộ Dung Thiên.”

Thẩm An Tại mở miệng giới thiệu, Mộ Dung Thiên cũng đã biết vị trí của mình, cung kính hành lễ.

“Ta cảm thấy nếu như hai người chúng ta dùng, thời gian độc tính phát tác quá dài, không bằng để cho đại đồ đệ tu vi thấp của ta ăn, sau đó chúng ta chữa trị hắn, như thế nào?”

“Chuyện này…”

Ngọc Tâm Lan nhíu mày.

Một Địa Linh cảnh hậu kỳ, nửa canh giờ nữa Thất Diệp Phù U sẽ triệt để phát tác, độc tố ăn mòn tâm mạch.

Nói cách khác, trong vòng nửa canh giờ nàng phải luyện chế ra một viên giải độc đan Lục phẩm mới được.

"Ngọc trưởng lão không cần lo lắng, đồ nhi của ta nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Thẩm mỗ sẽ không truy cứu."

Thẩm An Tại mở miệng ra hiệu cho đối phương an tâm.

"Sư phụ…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên âm u, buồn bực nhìn sư phụ nhà mình.

Hóa ra gọi mình ra là để hạ độc…

"Đồ nhi chớ căng thẳng, ngươi phải nhớ kỹ, cái này là vi sư muốn tốt cho ngươi."

Thẩm An Tại vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngôn từ chính nghĩa nói ra.

Chương 216: Luận bàn dược đạo

“Chỉ cần ngươi cảm thấy không có vấn đề, ta liền không có vấn đề.”

Ngọc Tâm Lan xoay người đi vào trong hang.

“Vào đi.”

“Sư phụ, đệ tử có thể trở về không…”

“Nói nhảm cái gì, có sư phụ ở đây, bối rối cái gì, vi sư còn có thể hại ngươi hay sao?”

Thẩm An Tại đẩy Mộ Dung Thiên đi vào trong hang.

Thần sắc thiếu niên có chút buồn bực, nhưng ngại bởi vì sư mệnh, không thể không đi về phía trước.

“Ngươi bắt đầu trước hay là ta bắt đầu trước?”

Ngọc Tâm Lan hái xuống một chiếc lá trong số bảy lá trên cây Thất Diệp Phù U, nhìn thầy trò hai người cùng tiến vào, rất có hứng thú mà mở miệng.

Thời đại này, số người dám hạ độc đồ đệ không nhiều lắm.

“Ngươi tới trước đi.”

Thẩm An Tại đẩy Mộ Dung Thiên một cái: “Đồ nhi, lên đi.”

Mộ Dung Thiên bất đắc dĩ tiến lên, chắp tay sau đó tiếp nhận chiếc lá màu tím đen kia, nuốt vào trong bụng.

Cảm giác đau đớn bắt đầu lan tràn ra từ khoang miệng, từ từ hạ xuống lồng ngực.

Cứ như có một thanh sắt không ngừng cọ cọ qua lại như đang róc xương hắn.

Sắc mặt của hắn dần dần trở nên xanh mét, tay chân cũng có chút cứng ngắc.

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên run lên rồi quay đầu lại, giống như người động kinh nhìn người trung niên phía sau.

“Không có việc gì, đừng sợ.”

Thẩm An Tại mỉm cười, mở miệng ra hiệu.

Bên kia, Ngọc Tâm Lan cũng không làm phiền, vung tay áo một cái lò luyện đan xinh xắn điêu khắc hỏa phượng nhỏ nhắn xuất hiện, bắt đầu bắt tay luyện chế giải độc đan.

Nàng vừa luyện đan, tay chân Mộ Dung Thiên triệt để cứng ngắc, đứng tại chỗ như con rối, cả người run rẩy.

Mà Thẩm An Tại thì nhìn đồ đệ nhà mình hít gió, cười ha hả.

Không thể không nói, thành tựu về dược đạo của Ngọc Tâm Lan không kém hơn Bắc Thiên Huyền Dịch chút nào.

Thậm chí có thể khống chế hỏa diễm tốt hơn một bậc.

Luyện chế một lò Giải Độc đan mà thôi, đối với nàng mà nói hoàn toàn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Muốn luyện chế ra trong thời gian ngắn như vậy, cũng có chút mang tính khiêu chiến.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, dấu hiệu Mộ Dung Thiên trúng độc càng thêm nghiêm trọng.

Hắn sớm đã nằm trên mặt đất run rẩy, miệng sùi bọt mép thậm chí còn trợn trắng mắt lên.

Nhìn qua thì đã bị trúng độc rất nặng.

Độc tố đã lan tràn đến tứ chi bách hài của hắn, đang dần dần ăn mòn vào trong tâm mạch.

Thẩm An Tại nhìn trên trán Ngọc Tâm Lan đã lấm tấm mồ hôi, đôi mi thanh tú của nàng không khỏi nhíu lại.

Hai tay hắn chắp sau lưng, nắm lấy một cây ngân châm.

"Ông… "

Đan lô khẽ run lên, thần sắc Ngọc Tâm Lan ngưng trọng.

Vì để trong vòng nửa canh giờ thành đan, nàng tăng tốc quá trình tinh luyện dược dịch, điều này có yêu cầu cực cao đối với thủ pháp luyện dược.

Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ dẫn đến thất bại.

Hiện đến thời khắc thành đan, nàng càng không dám khinh thường.

Bên kia, sắc mặt Mộ Dung Thiên đã phát ra màu tím, độc tố đã sắp chí tử.

"Đan thành!"

Ngọc Tâm Lan khẽ quát một tiếng, cách không vỗ lò đan.

Leng keng… Leng keng…!

Nắp lò mở ra, hai viên đan dược màu xanh phóng lên trời, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Phượng Hương Giải Độc hoàn, Lục phẩm, thành!

Nàng nắm một viên đan dược trong đó, nhanh chóng đi tới trước người Mộ Dung Thiên, cạy miệng hắn ra.

Sau đó còn lấy ngân châm ra giúp hắn điều trị khí huyết, luyện hóa dược lực.

Không đến một lát sau, màu xanh trên mặt hắn như thủy triều rút đi, cũng không còn run rẩy nữa, hô hấp dần trở nên vững vàng.

Thẩm An Tại lặng yên thu hồi ngân châm trong tay, tán thưởng gật đầu.

"Không hổ là Ngọc trưởng lão, nửa canh giờ luyện chế giải độc đan Lục phẩm, dược hiệu thật tốt, chỉ trong thời gian uống chén trà đã rút hết độc tố của Thất Diệp Phù U ra."

Ngọc Tâm Lan nâng tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt, mỉm cười nói: "Tới phiên ngươi."

Nói xong, nàng đưa cây Thất Diệp Phù U trong tay tới.

"Sư phụ, ta…"

Mộ Dung Thiên yếu ớt đứng lên, ánh mắt âm u nhìn sư phụ nhà mình.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, mặc dù độc được giải, nhưng vẫn có chút không quá thoải mái.

"Đừng hỏi, ăn tiếp đi."

Thẩm An Tại nhét toàn bộ cái cây vào trong miệng Mộ Dung Thiên, đồng thời che miệng hắn lại không cho hắn phun ra.

"Không thể được!"

Thần sắc Ngọc Tâm Lan cả kinh, muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Khi nhìn thấy toàn thân Mộ Dung Thiên run lên, sắc mặt hắn đen nhánh, trực tiếp ngã trên mặt đất, nàng cau mày.

Vậy mà lại trực tiếp ăn sáu chiếc lá còn lại, ngay cả rễ cây ẩn chứa kịch độc cũng ăn luôn, lần này phiền phức rồi!

Chỉ nuốt một lá cây mà nàng còn cần thời gian dài như vậy để luyện chế giải độc đan, ăn gần như một gốc Thất Diệp Phù U, khi độc phát tác, nhiều nhất hai khắc đồng hồ là người cũng chết!

Hoàn toàn không kịp luyện chế giải độc đan!

Hơn nữa độc tố quá mạnh, lục phẩm khó có hiệu quả!

"Ta đi tìm Đại trưởng lão, ngươi ổn định hắn!"

Ngọc Tâm Lan lo lắng mở miệng, đang muốn đi ra ngoài, thanh âm phong khinh vân đạm của Thẩm An Tại lại vang lên.

"Ngọc trưởng lão không cần phiền toái, để ta làm cho."

Nàng ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Trong hang đá, một đại đỉnh phong cách cổ xưa tôn quý đã xuất hiện.

Thẩm An Tại bắn ra một ngọn lửa, chỉ một thoáng, dưới đỉnh hừng hực liệt hỏa thiêu đốt.

Hai tay hắn tung bay, nhanh như tàn ảnh, trong nháy mắt phân hơn mười cây dược liệu theo đúng phân lượng, ném vào trong đỉnh lô.

Dược liệu vào đỉnh liền hóa thành dược dịch, sôi trào tinh luyện tạp chất, chia làm mấy đoàn.

"Đây là…"

Khi thấy Thẩm An Tại một lần tinh luyện nhiều dược liệu như vậy, ánh mắt Ngọc Tâm Lan không khỏi giật mình, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Không ngờ hắn lại lớn mật như vậy!

Mặc dù đồng thời tinh luyện nhiều loại dược liệu có thể rút ngắn thời gian thành đan thật lớn, nhưng yêu cầu đối với việc

eJJiỜ tmOPlgXInN evevZgsMavẻ chế hỏa hầu và lý giải dược đạo của luyện dược sư cực kỳ hà khắc.

Mặc dù nàng cũng có thể thử, nhưng tỷ lệ thành đan cực kỳ nhỏ bé, lại chỉ là luyện chế lục phẩm đan!

Nhưng nhìn dược liệu Thẩm An Tại đưa vào trong đỉnh, đôi mi thanh tú của nàng càng nhíu chặt.

Đây là… muốn luyện chế Thiên Thanh Giải Độc đan Thất phẩm!

Mặc dù hết sức hoài nghi, nhưng nhìn động tác thành thạo của Thẩm An Tại, cùng với vẻ mặt phong khinh vân đạm, nàng lại có chút không tin tưởng.

Chẳng lẽ… thực sự đúng như lời gia hỏa này nói, hắn chính là luyện dược sư thất phẩm?

Tiếng kêu rên vang lên, Ngọc Tâm Lan nhíu mày nhìn về phía thiếu niên đã bắt đầu tay chân cứng ngắc, cả người tím đen.

Hai khắc, có thể thành đan sao?

Làm sư phụ, hắn là sẽ không thật sự coi tính mạng đồ nhi của mình ra gì nhỉ?

Nghĩ nghĩ, để cho an toàn, nàng vẫn là cắn răng lấy ra một bình thuốc, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nàng không có đan dược thất phẩm, trong đó là một viên giải độc đan Bát phẩm do Đại trưởng lão luyện chế.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng chỉ có thể nhịn đau.

Dù sao chuyện luận bàn là do nàng nói ra, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng băn khoăn.

“Ui, thiếu chút dược liệu, Ngọc trưởng lão ngài còn có dư Bạch Linh hoa, Ngọc Tủy quả không?”

Ngọc Tâm Lan sửng sốt, gan gia hỏa này lớn như vậy sao, dược liệu còn chưa chuẩn bị xong đã bắt đầu luyện đan?

Mặc dù nhíu mày, nhưng nàng vẫn gật đầu: “Cần bao nhiêu năm?”

“Tốt nhất là năm trăm năm, nếu thật sự không có tùy tiện dùng hai ba trăm năm cũng được.”

Thẩm An Tại vừa khống chế luyện dược, vừa phân tâm đáp lại.

“Có.”

Ngọc Tâm Lan không do dự trực tiếp lấy ra dược liệu mà đối phương cần.

Sau khi Thẩm An Tại hái một nắm hoa lá, lại đưa một giọt nước ép trái cây vào trong đan đỉnh, sau đó…

Thuận lý thành chương thu toàn bộ những thứ còn lại vào trong trữ vật giới chỉ của mình.

Nhìn thấy một màn này, Ngọc Tâm Lan mới phản ứng kịp, có chút ngơ ngác.

Không phải Thiên Thanh Giải Độc đan…

Hình như không cần hai loại dược liệu này nhỉ?

Chương 217: Chỉ thông một hai thôi

Mộ Dung Thiên đã nhắm hai mắt lại, nằm "an tường" trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Ngọc Tâm Lan chau mày.

Nàng không hiểu dùng hai loại linh dược kia làm gì, hay là nói thứ đối phương muốn luyện chế hoàn toàn không phải là Thiên Thanh giải độc đan?

Leng keng… Leng keng…!

Trong lúc nàng còn đang nghi hoặc, Bát Hoang đỉnh phía trước đã bắt đầu run rẩy.

Hiển nhiên là đến thời khắc mấu chốt.

Hai khắc đồng hồ đã không còn bao lâu, độc tố bắt đầu điên cuồng cắn nuốt về phía tâm mạch Mộ Dung Thiên.

Nếu như đến lúc đó luyện đan thất bại, tính mạng hắn cũng nguy rồi!

Chẳng qua từ đầu đến cuối, Thẩm An Tại luôn luôn có bộ dáng gió nhẹ mây trôi.

Đợi khi Bát Hoang đỉnh run lẩy bẩy tới một tiết điểm, ánh mắt hắn bỗng đông cứng lại, đánh ra làn gió mát.

Phù!

Đột nhiên Lửa Niết Bàn tắt hẳn, luồng khí đỏ đậm trên đan đỉnh cũng nhanh chóng hạ nhiệt độ xuống.

Trong đó, hai viên đan dược một xanh một trắng xoay tròn, mượt mà không sứt mẻ, mùi thuốc tỏa ra bốn phía.

"Cái này… Một lò hai đan!"

Khi thấy rõ ràng tình huống bên trong đan đỉnh, Ngọc Tâm Lan khẽ nhếch miệng nhỏ, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Màu xanh chính là Thiên Thanh Giải Độc đan Thất phẩm, màu trắng… là một loại đan dược lục phẩm tên là Hóa Linh Trúc Khí hoàn.

Gia hỏa này, trong thời gian ngắn thật sự luyện chế được một viên đan dược thất phẩm, còn đồng thời luyện chế một viên đan dược lục phẩm có hiệu hoàn toàn không giống nhau!

Hơn nữa màu sắc mượt mà, vậy mà không ảnh hưởng đến nhau chút nào!

Năng lực khống chế kinh khủng như thế quả thực khiến người khác không thể tưởng tượng nổi!

"Mặt tím cả rồi nha…"

Thẩm An Tại đứng lên quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, khẽ nhíu mày, ngồi xổm xuống nắm miệng hắn nhét hai viên đan dược vào.

Đan dược vào miệng liền tan ra, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, màu tím xanh trên mặt Mộ Dung Thiên rút đi như thủy triều.

Thiếu niên chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt ôn hòa của sư phụ nhà mình.

"Sư phụ…"

"Độc tố đã được thanh trừ, nhanh chóng vận công luyện hóa dược lực Thất Diệp Phù U, đừng lãng phí."

Thẩm An Tại thấy hắn đã bình an vô sự, gật đầu đứng dậy, cũng không quản hắn nữa.

Mộ Dung Thiên lúc này mới phát hiện, khí hải của mình mơ hồ có dị động, giống như vừa rồi có năng lượng cực kỳ khổng lồ tinh thuần hội tụ.

Đó là dược hiệu của Hóa Linh Trúc Khí hoàn kết hợp cùng với dược hiệu của Thất Diệp Phù U khi đã được trung hoà độc tố.

Một viên đan được lục phẩm thêm linh dược bảy trăm năm, dược lực khổng lồ thế nào, có thể tưởng tượng.

Mộ Dung Thiên lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp.

Trong lúc mơ hồ, phảng phất có vô số thanh âm kiếm ngân vang từ trong ra ngoài, khiến cho Ngọc Tâm Lan lại giật mình.

Đây là… kiếm nguyên!

Chỉ có công pháp kiếm đạo Thiên giai mới có thể ngưng tụ ra kiếm nguyên!

Tại Trung châu, công pháp Thiên giai không phải cực kỳ hiếm có, nhưng cũng không phải rau cải trắng.

Lại thêm biểu hiện thành thạo điêu luyện vừa rồi khi Thẩm An Tại luyện đan, Ngọc Tâm Lan nhìn hắn thật sâu.

Bây giờ nàng rốt cuộc biết được, vì sao Bách Lý Nhất Kiếm cùng Ngọc Phong đều tôn kính người này như thế.

Hắn tuyệt đối không phải người bình thường, ít nhất…

Tuyệt đối không thể nào là một kẻ chỉ có Đoán Thể cảnh!

“Lần tỉ thí này, là ta thua, không nghĩ tới Thẩm phong chủ rõ ràng tạo nghệ dược đạo xuất thần nhập hóa như thế, lại còn khiêm tốn như vậy.”

Thần sắc Ngọc Tâm Lan có chút biến hóa, thăm thẳm nhìn Thẩm An Tại.

Nàng nhớ rõ khi mình hỏi mấy lần về trình độ dược đạo của gia hỏa này như thế nào, hắn cũng chỉ nói sơ qua một hai, hơi thông một hai.

Cuối cùng khi tự lấy ra đan phương thất phẩm để đặt cược, hắn mới nói mình là luyện dược sư thất phẩm.

Mấu chốt là… mình còn không tin!

"Đâu có đâu có, Ngọc trưởng lão quá khen, chỉ thông một hai thôi."

Thẩm An Tại khiêm tốn chắp tay, ý cười nhẹ nhàng.

Thấy hắn còn nói mình chỉ là hơi thông, Ngọc Tâm Lan nhịn không được có chút muốn mắng hắn.

"Ừ, ta nói lời giữ lời, đây là đan phương Nam Sơn Trường Sinh."

Nàng lắc đầu xong, lấy ra một miếng ngọc giản, cũng không do dự đưa ra.

Nàng không cách nào luyện chế, để đó cũng lãng phí.

"Đa tạ Ngọc trưởng lão."

Trong lòng Thẩm An Tại mừng thầm, cất ngọc giản vào trong túi, đồng thời có chút muốn nói lại thôi.

"Làm sao?"

Phát giác được ánh mắt của hắn, Ngọc Tâm Lan khẽ nhíu mày.

"Linh dược trong dược điền lúc trước đã nói…"

"Ngươi rất thiếu linh dược sao?" Ngọc Tâm Lan hồ nghi.

“Càng nhiều càng tốt.” Thẩm An Tại xấu hổ cười một tiếng.

“Dược điền ngũ mạch không thể để ngươi đi được. Nhưng ta có một mảnh dược điền tư nhân, nếu ngươi cần cái gì thì có thể lấy.”

Ngọc Tâm Lan nói xong, xoay chuyển lời nói, “Nhưng ta cần ngươi giúp các hậu bối ngũ mạch luyện một ít đan dược, số lượng có khả năng hơi nhiều, chẳng qua phẩm giai không cao lắm, ngũ phẩm mà thôi.”

“Có thể.”

Thẩm An Tại không chút do dự, trực tiếp gật đầu.

“Ngươi không hỏi muốn luyện bao nhiêu?”

Ngọc Tâm Lan có chút kinh ngạc.

“Vậy ngươi nói xem muốn luyện bao nhiêu cân?”

Khóe mắt nàng hơi co rút, mở miệng: “Tính tổng các loại, hẳn là được… ba cân?”

“Vấn đề nhỏ, giao cho ta đi.”

Nghe được chỉ có ba cân, Thẩm An Tại cũng lộ ra ý cười.

Chỉ là ba cân đan dược mà thôi, một đêm hắn có thể luyện xong.

Thấy hắn đáp ứng sảng khoái như vậy, Ngọc Tâm Lan cũng hài lòng gật đầu.

Như vậy có thể giảm bớt cho nàng không ít thời gian, so sánh với nhau, bảo hắn đến Dược viên hái chút ít Linh dược mà thôi, cũng không có gì to tát.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, khí tức trong cơ thể thiếu niên ngồi xếp bằng phía sau rốt cuộc dần dần trở nên bình ổn.

Tuy chưa từng phá cảnh, nhưng đã đạt đến Địa Linh cảnh đỉnh phong, cách Thiên cảnh, chỉ vẻn vẹn một bước!

Cộng thêm số Tụ Thiên đan mà Thẩm An Tại luyện chế cho hắn lúc trước, đoán chừng không bao lâu, hắn có thể trở thành võ giả Thiên Linh cảnh rồi.

"Đa tạ sư phụ!"

Mộ Dung Thiên đứng dậy, trước tiên là cung kính chắp tay về phía Thẩm An Tại.

"Tốt, tranh thủ sớm đột phá đi." Thẩm An Tại khoát tay áo.

Ngọc Tâm Lan nhìn thiếu niên áo đen, ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm An Tại, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Khó trách hắn nhét những lá Thất Diệp Phù U còn lại vào miệng thiếu niên này, thì ra là muốn giúp hắn tăng lên một chút thực lực.

"Thẩm phong chủ, xin mời theo ta, ta đi an bài chỗ ở cho ngươi, sau đó lại dẫn ngươi đi Dược viên nhìn xem."

Ngọc Tâm Lan duỗi tay, nhẹ giọng mở miệng.

"Làm phiền Ngọc trưởng lão."

Thẩm An Tại gật đầu, cất bước rời đi.

Mộ Dung Thiên điên cuồng đi theo phía sau hắn, dọc đường đi đều tò mò dò xét, thuộc tính lắm mồm lại một lần nữa mở ra.

"Oa, toàn bộ Hồng Phong Sơn Lĩnh này nhìn qua thật đẹp, cũng không biết sư muội và Lăng sư tỷ có thích phong cảnh này hay không!"

"Linh khí nơi này thật nồng đậm, so với dược điền của sư phụ ngài cũng không kém bao nhiêu."

“Sư phụ sư phụ, người của Phượng Hoàng tộc đều xinh đẹp như vậy sao?”

Mộ Dung Thiên nhìn trái nhìn phải, đợi đám người Ngũ mạch hành lễ với Ngọc Tâm Lan xong thì nhỏ giọng hỏi.

Thẩm An Tại hoàn toàn mặc kệ hắn, ngược lại Ngọc Tâm Lan rất hứng thú nhìn tiểu gia hỏa này, đồng thời đáy lòng có chút kinh ngạc.

Từ lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thiên nàng nhận được một tin tức.

Đó chính là hắn dám nói Dược viên của Thẩm An Tại so với linh khí ở Linh cảnh này không kém bao nhiêu!

Thanh Vân phong…

Đôi mắt Ngọc Tâm Lan chợt lóe, nếu như có cơ hội, nàng trái lại thật sự muốn đi xem đó rốt cuộc là động thiên phúc địa gì.

Chương 218: Sư phụ của Bách Lý Nhất Kiếm

Trong chính đường thuộc Bạch Xà sơn mạch.

"Kiếm Nhi, những năm này ngươi một chút tin tức cũng không có, rút cuộc là đi đâu?"

Trên thủ tọa, Bách Lý Hàn Phong hỏi thăm.

Những trưởng lão tộc Bạch Xà đứng bên cạnh cũng nghi hoặc, không biết hắn nhiều năm như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, nói tường tận một lượt từ chuyện chém chết Thương Ngô năm xưa, cuối cùng suy yếu không thể thoát khỏi đại trận bị trấn áp ở Thương Ngô cảnh nhiều năm.

Mặc dù những lời hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi bọn người Bách Lý Hàn Phong nghe được, lòng tràn đầy chua xót.

Linh hồn bị vây ở địa phương tối tăm không có ánh mặt trời kia nhiều năm như vậy, có bao nhiêu dày vò có thể tưởng tượng được.

Nếu không có đồ nhi Thẩm An Tại ngoài ý muốn cứu hắn ra, chỉ sợ ngay cả hồn thể này cũng sớm đã tiêu tán.

Còn chuyện giữa hắn và đám người Thương Ngô, tộc nhân hắn đều tin rằng, hắn đã bị vu hãm.

Bách Lý Nhất Kiếm mà bọn họ đã chung sống đến lúc trưởng thành, tuyệt đối không làm ra loại chuyện đó.

"Nhị thúc, Lão Long… sư phụ đâu?"

Sau khi giải thích xong, Bách Lý Nhất Kiếm đột nhiên nhíu mày.

Hắn nhớ mang máng, năm đó lúc rời đi thân thể sư phụ bị bệnh, cũng không biết hiện tại đã khỏi chưa.

Nghe hắn hỏi cái này, đám người Bách Lý Hàn Phong liếc nhau, thở dài mở miệng.

"Sư phụ ngươi những năm gần đây thương tình càng ngày càng nghiêm trọng, Phượng tộc trưởng cùng Kim tộc trưởng đều đã xem qua, không có biện pháp trừ tận gốc, tuổi thọ của hắn đã hao tổn không còn thừa bao nhiêu năm."

Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt, xưa nay đạm mạc, giờ phút này trên mặt hắn lộ ra vẻ nôn nóng.

"Đan dược đâu, không thể dùng đan dược kéo dài tuổi thọ để bổ sung sao?"

"Nên dùng thì đều đã dùng rồi, cơ bản là vô dụng."

"Sao lại như vậy…"

Lông mày Bách Lý Nhất Kiếm nhíu lại.

Tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc và Kim Ô tộc đều là luyện dược sư cửu phẩm, ngay cả bọn họ cũng chữa không được?

Thương thế này… rốt cuộc nghiêm trọng tới mức nào?

Trong lúc bầu không khí trong đại điện nhất thời nặng nề, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to, thanh âm già nua không mất vẻ dày dặn, rồi lại có chút hư ảo nói không nên lời.

"Kiếm Nhi, nghe nói ngươi đã trở về!?"

Nhiều năm chưa từng nghe thấy tiếng hét quen thuộc truyền đến, Bách Lý Nhất Kiếm đột nhiên ngẩng đầu.

Ở cửa đại điện, một lão giả dáng người không được tính là khôi ngô, thậm chí có chút gầy gò vội vàng vọt vào.

Tóc tai hắn lộn xộn, cũng mặc áo gai vải thô bình thường, trên eo còn treo hồ lô rượu, nhất là lỗ mũi đỏ bừng của hắn, làm hắn nhìn qua tựa như lão tửu quỷ có thể thấy được ở khắp ngõ nhỏ bên đường.

Khi nhìn thấy Bách Lý Nhất Kiếm, thần sắc lão giả khẽ giật mình, như có chút không dám tin, hốc mắt ửng đỏ.

"Kiếm Nhi… ngươi đã thật sự trở về?"

Thanh âm run rẩy rơi xuống, ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm cũng nhất thời phức tạp, cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng.

Đây là sư phụ của hắn, ân sư đã dạy hắn luyện kiếm từ nhỏ.

Long Cửu Cực, Đại trưởng lão Long tộc, đã từng là linh lão, hiệu Điểm Thương kiếm tiên. Nhiều năm trước, chính là cường giả Xung Hư đỉnh phong chỉ còn thiếu một bước nữa đã tiến vào Chân Tổ cảnh!

Bách Lý Nhất Kiếm quỳ trên mặt đất, dập đầu mấy cái thật mạnh.

Long Cửu Cực vội vàng tiến lên đỡ hắn, run rẩy mở miệng: "Trở về là tốt, trở về là tốt rồi!"

"Lão Long đầu, thân thể của ngươi…"

"Lão nhân ta sống rất tốt, ngược lại ngươi, mấy năm nay chịu khổ."

Long Cửu Cực nhìn đệ tử nhà mình chỉ còn lại mỗi hồn thể, thở dài không thôi.

Hắn nói xong, tiện tay lấy hồ lô rượu bên hông xuống định uống một ngụm lớn. Nhưng khi thấy Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, hắn ngượng ngùng cười một tiếng, lại thả hồ lô trở lại.

“Lão Long đầu, đã nói với ngươi bao nhiêu lần là ít uống rượu rồi, ngươi quên mình là bị thương như thế nào sao?”

Bách Lý Nhất Kiếm nghiêm mặt nói.

“Được được được, nghe lời đồ nhi, uống ít thôi, không uống nữa!”

Long Cửu Cực vốn còn thấp hơn Bách Lý Nhất Kiếm một cái đầu, cười gật đầu lia lịa, trong lúc nhất thời khiến người ta không phân biệt được rốt cuộc ai là sư phụ, ai là đồ đệ.

Nhìn dáng vẻ qua loa của hắn, Bách Lý Nhất Kiếm bất đắc dĩ.

Đoán chừng mấy năm nay mình không ở đây, hắn uống rượu không ít, trừ mình ra, những tiền bối Long tộc kia cũng không quản được hắn.

Trước kia hắn thường xuyên giấu mình vụng trộm uống rượu, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần còn không ngừng.

Sở dĩ bị thương cũng là vì rượu lấy từ đâu ra, bị hạ kỳ độc ngay cả hai đại tộc trưởng cũng khó giải!

“Lão Long đầu, tuổi thọ của ngươi còn lại bao nhiêu năm?” Bách Lý Nhất Kiếm trầm giọng hỏi.

“Côn Bằng, còn hơn một nghìn năm, đủ giúp tiểu tử ngươi tìm phương pháp tái tạo nhục thân.”

Long Cửu Cực cười ha hả nói.

“Nói thật lòng chứ?”

“Vậy còn có mấy trăm năm nữa.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn.

Người trước có chút chột dạ, chậm rãi mở miệng: “Còn có mười năm.”

Mười năm…

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm phức tạp, muốn nói lại thôi.

Mười năm!

Đối với võ giả thượng tam cảnh mà nói, chỉ là thời gian rất ngắn.

“Yên tâm, trong vòng mười năm, lão già ta nhất định có thể tìm được Hồn Mộc vạn năm giúp tiểu tử ngươi tái tạo thân thể.”

Long Cửu Cực cười ha ha vỗ vỗ bả vai Bách Lý Nhất Kiếm.

Nhìn thấy hắn không để ý chút nào tới tuổi thọ của mình, ngược lại là muốn giúp bản thân tái tạo thân thể, trong lòng Bách Lý Nhất Kiếm tràn đầy áy náy.

Mình không có năng lực giúp sư phụ, ngược lại khiến hắn vẫn luôn lo lắng cho mình nhiều năm như vậy.

Thân phận đồ đệ này của mình, thật không khiến người ta bớt lo.

“Đừng nói những lời này, ta nghe nói bên Thần Viên tộc đã truyền tin cho Tiểu Ngạo Tử rồi, không đến mấy ngày nữa họ sẽ có thể trở về, cái người hãm hại ngươi kia, có manh mối gì không?”

Long Cửu Cực khoát tay áo nói sang chuyện khác.

“Việc này nhất định có liên quan đến Vân Liệt trưởng lão, đợi Tôn Ngạo trở về chỉ điểm, cứ xem hắn nói như thế nào.”

Theo tiếng của Bách Lý Nhất Kiếm vang lên, Long Cửu Cực lộ ra vẻ mặt tức giận rõ ràng.

“Hừ, đã biết lão bất tử kia có vấn đề, năm đó nếu không phải Nhị thúc ngươi cản ta, ta đã sớm một kiếm chém chết hắn

rồi!”

Bách Lý Hàn Phong bất đắc dĩ mở miệng: “Thân thể ngài có bệnh, không thể tùy tiện động kiếm.”

Long Cửu Cực hừ lạnh một tiếng, đáy mắt còn sót lại sự phẫn nộ chưa tiêu tan.

“Lão Long đầu, ta muốn nhờ ngươi một chuyện.”

Bách Lý Nhất Kiếm chợt nhớ ra điều gì, mở miệng nói.

“Nói đi.”

“Ta muốn mời ngươi tới dạy một thiếu niên luyện kiếm, hắn vẫn còn kém một chút là lĩnh ngộ kiếm đạo.”

Nghe hắn nói vậy, Long Cửu Cực kỳ kinh ngạc.

Không ngờ Bách Lý Nhất Kiếm lại dạy người khác luyện kiếm?

“Tiểu tử kia rất ngu xuẩn hả, ngươi còn cần ta dạy không?”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu: “Không, hắn không những không ngốc, ngược lại thiên phú kiếm đạo rất tốt. Không tới hai năm, hắn

“Hả?”

Thần sắc Long Cửu Cực khẽ giật mình, nhìn hắn với vẻ nghi ngờ: “Có phải tiểu tử ngươi đang trêu đùa lão già ta hay không?”

Cho dù là Bách Lý Nhất Kiếm lúc trước cũng phải mất thời gian năm năm mới có thể ngộ kiếm ý nhập kiếm đạo.

“Ai?”

“Hắn tên Mộ Dung Thiên, cũng là người đã cứu ta ra khỏi Thương Ngô cảnh, hiện tại hắn đang ở bên phía sư phụ hắn với Phượng Hoàng ngũ mạch.”

Lúc đầu Long Cửu Cực còn không hứng thú, nghe nói là người cứu đồ đệ của mình, hắn mới hơi nhướng mày, gật đầu đáp ứng, lộ ra vẻ thổn thức.

Hắn cũng không nhớ rõ mình đã bao nhiêu năm rồi không dạy cho người khác luyện kiếm.

Cũng không biết có phải sẽ dạy hư con cháu hay không.

Yêu nghiệt trong vòng hai năm là có thể lĩnh ngộ kiếm ý, hắn vẫn còn đang muốn mở mang kiến thức một chút.

"Cảnh giới hiện tại của hắn là gì, Càn Khôn cảnh hay là Thiên Linh cảnh?"

"Địa Linh cảnh."

Long Cửu Cực sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Chỉ có Địa Linh cảnh!?

Chương 219: Bắt đầu luyện đan

Trong dãy núi Phượng Hoàng ngũ mạch, một vùng không tính là rộng lớn, có một vườn thuốc chiếm diện tích hơn mười mẫu.

“Đây là Dược viên của Ngọc trưởng lão sao?”

Hai mắt Thẩm An Tại tỏa sáng.

Đừng thấy nơi này không rộng lớn bằng Dược viên của Thanh Vân phong, nhưng mà bên trong lại có nhiều loại dược liệu thượng đẳng hơn rất nhiều.

Dược liệu có thể xuất hiện ở mảnh Dược viên này ít nhất cũng hơn trăm năm, hơn nữa còn tương đối quý hiếm ở bên ngoài.

Mặc dù Thẩm An Tại có Dược viên hơn hai mươi mẫu, nhưng ngoại trừ số ít dược liệu tương đối trân quý bên ngoài, đa phần kỳ thật đều khá thường thấy.

“Thẩm phong chủ nếu có gì cần, cứ việc cầm lấy là được.”

Ngọc Tâm Lan mỉm cười mở miệng, “Chỉ là đừng quên giúp vãn bối trong tộc luyện đan là tốt rồi.”

“Yên tâm, Thẩm mỗ lát nữa bắt đầu luyện.”

Nói xong, Thẩm An Tại lấy một bao tải từ trong nhẫn trữ vật ra. Mộ Dung Thiên cũng nhận lấy một cái xẻng từ trong tay hắn.

Ngọc Tâm Lan nhíu mày lại, vội mở miệng: “Chỉ cần là dược liệu thiếu khi luyện đan, có thể lấy từ trong Dược viên.”

Thẩm An Tại có chút tiếc nuối.

Hắn còn tưởng rằng Ngũ mạch trưởng lão hào phóng như vậy, vừa đưa đan phương xong lại đưa dược điền.

Trên mặt Ngọc Tâm Lan có chút xấu hổ, không phải loại mặt dày.

Dược liệu này cũng không phải gió to thổi tới, xem động tác lưu loát của Thẩm An Tại vừa rồi, luôn cảm giác dược điền không còn thuộc về mình nữa rồi.

Cho nên mới lâm thời sửa lại lời nói, nói hắn cần luyện đan mới có thể lấy được, những cái khác thì thôi đi.

Không còn cách nào, nàng sợ gia sản của mình sẽ bị móc rỗng.

Nhìn bộ dáng đối phương làm việc như vậy, nàng luôn cảm thấy người này có thể làm ra chuyện như vậy.

"Ý của trưởng lão là, chỉ cần ta luyện đan ở chỗ này, dược liệu cũng có thể lấy từ nơi này sao?"

Thẩm An Tại lại xác nhận lần nữa.

"Ừm."

Ngọc Tâm Lan gật đầu.

"Vậy cũng được."

Thẩm An Tại hơi hơi gật đầu, sau khi nhìn quanh bốn phía, ánh mắt rơi vào một căn phòng nhỏ bên cạnh Dược viên.

"Ta ở đó, cũng miễn cho Ngọc trưởng lão an bài chỗ khác."

Ngọc Tâm Lan nhìn phòng nhỏ kia, sững sờ, nhíu mày mở miệng: "Đó là chỗ ở của dược đồng, Thẩm phong chủ là khách từ xa tới, sao…"

"Đơn giản là được rồi, cũng tùy thời đều có thể luyện đan."

Ngọc Tâm Lan nhíu mày sâu hơn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể luyện đan là ý gì, mỗi ngày đều muốn luyện đan?

"Không biết phía Ngọc trưởng lão có bất tiện gì không?"

Thẩm An Tại chỉ chỉ phòng nhỏ kia, có chút mong đợi mà thăm dò.

"Thẩm phong chủ thích thì tất nhiên là tiện rồi. Sau đó ta sẽ kêu dược đồng kia nghỉ ngơi vài ngày rồi chuẩn bị dọn dẹp căn phòng cho ngươi."

Ngọc Tâm Lan trầm tư một lúc, vẫn gật đầu mở miệng.

Chỉ là luyện đan mà thôi, hẳn sẽ không dùng được quá nhiều dược liệu đâu nhỉ?

"Đa tạ trưởng lão."

Thẩm An Tại nghe vậy thì đại hỉ.

Lại tán gẫu một phen, Ngọc Tâm Lan tạm thời rời đi.

Trước khi đi nàng đã tận lực dặn dò Thẩm An Tại không nên đi loạn khắp nơi, để tránh sinh ra hiểu lầm, phát sinh triền đấu cùng người khác.

Về phần đan dược nàng cần Thẩm An Tại luyện chế, là đan ngũ phẩm, Phong Hỏa đan, Quy Dương đan vân vân, có thể để cho những tộc nhân kia

cảm ngộ ảo diệu của Niết Bàn thần hỏa, tăng cường năng lực khống hỏa.

Dược phẩm không cao, nhưng khó hơn đan dược ngũ phẩm thông thường.

Đương nhiên, đó chỉ là đối với luyện dược sư khác mà thôi, để Thẩm An Tại tới luyện, quả thực chính là dễ như trở bàn tay.

Ba cân đan dược phỏng chừng tối đa nửa ngày là có thể luyện xong.

"Oa, sư phụ, dược liệu nơi này đều có vẻ trân quý, toàn những Dược viên chúng ta chưa từng thấy qua nha!"

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên tò mò, nhìn linh dược đầy đất, lòng bàn tay ngứa ngáy.

Mặc dù không thích trông coi linh dược, nhưng hắn cảm thấy đào linh dược rất vui tay, rất thoải mái.

"Đừng có mò mẫm, nơi này tốt xấu gì cũng là chỗ của trưởng lão Phượng Hoàng tộc, không phải dược điền của Từ lão hắc, ngươi mà đào, Chưởng môn không có ơr đây giúp ngươi thoát nạn đâu."

Thẩm An Tại liếc qua thiếu niên đang nóng lòng muốn thử, mở miệng dặn dò.

"À."

Mộ Dung Thiên có chút nhụt chí.

"Vào trong đó tu luyện cho ta, lại ăn một cây linh dược bảy trăm năm, nhanh chóng giúp vi sư phá cảnh!"

Thẩm An Tại vung tay áo, Bát Hoang đỉnh đón gió mà phồng lên, úp ngược hạ xuống.

"Được rồi, sư phụ!"

Thiếu niên gật đầu, cun cút chạy tới nâng đỉnh lên, sau đó chui vào.

Chờ Thẩm An Tại điểm tay thu Bát Hoang đỉnh lại, bên trong đã không còn bóng dáng thiếu niên.

Người khác nếu như nhìn thấy, sợ là sẽ cho rằng Bát Hoang đỉnh này là pháp bảo không gian gì đó.

Chỉ có hai người thầy trò bọn họ biết được, thật sự không phải do thủ đoạn của cái đỉnh giấu người, mà là thủ đoạn của Đạo phủ.

Sau khi tiễn Mộ Dung Thiên đi, ánh mắt Thẩm An Tại mới hoàn toàn đặt ở mảnh Dược viên trước mắt này, sau đó trong tay xuất hiện một ngọc giản.

"Thiên U Thanh Nhai thảo, Khởi La hoa, Thiên Thu tuyết…"

Hắn nói ra tên từng dược liệu, không phải cái khác, chính là dược liệu được ghi chép trên đan phương.

Nam Sơn Trường Sinh đan, xếp hàng thất phẩm, phục dụng có thể tăng ba trăm năm thọ nguyên.

"Ba trăm năm, tương đương với ba đời của người bình thường."

Thẩm An Tại lẩm bẩm hai tiếng, rất động tâm.

Đáng tiếc, cái này cũng giống Tẩy Tủy đan, chỉ có lần thứ nhất là hữu hiệu, phục dụng lần thứ hai gần như không còn hiệu quả.

"Hệ thống, hai trăm chín mươi lăm năm thọ nguyên, có thể trực tiếp đổi cho tiểu tử kia đột phá tới Niết Bàn không?"

Thẩm An Tại sờ cằm, suy nghĩ rồi mở miệng.

[Không thể, khuyên túc chủ không nên mơ tưởng xa vời]

Nghe đáp lại, Thẩm An Tại lắc đầu.

Vậy cũng không còn cách nào, chỉ có thể để bản thân Mộ Dung Thiên tự tu luyện.

Chẳng qua…

"Hệ thống, ngươi có cái đan phương gì khác có thể dùng tuổi thọ đổi hay không, thấp hơn năm năm thì đừng lấy ra."

[… Có]

Tuy rằng hắn nghi ngờ sẽ bị báo phát hiện bug, nhưng hệ thống vẫn đưa ra đáp án chắc chắn, đồng thời sau đó nó lại đưa ra hơn trăm loại đan phương cho Thẩm An Tại.

Tất cả đều có quan hệ với việc tăng tuổi thọ, nhưng loại đan dược này, thấp nhất cũng là lục phẩm, lại dùng dược liệu tương đối quý hiếm, trên thị trường ít có.

Muốn dùng thọ nguyên đổi, ít nhất năm mươi năm đổ lại.

Nếu là trước kia, Thẩm An Tại ở cảnh giới dược đạo không cao, khẳng định là không dám tiêu xài nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ đã khác xưa, hắn thân là luyện dược sư thất phẩm thì đan dược gì mà luyện không ra chứ?

Nhìn hơn mười mẫu dược điền này, Thẩm An Tại đứng bên cạnh, khóe miệng nhịn không được mà nhếch lên.

Xoát thọ mệnh, vấn đề tuổi thọ của mình, rốt cuộc có thể giải quyết!

Con đường trường sinh, có hi vọng thực hiện được!

Về phần tại sao phải xoát thọ nguyên chứ không phải chờ sau này từ từ tìm, bởi vì…

Nếu lúc ấy hắn có nhiều thọ mệnh như vậy mà nói, có lẽ Trịnh Tam Sơn cũng sẽ không chết.

Trong mấy ngày kế tiếp, Thẩm An Tại cũng ở trong dược điền này, không đi đâu cả.

Hắn trước tiên dùng nửa đêm luyện hóa những đan dược Ngọc Tâm Lan cần, sau đó bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu Nam Sơn Trường Sinh đan.

Mất mấy ngày, một góc Đông Nam cuqr mảnh dược điền này đã có thể dùng từ hoang vu để miêu tả toàn bộ đều được

hắn dùng để thử luyện đan.

Chẳng qua Thẩm An Tại vẫn có lương tâm, biết những dược liệu này không dễ chăm bón, cho nên hắn không nhổ cả gốc rễ, chỉ là nhổ hết trái cây.

Chờ một năm hai năm, bọn chúng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là hiện tượng khôi phục linh dược bình thường, nếu như vào Dược viên sau Thanh Vân phong, ngủ một đêm là khôi phục như cũ.

Có thể nói là dùng mãi không hết!

Chương 220: Điểm Thương kiếm tiên

Một một buổi sáng nào đó.

Ngọc Phong đi tới bên ngoài Dược viên, cung kính chắp tay bên ngoài cấm chế.

"Thẩm tiền bối, trưởng lão nhà ta lệnh vãn bối đến đây lấy thuốc."

Hư không bên ngoài Dược viên khẽ run, một cái vò lớn bỗng nhiên rơi xuống đất.

"Đã ở trong này rồi, lấy đi."

Giọng nói của Thẩm An Tại từ xa xa truyền đến.

Nhìn cái vò lớn cao cỡ nửa người trước mắt, Ngọc Phong há to miệng kinh ngạc.

Không phải… chỉ có ba cân đan dược thôi sao?

Một vò này nhìn qua, sao có cảm giác ba mươi cân cũng có?

Chẳng lẽ là vỏ dày cùi mỏng, bên trong hoàn toàn không chứa bao nhiêu đan dược?

Ôm nỗi lòng nghi ngờ, hắn mở nắp bình ra, sau đó hai mắt trừng một cái, nhìn chằm chằm đan dược bên trong đang sắp tràn ra.

Các loại màu xanh tím đều có, đan dược mượt mà tròn trĩnh, dược hiệu hoàn toàn nội liễm không tiết ra ngoài.

"Thẩm tiền bối, chuyện này…"

“Thẩm mỗ mới đến, luyện thêm chút đan dược cũng coi như là thi lễ.”

Theo tiếng nói của Thẩm An Tại truyền đến, Ngọc Phong không khỏi hít sâu một hơi.

Đây cũng không phải luyện nhiều một chút, đây là luyện nhiều hơn mấy chục cân!

Khiến người ta khiếp sợ nhất không phải là số lượng của đống đan dược này, mà là tốc độ luyện đan của Thẩm phong chủ!

Từ khi hắn tiến vào JrApMfkxḱ CDCPQlTpỤ viên không đến bảy ngày, chẳng lẽ hắn luyện đan suốt đêm không ngừng, một khắc cũng không ngừng?

“Làm phiền Thẩm tiền bối.”

Ngọc Phong thu hồi vẻ khiếp sợ, cung kính chắp tay sau đó thu hồi một vò lớn đan dược, xoay người rời đi.

Ngũ mạch, ở trong một sơn cốc trăm hoa đua sắc.

Ngọc Tâm Lan nhìn vòn đan dược trước mắt, lâm vào trầm mặc.

Chính mình chỉ cần ba cân, mà Thẩm An Tại lại luyện ba mươi cân trong thời gian ngắn như vậy…

Tốc độ luyện dược này, không khỏi có chút quá kinh khủng.

Bỗng nhiên, nàng như nhớ ra cái gì đó, trong lòng không khỏi có chút bất ổn.

Lúc trước Thẩm An Tại nói muốn ở trong phòng nhỏ cạnh Dược viên để thuận tiện luyện đan, hắn không phải là…

Trong lòng Ngọc Tâm Lan không khỏi đau đớn một trận, dường như đã dự liệu được tràng cảnh hoang vu mấy chục

dặm.

"Ài, còn tốt không dẫn hắn đi Đại Dược viên."

Nàng thở dài, âm thầm cảm thấy may mắn.

…

Một bên khác, trong dược điền.

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm Bát Hoang đỉnh trước mắt, tim đập nhanh hơn.

Bên trong, lửa dần dần tán đi, cuối cùng một viên đan dược quanh quẩn khí tím mông lung hiện lên.

Khí tím bốc lên giống như sông núi che phủ mây mù.

Nam Sơn Trường Sinh đan, thành công rồi!

Thẩm An Tại vui mừng quá đỗi, một tay nắm lấy đan hoàn, không để ý hơi nóng mà đưa vào trong cổ họng.

Đan dược vào miệng, giống như sương mù bốc lên làm hắn có chút lơ lửng.

Vào giờ khắc này, Thẩm An Tại như đến được chốn bồng lai.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, viên đan dược này sau khi biến mất đã tác dụng vào một lĩnh vực nào đó không thể nói rõ được.

Không phải huyết nhục, cũng không phải thần hồn, mà là… sâu bên trong sinh mệnh.

Đó là một loại lĩnh vực mà Thẩm An Tại chưa bao giờ biết, nhưng hắn biết rõ, sau khi dược đạo xuất hiện, tất nhiên sẽ chạm đến những lĩnh vực này.

Cái loại lĩnh vực thần kỳ liên quan đến sinh mệnh kia.

"Ba trăm năm thọ mệnh…"

Thẩm An Tại nhìn thân thể của mình dường như cũng không có gì thay đổi, nhất thời có chút hoảng hốt.

Cảm giác sinh mệnh đang tăng trưởng khiến hắn như đặt mình vào trong mộng ảo.

"Thẩm phong chủ!"

Đang lúc hắn chuẩn bị bắt đầu hỏi hệ thống đổi đan phương, dùng tuổi thọ đổi lấy tuổi thọ, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Bách Lý Nhất Kiếm.

Quay đầu nhìn lại, ngoại trừ Bách Lý Nhất Kiếm, bên cạnh hắn còn có một lão giả ăn mặc mộc mạc.

Trong nháy mắt nhìn thấy lão giả kia, Thẩm An Tại nhíu mày lại.

Là thầy thuốc, hắn có thể rất dễ dàng nhìn thấu tình huống của lão giả kia dường như có chút bất thường.

Loại cảm giác rõ ràng không bệnh không tai ương nhưng lại có khí chất tuổi xế chiều rất nồng đậm.

Đặc biệt là chính hắn sau khi vừa mới nuốt Nam Sơn Trường Sinh đan, có thêm cảm giác tuổi thọ, càng thêm cảm giác rõ ràng.

"Vị này là ai vậy?"

Thẩm An Tại tiến lên chắp tay, sau đó tò mò nhìn về phía lão giả giắt hồ lô rượu bên hông.

Mặc dù đối phương nhìn qua có vẻ rất bình thường, nhưng hắn cũng không tin một người bình thường lại đến nơi này.

"Vị này là gia sư của tại hạ, Điểm Thương kiếm tiên, Long Cửu Cực."

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng giới thiệu.

Điểm Thương kiếm tiên, Long Cửu Cực!

Trong lòng Thẩm An Tại chấn động.

Nếu như danh tiếng của Bách Lý Nhất Kiếm là mấy năm gần đây mới vang dội trong danh sách Kiếm tiên, thì Điểm Thương kiếm tiên này đã là nhân vật quát tháo sách Kiếm tiên suốt mấy trăm năm!

Danh tiếng của Điểm Thương kiếm đạo, khắp Thiên Huyền đại lục, không người nào không biết, không ai không hiểu!

Nếu nói thứ hoàn toàn khẳng định uy danh của hắn, còn phải nói đến trận đánh tại Đông Linh vực một trăm ba mươi năm trước.

Năm đó lúc luận kiếm với mười Đại kiếm tiên trên Luận Kiếm sơn, hắn uống rượu say, mượn men say đồng thời luận kiếm với mười Đại kiếm tiên.

Phải biết, đó là mười Đại kiếm tiên, không phải con chó con mèo gì.

Tùy ý lấy ra một cái, đều là nhân vật có thể viết thành mấy trăm trang sách.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là những nhân vật như thế, cuối cùng có bảy vị lần lượt bị đánh bại dưới tay vị Điểm Thương kiếm tiên này.

Ba vị còn lại mặc dù chưa từng bị thua, nhưng cũng không thể làm gì Long Cửu Cực.

Từ sau đó, danh tiếng Điểm Thương kiếm tiên vang vọng Thiên Huyền!

Đáng tiếc sau đó vài năm, Điểm Thương Kiếm không truyền tin tức gì nữa, đều nói là quy ẩn cảm ngộ kiếm đạo cường đại hơn.

Không ngờ, Điểm Thương kiếm tiên đại danh đỉnh đỉnh lại chính là sư phụ của Bách Lý Nhất Kiếm!

“Bái kiến tiền bối.”

Thẩm An Tại hơi chắp tay, ngữ khí có chút cung kính.

Năm đó khi tin tức về đối phương truyền ra ngoài, hắn đã là Xung Hư cảnh đỉnh phong, cũng không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, hắn có đạt tới cảnh giới thứ chín hay không!

“Thẩm phong chủ đa lễ rồi, lần này lão đầu tử tới, thứ nhất là vì cảm tạ ân tình thầy trò ngươi cứu Kiếm nhi, thứ hai…”

Long Cửu Cực nhìn thoáng qua bên trong Dược viên, nghi hoặc nói: “Không phải nói ngươi có một vị đệ tử kẹt ở ngoài kiếm đạo đã lâu, tại sao ta không nhìn thấy hắn?”

Thẩm An Tại sững sờ, nhìn thoáng qua Bách Lý Nhất Kiếm.

Người sau nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời trong lòng hắn mừng rỡ, có thể mời Điểm Thương kiếm tiên danh chấn thiên hạ năm đó đến dạy kiếm đạo cho đồ nhi của mình, quả thực chính là cơ duyên lớn!

“Tiền bối chờ một lát, ta đi gọi tiểu tử kia ra ngay.”

Thẩm An Tại chắp tay, sau đó vội vàng chạy về phía sau núi.

Chạy suốt chặng đường, trong lòng hắn còn có chút kích động.

Nếu Mộ Dung Thiên có thể lĩnh ngộ kiếm đạo, nhiệm vụ giai đoạn kia xem như hoàn toàn hoàn thành, hắn có thể lại một lần nữa thu được tư cách tự chọn thuộc tính.

Thuộc tính của một Phong chi Tử đã khiến hắn ăn không ít ngon ngọt.

Không bao lâu, Thẩm An Tại từ sau núi lôi ra một Mộ Dung Thiên đang còn ngơ ngác.

Long Cửu Cực nhìn thấy một màn này, ánh mắt chớp lên.

Vị Thẩm phong chủ này cũng có chút thủ đoạn, lúc hắn vừa mới tới đã đảo qua toàn bộ Dược viên.

Ngoại trừ Thẩm An Tại ra, hoàn toàn không có bất kỳ người nào tồn tại.

Vừa rồi tuy rằng có một nơi bị ngăn cách cảm giác, nhưng hắn vẫn nhạy cảm nhận được một tia khí tức kiếm đạo làm hắn kinh nghi.

Khí tức này không phải thuộc về ai đó, mà thuộc về ba ngàn đại đạo giữa thiên địa, khí tức kiếm đạo thuần túy nhất, bản nguyên của vạn pháp!

Ánh mắt của hắn chậm rãi rơi xuống trên người thiếu niên áo đen bên cạnh, lập tức khẽ giật mình.

Một tiếng kiếm ngân kèm một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp người thiếu niên, được hắn nghe thấy rõ ràng.

Thiếu niên này… không chỉ lĩnh ngộ kiếm ý, mà trong cơ thể còn chảy xuôi long huyết!

Chương 221: Năm nơi cấm địa

“Tiểu tử Mộ Dung Thiên, bái kiến Long tiền bối.”

Mộ Dung Thiên đã nghe Thẩm An Tại nói trên đường rồi, giờ phút này tràn đầy sùng kính chắp tay hành lễ.

Thiếu niên vốn ưa thích kiếm, hôm nay có thể nhìn thấy Điểm Thương kiếm tiên danh truyền đại lục, trong lòng không cần nhiều lời.

“Không cần đa lễ.”

Long Cửu Cực khẽ nâng tay ra hiệu cho hắn đứng dậy.

Đồng thời cẩn thận quan sát thiếu niên áo đen trước mắt.

Giờ phút này Mộ Dung Thiên đang vò đầu, cười ngây ngô không biết làm sao.

Đáy mắt Long Cửu Cực hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng thiếu niên trước mắt thoạt nhìn chất phác, nhưng ánh mắt lại không hàm chứa tạp chất, trong trẻo thấu triệt, ẩn hàm kiếm ý sắc bén càng làm cho hắn âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Kiếm ý thuần túy như thế, đây là lần đầu tiên hắn thấy được từ trên người của một thiếu niên.

“Ngươi có bằng lòng để lộ kiếm ý trước mặt lão nhân này một phen hay không?”

Long Cửu Cực vuốt chòm râu, hơi tò mò mở miệng.

Mộ Dung Thiên nhìn về phía sư phụ nhà mình, thấy người kia nhẹ nhàng gật đầu, lúc này mới chắp tay.

“Tiểu tử nguyện ý!”

Dứt lời, hắn liền đi về một khoảng đất trống, rút thanh Thiên Thanh kiếm sau lưng ra, vận sức chờ đợi.

Nhìn hai người một già một trẻ đi về phía bên kia, Bách Lý Nhất Kiếm lúc này mới đến bên cạnh Thẩm An Tại mở miệng.

“Thẩm phong chủ, có nhìn ra vấn đề trên người gia sư không?”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Tuổi thọ của hắn, hẳn là còn lại không bao nhiêu nhỉ?”

“Ừm.” Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm ngưng trọng: “Lần này mang gia sư tới đây, cũng là muốn nhìn xem Thẩm phong chủ có thượng sách gì có thể chữa trị cho gia sư.”

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày, trong mắt lập loè huyền quang, đã vận hành Động Thiên Linh nhãn.

Khi hắn lần nữa nhìn về phía lão giả đứng trên đất trống kia, lông mày chậm rãi nhăn lại.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một vài thứ.

Đó là một tầng tử khí màu xám mông lung, những tử khí này giống như sợi tơ quấn quanh thân Long Cửu Cực, hơn nữa lại đang không ngừng mang theo một ít đồ vật bay về phía đông.

“Chuyện này…”

Hắn chần chờ rồi mở miệng, “Nếu như ta đoán không sai, nguyên nhân của bệnh lạ trên người lệnh sư, hẳn là đến từ phía đông?”

Nghe vậy, Bách Lý Nhất Kiếm lộ vẻ kinh ngạc, những vật này, lúc trước Phượng tộc trưởng cùng Kim tộc trưởng cũng không nhìn ra, vẫn là sư phụ nhà mình tự nói ra.

Bây giờ Thẩm An Tại lại nhìn thấu?

“Thẩm phong chủ làm sao mà biết được?”

“Y học sở thuật của ta lấy bốn phương pháp vọng văn vấn thiết (xem nghe hỏi sờ) làm chủ, cùng dùng bốn cách, tra ra bách bệnh.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Phương pháp bắt bệnh này cũng là chính bản thân hắn tự nghiên cứu ra từ kinh nghiệm luyện dược, còn dạy cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Đương nhiên, có thể xem thấu vấn đề trên Long Cửu Cực, vẫn là quy công cho Động Thiên Linh nhãn, nếu không chỉ dựa vào tài năng hỏi han, hắn cũng khó phát hiện, nhiều lắm là phát hiện một chút manh mối.

“Trên người sư phụ ngươi ẩn giấu tử khí rất sâu, hơn nữa còn đang không ngừng xơi tái sinh cơ của hắn, chẳng qua cũng không phải đã biến mất, mà là lại kéo về phương đông, nếu như ta đoán không sai, sư phụ ngươi hẳn là lưu lại thứ gì đó ở phía đông.”

Thẩm An Tại suy nghĩ, nói ra suy nghĩ của mình.

Thần sắc Bách Lý Nhất Kiếm càng khiếp sợ hơn, bội phục ôm quyền: “Thẩm phong chủ thật là Thần nhân!”

“Trước đây gia sư đích xác đã đến Đông Linh vực một chuyến, bởi vì một số nguyên nhân mà gặp khốn cảnh, bất đắc dĩ phải lưu lại Long châu trong cơ thể để thoát hiểm, sau đó vẫn luôn ốm yếu quấn thân, không cách nào khôi phục.”

“Không cách nào lấy lại Long châu?” Thẩm An Tại nhíu mày.

“Ừm, chuyện liên quan tới Linh khư, Thẩm phong chủ hẳn là cũng biết.”

“Linh khư không phải ở Trung châu sao, tại sao lại chạy đến Đông Linh vực rồi?”

Thẩm An Tại có chút khó hiểu.

“Cũng không phải, Trung châu có Linh khư, bốn vực còn lại cũng có cấm địa tương tự, chẳng qua cũng không cường đại như Linh khư.”

Bách Lý Nhất Kiếm nói xong, nhìn về phía người bên cạnh.

“Bao gồm cả Nam Quyết vực Thẩm phong chủ đang ở, sâu trong Cực Bắc cảnh, cũng có cấm địa tương tự, tuyết rơi cả ngày cùng với cương phong cường đại, hơn phân nửa nguyên nhân là vì cấm địa kia.”

“Cương phong…” Thẩm An Tại nao nao.

Cực Bắc cảnh hoàn toàn chính xác có nhiều cương phong cường đại dị thường, xé nát cường giả Thiên Linh cảnh cũng không nói chơi.

Chẳng qua hắn có thuộc tính của Phong chi Tử, cho nên có thể miễn dịch những cương phong kia, cũng có thể phát hiện ra gió lạ mà tránh đi trước.

Vì vậy lần đó di chuyển trong Cực Bắc cảnh đã không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

Không nghĩ tới, trong đó thậm chí còn có lời giải thích về cấm địa.

“Hoàn cảnh ở Đông Linh vực được gọi là U Mộc sơn. Trong đó, sông núi cỏ cây héo rũ, vạn vật tàn lụi, không thấy được chút sinh cơ nào. Bao nhiêu năm qua, vô số cường giả từng đi thăm dò huyền bí bên trong đó, nhưng người có thể trở về rất ít, không có mấy.”

Bách Lý Nhất Kiếm khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ.

“Vốn với thực lực Lão Long đầu, hẳn là có thể an toàn trở về, đáng tiếc sau khi uống rượu hắn dễ dàng quên mình, mạnh mẽ đi sâu vào thăm dò, cuối cùng mới rơi vào kết cục như bây giờ.”

Thẩm An Tại nghe vậy, cảm thấy có chút thổn thức.

Lúc trước Điểm Thương kiếm tiên dựa vào hơi rượu xông vào Luận Kiếm sơn luận đạo với mười Đại kiếm tiên, dương danh Thiên Huyền.

Lại mượn sức rượu, xông vào U Mộc sơn, rơi vào kết cục thọ nguyên hao tổn.

Có thể nói thành cũng vì rượu, thua cũng vì rượu.

Chẳng qua…

Thẩm An Tại nhíu mày lại, có chút hồ nghi.

Đại lục Thiên Huyền một châu bốn vực, mỗi nơi đều có một cấm địa, phương vị tại trung ương bốn góc, ngược lại có chút kỳ quái.

Giống như là… trận pháp vậy?

“Đã có thể đi ra, vậy vì sao không tập kết một ít cường giả, vào lại tìm kiếm Long châu còn sót lại?”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu.

“Không phải là chưa đi tìm, mà là hoàn toàn tìm không thấy. Phương vị U Mộc sơn biến ảo khó lường, mỗi một lần tiến vào đều là những con đường không giống nhau, ài.”

Nghe lời ấy, lúc này Thẩm An Tại mới hiểu rõ.

Tìm lại Long châu là không có khả năng, chỉ có thể nghĩ biện pháp chữa bệnh thông qua các biện pháp khác.

“Thẩm phong chủ có biện pháp gì không?” Bách Lý Nhất Kiếm có chút mong đợi mà hỏi thăm.

Nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, Thẩm An Tại mặc dù có chút không muốn, nhưng vẫn khẽ lắc đầu.

"Tạm thời không có cách nào."

Cho dù lúc đến đã biết kết quả, nhưng giờ phút này nghe hắn chính miệng nói ra, trong mắt Bách Lý Nhất Kiếm vẫn có chút mất mát.

Mà Thẩm An Tại thì đang quan sát Long Cửu Cực đang diễn luyện kiếm pháp của Mộ Dung Thiên, nhíu mày.

Hắn nói là tạm thời không có cách nào, cũng không phải về sau cũng không có biện pháp.

Chờ khi nào hắn có thể nghiên cứu rõ ràng cách tăng trưởng tuổi thọ cùng với cảm giác huyền diệu vừa nãy, nói không chừng có thể giải quyết.

Nhưng, vậy chắc phải mất rất nhiều thời gian.

"Hảo tiểu tử, loại kiếm ý này, đã vượt xa ý của võ kỹ Thiên giai, thuộc hàng thần thông!"

Khi một kiếm của Mộ Dung Thiên xẹt qua màn trời, Long Cửu Cực không che giấu được sự tán thưởng.

"Kiếm này tên gì?"

"Nhất Kiếm Khai Thiên Môn."

"Là người nào dạy?"

"Gia sư Thẩm An Tại."

Long Cửu Cực sửng sốt, quay đầu nhìn về phía trung niên mặc áo trắng cách đó không xa.

Người sau và hắn bốn mắt nhìn nhau, ôn hòa gật đầu hữu lễ.

Hắn nhíu nhíu mày, sắc mặt cổ quái.

Có thể dạy một kiếm như thế, vậy tạo nghệ kiếm đạo của Thẩm An Tại cũng không yếu, vì sao chính mình lại không nhận ra được hắn có chỗ nào giống Kiếm tiên chứ?

Chẳng lẽ là do mình mất Long châu, cảm giác kém xa trước đây?

Chương 222: Thiên Kiêu bảng

"Tề Thiên tôn giả khi nào trở về?"

Thẩm An Tại quay đầu hỏi.

"Đại khái ngày mai là có thể đến."

Bách Lý Nhất Kiếm đáp lại, hơi nghiêm mặt.

Đến khi Tôn Ngạo trở về, có thể triệt để chứng minh năm đó hắn bị Vân Liệt phái đi đuổi giết Thương Ngô chứ không phải là kẻ phản bội.

Tin tức khiến những tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia chết đi, cũng không phải là do hắn tiết lộ, mà là một người khác.

Nghe được câu trả lời, Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng.

Xem ra không bao lâu nữa Mộ Dung Thiên sẽ có cơ hội tiến vào Thăng Long trì.

Đợi thằng nhãi này đạt tới Chân Long đạo thể, lĩnh ngộ kiếm đạo, đưa hắn vào Đạo phủ tu luyện một năm rưỡi, chắc chắn có thể đạt tới Càn Khôn cảnh, chẳng qua không biết có thể đột phá tới Niết Bàn không.

"Đúng rồi, trước đó vài ngày bên Phong Vũ lâu truyền đến một tin tức, chắc hẳn có liên quan tới Linh Phù sơn của ngươi."

Bỗng nhiên, Bách Lý Nhất Kiếm như nhớ ra điều gì, mở miệng nói.

"Ồ?"

Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, có liên quan đến Linh Phù sơn?

"Trên Thiên Kiêu bảng ở Đông Linh vực vài ngày trước có một người mới tiến vào, tuy rằng chỉ xếp hạng cuối cùng, nhưng Phong Vũ lâu đánh giá là có tư chất thành Xung Hư."

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, mở miệng nói lên tin tức nghe được.

"Nghe nói ngày hôm đó ba nhà tranh đoạt tài nguyên ở Thanh Mộc thành, các nhà đều mời khách khanh đến trợ chiến. Một nhà mời thanh niên kiếm tu nổi tiếng gần đây, xếp hạng thứ một ngàn trên Thiên Kiêu bảng, một nhà mời đại đệ tử của đường chủ Phù Hải đường, xếp hạng thứ chín trăm chín mươi chín trên Thiên Kiêu bảng, vốn tưởng rằng ba nhà này ai thắng cuối cùng cũng đều do hai người này phân định."

"Làm cho người không thể tưởng tượng được chính là, một nhà khác mời tới một thiếu niên không có danh tiếng, thân mang áo bào xám, thế nhưng sau lại dùng phù đạo cường đại hơn hai vị thiên kiêu kia, trợ giúp nhà thứ ba giành được tài nguyên kia."

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn về phía Thẩm An Tại, cười nói: "Thiếu niên áo bào xám kia là ai, chắc hẳn trong lòng Thẩm phong chủ đã có đáp án."

Nghe hắn

Không ngờ Vu Chính Nguyên vừa mới ra khỏi Nam Quyết vực được mấy tháng đã bị Phong Vũ lâu chú ý tới.

"Về Thiên Kiêu bảng, Bách Lý huynh có thể nói rõ hơn không?"

Thẩm An Tại có chút hiếu kỳ.

“Thiên Kiêu bảng chính là bảng danh sách xếp hạng người có tư chất tuyệt thế ở khắp nơi trong mỗi châu của Phong Vũ lâu, tổng cộng có một ngàn thứ tự, chỉ cần lên bảng là có tư chất thượng tam cảnh!”

Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay sau lưng, mở miệng giải thích.

“Đặc biệt là một trăm người đứng đầu Thiên Kiêu bảng, nếu không chết yểu hoặc là xuất hiện chuyện gì khác ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ trở thành Chân Tổ cảnh!”

Dứt lời, hắn khẽ mỉm cười nói: “Rất nhiều năm trước Thanh tổ tiền bối từng đứng vị trí thứ ba trên bảng này.”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới Thanh tổ thanh danh vang dội lúc trước, vậy mà đứng vị trí thứ ba trên bảng.

“Vậy đệ nhất đệ nhị năm đó, là ai?”

“Thứ nhất, chính là điện chủ Thiên Huyền điện hiện tại, Mạc Biệt Ly tiền bối, thứ hai, là thái thượng trưởng lão Long tộc ta hiện giờ, Long Thương Hải tiền bối.”

Theo lời nói của Bách Lý Nhất Kiếm rơi xuống, Thẩm An Tại lại âm thầm tặc lưỡi.

Đây đều là lão tiền bối của ngàn năm trước, hiện giờ đều đã nhập Chân Tổ chọn quy ẩn.

Nếu có cơ hội, hắn thật sự muốn gặp vị Thanh tổ kia, đáng tiếc, hiện tại cũng không biết hắn đi đâu.

“Bách Lý huynh, ở trong Thiên Kiêu bảng lần đó xếp hạng mấy?”

Nghe Thẩm An Tại hỏi cái này, Bách Lý Nhất Kiếm ngẩng đầu ưỡn ngực, có chút kiêu ngạo mở miệng.

“Tại hạ bất tài, khó khăn lắm mới đạt hạng chín.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Mới đạt hạng chín…”

Khóe mắt Bách Lý Nhất Kiếm giật một cái, vẻ kiêu ngạo vừa rồi trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì.

Cái gì gọi là mới đạt hạng chín??

Trong toàn bộ thiên kiêu trẻ tuổi của bốn vực một châu, năm đó hắn có thể xếp thứ chín, làm sao đến miệng Thẩm An Tại thì lại là mới đạt hạng chín?

“Vậy thì Chính Nguyên bây giờ xếp hạng thứ mấy?”

“Vị trí thứ chín trăm tám mươi.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, xếp hạng thứ chín trăm tám mươi, đích thật là mạt lưu.

“Chẳng qua đây là bởi vì trước mắt tu vi hắn quá thấp, chỉ có Địa Linh cảnh, nếu có thể tăng tu vi lên, dựa vào hai tấm Thiên Kiếm phù cùng Sơn Hà phù hắn triển lộ, xếp vào năm trăm thứ hạng đầu hẳn là không khó.”

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng nói.

Thẩm An Tại cười cười, không nói gì.

Nếu như thế nhân biết được Vu Chính Nguyên còn cất giấu Sơn Hà Thiên Kiếm phù Bát phẩm, đoán chừng xếp hạng còn có thể cao hơn không ít.

Bỗng nhiên, hắn dường như nghĩ tới điều gì, lại hiếu kỳ hỏi thăm.

“Trên Thiên Kiêu bảng, có tên Lý Trường Sinh không?”

“Lý Trường Sinh?”

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, suy tư một hồi rồi mới mở miệng.

“Có, hình như xếp hạng một trăm lẻ một, Phong Vũ lâu có giới thiệu về Ngũ Hành đạo thể, cũng đã lĩnh ngộ ra bốn loại, nếu lĩnh ngộ toàn bộ thì xếp hạng thứ hai trăm cũng không khó.”

“Ngũ Hành đạo thể…”

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại.

Không hổ là Đạo Tử của Tề Vân Đạo Tông, người duy nhất có tư cách sánh vai với Thanh tổ năm đó.

Chắc hẳn sau lần thử võ này, hắn còn có thể triển lộ thiên tư của mình, khiến cho bài danh trên Thiên Kiêu bảng biến hóa.

“Vậy đồ nhi của ta hắn…” Thẩm An Tại lại đột nhiên hỏi.

“Khụ khụ.”

Lần này khiến Bách Lý Nhất Kiếm thấy ngại ngùng, ho khan một tiếng rồi nói: “Còn chưa vào bảng.”

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên đang khiêm tốn thỉnh giáo Long Cửu Cực ở cách đó không xa.

Tiểu tử này, cũng không biết tranh chút khí phách để cho mình được thơm lây.

“Thẩm phong chủ không cần tiếc nuối, Thiên Kiêu bảng mặc dù là do Phong Vũ lâu lập, nhưng cũng không chân thực, dù sao bọn họ cũng là căn cứ tin tức khắp nơi mà phán định, nếu một mực không có sự tình kinh người nào truyền ra, tự nhiên không lên bảng được.”

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng trấn an nói.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, điểm này hắn vẫn hiểu rõ.

Nếu như Thiên Kiêu bảng này thật sự có thể bao quát tất cả thanh niên thiên tài trong thiên hạ.

Những thứ khác không nói, ít nhất Lăng Phi Sương cũng có thể lên bảng.

"Thẩm phong chủ, ngươi đã quyết định để cho Mộ Dung tiểu tử đi tham gia tỷ thí võ, chắc hẳn với tiến cảnh của hắn, tất nhiên có thể bỗng nhiên nổi tiếng, gây nên Phong Vũ lâu chú ý, nói không chừng…"

Bách Lý Nhất Kiếm cười cười: "Không chừng đến lúc đó những Kiếm tiên thế hệ trước của Đông Linh vực sẽ tự chạy tới đây, muốn thu hắn làm đồ đệ đâu."

"Đó là phúc phận của hắn."

Thẩm An Tại lộ ý cười ở trên mặt, cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu thật sự như thế, đây là cơ duyên của Mộ Dung Thiên, hắn không cần chú ý, dù sao thiên tài đi học trường công cũng sẽ được lợi.

Hắn vốn định sẽ ở bên cạnh quan sát Mộ Dung Thiên học tập kiếm đạo của Long Cửu Cực.

Cái gọi là người trong thiên hạ đều có thể làm sư ta, ta mới có thể làm thầy trong thiên hạ.

Vả lại… có thể khiến Mộ Dung Thiên tiếp xúc thế giới lớn hơn, cũng có thể khiến hắn bớt lo lắng để dạy những đệ tử khác.

Hai người trò chuyện với nhau, Mộ Dung Thiên được Long Cửu Cực dạy dỗ, tinh thần vô cùng phấn chấn, hưng phấn.

…

Một bên khác, một núi non nào đó của Trung châu.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, một cây côn màu vàng cực lớn trực tiếp đập tan ba đỉnh núi, hư không run rẩy.

Mà cây côn kia là do một con khỉ lớn cao trăm trượng, giống như người khổng lồ màu vàng, huy động.

Theo khí tức tán đi, viên hầu cũng hóa thành hình người.

Là một thanh niên tóc vàng dáng người hơi khôi ngô, thân mặc kim giáp.

Vừa rồi tại nơi côn đập xuống, đã nằm xuống mấy bộ thi thể huyết nhục mơ hồ.

“Tề Thiên, hôm nay ngươi không đi được nữa rồi!”

Đúng lúc thanh niên tóc vàng đang định cất bước, trong hư không truyền đến một tiếng hét lớn.

Bảy tên áo đen bước ra từ trong hư không, nhìn chằm chằm vào hắn, khí tức cường đại.

Vậy mà… tất cả đều là Xung Hư cảnh!

Chương 223: Tề Thiên trở về

Bảy người áo đen đều có sương đen quanh quẩn, không thấy rõ khuôn mặt.

Bọn chúng vây Tôn Ngạo ở giữa, chặn đường chạy trốn của hắn.

"Bốn Xung Hư sơ kỳ, hai Xung Hư trung kỳ, một hậu kỳ…"

Tôn Ngạo nhìn bảy người chung quanh, trên mặt lại không hề có vẻ bối rối gì.

Hắn với một thân kim giáp được mặt trời chiếu rọi rạng rỡ tỏa sáng, trông càng thần thánh.

"Xem ra thế lực cấu kết sau lưng phản đồ kia không nhỏ, nhiều cường giả như vậy, sợ là có thể dễ dàng giết chết rất nhiều gia tộc nhất lưu ở Trung châu."

Tôn Ngạo nhếch miệng cười, "Nhưng các ngươi càng cản ta, lão Tôn ta càng hưng phấn."

Đường trở về càng gian nan, lại càng chứng minh Bách Lý Nhất Kiếm này là bị người hãm hại.

"Kích thích?"

Người áo đen cầm đầu cười lạnh một tiếng, "Bằng vào một tên Xung Hư hậu kỳ như ngươi, bị chúng ta vây công, chẳng lẽ ngươi thật sự cảm thấy mình có cơ hội chạy trốn sao?"

"Vây công?"

"Ha ha ha ha!"

Tôn Ngạo ngửa mặt lên trời cười to, cười có chút tự do tự tại.

Sau khi cười xong, trong mắt hắn lộ ra vẻ nghiền ngẫm, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi xác định, là các ngươi vây công ta, mà không phải là các ngươi bị tộc nhân Linh cảnh ta vây công?"

Theo lời hắn nói ra, người áo đen cầm đầu nhướng mày, trong lòng dâng lên vài phần không ổn.

"Đã sớm đoán được các ngươi sẽ không để Tề Thiên tôn giả bình an trở về, đợi các ngươi rất lâu rồi!"

Thanh âm hùng hậu già nua truyền ra.

Trong lúc đó, hư không run rẩy, nổi lên tầng tầng gợn sóng như nước, từng bóng người từ bước ra trong hư không như giẫm trên đất bằng, khí tức chấn nhiếp lòng người.

Nhìn sơ qua, trong hư không xuất hiện tận mười hai bóng người!

"Thần Viên tộc, Long tộc, Huyền Quy tộc, Bạch Xà tộc, Linh Hồ tộc…"

Bảy tên áo đen bỗng nhiên biến sắc, tràng diện xoay chuyển.

Tôn Ngạo bị vây ở chính giữa, khóe miệng mỉm cười, vác gậy ở đầu vai, một bộ dạng cà lơ phất phơ.

"Nói đi, tại sao Vân Liệt lại muốn hợp tác với các ngươi, sau lưng các ngươi là thế lực phương nào?"

Người Long tộc dẫn đầu tiến lên, lạnh giọng hỏi thăm.

Khí tức của hơn mười vị cường giả Xung Hư Linh tộc bao phủ, thiên địa nơi đây phảng phất như dừng lại, áp lực đến đáng sợ.

“Chấp sự, hiện tại nên làm gì?”

Có người áo đen dùng ngữ khí ngưng trọng, nhìn về phía người cầm đầu.

Người sau đảo qua phần lớn cường giả Linh cảnh ở đây, cuối cùng nhìn Tôn Ngạo thật sâu, tay áo vung lên.

“Rút lui trước đã!”

Hắn biết rõ cho dù hôm nay giết Tôn Ngạo, cũng không cách nào lưu lại toàn bộ mười vị cường giả Xung Hư.

Cho dù có làm được thì cũng chỉ có thể tăng thêm hiềm nghi cho Vân Liệt.

Cho nên, hiện tại hắn chỉ có thể trở thành kẻ bị vứt bỏ.

“Muốn chạy?”

Tôn Ngạo thấy đám người này tụ hợp, muốn cưỡng ép phá vỡ hư không rời đi thì nhất thời hừ lạnh một tiếng.

Trường côn trong tay hắn bỗng nhiên tăng vọt, hóa thành cột chống trời đâm tới phía trước.

Những cường giả Linh cảnh còn lại cũng lập tức động thủ.

Nhưng tại thời điểm công kích sắp rơi trúng lên trên người những người áo đen, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy chính giữa khe hở hư không mà bọn họ mở ra lại lộ ra một cỗ khí tức làm lòng người sợ hãi.

Một bàn tay lớn màu xám mang theo tử khí nồng đậm gào thét phóng ra.

Phát giác được tử khí nồng đậm kia, vô luận là Tôn Ngạo hay là cường giả Linh tộc khác đều nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ, trong nháy mắt lui về phía sau.

Oanh!

Bàn tay khổng lồ kia bỗng nhiên vỗ vào mặt đất.

Không có chưởng ấn hạ xuống, cũng không có đá vụn bay tán loạn.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt đó, cây cỏ trong phương viên hơn mười dặm đã trở nên hoang vu với tốc độ mắt thường có thể thấy được, héo rũ, giống như trong phút chốc bị hấp thu toàn bộ sinh cơ!

"Đây là…"

Đồng tử của đám người Tôn Ngạo co rút lại, kinh hãi nhìn về phía vùng đất khô héo bên dưới.

Thời điểm bọn họ kinh ngạc, bảy tên áo đen đã đi vào hư không, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có phần đông cường giả Linh tộc hai mắt nhìn nhau, không ngừng hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng đầy kinh hãi.

Một chưởng vừa rồi nếu rơi vào trên người bọn họ, chỉ sợ cũng có thể trong nháy mắt hút bọn họ thành thây khô!

Hơn nữa điều khiến bọn họ nghĩ mà sợ nhất là không thôi…

Là chủ nhân bàn tay kia tuyệt đối cách nơi đây ngàn vạn dặm, mà xa như vậy còn có thể hạ xuống một chưởng như thế.

Kỳ thật… sợ rằng đã nhập Tổ cảnh!

"Tề Thiên tôn giả, việc này chỉ sợ còn lâu mới đơn giản như các tộc trưởng nghĩ. Tuyệt đối không phải là cấu kết giữa các thế lực nhỏ đối đầu với Linh tộc ta."

Một trung niên áo lam dáng người khôi ngô Huyền Quy tộc ngưng trọng mở miệng.

Những người còn lại đều rất tán thành gật đầu, việc này dĩ nhiên liên quan đến Tổ cảnh, không phải thứ bọn họ có khả

năng định đoạt.

"Về trước đi."

Tôn Ngạo cũng nghiêm mặt, thu hồi trường côn, nhìn về phía xa.

Hiện tại hắn không muốn đi điều tra cái gì Tổ cảnh cái gì người áo đen, hắn chỉ muốn trở về xem huynh đệ mình thế nào.

…

Linh tộc, trong tiểu Dược viên của Ngũ mạch trưởng lão Phượng Hoàng tộc.

"Bách Lý huynh không lo lắng Tề Thiên huynh sẽ bị phục sát?"

"Tên kia có thân thể cứng rắn, không chết được, hơn nữa Linh tộc ta đã sớm âm thầm tiếp ứng rồi, bởi vì sợ Phượng Hoàng tộc còn có phản đồ, cho nên mới không rêu rao."

Bách Lý Nhất Kiếm như cực kỳ tự tin đối với Tôn Ngạo, không có chút lo lắng nào.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, tiếp tục nhìn qua Mộ Dung Thiên có tiến triển rất lớn dưới sự dạy dỗ của Long Cửu Cực.

So sánh với Bách Lý Nhất kiếm đạo của Bách Lý Nhất Kiếm, cách dạy của Long Cửu Cực càng toàn diện hơn.

Nếu nói kiếm chiêu mà Bách Lý Nhất Kiếm là tụ kiếm khí giết địch, thế thì Long Cửu Cực chính là chỉ dẫn hắn dựa vào sự sắc bén và nhanh nhẹn của bản thân thanh kiếm.

Mà Mộ Dung Thiên lại có thiên phú kiếm đạo vô cùng cao, hơn nữa còn ở Đạo phủ cảm ngộ kiếm đạo lâu như vậy, còn ăn nhiều cân Ngộ Đạo đan như vậy, ngộ ra như có thần trợ.

Trên cơ bản là sau khi Long Cửu Cực nói xong, hắn trầm tư một chút rồi lập tức hiểu được ảo diệu trong đó.

Hắn đã tu luyện Bôn Lôi ngũ kiếm đến viên mãn từ lâu, bây giờ hắn cũng bắt đầu mơ hồ rảo bước vào tầng thứ càng huyền diệu hơn trong thần thông kiếm pháp Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Từ võ kỹ và kiếm pháp, thật sự phát triển đến thần thông và kiếm đạo.

Dưới trạng thái như vậy, Thẩm An Tại cũng bắt đầu tăng trưởng tinh thông võ đạo.

Tuy rằng vẫn chỉ là cấp năm, nhưng hắn đoán chừng chờ tới khi Mộ Dung Thiên lĩnh ngộ kiếm đạo, hắn nhất định có thể đột phá lên cấp sáu.

Đến lúc đó không chỉ kiếm pháp, mà đao pháp, thương pháp, côn pháp của hắn cũng sẽ đạt được cảm ngộ.

Cứ như vậy, thời gian một đêm trôi qua rất nhanh.

Bách Lý Nhất Nhất nằm ngoài Dược viên ăn đất, Thẩm An Tại thì đứng ở bên cạnh, lẳng lặng quan sát Long Cửu Cực dạy luyện kiếm Mộ Dung Thiên, mà trong đầu của mình cũng đang khoa tay múa chân học tập.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Thẩm An Tại mới cùng Bách Lý Nhất Kiếm đồng thời quay đầu, nhìn về phía Ngọc Tâm Lan đang chậm rãi đi tới.

Ngọc Phong cũng theo ở phía sau, còn chưa đi vào, hắn đã lớn tiếng mở miệng.

"Trở về rồi, Tề Thiên tiền bối đã trở về rồi!"

Vừa nói xong, trong lòng Thẩm An Tại như trút được gánh nặng, thở dài một cái.

Cho tới bây giờ, chí ít oan khuất trên người Bách Lý Nhất Kiếm đã có thể tẩy rửa sạch sẽ rồi!

Chương 224: Rất thuận tiện!

Trong đại điện Phượng Hoàng tộc, bầu không khí nặng nề nghiêm túc.

Vân Liệt mang theo gông xiềng, bị áp giải ở điện hạ.

Ngoại trừ Phượng Khuynh Tâm trên thủ tọa ra, mười tộc ai cũng có đại diện.

Dù sao việc này là nội bộ Linh tộc xảy ra vấn đề, bọn họ nhất định phải bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Vân Liệt, lời vừa rồi của Tôn Ngạo đã nói rất rõ ràng, ngươi còn có cái gì muốn ngụy biện không?"

Sắc mặt Vân Liệt biến ảo không ngừng, hắn tự biết cho dù mình đánh chết không nhận, cũng không ai tin lời hắn nói.

Bất luận là bản ghi Thẩm An Tại ghi lại lời Xích Ly, hay là Tôn Ngạo làm chứng, đều khiến hắn không thể xoay người.

"Còn có cái gì để ngụy biện nữa, những người áo đen vây giết ta kia chính miệng nói ngươi đã bị vứt bỏ, vô dụng với bọn họ."

Tôn Ngạo hừ lạnh một tiếng, sát ý trong mắt không chút che giấu.

Biết huynh đệ mình gặp phải hãm hại cực khổ trở thành hồn thể, hắn thiếu chút nữa bùng nổ một gậy đập chết Vân Liệt ngay tại chỗ.

"Việc này, bổn tọa có thể làm chứng."

"Ta cũng có thể."

"Lời không giả dối, xác thực như Tề Thiên nói."

Huyền Quy tộc, Linh Hồ tộc, Long tộc cùng đông đảo những người tham dự tiếp dẫn Tôn Ngạo lần lượt đứng dậy.

Mỗi người một câu, sắc mặt Phượng Khuynh Tâm dần dần lạnh như băng.

"Vân Liệt, Phượng Hoàng tộc ta đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại cấu kết với người ngoài ăn trộm Thần Hoàng thụ của tộc mình?"

Nói xong, nàng vỗ mạnh một cái lên ghế, uy nghiêm ngút trời giáng xuống.

"Nói, ngươi đến cùng là cấu kết cùng người phương nào, Thần Hoàng thụ bây giờ đang ở nơi nào?!"

Quan trọng không phải là bắt được kẻ phản bội, mà là Thần Hoàng thụ của Phượng Hoàng tộc nàng hiện giờ đang ở phương nào.

Không có Thần Hoàng thụ, Phượng tộc của nàng mất đi sức mạnh bản nguyên, hậu bối của nàng khó có thể tiến vào cảnh giới Chân Tổ!

"Còn nữa, Tiểu Hàn mất tích, đến cùng có phải do ngươi sai khiến hay không?"

Lúc này Bách Lý Hàn Phong cũng lạnh giọng mở miệng.

Bách Lý Tiểu Hàn chính là thân tử hiếm muộn của hắn, trước đó không lâu bị ép vào Linh khư, sinh tử không rõ!

Xét nguyên do, vậy mà chỉ vì muốn cướp đi đạo Bách Lý kiếm khí kia, để vu oan hãm hại!

Nhìn thấy tất cả mọi người đều tập trung quan sát mình, Vân Liệt dứt khoát nhắm mắt lại, không nói một lời.

Nó biết, không nói còn có thể sống một thời gian chờ đợi cơ hội xoay chuyển, một khi lời gì cũng nói ra, chờ đợi hắn chỉ

có cái chết.

Mọi người khi thấy cảnh này thì đều nhíu mày.

"Vân Liệt ngươi được lắm, quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

"Tâm Lan!"

Phượng Khuynh Tâm lạnh lùng mở miệng.

"Có mặt." Ngọc Tâm Lan chắp tay nói.

"Truyền lệnh trưởng tộc, triệt tiêu danh hiệu Tứ mạch trưởng lão, đánh vào chỗ sâu nhất trong Hỏa lao. Lúc nào hắn chịu nói, khi đó thả hắn ra đây!"

"Vâng!"

Mọi người ở đây đều giật mình, nhìn thoáng qua Vân Liệt, âm thầm lắc đầu.

Hỏa lao chính là nơi Phượng Hoàng tộc trừng trị kẻ tội trạng ngập trời, tiến vào trong đó, bất luận là thân thể hay là thần hồn, mọi thời khắc đều bị thần hỏa thiêu đốt.

Tư vị đau đớn đó, với tâm tính cứng cỏi có lẽ còn có thể chịu đựng mười ngày nửa tháng.

Nhưng khi thời gian dài, cho dù tâm tính cứng cỏi như thế nào, sớm muộn cũng sẽ sụp đổ, cuối cùng rơi vào kết cục hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất.

Hơn nữa… khi thần hồn của tội nhân bị tra tấn đến mức suy yếu nhất, bọn họ có thể thi triển một số bí pháp để sưu hồn, cũng có thể lấy được tin tức mà mình muốn.

Nhìn Vân Liệt bị áp giải, Thẩm An Tại khẽ cau mày, ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không đúng.

Thần Hoàng thụ không có ở trên người Vân Liệt, vậy hắn đã nhận được lợi ích gì từ người ngoài lén lút trộm trân bảo

của nhà mình?

Hơn nữa hắn thà chết không nói, Linh tộc nhiều cường giả như vậy, chung quy cũng có cách sưu hồn.

Hắn thân là Tứ mạch trưởng lão, không có khả năng không biết những chuyện này.

Lẽ nào… hắn đang chờ người đến cứu?

Nhưng cũng không đúng, những người bí ẩn mặc đồ đen kia đều nói rõ, Vân Liệt đã bị vứt bỏ, đã vô dụng.

Chẳng lẽ chỉ nói để cho bọn Tôn Ngạo nghe, để cho bọn họ buông lỏng cảnh giác?

Thẩm An Tại nghĩ mãi không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, mà là nhìn thoáng qua thiếu niên có chút khờ ngốc phía sau mình.

Tóm lại, kế tiếp đồ đệ mình có cơ hội tiến vào Thăng Long trì là được rồi, những thứ khác không quan trọng.

Tới bây giờ, chuyện Thương Ngô năm xưa chắc đều đã sáng tỏ.

Bách Lý Nhất Kiếm hoàn toàn là để gánh tội thay, người thật sự bán đứng Phượng Hoàng tộc lúc trước chính là Tứ mạch trưởng lão, Vân Liệt.

Chính lúc Bách Lý Nhất Kiếm được gột rửa sạch sẽ, ngoại trừ đám người Bạch Xà nhất tộc và Tôn Ngạo, thì người hưng phấn nhất còn có hai người.

Một người chính là Mộ Dung Thiên, tiểu tử này cười ngây ngô không thôi, quả thực còn vui vẻ hơn cả nhặt được một tức phụ trên đường.

Mà Ngọc Phong cũng rất kích động, dù sao Bách Lý Nhất Kiếm cũng là đối tượng mà hắn sùng bái.

Bây giờ được rửa oan, hắn tự nhiên hưng phấn.

Kế tiếp thẩm vấn Vân Liệt như thế nào, chính là chuyện nội bộ của Phượng Hoàng tộc rồi, chín tộc còn lại lần lượt cáo từ.

Mà Phượng Khuynh Tâm cũng nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Thẩm phong chủ, đã làm phiền ngươi hộ tống Bách Lý Nhất Kiếm quay về Linh cảnh, lúc trước giữ lại ngươi ở Phượng Hoàng tộc có nhiều mạo muội, mong rộng lòng tha thứ. Tiếp theo, các hạ có thể tùy ý đi hay ở."

"Thẩm phong chủ, đi theo Bạch Xà nhất tộc đi."

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, thần sắc thoải mái hơn rất nhiều.

"Chuyện này…"

Thẩm An Tại nhíu mày, nhìn thoáng qua mỹ phụ sau lưng.

Ngọc Tâm Lan cũng mỉm cười, khách sáo giữ lại: "Ngược lại là đáng tiếc, vốn còn muốn Thẩm phong chủ ở lại thêm mấy ngày, thỉnh giáo dược đạo đây."

"Không, không đáng tiếc."

Thẩm An Tại nghe xong vội lắc đầu, cười ha hả nói: "Nếu Ngọc trưởng lão thành tâm muốn ta ở lại, vậy Thẩm mỗ từ chối thì thật bất kính, tạm thời lưu lại chút thời gian đi."

Nói giỡn hả, hắn đã từng nghe qua, Linh cảnh ngoại trừ Phượng Hoàng tộc và Kim Ô tộc ra thì không có đại tộc nào am hiểu luyện dược cả.

Kim Ô tộc hắn không quen nên cũng không tiện mở miệng, hiện tại có cả một Dược viên dành cho hắn luyện đan miễn phí, còn đi làm gì?

"A?"

Nụ cười trên mặt Ngọc Tâm Lan vừa mới bật lên đã cứng đờ, cho rằng mình nghe lầm.

"Thẩm phong chủ, không dám quấy rầy ngươi và Bách Lý Nhất Kiếm, huống hồ chắc là Bách Lý tộc trưởng cũng muốn thiết yến đa tạ chuyện ngươi và lệnh đồ cứu người, ở lại nơi này cũng không được thuận tiện."

"Thuận tiện lắm, không có việc gì, cứ tới chạy lui một hồi thì có thể có phiền toái gì."

"Không tiện lắm…"

"Thật sự rất thuận tiện."

Thẩm An Tại Chân thành trừng mắt nhìn, dáng vẻ nghiêm túc.

"Ta…" Ngọc Tâm Lan khóc không ra nước mắt.

Gia hỏa này nghe không ra mình có ý gì sao, không phải hắn không tiện, là mình không tiện.

Đây là Dược viên của mình mà!

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn cảnh này, thần sắc cổ quái nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

"Sư phụ ngươi không sợ Liễu trưởng lão cầm đao chém hắn sao?"

"A?"

Mộ Dung Thiên vò đầu: "Vì sao Liễu trưởng lão lại muốn chém sư phụ ta?"

Khóe miệng người trước giật một cái, tiểu tử này ngốc hết thuốc chữa, thà hỏi đầu gối còn hơn.

"Cô nam quả nữ ở chung một núi, không sợ súng cướp cò sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhỏ giọng nói rõ.

“Bách Lý tiền bối, ngài nói gì vậy. Sư phụ ở lại nơi này không phải là vì Ngọc trưởng lão, người là vì dược liệu của Ngọc trưởng lão… éc!”

Mộ Dung Thiên còn chưa nói hết, Thẩm An Tại đã móc ra một nắm đan dược nhét vào miệng hắn.

“Bớt nói chuyện, ăn những đan dược này rồi trở về luyện kiếm cùng Điểm Thương tiền bối đi!”

Mặc dù nói chưa dứt lời, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm lại nhíu mày, dở khóc dở cười, xem như hiểu rõ Thẩm An Tại có chủ ý gì.

Thẩm An Tại quay đầu, nhìn về phía Ngọc Tâm Lan cười ha ha nói: “Ngọc trưởng lão, tại hạ thật sự rất thuận tiện.”

Ngọc Tâm Lan nhìn đôi mắt thành thật chân thành kia của hắn, lộ ra một nụ cười chua xót.

Hết cứu thật rồi, đuổi cũng không đi…

Chương 225: Hội nghị mười tộc

Cuối cùng, Thẩm An Tại vẫn ở lại Phượng Hoàng ngũ mạch.

Về phần Mộ Dung Thiên, tên ngốc này tạm thời đến Bạch Xà tộc.

Thứ nhất, Long Cửu Cực và Bách Lý Nhất Kiếm có thể dạy dỗ hắn bất cứ lúc nào, giúp hắn nhanh chóng lĩnh ngộ kiếm đạo chân chính.

Thứ hai, về chuyện có thể tiến vào Thăng Long trì, cũng cần phải đợi Tôn Ngạo và Long Cửu Cực đi hỗ trợ thương lượng.

Dù sao bây giờ chuyện Nhân tộc muốn tiến vào thánh địa của Linh cảnh đã không phải là chuyện nhỏ, cần mười tộc thương nghị quyết định.

Nếu là trước kia, với uy vọng của Bách Lý Nhất Kiếm và sư phụ và Tôn Ngạo, là vẫn có thể làm chủ quyết định.

Nhưng Thần Hoàng thụ của Phượng Hoàng tộc đã bị trộm, Linh tộc cực kỳ coi trọng thánh địa, quyết không cho phép chuyện giống như thế lại xuất hiện lần thứ hai, cho nên hiện tại muốn đi vào Thăng Long trì đã không đơn giản như vậy.

Ngũ mạch, bên trong tiểu Dược viên tư nhân của Ngọc Tâm Lan.

Nhìn dược điền đã bị nhổ trọc kia, khuôn mặt Ngọc Tâm Lan đắng chát, bất đắc dĩ mở miệng.

“Thẩm phong chủ, xin hỏi ngươi ở đây mấy ngày, bình quân mỗi ngày luyện mấy lô đan dược?”

Thẩm An Tại sờ cằm, suy nghĩ rồi mở miệng: “Không nhiều, cũng chỉ có một ngày mấy cân.”

Sở dĩ một ngày chỉ có mấy cân, hoàn toàn là bởi vì hắn sử dụng một nửa thời gian nghiên cứu Nam Sơn Trường Sinh đan, không đủ nhàn rỗi luyện chế quá nhiều đan dược.

“Mấy cân…”

Ngọc Tâm Lan nghe vậy càng thêm cay đắng.

Coi như là nàng, một ngày luyện nhiều đan dược nhất cũng chỉ có một cân.

Để Thẩm An Tại luyện theo dạng này, Dược viên của nàng đến lúc đó không phải sẽ trọc hết sao?

Chờ những linh thực kia lại nở hoa đơm lá lần nữa, lại cần thời gian mấy năm.

“Ngọc trưởng lão còn có chuyện gì sao?”

Thẩm An Tại nhìn phu nhân xinh đẹp đi theo mình vào phòng nhỏ, không khỏi nghi hoặc mở miệng.

Ngọc Tâm Lan khẽ giật mình, ho khan một tiếng rồi mở miệng: “Cái kia… muốn hỏi Thẩm phong chủ một chút, về việc làm sao để lọc cặn Khởi La hoa nhanh chóng, tụ linh Tam Nguyệt Quả như thế nào?”

“Cái này à… Ngươi làm như này… Sau đó lại như vậy nữa…”

Thẩm An Tại sờ cằm, nói sơ qua kinh nghiệm xử lý những dược liệu hiếm thấy này cho nàng.

“Thẩm phong chủ, liên quan Cửu Dương Nhiên Huyết đan lục phẩm…”

Ngọc Tâm Lan lại mở miệng hỏi thăm.

Mặc dù không rõ nàng sao hôm nay bỗng nhiên lại nhiều câu hỏi như vậy, nhưng ở Dược viên người ta, người ta có nguyên tắc khi cần phải hỗ trợ, Thẩm An Tại cũng không keo kiệt giải thích.

Mà lần giảng giải này chính là trăng sáng treo cao, gió đêm hết lạnh.

"Ngọc trưởng lão, ngươi còn có vấn đề gì sao?"

Thẩm An Tại uống một ngụm trà thấm giọng, quay đầu lại hỏi.

"Ách… Về cái kia… Cái kia…"

Ngọc Tâm Lan nhăn mày lại, không ngừng suy tư còn có nghi vấn gì trong đầu.

Nhưng thẳng đến khi đối phương uống hết chén trà trước mặt, nàng cũng không thể nghĩ ra cái gì, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tạm thời đã hết."

Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xong, hắn còn muốn luyện chế đan phương thọ mệnh đổi được từ hệ thống để tăng thọ đây.

"Đêm đã khuya, Ngọc trưởng lão còn có chuyện gì nữa không?"

Hắn dò xét thử.

Ngọc Tâm Lan khẽ lắc đầu, đứng dậy cáo từ.

Trên đường rời khỏi Dược viên, nàng một bước ba lần quay đầu, nhìn Dược viên của mình mà có chút đau lòng.

Bằng tốc độ luyện đan của Thẩm An Tại, sợ không phải chỉ cần hai ba tháng sau, Dược viên này sẽ bị dọn sạch rồi?

Không được, thuốc có thể cho hắn, mình cũng phải kiếm lại chút lợi ích mới được!

Vừa minh tư khổ nghĩ phải làm thế nào để đòi được chỗ tốt từ Thẩm An Tại, nàng vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy Ngọc Phong trên đường.

Đôi mắt đẹp của Ngọc Tâm Lan hơi sáng lên, lập tức tiến lên.

"Bái kiến Ngũ trưởng lão." Ngọc Phong cung kính chắp tay.

"Ngọc Phong, ngày mai ngươi triệu tập tất cả tộc nhân Ngũ mạch, để bọn họ viết ra một ít nghi nan khó hiểu trên việc luyện dược gần đây, sau đó thống nhất đưa đến chỗ Thẩm phong chủ nhờ giải đáp."

"A?"

Ngọc Phong sửng sốt.

Tất cả tộc nhân ngũ mạch, chừng hai ba trăm người, mỗi người hai câu hỏi cũng gần ngàn, đưa hết đến chỗ Thẩm phong chủ?

"Là tất cả tộc nhân sao, những người vừa mới tiếp xúc dược đạo, nhất phẩm nhị phẩm kia…" Ngọc Phong chần chờ.

"Đều phải lấy, giao hết cho Thẩm phong chủ."

Giọng điệu Ngọc Tâm Lan gần như là không được cãi lại.

"Nhưng Thẩm tiền bối có thể có nhiều thời gian như vậy sao?" Ngọc Phong có chút do dự.

"Ngươi cũng quá coi thường Thẩm phong chủ rồi, những vấn đề này đối với hắn mà nói, đơn giản như ăn cơm uống nước."

Nàng nói, lại hạ giọng cười nói: "Chẳng lẽ ngươi không muốn hắn tự chỉ đạo dược đạo của ngươi?"

Ngọc Phong vừa nghe, hai mắt lập tức tỏa sáng.

"Muốn!"

"Đi thôi, đúng rồi, nghìn vạn lần đừng nói là ta bảo ngươi làm như vậy, ngươi cứ nói…"

Ngọc Tâm Lan sờ sờ gò má hoàn mỹ của mình, sau đó nói tiếp: "Ngươi cứ nói là do vãn bối trong tộc sùng bái tạo nghệ dược đạo của hắn, cho nên chủ động xin chỉ giáo."

"Vãn bối đã hiểu!"

Ngọc Phong chắp tay gật đầu, cáo từ rời đi.

Nhìn hắn đi xa, Ngọc Tâm Lan lúc này mới gật đầu hài lòng đi về chỗ ở của mình.

Nếu chuyện bị nhổ thuốc đã là ván đóng thuyền, vậy nàng cũng phải giảm tổn thất xuống mới được.

Dùng một mảnh Dược viên nhỏ mướn một luyện dược sư thất phẩm đến giáo dục mọi đệ tử Ngũ mạch, còn có thể tiết kiệm thời gian của mình, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Ngọc Tâm Lan khẽ nhếch, giống như cũng không đau lòng như vậy.

…

Buổi trưa ngày kế tiếp, Thẩm An Tại vừa mới luyện chế xong một ít đan dược tăng thọ để nuốt vào, liền thấy Ngọc Phong bái phỏng bên ngoài.

Khi hắn đặt một chồng ngọc giản lên bàn, Thẩm An Tại cũng trợn tròn mắt.

"Thẩm tiền bối, đệ tử trong tộc ngưỡng mộ tiền bối có dược đạo cao minh, muốn mời tiền bối vui lòng chỉ giáo,

không biết tiền bối có nhàn hạ không?"

"Có phải Ngọc trưởng lão bảo ngươi làm như vậy không?"

"A, không có, không phải…"

Ánh mắt Ngọc Phong phiêu hốt một chút, xấu hổ cười nói, "Đều là đệ tử trong tộc tự phát tổ chức, tiền bối chớ lo nghĩ nhiều."

Thẩm An Tại cười khổ không thôi, khoát tay áo.

"Được rồi, ta sẽ giải đáp, những thứ này cứ để ở lại đây ngày mai tới lấy."

Ngọc Phong cáo lui, hắn nhìn ngọc giản đầy bàn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Được lắm, Ngọc trưởng lão này thật đúng là một chút thiệt thòi cũng không muốn ăn.

Chẳng qua không có cách nào, ai bảo hiện tại hắn ăn nhờ ở đậu, xem ra kế hoạch ăn nhờ miễn phí Dược viên đã thất bại rồi, phải có làm mới có ăn.

…

Cùng lúc đó, tổng điện Linh tộc.

Mười vị Linh lão tề tụ ở nơi này, đồng dạng cũng ở đây, còn có Tôn Ngạo cùng với những tộc nhân gặp qua đám người áo đen kia.

"Về phần Tổ cảnh sau lưng những người áo đen kia, chư vị có manh mối gì không?"

Tộc trưởng Long tộc, cũng là Long Chiến Thiên của mười Đại linh lão bây giờ, nhìn khắp bốn phía, trầm giọng hỏi.

Bách Lý Hàn Phong nhíu mày: "Cách xa như thế, vừa ra tay đã khiến mười dặm hoang vu, thủ đoạn này ta chưa từng nghe qua."

Những người khác hai mắt nhìn nhau, cũng là suy tư không có kết quả.

Theo miêu tả của bọn người Tôn Ngạo lúc đó, bàn tay khổng lồ kia chính là vượt qua hư không mà đến, dù chỉ xuất hiện ngắn ngủi, vẫn thiếu chút nữa là hủy diệt tất cả bọn họ.

Nếu không phải kịp thời lui lại, thì một người trong bọn họ cũng không về được.

Cũng may cường giả Chân Tổ cảnh kia chưa kịp đánh ra chưởng thứ hai, hư không đã khép lại.

"Cả Trung châu chưa từng nghe qua thần thông như vậy, số Chân Tổ đã biết bên Đông Linh vực, không phải am hiểu kiếm đạo chính là am hiểu phù đạo, mà Bắc Đạo vực lại chỉ có thể tu đao đạo, khả năng duy nhất, chính là Tế Nguyệt Chân Tổ của Tây Hoang vực, Tế Nguyệt chi đạo của nàng, chính là hành động cướp lấy sinh cơ."

Tộc trưởng Kim Ô tộc trầm tư, sau đó mở miệng nói.

Long Chiến Thiên lắc đầu: "Tế Nguyệt chi đạo của nàng chính là lấy độc công làm chủ, cũng không phải là một chưởng như Tôn Ngạo miêu tả, vừa đánh xuống phút chốc đã hoang vu."

"Có lẽ là nàng cố ý ngụy trang, Tôn Ngạo bọn họ thân là văn bối, làm sao có thể nhìn ra thủ đoạn của Chân Tổ?"

Kim Ô tộc trưởng lại mở miệng một lần nữa.

"Chuyện này…"

Bọn Bách Lý Hàn Phong nhíu mày nhìn nhau.

"Ta nghĩ, chư vị hẳn là quên mất còn có một nơi, cũng có thể hút sinh cơ."

Theo thanh âm uy nghiêm của nữ tử vang lên, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Phượng Khuynh Tâm.

Đôi mắt đẹp của nàng ngưng lại, chậm rãi mở miệng.

“Đó chính là cấm địa của Đông Linh vực, U Mộc sơn!”

Chương 226: Danh ngạch Thăng Long trì

Theo lời nói của nàng rơi xuống, mọi người tại đây đều biến sắc.

Năm đại cấm địa đều là nơi hiểm ác.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lời của Phượng Khuynh Tâm lại không sai.

U Mộc sơn cũng là một vùng hoang vu không một tia sinh cơ, đây là thứ Long Cửu Cực đã từng đích thân thấy qua.

Chẳng lẽ có người nắm giữ loại lực lượng Hoang Vu kia của U Mộc sơn?

Vừa nghĩ đến đây, đông đảo Linh lão đều lắc đầu, điều này sao có thể?

Năm đại cấm địa tồn tại lâu như vậy, vô số người đã từng đi thăm dò qua, đều không có bất kỳ người nào có thể nắm giữ lực lượng của năm đại cấm địa.

Thương thảo không có kết quả, Long Chiến Thiên lắc đầu.

"Được rồi, rốt cuộc vị Chân Tổ thần bí đó là ai, sớm muộn gì cũng sẽ tra ra manh mối thôi."

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Phượng Khuynh Tâm.

"Bên phía Hỏa lao, ta sẽ sắp xếp những người khác giúp đỡ Phượng Hoàng tộc cùng canh giữ, Vân Liệt không chịu lộ ra nửa điểm tin tức, chắc chắn là cảm thấy sẽ có người tới cứu

hắn, tương kế tựu kế, đến lúc đó bắt được kẻ trộm, tất nhiên sẽ biết thôi.”

“Ta hiểu rồi.”

Phượng Khuynh Tâm gật đầu.

Những Linh lão khác cũng sâu sắc tán thành.

Cho dù đến lúc đó không có ai đến cứu Vân Liệt, chờ đến khi thần hồn của hắn suy yếu đến cực điểm, bọn họ cũng có thể thi triển Sưu Hồn pháp.

Nếu có người chui đầu vô lưới thì đây chính là tốt nhất.

Việc này có quan hệ đến Thần Hoàng thụ của Phượng Hoàng tộc, một trong năm đại thánh vật của Linh tộc, không thể phớt lờ.

Ngay khi hội nghị chuẩn bị kết thúc, Bách Lý Hàn Phong đi về phía trước một bước, chắp tay.

“Long tộc trưởng, không biết danh ngạch Thăng Long trì hiện tại còn trống hay không?”

Long Chiến Thiên cau mày: “Chuyện gì?”

“Là như vầy…”

Bách Lý Hàn Phong mở miệng nói ra chuyện Mộ Dung Thiên muốn đi vào Thăng Long trì.

Đám người nghe lời ấy, không khỏi nhíu mày.

“Bách Lý tộc trưởng, hành động lần này sợ là không ổn, lúc trước chính là Nhân tộc Thương Ngô tiến vào thánh địa của chúng ta, sau đó Thần Hoàng thụ bị trộm, hôm nay lại an bài Nhân tộc khác đi vào, lỡ như lại có thánh vật mất trộm thì làm sao bây giờ?”

Là tộc trưởng của Kim Ô tộc đứng ra phản đối đầu tiên.

Linh Hồ tộc, Huyền Quy tộc mặc dù không có nói chuyện, nhưng nhìn sắc mặt của bọn họ, phần nhiều là không quá nguyện ý.

"Chư vị linh lão, sư đồ Thẩm phong chủ đã cứu Bách Lý Nhất Kiếm, giúp bắt lấy phản đồ Linh tộc, đây là có ân với Linh tộc ta trước. Đồ nhi của hắn có tư chất trác tuyệt, tương lai chắc chắn thành Kiếm tiên, dùng danh ngạch đổi lấy tình hữu nghị với Linh Phù sơn cũng không phải không thể."

Tôn Ngạo tiến lên chắp tay mở miệng.

Đêm qua hắn cùng Bách Lý Nhất Kiếm trằn trọc ôn chuyện, đã hiểu biết không ít, cũng chính mắt nhìn thấy thiên phú kiếm đạo của Mộ Dung Thiên.

"Nếu là trước kia, chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng bây giờ lại đang lúc lửa nóng, không được."

Kim Ô tộc trưởng vẫn lắc đầu như cũ, đồng thời mặt lộ vẻ khinh thường.

"Hơn nữa bổn tọa nghe nói, Mộ Dung Thiên kia đã sắp hai mươi tuổi, vẫn là Địa Linh cảnh, thiên phú như thế thì Linh tộc ta khắp nơi đều có, sao phải lãng phí danh ngạch cho hắn?"

"Về phần cái gì mà phong chủ Thẩm An Tại Thanh Vân phong Linh Phù sơn kia, ta chưa bao giờ nghe nói qua, cũng không biết là tiểu bối ở xó xỉnh nào, ngẫu nhiên cứu người của Linh tộc ta, giờ lại muốn mang ân báo đáp?"

Nghe Kim Ô tộc trưởng nói, Bách Lý Hàn Phong và Phượng Khuynh Tâm đều nhíu mày.

Tộc trưởng Thần Viên tộc lắc đầu mở miệng: "Lời ấy sai rồi, vài ngày trước bổn tọa tự sai người đi Phong Vũ lâu nghe ngóng thử, Linh Phù sơn mặc dù chỉ là một tiểu môn tiểu phái, nhưng Thanh Vân phong lại không đơn giản như vậy."

“Hai năm trước Mộ Dung Thiên kia chỉ là một Đoán Thể cảnh, trong hai năm liên tục phá cảnh, bây giờ đã nhập Địa Linh, càng ngộ ra kiếm ý, có tài nhưng thành đạt muộn mà thôi, tương lai chưa hẳn không thể một bước lên mây.”

Nghe hắn nói, mọi người tại đây đều lộ vẻ kinh hãi.

Thời gian hai năm, từ Đoán Thể cảnh đột phá tới Địa Linh cảnh đỉnh phong!?

Không thể nào?

Cho dù là những tộc nhân thiên phú bình thường của Linh tộc bọn họ, cũng phải tu luyện từ nhỏ đến vài chục năm mới có thể đến Địa Linh cảnh.

Đột phá trong thời gian hai năm còn lĩnh ngộ được kiếm ý, nghe qua có chút giả dối.

Chẳng qua tin tức này là từ Phong Vũ lâu truyền ra, không thể nào là giả được.

“Không nói tới Mộ Dung Thiên sau này có thể đứng tên Kiếm Tiên bảng hay không, chỉ cần nói tới Thẩm phong chủ bây giờ cũng không phải người bình thường.”

Tộc trưởng Thần Viên tộc lại một lần nữa mở miệng, mọi người lại hiếu kỳ nhìn về phía hắn.

“Nghe đồn trước đây người này lâu nay vẫn luôn thanh danh không hiện, mấy ngày gần đây hắn mới ra tay thi triển thủ đoạn. Một kiếm bổ ra một Liệt Thiên hạp. Tuy lúc ấy chỉ để lộ thực lực Thiên Linh cảnh, nhưng chiêu đó bao hàm kiếm đạo, kiếm đạo chi ý đến nay còn chưa tán đi.”

“Sau đó, hắn còn dễ dàng chém chết một vị tu sĩ Càn Khôn cảnh của Thiên Tuyết tông, khiến lão tổ Thiên Tuyết tông sợ tới mức không dám rời núi.”

Nghe hắn nói, Kim Ô tộc trưởng lắc đầu.

“Chỉ là tu sĩ Niết Bàn, cho dù để Ngọc Phong đi qua, sợ cũng có thể đẩy ngang được sơn môn Thiên Tuyết tông.”

“Hắn còn là luyện dược sư thất phẩm.” Thần Viên tộc trưởng lại mở miệng.

“Luyện dược sư thất phẩm tộc ta cũng có tám vị!”

“Hắn quen biết một nữ tử họ Liễu.”

“Tộc ta…”

Kim tộc trưởng còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nhíu mày.

“Họ Liễu nào?”

Thần Viên tộc trưởng liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói, “Ngươi đoán đi?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đại điện đều lâm vào trầm mặc.

Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên và những người khác đều nhíu mày, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Nếu như nói gia tộc duy nhất nào khiến Linh tộc không nhìn thấu, vậy cả đại lục Thiên Huyền chỉ có một.

Đó chính là Liễu gia ở Cửu Huyền cảnh!

“Hắn lần đầu tiên đến Trung châu, sao có thể dính líu đến người của Liễu gia?”

Kim tộc trưởng nhíu mày, vẫn còn có chút không tin.

“Tin tức của Phong Vũ lâu thu thập từ cuối năm, lão gia chủ Liễu gia tuyên bố truyền ngôi vị cho nữ nhi, mà nữ nhi của hắn chính là người trở về từ Nam Quyết vực.”

“Chỉ là trở về từ bên kia, chuyện này có thể chứng minh cái gì?”

“Cùng thời gian đó, một vị phong chủ họ Liễu của Thanh Loan phong Linh Phù sơn có quan hệ rất tốt với Thẩm phong

chủ phải đi xa, vị trí phong chủ do đệ tử thân truyền Lăng Phi Sương tạm thời đảm nhiệm.”

Thần Viên tộc trưởng lại nhàn nhạt mở miệng lần nữa.

Lời này vừa nói ra, không riêng gì sắc mặt Kim Ô tộc trưởng biến đổi, những người khác hai mặt nhìn nhau, đều hồ nghi đứng lên.

Trùng hợp như vậy sao?

“Chuyện này…”

Kim Ô tộc trưởng do dự, nhưng vẫn mở miệng, “Danh ngạch vào thánh địa lần này ngay cả người của Linh tộc cũng muốn tranh đoạt, một người ngoại lai có thể dễ dàng lấy đi vốn là không ổn, huống chi đã xảy ra chuyện Thương Ngô kia, hôm nay toàn bộ Linh tộc tuy rằng không phản đối người ngoài bái phỏng, lại rất kiêng kỵ việc người ngoài tiến vào thánh địa.”

“Làm như thế sợ rằng sẽ khiến cho tiểu bối bất mãn.”

Lời này đạt được sự đồng ý của mọi người, mọi người đều gật đầu.

“Hắn muốn tiến vào Thăng Long trì, quyết định như thế nào thì cứ giao cho Long tộc trưởng đi.”

Phượng Khuynh Tâm giờ phút này nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Long Chiến Thiên.

Người sau trầm ngâm một lát, cuối cùng làm ra quyết định.

“Có thể cho hắn cơ hội này, nhưng cần chính hắn tranh thủ.”

Long Chiến Thiên nhìn về phía hai người Bách Lý Hàn Phong và Tôn Ngạo, “Danh ngạch mấy ngày gần đây vốn đã xác định sẽ cho thân tôn nhi của Tam mạch trưởng lão Long

tộc ta, các ngươi đều nói Mộ Dung Thiên kia có thiên phú rất mạnh, vậy thì để đám người trẻ tuổi bọn họ đánh một trận, tự mình đi tranh.”

Nghe lời này, Bách Lý Hàn Phong khẽ nhíu mày, thở dài chắp tay.

Đây đã là cực hạn mà bọn họ có thể tranh thủ.

Nhưng đứa cháu ruột của vị Tam mạch trưởng lão Long tộc kia cũng không dễ đối phó nha…

Chương 227: Có dám đánh cược với vi sư không?

Dược viên ở Phượng Hoàng ngũ mạch, nghe Bách Lý Nhất Kiếm thuật lại , Thẩm An Tại nhíu mày.

“Muốn đánh với cháu ruột của Tam mạch trưởng lão Long tộc một trận để xác định danh ngạch?”

Hắn sờ sờ cằm, “Thực lực của đối phương như thế nào?”

“Hắn tên là Long Hiên. Hạng thứ ba trăm chín mươi trên Thiên Kiêu bảng, Thiên Linh cảnh hậu kỳ, lại lĩnh ngộ Hàn Hỏa chi ý, thực lực không tệ.”

Theo Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng, Thẩm An Tại lập tức nhíu mày.

Người này… đã lọt vào năm trăm hạng đầu trên Thiên Kiêu bảng.

Thiên Linh cảnh sơ kỳ thì còn miễn cưỡng có thể dựa vào Vô Song kiếm tâm của Mộ Dung Thiên để so tài một hai, Thiên Linh cảnh hậu kỳ sẽ khó khăn.

“Nếu như Mộ Dung tiểu tử muốn thắng, trừ phi tu vi hắn đột phá đến Thiên Linh cảnh, đồng thời thành công lĩnh ngộ kiếm đạo.”

Bách Lý Nhất Kiếm dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng thời gian không đợi người, Long tộc bên kia nhiều nhất chỉ cho ra thời gian mười ngày, sau mười ngày nếu không quyết định, Long tộc sẽ an bài người tiến vào.”

“Trong mười ngày này, muốn đột phá đến Thiên Linh cảnh hoặc là lĩnh ngộ kiếm đạo, khó, rất khó!”

Sắc mặt của Thẩm An Tại cũng nặng nề, mắt lộ ra vẻ đắn đo.

Mộ Dung Thiên thì đứng ở phía sau hắn, không nói một lời,cúi đầu.

“Tư chất của hắn không kém, cho dù không có Thăng Long trì trợ giúp, sớm muộn gì cũng sẽ nổi danh trong thế hệ trẻ tuổi. Thẩm phong chủ cần gì nóng lòng nhất thời?”

Ngọc Tâm Lan ở một bên mở miệng.

Thẩm An Tại lắc đầu: “Ngọc trưởng lão có chỗ không biết, đồ nhi Thẩm mỗ trong vòng hai năm phải đạt tới Niết Bàn, nhất định phải tiến vào Thăng Long trì.”

“Hai năm… Niết Bàn?!”

Ngọc Tâm Lan ngây ngẩn cả người, ánh mắt phút chốc đảo qua hai thầy trò bọn họ, muốn xác định vừa rồi Thẩm An Tại có phải đang nói giỡn hay không.

Hai năm, Mộ Dung Thiên hắn là mười chín, gần hai mươi tuổi.

Không phải không có cảnh giới Niết Bàn khi mới hai mươi tuổi, lúc trước trong thế hệ Bách Lý Nhất Kiếm đã có vài vị.

Mà bây giờ thời đại thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, hơn xa quá khứ.

Nhưng cả lúc trước, cả cảnh giới Niết Bàn và hiện tại đều là sự tồn tại của lông phượng, sừng lân, là yêu nghiệt đỉnh cấp của các thế lực lớn, bỏ ra thời gian hơn mười năm và tài nguyên cuồn cuộn.

Nói cách khác, Thẩm An Tại muốn tốn thời gian bốn năm năm, biến một người từ Đoán Thể cảnh, mạnh mẽ tăng lên tới Niết Bàn?!

Hành vi như vậy, có thể nói là điên cuồng, có thể nói là vọng tưởng!

Thẩm An Tại trầm tư hồi lâu, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

"Ngẩng đầu nhìn ta."

Thiếu niên ngẩng đầu, trong mắt có chút tự trách.

Tự trách thực lực của mình quá kém, cho nên bây giờ mới khiến sư phụ khó xử.

"Ngươi có thể lĩnh ngộ kiếm đạo trong mười ngày không?"

"Hẳn là có thể."

Mộ Dung Thiên có chút do dự đáp lại.

Đối với sự tình trên kiếm đạo, mặc dù hắn rất tự tin, nhưng muốn đưa ra thời gian cụ thể thì vẫn không dám bảo đảm.

"Vậy ngươi cứ việc luyện kiếm cho tốt, còn lại giao cho vi sư."

Theo Thẩm An Tại vừa nói xong, mọi người tại đây đều sững sờ.

Ngọc Tâm Lan lại nhíu mày: "Cho dù đệ tử ngươi mười ngày này không ngủ không nghỉ lĩnh ngộ kiếm đạo thuộc về riêng mình, nhưng vẫn sẽ chậm trễ tu luyện, không tìm được cơ hội phá cảnh thì vẫn là vô ích, không thắng được."

"Ai nói hắn không tìm được cơ hội phá cảnh?"

Mọi người kinh ngạc, nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía hắn.

Đối mặt ánh mắt mấy người, Thẩm An Tại thì nhàn nhạt mở miệng.

"Cho hắn một viên Thiên Địa Tạo Hóa đan không phải là được rồi sao?"

Hai người khẽ giật mình, Thiên Địa Tạo Hóa đan chính là đan dược Bát phẩm, có thể khiến người phục dụng ngắn ngủi dung nhập vào thiên địa, cảm ngộ tạo hóa.

Đừng nói Địa Linh cảnh đến Thiên Linh cảnh, cho dù là cho Càn Khôn cảnh hoá Niết Bàn, đó cũng là có hiệu quả phi phàm!

Ngọc Tâm Lan lắc đầu: "Toàn bộ luyện dược sư bát phẩm cả Linh tộc ta cộng lại cũng không vượt quá số lượng hai bàn tay, huống chi thầy trò hai người các ngươi lần này tranh vị trí với Linh tộc ta, cho dù tộc trưởng của ta nguyện ý giúp ngươi luyện chế, cũng phải cân nhắc xem có ảnh hưởng đến mối quan hệ hòa thuận giữa Phượng Hoàng tộc và Long tộc hay không."

Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu.

Nếu như là chuyện khác, Thẩm An Tại trợ giúp Phượng Hoàng tộc bắt được phản đồ, Phượng Hoàng tộc còn có thể tiện thể trả lại ân tình cho hắn, nhưng lần này tình huống không giống nhau, Phượng tộc trưởng sẽ không đồng ý hỗ trợ luyện đan để tranh đấu với người trong Linh tộc.

"Không cần, ta tự luyện."

Thẩm An Tại lắc đầu nói ra.

Lời này, lại một lần nữa chấn kinh Ngọc Tâm Lan cùng Bách Lý Nhất Kiếm.

"Ngươi… tự luyện?"

Ngọc Tâm Lan có chút không dám tin, hồ nghi mở miệng.

Đối phương không phải chỉ là luyện dược sư thất phẩm sao, mà đây chính là đan dược Bát phẩm đó!

Không để ý tới hai người kinh ngạc và kinh nghi, Thẩm An Tại quay người nhìn về phía Mộ Dung Thiên, mỉm cười mở miệng.

"Đồ nhi, có dám đánh cược với vi sư không?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt: "Đánh cược gì?"

"Mười ngày, ngươi lĩnh ngộ kiếm đạo, vi sư luyện ra đan dược Bát phẩm, ai mà không làm được, khi trở về Linh Phù sơn người đó liền cởi truồng chạy một vòng, thế nào?"

Khuôn mặt thiếu niên đỏ lên.

Cởi truồng chạy một vòng lỡ như bị sư muội và Lăng sư tỷ thấy được, mặt mũi coi như cho chó ăn.

Với tính cách của sư phụ, đến lúc đó dù hắn thua cũng chắc chắn sẽ chơi xấu.

Chẳng qua…

"Tốt, đệ tử nhận lời!"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, trong mắt chỉ còn vẻ kiên định.

Ở trong lòng hắn, vĩnh viễn tin tưởng sư phụ, cũng… vĩnh viễn tin tưởng chính bản thân mình!

Sư phụ ngàn dặm xa xôi dẫn theo mình đến Linh tộc, tuyệt đối không thể vì nguyên nhân từ mình mà làm sư phụ bận rộn không công một chuyến!

Nghe hai thầy trò nói một câu, Ngọc Tâm Lan lộ ra vẻ cổ quái.

Cái khỉ gì vậy, sự tự tin của hai người này cao quá mức rồi đấy?

Đan dược Bát phẩm dễ luyện như vậy sao, kiếm đạo dễ ngộ như vậy sao?

Nếu đơn giản như vậy, luyện dược sư bát phẩm, Kiếm tiên đã có mặt khắp nơi từ lâu rồi phải không?

"Bách Lý Nhất Kiếm, ngươi…"

Nàng quay đầu lại muốn nhìn một chút phản ứng của Bách Lý Nhất Kiếm, nhưng khóe miệng co lại, yên lặng nuốt lời còn chưa nói hết vào trong bụng.

Bách Lý Nhất Kiếm đang cười ha hả cắn hạt dưa bằng đất, ánh mắt nhìn về phía thầy trò hai người vậy mà không có chút hoài nghi nào!

Dường như tin tưởng tưởng hai thầy trò này có thể làm được điều đó.

Ngọc Tâm Lan lắc đầu, trong lòng thở dài không thôi.

Điên rồi, phỏng chừng ba người này đều điên rồi.

"Bách Lý huynh, việc tu hành kiếm đạo của đồ đệ ta, tiếp theo phải giao cho ngươi và Long tiền bối."

Thẩm An Tại quay đầu, hướng về phía Bách Lý Nhất Kiếm mà chắp tay hành lễ.

"Dễ nói, dễ nói, ta rất chờ mong biểu hiện trong mười ngày sau của Mộ Dung tiểu tử. Nếu thắng được Long Hiên, hắn cũng có thể được vào Thiên Kiêu bảng."

Người sau mỉm cười gật đầu, sau đó liền dẫn Mộ Dung Thiên rời đi, tranh thủ từng giây đi luyện kiếm.

Đáng tiếc, nếu không phải Đạo phủ không thể dễ dàng để người ngoài tiến vào, Thẩm An Tại cũng dự định để Long Cửu Cực tiến vào Đạo phủ dạy Mộ Dung Thiên luyện kiếm.

Nói như vậy, trong vòng mười ngày chắc chắn sẽ ngộ kiếm đạo.

Bây giờ, chỉ có thể dựa vào tạo hóa của bản thân hắn.

"Thẩm phong chủ, ngươi thật dự định tự luyện chế Thiên Địa Tạo Hóa đan sao?"

Đợi hai người Bách Lý Nhất Kiếm rời đi, Ngọc Tâm Lan nhíu mày mở miệng.

"Tất nhiên là thật."

Thẩm An Tại gật đầu, đồng thời lấy ra một xấp ngọc giản.

"Những câu hỏi trong đây ta đều đã đưa ra lời giải thích, Ngọc trưởng lão cầm về là được."

Lướt qua những ngọc giản kia, Ngọc Tâm Lan truy vấn: "Ngươi cảm thấy mình có thể luyện ra được thật sao?"

"Phải thử mới biết được."

Nàng thoáng trầm ngâm, sau đó mở miệng.

"Tuy không biết ngươi lấy đâu ra tự tin, nhưng ta nơi này ngẫu nhiên có được một tàn mảnh của Thiên Địa Tạo Hóa đan, ngươi có thể cầm lấy xem một chút."

Dứt lời, nàng lấy một cái bình thuốc từ trong nhẫn trữ vật đưa ra.

Đan dược tàn mảnh, dược hiệu trăm không còn một, cũng thuộc loại phế đan.

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc.

"Ngươi nguyện ý giúp ta?"

Trên khuôn mặt vẫn còn nét phong vận kia của Ngọc Tâm Lan lộ ra ý cười dịu dàng.

“Ngươi đã cứu Ngọc Phong, giúp ngươi cũng là việc nên làm, đừng truyền tin tức khác ra ngoài, bị người của Long tộc biết được là không ổn.”

“Đa tạ.”

Thẩm An Tại cầm bình thuốc, cung kính hành lễ.

Có thứ này, khả năng hắn có thể luyện ra đan dược bát phẩm cao hơn không ít.

Chương 228: Phong phù dưới mảnh trăng tàn, cửu tử nhất sinh

Sau khi để lại viên phế đan kia, Ngọc Tâm Lan cũng rời đi.

Trong Dược viên chỉ còn lại một mình Thẩm An Tại, hắn đi ra khỏi gian phòng, nhìn hơn mười mẫu Dược viên trước mắt, hít sâu một hơi.

[Xin hỏi ký chủ có cần dùng một trăm năm thọ mệnh để đổi lấy kinh nghiệm của luyện dược sư bát phẩm không]

"Không đổi!"

Thẩm An Tại không chút do dự, trực tiếp từ chối hệ thống.

"Thẩm mỗ ta dù sao cũng có thiên mệnh gia thân, chỉ là đan dược Bát phẩm, có gì khó?"

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, chắp tay đi vào trong dược điền.

Gió nhẹ lay động tơ bạc nơi thái dương, hắn cất bước giữa vườn linh dược, giờ phút này nhìn qua lại có chút cao ngạo chi ý của cao nhân ẩn thế.

"Thiên Thanh thảo, Lục Sắc Địa Linh tu…"

Hắn hơi khom lưng, cẩn thận tra xét dược hiệu của những thảo dược trong Dược viên kia.

Sau khi xác định dược thảo cần thiết để luyện chế Thiên Địa Tạo Hóa đan, hắn mới gật đầu nhẹ, ánh mắt nghiêm túc.

Đây là một thử thách nghiêm trọng, nhưng chuẩn tắc đầu tiên của Thanh Vân phong chính là tin tưởng vào chính mình.

Nếu đã yêu cầu các đồ nhi nhất định phải làm được, hắn làm sư phụ không có lý do gì để không làm.

Những ngày kế tiếp, Thẩm An Tại vẫn ở trong phòng một mực nghiên cứu viên tàn thứ Thiên Địa Tạo Hóa đan kia.

Không thể không nói, Ngọc Tâm Lan cho thứ này rất hữu dụng.

Hắn có thể thông qua viên đan dược tàn phế này, phân tích ra hỏa hầu luyện đan khi đó, tuổi thọ của linh dược, cùng nguyên nhân thất bại.

Quá trình này rất hao tổn tâm thần, cho nên Thẩm An Tại một khi cảm thấy trạng thái của mình có chút trượt, lập tức sẽ nuốt vào một bình Ôn Thần đan, bảo trì bản thân lúc nào cũng chuyên chú.

Đáng nhắc tới chính là, mấy ngày nay Ngọc Phong đều không ôm ngọc giản tới tìm hắn, làm cho hắn tiết kiệm được không ít thời gian.

…

Ngũ mạch, trong đại điện của Hồng Phong lâm.

Ngọc Tâm Lan nhìn ngọc giản chồng chất thành núi nhỏ trên bàn, cảm thấy có chút tâm lực lao tụy.

Nếu sớm biết vấn đề cuối cùng vẫn phải do mình xử lý như vậy, lúc trước cần gì phải để Ngọc Phong đi kêu gọi chứ?

"Vì sao hôm nay lại nhiều ngọc giản như vậy?"

"Hồi bẩm trưởng lão, ngày ấy Thẩm tiền bối đưa ra đáp án dễ hiểu thông tục, để rất nhiều tộc nhân tiến cảnh, nhưng lại gặp nhiều vấn đề mới, cho nên lần này nộp càng câu hỏi nhiều hơn."

Ngọc Phong chắp tay trả lời ở dưới điện.

Ngọc Tâm Lan cười khổ một tiếng, chống trán thở dài.

Người trước nhìn trưởng lão nhà mình nhắm mắt bất đắc dĩ, sau khi do dự liền tiến lên hỏi thăm.

"Trưởng lão, vãn bối nghe nói đồ đệ của Thẩm tiền bối muốn đấu với Long Hiên của Long tộc, tranh thủ danh ngạch vào Thăng Long trì?"

"Ừm."

Ngọc Tâm Lan thuận miệng đáp lại.

"Bởi vì chuyện này, hiện tại Linh cảnh có chút loạn."

"Loạn?"

Ngọc Tâm Lan thả ngọc giản trong tay xuống, nhíu mày ngẩng đầu.

"Đúng vậy, rất nhiều người đều nói Thẩm tiền bối và đồ đệ hắn là có mưu đồ khác, muốn trộm cắp thánh vật Linh tộc ta, trong đó, Kim Ô tộc có thanh âm lớn nhất."

Ngọc Phong thành thật trả lời.

"Kim Ô tộc…"

Ngọc Tâm Lan cau mày, nghe nói trong hội nghị Thập tộc lúc trước, cũng là Kim Ô tộc trưởng cực lực phản đối việc Mộ Dung Thiên tiến vào Thăng Long trì.

Chẳng qua về sau cũng không có truyền ra sự tình được giải quyết như thế nào.

Không ngờ hôm nay lại gây ra thanh thế lớn khác thường như vậy.

Nếu như đến lúc đó Mộ Dung Thiên thắng được danh ngạch vào Thăng Long trì, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn còn tốt.

Một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ hai sư đồ Thẩm An Tại sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Linh cảnh mất đi thánh vật sẽ có sự thay đổi, Ngô Đồng hỏa lâm là một trong năm đại thánh địa, nhưng hiệu quả hiện tại rõ ràng đã không cường đại như trước kia.

Chuyện này dẫn đến hậu bối của Phượng Hoàng tộc vàng thau lẫn lộn, đừng nói là năm tộc, cho dù là ở trong mười tộc cũng biến thành mạt lưu.

Nếu như lại mất thêm vài món thánh vật, trăm năm sau, toàn bộ Linh cảnh đều sẽ bắt đầu đi xuống dốc.

"Mặc kệ bọn họ, bên phía Hỏa lao, tạm thời có động tĩnh gì không?"

Ngọc Tâm Lan lắc đầu hỏi.

"Có Đại trưởng lão tự trấn thủ, tạm thời không có chuyện gì ngoài ý muốn cả, thế nhưng, tộc trưởng tin nhất định sẽ có người tới cứu Vân Liệt trưởng lão ư?"

Ngọc Phong có chút khó hiểu.

"Bất kể có cứu hay không cũng không thể khinh thường, đặc biệt là mấy ngày nay các ngươi càng phải chú ý người lui tới trong tộc ta, nếu có hạng người lén lút, nhất định phải lập tức truy bắt."

"Ta hiểu rồi!"

Ngọc Phong nghiêm mặt gật đầu.

Đợi sau khi Ngọc Phong rời đi, Ngọc Tâm Lan tay cầm ngọc giản, nhưng tâm tư hoàn toàn không ở trên ngọc giản.

Nàng có chút kỳ quái, vì sao Kim Ô tộc lại mang địch ý lớn như vậy với thầy trò Thẩm An Tại?

Thật sự chỉ vì lo lắng bọn họ sẽ ra tay với thánh vật sao?

Hay là… có mưu đồ khác?

…

Một bên khác, Đông Linh vực.

Dưới màn đêm đen kịt, từng bóng người cực tốc xẹt qua rừng núi, giống như đang truy đuổi người đi đầu.

“Mau đuổi theo, phần thưởng lần này của Thần Phù điện đang ở trên người tiểu tử này, giết hắn, phần thưởng kia sẽ là của chúng ta!”

Có người hưng phấn hô to, mắt nhe răng cười.

“Đồ nhà quê đến từ Nam Vực, mau giao đồ vật ra đây, gia gia ngươi ta đây sẽ tha cho ngươi không chết!”

“Trốn đi, lão tử đây xem ngươi có thể chạy trốn được bao lâu!”

Phía trước, một thiếu niên áo xám đội mũ rộng vành, máu me khắp người, điên cuồng chạy thục mạng.

Khuôn mặt đầy vết thương dưới nón khiến hắn nhìn qua có chút chật vật, dữ tợn, cùng với tang thương vô tận.

Không ai khác, chính là Vu Chính Nguyên!

Đến Đông Linh vực mấy tháng, có thể nói là hắn đã chịu nhiều đau khổ.

Những chuyện bị người khác ám toán, hạ độc, thậm chí là bị bằng hữu trên đường kết bạn mà đi đâm sau lưng, hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần, hắn đều là cửu tử nhất sinh.

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng trong khoảng thời gian này, hắn phát triển và đạt được lượng tài nguyên khó có thể tưởng tượng, đã tiến vào Địa Linh cảnh đỉnh phong!

“Ba tên Thiên Linh cảnh, mười tám tên Địa Linh cảnh…”

Vu Chính Nguyên quay đầu nhìn thoáng qua, cắn răng thi triển Phong phù tiếp tục phi nước đại.

Với thực lực hiện giờ của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể thi triển Sơn Hà Thiên Kiếm phù một lần, hơn nữa còn lâu mới đạt tới uy lực của sư phụ, cũng có thể giết một vị Thiên Linh cảnh, nhưng hai vị còn lại thì không còn cách nào khác.

Bình thường nếu bị mấy người này đuổi kịp thì chắc chắn phải chết!

Hắn nhất định phải nghĩ một biện pháp, có thể phát huy lực lượng Sơn Hà Thiên Kiếm phù càng lớn hơn!

“Thằng nhóc ngươi sao lại đần như vậy, vi sư dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, làm phù sư cũng giống như đánh cờ vậy, trong lúc thiên địa tung hoành chính là bàn cờ, mượn thiên địa chi lực hạ cờ như phù, có thể diệt sát, có thể vây khốn, có thể trốn chạy…”

Trong thoáng chốc, dưới ánh trăng mông lung như xuất hiện một thân ảnh lão giả hùng hùng hổ hổ.

Vu Chính Nguyên ngây người, phục hồi tinh thần mới phát hiện tất cả trước mắt đều là ảo tưởng của mình.

Hắn cắn chặt hàm răng, hai mắt đỏ như máu.

Nhất định không thể chết, mình còn phải lĩnh ngộ Sinh Tử phù, còn phải về Linh Phù sơn, còn phải chờ sau khi sư phụ tỉnh lại mà tự hào nói với hắn:

Xem đi, đồ nhi của ngươi không kém ai cả, bây giờ cũng là phù sư cửu phẩm số một số hai thiên hạ!

“Cơ hội sống sót duy nhất hiện giờ của ta, không phải Sơn Hà Thiên Kiếm phù dựa vào bản thân thi triển, mà là học được cách sư phụ mượn phương viên thiên địa làm bùa…”

Vừa phi độn, tâm tư Vu Chính Nguyên nhanh chóng hồi tưởng lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng sư phụ mỗi lần thi triển phù lục trước kia.

Mắt thấy sắp có người đuổi theo, hắn lập tức móc ra một nắm đan dược nhét vào miệng, sau đó đẩy ra phù ấn.

"Phong phù, Quyển Tàn Vân!"

Cuồng phong nổi lên, vô số phong nhận màu xanh giống như vầng trăng khuyết bắn ra.

Chợt nhìn qua, như mây tàn cuốn ngược, thủy triều bao lấy vô số ánh trăng cong cong vỗ bờ.

Oanh!

Sau một kích này, những người kia bất đắc dĩ bị buộc phải ngăn cản.

Ngăn lại một kích này rồi nhìn tiếp, Vu Chính Nguyên đã bỏ chạy rất xa.

"Đáng chết, đan dược trên người tên tạp chủng này dùng không hết sao, truy sát hắn trọn vẹn hai ngày, còn không kiệt sức?!"

"Mẹ nó, hơn trăm người đuổi giết một người, bị giết ngược chỉ còn sót lại hai mươi mấy người chúng ta, con mẹ hắn rất biết chạy!"

Có người mắng một câu, sắc mặt âm trầm tiếp tục đuổi theo không bỏ.

Chương 229: Sơn Hà Thiên Kiếm phù

Trăng sáng trong, các vì sao lấp lánh.

Đợi đến khi ánh nắng ban mai rọi sáng, bọn họ truy sát ròng rã một đêm.

Đồng thời, hơn hai mươi người đến bây giờ chỉ còn lại mười bảy người, nhưng vẫn không thể bắt được thiếu niên đội mũ rộng vành phía trước.

Theo một trận gió mát nổi lên, sau khi làm lẫn lộn ánh mắt mọi người, phía trước lại trống trơn.

"Người đâu, người trốn đi đâu rồi?"

Một trong ba gã Thiên Linh cảnh đứng đó nhìn bốn phía xung quanh, đã không thấy thân ảnh của Vu Chính Nguyên.

"Hắn là một Địa Linh cảnh, không thể đột nhiên biến mất, nhất định là trốn ở gần đó!"

Tên còn lại tiến lên nói, ánh mắt âm trầm.

Mọi người bắt đầu đánh giá bốn phía.

Vừa đánh giá bọn họ đều nhíu mày.

Dãy núi này… sao trông quen quen thế nhỉ?

Hình như đêm qua bọn họ đã đi qua nơi này!

Khi nhìn thấy trên mặt đất rải rác vài cỗ thi thể lạnh lẽo, bọn họ nhất thời sửng sốt.

"Tiểu tử này… đang dẫn chúng ta đi một vòng tròn sao?"

“Hắn ở đó!”

Bỗng có người hô lớn một tiếng, mọi người chăm chú nhìn, hai mắt nheo lại.

Bên đường núi, một thiếu niên đội nón máu me khắp người, nằm hấp hối tựa vào tảng đá bên cạnh, dường như đã không còn sức để động đậy nữa.

“Ha ha ha, tên tạp chủng này rốt cuộc kiệt sức, phần thưởng của Thần Phù điện là của lão tử!”

“Mau động thủ, chớ để người khác đoạt mất!”

Đám người mắt lộ vẻ tham lam, người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Ba tên võ giả Thiên Linh cảnh đứng đầu còn nhe răng cười không ngừng, đuổi theo không sai biệt lắm ba ngày, cuối cùng cũng bắt được tiểu tử này!

Đối mặt mọi người trên bầu trời lao xuống, thiếu niên khẽ ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt dày đặc tơ máu, dưới vành mắt lại lạnh như băng.

Đôi môi tái nhợt nhuốm máu của hắn chậm rãi mở ra, thì thào mở miệng.

“Mượn thiên địa làm cờ, hạ cờ làm phù… Sư phụ, người cứ xem cho kỹ.”

Leng keng… Leng keng…!

Tiếp theo một cái chớp mắt, tiếng rùng mình thẳng hướng linh hồn vang vọng khắp nơi.

Cúi xuống, tất cả mọi người đều co rụt con ngươi lại, ngừng giữa không trung.

Một cỗ lực trấn áp kinh khủng truyền ra, giống như hư ảnh núi sông trùng trùng điệp điệp đè xuống, khiến cho bọn họ hô

hấp khó khăn.

Cùng lúc đó, mười bảy chuôi cự kiếm màu vàng thật lớn mang theo ngàn vạn kiếm ý tru sát phá không chém xuống…

…

Phượng Hoàng ngũ mạch, bên trong Dược viên.

Hơn mười mẫu dược điền, đã có bảy mẫu trở nên trụi lủi.

Một trung niên áo trắng trong lúc lao động, lại gắt xuống không ít linh dược đi vào đan phòng.

Trong khoảng thời gian qua, Thẩm An Tại mọi giờ khắc đều nghiên cứu làm thế nào để luyện chế Thiên Địa Tạo Hóa đan, thông qua luyện chế đan dược cấp thấp cùng thủ pháp tương tự để chiết xuất, luyện tập.

Tám ngày qua, hắn đã luyện được tròn bốn trăm ba mươi hai lò phế đan!

Là phế đan!

Những đan dược kia vốn không có phẩm cấp cao, nhưng Thẩm An Tại vì muốn tìm được cảm giác luyện chế Thiên Địa Tạo Hóa đan, cưỡng ép đi cô đọng tăng lên dược tính.

Cho nên cho tới bây giờ không có một lò đan nào thành, tất cả đều nổ lò.

Nhưng hiệu quả cũng cực kỳ rõ rệt, ít nhất bây giờ khi Thẩm An Tại minh tưởng suy diễn xong, cũng đã tìm ra phương hướng.

Ngọc Tâm Lan đứng ở ngoài Dược viên, nhìn Dược viên trụi lủi, trực tiếp cảm thấy nội tâm giống như đang rỉ máu.

Nhưng nghĩ tới tám ngày qua đối phương không ngủ không nghỉ, luyện đan một khắc cũng không ngừng nghỉ, thử nghiệm,

nàng đành phải thở dài một hơi, yên lặng thối lui không có lựa chọn quấy rầy.

Muốn luyện chế ra đan dược bát phẩm khó khăn cỡ nào.

Nhìn chung bốn vực một châu, luyện dược sư thất phẩm còn rải rác không có mấy người, bát phẩm càng là phượng mao lân giác tồn tại.

Còn cửu phẩm… toàn bộ Thiên Huyền đại lục chỉ có ba vị, Linh tộc chiếm hai vị, bên Tây Hoang vực còn có một vị.

"Chỉ còn thời gian một ngày cuối cùng, nếu ngày thứ chín vẫn không thể thành công, Mộ Dung Thiên đã không kịp nuốt đan đột phá Thiên Linh cảnh rồi."

Nàng sau khi lắc đầu, vừa định quay đầu rời đi, đã gặp Ngọc Phong ở trước mặt.

"Ngươi tới đây làm gì?" Nàng nhíu mày: "Thẩm phong chủ đang bế quan luyện đan, không được quấy rầy."

"Vãn bối là tới tìm ngài."

Ngọc Phong chắp tay, liếc nhìn trưởng lão nhà mình thêm một cái, oán thầm không thôi.

Mấy ngày gần đây, mỗi ngày trưởng lão đều đến Dược viên này tìm hiểu, cũng không biết là đau lòng linh dược của mình, hay là nhìn trộm Thẩm tiền bối.

"Tìm ta?"

Ngọc Tâm Lan sửng sốt một chút, "Chuyện gì?"

Nói đến chính sự, Ngọc Phong nghiêm mặt mở miệng: "Bên phía Đông Linh vực xảy ra một việc trọng đại náo động vạn người, ngay cả Thiên Kiêu bảng cũng được Phong Vũ lâu thay đổi, có người trực tiếp từ mạt lưu tiến vào năm trăm thứ hạng đầu!"

"Ồ?"

Ngọc Tâm Lan nhướng mày.

Bất chợt thăng hạng quy mô lớn thì không phải không có, nhưng từ mạt lưu trực tiếp thăng lên năm trăm hạng đầu thì lại hiếm thấy.

Mỗi một lần phát sinh sự việc lại đại biểu cho một thiên kiêu tuyệt đỉnh chân chính bắt đầu tản ra tia sáng chói mắt thuộc về hắn.

"Nói nghe một chút."

Ngọc Phong gật đầu, thu xếp lại ngôn từ rồi mở miệng.

"Mấy ngày trước Thần Phù điện tổ chức tuyển chọn nhập vi nhị cảnh, người thắng có thể đạt được ban thưởng xa xỉ, cùng lệnh bài tiến vào Thần Phù điện, các cảnh vực khác có tình huống rất bình thường, không phải thiên kiêu thế gia đại tộc đi vào, thì chính là đệ tử của tán tu cường đại nào đó đoạt giải nhất."

"Chỉ có một mình Tam Sơn cảnh có một con ngựa đen mà mọi người không ngờ được lại lấy hạng nhất. Người này tên là Vu Chính Nguyên, xếp hạng trước đây trên Thiên Kiêu bảng chỉ hơn chín trăm, là từ một tông môn không lớn không nhỏ ở Nam Quyết vực đi ra."

Ngọc Tâm Lan khẽ vuốt cằm, nghi ngờ nói: "Chỉ là đoạt được đệ nhất thì đâu thể nháo ra động tĩnh lớn như vậy?"

"Không không không, đây mới chỉ là bắt đầu!"

Ngọc Phong vội vàng lắc đầu, trịnh trọng giải thích:

"Sau khi cầm phần thưởng, bởi vì không có bối cảnh, Vu Chính Nguyên kia bị rất nhiều người đuổi giết, trong đó có rất nhiều võ giả Thiên Linh cảnh, hắn chỉ là một Địa Linh cảnh, bị nhiều người như vậy đuổi giết suốt mấy ngày mấy đêm."

“Không chết?”

Ngọc Tâm Lan nhíu mày, võ giả Địa Linh cảnh đối mặt với lực lượng thiên uy, lẽ ra vốn không có lực hoàn thủ mới đúng.

“Chưa chết.”

Ngọc Phong lắc đầu, ánh mắt trở nên ngưng trọng vài phần.

“Chẳng những hắn không chết, mà ngược lại… Giết chết tất cả những kẻ truy sát hắn, một tên cũng không chừa, kể cả những tên Thiên Linh cảnh kia!”

“Chuyện này…”

Người trước khẽ nhếch môi đỏ mọng, không khỏi lộ ra thán phục.

Làm sao có thể!

Một Địa Linh cảnh, có thể chạy trốn khỏi tay Thiên Linh cảnh đã là không dễ rồi, làm sao có thể phản sát?

“Hắn là kiếm tu?”

“Không phải, hắn là phù tu, nắm giữ một đạo lục phẩm phù, hai đạo thất phẩm phù, còn có… một đạo bát phẩm phù!”

Phù Bát phẩm!

Ngọc Tâm Lan khẽ nheo mắt.

Nắm giữ phù lục bát phẩm, đừng nói Vu Chính Nguyên không phải là đệ tử môn phái lớn gì, cho dù là đệ tử trong Thần Phù điện cũng không thấy nhiều.

Mà số bát phẩm phù lục lưu truyền trong Thiên Huyền đại lục, không có chỗ nào mà không phải là do Thần Phù tháp lưu truyền ra ngoài.

Chẳng lẽ Bát phẩm phù của Chính Nguyên cũng do Thần Phù tháp truyền ra ngoài?

"Phù kia gọi là gì?"

Nghe Ngọc Tâm Lan hỏi, Ngọc Phong ngẩng đầu lên.

"Tên là…"

"Sơn Hà Thiên Kiếm phù!"

Chương 230: Thuộc tính tự do thứ hai

Bạch Xà tộc, trên một đầm nước mờ căm.

Thiếu niên đồ đen khoanh chân lơ lửng, quanh thân kiếm ý quanh quẩn, tiếng kiếm minh thanh thúy không ngừng vang lên.

Dưới chân hắn vốn yên tĩnh, u đàm run nhè nhẹ, nổi lên từng vòng rung động liên miên không ngừng, rung chuyển bất an.

"Không nghĩ tới ngộ tính của tiểu tử này lại kinh khủng như thế. Thời gian tám ngày, hắn đã bước nửa bước vào lĩnh vực kiếm đạo."

Long Cửu Cực nhìn thiếu niên áo đen trên U đàm, gật đầu tán thưởng không thôi, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Thật không dám tin, nghe nói hai năm trước hắn còn là một Đoán Thể cảnh, ngay cả kiếm cũng không biết dùng."

Bách Lý Nhất Kiếm tặc lưỡi mở miệng, cũng cảm thấy rất là ngoài ý muốn, đưa hạt dưa đất trong tay vào miệng.

Long Cửu Cực nhìn hắn một cái, mày nhăn lại.

"Ngươi đang ăn cái gì?"

"Hạt dưa."

"Loại hạt dưa gì, sao lại không giống những thứ ta từng thấy?"

"Nặn từ Tiên Thiên chí bảo."

Khóe miệng Long Cửu Cực giật giật: "Ngươi lấy đâu ra nhiều tiên thiên chí bảo như vậy?"

"Thẩm phong chủ đưa cho, ngươi muốn ăn không, ta còn mấy rương."

Người trước kinh ngạc.

Mấy rương?

Tiên thiên chí bảo lúc nào mà đã có thể dùng như vậy?

Leng keng… Leng keng…!

Ngay lúc Long Cửu Cực đang cực kỳ ngây người, U đàm bỗng nhiên truyền đến một tiếng kiếm ngân chói tai.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, kiếm ý như gió, thổi bay tóc mai của thiếu niên áo đen, lộ ra khuôn mặt hơi có vẻ ngây ngô của hắn.

U đàm rung động kịch liệt, giữa run rẩy dần dần có bọt nước nổ lên.

Bỗng nhiên, thiếu niên đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên kiếm quang.

Oanh!

U đàm nổi lên sóng lớn, cuồng phong như kiếm xoay quanh bốn phía.

Dưới tiếng kiếm ngân, cuồng phong cuốn theo bọt nước bốc lên tới lui, cuối cùng dưới ánh mắt của thiếu niên, chậm rãi trở lại bình thường.

Mộ Dung Thiên chậm rãi đáp xuống mặt đất, khiến người kinh ngạc chính là hắn không tản mát ra bất cứ khí tức gì nhưng cây cỏ xung quanh đều run rẩy cúi gập người xuống.

Giống như… quỳ xuống triều bái!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, nhưng khi người ta nhìn tới, đều không tự chủ được mà dâng lên một cảm giác nhụt chí.

Giống như hắn chỉ đứng nơi đó, lại là thiên hạ vô song, chí tôn chí thượng.

Không ai có thể sánh vai cùng hắn, không ai có thể đồng hành cùng hắn.

Bởi vì, hắn là Vô Song!

"Đây là Vô Song kiếm đạo của Vô Song Ngự Kiếm quyết à…"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lóe lên, có thể phát giác khí tràng của thiếu niên áo đen đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất khác trước.

Ngay cả Bách Lý kiếm đạo của hắn lúc này cũng ẩn ẩn có ý lùi bước.

"Thẩm An Tại rốt cuộc dạy hắn công pháp gì mà lại thành tựu một…yêu nghiệt như vậy!"

Long Cửu Cực cũng cảm thấy kinh hãi, hắn hít một hơi thật sâu.

Loại khí tức khiến người ta không dám so sánh này, cho dù lúc trước hắn say rượu xông Luận Kiếm sơn, mười Đại kiếm tiên cũng không thể cho hắn loại cảm giác này.

Mà hôm nay… hắn lại cảm giác được ở trên người một thiếu niên.

"May mắn không làm nhục mệnh, vãn bối đa tạ hai vị tiền bối đã dạy dỗ."

Theo Mộ Dung Thiên đi tới trước mặt hai người thật sâu chắp tay hành lễ, loại khí tức vô song vừa mới xuất hiện quanh người hắn mới hoàn toàn tán đi.

Hai người liếc nhìn nhau, có thể nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương.

Vẫn là Bách Lý Nhất Kiếm tiến lên nâng hắn dậy, lời nói ý vị thâm trường mở miệng: "Tuy đã ngộ kiếm đạo nhưng không thể kiêu ngạo tự đại, hôm nay chẳng qua ngươi có tư cách trở thành Kiếm tiên, chỉ có trở thành Càn Khôn cảnh, ngươi mới có thể chân chính đạt được danh hiệu Kiếm tiên."

"Vãn bối hiểu rõ."

Mộ Dung Thiên nặng nề gật đầu.

Những lời này, sư phụ cũng đã nói với mình.

Thắng không kiêu ngạo, bại không nản lòng, đó mới là thái độ mà cường giả chân chính nên có.

"Bây giờ, ngày mai là ngày cuối cùng, ngày thứ mười là lúc ngươi nên chuẩn bị giao đấu với Long Hiên rồi, cũng không biết tình hình bên sư phụ ngươi thế nào rồi."

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, ngắm nhìn một dãy núi đỏ rực như lửa ở phía xa xa.

"Chuyện sư phụ đã nói chưa bao giờ khiến sư phụ không làm được."

Mộ Dung Thiên cũng nhìn về phía bên kia, vô cùng tin tưởng mà mở miệng.

…

Phượng Hoàng ngũ mạch, bên trong Dược viên.

Oanh!

Theo một tiếng trầm đục, bên trong Bát Hoang đỉnh cháy đen một mảnh hỗn độn.

Lại tiếp tục nổ đan.

Thẩm An Tại dính đầy bụi đất, chau mày nhìn phế đan bên trong.

"Hỏa hầu, thời điểm dung hợp hẳn là đều không có vấn đề mới đúng, đến cùng là xảy ra vấn đề gì?"

Hắn trầm tư nhiều lần, hồi tưởng lại tình huống luyện đan vừa rồi.

"Thiên Địa Tạo Hóa đan, cái gọi là thiên địa tạo hóa, chính là bốn mùa luân chuyển, ngày đêm thay đổi, mưa thuận gió hòa mới được xem như tạo hóa của thiên địa, ngày đêm bốn mùa thật ra có thể dùng dược hiệu tạo nên, mưa xuân tưới nhuần ẩn áo nghĩa Niết Bàn dùng Niết Bàn thần hỏa để bù đắp, duy chỉ có ý hủy diệt của gió sét này…"

Thẩm An Tại sờ cằm, nhíu mày trầm tư.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã thử các loại thủ pháp khống chế linh dược ẩn chứa lôi quang nhập đan, nhưng mỗi lần đều bại ở một bước này.

Tất cả chuẩn bị trước đó đều bị bị lôi quang hủy hoại, hoàn toàn không thể giao hòa với nhau, thành tựu tạo hóa.

"Ai, chung quy là tu vi có hạn, chưa trải qua lôi kiếp, làm sao biết được ý gọi là lôi phá tân sinh…"

Hắn thở dài một hơi, mặt mày ủ rũ.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành giai đoạn thứ ba của nhiệm vụ giai đoạn, Mộ Dung Thiên thành công lĩnh ngộ kiếm đạo, thưởng Kim Cương Bất Hoại công x1 (Càn Khôn cảnh), ký chủ còn có thể lựa chọn thẻ hạn định Thiên Linh cảnh x5 hoặc là tự chọn thuộc tính x1]

Thẩm An Tại sững sờ, giọng nói của hệ thống quanh quẩn trong đầu, sau khi tỉnh táo lại, liền nhịn không được mà cong khóe miệng lên.

Không hổ là đồ đệ của Thẩm An Tại ta, chỉ là thành tựu kiếm đạo thôi mà, dễ như trở bàn tay!

Nhưng… bản thân hắn còn phải luyện Thiên Địa Tạo Hóa đan, nếu luyện không ra, đồ nhi vẫn không có cơ hội tất thắng.

[Mời ký chủ lựa chọn thẻ hạn định Thiên Linh cảnh x5 hoặc là tự chọn thuộc tính x1]

Thông báo của hệ thống lại một lần nữa vang lên, kéo suy nghĩ của Thẩm An Tại trở về.

Bây giờ dựa vào cường độ linh hồn của hắn, uy lực thuộc tính của Phong chi Tử đã đạt đến Thiên Linh cảnh, tăng hiệu suất lúc này cũng không có tác dụng gì.

Cho nên Thẩm An Tại không do dự, trực tiếp đưa ra lựa chọn.

"Tự chọn thuộc tính."

[Mời ký chủ lựa chọn một thuộc tính ngẫu nhiên làm thuộc tính vĩnh cửu]

Hỏa Nhãn Kim Tinh: thấy rõ ngụy trang, khám phá thật giả, tận trời tận địa, không gì không tra xét.

Thẩm An Tại lắc đầu, hắn đã có Động Thiên Linh nhãn, thuộc tính trùng hợp, vô dụng.

Theo ánh mắt hắn lại nhìn xuống, các thuộc tính còn lại cũng hiện rõ trong tầm mắt.

Bạn của muông thú: Tăng độ hảo cảm với tất cả yêu thú, xác suất thu phục yêu thú thành công tăng lên.

Thiên sinh mị thể cực phẩm: thuộc tính mị hoặc của kí chủ không hạn chế nam nữ, bất hạn chủng loại.

Đổ hiệp cứu cực bản: Ngàn vạn cách cược, còn thở còn gỡ

Chú thích: Chỉ có thể cược một thời điểm nhất định trong một quá trình, không thể trực tiếp phán định kết quả.

Ví dụ như: Có thể cược bên trong súng của người nào đó không có đạn, nhưng không thể trực tiếp cược súng của người nào đó biến mất, cược rằng người đó không thể phá hư quần áo trên người ký chủ với kiếm thứ nhất, nhưng không thể trực tiếp cược cái chết của người đó, xin kí chủ cẩn thận sử dụng.

Hạn chế khi sử dụng: Một ngày một lần, một khi phán định cá cược được thành lập ắt có hiệu lực.

"Hả?"

Thẩm An Tại khẽ giật mình, ánh mắt rơi vào cái lựa chọn Đổ hiệp cứu cực bản kia.

Cái thứ chết tiệt này là thể chất mang tính khái niệm gì chứ?!

Đợi đã, một khi phán định cá cược được thành lập…

"Hệ thống, đánh cược như thế nào mới được tính là thành lập?"

Thẩm An Tại vội vàng mở miệng hỏi thăm.

[Một khi chấp nhận cá cược sẽ được xem như thành lập, một khi thành lập, ký chủ tất thắng]

"Chấp nhận cá cược… vậy nếu không từ chối, cũng coi như được thành lập?"

Hệ thống im lặng một chút, sau đó trả lời.

[Được]

"Sẽ không phải đột nhiên lại có bản vá lỗi đó chứ?

[Sau khi đưa ra chọn, không thể chữa trị]

Theo hệ thống một lần nữa cho ra đáp án, Thẩm An Tại lộ ra ý cười.

“Vậy chọn cái này đi!”

[Chúc mừng ký chủ thu được thể chất tự chọn: Đổ hiệp cứu cực bản]

Cảm nhận được cảm giác kỳ diệu sâu tận trong cõi u minh kia tràn ngập toàn thân, Thẩm An Tại vui mừng quá đỗi, nhìn chằm chằm Bát Hoang đỉnh phía trước.

Không cách nào phán định kết quả, chỉ có thể đánh cược quá trình…

Suy nghĩ một lát, hắn cao giọng mở miệng:

“Ta cược một lò Thiên Địa Tạo Hóa đan tiếp theo, Linh thảo Lôi hệ sẽ không nổ!”

…

Chương 231: Đan thành

Niết Bàn thần hỏa hiện lên, Thẩm An Tại lại thử luyện chế Thiên Địa Tạo Hóa đan.

Thể chất đánh cược không thể trực tiếp phán định kết quả, mà là có thể ảnh hưởng một nhân tố nào đó trong đó.

Đây cũng là hạn chế mà hệ thống đưa ra, nếu thật sự cái gì cũng có thể đặt cược, vậy chẳng phải hắn sẽ vô địch sao?

Sở dĩ một mực luyện chế không ra Thiên Địa Tạo Hóa đan, vẫn luôn nổ lô, chính là bởi vì Linh thảo Lôi hệ không cách nào hoàn mỹ trung hoà, dẫn động những dược hiệu khác, nổ thành phế dược.

Thẩm An Tại chưa từng vượt qua lôi kiếp, cho nên cho dù tạo nghệ dược đạo không yếu, cũng không cách nào khống chế loại cảm giác lôi kiếp kia phá hủy rồi mới sinh ra.

Chẳng qua…

Bây giờ thì được rồi.

Chỉ cần Linh thảo hệ Lôi nghe hắn khống chế, hắn có thể nắm chắc thành Đan!

Ông.

Bên ngoài, Ngọc Tâm Lan cảm nhận được đan phòng mơ hồ đã truyền ra khí tức Niết Bàn thần hỏa, đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt.

Lại bắt đầu.

Đã tám ngày không biết lần thứ bao nhiêu luyện đan rồi, cũng không biết bây giờ rốt cuộc tiến triển đến một bước nào.

Chỉ còn lại một ngày ngày mai, đến cùng có thể thành công hay không, phải trông chờ vào ngày hôm nay.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trọn vẹn hai khắc đồng hồ, bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh gì quá lớn.

Trong quá trình này, đám Mộ Dung Thiên, Bách Lý Nhất Kiếm cũng chạy tới.

"Thẩm phong chủ bên kia tiến triển thế nào rồi?"

Bách Lý Nhất Kiếm quay đầu hỏi.

Ngọc Tâm Lan khẽ lắc đầu: "Tình huống cụ thể ta cũng không rõ, nhưng hắn bây giờ đang luyện đan, tốt nhất các ngươi không nên đi vào quấy rầy hắn, tránh cho hắn phải phân tâm."

Lúc này nàng mới nhớ tới điều gì, nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

"Ngươi… chẳng lẽ đã thành công?"

Người sau ngại ngùng cười cười, chắp tay đáp lại.

"May mắn mà thôi, nhờ có hai vị tiền bối dạy dỗ."

Tê…

Ngọc Tâm Lan không khỏi hít sâu một hơi, không nghĩ tới Mộ Dung Thiên lại có thể lĩnh ngộ kiếm đạo trong thời gian ngắn như vậy!

Ngộ tính kiếm đạo của gia hỏa này đến cùng là yêu nghiệt cỡ nào?

Leng keng… Leng keng…!

Ngay lúc nàng đang chấn kinh, đan phòng xa xa bỗng nhiên phát ra một tiếng rung động mãnh liệt.

“Chẳng lẽ thành công rồi sao?” Ngọc Tâm Lan lộ vẻ nghi hoặc, do dự có nên vào xem thử hay không.

Lúc trước, khi Thẩm An Tại đến bước đã làm nổ lô hai lần rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn kiên trì lâu như vậy.

Mộ Dung Thiên và Bách Lý Nhất Kiếm nhìn một màn này, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Trong thiên địa gió nổi mây phun, một luồng sáng bừng sáng, bao phủ toàn bộ đan phòng vào bên trong.

Khi nhìn thấy dải hào quang này, Ngọc Tâm Lan không khỏi vươn tay che đôi môi đỏ mọng, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

“Đây là… đan hà!”

“Kẹt kẹt…”

Cửa phòng luyện đan bị đẩy ra, Thẩm An Tại mặt mày xám tro đi ra.

Trên thân áo trắng có không ít vết cháy đen, đầu tóc ngổn ngang nhìn có chút tiều tụy.

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên không khỏi động dung, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ của sư phụ chật vật như vậy.

Nhìn thấy ba cặp mắt bên ngoài nhìn chằm chằm mình, Thẩm An Tại sững sờ một chút, sau đó quay người đóng cửa lại.

Chờ đến khi hắn mở cửa, đã đổi một thân bào trắng thêu mây sạch sẽ, tóc tai cũng chải chuốt chỉnh tề, hai sợi tóc bạc rũ xuống từ thái dương.

Hắn thuận đường di chuyển của đan hà, hai tay chắp sau lưng nhàn nhã đi đến trước mặt mấy người.

Dáng vẻ siêu nhiên thoát tục, đâu có chút chật vật như vừa rồi.

"Khụ khụ, đều ở chỗ này?"

Thẩm An Tại lại ho khan một tiếng, nhìn về phía Mộ Dung Thiên, trên mặt lộ ra ý cười.

"Không tệ, không hổ là đệ tử của vi sư, không tệ!"

Liên tục hai lần nói không tệ, Mộ Dung Thiên giống như hài đồng nhận được kẹo, vò đầu cười ngây ngô.

Với hắn mà nói, có thể được sư phụ khích lệ, phần thưởng này còn quan trọng hơn tất cả phần thưởng khác.

"Thẩm phong chủ, ngươi…"

Bách Lý Nhất Kiếm tiến lên hỏi thăm, Ngọc Tâm Lan không khỏi căng thẳng, nhìn chằm chằm vào hắn.

Thẩm An Tại mỉm cười, tung ra một bình thuốc cho Mộ Dung Thiên.

"Chuẩn bị đột phá Thiên Linh cảnh đi."

"Đa tạ sư phụ!"

Mộ Dung Thiên kích động gật đầu, hắn biết sư phụ nhất định có thể làm được!

"Cái kia… có thể cho ta xem một chút không?"

Ngọc Tâm Lan vẫn có chút không quá tin tưởng, do dự mở miệng.

Sau khi được sư phụ cho phép, Mộ Dung Thiên giao đan bình cho nàng.

Sau khi nàng mở nắp, một làn hương ẩm ướt tỏa ra bốn phía.

Cùng lúc đó, uy áp giữa thiên địa bỗng nhiên tăng gấp bội, đại địa chi lực nồng đậm giao quấn cùng thiên uy huy hoàng, giống như thiên địa tạo hóa.

"Đây… chính là Thiên Địa Tạo Hóa đan!"

Ngọc Tâm Lan hít sâu một hơi, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Nàng nhìn thật kỹ áo bào trắng trước mặt, là một trung niên đã có tuổi không có gì đặc thù.

Đan dược Bát phẩm, thế mà nói luyện liền luyện.

Có kinh nghiệm lần này, về sau, khi thành thục đan dược bát phẩm khác, trở thành luyện dược sư bát phẩm là chuyện đã trong tầm tay!

Luyện dược sư bát phẩm, đưa đến bất kỳ nơi nào đều sẽ được coi là thượng khách.

Trả lại đan dược cho Mộ Dung Thiên xong, Ngọc Tâm Lan mới nhìn về phía Thẩm An Tại, nghiêm mặt mở miệng.

"Không hổ là Thẩm phong chủ, thâm tàng bất lộ, lại ngay cả đan dược Bát phẩm đều luyện ra, trước đó luận bàn dược đạo với ngươi, ngược lại Ngọc mỗ có chút không biết tự lượng sức mình."

"Nói gì vậy, Ngọc trưởng lão đừng nên tự coi nhẹ mình, tại hạ chẳng qua là vận khí tốt hơn một chút mà thôi."

Thẩm An Tại khiêm tốn mở miệng.

Bách Lý Nhất Kiếm cùng Ngọc Tâm Lan liếc nhau, có chút bất đắc dĩ.

Một người nói mình may mắn, một người nói mình may mắn chút mà thôi.

Có cần phải khiêm tốn như vậy không?

“Ngày mai chính là ngày thứ mười, sân bãi luận võ đã được chọn xong, ở ngay bên phía Long tộc, người nào thắng thì người đó tiến vào Thăng Long trì.”

Ngọc Tâm Lan nhìn về phía Mộ Dung Thiên: “Ngày mai chuẩn bị cho tốt đi, ta rất chờ mong biểu hiện ngày mai của ngươi.”

“Ta hiểu rồi.”

Mộ Dung Thiên chắp tay.

Sau đó liền để Ngọc Tâm Lan dẫn hắn đi tìm nơi bế quan đột phá.

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, Thẩm An Tại cuối cùng cũng thở dài một hơi.

“Thẩm phong chủ, Đông Linh vực bên kia mới xuất hiện một vị thiên kiêu phù đạo, đã được đặc cách trực tiếp thu vào Thần Phù điện, hắn chính là sư điệt của ngươi, Vu Chính Nguyên.”

Bách Lý Nhất Kiếm đứng ở một bên mở miệng nói, đồng thời thuật lại chuyện đã xảy ra ở Đông Linh vực.

Nghe tới chuyện Vu Chính Nguyên bị đuổi giết, trong lòng Thẩm An Tại căng thẳng.

Khi biết được hắn sống sót, ở trong quá trình đào vong đã lặng lẽ mượn thiên địa chi lực bố trí Sơn Hà Thiên Kiếm phù hoàn thành phản sát, hắn lại có chút vui mừng.

Có thể đi vào Thần Phù điện, mục tiêu tiếp xúc phù đạo càng lợi hại hơn lại gần hắn thêm một bước.

“Không hổ là đồ đệ của lão Trịnh.”

Ý cười của Thẩm An Tại phát ra từ nội tâm, cao hứng thay Trịnh Tam Sơn.

Khác với Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, con đường một mình lẻ loi của Chính Nguyên càng thêm khó đi, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng đây làm sao lại không phải là chuyện mà một cường giả chân chính nhất định phải trải qua, khi vượt qua mọi chông gai đi tới cuối cùng, hắn cũng sẽ chính thức đăng lâm tới đỉnh cao nhất.

Trở thành đại năng phù đạo có thể quan sát thiên hạ!

Tương lai cuối cùng cũng sẽ thuộc về những người trẻ tuổi như bọn họ.

Chương 232: Khai chiến

Long tộc sơn mạch, trước một mảnh bình đài do đá xanh lát thành.

Nơi đây đã có rất nhiều người Linh tộc vây quanh, Phượng Hoàng tộc, Huyền Quy tộc, Thần Viên tộc.

Đám người châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

"Hôm nay chính là ngày cuối cùng trong ước định, tiểu tử Nhân tộc kia sao còn chưa tới, chẳng lẽ sợ rồi?"

"Hừ, Long Hiên đại ca là thiên tài đứng đầu trong Thiên Kiêu bảng, tên Mộ Dung Thiên gì đó ta chưa từng nghe qua, cũng không biết chạy ra từ đâu."

"Theo ta thấy, hai thầy trò bọn họ sợ là ham muốn thánh vật của tộc ta, lại muốn hành động trộm cắp như Thương Ngô!"

Tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, đối với hành động xâm nhập thánh địa của ngoại tộc, bọn họ hiện tại vẫn rất phản cảm, ôm lòng cảnh giác.

Mười vị Linh lão bao gồm Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm đều ngồi xuống bên sân thượng, lẳng lặng chờ đợi.

Mà giữa bình đài là một thanh niên Long tộc dáng người khôi ngô, cơ bắp toàn thân như Ly Long chiếm cứ, nhìn cảm giác áp bách vô cùng.

Hắn chính là đối thủ lần này của Mộ Dung Thiên, Long Hiên.

Đối với chuyện một tên Nhân tộc muốn tiến đến cướp danh ngạch của mình, hắn cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhưng hai người kia lại có chút ân tình với Linh tộc, hơn nữa các linh lão khác còn mở miệng hỗ trợ, tộc trưởng không thể không đồng ý.

"Bách Lý tộc trưởng, sư đồ Thẩm An Tại đâu, sao còn chưa tới?"

Long Tam trưởng lão gật đầu nói, giọng điệu có chút không vui.

"Có lẽ sắp rồi."

Bách Lý Hàn Phong nhíu mày nhìn Phượng Khuynh Tâm.

Người sau lắc đầu không nói, nhóm người Thẩm An Tại một mực ở Ngũ mạch, nàng cũng chưa thấy qua mấy lần.

"Đến rồi!"

"Đó là Bách Lý tiền bối? Hắn thật sự chỉ còn lại mỗi hồn thể thôi sao?"

Trong đám người vang lên tiếng kinh hô, mọi người nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Đám người tự động tách ra một con đường, cuối đường là đoàn người Thẩm An Tại cất bước đi đến.

Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan, Ngọc Phong cùng Mộ Dung Thiên đều có mặt.

"Bái kiến chư vị linh lão."

Đám người Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay, Thẩm An Tại cũng hơi hành lễ.

"Nếu đã đến rồi thì nhanh bắt đầu đi, Hiên nhi đã đợi rất lâu."

Sau khi đám người Long Chiến Thiên gật đầu đáp lại, Long Tam trưởng lão lên tiếng đầu tiên, ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

"Đồ nhi, đi đi."

Thẩm An Tại quay đầu mỉm cười mở miệng.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên cõng Thiên Thanh kiếm đi về phía bình đài.

Mà Thẩm An Tại thì ngồi xuống quan sát cùng đám người Ngọc Tâm Lan.

"Tiểu Bạch, ngươi cảm thấy hắn có thể thắng?"

Tôn Ngạo ngồi bên cạnh Bách Lý Nhất Kiếm, nhíu mày hỏi thăm.

Nghe thấy xưng hô "Tiểu Bạch" này, khóe mắt hắn giật một cái.

Khi còn nhỏ bọn họ đã ở chung một chỗ, khi đó chưa hóa hình hoàn toàn. Hắn còn đặc điểm của Bạch Xà tộc, cho nên người trước vẫn gọi hắn là Tiểu Bạch.

"Con khỉ chết tiệt này, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi ta như vậy, đã sáu bảy mươi tuổi rồi mà vẫn còn Tiểu Bạch Tiểu Bạch…"

"Vậy gọi là thế nào, Đại Bạch, Lão Bạch?"

"…"

Bách Lý Nhất Kiếm dứt khoát từ bỏ suy nghĩ tranh luận với hắn.

"Ngươi mau nói cho ta biết, tiểu tử này có thể thắng hay không?"

“Hai tròng mắt kia của ngươi là để trang trí hả, sao không tự nhìn đi chứ?”

Hai người ngươi một câu ta một câu một câu, rồi Bách Lý Nhất Kiếm lại véo tai Tôn Ngạo một trận.

“Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên.”

Mộ Dung Thiên ôm quyền hành lễ, tự giới thiệu.

“Long tộc tam mạch, Long Hiên.”

Long Hiên đáp lại qua loa, như một tòa tháp sắt đứng thẳng.

Ngược lại, Mộ Dung Thiên một thân đồ đen lại có vẻ nhỏ gầy hơn rất nhiều, thoạt nhìn khí thế của hai người đều không cùng một cấp độ.

“Thiên Linh cảnh sơ kỳ…”

Long Hiên cười nhạo một tiếng, hoàn toàn không có chút hứng thú nào, lãnh đạm nói: “Ngươi ra chiêu trước đi, miễn cho ngươi té xỉu trong một chiêu.”

“Đắc tội rồi.”

Mộ Dung Thiên cũng không tức giận, kiếm chỉ vẫy một cái, Thiên Thanh kiếm sau lưng lập tức ra khỏi vỏ.

Tiếp theo trong nháy mắt, thân thể hắn hóa thành mấy đạo tàn ảnh, từ nhiều phương hướng chạy nhanh ra, kiếm quang như sấm.

“Tốc độ ngược lại rất nhanh, luyện thân pháp võ kỹ không tệ.”

Long Hiên lạnh nhạt mở miệng, đứng ở đó, thậm chí không chuẩn bị gì để phòng ngự.

Oanh!

Tiếng kiếm rít ầm ầm vang lên.

Bình đài nổ tung không thôi, nhưng cũng không vỡ vụn.

Tốt xấu gì cũng được Linh tộc dựng nên, đương nhiên sẽ không vì hai ba lần tỷ võ mà vỡ vụn.

Bụi đất tan đi, kim quang quanh thân Long Hiên lưu chuyển, hắn nhàn nhạt vỗ tro bụi trên vai, sắc mặt bình tĩnh.

Một kiếm vừa rồi, đến tư cách để hắn di chuyển bước chân cũng không có.

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy mà còn muốn tiến vào Thăng Long trì?"

Hắn khinh thường nói, tay phải tung ra, hóa thành vuốt rồng lóe kim quang trên không trung, tốc độ cực nhanh.

Oanh!

Mộ Dung Thiên giơ kiếm đón đỡ, Thiên Thanh kiếm bị một quyền cực mạnh này đánh đến uốn lượn không thôi.

"Bình Địa Khởi Kinh Lôi!"

Trong nháy mắt khi bị nện trúng, tay trái hắn vẫy một cái.

Dưới bình đài, lôi quang tàn phá bừa bãi, lập tức phóng lên trời hóa thành vô số lôi đình kiếm quang bao quanh Long Hiên.

Hai mắt Long Hiên híp lại, hóa ra chiêu kiếm vừa rồi chỉ là nghi binh, ánh sét nấp dưới đất mới thật sự là sát chiêu!

Chẳng qua… uy lực này đối với hắn mà nói, vẫn là không đáng chú ý!

Rống!

Sau khi đập bay Mộ Dung Thiên, hắn há miệng rống giận, phát ra một tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc.

Chỉ trong nháy mắt, những ánh chớp kia vậy mà sụp đổ toàn bộ.

Mà sóng âm kia thế đi không giảm, mang theo thiên uy chi lực cường đại nghiền ép về phía Mộ Dung Thiên, ven đường, hư không nổi lên gợn sóng.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên trở nên ngưng trọng, cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng.

Hắn bất chấp giấu dốt, giơ cao Thiên Thanh kiếm.

Leng keng… Leng keng…!

Kiếm ngân vang vọng, những người vây xem bên ngoài chấn động không ít, cúi đầu nhìn về phía bội kiếm của mình.

"Đây là chuyện gì, Linh kiếm của ta sao lại mất khống chế?"

Tiếng kinh hô vang lên, theo từng thanh trường kiếm phá không mà ra, hội tụ thành kiếm hà lượn lờ trên cao.

"Chém!"

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, Kiếm Hà nghịch lưu mà lên, trực tiếp đánh nát sóng âm kia.

Trong tiếng ngâm của ngàn vạn trường kiếm, Long Hiên nhướn mày.

Một kiếm này, rất mạnh!

Vô Song chi ý ẩn chứa bên trong, thiếu chút nữa khiến hắn sinh lòng thoái ý.

"Kiếm ý thật mạnh!"

Ngoài sân, Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên và đám người Tôn Ngạo đều hơi kinh ngạc, nhìn về phía Long Cửu Cực và Bách Lý Nhất Kiếm.

Nơi đây am hiểu kiếm pháp nhất, không phải hai người bọn họ thì không ai dám nhận.

"Ta chỉ dạy hắn nhập môn thế nào mà thôi, sở tu công pháp kiếm đạo và kiếm thuật của hắn, đều là Thẩm phong chủ dạy."

Long Cửu Cực mở hồ lô uống một hớp rượu lớn, nhàn nhạt mở miệng.

Đám người nhướng mày, không khỏi nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau phong khinh vân đạm, mỉm cười gật đầu cũng không nhiều lời.

Ngọc Tâm Lan không khỏi có chút kinh ngạc.

Tên gia hỏa này… còn biết kiếm đạo?!

Trình độ dược đạo đã kinh người như thế, còn biết kiếm đạo?

Hơn nữa nghe nói thanh kiếm của Mộ Dung Thiên cũng do hắn chế tạo…

Dược đạo, kiếm đạo, luyện khí…

Rốt cuộc còn có cái gì Thẩm An Tại không biết không?

"Tuy một kiếm này rất mạnh, nhưng dựa vào nó để thắng Hiên nhi, thì còn lâu mới đủ."

Long Tam trưởng lão hừ một tiếng, nhìn Long Hiên đang ngăn cản công kích của Kiếm Hà, mở miệng nói.

Mọi người đồng tình gật gật đầu.

Kiếm ý này của Mộ Dung Thiên nhiều lắm cũng chỉ có thể giúp hắn bù đắp chênh lệch giữa Thiên Linh cảnh sơ kỳ và hậu kỳ mà thôi.

Nhưng Long Hiên cũng không phải hạng người tầm thường. Thân là người Long tộc, đương nhiên hắn cũng có thủ đoạn của mình.

Một khi thi triển, Mộ Dung Thiên còn lâu mới đứng được.

Trận luận võ này, Mộ Dung Thiên muốn thắng, không dễ dàng như vậy.

Chương 233: Kiếm đạo thần thông, Long huynh đã nhường

Kiếm hà mãnh liệt, thanh âm đinh đương không ngừng vang vọng.

Hai tay Long Hiên hóa thành vuốt rồng, không ngừng đánh bay từng thanh trường kiếm.

Nhưng lần này hắn không thể ngăn cản nhẹ nhàng như vậy.

Rõ ràng có thể thấy phía trên hai trảo của hắn xuất hiện mấy đạo vết kiếm màu trắng.

Mặc dù không sâu, nhưng có thể lưu lại vết thương trên long thể của hắn, đã đủ để chứng minh trình độ sắc bén của kiếm ý.

"Thế này còn được chút xíu."

Long Hiên nheo hai mắt, kim quang quanh người sáng bừng lên.

Một ngọn lửa màu trắng lạnh lẽo bốc lên từ thân hắn, trong nháy mắt đã lan tràn khắp nơi như đại dương mênh mông.

Bị biển lửa rét thấu xương kia bao phủ, dòng sông kiếm do trường kiếm hóa thành cũng bị đóng băng lại, ngay cả kiếm ý trên đó cũng bị áp chế.

"Thức thứ năm Bôn Lôi kiếm, Thiên Lôi Động Càn Khôn!"

Còn không đợi hắn khôi phục tinh thần, thiếu niên áo đen nhảy dựng lên, hai tay giơ cao trường kiếm, ngàn vạn lôi quang gia trì, mãnh liệt chém xuống.

Uỳnh uỳnh!

Một tiếng sấm nổ ầm ầm giáng xuống người Long Hiên.

Bất ngờ không kịp đề phòng khiến hắn liên tục lùi lại mấy bước, lồng ngực cháy đen không thôi.

Rẹt!

Kiếm quang liên tục lóe lên, Mộ Dung Thiên hóa thành tàn ảnh không ngừng công kích, giống như muốn hoàn toàn khống chế cục diện chiến đấu, không cho đối thủ chút cơ hội nào.

Nhưng mà, dưới chiêu kiếm vừa rồi của hắn, Long Hiên đã hoàn toàn thu lại sự khinh thường.

Đối mặt với kiếm quang đột nhiên đâm tới, hắn vẫy tay một cái.

Vô số hàn hỏa hóa thành một con hỏa long gào thét, đột nhiên vẫy đuôi.

Oanh!

Bóng người bay ngược ra, Mộ Dung Thiên lăn lộn liên tục trên mặt đất mấy vòng mới dừng lại được.

Khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, trước ngực tràn ngập một tầng lửa lạnh kinh khủng.

Ngọn lửa này không ngừng chui vào trong cơ thể hắn, lạnh như băng, muốn đóng băng toàn bộ lục phủ ngũ tạng của hắn.

“Hàn Hỏa chi ý…”

Mộ Dung Thiên lau máu tươi trên khóe miệng, đứng dậy nhìn Long Hiên đang ngập trong lửa lạnh phía trước.

Trong cơ thể hắn, Vô Song Ngự Kiếm quyết lưu chuyển, kiếm nguyên mạnh mẽ trực tiếp đuổi chi ý của Hàn Hỏa ra ngoài.

Còn thấy cảnh tượng này, Long Hiên nheo mắt.

"Gia hỏa này… rốt cuộc tu luyện công pháp gì mà có thể dễ như trở bàn tay tán đi hàn hỏa của ta?"

"Lại đến!"

Mộ Dung Thiên hưng phấn nâng kiếm xông lên phía trước, lại một lần nữa thi triển Bôn Lôi ngũ kiếm cùng với Phù Quang Đạp Ảnh bộ.

Nhưng dẫu sao Long Hiên cũng có cảnh giới cao hơn hắn, lại có long thể.

Sau khi thi triển Hàn Hỏa chi ý, cho dù Mộ Dung Thiên tấn công bên nào cũng sẽ bị Hỏa Long đánh lui.

"Kiếm pháp kia của hắn chỉ là Địa giai, lẽ nào Thẩm phong chủ không dạy hắn kiếm pháp khác sao?"

Ngọc Tâm Lan không khỏi nhíu mày.

Bên trong Linh cảnh, võ kỹ Thiên giai không phải thứ gì hiếm có.

"Đương nhiên là có, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc thi triển."

Thẩm An Tại cười nhạt mở miệng, Bách Lý Nhất Kiếm, Long Cửu Cực đều híp mắt nhìn.

Người khác có lẽ không hiểu, nhưng bọn họ có tạo nghệ cực sâu ở trên kiếm đạo, có thể nhìn ra được Mộ Dung Thiên đang làm cái gì.

Hắn đang đợi một sơ hở.

Bây giờ Hàn Hỏa của Long Hiên đang ở thời điểm cường đại, thi triển chiêu kiếm mạnh nhất không khác gì lưỡng bại câu thương, không thể định thắng bại.

Đối mặt với Mộ Dung Thiên cứ liên tục bị đánh bay lên trời, Long Hiên dần dần mất kiên nhẫn.

Bị một kẻ cảnh giới thấp hơn mình dây dưa lâu như vậy, không nghi ngờ gì chính là có chút mất mặt.

"Nên kết thúc thôi."

Long Hiên chủ động bước lên trước, đạp một cước, lôi đài rung mạnh không thôi.

Trong nháy mắt tiếp theo, Mộ Dung Thiên chỉ nhìn thấy kim ảnh trước mắt lóe lên, một cái long trảo tràn ngập lửa lạnh xuất hiện, trực tiếp nắm cổ hắn, mạnh mẽ ấn xuống.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, Mộ Dung Thiên ho ra một ngụm máu tươi.

Ngay khi Long Hiên nâng tay khác lên định giải quyết chiến đấu, đột nhiên nhướn mày.

Hưu!

Kiếm quang hiện lên, mặc dù hắn kịp thời lui về sau, nhưng gương mặt vẫn xuất hiện một vết máu.

Long Hiên giơ tay lau mặt, khi thấy vết máu trên tay, sắc mặt trở nên khó coi.

Phía trước, Mộ Dung Thiên chậm rãi chống kiếm đứng dậy, hư không run rẩy.

Một thanh lại một thanh Hư Vô Tiểu Kiếm xoay quanh người hắn, lộ ra hết sự sắc bén.

“Lấy ý hóa kiếm… Không ngờ ngươi đã bước vào lĩnh vực Đạo.”

Giọng điệu của Long Hiên rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo đen phía trước.

“Chuyện này… sao có thể!”

“Tên tiểu tử Nhân tộc này mới bao nhiêu tuổi, vậy mà lại lĩnh ngộ kiếm đạo!?”

Ngoài sân, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp.

Không riêng gì bọn họ, ngay cả mấy lão già Long Chiến Thiên và Phượng Khuynh Tâm đều cực kỳ hoảng sợ.

Với tuổi này mà đã bước vào Thiên Linh cảnh thì chỉ có thể coi là có chút tư chất, nhưng lĩnh ngộ kiếm đạo thì lại khác!

Võ phu trong thiên hạ, chỉ có Kiếm tiên, phù sư là cường đại hơn hẳn.

Nếu nói phù sư lấy một địch nhiều, Kiếm tiên kia là vô địch cùng cảnh, trừ phi đối thủ cũng là Kiếm tiên!

“Tuổi còn nhỏ đã có tư cách thành Kiếm tiên, cực kỳ ghê gớm!”

Bách Lý Hàn Phong, Tôn tộc trưởng đều sợ hãi thán phục không thôi.

Long Chiến Thiên nhìn cảnh tượng này, ánh mắt lóe lên.

Đúng như lời Tôn Ngạo nói, Mộ Dung Thiên có thiên phú kiếm đạo cực mạnh, tương lai chắc chắn sẽ thành Kiếm tiên.

Để hắn đi Thăng Long trì, coi như là giao hảo sớm, cũng không lỗ.

Long Hiên đã nhận ra sự cường đại của thanh tiểu kiếm hư vô kia, sắc mặt hắn ngưng trọng, định lại lần nữa để hàn hỏa

hóa thành biển lửa bao quanh bản thân.

Nhưng thật vất vả chờ đến cơ hội này, sao Mộ Dung Thiên có thể dễ dàng buông tha như vậy?

Chỉ thấy hắn bước ra một bước, khí tức mênh mông bao phủ toàn trường.

Bỗng nhiên, cây cỏ trong phạm vi vài dặm cúi đầu, những tộc nhân có tu vi không cao đều dâng lên một cỗ sợ hãi, tràn đầy cảm giác kinh hồn táng đảm!

Loại ý chí ấy, không một ai có thể sánh vai, không ai có thể đồng hành!

Dưới ảnh hưởng của ý chí của Vô Song kiếm đạo, tốc độ hội tụ của hàn hỏa đã chậm lại không ít.

Còn Mộ Dung Thiên lại giơ cao Thiên Thanh kiếm, Vô Song kiếm đạo gia trì.

Leng keng… Leng keng…!

Tầng mây cuồn cuộn hội tụ, thiên địa uy áp nồng hậu bao phủ, một luồng kiếm khí kinh khủng tận trời cao.

“Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!”

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, Thiên Thanh kiếm đột nhiên chém xuống.

Oanh!

Đạo kiếm khí sáng chói kia kéo đã gần trăm trượng, nối liền trời đất.

Tầng mây bị đánh rách, vẽ thành một vệt dài trên bầu trời, như cửa bị mở.

“Không tốt!”

Con ngươi Long Hiên co lại, cảm nhận được uy lực của chiêu kiếm pháp kia.

Dưới sự gia trì của kiếm đạo, một kiếm này… đã vượt qua cực hạn của võ kỹ, đạt đến trình độ… thần thông!

Rống!

Hắn rống giận hóa thành thân rồng, điều động linh nguyên toàn thân và hàn hỏa hóa thành bình chướng ngăn cản.

Xuy xuy!

Nhưng mà, sĩ khí vốn cực kỳ nghiêm túc, vừa nãy bị cào rách vẫn chưa kịp hoảng hồn.

Kiếm khí óng ánh nối liền trời đất kia, dễ dàng chém đứt bình chướng, ầm ầm rơi trên thân rồng.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, thân rồng khổng lồ rơi xuống từ không trung, kim quang lại lần nữa hiện lên rồi biến thành hình người.

Long Hiên nằm dưới đất, máu tươi chảy ồ ồ trên ngực, vết kiếm đó sâu tới tận xương.

“Long huynh, đa tạ!”

Mộ Dung Thiên lau máu tươi trên khóe miệng, ôm quyền hành lễ.

Quay đầu nhìn lại, Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu trên đài, tỏ vẻ vui mừng.

Chương 234: Đạo lí đối nhân xử thế

"Thắng?"

"Vừa rồi gia hỏa này thi triển, hình như là Thần Thông kiếm pháp, hắn lấy thần thông kiếm pháp ở đâu ra!?"

Bên ngoài đột nhiên xôn xao, ai nấy đều không dám tin nhìn chằm chằm Long Hiên đang yếu ớt nằm trên mặt đất.

Thiên kiêu xếp hạng thứ 36 trên Thiên Kiêu bảng, sở hữu Hàn Hỏa chi ý, trong cơ thể chảy xuôi máu rồng, thế mà lại bại bởi một tên tiểu tử vắt mũi chưa thấy tung tích!?

Hơn nữa… người sau còn là chiến đấu vượt cấp!

Ngay cả những cường giả Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm giờ phút này cũng đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ đoán được Mộ Dung Thiên có thể sẽ thắng, nhưng không ngờ thắng lại dứt khoát như vậy!

Kiếm ý của Vô Song kiếm đạo vừa xuất hiện, Long Hiên cũng vô sức chịu đựng quá mười hơi thở!

"Võ kỹ thiên hạ, chia làm bốn Phàm phẩm Thiên Địa Huyền Hoàng, phía trên Phàm phẩm chính là Thần Thông."

Ngọc Tâm Lan kinh ngạc nói, nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen đang đi tới phía bên này.

"Chỉ có tài nghệ có thể chịu tải Ý của đạo, mới có thể xưng là Thần Thông, muốn học thần thông, ngoại trừ cơ duyên ra, càng quan trọng hơn là bản thân có thể lĩnh ngộ Đạo Ý, thu được tư cách thi triển thần thông hay không."

“Thẩm An Tại, đồ nhi ngươi, khó lường!”

Ngọc Tâm Lan nhìn Mộ Dung Thiên, lại nhìn thoáng qua Ngọc Phong ở phía sau, thì thào mở miệng.

Mặc dù hai người bọn họ không phải quan hệ sư đồ, nhưng Ngọc Phong cũng do một tay nàng dạy dỗ ra, không khác thầy trò chút nào.

Ngược lại, mặc dù Ngọc Phong đã là Niết Bàn nhưng so với Mộ Dung Thiên đã lĩnh ngộ kiếm đạo, thì lại ảm đạm thất sắc hơn không ít.

“Cố gắng rồi cũng sẽ có hồi báo. Hắn có thể có ngày hôm nay là kết quả tu luyện vô số đêm không ngủ không nghỉ.”

Thẩm An Tại cũng có chút tự hào mở miệng.

Sau đó, hắn đứng dậy, trước ánh mắt nhìn chăm chú của chúng nhân Long tộc, hành lễ với đám người, sau đó mới mở miệng.

“Lần này đồ nhi ta vừa mới đến đã tranh một cái danh ngạch Thăng Long trì, Thẩm mỗ lần nữa biểu lộ vẻ áy náy, nơi này có năm cân Ngộ Đạo đan Thất phẩm, có thể giúp võ giả cảm ngộ đại đạo, liền coi như tạ lễ, vạn vọng rộng lòng tha thứ.”

Hắn vung tay áo, mấy vò sứ xuất hiện trước người.

Nghe lời này, sắc mặt Long tam trưởng lão vốn còn có chút oán khí đã dễ coi hơn không ít, nhưng vẫn có chút không vui mở miệng.

“Hừ, cái gì mà Ngộ Đạo đan, hoàn toàn chưa từng nghe qua, ai cũng biết lần sau Hiên nhi lại muốn vào Thăng Long trì, ít nhất phải đợi ba năm nữa, ba năm này…”

“Long Tam trưởng lão, ngươi có biết vì sao Mộ Dung tiểu tử có thể lĩnh ngộ kiếm đạo ở tuổi này không?”

Bách Lý Nhất Kiếm đứng dậy, mỉm cười mở miệng: "Ngay cả khi ngộ tính bản thân hắn cực cao, nhưng nếu không có Thẩm phong chủ tương trợ, ít nhất hắn phải muộn mấy năm mới có thể đạt tới thành tựu ngày hôm nay."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt.

Đám người Long Tam, Long Chiến Thiên càng lộ vẻ nghi ngờ.

Vậy thì Ngộ Đạo đan kia thực sự có hiệu quả kỳ diệu như vậy ư?

Nếu thật sự như thế, ba năm sau lại tiến vào Thăng Long trì, hình như cũng không phải chuyện gì ghê gớm.

Lúc này Thẩm An Tại cũng mở miệng: "Thẩm mỗ sẽ không ép buộc, dù sao trước đó danh ngạch này đã xác định là của lệnh tôn, đồ nhi ta về sau nhận được, nếu Long Tam trưởng lão không đồng ý, thì tỷ thí ở đây xem như chỉ là hậu bối tỷ thí mà thôi, còn phải đa tạ lệnh tôn thủ hạ lưu tình."

Hắn khẽ thở dài, trong giọng nói như có ý, giống như chuẩn bị từ bỏ danh ngạch Thăng Long trì.

Một ít tộc nhân Linh cảnh vốn còn ôm thành ý với hai sư đồ bọn họ nghe nói như vậy, hai mặt nhìn nhau, địch ý đối với hắn tiêu tán đi không ít.

Những người trẻ tuổi này không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, nhưng trong lòng Long Chiến Thiên và Long Tam trưởng lão lại rõ như gương, biết đây là Thẩm An Tại giữ mặt mũi cho họ, cho họ bậc thang để lui.

"Được rồi, trước nay Long tộc ta nói lời giữ lời, nếu đồ nhi ngươi thắng, vậy danh ngạch Thăng Long trì chính là của hắn, Long Tam trưởng lão, ngươi cảm thấy thế nào?"

Long Chiến Thiên dẫn đầu đứng ra hoà giải.

Cái gọi là đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Thẩm An Tại cũng đã có thành ý như vậy, Long Tam trưởng lão cũng không thể vuốt mặt nể mũi.

“Thẩm phong chủ nói quá lời. Tôn nhi của ta xưa nay kiêu căng, hôm nay có thể khiến hắn té ngã thu tâm, vẫn phải làm phiền lệnh đồ. Tại hạ còn không đến mức lật lọng.”

Hắn mở miệng nói, vung tay áo thần sắc bất động thu mấy cái vò sứ kia vào.

Thẩm An Tại gật đầu, hai người hiểu ý cười cười.

Lúc này Long Hiên cũng đi tới bên cạnh Long Tam trưởng lão, cúi đầu buồn bực mở miệng: “Gia gia…”

“Gia cái gì gia, nhanh trở về bế quan tu luyện!”

Long Tam trưởng lão trừng mắt nhìn hắn một cái, thổi râu trừng mắt quát lớn, sau đó lại mỉm cười gật đầu với Mộ Dung Thiên.

Nào có nửa điểm âm trầm như trước khi tỷ thí.

“Không nghĩ tới Thẩm phong chủ không chỉ dược đạo, kiếm đạo, rèn khí đều là nhất tuyệt, ngay cả phương diện đối nhân xử thế cũng khôn khéo như vậy.”

Ngọc Tâm Lan mỉm cười, hàm ý mở miệng.

Thẩm An Tại cười mà không nói.

Bách Lý Nhất Kiếm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên, chậm rãi mở miệng: “Mộ Dung tiểu tử, học tập sư phụ ngươi cho tốt đi, đôi khi không phải đánh một trận là xong việc, sau khi đánh một trận thắng thì đạo lý đối nhân xử thế còn quan trọng hơn.”

Nếu như hôm nay Thẩm An Tại không làm như vậy, kết thù kết oán với Long Tam nhất mạch, nói không chừng sau

này sẽ lưu lại tai hoạ ngầm gì đó.

Đối với loại tai hoạ ngầm này, hoặc là trực tiếp đuổi tận giết tuyệt, hoặc là sớm nên hoà giải.

"A, thế nhưng ta không biết luyện đan."

Mộ Dung Thiên vò đầu trừng mắt nhìn, bộ dạng phúc hậu vô hại.

Trong lòng hắn, sư phụ có thể lấy ra nhiều Ngộ Đạo đan như vậy, hắn lại không bỏ ra nổi.

Nghe câu trả lời của hắn, Bách Lý Nhất Kiếm co khóe miệng lại, thở dài mở miệng.

"Thôi đi, ngươi cứ mong sau này vẫn còn loại cục diện này đi, sư phụ ngươi còn có thể ở bên cạnh ngươi."

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, cười ngây ngô không nói lời nào.

"Nếu đã tỷ thí xong, vậy thì chuẩn bị tiến vào Thăng Long trì đi, đi theo ta."

Long Chiến Thiên nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đứng dậy bay về phía sâu xa.

Thẩm An Tại, Ngọc Tâm Lan và một đám cao tầng Linh cảnh đều đi theo.

Về phần hậu sinh vãn bối như là Ngọc Phong, cũng không có biện pháp đuổi theo, chỉ có thể giải tán tại chỗ.

Hành động vừa rồi của Thẩm An Tại, thật sự làm cho không ít người Linh tộc tăng lên không ít hảo cảm, không bài xích giống như trước đó.

Một đường tiến về phía sơn mạch long tộc, nơi đây sơn dã liên miên, lượn quanh trong mây mù tựa như một đầu cự long ngủ say, nguy nga hùng vĩ.

Ở phía trước nhất, hai ngọn núi gần đó giống như sừng rồng, nhìn từ xa chúng liền cùng một chỗ, rõ ràng là một cái đầu rồng đang há miệng ra.

"Phía trước chính là Long Thủ phong, Thăng Long trì đang ở bên trong."

Long Chiến Thiên giới thiệu, rồi rơi xuống đất dẫn theo mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Mà tên Kim Ô tộc trưởng nãy giờ vẫn không lên tiếng giờ phút này cũng hừ lạnh một tiếng mở miệng.

"Đến lúc đó đồ nhi của ngươi tiến vào Thăng Long trì, chúng ta sẽ đích thân trấn thủ, một con ruồi cũng sẽ không vào quấy rầy đồ nhi ngươi đâu."

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu.

Ý của lời này của hắn không khác gì là đang cảnh cáo mình không được mưu toan với thánh vật của Long tộc, nếu không tuyệt đối không thể ra khỏi mảnh núi này.

Cuối cùng, đoàn người đi tới giữa một mảng lôi quang tràn ngập.

Đập vào mắt là một đầm nước màu lam đang tắm trong lôi đình.

Chương 235: Thăng Long trì

"Nơi này chính là Thăng Long trì sao?"

Mộ Dung Thiên hưng phấn nhìn chung quanh dò xét.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn tầng mây đông nghịt, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Rõ ràng vừa rồi ở bên ngoài nhìn vẫn là trời quang mây tạnh, sau khi tiến vào nơi này, lại trở nên mây đen áp thành, tiếng sấm như trống.

Một cỗ uy áp khủng bố cường đại bao phủ nơi đây, tiếng sấm rung động, mơ hồ còn có thể nghe nghe thấy tiếng rồng ngâm trong lòng.

Uy nghiêm, thần thánh!

Khó có thể tưởng tượng, lúc trước đến cùng là cường giả cỡ nào hóa thành Thần long phi thăng cửu tiêu, lưu lại mảnh kỳ quan thịnh thế ảnh hưởng thiên địa không biết bao nhiêu năm này.

Lôi quang buông xuống từ chín tầng trời mang theo tịch diệt, ý vị gột rửa vạn vật ô uế.

"Ngươi chú ý, tiến vào nơi đây nếu tu luyện tà sát, rất có thể sẽ bị lôi quang mênh mông này đánh cho tan thành mây khói, ngươi nếu xác định đồ nhi ngươi có thể thông qua khảo nghiệm, cho hắn vào đi."

Long Chiến Thiên mở miệng nhắc nhở.

"Đa tạ Long tộc trưởng nhắc nhở."

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

“Vào đi. Vi sư chờ ngươi ở bên ngoài.”

“Vâng!”

Mộ Dung Thiên chắp tay, hành lễ với rất nhiều tiền bối Linh tộc như Long Chiến Thiên, sau đó mới cất bước đi về phía trước, đón lấy lôi quang mà đi về phía cái đầm lớn.

Nhìn Mộ Dung Thiên tiến vào Thăng Long trì, ánh mắt của Bách Lý Nhất Kiếm cùng Thẩm An Tại đều chớp lên, âm thầm vui mừng.

Về phần vừa rồi Long Chiến Thiên nói về tà sát cấm thuật gì đó, bọn họ hoàn toàn cũng không lo lắng.

Tính cách ngốc nghếch của tên ngốc Mộ Dung Thiên kia hoàn toàn không có khả năng tu luyện loại đồ vật này.

Dọc theo đường đi, có thể nói là Thẩm An Tại cùng Bách Lý Nhất Kiếm nhìn hắn trưởng thành, tính tình thuần lương cỡ nào không cần nhiều lời.

“Không biết hắn có thể kiên trì ở bên trong bao lâu nữa”

Bách Lý Nhất Kiếm thong thả mở miệng, có chút ý chờ mong.

“Trong vòng trăm năm tiến vào Thăng Long trì này, có thể kiên trì vượt qua nửa tháng đã ít lại càng ít, cho dù là Kiếm Yêu tôn uy danh truyền xa về sau, thời điểm còn trẻ cũng chỉ ở bên trong đó một tháng.”

Ngọc Tâm Lan ở một bên mở miệng.

“Ài, nhìn không ra nha.”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Bách Lý Nhất Kiếm đang ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Chính là ròng rã một tháng kiên trì, để huyết mạch trong cơ thể hắn phản tổ, đạt đến cực hạn Bạch Xà nhất tộc ngàn

năm qua, gần như hóa giao, cũng đặt trụ cột cứng rắn cho hắn đột phá thế như chẻ tre.”

Theo Ngọc Tâm Lan lần nữa mở miệng, Thẩm An Tại ở trong mắt lộ suy nghĩ.

Xem ra nơi này cũng giống Thuần Nguyên trì, kiên trì càng lâu, đạt được chỗ tốt lại càng lớn.

Chỉ là không biết đồ nhi này của mình có thể kiên trì đến cùng đến một bước nào.

Có thể kích hoạt long huyết để trở thành Chân Long đạo thể hay không phải trông chờ vào hiện tại.

“Phượng tộc trưởng, chuyện nơi đây, liền giao cho ngươi và nhóm Kim Ô tộc trưởng.”

Đợi sau khi Mộ Dung Thiên tiến vào Thăng Long trì, Long Chiến Thiên mới mở miệng, sau đó mang theo Huyền Quy tộc và người của Thần Viên tộc tạm thời rời đi.

Bọn họ còn phải đề phòng một chuyện khác.

Đó chính là Vân Liệt bị nhốt trong Hỏa lao, không biết người đứng sau hắn có thể thừa dịp Mộ Dung Thiên tiến vào Thăng Long trì mà ra tay cứu người hay không.

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ cũng phải đề phòng.

Chờ bọn họ rời đi, nơi đây cũng chỉ còn lại có Thẩm An Tại, cùng với các tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Kim Ô tộc, Linh Hồ tộc canh chừng.

“Thẩm phong chủ cảm thấy ái đồ của mình, có thể kiên trì ở trong đó bao lâu?”

Ngọc Tâm Lan dịu dàng cười hỏi thăm.

Thẩm An Tại nhìn về phía trong lôi hải, thiếu niên đã dần dần đi xa chỉ còn lại bóng lưng, nhẹ giọng mở miệng.

“Rất lâu, thật sự lâu.”

…

Bên trong Thăng Long trì, nơi đây lôi quang dày đặc, cho dù là trong nước cũng không ngừng có lôi điện hiện lên, càng đi về trung tâm, loại hủy diệt này, ý muốn thanh tẩy này càng thêm cường đại.

Long uy huy hoàng bao phủ, Mộ Dung Thiên dường như nhìn thấy một thân rồng có hình thể to lớn uy nghiêm đang bơi ở sâu trong đầm lầy.

Dường như ngay sau đó Thần Long này sẽ lao ra khỏi mặt nước, đằng vân giá vũ!

Đau nhức, tê liệt có chút mâu thuẫn, khiến hắn chỉ cảm thấy linh hồn như đang bị dày vò.

Nhưng loại thống khổ này, chẳng những không khiến hắn lùi bước, ngược lại làm cho ánh mắt của hắn càng thêm hưng phấn.

Hắn có thể cảm nhận được sâu trong huyết mạch của mình đang dần có thứ gì đó thức tỉnh.

“Đây là cơ hội mà sư phụ vất vả lắm mới tranh thủ được cho ta, ta nhất định không thể khiến lão nhân gia người thất vọng!”

Thiếu niên thầm thề trong lòng, mặt mày kiên định bước về phía trước.

Lôi quang nổ vang đầy trời, một lần lại một lần rơi vào trên người của hắn, đánh hắn đến nỗi khuôn mặt bị cháy đen liên hồi.

Mặc dù da tróc thịt bong, nhưng hắn vẫn không dừng bước chân lại mà giẫm lên mặt nước, từng bước một đi vào trung tâm của đầm lầy.

Lúc hắn bước vào phạm vi trung tâm, lôi quang vốn không có kết cấu rơi xuống giờ phút này bỗng nhiên như tìm được phương hướng, phô thiên cái địa, cái trước ngã xuống, cái sau tiến lên, bổ tới hắn.

Uỳnh uỳnh!

Bầu trời mờ mịt đột nhiên sáng bừng lên, sấm sét dày đặc như mạng nhện, chiếu rọi toàn bộ vòm trời sáng như ban ngày.

"Bắt đầu rồi."

Bách Lý Nhất Kiếm híp hai mắt lại nhìn ánh sét đầy trời, trong lòng còn sợ hãi.

Lôi quang gột rửa này, mặc dù chỗ tốt cực lớn, nhưng chua xót sảng khoái trong đó, chỉ có thân ở trong đó mới có thể trải nghiệm.

Nói chung, ngay cả là hắn, cũng tuyệt đối không muốn trải qua lần tẩy lễ thứ hai.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Lôi đình trước ngã sau nối tiếp, gần như rơi xuống không gián đoạn, lực lượng cường đại trong đó ẩn chứa, khiến cho Thẩm An Tại không khỏi nhíu mày.

Lôi mạnh như vậy… có thể đánh chết tên tiểu tử thúi kia không?

Dường như nhìn ra hắn lo lắng, Bách Lý Nhất Kiếm cười nhạt mở miệng.

"Thẩm phong chủ yên tâm đi, lôi này mặc dù ẩn chứa lực lượng hủy diệt cường đại, nhưng sẽ không chí tử, nhiều lắm là cho người tiến vào trong ao chịu đau đến chết khiếp mà thôi."

"Huống hồ, lôi này đối với người khác mà nói có lẽ chỉ là dày vò, đối với Mộ Dung tiểu tử, là thiên đại tạo hóa!"

Người khác có lẽ không biết, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm lại biết rõ.

Trong cơ thể Mộ Dung Thiên ẩn sâu long huyết, chính là long huyết Tổ cảnh!

"Chỉ mong hắn có thể kiên trì lâu thêm một chút."

Nghe hắn nói vậy, Thẩm An Tại lại hơi yên lòng, nhưng lông mày vẫn không giãn ra.

Sấm sét nổ vang, mây trời run rẩy. Cả đám lẳng lặng chờ đợi bên ngoài đầm lầy.

Mà tin tức về Mộ Dung Thiên thắng người xếp hạng thứ ba trăm chín mươi là Long Hiên cũng nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Cái tên xa lạ Mộ Dung Thiên đến từ Thanh Vân phong Linh Phù sơn lần đầu tiên vang vọng khắp Trung châu.

Không, phải nói là lạ lẫm chỉ có Thanh Vân phong và Mộ Dung Thiên.

Trước lúc đó, còn có một người mang tên Linh Phù sơn vào trong tai mọi người trong thiên hạ.

Đó chính là… người của Thanh Phù phong Linh Phù sơn, Vu Chính Nguyên!

…

Chương 236: Thanh danh truyền xa

Về người thiếu niên thiên tài kia, lĩnh ngộ kiếm đạo rất tỉ mỉ, tin tức một khi đã truyền ra thì sau khi chứng thực liền nhanh chóng lên bảng.

Vì đã hiểu kiếm đạo, cho dù tu vi chỉ mới tiến vào Thiên Linh cảnh, cái tên Mộ Dung Thiên này cũng vững vàng xếp hạng thứ ba trăm lẻ một.

Hiển nhiên, Phong Vũ lâu cảm thấy tiềm lực của hắn không thấp, cho nên sau khi hắn thắng Long Hiên, đã trực tiếp đứng hàng thứ ba trăm lẻ một.

Nếu muốn xếp hạng nữa, vậy phải xem tiếp theo cảnh giới của hắn đột phá như thế nào.

Theo cái tên của Mộ Dung Thiên càng ngày càng nhiều người biết được, những chuyện liên quan đến hắn cũng dần dần được khai thác ra.

Khi biết hắn đã từng nhiều năm là phế thể, một sớm đốn ngộ mạnh mẽ tiến bước, lại càng là trong ước hẹn ba năm, đạp Tần gia Bắc Minh triều đến nhục nhã!

Lần đầu nghe câu chuyện của hắn, không ít thiếu niên tầm thường tuổi tác tương đương lại phảng phất như tìm được ý chí chiến đấu, ngẩng cao đầu, một bầu nhiệt huyết lần nữa bị đốt cháy.

Mà cũng có nhiều người phát hiện sâu xa hơn, không ngờ Vu Chính Nguyên lại là sư huynh đệ đồng môn Linh Phù sơn của Mộ Dung Thiên.

Một gã Thanh Vân phong, một gã Thanh Phù Phong!

Một người nắm giữ kiếm đạo, một người học bùa bát phẩm!

Nhất tông song hùng!

Hầu như tất cả mọi người đều tin tưởng vững chắc, chỉ cần cho bọn họ thời gian, bọn họ nhất định có thể chiếm được các hạng phía trước trên Thiên Kiêu bảng!

Mà cái tên Thẩm An Tại cùng Trịnh Tam Sơn cũng được thế nhân biết đến.

Đặc biệt là sau khi biết hôm đó lúc hắn ở Lang uyên, phong khinh vân đạm tiêu diệt mấy chục vạn đại quân, càng kinh hãi thất sắc.

Thủ đoạn tàn nhẫn như thế khiến người ta kinh sợ!

…

Cửu Huyền cảnh.

Bên một dòng suối cạnh vườn trúc, có một tòa trúc lâu nho nhỏ rất thanh nhã.

Một nữ tử dịu dàng thân mặc áo xanh, trên đó thêu một ít trúc đen yên tĩnh ngồi thưởng thức, bàn tay ngọc bưng Thiên Kiêu bảng mới vừa ban bố kia, lẳng lặng quan sát.

“Linh Phù sơn, Vu Chính Nguyên, Mộ Dung Thiên…”

Nhìn tin tức trên đó, đôi môi đỏ mọng của nữ tử khẽ nhếch.

Ngược lại không nghĩ tới, Thẩm An Tại lại đến Trung châu nhanh như vậy, còn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Giúp Linh tộc bắt phản đồ, lại còn tiến vào Thăng Long trì…

Người làm sư phụ là hắn, ngược lại là tận tâm tận lực vì đồ nhi.

Liễu Vân Thấm khẽ lắc đầu.

Nàng đã sớm nhìn ra thanh niên mặc kim bào trông coi Dược viên của Thẩm An Tại kia cũng không tầm thường, không ngờ lại là Kiếm Yêu tôn đại danh đỉnh đỉnh nhiều năm trước, Bách Lý Nhất Kiếm.

Có hắn ở đây, sư đồ Thẩm An Tại ở Linh cảnh bên kia hẳn cũng có thể dễ như cá gặp nước, sẽ không gặp phải nguy cơ gây khó dễ gì.

Chỉ là…

Liễu Vân Thấm nhìn khói xanh lượn lờ dâng lên, ánh mắt có chút tiếc nuối, thở thật dài.

"Không ngờ Trịnh trưởng lão lại… Ai!"

Nàng thất thần nhìn về phương xa, đó là phương hướng Linh Phù sơn.

Nếu lúc ấy mình có thể rời đi chậm một chút, có thể tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh.

Ai có thể biết sự tình lại trùng hợp như thế, chính mình chân trước vừa đi, ma giáo liền tiến công quy mô lớn.

"Hy vọng Chính Nguyên có thể ngoan ngoãn làm cho phù chú sư phụ hắn lưu lại dương danh thiên hạ."

Nàng lắc đầu, buông sách trúc trong tay xuống.

"Gia chủ, lão gia cho mời."

Trên con đường nhỏ lát đá xanh, một tộc nhân Liễu gia cung kính tiến lên.

"Hắn đã chuẩn bị xong rồi?"

Liễu Vân Thấm hơi nhíu mày, lạnh nhạt mở miệng.

“Vâng.”

Nhận được đáp lại, Liễu Vân Thấm nhắm hai mắt lại, lúc mở ra, vẻ dịu dàng đã ít đi rất nhiều, ngược lại trở nên uy áp vô cùng.

Kể từ hôm nay, nàng chính thức trở thành người cầm quyền của Liễu gia.

Nàng sẽ gánh vác sứ mệnh mà Liễu gia đảm nhiệm vô số năm qua, bảo vệ tốt thứ ở sâu trong Liễu gia.

Sau đó… đi tới vận mệnh đã định trước.

Mặc dù khi nghĩ đến kết quả sau này của mình, nàng cũng sẽ có chút do dự, do dự, nhưng không có phương pháp khác.

Bởi vì nàng họ Liễu.

“Đi thôi.”

Liễu Vân Thấm chậm rãi đứng dậy, giơ tay nhấc chân, đã hoàn toàn không còn ôn nhu thanh nhã như lúc ở Linh Phù sơn, mà là không giận tự uy.

Khí tức của người thượng vị kia, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, chỉ có thể quỳ bái.

…

Một bên khác, Linh Phù sơn môn.

Tiêu Cảnh Tuyết đang dẫn theo Thiên Nhạc nối gót hoàng hôn lên núi, bóng dáng hai người dưới ánh nắng chiều chiếu rọi kéo rất dài.

Hai người ngẩng đầu, liền thấy người trung niên áo trắng đứng ở cửa núi.

“Chưởng môn sư bá?”

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ, vội khom người hành lễ, đồng thời có chút nghi hoặc.

Nhìn bộ dáng của đối phương, tựa hồ cố ý ở chỗ này chờ mình, không biết là muốn nói cái gì?

"Cảnh Tuyết à, lại xuống núi khảo y trở về rồi?"

Huyền Ngọc Tử tiến lên cười hòa ái mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, mấy ngày gần đây, nàng thường xuyên xuống núi hành y miễn phí.

Sau khi tin này truyền ra, không riêng gì Phục Linh thành, những người phụ cận thành trì cũng lục tục tìm đến.

Bởi vì người càng ngày càng nhiều, không có cách nào, nàng chỉ có thể đổi lịch khám từ một tháng một lần, đổi thành mười ngày một lần.

Mà mỗi lần nàng hành y, cũng sẽ mang theo Thiên Nhạc xuống núi một chút, tránh cho hắn một mình cô tịch trên núi.

"Về sư phụ và sư huynh ngươi, bên Trung châu có tin tức truyền đến."

Huyền Ngọc Tử cười ha hả lấy Thiên Kiêu bảng ra, rồi mở ra đưa tới.

"Có tin tức của nhóm sư huynh?"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết sáng lên, vui mừng nhận lấy Thiên Kiêu bảng lật xem.

Khi nhìn thấy sự kiện được ghi chép trên đó, khóe miệng nàng vô thức cong lên.

Không hổ là sư huynh nhà mình, mới vào Trung châu ít ngày, vậy mà đã nhập vào Thiên Kiêu bảng có độ sâu không cạn này.

Vu sư huynh cũng rất lợi hại, gia nhập Thần Phù điện đại danh đỉnh đỉnh của Đông Linh vực.

“Thiên Nhạc, ngươi cũng phải cố lên, trước khi sư phụ trở về, phải tiến vào trung tam cảnh mới được!”

Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng mở miệng, khích lệ hài đồng bên cạnh.

Thiên Nhạc im lặng gật đầu.

So với lúc trước, thoạt nhìn hắn cao lớn, cũng khỏe mạnh hơn không ít.

Xem tu vi thì đã đạt tới Khí Hải cảnh.

Huyền Ngọc Tử cười khổ không thôi.

Tiêu Cảnh Tuyết thì thôi, sau khi giải trừ độc trên người nàng, bây giờ đã trở thành Địa Linh cảnh đỉnh phong, dù sao thì tư chất cũng đặt ở đó.

Nhưng Thiên Nhạc được Thẩm An Tại thu nhập cuối cùng này đúng là làm hắn khiếp sợ, rõ ràng kinh mạch gì đó đều bình thường không có gì lạ, nhưng tốc độ tu luyện lại cực nhanh.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi như vậy, đã thành công dẫn khí vào cơ thể.

“Ngoài những thứ đó ra, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi.”

Huyền Ngọc Tử cười khổ, lại nghiêm mặt mở miệng.

“Chuyện gì?”

“Là Dược Vương cốc bên kia truyền thư, bọn họ nói Bắc Minh triều bây giờ dân gian lan tràn một loại dịch độc, hi vọng ngươi có thể tới hỗ trợ, dù sao ngươi là đệ tử thân truyền của Thẩm An Tại.”

“Dịch độc?” Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết cau lại.

Bệnh độc gì mà khiến cho Bắc Thần cốc chủ còn phải mời nàng đi qua hỗ trợ?

“Rất có thể bệnh dịch độc kia có liên quan tới Thiên Mục trùng ký sinh thân thể, cũng chính là có liên quan tới ma giáo!”

Theo lời Huyền Ngọc Tử lại hạ xuống, Tiêu Cảnh Tuyết ngẩn ra.

Ma giáo!

Từ sau trận loạn lạc đêm giao thừa, Ma giáo lại không còn tin tức nữa.

Không nghĩ tới lần nữa nghe được, bọn họ vậy mà lại đưa móng vuốt về hướng Bắc Minh triều!

Chương 237: Hoang Vu chi lực lại xuất hiện

“Muốn đi không, ta sẽ an bài chút đệ tử Linh Dược Đường cùng ngươi đi qua.”

Huyền Ngọc Tử mở miệng hỏi.

“Tất nhiên là phải đi rồi, Bắc Thần cốc chủ có ơn với ta, bây giờ Dược Vương cốc gặp nạn, đệ tử sao có thể không quan tâm đến.”

Tiêu Cảnh Tuyết không do dự, dịu dàng mở miệng.

“Nếu vậy ngươi cứ để Thiên Nhạc…”

“Cũng đi.”

Huyền Ngọc Tử còn chưa nói hết, Thiên Nhạc bên cạnh đã thình lình nói ra hai chữ, tích chữ như vàng.

Thấy hắn không muốn rời khỏi bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết, Huyền Ngọc Tử đành coi như thôi, gật đầu không nhiều lời, chỉ dặn dò hai đứa cẩn thận một chút.

“Chưởng môn sư bá đi thong thả.”

Hai người hành lễ cung tiễn đối phương rời đi.

Đợi sau khi trở về Thanh Vân phong, Tiêu Cảnh Tuyết đi Dược viên một phen, sau đó mới đi tới ngồi bên ghế mây sư phụ thường ngồi bên ngoài trúc uyển, nhìn hài đồng cầm đao đứng thẳng phía trước, luyện tập thế đao.

Gió đêm ấm áp, thiếu nữ mở miệng hỏi.

“Thiên Nhạc, vì sao không ở lại Thanh Vân phong, Bắc Minh triều rất xa, ngươi ở đây chờ sư tỷ trở về không tốt sao?”

Đứa trẻ giơ một thanh trường đao cao ngang hắn, không quay đầu lại, chỉ đáp lại bằng một giọng nói cực nhỏ.

“Muốn đi.”

“Vì sao?”

“Bên kia nguy hiểm.”

Nghe đến đó, Tiêu Cảnh Tuyết cười khúc khích, tinh nguyệt ảm đạm.

“Ngươi mới chỉ là Khí Hải cảnh, sư tỷ đã sắp đạt Thiên Linh cảnh, chẳng lẽ ngươi còn có thể bảo vệ sư tỷ?”

Thiên Nhạc nắm đao, ánh mắt kiên định.

“Sư phụ dạy ta dưỡng đao thế, rút đao trảm.”

Tiêu Cảnh Tuyết bật cười khanh khách.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật kia, mặc dù nghe có chút lợi hại, nhưng Thiên Nhạc mới là cảnh giới nhập môn, chưa là gì. Cho dù bồi dưỡng cho hắn mấy tháng, chẳng lẽ hắn còn có thể một đao bổ chết võ giả trung tam cảnh?

Nhưng nàng cũng không lựa chọn từ chối, dù sao cũng chỉ là qua hỗ trợ bắt bệnh, nếu Ma giáo động thủ ở Bắc Minh triều, còn có Thiên Tuyết tông đỡ phía trước.

“Chỉ là vườn thuốc này, không biết sẽ bao lâu không có người quản lý, nếu trì hoãn việc chăm bón linh dược, ảnh hưởng thu hoạch mỗi ngày, cũng không biết sư phụ có đau lòng hay không.”

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, cũng không định giao mảnh Dược viên này cho người khác chăm sóc.

Dù sao sư phụ nếu như biết mình vì cứu người nên mới rời khỏi Thanh Vân phong, khẳng định cũng sẽ không trách cứ mình, nhiều lắm là buồn bực, đau lòng vài ngày mà thôi.

…

Linh cảnh Trung châu, ngoài Thăng Long trì.

"Đã sắp một tháng rồi, xem ra thời gian hắn kiên trì có lẽ còn lâu hơn Kiếm Yêu tôn năm đó."

Vô luận là Ngọc Tâm Lan hay Phượng Khuynh Tâm, đều có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, Nhân tộc tiến vào những địa phương này vốn phải trải qua không ít thống khổ.

Không nghĩ tới tiểu tử Mộ Dung Thiên kia trông ngây ngốc ngây ngô, tâm tính cứng cỏi như thế.

Uỳnh uỳnh!

Đồng thời chín đạo sấm sét bỗng nhiên nhô lên cao, tựa như chín con lôi long từ trên mây đen đáp xuống, cuồn cuộn thiên phạt chi lực, đồng thời hạ xuống trung tâm vùng đầm lầy mênh mông này, du đãng khắp nơi.

"Cửu Long Dẫn Lôi, thần uy đúc thể, năm đó ta đã gánh qua chín luồng lôi đình này, trở thành bạch xà huyết mạch chí thuần."

Bách Lý Nhất Kiếm quăng hạt dưa đất vào trong miệng, thì thào mở miệng.

"Không biết Mộ Dung Thiên có thể gánh nổi không?"

Mấy người khác cũng lộ vẻ tò mò, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có Nhân tộc ở trong Thăng Long trì kiên trì đến bước này.

Ở trung tâm đầm lầy mịt mờ có lôi quang bao phủ xuống.

Chín con lôi long chiếm cứ, ngạo nghễ nhìn thiếu niên toàn thân đã hoàn toàn cháy đen ở chính giữa.

Mái tóc đen đầy đầu của thiếu niên theo ánh chớp bay loạn, khô héo rồi lại lần nữa tỏa ra sự sống.

Nhìn sơ qua có vẻ rất thần kỳ, cả người hắn rõ ràng bị thương khá nặng, da thịt cháy đen nhưng lại sinh cơ dạt dào, không có nửa điểm tĩnh mịch.

Thậm chí da thịt bên ngoài của hắn sau khi tróc ra lớp vảy cháy đen, lộ ra màu thịt, mơ hồ lộ ra lôi quang màu lam, thần uy mênh mông cuồn cuộn.

"Hống!"

Chín con lôi long gào thét, miệng phun lôi quang, không ngừng tàn phá bừa bãi trên người thiếu niên.

Nhưng mặc cho tất cả đau đớn, thiếu niên lại coi như bình thường, khoanh chân ở trung tâm đầm lầy, không nhúc nhích.

Phía dưới lôi quang, có thể nhìn thấy thân hình thiếu niên cường tráng hơn không ít so với trước, mặt mày kiên nghị hơn, rút đi khí tức non nớt ngây thơ.

Từ một thiếu niên, dần dần trở thành thanh niên.

Xem ra so với trước đây thì khoa trương hơn rất nhiều.

Rống!

Sấm sét vang dội đầy trời, mơ hồ có tiếng rồng ngâm truyền ra từ trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Huyết dịch của hắn sôi trào, tràn ngập thần quang.

Trong lôi đình mênh mông này, từ trong ra ngoài cơ thể hắn đang phát sinh lột xác chân chính.

Không riêng gì tư chất và bề ngoài, cảnh giới của hắn cũng dưới tôi luyện như thế, chậm rãi vững chắc tăng lên.

Kiếm nguyên đặc thù do Vô Song Ngự Kiếm quyết ngưng tụ, cũng dần dần phủ một tầng sấm sét.

So với lúc mới vào Thăng Long trì, có thể nói là thoát thai hoán cốt!

Bên ngoài, tộc trưởng Kim Ô tộc nhìn bóng người đang tắm trong lôi quang, ánh mắt không ngừng lập lòe.

"Tính toán thời gian, lúc này thần hồn của Vân Liệt có lẽ cũng suy yếu tới cực điểm, nhóm Chiến Thiên huynh hẳn là phải bắt đầu chuẩn bị sưu hồn tra hỏi rồi."

Hắn nhìn về phía Phượng Khuynh Tâm bên cạnh, "Thân là Tứ mạch trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, Phượng tộc trưởng không tự nghe quan sát sao?"

Người sau thần sắc bình thản mở miệng.

"Không sao, ta tất nhiên là muốn thủ tại nơi đây, phòng ngừa một số tên đạo chích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lại cướp đi Long châu, sau đó lại giá họa cho sư đồ Thẩm phong chủ."

"Phượng tộc trưởng nói rất đúng."

Kim Ô tộc trưởng mỉm cười, không muốn nhiều lời nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong Thăng Long trì.

Còn bên kia, trong Hỏa lao Phượng Hoàng tộc.

Đám người Long Chiến Thiên, Thần Viên tộc, Huyền Quy tộc, Long Cửu Cực đều thủ ở đây, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào trong ngọn lửa phía trước, Vân Liệt lúc này đã thoi thóp.

"Cũng hòm hòm rồi, chuẩn bị bắt đầu sưu hồn đi."

Long Chiến Thiên ghé mắt nhìn về phía một nữ tử dáng người xinh đẹp, mị cốt thiên thành bên cạnh.

Đó chính là tộc trưởng Huyền Hồ nhất tộc, cũng là một trong các linh lão, đứng hàng thứ bảy.

Huyền Hồ tộc am hiểu huyễn thuật khống tâm, Sưu Hồn thuật này, cũng chỉ có các nàng am hiểu nhất.

"Được."

Huyền Hồ tộc trưởng gật đầu, di chuyển chân đẹp tách ra biển lửa, đi về hướng Vân Liệt.

Đôi mắt đẹp của nàng hiện ra ánh sáng màu hồng nhạt, trong lúc hành tẩu hình như có mùi thơm đặc thù khuếch tán.

Vân Liệt sửng sốt, chẳng mấy chốc đã rơi vào ảo cảnh.

Xung quanh không còn là ngọn lửa hừng hực, thiêu tâm đốt phổi, sự thống khổ khi thần hồn bị đốt cháy cũng đã biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái dễ chịu trước nay chưa từng có.

Hắn cảm thấy mình như đang ở trong một rừng đào tuyệt vời, si ngốc nhìn thiếu nữ trước mắt, giống như cam tâm tình nguyện nói ra toàn bộ những gì mình biết.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt đám người Long Cửu Cực, Long Chiến Thiên bỗng nhiên nghiêm lại.

"Quả nhiên đến rồi!"

Người trước hừ lạnh một tiếng, kéo Huyền Hồ tộc trưởng bứt ra rời khỏi.

Xuy xuy!

Chính giữa lửa nóng hừng hực, một khe hở hư không không chút dấu hiệu bị xé mở ra.

Một cảm giác hoang vu tĩnh mịch, u ám giống như muốn bao phủ tất cả khuếch tán ra bốn phía.

Vô số hỏa diễm chạm đến ngọn lửa màu xám chứa hoang vu chi ý trong nháy mắt liền dập tắt, giống như bị rút khô tất cả lực lượng sinh cơ.

Cuối khe hở hư không kia có một đôi mắt âm lãnh dị thường.

Uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ Linh cảnh!

…

Chương 238: Khí tức của Thần Hoàng thụ

Sắc mặt đám người Long Chiến Thiên liền ngưng trọng, nhìn chằm chằm con ngươi ở trong khe nứt.

Ngoại trừ một đôi mắt tĩnh mịch làm cho đáy lòng người ta phát lạnh, bốn phía một mảnh mông lung xám trắng không rõ ràng lắm đến cùng là địa phương nào, cũng không nhìn rõ người nọ đến cùng là ai.

"Cầu chủ đại nhân!"

Thân ở sâu trong Hỏa lao, Vân Liệt vốn đang bộ dạng thoi thóp, rồi lại như nhìn thấy hy vọng, ánh mắt đầy kích động.

"Cầu chủ đại nhân?"

Đông đảo linh lão nhíu mày nhìn nhau.

Hiển nhiên, Cầu chủ mà Vân Liệt gọi chính là người nằm sâu trong khe nứt hư không kia.

Vị kia… nắm giữ loại lực lượng Hoang Vu như vậy, là Chân Tổ cảnh!

"Các hạ đến tột cùng là người phương nào, trộm lấy Thần Hoàng thụ của Linh tộc ta, lại nhúng tay vào chuyện của Linh tộc ta, ý đồ là gì?"

Đối mặt với lực lượng Hoang Vu, Long Chiến Thiên không hề hoang mang mà lại đứng đầu tiên, long tức hộ thể xung quanh, ngăn cản toàn bộ lực lượng Hoang Vu ở bên ngoài.

Đám người Bách Lý Hàn Phong, Thần Viên tộc trưởng kém một chút, không cách nào nhẹ nhàng như hắn, mà là bị ép

lui về phía sau rất xa.

Bên trong vết nứt hư không, con mắt kia chuyển động, cũng không có đáp lại, mà là ánh mắt khóa chặt một đám linh lão, sau đó hàn ý trong mắt dâng lên.

Rầm rầm!

Khe hở hư không lại lần nữa bị căng ra, một bàn tay xám trắng kinh khủng nhô ra từ trong đó, to lớn vô cùng, phô thiên cái địa chậm rãi đè xuống bọn họ.

Lực lượng Hoang Vu ẩn chứa bên trong khiến cho sinh cơ của cây cỏ nơi đây nhanh chóng biến mất.

Hư không vặn vẹo run rẩy, giống như không chịu nổi lực lượng cường đại này, vỡ ra như một tấm gương.

"Chuyện gì xảy ra, đó là cái gì!"

"Uy áp thật khủng khiếp, không thở nổi!"

Toàn bộ dãy núi Phượng Hoàng đều tràn ngập sức mạnh hoang vu này, khiến tất cả mọi người sợ đến biến sắc, mặt trắng như tờ giấy, có chút hoảng sợ nhìn chằm chằm bàn tay khổng lồ trên bầu trời đang vỗ xuống.

Bên trong Thăng Long trì.

Bách Lý Nhất Kiếm, đám người Phượng Khuynh Tâm đột nhiên quay đầu, con ngươi co lại.

Bọn họ cũng nhìn thấy bàn tay ở phương xa cùng với lực lượng kinh khủng ẩn chứa bên trong.

"Đây chính là khí tức lúc trước đã cứu những tên áo đen kia!"

Sắc mặt Tôn Ngạo trầm xuống.

"Hướng Hỏa lao, chẳng lẽ tên ở phía sau muốn cứu Vân Liệt?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày.

“Phượng tộc trưởng, nếu không quay về, chỉ sợ Phượng Hoàng sơn mạch cũng không giữ được nữa rồi!”

Kim tộc trưởng trầm giọng mở miệng.

Ngọc Tâm Lan cũng khẩn trương nhìn về phía tộc trưởng nhà mình, rất nhiều vãn bối trong Phượng Hoàng tộc đều còn ở đó, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì coi như xong rồi.

Đôi mắt đẹp của Phượng Khuynh Tâm lóe lên không thôi, sau khi do dự vẫn lắc đầu.

“Chuyện bên kia, tự có bọn Long tộc trưởng trông coi, ta chỉ cần canh kỹ nơi đây là được.”

Nàng dứt lời, dứt khoát quay mặt đi, cũng không thèm nhìn Phượng Hoàng sơn mạch.

Cứ như cực kỳ tin tưởng đám người Long Chiến Thiên.

Thẩm An Tại không khỏi âm thầm tán thưởng nàng, quyết đoán như thế.

Sở dĩ quyết đoán như thế, có lẽ là vì tin tưởng rằng bọn Long Chiến Thiên sẽ không để Phượng Hoàng tộc xảy ra chuyện.

Quay đầu, hắn thấy sắc mặt Kim Ô tộc trưởng có chút âm trầm, lông mày không khỏi nhíu lại, hồ nghi mở miệng.

“Sắc mặt Kim Ô tộc trưởng tựa hồ rất khó coi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ánh mắt mọi người chuyển sang nhìn về phía Kim Ô tộc trưởng, hắn kinh ngạc một chút, sau đó lấy lại tinh thần vội vàng lắc đầu giải thích.

“Ta chỉ lo lắng tình huống bên Phượng Hoàng tộc mà thôi, dù sao thì mọi người đều là Linh tộc.”

“Thật sự chỉ như vậy?”

Thẩm An Tại nhíu mày hỏi lại.

Hắn luôn cảm thấy Kim Ô tộc trưởng này có chút khả nghi.

“Nếu không thì sao?”

Kim Ô tộc trưởng liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Huống hồ người nọ sớm không cứu muộn không cứu, hết lần này tới lần khác sau khi đồ nhi ngươi tiến vào Thăng Long trì mới cứu được, rất khó khiến người ta suy nghĩ nhiều.”

Thẩm An Tại cười lạnh.

Được, đây là nước bẩn hắt lên người mình mà không có căn cứ.

Hắn dứt khoát ngậm miệng không nói, thời điểm này nói nhiều cũng vô dụng, làm tốt việc của chính mình đừng bị người có tâm cơ lợi dụng là được rồi.

Nơi này lại lần nữa lâm vào yên lặng.

Mà bên phía Hỏa lao.

Bàn tay lớn ấy đã hạ từ lâu, bao trùm lấy Long Chiến Thiên và đám người bên trong.

Nhưng ở trong một mảnh sương mù xám trắng, một đám kim quang kèm theo lôi đình dâng lên, hóa thành hư ảnh Thần Long nộ ngâm giữa trời.

“Hống!”

Bàn tay lớn xám trắng bị hư ảnh Thần Long xuyên phá, rất nhiều linh lão bay lên không trung, sắc mặt ngưng trọng.

Long Chiến Thiên cầm một chiếc vảy rồng màu vàng kim trong tay, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào vết nứt hư không kia.

Vảy rồng kia không phải vật gì khác, chính là của lão tổ Long tộc để lại.

Lão tổ năm tộc xếp đầu đều đang bế quan, không thể dễ dàng xuất thủ, mỗi người lưu lại một chút thủ đoạn Chân Tổ cảnh cho mỗi tộc trưởng đảm nhiệm.

Vảy rồng này là một trong số đó.

Trong vết nứt, cặp mắt xám trắng kia tựa hồ không hề ngoài ý muốn với việc đám người Long Chiến Thiên có thể phá bàn tay to lớn.

Từng sợi khí màu xám hoang vu lại lần nữa xuất hiện từ trong khe hở hư không, tràn về phía mọi người.

Đám người Long Chiến Thiên thi triển thủ đoạn ngăn cản, đồng thời không ngừng tiếp cận khe hở hư không, muốn nhìn cho rõ người ở phía cuối hư không kia là ai.

Động tĩnh của Phượng Hoàng sơn mạch bị nhóm người Thẩm An Tại cảm giác từ xa.

Ba động cường đại như vậy, khiến bọn họ âm thầm kinh hãi.

Giao thủ ở Chân Tổ cảnh vậy mà lại kinh khủng như thế!

Cho dù xuyên qua hư không vô tận vẫn có thể tạo thành trận chiến lớn như vậy, đông đảo linh lão liên thủ mới có thể ngăn cản!

Lúc lực chú ý của mấy người bọn họ đều bị trận chiến bao phủ trong sương mù xám trắng tại Phượng Hoàng sơn mạch phía xa thu hút, sắc mặt Kim Ô tộc trưởng biến ảo bất định.

Cuối cùng, đáy mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lẽo tựa như đưa ra quyết định nào đó, tiếp đó hắn nắm chặt nắm đấm, bóp mạnh, một mảnh tinh thể màu xám phá toái thành hư vô.

Đại khái mấy hơi thở sau, ở chỗ sâu trong đầm lầy chợt xuất hiện một vòng ánh lửa yếu ớt.

Ở đây, mấy người Thẩm An Tại, Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan đột nhiên quay đầu lại.

Nhịp tim bọn họ vừa rồi đập nhanh hơn một chút, phảng phất như cảm ứng được cái gì.

Mấy người bọn họ đều là người có lực lượng của Phượng Hoàng, mà có thể khiến bọn họ đồng thời có cảm ứng…

Thần Hoàng thụ!

"Tại sao khí tức của Thần Hoàng thụ lại bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ sâu trong Thăng Long trì!?"

Chân mày Phượng Khuynh nhíu chặt lại, sắc mặt bắt đầu biến đổi.

Thần sắc Ngọc Tâm Lan đồng dạng ngưng trọng, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Thẩm phong chủ, Phượng tộc trưởng, các ngươi sao vậy?"

Bách Lý Nhất Kiếm thấy thần sắc mấy người đột nhiên thay đổi, không khỏi nhíu mày hỏi thăm.

"Khí tức của Thần Hoàng thụ ở bên trong, hơn nữa đang suy yếu rất nhanh."

Thẩm An Tại thấp giọng mở miệng.

"Cái gì!?"

Bách Lý Nhất Kiếm kinh thanh mở miệng, nhìn về phía sâu trong đầm nước.

Quả nhiên, sau một mảng lôi quang kia, mơ hồ có một gốc hỏa ngô đồng lẳng lặng đứng đó.

Chương 239: Đạo bất đồng bất tương vi mưu

Hoàn toàn không phải là giả, đúng là Thần Hoàng thụ!

Thẩm An Tại hầu như có thể khẳng định, trong đó tuyệt đối là Thần Hoàng thụ!

Hơn nữa dường như Thần tính bên trong đang trôi đi rất nhanh, thậm chí có thể bị hủy diệt!

Phượng Khuynh Tâm chỉ vẻn vẹn do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định cuối cùng.

"Tâm Lan, thủ tại chỗ này, ta đi vào xem một chút."

Vừa mới nói xong, nàng di chuyển chân ngọc, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tốc độ cực nhanh.

Kim Ô tộc trưởng không nói hai lời đồng dạng biến mất, để lại một câu.

"Ta đi vào xem Long châu, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Ở chỗ này, chỉ còn lại nhóm người Thẩm An Tại.

Mặc dù Ngọc Tâm Lan rất muốn đi qua tìm hiểu hư thực, nhưng tộc trưởng đã phân phó, nàng không thể không nghe.

Sắc mặt của Thẩm An Tại biến ảo không ngừng, cuối cùng cắn răng.

"Bách Lý huynh, ta cũng vào xem một chút!"

"Thẩm phong chủ, không thể!"

Bách Lý Nhất Kiếm muốn khuyên can, Thẩm An Tại đã leo lên Xích Thố, nhanh chóng rời đi.

“Lần này phiền toái rồi.”

Hắn nhăn mày lại, đi qua đi lại.

Đột nhiên xuất hiện biến cố này, khẳng định trong chuyện này có chỗ kỳ quặc.

Làm không tốt chính là bẫy của một số người, cố ý lấy cái này dụ dỗ Phượng Khuynh Tâm cùng Kim Ô tộc trưởng đi.

Nếu như đến lúc đó Long châu lại mất đi, phàm là những người đã từng tiến vào Thăng Long trì, tất cả cũng không thoát khỏi liên quan!

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Trong lôi quang chớp lóe, Mộ Dung Thiên nhìn thấy hai luồng sáng chợt lóe.

Hắn sửng sốt một chút, sau đó đưa tay che phía dưới.

Đôm đốp!

Sấm sét đánh xuống, hắn nhất thời phân tâm, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Đừng phân thần, hấp thu năng lượng Thăng Long trì này cho tốt vào.”

Giọng nói nghiêm túc quen thuộc truyền đến, Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy người trung niên mặc áo trắng cưỡi tuấn mã màu đỏ bay qua, cũng từ bên cạnh hắn mà tiến vào sâu trong Thăng Long trì.

“Tình huống gì, sao sư phụ vào được?”

Mộ Dung Thiên có chút nghi hoặc, nhưng lôi quang mênh mông theo nhau tới khiến hắn không thể không bỏ lại tạp niệm, tiếp tục chuyên tâm hấp thu lực lượng dồi dào này.

Sâu bên trong, tận cùng của đầm lầy mịt mờ.

Một dãy núi chập chùng kéo dài liên miên, nhìn kỹ thì nơi này không phải là sơn mạch, đây rõ ràng là một bộ xương rồng khổng lồ!

Mà ở trung tâm Long cốt, một mảnh kim quang mờ mịt.

Lờ mờ có thể nhìn thấy, bên trong là một viên Long châu vàng óng ánh, tản ra lực lượng mênh mông.

Uy áp mạnh mẽ như vậy, toả ra toàn bộ đầm lầy.

Thần uy lôi đình đầy trời, chính là do Long châu này tụ lại!

Đó chính là thánh vật của Long tộc, Thủy Tổ long châu cùng nổi danh với Thần Hoàng thụ!

Rẹt!

Hai bóng người kia gần như đồng thời xuất hiện bên ngoài hài cốt khổng lồ.

Phượng Khuynh Tâm chau mày nhìn tình hình nơi đây.

Bên ngoài Long châu, một nhánh cây tràn ngập hỏa diễm đỏ thẫm như Thần Hoàng Niết Bàn, đang héo rũ.

Không phải vật gì khác mà chính là Thần Hoàng thụ.

“Chỉ là một mảnh của Thần Hoàng thụ sao?”

Mắt Phượng Khuynh Tâm sáng lên.

Đây cũng không phải là Thần Hoàng thụ hoàn chỉnh, chỉ là một cành cây mà thôi.

Cái gọi là Thần Hoàng Niết Bàn, cho dù chỉ có một nhánh cây, chỉ cần mang về Ngô Đồng hỏa lâm, Phượng Hoàng tộc cũng có thể chậm rãi cho nó trở thành Thần Hoàng thụ một lần nữa, tuy rằng thời gian rất dài, nhưng ở trong thời gian đó, ít

nhất có thể bảo đảm lực lượng Ngô Đồng hỏa lâm sẽ không tiếp tục trôi đi.

Mà hiện tại, sức mạnh tàn dư của Thần Hoàng thụ này đang nhanh chóng bị Long châu hút lấy, gần như hoàn toàn tan nát.

Đang lúc nàng chuẩn bị cất bước tiến lên, Kim Ô tộc trưởng bỗng nhiên mở miệng.

"Phượng tộc trưởng cần phải nghĩ cho kỹ, sức mạnh của Thần Hoàng thụ nơi đây đã tác động đến sức mạnh của Thủy Tổ long châu, nếu ngươi muốn lấy đi Thần Hoàng thụ, đến lúc đó lỡ Long châu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi phải giải thích thế nào với Long tộc trưởng đây?"

Phượng Khuynh Tâm cau mày, sau khi suy nghĩ vẫn tiến lên.

Nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn lấy đi cành cây tàn phế của Thần Hoàng thụ.

Bằng không không hết trăm năm, lực lượng Ngô Đồng hỏa lâm sẽ hoàn toàn mất đi, Phượng Hoàng tộc sẽ chậm rãi xuống dốc.

Thấy nàng tiến lên, Kim tộc trưởng không khỏi nở một nụ cười mờ mịt.

Phượng Khuynh Tâm phi thân đến hư không phía trước, hai tay bắt ấn quyết.

Rất nhanh, hư ảnh một con Thần Phượng xuất hiện phía sau nàng, tiếng rít chói tai vang lên, xông về phía tàn thể của Thần Hoàng thụ, lợi dụng hai móng nắm chặt lấy nó rồi bay về phía nàng.

Nhưng sức mạnh của Thần Hoàng thụ chẳng biết từ lúc nào đã đan xen cùng một chỗ với Long châu, Thần Hoàng thụ khẽ

động, Long châu cũng bắt đầu run rẩy.

Trong lúc mơ hồ có dấu hiệu khớp xương thoát ly, theo Thần Hoàng thụ bay về phía Phượng Khuynh Tâm.

Dù sao, Long châu cũng đang hấp thu sức mạnh của Thần Hoàng thụ để tăng cường bản thân, sao có thể buông tay dễ dàng được chứ.

Đây là vô thức phát sinh, dù sao không biết bao lâu trước đó, thiên hạ có vô số dị thú, bản năng thôn phệ lẫn nhau đã sớm ăn vào xương tủy.

Lạch cạch…!

Theo dị động của Long châu, cả bộ long cốt cũng run rẩy theo, dường như sắp thức tỉnh từ trong giấc ngủ say.

Đất trời rung chuyển, ngay cả nơi rìa đầm lầy xa xa cũng sóng cả mãnh liệt, Mộ Dung Thiên bất ngờ uống mấy ngụm miếng lớn.

Uy áp cấm chế kinh khủng bao phủ, sắc mặt Phượng Khuynh Tâm hơi trắng, vội vàng huy động lệnh bài Linh lão của mình.

Long cốt khổng lồ khi cảm nhận được khí tức của lệnh bài Phượng Hoàng tộc, xác định tâm tính của người tới rất thân thiện, cũng không có ác ý, sau đó mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Mà Long châu cũng theo Thần Hoàng thụ bị Phượng Khuynh Tâm lấy đi, thoát ly long cốt.

Rẹt!

Một vệt kim quang hiện lên, lại vồ hụt.

Phượng Khuynh Tâm tóm chặt tàn thể của Thần Hoàng thụ và Long châu, sắc mặt lạnh như băng nhìn về phía trước.

“Hoá ra Kim Ô tộc trưởng mới là người có dị tâm kia, như thế nào, đã không muốn ẩn tàng rồi?”

Kim Ô tộc trưởng mỉm cười, không nóng vội không giận.

“Chân Tổ có thể tiến vào, nhưng Thánh cảnh khó tìm, chỉ có những thánh vật đã từng đột phá cảnh giới thứ chín mới có thể giúp ta tiến vào cảnh giới cường giả chân chính, chẳng lẽ Phượng tộc trưởng không hiếu kỳ, trên cảnh giới thứ chín rốt cuộc là một phen quang cảnh như thế nào sao?”

Phượng Khuynh Tâm lạnh lùng đáp lại: “Chúng ta đều là Xung Hư đỉnh phong, không nói tiến vào Thánh cảnh trong truyền thuyết kia, ngay cả Chân Tổ cũng không còn bao nhiêu hy vọng, những mộng đẹp ban ngày này, bổn tọa khuyên ngươi ít nằm mơ mới tốt.”

Nghe được câu trả lời của nàng, Kim Ô tộc trưởng bật cười khanh khách, lắc đầu thở dài.

“Ai, xem ra đạo bất đồng, bất tương vi mưu.”

Dứt lời, ánh mắt của hắn bỗng nhiên phát lạnh, lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Đưa Thủy Tổ long châu cho ta, nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, ta tha cho ngươi không chết.”

“Tất cả mọi người đều là Xung Hư đỉnh phong, ngươi lấy đâu ra tư cách tha cho ta không chết?”

Phượng Khuynh Tâm tiếp tục cười nhạo, “Một phần khác của Thần Hoàng thụ cũng đang ở trong tay ngươi, đưa nó cho ta, ta cũng có thể tha cho ngươi không chết.”

Kim Ô tộc trưởng bỗng cười to: “Ha ha ha, Phượng Khuynh Tâm, xem ra ngươi vẫn chưa rõ tình cảnh của mình, không ngại thì xem thử Thần Hoàng thụ trong tay ngươi rồi nói tiếp.”

Phượng Khuynh Tâm nhíu mày, quay đầu nhìn lại, con ngươi nhất thời co mạnh lại.

Những Thần Hoàng thụ này chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện từng tầng sương mù màu xám trắng.

Nàng lập tức ném bỏ đi Thần Hoàng thụ, nhưng vẫn chậm một bước.

Một lực lượng Hoang Vu từ lòng bàn tay nàng chui vào trong cơ thể, bắt đầu điên cuồng hấp thu sinh cơ.

Chỉ vẻn vẹn mấy hơi thở sau, mái tóc đen đầy đầu nàng bắt đầu trắng như tuyết với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cho dù nàng dùng bất kỳ thủ đoạn nào ngăn cản, cũng đều không thể ngăn được lực lượng Hoang Vu này bắt đầu lan tràn về phía tâm mạch của mình.

Nguy cơ tử vong vô cùng nồng nặc!

Ngay tại lúc Kim Ô tộc trưởng cười ha ha, một bóng trắng hiện lên, nhíu gió làm châm, nhanh chóng đâm đâm mười ba cái ở trên người Phượng Khuynh Tâm.

Trong nháy mắt, lực lượng Hoang Vu đã ngừng chảy, không dám tùy tiện xâm nhập vào tâm mạch.

Mười ba châm kia rơi xuống, như thể giăng một tấm bình phong cường đại ở trong tâm mạch nàng, gắt gao bảo vệ tâm mạch.

“Đây là… Huyền Môn Thập Tam châm của Thanh tổ!”

Mà nhìn thấy một màn này, con ngươi Kim Ô tộc trưởng mãnh liệt co rút lại, mắt lộ ra kinh hãi chi ý.

“Làm sao có thể!”

Phượng Khuynh Tâm cũng sửng sốt, nhìn về phía trung niên áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Không nghĩ tới… lực lượng Hoang Vu đến ngay cả mình cũng không làm gì được, lại bị tên gia hỏa chỉ có Đoán Thể cảnh trước mắt trấn trụ?!

Thẩm An Tại thở hắt ra một hơi dài, nghĩ mà sợ không thôi.

Tốc độ của Xung Hư cảnh đúng là nhanh, thiếu chút nữa lúc hắn vừa mới tới Phượng Khuynh Tâm đã muốn nhận cơm hộp, khi đó, tất cả đều đã chậm!

Cũng may, ngay thời khắc quan trọng nhất hắn vẫn tới kịp!

…

Chương 240: Kế tiếp, đến phiên Thẩm mỗ

"Không thể vận khí, lực lượng Hoang Vu này vô cùng vô tận, đừng để nó chạm đến căn nguyên tâm mạch của ngươi."

Thẩm An Tại trầm giọng mở miệng.

"Được!"

Phượng Khuynh Tâm gật đầu.

Mình là luyện dược sư cửu phẩm, cho dù không cần hắn nói, cũng có thể phân tích ra tác dụng của lực lượng Hoang Vu này.

Hiểm thật, vừa rồi chưa từng bố trí phòng bị, vậy mà suýt chút nữa bị lực lượng này xâm nhiễm.

"Thẩm An Tại, ngươi và Lâm Thanh có quan hệ gì!"

Sắc mặt Kim Ô tộc trưởng âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Đều là luyện dược sư cửu phẩm, lại thân ở Trung châu nên đương nhiên nhận ra được châm pháp mà hắn vừa thi triển.

Nhưng ngàn năm trước Thanh tổ đã biến mất rồi, bây giờ châm pháp này lại hiện ra, khó khiến người ta không nghĩ nhiều một chút!

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Thẩm An Tại chậm rãi quay người lại, từ tốn nhìn hắn, không có bất kỳ vẻ bối rối nào.

"Chẳng lẽ… ngươi là truyền nhân của hắn?"

Sắc mặt Kim Ô tộc trưởng biến ảo, chần chờ mở miệng.

Thẩm An Tại lặng lẽ không lên tiếng, cũng không đáp lại.

"Quản ngươi có phải hay không làm gì, nhận lấy cái chết!"

Mắt thấy lực lượng Hoang Vu trong cơ thể Phượng Khuynh Tâm bắt đầu tán đi, đáy mắt tộc trưởng Kim tộc hiện lên vẻ khẩn trương.

Hiện giờ hắn đã bại lộ, nếu không lấy được Thủy Tổ long châu, tất cả đều uổng phí!

Sắc mặt hung ác, hắn lúc này duỗi tay ra.

Xuy xuy!

Ngọn lửa màu vàng cực lớn quét ngang trời, giống như một vầng mặt trời nóng bỏng đang từ từ dâng lên, trực tiếp nghiền ép về phía Thẩm An Tại.

Kim Ô thần hỏa, chỉ sau Niết Bàn thần hỏa.

Mà do một cường giả Xung Hư đỉnh phong thi triển, uy lực của nó không cần nghĩ cũng biết!

Cho dù là nước trong đầm lớn cũng nhanh chóng sôi trào, sương trắng tràn ngập.

"Thẩm An Tại, tránh ra!"

Trong lòng Phượng Khuynh khẽ biến sắc, không thèm để ý đến tình huống trong cơ thể mà tiến lên ngăn cản.

"Đừng động!"

Thẩm An Tại khẽ quát một tiếng, khiến gương mặt xinh đẹp của nàng kinh ngạc.

"Ngươi sẽ chết!"

Nàng có chút lo lắng.

“Muốn giết Thẩm mỗ, Xung Hư còn chưa đủ tư cách. Ta cá là uy năng ngọn lửa này, không tới gần được Thẩm mỗ ba trượng!”

Thẩm An Tại hét lớn, mặc dù ở bên mặt có một đám mồ hôi lạnh chảy xuống nhưng vẫn đứng sừng sững bất động, áo trắng bồng bềnh.

“Ha ha ha, vậy ngươi thử xem Kim Ô Thần Hỏa của bản tọa có thể đốt hai ngươi thành tro hay không!”

Kim Ô tộc trưởng giễu cợt cười to, ánh mắt đầy khinh thường.

Chỉ là một Đoán Thể cảnh, không biết đã dùng phương pháp gì để có thể ngự phong phi hành, chẳng lẽ thật sự có thể ngăn được uy năng Thần Hỏa của mình?

[Ting — nhận được lời chấp nhận, thành lập cá cược, phán định uy năng ngọn lửa không cách nào tiếp cận thân thể ký chủ ba trượng]

Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Thẩm An Tại cũng thở dài một hơi.

Ngọn lửa to lớn che khuất bầu trời, phương xa, Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan, Mộ Dung Thiên như nhìn thấy mặt trời chói chang.

Uỳnh uỳnh!

Lúc Kim Ô Liệt Nhật tới gần thì đại địa vỡ nát, sấm sét bốc hơi, giống như muốn đốt cháy vạn vật trên thế gian thành tro tàn.

Mà lực lượng cường đại như vậy, tới gần Thẩm An Tại tới cách ba trượng thì dừng lại.

Rồi giống như gió xuân gột rửa bụi trần, tuyết gặp nắng ấm nhanh chóng tan rã ra…

Thoạt nhìn, phảng phất ở trong vòng ba trượng quanh tà áo trắng kia, có một mảnh lĩnh vực vô địch, uy năng của ngàn vạn hỏa diễm đều không thể vượt qua nửa bước.

Thần sắc Phượng Khuynh khẽ giật mình, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, có chút không dám tin nhìn chằm chằm cảnh trước mắt.

Bào trắng phần phật, tơ bạc hai bên tóc mai tung bay theo gió.

Bóng lưng trung niên không tính là khôi ngô vĩ đại này chỉ đứng ở nơi đó, phảng phất như một tòa núi lớn, ngăn lại vạn trượng sóng cả, ngàn tầng sóng biển.

"Làm sao có thể!"

Khi nhìn thấy Kim Ô Thần Hỏa của mình bị chôn vùi cách Thẩm An Tại ba trượng, con ngươi Kim tộc trưởng bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi đến nỗi nhất thời quên cả động tác.

Hắn không thể tin được, một tên nhãi nhép đến từ Nam Quyết vực hoang vu vắng vẻ lại có thể nhẹ nhàng ngăn cản công kích của mình một cách dễ dàng như vậy!

Mình là Xung Hư đỉnh phong, thực lực đứng đầu toàn bộ đại lục Thiên Huyền!

"Kế tiếp, đến phiên Thẩm mỗ."

Thẩm An Tại khẽ lật tay phải, một cái hồ lô vàng đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn khẽ ngoái đầu lại nhìn, "Phượng tộc trưởng, lần này để tại hạ thanh lý môn hộ cho Linh cảnh, được không?"

Phượng Khuynh Tâm do dự một chút, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

"Được."

Sau khi nhận được câu trả lời, Thẩm An Tại trực tiếp mở nắp hồ lô ra.

Một tia sáng trắng nhanh chóng bay lên không, lóe lên rồi biến mất.

Sắc mặt Kim tộc trưởng ngưng trọng, cảm giác nguy cơ bỗng sinh ra, điên cuồng điều động lực lượng trong cơ thể hóa thành bình chướng ngăn cản.

Nhưng qua một hơi thở sau, hắn bỗng nhiên phát hiện mình không bị bất cứ thương tổn gì.

Hắn kinh ngạc, ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười tràn ngập cười nhạo.

"Tưởng ngươi lại tung thủ đoạn gì, hóa ra là làm màu…"

"Mời bảo bối xoay người!"

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm An Tại đã mím môi nhịn cười, thờ ơ nói ra một câu.

Rẹt!

Gần như là trong phút chốc, khi tất cả mọi người không kịp phản ứng, một tia sáng trắng hiện lên phía chân trời.

Thanh âm Kim Ô tộc trưởng im bặt, ý cười trên mặt cũng khựng lại.

Hắn bỗng cảm thấy mình đã bay lên, bay rất cao.

Trong tầm mắt, một thi thể không đầu mặc bào vàng đang rơi xuống đất, bóng lưng kia hình như… rất quen thuộc.

Thi thể đó là của ai?

Trong mắt Kim tộc trưởng xuất hiện thần sắc nghi hoặc, sau đó liền phai nhạt đi.

Trảm Tiên phi đao, trảm nguyên thần, diệt thân thể.

Dưới một đao này, hồn phi phách tán!

Hưu!

Tia sáng trắng lại lần nữa chui vào trong hồ lô trên tay Thẩm An Tại, hắn đậy nắp lại, lật lòng bàn tay, hồ lô biến mất.

Mà thi thể và đầu lâu của tộc trưởng Kim tộc cũng lần lượt rơi xuống mặt đất.

Máu tươi nóng bỏng chảy ồ ồ trên mặt đất cháy đen, bốc cháy lên Kim Ô Thần Hỏa yếu ớt.

"Chuyện này…"

Đầu Phượng Khuynh Tâm trống rỗng, đôi môi đỏ mọng mở to, như đã quên cách khép lại.

Chết rồi.

Tộc trưởng Kim Ô cùng cảnh giới với mình, thân là Xung Hư đỉnh phong cứ chết như vậy.

Tất cả thủ đoạn phòng ngự của hắn đều thành giấy dán, ngay cả ngăn cản phi đao hình thù kỳ quái kia dù chỉ một giây cũng không làm được.

Ở dưới tay Thẩm An Tại… hắn giống như một hài đồng còn chưa cai sữa.

Đúng lúc này, Phượng Khuynh Tâm bỗng hiểu vì sao Bách Lý Nhất Kiếm tôn kính người trung niên thoạt nhìn bình thường này như thế.

Vung tay một cái liền diệt sát Xung Hư đỉnh phong, còn có cả Huyền Môn Thập Tam châm của Thanh tổ…

Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, rốt cuộc có lai lịch gì?

"Thẩm phong chủ, ngươi rốt cuộc có… cảnh giới gì?"

Phượng Khuynh Tâm không khỏi thất thần hỏi thăm.

Thẩm An Tại quay đầu lại, lộ ra một nụ cười bình thản.

“Đoán Thể hậu kỳ.”

“…”

Phượng Khuynh Tâm nhìn hắn thật sâu, lắc đầu nói: “Ta không tin.”

Thẩm An Tại bất đắc dĩ buông tay, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía tàn thể Thần Hoàng thụ cắm rễ trên mặt đất kia.

lực lượng Hoang Vu kinh khủng đang điên cuồng dâng trào từ trong đó ra, mà Thần tính còn sót lại của thân thể tàn phế kia cũng đã biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, vỏ cây đã khô héo cả.

Một khi Thần tính này biến mất, muốn tìm được Thần Hoàng thụ thì rất khó!

Thế lực phía sau màn đánh cắp bản thể Thần Hoàng thụ đã dính đến Chân Tổ cảnh, Thẩm An Tại không cảm thấy mình hiện tại có cơ hội đối đầu được.

Muốn hấp thu Thần tính, để cho Thương Ngô tâm hóa thành Thần Hoàng tâm…

Trước mắt chỉ có cơ hội này!

“Thẩm phong chủ, không thể!”

Nhìn thấy Thẩm An Tại như đang do dự đưa ra quyết định nào đó, sau đó đột nhiên phóng tới tàn thể của Thần Hoàng thụ, Phượng Khuynh Tâm kinh hãi mở miệng, đưa tay kéo lại nhưng vồ vào hư không.

Đầu ngón tay Thẩm An Tại đã chạm đến tàn thể Thần Hoàng thụ.

…

Chương 241: Kẹt trong Hoang Vu

Một bên khác, Phượng Hoàng sơn mạch.

Khí hoang vu bắt đầu yếu bớt, Long Chiến Thiên cầm vảy rồng trong tay, dường như bắt đầu chiếm thượng phong.

Long uy cường đại có xu thế đảo ngược đánh tan khí tức Hoang Vu.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng Long Chiến Thiên bỗng có cảm giác, đột nhiên nhìn về phía Thăng Long trì.

"Không tốt, cấm chế Long Cốt bị kích phát, có người động thủ với Long châu!"

Lời này vừa nói ra, đông đảo linh lão biến sắc.

Là giương đông kích tây!

Chẳng lẽ mục đích thực sự của người sau vết nứt hư không kia hoàn toàn không phải cứu Vân Liệt ra mà là muốn thừa dịp hỗn loạn cướp đi thánh vật thứ hai của Linh tộc?

Sau đó, bọn họ lại bắt đầu nghi hoặc.

Không đúng, cấm chế Long Cốt là phán xét nhân tâm, nếu như lòng mang ý xấu, tuyệt đối sẽ không chỉ phát động một thoáng rồi lại bình ổn lại, mà là không chết không thôi.

Hay là… có người lợi dụng Phượng Khuynh Tâm hay là Kim Ô tộc trưởng đè nén cấm chế sau đó mới lấy Long châu?

Đã nhận ra động tĩnh dãy núi Long tộc bên kia, con ngươi sâu trong khe hở hư không hiện lên quang mang, ngược lại thu

hồi lực lượng Hoang Vu bàng bạc.

Ngay lúc đám người Long Chiến Thiên cho là hắn muốn thu tay lại, tròng mắt kia chuyển động, lại nhìn về phía Vân Liệt trong Hỏa lao.

Đáng thương cho người sau còn vô cùng kích động, tha thiết mong đợi cho rằng đối phương muốn cứu mình.

Nhưng sau một khắc, trên người hắn liền tràn lên một tầng sương mù xám trắng.

Khoảnh khắc này, máu thịt toàn thân nhanh chóng khô quắt lại, sắp hóa thành thây khô.

"Không tốt!"

Đám người Long Chiến Thiên cả kinh, Vân Liệt là người duy nhất biết tình báo, hắn chết rồi, muốn tìm được manh mối kẻ giật dây ở phía sau thì rất khó khăn.

Nhưng có lực lượng Hoang Vu thần bí khó lường này, bọn họ hoàn toàn không biết nên cứu người như thế nào.

Thời khắc mấu chốt, đồng dạng có một đôi mắt hư ảo xuất hiện sau lưng Vân Liệt.

Không giống với đôi mắt màu xám trắng ở chỗ sâu trong khe nứt, đôi mắt này mang theo màu hồng nhạt, tản ra sức mạnh mị hoặc vô tận.

Lúc đôi mắt này chăm chú nhìn Vân Liệt, toàn thân hắn run lên, ánh mắt trở nên ngốc trệ.

Mà lực lượng Hoang Vu trên người hắn phát giác được ánh mắt này, lại điên cuồng vọt tới đôi mắt màu hồng kia.

"Mau nhắm mắt lại!"

Mắt thấy lực lượng Hoang Vu sắp bao trùm cặp mắt kia, Long Chiến Thiên vội vàng quát khẽ.

Tộc trưởng Huyền Hồ tộc nhắm hai mắt lại, hư ảnh đôi mắt biến mất, lực lượng Hoang Vu không còn mục tiêu cũng theo đó dần dần trôi đi.

Mà Vân Liệt đã trở thành một bộ xương khô, toàn bộ sinh cơ đã bị diệt sạch.

Chết đến không thể chết lại.

Vết nứt hư không cũng theo đó hợp lại, uy áp Chân Tổ kinh khủng biến mất vào giờ phút này.

Chỉ còn lại một dãy núi Phượng Hoàng hỗn độn hoang vu.

"Không sao chứ?"

Đám người do Long Chiến Thiên dẫn đầu đi tới trước mặt tộc trưởng Huyền Hồ tộc.

Sắc mặt nàng trắng bệch, yếu ớt mở miệng.

"Trong thức hải Vân Liệt có cấm chế, ta vận dụng toàn bộ lực lượng cũng chỉ cưỡng ép tra xét được ba chữ."

"Yêu Thần giáo!"

Ánh mắt đám người Long Chiến Thiên ngưng tụ, hai mặt nhìn nhau.

Yêu Thần giáo…

Đại lục Thiên Huyền không có thế lực như thế này, ít nhất bọn họ chưa từng nghe nói qua.

"Trước tiên không nói chuyện này, mau đi xem tình huống Long châu!"

Bách Lý Hàn Phong trầm giọng mở miệng, kéo suy nghĩ của mọi người trở lại.

Lúc này bọn họ mới kịp phản ứng, sau khi nhìn kỹ, tất cả đều bay về hướng Thăng Long trì.

Đám người Ngọc Tâm Lan, Bách Lý Nhất Kiếm vẫn canh giữ bên ngoài Thăng Long trì, nhìn thấy lượng lớn linh lão lóe lên ở phía chân trời thì không khỏi nhíu mày, sau đó đồng dạng bay vào bên trong.

Liên tưởng đến Kim Ô Liệt Dương to lớn vừa rồi, trong lòng bọn họ dâng lên cảm giác không ổn.

Sợ rằng… bên trong đã xảy ra đại sự gì đó!

…

Sâu trong Thăng Long trì, nơi này một mảnh hoang vu, sương mù màu xám trắng đã tràn ngập một dặm, nơi sương mù tan biến, hoang vu tĩnh mịch, không có chút sinh cơ.

Phượng Khuynh Tâm ở bên ngoài, nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong sương mù, sắc mặt lo lắng.

Giờ phút này, khí tức Hoang Vu trong cơ thể nàng đã tán đi, khôi phục lại thực lực, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến vào khu vực hoang vu kia.

Huyền Môn Thập Tam châm, nếu lại nhiễm một loại lực lượng Hoang Vu, chỉ sợ trong khoảnh khắc nàng sẽ bị ăn mòn tâm mạch.

“Phượng tộc trưởng, chuyện gì xảy ra vậy?”

Thanh âm Long Chiến Thiên truyền tới, Phượng Phượng Khuynh Tâm quay đầu lại thì nhìn thấy một đám linh lão đang đuổi tới, trong lòng hơi thả lỏng.

Xem ra bên Phượng Hoàng sơn mạch không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Mọi người đứng trên không trung, khi nhìn cảnh tượng hoang vu kéo dài một dặm đó, sắc mặt ngưng trọng.

Nhất là khi xuyên qua lớp sương mù, hắn nhìn thấy bộ xương khô không đầu đang nằm trên mặt đất, đồng tử càng co rút mãnh liệt.

Tuy thi thể kia đã trở thành thây khô, nhưng nhìn y bào, đúng là Kim Ô tộc trưởng!

Hơn nữa…

Trung tâm sương mù mơ hồ có một ánh lửa yếu ớt tồn tại, một trung niên bào trắng hai tay đang nắm lấy một đoàn hỏa diễm, gắt gao bảo hộ trước ngực mình.

Phượng Khuynh nghiêm túc thuật lại tất cả những gì vừa phát sinh, đồng thời trả Long châu lại cho Long Chiến Thiên.

Nghe được hành động của Kim Ô tộc trưởng, tất cả mọi người cảm thấy hoang đường, không thể tin được.

Quen biết mấy trăm năm, không ngờ Kim Ô tộc trưởng lại cấu kết với Yêu Thần giáo gì đó sau lưng bọn họ!

Hơn nữa… còn chết rồi.

Chết ở dưới tay Thẩm An Tại.

Còn cả Huyền Môn Thập Tam châm đã thất truyền từ lâu.

"Chẳng lẽ hắn có quan hệ với việc Thanh tổ biến mất?" Tộc trưởng Huyền Quy nhíu mày mở miệng.

Đám người Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm lắc đầu.

Người trước mở miệng: "Bất luận có liên quan hay không, Long châu không việc gì là tốt rồi, mau mau nghĩ biện pháp cứu người!"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh vật hoang vu này mà thôi.

Cứu người?

Sao có thể cứu?

Cảnh giới hoang vu này không tan đi, bọn họ đi vào chính là chết.

Long Chiến Thiên không do dự, lại lấy ra miếng vảy rồng, tiến lên, muốn cứng rắn chịu đựng lực lượng Hoang Vu đi vào cứu người.

Nhưng mà lần này lại không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Vậy mà lực lượng Hoang Vu bắt đầu điên cuồng cắn nuốt kim quang tản mát ra từ vảy rồng, còn khuếch tán thêm ra ngoài rất nhiều.

"Không được!"

Long Chiến Thiên vội vàng đình chỉ thi pháp, lui về phía sau, sắc mặt cũng rất khó coi.

"Đáng chết, lực lượng Hoang Vu nơi này càng thêm quỷ dị, thậm chí ngay cả Thần Long Kim Quang cũng muốn hấp thu."

"Nếu ta đoán không sai, trên tàn thân Thần Hoàng thụ kia hẳn là có một sợi năng lượng hoang vu bổn nguyên, người thần bí kia không chỉ muốn cướp đi Long châu của Thủy Tổ, mà còn muốn biến nơi này thành cấm địa như U Mộc sơn!"

Phượng Khuynh Tâm trầm giọng mở miệng.

Hô hấp của mọi người đều hít thở khó khăn, vừa nãy khi bọn họ giằng co với người thần bí kia thì đã xác định sức mạnh mà hắn sử dụng chính là sức mạnh của U Mộc sơn.

Mà bây giờ… nơi đây cũng sắp biến thành cấm địa mới hay sao?

Mấu chốt là, bọn họ còn không có biện pháp ngăn cản, càng là động thủ, tốc độ khuếch tán của cảnh giới Hoang Vu

càng nhanh!

Cho dù như thế, sương mù xám trắng kia vẫn đang từ từ lan tràn ra bốn phía, bọn họ chỉ có thể từ từ lui lại.

Chờ khi bọn Bách Lý Nhất Kiếm chạy tới, sương mù xám trắng đã khuếch tán đến cảnh giới hai dặm.

Tiếp theo nữa chính là cả Thăng Long trì.

"Thẩm phong chủ?!"

Khi nhìn thấy trung tâm sương mù là một trung niên áo trắng, Bách Lý Nhất Kiếm cùng Ngọc Tâm Lan đều khẽ giật mình.

Chờ tới đầu tiên hiểu rõ chuyện, bọn họ càng thất thần không thôi.

Không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mà Thẩm An Tại thì… lẻ loi một mình bị vây ở trong mảnh tử địa kia.

Đừng nói Thẩm An Tại, cho dù là mười vị linh lão bị vây ở bên trong, cũng thập tử vô sinh!

Chương 242: Thập tử vô sinh?

“Lực lượng Hoang Vu này vẫn đang khuếch tán, mau cấp tốc mang Mộ Dung Thiên rời đi!”

Cuối cùng Long Chiến Thiên cũng đưa ra quyết định này.

Sinh tử của Thẩm An Tại đã là thứ bọn họ đã không cách nào quyết định được.

Hắn cứu Phượng Khuynh Tâm, giúp nàng bảo vệ Long châu, có đại ân với Linh tộc.

Ít nhất… Đồ đệ của hắn tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn!

Nhưng mà ngay lúc Bách Lý Nhất Kiếm xoay người định cưỡng ép mang Mộ Dung Thiên đi tránh để hắn bị tác động.

Vậy mà lực lượng Hoang Vu đang lan tràn kia lại dừng lại, chỉ kém một chút là đã tiến vào Thăng Long trì.

“Chuyện này…”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không khỏi nhíu mày nhìn về phía sâu trong cảnh giới hoang vu.

Bên trong.

Thẩm An Tại tản đi lực lượng Động Thiên Linh nhãn, thu hồi ánh mắt nhìn qua bên kia.

Lực lượng Hoang Vu không phải tự ý dừng lại, mà là bị hắn cưỡng ép giữ lại.

Tay hắn nắm một ngọn lửa như có sinh mạng, trong đó mơ hồ có thể thấy được một sợi sương mù xám trắng.

Đây là Thần tính còn sót lại của Thần Hoàng thụ, cũng là nơi căn nguyên của lực lượng Hoang Vu bám vào.

Khối chế ngược lại nó là có thể miễn cưỡng ức chế được lực lượng Hoang Vu đang lan tràn.

Nhưng cái giá phải trả chính là những lực lượng Hoang Vu kia lại bắt đầu điên cuồng xâm lấn thân thể của hắn.

Khuôn mặt của Thẩm An Tại bắt đầu trở nên già nua, tóc trắng đầy đầu, hơi thở hoàng hôn xuất hiện.

Nếu không có Huyền Môn Thập Tam châm gắt gao bảo vệ tâm mạch, chỉ sợ ngay cả tia Sinh Mệnh chi hỏa cuối cùng cũng đã bị thôn phệ.

Nhưng… hắn không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.

“Tiểu tử ngốc kia thật vất vả mới có được cơ duyên, cũng không thể để bị phá hỏng.”

Thẩm An Tại suy yếu thì thào mở miệng, ánh mắt đục ngầu rơi vào ngọn lửa màu đỏ xám trong lòng bàn tay.

Thần tính và bản nguyên hoang vu đan xen không rõ, nếu như hắn dám trực tiếp cắn nuốt, tuyệt đối trong nháy mắt sẽ hóa thành xương khô.

“Lão Trịnh, ta vì ngươi, lần này ngay cả mạng cũng không thèm đếm xỉa đến.”

Thẩm An Tại cười đắng chát, chăm chú ôm hỏa diễm ở ngực.

Tốc độ cực kỳ chậm chạp, tách rời từng sợi Thần tính của Thần Hoàng thụ truyền vào trong cơ thể mình.

Cũng chính bởi vì có Thần tính tiến vào nên Thương Ngô tâm trong cơ thể hắn không ngừng tản mát ra sức mạnh Niết Bàn, là nơi bổ sung sinh cơ khiếm khuyết của hắn.

Nếu không thọ mệnh ngàn năm của hắn đã sớm bị rút khô rồi.

Chiến đấu giằng co giống như một cuộc chiến, Hoang Vu điên cuồng thôn phệ sinh cơ, Thần tính còn sót lại của Thần Hoàng thụ không ngừng bù đắp.

Thân thể của Thẩm An Tại biến thành chiến trường cho song phương, bên nào cũng không chiếm được thượng phong.

Nhưng… Thần tính Thần Hoàng thụ cuối cùng cũng có vô tận, mà sức mạnh Hoang Vu này sớm muộn gì cũng sẽ càng ngày càng mạnh.

Trừ phi giờ phút này có bên ngoài hỗ trợ, giúp Thẩm An Tại tranh thủ cơ hội thở dốc để lợi dụng Thần tính ngưng tụ Thần Hoàng tâm, nếu không… hắn sớm muộn sẽ chết.

Nhưng tình huống hiện tại chính là, ai tiến vào đều chết cả, hơn nữa còn có thể khiến bổn nguyên hoang vu có thêm nguồn nhiên liệu để cắn nuốt, cũng là đang trừ khử Thần tính của Thần Hoàng thụ.

Khi hỏa diễm ở ngực Thẩm An Tại hoàn toàn biến thành màu xám trắng, đó chính là ngày chết của hắn.

Bây giờ thoạt nhìn… đã trở thành tử cục!

Bên ngoài, tất cả mọi người nhìn thấy sương xám bên trong đã nồng đậm đến mức không thể nhìn rõ ràng, không hề có một tiếng động nào.

Thật lâu sau, Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng trước.

“Nếu không… thử mời mấy lão tổ xuất quan?”

Long Chiến Thiên lắc đầu, giơ chiếc vảy trong tay lên.

“Vô dụng thôi, cái vảy này của ta chính là vật do Long lão để lại, sức mạnh của vật này còn bị nuốt chửng, Long lão đến cũng không có biện pháp.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm hơi trầm xuống.

Mọi người trầm mặc, Long Chiến Thiên khẽ thở dài.

“Truyền mệnh ta, phàm người Long tộc có độ tinh khiết huyết mạch đạt tới trên bảy thành, bất luận người già hay trẻ, phải hiến tinh huyết vào Long trì, nhanh chóng để đồ nhi Thẩm phong chủ hoàn thành rèn luyện.”

Hắn nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Không cứu được Thẩm An Tại, chỉ có thể trả lại tất cả ân tình cho đồ nhi.

“Hàn Phong, ngươi đích thân đến Thiên Huyền điện một chuyến, nói việc hôm nay cho bọn họ biết, mời bọn họ hỗ trợ, tìm kiếm biện pháp phá giải lực lượng Hoang Vu này!”

“Vâng!”

Bách Lý Hàn Phong lĩnh mệnh, biến mất tại chỗ.

“Tộc trưởng, Thẩm An Tại…”

Ngọc Tâm Lan nhíu chặt đôi mi thanh tú, không khỏi nhìn về phía tộc trưởng nhà mình.

Phượng Khuynh Tâm thở dài lắc đầu, đôi mắt đẹp tiếc nuối.

“Lực lượng Hoang Vu nồng đậm như vậy, chỉ sợ hắn đã… thành xương khô rồi, không cần lại tiến vào chỗ chết nữa.”

“Sao lại như vậy…”

Ngọc Tâm Lan hơi thất thần, có chút không muốn tin.

Tên gia hỏa kia cười rộ lên rất ôn hòa, rõ ràng làm việc không đứng đắn nhưng lại rất đáng tin cậy…

Cứ thế mà chết?

“Được rồi, nhanh chóng kiểm kê thương vong, phái người đến bảo vệ nơi đây, nhìn kỹ biên giới Hoang Vu đang lan tràn!”

Sau khi Long Chiến Thiên mở miệng nói, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, khẩn cấp sắp xếp.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn sâu trong cảnh giới hoang vu, cũng đành phải tạm thời rời đi.

Bên trong Thăng Long trì, vẫn sấm chớp như cũ.

Da thịt Mộ Dung Thiên tróc ra, vảy máu cháy đen đầy người, khi nhìn thấy đám người Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan lần lượt lui ra từ bên trong, hắn không khỏi cau mày.

“Tiền bối, sư phụ ta đâu?”

“Hắn…” Ngọc Tâm Lan vừa định nói gì đó, lại bị Bách Lý Nhất Kiếm đè lại.

Người sau khẽ lắc đầu ra hiệu cho nàng không cần nhiều lời, hiện giờ Mộ Dung Thiên đang ở thời khắc mấu chốt để tôi thể, nếu tâm thần không yên, e rằng hiệu quả sẽ không lý tưởng.

“Mộ Dung tiểu tử, sư phụ ngươi có việc bận, ngươi không cần quan tâm đến hắn, phải quý trọng cơ hội lần này đấy!”

Bách Lý Nhất Kiếm cố gắng mở miệng với giọng điệu như thường.

Mộ Dung Thiên vò đầu: “Không thể nào, sư phụ ngoại trừ xuống núi nghe hát, chưa bao giờ bỏ lại ta.”

Tuy khó hiểu, nhưng hắn vẫn gật đầu, tiếp tục khoanh chân nhắm mắt, bắt đầu tiếp nhận sự gột rửa của Lôi Long.

…

Tin tức của Linh tộc rất nhanh truyền khắp Trung châu, nhấc lên một làn mưa gió ngập trời.

Linh cảnh bị tập kích, Ngũ mạch trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, sự kiện tộc trưởng của Kim Ô tộc phản bội đã như một quả bom nặng ký vứt ra ngoài.

Đặc biệt là khi một người tên là Thẩm An Tại ra tay cường thế chém giết Kim Ô tộc trưởng, giúp Linh tộc giữ vững Long châu càng làm cho người ta kinh ngạc.

Bọn họ biết cái tên Thẩm An Tại này, là phong chủ Thanh Vân phong dạy ra Mộ Dung Thiên trên Thiên Kiêu bảng.

Nhưng không ai ngờ thực lực của bản thân hắn lại cường đại như vậy!

Vậy mà có thể dễ dàng giết chết một vị cường giả Xung Hư đỉnh phong!

Đáng tiếc…

Cảnh giới hoang vu bỗng nhiên xuất hiện trong Linh tộc cũng không phải giả, tin tức Thẩm An Tại bị nhốt vào trong đó không rõ sống chết cũng khiến người ta bóp cổ tay thở dài.

Cường giả như thế, còn chưa kịp chiêm ngưỡng một chút thì đã có tin tức tử vong truyền đến.

Hoang vu chi lực của U Mộc sơn cường đại cỡ nào, bị vây ở trong đó, bọn họ tuyệt đối không tin Thẩm An Tại còn có thể sống sót.

Cửu Huyền cảnh, giữa trúc lâu thanh nhã.

“Thẩm An Tại… “

Nữ tử dịu dàng mặc quần áo màu xanh sẫm nhìn tin tức từ Phong Vũ lâu trong tay, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Sau đó, nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn ra phương xa.

“Gia chủ, sứ giả Thiên gia đã đến đây, mời ngài đến tiền điện một chuyến.”

Một hạ nhân Liễu tộc đến từ sơn đạo, đi đến phía trước trúc lâu rồi bỗng nhiên sửng sốt.

“Gia… chủ?”

Lư hương vẫn có khói xanh lượn lờ như trước, nước trà trên bàn vẫn còn bốc lên hơi nóng.

Duy chỉ có bóng hình một người thường xuyên ở đây biến mất, là nữ tử áo xanh xinh đẹp thanh nhã kia.

Trong trúc lâu, rỗng tuếch.

Chương 243: Đạo thể thành!

"Nguy rồi…"

Người Liễu gia tìm gia chủ mà không có kết quả, sắc mặt đại biến, gấp gáp giống như kiến bò trên chảo nóng.

Người của Thiên gia đến thương nghị đại sự, gia chủ nhà mình mười năm trước đã một mình rời đi, sảng khoái khước từ lời hứa này của Thiên gia.

Không ngờ hôm nay lại giở trò cũ, lại chơi thả bồ câu với Thiên gia.

Sắc mặt hắn đại biến, vội vàng chạy đến đại sảnh Liễu gia, lặng lẽ ghé vào lỗ tai Liễu gia Đại trưởng lão mà nói nhỏ.

Nghe thấy lời nói bên tai, sắc mặt Đại trưởng lão tái nhợt vô cùng khó coi.

"Nàng vốn vừa trở về từ vực Nam Quyết, không biết vì nguyên nhân gì mà nàng chưa được gia chủ truyền công tự giải phong, cho nên tu vi bây giờ chỉ có Xung Hư đỉnh phong, lão gia chủ thật vất vả mới thuyết phục được người Thiên gia trở lại hiệp trợ, nàng lại một mình rời khỏi!"

"Ba lần bảy lượt làm xấu thể diện Lạc Thiên gia, lần sau còn muốn mời người tới, cũng sẽ không đơn giản như vậy."

Đại trưởng lão hạ giọng mở miệng, suy nghĩ rồi dặn dò.

"Bên phía Thiên gia, ta tới dây dưa, ngươi nhanh chóng phái người đi tìm nàng trở về!"

"Vâng!"

Tộc nhân Liễu gia chắp tay, vội vàng thối lui.

…

Một bên khác trong Thăng Long trì.

Cảnh giới hoang vu từ đầu đến cuối không có chạm đến đầm lầy mảy may, bị khống chế quanh quẩn ở chỗ sâu.

Mà đám người Bách Lý Hàn Phong, Phượng Khuynh Tâm theo dõi phía trước, tùy thời quan sát biến hóa nơi đây. Một khi có dị động gì, bọn họ sẽ lập tức lui về phía sau đồng thời mang Mộ Dung Thiên đi.

Ở phía sau trung tâm đầm lầy, Long Chiến Thiên cùng với một đám trưởng lão Long tộc đang vô cùng lo lắng an bài tộc nhân lần lượt đổ tinh huyết vào trong ao.

Từ trưởng lão Long tộc cho đến vãn bối hơn mười tuổi của Long tộc, phàm là người có huyết mạch đạt yêu cầu đều tới đây.

Đối với chuyện phóng huyết cho một tên Nhân tộc hấp thu, dù cho những vãn bối kia không rõ ràng tình huống lắm, nhưng là lệnh của trưởng bối nhà mình, bọn họ vẫn nghe theo.

Theo một giọt lại một giọt tinh huyết tiến vào đầm lầy, cảnh giới Lôi Thủy này dần dần biến thành đỏ thẫm, nóng lên, kim quang tràn ra bốn phía.

Nếu nhìn thật kỹ, mơ hồ có thể thấy được một cái lại một cái long ảnh màu vàng du đãng dưới đáy nước, không ngừng dũng mãnh lao tới hướng thiếu niên ở trung tâm.

Mà giờ phút này, thiếu niên cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Hắn khoanh chân nhắm mắt, lôi quang sớm đã không thể tổn thương hắn mảy may, ngược lại trở nên cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, bị hắn hút vào thể nội.

Huyết khí mịt mờ bên trong đầm lầy không ngừng dũng mãnh lao tới hắn, phảng phất như bị thứ gì đó dẫn dắt.

Long Chiến Thiên và đám người Long Tam trưởng lão thấy vậy, đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ Mộ Dung Thiên lại không bài xích long huyết chút nào, ngay cả cảm giác khó chịu khi dung hợp cũng không xuất hiện."

Người sau kinh ngạc mở miệng.

"Trong cơ thể hắn… tựa hồ trước đó đã luyện hóa long huyết, nhưng long huyết bình thường sao có thể có hiệu quả như vậy?"

Long Chiến Thiên cũng nghi hoặc không thôi, nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm ở bên cạnh: "Ngươi có biết nguyên nhân trong đó không?"

"Bẩm Long tộc trưởng, Thẩm phong chủ từng cho Mộ Dung tiểu tử một giọt long huyết Chân Tổ cảnh, có lẽ cũng vì nguyên nhân này."

Theo Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay mở miệng, đám người Long Chiến Thiên ngẩn ra, nhìn thật sâu về phía trong cảnh giới Hoang Vu.

Long huyết Chân Tổ cảnh…

Khó trách!

Chỉ là, một giọt long huyết Chân Tổ cảnh kia, Thẩm An Tại lấy được từ đâu!?

Mặc dù trong lòng có muôn vàn nghi hoặc, nhưng giờ phút này hắn sống chết không rõ, cũng chỉ có thể lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Rống!

Một tiếng long ngâm rung trời vang đất truyền ra, tất cả Long tộc đều chấn động trong lòng, không tự chủ được nhìn về phía Mộ Dung Thiên trong Thăng Long trì.

Tóc đen trên đầu Mộ Dung Thiên bay phấp phới, kim quang huyết khí quanh người phảng phất hóa thành hư ảnh Thần Long lượn vòng quanh người hắn, uy áp cái thế.

Loại uy áp đến từ sâu trong linh hồn, làm cho đại bộ phận người Long tộc đều chấn kinh trong lòng.

"Cỗ khí tức này…"

"Uy áp huyết mạch thật mạnh!"

Tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, ánh mắt Long Chiến Thiên khựng lại.

Loại uy áp huyết mạch này, chỉ có người có huyết mạch đạt tới tám phần trở lên mới có thể phát tán ra.

Nhân tộc, cho dù hấp thu long huyết như thế nào, cũng không thể có uy áp như vậy mới đúng.

Bởi vì nếu như tám phần huyết mạch trong cơ thể Mộ Dung Thiên đã biến thành long huyết, theo một ý nghĩa nào đó, hắn cũng sắp biến thành người của Long tộc.

Trừ cái này ra… cũng chỉ có một khả năng khác.

"Chân Long đạo thể!"

Hầu như cùng lúc, Long Chiến Thiên và các trưởng lão Long tộc đồng thời liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời.

Thể chất tu luyện chí cường chí cương trong truyền thuyết của thiên hạ!

Thể chất này đầy đủ để đánh đồng với các loại thể chất yêu nghiệt như Vô Khuyết hoang thể, Tiên Thiên đạo thể!

“Hoá ra Thẩm An Tại đánh chủ ý này, muốn giúp tiểu tử này thay hình đổi dạng, ngưng tụ Chân Long đạo thể!”

Ánh mắt Long Chiến Thiên lóe lên, hiểu được vì sao trước đó hắn ngàn dặm xa xôi nhất định phải đưa đồ nhi của mình tiến vào Thăng Long trì này.

Chân Long đạo thể vừa thành, tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh.

Cho dù là Bách Lý Nhất Kiếm, Tôn Ngạo hay là thiên tài nổi tiếng ở thế giới bên ngoài như Long Hiên, cũng tuyệt đối không thể so tốc độ tu luyện với Chân Long đạo thể!

Bách Lý Nhất Kiếm đồng dạng lộ ra vẻ chấn kinh, hắn cũng không ngờ Thẩm An Tại lại mưu đồ lớn như vậy.

Vốn tưởng rằng chỉ muốn giúp Mộ Dung Thiên gia tăng tư chất một chút mà thôi, không ngờ lại muốn giúp hắn ngưng tụ Chân Long đạo thể!

Hắn nhìn thoáng qua cảnh giới hoang vu, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miên man.

Không có Chân Long đạo thể, dưới thủ đoạn của Thẩm An Tại, Mộ Dung Thiên tu luyện đã tiến bộ thần tốc, bây giờ lại thành tựu Đạo Thể, nếu lại có Thẩm An Tại hỗ trợ, thì tiến cảnh sẽ kinh khủng đến mức nào?

Hai năm càn khôn? Thậm chí là Niết Bàn?

Có lẽ… thật sự là có khả năng!

Nhưng điều kiện tiên quyết là Thẩm An Tại có thể còn sống đi ra khỏi cảnh giới hoang vu, tiếp tục chỉ rõ con đường phía trước giúp Mộ Dung Thiên.

Nếu Thẩm An Tại đã chết, chỉ sợ một Niết Bàn tâm kiếp cũng đủ để cho Mộ Dung Thiên chôn chân trăm năm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Ngày đêm luân chuyển. Đến canh thìn ngày thứ hai, Mộ Dung Thiên mới chậm rãi mở mắt.

Lôi quang màu vàng hiện lên, trong mắt hắn, kiếm ý sắc bén, quanh thân càng ẩn hiện hư ảnh Thần Long lóe lên liền biến mất.

Uy áp cường đại kia khiến người ta hít thở không thông.

Tu vi của hắn, tại giờ khắc này, đã vào Thiên Linh cảnh trung kỳ, kém một bước là có thể tiến vào Thiên Linh hậu kỳ!

Thời gian hắn tiến vào Thăng Long trì là gần hai tháng, không ngờ lần nữa đột phá tu vi!

"Hô…"

Mộ Dung Thiên khẽ há miệng, hơi thở giống như mũi tên, lướt qua mặt nước nổi lên sóng to gió lớn.

Khi hắn đặt hai chân đang ngồi xếp bằng xuống, đứng ở trên mặt nước, bỗng nhiên sửng sốt.

Có ít nhất mười người đứng trên đỉnh đầu hắn, tất cả đều đang nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt.

Long tộc trưởng, Long Tam trưởng lão, Bách Lý tiền bối, Tôn Ngạo tiền bối, Ngọc tiền bối…

"Mộ Dung tiểu tử, khụ khụ."

Bách Lý Nhất Kiếm ho khan một tiếng.

Lúc này hắn mới kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ lên, vội lấy ra một bộ quần áo khoác lên người.

Một thân áo đen quen thuộc, nhưng lại làm hắn có chút cảm giác bị trói buộc, cảm thấy chật khít.

Thiếu niên đã được lôi đình tẩy lễ hai tháng, trở thành hình dáng thanh niên, đường cong cơ bắp rõ ràng, vóc người to lớn cân xứng.

“Tiền bối, sư phụ ta đâu?”

Tuy quần áo bó sát có chút khó chịu, nhưng miễn cưỡng có thể không khiến già trẻ xấu hổ. Mộ Dung Thiên lấy lại tinh thần nhìn qua, nhiều người như vậy nhưng lại không có giọng nói quen thuộc trong ký ức, trong lòng hắn mơ hồ dâng lên vẻ không ổn.

Tại sao nơi này lại có nhiều người như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Chương 244: Đứng lại, lui ra

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngẩn ra, vô thức nhìn thoáng qua chỗ sâu trong Thăng Long trì.

Mộ Dung Thiên nhìn theo ánh mắt bọn họ, khi nhìn thấy cảnh tượng sương mù xám trắng kia, cảm thấy bên trong tĩnh mịch hoang vu, cảm giác không ổn trong lòng càng thêm nồng đậm.

"Bách Lý tiền bối, sư phụ ta đâu?"

Hắn mở miệng lần nữa, giọng nói đã có chút gấp gáp.

"Sư phụ ngươi… Ai."

Bách Lý Nhất Kiếm thở dài, nhưng vẫn mở miệng nói ra sự tình từ đầu đến cuối.

"Lúc trước Linh tộc ta bị Yêu Thần giáo tập kích, bọn họ muốn cướp đi Thủy Tổ long châu, đã bị sư phụ ngươi ngăn lại, mà hắn… bị nhốt trong Hoang Vu, sống chết không rõ."

Mộ Dung Thiên giật mình, không chút do dự quay đầu lao về phía mảnh sương mù xám trắng mông lung kia.

"Tiểu tử, đứng lại!"

Đám Long Chiến Thiên, Bách Lý Nhất Kiếm đồng thời ra lệnh.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại không quay đầu lại, trực tiếp xông thẳng về phía trước.

"Không được, ta muốn đi tìm sư phụ ta!"

Hắn kiên định mở miệng, chạy băng băng trên đầm nước.

Nhưng ngay lúc hắn sắp nhảy vào cảnh giới hoang vu, Phượng Khuynh Tâm bỗng xuất hiện, chắn trước mặt hắn.

"Làm phiền Phượng tiền bối tránh ra, ta muốn vào tìm sư phụ ta!"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, chắp tay mở miệng.

"Tìm thế nào, chịu chết sao, hay là hiến tế lực lượng khí huyết bàng bạc của ngươi bây giờ, tăng tốc cho cái chết của sư phụ ngươi?"

Phượng Khuynh Tâm bình tĩnh mở miệng răn dạy.

"Ta…"

Mộ Dung Thiên mấp máy môi như cá mắc cạn, lòng nóng như lửa đốt.

Hắn chỉ muốn đi vào cứu sư phụ của mình.

"Ngay cả cường giả Xung Hư cũng bất lực, ngươi đi vào đó thì có thể làm cái gì?"

Phượng Khuynh Tâm lại mở miệng một lần nữa, dùng lời nói thấm thía khuyên nhủ.

Những người khác cũng chạy tới, nhao nhao mở miệng.

"Đúng vậy, sư phụ ngươi tuyệt đối không hy vọng ngươi tiến vào chịu chết, người gửi gắm kỳ vọng lên ngươi, nếu như ngươi làm ẩu bỏ phí tính mạng của bản thân, đó mới là bất hiếu đối với người."

Bách Lý Hàn Phong thở dài, có chút đồng cảm nói ra.

"Chẳng lẽ không có cách nào có thể đi vào và cứu sư phụ ra sao?"

Mộ Dung Thiên vô cùng lo lắng.

Phượng Khuynh Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài nói: "Ngoại trừ dùng Huyền Môn Thập Tam châm của Thanh tổ để ức chế lực lượng Hoang Vu xâm nhập tâm mạch mà tạm thời tiến vào trong, thì chúng ta không nghĩ ra biện pháp nào khác. Nhưng hôm nay, trừ sư phụ ngươi, còn chưa từng nghe qua người khác có thể sử dụng Huyền Môn Thập Tam châm này."

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

"Ngươi thân là đệ tử của Thẩm phong chủ, có biết châm pháp này không?"

Người sau ngẩn ra, có chút thất thần, nắm đấm vẫn nắm thật chặt, vang lên tiếng cót két.

Vẫn là Bách Lý Nhất Kiếm tiến lên lắc đầu: "Mộ Dung tiểu tử chỉ học kiếm đạo của Thẩm phong chủ, bản lĩnh dược đạo, có lẽ chỉ có nhị đệ tử Cảnh Tuyết của hắn nhận được chân truyền. Nhưng bây giờ Cảnh Tuyết đang ở Nam Quyết vực, ta đã phái người đi tìm, nhưng chỉ sợ về phần thời gian…"

Đám người nghe vậy, đều ảm đạm lắc đầu.

Xem ra, trước khi nhị đồ đệ chạy tới, ngoại trừ Thẩm An Tại thì không ai có biện pháp tiến vào cảnh giới hoang vu.

Mà đợi đến khi nhị đồ đệ của hắn đến, sợ cũng đã muộn rồi!

"Ta có lẽ biết, để cho ta vào đi!"

Trong lúc mọi người đang im lặng, Mộ Dung Thiên bỗng mở miệng.

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày, ngăn phía trước hắn quát lớn.

"Mộ Dung Thiên, đừng vội làm ẩu, Thẩm phong chủ chưa từng truyền cho ngươi thủ đoạn dược đạo, ngươi làm sao biết

Huyền Môn Thập Tam châm kia?”

“Ta đã thấy sư phụ dạy sư muội rất nhiều lần, ta biết cách thi châm, để ta thử xem!”

Mộ Dung Thiên lo lắng mở miệng muốn xông vào.

“Đứng lại!”

Bách Lý Nhất Kiếm nghiêm giọng quát bảo ngưng lại: “Ngươi biết cái rắm, ngươi từng thấy bọn họ dùng châm, ngươi đã học qua kinh mạch và cách vận khí chưa?”

“Ta…”

Mộ Dung Thiên cứng họng, hắn thật sự không biết.

Nhưng hiện tại ngoại trừ liều mạng thử một lần, còn có biện pháp nào khác?

Hiện tại hắn chỉ hận mình vì sao lúc ở Thanh Vân phong không tu luyện dược đạo với sư phụ.

Bằng không hiện tại làm sao lại thúc thủ vô sách?

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, hốc mắt đỏ bừng.

Nếu như… nếu như mình nghỉ ngơi ít đi, dành ra chút thời gian học tập bản lĩnh dược đạo cùng sư phụ sư muội, cũng sẽ không trơ mắt nhìn sư phụ lâm vào hiểm cảnh mà không cách nào cứu người.

“Bách Lý tiền bối, xin ngài tránh ra!”

Cuối cùng Mộ Dung Thiên vẫn thấp giọng mở miệng, ánh mắt kiên định.

Bất luận thế nào, hắn cũng muốn đi vào.

Nếu có thể thi triển thành công Huyền Môn Thập Tam châm, cho dù chỉ có một phần ngàn vạn cơ hội để cứu sư phụ, hắn cũng muốn thử một lần!

“Ngươi…”

Thấy hắn bất chấp không nghe, Bách Lý Nhất Kiếm cũng hết cách, không nói lời nào nữa, chỉ ngăn ở nơi đó.

Rất rõ ràng, hắn không định để Mộ Dung Thiên lao vào.

“Đã như vậy, Bách Lý tiền bối, xin thứ cho vãn bối đắc tội!”

Mộ Dung Thiên ngước mắt, kim quang trong mắt lập loè.

Hưu!

Thiên Thanh kiếm xuất hiện, được hắn nắm trong tay.

Bách Lý Nhất Kiếm há mồm, phun ra trăm ngàn kiếm quang, bắn về phía trước như mưa rơi.

Giống như ở Dược viên Thanh Vân phong lúc trước, hắn ngồi trên ghế mây dạy dỗ Mộ Dung Thiên luyện kiếm.

Chỉ là thiếu niên lúc đó hoàn toàn không có chút phản kháng nào, bị kiếm quang đánh cho mình đầy thương tích cũng không chạm đến được góc áo của hắn.

Nhưng lần đối mặt với kiếm quang dày đặc chi chít này, Mộ Dung Thiên bước ra một bước, kiếm khí xông thẳng lên trời.

Một cỗ ý chí cái thế vô song, bễ nghễ thiên hạ bao phủ.

Hắn giơ cao trường kiếm, khẽ quát mở miệng.

“Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!”

Leng keng… Leng keng…!

Kiếm quang sáng chói phá không trung, nối liền trời đất.

Dường như cảnh tượng thiên địa đã phải ảm đạm thất sắc dưới một kiếm này.

Leng keng lách cách…

Dưới một kiếm sáng chói kia, kiếm quang rậm rạp chằng chịt liền bị nghiền nát dễ dàng như trở bàn tay.

Rẹt!

Bách Lý Nhất Kiếm cúi đầu, ánh mắt kinh ngạc, nhất thời có chút thất thần.

Một góc áo do linh hồn lực của hắn biến thành bị chặt đứt, hóa thành từng điểm sáng rồi tiêu tán.

"Tiền bối, lại đắc tội."

Giọng nói của Mộ Dung Thiên vang lên, trong thời khắc Bách Lý Nhất Kiếm phân thần, bên cạnh hắn đã có bóng đen xẹt qua.

"Không thể!"

Hắn vội vàng hô to.

Ngay cả đám người Phượng Khuynh Tâm cũng cực kỳ hoảng sợ, không ngờ Mộ Dung Thiên lại có thể thật sự đột phá kiếm khí của Bách Lý Nhất Kiếm.

Dựa vào thực lực của hắn mà tiến vào cảnh giới Hoang Vu thì chắc chắn phải chết!

Ngộ tính kiếm đạo có cao đến đâu cũng không phải là dược đạo, Huyền Môn Thập Tam châm há là loại châm pháp chỉ nhìn lén là có thể học được, nếu có đơn giản như vậy, châm pháp kia làm sao lưu lạc đến nỗi thất truyền?

Nếu Mộ Dung Thiên đi vào, chắc chắn phải chết!

Nhưng ngay lúc hắn không để ý mọi người khuyên can, sắp tiến vào cảnh giới hoang vu, một thanh âm nữ tử dịu dàng nghiêm túc bỗng nhiên vang lên.

"Đứng lại."

Nhẹ nhàng bình thản, mang theo ý tứ của mệnh lệnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trong nháy mắt khi nghe thấy giọng nói này, Mộ Dung Thiên đột nhiên dừng bước, đột nhiên quay đầu.

Một nữ tử dịu dàng thân mang bào xanh thanh lịch cất bước đến từ trong hư không, mặc dù mang mạng che mặt nên nhìn không rõ dung mạo, nhưng cũng không ngăn được khí chất thoát tục xuất trần kia.

"Người tới là ai!?"

Đám người Long Chiến Thiên cảnh giác bước ra ngăn trở phía trước.

Nhưng mà, nữ tử áo xanh mắt không nhìn nghiêng, chỉ nhìn cảnh vật hoang vu phía trước, bước chân nhẹ nhàng, từ xa tới gần.

Vậy mà trực tiếp biến mất ở trước mặt đám người Long Chiến Thiên, khi xuất hiện trở lại đã đến bên cạnh Mộ Dung Thiên.

"Lui ra."

Lại là hai chữ bình đạm hạ xuống, Mộ Dung Thiên vừa rồi còn quật cường muốn đi chịu chết lại giống như một đứa bé ngoan ngoãn ngoan ngoãn gật đầu, ngoan ngoãn lui ra sau lưng nữ tử áo xanh.

Nhìn một màn này, bọn người Phượng Khuynh Tâm thoáng há miệng, có chút ngây ngẩn cả người.

Chương 245: Tàng cây đỏ lửa ủ nụ sen xanh

Nữ tử che mặt kia là ai?

Vì sao nàng nói gì Mộ Dung Thiên cũng nghe nấy?

Mọi người có chút nghi hoặc, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm lại nhắm hai mắt lại, trong lòng ẩn chứa suy đoán.

Khi Mộ Dung Thiên lui ra phía sau, đôi mắt đẹp của nữ tử áo xanh nhìn thẳng vào cảnh giới hoang vu trước mắt.

Phảng phất nhìn xuyên thấu qua tầng tầng sương mù, thấy được bóng người ở chỗ sâu nhất.

Nàng không do dự chút nào, cất bước đi vào.

"Các hạ chậm đã, lực lượng Hoang Vu này chính là…" Phượng Khuynh Tâm vừa định mở miệng khuyên can thì phát hiện người trước mắt đã mất đi hình bóng, trực tiếp tiến nhập vào cảnh giới hoang vu.

Khiến người khiếp sợ chính là, một mảng sương mù kia vẫn bình tĩnh như cũ, giống như không nhận ra nữ tử này tiến vào, vẫn chưa bạo động hoặc mở rộng.

Long Chiến Thiên cau mày, trong đầu lóe lên những chuyện diễn ra khi nữ tử kia xuất hiện.

Thực lực của nàng… rất mạnh!

Mình tiến lên ngăn cản, nàng vậy mà không có bất kỳ dấu hiệu nào liền thi triển súc địa thành thốn, vượt qua trở ngại.

Tuy rằng cảm giác trên khí tức nàng cũng là Xung Hư đỉnh phong, nhưng nữ tử kia lại cho hắn một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

"Người này đến tột cùng là ai?"

Mọi người nhíu mày, đưa mắt nhìn Mộ Dung Thiên.

Hắn định mở miệng, nhưng trong đầu chợt nhớ tới thanh âm của Liễu Vân Thấm.

"Không được truyền ra ngoài."

Nghe nói như thế, hắn suy nghĩ một chút rồi vò đầu nói: "Một vị cố nhân của gia sư."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vẫn vạn phần nghi hoặc.

Ngọc Tâm Lan lộ vẻ lo lắng, bất kể là ai, nhìn cách nàng lạnh nhạt tiến vào cảnh giới Hoang Vu như vậy, hẳn là có biện pháp chống lại Hoang Vu.

Chỉ hy vọng nàng có thể cứu Thẩm An Tại!

…

Bên trong một mảnh sương mù tối tăm mờ mịt, ngọn lửa Thẩm An Tại nâng ở trước ngực nhấp nháy càng thêm yếu ớt, màu đỏ vẻn vẹn chỉ chiếm được một tia.

Còn lại toàn bộ đã hóa thành màu xám trắng.

Một khi tia Thần tính cuối cùng này bị nuốt hết, thì chính là thập tử vô sinh.

Nhưng giờ phút này Thẩm An Tại đã không còn biện pháp, sinh cơ của hắn đã cạn, hoàn toàn không thể động đậy.

Cũng may hắn chỉ là một Đoán Thể cảnh, nếu không, chỉ cần khi khí tức Hoang Vu xâm nhập vào trong cơ thể hắn, nuốt đủ linh khí, hắn đã là người chết từ lâu rồi.

Đáng nhắc tới là sở dĩ hắn có thể giữ được tỉnh táo, là bởi vì linh hồn của hắn vẫn là một mảnh thanh tịnh, không bị khí tức Hoang Vu xâm nhiễm.

Trước đây khi Thương Ngô tôn giả muốn thôn phệ linh hồn của hắn, dường như đã nhìn thấy vật gì đó cực kỳ đáng sợ, sau đó liền tan thành tro bụi.

Không cần nghĩ nhiều, vậy chắc chắn là do hệ thống làm.

Lần này cũng không ngoại lệ, tuy rằng không phải hồn thể đoạt xá, nhưng hệ thống vẫn xem thức hải của hắn như là lãnh địa của mình, không để cho Hoang Vu mảy may xâm phạm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn dám liều mạng một lần.

Hắn biết, chí ít thức hải của mình có hệ thống trấn thủ, đó quả thực chính là tường đồng vách sắt, điều hắn cần quan tâm chỉ còn có sinh cơ của bản thân.

Nhưng hôm nay…

Trông hắn đã tuổi xế chiều, ngay cả hiệu quả của Trú Nhan đan cũng không thể chống lại sức mạnh của Hoang Vu.

Thần Hoàng thụ vẫn đang chiến đấu giằng co với sức mạnh hoang vu.

“Lần này chơi lớn rồi, làm không tốt sẽ tự nộp mạng mình.”

Trong lòng Thẩm An Tại đắng chát, có chút sợ hãi.

Đối diện sinh tử, sợ hãi cũng là chuyện thường tình, hối hận tất nhiên cũng có, nhưng cũng không mãnh liệt.

Bản thân cũng không phải thiên mệnh chi tử gì đó, chỉ là một người bình thường xuyên không tới, tu luyện cũng không

được, hắn đâu thật sự coi mình là nhân vật chính, cho rằng làm thế nào cũng không chết được à?

"Một hơi thở, chỉ cần có thể kiên trì được một hơi thở, ta liền có thể hấp thu Thần tính này…"

Thẩm An Tại cắn răng, liều mạng nghĩ cách giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể thử sử dụng thể chất đánh cược của mình.

"Ta cược là màn sương mù này không cách nào xâm nhập vào người ta được!"

[Chủ nhân vật này không hồi đáp, phán định thất bại]

Đáy lòng Thẩm An Tại chợt lạnh.

Thôi xong, không cự tuyệt cũng chỉ có tác dụng đối với vật vô chủ mà thôi.

Luồng khí Hoang Vu này do người khác thi triển, người đó không có mặt, thể chất đánh cược cũng không có hiệu lực.

"Chẳng lẽ… thật sự phải dừng ở đây rồi sao?"

Thẩm An Tại cảm nhận được thân thể của mình càng ngày càng nặng nề, thời điểm tia ấm áp trong lòng bàn tay dần dần tản đi, hắn không khỏi có chút không cam lòng.

Lão Trịnh còn thiếu mình thật nhiều đồ, tiểu tử Mộ Dung Thiên kia còn đang ở bên ngoài chờ mình.

Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc, bọn họ cũng đều đang chờ ở Thanh Vân phong.

Còn có… Liễu Vân Thấm.

Mình còn chưa đi tìm nàng, nhưng lúc ấy không kịp đáp lời, vậy liệu có tính là thất hứa hay không?

Theo tia sinh cơ cuối cùng bắt đầu tản mạn khắp nơi, ánh mắt của Thẩm An Tại cũng dần dần trở nên mơ hồ, thở dài không thôi.

Ai… Cuối cùng, mình chỉ là khách qua đường mà thôi.

"Thẩm An Tại."

Trong lúc hoảng hốt, bên tai hắn phảng phất vang lên thanh âm nữ tử thường nghe được ở Linh Phù sơn.

Vẫn dịu dàng như trước, êm tai vô cùng.

Hắn cố hết sức ngưng tụ ánh mắt nhìn về phía trước, một nữ tử áo xanh đứng ở trong sương mù mông lung, đôi mắt đẹp lẳng lặng nhìn chăm chú hắn.

"Xong rồi, xong rồi, đã bắt đầu thấy màn hồi tưởng một kiếp người rồi. Xem ra, lần này mình sẽ chết thật."

Thẩm An Tại vô cùng đắng chát, cả người vô lực.

Mắt thấy bàn tay đang cầm hỏa tâm của hắn sắp phải cạn sức buông ra, mu bàn tay bỗng nhiên truyền đến cảm giác mềm mại mềm mại, giống như có người đang nâng hai tay của hắn.

Cùng lúc đó, Thẩm An Tại phát hiện ý thức mình vừa rồi bắt đầu hoảng hốt vậy mà một lần nữa trở nên rõ ràng.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Thẩm An Tại cảm ứng được khí tức Hoang Vu bốn phía vậy mà đã thối lui, tản đi.

Dưới chân hắn có hư ảnh một gốc hoa sen màu xanh nở rộ, thần quang chập chờn, huyền diệu chi ý nồng đậm, ngăn cách thiên địa.

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi chật vật như vậy."

Thanh âm nữ tử dịu dàng như mưa phùn gió xuân vang lên rõ rệt. Thẩm An Tại sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm vẫn lung linh như cũ, khăn che mặt màu xanh hơi hơi lay động.

Thẩm An Tại chớp chớp mắt, phát hiện không phải ảo giác, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Nghe nói ngươi xảy ra chuyện cho nên ta tới đây."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng đáp lại, nhìn về phía hỏa diễm xám trắng trong lòng bàn tay hai người.

"Sinh cơ của ngươi trôi qua quá nhiều, thôn phệ tia Thần tính này, còn có thể bù đắp."

"Được!"

Thẩm An Tại không do dự, lúc này thật vất vả mới không có khí tức Hoang Vu kia xâm nhập quấy nhiễu, hắn lúc này cũng nhắm mắt, dẫn dắt Thần tính thoát ly bản nguyên Hoang Vu, đi vào trong cơ thể mình.

Nhận thấy được Thần tính đã sắp bị người cướp đi, sợi Hoang Vu quấn quanh Thần tính kia trở nên điên cuồng.

Ánh lửa xám trắng lay động, toàn bộ sương trắng cũng bắt đầu sôi trào xao động.

Vô số sương mù bắt đầu điên cuồng đánh thẳng vào hư ảnh sen xanh, mưu toan ngăn cản động tác của Thẩm An Tại.

Dưới công kích điên cuồng như thế, hư ảnh sen xanh thoáng run rẩy, tựa hồ có chút không kiên trì được.

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, giang hai tay ra nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm An Tại vào lòng.

Sau đó, hoa sen màu xanh nở rộ kia bắt đầu khép lại vào phía trong, huyền diệu chi khí càng đậm hơn vài phần, bao bọc hai người bọn họ vào bên trong.

Mặc cho Hoang Vu bạo động bên ngoài, vụ hải cuồn cuộn, cũng không cách nào rung chuyển sen xanh này nửa phần.

Hôi vụ mênh mông, một đoàn ánh sáng ửng đỏ dần dần sáng chói, từ trong sen xanh tản mát ra ánh lửa.

Dường như phủ thêm một lớp xiêm y hỏa diễm lên bề ngoài của sen xanh.

Trong thoáng chốc, bên ngoài sen xanh xuất hiện hư ảnh một cây đại thụ che trời màu lửa đỏ.

Cành lá phất phới, như mành châu trướng đỏ, chiếu rọi hai người đang ôm nhau thật chặt dưới tàng cây.

…

Chương 246: Thần tính nhập thể, hoá Thần Hoàng tâm

"Tan rồi, bắt đầu tan rồi!"

Ngoại giới, Tôn Ngạo kinh hô một tiếng, vò đầu bứt tai có chút kích động.

Đám người Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Bách Lý Hàn Phong đều cả kinh, chăm chú nhìn sương mù xám trắng dần dần trở nên mỏng manh kia.

Sương mù tản đi, nói rõ sợi căn nguyên kia đã không còn hấp thu những lực lượng khác, bắt đầu bị tiêu hao rồi!

Đến tột cùng là Thần tính của gốc Thần Hoàng thụ kia đã tiêu hao hết, hay là Thần tính đã bị bóc ra từ trong sức mạnh hoang vu!?

Nói tóm lại, lực lượng Hoang Vu đang dần dần tiêu tán!

Trái tim tất cả mọi người đều nhảy lên cổ họng, chú ý tình huống phía trước.

Mộ Dung Thiên thậm chí còn rướn cổ quan sát, không dám thở mạnh.

Ngọc Tâm Lan vô thức nắm lấy ống tay áo, ánh mắt khẩn trương.

Theo sương trắng dần dần tán đi, dần dần đập vào mắt mọi người là hư ảnh một cây ngô đồng cao to rực đỏ.

Giữa những cành lá chập chờn là bông sen xanh đang khép lại.

Trong đó, có bóng hai người ôm chặt lấy nhau.

Tóc trắng trên đầu Thẩm An Tại đang biến thành màu đen nhánh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ còn lại hai sợi tóc mai màu bạc.

Gương mặt già nua của hắn cũng dần dần khôi phục bộ dáng trung niên.

Tất cả, đều trở về thời điểm hắn ăn Trú Nhan đan.

Khi nhìn thấy hai người đều không có việc gì, đám người Phượng Khuynh Tâm hay Long Chiến Thiên đều lộ vẻ kinh hãi.

Nữ tử thần bí kia vậy mà không chút tổn hao gì cứu được Thẩm An Tại?!

Đây chính là lực lượng Hoang Vu đồng nguyên với cấm địa U Mộc sơn, ngay cả Chân Tổ cảnh cũng không làm gì được!

Trong lúc mọi người kinh nghi, tò mò cũng bắt đầu bén rễ.

Nữ tử thần bí này, rốt cuộc có thân phận gì?

Ngọc Tâm Lan nhìn thấy hai người ôm nhau dưới tàng cây, không khỏi nao nao, tay nắm tay áo buông ra, sau đó thở phào nhẹ nhõm, thầm than may mắn Thẩm An Tại không có việc gì.

“Ôm đủ chưa?”

Giọng nói ôn nhu của nữ tử vang lên bên tai.

Thẩm An Tại sững sờ, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã giang tay ôm chặt lấy đối phương.

Kịp phản ứng, hắn vội vàng thả tay ra, cười xấu hổ nhưng trong lòng lại có chút mất mát, có chút lưu luyến cảm giác da mềm thịt thơm vừa nãy.

Hư ảnh Ngô Đồng, hư ảnh sen xanh đồng thời tiêu tán ngay khoảnh khắc hai người buông nhau ra.

Thẩm An Tại muốn mở miệng nói gì đó, trái tim lại đột nhiên co quắp một cái, đau nhức kịch liệt kéo tới.

Sau đó trước mắt hắn tối sầm lại, trực tiếp cắm đầu về phía Liễu Vân Thấm, đầu vùi vào trong ngực nàng.

Nhìn gia hoả bỗng nhiên ngã trên người mình, Liễu Vân Thấm đầu tiên là sửng sốt, sau đó gương mặt xinh đẹp dưới lớp vải mỏng nổi lên rặng mây đỏ.

"Có chuyện gì vậy?"

Nàng nâng thân thể Thẩm An Tại lên, nhăn mày xem xét tình huống.

Nhưng cũng không điều tra ra cái gì, thậm chí ngay cả tu vi cũng chỉ là Đoán Thể cảnh.

"Gia hỏa này, cho dù ngất đi cũng phải ẩn tàng tu vi sao?"

Liễu Vân Thấm có chút bất đắc dĩ, đang muốn dò xét thức hải hắn, lại bỗng nhiên ngẩn ra, dừng động tác lại, bên mặt chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng cảm giác như mình sắp phải chết.

Không sai, cảm giác này là bởi vì nàng muốn dò xét thức hải của Thẩm An Tại.

"Chuyện này… đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm nhíu chặt, đôi mắt đẹp lập loè.

Chẳng lẽ linh hồn lực của Thẩm An Tại đã cường đại đến tình trạng này?

Loại cảm giác vừa rồi… cho dù là ở trên cảnh giới thứ chín cũng chưa từng khiến nàng cảm gáic qua.

“Các hạ không cần lo lắng, Thẩm phong chủ đã luyện hóa một sợi Thần tính của Thần Hoàng thụ, dẫn đến lực lượng Niết Bàn ở thể nội bị tác động, không bao lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại.”

Phượng Khuynh Tâm đột nhiên xuất hiện, mở miệng giải thích đồng thời thoáng đánh giá Liễu Vân Thấm.

Không giống với vẻ dịu dàng thanh nhã của Liễu Vân Thấm, Phượng Khuynh Tâm càng lộ vẻ cao quý, thánh khiết cùng với uy nghiêm.

Dù sao nàng cũng là tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc, khí tức khác với người thượng vị bẩm sinh như Liễu Vân Thấm.

Đám người Long Chiến Thiên cũng lần lượt thuấn di đến, vẻ cảnh giác trong mắt tan đi không ít.

Nếu là chạy đến cứu Thẩm An Tại, vậy chí ít là bạn không phải địch.

“Hóa ra là như vậy, đa tạ.”

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu hữu lễ.

“Sư phụ!!”

Đám người còn chưa kịp nói chuyện với nhau, tiếng la hét như sấm liền vang lên.

Một bóng đen nhanh chóng bay tới gần, chính là Mộ Dung Thiên với hai mắt đỏ bừng.

Bang!

“Hô cái gì mà hô, hô to gọi nhỏ như thế còn ra thể thống gì?”

Mới vừa bay tới gần, Mộ Dung Thiên liền ăn một cú gõ trán muốn rơi cả não.

Liễu Vân Thấm nhíu mày răn dạy, "Sư phụ ngươi mệt rồi, để cho hắn an tĩnh nghỉ ngơi."

"Ồ… "

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt trán, hốc mắt vẫn đỏ bừng nhưng lại có chút vui mừng.

Ít nhất sư phụ không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi!

Sau đó, Liễu Vân Thấm lại nhìn về phía Long Chiến Thiên, vừa đỡ Thẩm An Tại đang mất đi ý thức, vừa khẽ gật đầu hành lễ.

"Long tộc trưởng, chuyện xảy ra đột ngột, tại hạ không mời mà đã tự tiện xông vào Linh cảnh, mong được rộng lòng tha thứ."

"Nói gì vậy, nếu không phải các hạ tới, chúng ta cũng thúc thủ vô sách với cảnh giới hoang vu này, lại nói tiếp, vẫn là Linh cảnh mang ơn các hạ."

Long Chiến Thiên chắp tay đáp lễ, đồng thời hỏi thăm dò: "Xin hỏi các hạ là ai?"

"Thân phận của tại hạ không tiện tiết lộ, thật có lỗi."

"Là Long mỗ đường đột."

Long Chiến Thiên cũng không ngại, vội vàng biểu đạt áy náy.

"Có thể an bài một chỗ, để hắn nghỉ ngơi thật tốt không?" Liễu Vân Thấm nhẹ giọng hỏi thăm.

Ngọc Tâm Lan nghe nói như thế, tiến lên mở miệng.

"Hắn đang ở tạm trong Dược viên ngũ mạch của ta, xin mời đi theo ta."

Liễu Vân Thấm lễ phép gật đầu với nàng, sau đó bay về phía Dược viên ngũ mạch, đặt Thẩm An Tại ở trên giường

trong phòng nhỏ.

Bình bịch…

Tiếng tim đập nặng nề có tiết tấu vang lên.

Thẩm An Tại cảm thấy ý thức của mình rơi vào một vùng tăm tối.

Một mảnh đen kịt, không cách nào phát ra âm thanh, cũng không cách nào cảm giác được gì.

Cái loại cảm giác khủng hoảng khi bị vây hãm trong bóng tối tĩnh mịch, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng không nghe thấy, tràn ngập trong lòng.

“Chuyện gì xảy ra, không phải ta đã hấp thụ Thần tính rồi sao, ta thoát kiếp rồi mà?”

Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc, lo lắng muốn tìm kiếm một tia ánh sáng trong bóng tối dày đặc này.

Có lẽ là vì nội tâm khát khao ánh sáng của hắn quá mức cường đại, trong bóng tối mơ hồ có một ánh lửa xuất hiện.

Sau đó, ngọn lửa màu đỏ rực đốt cháy cả màn trời, nuốt cả ý thức Thẩm An Tại vào.

Cảm giác đau nhức truyền đến, Thẩm An Tại bắt đầu cảm thấy chính mình phảng phất như đang trải qua cực hình liệt hỏa gia thân.

Ngọn lửa này gần như muốn thiêu đốt ý thức của hắn thành hư vô, khiến hắn biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng khi bị hỏa diễm thiêu đốt, linh hồn lực của hắn cũng chậm rãi tăng trưởng.

Bên trong thức hải của hắn, khi ý thức của hắn biến thành quầng sáng kia, mơ hồ bắt đầu lộ ra một tia lửa đỏ, từ đó bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Một gốc ngô đồng màu lửa đỏ chợt sinh trưởng ở nơi này.

Liếng!

Tiếng phượng hoàng kêu vang vọng, quanh quẩn trong ý thức hải rộng lớn trống trải này.

Thẩm An Tại bỗng nhiên mở ra "hai mắt", thấy được tất cả mọi thứ đang thuế biến trong thức hải.

Đây là lần thứ hai hắn nội thị, tiến vào trong thức hải của mình.

Lần đầu tiên là lúc Thương Ngô muốn đoạt xá hắn.

"Nơi này… chính là thức hải của ta?"

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, cúi đầu nhìn hai tay mình dần dần ngưng thực, có thể cảm ứng được rõ ràng linh hồn lực của mình đang phát triển với tốc độ hoả tiễn.

Từ Thiên Linh đến Càn Khôn, từ Càn Khôn đến Niết Bàn…

Giống như dục hỏa tân sinh, phá rồi lại lập, nước chảy thành sông.

"Chỉ là một tia Thần tính, vậy mà lại ẩn chứa sức mạnh khủng bố như thế?!"

Thẩm An Tại cảm thấy khiếp sợ, đồng thời, trong lòng có chút kích động.

Hiện giờ Thần tính của Thần Hoàng thụ đã nhập thể, chỉ cần Thương Ngô tâm hóa thành Thần Hoàng tâm, lão Trịnh liền có thể cứu được rồi!

Chương 247: Biến cố ở Bắc Minh triều

Cơ thể Thẩm An Tại ngủ say trong phòng, ý thức chìm vào thức hải quan sát thuế biến.

Thương Ngô tâm trong cơ thể hắn đang từ từ hấp thụ Thần tính, không còn giống như trước kia.

Liễu Vân Thấm ngồi bên giường, lẳng lặng chờ đợi.

Nàng tháo mạng che mặt của mình xuống, nhìn khuôn mặt trung niên trước mặt, nhất thời có chút hoảng hốt.

Rõ ràng mới qua gần một năm không gặp, lại cảm giác đã qua rất lâu.

Những ngày này ở Liễu gia, nàng cũng trải qua rất nhiều chuyện.

Để phá phong sớm, nàng cần bỏ nhiều thời gian một lần nữa tích lũy thêm Cửu Huyền chi lực.

Cũng chính là thứ lực lượng nàng vừa mới dùng để ngăn cách khí tức Hoang Vu.

"Thức hải thì như cấm khu, tu vi thoạt nhìn chỉ là Đoán Thể hậu kỳ…"

Lông mi Liễu Vân Thấm nháy nháy, càng thêm tò mò với lai lịch của Thẩm An Tại.

Hai người biết nhau kỳ thật đã rất nhiều năm, nhưng lúc trước Thẩm An Tại vẫn luôn không gây chú ý, thậm chí còn từng theo đuổi nàng như một tên vô lại.

Nhưng bởi vì liên quan đến Cửu Huyền Đạo Liên công, nàng cũng không để ý nhiều.

Cho đến khi sau đó Thẩm An Tại bỗng dưng đưa cho nàng một viên Trú Nhan đan.

Những đan dược có tác dụng trú nhan mỹ dung tuy rằng rất hiếm thấy ở một Đại An triều có phương diện dược đạo không hưng thịnh, nhưng lại không phải đồ vật quý giá đối với Liễu gia.

Đáng tiếc lúc trước bởi vì một ít chuyện ngoài ý muốn, nàng không có chuẩn bị loại đan dược này.

Về sau, ở lại Linh Phù sơn bất đắc dĩ qua mười năm, không một lần trở lại Liễu gia.

Lại thêm đoạn thời gian kia cố ý áp chế tu vi, chú trọng tu luyện, chờ thời điểm kịp phản ứng những thứ này, bất tri bất giác nàng đã gần ba mươi tuổi.

Vừa đúng lúc đó, Thẩm An Tại đưa tới một hạt Trú Nhan đan.

Hai người thật sự quen biết nhau cũng là bắt đầu từ khi đó.

Trong quá khứ tuy không có gì lạ, không có chuyện gì nổi lên sóng gió, thế nhưng nàng rất hoài niệm thời gian lúc đó.

Mỗi lần Thẩm An Tại bảo Mộ Dung Thiên lén bắt linh cầm của Thanh Phù phong, đều gọi nàng tới ăn.

Trong lúc bất tri bất giác, mình đã trở nên thích chạy tới Thanh Vân phong, ở trong trúc uyển nói chuyện phiếm với Thẩm An Tại, nhìn hắn dạy đồ đệ, xem hắn câu cá, đọc sách.

"Thẩm An Tại… rốt cuộc ngươi là ai?"

Liễu Vân Thấm thì thào, nhìn trung niên trên giường.

Quen biết lâu như vậy, nàng phát hiện mình vẫn nhìn không thấu gia hỏa này.

Bất kể là tu vi hay là cách làm việc, hoặc là hắn… với mình là như thế nào.

Nhưng ở chung với hắn, ngược lại là thoải mái hơn nhiều so với đám người Liễu gia, Thiên gia kia.

Bên ngoài Dược viên.

Mộ Dung Thiên đi qua đi lại, có vẻ hơi nôn nóng.

Hắn muốn xông vào xem tình huống của sư phụ mình, lại sợ quấy rầy sư phụ nghỉ ngơi.

"Mộ Dung tiểu hữu, nữ tử kia có quan hệ gì với sư phụ ngươi?"

Ngọc Tâm Lan ở một bên, rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi.

Nhìn thấy đôi mắt có chút thấp thỏm của nàng, Mộ Dung Thiên sửng sốt một chút, sau đó vò đầu suy nghĩ.

Sư phụ nhà mình có quan hệ như thế nào với Liễu trưởng lão?

Bạn tốt đồng môn?

Hồng nhan tri kỷ?

"Không rõ lắm, nhưng nghe nói sư phụ ta từng theo đuổi nàng."

Suy nghĩ nửa ngày, Mộ Dung Thiên cũng không nghĩ ra được câu nào khác.

"Theo đuổi ư?"

Ngọc Tâm Lan có chút kinh ngạc, sau đó bật cười, nhìn thoáng qua căn phòng nhỏ ở chỗ sâu trong Dược viên.

Không ngờ loại người thú vị như Thẩm An Tại cũng sẽ có suy nghĩ theo đuổi nữ tử.

Chẳng qua cũng đúng, cũng phù hợp với phong cách hành sự không câu nệ kia của hắn.

Hơn nữa nữ tử kia… quả thật đáng được người ta hâm mộ.

Bất luận là tu vi, khí chất hay là vóc người, các phương diện đều có thể nói là tuyệt thế.

Có lẽ gương mặt dưới lớp khăn che cũng là vẻ đẹp khiến thiên hạ phải tự ti mặc cảm?

"Ngươi cũng đừng ở đây canh chừng nữa, sư phụ ngươi sẽ không có việc gì, chi bằng đi đổi bộ quần áo thích hợp trước đi."

Ngọc Tâm Lan chợt mở miệng, nhìn thanh niên mặc đồ đen kích cỡ nhỏ kia có vẻ hơi buồn cười.

"Không, ta sẽ không đi đâu hết, ta ở đây chờ sư phụ ta đi ra."

Mộ Dung Thiên lại kiên định lắc đầu.

Thấy hắn cố chấp, Ngọc Tâm Lan bất đắc dĩ thở dài, không nói thêm gì nữa.

…

Một bên khác, Nam Quyết vực, Linh Phù sơn.

"Chưởng môn, ngoài sơn môn có người cầu kiến, nói là nhận mệnh lệnh của Linh cảnh Trung châu, đến đây tìm quận chúa."

Trong đại điện, nghe đệ tử dưới điện bẩm báo, Huyền Ngọc Tử sửng sốt.

Người của Trung châu?

“Mau mời đến đại điện.”

Không bao lâu sau, một thanh niên áo trắng tóc vàng bước vào trong điện hành lễ, sau đó ánh mắt Huyền Ngọc Tử lóe lên.

Tướng mạo người này ngược lại có chút tương tự với gia hoả trông Dược viên của Thẩm An Tại.

Không nghĩ tới, vậy mà hắn còn có thể mời một vị tộc nhân Bạch Xà tộc đi trông Dược viên cho hắn.

“Bái kiến Huyền Chưởng môn, ta là tộc nhân Bạch Xà tộc ở Linh cảnh, Bách Lý Hành.”

Bách Lý Hành chắp tay hành lễ, nói sự tình phát sinh ở Linh cảnh đơn giản rõ ràng đúng chỗ hiểm yếu cho Huyền Ngọc Tử nghe.

Đồng thời cho thấy tình hình hiện tại nguy cấp ra sao.

Nghe được chỉ có Tiêu Cảnh Tuyết mới có cơ hội chạy tới cứu Thẩm An Tại trở về, Huyền Ngọc Tử nhướng mày.

“Nghĩa phụ của hắn còn chưa ra mặt?”

Bách Lý Hành sửng sốt: “Thẩm tiền bối còn có nghĩa phụ?”

Thấy hắn như vậy, Huyền Ngọc Tử bắt đầu hiểu ra, sắc mặt có chút lo lắng.

“Ngươi đã tới chậm một bước, bây giờ Cảnh Tuyết đã tới Bắc Minh triều hỗ trợ khống chế bệnh độc. Bắc Minh triều hiện tại tương đối hỗn loạn, nàng hành y tứ phương, bây giờ cụ thể ở đâu, ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ có thể đi Dược Vương cốc hỏi một chút.”

“Chuyện này…”

Bách Lý Hành nhíu mày, không ngờ lần này lại vồ hụt.

“Làm phiền rồi.”

Mặc dù không có được kết quả mong muốn, nhưng hắn vẫn chắp tay hành lễ, lại chạy tới Bắc Minh triều.

Nghe ngóng một phen ở Dược Vương cốc, lại biết Tiêu Cảnh Tuyết không ở đó, rơi vào đường cùng chỉ có thể đi về Trung châu phục mệnh trước.

Mà giờ phút này, giữa một sơn thôn nhỏ hoang dã nào đó ở Bắc Minh triều.

Sương độc che mù trời, thây phơi khắp đường bùn, hôi thối khó ngửi.

Hai bóng người một lớn một nhỏ xuyên thẳng qua con đường nhỏ lầy lội này, nhíu mày quan sát bốn phía.

“Thôn này vậy mà cũng bị tập kích…”

Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết nhíu chặt, đáy mắt có vẻ mệt mỏi, áo bào hơi rách, nhiễm phải vài vết máu.

Nàng vừa mới đến Bắc Minh triều, còn chưa đi Dược Vương cốc đã gặp người của Ma giáo tập kích, thất lạc khỏi đông đảo đệ tử Linh Dược Đường.

“Xem ra khi Bình Thiên triều không cách nào động thủ với Đại An triều thì lại muốn ra tay với Bắc Minh triều, ngay cả người của Ma giáo cũng dốc toàn bộ lực lượng.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ cau mày, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiểu sư đệ, nghe thử xem có còn người sống trong thôn này không.”

“Được.”

Thiên Nhạc gật đầu, sau đó nhắm hai mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Tiếng gió gào thét, xen lẫn rất nhiều âm thanh rất nhỏ truyền vào tai hắn.

Có hô hấp yếu ớt từ trong gạch vụn sụp đổ ở phía xa truyền đến.

"Phía trước có một người bị thương, hẳn là thôn dân."

Theo Thiên Nhạc mở miệng, Tiêu Cảnh Tuyết bước nhanh tới, vung tay áo đánh ra linh nguyên quét sạch ngói vụn.

Một hài đồng mình đầy thương tích ngất đi, cả người phát xanh, dĩ nhiên độc tố đã xâm nhập vào trong tâm mạch.

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng chữa thương giải độc cho hắn, sau một phen dò xét, khẽ nhíu mày.

"Xem ra trước khi đến đây đã có đệ tử Dược Vương cốc đi qua, trong cơ thể đứa nhỏ này còn có dược hiệu giải độc đan còn sót lại, nếu không độc tính này đã sớm lấy đi tính mệnh của hắn rồi."

Ánh mắt nàng lộ ra vẻ suy nghĩ, mở túi vải ra, lấy giải độc đan cho hài đồng ăn vào.

Chương 248: Thôn dã bị quái vật nhiều mắt tấn công

Không bao lâu, màu da hài đồng dần khôi phục bình thường, phun ra một ngụm máu đen lớn, từ từ tỉnh dậy.

"Cứu mạng…"

Vẻ mặt đầu tiên khi đứa trẻ tỉnh lại là kinh hoảng.

"Đừng sợ, ta không phải người xấu."

Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng mở miệng, trấn an cảm xúc của hắn.

Dường như phát giác được nữ tử áo trắng trước mắt này cũng không phải là người xấu, cảm xúc hài đồng cũng dần dần ổn định lại.

"Có thể nói với ta, nơi này đã xảy ra chuyện gì, đệ tử Dược Vương cốc đâu?"

"Dược Vương cốc… Dược Vương cốc…"

Đứa bé ôm đầu, có chút sợ hãi run rẩy đáp lại.

"Chết rồi, tất cả bọn họ đều chết rồi!"

Giọng nói đầy sợ hãi vang lên, Tiêu Cảnh Tuyết lập tức nhíu chặt lông mày.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Lúc trước trong thôn bộc phát ôn dịch, người của Dược Vương cốc xuống núi hành y, vốn tình hình của mọi người đều có chuyển biến tốt đẹp, nhưng về sau… Sau đó xuất hiện một

người, không… Không phải người, là quái vật! Trên người hắn mọc lít nha lít nhít rất nhiều con mắt!”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng trọng.

Trên người mọc ra rất nhiều con mắt…

Thiên Mục trùng!

Xem ra… ngày ấy sau khi xảy ra đại nạn ở Phục Linh thành, Ma giáo thu dược một lượng lớn huyết khí, lại thúc đẩy những ấu trùng hấp thu huyết khí kia cắn nuốt lẫn nhau, đã thành công bồi dưỡng ra Thiên Mục trùng thành thục, hơn nữa còn tìm được kí chủ thích hợp, hóa thân thành độc nguyên.

Bệnh dịch này, tất nhiên cũng vì thế mà ra.

Chỉ là không biết… Ma giáo đến cùng có bao nhiêu Thiên Mục trùng, vậy mà làm cho toàn bộ Bắc Minh triều trong thời gian cực ngắn hỗn loạn đến tận đây.

Ngay cả Dược Vương cốc và hoàng thất Bắc Minh cũng không kịp phản ứng.

“Sau đó thì sao, sau đó phát sinh chuyện gì?”

Tiêu Cảnh Tuyết truy hỏi.

“Tất cả những người đã đụng phải con quái vật kia đều đã chết hết, con quái vật kia rất lợi hại, người Dược Vương cốc sau khi chết thì thi thể liền đều bị hắn kéo đi, chính là hướng kia!”

“Không có đan dược từ Dược Vương cốc, người trong thôn… rất nhanh đều chết dưới ôn dịch…”

Trong lòng hài đồng còn sợ hãi, sau đó hắn chợt nhớ tới cái gì, sợ hãi đứng dậy.

“Cha… mẹ!”

Khi nhìn thấy con đường hoang vu, hắn liền lăn qua lăn lại, khóc lóc xông về phía thi thể một đôi vợ chồng trung niên, khóc không thành tiếng.

Nhìn bộ dáng đứa trẻ thê thảm như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết có chút không đành lòng nhưng lại không thể làm gì.

Nàng không lợi hại như vậy, không làm được chuyện khởi tử hồi sinh.

Người chết cũng đã không còn, chỉ còn lại người sống sót tiếp tục gặp nạn.

Sau khi thở dài, nàng nhìn về phía hướng đứa nhỏ lúc trước chỉ.

Đó là hướng đi của độc thể Thiên Mục trùng.

Sở dĩ muốn kéo thi thể của đệ tử Dược Vương cốc đi, có lẽ nó phải tìm nơi để hấp thu linh khí và huyết nhục của bọn họ.

Ấu trùng Thiên Mục, chỉ cần là huyết khí đều muốn hấp thu, cho dù là người bình thường.

Nhưng thành trùng thì khác, nó thích linh khí nhất, thích nhất là máu thịt của võ giả.

Đơn giản mà nói, chính là lớn lên cũng trở nên kén ăn, lượng ăn cũng lớn hơn.

“Thiên Nhạc, ngươi ở lại chỗ này bảo hộ hài tử này, sư tỷ đi phía trước nhìn thử.”

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng dặn dò, Thiên Nhạc lại lắc đầu.

“Tiểu sư đệ, phải nghe lời, sư tỷ sẽ không có việc gì.”

Nàng khẽ cúi người, vuốt vuốt đầu Thiên Nhạc.

Hắn lúc này mới do dự gật đầu nhẹ.

Sau đó, Tiêu Cảnh Tuyết xoay người rời đi, phi thân đi về phía sơn dã.

Không bao lâu, nàng thấy được vết máu liên miên trên mặt đất.

Men theo vết máu đi về phía trước, rất nhanh phát hiện một sơn cốc khá kín đáo.

Bên trong, khói độc nồng đậm hơn nhiều so với bên ngoài thôn trang.

Nàng nuốt một viên giải độc đan cao giai mà sư phụ luyện chế từ trước, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí tiếp tục thăm dò về phía trước.

Mùi máu tươi gay mũi tràn ngập khắp sơn cốc. Một đường đi, trong sơn cốc u ám, mơ hồ xuất hiện một bóng đen trong khói độc.

Dường như là một người đàn ông trung niên đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhấm nuốt cái gì đó.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày.

là thi thể, bên người nam nhân kia có ít nhất hơn mười thi thể, còn có rất nhiều xương trắng rải rác.

Còn hắn, đang ôm một xác người gặm, miệng đầy máu.

Nhìn dáng vẻ của người trung niên kia, Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy có chút quen thuộc, sau khi ngẫm nghĩ, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Người này… không phải Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông sao?

Tuy rằng tu vi không cao, chỉ có Địa Linh cảnh hậu kỳ, nhưng như thế nào lại bị Ma tộc dùng để ký sinh Thiên Mục trùng?

Thực lực tông chủ Doãn Vân của Thiên Tuyết tông không tệ, còn có cả lão tổ trấn giữ.

Chẳng lẽ trong lúc ra ngoài, người này bị tập kích nên mới rơi vào kết cục hiện tại?

Trong lúc Tiêu Cảnh Tuyết còn đang nghi hoặc, thì dường như người trung niên đang gặm nhấm huyết nhục phía trước cảm ứng được cái gì, động tác lập tức dừng lại, sau ót lại có một con mắt màu đỏ máu mở ra.

Sau đó…

Cánh tay, khuôn mặt, cổ, huyết nhục trên người lục tục nhúc nhích, mở ra một con lại một con mắt vừa quỷ dị vừa ghê tởm.

Những con ắt đảo quanh, rồi nhìn chằm chằm vào cái cây mà Tiêu Cảnh Tuyết đang trốn tránh kia.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy một màn này, cảm thấy có chút rợn người, vẻ mặt ngưng trọng.

“Bị phát hiện rồi sao?”

Phù…

Một cơn gió nhẹ thổi qua, khói độc cuồn cuộn che kín bóng dáng người trung niên kia.

Sau một khắc, Tiêu Cảnh Tuyết cảnh giác mãnh liệt, tóc gáy dựng đứng, lập tức phi thân lui ra.

Xuy xuy!

Âm thanh ăn mòn truyền ra, cái cây nàng đang trốn tránh bị nọc độc ăn mòn, ầm ầm sụp đổ.

Bóng đen không ngừng hiện lên ở trong sương độc bốn phía, một đoàn dịch độc sền sệt phun ra.

Thân hình Tiêu Cảnh Tuyết linh hoạt, liên tục né tránh.

Một khi thi thể cùng xương trắng tiếp xúc được nọc độc, lập tức bị ăn mòn thành một đoàn dịch mủ tanh hôi.

"Độc tính thật mạnh!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng lại, mặc dù độc này không giống với Thực Cốt chi độc, nhưng võ giả bình thường nhiễm phải, e rằng không có Giải Độc đan thì cũng không cách nào áp chế loại trừ, chiến lực sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

"Không được, tầm nhìn nơi này bất lợi, phải đi ra ngoài trước."

Rất nhanh, Tiêu Cảnh Tuyết đã có quyết định, nàng phất tay ra một chưởng, linh nguyên phun trào đánh tan những độc khí kia, sau đó quay người bay đi.

"Hống…"

Tiếng gào thét không giống tiếng người truyền đến, đuổi theo.

Tiêu Cảnh Tuyết vừa thoát khỏi sơn cốc, vừa quay đầu lại, thấy khuôn mặt trung niên đầy vẻ hưng phấn, nàng không khỏi khẽ nhíu mày.

Tên trung niên này có tốc độ không chậm, trước đó hắn có tu vi Địa Linh cảnh, được Thiên Mục trùng gia trì hóa thành độc thể, càng khó mà đối phó.

Hai người một đuổi một chạy, người trung niên đuổi theo không bỏ, dường như phát hiện trong thời gian ngắn khó có thể đuổi kịp Tiêu Cảnh Tuyết, vậy mà lại thò tay đập trái tim mình.

Bịch, phanh…

"Đây là…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết biến đổi.

Đây là tiếng trống khống trùng mà lúc trước Thiên Nhạc từng nói với mình!

Hiện tại gia hỏa này đã dùng, chẳng lẽ còn có Thiên Mục trùng khác ở đây?

Xa xa, bên trong thôn trang.

Thiên Nhạc vẻ mặt lạnh lùng canh giữ ở bên cạnh đứa trẻ, đột nhiên nhíu mày, nghiêng tai lắng nghe.

Bịch, phanh…

Khi nghe được âm thanh từ xa truyền đến, hắn lập tức rút trường đao vọt tới.

Chạy đến một nửa, hắn nhớ tới lời dặn dò của sư tỷ thì vòng trở về, nhìn chằm chằm đứa nhỏ còn đang khóc kia, lạnh giọng mở miệng.

“Không muốn chết thì tìm một chỗ trốn đi, nhanh!”

Chỉ nói một câu, hắn quay người lần nữa, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Đứa nhỏ còn nhỏ, nghe được thanh âm nghiêm túc của hắn, không khỏi có chút sợ hãi, cố hết sức kéo thi thể cha mẹ mình vào một đống cỏ tranh bên cạnh.

Chương 249: Bức ép trùng đã thành thục

Hài đồng vừa mới trốn vào trong đống cỏ khô, liền nhìn thấy phía chân trời xa có bóng người bay tới.

Đó là một cô gái mặc trang phục Thiên Tuyết tông, đang chạy thẳng tới nơi sơn dã.

Lúc đầu nhìn thấy là đệ tử Thiên Tuyết tông, đứa bé theo bản năng muốn kêu cứu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nữ tử kia, âm thanh đã đến yết hầu lại nuốt xuống.

Đó là một đôi mắt lạnh lùng vô tình, lạnh lẽo đến mức khiến người ta có chút lạnh sống lưng.

Đối mặt với tử thi đầy thôn, nàng cũng chẳng thèm nhìn.

Khi so sánh với nữ tử ôn nhu khử độc trước đó, còn ngồi xổm xuống trấn an tâm tình của mình, thì tạo thành sự tương phản mãnh liệt.

Hài đồng bưng kín miệng mình, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Thẳng đến khi hắn nhìn thấy đối phương đi xa, trong lòng vẫn còn sợ hãi, tỉnh táo lại.

Mặc dù đối phương mặc quần áo và trang sức của Thiên Tuyết tông, nhưng hắn luôn có loại ảo giác chỉ cần mở miệng hô lên một tiếng là tuyệt đối không sống nổi.

…

Trong sơn dã, Tiêu Cảnh Tuyết liên tục bay vọt, sau lưng nàng là độc thể đuổi theo không bỏ.

“Hống!”

Theo tiếng gầm rống như dã thú, độc thể rốt cuộc nhảy lên, chắn trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

Chẳng qua hai người cũng vừa vặn thoát ly phạm vi khói độc kia, ít nhất ánh mắt nàng đã không bị ngăn trở.

“Thiên Mục độc thể…”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng trọng.

Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông vốn chỉ là Địa Linh cảnh hậu kỳ, nhưng bây giờ có độc trùng gia trì, đã đạt đến nửa bước Thiên Linh cảnh, nhất là độc khí đầy người, mơ hồ có thể so sánh với thiên uy.

Khi Tiêu Cảnh Tuyết dừng bước, Tứ trưởng lão Thiên Tuyết cũng phát động công kích.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, con mắt trong lòng bàn tay mở lớn, vô số độc khí phun trào ra.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, lật túi vải, trong tay cầm một viên đan dược.

Theo khí độc đánh tới, nàng cũng nghiền nát đan dược trong tay, một chưởng rời khỏi.

Linh nguyên phun trào, đan dược hóa thành bột mịn theo gió khuếch tán.

Khi chạm vào những khói độc kia thì phát ra âm thanh xì xì chói tai, miễn cưỡng ngăn trở khói độc lại.

Nhưng sau một khắc, Thiên Tuyết Tứ trưởng lão nâng cánh tay lên, càng nhiều con mắt mở to bắt đầu phun trào độc khí.

Nhiều khí độc như vậy gia trì, làn gió đan dược mà Tiêu Cảnh Tuyết đánh ra đã không cách nào chống cự, liên tục bại lui.

Dù nàng có bóp nát không ít đan dược, nhưng ngày càng có nhiều mắt trên người Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông mở ra, nàng cố hết sức ngăn cản.

"Hống!"

Theo một tiếng gầm giận dữ, Tiêu Cảnh Tuyết vừa định bóp nát đan dược lần nữa, một bóng người liền lao ra từ trong sương độc phía trước, thế lớn lực trầm một chưởng đánh tới.

Tiêu Cảnh Tuyết né tránh không kịp, chỉ có thể bị ép vận chuyển linh nguyên cùng sức mạnh đại địa, cưỡng ép đưa tay đối đầu với một chưởng kia.

Bịch!

Tiếng vang truyền đến, Tiêu Cảnh Tuyết đau đớn kêu lên một tiếng lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy phế phủ chấn động.

Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay bắt đầu biến thành màu đen, thần sắc nghiêm túc.

Không hổ là bán bộ Thiên Linh cảnh, dứt bỏ độc tố, chỉ riêng khí huyết chi lực cường đại này thì bản thân nàng cũng không phải đối thủ.

Tiêu Cảnh Tuyết nhanh chóng đâm vài châm lên cánh tay mình, sau đó đâm rách ngón tay.

Từng giọt chất lỏng mục nát màu đen nhỏ xuống từ đầu ngón tay, cánh tay kia cũng khôi phục bình thường.

"Không được, phải nghĩ biện pháp bức độc trùng trong cơ thể hắn ra mới được."

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày suy tư, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp.

Đó chính là Huyền Môn Thập Tam châm!

Sư phụ từng nói châm pháp này có hiệu quả rất lớn với tâm mạch, ngoài ra cũng có tác dụng trấn áp.

Chỉ cần trấn áp được Thiên Mục trùng, nàng sẽ có biện pháp giúp Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông khôi phục ý thức!

Vừa nghĩ đến đây, đối mặt với độc thể đang công kích lần nữa, Tiêu Cảnh Tuyết không chạy trốn, ngược lại còn chủ động nghênh tiếp.

Ngọc thủ huy động, gió mát quanh quẩn, phảng phất có tuyết bay tán loạn, nơi đi qua, độc khí quanh thân ngắn ngủi bị thổi ra.

Chính là võ kỹ Thiên giai hạ phẩm mà Thẩm An Tại truyền thụ cho nàng, Xuy Tuyết chưởng!

Xem cách nàng thi triển, chưởng pháp đã lô hỏa thuần thanh.

Cho dù độc thể bá đạo, nhưng cũng không đụng được góc áo của Tiêu Cảnh Tuyết.

Trái lại là bị Xuy Tuyết chưởng thổi trái lắc phải, xoay quanh tại chỗ mấy vòng.

Lúc Tiêu Cảnh Tuyết xuất chưởng, hai ngón tay thỉnh thoảng bắn ra một cây châm bạc, đâm vào huyệt vị trên thân độc, rót vào linh nguyên.

Theo mười ba chưởng đánh xuống, ngân châm bị nàng dùng thủ pháp khéo léo hoàn toàn đâm vào trong cơ thể hắn.

Ngay khi cây châm cuối cùng hạ xuống, toàn thân độc thể lại run lên.

Con mắt trên người hắn nhắm lại, thú tính trong mắt tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông cũng tán đi vài phần, không động đậy được nữa.

Thấy cảnh này, Tiêu Cảnh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiến lên xem xét tình hình đối phương, tìm kiếm chỗ Thiên Mục Thành Trùng ký sinh.

Trong lúc này, Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông ngơ ngác như tượng gỗ, dường như đã mất đi ý thức.

Rất nhanh, Tiêu Cảnh Tuyết nhạy cảm phát hiện được sau ót có một cái lỗ nhỏ không thể nhận ra, dường như là chỗ Thiên Mục trùng chui vào.

"Đã chui vào trong sọ não rồi sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày.

Nếu ở chỗ khác thì rất nhanh có thể xác định vị trí cụ thể của con côn trùng, nhưng trong đầu thì lại có chút phiền phức.

Chỉ một chút sơ sẩy sẽ tổn thương thần hồn của Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông, nghiêm trọng một chút còn có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Nàng không biết những con Thiên Mục trùng được gọi khác khi nào sẽ đến, cho nên chỉ có thể tranh thủ thời gian.

Mũi châm bạc bay rào rạt xuống, chẳng mấy chốc đầu Tứ trưởng lão đã cắm ít nhất ba mươi hai mũi châm.

Mà chỗ cuối cùng không có châm, chỉ có một khu vực tại huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu.

"Ngay ở chỗ này!"

Nhìn chổ da đầu bị ngân châm phong tỏa đã hơi căng lên kia, Tiêu Cảnh Tuyết đầu đầy mồ hôi, ánh mắt có chút ngưng trọng vạch rách lớp da đầu, dùng cái kẹp kẹp một con rắn nho nhỏ đang cuộn mình dưới lớp da ra ngoài.

Toàn thân con côn trùng kia đều là khớp xương, mỗi một khớp mọc một mắt, nhìn qua cực kỳ khủng bố.

Sau khi côn trùng vừa mới rời khỏi thân thể, cả người Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông mềm nhũn, lúc này ngất đi.

"Giữ vật này lại, có lẽ nghiên cứu thấu triệt xong sẽ có hiệu quả kỳ diệu với bệnh dịch độc."

Tiêu Cảnh Tuyết cẩn thận từng li từng tí đưa cái kẹp sâu vào trong một cái bình sứ.

Nhưng ngay lúc này, Thiên Mục trùng vốn đang cuộn mình bỗng nhiên dữ tợn, phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, trực tiếp phá vỡ cái kẹp, lao về phía mi tâm của Tiêu Cảnh Tuyết.

"Cẩn thận!"

Theo tiếng hô to từ cách đó không xa vang lên, một đạo đao quang từ xa tới gần lóe lên một cái rồi biến mất.

Xuy xuy!

Côn trùng bị chém thành hai nửa trên không trung, máu đen rơi xuống.

Tiêu Cảnh Tuyết chỉ kịp tế lên vòng bảo hộ linh nguyên, âm thanh xì xì đã chợt phát ra, vòng bảo hộ rất nhanh bị ăn mòn ra một cái động lớn.

Thiên Nhạc từ phương xa chạy vội tới, tay cầm một thanh trường đao, ánh mắt ngưng trọng.

"Không thể như vậy, Thiên Mục trùng đã thoát ly khỏi kí chủ, làm sao có thể thoát khỏi khống chế, chẳng lẽ còn có người khống chế nó hay sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết chau mày, nhìn quanh bốn phía.

Lẽ nào do tiếng trống khống trùng phát ra từ độc thể vừa rồi thu hút sự chú ý của đồng bạn?

Trong lúc nàng còn đang nghi hoặc, Thiên Mục trùng vốn bị Thiên Nhạc một đao chém thành hai nửa không ngờ lại lần

nữa liền thân thể lại.

Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông ngã trên mặt đất, đang không ngừng truyền huyết khí cho Thiên Mục trùng.

“Giết không chết?”

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ biến, càng thêm ngưng trọng.

Chương 250: Hai chọn một

“Không đúng, không phải không giết chết được, mà là…”

Rất nhanh, ánh mắt của Tiêu Cảnh Tuyết rơi xuống trên người Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông, mơ hồ hiểu ra điều gì.

Sau khi Thiên Mục trùng ký sinh, đã hoàn toàn trở thành quan hệ cộng sinh với hắn.

Chỉ cần ký chủ không chết, vật ký sinh bất luận bị thương nặng thế nào, đều sẽ bình yên vô sự.

Cho dù là chết không thừa chút cặn nào, cũng có thể dựa vào huyết khí của ký chủ mà một lần nữa ngưng tụ ra.

Nói cách khác…

Muốn giết Thiên Mục trùng, vậy nhất định phải giết Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông này!

Tiêu Cảnh Tuyết chau mày, có chút do dự.

Thật sự phải làm như vậy sao, không nói đến vị trưởng lão Thiên Tuyết tông này có vô tội hay không, mà một khi chuyện nàng giết trưởng lão Thiên Tuyết tông này bị vạch trần, bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ báo thù hay sao?

Bây giờ sư phụ không ở trong núi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì biết làm sao bây giờ?

Trong lúc do dự, Thiên Nhạc bỗng nhiên nhìn chăm chú phía sau một thân cây, hung ác nhe răng.

“Ai ở đó?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, quay đầu lạnh giọng hỏi thăm.

“Tiểu tử này rất nhạy cảm, không nghĩ tới ta còn có thể bị một võ giả hạ tam cảnh phát hiện hành tung.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, sau đó, một nữ tử cao ngạo mặc áo trắng, tay cầm trường kiếm chậm rãi đi ra từ phía sau cây.

Khi thấy nữ tử này có khí chất khác hẳn với trước kia, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, kinh ngạc mở miệng.

“Tần Thiển Nguyệt?!”

“Tại sao lại là ngươi!”

Rõ ràng Tiêu Cảnh Tuyết có chút bất ngờ, chăm chú nhìn nữ tử phía trước.

Nàng phát hiện Tần Thiển Nguyệt đã biến thành một người khác hoàn toàn.

Nếu là trước kia nàng chỉ có chút kiêu ngạo cao cao tại thượng, vậy hiện tại nàng lại cho người ta cảm giác… lạnh lùng.

Là loại lạnh lùng coi thường sinh mệnh!

“Sao không thể là ta?”

Tần Thiển Nguyệt nghiền ngẫm cười, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, lại nhìn thoáng qua Thiên Nhạc thần sắc hung ác bên kia, nhẹ giọng mở miệng.

“Vị này chính là đệ tử mà Thẩm phong chủ mới thu nhận?”

“Nghe nói trước đây hắn là một kẻ tàn tật đã câm còn mù, Thẩm phong chủ ngược lại thật là diệu thủ hồi xuân, không chỉ để Mộ Dung Thiên từ một tên phế vật leo lên đến độ cao như vậy, chữa khỏi độc dược trên người quận chúa đại nhân, bây giờ còn có thể mọc lại đầu lưỡi của người đã bị cắt đứt, chậc chậc…”

Tần Thiển Nguyệt nghiền ngẫm nhìn hai người.

Thật ra vừa rồi nàng chạy tới vì nghe được tiếng trống điều động Thiên Mục trùng.

Không ngờ sau khi tới nơi lại phát hiện Tiêu Cảnh Tuyết đang lấy Thiên Mục trùng từ trong cơ thể Tứ trưởng lão ra.

Tâm niệm vừa động, nàng cũng không vừa đến đã ra mặt, mà là muốn nhìn xem có thể khống chế Thiên Mục để nó trùng khống chế vị sư muội của Mộ Dung Thiên này hay không.

Đến lúc đó, cảnh tượng đồng môn bọn họ tương tàn chắc hẳn sẽ rất thú vị nhỉ?

Đáng tiếc… thiếu chút nữa đã thành công.

"Ngươi đã từng điều tra bọn ta?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày.

Tin tức Thiên Nhạc trở thành ký danh đệ tử của Thanh Vân phong, ngoại trừ người của Linh Phù sơn, trong Phục Linh thành đều rất ít người biết, không có khả năng truyền sớm như vậy cho Thiên Tuyết tông.

"Nếu không thì sao, mặc dù Thanh Vân phong chỉ có bao nhiêu người như vậy, nhưng cũng phải điều tra cẩn thận mới được, tránh đến lúc đó còn lưu lại nghiệt chủng, không phải sao?"

Tần Thiển Nguyệt đạm mạc mở miệng.

"Có ý gì?" Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng lại.

"Tự nhiên là muốn diệt cả Thanh Vân phong ngươi, không, là diệt cả Linh Phù sơn của ngươi."

Ánh mắt Tần Thiển Nguyệt dần dần lạnh như băng, trong mắt hiện lên hận ý.

“Dù sao lúc trước khi sư phụ ngươi giết cả nhà Tần gia, cũng chưa từng nương tay.”

“Tần gia cấu kết với ma giáo làm cho Đại An triều tử thương vô số, đó là bọn họ gieo gió gặt bão!”

Tiêu Cảnh Tuyết lạnh giọng mở miệng.

“Gieo gió gặt bão?”

Người trước giận quá hóa cười, “Nói như vậy, môn nhân Linh Phù sơn của ngươi cũng là gieo gió gặt bão, dù sao báo thù cho người nhà, không có gì sai.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhất thời nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào.

Ngược lại Thiên Nhạc bên cạnh mở miệng, mặt không chút thay đổi.

“Nàng đã hoá điên rồi.”

Năm chữ ngắn ngủi khiến Tiêu Cảnh Tuyết khẽ thở dài.

Không sai, Tần Thiển Nguyệt đã hoá điên rồi.

“Điên rồi?”

Tần Thiển Nguyệt cười lớn, giọng nói sắc bén: “Nếu ta là tên điên, ngược lại ta muốn mở mang kiến thức một chút, mấy ngày gần đây Thanh Thủy quận chúa được xưng là thánh thủ nhân ái, tiếp theo phải lựa chọn như thế nào.”

Sau khi âm thanh của nàng hạ xuống, tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông đã ngã xuống đất hôn mê kia bỗng nhiên ho khan một tiếng, chậm rãi tỉnh dậy.

Đôi mắt kia không còn tràn ngập thú tính, mà thanh minh hơn rất nhiều, giờ phút này có chút thất thần.

“Ta… đang làm gì vậy?”

Hắn hơi bối rối, muốn đứng lên nhưng lại phát hiện toàn thân không có lấy một chút lực lượng.

Cùng lúc đó, thân hình Tần Thiển Nguyệt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

Sau một khắc, Thiên Mục Thành trùng đã tái sinh lại kia bị nàng lấy đi, lúc xuất hiện lại thì nàng đã trở về chỗ cũ.

Tốc độ cực nhanh, khiến con ngươi Tiêu Cảnh Tuyết co rút lại, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Tần Thiển Nguyệt đã trở thành võ giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Nàng nhìn thoáng qua phía trước, vừa rồi khi đối phương lách mình, nàng rõ ràng đã cảm ứng được sát khí huyết tinh cực mạnh.

Đoán chừng là tu luyện tà công gì đó, cho nên mới có thể tiến cảnh nhanh như vậy.

“Ngươi không cần lo lắng, ngươi là đồ đệ của Thẩm An Tại, ta làm sao có thể dễ dàng giết chết các ngươi như vậy?”

Tần Thiển Nguyệt trêu tức cười, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay.

Sau một khắc, từng bóng người từ sau sơn đạo đi tới.

Từng người đều mặc phục sức màu xanh, hiển nhiên là đệ tử Dược Vương cốc!

Chỉ là giờ phút này hai mắt bọn họ đều đen kịt, đã bị khống chế.

Hơn nữa, dưới xương sườn một người phía trước nhất còn kẹp lấy một người, ngươ kia bĩ bịt kín miệng, chỉ để lộ một đôi mắt khủng hoảng với thần sắc cầu cứu.

Không ai khác, chính là người duy nhất may mắn còn sống sót trong thôn xóm ban nãy.

Cũng không phải là Tần Thiển Nguyệt không thấy hắn, mà là lúc ấy không rảnh quản, hạ lệnh để trùng nô của mình đi bắt người.

"Tần Thiển Nguyệt, ngươi đây là ý gì?!"

"Không có ý gì, chỉ là muốn nói cho ngươi biết, khi tiếp xúc độc của Thiên Mục trùng, võ giả có lẽ sẽ không chết trong thời gian ngắn, nhưng người bình thường một khi tiếp xúc sẽ bị trúng độc chết tươi."

Tần Thiển Nguyệt nắm lấy Thiên Mục trùng trên người Tứ trưởng lão, đi tới trước mặt hài đồng đang hoảng sợ kia, quay đầu nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi muốn cứu đứa nhỏ này, chỉ có giết người sau lưng ngươi, người đáng thương vẫn luôn bị ta khống chế không thù không oán với ngươi kia."

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, có chút thất thần.

Bảo nàng… giết người?

"Thiển Nguyệt… Ngươi làm sao vậy, ta là Tứ trưởng lão của ngươi mà, lúc trước chính là ta tiến cử ngươi từ Tần gia đến Thiên Tuyết tông cho tông chủ, ngươi…"

Sắc mặt Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông hoảng sợ, có chút không dám tin nhìn Tần Thiển Nguyệt.

Nhưng mà người sau hoàn toàn không để ý tới hắn, chẳng qua chỉ để Thiên Mục trùng xích đến gần đứa bé kia thêm vài phần, đạm mạc mở miệng.

"Tiêu Cảnh Tuyết, ta cho ngươi mười giây cân nhắc, mười giây sau, ha ha ha."

Thấy cảnh này, Tứ trưởng lão kinh hãi biến sắc, vội vàng quằn quại dưới đất tóm lấy góc áo Tiêu Cảnh Tuyết mà cầu khẩn.

"Dù là Thiên Tuyết tông ta và Thẩm phong chủ có chút khúc mắc, nhưng đều bởi vì Tần Thiển Nguyệt, không liên quan đến ta. Ta cái gì cũng không biết, ta cũng chưa từng ra tay với Thẩm phong chủ, Quận chúa đại nhân, ngài xưa nay tốt bụng, sẽ không lạm sát người vô tội chứ?"

Tần Thiển Nguyệt thấy cảnh này, hứng thú tăng nhiều, tò mò nói: "Cũng đúng, đường đường Thanh Thủy quận chúa, chữa khỏi nhiều người như vậy, làm sao nỡ hạ sát thủ với một người vô tội chứ, nhưng mà… hình như thấy chết mà không cứu, cũng không khác gì giết người nha?"

Trong khi nói chuyện, nàng ra hiệu trùng nô đang cầmgiữ hài đồng buông tay ra.

Khi đứa trẻ có thể lên tiếng, hắn lại cắn răng thể hiện sự kiên cường, cổ vũ Tiêu Cảnh Tuyết.

"Tỷ tỷ, không sao. Người đã cứu ta một lần, Thiết Trụ không sợ chết!"

Mặc dù nói là thấy chết không sờn, nhưng cũng chỉ là trấn an.

Trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết lại cảm thấy hô hấp dồn dập, không thở nổi.

Giết người là giết, thấy chết không cứu cũng là giết…

Nàng không biết phải làm sao, đứng im tại chỗ, liên tục lắc đầu, trong lòng thống khổ.

Sư phụ… Cảnh Tuyết hiện tại nên làm gì bây giờ?

Nếu như có người ở bên cạnh Cảnh Tuyết thì tốt biết bao…

Chương 251: Tàn nhẫn

"Cân nhắc thế nào rồi, năm giây cuối cùng, ai chết ai sống, đều nắm trong tay vị thầy thuốc có tấm lòng bồ tát là Thanh Thủy quận chúa đây."

Tần Thiển Nguyệt nghiền ngẫm mở miệng.

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt càng rối rắm, nàng lại càng cảm thấy mừng thầm trong lòng.

"Ta…"

Tiêu Cảnh Tuyết lộ ra vẻ do dự.

Làm sao bây giờ, Tần Thiển Nguyệt là tu vi Thiên Linh cảnh đỉnh phong, tựa hồ ngoại trừ nghe lời nàng chọn một người sống thì không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng nàng thật sự sẽ bỏ qua đứa bé kia chứ?

Hoặc là nói, nàng thật sự bỏ qua cho mình và Thiên Nhạc?

"Quận chúa, ta vô tội, ta cái gì cũng không biết, ta vô tội!"

Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông bối rối mở miệng, vẻ mặt hoảng sợ.

"Tỷ tỷ, đừng quản ta!"

Hài đồng cũng lấy dũng khí, đã làm tốt chuẩn bị chịu chết.

Nhưng càng như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết càng khó có thể đưa ra lựa chọn.

Bất luận lựa chọn thế nào, dường như trước mắt đều là một tử cục.

Tần Thiển Nguyệt đã điên rồi, nàng đã giết nhiều người như vậy, thật sự sẽ nói được sao?

"Ta có thể chọn, nhưng ta có một điều kiện."

Thật lâu sau, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết dần dần trở nên kiên định, dường như đã có quyết định.

"Ồ?"

Tần Thiển Nguyệt hứng thú nhìn về phía nàng.

Không nghĩ tới tình huống hiện tại, đối phương lại có dũng khí ra điều kiện, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Nói đi."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía hài đồng cầm đao cảnh giới bên cạnh, trầm giọng mở miệng.

"Để sư đệ ta rời đi trước, nếu không ta sẽ không chọn ai."

Thiên Nhạc ngẩn ra, kinh ngạc nhìn nàng, có phần bất ngờ.

Cho dù là Tần Thiển Nguyệt cũng kinh ngạc.

Không nghĩ tới nàng tại tình huống này đưa ra yêu cầu, không phải muốn bảo đảm an toàn của mình.

Mà muốn cho tên đệ tử ký danh vào Thanh Vân phong chưa bao lâu này rời đi.

"Ta không đi!"

Thiên Nhạc quát khẽ, ánh mắt kiên quyết.

Hắn biết, sở dĩ sư tỷ lựa chọn như vậy, nhất định là vì đề phòng Tần Thiển Nguyệt.

Nhưng nếu muốn hi sinh sư tỷ của mình để đổi lấy cơ hội sống tạm bợ, mà hắn lại không nguyện ý.

"Được, ngươi để hắn đi đi."

Ngoài dự đoán, Tần Thiển Nguyệt vậy mà không cự tuyệt, ngược lại cười nhạt mở miệng.

“Đi!”

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc nhìn Thiên Nhạc.

Người sau và nàng nhìn nhau, chậm rãi lắc đầu.

“Ta không đi.”

“Ba giây cuối cùng, hắn không đi, sẽ không có cơ hội.”

Tần Thiển Nguyệt đạm mạc bắt đầu đếm ngược.

“Ba, hai…”

“Tiểu sư đệ, đệ mau đi đi, đi tìm sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng mở miệng.

“Không!”

Thiên Nhạc cũng quật cường, ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Ta biết cho dù tuyển như thế nào, đều sẽ để cho sư tỷ ngươi nảy sinh tâm ma, vậy thì để ta làm!”

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thiên Nhạc bước tới, giơ trường đao không chút do dự bổ xuống.

Xuy xuy!

Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông trừng lớn con ngươi, mắt đầy vẻ không dám tin.

Hắn nhanh chóng bưng kín cổ họng, nhưng không cách nào ức chế được vết máu phun ra từ kẽ ngón tay.

Ấm ẩm, đỏ tươi.

Tiêu Cảnh Tuyết ngây ngẩn cả người, gắt gao che miệng mình lại.

Thiên Mục trùng trên tay Tần Thiển Nguyệt cũng hét lên một tiếng, nổ tung thành một bãi máu loãng tanh hôi.

"Còn ngươi nữa!"

Ánh mắt của Thiên Nhạc ngưng tụ, nhìn thẳng vào Tần Thiển Nguyệt.

Hắn chỉ có tu vi hạ tam cảnh, giờ phút này bỗng nhiên bắn ra khí tức làm người kinh hãi.

Không phải tu vi, mà là thế đao!

"Chuyện này…"

Tần Thiển Nguyệt nhướng mày, vậy mà dâng lên mấy phần run sợ đối với một tiểu hài đồng.

"Thiên Nhạc, đừng!"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh hãi mở miệng, muốn ngăn cản nhưng người sau đã rút đao ra, từng bước một chém ra.

Xoẹt xoẹt!

Một ánh đao kinh người hiện lên, đó là đao thế thuần túy nhất.

Không liên quan đến tu vi, không quan hệ mạnh yếu.

Chỉ là khí thế.

Thiên Nhạc vốn là Vô Khuyết hoang thể, cô đọng đao thế hơn nửa năm cũng không có nửa phần tiết lộ.

Đao mang mạnh mẽ bay lên, ánh mắt Tần Thiển Nguyệt ngưng tụ, vậy mà không tránh không né, ngược lại thuận tay nắm lấy đệ tử Dược Vương cốc bên cạnh.

Trên tay tên đệ tử Dược Vương cốc kia, còn đang nắm lấy hài tử còn sống sót trong thôn xóm trước đó.

Nhưng mà, cho dù trước đó có bia đỡ đạn, ánh mắt Thiên Nhạc lại lạnh như băng.

Tu vi của hắn không đủ, chỉ có cơ hội cho một đao kia, thất bại sẽ chết!

Xuy xuy!

Chỉ trong nháy mắt, đứa nhỏ kia sắc mặt trắng bệch, tính cả đệ tử Dược Vương cốc nắm lấy hắn, trực tiếp bị ánh đao xé nát.

Máu văng khắp nơi, thế đi của đao mang không giảm, nhưng Thiên Nhạc vẫn kiên định bổ về phía trước.

Tần Thiển Nguyệt nhíu mày lui lại, từng tên đệ tử Dược Vương cốc dưới sự khống chế của nàng xông lên, hóa thành người chắn ở phía trước.

"Sư đệ, không được!"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh hô.

Những đệ tử Dược Vương cốc đều bị khống chế, không phải là người đáng chết!

Nhưng mà, nàng lại thấy một cảnh tượng máu tanh.

Chẳng những Thiên Nhạc không thu đao, ngược lại đao thế càng hung mãnh thêm vài phần.

Ai ngăn ở phía trước, người đó liền bị ánh đao chém nát và chết!

Trong nháy mắt, Thiên Nhạc và đao mang chợt lóe.

Để lại một mảnh tay cụt, máu tanh dị thường.

Xì xì xì…

Mặc dù cuối cùng Tần Thiển Nguyệt né tránh được, nhưng phần bụng vẫn bị xé ra một vệt sâu, máu tươi chảy ồ ồ.

Sắc mặt nàng khó coi vô cùng nhìn chằm chằm Thiên Nhạc đang tái nhợt kia.

Tiểu tử này, lòng dạ thật độc ác!

Nhiều người vô tội như vậy chắn ở phía trước, vậy mà ngay cả ý định dừng tay cũng không có!

So với hắn, tính cách của Tiêu Cảnh Tuyết quả thực là một trời một vực.

"Muốn chết!"

Sau khi kịp phản ứng, nàng quay đầu vận chuyển linh nguyên, trực tiếp cách không nắm lấy cổ Thiên Nhạc.

Thiên Nhạc mặc dù muốn ngăn cản, lại phát hiện trong cơ thể mình trống rỗng, dù có vung đao thế nào, cũng không cách nào chém ra đao khí đánh đâu thắng đó như vừa rồi.

Một đao có cơ hội nhưng vẫn không thể đạt được hiệu quả mong muốn.

"Tần Thiển Nguyệt, thả hắn xuống!"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy Thiên Nhạc bị tóm, hoảng sợ chạy tới, nhanh chóng vận chuyển Xuy Tuyết chưởng.

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ có tu vi Địa Linh cảnh, lại không am hiểu chiến đấu như Mộ Dung Thiên.

Chỉ trong một cái chớp mắt, liền bị thiên uy mênh mông xen lẫn huyết sát khí đánh bay, va sụp một thân cây, thổ huyết không thôi.

"Sư tỷ…"

Thiên Nhạc thấy nàng bị thương, hốc mắt như muốn nứt ra.

Rặc rặc rặc!

Nhưng mà hắn còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, ánh mắt Tần Thiển Nguyệt ngưng tụ.

Sau một khắc, tứ chi của Thiên Nhạc đều vặn vẹo.

Tiếng gầm nhẹ đè nén vang lên, đau đớn thấu tim khiến Thiên Nhạc không nhịn được gào lên, giống như chó chết bị vứt trên mặt đất, không thể động đậy.

"Tiểu sư đệ!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết đỏ bừng, giãy dụa muốn đứng dậy, lại bị thiên uy nồng đậm áp chế gắt gao.

Tần Thiển Nguyệt nhìn thoáng qua vết đao trên bụng mình, sắc mặt khó coi.

Mộ Dung Thiên thắng mình thì thôi đi, bây giờ còn bị sư đệ hắn gây thương tích nữa!

"Thanh Vân phong…"

Mặt mày nàng vô cùng lạnh lẽo, bỗng nhiên thu hồi ý niệm giết chết hai người này, dâng lên ý nghĩ tra tấn.

Người chết không đáng sợ, cũng không phải cách báo thù tốt nhất.

Ngược lại người còn sống không bằng chết, đó mới là công tâm chi thuật.

Nàng ngược lại muốn nhìn một chút, nếu để cho Tiêu Cảnh Tuyết sống sau cái chết của sư đệ nhà mình và những đệ tử Dược Vương cốc, thì nàng như thế nào?

Một bên là sư đệ của mình, một bên là đệ tử Dược Vương cốc từng ở chung sớm chiều.

Với tính cách hiền lành kia của nàng, có thể bị ép điên hay không?

Càng nghĩ, Tần Thiển Nguyệt lại càng hưng phấn.

Thậm chí nàng còn không kịp chờ đợi, muốn nhìn thấy Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại trở về, nhìn thấy dáng vẻ điên dại thê thảm của Tiêu Cảnh Tuyết.

Chương 252: Chớ hoảng, đã có sư tỷ

“Có vẻ ngươi rất quan tâm đến vị sư đệ này?”

Tần Thiển Nguyệt liếc qua Thiên Nhạc tứ chi đứt đoạn trên mặt đất, híp mắt mở miệng.

“Ngươi chẳng qua chỉ là muốn báo thù mà thôi, mối thù thua Đại sư huynh cùng với Tần gia, ta có thể đền mạng cho ngươi, ngươi thả hắn đi!”

Tiêu Cảnh Tuyết bị Thiên Uy ép miệng mũi tràn đầy máu, suy yếu nhưng vẫn kiên định mở miệng.

“Đền mạng?”

Tần Thiển Nguyệt cười ha ha, “Nhưng ta không muốn mạng của ngươi, ta lại muốn để ngươi lại lựa chọn.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, chau mày.

Sau đó, Tần Thiển Nguyệt nhìn về phía Thiên Nhạc trên đất.

Tứ chi hài đồng đứt gãy, nhưng vẫn như cũ cắn răng phẫn nộ nhìn nàng chằm chằm, không có chút nào sợ hãi.

“Tiểu tử, ngươi giết người ngược lại là quả quyết, không muốn để cho sư tỷ ngươi động thủ lưu lại tâm ma?”

Tần Thiển Nguyệt cười lạnh mở miệng: “Nhưng không như ý ngươi, ta muốn nàng từ nay về sau đều sống không bằng chết.”

Trong khi nói chuyện, nàng giơ tay, trong tay áo chui ra một con côn trùng màu đen, trên người là lít nha lít nhít con ngươi.

“Con côn trùng này chính là mẫu trùng khống chế những đệ tử Dược Vương cốc này.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy một màn này, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác không ổn.

“Sau đó ta sẽ giải trừ khống chế của đệ tử Dược Vương cốc, nhưng đồng thời cũng sẽ tăng thêm độc tố xâm nhập tâm mạch bọn họ, nhiều nhất là một khắc đồng hồ, những người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, có Giải Độc đan cũng vô dụng.”

Tần Thiển Nguyệt cười, trực tiếp ném côn trùng lên người Thiên Nhạc.

“Là giết sư đệ ngươi cứu những người này, hay là vì sư đệ ngươi, trơ mắt nhìn nhiều người chết đi như vậy, chính ngươi chọn đi.”

Thiên Mục mẫu trùng vừa tiếp xúc thân thể Thiên Nhạc, liền cấp tốc chui vào trong huyết nhục hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, còn lại hơn ba mươi tên đệ tử Dược Vương cốc, ánh mắt ngẩn ra, hắc ý tản đi.

“Hoặc là, ngươi còn có lựa chọn thứ ba, đó chính là trong thời gian một khắc, loại trừ toàn bộ độc tố trong cơ thể hơn ba mươi người này.”

Lúc Tần Thiển Nguyệt nói chuyện, trong mắt chứa giễu cợt.

“Cứ như vậy đi, tiếp theo ta sẽ đi Đại Ngọc thành. Nếu ngươi theo kịp, bên trong còn có nhiều người chờ ngươi đến

cứu, ha ha ha!”

Vừa dứt lời, nàng liền phóng ra một bước, vậy mà trực tiếp đi xa, vẫn không lựa chọn hạ sát thủ.

Như lời của nàng, thay vì trực tiếp giết chết hai người Tiêu Cảnh Tuyết, nàng càng hy vọng hành hạ nàng đến không ra hình dáng gì.

Nàng rất chờ mong, đến lúc Mộ Dung Thiên trở về nhìn thấy sư muội nhà mình biến thành kẻ điên thì sẽ có vẻ mặt gì đây.

Nhất định sẽ rất thú vị?

Dám can đảm chống lại chính mình trước mặt nhiều người, hại mình như vậy, đây chính là báo ứng!

Sau khi Tần Thiển Nguyệt rời đi, các đệ tử Dược Vương cốc dần dần khôi phục ý thức.

Bọn họ vừa mới tỉnh táo, liền nhao nhao kêu thảm thiết, phát hiện toàn thân mình đã bắt đầu tan nát.

Nhọt mủ tanh hôi sinh trưởng, bọn họ ngã trên mặt đất không ngừng run rẩy, kêu rên.

Khi phát hiện Tiêu Cảnh Tuyết ở phía xa như thấy được cứu tinh, kinh hỉ mở miệng.

“Quận chúa… Quận chúa cứu ta!”

Thiên uy đã biến mất sau khi Tần Thiển Nguyệt rời đi, Tiêu Cảnh Tuyết khôi phục hành động ngay lập tức xông về phía Thiên Nhạc bên kia.

Sau khi dò xét một phen mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại trừ tứ chi đứt đoạn, hắn cũng không có nguy hiểm đến tính mạng…

Chỉ là…

Hắn giống như Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông, đã là thân thể cộng sinh với Thiên Mục mẫu trùng.

Muốn giết mẫu trùng, chỉ có thể giết cả hắn.

"Quận chúa!"

Tiếng kêu gào thống khổ kéo Tiêu Cảnh Tuyết từ trong thất thần trở về.

Nàng vội vàng đứng dậy chạy đến bên cạnh từng đệ tử Dược Vương cốc đầy đau khổ.

Xem xét một phen, sắc mặt trầm xuống.

Hỗn độc!

Trong cơ thể của tất cả mọi người không chỉ có một loại độc, mà là hơn mười loại độc hỗn hợp lại với nhau!

Mà nơi phát ra những loại độc này, chính là từ Thiên Mục mẫu trùng trên người Thiên Nhạc.

"Quận chúa, cứu mạng…"

Nhìn thấy những đệ tử Dược Vương cốc ngã lăn dưới đất kêu rên, Tiêu Cảnh Tuyết không dám do dự, lập tức bắt đầu thi châm, đồng thời lấy mấy hũ Giải Độc đan mà sư phụ để lại ra.

Nhưng vừa rồi loại trừ độc tố trong cơ thể một người, lúc cứu một người, trong lúc trời đất run rẩy, hắc khí quanh quẩn toàn thân.

Đệ tử Dược Vương cốc vừa mới bị khu độc kia một lần nữa kêu rên, sắc mặt lại tái nhợt, đúng là độc tố lại phát!

Hiển nhiên, không hủy hoại độc nguyên, bất luận chữa trị những người này bao nhiêu lần, bọn họ vẫn là như cũ bị độc phát.

Tiêu Cảnh Tuyết gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngừng thi châm, đồng thời đút đan dược sư phụ cho những người này

dùng. Nàng lặp đi lặp lại trong lòng, lần lượt nói với mình.

Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi nhất định có thể, nhất định có thể cứu tất cả mọi người, ai cũng sẽ không chết!

Nhưng bất luận nàng nói trong lòng mình bao nhiêu lần, nàng cũng vô pháp nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Bởi vì sư phụ trước khi đi để lại rất nhiều đan dược, thời gian một khắc bị kéo dài tới nửa canh giờ.

Cho đến khi Giải Độc đan trong nhẫn trữ vật của nàng triệt để tiêu hao không còn, người đầu tiên được giải độc, ngược lại lần nữa bị độc phát, mà lại nghiêm trọng hơn, trong vòng mấy hơi thở miệng mũi đã tràn huyết.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, đan dược của sư phụ dùng hết rồi…"

Tiêu Cảnh Tuyết gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cuống quít chạy tới áp chế độc tính.

Nhưng lúc này, không có đan dược phụ trợ, hô hấp của đệ tử Dược Vương cốc dưới tay nàng lại càng trở nên yếu ớt.

Những người khác tựa hồ cũng đã bắt đầu tuyệt vọng, kêu rên không thôi.

Nhìn xung quanh, hai mắt mọi người đầy tơ máu, tóc tai rối bù, chật vật tiều tụy, nằm trên mặt đất, hận ý điên cuồng hội tụ trong ánh mắt thiếu nữ.

Tần Thiển Nguyệt… Đều là Tần Thiển Nguyệt!

"Quận chủ, hắn sắp không xong, ngài nhanh cứu hắn!"

Có người lo lắng mở miệng, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết nóng như lửa đốt, nhưng thế nào cũng không áp chế nổi độc tố càng ngày càng điên cuồng.

Nàng nhìn thoáng qua Thiên Nhạc nằm trên mặt đất không thể động đậy, trong mắt giãy dụa, tự trách, các loại tâm tình áy náy hội tụ, chậm rãi cầm lấy đoản kiếm rải rác trên mặt đất.

Khi thấy vẻ áy náy trong mắt nàng, đôi mắt của Thiên Nhạc khẽ nhíu lại, lông mày dần dần thấp xuống.

Hắn đã từng thấy ánh mắt này.

Chẳng lẽ lần này… cũng sẽ giống như lúc trước sao?

Bản thân bị vứt bỏ.

Hắn phảng phất có chút chấp nhận số phận, nằm trên mặt đất nhìn bầu trời.

Trời mờ nắng nhạt, gió thổi mây trôi, nhìn qua rất tự do, khắc sâu như vậy.

Cũng đúng, giết mình thì có thể cứu được hơn ba mươi người, chẳng lẽ còn có thể có lựa chọn khác hay sao?

Có thể khôi phục quang minh vài ngày như vậy, kỳ thật hắn đã rất thỏa mãn rồi.

Chỉ là… cuối cùng cũng không tạo ra được thiên hạ đệ nhất đao, không chờ đến ngày phụ thân mình giữ lời tìm đến, cũng không thể báo đáp ân tình giúp mình nhìn thấy quang minh của Phong chủ.

Ngay khi hắn vừa nhận mệnh nhắm mắt lại, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô.

“Quận chúa không thể, nhiều độc tố như vậy, ngươi hấp thu sẽ chết đấy!”

Thiên Nhạc đột nhiên quay đầu, biểu cảm có chút kinh ngạc, thất thần đứng lên.

Thiếu nữ mặc áo trắng nhiễm máu, không giết mình mà cầm đoản kiếm cắt cổ tay mình.

Máu tươi chảy xuống, linh nguyên trong cơ thể nàng giống như dùng một phương thức đặc thù nào đó để vận chuyển.

Mà cùng lúc đó, độc tố trong cơ thể mấy chục đệ tử Dược Vương cốc trên mặt đất vào lúc này đã được kéo ra, điên cuồng lao tới vết thương đang chảy máu trên cổ tay thiếu nữ.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết kiên định dị thường.

Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong, vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc, vĩnh viễn tin tưởng chính mình!

Chuẩn tắc thứ ba của Thanh Vân phong, tôn sư trọng đạo, đồng môn hữu ái, không thể tự giết lẫn nhau, lục đục với nhau!

Cho nên, nàng tin tưởng, nếu mình có thể cứu được tất cả mọi người ở đây, mình cũng không cần sát hại sư đệ của mình.

Trong đầu nàng hiển hiện công pháp Vạn Độc tâm kinh đã thấy tại trong thư phòng, khắc rõ trong tâm, lúc này bắt đầu vận chuyển.

Nàng lẩm bẩm trong lòng.

Sư phụ, thật có lỗi, trước khi ngài cho phép đệ tử đã tự tiện tu luyện Vạn Độc tâm kinh, Cảnh Tuyết thật sự không còn biện pháp nào khác…

Nhìn thấy độc tố càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả Thiên Mục mẫu trùng trên người Thiên Nhạc cũng không nhịn được vọt tới bên này, đầu tóc của Tiêu Cảnh Tuyết rối bời, ngay cả trên mặt dần dần có hoa văn màu độc loang lổ, nhưng vẫn nở nụ cười ôn nhu với Thiên Nhạc.

“Tiểu sư đệ, chớ hoảng, đã có sư tỷ.”

Mặt mũi nàng đầy độc văn, thậm chí nhô ra lốm đốm độc, thoạt nhìn có chút dữ tợn, kinh khủng, xấu xí!

…

Trung châu, Ngũ mạch Phượng Hoàng.

“Tại sao ngươi lại có chút không yên lòng?”

Liễu Vân Thấm đeo mạng che mặt, nhíu mày nhìn trung niên áo trắng bên cạnh.

Thẩm An Tại nhìn phương xa thật lâu, cuối cùng mới khẽ lắc đầu.

“Không có gì, chỉ là luôn cảm thấy tâm thần có chút không yên, chờ qua vài ngày… để Mộ Dung Thiên về Thanh Vân phong trước, xem một chút đi.”

…

Chương 253: Người làm sư phụ

Nhìn bộ dáng của hắn, đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại.

"Ngươi đang lo bọn Cảnh Tuyết?"

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

"Nếu Đại An triều đã ký hiệp ước cùng Bình Thiên triều, có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì. Hơn nữa, chẳng phải còn có Chưởng môn và Vương gia sao, cần gì phải lo lắng?"

Liễu Vân Thấm mở miệng nói.

Thẩm An Tại lắc đầu: "Mặc dù ở trong Linh Phù sơn là như vậy, nhưng khó đảm bảo sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn."

"Nàng quá lương thiện, nhiều khi chỉ tự hại nàng."

"Trong thế giới nhân tâm như mực này, thiện lương chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?"

"Thiện lương tất nhiên là chuyện tốt, nhưng thiện lương quá mức sẽ chỉ khiến những kẻ dơ bẩn kia càng thêm hung hăng ngang ngược, có đôi khi không chỉ hại chính mình, cũng sẽ hại người bên cạnh."

Liễu Vân Thấm nhíu mày, có chút không rõ vì sao hắn lại nói ra lời như vậy.

Chẳng lẽ ý của hắn là muốn Tiêu Cảnh Tuyết như một tờ giấy trắng kia cũng bị nhiễm bẩn bẩn thỉu trên thế gian?

“Có phải ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi hay không, giữ được bản tâm không phải là chuyện tốt sao, giống như đại đồ nhi kia của ngươi, nếu như không mãi có một tấm lòng son, làm sao có thể lĩnh ngộ kiếm đạo thuần túy?”

Thẩm An Tại nhìn về phương xa, thở dài một tiếng.

“Đồ đệ của ta chính ta biết rõ, Mộ Dung Thiên mặc dù hơi ngu một chút, nhưng ít ra hắn cũng quyết đoán, biết lúc nào nên làm cái gì, cho dù là Thiên Nhạc cũng có tâm tính hơn xa Cảnh Tuyết.”

“Hơn nữa Cảnh Tuyết xưa nay học được cũng chỉ có y thuật của ta. Về chiến pháp với người khác, ta chỉ dạy nàng một bộ chưởng pháp Thiên giai, cũng không truyền thụ cái khác. Có thể nói là cứu người có thừa mà tự bảo vệ mình không đủ.”

Hắn cảm thấy hơi đau đầu.

Cho tới nay vẫn không tìm được thứ gì tốt dạy cho Tiêu Cảnh Tuyết, Vạn Độc tâm kinh kia đúng là cường đại, nhưng tác dụng phụ cũng đặt ở đó.

Cho nên hắn giấu tâm kinh ở thư phòng kia, chưa bao giờ nói ra.

Ánh mắt của Thẩm An Tại vẫn ung dung, suy nghĩ phiêu hốt.

Trên thế giới này, không cần người lương thiện.

Càng hiền lành lại càng dễ bị người lợi dụng, bị người khác lợi dụng như một quân cờ.

Có lúc phải hiểu được lấy hay bỏ, mới có thể tự bảo vệ mình ở trên thế giới này, không vấn đề gì.

“Ngươi làm sư phụ thật đúng là xứng chức. Không chỉ lo lắng cho các đồ đệ nên đi đường gì mà còn phải lo lắng cho

tâm tính bọn họ, không mệt sao?"

Liễu Vân Thấm lắc đầu mở miệng.

Mặc dù lúc trước khi dạy Lăng Phi Sương, nàng cũng đã bỏ ra chút ít tâm huyết.

Nhưng so với Thẩm An Tại đối đãi với Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết mà nói, thì có chút bé nhỏ không đáng kể.

Thẩm An Tại đứng đó phì cười, nhìn nữ tử dịu dàng bên cạnh một chút rồi nhẹ giọng mở miệng.

"Người làm sư phụ, không vì đồ đệ mà suy nghĩ, vậy làm sư phụ cái gì?"

Liễu Vân Thấm trầm mặc một lát, sau đó mở miệng.

"Nhân vô thập toàn, không có ai là hoàn mỹ, ngươi ta đều là như thế, không thể làm cho tất cả mọi người thỏa mãn được, chính là vì trăng tròn có khuyết, hoa có héo tàn, thế giới mới có nhiều màu."

Thẩm An Tại gật đầu, đồng ý.

"Đúng vậy, người không hoàn mỹ, không ai làm được điều khiến tất cả mọi người hài lòng. Nếu có thể một mực kiên trì lý niệm của mình, mới là đáng quý khó có thể cầu. Nhưng trên con đường đó sẽ có nhiều gian nan, chửi rủa thì sao?"

"Không phải còn có người làm sư phụ như ngươi sao?"

Thẩm An Tại sững sờ, bốn mắt hai người đối nhau, cười yếu ớt cho qua.

Đúng, hết thảy dù sao cũng còn có người làm sư phụ này là mình.

Chính vì bọn họ không hoàn mỹ, cho nên mới cần một sư phụ đến dạy bọn họ cách trưởng thành.

Mặc kệ các đồ nhi chọn con đường khó đi như thế nào, vẫn luôn có sư phụ ủng hộ bọn họ, thay bọn họ che gió chắn mưa.

[Ting — độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết +30, cấp bậc sùng bái đột phá 9, thu được cơ hội rút thưởng x1]

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng vang lên trong đầu hắn.

Thẩm An Tại nhất thời kinh ngạc, lông mày nhíu lại.

Vì sao bỗng nhiên tăng thêm nhiều độ sùng bái như vậy?

Mấy ngày nay, mặc dù độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết vẫn luôn tăng lên, nhưng cực kỳ chậm chạp.

Vì sao lần này lại đột nhiên thêm những ba mươi điểm?

Chính mình cũng không có làm cái gì!

Lông mày của Thẩm An Tại càng nhăn sâu hơn, trong lòng càng có ý bất an nồng đậm.

Đáng tiếc độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết không tới cấp mười, không có Sinh Tử bài của nàng, nếu không còn có thể tiến hành cảm giác.

Ngoài Dược viên, Ngọc Tâm Lan nhìn hai người đứng ở vách đá, khuôn mặt khẽ nhúc nhích, vẫn là tiến lên.

"Thẩm phong chủ, thân thể khôi phục thế nào rồi?"

Nghe âm thanh sau lưng truyền đến, Thẩm An Tại quay đầu hành lễ, mỉm cười.

"Đã đến một mức cho phép rồi, không biết Phượng tộc trưởng bên kia?"

"Tộc trưởng đã an bài xong xuôi, mặc dù Thương Ngô tâm không nhiều nhưng Thẩm phong chủ có đại ân ngay trước mặt Linh tộc ta, một quả Thương Ngô tâm mà thôi, cũng không coi là gì."

“Vậy Thẩm mỗ cám ơn trước.”

Thẩm An Tại lại một lần nữa chắp tay, trong lòng thở phào một hơi.

Bây giờ trong cơ thể mình đã có một sợi Phượng Hoàng thần tính, chỉ đợi lấy một Thương Ngô tâm để phân ra chút thần tính, đưa cho lão Trịnh.

“Thẩm phong chủ muốn ngưng tụ Thần Hoàng tâm, cũng không phải chuyện dễ dàng, cho dù Ngô Đồng hỏa lâm của tộc ta là Thánh địa như vậy, nhiều năm qua có thể ngưng tụ Thần Hoàng Thần Phượng Tâm cũng không có mấy ai.”

Nói xong, Ngọc Tâm Lan khẽ thở dài, “Nếu không phải Thần Hoàng thụ bị đánh cắp, nói vậy tộc trưởng của ta cũng muốn ngưng tụ ra Thần Phượng Tâm, lấy được cơ hội Chân Tổ.”

Thẩm An Tại im lặng.

Đương nhiên hắn cũng có cách của bản thân.

Thần Hoàng tâm, ngoại trừ sung túc linh khí, có vô số sức mạnh tái sinh tràn đầy, mới có thể chân chính Niết Bàn.

Nếu nói Thánh địa thế gian có lực tái sinh cường đại, Ngô Đồng hỏa lâm của Phượng Hoàng tộc cũng xem như một.

Mà một Dược viên nho nhỏ bên phía Thanh Vân phong kia, cũng coi như một cái, thậm chí còn có hơn thế.

Dù sao có hai mươi mẫu chí bảo Linh Tức nhưỡng, thêm vào Tiên Linh tuyền nguyên.

Linh dược bình thường sau khi bị hái thì có thể một ngày một đêm nở hoa, kỳ tốc ba ngày một lần.

Mức độ sinh cơ nồng đậm vượt xa Dược viên bình thường.

Chờ đưa Thương Ngô tâm ẩn chứa Thần tính vào trong cơ thể lão Trịnh, sau đó đưa hắn đến Dược viên của Thanh Vân phong, sớm muộn gì cũng có thể ngưng tụ ra Thần Hoàng tâm chân chính.

Đến lúc đó, chỉ còn thiếu một tấm Sinh Tử phù.

"Chính Nguyên…"

Thẩm An Tại nhìn về phương xa, có chút lo lắng.

Cũng không biết bây giờ tình huống Vu Chính Nguyên ở Thần Phù điện thế nào, có tìm được cơ hội ngưng tụ Sinh Tử phù hay không.

"Mời đi theo ta."

Ngọc Tâm Lan mở miệng nói.

"Được."

Thẩm An Tại gật đầu, cùng nàng rời đi, đi tới Thánh địa Phượng Hoàng tộc, Ngô Đồng hỏa lâm.

Mà Liễu Vân Thấm thì vẫn ở lại nơi này, cũng không theo sau.

Nàng nhìn thoáng qua một nửa Dược viên đã trống trải, cười yếu ớt lắc đầu.

Cũng phù hợp với tính tình của gia hỏa này, bất luận đi tới đâu cũng thích trêu đùa linh dược của người khác.

Cũng không biết lúc ấy hắn làm thế nào thuyết phục vị Ngũ mạch trưởng lão này đồng ý cho hắn mượn viện ở, thật không sợ toàn bộ linh dược đều bị nhổ hết hay sao?

Chương 254: Muốn cứu một người

Bên trong Ngô Đồng hỏa lâm.

Cả một vùng thấm nhuần một màu đỏ, cho dù là đường núi đá tảng trông cũng như được dung nham gột rửa qua.

Phía trước là hồng phong san sán thành rừng, phía trước nữa là từng cây Ngô Đồng cao lớn.

"Lúc ấy Hoang Vu lực lượng gần như cướp đoạt sinh cơ cả một mảnh hỏa lao gần đó, suýt nữa tác động đến Ngô Đồng hỏa lâm này."

Phượng Khuynh Tâm đi trước dẫn đường, mở miệng.

Thẩm An Tại gật đầu.

Trên đường hắn đến đã thấy khung cảnh sơn mạch kia.

Cây cỏ héo rũ, mặt đất khô cạn, cảnh tượng hoang vu, sinh cơ đứt đoạn.

"Ngươi chỉ nói ngươi muốn ngưng tụ Thần Hoàng tâm, Phượng mỗ cả gan hỏi, Thẩm Phong chủ muốn vật này đến tột cùng là muốn làm gì?"

Phượng Khuynh khẽ ngoái đầu lại, hiếu kỳ hỏi, so với dĩ vãng càng có thêm kính ý.

"Muốn cứu một người."

Hai người đi sâu vào trong hỏa lâm, Thẩm An Tại bên cạnh đáp lại.

"Cứu người?"

Phượng Khuynh Tâm sửng sốt: "Tâm Lan nói trước đó Thẩm phong chủ còn luyện chế đan dược Bát phẩm, chẳng lẽ còn có người ngay cả ngươi cũng chữa không được?"

Thẩm An Tại lắc đầu, không nói gì.

Người trước do dự một lát rồi mở miệng nói: "Nếu như luyện dược sư bát phẩm không đủ, cửu phẩm thì sao?"

Hiển nhiên, ý của nàng là nguyện ý trợ giúp Thẩm An Tại.

Bây giờ Kim tộc trưởng vừa chết, luyện dược sư Cửu phẩm trên đại lục cũng chỉ còn lại nàng cùng vị Tây Hoang vực kia.

Nhưng Thẩm An Tại vẫn lắc đầu.

Điều này làm cho nàng nhướng mày, có chút trăm mối vẫn không có cách giải.

Có ý gì, ngay cả chính mình cũng chữa không nổi?

"Phượng tộc trưởng ngài đừng nghĩ nhiều, tình huống vị bằng hữu kia của ta có chút đặc thù."

"Đặc thù thế nào?"

Phượng Khuynh Tâm nghi hoặc hỏi, dẫn hắn đứng trước một gốc ngô đồng.

Tại vị trí hốc cây, mơ hồ có một trái tim như lửa đang nhảy lên theo một quy luật nào đó, tản ra sức sống bừng bừng.

"Mời Phượng tộc trưởng xem."

Thẩm An Tại không nói thêm gì, phất tay áo.

Một cỗ quan tài bằng băng bị gió nhẹ nâng lên, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Trong quan tài băng đặc chế, một lão giả gầy trơ xương lẳng lặng nằm ở trong đó, nhắm hai mắt thần sắc an tường.

Thấy lão giả này, Phượng Khuynh Tâm thần khẽ giật mình.

Không còn sức sống, tử khí tràn đầy.

Đó là một người chết!

Nếu không có quan tài băng và thủ pháp xử lý đặc thù, chỉ sợ thi thể đối phương đã hư thối mới đúng.

Chẳng lẽ là…

Nàng kinh nghi nhìn về phía Thẩm An Tại: "Thẩm phong chủ không phải là… muốn phục sinh người này chứ?"

"Đúng là như thế."

Thẩm An Tại cũng không kiêng dè, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời, Phượng Khuynh Tâm càng sợ hãi hơn.

Có thể phục sinh người chết, chuyện không thể tưởng tượng này, nàng còn chưa từng nghe nói qua.

"Nhưng sinh mệnh người này đã hoàn toàn cắt đứt, ngay cả ý thức cũng mất đi, nếu không có ý thức, Thần Hoàng tâm cũng chỉ có thể ôn dưỡng thân thể Niết Bàn, sao có thể làm được chuyện phục sinh?"

Nàng hơi ngạc nhiên hỏi thăm.

Điều này căn bản là không có khả năng!

"Tại hạ tự nhiên có phương pháp."

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng, nhìn lão giả trong quan tài băng.

"Chuyện này…"

Phượng Khuynh Tâm nghẹn lời, sau khi do dự liền thở dài lắc đầu, cũng không lên tiếng đả kích.

Chắc hẳn lão giả này là một người rất quan trọng đối với Thẩm An Tại, nghe một chút tin đồn phục sinh, cho nên mới

muốn thử một lần.

Chỉ sợ đến lúc đó hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn.

"Bất kể như thế nào, Thẩm phong chủ nếu muốn thử một lần, Linh tộc ta tự nhiên sẽ hỗ trợ đến cùng."

Phượng Khuynh Tâm xoay người, hai tay bắt ấn, dẫn dắt cây Ngô Đồng phía trước.

Lửa cháy phừng phực, trái tim nhảy lên như thoát ly khỏi thân cây, bay về phía hai tay nàng.

Thẩm An Tại cũng vung tay mở quan tài băng ra, nội lực bắt đầu khởi động.

Có thể mơ hồ nhìn thấy trong quan tài băng, còn khắc rất nhiều phù văn phức tạp.

"Băng Phách phù trận cấp sáu, đại trận như vậy vậy mà có thể khống chế trong một tòa quan tài băng nho nhỏ, không ngờ trình độ Thẩm Phong chủ không chỉ có dược đạo cao, mà còn hiểu biết về phù pháp không thấp."

Phượng Khuynh Tâm có chút kinh ngạc.

Thẩm An Tại cười lắc đầu.

"Phượng tộc trưởng quá xem trọng Thẩm mỗ rồi, về phù pháp, tại hạ thật sự dốt đặc cán mai."

"Vậy đây là?"

"Là một vị hậu bối của Linh Phù sơn, cũng là đệ tử của hắn."

Thẩm An Tại nhìn về phía Trịnh Tam Sơn trong quan tài.

"Hậu bối?"

Đôi mắt đẹp của Phượng Khuynh chớp lên, đã đoán được là ai rồi.

Linh Phù sơn có hai người lên Thiên Kiêu bảng, ngoại trừ Mộ Dung Thiên ra còn có Vu Chính Nguyên ở Thần Phù điện của Đông Linh vực.

Nghe nói gần đây hắn tranh thủ tư cách tiến vào Thần Phù tháp, cũng không biết có thể lĩnh ngộ phù lục gì ở bên trong.

"Bắt đầu đi."

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, lồng ngực có màu đỏ lộ ra.

Một sợi ánh sáng xích hồng mạ vàng hóa thành sợi tơ, lưu chuyển trong cơ thể hắn, chậm rãi hướng tới Thương Ngô tâm trong tay Phượng Khuynh Tâm kia mà đi.

Leng keng leng keng leng keng!

Theo Thần tính tiến vào, trái tim kia bắt đầu run rẩy, có hai đạo hư ảnh một phượng, một hoàng xoay quanh, giương cánh hót dài, dần dần tiếp cận linh tính.

Hai tay Phượng Khuynh Tâm bắt ấn, dẫn dắt Thương Ngô tâm chậm rãi trốn vào trong tâm mạch của lão giả trong quan tài.

Sau khi trái tim chui vào thân thể hắn, một luồng sức sống nồng đậm bắt đầu xuất hiện.

Giống như cây khô gặp mùa xuân, thi thể già nua của Trịnh Tam Sơn một lần nữa bắt đầu tỏa ra sinh cơ.

Khuôn mặt gầy trơ cả xương của hắn dần dần đầy đặn, giống như trẻ ra rất nhiều, rực rỡ hẳn lên.

Nếu không phải hắn nhắm hai mắt lại, trên thân vẫn có tử khí nồng đậm như trước, sợ là nhìn không khác người bình thường.

Thần quang nội liễm, tất cả dần dần lại khôi phục như thường.

Trịnh Tam Sơn vẫn nằm trong đó, thần sắc an tường, chưa từng đứng dậy.

"Tuy có một tia thần tính, nhưng muốn ngưng tụ thành Thần Hoàng tâm, sợ không dễ dàng như vậy, nếu là trước kia ta ngược lại còn có biện pháp, chỉ tiếc bây giờ Thần Hoàng thụ bị trộm, rất nhiều bí pháp đã không thể thi triển."

Phượng Khuynh Tâm có chút tiếc nuối mở miệng.

"Không sao."

Thẩm An Tại khoát tay, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lúc trước bởi vì thần tính nhập vào cơ thể mà khí tức linh hồn đột nhiên tăng mạnh, giờ phút này cũng đột nhiên hạ xuống.

Chỉ còn lại cường độ Quy Nguyên cảnh, muốn khôi phục thì Ngô Đồng hỏa lâm là nơi tốt nhất.

"Thẩm phong chủ, thần tính tương dung cùng căn nguyên của ngươi, nên phân ra tiêu hao bản nguyên quá lớn. Mấy ngày nữa cứ ở lại Ngô Đồng hỏa lâm tĩnh dưỡng cho tốt đi."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, buồn ngủ có chút muốn ngã xuống.

Mà lúc này, trong điện phủ Bạch Xà tộc.

"Cái gì, Ma giáo lại bắt đầu động thủ?"

Nghe tộc nhân phái đi Nam Quyết vực bẩm báo, Bách Lý Nhất Kiếm nhướng mày.

Mộ Dung Thiên còn "rầm" một tiếng đứng bật dậy khỏi ghế, thần sắc nghiêm túc.

"Vừa rồi các hạ nói sư muội ta đi đâu?"

Người nọ trả lời: "Huyền Chưởng môn nói nàng đi Dược Vương cốc, nhưng ta đã từng tới Dược Vương cốc hỏi thăm,

cũng không tìm được tung tích của nàng.”

“Nguy rồi, khẳng định là xảy ra chuyện rồi!”

Mộ Dung Thiên lo lắng hẳn lên.

Sư muội nhà mình cũng không am hiểu chiến đấu, nếu rơi vào nguy hiểm, sợ là cửu tử nhất sinh!

“Ta muốn đi tìm sư phụ!”

Lúc này hắn mở miệng ra.

“Sư phụ ngươi bây giờ đang ở Ngô Đồng hỏa lâm, ta dẫn ngươi đi.”

Bách Lý Nhất Kiếm trầm giọng mở miệng.

Tình thế khẩn cấp, phải sớm nói cho Thẩm An Tại biết mới được.

Cũng không biết bây giờ tình hình Tiêu Cảnh Tuyết như thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

“Kiếm Nhi!”

Bách Lý Hàn Phong bỗng nhiên mở miệng.

Người trước quay đầu lại, mắt lộ ra nghi hoặc.

“Thẩm phong chủ đoán chừng trong thời gian ngắn không về được, nếu Mộ Dung Thiên muốn trở về, có cần ta an bài mấy vị trưởng lão hộ tống theo không?”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu.

“Hiện giờ Linh cảnh còn chưa ổn định, không thể có quá nhiều cường giả rời khỏi. Về phần người…”

Hắn suy nghĩ, sau đó nhìn về phía thanh niên giáp vàng đang ngoáy lỗ tai một bên.

“Để hắn hộ tống là được rồi.”

Tôn Ngạo sửng sốt, ý gì?

Hắn đường đường là Tề Thiên tôn giả, đường đường là đại năng Xung Hư, hộ tống một tiểu bối?!

"Được rồi được rồi." Hắn bất đắc dĩ giang tay.

Bách Lý Hàn Phong nhìn thấy cảnh này, lắc đầu cười.

Cho dù tộc trưởng Thần Viên tộc đôi khi muốn tìm Tôn Ngạo làm việc, tiểu tử này cũng là kiểu phớt lờ, rất không kiên nhẫn.

Có thể điều động vị này, chỉ sợ cũng chỉ có Bách Lý Nhất Kiếm.

Chương 255: Nhóm thiên kiêu chết yểu

Rất nhanh, Mộ Dung Thiên dưới sự dẫn dắt của Bách Lý Nhất Kiếm đi tới Thánh địa của Phượng Hoàng tộc.

Trùng hợp gặp được Phượng Khuynh Tâm cùng Thẩm An Tại đi ra từ sâu trong rừng lửa.

Hai người nhìn thấy bọn họ vô cùng lo lắng đi tới, sửng sốt một chút mới mở miệng hỏi thăm xảy ra chuyện gì.

"Sư phụ, có lẽ sư muội đã gặp nguy hiểm rồi!"

Vẻ lo lắng trên mặt Mộ Dung Thiên hiện lên rõ ràng.

Nghe Bách Lý Nhất Kiếm kể lại đủ chuyện phát sinh ở Nam Quyết vực, lông mày Thẩm An Tại càng nhíu chặt.

Mấy ngày gần đây tâm thần hắn không yên, hóa ra bên phía Nam Quyết vực đã xảy ra chuyện.

Nhưng trước đó không lâu Tiêu Cảnh Tuyết còn đột nhiên tăng độ sùng bái, ít nhất bây giờ có lẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng sau đó cũng có thể không biết chừng.

"Về Nam Quyết vực!"

Thẩm An Tại không chút do dự, lập tức mở miệng.

Nhưng Bách Lý Nhất kiếm nhìn ra vẻ mệt mỏi rã rời trong mắt hắn, nhíu mày mở miệng: "Không bằng Thẩm phong chủ trú lại đây nghỉ ngơi trước đi, bên Nam Quyết vực, có lão Tôn đến hỗ trợ là được."

"Chuyện này…"

Thẩm An Tại nhìn Tề Thiên tôn giả bên cạnh, có chút do dự.

“Thẩm phong chủ, vừa rồi ngươi hao phí tâm lực chia thần tính, thần hồn bị hao tổn, không bằng trước ở lại phụ cận Ngô Đồng hỏa lâm tĩnh dưỡng, hết thảy khôi phục lại đi.”

Lúc này Phượng Khuynh Tâm cũng mở miệng khuyên nhủ.

Thẩm An Tại cứ do dự mãi, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Tôn Ngạo là Xung Hư cảnh, người của Ma giáo trong quá khứ cũng không làm nên trò trống gì được với hắn.

Hơn nữa để Mộ Dung Thiên đi qua, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, hắn cũng có thể thông qua Sinh Tử bài cảm ứng được.

Trong thời gian bọn họ chạy đi, chính mình ở lại chỗ này gia tốc khôi phục thần hồn mới là biện pháp thích đáng nhất.

“Nhớ lấy, không được hành động lỗ mãng.”

Thẩm An Tại dặn dò kỹ Mộ Dung Thiên.

Người sau gật đầu liên tục.

Mặt khác, Thẩm An Tại cũng đưa luôn băng quan có chứa thi thể Trịnh Tam Sơn cho hắn, để cho hắn khi tìm được Tiêu Cảnh Tuyết, trước tiên an trí Trịnh Tam Sơn đến nơi linh khí nồng đậm nhất Dược viên.

Sau khi làm xong hết thảy chuẩn bị, hắn mới đưa mắt nhìn Mộ Dung Thiên và Tôn Ngạo cùng nhau đi xa, dần dần biến mất ở cuối chân trời.

Sau đó, Thẩm An Tại về Dược viên Ngũ mạch một chuyến.

Liễu Vân Thấm cũng không rời đi, mà là ở chỗ này chờ.

“Như thế nào rồi?”

“Đã thành công, lão Trịnh rốt cuộc có thể sống lại hay không, phải xem Chính Nguyên.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Người trước chậm rãi gật đầu, trong mắt vẫn còn một chút kinh ngạc.

Về Sinh Tử phù trên cửu phẩm, nàng cũng chưa từng nghe qua.

Chẳng qua nghĩ lại, phù này tất nhiên đã chạm sâu hơn đến thứ đó, tương tự với bản nguyên.

Nếu không, làm sao có thể có được công hiệu giống như Thẩm An Tại nói?

Về phần sự tình thật giả, Liễu Vân Thấm cũng không có hoài nghi.

Dù sao hoài nghi nhiều lần như vậy, có lần nào Thẩm An Tại lại nói sai?

Hắn nếu đã nói có phương pháp này, vậy nhất định là có.

“Ngươi đã không có gì đáng ngại, thì ta cũng phải chuẩn bị trở về, phỏng chừng mấy ngày nay trong nhà đã loạn thành loạn rồi.”

Thẩm An Tại vừa định mở miệng nói về chuyện của Nam Quyết vực, thì nàng đã mở miệng trước.

Sững người qua đi, hắn mới gật đầu nhẹ, không nói thêm gì nữa.

“Có thể nói cho ta biết Liễu gia ở Cửu Huyền cảnh, rốt cuộc là gia tộc như thế nào, vì sao tin tức ở phương diện này, ngay cả Phong Vũ lâu cũng rất ít.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Vân Thấm vẫn lắc đầu, chậm rãi mở miệng.

“Chờ cơ hội tới, ngươi tự nhiên sẽ biết tất cả.”

Nói xong, thần sắc nàng có chút cổ quái nhìn hắn một cái, “Nghĩa phụ kia của ngươi nghĩ cũng là đại năng nơi đây, tin tức về giới này liền coi như thật cái gì cũng chưa từng nói với ngươi sao?”

Thẩm An Tại lắc đầu, chẳng lẽ nói thế giới này còn cất giấu bí mật gì đó hay sao.

“Biết nhiều cũng không phải chuyện tốt gì, nhưng tốt nhất là ngươi nên coi chừng Mộ Dung Thiên.”

“Vì sao?” Thẩm An Tại nghe ra trong giọng nói nàng có vẻ nghiêm túc, không khỏi nhíu mày.

“Bởi vì hắn lên Thiên Kiêu bảng, hơn nữa xếp hạng cũng không thấp.”

Liễu Vân Thấm nghiêm mặt mở miệng, thần sắc ngưng trọng.

“Ngươi có biết trong ba trăm năm gần đây, lớp thiên kiêu trước đó có kết cục thế nào không?”

“Không biết.”

Thẩm An Tại lắc đầu, mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Lúc trước hắn nghe Bách Lý Nhất Kiếm nói về Thiên Kiêu bảng cũng có chút hiếu kỳ, nhiều thiên kiêu như vậy, trong đó không ít người có tư chất nhập Chân Tổ cảnh.

Nhưng vì sao cường giả đứng đầu đại lục này lại ít ỏi như vậy?

Cho dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không thể chỉ có ít người sống sót ở Thiên Kiêu bảng như vậy chứ?

“Bởi vì những năm gần đây chỉ cần là thiên tài nhập Thiên Kiêu bảng, tựa hồ đều bị người nhìn chằm chằm, có người

biến mất vô tung vô ảnh, có phơi thây hoang dã hồi lâu mới bị người phát hiện.”

Thẩm An Tại khẽ giật mình.

Bị người theo dõi!

Tại sao lại bị người khác theo dõi chứ, là vì thiên phú?

Người sau lưng vì sao phải bóp chết tú thai mới nổi của Thiên Huyền đại lục, chẳng lẽ có ý đồ khác?

“Không có người điều tra, hay là điều tra không ra?”

Thẩm An Tại nhíu mày hỏi thăm.

“Những thiên kiêu kia đều là các thế lực lớn tốn hao tâm huyết bồi dưỡng, vô cớ chết yểu, tất nhiên là muốn điều tra, đáng tiếc cuối cùng đều đá chìm đáy biển, không tra được kết quả gì, căn bản cũng không biết hung thủ phía sau màn là ai.”

Theo lời Liễu Vân Thấm vừa nói ra, ánh mắt Thẩm An Tại lập loè, trong lòng nhớ tới khí tức hoang vu xuất hiện trước đó.

Chẳng lẽ… lớp trẻ trên Thiên Kiêu bảng chết yểu, cũng có liên quan đến Yêu Thần giáo hay sao?

Mặc dù có suy đoán này, nhưng hắn cũng không có biện pháp tìm tới vị trí cụ thể của Yêu Thần giáo, thậm chí ngay cả sơn môn bọn họ ở đâu, cường giả phía sau màn là ai cũng không rõ ràng.

“Ta biết rồi, sẽ chú ý.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, nhớ kỹ chuyện này.

Mộ Dung Thiên có Sinh Tử bài, có thể cảm ứng được nguy cơ, bản thân hắn cũng không phải quá lo lắng.

Chỉ là bên phía Vu Chính Nguyên… đơn độc một mình tại Đông Linh vực xa xôi, không người thân, nếu gặp nguy hiểm sẽ không tốt.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Dược viên còn lại một nửa, suy nghĩ một hồi rồi âm thầm gật đầu.

Có lẽ phân lượng cũng không sai biệt lắm, đủ để tự luyện chế mười lăm cân đan dược, đến lúc đó sai người đưa đến Đông Linh vực, giao vào tay Chính Nguyên.

Thấy biểu cảm của hắn, Liễu Vân Thấm nhất thời biết hắn đang có cái gì chú ý, lập tức bất đắc dĩ mở miệng khuyên bảo.

"Nơi này không phải Linh Phù sơn, ngươi cũng đừng nhổ sạch Dược viên của người ta."

"Yên tâm, sẽ không đâu."

Thẩm An Tại lắc đầu cười.

Sao lại nhổ sạch chứ, những linh được niên hạn quá thấp kia bây giờ đã không theo kịp nhu cầu luyện đan của hắn, dược liệu muốn hái ít nhất cũng phải ba mươi năm hơn mới được.

Vừa nghĩ, hắn bỗng vỗ gáy.

Đúng rồi, sau khi đẳng cấp sùng bái của Cảnh Tuyết tăng vẫn còn ban thưởng cho hắn một cơ hội rút thưởng đấy!

Xem xem có thể kiếm được thứ gì tốt hay không!

Rút thưởng, đã rất lâu không có rút thưởng rồi!

…

Chương 256: Đã từng đệ nhất Thiên Kiêu bảng?

"Hệ thống, chuẩn bị rút thưởng."

Thẩm An Tại tập trung suy nghĩ, trực tiếp gọi ra đĩa quay rút thưởng.

Theo bàn xoay bắt đầu phi tốc chuyển động, ánh sáng đủ mọi màu sắc lấp lánh, hắn bắt đầu khẩn trương lên.

Lần này ngàn vạn lần không nên lại là roi bò gì, hiện tại mình không dùng được thứ đó!

Trong lòng hắn cầu nguyện, bánh xe chậm rãi đi tới.

Lướt qua màu vàng, màu tím, màu trắng… sau đó lại nổi lên màu vàng.

[Chúc mừng kí chủ rút được đạo cụ cực phẩm Thần Nông dược quyển X1

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó mặt lộ vẻ kinh hỉ.

Vật phẩm màu vàng kim, lại ra vật phẩm màu vàng!

Hơn nữa Thần Nông dược quyển, cái này nghe tựa hồ là thứ có liên quan đến phương diện dược đạo.

Hắn vội vàng xem xét giới thiệu về quyển sách thuốc.

Dược quyển Thần nông: Y thư tuyệt thế do Dược Đạo Thần Nông ghi lại về vô số lý luận dược bệnh, để hậu nhân quan sát, nếu có thể nghiên cứu thấu đáo có thể đạt tới thánh phẩm.

Có thể đạt tới Thánh phẩm!

Lúc nhìn thấy bốn chữ này, trong lòng Thẩm An Tại khẽ giật mình, nhớ tới lúc trước ở chỗ sâu trong Thánh địa Long tộc, cuộc đối thoại giữa Kim tộc trưởng cùng Phượng Khuynh Tâm.

Hình như vào lúc đó người trước có nhắc tới thứ phía trên Chân Tổ, Thánh cảnh gì đó.

Chần chờ một chút, Thẩm An Tại quay đầu nhìn về phía nữ tử dịu dàng.

"Ngươi có biết trên cửu cảnh, là cảnh giới gì không?"

Liễu Vân Thấm vốn đang nhìn hắn, đột nhiên nghe hắn hỏi cái này không khỏi có chút kinh ngạc.

"Ngươi không biết?"

Thẩm An Tại rất thành thật mà lắc đầu, khiến cho Liễu Vân Thấm có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nhẹ giọng mở miệng giới thiệu.

"Cửu cảnh mà thế nhân quen thuộc, chỉ là cực hạn của nhân loại, hạ tam cảnh luyện khí, trung tam cảnh mượn thiên địa chi lực ngưng luyện thần thông, chỉ có thượng tam cảnh, mới coi như miễn cưỡng tiếp xúc đến giai đoạn sâu xa hơn, cũng xưng là thần hồn."

Ánh mắt Liễu Vân Thấm ôn hòa: "Ngươi có biết vì sao từ Càn Khôn cảnh đột phá Niết Bàn cảnh, cần độ tâm kiếp không?"

"Vì để tiến thêm một bước rèn luyện thần hồn, phòng ngừa vật chứa quá lớn, nội lực ẩn chứa lại quá mức nhỏ bé."

Thẩm An Tại đáp lại rất nhanh, những thứ này hắn luôn tự điều tra điển tịch các loại.

Cái gọi là độ tâm kiếp, thật ra là để võ giả Niết Bàn có thể phát huy lực lượng của mình ở mức độ lớn hơn mà thôi.

Cũng giống như hạ tam cảnh là trẻ con mới sinh, trung tam cảnh là trẻ con thôi nôi, cũng chính là tìm kiếm Càn Khôn động thiên của mình.

Mà thượng tam cảnh, mới là giai đoạn trẻ con trưởng thành, giai đoạn có thể phát huy lực lượng lớn nhất của mình.

Nếu không độ kiếp thông tới Niết Bàn, thật giống như một thằng nhóc choai choai, vung búa lớn hơn nó mấy lần, trông buồn cười.

"Cái gọi là phía trên cửu cảnh, chính là khi thần hồn, cảnh giới, đều đã đạt đến cực hạn của con người, sau khi trở thành Chân Tổ thì mới có tư cách chạm vào lĩnh vực thần thánh."

Liễu Vân Thấm nhìn về phía Thẩm An Tại, nhẹ giọng mở miệng.

"Đó chính là Thánh cảnh, Thánh cảnh chín tầng, đã không thuộc phạm vi của sức người nữa, mà là nghiêng về phía… thần thánh!"

Thẩm An Tại hơi giật mình, không ngờ Chân Tổ chỉ mới là cực hạn của sức người mà thôi, đi lên trên nữa còn có thể đột phá tầng thứ cao hơn.

"Vậy đại lục Thiên Huyền có xuất hiện Thánh cảnh chưa?"

"Đã từng có, hiện tại đã không còn."

"Cả một người cũng không còn?"

"Ừ, một người cũng không còn."

Liễu Vân Thấm gật đầu đáp lại.

"Vì sao? Chẳng lẽ ngay cả Thanh tổ năm xưa cũng không thể đột phá Thánh cảnh?"

Thẩm An Tại lại một lần nữa mở miệng hỏi thăm, ánh mắt Liễu Vân Thấm khẽ nhúc nhích, chậm rãi lắc đầu.

“Thiên kiêu cùng thế hệ với Thanh tổ có rất nhiều, nhưng có thể sống sót đồng thời cũng đột phá tới Chân Tổ cảnh như hắn, chỉ có số ít mấy người.”

“Còn có dũng khí đi truy tìm Thánh cảnh, duy chỉ có một mình Thanh tổ mà thôi, nhưng cũng chính là trong lần truy tìm kia, cho tới bây giờ vẫn không rõ sống chết”

Thẩm An Tại ngẩng đầu kinh ngạc.

Không ngờ Thanh tổ lại vì truy tìm cảnh giới siêu việt Chân Tổ nên mới mất tích.

“Ngươi vừa nhắc đến hai chữ truy tìm này, là có ý gì?”

“Thế giới này không có cơ hội đột phá Thánh cảnh, muốn đột phá Thánh cảnh thì cần phải tìm những con đường khác.”

“Con đường khác?”

Thẩm An Tại nhíu mày, nhớ tới lời lúc trước Kim tộc trưởng nói.

Hình như là… người của Yêu Thần giáo có thể giúp hắn đạt được thứ gọi là thời cơ kia?

“Ừ, giới này không có đường.”

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu, nhưng cũng không có nói rõ.

Mặc cho Thẩm An Tại truy vấn thế nào, nàng cũng chỉ lắc đầu không nói, tựa hồ có điều khó nói.

Thẩm An Tại đành phải không truy vấn những chuyện này nữa, ngược lại có chút hiếu kỳ về thân thế của nàng.

“Rõ ràng ngươi lợi hại như vậy, lúc trước làm sao lại đến Linh Phù sơn xa xôi như thế làm phong chủ?”

Liễu Vân Thấm liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên đáp: “Bởi vì một ít chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy ta bị thương được Trấn

Nam vương cứu, sau đó nhân duyên tế hội mà nhập Linh Phù sơn."

"Bị thương?"

Thẩm An Tại nhíu mày lại.

"Đúng vậy." Liễu Vân Thấm gật đầu.

"Vì sao lại bị thương, ngươi ở Linh Phù sơn lâu như vậy, là trốn cái gì?"

Thẩm An Tại có chút hiếu kỳ.

"Không phải lúc trước ta đã nói với ngươi, thiên tài gia nhập Thiên Kiêu bảng đều bị truy sát một cách khó hiểu sao?"

Liễu Vân Thấm mở miệng đáp lại.

Người trước kinh ngạc, hai chuyện này có liên hệ gì sao?

"Chẳng lẽ trước kia ngươi cũng từng lên Thiên Kiêu bảng?"

Liễu Vân Thấm bỗng nhiên đỏ mặt, giống như nhớ lại chuyện mình dùng tên giả khiến nàng có chút ngượng ngùng.

"Trước kia không để ý trong nhà ngăn cản, dùng tên giả là Tiểu Thấm lang bạt tại Trung châu, cho nên được Thiên Kiêu bảng ghi vào, xếp hạng nhất."

Thẩm An Tại sững sờ: "Hạng bao nhiêu?"

"Nhất."

Tê!

Hắn không khỏi hít sâu một hơi, thần sắc khiếp sợ.

Thiên Kiêu bảng là dựa theo số tuổi để sắp xếp, hễ không đến ba mươi đều có thể vào bảng, lâu dài không có tin tức hoặc là sau ba mươi sẽ tự động rời khỏi, ai xếp hạng sau có thể tiến lên một vị trí.

Nói cách khác, lấy niên kỷ Liễu Vân Thấm hiện tại hai mươi tám hai mươi chín tuổi, thậm chí năm nay còn có thể xếp trên cùng một bảng danh sách với bọn Mộ Dung Thiên.

Hơn nữa với thực lực đã là Xung Hư cảnh… xếp hàng thứ nhất không phải là vấn đề gì.

Thẩm An Tại bỗng nhiên che ngực, nhìn kỹ nữ tử dịu dàng trước mặt.

Người sau thấy biểu lộ đau lòng của hắn, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Vừa nghĩ tới tuổi của ngươi còn có thể cùng đồ nhi ta đăng một bảng, ta bỗng có loại cảm giác tội nghiệt nặng nề."

Nghe thấy hắn nghiêm trang nói, Liễu Vân Thấm không khỏi cười yếu ớt lắc đầu, gương mặt xinh đẹp có chút đỏ lên.

Nàng làm sao lại không rõ Thẩm An Tại đang nói mình tội nghiệt nặng nề là có ý gì chứ, chỉ là thực ra giữa võ giả không kiêng kị tuổi tác bằng thế tục.

Thẩm An Tại đùa giỡn một chút, sau đó lâm vào trong suy tư sâu xa.

Xem ra lúc trước Liễu Vân Thấm bị trọng thương trốn đến Nam Quyết vực, chính là do kẻ phía sau màn giết chết Thiên Kiêu bảng kia gây ra.

Nàng may mắn chưa chết, dứt khoát trước hết lưu tại Nam Quyết vực không xuất hiện nữa.

Khó trách gần đây khi mình đọc tin tức trên Thiên Kiêu bảng, không nhìn thấy cái tên "Tiểu Thấm" này.

Nghĩ tới đây, Thẩm An Tại lại nhìn thoáng qua Liễu Vân Thấm đoan trang dịu dàng.

Không nghĩ tới nữ tử ổn trọng hiền thục như vậy, cũng từng là thiếu nữ xông xáo năng động một thời thanh xuân.

…

Chương 257: Không có gì làm thì nhai hai viên

"Cho nên ngươi có nhìn ra những người lúc trước đuổi giết ngươi là ai không?"

Thẩm An Tại khoa tay múa chân: "Ví dụ như bọn họ ra tay có đặc điểm gì, hoặc là điểm nào rất dễ nhận ra?"

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm cau lại, lâm vào trong hồi ức.

Đặc thù…

Nếu nói về đặc thù, lúc trước khi những người kia ra tay, Yêu Sát chi khí trên người bọn họ dường như rất nặng.

"Yêu sát khí?"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Yêu tộc?

Nhưng Thiên Huyền đại lục, chưa từng nghe nói có tộc đàn Yêu tộc cường đại nào đó, chẳng lẽ là giống loài từ bên ngoài xâm lược?

Phượng Hoàng tộc, Long tộc đều là Linh tộc, không dính dáng chút gì đến yêu sát.

Duy nhất muốn nói yêu sát khí…

Ánh mắt Thẩm An Tại đột nhiên ngẩn ra, nhớ tới những người Ma giáo ở Nam Quyết vực.

Lúc trước, thời điểm Chu Tiếu lợi dụng Hóa Yêu thuật khống chế yêu thú Xích Diễm hổ dung nhập vào trong cơ thể

mình, toàn thân giăng đầy yêu văn, yêu khí kia ngược lại có chút yêu sát.

Không lẽ Bình Thiên triều, Ma giáo, lại còn có quan hệ với những thế lực săn giết Thiên Kiêu bảng kia?

Thẩm An Tại Lâm rơi vào suy nghĩ sâu xa, nếu thật sự như thế, đạo lý liên lụy trong đó lại có chút nhiều.

"Đúng rồi, lúc trước ngươi nói những người kia đều xuất thủ dựa vào Thiên Kiêu bảng, Thiên Kiêu bảng tương đương với một danh sách tất sát, vậy có khả năng, Phong Vũ lâu là thế lực tạo ra Thiên Kiêu bảng, biết chút nội tình hay không?"

Hắn chợt nhớ tới chuyện này, mở miệng hỏi thăm.

Liễu Vân Thấm lắc đầu.

"Mấy ngàn năm trước Phong Vũ lâu đã thành lập, Thiên Kiêu bảng cũng đã xuất hiện rất lâu. Mà chuyện săn giết thiên kiêu mới bắt đầu mấy trăm năm trước, cho nên không có liên quan nhiều tới Phong Vũ lâu."

"Nếu như vậy, ai còn dám ở bên ngoài hiển sơn lộ thủy, dấn thân vào Thiên Kiêu bảng?"

Thẩm An Tại sờ lên cằm.

"Chưa trải qua ma luyện thì sao có thể trở thành cường giả chân chính được, ví dụ như ngươi đã dạy Mộ Dung Thiên, cho dù hoa trong nhà kính có tốt đến mấy cũng không cứng rắn bằng hoa dại bên ngoài."

Liễu Vân Thấm khẽ thở dài, "Huống hồ người trẻ tuổi vốn là tranh cường háo thắng, muốn để cho bọn họ một mực kín tiếng làm việc, rất khó."

Thẩm An Tại gật đầu, đồng ý.

Đừng nói là người trẻ tuổi, nếu như hắn có thực lực thuộc cảnh giới Xung Hư Chân Tổ thì đã sớm ra bên ngoài tiêu dao rồi.

Đáng tiếc, hắn chỉ có Đoán Thể cảnh, cho nên chỉ có thể sống chó.

Nhìn mây trời phương xa, trong mắt Thẩm An Tại lộ ra lo lắng.

Xem ra Thiên Kiêu bảng này cũng không phải là một cái bảng tốt đẹp gì, mà là một tấm bùa đòi mạng…

Ma giáo ở Nam Quyết vực, hung thủ phía sau màn săn giết thiên kiêu ở Trung châu, đánh cắp thánh vật Linh tộc, người thần bí Chân Tổ cảnh có thể thao túng lực lượng hoang vu…

Rốt cuộc giữa bọn họ có liên quan gì đây?

"Được rồi, ta nên lên đường thôi."

Nhìn thoáng qua hoàng hôn buông xuống phía tây, Liễu Vân Thấm chậm rãi đứng lên.

"Ngươi muốn về Cửu Huyền cảnh?" Thẩm An Tại mở miệng hỏi thăm.

"Ừm, trong tộc còn có rất nhiều sự vụ cần xử lý."

Liễu Vân Thấm hơi ngoái đầu lại, gật nhẹ đầu.

Sau đó nàng bước ra một bước, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ngọc Tâm Lan xa xa nhìn nữ tử áo xanh cất bước biến mất, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc dù cùng là Xung Hư, nhưng nàng lại cảm giác chính mình giống như ở dưới tay đối phương là sẽ đánh không lại mấy chiêu.

Nàng có chút kỳ quái nhìn Thẩm An Tại đang đi tới Dược viên.

Cũng không biết vị phong chủ Thanh Vân phong này, từ nơi nào quen biết người lợi hại như vậy.

Ngọc Tâm Lan vừa hiếu kỳ, vừa nhìn trung niên áo trắng trong Dược viên, sau đó móc ra một cái… bao tải?

"Hả?"

Nàng chỉ sửng sốt một chút, một giây sau, Thẩm An Tại tay trái xách cái túi, tay phải dùng tốc độ nhanh đến tạo thành tàn ảnh, cấp tốc ngắt lá linh dược, trái cây…

Động tác của hắn rất thuần thục, tựa như quanh năm luôn làm loại chuyện này.

"Ngươi… ngươi…"

Ngọc Tâm Lan cảm thấy hơi thở nghẹn lại, lúc xông tới, cả một mẫu dược điền đã bị nhổ sạch, chỉ còn lại thân cây trụi lủi.

"Ui, Ngọc trưởng lão sao lại rảnh rỗi tới chỗ này, là quan tâm thân thể Thẩm mỗ sao?"

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, cười nói: "Làm phiền Ngọc trưởng lão lo lắng, Thẩm mỗ khôi phục coi như cũng được, ngươi xem, ta hái thuốc mắt không hoa tay không run, tinh thần rất tốt."

Nói xong, hắn còn đi tới dược điền bên cạnh, không coi ai ra gì tiếp tục đại nghiệp hái thuốc của hắn.

Ngọc Tâm Lan nhìn động tác của hắn mà lòng có chút quặn đau.

Tinh thần ngươi thật tốt, ngươi hái tiếp ta sẽ không còn tinh thần nữa.

“Thẩm trưởng lão, ngươi đột nhiên hái nhiều thuốc như vậy làm gì, là muốn thu dọn đồ đạc chạy à?”

Lúc nàng nói chuyện, cố ý tăng mạnh âm điệu chữ “chạy”.

Có loại cảm giác sợ Thẩm An Tại trộm linh dược rồi chạy mất.

“Không.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, vừa tiếp tục hái thuốc, vừa mở miệng.

“Ta là muốn luyện thêm chút đan dược đưa cho sư điệt bên Thần Phù điện, một mình hắn ở bên đó không ai chiếu ứng, thiếu cái gì ta cũng không biết, cho nên dự định luyện cho hắn mỗi thứ một ít.”

Ngọc Tâm Lan nhíu mày, nhiều dược liệu như vậy, gia hỏa này tính luyện chế bao nhiêu viên… Ừm, bao nhiêu cân?

“Khó được có sư môn trưởng bối tốt như ngươi lo lắng, cái này không biết có cần luyện nhiều lắm không?”

“Không nhiều không nhiều, vừa vặn làm đường đậu cho Chính Nguyên cắn, không có gì làm thì nhai hai viên.”

Thẩm An Tại cười ha ha xua tay đáp lại.

Ngọc Tâm Lan ở bên cạnh có chút khóc không ra nước mắt.

Đại ca, ý trong lời nói của ta ngươi không nghe ra sao?

Tùy tiện hái một chút là đủ rồi, đừng hái nhiều, đây là Dược viên của ta mà!

Còn muốn coi thành đường đậu ăn chơi…

Dùng tài nguyên của ta đi sủng ái sư điệt của ngươi đúng không?

Thật sự là giỏi tính toán quá đi mà!

Cuối cùng, ngăn cản hắn hái thuốc cũng không thể nói thẳng ra miệng.

Nàng thở dài, dặn dò Thẩm An Tại tĩnh dưỡng thật tốt xong liền quay người rời đi.

…

Nam Quyết vực, Dược Vương cốc ở Bắc Minh triều.

"Cái gì, Quận chúa đã tiến vào cương vực Bắc Minh mấy ngày rồi?"

Thần sắc Bắc Thần Huyền Dịch xưa nay vốn nho nhã giờ có chút ngưng trọng.

"Đúng vậy, chỉ là vừa vặn đệ tử canh giữ y điểm của chúng ta ở tòa thành đó bị Ma giáo tập kích, mất liên lạc, hôm nay cũng không biết quận chúa đi hướng nào."

Người bẩm báo là một tên đệ tử chồng chất vết thương.

Ở một bên, Tiền Hải chau mày: "Chuyện này phiền phức lắm, hôm nay Thiên Tuyết tông bỗng nhiên phản loạn, Ma giáo xâm lấn, bên ngoài Bắc Minh lại có đại quân của Bình Thiên triều rình mò, từng thành trì phòng thủ yếu kém, quận chúa nàng sợ là nguy hiểm!"

"Cha, ta đi tìm Cảnh Tuyết!"

Bắc Thần Vọng Thư tiến lên mở miệng, thần sắc lo lắng.

"Không thể!"

Bắc Thần Huyền Dịch nghiêm túc từ chối: "Hiện giờ tình huống bên ngoài không rõ ràng, phần lớn đệ tử Dược Vương cốc ta đều đã chạy tới chiến trường ở Thiên Tuyết tông, ngay cả ta cũng còn phải qua, lúc này nếu ngươi lại xảy ra sai lầm gì, chẳng phải sẽ khiến chúng ta phân tâm đó sao?"

“Nhưng Cảnh Tuyết nàng…” Bắc Thần Vọng Thư vẫn có chút không cam lòng như cũ.

Người trước trầm tư, người tìm Tiêu Cảnh Tuyết nhờ giúp đỡ là mình, nếu đối phương gặp chuyện không may mà mình bỏ mặc thì không khỏi quá mức tiểu nhân.

“Tiền Hải!”

“Có mặt.”

“Ngươi mang theo chút ít trưởng lão chấp sự, dọc theo tuyến đường quận chúa cùng đệ tử trong cốc thất lạc mà lục soát, nhất định phải tìm được nàng cùng người của Linh Phù sơn!”

“Nhưng bên phía Thiên Tuyết tông…”

Tiền Hải cau mày, để cho mình tự đi, chiến trường Thiên Tuyết tông bên kia, Dược Vương cốc chẳng phải là đang ở thế yếu.

Dù sao mình tốt xấu gì cũng là võ giả Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

“Không cần nhiều lời, nhanh đi thăm dò!”

Bắc Thần Huyền Dịch nghiêm giọng nói, giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Xin nhận lệnh.”

Cuối cùng, Tiền Hải vẫn chắp tay lĩnh mệnh, dẫn người rời đi.

Chương 258: Hai mặt

Đại Ngọc thành.

Tuy là giữa trưa, nhưng nơi đây lại u ám dị thường, bởi vì chân trời mây đen dày đặc, còn nổi lên huyết quang.

Vì thế thoạt nhìn cả tòa thành đều cảm thấy một bầu không khí áp lực.

Trong thành tiếng kêu than dậy khắp trời đất, đâu đâu cũng có thể thấy được những phần tay chân cụt, máu tanh ứa ra.

Cũng giống như Phục Linh thành lúc trước, chẳng qua lúc đó còn có đám đệ tử Linh Phù sơn như Vu Chính Nguyên, Mộ Dung Thiên dốc sức chống cự, hơn nữa còn giết chết mẫu trùng.

Mà hôm nay Đại Ngọc thành này chỉ có vô số dân chúng, ngẫu nhiên nhìn thấy một số thi thể lạnh lẽo của đệ tử Dược Vương cốc.

"Sư tỷ, ngài còn muốn tiếp tục cứu người sao?"

Trong một ngõ nhỏ, Thiên Nhạc nhíu mày nhìn nữ tử áo trắng trước mắt.

Nàng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trừ độc cho một lão ẩu.

Nói là trừ độc, kỳ thật là đang dẫn độc tố trong cơ thể người khác vào trong cơ thể mình.

Một đường đi tới, nàng đã cứu không biết bao nhiêu người, trong cơ thể đã tích lũy bao nhiêu độc tố.

Làm cho độc ban trên mặt nàng càng thêm đáng sợ, đơn giản là đã đến mức doạ cho trẻ nhỏ khóc đêm cũng phải nín.

"Nếu không cứu, trơ mắt nhìn những bách tính vô tội này đi chết sao?"

Thiên Nhạc nghe vậy trầm mặc, canh giữ bên người nàng không nói lời nào.

Còn nhớ rõ hai ngày trước, sư tỷ nhà mình dùng Vạn Độc tâm kinh gì đó hấp thu tất cả độc tính trong cơ thể của đám đệ tử Dược Vương cốc vào hai ngày trước, còn những đệ tử Dược Vương cốc kia thì có biểu cảm gì.

Độc công!

Mặc dù nét mặt bọn họ vô cùng cảm kích, nhưng đáy mắt lại có chút không tránh khỏi sợ hãi, nhất là sau khi nhìn thấy dung nhan sư tỷ đại biến, toàn thân độc khí, cả đám đều tránh xa.

Sau khi giải độc xong, tất cả bọn họ đều chạy đi, chỉ để lại hai người bọn họ.

Thiên Nhạc có chút không rõ, người giống như vậy còn cứu làm gì, nếu như mình, giết sạch sẽ cũng không nháy mắt lấy một cái.

Hắn hỏi Tiêu Cảnh Tuyết, nhưng nàng chỉ lắc đầu, luôn nói mình đang tìm một vài thứ.

Một loại đồ vật tên là đạo.

Hắn hỏi đó là cái gì, nàng chỉ cười nói cũng không biết, có lẽ bây giờ đại sư huynh của bọn họ đã tìm được rồi.

Tới khi tìm được con đường này, nàng sẽ biết.

Hiện tại, nàng luôn cảm thấy mình còn thiếu cái gì đó.

Không biết là cứu người không đủ nhiều hay là dược đạo của mình không đủ thuần túy, nhưng sư phụ không có ở đây, nàng cũng chỉ có thể tự đi tìm tòi.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, độc tố trên người lão ẩu đã rút đi toàn bộ, toàn bộ tiến vào cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết.

Vạn Độc tâm kinh một khi tu luyện, nhất định phải thường xuyên cắn nuốt độc tố mới có thể giữ được sự ổn định của bản thân, nếu không lúc nào cũng có thể bị độc tố phản phệ bản thân.

"Lão bà bà, ngài có khỏe không?"

Thanh âm ôn nhu vang lên, lão ẩu chậm rãi mở hai mắt ra, khi khuôn mặt đầy những đốm độc kia đập vào mi mắt, con ngươi bà lão chợt co rút lại.

"Quái… Quái vật!"

Thiên Nhạc lập tức tiến lên, túm chặt bàn tay lão ẩu, ánh mắt lạnh như băng.

Nhìn thấy ánh mắt băng hàn của hắn, trong lòng lão ẩu chấn động, có loại cảm giác như rơi vào hầm băng.

"Tiểu sư đệ, buông tay."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng, lúc này Thiên Nhạc mới buông tay ra.

"Ra ba dặm ngoài thành phía tây có đệ tử Dược Vương cốc, cần ta đưa ngươi qua không?"

"Không… Không cần, tự ta đi là được rồi!"

Bà lão nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi quay đầu khập khiễng chạy đi.

"Sư tỷ, ngay cả lời cảm tạ người ta cũng không biết nói, ngươi thực cảm thấy cứu những người này là đáng giá hay

sao?”

Thiên Nhạc có chút không vui mở miệng, “Mà tự đi ra ngoài, không tìm được người của Dược Vương cốc, cho dù chết ở đâu cũng không biết, cứu người có ý nghĩa sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết không nói gì, chỉ sờ lên khuôn mặt trở nên gập ghềnh của mình, trong mắt hiện lên vẻ mất mát.

“Có lẽ là sư tỷ dọa nàng…”

Thấy nàng vẫn luôn nghĩ lỗi là do bản thân, Thiên Nhạc nhất thời không nói gì, lắc đầu không nói.

“Đi thôi, bên trong còn nhiều người trúng độc đang chờ chúng ta đi cứu.”

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng nói, đứng dậy đi vào một tiệm may gần đó, sau khi để lại ngân phiếu ở cửa ra vào, lúc đi ra trên mặt đã có thêm một lớp khăn che mặt màu trắng, miễn cưỡng che được độc ban trên mặt.

“Thương thế của ngươi khôi phục như thế nào rồi?”

Hai người một lớn một nhỏ đi vào trong thành, Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng hỏi thăm.

“Đan dược của Phong chủ có hiệu quả rất tốt, xương cốt trên tay chân đã khôi phục hoàn toàn.” Thiên Nhạc gật đầu nói.

“Vậy thì tốt rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu.

Hai người quẹo qua một đầu ngõ, đi vào đường phố thành chủ Đại Ngọc.

Nhưng cảnh tượng trước mắt này, bất luận là Tiêu Cảnh Tuyết hay Thiên Nhạc đều giật mình ngây người.

Tiếng kêu rên khắp nơi, một con đường lớn không nhìn thấy điểm cuối, dân chúng tràn đầy đau đớn lăn lộn, một đám sắc mặt tái nhợt, thậm chí có thất khiếu chảy máu.

Có người đau không nhịn được đụng đầu vào tường, có người lựa chọn tự sát.

Nhìn lại, ít nhất cũng phải mấy ngàn đến gần vạn người.

Đây chỉ là một con phố, Đại Ngọc thành dù sao cũng là một thành trì không lớn không nhỏ, đường cái dạng này tổng cộng có bốn đường.

"Cứu mạng… Cứu ta…"

"Ai đến cứu con của ta đi…"

Các loại thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, huyết khí, hư thối tràn đầy xoang mũi, nơi này tựa như luyện ngục nhân gian.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày tiến lên, chậm rãi ngồi xổm trước mặt mấy người gần đó, vươn cổ tay ra vận sức huy động Vạn Độc tâm kinh, hấp thu độc tố trong cơ thể họ.

Nhưng cách làm này, khiến cho thống khổ nàng phải chịu đựng cũng tăng lên mấy lần.

Từng luồng hắc khí, tử khí bóc ra từ cơ thể những người đó, lao về phía vết thương trên cổ tay của Tiêu Cảnh Tuyết.

Mà màu da hơn mười bách tính gần đó, cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục bình thường, không còn thống khổ.

"Thần y, thần y!"

"Cô nương, ân cứu mạng, không thể báo đáp!"

Một người lại một người được chữa trị tốt kịp phản ứng, cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống đất bái tạ.

Cùng là một người mặc áo trắng, nữ tử đeo mạng che mặt này so với nữ tử áo trắng phóng độc ngày trước lại giống như một tiên một ma.

Những bách tính khác vẫn bị kịch độc tra tấn nhìn thấy có người bị chữa khỏi, nhao nhao lộ vẻ kích động, cố nén đau đớn lao đến.

"Cứu mạng, cứu ta!"

"Cứu ta trước, ca ca ta là người Dược Vương cốc, ngươi phải cứu ta trước!"

"Van cầu ngươi, cứu con ta trước đi!"

Vô số âm thanh cầu xin ầm ĩ kéo tới, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn đám người chen chúc lộn xộn, đôi mi thanh tú cau lại.

"Đừng nóng vội, từng người một, ta sẽ cứu!"

Trong lúc hỗn loạn, mạng che mặt của nàng vô ý rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

Trong nháy mắt đã dọa những người bên cạnh nàng sợ tới mức lui về phía sau, thần sắc sợ hãi.

"A!"

"Quái vật, nàng cũng là quái vật, mọi người mau đánh chết nàng!"

Những người kia nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Cảnh Tuyết, vừa rồi còn cảm động đến rơi nước mắt, thần sắc bỗng nhiên quay ngược lại, trở nên sợ hãi và giận dữ. Thậm chí còn có người quơ lấy tảng đá trên mặt đất ném nàng, có người cầm cây gậy, cào gỗ xông lên phía trước.

"Cút ngay!"

Lúc nàng sắp bị biển người bao phủ, thế đao cường đại khuếch tán, đánh bay những người đang xông tới.

Thiên Nhạc đứng ở bên cạnh, khí tức băng hàn khắp người khiến tất cả mọi người kinh hãi lạnh mình, không dám tới gần.

Hắn quay đầu nhìn về phía sư tỷ nhà mình, ánh mắt tựa như đang hỏi.

Một đám tiểu nhân chợ búa như vậy, ngươi còn muốn cứu?

…

Chương 259: Độc công

Mặc dù Tiêu Cảnh Tuyết có chút thất vọng, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

"Còn thiếu một chút, thiếu một chút là Vạn Độc tâm kinh liền có thể nhập môn…"

Nàng nhìn bàn tay tràn ra hoa văn độc của mình, tự lẩm bẩm.

"Tiểu sư đệ, ngươi biết Thiên Mục trùng là nuốt huyết khí của người khác mà cường đại không? Nếu ta không cứu bọn chúng, đến lúc đó vô số huyết khí này sẽ dành cho một người, đến lúc đó sợ rằng ngoại trừ sư phụ, không ai ngăn được hắn tùy ý giết chóc."

Nàng nói, ánh mắt ngưng trọng.

Sở dĩ làm ra chiêu độc dịch này, chắc chắn không đơn giản là vì muốn Bắc Minh triều trong ngoài hỗn loạn, càng là muốn mượn loại độc trùng này để thu thập huyết khí trong phạm vi lớn.

Thiên Nhạc nghĩ tới điều gì đó, nhíu mày: "Cho nên sư tỷ định cứu người là…"

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Y và độc vốn là một nhà, nếu ta hấp thu nhiều độc tố hơn một chút, có lẽ thông qua một ít thủ đoạn có thể cảm ứng được phương hướng những độc nguyên cuối cùng này, tìm ra người phía sau màn."

"Tốc độ lan tràn của bệnh dịch độc này quá nhanh, chỉ dựa vào sức mạnh của một người thì khó mà dẹp yên được, chỉ có

cách giải quyết đầu nguồn mới được.”

“Nhưng nếu là ngọn nguồn, vậy khẳng định phòng vệ nghiêm ngặt, sư tỷ ngươi…” Thiên Nhạc còn muốn nói gì đó, Tiêu Cảnh Tuyết lại lắc đầu cắt ngang.

“Sau khi Thiên Tuyết tông cùng Dược Vương cốc khơi mào đại chiến, Bắc Thần cốc chủ bọn họ cũng sẽ chạy tới, trước đó không tìm được độc nguyên này để giải quyết, Dược Vương cốc sẽ thiệt thòi lớn, làm không tốt… ngay cả cốc chủ cũng sẽ chết.”

“Vậy để ta đi.” Thiên Nhạc lên tiếng.

Nhìn hắn, Tiêu Cảnh Tuyết cười sờ đầu hắn, gật đầu đồng ý.

“Được.”

Nhưng một giây sau, Thiên Nhạc đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt tối sầm lại chậm rãi ngã xuống ngực Tiêu Cảnh Tuyết.

Người sau nhìn hài đồng hôn mê, dịu dàng mở miệng.

“Sư tỷ sao có thể dẫn đệ cùng đi mạo hiểm chứ?”

Nàng nhẹ giọng nói, ánh mắt nhu hòa từ từ tản đi, giống như rốt cuộc đã đưa ra quyết định nào đó.

Một đám bách tính thấy vậy càng sợ hãi thất sắc, hiểu lầm là Thiên Nhạc đã chết.

“Giết… Giết người?”

“Quả nhiên nàng cũng giống như Tần Thiển Nguyệt của Thiên Tuyết tông, là quái vật, là ma đầu!”

Cảm xúc khủng hoảng tràn ngập, không ít người đã vô thức cho rằng nữ tử trước mắt cũng là ma đầu giết người không chớp mắt như Tần Thiển Nguyệt.

Đối mặt với khủng hoảng của mọi người, Tiêu Cảnh Tuyết vốn đã đặt Thiên Nhạc xuống mặt đất, sau đó chậm rãi đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh như biển nhìn chằm chằm những người trước mắt.

"Sư phụ nói không sai, thiên hạ có quá nhiều người đáng thương, ta làm sao cứu hết được?"

"Sư phụ nói mỗi người đều có đạo của riêng mình, thứ Vu sư huynh muốn tìm là phù đạo mà Trịnh sư bá hy vọng nhìn thấy, mà đại sư huynh đang truy tìm là kiếm đạo thuần túy nhất trong lòng hắn, vậy rốt cuộc đạo của ta là gì?"

Nàng nhìn biểu cảm sợ hãi lui về phía sau của những người này, dáng vẻ giống như gặp quỷ mà có chút châm chọc.

Mình biến thành bộ dáng hôm nay, còn không phải vì cứu bọn họ, vì giải quyết trận độc dịch này?

Kết quả là… không ngờ mình lại bị ghét bỏ.

Có lẽ là cứu quá nhiều người, nhìn quá nhiều gương mặt khác biệt, nàng bỗng nhiên đối với loại cảm giác cứu người tế thế còn bị người ghét bỏ này dâng lên mấy phần bực bội, nội tâm có chút mâu thuẫn.

Trước kia chưa từng xuất hiện tình huống mình cứu người, những người kia lại tránh xa mình.

Hiện tại bỗng nhiên như thế, không phải vì mình trở nên xấu xí, trở nên không giống một người tốt thôi sao.

Tiêu Cảnh Tuyết cất bước đi về phía trước, thôi động Vạn Độc tâm kinh đến mức tận cùng.

Quanh người nàng tử khí mịt mờ, hóa thành từng sợi tơ dài hẹp xuyên qua thân thể tất cả mọi người tại đây.

Vô số độc tố theo những sợi tơ này, ùa vào trong cơ thể nàng.

Những độc tố nồng đậm này xâm nhập vào cơ thể, thậm chí nhuộm áo trắng của nàng thành đen tím, ngay cả con ngươi kia cũng trở nên có chút màu tím thâm thúy yêu dị.

Qua lần khu độc này, ý nghĩ trong lòng nàng đã thay đổi một chút.

Không đơn thuần vì cứu người, phần nhiều là vì để cho Vạn Độc tâm kinh của mình càng cường đại hơn, cường đại đến mức tiếp theo nếu như lại gặp phải lựa chọn, nàng có thể không chút do dự bóp chết người để nàng làm lựa chọn.

Vừa hấp thu vô số độc tố, Tiêu Cảnh Tuyết vừa có chút hoảng hốt.

Nàng nhớ tới gương mặt kiêu ngạo của Tần Thiển Nguyệt, lúc ấy khi đối mặt với sư đệ và một đám đệ tử Dược Vương cốc, mình có bao nhiêu bất lực, chỉ có thể tu luyện Vạn Độc tâm kinh để giải vây.

Mà bây giờ… đã khác.

Nếu Tần Thiển Nguyệt muốn nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của mình, vậy thì cho nàng xem là được.

Mấy ngày nay luyện hóa độc tố, nàng cảm giác sâu sắc được sự cường đại của tâm kinh này.

Loại cảm giác này làm cho người ta say mê, so với việc cứu người hành y thì tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Cảnh Tuyết hít một hơi thật sâu, toàn bộ người trúng độc trong Đại Ngọc thành đều kêu rên một tiếng, hai mắt trắng dã trôi nổi lên.

Toàn bộ độc tố trong cơ thể họ lúc này đều đã rời khỏi cơ thể, hóa thành vòng xoáy độc tố khổng lồ phía trên Đại Ngọc thành.

Còn Tiêu Cảnh Tuyết thì trầm mình trong vòng xoáy này, tu vi đang chậm rãi tăng trưởng.

Cho đến khi… bước vào Thiên Linh cảnh!

Nàng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên ánh sáng màu tím yêu dị.

Lương thiện trong quá khứ đã không còn sót lại chút gì, giờ phút này đã trở nên bình tĩnh hơn một chút, bình tĩnh như làn nước.

Đông đảo bách tính rơi xuống đất, độc tố trong cơ thể đều được giải trừ.

Bọn họ sợ hãi nhìn nữ tử xấu xí trên không trung của Đại Ngọc thành, áo tím bay phần phật, cả người quấn quanh độc khí.

"Ta… giống quái vật sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết ở trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt nhìn bọn họ.

Khí tức cường đại bao phủ, đối mặt ánh mắt của nàng, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy một chút.

"Không… Không giống!"

"Ngài cứu chúng ta, loại trừ độc tố, sao lại là quái vật chứ…"

Theo từng giọng nói vang lên, trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết lộ vẻ châm chọc.

Người… chính là hai mặt như vậy.

Khó trách sư phụ luôn nói, người tốt làm chín mươi chín chuyện tốt, chỉ cần làm một chuyện xấu sẽ bị người ta mắng xối xả, mà người xấu làm chuyện xấu, chỉ cần làm một chuyện tốt, người khác sẽ khen hắn biết sai, có thể cải thiện hối lỗi.

Cũng khó trách sư phụ nói, kính yêu một từ, là kính sợ ở phía trước, kính yêu ở phía sau.

…

Xa xa, Tiền Hải vừa mới xuống núi, liền thấy thành trì phía trước dâng lên vòng xoáy khí độc to lớn.

"Đây là… khí tức Độc công thật là lợi hại!"

Hai mắt hắn nhắm lại, cực kỳ sợ hãi.

Khí tức cường đại như thế, ít nhất phải là công pháp Thiên giai mới có thể phát ra!

Chẳng lẽ lại xuất hiện đại ma đầu tuyệt thế gì rồi?

"Đại trưởng lão!"

Ngay khi Tiền Hải đang khiếp sợ, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng la.

Quay đầu nhìn lại là một gã đệ tử Dược Vương cốc đang ẩn nấp ở trên sơn đạo.

Tiền Hải vội quay đầu đi ổn định thương thế thay hắn, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra, những người khác đâu?"

"Những người khác ở bên kia tiếp tế dân chúng, ta là tuần tra bốn phía, trưởng lão, ngài tới thật sự quá đúng lúc!"

Tên đệ tử Dược Vương cốc kia hai mắt kích động, thậm chí nói năng lộn xộn.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tần Thiển Nguyệt, là Tần Thiển Nguyệt lợi dụng Thiên Mục trùng khống chế chúng ta, sau đó để chúng ta đi chém giết với quận chúa… Có rất nhiều đồng môn… cũng vì vậy mà chết thảm!"

"Cái gì?"

Tiền Hải nhíu mày: "Quận chủ đâu?"

Tên đệ tử Dược Vương cốc kia do dự một hồi rồi mở miệng: "Quận chúa không biết luyện tà công gì, thậm chí ngay cả Thiên Mục trùng cũng có thể thôn phệ luyện hóa, hơn nữa nàng trở nên toàn thân là độc, chúng ta… chúng ta không dám đồng hành cùng nàng, đã rời đi."

"Phế vật!"

Tiền Hải tức giận thổi râu trừng mắt.

"Thân là đệ tử Dược Vương cốc, ngươi sợ độc gì. Hơn nữa, các ngươi không rõ tính tình Cảnh Tuyết sao, cho dù nàng hạ độc các ngươi nhưng hành vi của các ngươi không sợ làm người ta thất vọng sao!"

"Bọn ta…" Tên đệ tử Dược Vương cốc kia xấu hổ cúi đầu.

Tiền Hải đang mắng, chợt nhớ tới cái gì, nắm cổ áo của hắn lên hỏi.

"Ngươi vừa nói quận chúa tu luyện cái gì?"

"Độc… Độc công!"

Con ngươi Tiền Hải hơi co lại, quay đầu nhìn về phía khói độc ngập trời ở hướng Đại Ngọc thành kia.

Chương 260: Ai tu luyện?

Trong lòng Tiền Hải mơ hồ dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Tiêu Cảnh Tuyết vốn là người tâm tư mẫn cảm, không thể nào không biết ý xấu của người khác.

Mà sự chê ghét này, vẫn là sau khi nàng tình nguyện tu luyện độc công cứu người đổi lấy.

Điều đả kích này đối với nàng, không thể nói là không lớn.

Mặc dù nha đầu này thường xuyên nói mình không có việc gì, nhưng cứ thế mãi, trong lòng chỉ sợ đã là trăm ngàn lỗ thủng.

Nếu bởi vậy mà tâm tính đại biến hoặc xảy ra sai lầm gì thì sẽ rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, bỏ lại tên đệ tử Dược Vương cốc rồi dùng tốc độ cao nhất chạy về phía Đại Ngọc thành.

Tu luyện độc công… nếu như truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của Tiêu Cảnh Tuyết!

Hắn phải xem còn cơ hội vãn hồi hay không mới phải.

Một đường bay nhanh, lúc vào Đại Ngọc thành, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Một đám người quỳ trên mặt đất, vẻ mặt sợ hãi đến mức không có một tiếng động nào ở nơi đây.

Còn ở phía trước bọn họ có một nữ tử áo tím đang đứng.

Khí độc khắp toàn thân nữ tử tràn ngập, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền mơ hồ dâng lên một cỗ cảm giác cực độ không thoải mái.

"Ngươi là… Quận chúa?"

Tiền Hải mở miệng dò hỏi.

Nữ tử áo tím chậm rãi quay đầu, khi khuôn mặt đầy vết độc kia hiện lên trong mắt, ngay cả Tiền Hải cũng phải kinh ngạc.

Làm sao có thể!

Thiếu nữ xinh đẹp, làn da trắng như tuyết lúc trước lại biến thành bộ dáng như vậy!

Thậm chí ngay cả khí chất của nàng cũng đã thay đổi rất lớn.

Trở nên đạm mạc hơn trước rất nhiều.

"Đại trưởng lão tới thật đúng lúc, chăm sóc thật tốt cho tiểu sư đệ của ta."

Tiêu Cảnh Tuyết nhàn nhạt mở miệng, vung tay áo lên, Thiên Nhạc ngã xuống đất lập tức bay về phía Tiền Hải.

Thiên Nhạc vừa mới được tiếp, Tiền Hải còn chưa kịp mở miệng nói gì, liền phát hiện nữ tử trước mắt vậy mà hóa thành một sợi tử yên biến mất không thấy gì nữa.

"Tốc độ thật nhanh!"

Đồng tử Tiền Hải hơi co lại, lúc này mới nhớ lại, vừa rồi cảm ứng được khí tức Tiêu Cảnh Tuyết hình như đã tiến vào Thiên Linh cảnh!

Đợi đến khi Tiêu Cảnh Tuyết biến mất, đám bình dân bách tính quỳ trên mặt đất mới có thể phục hồi tinh thần, thở dài một hơi.

Sau đó, bọn họ phát hiện Tiền Hải đang mặc trang phục trưởng lão Dược Vương cốc, lại gấp gáp đi tới, thần sắc kích động.

"Trưởng lão, mau cứu chúng ta, vừa rồi người kia có lưu lại độc gì trên người chúng ta không?"

"Đúng vậy, trưởng lão, ngài mau giúp bọn ta nhìn xem, nữ ma đầu kia toàn thân đều là độc khí, không giống người tốt!"

Âm thanh ồn ào rơi vào trong tai Tiền Hải, làm hắn chau mày.

Nhìn những gương mặt muôn hình muôn vẻ xung quanh, hắn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một cái.

"Ai…"

Hắn làm lơ lời thỉnh cầu của đám người này, chỉ nhìn về phía phương xa, ánh mắt lo lắng.

Chỉ sợ hiện giờ tâm cảnh của Tiêu Cảnh Tuyết đã rất tệ, nếu như không có ai dẫn đạo quan tâm, e sợ lạc lối!

"Thật không biết nếu Thẩm An Tại trở về nhìn thấy quận chúa bị Tần Thiển Nguyệt bức thành dạng này, sẽ có hậu quả gì."

Tiền Hải lắc đầu không thôi.

…

Một bên khác, giao Thiên Nhạc cho Tiền Hải xong, Tiêu Cảnh Tuyết đi thẳng về phía tây.

Sau khi Vạn Độc tâm kinh nhập môn, nàng đã có thể mơ hồ cảm ứng được một chút khí tức của độc nguyên.

Nàng nhẹ nhàng gõ nhịp tim mình, một đường đi, một đường gõ.

Bịch, phanh…

Đây là tiếng trống khống trùng Thiên Nhạc từng dạy cho nàng, trước kia không dám tùy ý sử dụng, là sợ dẫn tới quá nhiều độc trùng, không cách nào ứng đối.

Mà bây giờ…

Tê tê…

Trên đường núi, trong miếu hoang, trong mương nước âm u, vô số độc trùng nhô đầu ra, phóng về cùng một phương hướng.

Tiêu Cảnh Tuyết một đường đi tới, phía sau là đại quân độc trùng dày đặc như thủy triều, bao phủ nàng.

Nhưng mà bước chân nàng chưa từng dừng lại một khắc nào, tiếp tục đi về phía trước.

Độc trùng bò lên người nàng cơ bản đều chết trong nháy mắt, bị hút khô độc tố.

"Khống trùng cổ âm tuy tốt, nhưng cũng chỉ có thể thao túng một ít độc trùng cấp thấp, đáng tiếc."

Cảm nhận được độc công càng ngày càng mạnh mẽ của mình, Tiêu Cảnh Tuyết âm thầm lắc đầu.

Rất nhanh, hai mắt nàng hơi sáng lên, cảm ứng được tựa hồ có độc tố rất mạnh đang di chuyển ở phía trước.

Mà loại độc tố cường đại kia, nàng lúc trước cũng từng cảm thụ qua.

Độc thể do Thiên Mục trùng ký sinh!

"Cùng là độc nguyên, để xem là Vạn Độc tâm kinh của sư phụ cường đại hơn, hay là Thiên Mục trùng kia."

Nàng nhàn nhạt mở miệng, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Mà sau khi nàng cất bước, giữa hắc khí quẩn quanh, cỏ cây bốn phía vậy mà bắt đầu nhanh chóng khô héo nát bấy.

Nơi nàng đi qua, hoàn toàn quạnh hiu, thậm chí ngay cả đầm nước nàng đi ngang qua cũng hóa thành ao độc chỉ trong chốc lát.

Độc tố trong cơ thể càng ngày càng mạnh, Tiêu Cảnh Tuyết càng khó có thể khống chế.

Nhưng nàng không có để ý những thứ này, hiện tại nàng chỉ muốn chấm dứt chuyện nơi đây, sau đó trở lại Thanh Vân phong, không bao giờ xuống núi nữa, chờ đến khi sư phụ và sư huynh trở về.

…

Cùng lúc đó, biên giới Cực Bắc chi cảnh.

"Tề Thiên tiền bối có thể nhanh hơn chút nữa không?"

"Thúc giục, chỉ biết thúc giục, lại thúc giục thì ngươi tự lo đi!"

Trên một đám mây trắng, Mộ Dung Thiên đứng sau lưng Tôn Ngạo, sắc mặt lo lắng.

Tôn Ngạo cũng vò đầu bứt tai, dọc theo đường đi tiểu tử này đều lải nhải không ngừng, đến mức tai hắn cũng đã hiện vết chai.

Tốt xấu gì cũng là cường giả Xung Hư cảnh, mấy ngày nay hắn phi hành với tốc độ cao nhất, hiện tại đã vào Nam Quyết vực.

"Tiền bối, phía bên kia là Bắc Minh triều, chúng ta trực tiếp đi Bắc Minh triều tìm sư muội ta là được rồi!"

Mộ Dung Thiên chỉ một phương hướng.

"Biết rồi biết rồi!"

Tôn Ngạo không kiên nhẫn khoát tay áo, thoáng điều chỉnh phương hướng, tiến đến hướng Bắc Minh triều.

Thời gian nửa ngày trôi qua rất nhanh, sau khi vào Bắc Minh triều, bọn họ mới giảm tốc độ lại.

"Khá lắm, đây là chết bao nhiêu người?"

Tôn Ngạo híp hai mắt lại, hắn có thể cảm giác được một mảnh đại địa huyết khí nồng đậm.

Một mảnh hoang vu rách nát, trước mắt cô quạnh, ngay cả trong thành trì ngẫu nhiên cũng có thể thấy được hài cốt pha tạp.

"Đây… Đây thật sự là Bắc Minh triều?"

Mộ Dung Thiên hơi há miệng, có chút không dám tin.

Còn nhớ rõ lúc trước mình và bọn sư phụ đi tới Thiên Tuyết tông tụ họp, Bắc Minh triều vẫn là một mảnh phồn thịnh, vui mừng hưởng thái bình.

Không ngờ thời gian một năm không đến vậy mà lại biến thành như vậy.

Hoang đường đến cực điểm.

"Sư muội…"

Tình huống càng thảm liệt, Mộ Dung Thiên càng lo lắng cho an nguy của Tiêu Cảnh Tuyết.

Cũng không biết tình hình nàng bây giờ thế nào rồi.

"Mộ Dung tiểu tử, bây giờ đi đâu?" Tôn Ngạo móc lỗ tai hỏi.

"Trước tiên đi qua bên kia đã."

Mộ Dung Thiên chỉ về hướng lúc trước Tiêu Cảnh Tuyết và đệ tử Dược Vương cốc thất lạc.

Tầng mây phun trào, hai người trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Rất nhanh, bọn họ đi tới bên kia, dựa vào cảm giác mạnh mẽ của Tôn Ngạo, không bao lâu liền tìm được chỗ lúc trước Tần Thiển Nguyệt để cho Tiêu Cảnh Tuyết lựa chọn.

Thi thể đệ tử Dược Vương cốc đã được lấy đi, ở đây chỉ còn lại Tứ trưởng lão và một ít thôn dân vô tội bị Thiên Nhạc một đao phong hầu mà thôi.

"Đây là…"

Mộ Dung Thiên điều tra thương thế của Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông trước, lông mày chậm rãi nhíu lại.

Đao pháp này, có chút tương tự với thứ sư phụ từng dạy Thiên Nhạc ở diễn võ trường.

Chắc chắn bọn sư muội đã từng đến nơi này!

"Mộ Dung tiểu tử, ngươi xem này."

Tôn Ngạo bỗng nhiên gọi một tiếng, Mộ Dung Thiên theo tiếng gọi nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh đoản kiếm nhuốm máu rơi trên mặt đất, vết máu trên thân kiếm đã đông cứng.

"Trong vết máu còn lưu lại một loại khí tức độc công cực kỳ cường đại, cũng giống như kiếm nguyên của ngươi, trải qua rất lâu không tiêu tan, chỉ sợ độc công người này luyện, cũng không phải là phàm phẩm!"

Mộ Dung Thiên cầm chuôi đoản kiếm nhuốm máu lên, lông mày nhíu chặt, trong lòng bất an.

Độc công có thể so với Vô Song Ngự Kiếm quyết… rốt cuộc là ai đang tu luyện?

Chương 261: Tất cả đều chết

Một nơi hoang dã quạnh hiu, thân mang áo tím, nữ tử đeo mạng che mặt cất bước đi bộ.

Quanh người nàng lúc đi mang từng trận gió độc, vô số độc điệp, độc phong đi theo, nhất là cặp mắt màu tím đen yêu dị kia, khiến cho người nhìn thấy phát lạnh trong lòng.

Trên đường chợt có người trúng kịch độc chạy trốn đến đây, nhưng lại không còn sức lực cất bước nhấn xuống đất.

Bọn họ trơ mắt nhìn nữ tử toàn thân độc đi về phía mình, mặt lộ vẻ sợ hãi, chỉ cảm thấy phải bỏ mạng rồi.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Thiếu nữ áo tím ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ một cái, chỉ trực tiếp cất bước đi qua.

Độc phong quét qua, những bá tánh nhắn ở ven đường phát hiện độc tố trên người mình đã biến mất hoàn toàn.

Tất cả đau khổ đều tan thành mây khói, không còn cảm giác gì nữa.

Nhưng bọn họ chỉ ngạc nhiên nhìn lướt qua thiếu nữ áo tím đã biến mất ở phía xa, cũng không ai dám tiến lên dò hỏi.

Chỉ là cách làm đạm mạc của đối phương, cuối cùng lại để lại ấn tượng cực sâu trong lòng bọn họ.

…

Tiêu Cảnh Tuyết đi thẳng về phía trước, ánh mắt bình tĩnh như biển.

Càng đến càng gần, càng ngày càng gần…

Ánh mắt nàng càng phát ra xa, rất nhanh liền thấy được hai bóng người bên một dòng suối nhỏ.

Một người trong đó toàn thân là khe hở rậm rạp, chưa từng mở mắt, còn người khác lại khiến lông mi Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run.

Ngược lại, oan gia ngõ hẹp.

Không nghĩ tới mới mấy ngày không gặp, hôm nay đã gặp lại tại nơi này!

Tần Thiển Nguyệt!

Xem ra sau khi Tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông bị Thiên Nhạc giết, nàng lại dùng Thiên Mục trùng tìm một ký chủ khác.

Có thể có nhiều Thiên Mục trùng như vậy, tất nhiên nàng cấu kết với Ma giáo không cạn.

Giờ phút này, Tần Thiển Nguyệt đang hấp thu huyết khí nồng đậm từ trong cơ thể Thiên Mục độc thể.

Vô tận huyết sát khí tuôn ra từ trong cơ thể độc, tiến vào thân thể của nàng.

Mà cái cảm giác tu vi tăng lên kia khiến Tần Thiển Nguyệt cảm nhận được sự say mê vô tận.

Đây chính là tư vị của sự cường đại.

Hiện tại nàng có thể cảm giác được, nếu như mình và Mộ Dung Thiên đánh một trận, mình chỉ dùng một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết hắn.

Nàng thật sự có chút nôn nóng muốn nhìn đến một màn kia.

"Thêm một chút nữa, hấp thu thêm một số khí huyết của võ giả, ta có thể đột phá Càn Khôn cảnh!"

Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt lập loè.

Nếu không phải là hiện giờ huyết khí của người thường cũng chẳng có tác dụng gì với nàng, ngược lại còn phải loại bỏ tạp chất rất phiền phức.

Thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho nhân mạng nhiều người trong Đại Ngọc thành như vậy.

"Phía trước tựa hồ có cứ điểm của đệ tử Dược Vương cốc, đi qua xem một chút."

Tần Thiển Nguyệt hưng phấn nhìn phương xa, trong mắt tràn ngập huyết sát khí.

Hiển nhiên, tu vi nhanh chóng tăng lên như thế, lại thêm giết chóc quá nhiều, đã khiến tâm thần nàng bị dục vọng che đậy, lý trí tạm thời bị thiếu vắng.

"Ai!?"

Bỗng nhiên, Tần Thiển Nguyệt biến sắc, cảnh giác quay đầu lại nhìn.

Một thiếu nữ áo tím, chẳng biết từ lúc nào đã đứng trên ngọn cây, đang đứng từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống dưới.

"Ngươi là…"

Tần Thiển Nguyệt nhíu mày, nhìn nữ tử đeo mạng che mặt nhưng vẫn không che hết được vết bớt trên mặt, cảm thấy có chút quen thuộc.

Hình như đã gặp ở đâu rồi.

Tiêu Cảnh Tuyết không nói chuyện ngay, mà đưa mắt nhìn về phía Thiên Mục độc thể, ánh mắt ngưng lại.

Thiên Mục độc thể kia mặc dù không ra hình người, toàn thân đều là kẽ mắt, nhưng cặp mắt hí đến độ dù che kín hết

khuôn mặt cũng có thể nhận ra này, lại khiến cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

"Từ đường chủ…"

Đây không phải ai khác, chính là người đi cùng đám đệ tử Linh Dược đường do Huyền Ngọc Tử phái tới giúp nàng tiếp tế Dược Vương cốc, giải quyết nguy hiểm của bệnh dịch, Đường chủ Linh Dược đường Từ Hoan.

Chỉ là lúc mới vào Bắc Minh triều, đoàn người bọn họ đã bị đệ tử Ma giáo tách ra.

Không ngờ tới thời điểm gặp lại, đường chủ Từ Hoan, đã thành Thiên Mục độc thể.

Nghe được nữ tử áo tím phía trên lẩm bẩm, Tần Thiển Nguyệt tâm tư khẽ động, kinh ngạc mở miệng.

"Ngươi là Tiêu Cảnh Tuyết??"

Nói xong, nàng càng nhìn càng cảm thấy thân hình kia tương tự nữ tử mặc áo trắng khí chất nhu nhược lúc trước.

Chỉ là bây giờ… hai người đã hoàn toàn như hai người khác nhau.

Nghe nàng gọi tên mình, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết bình tĩnh, chậm rãi tháo khăn che mặt xuống.

Khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, cùng với độc văn đầy mặt kia, Tần Thiển Nguyệt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là kinh ngạc vô cùng.

"Không ngờ Thanh Thủy quận chúa được khen là mỹ nhân bệnh tật, hôm nay lại thành bộ dáng quỷ như vậy, ha ha ha!"

Tần Thiển Nguyệt nhìn khuôn mặt của nàng, không chút che giấu vẻ trào phúng của mình.

“Thật là đáng tiếc, nếu Mộ Dung Thiên nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, không biết hắn sẽ ghét bỏ như thế nào đây!”

Đối mặt với nàng trào phúng, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết không hề gợn sóng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Nhìn thấy lời nói của mình không có tác dụng, Tần Thiển Nguyệt suy nghĩ một chút, lại động tới suy nghĩ khác.

“Xem ra ngươi đã từ Đại Ngọc thành đi tới đây, cứu bao nhiêu người? Còn nữa, lựa chọn lúc trước cho ngươi, rốt cuộc là ngươi đã giết sư đệ của ngươi, hay là trơ mắt nhìn đám đệ tử Dược Vương cốc kia chết thảm?”

Vừa nghĩ tới lựa chọn của mình lúc trước, Tần Thiển Nguyệt liền không nhịn được muốn cất tiếng cười to trong lòng.

Quả thực là hoàn mỹ, bất kể Tiêu Cảnh Tuyết lựa chọn thế nào cũng sẽ có một bên chết đi, khiến tâm ma của nàng nảy sinh.

Có phải bộ dạng quỷ quái này của nàng có liên quan tới lựa chọn của mình hay không?

Nghĩ đến khả năng này, nàng cười càng thêm đắc ý.

“Đều đã chết.”

Cuối cùng Tiêu Cảnh Tuyết cũng mở miệng, giọng nói bình thản như đang nói đến một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nụ cười của Tần Thiển Nguyệt dừng lại, hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, tất cả đều chết rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết bước ra một bước, thân hóa thành khói độc màu tím, biến mất, lúc xuất hiện lại, đã đến trước mặt Tần Thiển Nguyệt.

Người sau kinh hãi, vội vàng rút kiếm chém xuống.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết chỉ khẽ nâng tay phải lên.

Đinh!

Hai ngón tay của nàng dễ dàng kẹp lấy thanh trường kiếm kia.

Con ngươi Tần Thiển Nguyệt co rút lại, linh khí độ nhập vào trường kiếm của mình không ngờ lại bị độc tố cực kỳ mạnh mẽ ăn mòn, độc tố kia còn có dấu hiệu tiến vào trong cơ thể mình!

Không chút do dự, Tần Thiển Nguyệt buông chuôi kiếm ra, trong nháy mắt lui lại.

Ngay lúc nàng khó khăn lùi lại, thanh trường kiếm bị Tiêu Cảnh Tuyết kẹp trong tay đã bị ăn mòn thành một đống nước thép, tí tách rơi xuống đất.

"Độc công!"

Rốt cuộc Tần Thiển Nguyệt cũng thấy rõ khí tức trên người Tiêu Cảnh Tuyết, sắc mặt khẽ biến.

Linh khí Huyền giai vậy mà tan rã trong nháy mắt!

Nàng nhớ rõ, không phải Tiêu Cảnh Tuyết tu luyện công pháp ôn dưỡng kinh mạch đặc hữu của Dược Vương cốc, để áp chế chất độc Thực Cốt sao?

Vì sao hiện tại…

Trong giây lát, nàng phảng phất nghĩ tới cái gì, nhìn độc văn đầy mặt kinh nghi mở miệng.

“Chẳng lẽ ngươi tạm thời chuyển tu độc công gì đó, hút sạch toàn bộ độc dược và huyết khí trong cơ thể những đệ tử Dược Vương cốc và bách tính Đại Ngọc thành vào cơ thể mình hay sao?”

Tựa hồ chỉ có lời giải thích này mới có thể giải đáp vì sao vừa rồi Tiêu Cảnh Tuyết nói là tất cả đều mất mạng, đồng thời tu vi tăng nhanh như vậy.

“Không phải ngươi muốn thấy dáng vẻ bây giờ của ta à, như ngươi mong muốn, ngươi đã thấy rồi đấy.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng, đưa tay ra. Thiên Mục độc thể ở bên cạnh lập tức bị nàng nắm trong tay, giãy giụa không thôi.

“Đó chính là đường chủ Linh Dược đường của các ngươi, là Từ Hoan, ngươi ra tay được sao?”

Tần Thiển Nguyệt nhắm mắt lại, vẫn có chút không tin.

Nhưng ngay sau đó con ngươi nàng hơi co lại, thấy Tiêu Cảnh Tuyết chẳng những không dừng tay, ngược lại khí độc toàn thân Thiên Mục độc thể đang cuồn cuộn chảy vào trong cơ thể nàng.

Con mẫu trùng màu đen kia, cũng kêu thảm thiết rồi hóa thành khói đen, bị Tiêu Cảnh Tuyết hút vào trong cơ thể.

Hai mắt Từ Hoan trắng dã, toàn thân co quắp nhắn trên mặt đất, không nhúc nhích.

Một thân linh khí của hắn đã bị độc tố hút sạch, tim ngừng đập.

Chương 262: Ngươi thực sự tin ta nhìn không ra?

Sau khi xác định tim Từ Hoan thật sự dừng lại, Tần Thiển Nguyệt kinh hãi trong lòng, không dám tin mà nhìn thần sắc bình tĩnh của nữ tử trước mặt.

Đây thật là quận chúa nhu nhược duy trì tấm lòng cứu người tế thế, một lòng hướng thiện?

Nàng thậm chí còn không thèm liếc nhìn Từ Hoan một cái, trực tiếp giết hắn, thôn phệ độc tố!

"Ngươi…"

"Ta?"

Tiêu Cảnh Tuyết bước ra một bước, thân hóa thành khói độc.

Nhưng Tần Thiển Nguyệt dầu gì cũng là dùng huyết khí được Thiên Mục trùng cắn nuốt để đạt đến Thiên Linh cảnh đỉnh phong, sau khi lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng tránh thoát khói độc tập kích.

Khi thấy chỗ mình đứng ban đầu đã bị Tiêu Cảnh Tuyết chiếm cứ, hơn nữa đất dưới chân nàng đang không ngừng phát ra tiếng vang tư tư, giống như có vô số độc tố xâm nhập trong đó, trong lòng Tần Thiển Nguyệt không khỏi ngưng trọng.

Toàn thân đều là độc!

Thân thể Tiêu Cảnh Tuyết đã hoàn toàn không giống người thường, cho dù là góc áo cũng dính đầy độc tố.

Những nơi nàng đi qua, đều bị nhiễm độc!

“Độc công thật bá đạo!”

Kinh thán qua đi, đáy mắt Tần Thiển Nguyệt dâng lên một tia đố kỵ.

Sở dĩ nàng có thể đột phá nhanh như vậy, hoàn toàn là bởi vì Dương Lực trưởng lão của Tề Vân đạo tông cho những độc trùng và tà công hấp thu huyết khí.

Nàng hấp thu huyết khí của rất nhiều người Thiên Tuyết tông, thậm chí ngay cả huyết khí của ân sư mình, mới miễn cưỡng tiến vào Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Vậy mà Tiêu Cảnh Tuyết chỉ tu công độc, đột phá đến Thiên Linh cảnh!

“Độc công này ngươi học được từ đâu, tà công như vậy, Linh Phù sơn cho ngươi tu luyện?”

Đối mặt với câu chất vấn của Tần Thiển Nguyệt, Tiêu Cảnh Tuyết vẫn bình tĩnh.

“Thế nhân không cho thì đã sao, sư phụ đã nói rồi, người muốn tin tưởng là chính mình, cần gì quá nhiều cái nhìn của người khác.”

Khi nàng nói, trong lòng chưa bao giờ thấu triệt như vậy.

Không sai, nàng quá để tâm cái nhìn của người khác đối với mình.

Trước kia là, sau này cũng thế, ánh mắt, ngôn từ của người khác, sẽ làm tâm hồn yếu ớt của nàng sinh ra chấn động, tự hoài nghi.

Nhưng từ khi đi tới Bắc Minh triều, thấy nhân tính có hai mặt, nàng đột nhiên thoải mái.

Thế giới này vốn là một cái vạc nhuộm máu lớn, không ai có thể bảo trì sự tinh khiết ở bên trong.

Có người tham sống, có người muốn chết.

Nàng đến cùng là thiếu nữ muốn cứu một hài đồng muốn chết, hay là tứ trưởng lão Thiên Tuyết tông tham sống?

Thời điểm mê man, khi Thiên Nhạc lựa chọn giúp, nàng đã có một chút đáp án, đến bây giờ, đáp án càng thêm rõ ràng.

Kỳ thật lúc ấy nàng có thể lựa chọn tu luyện Vạn Độc tâm kinh để cứu người.

Nhưng nàng không làm, bởi vì nàng ích kỷ.

Mà phần ích kỷ này khiến trưởng lão Thiên Tuyết tông chết, cũng khiến không ít đệ tử Dược Vương cốc bị khống chế đều bị Thiên Nhạc đánh chết.

Cho nên sau này khi cho nàng lựa chọn giữa Thiên Nhạc và đệ tử Dược Vương cốc, nàng mới chân chính hiểu được.

Thiên hạ không có người mang lòng quảng đại, vì ích kỷ là bản tính của con người.

Bởi vì khi lựa chọn giữa tiểu sư đệ Thiên Nhạc của mình và đệ tử Dược Vương cốc mà nàng quen biết nhiều năm.

Nàng mới có thể cân nhắc chuyện mình tu luyện Vạn Độc tâm kinh ở giữa hai lựa chọn này.

Cuối cùng, nàng đã lựa chọn tu luyện tâm kinh.

Nàng không còn là vì cứu thế cứu nhân, mà là cứu mình, cứu rỗi chính bản tâm thiện lương mềm yếu của mình.

“Xem ra ngươi thật sự điên rồi?” Tần Thiển Nguyệt nở nụ cười, có chút hưng phấn.

“Ta chỉ muốn cứu người, hấp thu tất cả độc tố xong, ta liền có cơ hội tìm được độc nguyên, sau đó cứu càng nhiều người hơn.”

Tiêu Cảnh Tuyết bình tĩnh mở miệng.

Chỉ cần toàn bộ Thiên Mục trùng chết hết, bệnh dịch độc sẽ tự nhiên mà tản đi.

"Cho nên ngươi giết nhiều người như vậy để hấp thu độc tố, là vì cứu càng nhiều người hơn?"

Tần Thiển Nguyệt châm chọc cười lớn: "Chỉ sợ hút tất cả độc tố này vào trong cơ thể, chính ngươi sẽ biến thành độc nguyên có thể nổ tung bất cứ lúc nào, hơn nữa giết chết nhiều người như vậy, nếu truyền ra ngoài, đến lúc đó còn ai tin ngươi?"

"Ta đã nói, ta sẽ không để ý đến cách nhìn của người khác với ta nữa, ai dám tới gần ta hay ta sẽ đi về hướng nào cũng đã không còn bất cứ quan hệ nào với đạo tâm của ta nữa."

"Cho dù là sư phụ ngươi, sư huynh của ngươi?"

Tần Thiển Nguyệt híp hai mắt lại, rặn từng chữ tru tâm.

Nghe được câu này, con ngươi tĩnh lặng của Tiêu Cảnh Tuyết nổi lên một tia ba động.

Nhận thấy một tia chấn động này, Tần Thiển Nguyệt cười lạnh.

"Nói dễ nghe như vậy, hấp thu tất cả độc tố vào trong cơ thể mình, cứu càng nhiều người hơn, mặc cho người đời mắng chửi, lý tưởng vĩ đại bao nhiêu, ngài thật đúng là một đóa bạch liên thịnh thế, tâm tính thương xót không nhiễm bụi trần, đáng tiếc…"

Nàng cười rất châm chọc, "Nhưng chung quy ngươi cũng là giết người! Nhân tính chính là như vậy, ngươi bên ngoài đen tối, cho dù bên trong có trắng trẻo, cũng sẽ không có ai nguyện ý tiếp cận ngươi, thậm chí sẽ muốn diệt trừ ngươi, bao gồm sư phụ, sư huynh ngươi, cùng tất cả mọi người thân cận với ngươi!"

“Bọn họ không phải người như vậy.”

Thần sắc Tiêu Cảnh Tuyết có chút không kiên nhẫn: “Chỉ cần hấp thu độc dược trong cơ thể ngươi, ta có thể cảm giác được độc nguyên ở đâu, không cần nói nhảm, đến đây đi.”

Nàng vung tay áo, định động thủ, Tần Thiển Nguyệt bỗng quát bảo ngưng lại.

“Chờ một chút!”

Người trước nhíu mày.

Tần Thiển Nguyệt ngay lập tức nói: “Chẳng phải ngươi nói bọn họ sẽ không như vậy sao, vậy chúng ta đánh cược một chút được không?”

“Có ý tứ gì?”

“Không phải ngươi muốn tìm độc nguyên sao? Ta dẫn ngươi đi tìm, đồng thời giao độc nguyên cho ngươi, nhưng ngươi phải nhìn xem… đến lúc đó là bọn họ cứu ngươi, hay là giết ngươi, thế nào?”

“Hấp thu độc tố trong cơ thể ngươi, ta cũng có thể tìm được độc nguyên.”

Tuy ngoài miệng Tiêu Cảnh Tuyết nói như vậy, nhưng cũng không tiếp tục động thủ.

“Cho dù ngươi có thể tìm được, ngươi có thể tiếp cận độc nguyên à, nói cho ngươi biết, có hai Niết Bàn trông coi, chỉ bằng chút cảnh giới nhỏ bé này của ngươi, ngay cả cơ hội tiếp cận cũng không có.”

Tần Thiển Nguyệt nắm chắc thắng lợi cười: “Có được độc nguyên, đến lúc đó ngươi còn có thể lựa chọn, là cứu người, hay là luyện hóa tất cả huyết khí độc tố, một bước lên trời!”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên, chậm rãi gật đầu.

Xem ra… Tần Thiển Nguyệt đã tin lời mình vừa nói.

Chẳng qua cũng tốt, bởi vậy có thể mau chóng tiếp cận độc nguyên, như lời Thiên Nhạc nói, nếu chỉ tìm độc nguyên, chính mình dù biết rõ vị trí ở đâu, cũng khó mà tiếp cận được.

Cùng nàng đi, thật là vừa vặn…

"Dẫn ta đi tìm độc nguyên."

Thấy nàng đồng ý, Tần Thiển Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, một nụ cười như đã đạt được ý nguyện hiện lên.

Nàng có thể nhìn ra hiện giờ Tiêu Cảnh Tuyết đang tu luyện độc công, xem lời nói cử chỉ vừa rồi rõ ràng là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, sát tâm rất nặng.

Bằng không làm sao có khả năng giết cả sư đệ Linh Phù sơn, đường chủ Linh Dược đường của mình?

Trong trạng thái điên cuồng này, có thể có cơ hội một bước bước lên thượng tam cảnh tinh lực vô cùng vô tận, không tin nàng sẽ không động tâm!

Dù sao mình cũng có cảm giác say mê sâu sắc đối với loại cảnh giới tăng lên kia, bây giờ cũng không dừng lại được, làm sao có thể quản sống chết của người khác.

Cứu người, cứu cái rắm!

Hơn nữa…

Nghĩ đến đến lúc đó Tiêu Cảnh Tuyết thân mang độc nguyên, bị người trong thiên hạ phỉ nhổ muốn nàng chết, nàng liền hưng phấn vô cùng.

Đối mặt giữa lựa chọn sinh mệnh của người đến từ Bắc Minh triều và Tiêu Cảnh Tuyết, dù là Bắc Thần Huyền Dịch cũng chưa chắc sẽ biết lựa chọn như thế nào?

Mà Tiêu Cảnh Tuyết lại là con gái của Trấn Nam vương Đại An triều, đệ tử Linh Phù sơn…

Một khi mâu thuẫn kéo ra, hai triều rơi vào khúc mắc, nàng liền có hy vọng báo thù!

Sau khi hai người rời đi ước chừng nửa ngày, hai đạo thân ảnh bỗng thoáng hiện.

"Địa phương vận chuyển cuối cùng của Độc công chính là cái này!"

Ánh mắt Tôn Ngạo sắc bén, quét nhìn bốn phía.

Rất nhanh, Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy người có cặp mắt hạt đậu xanh nằm trên mặt đất.

"Từ Lão Hắc?"

Hắn sững sờ, sau đó tiến lên xem xét.

"Tiểu tử, đừng nhìn, người đã chết."

Tôn Ngạo chỉ nhàn nhạt liếc qua rồi mở miệng nói.

"Không, không chết!"

Người trước sững sờ, làm sao có thể không chết.

Mình thế nhưng là Xung Hư cảnh, mặc dù không xem xét cẩn thận, nhưng quét qua một cái cũng có thể nhìn ra được sinh mệnh của người trên mặt đất đã hoàn toàn không còn, ngay cả hô hấp nhịp tim cũng ngừng lại.

Thế này còn chưa tính là chết sao?

Nhưng mà khi ánh mắt Tôn Ngạo nhìn qua, lại nhướng mày.

Bởi vì hắn thấy Mộ Dung Thiên rút ra một cây châm nhỏ như sợi tóc từ phụ cận tâm mạch Từ Hoan.

Xuy xuy!

Châm vừa rời khỏi thân thể liền hóa thành khói độc tán đi, Mộ Dung Thiên nhướng mày, đầu ngón tay có sẹo.

Một châm tán đi, mười hai nơi phụ cận tâm mạch Từ Hoan cũng có khói độc bay lên, rất nhanh tiêu tán.

"Là Huyền Môn Thập Tam châm! Cho dù ta không rút ra, hơn nửa canh giờ nữa độc châm này cũng sẽ tự giải trừ."

Sắc mặt Mộ Dung Thiên trở nên nghiêm túc.

Cùng lúc đó, sau khi độc châm rời khỏi cơ thể, Từ Hoan vốn đã nhắn trên mặt đất không có bất kỳ động tĩnh gì bỗng nhiên hít sâu một hơi, trái tim đột nhiên nhảy lên.

Tôn Ngạo lộ vẻ kinh ngạc: "Thủ đoạn y đạo thật cao minh, lại hoàn toàn che giấu nhân sinh bên dưới độc khí yếu ớt, thiếu chút nữa ngay cả bản tôn cũng đã bị giấu diếm lừa dối."

Mộ Dung Thiên sửng sốt ngẩng đầu: "Không phải ngài không nhìn ra người còn sống sao?"

"… Ngươi thật sự tin ta nhìn không ra?"

Chương 263: Thiên Tuyết tông nuôi ong tay áo

"Tiền bối, Huyền Môn Thập Tam châm trừ sư phụ ta ra chỉ có sư muội ta biết, vừa rồi nhất định nàng ở chỗ này, ngài mau tìm xem nàng ở đâu!"

Mộ Dung Thiên lo lắng mở miệng.

Tôn Ngạo đang xấu hổ gãi đầu, thấy hắn không hỏi nhiều, cũng liền nhắm mắt lại cảm giác.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu.

"Độc công chỉ vận chuyển ở chỗ này, có lẽ các nàng đã sớm rời đi, trừ phi lần độc công tiếp theo vận chuyển bản tôn mới có thể ẩn ẩn cảm giác."

Lúc nói chuyện hắn không ngừng vểnh tai, bực bội.

Sớm biết tìm người phiền toái như vậy, liền đi bắt một con tiểu hồ ly của Huyền Hồ tộc, các nàng am hiểu thuật thần hồn, phạm vi cảm giác cực lớn.

Mộ Dung Thiên không khỏi lộ ra thất vọng.

Cái gì mà cường giả Xung Hư cảnh chứ, nhìn còn không đáng tin cậy bằng Bách Lý tiền bối…

Nhìn thấy trên mặt thanh niên đầy vẻ thất vọng, Tôn Ngạo giống như đang tức muốn bể phổi, da đầu đều sắp nứt ra rồi.

Đánh nhau là việc của hắn, tìm người hắn là thật sự không được!

"Ngươi là… Mộ Dung sư điệt??"

Đúng lúc này, Từ Hoan trong lòng Mộ Dung Thiên rốt cục khôi phục tỉnh táo, nhìn thanh niên kiên nghị, khí chất đại biến trước mặt, mới mở miệng dò xét.

"Là ta, Từ đường chủ, thân thể ngài thế nào rồi, sư muội ta đâu?!"

Mộ Dung Thiên vội vàng truy vấn.

Khóe miệng Tôn Ngạo bên cạnh co lại, nhỏ giọng nói thầm: "Vừa rồi không phải gọi người ta là Từ lão Hắc sao, lúc này sao lại đường chủ nữa…"

"Thân thể ta đau quá…"

"Sư muội của ta đâu?"

"…"

Nhìn thiếu niên tâm tình nóng như lửa đốt trước mắt, Từ Hoan chỉ có thể thở dài lắc đầu.

"Không biết, ta và quận chúa vừa mới vào Bắc Minh triều, còn chưa kịp lên Dược Vương cốc đã gặp phải đệ tử Ma giáo công kích, thậm chí trong đó có rất nhiều người đều là đệ tử, trưởng lão Thiên Tuyết tông, giống như là bị khống chế."

"Sau lần xóc nảy kia, ta và quận chúa liền thất lạc, ta cũng bị người của Thiên Tuyết tông bắt được, bị ép ăn độc trùng…"

Nói xong, hắn bỗng nhiên sửng sốt, kiểm tra bốn phía.

"Ồ, đúng vậy, ta không phải bị Thiên Tuyết tông bắt thả độc sao, tại sao lại ở chỗ này?"

Từ Hoan nói xong, còn sờ lên người mình, cũng không phát hiện vết tích trúng độc gì.

Điều duy nhất khiến hắn nặng nề chính là linh khí toàn thân tản mát sạch sẽ, chỉ còn lại nhục thân Đoán Thể cảnh.

"Thiên Tuyết tông…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng tụ, vẻ mặt trở nên băng hàn.

“Tề Thiên tiền bối, chúng ta đi sơn môn Thiên Tuyết tông!”

“Được!”

Vừa dứt lời, Từ Hoan còn chưa kịp phản ứng cái ót đã thân mật với mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ui da, Mộ Dung sư điệt, ngươi muốn buông tay cũng phải nói một tiếng chứ, hiện tại linh khí của ta tan hết, cũng là Đoán Thể cảnh giống như sư phụ ngươi!”

Chờ khi hắn lấy lại tinh thần, trước mắt đã không còn bóng người.

Chỉ có hắn ngơ ngác ngác nhìn xung quanh.

Không đúng… tu vi vừa rồi Mộ Dung Thiên triển lộ ra là…

Thiên Linh cảnh!

Thẩm An Tại dẫn hắn đi Trung châu đến cùng là để ăn linh đan diệu dược gì, lại đột phá đến Thiên Linh cảnh?

…

Nửa canh giờ sau, sơn môn Thiên Tuyết tông.

Lại một lần nữa bước lên con đường phủ đầy núi tuyết này, Mộ Dung Thiên đã khác rất nhiều so với dĩ vãng.

Mà Thiên Tuyết tông cũng không còn huy hoàng như năm xưa.

Nơi đây sơn môn điêu tàn, tùy ý có thể thấy được thi hài đệ tử môn nhân, tất cả đều chỉ còn lại thây khô.

“Thủ đoạn thật tà sát, chắc là có người dùng máu thịt của võ giả để tu luyện.”

Tôn Ngạo nhìn một màn này, hai mắt híp lại.

Mặc dù ở Trung châu, hắn đã nhìn qua không ít cảnh tượng tà sát, nhưng giờ phút này cũng không khỏi hoảng sợ.

Dù sao bên Trung châu kia thế lực san sát, các cảnh vực đều có cường giả thủ hộ, cho dù có tà tu qua lại, nhiều lắm cũng chỉ làm mưa làm gió ở một khu vực nhỏ.

Rất ít khi xuất hiện tình cảnh hỗn loạn như thế này.

Hơn nữa… đã thành như vậy rồi, chẳng lẽ sứ giả Nam Quyết điện không phát hiện ra?

Hắn chau mày, có chút hoài nghi.

Thiên Huyền điện sáng lập căn cơ ở bốn vực, không gì ngoài việc trấn áp bốn vực, đồng thời cũng để quan sát bốn vực.

Nhưng bây giờ toàn bộ Bắc Minh triều đều như vậy, cũng không thấy sứ giả Nam Quyết xuất hiện, nguyên nhân trong này khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

“Nơi đây… đây thật sự là Thiên Tuyết tông sao?”

Mộ Dung Thiên chau mày, bên ngoài sơn môn đại điện có thể tùy ý nhìn thấy thây khô dữ tợn.

Đều chỉ là một ít đệ tử môn phái có tu vi không cao, những chấp sự trưởng lão kia một người còn chưa nhìn thấy.

“Mộ Dung tiểu tử, đi theo ta.”

Tôn Ngạo nhắm mắt cảm giác, cất bước đi về phía trước.

Mộ Dung Thiên bước nhanh theo sau, hai người rất nhanh đã đi vào trong đại điện.

Mà ở chính giữa có hai cái bồ đoàn, một trước một sau, bốn phía khắc trận pháp, nhìn giống như dùng để truyền đạo.

Bồ đoàn phía trước không có ai, nhưng bồ đoàn phía sau lại là một bộ thây khô.

Từ vẻ mặt khi còn sống của hắn đến xem, giống như là khiếp sợ đầy mắt, giống như nhìn thấy chuyện gì không dám tin.

"Đây là…" Mộ Dung Thiên nhướng mày.

"Tiểu tử, ngươi biết người này à?" Tôn Ngạo hỏi.

Người trước gật đầu, đi lên phía trước rút xuống lệnh bài bên hông xác khô, mặt trước khắc hai chữ "Tông chủ".

"Hắn là Doãn Vân, tông chủ Thiên Tuyết tông, trước kia đã từng gặp, bị sư phụ dọa sợ."

"Ồ?" Tôn Ngạo nhíu mày, nhìn bốn phía xung quanh, có một chút hứng thú.

"Nhìn trận pháp nơi này, hẳn là gia hỏa này muốn truyền công cho đệ tử của mình, giúp tăng tiến tu vi, tại sao lại biến thành như vậy?"

Mộ Dung Thiên Nhân nhìn thoáng qua thây khô với vẻ thương hại, tiện tay ném lệnh bài qua một bên.

"Chắc là nuôi ong tay áo, không kịp đề phòng bị đệ tử thân truyền mà mình tin tưởng nhất làm hại, hút khô máu thịt linh khí rồi."

"Làm sao ngươi biết là người một nhà hạ thủ với nhau?" Tôn Ngạo nhíu mày.

"Trưởng tầng của Thiên Tuyết tông ngoại trừ Doãn Vân thì không thấy, hơn nữa những đệ tử ở bên ngoài kia đều tán loạn,

dường như là đang quét rác, luyện võ, căn bản không có vẻ gì là đại địch tiến đến cả."

"Tự nhiên tử vong, chỉ có thể là lặng yên không một tiếng động liền chết."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe lên: "Thiên Tuyết tông tốt xấu gì cũng có một vị Niết Bàn nửa bước tọa trấn, nếu không phải người một nhà ra tay, người khác muốn âm thầm xông vào Thiên Tuyết tông này, còn là lặng yên không một tiếng động, cướp đi khí huyết của nhiều đệ tử như vậy hẳn là không đơn giản như vậy. Nếu đại chiến thật sự xảy ra, không có khả năng Dược Vương cốc hay hoàng thất Bắc Minh triều sẽ không phát hiện ra động tĩnh."

"Không phải chứ, là rất đơn giản mà…"

Tôn Ngạo nháy mắt, "Trận pháp bên ngoài kia, một gậy của bản tôn đâm nát, cũng tạo không ra động tĩnh lớn bao nhiêu."

Mộ Dung Thiên bất đắc dĩ nhìn hắn một cái: "Ngài là cường giả từ Trung châu tới, tu sĩ Niết Bàn ở Nam Quyết vực cực kỳ thưa thớt, đừng nói chi là Xung Hư cảnh."

"Cho nên ngươi cảm thấy hung thủ là ai?"

Người trước tập trung, gằn từng chữ: "Tần Thiển Nguyệt!"

"Vì sao?"

"Bởi vì người nhà nàng cấu kết với ma giáo giết người của Linh Phù sơn ta, sư phụ ta diệt cả nhà nàng, nàng muốn báo thù, chỉ có thể tự mở lối riêng!"

"Ngươi thông minh như vậy từ lúc nào thế?"

Tôn Ngạo không khỏi xem kĩ thanh niên trước mắt một phen.

Mộ Dung Thiên vò đầu: "Trước kia ta rất ngốc sao?"

"Sư phụ ngươi chưa từng nói là ngươi ngốc sao?"

"Không có, hắn nói ta có một tấm lòng son, rất đáng quý."

"… Vậy ngươi tiếp tục bảo trì đi."

Mộ Dung Thiên không nói gì, chỉ tìm kiếm bốn phía, trong lòng vô cùng lo lắng.

Nơi này cũng không tìm được sư muội của mình, vậy sư muội rốt cuộc sẽ đi đâu?

Độc công kia… rốt cuộc có quan hệ gì với nàng không?

"Thú vị, không ngờ Nam Quyết vực nho nhỏ lại xảy ra động tĩnh lớn như vậy. Bản tôn ngược lại muốn nhìn một chút, hút huyết khí nhiều người như vậy, rốt cuộc hung thủ có thực lực tới cảnh giới nào, chỉ mong đừng làm bản tôn thất vọng."

Tôn Ngạo nhếch miệng cười, thần sắc hưng phấn có chút kích động.

…

Chương 264: Chỗ ẩn nấp

“Tiền bối, ngài có cảm giác được sư muội của ta ở nơi nào không?”

Mộ Dung Thiên tìm kiếm không có kết quả, chỉ có thể nhìn Tôn Ngạo ở bên cạnh xin giúp đỡ.

Người sau lắc đầu: “Dù sao cũng không có ở đây, quanh đây tử khí nặng nề, ngoại trừ một ít độc tố còn sót lại, đã không có người sống.”

Suy nghĩ một chút, hắn còn tận lực cường điệu một câu.

“Bản tôn lần này đã cẩn thận cảm nhận, toàn bộ sơn môn, không còn một ai sống sót.”

Nghe nói như thế, Mộ Dung Thiên Đình thất vọng thu hồi ánh mắt, vẻ mặt sầu lo.

Đã tìm lâu như vậy, còn chưa tìm được tung tích của sư muội, cũng không biết tình huống hiện tại của nàng thế nào rồi.

Những manh mối duy nhất biết được từ trên người Từ Hoan chỉ ra hiện tại hắn là nàng còn sống, chỉ là không biết đã đi đâu.

“Có người đến!”

Đang lúc Mộ Dung Thiên dự định rời khỏi nơi này, tiếp tục tìm người khác thì Tôn Ngạo bỗng nhiên mở miệng.

Hai người liếc nhau, nhanh chóng rời khỏi đại điện, chạy về phía người đang đi tới.

Nhưng người đến đây trên đường núi không phải là Tiêu Cảnh Tuyết mà là một đám trưởng lão Dược Vương cốc.

Khi bọn họ nhìn thấy hai người Mộ Dung Thiên và Tôn Ngạo từ trong đại điện đi ra, đầu tiên là sửng sốt một chút.

Sau đó mới có người nghi ngờ nhìn về phía Mộ Dung Thiên, có chút không tin tưởng mở miệng.

"Ngươi là… Đại đệ tử của Thẩm phong chủ, Mộ Dung Thiên?"

Mộ Dung Thiên vội chắp tay đáp lại.

"Gặp qua vị trưởng lão này, vãn bối chính là Mộ Dung Thiên."

Nói xong, hắn lại nghi hoặc nhìn về phía đám người: "Chư vị trưởng lão đến đây là?"

"Ồ, chúng ta phụng mệnh của cốc chủ đến đây điều tra Thiên Tuyết tông."

Có người đáp lại, sau đó hỏi ngược lại: "Mộ Dung tiểu hữu trở về lúc nào, sao lại xuất hiện ở đây, còn có vị này?"

Ánh mắt của bọn họ rơi xuống trên người thanh niên mặc kim giáp phía sau Mộ Dung Thiên.

Tuy rằng hắn trông vô cùng lười biếng móc lỗ tai, nhưng khí tức mơ hồ tản ra lại khiến bọn họ cảm thấy bị áp bách mạnh mẽ, không dám nhìn thẳng.

"Vị này là tiền bối Linh cảnh Trung châu, danh hiệu Tề Thiên tôn giả."

Mộ Dung Thiên cũng mở miệng giới thiệu, Tôn Ngạo thản nhiên gật đầu, xem như lễ phép.

Tôn giả!

Đông đảo trưởng lão Dược Vương cốc liếc nhau, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Có thể có danh xưng tôn giả, ít nhất cũng phải là Niết Bàn trong thượng tam cảnh.

Không ngờ Mộ Dung Thiên đi theo Thẩm An Tại đến Trung châu mới mấy ngày nay, đã từ bên ngoài mời tới một cường giả thượng tam cảnh!

Hơn nữa…

Bọn họ nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, có thể rõ ràng cảm giác được khí tức của Mộ Dung Thiên so với hôm ước hẹn ba năm trước đó đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Vãn bối tới nơi này là muốn tìm Cảnh Tuyết, nàng tới hỗ trợ giải quyết bệnh dịch ở Bắc Minh triều sau đó mất đi liên lạc. Xin hỏi chư vị trưởng lão có đầu mối gì không?"

Mộ Dung Thiên mở miệng hỏi, giọng điệu tràn đầy lo lắng.

Nghe được câu hỏi của hắn, đông đảo trưởng lão có chút xấu hổ nhìn nhau.

Đường đường Dược Vương cốc đối mặt với bệnh dịch độc, lại mời một người ngoại tông tới giúp đỡ đã là làm người ta bật cười, hơn nữa bây giờ còn đánh mất viện trợ bên ngoài mời tới, thật sự khiến người cảm thấy buồn cười.

"Thật có lỗi, Mộ Dung tiểu hữu, về tin tức liên quan tới quận chúa, cốc chủ đã để Đại trưởng lão tự đi tìm, chắc hẳn quận chúa cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì, hơn nữa việc này là do Dược Vương cốc ta mà ra, chúng ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời."

Trưởng lão dẫn đầu nghiêm túc mở miệng, cũng không vì thân phận vãn bối của Mộ Dung Thiên mà ra vẻ uy nghiêm.

"Ai…"

Nghe thấy hiện tại bọn họ cũng không có tin tức về Tiêu Cảnh Tuyết, Mộ Dung Thiên không khỏi thở dài.

Sau đó hắn lại nhớ tới cái gì, truy vấn: "Vừa rồi nghe mấy vị trưởng lão nói là tới điều tra Thiên Tuyết tông, có thể kể lại chi tiết chuyện gì đã xảy ra với vãn bối được không?"

Trưởng lão kia gật đầu, nhanh chóng kể rõ ràng rành mạch mọi chuyện cho Mộ Dung Thiên nghe.

Từ lúc ban đầu khi bệnh dịch độc vừa lan tràn, Dược Vương cốc cho rằng chỉ là ôn dịch bình thường, tùy ý phái một ít chấp sự dẫn dắt đệ tử đi xử lý.

Kết quả phát hiện không riêng gì thôn trấn kia, ngay sau đó tất cả đệ tử chấp sự phái đi đều mất tích, mới hiểu được chuyện này không đơn giản như trong tưởng tượng.

Chỉ trong một đêm, hơn hai trăm quận thành của Bắc Minh triều đã có hơn năm mươi nơi lan tràn trận dịch độc chưa từng có này.

Thẳng đến lúc này, Bắc Thần Huyền Dịch cùng hoàng thất Bắc Minh triều mới biết được tính nghiêm trọng của sự tình.

Nhưng hết lần này tới lần khác, biên quan còn nguy hiểm.

Hoàng thất đã biết tin tức Bình Thiên triều xâm phạm, dưới tình huống nguy cấp như thế, chuyện bệnh dịch độc bên trong chỉ có thể tạm thời giao cho Dược Vương cốc xử lý.

Bọn họ còn truyền tin cho Thiên Tuyết tông, nhưng bên kia chậm chạp không có động tĩnh gì, ngay cả sứ giả cũng một đi không trở lại.

Thẳng đến sau này có một đệ tử dò xét từ xa mới phát hiện, đệ tử trấn thủ sơn môn Thiên Tuyết tông đã hóa thành thây khô, mà hộ tông đại trận vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì, không có bất kỳ dấu hiệu bị hư hại.

Một bên khác, Bắc Thần Huyền Dịch tự dẫn người xuống núi ngăn độc dịch, lại kinh ngạc phát hiện bệnh dịch độc này vậy mà có liên quan đến Thiên Mục trùng.

Nếu như không tìm được độc nguyên, cho dù hắn một lần nữa chữa trị độc tố trong cơ thể người khác, bệnh dịch độc vẫn không cách nào được giải quyết.

Độc thể chứa mẫu trùng của Thiên Mục trùng ẩn giấu ở nơi nào thì hắn không có bất cứ đầu mối nào.

Rơi vào đường cùng, hắn muốn mời Thẩm An Tại tới đây tìm tòi hư thực.

Dù sao thì Linh Phù sơn cũng từng chiến đấu với Ma giáo, cũng đối mặt với Thiên Mục trùng.

Đáng tiếc, Thẩm An Tại đã rời khỏi Trung châu, vì thế chỉ có thể mời Tiêu Cảnh Tuyết tới.

Chuyện tiếp theo chính là những thứ mà Mộ Dung Thiên đã biết.

"Khi Quận chúa tới, đệ tử và trưởng lão Dược Vương cốc của chúng ta đã đến tiếp ứng, không nghĩ tới người của Thiên Tuyết tông lại bỗng nhiên xuất hiện."

"Thực lực của mấy vị trưởng lão Thiên Tuyết tông rất tiến bộ, cùng cấu kết với Ma giáo, giết mấy trăm đệ tử Dược Vương cốc của ta…"

Vị trưởng lão kia thở dài: "Ai, quận chúa cũng mất liên lạc vào lúc đó."

"Chẳng qua còn may, trải qua mấy ngày điều tra này, chúng ta đã điều tra đại khái địa điểm ẩn nấp của cao tầng Thiên Tuyết tông. Cốc chủ đang định ngày mai dẫn người đến vây quét."

"Ở đâu!?"

Mộ Dung Thiên bỗng hỏi tới, vẻ mặt vội vàng.

Có vị trí Thiên Tuyết tông ẩn nấp, nói không chừng sư muội của mình đã bị bắt đi tới gần đó.

"Ngay tại Ngư Uyên hạp, Mộ Dung tiểu hữu tạm thời tốt nhất đừng qua đó, miễn cho đánh rắn động cỏ, đợi cốc chủ chuẩn bị xong hết rồi nói cũng không muộn."

Trưởng lão kia nhìn ra vẻ nóng lòng của Mộ Dung Thiên nên khuyên nhủ.

Mộ Dung Thiên có chút gấp gáp: "Thế này thì còn chuẩn bị gì nữa, trực tiếp giết tới, độc nguyên nói không chừng là ở chỗ đó, giải quyết bọn họ, độc dịch có thể giải trừ, tung tích của sư muội ta cũng có!"

"Chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ."

Trưởng lão kia lắc đầu: "Ngươi không học y, không biết Thiên Mục trùng đáng sợ."

"Ký chủ ngàn mắt kia là độc thể, độc tính lan tràn của nó có thể thâm tàng trong cơ thể người, tại thời điểm mấu chốt mạnh mẽ hấp thu huyết khí trong cơ thể người hóa cho bản thân độc nguyên dùng, hôm nay một nửa số quận thành Bắc Minh triều đều đã lan tràn độc dịch, một khi huyết khí vạn người này tụ tập ở trên thân một người, thực lực sẽ tăng lên đến loại tình trạng nào, khó có thể tưởng tượng."

Mộ Dung Thiên nhíu mày: "Chẳng lẽ còn có thể khiến người ta một bước lên trời, hóa thành Chân Tổ cảnh hay sao?"

"Cũng không đến mức như vậy, nhưng phá vào thượng tam cảnh là tất nhiên, nếu độc nguyên vốn là thượng tam cảnh, chỉ sợ còn có thể càng tiến thêm một tầng thực lực!"

Trưởng lão lắc đầu.

“Vậy không phải sợ, có Tề Thiên tiền bối ở đây, chỉ cần không phải Chân Tổ cảnh, hắn đều có thể ứng phó được!”

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng thở ra, mở miệng.

Các trưởng lão khác sững sờ, nhìn về phía thanh niên mặc kim giáp bên cạnh.

Không biết lúc nào tên kia cũng không ngoáy lỗ tai nữa, mà chắp tay sau lưng, hơi ngẩng đầu.

Lông vàng trên mặt cũng lóe sáng, nhìn qua càng thêm bất phàm.

Chương 265: Tổ trùng

Đông đảo các trưởng lão hai mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định.

Nghe Mộ Dung Thiên nói, hình như cảnh giới của vị Tề Thiên tôn giả này còn cao hơn cả Niết Bàn?!

"Cũng không phải vấn đề về thực lực, cốc chủ lo lắng muốn ngăn cản độc nguyên kia hấp thu huyết khí vạn người, không để cho nhiều dân chúng vô tội như vậy phải chết."

Trưởng lão kia mở miệng.

Mộ Dung Thiên lúc này mới phản ứng kịp, nhíu mày gật đầu.

Do hắn nóng vội, không nghĩ quá nhiều.

Càng quan trọng hơn là giải trừ bệnh dịch độc cứu người, chứ không phải dùng vũ lực mạnh hơn để trấn áp.

"Thật phiền phức, nghe theo bản tôn, lặng lẽ đi qua cho một gậy chết sạch bọn họ, không phải đều đại hoan hỉ sao?"

Tôn Ngạo có chút không kiên nhẫn mà mở miệng.

"Chuyện này…"

Mọi người cười khổ không thôi.

Tuy rằng vậy sẽ có cơ hội thành công. Nhưng một khi thất bại, cũng sẽ tạo thành kết quả vạn dân chúng phải bỏ mạng.

Nguy hiểm quá lớn, bọn họ còn không dám mạo hiểm.

"Tiền bối, trước tiên đến Dược Vương cốc nghe Bắc Thần cốc chủ nói như thế nào đi đã, nếu như là sư muội, khẳng định

cũng không muốn nhìn thấy nhiều người chết thảm như vậy.”

Sau khi do dự Mộ Dung Thiên vẫn lựa chọn ổn thỏa.

Ít nhất bây giờ sư muội còn sống, hơn nữa không biết tu luyện công pháp cường đại gì, có lẽ sẽ không nguy hiểm quá lớn.

“Tùy ngươi.” Tôn Ngạo nhàn nhạt mở miệng.

“Như thế liền vất vả tôn giả rồi.”

Trưởng lão kia chắp tay hành lễ, sau đó bảo những người khác tới sơn môn Thiên Tuyết tông điều tra, tìm kiếm một ít dấu vết độc tính của Thiên Mục trùng để lại.

…

Không lâu sau, mấy người Mộ Dung Thiên đã trở lại Dược Vương cốc.

Bắc Thần Huyền Dịch sau khi nghe nói đến thân phận Tôn Ngạo, cũng cảm thấy khiếp sợ, trong lòng thở phào một cái.

Có một vị cường giả Trung châu tọa trấn, không còn nghi ngờ gì nữa, trận chiến này chắc chắn nắm chắc hơn rất nhiều.

“Cốc chủ tiền bối, không biết về sự tình ngăn độc dịch, tiền bối đã có đầu mối gì chưa?”

Mộ Dung Thiên đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi.

Bắc Thần Huyền Dịch gật đầu: “Độc của Thiên Mục trùng, chính là thông qua độc thể ký sinh để khuếch tán. Nếu như có thể tìm được phương pháp ngăn cách độc thể và độc tố bên ngoài, là có thể tìm cơ hội giết bọn họ, ngăn cản độc nguyên hấp thu huyết khí của ngàn vạn bách tính.”

“Vậy ngài đã tìm được phương pháp chưa?”

Mộ Dung Thiên truy hỏi.

“Có một cách, nhưng nguy hiểm cũng rất lớn.”

Bắc Thần Huyền Dịch nói xong, trong tay xuất hiện một viên đan dược và một lá bùa.

“Đây là Xà Trùng Độc Hoàng đan Bát phẩm ta từng lấy được từ Tây Hoang vực, cùng với Xuân Phong Hóa Vũ phù Lục phẩm Trịnh trưởng lão Linh Phù sơn ngươi trước kia từng bại dưới tay ta mà nghiên cứu ra.”

“Một đan một phù đồng thời thi triển, có thể khuếch tán độc tính Xà Trùng Độc Hoàng đan đến toàn bộ Ngư Uyên hạp, ít nhất có thể duy trì trong thời gian một khắc, dùng phương pháp lấy độc trị độc, ảnh hưởng khả năng thông qua cảm ứng độc tố để hấp thu huyết khí của Thiên Mục trùng độc thể.”

Ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch có chút ngưng trọng.

“Nếu như chúng ta có thể tranh thủ giờ khắc đó để giải quyết độc nguyên, thì có cơ hội cứu những bách tính nhiễm độc dịch kia, mà nếu không thể…”

Mộ Dung Thiên khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn tự nhiên biết nếu không thể, vậy kết cục sẽ là cái gì.

“Vốn ta còn đang lo lắng về chuyện để có thể giải quyết độc nguyên trong thời gian một khắc đồng hồ, thì cần mời lão tổ rời núi tương trợ, nhưng hôm nay có Tề Thiên tiền bối gấp rút tiếp viện, có lẽ là đã đủ rồi.”

Bắc Thần Huyền Dịch nhẹ nhàng thở ra, nhìn Mộ Dung Thiên mà cảm thấy có chút may mắn.

Cũng may, có đại đồ đệ Thẩm An Tại về kịp.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày mở miệng.

“Ừm, cũng được!”

Bắc Thần Huyền Dịch gật đầu, vốn dĩ hắn muốn chuẩn bị thêm một ngày nữa để ngày mai nghênh đón khổ chiến.

Hiện tại có Xung Hư cảnh tọa trấn, sức lực của hắn cũng tăng lên không ít, lúc này vung tay lên, ra lệnh cho phần đông trưởng lão Dược Vương cốc, triệu tập tinh anh, lập tức chạy tới Ngư Uyên hạp.

Đương nhiên vị lão tổ nửa bước Niết Bàn của Dược Vương cốc cũng sẽ đi theo, dù sao việc này cũng liên quan tới vận mệnh của toàn bộ Bắc Minh triều.

Hơn nữa Dược Vương cốc cũng có hơn một vạn đệ tử bị trúng độc, có người còn không rõ tung tích.

Đám người trùng trùng điệp điệp chạy tới Ngư Uyên hạp trong màn đêm.

Mà lúc này, trong một sơn cốc âm u nào đó.

Tiêu Cảnh Tuyết đi theo Tần Thiển Nguyệt một đường, mặt mày càng thêm ngưng trọng.

Khí độc xung quanh càng mạnh hơn so với trước đó, cường đại đến mức khiến Vạn Độc tâm kinh của nàng có chút không kiềm chế được, không thể chờ đợi được muốn nuốt tất cả độc tố này vào trong bụng.

Chỗ này là chỗ nào thì nàng không biết, nhưng có thể xác định là, Tần Thiển Nguyệt không có lừa gạt mình.

Phía trước đích xác là nơi chứa đựng độc nguyên.

Lúc hai người xuyên qua một khe núi u ám, tầm mắt phía trước bỗng sáng tỏ.

Một hàng người mặc trang phục trưởng lão Thiên Tuyết tông đứng ở phía trước, hai mắt đen nhánh, giống như những

cái xác không hồn, đứng im tại chỗ.

Mà bốn phía tất cả đều là chồng chất xương trắng, không chỉ có quần áo của đệ tử Dược Vương cốc, Thiên Tuyết tông, còn có những võ giả tán tu khác.

Thổi thoáng nhìn lại, nơi đây đã không dưới vạn bộ xương khô, huyết khí ngút trời, giống như Tu La tràng.

Nói cách khác, chí ít có một vạn người chết ở chỗ này.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn những cao tầng Thiên Tuyết tông này, hai mắt híp lại.

Nàng có thể cảm giác được, trong cơ thể mỗi người đều có một con Thiên Mục thành trùng khống chế.

Hơn nữa, toàn bộ thực lực của những người này đều đạt tới Càn Khôn cảnh!

Hiển nhiên, đây chính là hiệu quả đạt được từ huyết khí của mấy ngàn mấy vạn võ giả kia.

"Đó là…"

Ánh mắt của nàng nhanh chóng rơi xuống trên người một lão giả đang ngồi bất động phía trước nhất, cảm nhận được cảm giác áp bách rất mạnh.

Cường giả Niết Bàn!

"Đây là thái thượng trưởng lão của Thiên Tuyết tông ta, Tư Uyên, hao phí trăm năm không được tiến vào thượng tam cảnh, mà dưới sự trợ của ta, thời gian hơn một tháng hắn cũng đã đến cảnh giới luôn ngày nhớ đêm mong."

Tần Thiển Nguyệt ở một bên mở miệng nói, trong lời nói có vẻ trêu chọc.

"Nếu như quận chúa có được độc nguyên, hấp thu toàn bộ huyết khí nơi này, nói không chừng cũng có thể một bước lên

trời bước vào thượng tam cảnh, mà nếu như triệu tập huyết khí vạn người bên ngoài để hấp thu, chỉ sợ còn có thể tiến thêm một bước!"

Lời nói của nàng tràn ngập sức hấp dẫn.

Đ ối với võ giả mà nói, sức cám dỗ từ việc có thể nhanh chóng thu được sức mạnh, không thể nghi ngờ là cực kỳ lớn.

Tiêu Cảnh Tuyết im lặng không nói gì, nhưng khí tức Độc công xao động cứ như đang bán đứng suy nghĩ trong lòng nàng.

Mà Tần Thiển Nguyệt đã nhận ra công pháp của nàng xao động, trong mắt hiện lên ý cười lạnh, cũng không nhiều lời, mang theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

"Phía trước chính là chỗ độc nguyên."

Rất nhanh, hai người xuyên qua những tên cao tầng Thiên Tuyết tông như những cái xác không hồn này, đi tới một chỗ tế đàn được điêu khắc bằng cột đá.

Tại đó đang có một thứ đồ vật giống như một cái tổ ong màu đen cực lớn.

Rậm rạp sâu bọ không ngừng bò ra từ bên trong, chui vào lòng đất rồi biến mất không thấy gì nữa, độc khí ngút trời.

Hiển nhiên, đây chính là trùng sào của toàn bộ Thiên Mục trùng, cũng là nguồn gốc sinh mệnh của tất cả Thiên Mục trùng, cũng là… Độc nguyên!

"Quận chúa, xem ngươi lựa chọn thế nào."

Tần Thiển Nguyệt cười như không cười nhìn qua một bên.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng nguyên tại chỗ, quan sát xung quanh, mày nhăn lại.

Chẳng phải đã nói có hai cường giả Niết Bàn bảo vệ cơ mà, nếu Thái Thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông kia xem như một người, vậy còn có một người ở đâu?

Hơn nữa dễ dàng đặt độc nguyên ở trước mặt mình như vậy, có phải nàng có chút quá sơ xuất rồi không?

Hay là… đây là bẫy, Tần Thiển Nguyệt có ý định khác?

…

Chương 266: Đến Ngư Uyên hạp

Tiêu Cảnh Tuyết rơi vào trong suy nghĩ, cũng không lập tức tiến lên.

Nàng biết mình chỉ có một cơ hội, nếu như không thể thành công, lần kế tiếp muốn tiếp đến gần độc nguyên sẽ không đơn giản như vậy.

Chỉ riêng Thái Thượng trưởng lão Thiên Tuyết tông Từ Uyên kia, nàng đã không thể chống lại.

Huống chi nơi này chắc chắn còn có cường giả Niết Bàn ẩn giấu.

"Cứ như vậy dễ dàng giao độc nguyên cho ta, ngươi không sợ sau khi ta hấp thu nó, bệnh dịch độc ở bên ngoài liền đình chỉ như vậy, mà Thiên Mục trùng của các ngươi cũng mất đi hiệu quả ở đây?"

Tiêu Cảnh Tuyết quay đầu lại, mở miệng hỏi.

Mà Tần Thiển Nguyệt lại vô cùng lạnh nhạt: "Không phải ngươi tự tới tìm độc nguyên sao, bây giờ ở ngay đây, nếu có bản lĩnh luyện hóa hoàn toàn nó, ngươi cứ luyện là được."

Thái độ không sao của nàng càng khiến tâm trạng Tiêu Cảnh Tuyết nặng nề.

"Phanh, phanh…"

Trong tổ trùng, không ngừng có tiếng tim đập nặng nề vang lên, phảng phất như đang nói cho nàng biết trong đó ẩn chứa sinh cơ khí huyết khổng lồ cỡ nào.

Thật lâu sau, Tiêu Cảnh Tuyết không chần chờ nữa, cất bước đi về phía tổ trùng.

Việc đã đến nước này, có lo lắng thêm nữa cũng vô dụng.

Nếu như mình thất bại, nhiều lắm chỉ chết một lần mà thôi.

Theo nàng cất bước đến gần, từng con côn trùng từ dưới chân nàng bò lên, lan tràn lên thân thể nàng.

Rất nhanh, trên tế đàn, ngoại trừ tổ trùng ra, lại có thêm một tổ trùng bị côn trùng bao vây xung quanh.

Khi Tiêu Cảnh Tuyết hoàn toàn bị sâu bọ bao phủ, hư không phía sau Tần Thiển Nguyệt lắc lư, một lão giả đầu trọc mặc áo bào đen rộng thùng thình xuất hiện, mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Không phải ai khác, chính là Đại Tế Ti Ma giáo!

"Không ngờ ngươi lại có thể dẫn nàng tới nơi này, làm không tệ."

Nói xong, Đại Tế Ti nhìn kén trùng trên tế đàn, mắt lộ ra ý cười ác độc.

"Còn muốn luyện hóa độc nguyên, quả thực chính là người si nói mộng, chờ sinh mệnh lực từ trùng sào hoàn toàn chuyển dời đến trên người nàng, nàng chính là độc nguyên, đến lúc đó cho dù người của Dược Vương cốc đánh tới nơi này, đối mặt với vị Thanh Thủy quận chúa của Đại An triều này, bọn họ có xuống tay hay không?"

Hắn ha ha cười lớn, có chút hả hê.

Vốn còn lo tổ côn trùng bại lộ, một khi tổn hại, đàn Thiên Mục trùng sẽ chết ngay.

Mà bây giờ, ngược lại không cần lo lắng như vậy.

Tần Thiển Nguyệt liếc qua hắn, lạnh giọng mở miệng.

“Dương trưởng lão đâu?”

“Hắn đi mời người, lát nữa có thể sẽ gặp phiền phức.”

Theo lời Đại Tế Ti vừa dứt, Tần Thiển Nguyệt nhăn mày lại.

Phiền phức?

Tính cả Đại Tế Ti, hiện tại tổng cộng có hai tu sĩ Niết Bàn, nếu hấp thu được toàn bộ huyết khí thì còn có hi vọng tiến vào Xung Hư cảnh.

Với thực lực như vậy, cho dù Dược Vương cốc dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải là đối thủ.

Còn có thể có phiền phức gì?

Nhìn ra nghi hoặc của Tần Thiển Nguyệt, Đại Tế Ti nhàn nhạt mở miệng giải thích.

“Mộ Dung Thiên đã trở về, còn mang về một người.”

Tần Thiển Nguyệt sững sờ, nắm đấm lập tức nắm chặt, ánh mắt âm trầm.

Mộ Dung Thiên!

“Hắn mang về ai?”

“Tề Thiên tôn giả tiếng tăm lừng lẫy Trung châu, cường giả Xung Hư cảnh.”

Xung Hư cảnh!

Sắc mặt Tần Thiển Nguyệt càng thêm khó coi.

Không ngờ sau khi Mộ Dung Thiên đi một chuyến đến Trung châu lại có thể kết bạn với một cường giả như vậy.

“Vậy Thẩm An Tại đâu rồi?”

Nàng lại mở miệng hỏi thăm.

Đối với bọn họ mà nói, e ngại duy nhất chỉ có vị Thanh Vân phong Phong chủ đoán không ra này.

"Hình như tạm thời hắn chưa trở về, còn ở Linh cảnh Trung châu."

Nghe nói như thế, Tần Thiển Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại hung dữ mắng: "Coi như vận khí hắn tốt, bằng không ta nhất định phải ăn thịt, uống máu hắn cho hắn nếm thử thống khổ khi bằng hữu chết!"

Đối mặt với lời mỉa mai của Tần Thiển Nguyệt, Đại Tế Ti chẳng thèm ngó tới.

"Như ngươi hiện tại, bớt mơ mộng đi, Trung châu đồn đãi, Thẩm An Tại một đao chém chết tộc trưởng Kim Ô tộc, đây chính là cường giả Xung Hư cảnh đỉnh phong!"

Lời này vừa nói ra, Tần Thiển Nguyệt siết chặt nắm đấm, hai mắt chứa đầy giận dữ.

Dựa vào cái gì, tên phế vật Mộ Dung Thiên này vậy mà cơ duyên xảo hợp bái vào môn hạ của một cường giả như vậy!

"Nếu hắn không trở về, vậy ta đành tra tấn hai vị đồ đệ này một phen."

Không có cách nào động thủ với Thẩm An Tại, Tần Thiển Nguyệt nhìn về phía kén trùng trên tế đàn, mắt lộ vẻ âm tàn.

…

Một bên khác, đoàn người trên không trung khống chế phi chu nhanh chóng xuyên qua.

Mộ Dung Thiên đứng trên đầu phi chu, một thân áo đen bay phần phật, cõng Thiên Thanh kiếm.

Bắc Thần Huyền Dịch từ phía sau nhìn lại, không khỏi âm thầm tán thưởng.

Mặc dù lúc nói chuyện vẫn có thể phát hiện tâm trí Mộ Dung Thiên không thay đổi quá lớn, nhưng theo hình thể và cảnh giới thay đổi.

Hắn cứ đứng yên nơi đó, lại cho người ta một loại khí chất khó tả.

Tựa như một thanh bảo kiếm tuyệt thế, ra khỏi vỏ có thể khai thiên tích địa.

"Phía trước chính là Ngư Uyên hạp."

Sau khi Bắc Thần Huyền Dịch lên tiếng, sắc mặt Mộ Dung Thiên trở nên căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước.

Một mảnh rừng núi hoang vu kia đều bao phủ một tầng sương mù mông lung, nhìn giống như là sương sớm sau cơn mưa, nhưng tiến vào trong đó, mọi người nhíu mày.

Khói độc!

Dưới sự bất đắc dĩ, bọn họ tế trận pháp phòng ngự của phi chu để ngăn cản.

Nhưng cứ như vậy, khí tức của trận pháp cũng theo đó mà truyền xa.

Lúc này, Bắc Thần Huyền Dịch phất tay, đông đảo trưởng lão ngầm hiểu, dựa theo an bài đã dặn dò trước đó mà đi tứ tán, vây toàn bộ hẻm núi này lại.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên nhìn xuống, trong hẻm núi tràn đầy bạch cốt thây khô cùng với những cao tầng Thiên Tuyết tông đứng như cái xác không hồn kia.

"Đó là… Độc nguyên!"

Ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch rơi xuống phía trên tổ trùng trên tế đàn.

Tần Thiển Nguyệt cùng Đại Tế Ti chẳng biết từ lúc nào đã biến mất, chỉ còn tổ trùng và kén trùng trên tế đàn.

"Sư muội đâu rồi…"

Mộ Dung Thiên tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không phát hiện Tiêu Cảnh Tuyết đang ở đâu, trong lòng không khỏi lo lắng.

Sau khi Bắc Thần Huyền Dịch nhìn thấy hang ổ của chúng, lại đưa mắt nhìn về phía Từ Uyên, thần sắc ngưng trọng.

"Không nghĩ tới các ngươi nhanh như vậy đã tìm tới."

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng Từ Uyên truyền ra, đôi mắt đen nhánh kia khẽ nhúc nhích, dường như đã khôi phục thần thái.

Nhưng dù là Mộ Dung Thiên hay Bắc Thần Huyền Dịch đều biết.

Hắn chỉ là con rối bị khống chế mà thôi, còn người sau màn thật sự không biết trốn ở nơi nào, cũng không hiện thân!

"Ngươi đến tột cùng là ai, có ý gì!"

Bắc Thần Huyền Dịch tiến lên một bước, sau đó ngự phong lạnh giọng chất vấn.

"Không phải Dược Vương đã biết rõ còn cố hỏi sao, bệnh dịch độc lan tràn, tất cả đều là để hấp thu huyết khí, huyết khí càng nhiều thì dĩ nhiên thực lực của ta sẽ càng cường đại."

Từ Uyên nhàn nhạt mở miệng. Cùng lúc đó, các trưởng lão Thiên Tuyết tông khác bên cạnh hắn cũng dần dần khôi phục động tác, không còn cứng ngắc nữa.

Khí tức cường đại chậm rãi khuếch tán.

Ngoại trừ Từ Uyên, nơi đây có hơn mười cao tầng của trưởng lão Thiên Tuyết tông. Hôm nay, toàn bộ đều đã tiến vào

Càn Khôn cảnh!

Mà Từ Uyên đã tản mát ra huyết khí cường đại đủ để chống lại Niết Bàn!

Khói độc quay cuồng, bọn họ lập tức phóng lên cao.

“Lập trận, phòng ngự!”

Ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch ngưng trọng.

Mà phía sau hắn, một ông lão tóc trắng xoá cũng tiến lên, xuất thủ chống cự.

Hắn chính là lão tổ của Dược Vương cốc, cũng là nửa bước Niết Bàn.

Nhưng mà cho dù là nửa bước Niết Bàn, đối mặt với huyết khí toàn thân mênh mông của Từ Uyên, cũng cảm thấy áp lực bội phần.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Huyết khí ngút trời hóa thành một bàn tay khổng lồ nghiền ép xuống, như muốn nghiền tất cả mọi người nơi đây thành bột mịn.

Chương 267: Tổ trùng và kén trùng

Bắc Thần Huyền Dịch cùng với một đám trưởng lão, tất cả đều đang điều động lực lượng Càn Khôn trong cơ thể để rót vào lão tổ nhà mình.

Lão già tóc bạc tiến lên, đẩy hai tay ra một cách nghiêm túc.

Hư ảnh một đan đỉnh màu tím to lớn xuất hiện, đột nhiên va chạm cùng bàn tay màu máu trong hư không.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, sóng khí cường đại khiến núi non run rẩy, đá vụn hai bên bờ hẻm núi bay tán loạn.

Có Bắc Thần Huyền Dịch cùng nhiều vị trưởng lão trợ giúp, lão giả tóc trắng miễn cưỡng chặn được một chưởng này, nhưng nhìn bộ dáng ủy khuất của lão, hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Xuy xuy!

Nhưng mà sau một khắc, thanh âm ăn mòn vang lên, bọn họ biến sắc.

Chỉ thấy trên hư ảnh tử sắc đại đỉnh kia chẳng biết lúc nào leo lên từng con côn trùng màu đen, những nơi đi qua nọc độc lan tràn, trong khoảnh khắc đã ăn mòn sạch sẽ đại đỉnh.

“Không tốt!”

Lão già tóc bạc kinh hô một tiếng, muốn cắn răng ngăn cản, Mộ Dung Thiên nhìn về phía thanh niên mặc giáp vàng

bên cạnh.

Người kia ngoáy ngoáy lỗ tai, thần sắc lạnh nhạt.

Ngay khoảnh khắc sau, kim quang thoáng hiện.

Đinh!

Bàn tay phủ đầy sâu trùng màu đen kia ầm ầm tán loạn, Tôn Ngạo vỗ vỗ tay, lạnh nhạt tự nhiên đứng ở trước người lão giả tóc trắng.

"Tác dụng thôn phệ chút ít linh khí này kém xa so với lực lượng hoang vu."

Hắn dùng một ngón tay gẩy mảnh vỡ bàn tay huyết sắc, không thèm để ý chút nào.

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may, có vị cường giả Xung Hư cảnh này ra tay, nếu không hôm nay bọn họ chỉ sợ phải bỏ ra đại giới cực lớn mới có hy vọng chiến thắng.

Con ngươi Từ Uyên hơi co lại.

Xung Hư cảnh!

Quả nhiên đúng như Đại Tế Ti nói, thật sự là có cường giả Xung Hư cảnh!

"Đi đi, giải quyết độc nguyên."

Tôn Ngạo hơi hơi quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng.

"Được!"

Bắc Thần Huyền Dịch gật đầu, lập tức phi thân bay về hướng tổ trùng trên tế đàn.

"Đứng lại!"

Từ Uyên thấy vậy, mặt lộ vẻ giận dữ, muốn ngăn cản.

Leng keng… Leng keng…!

Tôn Ngạo duỗi ra một ngón tay, đường vân màu vàng ở đầu ngón tay dập dờn như sóng nước dập dờn.

Hư ảnh một ngọn núi lớn màu vàng ầm ầm hạ xuống, nện trên đỉnh đầu Từ Uyên, gắt gao ép chặt hắn vào phía dưới.

"Uy áp hóa hình, thật mạnh!"

Bất kể là Mộ Dung Thiên hay một đám trưởng lão Dược Vương cốc đều hít sâu một hơi, khiếp sợ không thôi.

Không hổ là Xung Hư cảnh!

Bắc Thần Huyền Dịch đi tới trước tổ trùng, đưa một chưởng ra.

Oanh!

Nhưng trong tổ trùng bỗng nhiên bộc phát ra một trận huyết khí cường đại.

Trực tiếp đánh cho vị cường giả Càn Khôn cảnh là hắn phải hộc máu, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía trước.

Hơn nữa, da thịt của hắn trở nên xanh mét với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hiển nhiên là trúng độc.

Nhưng rất nhanh hắn đã phục dụng Giải Độc đan, cưỡng ép đè độc tố xuống.

"Xảy ra chuyện gì, tổ trùng này lại có ý thức tự chủ?"

Sắc mặt hắn biến ảo bất định, rất nhanh nhìn về kén trùng bên cạnh, chau mày.

Nếu như vừa rồi không cảm giác sai, chính là lực lượng bên trong trùng kén này đang dẫn dắt trùng tổ tự bảo vệ mình.

Khép tay thành kiếm, Bắc Thần Huyền Dịch vạch lên không trung một cái.

Xoẹt xoẹt…

Trùng kén bị xé ra một vết rách, rất nhanh lại bị lít nha lít nhít côn trùng lấp đầy.

Nhưng cho dù chỉ có thời gian một giây như vậy, cũng làm cho hắn cùng với đám người Mộ Dung Thiên đều thấy rõ ràng tình huống bên trong kén trùng.

Trong kén trùng có một nữ tử đang khoanh chân ngồi, một nữ tử áo tím mặt mũi đầy độc văn, bộ dạng xấu xí.

Ngay cả khi nàng nhắm hai mắt lại, dung mạo có khác biệt lớn so với trước đó, nhưng bọn họ mới vừa nhìn đã nhận ra, hô hấp Mộ Dung Thiên cứng lại.

"Sư muội!"

Đây không phải ai khác, mà chính là Tiêu Cảnh Tuyết!

Tất cả mọi người tại thời khắc này ngây ngẩn cả người, có chút vạn lần không nghĩ tới.

Vì sao Tiêu Cảnh Tuyết… lại biến thành bộ dạng này, hơn nữa… tại sao lại có quan hệ mật thiết không thể tách rời với trùng sào kia?

"Ha ha ha ha, kinh ngạc sao?"

Từ Uyên bị đè dưới chân núi, càn rỡ cười to: "Động thủ đi, tiếp tục động thủ giết nàng đi, giết nàng, độc nguyên sẽ bị hủy, bách tính Bắc Minh triều sẽ được cứu!"

Bắc Thần Huyền Dịch nhíu mày, mặc kệ Tiêu Cảnh Tuyết bên trong kén trùng, quay đầu tiếp tục oanh kích hang trùng.

Uỳnh uỳnh!

Huyết khí cường đại lần nữa phun trào, đẩy lùi hắn.

"Không được, tổ trùng này không chỉ ẩn chứa huyết khí của vô số người, ngay cả độc thể bổn nguyên bị Thiên Mục

thành trùng khống chế cũng ở chỗ này, phá không được!”

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Tôn Ngạo nghe vậy, sờ lên cổ, sau đó tại lòng bàn tay nhẹ nhàng thổi một cái.

Một sợi lông vàng theo gió phiêu đãng, hóa thành hư ảnh kim giáp tay cầm trường côn, hét lớn một tiếng rồi đột nhiên nện xuống.

Cây côn trong tay hư ảnh kim giáp kia uy thế cường đại đến mức làm hư không run rẩy không thôi, huyết khí phía trên tổ trùng lui về như nước mưa.

Nhìn thấy Xung Hư cảnh ra tay hữu hiệu, đám người Bắc Thần Huyền Dịch lộ vẻ vui mừng.

Nhưng sau một khắc, kén tằm bên kia truyền đến một tiếng kêu rên.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên lập tức biến hóa, lo lắng quát to.

“Tiền bối, thủ hạ lưu tình!”

Leng keng… Leng keng…!

Trường côn trong tay hư ảnh kim giáp sắp rơi xuống, đình chỉ phía trên trùng sào.

Tôn Ngạo cau mày, quay đầu nhìn lại.

Hiển nhiên, tổ trùng và trùng kén đã tương thông với nhau, nếu huỷ đi tổ trùng, Tiêu Cảnh Tuyết trong trùng kén cũng tử vong theo.

Hắn nhạy bén nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của Từ Uyên bị ảo ảnh Kim Sơn ngăn chặn hiện lên một tia tiếc nuối, không khỏi nhíu mày càng sâu hơn.

Có ý gì, vì sao lại tiếc nuối?

Chẳng lẽ hắn lại muốn mình đập nát trùng sào kia hay sao?

"Cảnh Tuyết!"

Mộ Dung Thiên phi thân xuống, vung kiếm phá vỡ kén trùng.

Kiếm ý lăng lệ ác liệt vô song vào thời khắc này ầm vang bộc phát, bao phủ trong vòng sáu thước của hắn.

Đám côn trùng dày đặc kia như bị ngăn chặn lại, ngăn cản ở bên ngoài, không dám xâm nhập vào dù chỉ một chút.

"Kiếm ý thật mạnh!"

Ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch cả kinh, không khỏi hít sâu một hơi.

Kiếm ý này… có lẽ đã chạm đến lĩnh vực Đạo rồi!

Mà trong bóng tối, Tần Thiển Nguyệt nhìn với ánh mắt đầy ghét bỏ, sắc mặt càng âm trầm.

Kiếm đạo…

Vậy mà hắn lại lĩnh ngộ kiếm đạo nhanh như vậy!

Hơn nữa cảnh giới cũng bước vào Thiên Linh cảnh!

"Sư muội, sư muội ngươi sao rồi?"

Mộ Dung Thiên ân cần hỏi han, không ngừng vận chuyển Ngự Kiếm quyết, muốn loại trừ độc khí quanh người Tiêu Cảnh Tuyết.

Nhưng mà lúc này đây, hắn lại kinh hãi phát hiện, cho dù là kiếm nguyên của mình cũng không thể phát huy hiệu quả thêm nữa.

Ngược lại khi hắn chạm vào bàn tay Tiêu Cảnh Tuyết thì cảm thấy hơi tê dại.

Tiêu Cảnh Tuyết từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt thanh niên quen thuộc mà lại xa lạ.

"Sư huynh…"

Nàng hơi ngẩn ra, dường như không nghĩ tới lần đầu tiên mình mở mắt ra lại thấy Mộ Dung Thiên.

Ngay sau đó, nàng nhớ tới cái gì, vội vàng nhìn sang một bên.

Khi nhìn thấy hang ổ trùng kia vẫn hoàn hảo không tổn hao gì như cũ, nàng mới thở dài một hơi.

"Tổ trùng này không thể hủy, nó đã cộng sinh với bách tính trúng độc dịch bên ngoài, một khi hủy đi, độc dịch tuy có thể giải, nhưng những người trúng độc kia cũng phải chết không thể nghi ngờ!"

Sau câu nói nghiêm túc của Tiêu Cảnh Tuyết, Bắc Thần Huyền Dịch không khỏi toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Mình vậy mà thiếu chút nữa tự tay giết nhiều người như vậy!

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng trọng, đây cũng là lúc nàng định luyện hóa độc nguyên, nhưng bất ngờ phát hiện bên trong độc nguyên ẩn chứa khí tức sinh mệnh không giống nhau.

Tra xét xong, mới phát hiện đó là trăm ngàn bách tính Bắc Minh triều.

Nếu muốn cưỡng ép thôn phệ, những bách tính kia hẳn phải chết, cho nên nàng mới cố gắng áp chế xao động trong Vạn Độc tâm kinh.

Dưới hư ảnh Kim Sơn, Từ Uyên thấy một màn này, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Nếu các ngươi đã phát hiện, vậy ta cũng không diễn kịch nữa, các ngươi…”

“Ồn ào.”

Đùng!

Tôn Ngạo lộ vẻ mất kiên nhẫn, một tay bóp chặt, Kim Sơn mãnh liệt đè xuống.

Từ Uyên ngay cả kêu thảm cũng không kịp, trực tiếp nổ thành một đoàn huyết vụ.

“Cút ra đây cho ta!”

Sau khi bóp chết Từ Uyên, Tôn Ngạo lại đưa mắt nhìn vào chỗ sâu trong hư không.

Chỗ đó, đối mặt cường giả Xung Hư cảnh nhìn chăm chú, trong lòng Tần Thiển Nguyệt hoảng sợ vô cùng, mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sau lưng.

…

Chương 268: Chênh lệch

Ánh mắt đám người Tiêu Cảnh Tuyết, Mộ Dung Thiên nhìn theo Tôn Ngạo.

Đang lúc hư không ba động, thân hình Tần Thiển Nguyệt chậm rãi hiển hiện, sắc mặt nàng có chút khó coi.

"Tần Thiển Nguyệt, quả nhiên là ngươi!"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên phát lạnh, sát ý hiện lên trong mắt.

"Nàng chính là Tần Thiển Nguyệt?"

Tôn Ngạo nhíu mày lại, ngược lại có chút ngạc nhiên.

Hắn cẩn thận quan sát một phen rồi lắc đầu không thôi.

"Ta còn tưởng là quốc sắc thiên hương gì đó, còn từng có hôn ước với Mộ Dung tiểu tử, hóa ra chỉ là loại như vậy."

"Ngươi!"

Nghe nói như thế, Tần Thiển Nguyệt tức giận, sắc mặt khó coi giống như nuốt phải ruồi bọ.

"Rốt cuộc là ai khống chế loại độc nguyên này?"

Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm vào nàng, lạnh giọng bảo vệ Tiêu Cảnh Tuyết ở phía sau.

Nhìn hắn không có chút nào ghét bỏ Tiêu Cảnh Tuyết khuôn mặt xấu xí, trong lòng Tần Thiển Nguyệt dâng lên một cỗ tức giận.

"Ngươi muốn biết thì đánh thắng ta, nhưng không thắng ta thì không thể nói cho ngươi biết."

Nghe nàng nói, Tôn Ngạo mặt lộ vẻ trào phúng, lúc này tiến lên chuẩn bị trực tiếp một bàn tay chụp chết nàng.

"Tiền bối, chờ một chút!"

Mộ Dung Thiên lại ngăn cản hắn, Mộ Dung Thiên có chút không hiểu quay đầu lại.

"Nàng chẳng qua là từng thua ở trong tay của ta, trong lòng không cam, nếu nàng muốn chiến một trận rửa nhục thì ta cho nàng cơ hội này."

Hắn tiến lên một bước, đồng thời quay đầu nhìn thoáng qua Bắc Thần Huyền Dịch.

"Bắc Thần tiền bối, sư muội ta cùng Độc nguyên liền nhờ cậy ngài."

Người sau nghiêm túc gật đầu, hắn biết Mộ Dung Thiên không phải là sính cường vô phu, mà là đang cho bọn họ cơ hội để nghiên cứu.

"Sư huynh cẩn thận, nàng đã là Thiên Linh cảnh đỉnh phong!"

Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi lo lắng mở miệng.

Nhưng mà Mộ Dung Thiên chỉ khẽ gật đầu cười với nàng một cái rồi cất bước đi về phía trước.

"Sư muội của tiểu tử Mộ Dung, đừng sợ, cảnh giới này dựa vào bàng môn tà đạo xây lên, sư huynh ngươi còn không để vào mắt."

Cho dù là lời nói thong dong của Mộ Dung Thiên hay là lời nói của Tôn Ngạo.

Dường như cũng có một cây gai nhọn đâm sâu vào lòng Tần Thiển Nguyệt, khiến nàng càng thêm tức giận.

“Bàng môn tà đạo cái gì, một phế vật kinh mạch không thông như ngươi trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến Thiên Linh cảnh là chính đạo sao, thiên tư trác tuyệt đột phá, ngược lại là bàng môn tà đạo sao!”

“Nực cười!”

Tần Thiển Nguyệt giận quá hóa cười, giả vờ như điên cuồng.

“Hôm nay ta phải dẫm nát ngươi dưới chân, để ngươi biết ai mới thật sự là thiên tài!”

Nàng vừa nói vừa la lối, trường kiếm trong tay đã hóa thành ngàn vạn kiếm ảnh, như tuyết bay đầy trời, bắn thẳng về phía trước, mang theo tư thế cuồng phong bạo tuyết.

Nhưng đối mặt với một kiếm này của nàng, Mộ Dung Thiên thậm chí còn không có hứng thú rút kiếm.

Mặc dù tu vi hơi có chênh lệch, nhưng hắn cũng là Thiên Linh cảnh trung kỳ, hơn nữa lý giải đối với kiếm đạo đã sớm vượt xa bạn cùng lứa tuổi.

Một kiếm này ở trong mắt hắn, quả thực giống như trẻ con vung que, không thú vị.

Hắn lạnh nhạt vươn tay ra, tinh chuẩn vô cùng kẹp lấy trường kiếm giấu trong gió tuyết đầy trời.

Leng keng…

Thanh âm kim loại rung động vang lên, Tần Thiển Nguyệt hiển hiện trong gió tuyết, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

“Không có khả năng!”

Cho dù biết giữa mình và kiếm đạo Mộ Dung Thiên có chênh lệch, nhưng chẳng phải dùng cảnh giới là có thể bù đắp được sao?

Vì sao…

Vì sao hắn có thể dễ dàng phá vỡ kiếm chiêu của mình như vậy?

“Sư phụ từng nói, thắng không kiêu, bại không nản. Tâm tĩnh xét vật, tĩnh tâm xem lòng, kiếm sao người vậy, tâm của ngươi rất táo bạo, cho nên kiếm của ngươi so với dĩ vãng, đã chậm hơn, yếu hơn.”

Thần sắc Mộ Dung Thiên bình thản, cong ngón tay búng ra.

Leng keng… Leng keng…!

Trường kiếm bỗng nhiên bị kiếm khí đẩy ra, Tần Thiển Nguyệt bay ngược ra sau, múa trường kiếm liên tục ngăn cản kiếm khí đang gào thét lao tới.

Tần Thiển Nguyệt tức giận, thân hình vững vàng lại một lần nữa cầm kiếm xông tới.

Lần này, kiếm thế của nàng càng mạnh.

Hóa thành một vầng trăng khuyết bay lên không, theo đó bông tuyết nhẹ nhàng nhảy múa.

Mộ Dung Thiên vẫn không hề bị lay động, chỉ đứng yên tại chỗ.

Đinh!

Quanh người hắn có kiếm khí tung hoành, như một tấm chắn vô hình, hoàn toàn ngăn cản vầng trăng khuyết này ở bên ngoài, ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm đến một chút nào.

“Mặc dù cảnh giới của ngươi cao hơn, nhưng tầm mắt của ngươi vẫn như trước kia, bây giờ ngươi ở trong mắt ta…”

Mộ Dung Thiên giơ tay, chậm rãi điểm ra một chỉ.

“Không chịu nổi một kích.”

Hưu!

Một đạo lôi đình kiếm quang hiện lên, phút chốc lướt qua.

Kèm theo một tiếng leng keng giòn vang, một thanh trường kiếm xoay quanh vài vòng trên cao rồi cắm trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Tần Thiển Nguyệt sững sờ tại chỗ, có chút thất thần nhìn hai tay trống không của mình.

Bất kể là đám người Bắc Thần Huyền Dịch hay là Tiêu Cảnh Tuyết thấy một màn như vậy, tất cả đều bị kinh động.

Thật… thật mạnh!

Mạnh tới mức kỳ cục!

Đây chính là kiếm tu sao!

Cho dù đều là Thiên Linh cảnh, thậm chí cảnh giới của kẻ địch cao hơn vài phần, cũng có thể làm được đến tư thái nghiền ép như vậy!

“Không cần ngạc nhiên, lúc Mộ Dung tiểu tử vừa mới đột phá đến Thiên Linh cảnh đã đánh bại một tên thiên kiêu Thiên Linh cảnh hậu kỳ.”

Tôn Ngạo đối với màn này lại không ngạc nhiên, nhàn nhạt mở miệng: “Bất kể là thủ đoạn hay thiên phú, Long Hiên đều cao hơn Tần Thiển Nguyệt kia nhiều.”

Nghe hắn nói vậy, vẻ kinh ngạc trong lòng đám người Bắc Thần Huyền Dịch càng đậm.

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên ở Trung châu lại làm ra được hành động như vậy.

Một bên khác, Tần Thiển Nguyệt cũng dần dần phục hồi tinh thần lại, sắc mặt khó coi.

Mộ Dung Thiên trước sau vẫn đứng trên không trung, lẳng lặng nhìn xuống dưới.

Hắn, trong chiến đấu, so với thời khắc bình thường, quả thực là hai người khác nhau.

Giờ phút này hắn rất bình tĩnh, đạm mạc, mọi cử động đều tràn ngập ý chí vô song, không người nào dám sóng vai cùng.

"Mặc dù Doãn tông chủ không nói chuyện với ta, nhưng hắn cũng là một sư phụ tốt, mà ngươi thân là đệ tử, vậy mà tại thời điểm sư phụ truyền đạo lại ra tay hạ sát thủ, thí sư chi tội, thiên lý khó dung!"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lạnh như băng, lời nói đầy hàn ý.

Tiêu Cảnh Tuyết và Tôn Ngạo đồng thời nhíu mày, đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được sát ý mãnh liệt mà Mộ Dung Thiên ngày thường chất phác chất phác này biểu hiện ra.

"Thí sư?"

Tần Thiển Nguyệt khinh thường nở nụ cười, "Hắn cũng xứng làm sư phụ?"

"Rõ ràng có toàn bộ Thiên Tuyết tông, rõ ràng có được nhiều tài nguyên như vậy, lại kém xa một Thẩm An Tại của Thanh Vân phong Linh Phù sơn, hắn tính là sư phụ gì chứ!"

"Ngươi luôn miệng nói hắn là sư phụ ta, vậy hắn nên để cho ta trở nên cường đại hơn, linh khí của hắn cũng nên truyền toàn bộ cho ta!"

Thấy nàng còn u mê chưa tỉnh, Mộ Dung Thiên hừ lạnh một tiếng.

"Ngu xuẩn mất khôn!"

Lời nói vừa dứt, hắn rốt cuộc chủ động xuất thủ.

Bước ra một bước, Thiên Thanh kiếm rời vỏ.

Một luồng kiếm khí vô song phóng thẳng lên trời, dẫn dắt lôi đình đầy trời phá tan khói độc, giống như thần long tê minh.

Oanh!

Một kiếm chém xuống, sắc mặt Tần Thiển Nguyệt đại biến, huyết khí toàn thân bắt đầu khởi động, toàn lực ngăn cản.

Nhưng mà đối mặt vô tận kiếm khí kia, cùng với uy áp Thần Long tản mát ra từ trong u minh, nàng ngay cả đứng cũng không vững.

Dễ dàng bị kiếm khí đè trên mặt đất, miệng phun máu tươi, chật vật không chịu nổi.

"Nói, người thao túng độc nguyên chân chính là ai!"

Trường kiếm trong tay Mộ Dung Thiên hất lên, lạnh nhạt mở miệng từ trên cao nhìn xuống.

Tần Thiển Nguyệt té trên mặt đất, miệng mũi chảy máu, hai mắt trống rỗng.

Bản thân lại thua nữa rồi.

Thua không có lực phản kháng, giống như sâu kiến bị nghiền ép, thậm chí ngay cả góc áo của Mộ Dung Thiên nàng cũng chưa từng đụng tới.

Thậm chí… lần này ngay cả tư cách bức đối phương thi triển võ kỹ cường đại cũng không có.

Chương 269: Hề

Thật lâu, Tần Thiển Nguyệt mới kịp phản ứng, khuôn mặt xinh đẹp kia bởi vì phẫn nộ mà có chút vặn vẹo.

"Ngươi cho là kết thúc rồi à, ha ha ha, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi!"

Nàng cười điên cuồng đứng lên, trên mặt bắt đầu có từng sợi khí tức màu máu trôi nổi.

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Toàn bộ Ngư Uyên hạp bỗng nhiên run rẩy, đại lượng huyết khí từ lòng đất hiện lên, như thủy triều hội tụ về phía thân thể Tần Thiển Nguyệt.

"Không tốt!"

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch giật mình, Tần Thiển Nguyệt đây là muốn cưỡng ép hấp thu huyết khí để tăng tu vi!

Bao gồm cả huyết khí của Từ Uyên vừa mới bị Tôn Ngạo bóp chết, giờ phút này cũng liên tục không ngừng tuôn về hướng bên kia.

Huyết khí bàng bạc nhập vào cơ thể, khí tức của Tần Thiển Nguyệt bắt đầu liên tục tăng lên, thẳng tiến Càn Khôn cảnh!

Sau lưng nàng, phảng phất xuất hiện vô số huyết sắc oán hồn, đang thống khổ gào thét, giãy dụa lại bất lực.

"Bàng môn tà đạo, vậy mà cưỡng ép huyết khí ngưng tụ động thiên."

Trong mắt Tôn Ngạo lộ ra vẻ trào phúng.

Võ giả bình thường muốn đột phá Càn Khôn cảnh thì cần phải dung hợp sức mạnh thiên địa, ngưng tụ Càn Khôn động thiên.

Mà Tần Thiển Nguyệt hiển nhiên không đạt tới loại cấp độ đó, cho nên chỉ có thể dựa vào một vài phương pháp cưỡng ép lấy huyết khí ngưng tụ động thiên.

Tuy cứ như vậy tất nhiên sẽ không bằng Càn Khôn động thiên, nhưng cũng là Càn Khôn cảnh chân chính.

"Xem ra muốn để ngươi nói ra người khống chế độc nguyên đến tột cùng là ở đâu không khác gì nằm mơ nói mộng."

Khuôn mặt Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Sau một khắc, hắn đưa tay nhẹ nhàng búng tay một cái.

Đột nhiên trăm trượng kiếm khí hào quang xuất hiện từ sau lưng Tần Thiển Nguyệt, sáng chói loá mắt.

Thế như chẻ tre nghiền nát những huyết khí kia, lại khiến cho khí tức vừa mới kéo lên của Tần Thiển Nguyệt lại lần nữa rút lui, thậm chí rớt xuống Thiên Linh cảnh sơ kỳ.

"Bách Lý kiếm khí!?"

Đồng tử Tôn Ngạo hơi co lại, có chút khiếp sợ nhìn hào quang trăm trượng vừa rồi.

"Tiểu tử, ngươi biết từ bao giờ thế?"

"Từng thấy Bách Lý tiền bối thi triển mấy lần, học được một chút."

Mộ Dung Thiên quay đầu lại mở miệng, giọng điệu khiêm tốn.

Bất kể là Bắc Thần Huyền Dịch hay là Tôn Ngạo, giờ phút này đều khóe mắt giật giật.

Từng xem người từng thi triển vài lần liền học được… ngộ tính kiếm đạo của gia hỏa này đến cùng cao bao nhiêu?!

"Tiểu tử ngươi lại rất thông minh, còn biết cắt ngang việc ngưng kết Huyết Khí động thiên của nàng."

Tôn Ngạo có chút ngoài ý muốn mà mở miệng.

Mộ Dung Thiên ngượng ngùng vò đầu: "Sư phụ đã từng nói, muốn ra tay với tình huống như vậy thì phải quả quyết cắt ngang."

"Mộ Dung Thiên!"

Người trước vừa dứt lời, Tần Thiển Nguyệt liền điên cuồng gào thét, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng cùng phẫn nộ, thậm chí còn có chút ủy khuất.

Rõ ràng nơi này nên là sân nhà của mình mới đúng, vì sao hiện tại lại hoàn toàn bị Mộ Dung Thiên khống chế?

Đối mặt với tiếng gào thét của nàng, Mộ Dung Thiên vẫn không thèm để ý, quay đầu nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt đầy lo lắng.

"Sư muội, ngươi hồi phục thế nào rồi, không sao chứ?"

Tiêu Cảnh Tuyết từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, đối mặt với Mộ Dung Thiên ân cần hỏi thăm, nàng theo bản năng quay đầu qua một bên, né tránh cái nhìn chăm chú của hắn.

"… Ta không sao."

Gió nhẹ thổi qua, vén góc màn che trên mặt nàng, lộ ra đường vân đốm độc dữ tợn.

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, có chút thất thần.

Phát giác được ánh mắt của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết càng không biết làm sao, vội vàng giơ tay áo che mặt mình, lui về sau một bước.

"Ha ha ha, sư muội của ngươi hiện tại đã trở nên xấu xí, hơn nữa cả người đều là độc, biến thành một con quái vật!"

Bên kia, Tần Thiển Nguyệt phảng phất như tìm được chỗ an ủi, lớn tiếng mở miệng.

Nghe được lời của nàng, Tiêu Cảnh Tuyết càng cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia cô đơn.

Nhưng một khắc sau, Mộ Dung Thiên tiến lên kéo tay nàng lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Cảnh Tuyết, hắn cởi mạng che mặt nàng xuống, nở nụ cười chất phác.

"Đừng sợ, sư phụ nhất định sẽ có biện pháp giúp ngươi khôi phục dung mạo, hơn nữa, ngươi là sư muội ta, mặc kệ biến thành bộ dáng gì, ngươi cũng luôn là sư muội ta!"

Nghe thấy lời lẽ thô thiển lại thật lòng đến dị thường của hắn, lông mi Tiêu Cảnh Tuyết run rẩy, nhìn qua khuôn mặt không được tuấn lãng nhưng rất kiên nghị của thanh niên trước mắt, nội tâm nàng nổi lên gợn sóng như mưa rơi trên mặt nước.

Sau khi tu luyện Vạn Độc tâm kinh, mấy ngày liên tục bị người mắng là quái vật, trong lòng độc vật mù mịt, giờ lại giống như gió xuân gột rửa trần thế, mây tản sương tan.

"Sư huynh…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lấp lóe, có chút cảm động.

Ngoài cảm động, nàng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên vì đụng vào mình mà bàn tay đã trở nên xanh mét, đau lòng.

Nàng nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay Mộ Dung Thiên, Vạn Độc tâm kinh vận chuyển, mạnh mẽ áp chế độc tố của bản thân, đồng thời lại hút độc tố trong cơ thể đối phương vào trong cơ thể.

Cảm nhận được sự mềm mại trong lòng bàn tay, đầu tiên Mộ Dung Thiên sửng sốt một chút, khuôn mặt có chút nóng lên.

"Cơm chó."

Tôn Ngạo sờ sờ mũi, hai mắt nhìn lên trời.

Tần Thiển Nguyệt nhìn một màn này, càng thêm âm trầm.

Sự tình hoàn toàn khác với sự phát triển trong tưởng tượng của nàng.

Mộ Dung Thiên chẳng những không biểu lộ xa cách, ghét bỏ một chút nào, ngược lại còn quan tâm đến Tiêu Cảnh Tuyết hơn.

"Ta muốn nói cho các ngươi biết, vị quận chúa nhân thiện mà các ngươi quen đã sớm không còn tồn tại, bây giờ Tiêu Cảnh Tuyết đã tà đạo mười phần!"

Mọi người nhíu mày, nhìn về phía Tần Thiển Nguyệt, không biết nàng lại phát điên cái gì.

"Nàng giết đệ tử Dược Vương cốc, giết sư đệ của mình, càng giết hơn vạn dân chúng Đại Ngọc thành, chỉ vì tu luyện độc công này của nàng, nếu không các ngươi cho rằng nàng đã đột phá Thiên Linh cảnh như thế nào?!"

Giống như lại tìm được kịch bản một lần nữa, Tần Thiển Nguyệt nhìn về phía Mộ Dung Thiên mà châm chọc.

"Ngươi nói rằng hành động của ta là tà ma ngoại đạo, vậy bây giờ ngươi đánh giá sư muội của ngươi như thế nào?"

“Không có khả năng!”

Mộ Dung Thiên lập tức phủ định, hắn hoàn toàn không tin sư muội của mình sẽ làm ra loại chuyện này.

Đối mặt với lời nói của Tần Thiển Nguyệt, Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên mở miệng.

“Ngươi nói ta giết mọi người, vậy chứng cứ đâu?”

Tần Thiển Nguyệt nhíu mày: “Đây không phải chính miệng ngươi nói ra à?”

“Ta chơi ngươi.”

Ba chữ vừa nhẹ nhàng vừa bình thản truyền ra từ trong miệng Tiêu Cảnh Tuyết, làm sắc mặt người trước trầm xuống, nhất thời khó coi.

“Ta còn tận mắt nhìn thấy ngươi giết đường chủ Linh Dược đường Linh Phù sơn, điểm này không thể làm giả được!”

“Từ đường chủ?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, sắc mặt trở nên cổ quái.

“Hắn không hề chết, vẫn còn sống rất tốt.”

“Không có khả năng!”

Tần Thiển Nguyệt tức giận mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết hút khô sinh cơ linh khí của Từ Hoan, một màn này là nàng tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể giả được?

Tôn Ngạo ở bên cạnh nhìn Tần Thiển Nguyệt đang kích động, âm thầm lắc đầu.

Thật sự là đáng thương, bị hai vị sư huynh muội này đùa giỡn xoay vòng vòng.

“Ta làm như vậy, đơn giản là muốn để ngươi cảm thấy tâm cảnh ta nhập ma, để cho ngươi đưa ta đi tìm độc nguyên mà thôi.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhàn nhạt mở miệng.

“Không có khả năng, ngươi hấp thu nhiều độc tố như vậy, tu vi tăng lên như thế, chẳng lẽ tâm tình không chịu chút ảnh hưởng nào hay sao?”

Tần Thiển Nguyệt vẫn không muốn tin.

“Ảnh hưởng tâm cảnh?”

Tiêu Cảnh Tuyết xùy cười một tiếng.

“Ngươi cho rằng công pháp của sư phụ ta là thứ tà môn ma đạo của ngươi có thể so sánh được, chẳng qua hút chút độc tố mà thôi, sao có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của ta?”

Nhắc tới ảnh hưởng tâm cảnh, đúng là có.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Vạn Độc tâm kinh, mà là chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này khiến nàng có chút thay đổi.

Nhưng còn xa mới đến mức nhập ma kinh khủng như vậy, nhiều lắm chỉ là mê mang một chút.

Tần Thiển Nguyệt kinh ngạc nhìn hai sư huynh muội đứng lơ lửng giữa trời, đầu óc có chút trống rỗng.

Giây phút này, nàng cảm thấy hành động của mình bỗng nhiên có chút buồn cười.

Giống như là một tên hề vậy, tất cả đều là nàng tự biên tự diễn mà thôi.

…

Chương 270: Nam Quyết điện sứ

“Sư muội, tiểu sư đệ đâu?”

Mộ Dung Thiên quay đầu hỏi.

“Ta giao hắn cho Tiền trưởng lão chăm sóc.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Tần Thiển Nguyệt phía dưới.

“Chuyện đã đến nước này, ta cho ngươi một cơ hội sống sót, giao ra phương pháp khống chế độc nguyên.”

Nghe giọng điệu của nàng từ trên cao nhìn xuống, mệnh lệnh như thể bình thường.

Tần Thiển Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Ngươi dựa vào cái gì ra lệnh cho ta, hiện tại tính mạng của hơn nửa bách tính Bắc Minh triều đều nằm trong tay ta, hẳn là các ngươi cầu cạnh ta mới đúng!”

Chỉ thấy nàng vẫy tay một cái, trên tế đàn bỗng nhiên đại thịnh hắc quang, tổ trùng run rẩy giống như một trái tim cực lớn bắt đầu đập bình bịch.

Mặt đất toàn bộ Ngư Uyên hạp đều dâng lên khí đen dày đặc, cây cỏ héo rũ, mặt đất hủ hóa.

Có thể thấy được độc tố này mãnh liệt thế nào.

“Không ổn, mau lui lại!”

Bắc Thần Huyền Dịch nhìn thấy toàn bộ Ngư Uyên hạp đều bay lên khói độc mãnh liệt, trong lòng báo động.

Khí độc này rất mạnh, chỉ sợ trong nháy mắt có thể khiến võ giả hạ tam cảnh hóa thành nước đặc, dù là trung tam cảnh cũng tuyệt đối không chịu nổi!

"Không chạy thoát được đâu. Từ lúc các ngươi tiến vào Ngư Uyên hạp này, độc tố đã vô thanh vô tức xâm nhập vào trong cơ thể các ngươi rồi!"

Tần Thiển Nguyệt cười lớn, thần sắc điên cuồng.

Như nàng nói, bất luận Bắc Thần Huyền Dịch, hay là Mộ Dung Thiên dưới sự run rẩy của tổ trùng, thân thể dường như cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu đau đớn không thôi.

Từng độc văn mảnh như tơ bắt đầu lan tràn trên người bọn họ, hình dạng khủng bố.

Bắc Thần Huyền Dịch hơi biến sắc, không nghĩ tới ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra độc tố này xuất hiện từ lúc nào.

Tôn Ngạo cũng nhíu mày, nhưng thực lực hắn mạnh mẽ, cưỡng ép chế trụ những độc tố này lại.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, thừa dịp độc tố còn chưa triệt để khuếch tán bản thân, chuẩn bị giết người trước.

Kiếm quang như điện, chợt lóe lướt qua.

Tần Thiển Nguyệt tập trung tinh thần cao độ, nhưng vào lúc này, ánh sáng xám hiện lên.

Ba đạo nhân ảnh đồng thời xuất hiện trước mặt nàng, khí tức cường đại trực tiếp đánh vỡ kiếm quang.

Đợi ba đạo nhân ảnh đứng vững, Bắc Thần Huyền Dịch, Mộ Dung Thiên đều hơi co con ngươi lại.

Người tới không ai khác, một trái một phải, chính là Đại Tế Ti Ma giáo cùng Tề Vân đạo tông trưởng lão, Dương Lực!

Mà đứng ở giữa chính là một gương mặt mà Mộ Dung Thiên chưa từng gặp qua.

Đó là một lão già áo lam, râu tóc hoa râm, khuôn mặt uy nghi, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng toát ra vẻ tôn kính.

Ở vị trí ngực thêu một chữ "Thiên".

Khi thấy rõ lão giả áo lam, ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch ngưng tụ, vô thức mở miệng.

"Nam Quyết điện sứ!"

Tôn Ngạo cũng híp mắt, đánh giá lão giả.

Hắn cứ tự hỏi Bắc Minh triều xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao Nam Quyết điện vẫn thờ ơ, không phải không phát hiện, mà có người đã sớm cấu kết với bọn họ.

"Không ngờ đường đường sứ giả phân điện Thiên Huyền điện, vậy mà cũng can thiệp sự tình của ba triều đại Nam Quyết vực."

Hắn híp mắt mở miệng, lời nói ý vị thâm trường.

Lão giả áo lam không ngoài ý muốn khi nghe lời này, chỉ nhìn Tôn Ngạo, chắp tay mỉm cười.

"Tề Thiên tôn giả, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tại hạ là giả sứ ở Nam Quyết điện, Vu Hà."

"Ngươi thân là Nam Quyết điện sứ, đứng chung một chỗ với những người này, có phải làm trái quy củ Thiên Huyền điện không?"

Tôn Ngạo không nể mặt mũi gì hắn, chỉ lạnh giọng mở miệng, có chứa ý chất vấn.

"Thiên Huyền điện quy định là không thể nhúng tay vào việc nội bộ ba triều, can thiệp ảnh hưởng các vực vốn có thế lực cân bằng, hiện tại Bắc Minh triều nguy cơ sớm tối, muốn

giảm bớt thương vong nhiều nhất, chính là để Tần Thiển Nguyệt được báo đại thù, đến lúc đó nàng cùng Hồ huynh tự nhiên sẽ giải trừ độc nguyên."

Vu Hà cười ha hả nói.

"Có miệng chỉ dùng để đánh rắm, nói thẳng ra ngươi thông đồng với bọn họ là được rồi mà?"

Tôn Ngạo gắt một cái, sờ lên lỗ tai tiến lên một bước.

Một cây trường côn màu vàng xuất hiện trong tay hắn, thần quang tăng mạnh.

Uy áp của Xung Hư cảnh xuất hiện, bao phủ toàn trường.

Dù là Dương Lực hay tên tế tự đầu trọc đều ngừng lại, cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên.

"Tề Thiên tôn giả đang định động thủ với Thiên Huyền điện chúng ta đấy ư, đã suy xét kỹ hậu quả chưa?"

Vu Hà lại không sợ, cũng khuếch tán khí tức Xung Hư cảnh, áo bào bay phấp phới.

"Không bằng bán cho Vu mỗ một cái mặt mũi, cứ vậy dọn đường hồi phủ, được chứ?"

Sắc mặt đám người Bắc Thần Huyền Dịch vô cùng khó coi, không nghĩ tới người của Nam Quyết điện lại đứng về phe Tần Thiển Nguyệt!

Đều là Xung Hư cảnh, Tôn Ngạo sẽ là đối thủ của gia hỏa này sao?

Nhìn thấy Vu Hà lại dám bảo mình nể mặt hắn, Tôn Ngạo không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, trường côn trong tay chỉ thẳng phía trước.

"Một sứ giả nho nhỏ như ngươi còn không đại diện được cho toàn bộ Thiên Huyền điện, bản tôn không nện chết ngươi

trong ba gậy là đã coi như ngươi đủ cứng.”

Sau một khắc, thân hình hắn đột nhiên cất cao, hóa thành một con vượn mặc kim giáp, tay cầm trường côn màu vàng, có tư thế một côn san núi lấp biển.

“Quá càn rỡ!”

Thấy Tôn Ngạo không cho mình chút mặt mũi nào, sắc mặt Vu Hà cũng khó coi vài phần, giận dữ mắng một tiếng, vung tay lên.

Chỉ một thoáng, gợn nước lưu chuyển, hư ảnh ngàn vạn con sóng ngược dòng mà lên, che khuất cả bầu trời.

Uỳnh uỳnh!

Sóng lớn va chạm vào trường côn, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Uy lực cường đại khiến khe núi hai bên cứng rắn sụp xuống, bị san bằng một khoảng cực xa.

Ở dưới dư ba này, nếu không có Tôn Ngạo cùng Vu Hà che chở cho phe mình, đám người Bắc Thần Huyền Dịch, Tần Thiển Nguyệt, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ tan xương nát thịt.

Nhìn đỉnh núi bị san bằng ở hai bên, hai mắt Mộ Dung Thiên nóng rực vô cùng.

Thật mạnh!

“Tề Thiên tôn giả nổi tiếng đã lâu ở Trung châu, cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Thấy sóng triều trùng điệp của mình ngăn cản được trường côn, trong lòng Vu Hà cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu, hắn còn có chút không xác định đối với việc mình có thể ngăn cản vị đại nhân vật danh tiếng vang dội này hay không, lần này ngược lại để cho hắn tự tin.

“Thật sao?”

Thần sắc Tôn Ngạo đạm mạc, hai môi khẽ nhúc nhích, nói ra một từ nhẹ nhàng.

“Lớn.”

Oanh!

Trong nháy mắt, trường côn màu vàng áp trên sóng triều ngàn cân kia đột nhiên lớn mạnh gấp mười lần.

Man lực kinh khủng trực tiếp ép xuống, sóng biển nổ vang một tiếng, hóa thành mưa to đầy trời mà rơi xuống.

“Cái gì!?”

Con ngươi Vu Hà co rụt lại, vội vàng hai tay giao nhau, điên cuồng thôi động lực lượng thể nội hóa thành bình chướng ngăn cản trước người.

Két…

Lúc cự côn đập xuống, hắn toàn lực điều động, bình chướng vỡ ra giống như tờ giấy, vết rạn nứt ra như mạng nhện.

Mặc dù đều là Xung Hư cảnh, nhưng chênh lệch giữa hai người hiển nhiên khác nhau một trời một vực.

“Dừng tay!”

Ba hơi thở qua đi, khi bình chướng hoàn toàn vỡ vụn, Vu Hà mới hét lớn, trên trán đã đầy mồ hôi lạnh.

Với thực lực như vậy, nào cần dùng đến ba côn… Một côn vừa rồi đoán chừng mình cũng quá sức!

Không hổ là người trong năm tộc Linh cảnh, sức mạnh kinh khủng này, nghe thôi đã rợn cả người!

Sau khi hắn hét lớn, trường côn cuối cùng dừng trên đỉnh đầu, không thật sự nện xuống.

Tôn Ngạo bốc đồng dám ra tay nhưng cũng biết giết Nam Quyết điện sứ sẽ gặp phiền phức rất lớn.

"Không muốn chết thì tranh thủ thời gian cút đi, bớt đến nơi này chứng minh sự tồn tại."

Tôn Ngạo hóa thành thân hình bình thường, vung trường côn lên, không chút khách khí mà mở miệng.

"Phụng lệnh điện chủ điện Nam Quyết, người bên ngoài không được nhúng tay vào việc trong ba triều, nếu có ai chống lại, chịu Thiên Huyền tru!"

Khi không có nguy hiểm về tính mạng, Vu Hà lại lấy một tấm lệnh bài từ trong tay áo ra, hừ lạnh một tiếng.

"Nếu thân phận là Tề Thiên tôn giả ngoại vực nhúng tay vào nội vụ của Nam Quyết vực ta thì đừng trách Thiên Huyền điện ta vô tình."

Sau khi nhìn thấy lệnh bài, thần sắc Tôn Ngạo còn đang lạnh nhạt chợt trở nên khó coi.

Thiên Huyền lệnh!

Đây là lệnh bài chỉ có điện chủ của bốn điện, cùng với cao tầng trong tổng điện Thiên Huyền điện mới có. Xuất Thiên Huyền lệnh, tương đương quyết định của cả Thiên Huyền điện, trọng lượng của thứ đồ chơi này xa xa không thể so sánh với một sứ giả nho nhỏ.

Nếu như nói một tên Vu Hà hắn không đáng hắn để vào mắt, nhưng Thiên Huyền lệnh đại diện cho toàn bộ Thiên Huyền điện, hắn lại không thể coi trọng!

"Tần Thiển Nguyệt, ngươi đi trước đi."

Dương Lực đưa mắt nhìn sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

Loại hạt giống tâm ngoan thủ lạt này cũng không thể chết ở chỗ này, phải bồi dưỡng một chút.

“Vâng!”

Tần Thiển Nguyệt chắp tay, mắt đầy trào phúng nhìn thoáng qua đám người Mộ Dung Thiên.

Kết quả là, mình còn không phải có thể toàn thân trở ra?

Nhìn nàng xoay người chuẩn bị rời đi, Tôn Ngạo nhíu mày muốn tiến lên ngăn cản, Vu Hà giơ tay nhấc Thiên Huyền lệnh, trong mắt đầy ý cảnh cáo.

Mộ Dung Thiên siết chặt nắm đấm.

Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn tiện nhân kia rời đi hay sao?

Chương 271: Thanh Thủy quận chúa ngươi giết chết hôm đó, hôm nay sẽ giết chết ngươi

“Mộ Dung Thiên, hôm nay ngươi không giết được ta, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết sạch Linh Phù sơn và Mộ Dung gia, ngươi cứ chờ ở đây đi.”

Tần Thiển Nguyệt cười mỉa mai, đạp gió bay lên không, định rời khỏi.

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, ánh mắt lạnh như băng.

Không!

Tuyệt đối không thể để cho người điên này rời đi, bằng không ai biết nàng lại làm ra chuyện điên rồ gì nữa?

Vừa nghĩ đến đây, hắn lập tức rút kiếm xông tới.

Nhưng mà, thân hình Đại Tế Ti đầu trọc trong nháy mắt chắn trước người Tần Thiển Nguyệt.

Khí tức Niết Bàn càn quét khắp nơi, dễ dàng khiến hắn hộc máu bay ngược, độc tố trong người lan tràn càng thêm mãnh liệt.

“Mộ Dung tiểu tử, ngươi không sao chứ?”

Tôn Ngạo kịp thời tiến lên đón lấy hắn, tay phải không ngừng gãi đầu, tâm phiền khí động.

Làm sao hắn cũng không hiểu, vì sao điện chủ Nam Quyết điện lại ngầm đồng ý người của Ma giáo này thi triển Ôn độc.

Nhưng thân là người Linh cảnh tộc, hắn cũng không dám dễ dàng đắc tội với toàn bộ Thiên Huyền điện, dù sao cũng không phải không có tông môn bởi vì Thiên Huyền tru diệt mà bị hủy.

Linh cảnh tuy là quái vật khổng lồ, nhưng so với bá chủ chân chính là Thiên Huyền điện, vẫn có vẻ hơi yếu thế, mặc dù không đến mức bị diệt tộc, nhưng tất nhiên cũng phải trả giá đắt.

"Ngươi có gấp đến cũng vô dụng, ta đứng ở chỗ này, có bản lĩnh ngươi tới giết ta?"

Tần Thiển Nguyệt đứng sau lưng Đại Tế Ti, cười càn rỡ, rất giống chó cậy gần nhà.

Mộ Dung Thiên cắn răng, đang định rút kiếm ra thì sau lưng truyền đến giọng nói của Tiêu Cảnh Tuyết.

"Ngươi tưởng trốn sau một cường giả Niết Bàn, chúng ta không làm gì được ngươi à?"

Mọi người nhìn theo tiếng động, bộ áo tím mặc Tiêu Cảnh Tuyết tung bay, khí độc quấn quanh cả người, cất bước tiến lên.

Tần Thiển Nguyệt cười lạnh: "Thật ngại quá, viện quân mà các ngươi mời tới không giúp được gì, chỉ bằng thứ như ngươi, chẳng lẽ là đối thủ của Đại Tế Ti và Dương trưởng lão?"

"Có phải là đối thủ của bọn họ hay không thì ta không biết, nhưng mạng của ngươi, hôm nay phải để lại."

Tiêu Cảnh Tuyết đạm mạc mở miệng, cặp mắt đen láy bình tĩnh như biển.

“Chỉ bằng ngươi?”

Mắt Tần Thiển Nguyệt lộ ra trêu tức, đứng sau lưng Đại Tế Ti, không hề sợ hãi nhìn phía trước.

“Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi làm thế nào lấy mệnh của ta.”

“Vậy… ngươi xem cho kỹ.”

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Tiêu Cảnh Tuyết cũng không nói nhảm, hai mắt nhắm lại, sau đó lại mở ra.

Giờ khắc này, con ngươi của nàng hoàn toàn biến thành màu tím sậm, tràn ngập cảm giác yêu dị.

Khí tức Vạn Độc tâm kinh vận chuyển, giờ khắc này độc tố trong phạm vi trăm dặm phảng phất đều có tiếng hoan hô nhảy nhót như có sinh mệnh vậy.

Thậm chí bao gồm cả trùng sào trên tế đàn kia, vô số độc trùng cũng run rẩy nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, phảng phất như đang triều bái quân vương.

Đối mặt với tình huống quỷ dị này, đám người Đại Tế Tự và Tần Thiển Nguyệt đều nhíu mày, trong lòng dâng lên một tia không ổn.

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ nhàng giơ ngón tay lên, điểm vào hư không.

Thân thể Tần Thiển Nguyệt bỗng nhiên run lên, sau đó hô hấp dồn dập, thần sắc có chút hoảng sợ nhìn về phía hai tay mình.

Màu tím loang lổ, độc ban kinh khủng xuất hiện trên người nàng, dính lên gương mặt.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp, chỉ qua mấy hơi thở đã trở nên giống Tiêu Cảnh Tuyết, vết đen chằng chịt, cực kỳ dữ tợn.

“Mặt của ta… Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi làm gì ta thế!”

Sờ vào đường vân lốm đốm kịch liệt trên mặt, Tần Thiển Nguyệt rốt cuộc kinh hoảng.

Đối diện với tiếng kêu sợ hãi của nàng, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết bình thản.

“Không phải ngươi thích chơi độc sao, ta chơi với ngươi.”

Tương thông với độc nguyên lâu như vậy, nàng không lúc nào không hấp thu độc tố xung quanh.

Rốt cuộc vừa rồi không lâu, Vạn Độc tâm kinh đi vào giai đoạn tiểu thành.

Nếu như nói nhập môn chỉ là có thể thu nạp ngàn vạn độc tố thế gian mà nói, giai đoạn tiểu thành, chính là thiên địa vạn vật đều có thể hóa độc, không cần bất cứ môi giới gì, cho dù chỉ là một ánh mắt cũng có thể khiến người trúng độc.

Vạn Độc tâm kinh, không riêng gì vạn độc, mà còn là tâm kinh.

Tâm là linh hồn, là hư vô.

Độc mạnh nhất không phải hữu hình, mà là vô chất.

Không có bất kỳ vật dẫn nào, không có tiếp xúc bất kỳ cái gì, cách không cũng có thể khiến người trúng độc, đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của Vạn Độc tâm kinh.

Nhìn từng sợi tóc của Tần Thiển Nguyệt bong ra, ngay cả con mắt cũng bắt đầu chảy mủ, trở nên còn xấu xí hơn cả mình, Tiêu Cảnh Tuyết bình tĩnh.

Nàng nhìn về phía sư huynh của mình, cùng với đám người Bắc Thần Huyền Dịch, tiện tay vung lên một cái.

Độc văn trên người bọn họ như thủy triều rút đi, khí độc trong toàn bộ Ngư Uyên hạp lúc này dũng mãnh lao về phía

nàng, biến mất không thấy gì nữa.

"Không có khả năng!"

Con ngươi Đại Tế Ti và Dương Lực đều co mạnh lại, không thể nào kìm được thốt lên.

"Đây là công pháp gì, vậy mà cường đại như thế, độc tố do hấp thu nhiều huyết khí như vậy mới ngưng tụ được, làm sao có thể đơn giản bị đánh tan dễ dàng như vậy!"

Dù là Bắc Thần Huyền Dịch cũng há hốc mồm, có chút không kịp phản ứng.

Hấp thu độc tố thì hắn có thể lý giải, nhưng vấn đề là, hấp thu nhiều độc tố như vậy, ngoại trừ gương mặt Tiêu Cảnh Tuyết đã có thay đổi ra, vậy mà bản thân lại không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu độc tố nào xâm nhập vào cơ thể!

Độc công thật cường đại!

Phảng phất ngàn vạn độc tố kia ở trước mặt nàng, giống như mèo con chó con, ngoan ngoãn, không dám lỗ mãng.

"Dương trưởng lão… cứu mạng!"

Giọng nói khàn khàn hoảng sợ vang lên, Dương Lực quay đầu lại, chỉ thấy một con quái vật cả người đầy mủ đang giãy dụa bay về phía mình, ánh mắt hoảng sợ.

"Cút… Cút ngay!"

Dù là hắn cũng bị giật nảy mình, lui về phía sau né tránh.

Không phải hắn không muốn cứu người, mà là toàn thân Tần Thiển Nguyệt tràn ngập kịch độc khiến da đầu hắn cũng có chút tê dại.

Một khi dính phải, hậu quả khó mà lường được!

Tần Thiển Nguyệt nhìn Đại Tế Ti và Dương Lực, thậm chí ngay cả Vu Hà là Xung Hư cảnh cũng bắt đầu tránh né mình,

nàng tuyệt vọng.

Tiêu Cảnh Tuyết cất bước đạp không, bước từng bước chậm rãi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống.

“Chơi độc vui không?”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, lại giống như lưỡi dao sắc bén nhất đâm vào nội tâm Tần Thiển Nguyệt.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nhớ tới tình cảnh mình từng dùng độc trùng khống chế Thiên Nhạc và đệ tử Dược Vương cốc, để Tiêu Cảnh Tuyết lựa chọn.

“Cứu ta…”

Trên khuôn mặt xấu xí của Tần Thiển Nguyệt lưu lại hai hàng nước mắt, giọng khàn khàn trầm thấp bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Ngươi là quận chúa lương thiện trong miệng người ta, ta biết sai rồi, ngươi nhất định sẽ không giết ta đúng không, ngươi là người tốt…

Đối mặt với Tần Thiển Nguyệt đáng thương cầu xin tha thứ, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ thở dài, ánh mắt lộ vẻ thương hại vươn tay, dường như muốn đỡ đối phương.

Tần Thiển Nguyệt thấy thế vui mừng quá đỗi, vội vàng vươn tay ra.

Nhưng bàn tay hai người vừa tiếp xúc, thanh âm tư tư đột nhiên vang lên.

Nơi nàng chạm vào bàn tay máu thịt của Tiêu Cảnh Tuyết, vậy mà lại bị ăn mòn với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, lộ ra rất nhiều xương trắng.

“Ngươi…”

Tần Thiển Nguyệt hoảng sợ ngẩng đầu, vẫn là nhìn thấy đôi mắt tràn ngập thương xót thế nhân.

Chương 271

chương 271 (4)

Chỉ là hôm nay, đôi mắt này sớm đã không còn mềm mại như trước.

“Nếu như lúc trước ngươi không ép ta lựa chọn, nói không chừng trên tay ta không phải là độc, mà là thiện tâm đại phát, xuất ra đan dược cứu ngươi.”

Tiêu Cảnh Tuyết thu tay về, dùng ánh mắt bình tĩnh và thương hại nhìn nàng.

“Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó giải thích. Thanh Thủy quận chúa ngươi giết chết hôm đó, hôm nay sẽ giết chết ngươi.”

…

Chương 272: Có việc hắn sẽ gọi ta

Không khí nhất thời có chút ngưng đọng, Tần Thiển Nguyệt hoảng sợ nhìn vị trí tiếp xúc với bàn tay Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu thối rữa, hóa thành nước mủ.

Đau đớn kịch liệt đâm thấu tim gan khiến nàng không kiềm được mà rú thảm, ngã xuống lăn lộn trên mặt đất.

Cho dù đám người Đại Tế Ti và Dương Lực đứng bên cạnh nhìn thấy một màn thê thảm này thì da đầu cũng không khỏi run lên.

Bắc Thần Huyền Dịch và Mộ Dung Thiên càng sững sờ tại chỗ, hoài nghi có phải mình nhìn lầm rồi hay không.

Nữ tử áo tím trước mắt là Thanh Thủy quận chúa hiền lành dịu dàng lúc trước, là Tiêu Cảnh Tuyết sao?

Cảm giác lạ lẫm lan tràn trong lòng hai người, tựa như một lần nữa quen biết người trước mắt.

Nhìn Tần Thiển Nguyệt dần dần không kêu rên nữa, mà hơn phân nửa thân thể đều hóa thành xương trắng, hai mắt ảm đạm, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết bình tĩnh, không có chút dao động.

Nàng cũng không bởi vì kết cục thê thảm trước mắt mà cảm thấy áy náy, không đành lòng, ngược lại chỉ cảm thấy nội tâm của mình bình định hơn trước rất nhiều.

Nếu không có Tần Thiển Nguyệt, hắn sẽ không chết nhiều người như vậy, bản thân cũng không biến thành bộ dạng này.

Lương thiện là không sai, nhưng cũng chỉ tạo ra càng nhiều ác nhân.

Đây là đạo lý nàng hiểu rõ, cũng là do nàng tự tỉnh ngộ.

Tần Thiển Nguyệt chết rồi, không có chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Chết ở trước mắt bao người, chết khi trơ mắt nhìn thân thể của mình từ từ hư thối, hóa thành nước mủ.

So với vô số người ở Bắc Minh triều bị nàng hại chết, thì chết một cách dễ dàng như vậy, có lẽ quá tiện nghi cho nàng.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lười lãng phí thời gian vào một tên tôm tép nhãi nhép râu ria.

Bởi vì nàng còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Khi đôi con ngươi màu tím bình tĩnh yêu dị của nàng nhìn về phía ba người Vu Hà, Đại Tế Ti và Dương Lực.

Mặc dù tu vi ba người cao hơn rất nhiều nhưng lúc này bọn họ không khỏi cảm thấy kiêng kị.

Trong cảm giác mơ hồ, khi đối diện với Tiêu Cảnh Tuyết, bốn phía dường như có một loại chất vô hình nào đó đang lan tràn về phía linh hồn của họ.

Chẳng qua bọn họ cuối cùng cũng đã tiến vào Càn Khôn cảnh, trong cơ thể đã tự thành Càn Khôn động thiên, sau khi phong bế cũng sẽ không bị lực lượng thiên địa ngoại giới ảnh hưởng, cho nên cũng không trúng độc như Tần Thiển Nguyệt.

Không phải Vạn Độc tâm kinh không đủ cường đại, mà là trước mắt tu vi của Tiêu Cảnh Tuyết còn thấp.

Nếu cho nàng thêm chút thời gian, vào được Càn Khôn cảnh, chỉ sợ ba người này cũng không biết mình trúng độc lúc nào.

“Sư muội, ngươi muốn làm gì?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày mở miệng, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết từng bước một đi về phía tổ trùng.

“Giải độc.”

Tiếng nói bình tĩnh hạ xuống, nàng từng bước một đi về phía trước.

Trong lúc đó trùng sào kia run rẩy, vô số sâu bọ màu đen hướng về nàng mà leo đi.

Lần này, bên ngoài thân nàng cũng không có hình thành kén trùng, mà là tại lúc tiếp xúc thân thể của nàng, trong nháy mắt chúng liền hóa thành khói đen, từng sợi từng sợi chui vào trong cơ thể nàng.

Khi nhìn thấy cảnh này, đám người Đại Tế Ti nhíu mày.

“Độc nguyên này sớm đã đồng nguyên với ngàn vạn dân chúng từ lâu, ngươi luyện hóa độc nguyên, bọn họ cũng sẽ chết!”

Đại Tế Ti cười lạnh mở miệng, cũng không lo lắng.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lại không phản ứng với hắn, mà nhìn về phía Bắc Thần Huyền Dịch.

“Cốc chủ, nếu các ngươi đã tới đây, chắc hẳn đã chuẩn bị tinh thần?”

Người sau sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

“Quả thật có, ta có thể cắt đứt mối liên hệ của độc nguyên này với bách tính ngoại giới đại khái khoảng một khắc đồng hồ, nhưng nếu trong lúc đó không giải quyết được độc nguyên, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.”

“Một khắc đồng hồ…”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nhíu mày.

Tuy nàng có lòng tin hoàn toàn hấp thu loại độc nguyên này, nhưng thời gian một khắc lại quá ngắn.

Dù sao đây cũng là độc nguyên do ngàn vạn trùng độc sau khi hấp thu no đầy huyết khí hóa thành, muốn trong thời gian ngắn như vậy hoàn toàn luyện hóa, vẫn còn có chút khó khăn.

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, chỉ có một phương pháp này mới có thể cứu được ngàn vạn bình dân của Bắc Minh triều.

"Làm phiền cốc chủ."

Tiêu Cảnh Tuyết hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi trên tế đàn, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa những huyết khí kia.

"Si tâm vọng tưởng."

Đại Tế Ti và Dương Lực đều cười lạnh một tiếng, lẳng lặng nhìn một màn này, cũng không dự định ngăn cản.

"Chư vị trưởng lão, nhanh chóng khởi trận!"

Bắc Thần Huyền Dịch cũng không dây dưa thêm, ngưng giọng mở miệng, thần sắc nghiêm túc.

Bây giờ chỉ hy vọng Tiêu Cảnh Tuyết có thể thành công.

Đông đảo trưởng lão Dược Vương cốc nghe lệnh, nhao nhao tế lên một tấm bùa chú.

Phù văn giao nhau, toàn bộ bầu trời phía trên Ngư Uyên hạp lúc này như chợt hội tụ mây đen, tối như hũ nút.

Cùng lúc đó, Bắc Thần Huyền Dịch cũng xuất ra một quả đan dược toàn thân đen kịt, tỏa ra độc tính cực mạnh.

Đúng là Độc Đan Bát phẩm mà hắn nói lúc trước.

Theo hai ngón tay hắn dùng sức, đan dược trong nháy mắt hóa thành bột mịn, hắn vung tay áo, độc phấn theo gió trốn vào giữa mây đen.

Loạt xoạt loạt xoạt…

Gió lớn thổi qua, hạt mưa to như hạt đậu đột nhiên rơi xuống.

Toàn bộ Ngư Uyên hạp đều lâm vào trong một trận mưa tầm tã, khiến người kinh hãi là cơn mưa kia lại có màu đen quỷ dị!

Đám người Mộ Dung Thiên đã sớm có chuẩn bị, trước khi Xuân Phong Hóa Vũ phù được thi triển đã bay đến đứng trên phi thuyền, không hề bị Xuân Phong Hóa Vũ phù và Độc Đan bát phẩm ảnh hưởng.

Ngược lại ba người Đại Tế Ti chỉ đành tế lên vòng bảo hộ linh lực để ngăn cản, nhíu mày.

"Độc đan Bát phẩm lại có thêm nhiều phù lục lục phẩm như vậy, không hổ là Dược vương, vậy mà có thể nghĩ ra phương pháp này để ngăn cách độc nguyên."

Nhưng mà… Đại Tế Ti và Dương Lực liếc nhau, cười lạnh không thôi.

Bọn họ sao có thể dễ dàng để đám người này thành công chứ?

Cho dù Tiêu Cảnh Tuyết có thành công luyện hóa độc nguyên hay không, bọn họ đều có chuẩn bị.

Nếu không luyện hóa được, bọn họ sẽ thu lấy huyết nhục sinh cơ sau khi ngàn vạn dân chúng kia chết, dùng để phá cảnh.

Nếu như luyện hóa thành…

Có thể đạt được độc nguyên còn cường đại hơn Thiên Mục tổ trùng này, cớ sao lại không làm?

Theo Tiêu Cảnh Tuyết khoanh chân luyện hóa độc nguyên tại tế đàn, từng giây từng phút trôi qua, trong lòng mọi người đều dần dần khẩn trương lên.

Cùng lúc đó, xa tại Linh cảnh Trung châu, dược viên Ngũ mạch.

Ngọc Tâm Lan nhìn dược điền trụi lủi, trong mắt có chút đau lòng.

"Đan dược đã sai người đưa đến Thần Phù điện, ngươi cũng nghỉ tạm một lát đi."

Nàng nhìn về phía trung niên áo trắng trước mắt.

Thẩm An Tại thở phào một hơi, đáy mắt có chút mệt mỏi rã rời.

Mấy ngày liên tục luyện đan không ngừng làm hắn hơi mệt mỏi, nhưng dưới trạng thái này, lực lượng linh hồn của hắn cũng đang vững bước tăng trưởng.

Sự suy yếu do tách biệt Thần tính cũng theo đó tán đi, tuy rằng mệt mỏi, nhưng căn cơ linh hồn lại càng thêm vững chắc.

Sâu trong thức hải, cây Ngô Đồng rực rửa kia cũng sinh trưởng càng thêm khỏe mạnh.

"Bây giờ cường độ linh hồn của ta miễn cưỡng đạt tới cấp độ Niết Bàn…"

Thẩm An Tại sờ cằm, trong lòng hơi vui.

Hệ thống không cho hắn luyện khí, không ngờ dưới cơ duyên xảo hợp, linh hồn lực vậy mà tăng trưởng nhanh như vậy.

"Ngươi không lo lắng đồ nhi của ngươi sao?"

Ngọc Tâm Lan nhìn thoáng qua phương xa, không khỏi mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại lắc đầu: “Nếu có việc hắn sẽ gọi ta.”

Người trước sững sờ: “Gọi ngươi?”

Gọi thế nào?

Trung châu và Nam Quyết vực cách xa nhau như thế, Mộ Dung Thiên dù có hét vỡ họng cũng không truyền đến bên này được mà?

“Ừm.”

Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, luôn chú ý tới tấm Sinh Tử bài trong không gian hệ thống của mình.

Nếu như đến lúc cần hắn, hắn đương nhiên sẽ xuất hiện bên cạnh đám đồ nhi.

Chương 273: Sư phụ!!

“Thật là một tấm phù lục tinh diệu…”

Tôn Ngạo chắp tay đứng ở trong mưa, ngàn vạn mưa độc không thể đến gần hắn mảy may.

Nhìn vào lưới phù văn mạch lạc liên miên kéo dài phía chân trời, hắn không chút nào che dấu tán thưởng trong mắt mình.

Tuy cường độ phù này chỉ miễn cưỡng đạt tới lục phẩm, nhưng làn mưa bụi như gió xuân này lại vô thanh vô ý, dù trộn với độc đan bát phẩm này vẫn trường tồn như cũ, khiến cả hai không bị hao tổn mảy may.

Cũng chính bởi vì phù này liên miên không dứt, đất trời nơi đây phảng phất như hoá thành một cái lồng giam, không cách nào thoát ra được, tránh cũng không được.

“Nếu dùng để đối địch, chỉ sợ một khi mưa trút xuống, người thi phù đủ để lợi dụng thiên thời mà chiến đấu mấy ngày mà không mệt mỏi.”

Nghe được Tôn Ngạo tán dương, Bắc Thần Huyền Dịch trên phi chu bên cạnh cũng gật đầu không thôi.

“Thanh Phù phong chủ nếu không phải vì chuyện huynh trưởng năm đó bỏ mạng sau khi đại chiến Ma giáo, bị sa sút vài ngày, hôm nay chỉ sợ vị chuyên tu phù đạo của Linh Phù sơn này đã sớm vượt qua vị Thiên Kiếm trưởng lão kia.”

“Sau đại chiến, căn cơ hắn bị hao tổn, tu vi không thể đột phá cũng không cách nào tiếp xúc với sự ảo diệu của phù đạo,

cho nên chỉ có thể trút hết tất cả tâm huyết lên thân đồ nhi của mình.”

Bắc Thần Huyền Dịch nói, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Đáng tiếc, hai huynh đệ mạnh nhất phù đạo của Linh Phù sơn năm đó, hiện giờ đều đã khuất núi.

Ánh mắt của hắn có chút lãnh ý, nhìn về lão giả đầu trọc phía trước.

Tất cả chuyện này là do Ma giáo ban tặng.

Không, phải nói là do Bình Thiên triều ban tặng.

Ánh mắt Tôn Ngạo chớp lên.

Đồ đệ sao…

Chuyện thầy trò của Trịnh Tam Sơn, hắn cũng từng nghe Bách Lý Nhất Kiếm nói.

Vãn bối hậu sinh Vu Chính Nguyên kia, mặc dù tư chất phù đạo không phải là cao nhất, nhưng có thể một đường xâm nhập Thần Phù điện, được liệt vào Thiên Kiêu bảng, chắc hẳn tương lai cũng có thể có thành tựu.

Nghĩ vậy, hắn lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, âm thầm cảm khái.

So sánh với đám người trẻ tuổi lần này, hắn và Bách Lý Nhất Kiếm kia, cũng không biết vì sao lại có phần ảm đạm thất sắc.

Tương lai của Thiên Huyền đại lục, cuối cùng cũng phải để những người trẻ tuổi này viết nên!

“Thời gian một khắc đã sắp đến.”

Mộ Dung Thiên chau mày, gắt gao nhìn chằm chằm vào sư muội của mình.

Hắn không có tâm tư để suy nghĩ những chuyện khác, mà rất nghiêm túc tính thời gian.

Quanh người Tiêu Cảnh Tuyết vẫn còn khí độc quanh quẩn, tuy không đậm đặc như lúc độc nguyên vẫn chưa được luyện hóa hoàn toàn.

Điều đáng nhắc tới chính là, trong thời gian này, tu vi của Tiêu Cảnh Tuyết đột nhiên tăng mạnh, đã đạt đến Thiên Linh cảnh đỉnh phong!

Vạn Độc tâm kinh cường đại chính là như thế.

Nói nó là tà công dị loại cũng chưa chắc không thể, dù sao tốc độ tiến cảnh mãnh liệt như thế, thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng.

Bắc Thần Huyền Dịch duỗi tay ra nhìn nước mưa đã không còn đục ngầu như cũ trong lòng bàn tay, hắn chau mày.

Độc tính của độc đan bát phẩm đã bắt đầu biến mất, lực lượng của những phù lục kia cũng sẽ hao hết.

"Đặt hy vọng lên người một vãn bối hậu sinh, Bắc Thần dược vương, cuối cùng thì ngươi cũng già rồi!"

Đại Tế Ti cười ha ha, vẻ mặt tràn đầy mỉa mai.

Không ai để ý đến hắn, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên tế đàn.

Nơi đó, toàn thân Tiêu Cảnh Tuyết quấn đầy khí độc, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong cơ thể đã sớm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Người bình thường thì phế phủ đều là màu đỏ, mà phế phủ của nàng lại xuất hiện màu tím đen quỷ dị.

Trong thức hải, càng tràn đầy độc khí, chật vật biến thành côn trùng leo lên khắp nơi.

Hồn thể của Tiêu Cảnh Tuyết đứng giữa vô số sâu bọ, chau mày không thôi.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng, mỗi một con côn trùng đều liên kết với sinh mệnh của một người dân Bắc Minh triều.

Không được hấp thu.

Giờ khắc này, nàng dựa vào Vạn Độc tâm kinh điên cuồng luyện hóa những con côn trùng này thành lực lượng của mình.

Nhưng trước mắt… vẫn còn lại nhiều như vậy!

Theo Xuân Phong Hóa Vũ phù bên ngoài sắp mất hiệu lực, những côn trùng này một lần nữa nối liền với bách tính Bắc Minh triều, nếu tiếp tục luyện hóa, tương đương với tự tay cướp đi tính mạng của bọn họ.

Mà nếu không luyện hóa, cho dù độc dịch chỉ tồn tại trong cơ thể một người, vẫn sẽ lan tràn, lại lần nữa lan tràn thành tai ương.

Cũng đại biểu cho tất cả nỗ lực trước kia đều thành công dã tràng.

"Làm sao bây giờ… vẫn là không được sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhìn thoáng qua những đôi mắt chờ đợi ở bên ngoài, giống như đã đưa ra quyết định, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Vạn Độc tâm kinh lúc này đã được thúc giục đến cực hạn, cùng lúc đó, khí tức sinh mệnh của nàng cũng đã bắt đầu tràn ra.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Trên bầu trời bỗng nhiên phát ra tiếng sấm rền vang, mây độc cuồn cuộn hóa thành vòng xoáy, giống như một cái miệng khổng lồ thôn phệ vạn vật.

Mà giữa vòng xoáy này, một hư ảnh thiếu nữ áo tím khoanh chân ngồi, trên người có vô số côn trùng leo lên, dữ tợn đáng sợ.

Cảnh tượng rợn người như vậy, hơn phân nửa Bắc Minh triều đều có thể thấy rõ ràng.

Vô số bách tính bị độc tố tra tấn, sống không bằng chết ngẩng đầu nhìn lại, ngây người không thôi.

Bên ngoài Đại Ngọc thành, Thiên Nhạc chậm rãi tỉnh dậy.

Hắn đứng dậy dò xét bốn phía, khi thấy đệ tử Dược Vương cốc và Tiền Hải ở bốn phía thì chau mày, nhìn về đám mây độc thật lớn ở phía chân trời, hai mắt híp lại.

"Sư tỷ…"

Ngư Uyên hạp, Bắc Thần Huyền Dịch nhìn thấy một màn này, sắc mặt khẽ biến.

"Cảnh Tuyết…"

Tôn Ngạo cũng chau mày lại, nhìn về phía hư ảnh ở chỗ sâu trong vòng xoáy, khẽ thở dài.

Mộ Dung Thiên phát hiện thần sắc người bên cạnh biến ảo, trong lòng mơ hồ dâng lên ý không ổn.

"Tiền bối, sư muội của ta đang làm cái gì vậy?"

Bắc Thần Huyền Dịch và Tôn Ngạo nhìn hắn một cái, có chút không biết mở miệng như thế nào.

Ngược lại bọn người Đại Tế Ti bên kia cười lạnh không thôi.

"Lấy khí tức sinh mệnh mình để đổi lấy cơ hội sống sót cho những người bình thường kia, thật ngu xuẩn!"

Nghe nói như thế, lúc này thần sắc Mộ Dung Thiên đại biến, trực tiếp xông tới.

“Sư muội, dừng tay!”

Nhưng còn chưa tiếp cận, Tôn Ngạo đã túm lấy hắn, nghiêm túc mở miệng.

“Tiểu tử, độc tố bên kia đã không còn phân biệt địch ta, ngay cả ta cũng không dám dễ dàng đặt chân, đừng qua!”

“Sư muội!”

Hai mắt Mộ Dung Thiên đỏ bừng, hét lớn về phía Tiêu Cảnh Tuyết đang ở giữa vòng xoáy độc khí.

Nàng mở mắt ra, nhìn về phía hắn cười áy náy, cũng không có ý dừng lại.

Càng ngày càng nhiều độc trùng dung nhập vào trong cơ thể nàng, càng ngày càng nhiều bách tính của Bắc Minh triều được giải độc khi độc trùng bị hấp thu. Nàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, giống như có gông xiềng gì đó tiêu tán.

Hơi thở sinh mệnh của Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu nhanh chóng suy yếu, mặc dù Vạn Độc tâm kinh điên cuồng hấp thu ngàn vạn độc tố, khiến tu vi của nàng từng bước tăng lên, thậm chí đã đột phá đến Càn Khôn cảnh.

Nhưng sinh mệnh lực lấy được khi phá cảnh lại kém rất nhiều so với lượng nàng tự chủ tán đi, phân cho ngàn vạn dân chúng Bắc Minh với tốc độ cao kia.

“Sư muội, dừng tay!”

Mộ Dung Thiên rống giận, lại bị Tôn Ngạo gắt gao đè lại.

“Ngươi hiện tại tới đó, sẽ chỉ khiến nàng phí công vô ích!”

Tôn Ngạo thấp giọng hô, nhìn về phía hư ảnh nữ tử trong vòng xoáy, cũng tràn ngập khâm phục.

Trong cái thế giới bẩn thỉu này, lại thật sự có người công đức vô lượng như thế.

Là kỳ tích, cũng là châm biếm.

Thấy sinh mệnh lực của Tiêu Cảnh Tuyết càng ngày càng suy yếu, trong lúc lo lắng Mộ Dung Thiên chợt nhớ tới gì đó, cuống quít triệu tập linh khí và tay phải, sau đó…

Đột nhiên hắn tự chấn động tâm mạch.

"Phốc!"

Một miệng lớn máu tươi bị phun ra, lúc này khí tức Mộ Dung Thiên uể oải, sắc mặt trắng bệch.

"Mộ Dung tiểu tử, ngươi làm gì vậy?

Tôn Ngạo cùng Bắc thành Huyền Dịch đều bị một màn bất thình lình này làm cho cả kinh.

Ai cũng không ngờ tới Mộ Dung Thiên bỗng nhiên động thủ tự đánh vỡ tâm mạch của mình!

"Sư huynh…"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng bị cảnh này dọa sợ, lo lắng muốn tiến lên, nhưng nàng đã yếu ớt đến không thể động đậy.

Mộ Dung Thiên giãy dụa thoát ly khỏi tay Tôn Ngạo đang ngây người, dứt khoát phóng về phía đám mây độc đầy trời kia, cảnh tượng hung hãn không sợ chết của hắn khi đám người nơi đây nhìn ngây người.

"Tự vỡ tâm mạch còn xông vào trong khí độc mãnh liệt như thế, đầu óc tiểu tử này bị nước vào rồi hả?"

"Người trẻ tuổi, nhất thời xúc động muốn tuẫn tình là rất bình thường."

Trên mặt Đại Tế Ti và Dương Lực lộ ra vẻ khinh thường trào phúng.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, bọn họ lại không cười nổi nữa.

Bởi vì Mộ Dung Thiên đã xông vào trong khói độc, không để ý tới toàn thân bị độc khí ăn mòn khiến thân thể mục nát, sau khi ôm lấy Tiêu Cảnh Tuyết, hắn lập tức rống lên.

“Sư phụ!!”

…

Chương 274: Chuyện kế tiếp, cứ giao cho vi sư

Trung châu, Dược viên Ngũ mạch.

Ngọc Tâm Lan đang nhìn người trung niên bên cạnh, muốn nói gì, bỗng nhiên phát hiện hắn nhíu mày.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, nhìn Sinh Tử bài kịch liệt run rẩy trong không gian hệ thống, dùng ý niệm câu thông.

…

Tiếng gào thét bên trong Ngư Uyên hạp truyền ra xa, khiến tất cả mọi người nơi đây đều nghe rõ ràng.

Trong lúc trời mây quay cuồng, nơi đây nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Giữa ngàn vạn mây độc, gió nhẹ thổi qua.

Một bóng người áo trắng chậm rãi đạp không xuất hiện, làn tóc bạc hai bên tai tung bay, tiên phong đạo cốt.

Ngay lúc hắn xuất hiện, phảng phất vòng xoáy mây độc quay cuồng phun ra nuốt vào kia cũng bất động.

Thẩm An Tại ngoái đầu nhìn lại, thấy được tế đàn phía dưới, Mộ Dung Thiên toàn thân thối rữa, cũng nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết mặt mũi đầy độc văn, khí tức sinh mệnh và khí tức linh hồn đang không ngừng tản ra bên ngoài.

Chỉ nhìn một cái hắn đã biết vì sao Tiêu Cảnh Tuyết lại biến thành bộ dáng như vậy.

Vạn Độc tâm kinh!

Xem ra, nàng đã thấy được công pháp Vạn Độc tâm kinh ở thư phòng.

Còn về Mộ Dung Thiên…

Sở dĩ tiểu tử ngốc này tự vỡ tâm mạch của mình, là bởi vì trước khi đi hắn đã nói cho Mộ Dung Thiên biết làm thế nào để gọi mình đến đây.

Đương nhiên, trước đó Thẩm An Tại cũng đã đưa cho hắn một viên Hộ Tâm đan cao phẩm, thêm nữa bây giờ hắn chính là Chân Long đạo thể, còn chưa đến mức thật sự nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng…

Độc tố đầy người kia lại khiến Thẩm An Tại chau mày.

"Sư phụ… Sư phụ!"

Sau khi Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc, đôi mắt của nàng bỗng đỏ lên, giọng điệu run rẩy.

Giống như có oan ức không thể nói rõ, giờ phút này tràn đầy trong lòng nàng, trái tim vốn kiên cường kia cũng dần buông lỏng.

Chỉ nhìn gương mặt ôn hòa quen thuộc kia, tâm ý an định liền lan tràn.

Thấy Tiêu Cảnh Tuyết ủy khuất nhìn mình, Thẩm An Tại áy náy không thôi, trong lòng nộ khí dâng lên, phi thân nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, ấm giọng mở miệng.

"Chớ hoảng, đã có vi sư."

"Vâng… "

Tiêu Cảnh Tuyết vốn dĩ đang bình tĩnh kiên cường, lúc này lại như một tiểu nữ hài tìm được chỗ dựa mà liên tục gật đầu,

nước mắt lại không kìm được mà rưng rưng.

Giờ phút này trong lòng nàng chỉ còn sót lại một ý niệm duy nhất.

Đó là, sư phụ đến rồi, tất cả đều không sao rồi!

"Sư phụ…"

Khóe miệng Mộ Dung Thiên tràn huyết, gian nan mở miệng.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, khiển trách: "Bảo ngươi trở về bảo hộ sư muội, bảo hộ của ngươi là như vậy sao?"

Mặc dù ngoài miệng là răn dạy, nhưng hắn vẫn vung tay áo lên.

Phi châm hiện lên, đâm vào trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, độc tố trong cơ thể Mộ Dung Thiên bị bức ra ngoài, không bị độc tố ảnh hưởng, thân thể hư thối của hắn bắt đầu chậm rãi lành lại.

Năng lực tự lành kinh khủng như vậy, không thẹn là Chân Long đạo thể!

"Thẩm… Thẩm An Tại!"

Lúc này đám người Đại Tế Ti, Dương Lực cũng hồi phục lại tinh thần, lên tiếng kinh hô.

Vì sao hắn bỗng nhiên xuất hiện!?

Hơn nữa… thứ độc tố làm bọn họ không dám tới gần chút nào, vậy mà trước mặt hắn lại trở nên như thùng rỗng kêu to!?

Bắc Thần Huyền Dịch cũng lộ vẻ kinh hãi, sau đó lại thở dài một cái.

Không biết tại sao, sau khi Thẩm An Tại xuất hiện, lo lắng trong lòng hắn lại ít đi rất nhiều.

Nhìn hai người kia, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, nhẹ nhàng đưa tay.

Đột nhiên, phong vân trong thiên địa đại biến.

Cuồng phong gào thét như một bàn tay khổng lồ vỗ xuống bên kia.

Trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại khiến con ngươi của Đại Tế Ti và Dương Lực đều co rút lại.

Cường giả Niết Bàn…

Lần này Thẩm An Tại ra tay lại là cảnh giới Niết Bàn!

"Dừng tay!"

Vu Hà thấy vậy nhíu mày, tiến lên quát bảo ngưng lại, khuếch tán khí tức Xung Hư cảnh.

"Cút ngay!"

Thẩm An Tại chưa xuất thủ, gậy trong tay Tôn Ngạo đã duỗi dài, trực tiếp đâm Vu Hà vào lòng đất, đồng thời lãnh đạm mở miệng.

"Đã sớm thấy ngươi chướng mắt, không để cho bản tôn nhúng tay vào sự tình ba triều, nhưng Thẩm phong chủ không phải người ngoại vực, Thiên Huyền điện ngươi còn kêu cái con chim gì?"

Không bị Vu Hà ngăn cản, cuồng phong biến thành đại thủ dễ dàng trói hai người Đại Tế Ti và Dương Lực lại.

Ngay cả khi bọn họ kiệt lực điều động lực lượng thể nội để ngăn cản, lại khó có thể giãy thoát, thậm chí bình chướng quanh thân vì bị cuồng phong áp chế không ngừng mà phát ra tiếng đè ép.

"Ta chỉ hỏi một lần, người chủ mưu phía sau chuyện này là ai, đến cùng là có ý gì?"

Lời nói của Thẩm An Tại lạnh như băng, mang theo quyết ý không thể nghi ngờ.

Hắn đương nhiên biết chuyện này không thể thoát khỏi có liên quan với Bình Thiên triều và Tề Vân đạo tông, người sai khiến sau lưng trong câu hỏi của hắn là ý chỉ sâu hơn một tầng.

Ví dụ như… có liên hệ với Yêu Hoàng giáo ở Trung châu hay không.

"Thẩm An Tại, ta khuyên ngươi nghĩ kỹ lại, trong Tề Vân đạo tông ta chính là…"

Dương Lực lạnh lùng mở miệng, nhưng hắn còn chưa nói hết câu, con ngươi đã co rụt lại.

Cuồng phong quét tới, cơ thể hắn bỗng nhiên bị xoắn nát, ngay cả khí tức linh hồn cũng bị phong áp cường đại quét sạch không còn sót lại chút gì.

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng.

Tề Vân đạo tông?

Hiện tại hắn lưng tựa Linh cảnh Trung châu, còn có Liễu Vân Thấm làm chỗ dựa, sẽ sợ một Tề Vân đạo tông nho nhỏ kia sao?

Mắt thấy Dương Lực chết thảm trước mắt, Đại Tế Ti bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng kia, hắn tự biết khó thoát khỏi cái chết, điên cuồng cười phá lên.

"Ha ha ha, Thẩm An Tại, dù ngươi có trở về cũng muộn rồi, nhị đồ đệ của ngươi đã hòa làm một thể với độc nguyên, không phải nàng chết, thì cũng là cái chết của ngàn vạn bách tính Bắc Minh triều này, ha ha ha!"

Sau khi ngữ điệu điên cuồng hạ xuống, hắn nhe răng cười, thân thể bắt đầu bành trướng.

Sau đó…

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh, cuồng phong vỡ vụn, máu thịt văng tung tóe.

Trực tiếp tự nổ!

Thẩm An Tại nhíu mày, vốn còn muốn lưu tên này sống để Tôn Ngạo mang về Linh cảnh, cho tộc trưởng Huyền Hồ tộc tự sưu hồn tra xét.

Không nghĩ tới hắn lại tự sát dứt khoát như vậy.

Nhưng cũng đúng thôi, đám người Ma giáo luôn như thế, thà chết cũng sẽ không lộ chút tin tức nào ra ngoài.

Mà bây giờ…

Thẩm An Tại chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết đang ở dưới vòng xoáy độc khí.

Hiện giờ cũng chỉ còn lại một vấn đề, đó chính là sẽ giải quyết độc nguyên này thế nào.

Lúc tại, hắn cũng đã phát hiện tình huống nơi đây rất gấp gáp.

Độc nguyên Thiên Mục kia cũng không phải chỉ là độc tố, trong đó còn có vô số sinh mệnh bản nguyên của bách tính Bắc Minh triều.

Bản nguyên lực lượng kia, lúc hắn dùng Tăng Thọ đan cũng đã có cảm ứng mơ hồ.

Đó chính là nơi căn nguyên nhất của sinh mệnh ẩn náo, khó có thể chạm đến và khó có thể vận dụng được.

Không biết những người của Ma giáo kia đến cùng là có thủ đoạn gì, không ngờ lại có thể cấy độc nguyên vào trên bản nguyên sinh mệnh của con người.

Chuyện này đã tạo thành nan đề hôm nay.

Giải độc thì dễ, nhưng khi độc tố biến mất, bản nguyên sinh mệnh cũng sẽ theo đó biến mất.

Tiêu Cảnh Tuyết đúng là đã nhận ra điểm này, mới bí quá hoá liều, lựa chọn dùng sinh mệnh của mình để trao đổi với ngàn vạn bá tánh của Bắc Minh triều.

Nhưng sức mạnh sinh mệnh của một mình nàng, làm sao đủ đền bù sinh mệnh ngàn vạn bách tính này?

"Sư phụ, khí tức của sư muội đã rất yếu ớt, ngài mau cứu nàng!"

Mộ Dung Thiên ôm Tiêu Cảnh Tuyết đã vô lực gục vào trong ngực hắn, vô cùng lo lắng.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, sinh mệnh lực của sư muội mình đang biến mất, lại vô lực ngăn cản.

"Sư phụ… Kính xin sư phụ trách phạt, đệ tử chưa được cho phép đã tự tiện tu luyện Vạn Độc tâm kinh."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn người trung niên phi thân đến, trên mặt lộ ra áy náy và tự trách.

"Nha đầu ngốc, ngươi vì cứu người mà tu luyện, vi sư vui mừng còn không kịp, làm sao có thể trách phạt được?"

Thẩm An Tại lắc đầu, ôn hòa mở miệng.

Hắn ngẩng đầu nhìn vòng xoáy độc khí càng thêm nồng đậm, không cách nào ngăn cản kia, giọng điệu bình tĩnh.

"Chuyện kế tiếp, cứ giao cho vi sư."

Lời nói bình thản như vậy rơi vào trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết, lại khiến nàng vô cùng an định.

Giống như chỉ cần có sư phụ, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Chương 275: Thần Nông dược quyển, y độc song tu

Mây độc ngập trời quay cuồng, Thẩm An Tại nhíu mày.

Muốn giải quyết những độc nguyên này, ngược lại đúng là có chút phiền phức.

Bởi vì độc nguyên không chỉ nối liền với sinh mệnh của vô số dân chúng Bắc Minh triều, mà còn tương liên với sinh mệnh của Tiêu Cảnh Tuyết.

Cho nên chỉ có thể luyện hóa chứ không thể phá hủy.

Nhưng luyện hóa độc nguyên thì lại tương đương với nuốt trọn.

Hoặc là Tiêu Cảnh Tuyết thôn phệ sinh mệnh ngàn vạn dân chúng, hoặc là hy sinh Tiêu Cảnh Tuyết để cứu dân chúng.

Thẩm An Tại ích kỷ, nếu nhất định phải chọn một trong hai bên, hắn sẽ lựa chọn đồ đệ của mình.

Chỉ khi có thể bảo đảm tính mạng cho đồ đệ, hắn mới sẽ cân nhắc đi cứu những người khác.

“Chỉ còn lại ba phút…”

Sắc mặt Thẩm An Tại ngưng trọng, tạm thời nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, Ngũ mạch phượng hoàng ở Trung châu.

Ngọc Tâm Lan nhìn thấy Thẩm An Tại vừa rồi đứng yên bên vách đá bỗng nhiên mở mắt, không khỏi sững sờ.

“Vừa rồi ngươi… hình như đi rất xa?”

Mặc dù đối phương vẫn luôn đứng trước mặt, nhưng vừa rồi nàng chính là có cảm giác này.

"Phượng tộc trưởng ở đâu?"

Thẩm An Tại không dám lãng phí thời gian, lập tức hỏi thăm.

"Ở đại điện…"

Tiếng nói vừa rơi xuống, Ngọc Tâm Lan còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy Thẩm An Tại biến mất ở trước mắt.

Trong đại điện Phượng Hoàng tộc.

"Độc nguyên tương liên với người sinh mệnh?"

Đôi mi thanh tú của Phượng Khuynh cau lại, có thể trực tiếp kết nối với sinh mệnh bản nguyên của con người, loại kỳ độc này nàng cũng ít thấy được.

"Không sai, vấn đề hiện tại chính là tính mạng đồ nhi ta và dân chúng đang đứng ở hai phía đối lập, độc nguyên ở giữa, vô luận bên nào muốn sống sót, tất sẽ có một phương hy sinh, xin hỏi Phượng tộc trưởng có kế sách giải quyết nào không?"

Thẩm An Tại mở miệng hỏi thăm.

Luyện dược sư cửu phẩm khẳng định còn có tạo nghệ dược đạo mạnh hơn nhiều so với luyện dược sư bát phẩm mà mình vừa mới trở thành.

"Có cũng có, nhưng rất khó khăn."

"Tộc trưởng cứ nói, đừng ngại."

"Thứ nhất, nếu như là liên lụy đến bản nguyên sinh mệnh, chỉ cần trước khi độc nguyên bị luyện hóa, cam đoan hai bên không tiêu tán là tốt rồi."

"Theo như lời ngươi vừa mới nói, đệ tử ngươi đang dùng căn nguyên chính mình để thay thế căn nguyên biến mất của

bách tính, muốn trước khi độc nguyên được luyện hóa, bản nguyên sinh mệnh bản thân nàng không hoàn toàn bị mất đi là tốt rồi."

Theo Phượng Khuynh Tâm mở miệng, Thẩm An Tại nhíu mày.

Tất nhiên Tiêu Cảnh Tuyết hiểu đạo lý này, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết mới cảnh giới nào, làm sao sinh mệnh bản nguyên có thể kiên trì lâu như vậy được.

"Muốn làm được sinh mệnh bản nguyên cuồn cuộn không dứt, chỉ có một vật có thể làm được." Phượng Khuynh Tâm lại mở miệng.

"Cái gì?" Thẩm An Tại vội vàng truy vấn.

Phượng Khuynh Tâm không nói gì, mà đưa tay chỉ vào tim hắn.

Giờ khắc này, Thẩm An Tại đã hiểu.

Thần Hoàng tâm…

"Ta vốn dĩ nói rất khó, vì khó khăn ở chỗ Thần Hoàng thụ hiện tại chỉ còn sót lại một tia thần tính, muốn trong thời gian ngắn trưởng thành đến mức có được sinh mệnh bản nguyên khổng lồ như thế, chỉ sợ không có khả năng."

"Đa tạ Phượng tộc trưởng, Thẩm mỗ hiểu rồi."

Nhưng mà sau khi Thẩm An Tại hỏi được phương pháp, lại nhắm mắt lại ngay.

Phượng Khuynh Tâm sửng sốt, môi đỏ muốn mở ra nói cái gì đó nhưng lại nhíu mày.

Bởi vì nàng cảm giác, Thẩm An Tại tựa hồ đã rời khỏi nơi này.

…

Một bên khác, Ngư Uyên hạp.

Khi tất cả mọi người mong đợi nhìn chăm chú, Thẩm An Tại lại một lần nữa mở hai mắt ra.

"Sư phụ, có biện pháp không?"

Mộ Dung Thiên căng thẳng hỏi.

Thẩm An Tại quay đầu, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết đã suy yếu đến cực điểm, bắt đầu vội vàng mở miệng.

"Cảnh Tuyết, trước đó vi sư không giao Vạn Độc tâm kinh cho ngươi, là muốn tìm cho ngươi một công pháp tốt hơn. Nhưng bây giờ việc đã đến nước này, vi sư sẽ truyền cho con Thần Nông dược quyển, giúp ngươi y độc song tu!"

Trong lúc nói chuyện, Thẩm An Tại đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm của Tiêu Cảnh Tuyết.

Đôi mắt đẹp khẽ run, tại thời khắc này, trong đầu nàng bỗng nhiên tràn vào rất nhiều tin tức.

Trong thức hải tràn đầy độc trùng chằng chịt của nàng, hư ảnh một quyển kinh thư hiện lên, tản ra thần quang vô tận.

Cùng lúc đó, tại vị trí trái tim Thẩm An Tại bắt đầu có từng sợi lửa đỏ thẫm hiển hiện, thuận tay hắn mà liên tục không ngừng tràn vào thân thể Tiêu Cảnh Tuyết.

"Đó là… sức mạnh của Thần Hoàng tâm!"

Đồng tử Tôn Ngạo hơi co lại, liếc mắt liền nhận ra ánh lửa đỏ thẫm kia là cái gì.

Khác với phân tách thần tính, lần này, Thẩm An Tại hoàn toàn dẫn dắt một sợi thần tính bản nguyên vốn đã thưa thớt kia vào thể nội Tiêu Cảnh Tuyết.

Nói cách khác, hắn tặng Thần Hoàng tâm mà hắn vất vả lắm mới cô đọng được mấy ngày nay cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo sinh mệnh bản nguyên của Tiêu Cảnh Tuyết sẽ không bị cắt đứt.

Khi gốc cây rực lửa trong thức hải Thẩm An Tại dần dần hóa thành quang mang tiêu tán, thức hải của hắn lại một lần nữa ảm đạm.

Ngược lại chính là giờ khắc này thức hải của Tiêu Cảnh Tuyết bỗng nhiên sáng như ban ngày.

Tiếng phượng hót vang vọng, một đám lửa bốc lên mọc rễ nảy mầm ở trong một vùng thức hải đầy sâu độc này, khỏe mạnh trưởng thành.

Hơi thở sinh mệnh của Tiêu Cảnh Tuyết vẫn cứ trôi qua như cũ, nhưng lại không giảm mà còn tăng lên.

"Sư muội!"

Mộ Dung Thiên phát giác được một màn này, kinh hỉ mở miệng.

"Ngươi tránh qua một bên trước đi."

Thẩm An Tại nắm lấy cổ áo hắn, tiện tay ném ra ra ngoài khí độc, sau đó nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Tuyết.

"Nín hơi ngưng thần, vận chuyển Vạn Độc tâm kinh hấp thu độc tố, quan sát Thần Nông dược quyển, uẩn hàm nuôi dưỡng Hỏa thụ trong thức hải."

Mộ Dung Thiên bị ném ra bên ngoài, Tôn Ngạo dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn hắn.

"Tiểu tử, ngươi đừng chỉ biết ồn ào, không thấy sư phụ ngươi đang bận sao?"

Hắn vò đầu, cảm thấy có chút xấu hổ.

Trên tế đàn, Tiêu Cảnh Tuyết nghe sư phụ dặn dò, nặng nề gật đầu, sau đó nhắm hai mắt lại.

“Độc công dưỡng thân, dược quyển dưỡng thần, hỗ trợ tương sinh…”

Thẩm An Tại tận hết sức lực, mở miệng dạy nàng cách xử lý tình huống hỗn loạn trong cơ thể.

“Người sống, được gọi là thần tồn, người chết, được gọi là hồn diệt; Thần Nông chi thủ, bách thảo khô vinh, một hoa chữa trời đất, một lá độc cửu u…”

“Vạn độc vừa sinh, ngàn dặm quy tịch, tâm như tử vật, vạn sơn như ngục…”

Thần Nông dược quyển, Vạn Độc tâm kinh, theo tiếng nói của Thẩm An Tại dẫn dắt, Tiêu Cảnh Tuyết dần minh ngộ.

Nghe giọng nói truyền đến bên tai, nội tâm Tiêu Cảnh Tuyết dần trở nên yên tĩnh.

Trong thức hải của nàng, cây lửa kia dần dần phát triển.

Hư ảnh cuốn Thần Nông dược quyển kia hóa thành vô số ánh sáng, hóa thành chất dinh dưỡng cho cây lửa.

Mà dưới ánh lửa, vô số độc trùng cũng hóa thành khói đen tiêu tán.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn, vòng xoáy khí độc khổng lồ kia lúc này đang rung chuyển, vô số khí độc điên cuồng chui vào trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết.

Mà tu vi của nàng bắt đầu tăng lên như điên vào thời khắc này.

Thiên Linh cảnh đỉnh phong, Càn Khôn cảnh!

Mà chuyện này còn chưa từng dừng lại, theo nàng vận chuyển Vạn Độc tâm kinh, ngàn vạn khí độc gia trì lên người, tu vi của Tiêu Cảnh Tuyết vẫn đang tăng lên.

Độc nguyên không ngừng bị luyện hóa, những sinh mệnh bản nguyên bị biến mất kia cũng được khí tức sinh mệnh của bản thân Tiêu Cảnh Tuyết thay thế.

Đã có Thần Hoàng thụ gia trì, Tiêu Cảnh Tuyết không hề lo lắng cho tính mạng bản thân.

Thẩm An Tại nhìn tình huống của đồ đệ đã dần ổn định lại, thở dài một hơi, mỉm cười đưa tay sờ tóc của nàng, thân hình dần dần hư ảo.

"Đừng sợ, yên tâm lớn mật mà làm đi, sư phụ vẫn luôn theo ngươi."

Dưới cái nhìn chăm chú của đám người Bắc Thần Huyền Dịch, giữa ngàn vạn mây độc, thân hình của Thẩm An Tại dần dần biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại Tiêu Cảnh Tuyết đang khoanh chân ngồi trên tế đàn.

Bịch, phanh, phanh, phanh…

Tiếng tim đập lại một lần nữa vang lên, lần này, không giống như tiếng trống khống trùng trầm thấp áp chế của Thiên Mục trùng, mà giống như tiếng Thần Hoàng hót vang, mang đến sức sống Niết Bàn vô hạn.

Giống như trong đêm tối vô cùng yên tĩnh, ánh sáng mặt trời mọc lên.

Mà trên khuôn mặt của nàng, vết độc ban cũng dần dần tiêu tán, độc văn phai nhạt, một lần nữa khôi phục lại khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu kia.

Trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết vô cùng yên ổn, thậm chí còn không nhận thức được giọng nói của sư phụ đã không còn vang lên từ lúc nào nữa.

Trong tiềm thức của nàng, sư phụ vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Cho nên bất luận xảy ra chuyện gì, nàng cũng không sợ, chỉ cần làm theo lời sư phụ.

Yên tâm lớn mật mà luyện hóa, hấp thu, mạnh lên!

Chương 276: Niết Bàn tâm kiếp

Nhìn Tiêu Cảnh Tuyết bình yên tĩnh ngồi dưới khói độc đầy trời, đám người Mộ Dung Thiên đều thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại xem tình hình tạm thời ổn định, có lẽ sẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn.

Mà Bắc Thần Huyền Dịch và Tôn Ngạo vẫn như trước không hồi phục tinh thần trong khiếp sợ.

Bọn họ khiếp sợ không phải là vì Tiêu Cảnh Tuyết, mà là vì Thẩm An Tại bỗng nhiên xuất hiện lại biến mất.

Thủ đoạn di chuyển vô tung như vậy khiến bọn họ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa chỉ trong năm phút đã giải quyết xong được vấn đề làm bọn họ đều sứt đầu mẻ trán.

Vu Hà cũng bò từ trong cái hố ra, sắc mặt biến hóa khi nhìn một màn này.

Không ngờ kết cục lại diễn ra như vậy.

Phát giác được ánh mắt Tôn Ngạo nhìn qua, hắn lúc này bối rối xoay người, hóa thành lưu quang bỏ chạy.

Người trước hừ lạnh một tiếng, cũng không đuổi theo.

Có nói thế nào đi nữa, tên này cũng là Nam Quyết điện sứ, lệ thuộc Thiên Huyền điện.

Thật sự nếu đánh chết hắn nhất định là có phiền toái, với tình huống hiện tại của Linh cảnh, không nên trêu chọc thị phi.

Đương nhiên, hắn không thể bỏ qua chuyện hắn trợ Trụ vi ngược như vậy được.

Đến lúc đó phải xem hoàng thất Bắc Minh triều và cao tầng Thiên Huyền điện đứng sau Nam Quyết điện làm gì.

Hắn lại nhìn về phía Mộ Dung Thiên, không khỏi mở miệng.

"Mộ Dung tiểu tử, vừa rồi ngươi chấn vỡ tâm mạch của mình, là muốn tuẫn tình với sư muội?"

Bắc Thần Huyền Dịch cũng dời ánh mắt về phía hắn, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Thời đại này, người trẻ tuổi đều trọng tình trọng nghĩa như thế sao, một lời không hợp liền chấn vỡ tâm mạch tuẫn tình.

Mộ Dung Thiên vò đầu: "Không phải, là sư phụ nói khi ta gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thì gọi hắn một tiếng, hắn sẽ xuất hiện, cho nên ta thử một lần."

"Thử một lần?"

Mọi người há hốc mồm.

"Cho nên trước lúc đó, ngươi không xác định Thẩm Phong chủ có đến đây thật hay không, ngươi không sợ hắn lỡ như nói giỡn lừa ngươi sao?"

"Vì sao sư phụ phải gạt ta?"

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại.

Tôn Ngạo cổ quái nhìn hắn một cái: "Vạn nhất ngươi chấn vỡ tâm mạch của mình, Thẩm phong chủ không kịp xuất hiện, ngươi không sợ tính mệnh mình khó bảo toàn sao?"

Người trước lắc đầu, giọng điệu tin tưởng không nghi ngờ; "Sư phụ đã nói sẽ tới, nhất định sẽ tới."

Nghe lời chém đinh chặt sắt của hắn nói, Tôn Ngạo cùng Bắc Thần Huyền Dịch liếc nhau, nhao nhao không nói gì.

Kiên định vững chắc như thế đủ để chứng minh đối phương rốt cuộc có địa vị cao bao nhiêu trong lòng Mộ Dung Thiên.

Ngay lúc mấy người phân thần, hư không nơi tế đàn phía trước bỗng nhiên truyền đến thanh âm chấn động.

Mây độc đầy trời đã mỏng manh đến mức khó mà thấy rõ, toàn bộ đều bị Tiêu Cảnh Tuyết hấp thu vào cơ thể.

Ánh mặt trời xinh đẹp đã lâu không xuất hiện chiếu rọi vào mảnh đại địa tĩnh mịch này, có chút hoang đường.

Cùng lúc đó, toàn bộ thành trì Bắc Minh triều từng bị độc dịch tàn sát bừa bãi, giờ phút này cũng không có độc khí lan tràn.

Toàn bộ dân chúng nhìn độc ban bên ngoài thân mình rút đi, có chút không dám tin.

Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía xa.

Giữa bầu trời mây hào quang vạn trượng kia, hư ảnh cô gái áo tím đang dần dần tiêu tán.

"Đó là… Thanh Thủy quận chúa!"

"Là Tiêu cô nương…"

Có người thì thào mở miệng, mặc dù khuôn mặt hư ảnh vẫn trải rộng độc ban, nhìn dữ tợn đáng sợ.

Nhưng giờ phút này trong lòng ngàn vạn dân chúng lại không còn khủng hoảng.

Bởi vì bọn họ từ trong u minh tựa hồ cảm giác được, tân sinh của chính mình, là nhờ nữ tử dung mạo xấu xí này ban tặng.

Phong vân rung động, trên tế đàn, khí tức vốn dĩ ổn định của Tiêu Cảnh Tuyết bỗng nhiên chấn động kịch liệt, khiến đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt.

Lúc này khuôn mặt mềm mại kia lại một lần nữa bắt đầu tái nhợt.

"Sư muội?"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên khẽ biến, có chút không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng độc nguyên đã triệt để bị luyện hóa, độc tố bốn phía không còn, vì sao thân thể sư muội mình lại bắt đầu xuất hiện dị thường.

"Đừng qua đó!"

Tôn Ngạo lại kéo hắn lại lần nữa, chăm chú nhìn Tiêu Cảnh Tuyết trên tế đàn, ánh mắt ngưng trọng.

Khí tức của người sau, tại thời khắc này đã đạt đến Càn Khôn cảnh cực hạn!

Thêm chút nữa là tiến vào thượng tam cảnh, đạt tới Niết Bàn chi tôn!

"Rốt cuộc sư phụ ngươi truyền thụ cho nàng loại pháp môn nào, vậy mà có thể biến toàn bộ những độc tố kia thành của mình. Bây giờ nàng… chỉ sợ đang độ tâm kiếp rồi."

Theo giọng điệu nghiêm túc của Tôn Ngạo, Mộ Dung Thiên sững sờ, chau mày.

Tâm kiếp…

Ý là sau trận đại nạn này sư muội sẽ bước một bước vào Niết Bàn?

Tốc độ này cũng quá nhanh đi?!

“Tiểu tử, thiên phú của nàng vốn cao hơn ngươi lúc trước nhiều, vả lại nếu là bản tôn dự liệu không sai, trước đây hẳn là nàng đã mấy lần tán công trùng tu qua, căn cơ vững chắc, hơn nữa pháp môn cường đại của sư phụ ngươi cùng với độc tố cường đại, tất cả đều trở thành nước chảy thành sông.”

Tôn Ngạo ngưng giọng mở miệng.

Nghe hắn nói, Mộ Dung Thiên và Bắc Thần Huyền Dịch đều kinh ngạc.

Không ngờ chỉ nhìn thoáng qua, vị tôn giả này đã có thể nhìn thấu quá khứ của Tiêu Cảnh Tuyết nhiều như vậy.

“Vị tiền bối tôn giả này nói không sai, Cảnh Tuyết khi còn bé đã chịu thứ độc Thực Cốt tra tấn, tu vi càng cao, lại càng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu là người bình thường, thân thể khó mà áp chế được Thực Cốt chi độc, cho nên tại hạ dùng một chút phương pháp giúp nàng mỗi hai năm liền tán công trùng tu một lần.”

“Cũng chính vào năm ngoái Thẩm phong chủ thay Cảnh Tuyết giải độc, nàng mới có thể tu luyện giống như thường nhân.”

Chính vào lúc này, Bắc Thần Huyền Dịch mở miệng.

Tôn Ngạo giật mình gật đầu: “Khó trách, nếu không tán công trùng tu, dựa vào tư chất của nàng, bình thường mà nói hiện tại cũng nên chạm đến cánh cửa Càn Khôn cảnh, phúc họa tương y, không phá thì không xây được, cái này coi như là cơ duyên của nàng.”

Nghe đến đó, Mộ Dung Thiên vốn thở phào nhẹ nhõm, kết quả lại nhìn thấy hai người Bắc Thần Huyền Dịch và Tôn Ngạo chẳng những không nhẹ nhõm, ngược lại sắc mặt nghiêm nghị, lại trở nên khẩn trương.

“Tiền bối, có phải sư muội gặp nguy hiểm gì không?”

Hai người đồng thời gật đầu, Tôn Ngạo mở miệng: "Bình thường mà nói, cho dù là ta cùng với Bách Lý Nhất Kiếm độ tâm kiếp, cũng cần thời gian chuẩn bị không ngắn, tĩnh tâm dưỡng thần, lại dựa vào các loại Định Hồn đan, bảo đảm sau khi nắm chắc mới dám độ kiếp."

"Nhưng việc này của sư muội ngươi đột nhiên phát sinh, có lẽ ngay cả chính mình cũng không biết khi nào đã rơi vào trong tâm kiếp. Độ kiếp lần này không hề tầm thường!"

"A, tại sao có thể như vậy?"

Thần sắc Mộ Dung Thiên lập tức căng thẳng, nhìn về phía Bắc Thần Huyền Dịch.

Người sau lắc đầu: "Định Hồn đan cần cho cảnh giới Niết Bàn, ít nhất cũng là thất phẩm, ta và sư phụ ngươi lúc luận dược thu hoạch không ít, bây giờ tuy có thể miễn cưỡng luyện chế nhưng đã quá muộn."

Lần này, cục diện lại khẩn trương lên.

Ánh mắt mọi người lại lần nữa nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết đang khoanh chân ngồi trên tế đàn, hơi thở nặng nề.

Nói cách khác, hiện tại Tiêu Cảnh Tuyết chỉ có thể dựa vào chính nàng.

"Không thì để ta thử xem có thể gọi sư phụ trở về hay không?"

Mộ Dung Thiên do dự dò xét.

"Ngươi muốn chết sao?"

Bắc Thần Huyền Dịch quát lớn một tiếng, nghiêm túc mở miệng: "Tâm mạch ngươi vừa bị vỡ một lần, mặc dù có Hộ Tâm đan bảo mệnh, nhưng nếu trong thời gian ngắn mà vỡ hai lần, cũng sẽ có tám thành khả năng tử vong, Hộ Tâm đan cửu phẩm còn không bảo vệ được ngươi!"

“Tám thành…”

Mộ Dung Thiên siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định.

Nếu như sư muội thật sự có nguy hiểm, cho dù chín thành thậm chí là mười thành nguy hiểm tử vong, hắn nhất định không chút do dự.

“Bỏ qua ý niệm này đi.” Tôn Ngạo cũng vỗ vỗ bả vai hắn, lời nói thấm thía khuyên bảo.

“Dùng loại phương pháp này đổi lấy Thẩm Phong chủ tới đây bảo vệ sư muội ngươi độ kiếp tuy không việc gì, nhưng nếu như ngươi thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi dám cam đoan sau này nàng sẽ không nảy sinh tâm ma không?”

Nghe nói như thế, Mộ Dung Thiên nhíu mày buông lỏng nắm đấm, sắc mặt lo lắng nhìn chằm chằm về phía tế đàn.

Chương 277: Thật thật giả giả, tâm kiếp khó khăn

Lúc này Càn Khôn động thiên trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết đã lâm vào yên lặng, mà thức hải của nàng cũng u ám.

Vạn Độc tâm kinh, Thần Nông dược quyển lúc này giống như đã biến mất.

"Quái vật, nàng là quái vật, đánh chết nàng!"

"Yêu nữ, tránh xa chúng ta một chút!"

Tiêu Cảnh Tuyết mở to mắt, nhìn cảnh tượng xung quanh, có chút thất thần.

"Đại Ngọc thành…"

Thi thể khắp nơi, khói độc lan tràn, một mảnh hoang vắng rách nát.

Mà nàng đứng ở giữa phố, bốn phía chật kín người, mặt mỗi người lộ vẻ ghét bỏ, quát mắng không thôi.

"Đừng sợ, ta…"

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng muốn giải thích, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu ra từ vũng nước đọng dưới chân.

Đó là một nữ tử mặt đầy vết độc, bộ dạng xấu xí.

Ngay cả chính nàng cũng bị dọa giật nảy mình, theo bản năng đưa tay sờ sờ gương mặt.

"Chuyện gì xảy ra, không phải độc dịch đã được giải quyết rồi sao, không phải công pháp dược đạo của sư phụ đã giúp ta

áp chế Vạn Độc tâm kinh, vì sao lại như vậy…”

Nàng có chút thất thần, thì thào tự nói.

Nàng muốn điều tra tình huống trong cơ thể mình, lại phát hiện không cách nào nội thị, giống như vào giờ khắc này, tất cả tu vi của nàng đều mất đi, hoàn toàn biến thành một người bình thường.

“Đánh chết nàng, nàng là yêu nữ, là nàng mang đến bệnh dịch độc!”

Trong đám người, không biết là ai hét to một tiếng, cầm tảng đá đập tới.

Những người khác cũng nhao nhao quát mắng, cầm lấy đồ vật bên cạnh ném nàng.

Một trận âm thanh loảng xoảng vang lên, Tiêu Cảnh Tuyết bị nện khắp người thương tích, tóc tai bù xù.

“Ta không phải yêu nữ, ta là tới cứu người!”

Tiêu Cảnh Tuyết vừa che kín đầu, vừa mở miệng la to.

Nhưng đám người đang phẫn nộ, không ai tin lời nàng, ngược lại đập càng thêm hăng say.

“Xin mọi người dừng tay!”

Ngay lúc này, thanh âm ôn nhu của nữ tử truyền đến.

Tảng đá, trứng gà, rau quả đầy trời chợt dừng lại.

Tiêu Cảnh Tuyết cảm kích quay đầu nhìn lại, lần quay đầu này khiến nàng nhất thời kinh ngạc.

Đó là một nữ tử nhu thiện mặc áo trắng, mặt mày ôn hòa.

“Là Thanh Thủy quận chúa, mọi người được cứu rồi, được cứu rồi!”

Có người hô to.

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, trong mắt tràn ngập kích động.

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ tại chỗ, nhìn nữ tử ôn nhu nhìn chằm chằm không chớp mắt, đi ngang qua mình.

Nàng có chút thất thần.

Đây là… chính mình?

Nàng là Thanh Thủy quận chúa, vậy mình là ai?

Tiêu Cảnh Tuyết ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn gương mặt xấu xí phản chiếu trong nước, duỗi tay vuốt ve đốm độc khiến người ta sợ hãi kia.

"Đây là… Chuyện gì đã xảy ra?"

"Quận chúa, ngài đến đúng lúc, chính là yêu nữ này rải độc dịch, khiến cho tử thương vô số, tội ác tày trời thật sự là tội lỗi chồng chất, ngài xem phải xử trí như thế nào?"

Nữ tử hiền lành khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu mở miệng.

"Độc công của nàng đã tan hết, không còn sống lâu nữa, để nàng tự sinh tự diệt đi."

Dứt lời, nàng quay đầu nhẹ giọng mở miệng: "Ta muốn xem tình huống của các ngươi trước."

Những người kia nghe lời ấy, mặt lộ vẻ cảm kích.

"Quận chúa trạch nhân hậu, không hổ là tấm lòng thánh nhân, chúng ta chỉ có thể quả quyết làm cho yêu nữ này sống không bằng chết!"

"Đúng vậy, yêu nữ, còn không mau cút!"

Nghe bọn họ quát mắng, Tiêu Cảnh Tuyết chau mày.

Chuyện gì xảy ra… Độc Ôn không phải đã giải quyết rồi sao, không phải sư phụ cũng tới rồi sao?

Vì sao bỗng nhiên như vậy?

Chẳng lẽ tất cả mọi thứ lúc trước đều là giả?

“Nào, ta sẽ chia cho các ngươi một ít đan dược để ôn dưỡng thân thể.”

Nữ tử dịu dàng mở miệng, từ trong túi vải lấy ra một ít thứ phân phát cho dân chúng.

“Đa tạ quận chúa, đa tạ quận chúa!”

Nhưng mà Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy đồ vật mà nữ tử mềm mại phân phát xuống thì biến sắc, lúc này xông lên tát một cái làm nàng ngã nhào.

Đó đâu là đan dược giải độc, rõ ràng chính là từng con Thiên Mục trùng đang nhúc nhích, bên trong ẩn chứa kịch độc!

“Mọi người không nên tin tưởng nàng, đây là độc trùng, ta mới là Thanh Thủy quận chúa, nàng là giả, nàng muốn hại các ngươi!”

Tiêu Cảnh Tuyết lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà nữ tử nhu thuận kia chỉ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng, không nói một lời.

“Thuốc của ta!”

“Đó chính là đan dược mà quận chúa cho chúng ta, yêu nữ này, ngươi muốn chết!”

Nhưng mà sự nhắc nhở của nàng, chẳng những không được người khác ủng hộ, ngược lại khiến cho chúng nhân tức giận.

Bang!

Một thanh trường côn hung hăng quất vào sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết là nàng rên lên một tiếng, lảo đảo ngã xuống đất.

"Đánh chết nàng, nàng cũng dám nói quận chủ hại chúng ta, quả thực chính là yêu ngôn hoặc chúng!"

"Đúng vậy, đánh chết nàng, đánh chết thứ xấu xí này!"

Một đám người xông tới, cầm đồ vật không ngừng đánh đập Tiêu Cảnh Tuyết.

Đau đớn kịch liệt khiến Tiêu Cảnh Tuyết không thể không cuộn tròn lại, ôm đầu.

Xuyên qua đám người hỗn loạn, nàng nhìn thấy một nữ tử dịu dàng đứng cách đó không xa.

Hình dáng đối phương biến ảo, khóe miệng mang theo ý cười lạnh.

Đây đâu phải là Thanh Thủy quận chúa, rõ ràng chính là Tần Thiển Nguyệt!

"Ta đã nói, ngươi tu luyện độc công cứu càng nhiều người, nhưng mất đi thân phận y giả, không ai nhớ tới ngươi, bọn họ sẽ chỉ coi ngươi là tà ma ngoại đạo, tránh ngươi còn không kịp."

"Ngươi cứu được nhiều người như vậy thì sao, bọn họ không thừa nhận ân tình của ngươi, bọn họ chỉ biết Tiêu Cảnh Tuyết, không quen biết yêu nữ như ngươi."

Tần Thiển Nguyệt gằn từng chữ một.

"Những người này nếu như không có ngươi cứu trợ, sớm đã hóa thành xương khô, hiện tại lại cầm gậy gộc đánh người, ngươi còn cảm thấy cứu bọn họ đáng giá sao?"

Lời nói lãnh đạm tràn đầy trêu tức, châm chọc.

Làm vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết hoảng hốt.

Một vài ký ức vụn vặt đột nhiên xông lên đầu.

Đại An triều bị hủy diệt, phụ thân mình chết trận ở Lang uyên, Bắc Minh triều cũng lâm vào độc dịch, Dược Vương cốc chết hết, mình vì cứu người mà tu luyện Vạn Độc tâm kinh, cuối cùng độc tố gia thân biến thành bộ dáng hiện tại, không ai tin tưởng mình chính là Thanh Thủy quận chúa.

Tất cả mọi người chỉ biết là Thanh Thủy quận chúa ôn nhu có dung mạo xinh đẹp cứu người, mà không phải là yêu nữ mặt đầy độc ban hiện tại, cả người đều là độc.

Bản thân nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng bái sư, không có sư phụ sư huynh, Vạn Độc tâm kinh là cơ duyên xảo hợp có được.

Cái gọi là sư phụ sư huynh, chẳng qua là sau khi mình tu luyện Vạn Độc tâm kinh, bị thế nhân đánh mắng, xuất hiện ảo tưởng khi sống kiếp chuột chạy qua đường.

Căn bản cũng không có tốt đẹp như trong tưởng tượng, thời điểm mình cứu người cũng đã chuẩn bị cho kết cục như vậy.

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong…

Tất cả đều là giấc mộng đẹp khi nàng biến thành yêu nữ, trốn đông trốn tây núp dưới bóng đêm, tự huyễn hoặc mà thôi.

Trong tiềm thức, nàng hi vọng có một nơi như vậy, bất luận mình biến thành cái dạng gì, cũng sẽ có người vô điều kiện tin tưởng mình, dung nạp chính mình, quan tâm đến chính mình.

Nhưng… thật sự sẽ có sao?

Hay là nói, mình trở thành yêu nữ khiến người ta đuổi đánh, mới là hiện thực thật sự?

Dưới sự thất thần này, độc tố tiềm tàng trong cơ thể nàng bắt đầu rục rịch, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Một khi độc tố bộc phát, những người vây công đánh mình, tất cả đều sẽ chết.

"Không sai, chính là như vậy, những người vong ân phụ nghĩa này không đáng để ngươi đi cứu, giết là được, giết bọn họ, ngươi có thể khôi phục địa vị mình vốn phải có, không ai bởi vì ngươi tu luyện độc công mà bất kính với ngươi."

Tần Thiển Nguyệt đứng ngoài đám người, chậm rãi mở miệng.

"Giết bọn chúng đi…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn những người bình thường với vẻ mặt dữ tợn hận không thể đánh chết mình ngay tại chỗ, dần dần cắn chặt răng.

Vào thời khắc này, hận ý đã dâng lên trong lòng nàng.

Bọn họ dựa vào cái gì… rõ ràng là mình đã cứu bọn họ, vì cái gì mình còn phải chịu tra tấn như vậy!

Chương 278: Về nhà

Hận ý dâng lên, lại không thể nào ức chế.

Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu thống hận hành động thiện lương mà mình làm lúc trước.

Vì sao mình lại ngu xuẩn đến mức hy sinh tu vi, dung mạo của mình mà đi cứu một đám bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa như vậy chứ?

Có đáng không?

Nhìn độc tố trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết càng thêm xao động, khóe miệng Tần Thiển Nguyệt phía ngoài nhếch lên ý cười.

Đúng, chính là như vậy, nàng đã trở thành một yêu nữ tà đạo giết người như ngóe.

"Cút ngay!"

Một thanh âm nổi giận vang lên. Đám người đang vây đánh bị tiếng rống giận này làm cho sửng sốt.

Sau một khắc, nữ tử mặt đầy vết độc kéo lê thân thể mình đầy thương tích bò dậy, khập khiễng chạy ra ngoài Đại Ngọc thành.

"Đừng đuổi tới, đuổi theo ta sẽ giết các ngươi!"

Vừa chạy, nàng còn vừa khàn cả giọng rống to.

Nghe nàng nói như vậy, trong lúc nhất thời những bách tính kia nhao nhao không dám tiến lên truy kích.

Rất nhanh, Tiêu Cảnh Tuyết đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nàng thoát khỏi Đại Ngọc thành, chạy đến một chỗ dã ngoại hoang vu, nằm dưới tàng cây.

Khí độc nồng đậm khuếch tán từ thân thể nàng, làm gốc đại thụ vốn xanh um kia bị khô héo.

"Trời định cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy…"

Nàng dựa vào đại thụ nghỉ ngơi, mặt mày thống khổ, lại không ngừng lặp lại những lời này, mặt lộ vẻ cười khổ.

Liệu tất cả mọi thứ này đều là khảo nghiệm đối với mình?

"Nếu như thật sự có được một vị sư phụ như thế, thật tốt biết bao…"

Nàng cố gắng đè nén độc tố, ôm hai chân vùi đầu vào trong đó, ủy khuất mà nức nở.

Rõ ràng mình là cứu người, vì sao tất cả mọi người đều không tin mình chứ?

Một khắc vừa rồi, thiếu chút nữa nàng đã dâng lên suy nghĩ giết chết tất cả mọi người.

Nhưng trong lúc hoảng hốt, nàng giống như thấy được một người trung niên áo trắng đứng ở ngoài đám người, đang cổ vũ, tin tưởng chính mình.

Trong tối tăm, bên tai nàng vang lên một ít lời nói phảng phất chưa bao giờ chân chính được nghe, lại tựa như lời nói ở trong lòng từ lâu.

"Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong, vĩnh viễn không từ bỏ, luôn phải có lòng tin tưởng bản thân…"

Lúc trước mình đã đưa ra quyết định kia, lẽ nào hiện tại bị người ta xa lánh thì phải bỏ cuộc sao?

Nếu như nói như vậy, chẳng phải thật sự mình đã trở thành yêu nữ, thật sự không còn là Thanh Thủy quận chúa kia nữa?

"Nếu trên thế giới thật sự có một ngọn núi tên là Thanh Vân, vậy thì tốt biết bao…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn bóng đêm dần dần ảm đạm, hốc mắt ửng đỏ.

Nàng rất muốn đi vào mộng đẹp, rồi lại trở về bên cạnh sư phụ cùng sư đệ sư đệ, trở lại Thanh Vân phong.

Nhưng hiện tại khi nàng nhắm mắt lại, tiếng chửi rủa xối xả, âm thanh chán ghét sẽ không dứt bên tai.

Bắc Minh triều to như vậy, bây giờ lại không có chỗ cho nàng dung thân.

Nàng không biết nên đi đâu.

Trong ký ức của nàng, nàng đã là người cô độc lẻ loi, không còn nơi nào có thể đi.

Nàng ngơ ngác đứng dưới tàng cây, ngắm nhìn phương xa.

Đó là phương hướng Thanh Vân phong trong mộng của Linh Phù sơn, nhưng trong hiện thực, Linh Phù sơn hoàn toàn không có Thanh Vân phong.

Cũng không có sư phụ.

"Tiểu cô nương, đã trễ thế này, sao vẫn còn một mình ở đây, hiện tại bắc Minh triều này cũng không thái bình, mau mau về nhà đi!"

Bỗng nhiên, thanh âm ôn hòa vang lên bên tai.

Giọng nói quen thuộc khiến Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, đột ngột quay đầu lại.

Một nam tử trung niên mặc áo trắng hai bên tóc mai đã bạc đứng đằng sau.

“Sư… Sư phụ?”

Người trung niên rõ ràng sửng sốt: “Sư phụ?”

“Sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết không nhịn được nữa, nhào thẳng tới, ôm chặt lấy trung niên mà khóc thút thít, nỗi uất ức tràn ngập dường như giờ phút này cũng có thể tiết lộ.

Trung niên bị một màn bất thình lình này làm cho không biết làm sao, nhưng sau khi do dự liền nhẹ nhàng giơ tay lên, vỗ vỗ phía sau lưng nàng, ấm giọng mở miệng.

“Tiểu cô nương, ta không phải sư phụ của ngươi, có phải ngươi nhận lầm người hay không?”

Tiêu Cảnh Tuyết như người mới tỉnh mộng, lúc này mới phát hiện mặc dù người trung niên trước mắt trông giống như sư phụ trong mơ, nhưng dường như không nhận ra mình.

“Thật có lỗi…”

Nàng lúc này mới kịp phản ứng, hình như mình nhận sai người.

“Không sao đâu, tiểu cô nương, mặt của ngươi…”

Trung niên xua tay, sau đó chỉ chỉ mặt nàng.

Tiêu Cảnh Tuyết vội cúi đầu, áy náy nói: “Thật xin lỗi, ngươi bị dọa à?”

Trung niên lắc đầu, cũng không có ý kinh hách gì.

“Ta thấy vừa rồi ngươi khóc một mình ở đây, có phải gặp phải chuyện gì không?”

Có lẽ do người trước mặt rất giống sư phụ trong mộng của mình, Tiêu Cảnh Tuyết vốn đang hoảng loạn, sợ hãi trong lòng lại vơi đi.

"Ta… rõ ràng đã cứu rất nhiều người, nhưng lại bị bọn họ nghĩ là yêu nữ, tiên sinh, ngài cảm thấy ta cứu những người kia, đáng sao?"

Đối mặt với ánh mắt mang theo cầu giải rõ ràng của nữ tử trước mắt, trung niên mở miệng hỏi thăm.

"Cô nương, ngươi là học y?"

"Ừm… "

"Vậy ngươi học y là vì cứu người sao?"

"Đúng."

Trung niên bỗng nhiên cười, "Đây không phải là đáp án sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhất thời sửng sốt.

Đây… là đáp án, chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

"Ngươi cứu người, liên quan gì đến bọn họ, muốn cứu thì cứu, không muốn cứu thì không cứu, đã muốn cứu thì cần gì phải xoắn xuýt như thế."

"Cùng lắm thì một lần sau, không cứu được là được, xong rồi thì cần gì phải hỏi mình lúc ấy có đáng ra tay hay không, có hữu dụng không?"

"Đáng giá thì ngươi cứu, không đáng thì sao, giết bọn họ à? Vậy lúc trước ngươi cần gì phải cứu bọn họ chứ?"

Tiêu Cảnh Tuyết nghe đạo lý này, thấy dường như rất đơn giản, nhưng lại rất phức tạp, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Người trung niên kia lại dẫn nàng ngồi dưới tàn cây, giọng điệu ôn hòa.

“Ước nguyện ban đầu của đầu bếp chính là cho người ta ăn no mà thôi. Một người đói bụng đến cực điểm, bất kể là sơn hào hải vị hay là bánh gạo thiu, hắn đều sẽ ăn. Mà một người đã ăn no, có được ăn thêm thức ăn ngon hơn nữa hắn cũng sẽ không liếc mắt nhìn. Chẳng lẽ bởi vì đồ ăn không ngon sao. Không, là bởi vì hắn không còn đói bụng nữa mà thôi.”

“Nếu hắn lại lần nữa đói bụng, bất kể là ngô hay là thịt cá thì hắn đều có thể ăn tiếp, bởi vì hắn chỉ muốn bản thân mình sẽ không chết đói.”

“Người được cứu cũng là như thế, ngươi đã cứu bọn họ, ngược lại bọn họ lại còn mắng ngươi là yêu nữ, chẳng lẽ ngươi cảm thấy mình không phải là một thầy thuốc sao?”

Người trung niên mỉm cười nói: “Vẫn câu nói đó.”

Trung niên nhìn nàng, thần sắc ôn hòa, khiến Tiêu Cảnh Tuyết như rơi vào giấc mộng.

“Ngươi cứu người, liên quan gì tới bọn họ, cùng lắm thì lần sau không cứu được nữa là được.”

“Cùng lắm thì… lần sau không cứu được là được?”

Tiêu Cảnh Tuyết như mới tỉnh từ trong mộng, lẩm bẩm lẩm bẩm.

Người trung niên vỗ vai nàng, ôn hòa nói: “Về nhà đi, chắc chắn sẽ có người vĩnh viễn tin tưởng ngươi, cho dù ngươi biến thành cái dạng gì.”

“Về nhà…”

Tiêu Cảnh Tuyết ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm dần dần mây đen tản đi, nhìn ánh trăng sáng tỏ.

Trong trăng sáng, dường như có Thanh Vân phong trong giấc mơ của nàng, có sư phụ và sư huynh trong mộng của nàng…

Đôi mắt nàng hiện ra ánh sáng, dần dần nở nụ cười.

“Được rồi, về nhà thôi.”

…

Chương 279: Kết minh kháng Bình Thiên

Ngoại giới, Ngư Uyên hạp.

“Tiền bối, đã đủ bảy ngày rồi, sư muội sao còn chưa tỉnh lại?”

Mộ Dung Thiên sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại trong hư không.

Mấy ngày trước Tiền Hải cũng mang theo Thiên Nhạc chạy tới nơi này, giờ phút này hai người đã hiểu rõ tình huống, khẩn trương chờ trên phi thuyền.

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch nhìn về phía Tôn Ngạo, dù sao bọn họ cũng chưa vượt qua Niết Bàn tâm kiếp, nên cũng không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì.

Người sau chau mày.

“Bình thường mà nói, thời gian độ tâm kiếp càng dài, càng dễ đắm chìm trong đó, hoặc cuối cùng sẽ không phân rõ hiện thực cùng tâm kiếp, rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma, hoặc sẽ vĩnh viễn lâm vào trong tâm kiếp, thần hồn tiêu vong.”

Nghe được những lời này, Mộ Dung Thiên càng lo lắng hơn.

Trên tế đàn, khí độc toàn thân Tiêu Cảnh Tuyết bốc lên, lại ngẫu nhiên có thần quang tô điểm.

Phảng phất như hai loại công pháp tâm quyết hoàn toàn khác nhau đang va chạm, cực kỳ không ổn định.

Dưới sự lo lắng chờ đợi của tất cả mọi người, hai loại khí tức này dần nội liễm.

Cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu chấn động, lông mi nàng run rẩy, chậm rãi mở đôi mắt ẩn chứa tử ý.

"Sư muội!"

Thấy nàng tỉnh lại, Mộ Dung Thiên vọt tới đầu tiên, vẻ mặt kích động, theo sát phía sau chính là Thiên Nhạc.

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch, Tôn Ngạo cũng lắc mình lướt tới.

"Sư muội, ngươi không sao chứ?"

Mộ Dung Thiên căng thẳng hỏi thăm.

Nhìn vẻ quan tâm lo lắng trong mắt hắn, Tiêu Cảnh Tuyết ấm áp, khẽ lắc đầu.

"Ta không sao, đã khiến sư huynh lo lắng."

Thiên Nhạc đứng sau lưng Mộ Dung Thiên, mặc dù không nói gì, nhưng rõ ràng có thể thấy khuôn mặt căng thẳng của hắn cũng nới lỏng xuống.

Đồng thời hắn nắm chặt trường đao trong tay, có chút tự trách.

Đã nói phải bảo vệ sư tỷ, kết quả lại để sư tỷ một mình mạo hiểm.

Truy đuổi tận gốc thì cũng là vì thực lực của mình quá yếu.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi."

Đám người Bắc Thần Huyền Dịch đều là thở dài một cái.

"Đúng rồi, sư phụ đâu?"

Sau khi phục hồi tinh thần, Tiêu Cảnh Tuyết lập tức tìm kiếm Thẩm An Tại ở đó, muốn chia sẻ niềm vui sướng mình

đột phá đến thượng tam cảnh.

Nhưng nàng phát hiện tuy người ở đây nhiều nhưng lại không thấy bóng dáng áo trắng quen thuộc kia.

“Sư phụ ngươi lúc trước hẳn là dùng phân thân xuyên qua hư không mà tới, khoảng cách quá xa, phân thân không cách nào duy trì, đã biến mất.”

Vào lúc này Tôn Ngạo mở miệng, trong lòng còn rất là khiếp sợ.

Mặc dù biết thực lực Thẩm An Tại rất mạnh, đến cả Kim tộc trưởng cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng khoảng cách dài như vậy vẫn có thể phân thân hàng lâm, đã không phải cảnh giới Xung Hư cảnh bình thường có thể đạt tới.

“Như vậy à…”

Tiêu Cảnh Tuyết thì thào gật đầu, trong lòng nghĩ mà sợ.

Cũng may, tất cả những thứ vừa xảy ra chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Sư phụ, sư huynh, sư đệ, còn có Thanh Vân phong cũng không phải là hư ảo, mà là tồn tại chân thật.

“Cảnh Tuyết, Cảnh Tuyết!”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, phương xa bỗng nhiên truyền đến âm thanh lo lắng hô to.

Quay đầu nhìn lại, Tiêu Ngạo Hải thân khoác chiến giáp tay cầm trường kiếm, một đường lao vùn vụt, sau lưng còn có không ít người đi theo.

Thái tử Đại An triều Tiêu Thiên Sách, thống lĩnh Bạch Ngọc quân, cùng với Huyền Ngọc Tử, Mộc trưởng lão, Triệu trưởng lão, Lăng Phi Sương.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp, thanh thế cực lớn.

Khi thấy Tiêu Cảnh Tuyết bình an vô sự, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi biết tin Tiêu Cảnh Tuyết mất tích, bọn họ liền ngựa không dừng vó chạy đến, cuối cùng mới tìm được tới nơi này.

Đặc biệt là khi nghe nói Tiêu Cảnh Tuyết biến thành yêu nữ mặt đầy đốm độc, Tiêu Ngạo Hải thiếu chút nữa bạo khởi giết người.

"Phụ vương, chưởng môn sư bá…"

Tiêu Cảnh Tuyết vội đứng dậy, đám Mộ Dung Thiên cũng hành lễ theo.

Nhìn con gái nhà mình chỉ đứng ở nơi đó, tu vi cũng đã thâm bất khả trắc, bất luận là Tiêu Ngạo Hải hay là Huyền Ngọc Tử đều kinh ngạc không thôi.

Tình huống dường như… không giống như những lời đồn đãi kia?

Rất nhanh, từ miệng Bắc Thần Huyền Dịch bọn họ đã biết được chân tướng sự tình, cũng biết chân chính giải quyết tai nạn nơi này cũng không phải là công sức một mình Tiêu Cảnh Tuyết, mà là Thẩm An Tại vẫn xa tại Trung châu lúc trước. Bọn họ liếc nhau một cái, có thể nhìn thấy khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

"Không có việc gì là tốt rồi!"

Tiêu Ngạo Hải như trút được gánh nặng, vuốt vuốt tóc Tiêu Cảnh Tuyết, sau đó ngưng trọng nhìn Bắc Thiên Huyền Dịch.

"Bắc Thần cốc chủ, Bạch Ngọc quân và Trấn Nam quân đã điều vào Bắc Minh, bất cứ lúc nào cũng kề vai chiến đấu cùng Bắc Minh, cùng ngự Bình Thiên!"

Bắc Thần Huyền Dịch nghiêm túc gật đầu.

Dã tâm của đám sói Bình Thiên triều rất rõ ràng, cho dù bọn họ không muốn chiến tranh liên miên, nhưng một khi họ ở thế bị động, Bình Thiên triều càng thêm càn rỡ.

Hai lần âm mưu của Ma giáo xảy ra trong Đại An cùng Bắc Minh triều, trước sau đều chính là vết xe đổ.

Muốn trừ hậu hoạn vĩnh viễn, cách duy nhất chính là một trận chiến kết minh!

"Cảnh Tuyết, chỗ bệnh dịch độc này đã được giải trừ, liền về Đại An đi."

Nghe phụ thân nói, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu.

Độc đã được giải, kế tiếp là binh khí gặp nhau, nàng cũng không thích hợp ở lại chỗ này nữa.

Đương nhiên, nếu như Bình Thiên triều bên kia xuất động thượng tam cảnh, nàng tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dù sao trong Đại An và Bắc Minh hiện tại cũng chỉ có mình nàng là cường giả Niết Bàn.

Cuối cùng, Bạch Ngọc tướng quân và Tiêu Thiên Sách ở lại bên này, chuẩn bị tiến về hoàng thất Bắc Minh, cùng thảo luận kế sách dẹp yên thiên địa.

Mà đám người Tiêu Cảnh Tuyết thì bước lên con đường trở về Linh Phù sơn.

Nhìn bọn họ rời đi, ánh mắt Bắc Thần Huyền Dịch sâu xa, chậm rãi mở miệng.

Bất luận là Tiêu Cảnh Tuyết hay Mộ Dung Thiên, hai người kia đã bắt đầu thể hiện tư thái cường giả chân chính. Chuyện ở Nam Quyết vực chẳng qua chỉ là khởi điểm của bọn họ mà thôi.

Cho dù là Thiên Nhạc nhỏ nhất kia, mặc dù tu vi không cao, nhưng đao thế chất chứa cực sâu trong cơ thể, cũng làm hắn kinh ngạc.

"Thái tử điện hạ, Bạch Ngọc tướng quân, xin theo ta đến hoàng thành gặp mặt Thánh thượng."

"Đã làm phiền Bắc Thần cốc chủ rồi."

Tiêu Thiên Sách chắp tay hành lễ, một đoàn người bước lên phi thuyền, cứ như vậy đi xa.

Đợi đến khi toàn bộ người Ngư Uyên hạp đi tới, bên ngoài, có người khập khễnh chạy tới.

"Đợi đã, ta còn chưa lên thuyền đâu!"

Một trung niên không có chút tu vi, cố gắng mở to đôi mắt đậu xanh nhìn xung quanh, khi nhìn thấy phi thuyền đi xa, cực lực la lên.

Nhưng phi thuyền vẫn bay xa, chỉ để lại một chấm nhỏ trên bầu trời.

Vẻ mặt Từ Hoan buồn bã, quay đầu lại khập khiễng đi về phía Dược Vương cốc.

Không có cách nào, không có tu vi, hắn muốn từ Bắc Minh trở về Đại An triều, thời điểm đến được Linh Phù sơn có lẽ cũng đã hết một năm.

…

Chương 280: Kiểm nghiệm thành quả tu hành

"Ngươi nói là, lúc độ kiếp ngươi suýt nữa đã sa đọa, là sư phụ ngươi kịp thời xuất hiện ư?"

Trong mây, mọi người vừa bay, vừa nghe Tiêu Cảnh Tuyết thuật lại chuyện tâm kiếp.

Nghe nàng ở trong tâm kiếp còn gặp Thẩm An Tại đó, Tôn Ngạo không khỏi nhíu mày kinh nghi.

Tâm kiếp được gọi là tâm kiếp là vì sẽ khiến người sợ hãi, phải chịu đựng thống khổ chôn sâu nơi đáy lòng, thậm chí còn lãng quên hết những vẻ đẹp vô tận kia.

Tiêu Cảnh Tuyết nói nàng không nhớ được đám người Thanh Vân phong, Thẩm An Tại, Mộ Dung Thiên, hoàn toàn chính xác là có khả năng.

Dù sao lúc trước khi Tôn Ngạo độ kiếp hắn vẫn còn nhớ, hắn còn nhớ rõ có một nam tử tu kiếm từng cùng mình vào nam ra bắc.

Nhưng lúc đó cũng không biết người kia là ai, cũng chưa từng thật sự xuất hiện trong tâm kiếp.

"Quái dị, thật sự quá quái dị!"

Tôn Ngạo gãi đầu gãi tai, từ đầu đến cuối đều nghĩ mãi mà không hiểu.

Tại sao Thẩm An Tại thật sự lại xuất hiện trong tâm kiếp của Tiêu Cảnh Tuyết?

Nếu thời điểm độ tâm kiếp lại có người quan trọng nhất với mình xuất hiện bầu bạn khuyên buộc độ kiếp, vậy còn ai sẽ độ kiếp thất bại nữa?

"Có phải ngươi nhớ nhầm không?"

Tôn Ngạo vẫn có chút không quá tin tưởng.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lại lắc đầu, nói như chém đinh chặt sắt: "Vãn bối tin tưởng, sư phụ đã đến."

Cho dù trung niên áo trắng trong tâm kiếp vẫn không thừa nhận là sư phụ của nàng, nhưng nàng xác định, chính xác là như vậy!

Nếu như không có sư phụ xuất hiện, cho dù nàng có thể nhất thời bảo vệ bản tâm ở giữa tâm kiếp, nhưng vẫn luôn bị người ta xa lánh, lâm vào cô tịch.

Cứ thế mãi, không ai dám đảm bảo có thể vĩnh viễn lâm vào tâm kiếp hay không, hoặc là không phân biệt được thực hư ảo, tẩu hỏa nhập ma hay không.

Tôn Ngạo chau mày.

Loại tình huống này hắn cho tới bây giờ còn chưa từng biết qua, trong cổ tịch cũng chưa bao giờ ghi lại có người nào có thể tiến vào tâm kiếp của người khác.

Cụ thể có phải Thẩm An Tại đã nhúng tay vào tâm kiếp của Tiêu Cảnh Tuyết hay không, chỉ có thể chờ Thẩm An Tại trở về, hoặc là sau khi hắn về Linh cảnh lại đi hỏi thăm.

"Tề Thiên tiền bối, hiện tại ngài đi theo chúng ta cùng nhau trở về Linh Phù sơn, hay là quay về Trung châu?"

Mộ Dung Thiên ở một bên hỏi.

"Đương nhiên bản tôn muốn đi Linh Phù sơn để xem một chút, cũng để đảm bảo sau này các ngươi không có nguy hiểm

gì.”

Tôn Ngạo chắp tay mở miệng, nhưng trong lòng lại có ý định khác.

Tên Tiểu Bạch kia, mỗi ngày đều nhắc tới Thanh Vân phong thật tốt, có chí bảo ăn không hết, hắn cần phải đi tìm hiểu rõ ràng.

“Tề Thiên tiền bối đến Linh Phù sơn chính là vinh hạnh của tông môn ta.”

Huyền Ngọc Tử cười ha ha, chắp tay mở miệng.

“Huyền Chưởng môn nói quá lời.”

Tôn Ngạo hơi đáp lễ, cũng không bày ra vẻ kiêu ngạo của Xung Hư cảnh.

Lúc đáp lễ, hắn nhìn thoáng qua trung niên áo bào trắng ấm áp trước mắt, chỉ có tu vi Càn Khôn cảnh, nhíu mày, có một loại cảm giác kỳ quái.

Lúc nhìn lại, cảm giác kỳ quái kia lại biến mất.

“Kỳ quái… “

Tôn Ngạo lẩm bẩm tự nói, lắc lắc đầu không nói nữa, chỉ cho là mình cảm giác sai rồi.

“Hiện giờ Cảnh Tuyết nhân họa đắc phúc, đột phá vào thượng tam cảnh, Đại An triều ta coi như là có được một cường giả chân chính rồi, không cần sự tình gì cũng phải nhìn sắc mặt Bình Thiên triều nữa!”

Bọn Triệu Thành cùng Mộc trưởng lão nghiến răng nghiến lợi mở miệng.

Bất kể là Ma giáo hay là Bình Thiên triều, đều là thứ bọn họ thống hận.

Đại Tế Ti của Ma giáo đã chết, rắn mất đầu là không đáng sợ, hiện tại kẻ địch thật sự của bọn họ cũng chỉ còn lại Bình Thiên triều.

"Đúng vậy, Bình Thiên triều dù lợi hại thế nào, chẳng lẽ có thể mạnh hơn Thẩm trưởng lão sao, cùng lắm thì chúng ta phái người đi mời Thẩm trưởng lão trở về!"

Mộc trưởng lão gật đầu tán thành.

"Khụ khụ…"

Tôn Ngạo ho khan hai tiếng, nhắc nhở: "Thẩm phong chủ tại Linh cảnh tiêu hao quá lớn, lần này lại kéo dài khoảng cách cứu người, chỉ sợ cần một năm nửa năm tĩnh dưỡng, không cách nào xuất thủ."

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày nhìn về phía Mộ Dung Thiên, căng thẳng hỏi: "Sư phụ người làm sao vậy?"

"Sư phụ người vì thần tính của Thần Hoàng thụ mà xâm nhập vào cấm địa hoang vu, nếu không phải có… Ặc, người quen cũ của sư phụ xuất thủ, theo Bách Lý tiền bối nói là phải lành ít dữ nhiều, hơn nữa lúc đi ra người còn rất suy yếu."

Mộ Dung Thiên suýt chút nữa nói ra ba chữ "Liễu trưởng lão", nghĩ đến Tôn Ngạo còn ở đây, hắn mới kịp thời đổi giọng.

"Nghiêm trọng như vậy…"

Nghe thấy sư phụ mình bị thương không bình thường ở Linh cảnh, đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết nhíu chặt, có chút áy náy.

Cho dù thương thế của sư phụ còn chưa lành, nhưng vẫn xuyên qua hư không tới cứu mình.

Điều này khiến nàng cảm động, rất tự trách bản thân, cứ luôn khiến sư phụ lo lắng.

Hơn nữa vừa rồi Mộ Dung Thiên nhắc tới Thần Hoàng thụ, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi vô thức nhìn thoáng qua cây lửa nóng bỏng trong thức hải của mình.

Sư phụ hắn… sẽ không truyền Thần Hoàng thụ mà hắn thật vất vả mới có được cho mình chứ?

Mà Tiêu Ngạo Hải cùng Mộc trưởng lão nghe được hai chữ người quen cũ, hai mắt đều chớp lên.

Trong lòng suy đoán, có lẽ không phải nghĩa phụ của Thẩm An Tại đã thật sự ra tay.

Chỉ có Huyền Ngọc Tử mỉm cười, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên đầy thâm ý.

Người có thể không sợ khí lực hoang vu, hắn đại khái có thể đoán được là ai.

Ngoại trừ người tu luyện Cửu Huyền Đạo Liên công và người của Thiên gia, Thiên Huyền đại lục này, còn có ai có thể làm được chứ?

“Mộ Dung sư đệ, nghe nói ngươi đã lĩnh ngộ kiếm đạo?”

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng của nữ tử truyền đến, Lăng Phi Sương vẫn im lặng chợt mở miệng.

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, sau đó quay đầu.

So với trước kia, khí tức Lăng Phi Sương càng nội liễm, nhưng chỉ là Địa Linh cảnh.

Ấn ký đạo liên trên mi tâm nàng mặc dù rất nhạt, lại làm nàng nhìn càng thêm thoát tục.

“Đúng vậy, Lăng sư tỷ, may mắn lĩnh ngộ được.”

Mộ Dung Thiên cười ngây ngô mở miệng.

“Trở về luyện tập thử, xem ngươi có tiến bộ hay không.”

Lăng Phi Sương bình tĩnh mở miệng, giọng điệu thanh lãnh.

"Vâng, đã rõ!"

Mộ Dung Thiên nghe vậy, lập tức nảy sinh hứng thú, xoa tay kích động muốn thử.

Hắc, trước đây mình luôn bị sư tỷ hành hung, hiện tại tu vi tăng lên, cuối cùng cũng sắp được nếm quả rồi.

Tôn Ngạo cũng nhìn thoáng qua Lăng Phi Sương, nhất là ấn ký Đạo Liên ở mi tâm nàng, chẳng qua cũng không nhìn ra được lai lịch gì.

"Tiểu cô nương, ngươi xác định muốn đánh với hắn?"

Hắn hơi nghi ngờ nhìn Lăng Phi Sương.

Chỉ là Địa Linh cảnh, cho dù Mộ Dung Thiên có áp chế tu vi, dựa vào kiếm đạo của hắn, thắng bại giữa hai người hẳn cũng không có gì đáng lo ngại, đúng không?

Lăng Phi Sương hơi hành lễ, mở miệng nói: "Làm sư tỷ, ta cũng muốn kiểm nghiệm thành quả tu hành của sư đệ."

Thần sắc Tôn Ngạo cổ quái.

Kiểm nghiệm thành quả tu hành…

Nàng biết mình đang nói cái gì sao?

Kiểm nghiệm thành quả tu hành của người trong Thiên Kiêu bảng?

Hắn lắc đầu, không nói thêm gì.

Đoàn người đi hết lộ trình, vội vàng trở về Linh Phù sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Cảnh Tuyết, hắn đi tới Dược viên của Thanh Vân phong.

Mà sau khi nhìn thấy dược liệu phía sau núi có niên đại thấp nhất cũng là trăm năm, hắn há to miệng, mở to hai mắt.

"Ta… ta, trời đậu…"

Làm hắn khiếp sợ nhất không phải là những linh dược trân quý kia, mà là…

Đúng như Bách Lý Nhất Kiếm hắn đã nói, đất của hơn hai mươi mẫu này, tất cả đều là tiên thiên chí bảo!!

"A!"

"Sư tỷ ta sai rồi, ta không giả vờ nữa… A!"

Khi hắn còn đang khiếp sợ, thì phương hướng diễn võ trường xa xa cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết quen thuộc.

Hắn không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, có chút kinh ngạc.

Giọng nói ban nãy… sao lại giống như của Mộ Dung Thiên phát ra nhỉ?

Hắn sẽ không… bị đánh chứ?

Nhìn ra hắn kinh nghi, Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh cười yếu ớt mở miệng.

"Sư huynh đã lĩnh ngộ kiếm đạo, nhưng mấy ngày nay Lăng sư tỷ cũng không nhàn rỗi, sau khi Liễu trưởng lão rời đi nàng liền bế quan, nghe nói lúc đó cũng đã tiếp xúc tới lĩnh vực đạo, cũng không biết sư tỷ là đã lĩnh ngộ được đạo Hoa Lạc Diệp trước, hay là đạo Kính Nguyệt, hoặc là…"

"Cả hai đều đã ngộ ra?"

Tôn Ngạo ngây ngẩn cả người.

Cái quái gì đấy?

Võ giả Địa Linh cảnh đến từ một nơi đất đai cằn cỗi, mà lĩnh ngộ được hai loại đạo?

…

Chương 281: Vào Thần Phù tháp

Trên Diễn Võ Trường, Mộ Dung Thiên vẻ mặt ủ rũ, chiếc áo đen vốn không vừa người đã bị xé rách.

Thần sắc Lăng Phi Sương lạnh nhạt, không tổn hao gì, đứng ở đối diện, vừa thu chưởng.

"Ở trước mặt người khác còn có thể trang bức, ở trước mặt sư tỷ thì ngươi còn thiếu chút hỏa hầu."

Nàng mở miệng trong trẻo nhưng từng chữ từng chữ lạnh lùng.

"Ừm… "

Mộ Dung Thiên lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn nữ tử lạnh lùng trước mắt.

Hai chân thon dài trắng nõn vẫn chói mắt như trước, nhưng ánh mắt của hắn không dừng lại ở chỗ này, mà nhìn ấn ký trên mi tâm Lăng Phi Sương.

Vì hắn cảm giác được, hình như đạo liên này có sức mạnh huyền diệu, hoàn toàn không thua gì Vô Song Ngự Kiếm quyết của mình.

"Sư tỷ, rốt cuộc bây giờ ngươi đã đạt tới cảnh giới gì rồi?"

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy tò mò.

Rõ ràng trên cảm nhận, Lăng Phi Sương chỉ có thực lực Địa Linh cảnh đỉnh phong, nhưng nếu thật sự phối hợp với hai đạo ý của nàng, thực lực lại vượt xa Địa Linh cảnh.

Nghe thanh niên tò mò hỏi thăm, Lăng Phi Sương lắc đầu.

“Không rõ lắm.”

Nàng thật sự không biết cảnh giới bây giờ cụ thể là gì, chỉ biết là sư phụ nói, dừng lại ở cảnh giới này tích lũy công pháp càng lâu, sau đó đột phá càng nhanh.

Mộ Dung Thiên lập tức nhụt chí.

Còn định trở về cố gắng khoe khoang trước mặt sư tỷ một phen, không ngờ vẫn bị hành hung.

Cũng đúng, sư tỷ chính là đồ đệ của Liễu trưởng lão.

Ngay cả các tộc trưởng Linh cảnh đều phải cung kính đối đãi với Liễu trưởng lão, đồ đệ nàng dạy sao có thể kém chứ.

Xem ra muốn đánh thắng Lăng sư tỷ, chính mình còn phải mạnh hơn mới được.

“Sư huynh, ăn cơm thôi.”

Lúc Mộ Dung Thiên chuẩn bị xách kiếm tiếp tục luận bàn, Thiên Nhạc đã đi tới nhắc nhở.

Lúc này hai người mới thu tay lại, người trước lại chạy tới Dược viên.

Bên kia, Tiêu Cảnh Tuyết đang ở nơi linh khí nồng đậm nhất trong Dược viên lấy ra nhẫn trữ vật mà Mộ Dung Thiên giao cho mình.

“Ai… Trình độ linh khí nồng nặc này đã không thua gì Thánh địa của tộc ta rồi.”

Tôn Ngạo hít sâu một hơi, kinh ngạc không thôi.

Sau đó, hắn lại nhíu mày.

Bởi vì hắn nhìn thấy điểm trung tâm, cũng là một mẫu dược điền linh khí nồng đậm nhất, vẫn chưa trồng bất kỳ loại

linh dược nào.

“Linh khí tràn đầy như vậy, sao mẫu dược điền này lại khôngdùng trồng dược liệu?”

Nghe được nghi vấn của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng.

“Trước kia nơi này có trồng thuốc, nhưng sau này sư phụ cũng đã nhổ. Bởi vì một mẫu dược điền này có tác dụng khác.”

“Có tác dụng khác?”

Thời điểm Tôn Ngạo khó hiểu, liền nhìn thấy thiếu nữ áo tím trước mắt vỗ nhẹ nhẫn trữ vật.

Một quan tài băng tỏa ra khí lạnh rơi vào trên mảnh đất trống trải của Dược viên, bên trong có một lão giả sắc mặt hồng nhuận phơn phớt.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Có ý tứ gì đấy?

Không trồng linh dược, chẳng lẽ định dùng làm nghĩa trang?

Tiêu Cảnh Tuyết cẩn thận từng li từng tí mở nắp quan tài ra, sau đó hai tay bắt ấn, dùng cách mà Thẩm An Tại đã dạy để thúc giục cấm chế trong quan tài đá.

Chỉ một thoáng, toàn bộ linh khí trong dược điền đều xao động.

Toàn bộ giờ phút này, linh khí dũng mãnh lao vào trong quan tài băng, nồng đậm đến mức hóa thành mây mù bốc lên.

Như ẩn như hiện, giống như tiên cảnh.

Bịch, phanh…

Hai tiếng tim đập tràn ngập sự sống lại vang lên.

Một đạo là từ trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết truyền đến, mà đạo còn lại chính là từ trong quan tài băng kia.

Tôn Ngạo kinh hãi.

Thẩm An Tại truyền Thần Hoàng tâm cho Tiêu Cảnh Tuyết, đây là điều hắn đã thấy.

Nhưng không nghĩ tới thi thể trong quan tài băng vậy mà lại ẩn chứa một Thương Ngô tâm chứa thần tính!

Dưới sự gia trì của linh khí, tích lũy theo thời gian, Thần tính tăng trưởng, sợ sẽ có cơ hội hóa thành Thần Hoàng tâm thứ hai!

Thần Hoàng tâm và Thần Hoàng thụ không giống nhau, Thần Hoàng tâm chỉ có tác dụng với một người.

Mà Thần Hoàng thụ lại ảnh hưởng tới toàn bộ Thánh địa của Phượng Hoàng tộc, nó có thể giúp tương lai của bọn họ cô đọng được Thần Hoàng tâm.

Bây giờ đã mất đi Thần Hoàng thụ, thứ có thể giúp người ngưng tụ ra Thần Hoàng tâm, chỉ có phần thần tính Thẩm An Tại trước đó liều chết bảo vệ.

Mà bây giờ, tất cả đều ở trên thân hai người trước mắt này.

Ánh mắt Tôn Ngạo lấp loé, Tiêu Cảnh Tuyết là đồ đệ của Thẩm An Tại, hắn truyền Thần Hoàng tâm cho nàng, chính mình cũng không ngoài ý muốn.

So sánh như vậy, xem ra địa vị lão giả trong quan tài băng kia cũng không thấp trong lòng Thẩm An Tại!

Chẳng qua…

Người đã chết rồi, có cũng vô dụng, Thần Hoàng tâm cũng chỉ có thể cam đoan thân thể hắn hoàn toàn không bị mục nát,

đạt được sinh cơ mà thôi, nhưng vĩnh viễn vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Đây là ý nghĩa gì chứ?

Hắn thở dài, không nói thêm gì.

Tiếp nhận sắp xếp thi thể Trịnh Tam Sơn theo yêu cầu của sư phụ vào trong Dược viên xong, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua phương xa.

Hiện tại Thần Hoàng tâm đã xuất hiện, chỉ là không biết Vu sư huynh đã tìm được đạo hay chưa.

"Sư muội, cơm mở rồi, chưởng môn sư bá bọn họ đều đến cả. Đêm nay có sẵn Ngũ Linh áp ngươi thích ăn đấy!"

Trước cửa Dược viên, tiếng gọi của Mộ Dung Thiên truyền đến.

"Được rồi, tới ngay."

Tiêu Cảnh Tuyết đáp một tiếng, sau đó nhìn Tôn Ngạo ở bên cạnh, mở miệng: "Tiền bối có cần đi cùng không?"

"Vào thượng tam cảnh đã có thể tích cốc, bản tôn không tham gia náo nhiệt nữa."

Tôn Ngạo cười khoát tay áo.

Tiêu Cảnh Tuyết lễ phép mỉm cười, sau đó rời đi.

Đợi nàng đi rồi, Tôn Ngạo nhìn chung quanh, sau đó ngồi xổm xuống nhặt lên một nắm đất…

…

Đông Linh vực, Thiên điện trong Thần Phù điện.

"Chính Nguyên, thiên phú của ngươi ở trong điện không tính là đứng đầu, chuyến đi lần này đến Thần Phù tháp, ngươi nhất định phải nắm chắc mới được."

Một lão giả tình ý sâu xa nhìn thanh niên bên dưới.

“Xin Hà trưởng lão cứ yên tâm, Chính Nguyên nhất định không phụ lòng!”

Chính Nguyên hành lễ, giọng điệu kiên định.

“Ngộ phù trong Thần Phù tháp, muốn đợi lâu, cần rất nhiều đan dược ôn thần dưỡng hồn, bản trưởng lão không rành đan đạo, ngươi chờ mấy ngày, ta đến Tây Hoang vực lấy chút thuốc cho ngươi.”

Hà trưởng lão mở miệng nói.

“Làm phiền trưởng lão lo lắng, chẳng qua sư thúc tại Linh Phù sơn của đệ tử đã đưa đan dược tới, tính sơ thì có thể chèo chống không ít thời gian trong Thần Phù tháp.”

“Sao có thể đùa giỡn như vậy, tiến vào Thần Phù tháp là việc lớn, những đan dược kia có thể để ngươi ở bên trong bao lâu, ngươi cần gì nóng vội, đi vào Thần Phù tháp trễ một chút cũng không thiếu miếng thịt.”

Sắc mặt Hà trưởng lão nghiêm túc, mở miệng răn dạy.

“Trưởng lão, đan dược thật sự đủ rồi, Thẩm sư thúc đưa tới tổng cộng ba cân đan dược Bát phẩm cho đệ tử, đan Thất phẩm càng nhiều không kể xiết, ở lại phù tháp mấy năm cũng không cần lo lắng thần hồn tiêu hao quá độ.”

Vu Chính Nguyên cười khổ mở miệng.

“Bao nhiêu?”

Hà trưởng lão vừa định tiếp tục răn dạy, bỗng nhiên sửng sốt một chút, có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Ba cân đan dược bát phẩm, thất phẩm thì nhiều không kể xiết!

Trước không nói luyện đan sư bát phẩm của Thiên Huyền đại lục là có rất ít, chỉ riêng những tài liệu cần thiết cho những đan dược này, đoán chừng đều là con số trên trời?

Thẩm sư thúc kia của hắn, từ đâu kiếm được nhiều dược liệu như vậy?

"Chờ một chút!"

Hà trưởng lão nhíu mày, chợt nhớ ra cái gì đó: "Thẩm sư thúc vừa rồi ngươi nói đó… không phải là người trong tin tức của Phong Vũ lâu vài ngày trước, vị Thẩm An Tại đã chém tộc trưởng Kim Ô tộc kia chứ?"

"Đúng vậy." Vu Chính Nguyên gật đầu.

"Tê…"

Hà trưởng lão hít sâu một hơi, thần sắc cổ quái nhìn thoáng qua thanh niên trước mắt.

Được rồi, vốn cho rằng tiểu tử này xuất thân hàn vi, gia cảnh phổ thông, không ngờ lại có địa vị lớn như vậy.

Danh tiếng Thẩm An Tại, hiện tại toàn bộ Thiên Huyền đại lục có ai không biết?

"Thôi thôi, ngươi cứ đi chuẩn bị đi. Sắp đến lúc tỷ thí võ thuật bốn vực rồi, nếu ngươi cần bất cứ thứ gì cũng có thể tìm ra bản trưởng lão, không cần khách khí, hiểu chưa?"

"Đa tạ trưởng lão, đệ tử xin ghi nhớ."

Vu Chính Nguyên chắp tay, lúc này thối lui, trong lòng còn có chút cảm động.

Nếu như không phải lúc trước gặp vị trưởng lão này giữa vòng vây, chỉ sợ mình một thân một mình cũng đấu không lại đám con cháu thế gia kia, đã sớm bị các loại hành động vụng trộm giằng co chơi chết rồi.

Sau khi vào Thần Phù điện, cũng là vị trưởng lão này quan tâm khắp nơi, mới tránh được rất nhiều phiền toái, có thể an tâm ngộ phù tu luyện.

Hà trưởng lão nhìn bóng lưng thanh niên rời đi, thở dài một hơi, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối.

"Thằng ranh con, cũng không biết do con lừa nào dạy ra, tính tình bướng bỉnh như vậy, bảo hắn bái sư là không đồng ý, sống chết từ chối như bị người đòi mạng, chỉ chịu làm đệ tử bình thường, ai…"

…

Chương 282: Yêu nghiệt các vực

Trung châu, Ngũ mạch của Phượng Hoàng tộc.

“Ngươi nói thần tính của Thần Hoàng thụ mà ngươi liều lĩnh sinh ra như vậy, tất cả đều đã cho người khác, có cần thiết hay không?”

Ngọc Tâm Lan có chút bất đắc dĩ nhìn trung niên áo trắng vác thùng gỗ tưới cho Dược điền trụi lủi.

“Có gì mà cần thiết hay không chứ, đồ đệ kia của ta ngươi cũng không biết, thiên phú dược đạo của nàng cao, tính tình lại nhu thuận, tôn sư trọng đạo, ta không đưa nàng thì đưa cho ai chứ? Tương lai ta còn trông cậy vào nàng dưỡng lão cho ta đây này.”

Thẩm An Tại ngồi tưới linh dịch, mở miệng.

“Ngươi lại nghĩ xa, còn chờ đồ đệ dưỡng lão cho ngươi, chuyện này cần mấy trăm mấy ngàn năm sau nữa mới được?”

Ngọc Tâm Lan dở khóc dở cười.

“Ta đây gọi là phòng ngừa chu đáo, dù sao ngày mai gặp chuyện ngoài ý muốn gì ai cũng không biết trước được, nói không chừng ngày mai ta sẽ thành phế nhân, mạng không còn bao lâu nữa thì sao?”

Thẩm An Tại nói đùa như đúng rồi.

Người trước lắc đầu.

Thôi đi, còn ngoài ý muốn.

Có thể dùng một đao đánh chết cường giả Xung Hư cảnh đỉnh phong, có bất ngờ gì có thể khiến hắn trở thành phế nhân?

"Đúng là rất hâm mộ ngươi, có hai đồ đệ tốt như vậy. Khi đó ngươi lâm vào cảnh giới hoang vu, tên ngốc Mộ Dung Thiên kia biết rõ thập tử vô sinh cũng muốn xông vào cứu ngươi, Bách Lý Nhất Kiếm cũng ngăn không được."

Ngoài bất đắc dĩ, Ngọc Tâm Lan lại có chút hâm mộ, mở miệng.

"Khặc khặc, cái này có gì đáng để hâm mộ đâu, tộc nhân Phượng Hoàng tộc của ngươi có vô số vãn bối, mấy đồ đệ của ta có thể bằng số lẻ chắc."

"Tộc nhân vãn bối vẫn là tộc nhân vãn bối, ta chưa từng kết hôn, cũng không có con nối dõi, cũng không có đệ tử, duy nhất chính là Ngọc Phong tiểu tử ngốc nghếch kia. hắn là cô nhi, là ta nuôi hắn lớn, xem như nửa sư phụ và mẫu thân hắn đi".

Nói xong, Ngọc Tâm Lan khẽ lắc đầu, "Tiểu tử ngốc kia, không để cho ta bận tâm đã là vạn phần hạnh phúc rồi, lần trước nếu không có ngươi và Bách Lý Nhất Kiếm ở đó, chỉ sợ đã gặp phải độc thủ của Xích Ly, nếu thật sự như thế, ta cũng không biết phải ăn nói với phụ mẫu đã mất của hắn như thế nào."

Thẩm An Tại sững sờ, kinh ngạc nhìn nàng: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, còn chưa thành hôn?"

"Cũng còn trẻ, mới tám mươi sáu tuổi." Ngọc Tâm Lan chớp chớp đôi mắt đẹp mở miệng.

"Tám mươi sáu…"

Thẩm An Tại bỗng cảm thấy hít thở không thông, khó có thể tưởng tượng được vẻ phong vận trước mắt vẫn còn, nhưng

mỹ phụ này cũng đã gần trăm tuổi.

Được rồi, cũng do chính hắn còn chưa thích ứng được.

Đối với cường giả thượng tam cảnh mà nói, ở tuổi này quả thực còn rất trẻ, không coi là già.

"Cũng nên thành hôn rồi, nếu Ngọc Phong kết hôn, sau này ngươi sẽ một mình trông coi Dược viên to như vậy, sẽ không cảm thấy nhàm chán sao?"

Thẩm An Tại nói câu được câu mất.

Ngọc Tâm Lan khẽ nhúc nhích lông mi, thử thăm dò: "Vậy sau này ta cũng đi Linh Phù sơn đi, về sau làm Dược đồng cho ngươi, thế nào?"

"Thôi đi, ngươi đường đường là trưởng lão ngũ mạch của Phượng Hoàng tộc, lại đi làm dược đồng cho ta, nếu Long tộc trưởng và Phượng tộc trưởng biết được, không lấy nước bọt ra dìm ta chết đuối cũng còn may."

Thẩm An Tại khoát tay áo, coi như nàng đang nói giỡn.

"Vậy nếu không làm dược đồng, còn có thân phận gì có thể cùng ngươi về Linh Phù sơn?"

Ngọc Tâm Lan lại hỏi, động tác tưới linh dịch của Thẩm An Tại dừng một chút, sau đó cười ha ha.

"Không sai biệt lắm, đây đều là linh dịch ta đặc chế, sau khi tưới qua một lần, thời gian mọc lại những linh dược này sẽ rút ngắn rất nhiều, ta để phối phương lại dược phòng rồi, nếu linh dịch dùng hết rồi, ngươi cũng có thể luyện."

Thấy hắn rõ ràng đang lảng tránh đề tài này, Ngọc Tâm Lan không khỏi khẽ nhíu mày, cười nói: "Nói giỡn thôi, ngươi mời ta đi sao ta cũng không đi, Trung châu đang yên đang lành, chạy xa như vậy để làm gì, ta cũng không phải nhàn rỗi không có việc làm."

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Thẩm An Tại thở phào như trút được gánh nặng.

Ngọc Tâm Lan cười cười, nhưng mặt mày lại rũ xuống vài phần.

Tâm như gương phẳng nhiều năm, chưa từng nghĩ trong bất tri bất giác lại sinh ra cảm giác đối với trung niên thoạt nhìn bình thường, thậm chí ngẫu nhiên còn cà lơ phất phơ trước mắt này.

Chẳng qua…

Nhớ tới khi Thẩm An Tại ngất đi, nữ tử áo xanh canh giữ trong phòng thuốc vài ngày không rời nửa bước, nàng lại lắc đầu.

Người ta lưỡng tình tương duyệt, mình lại xen vào cũng không thích hợp, làm bằng hữu cũng tốt.

Đến tuổi này, nàng đã sớm không còn tâm tư oanh oanh liệt liệt gì nữa, cũng đã quen.

“Đúng rồi, nghe Bách Lý Nhất Kiếm nói, sở dĩ ngươi giúp Mộ Dung Thiên ngưng tụ Chân Long đạo thể, là muốn hắn tham gia thi võ bốn vực hơn một năm sau?”

Ngọc Tâm Lan chợt nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói trong thi võ bốn vực có người có thành tích ưu tú, có hy vọng đi vào Thiên Huyền điện, ta hy vọng hắn thử, tranh một danh Nam Quyết điện sứ.”

“Nam Quyết điện sứ có gì, đến Linh cảnh của ta treo cái danh, đi ra ngoài cũng không ai dám trêu chọc.”

Ngọc Tâm Lan không khỏi mở miệng.

“Không giống nhau, trộn lẫn cái danh Nam Quyết điện sứ, làm rất nhiều chuyện ở Nam Quyết vực sẽ không bó tay bó

chân như vậy.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

Ngọc Tâm Lan cau mày, mặc dù không biết những chuyện mà hắn nói kia là gì, nhưng vẫn mở miệng giảng giải.

“Vậy ngươi phải cẩn thận, thi võ bốn vực không thể đơn giản như tưởng tượng được, tuy rằng thiên phú Mộ Dung Thiên không kém, cho hắn thời gian tất có thể trở thành cường giả, nhưng dù sao hắn bắt đầu quá muộn, so với những yêu nghiệt chân chính kia thì còn chênh lệch nhiều.”

“Không nói những người khác, chỉ riêng Lý Trường Sinh Tề Vân đạo tông ở Nam Quyết các ngươi là có được Ngũ Hành đạo thể, nghe nói cũng sắp đột phá vào cảnh giới Niết Bàn, là ứng cử viên cho mười vị trí đứng đầu.”

“Mà những yêu nghiệt Đông Linh vực, Tây Hoang vực, Bắc Đạo vực kia, đến lúc đó ai cũng sẽ tham gia, hiện tại Mộ Dung Thiên mới là Thiên Linh cảnh, muốn một lần nổi tiếng trong cuộc thi võ bốn vực, giữ được mạng là còn tốt”

Thẩm An Tại mỉm cười: “Ta vốn chỉ nói để cho tên tiểu tử ngốc kia tiến vào mười hạng đầu, chính hắn nói muốn giành vị trí thứ nhất, ta không ngăn được.”

“Người trẻ tuổi, khí thịnh cũng rất bình thường, nhưng vẫn nên an tâm một chút mới tốt.”

Ngọc Tâm Lan lắc đầu: “Thần tử Lục Thành của Thần Phù điện ở Đông Linh vực, tu vi đã là Niết Bàn, còn nắm giữ phù Cửu phẩm, mà cùng là Đông Linh vực, đệ tử quan môn của Cửu Dương kiếm tiên - Ô Thiên Nghị cũng đã đạt tới cảnh giới Niết Bàn, ngộ ra kiếm đạo.”

“Trừ bọn họ ra, còn có người của Thác Bạt gia tộc Bắc Đạo vực, Thác Bạt Phá Nhạc, đồ đệ Bạch Diệu Linh của Huyền Vu Tây Hoang vực.”

“Hai người kia một người là Sơn Hà thánh thể, trời sinh thần lực không kém Thần Viên tộc, một người là Thiên Tịch độc thể, thiên phú độc đạo càng hơn Huyền Vu, chính là bốn người được công nhận có thiên phú mạnh nhất trong bốn vực hiện giờ, đều có tư cách thành Chân Tổ.”

Nàng thở dài: “Tuy Chân Long đạo thể không kém gì bọn họ, nhưng dù sao Mộ Dung Thiên cũng chỉ mới trưởng thành gần đây, thua bọn họ quá nhiều, e rằng khó tranh huy một hai.”

Nghe nàng kể tên những thiên tài yêu nghiệt này, Thẩm An Tại mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Thiên tài dù có nhiều hơn nữa thì sao, đồ đệ của hắn chỉ biết từng bước vượt qua bọn họ, trở thành người mạnh nhất!

Sau lần thí võ bốn vực tiếp theo chính là lúc danh xưng Kiếm tiên của Mộ Dung tiểu tử có cơ hội truyền khắp Thiên Huyền đại lục!

…

[Quyển thứ hai “Huyết Vũ Như Đao” kết thúc, kế tiếp là quyển thứ ba “Thí Võ Bốn Vực”, cùng chứng kiến Mộ Dung Thiên chứng đạo kiếm tiên với “Xích Tử chi Tâm” nào.]

Chương 283: Chào từ biệt

Nhìn lại lịch trình hai năm qua, Thẩm An Tại cũng không khỏi cảm khái vạn phần.

Năm tháng thoáng qua như thoi đưa, phảng phất như ngày hôm qua hắn vừa mới đi tới mảnh đại lục này, còn phát sầu vì chính mình không cách nào tu luyện.

Trong nháy mắt, đã qua gần hai năm.

Hai đệ tử thân truyền đều rất không tồi, mặc dù tính tình Thiên Nhạc có hơi lãnh đạm, nhưng cũng rất trung thành với Thanh Vân phong.

Mà lực lượng linh hồn của hắn, dưới cơ duyên xảo hợp đã đạt đến tiêu chuẩn thượng tam cảnh.

Thứ duy nhất không được hoàn mỹ chính là tu vi thân thể của hắn, chỉ có Đoán Thể cảnh.

Nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, tuy rằng không có biện pháp làm được rất nhiều thủ đoạn như cường giả Thượng Tam Cảnh chân chính, có thể mọc lại chi cụt.

Nhưng tốt xấu gì nhờ vào thuộc tính của Phong chi Tử, hắn cũng có thể so chiêu với thượng tam cảnh.

Chỉ tiếc… tuổi thọ đang tăng trưởng đã bị lực lượng hoang vu nuốt chửng rất nhiều, sau đó lại truyền Thần Hoàng thụ cho Tiêu Cảnh Tuyết, mất thêm không ít.

Bây giờ có lẽ hắn chỉ còn lại tuổi thọ của người bình thường.

Thời gian trăm năm lướt qua trong giây lát.

“Ai, muốn tăng chút ít thọ nguyên, làm sao lại khó như vậy?”

Thẩm An Tại có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Cái gì?”

Ngọc Tâm Lan sững sờ.

“Không có gì, dược điền đã cho ngươi xử lý xong, ngoại trừ phương thuốc linh dịch, ta còn lưu lại cho ngươi một ít cảm ngộ dược đạo, ngươi rảnh rỗi có thể dạy cho Ngọc Phong.”

Thẩm An Tại nói, liền quay người rời đi.

“Ngươi đi đâu?”

“Đi bộ tộc Bạch Xà.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, lưu lại một bóng lưng.

Ngọc Tâm Lan khẽ nhíu mày, thân là cường giả Xung Hư cảnh, nàng cảm thấy mình còn chưa đến mức nghe nhầm.

Vừa rồi Thẩm An Tại tựa hồ là đang sầu lo chuyện thọ nguyên của mình?

Có thể thắng Xung Hư đỉnh phong, trình độ dược đạo lại cao như vậy, còn có thể vì thọ nguyên mà phát sầu?

Nàng có chút trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng lắc đầu cũng không suy nghĩ nhiều.

…

Một bên khác, đại điện Bạch Xà tộc.

Đám người Bách Lý Hàn Phong đều tụ tập ở đây.

“Nhìn thần thái Thẩm phong chủ sáng láng, hẳn là đã không có gì đáng ngại?”

Bách Lý Hàn Phong và Long Cửu mỉm cười mở miệng.

Thẩm An Tại cười gật đầu: "Đã xong không sai biệt lắm, không biết về lai lịch của lực lượng Hoang Vu cùng Yêu Thần giáo kia, Thiên Huyền điện có truyền đến tin tức không?"

Hai người liếc nhau, sau đó lắc đầu.

"Thiên Huyền điện cũng không nói rõ, chỉ mời Long tộc trưởng đích thân qua một chuyến, hiện tại còn chưa trở lại."

"Như vậy à…"

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu: "Thẩm mỗ lần này đến, là chuẩn bị rời đi, nghe nói thiên tài Thiên Kiêu bảng, những năm qua gặp phải chuyện ngoài ý muốn rất nhiều, ngược lại là có chút kẻ xấu không yên lòng."

"Có Tề Thiên ở bên kia, Thẩm phong chủ kỳ thật không cần quá mức lo lắng."

Bách Lý Nhất Kiếm gặm hạt dưa đất, mở miệng nói.

Thẩm An Tại lắc đầu, không nhiều lời.

Mộ Dung Thiên trước đó chậm trễ tu luyện quá lâu, muốn trong một năm tiến vào Thượng Tam cảnh, chỉ có tiến vào Đạo phủ mới có khả năng.

Cho nên hắn nhất định phải trở về.

Hơn nữa, hiện tại cũng không biết tình hình Cảnh Tuyết thế nào, hắn cảm thấy mình nên sớm trở về thì hơn.

"Nếu Thẩm phong chủ khăng khăng muốn đi, vậy chúng ta cũng không ép."

Bọn Bách Lý Hàn Phong tiếc nuối nói.

"Bách Lý huynh, còn ngươi?"

Thẩm An Tại chắp tay, nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm.

Người kia sững sờ, mày nhíu lại, nhìn về phía lão giả tuổi già sức yếu bên cạnh.

“Ta không đi qua được, ta phải chăm sóc lão Long đầu.”

Long Cửu tức khắc sầm mặt xuống: “Nói gì vậy, vi sư còn cần ngươi để ý, ngươi có rảnh đâu mà ở đây, đừng có ở đây chướng mắt.”

Nếu đã biết đồ nhi không có việc gì, hòn đá trong lòng hắn cũng rơi xuống.

Chỉ là hồn thể này chung quy vẫn là hồn thể, hắn phải nghĩ biện pháp kiếm chút hồn mộc đến giúp hắn tái tạo nhục thân.

Nhưng Bách Lý Nhất Kiếm ở đây nhìn chằm chằm, khẳng định không cho phép mình chạy khắp nơi, lại không cho phép mình uống rượu.

Còn không bằng để hắn theo Thẩm An Tại đi Nam Quyết vực thì sao.

Thẩm An Tại mỉm cười, mở miệng nói: “Long lão Kiếm tiên không cần lo lắng, liên quan đến chuyện Bách Lý huynh cần Hồn Mộc Vạn Năm để tái tạo nhục thể, tại hạ đã có manh mối, đợi đồ nhi ta nắm được hạng nhất thử võ bốn vực, chắc chắn sẽ mang tới.”

Mấy người đều sửng sốt.

“Lời ấy là thật!?”

Long Cửu và Bách Lý Hàn Phong đều có chút kích động, không dám tin tưởng.

Hồn Mộc đã vô cùng hiếm có, trên vạn năm lại càng hiếm thấy hơn.

Nơi duy nhất có thể tồn tại chỉ có trong năm cấm địa.

“Dĩ nhiên là thật, chẳng qua còn phải chờ đồ nhi ta bắt được vị trí thứ nhất của bốn vực rồi lại nói.”

Nghe Thẩm An Tại nói, Long Cửu cùng Bách Lý Hàn Phong liếc nhau, mặt lộ vẻ cổ quái.

Lời này là có ý gì?

Thẩm An Tại rốt cuộc là có tin tức về Hồn Mộc vạn năm hay là Hồn Mộc sao?

Tại sao phải chờ khi đồ đệ của hắn bắt được đệ nhất tỷ võ mới có thể lấy ra?

“Tiểu tử Mộ Dung kia mặc dù đã thành Chân Long đạo thể, nhưng dù sao cũng là xuất phát quá muộn, muốn so với yêu nghiệt chân chính trên Thiên Kiêu bảng thì còn kém xa lắm, hơn một năm… e rằng không có kết quả.”

Bách Lý Hàn Phong lắc đầu thở dài, Long Cửu cực kỳ nghiêm túc.

Hai người bọn họ đại khái đã minh bạch ý của Thẩm An Tại, muốn lấy được Vạn Niên Hồn Mộc, thì phải trợ giúp Mộ Dung Thiên bắt đệ nhất thử võ bốn vực mới được.

“Mặc dù hy vọng xa vời, nhưng Long mỗ nơi này có chút bảo vật, có thể giúp Mộ Dung tiểu hữu một chút sức lực.”

Long Cửu cắn răng, lấy một cái bình ngọc từ trong trữ vật giới chỉ ra.

Dù chưa mở ra, nhưng mùi rượu lại truyền ra xa, khiến thần sắc mọi người tại đây không khỏi có chút hoảng hốt, đúng là đã dâng lên mấy phần men say.

Phải biết, người ở đây trừ Thẩm An Tại, tu vi yếu nhất đều là Niết Bàn.

Có thể khiến thượng tam cảnh nảy sinh men say, có thể thấy hiệu quả của nó mạnh tới mức nào.

Trong mắt Thẩm An Tại cũng hiện lên vẻ kinh ngạc: "Đây là?"

"Đây là Túy Tiên nhưỡng, chính là dược liệu Long mỗ từng đi mượn ở dược điền của Huyền Vu, hiện giờ chỉ còn lại một bình này, liền tặng cho Mộ Dung tiểu hữu đi, trợ giúp hắn tăng tiến tu vi."

"Mượn…"

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua hắn, lại phát hiện ánh mắt khác thường, lập tức sáng tỏ.

Xem chừng thủ đoạn mượn này… không quá nghiêm túc?

"Ta đây cũng có một kiện chí bảo trợ giúp tu vi, Tiên Thiên Hàn Ngọc tủy, đeo trên người sẽ có hiệu lực."

Bách Lý Hàn Phong cũng lấy ra một miếng ngọc bội hình rắn màu lam, tản ra linh khí nồng đậm.

"Tiên Thiên chí bảo?"

Thẩm An Tại lại kinh ngạc.

Không nghĩ tới tộc trưởng Bách Lý tông ngay cả tiên thiên chí bảo đều lấy ra, xem ra thật sự muốn trợ giúp Mộ Dung Thiên tăng cao tu vi!

"Thẩm mỗ cũng không phải ý này."

Thẩm An Tại cười khổ, xem ra hai người bọn họ hiểu lầm mình rồi.

"Đúng vậy, Nhị thúc. Chí bảo bên trong Dược viên Thẩm Phong chủ còn nhiều hơn tộc chúng ta. Chút này của thúc có thể có hơi…"

“Thẩm mỗ cũng không tiện cự tuyệt, trước hết thay đồ nhi hữu cám ơn hai vị.”

Thẩm An Tại vội cười ha hả đưa tay, tiếp nhận hai kiện bảo vật này.

Nói đùa sao, không nhận còn không uổng công đi sao.

Mặc dù không có hai thứ này, mình nếu lấy được Vạn Niên Hồn Mộc cũng sẽ giao cho Bách Lý Nhất Kiếm.

Nhưng có thể đổi được Túy Tiên Nhưỡng và Hàn Ngọc Tủy, cớ sao lại không làm?

“Vậy Thẩm mỗ cáo từ.”

Thẩm An Tại chắp tay, đang muốn rời đi, Bách Lý Hàn Phong do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng.

“Xin hỏi vị cố nhân kia của Thẩm phong chủ, có thể giới thiệu một hai?”

…

Chương 284: Thiên phú dược đạo hết thuốc chữa

Thẩm An Tại sững sờ.

Hắn muốn tìm Liễu Vân Thấm?

"Không biết tộc trưởng Bách Lý tìm nàng có chuyện gì?"

Bách Lý Hàn Phong thở dài: "Thẩm phong chủ cũng biết, Xích Ly đẩy nhi tử ta vào trong Linh Khư, không biết sống chết, năm đại cấm địa, chỉ có Linh Khư là chưa bao giờ có ai sống rời đi."

"Cho nên muốn hỏi một chút cố nhân của Thẩm Phong chủ kia, có biện pháp tiến vào Linh Khư tìm tòi đến tột cùng không."

Ánh mắt hắn nghiêm túc, có chút thấp thỏm chờ mong.

Bách Lý Nhất Kiếm nghe được chuyện này cũng ngưng trọng lên, nhìn về phía Thẩm An Tại.

Trước đó có thể thấy được, nữ tử áo xanh kia có thể dễ dàng chống cự sức mạnh Hoang Vu, có lẽ cũng có phương pháp tiến vào Linh Khư?

Thẩm An Tại nhíu mày.

Tiến vào Linh Khư là thập tử vô sinh, để Liễu Vân Thấm đi vào tìm người, hắn là không muốn.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Thẩm An Tại, Bách Lý Hàn Phong vội mở miệng giải thích.

“Thẩm phong chủ yên tâm, chỉ là muốn hỏi một chút phương pháp vị cố nhân đó dùng để tiến vào Linh Khư, ta tự tiến vào, nhất định sẽ không để nàng đi mạo hiểm.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Nếu có cơ hội, ta đi hỏi nàng một chút.”

“Vậy làm phiền Thẩm phong chủ!”

Bách Lý Hàn Phong mừng rỡ, chắp tay hành lễ.

Sau đó, Thẩm An Tại lại đi cùng Phượng Khuynh Tâm, ngồi trên ngựa Xích Thố, hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ chạy về phía xa.

Dược viên Ngũ mạch.

Ngọc Tâm Lan nhìn tia sáng màu đỏ lóe lên liền biến mất, lông mi khẽ run, nhẹ nhàng lắc đầu, thu dọn mảnh Dược viên trụi lủi này.

…

Nam Quyết vực, Thanh Vân phong.

“Sư huynh ngốc, ngươi đã làm cho sư đệ kinh sợ lắm rồi, mau tránh ra!”

Giọng nói của Tiêu Cảnh Tuyết vang lên.

Trong vườn trúc, Thiên Nhạc run rẩy trên mặt đất, Mộ Dung Thiên luống cuống tay chân, Tiêu Cảnh Tuyết nhận cây kim trong tay hắn, bắt đầu bổ cứu.

Tôn Ngạo ở một bên nhìn xem, không khỏi cười to chậc chậc.

“Mộ Dung tiểu tử, ta nói ngươi luyện kiếm cho tốt không được sao, phải dày vò những châm pháp y dược này nữa, đây không phải là ngươi tra tấn sư đệ ngươi sao?”

Lăng Phi Sương cũng liên tục lắc đầu, nhắm mắt không đành lòng nhìn một màn này.

Bị đâm hơn mười châm, Thiên Nhạc mới dần dần khôi phục bình thường, đầu đầy mồ hôi.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết mang theo ý trách cứ nhìn về phía Mộ Dung Thiên: "Sư huynh, không phải đã nói châm ba châm bốn cùng đánh, một nhẹ một nặng, một khí ba dùng, đạt tới cửu huyệt, thông thập hai mạch, xúc tiến khí huyết, củng cố ngũ tạng sao?"

Mộ Dung Thiên vò đầu, áy náy không thôi: "Nhiều quá, ta không nhớ hết, lần sau nhất định có thể làm được."

"Còn muốn lần nữa sao, mấy ngày nay sư đệ bị ngươi đánh ngất bao nhiêu lần rồi?"

Tiêu Cảnh Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Vì sao ngươi đột nhiên muốn học y?"

Người trước cười xấu hổ, ánh mắt trốn tránh: "Ta chỉ muốn học thêm một ít thứ, tài nghệ nhiều không đè người mà…"

Mặc dù ngoài miệng cười nhưng trong lòng hắn lại trầm trọng không thôi.

Thẩm An Tại bị vây ở cảnh giới hoang vu, một màn khiến hắn bất lực từ đầu đến cuối này vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng, không xua đi được.

Lúc ấy hắn nghĩ, nếu như trước kia mình tốn thêm chút thời gian học Huyền Môn Thập Tam châm thì tốt rồi.

Dù sao cũng không thể mỗi lần đều chỉ biết trông cậy vào Liễu trưởng lão có thể kịp thời xuất hiện, vạn nhất lần sau lại phát sinh loại tình huống này, chính mình lại thúc thủ vô sách thì phải làm sao bây giờ?

“Mộ Dung tiểu tử, ngươi tỉnh lại đi, ngươi không có thiên phú ở phương diện này.”

Tôn Ngạo ở một bên mở miệng khuyên nhủ.

Mộ Dung Thiên lắc đầu: “Không được, những chuyện khác thì không, ta nhất định phải biết Huyền Môn Thập Tam châm này.”

Tiêu Cảnh Tuyết thở dài, cũng không biết vì sao sư huynh lại cố chấp như vậy.

“Ngươi muốn học cũng được, trước tiên đi xem hết những điển tịch dược đạo trong thư phòng sư phụ, hiểu rõ thân thể kinh lạc, sơ đồ khí huyết, cùng với tinh hoa ngũ tạng, ngũ hành tương sinh tương khắc rồi trở lại học.”

“A… Nhiều như vậy?”

Mộ Dung Thiên nhíu chặt mày.

Thư phòng rất nhiều sách, muốn xem hết không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Hắn còn phải tranh thủ thời gian tu luyện, chuẩn bị cho việc thi võ bốn vực.

“Nếu không thì sao chứ, thân thể có một sợi dây xích động toàn thân, ngươi không biết những thứ đó, học châm pháp thì có ích lợi gì chứ?”

Tiêu Cảnh Tuyết bất đắc dĩ nói: “Thật giống như ngươi dùng kiếm mà không học kiếm vậy.”

Mộ Dung Thiên khó xử.

“Sư huynh, không sao, ta vẫn ổn.”

Thiên Nhạc bên cạnh lấy lại tinh thần, sắc mặt tái nhợt mở miệng.

Bang!

Tiếng khẽ trán vang lên lanh lảnh, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, giả vờ tức giận mở miệng quát lớn.

“Ngươi ổn cái gì mà ổn, kinh lạc trong cơ thể loạn thành cái dạng gì rồi, thật không sợ hắn một châm khiến tu vi của ngươi tan tác sao?”

Thiên Nhạc cúi đầu không nói, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

“Vào bên trong, ta chải vuốt kinh lạc cho ngươi.”

Tiêu Cảnh Tuyết ra lệnh như thể thông thường.

“Ừm… “

Thiên Nhạc gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Tiêu Cảnh Tuyết vào trong nhà gỗ giữa vườn trúc.

“Chậc chậc, Mộ Dung tiểu tử, ngươi muốn làm vậy thật sao, từ bỏ đi!”

Tôn Ngạo khoan thai mở miệng, cất bước đi về phía Dược viên.

Nơi đây cũng chỉ còn lại hai người Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương.

Suy nghĩ hồi lâu, Mộ Dung Thiên bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía nữ tử cao gầy lạnh lùng.

Lăng Phi Sương nhíu mày: “Ý gì?”

“Sư muội nói nếu muốn thi châm, phải hiểu bản chất của cơ thể người, hướng đi của khí mạch, khí huyết nồng đậm mỏng manh, kinh lạc mạnh yếu thế nào…”

“Cho nên?” Lăng Phi Sương nhíu mày sâu hơn.

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng, xích lại gần mấy phần nhỏ giọng nói.

“Tình trạng thân thể của người khác thì ta không biết, nhưng ngày nào cũng cùng sư tỷ luyện chiêu, khí huyết, khí mạch của ngươi ta vẫn tương đối rõ ràng, ngươi nên giúp đỡ người sư đệ này nhỉ.”

“Giúp cái gì?”

“Cho ta đâm một cái được không?”

Lời nói rơi xuống, trong vườn trúc bỗng lâm vào an tĩnh.

Một trận gió nhẹ thổi qua, lay động mái tóc đen vờn quanh vai Lăng Phi Sương, rất động lòng người.

Đối lại đôi mắt chờ mong của Mộ Dung Thiên, nàng lộ ra một nụ cười, chỉ làbcó chút lạnh lẽo.

“Được.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Mộ Dung Thiên nghe vậy mừng rỡ, lập tức lấy ngân châm từ trong ngực ra, vừa mới ngẩng đầu đã thấy khóe miệng của nữ tử lạnh lùng trước mắt không còn nụ cười nữa, ngược lại một chưởng vung tới, ngàn vạn hoa lá rơi rụng bay theo.

Thanh âm thanh lãnh hùng hồn vang lên tiếp nối.

“Phi, hoa, lạc, diệp, chưởng! “

Bốp!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang xa, Tôn Ngạo ở phía xa hơi ngoái đầu lại, thở dài một hơi.

Ài, nghiệp chướng!

Lăng Phi Sương này cũng không biết lai lịch gì, lĩnh ngộ hai loại Đạo không nói, thực lực chân chính cũng cao hơn

cảnh giới của mình.

Mộ Dung tiểu tử so với nàng đúng là còn kém hơn một chút.

Lần này, lại bị đánh.

Trong vườn trúc, Lăng Phi Sương nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Thiên chúi đầu vào dòng suối nhỏ, hai chân chổng lên trời, vỗ tay một cái.

"Tới giờ cơm đến Thanh Loan phong gọi ta."

Sau khi để lại một câu, nàng xoay người rời đi.

Mộ Dung Thiên bò dậy từ trong dòng suối nhỏ, nhìn thấy mặt nước phản chiếu dấu bàn tay trên má phải một cách rõ ràng, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Cảm giác quen thuộc, cường độ quen thuộc.

Không hổ là sư tỷ, ngay cả độ sâu cạn của lòng bàn tay cũng giống hệt như hồi Liễu trưởng lão đánh sư phụ!

Trong lòng phiền muộn, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn đi về phía thư phòng.

Xem ra là không có đường tắt để đi, muốn học Huyền Môn Thập Tam châm, không nói đạt tới trình độ như sư muội, ít nhất cũng phải nhập môn dược đạo, thông hiểu thân thể con người mới được.

Về phần từ bỏ…

Hắn không hề cân nhắc qua, vẫn là câu nói kia, hắn không hy vọng lần sau gặp phải tình huống tương tự, bản thân lại thúc thủ vô sách.

Mặt khác chính là.

Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong, vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ, vĩnh viễn tin tưởng chính mình!

Chương 285: Trở về Linh Phù sơn

Bữa tối ở Thanh Vân phong rất ấm áp, tay nghề của Thiên Nhạc càng ngày càng tốt, còn tốt hơn nhiều so với Mộ Dung Thiên.

Sau khi Mộ Dung Thiên trở về, rõ ràng Thanh Vân phong náo động hơn so với trước kia không ít.

"Sư muội, ngươi nói sư phụ truyền cho ngươi hai môn công pháp, tên là gì vậy?"

Tiêu Cảnh Tuyết đáp: "Nói chính xác thì Thần Nông dược quyển không phải là công pháp, mà là dược thư. Chẳng qua pháp môn ẩn chứa bên trong vừa vặn có thể trợ giúp ta tu luyện ý thức hải, hơn nữa trùng hợp là phù hợp Vạn Độc tâm kinh mà thôi."

Lúc nói chuyện, nàng vô thức sờ lên gương mặt của mình.

Nếu như không có Thần Nông dược quyển sư phụ cho, chỉ sợ mình bây giờ vẫn là dáng vẻ mặt đầy vết độc đó.

Tuy các sư huynh sư đệ đều sẽ không để ý diện mạo của mình, nhưng chính nàng vẫn có chút để ý.

Hơn nữa… lúc chọn tu luyện Vạn Độc tâm kinh, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu đựng sự cô tịch.

Dù sao trước khi độc công viên mãn, toàn thân nàng là độc, không thể nào đến quá gần với người khác.

"Phẩm giai như nào?"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sáng ngời.

“Không biết, chưa xem hết, Vô Song Ngự Kiếm quyết của sư huynh lại là phẩm giai gì vậy?”

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, hỏi ngược lại.

“Ta cũng không biết, sư phụ không nói với ta, nhưng nhìn mức độ khiếp sợ của Bách Lý tiền bối, chắc hẳn là Thiên giai?”

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu.

Ánh mắt hai người cùng nhìn về phía Thiên Nhạc.

“Tiểu sư đệ, Trảm Thiên Bạt Đao thuật của đệ là công pháp phẩm cấp gì?”

Đang vùi đầu ăn cơm, Thiên Nhạc sửng sốt, sau đó lắc đầu.

“Không biết.”

Lăng Phi Sương nhìn ba người, nhíu mày, tu luyện công pháp lâu như vậy, vậy mà ba người này lại không biết phẩm cấp là gì?

Chẳng qua…

Nàng ngưng thần nhìn lại, ẩn ẩn có thể cảm giác được trên thân ba người đều có một loại khí tức mịt mờ lưu chuyển, không kém gì Cửu Huyền Đạo Liên công của mình.

Mà Cửu Huyền Đạo Liên công thì… nghe sư phụ nói, chính là công pháp Thánh phẩm, trên Thiên giai.

Chẳng lẽ… công pháp mà Thẩm trưởng lão truyền cho ba vị đệ tử, đều là Thánh phẩm?

Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Thẩm trưởng lão rốt cuộc có lai lịch gì, công pháp Thánh phẩm, sư phụ từng nói, toàn bộ Thiên Huyền đại lục cũng chỉ có hai bộ.

Một bộ là Cửu Huyền Đạo Liên công của chính mình, còn bộ khác, nghe nói là Phong Đạo quyết không có khuyết điểm gì của Thiên gia.

Mà muốn tu luyện công pháp Thánh phẩm, hiển nhiên có hạn chế nào đó.

Ví dụ như tu luyện đạo quyết không khuyết điểm kia, liền cần Vô Khuyết hoang thể, nếu không có thể chất như vậy, tu luyện công pháp kia so với công pháp Thiên giai bình thường cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Chẳng lẽ ba người Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết đều có thể chất đặc thù nào đó, cho nên Thẩm trưởng lão mới truyền cho bọn họ những công pháp này?

Lăng Phi Sương nhìn ba người thêm vài lần, cũng không nhìn ra manh mối gì.

Sau khi ăn no, Tiêu Cảnh Tuyết đi chăm sóc Dược viên, mà Mộ Dung Thiên thì lại lôi Lăng Phi Sương đi diễn võ trường luyện kiếm.

Còn về Thiên Nhạc…

Hắn tới Luyện Khí đường đúc gạch.

Đừng hỏi hắn vì sao đi đúc gạch, hỏi chính là mấy ngày nay sư huynh sư tỷ hai người tuy rằng đã cực lực khắc chế, nhưng diễn võ trường kia vẫn vỡ nát không ra hình thù gì.

Cho nên hắn muốn thay đổi một chút, cũng miễn cho đến lúc Phong chủ trở về chỉ thấy mỗi rối loạn.

Bên trong Luyện Khí đường, Thiên Nhạc nửa trần cầm đao, nhắm mắt cảm ngộ.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật, Phong chủ chỉ dạy cho mình một phần phương pháp dưỡng đao thế, luyện khí huyết, một phần sau còn chưa từng truyền thụ.

Hôm nay hắn đã cảm giác trong minh minh, chính mình ngưng khí quy nguyên, khả năng dẫn dắt đại địa chi lực đã không còn xa.

Càng uẩn dưỡng đao thế, hắn càng phát giác công pháp này quả thực là đo ni đóng giày cho hắn.

Toàn bộ dược lực lúc dùng đan dược lúc trước toàn bộ đều lưu lại trong cơ thể mình, đao thế hắn uẩn dưỡng cũng không thể nào phát tiết ra, tích lũy tháng ngày sẽ càng ngày càng nhiều.

Chỉ có điều đao thế uẩn dưỡng nửa năm trước đã dùng hết tại Bắc Minh triều, còn phải uẩn dưỡng một lần nữa.

Sau lần đầu tiên phóng thích đao thế, hắn phát hiện mình cô đọng càng thêm thuận buồm xuôi gió, tốc độ càng nhanh không ít.

Ở trước khi gạch trong lò còn chưa được nung thành hình, hắn bỗng nhiên trợn mắt.

Đao quang lăng liệt từ trong mắt hắn hiện lên, nhưng lại không cách nào tiết lộ ra ngoài, phảng phất bị lực lượng nào đó phong ấn ở trong.

"Hoang Thể…"

Thiên Nhạc sờ sờ đôi mắt của mình, đôi mắt ảm đạm mấy phần.

Nếu như mình thật sự là Vô Khuyết hoang thể, vậy thì tốt biết bao.

Đáng tiếc… mặc dù hai mắt đã khôi phục, nhưng sự thiếu sót cũng trở thành trở ngại trên con đường tu hành của mình.

Có lẽ cả đời này cũng không đạt được tới độ cao của sư tỷ cùng sư huynh, thay Phong chủ phân ưu.

Nghĩ đến đây, thần sắc thiếu niên không khỏi có chút thất vọng.

Hắn dồn linh khí vào, ra sức kéo ống bễ khắc phù văn.

Tu vi không cao thì phải nghiên cứu luyện khí chi đạo cho tốt.

Chí ít sau này cũng có thể cống hiến vì Thanh Vân phong, hơn nữa…

Hắn còn đang nghĩ tới chuyện tạo ra thanh đao lợi hại nhất thiên hạ.

Thời gian một tháng kế tiếp, Thanh Vân phong dường như lại khôi phục cảm giác ấm áp ngày xưa.

Mộ Dung Thiên ban ngày luyện chiêu với Lăng Phi Sương, nửa đêm ngâm mình trong thư phòng, mất ăn mất ngủ nghiên cứu sách thuốc, sau nửa đêm lại nuốt đan tu luyện.

Mà Thiên Nhạc cũng vậy, trừ nấu cơm, cả ngày đều ngâm mình trong Luyện Khí đường mà Thẩm An Tại xây dựng cho, ngoại trừ luyện khí chính là cô đọng đao thế.

Có điều người luyện chế đan dược cho Mộ Dung Thiên và Thiên Nhạc, từ sư phụ của bọn họ biến thành Tiêu Cảnh Tuyết.

Đáng nhắc tới là có một lần Mộ Dung Thiên cảm thấy y thuật của mình có tiến bộ, lén lút châm thêm một lần cho Thiên Nhạc, trực tiếp châm cho hắn sùi bọt mép, Mộ Dung Thiên tránh Tiêu Cảnh Tuyết ròng rã ba ngày.

Sau này vẫn là nàng bắt được hắn ở Thanh Loan phong.

Lại càng trực tiếp cấm Mộ Dung Thiên tiến vào thư phòng Thanh Vân phong, nhưng hắn vẫn không từ bỏ, buổi tối vụng trộm chạy đến Linh Dược đường lật sách.

Nhiều lần bị hiểu nhầm là tặc, náo loạn Linh Phù sơn buổi tối đèn đuốc sáng trưng bắt trộm.

Huyền Ngọc Tử nhìn Linh Phù sơn náo nhiệt, mặt hắn hiện lên chút vui vẻ.

Từ sau khi Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên rời đi, Linh Phù sơn ít náo nhiệt như vậy.

Vào một buổi sáng sớm, Tôn Ngạo đang nằm trên ghế mây nằm tại cửa Dược viên bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía xa.

Dưới chân Linh Phù sơn, trung niên áo trắng dắt một con tuấn mã đỏ thẫm, nhìn đỉnh núi trước mặt.

"Hô, cuối cùng đã trở lại rồi."

Thẩm An Tại nhìn sơn môn Linh Phù quen thuộc, có cảm giác như cách một thế hệ.

Mặc dù không so được Linh cảnh hùng vĩ đồ sộ, linh khí cũng không nồng đậm như vậy.

Nhưng ở đây, hắn có cảm giác như đang về nhà.

"Lên núi thôi."

Hắn thu hồi Xích Thố, đang chuẩn bị cất bước lên núi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi.

"Thẩm trưởng lão, Thẩm phong chủ!!"

Thẩm An Tại sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người trung niên tóc tai rối bù, ngay cả quần áo cũng rách nát đang nhìn mình.

Hắn vén mái tóc rối bời trên trán, lộ ra đôi mắt nhỏ như hạt đậu cũng chứa đầy nhiệt lệ, vô cùng mong đợi nhìn hắn.

"Ngươi là… Từ đường chủ?"

Thẩm An Tại kinh ngạc nhưng vẫn nhận ra cặp mắt có tính tiêu chí kia.

Nghe có người nhận ra thân phận của mình, Từ Hoan lập tức hai mắt lưng tròng, suýt nữa liền khóc không thành tiếng.

“Là ta, là ta…”

Hắn nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, thần sắc kích động.

Rốt cuộc cũng có người tin tưởng mình, nhận ra mình!

Chương 286: Ngăn không được, thật sự ngăn không được

"Từ đường chủ, ngươi đây là đang… thực hành nghệ thuật hả?"

Thần sắc Thẩm An Tại tràn đầy cổ quái nhìn hắn.

Từ Hoan khóc không ra nước mắt.

Thực hành nghệ thuật?

Nghệ thuật cái rắm!

Sau khi người của Dược Vương cốc đưa hắn đến Đại An triều, vốn tưởng rằng dựa vào thân phận đường chủ Linh Phù sơn của mình là có thể tìm được xe ngựa đưa hắn về.

Kết quả, hắn quên yêu bài vốn đặt ở trong túi trữ vật, mà túi trữ vật đã sớm không thấy.

Dọc theo đường đi căn bản là không có người nào tin tưởng hắn!

Có người còn coi hắn là kẻ lừa đảo, suýt nữa bị đánh chết.

Thậm chí còn thiếu chút nữa bị bán đến quáng thạch đào mỏ, cũng may tuy rằng tu vi không còn, một ít bản lĩnh dược đạo vẫn còn, hắn dùng châm đâm choáng váng mấy tên trông coi chạy ra, nhưng lôi thôi không ra hình thù gì.

Sau khi đi ra muốn chữa cho người ta đổi chút lộ phí, người khác nhìn thấy hắn giống như ăn mày, không phun nước bọt trên mặt hắn thì tốt rồi, còn muốn hành y?

Dọc theo con đường này, hắn mong sao gặp được một đệ tử Linh Phù sơn nhận ra mình, sau đó mang theo chính mình về nhà!

Trèo đèo lội suối, trèo non vượt cạn trọn vẹn hơn một tháng, cuối cùng hắn… rốt cục trở về rồi!

Nhìn Thẩm An Tại với gương mặt quen thuộc kia, Từ Hoan giờ phút này mặt mũi tràn đầy cảm động.

Mặc dù người này từng hái sạch hai mươi mẫu thuốc, nhưng hắn chưa từng có một giây nào cảm thấy người trước mặt anh tuấn tiêu sái như vậy.

"Thẩm phong chủ! "

Từ Hoan mặt đầy lệ nóng xông tới, muốn ôm lấy người trước mặt một chút.

Nhưng mà…

Một trận gió thổi qua, Thẩm An Tại biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một câu.

"Từ đường chủ, Thẩm mỗ đang vội vàng đi xem đồ đệ, muốn ôn chuyện cứ để lần sau đi."

Trong chớp mắt, người trước mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Từ Hoan ôm hụt một cái, vẻ mặt u oán nhìn về phía chân trời.

"Không thể tiện đường dẫn ta một đoạn đường sao?"

Sau khi oán giận, hắn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm sơn đạo, bước chân nhanh hơn.

"Đứng lại, trọng địa Linh Phù sơn, người không liên quan, cấm đi vào!"

Ngoài cửa sơn môn, hai đệ tử thủ sơn rút trường kiếm bên hông, quát lớn.

Từ Hoan vén tóc, trợn mắt nhìn về phía hai người.

"Ta là đường chủ Linh Dược đường Từ Hoan, hai người các ngươi thật to gan, dám ngăn cản ta!"

Thủ sơn đệ tử nhìn nhau, hồ nghi nhìn thoáng qua trước mắt chỉ có tu vi Đoán Thể.

Đường chủ Linh Dược đường?

Hai người bọn họ là đệ tử mới nhập môn gần đây, còn chưa được gặp qua cao tầng Linh Phù sơn bao giờ cả.

"Có bằng chứng không?"

Từ Hoan sững sờ, lắc đầu.

Sắc mặt hai người lập tức thay đổi, mặc dù chưa từng thấy, nhưng bọn họ cũng nghe nói đường chủ Linh Dược đường tốt xấu cũng có tu vi Khí Hải cảnh đỉnh phong, tên cái bang này cũng dám giả mạo sao?

"Hừ, mao tặc lớn mật, còn dám giả mạo đường chủ Linh Phù sơn ta, muốn ăn đòn!"

"Ta thấy ngươi chính là tặc nhân lẻn vào thư phòng Linh Dược đường trộm sách gần đây, ban ngày ban mặt lại dám lừa gạt trước mặt mọi người, gan chó thật lớn!"

Hai người hừ lạnh một tiếng, đi tới phía trước.

"Cảnh cáo ngươi đừng dây dưa ở đây, nhanh chóng xuống núi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

"Ta thật sự là đường chủ Linh Dược đường, các ngươi tin ta, tin ta đi mà!"

Bịch!

“A!”

Sau một trận no đòn, hai người tựa hồ đã đánh mệt, hừ lạnh mở miệng.

“Lại có lần sau, nhất định không dễ dàng bỏ qua!”

“Không tự soi mặt vào nước tiểu mà xem, chỉ như ngươi vậy, còn dám nói mình là đường chủ?”

Từ Hoan ngã ra đất, hình chữ Đại, trực tiếp sững sờ nhìn bầu trời xanh thẳm, nước mắt tràn đầy.

“Bái kiến Mộ Dung sư huynh!”

Ngay khi tâm hắn như tro tàn, hai hắn đệ tử thủ sơn bỗng cung kính mở miệng.

Một thanh niên áo đen vội vàng từ trên sơn đạo bay tới, sau khi gật đầu với hai người liền chuẩn bị rời đi.

Mà Từ Hoan nghe được bốn chữ “Mộ Dung sư huynh”, lỗ tai giật giật, bỗng nhiên từ trên mặt đất trở mình đứng lên, kích động mở miệng.

“Mộ Dung sư điệt!”

“Sư điệt chậm đã!”

Mộ Dung Thiên đang chuẩn bị lên núi, ngẩn người, quay đầu nhìn Từ Hoan nhíu mày.

“Ngươi là ai?”

“Ta là Từ đường chủ, ngươi quên rồi?”

Từ Hoan vội vàng mở miệng: “Lần trước ngươi còn đoạt hơn mười mẫu dược liệu ở vườn thuốc của ta, ngươi quên rồi sao?”

Mộ Dung Thiên sững sờ, nhớ tới Từ đường chủ đã ngất xỉu hai lần trước đó.

“Thật sự là ngươi!?”

Hắn nhíu mày cẩn thận quan sát người trước mắt: “Không phải chứ đường chủ, ngươi như thế nào lăn lộn thành cái dạng này, còn có mặt của ngươi, do ai làm?”

Hai hắn đệ tử thủ sơn vừa nghe thấy hắn thật sự là Đường chủ Linh Dược đường, lập tức luống cuống, trán đổ mồ hôi.

Đang muốn mở miệng thỉnh tội, Từ Hoan bên kia lại ho khan hai tiếng.

“Khụ khụ, trên đường tới gặp phải dư nghiệt Ma giáo, hại bổn đường chủ đã chiến đấu nhiều ngày, cuối cùng cũng chém hắn xuống ngựa.”

Từ Hoan đỏ mặt không biết là bị đánh hay là xấu hổ, nghiêm trang mở miệng.

Nói giỡn, nếu như tin tức mình bị hai đệ tử thủ sơn đánh truyền ra, mặt mũi đường chủ hắn biết để ở đâu?

Về sau làm sao còn ở Linh Phù sơn lăn lộn, còn ở trước mặt một đám đệ tử Linh Dược đường ngẩng đầu lên như thế nào?

“Thì ra là thế, Từ đường chủ đã chịu khổ.”

Mộ Dung Thiên không nghi ngờ, nghiêm nghị cung kính.

Mà hai hắn thủ sơn đệ tử kia liếc nhau, có chút ngơ ngác.

Khi nào thì mình thành dư nghiệt Ma giáo rồi?

“Mộ Dung sư điệt, đừng lãng phí thời gian, ngươi mau…” Từ Hoan vội vàng mở miệng, sợ đối phương giống như Thẩm An Tại “Vèo” một cái liền biến mất.

“Cũng đúng, đệ tử còn có chuyện quan trọng phải xử lý, nên cáo từ trước.”

Mộ Dung Thiên nhớ tới chuyện của mình, sắc mặt lại trở nên lo lắng, quay đầu rời đi.

Từ Hoan nhìn bóng đen trốn xa trên núi, miệng há hốc, cả người ngây ra như phỗng.

"Ngươi mau… dẫn ta lên núi…"

…

Thanh Vân phong.

"Sư muội, sư muội cứu mạng!"

Mộ Dung Thiên lao vùn vụt, vẻ mặt bối rối lao thẳng lên núi.

"Cha ta bị ta châm cho méo cả miệng, ngươi mau xuống núi thăm hắn đi!"

Hắn đẩy cửa thư phòng ra, vô cùng lo lắng mở miệng.

"Ngay cả những trưởng lão trong nhà ta cũng bắt đầu sùi bọt!"

Chi nha…

Cửa mở ra, hai mắt bên trong nhìn hắn chằm chằm.

Nhìn Tiêu Cảnh Tuyết bên trong, cùng với trung niên mặc áo trắng ngồi trước án thư, Mộ Dung Thiên sửng sốt.

"Sư phụ, ngài đã về?"

"Chỉ biết hoang mang lo sợ, còn ra thể thống gì, đừng hù dọa sư muội ngươi!"

Thẩm An Tại quát lớn mở miệng, sau đó lại nhíu mày.

"Vừa rồi ngươi nói phụ thân ngươi và trưởng lão Mộ Dung gia bị làm sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết đỡ trán thở dài, lắc đầu không thôi.

Được rồi, sư huynh này của mình thật đúng là tà tâm không chết, không cho hắn châm Thiên Nhạc, hắn lén lút chạy về nhà đâm cha cùng các thúc thúc của mình.

Nghe sư phụ nhà mình hỏi, Mộ Dung Thiên lập tức lộ vẻ lúng túng, gãi đầu lúng túng cười.

"Đệ tử muốn học y, sư muội không cho, cho nên mới tìm cha ta và thúc thúc các tộc luyện tập… Sau đó không cẩn thận… làm tê liệt một người, người khác thì bị choáng váng…"

Vừa nói xong, Thẩm An Tại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết bên cạnh.

Nàng cười khổ lắc đầu.

"Sư phụ, ngăn không được, đệ tử thật sự ngăn không được…"

…

Chương 287: Ta đánh ban ngày, hắn đánh ban đêm

Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Nàng đã cố gắng rất tận lực ngăn cản sư huynh tiếp xúc với dược đạo, không nghĩ tới tính tình của hắn vẫn bướng bỉnh như vậy, chín con trâu nhận định cũng kéo không nổi.

Thẩm An Tại lắc đầu, chỉ chỉ thanh niên ở cửa ra vào, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trách cứ.

"Tiểu tử thối ngươi khi nào thì có thể để sư phụ bớt lo lắng, không thể học thêm một chút sao?"

Mộ Dung Thiên xấu hổ cười lắc đầu.

"Cảnh Tuyết, ngươi cùng hắn đi Mộ Dung gia một chuyến đi."

"Vâng, thưa sư phụ."

Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết vẫn gật đầu, đi theo Mộ Dung Thiên rời đi.

Nhìn thanh niên nữ tử đã trưởng thành sánh vai rời đi, ánh mắt của Thẩm An Tại cảm khái.

Thoáng cái đã hai năm trôi qua, thiếu niên thiếu nữ trước kia bây giờ đã chân chính bước lên con đường cường giả, trở nên trưởng thành hơn không ít.

Đặc biệt là Tiêu Cảnh Tuyết, không ngờ nàng lại nhân họa đắc phúc, một bước phá cảnh giới Niết Bàn, vượt xa dự liệu của bản thân.

“Chẳng qua…”

Thẩm An Tại sờ cằm nhíu mày.

Vừa rồi Cảnh Tuyết nói là, tâm kiếp nhờ có mình tương trợ mới có thể chuyển nguy thành an, là có ý gì?

Bản thân hắn chưa từng can thiệp vào tâm kiếp của nàng!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thẩm An Tại có chút trăm mối vẫn không có cách giải, nghĩ nửa ngày không rõ, cũng chỉ có thể lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

“Hệ thống, trước đó ta xuất hiện đẹp trai như vậy, Cảnh Tuyết cũng không có tăng thêm chút sùng bái nào sao?”

Hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy kỳ quái.

[Độ sùng bái của Tiêu Cảnh Tuyết +60, chúc mừng vị đệ tử thứ hai của Túc chủ đạt đầy độ sùng bái, thu được quà bí ẩn x1]

“… Ngươi mà còn bị delay?”

[Thực xin lỗi ký chủ, quên mất]

Thẩm An Tại có một đầu hắc tuyến.

Hắn thật sự hoài nghi hệ thống này có phải là người nào đó giả trang hay không, còn biết quên?

Lắc đầu, Thẩm An Tại nhìn chăm chú vào gói quà bí ẩn trên bảng hệ thống, thấp giọng mở miệng.

“Mở gói quà ra!”

[Gói quà mở ra, chúc mừng ký chủ thu được thẻ Sinh Tử (Tiêu Cảnh Tuyết) x1, Tụ Lý Càn Khôn thuật x1, Vạn Đạo dong lô x1]

Cuối cùng hắn đã lấy được tấm Sinh Tử bài thứ hai!

Thẩm An Tại hít một hơi thật sâu.

Có Sinh Tử bài ở đây, sau này sẽ không sợ Tiêu Cảnh Tuyết gặp nguy hiểm mà mình không ở bên cạnh nàng.

Giống như trong tình huống lần này của Bắc Minh triều, hắn không cần bị động như thế.

"Tụ Lý Càn Khôn thuật này ta đã từng nghe nói qua, nhưng Vạn Đạo dong lô là cái gì?"

Sau khi khoá chết lệnh bài sinh tử với Tiêu Cảnh Tuyết, Thẩm An Tại bắt đầu hiếu kỳ.

Tụ Lý Càn Khôn thuật: Nội uẩn Càn Khôn, biến hóa vô cùng, thu nạp vạn vật âm dương trong trời đất.

Một câu giới thiệu đơn giản, lại bao hàm sức mạnh vô cùng to lớn.

Lời ít mà ý nhiều, chẳng cần phải kể quá nhiều, đủ để chứng minh sự cường đại của Tụ Lý Càn Khôn.

"Hắc, lần này coi như có đủ, về sau khi đi đào thuốc người ta, cũng không cần mang xẻng theo."

Thẩm An Tại cười cười, có chút nóng lòng muốn tìm chỗ thi triển một chút.

Vạn Đạo dong lô: Có thể phân tách thẻ kỹ năng, công pháp, đan dược, các loại đồ đạc ký chủ không cần thiết để luyện chế lại một lần nữa, phế đan phế khí thì có tỷ lệ trở về nguyên trạng, thẻ kỹ năng, công pháp thì có cơ hội tăng phẩm giai, dung luyện có nguy hiểm, ký chủ cần phải cẩn thận!

"Đây là cho ta cơ hội biến phế thành bảo…"

Hắn sờ sờ cằm, trong tay xuất hiện một viên đan dược.

Chính là viên phế đan Thiên Địa Tạo Hóa đan mà Ngọc Tâm Lan cho hắn.

“Thử một lần có thể hay không biến thành đan dược thành phẩm.”

Theo trước mắt xuất hiện một giao diện giống như máy xay, Thẩm An Tại tràn đầy mong đợi, bỏ đan dược vào.

“Tạch tạch tạch…”

[Chúc mừng ký chủ đã dung luyện thất bại]

“…”

Mặt Thẩm An Tại tối sầm lại.

Luyện thất bại rồi thì chúc mừng cái cọng lông gà?

“Thẩm phong chủ xem ra khôi phục không sai.”

Ngay khi hắn chuẩn bị dung hợp những thẻ kỹ năng không dùng được kia, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh.

Ngẩng đầu nhìn lại, Tôn Ngạo một thân áo choàng kim giáp đang đứng chắp tay.

“Hóa ra là Tôn huynh.”

Thẩm An Tại khẽ mỉm cười, sau đó nhìn cách ăn mặc của hắn, không khỏi cười nói: “Cả ngày mặc giáp trụ này, tôn huynh không mệt sao?”

Tôn Ngạo sửng sốt, không nghĩ tới điều hắn chú ý chính là cái này.

“Kim giáp này dù gì cũng là linh khí Thiên giai hạ phẩm, ngày thường có mặc cũng không thấy mệt mỏi.”

“Thiên giai hạ phẩm? Chỉ vậy thôi?”

“Ừ.”

“Vậy à.”

Thẩm An Tại thất vọng lắc đầu.

“Nếu Thẩm phong chủ đã trở về, chắc hẳn cũng đã biết chuyện Nam Quyết điện trợ Trụ vi ngược rồi nhỉ?”

“Tất nhiên là biết rồi.”

“Bây giờ Đại An triều, Bắc Minh triều liên thủ kháng địch, nhưng binh lực chênh lệch, e là phải mấy năm sau mới phân ra thắng bại. Về chuyện Nam Quyết điện, Thẩm phong chủ thấy thế nào?”

Thẩm An Tại im lặng một lát rồi mở miệng: “Hai ngày nữa, làm phiền Tôn huynh cùng ta tới Nam Quyết điện một chuyến, hỏi Nam Quyết điện chủ xem rốt cuộc có ý gì.”

Tôn Ngạo gật đầu: “Đương nhiên có thể, nhưng ta chỉ có thể chống đỡ cho Thẩm phong chủ, nếu thật sự gây ra mâu thuẫn, Nam Quyết điện cũng không sợ Linh cảnh, dù sao sau lưng bọn họ là Thiên Huyền điện.”

“Đương nhiên ta biết, nhưng Bắc Minh chết nhiều người như vậy, đúng hay sai cũng phải đi đòi công đạo.”

Thẩm An Tại nói xong, lại hiếu kỳ hỏi thăm: “Xin hỏi Tôn huynh có biết điện chủ hiện tại của Nam Quyết điện là người phương nào không?”

Tôn Ngạo nhíu mày suy tư một hồi, mở miệng: “Nếu như ta nhớ không lầm, hẳn là Mạc Cương lần trước xếp hạng mười một trên Thiên Kiêu bảng, xuất thân Luyện Thể đại tông ở Bắc Đạo vực.”

Nói xong, hắn chợt cười: “Lại nói, Mạc Cương cùng Tiểu Bạch ta còn có chút duyên phận đấy.”

“Có chút duyên phận?” Thẩm An Tại sững sờ.

Thế thì lại quá tiện, nếu chuyện này là sứ giả Nam Quyết hành động một mình, vừa hay có thể mời Mạc Cương ra tay.

“Đúng vậy, bốn vực thi võ, Trung châu ta mặc dù sẽ không tham gia, nhưng cũng sẽ phái tiểu bối đến xem lễ, lúc ấy Mạc Cương kia liên tục chiến thắng, tâm cao khí ngạo, vậy mà khiêu khích tộc nhân Linh cảnh chúng ta, cảm thấy nhục thân của hắn mạnh hơn Thần Viên tộc ta.”

“Lúc ấy ta đã muốn động thủ dạy dỗ hắn một chút, nhưng lại bị Tiểu Bạch chặn lại.”

“Sau đó thì sao?” Thẩm An Tại nhíu mày, cảm thấy hướng đi của câu chuyện này có chút không đúng lắm.

“Sau đó tên Mạc Cương kia cho là chúng ta sợ hắn, còn kêu gào khiêu khích hung dữ hơn. Thế nhưng Tiểu Bạch cứ một mực lôi kéo ta không để cho ta động thủ, nói hai ta đứng ở trên võ trường là đại biểu cho Linh cảnh, không thể vô lễ như thế.”

“Sau đó thì sao nữa?”

“Sau đó… Sau khi thí luyện võ bốn vực kết thúc, trên đường về nhà Mạc Cương bị hai ta đánh trọn vẹn ba ngày ba đêm. Tiểu Bạch còn cạo tóc hắn, đến khi trưởng bối trong tông môn hắn đến tìm người thì chúng ta mới cho hắn chạy.”

Tôn Ngạo nghiêm trang nói, còn Thẩm An Tại thì đầu đầy hắc tuyến.

Khá lắm, hoá ra duyên phận mà hắn nói, là duyên phận cứt chó thế mẹ này đây!

Hai người này khi còn trẻ cũng là kẻ không chịu thiệt, lúc có mặt mọi người thì chú ý đến uy vọng của Linh cảnh, nén giận, sau khi bốn vực thi võ kết thúc, bắt lấy người ta đánh ba ngày ba đêm…

“Hai đánh một?” Thẩm An Tại tò mò hỏi.

Nếu như là hai đánh một, có thể bị đánh ba ngày ba đêm vẫn không chết, vậy Mạc Cương thật sự là có chút thực lực.

“Đánh hắn còn cần hai người đánh một người? Ban ngày ta đánh, chờ hắn khôi phục tốt, buổi tối Tiểu Bạch tiếp tục đánh.”

“…”

Thẩm An Tại không tự chủ được vỗ tay.

Hai người này còn biết nhân từ, còn biết cho người ta thời gian khôi phục, không đến mức đánh đến chết…

Chương 288: Có cần ta bắt bệnh cho ngươi không?

Thẩm An Tại cười khổ không thôi.

"Cái duyên phận này của ngươi, sau khi đi qua xác định chắc chắn Mạc Cương sẽ không triệu tập toàn bộ sứ giả của Nam Quyết điện vây công ngươi?"

"Hắn dám?"

Tôn Ngạo trợn tròn đôi mắt, xoa xoa tay.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ lắc đầu.

Được rồi, Tôn Ngạo tính tình nóng nảy, nếu đến lúc đó Mạc Cương ghi thù, hai người này nhất định phải ra tay đánh nhau.

Cũng không biết đến lúc đó mình có thể khống chế được tình cảnh hay không.

Vừa nghĩ tới có thể sẽ phát sinh tình huống, Thẩm An Tại cũng có chút đau đầu.

Hai tên Xung Hư cảnh hậu kỳ đánh nhau, e rằng mình không ngăn cản được.

…

Một bên khác, Phục Linh thành, Mộ Dung gia.

"Bá phụ, ngài hoạt động một chút, xem còn có cái gì không khỏe không?"

Tiêu Cảnh Tuyết thu hồi ngân châm, dịu dàng mở miệng.

“Quận chúa y thuật cao siêu, tại hạ đã không còn đáng ngại.”

Mộ Dung Vân Lỗi đứng lên từ trên giường, vặn vẹo tay chân, thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật… suýt chút nữa là sau này khỏi phải thở.

Hắn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên ở phía sau, ánh mắt cổ quái.

Có thể chỉ vừa đâm mấy châm mà đã khiến cho một vị luyện dược sư tam phẩm như mình không thể tự cứu, nói theo một ý nghĩa nào đó, con trai của mình cũng coi như là có thiên phú dị bẩm.

“Cha, người thật sự không sao chứ?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sáng ngời, lại từ trong ngực lấy ra một ít ngân châm.

Tất cả trưởng lão thấy thế, thần sắc khẽ biến, như ong vỡ tổ mà chạy trốn.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng quá sợ hãi, vội vàng đi tới đè tay hắn lại.

“Con của ta ơi, ngươi nói xem, ngươi luyện kiếm cho tốt không được sao, còn muốn học thứ đồ chơi này để làm gì?”

“Khi còn bé ngài không phải là muốn ta học y nhất, kế thừa dược nghiệp của Mộ Dung gia sao?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Mộ Dung Vân Lôi cười khổ không thôi.

May mà trước kia mình không ép buộc tiểu tử này học y, bằng không không bị tức chết cũng bị chữa chết.

Nhi tử này của mình quả thực chính là quỷ tài dược đạo!

“Được rồi sư huynh, đừng làm khó bá phụ nữa, nếu không muội sẽ về nói với sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu cười yếu ớt, có chút bất đắc dĩ.

“Đúng đúng đúng, Thẩm phong chủ mới trở về, ngươi còn chưa đi bái kiến, mau lên núi đi!”

Mộ Dung Vân Lôi vội vàng mở miệng, thúc đẩy Mộ Dung Thiên đi ra ngoài.

“Cha, sao ta lại cảm thấy người đang đuổi ta đi vậy?”

“Cha còn muốn sống thêm mấy năm, nghe lời, mau trở về Linh Phù sơn…”

“Vậy ta đi trước đây, ngày mai lại xuống!”

“Đi đi đi, đừng xuống nữa, ngày mai ta và mẹ ngươi đi ngoại thành giao hàng, không ở nhà.”

“Ngày mốt thì sao?”

“Ngày mốt… cũng không có ở đây.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hai người họ, cười yếu ớt “Được rồi, sư huynh, sắc trời đã tối, nếu không trở về sư phụ sẽ lại mắng huynh.”

“Bá phụ, vậy chúng ta về núi trước, ngài bảo trọng thân thể.”

“Tốt tốt tốt, coi chừng sư huynh ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho hắn đụng vào châm nữa!”

Mộ Dung Vân Lôi liên tục gật đầu, nhìn hai bóng lưng có chút tương tự đang bước đi trên đường, khóe miệng nở nụ cười vui mừng.

Con của mình… trưởng thành rồi!

Cũng không biết lên cơn điên gì, bỗng nhiên lại nổi lên suy nghĩ học y.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung gia có thể nói là gà chó không yên, đến con chó đi ngang qua cũng phải chịu mấy châm…

…

"Sư muội, ngươi kéo ta đến tiệm vải làm gì?"

"Ngươi còn hỏi, ngươi nhìn xem quần áo của ngươi đã biến thành bộ dạng gì rồi, cũng không biết đổi chút ít đồ vừa vặn sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết lườm hắn một cái, lôi kéo hắn đi vào phường vải.

"Của ta, còn có của sư phụ, Thiên Nhạc, Lăng sư tỷ. chúng ta đều đặt chút y phục, vừa vặn mang về."

Hai người đi vào phường vải, ông chủ béo của xưởng vải nhanh chóng nhận ra Tiêu Cảnh Tuyết, đích thân ra tiếp đón.

"Quận chúa đại nhân đến rồi,quần áo mấy ngày trước ngài đặt mua đã xong rồi, tiểu nhân đang chuẩn bị đưa Linh Phù sơn đi, không nghĩ tới ngài còn đích thân đến đây."

"Không có việc gì, tiện đường tới đây nên lấy luôn."

Tiêu Cảnh Tuyết ôn nhu mở miệng, quay đầu dặn dò.

"Sư huynh, ngươi ở đây chờ ta, không được chạy loạn."

Đang lúc nàng chuẩn bị theo tiểu nhị vào lấy quần áo thì đột nhiên nhớ tới cái gì, hết sức nghiêm túc nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên.

"Còn nữa, đưa châm trên người ngươi cho ta."

"Không cần thiết phải vậy chứ…"

Mộ Dung Thiên cười khổ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc không cho thương lượng của Tiêu Cảnh Tuyết, hắn vẫn lấy ra một thanh châm nhỏ.

Sau khi Tiêu Cảnh Tuyết cất kỹ, lại đưa tay ra lần nữa.

Hắn bất đắc dĩ lại lấy ra một cây châm thô.

Lúc này Tiêu Cảnh Tuyết mới quay người rời đi.

"Chậc chậc, Quận chúa đại nhân càng ngày càng xinh đẹp, người đẹp thiện tâm, y thuật siêu quần, cũng không biết tương lai ai có phúc phận làm phò mã."

Ông chủ mập nhìn Tiêu Cảnh Tuyết sau khi quẹo vào cửa hàng, khen không dứt miệng.

Mộ Dung Thiên nghe hắn nói, ho khan hai tiếng đi đến bên cạnh hắn: "Chưởng quầy, ta thấy vẻ mặt ngươi khí hư mạch yếu, bựa lưỡi bạc bệnh, có lẽ là bị bệnh, có cần ta bắt bệnh cho ngươi không?"

Ông chủ mập rõ ràng kinh ngạc, quay đầu kinh ngạc nói: "Mộ Dung công tử cũng biết y thuật?"

"Còn không phải sao, ta và quận chúa chính là đồng môn của nhau, nàng cũng biết, chẳng lẽ ta không thể biết, hơn nữa, nhà ta làm nghề gì ngươi quên rồi sao?"

Người trước ngẩn người, sau đó cảm thấy quả thực có chút đạo lý, liền hưng phấn gật gật đầu.

"Gần đây đúng là cảm thấy khi tán gẫu với nội nhân có chút lực bất tòng tâm, chọc cho nàng mấy đêm cũng không cho ta vào phòng, vậy phải làm phiền Mộ Dung công tử rồi?"

"Dễ nói, dễ nói."

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười, từ phía sau mông lại lấy ra một cây ngân châm.

“Không sai, mấy kiểu dáng này, dùng băng tằm để làm mấy mẫu thêu khác nữa của phụ vương ta, rồi đưa đến phủ Trấn Nam vương.”

Sau khi kiểm hàng xong, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lộ ra vẻ hài lòng.

“Vâng.” Tiểu nhị vội vàng gật đầu.

“Không tốt, chưởng quầy bị đâm cho phun máu mũi rồi!”

“Sư muội, ta đột nhiên nhớ tới còn phải mua bánh ngọt cho Lăng sư tỷ, ta đi trước đây, ngươi tự về núi đi, không cần tìm ta!”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên huyên náo lên.

Nghe động tĩnh bên ngoài, Tiêu Cảnh Tuyết không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì, không khỏi vỗ trán, cắn răng.

“Mộ, Dung, Thiên!”

…

Thanh Vân phong, Luyện Khí đường.

Đương đương đương…

Tiếng rèn thanh thúy không ngừng vang lên, thiếu niên mình trần ra trận, nhắm chặt hai mắt, nắm thiết chùy còn cao lớn hơn hắn mà quơ qua vẩy lại.

Thiếu niên dáng người nhỏ gầy, nhưng thiết chùy kia lại rất lớn, nhìn qua có chút cảm giác không hòa ái.

Hết lần này tới lần khác chùy sắt trong tay hắn lại nhẹ như lông hồng, thậm chí bị vung ra tàn ảnh.

Thẩm An Tại tựa bên khe cửa, nhìn vào bên trong.

Trên tường đã treo đầy các loại Linh khí, đao thương côn bổng, khôi giáp thiết thuẫn, thậm chí một ít binh giáp kỳ môn

cực kỳ hiếm thấy cũng được rèn ra.

Nhiều nhất là Hoàng giai, mà cao nhất là một thanh hoành đao Huyền giai trung phẩm.

"Nửa năm không gặp, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này đã có thể tạo ra Huyền giai linh khí."

Thẩm An Tại lẩm bẩm hai tiếng, hài lòng gật đầu.

Trình độ rèn khí như vậy, nếu ở trong Thiết đường cũng có thể tọa trấn một phương.

Xem ra mấy ngày nay không có mặt mình, Thiên Nhạc đã tốn không ít tâm huyết tự luyện rồi.

Mà thiên phú luyện khí của hắn, từ lúc Thẩm An Tại vừa dạy hắn đã hiển lộ.

Lúc đó hai mắt Thiên Nhạc còn chưa khôi phục, chỉ dựa vào thính lực là có thể nghe ra mỗi một chùy của mình nện xuống nặng hay nhẹ.

Chẳng qua…

Lông mày của Thẩm An Tại dần nhíu lại.

Không còn Vô Khuyết Hoang Thể, cả đời này không thể thăng cấp Càn Khôn cảnh.

Cái này chung quy cũng là một chuyện phiền toái…

Chương 289: Tất cả đều là rác rưởi

Đương!

Đợi chùy cuối cùng hạ xuống, nhiệt độ nóng bức từ thiết khí trên bễ rèn tan dần, Thiên Nhạc buông thiết chùy xuống, thở dài một cái.

Sau một khắc, hắn bỗng nhiên nhướng mày, khẽ liếc mắt.

"Ai?"

Thẩm An Tại bên ngoài khe cửa sửng sốt, tiểu tử này nhạy cảm như vậy sao?

Thuộc tính của Phong chi Tử dưới sự gia trì của cường độ linh hồn, tốt xấu gì cũng ngang tu sĩ Niết Bàn, đi đường im ắng.

Vậy mà hắn vẫn phát hiện?

"Là ta."

Nếu đã bị phát hiện, hắn trực tiếp đẩy cửa vào, thần sắc có chút vui mừng.

Nhìn thấy vị trung niên áo trắng ngoài cửa, Thiên Nhạc kinh ngạc, sau đó vội vàng hành lễ, thái độ cung kính.

So với Mộ Dung Thiên khờ khạo, Tiêu Cảnh Tuyết ôn nhu đại khí, rõ ràng Thiên Nhạc câu nệ hơn nhiều, đầu vùi rất thấp.

"Không cần đa lễ. Những binh khí này đều do ngươi luyện ra hay sao?"

Thẩm An Tại nhẹ nhàng đưa tay đánh ra gió nhẹ, đỡ lấy hắn, sau đó ngắm nhìn bốn phía.

"Vâng." Thiên Nhạc gật đầu.

"Khá lắm, có thể chế tạo linh khí Huyền giai trung phẩm, hiện tại ngươi cũng coi như là Luyện khí sư ngũ phẩm. Xem ra trên phương diện này, ngươi đúng là có thiên phú dị bẩm."

Thẩm An Tại cầm lấy chuôi hoành đao Huyền giai trung phẩm, xem xét xung quanh, hài lòng gật đầu.

"Tất cả đều dựa vào phương pháp phong chủ dạy bảo mới có được."

Thiên Nhạc cung kính đáp lại.

"Ta chẳng qua chỉ hướng dẫn ngươi nhập môn mà thôi, lấy đâu ra phương pháp để dạy dỗ."

Thẩm An Tại lắc đầu.

So với kiếm đạo của Mộ Dung Thiên, y học của Tiêu Cảnh Tuyết, đúng là mình không hề tiêu hao tâm huyết gì trên người Thiên Nhạc.

Thứ nhất là bởi vì lúc trước hắn quả thật không có nhiều thời gian.

Thứ hai, Thiên Nhạc chỉ là đệ tử ký danh, hắn chỉ có thể dạy qua loa đại khái, muốn nhiều hơn phải chờ hắn chính thức bái sư mới được.

Vốn còn muốn quan sát tâm tính của hắn một lần nữa, chẳng qua vô luận là chuyện tổ trùng ở Phục Linh thành lúc trước, hay là nhìn tình hình Bắc Minh triều lần này, hắn đều không phải loại người sẽ phản bội sư môn.

Nhưng Thẩm An Tại vẫn chưa có ý định thu hắn làm đồ đệ.

Bởi vì… sát tâm của tiểu gia hỏa này quá nặng!

Liên quan đến việc Tần Thiển Nguyệt bức ép làm ra lựa chọn, sau đó Thiên Nhạc động thủ giết người, Cảnh Tuyết đã nói với hắn.

Bên phía Dược Vương cốc cũng không truy cứu chuyện này, dù sao lúc đó những đệ tử đó đều bị khống chế, không giết bọn họ, chuyện xảy ra rất có thể sẽ là hai người Cảnh Tuyết bỏ mình.

Hắn và Tiêu Cảnh Tuyết là hai thái cực.

Nếu nói Tiêu Cảnh Tuyết là cố gắng hết sức cứu giúp người vô tội, thì hắn sẽ cực kỳ lạnh lùng, một khi những người này có bất kỳ uy hiếp gì đến mình, hoặc là người bên cạnh, hắn đều không chút do dự giết chết bọn họ.

Sát phạt quyết đoán là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Giống như sự thiện lương của Tiêu Cảnh Tuyết, đều có tính hai mặt.

Sát tâm quá nặng nghĩa là sau này rất có thể hắn sẽ nhiễm phải vô vàn máu tươi, nếu không có ai dẫn dắt thì tám chín phần mười sẽ bước vào con đường tà đạo, nếu như có cơ hội độ tâm ma kiếp, độ khó cũng như lên trời.

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại không khỏi cảm thấy đau đầu.

Trong ba đệ tử, tuy Mộ Dung Thiên có hơi ngây thơ một chút, nhưng không thiện lương quá độ, cũng không có sát tâm cực hạn, thuộc loại nên cứu người thì sẽ không do dự, nên sát phạt cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Cũng chỉ có Mộ Dung Thiên, ngoài thiên phú ra, phương diện tâm tính là khiến người ta yên tâm nhất.

Những thứ này đều có liên quan đến những việc bọn họ đã trải qua từ khi còn nhỏ.

Mộ Dung Thiên khi còn bé mặc dù là phế vật, bị người ta lạnh nhạt coi khinh, nhưng ít nhất Mộ Dung gia chưa từng không chào đón hắn, khiến hắn có cảm giác ấm áp, không đến mức bị ám ảnh.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết ở trong Dược Vương cốc, học tập y thuật cứu người, lại là quận chúa rất được sủng ái, chưa từng trải qua cái gì mà nhân tính lạnh lùng hiểm ác, còn bị Thực Cốt độc tra tấn từ nhỏ, biết thống khổ là gì, cho nên thiện lương.

Còn về Thiên Nhạc…

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên với đôi mắt không chứa bất kỳ cảm tình gì kia, trong lòng thở dài.

Hiện tại hắn mới mười tuổi hơn, trước khi gặp mình, bị người thân nhất chọc mù hai mắt, cắt mất cái lưỡi, một thân một mình loay hoay sinh ôt2n trong bóng tối, dưỡng thành cái loại tâm tình đa nghi cảnh giác kia, không muốn tin yêu bất cứ kẻ nào.

Tao ngộ lúc nhỏ khiến trái tim hắn đã nguội lạnh từ lâu.

Thẩm An Tại lắc đầu, cảm thấy có chút đau đầu.

Hắn nhìn về phía thanh trường đao vẫn chưa rèn xong trên bễ, đi lên trước quan sát rồi nhíu mày.

Trường đao này tuy đã không còn màu đỏ au, nhưng nhiệt độ vẫn cực nóng như trước, giống như bị phong ấn nhiệt độ vào bên trong, bị giữ trong tình trạng luôn luôn khu trừ tạp chất.

“Thiên Tinh thạch, Xích Viêm cương… dùng để luyện hỏa, muốn chế tạo ra binh khí Huyền giai thượng phẩm?”

“Vâng.” Thiên Nhạc gật đầu.

“Ta chưa từng dạy ngươi, vả lại các loại phương pháp hỏa luyện đều rất cao minh, là một ít bí mật bất truyền của đại tông đại khí, ngươi học từ đâu vậy?”

Thẩm An Tại hơi ngoái đầu lại, lẳng lặng nhìn chăm chú thiếu niên trước mắt.

Thiên Nhạc cúi đầu, không nói một lời.

“Không muốn nói?”

Thẩm An Tại nhìn hắn rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Phương pháp luyện hoả này hắn chưa thấy qua. Trên những thư tịch luyện khí kia cũng chưa từng đề cập tới, là một phương pháp luyện hỏa rất hiếm thấy, hiệu quả rõ rệt.

“Đây là Phong Hỏa Ký Tạp pháp.”

Ngay lúc Thẩm An Tại buông trường đao xuống, Thiên Nhạc bỗng nhiên mở miệng.

“Trước đây phụ thân đã dạy.”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày.

Xem ra quả nhiên đúng như mình sở liệu, có thể có được hỏa luyện pháp cao minh như thế, gia thế Thiên Nhạc cũng không tầm thường.

“Ngươi tới Thanh Vân phong bao nhiêu ngày rồi?”

Thẩm An Tại nhìn hắn, dò hỏi.

“Mười một tháng lẻ chín ngày.”

“Gần một năm rồi…”

Nghe thiếu niên trả lời, Thẩm An Tại hơi cảm khái.

Thời điểm mới gặp tiểu gia hỏa này, vẫn là năm ngoái lúc mình ở Thiết đường chế tạo linh khí cho Mộ Dung Thiên.

Không nghĩ tới, chớp mắt đã sắp một năm trôi qua.

“Ngươi cảm thấy Thanh Vân phong thế nào?” Thẩm An Tại nhìn hắn, mở miệng hỏi thăm.

“Được.”

Câu trả lời của Thiên Nhạc cũng rất đơn giản, chỉ có một chữ.

“Có muốn giống như sư huynh sư tỷ của ngươi, chính thức bái nhập môn hạ của ta?”

“Muốn!”

Thiên Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu, con ngươi có chút sáng bóng.

Nhìn ánh mắt mong đợi của thiếu niên, Thẩm An Tại lại lắc đầu, không nói tiếp nữa.

Thiên Nhạc nhìn thấy Phong chủ lắc đầu, trong lòng thất vọng, chẳng qua cũng không suy nghĩ nhiều, mà cung kính đứng ở bên cạnh.

“Ta thu đồ đệ không xem thiên phú, chỉ nhìn tâm tính, nhưng một số người không rõ lai lịch, ta cũng không thu.”

Thẩm An Tại vung tay áo, thiết chùy bị gió thổi, bay đến trên tay của hắn.

“Khi ngươi nguyện ý nói cho ta biết lai lịch của ngươi, thì sẽ bàn lại chuyện bái sư.”

Vừa nói xong, Thẩm An Tại giáng xuống một chùy.

Oanh!

Dưới cự lực, đao phôi kia trực tiếp vỡ vụn, tia lửa bên trong văng khắp nơi.

Thiên Nhạc nhìn thanh đao rèn suốt ngày qua cứ như vậy mà vỡ vụn, sửng sốt một chút.

Thẩm An Tại quay đầu, chùy sắt trong tay tuột ra, đập nát từng kiện từng kiện linh khí trên vách tường.

Mỗi khi đập vỡ một kiện, hắn lại quay đầu nhìn Thiên Nhạc một cái, khi thấy hắn mặc dù cau mày, nhưng vẫn thờ ơ, liền động thủ tiếp tục đập vỡ một kiện tiếp theo.

Thanh âm loảng xoảng không ngừng vang lên, linh khí tàn phá khắp nơi.

Nhìn linh khí vỡ vụn đầy phòng, nhìn tâm huyết nhiều ngày như vậy của mình bị đập nát, Thiên Nhạc càng nhíu chặt mày, không rõ đây là ý gì.

"Tất cả đều là rác rưởi."

Thẩm An Tại lạnh giọng mở miệng, giọng điệu lạnh lùng.

Mãi tới khi tất cả linh khí bị vỡ nát, Thiên Nhạc vẫn chỉ cúi đầu, trầm mặc không nói, không phản bác.

Thẩm An Tại quay đầu nhìn hắn cúi đầu, ánh mắt lộ vẻ thất vọng.

"Ngươi cũng thế, từ hôm nay trở đi, đừng có bước vào Luyện Khí đường này."

Dứt lời, hắn xoay người bước đi, không chút do dự.

Thiên Nhạc đứng nguyên tại chỗ, nắm đấm siết chặt, không nói một lời.

Hắn cũng không phải là vì Phong chủ đập hỏng Linh Khí do mình vất vả rèn ra mà tức giận, chẳng qua không biết vì sao Phong chủ bỗng nhiên muốn làm như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì bản thân không muốn lộ ra thân thế của mình, cho nên mới như vậy?

Chương 290: Toàn bộ người của Linh Phù sơn đều có chút kỳ quái

Bên ngoài Luyện Khí đường, Thẩm An Tại đẩy cửa đi ra, liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết đang kinh ngạc bên ngoài, trực tiếp rời đi.

Hai sư huynh muội nhìn nhau, chau mày.

"Sư phụ… chuyện gì vậy?" Mộ Dung Thiên khó hiểu.

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu tỏ vẻ không biết, vốn còn muốn nói với sư phụ chuyện sư huynh này lại lén đâm kim người ta, nhưng nhìn tình huống hiện tại thì thôi đi.

Hai người đều có chút nghi hoặc, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy sư phụ luôn luôn trầm ổn bỗng nhiên tính tình đại biến, thế mà lại đập hết toàn bộ linh khí của Thiên Nhạc.

Âm thanh vụn lại vỡ vang lên, hai người nhìn vào trong Luyện Khí đường.

Thiếu niên gầy gò đang ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí nhặt lên những mảnh vỡ rải rác kia, lộ ra vẻ bất lực.

"Sư đệ, ngươi đừng để trong lòng, ngày thường sư phụ không phải như thế, có thể gần đây người quá mệt mỏi."

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng tiến lên, vừa giúp Thiên Nhạc nhặt mảnh vỡ, vừa mở miệng trấn an.

Mộ Dung Thiên lắc đầu: "Ta thấy không phải, thời điểm ta chọc sư phụ tức giận hắn mặc dù đánh ta, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng mắng ta phế vật, cũng chưa từng nói không cho ta luyện kiếm."

Tiêu Cảnh Tuyết trừng mắt liếc hắn: "Sư huynh, ngươi bớt tranh cãi một chút đi!"

Mặc dù đối phương nói lời này là an ủi, nhưng nghe như là tranh sủng, Thiên Nhạc mới vừa bị mắng, lại nghe sư phụ đối xử khác biệt với mình và sư huynh, trong lòng khẳng định rất khó chịu.

Mộ Dung Thiên phản ứng lại, vội mở miệng: "Sư đệ, không phải ta nói sư phụ không coi trọng ngươi, nếu thật sự không coi trọng ngươi, sao hắn phải đặc biệt xây một tòa Luyện Khí đường ở Thanh Vân phong chứ?"

"Ừm… Ta biết rồi."

Thiên Nhạc yên lặng gật đầu, không nói gì thêm, chỉ tiếp tục nhặt những mảnh vỡ kia lên.

Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết liếc nhau, thở dài một tiếng, cũng không biết an ủi gì, chỉ có thể giúp hắn nhặt mảnh vỡ đầy đất này.

…

Trên ghế mây bên ngoài Dược viên, Tôn Ngạo lười biếng nằm ở phía trên, mở miệng.

"Tên tam đồ đệ này chẳng lẽ không được Thẩm phong chủ ưa thích hay sao?"

Thẩm An Tại lắc đầu, ở cửa trúc uyển chặt xuống mấy nhánh cây.

"Nhiều linh khí bị đập phá toàn bộ, phủ định cố gắng của hắn bao nhiêu ngày nay, chỉ sợ đã khiến hắn bị thương không

nhẹ.” Tôn Ngạo mở miệng nói.

“Người muốn đi sát phạt chi đạo chỉ cần tu nội tâm cường đại, hắn trông thì lạnh lùng, nhưng lại quá để ý tới cái nhìn của người bên cạnh đối với hắn, như vậy không tốt.”

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

Tôn Ngạo sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi gật đầu: “Ra là vậy.”

Mặc dù mới tới không bao lâu, nhưng tính tình tên đệ tử thứ ba của Thẩm An Tại này hắn vẫn nhìn ra được.

Mặt ngoài lạnh lùng với hắn, nhưng lại cực kỳ quan tâm người bên cạnh, chỉ biết khúm núm.

Nhất là ở trước mặt Thẩm An Tại, thái độ cung kính như vậy đơn giản giống như hắn chỉ là chân sai vặt.

“Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không thể biến thành tính tình như Mộ Dung Thiên, ngược lại sẽ chỉ làm hắn càng thêm cực đoan, càng thêm mẫn cảm.”

Tôn Ngạo lắc đầu thở dài.

“Ta biết, chờ lúc nào hắn có lá gan ngỗ nghịch với ta, ta sẽ chính thức thu hắn làm đệ tử thân truyền.”

Thẩm An Tại hờ hững cầm dao nhỏ chặt nhánh cây.

“A?”

Tôn Ngạo kinh ngạc không thôi.

Đây lại là phương pháp dạy dỗ gì, người khác dạy đồ đệ không phải đều dạy người ta tôn sư trọng đạo sao, tại sao Thẩm An Tại lại còn muốn dạy dỗ nghịch đồ?

“Hắn muốn tạo ra một thanh đao lợi hại nhất cả thiên hạ, muốn trở thành Luyện khí sư mạnh nhất, nhưng ngay cả dũng khí thủ hộ linh khí cũng không có, thậm chí cũng không dám

hỏi ta vì sao phải đập vỡ những linh khí kia, đây mới là điều khiến ta thất vọng.”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn không tạo ra được thanh đao lợi hại nhất.”

Nghe Thẩm An Tại nói, vẻ mặt Tôn Ngạo bối rối.

Thấy hắn không hiểu, Thẩm An Tại quay đầu nhìn thoáng qua kim giáp trên người hắn, nhẹ giọng mở miệng.

“Kim giáp trên người ngươi, mặc bao nhiêu năm rồi?”

“Bốn mươi năm, ta đã mặc từ khi còn là Thiên Linh cảnh, lúc ấy Tiểu Bạch chọn cho ta đấy, nói nhìn khí phách, lúc ấy giáp này vẫn chỉ là Linh khí Địa giai Trung phẩm đấy.”

“Ngươi có thể đừng cứ ba câu lại chêm một Tiểu Bạch được không?”

Thẩm An Tại đầu đầy hắc tuyến.

Tôn Ngạo xấu hổ cười.

“Từng tổn hại bao nhiêu lần?” Thẩm An Tại lại hỏi.

“Không đếm hết được.” Tôn Ngạo lắc đầu.

Hắn không nhớ rõ mình đã chiến đấu bao nhiêu lần, giáp vàng này lại nát bao nhiêu lần.

“Sau mỗi lần nát xong, ta đều sẽ đến Bắc Đạo vực tìm người sửa, về sau dứt khoát mượn chút bảo tài của tộc trưởng ta, luyện bộ giáp này thành linh khí Thiên giai.”

Thẩm An Tại gật đầu, vẻ mặt quả nhiên như vậy.

“Thẩm phong chủ hỏi cái này làm gì?” Tôn Ngạo có chút trăm mối vẫn không có cách giải đáp.

“Chỉ sợ chính ngươi cũng không phát hiện, lúc ngươi chiến đấu, dù cho không tận lực thúc giục bảo giáp này, nó cũng sẽ

phát huy hiệu dụng hộ thể.”

Người trước nhíu mày, hắn trước kia không có chú ý tới điều này.

Nhưng bây giờ nghĩ lại kỹ càng, giống như đúng như lời Thẩm An Tại nói, trước kia còn cần phải tận lực thôi động, nhưng từ sau khi trở thành Linh khí Thiên giai thì sớm đã không cần, một khi đối chiến cùng người, bảo giáp này sẽ tự động phát huy hiệu quả.

Lúc trước hắn còn cảm thấy là Luyện khí sư ở Bắc Đạo vực gây nên.

“Ngươi có biết vì sao chúng gọi là linh khí không?” Thẩm An Tại quay đầu hỏi hắn.

“Không biết.” Tôn Ngạo lắc đầu.

“Bởi vì linh tính, linh khí muốn đột phá đến tầng thứ cao hơn, không thoát được một chữ linh, ngươi đã gặp qua món linh khí Thiên giai nào mà chỉ là vật chết thôi chưa?”

Thẩm An Tại nhìn hắn, tiếp tục mở miệng: “Nếu ngươi không để kim giáp này ở trong lòng, thì đâu có chuyện lần đầu tiên nó vỡ cũng không vứt đi, đến mức tu bổ nhiều lần như vậy, hao tổn bao nhiêu tài nguyên, so với mua một kiện linh khí mới còn lãng phí hơn.”

Nghe vậy, Tôn Ngạo gật gật đầu.

Chính xác, đại bộ phận mọi người khi linh khí bị tổn hại đều trực tiếp thay mới, rất ít người tu bổ.

“Chính bởi vì ngươi quan tâm, cho nên nó mới có thể dễ dàng trở thành linh khí Thiên giai như vậy. Luyện khí sư muốn chế tạo ra binh khí tốt hơn, cần không phải là thủ pháp luyện khí cao minh bực nào, khí lực và kiến thức lớn bao nhiêu, cần là một tấm lòng.”

Thẩm An Tại nói xong, thổi thổi vụn gỗ trên tay, một thanh kiếm gỗ nhỏ xuất hiện trên tay, giống như đúc Thiên Thanh kiếm trước đó chế tạo cho Mộ Dung Thiên.

"Vậy tại sao ngươi không nói thẳng cho tên tam đồ đệ nhà ngươi?"

Tôn Ngạo có chút khó hiểu.

"Thứ nhất, ta đã nói, muốn đi sát phạt chi đạo, cần nội tâm cường đại, thứ hai, nếu là ôm tâm thái muốn linh khí sinh ra linh tính mà kính yêu nó, như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không thành công."

Thẩm An Tại vừa nói, vừa điêu khắc một cái đỉnh nhỏ, có hình dạng giống Bát Hoang đỉnh.

Vô luận là kiếm gỗ hay đỉnh gỗ, phía trên đều khắc ba chữ Thanh Vân phong.

Ngay lúc Tôn Ngạo cho là hắn còn muốn tiếp tục khắc một thanh đao, Thẩm An Tại bỗng nhiên vỗ vỗ tay đứng dậy rời đi, để lại Tôn Ngạo nhìn sững sờ.

Đây rõ ràng là muốn tặng cho Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, vì sao chỉ có tam đồ đệ là không có?

Không sợ lão tam cảm thấy sư phụ bất công, từ đó sinh ra khúc mắc gì đó hay sao?

Nhiều năm qua ở Thiên Huyền đại lục, cũng không ít đệ tử bởi vì sư phụ bất công, dẫn đến không được sủng ái mà trở mặt thành phản đồ.

Cho nên bây giờ có rất nhiều người thực sự làm sư phụ, đều ra sức làm việc công bình, tránh cho các đồ nhi âm thầm tranh giành tình cảm.

Tôn Ngạo nhìn hắn rời đi, mặt mũi tràn đầy cổ quái từ trong túi lấy ra một nắm đất, nghi hoặc không thôi.

Thẩm phong chủ này hành sự sao lại kỳ quái như vậy, khiến người ta nhìn không thấu.

Đồ đệ Mộ Dung Thiên được hắn dạy dỗ đã rất kỳ quái Tiêu Cảnh Tuyết cũng cảm thấy kỳ quái, thậm chí Lăng Phi Sương của Thanh Loan phong kia cũng rất kỳ quái.

Còn có Huyền Ngọc Tử kia nữa…

Không đúng, là toàn bộ người của Linh Phù sơn đều có chút kỳ quái…

Chương 291: Đao gỗ

Thẩm An Tại mang theo kiếm gỗ và đỉnh gỗ đi về phía diễn võ trường.

Nơi đó, có ba vị đồ đệ.

Mộ Dung Thiên đang luyện kiếm, mà Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh xem sách thuốc.

Về phần Nhạc, thì cung kính đứng ở một bên, không nói một lời.

"Sư phụ."

Nhìn thấy Thẩm An Tại tới, Tiêu Cảnh Tuyết vội buông sách thuốc xuống, đứng dậy hành lễ. Mộ Dung Thiên cũng thu kiếm đứng đấy.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn ba người, nhìn thoáng qua Thiên Nhạc cúi đầu phía sau rồi mở miệng.

"Vi sư cho các ngươi một số đồ chơi nhỏ, nhìn xem có thích không."

Nói xong, hắn đưa hai thứ mình điêu khắc cho Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên.

Nhìn hai vật nhỏ này, Tiêu Cảnh Tuyết có chút yêu thích không nỡ rời tay.

"Cảnh Tuyết, ngươi đã bước vào Thượng Tam Cảnh, dược đạo cũng có tiến bộ lớn. Phần thưởng ngoại trừ đỉnh gỗ này, vi sư sẽ tặng ngươi một đỉnh thật."

Thẩm An Tại vung tay áo, một đại đỉnh phong cách cổ xưa tôn quý xuất hiện, tản ra khí tức cường đại.

“Đây là… Linh khí Thiên giai!”

Đôi môi đỏ mọng của Tiêu Cảnh Tuyết hơi mím lại, có chút thụ sủng nhược kinh, lại liếc mắt nhìn bức tượng gỗ mà sư phụ cho mình.

Hiển nhiên là dựa theo cái đỉnh lớn trước mắt mà điêu khắc, giống nhau như đúc.

Thẩm An Tại mỉm cười: “Đỉnh này tên là Bát Hoang, có thể phụ trợ ngươi luyện đan đối địch cực lớn, mau thu lại đi.”

“Đa tạ sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng không sĩ diện, cảm động nhận Bát Hoang đỉnh, yêu thích không buông tay nhìn bức tượng gỗ trong lòng bàn tay.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy sư muội có linh khí Thiên giai, không khỏi chờ mong mở miệng: “Sư phụ sư phụ, của đệ tử đâu?”

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, đưa tay búng hắn một cái.

“Chờ khi nào ngươi bước vào thượng tam cảnh rồi nói sau.”

“Ồ… “

Mộ Dung Thiên lập tức nhụt chí.

“Hai đồ chơi này các ngươi cất kỹ đi, Linh Phù sơn sẽ càng hưng thịnh, đại điển thu đồ sau đó sẽ có càng nhiều người bái nhập Thanh Vân phong. Tượng gỗ này là tượng trưng cho thân phận đệ tử thân truyền của các ngươi, không thể để mất.”

Thẩm An Tại đứng chắp tay, nhẹ giọng mở miệng.

“Vâng, thưa sư phụ!”

Hai người Tiêu Cảnh Tuyết đồng thời gật đầu.

Mà Thiên Nhạc phía sau nhìn một màn này, ánh mắt hơi ảm đạm, cúi đầu không nói.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhìn thấy Thiên Nhạc rầu rĩ mất mát, không khỏi há miệng muốn nói gì đó, lại bị sư phụ cắt ngang.

"Được rồi, tiếp theo vi sư muốn tới Nam Quyết điện một chuyến, ngươi thu dọn một chút, theo vi sư cùng lên đường, thấy chút chuyện đời."

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên.

Người sau gật đầu: "Vâng, sư phụ!"

Nói xong, khi Thẩm An Tại quay người chuẩn bị rời đi, lại tận lực quay đầu nhìn Cảnh Tuyết dặn dò một câu.

"Mấy ngày nay vi sư không ở đây, Cảnh Tuyết ngươi phải chăm sóc tốt cho Trịnh trưởng lão, trên dưới Thanh Vân phong bất cứ chuyện gì cũng không cần hỏi đến vi sư, ngươi tự quyết định đi."

Nói xong, hắn liền dẫn Mộ Dung Thiên rời đi trước, đi tìm Tôn Ngạo.

Tiêu Cảnh Tuyết cung kính đưa mắt nhìn hai người rời đi, sau khi thu hồi ánh mắt, phát hiện Thiên Nhạc ở phía sau đang nhìn chằm chằm cái đỉnh gỗ nhỏ bên hông mình đến xuất thần.

Nàng tâm tư tinh tế, có thể dễ dàng cảm giác được khát vọng cùng tự ti của Thiên Nhạc.

"Tiểu sư đệ, chớ đau lòng, chờ sau khi ngươi trở thành đệ tử thân truyền của sư phụ rồi, sư phụ nhất định sẽ cho một tượng gỗ nhỏ!"

Tiêu Cảnh Tuyết sờ đầu hắn, giọng điệu ôn nhu.

Thiên Nhạc nhẹ gật đầu, cung kính chắp tay với Tiêu Cảnh Tuyết xong yên lặng rời đi, ánh nắng chiều mờ chiếu vào bóng lưng đơn bạc của thiếu niên, có vẻ hơi cô tịch.

Nhìn bóng lưng thiếu niên rời đi một mình, Tiêu Cảnh Tuyết thở dài không thôi, có chút không rõ sư phụ rốt cuộc có dụng ý gì.

Thiên Nhạc rất mẫn cảm, hết lần này tới lần khác sư phụ muốn đập nát toàn bộ linh khí do hắn rèn, còn nói hắn và những linh khí kia đều là rác rưởi như nhau.

Hôm nay ở ngay trước mặt hắn, đưa mình và đại sư huynh hai bức tượng gỗ, duy chỉ không chuẩn bị cho Thiên Nhạc.

Làm như vậy, chẳng lẽ không sợ Thiên Nhạc càng ngày càng xa cách với Thanh Vân phong sao?

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, nghĩ mãi vẫn không ra, cất bước đi theo.

Khi nhìn thấy hắn một mình ngồi bên ngoài Luyện Khí đường, nhìn gian nhà trống rỗng mà ngây người, nàng dừng bước chân.

Rèn khí, luôn luôn là chuyện hắn thích làm nhất.

Bây giờ sư phụ không cho hắn bước vào Luyện Khí đường rèn khí, lúc rảnh rỗi, hắn thậm chí cũng không biết phải làm gì.

Thiên Nhạc nhắm mắt lại, muốn thử cô đọng đao thế.

Lại phát hiện nội tâm mình táo bạo, căn bản không tĩnh tâm nổi, hoàn toàn không cách nào ngưng luyện đao thế.

Thậm chí đao thế uẩn dưỡng trong cơ thể cũng lộn xộn không chịu nổi, nếu không phải vì thể chất, cũng có khả năng đã tràn ra.

Nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Thiên Nhạc phía xa, Tiêu Cảnh Tuyết do dự một chút, cuối cùng vẫn bước lên trước.

“Tiểu sư đệ, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

“Sư tỷ…”

Thiên Nhạc nhìn thoáng qua nữ tử ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng lắc đầu, cái gì cũng không nói.

“Thế nào, còn khách khí với sư tỷ sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết cười xoa xoa đầu hắn, vò đầu hắn rối tung.

“Còn nhớ khi ngươi mới lên núi không, lúc đó ngươi vẫn còn gầy gò nhỏ thó, bây giờ cao hơn trước kia rất nhiều.”

“Lúc đó sư phụ đặc biệt nói với sư tỷ, về chuyện con mắt của ngươi, không thể nói cho đại sư huynh, bởi vì đại sư huynh tính tình thẳng thắn, sợ hỏi chuyện thương tâm của ngươi.”

“Lúc đó thật ra ta cũng rất tò mò, vì sao con mắt của ngươi lại biến thành bộ dạng như vậy, nhưng sư phụ đã căn dặn không cho chúng ta hỏi, cho nên chúng ta cũng chưa từng hỏi qua.”

Tiêu Cảnh Tuyết nói xong, giọng nói rất dịu dàng: “Lúc ấy thân thể ngươi yếu ớt, sư phụ bảo sư huynh lấy thật nhiều linh cầm linh ngư từ Thanh Phù phong tới, khiến Trịnh sư bá tức giận không nhẹ, chính là để bổ sung thân thể cho ngươi.”

“Sau đó sư phụ nói ngươi chí tại luyện khí, lại cố ý ở chỗ này xây một tòa Luyện Khí đường như vậy cho ngươi.”

Thiên Nhạc nghe nàng ôn nhu nói nhỏ bên cạnh, ánh mắt thất thần, dường như nhớ tới từng màn trước kia.

“Cho nên bất luận sư phụ như thế nào, hắn nhất định không phải là không thích ngươi, ngươi tuyệt đối không được ghi hận sư phụ, biết không?”

“Ừm.”

Thiên Nhạc gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Làm sao hắn lại đi ghi hận người đã kéo mình từ trong bóng tối trở về kia chứ, hắn chỉ là không biết mình làm sai chỗ nào, không biết mình khi nào chọc cho phong chủ không vui.

“Tiểu sư đệ, ngươi chờ sư tỷ một lát.”

Tiêu Cảnh Tuyết vỗ vỗ đầu thiếu niên, sau đó xoay người rời đi.

“Sư tỷ…” Thiên Nhạc nhìn qua, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng nữ tử đi xa.

Đợi đến khi trời chiều xuống núi, trăng sáng nhô lên cao.

Tiêu Cảnh Tuyết trở về, gương mặt ôn nhu mang theo ý cười, đi tới trước mặt thiếu niên.

Dưới ánh trăng mông lung, nữ tử đưa tay ra, lòng bàn tay lẳng lặng đặt một thanh đao gỗ tinh xảo.

Có lẽ do thời gian khá gấp rút nên thanh đao gỗ này hơi thô ráp, không tinh xảo bằng tượng gỗ Thẩm An Tại tặng cho hai người bọn họ.

Nhưng nhìn chuôi đao gỗ nhỏ nhắn này, Thiên Nhạc nhất thời giật mình, nhìn đôi mắt ôn nhu như nước trước mặt, có chút kinh ngạc.

“Sư tỷ… chuyện này…”

“Tuy rằng so ra kém sư phụ, cũng không có biện pháp đại biểu Thanh Vân phong, nhưng nó có thể đại biểu ngươi là sư đệ của ta.”

Tiêu Cảnh Tuyết nâng một tay khác lên, vỗ vỗ bả vai thiếu niên, mắt lộ vẻ cổ vũ.

“Đi luyện khí đi, luyện ra linh khí khiến sư phụ vừa lòng.”

“Nhưng mà Phong chủ…” Thiên Nhạc có chút do dự.

“Không phải hôm nay sư phụ đã nói rồi sao, hắn không ở trong núi, tất cả mọi chuyện tùy sư tỷ định đoạt, hơn nữa, chẳng lẽ người không muốn luyện ra Linh khí khiến sư phụ hài lòng sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ ngẩng đầu lên, ý cười dịu dàng.

“Sư tỷ…”

Cặp mắt lạnh lùng của Thiên Nhạc giờ phút này hơi nhúc nhích, có chút phiếm hồng.

Ánh trăng mông lung, từng điểm ánh sao rơi trên quần áo trắng noãn như tuyết của thiếu nữ khiến cho nàng thoạt nhìn sáng ngời như trăng, dịu dàng như nước.

…

Chương 292: Kế hoạch luyện yêu

Dưới ánh trăng ảm đạm, Thẩm An Tại đứng sau cây, lẳng lặng nhìn một màn này.

Để Tiêu Cảnh Tuyết ở lại, cũng là bởi vì nàng tâm tư tinh tế, có thể phát giác được tâm tình biến hóa của Thiên Nhạc, cũng có thể nghe ra ý trong lời nói của mình.

Để Tiêu Cảnh Tuyết thay mình dẫn dắt bản tâm của hắn là nhân tuyển thích hợp nhất.

Có lẽ chỉ có người dịu dàng thiện lương nhất, mới có thể lưu lại một mảnh đất tịnh lành dưới đáy lòng của tay đao phủ giết chóc.

Người làm sư phụ như mình, có thể làm người bề trên, lại không cách nào ngồi ngang hàng như Tiêu Cảnh Tuyết.

Thiên Nhạc quá tôn kính mình, quá tôn kính, đến mức hắn cũng không dám ngỗ nghịch chút nào.

Cho nên, cần có người dẫn dắt hắn đi ra khỏi vòng tròn mẫn cảm tự ti này.

Nơi cửa Luyện Khí đường, Thiên Nhạc chau mày, nhìn thoáng qua bóng cây um tùm.

Hắn đang do dự.

"Nếu chờ sư phụ trở về, lời của sư tỷ sẽ không còn ý nghĩa nữa, ngươi nhất định phải tạo ra linh khí trước khi sư phụ trở về đây."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười nắm tay thiếu niên, dẫn hắn đi vào trong Luyện Khí đường.

Thiếu niên cuối cùng nhìn thoáng qua bóng cây nhỏ rỗng tuếch, nắm thanh đao gỗ trong lòng bàn tay, ánh mắt kiên định.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ tiến vào Luyện Khí đường, Thẩm An Tại chớp mắt, quay người rời đi.

Ngoài cửa sơn môn.

Tôn Ngạo đứng trên không trung, Mộ Dung Thiên ở phía dưới dạo bước trái phải.

"Sư phụ sao còn chưa tới, sắc trời đã tối rồi."

Hắn vừa dứt lời, một bóng áo trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn, tóc mai hai bên bồng bềnh, nhẹ giọng mở miệng.

"Lên ngựa đi."

Theo tiếng hí của con tuấn mã Xích Thố, Mộ Dung Thiên lộ vẻ vui mừng, thuần thục phi thân ngồi lên.

Ba người một ngựa hóa thành lưu quang, đi xa trong màn đêm đen kịt.

…

Cùng lúc đó, Cửu Huyền cảnh Trung châu, đại sảnh Liễu gia.

"Liễu gia chủ, ngươi năm lần bảy lượt đùa bỡn Thiên gia ta, đến cùng là có ý gì?"

Một người trung niên mặt chữ quốc không giận tự uy ngồi ở ghế khách, không vui mở miệng.

Hắn chính là gia chủ của Thiên gia Trung châu, Thiên Cương.

“Thật có lỗi, bỗng nhiên có một số việc cho nên mới chậm trễ, mong rằng Thiên gia chủ không nên để ở trong lòng.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng, ngữ khí bằng phẳng, đoan trang phóng khoáng.

“Hừ.”

Thiên Cương hừ lạnh một tiếng mở miệng: “Từ xưa tới nay, Liễu gia và Thiên gia đều vâng mệnh trấn thủ thế giới này, bây giờ những người kia đã xuất hiện ở trong cấm địa, ý đồ buông xuống giới này, nếu không gia cố phong ấn, đại kiếp nạn sẽ tới!”

“Hơn mười năm trước, ngươi một mình rời khỏi Trung châu, bỏ lỡ mất một cơ hội, để cho Thiên gia ta không thể không chôn vùi tính mạng một thiên kiêu mới có thể gia cố phong ấn.”

Liễu Vân Thấm khẽ nhíu mày: “Lúc ấy ta bị Yêu Thần giáo để mắt tới, thân bị trọng thương, bất đắc dĩ mới trốn đi, là bản thân Thiên gia ngươi ham cái lợi trước mắt, trách Liễu gia ta làm gì?”

Thiên Cương nhíu mày: “Nếu không phải ngươi bị tấm lòng hư vinh quấy phá, nhất định muốn lên Thiên Kiêu bảng kia, làm sao đến nỗi bị Yêu Thần giáo để mắt tới?”

“Đó là vì dẫn dụ người đứng sau lưng, nếu không phải ta mạo hiểm làm như vậy, ngươi làm sao biết được thế lực của thế giới này là thế lực phương nào?”

Liễu Vân Thấm có chút không vui.

Rõ ràng lúc ấy Thiên gia không muốn mạo hiểm, cho nên nàng mới đứng ra, kết quả lại là lỗi tại nàng?

Hơn nữa chuyện tổn hại một người của Thiên gia cũng là Thiên gia khư khư cố chấp, muốn mượn sức mạnh của Cửu

Huyền Đạo Liên công thử cho vị thiên kiêu kia của Thiên gia thôn phệ lực lượng của đại yêu, cuối cùng thân thể không chịu nổi nên bạo thể mà thôi.

Dù là Thiên gia hay là công pháp của Liễu gia, các đời, cũng chỉ có hai người mới có thể tu luyện.

Chính là gia chủ đương nhiệm cùng gia chủ kế nhiệm, mà muốn tu luyện công pháp này, nhất định phải có thể chất đặc biệt.

Liễu gia là Cửu Huyền Thanh Tâm thể, Thiên gia là Vô Khuyết Hoang thể.

"Đừng nói không biết nhiều như vậy, muốn giúp Liễu gia gia cố phong ấn là có thể, nhưng ta muốn ngươi giúp gia chủ tiền nhiệm nhà ta phong tồn luyện hóa lực lượng Đại yêu kia."

Thiên Cương ngẩng đầu nói, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Liễu Vân Thấm không khỏi cau đôi mi thanh tú lại, sắc mặt nghiêm túc thêm vài phần.

"Chuyện xảy ra lần trước còn chưa đủ để dập tắt dã tâm của các ngươi sao, yêu lực của thượng giới cũng không phải là thứ nhân tộc có thể khống chế, cho dù có Cửu Huyền Đạo Liên công áp chế, ngươi có dám cam đoan tương lai một ngày sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không?"

"Các ngươi là đang nuôi quái vật!"

Thiên Cương lại lắc đầu: "Lần trước sở dĩ thất bại, là vì tư tâm của tiền gia chủ đại nhân bị quấy phá, phế đi một hạt giống tốt, chỉ có thể để cho đệ tử bình thường luyện hóa, hơn nữa ngươi lại mất tích mấy năm, Liễu lão gia chủ cần trấn thủ Cửu Huyền cảnh, không thể dùng Cửu Huyền Đạo Liên công tương trợ, mới dẫn đến thất bại lần đó."

“Phế một hạt giống tốt?”

Liễu Vân Thấm nhíu mày: “Có ý gì?”

“Ngươi cũng biết mà, muốn luyện hóa lực lượng của Đại yêu thì chỉ có thể là Vô Khuyết hoang thể khi tu luyện Phong Đạo quyết mà thôi.”

“Đáng tiếc, sau khi kế hoạch luyện yêu được đưa ra, không ngờ gia chủ tiền nhiệm lại tự phế đi con trai của mình, đến bây giờ còn chưa rõ tung tích, khiến cho kế hoạch của tộc ta thất bại, tổn thất nặng nề.”

Liễu Vân Thấm chớp mắt, thầm nghĩ quả là thế.

Trước đó lúc nhìn thấy Thiên Nhạc, nàng đã đoán được một chút.

Chỉ là không nghĩ tới, hắn lại có quan hệ mật thiết với kế hoạch luyện yêu của Thiên gia, nếu hắn không bị phế đi, rất có thể lúc đó người chết chính là hắn.

“Ta nhớ rõ, dường như nhi tử của ngươi cũng là Vô Khuyết Hoang Thể, vì sao không để nhi tử của ngươi tiến hành kế hoạch luyện yêu?”

Liễu Vân Thấm nhắm mắt lại.

“Con ta còn tuổi nhỏ, cũng không phải thiếu tộc trưởng, kế hoạch luyện yêu chính là đại sự trong tộc, con ta không có tư cách tham dự.”

Nhìn dáng vẻ hờ hững của hắn, trong lòng Liễu Vân Thấm lắc đầu.

Hiển nhiên, chính là không muốn để cho con của mình mạo hiểm, dùng gia tộc đại nghĩa áp bách con trai người khác đi làm chuyện này.

“Tình hình của Quan Tinh gia chủ hiện giờ thế nào rồi?”

Liễu Vân Thấm mở miệng hỏi.

“Vì hắn đã khiến đại kế luyện yêu thất bại, nên trưởng lão hội vẫn luôn giam cầm hắn trong gia tộc. Lần này nghe tin Liễu gia chủ đã trở lại, cho nên mới muốn thừa dịp Liễu gia chủ vừa mới tiến vào Cửu Huyền tháp, Đạo Liên chưa tan, mời Liễu gia chủ đi bắt đầu lại kế hoạch luyện yêu.”

Thiên Cương mặc dù nói là mời, nhưng lại không có nửa điểm cung kính nên có khi mời người, mà là hơi có chút từ trên cao nhìn xuống.

Bởi vì hắn biết chỉ có Phong Đạo quyết của Thiên gia mới có thể chữa trị phong ấn Cửu Huyền cảnh.

Đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm cau lại, lâm vào trong suy nghĩ.

Kế hoạch luyện yêu hiện nay là cơ hội duy nhất để bọn họ có thể tiếp xúc với lực lượng chân chính của thượng giới.

Nhưng nếu xuất hiện sai lầm, hậu quả ra sao cũng không dám tưởng tượng.

Nếu như phong ấn Thiên gia cùng Liễu gia mở ra toàn bộ, toàn bộ Thiên Huyền đại lục đều bị lực lượng năm chỗ cấm địa nuốt hết, cuối cùng hóa thành hư vô bụi bặm.

Nhưng kế luyện yêu này… lại có chút xa lánh nhân đạo, có thừa tàn nhẫn.

Chương 293: Nam Quyết điện

"Thế nào, Liễu gia chủ suy nghĩ thế nào rồi?"

Thấy nữ tử áo xanh trước mắt vẫn chậm chạp không nói, Thiên Cương mở miệng hỏi.

Liễu Vân Thấm cau mày, suy nghĩ qua rồi mở miệng.

"Việc này các ngươi đã được sự đồng ý của Quan Tinh gia chủ chưa?"

Nếu như Thiên Quan Tinh bị ép, nàng coi như tự nghĩ biện pháp gia cố phong ấn của Liễu gia, cũng tuyệt sẽ không làm chuyện bực này.

"Có lý do gì để hắn lại không đồng ý, năm đó bởi vì kế hoạch của hắn thất bại, hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội khởi động lại kế hoạch, đương nhiên hắn muốn bù lại khuyết điểm này."

Thiên Cương lạnh nhạt mở miệng.

Liễu Vân Thấm bán tín bán nghi đối với lời của hắn, do dự, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Cụ thể có đúng như lời đối phương nói hay không, đến lúc đó đi Thiên gia xem thử liền biết, nếu Thiên Quan Tinh bị buộc, nàng sẽ không ra tay giúp đỡ Thiên gia.

Được đáp ứng, Thiên Cương nở nụ cười, mở miệng nói: "Vậy liền chờ Liễu gia chủ giai âm."

Nói xong, hắn chuẩn bị cáo từ rời đi, đi tới cửa chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía nàng.

“Nghe nói Liễu gia chủ mấy năm nay vẫn luôn tiềm tu ở Nam Quyết vực, không biết ở bên đó, có từng phát hiện một đứa trẻ mù mắt khoảng mười tuổi chưa?”

Ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi ngưng, lắc đầu: “Tuy không thấy nhiều trẻ con mắt mù, nhưng cũng không ít, ta há lại để trong lòng. Chẳng qua, chuyện của Nam Quyết vực bên kia ngược lại ta không có ấn tượng.”

“Như vậy à…”

“Cáo từ.”

Thiên Cương chậm rãi gật đầu, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn ly khai, đôi mi thanh tú Liễu Vân Thấm nhíu chặt, đôi mắt đẹp lấp lóe không ngừng.

Xem ra… mấy năm nay bọn họ một mực không ngừng tìm kiếm con trai độc nhất của gia chủ Thiên Quan Tỉnh, giờ đã bắt đầu đưa tầm mắt đặt trong Nam Quyết vực.

Gia hỏa này tìm Thiên Nhạc, chắc chắn không phải là vì lương tâm, hẳn là có ý đồ khác.

Nếu Thiên gia đụng phải Linh Phù sơn, sợ là có chút phiền phức.

“Vân Thấm, việc này không tầm thường, ngươi tuyệt đối không thể chậm trễ nữa.”

Bên cạnh, một người trung niên tóc trắng đen xen kẽ tiến lên nghiêm túc mở miệng.

“Nhị thúc yên tâm, Vân Thấm đã tiếp nhận vị trí gia chủ, sẽ không một mình rời đi nữa.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng.

Trung niên nghe vậy cười khổ, nói là nói như vậy, trước đây không lâu còn chơi trò mất tích.

“Lần này ngươi đến Linh cảnh mặc dù đã giải quyết được nguy hiểm của Linh Tộc, nhưng chỉ sợ Cửu Huyền cũng đã bị bại lộ lực lượng, nếu để cho những người kia biết rõ bí mật của Liễu gia ta, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được!”

Nghe trung niên lo lắng, Liễu Vân Thấm chỉ gật đầu, không nói thêm gì.

…

Một bên khác, cảnh nội Bình Thiên triều.

“Đây chính là Bình Thiên triều sao, tường thành cao thật!”

“Đó là vật gì?”

Thanh niên đồ đen tò mò chỉ vào cung nỏ thật lớn đứng sừng sững trên tường thành.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, không ngại mở miệng giải thích.

“Đó là Phá Không nỏ, do đại trận thúc giục lực lượng thiên địa của toàn bộ thành trì, có thể phát ra uy năng của Càn Khôn cảnh.”

“Càn Khôn cảnh!?”

Mộ Dung Thiên cảm thấy khiếp sợ.

Đừng nói cung nỏ có thể phát ra uy năng của Càn Khôn cảnh, cho dù là toàn bộ Càn Khôn cảnh của Đại An cũng không thấy được mấy người.

Mà Bình Thiên triều… mỗi một tòa thành trì trọng yếu đều đứng sừng sững một cây nỏ khổng lồ như thế.

Từ đó có thể thấy được chênh lệch võ lực giữa Bình Thiên triều và hai triều còn lại ra sao.

Thảo nào hai triều Bắc Minh và Đại An vẫn luôn nhường nhịn Bình Thiên triều, còn Bình Thiên triều thì dã tâm bất diệt.

“Khặc khặc, cái nỏ nhỏ này, còn không bằng uy lực một ngụm nước bọt của bản tôn.”

Tôn Ngạo thì cười nhạt.

Thẩm An Tại nghe vậy cười khổ lắc đầu.

Đúng, là một cường giả Thượng Tam Cảnh, hắn có tư cách nói như vậy.

“Đi thôi, Nam Quyết điện ở ngay trong thành này.”

Thẩm An Tại vung tay áo lên, mang theo hai người vào thành.

Ở trung tâm tòa thành có một tòa cung điện to lớn sừng sững, trong phạm vi này được thiết lập tường thành riêng, canh phòng rất nghiêm mật.

“Đứng lại, trọng địa Nam Quyết cấm vào, ai vi phạm giết chết bất luận tội!”

Tại lối vào, hai hắn thủ vệ tay cầm trường thương lớn tiếng quát bảo ngưng lại.

Đối mặt với bọn họ quát hỏi, Thẩm An Tại tiến lên một bước, chắp tay mở miệng.

“Linh Phù sơn, phong chủ Thanh Vân phong, đến nhà bái phỏng Mạc điện chủ, mong được thông báo.”

Hai tên thủ vệ liếc nhau, đánh giá ba người Thẩm An Tại một phen, sau đó mắt lộ vẻ cười nhạo.

“Chỉ là một con kiến Đoán Thể cảnh, không có tư cách vào điện bái phỏng!”

Không chút che giấu ngữ điệu khinh miệt, Thẩm An Tại còn chưa lên tiếng, Mộ Dung Thiên bên cạnh đã nhíu mày.

Hưu!

Thiên Thanh kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, kiếm áp sắc bén bao phủ nơi đây.

“Dám ăn nói lỗ mãng với sư phụ ta, ngươi thật to gan!”

Hai tên thủ vệ bị Vô Song Kiếm kia ép tới kinh hãi mặt biến sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bọn họ cũng chỉ là lính lác gác cổng phủ nhận một câu, không ngờ Thẩm An Tại không tức giận, đồ đệ của hắn vậy mà một lời không hợp liền rút kiếm ra.

“Đồ nhi.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

Mộ Dung Thiên lạnh lùng nhìn hai người một cái, thu kiếm vào vỏ.

Tôn Ngạo ở phía sau nhàn nhã, cũng không nói gì.

Trước khi đến đây, Thẩm An Tại đã tận lực dặn dò hắn không nên vọng động, hơn nữa hắn cảm thấy mấy cái lông tơ nho nhỏ này còn không cần để hắn tự ra tay.

“Thẩm mỗ hiện tại khách khí với các ngươi, không có nghĩa Thẩm mỗ không biết cáu kỉnh, Mạc điện chủ nếu không ra gặp mặt, vậy Thẩm mỗ sẽ đổi sang một loại phương thức khác để đến bái phỏng.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh nhạt, trong mắt có huyền quang hiện lên.

Động Thiên Linh nhãn dễ dàng xuyên qua tầng tầng trận pháp phòng hộ của Nam Quyết điện, nhìn vào chỗ sâu bên trong.

Trong chủ điện, một hán tử đầu trọc dáng người khôi ngô đang ngồi, bỗng nhiên nhíu mày, đối diện với ánh mắt hư không kia, âm thầm kinh hãi.

Xem ra lời đồn không phải là giả, Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại này, tuyệt đối không phải là tiểu nhân vật!

"Ha ha ha, Thẩm Phong chủ đại giá quang lâm, Mạc mỗ không có tiếp đón từ xa, mong rằng rộng lòng tha thứ."

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Mạc Cương đã xuất hiện ở lối vào, đồng thời còn giả vờ tức giận quát lớn hai tên lính trông cửa.

"Mắt chó của các ngươi mù hay sao mà Thẩm phong chủ cũng dám cản ở bên ngoài?"

Hai gã trông coi liếc nhau, mặt lộ nụ cười khổ.

Được, dù sao để cho đám người mình ra oai phủ đầu cũng là vị đại nhân này, hiện tại mắng mình cũng là vị đại nhân này.

Cảm giác bi ai của tiểu nhân vật chính là như vậy.

Sau khi quát lớn xong, Mạc Cương lại đổi khuôn mặt tươi cười nghênh đón.

"Thẩm phong chủ, không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa, không biết vì sao đến đây?"

Thẩm An Tại nhìn đại hán khôi ngô đầu trọc cười ha hả trước mặt.

Nhìn qua dường như Mạc Cương cực kỳ hiền lành dễ sống chung, nhưng hắn biết rõ, người có vẻ mặt tươi cười như vậy mới là cần phải đề phòng nhất.

"Mạc điện chủ đúng là quý nhân hay quên, mấy hôm trước sứ giả Nam Quyết điện ngươi tới Bắc Minh triều giúp tống khứ tà ma ngoại đạo, sao lại quên?"

Thẩm An Tại lười nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi chuyện Vu Hà.

Ánh mắt Mạc Cương chớp lên, sau đó thở dài mở miệng: "Chết nhiều người như vậy, bản điện chủ cũng cảm thấy tiếc nuối sâu sắc. Vu Hà sớm đã bị trục xuất khỏi Nam Quyết điện, hôm nay chúng ta cũng chỉ có thể sai người toàn lực truy bắt mà thôi. Nếu Thẩm phong chủ nhìn thấy hắn vậy có thể chém đầu không tha!"

Hai mắt Thẩm An Tại híp lại, nhìn chằm chằm hắn.

Chương 294: Lý Trường Sinh Ngũ Hành đạo thể

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Thẩm An Tại, Mạc Cương chỉ cười đáp lại.

"Chiêu qua cầu rút ván này thật sự là quá hay đó Mạc điện chủ."

Thẩm An Tại phủi phủi tay, cũng mỉm cười đáp lại.

"Thẩm phong chủ nói gì, Mạc mỗ không hiểu lắm."

Mạc mới cười, giả bộ nghi hoặc.

"Chẳng lẽ Mạc điện chủ đang chuẩn bị cùng Thẩm mỗ trò chuyện, hay là Thẩm mỗ chỉ là Đoán Thể cảnh, không có tư cách đi vào?"

Thẩm An Tại cười như không cười.

"Ha ha ha, Thẩm phong chủ nói đùa, nếu ngươi cũng chỉ là Đoán Thể cảnh, chẳng phải ta ngay cả Đoán Thể cảnh còn không bằng sao?"

Nói xong, trên mặt Mạc Cương lộ ra vẻ khó xử, liếc nhìn Tôn Ngạo bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

"Thẩm phong chủ tự nhiên là có thể, chẳng qua có vài người thân phận không rõ, sợ là không thể tiến vào."

"Thân phận không rõ?"

Tôn Ngạo sửng sốt, biết rõ đối phương rõ ràng đang nói mình, lập tức không khỏi xù lông, móc gậy ra chĩa vào hắn.

"Họ Mạc, da của ngươi lại ngứa rồi phải không?"

Thấy hắn móc gậy ra, Mạc Minh vô thức lui về phía sau một bước, nhớ lại một số chuyện không tốt.

"Vị này chính là Tề Thiên tôn giả của Linh cảnh, Mạc điện chủ không biết sao?"

Thẩm An Tại cũng không vạch trần, nhàn nhạt mở miệng.

"Hóa ra là Tề Thiên huynh, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa!"

Mạc Cương khôi phục tươi cười, vẫn lắc đầu: "Thẩm phong chủ và vị tiểu huynh đệ này có thể đi vào, nhưng hắn thì không được."

Thấy hắn còn không cho mình đi vào, Tôn Ngạo không khỏi nhíu mày: "Mẹ nó, ngươi cố ý gây chuyện có phải hay không?"

"Không không không, chỉ là Thiên Huyền điện có quy định, Điện chủ bốn Vực không được có giao tình riêng cùng các thế lực lớn, Tề Thiên huynh nếu như đi vào, ta sẽ rất khó xử…"

Khuôn mặt Mạc Cương lộ vẻ khó xử.

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày, đây rõ ràng là muốn mình đi vào nhưng không được dẫn Tôn Ngạo theo.

"Ai muốn có quan hệ cá nhân với ngươi?"

Tôn Ngạo lộ vẻ tức giận, đang muốn tiến lên, Thẩm An Tại đột nhiên đưa tay cắt ngang, hí mắt nhìn hán tử đầu trọc trước mắt.

"Nếu Thiên Huyền điện đã có quy định này thì đành làm phiền Tôn huynh chờ ở đây, ta vào xem một chút vậy."

"Thẩm phong chủ, xin mời." Mạc Cương cười cười giơ tay.

Tôn Ngạo hừ lạnh một tiếng, thu hồi cây côn không nói nữa.

Hắn cũng không lo lắng cho an toàn của Thẩm An Tại, chỉ là thái độ có chút khó chịu khi Mạc Cương ngăn mình ở bên ngoài.

Thẩm An Tại liếc qua Mạc Cương, cất bước đi về phía trước, Mộ Dung Thiên theo sát ở phía sau.

Nhìn hai người đi vào, Mạc Cương cũng đi theo, chỉ để lại Tôn Ngạo một mình ở bên ngoài.

Nhưng mà, hai người đi vào không bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên lại tới hai người.

Cầm đầu là một lão giả đầu bạc, tiên phong ngọc cốt, theo sau là một thanh niên mày kiếm mắt sáng, ánh mắt trong trẻo vô cùng.

Nhìn thấy hai người này, Tôn Ngạo khẽ nhíu mày.

Ông lão kia cũng cho hắn cảm giác nguy hiểm hiếm thấy, hiển nhiên thực lực không kém.

Về phần thanh niên phía sau hắn, càng khiến hắn phải chau mày thật sâu.

Bởi vì trong lúc mơ hồ, hắn có thể cảm giác được Ngũ Hành chi lực trong thiên địa mỗi giây mỗi khắc đều đang tuôn vào trong cơ thể đối phương, thậm chí người kia còn không cần cố gắng dẫn dắt.

Lão giả cũng đã nhận ra Tôn Ngạo bất phàm, lễ phép gật đầu chào, sau đó mang theo thanh niên cất bước tiến vào bên trong Nam Quyết điện.

Thủ vệ ở cửa ra vào dường như nhận biết hai người, cung kính cho đi.

“Ngũ Hành chi khí… Niết Bàn cảnh…”

Ánh mắt Tôn Ngạo lóe lên, đại khái đoán được thân phận của thanh niên kia.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là thiên tài nắm giữ Ngũ Hành đạo thể của Tề Vân đạo tông.

Lý Trường Sinh!

…

“Thẩm phong chủ mời ngồi.”

Mạc Cương vô cùng ôn hòa chắp tay ra hiệu cho hạ nhân châm trà.

Đối mặt chén linh trà tốt nhất, Thẩm An Tại ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, trực tiếp mở miệng.

“Hôm nay, Mạc điện chủ đây chắc hẳn cũng rõ mục đích của Thẩm mỗ là gì. Việc tranh đoạt giữa ba triều ở Nam Quyết vực là khó tránh khỏi. Mạc điện chủ muốn bày tỏ thái độ gì?”

Thấy hắn hỏi thẳng như vậy, Mạc Cương cũng khó mở miệng.

“Thẩm phong chủ, chuyện còn chưa tới tình trạng nghiêm trọng như vậy, nếu lần này ngài trở về, để Bắc Minh và Đại An lui binh, Bình Thiên triều có lẽ còn có thể bỏ qua chuyện cũ.”

“Bỏ qua chuyện cũ?”

Thẩm An Tại kinh ngạc một chút, sau đó cười lạnh nhìn về phía hắn: “Hay cho câu bỏ qua chuyện cũ, nói như vậy, tất cả đều là do Bắc Minh triều và Đại An triều à?”

“Chuyện từ đầu đến cuối, bản điện chủ đã biết, mặc dù Bình Thiên triều nhiều lần phái binh, nhưng cũng chưa từng giết chết bình dân, thuộc về thương vong cần thiết khi lưỡng

quân giao chiến. Những cái chết ngoài dự liệu kia, đều do Ma giáo gây nên, Thẩm phong chủ chớ nên gán tội thêm."

Vừa dứt lời, hắn còn lắc đầu: "Hơn nữa, nếu thật sự nhắc tới, Ma giáo xuất hiện là từ phía Đại An triều, thương vong của Bắc Minh triều dù tính thế nào cũng không thể tính đến Bình Thiên triều."

Thẩm An Tại thấy hắn nói rất trôi chảy, không khỏi cười lạnh.

Đây là quyết tâm muốn đứng ở Bình Thiên triều bên kia…

"Đại Tế Ti Ma giáo là đồng mưu với sứ giả Nam Quyết và trưởng lão của Tề Vân đạo tông, ngươi nói điện sứ kia đã bị trục xuất khỏi Nam Quyết điện, chẳng lẽ trưởng lão của Tề Vân đạo tông cũng trùng hợp như vậy, bị đuổi khỏi sơn môn rồi?"

Thẩm An Tại vừa mở miệng nói, trước cửa bỗng nhiên có âm thanh hùng hậu to rõ đáp lại.

"Thẩm phong chủ nói không sai, Dương trưởng lão lén cấu kết với tà tu, đã làm phiền Thẩm phong chủ thay bản tôn thanh lý môn hộ."

Thẩm An Tại nhíu mày, nhìn về phía cửa đại điện.

Một lão giả và một thanh niên bước vào.

Nhìn thấy người tới, Mạc Cương mới ha hả bước lên nghênh đón.

"Tề lão đã đến, còn có Trường Sinh tiểu hữu, mau ngồi xuống đi."

Nghe xưng hô của hắn, lại nhìn cách ăn mặc, Thẩm An Tại không khỏi híp mắt lại.

Người của Tề Vân đạo tông, Thái Thượng trưởng lão, Tề Lưu Vân, còn có Đạo tử Lý Trường Sinh!

Thẩm An Tại cùng lão giả kia bốn mắt nhìn nhau, dò xét nhau, thanh niên sau lưng hai người cũng là ánh mắt chạm nhau.

Nhưng Lý Trường Sinh chỉ nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, sau đó lại mất hứng dời mắt đi.

Chỉ là một Thiên Linh cảnh mà thôi, không đáng để hắn chú ý.

Mà Mộ Dung Thiên nhìn hắn, ánh mắt ngưng trọng.

Mặc dù cùng là người trẻ tuổi, nhưng trong lúc vô hình đối phương lại làm cho mình một loại cảm giác hít thở không thông, cường đại khó có thể chống cự.

Hắn biết rõ, nếu như hiện tại động thủ, mình tuyệt đối không thể chống lại người trước mắt này!

Dù cho có kiếm pháp do sư phụ truyền thụ cũng không được!

Cảnh giới chênh lệch giữa hai người, thật sự quá lớn!

"Đây chính là… thiên tài duy nhất có thể vinh dự đuổi kịp bước chân của Thanh tổ năm đó sao…"

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nóng rực lên.

Mặc dù đối phương lớn hơn mình vài tuổi, cho mình thêm vài năm chưa hẳn không thể đuổi kịp bước chân của hắn.

Nhưng sự thật là, ở hiện tại, trước mặt Lý Trường Sinh hắn yếu như sâu như kiến!

Nhưng…!

Chính điều đó đã khơi nên sự kích thích và hưng phấn dâng trào trong lòng hắn.

Hắn muốn…

Khiêu chiến vị thiên tài đệ nhất Nam Quyết vực này!

Chương 295: Bồi thường

“Giới thiệu một chút, vị này chính là Thái Thượng trưởng lão của Tề Vân đạo tông, Tề Lưu Vân, Tề lão, còn có vị tiểu hữu này, chắc hẳn Thẩm phong chủ từng nghe qua tên của hắn?”

Mạc Cương cười ha hả nói: “Hắn chính là thiên tài đứng đầu Nam vực này, Lý Trường Sinh!”

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn lạnh nhạt: “Thì ra là Lý tiểu hữu, khí chất đúng là rất bất phàm.”

“Vị này là ai vậy?”

Tề Lưu Vân vuốt râu, biết mà vẫn cố hỏi.

“Vị này chính là Phong chủ Thanh Vân phong tiếng tăm lừng lẫy.”

Tề Lưu Vân ra vẻ kinh ngạc: “Nghe nói Thẩm phong chủ có thể chém Xung Hư cảnh, hôm nay gặp mặt, tu vi dường như không bằng lời đồn.”

“Thế nào, nếu không ra ngoài thử xem sao?”

Thẩm An Tại nhướng mày, lạnh nhạt mở miệng, không vì lời nói của đối phương mà tức giận.

Nhưng những lời nói hời hợt này lại làm Tề Lưu Vân nhắm mắt lại, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Mắt thấy tình huống có chút không đúng, Mạc Cương vội cười ha ha một tiếng, bắt đầu hoà giải.

“Người tới là khách, hôm nay hiếm khi hai vị tụ họp ở đây, không bằng mọi người cùng nhau phẩm trà luận đạo, chẳng

phải là quá đẹp sao.”

“Thẩm mỗ hôm nay tới cũng không phải để uống trà, chuyện Bắc Minh triều, Mạc điện chủ chưa cho ta một cái công đạo.”

Thẩm An Tại lại lười nói nhảm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Nói trắng ra như vậy làm nụ cười trên khóe miệng Mạc Cương cứng lại, sắc mặt dần trở nên khó coi.

“Thẩm phong chủ, bản điện chủ đã nói rất rõ chuyện Vu Hà. Hắn đã bị trục xuất khỏi Nam Quyết điện, chuyện cấu kết với Ma giáo không liên quan gì tới Nam Quyết điện ta.”

Giọng điệu của Mạc Cương dần dần không còn hiền lành như trước.

Hiển nhiên là Tề Lưu Vân đến, làm cho hắn cảm giác giống như có thêm chút sức lực.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: “Vậy ta hỏi ngươi, sứ mệnh của Nam Quyết điện, có phải giữ gìn ba triều yên ổn không?”

“Đúng.” Mạc Minh gật đầu.

“Lúc Bình Thiên triều và Ma giáo cùng xâm nhập Đại An triều, các ngươi đang làm gì, thời điểm bọn họ xâm nhập Bắc Minh triều, các ngươi lại đang làm cái gì?”

Thẩm An Tại lại tiếp tục mở miệng: “Đừng nói Nam Quyết điện không quản ba triều đại chiến đại tranh, chuyện Ma giáo các ngươi không biết hả, các ngươi không biết chính là thất trách của các ngươi đấy!”

“Nếu Nam Quyết điện thất trách, vậy Thẩm mỗ đến đây đòi một lời giải thích, ngươi có nhận hay không?”

Ánh mắt hắn dần lạnh đi, ngữ khí cũng không còn phong khinh vân đạm.

Mặc dù không có bất kỳ khí tức gì hiển lộ ra, nhưng chỉ cần hắn ngồi ở chỗ đó, lại làm mọi người ở đây cảm thấy cường đại, có chút áp lực.

Lông mày Mạc Cương nhíu chặt, đáy mắt có chút tức giận, nhưng lại không dám xé rách da mặt với người trước mắt.

Bởi vì hắn biết tính tình Thẩm An Tại, cũng không phải là người chịu yên ổn.

"Thẩm phong chủ nói lời này, có phải có chút hùng hổ dọa người hay không?"

Đến giờ khắc này, hắn vẫn không đáp lại lời Thẩm An Tại hỏi vừa rồi, tránh mà không nói, còn hỏi sang chuyện khác.

Thẩm An Tại cười lạnh một tiếng: "Vậy thì sao?"

"Ngươi…"

Mạc Cương nghẹn lời, sắc mặt khó coi.

Hắn đoán được Thẩm An Tại là người khó nói chuyện, không nghĩ tới lại khó nói chuyện như vậy.

"Thẩm An Tại, đừng tưởng sau lưng ngươi có một Linh cảnh thì dám càn rỡ ở Nam Quyết điện, đừng nói ngươi, cho dù toàn bộ Linh cảnh cũng không dám đối nghịch với Thiên Huyền điện chúng ta, Mạc mỗ cho ngươi một bậc thang, tốt nhất ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại cười nhạo một tiếng: "Thẩm mỗ không đại biểu được Linh cảnh, ngươi cũng không thể đại diện Thiên Huyền điện. Ngươi có thể thử một chút xem, bây giờ ta giết ngươi, Thiên Huyền điện có vì ngươi mà trở mặt với Thẩm mỗ hay không."

Mạc Cương nhíu mày.

Hắn không dám đánh cược.

Thẩm An Tại có thể chém tộc trưởng Kim Ô tộc, muốn trảm hắn, khẳng định cũng sẽ không nhiều hơn một chiêu.

Có phải Thiên Huyền điện sẽ vì mình không làm tròn trách nhiệm mà đắc tội với cường giả một phương như thế hay không? Tương tự , có dám đắc tội với Linh cảnh phía sau? Hắn biết rõ câu trả lời.

"Thẩm phong chủ khẩu khí thật lớn, bản tôn ở đây, cũng muốn nhìn xem ngươi có dám động thủ hay không!"

Tề Lưu Vân hừ lạnh, uy áp ngút trời bao phủ.

Lúc này, toàn bộ Nam Quyết điện cũng run nhè nhẹ.

Uy áp cường đại tựa như mãnh thú hồng hoang xâm nhập, muốn ép hai người thành bánh thịt.

Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy tim đập nhanh vô cùng, nguy cơ tử vong nồng đậm đến cực điểm.

Nhưng mà Thẩm An Tại lại không hốt hoảng chút nào.

Bởi vì sau một khắc, một bóng người đã xuất hiện ở trong đại điện.

Một thân kim giáp, tay cầm trường côn.

Uy áp như mãnh thú hung ác kia vừa tới gần đã không còn sót lại chút gì, bị ngăn cản toàn bộ.

"Lão tạp mao, ngươi muốn ăn đòn sao?"

Sắc mặt Tôn Ngạo lạnh lùng, trường côn trong tay chỉ thẳng vào lão giả phía trước.

Mặc dù chỉ là cảnh giới Xung Hư cảnh trung kỳ, lại làm Tề Lưu Vân nhướng mày.

Người này, không tầm thường!

Uy áp của cả hai bên đối chọi gay gắt trong điện, khí tức cường đại tiết ra bên ngoài khiến cho pháp lực đặc thù gia trì cả Nam Quyết điện cũng phải run rẩy kịch liệt, trên thân rường cột xuất hiện vết rạn như mạng nhện.

Mắt thấy tình thế khẩn trương, có xu thế ra tay đánh nhau, Mạc Cương vội vàng tiến lên.

"Tề lão bớt giận."

Có hắn mở miệng, lúc này Tề Lưu Vân mới hừ lạnh một tiếng, tản đi uy áp.

Tôn Ngạo cũng liếc hắn một cái, khi thấy Thẩm An Tại nhìn thì lui về phía sau.

Ánh mắt mọi người lại trở về Thẩm An Tại cùng Mạc Cương.

Hắn đã nhìn thấy thái độ của Thẩm An Tại, biết mình nếu một mực giả ngu, việc này khẳng định sẽ không còn yên ả, cũng chỉ có thể lui một bước mà mở miệng.

"Chuyện Thẩm phong chủ nói trước đó, đích thật là do Nam Quyết điện thất trách, muốn thuyết pháp gì, xin Thẩm phong chủ nói rõ."

Thẩm An Tại hơi gật đầu: "Cũng đơn giản, linh khí Địa giai một ngàn, linh khí Huyền giai năm ngàn, linh dược năm trăm năm ba ngàn, tài liệu luyện khí nghìn cân, kỳ trùng độc vật ngàn con, là việc này có thể bỏ qua."

"Chuyện này…"

Sắc mặt Mạc Cương biến hóa.

Đây quả thực là công phu sư tử ngoạm!

Tài nguyên như vậy, e là có thể trực tiếp vơ vét sạch tất cả của cải của hắn.

“Sao vậy, Mạc điện chủ không đồng ý à?” Thẩm An Tại híp mắt lại.

“Thẩm Phong chủ yêu cầu có hơi nhiều, mấy thứ này, cho dù là vài thế gia đại tộc ở Trung châu cũng không nhất định lấy ra được.”

Mạc Cương chau mày.

“Vậy thì không có gì để bàn nữa.”

Thẩm An Tại lại lạnh nhạt, chậm rãi đứng dậy, lật tay, một chiếc hồ lô vàng đỏ xuất hiện trong tay.

Nhìn thấy hồ lô kia, đồng tử Tôn Ngạo hơi co lại.

Mồ hôi lạnh trên mặt Mạc Cương càng chảy ròng ròng.

Lúc trước Thẩm An Tại ở Linh cảnh, nghe nói là dựa vào bảo vật này để chém chết tộc trưởng Kim Ô, đối phương thậm chí ngay cả lực hoàn thủ cũng không có!

“Chậm đã!”

Mạc Cương vội vàng giơ tay lên, cắn răng nói: “Giảm đi một nửa, ta có thể đồng ý!”

“Giảm bớt thì không có khả năng, nhưng nhiều nhất là miễn hai thành cho ngươi, nhưng độc trùng và tài liệu luyện khí thì không thể bớt.”

Thẩm An Tại bình thản mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào trung niên đầu trọc trước mặt.

Sắc mặt người sau biến ảo, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu.

“Linh khí dễ tìm, nhưng số lượng độc trùng quá lớn, cần sai người đi Tây Hoang vực mới có thể gom đủ.”

“Cho ngươi hai tháng, hai tháng sau đồ vật chưa đưa đến Linh Phù sơn, Thẩm mỗ sẽ đến bái phỏng tiếp.”

Thẩm An Tại lạnh giọng mở miệng, vung tay áo lên thu hồi Trảm Tiên hồ lô.

Mục đích mà hắn tới đây vốn không phải để tiêu diệt Nam Quyết điện, hắn còn không lỗ mãng như vậy.

Dù nói thế nào đi nữa, Nam Quyết điện cũng lệ thuộc vào Thiên Huyền điện, muốn chơi cứng cũng chơi không nổi.

Muốn những bồi thường này, tự nhiên là có ý định của riêng hắn.

Chương 296: Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh

"Đồ nhi, Tôn huynh, đi thôi."

Thẩm An Tại đứng chắp tay, quay người muốn đi.

Tôn Ngạo lạnh lùng trừng mắt liếc Tề Lưu Vân và Mạc Cương, đi theo.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại không di chuyển, ánh mắt chăm chú nhìn thanh niên áo trắng đứng sau lưng Tề Lưu Vân.

Từ đầu đến cuối, bất luận là Tề Lưu Vân va chạm với uy áp Tôn Ngạo, hay là sư phụ của mình triển khai toàn bộ khí tràng, thần sắc hắn đều bình thản, không gợn sóng.

Nhận ra đồ nhi đứng bất động ở nơi đó, Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

"Tiểu tử ngốc, ngây ra đó làm gì?"

Mộ Dung Thiên lấy lại tinh thần, do dự sau đó chắp tay với Thẩm An Tại.

"Sư phụ, đệ tử có một yêu cầu quá đáng."

Thẩm An Tại nhíu mày: "Nói."

Mộ Dung Thiên nhìn về phía Lý Trường Sinh sau lưng Tề Lưu Vân, kiên định mở miệng.

"Tuy có lẽ ngài sẽ mắng đệ tử không biết điều, nhưng đệ tử lại muốn… đánh một trận với vị thiên tài số một Nam Quyết vực này."

Lời này vừa nói ra.

Không riêng gì Thẩm An Tại nhất thời kinh ngạc, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Một Thiên Linh cảnh… dám thách đấu Lý Trường Sinh?!

Tôn Ngạo tát một cái vào ót Mộ Dung Thiên.

"Tiểu tử ngốc, ngươi trúng gió gì mà lại thèm đòn?"

"Không, vãn bối muốn nhìn xem chênh lệch giữa bản thân và thiên tài đệ nhất Nam vực lớn đến mức nào."

Mộ Dung Thiên lại không hề bị lay động, ánh mắt nóng rực như lửa.

Mặc dù hắn biết mình chắc chắn sẽ thất bại, thậm chí còn không chịu nổi một chiêu.

Nhưng hắn muốn đánh!

Thẩm An Tại nhìn ánh mắt kiên định của Mộ Dung Thiên một lúc lâu, sau đó quay đầu.

"Ý Tề trưởng lão như thế nào?"

Tôn Ngạo nhướng mày: "Thẩm phong chủ, sao ngươi cũng ngốc theo vậy, đây không phải để tiểu tử Mộ Dung đi chịu đòn sao?"

Thẩm An Tại đưa tay ngắt lời hắn, không trả lời.

Hắn biết rõ đồ nhi của mình.

Mộ Dung Thiên muốn đánh với Lý Trường Sinh một trận, hắn không có suy nghĩ xa vời, không phải hắn tự phụ.

Mà là hắn thật sự muốn một lần nữa cảm nhận được áp lực.

Từ sau khi thắng Tần Thiển Nguyệt, dọc đường hắn đi, đã chỉ còn rất ít người cùng thế hệ làm đối thủ cạnh tranh.

Bao gồm cả tôn tử Long Hiên của Long Tam trưởng lão, lúc trước ngoại trừ áp chế tu vi ra, cũng không thể làm cho Mộ

Dung Thiên cảm thấy áp lực.

Hắn không muốn thắng, mà là muốn thua!

Sau khi thua, hắn sẽ cố gắng đuổi theo.

Đây là tâm thái mà cường giả chân chính nên có.

Tề Lưu Vân nhìn hai thầy trò không biết tự lượng sức kia, trong mắt lộ vẻ châm chọc.

"Tên đồ nhi của Thẩm phong chủ này, hẳn là không biết trời cao đất rộng, mặc dù cũng có chút thiên phú, nhưng so với đồ tôn của ta thì còn kém xa, làm gì phải tự chuốc lấy cực khổ chứ?"

"Thế nào, ngươi sợ đồ nhi ta thắng sao?"

Thẩm An Tại cũng lạnh nhạt mở miệng.

Lời này càng làm cho Tề Lưu Vân cười nhạo không thôi, đáy mắt Mạc Cương cũng hiện lên vẻ châm chọc.

"Nếu Thẩm phong chủ đã nói như thế, vậy không để cho người trẻ tuổi bọn họ đánh một trận là không thể được rồi. Chẳng qua luận võ khó tránh khỏi thương tổn, nếu đồ tôn ta không cẩn thận ra tay nặng, Thẩm phong chủ cũng không nên tức giận đến hộc máu."

Tề Lưu Vân hừ lạnh, trong mắt có ý châm chọc.

Quả thực chính là làm trò hề!

"Đương nhiên là không, chỉ cần không đánh chết, phế hắn cũng không sao, ta lại chữa."

Thẩm An Tại giọng điệu bình tĩnh.

Đúng như hắn nói, chỉ cần Mộ Dung Thiên còn một hơi, hắn có thể chữa!

Đây chính là sự tự tin của một luyện dược sư bát phẩm!

“Được!”

Tề Lưu Vân cười lạnh, gật đầu với thanh niên sau lưng.

“Trường Sinh, ra bên ngoài đại viện đi, ra tay không nên quá nặng.”

Trong lúc nói chuyện, hắn cố ý nhấn mạnh mấy chữ “ra tay không nên quá nặng”.

“Tuân mệnh trưởng lão.”

Lý Trường Sinh khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, thậm chí hắn còn chưa từng nhìn Mộ Dung Thiên thêm một lần.

Thái độ đạm mạc không coi ai ra gì như vậy, Mộ Dung Thiên cũng không cảm thấy khuất nhục gì, ngược lại còn hưng phấn.

“Sư phụ, đệ tử đi đây!”

Mộ Dung Thiên nhận được Thẩm An Tại đáp lại, sau đó cũng đi ra ngoài viện.

Về phần nhóm người Thẩm An Tại, thì đều ở trong điện quan sát.

“Thẩm phong chủ, thật quá lỗ mãng, Mộ Dung tiểu tử hiện tại dù sao cũng mới là Thiên Linh cảnh!”

Tôn Ngạo tiến đến bên cạnh Thẩm An Tại, lo lắng mở miệng.

“Không sao, hắn muốn đánh cứ để hắn đánh.”

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, cũng không lo lắng.

Lý Trường Sinh càng mạnh càng tốt, Mộ Dung Thiên muốn trở thành Kiếm tiên, không thể không chịu cảm giác thất bại ma luyện dần.

Hắn cần động lực này để trợ giúp hắn tu luyện trong một năm rưỡi tiếp theo.

Ở bên ngoài đại viện, Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh giằng co.

Hắn rút Thiên Thanh kiếm sau lưng ra, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

"Đại An triều, Mộ Dung Thiên, xin chỉ giáo!"

"Ngươi quá yếu."

Lý Trường Sinh nhìn hắn, thần sắc lạnh nhạt, lắc đầu.

"Ngươi đã muốn biết chênh lệch giữa ta và ngươi đến như thế, vậy ta cũng áp chế tu vi đến Thiên Linh cảnh, để ngươi nhìn cho rõ ràng."

Lời vừa nói xong, áo trắng của hắn không gió mà bay, thật sự áp chế tu vi xuống Thiên Linh cảnh.

"Bôn Lôi kiếm thức thứ năm, Thiên Lôi Động Càn Khôn!"

Thấy hắn đã chuẩn bị xong, Mộ Dung Thiên chắp tay, cầm kiếm xông tới.

Bởi vì đối thủ không phải người thường, cho nên hắn trực tiếp vận dụng chiêu thức mạnh nhất của Bôn Lôi kiếm, không cần thăm dò trái phải.

Uỳnh uỳnh!

Lôi vân áp đỉnh, kiếm quang lôi đình tàn sát bừa bãi hóa thành một thanh cự kiếm chém xuống, như lay động Càn Khôn!

Nhưng đối mặt với lôi đình chi kiếm, Lý Trường Sinh lại chẳng buồn né tránh, chỉ giơ một ngón tay lên.

Đầu ngón tay có linh khí hệ hỏa nồng nặc ngưng tụ, nhiệt độ cực nóng tràn ngập toàn bộ Nam Quyết điện.

Xuy xuy!

Một con rồng lửa há mồm, mãnh liệt lao ra.

Uỳnh uỳnh!

Kiếm điện rồng lửa giao nhau, phát ra tiếng nổ kịch liệt, tường gạch ngoại môn lấp loé phù văn, lúc này mới may mắn thoát khỏi.

Ánh lửa lôi đình tan đi, Lý Trường Sinh không chút sứt mẻ, ngược lại, Mộ Dung Thiên lui về sau mấy bước.

Thẩm An Tại híp mắt lại.

Không hổ là Ngũ Hành đạo thể, vậy mà có thể ngưng tụ ra linh khí hỏa hệ thuần túy.

Tuy rằng so với Niết Bàn thần hỏa thì còn có chút chênh lệch, nhưng vẫn mạnh hơn không chỉ một bậc với Tử hỏa mà Bắc Thần Huyền Dịch cho con gái hắn.

“Lại đến!”

Mộ Dung Thiên bị đánh lui, không những không nhụt chí, ngược lại vẻ hưng phấn trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

“Bách Lý kiếm khí, đi!”

Mộ Dung Thiên giơ Thiên Thanh kiếm lên, chém về phía trước.

Chỉ một thoáng, phía sau hắn hình như có hào quang dâng lên, giống như ánh sáng mặt trời xuyên qua.

Lý Trường Sinh khẽ nhíu mày.

“Một kiếm này thật ra có chút ý tứ.”

Bốn phía vốn không thấy kiếm khí, hắn giơ tay lên, lòng bàn tay có sóng nước dập dờn, vỗ nhè nhẹ vào ngực mình.

Lập tức toàn bộ thân hình hắn đều trở nên hư ảo, phảng phất như bóng người trong nước.

Dùng mắt thường có thể thấy được, trong thân thể hư ảo của hắn đồng dạng có hào quang dâng lên, vô số kiếm khí bắn nhanh ra.

Chờ tất cả kiếm khí tiêu tán, thân hình hắn dần dần ngưng thực, lại là không tổn hao chút lông tóc nào!

Tôn Ngạo trông thấy một màn này, đồng tử hơi co lại, thầm hô không có khả năng.

Bách Lý kiếm khí này là kiếm đạo nổi danh của Tiểu Bạch, tuy Mộ Dung Thiên chỉ biết bắt chước bề ngoài, chưa thể hiểu hết đạo này, nhưng kiếm này từ trong ra ngoài, không thể bị phá giải dễ dàng như vậy được!

Lý Trường Sinh kia, khả năng khống chế ngũ hành của hắn quả thực là tinh diệu tuyệt luân!

Không hổ là thiên tài đệ nhất Nam Quyết vực, danh bất hư truyền!

Cho dù là cùng cảnh giới, Mộ Dung Thiên muốn chiếm chỗ tốt của hắn, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy!

Chương 297: Dốc mọi thủ đoạn

Nhìn kiếm khí tràn ra, ánh mắt Lý Trường Sinh lóe lên.

Kiếm khí này thực sự kỳ diệu, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã có thể thông qua màn hào quang chiếu rọi bản thân của hắn mà trốn vào trong cơ thể hắn, tiến hành phá hoại từ trong ra ngoài.

Nếu không có thủ đoạn chống đỡ, người thường sợ là khó có thể đối phó.

Mà khi Mạc Cương vừa nhìn thấy Bách Lý kiếm khí thì rõ ràng lông mày nhíu lại, cảm giác đỉnh đầu có chút lạnh lẽo.

Trước đây thân thể hắn dù rất cứng rắn, nhưng vẫn không chịu nổi Bách Lý kiếm khí này phá hoại từ bên trong, khiến cho bây giờ hắn vẫn là đầu trọc.

Cũng không phải không thể chữa trị, mà là lúc ấy để giấu chuyện bị đánh, vì thể diện nên hắn nói mình chủ động cạo trọc đầu, cho mát mẻ.

Một lần mát mẻ này, chính là vài chục năm qua đi.

Hôm nay nhìn lại Bách Lý kiếm khí này, không khỏi làm hắn nhớ tới sự sợ hãi khi bị đánh tơi tả lúc trước.

“Còn có kiếm chiêu gì, cứ việc thi triển ra đi.”

Thần sắc Lý Trường Sinh lạnh nhạt, hứng thú nhìn thanh niên áo đen trước mặt.

Biểu hiện của hắn càng nhẹ nhàng, chiến ý trong mắt Mộ Dung Thiên lại càng ngang ngược.

Theo hai tay hắn cầm kiếm, mi tâm dần dần lóe lên ánh trắng.

Một kiếm ấn màu trắng hiện ra, tản ra gợn sóng vô tận.

Leng keng… Leng keng…!

Ngay khoảnh khắc kiếm ấn này xuất hiện, toàn bộ Nam Quyết điện phát ra tiếng rung rung.

Bội kiếm của tất cả thủ vệ trong phạm vi này, giờ phút này đều run lên vù vù.

Không, không riêng gì thủ vệ Nam Quyết điện, hơn phân nửa bội kiếm của võ giả reong thành trì đều hơi có dị động, phảng phất nhận lấy thứ gì đó hiệu triệu.

Chúng nó đang hưng phấn, đang cúng bái, đang biểu đạt kính ý cao thượng nhất với một tồn tại chí cao vô thượng.

Cảm thụ được dị tượng nơi đây, đám người Lý Trường Sinh và Tề Lưu Vân đều kinh ngạc vô cùng.

Kiếm ý thật mạnh!

"Vô Song kiếm tâm, đi!"

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, kiếm trong tay mạnh mẽ chém xuống.

Leng keng… Leng keng…!

Tiếng kiếm ngâm vang vọng, bội kiếm của tất cả thủ vệ trong Nam Quyết điện đều run rẩy, đột ngột bay lên hội tụ vào không trung.

"Kiếm của ta mất khống chế rồi!"

"Đáng chết, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Một dòng kiếm ngân hà mênh mông mãnh liệt xoay tròn trên không, mênh mông cuồn cuộn trôi dạt theo thế dũng tiến không lùi của Mộ Dung Thiên, đánh thẳng về phía Lý Trường Sinh.

Uy thế một kiếm này, mạnh hơn cả Bách Lý kiếm khí!

Thấy chiêu kiếm này, sắc mặt Lý Trường Sinh mới hòa hoãn vài phần.

Lòng bàn tay của hắn có ba màu đỏ vàng lục hội tụ.

Từng đầu dây leo phá không, tựa như cự mãng quấn quanh lên.

Nhưng mà đối mặt với vô tận kiếm hà sắc bén kia, những dây leo này vẻn vẹn chỉ ngăn cản được một hơi thở, liền bắt đầu nứt vỡ từng khúc.

Kiếm hà tiến quân thần tốc, sắc mặt Lý Trường Sinh không hề thay đổi, giữa ba màu trong lòng bàn tay, màu đỏ tăng vọt.

Xoẹt xoẹt!

Dây leo đã vỡ kia bỗng nhiên ma sát ra tia lửa, trong giây lát hóa thành con rồng đỏ lửa hung dữ và to lớn, nhiệt độ cực nóng làm cho không gian phảng phất vặn vẹo.

Trước con rồng lửa mãnh liệt, sông kiếm cuối cùng cũng ngừng lại, địa vị ngang nhau với rồng lửa.

"Chém!"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên ngưng trọng, hét lớn một tiếng, kiếm trong tay lại tiến thêm vài phần.

Uỳnh uỳnh!

Vô số trường kiếm trong kiếm hà rít gào, gào thét.

Kiếm áp cường đại vậy mà bắt đầu ép cho rồng lửa kia liên tục bại lui!

Lòng bàn tay Lý Trường Sinh tỏa ra ánh sáng vàng nồng nặc, từ phần đuôi của rồng lửa nhanh chóng phát ra ánh vàng óng ánh, hơi thở thần thánh lan toả.

Trong giây lát, rồng lửa nóng bỏng kia liền hóa thành một con rồng lớn màu vàng kim.

Oanh!

Hai loại ý chí vô cùng sắc bén giao nhau, nổ tung tạo thành một tiếng vang thật lớn.

Sóng khí cuồng mãnh quét ra bốn phía, khiến cho trên tường gạch lấp lóe phù văn không thôi.

Tiếng vỡ vụn vang lên không ngừng, trường kiếm trong kiếm hà rốt cuộc cũng không chịu nổi gánh nặng, vỡ vụn từng chuôi.

Con rồng lớn màu vàng cũng xuất hiện vết nứt, tiêu tán vô hình.

Sóng khí tan đi, Mộ Dung Thiên lùi lại năm bước.

Lý Trường Sinh cũng lùi lại ba bước.

Tuy rằng chỉ lùi lại ba bước, nhưng đồng tử Tề Lưu Vân cũng co lại mãnh liệt, kinh hô không thể nào.

“Làm sao có thể, lực lượng ngũ hành đã dùng đến ba, vậy chỉ mới miễn cưỡng thắng được kiếm ý kia!”

Lý Trường Sinh nhìn thoáng qua bước chân lui về phía sau của mình, lại nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang thở hổn hển phía trước, thần sắc dần gợi lên vài phần hứng thú.

“Ta thừa nhận, trong cùng cảnh giới, người có thể khiến ta hứng thú vận dụng lực lượng Ngũ Hành, ngươi chính là người đầu tiên.”

“Nếu đây là một kiếm mạnh nhất của ngươi, vậy bây giờ ngươi có thể nhận thua.”

Lý Trường Sinh bước tới một bước, thân hình bay lên trời cao, từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Thiên, dáng vẻ thần thánh.

Ở phía sau hắn, dần dần hiện ra từng vòng sáng, ngũ hành chi sắc hội tụ vào trong đó, tương sinh tương khắc, nhìn huyền diệu đến cực điểm.

Cảm giác áp bách mạnh mẽ bao phủ toàn bộ đại viện.

“Xin chỉ giáo!”

Trong mắt Mộ Dung Thiên không hề có vẻ sợ hãi, Thiên Thanh kiếm chỉ về phía trước.

Thấy hắn còn muốn đánh tiếp, sắc mặt Lý Trường Sinh vẫn bình tĩnh, một tay duỗi ra, khẽ ấn một cái.

Xuy xuy!

Một đám dây leo bỗng phá không bay ra, xen kẽ từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Mộ Dung Thiên.

Đối mặt những dây leo có tốc độ cực nhanh kia, hắn cũng không kinh hoảng, thân hình lưu lại mấy đạo tàn ảnh, tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc.

“Thân pháp không tệ, nhưng mà, dừng ở đây đi.”

Lý Trường Sinh vươn tay về phía trước, đột nhiên nắm chặt lại.

Những dây leo xen kẽ bỗng nhiên khép lại, hóa thành thiên la địa võng co rút lại, giam cầm Mộ Dung Thiên vào bên trong.

Nhưng vẫn chưa xong, dùng ánh mắt bình thản, hắn nói ra một chữ, lồng giam dây leo bỗng nhiên bốc cháy hừng hực, uy

thế doạ người.

"Đốt!"

Tiếng oanh minh vang vọng, uy lực Mộc hành chi lực cùng Hỏa hành chi lực chồng lên nhau, hơn xa sử dụng một mình.

"Chém!"

Lý Trường Sinh nâng một tay khác lên, chỉ tay làm kiếm.

Vô số tiểu kiếm màu vàng hiển hiện từ sau lưng hắn, như mưa rơi tí tách trảm kích tới giữa biển lửa.

Tôn Ngạo không khỏi khẩn trương.

Mộ Dung Thiên đang bị lồng giam biển lửa vây khốn, giờ phút này không cách nào tránh né, tuy có thể ngăn cản hai loại công kích này, nhưng hắn còn có thể chống đỡ thêm sao?

Rống!

Lúc hắn lo lắng, dị biến bỗng phát sinh.

Tiếng long ngâm đinh tai nhức óc vang vọng, chỉ thấy trong biển lửa, một hư ảnh Lôi Long gào thét ra.

Đuôi rồng quét ngang, mưa kiếm màu vàng toàn bộ vỡ nát.

"Khí tức thật mạnh!"

Mạc Cương mạnh mẽ đứng dậy, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Khí tức này… là Long tộc!

Trong hư ảnh Lôi Long, Mộ Dung Thiên tay cầm chuôi kiếm Thiên Thanh, rống giận chém xuống giữa trời.

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Tê!

Tại thời khắc này, kiếm quang óng ánh dâng lên.

Giờ phút này, thiên địa dường như trở nên ảm đạm phai mờ, chỉ còn lại một luồng kiếm quang chói mắt như muốn phá mây xé trời!

Đối diện với một kiếm này, ánh mắt Lý Trường Sinh co lại, lực lượng ngũ hành sau lưng đồng thời hội tụ quanh thân.

Đầu tiên là thân thể hắn biến thành hư ảo như nước, sau đó lại bao trùm lên một tầng áo giáp màu vàng.

Tường đất, lồng cây, màn lửa đồng thời xuất hiện, nghiêm mật bao bọc ba tầng, bảo hộ hắn vào trong.

Tề Lưu Vân "vụt" một tiếng, đứng lên, sắc mặt nghiêm túc.

Có thể khiến cho đồ tôn mình đồng thời sử dụng lực lượng Ngũ Hành để phòng hộ, đủ thấy một kiếm này cường đại đến cỡ nào!

Trong cùng cảnh giới, đây là lần đầu tiên có người bức Lý Trường Sinh tới mức này!

Chương 298: Lý Trường Sinh của bình Thiên triều, mong lại được đánh với ngươi một trận

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, đạo kiếm quang sáng chói kia rốt cuộc cũng tới gần.

Màn chắn hoả diễm bên ngoài cùng trực tiếp vỡ nát, hầu như không có bất kỳ năng lực ngăn cản nào.

Lồng bảo hộ bằng thân cây phía sau có tính bền dẻo cực mạnh, sau hai hơi vặn vẹo cũng "xoẹt" một tiếng, đứt gãy.

Kiếm quang, trực tiếp rơi vào trên tường đất tầng ba.

Bức tường vẫn không cách nào ngăn cản quá lâu.

Chỉ trong thời gian ba hơi thở, tường đất nổ tung, bụi đất tung bay đầy trời.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập trong đám bụi đất.

Lý Trường Sinh mặc giáp vàng kim, gồng hai tay, nắm chặt lấy luồng kiếm quang kia.

Đạo kiếm quang óng ánh kia, sau khi liên tục phá vỡ ba tầng phòng hộ, cuối cùng cũng dừng lại lần thứ nhất.

Nhưng mà, còn không đợi Tề Lưu Vân buông lỏng một hơi, chuyện khiến cho đồng tử hắn co mạnh lại đã phát sinh.

Mộ Dung Thiên bước lên trước một bước, khí thế quanh thân đột nhiên biến đổi.

Một luồng khí tức vô song khuếch tán, bụi đất rơi nhanh, vạn vật cúi đầu.

Cỗ khí tức không người có thể so sánh lại kia gia trì đến trên kiếm quang, khiến cho uy thế tăng gấp bội.

Rặc rặc rặc!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, áo giáp màu vàng kim của Lý Trường Sinh vỡ nát từ vị trí lòng bàn tay, sau đó lan tràn như mạng nhện.

"Đây là… Đạo!"

"Tin tức của Phong Vũ lâu không sai, tên tiểu tử này quả thật đã lĩnh ngộ được kiếm đạo!"

Mạc Cương kinh hô một tiếng, trong mắt đầy hoảng sợ.

Ở độ tuổi này mà lĩnh ngộ đạo ý, quả thật chính là trước nay chưa từng nghe thấy!

"Chém!"

Theo tiếng gầm cuối cùng của Mộ Dung Thiên, sắc mặt hắn bỗng nhiên tái nhợt.

Kiếm khí lộng lẫy kia cuối cùng cũng hoàn toàn chém xuống.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lý Trường Sinh, giáp vàng hoàn toàn tan vỡ, kiếm quang chặt đứt nhục thể của hắn.

Chẳng qua còn tốt, kiếm quang chỉ xuyên thấu nhục thể của hắn, cũng không thể chân chính phá vỡ thủy hành chi khí kia.

Kiếm quang tan đi, thân hình Lý Trường Sinh từ từ ngưng tụ.

Ngay khi hắn cho rằng mình đã ngăn lại một kiếm này, ngực bỗng nhiên truyền đến cảm giác đau đớn.

Cúi đầu nhìn lại, áo bào trắng đã bị cắt nát, một vết kiếm không tính là sâu, nhưng màu đỏ tươi bắt mắt đã xuất hiện ở lồng ngực, chảy ròng ròng dòng máu nóng.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều giật mình.

Nhất là Mạc Cương và Tề Lưu Vân, càng thêm kinh nghi bất định.

Trong Ngũ Hành, Thủy hành chi Thể có thể xưng là vô địch… lại bị kiếm thuật của Mộ Dung Thiên phá?

Nhận thấy mình bị thương, Lý Trường Sinh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó sắc mặt dần dần lạnh đi.

"Xem ra, cần phải nghiêm túc hơn."

Lời nói lạnh nhạt hạ xuống, không riêng gì Mộ Dung Thiên ngây ngẩn cả người, ngay cả Thẩm An Tại cũng sửng sốt một chút.

Có ý gì, Mộ Dung Thiên tốn sức như vậy mới miễn cưỡng khiến hắn bị thương, vậy mà rõ ràng lại là đang trong tình huống đối phương hoàn toàn không hề nghiêm túc?

Không nghiêm túc đã khiến Mộ Dung Thiên phải dốc mọi thủ đoạn, nếu nghiêm túc…

Loạt xoạt loạt xoạt…

Ông trời không có mắt, hết lần này tới lần khác lại tí tách nhỏ mưa ngay đúng lúc này.

Lý Trường Sinh giơ tay đón lấy giọt mưa rơi xuống, lạnh nhạt mở miệng.

"Xem ra hôm nay, chỉ dùng đạo thể hệ Thuỷ là đủ rồi."

Trong lúc Mộ Dung Thiên còn đang ngây người, đột nhiên thân hình Lý Trường Sinh biến mất, hư ảo như nước, rơi xuống theo từng giọt mưa.

Khoảnh khắc sau, trong màn mưa bên cạnh Mộ Dung Thiên xuất hiện bóng người. Lý Trường Sinh xuất hiện không chút dấu hiệu, giơ tay bắt lấy giọt mưa bên cạnh, hóa thành trường thương.

Xuy xuy!

Mộ Dung Thiên bị bất ngờ, chỉ có thể miễn cưỡng tránh được chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị xỏ xuyên qua bả vai, máu tươi phun trào.

Mặc dù là do nước mưa ngưng tụ, nhưng tại thời khắc này lại tựa như có được sự sắc bén của hệ kim, như cắt đậu hũ mà phá vỡ nhục thể của hắn.

Cho dù bị thương, hắn vẫn nhấc Thiên Thanh kiếm lên, ngưng tụ ý của Vô Song kiếm đạo, đột nhiên chém xuống.

Lý Trường Sinh thậm chí không buồn tránh, mặc cho trường kiếm xẹt qua.

Vào giờ khắc này, thân thể của hắn phảng phất triệt để biến thành nước, Thiên Thanh kiếm xuyên qua, hoàn toàn không thể tạo thành bất kỳ thương tổn gì với hắn.

Sau đó Lý Trường Sinh giơ tay kia, vô số hơi nước hội tụ, mang tới cảm giác nặng nề của núi.

Bịch!

Mộ Dung Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng, trực tiếp bay ngược ra.

Trường thương trên bả vai hắn cũng bị rút ra, tạo thành một đường máu vung giữa màn mưa, khiến ý cảnh càng thêm tươi đẹp.

Còn chưa rơi xuống đất, Mộ Dung Thiên đã cảm ứng được sau lưng có hàn ý dâng lên, thân hình Lý Trường Sinh lại xuất hiện trong màn mưa.

Hắn cưỡng ép quay đầu lại khi còn bay trên trời, thi triển ra Thiên Lôi động Càn Khôn.

Nhưng mà, nước mưa liên miên không dứt kia lại tạo thành từng sợi tơ gắt gao quấn lấy Thiên Thanh kiếm, khiến nó không thể chém xuống.

Mặc dù là nước mưa, giờ phút này lại dẻo dai phi thường như lực lượng mộc hành, khó có thể giãy thoát.

Lý Trường Sinh đứng đó, lại nắm chặt tay.

Bịch!

Mộ Dung Thiên lại bị đánh bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi.

Dường như Lý Trường Sinh có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong màn mưa, không có bất cứ dấu hiệu nào.

Lần này Mộ Dung Thiên ngã nhoài trên mặt đất, miệng mũi chảy máu.

Phát quan của hắn vỡ nát, tóc đen ướt phất như áo choàng, nước mưa pha tạp màu đỏ tươi theo cằm nhỏ xuống, khiến hắn nhìn chật vật không chịu nổi.

Vô Song chi Ý quanh người hắn, dưới tình huống như vậy, mơ hồ bắt đầu tiêu tán.

Lý Trường Sinh phiêu phù không trung, mỗi một giọt nước mưa rơi xuống chỗ nào, hắn đều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào ở chỗ đó.

Vết thương trên ngực hắn được lực lượng hành thủy cùng hành mộc thấm vào, sớm đã khôi phục như thường.

Giờ phút này, hắn từ trên cao nhìn xuống, đưa tay chỉ nhẹ Mộ Dung Thiên, đạm mạc mở miệng.

“Muốn đối địch với ta, ngươi, còn chưa xứng.”

Sau một khắc, mưa đầy trời ngừng lại, phảng phất im lặng.

Vô số giọt nước lăng không, theo tay áo hắn vung, điên cuồng oanh kích về phía Mộ Dung Thiên.

Mỗi giọt nước đều mang theo lực lượng khổng lồ của hàng trăm ngọn núi, hàng ngàn con sông.

Bịch, phanh, phanh, phanh…

Vô số nước mưa từ bốn phương tám hướng rơi vào thân thể Mộ Dung Thiên, số lượng nhiều như thế, hắn không thể nào mà ngăn cản.

Giọt mưa rơi xuống bàn tay, xương cốt lòng bàn tay vỡ vụn.

Giọt mưa rơi xuống hai chân, xương đùi vỡ vụn…

Gần như mỗi một giọt nước mưa rơi xuống đều đánh cho gân cốt Mộ Dung Thiên gãy lìa.

Từng đoàn từng đoàn huyết vụ nở rộ theo giọt nước, dưới công kích của màn mưa, Mộ Dung Thiên không có lực hoàn thủ.

"Thẩm phong chủ, Mộ Dung tiểu tử…"

Tôn Ngạo thấy Mộ Dung Thiên bị đánh, mặt lộ vẻ gấp gáp.

"Đừng nhúc nhích."

Thẩm An Tại ngồi ở trên ghế đưa tay lên, ngăn Tôn Ngạo muốn ra tay cứu người.

Ánh mắt hắn trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên đang phải chịu công kích, từ đầu đến cuối vẫn quyết không ngã xuống.

Cơn mưa này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đến khi mây mưa dần dần tan đi, Lý Trường Sinh nhìn thoáng qua vầng mặt trời chói chang giữa không trung, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Mà Mộ Dung Thiên thì chống kiếm đứng đó, cả người đều đang chảy máu.

"Gia hỏa này…"

Mạc Cương cùng Tề Lưu Vân chau mày.

Gân cốt đã gãy thành dạng này, còn muốn ráng chống đỡ, chẳng lẽ tiểu tử này không có cảm giác đau sao?

Còn có… bị thương như thế này, đổi lại là võ giả bình thường thì sớm đã chết hết tám trăm lần.

Nhưng tiểu tử kia vẫn còn một hơi thở.

Tôn Ngạo hơi há miệng, chau mày không thôi.

Yêu nghiệt cường đại như vậy, Mộ Dung Thiên này… thật sự có thể thắng sao?

Giữa trận, hai mắt Mộ Dung Thiên đã đỏ bừng. Hắn khó khăn ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười với Lý Trường Sinh, cuối cùng cũng nói ra ba chữ.

"Ta thua rồi."

Không nhụt chí, cũng không ghen tị.

Nhìn dáng vẻ chật vật của hắn, trong lòng Lý Trường Sinh bỗng xúc động, im lặng một hồi lâu rồi mới mở miệng.

"Coi là ngang tay đi, dù sao tu vi của ta cao hơn ngươi, tuy rằng áp chế cảnh giới, nhưng trong lúc vô tình vẫn sẽ dẫn dắt Càn Khôn động thiên chi Thế, đánh với ngươi, vốn là ta chiếm ưu thế."

Nói xong, hắn nhìn Mộ Dung Thiên, rốt cuộc trong ánh mắt đã không còn lạnh nhạt trước kia, còn là nhìn thẳng thanh

niên trước mắt, nói ra tên của mình.

“Lý Trường Sinh của Bình Thiên triều, mong lại được đấu với ngươi một trận trong tỉ võ bốn vực.”

Mộ Dung Thiên muốn mở miệng đáp lại, nhưng lúc này cảm giác suy yếu vô tận lại dâng lên, trước mắt dần dần tối đen.

Trước khi trong tầm mắt hoàn toàn tối đen, hắn cảm nhận được có gió mát ôn hòa vờn quanh thân, nâng thân thể của mình lên.

Hắn biết, là sư phụ.

Chương 299: Rời khỏi Nam Quyết điện

Thẩm An Tại nâng cơ thể đang ngã xuống của Mộ Dung Thiên, nhẹ nhàng phất tay áo.

Khi huyền quang lóe lên, Mộ Dung Thiên đã biến mất ngay trước mắt mọi người.

Một màn này khiến đồng tử của Mạc Cương và Tề Lưu Vân co lại.

Không phải dùng Linh khí thu nạp, mà giống như là… thủ đoạn thần thông nào đó?

Đáy mắt bọn họ ngưng trọng mấy phần, thủ đoạn thần thông có thể thu nạp người sống, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Quả nhiên là như tin tức từ Phong Vũ lâu, vị Phong chủ Linh Phù sơn Thanh Vân phong này, quỷ thần khó lường!

Sau khi cất kỹ Mộ Dung Thiên, ánh mắt của Thẩm An Tại rơi xuống người Lý Trường Sinh.

Hắn cũng nhìn thẳng Thẩm An Tại, đôi mắt kia bình tĩnh không gợn sóng, cũng không sợ hãi trước sự thần bí và mạnh mẽ của Thẩm An Tại.

“Không kiêu ngạo không tự mãn, không phách lối khinh người, ngươi rất được.”

Thẩm An Tại hiếm khi lộ ra ý tán thưởng.

So sánh với hai người Mạc Cương và Tề Lưu Vân, vị Tề Vân đạo tử này thật sự khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù cũng có chút cao lãnh đạm mạc, nhưng cũng không phải là đối với tất cả mọi người.

Đối với người có thể khiến hắn tôn kính, hắn sẽ buông lỏng tư thái, chứ không ghen ghét hận thù giống như Tần Thiển Nguyệt.

Cho dù Mộ Dung Thiên vẫn thua trong tay hắn, nhưng hắn vẫn tán thành việc hai bên có thể trở thành đối thủ dựa vào biểu hiện đối phương.

Còn nữa, trong chiến đấu, có lẽ những người khác khó có thể nhìn ra, nhưng Thẩm An Tại có tạo nghệ dược đạo cực cao, lại hiểu rõ.

Có vài lần có cơ hội, Lý Trường Sinh có thể dựa vào lực lượng màn mưa mà chấn nát tâm mạch khí hải của Mộ Dung Thiên.

Nhưng hắn không làm vậy, còn cố tình lưu thủ.

Thẩm An Tại không biết là hắn sợ mình xuất thủ, hay là có nguyên nhân gì khác.

Chí ít người trẻ tuổi này làm việc thẳng thắn, chỉ nói đơn giản là luận bàn, sẽ không vì bản thân chiếm thượng phong mà hạ tử thủ.

Lý Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, chắp tay chào Thẩm An Tại, sau đó đi tới sau lưng Tề Lưu Vân.

Tề Lưu Vân hài lòng nhìn thoáng qua đồ tôn của mình, lại cười nhạo nhìn về phía Thẩm An Tại.

“Thẩm phong chủ mặc dù lợi hại, nhưng đệ tử không khỏi có chút không biết tự lượng sức. Thẩm phong chủ vẫn nên dạy các đệ tử cho tốt một chút, không nên để đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng thì tốt hơn.”

Đối mặt với câu châm chọc ngoài sáng trong tối của hắn, Thẩm An Tại lại bình thản, trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

"Mạc điện chủ, nhớ đưa bồi thường tới trong thời gian quy định, Thẩm mỗ đang chờ đấy."

Thẩm An Tại liếc nhìn Mạc Cương một cái, sau đó xoay người rời đi, không ở lâu nữa.

Tôn Ngạo vò đầu bứt tai nhìn đám người Mạc Cương vài lần, vẫn đuổi kịp bước chân Thẩm An Tại.

Với tính tình của hắn, hôm nay ít nhất phải san bằng đại điện này.

Sau khi rời khỏi Nam Quyết điện, Thẩm An Tại gọi ra Xích Thố, trực tiếp cưỡi ngựa bay thẳng.

Tôn Ngạo mộng bức một hồi rồi cũng vội vàng bay lên, vừa bay vừa truy hỏi.

"Thẩm phong chủ, chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi, Mộ Dung tiểu tử bị đánh thành thế kia mà."

"Tài nghệ của mình không bằng người, chẳng lẽ còn muốn ta thay hắn đánh Lý Trường Sinh một trận?"

Thẩm An Tại lại nhàn nhạt đáp lại, tốc độ chạy của Xích Thố cũng nhanh hơn vài phần.

Nhìn một người một ngựa trước mắt gia tốc rời đi, Tôn Ngạo hô to.

"Thẩm phong chủ, ngươi bay nhanh như vậy làm gì?"

"Không bay nhanh lên, đợi lát nữa ngươi sẽ chịu bồi thường linh kiếm cho toàn bộ cái thành này chắc?"

Tôn Ngạo kinh ngạc, sau đó hậm hực cười, hai tay hất ra phía sau, cũng gia tốc đuổi theo.

Uy lực của Vô Song kiếm tâm của Mộ Dung Thiên không tệ, nhưng cái giá phải trả cũng hơi lớn.

Kiếm tâm vừa xuất ra, gọi kiếm khắp thành đối địch.

Hiện tại đã vỡ vụn bảy tám phần, nếu thật muốn bồi thường, không biết phải tốn bao nhiêu tiền đây.

Vẫn nên để Mạc Cương và Tề Lưu Vân kia giải quyết hậu quả thì hơn, nhanh chóng chạy trốn.

…

Trong Nam Quyết điện.

Bọn người Mạc Cương nhìn Thẩm An Tại đi xa, trầm mặc thật lâu.

"Có hắn ở đây, Tề Vân đạo tông ngươi muốn mượn long mạch chi khí của ba triều, chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

Tề Lưu Vân gật gật đầu, đồng thời chấp nhận.

Mặc dù chưa từng chân chính giao thủ, nhưng bất luận là hồ lô trong tay Thẩm An Tại vừa rồi, hay là thần thông phất tay thu người sống vào trong tay áo kia, đều làm hắn cảm thấy tim đập nhanh hơn.

"Mạc điện chủ muốn gọi lão hủ đến để đè ép khí tràng của Thẩm An Tại, sợ là đã tính toán thất bại, gia hỏa này không có một chút ý tứ kiêng kị lão hủ."

Mạc Cương thở dài, cũng là có chút bất đắc dĩ.

Vốn cho rằng có Tề Lưu Vân, có mặt vị cường giả ngút trời lâu năm này, cộng thêm thân phận Điện chủ Nam Quyết điện, Thẩm An Tại dù thế nào cũng không dám làm càn.

Dù sao Tề Vân đạo tông và Nam Quyết điện cũng không phải đơn giản như Thiên Tuyết tông, sao có thể tùy tiện làm càn như vậy.

Không ngờ, Thẩm An Tại lại không chịu nể mặt, nên như thế nào thì vẫn như thế ấy.

"Không có biện pháp, việc này không thể làm lớn, hiện tại có Diên đàn đại nhân ở bên kia đè ép, cho nên Thiên Huyền điện mới không biết tình huống của Nam Quyết vực, lần tỉ võ bốn vực này Tề Vân đạo tông ngươi tuyệt đối không thể thua, bằng không vị trí của lão tử cũng không giữ được."

Sắc mặt Mạc Cương trở nên nghiêm túc: "Vị trí của ta mà không giữ được, sẽ không còn ai che chở cho Tề Vân đạo tông các ngươi và Bình Thiên triều nữa."

"Yên tâm, có đồ tôn của ta ở đây, chỉ bằng một mình Mộ Dung Thiên thì còn không lật nổi cơn sóng gì, điều duy nhất cần chú ý, là bốn thiên tài của ba vực khác, người khó đối phó nhất trong số đó còn là đồ đệ của Huyền Vu, Ngũ Hành đạo thể của đồ tôn ta đây cái gì cũng không sợ, thứ duy nhất sợ chính là độc."

Tề Lưu Vân thề son sắt mở miệng, thần sắc Lý Trường Sinh phía sau vẫn bình tĩnh.

Mạc Cương gật đầu thừa nhận.

Ngũ Hành đạo thể khó chơi ra sao, hôm nay hắn cũng đã được mở mang kiến thức, chỉ với Thủy Hành đạo thể là đã có thể miễn dịch đại bộ phận công kích, đủ khiến người ta đau đầu, không cách nào phá giải cũng đồng nghĩa không thể làm Lý Trường Sinh bị thương.

Càng đừng nói đến đạo thể chi lực của bốn hành khác.

Vừa gật đầu, hắn vừa nghĩ tới điều gì đó, nhíu mày mở miệng.

"Theo tin tức Vu điện đưa đến, nói là nhị đệ tử của Thẩm An Tại không biết tu luyện độc công gì, hấp thu toàn bộ huyết khí độc tính của tất cả Thiên Mục trùng, còn bởi vậy mà đột

phá vào cảnh giới Niết Bàn. Vừa rồi Thẩm An Tại còn tận lực muốn độc trùng… liệu có phải là…?"

"Không sao, Thiên Mục trùng ở Nam Quyết vực mặc dù cực kỳ hiếm thấy, nhưng ở Tây Hoang vực bên kia lại chỉ có thể coi là độc vật bậc trung."

"Nhị đồ đệ kia của hắn vì trị Thiên Mục trùng độc mà thiếu chút nữa đã chết, sao có thể so với Bạch Diệu Linh đệ tử của Huyền Vu?"

Tề Lưu Vân lắc đầu, dường như cũng không để trong lòng.

"Một tiểu nha đầu nghịch ngợm mà thôi, không đến mức khiến đồ tôn ta để tâm."

"Như thế là tốt rồi."

Mạc Cương nhẹ nhàng thở ra, khẽ gật đầu.

Như thế xem ra, thi võ bốn vực một năm rưỡi sau, chính thức cần đề phòng, chỉ có bốn người kia.

Thứ nhất, đệ tử thân truyền của Cửu Dương kiếm tiên là Ô Thiên Nghị, nghe nói Cửu Dương kiếm đạo của hắn còn cường đại hơn so với sư phụ hắn. Người có Cửu Dương chi Thể, bách tà bất xâm.

Thứ hai, Thần tử Lục Thành của Thần Phù điện, phù đạo vô song, có thể xưng kỳ tài xuất sắc nhất mấy ngàn năm qua của Thần Phù điện, chỉ kém một bước đã leo lên tầng cao nhất của Thần Phù tháp.

Thứ ba, thiếu chủ Thác Bạt gia tộc của Bắc Đạo vực, Thác Bạt Phá Nhạc, Sơn Hà thánh thể là trời sinh thần lực không thua gì Thần Viên tộc, nhưng đối mặt với Lý Trường Sinh có được Thủy hành đạo thể như vậy, chắc hẳn tên này sẽ rất đau đầu, có sức mà không xuất ra được.

Mà người thứ tư, cũng là người có cơ hội uy hiếp nhất tới Ngũ Hành đạo thể.

Đó chính là một trong hai vị luyện dược sư cửu phẩm ở trên mặt ngoài của Thiên Huyền đại lục hiện tại, là đệ tử của Huyền Vu, y độc song tu, Bạch Diệu Linh!

Nàng có Thiên Tịch độc thể, trời sinh đã đồng nguyên với độc, thực lực khó lường.

Mặc dù những thể chất này hơi kém một chút so với Ngũ Hành đạo thể, nhưng cũng không thể khinh thường.

Chương 300: Lần sau nhất định

Bình Thiên triều, trong một khách điếm nhỏ xa xôi.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường, cả người quấn đầy băng vải, còn đang hôn mê.

Nhìn Thẩm An Tại rửa sạch vết máu trên tay, Tôn Ngạo cau mày.

"Thẩm phong chủ, ta không rõ hôm đó sư đồ các ngươi rốt cuộc là có ý gì, biết rõ đánh không lại, tại sao còn nhất định phải động thủ?"

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, gia hỏa này mặc dù là Xung Hư cảnh, nhưng đầu óc lại trống trơn, trách không được lúc trước Bách Lý Nhất Kiếm vừa gặp đã coi trọng Mộ Dung Thiên.

Hóa ra tính cách của hai người này có phần giống nhau.

"Không phải ta đã nói rồi sao, tiểu tử này muốn thua một trận để tạo áp lực cho bản thân."

"Ta không tin, nhất định không đơn giản như vậy, nếu thật sự chỉ muốn thua, ngươi để Lăng sư điệt của ngươi mỗi ngày đánh hắn ba bữa là được rồi, nhất thiết phải để người ngoài đánh sao?"

Tôn Ngạo lắc đầu như trống bỏi, đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ khó hiểu.

Thẩm An Tại cười cười, lúc này mới nói ra ý nghĩ của mình.

“Đầu tiên, mặc dù tính tình Lăng sư điệt có phần lạnh lùng, nhưng vẫn rất thích bảo vệ sư đệ, không nỡ hạ thủ nặng như vậy, hơn nữa thân là đồng môn, Mộ Dung Thiên không có biện pháp xem nàng như kẻ địch cần không tiếc mọi giá cũng phải chiến thắng.”

“Thêm vào đó… tin tức về Lý Trường Sinh đến từ Phong Vũ lâu đã không còn giá trị, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, cách hôm nay hắn xuất thủ, có chút khác với lời đồn về thứ gọi là Ngũ Hành đạo thể mà Phong Vũ lâu nhắc tới?”

“Ngươi có ý gì?” Tôn Ngạo nhíu mày.

“Hợp làm ngũ hành, chia làm ngũ hành, dùng riêng thủ đoạn thuỷ hành cũng vẫn có thể phát huy được bốn hành lực còn lại. Đây không phải là khả năng mà Ngũ Hành đạo thể ghi lại trên sách có thể làm được.”

“A?”

Tôn Ngạo mở to hai mắt, tràn đầy nghi hoặc.

“Trong sách nói, Ngũ Hành đạo thể có thể thi triển ngũ hành lực, nhưng kim là kim, thủy là thủy cũng chính là năm loại lực lượng hắn dùng lúc đầu để đối chiến với Mộ Dung Thiên.”

Trong ánh mắt Thẩm An Tại dần dần nghiêm túc vài phần, “Nhưng về sau, khi trời mưa, hắn đơn độc lấy thủy hành lực, lại có thể làm cho nước mưa cứng cỏi như gỗ, dày nặng như đất, sắc bén như dao…”

“Cái này… không phải là chuyện mà Ngũ Hành đạo thể có thể làm được.”

“Ngũ hành tương sinh tương khắc, có gì kỳ quái?” Tôn Ngạo vẫn có chút khó hiểu.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: "Tôn huynh nếu có thời gian rảnh rỗi, vẫn là nên xem sách nhiều một chút."

"Ngũ hành tương sinh tương khắc không phải giả, nhưng Lý Trường Sinh cũng không phải lợi dụng điểm này, mà là nghịch chuyển ngũ hành, định nghĩa lại Ngũ Hành!"

"Cái này là thứ không phải Ngũ Hành đạo thể có thể làm được, ngược lại càng giống như là… Tạo Hóa chi Thể!"

"Tạo Hóa chi Thể!?"

Tôn Ngạo "phanh" một tiếng đứng lên, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Là thứ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, có thể sáng lập thiên địa âm dương, đắp nặn ngũ hành, là Tạo Hóa chi Thể?"

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Mặc dù còn có chút không tin, nhưng Tôn Ngạo chau mày, cúi đầu trầm tư.

"Khó trách… khó trách Mộ Dung tiểu tử thân là Chân Long đạo thể, nhưng hoàn toàn không ngăn được công kích của Lý Trường Sinh."

Sau khi kịp phản ứng, Tôn Ngạo nhíu mày nhìn trung niên trước mặt.

"Chẳng qua… Thẩm phong chủ làm sao nhìn ra được?"

Hắn tự thấy mấy năm nay vào Nam ra Bắc, kiến thức không ít, nhưng vẫn không thể phát hiện ra manh mối về thể chất của Lý Trường Sinh.

Thẩm An Tại cười lắc đầu, thuận miệng đáp lại.

"Cho nên mới nói Tôn huynh rảnh rỗi thì nên đọc sách nhiều một chút, dù sao đi vạn dặm đường cũng không thiết thực bằng đọc vạn quyển sách."

Thật ra trong sách giới thiệu về Tạo Hóa chi Thể cũng không nhiều, chỉ nhắc đến trong truyền thuyết khả năng có một loại thể chất có thể dẫn dắt bản nguyên thiên địa mà thôi.

Điểm duy nhất khiến hắn chú ý là sau này khi Lý Trường Sinh thi triển lực lượng hành thủy, hắn cảm ứng được một loại lực lượng quen thuộc.

Đó là một sức mạnh mơ hồ mà trước đó khi hắn nuốt Tăng Thọ đan thì đã cảm nhận được. Lực lượng liên quan đến bản nguyên.

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đồ nhi của ta dùng kiếm chiêu đã bị Phong Vũ lâu biết để đổi được tin tức mà Lý Trường Sinh giấu làm át chủ bài, không thiệt, ngược lại còn rất thông minh."

Thẩm An Tại nói, có chút vui mừng mà nhìn thanh niên đang hôn mê.

Quả thật tiểu tử này đã trưởng thành rất nhiều, không còn là người chỉ biết vùi đầu khổ luyện.

Tôn Ngạo lúng túng sờ sờ mũi, cảm thấy mình đang ở tầng thứ nhất, mà Mộ Dung Thiên đã ở tầng thứ hai…

Sau đó sắc mặt hắn lo lắng hẳn lên.

"Nếu quả thật là Tạo Hóa chi Thể, đến lúc thi võ bốn vực, Mộ Dung tiểu tử chỉ sợ…"

Thẩm An Tại hơi trầm mặt, cũng có chút khó xử.

Nếu chỉ là chuyện trên tu vi thì dễ nói, ném Mộ Dung Thiên vào trong Đạo phủ, tu luyện một năm tương đương mười năm, lại thêm đan dược hắn luyện, nhất định có thể đuổi kịp.

Nhưng hôm nay đánh thử lại lòi ra một Tạo Hóa chi Thể, Lý Trường Sinh đã cường đại vượt xa tưởng tượng.

Dựa vào chính bản thân hắn để thắng… cơ hội thật xa vời!

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Nếu thật sự không được, chỉ có thể tới lúc đó lợi dụng thuộc tính Đổ Hiệp Cứu Cực của mình.

Dù sao… Mộ Dung Thiên cũng không được phép thua.

Nghĩ đến đó, Thẩm An Tại lại đưa một tấm thẻ kỹ năng vào trong Vạn Đạo dong lô.

[Chúc mừng ký chủ đã dung luyện thất bại]

Theo giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa, hắn nhìn mấy tấm thẻ kỹ năng còn lại không nhiều lắm của mình, thở dài một hơi.

Hệ thống thực sự là quá nhân tính hóa, mỗi lần hắn lặng lẽ sử dụng thuộc tính đổ hiệp để dung luyện thành công, nha đầu này liền ngậm miệng không nói lời nào, không hề đáp lại.

Không biết là cơ hội BUFF đã bị vá chết hay là thế nào, dù sao hỏi thế nào cũng không có lấy một chút âm thanh đáp lại.

“Hệ thống, ngươi đã ban thưởng Vạn Đạo dong lô cho ta rồi, dựa vào cái gì khi ta chấp thuận cá cược thì lại không thể phát động hiệu quả của Đổ hiệp chứ?”

Hắn có chút bất đắc dĩ mở miệng hỏi thăm.

[Trước mắt ký chủ chỉ có quyền sử dụng, không cách nào đạt được toàn bộ quyền hạn]

“Vậy lúc nào ta mới có thể đạt được toàn bộ quyền hạn?”

[Lần sau nhất định]

“…”

Thẩm An Tại thở dài một hơi.

Thôi được rồi, thứ này đúng là làm người ta tức muốn ói.

…

Thần Phù điện của Đông Linh vực, một tòa hắc tháp cao vút trong mây.

Ánh chớp tàn phá bừa bãi, gió cuốn mây tan.

Vô số phù văn lóe sáng, biến nơi đây thành như ảo mộng.

Tuyết lớn tung bay lại nóng rực khó nhịn, kiếm khí tung hoành cũng có phong vân gào thét.

"Tầng thứ ba mươi hai, lúc này mới hai tháng mà Vu sư đệ đã xông vào tầng thứ ba mươi hai!"

"Tốc độ hắn xông tháp này… không khỏi quá gấp đi?"

Vô số người trẻ tuổi thân mang danh hiệu phù sư đệ tử Thần Phù điện đứng ngoài tháp ngước nhìn, thần sắc kinh ngạc lại có chút lo lắng.

Ở tầng thứ ba mươi hai của tòa tháp đen với phong cách cổ xưa trang nghiêm chớp động ánh sáng yếu ớt.

Hà trưởng lão đứng trên một đỉnh núi phương xa, chau mày không thôi.

"Thằng nhóc này, không phải đã dặn dò hắn nhất định phải từ từ sao, gấp gáp xông tháp như vậy, có khả năng dẫn tới Niết Bàn Tâm Kiếp trước tiên, một tên Thiên Linh cảnh như hắn, độ cái rắm à!"

Hà trưởng lão vội vàng dạo bước trái phải, không ngừng nghĩ cách trong đầu.

Một khi bắt đầu trùng kích, Thần Phù tháp sẽ đóng lại, cho dù là cường giả như bọn họ cũng không cách nào tiến vào can thiệp.

Nếu như nói năm mươi tầng trước là khảo nghiệm tư chất phù đạo, vậy năm mươi tầng sau có thể xuất hiện ảo cảnh phù trận bất cứ lúc nào.

Nếu không có tâm tình bình tĩnh phân biệt, một khi đạp sai, lâm vào trong đó, thì chính là phí công nhọc sức, nghiêm trọng còn có thể hấp dẫn tâm kiếp, tẩu hỏa nhập ma!

"Thằng ranh con này thật không để người ta bớt lo!"

Hà trưởng lão cắn răng, bước ra một bước, biến mất tại chỗ.

"Cứ tiếp tục như vậy không được, phải tìm sư huynh xem có thể lôi tiểu tử này ra hay không!"

…

Chương 301: Nguyên Thần Hoá Thân phù

Trong một nhà thủy tạ giữa vườn trúc ở Thần Phù điện.

Một lão giả mặc bào vàng đang ngồi tĩnh tọa thưởng thức, híp mắt say mê.

Tay hắn ở trong hư không như đang thu trảo, giống như đang nắm cái gì đó, cười có chút… tà đạo.

Cũng không biết do đâu mà việc uống trà cũng có thể bị hắn uống ra một loại khí chất hèn mọn bỉ ổi.

“Sư huynh, sư huynh!”

Tiếng kêu như sấm rền khiến lão giả phun ra một ngụm nước trà, thần sắc bối rối quay đầu định rời đi.

Nhưng mà vừa mới đứng dậy, một tay liền nắm lấy bả vai hắn.

Thấy chạy không thoát, lão giả bào vàng mới ngượng ngùng cười quay đầu lại: “Bất Ngữ sư đệ, ngươi không ở Phù tháp quan sát Tiểu Vu phá tháp, lại đến chỗ ta làm cái gì hả?”

Hắn chính là điện chủ Thần Phù điện, Liêu Tử Khung.

Mà người được Chính Nguyên gọi là trưởng lão kia, chính là Đại trưởng lão hiện tại của Thần Phù điện Hà Bất Ngữ, chính là cường giả Xung Hư đỉnh phong, cộng thêm danh hiệu Phù sư Cửu phẩm.

Hà Bất Ngữ còn chưa đáp lời, Liêu Tử Khung đã buông tay mở miệng trước: “Cái gì có thể bị cướp đoạt của sư huynh

ngươi đều cướp đoạt cả rồi, bây giờ cái rắm ta cũng không có."

"Ta giống như là loại người cướp bóc kia sao?"

Hà Bất Ngữ lắc đầu cổ quái nhìn hắn.

Liêu Tử Khung cười ha hả lắc đầu, đáy lòng đã chửi rủa tên trước mắt hơn tám trăm lần.

Giống hay không sao?

Không phải ngươi thì còn lấy ai làm ví dụ!

Từ sau khi Tiểu Vu đến, gia hỏa này không chỉ đoạt phù bút, phù lục, máu yêu thú của mình, thậm chí ngay cả lệnh bài khách quý của Hồng Tụ phường cũng "mượn", nói là muốn dẫn Tiểu Vu đi xuống núi thả lỏng.

"Vậy hôm nay ngươi rốt cuộc tới tìm ta làm gì?"

Liêu Tử Khung nghe dường như hắn không tới để "mượn" tài nguyên thì chỉnh lại quần áo mũ miện cho chỉnh tề, không bỏ chạy nữa.

"Tiểu Vu xông vào tầng thứ ba mươi hai rồi!"

"Ba mươi hai? Không tệ, lần đầu xông tháp có thể có thành tích này, chứng tỏ Tiểu Vu xác thực tư chất Phù đạo…"

Liêu Tử Khung sửng sốt qua loa, sau đó lại thực sự sửng sốt, "Cái gì, mới chưa tới hai tháng đã xông được lên tầng ba mươi hai!?"

"Đúng, ta lo lắng hắn nóng lòng xông tháp, sẽ sớm dẫn tới tâm ma kiếp, cho nên muốn ngươi đi lôi hắn ra."

Sắc mặt Liêu Tử Khung nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt lập lòe.

Thần Phù tháp tổng cộng có trăm tầng, càng lên cao, các loại phù chú trong đó càng thêm huyền diệu.

Kẻ xông tháp muốn đi vào tầng tiếp theo thì chỉ có hai lựa chọn.

Thứ nhất, lợi dụng tạo nghệ Phù đạo của bản thân mà bình tĩnh lại những phù lục xao động cản đường kia, đây là phương pháp ổn thỏa nhất, không sợ quấy nhiễu đến tâm tình, bị khí tức hỗn loạn của phù lục quấy nhiễu.

Thứ hai là xông phá, dựa vào phù lục mạnh mẽ mà chính mình đã lĩnh ngộ, mạnh mẽ đè ép những phù lục kia, xâm nhập tầng tiếp theo.

Cách trước mặc dù thời gian chậm hơn, nhưng thắng ở cước đạp thực địa, trấn an những phù văn kia, lĩnh hội rồi tăng trưởng tạo nghệ Phù đạo của bản thân.

Mặc dù cách sau nhanh hơn, nhưng tai hại lại cực lớn.

Ngoại trừ việc nóng vội xông tháp dễ dẫn tới tai hoạ ngầm tâm kiếp, còn có những phù lục bị cưỡng ép áp chế cũng không ngoan ngoãn, tùy thời có khả năng phản công.

Tỷ như khi xâm nhập vào tầng thứ sáu mươi, phù văn mấy chục tầng phía dưới bị cưỡng ép áp chế lại bạo động, đồng thời tràn vào tầng hiện tại của người xông tháp.

Những phù văn này nếu chỉ có một mình thì có lẽ sẽ không khiến người xông tháp khó khăn, nhưng nếu số lượng đạt tới một mức độ nhất định thì hậu quả khó mà lường được!

Ngàn vạn loại bùa chú cấp thấp bộc phát, trình độ kinh khủng của nó kỳ thật không thua gì bùa chú cấp cao.

Không phải nói phù lục có thể điệp gia mạnh lên bao nhiêu, mà là số lượng quá nhiều, người xông tháp sẽ không cách nào ứng phó nổi!

“Người xông tháp đều lấy việc lĩnh ngộ phù văn làm chủ, sẽ không cưỡng ép trấn áp để nhanh chóng xông tháp, bởi vì

tiến vào trong Thần Phù tháp vốn là để ngộ phù.”

“Trừ phi là gặp phải một ít cản trở khó có thể lĩnh ngộ, lại không có nhiều trợ giúp với Phù đạo nguyên bản của bản thân, người xông tháp mới có thể lựa chọn trấn áp.”

Lông mày Liêu Tử Khung dần dần nhăn lại.

Hai tháng đi lên tầng ba mươi hai, tương đương với hai ngày một tầng.

Tốc độ này quá nhanh, so với Thần tử Lục thành thì còn nhanh hơn gần gấp đôi!

“Ngươi chưa từng nói với hắn, chuyện xông tháp không được gấp, không ai có thể một lần liền thông quan. Lần này nếu đã đến cực hạn, lần sau lại đến là được. Nếu lỗ mãng như vậy, sẽ mất mạng đấy!”

Liêu Tử Khung thấp giọng quát lớn.

“Ta trước trước sau sau nói không dưới ba lần, ta cũng không hiểu, ngày thường Chính Nguyên rõ ràng rất cẩn thận, làm sao bây giờ lại lỗ mãng.”

Không biết vì sao Hà Bất Ngữ bỗng vô cùng lo lắng, nắm lấy tay người trước mặt.

“Sư huynh tốt của ta, hết thảy đều trông cậy vào ngươi, ngươi nhanh vào đó mà mang người ra đi!”

“Khi đã bắt đầu xông tháp, ngoại nhân không cách nào tiến vào, ngươi thúc ta cũng vô dụng!”

Nghe hắn nói xong, Hà Bất Ngữ gì mà nhìn chung quanh, lặng lẽ đến bên cạnh hắn.

“Sư huynh, ngươi cũng không muốn để Huyền Vu biết người năm đó trộm y phục khi nàng tắm rửa là ai chứ?”

“Dừng lại dừng lại!”

Liêu Tử Khung đưa tay che miệng hắn lại.

Bị che miệng, Hà Bất Ngữ không mở miệng nhưng âm thanh vẫn truyền ra.

"Sư huynh, sư phụ không phải đã dạy ngươi Nguyên Thần Hóa Thân phù sao, ngươi còn thường xuyên dùng cái này lừa gạt sư phụ xuống núi để tìm niềm vui, chúng ta không vào được, nhưng nguyên thần hẳn là có thể đi vào, ngươi thử xem?"

"Khụ khụ…"

Liêu Tử Khung ho khan hai tiếng, nét mặt có chút lúng túng.

"Nguyên thần của ta… hiện tại không ở đây."

Hà Bất Ngữ sửng sốt, "Vậy ngươi tranh thủ thời gian gọi nguyên thần trở về đi!"

Liêu Tử Khung lại càng lúng túng: "Bách Hoa lâu quá xa…"

"Bách Hoa lâu!?"

Hà Bất Ngữ nhíu lông mày lại, cả giận nói: "Mẹ nó, ngươi để nguyên thần trôi đến Trung châu sao?!"

Người trước ngượng ngùng cười một tiếng: "Đây chẳng là do… ngươi lấy đi lệnh bài khách quý của Hồng Tụ phường rồi sao…"

"Vậy làm sao bây giờ?!" Hà Bất Ngữ gấp gáp, có chút tức giận đá vào mông người trước mắt một cước.

Liêu Tử Khung tránh sang một bên, cười hắc hắc nói: "Mỗi lần ta muốn truyền cái phù này cho ngươi, ngươi cũng không chịu học, hiện tại ngươi có học hay không, không học thì Tiểu Vu chỉ có thể mặc cho số phận."

“Ta…”

Hà Bất Ngữ chau mày do dự.

“Phải nhanh lên một chút nha, bằng không tính mạng của Tiểu Vu khó lường.”

Liêu Tử Khung cười hắc hắc, có chút hả hê.

“Học, ngươi mau dạy!”

“Được rồi, Bất Ngữ sư đệ, tiếp lấy!”

Liên Tử Khung mừng rỡ quá đỗi, duỗi một ngón tay điểm vào mi tâm đối phương.

Một tấm phù văn lóe lên, bay vào trong thức hải Hà Bất Ngữ.

Lúc này hắn nhắm mắt, trước khi khoanh chân còn hung hăng đạp người trước mắt một cước.

“Sớm muộn gì cũng sẽ phế cái thứ vướng víu này của ngươi.”

“Ô ô ô…”

Liêu Tử Khung bất ngờ không kịp đề phòng đã bị trúng một cước, hạ bộ nhảy loạn , mặt tím tái.

Sau khi hồi phục tinh thần, hắn nhìn trung niên ngồi xếp bằng trước mắt, ánh mắt dần dần hòa hoãn, lộ ra vẻ hồi ức.

“Tiểu tử thối, lúc trước sư phụ bảo chúng ta tự thương lượng ai kế thừa điện chủ, ngươi lại đi lừa ta, bảo ta đi đại điện gặp sư muội mới nhập môn xinh đẹp như hoa trong điện, bị sư phụ bắt được, ta nhổ vào!”

“Ngươi cả ngày ra ngoài đi dạo, tận hưởng hoa thiên tửu địa thoải mái, ngươi có biết mấy năm nay ta qua đây như thế nào không?!”

Sau khi hung hăng gắt một câu, Liêu Tử Khung lại nở nụ cười gian xảo.

"Ha ha, may mà lão tử lén lút tu luyện nguyên thần thứ hai, ngươi không biết đâu, bằng không lại bị ngươi phá hoại."

"Chờ ngươi học xong Nguyên Thần Hóa Thân phù, qua vài ngày nữa ta sẽ truyền chức điện chủ cho ngươi, khà khà…"

Hắn nghĩ, khóe miệng cười không ngớt.

Nguyên thần chung quy là nguyên thần, không có thực thể, tuy rằng thấy được sờ trúng, nhưng không cách nào phản hồi như thân thể, giống như người mất đi vị giác điên cuồng ăn sơn trân hải vị, nhưng vẫn vẫn là vô vị.

Một bên thích thú nghĩ tới thời gian tiêu dao sau khi dỡ bỏ vị trí điện chủ, hắn vừa nhìn về phương hướng Phù tháp, chậc chậc hai tiếng.

"Xem ra, Bất Ngữ thật sự xem Tiểu Vu là đệ tử của mình…"

Hắn lại lắc đầu, có chút trăm mối vẫn không có cách giải.

"Chẳng hiểu vì sao từ đầu đến cuối vẫn không muốn bái sư, chỉ chịu làm đệ tử bình thường thôi, không hiểu nổi, thật không hiểu…"

Chương 302: Ngọc giản Lăng Phi Sương đưa

Trong Thần Phù tháp.

Tầng thứ ba mươi chín.

Vu Chính Nguyên mặc áo xám, từng bước một đi về phía bậc thang phía trước.

Chung quanh phiêu đãng chằng chịt không dưới năm ngàn phù văn, đều có hiệu quả, huyền diệu không gì sánh được.

Tất cả đều là bùa chú tam phẩm.

Nhưng ánh mắt Vu Chính Nguyên không dừng lại trên những phù văn này dù chỉ một chút.

Quanh người hắn có gió mát vờn quanh, hóa thành chín đạo gió lốc cỡ nhỏ, tản ra cường phong ép xuống, áp chế toàn bộ những phù lục Tam phẩm này.

Nhìn tấm phù lục màu xanh trong lòng bàn tay mình, mắt Vu Chính Nguyên lộ ra nét tưởng niệm.

"Sư phụ, Phù Diêu thức thứ nhất của Phong phù đã có thể sử dụng chín cơn lốc, lợi hại hơn người nhiều."

Dựa vào Phong phù cấp sáu, hắn xông thẳng tới hơn ba mươi tầng.

"Chẳng qua muốn xâm nhập tầng thứ tư mươi, chỉ dựa vào Phù Diêu sợ là không đủ."

Vu Chính Nguyên nhìn những phù văn run rẩy dưới phong áp kia, lại mơ hồ muốn trôi nổi một lần nữa phát ra uy lực, ánh

mắt dần ngưng tụ.

Hắn một tay bắt ấn, phù văn trước người biến ảo, càng tăng thêm vài phần lăng lệ.

"Phong phù, Thanh Nguyệt sát!"

Theo thanh âm khàn khàn của hắn vang lên, chín cơn lốc run rẩy, ầm ầm tán loạn, nổ thành vô số phong nhận màu xanh, giống như một vòng trăng lưỡi liềm chém xuống.

Xoẹt xoẹt!

Phong nhận màu xanh lóe lên liền biến mất, tại thời điểm này toàn bộ phù lục Tam phẩm đã bị chém tan.

Nhìn tầng lầu trống rỗng, Vu Chính Nguyên thu lòng bàn tay lại, phù văn màu xanh tán đi.

Đáng nhắc tới là, những tầng phía trước, hắn cũng không phải là cứng rắn xông qua như cách đám người Hà Bất Ngữ e sợ.

Mà là thật sự lĩnh ngộ.

Dù sao… hắn từng ở trong đạo phủ của Thẩm An Tại một đoạn thời gian rất dài.

Bên trong ẩn chứa ba ngàn đại đạo, Phù đạo vô tận.

Ba ngàn chỉ là một khái niệm, không phải chỉ có ba ngàn.

Hơn nữa trong trữ vật giới chỉ, hắn có nhiều Ngộ Đạo đan Thất phẩm, nếu ngay cả những phù lục Tam phẩm này hắn cũng cần lĩnh ngộ lâu như vậy, mới là kỳ quái.

Nhất phẩm phù triện, hắn cơ bản chỉ cần ba đến năm nhịp thở đã có thể hoàn toàn nắm giữ được một đạo, dù là tam phẩm khiến hắn phải tốn thêm chút thời gian, đại khái chỉ cần mười nhịp thở đã lĩnh ngộ được một đạo.

“Sư phụ, ngài chờ ta, Chính Nguyên nhất định sẽ nhanh đến đỉnh tháp, tìm kiếm cơ hội trên cửu phẩm, sau đó trở về tìm ngài!”

Ánh mắt Vu Chính Nguyên trở nên kiên định, không chút do dự cất bước đi lên tầng thứ bốn mươi.

Thời gian xâm nhập vào tầng bốn mươi mất quá lâu, về sau, phù văn càng ít nhưng lại càng cường đại, hắn quyết định không tiếp tục lĩnh ngộ những phù văn mà mình không cần nữa.

…

Nam Quyết vực, trong Luyện Khí đường trên Thanh Vân phong ở Linh Phù sơn.

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi trên ghế đá, lẳng lặng nhìn thân ảnh gầy gò đang bận rộn bên trong.

Mấy ngày nay, Thiên Nhạc cũng không có rèn phôi luyện binh khí như nàng nghĩ, mà lại luyện chế một loại tài liệu cực kỳ hiếm thấy.

Lần luyện khí này kéo dài mười ngày.

“Tiểu sư đệ, hôm nay đã ngày thứ mười, ngươi không nên luyện khí nữa, sư phụ sắp trở về rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết nói từ xa, có chút không hiểu rốt cuộc Thiên Nhạc đang làm những gì.

“Ừm.”

Thiên Nhạc gật đầu đáp lại, tiếp tục dùng Niết Bàn thần hỏa sư tỷ cho hắn mượn để nung nóng vật liệu trong lò, hết sức chăm chú.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đợi đến hoàng hôn buông xuống, dưới sơn đạo dần dần có một bóng người lạnh

lùng đi đến.

Tiêu Cảnh Tuyết quay đầu lại, đập vào mắt là hai chân thon dài trắng nõn.

"Lăng sư tỷ, không phải ngươi đang bế quan sao, sao lại tới đây?"

"Mộ Dung Thiên còn chưa trở lại sao?"

Người trước lắc đầu: "Sư phụ dẫn hắn tới Nam Quyết điện xử lý vài chuyện, phải mất thêm hai ba ngày mới về."

"Vậy ngươi đưa cho hắn cái này đi."

Lăng Phi Sương do dự một chút, đưa tay lấy ra một cái ngọc giản.

"Đây là…?"

Tiêu Cảnh Tuyết nghi hoặc nhận lấy, mở ra quan sát, sau đó trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Đây là đồ hình kinh lạc cùng khí huyết của sư tỷ sao?"

"Có cái này, hẳn là Thiên Nhạc có thể rèn ra một mộc khôi giống nhau như đúc nhỉ?"

Lăng Phi Sương nhìn thoáng qua thiếu niên đang bận rộn trong Luyện Khí đường, mở miệng hỏi.

"Luyện chế mộc khôi cũng không khó, nhưng nếu muốn kinh lạc và khí huyết được tỉ mỉ, giống hệt sư tỷ, chỉ sợ không dễ dàng. Nếu có sư phụ chỉ đạo, hẳn là có thể làm được."

Tiêu Cảnh Tuyết suy tư, sau đó nhẹ giọng mở miệng, đồng thời nhìn thoáng qua nữ tử lạnh lùng trước mắt.

Thì ra mấy ngày nay nàng một mực ở Thanh Loan phong, chính là vì thứ này…

“Sư tỷ, thật ra ngươi không cần thiết phải phiền toái như vậy, ta nhất định coi kỹ đại sư huynh, không cho hắn lại đi quấn lấy ngươi để luyện châm.”

“Mộ Dung Thiên quật cường như con lừa, ngươi khuyên hắn cũng không nghe, sớm dạy hắn học được, mọi người đều thanh tịnh, miễn tai họa.”

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy, hé miệng cười khẽ.

Tuy Lăng sư tỷ cảm thấy rất phiền với Đại sư huynh, nhưng có lẽ cũng vì giúp hắn nên mới gấp gáp chế tạo ra ngọc giản này.

Dù sao đại sư huynh cũng thường đối luyện với Lăng sư tỷ, quen thuộc nhất đối với khí huyết của nàng, cũng có thể học được khi thi châm, nhập châm nặng nhẹ thế nào.

“Sư tỷ đã ăn cơm tối chưa?”

“Chưa.”

“Thiên Nhạc còn đang luyện khí, ta đi chuẩn bị một chút, sư tỷ có thể tới vườn trúc chờ một lát.”

“Ngươi làm cơm?” Lăng Phi Sương sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu nói.

“Được rồi, ngươi ngồi đi, ta nấu cơm.”

“Sư tỷ còn biết nấu cơm sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc.

“Trước kia lịch luyện bên ngoài, một mình ở bên ngoài rất lâu, biết một chút.”

…

Khi hai người nói chuyện phiếm, Thiên Nhạc cũng cẩn thận từng li từng tí lấy ra tài liệu, hòa tan vào chất lỏng kia.

Từng giọt mồ hôi rơi xuống mặt hắn, giờ phút này không dám có chút buông lỏng.

Cẩn thận từng li từng tí đặt đao gỗ thô ráp bên hông vào trong chất lỏng.

Sau đó lại vội vàng cắn đầu ngón tay, bắt đầu nhỏ máu vào trong chất lỏng.

Xuy xuy…

Theo giọt tinh huyết vào trong đó, chất lỏng bỗng nhiên sôi trào lên, giống như nhận được kích thích, không ngừng cuồn cuộn chui vào trong thanh đao gỗ nhỏ nhắn kia.

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên ngoài sảnh thấy cảnh này, đôi mi thanh tú cau lại.

Nhỏ tinh huyết?

Nàng thân là luyện dược sư, tự nhiên biết tinh huyết trân quý.

Nhưng nàng không biết luyện khí, cũng không biết rút cuộc là luyện chế vật gì mà cần dung nhập cả tinh huyết vào.

Luyện khí bình thường coi như là muốn cho Linh khí trở nên tâm ý tương thông cùng chủ nhân, tích nhập một giọt đã đủ.

Nhưng trích vào nhiều tinh huyết như vậy, nàng còn chưa nghe nói qua.

Khi toàn bộ chất lỏng tràn vào bên trong đao gỗ, Thiên Nhạc như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, trước mắt có chút biến thành màu đen.

Nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, cẩn thận từng li từng tí cầm lấy thanh đao gỗ.

Tâm niệm vừa động, đao gỗ run rẩy, bỗng nhiên biến lớn.

Khí tức sắc bén trong nháy mắt đã xé mở mặt đất Luyện Khí đường một lỗ thủng thật sâu.

Dù chỉ là đao gỗ, nhưng lúc này khi bị Thiên Nhạc cầm trong tay, tản ra hàn khí khiến người ta sợ hãi.

Chương 303: Linh khí bản nguyên

"Đây là…"

Đôi môi đỏ mọng của Tiêu Cảnh Tuyết mím nhẹ, hơi kinh ngạc.

Vì sao sau khi dung nhập chất lỏng kia vào, đao gỗ lại xảy ra biến hóa như vậy?

Trở nên sắc bén như vậy, còn có thể theo tâm niệm biến lớn biến nhỏ.

Xem uy thế của nó… chắc đã đạt đến Huyền giai Thượng phẩm.

Thiên Nhạc nắm đao gỗ trong tay, cẩn thận vuốt ve, đôi mắt không nhìn ra hỉ nộ.

"Là Tinh Nhũ thạch. Ta đổi được từ đường chủ Thiết đường, chỉ có một viên này."

Hắn nhẹ giọng mở miệng.

"Tinh Nhũ thạch?"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi kinh ngạc, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Tinh Nhũ thạch này chính là ánh sáng của sao trời, do Linh Tuyền chi khí ngưng tụ thành, ít nhất phải trải qua ngàn năm cô đọng mới có một khối nhỏ xíu.

Không phải như Linh dược có thể thông qua thủ đoạn thúc dục ra được vài năm, mà chính thức cần đến ngàn năm!

Bởi vậy có thể thấy được Tinh Nhũ thạch này trân quý thế nào.

Nếu vận dụng tốt, đừng nói Huyền giai hay Địa giai, linh khí Thiên giai đều có thể luyện ra.

"Sư đệ, ngươi dám dùng Tinh Nhũ thạch vào trên một khối gỗ như vậy?!"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, có chút không vui.

Rõ ràng hắn có thể dùng thứ này để luyện chế linh khí cường đại hơn, nhưng lại dung luyện với một thanh đao gỗ, đúng là phung phí của trời.

"Ừm."

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, vẩy thân đao, đao gỗ lại thu nhỏ lại, hóa thành đồ trang sức nhỏ rơi xuống bên hông hắn.

"Thật đáng tiếc…" Tiêu Cảnh Tuyết thở dài lắc đầu.

Thiên Nhạc xoay người, thần sắc không thấy tiếc nuối chút nào, hắn nhìn nữ tử áo trắng trước mắt, mặt không biểu cảm, lại có chút nghiêm túc mà mở miệng.

"Đao là sư tỷ đưa cho, không đáng tiếc."

Nghe hắn nói, Tiêu Cảnh Tuyết có chút cảm động, lại có chút bất đắc dĩ.

Gia hỏa này, cũng giống như Đại sư huynh.

Nhưng so với tính cách nóng nảy của đại sư huynh, tiểu sư đệ có vẻ nội liễm mẫn cảm hơn rất nhiều.

"Đúng rồi, đường chủ Thiết đường tại sao lại tặng thứ trân quý như vậy cho ngươi?"

Bỗng nhiên, Tiêu Cảnh Tuyết nhớ tới cái gì, có chút nghi hoặc hỏi thăm.

Tuy sư đệ thường xuyên hỗ trợ luyện khí ở Thiết đường lấy thù lao, nhưng cũng thuộc về quan hệ thuê mướn, giữa hai phe tựa hồ không có giao tình tốt như vậy.

"Hắn nhờ ta thay thế đệ tử Thiết đường đi Bắc Đạo vực tham gia Đại hội Luyện Khí."

"Đại hội Luyện Khí?"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng rời khỏi Nam Quyết vực, chưa từng nghe nói tới sự kiện trọng đại của Bắc Đạo vực.

"Ừm, Đại hội Luyện Khí là truyền thống của Bắc Đạo vực, cứ mỗi hai năm lại một lần, thế lực luyện khí khắp nơi đều sẽ phái đệ tử bên trong môn phái đi tham gia, thứ hạng càng cao thì thứ hạng của thế lực luyện khí cũng sẽ càng cao."

Theo Thiên Nhạc giải thích, đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết cau lại: "Thiết đường ở Nam Quyết vực chỉ là phân đường mà thôi, chẳng lẽ bộ tộc Thiết đường không có đệ tử ưu tú nào ư?"

Thiên Nhạc lắc đầu: "Hắn chỉ hi vọng ta có thể thay thế phân đường tham gia đại hội, thành tích cao hơn một chút, hắn có thể tranh thủ càng nhiều tài nguyên."

"Thì ra là thế."

Tiêu Cảnh Tuyết bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra đường chủ Thiết đường cũng không phải hi vọng Thiên Nhạc đi tranh phong, mà chỉ đơn thuần hấp dẫn sự chú ý của bản bộ Thiết đường, cần thêm nhiều tài nguyên mà thôi.

Chẳng qua… nguyện ý lấy ra Tinh Nhũ thạch đưa cho Thiên Nhạc, xem ra hắn rất muốn mượn sức người sau, có lẽ là nhìn trúng thiên phú luyện khí của bản thân Thiên Nhạc, hoặc là dụng ý của hắn đặt ở bài danh Thanh Vân phong.

“Được rồi, ngươi vẫn còn chưa được nếm qua tay nghề Lăng sư tỷ, đi ăn cơm trước đi!”

Nói xong, Tiêu Cảnh Tuyết liền kéo theo Thiên Nhạc đi ra ngoài.

Vừa đi nàng vừa nói: “Đúng rồi, việc ngươi muốn tham gia Đại hội Luyện Khí, chờ khi sư phụ trở về, ngươi tốt nhất là hỏi ý kiến của hắn.”

Nghe nàng nói, mặt mày Thiên Nhạc hơi trầm xuống.

“Ta nhất định phải đi.”

Người trước ngẩn ra, nhìn thiếu niên nhiều hơn một chút.

Nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Thiên Nhạc nói chắc như đinh đóng cột như vậy.

Hiển nhiên, ý của hắn là cho dù sư phụ không cho phép hắn đi, hắn cũng nhất định phải đi.

Đại hội Luyện Khí này… rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn hắn như vậy?

Tiêu Cảnh Tuyết nghĩ không ra, lắc đầu dứt khoát không nghĩ nhiều nữa.

Trong vườn trúc, mùi thịt truyền xa.

Nhìn thức ăn bày trên bàn, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đều lâm vào trầm tư.

Heo nướng, thỏ nướng, cá nướng, vịt nướng…

Hơn nữa tất cả đều là nguyên con.

Đây… chính là khả năng nấu cơm của Lăng Phi Sương?

“Ăn gió ngủ bụi, không có nhiều thời gian để nấu nướng và xử lý nguyên liệu nấu ăn, nướng chín là ăn được, bớt việc.”

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của hai người, Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng, ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

“Mặc dù đều là nướng, nhưng thoạt nhìn cũng không tệ lắm.”

Tiêu Cảnh Tuyết lấy lại tinh thần, mỉm cười mở miệng.

“Xem ra trở về đúng lúc, vừa vặn đói bụng.”

Ngay lúc ba người ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm, cuối đường vườn trúc lại có thanh âm quen thuộc vang lên.

Ba người quay đầu, áo trắng lọt vào tầm mắt, bên cạnh là Tôn Ngạo mặc kim giáp.

Hơn nữa ở phía sau bọn họ là Mộ Dung Thiên quấn đầy băng vải, chống nạng mà đi.

“Sư phụ? Ngài đã trở lại?”

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc mở miệng, vội vàng tiến lên đón, Lăng Phi Sương cũng đứng lên hành lễ.

“Thẩm trưởng lão.”

“Ngồi, ngồi hết đi.”

Thẩm An Tại cười giơ tay ra hiệu, ngồi xuống cái ghế Tiêu Cảnh Tuyết đưa đến.

“Sư huynh đây là?”

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thiên quấn đầy băng gạc ở bên cạnh.

“Đánh nhau với người ta, thua…” Người sau lúng túng vò đầu, không cẩn thận đả động thương thế, thiếu niên không khỏi lại một trận nhe răng trợn mắt.

Thấy Tiêu Cảnh Tuyết hé miệng cười khẽ, nhưng nàng biết sư phụ đã chữa khỏi hơn phân nửa vết thương, bây giờ chỉ là

một số ngoại thương mà thôi, không có gì đáng ngại, cho nên cũng không quá lo lắng.

Thẩm An Tại đảo mắt nhìn qua các loại thịt nướng trên bàn, sau đó lại nhìn thoáng qua ba người, cuối cùng, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Nhạc đang cúi đầu im lặng.

Chuẩn xác mà nói, là rơi vào đao gỗ treo bên hông hắn.

"Ở đâu ra?"

Thấy nụ cười trên khóe miệng sư phụ dần dần tan đi, Tiêu Cảnh Tuyết vội mở miệng.

"Sư phụ, ngài đừng trách tiểu sư đệ, là đệ tử làm cho tiểu sư đệ."

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào Thiên Nhạc.

"Có phải ngươi lại tiến vào Luyện Khí đường không?"

Tiêu Cảnh Tuyết vừa muốn mở miệng, Thẩm An Tại liền đưa tay cắt ngang.

"Để cho hắn tự nói."

Người trước nhíu mày, có chút lo lắng.

Nhìn thấy bầu không khí có chút không đúng, Tôn Ngạo đưa hai mắt nhìn lên trời, Lăng Phi Sương cũng lẳng lặng ngồi đó.

Thiên Nhạc im lặng, sau đó quỳ trên mặt đất.

"Đệ tử tự mình tiến vào Luyện Khí đường, nguyện ý chịu phạt."

Nhìn hắn một chút cũng không có ý giải thích, lông mày Thẩm An Tại dần dần nhăn lại.

"Cảnh Tuyết, là ngươi cho hắn vào?"

"Đúng vậy, sư phụ."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, đưa tay ra.

“Đưa cho ta cây đao, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Tiêu Cảnh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt ý bảo Thiên Nhạc làm theo.

Nhưng hắn vẫn cúi đầu, không có gỡ xuống đao gỗ bên hông.

“Ta bảo ngươi đưa đao cho ta!”

Giọng nói của Thẩm An Tại trở nên nghiêm khắc.

Đối mặt với việc phong chủ đột nhiên tức giận, Thiên Nhạc do dự, chậm rãi lấy đao gỗ bên hông xuống, dâng lên bằng hai tay.

Mà nhìn động tác của hắn, trong mắt Thẩm An Tại hiện lên vẻ thất vọng.

Sau đó lạnh lùng phất tay thu đao gỗ lại.

“Ta đã nói rồi, đồ vật ngươi luyện ra đều là rác rưởi. Ngươi cũng không có tư cách đi luyện khí, cũng không thể nào luyện ra linh khí đệ nhất thiên hạ, nên tranh thủ từ bỏ đi.”

Nói xong, hắn nắm chặt thanh đao trong tay, âm thầm dùng sức.

Phốc…

Đao còn chưa vỡ, Thiên Nhạc phía trước bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu sư đệ!”

Tiêu Cảnh Tuyết thấy thế thì biến sắc, vội vàng đi lên xem xét chuyện gì xảy ra.

Khi điều tra rõ tình huống phía sau, sắc mặt nàng lo lắng, chấn kinh không thôi.

“Làm sao bản nguyên lại bị hao tổn…”

Nghe thấy nàng nói, ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên, nhíu mày mở lòng bàn tay ra, gắt gao nhìn chằm chằm đao gỗ nhỏ nhắn nhuốm máu kia, gằn từng chữ một.

“Ngươi lại luyện thứ này thành bản nguyên linh khí?”

…

Chương 304: Sát phạt dùng để thủ hộ

Nghe được bốn chữ "Bản nguyên linh khí", tất cả mọi người ở đây khẽ giật mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bản nguyên linh khí, tên như ý nghĩa, linh khí và người sử dụng đồng sinh đồng nguyên, có vinh cùng hưởng, có nhục cùng chịu.

Nếu như nói kim giáp của Tôn Ngạo mặc là do sau nhiều năm rèn luyện, dung nhập tinh huyết mà sinh ra linh tính, mới thành bản mệnh linh khí của hắn, không cần cố ý liền có thể tự chủ phát huy tác dụng.

Vậy thì bản nguyên linh khí kia còn lên một tầm cao mới.

Tương đương với… có sinh mệnh chân chính.

Mà sinh mệnh này bắt nguồn từ người sử dụng.

Nói cách khác, đao gỗ và Thiên Nhạc bây giờ đã hoàn toàn dính chặt vào nhau.

Người chết đao đoạn, đao hủy người vong!

"Ngài có thể nói đệ tử là rác rưởi, tất cả linh khí đệ tử luyện chế đều là rác rưởi, nhưng thanh đao này là do sư tỷ làm, không phải rác rưởi."

Thiên Nhạc dùng sức lau đi máu tươi trên khóe miệng, lần đầu tiên ngẩng đầu dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Thẩm An Tại, bốn mắt nhìn nhau, lặp lại lời nói vừa rồi.

"Thanh đao này, không phải rác rưởi!"

“Thiên Nhạc…” Tiêu Cảnh Tuyết ngơ ngác, có chút không dám tin nhìn thiếu niên chưa từng ngỗ nghịch với sư phụ mình này.

Giờ phút này ánh mắt người sau kiên định, không có nửa điểm nhút nhát.

Thẩm An Tại nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, khẽ gảy đao gỗ trong tay.

Thanh đao gỗ nhỏ lập tức biến lớn, hóa thành một thanh hoành đao được hắn cầm trong tay vung vẩy.

“Cho nên ngươi luyện nó thành bản nguyên linh khí, là sợ ta hủy thanh đao gỗ này giống như lúc trước?”

Thiên Nhạc ngẩng đầu, không nói một lời.

“Dùng phương pháp này ngỗ nghịch ta, ngươi không sợ ta thật sự bóp nát nó, sau đó chính ngươi cũng vì vậy mà mất mạng ư?”

“Của sư tỷ tặng, theo lý nên dùng mạng để giữ.”

Thiên Nhạc kiên định mở miệng.

“Dùng mạng sống để giữ gìn…”

Thẩm An Tại thì thào tự nói, nhìn đao trong tay, lại nhìn thoáng qua thiếu niên quật cường ngẩng đầu, chậm rãi lắc đầu.

Hắn lắc lắc đầu, không khỏi khiến Tiêu Cảnh Tuyết căng thẳng.

“Sư phụ, tiểu sư đệ hắn không phải cố ý ngỗ nghịch, là đệ tử không đúng, đệ tử không nên…”

“Cảnh Tuyết, ngươi làm rất tốt.”

Tiêu Cảnh Tuyết còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên sửng sốt, kinh ngạc nhìn sư phụ đang mỉm cười.

Thẩm An Tại tiện tay ném đao gỗ trong tay về phía trước, đang cắm vào trong gạch xanh trước mặt Thiên Nhạc.

Hắn nhìn thấy thiếu niên cũng có chút khó hiểu giống vậy, mỉm cười mở miệng.

"Xem ra ngươi đã hiểu cái gì là thủ hộ chi ý."

Thiên Nhạc sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu: "Thủ… hộ?"

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, ngồi xuống cái bàn bên cạnh, nhấp một ngụm trà.

Lúc này Tôn Ngạo ở bên cạnh cười hắc hắc vài tiếng, một phát nhảy lên trên ghế chộp lấy quả đào, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Phong chủ nhà ngươi trước đó đã nói với ta, muốn trở thành Luyện khí sư chân chính, muốn tạo ra linh khí đệ nhất thiên hạ, nhất định phải hiểu hàm nghĩa của hai chữ "thủ hộ".

"Không riêng gì luyện khí, trời còn sinh người tính tình sát phạt, nếu thủy chung không hiểu vì sao mình lại sát phạt, tương lai cực có khả năng tẩu hỏa nhập ma, sẽ mất nhân tính."

Thiên Nhạc dần dần nhíu mày, vẫn như cũ có chút không hiểu rõ, Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đã nói mà, sư phụ sao có khả năng tính tình đột nhiên đại biến, thì ra là vì muốn lên lớp cho tiểu sư đệ một bài học.

"Đệ tử không rõ, thỉnh Phong chủ nói rõ."

Thiên Nhạc lắc đầu, vẫn quỳ trên mặt đất.

Thẩm An Tại đặt chén trà trong tay xuống, lời nói thấm thía.

“Ngươi không cần hiểu, ngươi chỉ cần biết đạo của ngươi không thể nằm trên con đường sát phạt, mà phải thuộc về con đường thủ hộ. Đao của ngươi không phải dùng để giết chóc mà là để bảo vệ.”

“Giống như lúc này, ngươi sợ ta phá hủy đồ mà Cảnh Tuyết tự tay đưa cho ngươi, ngươi muốn bảo vệ nó, nên mới lựa chọn vùng dậy.”

Nhìn bộ dạng Thiên Nhạc vẫn đang nhíu mày, Thẩm An Tại nhẹ nhàng phất tay áo.

Gió đêm thăm thẳm vuốt ve thanh đao gỗ, vuốt phẳng bề mặt thô ráp của nó, lưỡi gió khắc lên cuối thân đao một chữ “Thủ” tinh xảo.

“Khi hiểu vì sao bản thân phải giết chóc, sẽ vĩnh viễn không mất đi bản tâm, sẽ không bị lệ khí bao phủ.”

“Biết cái gì gọi là thủ hộ, mới có thể rèn ra linh khí đệ nhất thiên hạ.”

Thiên Nhạc lẳng lặng nghe, vươn tay rút đao gỗ ra, vuốt ve chữ “Thủ” phía trên, thì thào tự nói.

“Thủ hộ chi đạo sao…”

Trong bất tri bất giác, hắn cảm giác đáy lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, không một gợn sóng.

“Rót cho vi sư một ly trà đi.”

Thẩm An Tại đặt chén trống trong tay xuống, nhẹ giọng mở miệng.

“Ha ha, sư phụ, để ta.”

Mộ Dung Thiên ở bên cạnh nhếch miệng cười, đưa tay chuẩn bị nhấc ấm trà rót trà.

Bang!

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Hai cái tay thơm cùng lúc gõ lên trán và ót hắn, thiếu niên có chút u oán mà nhìn Lăng Phi Sương và Tiêu Cảnh Tuyết.

"Lăng sư tỷ, sư muội, các ngươi đánh ta làm gì?"

"Không liên quan đến ngươi, an phận ngồi đi." Lăng Phi Sương liếc hắn một cái.

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu cười nói: "Hôm nay vẫn nên để cho tiểu sư đệ tự mình kính một chén trà này thì hơn."

"Vì sao?" Vẻ mặt Mộ Dung Thiên nghi hoặc, nhìn về phía Tôn Ngạo đang ngồi xổm trên ghế, tìm lời giải.

Người sau nhìn hắn như nhìn kẻ ngu, khinh thường nói: "Có đôi khi bản tôn thật sự xấu hổ vì quen biết ngươi."

Mộ Dung Thiên đau khổ nhăn mặt, mắt mờ mịt.

Bên kia, Thiên Nhạc nghe Thẩm An Tại nói vậy, sau đó thật vất vả lấy lại tinh thần, hốc mắt run rẩy.

"Như thế nào, là không muốn kính trà, hay là vẫn ôm bụng chuyện ta đã làm hỏng linh khí của ngươi lúc trước?"

"Đệ tử không dám!"

Thiên Nhạc vội vàng chắp tay mở miệng, sau đó khom lưng tiến lên, rót đầy một chén trà rồi quỳ gối trước mặt Thẩm An Tại, cung kính dâng trà.

"Sư phụ, mời ngài uống trà."

"Được."

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu, nâng chén trà uống cạn.

[Chúc mừng ký chủ thu nhận đệ tử thứ ba, Thiên Nhạc: ban thưởng gói quà Luyện Khí x1, cấp bậc sùng bái khởi đầu của Thiên Nhạc: 9, thu được cơ hội rút thưởng x9]

Vừa bắt đầu đã chính là 9.

Xem ra vị tam đệ tử này đã sùng bái mình tới cực điểm…

“Tốt rồi, ăn cơm thôi.”

Thẩm An Tại đặt chén trà xuống, phất tay mở miệng.

“Cuối cùng cũng có thể ăn rồi, bản tôn đã sớm thèm.”

Tôn Ngạo tiện tay ném hột đào, vẻ mặt hưng phấn cầm lên vịt nướng trước mặt nhét vào miệng.

“Tề Thiên tiền bối, không phải ngài đã tịt mông, không cần ăn những thứ này sao?”

Mộ Dung Thiên có chút nghi ngờ mở miệng.

“Con mẹ nó gọi là Ích Cốc, không phải tịt mông!”

Tôn Ngạo trừng mắt liếc hắn một cái, “Lại nói, bản tôn chỉ là nói không cần ăn, chưa nói không thể ăn, bản tôn là sợ ngươi ăn không hết, lãng phí!”

“Ăn đi.”

Dưới tấm vải, đôi mắt to của Mộ Dung Thiên lóe ra tia sáng cơ trí.

Tiêu Cảnh Tuyết cười khúc khích, lắc đầu không nói.

Mà Lăng Phi Sương nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên người đầy băng gạc, chần chờ một chút rồi mới mở miệng.

“Ai đánh ngươi?”

“Hắn không biết điều, đã khiêu chiến Lý Trường Sinh.”

Thẩm An Tại nói xong, Tiêu Cảnh Tuyết và Lăng Phi Sương đều khẽ giật mình.

“Bị đánh thảm như vậy?” Lăng Phi Sương nhíu mày.

“Hừ, thế này còn thảm à, lúc ấy Mộ Dung tiểu tử bị đánh đứt từng khúc gân cốt, cả người không thể động đậy, suýt chút nữa bị đánh chết. Thằng nhóc Lý Trường Sinh còn nói dạng như hắn, không xứng trở thành đối thủ.”

Vừa có cơ hội chế nhạo Mộ Dung Thiên, Tôn Ngạo vừa nhả xương vừa cười hắc hắc tranh thủ.

“Hắn thật sự rất mạnh, ta đánh không lại.” Mộ Dung Thiên khó khăn đưa tay lấy đồ ăn, nói.

“Hắn ỷ vào tu vi bắt nạt ngươi sao?”

Chân mày Lăng Phi Sương cau lại.

“Không có, hắn áp chế cảnh giới, nhưng vẫn sẽ vô tình dẫn dắt khí tức Càn Khôn.” Mộ Dung Thiên lắc đầu.

“Cho nên vẫn là chiếm ưu thế tu vi cao hơn để đánh ngươi?”

“Ừm… Có thể nói như vậy.”

Mộ Dung Thiên suy tư một lúc rồi đáp.

Nhìn hắn đầy băng vải, Lăng Phi Sương thu hồi ánh mắt, lạnh lùng gật đầu.

“Hiểu rồi.”

…

Chương 305: Thân thế của Thiên Nhạc

Màn đêm dần dần buông xuống, Lăng Phi Sương cáo từ trở về Thanh Loan phong, về phần Tôn Ngạo cầm gậy thu nhỏ vừa xỉa răng, vừa cà lơ phất phơ đi về phía Dược viên.

Gian phòng Thẩm An Tại an bài cho hắn, hắn chưa bao giờ dùng, ở trong Dược viên linh khí thuần hậu hơn, thoải mái hơn.

Đối với việc này hắn cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể dặn dò có thể thoải mái trong một mẫu dược điền ở góc tây bắc, chỗ khác thì không được.

Bị nhìn thấu, Tôn Ngạo mặt đỏ như mông, cười ha ha rời đi.

Cuối cùng, bên trong Dược viên chỉ còn lại có bốn thầy trò.

Mà lai lịch Tinh Nhũ thạch mà Thiên Nhạc dùng để luyện chế Bản nguyên linh khí, cũng được Thẩm An Tại biết được.

Khi biết tam đồ đệ muốn thay thế Thiết đường tham gia Đại hội Luyện Khí, hắn trầm mặc, không nói gì.

Thấy vẻ mặt này của hắn, trong lòng Thiên Nhạc không khỏi thấp thỏm, cho là hắn không muốn mình đi, vội vàng mở miệng giải thích.

“Sư phụ, đệ tử có lý do không thể không tham gia Đại hội Luyện Khí, kính xin sư phụ cho phép!”

“Đúng vậy thưa sư phụ, tiểu sư đệ rất thích luyện khí. Đại hội hai năm một lần này chính là cơ hội tốt để hắn tăng cường

lịch duyệt.”

Mộ Dung Thiên ở bên cạnh cũng mở miệng nói thay cho hắn.

Thẩm An Tại nhìn thần sắc mấy người, khẽ lắc đầu.

“Không phải ta không cho phép, chẳng qua là tỉ võ bốn vực sắp tới, ta cần rất nhiều thời gian giúp đại sư huynh của các ngươi tăng thực lực lên, không có thời gian dẫn hắn đi.”

“Đệ tử có Thiết đường trưởng lão dẫn dắt, sẽ không có gì ngoài ý muốn.”

Thiên Nhạc thấy thế, vội vàng mở miệng.

Thẩm An Tại lắc đầu: “Ngươi còn nhỏ, không biết bên ngoài hiểm ác, nếu thiên phú luyện khí cùng với những thủ pháp luyện khí thượng thừa kia của ngươi bị lộ ra, bị người khác nhớ thương thì làm sao bây giờ.”

Suy nghĩ một lát, hắn nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh.

“Cảnh Tuyết, trước mắt Linh Phù sơn cũng không có chuyện quan trọng gì, ngươi bồi lão tam đi một chuyến đi.”

“Vâng, sư phụ!” Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu.

Mắt Thiên Nhạc lộ vẻ vui mừng.

“Được rồi, thương thế sư huynh ngươi còn chưa hồi phục hoàn toàn, ngươi dẫn hắn đi nội phòng hảo hảo chải vuốt kinh mạch một chút.”

Thẩm An Tại khoát tay.

Hai người gật đầu, tiến vào phòng trong vườn trúc.

Đợi đến khi bọn họ rời đi, ánh mắt Thẩm An Tại rơi xuống trên người Thiên Nhạc, sắc mặt dần nghiêm túc lên.

“Ngươi biết ta lo lắng không phải là đám đạo chích kia, biết ta rốt cuộc đang lo lắng cái gì.”

Thiên Nhạc im lặng, sau đó gật đầu.

“Băn khoăn của sư phụ đệ tử hiểu được, nhưng đệ tử muốn chính miệng hỏi gia phụ, năm đó rốt cuộc là vì sao… lại đối xử như thế với đệ tử.”

“Thôi, muốn đi thì đi, muốn làm cái gì thì làm cái đó, vẫn còn vi sư ở sau ngươi.”

Thẩm An Tại thản nhiên thở dài.

Thiên Nhạc có thể biết được Hỏa Luyện thuật và phương pháp luyện chế Linh Khí bản nguyên, đủ thấy gia tộc của hắn hẳn là đại gia tộc luyện khí, thực lực không tầm thường.

Lần này đi Đại hội Luyện Khí, muốn trải đời là lí do thứ nhất, gặp người nhà của mình mới là ý nghĩ trong lòng hắn. Đây cũng là lý do mà hắn không thể không đi.

Thiên Nhạc nghe những lời này, trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi quỳ xuống đất.

“Sư phụ, lúc trước người vẫn luôn muốn biết mắt của đệ tử là đã xảy ra chuyện gì, hôm nay đệ tử liền nói cho người là chuyện đã xảy ra.”

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt hiện lên hồi ức.

“Đệ tử là người của Thiên gia Trung châu, phụ thân chính là gia chủ Thiên gia, Thiên Quan Tinh, cũng là người tự tay phế hai mắt đệ tử, cắt đứt lưỡi của đệ tử.”

“Quả nhiên là thế…”

Thẩm An Tại nhìn tiểu tử vừa đầu mười trước mắt dùng sắc mặt bình tĩnh nói ra lời này, thần sắc không khỏi trở nên phức tạp.

Có người bôn ba ngàn dặm nhiều năm như một ngày chỉ vì để tìm được phương pháp giải quyết độc tố Thực Cốt cho nữ nhi nhà mình.

Có người che gió cản mưa, vì để cho hắn truy tìm mộng tưởng của mình, đưa hắn vào Linh Phù sơn, vô điều kiện ủng hộ toàn bộ quyết định của hắn, cho dù đối mặt với chửi rủa cả thành cũng chỉ cười một tiếng, cắn rắn chịu nhục.

Đều là phụ thân, nhưng lại có người tàn nhẫn cắt lưỡi, hủy mắt của con trai mình, vứt bỏ để hắn tự sinh tự diệt.

So với gia cảnh được trưởng bối bao bọc của Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc thật sự lớn lên trong bóng tối.

Có lẽ nếu không có sự xuất hiện của mình, hắn vẫn sẽ là đứa ăn mày gặp người liền cắn, không muốn tin bất cứ kẻ nào, nhạy cảm đa nghi.

"Thiên gia…"

Thẩm An Tại nhíu mày, phất tay, trong tay áo xuất hiện một ngọc giản, mở ra tìm kiếm cẩn thận một lát, rốt cuộc tìm được tin tức liên quan tới Thiên gia Trung châu.

Đại gia tộc luyện khí độc tôn ở Trung châu, so với ba tông Luyện Khí của Bắc Đạo vực, nhà bọn họ nổi tiếng về phong khí chi thuật, dùng tai nghe tiếng.

Ba tông luyện khí của Bắc Đạo vực gồm Bắc Hải thiết đường, Nhạn Hồi sơn, Thần Hỏa sơn trang.

Trong đó Thiết đường thuần túy dùng lực lượng nhục thân để rèn đúc, thân thể cường đại, Linh Khí rèn ra có khí thế to lớn bàng bạc, có xu thế trấn áp núi sông.

Nhạn Hồi sơn sở trường về dưỡng linh ngự vật. Nghe đồn linh khí bọn họ tạo ra có tâm ý tương thông với người sử dụng,

nghe theo điều khiển, có thể giảm thiểu mức độ tiêu hao khi thôi động linh khí.

Về phần Thần Hỏa sơn trang, tên như ý nghĩa, am hiểu nhất là hỏa luyện chi pháp, phần lớn rèn ra Linh khí cương mãnh bá đạo.

Mà Thiên gia, binh khí bọn họ tạo ra ẩn chứa một loại lực lượng cực kỳ đặc thù.

Đối chiến với con người thì có kah3 năng cực cao tạo ra được phong ấn cường đại lên linh khí của đối thủ, thậm chí ngay cả tu vi linh khí của đối phương cũng có thể bị phong ấn hoặc ảnh hưởng.

Đây đều là những đại tộc luyện khí sừng sững nhiều năm, có thể đi qua sông dài lịch sử, đủ thấy bọn họ có nội tình thâm hậu ra sao.

Thực lực Thiên gia tự nhiên cũng là không thể nghi ngờ, gia chủ Thiên Cương chính là cường giả Xung Hư đỉnh phong, không yếu hơn bộ tộc nào so với năm tộc trong Linh cảnh.

"Thiên Cương?"

Thẩm An Tại bỗng nhíu mày, ánh mắt lại nhìn xuống.

Nhìn hồi lâu, cũng không nhìn thấy tên Thiên Quan Tinh.

Chuyện gì xảy ra vậy, không phải Lão Tam nói Thiên Quan Tinh phụ thân hắn mới là gia chủ Thiên gia sao?

"Lần này tới Đại hội Luyện Khí, đệ tử muốn trở về gặp phụ thân một lần."

Nghe Thiên Nhạc nói, Thẩm An Tại khép ngọc giản lại, đánh giá hắn.

"Có vẻ ngươi cũng không hận phụ thân ngươi?"

Thiên Nhạc trầm mặc một lát rồi mở miệng nói: "Đệ tử tin chắc phụ thân có điều khó nói, hắn đã nói, chỉ cần đệ tử chế tạo ra linh khí đệ nhất thiên hạ, nhất định sẽ tìm đến đệ tử."

Trong lòng Thẩm An Tại thở dài.

Nói thật, hắn không muốn đả kích Thiên Nhạc.

Những lời này đối với người trưởng thành như mình, chẳng qua chỉ là mượn cớ để vứt bỏ mà thôi.

Nếu thật sự sẽ tới tìm, đã nên tới từ sớm.

Nếu không gặp phải mình, Thiên Nhạc đời này khó có cơ hội chân chính tiếp xúc luyện khí chi đạo, làm sao luyện ra được linh khí đệ nhất thiên hạ?

Tự tay hủy đi cặp mắt của luyện khí sư, không khác gì hủy đi tay cầm kiếm của kiếm khách.

Giống như việc mình phế bỏ hai tay Mộ Dung Thiên, phế bỏ kiếm tâm của hắn, rồi lại bắt hắn trở thành Kiếm tiên đệ nhất thiên hạ.

"Còn cách Đại hội Luyện Khí bao nhiêu ngày nữa?"

"Đầu năm sau."

Thẩm An Tại nghe vậy, tính toán thời gian, cũng chính là còn nửa năm.

"Ngươi đã quyết tâm muốn tham gia Đại hội Luyện Khí, thì chuẩn bị cho tốt đi."

Hắn phất tay áo đứng dậy, đi tới cửa vườn trúc, lại quay đầu.

"Ngày mai, mỗi ngày đến giờ Mão chờ ở Luyện Khí đường."

Dứt lời, thân hình hắn đã biến mất.

Thiên Nhạc ngẩng đầu nhìn sơn đạo trống rỗng dưới màn đêm, nắm chặt nắm đấm, gật đầu thật mạnh.

Linh khí có thể khiến sư phụ vừa lòng, mình đã tự luyện chế ra được rồi.

Hiện tại… chỉ thiếu cơ hội khiến linh khí này vang danh thiên hạ!

Chương 306: Luyện Tiên thuật

Cổng Dược viên.

“Ôi chao, lão Tôn, đang bận sao?”

Thẩm An Tại nhìn về phía bóng người đang co cụm ở góc tây bắc, vẫy vẫy tay.

Tôn Ngạo vội lau khóe miệng, một phát đứng dậy, làm bộ như không có chuyện gì mà cười cười.

“Thẩm phong chủ, ngươi đi đường không phát ra tiếng gì cả, quá doạ người…”

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua lỗ thủng giữa dược điền, biết mà vẫn hỏi.

“Ách… Tiểu Bạch bảo ta mang cho hắn chút đồ ăn về.”

“Như vậy à…”

Thẩm An Tại giả bộ giật mình, gật đầu.

“Ngươi tin sao?” Tôn Ngạo lộ vẻ vui mừng.

“Ta không tin.”

Thẩm An Tại nhẹ nhàng đáp ba chữ, đi sâu vào Dược viên.

Sắc mặt Tôn Ngạo lập tức xụ xuống, ánh mắt lúng túng.

Đều do tên Tiểu Bạch này bảo mình đào đất lấy đất, giờ thì hay rồi, làm người khác nhìn thấy đường đường Tề Thiên Tôn Giả lại có dáng vẻ cào đất trên đường, mặt vứt đi hết rồi!

Vừa u oán vừa suy ngẫm, hắn vừa chép chép miệng.

Không cần nói, linh khí trong đất này rất tinh thuần, làm cho cảnh giới hắn đã dẫm chân nhiều năm giờ cũng có chút buông lỏng.

Không hổ là tiên thiên chí bảo!

…

Sâu trong Dược viên, Thẩm An Tại đứng nhìn Trịnh Tam Sơn trong quan tài băng, vỗ vỗ mông rồi ngồi xuống.

“Lão Trịnh à, khó trách nhiều năm như vậy ngươi cũng chỉ nhận một đệ tử là Chính Nguyên, đồ đệ quá nhiều, làm sư phụ, tâm tính cũng không xong.”

“Chuyện của đại đồ đệ còn chưa giải quyết xong, nhị đồ đệ thiếu chút nữa mất mạng, hiện tại tam đồ đệ lại nháo lên một màn như vậy cho ta, ai, ta thật sự là không có cách phân thân mà…”

Hắn vung tay áo đặt xuống một vò rượu, rót một bát đặt lên quan tài băng, sau đó phối hợp uống một hớp lớn.

“Nghe nói Chính Nguyên đã bắt đầu xông vào Thần Phù tháp, cũng không biết có thể tìm được Phù đạo ảo diệu trên cửu phẩm hay không, đến lúc đó tụ hồn phách đã tán đi của ngươi về.”

“Nếu ngươi ở đây, ta còn có thể giao việc dạy dỗ Thiên Nhạc cho ngươi, dù sao ngươi có khiến tu Phù đạo, học luyện khí chi đạo cũng nhanh.”

Thẩm An Tại lẩm bẩm, ngắm nhìn trăng cao sao sáng, thần sắc dần dần hoảng hốt.

Hắn đột nhiên cảm giác mình tựa hồ đã ở nơi này thật lâu, lâu đến mức có thời điểm đều quên mất mình vốn dĩ không phải người của thế giới này.

Đời trước, hắn là cô nhi, không cha không mẹ, đần độn sống qua hơn nửa đời.

Thức dậy liền đến nơi này, vốn tưởng rằng có hệ thống ở đây, nửa đời này ít nhất có thể tiêu dao không lo.

Không ngờ cũng rất mệt mỏi.

Chờ xong chuyện ở đây, các đồ đệ đều trở nên lợi hại, để cho bọn họ tìm xem có con đường đưa mình về nhà hay không.

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại thở dài im lặng, mở miệng trong đầu.

"Hệ thống, mở gói quà luyện khí ra."

[Ting — mở gói quà ra, chúc mừng ký chủ thu hoạch được Luyện Tiên thuật x1, Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp x1, kinh nghiệm luyện khí sư thất phẩm x1]

"Quả nhiên là thế…"

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên.

Trong u minh,dường như mọi thứ đều đã được sắp xếp xong xuôi.

Phần thưởng của Mộ Dung Thiên phần lớn đều liên quan đến kiếm đạo, sau đó Tiêu Cảnh Tuyết nhập môn, hắn lại có được tạo nghệ về dược đạo.

Bây giờ đã đến lượt luyện khí.

Hệ thống càng giống như đã sớm biết tương lai đệ tử của mình sẽ đi trên một con đường nào đó, an bài tất cả những phần thưởng này.

"Hệ thống, rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào, ngươi kéo ta tới thế giới này là cố ý hay là không cẩn thận?"

Thẩm An Tại hỏi thăm trong đầu.

[Đáp án cuối cùng cũng sẽ được công bố, xin túc chủ kiên nhẫn chờ]

Thẩm An Tại trầm mặc thật lâu, sau đó lại hỏi một câu.

"Cảnh Tuyết nói đã từng gặp ta trong Tâm Ma Kiếp, là ngươi làm?"

[Không phải]

Nghe câu trả lời này, hắn nhíu mày.

Vậy thì kỳ quái, rõ ràng chính mình chưa từng làm qua chuyện gì, vì sao Cảnh Tuyết cực kì xác định mình đã xuất hiện ở trong tâm ma kiếp của nàng, trợ giúp nàng độ kiếp thành công?

Thẩm An Tại luôn cảm thấy, trên người mình hình như có bí mật gì đó.

Có lúc hắn đang nghĩ nếu mình không xuất hiện, có phải tương lai của Nam Quyết vực thật sẽ biến thành cảnh tượng như tâm ma kiếp của Cảnh Tuyết hay không.

Nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, hắn dứt khoát lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, xem xét thứ mình mới lấy được.

Luyện Tiên thuật: Phương pháp luyện khí chí cao, luyện thiên luyện địa, luyện tiên luyện thần, vạn vật có thể hóa bảo tài, lĩnh ngộ viên mãn, luyện ra "Khí" vượt cả phạm trù "Khí", có được ý thức chân chính, năng lực hóa hình.

Nhìn phần giới thiệu Luyện Tiên thuật này, Thẩm An Tại cũng không khỏi kinh ngạc.

Lợi hại như vậy sao?

Linh khí hóa hình… Ở cái thế giới này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa bao giờ nghe nói có vị Luyện khí sư nào đạt tới cảnh giới này.

Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp: Sách bao gồm cả ngàn vạn luyện khí chi đạo của Thiên Huyền đại lục, có được là có được phương pháp luyện khí cả thiên hạ.

Thẩm An Tại sờ cằm, âm thầm gật đầu.

Xem ra Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp này, cùng với Thần Nông dược quyển có tính chất không khác biệt lắm, là một quyển bách khoa toàn thư cho ngàn vạn vấn đề.

Hắn thở dài một hơi, chuẩn bị lợi dụng đặc tính Ngôn Truyền Giáo, trong thời gian ngắn nhập môn Luyện Tiên thuật và Luyện Khí cổ pháp này, sau đó lại dạy Thiên Nhạc.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi đau đầu.

Làm sao để cho Mộ Dung Thiên thắng Lý Trường Sinh trong vòng thi võ bốn vực, hắn còn chưa suy nghĩ ra cách, hiện tại còn phải quan tâm chuyện Thiên Nhạc tham gia Đại hội Luyện Khí.

Nếu không phải chỉ khi Mộ Dung Thiên thắng mới có ban thưởng, hắn đã muốn để Tiêu Cảnh Tuyết đi dự thi thay.

Dù sao bây giờ nàng cũng đã là cường giả Niết Bàn.

"Đau đầu quá, đau đầu thật đấy."

Thẩm An Tại thở dài một hơi, sờ cằm suy nghĩ.

"Hay là tìm người nào đó âm thầm giải quyết Lý Trường Sinh kia?"

…

"Sư tỷ, sư tỷ ngươi đã trễ như vậy còn xuống núi làm cái gì?"

Sơn môn Thanh Loan phong, hai nữ đệ tử thủ sơn nhìn bóng hình xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng khi đi xa, cao giọng la lên.

“Đánh nhau.”

Lăng Phi Sương mặc y phục màu đen không quay đầu lại, đội mũ rộng vành, dần dần biến mất trong màn đêm.

Hai nữ đệ tử thủ sơn nhìn nhau, tràn đầy nghi hoặc.

Đêm hôm khuya khoắt tìm ai đánh nhau?

Lúc rạng sáng, Bình Thiên triều, Tề Vân đạo tông.

Lý Trường Sinh đang ngồi bên vách núi, hấp thu Ngũ Hành Tạo Hóa chi khí.

Chợt một cơn gió mát thổi tới, hắn không khỏi hắt hơi một cái, lông mày dần dần nhăn lại.

“Sao gió tối nay lại có vẻ lạnh hơn?”

Nhìn thoáng qua phương xa, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Chắc chắn là vì sắp vào thu rồi.

“Hy vọng thi võ bốn vực có thể khiến ta nhấc lên chút hứng thú là được.”

Lý Trường Sinh nhìn phương xa, thần sắc bình tĩnh.

Người cùng thế hệ có thể khiến hắn thực sự hứng thú, chỉ có mười người đứng đầu Thiên Kiêu bảng.

Về phần Mộ Dung Thiên mấy ngày trước, mặc dù thực lực của hắn không tệ, nhưng bước lên quá muộn.

Khi hắn đạt tới cảnh giới Niết Bàn, chắc mình đã Xung Hư cảnh.

“Nam Quyết vực quá nhỏ, ngay cả một đối thủ khiến ta hứng thú cũng không có.”

Hắn vừa lắc đầu mở miệng vừa chuẩn bị nhắm mắt tu luyện Ngũ Hành.

Nhưng vào lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Thật sao?”

Lý Trường Sinh sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Một nữ tử mặc đồ đen đứng ở trên đường núi, cho dù cả người che kín, cũng có thể nhìn ra dáng người linh lung hấp dẫn của nàng.

Đặc biệt là đôi mắt lạnh lùng đạm mạc kia, càng khiến người ta muốn nhìn rõ dung nhan đó phải tuyệt thế ra sao mới có thể chống đỡ được khí chất của đôi mắt này.

“Các hạ là…”

Lý Trường Sinh nhíu mày, vừa định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh lẽo dâng lên, lập tức lui về phía sau.

Oanh!

Một đạo chưởng ấn hạ xuống, vách núi bên này trực tiếp bị đánh cho nát bấy.

Con ngươi hắn co rút lại.

“Nửa bước Xung Hư!”

…

Chương 307: Cửu Chuyển Tàng Long biến

“Ngươi đến cùng là ai!”

Sắc mặt Lý Trường Sinh ngưng trọng, nhìn chằm chằm nữ tử áo đen trước mắt.

Hắn có thể cảm giác được, người trước mắt này tuổi không lớn, không khác mình là bao.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại cho mình một loại cảm giác cực độ nguy hiểm!

Lăng Phi Sương không nói lời nào, thân hình trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Đáy lòng Lý Trường Sinh nghiêm lại, không dám khinh thường, trực tiếp thôi động Ngũ Hành đạo thể, phía sau có vòng sáng năm màu lập lòe.

Ngũ Hành lập tức thi triển ra phòng ngự, ba tầng trong ba tầng ngoài bảo hộ hắn cực kỳ chặt chẽ.

“Đột Tâm chỉ.”

Thanh âm đạm bạc vang lên, Lăng Phi Sương xuất hiện trước mặt hắn, nhẹ nhàng điểm vào hư không trước người hắn.

“Phụt…”

Chỉ trong thời gian một giây, sắc mặt Lý Trường Sinh đỏ lên, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Ngũ Hành phòng ngự bên ngoài cơ thể hắn không bị tổn hại chút nào, nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn bị

thương.

Vào khoảnh khắc vừa rồi, hắn giống như cảm giác trái tim mình bị đâm một cái thật mạnh.

Nếu không phải nhờ vào sự chữa trị của lực lượng hệ Mộc, e rằng hắn đã thật sự tổn thương tới tâm mạch!

"Đây là thần thông võ kỹ gì, vậy mà có thể làm lơ Thủy Hành thể của ta, ngươi làm sao làm được!"

Lý Trường Sinh kinh hãi, nhìn chằm chằm vào nữ tử áo đen trước mắt, ánh mắt khiếp sợ.

Phải biết rằng, thân thể thủy hành của hắn đủ để không bị ảnh hưởng phần lớn công kích.

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao?"

Ánh mắt Lăng Phi Sương hờ hững, lẳng lặng nhìn hắn chằm chằm.

"Hừ, ngươi đã nửa bước Xung Hư, một chỉ vừa rồi kia nếu không sử dụng lực lượng Xung Hư, sợ rằng cũng khó chạm được vào thân ta."

"Dẫn dắt trong lúc vô tình."

Lăng Phi Sương nhàn nhạt mở miệng, lại một lần nữa đưa tay.

Lý Trường Sinh lập tức tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, ánh lửa, kiếm sắt, nước mưa… đủ loại lực lượng vô hình vờn quanh thân.

"Đọ đạo ý ư?"

Lăng Phi Sương nhìn hắn, lòng bàn tay toả huyền quang ra bốn phía, một cây hoa sen sáu màu chậm rãi nở rộ dưới chân hai người, tản ra uy thế kinh khủng.

“Sáu loại đạo ý, rốt cuộc ngươi là ai, sao có thể lĩnh ngộ sáu loại đạo ý!?”

Lý Trường Sinh điên cuồng thôi động lực lượng Ngũ Hành, nhưng dưới uy lực của hoa sen sáu màu, lại có vẻ có chút lực bất tòng tâm.

Dù cho hắn là Ngũ Hành đạo thể, có thể dễ dàng điều khiển Ngũ Hành, theo một ý nghĩa nào đó, hắn bẩm sinh đã có thể lĩnh ngộ Ngũ Hành đạo ý.

Nhưng đồng thời thôi động năm loại đạo ý, đối với hắn cũng có áp lực không nhỏ.

Nữ tử trước mắt vậy mà đưa tay liền thôi động sáu loại đạo ý, vả lại nhìn nhẹ nhõm tựa như làm một việc nhỏ không đáng kể.

“Phá.”

Giọng nói thanh lãnh vang lên, Lục Sắc đạo liên ầm ầm nở rộ, huyền quang chiếu sáng màn trời hôn ám như là giữa trưa, bị toàn bộ người trong Tề Vân đạo tông nhìn thấy.

Cả ngọn núi, ngay khoảnh khắc này, đều hóa thành tro bụi.

“Khụ khụ…”

Bụi bặm tan đi, Lý Trường Sinh nửa quỳ trên hư không, khóe miệng chảy máu không ngừng.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn chằm chằm nữ tử áo đen, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

“Ngươi… rốt cuộc là ai?”

Lăng Phi Sương nhìn hắn, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Đệ nhất thiên kiêu Nam Quyết vực, cũng chỉ vậy mà thôi.”

“Ta không giết ngươi, bởi vì tương lai sẽ có một người khác muốn khiêu chiến ngươi, thắng ngươi.”

“Không giết ta, vậy rốt cuộc ngươi tới là vì cái gì?”

Lý Trường Sinh cau mày.

“Trường Sinh!”

“Đồ tôn, người không sao chứ!”

Bên ngoài, từng đạo lưu quang phóng lên trời.

“Chỉ đơn thuần là muốn đánh ngươi.”

Lăng Phi Sương hời hợt nói.

“Khặc…”

Lý Trường Sinh nghe vậy, hai mắt tối sầm lại, phun ra một ngụm máu tươi.

“Tặc tử, lẻn vào Tề Vân đạo tông ta đả thương Đạo tử ta, muốn chết!”

Khí tức Xung Hư cảnh bộc phát, sắc mặt Tề Lưu Vân lạnh lùng, lúc này xông lên tung ra một chưởng.

Lăng Phi Sương hơi ghé mắt, không tránh không né.

Chưởng phong thổi tấm khăn che mặt màu đen của nàng, để lộ nửa bên mặt, tinh xảo đến hoàn mỹ, Lý Trường Sinh nhíu mày.

“Nàng không có sát tâm, sư tổ xin chậm!”

Hắn hét lớn một tiếng muốn ngăn cản, nhưng chưởng phong đã đánh tới trên người nữ tử áo đen.

Lúc tất cả mọi người đều cho rằng người sau sẽ tan xương nát thịt, một màn khiến cho con ngươi mọi người co rút mãnh liệt lại đã xảy ra.

Chưởng phong kia trực tiếp xuyên qua thân thể nữ tử, phảng phất như hư ảo.

Thân thể nữ tử vỡ vụn từng khối, hóa thành tinh quang, điểm điểm tán đi.

Như hoa trong gương, như trăng trong nước.

"Đây là… đạo ý thứ bảy…"

Con ngươi Lý Trường Sinh co rụt lại.

Thấy thân hình nữ tử hư ảo, muốn tiêu tán giữa cảnh trăng trong gương, hắn vội vàng truy vấn.

"Tên của ngươi là gì?"

Lăng Phi Sương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cũng không đáp lại, thân hình đã biến mất không thấy đâu.

Lý Trường Sinh ngây ra tại chỗ, thất thần thật lâu, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh gò má tuyệt mỹ khi gió nhẹ thổi qua, cùng với ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn từ khi đối phương xuất hiện đến khi biến mất.

Bảy loại đạo ý…

Nàng… rốt cuộc là ai?

"Trường Sinh, ngươi không sao chứ?"

Tề Lưu Vân nhìn thấy nữ tử biến mất, nhíu mày, không lựa chọn truy kích mà vội bay đến bên cạnh đồ tôn, ân cần hỏi thăm.

Nhưng Lý Trường Sinh vốn không hề đáp lời hắn, chỉ thất thần vuốt ve ngực mình.

Sau khi trúng Đột Tâm chỉ, tuy đã được chữa nhưng nhịp tim của hắn hiện tại cũng có chút hỗn loạn, Ngũ Hành chi khí hỗn tạp.

Trước khi gặp nữ tử mặc đồ đen này, hắn luôn nghĩ rằng bản thân không có đối thủ trong cùng thế hệ, là thiên tài chân chính.

Nhưng hôm nay, hắn phát hiện mình sai rồi.

"Công pháp nàng vừa mới thi triển là loại công pháp gì?"

Lý Trường Sinh lẩm bẩm hỏi.

Tề Lưu Vân nhíu mày, cẩn thận nhớ lại những đóa hoa sen kinh thế vừa rồi, lắc đầu.

"Chưa từng gặp."

Lý Trường Sinh nhìn phương xa, ánh mắt lóe lên.

"Cường đại mà thần bí như thế, thật đơn thuần là vì đánh ta một trận mà đến sao…"

"Thú vị."

…

"Hệ thống, mẹ nó ngươi có thể đừng ra roi nữa được không hả, ta hoàn toàn không dùng được cái này mà?"

Thẩm An Tại nhìn năm cây roi trong ba lô, muốn khóc mà không rơi lệ được.

Cơ hội chín lần đã dùng sáu lần, năm lần ra "tiên", mỗi lần xuất ra một món linh khí Địa giai Thượng phẩm.

[Rút thưởng ngẫu nhiên, mời ký chủ đừng xúc động]

Thẩm An Tại bất đắc dĩ: "Dùng mười năm thọ mệnh của Lão Tôn đổi lấy màu vàng, rút lại!"

Theo quang mang vòng quay rút thưởng lóe lên, ánh sáng xanh đỏ tím vàng nối liền không dứt, kim đồng hồ dần dần trở nên chậm chạp, cuối cùng chậm rãi dừng ở phía trên một đoàn ánh vàng.

[Chúc mừng ký chủ thu được Cửu Chuyển Tàng Long biến x1]

Cửu Chuyển Tàng Long biến: Cửu Chuyển Tàng Long, mỗi lần chuyển đạt một tầng, cửu chuyển hợp đạo, tàng long phá không!

"Đây là… bí kíp tâm pháp?"

Thẩm An Tại sững sờ, nhìn kỹ giới thiệu của Cửu Chuyển Tàng Long biến.

Cái gọi là cửu chuyển, mỗi khi tu luyện một chuyển, liền có thể đạt được một loại sức mạnh của Thần Long gia trì, cửu chuyển hợp nhất, thần thông hóa thần, tiềm long thăng uyên (rồng ẩn mình vươn khỏi vực).

"Mỗi khi tu luyện một lần là có thể làm thực lực của tu luyện giả tăng lên một bậc…"

Khóe miệng của Thẩm An Tại dần dần cong lên.

Trước đó vẫn còn lo không biết làm sao để Mộ Dung Thiên chống lại Tạo Hóa chi thể của Lý Trường Sinh, việc Cửu Chuyển Tàng Long biến xuất hiện không khác gì tự giải quyết mối khẩn cấp của mình!

…

Bên trong Dược viên.

"Ắt chì!"

Tôn Ngạo hắt hơi một cái, xoa xoa mũi nhíu mày không thôi.

"Chuyện gì đã xảy ra, sao ta lại hắt hơi liên tục không ngừng được, chẳng lẽ là Tiểu Bạch ở Linh cảnh nhớ tới bản tôn?"

“Khặc khặc… Thằng nhãi này, thời điểm bản tôn có mặt thì luôn ngại chuyện này lảng chuyện kia, lúc này đã biết nhớ rồi hả?”

Hắn cười ha hả, cất kỹ đất vào trong trữ vật giới chỉ.

“Được, dù sao thì chuyện bên này cũng sắp xong rồi, gia gia của ngươi qua vài ngày lại từ biệt Thẩm phong chủ rồi quay về với ngươi đây.”

…

Chương 308: Bôn Lôi thập tam kiếm

Hôm sau, giờ Mão.

Thiên Nhạc đúng giờ gõ vang đại môn Luyện Khí đường.

"Vào đi."

Giọng nói của Thẩm An Tại truyền vào bên trong, Thiên Nhạc cung kính đẩy cửa lớn ra, cúi đầu đi vào.

"Liên quan tới luyện khí chi đạo, vi sư không tinh thông lắm. Trên con đường này ta không dạy cho ngươi được nhiều."

Thẩm An Tại ở bên cạnh, vừa nói, vừa đem ba mươi sáu phương pháp luyện khí mà mình viết suốt đêm ra.

"Trong mấy ngày sư huynh của ngươi dưỡng thương này, ngươi cứ nhìn sáu tầng cổ pháp đầu trước, ta sẽ tự tay dạy ngươi."

"Tạ sư phụ."

Thiên Nhạc cung kính dùng hai tay tiếp nhận ngọc giản, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Thẩm An Tại nhíu mày: "Còn thất thần cái gì, mở ra nhìn xem."

"Vâng."

Lúc này Thiên Nhạc mới gật đầu, mở ngọc giản ra xem.

"Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, cổ pháp tầng thứ nhất, thủy dưỡng chi pháp: dùng linh dịch dưỡng khí, tôi luyện không thêm quặng, dùng linh khí ôn nhuận, khử tạp, tăng dẻo,

phương pháp này thắng ở chỗ có thể làm cho linh khí hồn nhiên thiên thành…”

Nhìn Thiên Nhạc chỉ chốc lát đã đắm chìm trong Tam Thập Lục cổ pháp này, Thẩm An Tại âm thầm gật đầu.

Tối hôm qua ngoại trừ rút được Cửu Chuyển Tàng Long biến, còn rút được hai vật phẩm màu tím khác.

Một cái là Minh Tâm sa y, khi mặc, bình thường có thể tránh khỏi bị ảo cảnh quấy nhiễu, lúc độ tâm ma kiếp, có thể cam đoan sẽ không bị tâm ma nhiễm tâm trí, cho dù thất bại cũng sẽ không bị thương tổn quá nặng hoặc là tâm tính đại biến.

Thứ này hắn dự định đến lúc Mộ Dung Thiên độ kiếp sẽ đưa ra.

Cái khác thì là về độc thuật, tên là Hoa Hải trọng lâu, đứng hàng Thiên giai Thượng phẩm.

Hắn dự định dành thời gian dùng Ngôn Truyền Giáo học tập lại rồi truyền cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Hơn nửa canh giờ, Thiên Nhạc khép lại ngọc giản.

Hắn không hề nhìn quá thức thứ sáu.

“Lục trọng cổ pháp cũng không phức tạp, tin rằng dù không được vi sư dạy, ngươi cũng có thể học được trong vòng ba tháng, nhưng nếu nửa năm sau ngươi muốn tham gia Đại hội Luyện Khí, vậy nhất định phải đẩy nhanh tiến độ.”

Thẩm An Tại nhìn chăm chú hắn, nói: “Muốn luyện cái gì, vi sư dùng cổ pháp dạy ngươi.”

“Mộc khôi.” Thiên Nhạc mở miệng.

“Mộc khôi?” Thẩm An Tại nhíu mày.

Hắn vốn tưởng rằng tiểu tử này sẽ nói cái vũ khí hộ giáp gì, nhưng không nghĩ tới hắn lại muốn luyện chế khôi lỗi.

“Loại gì?”

“Y học châm cứu.”

Thiên Nhạc vừa nói, vừa lấy ngọc giản mà nhị sư tỷ giao cho mình ra.

Phía trên viết chi tiết về kinh lạc mạnh yếu, hướng đi khí huyết của Lăng Phi Sương,.

“Cái này… không phải là do đại sư huynh của ngươi ngày ngày nhìn trộm Phi Sương viết ra để cho ngươi luyện đấy chứ?”

Thần sắc của Thẩm An Tại lại trở nên cổ quái.

“Lăng sư tỷ giao cho nhị sư tỷ đấy.”

“Thì ra là thế.”

Thẩm An Tại giật mình gật đầu, khóe miệng không khỏi hiện lên ý cười.

Khó trách, hắn đã nói mà.

Chữ của Mộ Dung Thiên giống như là chó bò, nào có thanh nhã linh động như vậy.

“Được, muốn luyện chế loại Mộc khôi có khí huyết kinh lạc này, đầu tiên ngươi phải nhớ rõ tất cả kinh lạc, rèn đúc ngầm ở trong.”

“Ngươi lại đây, vi sư dạy ngươi.”

Thẩm An Tại đi tới trước đài rèn.

Thiên Nhạc theo sát phía sau.

Hai người một lớn một nhỏ đứng trước bễ rèn, một người nói, một người nghe.

Người trước thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát giảng giải, người sau không nói một lời, tỉ mỉ lắng nghe.

Mấy ngày sau, trước cửa vườn trúc.

"Sư huynh đần, ngươi vừa mới khôi phục, giờ lại muốn đi đâu?"

Tiêu Cảnh Tuyết từ cửa chạy ra, dở khóc dở cười nhìn thanh niên áo đen đã chạy ra ngoài như một làn khói.

"Tìm Lăng sư tỷ luyện kiếm!"

Giọng nói dần dần xa, Tiêu Cảnh Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu.

Luyện kiếm thì cứ luyện kiếm đi, so với luyện kim còn tốt hơn.

Không bao lâu sau, sơn môn Thanh Loan phong.

"Mộ Dung Thiên, ngươi lại tới làm gì!"

Nữ đệ tử trông coi nhìn thấy hắn thì hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Từ sau một lần lên núi vào năm ngoái của gia hỏa này, phong chủ cùng đại sư tỷ nhà mình càng ngày càng không thích ở lại Thanh Loan phong.

"Tiêu Vân sư tỷ, ta tới tìm Lăng sư tỷ, nàng hiện tại đang ở trên núi sao?"

"Không có ở đây!"

Nữ tử được gọi là Tiêu Vân, chính là nữ đệ tử lúc trước Mộ Dung Thiên gặp trong lần đầu đến Thanh Loan phong, bị một cây gậy gỗ của hắn đánh lui.

"Đại sư tỷ hiện tại là phong chủ đại diện, sắp đến đại điển thu đồ đệ của Linh Phù sơn, nàng có rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lý, ngươi…"

“Tìm ta có chuyện gì?”

Tiêu Vân còn chưa nói hết lời, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đã vang lên từ trên sơn đạo.

Thân ảnh nữ tử tinh tế nhưng lạnh lùng xuất hiện giữa đường núi.

Mộ Dung Thiên vui vẻ, vội vàng ngoắc tay nói: “Lăng sư tỷ, gần đây ta có chút cảm ngộ, lúc dưỡng thương không có việc gì làm thì đã kết hợp Bôn Lôi kiếm với Huyền Môn Thập Tam châm, vừa cải thiện một phen, ngươi luyện với ta một chút được không?”

“Kiếm pháp và châm pháp?”

Lăng Phi Sương nhướng mày, có chút không kịp phản ứng.

Đầu óc tên gia hỏa này rốt cuộc là nghĩ như thế nào, Huyền Môn Thập Tam châm là châm pháp cứu người, mà kiếm chiêu là giết người, cái này kết hợp như thế nào đây?

Mộ Dung Thiên vò đầu: “Hắc hắc, sư phụ nói ta không hiểu cơ sở dược đạo, không biết khí huyết và kinh lạc của con người, cho nên thi triển châm pháp cứu người này sẽ có sai lầm, dẫn đến đả thương người.”

“Về sau ta suy nghĩ một chút, nếu như vậy là đả thương người, ta đây kết hợp kiếm pháp, tăng thêm lực đả thương người, có thể làm uy lực của Bôn Lôi kiếm lớn thêm vài phần hay không.”

“Chuyện này…”

Lăng Phi Sương há to miệng, nhất thời không biết nói gì.

Ý tưởng kỳ hoa như thế, chỉ sợ cũng chỉ có Mộ Dung Thiên mới có thể nghĩ ra, hơn nữa hết lần này tới lần khác nghe tựa hồ còn có vài phần đạo lý như vậy.

“Nhưng khi đánh nhau với người khác không giống khi chữa bệnh, sẽ không ai ngoan ngoãn đứng đó để ngươi vận khí đâm kim, cho dù bắn trúng, bọn họ cũng có thể lập tức bức ra.”

“Cho nên ta mới nghĩ đến chuyện kết hợp với Bôn Lôi kiếm!”

Mộ Dung Thiên nghiêm trang rút Thiên Thanh kiếm ra, lôi quang tàn sát bừa bãi, lôi quang kiếm khí lập lòe.

Mà dưới những kiếm khí kia, ẩn giấu từng cây lôi châm mỏng manh không gì sánh được, gần như khó có thể phát hiện ra, dưới vô số lôi quang thế này, sẽ không ai chú ý.

“Châm này là từ lôi đình chi ý của Bôn Lôi kiếm, vốn sẽ khiến người ta cảm thấy tê dại, thậm chí khó có thể phát hiện mình bị đâm, nếu như trúng hết mười ba châm, tất nhiên có thể phát huy hiệu quả không tưởng tượng nổi!”

“Ta chuẩn bị gọi bộ kiếm pháp này là Bôn Lôi thập tam kiếm!”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Mộ Dung Thiên, đôi mắt đẹp Lăng Phi Sương lóe lên.

Nói thì dễ dàng, nhưng muốn đồng thời thi triển Huyền Môn Thập Tam châm cùng Bôn Lôi kiếm thì đầu tiên cần phải có khả năng khống chế linh nguyên và hành động của bản thân tinh tế đến mức tuyệt đối.

Nếu không, một khi hai con đường vận chuyển khác hoàn toàn nhau xung đột với nhau, đừng nói là đả thương kẻ thù, một khi bộc phát, chính mình cũng có thể nội thương.

Tự nghĩ ra kiếm thuật cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Hơn nữa còn là trực tiếp tiến kết hợp giữa võ kỹ Địa giai và châm pháp chí cao của dược đạo.

Độ khó này, không thua gì tự nghĩ ra kiếm pháp Thiên giai, thậm chí còn hơn.

"Vậy thử xem."

Lăng Phi Sương bước lên phía trước, tóc đen bay theo gió.

"Ở đây sao?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

"Ngay ở chỗ này."

"Được rồi, vậy sư tỷ cẩn thận!"

Mộ Dung Thiên gật đầu, lập tức rút kiếm vọt tới.

Ầm ầm ầm!

Lăng Phi Sương giơ tay lên, trực tiếp đánh bay Mộ Dung Thiên, đồng thời nghiền nát lôi châm nhỏ bé ẩn dưới lôi quang của hắn.

Người sau chật vật đứng lên hô to: "Sư tỷ, ngươi đánh nát châm của ta rồi ta còn luyện được sao?"

"Ngươi cũng ngốc đến mức chạy tới nói cho ta biết cây lôi châm ẩn tàng này, ta không đánh nát, chả nhẽ đứng cho ngươi đâm vào?"

Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng, khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, sau đó vỗ trán một cái, vô cùng ảo não.

Chính mình vì sao phải ngốc nghếch chạy tới nói cho sư tỷ?!

Chương 309: Tán khí chi pháp

“Suy nghĩ của ngươi mặc dù không tệ, nhưng rất khó thực hiện, tuy rằng lôi châm của ngươi được che giấu rất tốt, thế nhưng người có kinh nghiệm chiến đấu chân chính, ngươi căn bản không gạt được.”

Lăng Phi Sương nhìn tia sét quanh thân Mộ Dung Thiên biến mất, lạnh lùng mở miệng.

“Có lẽ người ngoài bất cẩn sẽ trúng châm thứ nhất, nhưng chắc chắn không trúng châm thứ hai, châm thứ ba của ngươi.”

Nghe Lăng Phi Sương nói, Mộ Dung Thiên nhíu mày trầm tư.

Xem ra vẫn là do mình nghĩ quá đơn giản.

Đúng như Lăng sư tỷ đã nói, nếu dùng chiêu này đối phó với Lý Trường Sinh.

Căn bản sẽ không có cơ hội thi triển hoàn toàn mười ba châm, hắn tự phụ thực lực cường đại, nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm tự đại khinh địch như thế.

“Không phải ngươi còn biết Bách Lý kiếm đạo sao, thử dùng châm pháp dung nhập Bách Lý kiếm đạo, từ trongphá ra ngoài, kết hợp Bôn Lôi chi ý làm tê liệt địch nhân, kiếm thuật này có thể thành công.”

Lăng Phi Sương mở miệng nói.

Hai mắt Mộ Dung Thiên sáng ngời.

Đúng vậy, bên ngoài dễ bị phát hiện, nhưng nếu bắt đầu thi châm từ bên trong thì sao?

Bách Lý kiếm đạo vốn là kiếm thuật từ trong ra ngoài, khóa chặt khí cơ của kẻ địch là có thể kéo dài kiếm khí.

Kiếm khí này lúc đó thậm chí Lý Trường Sinh cũng không thể né tránh, mà là do hắn lợi dụng đạo thể hệ Thủy để hóa giải.

Nhưng cứ như vậy, độ khó khi Bôn Lôi thập tam kiếm thành hình lại tăng lên không ít.

Dù sao ngoại trừ Bôn Lôi kiếm cùng Huyền Môn Thập Tam châm, hiện tại còn gia nhập Bách Lý kiếm khí.

"Chờ tới lúc nào ngươi làm được điểm này, rồi lại tới tìm ta luyện kiếm."

Lăng Phi Sương liếc mắt nhìn hắn, xoay người cất bước, biến mất giữa đường núi.

Hai người Tiêu Vân hai mặt nhìn nhau, nhìn Mộ Dung Thiên đứng ở một chỗ trầm tư, mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Năm đó thiếu niên đánh không lại cả các nàng, bây giờ đã trưởng thành đến Thiên Linh cảnh, kiếm thuật càng xuất thần nhập hóa.

Đã là sự tồn tại để các nàng ngưỡng mộ.

"Đa tạ Lăng sư tỷ chỉ điểm!"

Mộ Dung Thiên chắp tay, lễ phép gật đầu với hai người Tiêu Vân, sau đó xoay người chạy đi như bay.

Thanh Vân phong, bên ngoài Luyện Khí đường.

Sắc mặt Thẩm An Tại có chút mệt mỏi từ bên trong đi ra, thở phào nhẹ nhõm.

Liên tục giảng giải và diễn luyện cho Lão Tam sáu tầng Luyện Khí cổ pháp đầu tiên, miệng đắng lưỡi khô không nói, còn có chút mệt mỏi.

“Sư phụ, sư phụ!!”

Còn chưa kịp thở, trên sơn đạo đã truyền đến tiếng la hét.

Nhìn thấy thanh niên áo đen xa xa chạy vội đến, vẻ mặt hưng phấn, Thẩm An Tại cũng khẽ nhíu mày.

Đợi hắn chạy đến gần, đập một lên đầu hắn.

“Cả ngày hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì chứ, ngươi đã là người lớn rồi mà còn ngạo mạn như vậy, đã nói qua bao nhiêu lần rồi mà, ngươi thân là đại sư huynh, làm việc phải cẩn thận, phải tạo cho đám sư đệ sư muội một tấm gương tốt… “

“Biết rồi biết rồi, sư phụ, đệ tử có chút vấn đề trên kiếm đạo muốn hỏi ngài, hiện tại ngài có thời gian không?”

Thẩm An Tại còn chưa nói xong, Mộ Dung Thiên đã mở miệng nói, thuận tiện thăm dò một chút bên trong Luyện Khí đường.

Luôn nghe sư phụ nhắc tới những lời này, lỗ tai hắn đã mọc kén.

Thẩm An Tại nhìn bộ dáng của hắn, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đi Diễn Võ trường đi. Lão Tam đang học tập luyện khí cổ pháp. Đừng quấy rầy hắn.”

“Được rồi, sư phụ!”

Mộ Dung Thiên hưng phấn gật đầu, ngoan ngoãn đi theo sư phụ đến Diễn Võ trường.

“Sư phụ, ngài nói thử, đệ tử kết hợp châm pháp với kiếm pháp, liệu có hiệu quả gì không?”

“Thiên mã hành không.”

Nghe sư phụ nói vậy, vẻ mặt Mộ Dung Thiên không khỏi ảm đạm.

Chẳng lẽ thật sự khó khăn như vậy sao?

"Chẳng qua…"

Hai mắt Mộ Dung Thiên hơi sáng lên. Thẩm An Tại nhìn thoáng qua hắn rồi mở miệng.

"Chưa chắc không thể thử một lần."

Về việc dùng kiếm pháp thi triển châm pháp, lúc trước hắn đã từng làm.

Khi đó ở Thuần Nguyên sơn hắn không mang ngân châm, chỉ có thể dùng kiếm khí Lục Mạch để đâm Mộ Dung Thiên.

Nhưng đó là nhờ có hệ thống trực tiếp truyền thụ Huyền Môn Thập Tam châm cho hắn, lúc ấy châm pháp đã lô hỏa thuần thanh rồi.

Còn Mộ Dung Thiên… ngay cả mười ba châm nhập môn của Huyền môn cũng còn chưa làm được.

Muốn dựa vào kiếm pháp thi châm, gần như không có khả năng.

"Sư phụ, đệ tử muốn kết hợp Huyền Môn Thập Tam châm, Bôn Lôi kiếm và Bách Lý kiếm khí, tự nghĩ ra một môn kiếm thuật!"

Nghe hắn nói có thể thử, Mộ Dung Thiên hứng thú nói hết suy nghĩ của mình.

Sau khi nghe xong, Thẩm An Tại hơi cảm thấy kinh ngạc, nhìn tiểu tử này thêm vài lần.

Tuy Mộ Dung Thiên có phần ngây ngốc, nhưng hắn cũng có suy nghĩ của mình.

“Đầu tiên là, châm pháp của ngươi không hề ổn định, mỗi lần cứu người lại làm tổn thương kinh lạc của người, ngươi hoàn toàn không thể khống chế được.”

“Không cách nào xác định hiệu quả cuối cùng, kiếm pháp này vốn dĩ không có khả năng thành lập, dù sao ngươi không thể mỗi lần đều dựa vào vận khí?”

Thẩm An Tại dùng lời nói thấm thía.

“Sư phụ dạy phải.”

Mộ Dung Thiên lộ vẻ khổ não.

“Ngươi đã muốn thử xem, vậy vi sư sẽ cải tiến Huyền Môn Thập Tam châm này, tăng thêm một châm.”

Thẩm An Tại điểm nhẹ ba tấc dưới ngực Mộ Dung Thiên.

“Ngoại trừ Ngọc Đường, Thần Tàng, Linh Khư, ngươi lại đâm thêm một châm ở Cưu Vĩ, bất luận là mười ba châm trước đó ra sao, đều có thể đạt được hiệu quả mong muốn.”

“Hiệu quả thế nào?”

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy tò mò.

Thẩm An Tại mỉm cười, thu hồi ngón tay ở huyệt Cưu Vĩ trên người thanh niên.

Người sau chợt cảm thấy đau nhói, thân thể bỗng nhiên trống rỗng.

Chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể tựa hồ cũng theo điểm chỉ mà tiết ra không ít.

“Cũng không phải hiệu quả gì lớn, chỉ là xả một ngụm trung khí mà thôi.”

“Xả khí?” Mộ Dung Thiên che ngực, ánh mắt đầy tò mò.

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, bước chậm rãi đón ánh nắng chiều, đi về phía Diễn Võ trường.

"Người có một hơi, gọi là trung khí, cũng gọi là nguyên khí, chính là tam tài chi căn, chính là thiên địa chi khí giao hội mà thành, khí này ảnh hưởng đến tinh khí thần của con người."

Hắn chậm rãi nói, Mộ Dung Thiên thì ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe, đôi mắt to tràn đầy nghi hoặc.

"Cái gọi là một tiếng trống thì tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt, chính là ám chỉ cái trung khí này."

"Những việc chúng ta làm ngày thường, nhìn như liên quan đến các phương diện khác nhau như khí lực, tinh thần… nhưng kỳ thật đây đều là tiêu hao trung khí, ngươi luyện kiếm lâu sẽ mệt, cũng là bởi vì hao hết trung khí, cần nghỉ ngơi và tụ lại."

Thẩm An Tại dừng lại, nhìn Mộ Dung Thiên, nghiêm mặt mở miệng.

"Bao gồm cả kiếm thế, kiếm ý của ngươi, đều có quan hệ với trung khí, trung khí tản ra, kiếm thế của ngươi đương nhiên sẽ yếu, kiếm ý dĩ nhiên cũng dừng lại, cho nên mới phải tán khí của người khác, hiểu chưa."

Mộ Dung Thiên nghe thế thì sửng sốt, có cảm giác nửa vời.

Đối mặt với ánh mắt chăm chú của sư phụ, Mộ Dung Thiên trừng lớn hai mắt, thành thật mở miệng.

"Chưa hiểu."

Khoé mắt Thẩm An Tại giật một cái, nhịn xuống xúc động muốn tát hắn một cái, hít sâu một hơi, thay đổi một phương thức thông tục hơn.

“Huyền Môn Thập Tam châm vốn là dựa vào giúp người ngưng tụ một ngụm trung khí, do đó bảo vệ tâm mạch không tiêu tan. Bây giờ ta dạy ngươi nhiều hơn một châm này chính là có tác dụng của tán khí, tương đương với sau khi thi triển thành công châm này của ngươi, trong khoảnh khắc đó, dù địch nhân của ngươi có thể đánh với người khác ba ngày ba đêm không ngừng, nhưng lại phải lấy thân thể mệt mỏi để tái chiến với ngươi, hiểu chưa?”

“Vậy là hiểu rồi.”

Mộ Dung Thiên giật mình gật đầu.

Thì ra tác dụng của châm này… là như vậy!

“Được rồi, tự mình suy nghĩ đi.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, đi đến cái ghế bên cạnh Diễn Võ trường.

Nơi đó, một thân áo trắng ôn nhu chẳng biết từ lúc nào đã đứng đó lẳng lặng nhìn hai thầy trò giảng giải học tập.

“Sư phụ, người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một lát đi.”

Tiêu Cảnh Tuyết pha một chén linh trà cho Thẩm An Tại ngồi.

“Vẫn là ngươi để vi sư bớt lo, hai tiểu tử này một người khó xử hơn một người, nói nhiều thì lại đần độn, còn người thông minh lại ít nói.”

Thẩm An Tại uống linh trà xong, cảm giác miệng khô lưỡi đắng tản đi không ít.

Tiêu Cảnh Tuyết nhận chén trà rỗng, cười yếu ớt: “Chờ sư huynh và tiểu sư đệ học xong những thứ này, sau này có sư đệ sư muội nhập môn mới, ngài có thể thoải mái.”

“Đúng vậy.”

Thẩm An Tại gật đầu, đồng ý.

Chương 310: Xin tiền bối nhường đường

Tiêu Cảnh Tuyết đứng ở phía sau, Thẩm An Tại ngồi ở trên ghế lẳng lặng uống trà.

Hai người đều nhìn Mộ Dung Thiên đang thi triển Bôn Lôi kiếm pháp và Bách Lý kiếm khí ở trên Diễn Võ trường.

Màn đêm dần dần khuya, vô số ánh sao lấp lánh.

Trong bóng đêm yên tĩnh thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng kêu to rõ, có kiếm phong gào thét, cũng có âm thanh rèn sắt từ xa xa truyền đến.

Những ngày tiếp theo, bốn người thầy trò vẫn luôn ở lại Linh Phù sơn, không ai rời đi.

Chờ thương thế Mộ Dung Thiên hoàn toàn khôi phục, Thẩm An Tại lại đưa hắn vào trong Đạo phủ, gấp rút tu luyện.

Nhưng tiểu tử này vẫn cố chấp muốn kết hợp châm pháp và kiếm khí, muốn tự sáng tạo ra một môn kiếm thuật.

Đáng tiếc, hai tháng đã trôi qua, không thể nói tiến triển chậm chạp, chỉ có thể nói là không có chút tiến triển nào.

Trong lúc này, Tôn Ngạo cáo từ rời khỏi Linh Phù sơn, chạy về Trung châu.

Về phần tiểu tử Mộ Dung Thiên kia, không làm gì được tính tình bướng bỉnh của hắn, cho nên Thẩm An Tại vẫn để cho hắn mỗi tháng có ba ngày rời khỏi Đạo phủ, ra ngoài tìm Lăng Phi Sương luyện kiếm.

Về phần Cửu Chuyển Tàng Long biến, Thẩm An Tại tính đợi sau khi Mộ Dung Thiên đột phá Càn Khôn cảnh mới dạy cho hắn.

Miễn cho hắn vì tu luyện thứ này mà chậm trễ tu luyện.

Sớm vào Càn Khôn, linh nguyên hóa thành thần thông pháp lực, khả năng cảm ngộ thiên địa cũng sẽ tăng sâu, càng có lợi cho tu luyện Tàng Long biến này.

Cái gọi là mài đao không làm mòn tay nghề chẻ củi, bí kíp tâm pháp không thể nóng lòng nhất thời.

Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp của Thiên Nhạc, cũng học được mười tám tầng đầu tiên.

Hôm nay hắn đã có thể nhẹ nhàng luyện chế Huyền giai linh khí, so với những linh khí luyện khí sư khác luyện chế, hắn dùng cổ pháp luyện chế nên càng thêm cường đại.

Ngày hôm đó, gió thu hiu hiu, toàn bộ vườn khô lá vàng.

Thẩm An Tại ngồi ngoài vườn trúc, nhìn gió tới mây đi, lá rụng nước chảy, khó có được cảm giác nhàn hạ.

"Lá đào trên đỉnh núi, mỏng manh che kín trời…"

Hắn híp mắt nằm trên ghế mây, ngón trỏ nhẹ gõ, vẻ mặt thích ý.

Ngay lúc hắn mơ mơ màng màng sắp ngủ, Tiêu Cảnh Tuyết ở phía xa đi tới.

"Sư phụ, bồi thường của Nam Quyết điện đã tới."

"Coi như giữ lời."

Thẩm An Tại mở mắt ra.

Tuy muộn mất mấy ngày, nhưng Mạc Cương có thể tuân thủ lời hứa đưa đồ tới đã là tốt lắm rồi.

“Lưu lại một bộ phận những linh khí kia ở lại Linh Phù sơn, còn lại giao cho phụ vương ngươi. Về phần tài bảo luyện khí cùng linh dược độc trùng các loại, đều ở lại Thanh Vân phong.”

“Được.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu.

Sư phụ muốn lấy những độc trùng và bảo tài luyện khí, không thể nghi ngờ là để lại cho mình và Thiên Nhạc.

“Vạn Độc tâm kinh của ngươi, bây giờ tu luyện như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm sư phụ, vẫn chỉ là tiểu thành.”

“Như vậy à…”

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên, “Ngày mai là đêm trăng tròn, ngươi cùng ta xuống núi một chuyến đi.”

“Được.”

Tiêu Cảnh Tuyết hơi run run, gật đầu đáp ứng.

Mặc dù Thần Nông dược quyển đã trung hoà một phần tác dụng phụ của Vạn Độc tâm kinh, nhưng ngày trăng tròn mỗi tháng, độc tính vẫn bộc phát, khó có thể áp chế.

Mà vốn dĩ Vạn Độc tâm kinh chỉ bùng nổ vào đêm trăng tròn, hiện tại bởi vì sự hòa hoãn của Thần Nông dược quyển mà biến thành bất kể ban đêm hay ban ngày, bất cứ lúc nào cũng đều sẽ không khống chế được độc tính.

Chính vì biến hóa đột ngột này mà tháng trước khi nàng chăm sóc linh dược thì bỗng nhiên bị độc phát, không cẩn thận làm cho hơn phân nửa linh dược bị phá hủy, nàng thì đau đến ngất xỉu.

Vẫn nhớ rõ ngày đó, sư phụ thích bảo vệ linh dược nhất nhưng cũng không thèm nhìn những dược thảo khô héo kia, vội vàng ôm nàng chạy ra khỏi Linh Phù sơn, đi đến nơi đã sớm chuẩn bị để hóa độc.

Đó là một vùng rừng núi hoang tàn vắng vẻ.

Chỉ trong một đêm, cây cỏ trong khắp ba mươi dặm quanh đó đều tàn lụi chết đi, toàn bộ sơn mạch đều lâm vào tĩnh mịch.

Lúc này nàng mới hiểu được, Vạn Độc tâm kinh cường đại, không đơn giản là nói chơi.

Nếu không có sư phụ ở đây, chỉ sợ một ngày kia toàn bộ Linh Phù sơn đều sẽ vì điểm này mà lâm vào tai họa.

Khó trách, trên Vạn Độc tâm kinh có nhắc tới bốn chữ vạn sơn như ngục này.

Nếu không có sư phụ, vậy nàng tuyệt đối sẽ vì độc tính của bản thân, tự nhốt mình ở nơi xa khuất khỏi xã hội loài người.

Vạn sơn như ngục, cũng chính là chỉ lồng giam của nàng.

…

Đông Linh vực, Thần Phù điện.

Bên ngoài Thần Phù tháp, nơi đây càng ngày càng tụ họp nhiều người, trong mắt tất cả mọi người lộ vẻ khiếp sợ.

“Thời gian bốn tháng… Vu sư đệ vậy mà đã ở trong đó bốn tháng, còn dùng tu vi Trung tam cảnh xông lên tầng chín!”

“Chuyện này… Quả thực là chưa từng có từ trước đến nay, ta chưa từng nghe qua!”

Trong Thần Phù tháp tầng thứ sáu mươi chín.

Cả người Vu Chính Nguyên đều là máu, nửa quỳ trên mặt đất.

Thiên Kiếm phù quanh người hắn đã bị tàn phá, Sơn Hà phù ảm đạm không chút ánh sáng.

"Ngươi còn muốn xông vào?"

Phía trước, một lão giả áo trắng thân hình hư ảo đang khoanh chân ngồi, nhíu mày nhìn thanh niên phía trước.

"Phải xông vào!"

Vu Chính Nguyên lau đi máu tươi trên khóe miệng, run rẩy đứng dậy, ánh mắt kiên định bước về phía trước.

"Thu tay lại đi, cho dù ngươi xông qua huyễn phù phía trước, nhưng một khi bước vào tầng thứ bảy mươi, hư ảo trong đó, không phải một võ giả trung tam cảnh như ngươi có thể khám phá ra, có thể dùng tu vi Thiên Linh cảnh xông tới nơi đây, ngươi đã là người nổi bật trong cùng thế hệ."

"Vãn bối không có thời gian."

Vu Chính Nguyên trầm giọng mở miệng.

Sư thúc đã từng nói với mình, càng sớm lĩnh ngộ Sinh Tử phù, thì khả năng thu hồi linh hồn sư phụ càng lớn.

"Ngươi còn trẻ, sao lại không có thời gian?"

Lão giả áo trắng nhíu mày, có chút khó hiểu.

Vu Chính Nguyên chỉ lắc đầu, chắp tay.

"Vãn bối đã phá cấm chế của tiền bối, xin tiền bối nhường đường."

"Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, nếu đi lên nữa thì không về được."

Đối mặt với lời khuyên của lão giả, Vu Chính Nguyên chỉ kiên định mở miệng.

"Xin tiền bối nhường đường."

Nhìn hắn kiên trì như vậy, lão giả mặc bào trắng đành thở dài gật đầu, thân hình hóa thành vô số phù quang tứ tán.

Nơi này trống rỗng, không còn trở ngại.

Vu Chính Nguyên hít sâu một hơi, lấy ra một nắm đan dược nuốt vào trong bụng.

Nhưng mặc dù dược hiệu cường đại, nhưng hôm nay cấm chế Phù tháp này lại cường hành áp chế tiến độ chữa thương của hắn.

Hiển nhiên, phía sau đã không có cách nào dựa vào đan dược để duy trì sự tỉnh táo để xông qua cửa ải.

Có thể giúp mình đi tới đây đã là cực hạn rồi.

"Tầng thứ bảy mươi…"

Vu Chính Nguyên nhìn cửa cầu thang u ám, dứt khoát lê thân thể trọng thương cất bước tiến lên.

Từ nơi sâu xa, hắn có thể cảm ứng được trên đỉnh tháp như có thứ gì đang kêu gọi mình.

Hắn tin tưởng, cơ hội cứu được sư phụ về của mình đang ở đỉnh tháp.

Bất luận con đường tiếp theo khó đi bao nhiêu, cửu tử nhất sinh, thập tử vô sinh, hắn cũng sẽ không quay đầu lại một bước.

Bởi vì… sư phụ đang ở phía trước.

Chương 311: Sư phụ, vô cùng xin lỗi

Mang theo quyết tâm kiên quyết, Vu Chính Nguyên không chút do dự cất bước tiến vào tầng thứ bảy mươi của Thần Phù tháp.

Trước mắt tối sầm, khi ánh sáng lại lóe lên, hắn đã đặt mình trong một nơi chim hót hoa nở.

Nơi đây núi non xanh um, suối nước róc rách, chim bay tùy ý xoay quanh giữa trời xanh mây trắng, vô cùng vui sướng.

"Huyễn cảnh sao…"

Vu Chính Nguyên nhìn thoáng qua thân thể không chút tổn hại của mình, tự lẩm bẩm.

Hắn đi về phía trước, ngồi xếp bằng dưới một gốc cây, cố thủ linh đài.

Sư phụ đã nói, Huyễn phù, quan trọng nhất là trong lúc bất tri bất giác sẽ xâm nhập tâm trí người khác, khiến cho người bất tri bất giác liền hãm sâu trong đó.

Muốn phá vỡ huyễn trận, hoặc là có được thực lực áp đảo, có thể liếc mắt nhìn thấu phù văn ẩn giấu trong ảo cảnh.

Hoặc, chính là cố thủ linh đài, yên lặng chờ thời cơ phá trận.

Vu Chính Nguyên ngồi dưới tàng cây khoảng ba tháng, xuân đi thu đến, hàn lai thử vãng.

Hắn biết, đây chỉ là ảo cảnh, để chính mình cảm thấy đợi thật lâu, nhưng kỳ thực có thể chỉ qua một khắc đồng hồ, thậm

chí chỉ là một cái hít thở.

"Khi nhập Linh Phù sơn, bài học đầu tiên sư phụ dạy ta chính là nhập định, thường ứng thường tĩnh, sáng tỏ bản tâm, nội tĩnh mà định…"

Cành non sinh hoa, nắng giòn tuyết lạnh.

Bất kể bên ngoài có biến hóa như thế nào thì Vu Chính Nguyên vẫn tĩnh tọa, chưa hề mở mắt ra.

Trong lòng không có kẽ hở, vậy hắn chính là không có kẽ hở.

Thời gian trôi qua dù có như thế nào, tự hắn có hiểu rõ mọi thứ chỉ là ảo cảnh, thì lòng hắn cũng không có lấy lăn tăn.

Như thế, một năm nhanh chóng lướt qua.

"Vu sư huynh…"

Vu Chính Nguyên hơi nhíu mày, vẫn như cũ chưa mở hai mắt ra.

Đây là thanh âm của Tiểu Xuân, là đệ tử của Mộc trưởng lão, hắn nhớ rõ.

Nhưng đây đều là ảo cảnh.

"Biến hóa đi, ngươi xây dựng càng nhiều, thì càng nhiều sơ hở, sớm muộn gì cũng sẽ bị ta thăm dò ra."

Vu Chính Nguyên chẳng những không gấp gáp làm việc, ngược lại trong nội tâm càng bình định mấy phần.

"Vu sư huynh, cứu ta!"

Thanh âm Tiểu Xuân bắt đầu trở nên sợ hãi, run rẩy.

Dù cho Vu Chính Nguyên vẫn mắt điếc tai ngơ, nhắm mắt không mở.

Nhưng cảnh tượng ngoại giới lại vô cùng rõ ràng xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Là Phục Linh thành, là bên ngoài Mộ Dung gia.

Là vô số trùng sào màu đen, là đệ tử Ma giáo mũi đao nhuốm máu.

Là thi thể của đệ tử Linh Phù sơn đầy đất, là tiếng kêu khóc thảm thiết của dân chúng toàn thành.

"Vu sư huynh… cứu ta…"

Tiểu Xuân ngã trên mặt đất, phần bụng cắm một cây đao, máu tươi chảy ào ào, nữ tử xưa nay luôn linh hoạt này, giờ phút này khuôn mặt tươi sáng đã biến mất, có chút sợ hãi, có nước mắt chảy xuống.

"Ta không muốn chết… Vu sư huynh…"

Nàng run rẩy đưa tay về phía Vu Chính Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Một đệ tử của Ma giáo cầm đao lao tới, cười gằn nắm lấy mái tóc của nàng rồi mạnh mẽ lướt qua cần cổ trắng mịn kia.

Xuy…

Máu tươi chảy ra, bắn thẳng vào y phục của Vu Chính Nguyên.

Tiểu Xuân không dám tin nhìn hắn thờ ơ, đôi tay đang nỗ lực vươn về phía trước, chậm rãi ngã xuống, hai mắt u ám.

"Sư muội, mang theo Thiên Nhạc chạy đi, đừng quay đầu lại, tuyệt đối đừng quay đầu lại!"

Vu Chính Nguyên quay đầu lại nhìn thấy Mộ Dung Thiên trên đường phố đã bị mấy trăm đệ tử Ma giáo vây công, máu me khắp người dính đầy người, nắm chặt Thiên Thanh kiếm.

Hắn lấy thân làm tường, trường kiếm nhuốm máu, tử thủ đầu phố.

Sau lưng hắn, Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thiên Nhạc, hốc mắt ửng đỏ.

“Sư huynh, ta không đi!”

Hưu!

Trường đao phá không, đâm thẳng vào ngực Thiên Nhạc.

Tiêu Cảnh Tuyết mặc dù kiệt lực chống cự, nhưng hoa văn trên cổ vẫn loang lổ, miệng phun máu tươi, Thực Cốt độc phát tác.

Nàng chỉ có thể cắn răng, bảo vệ Thiên Nhạc, lấy thân thể làm lá chắn cuối cùng.

Xì xì xì…

Lưỡi đao cắt thịt, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết ấm áp, lông mi của nàng run rẩy, nhìn thiếu niên áo đen bị xuyên tim trước mặt, con ngươi giãn ra.

Mộ Dung Thiên duỗi tay vuốt ve hai má nàng, dùng hết khí lực cuối cùng đẩy nàng về phía sau, khóe miệng vẫn còn đang chảy máu tươi.

“Chạy, đừng quay đầu lại…”

“Sư huynh!”

Tiêu Cảnh Tuyết gào khóc không thôi, trơ mắt nhìn thiếu niên bị vô tận trùng triều nuốt chửng, thi cốt bị cắn nuốt không còn.

“Tiểu sư đệ, đệ mau đi đi!”

Sau khi căn dặn, nàng không chút do dự, dứt khoát nhảy vào bên trong trùng triều, áo trắng nhuốm máu.

Thiên Nhạc đứng tại chỗ, cũng không chạy trốn.

Chỉ là dùng đôi mắt lạnh lùng tới cực điểm kia nhìn chăm chú vào Vu Chính Nguyên, ánh mắt lạnh như băng kia, dường như là đang chất vấn.

Sao lại khoanh tay đứng nhìn? Sao lại không cứu người?!

Trùng triều lại lần nữa mãnh liệt mà đến, đệ tử Ma giáo cười gằn vung trường đao.

Đầu lâu hài đồng phóng lên trời, ầm ầm lăn xuống dưới chân Vu Chính Nguyên, máu tươi nhuộm đỏ con đường.

Vu Chính Nguyên chứng kiến một màn như vậy, thờ ơ, nhưng hắn bất tri bất giác nắm chặt nắm đấm.

Hắn hít sâu một hơi, cất bước vượt qua vô tận trùng triều, vượt qua rất nhiều thi thể cố nhân, đi ra ngoài thành.

Một nữ tử lạnh lùng đứng ở cửa thành, mặc dù sinh cơ hoàn toàn không có, nhưng lại sừng sững không ngã.

Nàng đứng đó, tử thủ cổng thành.

Vu Chính Nguyên vẫn thờ ơ như cũ, nhưng lúc hắn lướt qua thi thể nữ tử, cũng không dám quay đầu lại nhìn một cái.

Hắn cất bước đi ra ngoài thành, đi về nơi… nơi khiến hắn gặp ác mộng mỗi đêm, kinh hoàng tỉnh giấc.

Ở đó, lão giả lưng còng sắc mặt tái nhợt ôm thật chặt thi thể thanh niên lạnh như băng, đưa một viên đan dược có bảo quang óng ánh vào miệng hắn.

Nhìn một màn này, Vu Chính Nguyên rốt cục nhịn không được.

Nếu sư phụ không cho mình ăn viên đan dược này, chắc sư phụ cũng sẽ không chết.

“Chính Nguyên… không phải ngươi cứ lải nhải muốn ăn kẹo thông của ta sao, vi sư đã làm cho ngươi, ngươi mau tỉnh lại mà ăn đi…”

Lão giả run rẩy rẩy, lấy từ trong lòng ra một túi kẹo thông, mở ra.

Xuy xuy!

Sau một khắc, kiếm phù xuyên tim mà qua.

Ánh mắt lão giả co rút lại, cúi đầu nhìn thoáng qua phù kiếm đâm thật sâu vào ngực, sau đó lại nhìn thanh niên hai mắt đen kịt, mặt lộ vẻ đau lòng.

“Chính Nguyên, chớ hoảng, đã có vi sư…”

Hắn đưa tay, bóp nát con côn trùng màu đen ở cổ thanh niên.

Nhưng ánh mắt hiền lành hòa ái của lão cũng ngay lúc đó mà mất đi hào quang, ánh mắt ảm đạm, cánh tay bất lực rủ xuống.

Túi kẹo thông kia vẩy xuống đầy đất, cũng không thể đưa vào trong miệng thanh niên.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm đột nhiên vang lên, mưa tầm tã rơi xuống.

Vu Chính Nguyên nắm chặt nắm đấm, bất lực quỳ rạp xuống đất, nước mắt như vỡ đê.

Bất kể đã qua bao nhiêu ngày, nhưng lòng hắn vẫn không thể quên đi cảnh tượng này, như ác mộng quấn quanh.

Mỗi một đêm tối, hắn đều bừng tỉnh, khủng hoảng, bi thống, hối hận.

Tự tay giết sư phụ.

Tự tay giết người sư phụ đối xử tốt với mình nhất, tự tay giết người sư phụ duy nhất của mình.

“Chính Nguyên à.”

Trong cơn bi thống, thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, cảnh tượng biến hóa, trước mắt đã không còn là vùng núi rừng ngoại thành Phục Linh thành, cũng không phải chim hót hoa nở giữa huyễn cảnh.

Mà trong tầng tháp thứ bảy mươi của Thần Phù điện, hắn vẫn là thân thể trọng thương như trước.

Hư ảnh của Trịnh Tam Sơn đang lẳng lặng đứng ở cửa vào tầng thứ bảy mươi mốt, mặt mày hòa ái mà nhìn hắn, trong mắt lộ ra vui mừng.

“Sư phụ…”

Vu Chính Nguyên nao nao.

“Chính Nguyên à, vi sư chưa từng hận ngươi, ngươi có thể tới đây đã khiến vi sư rất vui.”

Trịnh Tam Sơn cười, tránh ra một con đường.

“Có thể cố thủ bản tâm khám phá ảo cảnh, rất không tồi, vi sư rất chờ mong ngươi tiếp tục đi tới, dù cho không có vi sư ở bên cạnh ngươi, ngươi cũng nhất định không nên quên mất chính mình.”

“Sư phụ…”

Ánh mắt Vu Chính Nguyên run rẩy, gật mạnh đầu.

“Sư phụ, chờ đồ nhi lên đỉnh tháp, tìm được Phù đạo trên cửu phẩm thì có thể cứu người trở về.”

Hắn kéo lê thân thể bị thương, tiến tới.

Vu Chính Nguyên run rẩy liếc mắt nhìn lão giả trước mắt, ngưng tụ phù kiếm ở đầu ngón tay.

“Sư phụ… vô cùng xin lỗi…”

Xì xì xì…

Giống như trong huyễn cảnh, xuyên tim mà qua.

Đây là lần thứ hai hắn tự tay giết sư phụ của mình.

Chương 312: Ta không biết nhưng ta sẽ không ngăn cản

"Đồ nhi…"

Trịnh Tam Sơn nhìn phù kiếm xuyên qua tim, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó hắn lại ôn hòa nở nụ cười, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt thanh niên trước mắt, trong mắt tràn đầy từ ái.

"Đồ nhi của ta… thật sự trưởng thành rồi…"

Trong lòng Vu Chính Nguyên như bị đao đâm, bị co rút đau đớn một hồi.

Hắn quay đầu đi, không dám nhìn ánh mắt yêu thương của lão giả trước mắt.

Hắn biết rõ trước mắt vẫn là giả tượng, bởi vì sư phụ… sẽ không để cho mình mạo hiểm tiếp tục đi tới.

Sư phụ nhất định sẽ dùng các loại thủ đoạn để đuổi mình đi, chứ không phải để cho mình tiếp tục.

Ngàn vạn ảo trận, biến hóa càng nhiều, càng nhiều sơ hở.

Đây là điều sư phụ dạy bản thân hắn.

Hư ảnh tan đi, nơi đây khôi phục lại yên tĩnh.

Phù tháp tầng thứ bảy mươi này vô cùng trống rỗng, chỉ có một ít phù văn khắc trên vách tường để cho người quan sát học tập.

Vu Chính Nguyên hít sâu một hơi, cất bước đi về phía trước.

“Tiểu Vu.”

Giọng nói hùng hậu vang lên sau lưng.

Hắn nhíu mày quay đầu lại.

“Hà trưởng lão, ngài sao lại ở đây?”

Hà Bất Ngữ đứng ở phía sau, thân hình lúc thì ngưng thực, khi thì hư ảo.

Sắc mặt Vu Chính Nguyên ngưng trọng, chẳng lẽ ảo trận tầng thứ bảy mươi này còn chưa bị phá?

Nhìn thanh niên trước mắt toàn thân là vết thương, Hà Bất Ngữ trầm mặc thật lâu, mới thở dài một hơi.

“Đừng sợ, ảo trận bảy mươi tầng đã bị phá, đây là nguyên thần của ta, để ta… nhìn xem.”

Hắn do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không nói chuyện muốn dẫn hắn rời khỏi nơi này.

Ảo cảnh vừa rồi, hắn xem rất rõ ràng,cuối cùng cũng minh bạch vì sao xưa nay Vu Chính Nguyên luôn ổn trọng lại cố tình bướng bỉnh chuyện xông tháp.

Cũng đã hiểu vì sao… Hắn không muốn bái mình làm sư nữa.

Mỗi khi nghe người khác nhắc tới hai chữ “sư phụ” này, chỉ sợ cũng sẽ khiến trong lòng hắn run lên.

“Tiểu Vu, thân thể nguyên thần của ta chỉ có thể tới đây. Tuy ta không biết làm sao ngươi có thể nhìn ra ảo cảnh tầng thứ bảy mươi, nhưng ta phải nói cho ngươi, mỗi một tầng huyễn cảnh kế tiếp đều không yếu hơn so với tầng thứ bảy mươi, thật giả khó phân. Ngươi tuyệt đối không được lãnh đạm quá mức, nếu không sẽ sinh tâm ma kiếp sinh, ngươi sẽ không còn là ngươi nữa.”

“Cẩn tuân trưởng lão dạy bảo.” Vu Chính Nguyên cung kính hành lễ.

Nhìn thanh niên áo trắng trước mắt, Hà bất Ngữ muốn nói gì, nhưng rồi vẫn lắc đầu.

“Ngươi lại đây.”

Hắn vẫy vẫy tay.

Vu Chính Nguyên mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính tiến lên.

Hà Bất Ngữ giơ tay lên, vỗ nhè nhẹ bả vai hắn, dùng lực lượng nguyên thần giúp hắn chữa trị thương thế. Mà trong lúc hắn không rõ tình hình, một đạo phù quang chui vào cơ thể hắn, ẩn nấp không còn bóng dáng.

“Tiểu Vu, ngươi là một đứa nhỏ tốt, nếu thực sự không vượt qua được một bước, có thể thử đột phá Càn Khôn cảnh, dẫn tới lực lượng thiên địa Càn Khôn trong thời gian ngắn, giúp ngươi diệt trừ hư ảo.”

Nói xong, sắc mặt Hà Bất Ngữ nghiêm túc, ngưng trọng mở miệng.

“Nhưng ngươi phải nhớ, trong Thần Phù tháp có vô số lôi phù lôi phù bất phàm, trong đó có Lôi phù cửu phẩm, tất nhiên sẽ tương minh cùng Càn Khôn lôi kiếp, nếu không tới thời khắc cuối cùng, tuyệt đối không thể hành sự lỗ mãng, uổng công mất mạng.”

“Đệ tử đã rõ.”

Vu Chính Nguyên ghi nhớ phương pháp này, cảm kích hành lễ.

“Được rồi, đi thôi, nếu thật sự đến tầng một trăm, cũng phải thay bổn trưởng lão xem xem nơi đó rốt cuộc có cái gì, ha ha ha!”

Hà Bất Ngữ cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Chính Nguyên.

“Nhất định!”

Vu Chính Nguyên gật đầu, xoay người kiên định bước đi.

“Nhớ rõ, duy trì bản tâm cũng không phải để cho ngươi lạnh lùng mà đi, khi ngươi vì bảo vệ bản tâm mà cố thủ thì cũng không thể đánh mất bản tâm.”

Hà Bất Ngữ mở miệng dặn dò thêm lần nữa, đưa mắt nhìn thân ảnh thanh niên dần dần biến mất giữa cầu thang.

Nhìn tầng mười trống rỗng, hắn há to miệng thở dài một hơi. Thân thể nguyên thần cứ vậy mà tiêu tán.

…

Cùng lúc đó, giữa đình viện thủy tạ nào đó của Thần Phù điện.

“Phụt…”

Liêu Tử Khung đang híp mắt hút trà thì bỗng nhiên mặt nóng lên, mùi máu tươi xộc lên gay mũi.

Hắn mở choàng mắt.

“Ta đi… Sư đệ, lại chơi khổ nhục kế, hôm nay cho dù ngươi có phun một ao máu ta cũng sẽ không tin tưởng, ta thật sự không có tài nguyên.”

“Con mẹ nó chứ… Lần này là thật.”

Hà Bất Ngữ tức giận trừng mắt nhìn hắn, run rẩy nhấc tay lau đi máu tươi ở khóe miệng.

Nhìn ra vẻ suy yếu của hắn không giống như đang làm bộ, Liêu Tử Khung cau mày, vội vàng tiến lên dò xét.

Vừa dò xét, sắc mặt hắn trở nên âm trầm, thấp giọng chất vấn.

“Năng lượng nguyên thần của ngươi đâu?”

“Chỉ có thế thôi.”

“Đã đi đâu rồi?”

“Cho Tiểu Vu.”

Sắc mặt Liêu Tử Khung khó coi, lên tiếng mắng chửi.

“Ngươi cũng biết mất một phần nguyên thần, chính là tổn thương bản nguyên, đời này ngươi đều không thể tiến vào cảnh Chân Tổ!”

“Bà nó, dù sao nhiều năm như vậy cũng không tiến, không tiến thì không vào.”

Hà Bất Ngữ bĩu môi, cũng có chút thái độ không sao cả.

“Hồ đồ quá rồi!”

Liêu Tử Khung ngẩng đầu lên, hận không thể tát hắn một cái, thở dài không thôi.

“Chẳng phải ngươi muốn đi kéo Tiểu Vu ra à, sao lại làm ngược lại mang nguyên thần lực của mình cho hắn rồi!?”

“Hắn sẽ không đi ra.” Sao không lắc đầu một cái.

“Vì sao?”

Hà Bất Ngữ nhấc tay quơ quơ trước mắt một cái, phù quang lóe lên, tái hiện một màn trong ảo cảnh chính mình vừa mới chứng kiến.

Đợi xem xong, Liêu Tử Khung mở miệng, trầm mặc.

“Huyễn cảnh tương liên, ngươi thật sự nhẫn tâm để hắn mang tâm ma như vậy đi xông tháp?”

“Hắn… rốt cuộc muốn tự tay giết chết sư phụ mình bao nhiêu lần mới có thể xông qua đỉnh tháp?”

“Hắn mà xông tới đỉnh tháp, còn là hắn sao?”

Sau một hồi hỏi liên tiếp, Hà Bất Ngữ lắc đầu.

“Ta không biết, nhưng ta sẽ không ngăn cản hắn.”

Hắn nhìn lão giả áo vàng trước mặt, nói tiếp, “Nếu khi đó ngươi không ngăn cản ta, có lẽ sư phụ…”

“Đủ rồi đấy!”

Liêu Tử Khung nghiêm nghị phất tay áo, lúc trước trông hắn có vẻ không đàng hoàng nhưng giờ đây sắc mặt hắn đã âm trầm khó coi vô cùng.

Hắn quay người đưa lưng về phía Hà Bất Ngữ, hít sâu một hơi.

“Cho dù ngươi lưu lại lực lượng nguyên thần thì cũng vô dụng.”

“Ta còn dạy hắn độ kiếp trong tháp, dẫn Càn Khôn cửu kiếp chống lại sức mạnh Phù tháp.”

“Nhưng lôi phù trong Phù tháp…” Liêu Tử Khung đang định mở miệng thì chợt nhớ tới điều gì đó, chau mày nhìn người trước mặt.

“Nguyên thần truyền sét, dẫn động Thiên Kiếp?”

“Đúng vậy, đây cũng là ngươi dạy ta, nhưng lần đó thất bại, ngươi thiếu chút nữa bị lôi thần đánh chết, ta cũng thiếu chút nữa chết trong tháp.”

Hà Bất Ngữ nhún vai.

“Lần này để Tiểu Vu thử một chút.”

“Ngu xuẩn, ta có nguyên thần thứ hai mới dám làm như vậy, ngươi chỉ có một nguyên thần, nếu bị đánh cho tan thành mây khói thì làm sao bây giờ?”

“Ngươi tu luyện nguyên thần thứ hai bao giờ?” Hà Bất Ngữ không khỏi sửng sốt.

“Ngươi muốn quản ta?”

“Dù sao thì bây giờ cũng đã muộn rồi, ai bảo ngươi giấu ta.”

Hà Bất Ngữ buông tay, dáng vẻ vô lại.

“Ngươi!”

Liêu Tử Khung tức giận, nhưng lại không biết phải làm sao.

Hắn thở dài, lắc đầu không nói.

Từ chuyện đó, về các phương diện sự tình, hắn đều thiên vị sư đệ của mình.

Bởi vì lần đó… có lẽ là do hắn chọn sai, cho nên sư phụ mới đi về cõi tiên.

Chương 313: Đại điển thu đồ của Linh Phù sơn

Ngày lại ngày, đêm nối đêm.

Khi những bông tuyết đầu tiên rơi trên bia đá cổng Linh Phù Sơn, mùa đông đã về.

Những ngày sau đó, tuyết rơi liên miên, phong tỏa đường lên núi.

"Sao năm nay giá rét đến nhanh thế, năm ngoái vào thời điểm này vẫn chưa có tuyết rơi."

Đệ tử trên đường lên núi mặc áo bông, xoa tay hà hơi.

"Ai mà biết được, mau quét tuyết đi, Đại điển Linh Phù sắp bắt đầu rồi, lát nữa sẽ náo nhiệt lắm đây."

"Lau sạch nước mũi đi, đừng làm mất hình tượng Linh Phù Sơn của chúng ta."

Vài đệ tử trêu chọc nhau, ai nấy đều lộ rõ vẻ vui mừng. Bao nhiêu năm trôi qua, Linh Phù Sơn cuối cùng cũng không còn ảm đạm như trước, mà một lần nữa vang danh khắp nơi.

Người đến bái sư không dứt.

Chưởng môn đích thân chọn ngày hôm nay làm ngày Đại điển thu nhận đệ tử của Linh Phù Sơn.

Bất kỳ ai vượt qua được thử thách đều có thể bái nhập Linh Phù Sơn, trở thành đệ tử ký danh, nếu biểu hiện xuất sắc, còn có cơ hội được các vị phong chủ trưởng lão đích thân thu nhận làm đệ tử.

Bình minh ló dạng, phản chiếu ánh sáng trên những bông tuyết trắng xóa, khiến toàn bộ Linh Phù Sơn như chốn bồng lai tiên cảnh.

Trên đường lên núi, từng đoàn người nối đuôi nhau lên núi.

"Làm phiền vị sư huynh này thông báo một tiếng, Hàn gia Thiên Phong Thành đến bái sơn."

"Vọng Mộc Sơn Bắc Minh Triều, Thẩm Đồ Tiểu Tuyết đến bái sơn."

Bên ngoài đạo tràng Linh Phù Sơn, Huyền Ngọc Tử, Triệu Thành và nhiều cao tầng khác của Linh Phù Sơn đã an tọa.

Nhìn những người trẻ tuổi ngày càng đông bên dưới, Huyền Ngọc Tử nở nụ cười mãn nguyện.

"Lão Mộc à, Linh Phù Sơn của chúng ta đã bao nhiêu năm rồi không náo nhiệt như thế này?"

Triệu Thành cười ha hả, tay cầm chơi một thỏi vàng.

"Đã nhiều năm rồi, lão phu suýt nữa thì tưởng Linh Phù Sơn từ nay sẽ suy sụp, trở thành tông môn hạng ba."

Mộc trưởng lão vuốt râu, cười gật đầu nhìn sang một bên.

"Tất cả những điều này đều nhờ phúc của Thẩm trưởng lão, bây giờ ai mà không biết Linh Phù Sơn chúng ta có một Luyện dược sư bát phẩm, ai mà không biết Linh Phù Sơn chúng ta ngày nay đã khác xưa, liên tiếp có hai đệ tử lọt vào Thiên kiêu bảng?"

Thẩm An Tại cười ha hả: "May mắn thôi, may mắn thôi."

"Được rồi, Đại điển sắp bắt đầu, các vị đã chuẩn bị xong đề thi chưa?"

Huyền Ngọc Tử liếc nhìn mọi người, ho khan nói.

“Thẩm An Tại, Chính Nguyên không có ở đây, đề thi của Thanh Phù Phong ta giao cho ngươi, ngươi đã nghĩ thế nào rồi?”

“Đã nghĩ xong rồi.” Thẩm An Tại cười toe toét bí ẩn.

Huyền Ngọc Tử gật đầu, lại liếc nhìn về phía hắn, cau mày nói: “Hôm nay là ngày trọng đại như vậy, sao Thanh Vân Phong chỉ có một mình ngươi đến, bọn Mộ Dung Thiên đâu?”

“Bọn họ đều đang bận, không phải bọn họ thu nhận đệ tử, đến làm gì.” Thẩm An Tại cười ha hả.

Mộ Dung Thiên đang luyện kiếm trong Đạo phủ, Thiên Nhạc đang nghiên cứu Tam thập lục cổ pháp ở Thiết Đường, còn Cảnh Tuyết… hôm nay lại là ngày phát độc, nàng đã ra ngoài, ngày mai mới về.

“Đệ tử Thanh Vân Phong của ngươi quá ít, hôm nay hãy tuyển thêm một số đệ tử, tổng không thể để ngươi, một vị phong chủ, phải đích thân làm những việc vặt vãnh như nhổ cỏ quét tuyết chứ?” Triệu Thành lên tiếng.

Bên kia, nữ tử sau lưng Mộc trưởng lão do dự rồi vẫn lên tiếng: “Thẩm trưởng lão, sư huynh Vu bao giờ thì về?”

“Hắn ấy… có lẽ còn phải một thời gian nữa.” Thẩm An Tại cũng có chút không chắc chắn.

Mọi người nói chuyện phiếm với nhau, Huyền Ngọc Tử tiến lên bắt đầu bài phát biểu khai mạc mà nhiều năm nay chưa từng nói.

Đám người bái sơn ở quảng trường bên dưới lập tức im lặng, lắng nghe.

“Thẩm trưởng lão, ngươi xem tiểu tử nhà họ Hàn kia có vẻ không tệ, tướng mạo khôi ngô, hơn nữa Hàn gia cũng là gia tộc tu kiếm, tổ tiên được cho là từng xuất hiện Kiếm tiên, biết

đâu tiểu tử này cũng có chút thiên phú về kiếm đạo, ngươi không cân nhắc sao?" Mộc trưởng lão vuốt râu nói.

"Tu kiếm đều là những kẻ cố chấp, không thu."

"Vậy thì tiểu nữ nhà họ Thẩm Đồ kia cũng rất có thiên phú về dược đạo, mười tuổi đã bước vào ngưỡng cửa dược đạo, bây giờ mười hai tuổi đã trở thành Luyện dược sư nhị phẩm, nghe nói trưởng lão nhà nàng còn là khách khanh của Dược Vương Cốc, không ngờ năm nay không đến Dược Vương Cốc bái sư, ngược lại chạy đến đây, e rằng Dược Vương cũng phải buồn bã lắm đây."

"Lão Từ thấy thế nào?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía một thiếu nữ mặc áo bông màu xanh lam, đôi mắt to tròn chớp chớp tò mò nhìn xung quanh, có chút tinh quái trên quảng trường.

"Nàng ấy không phải đến bái Linh Dược Đường của ta sao?" Từ Hoan nhếch mép.

Sau hơn nửa năm tu luyện lại, cuối cùng hắn cũng trở về cảnh giới Khí Hải. Mờ mờ có dấu hiệu ngưng khí quy nguyên, cũng coi như họa vô đơn chí.

Tất nhiên, trong đó không thể thiếu sự giúp đỡ của Thẩm An Tại.

Dù sao thì tu vi của lão tiểu tử này trước đây bị lão nhị phế bỏ, không giúp hắn một chút thì có hơi không ổn.

"Ngươi còn khá có tự tri chi minh."

Triệu Thành cười ha hả: "Tiểu nha đầu nhà họ Thẩm Đồ kia rõ ràng là nhắm vào Thẩm trưởng lão, dù sao thì Luyện dược sư bát phẩm, cả Nam Quyết Vực này chỉ có một người."

"Tiểu tử kia cũng không tệ, trông có vẻ khá thông minh."

Trong lúc nói chuyện phiếm, Huyền Ngọc Tử cũng đã nói một tràng dài, cuối cùng quét mắt nhìn toàn trường, cao giọng nói: "Đại điển thu nhận đệ tử của Linh Phù Sơn, bây giờ bắt đầu, do các vị trưởng lão các phong ra đề, tất cả những ai vượt qua đều có thể tự do lựa chọn bái phong!"

"Quan thứ nhất, Thanh Khê Phong!"

Theo tiếng hô lớn của hắn, Triệu Thành cười ha hả đứng dậy, bước về phía trước. Trong tay hắn xuất hiện một số viên đá, như Thiên nữ tán hoa rơi xuống.

"Mỗi người các ngươi có từ ba đến năm viên đá này, ta không quan tâm các ngươi dùng cách gì, cứ bán ở đây, bán được càng nhiều tiền càng tốt, cơ hội vượt qua càng lớn, mà người có càng nhiều đá trong tay, cơ hội vượt qua cũng càng lớn, nhớ là không được dùng võ lực!"

"Nửa canh giờ, các ngươi có thể bắt đầu."

Theo tiếng nói của hắn vang lên, cả trường náo loạn.

"Tiền nhiều có thể qua, đá nhiều cũng có thể qua, đây rốt cuộc là đề thi gì, kỳ quái như vậy sao?"

"Đúng vậy, chưa từng nghe nói qua có thể dùng cách này để kiểm tra tư chất của một người?"

"Tại sao hắn có năm viên đá, mà ta chỉ có ba viên?"

Trên khán đài, Mộc trưởng lão và Huyền Ngọc Tử cũng đầy vẻ bất lực.

"Lão Triệu à, ngươi đúng là biết tính toán, đệ tử có thiên phú cao ngươi không thu, lại bắt đầu đào bới những đệ tử có thể giúp ngươi sinh tiền đẻ bạc rồi?"

"Hừ, thiên phú cao thì ta lại không tranh nổi với các ngươi, hà tất phải phí tâm, huống hồ, nếu không có bản trưởng lão kiếm tiền, ngươi tưởng kinh phí của Linh Phù Sơn đều từ đâu

mà có, ngươi tưởng tiền lo linh dược linh thảo, bảo dưỡng linh khí, quần áo của các ngươi mỗi năm đều là gió thổi đến sao?!" Triệu Thành bĩu môi nói.

Mọi người nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khổ. Bên dưới, một đám người bái sơn đã bắt đầu tranh giành.

"Chư vị, ta Hàn Tuyệt trả giá, một ngàn lượng vàng một viên đá, bao nhiêu cũng thu!" Một thiếu niên ăn mặc chỉnh tề, tay đeo nhẫn vàng, lớn tiếng nói, dáng vẻ của một kẻ nhà giàu mới nổi.

"Xì, mới có một ngàn lượng vàng, ta trả một ngàn năm trăm lượng vàng!" Bên cạnh, một thiếu nữ mặc áo lam trắng cũng lớn tiếng nói.

"Ta có năm viên đá, bán cho ngươi hai viên!"

"Huynh đài, ngươi cho ta mượn đá, ta về sẽ dẫn ngươi đến Phù Dung Hiên baocả tháng."

"Cút đi, muốn không công chiếm đoạt của người khác à!?"

Nhìn đám người bái sơn ồn ào bên dưới, Triệu Thành cười ha hả, quan sát tình hình của những người này.

Có người giàu có, chỉ quan tâm đến số lượng đá, không quan tâm đến việc mua một viên đá phải tốn bao nhiêu tiền.

Có người gia cảnh bần hàn, đắn đo giữa việc bái sơn và bán đá kiếm tiền.

Cũng có người chỉ muốn nhìn tình hình trên sân, đứng ngoài quan sát.

Chương 314: Ác đồ xảo trá Lâm Tiểu Cát

“Lão Triệu, ta nói rốt cuộc ngươi đang khảo nghiệm bọn họ cái gì vậy?” Mộc trưởng lão có chút khó hiểu.

“Hắn đang khảo nghiệm khả năng quyết đoán và biết nắm bắt cơ hội kinh doanh, còn phải biết lợi dụng quy tắc.”

Triệu Thành không nói gì, Thẩm An Tại thế mà đã mở miệng trước.

“Ý của ngươi là gì?” Mộc trưởng lão nghi hoặc.

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng.

“Hiện tại trong tay mọi người là ba đến năm khối đá không đồng nhất, người quả quyết, vào lúc này sẽ bắt đầu thu gom đá, đợi đến lúc số đá trong tay những người khác ít hơn, tương đương có một người sở hữu nhiều đá hơn hắn, thông qua tiêu chuẩn tự nhiên sẽ càng nâng cao giá hơn vì vật hiếm vì quý, đến lúc đó bọn họ hoàn toàn có thể đem cục đá trong tay bán đi với giá cao hơn.”

“Đây là lũng đoạn nguồn cung cấp, nâng giá hàng lên, tục xưng là chơi chó.”

Triệu Thành kinh ngạc nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, mắt lộ vẻ tán thưởng.

“Không ngờ Thẩm phong chủ cũng rất có đầu óc buôn bán, có muốn đi theo ta cùng làm ăn không, chúng ta cùng lớn mạnh, sáng tạo thêm huy hoàng?”

“Không hứng thú, ta không thiếu tiền.”

Thẩm An Tại lại bĩu môi, không hứng thú nữa.

Hắn có hai mươi mẫu dược điền có thể tái sinh, lại là Luyện Dược Sư bát phẩm, quả thực không thiếu tiền.

"Ngươi chỉ vừa mới nói về khả năng quyết đoán và biết nắm bắt cơ hội kinh doanh, vậy lợi dụng sơ hở trong quy tắc thì sao?"

Mộc trưởng lão nhíu mày hỏi.

"Ừ, ngươi xem tiểu tử kia đang làm gì."

Thẩm An Tại lại bĩu môi.

Ánh mắt mọi người lại nhìn xuống.

Một tiểu tử vừa gầy vừa đen đang lén la lén lút, tại thời điểm những người khác mua bán nóng bỏng, hắn lại khúm núm nhặt đá ở trên mặt đất.

Từ bộ xiêm nhiều mảnh vá hắn mặc là có thể thấy được gia cảnh của hắn bần hàn.

Muốn mua đá khẳng định không có tiền, cho nên chỉ có thể nghĩ cách khác.

"Nhưng rong lòng lão Triệu hiểu rõ có bao nhiêu đá được tung ra, hắn làm vậy cũng vô dụng, không sợ bị đào thải?"

"Triệu trưởng lão hiểu rõ trong lòng, không có nghĩa là trong lòng đám gia hỏa này cũng hiểu rõ, cụ thể số lượng đá là bao nhiêu bọn họ cũng không biết."

Thẩm An Tại thì mở miệng nhàn nhạt.

Hắn lại xem tiếp, quả nhiên sau khi tên tiểu tử đen gầy kia nhặt được một bao đầy đá xong, liền lén lút lôi kéo người muốn mua cho bằng được đá nhưng lại không quá nhiều tiền.

"Huynh đài, có phải ngươi ngại bọn họ bán đá quá mắc hay không?"

“Tiểu đệ có chút đá, hiện tại bọn họ bán giá một nghìn sáu, ta chỉ cần một ngàn bốn sẽ bán cho ngươi, thế nào?”

Người bị hắn giữ sửng sốt: “Còn có chuyện tốt như vậy?”

“Hết cách rồi, nếu như đều bị bọn họ cầm hết, vậy thì phải lên giá cao hơn rồi, lượng đá trong tay bọn họ giữ càng ít thì đối với chúng ta càng có lợi.”

Tiểu tử đen gầy thở dài mở miệng.

“Như vậy à… Thế nhưng một ngàn bốn ta cũng không lấy ra được.” Người nọ có chút tiếc nuối.

Tiểu tử đen gầy nghe vậy giả vờ do dự, cắn răng mở miệng: “Hay là thế này, ngươi tìm một người kín miệng mà lập nhóm, hai người cùng nhau mua, hai ngàn năm, ta bán ngươi hai khối đá, mỗi người một khối!”

Người nọ nghe vậy sắc mặt vui vẻ, nhưng vẫn có chút lo lắng: “Đá này của ngươi có vấn đề gì không?”

“Ta chân thành như vậy, ngươi nhìn bộ dạng ta giống như gạt người sao, bồi thường một ăn mười! Tất cả mọi người đều muốn thông qua thí luyện, nếu không phải ta cũng thiếu tiền, ta còn có thể tặng không cho các ngươi.”

“Được được được, huynh đệ ngươi chờ một chút, ta đi kêu gọi lập đoàn tới mua!”

“Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để lộ, phải biết kín miệng!”

Tuy rằng động tác nhỏ của hai người rất bí ẩn, nhưng vẫn bị đám người Huyền Ngọc Tử ngồi trên thu hết vào mắt.

Triệu Thành híp hai mắt lại, khóe miệng nhếch lên.

“Mua nhiều giảm nhiều, dùng giả loạn thật, tiểu tử này rất biết chơi.”

Không bao lâu, tiểu tử đen gầy này liền lén lút tìm hơn mười người mua bán.

Giờ phút này, không ít người trong sân đã hài lòng, cảm giác số lượng hòn đá trong tay hoặc là tiền bán được đã đủ để thông qua khảo thí.

Những kẻ không cẩn thận đã bán bán nhiều, hoặc ước lượng được số lượng của mình thấp hơn người khác, lại bắt đầu nóng nảy.

Cũng chính vào lúc này, Hàn Tuyệt kia ho khan một tiếng, mỉm cười tiến lên mở miệng.

"Muốn mua đá sao, ta có, một viên ba ngàn vàng, già trẻ không lừa."

"Ta mua!"

Hắn vừa dứt lời, tên tiểu tử đen gầy kia liền giơ tay lên mở miệng.

"Ngươi mua bao nhiêu?"

"Mười viên."

"Được."

Hàn Tuyệt mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ tới gia hỏa nhìn rách nát nát này, lại có nhiều tiền như vậy.

"Chờ đã, ta muốn tự mình chọn đá trong tay ngươi."

Hàn Tuyệt sửng sốt một chút, sau đó vẫn gật đầu, hai người một tay giao tiền một tay giao hàng.

Sau đó hắn lại giở lại chiêu cũ mua lấy mười viên đá từ tay Thân Đồ Tiểu Tuyết.

Sau khi có được những viên đá này, tiểu tử đen gầy lại giơ viên đá mở miệng.

"Những ai có số lượng đá trong tay ít hơn ba viên có thể đến tìm ta mua với giá một ngàn năm trăm kim một viên, còn cao hơn ba hòn đá, năm ngàn vàng một viên!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhíu mày.

Có ý gì đấy, mua vào ba ngàn, bán đi một ngàn năm?

Mặc dù rất nhiều người không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy, nhưng rất nhanh đã có người động lòng, lập tức đi mua.

Bọn Mộc trưởng lão cùng Tiểu Xuân sững sờ, chỉ có hai người Thẩm An Tại và Triệu Thành là mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Gia hỏa này, không chỉ biết lũng đoạn thị trường, còn muốn chơi cả trò lạm phát?

"Đã đến giờ, tuyên bố kết quả!"

Đợi nửa canh giờ trôi qua, Triệu Thành tiến lên mở miệng.

"Trong tay có hơn bốn hòn đá thật, thông qua, bán được hơn năm ngàn tám, thông qua!"

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, cả một mảnh xôn xao.

"Cái gì, đá thật? Chẳng lẽ còn có đá giả sao?"

"Mẹ kiếp, nhất định là tên tiểu tử đen gầy kia bán hàng giả, ông đây liền nói vì sao hắn dám bán rẻ như vậy, mẹ nó, giả một bồi mười, ngươi bồi thường cho ta đi!"

Lần này, không ít người mua đá từ trên tay Tiểu tử đen gầy đều trợn mắt nhìn hắn.

Bởi vì có người đã bán đi số đá nhập về từ hắn, cho nên hiện tại căn bản không cách nào phân biệt được đá trong tay mình rốt cuộc là thật hay giả.

“Trưởng lão, hắn gian lận, hắn làm giả đá!”

Đối mặt với báo cáo của người khác, Triệu Thành chỉ nhàn nhạt mở miệng.

“Ta chưa từng nói là không thể bán đá giả.”

Đối diện với cảnh mọi người trợn mắt nhìn, tiểu tử đen gầy cười hắc hắc: “Trên mặt đất có rất nhiều đá, chư vị nhặt đủ mười khối coi như là ta bồi thường, ta đâu có nói là ta đền đá thật không phải sao?”

“Tiểu nhân, không biết xấu hổ!”

“Ác đồ xảo trá, ta và ngươi không đội trời chung!”

“Rồi rồi, trên những viên đá giả có vết cắt chữ thập, tự mình phân biệt, đạt tới yêu cầu vừa rồi của ta thì đứng về phía trước một bước!”

Triệu Thành phất tay áo mở miệng.

Đám người vội vàng xem xét, có người lộ vẻ vui mừng đi về phía trước, cũng có sắc mặt âm trầm.

Dù cho là Hàn Tuyệt và Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng phải nhíu mày.

Trong tay bọn họ tuy rằng có hơn mười khối đá, nhưng trong đó có một nửa đều là giả.

Nói cách khác, thật ra bọn họ cũng không có nhiều hơn bao nhiêu viên đá so với lúc đầu.

“Người qua màn gồm Hàn Tuyệt, Thân Đồ Tiểu Tuyết, Lâm Tiểu Cát…”

Tiểu tử đen gầy kia, cũng chính là Lâm Tiểu Cát nghe thấy mình thông qua, thì không chút nào ngoài ý muốn, cười hắc hắc, một bộ dạng ti tiện.

Chỉ có hắn biết được số lượng đá thật đá giả là bao nhiêu, sau khi lẫn lộn thị trường, nguồn hàng chân chính cũng chỉ có hắn biết.

Cho nên… nói chính xác hơn là hắn đã khống chế kết quả trận tỷ thí này.

"Trận tiếp theo, do Thẩm trưởng lão thay mặt Thanh Phù phong ra đề mục!"

Thẩm An Tại chậm rãi đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu tử đen gầy xấu xí phía dưới, mắt lộ vẻ thưởng thức.

Tiểu tử này, có vẻ đủ ti tiện.

…

Chương 315: Ngươi còn chưa đủ qua loa sao?

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người trung niên áo trắng, thân mặc áo bào trắng, tóc mai chỉ bạc.

Tiên phong đạo cốt vô cùng xuất trần, toàn thân trên dưới không có nửa điểm khí tức tiết ra ngoài, phảng phất không có chút tu vi nào của lão giả thế tục.

"Phản phác quy chân, nhất định là phản phác quy chân!"

"Không ngờ cảnh giới của Thẩm trưởng lão đã đến loại cảnh giới vô cùng thần kỳ này, vậy mà một chút khí tức cũng không lộ ra ngoài!"

"Đúng vậy, đây chính là vị Thẩm trưởng lão danh chấn Trung châu kia sao, nếu đặt ở ngõ nhỏ bên đường, ta thật đúng là không nhất định có thể nhìn ra!"

Theo Thẩm An Tại ra sân, trên quảng trường xôn xao một trận, đa phần người trẻ tuổi đều mắt nổ đom đóm, ý sùng bái trong lời nói.

Thân Đồ Tiểu Tuyết mở to đôi mắt, vẻ mặt sùng kính.

Lần này phụ thân để nàng ngàn dặm xa xôi đến Đại An triều, chính là vì bái nhập môn hạ Thanh Vân phong, đi theo Thẩm trưởng lão học tập y thuật.

Hàn Tuyệt bộ dáng nhà giàu mới nổi cũng chắp tay hành lễ, ánh mắt kiên định.

Vì để Hàn gia phong sinh thủy khởi, có thể có cái cớ tốt đứng ra bên ngoài làm ăn, hắn cũng cần phải bái nhập môn hạ

của Thanh Vân phong mới đúng.

Lâm Tiểu Cát cũng giống như thế, hắn thu hồi lại bộ dáng ti tiện kia, đáy mắt có chút mong đợi.

Thẩm An Tại nhìn lướt qua toàn trường, ho khan một tiếng rồi nghiêm nghị mở miệng.

"Hôm nay bản trưởng lão thay mặt Thanh Phù phong ra đề thi, đề mục cũng rất đơn giản, Thanh Phù phong lấy Phù đạo làm gốc. Phù giả, mượn lực thiên địa, ngộ được Càn Khôn cùng cực, xảo thủ vẽ núi sông, đề bút an thiên hạ."

"Muốn trở thành phù tu, ngoại trừ cần trời sinh tinh thần lực cường đại, càng cần khéo tay."

Thẩm An Tại vung tay áo, vô số linh kiện đèn lồng theo gió bay về phía tay mọi người.

"Những chiếc đèn lồng chưa hoàn chỉnh này, các ngươi phải lắp ráp xong trong vòng một nén nhang."

Mọi người lấy được đồ vật, phần lớn đều lộ vẻ mặt vui mừng.

Chỉ là lắp ráp một cái đèn lồng mà thôi, không tính quá khó khăn.

"Tiểu Xuân."

Thẩm An Tại gọi một tiếng.

"Vâng, Thẩm sư thúc."

Nữ tử sau lưng Mộc trưởng lão tiến lên, cầm bút vẽ phù lục đơn giản trong hư không.

Thiên địa linh khí lập tức bị dẫn dắt, từ từ lưu chuyển về phía nàng.

"Đây là Tụ Khí phù nhất phẩm, ba mươi hai đường vân cần một nét vẽ, không được gián đoạn, lắp ráp thành đèn lồng

xong, lại vẽ phù này lên, liền coi như thông qua.”

Theo yêu cầu thứ hai hạ xuống, mọi người lúc này mới nghiêm túc lên.

Chỉ cần lắp cái đèn lồng thì không khó, nhưng còn phải vẽ ra nhất phẩm phù, điều này lại làm cho độ khó tăng lên không chỉ mấy lần.

“Hắc, cũng may phụ thân ta từ nhỏ đã bắt ta nghiên cứu vẽ công, vẽ phù hắn là không khó.”

Sau khi hương bắt đầu cháy rừng rực, rất nhiều người trong khu vực bái phỏng cũng bắt đầu bận rộn.

Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng phải nghiêm túc hơn một chút, thân là luyện dược sư như nàng, đương nhiên không cần nhiều lời.

Bàn tay nhỏ bé của nàng lật qua lật lại, tốc độ rất nhanh, chỉ mấy hơi thở đã lắp ráp xong đèn lồng.

Sau đó cầm lấy bút Thẩm An Tại đưa cho, bắt đầu thử diễn luyện phù lục trên không.

Tụ Khí phù của Tiểu Xuân vẫn luôn xoay quanh ở trên trời cao, cung cấp hình mẫu cho mọi người quan sát.

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh.

So với hành động của Lâm Tiểu Cát ở cửa trên, phần lớn mọi người đều thông qua thí luyện.

Lần này khảo nghiệm là thực lực chân chính.

Thân Đồ Tiểu Tuyết là người đầu tiên hoàn thành, hoa đăng và phù văn trong tay nàng lập loè, chỉ một lần thử đã bắt đầu chậm rãi dẫn dắt thiên địa linh khí.

Mặc dù không có hiệu quả cường đại bằng Tiểu Xuân Tụ Khí phù, nhưng lần đầu tiên đã có thể thành công.

Điều này cho thấy nàng rất có thiên phú trên phương diện Phù đạo.

Người thứ hai hoàn thành là Hàn Tuyệt của Hàn gia.

Lần đầu tiên hắn vẽ Tụ Khí phù thất bại, phù văn tán đi, mới thành công lần thứ hai.

Sau đó là người thứ ba… người thứ tư…

Về phần Lâm Tiểu Cát, hắn đã thất bại nhiều lần, rất vất vả mới thành công ngay trước khi cây hương kia vừa cháy hết.

Sau khi cháy hết một nén nhang, Thẩm An Tại cũng không mở miệng hô ngừng, mà tiếp tục nhìn sân đấu.

Mấy trăm người chỉ có một phần mười người đã hoàn thành đề thi trong thời gian quy định, còn lại đều là vẻ mặt thất vọng, lựa chọn buông tha.

Mà cũng có một số người thấy Thẩm An Tại còn chưa mở miệng hô ngừng, liền cắn răng tiếp tục vẽ bùa, cũng không từ bỏ.

Lúc thời gian trôi qua thêm nửa nén hương, Thẩm An Tại mới lựa chọn mở miệng.

"Được rồi, thời gian đã đến, kỳ thi chấm dứt, người hợp lệ có bốn mươi bảy người, nhớ kỹ đến lúc đó đưa những hoa đăng đã được hoàn thành này đến Thanh Vân phong."

"Thẩm trưởng lão, không đúng, lúc nén nhang thứ nhất đốt xong, rõ ràng chỉ có ba mươi mốt người hoàn thành mới đúng, người phía sau là đã vượt quá thời gian."

Hàn Tuyệt cảm thấy khó hiểu.

Những người bị tính là hoàn thành khi vượt quá thời gian cũng khẩn trương hẳn lên.

Thẩm An Tại liếc bọn họ một chút, mở miệng nói.

“Kiểm tra của Thanh Phù phong và Thanh Vân phong là cùng lúc, vô luận làm xong khảo hạch nào, cũng đều được tính là thông qua.”

“A?”

Bên dưới khán đài xôn xao, mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu là có ý gì.

Mặc dù Huyền Ngọc Tử và đám người Triệu Thành cũng sửng sốt, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Vừa rồi ta đã nói với các ngươi, thời gian một nén nhang, là thời gian lắp ráp đèn lồng, nhưng không bao gồm thời gian vẽ phù lục. Các ngươi có ít người sau khi hết giờ liền lựa chọn buông tha, mà có ít người vẫn như cũ thử nghiệm, tranh đoạt từng giây để vẽ phù lục. Mà thường thường chỉ có người biết có thể sẽ thất bại, nhưng vẫn kiên trì nếm thử, mới có thể đạt được chút thành tựu.”

Thẩm An Tại bình thản mở miệng, giọng nói theo gió mát truyền vào bên tai mỗi người.

“Thì ra là thế…”

“Không hổ là Thẩm phong chủ, đề thi như thế quả nhiên ngoài dự đoán của mọi người.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Thẩm An Tại mỉm cười, quay người trở về ngồi xuống.

Huyền Ngọc Tử và Mộc trưởng lão nhìn hắn với ánh mắt cổ quái.

“Không lẽ ngươi lười ra đề cho phong mình đến mức như vậy sao?”

“Ách…”

Thẩm An Tại ho khan một tiếng, hiên ngang lẫm liệt nói: "Cái gì, Linh Phù đại điển chính là sự kiện trọng yếu tuyển chọn nhân tài cho Linh Phù sơn ta, Thẩm mỗ sao có thể qua loa như vậy?"

"Ngươi còn chưa đủ qua loa sao?"

"Khụ khụ…"

Thẩm An Tại lúng túng sờ cái mũi.

Huyền Ngọc Tử lắc đầu: "Vẽ phù còn có thể lý giải, ngươi để cho bọn họ làm đèn lồng làm gì?"

"Khặc khặc khặc, trước kia lão Trịnh có nói qua, khéo tay mới có thể làm phù tu, ta không để cho bọn họ nấu ăn tại chỗ đã là tốt lắm rồi."

"Vậy vì sao ngươi lại bảo bọn họ đưa đèn lồng đến Thanh Vân phong?"

"Khụ khụ… Tất Niên đã gần kề, con người khó tránh khỏi nhớ lại quá khứ, nếu có thể thả đèn hoa do mình tự tay làm khi khảo hạch trong đêm Tất niên đầu tiên sau khi bái nhập sơn môn, chẳng lẽ chưa đủ ý nghĩa sao?"

"Hiếm khi thấy ngươi nghĩ cho môn nhân đệ tử như vậy." Huyền Ngọc Tử hơi kinh ngạc.

Thẩm An Tại ho khan một tiếng, cười nói: "Ừm, tiêu một ngàn vàng chỉ để mua một đồ vật có ý nghĩa kỷ niệm, thật là có giá trị."

"Phụt…"

Triệu Thành đang uống trà liền phun ra một ngụm nước, trừng to mắt nhìn Thẩm An Tại, trong mắt có chút kinh ngạc cùng khâm phục.

“Đậu xanh, lão Thẩm, ngươi còn kiếm được nhiều hơn cả ta?!”

“Đâu có đâu có, so với Triệu trưởng lão thì còn kém xa lắm.”

Thẩm An Tại khiêm tốn mở miệng.

Nhìn hai thương nhân lòng dạ hiểm độc thổi phồng lẫn nhau, Huyền Ngọc Tử và Mộc trưởng lão nhìn nhau, đều bất đắc dĩ cười khổ.

Được lắm, một người ép đệ tử cống hiến sức lao động, một ép ép vốn liếng của đệ tử.

Hai người này thật biết hút máu.

Chương 316

Kế tiếp, Mộc trưởng lão cùng Lăng Phi Sương an bài thí luyện.

Mộc trưởng lão ngược lại là đơn giản, kiểm trắc khí lực, kinh lạc vân vân, người hợp cách coi như là thông qua.

Chỉ sợ là trong năm phong, hắn là người có khảo nghiệm đứng đắn nhất.

Bởi vì Lăng Phi Sương an bài…

Là tất cả mọi người đều đánh một trận với Tiêu Vân của Thanh Loan phong.

Bắt những người tốt xấu lẫn lộn, chưa từng tu luyện qua, tuổi nhỏ non đời này phải va chạm.

Tiêu Vân tốt xấu gì cũng nhập môn đã nhiều năm, bây giờ là một võ giả Khí Hải cảnh hậu kỳ, đối phó với bọn trẻ con miệng còn hôi sữa này, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cũng không phải là nói đánh bại nàng mới tính thông qua, mà là có thể nghĩ biện pháp sống qua thời gian một nén nhang dưới tay nàng, coi như thông qua.

Tuy là như thế, cửa ải này cũng đào thải số người nhiều nhất.

Mấy trăm người, chỉ thông qua bốn người.

Trong đó mặc dù tu vi của Thân Đồ Tiểu Tuyết và Hàn Tuyệt không cao như vậy, nhưng họ lại dựa vào việc nuốt thuốc để kéo dài một nén nhang.

Hai người còn lại, một trong số đó là con nối dõi của Bạch Ngọc Đại tướng quân, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và thực lực mà thông qua.

Về phần người cuối cùng…

Khiến cho tất cả mọi người có chút ngạc nhiên, là tiểu tử đen gầy thoạt nhìn như ăn mày kia, trên thân còn không có một chút tu vi.

Lâm Tiểu Cát.

Cách hắn qua màn cũng rất kỳ lạ, khiến mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Lúc Tiêu Vân sắp đánh trúng hắn, thì chân hắn hoặc là trượt, ngã xuống đất kiểu Bình Sa Lạc Nhạn, hoặc là hô to "chậm đã", sau đó khi Tiêu Vân thu tay dừng lại thì hắn chạy rất xa, sau đó vung tay nhấc chân một hồi làm ấm người, khi Tiêu Vân sắp mất kiên nhẫn mới mở miệng nói: "Được rồi, sư tỷ có thể tiếp tục."

Tóm lại, hắn thắng rất là quái dị.

Nói là may mắn, nhưng hắn lại bị đánh trúng mấy lần rồi, nói là vận khí không tốt thì mấy lần đánh trúng kia đều là Tiêu Vân tiện tay đánh trúng một kích, không hề đau đớn.

Nói là đáng khinh…

Đó quả thực là rất đáng khinh.

Nhất là vào khoảnh khắc cuối cùng khi Tiêu Vân chẳng thèm để ý đến bất kỳ trở ngại nào mà phóng linh khí lan ra ngoài để công kích thì hắn quát to.

"Ta muốn đổi đối thủ!"

Một tiếng hét này khiến tất cả mọi người choáng váng.

Quá hay, hắn còn có thể chọn đối thủ.

Sau đó Tiêu Vân hỏi: "Ngươi muốn đổi ai?"

Thằng nhãi này cười ha hả chỉ vào Lăng Phi Sương trên đài: "Đổi vị sư tỷ này."

Ngay khi Lăng Phi Sương nhíu mày chuẩn bị đánh hắn, chuyện khiến người ta mở rộng tầm mắt lại xảy ra.

Tiểu tử này trực tiếp quỳ xuống đất, chắp hai tay trước ngực, không hề có tiết tháo mà hô to.

"Đã hết giờ, ta không đánh nữa, ta nhận thua!"

Nói tóm lại…

Hắn dựa vào phương thức không biết xấu hổ cộng thêm vận khí, lành lặn thông qua lần kiểm tra thứ năm.

Trở thành một trong bốn người có thể tự chọn lựa ngọn núi để vào.

Kế tiếp, chính là khâu cho cả bốn người bọn họ lựa chọn muốn bái nhập vào núi nào.

"Thân Đồ Tiểu Tuyết, Hàn Tuyệt, Lâm Tiểu Cát, Bạch Hoàn, bốn người các ngươi muốn bái nhập phong nào trong sáu phong?"

Huyền Ngọc Tử mở miệng hỏi.

Trước kia Linh Phù sơn chỉ có năm phong, theo thứ tự là ngọn núi cao nhất của tông chủ, Thanh Loan, Thanh Phù, Thanh Linh, Thanh Khê, từ sau khi Thanh Vân phong lại lần nữa huy hoàng, lại lần nữa biến thành sáu ngọn núi.

Trong nháy mắt, nhóm người Triệu Thành, Mộc trưởng lão chờ mong nhìn bốn người này.

Bốn người này mỗi người đều có thiên phú đặc điểm riêng, nếu có thể bái nhập môn hạ của mình, tương lai sẽ có hy vọng trò giỏi hơn thầy.

“Bẩm chưởng môn, đệ tử nguyện ý gia nhập Thanh Vân phong!”

Hầu như là trăm miệng một lời, bốn người chắp tay mở miệng.

Thẩm An Tại ngồi uống trà ở bên cạnh xì một tiếng phun nước ra ngoài.

Sau đó ánh mắt u oán của đám người Triệu Thành, Mộc trưởng lão nhìn hắn.

Huyền Ngọc Tử cũng sửng sốt một chút, tất cả các đệ tử đều muốn gia nhập cùng một đỉnh núi, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy, không khỏi nhìn về phía Thẩm An Tại, chờ đợi quyết định của hắn.

“Khụ khụ, tạm thời ta không có ý định thu đồ đệ, hơn nữa bốn người cũng quá nhiều đi, không dạy nổi là không dạy nổi, không thu!”

Thẩm An Tại khoát tay áo, bất đắc dĩ mở miệng.

Chuyện Mộ Dung Thiên cùng Lão Tam còn chưa hết, hắn không muốn nhận thêm đồ đệ tự tra tấn mình.

“Không bằng bốn người các ngươi đổi sang ngọn núi khác đi?”

Huyền Ngọc Tử quay đầu giới thiệu những người khác: “Thanh Khê Phong có Triệu trưởng lão, tu vi Thiên Linh cảnh đỉnh phong, lập tức sẽ đột phá Càn Khôn cảnh, của cải hùng hậu, ngươi đừng tưởng hắn mặt ngoài ăn mặc bình thường, kỳ thực số tiền hắn cất giấu cũng có thể mua được cả tòa Phục Linh thành này.”

Ánh mắt Hàn Tuyệt hơi sáng lên, nhìn thoáng qua Triệu Thành.

“Thanh Linh phong Mộc trưởng lão, tu vi ngang với Triệu trưởng lão, làm người bình dị gần gũi, biết vẽ bùa luyện đan, lại biết quyền cước đao kiếm, có thể nói là mọi thứ đều thông.”

Lời này vừa nói ra, Mộc trưởng lão không khỏi nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, mặt già hơi có chút ý đỏ.

“Còn về hai ngọn núi khác…”

Huyền Ngọc Tử nhìn thoáng qua vị trí trống không của Thanh Phù phong và Lăng Phi Sương, mặt lộ vẻ khó xử.

Liễu Vân Thấm cũng không ở đây, bản thân Lăng Phi Sương còn phải tu luyện, không biết có thể thành đại sư nhận đồ đệ hay không.

“Được rồi, các ngươi tự quyết định đi.”

Hắn khoát tay áo.

Mọi người thương thảo một phen, cuối cùng thấy Thẩm An Tại vẫn thực sự không muốn thu đồ đệ, Hàn Tuyệt đành lùi một bước, bái vào môn hạ của Triệu Thành.

Về phần con nối dõi của Bạch Ngọc Đại tướng quân kia, hắn bái Mộc trưởng lão.

“Vậy hai người các ngươi thì sao?”

Huyền Ngọc Tử nhìn về phía hai người còn lại.

Lâm Tiểu Cát do dự một chút rồi vẫn chắp tay: “Đệ tử vẫn hy vọng có thể bái nhập vào môn hạ của Thẩm trưởng lão ở Thanh Vân phong.”

“Không sai, ta cũng vậy!” Thân Đồ Tiểu Tuyết phụ họa mở miệng.

Thẩm An Tại nhíu mày, Thân Đồ Tiểu Tuyết này thiên phú cũng không tệ, tuy trên dược đạo không bằng Cảnh Tuyết,

nhưng cũng có chút nhạy bén, còn Lâm Tiểu Cát… trừ không biết xấu hổ ra, chỗ nào cũng bình thường.

Tư chất bình thường, thiên phú chiến đấu phổ thông, ngộ tính trung trung, Tinh Thần Lực cũng chẳng có gì lạ.

"Thẩm trưởng lão, ngài hãy thu ta làm đồ đệ đi, được không…"

Thấy Thẩm An Tại nhíu mày không nói lời nào, Thân Đồ Tiểu Tuyết mặt mày cong cong, quắt miệng tiến lên giữ chặt tay áo của hắn, một đôi mắt to trong veo như nước khẽ nháy nũng nịu.

Vốn là tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trẻ con bởi vì trời rét mà ửng hồng rất kích thích lòng người, lần này làm nũng hẳn lên đã trở thành công kích tinh thần chân chính.

"Thẩm trưởng lão, sư phụ ~ ngươi xem đồ nhi một thân một mình chạy đến nơi xa như vậy, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm cự tuyệt đồ nhi ngoài cửa sao, tuyết lớn như vậy… Bên ngoài còn có sài lang hổ báo… Sư phụ, ngài nhận ta đi được không, được không?"

Thẩm An Tại lắc tay, thế công liên tiếp, dở khóc dở cười.

"Tốt tốt tốt, vậy ngươi tạm thời ở lại Thanh Vân phong làm đệ tử ký danh đi."

"Được rồi, sư phụ tốt nhất!"

Thân Đồ Tiểu Tuyết nghe hắn chịu nhượng bộ, bộ dáng vừa rồi còn khoan thai đáng yêu lập tức quay ngoắt, tươi cười rạng rỡ, một đôi mắt cười cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, đi lên ôm lấy Thẩm An Tại, chu miệng moa trên mặt hắn một cái.

"Tạ ơn sư phụ!"

Thẩm An Tại sững sờ một chút, cười khổ một tiếng.

Cái cô nhóc này, tinh quái cổ linh, nhiệt tình tới mức này luôn à?

Bên kia, Lâm Tiểu Cát vừa thấy một chiêu này hữu dụng, ho khan một tiếng bóp bóp nước mắt, bịch một tiếng quỳ gối phía trước ôm lấy chân Thẩm An Tại, vẻ mặt nhăn nhó, lê hoa đái vũ, nghẹn ngào mở miệng.

"Sư phụ~"

"Nam tử hán đại trượng phu, làm bộ làm tịch còn ra thể thống gì, xéo đi!"

Nhìn thấy Thẩm An Tại dùng thái độ bất đồng, Huyền Ngọc Tử và Triệu Thành đều lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Giỏi, chỉ có tiêu chuẩn kép là giỏi.

…

Chương 317: Hoạ quyển của Thân Đồ

Nhìn thấy một chiêu này không được, Lâm Tiểu Cát thở dài một hơi, duỗi tay đón lấy tuyết trắng rơi trên bầu trời, dáng vẻ buồn bã.

Thẩm An Tại đợi người nhìn hắn đều nhíu mày như vậy, không rõ tiểu tử này đang làm trò gì.

"Đành rời Linh Phù biệt sơn môn, chung quy là Lâm Tiểu Cát ta không có cái phúc nguyên này, phí kình tâm tư miễn cưỡng thông qua khảo hạch, lại không cách nào gia nhập, thương thiên bạc ta!"

"Chỉ là không thu Thanh Vân phong, những Phong khác ngươi đều có thể tự chọn một Phong khác."

Thẩm An Tại nhíu mày mở miệng.

Lâm Tiểu Cát lại thở dài, lắc đầu không ngừng.

"Năm phong có một không thu, chỉ có thể nói rõ là Lâm Tiểu Cát ta cuối cùng vẫn thiên phú thua thiệt, tài nghệ không bằng người, sinh không gặp thời, nào có mặt mũi lại chọn phong môn khác chứ?"

Nhìn lời hắn nghiêm trang, Huyền Ngọc Tử đột nhiên kéo Thẩm An Tại đi, hạ giọng nói.

"Thẩm An Tại, nếu ngươi không thu tiểu tử này, ta hoài nghi ngươi không thu hắn. Đến lúc đó hắn nói Linh Phù sơn ta giở trò, nói chuyện không giữ lời, rõ ràng đã nói thông qua

Ngũ Phong khảo hạch là có thể tự chọn, kết quả hiện tại ngươi không thu, việc này rất khó.”

Thẩm An Tại sững sờ, nhìn thoáng qua Lâm Tiểu Cát.

Loại chuyện này… Có lẽ tiểu tử này thật sự làm được?

Nhìn thấy hai người châu đầu ghé tai giống như đang thương lượng, Lâm Tiểu Cát rèn sắt khi còn nóng, quỳ một gối xuống đất.

“Thực không dám giấu giếm, vãn bối vượt bao thiên sơn vạn thủy tới đây chỉ là vì muốn nhìn thấy chân nhan của Thẩm trưởng lão. Hôm nay tâm nguyện đã thành, chết cũng không hối tiếc. Dù trưởng lão không thu vãn bối, vãn bối cũng tuyệt đối không oán hận, tuyệt đối sẽ không đi. Mặc dù tất cả mọi người đều thấy được đệ tử thông qua ngũ phong khảo hạch, nhưng trưởng lão không muốn thu, đó chính là do nguyên nhân của riêng vãn bối!”

Mọi người vẻ mặt cổ quái, nhìn Lâm Tiểu Cát nhả “Lời tâm huyết”, dõng dạc hùng hồn.

Tiểu tử này… lại nói tuyệt không oán than, lại một đống lớn lời như vậy, chết cũng không tiếc…

“Nghe nói đệ tử dưới trướng trưởng lão tuy nhiều, lại không có con nối dõi, nếu trưởng lão không vứt bỏ, Tiểu Cát nguyện bái làm nghĩa phụ, không cầu sở học võ đạo, chỉ cầu có thể hầu hạ nghĩa phụ, giải ưu khó cho ngài!”

Những lời này vừa dứt, dù là Thân Đồ Tiểu Tuyết hay Hàn Tuyệt, hoặc là Lăng Phi Sương, Huyền Ngọc Tử đều há hốc mồm, đầy khiếp sợ.

Đã gặp qua kẻ không biết xấu hổ, đây còn là lần đầu tiên gặp kẻ không biết xấu hổ như hắn vậy đấy.

Bái sư không thành, muốn nhận cha nuôi là cái gì?

Dù là Thẩm An Tại cũng bị sự vô sỉ của tiểu tử này chấn trụ, nhất thời nghẹn lời.

“Ha ha, Thẩm trưởng lão à, tính tình tiểu tử này ngược lại có chút hợp với ngươi, thu làm nghĩa tử, cũng là một biện pháp không tệ.”

Mộc trưởng lão ở bên cạnh cười ha ha nói.

“Cút sang một bên đi, có ai dám mắng người khác như ngươi vậy không?”

Thẩm An Tại thì lườm hắn một cái, sau đó lại nhìn về phía Lâm Tiểu Cát, rơi vào trầm tư.

Thu Thân Đồ Tiểu Tuyết làm đồ đệ, là do hắn đã cân nhắc qua.

Phần lớn thời gian Cảnh Tuyết đều cần dùng để tu luyện Vạn Độc tâm kinh, lúc này những độc trùng kia đã sắp dùng hết rồi.

Mà nghe nói Thân Đồ gia chính là gia tộc dược đạo đệ nhất Bắc Minh triều, con đường giao thương kéo đến Tây Hoang vực bên kia, so với Mộ Dung gia thì lợi hại hơn nhiều, mua độc trùng càng mau lẹ hơn.

Hơn nữa hắn vốn cũng chỉ dự định để Thân Đồ Tiểu Tuyết đi làm dược đồng ký danh cho Tiêu Cảnh Tuyết mà thôi, cũng không có ý định chân chính thu đồ đệ.

Nhưng hôm nay nhìn Lâm Tiểu Cát, hắn lại có chút động tâm.

Không có gì khác thường, đơn thuần bởi vì gia hỏa này không biết xấu hổ!

Ba vị đệ tử của Thanh Vân phong, phẩm chất đều quá mức nghiêm chỉnh.

Nếu sau này mình không còn nữa, gặp phải tính toán gì đó, khó tránh khỏi không cách nào ứng phó.

Mà với sự vô sỉ khôn khéo của Lâm Tiểu Cát, có lẽ trong tương lai có thể giúp đỡ bọn họ một vài việc.

"Chuyện nghĩa phụ miễn đi, khả năng thu ngươi làm đồ đệ cũng không lớn, nhưng nếu ngươi nguyện ý thì đến Thanh Vân phong làm tạp dịch quản sự, tu luyện công pháp các loại bình thường, giống như Tiểu Tuyết, đi chủ phong do chấp sự trưởng lão truyền thụ."

"Đa tạ nghĩa phụ thành toàn!"

Lúc này Lâm Tiểu Cát đại hỉ quỳ xuống đất, hành đại lễ.

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, ánh mắt nhìn qua một bên, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

"Không biết xấu hổ, tiểu tử này thật không biết xấu hổ!"

"Ác đồ xảo trá, ngươi đáng chết!"

Lâm Tiểu Cát thành công, lại làm cho những người không có biện pháp gia nhập Thanh Vân phong kia cắn vỡ răng.

Ngay cả chỉ có một cái tên ở Thanh Vân phong, nhưng chỉ cần có thể ở cùng một ngọn núi với Thẩm trưởng lão, còn sợ không học được gì sao?

Hắn tùy tiện chỉ điểm một hai câu cũng có thể khiến người ta thu hoạch không ít, nhìn thử hai tên đồ đệ kia của hắn, bây giờ cũng là cường giả thanh danh lan xa!

"Hắc hắc, nghĩa phụ, bả vai người đau nhức không, để ta xoa bóp cho người?"

Lâm Tiểu Cát mỉm cười tiến lên, cũng không để ý Thẩm An Tại có nói chuyện hay không, nắn vai cho hắn.

Lúc đầu Thẩm An Tại dự định cự tuyệt, bỗng nhiên phát hiện tiểu tử này vẫn rất chịu làm việc, theo đó là cảm giác rất thoải mái, cũng chỉ được nửa phút là đã híp mắt "Ừ" một tiếng.

"Không biết xấu hổ." Thân Đồ Tiểu Tuyết ở một bên nói ra.

"Như nhau, hai chúng ta không cần phân biệt tiểu đại, ngươi không phải cũng rất vô sỉ sao, lần đầu tiên gặp mặt, đã ôm nghĩa phụ ta làm nũng, ngươi có từng làm nũng với cha ngươi như vậy à?"

"Ngươi…"

Luận về mồm mép, Thân Đồ Tiểu Tuyết nào phải là đối thủ của Lâm Tiểu Cát, tức giận đến đỏ mặt, vung vẩy phấn quyền điên cuồng.

"Ngươi nói thẳng cho ta biết một chút, tại sao ngươi cứ nhất định phải gia nhập Thanh Vân phong?"

Thừa dịp Huyền Ngọc Tử sắp xếp cho những người bái sơn khác, Lâm Tiểu Cát vừa xoa bóp tay cho Thẩm An Tại, vừa hiếu kỳ hỏi thăm.

Thân Đồ Tiểu Tuyết cúi đầu nhẹ giọng nói: "Ta… tới báo ân."

"Báo ân?"

Lâm Tiểu Cát cùng Thẩm An Tại sửng sốt một chút, Lâm Tiểu Cát quay đầu nhìn hắn nhiều hơn một chút, hơi nghi hoặc.

Chính mình không nhớ rõ từ lúc nào có ân với Thân Đồ gia.

Gần như toàn bộ Bắc Minh triều mình chưa từng đi qua mà nhỉ?

“ân tình gì?”

Thấy Phong chủ đặt câu hỏi, Thân Đồ Tiểu Tuyết lặng lẽ xuất ra một bức họa quyển.

Trên bức tranh là một nam tử mặc áo bào trắng, hai tay chắp sau lưng đứng giữa suối rừng sơn dã, đạp gió mà đi, tiên ý mờ mịt.

“Tuấn tú bất phàm.” Thẩm An Tại chậc lưỡi mở miệng.

Lâm Tiểu Cát nhìn kỹ một chút, kinh ngạc nói: “Người trên bức tranh này, sao có chút tương tự với nghĩa phụ vậy?”

“Cho nên ta mới nói hắn là tuấn tú bất phàm.” Thẩm An Tại nói thêm một câu.

Đương nhiên, người trên bức tranh kia mặc dù có vài phần tương tự Thẩm An Tại, nhưng cũng không phải hắn.

“Đây là tổ tiên nhà ta truyền lại, Thân Đồ gia chúng ta ngàn năm trước cũng chỉ là một tiểu gia tộc, lúc ấy độc dịch tràn lan, chính là người trên bức tranh này cứu được nhà chúng ta, còn truyền thụ chút y thuật, từ đó về sau nhà chúng ta mới chậm rãi phát triển.”

“Việc này có liên quan gì đến việc báo ân của ngươi?”

Lâm Tiểu Cát nhíu mày.

“Vị ân nhân này lúc ấy nói, nếu muốn báo ân, liền tìm truyền nhân của hắn.” Thân Đồ Tiểu Tuyết mở miệng.

“Truyền nhân?”

Thẩm An Tại sửng sốt.

“Đúng, ngay từ đầu ta cũng không xác định, nhưng sau đó khi dạo chơi ở Phục Linh thành, tận mắt nhìn thấy Mộ Dung sư huynh làm choáng váng chưởng quầy tiệm vải, thế mới

biết, thì ra vị truyền nhân của ân nhân này đang ở Linh Phù sơn."

"Hả?" Thẩm An Tại nhíu mày.

Sau đó, Thân Đồ Tiểu Tuyết phất tay lấy ra ngân châm, phốc phốc đâm vài cái lên người mình.

Chỉ có chín châm, nhưng chín châm này lại khiến ánh mắt Thẩm An Tại co rụt lại.

Đây là…

Huyền Môn Thập Tam châm cải tiến phiên bản rút gọn!

Chương 318: Ý nghĩa của sống và chết

Sắc mặt của Thẩm An Tại cũng nghiêm túc hẳn lên.

Hắn chắc chắn chỉ dạy châm pháp này cho Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên, mà hai người bọn họ cũng chưa được hắn cho phép để tự ý truyền châm pháp này ra ngoài, đây còn là bản đơn giản hoá.

Có lẽ Tiêu Cảnh Tuyết có thể làm được điều này, nhưng Mộ Dung Thiên là không thể nào.

Hơn nữa nghe Thân Đồ Cảnh Tuyết nói, còn là truyền cho Thân Đồ gia từ ngàn năm trước.

Vậy thời điểm này… chỉ có một khả năng.

Thanh Tổ!

Vị Lâm Thanh có danh truyền khắp Thiên Huyền, kỳ tài dược đạo ngàn năm trước, sau đó lại vô cớ mất tích!

Xem ra… người Thân Đồ gia không biết được sở học châm pháp của mình chính là bản cải tiến của Huyền Môn Thập Tam châm.

Chẳng qua cũng đúng, nếu tin tức này tiết lộ, chỉ sợ Thân Đồ gia đã sớm bị người động lòng diệt môn đoạt bảo.

“Việc này sau đó nói sau.”

Thẩm An Tại xua tay, ngăn Lâm Tiểu Cát còn đang muốn hỏi gì đó.

“Vậy còn ngươi, vì sao ngươi nhất định phải tiến vào Thanh Vân phong?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết thu hồi ngân châm, hỏi ngược lại một câu.

“Vì quá mức kính ngưỡng nghĩa phụ, cho nên mới vào.”

“Ngươi… gạt ta!”

“Ta không lừa ngươi, chẳng lẽ ta dám bất kính trước phong chủ Thanh Vân phong nổi danh Nam Quyết vực chúng ta sao?”

“Ta…”

Thân Đồ Tiểu Tuyết nghẹn lời, cắn trộm răng ngà.

Tên Lâm Tiểu Cát này thực sự tức chết!

“Mặc kệ, ta vừa mới nói xong ta vì cái gì nhất định phải gia nhập Thanh Vân phong, ngươi cũng cần nói thật, nếu không không công bằng!”

“Chẳng lẽ ta không nói thì ngươi cắn ta?”

Lâm Tiểu Cát trợn hai mắt nhìn trời.

“Cắn thì cắn!”

Thân Đồ Tiểu Tuyết lập tức tiến lên, ôm lấy tay hắn rồi há mồm cắn xuống.

“Ách, ngươi dám cắn thật, ngươi là chó sao!?”

“Giống như bị chó cắn!”

Thân Đồ Tiểu Tuyết ôm Lâm Tiểu Cát, đôi mắt to có chút hả hê, lúc nói chuyện cũng không khoan nhượng.

“Ta hơn nửa tháng không tắm rửa, bình thường còn ngủ trong đống rác.”

Thân Đồ Tiểu Tuyết vừa rồi còn vui sướng khi người gặp họa bỗng sững sờ, chớp chớp mắt sau đó sắc mặt lập tức xanh mét, lập tức buông lỏng ra.

"Phi phi phi…"

Nhìn đôi hề sau lưng, Thẩm An Tại lắc đầu cười một tiếng.

Hai tiểu tử này, một người tiểu linh tinh quái, một người xảo trá vô sỉ, có lẽ cũng có thể mang đến chút sinh khí hơi khác thường cho Thanh Vân phong.

Chẳng qua…

Thân Đồ gia rốt cuộc có quan hệ sâu xa gì với Thanh Tổ, còn phải tìm thời gian hỏi thăm rõ ràng Thân Đồ Tiểu Tuyết mới đúng.

Có lẽ thông qua manh mối này sẽ tìm được bí ẩn Thanh Tổ vô cớ mất tích năm đó.

Uỳnh uỳnh!

Tuyết lớn ào ào tung bay, bỗng nhiên sấm rền nổ vang, làm đám người giật mình sửng sốt.

Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, tuyết trắng lả tả, giờ phút này bầu trời u ám mây đen, tiếng nổ vang lên bên tai không dứt.

Lực lượng thiên địa lúc này đang dao động, hội tụ về một phương hướng nào đó.

"Thằng ranh con, không phải chỉ dặn phải độ kiếp thì cút xa một chút sao!"

Thẩm An Tại thấy Lôi Minh, lúc này tức giận mắng một tiếng, một bước phóng ra biến mất không thấy gì nữa.

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn biến mất, lại nhìn về phía lôi vân cuồn cuộn trên bầu trời Thanh Vân phong, ánh mắt lập loè.

“Tên Mộ Dung Thiên này cuối cùng cũng sắp trở thành một Kiếm tiên chân chính rồi sao…”

Thẩm An Tại bước ra một bước, trong mấy hơi thở liền bay đến trên không Thanh Vân phong, vung tay áo ngưng tụ lực lượng gió nhẹ, vây kín ba tầng trong Dược viên, sau đó nhìn về phía hậu sơn.

Ầm ầm, một tia sét màu tím to bằng thùng nước giáng xuống từ trên trời mang theo ý Tịch Diệt ầm ầm rơi xuống.

…

Leng keng… Leng keng…!

Trụy tháp đen run rẩy không ngừng, mọi người kinh ngạc không thôi.

“Là Càn Khôn cửu kiếp, chẳng lẽ Vu sư đệ muốn độ kiếp ngay trong Thần Phù tháp?!”

“Lần này xong rồi, nhanh đi tìm trưởng lão, nếu không lôi kiếp dẫn dắt lôi phù trong tháp là hắn mất mạng ngay!”

“Không kịp nữa rồi, hắn đã đến tầng thứ chín mươi, ý của lôi kiếp đã là Ngải Bào.”

Đông đảo đệ tử Thần Phù điện vây xem chau mày, nhao nhao thở dài.

Hơn nửa năm này, bọn hắn cơ bản không có việc gì thì sẽ đến đây nhìn một cái.

Vị Vu sư đệ nhập môn muộn nhất kia đã ở trong tháp hơn nửa năm, dù cho tốc độ xông tháp càng ngày càng chậm, nhưng hắn vẫn không có lựa chọn rời khỏi.

Không có ai biết, đến tột cùng là nghị lực như thế nào đã chống đỡ hắn liều mạng xông tháp như thế.

Nhưng bất tri bất giác, tất cả mọi người dần dần bắt đầu hi vọng hắn thật sự có thể leo lên đỉnh tháp.

Trở thành người duy nhất trong Thần Phù điện lần đầu tiên xông lên đỉnh tháp.

"Hả, chuyện gì thế, sao sau khi lôi kiếp tiến vào lại biến mất?"

"Không thể nào, lôi kiếp chính là thứ khóa chặt khí thế võ giả, sao có thể biến mất được?"

Mọi người nhìn Thần Phù tháp bỗng nhiên yên lặng không còn dị động nữa, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bên trong tháp, tầng thứ chín mươi.

Máu tươi đã đông cứng cả người, tóc tai bù xù chật vật giống như ăn mày, Vu Chính Nguyên khoanh chân ngồi xuống.

Càn Khôn chi lực vô hạn hội tụ quanh thân hắn, hóa thành phù văn lập loè, tràn vào trong cơ thể hắn.

Mà ở chỗ bả vai hắn, một đạo phù văn huyền diệu khó giải thích dâng lên, hào quang toả ra bốn phía, hóa thành một bóng người hư ảo.

Không phải ai khác, chính là mảnh nguyên thần của Hà Bất Ngữ.

Hắn đứng sau lưng Chính Nguyên, từng đạo lôi quang bị dẫn dắt, ùa về phía thân thể nguyên thần của hắn, nổ lốp bốp không thôi.

Thần Phù điện, một nơi nào đó giữa mảnh đất trống sau núi.

"Phụt…"

Chân thân Hà Bất Ngữ phun ra một ngụm máu tươi, trong huyết dịch ẩn chứa lôi quang màu tím.

Liêu Tử Khung một mực canh giữ ở bên cạnh, ánh mắt lập tức ngưng trọng.

"Bắt đầu rồi…"

Trong mắt hắn tràn đầy lo âu, lượn trái phải qua lại kiểm tra đại trận bày ra xung quanh mấy ngày nay có sơ suất hay không.

Sau khi xác định không có sai, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nhìn người ngồi xếp bằng ở trung tâm đại trận.

"Giúp người độ kiếp, đây chính là phạm vào thiên địa tối kỵ, uy lực lôi kiếp tăng lên gấp đôi, ngay cả ta cũng không dám khinh thường, ngươi cái tên này… Ai!"

"Chỉ mong Tiểu Vu bên kia… sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!"

Thần Phù tháp tầng thứ chín mươi.

Vu Chính Nguyên chậm rãi mở hai mắt ra.

Cặp mắt kia lạnh lùng tới cực điểm, phảng phất như không có bất kỳ tình cảm gì, chỉ có tơ máu quấn quanh.

"Giết hắn, ngươi có cơ hội trèo lên đỉnh tháp. Chính Nguyên, ngươi lập tức có thể nhìn thấy ta, hắn cũng là ảo cảnh, không phải chân thật, tất cả đều là giả dối. Giống như trước đó, giết hắn thì ngươi có thể nhìn thấu huyễn cảnh tầng thứ chín mươi này!"

âm thanh già nua quen thuộc vang lên bên tai.

Nơi cửa vào tầng thứ chín mươi mốt, hư ảnh Trịnh Tam Sơn đứng đó, mỉm cười yêu thương, mở miệng cổ vũ.

Vu Chính Nguyên quay đầu lại, thấy được nguyên thần chi thể hư ảo không ngừng đang đứng sau lưng mình.

Quanh thân nó không ngừng tràn ngập uy lực lôi đình chi lực khủng bố, khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Sức mạnh khủng bố đó, thậm chí dù chỉ là một tia, cũng đủ để khiến võ giả trung tam cảnh tan thành tro bụi.

"Chính Nguyên, đã đến nước này, lẽ nào ngươi muốn từ bỏ sao, ngươi đã giết vi sư hơn chín ngàn lần, thấy nhiều đồng môn chết mà ngươi cũng không cứu, chẳng lẽ tại thời khắc cuối cùng này, một lần nữa ngươi lại nhặt lên thương cảm đáng buồn kia sao?"

"Cường giả chân chính, không cần thứ vô dụng này, chỉ có nắm giữ lực lượng tuyệt đối mới là thứ duy nhất!"

"Giết nó đi. Giết nó thì ngươi có thể lên tới đỉnh tháp. Giết nó thì tất cả những gì ngươi muốn đều có được!"

Thanh âm tâm ma không ngừng vang lên bên tai, nội tâm Vu Chính Nguyên băng lãnh, phảng phất chết lặng giơ tay lên.

Phù kiếm ngưng tụ, hắn từng bước một tới gần nguyên thần bị lôi quang vờn quanh, không cách nào động đậy được.

"Tiểu Vu…"

Nhìn hai mắt hắn xám trắng, hoàn toàn bị tâm ma chiếm cứ nội tâm, Hà Bất Ngữ lộ vẻ thất vọng, thở dài vô thanh.

Bản thân có thể ngăn cản Càn Khôn Lôi Kiếp giúp hắn, nhưng Niết Bàn Tâm Kiếp tới sớm như vậy, hắn lại bất lực.

Có lẽ… đây chính là số mệnh.

Nếu như Tiểu Vu tỉnh táo lại, biết hắn đã thất thủ giết chết mình thì sẽ có đau buồn giống như lúc trước đã giết sư phụ của mình không?

Hà Bất Ngữ lắc đầu cười.

“Có điều, trong ảo cảnh của ngươi, bây giờ ta nên là sư phụ ngươi đúng không?”

“Cho dù là giả cũng tốt, người trong mắt ngươi nhìn thấy không phải lão phu cũng tốt. Tiểu Vu, ngươi có thể… gọi ta một tiếng sư phụ sao?”

Vu Chính Nguyên nao nao, tay cầm kiếm không ngừng run rẩy.

Đôi con ngươi băng lãnh kia mơ hồ có chút động dung, giãy dụa.

Phốc xuy!

Phù kiếm vào thịt, máu tươi giàn giụa.

“Ta… không phân biệt được, ta thật sự không phân biệt được!”

Hắn thống khổ quỳ trên mặt đất, cầm phù kiếm đâm vào vai mình.

Một lần, lại một lần.

Máu tươi chảy cuồn cuộn, nhuộm đỏ mặt đất.

“Cái gì là thật, cái gì là giả, ta không rõ nữa…”

Vu Chính Nguyên đau đớn nghẹn ngào, xưa nay kiên cường chịu đựng, giờ phút này dường như đã đến bờ sụp đổ.

Trong đầu, cảnh tượng giết chết sư phụ mình trong ảo cảnh không ngừng diễn ra.

Sư phụ trước khi chết đã đưa kẹo thông, câu “Chính Nguyên chớ hoảng”, tất cả mọi thứ đều rõ ràng vô cùng.

“Rốt cuộc đệ tử nên làm gì…”

Nhìn thanh niên tóc tai bù xù, người đầy máu, Hà Bất Ngữ thở dài tiếc nuối.

Vẫn không chịu nổi tâm ma sao…

Cũng đúng, một lần lại một lần tự tay giết chết sư phụ của mình, thống khổ này đã chôn sâu nơi đáy lòng, không cách nào loại bỏ.

“Chính Nguyên.”

Bỗng nhiên, một giọng nói ôn hòa vang lên.

Vu Chính Nguyên và Hà Bất Ngữ cùng lúc sững sờ, nhìn về phía cầu thang tầng thứ chín mươi một.

Ở đó, một trung niên áo trắng tóc mai như tuyết đang đứng.

Hà Bất Ngữ chau mày.

Có chuyện gì vậy?

Là Niết Bàn tâm kiếp của Tiểu Vu sao? Lẽ nào do bản thân dùng nguyên thần giúp hắn độ kiếp nên trong lúc vô tình cũng bị liên lụy và nhìn thấy cảnh tượng mà mình đang thấy?

Nhưng người trước mắt… là ai?

Vì sao tất cả ảo cảnh trước đó đều không xuất hiện, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện vào lúc này?

“Thẩm sư thúc?”

Ánh mắt Vu Chính Nguyên kinh ngạc.

Trung niên áo bào trắng chậm rãi cất bước, vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

“Thực ra, tất cả mọi người đều đã chết, chết vào ngày hôm qua, nhưng tất cả mọi người vẫn còn sống, đang sống…”

Trung niên áo bào trắng nhẹ nhàng chỉ vào ngực Chính Nguyên, mỉm cười.

“Ở đây.”

“Đây, đây mới là ý nghĩa của sống và chết, mới là… thứ ngươi phải tìm.”

…

Chương 319: Ngươi không đáng chết vào ngày sư phụ ngươi chết đi

"Ở đây?"

Hai mắt Vu Chính Nguyên trống rỗng, chậm rãi giơ tay phủ lên lồng ngực.

Nơi đó, tiếng tim đập yếu ớt.

Hắn chạm vào những động tĩnh đại biểu cho sự sống, nội tâm tuyệt vọng vì đã chìm trong ảo cảnh quá lâu mà xao động, u ám, lúc này như có một loại ý tưởng mới như cây khô nảy mầm.

Bịch, phanh…

"Chính Nguyên à, ngươi là một đứa trẻ tốt, ngươi không nên bị chấp niệm làm cho mệt mỏi, khi ngươi vì một vài chuyện mà bất chấp hy sinh tất cả, ngươi nên tĩnh tâm suy nghĩ rồi mới hành động."

"Nhu cầu của con người, vô cùng vô tận, dục vọng là điều không cách nào tránh khỏi, khi ngươi chấp nhất đạt được thứ mà mình muốn, sẽ bị tâm ma phóng đại vô hạn, cũng sẽ chứng minh ngươi đã mất đi thứ quan trọng nhất của bản thân."

Trung niên áo bào trắng nhẹ nhàng vén lọn tóc dài hỗn độn đã che khuất tầm mắt của Chính Nguyên, nhìn hắn với ánh mắt ôn hòa.

"Cái gọi là Tâm Ma kiếp, chính là thứ mà người ta muốn nhất, sợ hãi nhất, không muốn nhìn thấy nhất bị phóng đại vô

hạn, ngươi không dám nhìn thẳng vào mình thì sẽ vĩnh viễn không thể đi ra được, cuối cùng sẽ sa đọa Tâm Ma, vạn kiếp bất phục."

"Ta…" Vu Chính Nguyên chau mày.

"Ngươi không nên cùng chết với ngày sư phụ ngươi chết đi, ngươi càng nên nhớ rõ ngày hắn dùng một viên kẹo thông lừa ngươi về Linh Phù sơn từ vùng giá tuyết, nhớ ngày ngươi được tái sinh."

Trung niên áo bào trắng khẽ mỉm cười.

"Ngươi muốn lĩnh ngộ Sinh Tử phù để cứu sư phụ ngươi về, vậy ngươi phải cứu chính mình trước."

"Cứu chính mình trước…"

Vu Chính Nguyên thất thần, thì thào tự nói.

Chẳng biết từ lúc nào, tâm cảnh của hắn đã từ từ bình tĩnh trở lại, không còn điên cuồng, tuyệt vọng nữa.

Hắn ngẩng đầu, trước mắt không còn là Thẩm An Tại nữa.

Mà là một khuôn mặt trong ký ức, cũng không hẳn là già nua, nhưng vì huynh trưởng chết trận mà ẩn chứa mệt mỏi, lại vẫn lộ ra nụ cười quen thuộc.

"Tiểu gia hỏa, đói rồi chứ, ta có viên kẹo thông này, nếu muốn ăn thì theo ta về Linh Phù sơn nhé?"

Vành mắt Vu Chính Nguyên bỗng nhiên ướt át, đỏ ửng run rẩy.

"Sư phụ…"

Phía sau, thân thể nguyên thần vẫn đang nỗ lực chống đỡ vô số lôi kiếp nhíu mày, nhìn bốn phía.

Tuyết trắng bay tán loạn rơi xuống, nhuộm trắng tầng thứ chín mươi của Thần Phù tháp, gió lạnh đìu hiu.

“Tâm Ma huyễn cảnh lại thay đổi?”

Nét mặt Hà Bất Ngữ căng thẳng, sau đó lại nghi hoặc.

“Chỉ là… ảo cảnh lần này vì sao… có chút không giống lắm?”

Hắn nhìn về phía phía trước, hư ảnh trung niên trước mặt Chính Nguyên dắt tay hắn, ôn hòa cười.

“Tiểu gia hỏa, ngươi tên là gì?”

“Ta tên là… Vu Chính Nguyên.”

“Chính Nguyên… Tên rất hay, người nhà của ngươi đâu?”

“Ta không có người nhà.”

Người trung niên sửng sốt, sau đó ánh mắt càng thêm yêu thương vài phần, nhẹ nhàng chải chuốt lại tóc dài hỗn độn của Vu Chính Nguyên, chỉnh lại vạt áo.

“Ta cũng không có người nhà, về sau… Thanh Phù phong sẽ là nhà của ngươi, được không?”

Trong tuyết, đứa trẻ con gầy yếu kia nhè nhẹ gật đầu.

“Được rồi…”

Tuyết rơi lả tả, người đàn ông trung niên kéo theo đứa bé giữa đường phố bị phủ đầy tuyết trắng, dần dần đi xa, đi về phía sự sống mới.

Vu Chính Nguyên nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ dần dần tiêu tán, sắc mặt buồn bã, hai mắt trắng xám rời đi.

“Cứu chính mình trước sao…”

Hắn đã hơi hiểu ra rồi, hắn hiểu rồi.

Hàm nghĩa của sinh tử, không chỉ quyết định bởi sự tồn tại và biến mất biểu tượng ở bề mặt.

Còn là nội tâm lột xác, chỉ có chân chính còn sống, mới có thể nhìn thấy cái chết.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ vang rền, toàn bộ Thần Phù tháp bắt đầu run rẩy.

Bốn phía vách tường, phù văn lôi quang màu tím trải rộng, hóa thành một tấm lưới kinh khủng bay lên, tràn đầy vẻ tịch diệt.

Hà Bất Ngữ liền biến sắc.

"Không tốt, đạo lôi đình cuối cùng này quả nhiên dẫn dắt lôi phù trong Thần Phù tháp, lần này phiền toái rồi."

Nguyên thần của hắn đã gần như tán loạn, chỉ có thể cứng rắn chống lại lôi kiếp.

"Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiểu Vu dường như đã bình an vượt qua được tâm ma kiếp."

Hà Bất Ngữ nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt nghiêm nghị hai tay bắt ấn, phù văn quanh thân dày đặc, chuẩn bị đón đỡ ngàn vạn lôi phù dung hợp lực lượng lôi điện thiên địa này.

Nhưng ngay lúc này, Vu Chính Nguyên đang quỳ dưới đất bỗng chậm rãi đứng dậy.

"Trưởng lão, nếu như Chính Nguyên sớm biết ngài đã lưu lại thân thể Nguyên Thần ở nơi này, muốn giúp ta vượt qua lôi kiếp, Chính Nguyên tình nguyện lùi một bước, cũng sẽ không mạo hiểm độ kiếp."

"Ngài đối xử với Chính Nguyên cũng rất tốt, cho nên Chính Nguyên không hy vọng ngài vì vậy mà bị thương, thậm chí là chết."

"Tiểu Vu…"

Không nói gì nhíu mày, kinh ngạc nhìn thanh niên tàn tạ, lôi quang quanh thân, tóc dài phiêu diêu.

Vu Chính Nguyên hơi quay đầu lại nhìn hắn.

"Đệ tử mạo muội, thỉnh trưởng lão thu hồi thân thể nguyên thần."

"Không được, ngàn vạn lôi phù bên trong Thần Phù tháp đã bị dẫn dắt, thêm vào lực lượng của Càn Khôn Lôi Kiếp tầng thứ chín, tình trạng hiện tại của ngươi không ngăn được, ngươi sẽ chết!"

Hà Bất Ngữ lắc đầu quát lớn.

"Vậy thì… tha thứ cho đệ tử mạo phạm."

Vu Chính Nguyên biết, vị Hà trưởng lão này mặc dù ngày thường không đứng đắn, nhưng đã làm ra quyết định là ai cũng không thể sửa đổi.

Khuyên can cũng vô dụng thôi.

Hắn tiến lên một bước, lòng bàn tay đẩy ra.

Phù văn hỗn tạp hội tụ trước người hắn, hóa thành một đạo phù văn mơ hồ, mới tinh.

Mặc dù chỉ là hình dáng sơ bộ, nhưng huyền diệu ẩn chứa bên trong, làm cho Hà Bất Ngữ không thể không chau mày.

"Đây là…"

Lời còn chưa dứt, Vu Chính Nguyên đã vỗ một chưởng vào ngực hắn.

"Con đường kế tiếp để đệ tử đi một mình, sống cũng được mà chết cũng vậy. Đệ tử nhất định phải đi đến phần cuối để nhìn xem."

Leng keng… Leng keng…!

Chỉ trong chớp mắt, thân thể nguyên thần lập tức tán loạn, tiêu biến vô hình.

Cùng lúc đó, Thần Phù điện xuất hiện một mảng lôi vân nằm dày đặc phía sau núi.

"Phốc!"

Khoanh chân trên đất, Hà Bất Ngữ thất khiếu đổ máu, mặt trắng như tờ giấy.

"Sư đệ!"

Sắc mặt Liêu Tử Khung kịch biến.

Chết tiệt, thân thể Nguyên Thần tán loạn, lần này phiền phức lớn rồi!

"Ngươi đừng nhúc nhích, để ta!"

Hai tay hắn bóp ấn, nhanh chóng lấy ra Nguyên Thần Hóa Thân phù, muốn tiếp bước Hà Bất Ngữ giúp đỡ Chính Nguyên độ kiếp.

Song, khi hắn muốn dùng cách thông qua Hà Bất Ngữ cưỡng ép đưa nguyên thần vào trong Thần Phù tháp, lại nhíu mày.

"Cầu nối giữa hai nguyên thần đã gãy… Chuyện gì xảy ra vậy?!"

Nguyên Thần Hóa Thân phù là Cửu phẩm phù, liên hệ trong đó sao có thể dễ dàng cắt đứt như vậy?

Cho dù là Càn Khôn Cửu Kiếp phiên bản tăng cường nhờ Lôi Phù tháp, cũng không thể lập tức làm được điều này!

Lúc này, Hà Bất Ngữ nhận ra trong cơ thể mình cũng bắt đầu có dị động.

Từng đạo phù văn huyền diệu lấp lóe, nguyên thần chi khu vốn tán loạn giờ phút này như tinh quang trọng tụ bên cạnh

hắn.

Một sức mạnh tân sinh khiến người ta không thể tưởng tượng nổi quanh quẩn thân thể.

“Chuyện này… sao có thể!”

Con ngươi Liêu Tử Khung co rụt lại.

Còn chưa từng nghe nói tới sau khi thân thể nguyên thần tán loạn, vậy mà có thể một lần nữa ngưng tụ lại.

Chẳng lẽ vừa rồi là mình nhìn lầm, thân thể nguyên thần căn bản cũng không có tán loạn?

“Không, không đúng.”

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, nhất định là đã có chuyện gì đó mà mình không biết.

Ví dụ như phù văn thần bí tràn ngập quanh thân nguyên thần trước mắt kia, chính mình chưa từng thấy qua!

Chương 320: Nhất định phải đi lên, tiến lên!

Hà Bất Ngữ lau đi máu tươi trên khóe miệng, nhìn về phía Thần Phù tháp.

"Sư huynh."

"Sư đệ, ngươi thế nào, không sao chứ?"

Liêu Tử Khung bước lên phía trước đỡ hắn và hỏi thăm.

"Ta không sao." Hắn lắc đầu.

"Phù văn này…"

"Là của Tiểu Vu, ta cũng không biết đây là cái gì, nhưng chỉ là sơ hình, muốn lĩnh ngộ triệt để, chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

Sắc mặt Hà Bất Ngữ nghiêm túc.

"Vậy tình huống Tiểu Vu bên kia…"

"Bên kia hắn có cao nhân tương trợ, Tâm Ma kiếp đã bình an vượt qua, kế tiếp phải xem hắn có thể bình an vượt qua lôi kiếp hay không."

Liêu Tử Khung khẽ giật mình, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Cao nhân tương trợ…

Rốt cuộc là cao nhân như thế nào, không những có thể tiến vào Thần Phù tháp mà còn có thể giúp người khác vượt qua Tâm Ma kiếp?

Đáy mắt Hà Bất Ngữ cũng có chút kinh nghi.

Mặc dù thân thể nguyên thần của hắn cũng xuất hiện trong tâm ma kiếp của Chính Nguyên, nhưng không cách nào can thiệp, chỉ có thể bị động trở thành một phần trong ảo cảnh.

Nhưng người vừa xuất hiện sau đó… Thấy thế nào cũng không giống như Tâm Ma kiếp biến ảo thành.

"Nghe tên Tiểu Vu xưng hô, người đó… là sư thúc của hắn."

"Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!?"

Liêu Tử Khung lại một lần nữa chấn kinh.

Đối phương không phải đã trở về Nam Quyết vực sao, Nam Quyết vực cách Đông Linh vực xa xôi như vậy, hắn làm sao làm được?!

Xem ra… Vị Phong chủ Thanh Vân phong này càng đáng sợ hơn so với tin tức của Phong Vũ lâu…

…

Trong Thần Phù tháp.

Đối mặt với công kích lôi đình đầy trời, hư ảnh núi sông quanh người Vu Chính Nguyên bắt đầu chuyển động, trường kiếm màu vàng lượn lờ.

Nhưng Sơn Hà Thiên Kiếm phù dẫu sao cũng chỉ là phù bát phẩm, khi đối kháng lực lượng Thần Phù tháp Lôi Kiếp cùng Lôi tháp, vẫn có chút giật gấu vá vai.

Chỉ trong thời gian một lát, bỗng nhiên sụp đổ.

Uỳnh uỳnh!

Cả người hắn bị đánh cháy đen, lực lôi đình tàn phá bừa bãi.

Cũng may lúc độ kiếp, đồng dạng có Càn Khôn chi lực liên tục không ngừng tràn vào thể nội.

Khí Hải của hắn dần dần diễn hóa, trở thành động thiên.

Nhưng hắn lại cưỡng ép áp chế lực lượng sinh cơ do phá cảnh mang đến.

"Chết rồi lại sống, phá rồi lại lập, hồn diệt tức là chết, thần còn ý chỉ sống…"

Xoẹt xoẹt!

Lại một đạo lôi quang mang theo tịch diệt chi ý hiện lên, Vu Chính Nguyên phun ra một ngụm máu tươi lớn, cả người cháy đen, run rẩy rẩy đi về phía tầng chín mươi mốt.

Theo hắn di động, vô số lôi phù cũng lần lượt đi theo, lực lôi kiếp không ngừng tích lũy.

Hắn đi đến đâu, luồng sức mạnh mang tính hủy diệt đi theo đến đây, muốn phá hủy hoàn toàn.

Nhưng cũng chính vì nguồn lực lượng này quá mức cường đại, khi hắn bước vào tầng thứ chín mươi mốt, những phù văn khác vốn nên xuất hiện xung quanh hắn lại tránh lui.

Điều này làm khuôn mặt đầy vết máu của hắn lộ ra vẻ tươi cười.

"Dẫn lôi kiếp xông tháp, quả nhiên có hiệu quả."

Xoẹt xoẹt!

Hai đạo lôi quang màu tím đậm thậm chí ẩn ẩn hiện ánh đen hiện lên, trong nháy mắt đánh xuyên hai chân của hắn.

Rặc rặc rặc!

Dưới lực xuyên mạnh mẽ như thế thì trong nháy mắt xương cốt bắp chân của hắn đã vỡ vụn.

Mất đi chống đỡ, Vu Chính Nguyên ngã ầm xuống đất.

Mặc cho lôi quang dày đặc quanh thân muốn lấy đi tính mạng của hắn, hắn lại quật cường ngẩng đầu, nhìn về phía cầu thang lên tầng thứ chín mươi hai.

Đến một bước này, hắn đã có thể cảm ứng được trên đỉnh tháp, mơ hồ có một loại đồ vật nào đó vượt qua cả cửu phẩm đang kêu gọi hắn.

Đây là thứ chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới này, cũng là thứ hắn muốn đi tìm.

"Sư phụ… Đệ tử sẽ không buông!"

Hai mắt Vu Chính Nguyên tràn ngập tơ máu, run rẩy duỗi bàn tay cháy đen cào lấy khe gạch phía trước, dùng sức kéo.

Thân thể của hắn từng chút từng chút xê dịch về phía trước, lưu lại vết máu loang lổ phía sau.

Uỳnh uỳnh!

Một cột sét đen hóa thành thiên thạch rơi xuống, nện thẳng vào cánh tay phải hắn đang vươn ra.

Bịch!

Lôi quang nổ tung, tay phải của hắn trực tiếp vỡ nát thành huyết vụ.

Đau đớn kịch liệt khiến cho sắc mặt Vu Chính Nguyên trắng bệch, há mồm run rẩy, thống khổ đến mức ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Khi lấy lại tinh thần từ cơn đau nhức, hắn nhìn chỗ xương cốt cánh tay bị chia lìa, cắn chặt hàm răng, dùng một tay khác và dùng cái cằm để tiếp tục xê dịch về phía trước.

"Sư phụ… trước kia người nói không sai, thiên phú của đệ tử không bằng Mộ Dung sư đệ, nhạy bén không bằng Lăng sư

tỷ, không hiểu biến báo như Tiểu Xuân sư muội, là một tên cứng đầu…”

“Đệ tử quá ngu ngốc, ngộ không được nhiều phù trong tháp, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp ngốc này, từng chút từng chút một đi về phía trước.”

“Đệ tử thật sự rất ngốc… Nhưng đệ tử không từ bỏ, nhất định phải… nhất định phải đi lên, bò lên, lết lên!”

Rốt cục, Vu Chính Nguyên dùng cằm để đi tới bậc thang thứ chín mươi hai. Dưới sự đau đớn, hắn lộ ra một nụ cười thê thảm, sau đó tiếp tục kiên định tiến tới.

Dù hắn đã thương tích đầy mình, dùsinh cơ trong cơ thể đã bắt đầu tiêu tán dưới sự tàn sát bừa bãi của lôi kiếp, nhưng hắn vẫn như cũ không quan tâm, áp chế rung động không phá cảnh.

Nếu phá cảnh, lực lôi kiếp sẽ biến mất.

Nếu phá cảnh, hắn liền mất đi biện pháp tiếp tục leo lên trên.

Cho nên, hắn không thể phá cảnh.

Phương pháp này rất ngu ngốc, nhưng cũng là duy nhất.

Bên ngoài Thần Phù tháp, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn toà tháp đen cao ngất bị lôi vân bao phủ, yên lặng không tiếng động.

Còn chưa từ bỏ, người ở bên trong vẫn cứng rắn chống đỡ đi về phía trước.

Bọn họ có thể cảm ứng được điểm sáng kia chập chờn như ánh nến yếu ớt trong gió rét, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng chính một đốm lửa nhỏ này lại quật cường vụng về muốn rẽ gió tuyết đầy núi mà lên, hướng về đỉnh núi mà một

đường đi thẳng.

Một thanh niên mặc áo bào màu vàng bỗng nhiên xuất hiện, đứng ở dưới Thần Phù tháp, ngẩng đầu nhìn lên.

"Lục sư huynh!"

"Bái kiến Lục sư huynh!"

Đông đảo đệ tử nhao nhao hành lễ, ánh mắt lộ ra cung kính.

Người tới chính là Thần tử Thần Phù điện, Lục Thành.

Là người có thiên tư cao nhất ở Thần Phù tháp hiện nay, lần thứ nhất xông vào hơn ba mươi tầng, lần cuối cùng xông tháp, càng là đến tầng thứ chín mươi.

Lục Thành không để ý đến những đồng môn hành lễ với mình, chỉ chăm chú nhìn quang điểm trong Thần Phù tháp, ánh mắt lập loè.

Luận thiên phú, sư phụ từng nói người có tư chất Phù đạo cao hơn mình, của toàn bộ Thiên Huyền đại lục gần như không có.

Bàn về nỗ lực, mình ngày đêm luyện công, chưa bao giờ lười biếng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn tự thừa nhận, mình không bằng Chính Nguyên.

Loại phương pháp ngu ngốc này, hắn nghĩ không ra, cũng không dám làm.

Cũng chính nhờ thứ chấp nhất người thường khó có thể lý giải kia đã khiến một Vu Chính Nguyên với thiên phú chỉ coi là thượng lưu trong Thần Phù điện, chứ không phải là đứng đầu, dần dần vượt qua bản thân.

Hắn thua tâm phục khẩu phục.

Chỉ là… đáng tiếc.

Hắn thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Cứ như thế xông vào tầng thứ chín mươi hai thì đã sao?

Không có tính mạng, tất cả mọi thứ đều là ảo ảnh bọt nước lướt qua.

…

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

"Tiểu tử thối, ngươi muốn hủy hoại Thanh Vân phong này sao!?"

Thẩm An Tại hùng hùng hổ hổ vọt tới sau núi, nhìn chằm chằm thanh niên áo đen bị Lôi Long cuốn lấy.

"Sư phụ, cái lôi kiếp này bảo đến là đến, đệ tử không kịp chạy!"

Trong cơ thể Mộ Dung Thiên vang lên tiếng long ngâm, chấn vỡ lôi long, vò đầu có chút ngượng ngùng mở miệng.

"Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian độ kiếp đi, thất bại coi chừng ta đánh ngươi!"

"Được rồi, sư phụ!"

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười một tiếng, Thiên Thanh kiếm sau lưng rời vỏ.

Chỉ một thoáng, vô số kiếm khí tung hoành.

Leng keng… Leng keng…!

Các nơi trên toàn bộ Linh Phù sơn bỗng nhiên đều có trường kiếm dựng lên giữa trời, hóa thành kiếm hà mãnh liệt cuốn tới.

Cảnh tượng mênh mông vô cùng hùng vĩ.

"Tiểu tử thối, ngươi đừng dùng chiêu này!"

Thẩm An Tại tức giận đến dựng râu trừng mắt, khi thấy được hàng vạn hàng ngàn trường kiếm cùng lôi long gào thét giữa trời cao va chạm vào nhau ầm ầm, hóa thành vô số mảnh vỡ văng tung tóe thì hắn hít sâu một hơi.

Răng rắc…

Hắn nghe thấy âm thanh bản thân tan nát cõi lòng.

Nơi khác còn có thể chạy trốn, ở ngay Linh Phù sơn thì làm sao mà chạy?

Số kiếm này tốn bao nhiêu tiền để bồi thường?

“Nghịch đồ, nghịch đồ mà!!”

…

Chương 321: Tử cục?

Trường kiếm đầy trời vỡ nát, đám người Linh Phù sơn chỉ nhìn thấy mảnh vỡ dưới lôi kiếp.

Sau khi ngây người, toàn bộ Linh Phù sơn đều vang lên tiếng kêu đau đớn vô cùng lớn.

"Là kiếm của ta!"

"Đó là bảo kiếm do cha ta mua từ Thiết đường cho ta đó, hu hu…"

Nghe tiếng oán than của một đám đệ tử, khóe miệng Huyền Ngọc Tử co lại.

Tiểu tử này, độ kiếp tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Chẳng qua…

Hắn nhìn lôi long trên bầu trời huyễn hóa ra, ánh mắt ngưng trọng.

"Đạo lôi kiếp thứ nhất liền hóa thành long, không ngờ Càn Khôn Cửu Kiếp của thằng nhãi này lại khủng bố như vậy, thật sự là trời cũng đố kị."

Một nơi khác, một nữ tử với khuôn mặt đang tan dần độc ban, nhìn lôi vân dày đặc quấn quanh Thanh Vân phong, chậm rãi lên núi.

"Sư phụ, lôi kiếp này không yếu, sư huynh có nắm chắc vượt qua không?"

Tiêu Cảnh Tuyết đi đến phía sau núi, có vẻ hơi lo lắng.

"Yên tâm đi, trước đây ta cho hắn ăn không biết bao nhiêu viên Luyện Lôi đan thất phẩm, hiện tại thân thể của hắn tuy

không đến mức vạn lôi bất nhập, nhưng ít nhất có thể chuyển hoá lực lượng lôi kiếp yếu nhược nhất, biến thành linh đan diệu dược rèn luyện thể phách của hắn.”

Thẩm An Tại cũng không lo lắng chút nào.

Lúc này Tiêu Cảnh Tuyết mới nhẹ nhàng gật đầu, sư phụ đã nói không có vấn đề gì, vậy thì khẳng định không thành vấn đề.

“Đúng rồi sư phụ, sao hồi đó đệ tử đột phá không cần nghênh đón lôi kiếp?”

Nàng có chút nghi hoặc.

“Ngươi một bước là đã bước vào Niết Bàn, lôi kiếp bị Tâm ma kiếp thay thế, vì vậy lần đó tâm ma kiếp của ngươi còn gian nan hơn người bình thường phải độ.”

Nghe sư phụ giải thích, Tiêu Cảnh Tuyết mới chợt hiểu ra.

Nếu như có thể, nàng thật ra muốn lựa chọn độ lôi kiếp, mà không phải độ tâm ma kiếp.

“Cũng không biết Chính Nguyên bên kia hiện giờ thế nào rồi.”

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên tắm trong lôi kiếp quang huy, có vẻ hơi nặng nề mấy phần.

Mộ Dung Thiên còn có vị sư phụ này là mình ở bên cạnh nhìn chằm chằm hắn độ kiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể giúp hắn.

Nhưng Chính Nguyên lại lẻ loi một mình, không biết tình hình bây giờ thế nào, nếu như độ kiếp, liệu có ai đứng bên cạnh bảo vệ hắn, giúp hắn hay không.

Trận lôi kiếp này, Mộ Dung Thiên giằng co trọn vẹn ba ngày mới đình chỉ.

Tuy nói chỉ có cửu kiếp, nhưng cường độ mỗi một đạo cũng không phải là người thường có thể chống lại, nhất là đạo cuối cùng.

Còn có bách lôi hàng lâm, che khuất bầu trời.

Nếu không phải Mộ Dung Thiên có át chủ bài rất nhiều, lại là Chân Long Đạo Thể, chỉ sợ khi đối mặt với lôi kiếp này cũng chỉ có thể nuốt hận.

"Thành công rồi, ha ha ha, sư phụ, đệ tử đã đột phá Càn Khôn cảnh!"

Trên bầu trời mây, Mộ Dung Thiên toàn thân cháy đen, tóc tai đều bị đánh cho cháy khô.

Khuôn mặt đen sì đầy ý cười, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng nõn, sáng loáng.

"Thật lóa mắt… Khí tức kiếm đạo thật cường đại."

"Đó chính là… thiên kiêu Kiếm đạo danh truyền Thiên Huyền, Mộ Dung Thiên sư huynh sao?"

"Hiện giờ độ kiếp nhập Càn Khôn, hắn đã là Kiếm tiên chân chính, Kiếm tiên thuộc về Đại An triều ta!"

Trên quảng trường, mọi người kinh ngạc nhìn thanh niên áo đen cầm kiếm đứng giữa đám mây, ánh mắt lộ vẻ sùng bái.

Ánh mắt Lâm Tiểu Cát có chút xuất thần, lẳng lặng nhìn một màn này.

"Này, ngươi làm sao vậy?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết thấy hắn xuất thần, dùng khuỷu tay chọc hắn một cái, chớp mắt hỏi thăm.

"Không có gì."

Lâm Tiểu Cát lắc đầu, không nói gì.

“Hứ, đồ nhỏ nhen.”

Thân Đồ Tiểu Tuyết bĩu môi.

“Đi thôi, Chưởng môn nói, chờ lôi kiếp chấm dứt, chúng ta có thể đi đến Thanh Vân phong báo danh.”

Nói xong, nàng lôi kéo Lâm Tiểu Cát chạy về phía đó.

“Được rồi được rồi, ngươi tranh thủ thời gian cút trở về rửa mặt điều tức, còn có những kiếm này, nhớ bảo cha ngươi đến kiểm kê bồi thường một chút.”

“A dạ…”

Mộ Dung Thiên rơi xuống đất, vò đầu rời đi, sau đó hấp tấp chạy về, thần sắc có chút xấu hổ.

“Làm gì đấy?”

Thấy vẻ mặt hắn, Thẩm An Tại không khỏi cảm thấy không ổn.

“Chuyện là… Sư phụ, từ sau lần ta châm cứu khiến phụ thân co quấp, cha ta liền… đuổi ta ra ngoài, ngoài cửa còn treo thẻ bài, nói hắn không có ở đấy…”

“…”

Thẩm An Tại nhìn hắn, từ trong ngực lấy ra gậy chọc mèo.

Nói cách khác, linh kiếm đầy núi này, phải cần hắn bồi thường?

Bốp!

“Ngao ~ sư phụ, ta vừa độ kiếp xong…”

Bốp!

“Nghịch đồ, lần sau còn dám ở trong sơn môn vận dụng Vô Song Kiếm Tâm, ngươi xem ta có quất chết ngươi luôn không!”

Bốp!

Vị thiên tài vừa mới trở thành Kiếm tiên này bị Thẩm An Tại cầm gậy mèo đuổi dí chạy kêu gào khắp núi.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn một màn này, dịu dàng cười một tiếng.

"Sư muội, sư muội, muội mau giúp ta ngăn cản sư phụ đi!"

Mộ Dung Thiên chạy đến sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết, vẻ mặt đắng chát xoa mông.

"Nghịch đồ, ngươi đi ra, còn dám trốn ở sau lưng sư muội phải không!?"

Thẩm An Tại quát to.

"Được rồi, sư phụ người đừng trách sư huynh nữa, những thanh linh kiếm kia đến lúc đó liệt kê một phần danh sách đưa đến Trấn Nam vương phủ đi đi."

Tiêu Cảnh Tuyết bị Mộ Dung Thiên nắm lấy góc áo, dở khóc dở cười mở miệng.

Nghe nói như thế, Thẩm An Tại mới thu hồi gậy chọc mèo, hừ hừ nói.

"Tiểu tử thối, lần này nếu không phải có sư muội ngươi giúp đỡ giải quyết tốt hậu quả, không quất ngươi ba ngày ba đêm ta không họ Thẩm!"

"Cảm ơn sư muội, chờ khi cha chịu gặp ta, ta sẽ trả tiền lại cho muội."

Mộ Dung Thiên vò đầu nói, quay đầu lại thấy được hai người Thân Đồ Tiểu Tuyết do Huyền Ngọc Tử mang theo lên núi.

"Hai vị này là?"

Nhìn thấy gương mặt mới lạ, hắn có chút nghi hoặc.

“Vị này là dược đồng tìm đến cho sư muội ngươi, tiểu tử này… là tạp dịch quản sự mới tuyển của sư phụ ngươi, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho Thanh Vân phong một ít đệ tử tạp dịch để xử lý việc vặt trong núi.”

“Tạp vụ?” Mộ Dung Thiên sững sờ.

“Chính là nói, mấy việc như quét tuyết cào sân sau này không cần ngươi làm nữa.” Thẩm An Tại liếc hắn một cái.

Nghe nói như thế, trên mặt Mộ Dung Thiên lập tức lộ vẻ vui mừng.

Thật tốt!

Hai mươi mẫu dược điền lúc trước đều do hắn tự gặm… Ặc, cày ra.

“Ngươi đi tới chỗ tạp vụ trước, về phần Thân Đồ Tiểu Tuyết, ngươi đi theo ta.”

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Lâm Tiểu Cát rồi lại nhìn tiểu nha đầu tuổi tác không chênh lệch mấy so với Thiên Nhạc kia, vẫy tới trước ngực mình.

“Vâng, thưa sư phụ!”

“Đừng gọi sư phụ, gọi là Phong chủ.”

“A… Được rồi, Phong chủ…”

Thân Đồ Tiểu Tuyết gật đầu, đi theo Thẩm An Tại đến đại điện Thanh Vân.

Trong điện không có ai khác, Thẩm An Tại ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn tiểu nha đầu trước mắt.

“Chuyện họa quyển, ngươi nói với ta một chút, ngươi hẳn phải biết, bằng vào ngươi và Thân Đồ gia là còn chưa đủ sức để báo ân cho ta?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng nghiêm mặt hơn một chút, lại lần nữa lấy ra bức họa kia, mở miệng.

"Vâng, ngàn năm trước, khi ân nhân rời khỏi Thân Đồ gia, ngoại trừ lưu lại châm pháp kia, còn để lại một ít lời."

"Lời gì?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết ngẩng đầu, gằn từng chữ một.

"Ngũ phương phong cấm, nuốt linh phệ đạo, bốn chín không còn, một không ánh sáng."

Thẩm An Tại nhướng mày.

Ngũ phương phong cấm, chỉ có lẽ chính là năm cấm địa của Thiên Huyền đại lục.

Nuốt linh phệ đạo chẳng lẽ nghĩa là khi vào năm cấm địa sẽ sinh ra hậu quả nghiêm trọng?

Nhưng mà, nuốt cái gì linh, Phệ cái gì đạo?

Còn có bốn chín không còn, một không ánh sáng là có ý gì?

Thường nói đạo đạo năm mươi thiên diễn bốn chín, có một đường thoát.

Điều này nghĩa là dù trong trăm ngàn vạn đạo cũng nên có một đường sinh cơ, bây giờ nói nó không có ánh sáng, chẳng lẽ là…

Tử cục?

Chương 322: Thân thế của Lâm Tiểu Cát?

Rốt cuộc đây là có ý gì?

Là đang nói tương lai Thiên Huyền đại lục sẽ bị năm cấm địa thôn phệ và biến mất sao?

Thẩm An Tại dụi dụi lông mày.

Vì sao những người này luôn thích nói lời hoa mĩ, trực tiếp nói hết toàn bộ không được sao?

"Còn gì nữa không?" Hắn lại hỏi.

Thân Đồ Tiểu Tuyết lắc đầu, ngàn năm trước, ân nhân chỉ để lại một câu như vậy.

Đồng thời căn dặn Thân Đồ gia nếu như muốn báo ân, liền truyền lại những lời này cho truyền nhân của hắn.

"Chuyện tình ngàn năm trước, Thân Đồ gia ngươi biết được bao nhiêu?"

Ngàn năm trước, nghe nói đại lục Thiên Huyền bạo phát một trận hạo kiếp, cường giả thế hệ đó gần như chết hết, mà võ giả có tu vi không cao cũng hóa thành cát bụi ở trong dòng sông thời gian này.

Nhưng lại chưa hề có ghi chép gì về tràng hạo kiếp ngàn năm trước.

Phảng phất những quyển sách kia đều cố ý tránh đi tràng hạo kiếp kia, cũng không có đề cập qua.

Cũng dẫn đến bây giờ trên cơ bản Thiên Huyền Đại Lục không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện của ngàn năm trước.

“Cụ thể chúng ta cũng không biết, chẳng qua khi đó vị ân nhân kia đã để lại manh mối, mà manh mối thì bị Thân Đồ gia ta giấu ở trong bức tranh.”

“Trong tranh?”

Thẩm An Tại nhíu mày, tiếp nhận quyển họa, tinh tế xem xét.

Thanh niên áo trắng phía trên này, hoàn toàn chính xác có vài phần tương tự với bản thân hắn, nhưng Thẩm An Tại cũng không cảm thấy mình có năng lực lớn như vậy.

Nghe Đồ Tiểu Tuyết miêu tả, người trên bức tranh này quả quyết là Thanh Tổ không thể nghi ngờ.

Trên bức họa cuộn tròn, một mảnh non xanh nước biếc, người áo trắng cất bước độc hành.

Thoạt nhìn chỉ là một bức tranh bình thường, cũng không có gì thần kỳ.

Thẩm An Tại sờ cằm, suy nghĩ kỹ càng.

Cuối cùng, hắn bắt đầu phân tích địa hình trên bức họa.

Non xanh nước biếc, mây sương che phủ, giống như là một chỗ tuyệt hảo để tránh đời.

Đáng tiếc, Thẩm An Tại chưa từng đi đến nơi này, cũng không biết đến cùng là vẽ cái gì.

“Xem ra cần tìm cơ hội đi nhiều một chút, nếu như có thể đến trong tranh, có lẽ sẽ biết được cuối cùng Thanh Tổ sẽ đi đâu.”

Thẩm An Tại nói thầm trong lòng, ghi nhớ đại khái bức họa, sau đó trả lại nó.

“Tốt, ân tình đã được đưa đến, ngươi nếu không muốn ở lại Thanh Vân phong, liền có thể trở về Đồ gia rồi.”

Thẩm An Tại khoát tay mở miệng.

Thân Đồ Tiểu Tuyết nghe xong sắc mặt liền xụ xuống, miệng nhỏ chép, tỏ vẻ tội nghiệp.

“Phong chủ, ngài định đuổi đệ tử đi sao?”

Thẩm An Tại lắc đầu: “Đừng dùng bộ này, nếu ngươi nguyện ý lưu lại hay là làm đệ tử ký danh, đến Tiêu sư tỷ làm dược đồng.”

“Vậy đủ rồi, cảm ơn phong chủ!”

Thân Đồ Tiểu Tuyết lập tức tươi cười rạng rỡ.

Thẩm An Tại vẫy vẫy tay, ra hiệu nàng có thể rời đi, cũng để nàng gọi Lâm Tiểu Cát vào.

Nhìn tiểu nha đầu vui vẻ nhảy nhót rời đi, Thẩm An Tại cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Chuyện thu đệ tử, hắn sẽ không qua loa như vậy.

Còn không rõ ràng tính tình hai người này như thế nào, tự nhiên sẽ không lỗ mãng, tránh cho về sau làm ra chuyện tình ruồng bỏ sư môn.

Nói chính xác hơn, hiện tại Thanh Vân phong chỉ có bốn người thầy trò, còn Thân Đồ Tiểu Tuyết và Lâm Tiểu Cát chỉ có thể coi là người ngoài tới làm công.

Đương nhiên, một chút đồ vật vô thưởng vô phạt, hắn vẫn có thể thuận tay dạy bọn họ một chút.

Không bao lâu sau, một tiểu tử đen đủi mặc bộ đồ rách rưới đi tới, đứng đó với vẻ mặt cung kính cười làm lành.

“Nghĩa phụ, ngài tìm ta?”

Lâm Tiểu Cát cười hắc hắc, vẻ mặt gian tướng.

“Đừng gọi nghĩa phụ, gọi phong chủ.”

Thẩm An Tại tức giận mở miệng.

Lâm Tiểu Cát này, trông vô sỉ, không tim không phổi.

Thật ra cũng là một người có lòng thương hại.

Từ trận khảo hạch đầu tiên có thể nhìn ra.

Tuy rằng cũng có tư tâm bên trong, nhưng thật ra tất cả những gì hắn làm, hắn đã hạ thấp tiêu chuẩn thông qua khảo hạch.

Để cho những gia cảnh bần hàn, hoặc là bị những người có ý đồ khác lừa gạt số đá hoặc tiền tài chuyển họa thành phúc mà vượt qua khảo hạch.

Nếu không, dựa vào hành động của Hàn Tuyệt và Thân Đồ Tiểu Tuyết, số người thông qua cuộc khảo hạch kia tuyệt đối không vượt quá bốn phần.

Nhờ có Lâm Tiểu Cát, số người tăng lên đến bảy thành.

Là lần khảo hạch có số người thông qua nhiều nhất.

Hơn nữa…

Thẩm An Tại quan sát kỹ tiểu tử đen gầy như ăn mày lại như trẻ con trước mặt.

Lâm Tiểu Cát được hắn nhìn đến, vẫn cười làm lành, dáng vẻ như tiểu nhân a dua.

“Thu hồi lại ngụy trang đi, năm tràng khảo hạch đều kẹt ở đuôi. Rốt cuộc ta có thể nói vận khí của ngươi tốt hay là tâm nhãn nhiều đây?”

Thẩm An Tại mở miệng nhàn nhạt.

“Phong chủ đang nói cái gì, Tiểu Cát không hiểu lắm.”

Lâm Tiểu Cát ngơ ngác.

“Tụ Khí phù ngươi rõ ràng có thể một lần vẽ ra, hết lần này tới lần khác cố ý phạm sai lầm, thời điểm đối chiến với Tiêu Vân, ngươi cũng cố ý tránh đi công kích mạnh nhất của nàng, chỉ tiếp nhận những thủ đoạn không tổn thất gì, bao gồm cả thủ đoạn kéo dài thời gian, ngươi đều cố ý diễn vai vô sỉ để xuất hiện trước mặt người khác đúng không?”

“Ngươi… Đang giấu cái gì, vì sao lại cố ý bái nhập Thanh Vân phong?”

Lâm Tiểu Cát có chút kinh ngạc, sau đó gãi đầu có chút ngượng ngùng.

“Hóa ra trong mắt phong chủ, đệ tử lại lợi hại như vậy?”

Thẩm An Tại nhíu mày, lúc này phất tay.

“Không nói, vậy ngày mai ngươi hãy xuống núi đi.”

“Cái này… Đệ tử thật sự không biết phải nói gì!”

Lâm Tiểu Cát luống cuống, lập tức quỳ xuống đất mà ngấn nước mắt.

“Phong chủ à, nghĩa phụ, Tiểu Cát tự biết thiên phú bản thân không tốt, nghe nói đại sư huynh từng giống với Tiểu Cát, hôm nay lại trở thành Kiếm tiên, cho nên mới hao hết tâm tư muốn bái nhập vào Thanh Vân phong, cũng là muốn có ngày cất được một tiếng khiến thế trần kinh hãi, thành toàn huyết hận của gia phụ, thật sự không giống như Phong chủ nghĩ!”

“Huyết hận?”

Thẩm An Tại thì nhíu mày, nghi ngờ nhìn hắn một cái.

“Nói một chút đi, trong nhà ngươi xảy ra chuyện gì.”

“Phong chủ có điều không biết…”

Lâm Tiểu Cát quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi lưng tròng bắt đầu khóc lóc kể lể.

"Trước kia Lâm gia ta ở Trung châu tuy không phải đại tông đại tộc gì, nhưng cũng tinh thông Ngự Yêu thuật, còn có một môn bí thuật tổ truyền tên là Thôn Yêu, thế nhưng cái giá của bí thuật này rất lớn, vả lại còn có chút thương thiên hại lý, cho nên vẫn không có người muốn học. Nhưng không biết tại sao bí thuật Thôn Yêu này lại bị người biết được, do đó đưa tới họa diệt môn."

"Lúc đó có chín tên áo đen cường hành lấy đi Thôn Yêu thuật kia, còn giết cả nhà ta để diệt khẩu."

Thẩm An Tại nhíu mày lại, suy tư về tính chân thật của lời nói Lâm Tiểu Cát.

Mặc dù tiểu tử này nói ra những lời cực kỳ bi thống, nhưng bộ dáng thì nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng gia hỏa này diễn kịch quá giỏi, Thẩm An Tại không dám tin.

"Phong chủ, việc này phát sinh vào mười hai năm trước, nếu ngài không tin, có thể đọc qua hồ sơ, thảm án diệt môn lúc ấy Trung châu hiện tại cũng có ghi chép!"

Nghe hắn nói vậy, Thẩm An Tại lấy ra một ít ngọc giản từ trong nhẫn trữ vật.

Cuối cùng, quả nhiên tìm được ở trong một quyển chép chép ghi chép về thảm án diệt môn của Lâm gia Trung châu.

Gia tộc Tam Lưu, thông thạo Ngự Yêu thuật, một đêm sau, cả nhà bị diệt, chôn trong lửa lớn, hài cốt không còn, nguyên nhân cũng không rõ.

"Nếu đã diệt môn, tại sao ngươi không chết, gia chủ Lâm gia tốt xấu gì cũng là võ giả Càn Khôn cảnh, có thể giết hắn

hoặc là cùng là Càn Khôn, hoặc là thượng tam cảnh, mười hai năm trước ngươi mới là cái rắm lớn, đừng nói với ta ngươi trốn ở trong địa đạo tránh được một kiếp.”

Thẩm An Tại lạnh lùng nhìn hắn.

Đừng nói tới giấu diếm, nếu quả thật là diệt môn theo kế hoạch tốt, cho dù hắn không ở Trung châu, cũng sẽ bị bắt đến nhổ cỏ tận gốc.

“Chuyện này…”

Lâm Tiểu Cát cau mày, rơi vào trầm mặc, tựa hồ đang suy tư điều gì.

“Không biên ra được?” Thẩm An Tại nhìn hắn.

“Vừa rồi khi ngươi nói tới diệt môn, tuy biểu hiện cực kỳ bi thống, nhưng ta có thể nhìn ra được, ngươi hoàn toàn không quan tâm những thứ này.”

Người trước trầm mặc thật lâu, cuối cùng sắc mặt hơi ảm đạm, giống như buông bỏ tôn nghiêm, cúi đầu chậm rãi mở miệng.

Trạng thái bằng phẳng và ngữ khí hoàn toàn không giống như lúc trước, dường như đang kể ra thân phận của người ngoài cuộc.

“Mẫu thân ta chỉ là nha hoàn Lâm gia, Lâm gia chủ sau khi uống rượu làm nhục, mới có ta, bởi vì chuyện này không thể lộ ra ánh sáng, cho nên không ai biết được chuyện này.”

“Thậm chí cả gia chủ Lâm gia cũng không nhận ta, nói mẫu thân ta đến đây để lăn lộn với những người xung quanh khác, bởi vì không ai thừa nhận chuyện này, cho nên ta trở thành đứa con hoang, bị người ta cười nhạo đánh chửi. Cuối cùng mẫu thân ta vì ta, ban đêm làm việc ở Bách Hoa lâu, tích góp đủ tiền chuộc thân rời khỏi Lâm gia.”

“Mẫu thân ta mang theo tã lót, bên ngoài bị mắng là dâm phụ lang chủng, lang thang khắp nơi, về sau ta sinh bệnh, nàng không có biện pháp chỉ có thể trở về tối hôm đó cầu Lâm gia chủ thay ta đi thỉnh luyện dược sư chữa bệnh.”

Lâm Tiểu Cát ngẩng đầu, đôi mắt đã có chút đỏ.

“Ngài nói không sai, Lâm gia bị diệt ta căn bản cũng không để ý, ta thậm chí vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đám tạp chủng kia chết sạch mới tốt!”

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

“Thế nhưng hết lần này tới lần khác mẫu thân ta… vào buổi tối vốn nên là ngày đại khoái nhân tâm kia, trở về Lâm gia, sau đó…”

“Ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấy nàng…”

Lâm Tiểu Cát nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Thẩm An Tại nhìn hắn, trầm mặc không nói.

“Nếu như ta không đủ thông minh, thì đã sớm chết đói chết cóng rồi.”

“Vậy bệnh của ngươi như thế nào?”

“Một luyện dược sư đi ngang qua thấy ta đáng thương trong tuyết, chữa khỏi cho ta, sau đó ta nghe người ta nói, luyện dược sư kia còn là trưởng lão của Phượng Hoàng tộc, nếu ngài còn không tin, có thể đến Phượng Hoàng tộc hỏi một chút!”

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn, như muốn từ trong biểu lộ của hắn nhìn ra thật giả.

Cuối cùng, hắn tin tưởng.

Nếu như đây đều là giả, vậy chỉ có thể chứng minh Lâm Tiểu Cát này ở một số phương diện nào đó thiên phú kỳ giai.

"Trở về đi."

Thẩm An Tại khoát tay.

"Về đâu?" Lâm Tiểu Cát sững sờ.

"Có lẽ lão Nhị đã sắp xếp chỗ ở cho ngươi, trở về đi tắm rửa thay y phục, một bộ ăn mày, đừng để mất mặt của Thanh Vân phong!"

Lâm Tiểu Cát mừng rỡ, quỳ xuống đất dập đầu.

"Đa tạ phong chủ, đa tạ phong chủ!"

…

Chương 323: Kiếm thành

Đưa mắt nhìn Lâm Tiểu Cát rời đi, Thẩm An Tại sờ cằm, lâm vào trong suy nghĩ.

Lâm Tiểu Cát vừa mới nói những lời này, nửa thật nửa giả.

Mình rõ ràng hỏi hắn vì sao phải bái nhập Thanh Vân phong, hắn lại lợi dụng chuyện bị diệt môn chuyển chủ đề.

Chỉ nói bái nhập Thanh Vân phong là để có thực lực báo thù.

Nhưng Thẩm An Tại cũng không cảm thấy đơn giản như vậy, bằng vào trái tim Lâm Tiểu Cát, muốn báo thù không chỉ là tìm cách để mạnh mẽ tăng thực lực lên.

Hắn có thể chơi càng dơ hơn.

Nhưng vì sao hắn nhất định phải bái nhập Thanh Vân phong chứ?

Thẩm An Tại lắc đầu, nghĩ mãi vẫn không ra.

Có điều, nếu như lời Lâm gia Thôn Yêu thuật là thật thì lai lịch của người diệt môn rất thú vị.

Lần cuối hắn nhìn thấy loại thôn yêu tăng cường lực lượng này, vẫn là từ đại quân Bình Thiên triều.

Mà Bình Thiên triều và Ma giáo, lại có khả năng cấu kết với Yêu Thần giáo.

Nói cách khác, Lâm gia diệt môn có phải là do Yêu Thần giáo gây nên không?

Mà Hóa Yêu thuật của bọn họ, cũng chính là Thôn Yêu thuật của Lâm gia?

Thẩm An Tại cảm thấy đầu óc có chút căng ra.

Lúc này mới đến đây mấy năm mà đã gặp gỡ đủ loại chuyện, thật phiền toái.

Những chuyện này tạm thời suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, hiện giờ chuyện hàng đầu có hai chuyện.

Thứ nhất, là Đại hội Luyện Khí Bắc Đạo vực lập tức tới, Thiên Nhạc muốn gặp phụ thân của mình ở đây.

Chuyện này hắn đã giao cho lão nhị làm, có một cường giả Niết Bàn đi theo, cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cho dù có, không phải vẫn còn Sinh Tử bài sao, cho nên không cần phải lo lắng.

Thứ hai, là tỉ võ bốn vực chỉ còn lại một năm.

Tuy Mộ Dung Thiên đã đột phá Càn Khôn cảnh, nhưng một năm sau hắn phải đối mặt với đối thủ đều là cường giả thượng tam cảnh.

Mà mỗi người đều là thiên kiêu, hắn muốn giành được hạng nhất, còn cần nhiều át chủ bài hơn.

Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm mà hắn tự nghiên cứu là thứ nhất, Cửu Chuyển Tàng Long biến là thứ hai.

"Cũng không biết đã qua nửa năm, kiếm thuật của tiểu tử kia có nghiên tập thành công hay không."

Thẩm An Tại sờ cằm, đứng dậy đi ra cửa.

Trong Diễn Võ trường.

So với trước kia, hiện giờ trên Diễn Võ trường có thêm một con rối gỗ.

Đó là do Thiên Nhạc làm ra dưới sự hướng dẫn của Thẩm An Tại, kết hợp với ngọc giản Lăng Phi Sương cho để chế tạo,

hoàn toàn phù hợp với khí huyết kinh mạch của nàng.

Mặc dù tạo hình thô ráp, chỉ là một con rối bình thường, nhưng kinh lạc trong đó lại rất sống động, ngay cả huyết khí lưu chuyển cũng không khác gì chân thực.

Nếu là mọi người ở xa xa cảm giác, thậm chí không thể phân biệt đây là chân nhân hay khôi lỗi.

Dưới màn đêm, Mộ Dung Thiên đổi một thân áo đen sạch sẽ, nhắm mắt ngưng thần.

Thật lâu, một tay hắn làm kiếm, cách không vẽ một cái.

Hào quang trăm trượng bay lên không trung chiếu rọi Diễn Võ trường sáng như ban ngày, ánh sáng sặc sỡ giống như mộng ảo vậy.

"Tiêu sư tỷ, Mộ Dung sư huynh đang làm gì vậy?"

Sau khi thay đổi trang phục đệ tử Linh Phù sơn là Thân Đồ Tiểu Tuyết cùng Lâm Tiểu Cát nhìn một màn Diễn Võ trường, có chút kinh ngạc khó hiểu.

Trong mắt bọn họ, hào quang kia mặc dù như mộng như ảo, lại giống như không có bất luận lực công kích nào.

"Hắn đang luyện kiếm." Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng mở miệng.

"Luyện kiếm?" Thân Đồ Tiểu Tuyết trừng mắt nhìn, có chút không hiểu lắm: "Nhưng ngay cả kiếm hắn cũng không cầm."

"Hắn không phải kiếm khách bình thường, là Kiếm tiên."

Tiêu Cảnh Tuyết cười giải thích.

"Càn Khôn Động Thiên đã thành, kiếm tồn động thiên, tâm đã tới, kiếm ắt chạm được."

“Đến cảnh giới như bọn họ, trên tay có kiếm hay không đã không còn quan trọng, trong lòng có kiếm, thì là có kiếm.”

“Lợi hại vậy sao?” Thân Đồ Tiểu Tuyết miệng nhỏ khẽ nhếch, gương mặt phấn hồng soàn soạt tràn đầy kinh ngạc.

“Thế nhưng con rối kia… không có phản ứng gì là sao?”

Nàng lại nghi ngờ mở miệng.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười: “Không có phản ứng, chứng tỏ dược đạo của đại sư huynh đã tiến bộ.”

Nàng cười nói, ánh mắt nhìn về phía Diễn Võ trường, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ.

Không đúng, Bách Lý kiếm khí là phá hoại từ trong ra ngoài.

Mà con rối gỗ này có thể dễ dàng nhìn ra khí huyết kinh lạc bên trong, sao ngay cả Bách Lý kiếm khí còn không nhìn thấy?

Kể cả những khí huyết lưu thông kia cũng không chịu chút ảnh hưởng nào.

Chuyện gì xảy ra, là một kiếm này của sư huynh thất bại?

“Không thể nào…”

Chân mày Tiêu Cảnh Tuyết dần dần nhăn lại.

Nếu nói trên dược đạo sư huynh mình không có thiên phú, nhưng trên kiếm đạo hắn xưng thứ hai, toàn bộ Linh Phù sơn… Không, thế hệ trẻ tuổi toàn bộ Nam Quyết vực đều không ai dám giành hạng nhất.

Một kiếm này không thể nào thất bại!

Khi nàng còn đang nghi hoặc, một bộ áo trắng đã xuất hiện.

Mấy người vội vàng chắp tay.

“Sư phụ.”

“Bái kiến Phong chủ.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, cũng nhìn về phía con rối gỗ trên Diễn Võ trường, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Kiếm khí vô ngân, tiểu tử này… lại suy nghĩ ra phương pháp mới?”

Mấy ngày nay Mộ Dung Thiên không ngừng dùng đủ loại phương pháp để hoàn thiện kiếm chiêu của mình.

Đáng tiếc cuối cùng đều thất bại, thậm chí tâm pháp Huyền Môn Thập Tam châm cùng tuyến đường vận công của Bôn Lôi kiếm thường xuyên xung đột, làm cho thổ huyết nội thương.

Cho nên mỗi lần hắn luyện kiếm, Tiêu Cảnh Tuyết đều ở bên cạnh hắn.

Một lần nghiêm trọng nhất, hắn muốn trực tiếp nổ tung kiếm thế của Bôn Lôi kiếm, dùng động tĩnh lớn nhất hấp dẫn sự chú ý của địch nhân, giấu kín kiếm khí do Huyền Môn tâm pháp thi triển.

Hai loại công pháp xung đột, xung đột nổ tung, kém chút nổ nát tâm mạch hắn.

Nếu không phải Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh, tám chín phần mười tiểu tử này đã chơi trò tự hoá phế vật với mình.

Mặc dù bị thương rất nặng, nhưng hắn cũng không từ bỏ suy nghĩ về kiếm chiêu này.

Sau khi đột phá Càn Khôn cảnh, dường như hắn lại có cảm ngộ.

Sau một khắc, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng động.

Hắn gọi một tiếng, Thiên Thanh kiếm lao vút tới, ngay lúc sắp đâm trúng Mộc khôi lại thu kiếm, sau đó… nâng tay phải lên.

Bốp!

Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang vọng toàn bộ Diễn Võ trường, Thẩm An Tại nhìn mà sững sờ.

"Sư huynh đây là… đang nhục nhã kẻ địch sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ mở miệng.

Thân Đồ Tiểu Tuyết và Lâm Tiểu Cát cũng kinh ngạc, đây… là kiếm chiêu ư, sao lại không giống với Kiếm tiên bọn họ tưởng tượng ra tay.

Ngay khoảnh khắc sau.

Xoẹt xoẹt!

Mộc khôi bị đập trúng gò má bên kia, lôi quang nổ vang, kiếm khí lôi đình tung hoành nổ vang một tiếng, đánh bay nó.

Nhưng chẳng bao lâu sau Mộc khôi lại bò dậy khỏi mặt đất, vết thương trên mặt nhanh chóng tự chữa trị hoàn hảo không tổn hao gì.

"Sư huynh… Có phải do luyện kiếm lâu dài nên thẹn quá thành giận hay không?"

Tiêu Cảnh Tuyết vô cùng hồ nghi mở miệng.

"Không, hắn thành công rồi."

Nhưng ánh mắt Thẩm An Tại lại sâu thẳm, chậm rãi mở miệng.

"A?"

Người trước há mồm, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Một khắc sau, con rối gỗ vừa đứng lên đột nhiên như trút giận, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất không dậy nổi.

Vào thời khắc này, khí huyết của nó nhanh chóng suy yếu, không cách nào tụ lại được.

Nếu nhìn kỹ lại, trên ngực nó có rất nhiều huyệt vị, xuất hiện những lỗ kim cực kỳ tinh mịn, còn tản ra kiếm khí sắc bén nữa.

"Đây là…"

Đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết nhíu chặt, mím môi kinh ngạc.

Sư huynh dùng châm do kiếm khí thi triển lúc nào, vì sao ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra chút nào?

Huyền Môn Thập Tam châm hạ xuống sẽ khiến khí huyết biến động, mình tinh thông châm pháp này, cho dù không nhìn thấu kiếm khí nhưng ngay cả khí huyết của con rối cũng không phát hiện?

Hay là… tất cả những điều này chỉ phát sinh trong chớp mắt, vốn không cho người ta thời gian phản ứng?

Mộ Dung Thiên nhìn khôi lỗi ngã xuống đất, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Thành công rồi, Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm, thành công rồi!"

…

Chương 324: Đừng trách vi sư không nhắc nhở ngươi

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn vẻ mặt hưng phấn của thanh niên, có chút không hiểu được, quay đầu lại nhìn về phía Thẩm An Tại.

Ở trong lòng nàng, gặp được chuyện không hiểu sẽ không đi hỏi sư phụ, đã trở thành động tác theo bản năng.

"Sư huynh ngươi tuy có chút ngây ngốc, nhưng người ngốc có phúc của người ngốc, thật đúng là đã làm khó hắn suy nghĩ ra biện pháp nhất tâm nhị dụng này."

"Nhất tâm nhị dụng?"

Tiêu Cảnh Tuyết lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Tay phải hắn vận tâm pháp ngưng tụ kiếm khí Huyền Môn, tay trái tụ Bôn Lôi kiếm, một trước một sau hoàn mỹ thay đổi cách thức lưu chuyển thần thông lực trong cơ thể, đạt tới dung hợp bổ sung."

"Khi Bôn Lôi của hắn đạt… thời điểm chưởng rơi lên mặt địch nhân, cùng lúc đó tác động Bách Lý kiếm khí giấu trong cơ thể địch nhân trước kia, vả lại Bách Lý kiếm khí được hắn cải tiến, đã đến cảnh giới kiếm khí vô ngân, lại điều khiển cho tốc độ kiếm ý chậm lại, thuận thế phát ra mười bốn châm, dùng nó để phòng bị."

Thẩm An Tại giải thích lại, Thân Đồ Tiểu Tuyết đứng bên cạnh há hốc mồm, cảm giác đầu óc có chút mơ hồ.

Cái gì cái gì?

Tâm pháp kiếm khí Huyền Môn là cái gì, khí thế Bôn Lôi kiếm là cái gì?

Còn cả Bách Lý kiếm khí kia nữa, cảnh giới Vô Ngân, kiếm ý giảm tốc, mười bốn châm…

Chỉ một cái tát đơn giản như vậy, lại cất giấu rất nhiều đạo lý tối tăm?

Một chiêu này… Cũng quá phức tạp rồi nha?

Đây thật sự là thứ người có thể học được sao?

Mà cũng chính vì kiếm chiêu này gần như không thể học được, cho nên Thẩm An Tại cũng không che giấu suy nghĩ.

Nếu như thật có thể vì ba câu nói này của mình mà hiểu được kiếm pháp này, thì không phải là kỳ tài ngút trời, mẹ nó hoàn toàn không phải Phong Linh Nguyệt Ảnh thì cũng là hồ lô biến, là bật hack!

Không để ý tới ba người khiếp sợ, Thẩm An Tại cười tiến lên, nhẹ nhàng vỗ tay.

“Không sai, xem ra ngươi còn có chút đầu óc, không uổng phí nửa năm qua tìm tòi. Dưới một kiếm này, dù cho địch nhân cao hơn ngươi một đại cảnh giới cũng sẽ nhanh chóng nhụt chí, ngươi cũng có thể tranh thủ cơ hội phản kích đến tuyệt địa.”

“Kiếm này, có thể xưng là Thiên giai!”

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên mới phát hiện Thẩm An Tại đi đến, sau khi ngây người liền lộ vẻ vui mừng.

Thiên giai!

Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm mà mình tự sáng tạo này, thế mà lại có tiêu chuẩn Thiên giai!

“Nhưng tốt xấu gì ngươi cũng là Kiếm tiên, dùng bàn tay để thôi động mười bốn đạo kiếm khí này, không sợ người ta mắng ngươi vô sỉ sao?”

Mộ Dung Thiên kinh ngạc: “Không phải sư phụ dạy vậy sao?”

Thẩm An Tại ngây người: “Ta dạy cho ngươi cách tát người khi nào hả?”

“Cái kia… Lần chiến Cổ Thiên hầu lúc trước, ngài dạy ta Bôn Lôi kiếm…”

Mộ Dung Thiên khoa tay múa chân.

Hưu… Vút!

Đương nhiên, hắn không dám đánh sư phụ mình, mà là tay phải lắc lư trước người, sau đó vỗ vào trên mặt mình.

“Đệ tử chính là nhớ tới sư phụ ngài dạy bảo, mới nghĩ đến biện pháp này, sáng tạo ra Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm này.”

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, đầu đầy hắc tuyến.

Con mẹ nó lúc ấy mình cái gì cũng không hiểu, vì giữ hình tượng của bản thân trong lòng tên ngốc này mà thuận miệng lừa gạt.

Không ngờ tên gia hỏa này… Vậy mà hôm nay hắn lại lợi dụng điểm này để sáng tạo ra một môn kiếm thuật Thiên giai!

Ừm… Mặc dù dùng chưởng thúc giục, nhưng dẫn phát chính là kiếm khí, tạm xem như là kiếm thuật.

“Đúng vậy, có thể nhớ dạy bảo vi sư, vi sư rất vui mừng, nhưng Bôn Lôi kiếm này của ngươi… còn không bằng gọi là Cầm Thiết Ba chưởng kiếm khí đi.”

Thẩm An Tại cười nói.

“À… “

Mộ Dung Thiên vò đầu có chút ngượng ngùng cười hắc hắc.

"Được rồi, ngươi đi theo vi sư đến vườn trúc, vi sư có đồ dạy cho ngươi."

Thẩm An Tại phất tay áo, biến mất tại chỗ.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên gật đầu, bước tới một bước, hóa thành lưu quang lóe lên rồi biến mất.

Nhìn hai người lần lượt biến mất, bất kể là Thân Đồ Tiểu Tuyết hay là Lâm Tiểu Cát đều lộ ra vẻ sùng kính.

Đến vô ảnh đi vô tung, đây chính là cường giả chân chính.

Ba chưởng kiếm khí nhìn như bình thường kia của Mộ Dung sư huynh lại ẩn chứa nhiều huyền diệu như vậy.

Thân Đồ Tiểu Tuyết không khỏi có chút nhụt chí.

Đừng nói tự sáng tạo, nàng ngay cả lòng tin học được cũng không có.

Chỉ riêng cái gì mà Bách Lí kiếm khí, châm pháp gì chứ, muốn học được cũng không biết phải tốn bao nhiêu năm.

Chẳng qua… Điều này cũng chứng minh Mộ Dung sư huynh không hổ danh Kiếm tiên thuộc Thiên Kiêu bảng.

Tư chất ngộ tính như vậy, trong thiên hạ có thể sánh với hắn sợ là không nhiều nhỉ?

"Đi thôi, thời gian không còn sớm, ta dẫn các ngươi đi làm quen một chút, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi đi."

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng nói, mang theo hai người tiếp tục đi loanh quanh trên Thanh Vân phong.

Đồng thời căn dặn nơi nào thì có thể tiến vào, nơi nào không thể tự tiện xông vào.

Tỷ như Dược viên cùng thư phòng, những nơi kia không phải là đệ tử thân truyền thì không cho phép tiến vào.

Hiện giờ Thanh Vân phong càng lúc càng nhiều môn nhân, đến lúc đó còn có đệ tử tạp dịch khác được an bài đến, nên quy củ đương nhiên là phải có.

Có thời gian còn phải thiết lập cấm chế ở những nơi này, phòng ngừa người khác xông vào.

…

"Thời gian còn lại một năm, nếu ngươi đã sáng chế ra kiếm thuật này, hiện tại có thể an tâm ở lại bên trong Đạo phủ tu luyện rồi nhỉ?"

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên, dò hỏi.

"Huyền Môn Thập Tam châm…"

Bang!

âm thanh gõ trán trong trẻo vang lên.

"Ngươi cơ sở dược đạo không thông, muốn học được châm pháp cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, bây giờ sắp tới thi võ bốn vực, tiểu tử thúi ngươi có hiểu chuyện gì quan trọng hơn hay không."

Nghe sư phụ răn dạy, Mộ Dung Thiên cúi đầu.

Thật ra trong lòng hắn, học xong Huyền Môn Thập Tam châm còn quan trọng hơn so với việc đạt được vị trí thứ nhất trong cuộc thi võ bốn vực.

Nhưng sư phụ rất hy vọng thấy thành tích tốt của mình trên thi võ bốn vực, chuyện luyện châm pháp kia, trước tiên cứ chậm rãi một chút đã.

“Nghe theo sư phụ.”

Mộ Dung Thiên không tiếp tục quật cường, gật đầu đáp ứng.

Thấy tiểu tử này có thể nghe lời, không nóng nảy bướng bỉnh, Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu.

“Vào đi, ở trong đạo phủ, vi sư truyền cho ngươi một bộ bí kíp tâm pháp có thể tương hợp với đạo thể của ngươi, có thể giúp ngươi tăng thực lực trong thời gian ngắn ngủi khi đối địch.”

“Đi vào nhanh như vậy sao? Đệ tử còn chưa chuẩn bị xong đâu…”

Thẩm An Tại sững sờ: “Ngươi muốn chuẩn bị gì, bây giờ tranh thủ từng giây, vào sớm một chút, xong việc sớm một chút.”

Người trước vò đầu: “Mộc khôi kia chính là có được nhờ ngọc giản Lăng sư tỷ đưa cho, đệ tử muốn đi nói lời cảm ơn với nàng.”

“Cảm ơn?”

Thẩm An Tại nhìn hắn một cách kỳ quái: “Cảm ơn là tiện thể, ngươi muốn tìm Lăng sư tỷ của ngươi để luyện tập à?”

“Ha ha, vẫn không gạt được sư phụ.” Mộ Dung Thiên cười ngây ngô.

“Tiểu tử thúi, đừng trách vi sư không nhắc ngươi, bình thường luyện kiếm còn chưa tính. Nếu ngươi thực sự tát một cái vào mặt Lăng sư tỷ ngươi, đến lúc đó vi sư có làm thế nào cũng cứu không được ngươi. Ngươi tự cầu nhiều phúc đi.”

Thẩm An Tại nhìn hắn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thiên nghe xong ngẩn người, sau đó nhíu mày ảo tưởng.

Trong lúc luyện kiếm… hắn quất Lăng sư tỷ một bạt tay.

Sau đó…

Mình có còn chôn được hay không đây?

Vừa nghĩ đến lúc đó Lăng Phi Sương sẽ ra sao, Mộ Dung Thiên không khỏi rùng mình, bỏ qua ý tưởng này.

Đừng nói là đột phá Càn Khôn cảnh, hắn thậm chí còn có loại ảo giác dù mình đột phá đến Niết Bàn, cũng sẽ bị Lăng sư tỷ treo đánh…

Cái ảo giác này không biết vì sao lại đến, khiến cho hắn có chút nghi hoặc.

Cảnh giới của Lăng sư tỷ cũng không cao nha!

…

Chương 325: Chuẩn tắc thứ tư

“Vào đi.”

Thẩm An Tại vung tay áo, cổng vào Đạo phủ xuất hiện.

Hai người lần lượt tiến vào bên trong.

Vẫn là một đạo tràng tràn ngập ba ngàn đại đạo chi ý, bên trong đạo ý lưu chuyển, vô số khí huyền diệu.

Tu luyện ở đây có thể đạt hiệu quả một năm như mười năm.

Hắn cần Mộ Dung Thiên đột phá đến Niết Bàn trong thời gian tiếp theo.

“Sư phụ, ngài nói muốn dạy ta bí kíp tâm pháp, rốt cuộc là cái gì?”

Mộ Dung Thiên có chút tò mò và mong đợi mở miệng hỏi thăm.

Thứ sư phụ lấy ra, cho tới bây giờ vẫn không có hàng thứ phẩm, nhất định lại là bảo vật hạng nhất thiên hạ gì đó.

Thẩm An Tại lộn một vòng trong lòng bàn tay, một bộ sách xuất hiện trong tay.

“Bí kíp này tên là Cửu Chuyển Tàng Long biến, Nhất Chuyển Nhất Trọng Thiên, Cửu Chuyển Quy Nhất, Tàng Long Phá Không.”

“Cửu Chuyển Tàng Long biến?”

Hai tay Mộ Dung Thiên nhận lấy quyển sách, hai mắt sáng lên.

"Đệ nhất biến, Ô Long biến, có thể tăng lên rất nhiều lực phòng ngự cùng với lực lượng nhục thân của ngươi."

Trong khoảng thời gian này, Thẩm An Tại cũng nghiên cứu Cửu Chuyển Tàng Long biến này thông qua đặc tính Thân Truyền Giáo, cho nên nói ra câu nào cũng là đạo lí.

"Đệ nhị biến, Lam Long biến, có thể dựa trên cơ sở của Ô Long biến làm linh khí thần thông của ngươi dày nặng, tăng cường công kích của ngươi, đồng thời giúp ngươi nhận được tinh lực cực lớn ở nơi có nước, ít khi có mệt mỏi."

"Biến thứ ba, Tử Long biến, Lôi Bố Điện, chưởng hình phạt kiếp."

Thẩm An Tại nói, Mộ Dung Thiên thì lẳng lặng nghe.

Cửu Chuyển Tàng Long biến, nhất chuyển nhất trọng thiên.

Mỗi một tầng là một loại rồng có màu sắc khác nhau, đều mang đến cho người sử dụng một loại lực lượng hoàn toàn mới.

Ví dụ như lực phòng ngự cường đại của Ô Long, sức khôi phục cường đại của Lam Long là lực lôi điện hình phạt của Tử Long.

Chẳng qua, ba tầng đầu cũng chỉ là món khai vị.

Lần thứ tư Hoàng Long biến, thiên địa uy năng gia trì, khi ra tay liền có thế núi sông mênh mông đi theo.

Đệ Ngũ Hồng Long biến, thân thể lửa cháy, mặt đất cháy khét, biển lửa ngập trời!

Đệ lục Bạch Long biến, nhãn lực thấu thị, băng hàn thấu xương, đi tới đâu là băng thiên tuyết địa.

Tiếp sau nữa là Thanh Long, Hắc Long, Kim Long, ba tầng biến hóa này không phải đơn giản là có thể tu luyện thành công.

Ít nhất phải chờ Mộ Dung Thiên hoàn toàn nắm giữ được đạo ý của sáu tầng đầu.

Không sai, chính là đạo ý.

Nếu nói sáu biến trước, hắn có thể bất chấp mà tu luyện thành công, vậy muốn đạt tới ba biến sau, đạo ý này không thể tránh khỏi.

Nói lại thì chuyện này có chút liên quan tới thể chất của Lý Trường Sinh.

Cũng không biết cuối cùng là ai hơn một bậc.

"Ô Long biến này cùng đại địa lực hô ứng, ngươi đã thành Càn Khôn chi cảnh, thiên địa chi lực ngưng tụ thành Động Thiên, tu luyện tầng này cũng không việc gì khó, ngươi ở lại trong Đạo phủ này, lợi dụng Điểm Thương Kiếm tiên dạy cho ngươi cùng Hàn Ngọc Tủy gia chủ Bách Lý đưa mà tiềm tu đi."

Thẩm An Tại nghiêm mặt mở miệng.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Mộ Dung Thiên cung kính chắp tay, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn trong đạo phủ, bắt đầu tìm hiểu Cửu Chuyển Tàng Long biến.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, Thẩm An Tại lặng lẽ rời khỏi đạo phủ.

Có thể dạy được thì đã dạy rồi, kết quả cuối cùng như thế nào đều phải dựa vào ngộ tính của chính Mộ Dung Thiên.

Có thể thắng được Lý Trường Sinh hay không, thì phải chờ ngày đó đến mới biết được.

Thẩm An Tại rời thư phòng, trong bóng đêm yên tĩnh, mơ hồ truyền đến tiếng rèn sắt rất nhỏ, hắn cất bước đi về phía Luyện Khí đường.

Mấy ngày nay Thiên Nhạc đã thuần thục nắm giữ ba mươi sáu tầng cổ pháp luyện khí.

Kỹ năng luyện khí đạt tới cảnh giới lục phẩm, trong toàn bộ Nam Quyết, có thể xưng tụng là tông sư.

Két…

Thiên Nhạc nghe tiếng đẩy cửa bước vào, đang nhắm mắt đánh sắt thì dừng động tác trong tay, cung kính hành lễ.

“Sư phụ.”

“Đang thử chế tạo ra Linh Khí Địa giai?”

“Ừm.”

Thiên Nhạc gật đầu.

Sư phụ nhà mình mấy ngày trước không biết từ đâu kiếm được lượng lớn bảo tài luyện khí, trong đó không thiếu vật quý hiếm, số lượng khổng lồ chống đỡ như vậy, cũng làm cho kỹ xảo luyện khí của hắn nhanh chóng tăng trưởng.

Nên biết, tiếp đơn luyện khí ở Thiết đường tuy là đủ nhiều, nhưng phần lớn chỉ là linh khí Huyền giai thậm chí hoàng giai.

Bây giờ đối với hắn nhue vậy đã không có tác dụng rèn luyện.

Muốn học được nhiều hơn, thì phải thử tạo ra binh khí cường đại hơn.

“Những tài liệu luyện khí kia còn lại bao nhiêu cân?”

“Còn lại bảy mươi cân.”

Thiên Nhạc thành thật trả lời.

“Bảy mươi cân…”

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, gia hỏa này sử dụng ngược lại rất nhanh, hơn nửa năm, tài liệu luyện khí chỉ còn lại có một chút như vậy.

Tuy nhiên hiệu quả rất mạnh, ít nhất là tất cả đệ tử trên danh sách trên Linh Phù sơn đều có một kiện Linh khí Huyền giai và Hộ giáp.

Tổng thể thực lực Linh Phù sơn tăng lên không chỉ một bậc so với trước kia.

“Sau ngày mai, ngươi phải khởi hành cùng sư tỷ ngươi đi Bắc Đạo vực, không có đi cùng vi sư, sợ không?”

Thẩm An Tại ngồi ở một bên, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không sợ.”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Thiên Nhạc, Thẩm An Tại lắc đầu cười một tiếng.

“Bắc Đạo vực không thể so với Nam Quyết vực, nơi đó Niết Bàn không được coi là chiến lực hàng đầu, bất luận là Thác Bạt gia hay là các đại tông tộc luyện khí khác tham gia, thực lực đều mạnh hơn Linh Phù sơn. Hơn nữa lần này ngươi đi chính là một tiếng hót làm kinh người.”

“Trước tiên không nói tới chuyện cổ pháp luyện khí của ngươi có thể dẫn tới phiền phức, chỉ nói phụ thân ngươi.”

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, nghiêm mặt mở miệng, “Nếu như tìm được hắn, hắn bảo ngươi về nhà, ngươi lựa chọn thế nào?”

Thiên Nhạc lắc đầu: "Đệ tử sẽ không để cho một mình sư tỷ trở về Thanh Vân phong."

"Vậy nếu như… Phụ thân ngươi bây giờ thân hãm trong lao tù, ngươi đi Đại hội Luyện Khí biết được chuyện này, ngươi sẽ làm thế nào?"

Thẩm An Tại chăm chú nhìn thiếu niên trước mắt.

Tính toán thời gian, không bao lâu sau khi Thiên Quan Tinh phế đi Thiên Nhạc, Thiên gia liền thay gia chủ. Mà những năm này hắn cũng giống như mất tích, tin tức cũng không truyền ra.

Chuyện này thật sự rất khó để Thẩm An Tại tưởng tượng có phải là gặp nguy hiểm gì hay không, tỷ như bị soán vị?

"Ta…"

Lúc này, Thiên Nhạc do dự.

Hắn rất muốn nói mình sẽ đi giải cứu phụ thân, lại phát hiện giống như vừa rồi vừa nói sẽ không để cho một mình sư tỷ trở về Thanh Vân phong.

"Ngươi sẽ đi điều tra qua, đúng không?"

Thẩm An Tại mở miệng.

Thiên Nhạc trầm mặc, cuối cùng gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên tự trách cùng áy náy.

"Dù cho hắn hủy hoại ngươi, để ngươi một thân một mình sinh tồn qua nhiều ngày trong bóng tối?"

"Vâng."

Thiên Nhạc gật đầu, lại nói thêm một câu, "Ngài không cho phép, đệ tử không đi."

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, Thẩm An Tại cũng bật cười, đưa tay gảy trán thiếu niên một cái.

“Ai nấy cũng lạnh như băng nghiêm trang như vậy, vi sư cũng không nói phải thế này thế nọ, nếu ngươi muốn đi, vậy thì dẫn sư tỷ ngươi theo, đừng nói mấy lời ngu xuẩn như là vì sợ nàng gặp nguy hiểm.”

“Nàng là tu sĩ Niết Bàn, nếu nàng có thể gặp nguy hiểm, thế ngươi là dê vào miệng cọp, chịu chết không phải sao?”

“Huống hồ… “

Giọng nói của Thẩm An Tại hơi nghiêm túc: “Chuẩn tắc thứ tư của Thanh Vân phong là gì?”

Thiên Nhạc sửng sốt.

“Sư phụ vĩnh viễn đúng.”

Thẩm An Tại lại gõ hắn một cái: “Trọng điểm là phần sau.”

“Sư huynh sư đệ… cũng vĩnh viễn không thể bị khi dễ ở bên ngoài.”

Thấy hắn nói xong chuẩn tắc thứ tư, Thẩm An Tại mới hài lòng gật đầu.

“Không thể để sư tỷ ngươi vi phạm chuẩn tắc thứ tư, sau khi làm xong việc ngươi muốn làm, hãy cùng sư tỷ ngươi trở về, nếu không… Vi sư sẽ đích thân đến Thiên gia một chuyến.”

Thiên Nhạc ngẩn ra, sắc mặt nghiêm túc, gật đầu lia lịa.

“Cẩn tuân sư mệnh!”

…

Chương 326: Thật đáng tiếc

"Cẩn tuân sư mệnh!"

Thiên Nhạc cung kính đáp ứng.

Nhìn bộ dáng nghe lời của hắn như vậy, Thẩm An Tại cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp này ngươi đã hoàn toàn tinh thông, tối nay ta sẽ truyền Luyện Tiên thuật nữa, đây là thuật pháp luyện khí chí cao, tuyệt đối không thể tuỳ tiện hiển lộ ra, hiểu chưa?"

"Ta hiểu rồi."

Thiên Nhạc gật đầu.

Sau đó, Thẩm An Tại liền giao Luyện Tiên thuật đã biên soạn ra cho đối phương.

Mà vừa nhìn thấy Luyện Tiên thuật, ánh mắt vốn bình tĩnh lạnh lùng của Thiên Nhạc lập tức nổi lên hứng thú, đôi mắt thoáng sáng lên.

Hiển nhiên, được xưng là Luyện Tiên thuật có thể khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Dựa theo giới thiệu, nếu như lĩnh ngộ Luyện Tiên thuật này, sau khi thực lực đến một cảnh giới nhất định, thiên địa to lớn, không gì không thể luyện!

Khi Thiên Nhạc đắm chìm trong Luyện Tiên thuật, Thẩm An Tại cũng lặng yên rời khỏi Luyện Khí đường, đóng cửa rời đi.

Trên đường, hắn duỗi lưng một cái, bắt đầu ngáp.

Nửa năm nay đúng là hắn mệt mỏi, không chỉ muốn chỉ dẫn Mộ Dung Thiên luyện kiếm mà còn phải dạy cho Thiên Nhạc Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp.

Buổi tối còn phải tranh thủ thời gian nghiên cứu phân tích Cửu Chuyển Tàng Long biến cùng Luyện Tiên thuật, đánh dấu ra một vài nơi tối nghĩa khó hiểu.

Mấy ngày nay có thể nói là chưa ngủ được một giấc tốt.

Xa xa, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy sư phụ mình đang ngáp một cái, không khỏi tiến lên mở miệng.

"Sư phụ, ngài đừng mệt quá, thân thể trọng yếu."

Nàng là thầy thuốc, có thể nhìn ra được sư phụ nhà mình mấy ngày nay tinh khí thần dần dần suy yếu, đây là mệt mỏi gây nên.

Thẩm An Tại khoát tay: "Chuyện ngươi điều tra sao rồi?"

"Tạm thời vẫn chưa có manh mối, thể chất Hoang thể là vô cùng hiếm thấy, gọi là Vô Khuyết chính vì xúc cảm trời sinh mẫn cảm với người thường, vả lại tự thành viên mãn, cơ thể không lãng phí bất kỳ cái gì."

"Năm đó ngũ giác của tiểu sư đệ bị hủy mất hai, trời ban thành trời đày, nếu muốn triệu tập lôi kiếp Thiên Địa, ngưng tụ thành Càn Khôn Động Thiên… e là không có khả năng."

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, khẽ thở dài.

Thẩm An Tại vừa đi vừa suy tư.

Lão Tam đã đột phá đến Địa Linh cảnh trước hai ngày, Địa Linh cảnh mười ba tuổi, đã xem như là kỳ tài ngút trời.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu các loại đan dược Tiêu Cảnh Tuyết luyện chế cho hắn và Thẩm An Tại hoàn toàn truyền Trảm Thiên Bạt Đao Thuật cho hắn.

Lại thêm hắn là thân thể bất phí, toàn bộ dược lực đều có thể luyện hóa hoàn mỹ một giọt cũng không lọt, mới có thể đột phá nhanh như vậy.

"Ta biết rồi, ta sẽ nghĩ thêm biện pháp khác…"

Thẩm An Tại lắc đầu nói.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể tiếp tục tu luyện Trảm Thiên Bạt Đao Thuật, hơn nữa hạn chế hắn ra tay.

Ít nhất Trảm Thiên Bạt Đao Thuật, cô đọng đao thế càng lâu, uy lực sẽ càng lớn.

Chờ hắn đến Thiên Linh cảnh, cô đọng đao thế một năm nửa năm, chưa hẳn không thể chém Niết Bàn.

"Hành trình tiến vào Bắc Đạo vực lần này là một cơ hội không tồi. Có lẽ Thiên gia sẽ biết phương pháp tu bổ Vô Khuyết hoang thể, ngươi lưu ý một chút."

Thẩm An Tại chợt nhớ tới điều gì, mở miệng dặn dò.

"Vâng, sư phụ." Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu.

"Được rồi, ngươi sớm đi nghỉ ngơi đi, ta còn phải đi luyện chế đan dược cho sư huynh ngươi, giúp hắn tu luyện bí kíp."

Thẩm An Tại khoát tay.

Tiêu Cảnh Tuyết vội ngăn hắn lại: "Sư phụ, để Cảnh Tuyết đi luyện đi, người đi nghỉ ngơi."

"Không có việc gì, luyện hai cân là được rồi, không tốn bao nhiêu thời gian."

"Không được! Ngài đi nghỉ ngơi, ta luyện cho. "

Ngoài dự liệu, lão nhị xưa nay mềm yếu ôn hòa lần này cường ngạnh khó được, Thẩm An Tại lại không lay chuyển được nàng, lúc này mới giao chuyện luyện chế đan dược cho nàng.

Trở lại gian phòng của mình, Thẩm An Tại thở dài một cái.

Tinh thần hắn buông lỏng, hai mắt không nhịn được bắt đầu đánh nhau.

Nhưng hắn vẫn trước sau như một, gọi lò luyện ra, vùi vào trong đó một vài thứ không dùng được.

[Chúc mừng ký chủ đã luyện thất bại]

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thẩm An Tại đã miễn dịch.

Mấy ngày nay hắn luyện không biết bao nhiêu lần, dù sao một lần cũng chưa thành công.

Cũng không biết hệ thống làm ra Vạn Đạo Dong lô này rốt cuộc là làm gì, ngay cả cơ chế bảo hiểm cũng không có.

Cứ tiếp tục như vậy, chút vốn liếng của mình sớm muộn gì cũng sẽ bại sạch.

"Hệ thống, ngươi cứ thành thật nói cho ta biết, phải dung luyện như thế nào mới có thể thành công?"

Rơi vào đường cùng, hắn mở miệng hỏi.

[Gửi ký chủ, vạn đạo dung lô, dung luyện vạn vật, vạn vật sinh đạo]

"Nói tiếng người."

[Ký chủ có thể thử đồng thời dung luyện vật phẩm ẩn chứa đạo ý, có thể gia tăng năm mươi phần trăm tỷ lệ thành công]

"Ngọa tào…"

Thẩm An Tại như cá chép vượt vũ môn, bật dậy khỏi giường.

"Tại sao ngươi không nói sớm?"

Hơn nửa năm nay mình thất bại, thẻ kỹ năng và đan dược gần như đã tiêu hao không còn, hiện tại bảo hắn có thể gian lận xác suất trúng thưởng?

[Trước đó ký chủ cũng không hỏi]

"Ta mặc kệ, dù sao cũng là thất trách của ngươi, ngươi không làm tốt tác dụng mà một hệ thống nên có, ngươi nhất định phải bồi thường!"

"Nếu không… Nếu không ta liền…"

[Nếu không?]

"Bằng không ta liền cầu xin ngươi."

Thẩm An Tại biến thành vẻ mặt khóc tang.

[…]

Đối với vị ký chủ xưa nay vô sỉ này, hệ thống tỏ vẻ cũng rất bất đắc dĩ.

[Xét thấy yêu cầu mãnh liệt của ký chủ, bổ sung một lần bồi thường, Vạn Đạo dong lô được tăng thêm vật phẩm đạo ý, xác xuất thành công tăng lên trăm phần trăm]

Thẩm An Tại nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Hệ thống này coi như có chút lương tâm.

"Lần này là trăm phần trăm thành công… nên dung luyện thứ gì đây?"

Thẩm An Tại sờ cằm, suy tư thứ mình hiện lên trong tay.

Trảm Tiên Phi Đao chắc chắn không cần phải nói, thứ đó vốn đã đủ mạnh, cho nên hiện tại hắn không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Về phần gậy chọc mèo… Đây chỉ là hữu dụng với họ nhà mèo, sau khi dung luyện cũng không biết sẽ phát sinh biến hóa

gì.

Hay là… ném tiểu tử Mộ Dung Thiên kia vào thử xem?

"Hệ thống, Vạn Đạo dong lô có thể luyện người không?" Hắn gấp gáp mở miệng hỏi.

[Kiểm tra đo lường được ý định của ký chủ rất nguy hiểm, phát động cảnh cáo]

Thẩm An Tại không khỏi lắc đầu, xem ra vạn lúm lò chỉ có thể nung chảy vật phẩm, không thể luyện người.

Càng nghĩ, đồ vật có thể dung luyện trên tay hắn tựa hồ chỉ còn lại có một khúc gậy mèo.

Còn những thứ có liên quan đến Đạo Ý…

Hắn sờ sờ cằm, vung tay áo mở cánh cửa ánh sáng.

"Đồ nhi, đồ nhi đừng luyện nữa. Vi sư có chuyện quan trọng cần tìm ngươi!"

Không bao lâu, Thẩm An Tại nhìn một khối đá dẫn khí sắc bén trong tay, hài lòng gật đầu.

Mặc dù hắn phải dày vò tiểu tử ngốc kia hơn nửa canh giờ, mới miễn cưỡng rèn luyện tảng đá bình thường này thành vật phẩm ẩn chứa đạo ý, nhưng cũng không uổng phí công phu.

"Hệ thống, luyện lại một lần!"

[Bắt đầu dung luyện, mời túc chủ kiên nhẫn chờ]

Khi lò luyện ở trước mặt Thẩm An Tại phát sáng run rẩy, mắt hắn không khỏi lộ vẻ chờ mong.

[Thật đáng tiếc…]

Trong lòng Thẩm An Tại chợt "Lộp bộp".

[Dung Luyện thành công, thu được Đả Thần tiên X1]

“Không phải chứ, ta thất bại thì ngươi chúc mừng, ta thành công thì ngươi lại tiếc nuối cái cọng lông gà?!”

Thẩm An Tại không khỏi cảm thấy vui mừng như điên, đầu đầy hắc tuyến.

Roi, quất, thần!!

Chương 327: Nến tắt

Đả Thần tiên: Tiên Thiên Linh Bảo, thần thoại chi khí, có hiệu quả huyền bí, chuyên đánh linh phách thần hồn, có hiệu quả rất lớn với vật yêu tà.

Chú ý: Hoạt bảo này có liên quan mật thiết đến cường độ linh hồn của kí chủ, linh hồn càng mạnh thì bảo vật này sẽ có uy lực càng lớn.

Đè xuống sự vui mừng trong lòng, khóe miệng Thẩm An Tại còn khó áp chế hơn AK.

Đầu tiên là Trảm Tiên phi đao, hiện tại lại tới Đả Thần tiên.

Xem ra hệ thống này hiểu rất rõ về những câu chuyện thần thoại bên kia?

Có hai món đồ này, về sau mình chẳng phải thần cản sát thần, phật cản giết phật sao?

Hắn giơ tay gọi Đả Thần tiên ra, kiểm tra kỹ càng.

Roi dài ba thước sáu tấc, có hai mươi mốt đốt, mỗi một đốt có bốn phù ấn, tổng cộng tám mươi tư đạo phù ấn, nhìn phức tạp khó hiểu.

Phù văn sắc lệnh trên đó hoàn toàn khác biệt với Thiên Huyền đại lục, không giống vật bình thường.

Còn có một loại hạo nhiên chính khí thần thánh cường đại… khiến người ta run sợ thậm chí còn có ý lễ bái, giống như trời sinh đã có lực sát thương cường đại đối với âm tà quỷ quyệt.

“Rất tốt, rất tốt.”

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu.

Đồ hệ thống sản xuất, thật đúng không hổ là tinh phẩm.

…

Ngày tiếp theo trời sáng, Linh Phù sơn đã sớm lâm vào trong bận rộn.

Các nơi giăng đèn kết hoa, vô cùng vui mừng.

Lại là thời tiết cuối năm, nương theo Tế ti Ma giáo lần lượt ngã xuống, năm nay cuối cùng bọn họ cũng có thể sống tốt hơn một năm.

“Phong chủ, hôm nay là cuối năm, các sư huynh đệ trong núi đều dự định xuống núi du ngoạn, ngài có muốn đi cùng không?”

Vừa mới đi ra khỏi vườn trúc, đã đụng phải Thân Đồ Tiểu Tuyết đang cùng Lâm Tiểu Cát quét tuyết.

Người sau chớp mắt mong đợi hỏi thăm.

“Ta sẽ không đi.”

Thẩm An Tại mỉm cười từ chối, ánh mắt nhìn ra phương xa, có chút cảm khái.

Ngày này năm ngoái… Lão Trịnh và Chính Nguyên vẫn còn ở đây…

“Được rồi.”

Nghe thấy hắn không đi, Thân Đồ Tiểu Tuyết không khỏi có chút thất vọng.

Nàng cũng đã hỏi qua Tiêu sư tỷ, chẳng qua người sau còn vội vàng luyện đan, cũng không có thời gian xuống núi du ngoạn.

“Nếu các ngươi muốn đi, có thể cho các ngươi mấy ngày nghỉ, hãy xuống núi đi dạo cho tốt, tất cả chi phí đều tìm Mộ Dung sư huynh các ngươi trả tiền.”

Thẩm An Tại thấy tiểu nha đầu tỏ vẻ mất mác, mỉm cười mở miệng.

“Quá tốt!”

Nhất thời người sau tươi cười rạng rỡ, hai má lúm đồng tiền đầy ý cười.

Lâm Tiểu Cát nhún vai, tỏ vẻ không có hứng thú.

Nhưng Thân Đồ Tiểu Tuyết lại cứng rắn kéo hắn xuống dưới núi.

“Đi mà, xuống núi dạo đi, ta còn chưa từng ăn lễ mừng năm nào ở Đại An, nghe nói buổi tối bên này sẽ thả đèn hoa, còn đoán đố đèn nữa!”

“Ta còn chưa thay quần áo…”

“Thay cái gì, quần áo bẩn thỉu của ngươi ta đã sớm vứt hết cho ngươi, xuống núi mua cái mới đi!”

Nhìn hai người xô đẩy đi vào đường núi, ánh mắt Thẩm An Tại chớp chớp.

Thật sự là tuổi trẻ không biết sầu tư vị…

“Thời điểm năm ngoái… Quá nhiều chuyện xảy ra.”

Hắn nhìn thoáng qua phía Dược viên, thở dài một hơi.

Cũng không biết hiện tại Chính Nguyên thế nào rồi, tối nay cuối năm, hắn có khi nào lại nhớ tới sư phụ của mình không.

…

Thần Phù điện, bên ngoài Thần Phù tháp.

Uỳnh uỳnh!

“Vì sao lôi kiếp này lâu rồi không tiêu tán, ta còn chưa từng thấy ai độ kiếp mà có thể độ được lâu như vậy!”

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Ngoài sân một mảnh kinh nghi, tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Lục Thành nhìn tháp đen bị lôi vân bao phủ, ánh mắt lập loè, thấp giọng mở miệng.

“Xem ra là Vu sư đệ chặn đứng Càn Khôn Động Thiên của mình, không cho nó hoàn toàn thành hình, giữ lại lôi kiếp này.”

Mọi người nghe xong đều cả kinh.

Sống lâu như vậy rồi, còn chưa từng nghe nói có người cưỡng ép áp chế cảnh giới, không cho đột phá.

“Không tốt, khí tức sinh mệnh của Vu sư đệ càng ngày càng yếu!”

Theo một tiếng thét kinh hãi vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quang điểm tầng thứ chín mươi bốn đã ảm đạm tới cực điểm, giống như ngọn nến trong gió, nghiễm nhiên kiên trì không được bao lâu.

“Nhảy lên… bò lên… lết…”

Trong tầng thứ chín mươi bốn, quần áo đang tả tơi, vảy máu toàn thân.

Trên người hắn có vô số lỗ thủng bị lôi điện oanh ra, nhìn qua mà giật mình.

Dù như thế, hắn vẫn từng chút một, gian nan di chuyển về phía trước từng chút một.

Chỉ là… cặp mắt kia của hắn đã chết lặng, ảm đạm, tràn ngập tử khí.

Ý thức của hắn sớm đã lâm vào hỗn độn, toàn dựa vào chấp niệm kiên trì tiến lên.

Nói cách khác… hắn đã chết.

Đợi đến khi chấp niệm cuối cùng tản đi, hắn sẽ hoàn toàn tiêu tán khỏi thế gian này.

Xuy xuy!

Lôi quang tàn phá bừa bãi, phù quang chớp liên tục.

Sấm sét điên cuồng vờn quanh người Chính Nguyên như muốn hủy diệt niềm tin cuối cùng của hắn, khiến hắn vĩnh viễn ở lại đây.

Oanh!

Lại là một tiếng nổ vang, Vu Chính Nguyên rốt cục không động đậy nữa, đôi mắt chết lặng u ám kia của hắn gắt gao nhìn chằm chằm con đường đi đến tầng thứ chín mươi lăm.

Khoảng cách leo lên bậc thang kia, chỉ kém một bàn tay.

Nhưng chỉ một chút khoảng cách này lại giống như cái rãnh trời hắn vĩnh viễn không thể nào vượt được.

"Diệt…"

"Vu sư đệ hắn… Ai!"

Ngoài tháp, một tiếng thở dài vang lên.

Mọi người nhìn điểm sáng tầng thứ chín mươi bốn đã hoàn toàn tán đi, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ tiếc nuối.

Mây đen dần tán, tuyết mịn nhao nhao.

Toàn bộ Thần Phù điện giờ phút này đều chìm đắm ở trong một loại trầm thấp khó nói lên lời.

Đối với vị tân sư đệ này, kỳ thật bọn họ quen biết cũng không sâu.

Người trước cũng rất ít khi chủ động nói chuyện với bọn họ, chẳng qua gặp mặt sẽ gật đầu chào hỏi, xem như là có giao tình gật đầu.

Trong ấn tượng của đệ tử Thần Phù điện, vị sư đệ này là một quái nhân.

Là một cuồng nhân tu hành, vô luận mưa gió ngày đêm, hắn đều sẽ tu luyện trong một phòng Phù đạo nào đó.

Rảnh rỗi sẽ đi thư đường tìm đọc các loại điển tịch Phù đạo, không ai biết hắn rốt cuộc muốn tìm cái gì.

Nghe nói ban đầu khi còn ở Tam Sơn cảnh, hắn đã bộc lộ tài năng trong số đông người tham gia Đại Đấu, về sau bị người đuổi giết, một đường gian nan hiểm trở, cuối cùng tiến nhập vào Thần Phù điện.

Nhưng mà, hắn cự tuyệt chuyện Hà trưởng lão thu đồ đệ.

Hắn bái nhập Thần Phù điện, hình như chỉ vì để có thể đăng lâm đỉnh Thần Phù tháp, đi tìm cái gì đó.

Nhưng rốt cuộc là hắn đang tìm thứ gì đây?

Hà Bất Ngữ lắc đầu không nói, toàn thân giống như già đi mấy phần.

Liêu Tử Khung khẽ thở dài, đưa tay vỗ vỗ bờ vai an ủi hắn.

“Ít nhất… Tiểu Vu làm chuyện mà mình muốn làm, cho dù thất bại, hắn cũng sẽ không hối hận.”

Hà Bất Ngữ không nói gì, thân thể loạng choạng cất bước.

Ít nhất, phải mang thi thể của Tiểu Vu ra và đưa về nhà của hắn.

Trải về cái Linh Phù sơn… vô số lần xuất hiện trong ảo cảnh của hắn.

Thân hình Hà Bất Ngữ xuất hiện bên ngoài Thần Phù tháp.

“Bái kiến Đại trưởng lão!”

Mọi người lập tức khom mình hành lễ.

Nhưng mà lần này, Hà Bất Ngữ nào còn vui vẻ đáp lại bọn họ, hắn đi về phía Thần Phù tháp.

Nhưng, ngay lúc hắn chuẩn bị tiến vào, lông mày lại chậm rãi nhíu lại.

Bên ngoài Phù tháp lấp loé ánh đen, một luồng lực lượng thần bí huyền ảo ngăn cản hắn ở bên ngoài.

“Đây là… Chuyện gì đã xảy ra?”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Thần Phù tháp.

Nếu người khác muốn tiến vào Thần Phù tháp, phải chờ người đang xông tháp chết hoặc là rời đi.

Mà hiện tại Thần Phù tháp ngăn trở không cho mình tiến vào, chẳng lẽ là…

Tiểu Vu chưa chết!

Chương 328: Thần Phù

Hà Bất Ngữ nhìn chằm chằm vào tầng chín mươi bốn, ánh mắt nghiêm túc không thôi.

Rõ ràng không có lấy dù là một chút sinh cơ, thế này mà cũng không tính là tử vong sao?

Nếu không phải khí cơ hoàn toàn không còn, lôi kiếp này sao có thể tản đi?

Trong Thần Phù tháp, tầng thứ chín mươi bốn.

Một vùng tăm tối, một chút ánh sáng cũng không có.

"Ta… đã chết rồi sao?"

Giọng nói Vu Chính Nguyên vang lên quanh quẩn, mang theo chút không tin tưởng cùng tiếc nuối.

Không tin tưởng là vì hắn không biết tại sao mình vẫn còn ý thức, tiếc nuối chính là, hắn không cách nào cảm giác được thân thể của chính mình, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không làm được.

"Đây là đâu?"

Hắn nói tiếp, dường như muốn thăm dò trong bóng tối vô tận này, nhưng thậm chí hắn cũng không biết mình có đang di chuyển hay không.

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, yên tĩnh không tiếng động.

Loại hắc ám im ắng kinh khủng này, nhất định có thể tàn phá bừa bãi nhân gian.

Người bình thường nếu ở loại địa phương này đợi, sợ là không bao lâu sẽ điên mất.

Nhưng Vu Chính Nguyên lại chết lặng, bởi vì hắn đã sớm trải qua cảm giác tĩnh mịch như cái chết này.

Cũng giống như ngày đó, bên ngoài Phục Linh thành, lúc tử vong.

"Ngươi… đang tìm ta sao?"

Sâu trong bóng tối vô tận, dường như có âm thanh truyền đến.

Hư ảo, không chân thực.

Rồi lại thật sự vang dội rõ ràng ở bên tai Chính Nguyên.

"Ngươi là ai?"

Trong lòng của hắn căng thẳng, mở miệng hỏi thăm.

"Ngươi… đang tìm ta sao?"

âm thanh kia không trả lời hắn, chỉ là lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Vu Chính Nguyên hơi nghi hoặc.

Trong bóng tối này… âm thanh đã xuất hiện kia rốt cuộc là gì?

Thanh âm này mang đến cho hắn một cảm giác… giống với ý chí trên đỉnh Thần Phù tháp.

Chẳng lẽ…

Hắn bỗng nhiên cả kinh, có chút chờ mong mà mở miệng.

"Ngươi là Sinh Tử phù?"

"Sinh Tử phù…"

Giọng nói kia mang theo mê man và suy tư, cuối cùng phủ định.

"Ta không phải."

Vu Chính Nguyên không khỏi thất vọng, nếu không phải Sinh Tử phù, vậy vì sao lại nói mình đang tìm nó?

"Ta là… Thần Phù."

Khoảnh khắc sau giọng nói kia lại vang lên, khiến Chính Nguyên ngẩn ra.

Thần Phù trên đỉnh Thần Phù tháp?

Lẽ nào đây chính là bí mật trên cửu phẩm trong truyền thuyết?

"Ta đợi ngươi đã quá lâu, cuối cùng ngươi cũng tới tìm ta."

Vu Chính Nguyên sững sờ, có chút không rõ ràng cho lắm.

"Ngươi đợi ta lâu lắm rồi?"

"Ừm… Đại khái… đã lâu hơn một ngàn năm."

Trong bóng tối, huyền quang dần dần sáng lên, phù văn bốn phía trải rộng.

Thân hình Vu Chính Nguyên dần dần hiển lộ, hắn cúi đầu nhìn thân thể thần hồn hư ảo của mình, có chút nghi hoặc.

Hơn một ngàn năm trước… đã chờ mình rồi sao?

Việc này sao mà nghe huyền ảo thế, sao mình lại có quan hệ với hơn một ngàn năm trước?

"Phá rồi lại lập, chết rồi lại sinh, thời điểm ngươi làm được như vậy, ngươi nhất định sẽ tìm được thứ ngươi muốn."

Phá rồi lại lập, chết rồi sau đó sinh…

Vu Chính Nguyên nhíu mày, đây không phải lời khuyên Thẩm sư thúc từng nói với mình sao?

Vì sao… Thần Phù cũng sẽ nói vậy?

Nhưng hắn biết, bản thân vẫn còn cơ hội tiếp tục tiến lên, tìm kiếm Sinh Tử phù!

“Sinh Tử…”

Vu Chính Nguyên nhíu chặt mày, lâm vào suy nghĩ thật sâu.

Hắn không rõ hiện giờ mình đã chết hay đang sống nữa.

Hoặc là… ở giữa hai thứ này?

Vừa rồi hắn đã từng cảm nhận hắc ám vô biên kia.

Đó là cảm giác bất lực khi bị nhị tế ti Ma giáo trực tiếp chấn vỡ tâm mạch, rơi vào trong bóng tối.

Cảm giác như có thể vĩnh viễn sẽ trầm luân trong hắc ám, và hắn cũng từng cảm nhận qua.

Chỉ có người đã từng chân chính tử vong, mới hiểu được loại trầm luân này.

Vu Chính Nguyên nhìn vô số phù văn bốn phía, đưa tay vuốt ve từng chi tiết.

Những phù văn này, lúc tay hắn chạm vào, đều tản mát ra một loại ý chí thần phục.

Trong vô số phù văn này, Vu Chính Nguyên thấy được thứ khiến bản thân rất là quen thuộc.

Thứ đó, lôi quang dày đặc, chớp lóe sấm rền.

Đó là loại Lôi phù cướp đoạt sinh cơ của hắn.

Nhưng chính Lôi phù bạo ngược như vậy, giờ phút này ở đầu ngón tay hắn lại ngoan ngoãn lơ lửng, không có bất kỳ ý tấn công.

Phát hiện này khiến Vu Chính Nguyên ngây người.

“Ngươi, đã công nhận ta?”

Theo hắn hỏi thăm, Lôi phù run nhè nhẹ, tựa hồ đang đáp lại.

Không riêng gì Lôi phù, tất cả phù lục nơi đây đều run rẩy, giống như đang đồng thanh nói ra một số thứ gì đó.

Vu Chính Nguyên lắng nghe tâm ý của bọn chúng, lộ ra ý cười.

"Sư phụ… phương pháp ngốc của đệ tử, dường như cũng không phải quá đần độn."

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve những phù văn này, như là đang vuốt ve thứ mình yêu thích nhất.

Hắn ngẩng đầu, muốn tìm nơi phát ra âm thanh lúc trước, lại không thể nào tìm kiếm.

Thanh âm kia không biết từ chỗ nào truyền đến, căn bản là không tồn tại.

Hắn sờ lồng ngực của mình, lập tức khoanh chân.

"Sư thúc đã từng nói, trước tiên phải biết tự cứu bản thân…"

Lúc hắn nhập định, vô số phù văn bốn phía như trường hà mãnh liệt, điên cuồng hội tụ vào thể nội hắn.

Theo phù văn biến mất, nơi đây lại một lần nữa chìm vào bóng tối vô biên vô hạn.

Không biết đã trôi qua bao lâu, một đám khí xanh lá chợt bùng lên, tỏa ra ánh sáng trong bóng đêm vô cùng chói mắt.

Đó là một mầm non, tỏa ra sinh cơ dạt dào.

Một giọt nước mưa rơi vào cành lá, sau đó trong bóng tối xuất hiện vô số khí xanh.

Giống như một bãi cỏ mênh mông bát ngát, dưới mưa phùn rả rích, bắt đầu tỏa ra sinh cơ dạt dào.

Còn ở một bên khác, ngàn dặm hoang vu, tĩnh mịch ngàn vạn.

Vu Chính Nguyên đang ngồi giữa hai thứ này.

Trước người hắn, chậm rãi có một phù văn trắng đen tương ứng ngưng tụ.

Một mặt tràn đầy sinh cơ, một mặt âm u đầy tử khí.

Chính là hai loại khí tức hoàn toàn tương phản này, giờ phút này lại vô cùng hòa hợp, tương hỗ lẫn nhau.

Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, dường như thiếu một thứ cũng không được.

"Vạn vật đều có sinh có tử, đây là đạo lý âm dương, nhục thân mặc dù qua đời, thần hồn bất diệt, cũng là bất tử… Thì ra là thế."

Vu Chính Nguyên chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện lên một màu trắng đen, quỷ dị, mang theo thần bí.

Trong một khắc hắn mở mắt, tất cả cảnh tượng bốn phía đều nhanh chóng biến mất.

Tầng thứ chín mươi bốn của Thần Phù tháp, vết thương chằng chịt trên thân xác u ám của Vu Chính Nguyên dần dần có ý đen trắng dâng lên.

Thương thế của hắn vào giờ khắc này phảng phất nghịch chuyển tuần hoàn thiên lý, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khôi phục lại.

Hắn chậm rãi đứng lên, trong lòng bàn tay hiển lộ một phù văn đen trắng ảm đạm.

"Sinh tử luân hồi… Trên cửu phẩm."

"Đây… là Sinh Tử phù sao?"

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía cầu thang thông lên tầng chín mươi lăm.

Mặc dù ngộ ra hình dạng nhưng vẫn không động tới lực lượng của nó.

Hắn hiểu rõ, muốn có được sức mạnh của phù này thì cần phải lấy được Thần Phù trên đỉnh tháp.

Chỉ có thần tính của Thần Phù mới giúp hắn có thể sử dụng hoàn chỉnh Sinh Tử phù một lần.

Dùng cái phù này… Ở trong luân hồi, tìm ra thần hồn đang mê mang giữa sinh tử.

"Sư phụ, Chính Nguyên đến rồi!"

Hốc mắt hắn ửng hồng, sắc mặt vui mừng khó giấu giếm, nước mắt lấp lánh.

Thẩm sư thúc không lừa gạt chính mình, trên thế giới này thật sự có tồn tại phù trên Cửu phẩm, Sinh Tử phù thật sự có thể kéo thần hồn người từ giữa sinh tử trở về!

Hắn lập tức… có thể gặp lại sư phụ mình rồi!

Chương 329: Thần phù hình người

Leng keng… Leng keng…!

Phát giác được người trong tháp một lần nữa khôi phục sinh cơ, phù văn bốn phía run lên nhè nhẹ, nhưng cũng không ngăn cản.

Dường như giờ phút này, chúng đã mất đi tư cách đó.

Vu Chính Nguyên nhìn phù văn đen trắng trước mặt, hiểu rõ, trong tháp có ngàn vạn phù triện, không phải chúng sợ mình mà là vì Sinh Tử phù mình đã ngộ ra này.

Tuy nhiên, vậy cũng đủ rồi.

Tay phải hắn vẫy một cái, điểm vào Lôi phù màu tím bên cạnh.

"Bổ ta lâu như vậy, ngươi tiếp tục mở đường cho ta đi!"

Theo tiếng nói của hắn, Lôi phù màu tím phát ra thần uy mênh mông kia phát ra tiếng rung hưng phấn, sau đó lôi quang lấp lóe giống như mạng nhện lan tràn, mở ra một con đường thông suốt không trở ngại ở phía trước.

Vu Chính Nguyên quần áo tả tơi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phía sâu bên trong con đường.

…

Bên ngoài Thần Phù tháp, mọi người nhìn thấy nguyên bản ảm đạm vô cùng, giờ phút này khi nóng chợt sáng rạng rỡ, không khỏi kinh ngạc không thôi.

Nhất là sau khi khôi phục hào quang, điểm sáng kia đã bước vào tầng thứ chín mươi lăm, hơn nữa còn đang không ngừng tiếp cận tầng thứ chín mươi sáu!

"Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Vu sư đệ lại đột nhiên tỉnh lại?"

"Chuyện này… Làm sao có thể, rõ ràng ngọn lửa sinh mệnh đã hoàn toàn tắt, chẳng lẽ hắn còn có thể khởi tử hoàn toàn sống lại hay sao?"

Tiếng nói kinh nghi nối liền không dứt, tất cả mọi người đều tràn ngập kinh ngạc.

Bao gồm cả Hà Bất Ngữ và Lục Thành, cùng với Liêu Tử Khung chạy đến sau đó.

Ngay cả bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua là sau khi sinh mệnh chi hỏa của ai bị dập tắt thì còn có thể không cần sự trợ giúp của ngoại lực mà bùng cháy lên.

Loại tình huống này… chỉ e là chỉ có Phượng Hoàng nhất tộc mới có thể làm được chứ?

Nhưng Tiểu Vu…

Rất nhanh, hai người Liêu Tử Khung cũng không nói gì mà chỉ thoáng nhìn nhau rồi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nếu như bọn họ không đoán sai thì hẳn là đã hoàn thiện đạo phù văn chưa hoàn thiện này rồi!

Mới thành hình một nửa đã có sinh cơ hùng hậu như vậy, có thể ngưng tụ nguyên thần thể vốn tán loạn không thành tự nhiên, nếu hoàn thành toàn bộ, chưa chắc không thể làm được hiệu quả như Phượng Hoàng niết bàn.

"Xem ra lần này, là đám lão gia hỏa chúng ta đã quan tâm mù quáng…"

Liêu Tử Khung lắc đầu cười nói.

Nếu thật sự là như bọn họ nghĩ như vậy, Chính Nguyên leo lên đỉnh tháp, hắn không phải là vấn đề gì quá lớn.

Dù sao… Phù văn kia là thứ bọn họ chưa từng nhìn thấy qua, phù văn ở trên cửu cảnh!

Hà Bất Ngữ không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn tầng chín mươi lăm kia.

Hắn hiểu rõ, bọn họ không phải lo lắng vớ vẩn, mà vì bọn họ còn chưa đủ tư cách để để tâm tới vấn đề này.

Người trợ giúp Chính Nguyên vượt qua Tâm ma kiếp chân chính là Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại.

Mà thứ khiến Tiểu Vu bất chấp tất cả cũng muốn trèo lên đỉnh tháp, chính là suy nghĩ sư phụ lưu lại trong lòng hắn.

Thật ra thì hắn không có quan hệ quá lớn với Chính Nguyên.

Trong tháp, Vu Chính Nguyên tiếp tục đi tới trước, Lôi phù không ngừng mở đường cho hắn.

Phù tháp này mặc dù không có công kích về phía hắn nhưng có thể được hắn lĩnh ngộ đồng thời sử dụng, chỉ có Cửu Kiếp Lôi phù này mà thôi.

Đứng hàng cửu phẩm, là Lôi phù đứng đầu trong phù pháp, so với Sơn Hà Thiên Kiếm Phù còn lợi hại hơn.

Lần này sửa sang lại trận doanh, tốc độ của Chính Nguyên nhanh đến đáng sợ.

Giống như đi vào hậu thất, thông suốt.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ, không thể tin được đang nhìn chăm chú ở ngoài tháp.

Rốt cục hắn cũng đi tới tầng chín mươi chín, nhìn về bậc thang cuối cùng, sau đó dứt khoát cất bước.

Hướng về phía đỉnh tháp mà đi!

"Biến mất rồi, điểm sáng cũng biến mất rồi!"

Tiếng kinh hô vang lên hết đợt này đến đợt khác, tất cả mọi người đều nín thở.

Giờ phút này bọn họ còn chưa kịp phản ứng, vì sao Vu Chính Nguyên còn cất bước gian nan lúc trước, tốc độ xông tháp bỗng nhiên tăng nhanh.

Biến mất ở tầng thứ chín mươi chín, rốt cuộc là hắn đã xông lên đỉnh tháp, hay đã bỏ mạng?

Nếu như là vế trước… vậy thì trên đỉnh Thần Phù tháp, đến tột cùng có cái gì?

Câu hỏi này, trăm ngàn năm qua không có người đưa ra đáp án.

Không phải không có người leo lên được tầng chín mươi chín, nhưng bước vào được tầng một trăm, trước nay chưa từng thấy!

Mà hôm nay, có lẽ bọn họ đã chứng kiến thời khắc lịch sử!

Tầng một trăm.

Vu Chính Nguyên chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn bốn phía một mảnh trắng xóa, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Cái này, khác với khi hắn bước lên cầu thang khác.

Nếu như những tầng khác chỉ là độ cao và cường độ Phù đạo khác nhau, vậy sự khác biệt giữa tầng một trăm này cùng chín mươi chín tầng kia, giống như là từ trong nước bỗng nhiên đi tới lục địa vậy.

Đó là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, độ Duy Ngã khác nhau.

Tầng thứ một trăm, là nơi sâu hơn cả trong thế giới này!

"Cuối cùng ngươi cũng tới."

Thanh âm quen thuộc lại xa lạ một lần nữa vang lên.

Lần này, âm thanh đã có ngọn nguồn.

Vu Chính Nguyên chăm chú nhìn, rốt cuộc trong một thế giới trắng xoá, thấy được một hình dáng không rõ ràng.

Là hình người.

"Ngươi là Thần Phù? Vì sao ngươi biết ta sẽ đến?"

Đối mặt với nghi vấn của hắn, hình dáng người kia chậm rãi mở miệng.

"Ngươi tất nhiên sẽ đến, bất luận nguyên nhân gì, nhưng lần này có hắn nhúng tay vào, ngươi rốt cuộc không còn trầm luân nữa."

Theo tiếng nói của đối phương rơi xuống, trong lòng Vu Chính Nguyên căng thẳng, nghi hoặc không thôi.

Có ý tứ gì đấy?

Lẽ nào mình từng tới nơi này rồi?

Hơn nữa nghe ngữ khí Thần Phù, lần trước mình tới, tựa hồ sa vào ảo cảnh, tẩu hỏa nhập ma?

Hắn nhúng tay vào…

Hắn mà nó đang nói đến là ai, Thẩm sư thúc sao?

"Vãn bối không rõ, mời Thần Phù tiền bối giảng giải!"

Vu Chính Nguyên chắp tay.

“Hà tất phải phí một hành động này, đều là phí công, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng…”

Hình dáng con người dần rõ ràng hơn vài phần, khi Vu Chính Nguyên nhìn rõ hình dạng của nó, con ngươi không khỏi co lại.

“Sư… Sư phụ?!”

Thần Phù lại lắc đầu, nhìn hắn thật sâu rồi hóa thành vô số phù văn, dũng mãnh lao tới linh đài trong thức hải của hắn.

Vào thời khắc này, vô số phù văn hiện ra trong đầu Vu Chính Nguyên, cảm giác đau xót chua chát làm hai mắt hắn tối sầm lại, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Ánh đen lóe lên, Vu Chính Nguyên bị truyền tống ra khỏi Thần Phù tháp.

Khi hắn xuất hiện ở ngoài tháp, Hà Bất Ngữ là người trước tiên đi lên đỡ thân thể đang rơi xuống của hắn, khẩn trương dò xét.

Phát hiện chỉ là hao tổn quá độ, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn may, người không có việc gì!

Về phần đỉnh tháp…

Hà Bất Ngữ nhìn chằm chằm đỉnh đầu một cái, mang theo Chính Nguyên biến mất không thấy đâu nữa.

Trên đỉnh tháp rốt cuộc có thứ gì, có tồn tại giống như trong truyền thuyết hay không, chờ Chính Nguyên tỉnh lại hỏi liền biết.

Vả lại… chuyện Chính Nguyên bước lên một trăm tầng, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Cho dù là các đệ tử Thần Phù điện cũng không thể biết!

“Sư huynh, chuyện bên ngoài giao cho ngươi.”

Trong đình viện nhà thuỷ tạ, Hà Bất Ngữ trầm giọng mở miệng.

“Biết, ta sẽ tuyên bố với bên ngoài Chính Nguyên dừng bước ở tầng chín mươi chín, cưỡng ép bị Thần Phù tháp trục xuất.”

Liêu Tử Khung gật đầu, đang chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, quay đầu lại nhìn mà không nói gì.

“Cái kia… Sư đệ à, đệ đã học xong hóa Nguyên Thần Hóa Thân phù, vị trí điện chủ này…”

“Ngươi tiếp tục rửa cổ đợi đi”

“…”

Liêu Tử Khung hậm hực cười cười, chà xát tay rời đi.

Chương 330: Tiến về Bắc Đạo vực

Lần này Vu Chính Nguyên hôn mê mất trọn vẹn ba ngày ba đêm mới chậm rãi tỉnh dậy.

Khoảnh khắc hắn mở mắt ra, đầu tiên là muốn xem Sinh Tử phù.

Cho đến khi phù văn hắc bạch kia lẳng lặng nằm trong thức hải của hắn, hắn mới thở dài một cái, biết mình cũng không phải nằm mơ.

Mà ngoại trừ Sinh Tử phù, trong thức hải của hắn còn có thêm vô số phù lục.

Đó đều là do Thần Phù mang đến.

Bên cạnh hắn, là Hà Bất Ngữ xụ mặt.

"Hà trưởng lão?" Vu Chính Nguyên hơi sửng sốt.

"Tiểu tử thúi, hiện tại hài lòng rồi chứ?"

Hà Bất Ngữ thấy hắn đã tỉnh lại, tức giận mở miệng mắng.

"Đã làm trưởng lão lo lắng."

Vu Chính Nguyên tự biết lần này mình lỗ mãng làm việc, vội tự trách mình.

Suýt nữa bởi vì chuyện của mình, làm liên lụy đến vị trưởng bối một đường chiếu cố mình ở trước mắt này.

Sau khi mắng xong, Hà Bất Ngữ nghiêm mặt lại, thần sắc ngưng trọng.

"Đỉnh tháp Thần Phù, đến cùng là có đồ vật gì?"

Vu Chính Nguyên nhíu mày, hắn không biết phải nói thế nào với đối phương.

Nói là Thần Phù?

Đây không phải là nói nhảm ư, mọi người đều biết đỉnh Tháp Thần Phù có Thần Phù, tồn tại bí mật hơn hẳn cửu phẩm.

Nhưng mình ở đỉnh tháp không nhìn thấy Thần Phù, ngược lại thấy được sư phụ của mình.

Lẽ nào Thần Phù sẽ hóa thành suy nghĩ trong lòng người?

Thấy hắn nhíu mày không nói, Hà Bất Ngữ cũng lắc đầu, không có cưỡng cầu.

"Thôi, chuyện này ngươi không được nói với bất kỳ ai, nếu như người ngoài hỏi ngươi, ngươi chỉ nói mình chưa đi tới tầng thứ một trăm là được, ngươi phải nhớ kỹ điểm này!"

Hắn nghiêm túc dặn dò, thần sắc ngưng trọng chưa từng có.

"Đệ tử đã rõ."

Vu Chính Nguyên gật đầu, lại nghênh đón một cơn giận.

"Lần trước bảo ngươi từ từ xông tháp, ngươi cũng nói đã rõ, là rõ như thế sao?"

Hà Bất Ngữ hùng hùng hổ hổ nói: "Nếu không phải tiểu tử ngươi tốt số, bây giờ cũng đã chết chẳng còn lại chút cặn nào!"

"Đệ tử biết sai, xin trưởng lão trách phạt."

Vu Chính Nguyên vội đứng dậy hành lễ, giọng điệu thành khẩn.

Thấy bộ dáng hắn thành thật như vậy, người trước bất đắc dĩ lắc đầu.

“Được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày nay không cần phải nghĩ lung tung, đạo phù mà ngươi lĩnh ngộ, hẳn là còn cần củng cố thật tốt, đúng không?”

“Đúng là như vậy.”

Vu Chính Nguyên gật đầu.

Sinh Tử phù tuy cảm ngộ nhưng lại thiếu khuyết năng lực thôi động.

Mà Thần Phù đã hóa thành ngàn vạn Phù đạo dung nhập vào trong cơ thể hắn, muốn luyện hóa thu lấy thần tính hẳn là phải tốn thêm chút thời gian nữa.

Ước tính sơ bộ của Chính Nguyên hẳn phải kéo dài gần nửa năm.

“Lập tức sẽ thi võ bốn vực, ngươi lưu lại nơi này tu luyện cho tốt, tranh thủ trong một năm kế tiếp tăng tu vi lên tới Càn Khôn cảnh đỉnh phong, đi theo Lục sư huynh ngươi kiếm tí thể diện cho Thần Phù điện chúng ta.”

“Vâng!”

Hà Bất Ngữ nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó phất tay áo rời đi.

“Trưởng lão, ngài đi đâu vậy?”

“Đại hội Luyện Khí Bắc Đạo vực sắp bắt đầu rồi, ta tiện thể tìm người luyện chế cho ngươi một bộ phù bảo lợi hại.”

…

Trung châu, Thiên gia.

Trong địa lao u ám.

Sắc mặt Liễu Vân Thấm có chút trắng bệch, mồ hôi trán rậm rạp rời khỏi địa lao.

“Quả nhiên có Cửu Huyền Đạo Liên Công của Liễu gia trấn áp, yêu lực này sẽ không bộc phát, có thể để người khác sử dụng!”

Thanh âm hưng phấn từ phía sau truyền đến, Liễu Vân Thấm hơi ngoái đầu nhìn lại.

Nhìn người bị trói tứ chi bên trong, trông như một con dã thú, ánh mắt rên rỉ.

Tiền gia chủ Thiên gia, Thiên Quan Tinh, bây giờ lại thành người mang tội như vậy.

Mà tất cả những thứ này… hắn cũng là cam tâm tình nguyện.

Lúc đó, Liễu Vân Thấm liền hỏi hắn ước chừng ba lần, có nguyện ý hay không.

Mà người sau từ đầu đến cuối trả lời như một, cũng không có do dự.

Giờ phút này, hai mắt Thiên Quan Tinh tràn ngập khát máu, răng nanh treo nước dãi, giương nanh múa vuốt, yết hầu không ngừng phát ra tiếng gầm rú trầm thấp.

Yêu khí nồng đậm ẩn ẩn phát tán trong cơ thể hắn, bộ dáng như thế, còn ai nói giống nhân tộc?

Liễu Vân Thấm nhìn thật sâu hắn một cái, lại cũng cảm thấy một tia hồi hộp trong tim.

Cái loại yêu tà quái gở này đã không còn thuộc về thế giới này nữa.

“Thiên Cương, phương pháp này vi phạm nhân đức. Ta khuyên ngươi tốt nhất nên có chừng có mực, một khi trong cơ thể hắn hút vào quá nhiều yêu lực, ta cũng áp chế không nổi. Có lẽ còn không đợi các ngươi hoàn toàn đem Đại yêu kia

luyện hóa, thì Thiên Quan Tinh gia chủ đã không kiên trì được nữa.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng nhắc nhở.

Bên cạnh, Thiên Cương đang híp mắt thưởng thức kiệt tác điên cuồng như dã thú trước mắt, gật gật đầu.

“Liễu gia chủ yên tâm đi, Thiên mỗ biết rõ điều này, ta với hắn là huynh đệ ruột thịt, tình như thủ túc, ta làm sao có thể hại tính mạng hắn chứ?”

“Chỉ cần hắn không nảy sinh ý phản kháng, yêu khí trong cơ thể hắn sẽ không bạo động. Liễu gia chủ ngươi cứ yên tâm đi.”

“Chỉ mong vậy đi.”

Liễu Vân Dận nhíu mày mở miệng, định cất bước rời đi.

“Liễu gia chủ chậm đã.”

Thiên Cương lập tức đuổi theo, mở miệng gọi.

“Còn có việc?” Liễu Vân Thấm quay đầu nhíu mày.

“Đến cũng đã tới rồi, chi bằng Liễu gia chủ theo ta cùng đi Bắc Đạo vực một chuyến, xem náo nhiệt của Đại hội Luyện Khí thế nào?”

“Không có hứng thú.” Liễu Vân Thấm không chút do dự mở miệng.

“Ấy, đừng nói như vậy, Liễu gia chủ ngươi tuổi cũng không nhỏ, Đại hội Luyện Khí tài anh tuấn vô số, không bằng chọn một, ví dụ như tiểu đệ của ta, so với ngươi còn trẻ hơn bốn năm tuổi, bây giờ đã là thất phẩm Luyện khí sư…”

Ánh mắt Thiên Cương lóe lên mở miệng.

Liễu Vân Thấm liếc hắn một cái, ánh mắt đạm mạc khinh thường.

Nàng chẳng nói gì nữa, cất bước liền biến mất tại chỗ.

Nhưng chính ánh mắt khinh thường trước khi đi này làm nụ cười trên khóe miệng Thiên Cương cứng lại, sắc mặt dần dần âm lãnh xuống.

Ra vẻ thanh cao!

Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, quay đầu vào địa lao, quan sát kỹ kiệt tác của mình.

Khí tức tản ra mạnh hơn rất nhiều Chân Tổ cảnh, cả người Thiên Quan Tinh yêu khí lẫm liệt!

"Bí pháp nuốt yêu hoá yêu này quả nhiên tuyệt không thể tả…"

"Lập tức, lập tức có thể thành công!"

Hắn tươi cười có chút âm lãnh.

"Náo loạn đi, náo càng vui càng tốt. Lần Đại hội Luyện Khí này náo loạn đến lật trời cho ta, cung cấp cho ta thêm chút vật chứa thí nghiệm!"

Hắn nhe răng cười, giống như điên cuồng.

…

Giao thừa trôi qua, tuyết lớn phủ núi.

"Tiểu sư đệ, đi thôi, người của Thiết đường đang chờ ở dưới chân núi."

Tiêu Cảnh Tuyết đi ở phía trước, tươi cười dịu dàng.

"Ừm."

Thiên Nhạc quay đầu lại nhìn thoáng qua đường tuyết mênh mông, đi theo sau lưng nữ tử xuống núi.

Trên đỉnh Thanh Vân phong, Thẩm An Tại nhìn từ xa, nhìn hai người một lớn một nhỏ đang dần đi xa.

Nên dặn dò cũng đã dặn dò xong rồi, Đại hội Luyện Khí lần này có thể nổi danh thiên hạ hay không, có thể nhìn thấy người mình muốn gặp được hay không phải xem thiên ý rồi.

Thẩm An Tại thở phào một hơi, lắc đầu, đi về phía chủ phong.

Đã mấy ngày không nghe thấy tin tức từ tiền tuyến truyền đến, cũng không biết sau khi Bắc Minh và Đại An liên thủ, tình hình chiến sự Bình Thiên triều bây giờ ra sao.

Đối mặt với Phá Không nỏ của Bình Thiên triều, cũng không biết Trấn Nam Vương đã tìm ra biện pháp đối phó hay chưa.

"Đáng tiếc lão Trịnh không có ở đây, nếu không cũng có thể thử chế tạo liên giáp kia, tăng cường binh giáp Nam Quyết vực, hôm nay chỉ có thể tìm chưởng môn thử một chút."

Thẩm An Tại tiếc nuối nghĩ, đã đến đại điện chủ phong.

Chương 331: Mới Lục phẩm

"Chưởng môn, người đang bận sao?"

Thẩm An Tại liếc mắt một cái liền thấy được Huyền Ngọc Tử đang xem hồ sơ trên thủ vệ.

"Ừm, những thứ này là tin tức đệ tử mới nhập môn, trong đó có của Lâm Tiểu Cát và Thân Đồ Tiểu Tuyết."

Người sau nhẹ nhàng gật đầu.

Vừa nghe được cái này, Thẩm An Tại lập tức cảm thấy hứng thú, vội hỏi: "Có cái gì đặc biệt không?"

"Thân Đồ Tiểu Tuyết lại không có, Thân Đồ gia tốt xấu gì cũng là dược đạo số một số hai Bắc Minh triều, sinh ý trải rộng khắp nam bắc đại giang. Nàng quả thật là cháu gái của Thân Đồ gia chủ."

"Thân Đồ Tiểu Tuyết thì không… Có nghĩa là thân phận của tên Lâm Tiểu Cát kia có chút vấn đề?"

Huyền Ngọc Tử gật đầu: "Trên đó nói, Lâm Tiểu Cát là từ Trung châu một đường lưu lạc đến, một đường tu tạp, tích góp tiền bạc dựa vào việc chế tác cho người ta, lúc này mới miễn cưỡng đẩy cảnh giới tới Đoán Thể trung kỳ, có vài người ở Trung châu cũng biết người này, nhưng…"

Hắn nhíu mày nói: "Không thể điều tra được tin tức trước khi lang thang, nếu ngươi muốn thu hắn vào Thanh Vân phong thì phải chú ý nhiều hơn một chút, miễn cho bị tông môn phái phái tới đây học trộm."

"Đã hiểu." Thẩm An Tại gật đầu.

Nếu như vậy, Lâm Tiểu Cát thật sự không có lừa gạt mình, hắn hẳn là xuất thân từ Lâm gia ở Trung châu.

"Ngươi tới tìm ta làm gì?" Huyền Ngọc Tử nhớ ra điều gì, hỏi.

"Chưởng môn hiện giờ là Phù sư mấy phẩm?"

"Ừm… lục phẩm."

"Vậy vừa vặn."

Thẩm An Tại gật đầu, lấy ra đồ hình Liên Thành giáp, phía trên tinh tế viết cần khắc phù trận nào.

"Ngươi muốn ta cùng ngươi luyện Liên Thành giáp?"

Huyền Ngọc Tử hơi kinh ngạc.

"Cũng không phải không được, vậy ngươi chuẩn bị khi nào luyện, cứ gọi là ta luyện cùng đi"

Thẩm An Tại gật đầu, nói thời gian liền rời đi.

Sở dĩ Thành Giáp khó luyện chế là cần Phù sư khắc phù trận trong thời gian ngắn.

Hơn nữa phù văn trên mỗi một đầu giáp trụ đều phải cam đoan giống nhau như đúc, không được sai sót chút nào, lúc này mới có thể cam đoan mỗi bộ giáp trụ có thể hoàn mỹ kết hợp.

Đến lúc đó dùng lực lượng nhiều người chồng lên phát huy ra uy năng của Càn Khôn cảnh, dùng đối kháng Phá Không nỏ của Bình Thiên triều.

…

Thời gian một tháng thoáng cái trôi qua.

Bắc Đạo vực, Cố Nam thành.

Một nữ tử áo trắng đeo mạng che mặt đi tới ngã tư đường, những nơi nàng đi qua ai ai cũng liếc mắt.

Mặc dù người trước đeo mạng che mặt, nhưng trong lúc nhất cử nhất động phát ra tuyệt mỹ chi ý khiến cho người nhịn không được tâm thần dập dờn, đôi mắt hiện ra ánh sáng.

Chẳng qua khi nhìn thấy thiếu niên áo xám sau lưng nàng đuổi theo, nhao nhao đè xuống suy nghĩ.

Không có gì khác thường, thật sự là ánh mắt thiếu niên áo xám kia quá lạnh.

Giống như chỉ cần bọn họ dám nhúng tay vào nữ tử, sẽ đưa tới họa sát thân.

Phía trước một đường khẩu đen nhánh, có một thanh niên thoạt nhìn bình thường đang ngoắc tay về phía hai người họ.

"Hai vị chính là khách khanh Thiết đường xa lạ tới Nam Quyết vực tham gia Đại hội Luyện Khí, cao đồ của Thẩm phong chủ à?"

Thanh niên dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón, hơi chắp tay.

"Tại hạ Thiết đường chủ của Cố Tây thành, Trương Nhất Triết, chịu trách nhiệm dẫn hai vị đi tham gia đại hội lần này."

"Làm phiền Trương đường chủ."

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu.

Mà nghe thấy cái tên "Trương Nhất Triết" này, con ngươi Thiên Nhạc một mực bình tĩnh đột nhiên khẽ run một cái, ngẩng đầu liếc nhìn người trẻ tuổi trước mắt.

Nhớ mang máng, lúc trước lần đầu tiên theo sư phụ vào Thiết đường, người an bài phòng luyện khí chính là người trước mắt.

Mà cũng chính Trương Nhất Triết này là người duy nhất cho hắn cảm nhận được sự ấm áp khi chưa gặp được sư phụ ở Đại An triều, tuy rằng bản thân không dám dễ dàng tiếp nhận.

Nếu như không có hắn, trước kia mình nghe trộm những người khác luyện khí mà bị bắt giữ, khả năng đã bị đánh chết rồi.

Không nghĩ tới, hôm nay vậy mà lại đụng phải, hoá ra là tới Bắc Đạo vực làm đường chủ phân đường, khó trách mấy ngày nay không nhìn thấy hắn ở Phục Linh thành.

Chẳng qua… Hắn dường như không nhận ra mình.

"Vị tiểu huynh đệ này chính là Thiên Nhạc sao? Quả nhiên khí chất hơn người."

Ánh mắt Trương Nhất Triết nhìn về phía thiếu niên sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết, cười ha hả mở miệng.

"Vâng." Thiên Nhạc lễ phép gật đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi có chút kinh ngạc, sư đệ nhà mình luôn luôn có địch ý với những người khác.

Nhưng hình như… ấn tượng của hắn với đường chủ Thiết đường của Cố Tây thành cũng không tệ lắm?

"Xin hỏi Thẩm Phong chủ lần này có đồng hành không?" Trương Nhất Triết nhìn chung quanh, có chút mong đợi.

"Gần đây sư phụ bận rộn, cho nên lệnh cho Cảnh Tuyết hộ tống tiểu sư đệ đến đây."

"Như vậy à…"

Trương Nhất Triết không khỏi thất vọng.

Nếu như Thẩm phong chủ tới, còn nhớ rõ vị khách qua đường nho nhỏ lúc trước tiếp dẫn hắn tiến vào Thiết đường không?

“Hai vị, mời vào trong.”

Hắn giơ tay, dẫn hai người vào trong Thiết đường.

“Trương đường chủ, ta và sư đệ mới đến, hiểu biết không đủ toàn diện về Đại hội Luyện Khí ở Bắc Đạo vực. Thế nên phiền Trương đường chủ giới thiệu một chút.”

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng nói.

“Không phiền không phiền, là vinh hạnh của tại hạ mới đúng.”

Trương Nhất Triết vội khoát tay, sau đó bắt đầu giới thiệu tường tận chi tiết về Đại hội Luyện Khí.

Kết quả trong Đại hội Luyện Khí được các đại tông tộc khác nhau đưa ra phán định.

Đương nhiên, trước mắt bao người, thủ đoạn là không thể xảy ra.

Cách thức thi đấu, chính là Luyện khí sư cần phải mua Linh khí do chính mình luyện chế, tiến hành kiểm tra trên đại hội. Điểm số càng cao, yêu cầu càng cao.

Đương nhiên, là căn cứ vào đề mục đưa ra, linh khí luyện chế tại hiện trường, mà không phải lấy ra từ trong nhà, như vậy liền không có ý nghĩa so sánh.

Tổng cộng ba đề, năm nay còn chưa công bố, phải chờ đến khi tới mới biết được.

“Chứng nhận năm nay vẫn là từ Thiết đường chúng ta, cùng với Nhạn Hồi sơn, Thần Hỏa sơn trang đảm đương nhiệm vụ. Nếu như Thiên Nhạc tiểu huynh đệ có thể lấy được thành tích không tệ trên đại hội lần này, tổng bộ sẽ coi trọng Thiết đường Đại An, cũng sẽ cấp cho Thiên Nhạc tiểu huynh đệ một khoản thưởng xa xỉ.”

“Ta hiểu.” Thiên Nhạc gật đầu.

Trương Nhất Triết do dự một chút nhưng vẫn hỏi dò: “Xin hỏi Thiên Nhạc tiểu huynh đệ, bây giờ đã là luyện khí sư cấp mấy?”

“Mới lục phẩm.”

Ba chữ hết sức bình thản vang lên, Trương Nhất Triết sửng sốt.

Mới… lục phẩm…?!

Không phải, thiếu niên trước mắt thoạt nhìn mới chỉ mười hai mười ba tuổi, vốn cho là hắn có thiên phú như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ là một luyện khí sư tứ phẩm.

Bây giờ lại nói cho hắn biết… lục phẩm?

“Khó trách lão đường chủ cực lực tiến cử tiểu huynh đệ Thiên Nhạc tham gia Đại hội Luyện Khí, hóa ra là vì muốn cất một tiếng hót kinh người!”

Trương Nhất Triết phục hồi tinh thần lại, cười cười mở miệng.

Hắn không nghi ngờ lời nói của đối phương.

Nếu đổi lại là người khác nói ra câu này, ít nhiều hắn vẫn hơi do dự một chút.

Nhưng người nói lời này, chính là tam đệ tử của Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, muốn lừa gạt mình?

Chẳng qua… Luyện khí sư lục phẩm, năm nay tham gia đại hội cũng không ít!

Thậm chí… luyện khí sư thất phẩm cũng có!

Bất kể là ba tông luyện khí hay là danh môn vọng tộc từ xa đến, lần này đều tập hợp sức lực để tranh cao thấp trong đại hội.

Cho dù là vị thiên tài thất phẩm Thiết đường bọn họ, cũng không dám nói có thể đoạt đệ nhất trong trận tranh đấu này!

Chương 332: Xích Lưu Ly cùng Nguyệt Vô Khuyết

“Cuộc thi đấu lần này, quyết định lấy quy chế tích điểm để đào thải, vòng thứ nhất không vượt qua tiêu chuẩn, đào thải.”

“Sau đó, số điểm vòng thứ nhất và vòng thứ hai cộng lại không đạt tiêu chí, vẫn bị loại như cũ.”

“Cuối cùng ba vòng cộng lại, điểm nhiều nhất, là thủ khoa của Đại hội Luyện Khí lần này.”

Trương Nhất Triết vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Thiên Nhạc thêm một chút.

Trước kia có thể xuất hiện một lục phẩm Luyện Khí Sư đã rất ít thấy, năm nay không biết tại sao lại xuất hiện nhiều thiên tài như vậy.

Thác Bạt Phá Nhạc của Thác Bạt tộc, An Minh của Nhạn Hồi sơn đều đạt tới trình độ lục phẩm Luyện Khí Sư năm nay.

Đương nhiên, tuổi của bọn họ so với Thiên Nhạc thì lớn hơn không ít.

Mà Vưu Thương Thương cùng Tô Hiểu của Thiết Đường nhà mình đã bước vào cảnh giới của Thất Phẩm Luyện Khí Sư!

Vừa nghe hắn giới thiệu tinh anh tham gia đại hội lần này, Thiên Nhạc vừa nhíu mày.

Bởi vì nghe ngóng lâu như vậy, hắn vẫn chưa nghe được chuyện muốn nghe.

“Trương đại ca, dám hỏi Thiên gia đâu?”

Một mực chờ hắn nghỉ ngơi uống trà, Thiên Nhạc mới mở miệng hỏi thăm.

"Thiên gia?"

Trương Nhất Triết và Tiêu Cảnh Tuyết đồng thời sửng sốt, lúc này mới nhớ thiếu niên trước mặt cũng là họ Thiên.

Chẳng lẽ…

Mặc dù nghi vấn, nhưng cũng không phải thời điểm lựa chọn dò hỏi.

Người trước mở miệng nói: "Đã nhiều năm qua Thiên gia Trung châu không tới tham gia Đại hội Luyện Khí, tin tức ta biết được về bọn họ cũng không nhiều, cũng không biết năm nay bọn họ có tới tham gia hay không."

"Nếu tới, chắc hẳn là Đại hội Luyện Khí năm nay sẽ đáng xem hơn một chút."

Trương Nhất Triết cũng có chút chờ mong mở miệng.

"Ồ?" Tiêu Cảnh Tuyết hơi kinh ngạc.

Thiên gia Trung châu lợi hại như vậy sao?

Thấy nàng nghi hoặc, Trương Nhất Triết vội mở miệng giải thích.

"Quận chúa có điều không biết, Thiên gia sở hữu luyện khí thuật tương xứng với Ba tông luyện khí. Nhiều năm trước còn rèn ra linh khí đệ nhị thiên hạ, là một cây trường thương, tên là Xích Lưu Ly."

"Đệ nhị thiên hạ?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày: "Đệ nhất thiên hạ thì sao?"

"Đệ nhất thiên hạ chính là trấn sơn chi bảo của Thần Hỏa sơn trang hiện tại, là một thanh trường đao, đều là Thiên giai đỉnh phong, tên là Nguyệt Vô Khuyết."

“Nghe nói hiện tại Nguyệt Vô Khuyết này vẫn còn đặt ở đỉnh Thần Hoả sơn trang, đang đợi có người khiêu chiến danh xưng linh khí đệ nhất thiên hạ của nó đây.”

Nghe vậy, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi hiếu kỳ: “Nếu cùng là Thiên giai đỉnh phong, lẽ nào hai kiện linh khí này đã từng phân cao thấp?”

“Không không không!”

Trương Nhất Triết lắc đầu, cười nói một cách thần bí: “Linh khí đệ nhất đệ nhị này do chính trang chủ của Thần Hỏa sơn trang thừa nhận, mà từ khi tên của linh khí đệ nhất thiên hạ truyền đi, Thần Hỏa sơn trang xuất hiện vô số người dám khiêu chiến.”

“Không có ngoại lệ, toàn bộ tay trắng mà về. Cái tên Nguyệt Vô Khuyết này hoàn toàn vang vọng toàn bộ Bắc Đạo vực, thậm chí lọt tai tất cả Luyện Khí Sư trong thiên hạ.”

“Ngược lại, nghe đồn linh khí đệ nhị thiên hạ Xích Lưu Ly lại có rất ít người đề cập đến, đã nhiều năm chưa từng xuất hiện.”

Nghe đến đó, ánh mắt Thiên Nhạc hơi trầm xuống, nhưng vẫn không biểu lộ ra vui buồn gì.

“Đúng rồi, vẫn còn một số dã sử, không biết quận chúa có hứng thú nghe hay không?”

Trương Nhất Triết chợt nhớ tới điều gì, hỏi.

“Cứ nói đừng ngại.”

Sau khi có được lời đáp, hắn mới nhẹ gật đầu, ho khan một tiếng mở miệng.

“Nghe đồn Thiên Quan gia chủ Thiên Quan Tinh cùng trang chủ Thần Hỏa Sơn trang Tô Lưu Ly, còn có một đoạn nghiệt duyên!”

Thiên Nhạc ngẩn ra, kinh ngạc ngẩng đầu.

Đây là dã sử ở đâu ra vậy, cũng quá dã man rồi đó?

Mẫu thân của mình… không phải đã mất từ lâu rồi hay sao?

Bỗng nhiên hắn nhíu mày, ngẩng đầu hỏi: "Trương đại ca vừa mới nói, trang chủ Thần Hỏa sơn trang tên gì?"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy hai người phát hiện trọng điểm, Trương Nhất Triết mới cười ha hả lặp lại.

"Các ngươi không nghe lầm đâu, trang chủ Thần Hỏa sơn trang tên là Tô Lưu Ly, về phần tại sao Thiên Quan Tinh gia lại đặt tên cho thần binh bất thế của mình là Xích Lưu Ly, trong đó có một số nguyên nhân đặc biệt nào đó hay không thì không biết được."

Nghe Trương Nhất Triết nói, đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết cau lại, nhìn thoáng qua Thiên Nhạc.

Xích Lưu Ly và Nguyệt Vô Khuyết…

Nếu như chỉ đơn độc một cái tên, có lẽ còn có thể dùng trùng hợp để kết luận.

Nhưng hai chữ Vô Khuyết lại có phải là đang chỉ cái gì hay không, ví dụ như… Vô Khuyết hoang thể?

"Đúng rồi, lại nói tiếp, người của Thần Hỏa sơn trang hôm nay cũng đã đến Cố Tây thành rồi, đang đặt chân ở thành đông bên kia."

Trương Nhất Triết cười nói, "Bên phía thành đông tụ điểm chơi đùa ăn uống rất nhiều, nếu hai vị muốn thả lỏng một chút trước đại hội, tại hạ ngược lại có thể làm dẫn đường."

"Không làm phiền Trương đường chủ."

Tiêu Cảnh Tuyết chắp tay, nhìn về phía Thiên Nhạc.

“Tiểu sư đệ, có muốn ăn kẹo hồ lô không?”

“Tạ ơn sư tỷ.”

Mặc dù Thiên Nhạc muốn đi, nhưng vẫn lắc đầu, tựa hồ đang bận tâm điều gì.

Tiêu Cảnh Tuyết nở nụ cười nhu hòa: “Yên tâm đi, sư phụ đã chuẩn bị đủ độc trùng cho sư tỷ ngươi, Độc công sẽ không dễ dàng bạo động đâu.”

Nghe nói như thế, Thiên Nhạc mới gật đầu.

Sau đó, trong cái nhìn của Trương Nhất Triết, hai người rời Thiết đường, đi về phía thành đông.

Giờ phút này sắc trời đã dần dần lờ mờ, gió nhẹ tuyết phùn, đèn đuốc sáng trưng, ngược lại cũng không quá rét lạnh.

Không hổ là Bắc Đạo vực, cho dù chỉ là thành trì của phàm nhân, trên đường đi cũng có thể tùy thời nghe được tiếng rèn sắt vang khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tựa hồ phần lớn người ở đây đều tinh thông luyện khí, vả lại rất nhiều võ giả đều lưng hùm vai gấu, cơ bắp cuồn cuộn, vừa nhìn đã biết là người luyện thể.

Mà thành đông, chính là địa phương rèn sắt không hoàn toàn giống với những nơi luyện khí khác. Nơi đây là một mảnh phồn hoa náo nhiệt, tiểu thương các nơi lui tới, rao hàng rất nhiều những vật nhỏ kỳ quái.

Trong đám người, có hai vị phụ nhân nhìn qua phong vận hiền lành hấp dẫn nhất.

Một người mặc quần áo đỏ rực như lửa, con ngươi dài tỏa ánh lửa, như biểu hiện ra tính cách nóng bỏng của nàng.

Mà một người khác mặc áo tím, trên người còn mang ngân phiến, phía cuối cây trâm bạc có ngân linh tinh xảo, dung nhan tuyệt mỹ tà mị cộng thêm trang phục dị vực như vậy, không khỏi khiến cho người khác phải ghé mắt.

Hai người không phải ai khác, chính là trang chủ Thần Hỏa sơn trang Tô Lưu Ly, cùng với Huyền Vu của Tây Hoang vực.

"Không ngờ đại danh đỉnh đỉnh Huyền Vu cũng có hứng thú đối với Đại hội Luyện Khí lần này, như thế nào, đồ nhi kia của ngươi không luyện độc nữa, đổi thành luyện khí rồi?"

Tô Lưu Ly nhìn nữ tử ngẫu nhiên gặp được trước mắt, không khỏi cười hỏi.

"Bổn tọa cũng không ngờ tới Xích tôn tiếng tăm lừng lẫy lại thích chơi mấy trò vặt này."

Huyền Vu liếc hai cây kẹo trong tay nàng một cái, giống như cười mà không phải cười mở miệng.

"Nói đi, ngươi không yên thân ở Tây Hoang vực, chạy tới Bắc Đạo vực để làm gì, lại muốn phóng độc?"

Tô Lưu Ly cũng không để bụng lời nói của nàng, ngược lại dò hỏi.

"Không phải tới phóng độc, mà là tới tìm người."

"Tìm người?" Tô Lưu Ly nhíu mày.

Huyền Vu vươn bàn tay ngọc thon dài lại hiện màu tím nhỏ dài, đạm mạc mở miệng.

"Có người lừa ta rượu nhiều năm còn chưa trả nợ, nghe nói lần này hắn cũng sẽ đến, cho nên ta tìm đến hắn."

"Ồ?"

Đôi mắt đẹp của Tô Lưu Ly lấp lóe.

Rốt cuộc là ai, lại còn dám thiếu thiếu vị mỹ nhân độc tính này?

Thật đúng là không sợ trong lúc vô thanh vô tức liền chết tận Hoàng Tuyền, liên lụy cửu tộc sao?

Chương 333: Hai nữ tranh đấu

Ngay lúc hai người nói chuyện phiếm, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến rối loạn, tiếng cãi vã không ngừng.

"Ngươi làm gì vậy, thứ này là thứ ta nhìn thấy trước!"

"Ngươi nhìn thấy trước, không phải trả tiền sao?"

Trong một nhà bán trang sức nhìn qua có chút xa hoa, hai nữ tử liền tranh giành một cây trâm ngọc trong tay nhân viên cửa hàng.

Cách ăn mặc của hai người bọn họ có chút tương tự với Huyền Vu và Tô Lưu Ly, nhưng tính cách lại rất khác biệt.

Hai người đều muốn mạnh hơn, không chịu lùi một bước.

Không phải ai khác, chính là nữ nhi mà Tô Lưu Ly ôm nuôi, Tô Hiểu, cùng với đệ tử thân truyền của Huyền Vu, Bạch Diệu Linh.

Nhìn thấy hai người vì một cây trâm mà cãi nhau, Tô Lưu Ly không khỏi khẽ lắc đầu, lúc đang chuẩn bị đi lên lại bị Huyền Vu ngăn lại.

"Tô gia chủ vội làm gì, chuyện giữa những người trẻ tuổi, cứ để cho bọn họ tự giải quyết là được rồi."

Tô Lưu Ly nhíu mày, không biết nàng lại đang nghĩ gì.

Bên kia, tranh đấu giữa hai người đã càng ngày càng nghiêm trọng.

"Này, ta ra giá gấp hai, ngươi gói cây trâm cho ta!"

Tô Hiểu một tay chống nạnh, dùng giọng điệu mệnh lệnh nói.

“Tất cả mọi thứ đều có giá trị vốn có của chính mình, nhận nhiều hơn thì sẽ phải dùng thứ khác để bù phần thiếu đó.”

Khoé miệng Bạch Diệu Linh mang theo ý cười sâu xa, mặt mày cong cong nhìn nữ nhân phục vụ kia.

Người sau vẻ mặt cay đắng bất đắc dĩ, mình chẳng qua chỉ là đi làm thôi, làm sao còn gặp phải loại tranh cãi này?

Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của hai người trước mắt cũng không phải người bình thường, ai cũng không tiện đắc tội.

“Hừ, ngươi quản nàng làm cái gì, bản tiểu thư ra giá gấp ba lần, đồng thời sẽ đặc biệt phái người của Thần Hỏa sơn trang bảo vệ ngươi.”

Tô Hiểu hừ lạnh một tiếng sau đó liếc mắt ra hiệu với tên tôi tớ bên cạnh.

Tên tôi tớ cao lớn kia lập tức gật đầu, long hành hổ bộ liền ném nhẫn trữ vật ra, đưa tay lấy hộp ngọc trong tay nhân viên phục vụ.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất là buông tay, nếu không, tự gánh hậu quả.”

Khi người hầu chạm tay đến hộp ngọc thì giọng nói hơi lạnh lùng vang lên.

Người trước không hề bị lay động, cầm lấy hộp ngọc.

Nhưng ngay khoảnh khắc cầm lên, cả người hắn bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ.

Một con rắn nhỏ màu trắng chẳng biết từ lúc nào bò lên đầu vai hắn, ríu rít lè lưỡi rắn, dùng đôi đồng tử âm lãnh kia nhìn chằm chằm hắn.

Mặc dù chỉ là một con rắn nhỏ, nhưng giờ phút này lại mang đến cho hắn cảm giác áp lực vô cùng.

Giống như chỉ cần con rắn nhỏ này hé miệng, một giây sau hắn sẽ thân tử đạo tiêu.

Leng keng leng keng…

Bạch Diệu Linh nhẹ nhàng lay động mảnh bạc trang sức treo trên đầu, tươi cười và vô hại.

"Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, độc trong cơ thể con rắn này tên là "không kịp quay đầu", ý là… ngay cả thời gian để ngươi quay đầu nhìn đại tiểu thư nhà ngươi cũng không có là đã ngỏm củ tỏi!"

Bạch Diệu Linh cười duyên mở miệng, cành hoa run rẩy.

Nếu không phải rắn nhỏ lạnh lẽo kia lẳng lặng ghé đầu vai người hầu, sợ không ai sẽ tin tưởng một nữ tử nhìn mỹ mãn như vậy, lại chơi rắn.

"Phi Diễm!"

Một tiếng quát thanh thúy truyền ra, một tia lửa lóe lên rồi biến mất sau khi xuyên qua con rắn nhỏ trên vai hắn, đồng thời mang hộp ngọc trong tay hắn vòng về, rơi vào tay Tô Hiểu.

Nhìn kỹ lại, thứ vừa rồi xuyên qua con rắn nhỏ là một cây châm lửa cực kỳ mảnh khảnh.

Nhỏ như sợi tóc, nhỏ đến mức không thể thấy, lại tản ra khí tức không tầm thường.

Sau khi con rắn nhỏ kia bị xuyên qua, tất cả huyết nhục trong cơ thể nó lập tức bị đốt sạch, không ngờ chỉ còn lại một tấm da mỏng rơi xuống.

"Lại dùng phép luyện hỏa để luyện chế Long Tu châm, còn kèm cả phong trận pháp, dùng gió thổi lửa. Uy lực của linh khí

có lẽ đã đạt tới nửa bước Địa giai rồi.”

Huyền Vu nhìn thấy ngân châm trong tay Tô Hiểu, hơi có chút kinh ngạc.

Tô Lưu Ly không trả lời nàng, mà hơi nhíu mày, nhìn mọi chuyện diễn ra trong sân.

Tuy thực lực nha đầu kia không yếu, nhưng phần lớn người Bắc Đạo vực có tính cách cứng rắn, cho nên nàng rất ít khi giao tiếp với những kẻ quỷ quyệt tâm lí biến hoá xuất thần như Tây Hoang vực.

Lần này sợ là thua thiệt.

Quả nhiên, Tô Hiểu vừa lộ ra nụ cười thắng lợi, lại phát hiện Bạch Diệu Linh trước mặt căn bản không có chút nào tức giận, ngược lại giống như cười mà không phải cười.

Nàng không khỏi nhíu mày.

“Con rắn kia là cái bình ta dùng để uẩn dưỡng “không kịp quay đầu”, ngươi giết nó nhưng không hủy được độc trên người nó… Cho nên bây giờ ngươi đoán xem, độc kia đi đâu?”

Bạch Diệu Linh chậc chậc cười.

Tô Hiểu nhướng mày, nhìn về phía Phi Diễm ngân châm trong tay mình.

Quả nhiên, đầu kim đã bắt đầu hiện lên màu tím, từng sợi độc tố đã xông vào trong cơ thể của mình.

“Không tốt!”

Sắc mặt nàng khẽ biến, vội vàng bỏ Phi Diễm xuống, vận chuyển công pháp bắt đầu cưỡng ép ra độc tính.

“Ta nói rồi, độc này tên là không kịp quay đầu, hiện tại tính mạng của ngươi hoàn toàn nằm ở trong tay ta, đưa cây trâm cho ta, nếu không, ta có thể thôi động độc này~”

Bạch Diệu Linh cất bước liên tục, không nhanh không chậm đi tới trước mặt đối phương, đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắn xinh xắn ra.

"Không!"

Ai ngờ Tô Hiểu này tính tình cũng cương liệt, biết rõ trúng độc nhưng vẫn trừng mắt nhìn nàng một cái rồi lại quay sang mở hộp ngọc đưa cây trâm lên đầu mình.

Sau đó… trước mặt Bạch Diệu Linh, trực tiếp bóp nát.

Nhìn mảnh vỡ đầy đất, sắc mặt người sau rốt cuộc âm trầm.

Trào phúng, đây hoàn toàn là đang trào phúng nhục nhã mình!

"Ngươi muốn chết!"

Nàng lập tức khẽ lay động ngón tay ngọc, linh liên phát ra âm thanh êm tai.

Sắc mặt Tô Hiểu trở lên tím đen, hỏa quang trong cơ thể bắt đầu chuyển động.

Trong nháy mắt độc tố bộc phát, nàng thi triển thuật Hỏa Luyện, sau đó miệng phun ra một ánh lửa, theo đó máu tươi phun ra.

Xoẹt xoẹt!

Trong ánh lửa không chỉ có huyết dịch, mà còn có từng sợi sương độc màu tím.

Trong nháy mắt khi rời khỏi cơ thể Tô Hiểu, chúng nó lập tức xuất hiện phản ứng kịch liệt với ánh lửa.

Oanh!

Khói độc tản ra bốn phía, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ lầu một của cửa tiệm trang sức.

Sắc mặt tất cả mọi người đều tím tái, cảm thấy hô hấp khó khăn, không khí nặng nề bao trùm.

"Xong rồi, nằm không cũng dính đạn rồi!"

Người trúng độc kêu khổ không ngừng, tay chân chết lặng ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Một giây trước khi bọn họ hôn mê, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người áo trắng từ lầu hai nhẹ nhàng hạ xuống, gió nhẹ cuốn mạng che mặt của nàng, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhu nhược, giống như trích tiên.

Huyền Vu cùng Tô Lưu Ly đang chuẩn bị cứu người bỗng nhiên sửng sốt, nhíu mày nhìn nữ tử phi thân xuống từ lầu hai.

Chỉ thấy ánh mắt nàng bình tĩnh, không dùng đan dược châm pháp, chỉ duỗi ngón tay điểm vài cái lên thân những người này, sau đó thông qua phương pháp vận hành khí đặc thù dẫn dắt độc tố ra ngoài, không lưu lại chút nào.

Nhìn thấy một màn này, vô luận là Bạch Diệu Linh hay là Huyền Vu đều là mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thủ pháp thật cao minh!

Trình độ dược đạo của nữ tử thần bí này… không tầm thường!

Không lâu sau, những người trúng độc ngã xuống đất đã tỉnh dậy, tuy rằng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, nhưng bọn họ lại cảm giác mình như đã trải qua một quãng thời gian sinh tử dài dẵng.

Nhìn độc tố hội tụ ở đầu ngón tay của nữ tử áo trắng trước mắt, bọn họ tự nhiên không khó đoán được đã xảy ra chuyện gì, lập tức cuống quýt hành lễ.

"Đa tạ cô nương này trượng nghĩa cứu giúp, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai có cần có Lý Tứ ta thì cứ tới

tìm ta!”

“Đừng quá lời, tiện tay mà thôi.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, giọng điệu nhu hòa.

Thấy nàng nói vậy, tất cả mọi người ở đây không khỏi âm thầm gật đầu đồng ý.

Đây mới là phong phạm của đại nhân… Hai nha đầu một kẻ nghịch lửa, một kẻ chơi độc kia, còn nóng nảy như vậy…

Nhưng mà một giây sau, ánh mắt mọi người liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nữ tử áo trắng kia… đã hấp thu độc từ đầu ngón tay.

Không sai, trực tiếp hấp thụ không còn một mảnh, không để cặn thừa.

Hiển nhiên, nàng không hề tu luyện thần thuật dược đạo gì cả, mà là độc công!

Chương 334: Phiền phức

Sau khi phát giác được điểm này, không ít người vừa rồi còn nói lời cảm tạ nuốt một ngụm nước bọt, vô thức lui về sau một bước.

Chẳng qua Tiêu Cảnh Tuyết đã nhìn nhiều thành quen với những thứ này, cũng không thèm để ý.

Bạch bạch bạch!

Thiếu niên áo xám vội vàng chạy xuống cầu thang, đứng ở phía sau nàng.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua Bạch Diệu Linh, sau đó mở miệng.

"Tiểu sư đệ, đi thôi."

Thiên Nhạc gật đầu, theo sau nàng không nói một lời chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại, nuốt độc của ta rồi còn muốn chạy?"

Nhưng Bạch Diệu Linh lại không định để Tiêu Cảnh Tuyết đi dễ dàng như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp người có thể hời hợt hấp thu độc rắn mà mình thật vất vả mới luyện ra như vậy, tự nhiên cũng muốn thử một chút.

Vòng tay chuông bạc bên tay phải nàng lắc lư, tử khí trong tay áo hóa thành độc vật loài ong xông lên trước.

Độc vật đầy trời kia, nhìn thôi cũng làm da đầu tê dại.

Cho dù lúc trước Tô Hiểu vốn không ai bì nổi cũng phải nhíu mày không thôi, đồng thời cũng cảm thấy cả người ớn

lạnh.

Nhưng đối mặt với độc vật phô thiên cái địa, Tiêu Cảnh Tuyết chỉ hờ hững quay đầu.

Không có bất kỳ động tác nào, chỉ là một ánh mắt bình thản.

Độc vật đầy trời kia lại dừng một chút, ngay cả trong lòng của Bạch Diệu Linh cũng không khỏi hoảng loạn.

Sau một khắc, Tiêu Cảnh Tuyết xòe bàn tay ra, một cái đỉnh theo phong cách cổ xưa xuất hiện.

Xoẹt xoẹt!

Lửa đỏ hừng hực từ trong đỉnh bộc phát ra, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng phượng hoàng hót dài.

"Niết Bàn thần hỏa!"

"Linh khí Thiên giai!"

Bất kể là Tô Hiểu hay là Bạch Diệu Linh đều hơi kinh ngạc.

Bất luận là Niết Bàn thần hỏa hay là Thiên giai Lô đỉnh, đều không phải vật tầm thường, đủ chứng minh nữ tử áo trắng trước mắt chắc chắn không tầm thường.

Dưới hỏa diễm đầy trời này, những độc vật kia liên tục bại lui, thối lui đến quanh người Bạch Diệu Linh, không dám liều lĩnh tiến lên mảy may.

Tiêu Cảnh Tuyết vung tay áo cất Bát Hoang đỉnh đi, liếc nàng một cái rồi nhẹ giọng mở miệng.

"Tiểu sư đệ, đi thôi."

Hai bóng người một lớn một nhỏ biến mất giữa đám người, Bạch Diệu Linh và Tô Hiểu nhìn theo bọn họ rời đi, nhất thời sửng sốt không nói gì.

Nhất là người trước, thậm chí nàng còn quên đối phương đã hút độc của mình.

Người này…rốt cuộc là ai?

Một câu hỏi cùng xông vào trái tim các nàng.

Tuy rằng Đại hội Luyện Khí lần này có không ít đại tông tộc đến.

Nhưng còn chưa từng nghe nói có vị nữ tử Niết Bàn tu luyện độc công nào.

Trên Thiên Kiêu bảng cũng không có người nào tương tự, hiển nhiên là loại rất ít xuất đầu lộ diện bên ngoài.

"Độc công nàng luyện, sợ là cũng không kém Huyền Minh độc kinh mà sư phụ dạy ta là bao nhiêu."

Bạch Diệu Linh âm thầm kinh hãi.

Trong đám người vây xem bên ngoài, Huyền Vu và Tô Lưu Ly liếc nhau.

Các nàng cũng chú ý tới nữ tử che mặt kia, trong lòng rất kinh ngạc.

Niết Bàn thần hỏa, lại có Thiên giai Linh Khí trong người, nữ tử này thật bạo tay!

Thế lực sau lưng tất nhiên không thể khinh thường, mà chắc chắn là có chút quan hệ với Phượng Hoàng tộc ở Linh cảnh, nếu không sao có thể nắm giữ Niết Bàn thần hỏa?

"Người này rốt cuộc là ai, tuổi như thế đã bước vào thượng tam cảnh!"

Tô Lưu Ly có chút khiếp sợ, người trước mắt tuổi tác rõ ràng không quá hai mươi, nhưng lại có thực lực như vậy, thật sự khiến người ta khó có thể tin được.

“Với thực lực như vậy, cho dù đặt ở trên Thiên Kiêu bảng, cũng có thể được xếp vào một trăm người đứng đầu, lại tính thêm tuổi tác và tiềm lực… có khả năng xếp trong mười hạng đầu!”

Ánh mắt Huyền Vu chớp lên, gắt gao nhìn chằm chằm hai tỷ đệ dần dần biến mất ở cuối đường phố.

Không biết vì cái gì, vừa rồi nàng luôn cảm thấy nữ tử áo trắng kia vẫn còn lưu thủ.

Ngoại trừ việc tế ra thần hỏa và Thiên giai linh khí, nàng tuyệt đối còn có phương pháp ứng phó nhẹ nhàng hơn!

Tô Lưu Ly cũng căng thẳng nhìn theo hướng đó, nhưng nàng không nhắm vào Tiêu Cảnh Tuyết mà theo sát thiếu niên áo xám bên cạnh, một tấc cũng không rời.

Không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy có vài phần quen thuộc, quen thuộc ra sao thì lại hoàn toàn nói không ra.

“Hừ, khoản nợ của chúng ta còn chưa xong đâu!”

Ngay khi mọi người đang phân thần, Tô Hiểu chợt quát khẽ một tiếng, nàng đang định động thủ với Bạch Diệu Linh.

Hai người Huyền Vu liếc nhau, lắc đầu tiến lên.

“Sư phụ!”

“Nương!”

Hai người đang giương cung bạt kiếm nhìn thấy người tới, lập tức ngừng chiến, ngoan ngoãn hành lễ.

Trận chiến sặc khói thuốc súng này cũng tan đi.

…

“Sư tỷ, vừa rồi vì sao không dùng độc công?”

Đi xa rồi, Thiên Nhạc mới nghi hoặc hỏi thăm.

Vừa rồi có nhiều độc như vậy, nếu sư tỷ hấp thu toàn bộ, đối với nàng hẳn là có chỗ tốt không nhỏ mới đúng.

Tiêu Cảnh Tuyết vuốt vuốt đầu hắn, ôn nhu giải thích.

"Ra ngoài, tự nhiên phải cẩn thận hơn. Ta triển lộ Niết Bàn thần hỏa và Thiên giai linh khí, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy bối cảnh của ta bất phàm. Nhưng nếu ta triển lộ độc công còn lợi hại hơn Huyền Vu, vậy không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu phiền toái."

Dù sao Niết Bàn thần hỏa và Thiên giai linh khí tuy hiếm thấy, nhưng cũng có không ít.

Mà độc công của Huyền Vu đã là mạnh nhất lúc ấy, nay mình triển lộ ra công pháp mạnh hơn Bạch Diệu Linh, khó tránh khỏi sẽ bị người ta nhớ thương.

Càng khiến cường giả thêm ghi hận!

"Vừa rồi ở trong đám người, ngươi nhìn thấy người muốn tìm chưa, có ấn tượng gì không?"

"Không biết."

Thiên Nhạc lắc đầu.

Vừa rồi ở lầu hai, hắn xác thực từ xa xa thấy được hai người Huyền Vu và Tô Lưu Ly có chút nổi bật trong đám người.

Nhưng hắn cũng rất rõ ràng, bản thân đối với người sau không có nửa điểm ấn tượng.

"Sư tỷ vừa rồi không cần ra tay làm lộ chính mình."

Thiên Nhạc lại mở miệng nói, có chút không hiểu.

Tiêu Cảnh Tuyết cười cười, biết hắn nói chính là cho dù không ra tay, cũng có Huyền Vu và Tô Lưu Ly ở đó, sẽ không thật sự gây ra tai nạn chết người.

“Nếu như lời Trương đường chủ nói là sự thật, vậy Tô gia chủ hẳn là sẽ chủ động đến tìm hiểu ngươi.”

Đến thượng tam cảnh, đã không phải phàm phu tục thai, nếu thật có quan hệ huyết thống, dù cho chưa bao giờ gặp qua, cũng sẽ có cảm ứng trong cõi u minh.

Nếu như dã sử Trương Nhất Triết nói ra là sự thật, vậy bước tiếp theo, Tô Lưu Ly hẳn là sẽ sai người điều tra lai lịch của mình và Thiên Nhạc.

Sử dụng Niết Bàn thần hỏa và Bát Hoang đỉnh cũng coi như để lại manh mối cho bọn họ.

“Đi thôi, ngày mai là khai mạc của Đại hội Luyện Khí, tối nay ngươi phải nghỉ ngơi sớm.”

Tiêu Cảnh Tuyết vuốt vuốt trán hắn, nhìn thoáng qua trăng sáng trên cao, ánh mắt lập loè.

Tối nay lại là đêm trăng, nàng phải hấp thu nhiều độc trùng để miễn độc công bộc phát mới được.

Cũng may còn có Thần Nông dược quyển sư phụ đưa cho, nếu không lúc này mình… hẳn là tu vi hoàn toàn biến mất, mặt đầy độc ban đi đến đâu đều là trạng thái độc thể…

Ngay lúc hai người muốn đi ra con đường này, lại đi tới một tráng hán dáng người khôi ngô, cơ bắp toàn thân rất kinh người.

Ánh mắt hắn không ngừng đảo qua dáng người lả lướt hấp dẫn của Tiêu Cảnh Tuyết, nhếch miệng cười một tiếng, dùng giọng nói tự cho là rất từ tính mà mở miệng.

“Vị cô nương này, không biết có thể nể mặt hay không, tối nay cùng Thác Bạt Phá Nhạc ngắm trăng ngắm nến?”

“Cút ngay.”

Tiêu Cảnh Tuyết còn chưa lên tiếng, Thiên Nhạc đã thình lình mở miệng, giọng điệu bất thiện.

Hai người một lớn một trẻ đối mắt nhìn nhau, mùi thuốc súng nồng nặc.

Nàng khẽ nhíu mày, chuyện phiền toái tối nay hình như hơi nhiều nhỉ?

…

Chương 335: Sư phụ là Thẩm An Tại

"Là Thác Bạt Phá Nhạc, gia hỏa này đêm khuya như vậy cũng ra ngoài?"

"Ai, tối nay cô nương kia sợ là bị nghiệt, lại bị hắn coi trọng."

"Đúng vậy, những ngày này không biết bao nhiêu người bị hắn và hai tên tôi tớ bên cạnh phá hoại."

Người vây xem dồn dập lắc đầu, bọn họ không thấy cửa hàng bán đồ trang sức vừa rồi xảy ra chuyện gì, cũng không biết thực lực của Tiêu Cảnh Tuyết.

Nhưng gia tộc Thác Bạt thì vang danh toàn bộ Bắc Đạo vực, đại danh đỉnh đỉnh.

Là đại gia tộc Luyện Thể, gia tộc bọn họ ở đây không thua gì Ba tông luyện khí.

Đặc biệt là Thác Bạt Phá Nhạc này, lại càng là người có thiên phú mạnh nhất của Thác Bạt gia nhiều năm qua.

Thân có Sơn Hà thánh thể, hiện giờ sức mạnh thân thể đã đạt tới cảnh giới Niết Bàn, quyền có thể phá núi xuyên thác, chấn không tán mây!

"Tiểu tử, ngươi dám nói chuyện với bổn công tử như vậy, ngươi chính là người đầu tiên, ngươi có tin bây giờ ta cắt đầu lưỡi ngươi, để cho ngươi vĩnh viễn câm miệng hay không?"

Thác Bạt Phá Nhạc híp mắt mở miệng, tràn ngập ý uy hiếp.

Loại lời này, hắn đã nói không biết bao nhiêu lần rồi.

Phần lớn sau khi biết thân phận của hắn, bị uy hiếp như vậy thì đều chọn lùi bước.

Hắn vốn tưởng rằng lần này cũng không ngoại lệ, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn sai rồi.

Hưu!

Ánh mắt Thiên Nhạc lạnh như băng, trực tiếp rút ra một thanh trường đao Huyền giai thượng phẩm.

Về phần đao gỗ đeo bên hông hắn lại không có động tĩnh, thân là bản nguyên linh khí, trước khi cường đại, tuyệt không thể tuỳ tiện lộ ra.

Đây là lời sư phụ dặn dò.

Trường đao trong tay, đao thế sắc bén khuếch tán.

Leng keng…

Hai tôi tớ bên cạnh Thác Bạt Phá Nhạc hơi kinh hãi, bội đao bên hông phảng phất bị một loại dẫn dắt nào đó, run lên nhè nhẹ.

"Tuổi còn nhỏ đã nắm giữ đao thế, không tệ, chẳng qua chỉ là một tên Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, một tay ta cũng có thể bóp chết."

Thác Bạt Phá Nhạc cười lạnh, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Mà lúc Thiên Nhạc, Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng mở miệng.

"Tiểu sư đệ, lui ra."

Có mệnh lệnh của sư tỷ, ánh mắt Thiên Nhạc mặc dù lạnh như băng, nhưng cũng là thu trường đao, đao thế lăng lệ thu liễm vào trong cơ thể.

Một màn này khiến Thác Bạt Phá Nhạc nhíu mày một chút.

Thu đao thế như linh nguyên vào trong cơ thể?

Đây là công pháp gì, đao thế chính là một loại khí thế, ngưng tụ sẽ hiện, tán đi là mất, sao có thể như Linh nguyên mà tồn tại ở trong thân thể con người?

Nghi hoặc còn chưa có được đáp án, Tiêu Cảnh Tuyết đã mở miệng.

"Ngươi dường như rất thích bắt người khác ngậm miệng lại?"

Nghe thấy giọng nói của mỹ nhân, hắn lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười.

"Đây đã là cái gì, bổn công tử không thô lỗ như vậy, những thủ đoạn đó, chỉ là dùng đối với một ít gia hỏa khiến người mất hứng, tin tưởng vị cô nương này hẳn là sẽ không giống với bọn họ nhỉ?"

"Ha ha."

Trong mắt Tiêu Cảnh Tuyết lưu chuyển sắc tím, tản mát ra một loại ánh sáng mỏng quỷ dị.

Thấy con ngươi yêu dị của nàng, con ngươi Thác Bạt Phá Nhạc mãnh liệt co rút, lúc này cơ bắp căng cứng, khí huyết cả người phong tỏa.

Dù như vậy, hắn cũng cảm giác được dường như có vô số cây châm đâm vào thân thể mình, thậm chí ngay cả thần hồn cũng bị ảnh hưởng, có cảm giác tê liệt trì độn.

"Độc!"

Trong lòng hắn cả kinh.

Dùng mắt để truyền độc, thủ đoạn thần kỳ như thế, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến!

"Ặc…"

"Ôi ôi…"

Trong lúc hắn khiếp sợ, tôi tớ phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nức nở thống khổ, quay đầu nhìn lại, lập tức ánh mắt hắn nghiêm nghị.

Mặc dù hắn mang theo hai tôi tớ có tu vi không cao, đều chỉ có Địa Linh cảnh, nhưng giờ phút này vậy mà ngã trên mặt đất, thất khiếu chảy máu.

Đặc biệt là khi bọn họ mở miệng ra, đầu lưỡi đã bị ăn mòn, máu tươi chảy ròng ròng đến một câu cũng nói không nên lời.

Thiên Nhạc thấy một màn này cũng hơi có chút giật mình, ánh mắt chớp động.

Sư tỷ nhà mình… từ sau chuyện Bắc Minh triều hình như thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Nếu đổi lại là trước kia, nàng sẽ chỉ ra tay với Thác Bạt Phá Nhạc, sẽ không động thủ với cả tôi tớ phía sau hắn.

Hôm nay nàng… thay vì lòng tràn đầy ý cứu người, chi bằng nói nàng càng coi thường tánh mạng hơn.

Một loại… muốn cứu thì sẽ cứu, muốn giết thì sống chết mặc bay.

"Ngươi còn muốn ngắm trăng ngắm nến với ta không?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Thác Bạt Phá Nhạc dùng toàn bộ tinh thần đề phòng, gắt gao phong tỏa tất cả các lỗ chân lông khí huyết và thứ có khả năng khiến hắn trúng độc, hờ hững mở miệng.

Sắc mặt Thác Bạt Phá Nhạc có chút khó coi.

Lần này đá phải tấm sắt rồi, người trước mắt tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nhìn khí tức hiển lộ lúc vừa rồi thi triển độc công, rõ ràng cũng là thượng tam cảnh, hơn nữa còn là độc tu mà thể tu bọn họ tương đối kiêng kỵ.

Nếu thật sự tiếp tục đánh, không dùng át chủ bài khẳng định sẽ không tốt.

"Hừ, ta khuyên tốt nhất là bây giờ ngươi giải độc, nếu không Thác Bạt gia ta mà muốn điều tra ngươi thì dễ như trở bàn tay!"

Cố gắng liều mạng không được, Thác Bạt Phá Nhạc mở miệng, đánh ra chiêu uy hiếp.

"Điều tra ta?"

"Không cần ngươi phải điều tra. Ngươi muốn biết ta là ai thì bây giờ ta nói cho ngươi biết."

Khóe miệng dưới lớp che mặt của Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhếch lên, con ngươi màu tím khiến nàng trông có vẻ lạnh nhạt, yêu dị.

Nàng nhìn phía trước, nhàn nhạt mở miệng.

"Sư phụ là Thẩm An Tại, Thanh Vân phong chủ, nếu ngươi muốn tìm hắn, có thể đi bất cứ lúc nào, nhưng nhắc nhở ngươi, tính tình sư phụ ta không tốt lắm."

Thẩm An Tại!

Nghe được ba chữ này, bất kể là Thác Bạt Phá Nhạc hay là mọi người vây xem đều giật mình.

Chém Tộc trưởng Kim Ô tộc, phất tay diệt mấy chục vạn đại quân Bình Thiên triều, chém ngã Ma giáo, khiến điện chủ điện Nam Quyết cũng không thể không thỏa hiệp, là Thẩm An Tại?

Trên trán Thác Bạt Phá Nhạc chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Cho dù đổi lại là người của Ba tông luyện khí khác, hắn cũng sẽ không có phản ứng như vậy.

Nhưng Phong chủ Thanh Vân phong thật sự là một kẻ dị loại.

Không ai biết thực lực chân chính của hắn đến tột cùng ở đâu, chỉ biết lúc ấy khi hắn trảm Xung Hư đỉnh phong Kim tộc trưởng, hắn chỉ dùng một đao.

Tại sao người của Thanh Vân phong lại đến Bắc Đạo vực?

Chẳng lẽ là chạy đến dự Đại hội Luyện Khí?

Hắn cau mày.

"Bây giờ thu hồi lời nói bất kính khi nãy, ta có thể bỏ qua chuyện cũ."

Tiêu Cảnh Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn.

Sắc mặt Thác Bạt Phá Nhạc biến ảo không thôi, nhìn quanh bốn phía, vẫn cắn răng chắp tay.

"Vừa rồi tại hạ thất lễ."

Trong lúc nhất thời, bảo mệnh làm trọng, nếu Thẩm An Tại kia thật sự ở gần đây, mình có bao nhiêu át chủ bài cũng không đủ.

Thấy hắn chịu thua, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi lóe lên, tử ý ánh tím tản đi.

"Tiểu sư đệ, đi thôi."

Giọng nói của nàng trở nên dịu dàng, nàng mang theo Thiên Nhạc trực tiếp lướt qua Thác Bạt Phá Nhạc, đi về phương xa.

“Chờ một chút, hai tôi tớ này của ta…”

Thác Bạt Phá Nhạc nhớ ra điều gì, đột nhiên quay đầu lại.

Nhưng lại phát hiện Tiêu Cảnh Tuyết dường như không nghe thấy gì, thậm chí cũng không quay đầu lại.

Mà khi nàng biến mất ở cuối ngã tư đường, tiếng gầm gừ thống khổ của hai hắn tôi tớ kia cũng yếu ớt tới cực điểm, cuối cùng dứt khoát nghiêng đầu một cái, cứ như vậy tắt thở.

Điều này khiến sắc mặt Thác Bạt Phá Nhạc trầm xuống, lạnh lùng đảo qua bốn phía.

Những người đó cảm nhận được ánh mắt của hắn, dồn dập kinh hoảng rời đi.

Nếu như lúc này bị thiếu gia chủ Thác Bạt gia ghi hận, vậy thì xui xẻo rồi.

“Thanh Vân phong…”

Thác Bạt Phá Nhạc nắm chặt nắm đấm, trong mắt lộ ra lãnh ý.

Trận thua này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ trả lại.

Dám để Thác Bạt Phá Nhạc hắn mất mặt, vậy nhất định phải trả giá tương xứng!

Hắn hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Về phần hai tôi tớ kia, hắn thậm chí cũng không đụng chạm.

Ai biết được trên thi thể bọn họ còn có độc tố cường đại nào nữa hay không.

Chương 336: Khai mạc đại hội

Trên đường, Tiêu Cảnh Tuyết nhận ra ánh mắt của Thiên Nhạc có chút khó hiểu.

Nàng dịu dàng cười, vuốt vuốt tóc thiếu niên.

“Hai người kia chết chưa hết tội.”

Vừa rồi có thể từ trong miệng mấy người vây xem được, hai tên tôi tớ kia cũng không phải thứ tốt lành gì.

Giết cũng đã giết, không có gì phải để ý.

Còn Thác Bạt Phá Nhạc kia, thật ra tạm thời nàng không giết được.

Không phải không có thực lực đó, mà là không thể vận dụng toàn lực.

Nàng hiện tại vốn là dựa vào Thần Nông dược quyển của sư phụ và những độc trùng kia để áp chế tác dụng phụ của độc công.

Nếu thực lực triển khai toàn bộ, làm không tốt độc công lại sẽ phát tác.

Hơn nữa, gia tộc Thác Bạt dù sao cũng là thế lực không nhỏ ở Bắc Đạo vực, không thể gây phiền toái và rắc rối cho sư phụ được.

…

Trở lại khách điếm, dưới sự sắp xếp của Trương Nhất Triết, hai người ăn vài thứ rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm yên bình trôi qua, ngày thứ hai trời vừa mới hửng sáng, đường phố Cố Tây thành đã bắt đầu là biển người đông đúc.

"Đi đi đi, nhanh đến đạo tràng trong thành, Đại hội Luyện Khí sắp bắt đầu rồi."

"Mẹ kiếp… Đám người này ngủ luôn trong đạo tràng từ tối qua rồi sao, không còn chỗ nào nữa!"

Chi nha…

Tiêu Cảnh Tuyết đổi một thân áo trắng, vẫn đeo mạng che mặt đi ra ngoài, Thiên Nhạc ở bên cạnh cũng tình cờ đẩy cửa.

"Quận chúa, Thiên Nhạc tiểu huynh đệ, mời đi bên này."

Trương Nhất Triết đã sớm chờ ở bên dưới, thấy hai người đi ra thì cung kính đưa tay.

Thân là phân đường chủ Thiết đường, đương nhiên hắn có đặc quyền.

Không cần phải chen lấn trên đường phố, bọn họ lách qua đẩy lại rồi dẫn hai người Tiêu Cảnh Tuyết từ một con đường khác tiến vào tràng đấu, đi tới đài quan sát trong Thiết đường.

"Náo nhiệt thật."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn biển người người phía dưới, không khỏi kinh ngạc.

"Bắc Đạo vực tôn sùng luyện thể luyện khí, giống như Đông Linh vực tôn sùng kiếm đạo phù pháp, Đại hội Luyện Khí của Bắc Đạo vực cũng tương đương với luận kiếm ở Đông Linh vực, tự nhiên sẽ rất náo nhiệt."

Trương Nhất Triết cười giải thích.

Đương nhiên, Đại hội Luyện Khí mở ra cho toàn bộ Bắc Đạo vực, nhưng luận kiếm thì chỉ Kiếm tiên của Đông Linh

vực mới có tư cách tham gia.

Mà Kiếm tiên Càn Khôn cảnh, khó khăn lắm mới có một vị có tư cách tham gia mà thôi.

"Đây chính là khách khanh năm nay của Thiết đường Đại An?"

"Một tiểu cô nương, một đứa bé, chỉ có vậy?"

Trương Nhất Triết vừa mới giới thiệu thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói chói tai.

Ba người đều nhíu mày nhìn tới.

Là một trung niên bụng phệ, lưu lại một túm râu mép, nhìn có chút cay nghiệt.

"Hắn là đường chủ Thiết đường Thanh U cảnh Tây Hoang vực Lưu Liệt, xưa nay tranh đoạt tài nguyên với Thiết đường Đại An, Đại hội Luyện Khí mấy lần trước, Thiết đường Đại An thua dưới tay bọn họ, dẫn đến tài nguyên càng ngày càng ít."

Trong lúc Trương Nhất Triết đang nói chuyện, trung niên bụng phệ kia vuốt râu đi tới gần, dùng một loại ánh mắt kiêu căng đánh giá Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc.

Còn phía sau hắn là một thanh niên đầu trọc dáng người cường tráng, cũng đang quan sát hai người nhưng mục tiêu lại dừng trên người Tiêu Cảnh Tuyết.

"Được rồi được rồi, mau trở về đi, nơi đây cũng không phải là nhà của các ngươi, đỡ phải mất mặt."

Lưu Liệt vênh váo hống hách, tỏ vẻ trào phúng, khoát tay áo.

"Hắn không biết thân phận của chúng ta?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhìn thoáng qua Trương Nhất Triết.

Người sau lắc đầu.

Còn chưa đến Đại hội Luyện Khí, Thiết đường bên kia đương nhiên sẽ không để thân phận khách khanh bại lộ ra ngoài.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, cũng không để ý, mang theo Thiên Nhạc trực tiếp ngồi xuống vị trí Trương Nhất Triết đã an bài.

Trương Nhất Triết liếc nhìn Lưu Liệt, cũng lướt qua hắn, trực tiếp ngồi xuống, chẳng buồn để ý tới hắn.

Thấy bọn họ hoàn toàn không để mình vào mắt, Lưu Liệt sững sờ, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm.

Hắn hừ lạnh một tiếng, mang theo thanh niên đầu trọc đi về phía mình.

"Đầu trọc phía sau hắn tên là Lưu Đạt, Địa Linh cảnh, Luyện Khí sư ngũ phẩm, tiểu huynh đệ Thiên Nhạc không cần bận tâm."

Sau khi ngồi xuống, Trương Nhất Triết còn giới thiệu.

Ánh mắt của Thiên Nhạc lạnh lùng, nhìn thoáng qua tên Lưu Đạt đầu trọc kia.

Vừa rồi ánh mắt người sau nhìn về phía sư tỷ nhà mình, làm hắn có chút buồn nôn.

Giống như Thác Bạt Phá Nhạc tối hôm qua vậy.

"Quận chúa, Thiên Nhạc tiểu huynh đệ, bên kia là người của Thần Hỏa sơn trang."

Nhận thấy ánh mắt của đám người Tiêu Cảnh Tuyết, bên phía Thần Hỏa Sơn sơn trang, Tô Lưu Ly khẽ liếc mắt nhẹ

nhàng gật đầu với nàng, nhìn thêm vài lần vào Thiên Nhạc.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên, cũng gật đầu ra hiệu.

"Bên kia là Nhạn Hồi sơn…"

Bên cạnh Thần Hỏa sơn trang, còn có một đám người.

Nhìn qua, bọn họ có vẻ bình thường rất nhiều, đa số đều mặc áo gai vải thô, có chút hình thức của đạo bào.

Người nào cũng không to cao bằng luyện khí sư ở Bắc Đạo vực, dáng người cũng không cường tráng bằng, bọn họ thon gầy hơn vài phần, xem ra khá phù hợp với hình dạng của người tu đạo.

"Người trẻ tuổi kia tên là Cố Giang Lai, là nhân tuyển đạt quán quân trong Đại hội Luyện Khí lần này, giống như Tô Hiểu, đều là luyện khí sư thất phẩm, am hiểu dưỡng linh ngự vật."

Trong đám người gầy gò trên Nhạn Hồi sơn, có một thanh niên dáng người cao gầy, ngón tay thon dài, mặt mày đẹp như tranh được Trương Nhất Triết giới thiệu.

Chỉ nhìn qua, Cố Giang Lai này đã khác với những người khác, trên người hắn càng có thêm một loại thần vận khó hiểu.

Nếu nói quanh người Tô Hiểu có khí tức lửa nóng rực, vậy thì Cố Giang Lai… chính là linh khí.

Không phải linh khí trong tu luyện, mà là linh hồn chi khí!

"Còn có Thác Bạt Phá Nhạc của gia tộc Thác Bạt, Từ Lực của Từ gia…"

Trương Nhất Triết mở miệng giới thiệu từng người nổi bật tham gia Đại hội Luyện Khí lần này cho Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc.

"Ồ, sao bỗng nhiên lại có thêm ghế trống?"

Hắn nhíu mày, phát hiện phía trước Thiết đường còn nhiều vị trí hơn.

Hắn vừa mới hỏi xong, một nhóm thân ảnh khôi ngô mặc cẩm bào, ngực thêu hai chữ "Bắc Hải" liền xuất hiện.

"Đó chính là người của tổng đường Bắc Hải. Người cầm đầu chính là đường chủ Đoan Mộc Khung, tu vi Xung Hư đỉnh phong. Cửu phẩm Luyện khí sư. Bên cạnh hắn, thanh niên béo là cháu trai của hắn, Đoan Mộc Bất Lão, mới hai mươi ba tuổi, đã là luyện khí sư thất phẩm."

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc nhìn về phía người vừa tới.

Đoan Mộc Khung là một lão đầu cao cao gầy tong teo, đầu tóc bạc trắng, nhưng trong mắt đã lộ ra tinh quang.

Mà Đoan Mộc Bất Hiếu tuy thể trạng lớn hơn, nhưng không phải to lớn, mà là to béo, trông còn không có cảm giác áp bách bằng Cố Giang Lai, Tô Hiểu.

Ngoại trừ người của Bắc Hải thiết đường, trong đội ngũ bọn họ, còn có ba người khác.

Trong đó có hai người, tối qua Tiêu Cảnh Tuyết đã gặp.

Chính là Huyền Vu và đệ tử thân truyền của nàng, một người khác, là lão đầu mặc áo bào màu vàng, tóc có chút lộn xộn, mũi đỏ gay vì rượu rất bắt mắt.

Trên eo lão đầu còn giắt hồ lô rượu, bộ dáng quỷ rượu này, lẫn giữa đám người Bắc Hải thiết đường cùng Huyền Vu, Bạch Diệu Linh có vẻ không hợp.

Nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc chính là, Đoan Mộc Khung tựa hồ có chút tôn kính đối với lão nhân này.

"Lão tiên sinh kia cũng là người của Thiết đường?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Trương Nhất Triết nhìn thoáng qua, sau đó lắc đầu: "Không biết, chắc là khách của Đường chủ."

Người trước nhẹ nhàng gật đầu.

Có thể làm cho Đường chủ Bắc Hải đích thân tiếp đãi, chắc hẳn thân phận sẽ không đơn giản.

"Người của Thiên gia đâu?"

Đúng lúc này, rốt cuộc Thiên Nhạc không nhịn được mở miệng.

Trương Nhất Triết cau mày nhìn về phía chỗ ngồi còn chưa có người tiến vào.

…

Chương 337: Nhìn như tên… Thiên Nhạc?

“Đã sắp đến giờ rồi. Người của Thiên gia nếu không vào thì phải bỏ lỡ trận đầu rồi.”

Trương Nhất Triết sờ sờ cằm mở miệng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bên ngoài Đạo Tràng truyền đến tiếng cười to.

“Ha ha ha, Thác Bạt huynh, trên đường đi có một số việc chậm trễ, cũng may là còn kịp!”

Theo tiếng nhìn lại, Thiên Cương đang mang theo một người trẻ tuổi cất bước đi đến, cười chắp tay về phía Thác Bạt gia bên kia.

Gia chủ Thác Bạt gia cũng cười tiến lên tiếp đón, tựa hồ hai nhà có chút giao tình.

Nhìn thấy Thiên Cương tới, đám người Đoan Mộc Khung cùng Long Cửu Cực đều khẽ nhíu mày.

Đã mấy năm rồi Thiên gia không tới tham gia Đại hội Luyện Khí, không ngờ năm nay lại tới.

Hơn nữa… quả đúng như lời đồn, gia chủ đã đổi vị, Thiên Quan Tinh thì không biết tung tích.

Nếu người kia không đến đây, vậy đây hẳn là Thiên Cương.

Nhìn thấy đội ngũ Thiên gia, Thiên Nhạc theo bản năng muốn đứng dậy.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết giơ tay nhẹ nhàng đè hắn lại, không để hắn có dị động.

"Chúng ta không phải sư huynh, luôn có sư phụ ở bên cạnh, đi ra bên ngoài không cần hấp tấp như vậy, chuyện của ngươi cũng không vội nhận được đáp án ngay bây giờ."

Nghe thanh âm nhu hòa bên tai, lúc này Thiên Nhạc mới gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Thiên gia.

Hắn tìm kiếm tới lui rất lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy người mình muốn thấy.

Mà ở phía xa xa, trang chủ Thần Hỏa sơn trang, Tô Lưu Ly vẫn luôn chú ý đến bên đây, đang hơi nhíu mày.

Thằng nhóc này… Tựa hồ rất để ý người của Thiên gia?

"Nương, có tin tức."

Tô Hiểu ở bên cạnh sau khi nhận được tin tức của đệ tử nội trang thì nhanh chóng bước lên phía trước, thấp giọng nói.

"Nói." Tô Lưu Ly hơi liếc mắt.

"Hai người bọn họ là người của Thiết đường Đại An, lần này tới đây là dùng thân phận khách khanh, tuy rằng Thiết đường rất tốt trong việc giữ bí mật, nhưng hai người này rất nổi tiếng, cho nên rất dễ điều tra ra."

"Ồ?"

Nghe thấy hai người đều rất nổi danh như vậy, nàng không khỏi nảy sinh hứng thú.

"Bọn họ đều là đệ tử của Thẩm An Tại của Thanh Vân phong, một người là đệ tử thứ hai, đồng thời cũng là Thanh Thủy Quận chúa của Đại An triều, Tiêu Cảnh Tuyết, một người khác là đệ tử thứ ba, xuất thân không nhiều người biết,

nhưng gần đây hắn thanh danh vang dội ở Thiết đường Đại An, đã trở thành luyện khí sư thủ tịch bên kia."

Tô Hiểu nói ra tin tức mình biết, trên mặt Tô Lưu Ly không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiếu niên này thoạt nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi, vậy mà đã đảm nhiệm thủ tịch Luyện Khí Sư ở Thiết đường một phương?

Cho dù ở độ tuổi này, Tô Hiểu cũng chỉ có thể phô bày ra thiên phú luyện khí mà thôi.

"Tên của hắn là gì?"

"Hình như tên là… Thiên Nhạc?"

Đôi mắt đẹp của Tô Lưu Ly ngẩn ra, nước trà bên môi đều quên uống, kinh ngạc nhìn về phương xa, nhìn thiếu niên áo xám thần sắc lạnh lẽo, lại rất nhu thuận đứng bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết.

Thiên Nhạc, Thiên Nhạc…

"Nương, người làm sao vậy?"

Thấy mẫu thân ngẩn người, Tô Hiểu không khỏi nghi hoặc hỏi thăm, cũng nhìn sang Thiết đường bên kia vài lần. Nàng thầm nghĩ rốt cuộc hai người này có gì đáng để chú ý, không ngờ lại khiến mẫu thân chú ý như vậy.

"Nương, người yên tâm, Thẩm tiền bối mặc dù tinh thông dược đạo cùng kiếm đạo, nhưng luận luyện khí chi đạo, hắn chưa chắc tinh thông như con gái ngài. Yên tâm đi, so với hắn, còn không bằng chú ý Đoan Mộc Bất Cùng."

Tô Lưu Ly khôi phục tinh thần, lắc đầu không nói, dáng vẻ đầy tâm sự nặng nề.

Sau khi biết được tam đồ đệ của Thẩm An Tại tên là Thiên Nhạc, ánh mắt nàng lại nhìn vào Thiên Cương thêm một chút, dường như đang lo lắng điều gì.

Một bên khác, Đoan Mộc Khung thấy người đã đến không sai biệt lắm, ho khan hai tiếng liền đứng lên, bắt đầu nói ra các loại lời khách sáo.

Phía sau hắn, Long Cửu Cực có vẻ đứng ngồi không yên, lâu lâu sờ sờ mũi, thi thoảng lại nhấp một ngụm rượu.

Mà Huyền Vu bên cạnh, thủy chung lẳng lặng nhìn hắn.

Chỉ là ánh mắt kia lại không phải là dịu dàng hay là tình ý miên man của nữ tử, mà là có chút lãnh ý, khiến người ta như rơi vào hầm băng.

Bị nhìn chằm chằm hồi lâu, Long Cửu Cực hơi không chịu nổi, quay đầu lại hỏi.

"Này… Hai ta quen nhau à?"

Huyền Vu sửng sốt, có chút nghiến răng nghiến lợi hằn lên.

"Được lắm Long Điểm Thương, bây giờ giả vờ không biết để quỵt nợ phải không hả?"

"Trộm Tuý Tiên nhưỡng của ta, trốn đã mấy chục năm, hôm nay khó khăn lắm mới bắt được ngươi, giờ ngươi còn dám giả ngu nữa à!"

Huyền Vu lộ vẻ tức giận, tiến lên muốn đưa tay véo tai hắn.

Mà Long Cửu Cực cũng né tránh vô cùng thuần thục, không ngừng kêu khổ mở miệng: "Cô nãi nãi, rốt cuộc ngươi tìm tới Đại hội Luyện Khí này bằng cách nào vậy?"

"Ngươi quản ta làm sao tìm được hả, hôm nay không trả đồ lại, ta sẽ giúp cho bộ xương già này của ngươi giãn gân giãn cốt!"

Mắt thấy đầu ngón tay Huyền Vu có màu đen, Long Cửu Cực vội vàng xua tay.

“Đừng đừng, chuyện của chúng ta rất bí mật lắm. Nơi này là sân nhà của Đoan Mộc huynh, nếu ngươi đập bảng hiệu hắn sẽ không ổn.”

Trên đầu Đoan Mộc Khung không khỏi lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nếu hai người này đánh nhau, đừng nói đạo tràng này, toàn bộ Cố Tây thành đều sẽ gặp nạn.

Huyền Vu hừ lạnh một tiếng, lúc này mới dừng tay mở miệng.

“Nói, ngươi náo loạn Luận Kiếm sơn xong biến mất nhiều năm như vậy là đi nơi nào, hiện tại lại chạy tới Đại hội Luyện Khí làm cái gì? Nhắm vào Nguyệt Vô Khuyết của Thần Hỏa sơn trang? Nhưng đây không phải là đao sao, ngươi là Kiếm tiên, có quan hệ với ngươi sao?”

Một tràng c6au hỏi bị bắn ra, Bạch Diệu Linh bên cạnh đã há to miệng.

Vì sao… Trong ấn tượng của mình vị này đặc biệt cao quý lãnh diễm, người lạ chớ gần, đối mặt lão đầu lôi thôi này vậy mà biến thành lắm lời?!

Hơn nữa bộ dáng vừa rồi… sao cứ có cảm giác như là thiếu nữ hờn dỗi!?

“Một ít chuyện cũ, không đề cập tới cũng được, lần này ta đến là muốn nhờ Đoan Mộc huynh tìm xem có Luyện Khí Sư cao phẩm am hiểu luyện chế Khôi Lỗi hay không, tốt nhất là có thể phong ấn tất cả lực lượng.”

Ánh mắt Long Cửu Cực lóe lên, mở miệng.

“Luyện chế Khôi Lỗi?”

Huyền Vu nhíu mày, sau đó rất nhanh nghĩ tới cái gì.

"Đồ nhi của ngươi đã tẩy sạch hiềm oan, nghe nói hiện tại hắn không còn thân thể, chỉ còn hồn thể, ngươi muốn luyện chế cho hắn một bộ khôi lỗi nhục thân?"

Nhưng rất nhanh, nàng lại lắc đầu.

"Không đúng, khôi lỗi thì thôi đi, nhưng tại sao ngươi còn muốn gia tăng phong ấn?"

Nghe nàng hỏi, Long Cửu Cực lại lựa chọn đổi chủ đề.

"Tây Hoang vực ngươi cũng có am hiểu luyện chế dược khôi, không biết có Luyện khí sư thích hợp để đề cử?"

"Không có, khôi lỗi cũng chia rất nhiều loại, Dược Khôi chỉ là một trong số đó, còn chia làm thuật khôi, khí khôi, phù khôi…"

Huyền Vu mở miệng giải thích sự khác nhau giữa các loại con rối.

Dược khôi, đại bộ phận đều là độc khôi, thân mang kịch độc, người sử dụng thường xuyên thao túng con rối này tiến hành tập kích.

Mà thuật khôi, tên như ý nghĩa, chính là cường giả lưu lại một đạo thuật pháp phong ấn bên trong, sau đó giao cho vãn bối làm át chủ bài cứu mạng.

Về phần khí khôi, cũng giống như cơ quan khôi lỗi, bề ngoài cứng rắn, lực lớn vô cùng, có thể làm linh khí phòng ngự, linh khí công kích.

Phù khôi cuối cùng là một trong những khôi lỗi phức tạp nhất, bởi vì cần sự liên thủ cùng luyện khí sư.

Mà yêu cầu trình độ của hai bên đều rất cao, cực kỳ hi hữu, nhưng một khi luyện chế ra, uy lực cũng kinh khủng nhất

trong các loại khôi lỗi.

Chương 338: Thiếu niên không ai biết

“Vừa rồi ngươi nhắc tới phong ấn… chắc là muốn luyện chế thuật khôi?”

Huyền Vu có chút nghi hoặc.

“Ngươi muốn luyện chế thuật khôi cho ai?”

Tuy Bách Lý Nhất Kiếm chỉ còn linh hồn thể, nhưng dẫu sao cũng là cảnh giới Niết Bàn, còn trong Linh cảnh, không gặp nguy hiểm.

“Không cho ai cả, chỉ là cảm thấy không nên lãng phí.”

“Lãng phí gì?”

Huyền Vu kinh ngạc, càng thêm nghi hoặc, lãng phí thứ gì?

Long Cửu Cực chỉ cười cười, không nói rõ ràng.

Trước khi đi, Thẩm An Tại đã giải một đơn thuốc cho mình, mặc dù không trị được căn bản, nhưng cũng có thể giúp cho bề ngoài không còn yếu khí hư mạch nữa.

Không có tác dụng gì khác, cáo mượn oai hùm mà thôi.

Dù sao ngoại trừ mấy người Linh cảnh, bên ngoài cơ bản không ai biết rõ tình huống của hắn bây giờ, chỉ cho là hắn quy ẩn ngộ kiếm.

“Sắp bắt đầu rồi, nếu ngươi muốn luyện thuật khôi, có thể xem Thần Hỏa sơn trang hoặc là Nhạn Hồi sơn phù hợp tâm ý hay không, Tô Hiểu và Cố Giang Lai hiện tại đều là luyện khí

sư thất phẩm, luyện chế có thể chịu tải một thức thuật pháp của Xung Hư cảnh, có lẽ không phải vấn đề lớn.”

Huyền Vu mở miệng, ra hiệu hắn nhìn về phía trên sân.

Dưới lời tuyên bố của Đoan Mộc Khung, lần Đại hội Luyện Khí này chính thức bắt đầu, người đăng ký dự thi hiện tại đã có thể tham gia, đi tới trước đài luyện khí đã chuẩn bị sẵn trước.

“Xung Hư cảnh…”

Ánh mắt Long Cửu Cực lóe lên, sau đó lắc đầu.

Chỉ có Xung Hư cảnh là không đủ, hắn cần Luyện Khí sư lợi hại hơn, lại am hiểu luyện chế khôi lỗi.

“Sư tỷ, ta đi đây.”

“Ừm, cố lên.”

Tiêu Cảnh Tuyết cổ vũ gật đầu, đưa mắt nhìn Thiên Nhạc theo dòng người đi về phía đài cao của Đạo Tràng.

Trong số lượng lớn Luyện Khí Sư có dáng người cường tráng, thân hình nhỏ gầy của hắn có vẻ hơi buồn cười, không phù hợp với người xung quanh.

“ây da, cùng tổ với ta cũng là ngươi đấy, không nghĩ tới ngươi lại có gan tiến lên. Nhóc tỳ, giới thiệu tỷ tỷ của ngươi cho ta, ta để ngươi thua đẹp mắt một chút, thế nào?”

Vừa mới lên đài gặp Lưu Đạt cùng là Luyện Khí Sư phân đường Thiết đường, là quan hệ cạnh tranh với Thiết đường Đại An, hắn liền cười ha hả mở miệng.

Trong lời nói có ý khiêu khích, còn trừng mắt về phía Tiêu Cảnh Tuyết ngồi trên ghế.

Mặc dù người sau đeo mạng che mặt, nhưng luận dáng người da thịt, cùng cặp mắt sáng kia đều đủ để được xưng là

tuyệt sắc nhân gian.

Ai nhìn thấy ai mà không mơ tưởng?

"Ồn ào."

Thiên Nhạc lạnh lùng nhìn hắn, giọng điệu băng hàn.

"Ôi ôi!!! Cùi mía xù lông xong thì làm cái gì?"

Lưu Đạt vuốt cái đầu trọc bóng loáng, cười to không thôi, không để thiếu niên trước mắt vào mắt.

Tiếng cười của hắn cũng khiến không ít người chú ý tới.

Khi nhìn thấy Thiên Nhạc có dáng người tương đối nhỏ gầy, đều có chút kinh ngạc.

"Đây là hài tử nhà ai, đi nhầm à?"

"Tiểu huynh đệ, mau lui xuống đi, đây là Đại hội Luyện Khí chứ không phải là chỗ đùa giỡn."

"Ha ha ha, thân thể nhỏ bé này của hắn có thể nâng được chùy sao?"

Thanh âm trêu chọc, khuyên bảo không dứt bên tai.

Còn Nhạc Thiên lại không hề bị lay động, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước.

Thời điểm Thác Bạt Phá Nhạc thấy Thiên Nhạc ra sân cũng là sửng sốt một chút, sau đó mắt lộ vẻ nham hiểm.

Vốn cho rằng hai người này là khách qua đường, không nghĩ tới tiểu tử này lại tới tham gia Đại hội Luyện Khí!

Hắn bất động thanh sắc nhìn thoáng qua khán đài bên kia, phát hiện bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết cũng không có phong chủ Thanh Vân phong trong truyền thuyết, đồng thời tâm tư không khỏi kích động.

“Lưu Đạt đúng không, đợi lát nữa luyện khí chấm dứt, đến lúc khảo nghiệm, đập vỡ linh khí của hắn cho ta.”

Nghe truyền âm bên tai, Lưu Đạt sững sờ, quay đầu nhìn thoáng qua Thác Bạt Phá Nhạc ở phía xa.

Vòng tỉ thí thứ nhất, là theo chế độ leo cấp, chia thành mấy tổ.

Đoan Mộc Khung cố ý phân chia một ít người thực lực mạnh mẽ thành hai nhóm khác nhau, cho hai bên tỉ thí.

Mà kết quả thăng cấp cũng rất đơn giản, cùng tổ luyện khí, sau đó chiến đấu, thắng liền lên cấp.

Không sai, chỉ đơn giản như vậy.

“Vòng đầu tiên, dùng phương pháp rèn luyện để chế tạo Huyền giai Khoát kiếm, tài liệu trong nhẫn trữ vật, không thể trộn lẫn tài liệu, không thể sử dụng phương pháp rèn luyện khác ngoài đoán khí!”

Theo trọng tài tuyên cáo quy tắc, ánh mắt mọi người đều rơi vào nhẫn trữ vật trên bễ rèn, nhao nhao cầm lấy.

Bên trong có một bản vẽ thanh kiếm, còn có một vài nguyên liệu tầm thường.

Không ít người dần dần nhíu chân mày lại.

“Những tài liệu này cũng quá bình thường đi, chỉ có thể dùng phương pháp tôi luyện… muốn đạt tới cấp độ Huyền giai, khó quá rồi phải không?”

“Năm nay độ khó khởi đầu đã cao như vậy, này là đủ để làm kiểm tra vòng loại cuối rồi.”

Tô Lưu Ly, Thiên Cương, gia chủ Thác Bạt gia thấy những vật liệu được chuẩn bị, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Đoan Mộc đường chủ, đề thứ nhất của ngươi đáng lí phải cho đám người kia thi đậu, không sợ vòng này ngay cả luyện cũng luyện không ra sao?”

“Năm nay hạt giống tốt hơn hai năm trước, độ khó tự nhiên cũng phải tăng lên một chút.”

Đoan Mộc Khung cười ha hả, mặt mũi tràn đầy vẻ phúc hậu.

“Cũng tốt, tiểu tử nhà ta đã lâu không dùng qua đoán khí, luôn đặt mục tiêu vượt quá tầm, lần này phải khiến hắn há hốc mồm mới được.”

“Tô Hiểu cũng quá ỷ lại vào Hỏa luyện mà quên mất phương pháp đoán khí, đến lúc đó sẽ để bọn họ nhớ lại cơ bản.”

“Tiểu tử Thác Bạt Phá Nhạc kia đã bắt đầu rồi, nếu bàn về đoán khí, sợ là Thác Bạt gia am hiểu nhất rồi.”

Cùng với việc rất nhiều cao tầng thảo luận, ánh mắt của bọn họ cũng rơi xuống trên người Thác Bạt Phá Nhạc.

Người sau quần áo nửa lỏng, lộ ra cơ bắp cường tráng bên trong, da thịt màu đồng cổ tỏa ra lực lượng sáng bóng.

Nếu như chỉ xét về dáng người mà nói thì Thác Bạt Phá Nhạc không phải kém cỏi như vậy, mà là rất có phong cách nam nhân.

Chỉ thấy hắn dễ dàng cầm cây đại chùy ngàn cân mà Thiết đường đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ, vung tay vài cái, sau đó bắt đầu đập vào phôi nguyên, thậm chí còn không đốt lửa.

Mà dưới mỗi một lần hắn đập, phôi nguyên kia bắt đầu dần dần toả nhiệt biến hình.

Hắn dùng phương thức chủ yếu là đoán khí kiểu thủ pháp và hành khí, tự nhiên không phải là phương pháp phổ thông.

“Ồ, tiểu gia hỏa kia…”

Rốt cuộc, có người phát hiện ra Thiên Nhạc rất là không nổi bật trong đám người, không khỏi nhíu mày.

Toàn bộ ánh mắt của đám người Thiên Cương, Đoan Mộc Khung, Lưu Liệt, Long Cửu Cực đều nhìn về phía bên kia, đều kinh ngạc.

Tuổi này lại tới tham gia Đại hội Luyện Khí, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp.

“Tu vi Quy Nguyên cảnh đỉnh phong, chỉ sợ giơ lên búa ngàn cân cũng phải tốn sức, đây là hậu bối nhà ai?”

“Không quen biết.”

“Chưa từng gặp.”

Mọi người nhìn hắn, dồn dập lắc đầu.

Hiển nhiên là không có ai để hắn trong lòng, chỉ cho rằng hắn thò đầu ra thử chuyện đời mà thôi.

Nhưng mà… Một giây tiếp theo, vẻ mặt tất cả mọi người bỗng nhiên đọng lại.

Chỉ thấy thiếu niên gầy gò mặc áo xám kia nhẹ nhàng cầm cán búa, sau đó nhẹ nhàng bâng quơ giơ ngang, còn nhíu mày lắc đầu.

Không phải là ngại nặng, mà là ngại nhẹ!

Cự chùy nặng ngàn cân kia trong tay thiếu niên này lại có vẻ nhẹ như lông hồng!

Cầm chặt thiết chùy còn cao lớn nặng nề hơn so với dáng người hắn, thiếu niên vẫn đứng vững vàng, một tay nâng chùy, bỗng nhiên đập xuống phôi thô trên bễ rèn.

Đương!!

...

Chương 339: Thần Chung Mộ Cổ

Leng keng… Leng keng…!

Toàn bộ Đạo Tràng đều vang vọng những âm thanh ngân nga, giống như tiếng chuông ngân vang, nặng nề kéo dài.

Không ít người kinh ngạc mà liếc mắt nhìn bên kia một cái, sau đó phản ứng cười nhạo.

Phương pháp đoán khí chính là phương pháp luyện khí nguyên thủy nhất, cũng là bởi vì nó cần dùng chùy liên tục đập cho tạp chất trong thiết khí tan ra.

Mà bình thường, vì rèn luyện tạp chất, mỗi một chùy hạ xuống cần phải gọn gàng dứt khoát, mới có thể làm vừa vặn lực tác động, không nhiều không ít, không để vật liệu tổn thương.

Thanh âm như tiếng Thần Chung Mộ Cổ kéo dài kia, giống như là do người ngoài nghề gõ ra.

"Man lực thì có, chẳng qua xem ra ngay cả phương pháp rèn luyện cơ bản nhất ngươi cũng không biết, ha ha ha ha!"

Lưu Đạt cười to, không hề che dấu bản thân đang trào phúng, thiết chùy trong tay một lần lại một lần rơi xuống.

âm thanh đinh đinh đang đang nối liền không dứt, cùng tiết tấu du dương của Thiên Nhạc tạo thành sự đối lập rõ nét.

Không riêng gì người dự thi trên sân, ngay cả không ít trưởng giả trên khán đài cũng lộ vẻ hồ nghi.

Mà người duy nhất phát giác được tiếng chuông này có chút khác biệt, chỉ có tông chủ ba tông.

Vô luận là Tô Hiểu hay Nhạn Hồi sơn chưởng môn, giờ phút này đều khẽ nhíu mày, tinh tế thưởng thức sự ảo diệu của tiếng chuông ngân vang này.

Long Cửu Cực và Huyền Vu nhìn thấy Đoan Mộc Khung sờ cằm suy nghĩ không ngừng, không khỏi tò mò hỏi.

"Thế nào, xem vẻ mặt của các ngươi, tiểu gia hỏa này tựa hồ không đơn giản như vậy?"

"Hoàn toàn chính xác không đơn giản."

Thân là luyện khí sư cửu phẩm, Đoan Mộc Khung mặc dù chưa từng thấy qua phương pháp rèn luyện này, nhưng cũng có thể nhận thấy được không tầm thường.

"Các ngươi nhìn kỹ xem, khi chùy sắp rơi xuống cánh tay hắn sẽ khẽ run rẩy, tốc độ rất nhanh, điều này khiến cho chùy giống như miếng sắt dẹt bị rung động liên tục vậy, phập phồng lên xuống, thoạt nhìn chỉ là một chùy, nhưng hắn vừa rồi hắn phải nện mười búa xuống không ngừng."

Nghe được lời hắn nói, Long Cửu Cực và Huyền Vu đều kinh ngạc.

Luyện khí sư bình thường nào dám hạ mười búa trong một lần, hắn tự tin như vậy, nghĩa là khí lực của mười búa đều truyền đạt tới đúng chỗ hay sao?

Bọn họ chăm chú nhìn lại, quả nhiên đúng như Đoan Mộc Khung nói, thời điểm thiếu niên áo xám kia nện xuống sẽ run nhẹ cánh tay.

"Không riêng gì thủ pháp khác biệt, khí lực hắn đánh vào trong phôi nguyên cũng khác biệt nhiều so với người khác.

Nếu nói khí lực của bọn họ sẽ bức tạp chất ra khỏi, thì hắn tương đương với việc… chấn vỡ!”

Ánh mắt Đoan Mộc Khung sáng ngời.

“Không sai, chính là chấn vỡ, khí lực của hắn phong tồn bất động ở trong phôi nguyên, dùng tần suất cực cao run rẩy du đãng ở bên trong, đạt tới kết quả từng lần từng lần tẩy luyện tạp chất, đồng thời đạt thành cộng minh với khí lực mới truyền vào cùng thời điểm hắn hạ chùy, tạo nên cộng hưởng!”

Hắn càng nói càng hưng phấn.

Loại thủ pháp tinh tế tỉ mỉ này, bọn họ tự nhiên cũng có thể làm được, nhưng có thể nắm giữ được giống như thiếu niên áo xám kia thì tuyệt đối là vô cùng hiếm thấy.

Trừ phi vừa vặn hắn lại vô cùng am hiểu phương pháp rèn luyện này, đơn độc tôi luyện nhiều năm thì mới có thể.

Về phần những hậu bối khác, phần lớn đều nguyện ý học tuyệt học trong gia đình, có rất ít người nguyện ý tốn thời gian nghiên cứu loại phương pháp ngu ngốc nguyên thủy này, phí công không kết quả.

“Thần Chung Mộ Cổ (tiếng chuông buổi sáng tiếng trống buổi chiều)…”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên, miệng lẩm bẩm.

Kể từ lần sư phụ đi tìm Thiên Nhạc, Luyện Khí đường bỗng ít có loại thanh âm rèn sắt thuần túy này truyền ra.

Lần truyền đến tiếng chuông gần nhất ở trong núi đã khiến nàng rất tò mò tìm kiếm nguyên nhân.

Kết quả, Thiên Nhạc nói cho nàng biết, đây chẳng qua là âm thanh khi hắn luyện tập thủ pháp rèn luyện cổ pháp nhập môn, tên là Thần Chung Mộ Cổ.

Mà loại thủ pháp nhập môn này… Trong rèn luyện pháp còn bao hàm chín chín tám mươi mốt loại, tương ứng với luyện chế các loại linh khí khác nhau.

Thiên Nhạc nhìn không chớp mắt, một búa lại một búa rơi vào trên phôi nguyên.

Bây giờ bọn họ muốn luyện chế thanh kiếm bản rộng, chú trọng thế đại lực trầm, rất thích hợp với phương pháp rèn luyện không đòi hỏi cường độ thủ pháp cao thế nào.

Trong bầu khí thế hừng hực, không ít người ngay từ đầu lúc bắt đầu đã trào phúng, bây giờ cũng chuyên tâm rèn luyện phôi nguyên trong tay mình.

Còn những khán giả đứng bên ngoài cũng không đưa mắt nhìn Thiên Nhạc, cảm thấy hắn chỉ là trò cười. Đa số bọn họ đều nguyện ý chú ý tới thủ pháp của đám người Tô Hiểu, Thác Bạt Phá Nhạc, Đoan Mộc Bất Cùng.

Dù sao quan sát thủ pháp của các thiên tài trẻ tuổi, bọn họ cũng có thể thu hoạch rất nhiều.

"Ồ, người kia là ai, thủ pháp rèn luyện như nước chảy mây trôi, mỗi một chùy hạ xuống, vì sao ta không cảm giác được bất kỳ khí tức nào lưu chuyển?"

Có người kinh ngạc thốt lên, không ít người nhìn về phía một người trẻ tuổi trên sân.

Tốc độ nện búa không tính là nhanh, cũng không tính quá nặng nề, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác như dòng nước không ngừng, mây tụ liên miên, rất là thông thuận.

Mà, thật sự không khiến người ta cảm thấy được có bất kỳ khí tức nào tiết ra ngoài.

Phảng phất như phôi và chùy sắt đã hoàn toàn trở thành tồn tại bị phong bế cùng với hắn, khí tức bên trong không bị ngoại

nhân phát giác mảy may.

"Ngươi cũng không biết sao? Đó là nhi tử của Thiên gia chủ, Thiên Vũ, sử dụng tự nhiên là luyện khí thuật độc hữu của Thiên gia, thần kỳ lắm!"

Dưới đài nghị luận ầm ĩ, thời gian cũng chậm rãi trôi qua.

Rất nhanh, hơn nửa canh giờ trôi qua, tiếng chuông du dương theo thói quen như nhạc nền kia bỗng nhiên dừng lại, tất cả mọi người khi vừa phát hiện liền nhíu mày nhìn sang.

Thiên Nhạc buông chùy sắt xuống, mặt không biểu cảm đứng tại chỗ.

Trên mặt bàn, một thanh kiếm bản rộng thô ráp bất quy tắc nằm lẳng lặng.

"Đây là xong rồi, hắn không chịu tôi thêm một chút à, không khai phong?"

"Cũng không phải là luyện khí sĩ nhập lưu, không biết rèn cũng là bình thường sao, chỉ là kiếm của tiểu huynh đệ này… thấy thế nào cũng chỉ là bán thành phẩm?"

"Theo ta thấy, hắn không phải là không chịu tôi, mà là không biết tôi. Dù sao đây là lần đầu tiên ta nghe nói rèn sắt có thể có tiếng chuông ngân, ha ha ha!"

Tiếng chất vấn chế giễu vang lên không dứt bên tai, mấy người Lưu Đạt, Tô Hiểu, Thác Bạt Phá Nhạc chú ý tới tình huống bên kia, đều nhíu mày nhìn lại.

Nhìn thấy chuôi kiếm bản rộng này chỉ bình thường không có gì lạ, không chút thu hút, thì không khỏi âm thầm lắc đầu.

Kiếm như vậy, nhìn thế nào cũng không giống như có thể vượt qua được khảo nghiệm.

Rất nhanh, đám Tô Hiểu, Cố Giang Lai, Thác Bạt Phá Nhạc, Thiên Vũ gần như là trước sau đồng thời hoàn thành rèn khí.

Bởi vì vật liệu cùng thủ pháp hạn chế, tất cả mọi người chỉ có thể chế tạo ra linh khí Huyền giai hạ phẩm mà thôi.

Mặc dù đều là Linh Khí cùng giai, nhưng phân chia mạnh yếu.

Mà phân chia mạnh yếu, chính là dựa vào thủ pháp chuy luyện mà mọi người sử dụng.

"Thời gian đã đến, đã hoàn thành luyện khí thì chuẩn bị thí nghiệm, nếu chưa hoàn thành thì đào thải!"

Trọng tài tiến lên cao giọng tuyên bố, lúc này có không ít người cúi đầu ủ rũ.

Trong số bọn họ có nhóm chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là hoàn thành, cũng có còn thiếu rất nhiều, cũng có nhiều người không cẩn thận mà đập nát tấm phôi nguyên.

"Số còn lại đấu khí cùng với người cùng tổ, người cùng tổ bị loại thì tiến vào vòng tiếp theo!"

Theo tiếng trọng tài rơi xuống, mọi người đều khẩn trương lên, nhao nhao nhìn về phía đối thủ trước mặt mình.

Có chút người vận khí không tốt lắm, đụng phải đám người Cố Giang Lai, Thác Bạt Phá Nhạc, mặt tím cả ra.

Phần lớn, khi đụng phải đám thiếu yêu nghiệt mấy năm nay đều sẽ trực tiếp lựa chọn nhận thua.

Không còn cách nào khác, bọn họ không cảm thấy thủ pháp luyện khí của mình có thể hơn hẳn những đại tông môn kia.

“Hắc hắc, tiểu tử, cái phôi nguyên Huyền giai này cũng đáng giá, ngươi giới thiệu tỷ tỷ của ngươi cho ta, ta sẽ không đập vỡ nó để ngươi cầm về nhà, thế nào?”

Lưu Đạt nhìn Thiên Nhạc, cười khà khà, ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang Tiêu Cảnh Tuyết ở phía xa.

Nhìn ánh mắt của hắn, ánh mắt Thiên Nhạc càng thêm băng lãnh.

…

Chương 340: Trọng kiếm không mũi

"Rút kiếm."

Những chữ lạnh như băng rơi xuống, Thiên Nhạc cầm thanh kiếm bản rộng trên đài, đi về phía Lưu Đạt.

Người sau thấy thế cũng không bất ngờ, thông qua đối thoại lúc trước, hắn biết tiểu tử này hẳn là rất quan tâm đến nữ tử kia.

Sở dĩ miệng vừa mới nói như vậy, tự nhiên là sợ gia hỏa này nhận thua, cố ý kích thích hắn.

Xem ra có chút hiệu quả, hoàn thành giao phó của Thác Bạt thiếu chủ là không thành vấn đề.

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, nâng thanh trọng kiếm kia hướng về phía trước.

Cái gọi là so đấu khí cũng rất đơn giản, không dùng tu vi, chỉ dùng Linh khí đối kháng, Linh khí của ai chưa vỡ thì người đó thắng.

"Tiểu tử, với tuổi ngươi, về nhà bú sữa đi!"

Tiếng cười trào phúng rơi xuống, không ít người bị hấp dẫn ánh mắt.

Dù sao toàn trường chỉ có một thiếu niên nhỏ bé như vậy, không bị người chú ý vẫn là rất không dễ dàng.

Nhìn thanh kiếm bản rộng trong tay thiếu niên áo xám, lại nhìn thanh kiếm dài chém lông đứt tóc, khí thế bất phàm trong tay Lưu Đạt.

Cả hai vừa nhìn đã được phân cao thấp.

Thác Bạt Phá Nhạc cười lạnh, đang chờ xem kịch vui diễn ra.

Đối mặt với một kiếm Lưu Đạt chém tới, ánh mắt Thiên Nhạc vẫn lạnh như băng, giơ cao thanh kiếm bản rộng trong tay, nện mạnh xuống.

Keng…!

Tiếng vang nặng nề như núi lớn quanh quẩn, nụ cười trên khóe miệng Lưu Đạt lập tức đông cứng lại.

Hắn rõ ràng cảm giác được một luồng cự lực kinh khủng thông qua kiếm trên tay truyền tới, làm hắn muốn tế ra linh khí chống cự theo bản năng.

Nhưng vừa nghĩ đến linh khí vừa hiện ra sẽ trực tiếp bị đào thải, hắn lại đành phải nhịn.

Dưới cự lực, Lưu Đạt "sột soạt" lui về phía sau ba bước, đồng tử mãnh liệt co rụt lại.

Không riêng gì vẻ mặt của hắn mà những người đang ồn ào đi theo cũng sửng sốt.

Một kiếm… bổ Lưu Đạt thiếu chút nữa đã không cầm nổi vũ khí trong tay?

Khí lực phải lớn đến mức nào chứ?

Nhưng nó không phải là một Quy Nguyên cảnh thôi đâu, Lưu Đạt là Địa Linh cảnh cơ mà, chẳng lẽ hắn có thần lực trời ban ư?

"Muốn chết!"

Trước công chúng, bị một thiếu niên nho nhỏ đánh lui, Lưu Đạt cảm nhận được trên mặt không có ánh sáng, vẻ mặt âm trầm liền rút kiếm muốn xông tới.

Nhưng mà…

Khi hắn giơ kiếm lên lần nữa, tiếng răng rắc thanh thúy bỗng nhiên vang lên.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu.

Chỉ thấy chỗ thân kiếm va chạm với đại kiếm trong tay Thiên Nhạc vừa rồi, vậy mà giờ phút này lại nứt ra một khe hẹp hẹp, theo động tác giơ lên của hắn, khe hở này đang nhanh chóng lan tràn ra.

Sau một khắc, ken két!

Vô số mảnh vỡ văng tung tóe, khiến tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Bao gồm cả đám người Tô Hiểu, Cố Giang Lai.

Đây… Là chuyện gì xảy ra?

Thanh kiếm bản rộng trong tay Lưu Đạt tan nát đến vậy sao?

"Không có khả năng…"

Lưu Đạt thất thần, không dám tin mà nhìn chuôi kiếm trong tay mình.

Nhưng sắc mặt của Thiên Nhạc đối diện vẫn lạnh như băng, không có bất kỳ biểu cảm gì, phảng phất như người trước mắt cơ bản không đủ để cho hắn hành động.

Phần lạnh lùng này càng làm cho người trước căm tức.

"Người tấn cấp, Thiết đường Đại An!"

Theo tiếng trọng tài rơi xuống, sắc mặt Trương Nhất Triết vui mừng quá đỗi.

Quả nhiên giống như nghe nói, trên phương diện luyện khí vị tiểu huynh đệ này quả thực rất lợi hại!

“Hắn gian lận!”

Trên khán đài, bỗng nhiên có người hét to đứng dậy.

Trương Nhất Triết và Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, người nói chuyện không ai khác, chính là Thiết đường chủ Lưu Liệt luôn châm chọc khiêu khích bọn họ lúc trước.

“Gian lận, đúng, hắn nhất định là đã gian lận!”

“Đúng vậy, cùng một loại tài liệu, hắn luyện thành bộ dáng quỷ quái này thì làm sao có thể một kích đánh nát linh khí của Lưu Đạt?”

“Yên lặng!”

Theo trọng tài quát khẽ, âm thanh như sấm sét cuồn cuộn vang vọng.

Hắn nhíu mày, đi về phía Thiên Nhạc bên kia.

Đối với thanh linh khí thậm chí còn chưa khai phong trong tay thiếu niên kia, hắn cũng không tin có thể đánh nát kiếm của Lưu Đạt.

“Tiểu huynh đệ, có thể để ta kiểm tra thanh kiếm của ngươi một chút không?”

Thiên Nhạc khẽ gật đầu, tiện tay quăng kiếm đi.

Trọng tài nhìn hắn ném nhẹ như vậy, tưởng rằng không nặng bao nhiêu, liền một tay đón lấy, ai biết lúc chạm vào chuôi kiếm, bất ngờ không kịp đề phòng cả cánh tay đều bị kéo chìm xuống.

Bịch!

Mũi kiếm nện trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Chuyện này…”

Trọng tài nghẹn họng nhìn trân trối.

Trọng lượng của thanh kiếm này, tuyệt đối vượt qua ngàn cân!

Hắn há mồm muốn nói lại thôi, muốn hỏi Thiên Nhạc có phải đã tự trộn lẫn tài liệu hay không, lại phát hiện hỏi lời này là muốn vả mặt mình.

Dù sao hết thảy đều phát sinh ngay trước mắt hắn, cho dù hắn không phát hiện, chẳng lẽ nhiều cường giả tiền bối như vậy còn có thể phát hiện không ra?

Cho nên, quá trình nhất định không có sai.

"Xin hỏi tiểu huynh đệ dùng phương pháp rèn luyện gì, bản chất tài liệu nhiều nhất sáu trăm cân mà sao có thể vượt qua bản chất luyện ra hơn một ngàn ba trăm cân?"

Trọng tài có chút hồ nghi, ước lượng thanh kiếm bản rộng trong tay, cẩn thận quan sát.

Hơn một ngàn ba trăm cân!

Ngoài sân, một trận thanh âm hít khí lạnh, ngay cả Lưu Đạt nghe được trọng lượng này cũng kinh ngạc không thôi.

"Thần Chung Mộ Cổ."

Bốn chữ lạnh lùng được Thiên Nhạc nói ra từ trong miệng.

Sư phụ từng nói, không cần giấu diếm cái gì, nếu đã muốn triển lộ những thủ đoạn này, che giấu sẽ khiến người ta cảm thấy dễ ức hiếp, chi bằng hào phóng biểu diễn một chút, nói với bọn họ bản thân cũng không sợ phải tiết lộ sự tồn tại của những cổ pháp luyện khí này.

Ai muốn dám có ý niệm xấu, trước phải nghĩ đến Thẩm An Tại hắn có đồng ý không.

Trọng tài nhướng mày, lâm vào trầm tư.

Nhưng tìm tòi trong đầu hồi lâu, hắn cũng không tìm ra được tin tức liên quan tới phương pháp rèn luyện này.

Có điều hắn cũng phát hiện thanh kiếm trong tay lại nhẹ hơn vài phần, dường như sự cộng minh bên trong đang dần dần tản đi.

"Kiếm không thành vấn đề, tiểu huynh đệ, là ngươi thắng."

Sau khi nhận được đáp án, trọng tài nhìn về phía Thiên Nhạc, ánh mắt nhiều thêm chút kính ý, hai tay cầm thanh kiếm bản rộng trả lại.

Lưu Đạt nhìn một màn này, có chút không biết làm sao.

"Không phải… Làm sao có thể không có vấn đề? Vài trăm cân tài liệu hắn luyện ra sức nặng ngàn cân, việc này còn không thành vấn đề?"

Nghe thấy hắn còn đang nghi vấn, sắc mặt trọng tài không khỏi lạnh thêm vài phần.

"Ngươi là đang chất vấn ta, hay là cảm thấy ánh mắt của đường chủ, Tô trang chủ không tốt?"

Lưu Đạt nghẹn lời, nghẹn đến đỏ mặt nói không nên lời.

Hắn chẳng thể nào ngờ, mình lại bị loại ngay vòng đầu tiên.

Hơn nữa còn thua trên người một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, Linh Khí bị đánh nát vụn!

Phải biết rằng linh khí có thể xuất hiện vết rạn, nhưng bị đánh nát như vậy, hoàn toàn là đang vũ nhục thực lực luyện khí của hắn!

"Xem ra Lưu đường chủ có thể hồi phủ, lúc này trở về, đúng lúc còn có thể kịp ăn cơm trưa."

Nhìn thấy Lưu Đạt xám xịt, Trương Nhất Triết cười ha hả mở miệng.

“Hừ, cái gì mà thần chung, bản đường chủ chưa từng nghe nói qua, là bàng môn tà đạo à!”

Sắc mặt Lưu Liệt lạnh lẽo, mặc dù biết không thể nào là bàng môn tả đạo thật, nhưng vẫn mạnh miệng mở miệng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thua Thiết đường Đại An, đồng nghĩa với tài nguyên trong hai năm tiếp theo, tài nguyên của Bắc Hải thiết đường trong Thanh U cảnh cũng sẽ nghiêng về phía Nam Quyết vực.

“Thần Chung Mộ Cổ…”

Trên khán đài, đám người Tô Hiểu, Thiên Cương, Đoan Mộc Khung nghe bốn chữ này, ánh mắt lại lập loè.

Nếu không nhớ lầm, Thần Chung Mộ Cổ chính là một trong những thủ pháp luyện khí đã thất truyền cách đây ngàn năm trước.

Thậm chí ngay cả số sách có ghi lại cũng không còn bao nhiêu, bọn họ cũng là vì chìm đắm đạo này nhiều năm, mới nghe thấy qua mà thôi.

Không ngờ… chùy pháp mà thiếu niên áo xám thi triển lại chính là phương pháp trong truyền thuyết!

Chương 341: Ở chỗ này không được

Tục truyền năm đó Bắc Đạo vực luyện khí chi đạo cường thịnh, luyện thể đều là bởi vì phục vụ luyện khí mà chậm rãi hưng thịnh lên.

Chẳng qua bởi vì một số nguyên nhân, lúc trước không ít tông môn bị tiêu diệt, trên cơ bản không lưu lại dấu vết gì, ngẫu nhiên có một ít hồ sơ ghi chép, cũng là mười không còn một, không phân biệt được, không trọn vẹn.

Thần Chung Mộ Cổ này là một trong những kỹ xảo cao siêu nhất trong các phương pháp rèn luyện.

Sau khi nghiên cứu thấu đáo, chỉ cần rèn luyện là có thể rèn ra Thiên giai Linh khí.

Trọng tài kia nói mấy trăm cân vật liệu rèn ra nặng ngàn cân, kỳ thật không phải ý này, mà là âm thanh Thần Chung Mộ Cổ bị vang vọng, một khi vung vẩy thúc giục, âm thanh bên trong sẽ cộng hưởng, cộng hưởng sẽ khiến người ta có cảm giác nặng hơn rất nhiều.

Càng vung thì sức nặng này càng kéo dài, mãi tới cực hạn Linh khí trong tay có thể chịu được!

Bởi vậy có thể thấy được, phương pháp này rất trân quý.

“Thiếu niên này là khách khanh Thiết đường ngươi chiêu mộ, không biết có lai lịch gì?”

Nhạn Hồi sơn chưởng môn Nhạn Thu nhìn về phía Đoan Mộc Khung, mắt lộ ra ý hỏi thăm.

Đoan Mộc Khung sửng sốt, sờ sờ vài cọng râu thưa thớt trên cằm, ho khan một tiếng nói.

"Lão Nhạn, vừa rồi không phải ngươi đã nói rồi sao, hắn là khách khanh của Thiết đường cơ mà, sao, muốn làm gì?"

Mặc dù mình cũng không rõ ràng lai lịch thiếu niên áo xám kia, nhưng nếu đã liên quan đến Thiết đường, hắn sao có thể dễ dàng đẩy ra?

Thần Chung Mộ Cổ, thủ pháp cao minh như vậy một khi lưu truyền có thể nhấc lên sóng gió ngập trời trong giới luyện khí!

"Chẳng qua chỉ là khách khanh mà thôi, trước kia lão phu còn là khách khanh của Thiết đường và Thần Hỏa sơn trang, không phải cũng trở thành chưởng môn của Nhạn Hồi sơn sao?"

Nhạn Thu không cho là đúng, cười cười.

"Không phải, ngươi có thể không biết xấu hổ sao, lúc ấy nếu ta biết ngươi là thiếu chủ Nhạn Hồi sơn, không đánh chết ngươi cũng là chuyện nhẹ, ngươi còn có mặt mũi đến hai nhà chúng ta lừa gạt tài nguyên hả?" Khoé miệng Đoan Mộc Khung khẽ nhếch lên.

Nhạn Thu nhìn thoáng qua bên cạnh, cũng nhíu mày, giống như đang nhớ tới gì đó, ngượng ngùng cười không nói lời nào.

"Vòng thứ nhất kết thúc. Nghỉ ngơi nửa canh giờ, chuẩn bị vòng thứ hai!"

Theo tiếng trọng tài rơi xuống, đám người trên đạo trường mới hồi phục tinh thần lại, nhao nhao nghị luận với nhau, rời đi.

Thiên Nhạc liếc mắt nhìn Thác Bạt Phá Nhạc ở phía xa, ánh mắt lạnh lẽo, xoay người đi về phía khán đài.

Sở dĩ hắn trực tiếp đánh nát linh khí của Lưu Đạt không chút lưu tình, ngoại trừ việc hắn dám mơ ước sư tỷ ra, còn chính là do những lời vừa rồi của Thác Bạt Phá Nhạc.

Do hắn đã truyền âm cho Lưu Đạt, bảo hắn đập nát linh khí của mình.

Bản thân mình chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Về phần vì sao có thể nghe thấy bọn họ truyền âm…

Cũng đừng quên, thính lực của hắn vốn đã đạt đến trình độ nhập hóa, sau đó còn học được kỹ thuật mới trong cổ pháp.

Tuy thần hồn truyền âm không giống âm thanh bình thường, nhưng dao động trong linh hồn, hắn bây giờ cũng có thể nghe ra.

Trong Tam Thập Lục cổ pháp, có một tầng cổ pháp tên là Rèn Linh.

Tinh diệu tuyệt luân nhất, bởi vì cổ pháp này, không phải là dùng để rèn đúc đồ vật thế tục, mà là chuy tẫn chữa trị khí linh.

Trong đó phải dùng đến Thính Linh chi kỹ.

“Oắt con, ngươi dám đập nát linh khí của ta làm thể diện ta nát theo, muốn chết hay sao!”

Đến dưới khán đài, không còn bị quy tắc của đại hội trói buộc, Lưu Đạt cũng không nhịn được nữa, khí tức Địa Linh cảnh bao phủ.

Thiên Nhạc còn chưa kịp bước lên bậc thang khán đài, liền bị khí tức mãnh liệt ép cho ngực cảm thấy khó chịu.

Cảnh giới của hắn chỉ có Quy Nguyên cảnh, bị đánh lén phía sau, không quỳ xuống ngay tại chỗ cũng đã coi như tốt.

Một màn này, khiến cho không ít người ở đây đều nhướng mày.

Tô Lưu Ly đứng dậy, lại bị Thiên Cương và Nhạn Thu ngăn lại.

"Tiểu gia hỏa này dám ở trước mặt mọi người hiển lộ pháp môn rèn luyện cổ đại của mình, hẳn là không sợ hãi, vả lại cứ xem hắn có con át chủ bài gì."

Tô Lưu Ly nhíu mày, nhớ tới sự tồn tại của Tiêu Cảnh Tuyết, cảm thấy an tâm hơn một chút, ngồi xuống.

"Lưu Đạt, ngươi làm cái gì vậy?!"

Trương Nhất Triết biến sắc, định xông lên.

"Ài, Trương đường chủ gấp gáp làm gì. Cách làm của tiểu huynh đệ kia quả thật vô cùng cấp tiến, nào có ai ngay trước mặt nhiều người như vậy đập nát linh khí của Luyện Khí Sư. Ngươi bảo con ta sau này giữ thể diện ở Luyện Khí giới như thế nào đây?"

Lưu Liệt sờ cằm, cười ha ha.

Khí tức Thiên Linh cảnh tiết ra ngoài khiến sắc mặt Trương Nhất Triết âm trầm không thôi.

Bản thân hắn cũng chỉ mới là Quy Nguyên cảnh mà thôi, sao có thể lao ra từ dưới tay Càn Khôn cảnh?

"Ta khuyên ngươi chớ tự làm sai, bối cảnh của bọn họ, ngươi không thể trêu vào."

"Bắc Đạo vực tôn trọng võ đạo, không thích quanh co lòng vòng, một khách khanh nho nhỏ mà thôi, cho hắn một chút giáo huấn, dạy hắn cách làm người xử thế như thế nào cũng là chuyện hợp lý, cấp trên cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt."

Lưu Liệt lại không cho là đúng. Thân là đường chủ Thiết đường, thân phận đã xem như cao tầng trong Thiết đường, không để vào mắt một ít gia tộc trung lưu, sao hắn có thể không chọc vào?

Giống như lời hắn nói, Bắc trong sáng ngoài tối, có thù liền báo là luật vàng ở đây.

Ngươi chọc ta khó chịu, ta nhất định phải xử ngươi.

Chỉ cần không gây ra tai nạn chết người, người ở trên đều sẽ không nhúng tay vào, ngược lại sẽ mừng rỡ xem náo nhiệt, trước kia cũng thường xuyên phát sinh vài cử động ở đại hội, từ luyện khí biến thành luận võ.

Cho nên hắn không có ý định ra tay ngăn cản con trai mình động thủ chút nào.

"Cha, cứu con!"

Hắn còn chưa nói hết, dưới sân đã truyền đến thanh âm hoảng sợ vạn trạng.

Hắn sững sờ, vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đầu trọc bóng loáng của Lưu Đạt đã biến thành màu đen, cả người bị nắm chặt cổ nhấc lên không trung, hai mắt đầy tơ máu.

"Phụ thân…"

Cảm giác hít thở khó khăn mãnh liệt làm khuôn mặt hắn vặn vẹo, gân xanh nổi lên đồng thời hai chân không ngừng giãy dụa.

"Chuyện gì xảy ra, vị tiền bối nào xuất thủ!?"

"Vì sao ta không phát hiện bất kỳ khí tức nào bộc lộ ra ngoài?"

"Đạt Nhi… "

Lưu Liệt luống cuống, vội vàng bay xuống xem xét.

“Thú vị.”

Thác Bạt Phá Nhạc, Cố Giang Lai híp hai mắt lại, nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết đang ngồi trên khán đài, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhất là người trước, vốn tưởng đối phương chỉ là một nữ tử bình thường, không nghĩ tới… thâm tàng bất lộ!

Thấy Lưu Đạt bị khống chế giữa không trung, Thiên Nhạc theo bản năng muốn rút đao, nhưng bị Tiêu Cảnh Tuyết ngăn lại.

“Tiểu sư đệ, trở về đi.”

Lúc này hắn mới lạnh lùng liếc qua hắn, quay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Lưu Đạt mất khống chế rơi xuống, cái cổ đã tím xanh, hai mắt khủng hoảng không gì sánh được, không ngừng nhìn bốn phía.

Đáng tiếc, ngay cả phát hiện gì cũng không có.

Lưu Liệt cũng hoàn toàn luống cuống, theo tình huống vừa rồi mà nói, tuyệt đối là cường giả thượng tam cảnh đã ra tay!

Hắn kéo theo Lưu Đạt vội vàng chạy ra khỏi đạo tràng, ngay cả khán đài cũng không dám quay về.

Sợ chậm một bước sẽ khiến vị tiền bối trong bóng tối kia tức giận.

Dù sao cũng là nhi tử hắn động thủ trước, cho nên loại chuyện trả thù này, cao tầng Thiết đường sẽ không quản.

“Sư tỷ.”

Thiên Nhạc ngoan ngoãn đứng sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết, cái gì cũng không hỏi.

“Ngươi muốn giết hắn?” Tiêu Cảnh Tuyết ngoái đầu nhìn lại.

“Ừm.” Người trước gật đầu, giọng điệu lạnh như băng.

“Ở chỗ này không được.”

“Vậy buổi tối…”

“Không cần.”

Giọng điệu của Tiêu Cảnh Tuyết rất bình thản, ánh tím nơi đáy mắt cũng đang dần tan đi.

“Cha, đi mau, đi mau…”

Lưu Đạt đầy mồ hôi, hai cha con nhanh chóng rời khỏi phạm vi Đạo Tràng, hoảng hốt đi về phía ngã tư đường.

Nhưng chạy chưa được mấy bước, hắn bỗng nhiên run rẩy, đầu chúi xuống đất.

Lưu Liệt vừa định tiến lên, đã phát hiện nơi mình từng tiếp xúc với con bắt đầu nhanh chóng thối rữa.

“Độc… Có độc!”

Dân chúng trên đường kinh nghi không thôi, nhao nhao tránh lui.

Chỉ trong mấy hơi thở, hai cha con này ngã trên mặt đất, hoàn toàn không còn hô hấp.

Trên khán đài, Tiêu Cảnh Tuyết nâng chén trà, lẳng lặng nhấp trà.

“Bên trong Đạo Tràng này có rất nhiều trưởng bối, ngươi giết người ở đây là bất kính, ra khỏi cửa này rồi giết, là cho chư vị tiền bối đủ mặt mũi, bọn họ sẽ không truy cứu, ngươi hiểu chưa?”

Thiên Nhạc ngẩn ra, sau đó gật đầu.

“Ta hiểu rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, nhìn về phía cách đó không xa, gật đầu ra hiệu với nhóm Đoan Mộc Khung, Long Cửu Cực, khí chất nhu nhược xuất trần như vậy, cứ như chuyện người chết lúc nãy không liên quan gì đến nàng.

…

Chương 342: Công bố thân phận

“Nàng nương này, đang nói chuyện với chúng ta à?”

Long Cửu Cực uống một hớp rượu, rất hứng thú mở miệng.

Vừa rồi nữ tử áo trắng kia thoạt nhìn là dạy sư đệ cần có thái độ như thế nào, nhưng giọng nói không chút che giấu, rõ ràng là nói cho đám lão gia hỏa này nghe.

Người ta lời trong lời ngoài đều nói giết chỗ khác là bởi vì tôn kính bọn mình, nếu bọn họ còn truy cứu, ngược lại có vẻ là bọn họ không độ lượng.

Ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía Đoan Mộc Khung.

Dù sao Đại hội Luyện Khí năm nay là do Thiết đường chủ tổ chức, còn Lưu Liệt kia cũng là phân đường chủ chốt của Thiết đường.

“Nhìn ta làm gì, uống trà!”

Đoan Mộc Khung ho khan một tiếng, nâng chung trà lên uống.

Người ở Bắc Đạo vực không có nhiều toan tính như vậy. Ngươi dám động thủ với người ta, thì phải chuẩn bị thật tốt cho ý định bị đánh chết.

Huống hồ, người sở hữu cổ pháp Thần Chung Mộ Cổ, bên cạnh còn có sư tỷ tuổi còn trẻ đã là Niết Bàn.

Ai dám tin bối cảnh của thiếu niên kia sẽ bình thường?

Ít nhất là trước khi điều tra rõ ràng, ai cũng sẽ không tùy tiện đi đắc tội.

Bọn họ không phải loại nhà giàu mới nổi không coi ai ra gì như Lưu Liệt. Cho dù là ăn mày đứng bên đường, chỉ cần có một điểm đáng để phỏng đoán, bọn họ cũng sẽ không đắc tội. Bằng không, thế lực của bọn họ cũng sẽ không phát triển nhiều năm như vậy mà sừng sững không ngã.

Ví dụ như…

Bên cạnh Đoan Mộc Khung chẳng phải là một lão khất cái đang ngồi vui vẻ uống rượu, vẻ mặt lôi thôi sao?

Nếu không phải tất cả mọi người đều biết, ai mà nghĩ ông lão này chính là trưởng lão Long tộc, Long Cửu Cực, Điểm Thương Kiếm tiên chứ?

“Gia chủ, điều tra xong.”

Thác Bạt gia bên kia, có người tiến lên kề sát lỗ tai.

Không riêng gì nhà bọn họ, sau lưng thế lực khác cũng lần lượt xuất hiện người đằng sau.

Vừa rồi, khi Thiên Nhạc mới thi triển Thần Chung Mộ Cổ, bọn họ cũng đã phái người đi điều tra lai lịch.

Còn bây giờ xem như đã có kết quả.

Khi ba chữ “Thanh Vân phong” hiện lên bên tai bọn họ, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Nhạn Thu cười khổ: “Còn tưởng rằng đây là một khối ngọc thô hiếm có trên đời, chưa từng nghĩ đã được tiên nhân điêu khắc, xem ra thật vô duyên với ta, nếu các vị còn muốn tranh giành, sớm nói một tiếng, ta sẽ mua chút hạt dưa để xem náo nhiệt.”

“Nhạn Thu huynh quá lời. Môn nhân Thanh Vân phong ai dám đi tranh, không sợ Thẩm phong chủ cầm đao đến gặp sao?”

Đoan Mộc Khung cười ha hả, mặt mày hồng hào.

Đây chính là điểm khác biệt giữa Thiết đường và hai tông khác.

Nếu như nói hai tông khác là tông môn, thật ra Thiết đường chỉ tương đương với một thương hội đường khẩu.

Đừng nói là Thiên Nhạc, cho dù Thẩm An Tại có ở đây, cũng có thể đưa tới Thiết đường làm khách khanh trên danh nghĩa, mà không cần lo lắng bất kỳ chuyện gì.

“Thanh Vân phong…”

Ánh mắt Long Cửu Cực sáng ngời, kinh ngạc nhìn hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ dưới sân.

Không ngờ đến Đông Linh vực một chuyến, vậy mà đụng phải hai đồ đệ khác của Thẩm phong chủ.

Lúc đầu cho rằng Mộ Dung tiểu tử đã là người nổi bật trong lứa tuổi.

Không ngờ… đệ tử của Thẩm An Tại lại là một người xuất sắc hơn một người.

“Đáng tiếc…” Hắn thở dài lắc đầu.

“Đáng tiếc cái gì?” Huyền Vu không khỏi hỏi.

“Sớm biết là môn nhân Thẩm tiểu tử, ta vừa rồi nên xuất thủ trước đập chết hai tên gia hỏa kia, nếu không để Thẩm tiểu tử biết được ta sống chết mặc bây, sợ là không dễ nghĩ!”

Đoan Mộc Khung giật khóe miệng một cái.

“Chuyện này có liên quan đến ngươi sao, nếu ngươi muốn bán mặt mũi cho Thanh Vân phong giết người của Thiết

đường, ngươi đoán mặt Đoan Mộc Khung sẽ biến thành màu xanh hay là màu tím?"

Huyền Vu mở miệng.

"Huyền Vu, lời này ngươi nói sai rồi, Điểm Thương huynh nếu thật sự động thủ, ta sẽ không làm gì cả."

Đoan Mộc Khung cười ha ha, hạ giọng nói: "Ngươi ở Độc Sơn lâu ngày không xuất thế, hiểu biết về Thẩm An Tại cũng không nhiều, lặng lẽ nói cho ngươi biết, hắn là cứu giúp một người Thương huynh nặng lòng, về tình về lý, từ quan hệ của bọn họ mà nói, hai tiểu tử này chính là hậu bối của Điểm Thương huynh, sợ là ngay cả ta cũng khi dễ không được."

Ánh mắt Huyền Vu lộ ra vẻ kinh ngạc, không khỏi nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết bên kia.

Tối hôm qua, tiểu nha đầu kia còn từng có một trận đọ sức với đồ nhi của mình.

Lúc đó liền hiếu kỳ nha đầu này sao có thể có Niết Bàn thần hỏa, bây giờ nhìn lại, có công bố câu trả lời rồi.

Bạch Diệu Linh tự nhiên cũng nghe được lời nói Đoan Mộc Khung, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

Khi điều tra rõ thân phận của bọn Thiên Nhạc, sắc mặt biến hóa lớn nhất vẫn là hai người sau.

Thứ nhất là Thác Bạt Phá Nhạc của Thác Bạt gia, sắc mặt âm tình bất định.

Không nghĩ tới chính mình trong lúc lơ đãng lại trở mặt cùng người của Thanh Vân phong.

Thứ hai, chính là Thiên gia!

Thiên Cương nghe người sau lưng nói, chau mày, gắt gao nhìn chằm chằm bên kia.

Nhưng thứ hắn xem không phải là Tiêu Cảnh Tuyết mà là thiếu niên áo xám đứng sau lưng nàng.

Thiên Nhạc!

"Ngươi xác định tên hắn là Thiên Nhạc?"

Thiên Cương nheo mắt, thấp giọng hỏi.

"Chính xác trăm phần trăm!"

Giọng nói người Thiên gia chắc chắn, càng giảm thấp âm thanh, "Gia chủ, tiểu chất nhi sau khi biết được cái tên này, cố ý điều tra tình báo, quả nhiên phát hiện được manh mối, nghe nói hai năm trước, dưới chân núi Phục Linh thành có một kẻ ăn mày bị mù thường xuyên lang thang ở Thiết đường."

"Đã nhiều lần suýt chút nữa bị người đánh chết, là tiểu quản sự Thiết đường lúc đó cứu hắn, tiểu quản sự kia cũng trùng hợp chính là đường chủ hiện tại của Thiết đường Cố Tây thành!"

Ánh mắt Thiên Cương lóe lên, rồi ánh mắt hơi trầm xuống.

Thật không ngờ… Đi mòn gót sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công phu.

Quả nhiên tiểu súc sinh này trốn đến Nam Quyết vực, còn vận khí cứt chó bái vào Thanh Vân phong, được chữa khỏi đôi mắt.

Có điều… tìm được là tốt, tìm được là tốt!

Tìm được kẻ này, Thiên Quan Tinh cũng sẽ càng nghe lời hơn.

"Gia chủ, chúng ta có nên hay không…"Ánh mắt người nhà họ Thiên kia lạnh lùng, hắn sờ cổ, ý tứ rất rõ ràng.

"Không vội, hắn bây giờ có Thanh Vân phong làm chỗ dựa, không thể cứng được."

Thiên Cương sờ sờ cằm suy tính, ánh mắt dời qua một người khác.

“Ngươi mới vừa nói, lúc hắn làm ăn mày, là đường chủ Thiết đường Cố Tây thành cứu hắn nhiều lần sao?”

“Không sai.”

Thiên Cương chớp mắt, rất nhanh khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Nói chuyện xảy ra ở chỗ này cho người của Lưu gia, đưa vấn đề chỉ về hướng Thiết đường chủ Cố Tây thành, cụ thể thì ngươi hẳn phải biết làm như thế nào chứ?”

“Đã hiểu.” Người nọ cung kính gật đầu.

Thiên Cương khoát tay áo, điềm nhiên như không có chuyện gì nhìn về phía Tô Lưu Ly vẫn luôn nhìn mình, mỉm cười gật đầu.

Đôi mi thanh tú của Tô Lưu Ly cau lại.

Mặc dù không nghe được bọn họ rốt cuộc nói cái gì, nhưng tuyệt đối sẽ không là chuyện tốt.

Tay ngọc nhẹ gõ ghế, nàng cũng gọi tới một người, thấp giọng dặn dò.

Người nọ gật đầu, rất nhanh đã rời đi.

Mà trên sân, thời gian nghỉ ngơi từng giây từng phút trôi qua.

Rất nhanh, vòng thứ hai, sắp bắt đầu!

Chương 343: Tô gia cho mời

Vòng thi thứ hai bắt đầu, Thiên Nhạc tiếp tục lên đài.

Vòng khảo thí thứ nhất là do Thiết đường chế ra, chủ yếu là khảo sát cơ sở luyện khí của những người dự thi này như thế nào.

Ngoại trừ phương pháp rèn luyện ra, về sau còn khảo nghiệm phương pháp hỏa luyện, uẩn dưỡng.

Trên cơ bản đều là pháp môn ngẫu nhiên mà người học rèn yêu cầu phải nắm giữ.

Đương nhiên, từ những pháp môn này, cũng có thể phán định thiên phú của một người có thể ra sao, cùng với việc dạy bảo từ nhỏ của người này.

Trong đó xuất sắc nhất đương nhiên chỉ có Bắc Đạo vực, Ba tông luyện khí, cùng với danh môn vọng tộc Thiên gia nổi khắp giới luyện khí.

Chẳng qua, năm nay còn xuất hiện một biến số.

Đó chính là Thiên Nhạc.

Thiếu niên trước giờ thanh danh không mấy nổi bật này, tại trong Đại hội Luyện Khí đại triển quyền cước, chỉ riêng một chiêu Thần Chung Cổ Mộ đã chấn kinh mọi người.

Hai trận thí luyện tiếp theo càng khiến cho người khác cảm thấy khó hiểu.

Bởi vì thủ pháp của hắn vô cùng kỳ lạ và huyền diệu, căn bản không giống với bất kỳ thuật luyện khí nào mà mọi người có thể hiểu được.

Cho dù là phương pháp hỏa luyện của Thần Hỏa sơn trang, hay là uẩn linh của Nhạn Hồi sơn, hoặc là thuật rèn của Thiết đường, mặc dù mọi người không có cách nào từ quan sát mà học được những thuật này, nhưng ít nhất cũng có thể phân biệt được đó là bản lĩnh của ai.

Nhưng thứ Thiên Nhạc lại thi triển, quả thực chính là chưa từng nghe thấy, thần hồ kỳ kỹ!

Mà điều này càng khiến không ít người động tâm.

Đương nhiên, những người động tâm tư này chỉ là một vài thế lực trung lưu mà thôi.

Bởi vì bọn họ không lo lắng đến quá nhiều thứ lâu dài, chỉ cảm thấy nếu có thể bắt lấy Thiên Nhạc tra khảo ra những tài nghệ luyện khí này, nhà mình sẽ xem như phất hoài không suy.

Chỉ cần là kẻ hơi có chút đầu óc, cũng không dám đánh chủ ý này.

Dù là Ba tông luyện khí ở đây, hay là kết cục của hai người Lưu Đạt Lưu Liệt vừa rồi.

Đều đang lúc nào cũng cảnh báo bọn họ, vũng nước đục này, bọn họ không thể nhúng tay vào được.

"Đợt tỷ thí thứ nhất kết thúc, danh sách người tiến vào ngày thứ hai như sau…"

Theo trọng tài tuyên bố danh sách vòng thi ngày mai, có người vui vẻ có người thở dài.

"Thành công rồi, quả nhiên đã thành!"

Nghe thấy trọng tài cao giọng tuyên đọc tên Thiết đường Đại An, Trương Nhất Triết hưng phấn tới tột đỉnh.

Đánh bại Lưu Đạt, tiến vào vòng tỷ thí thứ hai, Thiết đường Đại An nhất định sẽ được nâng đỡ lên!

“Sư tỷ.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Thiên Nhạc bên dưới, ôn hòa gật đầu, ánh mắt lộ ra ý cười.

Sư đệ nhà mình cũng dần dần bắt đầu triển lộ phong mang.

Không còn là tiểu tử khúm núm như trước kia ở Thanh Vân phong nữa.

Mà là thật sự chân chính có thể được người khác tôn kính là Đoán khí đại sư đáng kính trọng trong thịnh sự này!

Cách mục tiêu theo đuổi từ trước tới nay của hắn càng gần thêm một bước!

Sắc trời dần vào hoàng hôn. Đại hội Luyện Khí ngày đầu tiên, ngoại trừ xuất hiện một Thiên Nhạc bên ngoài, xem như không có bất cứ trở ngại gì.

Về phần hai cỗ thi thể trên đường phố kia, đã sớm bị Đoan Mộc Khung an bài người xử lý.

Đáng nhắc tới, người xử lý là đệ tử thân truyền của Huyền Vu, Bạch Diệu Linh.

Thậm chí sau khi xử lý xong thi thể, khi nàng trở về, cả người lâm vào trong ngột ngạt, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Sau khi đám người Đại hội Luyện Khí tản đi, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác tạm thời về khách điếm nghỉ ngơi.

Đây đều là khách điếm thượng đẳng đã được Thiết đường chuẩn bị sẵn, có tiểu viện có người hầu.

Nhưng mà, thời điểm bọn họ trở lại sân nhỏ, lại phát hiện nơi này đã sớm có một người canh giữ ở cửa.

Đó là một nữ tử mặc quần áo màu đỏ lửa, khi nhìn thấy ba người tới liền tiến lên cung kính hành lễ.

“Bái kiến ba vị, tại hạ là quản sự Thất trang Thần Hỏa sơn trang, Tô Tần.”

“Tô quản sự.”

Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng hành lễ, Thiên Nhạc thì chăm chú nhìn người trước mặt.

Đến mức Trương Nhất Triết thấy có người đang chờ mình, ánh mắt không khỏi lóe lên, thầm nghĩ quả là thế.

Thiên Nhạc triển lộ thiên phú của mình, quả nhiên khiến cho những thượng tầng kia chú ý.

Cho dù sau này sau lưng hắn không phải Thanh Vân phong, thì từ nay về sau cũng có thể một bước lên mây rồi nhỉ?

Mà chính mình, trải qua nhiều năm lăn lộn mới có tên tuổi Thiết đường chủ này.

“Tô quản sự, đây là chỗ nghỉ chân của khách khanh Thiết đường ta, ngài không chào hỏi như vậy mà lại không gọi một tiếng, đột nhiên ngăn ở chỗ này, là có chuyện gì sao?”

Mặc dù biết nàng đến làm gì, nhưng Trương Nhất Triết vẫn tiến lên mỉm cười hỏi thăm.

Nghe hắn hỏi, Tô Tần mỉm cười, cũng không có bởi vì đối phương có tu vi thấp mà khinh thường.

Tuy vị Trương Nhất Triết này không phải là đại nhân vật gì, nhưng mấy năm nay dựa vào cách làm người xử thế của mình chắc đã quen biết không ít người. Có những mối quan hệ rất tốt, nếu không cũng sẽ không ngồi lên vị trí này.

Huống chi trang chủ cố ý dặn dò mình hôm nay tới đây, cần lấy lễ đối đãi, tự nhiên là không thể mạo hiểm nhúng tay vào.

“Trương đường chủ nói quá lời, Thiên Nhạc tiểu hữu thiên tư trác tuyệt, trang chủ của chúng ta thân là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới luyện khí, cũng theo lý thường có lòng cầu hiền, Tô mỗ mạo muội đến đây muốn mời Thiên Nhạc tiểu hữu và Tiêu quận chúa đến phủ một chuyến.”

Nàng nói không nặng không nhẹ.

Nhưng Trương Nhất Triết biết rõ, hắn tiến lên một bước chắn trước mặt hai người Thiên Nhạc, cười nhã nhặn từ chối.

“Sợ là phải phụ lòng một phen hảo ý của Tô trang chủ, Quận chúa cùng Thiên Nhạc huynh đệ hôm nay có chút mệt nhọc, nghỉ ngơi thỏa đáng xong, nhất định sẽ đích thân bái phỏng.”

Trương Nhất Triết chắp tay nói, đáy lòng có chút khẩn trương.

Hắn cũng không rõ ràng những mối quan hệ phức tạp trong đó.

Chỉ biết thiên phú Thiên Nhạc hôm nay bày ra, sợ rằng sẽ bị người ngấp nghé.

Nếu đều là đồng hương Đại An, lại là mình phụ trách dẫn bọn họ tham gia tỷ thí, tự nhiên không thể để cho bọn họ bị nắm mũi dẫn đi.

Chuyện này không liên quan đến Thanh Vân phong, cho dù chỉ là một hậu sinh có bối cảnh tầm thường, hắn cũng sẽ chiếu cố như vậy, không để cho thế lực trái phải hóa thành quân cờ của mình.

Đây là điểm mấu chốt của hắn.

Tô Tần Tần nhíu mày: “Trương đường chủ, việc này là trang chủ nhà ta tự mời.”

Nàng trọng điểm cường điệu điểm này.

Người bình thường nghe được trang chủ Thần Hỏa Sơn tự mời, dù sao cũng phải suy tính một chút, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại hỏi sai người.

"Quận chúa, Thiên Nhạc tiểu huynh đệ, tòa nhà này đoán chừng mấy ngày kế tiếp đã có không ít sự tình ồn ào, không bằng tạm thời trở về Thiết đường, ta báo cáo đường chủ tổng đường xong lại tìm một chỗ nghỉ cho hai vị?"

Trương Nhất Triết chỉ cười cười với Tô Tần rồi quay sang hỏi ý kiến của hai người Tiêu Cảnh Tuyết.

Ý rất rõ ràng trong lời nói, ngươi không bắt được Tô trang chủ ép ta, bởi vì sau lưng ta là đường chủ Bắc Hải thiết đường.

Có phải muốn ta xé rách thể diện với ngươi, nếu ngươi thật sự không muốn dẫn người đi, bảo gia trang chủ ngươi tìm người chủ chốt của ta đi.

Tô Tần khẽ nhíu mày, người ta đều nói đường chủ Thiết đường Cố Tây thành này là người khéo léo, khắp nơi đều không bỏ sót, bây giờ nhìn lại quả là như thế.

Hôm nay muốn dẫn người trở về, sợ ngoại trừ dùng võ, cũng chỉ có thể là hai người kia chính miệng đồng ý.

"Không cần làm phiền Trương đường chủ, đã là Tô tiền bối rủ lòng thương xót, sư đệ ta hẳn là vinh hạnh mà tới."

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu mỉm cười với Trương Nhất Triết.

Trương Nhất Triết cau mày: "Quận chúa đừng khinh suất, hôm nay có Hồng Hạnh trèo tường leo lên, ngày mai sẽ có Phong Đằng câu song cửa sổ, ngài cũng không sợ, nhưng Thiên Nhạc tiểu huynh đệ…"

Hắn còn chưa nói hết, lại liếc mắt nhìn Thiên Nhạc một cái.

Rõ ràng là lo lắng đến lúc đó phàm là có một phương thế lực không xử lý tốt, lấy tu vi Thiên Nhạc, sợ là sẽ có nguy hiểm.

Dù sao, hủy diệt những thứ không có được là quy tắc tự ngầm hiểu giữa cá thế lực khác lập trường.

Giả như trở về Nam Quyết vực còn ổn, dù sao có Thẩm phong chủ, nhưng bây giờ ở Bắc Đạo vực xa xôi, Thẩm phong chủ cũng không đuổi kịp, nếu thật xảy ra chuyện gì, trong lòng của hắn có một vạn sự ngại ngùng không thôi.

Biết được lo lắng của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười gật đầu với hắn: "Làm phiền Trương đường chủ quan tâm, nhưng tiểu sư đệ này có lẽ có duyên với Hồng Hạnh, có lẽ khi thấy cây hạnh, sẽ không còn nhớ tới cái viện cũ nữa, cho nên không cần lo lắng."

"Chuyện này… cũng được."

Cuối cùng Trương Nhất Triết vẫn gật đầu.

Điều mình nên làm đã tận tâm rồi, đã giúp Thiết đường Đại An không sai biệt lắm.

Chương 344: Cũng nên cho một lí do

Tô Tần nhìn thấy hai người vậy mà nguyện ý đi theo mình đi gặp trang chủ, cũng có chút kinh ngạc.

Vấn đề lớn nhất của chuyến đi này không phải là Trương Nhất Triết mà là của nữ tử trước mặt này.

Nhưng cũng tốt, tránh cho cô có thêm phí miệng lưỡi.

"Mời hai vị qua bên này."

Tô Tần duỗi tay ra.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, mang theo Thiên Nhạc rời đi theo hắn.

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, ông trời bỗng nhiên quay đầu.

Hắn nhìn Trương Nhất Triết xưa nay vẫn đứng tại chỗ, thiếu niên lạnh lùng không giao tiếp với người khác giờ phút này nhẹ giọng mở miệng.

"Bảo trọng."

Trương Nhất Triết, Tiêu Cảnh Tuyết đều giật mình.

Người trước vội vàng chắp tay đáp lại: "Thiên Nhạc tiểu huynh đệ cũng vậy, bảo trọng nhiều hơn."

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, đi theo Tiêu Cảnh Tuyết ra ngoài, không quay đầu lại nữa.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Trương Nhất Triết không khỏi hoảng hốt, luôn cảm thấy thiếu niên áo xám này có chút quen thuộc.

Nhưng lại không nhớ ra được.

Thẳng đến dưới màn đêm, hắn nhìn thấy ngón tay trời nhẹ nhàng gõ không khí.

Giờ khắc này, tên ăn mày mù trí nhớ tương hợp với bóng lưng thiếu niên áo xám trước mắt, khiến hắn vỗ ót.

"Không ngờ lại là… hắn ư!?"

Trương Nhất Triết kinh ngạc nhìn con đường dưới màn đêm, chưa lấy lại tinh thần.

Hắn chẳng thể ngờ, tên ăn mày thọt ưa thích nằm sấp trên đầu tường nghe lén người khác rèn sắt. Bây giờ hắn vậy mà biến hóa nhanh chóng trở thành môn nhân Thanh Vân phong, là đệ tử thứ ba dưới trướng Thẩm Phong chủ!

Có thể gọi đây là… cá chép nhảy qua Long Môn.

"Rất tốt, rất tốt."

Sau khi kịp phản ứng, Trương Nhất Triết nở nụ cười.

Khó trách, khó trách mình ngẫu nhiên nhờ người của Thiết đường trở về hỗ trợ nhìn xem, người nhờ lại nói đã tìm hồi lâu cũng không tìm được tên ăn mày mù kia.

Vốn cho rằng hắn đã không ở trên đời này rồi, vì chuyện này mà hắn còn thở dài thật lâu.

“Tiểu gia hỏa, Thẩm phong chủ là sư phụ tốt, ngươi nhất định phải hiếu kính thật tốt…”

Chương một

Chương 344

chương 344 (2/5)

Hắn nhìn màn đêm thâm trầm, tự lẩm bẩm.

“Ta không có vận khí tốt như vậy, nếu như có thể, thật ra ta cũng từng nghĩ qua cuộc sống tiêu sái thúc ngựa giang hồ.”

Trương Nhất Triết lắc đầu cười một tiếng, rời khỏi nơi đây.

“Tiền cũng tích góp được không sai biệt lắm, chờ Đại hội Luyện Khí chấm dứt sẽ mua một chút Tụ Địa đan đột phá trung tam cảnh, sau đó từ bỏ sự vụ Thiết đường, tìm một cô nương tốt tìm một cảnh núi sông mỹ cảnh chờ đi!”

…

Trên đường, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Thiên Nhạc bên cạnh, có chút kỳ quái.

Nhìn ra được, từ lúc hắn đến đây, sư đệ mình đã không hề lạnh lùng với Trương Nhất Triết.

Thiết đường…

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết chợt sáng chợt tối, sau khi suy nghĩ hồi lâu trong đầu.

Cuối cùng nhớ ra lúc trước sư phụ từng nói về lai lịch của ông trời, nghe nói lúc ở Thiết đường có người rất chăm sóc tiểu sư đệ nhà mình.

Chẳng lẽ người kia chính là đường chủ Thiết đường của Cố Tây thành hiện tại?

Nghĩ cũng chỉ có khả năng này, nếu không cũng không cách nào giải thích vì sao tiểu sư đệ lại không giống Trương đường chủ.

Từ vừa rồi mà nói, Trương Nhất Triết này đúng là người tốt.

Trong thế giới hỗn tạp này, người như hắn không nhiều.

"Tiêu Quận chúa hình như đã đoán trước nhà ta sẽ phái người tới tìm ngài?"

Tô Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người, mở miệng hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười: "Chắc chắn sẽ có người đến tìm thôi, chỉ là không ngờ người của Thần Hỏa sơn trang đến nhanh như vậy."

Ánh mắt Tô Tần lóe lên.

Quả nhiên là cố ý!

Có thể nắm giữ cổ pháp kia, đương nhiên Thiên Nhạc cũng tinh thông thuật rèn luyện cơ bản khác, căn bản không cần phô trương.

"Gia chủ ở ngay phía trước chờ hai vị."

Đi đến trước một biệt viện, Tô Tần ngừng bước chân.

"Làm phiền."

Tiêu Cảnh Tuyết lễ phép gật đầu, dẫn theo Thiên Nhạc cất bước.

Gian biệt viện này rất lịch sự tao nhã, bên trong có hòn non bộ nước chảy, đình viện thủy tạ.

Chương 344

chương 344 (3/5)

Một mỹ phụ mặc áo dài màu đỏ lửa đang ngồi trong đình, cẩn thận chà lau một vòng ngọc màu đỏ nhạt.

“Vãn bối Tiêu Cảnh Tuyết, đây là Thiên Nhạc, sư đệ vãn bối, bái kiến Tô tiền bối.”

“Không cần đa lễ, ngồi đi.”

Tô Lưu Ly mỉm cười, ngẩng đầu ra hiệu.

Khi đến gần, nàng thấy vẻ mặt lạnh như băng của Thiên Nhạc, lông mi không khỏi run rẩy.

Giống như, giữa lông mày lại có chút giống.

Nhưng… Quá lạnh.

Lạnh lẽo không giống người bình thường.

Khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến một đứa trẻ vốn ngây thơ hồn nhiên biến thành bộ dạng này.

Thấy được ánh mắt của nàng, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết hiểu rõ, thức thời không mở miệng quấy rầy.

“Thẩm An Tại ở… Hắn đối với ngươi tốt chứ?”

Thật lâu sau, Tô Lưu Ly mới nhẹ giọng mở miệng, đặt vòng ngọc trong tay lên trên bàn.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thiên Nhạc hỏi một đằng trả lời một nẻo, giọng điệu lạnh như băng.

“Ta là trang chủ Thần Hỏa sơn trang, là tiền bối mà ngươi nên tôn kính, ngươi dám dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với ta?”

Trên mặt Tô Lưu Ly lộ vẻ không vui, dường như không hài lòng với thái độ của hắn.

“Người ta tôn kính chỉ có ba người.”

“Ba người nào?”

“Sư phụ, sư tỷ, sư huynh.”

Sau khi Thiên Nhạc nói xong, Tô Lưu Ly không khỏi lắc đầu nở nụ cười.

“Cái gọi là thiên địa thân sư, ngươi ngay cả phụ mẫu ngươi cũng không tính là bên trong?”

Thiên Nhạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đẹp ửng đỏ của Tô Lưu Ly, lạnh giọng mở miệng.

“Bọn họ không xứng.”

Nàng ngẩn ra, nhíu mày mở miệng: “Ngươi có oán khí rất lớn với bọn họ?”

Thiên Nhạc nhìn nàng một cái, trực tiếp ngậm miệng không nói, đứng sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết.

Chương 344

chương 344 (4)5)

“Tô trang chủ thật có lỗi, sư đệ nhà ta không thích ăn nói, nếu ngài có gì muốn hỏi, có thể hỏi vãn bối.”

Tô Lưu Ly nhẹ nhàng gật đầu, hít sâu một hơi rồi đứng lên, ngắm nhìn sao trong màn đêm.

“Kỳ thật ta không có gì muốn hỏi, mục đích các ngươi đến Bắc Đạo vực ta cũng rõ ràng, nếu như ta nói ta muốn các

ngươi bây giờ trở về luôn, nếu khhắn sẽ nhốt các ngươi ở chỗ này, mãi đến khi Đại hội Luyện Khí kết thúc, các ngươi sẽ như thế nào?"

"Cũng phải cho một lý do."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn bóng hình xinh đẹp như lửa như lửa dưới ánh trăng.

"Lý do chính là phương pháp rèn luyện của tiểu sư đệ ngươi sẽ khiến người khác ngấp nghé, vì sự an toàn của hắn."

Nghe câu trả lời này, Tiêu Cảnh Tuyết cười lắc đầu.

"Tô tiền bối và sư đệ nhà ta không thân chẳng quen, đến cùng là vì an toàn của hắn, hay là cũng thèm muốn phương pháp luyện khí của hắn?"

"Làm càn!"

Tô Lưu Ly đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt đầy tức giận.

Rẹt!

Trong tay Thiên Nhạc lập tức xuất hiện một thanh trường đao, ngăn trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết, mũi đao chỉ thẳng về phía trước, ánh mắt mang theo sát ý.

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của thiếu niên, Tô Lưu Ly thất thần, tức giận trong lòng tan đi.

"Tiểu sư đệ, không được vô lễ."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng quát lớn, lúc này Thiên Nhạc mới buông trường đao xuống, nhưng hàn ý trong mắt vẫn không tiêu tan.

"Thật có lỗi, là ta thất thố."

Tô Lưu Ly lại xoay người, thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi yên tâm, ai cũng có khả năng ra tay với sư đệ của ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không, ta sẽ chỉ vì tốt cho hắn.”

“Vẫn là câu nói đó, Tô gia chủ nói những lời này, dù sao cũng phải cho một lý do… đủ để cho vãn bối tin ngài, ngài sẽ không làm tổn thương lý do của hắn.”

“Lý do…”

Ánh mắt nàng lóe lên, lắc lắc đầu.

“Không có lý do, nếu các ngươi không nguyện ý trở về ở chỗ này vậy đợi ở Đại hội Luyện Khí kết thúc, ta sẽ tự đưa các ngươi trở về Linh Phù sơn.”

“Như vậy à…”

Tiêu Cảnh Tuyết gật gật đầu, đứng dậy.

“Vậy xin lỗi nhé, tiểu sư đệ, đi thôi.”

Chương 344

chương 344 (5/5)

“Tuy ngươi đã vào cảnh giới Niết Bàn, nhưng ta muốn giữ hai ngươi lại cũng rất dễ dàng, hà tất gì phải tự chuốc lấy khổ.”

Tô Lưu Ly nhíu mày.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thiên Nhạc đi ra khỏi đình, đặt chân lên nền thanh thạch.

Nàng không quay đầu lại, chỉ đứng tại chỗ nhẹ giọng mở miệng.

“Gia sư có mệnh, lần này đến là vì tiểu sư đệ tìm người nhà, trừ phi người nhà của hắn thừa nhận không còn quan hệ gì với hắn, nếu không thứ cho vãn bối không thể đánh đường hồi phủ hoặc là cam nguyện bị giam cầm ở đây.”

Nàng hơi hơi quay đầu lại, đối diện với Tô Lưu Ly đang đứng ở trong đình, ngữ khí bình thản.

“Ý thức đệ nhất Thanh Vân phong chính là vĩnh viễn không bao giờ bỏ qua, trước khi đạt được mục đích, dù có chết cũng sẽ chết trên con đường truy tìm mục đích, cho nên nếu như ngài muốn giữ lại, vậy thì hãy chuẩn bị thật tốt để lưu lại thi thể của hai người chúng ta.”

“Ngươi…”

Chứng kiến độc văn trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết dần dần nổi lên, cùng với đao thế toàn thân Thiên Nhạc lẫm liệt, sắc mặt Tô Lưu Ly không khỏi hơi trầm xuống.

Hai người này… vì sao lại bướng bỉnh như vậy?

Sao cứ muốn để tất cả mọi chuyện trở nên rõ ràng như vậy?

…

(Ca: hôm nay cập nhật sớm, bởi vì muốn về quê sinh nhật cùng ngoại công, trước tiên chúc Trung Thu vui vẻ, vạn sự trôi chảy~~

Chương 345

chương 345 (1/4)

Chương một

Nhìn cảnh Thiên Nhạc rút đao, khuôn mặt lạnh lùng, trong lòng Tô Lưu Ly có cảm giác không thể nói ra lời.

Nàng rất muốn nói hết tất cả mọi thứ, nhưng lại không cách nào làm được.

Nếu tiểu gia hỏa này biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, có lẽ hắn sẽ làm ra chuyện ngốc gì đó.

Nếu như hắn không có cảm tình gì với song thân, không bằng cứ như vậy cũng tốt, ít nhất không để cho hắn bị liên lụy

thêm.

Thế lực Thiên gia… không phải là thế lực mà người giới này có thể chống lại.

Cho dù là Phong chủ Thanh Vân phong trong truyền thuyết, sợ cũng vô kế khả thi này.

Thay vì liên lụy càng rộng, không bằng để cho hắn sớm chặt đứt ý niệm này trong đầu.

"Các ngươi đã khăng khăng muốn đi, vậy ta không tha cho các ngươi."

Sắc mặt Tô Lưu Ly dần dần lạnh nhạt, nàng vung tay áo.

Vòng tay hỏa ngọc trên bàn bay lên trời, bay về phía Thiên Nhạc.

"Vòng tay này cất kỹ, ngươi cũng không cần nghĩ đến việc đi tìm phụ thân của ngươi, hắn sớm đã chết."

Thiên Nhạc ngẩn ra, nhìn chiếc vòng tay trong tay, nhất thời không nói gì.

Chết rồi?

Phụ thân của mình… Không phải là người cầm quyền của Thiên gia, cường giả Xung Hư cảnh ư?

"Chết như thế nào?"

"Tẩu hỏa nhập ma, bị ta trấn sát."

Giọng điệu của Tô Lưu Ly rất bình tĩnh, giống như đang nói sự thật.

"Vòng tay này là di vật của hắn, chờ ngươi mạnh lên, nếu như muốn tìm phụ thân ta báo thù cho ngươi, ta sẽ chờ ngươi bất cứ lúc nào."

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, muốn nhìn ra điều gì từ trên mặt Tô Lưu Ly.

Nhưng một cường giả Xung Hư cảnh sống hơn trăm năm, mặt không chút thay đổi khiến người ta khó có thể suy đoán.

Nghe được tin phụ thân mình chết, Thiên Nhạc nhất thời quên mất phản ứng, kinh ngạc nhìn vòng ngọc trong tay.

“Ngươi không cần bịa sự lừa gạt ta, chân tướng làm sao ta tự đi tìm.”

Thiên Nhạc lạnh giọng mở miệng.

“Không phải nói láo, thật sự phụ thân ngươi đã chết rồi. Nếu không tại sao gia chủ hiện tại của Thiên gia không phải là phụ thân ngươi? Tại sao ban đầu hắn lại hủy hai mắt ngươi? Cũng bởi vì lúc ấy hắn đã xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Lưu Ly tiếp tục thản nhiên mở miệng.

Chương một

Chương 345

chương 345 (2/4)

Hết thảy đều có vẻ hơi gượng ép, nhưng tựa hồ lại làm cho người ta tìm không ra vấn đề.

Nhận thấy Thiên Nhạc cúi đầu không nói, Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên mở miệng.

“Tiền bối, chỉ dựa vào đôi câu của người, vãn bối hai người thật khó có thể tin được.”

Dường như Tô Lưu Ly đã đoán trước bọn họ sẽ nói như vậy, một tay vung lên.

Vòng tay hỏa ngọc của Thiên Nhạc bay lên trời, ánh lửa sáng rực lên, hóa thành một quầng sáng.

Hình chiếu bên trong là một người trung niên tóc tai bù xù, gương mặt bù xù khiến người ta nhìn qua hốc hác, mà cả người đầy sát khí khiến người khác phải kinh hãi.

Khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, dường như cách màn sáng nhìn chằm chằm vào hai người Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết.

Ánh mắt kia tràn ngập bạo ngược, sát phạt, khát máu!

Tràn đầy thú tính, đã không còn một bóng người.

Tiêu Cảnh Tuyết trong lòng kinh hãi, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

"Đây là hình ảnh năm đó khi hắn tẩu hỏa nhập ma, nếu các ngươi còn không tin, có thể đi tìm sư phụ các ngươi đến điều tra xem cảnh này có phải là giả hay không."

"Tiểu sư đệ…"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng nhìn thiếu niên bên cạnh.

Người sau trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Không cần."

Vòng tay hỏa ngọc tản đi hào quang, một lần nữa rơi vào trong tay của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tô Lưu Ly, ánh mắt bình tĩnh.

"Bất kể là thật hay giả, ta đều sẽ tiếp tục tham gia Đại hội Luyện Khí, trong tương lai một ngày nào đó sẽ bước lên Thần Sơn Sơn Trang, khiêu chiến đệ nhất linh khí Nguyệt Vô Khuyết của thiên hạ."

"Vì sao?" Ánh mắt Tô Lưu Ly lóe lên.

Thiên Nhạc không trả lời hắn, mà nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

"Sư tỷ, chúng ta về thôi."

“Được.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, chắp tay chào Tô Lưu Ly, mang theo thiếu niên rời khỏi khoảng sân này.

Nhìn hai người biến mất ở bên ngoài, đôi mi thanh tú của Tô Lưu Ly nhíu chặt, thở dài một tiếng.

“Lúc ấy ta ở giữa núi rừng chứng kiến các ngươi sinh hạ kẻ ẩn cư này, hai người các ngươi truy ta suốt một tháng muốn xóa ký ức của ta, chẳng lẽ chuyện mẫu tử nhận nhau lại không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

Trong lúc nàng thở dài, ở một góc tối bên cạnh, một lão giả mặc áo bào màu vàng, tóc tái nhợt hiện lên trong hư không.

Chương 345

chương 345 (3/4)

Không phải ai khác, chính là tới từ Đông Linh vực sao lại không nói.

“Biết càng nhiều, sẽ chỉ làm hắn khó chịu hơn, Quan Tinh chỉ cho thời gian mười lăm năm, hiện tại chỉ còn lại có bốn năm, nếu như trong vòng bốn năm hắn không hủy được Nguyệt Vô Khuyết, ta sẽ tự động thủ.”

Sao không trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: “Thế nhân đều nói trăng nào cũng là linh khí đệ nhất thiên hạ, nhưng thật ra Nguyệt Vô Khuyết và Xích Lưu Ly là tín vật mà các ngươi tặng cho nhau.”

“Linh khí bổn nguyên bị hủy một khi bị phá hủy, hắn sẽ triệt để mất mạng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì mà như vậy?”

“Có thể chết dưới tay con mình, Quan Tinh có lẽ cũng không tiếc.”

Tô Lưu Ly buồn bã cười, cũng không giải thích, mà xoay người lại mở miệng với hắn: "Giúp ta làm một chuyện, Thiên giai phù bảo mà ngươi muốn, ta luyện cho ngươi."

"Nói đi."

"Nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ, người Thiên gia sẽ lập tức tới tìm bọn họ. Ngươi bảo vệ hai người bọn họ an nguy, nói cho bọn họ biết năm đó có người của Thiên gia ở trong đó, ngàn vạn lần đừng để hắn có liên quan tới Thiên gia."

"Vì sao vừa rồi ngươi không tự nói?" Hà Bất Ngữ nhíu mày.

"Nếu không phải thân cũng chẳng quen, ta nói có nhiều hơn nữa bọn họ cũng sẽ không tin, mà ngươi lại có tầng quan hệ với Vu Chính Nguyên, bọn họ hẳn là sẽ giảm bớt chút cảnh giác."

Sao không chần chờ một lát, sau đó mới chậm rãi gật đầu, "Được rồi, vừa vặn ta cũng cảm thấy rất hứng thú với người của Linh Phù sơn."

Lời nói vừa ra, hắn liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ ở chỗ cũ lưu lại một đạo phù lục dần dần dung nhập hư không.

Nhìn hắn cứ thế biến mất, Tô Lưu Ly thở dài một tiếng.

Có phù tôn từng danh chấn thiên hạ che chở, hẳn có thể bảo vệ hai tiểu gia hỏa kia không có việc gì.

…

Bên ngoài, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc rời đi, đi trên đường phố người đến người đi.

"Sư tỷ, cầm lấy."

Thiên Nhạc cầm vòng tay đưa ra.

“Sao vậy?” Tiêu Cảnh Tuyết nghi hoặc.

“Không cần, cho ngươi.” Thiên Nhạc mặt không biểu cảm.

“Đây là di vật của phụ thân ngươi, sư tỷ sao có thể lấy được chứ?”

“Vậy liền ném đi.”

Thiên Nhạc giơ tay ném vòng tay về phía xa.

“Đừng…”

Tiêu Cảnh Tuyết cả kinh, vội vã giơ tay hút vòng tay lại.

Chương 345

chương 345 (4)

Nhìn thấy ánh mắt sư đệ nhà mình lạnh lùng, nàng mới thở dài, thu vòng tay vào.

“Vậy sư tỷ cứ tạm thời giúp ngươi thu lấy, chờ khi nào ngươi muốn, tùy thời tìm đến sư tỷ lấy về.”

Nàng cầm lấy vòng tay tỉ mỉ quan sát một lát, lại nhìn không ra môn đạo gì, chỉ biết tay nghề của người rèn cực kỳ tinh xảo, quỷ phủ thần công.

“Sư đệ, vòng tay này là của Thiên gia chủ lưu lại, có khác biệt gì không?”

Tiêu Cảnh Tuyết có chút hiếu kỳ, nhưng nàng không phải Luyện Khí Sư, cũng không nhìn ra manh mối.

Thiên Nhạc dừng lại một chút rồi lắc đầu: “Không phải, chỉ là vòng tay bình thường thôi.”

Tiêu Cảnh Tuyết hồ nghi nhìn hắn một cái, không suy nghĩ nhiều, yên tâm cất vòng tay vào nhẫn trữ vật.

“Có đói bụng không? Sư tỷ dẫn ngươi đi ăn đồ ăn?”

“Sư tỷ có đói không?”

“Không đói bụng.”

“Vậy ta cũng không đói bụng.”

“Phụt, tiểu sư đệ, nếu ngươi đi theo đại sư huynh, nhất định sẽ đói bụng.”

Tiêu Cảnh Tuyết cưng chiều lại bất đắc dĩ gật đầu Thiên Nhạc một cái, cười dịu dàng.

“Vì sao?” Thiên Nhạc nghi hoặc.

“Bởi vì hai người các ngươi đều là kẻ ngốc.”

Thiên Nhạc trừng mắt nhìn, có chút không rõ.

“Đi thôi, sư tỷ dẫn muội đi ăn đồ ngon.”

Tiêu Cảnh Tuyết cười sửa sang tóc thiếu niên, dẫn hắn đi về phía một đầu phố khác.

…

Chương 346

chương 346 (1/4)

Chương một

Cố Tây thành có một tửu lâu tên là Ngũ Vị hiên, cho dù là bóng đêm thâm trầm thì nơi đây cũng không có khách bàn.

“Quả thật giống như giới thiệu trước đây của Trương đường chủ, rất có phong vị. Sư phụ bọn họ hẳn là sẽ thích ăn.”

Tiêu Cảnh Tuyết vừa theo thói quen gắp thức ăn cho Thiên Nhạc, vừa nhẹ giọng nói, đồng thời dự định chờ sau này có thời gian, sẽ lôi sư phụ sư huynh tới đây ăn uống chơi.

Bỗng nhiên, nàng hơi nhíu mày, luôn cảm giác hình như có ánh mắt đang âm thầm theo dõi bên này.

Nàng tìm khắp bốn phía nhưng không phát hiện được gì.

Mà một bàn cạnh cửa sổ, còn có một lão đầu mũi lôi thôi đang ngồi, tóc tai lộn xộn.

Có điều hắn cũng không nhìn hai người Tiêu Cảnh Tuyết mà cứ cắm một miếng thịt vào miệng, miệng đầy dầu mỡ, giống như ăn mày nhiều ngày chưa từng ăn uống vậy.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đây không phải lão già đi theo bên cạnh Đoan Mộc Khung đường chủ ban ngày sao?

Nhưng ánh mắt âm thầm của hắn lại không phải.

Sắc mặt nàng có chút ngưng trọng, trong lòng suy đoán người trong bóng tối có phải đang hướng về phương pháp rèn luyện cổ pháp của tiểu sư đệ nhà mình hay không.

"Tiểu sư đệ ăn no chưa?"

Nhận thấy vẻ nghiêm túc trong mắt sư tỷ, Thiên Nhạc buông đũa gật gật đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười xoa xoa đầu hắn, đặt tiền cơm xuống rồi dẫn hắn rời khỏi tửu lâu.

Đến khi hai người rời đi, lão đầu lôi thôi ngồi cạnh cửa sổ mới ngẩng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó lòng không còn phân tâm, tiếp tục há to mồm ăn uống.

Rất nhanh, hai người rời khỏi quán rượu, càng đi càng nhíu mày.

Bởi vì dòng người rất thưa thớt về phía con đường ở, cho nên càng về sau không có một bóng người.

Màn đêm buông xuống, cuối ngã tư đường có một trung niên đứng ở nơi xa, bóng dáng được kéo lên dưới ánh trăng rất dài.

"Các hạ là ai?"

Tiêu Cảnh Tuyết che chở cho Thiên Nhạc phía sau lưng, sắc mặt thoáng nghiêm túc.

Bởi vì nàng phát hiện, chính mình lại nhìn không thấu tu vi của người trước mặt kia!

Trung niên chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt đã đặt lên người Thiên Nhạc, khóe miệng lộ ra một nụ cười tự cho là mình hiền lành.

“Tiểu chất, nhiều năm không gặp, không nhận ra Nhị thúc ngươi hả?”

Lúc nói chuyện, hắn tiến lên một bước ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt âm đức bên dưới cái bóng kia.

Không ai khác, chính là gia chủ Thiên gia hiện tại, Thiên Cương!

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, mà Thiên Nhạc đi ra từ sau lưng cô, chăm chú nhìn người trung niên trước mắt.

Chương một

Chương 346

chương 346 (2/4)

Trong ấn tượng mơ hồ của hắn, nhị thúc của mình cũng không phải là một người hiền lành, quan hệ giữa phụ thân và hắn luôn luôn không tốt lắm.

“Thế nào, thúc chất ta và ngươi vất vả lắm mới gặp được nhau, thậm chí ngươi còn không chịu gọi ta một tiếng Nhị thúc?”

Thiên Cương cười mở miệng, ánh mắt lấp lóe, “Ngươi có biết những năm này ngươi mất tích, Nhị thúc lo lắng thế nào không, chỉ thiếu mỗi việc lục tìm toàn bộ Thiên Huyền đại lục.”

“Thế nhưng Hoàng Thiên không phụ người có tâm, ngược lại làm phiền Tiêu cô nương không từ tốn vất vả, đưa tiểu chất này tới đây.”

Hắn vừa nói, vừa cất bước đưa tay về phía trước.

“Tới, tiểu chất, đi cùng nhị thúc nào.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhìn về phía Thiên Nhạc.

Người sau trầm mặc rồi mở miệng: “Phụ thân ta có phải đã chết thật hay không?”

Thiên khuyết sửng sốt: “Ai nói cho ngươi hắn đã chết?”

Thấy hai người đều không nói gì, hắn mới lắc đầu phủ định.

“Đừng nghe người bên ngoài nói bậy. Phụ thân cháu ở Thiên gia rất tốt, về nhà cùng Nhị thúc. Cha con hai người các cháu liền có thể đoàn tụ.”

Thấy hắn càng đi càng gần, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhận thấy Thiên Nhạc có chút ý động, liền ngăn cản hắn trước.

Nàng đã quen nhìn hai mặt nhân tính, luôn cảm thấy người trước mắt lòng dạ rất sâu, trong nụ cười giấu đao cũng không đáng tín nhiệm.

“Thật có lỗi, sư đệ này của ta còn có sư mệnh trong người, tạm thời không đi được, không bằng làm phiền tiền bối thông báo một tiếng Thiên Quan Tinh tiền bối, để hắn tự tới một chuyến, thế nào?”

Ý cười trên khóe miệng Thiên Cương dần dần tán đi: “Hắn có thương tích trong người, không dễ bôn ba, Tiêu cô nương cảnh giác như thế, chẳng lẽ cảm thấy ta sẽ hại cháu mình sao?”

“Vãn bối không nói như vậy, nhưng bây giờ quả thật sư đệ của ta không đi được, nếu không hoàn thành Đại hội Luyện Khí này, sợ là sư phụ ta sẽ trách tội, không bằng tiền bối đi Thanh Vân phong thương nghị với sư phụ ta một chút?”

Tiêu Cảnh Tuyết không kiêu ngạo không tự ti, trong lời có ẩn ý.

Thấy Thẩm An Tại rời đi, sắc mặt Thiên Cương có chút lạnh thêm vài phần.

“Như thế nào, hắn là người Thiên gia ta, ta đến đưa hắn về Thanh Vân phong các ngươi cũng muốn nhúng tay vào, không khỏi có chút không thể nói được a?”

“Nếu như thật sự khó xử, ngươi có thể tự trở về bẩm báo sư tôn của ngươi, bảo hắn đến Thiên gia tìm ta là được.”

Thiên Cương lạnh lùng mở miệng, uy áp Xung Hư cảnh đỉnh phong dần dần hiển lộ.

Hiển nhiên, hắn là dự định cưỡng ép mang đi Thiên Nhạc.

Uy áp cường đại bao phủ, Tiêu Cảnh Tuyết khó thở, cổ trắng nõn nhanh chóng lan tràn lên dịch độc, hai con ngươi hiện lên màu tím.

Nhưng mà sau một khắc, con ngươi nàng hơi co lại, trong lòng kinh hô không có khả năng.

Từng sợi khói độc tiêu tán cách thân Thiên Cương ba thước, ánh mắt hắn đạm mạc.

Chương 346

chương 346 (3/4)

“Vô hình vô chất, thần hồn chi độc, độc công này của ngươi thật hiếm thấy, chẳng qua tu vi hơi thấp.”

“Bất thanh vô tức là muốn hạ độc, Thẩm An Tại dạy các ngươi kính trọng trưởng bối như vậy thế nào đây?”

Thiên Ngô hừ lạnh một tiếng, mắt lộ ra vẻ không vui.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết, cắn răng mở miệng.

“Sư phụ dạy chính là kính người, ngươi thân là trưởng bối muốn ỷ vào tu vi mạnh mẽ mang đi tiểu sư đệ của ta, có được xem là việc trưởng bối làm không?”

“Tiểu chất của ta hôm nay thể hiện pháp môn rèn luyện cổ xưa, thèm khát tài nghệ này của hắn đếm không hết. Ngươi chỉ là một tu sĩ Niết Bàn, nhưng không bảo vệ được chu toàn của hắn, giao hắn cho ta mới là thượng sách.”

“Tại sao ta lại cảm thấy ngươi muốn đưa tiểu sư đệ này đi, là có nguyên nhân khác?”

Tiêu Cảnh Tuyết không lùi lại dù chỉ một bước.

“Sư tỷ, ta đi theo hắn.”

Bỗng nhiên, Thiên Nhạc mở miệng.

Người trước nhíu mày, mà Thiên Cương thì khóe miệng lộ ra ý cười, hướng uy áp Hư cảnh tán đi.

“Vậy mới đúng chứ, đi thôi, cùng Nhị thúc về nhà gặp phụ thân ngươi, hai phụ tử ngươi nhiều năm không gặp, có lẽ ông ấy sẽ rất vui vẻ.”

Thiên Nhạc áy náy nhìn thoáng qua sư tỷ, sau đó cất bước.

“Đứng lại.”

Nhưng mới bước được một bước, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Cảnh Tuyết đã vang lên.

“Trừ phi hôm nay gia chủ Thiên Quan Tinh đích thân đến đây, nếu không ngươi đâu cũng không được đi.”

Giọng nói của nàng chứa vẻ không thể nghi ngờ.

Từ khi nói chuyện với Tô Lưu Ly không khó đoán ra, chuyện năm đó chắc chắn không đơn giản như vậy, trước khi ẩn tình trong đó còn chưa rõ ràng, Thiên Nhạc đi với ai cũng không an toàn.

Nhìn thấy sư tỷ tức giận, Thiên Nhạc nhíu mày, có chút do dự.

Hắn do dự không phải là lựa chọn giữa Thanh Vân phong cùng phụ thân, mà là đang suy nghĩ nếu mình không đi, lỡ như sư tỷ đánh nhau với Nhị thúc thì làm sao bây giờ?

Sắc mặt Thiên Cương lạnh xuống, một bước phóng ra, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Thiên Nhạc.

Nhưng mà ngay lúc hắn chuẩn bị cưỡng ép mang Thiên Nhạc đi thì đầu ngõ hẻm bỗng nhiên truyền đến một tiếng ợ như sấm rền.

“Ợ~ “

Hắn nhíu mày lại, quay đầu nhìn lại.

Một lão giả lôi thôi đang cầm theo một bầu rượu, nắm một cây tăm xỉa răng, thất tha thất thểu đi ra từ trong ngõ nhỏ.

Chương 346

chương 346 (4)

“Là ngươi?”

Sắc mặt Thiên Cương trầm xuống.

“Người đã nửa đoạn thân thể vào đất, ngươi cũng có mặt mũi đi bắt nạt hai tiểu oa nhi?”

Long Cửu Cực thuận tay hất hàm răng của mình ra ngoài.

Hưu!

Thiên Cương con ngươi mãnh liệt co rút lại, nháy mắt thoát thân lui về phía sau.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân hắn nổi lên một tầng ánh sáng màu trắng.

Đương!

Cây tăm gỗ đánh lên người hắn, vậy mà bộc phát ra một trận âm thanh chói tai giống như kim loại đánh vào nhau.

Tuy nhiên trong nháy mắt, que răng trực tiếp hóa thành bột mịn, mà bạch quang bên ngoài thân Thiên Lam quả thực không bị tổn thương chút nào.

Thấy cảnh này, Thiên Cương nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười.

"Đại danh đỉnh đỉnh Điểm Thương Kiếm tiên Long Cửu Cực, xem ra nhiều năm không xuất kiếm, kiếm khí đã ngừng lại không ít?"

"Ồ, thật sao?"

Long Cửu Cực không cho là đúng, vẫn tự rót một ngụm rượu.

Ngay sau đó, Thiên Cương biến sắc.

Ánh sáng trắng bị cây tăm kia đánh trúng rõ ràng đã xuất hiện một điểm đen, điểm đen này nhanh chóng lan tràn như vô số con rết lan ra xung quanh thân thể hắn.

Là độc!

…

(X: Chúc mọi người trung thu vui vẻ!)

Chương 347

chương 347 (1/4)

Chương một

“Phệ Hồn Cổ…”

Thiên Cương nhíu mày, bạch quang quanh thân như rắn lột xác tiêu tán, sau đó khí tức bản thân hắn nội liễm, cả người hoàn toàn phong bế.

Những độc tố kia như là không thể nào xâm nhập vào, đành hóa thành hư vô.

“Đại danh đỉnh đỉnh Điểm Thương Kiếm tiên chẳng lẽ cũng thèm muốn phương pháp rèn luyện trên người của tiểu chất ta hay sao?”

Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, nghiêm túc quan sát bốn phía.

Phệ Hồn Cổ cũng không phải là loại độc bình thường, chính là một trong những độc cổ sở trường nhất của Huyền Vu.

Cổ độc này xuất hiện, chứng tỏ rất có thể Huyền Vu đang ở phụ cận.

Long Cửu Cực vểnh tai, vẻ mặt lười biếng.

“Lão nhân ta không có hứng thú với đồ của luyện khí sư, chẳng qua đối với hai tiểu gia hỏa này cảm thấy hứng thú ngược lại là thật, cũng không thể để cho ngươi bắt đi.”

Dứt lời hời hợt, thần sắc Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đều căng thẳng.

Một tên Thiên Cương đã đủ khó đối phó, không nghĩ tới lão đầu trước mắt lại là Điểm Thương Kiếm tiên cầm đầu danh sách Kiếm tiên!

Hai người xuất hiện, sự tình tựa hồ có chút khó giải quyết.

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc.

Dựa vào một cường giả Niết Bàn như mình, e rằng chuyện hôm nay khó mà xử lý.

“Bắt người?”

Thiên Tuyền nhíu mày, “Ta mang cháu mình về nhà chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm sao vào trong miệng ngươi liền biến thành bắt đi?”

“Chậc, không nghe tiểu cô nương nhà người ta nói, nàng không yên tâm giao sư đệ cho ngươi sao, nếu ngươi muốn dẫn người đi, gọi tự Thiên Quan Tinh tới.”

“Xem ra ngươi nhất định phải nhúng tay vào chuyện của Thiên gia ta?”

Sắc mặt của Thiên Cương rất khó coi.

“Lão nhân đã lâu không hoạt động gân cốt rồi, hôm nay thật hiếm có cơ hội, cùng đại danh đỉnh đỉnh Phong Linh Tôn Giả đánh một hồi, cũng không biết Phong Linh Thuật của ngươi, có thể phong được kiếm khí lão đầu tử ta dưỡng mấy chục năm hay không?”

Long Cửu Cực duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh mắt say khướt dần trở nên sắc bén hơn.

Một cỗ phong duệ chi khí làm lòng người kinh hãi khuếch tán ra, trực tiếp làm tim mọi người ở đây đập nhanh không thôi.

Ánh mắt Thiên Cương trầm xuống.

Quả nhiên như mình nghĩ, cứ như vậy mang Thiên Nhạc đi không đơn giản như vậy.

Long Cửu Cực và Huyền Vu chỗ tối tạm thời không nói, chỉ cần đánh nhau, chỉ sợ mấy hơi thở kết quả mấy cái mái vòm gỗ, mấy lão gia hỏa Tô Lưu Ly và Nhạn Thu đều sẽ chạy tới.

Chương một

Chương 347

chương 347 (2/4)

Xem ra chỉ có thể dựa theo một kế hoạch khác mà làm, trừ phi tiểu súc sinh Thiên Nhạc kia tự rời đi, nếu không muốn dẫn hắn đi sợ rằng có chút khó khăn.

Nghĩ đến đây, hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đợi sau khi hắn đi rồi, ánh mắt lợi hại của Long Cửu Cực mới chậm rãi tản đi, lại khôi phục đục ngầu như trước.

Tuy một người đi, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết vẫn ôm chặt sư đệ nhà mình ở phía sau, ngưng trọng nhìn chằm chằm lão đầu lôi thôi ở cửa ngõ nhỏ.

Rõ ràng so với Thiên Cương, cường giả trước mắt thân là Kiếm tiên càng khó đối phó hơn.

Nhìn ra nàng căng thẳng, Long Cửu Cực cười ha ha, thay một bộ mặt hiền lành.

"Tiểu nha đầu, đừng khẩn trương, sư phụ ngươi có ân với ta, ta sẽ không hại các ngươi."

Lời này vừa nói ra, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, và Thiên Nhạc liếc nhau.

"Xin hỏi tiền bối… có thể nói rõ hơn không?"

Thấy nàng còn có chút cảnh giác, Long Cửu Cực mỉm cười lắc đầu không ngừng.

"Nếu không có sư phụ ngươi, sợ là Linh thể của đồ nhi kia đã sớm tản đi rồi. Lúc trước hắn đã phá Linh cảnh của ta, xem như là ân nhân của toàn bộ Linh cảnh chúng ta."

"Đồ nhi?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, sau đó kinh ngạc mở miệng: "Ngài là sư phụ của Bách Lý tiền bối?"

"Đúng vậy."

Long Cửu Cực mỉm cười gật đầu.

Nói đến nước này, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Điểm Thương Kiếm tiên đúng là người của Long tộc, nếu có thể dạy dỗ ra loại đệ tử chính khí lẫm liệt như một kiếm Bách Lý Nhất Kiếm, thì phẩm tính làm sư phụ sao có thể kém?

"Hóa ra là Long tiền bối, vãn bối nhị đệ tử Thanh Vân phong Tiêu Cảnh Tuyết, bái kiến tiền bối."

Tiêu Cảnh Tuyết kịp phản ứng, nhanh chóng hành lễ.

Phía sau Thiên Nhạc cũng học theo.

"Thanh Vân phong Thiên Nhạc, bái kiến tiền bối."

Long Cửu Cực cười ha ha: "Không cần đa lễ, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, cứ đi theo ta."

Đợi ba người rời đi, ở một chỗ tối, trong hư không ba động có vài đạo phù văn hiển hiện.

Hà Bất Ngữ, thân hình từ trong đó bước ra, hắn sờ sờ cằm chậc chậc mở miệng: "Thiên Cương tiểu tử kia không khỏi quá nóng vội đi, chuyện hôm nay sợ khiến cho hai tiểu tử kia cảnh giác, sẽ không dễ dàng cùng Thiên gia giao thiệp."

"Không nghĩ tới họ Long vậy mà cũng qua tham gia vũng nước đục này, cũng không cần lão phu ra tay nữa."

Chương 347

chương 347 (3/4)

Lẩm bẩm tự nói, hắn duỗi lưng một cái, lần nữa trốn vào hư không.

“Nhàn rỗi không có việc gì, nghe hát ở câu lan một lát đi…”

…

Trong một khoảng sân vắng vẻ se lạnh.

“Những ngày này, hai tiểu gia hỏa các ngươi ở chỗ này nghỉ chân đi, ban ngày ta đưa các ngươi đi tham gia đại hội.”

Long Cửu Cực mở cửa sân, mang theo hai người tiến vào.

Nhìn về phía gian nhà có vẻ không đứng đắn với hắn, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ hành lễ: “Đa tạ tiền bối.”

“Ngồi đi.”

Long Cửu Cực chỉ mấy cái ghế trong viện, nhìn bọn họ ngồi xuống rồi mới mở miệng.

“Tới tham gia Đại hội Luyện Khí này là do sư phụ các ngươi nhường cho?”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu: “Nhưng chỉ là thứ yếu, sư phụ có ý định muốn ta tới hỗ trợ tìm người nhà của tiểu sư đệ, nhưng bây giờ xem ra bên Thiên gia… chắc là có biến cố gì rồi?”

“Thiên gia à…” Long Cửu Cực sờ cằm, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Tiền bối biết?” Thiên Nhạc nhíu mày hỏi.

“Muội hiểu một chút, năm đó thanh danh của phụ thân muội ở Luyện Khí giới cực kỳ vang dội, ngoại trừ Tô Lưu Ly của Thần Hỏa sơn trang, không ai có thể sánh được.”

Long Cửu Cực nói xong, chân mày dần dần nhăn lại: “Chỉ là vào khoảng thời gian sáu năm trước, ta nghe Đoan Mộc

Khung nói Thiên Quan tẩu hỏa nhập ma, sau đó lại không có tin tức, sợ là đã…”

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Nhạc, lời còn chưa nói hết.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, liếc mắt nhìn sang Thiên Nhạc.

Ngay cả Long Lão Kiếm tiên cũng nói như vậy, chẳng lẽ Tô Lưu Ly thật sự không lừa hai người bọn họ, sao Thiên Quan tẩu hỏa nhập ma, lại bị nàng trấn sát?

Nhưng vì sao Thiên Chương lại nói Thiên Quan Tinh không chết, còn ở trong Thiên gia?

“Về phần hắn tẩu hỏa nhập ma như thế nào, trước mắt còn chưa có tin tức chính xác nào. Nhưng theo người của Thiên Tiên nói, hắn tạo ra linh khí có thể thắng được linh khí đệ nhất thiên hạ, Nguyệt Vô Khuyết. Dùng cấm thuật gì đó mới khiến cho hắn có kết cục như vậy, đúng là giả thì chúng ta không biết rõ.”

Long Cửu Cực lắc đầu.

“Vậy ngày đó tiền bối Quan Tinh và Tô trang chủ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhân cơ hội này, vội mở miệng hỏi thăm.

“Quan hệ không rõ ràng, hai người thường xuyên phân cao thấp trong luyện khí, bộ dạng đối thủ một mất một còn, nhưng nhớ kỹ có một lần Tô Lưu Ly bị một độc tu Tây Hoang vực đuổi giết, ngược lại Thiên Quan Tinh mạo hiểm nguy hiểm giải vây, về sau hai người liền biến mất thời gian rất lâu.”

“Sau khi xuất hiện lại thì có Nguyệt Vô Khuyết và Xích Lưu Ly nổi tiếng thiên hạ, hai người bọn họ, một người trở thành gia chủ Thiên gia, một người thành trang chủ Thần Hỏa sơn trang.”

Chương 347

chương 347 (4)

Nói xong, Long Cửu Cực chợt nhớ tới điều gì, nhìn lên trời cười.

“Suy nghĩ kỹ như vậy, cũng có chút ý tứ, lúc trước thời điểm Thiên Quan Tinh trở về Thiên gia, nghe nói còn ôm một nam anh.”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên.

Không hề nghi ngờ, nam anh kia chính là Thiên Nhạc.

Nếu như Long lão Kiếm tiên nói đều là chuyện thật, vậy Tô Lưu Ly cơ bản xác định là mẹ đẻ của tiểu sư đệ nhà mình.

Chỉ là vì sao nàng không muốn mở miệng nhận nhau?

…

Nhà tiểu thuyết cung cấp toàn bộ tiểu thuyết đẹp đẽ cho các bạn đọc nhiều chữ, nếu như ngài thích bản trạm, xin chia sẻ cho các thư hữu nhiều hơn!

Nếu như cô cảm thấy Huyên đồ nhi đừng hoảng hốt, vi sư ở chỗ này! Lời tiểu thuyết Huyên Huyên rất đặc sắc, xin hảo hữu chia sẻ tiểu viện mạng cho cô, Tạ Tạ ủng hộ!

[khấu mạng trong quyển sách: [[x3.Phòng cấp. Không nói đến nó 3612)

Chương 348

chương 348 (1/5)

Chương một

Trong đó rốt cuộc là có ẩn tình gì, có thể khiến chuyện phát triển đến tình trạng bây giờ?

Thiên Nhạc trầm mặc thật lâu, sau đó mới lạnh giọng mở miệng.

“Chuyện này đã không còn quan trọng nữa, ta nghĩ chỉ là hoàn thành Đại hội Luyện Khí, không làm sư phụ mất mặt, sau đó mới tìm cơ hội đi Thần Hỏa sơn trang, khiêu chiến đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Khuyết.”

Nghe nói như vậy, ánh mắt Long Cửu Cực lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi muốn khiêu chiến đệ nhất linh khí thiên hạ?”

Thiên Nhạc gật đầu.

“Đã qua nhiều năm như vậy rồi, từ khi Tô Lưu Ly nói mình rèn được linh khí đệ nhất thiên hạ, trong thiên hạ không biết bao nhiêu Luyện khí sư đều đi khiêu chiến, nhưng lại không thành công.”

Long Cửu Cực lắc đầu mở miệng: “Mà theo lời chính miệng Tô Lưu Ly nói, linh khí có thể miễn cưỡng chống lại Nguyệt Vô Khuyết, chỉ có Nguyệt Vô Khuyết trong tay Thiên Quan Tinh, cũng chính miệng thừa nhận đó là linh khí thứ hai trong thiên hạ.”

“Vậy linh khí bây giờ ở đâu?”

Tiêu Cảnh Tuyết có chút tò mò.

Mà không biết vì sao, ông trời lại nhìn nàng một cái.

“Không biết. Theo Thiên Quan Tỉnh tẩu hỏa nhập ma mất tích, Nguyệt Vô Khuyết cũng không thấy đâu. Thậm chí ngoại trừ trên miệng nghe nói qua một ít lời đồn, dường như căn bản không ai gặp qua bộ dáng thật sự của Linh Khí. Có người nói là thương, có người nói là kiếm, liên tục nói nó là đòn đều có.”

“Thậm chí lúc ấy còn có hai vị Luyện Khí Sư nổi danh đánh nhau, ai cũng nói mình tự đi Thiên gia khiêu chiến với Xích Lưu Ly, lời nói của mình không thể giả được.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy mắt lộ vẻ suy tư, nhẹ giọng nói: “Liệu có khả năng nào đó chính là Xích Lưu Ly có thể tùy ý biến ảo ngoại hình hay không?”

“Thật ra cũng có lời đồn này, thế nhưng sau khi Thiên Quan Tinh mất tích sẽ không có ai chân chính nhìn thấy nó nữa.”

Long Cửu Cực vuốt râu, nhìn về phía Thiên Nhạc.

“Tiểu gia hỏa, bây giờ ngươi là luyện khí sư mấy phẩm?”

“Lục phẩm.” Giọng nói của Thiên Nhạc rất bình tĩnh.

Người trước lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết.

“Ngươi là luyện dược sư mấy phẩm?”

“Vãn bối bất tài, còn mới thất phẩm.”

Tiêu Cảnh Tuyết khiêm tốn mở miệng.

Long Cửu Cực nghe vậy trên mặt nở nụ cười khổ.

Hay lắm, một luyện khí sư cấp sáu, một luyện dược sư cấp bảy.

Tuổi của hai đứa nhỏ này cộng lại còn chưa đến năm mươi tuổi nhỉ?

Chương một

Chương 348

chương 348 (2/5)

Không đúng không đúng, không nên luận bọn họ tuổi tác, thời gian nên luận bọn họ bái nhập Thanh Vân phong.

Hình như là… Một người ba năm, một người hai năm?

Chỉ như vậy trong thời gian ngắn, Thẩm An Tại đã dạy ra hai yêu nghiệt có thể xưng là đứng đầu trong cùng thế hệ?!

À, không chỉ hai người, bên trên còn có một tên ngốc Mộ Dung Thiên.

"Ta thật không biết trong đầu sư phụ các ngươi chứa cái gì, kiếm đạo, dược đạo, luyện khí chi đạo, chẳng lẽ không phải là thứ sư phụ các ngươi không biết hay sao?"

Long Cửu Cực kỳ bất đắc dĩ.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, trong lòng hơi cảm thấy tự hào.

"Chẳng qua nếu là đệ tử Thẩm tiểu tử, tương lai nói không chừng thật có một ngày có thể chế tạo ra linh khí siêu việt nguyệt không thiếu sót, lão nhân ta rất chờ mong nhìn thấy ngày đó."

Long Cửu Cực cười ha ha, mở miệng cổ vũ đồng thời nâng hồ lô lên cho uống một ngụm rượu.

"Long điểm thương!!"

"Có phải ngươi trộm đi Phệ Hồn cổ của ta không!"

Đúng lúc này, một âm thanh tức giận của một nữ tử bén nhọn vang lên từ bên ngoài viện.

"Phụt…"

Long Cửu Cực phun ra một ngụm rượu, quay đầu bỏ chạy.

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Một mỹ phụ mặc áo tím, tóc bạc trên người theo gió leng keng đột nhiên xuất hiện ở giữa sân, mặt lộ vẻ giận dữ.

Nàng tiến lên một chút liền rón ra rón rén chuẩn bị chạy khỏi lỗ tai Long Cửu Cực.

"Lão bất tử, lần này sao không dùng Càn Nguyên kiếm của ngươi bỏ chạy, lần trước ngươi trộm Túy Tiên Nhưỡng của ta không phải chạy nhanh lắm sao?"

“Ai ui da, nhẹ tay chút, ngươi nhẹ tay chút!”

Long Cửu Cực đau đến nhe răng trợn mắt, mặt đỏ tới mang tai.

Tiêu Cảnh Tuyết há to miệng, thoáng cái không kịp phản ứng với lão già bị véo tai trước mặt, chính là đường đường Điểm Thương Kiếm tiên.

Thì ra độc hắn vừa rồi bức lui Thiên Cương, là lấy trộm từ Huyền Vu… Ừm… Lấy ra à?

Huyền Vu một chút cũng không e dè bên cạnh còn có hai vãn bối, mang theo lỗ tai Long Cửu Cực, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: “Trả cổ lại cho ta!”

“Không có…”

“Ở đâu rồi?”

Chương 348

chương 348 (3/5)

“Ách… Dùng rồi.” Long Cửu Cực cười khà khà khà.

Huyền Vu nhíu mày: “Dùng cái nào?”

“Thiên Cương tên kia muốn cứng rắn với hai tiểu tử này, ta bị hắn dọa sợ bỏ đi.”

Huyền Vu nghe vậy nhìn chằm chằm lão đầu lôi thôi trước mắt, đánh giá trên dưới, lông mày dần dần nhíu sâu thêm vài phần.

“Ngươi trộm độc của ta là vì điều này? Kiếm của ngươi đâu?”

Bị hỏi đến việc này, ánh mắt Long Cửu Cực chớp lên, cười làm lành nói: “Kiếm đâu có tác dụng tốt bằng độc của ngươi, đây không phải là khi còn trẻ đã chính diện đấu với người ta, cũng muốn dùng âm chiêu sao…”

Huyền Vu nhìn chòng chọc vào hắn, dường như muốn từ trên người hắn nhìn ra chút gì đó.

Nàng buông lỏng cánh tay bóp lỗ tai của hắn ra, nhíu mày nói: "Lần này gặp mặt, ngươi so với trước kia tựa hồ không giống nhau."

"Côn Bằng, nhiều năm không gặp, có chút biến hóa không phải rất bình thường sao?"

"Nhiều năm trước ngươi đã là Xung Hư cảnh, cho dù một mực không vào Chân Tiên, cũng không đến mức biến thành bộ dáng già nua này, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Ngữ khí của Huyền Vu mang theo ý chất vấn.

"Đây không phải là vì tránh cho người nào đó đối với lão nhân ta nhất kiến chung tình nha…" Long Điểm cười Thương có chút không tim không phổi.

"Ngươi còn không nói thật, ta đã dùng Vấn Tâm Cổ rồi."

Trong lúc Huyền Vu lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một con bướm nhảy múa, sắc thái sặc sỡ cực kỳ xinh đẹp.

"Đừng đừng đừng đừng, thứ này sẽ làm tổn thương thần hồn đấy, ngươi đừng có mà mò tới."

Long Cửu Cực vội vàng lui lại một bước.

Thấy một màn này, sự hoài nghi trong mắt Huyền Vu càng tăng lên, thu hồi hồ điệp, ngữ khí lạnh lùng.

"Rốt cuộc ngươi gạt ta cái gì, ngươi là Kiếm tiên, trước kia ngươi kiếm tâm vô trần không sợ vấn tâm cổ."

"Ta…"

Long Cửu Cực nhíu mày, sắc mặt không khỏi biến ảo, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Xem ra vẫn là không giấu được ngươi, ta… không còn bao nhiêu mạng nữa.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mấy người Huyền Vu và Tiêu Cảnh Tuyết đều khẽ đổi, có chút không dám tin.

“Làm sao có thể, tiến vào trong hư không nếm phải thọ nguyên ngàn năm, ngươi nói nhảm cái gì đó, hơn nữa thân thể của ngươi tựa hồ cũng không có gì dị thường?”

Huyền Vu nhíu mày, không quá tin tưởng.

“Ngươi không nhìn ra, là vì lúc ấy Thẩm tiểu tử giúp ta che giấu một chút, miễn cho bị người hữu tâm phát giác.”

Chương 348

chương 348 (4)5)

Tiêu Cảnh Tuyết hơi ngẩn ra.

Sư phụ?

“Để ta xem một chút!”

Huyền Vu tiến lên muốn bắt lấy tay hắn, lại bị né tránh.

“Phượng Khuynh Tâm đã xem qua rồi, vô kế khả thi.”

Lông mi Huyền Vu khẽ run, tay cứng đờ ở không trung.

“Làm sao có thể…”

Phượng Khuynh Tâm cũng là luyện dược sư cửu phẩm, lại am hiểu luyện dược trị nhân hơn mình, nếu ngay cả nàng cũng không có biện pháp, vậy thì chỉ sợ thật sự không còn cách nào.

“Long lão tiền bối, sư phụ ta cũng không có cách nào ư?”

Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi tiến lên dò hỏi.

“Ừm, sư phụ con xác thực lợi hại, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu nguyên nhân bệnh của ta, nhưng cũng không trị tận gốc được.”

Long Cửu Cực khẽ gật đầu nhưng thần sắc không hề có vẻ đau thương, ngược lại rất là thoải mái.

“Không nói chuyện này, chúng ta nói chuyện luyện khí ngày mai đi…”

“Cho nên mục đích ngươi tới nơi này là muốn tìm người luyện chế loại khôi lỗi kia?”

Huyền Vu thấp giọng mở miệng, cắt ngang lời hắn.

Ánh mắt Long Cửu Cực lóe lên, gật đầu.

“Đúng vậy a, tiểu tử kia trì hoãn tu luyện nhiều năm như vậy, cảnh giới không thể so với những người cùng thế hệ khác. Nếu lại gặp lại những người năm đó, e là khó thoát khỏi một kiếp.”

Nói xong, hắn cười cười: “Ta thật vất vả mới lừa tiểu tử kia vào thánh địa Huyền Hồ tộc nuôi dưỡng thần hồn mới chạy ra đây.”

“Không thể!”

Huyền Vu lập tức từ nghiêm từ phủ định.

Long Cửu Cực cười nói: “Chớ vội phủ nhận, ta không phải muốn đi chịu chết, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui thôi, có lẽ chỉ có một biện pháp này mới có thể cứu mình. Nếu tài nghệ của Luyện khí sư đã đạt tới, thì có thể niêm phong căn nguyên còn sót lại của ta rồi, tương lai có lẽ còn có cơ hội tỉnh lại.”

“Chuyện này…” Huyền Vu nhíu mày.

Người sống Luyện Khôi không nói đến chính là thủ đoạn tà tu, mà bình thường đều muốn triệt để tiêu diệt nguyên thân thần hồn để bảo đảm người luyện chế có thể tùy tâm như ý thao túng.

Nếu muốn giữ lại thần hồn, vậy khó khăn chỉ sợ tăng lên thẳng tắp. Luyện khí sư phải cực kỳ tinh thông phương pháp Uẩn Linh và phương pháp luyện khôi mới được.

Nhạn Hồi trở về núi là ứng cử tốt nhất, thế nhưng hắn lại không tinh thông luyện khôi.

Chương 348

chương 348 (5/5)

Vì vậy suy nghĩ của Long Cửu Cực rất đơn giản, muốn thực hiện thật sự lại cực kỳ khó khăn.

Thiên Nhạc nghe bọn họ nói chuyện, không khỏi liếc mắt nhìn sư tỷ nhà mình.

Trong ba mươi sáu tầng cổ pháp, có một tầng cổ pháp chuyên về luyện hồn uẩn linh, tên là âm dương tụ mệnh.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu, ra hiệu hắn không được nói.

…

Nhà tiểu thuyết cung cấp toàn bộ tiểu thuyết đẹp đẽ cho các bạn đọc nhiều chữ, nếu như ngài thích bản trạm, xin chia sẻ cho các thư hữu nhiều hơn!

Nếu như cô cảm thấy Huyên đồ nhi đừng hoảng hốt, vi sư ở chỗ này! Lời tiểu thuyết Huyên Huyên rất đặc sắc, xin hảo hữu chia sẻ tiểu viện mạng cho cô, Tạ Tạ ủng hộ!

[khấu mạng trong quyển sách: [[x3.Phòng cấp. Không nói đến nó 3612)

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

Chương một

“Ta không biết rốt cuộc ngươi có lừa ta hay không, nhưng ngươi thiếu nợ ta nhiều đồ vật như vậy, nếu ngươi chết, ta sẽ đi tìm đồ đệ ngươi, tìm Long tộc đòi nợ.”

Huyền Vu không thể nào phân biệt lời hắn nói là thật hay giả, chỉ đành nhìn chằm chằm hắn, từng chữ một nghiêm túc mở miệng.

“Được được được.” Long Cửu Cực bất đắc dĩ cười khổ.

Nhìn bầu không khí đặc biệt giữa hai vị tiền bối, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi ánh mắt lóe lên.

Dựa vào thực lực Huyền Vu tiền bối, Long lão Kiếm tiên bởi vì chuyện thọ nguyên thực lực hao tổn, sao có thể dễ dàng như thế từ trong tay người trước trộm đi Phệ Hồn Cổ chứ?

Sợ rằng không phải hắn cố ý làm như vậy, tìm cớ để tìm người mà thôi.

“Về sau lại nói đi, tiểu nha đầu, cùng sư đệ ngươi sớm nghỉ ngơi đi, hảo hảo chuẩn bị ngày đại hội ngày mai.”

Long Cửu Cực nhìn về phía hai người rồi mở miệng.

“Làm phiền tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết đứng dậy hành lễ với hai người, sau đó mang theo Thiên Nhạc cùng hắn tiến vào sương phòng nghỉ ngơi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Giống như hôm qua, bên trong Đạo Tràng sớm đã kín người hết chỗ.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thiên Nhạc đi tới chỗ ngồi hôm qua, mà Long Cửu Cực, Huyền Vu thì vẫn như cũ ở bên cạnh Đoan Mộc Khung.

Thiên Cương nhìn bọn họ một cái, khẽ mỉm cười gật đầu, hiền lành như trưởng bối trong nhà.

Tựa hồ hôm qua không có chuyện gì phát sinh.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn quanh bốn phía, mắt nhìn vị trí trống không bên cạnh nhíu mày.

"Trương đường chủ sao còn chưa tới?"

Thiên Nhạc lắc đầu: "Có lẽ có chuyện phải chậm trễ."

Đợi hồi lâu, mãi cho đến khi Đoan Mộc Mộc Khung lên đài nói chuyện cũng không thấy Trương Nhất Triết đi tới.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía Thiên Cương trên đài cao, trên mặt người sau thủy chung treo nụ cười như có như không, lại làm cho người ta có một loại cảm giác âm lãnh như độc xà đang ở trong bóng tối.

Nàng hơi nhíu mày, trong lòng mơ hồ dâng lên vài phần cảm giác không ổn.

"Lần thứ hai Đại hội Luyện Khí, luyện khôi!"

Trọng tài cao giọng hô quát, nhìn quét toàn trường.

"Tài liệu đã chuẩn bị xong, cần luyện chế khôi lỗi khí huyết đầm đìa, thật giả khó phân, người đồng tổ, khôi lỗi đối chiến với người sống sót tiến vào vòng tỷ thí."

Chương một

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

Theo quy tắc tỷ thí hạ xuống, người dự thi lục tục lên sân, đi tới trước bễ rèn.

"Luyện Khôi…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn sang phía Long Cửu Cực.

Hiển nhiên, Đại hội Luyện Khí lần này đề mục, hẳn là cố ý xác định cho Long Cửu Cực Cửu Cực.

Hắn muốn xem xem thủ pháp của ai thích hợp luyện chế Khôi Lỗi mà hắn cần.

"Tiểu sư đệ, đi đi, không cần quá phô trương, có thể cam đoan thông qua tỷ thí là tốt rồi."

"Vâng, thưa sư tỷ."

Thiên Nhạc gật đầu, cất bước đi tới đài rèn.

Nhưng khi nhìn thấy đối thủ đang đứng trên bễ rèn, hắn lại hơi nhíu mày.

Cùng tổ với hắn không phải là người khác, lại trùng hợp là Thác Bạt gia Thác Bạt Phá Nhạc!

"Không ngờ hai người chúng ta gặp nhau nhanh như vậy, tiểu tử."

Thác Bạt Phá Nhạc nhếch miệng cười, mắt lộ ra bất thiện.

Thiên Nhạc chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, liền tiến lên xem xét khí tài trên sân khấu, căn bản không để ý tới hắn.

Nhưng thái độ coi thường không coi ai ra gì như vậy cũng khiến Thác Bạt Phá Nhạc càng không vui vài phần.

"Nhóc con, ngươi phách lối quá nhỉ?"

Thiên Nhạc vẫn không phản ứng hắn.

Thác Bạt Phá Nhạc khẽ híp mắt, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết đang cau mày đứng trên đài từ xa, cười không có ý tốt mở miệng.

"So với những nữ tử thế tục, độc tu cảnh giới Niết Bàn có phải dễ chịu hơn không? Ngược lại ta rất chờ mong."

Động tác của Thiên Nhạc dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn đối phương, hai mắt lạnh như băng tới cực điểm.

Nhìn thấy đôi mắt vô cùng lạnh lùng của thiếu niên kia, trong lòng Thác Bạt Phá Nhạc không khỏi giật mình.

Phản ứng lại hắn chỉ là một võ giả hạ tam cảnh, mà Thẩm An Tại ở đó lại không làm chỗ dựa cho hắn, hắn lại cười lạnh.

"Thực tức giận? Tức giận cũng vô dụng, Linh Phù sơn ngươi ở Bắc Đạo vực ta xem như là tông môn bất nhập lưu, sư phụ ngươi mặc dù có chút bản lĩnh, chẳng lẽ còn dám chạy đến Bắc Đạo vực của ta gây sự?"

"Ở toàn bộ Bắc Đạo vực, Thác Bạt gia tộc của chúng ta chính là gia tộc cường đại nhất, cho dù là Long Tộc trưởng cũng không dám làm càn trước mặt gia gia ta, huống chi là sư phụ ngươi?"

"Huống hồ… chỉ là vui đùa với sư tỷ của ngươi mà thôi, lại không lấy mạng nàng, sư phụ ngươi khẳng định biết nặng nhẹ."

Dường như càng nói hắn càng hưng phấn.

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

Đối với loại bối cảnh thiên phú cao như Tiêu Cảnh Tuyết lại không phải cực phẩm, cường thế đặc biệt, hắn còn chưa bao giờ thử qua.

Thiên Nhạc cúi đầu, không nói một lời bắt đầu quan sát khôi lỗi đồ.

Thấy hắn không nói lời nào, Thác Bạt Phá Nhạc càng cho rằng đối phương sợ, cười ha ha bắt đầu chuẩn bị.

Trên khán đài, Tô Lưu Ly nhìn thấy đối thủ của Thiên Nhạc lại là người của Thác Bạt gia, lông mày không khỏi chau lên, có chút mong đợi.

Nàng cũng muốn nhìn xem, dưới sự dạy bảo của Thẩm An Tại, trình độ luyện khí của Thiên Nhạc đến cùng là đạt đến trình độ nào, có thể đánh bại thiếu chủ của Thác Bạt gia hay không.

"Các ngươi cố ý sắp xếp tiểu gia hỏa này và người của Thác Bạt gia thành một tổ?"

Huyền Vu nhíu mày, nhìn thoáng qua hai người bên cạnh.

Đoan Mộc Khung bất đắc dĩ buông tay: "Điểm Thương huynh yêu cầu, ta cũng không có biện pháp."

"Thực lực Thác Bạt Phá Nhạc là đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng nói về Đoán Tạo Thuật chỉ có thể là trình độ thượng lưu, nếu là đồ đệ Thẩm tiểu tử, thắng hắn không khó." Long Cửu Cực mở miệng.

"Ngươi an bài như vậy, e là có mục đích khác?"

Huyền Vu lại liếc mắt nhìn hắn mở miệng.

Người trước ngượng ngùng cười một tiếng, không nói gì.

Hắn thật sự có tư tâm.

Bất luận là dược đạo hay là kiếm đạo, Thẩm An Tại đều rất tinh thông, có lẽ đồ đệ của hắn ở trên luyện khí này, cũng có thể cho hắn chút kinh hỉ.

Đương nhiên tiền đề là hắn có tự tin có thể bảo đảm an toàn cho hai tiểu gia hỏa này.

"Trận đấu bắt đầu, giới hạn bốn canh giờ!"

Theo trọng tài bắt đầu tính thời gian, mọi người bắt đầu bận rộn, không phải quan sát tài liệu phía trên, thì chính là đặt

bản đồ khôi lỗi.

Không ít người đều mặt mày ủ rũ.

“Đại hội Luyện Khí năm nay sao lại khó như vậy, hôm qua chỉ so pháp môn rèn luyện thì thôi, hôm nay lại so với luyện khôi?!”

“Đúng vậy, ta khẳng định xong đời rồi, cho tới bây giờ chưa luyện qua khôi lỗi, không biết cọc gỗ có tính không?”

“Ai… coi như là luyện tay một chút đi!”

Giữa những tiếng than thở liên tiếp này, Thiên Nhạc đã vươn tay ra.

Xuy xuy!

Một ngọn lửa màu lam từ từ bốc lên, bao bọc toàn bộ vật liệu trên đài.

“Tiểu tử này điên rồi sao, tài liệu chỉ có một phần, mới qua bao lâu, đã trực tiếp bắt đầu luyện chế rồi?”

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

chương 349 Đột nhiên có dị tượng nước lửa.

“Phỏng chừng là cam chịu, không trông chờ chính mình có thể thắng.”

Dưới âm thanh nghi vấn này, Thiên Nhạc mắt điếc tai ngơ, mà tay kia giơ lên, linh nguyên trong cơ thể điên cuồng phun trào, dựa theo một pháp môn đặc thù nào đó vận chuyển.

Sau một khắc, Nhạn Thu, Cố Giang Lai đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời mây, trong lòng rung động.

Leng keng…

Dưới tầng mây cuồn cuộn, mây đỏ vạn trượng như nước chảy róc rách hạ xuống, hóa thành sông dài hội tụ tới tay trái

cao ngất của thiếu niên áo xám.

Ngọn lửa ôn hòa như nước, nước không rễ mãnh liệt như lửa. Hai loại vật chất trăm năm khó thấy này vậy mà giờ phút này đều hiện ra trong tay Thiên Nhạc.

“Đây… đây là cái gì!?”

“Thiên địa dị tượng, tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào, dùng phương pháp rèn gì mà khiến thiên địa xuất hiện dị tượng!”

Trên khán đài, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đứng dậy.

Nếu chỉ muốn thắng Thác Bạt Phá Nhạc kia, rõ ràng còn có phương pháp khác để lựa chọn.

Không phải là căn dặn qua để cho hắn khiêm tốn một chút sao, vì sao vừa lên tới liền vận dụng Tụ linh chi pháp mạnh nhất trong ba mươi sáu trọng cổ pháp, lại còn nháo ra động tĩnh lớn như vậy?

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

Chương một

“Hừ, phô trương thanh thế!”

Thác Bạt Phá Nhạc trước mắt cũng bị dị tượng đột nhiên xuất hiện làm cho kinh sợ một chút, nhưng hắn cũng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, hừ lạnh rồi tiếp tục luyện chế.

“Xem ra Thác Bạt Phá Nhạc kia đã nói gì làm cho Thiên Nhạc tiểu tử nổi giận rồi.”

Long Cửu Cực khẽ nhíu mày, vừa rồi bọn họ cũng không chú ý nghe.

“Còn có thể là cái gì chứ, phương thức luyện công của gia tộc Thác Bạt vốn là tà môn, người bình thường mà coi trọng Tụ Dương Thủ Nguyên, hết lần này tới lần khác nhà bọn họ ngược lại, không những đi trên con đường âm dương hòa hợp mà còn đi theo đối tượng cảnh giới, thiên phú càng cao thì lợi ích của bọn họ lại càng lớn.”

“Nếu không phải là thật sự không tổn hại đến tính mạng, thì phương pháp này có khác gì tà công?”

Huyền Vu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút không vui, nhìn chủ ý bên cạnh của Thác Bạt gia mở miệng.

“Theo ta thấy, nhi tử của ngươi nói năng lỗ mãng với sư tỷ của hắn ngay trước mặt tiểu tử kia đúng không?”

Gia chủ Thác Bạt tộc cười ha ha: “Tiểu nhi bất hảo khiến các vị chê cười rồi, nhưng những người hòa thuận như hắn đều cam tâm tình nguyện, có lẽ vài ngày nữa Tiêu cô nương sẽ trở thành con rể của Thác Bạt gia ta cũng không chừng.”

Mặc dù ngoài miệng hắn nói những lời bất hảo, nhưng ánh mắt lãnh đạm, lại không có chút áy náy nào.

“Hừ, hay cho cam tâm tình nguyện liếc nhìn toàn bộ Bắc Đạo vực, quyền thế của gia tộc Thác Bạt ngươi đặt ở đó, cho dù nhi tử của ngươi mạnh nhất thì ai dám nói không phải?”

Tô Lưu Ly lạnh giọng mở miệng, giọng điệu không vui.

“Họ Thác Bạt, ta nói cho ngươi biết, Linh Phù sơn cùng Linh cảnh của ta có chút duyên phận, nhi tử này của ngươi nếu dám xằng bậy, cũng đừng trách lão tử ta giết người.”

âm thanh mang theo một chút lạnh lẽo vang lên, Long Cửu Cực buông hồ lô rượu bên khóe miệng xuống, lạnh nhạt nhìn về phía Thác Bạt gia bên kia.

Người sau nhíu mày có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù nghe Thẩm An Tại lần trước giúp Linh cảnh, nhưng có thể khiến Long Cửu Cực nói đến mức này, đúng là khiến người ta bất ngờ.

Nếu như vậy… thì phải ước thúc con trai của mình một chút mới được.

Nếu không một mình Thẩm An Tại có lẽ không sợ, lại thêm một cái Linh cảnh thì phải ước lượng.

“Ha ha ha, không nói chuyện này, Nhạn Thu huynh lại không nói rồi. Chẳng lẽ là kẻ lạ do tiểu tử Thiên Nhạc dẫn tới cũng đã nghe thấy?”

Gia chủ Thác Bạt gia cười lúng túng mấy tiếng, dẫn dắt đề tài vào dị tượng kia.

Mọi người lúc này mới phát hiện Nhạn Thu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào dị tượng mây đỏ trên bầu trời.

“Chẳng lẽ Nhạn Thu huynh nhận ra thuật rèn mà tiểu gia hỏa này thi triển?”

Đoan Mộc Khung cũng dâng lên lòng hiếu kỳ.

Nghe bọn họ hỏi thăm, Nhạn Thu mới hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt.

“Nếu ta nhớ không lầm, thuật này tên là Càn Khôn Hóa Vật, là bí mật thiên địa môn bất truyền của đệ nhất đại tông luyện khí ngàn năm trước. Nghe đồn phương pháp này có thể tụ thiên hồn địa phách, chính là vô thượng chi quyết, vượt xa phương pháp uẩn linh của Nhạn Hồi sơn ta!”

Chương một

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lại là bí thuật thất truyền từ ngàn năm trước, hơn nữa lai lịch còn lớn hơn chuông chiều cổ kia nhiều!

Ánh mắt Tô Lưu Ly cũng lấp lóe, có chút kinh nghi.

"Cái gọi là thiên lập địa địa ngục, thương khung hóa thủy hậu thổ làm hỏa, pháp này lại có thể dẫn thiên thủy địa hỏa tương trợ!"

Nàng nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết trên khán đài, mạch suy nghĩ bắt đầu dâng trào trong lòng.

Không nghĩ tới… Tên Thẩm An Tại kia lại dạy bí truyền như thế cho Thiên Nhạc, xem ra hắn thật sự rất quan tâm đến đồ đệ của mình.

Chỉ cần hiển lộ tài nghệ cao siêu như thế, chỉ sợ sẽ dẫn tới không ít người ngấp nghé.

Nàng khẽ nhíu mày, quan sát bốn phía.

Quả nhiên, một ít tán tu thực lực tương đối mạnh khi nhìn thấy thiên địa dị tượng này, ánh mắt trở nên cực nóng.

Phương pháp này còn khiến bọn họ động lòng hơn Chung Mộ Cổ sáng kia.

So với những thế lực đại tông tộc kia, đám tán tu này càng cần chú ý hơn.

Dù sao việc giết người đoạt bảo bọn họ cũng làm nhiều rồi, hơn nữa bốn biển là nhà, hành tung bất định, cũng không sợ kẻ thù ngồi xổm trước cửa.

Nhưng có Long Cửu Cực và Huyền Vu ở đây, chắc có lẽ không có vấn đề gì.

…

Mà ở vòng thứ hai Đại hội Luyện Khí, bên trong một khu rừng u ám ở ngoài Cố Tây thành.

"Họ Trương kia, ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, dùng Truyền âm phù lừa bọn họ ra khỏi thành buổi tối, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Một lão giả đầu trọc sắc mặt hung ác nham hiểm, nhìn chằm chằm vào hắn thanh niên toàn thân đầy máu bị khóa hai tay, hai chân co quắp ngã xuống đất.

"Lưu lão gia tử, Lưu gia ngươi ở Bắc Đạo vực tốt xấu gì cũng là gia tộc lưu nhị lưu, dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy không sợ bị người ta vô sỉ sao?"

Trương Nhất Triết miệng mũi chảy máu, yếu ớt mở miệng.

"Không hổ thẹn?"

"Con của ta và cháu trai đều chết cả rồi, ta còn để ý những thứ này!?"

Lão già đầu trọc tiến lên đá một cước mãnh liệt.

Bịch!

Trương Nhất Triết ngửa đầu ra sau, cả người trượt ra ngoài hung hăng đâm vào trên một thân cây.

"Phi…"

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

Hắn phun ra một tiếng răng vỡ, miệng đầy máu.

"Lưu lão gia tử, ta khuyên ngươi đừng nghĩ quẩn, Thẩm phong chủ…"

"Bớt nói nhảm đi!"

Bịch!

Lão giả đầu trọc căn bản không nghe lời hắn, một cước dẫm lên trên ngực hắn.

Rặc rặc rặc!

Thanh âm xương ngực vỡ vụn vang lên. Sắc mặt Trương Nhất Triết đỏ lên, mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy hai mắt đã dần tối đen.

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại truyền âm nói với bọn họ, buổi tối sẽ ra khỏi thành tìm ngươi!"

Lão già đầu trọc ánh mắt âm tàn, "Vì hai cái người không quan trọng đã mất đi mạng sống của mình, ngươi cảm thấy rất đáng giá?"

Trương Nhất Triết nhìn hắn, nhếch miệng cười.

"Vậy cuối cùng ta cũng nói cho đệ biết một lần."

Hắn gằn từng chữ một.

"Không, có thể, có thể!"

Ba chữ xong, sắc mặt lão giả đầu trọc khó coi không gì sánh được.

Không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà cam nguyện bồi thường tính mạng của mình vì hai người không thân không cố nhân.

Ngu xuẩn, cực kỳ ngu xuẩn!

"Ngươi thật ra là trọng tình trọng nghĩa, nhưng ta nghe nói tam đệ tử của Thanh Vân phong là người bạc tình bạc nghĩa, không biết hắn nếu như nhìn thấy bộ dạng ngươi cận kề cái chết, có áy náy tự trách hay không?"

Lão giả đầu trọc lộ ra một nụ cười lạnh: "Không bằng chúng ta rửa mắt mà nhìn, nhìn xem ngươi không tiếc bồi thường tính mạng cũng không muốn bán đứng người, có đáng giá ngươi làm như vậy không?"

“Ngươi muốn làm gì?” Trương Nhất Triết nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn.

Sau một khắc, lão giả đầu trọc hừ lạnh một tiếng, lấy ra một khối thủy tinh, sau đó…

Xoẹt xoẹt!

Hắn giẫm mạnh lồng ngực Trương Nhất Triết, cứng rắn nắm lấy tay y, hung hăng xé một cái.

“A!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết quanh quẩn trong núi rừng, làm kinh động vô số chim chóc.

“Tiểu tạp chủng, nếu không muốn hắn chết thì một khắc đi một mình ra ngoài thành. Nhớ kỹ, là một người!”

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

chương 350 Càn Khôn hóa vật…

“Cứ hơn một khắc đồng hồ, ta sẽ xé hắn một cái tay chân, nếu đến lúc đó còn có người khác theo ta tới hoặc là ngươi âm thầm thông tri ai, ngươi có thể nhìn thấy chỉ có thi thể gia hỏa này thôi!”

Lão giả đầu trọc vừa nói chuyện vừa thôi động thủy tinh, mở ra một bức họa hình ảnh.

Trong hình ảnh, cánh tay phải Trương Nhất Triết rỗng tuếch, máu tươi chảy ra cuồn cuộn, biểu lộ vặn vẹo dữ tợn vì thống khổ.

Mặc dù như thế, hắn cố nén đau nhức kịch liệt run rẩy mở miệng.

“Đừng… đến!”

…

(Chậc: Quốc khánh vui vẻ! Tất cả mọi người thả bao lâu nghỉ?)

Nhà tiểu thuyết cung cấp toàn bộ tiểu thuyết đẹp đẽ cho các bạn đọc nhiều chữ, nếu như ngài thích bản trạm, xin chia sẻ cho các thư hữu nhiều hơn!

Nếu như cô cảm thấy Huyên đồ nhi đừng hoảng hốt, vi sư ở chỗ này! Lời tiểu thuyết Huyên Huyên rất đặc sắc, xin hảo hữu chia sẻ tiểu viện mạng cho cô, Tạ Tạ ủng hộ!

[khấu mạng trong quyển sách: [[x3.Phòng cấp. Không nói đến nó 3612)

Chương 344: Cũng nên cho một lí do

Tô Tần nhìn thấy hai người vậy mà nguyện ý đi theo mình đi gặp trang chủ, cũng có chút kinh ngạc.

Vấn đề lớn nhất của chuyến đi này không phải là Trương Nhất Triết mà là nữ tử trước mặt này.

Nhưng cũng tốt, tránh cho nàng phải phí thêm miệng lưỡi.

"Mời hai vị qua bên này."

Tô Tần duỗi tay ra.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, mang theo Thiên Nhạc rời đi theo nàng

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, Thiên Nhạc bỗng nhiên quay đầu.

Hắn nhìn Trương Nhất Triết vẫn đang đứng tại chỗ, thiếu niên lạnh lùng không giao tiếp với người khác giờ phút này nhẹ giọng mở miệng.

"Bảo trọng."

Trương Nhất Triết, Tiêu Cảnh Tuyết đều giật mình.

Người trước vội vàng chắp tay đáp lại: "Thiên Nhạc tiểu huynh đệ cũng vậy, bảo trọng nhiều hơn."

Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, đi theo Tiêu Cảnh Tuyết ra ngoài, không quay đầu lại nữa.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Trương Nhất Triết không khỏi hoảng hốt, luôn cảm thấy thiếu niên áo xám này có chút quen thuộc.

Nhưng lại không nhớ ra được.

Thẳng đến khi hắn thấy, dưới màn đêm, ngón tay Thiên Nhạc nhẹ nhàng gõ không khí.

Giờ khắc này, tên ăn mày mù trong trí nhớ tương hợp với bóng lưng thiếu niên áo xám trước mắt, khiến hắn vỗ ót.

"Không ngờ lại là… hắn ư!?"

Trương Nhất Triết kinh ngạc nhìn con đường dưới màn đêm, chưa lấy lại tinh thần.

Hắn chẳng thể ngờ, tên ăn mày ưa thích nằm sấp trên đầu tường nghe lén người khác rèn sắt. Bây giờ vậy mà biến hóa nhanh chóng, trở thành môn nhân Thanh Vân phong, là đệ tử thứ ba dưới trướng Thẩm Phong chủ!

Có thể gọi đây là… cá chép vượt Long Môn.

"Rất tốt, rất tốt."

Sau khi kịp phản ứng, Trương Nhất Triết nở nụ cười.

Khó trách, khó trách mình ngẫu nhiên nhờ người của Thiết đường trở về hỗ trợ nhìn xem, người được nhờ lại nói đã tìm hồi lâu cũng không tìm được tên ăn mày mù kia.

Vốn cho rằng hắn đã không ở trên đời này rồi, vì chuyện này mà hắn còn thở dài thật lâu.

"Tiểu gia hỏa, Thẩm phong chủ là sư phụ tốt, ngươi nhất định phải hiếu kính thật tốt…"

Hắn nhìn màn đêm thâm trầm, tự lẩm bẩm.

"Ta không có vận khí tốt như vậy, nếu như có thể, thật ra ta cũng từng nghĩ qua cuộc sống tiêu sái thúc ngựa giang hồ."

Trương Nhất Triết lắc đầu cười một tiếng, rời khỏi nơi đây.

“Tiền cũng tích góp được không sai biệt lắm, chờ Đại hội Luyện Khí chấm dứt sẽ mua một chút Tụ Địa đan đột phá trung tam cảnh, sau đó từ bỏ sự vụ Thiết đường, tìm một cô nương tốt, tìm một cảnh núi sông mỹ hảo an ổn hết đời!”

…

Trên đường, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Thiên Nhạc bên cạnh, có chút kỳ quái.

Nhìn ra được, từ lúc đến đây, sư đệ mình đã không hề lạnh lùng với Trương Nhất Triết.

Thiết đường…

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết chợt sáng chợt tối, sau khi suy nghĩ hồi lâu trong đầu.

Cuối cùng nhớ ra lúc trước sư phụ từng nói về lai lịch của Thiên Nhạc, nghe nói lúc ở Thiết đường có người rất chăm sóc tiểu sư đệ nhà mình.

Chẳng lẽ người kia chính là đường chủ Thiết đường của Cố Tây thành hiện tại?

Nghĩ cũng chỉ có khả năng này, nếu không cũng không cách nào giải thích vì sao tiểu sư đệ lại không xa lạ với Trương đường chủ.

Từ chuyện vừa rồi mà nói, Trương Nhất Triết này đúng là người tốt.

Trong thế giới hỗn tạp này, người như hắn không nhiều.

“Tiêu Quận chúa hình như đã đoán trước nhà ta sẽ phái người tới tìm ngài?”

Tô Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người, mở miệng hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười: “Chắc chắn sẽ có người đến tìm thôi, chỉ là không ngờ người của Thần Hỏa sơn trang đến nhanh như vậy.”

Ánh mắt Tô Tần lóe lên.

Quả nhiên là cố ý!

Có thể nắm giữ cổ pháp kia, đương nhiên Thiên Nhạc cũng tinh thông thuật rèn luyện cơ bản khác, căn bản không cần phô trương.

“Gia chủ ở ngay phía trước chờ hai vị.”

Đi đến trước một biệt viện, Tô Tần ngừng bước chân.

“Làm phiền.”

Tiêu Cảnh Tuyết lễ phép gật đầu, dẫn theo Thiên Nhạc cất bước.

Gian biệt viện này rất lịch sự tao nhã, bên trong có hòn non bộ nước chảy, đình viện thủy tạ.

Một mỹ phụ mặc áo dài màu đỏ lửa đang ngồi trong đình, cẩn thận chà lau một vòng ngọc màu đỏ nhạt.

“Vãn bối Tiêu Cảnh Tuyết, đây là Thiên Nhạc, sư đệ vãn bối, bái kiến Tô tiền bối.”

“Không cần đa lễ, ngồi đi.”

Tô Lưu Ly mỉm cười, ngẩng đầu ra hiệu.

Khi đến gần, nàng thấy vẻ mặt lạnh như băng của Thiên Nhạc, lông mi không khỏi run rẩy.

Giống, nét giữa lông mày có chút giống.

Nhưng… quá lạnh.

Lạnh lẽo không giống người bình thường.

Khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến một đứa trẻ vốn ngây thơ hồn nhiên biến thành bộ dạng này.

Thấy được ánh mắt của nàng, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết hiểu rõ, thức thời không mở miệng quấy rầy.

"Thẩm An Tại… Hắn đối với ngươi tốt chứ?"

Thật lâu sau, Tô Lưu Ly mới nhẹ giọng mở miệng, đặt vòng ngọc trong tay lên trên bàn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Thiên Nhạc bị hỏi một đằng trả lời một nẻo, giọng điệu lạnh như băng.

"Ta là trang chủ Thần Hỏa sơn trang, là tiền bối mà ngươi nên tôn kính, ngươi dám dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với ta?"

Trên mặt Tô Lưu Ly lộ vẻ không vui, dường như không hài lòng với thái độ của hắn.

"Người ta tôn kính chỉ có ba người."

"Ba người nào?"

"Sư phụ, sư tỷ, sư huynh."

Sau khi Thiên Nhạc nói xong, Tô Lưu Ly không khỏi lắc đầu nở nụ cười.

"Cái gọi là thiên địa thân sư, ngươi ngay cả phụ mẫu cũng không tính tôn kính à?"

Thiên Nhạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đẹp ửng đỏ của Tô Lưu Ly, lạnh giọng mở miệng.

"Bọn họ không xứng."

Nàng ngẩn ra, nhíu mày mở miệng: "Ngươi có oán khí rất lớn với bọn họ?"

Thiên Nhạc nhìn nàng một cái, trực tiếp ngậm miệng không nói, đứng sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết.

"Tô trang chủ thật có lỗi, sư đệ nhà ta không thích ăn nói, nếu ngài có gì muốn hỏi, có thể hỏi vãn bối."

Tô Lưu Ly nhẹ nhàng gật đầu, hít sâu một hơi rồi đứng lên, ngắm nhìn sao trong màn đêm.

"Kỳ thật ta không có gì muốn hỏi, mục đích các ngươi đến Bắc Đạo vực ta cũng rõ ràng, nếu như ta nói ta muốn các ngươi bây giờ trở về luôn, nếu không sẽ nhốt các ngươi ở chỗ này, mãi đến khi Đại hội Luyện Khí kết thúc, các ngươi sẽ như thế nào?"

"Cũng phải cho một lý do."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn bóng hình xinh đẹp như lửa như lửa dưới ánh trăng.

"Lý do chính là phương pháp rèn luyện của tiểu sư đệ ngươi sẽ khiến người khác ngấp nghé, là vì sự an toàn của hắn."

Nghe câu trả lời này, Tiêu Cảnh Tuyết cười lắc đầu.

"Tô tiền bối và sư đệ nhà ta không thân chẳng quen, đến cùng là vì an toàn của hắn, hay là cũng thèm muốn phương pháp luyện khí của hắn?"

"Làm càn!"

Tô Lưu Ly đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt đầy tức giận.

Rẹt!

Trong tay Thiên Nhạc lập tức xuất hiện một thanh trường đao, ngăn trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết, mũi đao chỉ thẳng về

phía trước, ánh mắt mang theo sát ý.

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của thiếu niên, Tô Lưu Ly thất thần, tức giận trong lòng tan đi.

"Tiểu sư đệ, không được vô lễ."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng quát lớn, lúc này Thiên Nhạc mới buông trường đao xuống, nhưng hàn ý trong mắt vẫn không tiêu tan.

"Thật có lỗi, là ta thất thố."

Tô Lưu Ly lại xoay người, thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng.

"Ngươi yên tâm, ai cũng có khả năng ra tay với sư đệ của ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không, ta chỉ vì tốt cho hắn."

"Vẫn là câu nói đó, Tô gia chủ nói những lời này, dù sao cũng phải cho một lý do… đủ để cho vãn bối tin ngài, lý do ngài sẽ không làm tổn thương hắn."

"Lý do…"

Ánh mắt nàng lóe lên, lắc lắc đầu.

"Không có lý do, nếu các ngươi không nguyện ý trở về vậy ở chỗ này đợi Đại hội Luyện Khí kết thúc, ta sẽ tự đưa các ngươi trở về Linh Phù sơn."

"Như vậy à…"

Tiêu Cảnh Tuyết gật gật đầu, đứng dậy.

"Vậy xin lỗi nhé, tiểu sư đệ, đi thôi."

"Tuy ngươi đã vào cảnh giới Niết Bàn, nhưng ta muốn giữ hai ngươi lại cũng rất dễ dàng, hà tất gì phải tự chuốc lấy khổ."

Tô Lưu Ly nhíu mày.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thiên Nhạc đi ra khỏi đình, đặt chân lên nền gạch xanh.

Nàng không quay đầu lại, chỉ đứng tại chỗ nhẹ giọng mở miệng.

"Gia sư có mệnh, lần này đến là giúp tiểu sư đệ tìm người nhà, trừ phi người nhà của hắn thừa nhận không còn quan hệ gì với hắn, nếu không, thứ cho vãn bối không thể đánh đường hồi phủ hoặc là cam nguyện bị giam cầm ở đây."

Nàng hơi hơi quay đầu lại, đối diện với Tô Lưu Ly đang đứng ở trong đình, ngữ khí bình thản.

"Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong chính là vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ, trước khi đạt được mục đích, dù có chết cũng sẽ chết trên con đường truy tìm mục đích, cho nên nếu như ngài muốn giữ lại, vậy thì hãy chuẩn bị thật tốt để lưu lại thi thể của hai người chúng ta."

"Ngươi…"

Chứng kiến độc văn trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết dần dần nổi lên, cùng với đao thế lẫm liệt toàn thân Thiên Nhạc, sắc mặt Tô Lưu Ly không khỏi hơi trầm xuống.

Hai người này… vì sao lại bướng bỉnh như vậy?

Sao cứ muốn để tất cả mọi chuyện trở nên rõ ràng như vậy?

…

Chương 345: Vòng tay dị vật

Nhìn cảnh Thiên Nhạc rút đao, khuôn mặt lạnh lùng, trong lòng Tô Lưu Ly có cảm giác không thể nói ra lời.

Nàng rất muốn nói hết tất cả mọi thứ, nhưng lại không cách nào làm được.

Nếu tiểu gia hỏa này biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, có lẽ hắn sẽ làm ra chuyện ngốc gì đó.

Nếu như hắn không có cảm tình gì với song thân, không bằng cứ như vậy cũng tốt, ít nhất không để cho hắn bị liên lụy thêm.

Thế lực Thiên gia… không phải là thế lực mà người giới này có thể chống lại.

Cho dù là Phong chủ Thanh Vân phong trong truyền thuyết, sợ cũng vô kế khả thi.

Thay vì liên lụy càng rộng, không bằng để cho hắn sớm chặt đứt ý niệm này trong đầu.

“Các ngươi đã khăng khăng muốn đi, vậy ta tha cho các ngươi.”

Sắc mặt Tô Lưu Ly dần dần lạnh nhạt, nàng vung tay áo.

Vòng tay hỏa ngọc trên bàn bay lên trời, bay về phía Thiên Nhạc.

“Vòng tay này cất kỹ, ngươi cũng không cần nghĩ đến việc đi tìm phụ thân của ngươi, hắn sớm đã chết.”

Thiên Nhạc ngẩn ra, nhìn chiếc vòng tay trong tay, nhất thời không nói gì.

Chết rồi?

Phụ thân của mình… không phải là người cầm quyền của Thiên gia, cường giả Xung Hư cảnh ư?

“Chết như thế nào?”

“Tẩu hỏa nhập ma, bị ta trấn sát.”

Giọng điệu của Tô Lưu Ly rất bình tĩnh, giống như đang nói sự thật.

“Vòng tay này là di vật của hắn, chờ ngươi mạnh lên, nếu như muốn tìm phụ thân ta báo thù cho ngươi, ta sẽ chờ ngươi bất cứ lúc nào.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, muốn nhìn ra điều gì từ trên mặt Tô Lưu Ly.

Nhưng một cường giả Xung Hư cảnh sống hơn trăm năm, mặt không chút thay đổi khiến người ta khó có thể suy đoán.

Nghe được tin phụ thân mình chết, Thiên Nhạc nhất thời quên mất phản ứng, kinh ngạc nhìn vòng ngọc trong tay.

“Ngươi không cần bịa chuyện lừa gạt ta, chân tướng làm sao ta tự đi tìm.”

Thiên Nhạc lạnh giọng mở miệng.

“Không phải nói láo, thật sự phụ thân ngươi đã chết rồi. Nếu không tại sao gia chủ hiện tại của Thiên gia không phải là phụ thân ngươi? Tại sao ban đầu hắn lại hủy hai mắt ngươi? Cũng bởi vì lúc ấy hắn đã xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Lưu Ly tiếp tục thản nhiên mở miệng.

Hết thảy đều có vẻ hơi gượng ép, nhưng tựa hồ lại làm cho người ta tìm không ra vấn đề.

Nhận thấy Thiên Nhạc cúi đầu không nói, Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên mở miệng.

"Tiền bối, chỉ dựa vào đôi câu của người, vãn bối hai ta thật khó có thể tin được."

Dường như Tô Lưu Ly đã đoán trước bọn họ sẽ nói như vậy, một tay vung lên.

Vòng tay hỏa ngọc của Thiên Nhạc bay lên trời, ánh lửa sáng rực lên, hóa thành một quầng sáng.

Hình chiếu bên trong là một người trung niên tóc tai bù xù, gương mặt bù xù khiến người ta nhìn mà há hốc, mà cả người đầy sát khí khiến người khác phải kinh hãi.

Khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, dường như cách màn sáng nhìn chằm chằm vào hai người Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết.

Ánh mắt kia tràn ngập bạo ngược, sát phạt, khát máu!

Tràn đầy thú tính, đã không còn một nét người.

Tiêu Cảnh Tuyết kinh hãi trong lòng, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

"Đây là hình ảnh năm đó khi hắn tẩu hỏa nhập ma, nếu các ngươi còn không tin, có thể đi tìm sư phụ các ngươi đến điều tra xem cảnh này có phải là giả hay không."

"Tiểu sư đệ…"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng nhìn thiếu niên bên cạnh.

Người sau trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Không cần."

Vòng tay hỏa ngọc tản đi hào quang, một lần nữa rơi vào trong tay của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tô Lưu Ly, ánh mắt bình tĩnh.

“Bất kể là thật hay giả, ta đều sẽ tiếp tục tham gia Đại hội Luyện Khí, trong tương lai một ngày nào đó sẽ bước lên Thần Hoả Sơn Trang, khiêu chiến linh khí Nguyệt Vô Khuyết đệ nhất thiên hạ.”

“Vì sao?” Ánh mắt Tô Lưu Ly lóe lên.

Thiên Nhạc không trả lời nàng, mà nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

“Sư tỷ, chúng ta về thôi.”

“Được.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, chắp tay chào Tô Lưu Ly, mang theo thiếu niên rời khỏi khoảng sân này.

Nhìn hai người biến mất ở bên ngoài, đôi mi thanh tú của Tô Lưu Ly nhíu chặt, thở dài một tiếng.

“Lúc ấy ta ở giữa núi rừng chứng kiến các ngươi sinh hạ đứa trẻ này, hai người các ngươi truy đuổi ta suốt một tháng muốn xóa ký ức của ta, chẳng lẽ chuyện mẫu tử nhận nhau này lại không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

Trong lúc nàng thở dài, ở một góc tối bên cạnh, một lão giả mặc áo bào màu vàng, đầu tóc tái nhợt hiện lên trong hư không.

Không phải ai khác, chính là Hà Bất Ngữ của Đông Linh vực.

“Biết càng nhiều, sẽ chỉ làm hắn khó chịu hơn, Quan Tinh chỉ cho thời gian mười lăm năm, hiện tại chỉ còn lại có bốn năm, nếu như trong vòng bốn năm hắn không hủy được Nguyệt Vô Khuyết, ta sẽ tự động thủ.”

Hà Bất Ngữ trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: “Thế nhân đều nói Nguyệt Vô Khuyết là linh khí đệ nhất thiên hạ,

nhưng thật ra Nguyệt Vô Khuyết và Xích Lưu Ly là tín vật mà các ngươi tặng cho nhau.”

“Linh khí bổn nguyên một khi bị phá hủy, hắn sẽ triệt để mất mạng, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì mà phải đến như vậy?”

“Có thể chết dưới tay nhi tử của mình, Quan Tinh có lẽ cũng không tiếc.”

Tô Lưu Ly buồn bã cười, cũng không giải thích, mà xoay người lại mở miệng với hắn: “Giúp ta làm một chuyện, Thiên giai phù bảo mà ngươi muốn, ta luyện cho ngươi.”

“Nói đi.”

“Nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ, người Thiên gia sẽ lập tức tới tìm bọn họ. Ngươi bảo vệ hai người bọn họ, nói cho bọn họ biết năm đó có người của Thiên gia nhúng tay, ngàn vạn lần đừng để hắn có liên quan tới Thiên gia.”

“Vì sao vừa rồi ngươi không tự nói?” Hà Bất Ngữ nhíu mày.

“Nếu không phải thân cũng chẳng quen, ta nói có nhiều hơn nữa bọn họ cũng sẽ không tin, mà ngươi lại có tầng quan hệ với Vu Chính Nguyên, bọn họ hẳn là sẽ giảm bớt chút cảnh giác.”

Hà Bất Ngữ chần chờ một lát, sau đó mới chậm rãi gật đầu, “Được rồi, vừa vặn ta cũng cảm thấy rất hứng thú với người của Linh Phù sơn.”

Lời nói vừa ra, hắn liền biến mất không thấy gì nữa, ở chỗ cũ chỉ lưu lại một đạo phù lục dần dần dung nhập hư không.

Nhìn hắn cứ thế biến mất, Tô Lưu Ly thở dài một tiếng.

Có Phù tôn từng danh chấn thiên hạ che chở, hẳn là có thể bảo vệ hai tiểu gia hỏa kia không có việc gì.

…

Bên ngoài, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc rời đi, đi trên đường phố người đến người đi.

“Sư tỷ, cầm lấy.”

Thiên Nhạc cầm vòng tay đưa ra.

“Sao vậy?” Tiêu Cảnh Tuyết nghi hoặc.

“Không cần, cho ngươi.” Thiên Nhạc mặt không biểu cảm.

“Đây là di vật của phụ thân ngươi, sư tỷ sao có thể lấy được chứ?”

“Vậy liền ném đi.”

Thiên Nhạc giơ tay ném vòng tay về phía xa.

“Đừng…”

Tiêu Cảnh Tuyết cả kinh, vội vã giơ tay hút vòng tay lại.

Nhìn thấy ánh mắt sư đệ nhà mình lạnh lùng, nàng mới thở dài, thu vòng tay vào.

“Vậy sư tỷ cứ tạm thời giúp ngươi thu lấy, chờ khi nào ngươi muốn, tùy thời tìm đến sư tỷ lấy về.”

Nàng cầm lấy vòng tay tỉ mỉ quan sát một lát, lại nhìn không ra môn đạo gì, chỉ biết tay nghề của người rèn cực kỳ tinh xảo, quỷ phủ thần công.

“Sư đệ, vòng tay này là của Thiên gia chủ lưu lại, có khác biệt gì không?”

Tiêu Cảnh Tuyết có chút hiếu kỳ, nhưng nàng không phải Luyện Khí Sư, cũng không nhìn ra manh mối.

Thiên Nhạc dừng lại một chút rồi lắc đầu: “Không phải, chỉ là vòng tay bình thường thôi.”

Tiêu Cảnh Tuyết hồ nghi nhìn hắn một cái, không suy nghĩ nhiều, yên tâm cất vòng tay vào nhẫn trữ vật.

"Có đói bụng không? Sư tỷ dẫn ngươi đi ăn đồ ăn?"

"Sư tỷ có đói không?"

"Không đói bụng."

"Vậy ta cũng không đói bụng."

"Phụt, tiểu sư đệ, nếu ngươi đi theo đại sư huynh, nhất định sẽ đói bụng."

Tiêu Cảnh Tuyết cưng chiều lại bất đắc dĩ gật đầu Thiên Nhạc một cái, cười dịu dàng.

"Vì sao?" Thiên Nhạc nghi hoặc.

"Bởi vì hai người các ngươi đều là kẻ ngốc."

Thiên Nhạc trừng mắt nhìn, có chút không rõ.

"Đi thôi, sư tỷ dẫn ngươi đi ăn đồ ngon."

Tiêu Cảnh Tuyết cười sửa sang tóc thiếu niên, dẫn hắn đi về phía một đầu phố khác.

…

Chương 346: Thiên Cương xuất hiện

Cố Tây thành có một tửu lâu tên là Ngũ Vị hiên, cho dù là bóng đêm thâm trầm thì nơi đây cũng không có bàn trống.

"Quả thật giống như giới thiệu trước đây của Trương đường chủ, rất có phong vị. Sư phụ bọn họ hẳn là sẽ thích ăn."

Tiêu Cảnh Tuyết vừa theo thói quen gắp thức ăn cho Thiên Nhạc, vừa nhẹ giọng nói, đồng thời dự định chờ sau này có thời gian, sẽ lôi sư phụ sư huynh tới đây ăn uống chơi.

Bỗng nhiên, nàng hơi nhíu mày, luôn cảm giác hình như có ánh mắt đang âm thầm theo dõi bên này.

Nàng tìm khắp bốn phía nhưng không phát hiện được gì.

Mà một bàn cạnh cửa sổ, còn có một lão đầu mũi đỏ lôi thôi đang ngồi, tóc tai lộn xộn.

Có điều hắn cũng không nhìn hai người Tiêu Cảnh Tuyết mà cứ cắm một miếng thịt vào miệng, miệng đầy dầu mỡ, giống như ăn mày nhiều ngày chưa từng ăn uống vậy.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đây không phải lão già đi theo bên cạnh Đoan Mộc Khung đường chủ ban ngày sao?

Nhưng ánh mắt âm thầm lại không phải của hắn.

Sắc mặt nàng có chút ngưng trọng, trong lòng suy đoán người trong bóng tối có phải đang nhắm tới phương pháp rèn luyện cổ của tiểu sư đệ nhà mình hay không.

"Tiểu sư đệ ăn no chưa?"

Nhận thấy vẻ nghiêm túc trong mắt sư tỷ, Thiên Nhạc buông đũa gật gật đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười xoa xoa đầu hắn, đặt tiền cơm xuống rồi dẫn hắn rời khỏi tửu lâu.

Đến khi hai người rời đi, lão đầu lôi thôi ngồi cạnh cửa sổ mới ngẩng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó lòng không còn phân tâm, tiếp tục há to mồm ăn uống.

Rất nhanh, hai người rời khỏi quán rượu, càng đi càng nhíu mày.

Bởi vì dòng người rất thưa thớt về phía đường dẫn ra khách điếm, cho nên càng về sau không có một bóng người.

Màn đêm buông xuống, cuối ngã tư đường có một trung niên đứng ở nơi xa, cái bóng được kéo rất dài dưới ánh trăng.

"Các hạ là ai?"

Tiêu Cảnh Tuyết che chở cho Thiên Nhạc phía sau lưng, sắc mặt thoáng nghiêm túc.

Bởi vì nàng phát hiện, chính mình lại nhìn không thấu tu vi của người trước mặt kia!

Trung niên chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt đã đặt lên người Thiên Nhạc, khóe miệng lộ ra một nụ cười tự cho là mình hiền lành.

"Tiểu chất, nhiều năm không gặp, không nhận ra Nhị thúc ngươi hả?"

Lúc nói chuyện, hắn tiến lên một bước ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt âm đức bên dưới cái bóng kia.

Không ai khác, chính là gia chủ Thiên gia hiện tại, Thiên Cương!

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, mà Thiên Nhạc đi ra từ sau lưng nàng, chăm chú nhìn người trung niên trước mắt.

Trong ấn tượng mơ hồ của hắn, nhị thúc của mình cũng không phải là một người hiền lành, quan hệ giữa phụ thân và hắn luôn luôn không tốt lắm.

"Thế nào, thúc chất ta và ngươi vất vả lắm mới gặp được nhau, thậm chí ngươi còn không chịu gọi ta một tiếng Nhị thúc?"

Thiên Cương cười mở miệng, ánh mắt lấp lóe, "Ngươi có biết những năm này ngươi mất tích, Nhị thúc lo lắng thế nào không, chỉ thiếu mỗi việc lục tìm toàn bộ Thiên Huyền đại lục."

"Thế nhưng trời cao không phụ người có tâm, ngược lại đã làm phiền Tiêu cô nương không ngại vất vả, đưa tiểu chất này tới đây."

Hắn vừa nói, vừa cất bước đưa tay về phía trước.

"Tới, tiểu chất, đi cùng nhị thúc nào."

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhìn về phía Thiên Nhạc.

Người sau trầm mặc rồi mở miệng: "Phụ thân ta có phải đã chết thật hay không?"

Thiên Cương sửng sốt: "Ai nói cho ngươi hắn đã chết?"

Thấy hai người đều không nói gì, hắn mới lắc đầu phủ định.

"Đừng nghe người bên ngoài nói bậy. Phụ thân ngươi ở Thiên gia rất tốt, về nhà cùng Nhị thúc. Cha con hai người các ngươi liền có thể đoàn tụ."

Thấy hắn càng đi càng gần, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, nhận thấy Thiên Nhạc có chút ý động, liền ngăn cản hắn trước.

Nàng đã quen nhìn hai mặt nhân tính, luôn cảm thấy người trước mắt lòng dạ rất sâu, trong nụ cười giấu đao, không đáng tín nhiệm.

"Thật có lỗi, sư đệ này của ta còn có sư mệnh trong người, tạm thời không đi được, không bằng làm phiền tiền bối thông báo một tiếng cho Thiên Quan Tinh tiền bối, để hắn tự tới một chuyến, thế nào?"

Ý cười trên khóe miệng Thiên Cương dần dần tán đi: "Hắn có thương tích trong người, không dễ bôn ba, Tiêu cô nương cảnh giác như thế, chẳng lẽ cảm thấy ta sẽ hại chất tử của mình sao?"

"Vãn bối không nói như vậy, nhưng bây giờ quả thật sư đệ của ta không đi được, nếu không hoàn thành Đại hội Luyện Khí này, sợ là sư phụ ta sẽ trách tội, không bằng tiền bối đi Thanh Vân phong thương nghị với sư phụ ta một chút?"

Tiêu Cảnh Tuyết không kiêu ngạo không tự ti, trong lời có ẩn ý.

Nhắc tới Thẩm An Tại, sắc mặt Thiên Cương có chút lạnh thêm vài phần.

"Như thế nào, hắn là người Thiên gia ta, ta đến đưa hắn về, Thanh Vân phong các ngươi cũng muốn nhúng tay vào, không khỏi có chút không thể nói được không phải sao?"

"Nếu như thật sự khó xử, ngươi có thể tự trở về bẩm báo sư tôn của ngươi, bảo hắn đến Thiên gia tìm ta là được."

Thiên Cương lạnh lùng mở miệng, uy áp Xung Hư cảnh đỉnh phong dần dần hiển lộ.

Hiển nhiên, hắn là dự định cưỡng ép mang đi Thiên Nhạc.

Uy áp cường đại bao phủ, Tiêu Cảnh Tuyết khó thở, cổ trắng nõn nhanh chóng lan tràn độc ban, hai con ngươi hiện

lên màu tím.

Nhưng mà sau một khắc, con ngươi nàng hơi co lại, trong lòng kinh hô không có khả năng.

Từng sợi khói độc tiêu tán cách thân Thiên Cương ba thước, ánh mắt hắn đạm mạc.

"Vô hình vô chất, thần hồn chi độc, độc công này của ngươi thật hiếm thấy, chẳng qua tu vi hơi thấp."

"Bất thanh vô tức muốn hạ độc, Thẩm An Tại dạy các ngươi kính trọng trưởng bối như vậy à?"

Thiên Cương hừ lạnh một tiếng, mắt lộ ra vẻ không vui.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết, cắn răng mở miệng.

"Sư phụ dạy chính là kính người, ngươi thân là trưởng bối muốn ỷ vào tu vi mạnh mẽ mang đi tiểu sư đệ của ta, có được xem là việc trưởng bối làm không?"

"Tiểu chất của ta hôm nay thể hiện pháp môn rèn luyện cổ xưa, người thèm khát tài nghệ này của hắn đếm không hết. Ngươi chỉ là một tu sĩ Niết Bàn, sẽ không bảo vệ được hắn chu toàn, giao hắn cho ta mới là thượng sách."

"Tại sao ta lại cảm thấy ngươi muốn đưa tiểu sư đệ này đi, là có nguyên nhân khác?"

Tiêu Cảnh Tuyết không lùi lại dù chỉ một bước.

"Sư tỷ, ta đi theo hắn."

Bỗng nhiên, Thiên Nhạc mở miệng.

Người trước nhíu mày, mà Thiên Cương thì khóe miệng lộ ra ý cười, uy áp Xung Hư cảnh tán đi.

"Vậy mới đúng chứ, đi thôi, cùng Nhị thúc về nhà gặp phụ thân ngươi, hai phụ tử ngươi đã nhiều năm không gặp, có lẽ

hắn sẽ rất vui vẻ.”

Thiên Nhạc áy náy nhìn thoáng qua sư tỷ, sau đó cất bước.

“Đứng lại.”

Nhưng mới bước được một bước, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Cảnh Tuyết đã vang lên.

“Trừ phi hôm nay gia chủ Thiên Quan Tinh đích thân đến đây, nếu không ngươi không được đi đâu cả.”

Giọng nói của nàng chứa vẻ không thể nghi ngờ.

Từ khi nói chuyện với Tô Lưu Ly, không khó đoán ra, chuyện năm đó chắc chắn không đơn giản như vậy, trước khi ẩn tình trong đó còn chưa rõ ràng, Thiên Nhạc đi với ai cũng không an toàn.

Nhìn thấy sư tỷ tức giận, Thiên Nhạc nhíu mày, có chút do dự.

Hắn do dự không phải là lựa chọn giữa Thanh Vân phong cùng phụ thân, mà là đang suy nghĩ nếu mình không đi, lỡ như sư tỷ đánh nhau với Nhị thúc thì làm sao bây giờ?

Sắc mặt Thiên Cương lạnh xuống, một bước phóng ra, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Thiên Nhạc.

Nhưng mà ngay lúc hắn chuẩn bị cưỡng ép mang Thiên Nhạc đi thì đầu ngõ hẻm bỗng nhiên truyền đến một tiếng ợ như sấm rền.

“Ợ~ “

Hắn nhíu mày lại, quay đầu nhìn lại.

Một lão giả lôi thôi đang cầm theo một bầu rượu, nắm một cây tăm xỉa răng, thất tha thất thểu đi ra từ trong ngõ nhỏ.

“Là ngươi?”

Sắc mặt Thiên Cương trầm xuống.

"Người đã là người cắm nửa đoạn thân thể vào đất, ngươi cũng có mặt mũi đi bắt nạt hai tiểu oa nhi?"

Long Cửu Cực thuận tay hất tăm xỉa răng ra ngoài.

Hưu!

Con ngươi Thiên Cương mãnh liệt co rút lại, nháy mắt thoát thân lui về phía sau.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân hắn nổi lên một tầng ánh sáng màu trắng.

Đương!

Cây tăm gỗ đánh lên người hắn, vậy mà bộc phát ra một trận âm thanh chói tai giống như kim loại đánh vào nhau.

Tuy nhiên trong nháy mắt, que răng trực tiếp hóa thành bột mịn, mà ánh trắng bên ngoài thân Thiên Cương quả thực không bị tổn thương chút nào.

Thấy cảnh này, Thiên Cương nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười.

"Đại danh đỉnh đỉnh Điểm Thương Kiếm tiên Long Cửu Cực, xem ra nhiều năm không xuất kiếm, kiếm khí đã lùi lại không ít?"

"Ồ, thật sao?"

Long Cửu Cực không cho là đúng, vẫn tự rót một ngụm rượu.

Ngay sau đó, Thiên Cương biến sắc.

Màn sáng trắng bị cây tăm kia đánh trúng rõ ràng đã xuất hiện một điểm đen, điểm đen này nhanh chóng lan tràn như vô số con rết lan ra xung quanh thân thể hắn.

Là độc!

...

Chương 347: Năm đó nghe đồn

“Phệ Hồn Cổ…”

Thiên Cương nhíu mày, ánh trắng quanh thân như rắn lột xác, tiêu tán, sau đó khí tức bản thân hắn nội liễm, cả người hoàn toàn phong bế.

Những độc tố kia như là không thể nào xâm nhập vào, đành hóa thành hư vô.

“Đại danh đỉnh đỉnh Điểm Thương Kiếm tiên chẳng lẽ cũng thèm muốn phương pháp rèn luyện trên người của tiểu chất ta hay sao?”

Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, nghiêm túc quan sát bốn phía.

Phệ Hồn Cổ cũng không phải là loại độc bình thường, chính là một trong những độc cổ sở trường nhất của Huyền Vu.

Cổ độc này xuất hiện, chứng tỏ rất có thể Huyền Vu đang ở phụ cận.

Long Cửu Cực vểnh tai, vẻ mặt lười biếng.

“Lão nhân ta không có hứng thú với đồ của luyện khí sư, chẳng qua ngược lại là thật cảm thấy hứng thú đối với hai tiểu gia hỏa này, cũng không thể để cho ngươi bắt đi.”

Dứt lời hời hợt, thần sắc Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đều căng thẳng.

Một tên Thiên Cương đã đủ khó đối phó, không nghĩ tới lão đầu trước mắt lại là Điểm Thương Kiếm tiên đứng đầu danh sách Kiếm tiên!

Hai người xuất hiện, sự tình tựa hồ có chút khó giải quyết.

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc.

Dựa vào một cường giả Niết Bàn như mình, e rằng chuyện hôm nay khó mà xử lý.

"Bắt người?"

Thiên Cương nhíu mày, "Ta mang cháu mình về nhà chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm sao vào trong miệng ngươi liền biến thành bắt đi?"

"Chậc, không nghe tiểu cô nương nhà người ta nói, nàng không yên tâm giao sư đệ cho ngươi sao, nếu ngươi muốn dẫn người đi, gọi Thiên Quan Tinh tự tới."

"Xem ra ngươi nhất định phải nhúng tay vào chuyện của Thiên gia ta?"

Sắc mặt của Thiên Cương rất khó coi.

"Lão nhân đã lâu không hoạt động gân cốt rồi, hôm nay thật hiếm có cơ hội đánh một hồi cùng đại danh đỉnh đỉnh Phong Linh Tôn Giả, cũng không biết Phong Linh Thuật của ngươi có thể phong được kiếm khí lão đầu tử ta dưỡng mấy chục năm hay không?"

Long Cửu Cực duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh mắt say khướt dần trở nên sắc bén hơn.

Một cỗ phong duệ chi khí làm lòng người kinh hãi khuếch tán ra, trực tiếp làm tim mọi người ở đây đập nhanh không thôi.

Ánh mắt Thiên Cương trầm xuống.

Quả nhiên như mình nghĩ, cứ như vậy mang Thiên Nhạc đi là không đơn giản như vậy.

Long Cửu Cực và Huyền Vu chỗ tối tạm thời không nói, chỉ cần đánh nhau, chỉ sợ mấy hơi thở, kết quả là mấy lão gia hỏa Đoan Mộc Khung, Tô Lưu Ly và Nhạn Thu đều sẽ chạy tới.

Xem ra chỉ có thể dựa theo một kế hoạch khác mà làm, trừ phi tiểu súc sinh Thiên Nhạc kia tự rời đi, nếu không muốn dẫn hắn đi sợ rằng có chút khó khăn.

Nghĩ đến đây, hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đợi sau khi hắn đi rồi, ánh mắt lợi hại của Long Cửu Cực mới chậm rãi tản đi, lại khôi phục đục ngầu như trước.

Tuy một người đi, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết vẫn ôm chặt sư đệ nhà mình ở phía sau, ngưng trọng nhìn chằm chằm lão đầu lôi thôi ở trước ngõ nhỏ.

Rõ ràng so với Thiên Cương, cường giả trước mắt thân là Kiếm tiên càng khó đối phó hơn.

Nhìn ra nàng căng thẳng, Long Cửu Cực cười ha ha, thay một bộ mặt hiền lành.

"Tiểu nha đầu, đừng khẩn trương, sư phụ ngươi có ân với ta, ta sẽ không hại các ngươi."

Lời này vừa nói ra, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, và Thiên Nhạc liếc nhau.

"Xin hỏi tiền bối… có thể nói rõ hơn không?"

Thấy nàng còn có chút cảnh giác, Long Cửu Cực mỉm cười lắc đầu không ngừng.

"Nếu không có sư phụ ngươi, sợ là Linh thể của đồ nhi kia đã sớm tản đi rồi. Lúc trước hắn đã giúp Linh cảnh của ta, xem

như là ân nhân của toàn bộ Linh cảnh chúng ta.”

“Đồ nhi?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, sau đó kinh ngạc mở miệng: “Ngài là sư phụ của Bách Lý tiền bối?”

“Đúng vậy.”

Long Cửu Cực mỉm cười gật đầu.

Nói đến nước này, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Điểm Thương Kiếm tiên đúng là người của Long tộc, nếu có thể dạy dỗ ra loại đệ tử chính khí lẫm liệt như Bách Lý Nhất Kiếm, thì phẩm tính người sư phụ sao có thể kém?

“Hóa ra là Long tiền bối, vãn bối nhị đệ tử Thanh Vân phong Tiêu Cảnh Tuyết, bái kiến tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết kịp phản ứng, nhanh chóng hành lễ.

Phía sau, Thiên Nhạc cũng học theo.

“Thanh Vân phong Thiên Nhạc, bái kiến tiền bối.”

Long Cửu Cực cười ha ha: “Không cần đa lễ, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, cứ đi theo ta.”

Đợi ba người rời đi, ở một chỗ tối, trong hư không ba động, có vài đạo phù văn hiển hiện.

Hà Bất Ngữ, thân hình từ trong đó bước ra, hắn sờ sờ cằm chậc chậc mở miệng: “Thiên Cương tiểu tử kia không khỏi quá nóng vội rồi, chuyện hôm nay sợ khiến cho hai tiểu tử kia cảnh giác, sẽ không dễ dàng giao thiệp cùng Thiên gia.”

“Không nghĩ tới họ Long vậy mà cũng qua tham gia vũng nước đục này, cũng không cần lão phu ra tay nữa.”

Lẩm bẩm tự nói, hắn duỗi lưng một cái, lần nữa trốn vào hư không.

“Nhàn rỗi không có việc gì, nghe hát một lát đi…”

…

Trong một khoảng sân vắng vẻ se lạnh.

“Những ngày này, hai tiểu gia hỏa các ngươi ở chỗ này nghỉ chân đi, ban ngày ta đưa các ngươi đi tham gia đại hội.”

Long Cửu Cực mở cửa sân, mang theo hai người tiến vào.

Nhìn về phía gian nhà có vẻ không đứng đắn, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ hành lễ: “Đa tạ tiền bối.”

“Ngồi đi.”

Long Cửu Cực chỉ mấy cái ghế trong viện, nhìn bọn họ ngồi xuống rồi mới mở miệng.

“Tới tham gia Đại hội Luyện Khí này là do sư phụ các ngươi sai bảo?”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu: “Nhưng chỉ là thứ yếu, sư phụ có ý định muốn ta tới hỗ trợ tìm người nhà của tiểu sư đệ, nhưng bây giờ xem ra bên Thiên gia… chắc là có biến cố gì rồi?”

“Thiên gia à…” Long Cửu Cực sờ cằm, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Tiền bối biết?” Thiên Nhạc nhíu mày hỏi.

“Hơi hiểu một chút, năm đó thanh danh của phụ thân ngươi ở Luyện Khí giới cực kỳ vang dội, ngoại trừ Tô Lưu Ly của Thần Hỏa sơn trang, không ai có thể sánh được.”

Long Cửu Cực nói xong, chân mày dần dần nhăn lại: “Chỉ là vào khoảng thời gian sáu năm trước, ta nghe Đoan Mộc Khung nói Thiên Quan Tinh tẩu hỏa nhập ma, sau đó lại không có tin tức, sợ là đã…”

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Nhạc, lời còn chưa nói hết.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, liếc mắt nhìn sang Thiên Nhạc.

Ngay cả Long Lão Kiếm tiên cũng nói như vậy, chẳng lẽ Tô Lưu Ly thật sự không lừa hai người bọn họ, Thiên Quan Tinh tẩu hỏa nhập ma, lại bị nàng trấn sát?

Nhưng vì sao Thiên Chương dám nói Thiên Quan Tinh không chết, còn ở trong Thiên gia?

"Về phần hắn tẩu hỏa nhập ma như thế nào, trước mắt còn chưa có tin tức chính xác. Nhưng theo người của Thiên gia nói, hắn vì tạo ra linh khí có thể thắng được linh khí đệ nhất thiên hạ, Nguyệt Vô Khuyết mà dùng cấm thuật gì đó, mới khiến cho hắn có kết cục như vậy, đúng hay giả thì chúng ta không biết rõ."

Long Cửu Cực lắc đầu.

"Vậy tiền bối Thiên Quan Tinh và Tô trang chủ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhân cơ hội này, vội mở miệng hỏi thăm.

"Quan hệ không rõ ràng, hai người thường xuyên phân cao thấp trong luyện khí, bộ dạng đối thủ một mất một còn, nhưng nhớ kỹ có một lần Tô Lưu Ly bị một độc tu Tây Hoang vực đuổi giết, ngược lại là Thiên Quan Tinh mạo hiểm nguy nan mà giải vây, về sau hai người liền biến mất trong một thời gian rất lâu."

"Sau khi xuất hiện lại thì có Nguyệt Vô Khuyết và Xích Lưu Ly nổi tiếng thiên hạ, hai người bọn họ, một người trở thành gia chủ Thiên gia, một người thành trang chủ Thần Hỏa sơn trang."

Nói xong, Long Cửu Cực chợt nhớ tới điều gì, nhìn qua Thiên Nhạc.

“Suy nghĩ kỹ theo hướng này, cũng có chút ý tứ, lúc trước thời điểm Thiên Quan Tinh trở về Thiên gia, nghe nói còn ôm một nam hài.”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên.

Không hề nghi ngờ, nam hài kia chính là Thiên Nhạc.

Nếu như Long lão Kiếm tiên nói đều là chuyện thật, vậy Tô Lưu Ly cơ bản xác định là mẹ đẻ của tiểu sư đệ nhà mình.

Chỉ là vì sao nàng không muốn mở miệng nhận nhau?

…

Chương 348: Người tinh thông uẩn linh luyện khôi

Trong đó rốt cuộc là có ẩn tình gì, có thể khiến chuyện phát triển đến tình trạng bây giờ?

Thiên Nhạc trầm mặc thật lâu, sau đó mới lạnh giọng mở miệng.

"Chuyện này đã không còn quan trọng nữa, ta chỉ muốn hoàn thành Đại hội Luyện Khí, không làm sư phụ mất mặt, sau đó mới tìm cơ hội đi Thần Hỏa sơn trang, khiêu chiến đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Khuyết."

Nghe nói như vậy, ánh mắt Long Cửu Cực lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngươi muốn khiêu chiến linh khí đệ nhất thiên hạ?"

Thiên Nhạc gật đầu.

"Đã qua nhiều năm như vậy rồi, từ khi Tô Lưu Ly nói mình rèn được linh khí đệ nhất thiên hạ, trong thiên hạ không biết bao nhiêu Luyện khí sư đều đi khiêu chiến, nhưng lại không thành công."

Long Cửu Cực lắc đầu mở miệng: "Mà theo lời chính miệng Tô Lưu Ly nói, linh khí có thể miễn cưỡng chống lại Nguyệt Vô Khuyết, chỉ có Xích Lưu Ly trong tay Thiên Quan Tinh, cũng chính miệng thừa nhận đó là linh khí đứng thứ hai trong thiên hạ."

"Vậy linh khí kia bây giờ ở đâu?"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút tò mò.

Mà không biết vì sao, Thiên Nhạc lại nhìn nàng một cái.

“Không biết. Theo Thiên Quan Tỉnh tẩu hỏa nhập ma mất tích, Xích Lưu Ly cũng không thấy đâu. Thậm chí ngoại trừ nghe nói qua một ít lời đồn ngoài miệng, dường như căn bản không ai gặp qua bộ dáng thật sự của Linh Khí đó. Có người nói là thương, có người nói là kiếm, đến mức nói nó là khiên đều có.”

“Thậm chí lúc ấy còn có hai vị Luyện Khí Sư nổi danh đánh nhau, ai cũng nói mình đã tự đi Thiên gia khiêu chiến với Xích Lưu Ly, lời nói của mình không thể giả được.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy mắt lộ vẻ suy tư, nhẹ giọng nói: “Liệu có khả năng nào đó chính là Xích Lưu Ly có thể tùy ý biến ảo ngoại hình hay không?”

“Thật ra cũng có lời đồn này, thế nhưng sau khi Thiên Quan Tinh mất tích, đã không có ai chân chính nhìn thấy nó nữa.”

Long Cửu Cực vuốt râu, nhìn về phía Thiên Nhạc.

“Tiểu gia hỏa, bây giờ ngươi là luyện khí sư mấy phẩm?”

“Lục phẩm.” Giọng nói của Thiên Nhạc rất bình tĩnh.

Người trước lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết.

“Ngươi là luyện dược sư mấy phẩm?”

“Vãn bối bất tài, còn mới thất phẩm.”

Tiêu Cảnh Tuyết khiêm tốn mở miệng.

Long Cửu Cực nghe vậy trên mặt nở nụ cười khổ.

Hay lắm, một luyện khí sư cấp sáu, một luyện dược sư cấp bảy.

Tuổi của hai đứa nhỏ này cộng lại còn chưa đến năm mươi tuổi nhỉ?

Không đúng không đúng, không nên luận tuổi tác của bọn họ, nên luận thời gian bọn họ bái nhập Thanh Vân phong.

Hình như là… một người ba năm, một người hai năm?

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Thẩm An Tại đã dạy ra hai yêu nghiệt có thể xưng là đứng đầu trong cùng thế hệ?!

À, không chỉ hai người, trước đó còn có một tên ngốc Mộ Dung Thiên.

"Ta thật không biết trong đầu sư phụ các ngươi chứa cái gì, kiếm đạo, dược đạo, luyện khí chi đạo, chẳng lẽ không có thứ gì là sư phụ các ngươi không biết hay sao?"

Long Cửu Cực kỳ bất đắc dĩ.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, trong lòng hơi cảm thấy tự hào.

"Chẳng qua nếu là đệ tử Thẩm tiểu tử, tương lai nói không chừng thật có một ngày có thể chế tạo ra linh khí siêu việt Nguyệt Vô Khuyết, lão nhân ta rất chờ mong nhìn thấy ngày đó."

Long Cửu Cực cười ha ha, mở miệng cổ vũ đồng thời nâng hồ lô lên cho uống một ngụm rượu.

"Long Điểm Thương!!"

"Có phải ngươi trộm đi Phệ Hồn cổ của ta không!"

Đúng lúc này, âm thanh tức giận của một nữ tử bén nhọn vang lên từ bên ngoài viện.

"Phụt…"

Long Cửu Cực phun ra một ngụm rượu, quay đầu bỏ chạy.

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Một mỹ phụ mặc áo tím, tóc bạc trên người theo gió phiêu diêu đột nhiên xuất hiện ở giữa sân, mặt lộ vẻ giận dữ.

Nàng tiến lên một chút liền tóm được lỗ tai Long Cửu Cực rón ra rón rén chuẩn bị chạy khỏi.

"Lão bất tử, lần này sao không dùng Càn Nguyên kiếm của ngươi bỏ chạy, lần trước ngươi trộm Túy Tiên Nhưỡng của ta không phải chạy nhanh lắm sao?"

"Ai ui da, nhẹ tay chút, ngươi nhẹ tay chút!"

Long Cửu Cực đau đến nhe răng trợn mắt, mặt đỏ tới mang tai.

Tiêu Cảnh Tuyết há to miệng, thoáng cái không kịp phản ứng, lão già bị véo tai trước mặt chính là đường đường Điểm Thương Kiếm tiên thật sao.

Thì ra độc hắn vừa rồi dùng để bức lui Thiên Cương, là lấy trộm từ Huyền Vu… Ừm… Lấy ra à?

Huyền Vu không hề e dè bên cạnh còn có hai vãn bối, xách theo lỗ tai Long Cửu Cực, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Trả cổ lại cho ta!"

"Không có…"

"Để đâu rồi?"

"Ách… Dùng rồi." Long Cửu Cực cười khà khà khà.

Huyền Vu nhíu mày: "Dùng cái nào?"

"Thiên Cương, tên kia muốn cứng rắn với hai tiểu tử này, ta dọa hắn sợ bỏ đi."

Huyền Vu nghe vậy nhìn chằm chằm lão đầu lôi thôi trước mắt, đánh giá trên dưới, lông mày dần dần nhíu sâu thêm vài phần.

“Ngươi trộm độc của ta là vì điều này? Kiếm của ngươi đâu?”

Bị hỏi đến việc này, ánh mắt Long Cửu Cực chớp lên, cười làm lành nói: “Kiếm đâu có tác dụng tốt bằng độc của ngươi, đây không phải là kinh nghiệm khi còn trẻ đã chính diện đấu với người ta, nên dùng âm chiêu sao…”

Huyền Vu nhìn chòng chọc vào hắn, dường như muốn nhìn ra chút gì đó từ trên người hắn.

Nàng buông lỏng cánh tay bóp lỗ tai của hắn ra, nhíu mày nói: “Lần này gặp mặt, ngươi so với trước kia tựa hồ không giống nhau.”

“Phí lời, nhiều năm không gặp, có chút biến hóa không phải rất bình thường sao?”

“Nhiều năm trước ngươi đã là Xung Hư cảnh, cho dù một mực không vào Chân Tiên, cũng không đến mức biến thành bộ dáng già nua này, ngươi đến cùng muốn làm gì?”

Ngữ khí của Huyền Vu mang theo ý chất vấn.

“Đây không phải là vì tránh cho người nào đó nhất kiến chung tình đối với lão nhân ta nha…” Long Điểm Thương cười có chút không tim không phổi.

“Ngươi còn không nói thật, ta phải dùng Vấn Tâm Cổ rồi.”

Trong lúc Huyền Vu lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một con bướm nhảy múa, sắc thái sặc sỡ cực kỳ xinh đẹp.

“Đừng đừng đừng đừng, thứ này sẽ làm tổn thương thần hồn đấy, ngươi đừng có mà mò tới.”

Long Cửu Cực vội vàng lui lại một bước.

Thấy một màn này, sự hoài nghi trong mắt Huyền Vu càng tăng lên, thu hồi hồ điệp, ngữ khí lạnh lùng.

“Rốt cuộc ngươi gạt ta cái gì, ngươi là Kiếm tiên, trước kia ngươi kiếm tâm vô trần không sợ Vấn Tâm cổ.”

“Ta…”

Long Cửu Cực nhíu mày, sắc mặt không khỏi biến ảo, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Xem ra vẫn là không giấu được ngươi, ta… không còn bao nhiêu mạng nữa.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mấy người Huyền Vu và Tiêu Cảnh Tuyết đều khẽ đổi, có chút không dám tin.

“Làm sao có thể, cảnh giới Xung Hư không phải thọ nguyên ngàn năm sao, ngươi nói nhảm cái gì đó, hơn nữa thân thể của ngươi tựa hồ cũng không có gì dị thường?”

Huyền Vu nhíu mày, không quá tin tưởng.

“Ngươi không nhìn ra, là vì lúc ấy Thẩm tiểu tử giúp ta che giấu một chút, miễn cho bị người hữu tâm phát giác.”

Tiêu Cảnh Tuyết hơi ngẩn ra.

Sư phụ?

“Để ta xem một chút!”

Huyền Vu tiến lên muốn bắt lấy tay hắn, lại bị né tránh.

“Phượng Khuynh Tâm đã xem qua rồi, vô kế khả thi.”

Lông mi Huyền Vu khẽ run, tay cứng đờ ở không trung.

“Làm sao có thể…”

Phượng Khuynh Tâm cũng là luyện dược sư cửu phẩm, lại am hiểu luyện dược cứu người hơn mình, nếu ngay cả nàng cũng không có biện pháp, vậy thì chỉ sợ thật sự không còn cách nào.

“Long lão tiền bối, sư phụ ta cũng không có cách nào ư?”

Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi tiến lên dò hỏi.

“Ừm, sư phụ ngươi xác thực lợi hại, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu nguyên nhân bệnh của ta, nhưng cũng không trị tận gốc được.”

Long Cửu Cực khẽ gật đầu nhưng thần sắc không hề có vẻ đau thương, ngược lại rất là thoải mái.

“Không nói chuyện này, chúng ta nói chuyện luyện khí ngày mai đi…”

“Cho nên mục đích ngươi tới nơi này là muốn tìm người luyện chế loại khôi lỗi kia?”

Huyền Vu thấp giọng mở miệng, cắt ngang lời hắn.

Ánh mắt Long Cửu Cực lóe lên, gật đầu.

“Đúng vậy, tiểu tử kia trì hoãn tu luyện nhiều năm như vậy, cảnh giới không thể so với những người cùng thế hệ khác. Nếu lại gặp lại những người năm đó, e là khó thoát khỏi một kiếp.”

Nói xong, hắn cười cười: “Ta thật vất vả mới lừa tiểu tử kia vào thánh địa Huyền Hồ tộc nuôi dưỡng thần hồn để chạy ra đây.”

“Không thể!”

Huyền Vu lập tức từ nghiêm từ phủ định.

Long Cửu Cực cười nói: “Chớ vội phủ nhận, ta không phải muốn đi chịu chết, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ chỉ có một biện pháp này mới có thể cứu mình. Nếu tài nghệ của Luyện khí sư đã đạt tới, thì có thể niêm phong căn nguyên còn sót lại của ta, tương lai có lẽ còn có cơ hội tỉnh lại.”

“Chuyện này…” Huyền Vu nhíu mày.

Luyện khôi người sống không nói đến chính là thủ đoạn tà tu, mà bình thường đều muốn triệt để tiêu diệt nguyên thân

thần hồn để bảo đảm người luyện chế có thể thao túng tùy tâm như ý.

Nếu muốn giữ lại thần hồn, vậy khó khăn chỉ sợ thẳng tắp tăng lên. Luyện khí sư phải cực kỳ tinh thông phương pháp Uẩn Linh và phương pháp luyện khôi mới được.

Nhạn Hồi sơn là ứng cử tốt nhất, thế nhưng hắn lại không tinh thông luyện khôi.

Vì vậy suy nghĩ của Long Cửu Cực, quả là rất đơn giản, muốn thực hiện, thật sự lại cực kỳ khó khăn.

Thiên Nhạc nghe bọn họ nói chuyện, không khỏi liếc mắt nhìn sư tỷ nhà mình.

Trong ba mươi sáu tầng cổ pháp, có một tầng cổ pháp chuyên về luyện hồn uẩn linh, tên là âm Dương Tụ Mệnh.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu, ra hiệu hắn không được nói.

…

Chương 349: Dị tượng nước và lửa

“Ta không biết rốt cuộc ngươi có lừa ta hay không, nhưng ngươi thiếu nợ ta nhiều đồ vật như vậy, nếu ngươi chết, ta sẽ đi tìm đồ đệ ngươi, tìm Long tộc đòi nợ.”

Huyền Vu không thể nào phân biệt lời hắn nói là thật hay giả, chỉ đành nhìn chằm chằm hắn, mở miệng nghiêm túc từng chữ một.

“Được được được.” Long Cửu Cực bất đắc dĩ cười khổ.

Nhìn bầu không khí đặc biệt giữa hai vị tiền bối, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi lóe lên.

Dựa vào thực lực Huyền Vu tiền bối, Long lão Kiếm tiên bởi vì chuyện thọ nguyên thực lực hao tổn, sao có thể dễ dàng trộm đi Phệ Hồn Cổ từ trong tay người trước như thế chứ?

Sợ rằng nàng cố ý làm như vậy, tìm cớ để tìm người mà thôi.

“Về sau lại nói đi, tiểu nha đầu, cùng sư đệ ngươi sớm nghỉ ngơi đi, hảo hảo chuẩn bị cho đại hội ngày mai.”

Long Cửu Cực nhìn về phía hai người rồi mở miệng.

“Làm phiền tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết đứng dậy hành lễ với hai người, sau đó mang theo Thiên Nhạc tiến vào sương phòng nghỉ ngơi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Giống như hôm qua, bên trong Đạo Tràng sớm đã kín người hết chỗ.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thiên Nhạc đi tới chỗ ngồi hôm qua, mà Long Cửu Cực, Huyền Vu thì vẫn như cũ ở bên cạnh Đoan Mộc Khung.

Thiên Cương nhìn bọn họ một cái, khẽ mỉm cười gật đầu, hiền lành như trưởng bối trong nhà.

Tựa hồ hôm qua không có chuyện gì phát sinh.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn quanh bốn phía, mắt nhìn vị trí trống không bên cạnh nhíu mày.

"Trương đường chủ sao còn chưa tới?"

Thiên Nhạc lắc đầu: "Có lẽ có chuyện phải chậm trễ."

Đợi hồi lâu, mãi cho đến khi Đoan Mộc Mộc Khung lên đài nói chuyện cũng không thấy Trương Nhất Triết đi tới.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía Thiên Cương trên đài cao, trên mặt người sau thủy chung treo nụ cười như có như không, lại làm cho người ta có một loại cảm giác âm lãnh như độc xà đang ở trong bóng tối.

Nàng hơi nhíu mày, trong lòng mơ hồ dâng lên vài phần cảm giác không ổn.

"Đại hội Luyện Khí ngày thứ hai, luyện khôi!"

Trọng tài cao giọng hô quát, nhìn quét toàn trường.

"Tài liệu đã chuẩn bị xong, cần luyện chế khôi lỗi có khí huyết kinh mạch, thật giả khó phân, người đồng tổ đối chiến khôi lỗi với nhau để tiến vào vòng trong."

Theo quy tắc tỷ thí hạ xuống, người dự thi lục tục lên sân, đi tới trước bễ rèn.

"Luyện Khôi…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn sang phía Long Cửu Cực.

Hiển nhiên, đề thi Đại hội Luyện Khí lần này hắn là cố ý xác định cho Long Cửu Cực.

Hắn muốn xem xem thủ pháp của ai thích hợp luyện chế Khôi Lỗi mà hắn cần.

"Tiểu sư đệ, đi đi, không cần quá phô trương, có thể cam đoan thông qua tỷ thí là tốt rồi."

"Vâng, thưa sư tỷ."

Thiên Nhạc gật đầu, cất bước đi tới đài rèn.

Nhưng khi nhìn thấy đối thủ đang đứng trên bễ rèn, hắn lại hơi nhíu mày.

Cùng tổ với hắn không phải là người khác, mà trùng hợp là Thác Bạt gia Thác Bạt Phá Nhạc!

"Không ngờ hai người chúng ta gặp nhau nhanh như vậy, tiểu tử."

Thác Bạt Phá Nhạc nhếch miệng cười, mắt lộ ra nét bất thiện.

Thiên Nhạc chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, liền tiến lên xem xét khí tài trên sân khấu, căn bản không để ý tới hắn.

Nhưng thái độ coi thường không coi ai ra gì như vậy cũng khiến Thác Bạt Phá Nhạc càng không vui vài phần.

"Nhóc con, ngươi phách lối quá nhỉ?"

Thiên Nhạc vẫn không phản ứng hắn.

Thác Bạt Phá Nhạc khẽ híp mắt, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết đang cau mày đứng trên đài từ xa, không có ý tốt cười mở miệng.

“So với những nữ tử thế tục, độc tu cảnh giới Niết Bàn có phải dễ chịu hơn không? Ngược lại ta rất chờ mong.”

Động tác của Thiên Nhạc dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn đối phương, hai mắt lạnh như băng tới cực điểm.

Nhìn thấy đôi mắt vô cùng lạnh lùng của thiếu niên kia, trong lòng Thác Bạt Phá Nhạc không khỏi giật mình.

Phản ứng lại hắn chỉ là một võ giả hạ tam cảnh, mà Thẩm An Tại lại không có mặt để làm chỗ dựa cho hắn, hắn cười lạnh.

“Tức giận? Tức giận cũng vô dụng, Linh Phù sơn ngươi ở Bắc Đạo vực ta xem như là tông môn bất nhập lưu, sư phụ ngươi mặc dù có chút bản lĩnh, chẳng lẽ còn dám chạy đến Bắc Đạo vực của ta gây sự?”

“Ở toàn bộ Bắc Đạo vực, Thác Bạt gia tộc của chúng ta chính là gia tộc cường đại nhất, cho dù là Long Tộc trưởng cũng không dám làm càn trước mặt gia gia ta, huống chi là sư phụ ngươi?”

“Huống hồ… chỉ là vui đùa với sư tỷ của ngươi mà thôi, lại không lấy mạng nàng, sư phụ ngươi khẳng định cũng biết nặng nhẹ.”

Dường như càng nói hắn càng hưng phấn.

Đối với loại bối cảnh thiên phú cao như Tiêu Cảnh Tuyết lại còn là hạng cực phẩm, cường thế đặc biệt, hắn còn chưa bao giờ thử qua.

Thiên Nhạc cúi đầu, không nói một lời bắt đầu quan sát khôi lỗi đồ.

Thấy hắn không nói lời nào, Thác Bạt Phá Nhạc càng cho rằng đối phương sợ, cười ha ha bắt đầu chuẩn bị.

Trên khán đài, Tô Lưu Ly nhìn thấy đối thủ của Thiên Nhạc lại là người của Thác Bạt gia, lông mày không khỏi chau lên, có chút mong đợi.

Nàng cũng muốn nhìn xem, dưới sự dạy bảo của Thẩm An Tại, trình độ luyện khí của Thiên Nhạc đến cùng là đạt đến trình độ nào, có thể đánh bại thiếu chủ của Thác Bạt gia hay không.

"Các ngươi cố ý sắp xếp tiểu gia hỏa này và người của Thác Bạt gia thành một tổ?"

Huyền Vu nhíu mày, nhìn thoáng qua hai người bên cạnh.

Đoan Mộc Khung bất đắc dĩ buông tay: "Điểm Thương huynh yêu cầu, ta cũng không có biện pháp."

"Thực lực Thác Bạt Phá Nhạc là đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng nói về Đoán Tạo thuật chỉ có thể là trình độ thượng lưu, nếu là đồ đệ Thẩm tiểu tử, thắng hắn không khó." Long Cửu Cực mở miệng.

"Ngươi an bài như vậy, e là có mục đích khác?"

Huyền Vu lại liếc mắt nhìn hắn mở miệng.

Người trước ngượng ngùng cười một tiếng, không nói gì.

Hắn thật sự có tư tâm.

Bất luận là dược đạo hay là kiếm đạo, Thẩm An Tại đều rất tinh thông, có lẽ đồ đệ của hắn ở trên luyện khí đạo này, cũng có thể cho hắn chút kinh hỉ.

Đương nhiên tiền đề là hắn có tự tin có thể bảo đảm an toàn cho hai tiểu gia hỏa này.

"Trận đấu bắt đầu, giới hạn bốn canh giờ!"

Theo trọng tài bắt đầu tính thời gian, mọi người bắt đầu bận rộn, không phải quan sát tài liệu phía trên, thì chính là đặt

bản đồ khôi lỗi.

Không ít người đều mặt mày ủ rũ.

"Đại hội Luyện Khí năm nay sao lại khó như vậy, hôm qua chỉ so pháp môn rèn luyện thì thôi, hôm nay lại là luyện khôi?!"

"Đúng vậy, ta khẳng định xong đời rồi, cho tới bây giờ chưa luyện qua khôi lỗi, không biết cọc gỗ có tính không?"

"Ai… coi như là luyện tay một chút đi!"

Giữa những tiếng than thở liên tiếp này, Thiên Nhạc đã vươn tay ra.

Xuy xuy!

Một ngọn lửa màu lam từ từ bốc lên, bao bọc toàn bộ vật liệu trên đài.

"Tiểu tử này điên rồi sao, tài liệu chỉ có một phần, mới qua bao lâu, đã trực tiếp bắt đầu luyện chế rồi?"

"Phỏng chừng là cam chịu, không trông chờ chính mình có thể thắng."

Dưới âm thanh nghi vấn này, Thiên Nhạc mắt điếc tai ngơ, mà tay kia giơ lên, linh nguyên trong cơ thể điên cuồng phun trào, dựa theo một pháp môn đặc thù nào đó vận chuyển.

Sau một khắc, Nhạn Thu, Cố Giang Lai đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời mây, trong lòng rung động.

Ù…

Dưới tầng mây cuồn cuộn, ráng chiều vạn trượng như nước chảy róc rách hạ xuống, hóa thành sông dài hội tụ tới tay trái cao ngất của thiếu niên áo xám.

Ngọn lửa ôn hòa như nước, dòng nước hừng hực như lửa. Hai loại vật chất trăm năm khó thấy này vậy mà giờ phút này

đều hiện ra trong tay Thiên Nhạc.

"Đây… đây là cái gì!?"

"Thiên địa dị tượng, tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào, dùng phương pháp rèn gì mà khiến thiên địa xuất hiện dị tượng!"

Trên khán đài, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đứng dậy.

Nếu chỉ muốn thắng Thác Bạt Phá Nhạc kia, rõ ràng còn có phương pháp khác để lựa chọn.

Không phải là đã căn dặn qua hắn nên khiêm tốn một chút sao, vì sao vừa lên tới liền vận dụng Tụ Linh chi pháp mạnh nhất trong ba mươi sáu cổ pháp, lại còn nháo ra động tĩnh lớn như vậy?

Chương 350: Càn Khôn hóa vật…

“Hừ, phô trương thanh thế!”

Thác Bạt Phá Nhạc trước mắt cũng bị dị tượng đột nhiên xuất hiện làm cho kinh sợ một chút, nhưng hắn cũng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, hừ lạnh rồi tiếp tục luyện chế.

“Xem ra Thác Bạt Phá Nhạc kia đã nói gì đó làm cho Thiên Nhạc tiểu tử nổi giận rồi.”

Long Cửu Cực khẽ nhíu mày, vừa rồi bọn họ cũng không chú ý nghe.

“Còn có thể là cái gì chứ, phương thức luyện công của gia tộc Thác Bạt vốn là tà môn, người bình thường coi trọng Tụ Dương Thủ Nguyên, hết lần này tới lần khác nhà bọn họ ngược lại, không những đi trên con đường âm dương hòa hợp mà còn đi theo cảnh giới của đối tượng, thiên phú càng cao thì lợi ích của bọn họ lại càng lớn.”

“Nếu không phải là thật sự không tổn hại đến tính mạng, thì phương pháp này có khác gì tà công?”

Huyền Vu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút không vui, cố tình nhìn Thác Bạt gia bên cạnh mà mở miệng.

“Theo ta thấy, nhi tử của ngươi nói năng lỗ mãng với sư tỷ của hắn ngay trước mặt tiểu tử kia đúng không?”

Gia chủ Thác Bạt tộc cười ha ha: “Tiểu nhi bất hảo khiến các vị chê cười rồi, nhưng những người kinh qua hoà giải đều

là cam tâm tình nguyện, có lẽ vài ngày nữa Tiêu cô nương sẽ trở thành dâu của Thác Bạt gia ta cũng không chừng.”

Mặc dù ngoài miệng hắn nói những lời bất hảo, nhưng ánh mắt lãnh đạm, lại không có chút áy náy nào.

“Hừ, hay cho câu cam tâm tình nguyện, liếc nhìn toàn bộ Bắc Đạo vực, quyền thế của gia tộc Thác Bạt ngươi đặt ở đó, cho dù nhi tử của ngươi cường hành thì ai dám nói không phải?”

Tô Lưu Ly lạnh giọng mở miệng, giọng điệu không vui.

“Họ Thác Bạt, ta nói cho ngươi biết, Linh Phù sơn cùng Linh cảnh của ta có chút duyên phận, nhi tử này của ngươi nếu dám xằng bậy, cũng đừng trách lão tử ta giết người.”

âm thanh mang theo một chút lạnh lẽo vang lên, Long Cửu Cực buông hồ lô rượu bên khóe miệng xuống, lạnh nhạt nhìn về phía Thác Bạt gia bên kia.

Người sau nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù nghe Thẩm An Tại lần trước giúp Linh cảnh, nhưng có thể khiến Long Cửu Cực nói đến mức này, đúng là khiến người ta bất ngờ.

Nếu như vậy… thì phải ước thúc con trai của mình một chút mới được.

Nếu không, một mình Thẩm An Tại có lẽ không sợ, lại thêm một cái Linh cảnh thì phải ước lượng.

“Ha ha ha, không nói chuyện này, Nhạn Thu huynh lại trầm mặt rồi. Chẳng lẽ là cũng đã nghe thấy dị tượng do tiểu tử Thiên Nhạc dẫn tới?”

Gia chủ Thác Bạt gia cười lúng túng mấy tiếng, dẫn dắt đề tài về dị tượng kia.

Mọi người lúc này mới phát hiện Nhạn Thu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào dị tượng ráng chiều trên bầu trời.

"Chẳng lẽ Nhạn Thu huynh nhận ra thuật rèn mà tiểu gia hỏa này thi triển?"

Đoan Mộc Khung cũng dâng lên lòng hiếu kỳ.

Nghe bọn họ hỏi thăm, Nhạn Thu mới hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt.

"Nếu ta nhớ không lầm, thuật này tên là Càn Khôn Hóa Vật, là bí mật bất truyền của đệ nhất đại tông luyện khí ngàn năm trước, Thiên Địa môn. Nghe đồn phương pháp này có thể tụ thiên hồn địa phách, chính là vô thượng chi quyết, vượt xa phương pháp uẩn linh của Nhạn Hồi sơn ta!"

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lại là bí thuật thất truyền từ ngàn năm trước, hơn nữa lai lịch còn lớn hơn Thần Chung Mộ Cổ kia nhiều!

Ánh mắt Tô Lưu Ly cũng lấp lóe, có chút kinh nghi.

"Cái gọi là Thiên Càn Địa Khôn, thương khung hóa thủy hậu thổ làm hỏa, pháp này lại có thể dẫn thiên thủy địa hỏa tương trợ!"

Nàng nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết trên khán đài, mạch suy nghĩ bắt đầu dâng trào trong lòng.

Không nghĩ tới… tên Thẩm An Tại kia lại dạy bí truyền như thế cho Thiên Nhạc, xem ra hắn thật sự rất quan tâm đến đồ đệ của mình.

Chỉ cần hiển lộ tài nghệ cao siêu như thế, chỉ sợ sẽ dẫn tới không ít người ngấp nghé.

Nàng khẽ nhíu mày, quan sát bốn phía.

Quả nhiên, một ít tán tu thực lực tương đối mạnh khi nhìn thấy thiên địa dị tượng này, ánh mắt trở nên cực nóng.

Phương pháp này còn khiến bọn họ động lòng hơn Thần Chung Mộ Cổ kia.

So với những thế lực đại tông tộc kia, đám tán tu này càng cần chú ý hơn.

Dù sao việc giết người đoạt bảo bọn họ cũng làm nhiều rồi, hơn nữa bốn biển là nhà, hành tung bất định, cũng không sợ kẻ thù ngồi xổm trước cửa.

Nhưng có Long Cửu Cực và Huyền Vu ở đây, chắc có lẽ không có vấn đề gì.

…

Mà khi vòng thứ hai Đại hội Luyện Khí đang diễn ra, bên trong một khu rừng u ám ở ngoài Cố Tây thành.

"Họ Trương kia, ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, dùng Truyền âm phù lừa bọn họ buổi tối ra khỏi thành, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Một lão giả đầu trọc sắc mặt hung ác nham hiểm, nhìn chằm chằm vào thanh niên toàn thân đầy máu bị khóa hai tay hai chân, co quắp ngã trên đất.

"Lưu lão gia tử, Lưu gia ngươi ở Bắc Đạo vực tốt xấu gì cũng là gia tộc nhị lưu, dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy không sợ bị người ta nói vô sỉ sao?"

Trương Nhất Triết miệng mũi chảy máu, yếu ớt mở miệng.

"Vô sỉ?"

"Con trai và cháu trai của ta đều chết cả rồi, ta còn để ý những thứ này!?"

Lão già đầu trọc tiến lên đá một cước mãnh liệt.

Bịch!

Trương Nhất Triết ngửa đầu ra sau, cả người trượt ra ngoài hung hăng đâm vào trên một thân cây.

“Phi…”

Hắn phun ra một tiếng răng vỡ, miệng đầy máu.

“Lưu lão gia tử, ta khuyên ngươi đừng nghĩ quẩn, Thẩm phong chủ…”

“Bớt nói nhảm đi!”

Bịch!

Lão giả đầu trọc căn bản không nghe lời hắn, một cước dẫm lên trên ngực hắn.

Rặc rặc rặc!

Thanh âm xương ngực vỡ vụn vang lên. Sắc mặt Trương Nhất Triết đỏ lên, mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy hai mắt đã dần tối đen.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại truyền âm nói với bọn họ, buổi tối ra khỏi thành tìm ngươi!”

Lão già đầu trọc ánh mắt âm tàn, “Vì hai người không quan trọng kia mà đánh mất đi mạng sống của mình, ngươi cảm thấy đáng giá không?”

Trương Nhất Triết nhìn hắn, nhếch miệng cười.

“Vậy để ta nói cho ngươi nghe một lần cuối cùng.”

Hắn gằn từng chữ một.

“Không, nhưng, ta làm!”

Bốn chữ nói xong, sắc mặt lão giả đầu trọc khó coi không gì sánh được.

Không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà cam nguyện bồi thường tính mạng của mình vì hai người không thân không quen kia.

Ngu xuẩn, cực kỳ ngu xuẩn!

"Ngươi thật ra là trọng tình trọng nghĩa, nhưng ta nghe nói tam đệ tử của Thanh Vân phong là người bạc tình bạc nghĩa, không biết hắn nếu như nhìn thấy bộ dạng ngươi cận kề cái chết, có áy náy tự trách hay không?"

Lão giả đầu trọc lộ ra một nụ cười lạnh: "Không bằng chúng ta rửa mắt mà nhìn, nhìn xem ngươi không tiếc bồi thường tính mạng cũng không muốn bán đứng người là đáng giá hay không?"

"Ngươi muốn làm gì?" Trương Nhất Triết nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn.

Sau một khắc, lão giả đầu trọc hừ lạnh một tiếng, lấy ra một khối thủy tinh, sau đó…

Xoẹt xoẹt!

Hắn giẫm mạnh lồng ngực Trương Nhất Triết, cứng rắn nắm lấy tay hắn, hung hăng xé một cái.

"A!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết quanh quẩn trong núi rừng, làm kinh động vô số chim chóc.

"Tiểu tạp chủng, nếu không muốn hắn chết thì giờ Tý một khắc đi một mình ra ngoài thành. Nhớ kỹ, là một mình!"

"Cứ lố một khắc đồng hồ, ta sẽ xé một chi của hắn, nếu đến lúc đó còn có người khác theo ngươi tới hoặc là ngươi âm thầm thông tri ai, thứ ngươi có thể nhìn thấy chỉ còn mỗi thi thể của gia hỏa này thôi!"

Lão giả đầu trọc vừa nói chuyện vừa thôi động thủy tinh, mở ra một bức họa hình ảnh.

Trong hình ảnh, Trương Nhất Triết bị mất cánh tay phải, máu tươi chảy ra cuồn cuộn, biểu lộ vặn vẹo dữ tợn vì thống khổ.

Mặc dù như thế, hắn cố nén đau nhức kịch liệt run rẩy mở miệng.

“Đừng… đến!”

…

Chương 351: Khôi lỗi hình thành

Từng giây từng phút trôi qua, đã có không ít người lần lượt thất bại trong đạo tràng, lạnh nhạt rời sân.

Đối với bọn họ mà nói, luyện chế ra khôi lỗi phù hợp yêu cầu thực sự quá khó khăn.

Vòng khảo thí thứ hai này, sợ rằng sẽ phải quét rơi hơn phân nửa số người dự thi.

Mà giờ phút này, đại bộ phận ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người những thiên kiêu kia.

Vì chỉ có thuật pháp luyện khôi của họ mới có thể khiến mọi người chú ý, những người dự thi khác dù có miễn cưỡng luyện được cũng không có gì lạ.

Khôi lỗi nữ tử trước mặt Tô Hiểu dường như giống hệt nàng, hai con ngươi đang cháy rừng rực khiến người ta cảm thấy nóng rực.

Hiển nhiên, nàng lấy ra phương pháp Hỏa Luyện nổi tiếng của mình ra luyện.

Đoan Mộc Bất Cùng thì tỏ ra kém cỏi một chút, nhưng cũng rất tốt, chính là Đại Đoán Tạo Thuật được sáng tạo từ Đoan Mộc gia.

Mà con khôi lỗi trước mặt Thác Bạt Phá Nhạc cũng giống y như hắn, cơ bắp toàn thân lại càng tăng vọt, thoạt nhìn như một người khổng lồ nhỏ bé, cảm giác cực kì áp bách.

Theo tiếng tranh tài dần dần tiến đến hồi kết, trên sân cũng chỉ còn lại có hai người vẫn chưa luyện chế xong.

Một người là Nhạn Hồi sơn Cố Giang.

Hắn đang hết sức chăm chú, đầu đầy mồ hôi dụng tâm điêu khắc người gỗ trước mắt.

Thuật Uẩn Linh của Nhạn Hồi sơn vốn là có thể thích hợp cho Linh khí dưỡng linh, khôi lỗi cũng là một loại đồ vật nên tất nhiên là có tác dụng.

Có điều so với đao thương côn bổng, khôi lỗi hình người này hiển nhiên khó khăn hơn nhiều.

Mà Cố Giang cầm đục cùng đao khắc chậm rãi khắc ra chi tiết đường vân cho người gỗ, khi đôi mắt kia được trao cho thần thái, tròng mắt của nó như động đậy một chút.

Mà cũng là cử động này, khiến cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy giật mình, nhao nhao hoài nghi mình có phải xuất hiện ảo giác hay không.

Cái gì gọi là sinh động như thật? Là thế đấy.

Dù cho Tô Hiểu, Đoan Mộc Khung, Thác Bạt Phá Nhạc, sản phẩm của bọn họ dù có hình dáng con người như thế nào thì con rối không bị thúc dục vẫn chỉ là vật chết như cũ.

Mà con rối do Cố Giang rèn, chỉ đứng ở nơi đó, lại khiến người ta có cảm giác nó là một sinh mệnh sống động.

Thậm chí nếu hai người đều không động đậy thì căn bản khó có thể đoán được rốt cuộc ai mới là khôi lỗi.

“Không hổ là Uẩn Linh thuật của Nhạn Hồi sơn, khôi lỗi này đã được tiểu tử Cố dốc tâm tỉ mỉ khắc sâu linh tính, tương lai có thể sản sinh ra Khí Linh cũng không chừng.”

Trên khán đài, Đoan Mộc khung nhìn xem một màn này, liên tục tán thưởng mở miệng.

Không chỉ có hắn, những đại sư nổi danh Luyện Khí giới khác nhao nhao gật đầu phụ họa, kinh ngạc không thôi.

Nhạn Thu cười ha ha, mắt đầy hưởng thụ.

Nói về Uẩn Linh chi thuật, trong toàn bộ Luyện Khí giới này, Nhạn Hồi sơn của hắn vẫn có thể nói được vài câu đấy.

"Điểm Thương huynh, thế nào?"

Đoan Mộc khung quay đầu lại, nhíu mày.

Bởi vì ánh mắt của Long Cửu Cực vẫn luôn chú ý đến Thiên Nhạc kia.

Nhìn theo ánh mắt hắn, Đoan Mộc Khung lộ vẻ nghi hoặc.

Bên kia, trong lòng bàn tay thiếu niên áo xám hội tụ nước lửa, bao bọc toàn bộ luyện khí đài phía trước ở bên trong, không người có thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc đã phát sinh cái gì.

Chính bởi vì nhìn không rõ, cho nên trừ lúc dị tượng trên trời rơi xuống gây nên một đợt xôn xao, thời gian dần trôi qua, lực chú ý của mọi người lại bị đám người Tô Hiểu hấp dẫn.

Mà bây giờ, nơi đây chỉ còn lại có một người, sự chú ý của mọi người lại quay trở lại.

"Trong màn nước lửa kia, đến cùng đang phát sinh cái gì?"

"Xem không hiểu, ta cũng không dám hỏi!"

Tiếng nghị luận vang lên không dứt, Thác Bạt Phá Nhạc thấy thế không khỏi nhíu mày cười gằn.

"Ồn người thủ sủng, náo ra đại trận thế nhưng thật ra đã sớm làm hỏng tài liệu luyện chế, xấu hổ mất mặt nên mới kéo dài đến bây giờ?"

Theo tiếng trào phúng của hắn rơi xuống, Thiên Nhạc khẽ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó nắm chặt song chưởng.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Luyện Khí đài đều phát ra một trận sóng nước giống như hỏa diễm bùng lên.

Ánh sáng rực rỡ, chói mắt, che khuất tầm nhìn của mọi người, khiến ai nấy đều vô thức nhắm mắt.

Ngay khi sóng nước lui lại trong hư không, đài luyện khí lại lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Bởi vì trên đài đã xuất hiện hai thiếu niên áo xám giống nhau như đúc.

Điểm khác biệt chính là, bên phải rõ ràng linh động hơn vài phần, mà bên trái lại có chút lạnh như băng.

"Thời gian đã đến, người cùng đội, sai khiến khôi lỗi tiến lên đất trống đối chiến!"

Đúng vào lúc này, nén nhang cuối cùng cũng tắt, trọng tài cao giọng mở miệng.

"Tiểu tử, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy, chỉ là không biết con rối này của ngươi có hình dáng gì, có thực lực hay không!"

Tuy rằng Thác Bạt Phá Nhạc nhíu mày, nhưng vẫn như cũ không cho là đúng.

Khôi lỗi của hắn mặc dù không được coi là đứng đầu, thế nhưng tuyệt đối là nhất tuyệt thủy chuẩn, lại dung hợp rất nhiều pháp môn đặc biệt của Thác Bạt gia, phòng ngự rất khó phá vỡ lại có lực lượng vô cùng lớn!

"Có thực lực này hay không, đợi ta xé nát khôi lỗi của ngươi xong sẽ biết."

Thiếu niên áo xám bên phải mở miệng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Theo hắn mở miệng, ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người hắn, âm thầm đánh giá thiếu niên lạnh như băng bên trái.

Xem ra người bên phải đang nói chuyện là chân nhân, bên trái là khôi lỗi.

Sinh động như thật, thật giả khó phân biệt, trái lại có chút ý tứ, nhưng cụ thể ra sao, có thực dụng hay không thì cũng không biết.

Mà nghe thấy lời của hắn, Thác Bạt Phá Nhạc cười ha ha, mắt lộ ra vẻ khinh thường.

"Nói khoác không biết ngượng!"

Khôi Lỗi cường tráng bên cạnh hắn vừa cười to vừa bước thẳng một bước vào khu đất trống phía trước, khí thế tăng vọt.

"Nào, để ta xem xem tiểu tử ngươi rốt cuộc có bản lãnh lớn như thế nào!"

"Như ngươi mong muốn."

Thiên Nhạc bên phải tiến lên một bước, trực tiếp bước vào khoảng đất trống giằng co với khôi lỗi cường tráng kia.

Mà một màn này, cũng khiến cho mọi người tại đây sững sờ.

Cái này… không phải bản thân hắn sao?

Bản thân vào đánh với khôi lỗi?

Không đúng… chẳng lẽ người nói chuyện này vẫn luôn là khôi lỗi, mà không phải là Thiên Nhạc chân chính?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã nhanh chóng khuấy động sóng to gió lớn trong lòng mọi người.

Khôi lỗi có thể nói chuyện cũng không phải là tuyệt kỹ chưa từng có, nhưng có thể linh động như thế, thật sự là chưa từng nghe thấy!

Cho dù con rối gỗ mà Cố Giang luyện chế tuy có linh tính, nhưng vẫn khác biệt một chút về khí tức của bản thân hắn.

"Quả nhiên là thế."

Trên khán đài, các cường giả Đoan Mộc Khung, Tô Lưu Ly bừng tỉnh, gật đầu, ánh mắt lóe lên.

Từ vừa rồi bọn họ đã nhận ra sự khác biệt giữa hai người.

Thiên Nhạc bên phải tuy rằng có thể nói chuyện, nhưng ngược lại, có chút khác biệt so với tính tình của Thiên Nhạc lúc trước, mà người bên trái thủy chung không nói một lời, ánh mắt băng lãnh càng giống hắn trước kia hơn.

"Đây chính là linh tính chân chính mà thiên địa chi khí giao cho trong thời gian ngắn sao?"

Hai mắt Tô Lưu Ly híp lại, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Cái gọi là Càn Khôn Hóa Vật, tức là thu nạp thiên địa khí, tụ hợp vào trong đồ vật, khi luyện chế thành Khôi lỗi, có thể làm nó có được sinh mệnh lực và nhân cách hoá trong thời gian ngắn.

Có thể làm được chuyện như suy nghĩ, thần thái.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, vào thời khắc này, nó chính là một loại sinh mệnh.

Mà đây chính là bí quyết pháp quyết mạnh nhất của Thiên Địa Môn ngàn năm trước, có thể oai phong đứng đầu luyện khí giới!

"Chuyện này…"

Trọng tài thấy một màn này đều mộng một chút, bởi vì hắn căn bản không có cách nào phân biệt Thiên Nhạc nào là Khôi lỗi, nào là chân nhân.

Dựa theo quy định thì Khôi Lỗi phải đối chiến với nhau, Luyện Khí Sư không thể tự mình tham dự.

Cho đến tận khi thấy Đoan Mộc Khung khẽ gật đầu, hắn mới không ra tay can thiệp.

Nếu như Đường chủ không nói gì, vậy có nghĩa người ra sân thật đúng là khôi lỗi, không phải là luyện khí sư.

Chương 352: Thiếu niên thiên tài của giới luyện khí

“Hừ, phô trương thanh thế!”

Sắc mặt Thác Bạt Phá Nhạc lạnh lùng, trong lòng đã hiện lên mấy phần cảm giác không quá tốt.

Nếu như bại bởi một tiểu tử không chút danh tiếng, vậy mặt của hắn để ở đâu?

Dù thế nào, hắn cũng là yêu nghiệt đứng đầu Thiên Kiêu bảng, lại là thiếu chủ Thác Bạt gia.

Có thể thua Đoan Mộc Bất Cùng, Tô Hiểu trong luyện khí chi đạo, nhưng tuyệt đối không thể thua một tiểu tử vô danh!

“Đập nát hắn!”

Theo âm thanh hắn lạnh giọng hạ lệnh, lúc này khôi lỗi to như ngọn núi nhỏ kia tiến lên, trong tay còn xuất hiện một thanh đại đao lưng vàng.

Hai tay của hắn cầm đao bổ mạnh về phía trước, khí thế giống như khai sơn phá thác, khiến cho toàn bộ đất trống gạch xanh đều rạn nứt ra.

Không dùng bất kỳ linh khí nào, khí huyết gia trì, đã có thể làm được một điểm này, đủ để chứng minh lực lượng khôi lỗi này mạnh bao nhiêu.

Một đao đánh chết võ giả hạ tam cảnh, tuyệt đối không thành vấn đề.

Mà bản thân Thiên Nhạc chỉ là một võ giả Quy Nguyên cảnh mà thôi, đừng nói chi là khôi lỗi của hắn.

Mọi người không khỏi căng thẳng.

Nếu bình thường mà nói, Khôi Lỗi của hắn muốn ngăn một đao này lại, rất khó a!

Đối mặt với một đao dày nặng như núi kia, Thiên Nhạc Khôi Lỗi chỉ nâng một tay lên, ánh mắt bình tĩnh.

"Quá yếu."

Sóng lửa cuồn cuộn như nước từ lòng bàn tay hắn duỗi ra bay lên, hóa thành một bàn tay to lớn trực tiếp nâng đao do khôi lỗi cường tráng chặt xuống.

Khôi lỗi cường tráng dù dùng sức như thế nào cũng vô pháp phá vỡ bàn tay hỏa diễm!

"Đây là cái gì!?"

Con ngươi Thác Bạt Phá Nhạc hơi co lại, có chút kinh nghi bất định.

Không có phù văn, không có linh khí thuật pháp dao động, cũng không có tác dụng như dược khôi.

Khôi lỗi mà thằng nhóc kia vừa luyện chế ra đích thật là khí thể, nhưng ngọn lửa nóng rực lại nặng như nước biển là cái gì đây?

"Tụ địa khí âm trầm chi thủy hóa hỏa, vừa có dư lực âm trầm chi thủy dày nặng, cũng có tính phá hoại thiêu hủy hết thảy, đây chính là địa hỏa chân chính."

Ánh mắt Tô Lưu Ly lóe lên, chăm chú nhìn cảnh tượng này.

Trong mắt Nhạn Thu đại phóng tinh quang, tỏa sáng rạng rỡ.

"Càn Khôn Hóa Vật chi thuật này như đã biến khôi lỗi thành một quặng nguồn, như thế thì căn bản không cần bất cứ

phù lục công pháp phụ trợ gì, thậm chí không cần Luyện khí sư hỗ trợ, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu khôi lỗi mà thôi."

"Tinh diệu tuyệt luân, quả nhiên tinh diệu tuyệt luân!"

Nhạn Thu không chút che giấu lời tán dương của mình, có vẻ hơi kích động.

Mà những vãn bối trẻ tuổi kia, đều giống như Tô Hiểu, Cố Giang, Đoan Mộc Bất Cùng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Thân là Luyện khí sư, bọn họ biết rõ con rối của Thiên Nhạc hôm nay, tương lai sẽ gây ra bao nhiêu oanh động ở toàn bộ giới luyện khí!

Thậm chí… con rối của hắn đã không thể gọi là con rối nữa, mà là… phân thân!

"Ta tuy vừa mới sinh nhưng không biết vì sao lại chán ghét ngươi. Cho nên, mời ngươi đi chết đi."

Thiên Nhạc Khôi Lỗi một tay cầm kim bối đại đao, ánh mắt đạm mạc phản chiếu vẻ mặt cường tráng trước mặt, tay kia cong ngón búng ra.

Rẹt!

Một dòng nước lóe lên rồi biến mất, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuyên qua mi tâm khôi lỗi cường tráng.

Sau một khắc…

Bịch!

Toàn thân cơ bắp của khôi lỗi cường tráng căng như mặt trống, nhìn như núi cao không thể phá vỡ, giờ phút này vậy mà như búp bê sứ nứt vỡ từ bên trong.

Vô số dòng nước bắn ra từ trong đó, mãnh liệt cực nóng, có lực phá hoại cường đại.

“Không có khả năng!”

Con ngươi Thác Bạt Phá Nhạc mạnh mẽ co rút lại, mở miệng kinh hô.

Một chiêu!

Vậy mà chỉ một chiêu đã đánh nát con rối của mình!

Dưới đài vang lên tiếng kinh hô, tất cả mọi người trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Thiên Nhạc Khôi Lỗi đang từ từ thu tay lại.

Còn bản nhân Thiên Nhạc, thủy chung lạnh lùng nhìn một màn này.

Sau khi khôi lỗi đánh nát đối thủ, liền quay người chắp tay chào hắn, sau đó hào quang trong mắt nhanh chóng biến mất.

Hô hấp kế tiếp, khôi lỗi cũng không có thần tính như trước nữa, phảng phất tại thời khắc này mới trở thành khôi lỗi.

“Càn Khôn Hóa Vật… linh tính ngắn ngủi được trao chính là thiên địa chi khí, Luyện khí sư hoặc nói là Khống Khôi giả cần biến thành linh hồn. Sau khi hoàn thành xong, ý thức lập tức tản đi, mãi đến lần sau mới xuất hiện.”

Tô Lưu Ly trầm giọng mở miệng, giải thích cho vẻ mặt nghi hoặc của đám người Đoan Mộc Khung.

“Một lần?” Đám người sững sờ, chau mày lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như chỉ là hàng dùng một lần vậy cũng miễn cưỡng có thể tiếp nhận, dù sao muốn uẩn dưỡng ra một khí linh có được ý thức tự chủ, cho dù là Nhạn Hồi sơn cũng phải tốn hơn mười năm, thậm chí trên trăm năm mới bồi dưỡng ra được.

“Xem ra, tiểu tử này chỉ sợ là động sát tâm với Thác Bạt Phá Nhạc rồi?”

Khóe miệng Huyền Vu khẽ nhếch, ý cười không hiểu.

Long Cửu Cực và Đoan Mộc Khung đều gật đầu ở trong lòng, nhìn chằm chằm thiếu niên áo xám trên đài.

Đâu chỉ là động sát tâm, rõ ràng là sát tâm rất nặng!

"Đợt thăng cấp thứ hai, Thiết Đường Đại An!"

Theo thanh âm trọng tài rơi xuống, Thiên Nhạc thu hồi khôi lỗi, không thèm nhìn Thác Bạt Phá Nhạc một cái mà xoay người rời đi.

Mà vẻ âm lãnh trong đáy mắt của tên kia quả thực nồng đậm đến cực điểm. Bên ngoài trận có từng tiếng kinh hô, phảng phất giống như là đang trào phúng hắn vậy.

Không nghĩ tới hắn đường đường là thiếu chủ Thác Bạt gia, đại hội luyện khí lần này hắn thậm chí còn không thể tiến vào trận chung kết đã bị đào thải!

"Phá Nhạc, trước tiên lui xuống đi."

Khi hắn có chút nuốt không trôi cục tức này, bên tai truyền đến thanh âm thoáng nghiêm túc của phụ thân nhà mình.

Lúc này hắn mới hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết trên đài và Thiên Nhạc, trầm mặt rời đi.

Thiên Cương nhìn một màn này, hai mắt híp lại.

Xem ra tiểu tử này tuy hoang thể bị phá, nhưng lại có cơ duyên không nhỏ trong luyện khí, thậm chí cả Thác Bạt Phá Nhạc còn thua dưới tay hắn.

Thần Chung Mộ Cổ này và Càn Khôn Hóa Vật, hai loại cổ pháp này đều có lai lịch không đơn giản à!

"Nếu có thể nắm giữ kỹ xảo cao siêu như thế, nói không chừng không cần đến tiểu tử này cũng có thể làm cho gia hỏa trong địa lao trở thành một khôi lỗi nghe lời."

Hắn sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười.

Trên khán đài, Thiên Nhạc tới trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết, cúi đầu.

"Sư tỷ, thật có lỗi."

Hắn giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện, không dám ngẩng đầu nhìn sư tỷ nhà mình.

Thấy hắn như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi thở dài, sau đó cười nhẹ trấn an: "Được rồi, sư tỷ biết ngươi nuốt không trôi cục tức này rồi, không có việc gì, tất cả đều có sư tỷ và sư phụ đây."

"Ừ." Thiên Nhạc khẽ gật đầu.

Mà trong trận đấu, không có gì bất ngờ xảy ra, cũng là nhóm thiên kiêu Tô Hiểu, Đoan Mộc Bất Cùng, Cố Giang thắng được vòng tỷ thí thứ hai.

Còn ngày mai là vòng tỷ thí cuối cùng, cũng là thời gian quyết định thắng bại.

Cuối cùng sẽ là thế lực nào đứng đầu đại hội luyện khí lần này, còn chưa biết được.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều biết có một vị thiếu niên thiên tài giống như hắc mã xuất hiện, lại giống như sao băng lấp lánh.

Hắn chính là thiếu niên mười ba tuổi dùng hai tầng tuyệt thế cổ pháp, tên là Thiên Nhạc!

Người khác còn đang điên cuồng chờ mong, ngày mai hắn có thể có cơ hội đoạt giải quán quân hay không?

Dù sao cổ pháp đã sớm thất truyền, mà một mình hắn có thể nắm giữ hai loại!

Chương 353: Thuỷ tinh lưu ảnh

Tên của Thiên Nhạc hoàn toàn được Luyện Khí giới nhớ kỹ, vòng kiểm tra thứ hai hôm nay cũng chính thức kết thúc.

Bọn người Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu thậm chí còn tiến lên nói chuyện với Thiên Nhạc.

Trong lời nói đều là giao hảo với hắn, chẳng qua những người này đều lão luyện thành tinh, trong chủ đề trò chuyện, không một câu nào đề cập đến thuật luyện khí của hắn.

Chỉ tán gẫu cái gì mà sớm đã nghe được Thẩm phong chủ có phương pháp giáo đồ, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tương lai có ngày nhất định phải tự mình đăng môn bái phỏng các loại.

Những chuyện này, Thiên Nhạc không biết nói gì, phần lớn đều là Tiêu Cảnh Tuyết xã giao.

Thân là Trấn Nam Vương Nữ, tuy không nói là cáo già, nhưng những trường hợp này vẫn có thể đối phó được, lời nói không lọt một giọt nước, cũng không đắc tội ai, nhưng cũng không có biểu lộ là muốn giao hảo với ai.

Đối với biểu hiện của nàng, Long Cửu Cực càng lộ vẻ tán thưởng.

Loại nhận lời như này, hắn là người phiền nhất.

“Được rồi được rồi, các ngươi có chủ ý gì thì cứ tiếp tục che giấu, chờ ngày nào đó nhìn thấy Thẩm tiểu tử lại trò chuyện với hắn đi, đừng giả bộ với hai tiểu bối nữa.”

Thấy đám người Nhạn Thu còn chưa nói xong, Long Cửu Cực uống một ngụm rượu, không nhịn được cắt ngang trước mặt.

Tuy trên mặt mấy người có chút lúng túng, nhưng cũng chỉ đành gật đầu, đưa mắt nhìn hai người rời đi cùng Long Cửu Cực.

"Chậc, lão tửu quỷ này bảo chúng ta tiếp tục ẩn giấu, hắn ngược lại không biết lúc nào có quan hệ tốt như vậy cùng người ta." Nhạn Thu có chút hâm mộ mở miệng.

Trong lúc nói chuyện, hắn hơi nghi ngờ nhìn về phía Tô Lưu Ly và Thiên Cương vẫn luôn ở bên cạnh mà không tỏ vẻ gì.

"Hai vị hôm nay dường như có tâm sự, sao vậy, không có chút hứng thú nào đối với mấy cái cổ pháp này sao?"

Đám người Đoan Mộc Khung, Thác Bạt gia chủ cũng nhìn sang, trong lòng có chút nghi hoặc.

Thiên Cương cười ha hả: "Tuy cổ pháp này hiếm có, nhưng Thiên mỗ tự thấy vô duyên, nên không xen vào những thứ này."

Tô Lưu Ly liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Là tự giác vô duyên, hay là có tính toán khác, trong lòng mọi người đều biết rõ."

Mọi người nhíu mày liếc nhìn nhau, đều trở nên cảnh giác.

Luận về luyện khí, có lẽ Thiên gia không phải là tông môn cường đại nhất, nhưng nếu bàn về thực lực, không thể coi là tiểu gia tộc ở Trung Châu được.

Không nói gia chủ là Xung Hư đỉnh phong, đông đảo trưởng lão cũng không có ai thấp hơn Xung Hư cảnh, nghe đồn đại trưởng lão nhà này càng là cường giả Chân Tổ cảnh.

Nếu bọn họ thật sự cảm thấy hứng thú đối với cổ pháp của tên tiểu tử Thiên Nhạc này, ước chừng sẽ vận dụng chút thủ đoạn khác cũng không chừng.

Huống chi…

Đoan Mộc Khung nhìn thoáng qua gia chủ Thác Bạt gia, ánh mắt lóe lên.

Hắn cũng không cho rằng Thác Bạt gia vẫn luôn bá đạo như vậy tuyệt đối sẽ không để bụng hai tầng cổ pháp này.

Xem ra cần phải nhắc nhở Long Cửu Cực một chút, hai ngày nay phải chú ý tên tiểu tử kia nhiều hơn một chút, nếu không với thủ đoạn của thế lực đại gia tộc này, để cho hắn biến mất trong hư không cũng không phải là việc khó gì.

Theo tin tức mà mình nghe được, vị Thẩm phong chủ kia chính là một kẻ bao che, ai mà chạm vào hắn thì đừng hòng an tâm ngủ.

…

"Tiểu sư đệ, hôm nay mệt rồi, ngươi hãy nghỉ ngơi sớm đi. Đợi đại hội ngày mai kết thúc, chúng ta liền về nhà."

Trong đình viện, Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng mở miệng.

Vốn là tới tìm người nhà hắn, thuận tiện hỏi một chút có phương pháp chữa trị Vô Khuyết Hoang Thể hay không, nhưng bây giờ tình huống Thiên gia có biến, còn phải tìm sư phụ thương nghị mới được, không thể tùy tiện làm việc.

"Vâng, thưa sư tỷ."

Thiên Nhạc nhu thuận gật đầu, xoay người rời đi, về sương phòng của mình.

Khi hắn đang chuẩn bị đẩy cửa, thì khẽ ghé mắt, lỗ tai khẽ nhúc nhích.

Tiếng gió nhẹ vang vọng quanh quẩn trong phòng, lật qua lật lại trang sách.

“Cửa sổ không đóng?”

Trong lòng của hắn hơi căng thẳng, rõ ràng nhớ rõ lúc mình đi ra ngoài đã đóng cửa sổ lại.

Nếu là người hầu đi vào, có lẽ sẽ không sơ ý đến như vậy, đến cả cửa sổ cũng không đóng lại.

“Có những người khác tiến vào à?”

Thiên Nhạc nhíu mày, không chút do dự, lúc này liền xoay người rời đi.

Trong phòng Tiêu Cảnh Tuyết.

“Cái gì, phòng của ngươi có người lén vào?”

Nàng nghe được lời Thiên Nhạc nói, sắc mặt khẽ biến, nhíu mày trầm tư.

Là hạng tép riu ngấp nghé cổ pháp của Thiên Nhạ ? Hay là người của Thiên gia?

“Tìm bọn Long lão tiền bối đi.”

“Vâng!”

Thiên Nhạc gật đầu.

Rất nhanh, ba người đồng thời đẩy cửa tiến vào sương phòng Thiên Nhạc.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào thuỷ tinh cầu trên bàn.

“Đây là… Thủy tinh Ảnh, ai để lại?”

Ánh mắt Long Cửu Cực chớp lên, tiến lên cầm lấy quả cầu thủy tinh, thôi động.

Một giây sau, màn nước hiện ra.

Bộ dáng thê thảm của Trương Nhất Triết bộc lộ, một đầu trọc bóng lưỡng cười lạnh.

"Tiểu tạp chủng, muốn cứu hắn, giờ Tý một khắc đi vào trong rừng cây nhỏ ngoài thành, nhớ kỹ đừng thông tri cho bất kỳ người nào…"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết và Long Cửu Cực đồng thời lạnh xuống.

Mà Thiên Nhạc lại hô hấp dồn dập, trong nháy mắt nắm chặt nắm đấm.

Đao thế cuồng mãnh quanh thân hắn có chút không kìm nén được, như muốn bộc phát ra.

Long Cửu Cực không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một chút, trong lòng thầm giật mình.

Đao thế thật mạnh!

Chỉ sợ sắp ngưng tụ thành ý!

Không ngờ Tam đệ tử trẻ tuổi nhất của Thẩm An Tại, vậy mà cũng sắp lĩnh ngộ đao ý!

Kiếm đạo, đao đạo, dược đạo, thậm chí độc đạo và luyện khí…

Thẩm An Tại học hỗn tạp thì thôi, chẳng lẽ còn tinh thông mọi thứ sao?

Rốt cuộc hắn có lai lịch như thế nào?

"Là ta sơ sót, không nghĩ tới những người này vậy mà không từ thủ đoạn như thế, ngay cả Trương đường chủ chỉ bén duyên vài lần cũng dám ra tay!"

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết tràn ngập hàn ý.

Cũng may trước đây sư phụ không chỉ căn dặn một lần, nếu gặp phải tình huống như vậy tuyệt đối không thể để một người

ngu ngốc đi qua, muốn cùng nhau thương lượng.

Bằng không Thiên Nhạc nếu thật sự một mình đi qua, chỉ sợ sẽ lọt vào bẫy người khác.

“Long lão tiền bối, không biết có thể phiền toái…”

“Không cần nhiều lời, chuyện của các ngươi tự nhiên là chuyện của lão nhân ta, Lưu gia này làm việc quá mức bẩn thỉu như thế, hừ!”

Long Cửu Cực hừ lạnh một tiếng, ánh mắt cũng có chút sát ý.

Trong lòng hắn, việc Lưu gia làm hôm nay, đã đưa lời tuyên án tử hình cho gia tộc bọn họ.

“Phải làm sao bây giờ, Trương đại ca…”

Thiên Nhạc hiếm thấy có chút cấp bách, không biết làm sao nhìn hai người.

“Nếu như hắn nói chỉ dẫn một mình, khẳng định sẽ có chuẩn bị, sẽ không dễ dàng thả người như vậy, cho dù chúng ta âm thầm đi theo, sợ là cũng sẽ bị phát hiện…”

Long Cửu Cực bắt đầu suy nghĩ, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Chủ yếu là nhìn trình độ quan tâm của Thiên Nhạc đối với Trương Nhất Triết kia không phải bình thường, nếu không hắn cũng không phải sống chết ngoài ý muốn.

Không phải hắn máu lạnh, cường giả đều có tâm tính như vậy, nếu không sao có thể sống nhiều năm như vậy?

“Tiểu sư đệ, Khôi Lỗi hôm nay ngươi luyện chế còn có thể dùng không?”

Sau khi suy nghĩ, Tiêu Cảnh Tuyết bỗng nhiên mở miệng.

Thiên Nhạc ngẩn ra, sau đó gật đầu rồi phất tay.

Con khôi lỗi lạnh như băng kia hiện lên, hai mắt trống rỗng, không có chút sinh cơ.

“Chuyện này… Muốn dùng khôi lỗi để lấy giả làm thật ư, nhưng khôi lỗi này hiện giờ không có chút linh tính nào, mà nếu như cách khống chế Khôi Sư quá xa thì không biết có xảy ra vấn đề gì không?”

“Long lão tiền bối không cần lo lắng về điểm này.”

Tiêu Cảnh Tuyết: “Sư phụ dạy hắn cách chế tạo khôi, chỉ cần linh hồn đủ mạnh thì có thể đi ngao du một cách tùy ý.”

Nghe hắn nói vậy, Long Cửu Cực không khỏi kinh ngạc.

Cái này… Có còn là khôi lỗi không?

“Nhưng tu vi của sư đệ ngươi quá yếu, mà lão đầu tử ta lại đang bị thương…”

Ánh mắt hai người cùng nhìn sang Tiêu Cảnh Tuyết.

Người sau nhẹ nhàng gật đầu.

“Chuyện của sư đệ, vẫn là để ta tự mình làm đi.”

…

Chương 354: Thây tàn

Khi Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía Thiên Nhạc, hắn lại có chút do dự.

Mặc dù là con rối, nhưng nếu muốn khống chế xa như vậy, khẳng định sẽ rót vào không ít sức mạnh linh hồn, một khi bị hao tổn, có lẽ sẽ khiến cho vạn độc tâm kinh của sư tỷ dị động.

Bây giờ sư phụ lại không ở bên cạnh, nếu thật sự như vậy thì nên làm thế nào cho phải?

"Sư tỷ sẽ không có việc gì, giờ Tý cũng sắp đến rồi, không còn thời gian."

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng thúc giục trấn an.

Lúc này Thiên Nhạc nghe vậy mới cắn răng, mở miệng nói tiếp: "Nếu có mai phục, sư tỷ nhất định phải lập tức tản đi thần hồn bên trong khôi lỗi, không nên bị cắn trả!"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này Thiên Nhạc mới hít sâu một hơi, thi triển một loại cổ pháp khác thanh thế không lớn lắm, dẫn dắt ý thức của Tiêu Cảnh Tuyết về phía khôi lỗi kia.

Mặc dù Càn Khôn Hóa Vật có thể khiến khôi lỗi sinh ra linh tính trong thời gian ngắn nhưng động tĩnh lại quá lớn.

Mà Thiên Nhạc bây giờ dùng chính là một kỹ nghệ luyện khôi, tên là Khiên Ti chỉ, tên như ý nghĩa, có thể nối liền thần hồn với khôi lỗi, tinh xảo khống chế khôi lỗi làm ra bất cứ hành động gì.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt Thiên Nhạc Khôi Lỗi khẽ nhúc nhích, hoảng hốt khôi phục thần thái.

Nhưng thoạt nhìn so với ánh mắt của Thiên Nhạc thì lại có thêm chút nhu hòa.

Rõ ràng, hôm nay người chủ trì khôi lỗi chính là Tiêu Cảnh Tuyết.

"Long lão tiền bối, vãn bối trước tiên đi xem tình hình một chút."

Con rối hơi hành lễ sau đó rời đi.

Nhìn nó đi xa, ánh mắt Long Cửu Cực chớp lên.

"Huyền Vu và Đoan Mộc Khung lập tức tới đây. Yên tâm đi, cho dù thật sự có mai phục gì, chỉ cần biết ở nơi nào, chúng ta sẽ có thể giải quyết."

Thiên Nhạc gật đầu, tuy trong lòng lo lắng nhưng cũng biết Long tiền bối nói không sai.

Lão gia tử Lưu gia kia tu vi cũng chỉ là Càn Khôn cảnh, chỉ cần biết hắn trốn ở đâu, cường giả Xung Hư cảnh hoàn toàn có thể khống chế chiến cuộc cứu người.

Nhưng chỉ sợ…

Thiên Nhạc cau mày, đáy mắt giấu vẻ sầu lo thật sâu.

…

Tiêu Cảnh Tuyết khống chế khôi lỗi chạy như bay, hướng về rừng cây ngoài thành.

Màn đêm trầm xuống, bóng tối bốn phía có vẻ hơi quỷ dị.

Rất nhanh, nàng dựa theo ghi chép trên đá lưu ảnh, đi tới địa điểm chỉ định.

Nhưng mà nơi này lại không có một bóng người, cũng không có nhìn thấy lão gia tử Lưu gia.

Nàng không khỏi khẽ nhíu mày, đợi đi tới phía trước vài bước, bỗng nhiên liếc thấy trên một cây đại thụ phía trước có màu đỏ sậm.

Tập trung nhìn vào, trên nhánh cây, những phần thân thể đã sớm chảy máu khô, thoạt nhìn có chút sởn tóc gáy.

Khi khôi lỗi nhìn rõ thứ treo trên cây to, con ngươi Tiêu Cảnh Tuyết co rụt lại, hô hấp thoáng dồn dập vài phần.

"Sao vậy, phát hiện cái gì à?"

Thấy biểu lộ của nàng khác thường, Long Cửu Cực và Thiên Nhạc vội vàng mở miệng hỏi.

Vẻ mặt nàng có chút phức tạp, lại do dự nhìn thoáng qua Thiên Nhạc, sau đó… Khẽ giơ ngón tay phát ra khí tức linh hồn, có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình ảnh khôi lỗi.

Khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong rừng cây thì không khỏi sửng sốt.

Thiên Nhạc lập tức nắm chặt nắm đấm, hai mắt sung huyết.

Tay, chân, đầu lâu, thân thể…

Đã không còn, máu cũng đã chảy khô rồi.

Nhìn khuôn mặt vặn vẹo kia, Thiên Nhạc không thể tưởng tượng nổi trước khi chết người đó đã phải chịu tra tấn đến thế nào.

Mà tất cả những chuyện này đều là vì mình.

Sát tâm bạo ngược lại một lần nữa dâng lên từ đáy lòng, khiến cho thân thể hắn có chút không khống chế nổi mà run rẩy.

"Sát khí thật nồng đậm!"

Ánh mắt Long Cửu Cực kinh ngạc, nghiêm túc nhìn thiếu niên áo xám hai mắt đỏ như máu trước mặt.

Sát khí nặng như vậy, quả thực có chút không thể tưởng tượng.

Cho dù là loại tướng sĩ thân kinh bách chiến, trải qua chém giết cũng không thể có sát khí dày đặc một thiếu niên nho nhỏ phát ra lúc này.

"Tiểu sư đệ!"

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm nghị la lên.

Nhưng giờ phút này, Thiên Nhạc đã sớm không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào của ngoại giới, trong đầu hắn, chỉ có một màn máu tanh treo trong rừng cây kia.

Trong thoáng chốc, bên tai hắn ngẫu nhiên còn vang lên tiếng nói quen thuộc mà mình nghe được từ Phục Linh thành.

Sau khi phát hiện mình nghe lén người ta rèn sắt, chọc cho khách nhân tức giận, người đó vừa mắng mình vừa vì mình mà nịnh nọt khách nhân.

Hiện giờ, tia sáng đầu tiên từng chiếu sáng chính mình trong bóng tối mà mình chưa từng chạm tới được kia đã bị dập tắt.

Hắn không cách nào khống chế sát ý đang tăng vọt trong lòng, loại cảm giác đó, chỉ có giết người mới có thể dẹp yên.

"Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ?"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng la lên.

Thiên Nhạc nhắm hai mắt lại, tay phải đặt bên hông, vuốt thanh mộc đao, nhẹ nhàng vuốt ve chữ khắc trên đó.

"Đạo ngươi muốn đi là đạo thủ hộ, nếu bị sát niệm thôn phệ nội tâm, sẽ khó quay đầu."

Giọng nói nghiêm nghị của sư phụ vang lên bên tai, thân thể đang run rẩy của hắn cuối cùng cũng dần dần khôi phục an bình. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhẹ nhàng lắc đầu về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

“Sư tỷ, đệ không sao.”

Nhìn thấy hắn có thể áp chế sát ý đến mức hoàn mỹ như vậy mà vẫn duy trì bình tĩnh, Long Cửu Cực không khỏi kinh ngạc một lần nữa.

Tâm cảnh này, không nói người khác, ngay cả hắn cũng không nhất định làm được.

Nếu như lại biết được tin đồ nhi bỏ mình, hắn tuyệt đối không thể lạnh lùng được như vậy.

“Lão nhân Lưu gia đâu?”

Long Cửu Cực nhíu mày hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết nhắm mắt, chìm ý thức vào trong khôi lỗi, lại tới trong rừng sâu.

Một màn máu tanh làm cho nàng là người học y đều có chút cảm thấy giật mình lại xuất hiện.

“Ngươi thật đúng là dám một mình đến đây.”

Thanh âm khàn khàn già nua truyền đến.

Khôi lỗi nhíu mày, quay đầu nhìn lại.

Một lão già đầu trọc dáng người cường tráng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này.

“Ngươi không sợ ta mang những người khác đến sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết khống chế con rối mở miệng.

“Có mang thì có sao, dù sao ta cũng không định sống sót trở về, nhưng ngươi thật đúng là ngu xuẩn, lại dám một mình

tới đây.”

Lão giả đầu trọc nhe răng nở nụ cười.

“Chuyện nhà ngươi có quan hệ gì với hắn, sao ngươi lại giận chó đánh mèo với hắn?”

Sắc mặt khôi lỗi băng lãnh, duỗi tay chỉ thân thể tàn phế trên cây.

“Ta không biết có quan hệ gì với hắn hay không, ta chỉ biết là hắn đưa các ngươi tới, cũng là hắn muốn tranh tài nguyên và quyền thế với con trai ta, là hắn muốn giẫm con trai ta leo lên!”

Lão giả đầu trọc căn bản không nghe lọt tai gì nữa, ánh mắt tràn đầy bi thống.

“Vậy thì không có gì để nói nữa.”

Khôi lỗi khẽ lắc đầu.

“Không có gì để nói nữa…”

Ánh mắt lão giả đầu trọc lộ ra vẻ tức giận, rút một thanh đại đao xông tới.

“Tiểu tạp chủng, chịu chết đi!”

Đối mặt với khí thế hung hãn của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết nhướng mắt, tử ý hiện lên.

Đối diện với cặp mắt màu tím kia, trong lòng lão giả đầu trọc không khỏi run lên, trở nên khẩn trương.

Không đúng… Ánh mắt này… tuyệt đối không phải một võ giả hạ tam cảnh bình thường có thể có!

Chương 355: Biến bổn biển thành nhà

Hắn nhận ra điểm này, trong nháy mắt muốn bứt ra lui lại.

Nhưng mà tử quang trong mắt khôi lỗi mờ mịt, nó nhẹ giọng mở miệng.

“Bây giờ muốn lui, thì đã muộn.”

Lời của nó vừa nói ra, lão giả đầu trọc chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, giống như có một vạn con trùng đang gặm nuốt linh hồn mình.

“A!”

Hắn kêu thảm một tiếng, hốc mắt muốn nứt, trực tiếp té quỵ trên đất.

Bắt đầu từ linh hồn, từng cơn dịch độc màu xanh tím lan tràn trong cơ thể hắn, hiện ra bên ngoài thân thể.

“Độc… từ lúc nào…”

Ánh mắt lão giả đầu trọc sợ hãi, cảm nhận được độc tố cường đại, không khỏi sinh ra khủng hoảng.

“Linh hồn ngươi dơ bẩn, cho nên ta gieo độc, tâm độc hóa hình.”

Khôi lỗi nhìn xuống từ trên cao, lạnh lùng nhìn hắn.

“Tất cả hành động hôm nay của ngươi, sẽ khiến Lưu gia phải trả giá lớn, ngươi có biết hay không?”

“Không sao cả, dù sao ta đã báo thù thay con trai ta, còn báo nửa thù cho cháu trai, còn lại, ta làm gia gia không có

năng lực này…”

“Về phần hai người các ngươi sớm muộn gì cũng phải xuống chôn cùng con trai ta. Ngày này sẽ đến rất nhanh, ha ha ha!”

Lão đầu trọc cười tàn nhẫn, tự biết mình không phải là đối thủ của người trước mặt, lúc này liền nâng đao lên cắt ngang cổ mình.

Đương!

Một cây châm bạc trực tiếp bắn bay đại đao, chui thẳng vào mặt đất.

“Ta đã cho ngươi chết rồi sao?”

Đôi mắt màu tím của khôi lỗi mang theo lãnh đạm lạnh như băng.

Mà chính ánh mắt như vậy làm lão giả đầu trọc không khỏi run rẩy trong lòng, trán đổ mồ hôi.

Tiêu Cảnh Tuyết khống chế con rối ngẩng đầu, nhìn những phần tay chân cụt đứt, nhẹ giọng mở miệng.

“Ngươi đã ưa thích tra tấn người ta như vậy, vậy ngươi cứ thoải mái hưởng thụ đi.”

Tiếng nói vừa phát ra, lão đầu trọc còn chưa kịp phản ứng, độc ban trên mặt dần dần lên mụn mủ.

Một cảm giác ngứa ngáy khó nhịn truyền đến từ trên mặt, khiến cho khóe miệng hắn nhịn không được run rẩy, không khống chế nổi mà đưa tay ra gãi.

Mà loại cảm giác ngứa ngáy khó chịu này không ngừng truyền đến từ các nơi trong thân thể, nhưng cho dù hắn cào như thế nào cũng không thể loại trừ, dường như cảm giác này không phải đến từ bên ngoài, mà là đến từ chỗ sâu hơn.

“Đây là cái gì… Ngươi đã làm gì ta?”

Sắc mặt lão giả đầu trọc vặn vẹo, xé quần áo ra không ngừng chộp tới chộp lui trên người, dù rằng xuất hiện từng vết đỏ cực sâu, nhưng lão vẫn cảm thấy ngứa, chỉ có thể không nhịn được mà dùng sức hơn.

Rất nhanh sau đó, khuôn mặt hắn bị bản thân hắn cào cho chảy đầy máu tươi, lồng ngực và sau lưng cũng máu thịt be bét.

Nhưng mà cho dù như vậy, cảm giác ngứa ngáy khó chịu kia vẫn lẫn lộn đau đớn, khiến hắn không khống chế nổi, chỉ muốn cào.

Cảm giác thống khổ như thế khiến hắn không chỉ muốn tự sát một lần, nhưng mà vào đúng lúc này, đầu ngón tay của thiếu niên áo xám này sẽ bắn ra một cây châm bạc, ngăn lại hành vi của hắn.

“Hóa ra thứ độc sống không được, chết cũng không xong mà sư phụ dạy này, lại ác độc như thế…”

Nhìn người trước mặt kêu rên vô cùng thống khổ trên mặt đất, dùng sức xé rách máu thịt của mình, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lạnh nhạt, không chút đồng tình.

Rốt cục, lão đầu trọc cào xước da mình, bộ mặt dữ tợn vặn vẹo giống như ác quỷ, hoàn toàn mất hết sinh cơ.

Con rối ngẩng đầu nhìn thân thể tàn phế treo trên cây, thở dài không thôi.

Không đền được mạng cho người tốt, nhưng tai họa thì tuyệt đối không thể để lại ngàn năm.

Thế giới này không có chính nghĩa và tà ác thuần túy, chỉ có mưu cầu lợi ích, tranh chấp lực lượng, cũng chính là vì những tranh cãi này, người không có lập trường là người sai.

Người thắng, chính là chính nghĩa.

Tử ý trong mắt Khôi Lỗi tan đi, lực lượng thần hồn nơi đây bỗng nhiên tán đi, hóa thành vật chết.

"Tiểu sư đệ, bên Lưu gia, ngươi muốn xử trí như thế nào?"

Tiêu Cảnh Tuyết vô thức trở về trong thành, quay đầu nhìn sang một bên.

Thiên Nhạc trầm mặc rồi lắc đầu: "Người ra tay chỉ có một mình hắn, có lẽ… Lưu gia cũng có một người giống như Trương đại ca, nếu vô duyên vô cớ tiếp nhận tai bay vạ gió này, ta và hung thủ giết chết Trương đại ca có gì khác nhau đâu."

Tiêu Cảnh Tuyết run rẩy lông mi, có chút đau lòng xoa xoa đầu thiếu niên.

Xem ra cái chết của Trương Nhất Triết có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

Nếu như là thời điểm Thiên Nhạc ở Bắc Minh triều, tuyệt đối sẽ không chút do dự mà lựa chọn giết chết tất cả những người có liên quan.

Đương nhiên điều này cũng có quan hệ cực kỳ trọng yếu với việc sư phụ chỉ rõ con đường này cho hắn.

Ít nhất, tiểu sư đệ hiện tại đã không còn giống như đao phủ lạnh như băng nữa.

"Sư tỷ khống chế con rối mang thi thể hắn về, ngươi ở đây chờ."

Lúc Tiêu Cảnh Tuyết đang chuẩn bị khống chế con rối bỗng nhiên nhướng mày, phát hiện khí tức thần hồn của mình chẳng biết từ lúc nào đã tản đi, không cách nào cảm giác được con rối.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng nhíu nhíu mày.

Phát giác được tình huống của nàng, Thiên Nhạc vội vàng mở miệng.

“Sư tỷ, ta đi cùng Long lão tiền bối. Vừa rồi ngươi khống chế Khôi Lỗi thi triển tâm kinh ở khoảng cách xa, cũng nên củng cố lại dược lực và công pháp trong cơ thể mới được.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghe vậy nhíu mày, cảm nhận được độc tố trong cơ thể mình mơ hồ có chút xao động, sau khi do dự liền nhẹ nhàng gật đầu.

Có Long Cửu Cực ở đây, nàng không lo Thiên Nhạc sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Cảnh Tuyết, nha đầu ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Long Cửu Cực mở miệng nói, khi cùng Thiên Nhạc rời khỏi sân nhỏ, hắn nhìn thoáng qua phía Thiết đường, nhíu mày.

Vừa rồi đã truyền tin cho Đoan Mộc Khung và Huyền Vu, vì sao đến bây giờ bọn họ còn chưa xuất hiện?

Hắn lắc đầu, nếu như chuyện Lưu gia bên này đã giải quyết, bọn họ có tới hay không cũng không quan hệ.

Không bao lâu, hai người thừa dịp đêm tối đã đi tới rừng cây nhỏ ngoài thành.

Khi nhìn thấy cỗ thi thể mơ hồ trên mặt đất, như là đang tự rút gân lột da mình, Long Cửu Cực không khỏi lo sợ trong lòng.

Cách chết này… quá thảm.

Thiên Nhạc thậm chí ngay cả thi thể trên mặt đất cũng không liếc lấy một lần, cũng không nói một lời, tháo phần tay

chân treo trên cây xuống, chắp vá đơn giản lại.

Hắn vuốt đôi mắt trừng lớn kia, ánh mắt băng lãnh có chút run rẩy.

Khi hắn chuẩn bị thu thi thể vào nhẫn trữ vật, chợt phát hiện có một phong thư lộ ra bên ngoài từ trong vạt áo của người đó.

Trên đó viết bốn chữ "Thân gửi Hiểu Ngọc", nhìn qua là tên của một cô gái.

Do dự một chút, hắn mở phong thư bị máu tươi nhuộm đỏ ra, lẳng lặng quan sát, muốn xem Trương Nhất Triết có tâm nguyện gì chưa hoàn thành ở phía trên hay không.

"Hôm nay đụng phải tiểu gia hỏa ở Phục Linh thành kia, không nghĩ tới hắn hiện tại đã là tam đệ tử của Thẩm phong chủ Thanh Vân phong, thật sự là quá hâm mộ, chẳng qua thấy hắn đã có cuộc sống không tệ, ngược lại trong lòng ta như thả xuống một tảng đá, hắn trước kia giống như con chó nhỏ bị người ta bò rơi, không tin một ai, hung ác man rợ! Hiện tại ngược lại tốt hơn rất nhiều, xem ra Thẩm phong chủ thật sự đối xử với hắn rất tốt…"

"Hiểu Ngọc à, chẳng phải thời gian ngao du khắp giang hồ trước đó ngươi nói với ta về những việc mình thích, muốn thử cảm giác bay trên bầu trời à? Bây giờ ta đã tích đủ tiền rồi, chờ đại hội luyện khí kết thúc sẽ đi mua đan dược đột phá Địa Linh cảnh, đưa ngươi bay một vòng trên bầu trời Phục Linh thành, sau đó sẽ dẫn theo ngươi biến bổn biển thành nhà, ngươi chờ ta đi!"

Ánh mắt của Thiên Nhạc rơi xuống dòng kí tên, lần đầu trong lòng cảm thấy có một loại cảm xúc khó nói nên lời.

Không phải tức giận sư tỷ vì gặp nguy hiểm, không phải hoảng sợ vì làm sai chuyện trong sơn môn.

Là một loại cảm xúc hết sức khó tả, khiến hắn có chút chua xót, có chút trống trải.

“Biến bổn biển thành nhà…”

Thiên Nhạc lẩm bẩm một mình, nhìn thi thể lạnh như băng trên mặt đất, hít sâu một hơi.

“Trương đại ca, chuyện huynh muốn hoàn thành, nhất định sẽ thành.”

Ánh mắt của hắn kiên định nhìn khuôn mặt kia, trong lòng dĩ nhiên đã có quyết định.

Sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ để Trương đại ca lấy thân phận khôi lỗi sinh ra linh trí, một lần nữa lại sống trên thế giới này.

…

Chương 356: Lòng này không lớn

Nhìn thiếu niên ngày thường cực kỳ lạnh lùng trước mắt này vậy mà giờ phút này cũng khó có được bi thương, Long Cửu Cực kỳ xúc động, tiến lên vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

“Hài tử, ngươi phải hiểu sinh ly tử biệt là chuyện chắc chắn phải trải qua trên đường đời, quen cảnh sống, nghe sự chết, cuối cùng bình tĩnh lắng đọng lại, cuộc đời này của mỗi người đều không giống nhau.”

“Ngươi có thể bởi vì người chết mà phẫn hận oán giận, nhưng không thể mất đi chính mình trong quá trình đó.”

Long Cửu Cực đứng ở bên cạnh hắn, thành khẩn nói, sợ hắn vì chuyện hôm nay mà lưu lại cái bóng trong lòng.

“Ta hiểu.” Thiên Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt bình tĩnh.

“Thành thật mà nói, ta không biết Thẩm An Tại đã dạy bảo ngươi như thế nào, nhưng ngươi có thể vì một số người mà trưởng thành được, chắc hẳn sư phụ ngươi biết cũng sẽ cảm thấy rất vui mừng.”

Lão già mũi đỏ tươi cười có chút hiền lành, như lão già bình thường nhà bên yêu thích trà trưa chơi cờ ngoài viện.

“Tiểu gia hỏa, dũng cảm một chút, ngẩng đầu lên.”

“Nhìn về phía trước đi, những người quan trọng đều đang chờ ngươi ở phía trước.”

Thiên Nhạc hít sâu một hơi, thu hồi thi thể Trương Nhất Triết lại, giương mắt nhìn về phía trước.

Dưới bóng đêm, sông núi mờ mịt, ánh sao mông lung.

Nhìn không rõ con đường phía trước, nhưng hắn minh bạch mình nên đi về phía trước.

Phụ thân có bỏ rơi bản thân hay không cũng không quan trọng, quan trọng là trong khoảng thời gian bị bóng tối bao trùm đó hắn cũng đã từng có ánh sáng, lại không chỉ có một tia.

Không thể vì hãm sâu bên trong bóng tối, mà làm như không thấy ánh sáng, đợi đến khi ánh sáng tan rồi mới tiếp tục đi tìm kiếm thì cũng muộn rồi.

Mà bây giờ, có lẽ hắn nên đi chiếu sáng con đường của người khác.

Ánh mắt của Thiên Nhạc như toả sáng, có chút khó nói.

Thì ra… Sư phụ đã sớm chỉ rõ con đường cho mình.

Con đường gọi là thủ hộ.

Nhưng lúc ấy chính mình vẫn hiểu lầm ý của sư phụ, trong lòng chỉ có Linh Phù sơn, chỉ có sư phụ sư tỷ cùng sư huynh.

Hiện tại hắn đã rõ ràng, thứ hắn muốn thủ hộ, còn có bản thân nhỏ yếu bất lực của chính mình.

Biến bốn biển thành nhà…

Còn chưa kịp đi đến đâu, cũng đã truyền thừa loại tâm tư hiệp nghĩa kia, có lẽ đối với Trương đại ca mà nói, tên mù bị người ta bắt nạt ở ngoài Phục Linh thành, chính là bốn biển trong lòng hắn.

Lòng này không lớn, lại chứa được cả thiên hạ.

Leng keng…

Bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên rung động khó hiểu, Thiên Nhạc nao nao, lâm vào trong thất thần.

Đao khí tứ tán chập chờn, dù chưa tổn thương được cỏ cây đất đá xung quanh, nhưng lại làm Long Cửu Cực vừa chuẩn bị rời đi khẽ giật mình, nghiêm túc trở lại.

"Đao Ý…"

"Trẻ tuổi như vậy mà đã nhập ngộ, còn tìm được Đạo bên trong vong ngã nữa à… "

Long Cửu Cực lẩm bẩm tự nói, khẽ thở dài, trong mắt lộ ra tiếc nuối.

"Quả thật là lại đến một trận đại thế chi tranh, đáng tiếc lão già ta sống không gặp thời, nếu tới chậm hơn trăm năm, còn có thể góp một phần náo nhiệt của người trẻ tuổi."

"Đáng tiếc, hai người các ngươi đều không thể thấy được cái gọi là thời đại tranh đấu kia."

Ngay lúc Long Cửu Cực đang cảm khái, một giọng nói lãnh đạm bỗng vang lên.

Hắn biến sắc, trong nháy mắt cảnh giác.

"Là phường trộm cướp nào?"

"Đến cả vị trí của chấp sự cũng không cảm ứng được, xem ra lực lượng bản nguyên của lão tiền bối thật sự là còn thừa lại không nhiều."

Thanh âm nhàn nhạt vang lên, một bóng người áo đen chậm rãi xuất hiện.

Mũ xám màu đen che khuất hơn phân nửa khuôn mặt hắn, còn có chút sương mù màu đen mông lung bao phủ, hoàn toàn không thấy rõ tướng mạo.

"Ngươi là ai?"

Lúc này Long Cửu Cực bao bọc Thiên Nhạc sắp vào cảnh giới vong ngã ở sau lưng, gắt gao nhìn chằm chằm vào người áo đen đột nhiên xuất hiện.

Nhìn khí tức phát ra thì có vẻ như là Xung Hư đỉnh phong!

Thấy hắn cảnh giác như thế, người áo đen mỉm cười, giang hai tay nhàn nhạt mở miệng.

"Chấp sự thứ bốn mươi hai của Yêu Thần giáo, tham kiến Long lão Kiếm tiên."

Yêu Thần giáo!

Ánh mắt Long Cửu Cực hơi nheo lại.

Là thế lực thần bí mà lúc trước đã cấu kết trưởng lão Phượng Hoàng tộc trộm đi Thần Hoàng thụ kia!

Không nghĩ tới bọn họ lại xuất hiện ở nơi này!

"Làm sao ngươi biết căn nguyên lực của ta còn thừa lại không nhiều?" Long Cửu Cực nhíu mày mở miệng, âm thầm truyền tin cho Huyền Vu.

Nhưng động tác của hắn, làm sao có thể giấu được người áo đen.

Chẳng qua chỉ liếc hắn một cái, liền nhàn nhạt mở miệng.

"Đừng phí công phu, bọn Huyền Vu tiền bối hiện giờ hẳn là đều ở một đầu khác của Cố Tây thành, dù sao bổn nguyên của ngài bị hao tổn, cảm giác lực cũng không bằng trước, không phát giác được Hoang Vu lực ở bên kia cũng là bình thường."

Ánh mắt Long Cửu Cực lóe lên, lực lượng hoang vu…

Xem ra tối nay Cố Tây thành cũng không an bình, sợ là bên kia cũng đã xảy ra chuyện gì.

“Yêu Thần giáo các ngươi đã trộm đi thần thụ của Phượng Hoàng tộc, hiện tại lại muốn có ý đồ gì đây?”

Sau khi biết được Huyền Vu nhất thời có thể không đuổi kịp, Long Cửu Cực cũng từ bỏ truyền âm, lạnh giọng chất vấn.

“Chủ ý sao?”

Người áo đen mỉm cười, nhìn thoáng qua thiếu niên áo xám phía sau hắn.

“Ta đến đây là mời Long lão Kiếm tiên cùng vị tiểu hữu phía sau gia nhập Yêu Thần giáo, tương lai khi cuộc đại tranh chi thế đến, các ngươi tất nhiên có thể có một vị trí trong loạn thế.”

Long Cửu Cực uống một hớp rượu lớn, xoa xoa miệng.

“Ồ? Mời lão nhân bản nguyên bị hao tổn này gia nhập Yêu Thần giáo, không sợ có thêm một tên phế nhân sao?”

“Yên tâm, chỉ cần ngài gia nhập Yêu Thần giáo chúng ta, long châu của ngài, chúng ta sẽ dâng lên bằng hai tay.”

Người áo đen cười mở miệng.

Ánh mắt Long Cửu Cực ngưng tụ lại.

Quả nhiên không khác lắm so với suy đoán, Yêu Thần giáo vô cùng có khả năng là nằm trong U Mộc sơn ở Đông Linh vực, bọn họ hoàn toàn có thể khống chế lực lượng hoang vu bên trong!

Nếu không sao có thể thuận miệng hứa sẽ trả lại Long châu của mình?

“Nói suông, ngươi trả lại long châu cho ta trước đã, ta sẽ gia nhập.”

Long Cửu Cực ợ một hơi rượu, nhếch miệng cười.

“Xem ra không còn gì để nói với lão tiền bối, vậy cũng chỉ có thể… mời ngài đi chết trước.”

Người mặc áo đen nhìn ra Long Cửu Cực vốn không định gia nhập Yêu Thần giáo, hắn ta lắc đầu, hơi thở trên người dần trở nên lạnh lẽo.

Một cỗ hàn khí làm thiên địa run rẩy xuất hiện, băng sương màu đen nhanh chóng lan tràn sông núi.

Núi đá cây cỏ nơi đây đều phủ một tầng sương đen, dưới bóng đêm mông lung tỏa ra ánh sáng mờ ảo quỷ dị.

Một thanh trường kiếm đen bóng xuất hiện trong tay người áo đen, tản ra trận trận hàn khí lạnh thấu xương.

Khi nhìn thấy sương đen đầy đất và trường kiếm đen bóng trong tay người áo đen, ánh mắt Long Cửu Cực hơi co lại.

“Băng Tịch kiếm… Ngươi chính là tiểu tử đã mất tích ba mươi năm trước của Trường Không Kiếm Tông, Trần Linh?”

“Làm phiền lão tiền bối còn nhớ rõ tên vãn bối.”

Người áo đen khẽ ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh niên mỉm cười.

“Năm xưa phụ thân ta thua dưới kiếm của ngài, mà ta lại thua trong tay Bách Lý huynh, Trường Không Kiếm Tông liền cô đơn hơn không ít, hôm nay lấy đi tính mệnh của ngài, cũng coi như bù cho danh tiếng của Trường Không Kiếm Tông.”

Sắc mặt Long Cửu Cực nghiêm túc đến cực điểm, lại mạnh mẽ uống một hớp rượu lớn.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Nhạc sau lưng vẫn còn nhắm mắt thờ ơ, bình thản theo một loại huyền diệu khó giải thích, hít sâu một hơi.

Cho dù đánh thức tiểu gia hỏa này, người trước mắt cũng nhất định sẽ không bỏ qua.

Chuyện hôm nay… sợ khó thiện.

…

Chương 357: Người áo đen

“Hỏi ngươi một câu.”

Long Cửu Cực đưa một giọt rượu cuối cùng vào trong miệng, tiện tay ném hồ lô đi, hít sâu một hơi.

“Mời tiền bối.”

Trần Linh gật đầu.

“Những năm nay, thế hệ trẻ tuổi trên Thiên Kiêu bảng mất tích và ngã xuống, có phải do Yêu Thần giáo gây nên không?”

“Vâng.”

Nghe hắn ta trả lời, Long Cửu Cực chậm rãi gật đầu.

“Tiền bối còn nghi vấn gì không?”

“Chỉ có thế thôi.”

Hắn lắc đầu, tay phải chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa toàn thân màu vàng óng từ trong hư không, tràn ngập ý chí mênh mông.

“Vậy thì để lão nhân gần đất xa trời này thử xem, thử tài chấp sự số bốn mươi hai của Yêu Thần giáo ngươi.”

Long Cửu Cực tiến lên trước một bước, mái tóc trắng rối bời lúc này không gió mà tự bay.

Khi nắm chặt chuôi trường kiếm mênh mông này, khí tức cả người hắn đột nhiên biến đổi.

Trở nên sắc bén, bễ nghễ, không ai bì nổi!

Không còn chút lôi thôi bình thường hay có nào.

Giờ khắc này, hắn dường như lại trở thành vị Điểm Thương kiếm tiên nổi danh khắp thiên hạ năm đó.

Long Cửu Cực!

"Mời tiền bối xuất kiếm."

Trần Linh cầm trường kiếm do hắc tinh ngưng tụ, lễ phép mở miệng.

"Kiếm thứ nhất, gió dữ cuốn mây dọn trời, để trăng ngắm biển đã đời ngàn năm."

Hai mắt Long Cửu Cực Cửu nheo lại, hắn cất bước đi tới, chĩa trường kiếm trong tay ra.

Đột nhiên, cuồng phong thiên địa nổi lên, kiếm khí ngút trời như muốn ôm cả bầu trời vén màn che biển, như một vầng trăng sáng rực đang quét qua áng mây, soi sáng cả sơn dã.

"Không hổ là Điểm Thương kiếm tiên, kiếm chiêu của ngài đúng là khí phách nhất thiên hạ này, vãn bối bội phục."

Ánh mắt Trần Linh ngưng lại, từng tầng băng sương màu đen như bông tuyết rơi xuống phiêu đãng quanh người, chặn hết kiếm khí bàng bạc kia.

Mái tóc vốn trắng như tuyết của Long Cửu Cực dần dần khô héo, dường như đã mất đi sức sống.

Nhưng hắn vẫn chưa kịp suy nghĩ, lại bước thêm một bước, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện ngàn vạn kiếm ảnh, thanh thế cuồn cuộn che khuất bầu trời.

"Chiêu thứ hai, mưa giông dù rung chuyển núi rừng, cũng thua kiếm ta xuyên chín trời!"

Hắn hét lớn một tiếng, hai tay giơ cao.

Chỉ một thoáng, ngàn vạn kiếm ảnh run rẩy đột nhiên hội tụ.

Trường kiếm trong tay hắn vung lên, hóa thành kiếm quang kéo dài quét ngang qua.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Sơn dã nổ vang, một toà lại một toà sông núi bị chặt đứt ngang, đá vụn sụp đổ giữa phát ra tiếng vang oanh minh, đại địa run rẩy.

Một kiếm này, chặt đứt hơn mười đỉnh núi xung quanh.

Từ trên cao quan sát, giờ đây khu này chỉ là một vùng bằng phẳng!

Bên trong Cố Tây thành, tất cả mọi người đều bị động tĩnh bên ngoài làm bừng tỉnh, quá sợ hãi, không rõ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên xảy ra động tĩnh lớn như vậy.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết đang khoanh chân ngồi trong sân áp chế độc công, nhíu mày, ngước mắt nhìn về phương xa.

"Tiểu sư đệ…"

Không chút do dự, độc văn trên mặt nàng vẫn chưa tan, đang tính lao ra ngoài.

Nhưng mà mới đẩy cửa đi ra, liền thấy ở giữa sân, một người mặc bào đen đang ngồi bên cạnh bàn đá, lẳng lặng uống trà.

Nàng lập tức cảnh giác: "Các hạ là ai?"

Người áo đen đặt chén trà xuống, khàn khàn mở miệng.

"Chấp sự số bốn mươi mốt của Yêu Thần giáo, muốn mời quận chúa đi theo đến một địa phương."

"Nếu ta không nói thì sao?"

Giọng điệu Tiêu Cảnh Tuyết hơi lạnh lùng, độc văn tím xanh bò lên trên chiếc cổ trắng nõn, và cả chiếc áo trắng kia đều dần dần biến thành màu tím.

“Vậy không phải do ngươi quyết định”

Người áo đen cười nhạt một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Uy áp Xung Hư cảnh đỉnh phong bao phủ toàn bộ tiểu viện, ngăn cách bất kỳ kẻ nào dò xét.

Tiêu Cảnh Tuyết tập trung tinh thần cao độ.

Xung Hư cảnh đỉnh phong!

Mình mới vào Niết Bàn, vừa khống chế con rối tiêu hao không nhỏ, tuyệt đối không phải đối thủ!

“Quận chúa, đắc tội.”

Người áo đen bước lên một bước, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

Mặc cho tử ý nồng đậm trong mắt nàng, nhưng cũng không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn, chẳng qua ngược lại làm hắn có chút kinh ngạc.

“Độc công này có thể truyền qua tâm thức, không tầm thường như thế, chỉ sợ là thánh phẩm!”

Ngữ khí người áo đen có chút kích động, khuôn mặt dưới mũ trùm hiện lên vẻ tham lam.

“Quận chúa, độc công này… có thể cho phép hạ quan sát không?”

Bị khí thế cường đại của hắn áp chế, Tiêu Cảnh Tuyết khó mà nhúc nhích, nhưng cũng cắn răng mở miệng: “Mơ tưởng!”

“Ngược lại còn rất kiên cường, ngươi đã không chịu, vậy thì đừng có trách ta.”

Người áo đen nhe răng cười, sau đó giơ tay trực tiếp nắm lấy đầu Tiêu Cảnh Tuyết, linh hồn lực cường đại xông thẳng vào, căn bản không để ý tới linh hồn Tiêu Cảnh Tuyết có tiêu tán hay không.

Leng keng leng keng leng keng!

Ngay lúc hắn sắp xông vào thức hải Tiêu Cảnh Tuyết, dị biến chợt phát sinh.

Ánh lửa sáng chói phóng lên cao, một bóng đỏ từ trong nhẫn trữ vật của Tiêu Cảnh Tuyết lao ra.

Bịch!

Chỉ trong chớp mắt, người áo đen vội vàng không kịp chuẩn bị bị bóng đỏ đánh trúng lồng ngực, lui lại phía sau.

Hắn biến sắc, nhìn chằm chằm vòng tay đỏ rực đang xoay quanh trước mặt Tiêu Cảnh Tuyết.

"Đây là vật gì?!"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng kinh ngạc, nhíu mày nhìn vòng tay tỏa ra hơi nóng rực.

Dưới cỗ khí tức nóng rực này, nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không hề bị ảnh hưởng bởi uy áp Xung Hư cảnh.

"Chỉ là vật chết, cút ngay!"

Người áo đen lộ vẻ tức giận, lại xông lên.

Leng keng… Leng keng…!

Vòng tay run rẩy, ánh lửa tuôn ra.

Chỉ thấy vòng tay bị hòa tan dưới ngọn lửa nóng rực kia, sau đó hoá thành hình một cây trường thương.

Còn người cầm thương chính là một cô gái áo đỏ do ánh lửa huyễn hóa ra, tư thế oai hùng hiên ngang.

Hư ảnh nữ tử xuất chiêu như rồng, nương theo lưỡi lửa phun ra nuốt vào.

Trong lúc càn quét, trong thời gian ngắn tên áo đen kia không cách nào đột phá lên cuối thương, từ đó đến gần Tiêu Cảnh Tuyết!

Oanh!

Một lần nữa va chạm, người áo đen lui về sau mấy bước, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Linh khí Thiên giai bình thường tuyệt đối không có lực lượng như vậy… Chước Hỏa Hóa Hình, quét lui thiên quân…"

Ánh mắt của hắn lóe lên, kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ đây là Linh Khí đệ nhị thiên hạ biến mất đã lâu, Xích Lưu Ly!?"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run lông mi, nhìn hư ảnh áo đỏ cầm thương đứng trước người, trong lòng thật ra đã có đáp án.

Thì ra… Không riêng gì Nguyệt Vô Khuyết ở trong Thần Hỏa Sơn Trang, ngay cả Xích Lưu Ly cũng luôn ở trong tay Tô Lưu Ly, lại còn bị đưa cho tiểu sư đệ.

Bằng tiêu chuẩn luyện khí của tiểu sư đệ, tuyệt đối không có khả năng chưa từng phát hiện ra manh mối về vòng tay này!

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Ngay lúc người áo đen khiếp sợ, ở nơi sơn dã xa đột nhiên có một cột sáng đen phóng lên cao, nhuộm bầu trời thành sương mù màu đen, hàn khí dày đặc, kiếm khí lao nhanh.

"Lão già kia thế mà còn có bản lĩnh bức Trần Linh tới mức này?"

Người áo đen khiếp sợ, sắc mặt trầm xuống.

Vốn tưởng rằng chuyện hôm nay tuyệt đối không có sơ hở nào, không ngờ hai bên vừa ra tay liền gặp phải vấn đề khó.

Trong thời gian ngắn không thể đột phá vòng vây của Xích Lưu Ly, không thể mang Tiêu Cảnh Tuyết đi, mà Long Cửu Cực ở bên kia hình như cũng không dễ giải quyết như vậy.

"Hi vọng những người khác phía bên kia không có vấn đề gì mới tốt."

Ánh mắt của hắn lóe lên, tiếp tục xông về phía trước.

Nhưng đúng vào lúc này, nguy cơ trong lòng hắn bỗng nhiên tăng vọt, mồ hôi lạnh ứa ra, trong nháy mắt lui lại.

"Ui, chạy cũng nhanh thật."

Âm thanh già nua lại có chút không đứng đắn truyền đến từ trong hư không.

Một lão giả quần áo có chút lộn xộn, vội vàng cất bước đi ra từ trong hư không, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ.

Xem ra hắn đi rất vội vàng, bởi vì trong tay còn cầm theo một bầu rượu.

"Thật vất vả mới xuống núi một chuyến, vừa chuẩn bị chính sự xong, đám chuột con các ngươi liền xuất hiện rồi, không thể lại đến muộn một canh giờ sao?"

Nhìn thấy lão giả không chút dấu hiệu xuất hiện trong hư không, sắc mặt người áo đen ngưng tụ, ánh mắt rơi xuống phù quang đang lóe lên bên cạnh lão giả.

Con ngươi hắn hơi co lại, kinh hãi mở miệng.

"Độn Hư phù… Ngươi là Phù tôn của Thần Phù điện?!"

…

Chương 358: Lão tử tên là Long Cửu Cực

Sương mù màu đen đầy trời khuếch tán, cắn nuốt sạch sẽ kiếm khí cuồn cuộn kia.

Dưới trời bụi đất, thân hình Trần Linh chậm rãi xuất hiện.

Hắn phủi tro bụi trên người, quay đầu nhìn thoáng qua cảnh tượng hoành tráng bằng phẳng phía sau, hơi có chút sợ hãi thán phục.

"Cho dù lực lượng Bản Nguyên bị hao tổn đến mức này, một kiếm này của ngài cũng khiến vãn bối tin phục."

"Năm đó phụ thân ta thua dưới một kiếm này của ngài, không oan."

Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên.

Trên bầu trời mây, vô số hắc băng ngưng tụ thành trường kiếm hiển hiện, một cỗ Tịch Diệt chi tức hiển hiện trong đó, phảng phất chỉ cần bị nhiễm một chút xíu, liền sẽ bị cướp đi sinh cơ.

"Đáng tiếc vô duyên nhìn thấy một kiếm toàn thịnh này của ngài, bằng không không không chỉ có hơn mười đỉnh núi này."

Giọng Trần Linh có chút tiếc nuối.

Bản thân là Kiếm tiên nhưng không có duyên lĩnh ngộ được sức mạnh của một kiếm trước mắt, đương nhiên là đáng tiếc.

"Khụ khụ…"

Bụi bặm tan đi, Long Cửu Cực quỳ một chân trên đất, miệng phun máu tươi.

Da của hắn đã mất đi ánh sáng lộng lẫy, rũ cụp xuống như vỏ cây, không có chút sinh cơ nào đáng nói.

Đôi mắt kia vẩn đục không chịu nổi, giống như người chết.

Hắn có thể cảm thụ rõ ràng, sau khi mình xuất kiếm, lực lượng Bản Nguyên vốn đang không ngừng mất đi đột nhiên nhanh chóng biến mất.

Hắn chống kiếm mà đứng, lắc lư, như ngọn nến tàn trong gió.

"Đáng tiếc, ta còn chưa từng xuất kiếm, ngài đã già sắp không xong rồi."

Trần Linh nhìn tử khí toàn thân hắn, khống chế vô số kiếm khí đen sì giữa bầu trời chậm rãi rơi xuống.

"Vãn bối, cung tiễn Long lão tiền bối lên đường."

Hắn ôm kiếm hành lễ thật sâu, trong mắt có chút tiếc nuối.

Nhìn vô số thanh kiếm tĩnh mịch trên bầu trời rơi xuống bên cạnh mình như mưa, đôi mắt đục ngầu của Long Cửu Cực khẽ run rẩy, hắn há to miệng thở dài.

"Đáng tiếc, không có rượu."

Long Cửu Cực quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Nhạc, cười hiền hòa.

"Tiểu tử kia, vốn định để sư phụ ngươi giúp ta luyện hóa thân thể tàn phế này thành con rối, hôm nay sợ là không có cơ hội. Chuyện đúc lại thân thể đồ nhi kia, kính xin sư phụ ngươi nhất định phải giúp đỡ…"

Hắn tự lẩm bẩm, cất bước đi về phía trước.

Tóc trắng đầy đầu biến thành đen nhánh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, làn da giờ phút này đã khôi phục mềm mịn sáng tươi.

Tựa như biển cả ngược dòng, cây khô gặp mùa xuân.

Mái tóc đen đầy đầu theo gió mà lay động, bộ dáng Long Cửu Cực giờ phút này không còn nửa điểm già nua, khuôn mặt trẻ tuổi góc cạnh rõ ràng, mỉm cười cuồng ngạo.

Tay Long Cửu Cực cầm trường kiếm, say mèm vung kiếm bay lên trời.

Nguy cơ tử vong nồng đậm dâng lên trong lòng Trần Linh, trong lòng hắn cuồng loạn.

Leng keng lách cách…

Vô số thanh âm thanh thúy vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn.

Ánh kiếm đầy trời tan vỡ vào giờ phút này, lộ ra ánh trăng sáng trong phía sau.

Dưới ánh trăng, như có thiếu niên say rượu nhẹ nhàng múa kiếm, lấy mặt trăng làm đàn, nuốt từng ngụm gió lớn.

Hắn lại xem ánh trăng như vò rượu, uống vào trong miệng!

Tùy tiện, kiêu ngạo, phách lối.

Niên thiếu khinh cuồng là thế, uống sáng trăng sáng kia như rượu, toàn bộ thiên địa đều mất đi ánh sáng, chìm vào trong bóng tối.

“Kiếm thứ ba, thiếu niên điên này là Kiếm Điểm Thương, lão già say này là Long Cửu Cực, ha ha ha ha!”

Tiếng cười to tùy tiện càn rỡ vang vọng núi sông, cao cao không ngừng, không ngừng quanh quẩn trong đêm tối.

Ánh trăng lại lần nữa treo trên không trung, vô số bóng dáng thiếu niên xuất hiện.

Hoặc là múa kiếm, hoặc là cười to không ngừng, hoặc là ngâm thơ tán trăng, hoặc ôm vò uống rượu…

Nhưng không có ngoại lệ, kiếm khí ẩn chứa trong mỗi bóng hình đều cực kỳ cường đại!

Trần Linh nhìn bóng dáng bốn phương tám hướng, cầm kiếm nín thở, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Khí tức của một kiếm này… đã đạt tới Chân Tổ!

Một khắc sau, từng luồng ánh trăng hiện lên.

Vô số bóng dáng đồng thời rút kiếm, trong nháy mắt xuyên qua thân thể của hắn.

Gió đêm thổi nhè nhẹ, thổi tan mây trôi, ánh trăng nhu hòa chiếu sáng cả sơn dã.

Loảng xoảng…

Trần Linh vẫn duy trì động tác cầm kiếm, nhưng đồng tử hắn dần dần mất đi thần thái, ngay cả kiếm rơi trên mặt đất cũng không có phản ứng.

Hắn "bịch" một tiếng, ngửa mặt ngã xuống đất, đã không còn tiếng động.

Mà ở trước mặt Nhạc Thiên, Long Cửu Cực đang quỳ trên mặt đất, khuôn mặt già nua tới cực điểm, vô lực ngã về phía trước.

Leng keng…

Ở trong hư không, phù quang thoáng hiện.

Thân hình Hà Bất Ngữ và Tiêu Cảnh Tuyết xuất hiện, Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng vươn tay đỡ lấy hắn, sắc mặt kinh hãi.

"Long Điểm Thương, tại sao có thể như vậy?!"

Hắn không thể tin được, năm đó Điểm Thương kiếm tiên quát tháo Đông Linh vực kia, hôm nay chỉ xử lý một con chuột nhắt, vậy mà phải trả giá lớn như vậy.

Hắn vội vàng dẫn động sinh cơ của mình, muốn nhập vào cơ thể đối phương.

Nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, những sinh cơ này dường như đã tới một vực sâu mênh mông vô tận, không còn phản ứng gì nữa.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy Thiên Nhạc không có việc gì thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhíu mày, lấy ngân châm ra nhanh chóng thi triển cho Long Cửu Cực mười ba châm.

Châm thuật này vừa hạ xuống, miễn cưỡng kéo lại một hơi cuối cùng của hắn.

"Là ngươi à?"

Long Cửu Cực nhìn thấy Hà Bất Ngữ, khó khăn mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn.

"May mà không phải sư huynh của ngươi, bằng không lão tử không chết cũng sẽ bị họ Liêu kia đâm chết, ai bảo lúc còn trẻ lão tử đẹp trai hơn hắn chứ, ha ha ha ha…"

Thấy lúc này hắn còn có tâm tình vui đùa, Hà Bất Ngữ lại cười không nổi, nhíu mày mở miệng.

"Ngươi bớt nói nhảm, vừa rồi nghe Tiêu cô nương nói căn nguyên của ngươi bị hao tổn, ta liền lập tức chạy tới, tình huống ngươi rốt cuộc là sao?"

Long Cửu Cực chậm rãi lắc đầu, ánh mắt rơi vào bầu rượu hắn cầm trong tay, hai mắt đục ngầu xám trắng thoáng sáng ngời.

"Rượu…"

Thấy hắn run rẩy đưa tay vồ bình rượu mà mình vội vàng mang từ Hoa Lâu ra, Hà Bất Ngữ nhíu mày, nhưng vẫn đưa tới.

Sau khi một ngụm rượu lớn vào trong bụng, khuôn mặt già nua của Long Cửu Cực lộ ra ý cười.

"Có thể uống một ngụm trước khi chết, thật thoải mái…"

Hắn nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết với sắc mặt vô cùng nghiêm túc bên cạnh, nhếch miệng cười một tiếng.

"Nha đầu, ngươi là học y, tình huống của lão đầu tử ta ngươi cũng rõ rồi, không cần phí sức, sư phụ ngươi cũng không làm gì được."

Long Cửu Cực run rẩy, lấy từ trong ngực áo ra một con bướm màu tím được bện bằng trúc.

Khi nhìn thấy bướm tím kia, Hà Bất Ngữ lộ vẻ kinh hãi.

"Tử Hồn điệp… Không nghĩ tới ngay cả cái này Huyền Vu cũng nguyện ý giao cho ngươi, xem ra địa vị sư huynh của ta ở trong lòng nàng, kém xa ngươi, uổng cho hắn cả ngày khoe khoang địa vị của mình ở trong lòng Huyền Vu không thấp."

"Nhưng…" Hà Bất Ngữ dùng ánh mắt không hiểu nhìn về phía hắn: "Có vật ấy ở đây, ngươi có thể điều động Huyền Vu bách độc, vừa rồi vì sao không dùng?"

Long Cửu Cực khẽ lắc đầu, nhếch miệng cười nói: "Lão tử là kiếm tu, dùng độc thì có bản lĩnh gì?"

Hà Bất Ngữ trầm mặc, sau đó mở miệng nói: "Ngươi sợ nàng cũng đang rơi vào cảnh nguy hiểm, dùng thứ này sẽ ảnh hưởng đến nàng sao?"

Người trước hơi giật mình, nhìn về phía phương xa, lẩm bẩm nói: "Ngươi không biết sự đáng sợ của lực lượng Hoang Vu, đó là lực lượng không thuộc về thế giới này…"

Sức mạnh hoang vu đáng sợ ra sao, lúc còn trẻ hắn cũng đã trải nghiệm qua.

Lúc ấy hắn tuổi trẻ đắc chí, cho rằng hắn đã vô địch đồng thế hệ trẻ, hăng hái tiến vào U Mộc sơn, để rồi chật vật trốn thoát.

"Nha đầu."

Long Cửu Cực bỗng nhiên mở miệng.

"Có vãn bối." Tiêu Cảnh Tuyết bước tới.

"Có thể gọi sư phụ ngươi tới không?"

Tiêu Cảnh Tuyết im lặng, sau đó gật đầu.

"Được."

…

Chương 359: Hoang Vu chi lực lại xuất hiện

"Xin hỏi tiền bối, gọi sư phụ lão nhân gia người tới, là vì chuyện gì?"

Mặc dù đã đồng ý, nhưng Tiêu Cảnh Tuyết vẫn hỏi thăm một chút.

Bởi vì nhớ trước khi đi sư phụ đã từng nói, chưa tới thời điểm bất đắc dĩ, không thể tùy ý gọi sư phụ ra.

"Bọn họ không ngăn được lực lượng hoang vu đấy, không để Bắc Đạo vực lại tổn thất một đám cường giả, chỉ có sư phụ ngươi tới đây, huống hồ… sư phụ ngươi rất hứng thú với chuyện của Yêu Thần giáo."

Ánh mắt Long Cửu Cực kỳ sâu xa, nhìn về phía một đầu khác của Cố Tây thành.

Không áp chế tu vi nữa, sau khi giải khai toàn bộ thực lực, hắn cũng cảm nhận được khí tức Tịch Diệt mơ hồ ở phương xa kia.

Mà hiện tại tuy rằng đã không cách nào cảm nhận được nữa, nhưng hắn hiểu rõ ràng.

Chỉ sợ là cảnh giới Hoang Vu đã thành hình, không bao lâu nữa sẽ nuốt hết toàn bộ thành này.

Trừ Thẩm An Tại biết nữ tử áo xanh mà hắn quen ra, hắn không nghĩ còn có ai có thể có biện pháp đối với loại tình huống này.

"Được."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hắn nghiêm túc như vậy, hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự tình.

Nàng nhìn thoáng qua sư đệ, xung quanh hắn không ngừng có đại địa chi lực tràn vào, đã bắt đầu đột phá trung tam cảnh, nhẹ nhàng gật đầu.

Ánh mắt Hà Bất Ngữ nhấp nháy, nhìn chằm chằm vào nữ tử có vết hoa văn độc đã loang lổ trên gương mặt mình.

Hắn rất ngạc nhiên, vị Phong chủ Thanh Vân phong trong truyền thuyết kia, lại có mị lực lớn như vậy sao?

Ngay cả Điểm Thương kiếm tiên năm đó không ai bì nổi cũng nói ra lời như vậy.

Mà Linh phù sơn ở Nam Quyết Vực xa xôi cách nơi này không chỉ vạn dặm, hắn sẽ tới đây bằng cách nào?

Hà Bất Ngữ không khỏi nhớ lại bóng dáng áo trắng mà mình đã thấy trong Thần Phù tháp, nhìn thấy khi Chính Nguyên Độ Kiếp.

Rốt cuộc người đó là thần thánh phương nào, hôm nay có thể nhìn thấy!

Theo từng bước Tiêu Cảnh Tuyết lui về phía sau, Long Cửu Cực cũng không nói gì, hai người đều nhíu mày.

Làm sao lại càng lùi càng xa, gọi Thẩm An Tại tới chẳng lẽ còn phải dùng bí pháp gì đó?

Trong lúc bọn họ còn đang nghi hoặc, Tiêu Cảnh Tuyết ở phía xa, trên đỉnh núi bị Long Cửu Cực dùng kiếm san bằng, đang khoanh chân ngồi.

Sau một khắc, khói độc trùng thiên phun ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, mười dặm tĩnh mịch, liền đất vàng cũng đã mất đi sinh cơ, hóa thành một mảnh đất khô cằn.

Khí độc mãnh liệt khủng bố như vậy, đừng nói hạ tam cảnh trung tam cảnh, cho dù là võ giả Niết Bàn đi vào chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều!

Mà độc khủng bố như thế, vậy mà vẫn luôn bị áp chế trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết, bình thường nàng vẫn không bị gì, sinh hoạt như một người bình thường!

Long Cửu Cực hít sâu một hơi, lại dùng sức ho khan dữ dội, sắc mặt lại trắng bệch thêm vài phần.

Hắn hơi có chút bất đắc dĩ mà liếc nhìn bên cạnh mình, không nói gì: "Cái gọi là thiên tài của thế hệ kia của chúng ta, so với bọn họ, còn ảm đạm hơn nhiều."

Hà Bất Ngữ trầm mặc, tràn đầy đồng cảm mà gật gật đầu.

Hắn nhớ tới Vu Chính Nguyên và Lục Thành của Thần Phù điện.

Thần tử Lục Thành có Phù đạo tuyệt đỉnh, tuổi còn trẻ đã nắm giữ Cửu phẩm phù.

Mà thiên phú của người trước không tính là cao nhất, nhưng lại chấp nhất liều mạng như vậy.

Có lẽ trong thời đại yêu nghiệt hoành hành này chỉ có kẻ điên cuồng chấp nhất như hắn mới có thể đuổi kịp bước chân.

…

Mà sớm chừng một chút thời gian, một bên khác của Cố Tây thành.

Cường giả cao tầng như Đoan Mộc Khung, Huyền Vu, Tô Lưu Ly, Nhạn Thu đều ở đây, sắc mặt đều ngưng trọng vô cùng.

Chỉ vì giữa núi rừng phía trước, sương mù màu xám ẩn hiện đang càng nồng đậm.

“Sao lực lượng U Mộc sơn lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không thể để cho đồ chơi này khuếch tán, bằng không toàn bộ Cố Tây thành đều sẽ bị nuốt hết, vạn dân chúng cũng sẽ không may mắn thoát khỏi!”

Trong lúc mọi người nói chuyện, Nhạn Thu chợt nhớ tới gì đó, nhìn về phía hai người bên cạnh: “Điểm Thương kiếm tiên đâu, nghe nói năm ngoái Thăng Long trì cũng xuất hiện lực lượng hoang vu, sau này đã được giải quyết, hắn có cách đối phó không?”

Hắn nói xong, mọi người mới nhớ ra Long Cửu Cực vẫn chưa tới, không khỏi nhíu mày.

Lực lượng hoang vu xuất hiện mặc dù bí ẩn, nhưng với tu vi của mọi người, có lẽ nên cảm nhận ngay lập tức mới phải, tại sao Long Cửu Cực lại không tới?

Ánh mắt Thiên Cương lấp lóe nói: “Chẳng lẽ là Điểm Thương kiếm tiên cảm thấy không cách nào chống lại lực lượng hoang vu này, đã rời đi trước rồi?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Đoan Mộc Khung lắc đầu: “Ngươi chạy rồi hắn cũng sẽ không chạy, nhất định là có việc gì đó nên chậm trễ.”

Trong lúc mọi người tranh luận, Tô Lưu Ly vẫn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Thiên Cương.

Nàng mơ hồ cảm thấy, lực lượng hoang vu này đột nhiên xuất hiện cũng có chút đột ngột, hơn nữa còn có cảm giác quá mức gượng ép.

Mục đích là gì?

Sinh mệnh của bách tính trong thành? Vậy tại sao không trực tiếp phóng thích trong thành, ngược lại muốn hấp dẫn bọn

người mình tới đây?

Uỳnh uỳnh!

Ngay lúc tất cả mọi người còn đang khó hiểu, ở phía xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh.

Ngay sau đó, trăng sáng lờ mờ, thân ảnh mông lung như ca hát thưởng rượu, say mèm cuồng hoan.

Kiếm khí cuồn cuộn ngất trời như vậy khiến ánh mắt mọi người ở đây đều trừng lớn, há mồm khó nói thành lời.

Nhìn đỉnh núi bị san bằng, nhìn ngàn vạn ánh trăng sáng trong trong bóng kiếm, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Loáng thoáng, bên tai bọn họ còn vang lên tiếng ngâm thơ lạnh khàn của Long Cửu Cực, rất tùy ý, khi phối hợp kiếm khí đầy trời, khiến cho người ta thất thần.

"Nhiều năm không gặp, kiếm của Điểm Thương vẫn làm người ta chấn động như vậy."

"Nhưng rốt cuộc là người phương nào mà có thể ép Long Điểm Thương ra tay?"

"Vẫn như năm đó, chơi kiếm còn phải uống rượu ngâm thơ, quả là hắn."

Đoan Mộc Khung nhìn kiếm quang kia, mở miệng như nói đùa.

Bọn người Nhạn Thu cũng hít sâu một hơi.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa gặp lại hào quang từng tung hoành kiếm đạo này?

Chỉ có Huyền Vu nhíu chặt lông mày, tâm thần không yên.

Nàng nhìn thoáng qua Truyền âm phù của mình, lông mi khẽ run.

Vì sao… Long Cửu Cực không dùng Tử Hồn điệp hôm qua nàng cho hắn, chẳng lẽ hắn không biết cưỡng ép thân thể thi triển, sẽ mang đến hậu quả thế nào?

Không được, mình phải chạy tới đó!

Vừa nghĩ đến đây, nàng lập tức không để ý tới khí tức hoang vu nơi đây mà rời đi.

Nhưng một khắc sau, đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy khí tức hoang vu vốn còn đang từ từ tràn ra ngoài bỗng nhiên tăng tốc lên gấp bội, như thủy triều mãnh liệt tuôn ra bên ngoài núi.

"Không ổn, lực lượng Hoang Vu bạo động, lui trước!"

Tình huống phát sinh đột ngột khiến mọi người sợ hãi.

Còn chưa kịp suy xét xem bên phía Long Cửu Cực đã xảy ra chuyện gì, bên này đã không tiếp đón được.

"Chư vị tiền bối, đã tới thì trò chuyện đôi câu đi."

Trước khi mọi người định rút lui để tiếp tục duy trì phạm vi của lực lượng hoang vu. Bỗng nhiên từng tiếng xé gió vang lên từ bốn phương tám hướng.

Từng người áo đen xuất hiện ở hai bên trái phải, chiếm tất cả đường lui về phía sau của đám người Đoan Mộc Khung.

Mà khí tức của mỗi người, đều là Xung Hư cảnh!

Khoảng mười ba người, tất cả mười ba người đều đạt tới cảnh giới này!

Tình huống này khiến sắc mặt đám người Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu đột nhiên biến đổi, thần sắc rất khó coi.

Hiển nhiên, mười ba vị Xung Hư cảnh đã xuất hiện là dấu hiệu bất thiện!

Chỉ là trong mắt bọn họ, lại có chút kinh nghi bất định.

Một lần xuất động mười ba vị cường giả Xung Hư cảnh, thủ bút lớn như vậy, đây rốt cuộc là thế lực phương nào!

Chương 360: Thiên kiêu một thời

Xung Hư cảnh tại Thiên Huyền đại lục, đã xem như là cường giả đứng đầu.

Bây giờ cộng thêm bọn người Đoan Mộc Khung, vậy là tụ tập hơn hai mươi tên!

"Các ngươi là người phương nào, dám cả gan cản đường ở đây?"

Gia chủ Thác Bạt gia là người nóng nảy nhất, là người đầu tiên lạnh giọng quát hỏi.

Trong mười ba người, người cầm đầu tiến lên chắp tay, thanh âm trầm thấp.

"Chấp sự thứ mười bảy của Yêu Thần giáo, vãn bối Minh Vũ, bái kiến tiền bối."

Khi hắn và một đám người áo đen ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt, đám người Đoan Mộc Khung đều sững sờ, sắc mặt khẽ biến.

"Minh Vũ, Ngô Lục Xuyên… là các ngươi?!"

Sở dĩ kinh ngạc như thế, không phải bởi vì cái gì khác, đơn giản là vì những người trước mắt này đã từng là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy trên Thiên Kiêu bảng!

Minh Vũ, ba mươi năm trước xếp hạng thứ ba mươi chín trên Thiên Kiêu bảng, một vị đệ tử nội môn đã từng mất tích ở Thần Phù điện, chuyên sử dụng phù pháp.

Ngô Lục Xuyên, ba mươi bảy năm trước xếp hạng thứ sáu mươi hai trên Thiên Kiêu bảng, thiếu tông chủ một độc tông ở Tây Hoang vực.

Không riêng gì bọn họ, mười ba người áo đen trước mắt, đều là thiên tài từng nở rộ hào quang ở Thiên Huyền đại lục.

Sau đó bỗng nhiên biến mất, mọi người vốn cho rằng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn vẫn lạc.

Không ngờ hôm nay lại đồng thời xuất hiện tại nơi này!

Hơn nữa xem tình hình… Lực lượng Hoang Vu này rất có thể có quan hệ với bọn họ, kể cả Long Cửu Cực bên kia bỗng nhiên ra tay, cũng chắc chắn có bọn họ ra tay ở trong đó.

Tô Lưu Ly nhìn thoáng qua vẻ mặt cũng có chút kinh ngạc chân thật của Thiên Cương, nhíu mày.

Chẳng lẽ là mình nghĩ nhiều, chuyện này không có quan hệ gì với hắn?

Không đợi bọn họ suy nghĩ nhiều, gia chủ Thác Bạt gia đã hừ lạnh xông lên trước.

"Đám tiểu bối này, hiện tại không rảnh cằn nhằn với các ngươi đâu, nhanh nhường đường đi!"

Cơ bắp toàn thân hắn tăng vọt, sau lưng xuất hiện hư ảnh hình người núi sông hội tụ, giống như cự nhân, nâng quyền đập xuống.

Gã áo đen cầm đầu cũng chính là Minh Vũ của Thần Phù điện, tay phải chậm rãi đẩy về phía trước.

Phù quang hội tụ, gió lạnh nổi lên bốn phía thiên địa, có vô số bông tuyết trước bàn tay hắn hội tụ thành chiếc khiên bằng băng.

Oanh!

Thác Bạt gia chủ nện một quyền lên băng tinh chi thuẫn, ngược lại chính mình bị chấn lui về sau một bước, mắt lộ ra vẻ kinh nghi.

"Không nghĩ tới tạo nghệ Phong Tuyết phù của ngươi cuối cùng đã đến nước này!"

Minh Vũ mỉm cười, đảo qua mọi người.

"Vãn bối nói, chư vị tiền bối đều đã đến, nếu vội vã rời đi như vậy, vãn bối không khỏi phải đắc tội rồi."

"Ta ngược lại muốn xem xem ngươi đắc tội như thế nào!"

Huyền Vu hừ lạnh một tiếng, sương mù trong tay áo hóa thành một con cự mãng khổng lồ lao vút đi.

Những nơi độc tố cường đại đi qua hình thành một mảng chân không.

So với khí lực của gia chủ Thác Bạt gia thì loại độc này càng khó giải hơn, phàm là chịu, hơn nửa phần thì chính là phiền phức.

Nhưng khi đối mặt với độc mãng, Minh Vũ cũng không kinh hoảng.

Ngô Lục Xuyên bên cạnh hắn nhếch miệng cười một tiếng, kéo áo bào đen ra.

Chỗ ngực hắn mọc ra một miệng to như chậu máu che kín răng nanh, giờ phút này miệng lớn mở ra khẽ hút mạnh một cái.

Độc mãng rít lên rồi bị hút vào bên trong, một tia cũng không sót.

"Ma Thôn công!"

Ánh mắt Huyền Vu ngưng tụ, nghiêm túc hẳn lên.

Có lẽ người khác không biết đó là cái gì, nhưng nàng lại có nghe thấy qua.

Đó là độc công do một vị cường giả Tây Hoang vực lưu lại từ rất nhiều năm trước, đã sớm vượt qua Thiên giai, đạt tới Thánh phẩm.

Độc tông của Ngô Lục Xuyên trước đó ở Tây Hoang vực không được coi là đứng đầu, độc công này, hiển nhiên là về sau hắn có được!

"Lực lượng Hoang Vu đã đến, cần phải mau chóng chạy về Cố Tây thành cứu người!"

Nhạn Thu quay đầu nhìn thoáng qua sương mù màu xám mãnh liệt mà đến, lo lắng mở miệng.

Tình huống bây giờ, khó mà cứu được bách tính Cố Tây thành, nhưng bọn họ dù thế nào cũng phải mang vãn bối hậu sinh nhà mình rời đi mới được!

"Cùng nhau ra tay!"

Đoan Mộc Khung dữ tợn hô lên, tiện tay lấy ra hơn mười thanh linh khí Thiên giai.

Ánh mắt Tô Lưu Ly cũng đỏ rực, nắm một cây trường thương trong tay.

"Nếu tiền bối không thức thời, vậy cũng tiết kiệm một chút nói nhảm…"

Ý cười trên mặt Minh Vũ dần dần tán đi, trở nên lạnh thêm vài phần.

"Vãn bối… liền cung tiễn chư vị tiền bối lên đường."

Theo lời hắn nói xong, mười hai người sau lưng đồng thời xuất thủ, triển khai liều mạng chém giết cùng những cường giả thế hệ trước.

Nhưng dù sao gừng càng già càng cay, bọn họ cho dù có thiên phú ngang dọc đến đâu, đối mặt mấy vị cường giả lão làng, cũng chỉ thành hạng giật gấu vá vai.

Chỉ trong chốc lát, đã có một chấp sự bị số lượng lớn linh khí Đoan Mộc Khung huy động bao vây tầng tầng lớp lớp, người sống nhăn răng bị đập chết tươi thành bánh thịt.

Mà Ngô Lục Xuyên cũng bị Huyền Vu bộc phát áp chế lại.

"Thích nuốt, vậy ta cho ngươi nuốt đủ!"

Ánh mắt Huyền Vu lạnh như băng, sương độc phía sau biến thành chín con rắn to dữ tợn vô cùng.

Mà phía trước, sắc mặt Ngô Lục Xuyên tím lên, bụng căng tròn, hiển nhiên đã sắp đến cực hạn.

Duy nhất không tính rơi vào hạ phong, chính là Minh Vũ giao thủ cùng Nhạn Thu.

Chín chuôi linh kiếm sau lưng Nhạn Thu lao lên cao, đều bị phù văn gió tuyết trói lấy.

"Còn không mau cút ngay. Một khi lực lượng hoang vu nuốt chửng cả ta và ngươi, ai cũng không đi được!"

Gia chủ Thác Bạt tộc thấy sương mù đã đến gần, lòng nóng như lửa đốt.

Mà thanh niên đầu gà cường tráng đối chiến với hắn nhếch miệng cười một tiếng, liếm liếm máu bên môi.

"Ngươi không đi được chỉ có các ngươi mà thôi."

Nghe hắn nói, gia chủ Thác Bạt gia cùng với đám người Nhạn Thu đều âm thầm kinh ngạc, dự cảm không tốt bỗng nhiên nổi lên.

…

Nam Quyết Vực, Thanh Vân phong.

“Tiểu tử thúi, mỗi ngày ta đều cho ngươi ôn dưỡng kinh mạch, mấy ngày trước còn chạy tới Dược Vương cốc nhiều ngày như vậy để rèn thân thể cho ngươi, ngươi còn chưa luyện thành chuyển thứ ba Tử Long Biến, có phải lại nhân lúc ta không có ở nhà vụng trộm đi xem sách không?”

Tiếng mắng chửi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vang lên, Thẩm An Tại cầm một cây gậy, trực tiếp quất vào lưng Mộ Dung Thiên, đau đến mức hắn kêu gào.

“Sư phụ, đệ tử sai rồi, đệ tử sai rồi, ngài đừng lấy thứ đó ra mà đánh, mỗi khi đánh đệ tử đều cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung…”

Bên trong không gian Đạo phủ, Mộ Dung Thiên bị quất cho chạy tán loạn khắp nơi, dùng ánh mắt trông mong nhìn trung niên mặc áo trắng trước mắt, chủ yếu là nhìn chằm chằm vào cây gậy trên tay hắn.

Cũng không biết sư phụ kiếm đồ chơi này từ đâu, đánh vào trên người cũng không lưu lại vết thương, nhưng lại vô cùng đau đớn, giống như trực tiếp quất vào linh hồn vậy.

“Tiểu tử thối, không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi không biết dụng tâm lương khổ của vi sư!”

Thẩm An Tại đang hùng hùng hổ hổ xắn tay áo lên, giơ Đả Thần tiên đuổi theo.

Đương nhiên hắn vẫn chưa thật sự thúc giục uy lực chân chính của Đả Thần tiên, nếu không cứ giáng một gậy xuống, đừng nói là Mộ Dung Thiên, ngay cả Niết Bàn cũng phải hồn phi phách tán.

Ngay khi hắn đuổi theo Mộ Dung Thiên, xách tai chuẩn bị đánh hắn, bỗng nhiên nhướng mày, giương mắt nhìn về phía xa.

Sinh Tử bài của Cảnh Tuyết đang run nhè nhẹ, như thể sắp có nguy hiểm gì đó phát sinh.

“Tham gia đại hội luyện khí mà còn đến mức nguy hiểm tính mạng sao?”

Thẩm An Tại nhíu mày, chẳng lẽ lão tam đã hiển lộ bản lĩnh luyện khí, bị người khác để mắt tới?

“Sư phụ, làm sao vậy?”

Mộ Dung Thiên thấy biểu cảm của hắn có biến, không khỏi trở nên khẩn trương: “Có phải phía sư muội xảy ra chuyện gì hay không?”

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, trong tay áo tung lên cuồng phong, trực tiếp ném hắn vào thùng gỗ trong không gian đạo phủ.

Trong đó ánh lửa xuy xuy bốc lên, điên cuồng oanh kích nhục thể của hắn.

“Ôi má ơi, sư phụ, tóc của đệ tử cũng bị đốt mất rồi!”

“Chờ khi vi sư trở về ngươi mà chưa uống hết thùng Hỏa Nguyên dịch này, ta sẽ thưởng cho ngươi hai thùng.”

“Không cần a sư phụ… Đệ tử thật sự không uống nổi nữa rồi!”

Mộ Dung Thiên khóc không ra nước mắt, không còn gì luyến tiếc.

Thứ này ở thế giới bên ngoài một cân có thể so sánh với một kiện Địa giai Linh Khí, Hỏa Nguyên dịch này hôm nay một ngày hắn đã uống tận hai thùng rồi.

“Bớt nói nhảm đi!”

Thẩm An Tại hừ một tiếng, biến mất trong không gian đạo phủ.

Hắn đi ra ngoại giới, cầm tấm Sinh Tử bài đang run rẩy lên, ánh mắt ngưng trọng.

Tên nào ăn gan hùm gan gấu, lại dám động thủ với đồ đệ Thẩm An Tại ta?

Tự tìm cái chết!

…

Chương 361: Áo trắng cưỡi ngựa

Lấy ý niệm câu thông với lệnh bài Sinh Tử xong, Thẩm An Tại nhắm hai mắt lại.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, đã ở trong một mảnh hư vô, sau đó cất bước đi tới.

Liên quan tới quá trình phân thân truyền tống, hắn đã quen.

Khoảnh khắc sau, hư vô bốn phía biến hóa vặn vẹo, khói độc đầy trời chiếu vào trong tầm mắt.

Hắn đi tới một bình nguyên, trên không trung.

Khi nhìn thấy sương độc ngập trời kia, Thẩm An Tại khẽ cau mày.

Không phải đã độc trùng đầy đủ áp chế rồi sao, tại sao độc công của lão Nhị lại bạo phát?

Khi nhìn thấy trung niên áo trắng cất bước từ trong hư không, bất kể là Hà Bất Ngữ hay là Long Cửu Cực đều kinh sợ, miệng hơi há, quên cả lời nói.

Hắn xé nát hư không, vượt qua ngàn vạn dặm tới được đây!

Điều này đừng nói là phân thân, cho dù là bản tôn của bọn họ cũng không làm được!

Ánh mắt Hà Bất Ngữ lóe lên, đánh giá trung niên thoạt nhìn bình thường không có gì lạ kia, thậm chí không có chút ba động tu vi nào.

Đây chính là vị Thẩm sư thúc phong chủ Thanh Vân phong mà Tiểu Vu thường xuyên nhắc tới, thanh danh mấy ngày nay lan truyền khắp nơi, là Thẩm An Tại?

Hoàn toàn không tầm thường, mình là Xung Hư đỉnh phong, vậy mà không nhìn thấu tu vi chân thật của hắn!

"Sư phụ, thứ cho đệ tử mạo muội mời người tới."

Tiêu Cảnh Tuyết ở giữa khí độc tĩnh mịch mười dặm, yếu ớt mở miệng tự hành lễ.

Dưới chân Thẩm An Tại có gió nhẹ phất qua, trong nháy mắt xuất hiện bên người nàng, đè bả vai nàng xuống.

"Nín hơi ngưng thần."

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, nhắm hai mắt lại, để cho tinh thần lực cường đại kia đào thải độc tố trong cơ thể mình.

Vẻn vẹn thời gian mấy hơi thở, tựa như đảo ngược thời gian vậy.

Khói độc ngập trời chảy ngược vào cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết, không còn gì bất thường.

"Cũng may là lần này tình huống độc công bộc phát không nghiêm trọng lắm."

Thẩm An Tại hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhíu mày nhìn về phía Long Cửu Cực, cùng thanh niên mặc bào đen ngã xuống đất chết ở bên cạnh.

Xem ra người đã bị giết.

Nhưng biểu cảm của hắn vẫn rất nghiêm túc, lại một lần nữa xuất hiện bên người Long Cửu Cực.

Mặc dù không biết tại sao Long Cửu Cực lại xuất hiện ở đây, nhưng khi thấy rõ ràng tình huống trong cơ thể hắn, sắc mặt càng lúc càng âm u.

“Yêu Thần giáo lại xuất hiện, xin Thẩm phong chủ chịu đựng mệt mỏi, cứu chủ của con bướm này.”

Hai mắt Long Cửu Cực đục ngầu, toàn thân tỏa ra tử khí âm trầm, run rẩy đưa Tử Hồn điệp trong tay ra.

Thẩm An Tại cất con bướm này đi, nhìn về phía phương xa.

Hắn đã cảm nhận được, ở nơi xa kia có một luồng lực lượng kinh khủng và quen thuộc đang điên cuồng tăng lên.

Chính là lực lượng hoang vu!

Không nghĩ tới mới qua mấy ngày vậy mà lại nhìn thấy cảnh tượng này.

“Cảnh Tuyết, chiếu cố Long lão tiền bối cùng lão tam đi.”

Thẩm An Tại thở một hơi thật dài, nhìn thoáng qua thể nội đao thế của thiếu niên áo xám càng phát ra nồng đậm cường đại, vẫy tay một cái.

Tuấn mã hí dài, Xích Thố đạp không mà đi.

Long Cửu Cực… đã không cứu được nữa rồi.

“Vâng, thưa sư phụ!”

Độc văn trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết dần dần thối lui, cung tiễn một người một ngựa phá không mà đi.

Mà Hà Bất Ngữ, từ khi Thẩm An Tại ra sân đến giờ, vẫn luôn khiếp sợ.

Bất kể là phương thức xuất hiện, hay là chỉ phất tay một cái đã trấn áp được độc công vô cùng kinh khủng kia, không có chỗ nào không bình thường.

Người này, bất phàm!

…

Bên trong lĩnh vực hoang vu, tiếng oanh minh nổi lên bốn phía.

"Đáng chết, lực lượng hoang vu này đang hấp thu linh nguyên và sinh cơ của ta!"

"Con bà nó chứ, ngay cả khí huyết chi lực mà cũng không thoát khỏi việc bị thôn phệ!"

Một đám cường giả lâu năm bị vây ở trong sương mù xám trắng, sắc mặt khó coi vô cùng.

Mà xét về đối thủ, những chấp sự Yêu Thần giáo kia lại không bị lực lượng của Hoang Vu ảnh hưởng chút nào.

Cứ như những lực lượng này nhận biết được họ, không tấn công họ.

"Không thể không thừa nhận, ngươi đích thật là người dùng độc đệ nhất Tây Hoang vực, nhưng hiện tại ngươi đã mất đi những độc dược này, thì còn có thể làm cái gì chứ?"

Ngô Lục Xuyên nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt hung tàn.

Huyền Vu nhíu mày, muốn phất tay áo thả cổ trùng công kích, nhưng bất luận là cổ hay độc, trong lúc tiếp xúc lực lượng hoang vu đều bị cắn nuốt hầu như không còn, ngược lại còn làm cho lực lượng hoang vu càng thêm sôi trào lên.

Thậm chí, những sương mù xám trắng này vô số lần còn điên cuồng muốn chui vào trong cơ thể nàng, cướp đoạt sinh cơ của nàng.

Hưu!

Tàn ảnh lóe lên, Ngô Lục Xuyên vọt tới, một chưởng đánh tới.

Ánh mắt Huyền Vu ngưng lại, cũng tụ khí nâng chưởng.

Bịch!

Nhưng mà lần này, nàng trực tiếp rút lui mấy bước.

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, đôi môi đỏ mọng nhuốm máu.

Phần lớn lực lượng trong cơ thể đều dùng để kiềm chế lực lượng Hoang Vu, bây giờ lại đối chiến với Ngô Lục Xuyên, hoàn toàn không phải là đối thủ!

Hơn nữa, nói là kiềm chế, trên thực tế chính là dùng linh nguyên và độc để nuôi nấng Hoang Vu kia!

Bất kể là lực lượng gì, dường như cái sau đều có thể nuốt hết, căn bản là khó giải!

"Mọi người chớ làm loạn, càng động thủ, những lực lượng hoang vu này hấp thu càng nhiều, lại càng khó đi ra!"

Đoan Mộc khung nhìn ra tình huống nơi đây, liền mở miệng hét lớn.

Đừng nói đến sinh mệnh Linh Nguyên, ngay cả Linh Khí của hắn cũng bị hao tổn dưới lực lượng hoang vu này.

Nhìn những cường giả lâu năm kia tụ tập với nhau, đám người Minh Vũ và Ngô Lục Xuyên cũng không nóng vội, bao vây bọn họ, tựa như đang trêu đùa nhau.

Chó giận còn biết cắn người, càng là tình huống như vậy, bọn họ càng không dám khinh thường.

Những lão cáo già này ai mà chẳng có bản lĩnh một chiêu hai chiêu áp đáy hòm, nếu là tự biết hẳn phải chết, khẳng định sẽ không bận tâm nhiều như vậy, tìm một cái đệm lưng là vẫn làm được.

Điều bọn họ cần làm bây giờ chính là chờ đám này bị sức mạnh Hoang Vu thôn phệ hoàn toàn!

“Đáng chết, làm sao bây giờ, đánh cũng đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, chẳng lẽ lão tử thật sự phải chết ở chỗ này sao?”

Gia chủ Thác Bạt gia mang vẻ mặt lo lắng, trong mắt có chút sợ hãi.

“Chúng ta còn như vậy, người trong thành có phải cũng sẽ bị tập kích không?”

Nhạn Thu nhìn chằm chằm vào đám người Minh Vũ thối lui đến khoảng cách an toàn, cũng rất vội vàng.

Nói xong câu này, trong lòng mọi người đều căng thẳng, càng lo lắng hơn.

Lần luyện khí đại hội này, bọn họ đều mang tới hậu bối của mình, nếu thật sự chết yểu, đả kích kia không thể nói là không lớn!

Chỉ sợ toàn bộ thế hệ trẻ của Bắc Đạo vực sẽ bị khuyết một đoạn thời gian!

“Thiên gia chủ, dưới lực lượng hoang vu này, dường như ngươi cũng không bị ảnh hưởng gì quá lớn?”

Đúng lúc này, Tô Lưu Ly híp mắt mở miệng.

Mọi người nhìn về phía phát hiện ra bản thân Thiên Cương đang ở trong sương mù, nhưng sắc mặt vẫn bình thản như thường.

Người kia hơi nhíu mày, lắc đầu: “Chư vị đừng suy nghĩ nhiều, đây là bởi vì công pháp Thiên gia của ta đặc thù, tình hình của ta phong tồn trong cơ thể, các ngươi cảm giác không ra mà thôi.”

“Nếu Thiên mỗ có biện pháp đối phó với lực lượng hoang vu, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Nghe hắn nói vậy, hy vọng vừa lóe lên trong lòng mọi người đã bị phá nát, lòng nóng như lửa đốt.

"Đừng nói nhảm nữa, tranh thủ thời gian nghĩ cách đi. Hoặc là giết mấy tiểu oa nhi kia rồi lao ra ngoài, hoặc là phá vỡ lực lượng Hoang Vu!"

"Giết như thế nào, quyền kình của lão tử còn chưa đập ra đã bị thôn phệ, đánh vào trên người bọn họ giống như gãi ngứa!"

"Đúng vậy, linh nguyên của ta cũng căn bản không có tác dụng, duy nhất là kiếm ý còn có thể dùng được, nhưng ta chủ tu không phải kiếm, chưa từng ngộ đạo, cũng không phá vỡ được lực lượng này!"

Trong số mọi người, một Kiếm tiên lên tiếng.

"Long Cửu Cực đâu, hắn nhất định có thể làm được, người kia ở đâu!"

Gia chủ Thác Bạt gia nóng nảy mở miệng, "Lão gia hỏa này còn không tới, chẳng lẽ một mình chạy hay sao?"

Nhìn thấy những vị cường giả thế hệ trước đang nôn nóng trong lòng đám người, đám người Ngô Lục Xuyên không khỏi lộ ra vẻ trêu tức trên mặt.

Tranh cãi đi, ầm ĩ đi, chờ các ngươi bị lực lượng hoang vu tiêu hao gần hết rồi, đã đến lúc phải tắt thở rồi.

"Chư vị tiền bối đừng có giãy giụa vô ích, lực lượng hoang vu này cũng không phải lực lượng bản giới có thể chống lại, tuy có đắc tội, nhưng vãn bối vẫn muốn nói, thay vì bị hao mòn đến chết, chư vị không ngại hiện tại tự sát đi."

Minh Vũ nhàn nhạt mở miệng, nhìn xuống phía dưới.

"Ngươi thả cái rắm gì!"

Gia chủ Thác Bạt gia là người đầu tiên mắng chửi, hắn không muốn chết.

“Ngu xuẩn mất khôn, hôm nay ai đến cũng không thể cứu các ngươi.”

Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, lãnh đạm nhìn bọn họ.

Ngay lúc mọi người lo lắng không khỏi, bên tai bỗng vang lên tiếng vó ngựa phá không bôn tẩu, một tiếng hí dài đinh tai nhức óc vang lên.

“Hừ!”

Một bộ áo trắng tung người ngửa đầu, trực tiếp xông vào trong sương mù mờ mịt.

Tuấn mã thần võ, hai tóc mai bạc trắng, người nọ khẽ ghìm dây cương, đôi mắt bình thản.

Chương 362: Vẫn lạc

“Thật đúng là có nhiều người như vậy.”

Thẩm An Tại liếc qua phía dưới, lòng bàn tay nâng lên, Tử Hồn điệp run nhè nhẹ, bay về phía trước người mỹ phụ áo tím đang chảy máu ở khóe miệng.

“Tử Hồn điệp…”

Nhìn thấy con bướm bay tới, ánh mắt Huyền Vu căng thẳng.

Thứ này sao lại xuất hiện ở trong tay người này, lẽ nào Long Cửu Cực…

Thẩm An Tại đột nhiên xâm nhập, khiến tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Minh Vũ cũng nhíu mày, hắn không biết người trước mắt.

Nhưng xem tu vi…

Chỉ là Đoán Thể cảnh?

“Chư vị có thương vong không?”

Thẩm An Tại nhìn phía dưới, mở miệng hỏi thăm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết tình huống như thế nào.

Cái tên Đoán Thể cảnh này… sao cứ phải xông tới?

Chỉ có Đoan Mộc Khung nhíu mày trầm tư, vỗ ót một cái, kinh hô.

“Thích mặc áo trắng, hai bên tóc mai như tuyết lại chỉ có tu vi Đoán Thể cảnh, còn cưỡi một con tuấn mã màu đỏ, ngươi

hẳn là phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!”

Nghe được tiếng kinh hô của hắn, đám người Nhạn Thu lúc này mới nhớ tới lời giới thiệu về Phong chủ Thanh Vân phong trong Phong Vũ lâu.

Chính là bộ dáng người trước mắt.

“Không ngờ danh tiếng của Thẩm mỗ lại vang dội như vậy?”

Thẩm An Tại mỉm cười, có chút xấu hổ.

Nghe được tên của Thẩm An Tại, đám người Minh Vũ nhíu mày, sau đó lại coi như không có việc gì xảy ra.

Mặc kệ hắn có thực tài hay không, dám xâm nhập cảnh giới hoang vu này, chỉ là muốn chết mà thôi.

“Xin lỗi chư vị, tại hạ thời gian gấp, không rảnh tán gẫu với các ngươi, sau khi giúp các ngươi thu lực lượng hoang vu này, chuyện bên này các ngươi liền tự mình giải quyết đi.”

Mặc dù bị nhận ra, nhưng Thẩm An Tại lại không rảnh nói chuyện phiếm với bọn họ.

Năm phút đã qua hơn nửa, hắn lập tức phải biến mất.

Lời nói của hắn vừa ra, đám người Minh Vũ sững sờ trước, sau đó lộ ra vẻ châm chọc.

Ngô Lục Xuyên còn cười ha ha: “Chỉ bằng một tên Đoán Thể cảnh như ngươi mà cũng muốn…”

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm An Tại đã vung tay áo lên.

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người cảm thấy long trời lở đất, nhật nguyệt đảo ngược phảng phất như đều nhập vào trong ống tay áo nho nhỏ kia.

Lực lượng bàng bạc mãnh liệt, vô biên vô hạn khiến mảnh hoang vu này như thủy triều, dũng mãnh lao vào trong tay áo

Thẩm An Tại.

"Đây là thủ đoạn thần thông gì!?"

Con ngươi đám người Nhạn Thu, Tô Lưu Ly đều mãnh liệt co rút lại, quá sợ hãi.

Trời đất cát bay đá chạy, vô số cây khô đột ngột nhô lên khỏi mặt đất, tất cả đều bay theo sức hút cường đại kia.

Ống tay áo Thẩm An Tại mở ra phảng phất như một vực sâu không đáy, mặc cho bay tới bao nhiêu đồ vật đều không thu lầm.

Chỉ trong vài nhịp thở, vô tận hoang vu chi lực bao trùm nơi này đã bị quét sạch sành sanh, lộ ra một tầng mặt đất trụi lủi bị hút sạch.

"Vừa rồi ngươi nói một Đoán Thể cảnh như ta thì sao?"

Thẩm An Tại khẽ phất tay áo, lúc này mới nhìn về phía Ngô Lục Xuyên vừa mới nói chuyện, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

Lúc này, Ngô Lục Xuyên đã há to miệng, ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì hắn, hơn mười chấp sự còn lại giờ phút này tất cả đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Hút… hút đi rồi?

Tung ống tay áo ra, lực lượng hoang vu bao phủ mấy chục dặm đều bị hút đi hết?

Đây chính là thứ ngay cả cường giả Chân Tiên cảnh cũng đau đầu, cứ thế không còn?

Không để ý tới đám người đang kinh ngạc, Thẩm An Tại cảm giác mình đã sắp bị truyền tống trở về, lúc này nhìn về phía đám người phía dưới, dùng thời gian cuối cùng nói một câu.

“Trong các ngươi hẳn là có người Thiên gia, Thẩm mỗ không biết là ai, nhưng ta phải cảnh cáo ngươi, nếu đệ tử kia của ta có nửa phần sơ xuất, ta tất đồ sát toàn bộ Thiên gia.”

Thẩm An Tại quét mắt nhìn mọi người một chút, sau đó cứ như vậy không chút dấu hiệu, cả người lẫn ngựa biến mất dưới mí mắt mọi người.

Giọng nói của hắn không tính là lạnh lẽo âm trầm, còn rất là bình thản.

Nhưng giờ phút này lại rõ ràng quanh quẩn trong đầu tất cả mọi người, bọn họ vô thức đưa ánh mắt nhìn về phía Thiên Cương.

Sắc mặt hắn trầm xuống, có chút khó coi.

Lông mi Tô Lưu Ly run rẩy, trong lòng khó có thể khống chế dâng lên vài phần nhẹ nhõm và vui mừng.

Thiên Nhạc hắn… có sư phụ tốt hơn so với bất kỳ ai…

Khó trách lúc đó hỏi hắn vì sao không tôn kính phụ mẫu, hắn không chút do dự nói mình chỉ tôn trọng sư phụ, sư tỷ, sư huynh.

Có Thẩm An Tại từ ngàn dặm xa xôi đến uy hiếp, cho dù Thiên gia còn có mưu đồ gì, khẳng định cũng không dám quá phận.

Về phần những người khác… Sợ là căn bản không dám dòm ngó cổ pháp rèn của Thiên Nhạc nữa?

“Không ổn, mau lui lại!”

Bên kia, đám người Minh Vũ cuối cùng cũng phản ứng lại, xoay người định chạy trốn.

Sở dĩ vừa rồi bọn họ không kiêng nể gì là bởi vì có lực lượng hoang vu làm lực lượng.

Bây giờ lực lượng hoang vu đã tán đi, bọn họ…

“Bay giờ muốn chạy, đã trễ!”

Đoan Mộc khung hừ lạnh một tiếng, vẻ dữ tợn trên khuôn mặt cũng đang run rẩy.

Bàn tay to của hắn vung lên, một cái bát vàng phóng thẳng lên trời, trong nháy mắt sau đó mở rộng úp ngược xuống.

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người đều bị bao ở bên trong.

“Tiểu tử, hôm nay lão phu sẽ dạy ngươi cái gì gọi là tôn sư trọng đạo!”

“Hừ, mất tích nhiều năm như vậy, gia nhập giáo phái yêu tà gì, hôm nay bổn tọa sẽ thay sư môn trưởng bối nhà ngươi thanh lý môn hộ!”

“Lưu lại một người sống, còn muốn hỏi về cái Yêu Thần giáo phiền phức kia!”

Tiếng nổ vang nổi lên bốn phía, trong Kim Bát không lâu liền vang lên tiếng kêu thảm thiết.

…

Một bên khác, Hà Bất Ngữ gì nhìn về phương xa, lông mày đang nhíu chặt bỗng nhiên nhíu lại sâu thêm vài phần.

Trong lòng Long Cửu Cực căng thẳng: “Như thế nào?”

“Hết rồi.”

“Cái gì hết rồi, hết người rồi hay là…”

“Hết khí tức của lực lượng Hoang Vu.”

Hắn không nói nên lời, hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ khó nén.

Nghe hắn nói vậy, cuối cùng trong lòng Long Cửu Cực cũng hạ xuống một tảng đá, thân thể mềm nhũn, tựa người vào

đá vụn.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi…"

"Nha đầu, chuyện của đồ nhi ta, liền nhờ sư phụ con…"

Mắt hắn nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết dần dần ảm đạm, một tia sinh cơ cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, hai tay vô lực rũ xuống.

"Long lão tiền bối!"

"Long Điểm Thương, Long Điểm Thương!"

Tiêu Cảnh Tuyết và Hà Bất Ngữ kêu vài câu thì thôi, rốt cuộc người già nua kia vẫn chỉ im bặt, ánh mắt ảm đạm.

Lão già yêu rượu như mạng kia, thoạt nhìn lôi thôi.

Từng quát tháo Thiên Huyền, cầm đầu danh sách Kiếm tiên, tục gọi Điểm Thương kiếm tiên.

Hôm nay, vẫn lạc.

…

Chương 363: Nhục thể đến cuối chỉ là hư ảo

Mây đen che trăng, gió chiều tại đây đi xa, tiếng gió phảng phất như đang rên rỉ.

Vào lúc này, trời đất phảng phất âm u hơn rất nhiều, dường như đang vì lão giả rời đi mà mặc niệm.

Cảm nhận được thân thể dần dần lạnh lẽo, Hà Bất Ngữ ánh mắt phức tạp, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Nếu sư huynh của ta biết Long Điểm Thương cứ vậy mà bỏ mình thì không biết sư huynh ta đang khóc hay cười nữa."

"Đã nhiều năm như vậy, hắn dồn hết sức lực muốn trước khi ngươi bước vào Chân Tổ, mắt thấy Nguyên Thần thứ hai của hắn được luyện thành, ngươi lại…"

Hà Bất Ngữ không biết bản thân nên cảm thấy như thế nào.

Sư huynh đệ mình với Long Cửu Cực không thể nói là bạn tốt, thậm chí có thể xem như đối đầu.

Năm đó du lịch Tây Hoang vực, thiên nhân năm đó kinh diễm hai sư huynh đệ, vẫn là thiếu nữ Huyền Vu.

Đó là một chỗ bên hồ Độc Sơn, hai người vốn là vụng trộm lên núi muốn thử một chút độn hư phù mới học có thể xuyên qua sương độc này hay không chỗ hoàn cảnh đặc thù này.

Không hề nghĩ ngợi, nhìn thấy Huyền Vu tắm gội ở bên hồ.

Chỉ là thoáng nhìn qua, Liêu Tử Khung liền thất thần, phù văn bất ổn, nửa người của hắn lộ ra ngoài, nguy cơ bị phát hiện.

Mà vào lúc đó, vừa vặn bị Long Cửu Cực say rượu đi ngang qua phát hiện.

Có lẽ cho rằng là loại người đạo chích nào đó có ý đồ đánh lén thiếu nữ, hắn rút kiếm xông lên.

Sợ quá, hai sư huynh đệ quay đầu bỏ chạy, trong lúc hư không dao động, không cẩn thận hút cả quần áo Huyền Vu đặt ở bên hồ vào.

Về sau lại…

Hai người bị Long Cửu Cực đuổi kịp, đánh không nhẹ, tốn rất nhiều công phu mới chạy trốn được.

Sau lần đó, Liêu Tử Khung cố ý vô tình liền thích chạy đến Độc sơn ở Tây Hoang vực, nói là muốn tìm người dùng kiếm lúc trước kia báo thù.

Trên thực tế hắn muốn làm gì, Hà Bất Ngữ rõ ràng.

Nhưng mà… mỗi lần hắn đều mặt xám mày tro ủ rũ trở về, chắc là đã chịu không ít thiệt thòi ở dưới tay Long Cửu Cực.

Mãi đến một lần, Long Cửu Cực uống rượu múa kiếm dưới trăng, nắm tay ôm nhau với Huyền Vu.

Liêu Tử Khung ẩn trong hư không nên thấy rõ ràng, người trước không nói, xoay người rời đi.

Từ đó về sau, hắn cũng không tìm Long Cửu Cực đánh nhau nữa, chỉ là về sau khi luyện ra nguyên thần thứ hai, cứ cách ba năm hắn đều để nguyên thần đi Tây Hoang vực một chuyến, chỉ từ xa nhìn một cái.

Về sau không bao nhiêu năm, luận kiếm ở Đông Linh vực truyền đến một tin tức oanh động đất trời Kiếm tiên giới.

Một thanh niên say rượu xông núi, Điểm Thương kiếm khí chấn động bốn bể.

Nghe nói ngày đó, cả Luận Kiếm sơn kiếm khí vô số, chỉ có kiếm của hắn chói mắt nhất, cũng chỉ có bài vè này của hắn sau đó vang vọng trong Luận Kiếm sơn yên lặng, có vẻ càng thêm chói tai.

Thanh niên náo loạn thịnh hội một trận, bị rất nhiều Kiếm tiên vây công, cười lớn nghênh ngang rời đi.

Từ ngày đó, danh tiếng của Điểm Thương kiếm tiên đã triệt để vang danh thiên hạ.

Đứng thứ ba Thiên Kiêu bảng lần đó!

"Chớp mắt, đã mấy trăm năm trôi qua…"

Hà Bất Ngữ thở dài nói, lại có chút buồn vô cớ.

Năm đó có bao nhiêu người cùng thế hệ, không phải vẫn lạc thì cũng là tu vi bị hạn chế, tuổi thọ đến sớm, hóa thành đất vàng bay theo gió.

"Long Điểm Thương, Long Điểm Thương!!"

Ngay lúc hai người đang mặc niệm, thanh âm lo lắng của nữ tử vang lên.

Người chưa kịp đến tiếng đã đến trước.

Huyền Vu vẻ mặt nôn nóng vọt tới, khi nhìn thấy Long Cửu Cực đang tựa vào đá vụn thì bình tĩnh lại, nàng ngây ngẩn cả người.

Nàng tiến lên, khẽ run rẩy vươn tay ra, vuốt ve khuôn mặt Long Cửu Cực dù đã chết lặng cũng vẫn khẽ cười, phảng phất vẫn là khuôn mặt tang thương của thiếu niên Vô Kỵ ngày đó, nhất thời nghẹn họng không nói nên lời.

Đám người Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu, Tô Lưu Ly cũng trước sau chạy đến.

Nhìn thấy thi thể bị Huyền Vu ôm chặt trong ngực, đều thất thần hồi lâu, không thể tin tưởng.

Từ nay về sau, không thể thấy kiếm điểm thương cười say mà mà tỉnh… đời này đã không còn Cửu Cực.

…

Nam Quyết vực.

"Phong chủ, xảy ra chuyện gì vậy, sắc mặt người tựa hồ có chút khó coi?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết ôm một giỏ thuốc đã phơi khô, trừng mắt nhìn rồi mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại mở hai mắt ra, nhìn trăng tỏ phía xa, thật lâu chưa từng nói chuyện.

Hắn không có trả lời Thân Đồ Tiểu Tuyết, mà dưới ánh mắt khó hiểu của nàng, một mình đi về phía chỗ sâu trong Dược Viên.

Đợi đến khi đi tới trước quan tài băng, hắn mới ngồi xuống.

Không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt trẻ tuổi không ít do được tẩm bổ bởi linh khí và Thần Hoàng tâm trong quan tài.

Thẩm An Tại lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác khó nói nên lời này.

Lúc trước, khi Trịnh Tam Sơn chết, hắn còn phẫn nộ hơn.

Nhưng hôm nay Long Cửu Cực chết đi, không khỏi làm hắn có chút mê mang.

Nếu bàn về tu vi, nhiều năm trước Điểm Thương kiếm tiên đã là Xung Hư đỉnh phong, còn là Long tộc chi thân, Kiếm tiên chi tư.

Thực lực cường đại như vậy, lẽ ra phải vô ưu vô sầu mới đúng.

Vì sao trước cái chết lại có vẻ bất lực như vậy, khiến người ta thổn thức.

Trời lớn đất còn lớn hơn, rốt cuộc cảnh giới gì mới có thể không sợ sinh tử đây?

Đoán Thể cảnh?

Vẫn là Kiếm tiên tuyệt thế như Long Cửu Cực?

"Yêu Thần giáo…"

Trầm An lẩm bẩm cái tên này, mà tại Nam Quyết vực, có thế lực gọi là Ma giáo.

Thế giới này ẩn giấu quá nhiều bí mật, giống như đang ấp ủ một âm mưu to lớn nào đó.

Mà dưới cơn bão táp chuẩn bị này, hắn bỗng nhiên có cảm giác như thuyền con bồng bềnh trôi nổi.

Dựa vào tu vi Đoán Thể cảnh của hắn, tự vệ còn không biết như thế nào, tương lai có thể bảo vệ đám đệ tử này, bảo vệ được đồ đệ của Thanh Vân phong hay không?

"Hệ thống, ngươi thật sự không cho ta đột phá?"

Hắn thì thào mở miệng.

【 Nhục thể đến cuối chỉ là hư ảo, thần hồn mới là vĩnh tồn, thỉnh túc chủ… 】

Hệ thống vẫn nói mấy câu khó hiểu như vậy, nói tóm lại chính là không để cho hắn đột phá.

Thẩm An Tại thở dài im lặng.

Chỉ dựa vào thần hồn, dù hắn có thuộc tính của Phong chi tử, nhưng nếu không có tu vi gia trì, hắn vẫn cảm thấy không

quá an ổn.

“Nếu Bách Lý Nhất Kiếm biết được tin tức Long lão Kiếm tiên vẫn lạc, sợ là sẽ sa sút mấy ngày.”

Trầm An lắc đầu, nhìn thoáng qua Trịnh Tam Sơn đang ngủ say trong quan tài, nhẹ giọng mở miệng.

“Lão Trịnh, Chính Nguyên đã xông qua Thần Phù tháp, gặp được Thần Phù huyền diệu trên cửu phẩm, ngươi ngủ thêm vài ngày, có lẽ hắn sẽ trở lại.”

Cái chết của Long Cửu Cực, chính là thần hồn và sinh cơ bị lực lượng hoang vu thông qua Long Châu cắn nuốt, có lẽ sẽ tìm không thấy, cũng không thể thông qua Sinh Tử Phù thu hồi thần hồn.

Hắn nhấc tay áo, cảm thụ một chút lực lượng hoang vu trong ống tay áo, vì không còn gì hấp thu mà dần dần có dấu hiệu sẽ biến mất.

“Tụ Lý Càn Khôn thật sự là một loại thần thông tiên thuật, trong tay áo có thể có nhật nguyệt tinh thần, là một chiếc túi rỗng nhưng thật sự không bao giờ trống rỗng.”

Thẩm An Tại thì thào mở miệng, có chút kinh ngạc.

Đáng tiếc, thi triển thuật này cũng liên quan mật thiết đến mức độ cường đại của thần hồn hắn.

Vừa rồi hấp thu lực lượng hoang vu như vậy, hắn đã cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Nếu lúc ấy là cảnh giới hoang vu rộng như bên Thăng Long trì, e rằng đầu hắn có nổ cũng không thể dùng Tụ Lý Càn Khôn hút hết.

“Vẫn là thần hồn quá yếu, ngày mai tìm chưởng môn mượn chút tiền để mua chút linh dược niên đại lâu hơn.”

Hắn lẩm bẩm, vung tay áo đi về phía Đạo phủ.

“Tiểu tử thúi, lâu như vậy còn chưa luyện hóa xong? Thêm một thùng nữa!”

“A, sư phụ, người đi ra ngoài mới được một khắc, đệ tử uống cũng uống không được nhanh như vậy…”

“Còn dám tranh luận? Thêm hai thùng nữa!”

…

Chương 364: Kỳ hạn bốn năm

“Chuyện này cũng đến quá đột nhiên, Yêu Thần giáo kia lại trắng trợn hành động như vậy, chúng ta cần phải nhanh chóng trở về tông môn bẩm báo. Chuyện đại hội luyện khí cứ như vậy mà thôi, Đoan Mộc đường chủ xin hãy tha lỗi.”

“Đúng vậy, những người này đều là thiên kiêu năm đó mất tích, chọn thời gian ngay lúc này như vậy khó đảm bảo còn có cái gì khác không. Vì an nguy tiểu bối nhà ta, chỉ có thể cáo từ trước, Đoan Mộc huynh, sau này còn gặp lại.”

Trong đại điện Thiết đường, đông đảo cao tầng thế lực tụ tập.

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ vẫn còn sợ hãi trong lòng, cũng không dám ở chỗ này lâu.

Đặc biệt là nếu như vừa nãy bọn họ bị nhốt lại, sau đó có người âm thầm ra tay với đám hậu bối trong thành thì hậu quả kia quả thật không dám nghĩ tới.

“Đã hiểu, đại hội luyện khí năm nay coi như bỏ qua, chuyện bên này phải nhanh chóng báo cho Thiên Huyền điện biết mới đúng.”

Đoan Mộc Nhã gật đầu, không nói gì thêm.

Các thế lực lục tục cáo từ, Thiên Cương nhìn thoáng qua Thiên Nhạc sau lưng Đoan Mộc Khung, ánh mắt chớp lên tiến lên mở miệng.

“Cháu trai, cháu…”

“Không làm phiền Thiên gia chủ lo lắng, nếu sư đệ ta muốn trở về Thiên gia, tất nhiên sẽ đi.”

Hắn còn chưa kịp nói hết, giọng nói của Tiêu Cảnh Tuyết đã vang lên.

Không cho thể diện như thế khiến sắc mặt Thiên Cương hơi trầm xuống, nhưng đối mặt với ánh mắt đám người Mộc Khung, hắn cũng đành xấu hổ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc xoay người, nụ cười trên khóe miệng hắn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm.

Phế vật, tất cả đều là phế vật!

Thiên Nhạc không bắt được là vì có Long Cửu Cực bảo vệ cũng thôi đi, thậm chí không bắt được tiểu nha đầu Tiêu Cảnh Tuyết này!

Kết quả là bại lộ Yêu Thần giáo, còn hao tổn nhiều nhân thủ như vậy, quả thực là thành sự không đủ bại sự có thừa!

“Hừ, chẳng qua với tin tức tiểu tử này không chết, cũng có thể làm cho tên Thiên Quan Tinh kia khôi phục lại chút lý trí, hấp thu yêu lực cường đại hơn.”

Thiên Cương liếc mắt nhìn Lưu Ảnh thạch trong tay, hừ lạnh một tiếng.

“Tiêu cô nương, Thiên Nhạc tiểu huynh đệ, thế cục bây giờ, hai người các ngươi về Nam Quyết vực e ngại đường xá xa xôi, xảy ra biến cố nào, không bằng để bổn tọa đưa hai vị tiểu hữu về Linh Phù sơn, thế nào?”

Nhìn mọi người đi không sai biệt lắm, Nhạn Thu ở một bên tiến lên mở miệng, ánh mắt mang theo vẻ chờ mong.

“Thiên Nhạc tiểu hữu chính là Khách khanh Thiết đường ta, cho dù muốn tiễn cũng là do ta đưa, chẳng lẽ lão tiểu tử

ngươi tới đây xem náo nhiệt gì?”

Đoan Mộc Khung hừ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn.

“Không phải ngươi vội vàng đi báo cáo sự tình luyện khí đại hội cho Thiên Huyền điện sao?”

Nhạn Thu cười lúng túng.

“Ngươi thay ta đi cũng vậy thôi.”

“Ta không đi, ta đi Linh Phù sơn.”

Hai vị cường giả đức cao vọng trọng bên ngoài, nắm giữ tất cả thế lực quyền quý lại so bì ai đưa Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đến mức cãi nhau ầm ĩ về vấn đề này.

Một màn buồn cười như thế, có chút không khỏi khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Đừng làm ồn nữa, ta đưa bọn họ về.”

Đúng lúc này, thanh âm băng lãnh của nữ tử bỗng nhiên vang lên.

Hai người đang cãi lộn nhau đồng thời rùng mình một cái, chỉ cảm thấy giống như bị rắn độc cắn một cái.

Người nói chuyện không ai khác, chính là Huyền Vu.

Mặc dù bây giờ thần sắc nàng bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ, nhưng đối mắt với nàng, vô luận là Đoan Mộc Khung hay là Nhạn Thu đều yên tĩnh trở lại.

Về chuyện Long Cửu Cực và Huyền Vu, người cùng thế hệ bọn họ, lại tính là có giao thiệp, tự nhiên rõ ràng.

Năm đó lúc Long Cửu Cực mất tích, Huyền Vu thiếu chút nữa lật toàn bộ Đông Linh vực để tìm một lần, cuối cùng mới biết được đối phương đã trở về Long tộc.

Sau đó Huyền Vu cũng đi tìm, mỗi lần Long Cửu Cực tránh đi không thấy.

Không nghĩ tới những năm gần đây mới gặp mặt lại, liền trở thành vĩnh biệt.

Hiện tại bọn họ cũng không dám đối mặt cơn xui xẻo của Huyền Vu, bằng không một ngày nào đó đi trên đường đột nhiên chảy nước miếng nhảy cóc đái ba chân cũng nói không chừng.

Mặc dù Tiêu Cảnh Tuyết không mấy thú vị, nhưng cũng không cự tuyệt.

Bởi vì nàng cũng lo lắng trên đường sẽ còn nguy hiểm gì nữa, nàng ngược lại không sao cả, nhưng tiểu sư đệ còn ở bên người.

Chẳng qua…

Tiêu Cảnh Tuyết cau mày: "Thi thể Long lão tiền bối…"

Huyền Vu nhìn về phía hai bóng người một lớn một nhỏ sau mái vòm gỗ.

"Ta sẽ tự mình đưa hắn về Linh Cảnh, nhưng phải làm cho xong những việc chưa làm."

Mọi người đều sửng sốt, có chút nghi hoặc.

"Chuyện gì?" Đoan Mộc Khung hỏi.

"Luyện Khôi."

Huyền Vu chỉ nói hai chữ, ánh mắt bình thản.

Nghe nói như thế, ánh mắt Đoan Mộc Khung trở nên phức tạp.

Nhớ lại lần này Long Cửu Cực tới tìm mình, chính là vì để luyện cho đồ nhi của hắn một con rối, không ngờ…

Ài! Ài!

“Cũng được, nếu không phải chuyện nơi đây còn phải xử lý, ta cũng muốn đi theo đến Thanh Vân phong chiêm ngưỡng phong thái của Thẩm phong chủ.”

Nhạn Thu vuốt chòm râu, tiếc nuối mở miệng.

“Việc này không nên chậm trễ, đi thôi.”

Huyền Vu nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết.

“Vậy làm phiền Huyền Vu tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết quỳ gối hành lễ, mang theo Thiên Nhạc đi theo sau lưng nàng ra khỏi đại điện.

Mà Tô Lưu Ly vẫn luôn ở bên cạnh không rời đi, cũng không nói một câu mà nhìn bóng lưng không quay đầu lại của Thiên Nhạc, lông mi khẽ run.

Cho đến khi bọn họ sắp rời khỏi đại điện, nàng vẫn nhịn không được tiến lên một bước.

“Thiên Nhạc.”

Thiếu niên ngay cả bước chân cũng không, bước ra cửa đại điện không quay đầu lại.

Đôi mắt đẹp của Tô Lưu Ly vô cùng phức tạp, chậm rãi mở miệng.

“Chuyện mà ngươi muốn biết, trong vòng bốn năm nếu ngươi có thể rèn được linh khí thắng cả Nguyệt Vô Khuyết, sẽ có người nói cho ngươi.”

Lời này vừa dứt, bước chân thiếu niên dừng lại, hơi quay đầu.

“Ta ở Thần Hỏa sơn trang, tùy thời chờ Tam đệ tử dưới trướng Thẩm An Tại của Thanh Vân phong đến khiêu chiến.”

Tô Lưu Ly nhẹ giọng mở miệng, đáy mắt hiện lên vài phần chờ mong.

Đoan Mộc Khung và Nhạn Thu bên cạnh nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ Tô Lưu Ly lại muốn thằng nhãi này đi khiêu chiến linh khí đệ nhất thiên hạ, đừng nói là hắn, ngay cả những luyện khí sư lâu năm như hắn cũng không làm được.

Lại là trong thời gian bốn năm…

Mặc dù tiểu tử này thiên tư hơn người, lại nắm trong tay cổ pháp, nhưng chỉ sợ cũng không có hi vọng gì.

Thiên Nhạc chỉ nhìn nàng một cái, không nói một lời, quay đầu rời đi.

Nhìn bộ dáng hắn lạnh lùng như vậy, Tô Lưu Ly há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Chưa bao giờ quan tâm, chưa bao giờ tìm kiếm, thậm chí chưa từng hỏi han, là người làm mẹ này thất trách.

Nhưng nàng không dám, bởi vì một khi bị người của Thiên gia biết được, sẽ chỉ làm cho con trai nàng khó bảo toàn tính mạng.

Giống như phụ thân của hắn.

Trưởng Lão hội của Thiên gia, quá bá đạo, quá lãnh huyết.

Nếu không phải sau lưng mình là Thần Hỏa sơn trang, thậm chí lúc trước suýt nữa đã bị người ta bắt đi rồi.

“Xin Tô trang chủ yên tâm, tiểu sư đệ ở Thanh Vân phong rất tốt”

Tiêu Cảnh Tuyết hơi hành lễ với Tô Lưu Ly, nhẹ nhàng mở miệng.

Từ khi biết cái vòng tay kia chính là Xích Lưu Ly, nàng liền hiểu được, phụ mẫu của Thiên Nhạc tuyệt đối là có gì đó khó nói.

Không nói ra, là vì Thiên Nhạc.

Hơn nữa đối phương không phải cũng đã nói rồi sao, trong vòng bốn năm nếu có thể tạo ra linh khí đệ nhất thiên hạ mới, sẽ nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện.

Đã qua nhiều năm như vậy, đợi thêm bốn năm, thật ra cũng không có gì lớn lắm.

“Cáo từ.”

Tiêu Cảnh Tuyết hành lễ với đám người Đoan Mộc Khung, sau đó xoay người đuổi theo bước chân Huyền Vu, mang theo Thiên Nhạc rời đi.

Chương 365: Nhân Khôi

Giữa bầu trời mây, Huyền Vu mang theo ba người ngự phong mà đi.

So với cường giả Niết Bàn, tốc độ đã nhanh tới mức khó mà tưởng tượng nổi.

Cảnh tượng bốn phía dưới cực tốc đó trở nên mơ hồ hư ảo, thậm chí như tiến nhập giữa hư không, đen ngòm thâm thúy.

Đối với việc tại sao sư phụ của mình lại muốn hộ tống hai người này về Nam Quyết vực, Bạch Diệu Linh không hiểu lắm.

Nhưng nàng cũng không nói thêm gì, chẳng qua đôi mắt nhìn Tiêu Cảnh Tuyết mang theo vài phần địch ý.

Một màn cổ độc trên đường dễ dàng bị đối phương hóa giải lúc trước kia, nàng còn nhớ rõ.

Mà về sau khi nàng đi xử lý thi thể phụ tử Lưu Đạt thì cũng rất là kinh ngạc.

Bởi vì bằng độc đạo của nàng, vậy mà trong lúc nhất thời không thể tra ra được đầu nguồn độc tố đến từ nơi nào.

Sau đó vẫn là hỏi sư phụ mới hiểu được độc này đã siêu thoát khỏi bản chất của vật, đạt tới cảnh giới tâm độc, đó là một loại cảnh giới rất khó đạt tới, thủ đoạn thi độc khó lòng phòng bị.

Thân là Thiên Tịch độc thể, nàng còn kém cảnh giới tâm độc này một chút.

“Độc công mà Tiêu quận chúa tu luyện hình như có chút đặc thù, mặc dù ngày thường rất khó phát hiện, nhưng hôm đó ta thấy khí tức của ngươi bất ổn, dường như tất cả độc dược đều giấu ở trong cơ thể, lúc nào cũng có thể bộc phát.”

Trên đường đi, Huyền Vu vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi.

“Tiền bối thật tinh mắt.” Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu, không giấu giếm.

“Không ngờ sư phụ ngươi cũng có tạo nghệ cao siêu như vậy trong độc đạo, độc tố khổng lồ như vậy suốt ngày trốn trong cơ thể, đừng nói là Niết Bàn, cho dù là ta cũng không dám nói có thể hành động tự nhiên.”

Huyền Vu không khỏi có chút kinh ngạc.

Mặc dù nàng cũng tu luyện độc công, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là linh nguyên các loại ẩn chứa độc tố, càng nhiều thủ đoạn là cổ trùng, khói độc các loại, cần chất xúc tác.

Độc công mà coi bản thể mình là bình độc như Tiêu Cảnh Tuyết, nàng thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Càng làm cho người ta không thể tin được là, nàng rõ ràng là một độc thể hành tẩu, bây giờ khuôn mặt vẫn như thường, không lộ ra độc khí chút nào.

“Bản lĩnh của gia sư, vãn bối cũng không rõ lắm.”

Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng cười, khiêm tốn mở miệng.

“Độc công này mặc dù lợi hại, nhưng cẩn thận không để không còn chút sức lực nào, vạn nhất không thể khống chế nổi độc trong cơ thể, một khi bộc phát ra phương viên trăm dặm chắc chắn sẽ khiến sinh linh đồ thán, còn không bằng ổn thỏa một chút như ta, chứa đựng trong một ít chất lỏng, phân biệt cất giữ từng bình, đến lúc đó lấy ra là được.”

Bạch Diệu Linh không khỏi xen miệng nói vào.

“Đa tạ Bạch cô nương nhắc nhở, Cảnh Tuyết biết mà.”

Nàng nói lời cảm tạ, cử chỉ đoan trang.

Thấy nàng vậy mà không hề tức giận vì lời nói của mình chút nào, Bạch Diệu Linh không khỏi có một loại cảm giác thất bại khi dùng sức đánh vào bông.

Nhìn ra chút tiểu tâm tư tranh cường háo thắng của đồ đệ nhà mình, Huyền Vu âm thầm lắc đầu.

Đồ đệ nhà mình tuy rằng thiên phú độc đạo tuyệt hảo, nhưng hết lần này tới lần khác tâm tính quái đản, còn phải ma luyện thêm.

“Phía trước chính là sơn môn Linh Phù?”

Rất xa, ánh mắt Huyền Vu liền thấy được ba chữ to “Linh Phù sơn” trên sơn môn cuối trời.

Ngoài dự liệu, nơi này rất phổ thông.

Ít nhất đối với những sơn loan diệu cảnh tráng lệ linh khí dư thừa nàng đã nhìn thấy nhiều kia mà nói, nơi này bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

“Đúng vậy.” Tiêu Cảnh Tuyết đáp lời.

Huyền Vu gật đầu, mang theo mấy người chậm rãi hạ xuống, đi tới trước sơn môn.

Nếu là ngày thường, lấy thân phận và địa vị của nàng mà đến một sơn môn nhỏ xa xôi như vậy, sao có thể lễ phép như thế?

Nhưng lần này khác, nàng phải bày ra thành ý.

“Tiêu sư tỷ, hai vị này là?”

Đệ tử thủ sơn rất nhanh đã nhận ra Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc, lại nhìn về phía hai người Huyền Vu bên cạnh mặc kỳ phục Tây Vực, làm bọn họ không dám nhìn thẳng.

"Đây là Độc Sơn chi chủ của Tây Hoang vực, Huyền Vu tiền bối, vị này là đệ tử thân truyền của nàng."

Nghe được hai chữ "Huyền Vu", các đệ tử thủ sơn đều hít sâu một hơi, mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đó chính là cường giả chân chính, đã nổi danh toàn bộ Tây Hoang vực từ trăm năm trước!

Không nghĩ tới hôm nay vậy mà đại giá quang lâm, đi vào Linh Phù sơn!

"Hôm nay sư phụ ta có ở trong núi không?"

"Bẩm sư tỷ, Thẩm trưởng lão chưa từng ra ngoài."

"Được."

Tiêu Cảnh Tuyết quay đầu lại: "Tiền bối, xin mời đi theo ta."

Huyền Vu nhẹ nhàng gật đầu, theo nàng cùng đi về phía Thanh Vân phong.

Giao lộ Thanh Vân phong phong, trên tấm bia đá cao chừng nửa người kia đang có một tiểu tử đen đúa dáng người nhỏ gầy đang cầm một khăn lau cẩn thận lau chùi.

"Tiểu Cát, không phải Chưởng môn đã an bài đệ tử tạp dịch cho ngươi quản sao, những công việc này tại sao còn tự mình làm chứ?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy hắn, không khỏi nhẹ giọng hỏi thăm.

"Tiêu sư tỷ? Ngươi đã về rồi sao?!"

Lâm Tiểu Cát có chút kinh ngạc, sau đó gãi gãi đầu: "Mấy ngày gần đây tâm tình Phong chủ có vẻ không tốt, ta muốn để cho bọn họ nghỉ ngơi hai ngày, đỡ làm ồn cho Phong chủ."

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt, sau đó gật đầu: "Ngươi thật có lòng."

"Vị này là?" Lâm Tiểu Cát nghi hoặc nhìn sang bên cạnh.

Đợi đến khi đã minh bạch thân phận hai người, hắn lúc này đổi thành bộ dáng cung kính, tươi cười thậm chí còn mang chút nịnh nọt chắp tay vấn an.

Huyền Vu khẽ nhíu mày, chẳng biết tại sao lại có chút chán ghét hành động của Lâm Tiểu Cát này.

Một bộ dạng tiểu nhân phố phường, đầy bụng tâm tư xấu xa.

Cũng không biết tại sao Thanh Vân phong lại thu nhận một người như vậy vào.

"Đi thôi."

Một đường đi về phía trước, rốt cuộc Tiêu Cảnh Tuyết cũng thấy được trúc uyển quen thuộc trong ký ức.

Cùng với thân ảnh áo trắng ngồi trên ghế mây phía trước dòng suối thản nhiên thả câu, nhìn thế nào cũng không giống như dáng vẻ tâm tình không tốt.

Một tay hắn nâng cần câu, một tay quơ chén trà, híp hai mắt, thích ý ngâm nga khúc hát.

"Trăng kia có tự bao giờ

Mà sao khi tỏ khi mờ trăng ơi

Nâng chén rượu lạt hỏi trời

Thiên Đình năm ấy nay thời kì nao…"

“Sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết cung kính mở miệng, Thiên Nhạc cũng bước lên phía trước hành lễ.

“Về thì tốt rồi.”

Thẩm An Tại giống như đã sớm biết bọn họ đến, thả cần câu duỗi eo, sau đó quay người.

“Làm phiền Huyền Vu tiền bối đưa hai tiểu đồ này của ta trở về núi.”

“Không có gì đáng ngại.”

Huyền Vu khẽ lắc đầu, lễ phép chắp tay: “Lúc trước bên ngoài Cố Tây thành, còn phải đa tạ ân cứu mạng của Thẩm phong chủ, nếu không, những người chúng ta chỉ sợ khó thoát khỏi cảnh giới hoang vu.”

Thẩm An Tại bình thản cười.

“Thẩm phong chủ, hôm nay ta đến đây, ngoại trừ đưa tiễn Tiêu quận chúa cùng Thiên Nhạc tiểu hữu, còn có một chuyện khác muốn nhờ người giúp một tay.”

Huyền Vu lại mở miệng.

“Ồ?”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, Xung Hư cường giả có danh hiệu Huyền Vu, lại có chuyện muốn nhờ mình hỗ trợ?

Huyền Vu nhìn thoáng qua thiếu niên áo xám bên cạnh không nói lời nào, trầm giọng mở miệng.

“Thiên Nhạc tiểu hữu một thân kỹ nghệ luyện khí có được từ Thẩm phong chủ. Hẳn là Thẩm phong chủ cũng cực kỳ tinh thông về luyện khí chi đạo, cho nên muốn nhờ ngươi hỗ trợ luyện một nhân khôi.”

“Nhân khôi?!”

Thẩm An Tại sững sờ, chân mày nhíu lại.

Đây không phải khôi lỗi đứng đắn gì, là chuyên thuộc về Tà đạo.

Dù sao lấy người luyện khôi, dù là thời kỳ nào cũng có ngươi không chấp nhận.

Mà Huyền Vu hôm nay tới, lại là muốn mình giúp nàng luyện chế một nhân khôi!

Sau khi kinh ngạc, Thẩm An Tại rất nhanh phản ứng lại, cau mày nhìn nàng chằm chằm.

"Ngươi muốn ta luyện giúp ngươi không phải là…"

"Đúng vậy."

Huyền Vu vung tay áo, một bộ thi thể già nua hiện lên, trong lòng ôm một thanh kiếm, một bầu rượu.

Chương 366: Nghe theo sư phụ

Thẩm An Tại nhíu mày càng sâu hơn.

Đừng nói là người quen biết, cho dù là thi thể người xa lạ, để cho hắn luyện chế thành Khôi, trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Huống chi bây giờ người nằm ở trước mặt hắn, là người quen đã dạy đồ đệ của mình kiếm đạo.

Luyện chế thành Khôi, không khác gì là đang khinh nhờn thi thể hắn.

"Thứ cho ta không thể giúp việc này được."

Thẩm An Tại lắc đầu.

Cho dù hắn có năng lực này cũng không muốn làm như vậy.

"Sư phụ."

Đúng lúc này, Tiêu Cảnh Tuyết bỗng nhiên mở miệng, nàng hơi do dự, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, giống như không biết nên mở miệng như thế nào.

Thật lâu sau, nàng vẫn chậm rãi mở miệng.

"Đây là nguyện vọng cuối cùng của Long lão tiền bối, hắn muốn làm chút việc cho Bách Lý tiền bối."

Thẩm An Tại sững sờ, sắc mặt có chút nặng nề, rất là phức tạp.

“Hắn tiêu tan hết thọ nguyên, tu vi cũng tùy theo đó tán đi, dù luyện chế thành Khôi, cũng không có tác dụng gì quá lớn.”

“Vậy thêm cái này thì sao?”

Huyền Vu đưa tay, một con bướm màu tím xinh đẹp nhẹ nhàng bay trong lòng bàn tay nàng.

“Sư phụ không thể!”

Bọn họ còn chưa kịp nói chuyện, thần sắc Bạch Diệu Linh đã đại biến, tiến lên ngăn lại.

Tử Hồn điệp này chính là căn nguyên độc công của một thân sư phụ nàng, có thể nói là ẩn chứa độc tố bản nguyên cường đại nhất của nàng.

Cùng một nhịp thở với tính mạng con người, một khi bị luyện nhập vào trong con rối, tức là tính mạng sư phụ nàng từ nay về sau đã không khác gì con rối này.

Tổn hại như thế, giống như là linh khí bổn nguyên vậy.

Huyền Vu nhẹ nhàng nâng tay, ngăn nàng tiếp tục nói tiếp.

“Thẩm phong chủ có nắm chắc không?”

Nhìn con bướm trong lòng bàn tay nàng, Thẩm An Tại lại nhìn thoáng qua thi thể lão giả trên mặt đất.

Cuối cùng hắn thở dài.

“Tận lực mà làm.”

“Đã làm phiền Thẩm phong chủ rồi.”

Sắc mặt Huyền Vu không buồn không vui, chắp tay cảm tạ.

Về phần bản sự luyện khí của Thẩm An Tại, nàng căn bản cũng không có lo lắng.

Dù sao Thiên Nhạc tuổi như vậy, tạo nghệ luyện khí đã không tầm thường, chớ nói chi là người sư phụ như hắn.

“Nhưng vãn bối thật ra có một chuyện, cũng muốn mời Huyền Vu tiền bối hỗ trợ một chút.”

Huyền Vu nhíu mày: “Ngươi nói, chỉ cần ta có thể làm được.”

Thẩm An Tại nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết rồi thu hồi ánh mắt: “Ta muốn Cảnh Tuyết đi với tiền bối một chuyến đến Độc Sơn Tây Hoang vực, để cho nàng an tâm nghỉ ngơi mấy ngày.”

Tây Hoang vực có ngàn vạn dãy núi tràn ngập khói độc, nhưng lấy tên hai chữ Độc Sơn chỉ có một ngọn núi, là nơi mấy trăm năm nay chỉ có Huyền Vu ở.

Nhiều năm qua vô số độc tông ở Tây Hoang vực, núi độc càng là nhiều không đếm xuể, mà ở sau khi Huyền Vu ngang trời xuất thế, triển lộ thiên phú độc đạo cường đại, nơi nàng thường sống, đã thành nơi thật sự trở thành núi độc đệ nhất.

Trong truyền thuyết cho dù là trung tam cảnh ở ngoại vi, cũng không cách nào chống đỡ được thời gian mười hơi thở, chớ nói chi là trong núi.

Mà điều này cũng dẫn đến độc trùng trong núi độc nơi này trở nên kịch độc vô cùng, hơn xa ngoại giới.

“Độc Sơn?”

Huyền Vu nhướng mày, giống như nghĩ tới cái gì, kinh thanh mở miệng.

“Ngươi còn định để đồ nhi của ngươi tiếp tục hấp thu độc tố?”

“Không sai.” Thẩm An Tại gật đầu.

“Không được, độc tố trong cơ thể nàng bây giờ đã rất mạnh rồi, đợi tu vi tăng lên, trong tương lai chắc chắn sẽ là chí cường một phương. Nhưng nếu còn khăng khăng muốn hấp

thu thêm càng nhiều độc tố hơn nữa, vạn nhất được không bù nổi mất, sẽ hủy đi toàn bộ…”

“Yên tâm, tình huống của đệ tử tại hạ dĩ nhiên tại hạ rõ ràng, trong lòng có nắm chắc.”

Nhìn Tiêu Cảnh Tuyết nhu thuận pha trà cho hai người bên cạnh, Thẩm An Tại cũng mỉm cười.

Hiếm khi có được cơ duyên này, có thể đưa Tiêu Cảnh Tuyết đi Độc Sơn tu luyện, cũng có thể đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của Vạn Độc tâm kinh của nàng.

Nếu như đại thành viên mãn thành tựu Vạn Độc thánh thể, sau đó nàng cũng không cần phải lo lắng độc tố bộc phát ảnh hưởng đến bản thân nữa.

Huyền Vu trầm mặc một chút, sau đó gật đầu.

Nếu như làm sư phụ đã nói như vậy, nàng cũng không dám nhiều lời nữa.

“Cảnh Tuyết, có muốn đi không?”

Thẩm An Tại quay đầu hỏi.

Dù sao cũng phải mất một thời gian dài, còn phải hỏi ý kiến của nàng.

“Nghe theo sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết ngược lại là không có ý kiến gì, nhu thuận gật đầu.

Nói chung, sư phụ bảo nàng đi đâu thì nàng liền đi theo đó.

“Hành trình tới Bắc Đạo vực lần này có gặp được người mình muốn gặp không?”

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên một lúc, lại hỏi thăm.

Người sau lắc đầu.

Sau đó Tiêu Cảnh Tuyết kể lại mọi chuyện xảy ra trong đại hội luyện khí.

Sau khi nghe được tình huống của Thiên gia, Thẩm An Tại nhíu mày.

Quả nhiên trong đó có điều kỳ quặc.

Thời gian bốn năm, luyện chế ra một thanh Linh Khí có thể vượt qua Nguyệt Vô Khuyết, liền nói cho hắn chuyện hắn muốn biết sao…

"Ngươi nghĩ như thế nào?"

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên áo xám tựa hồ lại cao thêm vài phần kia.

Sắc mặt của Thiên Nhạc như thường: "Nghe theo sư phụ."

Nghe hai người đáp giống hệt nhau, Thẩm An Tại có chút dở khóc dở cười, lắc đầu không nói.

…

Cùng lúc đó, địa lao Thiên gia.

Rống!

Tiếng gào thét trầm thấp như dã thú không ngừng vang lên, tràn đầy hung ác khát máu.

Dường như những vật hung ác đang giam giữ chúng bất cứ lúc nào cũng có thể phá tan gông xiềng, tàn sát bừa bãi một phương.

"Hôm nay uống bao nhiêu?"

Thiên Cương lạnh giọng hỏi thăm trưởng lão trông coi bên cạnh.

"Bẩm gia chủ, lại thêm một chén nhỏ yêu huyết, có điều hình như hắn đã đến cực hạn, nhiều hơn một chút chỉ sợ sẽ

hoàn toàn mất đi lý trí, cứ như vậy chúng ta lại thất bại.”

Trưởng lão kia cầm trong tay một cái chén đỏ tươi, cung kính đáp lại.

Khóe miệng Thiên Cương khẽ nhếch lên, nhìn trung niên bị gông xích gô như con thú, bị yêu khí, sát khí giày vò, bị hành hạ tới mức không ra hình người.

“Đại ca, huynh ngàn vạn lần không nên ngủ. Đã nhiều năm rồi, huynh không nên tới thời khắc mấu chốt này mà buông lơi. Không được để chúng ta lại thất bại, nếu không bên Trưởng Lão hội ta cũng rất khó xử lý.”

“Ôi… Ôi!”

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng gào rú trầm thấp hung tàn nặn ra từ yết hầu của trung niên, khiến cho da đầu người ta tê dại.

“Đúng rồi, mấy ngày trước ta đến Bắc Đạo vực một chuyến, ngươi đoán xem ta nhìn thấy ai?”

Thấy hắn hồi lâu không đáp lại, Thiên Tuyền lắc đầu, có chút tiếc nuối mở miệng.

“Ngược lại là quên mất, ngươi đã sớm biến thành dã thú, coi như Thiên Nhạc chất nhi đứng ở trước mặt ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không nhận ra nha?”

Theo hai chữ “Thiên Nhạc” rơi xuống, ánh mắt huyết hồng của trung niên kia run rẩy một chút, sau đó càng thêm điên cuồng vùng vẫy.

“Rống… Rống!”

Miệng đầy răng nanh chảy đầy nước bọt tanh hôi, hắn giương nanh múa vuốt xông lên, muốn xé nát người trước mắt.

Nhưng xích sắt đặc chế chỉ vung vẩy vang tiếng thanh thúy, chỉ bị kéo căng, giữ cho móng vuốt có thể tróc da lóc thịt của

hắn cách Thiên Cương một tấc.

Mặc cho hắn điên cuồng giãy giụa thế nào, cũng không cách nào tiến thêm một bước.

Thấy hắn quả nhiên có phản ứng mãnh liệt hơn, khóe miệng Thiên Cương nhếch lên một vòng ý cười, trong tay xuất hiện một viên Lưu Ảnh thạch.

Trong khi màn sáng lưu chuyển, một thiếu niên áo xám lạnh lùng ở trên đạo trường, trên tay tụ hội thiên thủy địa hỏa, dẫn ánh sáng dị tượng.

"Rống!!"

Thấy một màn này, vẻ bạo ngược trong mắt trung niên như quái vật kia càng tăng, nhưng con ngươi màu đỏ tươi lại thanh tỉnh vài phần.

Trong tiếng thú rống trầm thấp, xen lẫn một câu nói khàn khàn, đứt quãng.

"Đừng… động đến hắn…"

Thiên Cương nhe răng cười, lật tay thu hồi Lưu Ảnh thạch.

"Vậy liền xem đại ca ngươi còn có thể kiên trì hay không."

…

Chương 367: Sư phụ ngươi vô địch thiên hạ…

Nam Quyết vực, Thanh Vân phong.

“Sư phụ, sư phụ, đệ tử đột phá rồi!”

âm thanh vang dội từ đường núi truyền đến, có chút chói tai.

Đám người Huyền Vu quay đầu nhìn lại, một thanh niên mặc đồ đen chạy lên núi, sắc mặt hồng nhuận vẻ mặt vui mừng.

Ừ… Chủ yếu là ba chưởng ấn bên má trái của hắn rất đỏ.

Mộ Dung Thiên hưng phấn, cõng kiếm lên núi, lại thấy ở cửa trúc uyển có nhiều người, nhất thời sửng sốt.

“Sư muội, lão tam, các ngươi đều đã trở lại?”

“Sư huynh, ngươi đây là…” Tiêu Cảnh Tuyết với vẻ mặt kỳ quái chỉ vào dấu bàn tay trên mặt hắn.

Không hề nghi ngờ, sư huynh nhà mình lại đi Thanh Loan phong.

“Tiểu tử thúi, vẫn ưa thích ầm ĩ như vậy à, ngày nào đó ta thật sự sẽ bịt miệng ngươi lại!”

Thẩm An Tại trừng mắt, đi lên lại là một cái bạt tai.

Tuy bị đánh thêm lần nữa nhưng Mộ Dung Thiên vẫn thành thói quen, nhếch miệng cười ngây ngô.

Huyền Vu cũng đánh giá thanh niên trước mắt này, mắt lộ vẻ hồ nghi.

Tu vi của người này cũng không cao lắm, còn chỉ là cảnh giới Càn Khôn, nhưng ở độ tuổi này mà nói thì cũng xem như thiên tài.

Nghe vừa rồi thanh niên gọi Thẩm An Tại cùng bọn Tiêu Cảnh Tuyết là đồng môn, hẳn là đại đệ tử Thanh Vân phong này.

Vị kia dương danh ở Linh cảnh, tuổi còn trẻ đã lĩnh ngộ đạo, được người nói là thiên tài kiếm tu Vô Song Kiếm Đạo gì đó.

Chẳng qua…

Huyền Vu nhíu mày, nhìn thanh niên vò đầu cười ngây ngô, có chút khó liên hệ hắn và hai chữ "Kiếm tiên" đó.

"Tiểu tử thúi, ăn thiên tài địa bảo như vậy nếu còn không đột phá, ngươi làm sư phụ ta mất mặt."

Thẩm An Tại mắng, nhưng trong mắt lại có chút vui mừng.

Hơn hai tháng, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng đột phá đến Càn Khôn trung kỳ.

"Lăng sư tỷ hôm nay ra tay hơi nặng, có phải sư huynh nói sai gì rồi không, làm sư tỷ không vui sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết vừa lấy thuốc mỡ thuần thục nhẹ nhàng xoa mặt Mộ Dung Thiên, vừa hỏi.

Nghe vậy, người sau có chút xấu hổ.

"Ta… muốn thử xem Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm của ta, ai ngờ Lăng sư tỷ lại phản ứng kịp, đánh cho ta bất tỉnh luôn, vẫn là Tiêu Vân sư tỷ lay cho ta tỉnh."

"Khi tỉnh lại, ta phát hiện cảnh giới có chút dị động, đột phá ngay tại Thanh Loan phong."

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại cùng Tiêu Cảnh Tuyết liếc nhau, có chút bất đắc dĩ buồn cười.

Khá lắm, lá gan của tiểu tử này thật lớn!

Dùng kiếm chiêu nào không tốt, dùng Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm kia của hắn?

Nếu thật sự là một cái tát kia quất trúng người ta, đoán chừng hắn cũng không cần trở lại.

"Khà khà…"

Mộ Dung Thiên cười cười, rồi nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía thi thể già nua vừa rồi bị đoàn người Thẩm An Tại che chắn khiến hắn không nhìn thấy.

Hắn nhất thời sửng sốt, con mắt rất nhanh nháy vài cái, không dám tưởng tượng nhìn sư phụ của mình mấy lần.

"Sư phụ, Long lão tiền bối… chuyện này là sao vậy?"

"Hắn… đã về cõi tiên."

Thẩm An Tại nhất thời có chút không biết nên nói thế nào.

Mặc dù tiểu tử này và Long Cửu Cực ở chung không lâu, nhưng đoạn thời gian đó Long Cửu Cực cũng truyền thụ kiếm đạo cho hắn.

Bằng không Mộ Dung Thiên sẽ không lĩnh ngộ ra kiếm đạo của mình nhanh như vậy.

Mà tính cách của tiểu tử này cũng rất đơn thuần, ai đối tốt với hắn, hắn đều ghi tạc trong lòng.

Dù là hai năm trước, Thẩm An Tại thật sự không dạy hắn điều gì, cũng không quan tâm hắn, hắn cũng sẽ không bất mãn, tận tâm tận lực canh giữ ở Thanh Vân phong hai năm.

Hắn là một đứa bé ngoan biết trọng đạo tôn sư.

Long Cửu Cực có thể coi là đã từng có ân thụ nghiệp với hắn, bây giờ lại đột nhiên biến thành một bộ thi thể lạnh như băng, đương nhiên hắn rất khó chịu.

"Ai động thủ?"

Ý cười trên mặt Mộ Dung Thiên dần dần tan đi, nắm tay siết chặt.

Một cỗ lăng lệ ác liệt như có như không bắn ra từ quanh thân hắn, phảng phất có tiếng kiếm ngâm chói tai vang vọng bên tai mọi người.

Phù…

Gió vô hình thổi qua, đám cỏ cúi đầu, đều triều bái về nơi đây.

Cảm nhận được luồng khí vô song này, đôi mắt Bạch Diệu Linh lộ ra sự kinh ngạc, ngay cả Huyền Vu cũng chớp động.

Lúc mới nhìn thì còn có chút không tin, mà bây giờ…

Người này, quả là người đứng đầu kiếm đạo!

Thẩm An Tại lắc đầu, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Việc này cần những người thế hệ trước chúng ta xử lý, ngươi bây giờ chỉ cần nghe vi sư, luyện kiếm cho tốt, không cần nhớ tới hắn, chuẩn bị cẩn thận cho thi võ bốn vực tiếp theo là được."

"Ta…"

Mộ Dung Thiên nghe sư phụ nói lời thấm thía, hơi hơi cúi đầu.

"Sư phụ, đệ tử sắp lên thượng tam cảnh rồi, đã không phải tiểu hài tử, ta cũng có lực lượng bảo vệ hai người…"

Hắn nắm chặt nắm đấm, giờ phút này giống như một người bị mất hết nhuệ khí.

"Dù là lúc trùng triều, hay là ước hẹn ba năm, là ngài che chở cho ta, lúc trùng triều là Vu sư huynh che chở cho ta. Thậm chí lúc ấy ngài lo lắng đệ tử ngưng tụ đạo thể sẽ bị lực lượng hoang vu ảnh hưởng, không để ý đến bản thân đang ở hiểm cảnh mà kiềm chế lực lượng hoang vu."

Hắn ngẩng đầu, hốc mắt có chút ưu tư khó tả.

"Đệ tử không muốn chuyện của Trịnh trưởng lão và Long lão tiền bối lại xảy ra."

Nhìn những lời này phát ra từ phế phủ của hắn, có lẽ người khác nghe được sẽ cảm thấy già mồm, nhưng Thẩm An Tại lại cảm thấy trong lòng có dòng nước ấm chảy qua.

Hắn nhẹ nhàng gõ đầu thanh niên một cái, cười mắng một tiếng.

"Cho nên ngươi càng phải nỗ lực tu luyện, bây giờ sư muội của ngươi đều là cường giả Niết Bàn, nếu ngươi không đuổi theo, sau này đừng nói tới bảo sư hộ đệ, e là sư muội cũng phải bảo hộ ngược lại ngươi."

"Ta…"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, muốn nói lại thôi.

"Được rồi."

Thẩm An Tại phất tay áo, thu hồi thi thể Long Cửu Cực.

Hắn quay người khẽ quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt bình thường, một lọn tóc bạc theo gió nhẹ phất phơ, cười nhạt.

"Yên tâm đi, sư phụ ngươi vô địch thiên hạ, không chết được đâu."

"Sư phụ…"

Mộ Dung Thiên giật mình, vẻ mặt khó tả.

Nếu là trước kia, hắn sẽ không chút do dự tin vào những lời này của sư phụ.

Nhưng hôm đó, hắn tận mắt nhìn thấy sư phụ mình tuổi già sắp chết, nếu không có Liễu trưởng lão kịp thời chạy tới, chỉ sợ…

Từ khi đó tới giờ hắn đã biết, sư phụ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"Thiên Nhạc, theo ta đi luyện khôi."

Thẩm An Tại đang mở miệng, cất bước về phía trước.

"Vâng, thưa sư phụ."

Thiên Nhạc gật đầu, nhìn về phía Huyền Vu và đám người Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, hành lễ rồi đi theo.

Huyền Vu nhìn một màn này, trong lòng có xúc động mà nhìn thoáng qua đồ đệ nhà mình.

Bạch Diệu Linh cúi đầu, không biết suy nghĩ gì.

"Tiểu gia hỏa, không cần bởi vậy mà sa sút tinh thần, ngươi xem như nửa đồ đệ của Long Điểm Thương, khẳng định hắn cũng không hy vọng kiếm tâm của ngươi bị phủ bụi."

"Nếu muốn sau này ngươi có thể bảo vệ sư phụ thì hãy cố gắng tu luyện đi."

Huyền Vu hiếm khi dịu dàng vài phần đối với người mới gặp.

Dưới sự giới thiệu của Tiêu Cảnh Tuyết, Mộ Dung Thiên lúc này mới biết người trước mắt chính là Huyền Vu đại danh đỉnh đỉnh Tây Hoang vực, vội vàng chắp tay hành lễ.

Sau đó, hắn cáo từ xoay người rời đi.

“Sư huynh, huynh đi đâu?”

Tiêu Cảnh Tuyết mở miệng hỏi thăm.

“Thư phòng.”

Người trước khoát tay áo, biến mất tại cuối con đường đá nhỏ.

“Ai…”

Tiêu Cảnh Tuyết bất đắc dĩ thở dài, sư huynh lại muốn đi lật sách thuốc.

Tính tình hắn bướng bỉnh, chín con trâu đều kéo không nổi, rõ ràng một chút thiên phú cũng không có, còn muốn học y đến quật cường.

Chẳng lẽ đang lo sư phụ cũng sẽ đi mất như Long lão tiền bối hay Trịnh trưởng lão?

Sư phụ lợi hại như vậy, không có khả năng.

Chương 368: Luyện Tiên cảnh

Trong Luyện Khí đường.

Thẩm An Tại đặt thi thể Long Cửu Cực trên bễ rèn, mà Thiên Nhạc thì tự giác đi qua bên cạnh dùng linh khí kéo ống bễ.

Linh khí quán chú vào, linh hỏa mãnh liệt thiêu đốt trong lò.

Thẩm An Tại kiểm tra thân thể Long Cửu Cực, vừa mở miệng.

"Lão tam."

"Có mặt."

"Bốn năm, ngươi có tự tin mình có thể chế tạo ra linh khí thắng được Nguyệt Vô Khuyết không?"

"Có."

Nghe hắn trả lời, Thẩm An Tại dừng lại, nhìn hắn.

"Nguyệt Vô Khuyết chính là trấn sơn chi bảo của Thần Hỏa sơn trang, liên quan đến danh vọng, số mệnh của Thần Hỏa sơn trang, mà vật này có linh, sẽ không dễ dàng bị thua."

Thiên Nhạc ngẩng đầu không hiểu.

"Ngươi muốn thắng nó, chỉ có thể đánh nát nó."

"Đánh nát?"

Thiên Nhạc cau mày.

Điều này hắn không nghĩ tới, không phải chỉ cần rèn ra linh khí có thể vượt qua nó là được sao?

Vì sao nhất định phải đánh nát nó?

Thẩm An Tại nhìn trang sức đao gỗ đeo trên eo hắn một chút, đôi mắt kia phảng phất thấy được tương lai, chậm rãi mở miệng.

"Thời gian bốn năm, ngươi không có khả năng rèn ra được linh khí vượt qua Thiên giai."

"Không phải sư phụ đã khuyên bảo đệ tử, vĩnh viễn tin tưởng mình sao?"

Thiên Nhạc vẫn có chút không hiểu như cũ.

Thẩm An Tại mặt mày hơi thấp, lời nói thấm thía: "Vi sư không nói là không cho ngươi tin tưởng mình, chỉ là ngươi cần phải mở một lối riêng."

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của thiếu niên, hắn mở miệng tiếp.

"Tu luyện Trảm Thiên Bạt Đao Thuật chưa từng ngừng một ngày đúng không?"

"Chưa từng, đệ tử lúc nào cũng có thể cô đọng đao thế, hiện giờ chỉ kém nửa bước nhập đạo."

Thiên Nhạc đáp lại.

"Như thế là tốt rồi, đao gỗ kia là bản nguyên linh khí của ngươi, thuộc về một bộ phận của sinh mệnh của ngươi, hoang thể của ngươi có chỗ thiếu, cuộc đời này có lẽ khó vào Càn Khôn, nếu muốn trong thời gian bốn năm rèn ra binh khí trên Thiên giai, chỉ mới có tu vi Địa Linh cảnh hoặc là Thiên Linh cảnh là tuyệt đối không có khả năng."

Thẩm An Tại nhíu mày: "Hy vọng duy nhất là dùng Luyện Tiên thuật rèn bản thân thành binh khí, tụ đao khí, hóa thành

bảo khí sắc bén.”

Thiên Nhạc ngạc nhiên: “Luyện Khôi?”

“Không.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

“Vi sư đã nói với ngươi, Luyện Tiên thuật, thiên địa vạn vật không vật nào không thể luyện, không câu nệ hình, không vây tại chất, không dùng thứ mà thế tục biết, không lấy núi non sông ngòi làm khuôn…”

“Nó nặng cũng vì một chữ Tiên, hư vô mờ mịt, luyện cũng chỉ là một chữ Tiên, Linh Khí còn có thể hóa thành Linh Khí bản nguyên đồng nguyên cùng võ giả, vì sao võ giả không thể hóa thân thành Linh Khí, tranh phong cùng vạn vật?”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, vươn tay điểm lên mi tâm của Long Cửu Cực.

“Mà một khi ngươi tự thân thành khí, vi sư biết rõ khi ngươi đi tới Thần Hoả sơn trang, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua, vì ngươi chính là đao của ngươi, mà Nguyệt Vô Khuyết cũng chỉ là một thanh đao.”

“Giữa hai khí cụ tất vô song toàn. Nếu ngươi thua đến mức bỏ mình, khả năng Nguyệt Vô Khuyết sẽ từ đó sẽ sinh ra linh trí chân chính, siêu thoát thành người. Nếu ngươi thắng, Nguyệt Vô Khuyết cũng sẽ phân tán đầy đất, giúp Luyện Tiên thuật của ngươi đại thành, dùng khí nhập võ.”

Thiếu niên áo xám nghe những lời nói thâm ảo tối nghĩa này, có chút cái hiểu cái không, nghe rất là chăm chú.

“Ba mươi sáu trọng cổ pháp ngươi đều đã học hết, thứ vi sư có thể dạy ngươi không còn nhiều, Luyện Tiên thuật này, có thể là thứ cuối cùng ta có thể dạy ngươi ở trên con đường luyện khí này.”

Một con hồ điệp nhẹ nhàng bay ra từ một lòng bàn tay khác của Thẩm An Tại, nàng vẫy cánh, khe khẽ lắc một cái, đậu xuống ngực Long Cửu Cực.

Mà cùng lúc đó, Thẩm An Tại điểm vào mi tâm của hắn, nơi đó đột nhiên bắn ra huyền quang vạn trượng.

Leng keng… Leng keng…!

Toàn bộ đỉnh Thanh Vân phong như thoáng run rẩy, gió mây gào thét, ánh mặt trời rực rỡ hội tụ vào thời khắc này, xuyên qua Thanh Vân đại trận không trọn vẹn, rơi xuống chui vào phòng luyện khí.

Không chỉ như thế, một vầng trăng sáng trong trẻo lúc này cũng hiển lộ, ôn nhuận như nước, tản ra nhu quang không kém gì ánh mặt trời rực sáng.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, thật lâu sau cũng khó khôi phục tinh thần.

"Nhật nguyệt đồng huy, thiên địa dị tượng…"

Ánh mắt Huyền Vu lóe lên, kinh ngạc vô cùng.

Trong đại điện chủ phong, Huyền Ngọc Tử đang mở mái ngói xanh, nhét một đống kim phiếu vào bên trong, bỗng nhiên đại điện run rẩy, cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Thanh Vân phong, cười khổ bất đắc dĩ.

"Thẩm An Tại gia hỏa này, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?"

Nhìn thấy nhưng không thể trách được, cũng không còn lấy làm kinh hãi, hắn lại cúi đầu chuẩn bị tiếp tục giấu quỹ đen, kết quả, sững sờ.

"Kim phiếu của ta đâu!?"

Dưới ngói xanh, rỗng tuếch, cuồng phong thổi qua, kim phiếu đầy trời, rơi vãi khắp nơi trên quảng trường.

Những đệ tử vốn đang có ca đêm sửng sốt, sau đó vui mừng khôn xiết.

"Là kim phiếu, là kim phiếu bay tới từ đại điện!"

"Chẳng lẽ là Chưởng môn thấy mấy ngày gần đây chúng ta siêng học khổ luyện, ban thưởng hay sao?"

"Đa tạ chưởng môn ban ân, đa tạ chưởng môn ban ân!"

Mộc trưởng lão đang chủ trì tối hôm nay nhìn thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc, sau đó lại thấy Huyền Ngọc Tử vội vàng bay ra, tiến lên cười ha ha.

"Chưởng môn có lòng, lại nghĩ đến việc dùng kim phiếu để khích lệ chúng đệ tử, cố gắng luyện công."

"Chưởng môn, Chưởng môn?"

Mộc trưởng lão vuốt râu cười, phát hiện người bên cạnh vẫn không nói lời nào, liền hô thêm vài tiếng.

Huyền Ngọc Tử quay đầu, nụ cười có chút cứng ngắc.

"Tốt, cố gắng luyện công, cố gắng luyện công…"

Hắn nhìn những đệ tử cảm động đến rơi nước mắt kia, gật đầu cười, sau đó quay người rời đi.

Khoảnh khắc quay người, hắn ngẩng đầu nhìn trời, thở dài im lặng.

Tiền tài chính là vật ngoại thân, sinh không mang đến chết cũng không mang theo, dù sao hắn cũng không có hứng thú với tiền, không còn thì thôi đi…

…

Trở lại Luyện Khí đường, Thiên Nhạc nhìn thi thể Long Cửu Cực lơ lửng ở không trung, được ánh trăng bao phủ ở bên trong, khuôn mặt hơi có vẻ non nớt kia tràn đầy khiếp sợ.

Luyện Tiên thuật, đây là Luyện Tiên thuật của sư phụ!

Trời đất bao la, vạn vật đều có thể luyện!

"Lão tam, xem cho kỹ đi."

Ánh mắt Thẩm An Tại bình tĩnh, một tay đẩy ra.

Thi thể Long Cửu Cực bay lên lò lửa, theo ánh trăng ánh nắng chiếu xuống lò, thế lửa trong lò bùng lên dữ dội.

Chỉ một thoáng, quang mang rực rỡ loá mắt nở rộ ra từ trong hỏa diễm.

"Cái gọi là thuật Luyện Tiên, trọng điểm ở một chữ Tiên, siêu thoát hình thái bên ngoài, nội luyện ý nghĩa sẵn có, hàm chứa tinh thần, uẩn linh nhận đạo, cỏ cây cũng thành binh…"

Đầu ngón tay của Thẩm An Tại điểm liên tục, vô số khí tức huyền diệu hội tụ, dũng mãnh lao tới ngọn lửa hào quang kia.

Cảnh tượng trước mắt Thiên Nhạc giờ phút này thiên biến vạn hóa.

Luyện Khí đường nhỏ bé không còn ở đây nữa mà đã trở thành một vùng non xanh nước biếc, hắn ngồi xem mây đến sóng đi, hoa nở lá bay.

Xem mặt trời lặn mặt trăng lên, sao trời ngút ngàn.

Cứ như trong hào quang đó có ngàn vạn đại đạo chi linh, thiên địa chi linh.

"Không câu nệ hình…"

Thiên Nhạc thất thần tại chỗ rất lâu, đắm chìm trong đó.

Hóa ra đây là Luyện Tiên thuật, ảo diệu ẩn trong đó lại càng huyền diệu khó giải thích.

Này đã không đơn thuần là luyện khí rồi…

Càng giống như là… một loại sáng tạo, cùng loại với cách sáng tạo ra sinh linh, sáng tạo ra thiên địa.

Trong lúc hoảng hốt, bỗng nhiên có chút minh bạch ý tứ sư phụ là gì.

Bởi vì vào lúc này, trong lòng hắn dâng lên một nghi vấn, nghi vấn liên quan tới Luyện Tiên thuật.

Đó chính là… sinh tử của con người, phải chăng cũng có thể truy tìm giải đáp thông qua con đường luyện khí?

Chương 369: Sư phụ từng nói ngươi không thích hợp nói láo?

Một suy nghĩ nho nhỏ như vậy lại chôn sâu trong lòng thiếu niên.

Hắn không biết đồ vật mình hiểu rốt cuộc có đúng hay không, nhưng hắn tin tưởng thứ mình nhìn thấy.

Trong hào quang vạn trượng kia là tiếng rèn đúc tranh minh buồn tẻ, không phải nước lửa loại bỏ tạp chất.

Mà giống như có sông núi sừng sững bất động, sông suối chảy dài vạn năm, nhật nguyệt thay đổi, ánh sao rạng rỡ.

Đây không phải rèn đúc, cũng không phải là một loại biến hoá.

Trong tối mờ, trong hào quang, dường như có một thiếu niên nâng rượu múa kiếm, hào khí thắng mây.

"Năng lực của vi sư có hạn, chỉ có thể vận dụng Luyện Tiên thuật đến cảnh giới như thế, con có thể hiểu được mấy phần thì hiểu ra mấy phần."

Chỉ một khắc đồng hồ thi triển, Thẩm An Tại đã đổ đầy mồ hôi.

Sắc mặt của Long Cửu Cực trong ngọn lửa dần dần hồng nhuận, khôi phục đầy đặn, không hề tiều tụy như trước nữa.

Cảm giác nặng nề chết chóc lúc này cũng đã giải tán, thay vào đó là tâm trạng vạn vật mới sinh.

Giống như ở trong cơ thể hắn, có sông núi biển mây, tinh thần nhật nguyệt.

Thiếu niên áo xám đứng ở một bên, không chớp mắt nhìn chằm chằm hết thảy.

Về sau, hắn phát hiện mọi thứ đã cực kỳ khó khăn để dùng mắt thường quan sát, dứt khoát nhắm hai mắt lại, nghiêng tai lắng nghe.

Chim hót, ve kêu, hương hoa, gió tuyết…

Bốn mùa luân hồi này, vẻ đẹp của sinh linh đều lọt vào tai hắn, hình thành một bức họa kỳ diệu trong đầu.

Mà trong bức họa này, có một bàn tay lớn tự kết thành từ đám mây, tự nhiên tạo thành.

Thiếu niên rút kiếm uống rượu, thong thả đi về phía trước.

Cuối cùng đi đến một chỗ vách núi, ngồi xuống thấy cả biển mây trời.

Một con bươm bướm phong nhã phe phẩy đôi cánh, lảo đảo hạ xuống đầu vai hắn.

Biến hóa của thương hải tang điền, lúc con bướm hạ xuống, như đã hóa thành vĩnh cửu.

Thiên Nhạc mở hai mắt ra, nhìn thấy trung niên áo trắng đang lung lay sắp đổ trước mặt.

Hắn vội vàng tiến lên đỡ, mắt lộ vẻ lo lắng.

“Sư phụ…”

Sắc mặt của Thẩm An Tại tái nhợt, cánh tay run rẩy nhẹ nhàng.

“Vi sư không có việc gì.”

Lần này thi triển Luyện Tiên thuật đúng là tiêu hao quá lớn.

Hắn vốn không có tu vi gia thân, hoàn toàn dựa vào lực lượng thần hồn.

Kiên trì chỉ cảm thấy não hải mê muội, hai mắt biến thành màu đen.

Sau khi tỉnh táo lại một chút, đôi mắt thâm tàng mệt mỏi của hắn nhìn xuyên ánh lửa phía trước.

Người trong ánh lửa chậm rãi mở hai mắt ra.

Đột nhiên, ngọn lửa thu liễm như hơi thở chui lại vào hai lá phổi, hào quang hóa thành một đạo trường bào mây trôi khoác lên người hắn.

Long Cửu Cực cất bước đi ra, đứng giữa không trung, nhìn về phía hai thầy trò bên kia.

Lúc này, đối diện với cặp mắt của hắn, hô hấp của Thiên Nhạc cứng lại.

Linh tính!

Thiên địa linh tính!

"Từ hôm nay trở đi, ngươi tên Long Cửu Cực, hiệu Điểm Thương kiếm tiên, chính là đại trưởng lão của Long tộc…"

Thẩm An Tại nhìn hắn, nhẹ giọng mở miệng.

"Long… Cửu Cực?"

Trong mắt của hắn có chút mê mang, nhẹ nhàng gật đầu, chắp tay.

"Cửu Cực tuân lệnh."

Nhìn khôi lỗi trước mắt mở miệng nói chuyện, chắp tay hành lễ giống như người sống, ánh mắt Thiên Nhạc hơi sâu.

Chuyện này giống như Càn Khôn Hóa Vật bên trong ba mươi sáu trọng cổ pháp.

Nhưng nếu so với Càn Khôn Hóa Vật thì càng thêm huyền diệu!

Bởi vì cổ pháp lúc này chỉ là muốn tách rời ý thức từ chính Luyện Khôi giả, dung hợp ý thức thiên địa mà hóa thành linh tính ngắn ngủi.

Nói tóm lại, ý thức con rối dùng Càn Khôn Hóa Vật rèn ra chính là ý niệm của bản thân người luyện khôi lỗi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao con rối của Thiên Nhạc trong đại hội luyện khí lúc ấy lại sinh lòng không vui với Thác Bạt Phá Nhạc.

Nhưng khôi lỗi trước mắt… không, người trước mắt.

Nhưng lại như có một loại ý thức đơn độc.

"Lão tam, dẫn hắn ra ngoài giao cho Huyền Vu tiền bối, vi sư mệt rồi."

Thẩm An Tại khoát tay áo, ngồi xuống ghế bên cạnh, mắt lộ vẻ mệt mỏi.

"Vâng."

Thiên Nhạc gật đầu, nhìn thoáng qua khôi lỗi, xoay người rời đi.

Mà Long Cửu Cực nhắm mắt theo đuôi phía sau hắn, còn hơi nghiêng đầu đảo mắt, nhìn non xanh nước biếc bên ngoài, phảng phất chân chính nắm giữ ý thức của mình.

Thiên Nhạc khiếp sợ, nghĩ tới cỗ thi thể nằm trong trữ vật giới chỉ của mình, âm thầm quyết tâm.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, sư phụ giao cho con rối vốn là vật chết này một ý thức, một loại ý thức mà do chính thiên địa ngưng tụ.

Là sự sống mới đúng nghĩa.

Có lẽ tương lai sẽ có ngày nào đó, ý thức tân sinh này sẽ thực sự có ký ức thuộc về Long Cửu Cực, có được thói quen của riêng mình.

Nhưng không phải hiện tại.

Ngoài vườn trúc, Huyền Vu yên lặng nhìn dòng nước chảy xuống núi, cá nhảy tung tăng.

Đột nhiên, tim nàng đập nhanh hơn, giống như có thứ gì đó có liên quan đến mình đang tiến lại gần.

Quay đầu nhìn lại, trên đường đá, thiếu niên áo xám đang đồng hành cùng lão giả áo trắng đứng thẳng tắp.

"Thanh Xảo."

Lão giả đứng ở nơi đó, khẽ mỉm cười vẫy tay gọi.

Giờ phút này, đầu óc nàng trống rỗng "Ong" một tiếng.

Thanh Xảo… Thanh Xảo…

Đã bao nhiêu năm rồi không nghe thấy người khác gọi tên chính mình?

Dường như tâm tư của nàng đã trở lại cái đêm hai trăm năm trước.

Nhưng rất nhanh, Huyền Vu phục hồi tinh thần lại, phức tạp nhìn Long Cửu Cực bên cạnh Thiên Nhạc.

Thiếu chút nữa cho rằng… hắn thật sự sống lại.

Có lẽ tài nghệ của Thẩm phong chủ bất phàm, nên mới có thể trao linh tính cho con rối này.

"Huyền Vu tiền bối, gia sư bảo vãn bối trả lại Long tiền bối cho ngài."

Thiên Nhạc chắp tay hành lễ.

"Thẩm phong chủ đâu, ta muốn gặp mặt hắn."

Huyền Vu mở miệng.

“Gia sư đã hao tổn quá độ, đã nghỉ ngơi rồi.”

“Thì ra là thế.”

Huyền Vu gật đầu tiếc nuối, lại nhìn về phía Long Cửu Cực bên cạnh, đưa kiếm cùng hồ lô rượu của hắn tới.

“Đi theo ta.”

“Thanh Xảo, chúng ta đi đâu đây?”

Cho dù khi Long Cửu Cực nói chuyện vẫn rất cứng nhắc, nhưng mà hắn đã có thần thái của con người.

Huyền Vu lại một lần hoảng hốt, nhưng trong lòng càng nhiều hơn lại là một loại trống rỗng.

Mặc dù hình dạng giống nhau như đúc, nhưng xưa nay Long Cửu Cực chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Hắn là một lão già họm hẹm thích uống rượu, nói chuyện không đứng đắn.

“Đi trên đường vừa đi vừa trao đổi chút, ta kể cho ngươi một ít chuyện.”

Huyền Vu cất bước, mang theo Long Cửu Cực đi xuống dưới núi.

Nàng muốn dành chút thời gian, kể những chuyện về Long Điểm Thương cho khí linh này nghe.

Dẫu sao cũng không phải thật, thì ít nhất cũng phải thật giống như hắn.

…

Nửa đêm, trong thư phòng Thanh Vân phong.

Mặc dù đêm đã khuya, cửa sổ vẫn phản chiếu ánh lửa, có bóng người ở bên trong ngồi ngay ngắn lật sách.

Đương đương đương.

Ba tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Sư muội, có chuyện gì sao?”

Cọt kẹt…t..tttt.

Tiêu Cảnh Tuyết đẩy cửa ra, nhìn quyển sách đã được mở toang đặt ngay ngắn trước bàn, không khỏi nhíu mày.

“Sư huynh, ngươi đã ở trong thư phòng nửa tháng rồi, không có ý định luyện kiếm?”

Mộ Dung Thiên khép sách lại, ngẩng đầu lên: “Tiếp theo, trọng điểm của ta là một thuật pháp khác, không phải kiếm thuật, sư phụ còn chưa đi ra, chính ta cũng không có cách nào tu luyện, không bằng ngươi đi xem sách nhiều hơn.”

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi xuống trước mặt hắn, áo trắng như tuyết, ánh mắt nhu hòa lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh nến kéo bóng hai người lên rất dài, lung lay cạnh nhau.

“Sư huynh, ngươi thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đang lo lắng cái gì?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn y thư bị lật giở hết quyển này đến quyển khác ở bên cạnh, nghiêm mặt hỏi thăm.

Thân là nữ tử vốn tâm tư nhạy cảm, nàng phát hiện hình như từ sau khi đi Linh cảnh, sư huynh liền có thêm chút lo lắng.

Mà cũng chính những băn khoăn này khiến cho hắn sau khi trở về mới cố chấp nhất định phải học y.

Lần này nhìn thấy Long lão Kiếm tiên đi về cõi tiên, ý niệm muốn học y của sư huynh càng thêm mãnh liệt.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng đối phương chỉ hứng thú nhất thời, nhưng mấy ngày gần đây cứ nhớ lại, vẫn cảm thấy không đúng.

Nghe bá phụ nói, sư huynh trước kia chưa bao giờ chịu học y.

Thân là thế gia dược đạo, thậm chí ngay cả dược liệu cũng không nhận ra.

Một người như vậy, làm sao lại bỗng nhiên si mê dược đạo đến mức độ như vậy?

Biết rõ mình không có thiên phú, liền đi thực tiễn, đi học.

Nghĩ lại, ở Linh Cảnh bên kia khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn yếu ớt và ánh mắt dò hỏi của sư muội.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe lên, gãi đầu cười ha hả nói: "Lo lắng cái gì, sư huynh chỉ muốn học y thôi."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, mới nhẹ nhàng lắc đầu.

"Sư phụ có từng nói ngươi không thích hợp nói láo chưa?"

"Ta…"

Mộ Dung Thiên nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới thấp giọng tự trách, mở miệng.

"Ngày đó sư phụ ở Linh Cảnh… thiếu chút nữa đã chết."

Chỉ một câu đơn giản như vậy lại khiến Tiêu Cảnh Tuyết run rẩy hai hàng lông mi, tim đập dồn dập.

Hô hấp của nàng hơi gấp, ánh mắt chậm rãi hạ thấp xuống.

Khó trách sư huynh lại như thế…

Chương 370: Kế hoạch thất bại hay là thu phục lòng người?

Theo việc Mộ Dung Thiên kể lại từng chút một chuyện đã xảy ra trong linh cảnh, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, tay phải theo bản năng bao trùm lấy ngực của mình.

Nơi đó, nhịp tim mạnh mẽ, tỏa ra sức sống.

Thần Hoàng tâm… thì ra là sư phụ thiếu chút nữa đã phải dùng cái mạng của mình để đổi lấy thứ này.

Mà thứ hiếm có như vậy, bây giờ cứ lặng yên không một tiếng động tồn tại trong cơ thể của mình.

Sư phụ thậm chí từ trước tới nay chưa từng nhắc tới nguồn gốc trái tim này cùng hư ảnh cây thần trân quý trong đầu mình, hoá ra có được không dễ như thế.

“Cho nên ngươi muốn học Huyền Môn Thập Tam châm, là vì chỉ khi thi triển châm này, mới có thể bảo vệ tâm mạch thâm nhập vào trong lực lượng hoang vu kia?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hắn, mở miệng hỏi.

Mộ Dung Thiên nhẹ gật đầu.

“Nhưng còn có ta, ta cũng biết châm pháp này, ngươi cần gì phải…”

“Tiểu sư muội.”

Mộ Dung Thiên bỗng mở miệng cắt ngang lời nói của Tiêu Cảnh Tuyết, khi nàng sững sờ thì vươn tay khẽ vuốt đầu nàng.

“Ta mới là đại sư huynh.”

Trên mặt thanh niên trước mắt mang theo ý cười ôn hòa, thoạt nhìn có chút tương tự với sư phụ, cho dù hắn chỉ là Càn Khôn cảnh, nhưng lại làm cho người an tâm.

“Mặc dù ta không cảm thấy sẽ có một ngày đó, nhưng nếu quả thật xảy ra, trước khi ta chết, ngươi và lão tam vẫn là không có tư cách vượt qua ta, đại sư huynh này sẽ đi làm bất cứ chuyện gì nguy hiểm.”

Tiêu Cảnh Tuyết giật mình, nhìn người thanh niên trước mắt nay đã trưởng thành, có chút thất thần.

Không biết bắt đầu từ khi nào, sư huynh lại có bóng dáng của sư phụ.

Không còn là thiếu niên lỗ mãng, khí phách hăng hái không chút cố kỵ kia nữa.

Ở lại bên cạnh hắn, không ngờ lại có cảm giác an tâm hệt như lúc ở bên sư phụ.

“Sư huynh là đồ đần độn…”

Lông mi Tiêu Cảnh Tuyết run rẩy, thì thào mở miệng mắng một câu, thấp giọng nói.

“Nào có người suốt ngày lo lắng sư phụ nhà mình sẽ chết. Nếu sư phụ biết thì lại đánh ngươi chạy khắp núi rồi.”

“Huống hồ sư phụ đã tự mình nói người là vô địch thiên hạ, sẽ không chết, lẽ nào ngươi không tin lời nói của sư phụ?”

Mộ Dung Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, vò đầu nói: “Vậy ngươi cũng đừng nói cho sư phụ biết, ta cũng là người lớn rồi, tháng trước còn bị người ta xách lỗ tai từ Thanh Loan phong lên nữa, mắc cỡ chết người.”

“Đáng đời! “

Tiêu Cảnh Tuyết tức giận liếc hắn một cái, cầm đống y thư trên bàn lên.

"Đồ sư huynh ngốc, học y thì nhận mặt thuốc trước, bản Linh Dược bách khoa toàn thư này ngươi còn chưa nhập môn, còn nói học y cái gì nữa!"

Mộ Dung Thiên xấu hổ cười: "Ta đây không phải tự mình mò mẫm lung tung sao…"

Tiêu Cảnh Tuyết tìm kiếm, tìm ra một quyển sách có liên quan đến linh dược và các loại dược lý cơ sở từ trong đống sách rồi đưa ra ngoài.

"Này, trước tiên phải xem cái này…"

"Cái nào nhìn chẳng giống nhau…"

"Sư huynh ngươi thật ngốc, để ta dạy ngươi làm sao phân biệt."

…

Trung Châu, Thiên Huyền điện.

Trong đại điện nghiêm ngặt, năm người khí tức bất phàm, mặc trường bào ngồi đó.

Người ngồi trên thủ vị là một nam tử trung niên đeo mặt nạ, không thấy rõ dung mạo.

"Chư vị phân điện chủ, các ngươi cũng đã nghe nói về chuyện Yêu Thần giáo lần này, có suy nghĩ gì chưa?"

Người trung niên mở miệng, thanh âm hư ảo mờ mịt.

"Điện chủ, rõ ràng là Yêu Thần giáo đã mưu đồ từ lâu, việc Thiên Kiêu mấy trăm năm nay vẫn lạc đều có liên quan tới chuyện này. Theo ta thấy, không bằng hành động quy mô lớn nhổ tận gốc bọn chúng!"

Điện chủ Tây Hoang điện là một bà lão dáng người còng xuống, tay chống quải trượng đầu rắn, lúc nói chuyện giọng khàn khàn, mang theo âm lãnh khó tả.

"Ngay cả bọn họ ở đâu cũng không tìm được, còn nhổ tận gốc, Lão Xà bà, ngươi nghĩ như thế nào?"

Bên cạnh bà lão, còn có một lão đầu trán rộng rãi, tóc hoa râm, chính là điện chủ Đông Linh điện.

"Trương Cửu Dương, vậy ngươi nói làm sao bây giờ, ngồi chờ chết?"

Bà lão rõ ràng có chút không cam lòng với lão đầu, hừ hừ mở miệng.

"Ngay cả Điểm Thương kiếm tiên lúc trước ngươi cũng không lưu lại được, bây giờ đã vẫn lạc trong lần này, ngươi cẩn thận ngày nào đó cũng trúng bẫy không chừng."

"Hừ, ngươi có chết ta cũng không chết, vẫn là lo lắng cho mình đi, Lão Xà bà."

Trương Cửu Dương lạnh nhạt trả lời.

Hắn chính là Cửu Dương kiếm tiên tiếng tăm lừng lẫy, năm đó là một trong số ít ba vị Kiếm tiên trên Luận Kiếm sơn không bị thua trong tay Long Cửu Cực.

Đương nhiên lúc trước cũng không thể giữ Long Cửu Cực lại.

"Hai người các ngươi đừng có ngay lúc này ồn ào nữa, Mạc Cương, ngươi tuổi trẻ nhất, nói một chút suy nghĩ của mình đi."

Đối diện, một tên tráng hán dáng người khôi ngô, nguy nga giống như núi lớn mở miệng.

Bên cạnh hắn là một đầu trọc bóng lưỡng, cũng là điện chủ nhỏ tuổi nhất trong đám người.

"Nếu Thác Bạt tiền bối đã hỏi, vãn bối xin thể hiện một chút."

Mạc Cương lễ phép chắp tay, sau đó mở miệng.

"Thêm vào lần trước tộc trưởng Long tộc đến đây cầu cứu về chuyện cảnh giới Hoang Vu, là Yêu Thần giáo đã động tay hai lần, một lần là vì Thánh vật Long Châu của Long tộc, nếu như ngược dòng thời gian, có lẽ chuyện mất trộm Thần Hoàng thụ của Phượng Hoàng tộc cũng có liên quan đến Yêu Thần giáo."

"Mà lần này bọn họ lại ra tay ở đại hội luyện khí, không phải vì bảo vật gì cả, càng giống như là muốn mượn lực lượng hoang vu diệt trừ cường giả thế hệ trước của Bắc Đạo vực, mục đích đều rất rõ ràng."

"Cho nên?"

Ánh mắt bốn người còn lại đều nhìn về phía hắn.

"Từ đây có thể sẽ không nhìn ra điều gì cả, nhưng các tiền bối có lẽ đã bỏ qua một người."

"Ai?"

"Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!"

Ánh mắt Mạc Cương ngưng lại, có trật tự mở miệng.

"Yêu Thần giáo xuất hiện mấy lần, Thẩm An Tại hắn đều ở đó, hai lần đều đã giải quyết hoàn mỹ nguy cơ."

Hắn nhìn bốn phía, nhìn mấy người cau mày lại, tiếp tục nói: "Các vị tiền bối không cảm thấy, như vậy không khỏi quá trùng hợp sao?"

"Ngươi muốn biểu đạt điều gì?"

Trương Cửu Dương nhíu mày.

“Chư vị có lẽ còn bỏ qua một vấn đề, chính là vì sao Thẩm An Tại lại trở nên lợi hại như thế, phải biết trước đây Thẩm An Tại chỉ là một phế vật bình thường.”

“Lần trước hắn tới Nam Quyết điện một chuyến, ta thấy không phải hắn che giấu tu vi mà là Đoán Thể cảnh hàng thật giá thật, nhưng lại có rất nhiều thủ đoạn huyền diệu, các tiền bối không hiếu kỳ những thủ đoạn này là làm sao có được?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, lúc đầu không suy nghĩ nhiều, nhưng giờ phút này đừng nói như vậy, bọn họ ngược lại có chút nghi hoặc.

“Ngươi hoài nghi thủ đoạn của hắn có quan hệ với Yêu Thần giáo sao?”

Ánh mắt bà lão lấp lóe: “Nhưng nếu hắn không ra tay, chẳng phải kế hoạch của Yêu Thần giáo đã thành công hai lần rồi sao?”

“Chư vị tiền bối chẳng lẽ thật sự cảm thấy hai lần kế hoạch kia là đã thất bại?”

Mạc Cương lắc đầu, thần sắc nghiêm túc.

“Nếu đây là thủ đoạn thu phục lòng người, vậy hắn quả thực đã thành công không thể thành công hơn nữa rồi.”

“Giả như Yêu Thần giáo muốn nhấc lên một đợt tranh chiến trong thế này, kẻ địch lớn nhất chính là Thiên Huyền điện. Bởi vì có Thiên Huyền điện, thế lực khắp đại lục Thiên Huyền mới không gây chiến lẫn nhau, không cho ngoại nhân cơ hội.”

Hắn nhìn mọi người, giọng điệu dần dần ngưng trọng.

“Nhưng nếu như có người nào chậm rãi thu nạp nhân tâm khắp nơi, sau đó để cho đồ đệ của mình hào quang chói lọi

trong thi võ bốn vực, chậm rãi xông vào Thiên Huyền điện, từng bước từng bước leo lên thì sao?"

"Giả như có một ngày, Thẩm An Tại dã tâm bừng bừng, mang theo Linh Cảnh, mang theo rất nhiều thế lực được hắn cứu, muốn trở thành Điện chủ Thiên Huyền?"

Lời này vừa nói ra, trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, nhìn về phía người đứng đầu.

Nếu chỉ là thu nạp nhân tâm…

Vậy Linh cảnh cùng với rất nhiều thế lực khác như Thiết đường, Thần Hỏa sơn trang, Nhạn Hồi sơn được Thẩm An Tại cứu, chỉ sợ đã hoàn toàn tin tưởng hắn.

Chương 371: Nghi ngờ vô căn cứ

Trên thủ tọa, trung niên mặt nạ nhìn Mạc Cương, ánh mắt mang theo ý xem kỹ.

"Bản tọa đã nghe nói về chuyện Nam Quyết vực, Thẩm An Tại tới Nam Quyết điện của ngươi một chuyến, dường như không nể mặt ngươi."

"Nhưng việc này đúng là sơ suất của ngươi, thái độ của hắn cường ngạnh cũng không có gì đáng trách, nếu ngươi muốn trả thù hắn, ta khuyên ngươi tỉnh táo lại, ngươi vốn chỉ là đại điện chủ mà thôi."

Mạc Cương nhíu mày.

Trung niên mặt nạ vẫn không bởi vì những lời nói của hắn lúc trước mà nghiêng về phía bên kia, hắn tiếp tục nói tiếp.

"Từ trước tới nay Nam Quyết vực luôn khá lạc hậu, bản tọa bảo ngươi tới quản lý Nam Quyết điện mấy năm là vì muốn ngươi dẫn dắt Nam Quyết vực vui vẻ phồn vinh, nhưng hình như những năm qua ngươi cũng không làm được gì."

Theo những lời này của hắn, trong lòng Mạc Minh vô cùng căng thẳng.

So với ba vị ở đây, hắn quả thực chỉ là một điện chủ nạp thêm mà thôi.

Chỉ vì rất nhiều cường giả như Trương Cửu Dương không muốn đi tới Nam Quyết vực nên hắn mới đi qua.

Lời nói của điện chủ hiện giờ, rõ ràng là đã bắt đầu bất mãn.

"Điện chủ bớt giận, Nam Quyết vực thật sự xa xôi, linh khí thiếu thốn, vãn bối chỉ có thể nỗ lực hết sức. Những năm gần đây không phải là không có chút khởi thụ nào, mà Tề Vân đạo tông và Đạo Tử Lý Trường Sinh kia được ta tài bồi hôm nay đã…"

Mạc Cương vội vàng mở miệng muốn giải thích, nhưng lại bị người ngồi trên chủ tọa cắt ngang.

"Đủ rồi, bản tọa bảo ngươi quản lý Nam Quyết, không phải Tề Vân đạo tông, càng không phải một Lý Trường Sinh."

Trung niên mặt nạ nhìn hắn một cái, hừ lạnh mở miệng.

"Hôm nay thảo luận không phải là chuyện của Thẩm An Tại ở Thanh Vân phong, mà là chuyện Yêu Thần giáo phải xử lý như thế nào!"

Trương Cửu Dương nhẹ gật đầu: "Không sai, mặc kệ nói thế nào, hai lần này nếu không có Thẩm An Tại, Thiên Huyền đại lục ta tổn thất thảm trọng, huống hồ đúng là hắn đã giết người của Yêu Thần giáo, chẳng lẽ còn có thể giả được sao?"

"A, lời ấy sai rồi."

Đúng lúc này, điện chủ Bắc Đạo điện, lão gia tử Thác Bạt gia Thác Bạt Thương Khung lại lắc đầu mở miệng.

"Thẩm An Tại giết người của Yêu Thần giáo từ lúc nào vậy?"

"Hắn giết tộc trưởng Kim Ô, còn có nhân tài mới nổi nhốn nháo lạc lối trên Thiên Huyền đại lục ta. Nói cách khác, hắn đều là giết chết người một nhà, ngay cả bóng dáng Yêu Thần giáo chân chính cũng chưa từng thấy."

Thác Bạt Thương Khung nhìn quanh mọi người, chậm rãi mở miệng: "Chẳng lẽ không có khả năng là hắn và Yêu Thần giáo diễn kịch như vậy để cho chúng ta xem sao?"

Mạc vừa thấy Thác Bạt Thương Khung nói giúp mình thì trong lòng mừng thầm, vội vàng rèn sắt khi còn nóng.

"Đúng vậy, chẳng lẽ chư vị tiền bối đã quên, địch nhân lớn nhất đại lục Thiên Huyền chúng ta cũng không phải là người của giới này, mà là đại tranh chi thế sắp đến, vậy… người Thượng giới?"

Nhắc tới việc này, thần sắc Trương Cửu Dương cùng Lão Xà bà đều trở nên nghiêm túc.

Người sau thì nhíu mày: "Ý của ngươi là… phía sau Yêu Thần giáo căn bản không phải người đại lục Thiên Huyền, mà là đến từ thượng giới, cho nên những người Thẩm An Tại giết, vốn chính là con cờ của bọn họ, là đang suy yếu thực lực đại lục Thiên Huyền chúng ta?"

"Không phải không có khả năng."

Mạc Cương gật đầu: "Vãn bối đã sớm điều tra Thẩm An Tại, mấy năm trước, hắn vẫn chỉ là một tên hết ăn lại nằm, một tiểu phong chủ cũng không có bản lĩnh gì, năm đó Đại An hung hăng ngang ngược với Ma giáo, đại chiến cùng Linh Phù sơn, Thanh Vân phong tử thương hầu như không còn, chỉ có một mình hắn còn sống trở về."

"Nếu như hắn thật sự có bản sự lợi hại như vậy, năm đó Thanh Vân phong làm sao có thể đến mức đó?"

"Mà bây giờ tranh đấu giữa thế gian sắp đến, hắn bỗng nhiên bắt đầu triển lộ thần thông, không khỏi khiến cho người ta suy nghĩ nhiều. Bây giờ Thẩm An Tại có phải Thẩm An Tại năm đó không, khó mà nói."

Lời này vừa nói ra, ngay cả điện chủ Thiên Huyền điện điện trên thủ tọa cũng lâm vào trầm mặc.

Nếu như đều là người của Thiên Huyền đại lục, hắn sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng… nếu như là một người bên ngoài giới môn lấy thân phận sinh linh Thiên Huyền đại lục, muốn độc bá một phương, chậm rãi khống chế giới này, đó là thứ hắn tuyệt đối không cho phép.

"Nói nhiều như vậy, tìm cơ hội thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?"

Lão Xà bà cầm quải trượng trong tay, hừ lạnh mở miệng.

"Ý của ngươi là…" Ánh mắt Trương Cửu Dương hơi lóe lên: "Chẳng lẽ là Thiên Đạo bi?"

Thiên Đạo bi, thánh địa của đại lục Thiên Huyền, do Thiên Huyền điện nắm giữ.

Bên trong nó có được Thiên Đạo chi ý ở Thiên Huyền đại lục, là vị trí căn nguyên của thế giới. Phàm thứ bên ngoài nếu muốn tới gần, sẽ bị thiên địa chèn ép, đến chết mới thôi.

"Không sai, năm đó không phải cũng có ngoại giới xâm nhập giới này muốn mưu đoạt Thiên Đạo bi văn, kết quả lại bị phản phệ thân tử đạo tiêu sao?"

Lão Xà bà chậm rãi mở miệng: "Nếu Thẩm An Tại vẫn là người đại lục Thiên Huyền, tất nhiên sẽ không có bất kỳ tổn thương gì, ngược lại có thể sẽ thu được cơ duyên lớn lao, tu vi tiến bộ cũng không chừng, cái này đối với hắn mà nói, không phải chuyện xấu chứ?"

"Nhưng nếu như hắn cự tuyệt hoặc là không dám đi, vậy thì rất đáng bị nghi ngờ."

“Đây cũng là phương pháp không tệ.” Trương Cửu Dương nhẹ gật đầu.

Ánh mắt điện chủ Thiên Huyền điện lại lộ ra suy nghĩ: “Ngàn năm trước Thiên Đạo bi văn đã bị Lâm Thanh lấy đi một văn, khiến cho giới ta bị phong bế, hiện nay phù văn kia còn chưa rõ tung tích, đã là bao nhiêu năm rồi, nếu sau khi lộ ra lại bị người thượng giới ngấp nghé, vậy phiền toái có thể rất lớn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Toàn bộ đều dựa vào điện chủ định đoạt.”

Điện chủ Thiên Huyền cảm thấy hơi đau đầu, suy nghĩ một lúc lâu rồi khoát tay áo.

“Việc này để bổn tọa nghĩ xem, thi võ bốn vực sắp đến rồi, các ngươi phải cẩn thận người của Yêu Thần giáo, còn có U Mộc sơn bên kia nữa, phái người đi thăm dò!”

“Vâng!”

…

Trung Châu, Linh cảnh.

Bên ngoài thánh địa Huyền Hồ tộc, một thanh niên tóc vàng phiêu nhiên bay ra.

Nhìn qua hắn đã không còn nửa điểm hồn thể, thật giống như thân thể máu thịt chân chính.

“Ồ, lão Bạch, xem ra nhét ngươi vào trong đó luyện luyện cũng không tệ lắm, thần hồn Xung Hư, ngươi coi như là có đột phá!”

Tôn Ngạo thủ ở bên ngoài từ sớm, tiến lên trêu ghẹo.

Bên cạnh, Bách Lý Hàn Phong và tộc trưởng Huyền Hồ tộc cũng đã sớm chờ đợi, chỉ là thần sắc bọn họ đều có chút không

thích hợp.

Bách Lý Nhất Kiếm liếc mắt nhìn hắn: "Đừng nói những chuyện này nữa, chẳng phải ngươi đã tới Nam Quyết vực rồi à, về nhanh vậy à?"

"Khặc khặc khặc, có Thẩm phong chủ ở đó, ta ở lại cũng không có tác dụng gì, nên đã dứt khoát trở về."

Nói xong, hắn vung tay lên.

Mấy cái rương gỗ lớn rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

"Thế nào, ý tứ của huynh đệ ta vậy là đủ rồi chứ, mấy rương này ngươi ăn đủ lâu."

Tôn Ngạo cười hắc hắc.

Bách Lý Nhất Kiếm bất đắc dĩ lắc đầu cười, quan sát xung quanh, thuận miệng hỏi.

"Lão long đâu?"

Ba chữ đơn giản rơi xuống, ý cười trên mặt Tôn Ngạo dần dần dừng lại, ánh mắt tránh sang một bên.

"Hắn bị sao vậy?"

Bách Lý Nhất Kiếm mơ hồ phát giác được không đúng, mày nhíu lại.

"Hắn…"

Tôn Ngạo muốn nói lại thôi, thở dài một cái đưa ra một cái ngọc giản.

"Tin tức Phong Vũ lâu, ngươi tự xem đi."

Người trước cầm lấy ngọc giản mở ra, ánh mắt không ngừng đảo qua hàng chữ phía trên, lông mày càng nhíu chặt.

Phía trên viết rất nhiều thứ, về chuyện trong đại hội luyện khí đã phát sinh những thứ gì đó, lại đến động tĩnh buổi tối kia.

Kiếm tiên kia uống rượu hát vang, một kiếm bổ trời, một kiếm nuốt trăng.

Nhưng cuối cùng, tầm mắt của hắn dừng lại ở một hàng chữ rải rác cuối ngọc giản.

"Vậy là, Điểm Thương kiếm tiên Long Cửu Cực đã chết."

Bịch bịch.

Ngọc giản rơi trên mặt đất, Bách Lý Nhất Kiếm ngơ ngác tại chỗ, hai tay run rẩy.

Bản thân là Bách Lý Kiếm tiên, ngàn vạn lần luyện kiếm bàn tay ổn định cả thế gian, giờ phút này lại không thể cầm một miếng ngọc giản nho nhỏ này.

Chương 372: Một bữa cơm

Nam Quyết vực, Thanh Vân phong.

Trọn vẹn bảy ngày nghỉ ngơi, Thẩm An Tại mới miễn cưỡng khôi phục lại.

Thi triển Luyện Tiên thuật này quá hao tổn tâm trí.

Hắn thở dài một hơi, đẩy cửa phòng đi ra.

Đương, đương, đương…

Xa xa có tiếng rèn sắt khoan thai vang lên, hiển nhiên là Thiên Nhạc đang bận rộn.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, cất bước đi về phía vườn trúc.

Bên kia, Huyền Vu và Long Cửu Cực đã đợi từ lâu.

So với thời điểm mới luyện chế, Long Cửu Cực đã giống người hơn.

Hắn thay một thân áo gai vải thô, tóc cũng lộn xộn, trên eo còn luôn đeo hồ lô rượu.

“Thẩm phong chủ.”

Nhìn thấy Thẩm An Tại đến, Huyền Vu hơi hành lễ, Long Cửu Cực cũng gật đầu.

“Làm phiền Huyền Vu tiền bối chờ lâu.”

Thẩm An Tại áy náy nói.

“Nếu Thẩm phong chủ đã khôi phục, nếu Tiêu cô nương chuẩn bị xong, chúng ta tùy thời có thể khởi hành rời đi.”

“Cảnh Tuyết à…”

Thẩm An Tại sờ cằm, nhắm mắt cảm ứng một phen, liền nhận ra hai đạo khí tức trong thư phòng.

“Cảnh Tuyết, thu dọn đồ đạc đến Trúc Uyển một chuyến.”

Xa xa, Tiêu Cảnh Tuyết trong thư phòng đang dạy Mộ Dung Thiên Học Y ngẩng đầu, lông mi khẽ run rẩy.

“Sư huynh, ta phải đi rồi.”

“Đi sao?”

Mộ Dung Thiên sững sờ, gãi đầu: “Đi đâu, khi nào trở về?”

“Đi Độc Sơn ở Tây Hoang vực, phải đi khá lâu.”

“Cùng Huyền Vu tiền bối đi tu luyện?”

“Ừm.”

Quyển sách trên tay Mộ Dung Thiên hơi dừng lại, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Chuyện tốt, chỉ là sư phụ không có ở đó, chuyện gì ngươi cũng phải cẩn thận một chút, chuyện tu luyện độc công là chuyện dục tốc bất đạt, phải tuần tự từng bước…”

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nghe hắn nói liên miên, dặn dò, nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng kia, không khỏi bật cười một tiếng.

Mộ Dung Thiên sửng sốt, gãi đầu: “Ngươi cười cái gì?”

“Đồ đần sư huynh, lúc nào huynh cũng lải nhải giống sư phụ vậy?”

“Có không?”

Người trước có chút kinh ngạc.

“Không tin hai chúng ta đánh cược thì sao?”

“Đánh cược thế nào?”

“Đánh cược mấy câu vừa rồi của sư huynh, liệu lát nữa sư phụ có nói hết một lượt không?”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết sáng rực như tuyết, nở nụ cười yếu ớt.

Mộ Dung Thiên trừng mắt nhìn, gật đầu: “Tiền đặt cược là gì?”

“Tiền đặt cược…”

Tiêu Cảnh Tuyết nâng má thơm, mím môi nhìn trời suy tư một lát, sau đó mỉm cười.

“Chỉ cược ai thua thì người đó mời một cơm thôi, người thắng sẽ được chọn địa điểm!”

“Một bữa cơm?”

Mộ Dung Thiên vò đầu: “Sư muội, nếu ngươi đói, hiện tại ta có thể đi nấu cơm.”

“Đồ đần.”

Tiêu Cảnh Tuyết gõ đầu hắn một cái, “Đã nói là tiền đặt cược mà, chắc chắn không giống, đợi lát nữa ngươi sẽ biết.”

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta đi qua đi, đừng để sư phụ và Huyền Vu tiền bối đợi lâu.”

Hai người đứng dậy, rời thư phòng đi về phía nhà trúc.

Bên kia, Thẩm An Tại, Huyền Vu và Bạch Diệu Linh đang chờ.

“Đến rồi sao?”

“Sư phụ, Huyền Vu tiền bối cùng với Bạch cô nương.”

Tiêu Cảnh Tuyết bước lên hành lễ, cử chỉ ôn nhu hào phóng, hạ lễ, Mộ Dung Thiên cũng gật đầu.

“Tiểu sư đệ đang luyện khí?”

Nghe tiếng rèn sắt mơ hồ truyền đến, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua phía sau.

"Ừm, nếu muốn cáo biệt hắn, vậy thì đi đi." Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

"Hắn đang luyện khí, không quấy rầy hắn nữa."

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, sau đó lấy một vòng tay màu hồng ngọc từ trong tay áo ra.

"Sư phụ, làm phiền người trả vật này lại cho tiểu sư đệ."

"Đây là…"

Thẩm An Tại nhướng mày, liếc mắt liền nhìn ra vòng tay này bất phàm.

"Là phụ thân tiểu sư đệ lưu lại, huyền diệu trong đó, nói vậy sư phụ nhìn ra được, lần này đệ tử đi theo Huyền Vu tiền bối tới Độc Sơn tu luyện, có tiền bối ở đây cũng không cần dùng vòng tay này, chi bằng trả lại cho sư đệ."

Hắn gật gật đầu, nhận lấy vòng tay.

Phía Độc Sơn bên kia đích xác có Huyền Vu, sẽ không có nguy hiểm gì, hơn nữa, còn có Sinh Tử bài, Thẩm An Tại cũng không lo lắng.

Sau đó, hắn nhìn Tiêu Cảnh Tuyết, lời nói thấm thía.

"Cảnh Tuyết, ngươi đi một mình đến Độc Sơn, có Huyền Vu tiền bối ở đây, nếu như ngươi có vấn đề gì trong việc tu hành cần phải kịp thời hỏi, không được tham công liều lĩnh, càng không nên tham vọng quá xa, tu luyện độc công là việc dục tốc bất đạt, cần phải ổn thỏa từng bước. Lần này ngươi tiến vào Độc Sơn, nghĩ hẳn là sẽ kéo sang năm mới, cách mỗi tháng, Thân Đồ gia sẽ đưa cho ngươi đan dược tu luyện, vi sư hy vọng ngươi…"

Liên miên căn dặn mãi không thôi, Mộ Dung Thiên trợn tròn mắt.

Thì ra vừa rồi mình ở thư phòng, là bộ dáng này?

Mà Tiêu Cảnh Tuyết thì vừa lắng nghe vừa lặng lẽ liếc nhìn Mộ Dung Thiên, trong mắt lộ ra ý cười thắng lợi.

Bạch Diệu Linh cũng nhìn thoáng qua sư phụ nhà mình, vụng trộm cười.

Xem ra sư phụ nhà ai cũng có biểu hiện như vậy?

"Những gì ta nói, ngươi phải nhớ, tuyệt đối đừng quên."

Cuối cùng, Thẩm An Tại mở miệng nói.

"Vâng, sư phụ, Cảnh Tuyết đều nhớ hết lời người."

Tiêu Cảnh Tuyết cung kính gật đầu.

Nhìn nữ tử trước mắt đã xuất hiện vẻ duyên dáng yêu kiều, Thẩm An Tại có cảm giác nữ nhi ở trong nhà vừa mới trưởng thành.

"Tiểu tử thúi, có lời gì thì mau nói với sư muội đi, nếu không lần sau gặp lại là phải chờ một năm."

Thẩm An Tại liếc qua Mộ Dung Thiên đứng bên cạnh, mở miệng nói.

Người kia gãi đầu: "Sư muội, rõ ràng sư phụ còn nói nhiều hơn ta…"

Người trước nhíu mày, hắn vội vàng ho khan một tiếng sửa lời.

"Khụ khụ, sư muội, ngươi muốn đi ăn gì, hiện tại đi sao?"

"Lần sau đi, chờ ta trở lại!"

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, "Huyền Vu tiền bối, có thể lên đường."

“Ừm.”

Huyền Vu nhẹ nhàng gật đầu, mang theo hai người một khôi cất bước xuống núi.

“Sư muội, ngươi muốn ăn cái gì, lần sau ta phải hẹn trước.”

Nhìn mấy người đi xuống núi, Mộ Dung Thiên vội vàng mở miệng hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết quay đầu lại trên đường núi, dưới mưa phùn lá trúc mờ ảo, nàng cười yếu ớt.

“Sư huynh nói trước với bá phụ một tiếng là được rồi.”

Mộ Dung Thiên sửng sốt một hồi lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Bá phụ?”

Thấy hắn nghi hoặc, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi mím môi cười, mặt mày cong cong.

“Sư huynh là đồ đần độn.”

Nói xong, nàng liền theo đám người Huyền Vu xuống núi, càng lúc càng xa.

Nhìn thấy dáng vẻ của đại đồ đệ, đồ đệ cái gì là đồ đần, Thẩm An Tại tức muốn chết, hận không thể đạp hắn một cái.

“Chính là lần sau đến nhà ngươi ăn cơm, bảo ngươi sớm thông báo cho Mộ Dung gia chủ một tiếng.”

“A?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt: “Đến nhà ta ăn cơm?”

Thấy hắn vẫn không kịp phản ứng, Thẩm An Tại tức vểnh râu trừng mắt, đi tới véo tai hắn.

“Thật không biết Cảnh Tuyết vừa ý tên tiểu tử ngu xuẩn ngươi ở chỗ nào, mau cùng ta trở về luyện công đi, những

ngày tiếp theo ngươi cũng đừng có nhàn rỗi!”

“Sư phụ, nhẹ tay chút, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Hắc, tiểu tử ngươi còn ngại mất mặt đúng không?”

“Đệ tử không có…”

“Mau cút vào Đạo phủ cho ta, không luyện thành biến thứ tư đừng nghĩ ra ngoài đi dạo!”

…

Chương 373: Tâm ma có biến

Ngày lên trăng xuống, mây nổi mây tan.

Từ sau khi Tiêu Cảnh Tuyết rời đi, mỗi tháng Mộ Dung Thiên đều có thời gian một ngày để ra khỏi Đạo phủ.

Mà hắn cũng không có đi qua Thanh Loan phong tìm Lăng Phi Sương luyện kiếm, mà là dùng thời gian duy nhất này lưu lại thư phòng.

Bên trong, Tiêu Cảnh Tuyết phân loại tất cả sách vở thành các loại khác nhau, lật thử một quyển, thấy thế nào đều có chỉ dẫn chi tiết.

Mà Thiên Nhạc cũng đắm chìm trong luyện khí cổ pháp, nhưng dựa vào tu vi và kiến giải của hắn, muốn một lần học được Luyện Tiên thuật, hiển nhiên là không có khả năng.

Cho nên hắn bỏ ra càng nhiều thời gian hơn.

Thẩm An Tại cũng giao Xích Lưu Ly cho hắn, biết được bởi vì mình luyện khí mà dẫn đến không thể tiễn đưa lúc sư tỷ rời đi, tiểu gia hỏa khổ sở mất mấy ngày.

Nhưng rất nhanh lại một lần nữa đặt tâm tư trên việc luyện khí.

Ngoại trừ thỉnh giáo sư phụ một vài vấn đề về Luyện Tiên thuật, đa phần là hắn bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để lấy bản thân làm khí.

Mà những thứ mấu chốt trong đó nằm ở Trảm Thiên Bạt Đao Thuật!

Hắn vốn là thể chất thể thuật, đao thế ngưng tụ mà không tiêu tan.

Bây giờ lĩnh ngộ đao ý, khoảng cách đến hóa đạo cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Muốn chế tạo bản thân thành Linh Khí nhất đẳng thiên hạ, không đơn giản như trong tưởng tượng.

Dưới sự hướng dẫn của Thẩm An Tại, hắn bắt đầu dùng ba mươi sáu tầng cổ pháp để rèn luyện linh khí bản nguyên của mình.

Cũng chính là thanh đao gỗ mà Tiêu Cảnh Tuyết tặng, còn nguyên liệu…

Không có trân bảo hi thế gì, chỉ có đao ý tràn đầy khoang miệng của hắn.

Cô đọng đao ý nhiều ngày, bành trướng và mạnh mẽ.

Thẩm An Tại tự thân cảm thụ, bằng vào đao ý Thiên Nhạc bây giờ cô đọng, phối hợp tu vi Địa Linh cảnh của hắn.

Không nói thắng Càn Khôn cảnh, đối với Thiên Linh cảnh chắc chắn có phần thắng.

Nếu quả thật muốn ăn cả ngã về không chém ra nhát đao cuối cùng kia, cũng có một chút khả năng uy hiếp tới Càn Khôn cảnh nhưng chỉ là một chút thôi.

Dù sao thời gian hắn cô đọng đao ý quá mức ngắn ngủi, chỉ mới có hơn năm mà thôi.

Trảm Thiên Bạt Đao Thuật, dùng thời gian một đời để cô đọng đao khí chính là dựa vào thời gian tích lũy.

Những ngày qua, Thẩm An Tại còn tra xét rất nhiều tư liệu liên quan tới hoang thể, muốn xem có thể đền bù chỗ thiếu hụt của lão Tam không.

Nhưng sau khi đọc sách cổ cũng chỉ tìm được một phương pháp.

Đó chính là một chữ, đoạt.

Đúng vậy, cướp lấy Thiên Tư của người khác để bù đắp chỗ thiếu hụt của bản thân.

Nhưng trong thiên hạ này, Vô Khuyết hoang thể vốn đã vạn phần thưa thớt.

Cho dù là trước mắt Thiên gia bên kia tựa hồ cũng không có tin tức gần đây lại có Vô Khuyết hoang thể.

Hay là Thiên Quan Tinh hôm nay đã sớm mất tích không biết ở phương nào, cũng chính là phụ thân của lão tam.

Việc này khiến hắn đau đầu, không cách nào bù đắp được Hoang thể, không cách nào nhận được Động thiên Càn Khôn, vậy thì lão tam này đời này chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Thiên Linh cảnh.

Sau khi tìm khắp nơi không có kết quả, Thẩm An Tại cũng đành phải tạm thời từ bỏ.

Thiên Linh cảnh cũng rất tốt, phối hợp với Trảm Thiên Bạt Đao Thuật, ít nhất dưới thượng tam cảnh, Thiên Nhạc không có địch thủ.

Thời gian thấm thoát, xuân đi thu tới.

Nương theo mưa phùn rả rích và gió mát trăng cong đi xa, thứ đến tiếp đó chính là lá rụng đìu hiu.

Trên sơn đạo của Linh Phù sơn phủ kín lá rụng.

Dưới chân núi có một khu rừng Hồng Phong, là Thẩm An Tại có một lần xuống núi tản bộ nhìn thấy.

Nơi đó mùa thu tuyệt mỹ, Hồng Phong Lạc Diệp, giống như ánh nắng rực lửa.

Trước có một thác nước nhỏ không tính hùng vĩ tráng lệ, dòng nước róc rách, chiếu vầng sáng chiều, lúc hoàng hôn cực đẹp.

Đợi cho một trận tuyết chiều rơi xuống, nơi đây cũng tăng thêm một chút mát mẻ.

Thẩm An Tại ngồi dưới tàn cây, nhìn bông tuyết trắng nhạt rơi trên đầu vai mình, thần sắc phiền muộn.

"Lại là một năm nữa rồi."

Hắn nhìn ánh chiều tà hạ xuống, lảo đảo đứng dậy mà đi về Thanh Vân phong.

"Trách chim bay dài mắt, oán mây trời về tây…"

Thời hạn vừa qua, đã đến lúc khởi hành tiến về Trung Châu.

Cuộc thi võ bốn vực sắp bắt đầu!

Bên trong Đạo phủ, thanh niên mặc áo đen đang ngồi xếp bằng.

Kiếm ý quanh thân sắc bén, khí thế vô song cường thịnh.

Dưới loại kiếm khí này, phảng phất như ngay cả ba ngàn đại đạo cũng hơi có vẻ thất sắc vài phần.

Mộ Dung Thiên chau mày, khí tức quanh người sáng tối chập chờn.

Cuối cùng, sắc mặt hắn trắng nhợt, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, màu sắc đỏ tươi bên trong đạo phủ này cực kỳ chói mắt.

"Lại thất bại…"

Hắn lau vết máu nơi khóe miệng, sắc mặt khó coi.

Vẫn không thể đột phá tới cảnh giới Niết Bàn, khổ tu thời gian dài như vậy cuối cùng vẫn kẹt ở cảnh giới Càn Khôn đỉnh phong này.

Hư không ba động, một bộ áo trắng xuất hiện.

Nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên đang cúi đầu không nói, cùng với vết máu trước người, Thẩm An Tại khẽ cau mày.

"Lại muốn cưỡng ép phá cảnh?"

"Ừm… "

Mộ Dung Thiên cúi đầu, có chút tự trách.

Sư phụ dùng tài nguyên tốt cho mình như vậy, kết quả bản thân lại không thể phá cảnh.

Mắt thấy vài ngày nữa sẽ bắt đầu thi võ, với tu vi trung tam cảnh, chỉ sợ khó mà là đối thủ của Lý Trường Sinh.

"Bất luận đệ tử cảm nhận thế nào, nhưng vẫn không tìm được Tâm Ma kiếp, không độ kiếp mới sinh, không cách nào Niết Bàn phá cảnh."

Mộ Dung Thiên ảo não mở miệng.

Thẩm An Tại lắc đầu, tiến lên vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

"Không phá được liền không phá được đi, thuận theo tự nhiên là được, không nên quá miễn cưỡng chính mình."

"Nhưng đệ tử đã đồng ý với sư phụ là sẽ giành được đệ nhất trên thi võ bốn vực!"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ gấp gáp.

Thẩm An Tại nhìn hắn, lời nói thấm thía.

"Ngươi gần mấy tháng tựa hồ có chút quá mức cầu công cận lợi, vừa muốn vội vã tiến cảnh tu luyện, lại muốn luyện

kiếm cùng luyện tập Cửu Chuyển Tàng Long biến, còn phải tốn thời gian học y."

"Thông thường, tinh lực có hạn, ngươi không thể gấp gáp, đạo lý tham nhiều nhai không nát, ngươi vẫn không hiểu."

"Ta…" Mộ Dung Thiên xấu hổ cúi đầu, không biết nói gì.

Thẩm An Tại đứng chắp tay, đưa lưng về phía hắn, chậm rãi mở miệng.

"Trở về nghỉ ngơi một ngày, hai ngày tới đừng tu luyện, theo vi sư xuống núi một chút."

"Vâng, thưa sư phụ."

Tuy rằng không rõ đã đến bước ngoặt này, sư phụ muốn dẫn mình đi làm gì, nhưng Mộ Dung Thiên rất nghe lời gật đầu.

Thẩm An Tại nhìn hắn một cái, khẽ lắc đầu, rời khỏi đạo phủ.

Nghe thiết đường bên kia truyền đến âm thanh vù vù, Thẩm An Tại thở dài không thôi.

Tóm lại Xích Tử chi tâm là khó có thể bảo trì.

Theo tuổi tác dần lớn lên, lịch duyệt càng nhiều, tấm lòng son này liền từ từ bắt đầu hỗn tạp.

Nếu có thể duy trì tấm lòng son sắt, Mộ Dung Thiên Tư Càn Khôn nhập Niết Bàn, hẳn phải không chút trở ngại mới đúng.

Đối với tâm tính thẳng tắp không có chút tà đạo như hắn mà nói, Tâm Ma kiếp cũng phải như thùng rỗng kêu to, căn bản không thể khống chế dục vọng của hắn.

Bây giờ phát sinh tình huống như vậy, chỉ có thể nói vấn đề có lẽ còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng.

Không phải Mộ Dung Thiên không cảm ứng được Tâm Ma kiếp, mà rất có thể là Tâm Ma kiếp chẳng biết đã đến từ lúc nào, hắn lại hồn nhiên không biết.

Cũng có thể Tâm Ma Kiếp ẩn núp, chỉ chờ phần tâm địa trần tục của Mộ Dung Thiên hoàn toàn biến mất sau đó dữ tợn thôn phệ hắn.

Bất luận là loại nào, đều đại biểu cho tâm ma kiếp của Mộ Dung Thiên không tầm thường.

Muốn bình an vượt qua, chỉ sợ độ khó không phải lớn bình thường.

Thẩm An Tại là việc duy nhất có thể làm, chính là giúp hắn điều chỉnh tâm tính, không nên bất tri bất giác rơi vào cảnh đắm chìm trong tâm ma kiếp.

Chương 374: Là tiểu tử bướng bỉnh độc nhất vô nhị

Sáng hôm sau, tuyết lớn phủ núi.

Tuyết trắng bao phủ đầy đường núi, Thẩm An Tại đứng ở trước tấm bia đá Thanh Vân phong, chắp tay nhìn về phía xa.

“Sư phụ, đệ tử tới.”

Mộ Dung Thiên mặc đồ đen, lưng đeo Thiên Thanh kiếm, đi từ phía sau tới, chắp tay hành lễ.

“Đêm qua lại không ngủ?”

Thẩm An Tại quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền nhìn ra trạng thái của Mộ Dung Thiên.

Người sau nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

Tối hôm qua sư phụ không cho tu luyện, hắn liền dùng thời gian nghiên cứu sách y.

Có chú thích của sư muội, hiện giờ hắn cũng coi như chân chính nhập môn, ít nhất có thể biết bệnh bốc thuốc, tuy không tính là tinh thông, nhưng đến thế tục làm đại phu chân trần thì không thành vấn đề.

“Ngươi có nghe lọt lời vi sư nói không?”

Thẩm An Tại thất vọng lắc đầu.

Vốn đêm qua bảo hắn nghỉ ngơi, nhưng tiểu tử này không nghe.

“Đêm qua đệ tử không luyện công.” Mộ Dung Thiên thấy hắn lắc đầu, vội vàng cãi lại.

“Nhưng ngươi cũng không nghỉ ngơi cho tốt.”

“Tới Càn Khôn cảnh, đệ tử có thể mấy tháng không chợp mắt cũng không cảm thấy mệt mỏi.”

Thẩm An Tại vẫn lắc đầu như cũ, hắn chỉ chỉ ánh mặt trời mới mọc ở phương xa.

“Ngươi xem, giờ phút này ngày thăng trăng ẩn, đến buổi chiều là mặt trời lặn.”

“Ngay cả nhật nguyệt cũng tuân theo lý lẽ mà vận động, ngay cả tuyết trắng này cũng biết trời sớm trăng khuya, thiên địa chậm rãi này còn có phân chia đêm tối và ban ngày.”

Hắn khẽ liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên, lời nói có chút nặng nề.

“Ngươi nóng nảy quá rồi.”

Mộ Dung Thiên trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng.

“Đệ tử muốn nhanh chóng mạnh lên.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, hồi lâu sau lắc đầu cất bước.

“Đi theo ta.”

Đón gió tuyết đầy núi, hai thầy trò đi xuống dưới đường núi.

“Vi sư biết áp lực của ngươi từ đâu, cũng biết ngươi bức thiết muốn cái gì, nhưng có lúc ngươi càng muốn cái đó, ngược lại sẽ càng mất đi.”

Vừa đi, Thẩm An Tại vừa chậm rãi mở miệng, Mộ Dung Thiên ở phía sau lẳng lặng nghe.

Hai người tựa như tiên sinh cùng học sinh trong trường tư thục bình thường, ở dưới gió tuyết này một trước một sau mà hành tẩu.

“Vô luận là Cảnh Tuyết đột phá lên cảnh giới Niết Bàn trước, hay thua dưới tay Lý Trường Sinh, hay là nhiều lần không thể chiến thắng Phi Sương. Tuy những chuyện này trông thì không ảnh hưởng gì tới ngươi, nhưng trong lúc vô tri vô giác, đã thay đổi ngươi.”

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

“Ngươi đang ghen ghét Cảnh Tuyết thân là sư muội, tu vi lại cao hơn ngươi, ngươi đang phẫn nộ mình không bằng Lý Trường Sinh, cũng chất vấn bản thân mình bất luận tu luyện tới trình độ nào, vẫn chưa thể thắng Phi Sương, đúng không?”

Thẩm An Tại dừng chân, quay đầu nghiêm túc hỏi.

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, sau đó lắc đầu liên tục.

“Sư phụ, người hiểu lầm rồi, đệ tử sao lại…”

“Không cần nhiều lời.”

“Ta…”

Mộ Dung Thiên chau mày, vẻ mặt có chút khó tin nhìn sư phụ của mình.

Vì sao… Sư phụ lại nghĩ mình như vậy?

Chẳng lẽ trong lòng sư phụ, mình lại là một tiểu nhân như vậy sao?

“Đồ nhi, ngươi còn nhớ rõ vi sư đã từng nói ngươi có tấm lòng son sắt không?”

Thẩm An Tại đưa tay tiếp được một mảng tuyết rơi, nhẹ giọng mở miệng.

“Còn nhớ.” Mộ Dung Thiên gật đầu.

“Vi sư hiện tại muốn con vứt bỏ phần lòng son này, giống như vừa rồi ta nói đi ghen tị, đi phẫn nộ, oán hận, đi coi tất cả mọi người là kẻ địch, ngươi có thể làm được không?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, vò đầu có chút không hiểu.

Thứ này… sao có thể vứt bỏ?

"Xin thứ cho đệ tử ngu dốt, không hiểu lời sư phụ nói."

Hắn lắc đầu, mặt lộ vẻ khó hiểu.

"Ý của vi sư chính là, ngươi đã muốn mạnh lên như vậy, vậy thì không tiếc bất cứ giá nào, bất kể người cản đường phía trước là ai, cũng phải đi về phía trước, bao gồm cả vi sư."

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu nghiêm túc.

"Không… Đệ tử làm không được."

Mộ Dung Thiên vội vàng lắc đầu, vẻ mặt có chút sợ hãi, hóa ra vừa rồi sư phụ cố ý dẫn dắt mình đến suy nghĩ này.

Hắn không hiểu vì sao sư phụ lại đột nhiên nói những thứ này, nhưng nếu bảo hắn ra tay với sư phụ, hắn tuyệt đối không làm được.

"Làm không được? Vậy nếu hôm nay vi sư phế bỏ tu vi của ngươi, một lần nữa ngươi biến thành kẻ tầm thường vô vi thì sao?"

"Ta…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên biến ảo, cuối cùng cắn răng nói: "Nếu sư phụ muốn làm như vậy, nhất định có lý do, đệ tử sẽ không oán."

Nghe câu trả lời của hắn, Thẩm An Tại nhìn khuôn mặt kia thật lâu, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

"Không, ngươi sẽ có lời oán hận, bởi vì hiện tại ngươi không thể sử dụng những vật này được."

Hắn thở dài một hơi, mở lòng bàn tay ra, tuyết bay sớm đã tan rã, hóa thành giọt nước óng ánh rơi xuống từ khe hở giữa ngón tay.

“Con người đều như vậy. Một khi có được cái gì, sẽ càng muốn có nhiều hơn, may mắn có được, lại khó có thể dứt bỏ được.”

“Bao gồm cả vi sư cũng là như thế, chính bởi vì con người có dục vọng, cho nên mới có thể nhìn thấy con đường phía trước, chính bởi vì con người nắm giữ dục vọng của mình, cho nên mới có thể minh bạch thứ mình muốn là cái gì.”

“Vi sư cũng không sợ ngươi có được những dục vọng này, mà là sợ ngươi… Không có những dục vọng này hoặc là không nhìn thấy dục vọng của chính mình.”

Thẩm An Tại nói lời thấm thía, quay người nhìn mây tuyết trắng trời.

“Tâm ma kiếp của ngươi sở dĩ chậm đến là bởi vì ngươi có một tấm lòng son, ngươi cảm thấy mình vĩnh viễn không vi phạm lương tâm làm việc của mình, vĩnh viễn thuần túy, nhưng ngươi không phát hiện ngươi bây giờ đã dần dần thay đổi rồi sao?”

“Ta thay đổi rồi sao?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, hắn cũng không cảm thấy mình thay đổi chỗ nào.

“Trước kia mặc dù ngươi cũng muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng lại rất thuần túy, bởi vì lúc đó ngươi chỉ muốn thắng Tần Thiển Nguyệt vì chính danh dự của mình, chỉ là một dục vọng đơn giản như thế mà thôi.”

“Nhưng bây giờ, tu vi ngươi cao, ngược lại tâm tính không trầm ổn bằng trước kia, tựa hồ ngươi càng ngày càng vội vã muốn học thêm thứ, muốn trở nên cường đại, mà ngươi tựa hồ không biết mình rốt cuộc cần một phần cường đại này là để làm cái gì?”

Thẩm An Tại dừng một chút, lại mở miệng.

“Vi sư hỏi, ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, rốt cuộc là vì sao?”

“Vì bảo hộ sư phụ, bảo hộ sư muội, bảo hộ Linh Phù sơn, bảo hộ tất cả mọi người trong Mộ Dung gia, bảo hộ chính đệ tử.”

Gần như không có chút do dự nào, Mộ Dung Thiên nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Được, vậy vi sư hỏi lại ngươi!”

Thẩm An Tại quay người, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén, giọng cũng nghiêm túc hơn.

“Giả như có một ngày, ngươi đã trở nên rất cường đại, nhưng những vật này đã mất đi, lúc đó, ngươi nên đi con đường nào?”

Mộ Dung Thiên ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn trung niên trước mắt.

Giả sử có một ngày, toàn bộ những vật này đều biến mất?

Mình nên làm gì bây giờ?

Vậy mình cố gắng mạnh lên thì còn có ý nghĩa gì nữa?

“Tu đạo trước phải tu tâm, cứu người trước phải cứu mình, nếu mất đi những vật này liền mất đi chính mình, vậy ngươi tu luyện nhiều năm như vậy, giống như tuyết bay đầy trời này, như bèo không rễ.”

Thẩm An Tại đưa tay ra, nhẹ nhàng chụp lấy bông tuyết trên vai Mộ Dung Thiên, giọng điệu ôn hòa.

“Tiểu tử ngốc, ngươi có từng nghĩ, muốn bảo vệ nhiều người như vậy, nhưng ngươi có bao giờ suy nghĩ cẩn thận về việc bảo vệ mình không?”

“Sư phụ…” Mộ Dung Thiên nhìn người trung niên trước mắt, ánh mắt ửng đỏ.

“Vi sư biết ngươi bức thiết muốn học y là vì cái gì, nhưng ngươi có biết vì sao vi sư từ trước tới nay không dạy ngươi không, chẳng lẽ là bởi vì thiên phú dược đạo của ngươi rất kém cỏi?”

Mộ Dung Thiên mơ hồ lắc đầu.

Giờ phút này, hắn dường như lại biến thành thiếu niên cái gì cũng không hiểu kia, chỉ biết cắn răng tu luyện.

“Bởi vì nếu như thật sự có ngày đó, vi sư hy vọng ngươi có thể bảo vệ tốt chính mình, mà không phải như lúc ở Linh cảnh, muốn vọt vào chịu chết như vậy.”

“Chẳng có gì cảm động cả, mà cách này còn rất ngu xuẩn.”

Thẩm An Tại vỗ vỗ bờ vai của hắn, mỉm cười.

“Chỉ có người còn sống mới có thể đi làm nhiều chuyện hơn. Chết rồi thì cái gì cũng không thể làm được.”

Mộ Dung Thiên cúi đầu, nắm đấm dần dần siết chặt.

Ý của sư phụ… là hy vọng bản thân trở nên ích kỷ ư?

“Ta không muốn.”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng trung niên áo trắng trước mắt.

Thẩm An Tại sững sờ.

Thanh niên trước sau như một, ánh mắt trong suốt, kiên định.

“Nếu sư phụ thật sự có nguy hiểm, cho dù là hoàn cảnh thập tử vô sinh ta cũng tuyệt đối không lui về phía sau.”

“Đệ tử không sợ chết, cũng không muốn ghen ghét, oán hận sư muội hoặc là sư tỷ, ta chính là Mộ Dung Thiên, ta chính là ta, không cần thay đổi, cũng không cần định nghĩa lại nội tâm của mình vì một cảnh giới Niết Bàn, cái gì mà tâm ma kiếp, thích tới thì tới, không tới thì thôi.”

“Đệ tử chỉ muốn người được bảo vệ mà thôi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Hắn và Thẩm An Tại nhìn nhau, thần sắc kiên nghị, có chút khờ ngốc quật cường.

Mà cảnh giới của hắn, giờ phút này cũng có chút xao động.

“Cho nên con đường vừa rồi sư phụ mới nói, đệ tử không đi.”

Thẩm An Tại nhìn thanh niên áo đen kiên định lắc đầu, hơi ngẩn ra.

Tên tiểu tử ngốc này…

Vốn định dẫn ra thất tình lục dục của hắn, để dẫn dắt dục vọng trong nội tâm của hắn hóa thành tâm ma kiếp.

Mặc dù sẽ vì vậy mà mất đi một phần lòng son, nhưng vẫn an toàn hơn so với Tâm Ma kiếp luôn ẩn tàng.

Không ngờ hôm nay nói một phen, ngược lại để cho tiểu tử này càng bướng bỉnh.

Thẩm An Tại cười khổ lắc đầu, thở dài một hơi.

Cũng đúng.

Rốt cuộc hắn chính là Mộ Dung Thiên.

Là tiểu tử bướng bỉnh độc nhất vô nhị.

Nhưng… Nếu thật sự có một ngày thứ hắn muốn bảo hộ mất đi, đạo mà hắn thủ vững bị sụp đổ.

Hậu quả dẫn đến cũng sẽ là khủng bố long trời lở đất.

“Mà thôi, ai bảo ta là sư phụ tên tiểu tử thúi này chứ, để ta thay hắn giữ gìn tình cảm quý trọng, để hắn cố gắng tìm kiếm Đại Đạo của mình.”

Thẩm An Tại lắc lắc đầu, ngược lại, chính mình lại bình thường trở lại.

Gió tuyết phiêu diêu, khí lạnh thê lương.

Chưa thấy sự ích kỷ đâu, ngược lại, tấm lòng son này càng được tôi thêm thuần túy.

Dù chưa từng nghênh đón tâm ma kiếp, nhưng lại giống như ánh sáng mặt trời sẽ lên khi ngày đến, trẻ nhỏ sáng mắt theo thời gian.

Mộ Dung Thiên, phá cảnh.

…

Chương 375: Chuyện năm năm nào lại như mới hôm qua

Nhìn khí tức của hắn không cách nào ức chế, tăng vọt, mặt mày Thẩm An Tại cũng phức tạp.

Không ngờ vẫn để cho hắn đột phá như vậy, tâm cảnh của hắn ở dưới những lời nói vừa rồi, trái tim Xích Tử càng thêm thuần túy, giống như tân sinh.

Kết quả lần này lại giống như có dị khúc đồng công với tâm ma kiếp kia, khác biệt lẫn nhau nhưng vẫn có hiệu quả tương tự.

Bước qua vấn đề trong lòng, truy tìm tới bản thân, đây là trải nghiệm nhất định phải trải qua từ Càn Khôn vào Niết Bàn.

Cũng chỉ có tìm thấy bản thân mới được xem là tân sinh Niết Bàn chân chính, tựa như Càn Khôn động trong cơ thể sẽ sản sinh ra biến hóa về chất, giúp thần hồn tăng trưởng.

Nhưng Tâm Ma kiếp của Mộ Dung Thiên vẫn chưa tới, mà còn là ẩn giấu sâu hơn.

Có lẽ đời này cũng sẽ không tới, có lẽ, khi nó đến, sẽ là sinh tử thật sự.

Thẩm An Tại lắc đầu, vỗ nhè nhẹ bờ vai của hắn, xoay người rời đi.

"Đã đột phá, vậy thì nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó cùng vi sư khởi hành Trung Châu tham gia thi võ bốn vực."

Trung niên áo trắng khẽ liếc mắt, nói xong liền một bước phóng ra, đạp gió mà đi.

“Vâng.”

Mộ Dung Thiên chắp tay hành lễ, cung tiễn đối phương đi xa.

Tâm của thiếu niên từ trước đến nay luôn thuần túy, thứ hắn muốn cũng không phải là lực lượng tuyệt thế ngập trời.

Hắn muốn tất cả mọi người bên cạnh mình vẫn bình an vô sự, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng muốn làm được như vậy, lại không thoát ra được là hai chữ “Lực lượng”.

Chỉ có điều, hắn nhất định sẽ đăng phong tạo cực.

…

“Trương đại ca, Trương đại ca?”

Trong Luyện Khí đường, Thiên Nhạc nhìn thần sắc có chút đờ đẫn trước mắt, nhẹ giọng hô hoán.

Thanh niên cứng ngắc quay đầu lại, có chút nghi hoặc, có chút mê mang, lại giống như đang chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Nhìn cặp mắt trong sáng như giấy trắng của hắn, lại chất phác lại ngốc trệ, thần sắc Thiên Nhạc có chút ảm đạm.

Cuối cùng vẫn không giống như sư phụ, chân chính giao cho khôi lỗi này nhân tính mới.

Nhìn thấy Luyện Tiên thuật và thi triển được hoàn mỹ, là hai việc khác nhau.

Một năm nay, hắn không ngừng tinh thông tài nghệ luyện khí của bản thân, không ngừng nghiên cứu sự khác biệt giữa các loại khôi lỗi.

Nhưng vẫn là kém một chút.

Người trước mắt… chung quy cũng không phải Trương đại ca, mà là con rối.

Là một khôi lỗi chỉ biết nghe mệnh lệnh mình mà làm việc kia, thậm chí còn không bằng khôi lỗi do Càn Khôn Hóa Vật rèn đúc ra, được linh tính ngắn ngủi.

"Sao vậy, thất vọng về bản thân ư?"

Sưu sưu sưu, phía sau bỗng nhiên vang lên thanh âm ôn hòa.

Thiên Nhạc vội vàng quay đầu hành lễ.

"Sư phụ."

Thính lực của hắn hơn người, vậy mà hết lần này tới lần khác, ngay cả sư phụ tới lúc nào cũng không biết.

Thẩm An Tại chắp tay ở trước, vòng quanh khôi lỗi thanh niên kia, nhìn từ trên xuống dưới.

Vừa quan sát, vừa tán thưởng gật đầu.

"Không sai, trong sáng như giấy, tâm vô tạp niệm, xem ra ngươi đã có thể thi triển Luyện Tiên thuật một cách tự nhiên."

Thiên Nhạc sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nghi hoặc: "Nhưng Trương đại ca ngay cả lời cũng không nói được, lúc trước khi sư phụ luyện chế Long tiền bối, hắn thậm chí đã có suy nghĩ yếu ớt của bản thân."

Đối mặt với vấn đề của hắn, Thẩm An Tại cười lắc đầu.

"Mỗi người đều có lý giải riêng của mình, mỗi người đều có Luyện Tiên thuật riêng biệt."

"Ở nơi này, khi chưa mở thiên địa, lúc Càn Khôn hỗn độn, thế gian vạn vật đều như một tấm giấy trắng, phải khắc như thế nào, đó lại là hậu sự."

Hắn nhẹ giọng mở miệng: “Khôi lỗi ngươi luyện chế giống như giấy trắng, điều kiện cần chính là ngươi dùng bút mực để nhuộm màu mà thôi.”

“Nhuộm màu?”

Thiên Nhạc nhíu mày, có chút khó hiểu.

Thẩm An Tại mỉm cười, tiếp theo mở miệng, “Đi đi, khi còn sống, hắn có chuyện gì muốn làm chưa được, ngươi dẫn hắn đi hoàn thành đi.”

“Sau đó… ngươi liền đổi thân phận, rời khỏi Linh Phù sơn.”

“A?”

Thiên Nhạc rùng mình, sợ hãi mà quỳ trên mặt đất.

“Sư phụ muốn đuổi đệ tử đi sao?”

Nhìn bộ dáng hắn như thế, Thẩm An Tại thở dài lắc đầu.

“Còn ba năm nữa, Trảm Thiên Bạt Đao Thuật đã ngưng tụ đao thế, chỉ dựa vào rèn sắt nơi này là không được. Ngươi phải ra ngoài rèn luyện, dùng máu dưỡng kiếm, chỉ có như vậy mới có thể mau chóng tu luyện Trảm Thiên Bạt Đao Thuật đến viên mãn. Chỉ có như vậy mới có thể nâng cao thực lực bản thân, trở thành binh khí được.”

Hắn vuốt vuốt tóc thiếu niên, ngữ khí ôn hòa.

“Thanh Vân phong vĩnh viễn là nhà của ngươi, lúc nào muốn trở về, cứ trở về là được.”

Nghe đến đó, vẻ kinh hoảng trong mắt Thiên Nhạc mới tán đi không ít.

Hiểu được sư phụ không phải muốn đuổi mình đi, mà là để mình đi ra ngoài để trưởng thành.

“Bên ngoài…”

Ánh mắt Thiên Nhạc thoáng thất thần, nhìn thoáng qua thanh niên khôi lỗi vẻ mặt chất phác bên cạnh, thần sắc trở nên hoảng hốt.

Một bức thư, thư viết muốn biến bốn bể thành nhà, hắn vẫn luôn giữ lại.

Vừa hay đi ra bên ngoài có lẽ xác thực thích hợp hơn so với ở lại Thanh Vân phong.

Thấy thần sắc hắn còn có chút do dự, Thẩm An Tại lại mở miệng.

"Ngươi không cần phải lo lắng chuyện sư tỷ của ngươi, ly biệt là vì có một cuộc tương phùng tốt hơn, xưa nay không phải giang hồ chỉ có nước với bèo."

Thiên Nhạc im lặng hồi lâu, cuối cùng cúi người xuống, nặng nề dập đầu ba cái trên mặt đất.

Thanh âm vang dội, vang lên từng tiếng rõ ràng.

"Đệ tử hiểu rồi."

Nhìn thần sắc hắn bình tĩnh lạnh lùng đứng lên, ở trong lòng Thẩm An Tại có chút thổn thức, phất phất tay.

Cuối cùng Thiên Nhạc nhìn thoáng qua Luyện Khí đường, nhìn thoáng qua trung niên áo bào trắng trước mắt, cúi đầu chắp tay.

Đến tận đây, trong Thanh Vân phong chỉ còn lại vị đại đệ tử Mộ Dung Thiên.

Trong ba người đệ tử, người duy nhất không có Sinh Tử bài chính là Thiên Nhạc.

Cho nên trước khi đi, Thẩm An Tại đã đưa hắn rất nhiều đan dược giữ mạng, rất nhiều phù lục mua được.

Quan trọng nhất là, Hỏa Ngọc trạc này, hắn dặn dò ngàn vạn lần không được tặng cho người khác.

Không giống lúc Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên, hắn sẽ dặn dò rất nhiều, giờ phút này chỉ có bốn chữ.

Không quên bản tâm.

So với hai đệ tử kia, tâm tính lão tam cẩn thận đa nghi nhất. Nên nói những gì, còn không bằng giao cho chính bản thân hắn tự phán đoán.

…

Lại một ngày tuyết rơi, Phục Linh thành cuối năm vẫn náo nhiệt như ngày xưa.

Dường như thảm án phát sinh năm đó đã bị mọi người quên lãng.

Đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo.

"Hôm nay ngươi không luyện kiếm, ngược lại còn có lòng dạ thanh thản vào thành?"

Trên cầu đá, nữ tử lạnh lùng yên lặng nhìn nước lạnh trôi xa, nhẹ giọng mở miệng.

"Sư phụ bảo ta nghỉ ngơi cho tốt, sách thuốc cũng không cho ta nhìn, cho nên ta liền xuống núi."

Thanh niên áo đen gối hai tay sau đầu, chán ngán vô vị mở miệng.

"Nói là cuối năm, nhưng dường như đã sớm không có cảm giác lúc trước."

Hắn thì thào lẩm bẩm, thần sắc có chút phiền muộn.

"Bán mặt nạ, 10 văn tiền một cái!"

Bên cạnh, tiếng rao hàng rong vang lên.

Lăng Phi Sương nhìn mấy cái mặt nạ được bày trên quầy hàng, lông mi khẽ run rẩy.

"Năm nay ngươi không mua mặt nạ dọa người sao?"

"Thế nào, sư tỷ lại muốn đánh ta?"

Mộ Dung Thiên nhướng mày, cười nói: "Ta không phải tiểu hài tử, nào có trẻ con như vậy?"

"À."

Lăng Phi Sương nhẹ nhàng gật đầu, có chút hoảng hốt.

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi, bả vai bỗng nhiên bị vỗ một cái.

"Oa nha nha nha!"

Một khuôn mặt quỷ tiến tới gần.

Bốp!

Lần này mặt nạ không bị đánh bay.

Mộ Dung Thiên Tưm chặt cổ tay trắng nõn kia, cởi mặt nạ xuống nhếch miệng cười.

"Hắc hắc, sư tỷ, ngươi thật sự nghĩ ta phản ứng không kịp sao?"

"Ồ?"

Lăng Phi Sương nhướng mày, tay trái nâng lên.

"Ta chặn!" Mộ Dung Thiên đưa tay đón đỡ.

Ngay khoảnh khắc sau.

Bịch!

Lăng Phi Sương đá một cước vào bắp chân của Mộ Dung Thiên, hắn trực tiếp quỳ xuống.

Còn chưa kịp phản ứng, "Bốp" một tiếng giòn vang lên.

“Không biết lớn nhỏ.”

Liếc nhìn Mộ Dung Thiên bụm mặt uất ức, Lăng Phi Sương lạnh lùng mở miệng, xoay người nhấc đôi chân dài rời đi.

Lúc quay người, khóe miệng nàng thoáng nhếch lên, mỉm nụ cười nhẹ.

“Đi thôi, thả hoa đăng.”

…

Chương 376: Lần này đi núi cao nước xa

Bóng đêm thâm trầm, pháo hoa tỏa ra hào quang bên dưới màn đêm, sáng lạn diễm lệ.

Trong một gian tiểu viện không tính là xa hoa, nhưng cũng cực kỳ ấm áp.

Một người phụ nữ ngồi trong sân, trên bàn đã có đồ ăn nguội, nhưng vẫn chưa hề động tới.

Rõ ràng chỉ có một người, thế nhưng trên bàn lại bày hai bộ bát đũa.

Nữ tử nhìn pháo hoa trên bầu trời đêm xa xa, hai tròng mắt thất thần, thì thào tự nói.

"Triết ca, ca đi đâu vậy?"

"Đã nói hàng năm đều sẽ trở về, mỗi tháng đều sẽ viết một phong thư, nhưng đã lâu như vậy rồi, sao ngươi không có chút tin tức nào vậy chứ?"

Đôi mắt nàng ửng hồng, thần sắc tiều tụy.

"Hiểu Ngọc đang chờ ngươi, biết lúc nào ngươi mới về?"

Nữ tử si mê trông chừng, nhìn khói lửa nở rộ trên bầu trời đêm, nghe bên ngoài ồn ào náo động.

Nhưng náo nhiệt khắp thành này, lại làm cho nàng cảm thấy mình có chút không hợp.

Bởi vì người có thể náo nhiệt cùng nàng, đến bây giờ cũng không thể trở về.

Thiên Nhạc đứng trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn nữ tử ngồi ở trước bàn.

Hắn nhìn về phía khôi lỗi bên cạnh, nhưng mà biểu lộ ra vẻ chất phác, mặc dù đã nhận được lệnh của hắn nên đang mỉm cười.

Nhưng trông hắn còn lạnh hơn cả vẻ mặt không biểu cảm, không có chút nhân tính nào.

Tiếp tục như vậy, đừng nói là nữ tử hiểu rõ Trương Nhất Triết kia, dù là người ngoài cũng có thể nhìn ra được.

Rằng, hắn không phải Trương Nhất Triết.

Thiên Nhạc nhẹ giọng thở dài, điểm về phía mi tâm khôi lỗi.

Ngay từ lúc thi triển Luyện Tiên thuật, hắn đã sử thêm ba mươi sáu trọng cổ pháp mà đồng thời luyện chế khôi lỗi này.

Có thể nói, con rối này là tác phẩm dốc hết sở học cả đời của hắn.

"Càn Khôn Hóa Vật, lấy ý niệm của ta, tố linh chi, ngũ cảm đồng sinh, lưỡng tâm quy nhất…"

Theo hắn lẩm bẩm mở miệng, khuôn mặt cứng ngắc của Trương Nhất Triết đã có thêm chút sinh cơ.

Đôi mắt tĩnh mịch kia có được ánh sáng, có thêm thần thái.

Hắn quay đầu nhìn Thiên Nhạc, động tác không còn cứng ngắc nữa.

"Đi đi, Trương đại ca." Thiên Nhạc mặt không biểu cảm, nhẹ giọng mở miệng.

Trương Nhất Triết gật đầu, trên mặt tươi cười sáng lạn, ấm áp.

"Hiểu Ngọc."

Thanh âm quen thuộc chợt xuất hiện khiến nữ tử ngồi phía dưới sững sờ, sau đó đột nhiên quay đầu, ánh mắt run rẩy.

"Triết ca…"

Trương Nhất Triết bay vào đình viện, cười mở lòng.

"Triết ca!"

Khi thấy người mình tâm tâm niệm niệm xuất hiện trước mắt, Hiểu Ngọc không cách nào ức chế được tình cảm trong lòng, nước mắt rơi như mưa, khóc lóc chạy về phía đó.

Dùng sức ôm lấy thân thể quen thuộc lại xa lạ kia, nhỏ giọng khóc.

"Triết ca… Rốt cuộc ngươi đã đi đâu, sao lâu như vậy rồi mà không có phong thư nào?"

Sau khi nức nở, là sự sợ hãi không cách nào ức chế.

Hiểu Ngọc nhìn thanh niên mỉm cười trước mặt, run rẩy đưa tay vuốt ve gương mặt hắn.

"Thật có lỗi, ta… có một số việc trì hoãn, rồi lại quên mất, hôm nay không phải ta đã trở về rồi sao?"

Hiểu Ngọc ngớ người, nhìn hắn một cái, lau sạch nước mắt.

"Triết ca, canh nguội rồi, mau tới ăn cơm đi."

Nàng lôi kéo tay Trương Nhất Triết ngồi xuống bàn, mặt mày hơi thấp.

"Được."

Ngồi xuống bên bàn, Trương Nhất Triết cầm lấy bát đũa, từng miếng từng miếng ăn đã thức ăn đã nguội.

Thấy hắn chậm rãi ăn, ánh mắt Hiểu Ngọc thất thần, hốc mắt cay xè.

“Triết ca, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã đồng ý với ta cái gì không?”

Trương Nhất Triết dừng lại rồi nói tiếp.

“Tự nhiên nhớ rõ, ta đã đồng ý đợi khi đột phá đến Địa Linh cảnh, sẽ dẫn ngươi bay một vòng một vòng trên Phục Linh thành, từ bỏ sự vụ Thiết đường, mang ngươi đi khắp giang hồ.”

“Cho nên?” Hiểu Ngọc lộ ra mong đợi.

“Cho nên…”

Trương Nhất Triết nhíu nhíu mày, trầm mặc lại.

Hắn không phải Trương Nhất Triết, hắn là Thiên Nhạc.

Hắn cũng không biết mình nên trả lời vấn đề này như thế nào, thật sự mang nàng vào Nam ra Bắc sao?

Một người bình thường không có tu vi gì, coi như có thể chịu được màn trời chiếu đất, vạn nhất có nguy hiểm gì, mình có xứng đáng với Trương đại ca không?

“Xin lỗi, Hiểu Ngọc, có lẽ chuyện này còn phải đợi thêm một thời gian nữa, bởi vì…”

Suy nghĩ hồi lâu, Thiên Nhạc vẫn khống chế Trương Nhất Triết lựa chọn tránh đi.

Nhưng còn chưa nói hết câu đã bị ngón trỏ của Hiểu Ngọc chặn miệng.

Nàng làm một thủ thế chớ có lên tiếng, nhìn về phía khói lửa sáng lạn dưới màn đêm.

“Vậy bây giờ ngươi có thể mang ta bay một vòng không?”

Hiểu Ngọc đưa tay, nhìn ánh trăng lộ ra từ kẽ ngón tay, ánh mắt hướng tới thiên khung.

“Lần đầu tiên quen biết ngươi, cũng là dưới ánh trăng như vậy…”

“Được.”

Trương Nhất Triết không do dự buông bát đũa xuống, nắm lấy tay nàng.

Bước ra một bước, linh nguyên phun trào.

Hắn dắt Hiểu Ngọc, bước từng bước trên không trung.

Gió đêm thổi vào mặt, lần đầu bay khiến Hiểu Ngọc câu nệ, kích động như vậy.

Nàng bất giác giang hai tay ôm chặt lấy cổ Trương Nhất Triết, cả người đều dán sát vào người hắn.

Cho dù chỉ là từng bước một lên, nhưng vẫn làm cho tiểu nữ tử không từng thấy qua sự đời thể diện hoa dung thất sắc.

“Chậm lại, Triết ca, ta sợ ngã!”

“Không sao đâu, ngươi cứ buông tay, sẽ không có ngã đâu.”

Trương Nhất Triết mỉm cười đáp lại.

Có hắn nói, Hiểu Ngọc mới chậm rãi buông tay, cẩn thận bước về phía trước.

Khi phát hiện mình có thể bước trên không trung như giẫm trên đất bằng thì nàng vô cùng vui mừng.

Nhìn tiểu viện phía dưới đã biến thành chấm đen, nhìn người đi lại trên đường giống như bầy kiến, nàng nở nụ cười.

“Hiểu Ngọc, ngươi nhìn pháo hoa kia, có phải rất đẹp không?”

Trương Nhất Triết chỉ vào pháo hoa khổng lồ ở phương xa, bao quát toàn bộ Phục Linh thành, mở miệng cười nói.

“Đẹp mắt lắm…”

Hiểu Ngọc nhìn bên sườn mặt hắn, con ngươi không biết từ lúc nào đã tràn ngập ánh châu quang.

“Ngươi làm sao vậy?”

Phát giác được nữ tử bên cạnh có điều gì đó không đúng, Trương Nhất Triết nhíu mày quay đầu lại.

Người kia vội nhấp nháy ngửa đầu, lộ ra một nụ cười, nhìn về phía mặt trăng.

“Triết ca, ngươi xem, ánh trăng tối nay thật sáng…”

Ngõ nhỏ phía dưới, Thiên Nhạc ngồi dưới mái che, im lặng nhìn bát bể ở góc tường.

Mãi tới tận khi trăng sáng sắp khuất, đến nửa đêm sau, Hiểu Ngọc mới lưu luyến không rời bảo Trương Nhất Triết buông nàng xuống.

“Triết ca, nhanh như vậy đã phải đi rồi sao, không ở lại thêm vài ngày sao?”

Ngoài cửa viện, hai mắt Hiểu Ngọc lưu luyến, không nỡ mà mở miệng.

“Không được, chờ lần sau, có thời gian ta trở lại gặp ngươi.”

Trương Nhất Triết cười cười.

Nhìn hai gò má quen thuộc, nụ cười quen thuộc, hốc mắt Hiểu Ngọc ửng đỏ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Lần này đi núi cao nước xa, không biết ngày nào gặp lại, hi vọng quân ngàn vạn trân trọng…”

“Ngươi cũng vậy, trân trọng.” Trương Nhất Triết cười gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Nàng nhìn theo thanh niên từng bước đi xa, biến mất ở cuối ngã tư đường, ánh mắt thất thần, thì thào mở miệng.

“Cảm ơn.”

…

Chương 377: Mưa gió nổi lên

Bóng đêm thâm trầm, Thiên Nhạc mang mũ trùm màu đen cho thanh niên bên cạnh, sau đó chính mình cũng diện trang phục tương tự.

Hắn nhìn chằm chằm thành trì sáng lạn dưới nền pháo pháo hoa này, dứt khoát quay đầu.

"Trương đại ca, hiệp định giang hồ của huynh, hôm nay lên đường bắt đầu thôi."

Bên dòng suối, Lăng Phi Sương nhìn đám người hỗn loạn, cuối đường có hai người đội mũ rộng vành, nhíu mày.

"Đó là Thiên Nhạc đúng không?"

Mộ Dung Thiên gật đầu, nhìn bóng dáng càng lúc càng đi xa.

"Buổi chiều hắn tới tìm ta, nói sư phụ bảo hắn đổi thân phận, một mình đi lịch lãm, nghĩ thử… không biết lần tạm biệt này là kéo đến khi nào."

"Thẩm phong chủ yên tâm để một mình hắn?"

"Không có gì phải lo lắng, cứ yên lòng. Sư phụ nói hắn lặng lẽ rời đi, so với ở mãi Linh Phù sơn còn an toàn hơn một chút."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên chớp động, nhẹ giọng nói.

Thanh Vân phong đã vang danh toàn bộ Thiên Huyền đại lục, không biết bao nhiêu ánh mắt đặt ở bên này.

Bên phía Thiên gia cũng vậy, sư phụ lo lắng hắn là sợ lúc mình không có ở đây, Thiên Nhạc bị đạo chích để mắt tới.

Lăng Phi Sương nhẹ nhàng gật đầu, không hỏi nhiều.

"Đúng rồi, sư tỷ, hiện tại ngươi rốt cuộc là cảnh giới gì?"

Mộ Dung Thiên quay đầu, có chút tò mò lầm bầm: "Vì sao bất luận ta có đột phá thế nào, hình như đều đánh không lại ngươi?"

Người trước liếc mắt, nhàn nhạt mở miệng.

"Trước mắt chỉ là Địa Linh cảnh."

"Hiện nay…"

Mộ Dung Thiên bĩu môi, có chút bất đắc dĩ.

Xem ra sư tỷ và Liễu trưởng lão giống nhau, khẳng định cũng che giấu tu vi.

Lúc trước Liễu trưởng lão cũng chỉ hiển lộ tu vi Địa Linh cảnh, kết quả chớp mắt đã đến Trung Châu, ngay cả những cường giả Xung Hư cường giả nổi danh lâu năm như bọn Long tộc trưởng cũng không ngăn được nàng.

"Vậy ngươi lợi hại như vậy, đến lúc đó thi võ bốn vực có tham gia hay không?"

Lăng Phi Sương sững sờ, sau đó lắc đầu.

"Vì sao?"

Nàng quay đầu nhìn hắn: "Muốn biết thật sao?"

Mộ Dung Thiên gật đầu, đôi mắt kia mang theo tò mò.

Lăng Phi Sương nhìn hắn, cười nhạt quay đầu.

"Tự mình đoán."

"…"

Một bên khác, Thân Đồ Tiểu Tuyết trên đầu mang theo hồng hoa, kéo theo thiếu niên đen nhánh chui vào trong cửa hàng.

“Nhanh lên, bộ quần áo này của ngươi mặc bao lâu rồi, tranh thủ đo đạc may thêm mấy mấy bộ mới đi.”

“Còn mặc được, mua thêm cái gì!”

“Có mua không?”

“Không mua!”

“Cắn ngươi!”

“Ôi ôi ôi chà, ngươi lại ngứa miệng à!”

Lâm Tiểu Cát đau đến nhe răng trợn mắt, bị túm vào cửa hàng.

…

Náo động một đêm cho đến khi phía đông nổi lên màu trắng bạc mới xem như ngừng lại.

Tuyết nhỏ bay lả tả, lại là một năm đầu mùa xuân.

Bình Thiên triều, Tề Vân đạo tông.

Trong một vách núi mây mù, Lý Trường Sinh khoanh chân ngồi, luồng khí ngũ hành quanh thân nội liễm.

Tuyết rơi ào ào, nhưng không có một điểm óng ánh nào rơi vào đầu vai của hắn.

“Trường Sinh, sao rồi?”

Tề Lưu Vân đạp không bay ra, vuốt râu cười hỏi.

“Ngũ hành tương sinh, đã ngưng tạo hóa chi khí.”

Ánh mắt Lý Trường Sinh vẫn bình thản, mang theo sự lắng đọng của thương hải tang điền.

“Như thế là tốt rồi, lần này ngươi rời núi tham gia thi võ bốn vực, quả thực là muốn đoạt vị trí đệ nhất kia. Bốn vực gia trì, nếu tiếp tục phối hợp với Bình Thiên long mạch khí này, ngươi sẽ trở thành hoàng giả của thiên hạ.”

Nghe hắn nói, Lý Trường Sinh khẽ nhíu mày.

"Sư tổ, đệ tử không cần mượn những vật này, ngài dính vào quá nhiều chiến sự ba triều, không ổn."

"Có gì không ổn, Nam Quyết điện mở một con mắt nhắm một con mắt, đợi ngươi chiếm được hạng nhất của tỷ võ bốn vực, Tề Vân đạo tông có thể xuôi nam, trợ giúp hoàng thất thâu tóm hai triều, trở thành hoàng giả duy nhất của Nam Quyết vực này."

"Đến lúc đó, ngươi chính là khí vận chi tử của toàn bộ Nam Quyết vực, chỉ có như vậy, ngươi mới có thể đạt được đại tranh thế giới sắp tới, đạt được cơ duyên chân chính!"

Tề Lưu Vân lắc đầu, kiên trì ý nghĩ của mình.

Ánh mắt Lý Trường Sinh hơi trầm xuống, không nói gì thêm.

Tụ vào thân khí vận một vực, nuốt long mạch ba triều.

Phương pháp này quá mức ngông ngạo, nếu thật sự thành công, hắn đúng là sẽ trở thành người được thiên mệnh quan tâm.

Nhưng hắn thân là Tạo Hóa chi Thể, thân nắm khí ngũ hành, có cần những thứ này hay không đây?

Có lẽ thôi.

Ánh mắt Lý Trường Sinh lóe lên, trong đầu hiện lên nữ tử lạnh lùng thân mang nhiều đạo ý.

"Không biết lần này thi võ bốn vực, có thể gặp lại hay không?"

Hắn nhẹ giọng mở miệng, nhìn ra phương xa.

So với Mộ Dung Thiên kia, hắn càng cảm thấy nữ tử kia có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Dù sao hắn cảm giác tuổi hai người cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Trong cùng thế hệ, có thể khiến hắn nổi lên hứng thú, chỉ có rải rác mấy người như vậy.

…

Cùng lúc đó, Đông Linh vực, dãy núi nguy nga, kiếm ý ngút trời.

Một nam tử áo tím đứng trên đất trống, tuyết trắng khắp sân từ từ rơi xuống.

Hắn bước ra một bước, hư không tạo thành gợn sóng như nước, từ khi hắn đứng ở trung tâm, kiếm ý nóng rực như mặt trời đang khuếch tán.

Nhưng mà dưới kiếm ý nóng rực này, tuyết xuân trong khắp viện lại không tan rã, vẫn băng hàn như trước.

"Không sai, thu phóng tự nhiên, nội cảnh ngoại cảnh không liên quan, Cửu Dương kiếm đạo của ngươi, đã hơn xa vi sư."

Trương Cửu Dương nhìn người trẻ tuổi trong nội viện, vuốt râu cười ha ha, ánh mắt đầy tự hào vui mừng.

"Lần này thi võ bốn vực, đối thủ có thể tranh đoạt với các ngươi, ngoại trừ đám mọi rợ của Thác Bạt gia, cũng chỉ có Lục Thành của Thần Phù điện."

"Cửu dương chí thuần chí tịnh, Thiên Tịch độc thể của Bạch Diệu Linh muốn tạo thành ảnh hưởng với ngươi, không dễ dàng như vậy."

Người trẻ tuổi trong viện không ai khác, chính là quan môn đệ tử của Cửu Dương kiếm tiên, Ô Thiên Nghị.

Trong mắt Ô Thiên Nghị hiện lên vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc, Điểm Thương kiếm tiên ngoại trừ Bách Lý Nhất Kiếm ra cũng

không thu đệ tử khác, bằng không lần này xuất sơn nhất định phải tìm cơ hội lãnh giáo một chút Điểm Thương Kiếm Đạo mới đúng."

"Có cơ hội."

Trương Cửu Dương chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

"Nghe nói ngoại trừ Bách Lý Nhất Kiếm ra, Mộ Dung Thiên của Thanh Vân phong đã từng tiếp nhận truyền dạy của Long Điểm Thương ở Linh cảnh. Mặc dù không biết hắn có biết Điểm Thương Kiếm đạo hay không, nhưng Vô Song Kiếm Đạo cũng không thể khinh thường."

Nói xong, hắn bỗng nhiên cười: "Đương nhiên, tu vi của hắn quá thấp, luận bàn cũng được, chớ đánh nặng tay."

"Muốn luận kiếm, không bằng tìm đồ đệ của hai lão gia hỏa khác."

Ánh mắt Ô Thiên Nghị lóe lên, trong mắt có chiến ý dâng lên.

Bốn đại Kiếm tiên đứng đầu danh sách Kiếm tiên.

Thứ nhất Điểm Thương, thứ hai Cửu Dương.

Còn hai vị khác, đều ở Đông Linh vực này.

Một người tên là Hám Sơn Kiếm tiên, kiếm hắn thế trọng lực trầm, lấy lực phá xảo.

Một người tên Ngự Kiếm tiên, kiếm biến vạn dạng, vạn kiếm lăng không, mũi kiếm phá không.

Kiếm tu đương thời, số người trong các đời hậu bối có thể đánh đồng với Cửu Dương Kiếm trong kiếm đạo, cũng chỉ có duy nhất đồ đệ hai người này mà thôi.

“Đồ nhi, ngươi nhớ kỹ, lần tỷ tỉ này khác với trước kia, ngươi nhất định phải toàn lực ứng phó, đánh ra danh tiếng.”

Thần sắc Trương Cửu Dương ngưng trọng, nghiêm túc mở miệng.

“Đồ nhi minh bạch.” Ô Thiên Nghị chắp tay gật đầu.

Lần thi võ bốn vực này, tương truyền chính là điềm báo khởi đầu một thời đại tranh đấu, thứ tranh đấu chính là khí vận của Thiên Huyền.

Tuy rằng nói về khí vận là hư vô mờ mịt, nhưng lại không chỗ nào không có.

Muốn đột phá Chân Tổ cảnh thì liên quan đến hai chữ vận khí này.

Thiên Kiêu bảng, thật ra chính là bảng khí vận.

Cường giả hằng cường, đăng phong tạo cực!

Chương 378: Tiêu Thiên Sách lại xuất hiện

Cùng là Đông Linh vực, Thần Phù điện.

“Ngươi còn chưa xuống cờ được à, đã sắp đủ hai khắc đồng hồ rồi.”

Liêu Tử Khung uống trà, nhìn Lục Thành đang ngồi đối diện, vân vê quân cờ cau mày vắt óc suy nghĩ.

“Sư phụ, đệ tử không thể thôi diễn ra bất cứ hy vọng thắng nào.”

Hắn lắc đầu, chau mày.

“Vậy rốt cuộc là quân cờ nào dẫn đến ván cờ bây giờ?”

“Không tính ra được.”

Theo hắn lần nữa lắc đầu, Liêu Tử Khung đặt chén trà trong tay xuống, nhẹ giọng mở miệng.

“Thế sự vô thường mờ mịt, phù tu chúng ta mượn lực lượng thiên địa đặt cờ, mặc dù không thể nhìn trộm thiên cơ, nhưng cũng có thể cảm nhận một hai trong số đó.”

“Ngươi không nhìn thấu bản thân thua ở đâu, có khả năng nào là do ngươi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thua hay không?”

Lục Thành trầm mặc, thả lại quân cờ trong tay vào trong sọt cờ.

“Sư phụ, ngài luôn bảo ta tận tâm làm người, nghe theo thiên mệnh, thiên mệnh đại đạo nhưng đâu phải thứ nhân lực thể theo đến cùng.”

“Vậy chuyện Vu sư đệ làm là có thiên mệnh gia trì sao?”

Liêu Tử Khung nhíu mày.

“Hắn với ngươi không giống nhau, phía sau hắn có một đám sương mù nhìn không thấu, mà phía sau ngươi là lan can biển lớn, là bầu trời bao la, mặc dù xa cách, cũng nhìn thấy tỏ.”

Lục Thành lắc đầu, đưa tay đẩy toàn bộ quân cờ trên bàn cờ sang một bên, làm rối loạn ván cờ.

“Không phải không nhìn thấu, là hắn không tin mệnh.”

“Giả như lúc trước ngài cũng đi về phía trước, không để ý thiên mệnh gì, có lẽ bất luận là Độc Sơn, hay là phù đạo bây giờ của ngài, có lẽ đều có thể tiến thêm một bước.”

“Vậy nếu nghịch thiên mà đi, để rồi ngược lại không bằng hôm nay thì sao?”

Liêu Tử Khung nhìn hắn chằm chằm.

Lục Thành ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười.

“Ngài chưa từng thử một lần, làm sao biết kết quả đâu?”

“Bỏ qua những điều đã biết, đi mạo hiểm truy tìm. Hành động này trái với ý trời, sẽ tạo thành biến cố không cần thiết.”

Liêu Tử Khung nghiêm túc mở miệng.

“Cho nên ngài một mực tuân theo khuôn phép cũ, mà sư thúc có thể làm được chuyện ngài muốn làm, trở thành Phù tôn còn lợi hại hơn ngài.”

“Tiểu tử thúi, ngươi nói vi sư không bằng lão già vô lại kia?”

Lục Thành cười: “Ngay khoảnh khắc sư thúc phá lệ thu nhận sư đệ vào Thần Phù điện, biến cố đã xảy ra, đúng như ván cờ này, ta không thua, ngài cũng không thắng.”

Liêu Tử Khung sững sờ, nhìn bàn cờ tán loạn, rơi vào trầm tư.

Cuối cùng hắn vỗ bàn một cái, trợn mắt nhìn.

"Thằng ranh con, đây chính là lý do để ngươi dám lật tung cờ của vi sư."

Tại thời điểm hắn tức giận, Lục Thành đã sớm trốn ra ngoài thạch đình, cười ha ha.

"Ha ha ha, sư phụ, từ sau khi sư đệ xông vào tháp, đệ tử liền ngộ ra một cái đạo lý, thiên mệnh luôn là do người đúc kết, chứ không phải mệnh người do trời viết ra!"

"Thí võ bốn vực là bàn cờ cho lần đại tranh này, đệ tử nhất định sẽ tham gia, ai cũng ngăn không được, coi như kết cục đã định, đệ tử cũng phải chơi cho ra biến số!"

Nhìn thấy thanh niên nhẹ nhàng rời đi, Liêu Tử Khung nhìn qua lá gió mây trời, ánh mắt dần trầm xuống.

"Tiểu tử thúi, học cái gì không tốt, hết lần này tới lần khác học theo bộ dáng này của ta."

"Mệnh số đã định, muốn thay đổi, phải có người đứng trên mệnh số…"

Hắn tự lẩm bẩm một mình, thần sắc có chút phức tạp.

Hậu quả khi cải biến mệnh số há có thể xử lý một cách đơn giản như vậy.

"Sửa đi, già rồi, không quản được đám người trẻ tuổi các ngươi rồi!"

Hắn nói thầm, vén tay áo lên bắt đầu thu dọn bàn cờ.

"Chơi xấu thì chơi xấu, lật bàn cờ còn muốn lão già ta chùi đít cho ngươi, tiểu tử thúi…"

…

“Tiểu Vu, cảm giác như thế nào?”

Trong một gian đại điện, Vu Chính Nguyên ngồi xếp bằng, khí tức quanh thân phóng ra.

Bỗng nhiên, hắn đột nhiên mở hai mắt ra, hắc bạch chi khí từ trong con ngươi hiện lên, phảng phất phác hoạ thành một phù văn cực kỳ đặc thù, đen trắng giao nhau.

Mà khí tức của hắn cũng ngay thời khắc này cuồn cuộn tiến vào Niết Bàn.

Thấy cảnh này, trong mắt Hà Bất Ngữ không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ngắn ngủi một năm, có thể từ Càn Khôn cảnh phá vào Niết Bàn, có quan hệ rất lớn cùng việc Vu Chính Nguyên ở trong Thần Phù tháp liều chết xông tháp, phá rồi lại lập.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là phù văn mà hắn chưa từng thấy.

Phù tu khác với võ giả bình thường, tu luyện chú trọng ngộ tính hơn.

Một thân tu vi quán chú trên phù đạo, phù đạo càng mạnh, tu vi cũng sẽ tăng theo lũy tiến, không trở ngại chút nào.

Ví việc tu luyện như đào mương thông thủy, võ giả chính là vội vàng khai thác lộ trình nước đi.

Mà phù tu, lại chú trọng điều tiết nguồn nước mênh mông.

Thế nước không thể ngăn cản, cho dù phía trước là trăm ngàn ngọn núi cao, cũng có thể lấy số lượng nghiền bằng.

Đây là phù tu.

Từ đó có thể thấy được, viên phù văn mà hắn lĩnh ngộ được từ trong Thần Phù tháp rốt cuộc cường đại đến cỡ nào,

trong thời gian ngắn có thể làm cho hắn có thể dẫn tới thế nước mênh mông cuồn cuộn, phá tan trở ngại tu luyện.

"Đa tạ trưởng lão."

Vu Chính Nguyên nội liễm khí tức, chắp tay hành lễ.

Nhìn khí chất của hắn đã khác rất nhiều so với trước kia, tại Hà Bất Ngữ lộ ra vui mừng trong mắt.

"Cảm ơn ta làm cái gì, đều là tự ngươi tranh thủ."

"Nếu không có trưởng lão giúp đỡ dẫn dắt, đệ tử cũng không cách nào sớm dung hội quán thông Sinh Tử phù này như vậy."

Vu Chính Nguyên lại rất nghiêm mặt.

"Thì ra là Sinh Tử phù…"

Hà Bất Ngữ lẩm bẩm mở miệng, sau đó mỉm cười, "Xem ra ngươi đã muốn trở về đến mức không chờ đợi nổi rồi?"

"Vâng."

Ánh mắt Vu Chính Nguyên run rẩy, hận không thể bay trở về ngay lúc này.

"Đừng nóng vội, thi võ bốn vực lập tức sẽ bắt đầu, đến lúc đó Thẩm sư thúc của ngươi cũng tham gia, không bằng theo ta đi qua tham gia náo nhiệt một chút."

"Thẩm sư thúc?"

Hắn sững sờ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

"Một bộ phù bảo Thiên giai này ngươi giữ cho tốt, tranh thủ ở trên thi võ chém đầu lộ sừng."

Hà Bất Ngữ vung tay áo, một cây bút vẽ, một bức tranh hiện lên.

"Phù bảo Thiên giai?"

Vu Chính Nguyên sửng sốt, có chút thụ sủng nhược kinh.

Khí tức của bộ phù bảo này tuyệt đối không đơn giản chỉ là Thiên giai bình thường.

Chắc là mấy ngày trước trưởng lão đến Bắc Đạo vực một chuyến cố ý tìm người đúc thành.

"Đa tạ trưởng lão."

Chính Nguyên hành lễ, cung kính nhận lấy.

…

Nam Quyết vực, Thanh Vân phong.

"Tiểu tử thối này, làm gì lâu dữ vậy?"

Thẩm An Tại đứng trên sơn đạo, nhíu mày nhìn lại phía sau.

"Đến đây đến đây!"

Trên đường, Mộ Dung Thiên vội vàng xuống núi, phía sau còn có Lăng Phi Sương.

Nhìn thấy người sau, Thẩm An Tại sửng sốt.

"Phi Sương?"

"Ngươi không phải không tham gia tỉ võ bốn vực sao, làm sao cũng xuống núi rồi?"

"Thưa trưởng lão, đệ tử cũng đi góp vui."

Lăng Phi Sương hành lễ, lạnh lùng nói.

Sắc mặt của Thẩm An Tại tràn đầy cổ quái nhìn thoáng qua nàng, sau đó lại nhìn qua Mộ Dung Thiên.

"Tiểu tử ngươi trì hoãn lâu như vậy, chính là đi Thanh Loan phong mài nàng tới sao?"

Người sau vò đầu lúi dụi nụ cười: "Đây không phải là muốn đến Trung Châu sao, nói không chừng Liễu trưởng lão cũng sẽ tham gia, cho nên mới…"

"Hóa ra là như vậy…"

Thẩm An Tại giật mình gật đầu.

Xem ra sở dĩ Lăng Phi Sương nguyện ý đi theo thi võ bốn vực, cũng là có nguyên nhân này.

Hắn nhìn về phía phương xa, ánh mắt chớp lên.

Cũng đúng, nếu như là thịnh thế bốn vực, thân là người Liễu gia, Liễu Vân Thấm cũng sẽ xuất hiện mới phải.

"Đã như vậy thì lên đường thôi."

Hắn hít sâu một hơi, chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút, chờ một chút!"

Đúng lúc này, phương xa bỗng nhiên có bóng người bay tới, thanh âm của Huyền Ngọc Tử vang lên.

"Chưởng môn?"

Thẩm An Tại nhíu mày, sau đó tập trung nhìn, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Người trẻ tuổi phía sau hắn, không phải chính là thái tử Đại An Tiêu Thiên Sách sao?

Mà xem khí tức của hắn…

Không ngờ hắn đã trở thành Niết Bàn!!

Chương 379: Đông Phương Thanh Mộc

“Bái kiến Thẩm phong chủ.”

Tiêu Thiên Sách tiến lên lịch sự hành lễ, mỉm cười gật đầu với Mộ Dung Thiên và Lăng Phi Sương.

“Hai vị, đã lâu không gặp.”

Thẩm An Tại hơi ngây người, kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Thiên Sách, lại nhìn thoáng qua Huyền Ngọc Tử.

“Chuyện này… tu vi của hắn…”

Huyền Ngọc Tử ho khan một tiếng: “Lần trước có nói với ngươi về việc hắn tiến vào Đại An tổ địa tu luyện, long khí gia thân, những năm này tiềm tu có thể đột phá đến Niết Bàn, không có gì là lạ.”

“Lần này ngươi mang theo hắn cùng đi tham gia thi võ bốn vực, gặp gỡ việc đời.”

“Long khí gia thân?”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi trố mắt ra, nhìn thoáng qua Tiêu Thiên Sách.

Quả nhiên, mặc dù nhìn không ra, nhưng trong u minh, quanh thân Tiêu Thiên Sách quả thực quanh quẩn một loại khí tức khó hiểu.

Khí tức kia không giống uy áp cảnh giới tu vi mà là một loại hư vô mờ mịt, khiến cho người ta không thể nói rõ được, cảm giác không rõ được.

Tựa như… những lời thoại cũ rích kia, liếc mắt là có thể nhìn ra thân có mệnh cách bất phàm, chân long.

“Làm như vậy có phải quá mức mạo hiểm?”

Thẩm An Tại nhíu mày, có chút do dự.

Long khí gia thân đại biểu cho chuyến đi lần này của Tiêu Thiên Sách đã mang theo quốc vận của Đại An.

Một khi thất bại, có khả năng sau này Đại An sẽ không thuận, thiên tai nhân họa không ngừng.

Huyền Ngọc Tử lắc đầu, thần sắc nghiêm túc vài phần.

“Bây giờ Đại An vẫn còn đang giao chiến với Bình Thiên triều, mặc dù mấy ngày nay có Liên Thành giáp ta và ngươi luyện chế đưa qua, nhưng cũng chỉ có thể chia đều điểm số, chân chính có thể ảnh hưởng trận chiến này, chính là thắng bại của tỉ võ bốn vực này.”

Thẩm An Tại nhíu mày.

Không ngờ một cái tỉ võ bốn vực, nói về khí vận chi thuyết minh minh lại có thể ảnh hưởng đến quốc vận một triều.

“Cuộc tỷ võ lần này, hai người các ngươi quyết không thể thua dưới tay Lý Trường Sinh, nếu không Đại An Bắc Minh sẽ gặp nguy.”

Nghe Huyền Ngọc Tử nói nghiêm túc.

Mộ Dung Thiên và Tiêu Thiên Sách đồng thời hành lễ đáp lại.

“Vâng, thưa Chưởng môn.”

“Xin cữu cữu yên tâm, Thiên Sách nhất định toàn lực ứng phó.”

Huyền Ngọc Tử gật đầu, sau khi dặn dò kỹ càng sự việc, liền nhìn theo mấy người rời đi.

Nhìn bốn người đi xa, ánh mắt của hắn sâu xa, không biết suy nghĩ cái gì.

…

Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, Ngũ Châu chi địa, trong khoảng thời gian này náo nhiệt hẳn lên.

Bởi vì thi võ bốn vực sắp bắt đầu.

Luận Kiếm tiên, đồ đệ tam đại Kiếm tiên của Đông Linh vực đều nằm trong mười hạng đầu trên Thiên Kiêu bảng.

Nói về thể tu, Thác Bạt gia Thác Bạt Phá Nhạc, thân có Sơn Hà Thánh Thể, thần lực vô cùng.

Mà luận kỳ môn quỷ đạo, còn có đồ đệ Huyền Vu Tây Hoang vực, Bạch Diệu Linh, cùng với Hồng lâu chuyên lấy âm luật tạo ảo cảnh đối địch, Thải tiên tử.

Phù Đạo thì có Lục Thành đứng đầu thế hệ trẻ tuổi của Thần Phù điện, càng có một phù sư tuổi trẻ kia, nghe đồn vượt qua Lục Thành, thành công xâm nhập đỉnh Thần Phù điện, Vu Chính Nguyên.

Những người trẻ tuổi này, tùy ý lấy ra, khi đặt vào những năm trước đều là thiên tài kiệt xuất, cưỡi ngựa tuyệt trần.

Nhưng mà… năm nay bọn họ hết lần này tới lần khác lại gặp nhau.

Nhiều thiên kiêu yêu nghiệt đụng nhau như vậy, khó có thể tưởng tượng tại tỉ võ bốn vực này tạo ra hỏa hoa như thế nào.

Trong số nhiều người như vậy, mọi người cảm thấy có cơ hội đoạt giải nhất chỉ có hai người.

Một là Lục Thành của Thần Phù điện, một là đệ tử quan môn của Cửu Dương kiếm tiên, Ô Thiên Nghị.

Hai người bọn họ một người tay cầm Cửu phẩm phù, một người chưởng Cửu Dương kiếm đạo, trò giỏi hơn thầy giáo.

Nghe nói Ô Thiên Nghị năm xưa đã nửa bước Niết Bàn, chém một con Thâm Hải Xích Giao Niết Bàn đã lâu, còn lấy xương của nó cạo tạo thành một thanh bảo kiếm Thiên giai.

Mà tin đồn về Lục Thành, càng vô cùng kì diệu.

Có người nói hắn nắm giữ Cửu phẩm phù đủ để thôi diễn Thiên số, cải mệnh hoán thiên, còn nói hắn từng trải qua một trận sinh tử kiếp, chính là huyền lôi từ trên trời rơi xuống cứu hắn trong tình trạng nguy nan.

Bởi vì lời đồn này, tất cả mọi người đều cảm thấy có lẽ Lục Thành chính là người được thiên mệnh chiếu cố, chân chính có thể trở thành nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi thế hệ này.

Đương nhiên, điều này cũng không bao hàm người của Trung Châu.

Ngoại trừ đám người Lục Thành, Ô Thiên Nghị ở bên ngoài, dù là Cố Giang của Nhạn Hồi sơn, Tô Hiểu của Thần Hỏa sơn trang, bọn họ cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, đứng trong vòng ba mươi hạng đầu Thiên Kiêu bảng.

Những người này tùy ý lấy ra, đặt ở những năm qua đều là yêu nghiệt có thể tranh hạng nhất.

Cuộc thi võ bốn vực lần này náo nhiệt đến mức làm cho người ta cảm thấy chờ đợi.

…

“Ôi chao, sư phụ, Trung Châu này ngược lại là hiếm lạ, trên trời còn có một khối vàng lớn như vậy đang bay.”

Chương 379

chương 379 (3/4)

Trên đường một thành phố ở Trung Châu, một già một trẻ nhàn nhã đi tới.

Hai người đều mặc đạo bào màu xám, tóc búi cao thoạt nhìn tiên phong đạo cốt.

Giờ phút này, thanh niên đạo sĩ chỉ vào một khối vàng to lớn trên trời, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đó không phải là vàng, mà là linh khí phi hành linh khí trên mộc khung của đường chủ Bắc Hải Thiết đường."

Lão đạo sĩ nhàn nhạt mở miệng.

"Ui, người của Thiết đường đều có tiền như vậy sao, phải tiêu bao nhiêu vàng mới có thể chế tạo được một khối linh khí phi hành thế này?"

Thanh niên đạo sĩ vuốt cằm, chậc chậc mở miệng.

"Phía trước chính là Thiên Huyền nội thành, chúng ta đi thôi."

"Được rồi."

Thanh niên đạo sĩ nhếch miệng cười một tiếng, một tay bóp làm kiếm quyết.

Sau một khắc, thiết kiếm sau lưng hắn rời vỏ, ở không trung hóa thành một thanh phi kiếm còn to lớn hơn cả phi thuyền màu vàng kia.

"Sư phụ, lên đây!"

Lão đạo sĩ nhìn hắn, lắc đầu cười một tiếng.

Tiểu tử này, rất thích khoe khoang.

"Khặc khặc, phi kiếm thật lớn!"

Hai người giẫm lên phi kiếm khổng lồ, phóng tới thành nội Thiên Tuyền.

Dưới phong áp, không ít võ giả trong thành đều thấy được cảnh này, thi nhau sợ hãi thán phục.

“Là Ngự Kiếm thuật, chẳng lẽ hai người kia là Ngự Kiếm tiên Độc Cô Thắng Thiên cùng đồ đệ của hắn, Đông Phương Thanh Mộc?”

“Khí tức thật mạnh, Ngự Kiếm thuật của hắn chỉ sợ đã tu luyện đến tầng thứ bảy, chỉ bằng vào kiếm áp đã khiến cho linh nguyên của ta tắc nghẽn, Động Thiên run rẩy!”

Dưới sự sợ hãi thán phục của mọi người, phương xa bỗng nhiên truyền đến tiếng cười to.

“Ha ha ha, lão Ngưu dắt mũi tiểu Ngưu, không ngại thuận tiện mang theo bổn tọa đi một đoạn đường chứ?”

Một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, hai bóng đen trên bầu trời mang theo khí thế vạn khoảnh bỗng nhiên rơi xuống, tựa như sấm rền.

Leng keng… Leng keng…!

Cự đại phi kiếm kia đều bị thân ảnh bất ngờ hạ xuống giẫm cho trầm xuống, suýt nữa đè xuống.

Sắc mặt Độc Cô Thắng đen lại: “Trình Cự, nếu không phải đang tại đại đình quảng chúng, lão phu thật muốn gọt ngươi.”

“A, đúng là lâu lắm rồi hai ta không động thủ, thử đi.”

Người được gọi là lão đầu tóc ngắn, cơ bắp toàn thân gồ lên, lưng đeo một thanh trọng kiếm rộng lớn tựa cánh cửa.

Mà ở phía sau hắn, đồng dạng đi theo một hán tử ngăm đen có khuôn lưng, trầm mặc ít nói.

“Thử một chút xem sao!”

Độc Cô Thắng hừ lạnh một tiếng, ngưng tụ thành kiếm chỉ.

Hưu!

Đột nhiên, lưu phong ở bốn phía hóa thành ngàn vạn thanh trường kiếm sắc bén bay lượn sau lưng, khí thế sắc bén phảng phất như muốn khai thiên tích địa.

“Ha ha, vậy thì tới đi!”

Trình Cự nhếch miệng cười ha ha, nắm lấy cự kiếm ở sau lưng, khí thế cả người tăng vọt, giống như là núi cao chất chồng, khí thế càng thêm cường đại.

Đông Phương Thanh Mộc thấy hai người một lời không hợp liền muốn đánh nhau to, trên mặt không khỏi lộ vẻ cười khổ.

Mặc dù hắn kiệt lực duy trì tính ổn định của phi kiếm, nhưng ý tứ tầng tầng lớp lớp vẫn làm sắc mặt hắn càng thêm nghiêm túc, trán chảy mồ hôi.

Mặc dù như vậy, phi kiếm vẫn đang chậm rãi chìm xuống, sắp ép đến phòng ốc phía dưới.

Chương 380: Kiếm tiên khắp nơi tề tựu

Nhìn thấy Đông Phương Thanh Mộc một mình không thể chịu nổi uy áp của hai đại Kiếm tiên, hán tử da ngăm đen phía sau Trình Cự xoay người đi tới phía dưới cự kiếm.

Hắn chân đạp linh nguyên cuồng phong, hai tay bày ra Bá Vương Cử Đỉnh Thức nâng lên trên.

"Uống!"

Hét lớn một tiếng, thanh cự kiếm bị áp lực đè xuống không ngừng bị hắn nâng lên.

Hai người trẻ tuổi một trên một dưới, mặt nghẹn đỏ lên khống chế phi kiếm không bị hai luồng kiếm áp cường đại kia đè ép xuống.

Trên phi thuyền màu vàng, Đoan Mộc Khung sờ cái cằm, híp mắt chứng kiến một màn này.

"Chậc chậc chậc, hai người kia vừa gặp mặt liền tranh cãi không ngừng. Nhiều năm như vậy, cũng không phân thắng bại."

Bên cạnh, Nhạn Thu cười vuốt râu: "Kiếm tu mà, đấu hay chút thì cũng bình thường thôi."

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua đồ đệ của hai người, hơi kinh ngạc mở miệng.

"Không ngờ Đông Phương Thanh Mộc và Bàn Thạch lại có thể chống đỡ được kiếm áp như thế, xem ra đúng là không đơn giản rồi."

Hắn hơi quay đầu lại, "Giang Lai, nếu như ngươi đối đầu với một người tùy ý của bọn họ, phần thắng bao nhiêu."

Cố Giang Lai hơi trầm ngâm, sau đó mở miệng: "Bốn sáu, ta bốn bọn họ sáu."

"Ha ha ha, xem ra tiểu tử nhà ngươi vẫn rất có lòng tin."

Đoan Mộc khung cười ha ha.

Đúng như hắn nói, dám nói đấu bốn sáu với người thừa kế kiếm đạo mạnh nhất đương thời, cái này không phải tự tin thì là cái gì?

"Tiểu mập mạp, ngươi thì sao?"

Nhạn Thu nhìn về phía thanh niên béo đang ngồi phía sau mái vòm gỗ.

Người sau cười thật thà: "Chuyện này, ngài phải xem hắn có cho ta đồ tốt hay không."

Nhạn Thu sững sờ, sau đó cười to không thôi.

Đứa cháu của Đoan Mộc Khung này, cái gì cũng tốt, chỉ là cùng đức hạnh, tham tài chặt chẽ như gia gia hắn, ngay cả lông dê của gia gia hắn cũng ngày nào cũng muốn nhổ.

Leng keng… Leng keng…!

Trong lúc bọn họ nói chuyện phiếm, uy áp bên kia càng hơn.

Ngàn vạn trường kiếm gió thổi tới, hư không bị khí tức sắc bén kia mơ hồ vạch ra một vệt màu đen dài.

Đối mặt với một kiếm càng mạnh mẽ này, trong mắt Trình Cự hừng hực chiến ý.

"Đến đây đi!"

Hắn hét lớn một tiếng, mãnh liệt rút thanh khoan kiếm phía sau ra.

Uỳnh uỳnh!

Sau tiếng nổ, lưỡi kiếm giống như núi cao sụp đổ vang lên.

Trong thoáng chốc, thiên địa phân hóa lưỡng cực, một bên là cuồng phong nổi lên bốn phía, một bên là đại kiếm ngút trời, phảng phất như có xu thế áp núi.

Hai cỗ kiếm áp cường đại khiến cho sắc mặt không ít người trong thành đều trắng bệch, tim đập loạn xạ.

Khó có thể tưởng tượng, hai kiếm này giao nhau, sẽ ảnh hướng đến bao nhiêu người!

Ngay khi tim đập không ngừng, một lão giả đột nhiên xuất hiện.

Hai tay hắn đẩy ra ngoài, khí tức nóng rực toả ra, kim quang phảng phất mặt trời chói chang bay lên không.

Khí tức hai bên im bặt, cuồng phong lưu tán, cự kiếm dừng lại.

Hắn một tay đỡ lấy ngàn vạn lưu phong, một tay chống đỡ trọng kiếm ngàn vạn sức nặng.

“Hai người các ngươi yên lặng một chút cho ta, nhiều văn bối như vậy ở đây, cũng không cảm thấy xấu hổ?”

Trương Cửu Dương liếc mắt nhìn hai người, không vui mở miệng.

“Hừ, không có ý tứ, không có ý nghĩa.”

Nhìn thấy hắn tới, Trình Cự mới khoát tay áo, thu hồi trọng kiếm.

“Hừ.”

Lão đạo sĩ Độc Cô Thắng Thiên kia cũng phất tay áo hừ lạnh, tán đi kiếm ý.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thấy hai người cuối cùng đã dừng tay, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiến lên chắp tay.

"Ui, hóa ra là Hám Sơn Kiếm tiên, ngưỡng mộ đã lâu, tiện thể dựng một thanh phi kiếm lên mà thôi. Vãn bối thật vinh hạnh."

"Lão Ngưu lỗ mũi trâu, vẫn là tên tiểu Ngưu ngươi hiểu chút lễ phép, ha ha ha."

Trình Cự xuyên qua Đông Phương Thanh Mộc, cười nói ra.

Nhưng mà Độc Cô Thắng Thiên đứng ở mũi kiếm, nhắm mắt không nói gì, giống như chẳng muốn để ý đến tên mọi rợ này.

Cùng lúc đó, hán tử ngăm đen dưới kiếm cũng lật người lên, chắp tay về phía Đông Phương Thanh Mộc.

"Tiểu Ngưu, làm quen một chút đi, đây là đồ đệ Bàn Thạch của bản tọa, hắn đã sớm muốn đánh với ngươi một trận đấy."

Trình Cự hết sức thành thục khoác vai Đông Phương Thanh Mộc, cười ha ha.

"Tại hạ Bàn Thạch." Hán tử da ngăm đen khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn đầy chiến ý.

"Đông Phương Thanh Mộc."

Người trước cũng lễ phép đáp lại, nhưng trong lòng lại không khỏi chửi bậy.

Không hổ là thầy trò hai người, rất thích đánh nhau, tiểu nhân vật mà cũng nhiệt tình như vậy.

Không giống như mình, nếu không phải sư phụ mạnh mẽ lôi mình tới tham gia tỉ võ bốn vực này, hắn cũng lười tới.

Khí vận, Đại Đạo gì chứ, hắn vốn không thèm để ý.

Hắn muốn thả bò trên núi, nghe thổi gió.

"Chậc chậc chậc, xem ra không có trò hay để xem rồi."

Trên phi chu màu vàng, Đoan Mộc Khung lộ vẻ tiếc nuối.

"Có thể áp chế được hai người này, ngoại trừ Long Điểm Thương, cũng chỉ có Trương Cửu Dương."

Nhạn Thu lắc đầu mở miệng, chợt nhớ ra cái gì đó, nhíu mày.

Đoan Mộc khung cũng nhất thời ngây người, nhìn người trên cự kiếm, cũng không nói gì nữa.

Nếu như những chuyện ngày ấy không xảy ra thì nhóm Kiếm tiên năm xưa, hôm nay không nên chỉ có ba người này.

"Đoan Mộc huynh, ngươi xem, đó là ai?"

Bỗng nhiên, Nhạn Thu mở miệng, thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại.

Phương xa giữa mấy tầng mây, gió nhẹ thổi qua, mấy bóng người ngự phong mà đi.

Cầm đầu là một trung niên áo trắng, thần sắc ôn hòa, hai bên tóc mai hoa râm.

Bên trái là một nữ tử thần sắc thanh lãnh, mặc dù tu vi khí tức chỉ là Địa Linh cảnh, nhưng lại làm cho người có cảm giác khó có thể nắm bắt.

Bên phải là hai thanh niên, một người mặc đồ đen cõng một thanh trường kiếm màu xanh, khuôn mặt kiên nghị, một người mặc cẩm bào màu vàng, đầu đội kim quan, nhìn qua khí khái cực kỳ quý giá.

Người tới không phải ai, chính là đám người Thanh Vân phong.

“Là Thẩm phong chủ!”

Hai mắt của đám người Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu đều sáng lên.

Tuy rằng ngày ấy chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng dáng người áo trắng tung cương phá vụ mà đến, sớm đã khiến bọn họ khắc sâu đáy lòng, khó quên được.

Phong thái như vậy, chỉ Kỳ Thánh Vân phong Thẩm An Tại.

“Chắc hẳn vị tiểu hữu áo đen bên cạnh hắn chính là đại đệ tử Thanh Vân phong, đứng hạng trên ba trăm trong Thiên Kiêu bảng, Vô Song Kiếm tiên, Mộ Dung Thiên.”

“Chậc chậc, chỉ sợ tin tức đã qua rồi, hắn của ngày hôm nay, không chỉ là một Càn Khôn cảnh.”

Đoan Mộc khung híp hai mắt, quan sát tỉ mỉ.

“Sư phụ, kiếm ý thật mạnh!”

Bên kia, Mộ Dung Thiên vẻ mặt hưng phấn mở miệng nói, đồng thời tứ phía tìm kiếm.

Cuối cùng ánh mắt của hắn nhìn về phía trên một thanh phi kiếm to lớn ở phía xa xa.

Hai người Đông Phương Thanh Mộc, Bàn Thạch đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn.

Ba đạo ánh mắt đan vào nhau, phảng phất tóe ra tia lửa vô hình, kiếm minh vang vọng.

Đương nhiên, chỉ có Mộ Dung Thiên và Bàn Thạch chợt có cảm giác, lòng sinh chiến ý.

Vẻ mặt Đông Phương Thanh Mộc đau khổ, thở dài không thôi.

“Ai, tên này từ đâu xuất hiện vậy. Một tên Ô Thiên Nghị và một cục mỡ Bàn Thạch đã đủ làm ta đau đầu rồi, bây giờ còn tới một tên nữa?”

Ba người Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng Thiên cũng đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía trung niên mặc áo trắng ngự phong mà đến.

Không có chút linh khí ba động, cũng không có chút đại đạo chi ý nào.

Nhưng quanh thân hắn có vô số gió mát đi theo, giống như tôn hắn làm chủ.

“Thủ đoạn ngự phong thật lợi hại!”

Ánh mắt ba người đồng thời ngưng tụ, lông mày dần dần nhíu lại.

Chuyện gì xảy ra, cường giả như thế, vậy mà mình lại không nhìn thấu tu vi của hắn?

Chẳng lẽ… từ lâu đã không thuộc Xung Hư cảnh?

Chương 381: Khí vận?

Nhìn thanh phi kiếm cực lớn kia, cùng phi thuyền màu vàng, Thẩm An Tại nhìn chung quanh một vòng, giảm tốc độ lại.

"Sau gần nửa tháng đường, cuối cùng cũng tới."

Còn không đợi hắn nghĩ kỹ sẽ bay qua bên nào, một thân hình to mọng cùng một người gầy gò đã lao đến.

"Thẩm phong chủ, đã lâu không gặp!"

"Lần trước vội vàng từ biệt, còn chưa kịp giới thiệu bản thân, tại hạ là đường chủ thiết đường Bắc Hải, Đoan Mộc Khung."

Đoan Mộc Khung vừa mới nói xong, Nhạn Thu bên cạnh liền chen lấn cười ha hả hỏi.

"Tại hạ chưởng môn Nhạn Hồi sơn, Nhạn Thu, đa tạ Thẩm phong chủ ngày đó xuất thủ tương trợ."

"Nếu như không chê, Thiên Huyền thành này tại hạ xuống mấy lần, không bằng qua bên kia nghỉ ngơi một hai, chúng ta cùng tiến về nội thành?"

Lúc hắn nói chuyện, chỉ chỉ phi thuyền màu vàng phía sau.

Khóe miệng Đoan Mộc Khung co lại: "Thật không biết xấu hổ, đó là phi chu của ngươi sao?"

"Hắc hắc, đừng để ý những chi tiết này."

Nhạn Thu cười cười vô lại.

Thấy hai người nhiệt tình như vậy, Thẩm An Tại cũng không tiện chối từ, chắp tay cười một tiếng.

“Như vậy Thẩm mỗ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trước đó ở trong miệng Thiên Nhạc và Huyền Vu hắn cũng từng nghe qua những người này.

Bắc Hải Thiết Đường Đoan Mộc Khung, làm người cực kỳ hảo tài, lại kiên tuân một người quân tử ái tài, lấy đạo lý đối đạo lý.

Cho nên cho tới nay quan hệ cùng bên ngoài đều không tệ, tuy rằng được người ta xưng là gian thương, nhưng người đối với bằng hữu quả thật khẳng khái.

Bằng không với tính cách của Long Cửu Cực, hai người cũng chẳng thể có quan hệ tốt lành gì.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với người của mình, đối với người ngoài, hắn luôn cười ha hả, Đoan Mộc Khung chính là con hổ mặt cười, giết người như ngóe.

Nghe đồn mấy trăm năm trước Thiết đường vừa mới ló đầu ra, có không ít thương hội cường đại lúc đó đánh chủ ý lên bọn họ.

Người thành tâm hợp tác, Đoan Mộc Khung mỉm cười đón chào, về phần những kẻ muốn dựa vào thế lực để chèn ép, sau này sẽ không có tới lượt sau.

Về phần Nhạn Thu, người này có chút khó nói chắc, làm người khéo léo, xem ra rất ít người hiểu hắn.

“Mời.”

Hai người tươi cười chào đón.

Mấy vị Kiếm tiên Trương Cửu Dương nhìn Thẩm An Tại nói cười với mấy người Đoan Mộc Khung tiến vào phi chu màu vàng, ánh mắt lấp lóe.

Đặc biệt là Trương Cửu Dương, từ sau khi Thẩm An Tại xuất hiện, ánh mắt của hắn chưa từng dời khỏi.

Nhìn thấy bọn họ tiến vào phi chu, hắn lúc này mới thoáng nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Qua vẻ vội vã vừa rồi, hắn càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc.

Lời của Mạc Cương vang lên bên tai hắn.

Nếu như không phải ẩn giấu tu vi, nếu như Thẩm An Tại thật chỉ là một tên Đoán Thể hậu kỳ.

Vậy hiện giờ tất cả những thứ hắn có thì phải giải thích ra sao?

Như là gió quanh thân hắn, không cần linh nguyên đại đạo thúc giục cũng có thể nghe lời hắn sai sử, coi hắn làm chủ, rốt cuộc là vì cái gì?

"Phải tìm một cơ hội, thử dò xét người này một chút mới được."

Trương Cửu Dương khẽ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Bất kể thế nào, vì an toàn của Thiên Huyền đại lục, hắn đều phải bắt bất kỳ kẻ nào khả nghi đi.

Sau đó, hắn bỗng nhiên sửng sốt một chút, nhìn về phía mấy người bên cạnh.

"Tiểu tử áo đen cùng Thẩm An Tại vừa rồi có phải là Niết Bàn?"

Độc Cô Thắng Thiên và Trình Cự kinh ngạc một chút, sau đó gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, ánh mắt Trương Cửu Dương hơi co lại.

Nhanh quá!

Một năm trước vẫn chỉ là một Thiên Linh cảnh, đi một chuyến đến Linh cảnh đột phá Càn Khôn cảnh, mới qua bao lâu?

Thế mà một đường đột nhiên tăng mạnh, đạt đến Niết Bàn!

Sau khi khiếp sợ qua đi, hắn hít sâu một hơi, mở miệng.

"Được rồi, chuẩn bị đi vào đi, người của Thiên gia, Linh cảnh và Thần Hỏa sơn trang đã đến từ sớm rồi."

Mấy người Trình Cự gật đầu, dựng cự kiếm đi vào nội thành.

Đông Phương Thanh Mộc ngự kiếm, vẻ mặt cay đắng, sớm biết như vậy thì đã liền đi vào rồi.

Lúc này lại phải đi chung với hai vị tiền bối lâu năm, vẫn còn có chút không được tự nhiên.

Nội thành Thiên Huyền, trong một tòa Đạo Tràng rộng lớn.

Phụ cận sớm đã chật kín người, toàn bộ thế lực nổi danh ở Thiên Huyền đại lục, giờ phút này đều tề tụ một chỗ.

Đáng nhắc tới là ngoại trừ Linh Phù sơn và Tề Vân đạo tông ở Nam Quyết vực, Dược Vương cốc cũng có người tới.

Bắc Thần Huyền Dịch tự mình mang theo con gái hắn, Bắc Thần Vọng Thư, đến đây.

Mấy năm nay, tu vi của Bắc Thần Huyền Dịch mặc dù không thể đột phá Niết Bàn, nhưng cũng đạt đến Càn Khôn cảnh, ngày ấy dưới sự trợ giúp của Thẩm An Tại mà trở thành luyện dược sư thất phẩm.

Mà so với đám người Bàn Thạch, Đông Phương Thanh Mộc thì tu vi của Bắc Thần Vọng Thư lại kém hơn rất nhiều, bây giờ chẳng qua chỉ là giai đoạn đầu của Càn Khôn cảnh.

Đương nhiên, cái này chỉ so với những yêu nghiệt chân chính khác mà thôi.

Hơn ba trăm thiên kiêu trẻ tuổi ở đây đều có mặt, cô có thể miễn cưỡng đuổi kịp bước chân những người này, đã xuất sắc hơn ở những nơi hẻo lánh như Nam Quyết vực rồi.

Bắc Thần Huyền Dịch cũng ngay lập tức nhìn thấy Thẩm An Tại ngồi đợi ở trên cùng, mỉm cười chào hỏi.

Mà Bắc Thần Vọng Thư ngược lại giống như trước kia không có tâm cơ gì, nhìn thấy người quen xuất hiện rất là hưng phấn.

"Thẩm tiền bối, Mộ Dung Thiên!"

Tay nàng vẫy một cái liền bay về phía đó, Bắc Thần Huyền Dịch và Tiền Hải cũng chưa kịp ngăn cản.

"Đứng lại, khu vực khách quý, không có thư mời đặc biệt không được tiến vào!"

Nhưng rất nhanh, một chấp sự Thiên Huyền điện trong nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng, ngăn lại.

Bắc Thần Vọng Thư sửng sốt, nhìn về phía bên kia.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ lắc đầu, điểm điểm về phía người bên cạnh.

Đoan Mộc Khung hiểu ra đầu tiên, lúc này quát to một tiếng.

"Cái… Ách, Dược Vương cốc đúng không, đúng rồi, Dược Vương cốc chính là cùng Thiết Đường chúng ta đến đây, đừng vội vô lễ."

"Cái này…" Chấp sự cau mày.

"Khụ khụ, Dược Vương cốc cùng Nhạn Hồi sơn ta cũng có chút giao tình."

Nhạn Thu kịp phản ứng, cũng vội vàng ho khan mở miệng.

Lúc nói chuyện còn gật đầu mỉm cười với Thẩm An Tại.

Nghe hai vị đại lão nói như vậy, chấp sự lúc này mới gật đầu, lui sang một bên.

"Không ngờ Dược Vương cốc này đều có mối giao tình cùng hai thế lực lớn trong ba tông!"

"Đúng vậy, lần trước người của Dược Vương cốc còn tìm tới nhà chúng ta, muốn hợp tác làm ăn dược liệu. Chẳng qua nghe nói bọn họ đến từ Nam Quyết vực, cha ta không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, xem ra trở về phải nói cho cha ta nghe một chút chuyện này."

Trong lúc nhất thời, không ít người xì xào bàn tán.

Lúc đầu mọi người đều lựa chọn bỏ qua thế lực nhỏ bé này, nhưng theo hai người Đoan Mộc Khung mở miệng, ánh mắt không ít người đều thay đổi.

Thậm chí còn có người chủ động tiến lên chào hỏi, làm quen Bắc Thần Huyền Dịch.

Nam tử kia vừa ứng phó, vừa cảm kích Thẩm An Tại, gật đầu mắt lộ vẻ cảm khái.

"Thẩm tiền bối, Mộ Dung Thiên, sao bây giờ các ngươi mới đến?"

Không bị ngăn cản, Bắc Thần Vọng Thư trực tiếp chạy đến bên đó, hành lễ với mấy người Đoan Mộc Khung xong, liền một mặt mong đợi nhìn trái nhìn phải.

"Cảnh Tuyết còn chưa đến, ngược lại nha đầu ngươi đã mấy ngày không gặp, không ngờ lại đến Càn Khôn cảnh rồi."

Thẩm An Tại rất có phong phạm trưởng bối, mở miệng mang theo ý cười.

“Ta cũng không biết, chính là từ khi Thiên Tuyết tông bị hủy diệt về sau, hình như tốc độ tu luyện của ta đã nhanh hơn trước kia rất nhiều, ngay cả cha cũng có cảm giác này.”

Bắc Thần Vọng Thư sờ đầu nói.

Thẩm An Tại thì nhướng mày, không có bất kỳ ngoại lực nào tham gia, tốc độ tu luyện nhanh hơn trước đây một chút?

Chẳng lẽ… việc này cũng có liên quan đến cái gọi là khí vận kia sao?

Chương 382: Nhìn Thẩm mỗ làm gì, nhìn ta uống trà à

Hắn nhất thời lâm vào trầm tư, vuốt cằm bắt đầu suy nghĩ.

Mấy năm nay thiên phú mới nhập môn của Linh Phù sơn cao hơn không ít so với trước kia, mà trước kia việc học của các đệ tử hoàn thành cũng đều vượt qua dự kiến.

Tất cả những thứ này, hình như từ biến cố sau Thương Ngô cảnh cùng với Phục Linh thành đã từ từ cải biến.

Mà Dược Vương cốc bên kia, sau khi Thiên Tuyết tông bị hủy diệt, mặc dù không biết thực lực tổng thể của bọn họ như thế nào, nhưng nghe Bắc Thần Vọng Thư nói, chắc chắn cũng tốt hơn trước kia.

Hay là… Đây là tranh đấu khí vận cỡ nhỏ?

Ma giáo bị hủy diệt, Linh Phù sơn phát triển không ngừng, mà Thiên Tuyết tông lại biến mất, Dược Vương cốc cũng khác với trước kia.

Mặc dù trong thời gian ngắn cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua nếu để lâu hơn, Linh Phù sơn và Dược Vương cốc kia tuyệt đối sẽ khác ngày xưa.

"Khó trách… Khó trách Thiên Kiêu bảng một mực chưa từng triệt hồi, khó trách nhiều người xem trọng chiến tranh khí vận hư vô mờ mịt kia như vậy."

Thẩm An Tại sờ cằm, âm thầm gật đầu.

"Này, Mộ Dung Thiên, bây giờ ngươi đã đạt tới cảnh giới gì rồi?"

Bắc Thần Vọng Thư phát hiện mình nhìn không thấu cảnh giới của thanh niên áo đen bên cạnh, liền dùng khuỷu tay chọt hắn một cái, nhỏ giọng tò mò hỏi.

"Niết Bàn, vừa tấn cấp."

Mộ Dung Thiên vò đầu, mỉm cười trả lời.

"Oa…"

Hai mắt lập tức sáng lên, một mặt kích động.

"Thế chẳng phải ngươi có thể tranh vị trí thứ nhất, nếu ngươi thắng chẳng phải là làm nền cho Nam Quyết vực chúng ta à…"

Nàng còn chưa nói hết thì đã bị Mộ Dung Thiên bịt miệng lại.

"Suỵt."

Hắn làm thủ thế chớ có lên tiếng.

Thẩm An Tại lắc đầu cười khổ.

Nha đầu này tính tình tùy tiện vẫn không chút thay đổi, trước sau như một.

Lúc trước hình như… Còn cảm thấy mình lừa Cảnh Tuyết bái nhập Thanh Vân phong, muốn đánh mình?

Mặc dù kịp thời bịt miệng nàng lại, nhưng những lời này vẫn rơi vào trong tai rất nhiều người ở đây.

Ánh mắt của không ít người lập tức nhìn qua.

"Mấy người kia là ai, vì sao ở cùng một chỗ với Thiết đường và Nhạn Hồi sơn?"

"Mặc kệ hắn là ai, ngay cả Đoan Mộc Bất Cùng và Cố Giang cũng không dám nói giành ngôi đệ nhất, tiểu tử kia cũng quá để mắt đến mình đi, còn muốn giành hạng nhất?"

Tuy rằng không ít thế lực lớn ở trong Bắc Đạo vực đều đã gặp qua Thẩm An Tại, nhưng thế lực Đông Linh vực và Tây Hoang vực thì không có.

Giờ phút này nghe thấy có người nói muốn tranh đệ nhất, không khỏi đều cười nhạo.

Dù sao cho là đám người Ô Thiên Nghị hay là hai vị Kiếm tiên khác, Bạch Diệu Linh, Thác Bạt Phá Nhạc còn chưa nói như vậy.

Một tên tiểu tử vô danh mà dám phát ngôn bừa bãi?

Nghe rất nhiều tiếng nghị luận, Thẩm An Tại không khỏi bất đắc dĩ.

Một màn này có chút tương tự với lần đầu hắn mang theo Mộ Dung Thiên đi tham gia thi đấu ở Linh Phù sơn.

"Chư vị tiền bối, xin hỏi cái gì đó Thác là cái nào?"

Sau khi căn dặn Bắc Thần Vọng Thư không được tùy ý nói lung tung, Mộ Dung Thiên chắp tay hỏi hai người Đoan Mộc Khung.

Hai người sửng sốt.

"Là Thác Bạt gia sao? Mộ Dung tiểu hữu muốn làm gì?"

Mộ Dung Thiên bình thản: "Nghe lão Tam nói, lúc ấy có một người tên Phá Nhạc nói năng lỗ mãng với sư muội ta, ta muốn xem hắn là ai."

Hai người liếc nhau: "Chuyện này…"

Nghe giọng điệu của thằng nhóc này là… định gây sự với Thác Bạt Phá Nhạc à?

"Tiểu hữu, không nên hành động theo cảm tính, mọi người…"

"Này, đó chính là Thác Bạt Phá Nhạc."

Bọn họ còn chưa nói xong, một thanh niên mặc đạo bào bỗng nhiên xuất hiện, khoác vai Mộ Dung Thiên, bĩu môi về phía mấy người cách đó không xa.

"Đông Phương Thanh Mộc? Ngươi tới nơi này làm gì?"

Nhạn Thu nhíu mày.

Người trước nhếch miệng cười một tiếng: "Hắc hắc, sư phụ ta cùng vị tiền bối Hám Sơn Kiếm tiên kia đang tức giận, ta ngại nhàm chán nên tới xen vào một chút, hai vị tiền bối không ngại chứ?"

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, Độc Cô Thắng Thiên và Trình Cự ngồi xuống, hai người đều nghiêng đầu nhìn đối phương.

Mặc dù không có động thủ, nhưng ánh mắt đối diện với hỏa hoa đụng nhau đều sắp nổ tung.

Nếu không phải Trương Cửu Dương ngồi ở giữa bọn họ, chỉ sợ một khắc sau bọn họ đã rút kiếm.

"Chính là hắn sao…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên nhìn về phía Đông Phương Thanh Mộc chỉ.

Bên kia, Thác Bạt Thương Khung vuốt râu ngồi, vẻ mặt lạnh nhạt.

Mà bên cạnh hắn, là Thác Bạt Phá Nhạc, hình thể cường tráng như tháp sắt.

Dường như nhận ra ánh mắt kia, Thác Bạt Phá Nhạc nhướng mày, quay đầu nhìn lại.

Rất nhanh, hắn đã phân tích ra thân phận của Mộ Dung Thiên, miệt thị cười một tiếng.

Thậm chí còn khiêu khích hắn, giật giật ngón tay.

Không để ý đến sự khiêu khích của hắn, Mộ Dung Thiên bình thản thu hồi ánh mắt, đã ghi nhớ người này.

"Không ngờ một Nam Quyết vực nho nhỏ, mỹ nhân lại tầng tầng lớp lớp, lần trước Tiêu Cảnh Tuyết còn chưa tới tay, giờ lại xuất hiện thêm hai thứ đặc biệt."

Thác Bạt Phá Nhạc thè lưỡi liếm liếm bờ môi khô khốc, ánh mắt đảo qua trên người Lăng Phi Sương và Bắc Thần Vọng Thư.

Mặc kệ là Lăng Phi Sương dáng người cao gầy, khí chất lạnh lùng, hay là một tiểu linh tinh quái, Bắc Thần Vọng Thư Vọng vui vẻ, ngọt ngào làm cho lòng hắn cũng cảm thấy ấm áp.

Từ lần trước gặp Tiêu Cảnh Tuyết, hắn đã cảm thấy những nữ tử tầm thường không lọt nổi tầm mắt, đã một năm chưa từng có suy nghĩ này.

Thấy được biểu lộ của tôn nhi, Thác Bạt Thương Khung vỗ vỗ chòm râu nhàn nhạt mở miệng.

"Sao, lại nhìn trúng ai rồi à?"

"Khà khà, vẫn là gia gia hiểu tôn nhi của ngài."

Thác Bạt Thương Khung cũng nhìn thoáng qua bên kia, khi nhìn thấy hai người Lăng Phi Sương và Bắc Thần Vọng Thư thì khẽ gật đầu.

"Ánh mắt không tệ, nếu thích thì cứ biểu hiện tốt, có chuyện gì gia gia giải quyết cho ngươi."

"Gia gia, Thẩm An Tại kia nghe nói là luôn bao che khuyết điểm."

"Sợ cái gì, hai người kia cũng không phải đồ đệ của hắn, người mà tôn nhi của lão phu coi trọng, hắn còn dám xen vào việc của người khác hay sao?"

Thác Bạt Thương Khung hừ lạnh một tiếng, "Hơn nữa, cho dù Tiêu Cảnh Tuyết gì đó mà ngươi nhắc tới lần trước là do ngươi động thủ thì đã sao, Thẩm An Tại hắn dám không phục, ngươi bảo hắn đi Bắc Đạo điện tìm ta!"

Khi hắn nói câu này cũng không che giấu, cho nên chỉ cần là có tu vi, hầu như đều nghe thấy rõ ràng.

Thẩm An Tại ở cùng Lăng Phi Sương ngược lại là thần sắc lạnh nhạt tự nhiên, mặt Mộ Dung Thiên thì đã đen lại.

Nhưng mà, còn không đợi khí huyết của Mộ Dung Thiên phun trào, một tiếng Phượng Hoàng thét dài từ phương xa vang vọng toàn bộ đạo tràng rộng lớn.

Khí tức cực nóng, khiến cho toàn bộ mây trời đều như nhiễm hỏa.

Hỏa vân vô tận hóa thành một con thần hoàng vỗ cánh bay đến, che khuất bầu trời.

Sóng khí cường đại quét ngang toàn trường.

Cùng lúc đó, một giọng nói nữ tử thản nhiên vang lên theo Hỏa Diễm Thần Hoàng.

"Thác Bạt Điện Chủ uy phong thật là lớn, chẳng lẽ ngươi cảm thấy Thiên Huyền đại lục này, Thác Bạt Tộc ngươi là thiên hạ vô địch hay sao?"

Hỏa Diễm Thần Hoàng tản đi, thân ảnh của đoàn người chậm rãi hiện ra.

Cầm đầu chính là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan, Bách Lý Nhất Kiếm, Tôn Ngạo cùng với một đám hậu bối Linh cảnh đều ở đây.

Các nàng vừa mới rơi xuống, tiếng chuông bạc phiêu đãng vang lên.

Mây độc đầy trời, Huyền Vu mang theo Bạch Diệu Linh, Tiêu Cảnh Tuyết từ trên mây đáp xuống.

"Thẩm phong chủ cùng bản tọa có chút giao tình, nếu ai ỷ mình là điện chủ Bắc Đạo điện, vậy đừng trách bản tọa lòng dạ độc ác."

Huyền Vu một thân áo tím, thần sắc đạm mạc.

"Thác Bạt tiền bối, Thẩm phong chủ cùng với Thần Hỏa sơn trang có chút ân tình, tôn nhi của ngài làm việc, sợ là phải cân nhắc kỹ lưỡng một chút."

Một bên khác, Tô Lưu Ly cũng đứng dậy, ngọn lửa dâng trào quanh thân.

Không chỉ có nàng, một đám người Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu được Thẩm An Tại cứu đều đứng dậy, lạnh nhạt nhìn về phía Thác Bạt gia bên kia.

Bầu không khí trong Đạo Tràng lúc này đã hoàn toàn ngưng tụ.

Những người không liên quan thậm chí đều quên cả hô hấp, chấn động nhìn cảnh này.

Chỉ nói mấy câu như vậy, vậy mà một nửa số các thế lực trong Đạo Tràng đều đã đứng lên!

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người vị trung niên áo trắng kia.

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn bình tĩnh, tự rót cho mình một chén trà, lạnh nhạt tự nhiên.

Đối mặt với những ánh mắt kia, hắn chỉ mỉm cười.

"Nhìn Thẩm mỗ làm gì, nhìn ta uống trà à!"

…

Chương 383: Tuyệt đỉnh đương thời

Dáng vẻ hờ hững của hắn khiến không ít người ở đây phải lập loè, hít sâu một hơi.

Biểu hiện của hắn, thật giống như tất cả cũng không có cái gì là quá to tát.

Nhưng phải biết, có thể lấy lực một mình làm cho nhiều thế lực ở đây đồng tâm tác hợp, ngoại trừ Thiên Huyền điện ra, vốn nên không có người khác.

Không ngờ Thẩm An Tại lại làm được như vậy.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Trương Cửu Dương lại càng trầm xuống, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Kể cả Thác Bạt Thương Khung cũng nheo mắt lại.

"Thẩm phong chủ, từ lần trước từ biệt đã lâu không thấy."

Phượng Khuynh Tâm mang theo đám người Linh cảnh rơi xuống bên kia của Thẩm An Tại, khẽ hành lễ.

Bách Lý Nhất Kiếm và Tôn Ngạo đều gật đầu.

"Nhiều ngày không gặp."

Thẩm An Tại mỉm cười đáp lại, nhìn thêm Bách Lý Nhất Kiếm.

Người sau tựa hồ khôi phục tâm tình không tệ, cũng không có nhìn ra gì khác thường.

Đương nhiên, cũng có thể những cảm xúc dư thừa đều bị hắn giấu ở trong lòng, chưa từng biểu lộ ra mà thôi.

“Sư muội!”

Mộ Dung Thiên kích động phất tay về một bên khác.

Tiêu Cảnh Tuyết đi theo sau lưng Huyền Vu, cũng không phản ứng hắn, trước tiên đi tới trước mặt Thẩm An Tại.

“Sư phụ.”

Sau khi Thẩm An Tại khẽ gật đầu, nàng lại hướng về Đoan Mộc Khung và chư vị tiền bối hành lễ, sau đó mới cùng Mộ Dung Thiên và Bắc Thần Vọng Thư trò chuyện.

“Ui, một hai ba tên, huynh đệ ngươi tập hợp được một tổ mỹ nhân, ngươi nhìn ánh mắt của Thác Bạt Tộc sắp bốc hỏa rồi kìa.”

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thấy lại có thêm một tuyệt thế mỹ nữ với khí chất nhu nhược, không khỏi kinh ngạc huých eo Mộ Dung Thiên, nụ cười có chút ý vị sâu xa.

Mộ Dung Thiên vò đầu: “Lời này của Thanh Mộc huynh là có ý gì?”

Đông Phương Thanh Mộc không nói gì, chỉ chậc chậc hai tiếng, ánh mắt dường như đang nói “Hiểu hết cả rồi”.

Thấy bầu không khí hiện trường vẫn còn có chút giương cung bạt kiếm, Thẩm An Tại ho khan một tiếng, đưa tay nói: “Đến, Phượng tộc trưởng, Huyền Vu tiền bối, tất cả mọi người ngồi xuống đi.”

Nhìn thần sắc của hắn, dường như hoàn toàn không để những lời vừa rồi của Thác Bạt Thương Khung vào trong tai, trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Có hắn lên tiếng, bầu không khí nơi đây mới thoáng hòa hoãn.

Ánh mắt Tô Lưu Ly không ngừng nhìn quanh tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lại không phát hiện bóng người muốn thấy, không khỏi nhíu mày.

Thiên Nhạc đi đâu rồi?

Một bên khác, trong một đại điện bên ngoài Đạo Tràng.

"Điện chủ, ngài nhìn xem, Thẩm An Tại này thật là uy phong, vậy mà nói dăm ba câu, nửa đại lục Thiên Huyền lại ngang nhiên uy hiếp một điện chủ Bắc Đạo."

Mạc Cương đầu trọc bóng loáng hừ lạnh một tiếng, không vui mở miệng.

Mà phía trên thủ tọa, điện chủ Thiên Huyền đeo mặt nạ, ánh mắt bình thản, cũng không nói thêm gì.

"Thác Bạt Man tử nói năng lỗ mãng trước, hắn hà tất phải cố ý khơi mào bất mãn với Thẩm An Tại, đây là muốn gì?"

Lão ẩu chống gậy rắn lại hừ hừ mở miệng, "Thử dò xét thì thử, nếu như người ta thật sự ép buộc chỉnh hợp lại những thế lực rải rác này, vậy thì chỉ sợ thật sự đúng như các ngươi mong muốn?"

"Được rồi, tỷ võ lập tức bắt đầu, còn những người kia chưa tới là ai?"

Vào lúc này điện chủ Thiên Huyền điện mở miệng, cũng không xoắn xuýt chuyện vừa rồi.

"Còn có Liễu gia, Thiên gia, cùng Tề Vân đạo tông, Thần Phù điện."

Tiếng nói của Mạc vừa mới dứt, chân trời phương xa, ba đội nhân mã liền đồng thời bay đến.

Chính là Liễu gia, Thiên gia và Tề Vân đạo tông.

"Sư phụ…"

Lăng Phi Sương nhìn thấy Liễu Vân Thấm nhiều năm không gặp, con ngươi xưa nay thanh lãnh xuất hiện một chút ba động.

Người sau cũng phát hiện ra nàng, nhưng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, liền cùng người của Thiên gia ngồi sang một bên khác.

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên, có chút hiếu kỳ vì sao Liễu Vân Thấm lại cùng người Thiên gia đến đây.

Còn bên kia, dưới sự dẫn dắt của Tề Lưu Vân, Lý Trường Sinh cũng ngồi xuống đạo tràng.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lập tức nhìn về phía bên kia, trong mắt chiến ý cực nóng.

Từ sau lần thất bại trước, hắn đã xưa không bằng nay.

Lần nữa gặp nhau, chênh lệch cảnh giới giữa hai người đã thu nhỏ vô hạn.

Lần này hắn muốn thắng!

Lý Trường Sinh cũng phát hiện Mộ Dung Thiên, trong mắt lóe lên dị sắc.

Không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà đột phá cảnh giới nhanh như vậy, vậy mà đã tiến vào thượng tam cảnh!

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn lại bị nữ tử cao gầy lạnh lùng bên cạnh Mộ Dung Thiên hấp dẫn.

Thần sắc nữ tử lạnh lùng, đôi mắt kia không hề bận tâm, phảng phất bất cứ chuyện gì cũng không thể nhấc lên nổi cảm xúc của nàng.

Khóe miệng Lý Trường Sinh nhếch lên, không khỏi nhớ tới cảnh tượng kinh hồng lúc trước.

Chỉ một cái liếc mắt, hắn đã có thể xác định.

"Thì ra là thế…"

Hắn cũng không tức giận, chỉ hơi bất ngờ nhìn Mộ Dung Thiên.

Không nghĩ tới tiểu tử này thoạt nhìn đường đường chính chính, khí thế lẫm liệt, lại mang thù rất sâu.

"Càng không ngờ là Nam Quyết vực lại cất giấu một đối thủ như vậy, ta chưa từng nghe ai nhắc tới, tiếc nuối, thật đáng tiếc."

Hắn âm thầm thở dài, có chút đáng tiếc.

"Trường Sinh, ngươi đang nói gì vậy?"

Tề Lưu Vân nghe được lời nói của đồ tôn, nhìn theo phía bên kia, lại tưởng rằng Mộ Dung Thiên đã nói gì, lập tức khinh thường.

"Hừ, thủ hạ của ngươi thì mãi vẫn là bại tướng mà thôi, không làm nên trò trống gì, đối thủ của ngươi, là những yêu nghiệt đương thời."

Lý Trường Sinh chỉ gật đầu, nhưng giờ phút này trong lòng căn bản không có Ô Thiên Nghị hay Lục Thành gì cả.

Ngược lại là ánh mắt vô tình hay cố ý đang nhìn Lăng Phi Sương bên kia.

Đợi đã lâu, người của Thần Phù điện vẫn chưa tới.

Điện chủ Thiên Huyền điện rốt cuộc không chờ nữa, từng bước đạp không mà đi rời khỏi đại điện, xuất hiện trước mặt mọi người.

Tuy rằng trên mặt nạ có đeo mặt nạ, nhưng bên cạnh có bà lão đi theo, cùng với Mạc Cương, có thể chứng minh thân phận của hắn.

Đến lúc này, tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ.

"Bái kiến điện chủ."

“Miễn đi.”

Thanh âm hư ảo mờ mịt vang lên, điện chủ Thiên Huyền Vung tay áo.

Một luồng khí vô hình quét qua.

Toàn bộ vạn vạn người khom người trong Đạo Tràng rộng lớn này đều bị nâng thân thể lên.

Con ngươi Thẩm An Tại hơi co lại, tim đập nhanh hơn.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Khiến linh hồn hắn cũng cảm thấy run rẩy kinh hãi.

Đây tuyệt đối không phải Xung Hư cảnh có thể làm được, mà là…

Chân Tổ cảnh!

Nhiều năm qua, cuối cùng hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy tuyệt thế đứng ở đỉnh cao chín tầng!

Thậm chí vừa rồi hắn có một loại ảo giác, chỉ cần là điện chủ Thiên Huyền điện nguyện ý.

Vạn vạn người ở đây, chỉ trong chớp mắt là hóa thành tro bụi!

Giữa Tổ cảnh và Xung Hư cảnh đâu chỉ cách nhau một cảnh giới, quả thực chính là khoảng cách không thể nào vượt qua!

Khó trách…

Khó trách vô luận là Huyền Vu hay là Phượng Khuynh Tâm, Long Cửu Cực những cường giả đã sớm đến Xung Hư cảnh đỉnh phong này, lại sàn sàn trăm năm cũng không cách nào vượt qua cảnh giới đó.

Thì ra cái chênh lệch giữa chừng này lại to lớn như thế!

“Đây… là điện chủ Thiên Huyền điện sao?”

Ánh mắt Thẩm An Tại nhìn thật sâu.

Nhìn khắp thế gian ngàn năm, chỉ có hai người duy nhất có thể đánh đồng với vị điện chủ Thiên Huyền này.

Một là Lâm Thanh biến mất ngàn năm trước, một là lão tổ Long tộc hiện giờ đã sớm bế tử quan.

Nói cách khác, hai người kia cơ bản sẽ không hiện thế, nên là điện chủ Thiên Huyền điện…

Chính là cường giả mạnh nhất đương thời, đứng đầu thiên hạ!

Chương 384: Vô vị không tranh

Không riêng Thẩm An Tại khiếp sợ trong lòng, Phượng Khuynh Tâm, Đoan Mộc Bất Cùng, sắc mặt bọn họ cũng nghiêm trọng.

Bọn họ mặc dù không phải lần đầu tiên gặp điện chủ Thiên Huyền, nhưng mỗi một lần nhìn thấy, đều có thể bị cảm giác áp bách cường đại đối phương trong lúc lơ đãng tản mát ra trong phút chốc kia thuyết phục.

Cứ như hắn đang đứng ở đó, đã là hóa thân của thiên địa, vô địch đương đại.

"Nếu như mọi người đều đến không sai biệt lắm, thi võ bốn vực liền bắt đầu đi."

Điện chủ Thiên Huyền nhìn quanh toàn trường, lại vung tay áo lên.

Đạo tràng ầm ầm nổ vang, mười hai tòa lôi đài khổng lồ bỗng nhiên phóng lên trời, huyền quang tỏa ra bốn phía.

"Quy củ năm nay không giống những năm trước. Năm nay dùng để thủ lôi đài. Ba ngày, mười hai tòa lôi đài này sẽ sát nhập vào nhau, ai có thể đứng ở phía trên thì chính là đệ nhất."

Giọng nói hùng hồn mà mờ ảo truyền ra.

"Mà phần thưởng năm nay… Người đoạt giải nhất, có thể vào Thiên Huyền tỉnh tu luyện mười năm."

"Thiên Huyền tỉnh!"

Theo ba chữ này vừa hạ xuống, không ít cường giả thế hệ trước có kiến thức rộng rãi đều co con ngươi lại, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Nhìn thấy đám người Phượng Khuynh Tâm có biểu lộ khác thường, Thẩm An Tại không khỏi nhíu mày hỏi thăm.

"Thiên Huyền tỉnh này rất lợi hại sao?"

Nghe hắn nói, đám người Đoan Mộc Khung đều kinh ngạc một chút, thần sắc cổ quái.

"Thẩm phong chủ không biết Thiên Huyền tỉnh sao?"

Thẩm An Tại lắc đầu.

Đạt được đáp án, mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, càng kỳ quái hơn.

"Thiên Huyền tỉnh, nghe đồn là trung tâm của toàn bộ đại lục Thiên Huyền, là nơi tụ hội linh khí khắp trong thiên hạ, ba ngàn đạo ý, thiên địa chi lực nồng đậm nhất, ở trong đó tu luyện, có thể được thiên địa gia trì bảo hộ, hơn nữa… là nơi duy nhất có thể giúp người nhìn thấy cơ duyên trên Tổ cảnh."

"Từ ngàn năm trước Thiên Huyền tỉnh đã hiện thế, tiến vào bên trong chỉ có ba người, sau đó liền bị Thiên Huyền điện phong ấn, không cho người tiến vào nữa."

Ở một bên, Ngọc Tâm Lan nhẹ giọng mở miệng giải thích.

Thẩm An Tại nhíu mày lại.

Ba ngàn đạo ý…

Vậy chẳng phải có chút tương tự với Đạo phủ hay sao?

Nhìn trộm được cơ duyên trên Tổ Cảnh… Nghe tựa hồ còn lợi hại hơn Đạo phủ vài phần.

Nếu Mộ Dung Thiên có thể ở bên trong tu luyện mười năm, ra ngoài không nói đến vô địch thiên hạ, chẳng phải sẽ là

đỉnh phong đương thời sao?

Không nói trên Chân Tiên, nhưng nếu có thể tiến vào Tổ Cảnh, thiên hạ to lớn này, Thẩm An Tại hắn cũng không thể thơm lây?

"Không nghĩ tới Thiên Huyền tỉnh cũng đã lấy ra, xem ra cái gọi là đại tranh chi thế, thật sự đã đến."

Đám người Phượng Khuynh Tâm và Đoan Mộc Khung đều lộ vẻ nghiêm túc.

"Mười hai vị Thủ Lôi giả là do thiên địa chi ý tự mình chọn lựa, không cần rút thăm."

Điện chủ Thiên Huyền điện lại một lần nữa lên tiếng.

Lập tức mười hai tòa lôi đài to lớn kia liền tỏa ra huyền quang rực rỡ.

Tia sáng đầu tiên phóng lên cao, sau đó bỗng nhiên bao phủ trên người thanh niên áo tím sau lưng Trương Cửu Dương.

"Là Ô Thiên Nghị!"

Thanh niên hơi nhíu mày, chắp tay về phía Trương Cửu Dương, hắn gật đầu, thân hình lóe lên liền xuất hiện trên tòa lôi đài thứ nhất.

Nhìn thấy phương thức thủ lôi kỳ lạ này, không ít người ở đây đều cảm thấy có chút quái dị.

Chỉ có đám người Phượng Khuynh Tâm, Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng biết là có ý gì, có chút khẩn trương hiếu kỳ.

Trước không nói điện chủ Thiên Huyền điện giơ tay nhấc chân có thể dễ dàng điều động thiên địa là chuyện kinh khủng đến cỡ nào.

Chỉ nói cái này lấy thiên địa chi ý đến tuyển người thủ lôi, không hề nghi ngờ chọn lựa mười hai người, tuyệt đối đều là mười hai người có khí vận đương thời mạnh nhất, thiên phú giỏi nhất!

Nói cách khác, bọn họ chính là nhóm người trẻ tuổi mạnh nhất.

Chỉ là… Phải quang minh chính đại đi lên, lại trải qua xa luân chiến, cuối cùng còn phải chiến đấu với mười một người khác.

Cuộc chiến đấu vừa gian khổ này vừa không công bằng… Bọn họ thật sự có thể bảo vệ sao?

Một khi thất bại… chính là mất đi khí vận của bản thân!

Rõ ràng đây là trận chiến đoạt lấy khí vận!

Tàn khốc, bất công.

Nhưng không ai dám nói gì, thậm chí mọi người còn đang chờ đợi.

"Thí võ bốn vực năm nay… Sợ là phải liều mạng~"

Đông Phương Thanh Mộc ngoáy lỗ tai, rất bất đắc dĩ mở miệng.

"Tại sao?"

Mộ Dung Thiên nghi hoặc, khó hiểu nhìn hắn.

"Đều là thiên tài cả, trước không nói ai nguyện ý thua, hơn nữa sau khi mất đi vận khí như vậy, đó chính là đại biểu cho tiền đồ của mình, ai cũng không thể dễ dàng buông tha."

"Ngươi cũng vậy sao?" Mộ Dung Thiên nhìn hắn.

Đông Phương Thanh Mộc sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: "Ta chỉ là đạo sĩ của một đạo quán tồi tàn trên Tiểu Ngư sơn, nào có bản lĩnh đi tranh với các ngươi."

“Dù sao ta cũng không có thiên phú gì, phía trên chọn không được ta, không chọn ta, ta không lên đánh với đám người các ngươi.”

Nói xong, hắn dừng lại một chút, sau đó bổ sung thêm một câu.

“Chọn ta cũng không đi.”

Leng keng… Leng keng…!

Vừa dứt lời, một cột sáng ngập trời liền hạ xuống.

Nhìn Đông Phương Thanh Mộc bị cột sáng bao phủ trước mắt, Mộ Dung Thiên thần sắc cổ quái.

Mấy người Thẩm An Tại, Phượng Khuynh Tâm đều nhìn sang.

“Không hổ là đệ tử chân truyền của Ngự Kiếm tiên, không tệ.”

Tiếng tán thưởng mới vang lên, Bàn Thạch bên kia cũng bị một cột sáng bao vây.

Bàn Thạch trực tiếp bay lên, mà Đông Phương Thanh Mộc phản ứng chạy qua phía bên trái vài bước.

Nhưng bất kể hắn đi về bên trái hay bên phải, cột sáng vẫn luôn đi theo hắn.

“Không đánh không đánh, chuyện liên quan tới mạng người, ta không làm được, đánh chết cũng không làm.”

Hắn bày ra vẻ mặt cay đắng, hùng hùng hổ hổ, vậy mà khom lưng muốn chui xuống gầm bàn.

Cảnh tượng buồn cười này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

“Ha ha ha, Lão Độc Cô, đồ đệ này sao ngươi lại hèn nhát như vậy, chẳng giống chút nào với ngươi cả!”

Tiếng cười của Trình Đại như sấm.

Sắc mặt Độc Cô Thắng Thiên trở nên khó coi giống như ăn phải ruồi bọ, hắn vỗ bàn đứng lên mắng.

"Tiểu tử thúi, nếu ngươi không lên, ta lập tức sẽ đưa con trâu kia cho Trương đồ tể dưới núi!"

"Ôi chao, đừng vậy sư phụ, ngài không được nói nữa."

Đông Phương Mộc nhăn nhó mặt mày, bất đắc dĩ đành phải xắn áo lên, chân đạp phi kiếm xông lên tòa lôi đài thứ hai.

Trước khi đi, hắn còn cố ý quát to một câu với Mộ Dung Thiên.

"Mộ Dung huynh đệ, ta coi trọng ngươi, đợi chút nữa nếu ngươi không được chọn, hãy tới tìm ta đầu tiên, ta đảm bảo ngươi thắng!"

âm thanh không hề che giấu, khiến sắc mặt của Độc Cô Thắng Thiên tối sầm lại.

Mấy người Phương Khuynh thầm nghĩ, tất cả đều có thần sắc cổ quái, có chút không thể nào phỏng đoán được.

Không phải nói… trận tranh đấu khí vận này chính là cuộc chiến sinh tử, tất cả thiên kiêu đều sẽ dốc toàn lực ứng phó, liều mạng chiến đấu?

Nhìn thế nào thì tiểu tử này… một chút cũng không quan tâm?

"Phu duy không tranh, thiên hạ cũng nào thể cùng tranh, tiểu đạo trưởng này, không đơn giản…"

Thẩm An Tại híp mắt, nhẹ giọng mở miệng.

Không nghĩ tới trong thế hệ trẻ lại có người có tâm tính như vậy.

"Sư phụ, có ý gì?"

Mộ Dung Thiên vò đầu, có chút khó hiểu.

“Đồ đần.”

Tiêu Cảnh Tuyết gõ nhẹ lên người hắn: “Ý của sư phụ là, nếu trong lòng hắn không có ý tranh chấp, như vậy không ai có thể cướp đoạt thứ gì từ trên người hắn cả.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Cũng không khác lắm, phu duy không tranh, nên quên đi cả dục vọng, tâm cảnh của người này đã vượt qua tuyệt đại bộ phận người ở đây, bao gồm cả ta.”

Con ngươi Mộ Dung Thiên co rụt lại.

Cái gì?!

Chỉ là một tên đạo sĩ nhìn qua có vẻ cà lơ phất phơ, thậm chí là có chút khí chất lưu manh, ở trong mắt sư phụ lại được đánh giá cao như thế?!

“Không phải lúc trước hắn còn dùng cả phi kiếm để so sánh với Đoan Mộc tiền bối sao?”

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn: “Tranh chỗ không tranh, không tranh chi tranh. Vô vi, không tranh không phải bỏ mặc bản thân không truy cầu tiến bộ, mà là thuận theo biến ảo, trên đường tu luyện, tăng cường chính mình, không kiêu ngạo, không mạo hiểm tiến lên, không tranh công, không có nghĩa là không có thất tình lục dục, hắn đã muốn khoe khoang một chút, nhưng cũng không phải là muốn giành thắng thua để luận.”

“Nói cách khác, hắn cái gì cũng có thể không cần, cũng có thể lấy cái gì cũng được.”

Nghe những lời huyền ảo này, lông mày Mộ Dung Thiên vặn thành chữ “xuyên”, ngẩng đầu lên nhìn về phía Thẩm An Tại, trừng mắt nhìn.

“Ý của sư phụ là gì?”

“ ”
...

...

Chương 385: Độc chiếm bốn tháp

Sau ba đạo huyền quang, lại có bốn đạo huyền quang từ trên trời giáng xuống.

Phân biệt là Tô Hiểu, Cố Giang Lai, Thác Bạt Phá Nhạc cùng với Bạch Diệu Linh, nhưng Đoan Mộc Bất Cùng không được chọn.

"Quả nhiên đến cả thiên ý đều biết, người trẻ tuổi mạnh nhất ở đây là ai!"

"Bọn họ thủ lôi, nếu như chúng ta thay nhau tiêu hao, chưa chắc không thể thay thế!"

Dưới đài nghị luận sôi nổi, có một số người kém cỏi không khỏi có chút kích động, trong lòng âm thầm suy nghĩ, nếu có thể nắm bắt được cơ hội tốt, từ nay về sau nhất phi trùng thiên cũng không phải không có khả năng.

"Còn có năm người, sẽ là ai đây?"

"Theo ta thấy, Đường Tiếu của Thiên Tuyệt tông có một vị trí, còn có thiếu gia chủ hiện tại của Thiên gia…"

Dưới ánh mắt của mọi người, tất cả mọi người đều nhìn về phía mấy người kia, có khả năng là những người trẻ tuổi bị Thiên Đạo chi ý chọn trúng.

Không có ngoại lệ, tất cả đều là hai mươi nhân vật đứng đầu trên Thiên Kiêu bảng.

Mà vô luận là Đường Tiếu hay là người trẻ tuổi Thiên Tư kiệt ngạo phía sau Thiên Cương, đều là khóe miệng mang ý

cười, cất bước về phía trước.

Leng keng… Leng keng…!

Lại một lần nữa, ba tòa lôi đài đại phóng huyền quang, Thiên Đạo chi ý xoay quanh ầm vang xuống phía dưới.

“Đến rồi.”

Thiên Cương hơi ngẩng đầu, phảng phất cực kỳ tự tin đối với nhi tử của mình.

Dù sao cũng là Vô Khuyết hoang thể, thân thể Thiên Tư, nếu ngay cả thể chất như vậy mà không được thiên đạo chi ý chọn, vậy còn ai được lựa chọn?

Dưới ánh mắt chờ đợi của tất cả mọi người, ba đạo huyền quang kia có hai đạo bay về phía nam, một đạo bay về Tây Nam.

Phía nam, Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết đồng thời nhíu mày, nhìn bạch quang ấm áp bao phủ quanh thân, có chút ngoài ý muốn.

Phía tây nam, thần sắc Lý Trường Sinh bình tĩnh, dường như chuyện này cũng không hiếm lạ.

Hắn từng bước một bay lên không, nhàn nhã bước đi lên lôi đài.

“Sư phụ, chúng ta…”

“Đi đi, đừng cậy mạnh.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, ngữ khí ôn hòa.

“Vâng!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên trở nên kiên định: “Tiểu sư muội, chúng ta đi thôi!”

Hai người sánh vai cùng bay về phía võ đài thứ chín, thứ mười.

“Không phải chứ, ba người này từ đâu chui ra, chưa từng nghe nói!”

“Dường như Lý Trường Sinh xếp hạng một trăm lẻ một trên Thiên Kiêu bảng, Ngũ Hành thánh thể. Về phần Mộ Dung Thiên của Linh Phù sơn, số xếp hạng hơn ba trăm.”

Rất nhanh đã có người phát hiện ra thân phận của bọn họ, lời nói vừa ra liền gây ra sóng to gió lớn.

Nhất là Tiêu Cảnh Tuyết, nàng căn bản không được xếp vào Thiên Kiêu bảng, vậy mà cũng được ý của Thiên Đạo chọn trúng!

“Thẩm phong chủ quả nhiên danh sư xuất cao đồ, thoáng cái lại dạy ra hai vị đồ đệ được Thiên Đạo tán thành. Nếu không phải tam đệ tử kia của ngươi không tới, chẳng lẽ mười hai lôi đài này, Linh Phù sơn của ngươi sẽ chiếm ba lôi đài ư?”

Bọn người Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu cười mở miệng.

“Đâu có đâu có, tất cả đều là do bản thân những tiểu gia hỏa này tự hăng hái mà thôi.”

Thẩm An Tại khiêm tốn cười.

Bách Lý Nhất Kiếm thấy Mộ Dung Thiên ra vẻ hăng hái, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Nói thế nào, mình cũng đã nhìn tiểu tử này trưởng thành.

Năm đó chỉ là một tiểu tử ngốc mới hạ tam cảnh, xông vào Thương Ngô cảnh vì cầu cơ duyên, suýt chút nữa dọn sạch nghĩa địa.

Hiện giờ… cũng đã trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, cường giả chân chính trong thiên hạ!

“Mấy người bọn họ dựa vào cái gì?”

Sắc mặt Thiên Tư âm trầm xuống.

Bên kia, Đường Tiếu của Thiên Tuyệt tông cũng có chút khó coi.

Bọn họ không thể sánh bằng Ô Thiên Nghị, bọn họ thừa nhận, nhưng Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh này xem bọn họ như là cọng hành sao?

“Còn hai vị trí, tất có một vị trí của Đường Tiếu chúng ta!”

Đường Tiếu phe phẩy chiết phiến, lại mỉm cười.

“Ôi chao, Mộ Dung huynh thâm tàng bất lộ.”

Đông Phương Thanh Mộc lười nhác dựa vào phi kiếm, đầu gối tường thành huýt sáo.

“Ta cũng không biết như thế nào lại được chọn.”

Mộ Dung Thiên vò đầu, mình còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Một bên khác, hai tòa lôi đài cuối cùng cũng bắt đầu run rẩy lên.

Hai cái danh ngạch cuối cùng sắp vạch trần, tất cả mọi người ở đây đều nín hơi ngưng thần, kiễng chân nhìn lên.

Hai người Thiên Tư và Đường Tiếu trong lúc vô tình lại căng thẳng, lần này hẳn là đến lượt hai người mình chứ?

Dưới ánh mắt mọi người, một đạo quang mang trong đó bay về phương xa, mà một đạo quang mang khác, lại hướng về phía nam hạ xuống, rơi xuống sau lưng Thẩm An Tại.

Bất kể là Thẩm An Tại hay là đám người Đoan Mộc Khung, Phượng Khuynh Tâm, đều quay đầu nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc.

Tiêu Thiên Sách mặc một thân cẩm bào màu vàng, chắp tay về phía mọi người.

Dưới huyền quang, Huyền Hoàng chi khí quanh người hắn mờ mịt, từng bước một đi đến tòa lôi đài thứ mười.

Thẩm An Tại nhướng mày.

Vậy mà Tiêu Thiên Sách cũng được chọn!

Không nên như vậy!

Mặc dù ở Nam Quyết vực, Tiêu Thiên Sách thiên phú cũng coi như tuyệt hảo, nhưng phóng tầm mắt toàn bộ Thiên Huyền đại lục, hắn nhiều lắm chỉ coi là thượng lưu mà thôi.

Mấy năm nay bế quan, có thể đột phá lên cảnh giới Niết Bàn đã là một chuyện ngoài ý muốn lớn rồi.

Thế mà còn có thể có được khí vận gia thân như vậy, được Thiên Đạo nhìn trúng?

"Đại An triều…"

Ánh mắt của Thẩm An Tại lóe lên, có chút kinh ngạc.

Xem ra, triều Đại An cũng không đơn giản như mình tưởng tượng, hoặc có thể nói là…

Huyền Ngọc Tử không đơn giản như mình tưởng tượng!

Bởi vì hắn biết, những năm qua Tiêu Thiên Sách chính là do chính Huyền Ngọc Tử tự mình chỉ dạy ra.

Nếu như Hoàng thất triều Đại An thật sự lợi hại như vậy, thì sẽ không nhiều năm như vậy đã bị Bình Thiên triều đè ép.

Cho nên vấn đề nhất định xuất hiện trên người Huyền Ngọc Tử đang dạy dỗ Tiêu Thiên Sách, giống như chính mình đang dạy đồ đệ vậy!

"Hắn là ai?!"

"Mau nhìn, đạo huyền quang cuối cùng rơi xuống rồi!"

Còn không đợi đám người kinh nghi, đạo huyền quang cuối cùng kia cũng rơi vào hư không phương xa.

Khoảnh khắc sau, một đoàn người xuất hiện trong hư không.

"Đây là thứ gì?"

Hà Bất Ngữ hùng hùng hổ hổ thu hồi Độn Hư phù, liếc mắt nhìn Lục Thành bị bao phủ bởi huyền quang, có chút ngây ngốc.

"Là Lục Thành!!"

Có tiếng kinh hô vang lên, càng không thiếu những tiếng nữ tử la hét.

Lục Thành một thân áo xanh thanh lịch, hai tay chắp sau lưng, mặt như quan ngọc.

Đám người Thiên Cương và Thác Bạt Thương Khung đều nhíu mày.

Ngược lại đã quên mất, thần tử Thần Phù điện còn chưa tới.

Hắn cũng thuộc nhóm yêu nghiệt của đợt sóng đầu tiên như Ô Thiên Nghị và đám người Bạch Diệu Linh!

"Được rồi, nếu như mọi người đã đến đông đủ thì ngồi xuống đi, người được ý Thiên Đạo chọn, tiến lên thủ lôi đài."

"Thiên Đạo chi ý?"

Hà Bất Ngữ nhướn mày, lại hiểu được tình huống gì rồi.

“Sư thúc, đệ tử đi đây.”

Lục Thành chắp tay, dưới sự ra hiệu của người trước, bay lên.

“Lục sư huynh, cẩn thận hết thảy!” Vu Chính Nguyên mở miệng nói.

Trước khi đi, Lục Thành cố ý quay đầu nhìn thoáng qua Vu Chính Nguyên, nhẹ nhàng gật đầu.

Đến tận đây, toàn bộ mười hai lôi đài đều có chủ.

Nếu tính toán tỉ mỉ, chỉ riêng một Nam Quyết vực đã chiếm bốn vị trí!

Kết quả này cũng làm cho ánh mắt tất cả cao tầng ở đây lấp lóe, trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Chẳng phải nói khu Nam Quyết vực rất xa xôi, tài nguyên thiếu thốn, không có yêu nghiệt thiên tài nào xuất thủ được hay sao?

Sao hôm nay vừa thấy, chỉ có một Nam Quyết vực, xem ra khí vận của nó mạnh mẽ không kém bao nhiêu so với ba vực còn lại?

Chương 386: Ta biết, chỉ là không chỉ biết một

Vu Chính Nguyên trước tiên nhìn thấy Thẩm An Tại ở chỗ quan chiến bên kia, cùng bay về phía bên kia với Hà Bất Ngữ.

Hắn khom người hành lễ, chậm rãi mở miệng.

"Sư thúc."

Nhìn trong mắt thanh niên trước mắt có nét tang thương không giống của một thanh niên nên có, nhìn vết sẹo trên mặt hắn, Thẩm An Tại khẽ thở dài, gật đầu.

Vết sẹo trên mặt Vu Chính Nguyên, hẳn là cố ý lưu lại, là để cảnh cáo con đường mình đi qua có bao nhiêu không dễ dàng.

"Những năm này ngươi phải chịu khổ rồi."

Vu Chính Nguyên lắc đầu: "Đệ tử không khổ."

Thẩm An Tại vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó chắp tay lại chào Hà Bất Ngữ.

"Chuyện đại hội luyện khí, còn phải đa tạ Phù Tôn cứu nhị đệ tử của ta."

Hà Bất Ngữ khoát tay áo, không cho là đúng.

"Có vòng tay kia, cho dù lão phu không ra tay, Tiêu cô nương cũng sẽ không có việc gì."

Lúc hai người hàn huyên, Vu Chính Nguyên cũng nhìn về phía Lăng Phi Sương.

"Lăng sư tỷ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ."

Lăng Phi Sương xưa nay luôn thanh lãnh nhưng vẫn gật đầu với hắn: "Từ khi chia tay đến giờ ngươi vẫn khỏe chứ?"

Đối với người khác, Lăng Phi Sương cơ bản là hờ hững không thèm để ý, nhưng duy chỉ có người của Linh Phù sơn, nàng vẫn tính là ôn hòa.

"Không ngờ Mộ Dung sư đệ và quận chúa lại lợi hại như vậy, có thể được ý của Thiên Đạo chọn…"

Sau khi nói xong, Vu Chính Nguyên lại đưa mắt nhìn lên mười hai tòa lôi đài, đáy mắt có chút phức tạp.

Xem ra mình mặc dù rất cố gắng, nhưng so với bọn người Lục sư huynh cùng Mộ Dung sư đệ, vẫn kém hơn rất nhiều.

Nhưng không sao, hắn không muốn mấy cái hư danh này, hắn chỉ cần sư phụ có thể trở về là tốt rồi.

Ba ngầm hiểu trong lòng người, chưa ai từng nhắc tới chuyện Sinh Tử phù.

Phù lục trên cửu phẩm quá mức kinh thế hãi tục, nhất là phục sinh người chết, lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như bị người có ý biết được, hậu quả khó mà lường được.

"Người đã đến đông đủ, bắt đầu thủ lôi!"

Điện chủ Thiên Huyền phóng mắt quét khắp mười hai lôi đài, đứng lơ lửng trên không, giọng nói lay động.

Dưới đài lập tức ồn ào, ánh mắt mọi người đều trở nên sắc bén.

Gần như trong nháy mắt, đồng thời có năm bóng người xông tới, phân biệt đứng ở trước mặt đám người Mộ Dung Thiên, Tiêu Thiên Sách.

"Đáng chết, bị bọn Đường Tiếu vượt lên trước một bước!"

“Đánh không lại đám Ô Thiên Nghị, nếu như có thể thay thế bốn tên trong số đó, có thể phòng thủ hay không chưa nói, về sau tốt xấu gì cũng có thể nói mình đã từng lên mười hai lôi đài Thiên Địa chọn rồi!”

Tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, có người thở dài tiếc hận, cũng có người ngồi xem kỳ biến.

Dù sao có thể được thiên ý chọn trúng, tuyệt không phải là người thường, có lẽ có lá bài tẩy nào đó cũng khó nói, chỉ cần yên lặng xem xét một hai mới là ổn thỏa nhất.

“Tại hạ Thiên Tuyệt môn Tây Hoang vực, Đường Tiếu, xin hỏi các hạ?”

Đường Tiếu mặc áo tím, tay phe phẩy quạt xếp, mang vẻ tang thương của công tử thế gia.

“Nam Quyết vực Đại An, Linh Phù sơn, đại đệ tử Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên, xin chỉ giáo.”

Mộ Dung Thiên chắp tay hành lễ.

Người trước lộ vẻ cổ quái: “Cái tên của huynh đài này cũng quá dài đi, Phong Vũ lâu nói ngươi lĩnh ngộ kiếm đạo mà ngươi gọi là Vô Song, gọi ngươi là Vô Song Kiếm tiên đi.”

“Vô Song Kiếm tiên… Không được không được, sư phụ nói làm người không thể quá phô trương.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu như trống bỏi: “Còn không bằng trực tiếp gọi Đại An Kiếm tiên, Vô Song nghe quá kiêu ngạo.”

“Ách…”

Đường Tiếu khóe miệng giật một cái, “Huynh đài không gọi thẳng là Kiếm tiên luôn đi?”

Đầu óc thằng nhãi này có bị rơi vào nước không, Vô Song chỉ là một cái số hiệu mà thôi, gọi Đại An Kiếm tiên mới rõ

ràng là khoa trương mà!

Tuy Đại An thật sự chưa từng xuất hiện Kiếm tiên lợi hại gì…

Nhưng vị Kiếm tiên nào dám trực tiếp dùng tên gọi địa phương, đó mới là hung hăng càn quấy, cảm thấy mình ở cái chỗ đó không có địch thủ nữa thì phải?

"Cũng được."

Nghe được hai chữ "Kiếm tiên" này, Mộ Dung Thiên sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

Hắn thật sự cảm thấy vừa rồi mình tự xưng hơi dài.

"Được rồi, đây chỉ là tên ngốc."

Đường Tiếu lắc đầu, lười nói nhảm.

Oanh!

Đúng vào lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền ra, một bóng người khôi ngô ầm vang đập xuống, lăng không thổ huyết không ngừng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, trên lôi đài thứ bảy, Lý Trường Sinh vẻ mặt hờ hững, phủi ống tay áo.

"Không biết tự lượng sức mình."

Bốn chữ nhẹ nhàng bâng quơ hạ xuống khiến Ô Thiên Nghị, Thác Bạt Phá Nhạc đều nhíu mày.

Sức mạnh hành thổ thật lợi hại!

Không ngờ chỉ một quyền đã đánh trọng thương một tôn giả Niết Bàn, mà còn là bị đánh bay, không cần tốn nhiều sức!

"Bị đánh bay là… Kim Tượng Tôn Nguyên Long Tượng đứng thứ năm mươi mốt trên Thiên Kiêu bảng!"

“Nghe đồn hắn có lực lượng của Long Tượng, từng dùng quyền kình đập chết ba con đại yêu Niết Bàn, trong số ít thể tu, duy hắn có thể so chiêu với Thác Bạt Phá Nhạc, không ngờ… dưới tay hắn, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!”

“Người này… thế mà lại khủng bố như thế!”

Trong lúc nhất thời, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Trường Sinh sắc mặt lạnh nhạt.

Tề Lưu Vân cười ha ha, đối mặt với Mạc Cương bên cạnh, dường như cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Lý Trường Sinh.

Về phần hai người Tiêu Thiên Sách và Tiêu Cảnh Tuyết, cũng bắt đầu giao chiến với địch nhân, mặc dù không có một chiêu miểu sát, nhưng cũng là đánh có qua có lại, điều này cũng làm cho người dưới đài không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đối thủ của hai người bọn họ, một người là người xếp thứ năm mươi sáu trên Thiên Kiêu bảng, người còn lại là thứ năm mươi bảy.

Tất cả mọi người đều không ngờ được là bọn họ có thể đánh ngang ngửa với những yêu nghiệt nổi tiếng đã lâu này!

Bên phía Tiêu Cảnh Tuyết, thân pháp linh động, đầu ngón tay điểm linh nguyên ăn mòn, độc trùng rít lên, chọc cho đối thủ tê cả da đầu, căn bản không dám cứng đối cứng với nàng.

Mà Tiêu Thiên Sách cũng không chịu thua kém, quanh người hắn có huyền hoàng khí gia trì, một quyền một cước dường như có đạo ý gia trì, đối chiêu với đối thủ, nổ vang bốn phía.

Đường Tiếu không khỏi nhíu mày, nhìn về phía thanh niên áo đen trước mặt mình.

“Các hạ không phải cũng giả heo ăn thịt hổ chứ?”

“Heo?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt: "Ngươi mắng ta là heo?"

Sau một khắc, hắn đưa tay chỉ kiếm một cái.

Hưu!

Đám mây run rẩy, một luồng kiếm khí quét qua trăm dặm gió mây, lưu lại vết dài trên bầu trời, kiếm khí ngập trời.

Con ngươi Đường Tiếu co lại.

"Nhất kiếm đông lai, quát tháo cửu thiên, ngươi là gì của Bách Lý Kiếm tiên!"

Lúc kinh hô, hắn không dám khinh thường chút nào, lúc này tế ra quạt xếp trong tay, một dòng sông mãnh liệt cuộn trào phóng lên cao.

Trong lúc hư không run rẩy, một đạo kiếm khí kia và giang hà mãnh liệt giao nhau, lập tức nổ tung, đầy trời hoa nước.

Dưới luồng sáng cầu vồng như ẩn như hiện, Đường Tiếu hơi thở ngưng lại, bên mặt chảy xuống mồ hôi lạnh.

Mộ Dung Thiên mặc một bộ đồ đen bay phần phật, kiếm chỉ sắc bén dừng lại trước mi tâm của hắn ba tấc, đi thêm một chút là có thể đập nát thức hải của hắn.

Giờ phút này, toàn trường yên tĩnh.

Đặc biệt là tên Mạc Cương kia, lúc này sắc mặt đen như than đá, sắc mặt âm trầm.

"Tiểu tử này…"

Năm xưa, dưới chính kiếm này, hắn đến bây giờ vẫn là một tên đầu trọc.

Cho nên đối với Nhất Kiếm Đông Lai, Vân Tụ Phong Hành này, hắn khắc sâu nhất, cũng hiểu rõ nhất sự kinh khủng của một kiếm này!

“Ngươi… chẳng phải lĩnh ngộ Vô Song Kiếm Đạo sao?” Yết hầu Đường Tiếu bỗng nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào thanh niên áo đen.

“Kiếm đạo?”

Mộ Dung Thiên nhướng mày, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta biết Vô Song kiếm đạo, ta chưa nói chỉ biết Vô Song kiếm đạo.”

…

Chương 387: Kiếm thuật cường đại

Bình thản lại nói ra những lời lẽ đương nhiên như vậy, Đường Tiếu nhất thời kinh ngạc, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà bất kể là Ô Thiên Nghị hay Bàn Thạch, Đông Phương Thanh Mộc, đều ghé mắt nhìn qua, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, thân là Kiếm tiên, tu luyện một loại kiếm đạo đã không dễ dàng gì, cho nên đại bộ phận người sẽ không lựa chọn lĩnh ngộ loại kiếm đạo khác.

Chỉ có thể lựa chọn tinh tu để lĩnh ngộ.

Đương nhiên, cũng không phải nói bọn họ không đi lĩnh ngộ theo bản lĩnh như vậy, mà là kiếm đạo rất thuần túy, nếu như tu luyện hỗn tạp có lẽ sẽ được không bù đắp nổi mất mát, kiếm tâm của bản thân sẽ bị rối loạn.

"Không ngờ, Mộ Dung tiểu hữu thật sự là thâm tàng bất lộ, vậy mà lại lĩnh ngộ được hai loại kiếm đạo."

Đoan Mộc Khung chậc chậc mở miệng tán thưởng, mà Huyền Vu lại nhíu mày nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm.

"Ngươi thân là kiếm tu, chẳng lẽ không biết tuân theo bản tâm là trọng yếu nhất sao, hắn vốn vô song, ngươi lại tặng cho hắn Bách Lý Kiếm Đạo này, không sợ hắn loạn tâm sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy cười khổ không thôi.

Đương nhiên mình hiểu rõ điểm này, lúc đầu chính bởi vì mình ngộ được Bách Lý Kiếm Đạo trước, cho nên sư phụ đã

không dạy Điểm Thương Kiếm.

Cho nên ngay từ đầu hắn không định dạy Mộ Dung Thiên Bách Lý kiếm đạo.

Nhưng… tư chất kiếm đạo của tiểu tử này thật kinh khủng, vậy mà bất tri bất giác đã ngộ ra.

Chẳng qua hắn cũng không nghĩ ngợi giải thích, chỉ bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Thẩm An Tại.

Người sau mỉm cười: "Nước có thể nâng thuyền cũng có thể đẩy thuyền, nếu mọi thời khắc chỉ lo lắng dòng nước chảy xiết có thể lật thuyền hay không, ngược lại không bằng xây thân thuyền lớn hơn, chắc chắn hơn, như vậy, cho dù đối mặt sóng gió mãnh liệt như thế nào, cũng sừng sững bất động."

Mọi người nghe vậy sững sờ, sau đó như có điều suy nghĩ.

Lăng Phi Sương nhìn hắn, đáy mắt có chút kính ý.

Lý niệm như thế ngược lại rất phù hợp với lý niệm công pháp nàng tu luyện.

Nếu để ý đến bản tâm hỗn tạp của mình có bị ảnh hưởng hay không, đó vốn chính là biểu hiện của bản tâm không đủ cường đại mà thôi.

"Thẩm phong chủ cao kiến, ngược lại chúng ta quá lo trước lo sau rồi."

Nhạn Thu sờ sờ cằm, gật đầu mở miệng.

"Không nói nữa, phía trên lại sắp đánh nhau rồi."

Thẩm An Tại cười thì nhấp trà, ánh mắt của mọi người cũng theo đó mà nhìn lên.

Hưu!

Đường Tiếu phất tay áo, mấy đạo hàn quang bắn nhanh, Mộ Dung Thiên phất tay ngăn cản.

Nhân cơ hội này, Đường Tiếu đột nhiên lui lại, linh nguyên sau lưng hội tụ, hóa thành một đạo hư ảnh người giống hắn như đúc.

"Thủ đoạn của các hạ thật cao cường, nhưng Đường mỗ cũng không phải ngồi không, kế tiếp, Đường mỗ sẽ không lưu thủ nữa!"

Theo tiếng quát lạnh vang lên, sắc mặt Đường Tiếu trầm xuống.

Vốn còn tưởng rằng Mộ Dung Thiên chỉ thường thôi, nhưng vừa nãy thiếu chút nữa đã bị một chiêu miểu sát, khiến cho hắn có chút khó chịu.

Hơn nữa, một khi lên đài, đại biểu cho đặt cược lấy khí vận, hắn đương nhiên sẽ không nguyện ý dễ dàng thua trận như vậy.

Thấy hư ảnh sau lưng Đường Tiếu, bên dưới ồ lên.

"Là Đại Tự Tại Công của Thiên Tuyệt môn, đứng hàng Thiên giai thượng phẩm!"

"Công pháp này vừa ra, thiên hạ vạn pháp khó có thể tiếp cận, ngược lại sẽ bị dịch chuyển hóa giải, tên Mộ Dung Thiên kia sẽ gặp phiền toái."

Mộ Dung Thiên nhướng mày, điểm ra một chỉ.

Xoẹt xoẹt!

Trên bầu trời lôi quang mãnh liệt, hóa thành vô số thanh trường kiếm to lớn gào thét hạ xuống.

Chính là Bôn Lôi kiếm pháp!

"Chút tài mọn."

Đường Tiếu hừ lạnh một tiếng, hai tay đưa ra, bóng mờ vĩ đại sau lưng cũng động tác y như vậy.

Chỉ thấy một cỗ lực lượng huyền bí hiện ra quanh người hắn, kiếm lưu chuyển vậy mà mang theo một vài thanh trường kiếm lôi quang lượn vòng không thôi.

Từ từ, lôi quang trường kiếm thay đổi phong mang, vậy mà ngược lại nhắm ngay Mộ Dung Thiên!

Người sau nhíu mày, phát hiện võ kỹ của mình đã thoát ly khống chế.

Xoẹt xoẹt!

Trường kiếm lôi quang gào thét, càng nhanh hơn, tốc độ càng mãnh liệt hơn lao ra, chém về phía trước.

"Công pháp thật thần kỳ."

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng không kinh hoảng.

"Ta đây muốn xem, một kiếm này, ngươi còn có thể ngăn tiếp hay không!"

Biết người trước mắt không phải a miêu a cẩu gì, muốn nhẹ nhàng thắng đã không có khả năng, hắn lúc này rút ra Thiên Thanh kiếm phía sau.

Lui cũng không lùi, lựa chọn cứng đối cứng.

"Nhất Kiếm…"

Tất cả kiếm tu ở đây, bao gồm cả đám người Ô Thiên Nghị, nội tâm đều ngưng lại. Họ cảm nhận được một cỗ kiếm khí cực kỳ cường đại đang hội tụ.

"Khai Thiên Môn!"

Theo một tiếng hét to của Mộ Dung Thiên, Thiên Thanh kiếm thình lình chém xuống!

Trong hư không xuất hiện một vệt dài, kiếm khí óng ánh phóng thẳng lên trời.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, trong mắt tất cả mọi người phảng phất chỉ còn lại đạo kiếm quang nối liền trời đất chói mắt kia.

Xoẹt xoẹt!

Trường kiếm lôi quang lập tức nứt vỡ, kiếm quang sáng chói thế đi không giảm, nháy mắt xuyên qua Đường Tiếu và bóng mờ phía sau hắn.

Lúc này, thiên địa yên tĩnh, một ngấn đen kịt tràn ngập hư không, thật lâu không thể khép lại.

Thoạt nhìn bầu trời như bị một kiếm chém thành hai nửa.

"Tê…"

Thanh âm hít vào hơi lạnh vang lên, ánh mắt tất cả mọi người đều kinh hãi.

Cho dù là Kiếm tiên lâu năm như Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng Thiên thấy một kiếm này, cũng đứng dậy, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Kiếm thuật này…

Mạnh, mạnh đến cực điểm!

Rặc rặc rặc!

Theo tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, chính giữa khuôn mặt Đường Tiếu xuất hiện một vết máu.

Mà hư ảnh phía sau hắn, ngay cả cơ hội chuyển hóa kiếm chiêu này cũng không có, trực tiếp vỡ vụn như một tấm gương, tiêu tán.

Rẹt!

Mộ Dung Thiên vẽ kiếm hoa, thu Thiên Thanh kiếm vào trong vỏ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn phía trước.

“Ngươi thua.”

Đường Tiếu khẽ giật mình, thật lâu vẫn không kịp phản ứng, hắn giơ tay vuốt ve vết máu nhàn nhạt trên mặt, cảm thụ kiếm ý trên mặt mãnh liệt, mặt chua xót.

Một kiếm vừa rồi kia, hoàn toàn đủ để lấy mạng hắn.

“Sớm biết kiếm tu đã lợi hại như vậy, ta cũng đi tu kiếm.”

“Đa tạ.”

Mộ Dung Thiên chắp tay, Đường Tiếu mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể buồn bã rời đi.

Lúc hắn rời đi, cả người phảng phất mất đi một thứ gì đó, trở nên chán nản thêm vài phần.

Mà Mộ Dung Thiên thì thẳng tắp ưỡn ngực đứng ở đó, sừng sững bất động.

“Vậy… thế này là thua rồi?”

“Vừa rồi Mộ Dung Thiên đến cùng là thi triển loại kiếm pháp phẩm cấp gì, vậy mà mạnh mẽ đến mức ngay cả Đại Tự Tại Công của Thiên Tuyệt môn cũng không thể chống lại?”

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, nơi đây liền bạo phát tiếng nghị luận ầm ĩ, âm thanh kinh nghi nổi lên bốn phía.

“Nghe nói kiếm này là sư phụ dạy cho hắn.”

“Sư phụ của hắn? Có thể dạy ra Kiếm tiên Đại An, tuyệt thế yêu nghiệt như vậy, thực lực của sư phụ hắn sẽ khủng bố cỡ nào?”

“Cái gì, ngươi nói sư phụ hắn chỉ là một Đoán Thể cảnh, không thể nào?”

“Hừ, ngươi thì biết cái gì, ngươi biết Liệt Thiên hạp kia như thế nào mà có không? Chính là sư phụ hắn một kiếm bổ ra

đấy, hơn nữa… Ngay cả cường giả Xung Hư cũng không phải đối thủ của sư phụ hắn!"

Tê!

Thanh âm hít sâu khí lạnh lại một lần nữa vang lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chỗ ngồi khách quý, trung niên áo trắng vẻ mặt lạnh nhạt, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính.

"Mau nhìn, lôi đài thứ tám cũng sắp phân thắng bại rồi!"

Ánh mắt mọi người lại lần nữa tụ tập đi tới.

Bên kia, Tiêu Cảnh Tuyết áo trắng tung bay, phong khinh vân đạm.

Mà đối thủ trước mặt nàng, đã sắc mặt tím xanh, tim đập yếu ớt.

"Nhận thua đi, cứ tiếp tục như vậy, kịch độc công tâm, tổn hại căn cơ."

Giọng Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng, phảng phất như thầy thuốc bình thường đang khuyên bảo thế nhân.

Đối thủ của nàng chần chờ một chút, nhưng ánh mắt lập loè, vẫn hít sâu một hơi, chắp tay.

"Thủ đoạn của Tiêu cô nương thật tốt, tại hạ mặc cảm."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ nhàng phất tay áo.

Trong nháy mắt, độc văn trên thân người kia tán đi, lần nữa khôi phục linh nguyên cho bản thân khống chế.

Nhưng khi độc tố tán đi, trong nháy mắt, vẻ âm tàn hiện lên trong đáy mắt, một bước đạp một cái thân hình lập tức biến mất.

"Chết đi!"

Hắn lắc mình xuất hiện sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt mang theo ý cười ác liệt.

Chương 388: Đệ tử của Kỳ Thánh

Cho dù là đám người Huyền Vu hay Đoan Mộc Khung, lúc này trong lòng đều căng thẳng.

Dưới đáy lòng Tiêu cô nương vẫn là thiện lương, không thể để cho nàng mất đi sức chiến đấu.

Sự tình liên quan đến tranh đấu khí vận, cho dù đối phương không chừa thủ đoạn, cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Nhưng vẻ mặt của Thẩm An Tại vẫn bình thản, không chút lo lắng.

Sau một khắc, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Tiêu Cảnh Tuyết dường như đã đoán trước được, quay người tung ra một chưởng.

Phù!

Băng tinh bắn lên, gió tuyết đầy trời.

Người nọ công kích cách Tiêu Cảnh Tuyết một quyền, giờ phút này cũng không được tiến thêm, sắc mặt hoảng sợ, nửa người đã hóa thành tượng băng.

"Xem ra ngoại trừ độc công, Cảnh Tuyết cũng không xem nhẹ tu luyện võ kỹ."

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu.

Chưởng pháp này chính là Thiên giai hạ phẩm Xuy Tuyết chưởng, cũng là lần trước hắn dạy cho Tiêu Cảnh Tuyết ở Linh Phù sơn.

“Ta nhận thua!”

Bị đóng băng nửa người không thể động đậy, rốt cuộc người kia lộ vẻ sợ hãi.

“Cơ hội chỉ có một lần.”

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hờ hững, nhẹ nhàng điểm một chỉ lên mi tâm.

Khí độc loang lổ, trong nháy mắt nuốt chửng hắn.

“A!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, đồng tử người kia giãng đầy tơ máu, cả người lâm vào điên cuồng.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, hắn ngã xuống lôi đài, co giật không ngừng.

Khi có người đi lên xem xét thương tình thì sắc mặt ngưng trọng.

Độc tố xâm lấn, tu vi tan hết.

Đã là phế nhân!

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn!”

“Cái gì tàn nhẫn, rõ ràng là Tiêu cô nương nương lưu thủ, người này tâm tính hẹp hòi, lại vọng tưởng đánh lén, rơi vào kết cục như vậy, đáng đời!”

Tiếng bàn tán phân chia làm hai cực, có người cho rằng Tiêu Cảnh Tuyết rõ ràng có thể dễ dàng đánh rơi lôi đài, nhưng lại lựa chọn phế tu vi của hắn, chính là thủ đoạn độc ác.

Cũng có người cảm thấy mấy tên đánh lén kia đáng đời như thế, nếu sớm nghe Tiêu Cảnh Tuyết nhận thua, sao lại có thể rơi vào kết cục này?

Mà cho dù là âm thanh nào, cũng không khiến Tiêu Cảnh Tuyết biến sắc chút nào.

Sau khi thắng cuộc thi, nàng nhìn về lôi đài bên cạnh.

Bên kia, Mộ Dung Thiên đã giơ tay ra sau lưng, cầm lấy Thiên Thanh kiếm.

"Sư huynh ngốc, sợ ta bị đánh lén như vậy sao?"

Mộ Dung Thiên xấu hổ cười một tiếng: "Sư muội, vừa rồi lúc ngươi phế tu vi thật là tàn nhẫn quá đi, cũng khiến ta cảm thấy có chút lạ lẫm."

"Vậy ngươi cảm thấy sợ hãi sao?"

"Sợ? Vì sao?" Mộ Dung Thiên sững sờ, chớp mắt nhìn nàng.

Thấy hắn vẫn ngốc nghếch như trước, Tiêu Cảnh Tuyết hé miệng cười khẽ, trong lòng có chút ấm áp.

Nàng biết nói hai chữ "lạ lẫm" chẳng qua chỉ là lời vô tâm của sư huynh mà thôi, dù sao lời hắn nói không từ đầu óc.

Chỉ cần mình tin tưởng, bất luận thế nào Mộ Dung Thiên cũng vĩnh viễn là Mộ Dung Thiên, vĩnh viễn sẽ không xa cách với mình, vậy là tốt rồi.

Bịch!

Một tiếng nổ vang, đối thủ của Tiêu Thiên Sách bay ngược ra sau, đầu túa đầy mồ hôi.

Đánh lâu như vậy, vẻ mặt Tiêu Thiên Sách vẫn bình tĩnh, ngay cả thở cũng không có lấy sức, tựa như có linh nguyên tinh lực dùng mãi không hết.

Mà đối thủ của hắn, cũng đã đến cực hạn.

Cuối cùng, cũng chỉ đành chắp tay nhận thua.

Lúc tại hạ đài, hắn càng nhìn chằm chằm bốn người Tiêu Thiên Sách và Mộ Dung Thiên.

Hắn chưa từng nghĩ tới một Nam Quyết vực nho nhỏ lại là nơi tàng long ngọa hổ.

Dù là độc công khiến người ta khó lòng phòng bị hay là kiếm đạo mạnh mẽ của Mộ Dung Thiên, hay là đối thủ của Tiêu Thiên Sách.

Tất cả đều không phải đèn trước gió, một cái tùy ý đặt lên Thiên Kiêu bảng, tuyệt đối đều có thực lực của hai mươi hạng đầu!

Đặc biệt là Lý Trường Sinh kia!

Thân là Ngũ Hành thánh thể, chỉ triển lộ hành thổ chi lực, một chiêu đã khiến Kim Tượng đáng gờm bị thua.

Nếu như lực Ngũ Hành đều thi triển ra, thực lực của hắn, chỉ sợ đủ để tranh phong một phen với đám người Thác Bạt Phá Nhạc, Ô Thiên Nghị, Bàn Thạch!

Lúc này Lý Trường Sinh cũng dời mắt khỏi Lăng Phi Sương, nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt người trước lộ ra ý tán thưởng.

“So với một năm trước, bây giờ ngươi càng làm ta chờ mong hơn.”

“Sẽ không quá lâu.”

Mộ Dung Thiên nhìn hắn, chiến ý trong mắt hừng hực.

Một năm trước chiến bại trong tay kẻ này, hắn càng hiểu rõ đạo lý Thiên Cươngại hữu thiên, cho nên một năm qua, hắn càng nỗ lực hơn kỳ hẹn ba năm trước.

Vì để hoàn thành chuyện mình đã đồng ý với sư phụ.

Giống như đại hội Linh Phù sơn, lần tỉ võ bốn vực này, mục tiêu của hắn không đơn giản…

Phải là đệ nhất thí võ bốn vực!

Lý Trường Sinh nhìn hắn, khẽ mỉm cười, ánh mắt lại rơi xuống trên người Lăng Phi Sương.

"Nàng tên là gì, là gì của ngươi?"

Thấy hắn hỏi sư tỷ, Mộ Dung Thiên nhíu mày: "Hỏi cái này làm gì?"

"Yên tâm, ta không có địch ý, chỉ hỏi một chút thôi."

"Lăng Phi Sương, là sư tỷ của ta."

Mộ Dung Thiên cũng rất thẳng thắn nói ra.

Dù sao những chuyện này cũng không phải bí mật, có thể điều tra bất cứ lúc nào.

"Phi Sương…"

Lý Trường Sinh lẩm bẩm cái tên này, chậm rãi gật đầu.

"Xem ra cái gọi là ý của thiên đạo cũng không phải đầy toàn năng đầy thấu triệt, chỉ là như thế.

Nghe hắn nói, Mộ Dung Thiên phản ứng lại, cũng nhìn thoáng qua Lăng Phi Sương ở phía dưới.

Đúng là như vậy.

Nếu đã là lựa chọn vận khí trong số những người trẻ tuổi nhất bốn vực, Lăng sư tỷ không thể không được chọn trúng.

Nàng có được thực lực như thế, chẳng lẽ luận khí vận, còn không bằng những kẻ không coi ai ra gì kia sao?

Bốn cuộc tỷ thí kết thúc, quá trình chỉ mới qua một khắc đồng hồ.

Từ một chiêu chế địch của Lý Trường Sinh, lại đến nhóm Mộ Dung Thiên Tư mình triển lộ thực lực của mình.

Ngắn ngủn một khắc đồng hồ, tất cả mọi người đều nhìn bốn người họ với cặp mắt khác xưa, cũng không còn dám có lòng khinh thị nữa.

Quả nhiên, mười hai người ý của thiên đạo chọn trúng, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt.

"Nhiều yêu nghiệt như vậy tụ tập một chỗ, năm nay tỉ võ bốn vực, lợi hại, lợi hại!!"

"Ta càng ngày càng mong đợi, thi võ năm nay, đến cùng ai mới là người đứng đầu trong bốn vực này!"

Tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, trong lòng tất cả mọi người tràn đầy chờ mong, cũng chỉ vừa nãy khinh thị.

Nhưng qua hồi lâu, cũng không có ai dám tiến lên khiêu chiến.

Đừng nói đám người Ô Thiên Nghị, cho dù đám Mộ Dung Thiên vừa rồi khí thế chính thịnh, muốn khiêu chiến mà suy xét lỡ như mình thất bại, nếu như khí vận bị đoạt thì cái được không bù nổi cái mất.

Gian này yên lặng hồi lâu, cuối cùng có một người chậm rãi cất bước.

"Người này là ai?"

"Là đệ tử của Kỳ Thánh, Triệu Vô Nhai!"

"Kỳ Thánh lánh đời trăm năm, nghe đồn người này là truyền nhân y bát duy nhất, vì không thể hiển lộ thực lực nên vẫn chưa được Thiên Kiêu bảng ghi tên trong danh sách."

Có người nhận ra người trẻ tuổi đứng ra kia, đều dồn dập kinh hô.

Cái tên Kỳ Thánh mấy năm nay đã sớm mờ nhạt đi rất nhiều, nhưng nhiều năm trước cũng từng là cường giả nổi danh cùng đám người Phù Tôn, Điểm Thương kiếm tiên, Huyền Vu.

Mà thứ hắn am hiểu nhất, cũng là phù đạo!

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, người trẻ tuổi kia ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thành, lôi đài thứ mười hai.

"Đệ tử Kỳ Thánh Triệu Vô Nhai, cả gan lĩnh giáo Thần Phù điện."

…

Chương 389: Lục Hợp Bát Hoang, tung hoành chi cục

"Hà trưởng lão, Kỳ Thánh là ai?"

Ánh mắt của Vu Chính Nguyên lộ ra vẻ tò mò.

"Kỳ Thánh Tuân Thiện, một tay lục hợp, một tay bát hoang, tung hoành phù cục. Hắn có yêu nghiệt phù đạo tương xứng với sư bá của ngươi năm xưa. Năm đó hắn lấy cờ nhập đạo, sáng chế Lục Hợp Bát Hoang phù, còn lĩnh ngộ hoàn thiện, cuối cùng khi còn Niết Bàn đã cải thăng lên Cửu phẩm phù."

Hai mắt hắn nhấp nháy, nhìn Triệu Vô Nhai từng bước đạp lên không trung, ánh mắt lộ ra hồi ức.

"Thiên hạ phù đạo, đều lấy Thần Phù điện vi tôn, nhưng ván cờ tung hoành này của hắn, phù mà không phải bùa. Năm đó sư huynh của ta thiếu chút nữa thua dưới ván cờ tung hoành đó, nếu lúc đó không phải ở trong Thần Phù điện, địa hình của hắn càng thêm thông thấu, càng thêm thanh thản với thiên địa chi lực kia, cũng không nhất định thắng đối phương."

"Lợi hại vậy sao?" Vu Chính Nguyên lộ vẻ kinh hãi.

Hắn đã từng nghe nói đến thực lực của Liêu Tử Khung.

Tay cầm Phong Vũ Lôi Hỏa bốn loại Cửu phẩm phù, càng có Nguyên Thần hóa thân thành át chủ bài, vậy mà suýt nữa thua dưới ván cờ tung hoành gì đó?

"Vậy còn ngài thì sao, ngài so với Kỳ Thánh tiền bối thì như thế nào?"

Vu Chính Nguyên tò mò hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, hình như bên ngoài một mực tôn kính với Hà trưởng lão hơn, còn gọi hắn là Phù Tôn.

"Ta?"

Vì Hà Bất Ngữ nhướng mày: "Ta tất thua không thể nghi ngờ."

"Vì sao?" Tất cả mọi người đều sững sờ.

"Bởi vì cái gọi là tung hoành ván cờ, lục hợp bát hoang chính là cờ dẫn người vào một phương thiên địa, ở nơi đó, có thể đạt được bất cứ thứ gì, mà muốn càng nhiều thì càng không thắng được."

Hà Bất Ngữ còn chưa nói gì, Thẩm An Tại nhấp một ngụm trà, thay hắn giải thích.

"Nghe đồn trăm năm trước có một Thượng Lưu Phù tông mơ ước bàn cờ tung hoành do Lục Hợp Bát Hoang phù tạo thành, vây quét Kỳ Thánh lúc đó chỉ là Niết Bàn."

"Mà ngươi biết, kết quả sau này như thế nào không?"

Hắn ghé mắt, nhìn về phía Vu Chính Nguyên.

Người sau cười khổ: "Sư thúc, ngài đừng thừa nước đục thả câu."

"Về sau, toàn bộ Phù Tông bao gồm cả một cường giả Xung Hư cảnh đều chiếm được bàn cờ này, Kỳ Thánh Tuân Thiện căn bản cũng không có động thủ gì, chủ động tặng cho."

"Nhưng sau khi có được ván cờ, toàn bộ tông môn kia đều tẩu hỏa nhập ma, không qua được mấy ngày, toàn bộ tông môn đó… tập thể tự sát ở trước sơn môn."

Ngọc Tâm Lan tiếp lời, lông mi khẽ run mở miệng, trong mắt có rung động không lái đi được.

Năm đó, nàng còn chưa từng giáng thế, nhưng cũng biết việc này ít nhất lưu truyền hơn bốn năm mươi năm mới tán đi.

Từ đó về sau, Kỳ Thánh biến mất, tiến vào sơn dã lánh đời.

Song, có kết cục của Phù Tông, sẽ không ai dám có ý đồ với Ván Cờ này nữa.

"Cho nên… tung hoành cờ cuộc rốt cuộc phải làm sao để phá?"

Vu Chính Nguyên nghe xong không khỏi có chút lo lắng cho Lục Thành.

Nghe hắn nói, bất luận là Thẩm An Tại, hay là Hà Bất Ngữ đều đồng thời nhìn về phía Đông Phương Thanh Mộc đang dựa kiếm nhìn Mộ Dung Thiên huýt sáo.

"Vô vi bất tranh, phương vô dục, vô dục tắc vô thiên, vô tung hoành."

Theo lời Thẩm An Tại vừa nói ra, Hà Bất Ngữ sâu sắc đồng ý gật gật đầu.

Đây cũng là lý do vì sao hắn nói nếu mình chống lại Kỳ Thánh, năm xưa chắc chắn sẽ thua.

Bởi vì lúc đó chấp niệm của hắn quá sâu, cho dù chấp niệm bây giờ vẫn như trước không cạn.

Mà người như vậy, tất nhiên không phá được bàn cờ tung hoành.

"Lần này có trò hay để xem rồi, không ngờ đệ tử của Kỳ Thánh lại rời núi, năm đó Kỳ Thánh thua dưới tay Thần Phù điện, đệ tử này của hắn, không biết có thể quét sạch sỉ nhục lúc trước, thắng được Lục Thành hay không?"

"Hừ, Lục Thành chính là thân truyền của Liêu điện chủ, đồng dạng tay cầm rất nhiều Cửu phẩm phù, năm đó bàn cờ

tung hoành thất bại, ta xem lần này kết cục cũng không ngoại lệ."

Tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, trên mười hai lôi đài, hai bên giằng co.

Lục Thành phiêu diêu, chắp tay hành lễ.

"Ngươi quả nhiên đến rồi."

"Ngươi đoán được à?" Triệu Vô Nhai nhướng mày.

"Ta tính toán."

Lục Thành mỉm cười: "Trận chiến năm đó với gia sư, lệnh sư cũng ngộ được vài phần đạo lý thôi diễn, tuy rằng nông cạn, nhưng cũng miễn cưỡng có thể nhìn trộm một chút, ta thấy được đường đi ngang dọc hôm nay, liền đoán được đạo của Kỳ Thánh sẽ lại hiện thế."

"Vậy ngươi cũng biết, ngươi không ngăn được ta, ta nhất định phải ngăn cản một ít chuyện xảy ra."

Ánh mắt của Triệu Vô Nhai bình tĩnh, không để lại dấu vết mà liếc qua Mộ Dung Thiên ở lôi đài thứ chín.

Lục Thành lắc đầu: "Việc này có liên quan đến sư đệ nhà ta, thứ cho tại hạ không cách nào khoanh tay đứng nhìn, người có thiên mệnh."

"Thiên mệnh nhân định…"

Ánh mắt Triệu Vô Nhai lóe ra: "Thiên mệnh không thể trái, ngươi ta đều là tung hoành một đường trong đó, đan xen vào nhau thành một ván cờ lớn này, đen vây trắng, tốt nuốt binh, nếu không tướng quân, ván cờ này sẽ dẫn tới tai họa khó có thể tưởng tượng."

"Ai mà biết được, Vu sư đệ còn dám nghịch thiên mà đi, ta là sư huynh cũng không thể nào lộ ra sợ hãi mới phải."

Lục Thành cười, cũng không lui về phía sau.

“Như thế sao, không có gì để nói nữa.”

Triệu Vô Nhai lắc đầu, áo bào phất phới, bước ra một bước.

Leng keng… Leng keng…!

Lôi đài run rẩy, từng đường tung hoành kéo dài từ dưới chân hắn, phác họa giống như một bàn cờ lớn trong thiên địa.

Trong mắt người khác, điều này cũng không có gì kỳ quái.

Mà trong mắt của Lục Thành, cảnh tượng nơi đây đã sớm phát sinh biến hóa.

Đá lửa ngập trời, sấm sét rung đất, dưới sự rung chuyển của đất trời, nghiễm nhiên là cảnh tượng tận thế.

“Đây chính là cái bố cục ngang dọc của Lục Hợp Bát Hoang sao…”

Ánh mắt Lục Thành lóe lên, nhìn cảnh tượng phụ cận, nhìn bức tường đổ nát giữa sơn dã, nhìn tòa cổ tháp màu đen sụp đổ ở phía xa xa.

“Ngươi cũng thấy đấy, còn muốn nghịch thiên mà đi sao?”

Triệu Vô Nhai mở miệng, chất vấn.

“Ta không đi ngược ý trời, không có nghĩa là một màn này sẽ không phát sinh, có lẽ chính là đại bộ lạc cũng thuận theo ý trời nên mới rơi vào kết cục như vậy.”

“Nếu là nhiều người đứng ra, có lẽ kết cục sẽ không giống nhau?”

Lục Thành cũng cất bước, cuồng phong nổi lên quanh thân, cương phong sắc bén vô tận chém về phía trước.

Giữa lúc thiên địa run rẩy, một đạo phù văn thật lớn từ trên trời giáng xuống, giống như phong lưu vân tản, mang theo lực lượng trấn áp cường đại.

"Cửu phẩm phong phù, khống chế cương phong trong thiên hạ, xác thực cường đại."

Triệu Vô Nhai nhìn một màn này, lại không bối rối, mà nhẹ nhàng vung tay áo.

Chỉ một thoáng, nơi xa đổ nát thê lương, một thanh niên mặc áo bào màu vàng đã bị máu tươi ướt sũng, cả người đầy máu lao ra.

Đúng là một Lục Thành khác!

Một phù văn to lớn giống như đúc xuất hiện, cuồng phong màu đen hình thành gió bão, chống lại lưu phong màu xanh của Lục Thành.

Vừa ngăn cản, sắc mặt của Lục Thành dữ tợn vừa rống giận.

"Đến đây đi, hôm nay ta không chết, Thần Phù điện cũng bất diệt!"

Oanh!

Dưới tiếng nổ mạnh, hai loại lưu phong chạm vào nhau tán loạn, thiên địa run rẩy, khe rãnh vô số.

Lục Thành nhíu mày, người này… chính là mình tương lai sao?

Tương lai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thần Phù điện bị hủy chỉ còn lại một mình mình?

"Từ bỏ đi, tự tay đúc thành tương lai này, tội gì chứ?"

Triệu Vô Nhai lại mở miệng khuyên nhủ lần nữa.

Lục Thành trầm mặc, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Không, nếu ta từ bỏ, đó là cam chịu.”

Ánh mắt hắn trở nên kiên định, bước lên phía trước.

Xuy xuy!

Lôi Long gào rú phá vỡ tầng mây, giương nanh múa vuốt xuất hiện.

Leng keng leng keng leng keng!

Tiếng rít vang vọng, trong khe rãnh, một Thần Hoàng tắm mình trong lửa, mang theo ánh lửa đầy trời phóng lên cao.

Một rồng một phượng, mỗi người đứng hai bên, thiên uy mênh mông cuồn cuộn.

Chương 390: Trời không thể trái, ta lại muốn làm trái

Mặc dù hiện giờ tung hoành cờ cục, phong vân biến ảo như thế nào, trời rung đất chuyển như thế nào.

Nhưng trong mắt những người đang quan chiến, hai người bọn họ đang đứng nhắm mắt giữa đường cong tung hoành kia, không hề nhúc nhích.

Nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức kinh thiên quanh người bọn họ.

Vân khung gầm thét cuồn cuộn, phảng phất thiên địa nơi đây đều bị hai người bọn họ giao thủ ảnh hưởng.

"Thú vị."

Lý Trường Sinh híp mắt, chăm chú nhìn hai người.

Ô Thiên Nghị, Đông Phương Thanh Mộc đều híp mắt, chẳng hề nói năng gì.

"Bọn họ đang làm gì vậy, ngủ sao?"

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, có chút khó hiểu.

"Đồ đần sư huynh, phù tu chính là thứ nằm giữa một ý niệm của thần hồn và thiên địa, bọn họ giao thủ chưa hẳn muốn sơn băng địa liệt, cũng có thể phân thắng bại trong hư vô."

Tiêu Cảnh Tuyết bất đắc dĩ mở miệng giải thích.

Sư huynh nhà mình thật không có dáng vẻ Kiếm tiên, cái gì cũng không hiểu.

“Khí tức phù đạo thật mạnh…”

Vu Chính Nguyên hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng chấn động.

Chỉ cần một ý niệm, đã có thể khiến thiên địa rung chuyển đến tận đây, hắn hổ thẹn không bằng.

“Lục Thành sắp thua.”

Nhưng mà giờ phút này, Hà Bất Ngữ thở dài lắc đầu.

“Vì sao?” Tất cả mọi người đều không hiểu nhìn sang.

Từ khí tức mà xem, rõ ràng chính là Lục Thành càng cường đại hơn, áp chế Triệu Vô Nhai kia?

“Muốn phá vỡ Ván Cờ Tung Hoành, chỉ có hai biện pháp, một là như vừa rồi nói, thanh tĩnh vô vi, thứ hai chính là chặt đứt nguồn gốc ván cờ này.”

Hà Bất Ngữ ngừng lại mở miệng: “Năm đó sư huynh của ta lựa chọn loại thứ hai, nhưng Lục Thành…”

“Hắn không lựa chọn gì cả, mà là lựa chọn đi sâu vào ván cờ, tận mắt đi lĩnh hội sự tung hoành của thiên địa, tương lai của bát hoang.”

Trong khi hắn do dự, Thẩm An Tại thay thế hắn mà nói ra, hơn nữa ngữ khí có chút nghiêm túc.

“Nếu không thể đi ra, hắn sẽ như người Phù Tông năm đó, hãm sâu vào trong đó không thể tự kiềm chế, cuối cùng… chết.”

Chết!

Chữ này vừa thốt lên, con ngươi của tất cả mọi người đều co lại, cảm thấy không thể tin nổi.

“Làm sao có thể… Lục sư huynh hắn nắm giữ nhiều Cửu phẩm phù như vậy.”

Vu Chính Nguyên hơi không dám tin.

“Chính là vì hắn tin tưởng bản thân quá nhiều, quá mức tự cho là đúng, mới có thể hãm sâu vào bên trong, khó có thể tỉnh ngộ.”

Hà Bất Ngữ thở dài.

Đây là điều đáng sợ của ván cờ ngang dọc, thực lực càng mạnh ngược lại càng dễ lún sâu vào trong.

Bởi vì bọn họ quá tin tưởng vào bản thân, quá tin tưởng bản thân có thể ra khỏi ván cờ này.

…

Trong ván cờ, ánh mắt Lục Thành kiên định, vung tay áo, lôi phù, hỏa phù đồng thời thi triển.

Nhưng mà Lục Thành phía đối diện hắn cũng thi triển hai đạo phù lục giống nhau như đúc, thậm chí uy lực còn mạnh hơn.

“Tại sao, vì sao ngươi muốn dò xét hết thảy, cút trở về đi, hậu quả ngươi không gánh chịu được, gánh chịu không nổi!”

Lục Thành đẫm máu huy động Lôi Long Hỏa Hoàng va chạm với công kích của Lục Thành, bắn ra tia lửa lôi quang đầy trời, giống như cây lửa rụng lá tro, ngay cả vòm trời cũng vì thế mà vỡ vụn từng tấc, khe hở đen kịt tùy ý có thể thấy được.

Hắn rống giận, trong mắt tràn đầy hối hận.

“Van ngươi, lui về đi, đừng đi tiếp nữa!”

Thấy cảnh này, Lục Thành nhíu mày, nỗi lòng có một khắc hỗn loạn như vậy.

Kết quả này… thật sự sẽ thê thảm như vậy, bản thân sẽ trở thành dáng vẻ như vậy sao?

Nhận ra sự do dự của hắn, Triệu Vô Nhai bước ra bước thứ hai.

Leng keng… Leng keng…!

Giữa thiên địa, phong vân biến ảo, cảnh tượng nơi đây sửa lại.

Tòa tháp đen phía sau phục hồi như cũ, Thần Phù tháp sừng sững đứng đó, sơn thanh thủy tú.

"Chỉ cần ngươi lui về sau, lửa không đến bên này."

Lục Thành chau mày, ánh mắt trông về phương nam xa xa, thở sâu một hơi, chậm rãi cất bước.

"Thiên hạ sắp có biến, không người nào có thể chỉ lo cho thân mình, cho dù sai, cũng còn hơn không làm gì cả, dù sao đều là hối hận, vì sao không chọn cái khả năng kia?"

Khi hắn lại một lần nữa nhấc chân chuẩn bị cất bước thì thiên địa nơi đây kịch biến.

Uỳnh uỳnh!

Áp lực cực lớn lập tức đè lên trên người hắn, khiến hắn suýt nữa quỳ xuống.

Sắc mặt hắn đỏ lên, chân giơ lên chậm chạp không cách nào rơi xuống, phảng phất có một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản.

Triệu Vô Nhai nhìn một màn này, mở miệng nói: "Không có không biết, chỉ có kết quả đã định trước."

"Có!"

Lục Thành bị uy năng thiên địa cường đại kia ép cho khóe miệng chảy máu, lại cắn răng mở miệng, ánh mắt kiên định.

"Ngày đó ta tận mắt chứng kiến kết quả đã định, điều này chứng minh thiên mệnh có thể sửa, không có gì là ngay từ đầu

đã định.”

“Ta muốn tìm ra biến số kia, làm loạn tất cả mọi thứ, bắt đầu lại một lần nữa!”

Hai mắt hắn huyết hồng, chân run rẩy chậm chạp đi về phía trước. Cuối cùng hắn bước qua một đường ngang dọc, bước ra bước thứ hai.

“Ngươi điên rồi sao, căn bản cũng không có biến số gì, ngươi gặp biến số gì cũng là thiên mệnh chí tử!”

Triệu Vô Nhai nhíu mày, giọng nói sắc bén hơn vài phần.

Theo bước thứ ba của hắn, toàn bộ thiên địa đều chìm trong bóng tối.

Có hai người giằng co.

Một luồng ánh kiếm óng ánh và tràn ngập máu tanh, sát ý ngập trời, nhuộm đen màn đêm nơi đây thành một màu đỏ tươi như máu.

Vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng bên tai, làm cho người không rét mà run.

Giết chóc, máu tanh, tràn ngập oán hận.

Tất cả tâm tình điên cuồng đều giống như được phóng thích bởi một kiếm này, không còn áp lực, không cố kỵ nữa.

Dưới kiếm này, chỉ còn lại sự tịch diệt.

“Phốc!”

Kiếm quang xuyên thấu thân thể Lục Thành, làm cho hắn khó chịu, một ngụm máu tươi lớn trào ra, thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng bệch.

“Đừng có tiếp tục nữa, chỉ có ngăn cản hết thảy sự việc phát sinh sớm, mới là biện pháp tốt nhất.”

Triệu Vô Nhai trầm giọng mở miệng, ngữ khí nghiêm túc.

Lục Thành nửa quỳ trên đất, run rẩy ngẩng đầu.

“Cho nên, mục đích ngươi tới đây, quả nhiên không phải vì tranh đoạt khí vận, mà là vì giết người?”

“Đúng.”

“Ngươi có nắm chắc một tên cũng không để lại không?”

“Sau khi đánh bại tất cả các ngươi, ta sẽ dựa vào khí vận thiên địa nơi đây, lấy mệnh ta thi triển ván cờ tung hoành tới mức tận cùng. Đến lúc đó, không cần ta ra tay.”

Triệu Vô Nhai chậm rãi mở miệng, thở dài: “Ta coi như đã gặp phải trở ngại của chuyến đi này, nhưng không ngờ lại là ngươi.”

“Trong sự thôi diễn của ngươi, ta thắng hay thua?”

Lục Thành gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Người trước mở miệng: “Ta vẫn luôn khuyên ngươi, đừng…”

“Ta thắng hay thua!?”

Không đợi hắn nói hết lời, Lục Thành lại một lần nữa truy hỏi.

Triệu Vô Nhai trầm mặc một lát, sau khi nhìn thật sâu hắn một cái rồi chậm rãi nói: “Chết.”

Đồng tử Lục Thành hơi co lại, có chút thất thần.

“Quả nhiên, chuyện Vu sư đệ có thể làm, đổi lại là ta, có lẽ thật sự không làm được, nhưng mà…”

Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

“Việc này liên lụy rất rộng, vị sư thúc kia của ta sẽ không để mặc cho kết quả ngươi nhìn thấy phát sinh, mà sư phụ ta cũng sẽ không làm vậy, cho nên…”

“Không có biến số, vậy ta làm biến số kia đi.”

Lời nói khàn khàn trầm thấp hạ xuống, Lục Thành nhắm hai mắt lại.

Sau đó…trong người hắn, ánh sáng đom đóm dần dần sáng lên, phát ra ánh sáng chói, cuối cùng như ánh trăng sáng tỏ, ngưng tụ thành một đạo nguyên thần hư ảo.

Sau một khắc, nguyên thần ầm ầm tán loạn, hóa thành vô số tinh quang phiêu diêu, dung nhập vào những đường kẻ tung hoành nơi đây.

“Tự bạo nguyên thần hóa thân… Dừng tay, ngươi sẽ chết!”

Triệu Vô Nhai kinh hô, tiến lên định ngăn cản.

Nhưng mà giờ phút này, trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện mưa nhỏ tí tách, mưa rơi như rèm, ngăn cách hắn hoàn toàn với bên ngoài.

Mái tóc đen của Lục Thành biến thành bạc trắng như tuyết với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hắn mở hai mắt ra phảng phất như đang bốc cháy.

Hắn giữ vững dây ranh giới đang tung hoành trước người, bình tĩnh hai mắt.

“Trời không thể trái, Lục Thành ta nhất định phải trái!”

Leng keng leng keng leng keng!

Giống như dây đàn căng cứng, không chịu nổi gánh nặng, đứt gãy.

Lúc này đường ranh đang tung hoành trên tay hắn cũng đột nhiên đứt gãy.

Trong lúc nhất thời, thiên địa vạn vật biến ảo, cây cỏ lùi lại, ngũ hành điên đảo.

Vô số hình ảnh tái diễn bị xé rách, hư ảo vặn vẹo khiến đầu óc người ta căng thẳng.

Cuối cùng, ngừng lại ở phía trên mười hai lôi đài nguy nga bất động kia.

Lục Thành đầu đầy tóc bạc, mỉm cười chậm rãi nhắm hai mắt lại, khí tức yếu ớt tới cực điểm.

“Ta… thua, nhưng ta cũng thắng.”

Thẩm An Tại nhíu mày, chậm rãi đứng dậy.

…

Chương 391: Lục Hợp Bát Hoang

“Lục sư huynh!”

“Lục Thành!”

Hà Bất Ngữ và Vu Chính Nguyên đứng lên, mặt lộ vẻ lo lắng.

Nơi đây, tất cả mọi người đều nín thở, kinh ngạc nhìn cảnh này.

Trên mười hai lôi đài, rõ ràng hai người không có ai ra tay đánh ai, chỉ đứng đối mặt với nhau.

Cái gọi là tung hoành ván cờ cứ thế mà vỡ vụn chẳng có dấu hiệu báo trước.

Sau đó, mái tóc đen trên đầu Lục Thành nhanh chóng trắng như tuyết, khí tức uể oải.

“Ai thắng?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, đây cũng là nghi vấn trong lòng của phần lớn mọi người lúc này.

Xem tình thế trước mắt, khí tức Lục Thành yếu ớt, mà Triệu Vô Nhai lông tóc cũng không tổn hao gì, hẳn là người sau thắng.

Nhưng câu nói kia của Lục Thành là có ý gì?

“Khụ…”

Lục Thành phun ra một ngụm máu lớn, cả người vô lực ngã về phía sau.

Trong lúc hư không run rẩy thì thân hình Hà Bất Ngữ lại hiện lên nâng lấy thân thể của hắn.

Một giây sau, hắn dẫn theo người xuất hiện tại chỗ ngồi quan chiến.

"Phượng tộc trưởng, làm phiền ngài."

Hắn trước tiên nhìn về phía Phượng Khuynh Tâm.

Người sau nhìn thoáng qua trạng thái Lục Thành, lại lắc đầu.

"Nguyên thần bị phá nát, tâm mạch bị hao tổn, có thể cứu hắn chỉ có một người."

Gần như cùng lúc đó, nàng và đám người Ngọc Tâm Lan, Bách Lý, Tôn Ngạo đều nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau cũng không có nói nhảm, lúc này vung tay áo lên, hóa gió thành châm, trong nháy mắt đâm vào mười ba huyệt vị trên người Lục Thành, ổn định tâm mạch của hắn.

Đến lúc này, khí tức uể oải của Lục Thành mới xem như đã được khống chế, không nói đến cần tĩnh dưỡng bao lâu, ít nhất là giữ được một mạng.

"Huyền Môn Thập Tam châm…"

Ánh mắt Huyền Vu lóe lên, trong lòng chấn kinh.

"Ngươi ở bên trong nhìn thấy gì?"

Thẩm An Tại nhíu mày hỏi thăm.

Hắn chú ý thấy lúc Lục Thành và Triệu Vô Nhai đối chiến, không biết có vô tình hay cố ý mà nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên.

"Thật có lỗi, có một số việc thứ cho vãn bối không cách nào nói thẳng."

Lục Thành mở hai mắt ra, suy yếu lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Vu Chính Nguyên.

“Vu sư đệ…”

“Lục sư huynh, huynh thế nào?”

Vu Chính Nguyên vội vàng tiến lên, ân cần hỏi han.

“Tài nghệ của sư huynh không bằng người, nhưng Thần Phù điện không thể vì vậy mà thua, phải xem ngươi rồi.”

Dù Lục Thành suy yếu, vẫn mở miệng, ánh mắt nghiêm túc.

“Ta?”

Vu Chính Nguyên kinh ngạc, sau đó vội vàng lắc đầu: “Đệ không được, ngay cả Lục sư huynh mà đệ cũng thất bại, sao đệ lại là…”

“Ngươi có thể làm.”

Lục Thành ngắt lời hắn, nhìn chằm chằm hắn, “Chẳng lẽ trong lòng ngươi của Thần Phù điện, so với Linh Phù sơn, kém xa như vậy sao, nếu thật sự là như thế, vậy làm việc hôm nay của vi huynh chính là sai lầm lớn nhất.”

Vu Chính Nguyên nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bên cạnh mà không nói gì.

Thần Phù điện… cũng đối đãi hắn không kém gì Linh Phù sơn.

Nếu không có Hà trưởng lão, không có Điện Chủ, hoặc là nói không có sự hòa hợp của các sư huynh đệ kia, có lẽ hắn đã sớm mất phương hướng trên đường ngươi lừa ta gạt rồi.

“Sư huynh, huynh muốn ta thắng thật sao?”

Vu Chính Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Vô Nhai đang đứng chắp tay không chút tổn hao lông tóc.

“Sư huynh mất mặt, đương nhiên phải để sư đệ tìm về phải không?”

Lục Thành được đỡ lên ghế ngồi xuống, nặn ra một nụ cười ôn hòa.

“Vậy… Sư đệ cố gắng hết sức.”

Vu Chính Nguyên do dự một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn ngước mắt nhìn phương hướng mười hai lôi đài, chắp tay hành lễ.

“Vu Chính Nguyên Thần Phù điện, thay huynh đệ tái chiến.”

Triệu Vô Nhai nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, mày nhăn lại.

Người này không có chút vận khí nào trong người, tư chất bình thường, nói thẳng ra chỉ có thể tính là một người trong chúng sinh, khó nghe một chút chỉ là một kẻ tầm thường, vì sao Lục Thành lại để hắn tới khiêu chiến mình?

Cho rằng người này có thể ngăn cản mình?

Xuất phát từ lý do an toàn, Triệu Vô Nhai nhắm mắt, qua vài hơi thở mới mở mắt ra.

Khi hắn nhìn về phía thanh niên bình thường không có gì lạ kia, ánh mắt hắn lại thay đổi, trở nên nghi hoặc, khiếp sợ.

Rõ ràng người này là cục diện tất bại, nhưng vì sao… lại khiến Tử Vi sáng rõ, hiện lên dấu hiệu vận mệnh?

Mâu thuẫn, rất mâu thuẫn!

Khi hắn nghi hoặc không hiểu, Vu Chính Nguyên đã từng bước một đạp không mà đi, bước lên mười hai lôi đài.

Mà việc hắn ra sân cũng khiến cho rất nhiều người nghị luận sôi nổi.

“Đó là ai, chưa từng thấy, hình như không có danh tiếng gì?”

“Là một đệ tử mấy năm trước gia nhập Thần Phù điện, nghe nói có chút thiên phú, chẳng qua trong Thần Phù điện hình như không tính là mười thứ hạng đầu?”

“Ngay cả Lục Thành cũng thua, hắn đi lên có ích lợi gì?”

Dưới vô số tiếng nghị luận nghi hoặc, vẻ mặt Mộ Dung Thiên lại tràn đầy hưng phấn.

“Vu sư huynh, ta tin tưởng ngươi!”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhẹ gật đầu với hắn, ánh mắt lộ ra vẻ khích lệ.

Vu Chính Nguyên lên đài lần nữa chắp tay, giọng điệu bình thản.

“Vu Chính Nguyên, lĩnh giáo các hạ ván cờ tung hoành.”

Vừa nói xong, cuồng phong chung quanh đột nhiên nổi lên, từng đạo phong nhận màu xanh phảng phất như mặt trăng chém ngược lên cao.

“Ngươi có phong phù, so với Lục Thành thì còn kém rất xa.”

Đối mặt với ba chiêu thức phong phù này, Triệu Vô Nhai chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra.

“Bát hoang.”

Chỉ trong chốc lát, lấy hắn làm trung tâm, dường như có từng đường ngang xuất hiện, hư vô mờ mịt.

Tất cả Phong Nhận màu xanh dường như đã mất đi phương hướng, tán loạn bốn phía. Bất kể là Vu Chính Nguyên thao túng thế nào cũng không thể thổi bay được một góc áo của Triệu Vô Nhai.

“Bát Hoang chính là ẩn chứa đạo lý phương vị, Phong Phù tam thức nhỏ hơn tuy rằng không kém, nhưng so với Cửu phẩm Phong Phù còn kém rất nhiều, khó phá được cục này.”

Hà Bất Ngữ nhíu mày mở miệng, lẳng lặng quan sát.

Mắt thấy đao phong của mình không có hiệu quả, hắn đạp một bước lên trời.

Từ trong tay hắn xuất hiện một bộ phù bảo, hắn cầm phù bút, nhanh chóng phác họa phù văn trên họa quyển.

“Sơn Hà Thiên Kiếm!”

Trong chớp mắt, bức họa cuộn tròn mở ra, bên trong núi sông phun trào, lực trấn áp cường đại mãnh liệt bành trướng, giống như biển rộng lật đổ.

Cùng lúc đó, phù bút trong tay Vu Chính Nguyên hóa thành một thanh kiếm màu vàng cực lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy huy hoàng, phong vân tụ thế.

Ý trấn áp cường đại cùng lực lượng tru diệt hết thảy đồng thời xuất hiện, khiến không ít người nơi đây cảm thấy kinh ngạc.

“Phù này không tầm thường, tuy chỉ là bát phẩm nhưng dưới sự hỗ trợ của Phù bảo, chỉ sợ đã tiếp cận Cửu phẩm!”

Tô Lưu Ly liếc mắt nhìn một cái rồi không nói gì.

Phù bảo này đúng là xuất từ chính tay mình, không nghĩ tới hắn lại là vì đưa cho vãn bối này.

Dưới lực trấn áp cường đại kia, không gian quanh thân Triệu Vô Nhai không hỗn loạn nữa mà đình trệ lại.

Lúc này tất cả phong nhận thay đổi, sắc bén hướng về phía hắn.

“Đi!”

Theo Vu Chính Nguyên hét lớn, hư không rung động dữ dội.

Đối mặt với Phù pháp cường đại này, Triệu Vô Nhai nâng một tay khác lên, giống như bàn cờ hạ cờ, nhẹ nhàng điểm vào hư không.

"Lục Hợp."

Sau một khắc, vô số đường cong hiển hiện, hư không bắt đầu vặn vẹo.

Mọi người không có chớp mắt, con ngươi lại đột nhiên co rút lại, hô to không có khả năng.

Bởi vì dưới tình huống không có dấu hiệu gì, Vu Chính Nguyên nguyên bản đang đứng giữa trời, không ngờ lại đổi phương vị với Triệu Vô Nhai.

Bị lực trấn áp, kẻ bị đình trệ trong hư không không còn là Triệu Vô Nhai mà là Vu Chính Nguyên!

Vô số phong nhận cùng với kim kiếm cực lớn trên bầu trời chém xuống, uy lực mạnh mẽ trực tiếp nuốt hết hắn.

"Lục hợp bát hoang, thầm hợp không gian thiên địa, mà hai chữ ngang dọc, lại qua lại giao thoa, mỗi một chi điểm, đều là tiết điểm một thời gian, cái gọi là lục hợp bát hoang, ván cờ tung hoành, kỳ thật chính là Thời Không Chi Phù."

Hà Bất Ngữ lẩm bẩm mở miệng, trong lòng căng thẳng.

Mặc dù phù đạo của Triệu Vô Nhai chỉ là ẩn chứa lực lượng thời không, nhưng cũng không hề tầm thường.

Tiểu Vu… Sợ là khó có thể đỡ được!

Chương 392: Ở ngoài tung hoành, phía trên hắc ám

"Vì sao ngươi luôn tin chắc rằng Chính Nguyên sẽ thắng như thế?"

Thẩm An Tại ở bên cạnh, nhìn về phía Lục Thành.

Người sau ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy.

"Nếu hắn có thể nhìn thấy thì nhất định sẽ thắng."

"Nhìn thấy cái gì?"

Hắn truy vấn, nhưng mà người sau lại xin lỗi lắc đầu, tựa hồ có thứ gì đó không thể nói ra.

Thẩm An Tại nhíu mày.

Hắn luôn cảm thấy Lục Thành tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó ghê gớm, nhưng lại không thể nói ra.

Mà dường như chuyện này có quan hệ cực lớn với Vu Chính Nguyên và Mộ Dung Thiên.

Uỳnh uỳnh!

Khi hắn đang trầm tư, trên mười hai lôi đài vang lên tiếng nổ mạnh, đinh tai nhức óc.

Cả tòa lôi đài đều mãnh liệt run rẩy một cái, khí lãng cường đại quét ngang bốn phương.

Cho dù chỉ là dư âm nhưng cũng khiến không ít hậu bối trẻ tuổi trong sân kinh hãi không thôi, mặt lộ vẻ chấn động.

"Sơn Hà Thiên Kiếm phù… không ngờ lại mạnh như vậy!"

“Bị công kích mạnh mẽ như thế của mình bắn trúng, người kia còn có thể sống sót sao?”

Dưới sự chăm chú căng thẳng của tất cả mọi người, dư âm võ đài tản đi, không gian vặn vẹo khôi phục.

Trên trán Vu Chính Nguyên thấm máu, hắn thở hổn hển.

Mà quanh thân hắn, lôi quang thiểm điện, mang theo khí Tịch Diệt Trừng Phạt.

Xoẹt xoẹt!

Cự kiếm màu vàng bị nghiền nát, ngay cả lực trấn áp bốn phía cũng tiêu tán.

“Lôi phù cửu phẩm…”

Triệu Vô Nhai nhíu mày.

Không, phù này còn cường đại hơn lôi phù của Lục Thành vài phần!

Hắn có thể cảm giác được, phù này vậy mà ẩn chứa ý thiên phạt chi kiếp.

Xoẹt xoẹt!

Lôi quang thoáng hiện, trong nháy mắt Chính Nguyên biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, thương khung rung lên, từng đạo hắc tử lôi quang tầm tã như mưa dường như đã tập trung vào Triệu Vô Nhai, nổ vang mà đi.

Mà vô luận hắn như thế nào đưa tay thi triển ra Lục Hợp Bát Hoang biến ảo phương vị, nhưng những lôi quang kia lại có thể ngay lập tức truy kích hắn.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra vấn đề.

“Lôi phạt chi ý khóa chặt thần hồn của ta sao…”

Triệu Vô Nhai khẽ nhíu mày.

Giờ phút này hắn hiểu được, chỉ dựa vào Lục Hợp Bát Hoang chi phù này, hắn là không thắng được tên gia hỏa chẳng có gì lạ này.

"Ngươi rất muốn thắng?"

Trước khi thi triển tung hoành ván cờ, hắn hỏi một câu như vậy.

"Sư huynh muốn ta thắng, vậy ta không thể thua."

Vu Chính Nguyên hiện hình trong lôi quang đầy trời, ánh mắt kiên định.

Nếu sư huynh nói việc này liên quan đến thể diện Thần Phù điện, vậy hắn chịu nhiều ân huệ như vậy, nhất định phải thay sư huynh bảo vệ.

"Sư huynh ngươi lừa ngươi, hắn căn bản không phải vì thể diện mà muốn ngươi lên sân khấu, hắn là muốn ngươi đi tìm chết."

Triệu Vô Nhai nhíu mày: "Lục Thành còn có thể tự bạo nguyên thần hóa thân đi ra, nhưng với tâm tính của ngươi, vĩnh viễn cũng không thể ra được."

"Mà ta có lý do không thể không trở thành người đứng đầu cuộc thi võ bốn vực, cho nên ta sẽ không lưu thủ."

Nghe hắn nói, Vu Chính Nguyên cũng không do dự.

"Vu Chính Nguyên ta, cả gan lĩnh giáo tung hoành bàn cờ!"

"Tính tình bướng bỉnh."

Triệu Vô Nhai lắc đầu, một bước bước ra.

Chỉ một thoáng, đường tung hoành hiển hiện, lúc này nuốt mất tất cả lôi quang.

Vào giờ khắc này, cả lôi đài dường như lại hóa thành bàn cờ Thiên Địa, hai bên Chính Nguyên và Triệu Vô Nhai mỗi người một phía giằng co.

Chỉ trong nháy mắt, Vu Chính Nguyên liền phát hiện cảnh tượng trước mắt bắt đầu thay đổi.

Chỉ là cảnh tượng thứ nhất xuất hiện trước mắt đã khiến đồng tử hắn co rụt lại.

Đó là một Linh Phù sơn bị nghiền nát, chất đầy thi thể, là máu tươi nhuộm đỏ bầu trời… Cùng với ngọn núi đối diện với khí thế ngút trời của kẻ địch.

Thấy cảnh này, trong lòng Chính Nguyên cực kỳ bi ai.

Hắn hiểu đây không phải ảo cảnh mà là thật sự xảy ra.

"Không… Không có khả năng!"

Vu Chính Nguyên rối loạn chừng mực, điên cuồng xông vào trong ngọn núi đã bị nghiền nát để tìm kiếm.

Thẳng đến khi ở một mảnh đổ nát thê lương, thấy được thi thể già nua kia, nhìn thấy đám người Tiểu Xuân, Mộc trưởng lão, Triệu trưởng lão chết treo trên đầu thương mũi kiếm.

Cửa núi đứng sừng sững một thanh đao gỗ đứt gãy, chủ nhân của nó sớm đã không biết tung tích.

Một bộ áo trắng lạnh lùng đứng trong diễn võ trường, sừng sững không ngã, nhưng đã không còn tim đập.

"Ngươi càng cố chấp thì sẽ bị hãm sâu vào bên trong đó, càng muốn tìm ra thứ gì đó thì càng không cách nào đi ra được."

Nhìn Vu Chính Nguyên chỉ mới thở một hơi đã lung tung, Triệu Vô Nhai lắc đầu không thôi.

Người này kém xa Lục Thành.

“Đây là tương lai Lục sư huynh nhìn thấy sao?”

Vu Chính Nguyên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

“Đúng, nhưng hắn nhìn thấy, không chỉ như vậy.”

Triệu Vô Nhai lại vung tay áo.

Sau một khắc, phong vân biến ảo, trên vòm trời lại xuất hiện hai người, giằng co với đám người đối diện dãy núi.

Không phải ai khác, chính là Liêu Tử Khung và Hà Bất Ngữ.

Nhưng mà, cho dù sức lực hai người đã cạn, đối thủ lại như thế nào, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là máu nhuộm thiên khung.

“Bởi vì sự nhập cục của ngươi, dẫn đến Thần Phù điện cũng bị liên lụy vào, Lục Thành thấy được những thứ này, cho nên mới liều mạng tìm kiếm biến số, nhưng biến số mà hắn muốn tìm, căn bản là không có tồn tại.”

Triệu Vô Nhai mở miệng lần nữa.

“Vì sao lại phát sinh những chuyện này?”

Hai mắt Vu Chính Nguyên đỏ lên, nhìn chòng chọc vào hắn.

“Ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ?” Triệu Vô Nhai nhíu mày.

Nhưng mà không đợi hắn vung tay áo, cảnh tượng nơi đây đã xảy ra thay đổi.

Vẫn như cũ là một mảnh đen kịt, tĩnh mịch tới cực điểm.

Một đạo kiếm quang sáng chói mà lại tràn ngập hung ác khát máu phóng lên trời, phá tan hắc ám, mang đến vô số tiếng kêu thảm thiết như bệnh tâm thần.

Sợ hãi, tử vong, phẫn nộ…

Vô số tâm tình phức tạp phảng phất theo đạo kiếm quang kia dâng lên mà lan tràn, Vu Chính Nguyên nhìn đạo kiếm quang kia, thần sắc hoảng hốt.

Triệu Vô Nhai thở dài.

Tung hoành ván cờ, một khi có người vào ván cờ, hắn không thể khống chế một cách dễ dàng.

Thay vì nói đây là phù pháp của hắn, chẳng bằng nói hắn chỉ thi triển ván cờ này mà thôi.

Người thật sự có thể khống chế chiếu rọi ván cờ là người nhập cục.

"Sống chết có số, việc chúng ta có thể làm là thuận theo ý trời, sẽ giáng xuống hậu quả nhỏ nhất."

"Ngươi cũng đã thấy được những gì ngươi nên nhìn thấy rồi, bây giờ lại phải làm thế nào?"

Theo câu hỏi của hắn, Vu Chính Nguyên bỗng ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm phương xa.

"Không, còn có một người ta không nhìn thấy, chính giữa ván cờ này của ngươi không có khí tức của hắn!"

Triệu Vô Nhai nhíu mày: "Ở trong tung hoành, vạn vật hiển hóa, không có khả năng có người nhảy thoát ra bên ngoài."

"Có đấy!"

Vu Chính Nguyên bỗng nhiên hét lớn, hai mắt chảy huyết lệ.

Hắn nhìn chằm chằm vào bóng tối, giống như muốn dùng mọi thứ để tìm người kia.

Nhưng bất luận hắn cố gắng thế nào, đập vào mắt là chỉ có hắc ám đầy trời, huyết khí vô tận.

"Đừng cố chấp, cho dù ngươi có tiêu hao chính mình như thế nào, cũng không thể tìm được kết quả khác."

Triệu Vô Nhai cao giọng khuyên can.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, tất cả những người đã bước vào ván cờ, bất luận mình khuyên như thế nào, cũng khó quay đầu.

Trong lòng bọn họ càng cố chấp muốn tìm ra đáp án mình muốn thì càng dễ dàng bị vây khốn trong đó.

"Còn có một người, còn có một người!"

Vu Chính Nguyên như điên cuồng, gắt gao nhìn chằm chằm vào trong hư không.

Ông.

Trong hư không, tựa hồ bị sự chấp nhất không muốn sống này dẫn dắt, đường ngang dọc hiển hiện trong hắc ám.

Nhưng ở dưới chân Chính Nguyên, trong đó có một đường đứt gãy.

Hai mắt Vu Chính Nguyên trắng đen lan tràn, một cỗ khí tức kinh khủng hiển lộ ra, nhưng giờ phút này cũng không cách nào chống đỡ, rơi xuống phía trong bóng tối, sẽ vĩnh viễn trầm luân.

Mà dưới khí tức kinh khủng này, bỗng nhiên có vô số ánh lửa đom đóm bay lên, dần dần hóa thành hình người.

Ánh sáng đom đóm kia biến thành bóng người nâng thân thể đang hạ xuống dưới Chính Nguyên, giọng điệu bình thản.

"Vu sư đệ, có một số việc sư huynh làm không được, nhưng ngươi có thể làm được, nhất định ngươi sẽ có biến số

duy nhất.”

Hắn bình tĩnh mang theo lời nói mong đợi vô bờ bến, dùng hình người giữ chặt vô số đường ngang dọc, mang theo chúng nó cùng nhau phóng vào trong cơ thể Chính Nguyên.

Người sau đột nhiên mở mắt.

Trên bầu trời bóng tối vô tận, ở nơi có huyết khí vô tận, có nơi kết thúc kiếm quang óng ánh kia.

Rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy được người mà mình muốn nhìn thấy.

Đó là một áo trắng nam tử, không nhìn rõ dung mạo. Hắn đứng ở ngoài tung hoành, phía trên hắc ám, chậm rãi vươn tay ra về phía huyết sắc kiếm quang sáng chói.

Nắm chặt, sau đó… bóp nát!

…

Chương 393: Thật có đã thắng thiên mệnh hay không?

Oành Long!

Tiếng nổ kịch liệt vang lên trong thời điểm kiếm quang phá toái, hắc ám như tuyết mùa xuân tan rã khỏi nơi đây.

Triệu Vô Nhai thấy một màn như vậy, con ngươi mãnh liệt co rút lại, kinh hô không có khả năng.

"Nguyên thần Lục Thành đã tiêu tán, làm sao có thể tái hiện!"

Hắn khiếp sợ không phải là ván cờ ngang dọc của mình xuất hiện sơ hở, mà là nguyên thần vốn tự bạo của Lục Thành lúc trước, không ngờ giờ phút này ngưng tụ một lần nữa, đồng thời mang theo một phần lực lượng tung hoành tiến vào trong cơ thể Chính Nguyên!

"Làm sao có thể… Làm sao có thể…"

Trong mắt hắn không dám tin, nhìn chằm chằm Vu Chính Nguyên phía trước.

Cuối cùng, từ đáy mắt hắn bắt được một làn sương trắng đen tản đi.

Tử khí nồng đậm, ngàn vạn sinh cơ.

Tương sinh tương khắc, lặp đi lặp lại, tuần hoàn.

Luồng khí tức này đã siêu thoát tung hoành, đạt tới độ cao mà hắn không thể lý giải được.

“Đây là… Phù gì?”

Hắn kinh ngạc, đầu óc trống rỗng.

Nhớ mang máng sư phụ mình từng nói, trên thế gian này có một thứ duy nhất có thể tung hoành ngang dọc thời không, chỉ có bản nguyên hư vô, vô hình vô chất kia.

Đó là lực lượng mà người người trên thế gian đều có, nhưng lại không thể khống chế.

Tên là, sinh tử.

Mặc dù ván cờ của hắn có tinh diệu tuyệt luân thế nào, có thể thôi diễn quá khứ.

Rốt cuộc cũng không thể chạy khỏi con đường ngang dọc này, tất cả lực lượng được xây dựng trên tiết điểm đã biết này cũng chỉ là quá khứ không cách nào thay đổi.

Nhưng sinh tử này… lại lật đổ lẽ thường, là tồn tại khó khống chế nhất.

“Ngươi…”

Triệu Vô Nhai nhìn chằm chằm phía trước đang mở mắt ra, khí tức dần dần dung nhập vào nguyên thần của Lục Thành, khôi phục lại trạng thái bình thường như thường của Vu Chính Nguyên.

“Thì ra ngay từ đầu hắn đã không định dùng chính mình đi tìm biến số kia, mà chỉ định trải đường cho ngươi.”

Mắt hắn có vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Lục Thành đang nở nụ cười ở khóe miệng.

Phách lực thật lớn!

Vì những biến số có lẽ vốn không tồn tại, lại mạo hiểm tự bạo để bảo tồn nguyên thần của mình trong ván cờ tung hoành

này, mượn nó trợ giúp Chính Nguyên trong thời khắc mấu chốt phá tan ván cờ!

Có thể nói, nếu như không có nguyên thần của Lục Thành, ngay cả khi Vu Chính Nguyên tìm được cái gọi là biến số kia, cũng vĩnh viễn không ra được tung hoành thế cục.

Lại nhìn phía trước, Vu Chính Nguyên mặc một bộ áo xám, ánh mặt trời chiếu lên người hắn, làm nổi bật lên hào quang.

Còn Triệu Vô Nhai bên kia lại ảm đạm hơn rất nhiều.

Giờ khắc này, Vu Chính Nguyên đã không còn là người không có gì lạ, mà là người tụ tập vận khí của hai người.

Mà hai người này… Một người chính là đệ tử của Kỳ Thánh, có tung hoành chi cục, có đại khí vận trên người.

Một người khác chính là thần tử Thần Phù điện, ngưng tụ hơn phân nửa khí vận Thần Phù điện, hiện giờ tất cả đều tập trung đến trên thân một mình Chính Nguyên!

"Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Triệu Vô Nhai lại bị thương!"

Mọi người thấy khóe miệng Triệu Vô Nhai chậm rãi tràn ra máu tươi, đều kinh hô không thôi.

Bọn họ không cách nào nhìn thấy sự việc phát sinh trong ván cờ, nhưng có thể nhìn ra được khí tức Vu Chính Nguyên đang đạt tới đỉnh phong, mà Triệu Vô Nhai lại bắt đầu uể oải hẳn đi.

"Ngươi thắng."

Triệu Vô Nhai mở miệng, có điều hắn cũng không nhìn về phía Vu Chính Nguyên, mà nhìn chằm chằm vào Lục Thành vẫn còn đang ngồi suy yếu ở phía dưới.

Người sau như trút được gánh nặng, lộ ra ý cười.

“Nhưng ngươi chỉ thắng ta chứ không thắng được thiên mệnh.”

Vào lúc này, Triệu Vô Nhai lại mở miệng, giọng điệu thâm trầm.

“Có lẽ mọi chuyện đều đã được định sẵn từ lâu, ngươi cho rằng ngươi đã sửa lại một số thứ gì đó, trên thực tế lại không có gì thay đổi.”

Lục Thành và nhóm người Thẩm An Tại đều nhíu mày.

Sau một khắc, Triệu Vô Nhai trực tiếp chắp tay.

“Cáo từ.”

Vừa nói xong, hắn không ở lại lâu, quay người liền nhảy lên không, bay thẳng về phía xa, thậm chí không ở thêm một giây nào.

Tới dứt khoát, đi rất quyết đoán.

Khi có người còn chưa kịp phản ứng, hắn cũng đã nhẹ nhàng đi xa, ở phía chân trời hóa thành một chấm đen nhỏ biến mất.

Thậm chí ngay cả Vu Chính Nguyên cũng có chút bối rối.

Đối phương rõ ràng còn có thể tái chiến, sao lại rời đi?

“Sư huynh, ta…”

“Không cần nhiều lời, sư huynh vô lực tái chiến, ngươi giữ vị trí này cho tốt, nơi đó đại biểu cho Thần Phù điện.”

Lục Thành biết hắn muốn nói cái gì, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Nghe hắn nói xong, Vu Chính Nguyên mới do dự gật đầu.

Vốn dĩ hắn không định tham dự trận tỷ thí này, nhưng nếu sư huynh đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể thay hắn bảo vệ nơi này.

“Các ngươi ngược lại tính toán lợi dụng tâm tính Chính Nguyên gắt gao, biết rõ hắn không thích náo động, dùng phương thức này ép hắn toàn lực thủ lôi đài.”

Thẩm An Tại liếc qua Lục Thành, ngữ khí hơi có vẻ không thích.

Đối mặt với lời nói có ý ám chỉ, Lục Thành cũng là bất đắc dĩ, xin lỗi giải thích.

“Thẩm tiền bối thứ lỗi, nếu bàn ai thiếu nhất thì chỉ có Vu sư đệ.”

Dù Hà Bất Ngữ gì cũng thở dài mở miệng: “Đúng vậy, nếu có khí vận trong người, sao đoạn đường vừa rồi hắn lại gian khổ như vậy, tuy ta không biết rốt cuộc tiểu tử Lục Thành có tính toán gì, nhưng nếu có thể bảo vệ được mười hai lôi đài này, đối với tiểu Vu là chuyện tốt.”

Thẩm An Tại đương nhiên nhìn ra được hai người này thật sự là đang suy nghĩ cho Chính Nguyên, cho nên cũng không nói gì thêm.

Ngược lại, sau khi trầm mặc một chút, hắn còn nhìn Hà Bất Ngữ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Những năm này Chính Nguyên tại Thần Phù điện, làm phiền Phù tôn chiếu cố, ngày sau nếu cần Thẩm mỗ, cứ nói.”

Người sau kinh ngạc, sau đó cười khổ.

“Nói là chăm sóc, thực ra ta căn bản cũng không giúp hắn cái gì, chỉ là dẫn hắn vào Thần Phù điện, tranh thủ tư cách tiến vào Thần Phù tháp mà thôi, nói tới tài nguyên… đồ ta đưa cho hắn, còn không nhiều bằng vị sư thúc là ngươi gửi qua.”

Hắn cười khổ không phải là làm bộ.

Từ sau khi Vu Chính Nguyên tới Thần Phù điện, rốt cuộc hắn cũng biết những hậu bối của thế gia dược đạo xa hoa lãng

phí là dạng gì.

Thất phẩm, bát phẩm đan dược giống như đường đậu vậy, từng chút từng chút được nhét vào trong miệng.

“Một bộ Thiên giai phù bảo, đây cũng không phải là thứ mà trưởng lão có thể tặng cho đệ tử tầm thường, dường như Phù Tôn đối với sư điệt của ta có ý gì khác?”

Thẩm An Tại hơi hơi quay đầu, mỉm cười hỏi thăm.

Hà Bất Ngữ ngạc nhiên, sau đó bất đắc dĩ mở miệng: “Ta thật ra muốn thu Tiểu Vu đương nhiệm đệ tử thân truyền, chẳng qua tính nết tiểu tử này cũng quật cường, thủy chung không chịu bái ta làm sư phụ, nghĩ đến, là Hà mỗ không có cái phúc phận này đi, ài!”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, trong lòng âm thầm thở dài, biết được nguyên do trong đó, có chút vui mừng, lại có chút oán trách.

Tiểu tử Vu Chính Nguyên này, nếu gặp phải người khác, không bái sư thì ai mà thèm để ý tới hắn chứ?

Cơ duyên như thế không biết bao giờ mới đến lại được, nếu lão Trịnh mà biết, đoán chừng sẽ véo lỗ tai hắn ba ngày ba đêm.

“Chuyện bái sư, Thẩm mỗ ngược lại là có thể làm chủ, coi như là báo đáp ân Thần Phù điện chiếu cố Chính Nguyên.”

“Lời ấy là thật!?”

Vừa nghe lời này, hai mắt Hà Bất Ngữ lúc này sáng ngời, sau đó lại nghĩ tới điều gì, có chút muốn nói lại thôi.

“Phía Tiểu Vu thì sao?”

“Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này ta vẫn có thể làm chủ.”

Thẩm An Tại mỉm cười.

Nghe đến đó, Hà Bất Ngữ, nhất thời vui vẻ ra mặt, vội vàng kính trà ra hiệu.

"Vậy làm phiền Thẩm phong chủ, tiểu tử này hợp tâm ý ta, đợi bái sư xong, ta nhất định sẽ dốc túi truyền thụ một thân phù đạo!"

"Tương lai Linh Phù sơn và Thần Phù điện chính là tình nghĩa đồng minh, cùng sinh cùng tử, ha ha ha!"

Thẩm An Tại cười gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Làm sư phụ, nào còn phải vất vả thu đồ đệ?

Có lẽ vị đường đường là Phù Tôn này, cũng là người duy nhất trên thiên hạ này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bàn tay đang uống trà của Lục Thành khi nghe được bốn chữ "sống chết có nhau" bỗng nhiên dừng lại, cái ly rơi xuống đất "bịch" một tiếng vỡ nát.

Hô hấp hắn cứng lại, nhìn về phía Triệu Vô Nhai rời đi, tim đập như đang muốn đuổi theo hắn.

Chương 394: Thầy nào trò nấy

“Sao vậy?”

Hà Bất Ngữ nhíu mày, kịp thời hỏi hắn có phải thương thế bất ổn hay không.

Hắn lắc đầu không nói gì, nhưng thần sắc rất là trầm trọng, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Mọi người chỉ coi thương thế của hắn chưa lành, có chút không thoải mái, cũng không suy nghĩ nhiều.

Còn một bên khác, sau khi trận đấu của lôi đài thứ mười hai hạ xuống, trong thời gian ngắn ngủi liền lâm vào yên lặng.

Nhưng rất nhanh, lại có người bắt đầu lên lôi đài khiêu chiến.

Tiêu Thiên Sách, Tiêu Cảnh Tuyết, Thác Bạt Phá Nhạc, Đông Phương Thanh Mộc, Bàn Thạch, lục tục có người đến khiêu chiến.

Nhưng lại không có ai dám khiêu chiến với Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên, và Vu Chính Nguyên.

Ô Thiên Nghị tất nhiên không cần nhiều lời. Thân là hậu bối Kiếm tiên đệ nhất Đông Linh vực, thực lực của hắn không thể nghi ngờ.

Mà thủ đoạn mà Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên hiển lộ trước đó cũng đủ khiến những người này nhìn mà phát khiếp.

Về phần Vu Chính Nguyên…

Đừng nói giỡn, Thần Phù điện thần tử Lục Thành bị thua dưới tay Triệu Vô Nhai, mà Triệu Vô Nhai lại bại bởi tay của Vu Chính Nguyên.

Bọn họ còn đánh không lại Lục Thành, chẳng lẽ còn muốn đánh thắng cả Chính Nguyên?

Nhưng sau khi khiêu chiến hết lượt này đến đợt khác, ngoại trừ Vu Chính Nguyên thì không ai có thể thay thế được vị trí chủ lôi đài.

Thác Bạt Phá Nhạc ra tay tàn nhẫn nhất, hắn có được Sơn Hà Thánh Thể, một quyền một cước cũng giống như trời sập.

Huống chi bản thân hắn còn là một luyện khí sư, một thân bảo giáp không thể phá vỡ, đứng đó cho một vị Kiếm tiên chém nửa ngày cũng không phá được phòng ngự.

Sơn Hà thánh thể, lực lượng vô cùng lớn, hắn chưa từng thúc giục Sơn Hà Kim Thân. Nếu như thôi động, đám người Đoan Mộc Khung đã nói, bằng vào thân thể là đã có thể đạt tới trình độ Linh khí Thiên giai.

Về phần Bạch Diệu Linh, Thiên Tịch độc thể của nàng ta cũng thật kinh khủng, so với Tiêu Cảnh Tuyết khiến người ta bất tri bất giác trúng độc, độc công của nàng ta thoạt nhìn cảm giác áp bách càng lớn, phàm nhân hoặc linh nguyên đụng vào thân thể nàng, tất thân thể hư thối, đau đớn đến không muốn sống.

Bàn Thạch và Đông Phương Thanh Mộc có vẻ khiêm tốn hơn rất nhiều.

Người trước tính tình hàm hậu, không muốn đả thương người quá mức, lưu thủ khắp nơi, mà người sau… phương thức chiến đấu quái dị đến cực điểm!

Không, không nên nói là quái dị đến cực điểm, mà là không hiểu ra sao!

Về phần làm người khó hiểu…

Kiếm tu vào trận chiến, đến kiếm cũng không rút ra được.

Cứ như có lực lượng vô hình ngăn cản bọn họ rút kiếm.

Về phần những người khác, công kích luôn là một nước cờ sai, lại bị Đông Phương Thanh Mộc khó khăn lắm mới tránh được.

Sau đó giống như đứng không vững, từ biên giới lôi đài ngã xuống.

Đổi lại là võ giả hạ tam cảnh, có lẽ còn có thể lý giải, nhưng người dám lên khiêu chiến cơ bản đều là Niết Bàn!

Một võ giả Niết Bàn mà có thể không rõ địa hình, có thể ngã khỏi lôi đài?

Lời này nói ra, ai tin được?

"Xem ra Ngự Kiếm thuật của tiểu đạo sĩ này đã trở nên xuất thần nhập hóa từ lâu, thậm chí còn hơn cả sư phụ hắn."

Đoan Mộc khung sờ sờ cằm, chậc chậc mở miệng.

"Không sai, Ngự Kiếm thuật khác với các kiếm thuật khác, hắn trọng thị ở chữ ngự, mà không ở trong kiếm, mấy trận chiến đấu này, nhìn như Đông Phương Thanh Mộc làm theo bản năng, trên thực tế tất cả những người khiêu chiến đều ở trong vòng "Ngự" của hắn."

Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu, cảm thấy kinh ngạc.

Tuy nhiên tại sao Đông Phương Thanh Mộc lại không hề cố sức lực nào?

Hắn không quan tâm số mệnh mà mười hai lôi đài tích lũy sao?

"Ta ngược lại bắt đầu chờ mong, mười hai người này hỗ trợ lẫn nhau, ai càng hơn ai."

Ánh mắt Nhạn Thu lập loè, có chút hưng phấn.

“Ngươi cũng đừng mong đợi, thứ nhất bị đào thải sợ là Nhạn Hồi sơn ngươi.”

Đoan Mộc Khung liếc hắn một cái.

“Cắt, tốt xấu gì thì tên Giang Lai kia cũng từng đi lên, tiểu tử mập mạp nhà ngươi đi đâu rồi.”

Nhạn Thu không cam lòng yếu thế, trả lời.

Hai người đấu võ mồm chưa xong, Thẩm An Tại lắc đầu cười một tiếng, mặc kệ bọn họ, mà ánh mắt phóng tới bên Thiên gia.

Bởi vì…

Thanh niên đứng sau lưng Thiên Cương đã đứng dậy.

“Là nhi tử của Thiên gia chủ, nghe đồn công pháp Thiên gia cực kỳ cường hãn đặc thù, có hiệu quả Phong Linh cấm đạo, không biết hắn sẽ chọn người nào khiêu chiến?”

“Có trò hay để xem rồi!”

Khí thế hưng phấn của đám người ở đây càng ngày càng đậm.

Thiên Tư bước lên trước một bước, ánh mắt nhìn về phía lôi đài thứ tám.

“Thiên gia Thiên Tư, lĩnh giáo đệ tử Thanh Vân phong cao chiêu.”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ gật đầu: “Mời.”

“Quả nhiên, mặc dù độc đạo của Tiêu Cảnh Tuyết mạnh đến đâu đi nữa, nhưng cũng khó có thể cận thân được. Trong những người này, đúng là chỉ có người này mới có thể làm đối thủ thích hợp nhất của hắn.”

Dưới sự thảo luận của mọi người, ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên.

"Vô Khuyết hoang thể…"

Dưới linh nhãn, ngàn vạn hư ảo không chỗ che giấu.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra người này y chang Thiên Nhạc, có Vô Khuyết hoang thể, mà còn đúng nghĩa là hoàn chỉnh không hề thiếu khuyết.

Thể nội tự thành thiên địa, đại đạo hoàn chỉnh, bách tà bất xâm.

Liễu Vân Thấm nhìn Thiên Tư không ngờ lại đi khiêu chiến Tiêu Cảnh Tuyết, không khỏi khẽ nhíu mày, nhìn về phía Thiên Cương bên cạnh.

"Rõ ràng có thể khiêu chiến Bạch Diệu Linh, vì sao phải khiêu chiến một người cũng không biết gốc rễ?"

"Liễu gia chủ gấp cái gì?"

Thiên Cương quay đầu lại, nhìn nàng đầy ẩn ý.

Người sau ngẩn ra, sau đó thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình thản.

"Chỉ là ta không hiểu mà thôi."

"Liễu gia chủ yên tâm, ta vẫn biết rõ bản lĩnh Thiên Tư, trận tỷ thí này, hắn tất thắng."

Nghe hắn thề son sắt như vậy, đôi mi thanh tú của Liễu Vân Thấm khẽ nhíu lại, không để lại dấu vết nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, lại phát hiện hắn nhìn chằm chằm vào bên này, ánh mắt không khỏi né tránh một chút.

"Hắc hắc, nghe nói Thác Bạt huynh rất thích Tiêu cô nương, không bằng ta nể mặt Thác Bạt huynh, hơi lướt qua chút thôi, sẽ để cho cô nương thắng, như thế nào?"

Thiên Tư bay lên lôi đài, nhếch miệng cười nói.

Mà bên kia Thác Bạt Phá Nhạc nghe thấy lời của hắn, cũng cười lớn đáp lại.

"Thiên huynh có lòng, ha ha ha, thế nhưng không cần nể mặt ta, nên đánh thì đánh, nữ nhân mà, cũng phải cho chút giáo huấn mới có thể nghe lời."

Nghe hai người bọn họ cùng nhau trêu chọc, vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết vẫn như thường, sắc mặt Mộ Dung Thiên lại đen lại, "Bá" một tiếng rút thanh Thiên Thanh kiếm ra, chỉ thẳng vào Thác Bạt Phá Nhạc.

"Ta thả ngươi cái rắm!"

Một câu nói thô tục tuôn ra, toàn trường yên tĩnh như chết.

"Ngươi là cái quái gì, sư muội của ta còn cần mặt mũi của ngươi mới có thể thắng?"

Đám người Phượng Khuynh Tâm phía dưới đều kinh ngạc.

Mộ Dung Thiên vẫn luôn ngu ngơ ngây ngốc cũng có một mặt nóng nảy như vậy sao?

Thẩm An Tại đối với chuyện này lại không thấy lạ, thản nhiên nói: "Tiểu tử này nói chuyện không đi qua não, có chỗ mạo phạm, mong các vị rộng lòng tha thứ một hai, đợi ta trở về sẽ dạy hắn lễ nghi."

Tuy nói như vậy, nhưng nhìn hắn vừa uống trà, dáng vẻ không cho là đúng, ai cũng nhìn ra được, chỉ sợ lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thiên cũng là lời hắn muốn nói…

Có người nói cái gì nhỉ?

Ừm, thầy nào trò nấy, nói không chừng nếu để Thẩm An Tại mắng, sẽ còn khó nghe hơn cả Mộ Dung Thiên…

Chương 395: Đông Tuyết Xuân Dương

Đối mặt với lời nói của Mộ Dung Thiên, sắc mặt Thác Bạt Phá Nhạc có chút khó coi.

Đây là lần đầu tiên có người dám lớn tiếng như vậy với mình.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng đáy lòng lại hơi hơi vui mừng.

Vì không cho cục diện giằng co, nàng cất bước tiến lên nhẹ giọng mở miệng.

"Không cần nhường nữa, ngươi ta đều dựa vào bản lĩnh của mình đi."

Thiên Tư hơi ngẩng đầu, một vòng thần khoán đã nắm trong tay.

"Đã như vậy, Tiêu cô nương phải cẩn thận rồi!"

Hắn vừa dứt lời, lôi đài bỗng nhiên run lên.

Ở giữa khe hở lôi đài, chẳng biết lúc nào có giọt nước như sương, giờ phút này ngưng tụ hóa thành từng cái xúc tu dài hẹp đã chạm đến mũi chân Tiêu Cảnh Tuyết.

"âm hiểm!"

Nàng thoáng nhíu mày, nâng chưởng thổi một cái, gió tuyết tràn ngập.

Những xúc tu quấn đến kia trong nháy mắt đông kết, nhưng chỉ trong nháy mắt, băng tinh vỡ vụn, xúc tu lần nữa thoát ra.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng mượn nháy mắt này mà rời đi.

Nhưng mà còn chưa đợi nàng lấy lại tinh thần, kình phong đột nhiên thổi vào mặt, lay động tóc dài của nàng.

Oanh!

Vào thời khắc mấu chốt, Tiêu Cảnh Tuyết giao hai tay lại với nhau, linh nguyên toàn thân tụ tập trước người để phòng thủ.

Dù vậy, cỗ lực lượng kinh khủng này vẫn đánh vào ngực nàng, khiến nàng khó chịu, không ngừng lùi lại, gót chân chạm đến cả biên giới lôi đài.

"Tốc độ nhanh thật, lực lượng thật kinh khủng!"

"Xúc tua Thủy Vụ kia hẳn là Linh khí Thiên giai Tam Thiên triền ti, chỉ cần bị quấn quanh, vật ấy sẽ như giòi bám vào xương, có muốn lui cũng khó!"

Dưới đài kinh hô, đối với Thiên Tư, bọn họ ít nhiều cũng có nghe qua.

Dù sao có thể xưng huynh gọi đệ với Thác Bạt Phá Nhạc tự nhiên không phải hạng người tầm thường.

"Sư muội, ngươi không sao chứ!"

Mộ Dung Thiên lộ ra lo lắng.

"Một quyền này ta dùng bảy phần sức lực, ngươi có thể tiếp được, ngược lại khiến ta có chút ngoài ý muốn."

Thiên Tư siết chặt nắm đấm, mắt lộ vẻ trêu tức.

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết cũng không nhẹ nhõm như lúc trước, mà ngưng trọng nhìn về phía trước.

"Có phải ngươi rất tò mò không, vì sao ta không trúng độc?"

Thiên Tư nhìn lướt qua nắm tay vẫn rất bình thường của mình, nở nụ cười khinh thường.

“Lực lượng thiên hạ vạn loại, không có chỗ nào có thể từ bên ngoài xâm nhập vào người ta. Bao gồm thần hồn chi độc, chớ nói ngươi, coi như là Bạch Diệu Linh cũng không được.”

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Độc tố không thể xâm nhập, vậy chẳng phải nói phần lớn thủ đoạn của sư muội mình đều mất đi tác dụng?

“Lên đi!”

Thiên Tư vung tay lên, giữa khe hở lôi đài, vô số hơi nước lại hóa thành dòng nước dài hẹp, nhanh chóng quấn tới phía trước.

Tiêu Cảnh Tuyết lập tức phóng lên cao.

“Đi xuống!”

Nhưng mới vừa kịp đứng dậy, Thiên Tư đã xuất hiện trước, lại bỗng nhiên một quyền nện xuống, khí lực mênh mông, âm thanh bạo tạc chói tai.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đưa tay về phía trước.

Thấy nàng ta như định lấy cứng chọi cứng với mình, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Giây tiếp theo, tay nhỏ thon thon của Tiêu Cảnh Tuyết chuyển một cái, vòng qua nắm đấm bóp ở cổ tay hắn.

“Hả?”

Người trước hơi biến sắc, cảm giác khí lực ngưng tụ trên quyền tựa như bị tiết ra hơn phân nửa vào lúc này.

Bịch!

Khí thế gió tuyết tràn ngập, Tiêu Cảnh Tuyết dùng chưởng đánh ra, gió lạnh thấu xương gào thét.

Thiên Tư bay ngược ra, cả người hóa thành băng điêu.

Tiêu Cảnh Tuyết vừa di chuyển trên không trung vừa né tránh ba ngàn sợi tơ công kích, vừa quan sát Thiên Tư bị Xuy Tuyết Chưởng đánh trúng.

Khi thấy băng tinh vỡ vụn, hắn không bị thương, sắc mặt ngưng trọng.

Dùng độc bình thường không được, Xuy Tuyết chưởng bực này công kích lại cũng không thể phá phòng ngự, cái này có chút khó giải quyết rồi.

"Vô Khuyết hoang thể của Thiên gia, ngoại vật bất xâm, chuyên khắc độc công, lần này Cảnh Tuyết phiền toái rồi."

Huyền Vu nhíu mày.

"Mặc dù vừa rồi Tiêu cô nương dùng thủ đoạn dược đạo hao tổn khí lực, nhưng ngoại trừ độc công thì dường như không có thủ đoạn công kích nào lợi hại hơn."

Ngọc Tâm Lan nói xong, nhìn về phía Thẩm An Tại đi, "Ngươi đã chuẩn bị thủ đoạn gì cho nàng chưa?"

Người sau lắc đầu, không nói gì.

Một năm qua Cảnh Tuyết đều ở tại Độc sơn. Chỉ cần độc công của Cảnh Tuyết viên mãn thành Vạn Độc thánh thể, phá Vô Khuyết hoang thể này không khó, không cần dùng thủ đoạn gì khác.

Chẳng qua bây giờ, nàng tựa hồ còn kém một bước.

"Y độc song tu, thủ đoạn không tệ, nhưng đối với ta mà nói, vô dụng."

Thiên Tư vỗ vỗ băng tinh trên người, cổ tay hắn, còn có ngân châm đã đâm một nửa vào linh nguyên hộ thể.

Nhìn bóng hình xinh đẹp không ngừng né tránh ba ngàn dây tơ, trong mắt hắn hiện lên vẻ miệt thị.

"Kết thúc rồi."

Sau một khắc, thân thể hắn hơi cong lại, cả người như tên rời cung bắn nhanh ra.

Mà trong nháy mắt khi lao ra, thân thể của hắn bỗng nhiên lớn mạnh, hai tay giơ cao.

"Phiên Thiên ấn!"

Quát to, thiên uy vô tận hội tụ thành một dạng thủ ấn, to lớn bao quát toàn bộ lôi đài.

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ biến, không thể tránh né được đành phải đưa tay ngăn cản.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã bị luồng sức mạnh này đánh xuống.

Hưu!

Ba ngàn sợi tơ trong thời khắc này tìm được cơ hội, câu lấy cổ chân của nàng.

"Nguy rồi!"

Mộ Dung Thiên nhìn mà trong lòng quýnh lên.

Vốn đang ở vào thế hạ phong, sư muội lại một mực dựa vào thân pháp du tẩu, hiện tại hành động đều bị hạn chế…

"Ta xem ngươi có thể chống đỡ mấy quyền của ta!"

Thiên Tư cười ha ha, đột nhiên lao xuống, khí thế trên quyền ngưng tụ, hư không run rẩy.

“Vậy thì thử một chút!”

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết cũng lạnh xuống, hai mắt hiện lên màu tím, mái tóc màu đen biến thành màu tím với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Nàng lấy ngân châm ra, liên tiếp đâm vào người mình.

Thẩm An Tại híp mắt lại: “Thần Nông dược quyển, Đông Tuyết Xuân Dương, lại làm Đông Xuân chi pháp.”

“Đông Xuân pháp, Đông Xuân pháp là cái gì?”

Đám người Phượng Khuynh Tâm và Huyền Vu cau mày, các nàng đều là luyện dược sư, nhìn ra được sau khi đâm mấy châm kia, trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Đông Tuyết không phải là lạnh nhất, thời điểm lạnh nhất là thời điểm gặp được xuân dương hóa thủy, mà cơ thể con người đồng dạng tồn tại thời khắc tương tự, Đông Xuân pháp, chính là một loại bí kỹ kích phát lực lượng này.”

Theo Thẩm An Tại giải thích, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Cơ bản còn có bí kỹ cỡ này?

Trong sân, Tiêu Cảnh Tuyết ngước mắt, đồng dạng đánh một quyền về phía trước.

Oanh!

Một tiếng nổ ngập trời vang lên, toàn bộ lôi đài đều rung lắc dữ dội một cái.

Tất cả mọi người nín thở nhìn lại, sau đó kinh ngạc không thôi.

Tiêu Cảnh Tuyết bị ba ngàn dây quấn khóa chặt hai chân, cũng vì vậy mà lui về phía sau.

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất là, Thiên Tư đã lui về phía sau ba bước!

Một dược sư, không ngờ lại có thể đẩy lùi một thể tu sở trường lực lượng!

Không thể tưởng tượng, quả thực chính là không thể tưởng tượng!

"Ngươi đã làm cái gì?"

Tuy rằng không bị thương, nhưng ba bước lui về phía sau cũng khiến sắc mặt Thiên Tư hoàn toàn u ám, có chút khó coi.

"Thủ đoạn khó vẹn, không đủ nói."

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết hơi trắng.

Lực đạo một quyền vừa rồi, bởi vì không cách nào di động nên nàng hoàn toàn chịu đựng.

Ba ngàn tơ này một khi bị quấn lên, sẽ cắm rễ sinh sôi, không thể nào dỡ bỏ lực lượng.

Mà nàng cũng không có linh khí lợi hại nào cả, muốn phá cẩm Linh khí Thiên giai thì rất khó.

Nói cách khác, tiếp theo nếu nàng muốn thắng, chỉ có thể cứng đối cứng, xem ai chịu không nổi trước.

Chương 396: Đám mây độc giữa trời

“Chuyện gì xảy ra, vì sao nàng không còn Xích Lưu Ly?”

Hà Bất Ngữ nhíu mày.

Chỉ cần Xích Lưu Ly ở đây, ba ngàn sợi tơ này không tính là vấn đề gì.

“Không ở trên người nàng.”

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

“Xích Lưu Ly?”

Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu nghe nói như thế, thần sắc kinh ngạc.

Chẳng qua thấy bọn họ không nhiều lời, hai người cũng thức thời không hỏi nhiều, vẻ kinh ngạc trong mắt lẫn nhau vẫn không giảm.

Nghe giọng điệu của bọn họ, bọn họ biết tung tích linh khí đệ nhị thiên hạ Xích Lưu Ly.

“Lại dám quyết định ngạnh kháng với Thiên Tư, cô gái này điên rồi sao?”

“Ta cược, không đến ba quyền, nàng ta tất hộc máu, nội phủ vỡ vụn!”

Không ít người lắc đầu trước hành động của Tiêu Cảnh Tuyết, nhưng trong tình huống vừa rồi, cũng không còn cách nào khác.

“Mộ Dung huynh, xem ra sư muội nhà ngươi thua rồi, không bằng ta giúp ngươi một chút?”

“Giúp sao?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, không rõ hắn sẽ giúp thế nào.

Đông Phương Thanh Mộc cười hắc hắc: “Đợi mười hai lôi đài hợp nhất, nếu có cơ hội ta sẽ đánh cho hắn một trận, sau đó ngươi thắng ta, thấy thế nào?”

Người trước cau mày: “Nếu như ngươi muốn thua, tùy tiện tìm một người thua là được, vì sao nhất định phải bắt ta?”

“Sao, Đạo gia xem ngươi vừa mắt không được sao?”

Đông Phương Thanh Mộc lại cười ha ha, mở miệng.

Mộ Dung Thiên lắc đầu: “Không cần, nếu sư muội thua thì ta tự động thủ.”

Nghe hắn trả lời, Đông Phương Thanh Mộc nhún vai, cũng không nhiều lời.

Bên kia, Thiên Tư lại tiến lên trước một bước.

Oanh!

Oanh!

Dưới mấy quyền điên cuồng oanh kích liên tục, lôi đài run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Thiên nhíu chặt mày, khi nhìn thấy khóe miệng nữ tử dưới quyền thế kia tràn ra máu tươi, trái tim lập tức nhảy lên cổ họng.

“Nhận thua đi, ta cũng không muốn đánh chết ngươi đâu, dù sao Thác Bạt huynh cũng rất thích náo nhiệt đấy.”

Hai chân Tiêu Cảnh Tuyết bị chụp chết trên lôi đài, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Nàng hiện lên hàn quang trong mắt tím: "Nhưng bây giờ ta muốn đánh chết ngươi."

Lời nói lạnh như băng vừa dứt thì Thiên Tư liền sững sờ, sau đó là cười ha ha.

"Chỉ bằng ngươi?"

"Chỉ bằng ta."

Tiêu Cảnh Tuyết ngước mắt lên, đáy mắt xanh biếc.

Nàng lại một lần nữa đưa tay đâm vài châm lên người mình, sau một khắc, một cỗ sinh cơ dạt dào đột nhiên bộc phát.

Vừa rồi khí huyết cuồn cuộn, lúc này cũng lắng lại, thương thế trong nháy mắt khỏi hẳn.

Cùng lúc đó, chỗ cổ của nàng có từng mảng độc văn bắt đầu lan tràn ra.

Một luồng khí tức kinh khủng hàng lâm vào giờ phút này.

Xuy xuy!

Thanh âm ăn mòn vang lên, con ngươi Thiên Tư hơi co lại.

Ba ngàn sợi tơ dưới chân Tiêu Cảnh Tuyết vậy mà hóa thành màu tím bắt đầu sôi trào, tan rã như thủy triều.

"Đối với nàng mà nói, lấy sinh cơ bản thân nuôi nấng độc công, mới là cách dùng chân chính của Đông Tuyết Xuân Dương."

Thẩm An Tại cũng đang nhìn một màn này, không kinh ngạc.

Mà giờ khắc này, dưới sự gia trì của Đông Tuyết Xuân Dương, uy lực chân chính của Vạn Độc tâm kinh mới có thể hiển lộ ngắn ngủi.

Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan, Bách Lý Nhất Kiếm ngưng thần nhìn lại.

Bọn họ rất chờ mong, Thẩm An Tại truyền công pháp tu luyện kiếm mạnh mẽ như vậy cho Mộ Dung Thiên, truyền cho vị nhị đệ tử này, sẽ mang đến kinh hỉ như thế nào?

Dưới ánh mắt đông đảo, Tiêu Cảnh Tuyết bước ra một bước, độc văn leo lên trên khuôn mặt, mái tóc tím phấp phới.

Giờ phút này thoạt nhìn nàng nào có nửa điểm mỹ nhân nhu nhược, nhìn qua quả thực là hung thần có thể ngừng tiểu nhi khóc đêm.

Mặc dù vừa mới nắm chắc phần thắng trong tay, giờ phút này tim Thiên Tư đã đập nhanh hơn vài phần, yết hầu chuyển động.

Rẹt!

Khoảnh khắc đó, Tiêu Cảnh Tuyết xuất hiện trước mặt Thiên Tư, giơ tay ra.

Hai người lại một lần nữa đối chiến, quyền đầu tiên tung ra khói độc, hóa thành một cái miệng rắn dữ tợn cắn nuốt.

Rặc rặc rặc!

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của Thiên Tư đại biến, phát hiện linh nguyên hộ thể cứng rắn đã bị cắn nát.

Hắn lùi lại mấy bước, vẻ mặt nghiêm túc.

Không, không phải cắn nát.

Mà là trong nháy mắt tiếp xúc với độc nguyên của đối phương, nó cùng hóa thành độc, sau đó bị cắn nuốt!

"Công pháp thật cường đại!"

Bên ngoài vang lên tiếng kinh hô.

Tất cả mọi người nhìn trên lôi đài, cảnh tượng mây độc tụ tập trăm dặm kia, nhuộm bầu trời thành màu tím đen quỷ dị, trong mắt lộ ra rung động.

"Có thể dẫn tới dị tượng kinh khủng như thế, rốt cuộc công pháp này phẩm giai ra sao!?"

"Chỉ sợ… Đã vượt qua phạm trù Thiên giai!"

Trương Cửu Dương, bao gồm cả Lão Xà bà trên bầu trời lúc này đều híp hai mắt lại.

Đặc biệt là Lão Xà bà, cũng là độc tu, có thể cảm ứng được cổ độc trong cơ thể mình có loại cảm giác như muốn triều bái, không thể khống chế.

Thiên Cương vừa rồi vẻ mặt đắc ý, giờ phút này cũng biến sắc, nhìn về phía Thẩm An Tại, ánh mắt âm trầm.

Đầu tiên là hai môn công pháp cổ xưa hiếm thấy, hiện tại lại tới một công pháp cường đại như vậy.

Chỉ là một tên Phong chủ Thanh Vân phong, dưới tay có bao nhiêu thứ tốt?

"Không có khả năng!"

Hai mắt Thiên Tư nheo lại, lần nữa nắm tay xông ra, định dựa vào ưu thế của bản thân để khống chế chiến trường.

Nhưng mà, trong mắt Tiêu Cảnh Tuyết lóe lên ánh sáng tím.

Oanh!

Uy áp cực mạnh từ trên trời giáng xuống, ầm ầm giáng xuống người Thiên Tư.

Mà bản thân hắn cũng hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống dưới uy áp kinh khủng kia.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, hai mắt dần dần bị bao bọc màu đen, đã nuốt lấy phần tròng trắng.

"Ôi ôi… Độc… Lúc nào đây?"

Hắn run rẩy đưa tay, kinh lạc trên cánh tay dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được hóa thành đường vân màu đen.

"Vào lúc ngươi cho rằng độc của ta vô dụng đối với ngươi."

Tiêu Cảnh Tuyết bước từng bước một về phía trước, ánh mắt đạm mạc.

Ngay từ đầu, độc của nàng chưa từng mất đi hiệu lực, chỉ là hiệu quả quá nhỏ, gần như không có thôi, cho dù bộc phát cũng không tạo thành ảnh hưởng gì, ngược lại sẽ làm cho hắn cảnh giác.

Trải qua thời gian dài ngủ đông, độc tố đã sớm xâm nhập vào chỗ sâu thần hồn hắn, giờ phút này Vạn Độc tâm kinh đã hoàn toàn thôi động.

Vô Khuyết hoang thể cũng không cách nào ngăn cản được.

Tiêu Cảnh Tuyết đi tới trước mặt Thiên Tư, giơ tay điểm nhẹ.

"Ách…A!"

Tiếng kêu thảm vang vọng khắp nơi, mây độc ngập trời kia giờ phút này hóa thành đầu lâu khổng lồ, kêu lên thống khổ giống như Thiên Tư.

"Dừng tay!"

Sắc mặt của Thiên Cương lập tức đại biến, hành động lần này của đối phương là muốn hủy đi Vô Khuyết hoang thể của Thiên Tư!

"Cảnh Tuyết."

Một giọng nói bình thản vang lên.

Lúc này Tiêu Cảnh Tuyết mới dừng tay, vẻ mặt cung kính nhìn xuống phía dưới.

“Sư phụ.”

“Thu tay lại đi, không được phế bỏ thể chất của hắn.”

Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng, đối với chuyện Tiêu Cảnh Tuyết có thể thắng, hắn cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tuy nhiên thật vất vả mới phát hiện ra một Vô Khuyết hoang thể còn trọn vẹn, cũng không thể để bị phế được.

“Vâng, thưa sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, cách không đánh một chưởng lên lồng ngực Thiên Tư, hất văng hắn xuống lôi đài.

Trên đường bay ngược ra ngoài, Thiên Tư còn run rẩy không thôi, kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, tựa hồ đang chịu đựng đau nhức dày vò nào đó.

Thiên Cương phi thân tiếp được con trai của mình, điều tra xong, sắc mặt khó coi vô cùng.

Lít nha lít nhít côn trùng đang di chuyển trong cơ thể Thiên Tư, cắn xé huyết nhục, thần hồn của hắn.

Mà thân là Vô Khuyết hoang thể, giờ phút này thể chất ngược lại trở thành thứ cản trở, những độc tố này căn bản là không thể ra ngoài được!

Có thể vượt qua Vô Khuyết hoang thể, trực tiếp gieo độc tố xuống, công pháp của nữ tử này…

Chắc chắn đã đạt tới Thánh giai!

Cũng chỉ có độc công Thánh giai mới có thể khiến cho Thiên Tư có được Vô Khuyết hoang thể hoàn chỉnh và Phong

Đạo quyết trong nháy mắt mất đi sức chống cự!

Chương 397: Hai mặt trời cùng lên, trăng sáng cũng không tàn

Theo Thiên Tư thất bại, toàn trường nhất thời đều rơi vào trong tĩnh mịch tử vong.

Khắp bầu trời mây độc, uy áp kinh khủng khắc sâu vào trong lòng bọn họ, không thổi đi được.

Đặc biệt là Lão Xà Bà, ánh mắt càng lấp lóe, nhìn chằm chằm vào Tiêu Cảnh Tuyết, không biết suy nghĩ cái gì.

Độc công cường đại như thế, hiếm thấy trên đời!

Cũng chỉ vẻ mặt Huyền Vu không quá khiếp sợ.

Dù sao trong năm này ở Độc Sơn này, Tiêu Cảnh Tuyết ngẫu nhiên một mình đi tới một nơi xa xôi nào đó, mặc dù không biết làm gì nhưng mỗi lần cách nhau khá xa, nàng cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng bố không khác gì hiện tại.

Nghĩ lại, chính là tác dụng phụ của Độc công này.

Cũng đúng, nếu độc công cường đại như vậy không có tác dụng phụ, đó mới là chuyện không thể tưởng tượng.

Tôn Ngạo nhìn một màn này, không khỏi có chút thổn thức.

Nhớ mang máng lần trước nhìn thấy tình cảnh kinh khủng như vậy, vẫn là ở Bắc Minh triều.

Khi đó Tiêu Cảnh Tuyết suýt nữa bị độc công mạnh mẽ này thôn phệ, cũng may thời khắc mấu chốt Thẩm An Tại đuổi tới.

Không nghĩ tới hôm nay, nàng đã có thể thu phóng độc công này tự nhiên, tốc độ trưởng thành như vậy, tuyệt đối không kém hơn Mộ Dung Thiên.

"Độc công thật đáng sợ!"

Dưới sân kịp phản ứng, nhao nhao hít sâu một hơi.

Không nghĩ tới nữ tử xinh đẹp ôn nhu nhược yếu ớt kia, độc công trên thân lại kinh khủng như thế.

Đoán chừng chỉ có mười hai người trên đài mới có thể cùng vật cổ tay với nàng.

"Mộ Dung huynh ngươi không vui à, sư muội ngươi thân mang độc công cường đại như vậy, ngươi còn xụ mặt làm cái gì?"

Đông Phương Thanh Mộc nhìn Mộ Dung Thiên cách đó không xa.

Người sau vò đầu: "Ta cũng không biết sư muội của ta lợi hại như vậy."

Trong lúc mọi người kinh nghi hoặc nói chuyện, đôi mi thanh tú của Tiêu Cảnh Tuyết lại nhíu lại, cảm giác độc nguyên trong cơ thể vận chuyển có chút tắc nghẽn.

Liễu Vân Thấm nhìn hai cha con chật vật trở về, sắc mặt âm trầm, thần sắc bình thản, nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Nàng cũng không rõ Tiêu Cảnh Tuyết từ lúc nào vậy mà nắm giữ độc công cường đại như thế.

Cộng thêm kiếm đạo công pháp của Mộ Dung Thiên, Thẩm An Tại lại cầm hai bộ công pháp Thánh giai!

Rốt cuộc những thứ này là từ đâu tới?

Nàng không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Công pháp Thánh giai, thiên hạ khó có được, nhìn khắp toàn bộ Thiên Huyền đại lục, có loại phẩm giai này, cũng chỉ lác đác.

Cửu Dương kiếm tiên, điện chủ Thiên Huyền điện, lão tổ Long tộc cùng với Liễu gia của nàng và Thiên gia.

Có điều cơ bản không ai biết được những chuyện liên quan đến Liễu gia.

"Thiên gia không thiếu Phong Đạo quyết, thế nhưng cũng không phải là chuyện đơn giản có thể giải quyết được, không biết Cảnh Tuyết có thể đỡ nổi hay không."

Nàng hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết.

"Còn có ai tiến lên khiêu chiến không?"

Thấy dưới sân yên lặng hồi lâu không có người tiến lên, giọng nói uy nghiêm của điện chủ Thiên Huyền Phiêu Phiêu rơi xuống.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, phần lớn mọi người vẫn lắc đầu thở dài.

Vốn tưởng rằng cường độ tỉ võ bốn vực năm lần này sẽ không cường đại quá nhiều, nhưng hoàn toàn là do bọn họ suy nghĩ nhiều.

Mười hai người năm nay, bất kỳ một nhân vật nào cũng có thể đứng đầu lần tranh phong trước.

Hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, nếu chờ đến khi bọn họ chính thức triển lộ thủ đoạn át chủ bài, mức độ cường đại, chỉ sợ sẽ khiến người ta giận sôi.

"Còn chút thời gian, nếu không có người khiêu chiến mười hai người các ngươi có thể nghỉ ngơi, chậm rãi đợi thiên ý an bài lôi đài nào sẽ sát nhập."

Mắt thấy không có người dám tiến lên khiêu chiến, điện chủ Thiên Huyền liếc nhìn mười hai người, mở miệng nói ra.

"Vâng."

Mười hai người đều cung kính đáp lại, sau đó ngồi tĩnh tọa trên lôi đài chờ đợi.

Có người ngồi xếp bằng, có người đứng yên nhắm mắt, cũng có người… ngự kiếm ngang trời, nằm tư thế La Hán, nghiêng người chống đầu, thảnh thơi không thôi.

"Mộ Dung huynh, vị sư muội kia của ngươi hình như bị thương, ngươi không hỏi một chút sao?"

Đông Phương Thanh Mộc không biết lấy từ đâu ra một cọng cỏ đuôi chó, chép miệng.

Mộ Dung Thiên nhìn Tiêu Cảnh Tuyết đang khoanh chân nhắm mắt trên lôi đài bên cạnh, vò đầu cười nói: "Với bản lĩnh dược đạo của sư muội, hẳn không có gì đáng ngại."

"Chậc, chỉ nguyện đi."

Người trước thong thả nói, sau đó duỗi lưng một cái, trực tiếp nằm trên phi kiếm.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ lôi đài đều vang lên âm thanh không tính là như sấm bên tai, nhưng cũng rất dị thường, là tiếng ngáy.

"Ha ha ha, tính tình đồ đệ nhà ngươi lại rất tán loạn, trong trường hợp này mà vậy mà có thể ngủ được."

Trình Cự cười ha ha, liếc qua khuôn mặt đen sì bên cạnh, Độc Cô Thắng Thiên có chút hận sắt không thành thép.

Sao trời sắp buông xuống, tất cả mọi người không hề ủ rũ, chỉ có Đông Phương Thanh Mộc ngủ một mình cực hương, thậm chí giữa đường còn trở mình, đá rơi giày.

Mộ Dung Thiên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.

Người này thật sự là một dị biệt, chẳng qua ở chung với người có tính tình như vậy cũng thoải mái dễ chịu.

Vừa nghĩ, hắn vừa lấy từ trong ngực ra một quyển sách, say sưa hứng thú xem.

Mọi người còn tưởng rằng hắn đang xem một bí tịch hiếm thấy gì đó, ai nấy đều tập trung nhìn tới, khóe miệng giật giật.

Quyển sách trong tay hắn tên là "Cách chăm sóc điều dưỡng cho Bạch Ngọc trư sau khi sinh".

Ánh mắt đám người Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan không khỏi hơi đổi, nghi hoặc nhìn về phía trung niên áo trắng bên cạnh.

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái, hai mắt nhìn lên trời.

Tiểu tử thối này, mấy ngày trước mình nhờ hắn xem sách liên quan tới yêu thú, để hiểu rõ sự khác biệt giữa người và yêu thú, so sánh chi tiết điểm khác biệt giữa y nhân và y thú.

Tiểu tử này ngược lại tốt, tìm một quyển sách về nuôi heo để đọc?

"Cái này…"

Đám người vây xem hai mặt nhìn nhau, đều có chút hồ nghi.

Một người ngủ, một người học nuôi heo…

Vì sao hành vi của hai người này đều quái dị như vậy?

Thậm chí khi đọc đến say sưa hứng khởi, Mộ Dung Thiên còn vò đầu bứt tai nhìn về phía Vu Chính Nguyên ở bên cạnh.

"Sư huynh, Bạch Ngọc trư của Thanh Phù phong một lần đẻ bao nhiêu con?"

Vu Chính Nguyên lộ vẻ cười khổ: "Còn chưa sinh ra đã nhảy vào trong đống lửa do Thẩm sư thúc nhóm sẵn rồi…"

"Ài…"

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, sau đó lại nhìn ra.

"Vu sư huynh, heo nhà ngươi trong lúc mang thai còn có thể hứng tình không?"

"… Ta không biết."

"Vậy heo nhà ngươi…"

"Mộ Dung sư đệ, thân thể sư huynh có chút không khỏe, trước tiên ta cần điều tức một hồi đã."

"…"

Người phía dưới vẻ mặt cổ quái, Thẩm An Tại càng làm như không nhìn thấy, một bình trà đều bị hắn uống hết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sao đêm chuyển động, trăng sáng lên xuống.

Gió đêm yếu ớt, không người nào tiến lên khiêu chiến, chỉ có tiếng ngáy của Đông Phương Thanh Mộc và tiếng Mộ Dung Thiên lật sách rất nổi bật.

Đợi đến khi cả đêm trôi qua, ánh sáng màu tím mông lung theo ánh mặt trời mà dâng lên.

"Đó là… hai mặt trời!"

Tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt co rụt lại.

Chỉ thấy mây phía đông xa xôi, tử khí mỏng manh như tơ như mây, trong tầng mây mông lung, lại quả thật có hai vầng mặt trời chậm rãi dâng lên.

"Không, bên trên giống như còn có mặt trăng!"

Dưới sự kinh hô, mọi người lại ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời Thiên Huyền thành, một vầng trăng sáng mênh mông đang mở ra tầng mây, tản ra ánh sáng màu xanh mờ ảo, tôn lên ánh sáng màu tím từ ánh mặt trời, vô cùng rực rỡ.

"Hai mặt trời cùng lên, trăng sáng cũng không tàn…"

Trương Cửu Dương híp mắt nhìn lên trên, thì thào mở miệng.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, tử khí theo gió, qua mười hai lôi đài dần dần tiêu tán.

Ánh nắng ban mai rốt cuộc hoàn toàn bay lên khỏi tầng mây, hai luồng sáng như gương.

Một tia chiếu lên thân thể Đông Phương Thanh Mộc đang ngủ say, một tia chiếu vào trên thân thanh niên áo đen đang mở to mắt nhìn chòng chọc vào sách.

Còn Lý Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu, một vầng trăng sáng mênh mông bát ngát.

…

Chương 398: Mượn kiếm dùng một lát

Cho dù chỉ là trong nháy mắt, ánh mặt trời kia liền nhanh chóng tản ra, lan tràn bốn phía, mà ánh sáng mặt trời cũng chậm rãi biến mất, giống như ảo ảnh.

Nhưng phần lớn cường giả vẫn không khỏi nhíu mày, ánh mắt bắt đầu lóe lên.

Mọi người đều biết, lần thử võ bốn vực này chính là tranh đoạt khí vận của bốn vực.

Mà đại chiến hôm qua một ngày, hôm nay đột nhiên xảy ra dị tượng.

Diệu ý trong đó, cần phỏng đoán.

"Đã không có người tỷ thí, vậy thì bắt đầu tranh đấu đi. Tiếp theo nếu có người muốn tiến lên khiêu chiến, cũng có thể."

Điện chủ Thiên Huyền điện thấy mười hai người trên cơ bản đều đã khôi phục, trầm giọng mở miệng.

Theo tiếng hô của hắn hạ xuống, lúc này có hai tòa lôi đài run lên nhè nhẹ, phảng phất như hai lực hút, ầm ầm đụng vào nhau, kết nối chặt chẽ với nhau.

"Ai ui, có chuyện gì vậy?"

Đông Phương Thanh Mộc vô ý bị lực trùng kích lăn xuống từ trên phi kiếm, hùng hùng hổ hổ phủi quần áo đứng dậy.

Mà đối diện với hắn, Bàn Thạch cơ bắp toàn thân, lưng cõng một thanh kiếm lớn vững vàng như Thái Sơn.

“Trận đầu Thập Nhị Chi Chiến, bắt đầu.”

Thanh âm uy nghiêm phát ra, dưới sân đấu nhất thời bộc phát một trận phấn khích.

“Trận đầu không ngờ lại là trận chiến của truyền nhân tứ đại Kiếm tiên!”

“Thật kích động, còn sống có thể tận mắt nhìn thấy Ngự Kiếm đạo và Hám Sơn kiếm đạo chiến đấu, không hối tiếc!”

“Cũng không biết trong hai vị Kiếm tiên này, ai có thể hơn ai?”

“Ta đoán là Bàn Thạch, dù sao hắn một tay dùng kiếm pháp lực có thể phách thiên đoạn nhạc. Lúc trước đánh với hắn, không có mấy kiếm đã bị nện tới nhận thua rồi!”

Có người chờ mong muốn mở miệng, cũng có người phản bác.

“Ta lại cảm thấy Đông Phương Thanh Mộc càng mạnh hơn, các ngươi không phát hiện người khiêu chiến hắn trước đó, liền ù ù cạc cạc mà thua sao?”

Dưới đài mọi người xôn xao, các cường giả đều không thảo luận nữa, mắt sáng ngời nhìn xem hai lôi đài đã xác nhập.

Ngay cả lúc này, Độc Cô Thắng và Trình Cự cũng dừng đấu võ mồm lại, chăm chú nhìn lôi đài.

“Mời.”

Bàn Thạch chắp tay, lập tức vung kiếm to như cánh cửa sau xông ra ngoài.

Tuy thế lớn lực trầm, nhưng tốc độ của hắn lại không chậm, cự kiếm nặng như núi kia trong tay hắn thậm chí bị đánh ra tàn ảnh.

“Ta nhổ vào, chậm một chút! Chậm một chút!”

Đông Phương Thanh Mộc nhìn như chật vật lăn lăn sang bên cạnh, lại trùng hợp tránh được uy thế mạnh nhất của cự kiếm, nhẹ nhõm lấy linh nguyên ngăn lại.

"Cự Kiếm Đồng Bằng!"

Bàn Thạch hét lớn một tiếng, đổi thành quét.

Cự kiếm như thiên quân vạn mã lao nhanh, sông ngòi đảo ngược trùng kích về phía Đông Phương Thanh Mộc.

Đối mặt với kiếm thế mênh mông kia, Đông Phương Thanh Mộc bay lên trời.

"A Bàn, ngươi đến thật sao!"

Nhìn trên bầu trời chỉ còn lại một điểm đen, Bàn Thạch vẫn không đáp lại, vung mạnh cự kiếm.

Chỉ một thoáng, kiếm thế xoay nhanh lên, phóng lên trời.

Cùng lúc đó, hư ảnh núi cao ngang nhiên rơi xuống, xu thế giao kích cùng kiếm thế kia.

Có thể đùa giỡn với kiếm thế nhẹ nhàng nhưng lại không mất uy thế, Bàn Thạch đúng là không mất danh tiếng của Kiếm tiên.

Đông Phương Thanh Mộc nhướng mày.

Xem ra lần này muốn thắng, quả thật không thể tùy tiện tới vậy nữa.

Hai tay hắn làm hai ngón tay làm kiếm chỉ, cũng khép lại kéo sang hai bên.

"Mở!"

Khoảnh khắc sau, kiếm thế mãnh liệt kia sắp chém tới hắn, vậy mà chia làm hai nửa.

Giống như nước sông chảy trung tâm, chảy ra khỏi khu vực rỗng ruột, hắn trực tiếp đứng ở phía trên hư ảnh sơn nhạc kia.

Oanh!

Thanh âm đinh tai nhức óc, hư không rung động mãnh liệt.

Sóng khí cường đại tản ra, thổi tan mây trôi, lộ ra trời quang mây tạnh.

Ánh mắt Bàn Thạch ngưng tụ, sắc mặt nghiêm túc.

Không nghĩ tới kiếm thế của mình lại bị Ngự Kiếm quyết tách ra nhẹ nhàng như vậy.

"Bàn Thạch huynh, hai chúng ta không cần liều mạng như vậy, chỉ quyết định ai thắng ai bại, thế nào?"

Đông Phương Mộc vội vàng chạy trên mặt đất, bội kiếm tự động bay vào trong vỏ kiếm phía sau hắn.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của hắn, Bàn Thạch dứt khoát lắc đầu.

"Không được, sư phụ sẽ mắng ta."

Hán tử trước mắt vẻ mặt hàm hậu, Đông Phương Thanh Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

"Như vậy à… Vậy thì bỏ đi."

Dứt lời, hắn phun ra cọng cỏ đuôi chó đang cắn trong miệng, duỗi lưng một cái.

"Ai, mệt thì mệt chút đi, ai bảo Đạo gia trời sinh chính là số khổ?"

Lúc này mọi người mới phát hiện, vừa rồi mặc kệ là hắn né tránh hay tách kiếm thế ra, cọng cỏ đuôi chó ngậm trong miệng thậm chí cũng không rơi xuống, hoàn hảo không chút tổn hại!

Dưới kiếm thế cường đại vẫn có thể thành thạo điêu luyện, đủ thấy không tầm thường!

Mộ Dung Thiên thu sách lại, nhìn chằm chằm bên kia.

Chiến đấu của Kiếm tiên cũng không nhiều, hắn cũng phải quan sát thật tốt, lấp đầy bản thân.

"Mộ Dung huynh, mượn kiếm dùng một lát."

Đông Phương Thanh Mộc khẽ vẫy tay một cái về phía lôi đài thứ chín.

Thiên Thanh kiếm nhất thời run nhè nhẹ, nhưng ngay khi sắp ra khỏi vỏ, Mộ Dung Thiên lại đè nó xuống, đầu lắc như trống bỏi.

"Sư phụ ta cho, không cho mượn."

Lời vừa nói ra, khóe miệng Đông Phương Thanh Mộc giật giật.

Tại sao lại nhỏ nhen như vậy, không phải chỉ là một thanh Linh Khí Địa giai thôi sao?

"Nhanh cho ta mượn một chút, đợi một lát nữa kiếm của ta cũng cho ngươi mượn dùng."

"Không cho mượn, không mượn, ngươi hỏi sư phụ của ngươi đi."

Mộ Dung Thiên dứt khoát ôm chặt kiếm trước ngực, tiếp tục lắc đầu.

Nhìn bộ dáng hắn như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết "phốc xuy" một tiếng nở nụ cười.

Lăng Phi Sương ở phía dưới cũng không khỏi dời ánh mắt đi chỗ khác, cảm thấy có chút mất mặt.

Thẩm An Tại thực sự nhìn không nổi nữa, ho khan một tiếng mở miệng.

“Cho hắn mượn đi.”

“Chuyện này…”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, nhìn về phía Đông Phương Thanh Mộc nói: “Chẳng phải ngươi có kiếm sao, muốn của ta làm gì?”

Đông Phương Thanh Mộc khẽ liếc mắt, nhìn thanh trường kiếm tinh cương phía sau lưng, bất đắc dĩ cười nói: “Kiếm này của ta dùng không tốt lắm.”

“Được rồi.”

Mộ Dung Thiên vẻ mặt không tình nguyện buông tay ra, trong lòng còn lẩm bẩm.

Thân là Kiếm tiên, đeo một thanh kiếm không tốt ở trên người làm gì?

Hưu!

Thiên Thanh kiếm ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo lưu quang trong nháy mắt rơi vào trong tay Đông Phương Thanh Mộc.

“Này, ngươi đừng có đánh hỏng, kiếm đó ta dùng đã rất nhiều năm rồi.”

“Biết rồi biết rồi!”

Đông Phương Thanh Mộc cười khổ khoát tay, đánh giá trường kiếm màu xanh trong tay, vừa dò xét vừa tặc lưỡi tán thưởng.

“Không hổ là kiếm mà Thanh Vân phong Thẩm tiền bối tự mình chế tạo, tuy là Địa giai, nhưng kiếm ý bên trong lại sắc bén vô song, hảo kiếm!”

Sau khi tán thưởng, hắn múa kiếm hoa, chỉ xéo mặt đất.

“Yên tâm đi, hôm nay ta mượn ngươi một kiếm, sau đó sẽ trả lại ngươi.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Thiên Thanh kiếm bỗng nhiên vang lên tiếng kiếm minh thanh thúy.

Tay trái hắn làm thành kiếm chỉ xẹt qua thân kiếm, chỉ một thoáng, kiếm quang lượn lờ.

Hàng trăm ngàn thanh Thiên Thanh kiếm giống nhau như đúc được phân hoá ra, mênh mông cuồn cuộn giữa không trung, như kiếm hà dâng trào.

Nhìn kiếm ảnh đầy trời, sắc mặt Bàn Thạch ngưng trọng.

Hắn có thể cảm giác được một luồng kiếm ý vô cùng ôn hòa nhưng lại đang chậm rãi phóng thích, kiếm thế như mây như biển, không chỗ nào không có mặt!

Ở lôi đài thứ nhất, Ô Thiên Nghị vẫn luôn ngồi xếp bằng, cũng chậm rãi mở hai mắt ra. Ánh mắt gã sắc bén nhìn chằm chằm về phía bên kia.

Kiếm đạo kia bình đạm lại phảng phất như ở khắp mọi nơi, khiến cho kiếm của hắn có chút run rẩy.

Không phải vì sợ hãi, mà là… sự hưng phấn giống như đang gặp phải đối thủ có thực lực ngang nhau!

…

Chương 399: Bàn Thạch đối chiến Đông Phương Thanh Mộc

Tất cả mọi người đều nín thở, chăm chú nhìn vào vô vàn kiếm ảnh trên bầu trời.

“Lấy niệm ngự kiếm, Vạn Kiếm Quy Tông…”

Ánh mắt Bàn Thạch hơi ngưng lại, nghiêm túc hẳn lên.

“Bàn Thạch huynh, tiếp chiêu!”

Đông Phương Thanh Mộc lười biếng mở miệng, sau đó vung kiếm dài.

Trong nháy mắt, vô số kiếm ảnh như nước chảy tuôn trào, ầm ầm rơi xuống.

Những đòn tấn công dày đặc, bao trùm toàn bộ võ đài, căn bản không thể né tránh.

“Hự!”

Bàn Thạch tuy nghiêm trọng nhưng cũng không lộ vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, trực tiếp vung thanh đại kiếm lên múa.

Ầm!

Ầm!

Tiếng nổ vang không dứt, mọi người chỉ thấy kiếm ảnh tung bay, khí lãng rung chuyển.

Đợi đến khi vô số kiếm ảnh trên bầu trời đều rơi xuống, mọi người mới định thần nhìn lại.

Bàn Thạch đã bị ép đến mép võ đài, hai tay hắn nắm chặt thanh đại kiếm, thậm chí còn hơi run rẩy.

Chống đỡ trực diện!

Vô số kiếm ảnh này, vậy mà hắn lại chống đỡ trực diện!

"Mạnh thật!"

Dưới khán đài, tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Dù là Bàn Thạch hay Đông Phương Thanh Mộc thì thực lực mà họ thể hiện ra lúc này đều khiến mọi người phải kinh sợ.

Chỉ riêng chiêu Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi, tuyệt đối đủ để uy hiếp cảnh giới Niết Bàn trung kỳ!

"Đến lượt ta!"

Bàn Thạch hét lớn, hai chân đạp mạnh xuống đất, lao ra như một con trâu điên.

"Phá thiên!"

Vù!

Trên bầu trời, một thanh đại kiếm phá tan mây mù, vạch một vết dài trên hư không, mang theo uy áp vô cùng nặng nề bổ xuống.

Uy lực của một kiếm này, không hề thua kém Vạn Kiếm Quy Tông vừa rồi.

"Hãn Sơn tam kiếm, phá thiên, liệt địa, chấn càn khôn, một kiếm mạnh hơn một kiếm, nếu kiếm thứ ba được chém ra, với sức mạnh của Bàn Thạch, e rằng đủ để nghiền chết một người bình thường ở cảnh giới Niết Bàn hậu kỳ."

“Không biết Đông Phương Thanh Mộc có thể đỡ được mấy kiếm này không?”

Đoan Mộc Khung sờ cằm, híp mắt mở miệng.

“Hãn Sơn kiếm lấy sức mạnh làm trọng nhưng Ngự Kiếm thuật lại nổi tiếng với sự linh hoạt đa biến, nếu Đông Phương Thanh Mộc muốn thắng, hẳn sẽ không để hắn thi triển trọn vẹn hai thức đầu, nếu không uy lực của hai thức cộng lại, thức thứ ba chấn càn khôn, hắn e rằng không thể né tránh trên võ đài, cũng khó có thể đỡ được.”

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng, là một kiếm tiên, hắn đương nhiên có thể nhìn ra cục diện chiến đấu của hai người này.

Mà lời hắn nói, cũng được mọi người công nhận, đều chăm chú nhìn vào võ đài, muốn xem Đông Phương Thanh Mộc sẽ ứng phó như thế nào.

Đối mặt với Bàn Thạch mang theo đại kiếm bổ xuống từ trên trời, sắc mặt Đông Phương Thanh Mộc bình thản, vuốt nhẹ thân kiếm Thiên Thanh.

Ngay sau đó, mười hai kiếm ảnh biến ảo, dưới sự điều khiển của hắn, chuôi kiếm nối liền với nhau, tạo thành một tấm khiên kiếm.

Ầm!

Tiếng nổ điếc tai vang lên, cả bầu trời đều rung chuyển, mọi người chỉ cảm thấy hai tai đau nhói.

Những người mới ở cảnh giới Thiên Linh hoặc Địa Linh, thậm chí còn cảm thấy hai tai hơi nóng, màng nhĩ bị âm thanh chứa đựng ý kiếm của hai loại kiếm đạo này làm cho chảy máu!

Dưới một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, khiên kiếm trước người Đông Phương Thanh Mộc vỡ tan, bản thân hắn cũng phải chống một tay lên Thiên Thanh kiếm, bị lực đẩy của đại kiếm đẩy lùi về phía sau mười mấy trượng.

"Lại là chống đỡ trực diện, rõ ràng hắn có thể lợi dụng sự linh hoạt đa biến của Ngự Kiếm thuật để đối phó, tại sao…"

"Bỏ gốc đuổi ngọn, có phải là lười biếng quá không?"

Không ít cường giả cấp cao nhìn thấy hành động của hắn, đều lộ vẻ khó hiểu.

Độc Cô Thắng Thiên cũng nhíu mày không thôi, không hiểu đồ đệ của mình rốt cuộc muốn làm gì.

Để Bàn Thạch thi triển trọn vẹn một kiếm này, thế kiếm còn chưa tan, lại tụ lại để thi triển thức thứ hai, sau đó là thức thứ ba, uy lực có thể mạnh hơn nhiều so với việc thi triển riêng lẻ.

"Chết tiệt, Bàn Thạch huynh, ngươi phải đền giày cho ta!"

Đông Phương Thanh Mộc đứng ở mép võ đài, nhấc chân lên nhìn vào lòng bàn chân lộ ra do giày bị mài mòn, lẩm bẩm nói.

"Liệt địa!"

Bàn Thạch không dám lãng phí thời gian, nhanh chóng thi triển thức thứ hai của mình.

Chỉ thấy hắn hét lớn, ý kiếm dày nặng vừa bị Đông Phương Thanh Mộc cưỡng ép chặn lại tan rã lại tụ lại, hơn nữa còn gia trì vào toàn bộ võ đài.

Hắn gầm lên một tiếng, đại kiếm đột nhiên vung lên.

Ầm ầm!

Toàn bộ võ đài rung chuyển nứt nẻ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đá vụn bay đầy trời.

Mà ý chí kiếm đạo dày nặng kia lan tràn, sinh căn trên mặt đất, cũng khóa chặt Đông Phương Thanh Mộc, dường như muốn xé rách hắn như võ đài này.

Nếu nói thế kiếm vừa rồi còn có hình có dạng thì bây giờ ý kiếm dày nặng này căn bản không thể nhận ra.

Nghe nói trăm năm trước cũng có một kiếm tiên, bị Hãn Sơn kiếm tiên dùng một kiếm này xé nát cả người lẫn kiếm.

"Thật lợi hại…"

Đông Phương Thanh Mộc nhếch miệng, tung Thiên Thanh kiếm lên cao.

Hắn không muốn thanh kiếm này bị chém nát, rồi Mộ Dung Thiên lại tìm mình gây phiền phức.

Theo động tác hai tay kết thành kiếm chỉ, liên tục kết ấn, tiếng kiếm ngân vang.

"Ấn quyết đó là… không ổn, chạy mau!"

Không ít kiếm tu có mặt tại đây phản ứng lại, lập tức quay người định chạy trốn.

Nhưng mà…

Rắc!

Chưa kịp để họ bay đi, kiếm của họ đã vỡ tan trong nháy mắt, ngay cả những kiếm trong nhẫn trữ vật cũng như nhận được sự triệu hoán nào đó mà chủ động xuất hiện.

Trong nháy mắt, ít nhất một nửa kiếm tu có mặt tại đây đều bị vỡ kiếm.

Tất nhiên, những người như Ô Thiên Nghị, bản thân thực lực không yếu hơn Đông Phương Thanh Mộc thì không bị ảnh

hưởng.

"Xin lỗi các vị, Tam Thiên kiếm ấn này là sư phụ ta dạy, các vị cứ tìm hắn mà gây phiền phức."

Đông Phương Thanh Mộc không hề hấn gì, mượn thanh Thiên Thanh kiếm rơi xuống từ trên trời, nhún vai.

Độc Cô Thắng Thiên mặt đen lại.

Tam Thiên kiếm ấn, là một loại kiếm thuật ngự địch trong Ngự Kiếm thuật.

Có thể phân lưu chuyển hướng đòn tấn công sắp tới vào trong thân kiếm, để đảm bảo bản thân không bị thương quá nhiều.

Nhưng cho dù là bản thân thi triển, cũng phải chuẩn bị trước đủ số lượng phi kiếm dự phòng, nói cách khác chính là chuẩn bị một số lượng phi kiếm thế thân mà thôi.

Có thể trong thời gian ngắn tạm thời đạt được sự cộng hưởng với nhiều người ngoài như vậy, đồ đệ này của mình… quả nhiên là thanh xuất vu lam mà!

Nhìn những kiếm khách bên dưới vẻ mặt đau lòng, lại bất lực, Thẩm An sắc mặt kỳ quái, liếc nhìn Mộ Dung Thiên.

Nhưng thấy tên nhóc này đang toàn tâm toàn ý, không biết đang ra hiệu điều gì.

"Ngự Kiếm thuật của Đông Phương Thanh Mộc, e rằng đã vượt qua ngự kiếm tiên rồi, không biết thức thứ ba của Hãn Sơn này, hắn còn có thể dễ dàng đỡ được không."

Ánh mắt Đoan Mộc Khung sáng ngời, những người trẻ tuổi này, người nào cũng khiến hắn ngoài ý muốn.

Vù!

Một tiếng nổ lớn đột nhiên kéo suy nghĩ của mọi người trở về.

Chỉ thấy võ đài vốn đã đầy vết nứt, lúc này ầm ầm vỡ tan.

Bàn Thạch hai tay nắm kiếm đạp lên hư không, vô số ý kiếm điên cuồng tụ về phía hắn.

Đông Phương Thanh Mộc thấy võ đài đã nổ tung, vội vàng lên tiếng.

"Tiền bối điện chủ, võ đài đã vỡ, rốt cuộc ta và hắn ai thắng?"

"Võ đài vô hình, chưa phân thắng bại, võ đài vẫn còn."

Theo lời của điện chủ Thiên Huyền, vô số đá vụn đảo ngược, lại khôi phục thành võ đài, giống hệt như trước.

Đông Phương Thanh Mộc bất lực, nhìn về phía trước.

Khí kiếm khủng khiếp đó vẫn không ngừng tăng trưởng, mơ hồ có thể thấy sau lưng Bàn Thạch, xuất hiện từng thanh kiếm hư ảnh khổng lồ như núi đá.

Mà mỗi thanh kiếm hư ảnh, uy thế ẩn chứa bên trong không thua kém gì kiếm đầu tiên hắn thi triển là Phệ Thiên.

Giờ đây chồng chất lên nhau, gió nổi mây phun!

Thức thứ ba của Hãn Sơn kiếm thuật, Chấn Càn Khôn!

Chương 400: Kiếm đạo của Đông Phương Thanh Mộc

Uy áp mạnh mẽ đó, ngay cả Thác Bạt Phá Nhạc, Mộ Dung Thiên và những người khác cũng đều nín thở, cảm nhận được áp lực.

Quả nhiên là truyền nhân của một trong bốn đại kiếm tiên.

Kiếm đạo Hãn Sơn này của Bàn Thạch đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, uy thế ngưng tụ trong một kiếm này đủ để khai thiên lập địa!

Vù!

Cảm giác áp bức kinh hoàng bao trùm xuống, vai Đông Phương Thanh Mộc chùng xuống, cảm giác bị đè ép như trời sập khiến hắn khó thở.

Không gian xung quanh dưới thế kiếm mạnh mẽ này bị ép biến dạng, võ đài một lần nữa vỡ tan.

Ánh sáng trong mắt Bàn Thạch bùng lên, hắn nhảy lên không trung, giơ cao thanh kiếm khổng lồ trong tay.

Vù!

Từng bóng kiếm khổng lồ bay vào thân kiếm, mỗi một bóng kiếm bay vào, uy áp khủng bố đó lại tăng lên một bậc.

“Kiếm thứ ba, trảm!”

Theo tiếng hét lớn, Bàn Thạch đột ngột chém thanh kiếm khổng lồ trong tay.

Trong nháy mắt, trời đất rung chuyển, một thanh kiếm khổng lồ kinh thiên động địa từ trên trời giáng xuống.

Dưới bóng mây che phủ, gần như toàn bộ người dân trong nội thành Thiên Huyền đều có thể ngẩng đầu nhìn thấy rõ thanh kiếm khổng lồ đang từ từ chém xuống.

"Một kiếm này quá mạnh mẽ!"

Tiếng kinh hô vang lên khắp nơi.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thanh kiếm chém xuống, bất lực lắc đầu.

"Ôi chao, sao ai cũng liều mạng thế này?"

Sau đó, hắn cắn vào đầu ngón tay, máu chảy ra được hắn bôi lên thân kiếm Thiên Thanh.

Trong nháy mắt, thanh kiếm Thiên Thanh vốn có màu xanh lam lúc này bùng phát ra ánh sáng màu máu tươi.

"Dùng tinh dưỡng khí, dùng khí ngưng thần; mỗi thứ đều có hiệu quả, cùng với mượn Tam Hoa… triệu hoán sức mạnh kiếm đạo thiên hạ, giúp ta ngự kiếm!"

Theo hắn một tay kết ấn, một tay giơ kiếm, vừa lẩm bẩm vừa tự nói, một luồng khí tức huyền diệu tỏa ra từ khắp người hắn.

"Đây là…"

Trương Cửu Dương vỗ vào ghế, đột nhiên đứng dậy, đầy vẻ kinh ngạc.

Bách Lý Nhất Kiếm cũng nheo mắt, cảm thấy chấn động.

"Đây là Tam Hoa kiếm thuật do hắn tự sáng tạo, khác hẳn với Ngự Kiếm thuật của ta."

Độc Cô Thắng Thiên thu hết vẻ kinh ngạc trong mắt những người này vào đáy mắt, vuốt râu cười nhạt, trong mắt có chút

tự hào.

Dưới sự chú ý của mọi người, bầu trời rung chuyển.

Thanh kiếm khổng lồ chém xuống giữa không trung, mà Đông Phương Thanh Mộc lại buông thanh kiếm Thiên Thanh trong tay vào lúc này.

Ngay sau đó, một bóng người hư ảo xuất hiện, thay hắn cầm lấy thanh kiếm Thiên Thanh.

Bóng người đó mặc đồ đen, khuôn mặt kiên nghị, cầm kiếm hướng lên trời.

"Một kiếm, mở Thiên Môn!"

Xoạt!

Khi luồng kiếm quang sáng chói vô song đó xông lên trời, tất cả mọi người ở đây đều đột ngột đứng dậy.

Ngay cả Mộ Dung Thiên ở võ đài thứ chín cũng ngây người.

Bóng người đó… không phải là mình sao?

Còn kiếm thuật đó, không phải là sư phụ đã dạy cho mình sao?

Ầm ầm!

Thanh kiếm khổng lồ ngập trời, cùng với luồng kiếm quang sáng chói đến mức khiến trời đất mất màu va vào nhau, phát ra ánh sáng chói mắt.

Mọi người chỉ cảm thấy đôi tai của mình như bị điếc vào lúc này, không nghe thấy gì cả, thậm chí trong tầm mắt, giữa trời đất cũng chỉ còn lại luồng kiếm quang chói lọi đó.

Sau khi vài hơi thở trôi qua, kiếm quang dần dần biến mất, trời đất khôi phục lại màu sắc.

Vô số đá vụn tụ lại, một lần nữa hóa thành võ đài.

Đông Phương Thanh Mộc cầm kiếm Thiên Thanh, giơ tay lên ngáp một cái, vẻ mặt lười biếng.

Hắn vung một nhát kiếm, tiện tay quăng sang một bên.

Vút!

"Không hỏng, trả lại ngươi!"

Thiên Thanh kiếm chính xác không sai sót rơi vào vỏ kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên, bình tĩnh vô cùng.

Còn trước mặt hắn, Bàn Thạch quỳ một gối, trước ngực xuất hiện một vết kiếm sâu thấy xương.

Kiếm ý mạnh mẽ hoành hành trong cơ thể hắn, khiến hắn tái mặt, đột ngột phun ra một ngụm máu lớn.

Hắn khó khăn ngẩng đầu, chấn động nhìn đạo sĩ lười biếng trước mắt.

"Đây là kiếm thuật gì?"

"Ngự Kiếm thuật của sư phụ ta nhưng ta đã sửa đổi, bây giờ gọi là Tam Hoa kiếm thuật."

Đông Phương Thanh Mộc lười biếng mở miệng.

"Tam Hoa kiếm thuật…"

Bàn Thạch run rẩy giơ tay lau đi vết máu trên khóe miệng, chậm rãi gật đầu.

"Ta thua rồi."

Mặc dù hắn vẫn còn sức chiến đấu nhưng không cần thiết nữa.

Cho đến bây giờ, hắn thậm chí còn chưa dò được Đông Phương Thanh Mộc này sâu cạn thế nào.

Tiếp tục đánh nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Thắng rồi, Đông Phương Thanh Mộc lại thắng rồi!”

“Đây… là mượn lại kiếm đạo kiếm thuật của Mộ Dung Thiên, thậm chí uy lực còn mạnh hơn, sao có thể!”

Sau sự im lặng chết chóc trên sân, tiếng nổ vang lên ầm ầm.

Tiếng kinh hô liên tục vang lên, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Kiếm thuật như vậy, quả thực là chưa từng nghe thấy!

“Đã nhường.”

Đông Phương Thanh Mộc chắp tay.

Bàn Thạch đáp lễ, sau đó buồn bã bay về phía sư phụ của mình.

“Sư phụ, đệ tử…”

Hắn còn chưa kịp nói, Trình Cự đã giơ tay ngăn lại, nhìn sâu vào vị đạo sĩ trẻ tuổi trên võ đài.

“Sư phụ không trách ngươi, chỉ trách lão mũi trâu này giấu quá kỹ.”

“Ha ha ha, cái gì gọi là giấu, kiếm đạo của đồ đệ ta, không phải do ta dạy, chính hắn tự ngộ ra.”

Độc Cô Thắng Thiên nhướng mày, cười ha hả.

Trương Cửu Dương vẫn chưa ngồi xuống, mà là chăm chú nhìn Đông Phương Thanh Mộc.

Sức mạnh của người trẻ tuổi này… không thể lường được, chỉ sợ Thiên Nghị đối đầu với hắn, cũng khó có thể nắm chắc mười phần thắng.

“Lần này thực sự bắt đầu thú vị rồi.”

Sau lần đụng độ Lăng Phi Sương, nội tâm vẫn luôn bình tĩnh của Lý Trường Sinh, cuối cùng vào lúc này lại gợn sóng.

Hắn đánh giá vị đạo sĩ trẻ tuổi không ngừng ngáp, thỉnh thoảng lại ngoáy tai, trong lòng nóng như lửa đốt.

Mặc dù không hiểu tại sao Lăng Phi Sương không được chọn nhưng nếu có thể giao thủ với người này thì Tứ Vực Võ Thí này cũng không tính là vô ích.

"Kiếm thuật này, Thẩm Phong chủ đã dạy hắn?"

Ánh mắt của Đoan Mộc Khung và Nhạn Thu cùng những người khác đồng thời đổ dồn vào Thẩm An tại.

Người sau nghiêm nghị lắc đầu, đôi mắt sâu thẳm.

"Hóa ra khi hắn nói mượn kiếm, là có ý này…"

Những người khác có lẽ không nhìn ra nhiều nhưng hắn lợi dụng Động Thiên Linh Mâu, vẫn nhìn rõ được.

Người chém ra một kiếm đó, không phải Đông Phương Thanh Mộc, mà là Mộ Dung Thiên.

Cái gọi là mượn kiếm, chính là mượn hơi thở của Mộ Dung Thiên trên Thiên Thanh kiếm, sau đó thông qua Tam Hoa kiếm thuật do hắn tự sáng tạo ra để suy diễn, mới có thể sử dụng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

"Không ngờ kiếm thuật mà hệ thống đưa ra, lại có người ngoài có thể thi triển, người này quả thực không tầm thường."

Thẩm An tại hít sâu một hơi, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Tam Hoa kiếm thuật này, không nghi ngờ gì nữa cũng đã vượt qua Thiên giai, đạt đến Thánh giai, thậm chí ngay cả trong đó, cũng không phải là thứ tầm thường!

"Ngươi… sao lại biết kiếm pháp của ta?"

Lôi đài thứ chín, Mộ Dung Thiên trợn tròn mắt, có chút kinh ngạc.

Đông Phương Thanh Mộc cười hắc hắc: "Trước đây không phải ngươi đã dùng rồi sao?"

"A?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt, không biết vì sao lại cảm thấy có chút quen tai.

Bách Lý Nhất Kiếm ở phía dưới nghe thấy lời này, khóe miệng giật giật, quay đầu đi không muốn nói gì.

Yêu nghiệt, dù là Đông Phương Thanh Mộc hay Mộ Dung Thiên, đều là yêu nghiệt kiếm đạo!

Lời tương tự, trước đây Mộ Dung Thiên cũng từng nói.

Lần đầu tiên hắn thi triển ra Nhất Kiếm Đông Lai, bản thân cũng kinh ngạc như hắn lúc này.

Mà đáp án của người trước cũng rất đơn giản.

Xem qua vài lần, là có thể.

Bách Lý Nhất Kiếm và Tôn Ngạo nhìn nhau, đều hít sâu một hơi, có chút mong đợi.

Tam Hoa kiếm thuật này nếu đụng độ với Vô Song kiếm đạo của Mộ Dung Thiên thì ai sẽ hơn ai?

Chương 401: Phong Đạo quyết hoàn chỉnh

"Nếu tên là Tam Hoa kiếm thuật, vậy thì phải có ba loại kiếm thuật mới đúng, nhưng một loại thuật mượn kiếm vừa rồi, hai loại khác sẽ là cái gì?"

Bách Lý Nhất Kiếm sờ cằm, có chút hiếu kỳ lại chờ mong mở miệng.

"Tam Hoa…"

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên, khái niệm này, hắn từng nghe nói qua.

Chỉ là không biết thứ Đông Phương Thanh Mộc gọi là Tam Hoa và Tam Hoa hắn biết có giống nhau không.

Cái gọi là tinh vì ngọc hoa, khí vì kim hoa, thần vì cửu hoa, gọi là Tam Hoa cũng được gọi là tinh khí thần mà thôi.

Xem vừa rồi một kiếm Đông Phương Thanh Mộc mượn này, hẳn là Kim Hoa.

Dù sao khí lưu lại trên thanh Thiên Thanh kiếm là do Mộ Dung Thiên thi triển kiếm thuật, mà đây cũng là thứ dễ dàng khiến người khác cảm giác nhất.

Khí là biểu tượng có thể tra xét, mà tinh và thần, một giả ở bên trong, một giả tại hư.

Nếu như ngay cả hai thứ này mà Đông Phương Thanh Mộc cũng có thể dễ dàng mượn của người khác, vậy thì lấy tính mạng người đã là chuyện lật tay.

“Nếu như hắn thật sự hiểu được những thứ kia, tiền đồ không thể hạn lượng!”

Ánh mắt của Thẩm An Tại nhìn thật sâu, nhìn thanh niên đạo sĩ lười biếng trên đài, ánh mắt lộ vẻ thán phục.

Nếu có thể tu luyện Tam Hoa tới Tụ Đỉnh, thân thể sẽ không bị Vạn Kiếp gia trì.

Cái gọi là dục niệm bất sinh, thì nhập chân tĩnh, Tam Hoa tụ đỉnh, ngũ khí tự nhiên Triều Nguyên.

Nếu như làm được hai điểm này, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào cảnh giới vật nhắn lưỡng vong, thần du thái hư, cảm ngộ sinh linh thiên địa, đại đạo mịt mù.

Thẩm An Tại không biết cảnh giới kia là dạng gì, nhưng tóm lại, nếu thật sự có người có thể làm được thần du thái hư, nhìn thấy bản chất vạn ngàn du tán của thế giới này, thực lực đó tuyệt đối không phải lực của cửu cảnh có thể khống chế.

“Nếu ta đoán không sai, thanh kiếm sau lưng hắn chính là thức thứ hai mà hắn uẩn dưỡng.”

Thẩm An Tại suy tư một lát, nhìn về phía Tinh Cương kiếm rất ít dùng để đối địch sau lưng Đông Phương Thanh Mộc.

“Chỉ bằng thanh kiếm đó?”

Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu đều sững sờ, mắt lộ vẻ hồ nghi.

Bọn họ thân là người luyện khí, hoàn toàn có thể nhìn ra chuôi kiếm kia chính là một thanh Tinh Cương kiếm bình thường mà thôi.

Chưa nói đến Thiên giai Địa giai, muốn miễn cưỡng đụng chạm với linh khí Hoàng giai cũng không dễ dàng gì.

Sở dĩ có thể tùy ý biến ảo lớn nhỏ, dùng để đối địch, hoàn toàn là bởi vì Ngự Kiếm thuật.

"Ừ, cái gọi là Tam Hoa, chính là Tinh Khí Thần biến thành, vừa nãy hắn dùng chính là khí, mà tinh, chính là Tinh Cương kiếm phía sau hắn."

Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng giải thích.

"Đúng vậy, các ngươi nhìn kỹ đi, Đông Phương Thanh Mộc với Tinh Cương kiếm phía sau hắn có một loại cảm giác rất phù hợp, tự nhiên sẽ bỏ qua."

Phượng Khuynh Tâm cũng vào lúc này mở miệng, đôi mắt đẹp vụt sáng: "Bởi vì hắn vô dục vô cầu, cho nên Tinh Cương kiếm cũng theo đó thu liễm sắc bén, các ngươi không phát hiện một võ giả thượng tam cảnh, cõng một thanh trường kiếm bình thường như vậy, liếc mắt nhìn một cái lại là chuyện đương nhiên sao?"

Đám người sững sờ, mày nhíu lại.

Lúc này bọn họ mới kịp phản ứng, nếu không phải vừa rồi Thẩm An Tại nhắc tới, tất cả mọi người đều không chú ý tới kiếm dưới lưng Đông Phương Thanh Mộc lại bình thường như vậy.

Là loại cảm giác tương dung cùng thiên địa, khiến người ta không chút nào phát hiện ra, thậm chí lựa chọn bỏ qua, cảm thấy hợp lý.

"Còn kiếm thứ ba thì sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm mở miệng truy hỏi.

Hắn cùng là Kiếm tiên, cũng giống như không nhận thấy cảm giác hợp lý quái dị này.

"Kiếm thứ ba…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lấp lóe, chậm rãi lắc đầu.

Kiếm thứ ba chính là thần, hắn cũng không cách nào nhìn thấu được đó là cái gì.

Đúng lúc này, mười một tòa lôi đài trên bầu trời, vào thời khắc này lại một lần nữa run rẩy lên.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Lúc chuyển dời lôi đài, Tiêu Cảnh Tuyết chậm rãi mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn.

Lôi đài của mình đang bay đi về phía Thác Bạt Phá Nhạc.

Hắn cũng phát hiện điểm này, khuôn mặt chữ điền lộ ra một chút hưng phấn không hiểu.

"Nguy rồi."

Đôi mi thanh tú của nàng cau lại.

Độc tố cùng linh nguyên trong cơ thể vẫn chưa thể khôi phục, chẳng biết tại sao luôn cảm giác vận chuyển chậm chạp, tựa như bị áp chế đặc thù nào đó.

"Sư muội, muội có làm được không?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày mở miệng, hắn mơ hồ cảm thấy tình huống của đối phương có chút không đúng.

Từ sau khi đánh một trận với Thiên Tứ, nàng liền một mực khoanh chân tĩnh tọa.

"Không có việc gì."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thoáng qua Thác Bạt Phá Nhạc, do dự một chút rồi lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Không nói chính nàng cũng muốn giáo huấn người này một chút, đơn giản nói, sư huynh muốn đoạt giải nhất, mình phải giúp hắn quét sạch con đường phía trước.

Dù cho cuối cùng không địch lại, cũng phải thăm dò ra thực lực chân chính của người khác mới được.

"Vậy ngươi cẩn thận."

Mộ Dung Thiên mở miệng dặn dò. Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu, chăm chú nhìn tráng hán sừng sững như một tòa thiết tháp trước mắt.

"Tiêu cô nương, cả đời Thác Bạt Phá Nhạc ta chưa từng tương tư ai, nàng là người đầu tiên."

Hắn khẽ cười, lộ ra nụ cười tự cho là phong nhã.

"Nể tình một phần chân thành của ta, không bằng gả vào Thác Bạt gia ta, thế lực nhà ta, ở toàn bộ Thiên Huyền đại lục đều là hàng đầu, có thể cho ngươi tài nguyên tu luyện và quyền lợi tốt nhất."

"Chỉ cần ngươi…"

"Không cần."

Tiêu Cảnh Tuyết trực tiếp mở miệng cắt ngang, ánh mắt lạnh như băng: "Loại người cặn bã như ngươi mà xứng nói hai chữ chân thành sao?"

Thác Bạt Phá Nhạc khẽ nhíu mày: "Ta nghĩ là ngươi có chút hiểu lầm với ta, mặc dù ta từng ngủ qua rất nhiều nữ nhân, nhưng đó đều là các nàng tự nguyện."

"Tự nguyện?"

Tiêu Cảnh Tuyết cười lạnh, nhớ tới lúc ở Cố Tây thành, đối phương gọi đó là lời mời tự nguyện.

Nếu không phải mình có sư phụ chống lưng, có phải cũng sẽ trở thành người tự nguyện trong miệng hắn hay không?

"Ngậm cái miệng kia của ngươi lại, coi chừng gãy mất một cái răng chó đấy."

Nụ cười của Thác Bạt Phá Nhạc dần dần trở nên lạnh lùng, liếc qua Mộ Dung Thiên bên cạnh.

"Nhìn ra, hình như ngươi rất để bụng vị sư huynh này."

"Có phải khi ta đánh chết hắn, ngươi mới chịu gả vào Thác Bạt gia ta hay không?"

"Chỉ bằng ngươi?"

Tiêu Cảnh Tuyết hừ lạnh một tiếng, bạo bước xông ra, thân hóa thành khói độc đầy trời.

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ lôi đài đều phủ kín sương mù màu tím, mơ hồ có thể thấy được tiếng rít gào trong đó, xé xé xác xông về phía thân ảnh cường tráng như thiết tháp kia.

"Ai, cần gì chứ?"

Thác Bạt Phá Nhạc Mục lộ ra ý cười mỉa mai, quanh thân loé lên kim quang.

Oanh!

Một quyền đánh ra, kim quang hóa thành một con mãnh hổ dữ tợn gào thét, sương độc trùng độc đầy trời thét chói tai tan thành tro bụi.

Thân hình Tiêu Cảnh Tuyết hiện ra, hai chân điểm liên tục lui về phía sau, sắc mặt ngưng trọng.

Khí lực hóa hình không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng chỉ cần dựa vào khí lực hoá hình, một quyền đập tan sương độc của mình, cũng không phải chuyện đơn giản.

Khí lực của người này thật kinh khủng!

"Sư muội!"

Mắt thấy chiêu thứ nhất đã rơi xuống hạ phong, Mộ Dung Thiên lo lắng lên tiếng.

“Mộ Dung huynh, vẫn nên để sư muội của ngươi sớm nhận thua đi, tình trạng của nàng không đúng lắm, cái tên khốn nạn kia mặc dù con người rác rưởi một chút, nhưng Sơn Hà thánh thể của hắn cũng không phải là hư ảo, đó là thể chất duy nhất có thể xưng chữ ‘Thánh’ trong thể tu.”

Đông Phương Thanh Mộc lại ngậm một cọng cỏ đuôi chó, lười nhác mở miệng.

“Sức mạnh của hắn đến từ Thiên Địa Sơn Hà, dùng mãi không hết. Nếu sư muội ngươi có thể phát huy độc công có lẽ còn có sức đánh một trận, nhưng hôm nay, ai…”

Hắn tiếc nuối lắc đầu.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày quay đầu lại, chăm chú nhìn hắn.

Có thể triển khai độc công có lẽ có thể đánh một trận, ý của những lời này là gì?

Vạn Độc tâm kinh sư phụ dạy là công pháp vượt qua Thiên giai, sao có thể không phát huy được?

Đông Phương Thanh Mộc không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn xuống khán đài.

Mộ Dung Thiên nhìn theo ánh mắt của hắn, mày nhíu lại.

Phía dưới, thanh niên sau lưng Thiên Cương khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một vòng vui vẻ như đạt được ý nguyện.

Phong Đạo quyết hoàn chỉnh!

…

Chương 402: Sơn Hà kim thân

“Công pháp của Thiên gia, quả nhiên không đơn giản như vậy.”

Ánh mắt Thẩm An Tại nhìn thật sâu.

Dù sao cũng là công pháp Thánh giai, lúc ấy nếu Thiên Tư không coi thường Cảnh Tuyết, kéo dài một chút thời gian đến lúc Phong Đạo quyết hoàn toàn phát huy tác dụng, chỉ sợ cũng sẽ không thua thảm như vậy.

“Phong Đạo quyết của Thiên gia có thể hạn chế thực lực của võ giả cực lớn, cho dù là kiếm đạo dưới sự áp chế của Phong Đạo quyết, cũng khó có thể phát huy toàn bộ sự sắc bén. Thẩm Phong chủ, lần này nhị đệ tử của ngươi gặp phiền toái rồi.”

Hai người bọn Nhạn Thu trầm giọng mở miệng, giọng điệu ngưng trọng.

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ nhìn lên sân khấu.

Sau khi Tiêu Cảnh Tuyết bị một quyền đánh lui, đôi mi thanh tú nhíu chặt, độc khí trên đầu ngón tay hội tụ thành châm.

Nhưng giờ phút này cây châm kịch độc của nàng lại như ẩn như hiện, dường như không ổn định.

Nàng bạo bộ xông ra, một tay thổi tuyết, một tay châm độc.

Bên dưới băng tuyết ngập tràn, Thác Bạt Phá Nhạc toàn thân bị đóng băng, nhưng chỉ trong nháy mắt, kim quang bắn

ra, khối băng trực tiếp nổ tung.

Hắn nắm lấy tay trái đang cầm ngân châm mà Tiêu Cảnh Tuyết đâm ra, mặt lộ ý cười.

"Tốc độ của ngươi so với trước kia chậm hơn nhiều."

Oanh!

Tiêu Cảnh Tuyết bị một quyền đấm trúng bụng, bay ngược ra sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi hóa thành phi châm, nháy mắt đâm vào ngực Thác Bạt Phá Nhạc, vị trí bụng nhiều hơn một huyệt vị.

Nàng tu luyện Vạn Độc tâm kinh, cho dù là máu tươi cũng ẩn chứa kịch độc.

Giờ phút này đâm vào huyệt vị của Thác Bạt Phá Nhạc, liền nhanh chóng lan tràn.

Dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, chỗ bị đâm trúng bắt đầu lan tràn độc văn.

Nhưng mà ngay khi sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết hơi thả lỏng, lau đi máu tươi nơi khóe miệng cho rằng có thể chiếm được thượng phong.

Thác Bạt Phá Nhạc ở phía trước bỗng nhiên nở nụ cười.

"Ngươi sẽ không thật sự cho rằng chút khí lực ấy của ngươi có thể phá vỡ phòng ngự của ta chứ?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhướng mày.

Sau một khắc, Thác Bạt Phá Nhạc giẫm ra một cước, lôi đài run rẩy, độc tố trên người hắn tản đi với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Cùng lúc đó, một ngọn núi ở phương xa vào thời khắc này đã héo rũ, khói độc bốc lên.

“Xem ra, bằng vào độc mà ngươi có thể khống chế, đối với ta không có tác dụng gì cả.”

Thác Bạt Phá Nhạc nhận được đáp án mà mình mong muốn, khóe miệng khẽ nhếch, nghiền ngẫm nhìn Tiêu Cảnh Tuyết.

“Cái gì!”

“Sơn Hà thánh thể, thiên địa đồng nguyên, quả nhiên là danh bất hư truyền, vậy mà có thể chuyển độc tố ra ngoài thông qua thiên địa chi lực!”

Dưới đài, một trận kinh hô.

Thẩm An Tại cũng nhíu mày.

Xem ra vừa rồi Độc châm có thể đâm trúng, hoàn toàn là do Thác Bạt Phá Nhạc cố ý.

Dựa vào lực công kích của Cảnh Tuyết, hắn là không thể nào phá vỡ phòng ngự của hắn.

Mà hiện giờ độc công đã bị hạn chế, trận tỷ thí này lại không có bất kỳ hồi hộp, Cảnh Tuyết không có hi vọng chiến thắng.

Sau khi nghĩ tới các loại, Thẩm An Tại đứng dậy mở miệng.

“Cảnh Tuyết, nhận thua đi. Ngươi không phải đối thủ của hắn.”

Sau khi âm thanh truyền ra, nữ tử trên đài lại lắc đầu.

“Sư phụ, ta muốn kiên trì thêm một chút, ít nhất… muốn buộc hắn dùng ra Sơn Hà kim thân.”

Thẩm An Tại nhíu mày.

Tiêu Cảnh Tuyết rất ít khi nói không với mình, hôm nay sở dĩ làm như vậy, không thể nghi ngờ là vì Mộ Dung Thiên.

“Hừ, ngươi làm như vậy, là vì muốn cho sư huynh ngươi sớm nhìn thấy kim thân của ta, từ đó tìm ra biện pháp ứng phó?”

Thác Bạt Phá Nhạc mắt lộ ra trêu tức: “Nếu ngươi muốn nhìn, ta sẽ cho ngươi đi xem.”

“Cũng cho ngươi biết rõ, sư huynh của ngươi chênh lệch với ta rốt cuộc lớn đến mức nào!”

Sau một khắc, quanh thân hắn đại phóng kim quang, vậy mà chủ động thả ra Sơn Hà kim thân.

Chỉ thấy một hư ảnh hình người màu vàng cao mười trượng đứng sừng sững trên lôi đài, Thác Bạt Phá Nhạc bay lên trời, tương dung cùng kim thân.

Cảm giác bị áp bách cường đại bao phủ, hư không vặn vẹo.

“Không phải ngươi muốn nhìn Sơn Hà kim thân sao, vậy nhìn là được rồi!”

Thác Bạt Phá Nhạc cười lớn một tiếng, đấm ra một quyền.

Liên tiếp tiếng nổ vang lên, kim thân khổng lồ rống giận nện xuống một quyền.

Động tĩnh giống như trời rung đất chuyển, cảm giác áp bách cường đại khiến trong lòng tất cả mọi người run rẩy.

Còn chưa tới gần, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết đã trắng bệch, dẫn dắt thương thế trong cơ thể phun ra một ngụm máu.

Nàng muốn mạnh mẽ điều động linh nguyên ngăn cản, lại phát hiện chỉ có một số ít linh nguyên nghe theo điều khiển, mà những thứ khác lẳng lặng tồn tại ở động thiên, bị áp chế không thể nhúc nhích.

Oanh!

“Cảnh Tuyết!”

“Sư muội!”

Thẩm An Tại nắm chặt thành ghế, ánh mắt ngưng lại.

Mà Mộ Dung Thiên lại còn rút kiếm xông về phía trước.

Nhưng khi điện chủ Thiên Huyền vung tay áo, bình chướng vô hình bao phủ, trực tiếp đánh văng đối phương ra ngoài.

“Trong lúc luận võ, người đứng xem lâm thời không thể nhúng tay vào.”

Uy áp thuộc về Chân Tổ cảnh bao phủ, ép Mộ Dung Thiên chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm nữ tử phun máu trên lôi đài.

“Sư muội, ngươi nhận thua mau!”

Hắn hét lớn.

Toàn thân Tiêu Cảnh Tuyết đầy máu, khí tức uể oải.

Thân là y giả, nàng có thể cảm ứng rõ ràng được sau một quyền vừa rồi kia, gân cốt trong cơ thể mình đứt từng khúc, đã bị trọng thương, không còn sức tái chiến.

“Ta nhận…”

Leng keng… Leng keng…!

Ngay khi nàng yếu ớt mở miệng, chuẩn bị nhận thua, dị biến đột nhiên phát sinh.

Một sợi xiềng xích màu vàng bị hư ảnh kim thân vung ra, trực tiếp khóa lại cổ họng của nàng, một tay kéo nàng lên không trung.

“Muốn nhận thua cũng không dễ vậy đâu.”

Bên trong hư ảnh, khóe miệng Thác Bạt Phá Nhạc khẽ nhếch, trêu tức nhìn nữ tử trước mắt.

“Không phải ngươi muốn nhìn xem Sơn Hà kim thân của ta sao, ta cho ngươi xem là đủ.”

“Cũng muốn cho ngươi biết, sư huynh của ngươi vô năng cỡ nào, phế vật, chỉ có thể nhìn ngươi rơi vào nguy hiểm mà không cách nào làm được.”

Hắn cười lớn một cách càn rỡ, tiếp tục đấm ra một quyền.

Quyền ảnh khổng lồ đánh thẳng lên người Tiêu Cảnh Tuyết, tiếng nổ vang không ngừng.

“Phốc!”

Tiêu Cảnh Tuyết bị đánh bay, miệng mũi chảy đầy máu tươi.

Nhưng mà còn không đợi nàng bay ra khỏi lôi đài, sợi xiềng xích màu vàng kia lại một lần nữa kéo nàng trở về.

Oanh!

Nhiều lần như vậy, cho dù nàng là Niết Bàn thì cũng tuyệt đối không kiên trì được bao lâu.

“Thác Bạt Phá Nhạc, ngươi muốn chết!”

Hai mắt Mộ Dung Thiên như phun lửa, gào rú lên.

Nhưng mặc cho trán hắn nổi gân xanh, thế nhưng cũng không cách nào đột phá uy áp của Chân Tổ cảnh, đi hỗ trợ.

Bọn người Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu nhìn một màn này, đều nhíu mày.

Thác Bạt Phá Nhạc này… phẩm tính thật sự quá tệ.

Ánh mắt Thẩm An Tại dần dần lạnh xuống, chẳng qua hắn cũng không lên tiếng, cũng không đứng dậy, chỉ nhìn một màn này.

Bên mình có hai vị luyện dược sư cửu phẩm, huống chi Tiêu Cảnh Tuyết có Thần Hoàng tâm trong người, ngược lại sẽ không thật sự có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ là hành vi hôm nay của Thác Bạt Phá Nhạc đã khiến hắn nổi giận.

Nếu không mở miệng nhận thua thì cũng không thể tính là kết thúc…

Hắn cũng hy vọng Mộ Dung Thiên có thể mau chóng đối đầu với tên nhóc này.

"Điện chủ Thác Bạt, ngươi thân là điện chủ Bắc Đạo điện, tôn nhi làm việc ti tiện sợ là không ổn đâu?"

Giọng nói ôn nhu nhưng mang theo uy nghiêm lan truyền khắp xung quanh.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía cô gái tuyệt mỹ mặc áo xanh thanh nhã kia.

Liễu Vân Thấm thần sắc bình tĩnh, đang nhìn phía Thác Bạt gia bên kia.

Thác Bạt Thương Khung khẽ chau mày.

Nếu như ở trong nhiều thế lực như vậy ở đây, hắn kiêng kỵ nhất chính là nhà nào.

Không hề nghi ngờ, chính là Liễu gia vô cùng thần bí này.

Điện chủ Thiên Huyền điện từng dặn dò nhiều lần, thế lực bốn phương Thiên Huyền đại lục đều do Thiên Huyền điện quản hạt.

Chỉ có một chỗ ngoại lệ.

Đó chính là Cửu Huyền cảnh của Liễu gia!

…

Chương 403: Có chết cũng chiến

Chẳng qua… Liễu gia chưa bao giờ tham dự chuyện đời, siêu nhiên thế ngoại không tranh không đoạt.

Hôm nay lại vì một nữ tử lạ mặt mở miệng nói chuyện, thật sự là hiếm lạ.

“Liễu gia chủ biết vị nhị đệ tử của Thanh Vân phong này?”

Thác Bạt Thương Khung híp mắt lại, mở miệng hỏi.

“Cùng là nữ tử, không đành lòng mà thôi.”

Liễu Vân Thấm trả lời nước đôi, chỉ có Thiên Cương nhìn nàng, ánh mắt hơi sâu.

Chuyện ở Nam Quyết vực không khó điều tra, hắn biết Liễu Vân Thấm từng là phong chủ Thanh Loan phong, lại còn từng có một đệ tử.

Nghĩ đến, vẫn là niệm tình đồng môn.

Uỳnh uỳnh!

Lại một tiếng vang thật lớn truyền ra.

Quần áo trắng của Tiêu Cảnh Tuyết đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hôn mê bất tỉnh.

“Được rồi.”

Ngay lúc Thác Bạt Phá Nhạc chuẩn bị làm lại một động tác tiếp theo thì Thác Bạt Thương Khung mở miệng.

Nghe gia gia của mình lên tiếng, lúc này hắn mới hừ lạnh một tiếng, tiện tay hất Tiêu Cảnh Tuyết ra khỏi lôi đài.

Bóng đỏ xinh đẹp hạ xuống giữa trời, được một bộ áo trắng ôm lấy vững vàng.

Ánh mắt Thẩm An Tại bình thản, cấp tốc miết gió thành châm, bình ổn thương thế của Tiêu Cảnh Tuyết, xua tan kình khí cường đại trong cơ thể nàng.

"Sư phụ, sư muội nàng thế nào…"

Mộ Dung Thiên đứng trên lôi đài, ánh mắt lo lắng.

"Có vi sư ở đây, không có việc gì."

Thẩm An Tại nhẹ giọng đáp lại, quay người mang theo Tiêu Cảnh Tuyết trở về đài Quan Chiến, đồng thời giao lại cho Ngọc Tâm Lan.

Người sau cẩn thận quan sát, dùng sức mạnh Niết Bàn điều dưỡng thương thế cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Sau khi biết được sư muội không có nguy hiểm đến tính mạng, Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay đầu nhìn về phía kim thân tán đi, đứng chắp tay sau lưng là Thác Bạt Phá Nhạc, hàn ý trong mắt không thèm che giấu.

Mà đối mặt với ánh mắt của hắn, người sau lại không để ý chút nào.

Chỉ là một kiếm tiên nho nhỏ từ Nam Vực xa xôi đi ra, đừng nói cơ duyên xảo hợp ngộ được chút kiếm đạo, cho dù cường đại như Ô Thiên Nghị, bản thân cũng có lực chiến một trận.

Huống chi, thái độ của Tiêu Cảnh Tuyết đối với tên tiểu tử này khiến hắn rất khó chịu.

"Thế nào, rất muốn báo thù cho sư muội ngươi?"

Khóe miệng Thác Bạt Phá Nhạc khẽ nhếch, khinh miệt nói: "Đối mặt với ngươi mà nói, ta cũng sẽ không thương hương

tiếc ngọc, đánh chết ngươi cũng nói không chừng.”

“Ta đây cũng muốn xem thử, là ngươi đánh chết ta hay là ta đánh chết ngươi.”

Mộ Dung Thiên ngữ khí lạnh băng, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

“A, cho dù cho ngươi cơ hội này, ngươi dám đánh chết ta?”

Thác Bạt Phá Nhạc khinh thường mở miệng, trào phúng trong mắt không chút che giấu.

Mình là thân phận gì, tiểu tử này lại có thân phận gì?

Không tự lượng sức!

Nắm đấm Mộ Dung Thiên siết chặt đến trắng bệch, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

Bình thường hắn tuy nói nhiều, nhưng hiện tại cũng biết nhiều cũng vô ích.

Chỉ chờ tên tạp chủng này chống đỡ đến thời điểm đối chiến với mình mới tốt, sư muội bị thương, mình sẽ cho hắn trả lại gấp trăm lần!

“Trận thứ ba, bắt đầu.”

Thấy hai người đã ngưng đấu khẩu, điện chủ Thiên Huyền lại vung tay áo lên.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Lần này, người được khởi động chính là lôi đài của Lý Trường Sinh và Tiêu Thiên Sách.

Dưới đài lại là một mảng xôn xao.

Tuy Lý Trường Sinh chỉ ra tay có một lần, nhưng lực lượng hành thổ cường đại kia cũng khiến ký ức mọi người như còn mới mẻ.

Thực lực của hắn nằm trong mười thứ hạng đầu Thiên Kiêu bảng.

Mà Tiêu Thiên Sách…

Trung quy trung củ, ngay cả là thắng được những chiến đấu kia, cũng đều là cùng người đánh trên trăm hiệp mới kết thúc, cũng không cường thế nghiền ép như người khác.

“Lý Trường Sinh, Tề Vân Đạo Tử của Tề Vân đạo tông, thất hoàng tử của Bình Thiên triều tung tin chết non, sự thật là tiềm tu Đạo Tông, thế nhân hiếm thấy.”

Tiêu Thiên Sách nhìn thiếu niên trước mặt, trầm ổn mở miệng.

Nghe hắn nói lai lịch của bản thân, Lý Trường Sinh nhướn mày: “Ngươi điều tra cũng đủ kỹ đấy”

“Tiêu Thiên Sách, Thái tử Đại An từ trước tới nay đều bình thường, không ngờ tu được Hoàng Long chi đạo, vận nước gia thân.”

Hắn cũng nói ra sự thật bị che giấu của người trước mắt với vẻ mặt bình tĩnh.

“Quả nhiên không gạt được ngươi.”

Tiêu Thiên Sách mỉm cười, tiến lên một bước, khí tức quanh thân biến ảo.

Vốn hắn còn chưa thể nào xuất sắc, bước ra một bước này, phong vân phun trào.

Chân trời như có một luồng long khí màu vàng kim chạy băng băng đến, bảo hộ thân thể hắn, khiến hắn nhìn qua giống như thiên địa quân chủ, bá đạo, bễ nghễ nhìn không sót thứ gì.

Giờ phút này, hào quang chiếu rọi cả người, vô cùng uy nghiêm.

Giống như quân vương chí cao vô thượng kia, khiến không ít người sinh lòng quỳ bái.

“Thất hoàng tử…”

Thẩm An Tại thì nhướng mày, trong mắt có chút kinh ngạc.

Không ngờ Lý Trường Sinh còn có lai lịch ẩn giấu này, hắn không thể ngờ được.

Một hoàng tử Bình Thiên triều, một Thái tử Đại An.

Hành động này… Không chỉ là tranh đoạt khí vận cá nhân, mà còn là vận mệnh một triều đình!

“Tới đây, để ta tới lĩnh hội bản lĩnh của Đạo Tử.”

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách nóng rực, cả người kim quang vờn quanh.

Tuy nhiên điều này cũng không phải là hiệu ứng của Sơn Hà kim thân, mà là sự bá đạo.

Hắn lập tức lao ra, nâng quyền nện mạnh.

Trong tiếng vù vù, một long ảnh màu vàng xuất hiện, mang theo phong thái bễ nghễ thiên hạ.

“Đạo ý thật cường đại, vậy mà có thể quân lâm thiên hạ, đừng có dám có ý tuyệt thế không tuân theo!”

“Tụ tập thế vận mệnh quốc gia, đạo này không yếu hơn Bách Lý Kiếm Đạo hay Điểm Thương Kiếm Đạo, thậm chí uy áp càng lớn!”

“Ngọa hổ tàng long, không nghĩ tới một cái Đại An triều, thế mà xuất hiện nhiều yêu nghiệt như vậy!”

Ánh mắt các cường giả ở đây đều lộ ra vẻ khác thường.

Có thể nhìn ra được, thực lực của Tiêu Thiên Sách này không hề kém.

Nhưng…

Lý Trường Sinh đối mặt Kim Long quyền thế cuồn cuộn ập tới, chỉ vung tay lên.

Lực lượng hành thổ nặng nề bị càn quét, hóa thành cơn sóng triều màu nâu ở trước mặt hắn, chặn đứng hoàn toàn quyền ảnh Kim Long.

"Hoàng Long Ngâm!"

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách sắc bén, hóa quyền thành trảo.

Vào thời khắc này, Long ảnh há to miệng, âm thanh long ngâm tuyên truyền ra nghe nhức óc.

Ngâm!

Sóng âm cường đại chấn động hư không rung động mãnh liệt không thôi, xuyên thấu qua hành thổ triều tịch, ầm ầm công về phía Lý Trường Sinh.

"Không thể không nói, ngươi nếu không phải sinh ra ở đời này, cũng xem như nhân vương."

Đối mặt với sóng âm này, hắn lại không biểu lộ chút nào biến ảo, lần nữa vung tay áo.

Triều tịch màu nâu đột nhiên biến hóa, như sóng biển ngập trời, kéo dài không dứt.

Tiếng long ngâm vô tận điếc tai kia bị sóng biển nhấn chìm, cuối cùng cũng không nghe thấy nữa.

"Ta và ngươi chênh lệch quá lớn, nhận thua đi."

Ánh mắt Lý Trường Sinh vẫn bình thản, ngay cả bước chân cũng không di chuyển chút nào.

Không phải đối phương yếu, mà là bản thân quá mạnh.

"Đồ vật ta gánh vác, không cho phép ta lui về phía sau."

Sắc mặt Tiêu Thiên Sách ngưng trọng, hít sâu một hơi, nhảy lên không trung.

Phía sau hắn, vô số khí vàng kim hội tụ thành binh.

Nhìn như thiên quân vạn mã, cầm thương giáp, luồng khí lạnh lẽo dâng lên tận chín tầng trời.

"Toàn quân nghe lệnh!"

"Đánh trống, tiến quân!"

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách sắc bén, tay áo vung lên.

Khí tức bá đạo vô biên đứng sừng sững trên vạn người.

"Giết!"

Thiên quân vạn mã phi tốc, tiếng chém giết vang vọng chân trời.

Tâm thần toàn bộ người ở Thiên Huyền thành đều run lên, trong thoáng chốc tựa như thấy được một mảnh núi thây biển máu, xương trắng tiêu điều.

Bởi vì cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, thi sơn huyết hải vạch đường đế vương.

Đây là trận chiến của Thái tử một triều, gánh vác toàn bộ vận mệnh quốc gia Đại An.

Có chết, cũng chiến!

Chương 404: Niềm kiêu ngạo của Lý Trường Sinh

“Trận thế thật cường đại, thiên quân vạn mã, khiến người ta phải luống cuống trước.”

“Tiêu Thiên Sách này, thật là rồng trong loài người.”

Nhìn một mảnh trận thế lao nhanh kia, tất cả mọi người ở đây đều cảm thán.

Khí thế cường đại này, cho dù so với Nhất Kiếm Khai Thiên Môn mà Mộ Dung Thiên thi triển trước đó cũng không kém bao nhiêu.

“Là muốn thấy chết không sờn.”

Ánh mắt Lý Trường Sinh lóe lên, cuối cùng cũng nâng một tay khác lên.

Hành Thủy, hành thổ, hành Kim đồng thời tụ tập.

Lực lượng ba màu hóa thành một bàn tay to lớn, có thể thấy rõ đường vân trong lòng bàn tay.

Đối mặt với thiên quân vạn mã đằng đằng lao tới, sát ý trùng thiên kia, bàn tay to lớn hư trương, chậm rãi đẩy ra phía trước.

Giờ phút này, sức mạnh to lớn của thiên địa hội tụ, dường như đều hội tụ trong một chưởng kia.

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần quan sát, thiên quân vạn mã đụng vào bàn tay hội tụ tam sắc lực kia.

Leng keng… Leng keng…!

Không gian dưới va chạm của hai cỗ lực lượng cường đại, vặn vẹo, khí lãng cường đại càn quét bốn phương.

Nếu không có điện chủ Thiên Huyền điện thi triển lực lượng bảo vệ lôi đài này, chỉ sợ dư chấn kinh khủng này có thể dễ dàng đánh chết một số võ giả mới vào Niết Bàn.

Xoẹt xoẹt!

Theo thiên quân vạn mã ầm ầm tán loạn, bàn tay khổng lồ kia cũng xuất hiện một khe hở.

Nhưng mà, cũng chỉ là một tia.

Mãi tới tận cùng, cuối cùng binh tốt hung hãn không sợ chết va chạm với bàn tay, nhưng nó vẫn không bị nghiền nát.

"Đi."

Lý Trường Sinh vung tay áo.

Bàn tay khổng lồ thẳng tiến không lùi, nghênh đón Tiêu Thiên Sách trên bầu trời.

Đối mặt với hạo nhiên chi uy kia, sắc mặt hắn ngưng trọng vô cùng, hai tay hợp ấn.

Leng keng… Leng keng…!

Kim quang hóa thành thân rồng, một mực bảo vệ hắn.

Bàn tay vỗ xuống, tiếng nổ tung vang vọng.

Quanh thân long thể Tiêu Thiên Sách bị nghiền nát, dù chưa lui về phía sau nhưng tràn ra máu tươi từ khóe miệng cũng không khó nhìn ra.

Trong lần giao phong vừa rồi, hắn đã bị thương.

Đến tận đây, Lý Trường Sinh chỉ mới vận dụng ba phần của Ngũ Hành Chi Lực.

"Lại đến!"

Hắn hét lớn một tiếng, không hề mất phong thái, vẫn như phong thái hoàng giả, khoanh tay áo.

Một thanh cờ xí hư ảnh vàng óng bị hắn nắm chặt trong tay.

Ở trên khắc hai chữ "Đại An" mạ vàng hiện lên, dị thường, dễ làm người khác chú ý.

"Đạo ý ngưng hình…"

Ánh mắt Lý Trường Sinh lóe lên.

Đây là cách làm rất nguy hiểm, một khi bị đánh nát, đại đạo bị hao tổn thì khó mà khôi phục.

Hắn xuất chưởng đánh ra lần nữa, nhưng lần này.

Bàn tay khổng lồ hội tụ ba màu kia lại theo lá cờ của Tiêu Thiên Sách vung vẩy, sau đó vỡ vụn ra.

"Tế kỳ, Hãm trận!"

Tiêu Thiên Sách quát tháo, cắt ngang bàn tay.

Một đường máu chảy ra, lưu lại trên cờ xí vàng óng một vết tích tươi đẹp.

Cùng lúc đó, phía sau hắn lần nữa ngưng tụ ra một đạo hư ảnh.

Cao có vài trượng, người mặc huyết khải đầu hổ, tay cầm trường thương, nghiễm nhiên là dáng vẻ đại tướng đi ra từ chính giữa biển máu.

Hư ảnh đại tướng xuất hiện, không hề có âm thanh hô giết thiên quân vạn mã, nhưng huyết khí tản mát ra nghiêm nghị, lại mạnh hơn trước không chỉ gấp mười lần!

Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu!

"Chém!"

Tiêu Thiên Sách phi thân về phía trước, cờ xí vung lên chém.

Đại tướng giơ cao trường thương hư ảnh trong tay, một chiêu vung mạnh sử ra thương thuật đơn giản.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Lý Trường Sinh nhíu mày, sau đầu xuất hiện quầng sáng ngũ sắc.

Tường đất, dây leo, màn nước hiện lên lần lượt.

Mộ Dung Thiên nhìn một màn này, vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc trước, một thức phòng ngự này đã hao phí bao nhiêu sức lực của hắn mà cũng khó mà phá tan được.

Khi đó Lý Trường Sinh còn đè thấp tu vi, hiện giờ không áp chế bản thân nữa, lực phòng ngự này còn mạnh hơn.

Bịch!

Tiếng nổ vang lên.

Lúc trường thương đánh nát tường đất kia, rơi vào trong lòng tất cả mọi người, khiến cho trái tim bọn họ run lên.

Bụi trần tản đi, đám người Mộ Dung Thiên định mắt nhìn.

Trường thương mang theo lực lượng cường đại bị bàn tay Lý Trường Sinh ấn chặt.

Thân thể hắn như nước chảy hư ảo, gợn sóng lôi đài tràn lan, tất cả lực lượng đều tràn ra.

Ngay khoảnh khắc sau.

Xoẹt xoẹt!

Như một loạt hỏa dược bắn ra, ngọn lửa ngập trời cuốn hết trường thương trong nháy mắt.

Lực lượng năm màu trong lòng bàn tay Lý Trường Sinh hội tụ, đột nhiên nắm chặt.

Xoẹt xoẹt!

Trường thương vỡ nát.

Hắn bước ra một bước, áo bào phần phật.

Phong duệ chi khí màu vàng hóa thành phi toa, như mưa rơi nhanh chóng phóng tới phía trước.

Hư ảnh đại tướng đan chéo hai tay, một mực bảo vệ Tiêu Thiên Sách.

Tiếng đinh đương nối liền không dứt, cuối cùng lại không địch lại, hư ảnh nứt vỡ.

Rẹt!

Lý Trường Sinh xuất hiện trước mặt Tiêu Thiên Sách, tay phải tụ thế, đột nhiên đánh ra một quyền, khí thế hoảng sợ tựa như đại địa đảo ngược.

Đồng tử Tiêu Thiên Sách co rút lại, muốn vung cờ chống đỡ nhưng lại phát hiện dây leo đan xen trong hư không, gắt gao quấn chặt lấy cờ xí, khiến nó không hề có động tĩnh gì.

Bịch!

Bóng người bay ngược lại, một tia máu xuất hiện ở chân trời càng chói mắt hơn.

“Phốc!”

Hung hăng đụng vào trên vách chắn lôi đài, Tiêu Thiên Sách phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi thua.”

Lý Trường Sinh nhìn lá cờ bên cạnh, nhìn cánh tay đứt gãy cầm chắc cán cờ đầy máu tươi, thần sắc bình tĩnh.

Bất kể là Đông Phương Thanh Mộc hay là Ô Thiên Nghị, hay là Thác Bạt Phá Nhạc, Lục Thành, giờ phút này ánh mắt bọn họ đều ngưng trọng.

Thật mạnh!

Tiêu Thiên Sách ẩn giấu thực lực đã khiến bọn họ chấn kinh, không nghĩ tới ngay cả thủ đoạn đạo ý ngưng hình cũng bị dùng mà ngay cả góc áo của Lý Trường Sinh cũng không thể đụng vào.

Sức mạnh Ngũ Hành cùng xuất hiện, kinh khủng như vậy!

"Không có thua…"

Tiêu Thiên Sách ôm lấy chỗ cụt tay, cổ họng tanh ngọt, gian nan ngẩng đầu.

"Phụ hoàng từng nói, trận chiến này đại biểu Đại An quốc vận, chỉ có tranh sinh tử."

Rẹt!

Lý Trường Sinh lại lắc mình xuất hiện lần nữa, vung quyền đánh bay hắn.

Lần này,quan ngọc trên đầu Tiêu Thiên Sách nứt vỡ, mái tóc đen đầy đầu, vết máu trên mặt chật vật không thôi.

Trong đáy mắt hắn có chút ảm đạm.

Đến tổ địa tu luyện lâu như vậy, cữu cữu tự mình chỉ bảo mình ngưng tụ quốc vận gia trì một thân, không nghĩ tới mình vẫn không chịu nổi một kích như thế.

Kết quả là, hắn là một Thái tử, không có năng lực bảo vệ vận mệnh quốc gia Đại An.

"Được, giết hắn, hắn chết quốc vận Đại An suy sút, Bắc Minh càng không chịu nổi một kích!"

Tề Lưu Vân ở phía dưới kích động không thôi, trong mắt lập loè tinh quang.

Bắc Thần Huyền Dịch vẻ mặt ngưng trọng, thở dài.

Bây giờ Bắc Minh triều, cuối cùng chỉ có thể dựa vào Đại An.

Bắc Thần Vọng Thư càng là biến thành lữ khách, ngay cả tư cách lên sân khấu cũng không có, chớ nói chi là đại diện cho Bắc Minh.

Nếu Tiêu Thiên Sách chết, vận mệnh ba triều sẽ tụ tập trên thân một người.

Lại thêm Ngũ Hành đạo thể của hắn, chỉ sợ…Tương lai khi trở thành Chân Tổ, trời đất liền biến sắc.

Tiêu Thiên Sách khó khăn đứng lên, nhìn Lý Trường Sinh sau lưng được ngũ sắc quang luân gia trì, quần áo phần phật, thần sắc phức tạp.

"Động thủ đi."

Hắn biết, mình không đủ sức để chiến đấu nữa rồi.

Nghênh tiếp hắn, chỉ có tử vong.

"Động thủ, giết hắn, đoạt khí vận Đại An!"

Tề Lưu Vân ở phía dưới thúc giục, ý cười không ngừng.

Mà Thẩm An Tại lại nhìn một màn này, chau mày.

Hai Hoàng đang đại chiến, ắt phải chết, vận khí mới có thể quét sạch.

Tiêu Thiên Sách… hôm nay chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng rồi.

Nhưng Lý Trường Sinh nhìn người bên dưới có vẻ thương tích rất nặng, nhìn Tiêu Thiên Sách đã mất khả năng chiến đấu

nhưng vẫn đứng thẳng tắp, hắn không nói một lời, chậm chạp không hề động thủ.

“Ngươi còn đang chờ cái gì, đây chẳng phải là kết quả Tề Vân đạo tông và phụ hoàng ngươi hy vọng nhìn thấy sao?”

Tiêu Thiên Sách ngẩng đầu nhìn hắn.

Lý Trường Sinh chậm rãi lắc đầu, giọng nói bình thản.

“Ta không cần kết quả này.”

“Ta là thất hoàng tử Bình Thiên triều, là đạo tử của Tề Vân đạo tông, nhưng ta lại là Lý Trường Sinh.”

“Con đường ta phải đi không cần người khác chỉ điểm. Cái gọi là vận chuyển đất nước với ta mà nói thì chỉ là vướng víu mà thôi.”

Chương 405: Không chỉ có một người

Lý Trường Sinh vung tay áo lên, cờ xí vàng óng rơi xuống trước mặt Tiêu Thiên Sách.

"Ngươi đi đi."

Nhìn cờ xí màu vàng kim vẫn chưa vỡ nát kia, vẻ mặt Tiêu Thiên Sách trở nên phức tạp.

Hắn không nhìn thấu Lý Trường Sinh.

Số mệnh quốc gia tới tay, nói không cần là không cần, đây chính là khí vận của cả một khu vực.

Chỉ cần giết mình, tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn… cứ từ bỏ như vậy.

"Trường Sinh, ngươi đang làm gì đó!"

"Mau giết hắn!"

Tề Lưu Vân vỗ bàn đứng dậy, mắt lộ ra vẻ tức giận.

Thừa dịp hiện tại Tiêu Thiên Sách còn chưa nhận thua, mau giết hắn mới là cách làm chính xác nhất.

"Thái Thượng trưởng lão, sau ngày hôm đó, ta suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy, đại khái ta cũng không cần những ngoại lực này, một thân một mình, chưa chắc không thể vượt qua bình chướng kia."

Lý Trường Sinh ngữ khí bình thản, khí tức quanh thân chậm rãi thu liễm, rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía bàn tiệc, chuẩn xác mà nói.

Là nhìn về phía nữ tử lạnh lùng, thần sắc cực ít nói, cũng chưa từng có biến hóa gì.

"Nghịch đồ, nghịch đồ!"

Tề Lưu Vân tức giận đến dựng râu trừng mắt, nhưng cũng không cách nào can thiệp vào sự tình trên lôi đài.

Kết giới do Chân Tổ cảnh thiết lập, không phải thứ hắn có thể vượt qua được.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Tiêu Thiên Sách cũng tiêu tán đạo ý, nắm chặt cánh tay của mình rồi hơi hành lễ.

"Là ta thua."

Hắn biết, mình và Lý Trường Sinh đã không cùng một giai đoạn.

Dựa vào thiên phú của đối phương, đã chướng mắt cái gọi là vận nước cướp đoạt mà đến này.

Đối phương càng tin tưởng chính là mình.

Sau khi hắn nhận thua, bình chướng kia mới dần tan đi.

Tiêu Thiên Sách phi thân xuống đài, trong mắt lộ ra vẻ đắng chát.

"Thẩm phong chủ, ta là người vô năng, phụ kỳ vọng của Đại An."

Thẩm An Tại khoát tay: "Ngươi làm đủ tốt rồi, tới đây, ta tiếp nhận giúp ngươi."

"Đa tạ Thẩm phong chủ."

Bên kia, Tiêu Cảnh Tuyết cũng chậm rãi tỉnh dậy, nhưng khí sắc vẫn suy yếu như cũ.

Lực lượng Phong Đạo quyết hoàn chỉnh, dưới sự ra tay của Ngọc Tâm Lan mới dần dần tản đi.

“Sư phụ…”

“Không có việc gì là tốt rồi, yên tâm đi, sư huynh của ngươi nếu không tìm lại danh dự trở về, trở về để cho Phi Sương đánh hắn ba ngày ba đêm.”

Tiêu Cảnh Tuyết nở nụ cười yếu ớt.

Bên kia, Lăng Phi Sương nhẹ nhàng gật đầu, cũng biểu thị đồng ý.

Tuy sư phụ nói vậy, nhưng sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết vẫn hơi lo lắng.

Bất kể là Lý Trường Sinh hay là Thác Bạt Phá Nhạc, hoặc là Đông Phương Thanh Mộc kia.

Thực lực đều không bình thường, sư huynh của mình… không nên bị thương.

“Lý Trường Sinh, không ngờ lại cường đại đến vậy!”

“Thực lực Niết Bàn trung kỳ, có thể phát huy uy năng như thế, chỉ sợ so với bọn Long lão tổ và Thanh Tổ năm xưa, cũng không kém bao nhiêu nhỉ?”

Ngoài sân tất cả mọi người nhìn thanh niên thân mang Lưu Vân Bạch Bào, thần sắc không hề bận tâm kia, đều chấn động không thôi.

Mà Thiên Huyền điện chủ lại lần nữa phất tay áo, hai tòa lôi đài lại bắt đầu từ từ sáp nhập.

Lần này, chính là khởi động lôi đài số một.

Ánh mắt Ô Thiên Nghị sắc bén nhìn về phía lôi đài đã hợp nhất, đứng trước mặt mình là một thanh niên mặc áo trắng, tướng mạo xấu xí nhưng lại đầy tang thương.

“Đệ tử Linh Phù sơn, đệ tử Thần Phù điện, Vu Chính Nguyên, lĩnh giáo Cửu Dương Kiếm Đạo.”

Vu Chính Nguyên chắp tay hành lễ.

“Ô Thiên Nghị.”

Người trước ngữ khí bình tĩnh, chỉ nhẹ giọng nói ra tên của mình.

“Ô Thiên Nghị rốt cục cũng ra tay rồi!”

“Danh tiếng của Cửu dương kiếm đạo đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng có thể gặp lại rồi!”

Bên ngoài sân, một mảnh tiếng hô.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi sâu, không khỏi lo lắng cho Chính Nguyên.

Tuy ở trong thế hệ trẻ tuổi phù đạo của hắn cũng có thể xưng là đứng đầu, nhưng chống lại Cửu Dương Kiếm Đạo, sợ là cũng khó chống đỡ.

Trong võ giả cùng cảnh, người dám nói đơn đả độc đấu có thể thắng kiếm tu, gần như không có.

Phù tu tuy cũng mạnh, nhưng cũng có nhân tố khác.

Nếu cho Vu Chính Nguyên lợi thế Thiên địa, để hắn có thể bày ra đại trận nghiêm túc đối đãi.

Trận chiến này có thể có phần thắng, chẳng qua là bây giờ… thắng bại không rõ!

“Thẩm tiền bối không cần lo lắng, Vu sư đệ đã sớm không phải trước kia, bây giờ hắn, phù đạo vô song.”

Lục Thành ở bên cạnh, trải qua thời gian dài tĩnh dưỡng như vậy, sắc mặt đã có chuyển biến tốt đẹp mở miệng, trong giọng nói tràn đầy tín nhiệm.

“Tại sao từ trận chiến của Triệu Vô Nhai ngươi lại có lòng tin đối với Chính Nguyên như vậy?”

Thẩm An Tại không khỏi có chút nghi ngờ.

Bên cạnh, Hà Bất Ngữ nhìn thoáng qua Lục Thành, thở dài nói.

"Bởi vì hiện tại Tiểu Vu không chỉ có một người."

"Không chỉ có một người?"

Thẩm An Tại sững sờ, không hiểu lời này của hắn là có ý gì.

"Thẩm phong chủ cũng không phải là phù tu, có lẽ chưa phát giác ra, ở trong ván cờ ngang dọc của Triệu Vô Nhai, Lục Thành đã đưa cho Tiểu Vu Nguyên Thần Hóa Thân phù của mình cùng với một tia lực lượng tung hoành."

Ánh mắt không nói gì có chút phức tạp, thậm chí là nhìn Lục Thành với vẻ thiếu nợ.

"Mà Nguyên Thần Hóa Thân phù, chính là tượng trưng cho điện chủ Thần Phù điện, tập được phù này, liền đại biểu sẽ trở thành điện chủ Thần Phù điện đời kế nhiệm."

"Vị trí điện chủ kế nhiệm?"

Thẩm An Tại giật mình, hơi kinh ngạc nhìn về phía Lục Thành.

Không nghĩ tới người sau lại đại nghĩa như thế, vô thanh vô tức đưa cho Vu Chính Nguyên cơ duyên lớn như vậy.

Nguyên Thần Hóa Thân phù, trong Cửu phẩm phù cũng là chí cao chi phù.

Có phù này thì nguyên thần gia trì, không chỉ có thể bùng phát ra sức mạnh phù đạo mấy lần mà còn có thể sở hữu cái mạng thứ hai, chạy xa ngàn dặm.

Nghe Hà Bất Ngữ, Lục Thành cười nhạt một tiếng, chỉ là nụ cười có chút nặng nề.

Đôi mắt hắn hơi rủ xuống, thần sắc phức tạp.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không biết hành động của mình là đúng hay sai.

Là hắn đổi thiên mệnh, hay là một tay đẩy mạnh thiên mệnh.

Chẳng lẽ tất cả kết quả sau này đều là bởi vì mình không nghe sư phụ khuyên can, vọng tưởng thay đổi mệnh số tạo thành sao?

Nếu như vậy, khi một màn đó tiến đến, chỉ sợ hắn sẽ vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân mình.

Chỉ hy vọng… không phải như mình nghĩ là được.

Vu Chính Nguyên đứng trên lôi đài, phù quang lấp lóe quanh thân.

Hắn nhìn đám người đông nghịt phía dưới, nhìn kiếm thế hiển lộ trước mắt, dần dần như mặt trời chói mắt, thần sắc có chút hoảng hốt, cuối cùng ánh mắt càng thêm kiên định.

Sư phụ, người thấy được không?

Chính Nguyên hiện giờ, đã là người có thể giao thủ với truyền nhân Cửu Dương Kiếm tiên.

Nếu như ngươi có thể tận mắt nhìn thấy đệ tử đứng ở trên lôi đài này, chắc hẳn cũng sẽ rất vui mừng đi?

Sư phụ, ngài chờ đệ tử.

Đợi Sơn Hà Thiên Kiếm phù của ngài dương danh thiên hạ, cũng chính là thời điểm đệ tử thỉnh ngài trở về!

Ngài… đừng trách đệ tử chậm trễ nhiều năm là tốt rồi.

…

Chương 406: Lại xuất hiện Sơn Hà Thiên Kiếm phù

"Bắt đầu đi!"

Trên người Vu Chính Nguyên áo bào phần phật, hai tay mở ra, cuồng phong đột nhiên nổi lên, đưa hắn lên như diều gặp gió.

"Phong Phù, Phù Diêu!"

Mấy vòi rồng nối liền trời đất từ trên lôi đài đột ngột nhô lên khỏi mặt đất, mang theo lực cắt chém cường đại bay về phía Ô Thiên Nghị.

Rồi sau đó bảo kiếm bên hông không ra khỏi vỏ, chỉ thản nhiên ngước mắt.

Leng keng… Leng keng…!

Kiếm khí vờn quanh, chớp mắt đã cắt đứt Phù Diêu Long Quyển, tiêu tán.

"Lấy ra bản lĩnh thật sự của ngươi, dùng cái lục phẩm phù này ý là khinh thường Ô mỗ?"

Vu Chính Nguyên không trả lời, chỉ vẽ lên không gian, lần nữa vẽ bùa.

"Phong phù, Thanh Nguyệt sát!"

Từng vầng tàn nguyệt màu xanh hiển hiện, với thế sét đánh không kịp bưng tai từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Ô Thiên Nghị vẫn đứng bất động tại chỗ như trước, tiếng đinh đương nối liền không dứt.

Kiếm khí lăng lệ ác liệt quanh người hắn hình thành màn mưa, hoàn toàn bắn ra những phong nhận này, không chê vào đâu được.

"Tiểu Vu vẫn là như vậy, bất luận là chiến đấu với ai, xưa nay đều dùng một tay Phong phù tam thức để đánh ra."

Hà Bất Ngữ không khỏi có chút cảm khái, "Phù của Thần Phù điện ta mạnh mẽ hơn so với ba chiêu bùa gió cơ mà, ai."

Thẩm An Tại theo sau lại không cảm thấy có gì không ổn, chỉ nhẹ giọng mở miệng.

"Cho dù sau này hắn học được phù lục cường đại như thế nào, cũng vĩnh viễn sẽ không quên ba thức này, ý nghĩa bất đồng."

Uỳnh uỳnh!

"Quyển Tàn Vân!"

Vu Chính Nguyên hai tay bắt ấn, phong vân phun trào giữa, một đạo gió lốc to lớn hiển hiện, trực tiếp nuốt hết Ô Thiên Nghị, trong đó có vô số phong nhận gào thét.

Nam tử nhíu mày lại, tay phải làm kiếm chỉ, vẽ một cái vào hư không.

Xoẹt xoẹt!

Một đạo kiếm quang nóng rực hiện lên.

Cơn lốc kia không chút trở ngại bị đánh tan.

Ô Thiên Nghị từ trong đi ra, nhàn nhã đi dạo, căn bản không bị bất kỳ thương thế nào.

"Ngươi đã không ra tay, thì Ô mỗ đắc tội rồi."

Sau một khắc, phía sau hắn lóe lên tia sáng mặt trời, kiếm khí bay lên cao, Hạo Nhiên Chính Khí phảng phất như muốn xua tan hắc ám tà ma trong thiên hạ.

Đối mặt với kiếm khí hạo nhiên nóng rực đó, ánh mắt Vu Chính Nguyên ngưng trọng, một tay bắt ấn.

“Lôi pháp, Du Long!”

Uỳnh uỳnh!

Sấm sét trên mặt đất bằng phẳng, một con lôi long màu đen phá vỡ hư không, giương nanh múa vuốt xuất hiện, va chạm với kiếm khí cuồn cuộn nóng rực kia tạo ra một hồi nổ vang rung trời.

Vô số phù văn lôi quang phá toái tứ tán, bắn kích lên kết trận tiếng oanh minh trên bình phong.

“Lôi phù cửu phẩm, lúc này mới giống.”

Trong mắt Ô Thiên Nghị rốt cuộc cũng nổi lên chút hứng thú, chợt rút trường kiếm bên hông ra.

Từ khi nào, tất cả ánh mặt trời vào thời khắc này đều hội tụ lên trên bảo kiếm trong tay hắn, ẩn chứa cảm giác nóng rực khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

“Là thức thứ ba của Cửu Dương kiếm pháp, Tam Dương Liệt Thiên!”

“Mới vừa giao thủ, đã có thể làm cho Ô Thiên Nghị xuất ra cửu dương đệ tam kiếm, thực lực Chính Nguyên, cũng không thể khinh thường!”

Tất cả mọi người dưới đài đều hưng phấn.

Nhìn kiếm khí Liệt Nhật bắn nhanh đến kia, ánh mắt Vu Chính Nguyên ngưng lại, phù bảo trong tay xuất hiện.

Trong bức tranh được vẽ lôi phù vào, lôi quang tàn phá bừa bãi quanh người Chính Nguyên, ba đầu lôi long đen kịt so với trước đó cường đại hơn nhiều hiện lên, mang theo khí tức Tịch Diệt Thần Hồn.

Rống!

Ba đầu Lôi Long cùng Liệt Nhật Kiếm Khí đan vào nhau, còn chưa đợi Chính Nguyên vẽ bùa lần nữa, trong lòng hắn nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn lại.

Mặt trời chói chang trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống, hoặc như thiên thạch nện xuống, thiên địa run rẩy, một màn kinh khủng kia khiến cho con ngươi hắn mãnh liệt co rút lại.

Đây chính là Cửu Dương Kiếm Đạo!

"Là kiếm thứ năm, Vẫn Nhật!"

"Lập trận!"

Vu Chính Nguyên hét lớn một tiếng, hai tay nhanh chóng du động, lại một đạo lôi quang phù lục triệu hoán ra, hóa thành từng thanh tiểu kỳ đan xen đứng giữa hư không.

Lúc mặt trời sắp đập xuống, phù văn mạch lạc tương liên, một bàn tay lôi đình phá vỡ tầng mây, lấy tốc độ cực nhanh chộp tới mặt trời kia.

"Là phù trận bát phẩm, Thiên Lôi Cầm Nguyệt."

Ánh mắt Hà Bất Ngữ lóe lên, trong mắt có chút tự ngạo chi ý.

Cuối cùng hắn cũng dùng tới phù trận nổi danh của Thần Phù điện.

"Không nghĩ tới sư đệ đã đạt tới trình độ lật tay bày trận, quả thật không tầm thường."

Lục Thành cũng liên tục tán thưởng.

Đương nhiên hắn cũng có thể làm được.

Bởi vì hắn cũng giống như Vu Chính Nguyên, đều lĩnh ngộ cửu phẩm lôi phù, có thể điều động thiên địa lôi đình chi lực ở mức độ cực lớn, không cần bố trí những đại trận rườm rà kia.

Leng keng… Leng keng…!

Tiếng nổ mạnh vang lên, tất cả mọi người đều cảm thấy màng tai đau nhói.

Mặt trời chói chang và đại thủ Lôi Quang đồng thời nổ tung, sóng khí khủng bố quét sạch tất cả.

Cho dù là có lớp chắn nhưng cũng khiến bọn họ kinh hồn táng đảm.

Chỉ với uy lực này, không hổ là chiến đấu giữa phù tu và kiếm tu!

Đợi đến khi dư ba tán đi, Vu Chính Nguyên lui về sau hơn mười trượng, hô hấp hơi gấp.

Mà ở phía trước, tà áo tím trên người của Ô Thiên Nghị bay phần phật, không hề hư hao chút nào.

Mặt trời chói chang trên mây vẫn như cũ chiếu sáng, cũng không bị bất cứ tổn thương gì.

Mặt trời vừa rơi xuống vừa rồi chính là ảo giác do Cửu Dương Kiếm Đạo thi triển mà thôi.

“So với Lục Thành, ngươi cũng không kém.”

Ô Thiên Nghị nhìn hắn, trong mắt hiện lên chiến ý.

Hắn đặt một tay lên chuôi kiếm, hiển nhiên là tính toán động thủ một lần.

Kiếm khí cuồn cuộn sôi trào, uy áp kinh khủng kia tản ra khắp nơi.

Trên lôi đài, chín hư ảnh mặt trời bay lên, ở phía sau hắn rạng rỡ tỏa sáng, làm người sợ hãi muôn phần.

Dù cho cách nhau quá xa, cũng khiến yết hầu người khác nhấp nhô, giống như vô tận kiếm khí nóng rực gia thân.

Ngay cả người đứng xem cũng như vậy, chớ nói chi là Vu Chính Nguyên lúc đối diện mặt trời chói chang.

Ô Thiên Nghị còn chưa từng xuất kiếm, mồ hôi hắn đã rơi như mưa, miệng khô lưỡi khô.

"Một kiếm kế tiếp này, Lục Thành dùng ba đạo phù lục mới ngăn được, ngươi thì sao?"

Theo kiếm quang trong mắt Ô Thiên Nghị bùng nổ, nháy mắt rút kiếm.

Một dải lụa kiếm quang phóng lên tận trời, như mặt kính hội tụ Cửu Dương chi lực vào trong, hư không phảng phất bị đốt cháy đen một mảnh.

"Cửu Dương kiếm thứ sáu, Không Hải!"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm ngưng lại.

Một kiếm này đã đạt tới đỉnh cao của kiếm đạo chân chính, ban đầu ở Luận Kiếm sơn, đúng là một kiếm này, Trương Cửu Dương chém nát hồ lô rượu trong tay sư phụ mình Điểm Thương Kiếm tiên.

Có thể lấy Không Hải làm tên, đủ thấy uy năng của kiếm này mênh mông như thế nào.

"Kiếm à…"

Vu Chính Nguyên nhìn dải lụa kiếm quang nóng rực kia, ánh mắt kiên định chấp bút vẽ bùa.

"Một phù đủ rồi!"

Leng keng… Leng keng…!

Chỉ một thoáng, thiên địa đột nhiên run lên, phảng phất giang sơn đảo ngược, một cỗ lực trấn áp bao phủ nơi đây.

Theo từng đợt phù văn lưu chuyển, không ít người xem dưới đài đều sững sờ.

“Đây là phù gì, sao ta chưa thấy qua?”

“Đúng vậy, Thần Phù điện có loại phù này sao?”

Ngay lúc Chính Nguyên đưa tay, trên bầu trời có một thanh cự kiếm màu vàng từ trên trời giáng xuống, ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại.

“Là Sơn Hà Thiên Kiếm phù.”

“Sơn Hà Thiên Kiếm phù? Đó không phải là bùa cấp tám sao, vậy mà tên này muốn dùng một phù lục cấp tám đỡ lấy một kiếm của Không Hải?!”

Đám người Đoan Mộc Khung biết về Sơn Hà Thiên Kiếm phù, dù sao trong tin tức Phong Vũ lâu cũng có ghi.

Giờ phút này nghe thấy lời nói của Thẩm An Tại, đều kinh nghi không thôi.

Đừng nói bát phẩm phù, ngay cả cửu phẩm phù cũng không nhất định có thể ngăn được một kiếm này, với Chính Nguyên làm như vậy, không phải là muốn chết sao?

“Hừ.”

Phát giác được phù pháp trước mắt chỉ là bát phẩm, trong mắt Ô Thiên Nghị hiện lên vẻ không vui, càng tăng thêm uy năng kiếm đạo.

Trên trán Vu Chính Nguyên nổi gân xanh, hai tay nắm hờ, gầm nhẹ một tiếng.

“Sơn Hà Thiên Kiếm phù, trảm!”

…

Chương 407: Sáu phù cửu phẩm, Lưu Phong Hồi Tuyết

Oành!

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, thanh Cự Kiếm màu vàng mang theo lực lượng tru sát trấn áp kia từ trên trời giáng xuống, ầm ầm va chạm với dải sáng Cửu Dương Kiếm Quang đang hội tụ.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt mọi người dường như chỉ còn lại tiếng nổ ngập trời kia, lôi đài đầy run rẩy kia.

Ánh kiếm vỡ nát, vòm trời gào thét.

Vu Chính Nguyên đứng tại chỗ há mồm thở dốc.

Mà phía trước, Ô Thiên Nghị đầy mặt kinh sợ, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

"Không thể nào, một cái bát phẩm phù, sao có thể phá được một kiếm Không Hải của ta!"

Trong tiếng kinh nghi của hắn, Vu Chính Nguyên ngẩng đầu lau mồ hôi trên mặt.

"Các hạ hiểu lầm rồi, Sơn Hà Thiên Kiếm phù này không phải là Bát phẩm phù, mà là cửu phẩm."

"Cửu phẩm?!"

Ô Thiên Nghị nhíu mày.

"Vâng, Cửu phẩm phù còn cường đại hơn cả Thiên Lôi phù".

Vu Chính Nguyên nhìn hắn, phù quang quanh thân tàn phá bừa bãi, lực trấn áp núi sông xen lẫn với xu thế tru sát của Thiên Kiếm, lại phảng phất như có một sợi màu đen còn sót lại.

Chỉ là điểm màu đen khó quan sát kia, ý tử vong mà nó tản mát ra lại làm cho đồng tử Ô Thiên Nghị hơi co lại.

Cái này… Là khí tức gì?

Màu xám trắng, yên tĩnh, tử vong, giống như vạn vật đang tắt…

"Sư phụ ta trao tặng ta Sơn Hà Thiên Kiếm Phù, quả thật lúc đầu chỉ là Bát phẩm phù, nhưng ta đã dung nhập nó vào phù đạo của mình, hiện giờ nó đã là Cửu phẩm."

Vu Chính Nguyên thở phì phò.

Chỉ dùng một tia lực lượng Tử phù, suýt nữa đã móc sạch thần hồn của hắn.

"Vậy vì sao còn gọi là Sơn Hà Thiên Kiếm phù?"

Ô Thiên Nghị có chút khó hiểu.

Nếu dung nhập phù đạo mới của mình trên phù thì nó đã được cải tiến, có thể đổi tên, thăng lên thượng phẩm.

"Bởi vì phù này… vốn là từ sinh tử mà đến, như vậy, tính là hoàn chỉnh mới đúng."

Vu Chính Nguyên trầm ổn cười một tiếng, nắm chặt phù bảo.

Dưới sân, mọi người đều trầm mặc.

Không nghĩ tới… Sơn Hà Thiên Kiếm phù trước đây đã là bát phẩm, bây giờ đã đạt tới uy thế cửu phẩm, thậm chí còn mạnh hơn so với cửu phẩm phù bình thường!

Qua hôm nay, thức Sơn Hà Thiên Kiếm Phù này sẽ dương danh thiên hạ!

"Một phù này sử dụng, ngươi đã gần như kiệt lực, vậy mà cũng muốn chiến nữa?"

Nhìn ra được sự suy yếu của hắn, Ô Thiên Nghị cũng không có lợi dụng lúc người ta nguy cấp mà là mở miệng.

"Chưa kiệt sức, còn có thể tái chiến."

Vu Chính Nguyên còn chưa nói chuyện, một giọng nói bình tĩnh đã vang lên.

Trên người hắn nổi lên từng điểm huỳnh quang, cuối cùng hóa thành một hư ảnh thanh niên mặc hoàng bào mày kiếm mắt sáng.

"Đó là… Lục Thành?!"

"Không, là nguyên thần Lục Thành, là Nguyên Thần Hóa Thân phù của Thần Phù điện!"

Bất kể là Trương Cửu Dương hay là đám người Trình Cự, Độc Cô Thắng Thiên đều giật mình, có chút không thể tin được nhìn về phía đài chiến bên kia.

Không nghĩ tới, Lục Thành thân là thần tử Thần Phù điện, vậy mà lại đưa hóa thân nguyên thần mình vất vả cô đọng cho một tiểu tử không có danh tiếng!

Cái này cũng không tính là hai đánh một, hay gian lận, bởi vì bây giờ nguyên thần này đã hoàn toàn của Vu Chính Nguyện, giống như phù bảo Thiên giai trong tay hắn vậy.

"Sư huynh, lại phải làm phiền người rồi."

Vu Chính Nguyên lộ vẻ cười khổ và tự trách, nhìn hư ảnh hoàng bào đứng sóng vai với mình bên cạnh.

Người sau mỉm cười, duỗi ra bàn tay hư ảo vỗ vỗ bờ vai của hắn, theo hơn phân nửa lực lượng nguyên thần độ nhập, thu bổ được tiêu hao của Vu Chính Nguyên, cảm giác tê rần trong đầu tan đi.

"Giữa sư huynh đệ với nhau, đừng nói những điều này."

Ánh mắt nguyên thần Lục Thành hướng về phía trước.

"Vu sư đệ, cùng vi huynh lĩnh giáo một chút, Cửu Dương Kiếm Đạo đệ nhất thiên hạ này đi!"

"Được!"

Vu Chính Nguyên gật đầu, Sơn Hà Thiên Kiếm chi ý quanh thân lại lần nữa ngưng tụ.

Mà nguyên thần Lục Thành hiển hóa, lại càng làm cho người ta sợ hãi.

Lúc này mưa to liên miên trút xuống, mây đen kéo tới, lôi đình bạo ngược.

Phong tác long hống, giống như cương đao cạo xương, càng kèm theo cả biển lửa mãnh liệt mà tới.

Bốn đạo phù lục cửu phẩm Phong Vũ Lôi Hỏa, hội tụ cùng một lúc.

Hơn nữa trong mây đen, thanh cự kiếm màu vàng phá vỡ mây mù, mang theo sức mạnh to lớn tru sát trấn áp.

Năm đạo… không, còn có Nguyên Thần Hóa Thân phù!

Sáu đạo Cửu phẩm phù, nghênh chiến Cửu Dương Kiếm Đạo!

"Đặc sắc, con mẹ nó thật đặc sắc!"

"Đời này được thấy một trận chiến như vậy, chết cũng không hối hận!!"

Dưới sân có người kích động vỗ đùi.

Đừng nói là phù lục cửu phẩm, cho dù là phù lục bát phẩm cũng cực kỳ hiếm thấy, mà hôm nay bọn họ không chỉ một lần có thể nhìn thấy uy năng của sáu lá cửu phẩm phù, càng sợ có thể nhìn thấy ba kiếm sau của Cửu Dương kiếm đạo!

Đó là… ba kiếm lúc trước mà cả Điểm Thương Kiếm tiên cũng chưa từng thắng!

Đối mặt phù pháp dẫn phát thiên địa đại biến này, Ô Thiên Nghị cũng thu hồi bình tĩnh lúc trước, ánh mắt nghiêm túc.

"Được, vậy cứ xem kiếm thứ bảy!"

Ngược lại, chiến ý của Ô Thiên Nghị lại dâng lên. Hắn bay lên không trung, tay phải cầm kiếm.

Vào lúc này, chín vầng mặt trời chói chang như giữa trưa, nóng rực chói mắt.

Ánh sáng xuất hiện, trong nháy mắt Ô Thiên Nghị hóa thành hơn trăm phân thân, mỗi người mỗi cầm một thanh kiếm.

Mỗi một đạo phân kiếm ẩn chứa uy năng, đều có uy thế thời gian.

"Kiếm thứ bảy, Lưu Phong Hồi Tuyết!"

Rõ ràng là kiếm thế hạo nhiên nóng rực, lại gọi là Lưu Phong Hồi Tuyết.

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

Sau một khắc, liền nhìn thấy trăm ngàn bóng người kia biến mất, tính cả chín mặt trời nóng rực kia đều biến mất.

Giờ phút này, tất cả cảm giác nóng rực giống như ảo giác, không có kiếm khí kinh người kia, cũng giống như ánh nắng chói mắt.

Mưa gió tản đi, Thẩm An Tại nâng cao tay, cảm nhận mát mẻ, thì thào mở miệng.

“Tuyết rơi.”

Mọi người ngẩng đầu.

Theo Cửu phẩm phù mang đến dị tượng thiên địa, lại có dị tượng mới xuất hiện.

Tuyết mỏng theo gió chậm rãi mà đến.

Ngay cả khi bên phía nguyên thần Lục Thành có tiếng sấm làm trống như thế nào, tiếng gió vẫn cuồng mãnh.

Lôi đài vẫn luôn có một mảnh Tịnh Thổ, bình thản không gợn sóng, gió nhẹ hiu hiu, tuyết rơi lả tả.

“Hả?”

Vu Chính Nguyên bỗng nhíu mày, cúi đầu nhìn vai phải của mình.

Nơi đó chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống một mảng bông tuyết óng ánh.

Xuy xuy!

Mới vừa kịp phản ứng, bông tuyết tan rã, bắn ra một đạo kiếm quang nóng rực.

Gần như là trong nháy mắt, gió tuyết đột nhiên mở rộng, vô số hoa tuyết bay tán loạn, kiếm quang nổ tung.

Lưu Phong Hồi Tuyết, theo gió phiêu diêu, thật giả lại khó có thể phát hiện.

Giờ phút này, toàn bộ lôi đài đều bị kiếm quang của Phong Tuyết Kiếm Quang lấp đầy.

Trong lúc nhất thời, kiếm thế cường đại suýt chút lấn át uy năng phát ra từ mấy đạo phù lục cửu phẩm kia.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Lôi đài run rẩy, tất cả mọi người tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm lên trên lôi đài.

Bao gồm cả cường giả thế hệ trước như Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng Thiên cũng nhìn chằm chằm phía trước.

Cửu Dương Cửu Kiếm, ba kiếm tiếp theo đều vang dội cổ kim trên phương diện kiếm đạo.

Một kiếm này như Lưu Phong Hồi Tuyết, cho dù lúc trước Điểm Thương Kiếm tiên cũng phải liều mạng phá hủy hồ lô trong tay để thoát vây ra khỏi bão tuyết đầy trời.

Đối với Long Cửu Cực mà nói, nếu không phải thật sự cảm thấy nguy cơ, kể cả là cụt tay đứt chân, e rằng hắn cũng sẽ không khiến người ta vỡ nát hồ lô rượu của mình.

Đủ thấy một thức này cường đại cỡ nào.

Mà bằng vào tiểu đệ tử Thần Phù điện xuất thế sau này, có thể thắng được kiếm đạo đệ nhất thiên hạ Đệ Nhất Kiếm tiên này hay không?

Chương 408: Áo đen đơn độc vác kiếm

“Phát sinh chuyện gì rồi, nhìn không rõ lắm!”

“Đến cùng là thế nào, thắng bại ra sao?”

Mọi người nhìn chằm chằm gió tuyết đầy trời trên lôi đài, cùng với phù quang dị tượng lúc ẩn lúc hiện.

Tình huống cụ thể bên trong, bọn họ lại thấy không rõ lắm.

“Sư phụ, bên trong xảy ra chuyện gì, vì sao ta cũng không thấy rõ?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày hỏi, cánh tay Tiêu Thiên Sách được nối kín xong cũng nghiêng tai lắng nghe.

“Là lĩnh vực.”

Thẩm An Tại nhìn bên kia, nhẹ giọng mở miệng giải thích.

“Lĩnh vực?”

Hai người đối mặt, đều là khó hiểu.

“Lĩnh vực, là khi một loại thuật pháp tu luyện tới cực hạn, sản sinh ra lĩnh vực ẩn chứa ý chí thiên địa gia trì, trong lĩnh vực này thì người thi pháp cũng chính là Vương!”

“Chỉ có con đường có thể khiến cho thiên địa tán thành mới có thể sản sinh ra loại vực này.”

Thẩm An Tại nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm, nhẹ giọng mở miệng.

“Nếu ta đoán không sai, Nhất Kiếm Đông Lai của Bách Lý huynh cũng đã tới biên giới Hóa Vực.”

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy chắp tay, mặt lộ vẻ xấu hổ: "Nói đi thì xấu hổ, bao năm rồi vẫn chưa thật sự đạt tới cảnh giới này. Bây giờ lại để một tiểu bối đi ra phía trước."

"Bách Lý tiểu hữu không cần tự coi nhẹ mình, tất cả hành động của ngươi đều khác với Điểm Thương Kiếm Đạo, không có tiền nhân chỉ dẫn, chậm một chút cũng không có gì đáng trách."

Đoan Mộc Khung nói: "Ô Thiên Nghị từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Cửu Dương Kiếm tiên, một mực nghiên cứu Cửu Dương Kiếm Đạo, bây giờ có thể đạt tới cảnh giới hóa vực, mặc dù làm người ta sợ hãi thán phục, nhưng cũng là bình thường."

"Có thể ở tuổi như vậy đã đạt đến cấp độ kiếm đạo hoá vực, ngàn năm khó gặp cơ mà!"

Nhạn Thu sờ cằm, khen không dứt miệng.

"Ngàn năm khó gặp…"

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua thanh niên áo đen cũng đang quan sát chiến đấu.

Nếu như đây xem như ngàn năm khó gặp mà nói, ngốc tiểu tử kia tính là cái gì?

"Đệ nhất Kiếm tiên trong thế hệ trẻ tuổi này, chỉ sợ vẫn là nối tiếp của truyền nhân Cửu Dương Kiếm Đạo."

Đoan Mộc khung nói xong, khiến đám người Nhạn Thu liên tục gật đầu phụ họa.

"Cái này thì chưa chắc."

"Ồ?"

Ánh mắt mọi người đồng thời chuyển hướng, nhìn về phía Tôn Ngạo ngồi xổm trên ghế gãi đầu, không có tôn giả chi ý.

“Tề Thiên tiểu hữu thấy thế nào?”

“Theo ta thấy thì kiếm đạo của Mộ Dung tiểu tử cũng không kém gì Cửu Dương kiếm đạo, chẳng phải chỉ là một cái hóa vực thôi sao, nếu Mộ Dung tiểu tử sở trường một đạo, chỉ sợ đã sớm ngộ ra.”

Khi lời nói của hắn vừa rơi xuống, mọi người tại đây hai mặt nhìn nhau, cười khổ lắc đầu.

Điều này bọn họ làm sao không biết, nhưng Mộ Dung Thiên lại thân mang nhiều kiếm đạo, vẫn chưa tinh tu được một chút nào.

Dưới tình huống như vậy, làm sao có thể đạt tới cảnh giới Hóa Vực?

“Thẩm phong chủ, ngươi cảm thấy Mộ Dung tiểu hữu có thể tranh với Ô Thiên Nghị cái danh đệ nhất Kiếm tiên hay không?” Mấy người đồng thời nhìn về phía Thẩm An Tại.

“Ta?”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, nhấp một ngụm nước trà, cười yếu ớt mở miệng.

“Tiểu tử ngốc kia rất vụng về, trước kia thường xuyên bị sư tỷ nàng véo tai đánh, với bộ dáng đó, vẫn còn là đệ nhất Kiếm tiên kia chứ?”

Hắn lắc lắc đầu, cười mà không nói.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng phì một tiếng, ý cười sâu xa.

Mọi người nhìn về phía nữ tử cao gầy vẫn đứng ở bên cạnh, vẫn không nói gì.

Trung tam cảnh?

“Trước kia sao có thể so sánh với hiện tại, đã là Thẩm phong chủ thân truyền, vậy nhất định còn có tuyệt kỹ không

xuất hiện?”

Đoan Mộc Khung híp mắt chớp chớp, cười hắc hắc mở miệng.

“Chút thủ đoạn thôi, Thẩm mỗ cũng không tinh thông kiếm đạo.”

Hắn cười nhạt lắc đầu.

Nhưng mà mấy người khác vẫn không tin, Hà Bất Ngữ vuốt râu mở miệng: “Nếu Thẩm phong chủ thật sự không tin tưởng Mộ Dung tiểu hữu, cũng sẽ không muốn để cho hắn chống lại tiểu tử của Thác Bạt gia.”

“Ha ha, nào có, nào có.”

Thẩm An Tại lúi túng cười một tiếng, trả lời qua loa đáp lại.

“Chỉ là… Trong mắt tên đệ tử kia của ngươi vừa rồi hình như có sát ý, nếu như muốn động thủ thì hãy nói rõ với hắn, chớ để tên tiểu tử Thác Bạt gia đó có cơ hội mở miệng nhận thua mới đúng.”

“Nhận thua?”

Thẩm An Tại khẽ nhếch khóe miệng: “Thác Bạt gia đều là thể tu, xương cốt còn là cứng rắn nhất, tiểu tử kia sợ là bị đánh chết cũng sẽ không nhận thua.”

“Ồ?” Hà Bất Ngữ nhướng mày, nét cười khó hiểu.

Người trước phản ứng lại, nhất thời bất đắc dĩ cười.

“Lời này của Phù Tôn suýt lừa được ta, suýt chút nữa bị ngươi moi móc thông tin rồi.”

“Ha ha ha ha, lão phu không nghe thấy gì cả.”

Hà Bất Ngữ cười ha ha, nâng chén nói chuyện với Thẩm An Tại.

Đám người Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu liếc nhau, nhao nhao híp mắt.

Nhìn từ đoạn đối thoại vừa rồi của Phù Tôn và Thẩm An Tại, thì người kia căn bản không có cân nhắc Mộ Dung Thiên sẽ thua.

Ý chính là, hắn chắc chắn có át chủ bài có thể đánh thắng được Sơn Hà thánh thể.

"Lần này có trò hay để xem rồi."

Ánh mắt hai người đều lấp lánh.

Cùng lúc đó, trên lôi đài, tiếng nổ vang nổi lên bốn phía.

Xu thế gió tuyết càng lúc càng lạnh thấu xương, phủ kín hoàn toàn bóng người bên trong, không thể nhìn ra mảy may.

Sau thời gian dài, phù quang dần dần tiêu tán.

Cuối cùng, Vu Chính Nguyên vẫn miệng phun máu tươi, quỳ một gối xuống đất.

Mà hư ảnh nguyên thần Lục Thành cũng hóa thành từng điểm huỳnh quang bay vào trong mi tâm hắn.

"Đáng tiếc, lần đầu ngươi khống chế Nguyên Thần Hóa Thân phù này, không thể chân chính phát huy uy năng của Phong Vũ Lôi Hỏa bốn phù của Lục Thành, nếu không một kiếm này, không thể bại được ngươi."

Thân hình Ô Thiên Nghị từ trong gió tuyết hiện ra, lẳng lặng nhìn về phía trước nơi Vu Chính Nguyên với khí tức suy yếu.

Dưới sân yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người nín thở.

Hiển nhiên, vừa rồi giao phong, Cửu Dương Kiếm Đạo vẫn mạnh hơn một phần.

“Động thủ đi, thân là kiếm khách, ta có thể cảm nhận được trong cơ thể ngươi còn có lực lượng phù đạo cường đại hơn nữa.”

Đối mặt với lời này của Ô Thiên Nghị, Vu Chính Nguyên lại chậm rãi lắc đầu, lau đi máu tươi trên khóe miệng.

“Vậy là đủ rồi.”

Hắn chắp tay hành lễ, “Là tại hạ tài nghệ không bằng người.”

“Ngươi sao lại nhận thua rồi?”

Ô Thiên Nghị nhíu mày, hắn vừa mới nhấc lên hứng thú chiến đấu, lúc này còn chưa đánh đã, sao có thể nhận thua đây?

Vu Chính Nguyên cười khổ gật đầu, hắn không thể tùy ý sử dụng lực lượng của Sinh Tử phù.

Hắn muốn uẩn dưỡng lực lượng trong đó, về Linh Phù sơn làm việc mình muốn làm.

“Mộ Dung sư đệ, sư huynh vô năng, không thể đi cùng ngươi đến cuối cùng.”

Vu Chính Nguyên nhìn về phía thanh niên áo đen ở lôi đài thứ chín, cười ôn hòa, vẫn trầm ổn trước sau như một.

“Ngươi phải tiến về phía trước thật tốt, chớ làm mất đi danh tiếng của Thẩm sư thúc, phải để cho Linh Phù sơn vang danh mới đúng. Còn nữa… làm cho danh xưng đệ nhất Kiếm tiên Đại An như ngươi nói trở thành đường đường chính chính!”

“Vâng, Vu sư huynh!”

Mộ Dung Thiên ôm quyền hành lễ, ánh mắt kiên định.

Người trước mỉm cười, cất bước đạp không, từ lôi đài thứ chín lướt qua bóng người áo đen kia.

Đến tận đây, bốn người Đại An, bại có ba.

Dưới vòng vòng mặt trời chói mắt, chỉ còn lại một thanh niên gầy gò mặc đồ đen phần phật theo gió, lưng đeo trường kiếm.

Thi võ bốn vực, hắn là vị Kiếm tiên cuối cùng của Đại An.

Nếu ngay cả hắn cũng thất bại thì khí vận Đại An sẽ như mây tan triều rút, không gượng dậy nổi.

Nhưng nếu như hắn giành được vị trí thứ nhất, thì Đại An sẽ trở thành thiên quyến, cường giả yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp!

Mộ Dung Thiên đứng trên lôi đài, hơi quay đầu nhìn về phía trung niên mặc đồ trắng phía dưới, ánh mắt kiên định.

Sư phụ, nhiều năm trước đệ tử đã đáp ứng ngài sẽ trở thành đệ nhất thí võ bốn vực này, vậy nhất định sẽ không nuốt lời, nhất định ngay lúc này, ngay nơi này, ta sẽ là…

Vô Song!

…

Chương 409: Cái này rất lợi hại phải không

Ô Thiên Nghị và Vu Chính Nguyên kết thúc trận chiến, mọi người ở đây còn đắm chìm rất lâu trong kiếm đạo và phù pháp cường đại.

Vu Chính Nguyên nhìn hai người Hà Bất Ngữ và Lục Thành. áy náy hành lễ, vẻ mặt tự trách mình.

Hai người lại vỗ vai hắn trấn an, tỏ vẻ đã làm đủ tốt, đánh ra uy danh Thần Phù điện.

Dù sao có thể chiến đấu lâu như thế với truyền nhân đầu lĩnh kiếm đạo, dĩ nhiên đã không dễ dàng.

Thực lực của Ô Thiên Nghị, mọi người đều hiểu rõ.

Trong thế hệ trẻ tuổi, người có thể tiếp được một kiếm Không Hải của hắn cũng lác đác không có mấy.

Chớ nói chi có thể tại kiếm thứ bảy của hắn, kiên trì lâu như vậy trong Lưu Phong Hồi Tuyết Kiếm Vực.

Lại nghe Ô Thiên Nghị tự nói, là bởi vì lần đầu Vu Chính Nguyên nhận được Nguyên Thần Hoá Thân phù của Lục Thành còn chưa thuần thục.

Nếu chờ hắn tiếp nhận luồng lực lượng kia hoàn toàn, thậm chí có thể phá vỡ Kiếm Vực.

Vu Chính Nguyên trở thành người đầu tiên có sáu Cửu phẩm phù trong nhiều năm qua.

Không… là bảy đạo!

Thiên Lôi phù của hắn và Lôi phù của Lục Thành giống nhau vô cùng, càng thêm cường đại.

Sau trận chiến này, cái tên Vu Chính Nguyên sẽ nổi danh toàn bộ Phù Tu giới.

Sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, lôi đài phía trên lại một lần nữa bắt đầu run rẩy.

Mà lần này, nơi di chuyển chính là lôi đài của Cố Giang Lai cùng Bạch Diệu Linh.

Nếu chiến đấu của hai người diễn ra trước thì sẽ kinh thiên động địa.

Nhưng đã hấy được nhiều tràng cảnh ngoài ý liệu như vậy, giờ phút này lại làm cho người ta cảm thấy có chút bình thường.

Cố Giang Lai thân là đệ tử Nhạn Hồi sơn, mấy miếng linh khí Thiên giai đều xuất hiện, khí tức linh khí trong đó cường đại.

Nhưng chung quy vẫn là địch không lại Thiên Tịch độc thể, hơi thua một chút.

So với sự rêu rao của Thác Bạt Phá Nhạc, Bạch Diệu Linh lộ ra khiêm tốn không ít, phần lớn là dùng cổ độc hoặc một ít kỳ kỹ đối địch mãnh liệt, không phải là dùng tư chất nghiền ép.

Rồi sau đó, trận thứ sáu trong mười hai trận.

Cũng là cuộc chiến của Mộ Dung Thiên và Tô Hiểu.

Đối mặt với một vị Kiếm tiên, Tô Hiểu hiển nhiên không còn vẻ hiền lành ngày xưa nữa, mà chỉ hơi căng thẳng.

Dù sao, nàng cũng đã gặp qua thủ đoạn của Tiêu Cảnh Tuyết.

Người kia đã lợi hại như thế, mà thanh niên áo đen trước mắt thân là sư huynh của nàng, thực lực thế nào cũng phải cao thêm một bậc mới đúng.

"Thần Hỏa sơn trang, Tô Hiểu."

"Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên."

Hai người hành lễ với nhau, ngay lúc Mộ Dung Thiên rút kiếm, Tô Hiểu bỗng nhấc tay.

"Chờ một chút!"

Người sau sửng sốt.

Tô Hiểu chớp chớp mắt, nhìn Mộ Dung Thiên từ trên xuống dưới, sau đó cẩn thận hỏi: "Ngươi có lợi hại không?"

"A?"

Vấn đề này khiến kiếm thế Mộ Dung Thiên vừa ngưng tụ suýt nữa tan đi. Hắn gãi đầu một cái, do dự một chút rồi mở miệng.

"Hẳn là có chút lợi hại, nhưng không nhiều."

"À… Vậy là tốt rồi."

Tô Hiểu nhẹ nhàng thở ra gật đầu, sau đó cười yếu ớt một tiếng: "Vậy thì bắt đầu đi!"

"Hỏa Nhất, Hắc Sát, lên!"

Nàng khẽ quát một tiếng, một con rối toàn thân bốc lên hỏa diễm màu đỏ xuất hiện, gào thét lao tới.

Đồng thời, trong hư không còn có một cỗ khôi lỗi toàn thân đen kịt, dường như dung nhập vào hư không xuất hiện, chém xuống một đao.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng lại, không có lựa chọn thăm dò, mà trực tiếp vận dụng chiêu thức tương đối mạnh mẽ

của mình.

Bởi vì hắn muốn nhanh chóng tiến vào vòng tiếp theo, đối mặt với tên họ Thác Bạt kia!

“Gió dữ cuốn mây dọn trời, để trăng ngắm biển đã đời ngàn năm.”

Thiên địa cuồng phong nổi lên bốn phía, kiếm khí vô tận ngút trời, giống như muốn ôm cả bầu trời ngắm cảnh nước non.

Giờ phút này trăng sáng lấp lánh che khuất mặt trời, dưới ánh sáng dịu dàng chiếu rọi hóa thành kiếm quang lóe lên lướt qua.

Xoẹt xoẹt!

Tô Lưu Ly khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Nàng kinh ngạc nhìn con khôi lỗi Địa giai thượng phẩm của mình chia ra làm hai, đầu óc trống rỗng.

“Mưa giông dù rung chuyển núi rừng, cũng thua kiếm ta xuyên chín tầng!”

Thế nhưng vẫn chưa xong, khôi lỗi màu đen kia đã đến đỉnh đầu Mộ Dung Thiên, ánh mắt hắn ngưng tụ, giơ kiếm quét ngang.

Chỉ một thoáng, ngàn vạn kiếm ảnh run rẩy đột nhiên hội tụ, hóa thành kiếm quang xông lên ngút trời.

Oanh!

Con rối Thiên giai tên gọi Hắc Sát kia trực tiếp nổ tung, quang trạch ảm đạm rơi xuống trước mặt Tô Hiểu.

Nếu không phải vật liệu đủ cứng, một kiếm này sợ là đã khiến nó đập vụn đầy đất.

“Kiếm thứ ba, thiếu niên điên này là Kiếm Điểm Thương, lão già say này là…”

Mộ Dung Thiên bước lên một bước, kiếm khí ngút trời quanh người.

“Ngừng!”

Tô Hiểu phản ứng lại hét lớn một tiếng, đưa tay ngăn lại.

Mộ Dung Thiên dừng kiếm thế lại, nhíu mày: “Lại làm sao vậy?”

“Cái này là ngươi nói có chút lợi hại?”

Nhìn một pho tượng phế, một khôi lỗi mất đi năng lực hành động, Tô Hiểu bắt đầu nhỏ máu.

Bản thân chỉ là một luyện khí sư, rõ ràng không phải thạo đánh nhau như vậy!

“Lợi hại vậy sao?”

Mộ Dung Thiên vò đầu, có chút không rõ cho lắm.

“Ngươi có biết ban nãy ngươi dùng cái gì không?”

Tô Hiểu chăm chú nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói từng chữ một.

“Đó là kiếm pháp của Điểm Thương Kiếm tiên! Điểm, Thương, kiếm, tiên! Không ngờ ngươi lại là người hỏi ta kiếm pháp này có lợi hạikhông?”

“Không chơi nữa, ngươi khi dễ người khác!”

Miệng Tô Hiểu méo mó, tức giận thu hồi hai con khôi lỗi lại, để lại Mộ Dung Thiên đang giơ kiếm ngổn ngang trong gió.

Hắn trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

Không phải… đây là mình thắng rồi?

Chỉ mới hai kiếm?

Trận chiến này kết thúc cực nhanh, khán giả phía dưới đều còn chưa lấy lại tinh thần, trên sân chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thiên.

Sau đó… là tiếng kinh hô ngập trời.

"Là Điểm Thương Tam Kiếm, Mộ Dung Thiên Cươngại trừ Bách Lý Kiếm Đạo ra còn biết Điểm Thương Kiếm Đạo!"

"Trong bốn hạng đầu của Kiếm tiên, Điểm Thương Kiếm đứng hàng thứ hai, là kiếm đạo duy nhất có thể tranh cao thấp với Cửu Dương Kiếm đạo, chỉ tiếc sau này Điểm Thương Kiếm tiên không tranh giành với Cửu Dương Kiếm tiên cho nên xếp hạng thứ hai, chẳng lẽ lần này chúng ta còn có thể thấy hai đại kiếm đạo này tranh cao thấp hay sao?"

Tiếng kinh hô càng lúc càng cao.

Vừa rồi mặc dù chỉ ra hai kiếm, nhưng cũng đủ để bọn họ cảm nhận được sự cường đại của kiếm khí kia.

Không phải Tô Hiểu quá yếu mà là Mộ Dung Thiên… quá mạnh!

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm hơi sâu, mặc dù có chút đoán trước, nhưng giờ phút này tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm giác rung động sâu sắc.

Càng làm hắn không nhịn được mà khóe mắt giật giật chính là.

Thằng nhóc này chỉ xem Điểm Thương Kiếm là chiêu thức bất nhập lưu gì đó ư, mới bắt đầu luận bàn, giơ tay liền dùng!

Còn nữa, ngươi dùng thì dùng đi, cũng học lão Long đọc thơ làm cái gì?!

Ngoài bất đắc dĩ ra, trong mắt hắn còn có chút hoài niệm, vui mừng.

Cũng tốt, chí ít thứ bản thân không có học cũng có người nhận lấy.

Đám người Đoan Mộc Khung quay đầu nhìn về phía Thẩm An Tại, ánh mắt hoảng sợ.

Khi ngộ ra Kiếm Vực, Ô Thiên Nghị đã khiến bọn họ kinh ngạc. Vốn tưởng rằng việc vẫn lạc Long Cửu Cực đã khiến Điểm Thương Kiếm đạo biến mất không còn gì, không ngờ tới hôm nay vẫn có thể chứng kiến lại một lần nữa!

Trong trận, Ô Thiên Nghị cũng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, cảm giác được bội kiếm của mình hưng phấn mà bắt đầu run rẩy.

So với Lý Trường Sinh, ngược lại Mộ Dung Thiên càng khiến hắn cảm thấy hứng thú hơn.

Dù sao đều là kiếm tu, đôi bên đều có cảm giác khó tả.

Về phần Đông Phương Thanh Mộc sau khi đánh xong đã một mực dựa vào Tinh Cương kiếm ngủ say kia…

Ha ha ha…

Nói hắn là kiếm tiên đều cảm giác trên mặt có chút nóng rát.

Mặc dù hắn đích xác có chút tài năng, nhưng không biết tại sao, chính mình không có dục niệm muốn đánh cùng hắn.

Chương 410: Mộ Dung Thiên giao đấu Thác Bạt Phá Nhạc

Tô Hiểu thảo kết cục, mười hai người đã loại một nửa.

Mà chuyện tiếp theo…

Đây mới thực sự là cao trào của vở kịch!

Sáu người, tùy ý một người đều là tồn tại thế hệ trẻ tuổi không theo kịp!

Chiến đấu giữa bọn họ, còn có thể khiến người ta mong đợi đến cỡ nào?

Cửu Dương kiếm đạo còn lại hai kiếm chưa chém ra, Đông Phương Thanh Mộc cũng không biết sâu cạn.

Ngũ Hành đạo thể của Lý Trường Sinh mạnh tới mức đã rõ, Thác Bạt Phá Nhạc và Bạch Diệu Linh lại càng không thể khinh thường.

Còn về Mộ Dung Thiên…

Có Điểm Thương Kiếm Đạo và Bách Lý Kiếm Đạo bên cạnh, ai dám nói hắn không có bằng bất kỳ người nào ở đây?

“Trận đấu thứ bảy, bắt đầu đi.”

Không cho Mộ Dung Thiên có cơ hội nghỉ ngơi, ngay khi điện chủ Thiên Huyền nói xong, lôi đài dưới chân hắn lại bắt đầu run rẩy.

Mà cùng lúc đó, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn một bên.

Lôi đài nơi Thác Bạt Phá Nhạc cũng run rẩy.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, hàn ý kinh người.

“Lại là Mộ Dung Thiên, không ngờ vừa mới đánh xong đã phải đánh trận thứ hai!”

“Đối thủ vẫn là Sơn Hà thánh thể, không biết kiếm của hắn có phá được Sơn Hà kim thân của Thác Bạt Phá Nhạc không?”

Tô Hiểu vừa mới đến bên cạnh Tô Lưu Ly, vẻ mặt không vui đã tan mất, quay đầu cau mày.

“Hiểu Hiểu, hình như ngươi hơi bối rối?”

Tô Lưu Ly khẽ nhíu mày, nhìn nàng.

“Ừm, Mộ Dung Thiên vừa rồi gạt ta, sớm biết hắn lợi hại như vậy, ta liền nhận thua, bây giờ còn làm hỏng hai con rối…”

“Cho nên ngươi hi vọng trận tỷ thí này thua?”

“Cái này cũng không có… gia hỏa này ngây ngây ngốc, so sánh thì ta càng chán ghét cái tên dây dài rách nát kia hơn.”

Tô Lưu Ly nhịn không được bật cười, nha đầu này, tâm tính quá mức thật, tương lai làm sao có thể chống đỡ nổi Thần Hỏa sơn trang to như vậy!

Mà người thường, coi như biết sẽ thua, cũng sẽ dốc hết toàn lực đánh một trận.

Nha đầu kia thì hay rồi, còn chưa thi triển hết các loại thủ đoạn của Thần Hỏa sơn trang, phá hư hai con khôi lỗi liền không vui, trực tiếp nhận thua.

Lúc đấu với Bạch Diệu Linh, cũng không thấy nàng nhận thua nhanh như vậy nha?

“Thẩm phong chủ, trận chiến này, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?”

Phượng Khuynh Tâm hơi ghé mắt.

“Tiểu tử này nếu ngay cả cái này cũng thua, bản thân hắn cũng không có mặt mũi về Linh Phù sơn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, không để bụng.

“Khẩu khí thật lớn, chỉ bằng hai chiêu kiếm này đã muốn phá Sơn Hà thánh thể của tôn tử ta?”

Xa xa, Thác Bạt Thương Khung cười lạnh một tiếng, khinh thường ngước nhìn.

“Kiếm?”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, thanh âm cao lên.

“Tiểu tử thúi, dỡ kiếm xuống, không được phép dùng.”

Mộ Dung Thiên sững sờ, sau đó gật đầu, vô cùng nghe lời tháo Thiên Thanh kiếm xuống, thu vào trong nhẫn trữ vật.

Cử động này khiến Thác Bạt Phá Nhạc và Ô Thiên Nghị đều nhíu mày.

“Hắn làm cái gì vậy, thân là kiếm tiên, lúc lâm chiến vậy mà thu kiếm lại?”

“Chẳng lẽ là tự biết mình không địch lại, chuẩn bị nhận thua rồi?”

Dưới đài nghị luận ầm ĩ, thanh âm kinh nghi nổi lên bốn phía.

Ngay cả Tiêu Cảnh Tuyết cũng cau mày, khó hiểu nhìn sư phụ mình.

Rời sơn môn một năm, nàng cũng không biết sư huynh lại mới học cái gì.

Nhưng tóm lại vẫn có liên quan đến kiếm, đã gỡ kiếm xuống thì sao có thể đối địch?

“Hừ, lòe người.”

Thác Bạt Thương Khung hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng.

“Muốn biết có phải là lòe người hay không, ngươi có dám đánh cược với ta một chút?”

Hắn vừa dứt lời, giọng nói của Thẩm An Tại bay bổng.

“Ồ? Đánh cược cái gì?”

Thác Bạt Thương Khung khẽ nhíu mày, hài hước nhìn về phía bên kia.

“Đồ nhi của ta không cần kiếm, ta cược cháu ngươi ngay trước khi bị hắn đánh chết, ngay cả mở miệng nhận thua cũng không làm được.”

Vừa mới nói xong, mọi người đều sững sờ, có người cười lắc đầu, cũng có người hai mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cho dù là đám người Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan cùng với Bách Lý Nhất Kiếm đều nhíu mày, muốn mở miệng khuyên nhủ Thẩm An Tại không nên hành động theo cảm tình.

Tuy lúc trước Thác Bạt Phá Nhạc đánh Tiêu Cảnh Tuyết trọng thương không cho nàng nhận thua, nhưng nếu không dùng kiếm, Mộ Dung Thiên muốn đánh chết hắn cũng không thể.

Cho dù có thể, cũng không có khả năng mở miệng nhận thua cũng không được!

“Ha ha ha, tốt, lão phu liền đánh cược với ngươi, có sao đâu, chỉ cần đồ nhi kia của ngươi có thể đánh chết tôn tử của ta, lão phu tuyệt không oán hận!”

Thác Bạt Thương Khung cảm giác được sự khinh thường, giận quá hóa cười.

“Ngươi nói không tính, ta muốn chính tôn nhi của ngươi tiếp nhận lần cược này, đánh cược rằng hắn không dám nhận thua.”

Thẩm An Tại thổi trà, thanh âm mặc dù nhỏ, lại bị tất cả mọi người nghe thấy rõ ràng.

Phía trên, Thác Bạt Phá Nhạc sửng sốt một chút, cũng cười to không thôi.

“Xem ra Thanh Vân phong đều là một đám mua danh chuộc tiếng, tôm tép nhãi nhép.”

Hai nắm đấm nện lên, âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc.

“Cũng tốt, để cho ta đánh chết ngươi, để cho Tiêu cô nương hảo hảo nhìn cho rõ ràng, cái gọi là đại sư huynh của nàng có bao nhiêu phế vật!”

“Cá cược này, Thác Bạt Phá Nhạc ta tiếp lấy!”

Thác Bạt Phá Nhạc cười to, ánh mắt khinh thường.

Không nói tới việc hắn sẽ không tin Mộ Dung Thiên không dùng kiếm sẽ thắng cuộc bản thân mình, nhưng cho dù bị hắn đè ép một bậc, bản thân mình làm sao có thể ngay cả nhận thua mà cũng không làm được?

Chẳng lẽ thật sự sẽ bị đánh chết tươi sao?

Đám người Đoan Mộc Khung, Tô Lưu Ly đều thở dài.

Nghĩ đến bởi vì Tiêu Cảnh Tuyết bị nắm cổ họng không thể nhận thua, cho nên Thẩm An Tại mới tức giận, làm ra vụ cược không thể thắng này.

Đối mặt bọn họ hoài nghi, Thẩm An Tại cũng chỉ là lẳng lặng uống trà, nghe trong đầu truyền đến thanh âm, khóe

miệng khẽ nhếch.

[Ting — nhận được đáp án, phán định cá cược, dù bị đánh chết Thác Bạt Phá Nhạc cũng không có cách nào mở miệng nhận thua]

"Ai, cần gì chứ?"

Thẩm An Tại khẽ thở dài.

Hắn thật sự không muốn lợi dụng thể chất Đổ hiệp cứu cực bản để nhúng tay tranh tài, nhưng không biết tại sao lại có mấy người muốn tự tìm đường chết.

"Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung…"

Tuy rằng trong mắt tràn đầy hàn ý, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn lạnh lùng mở miệng.

Nhưng mà còn không đợi hắn nói xong, thân hình như thiết tháp phía trước kia bỗng nhiên bạo bộ vọt tới.

"Bớt nói nhảm, đứng chịu đánh đi!"

Quyền phong thô bạo nổ vang, hư ảnh kim thân khổng lồ kia nâng quyền nện xuống.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng tụ, trong cơ thể lúc này cũng bộc phát kim quang.

Cùng lúc đó, một tiếng rồng ngâm vang vọng.

Oanh!

Lôi đài rung động dữ dội, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn lại, đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy Mộ Dung Thiên chỉ lui về sau mấy bước đã cứng rắn đỡ được một quyền của hư ảnh kim thân kia!

Phải biết, sức mạnh một quyền kia, đủ để tuỳ tiện đánh vỡ trùng điệp núi cao!

“Sư phụ nói ta đánh chết ngươi, vậy… ngươi không sống được đâu!”

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, hàn ý trong mắt triệt để bùng nổ.

Ngâm!

Khí huyết mạnh mẽ ẩn giấu trong cơ thể đã bị kích phát, hắn gầm nhẹ một quyền đập ra, long ảnh đi theo.

Uỳnh uỳnh!

Hư ảnh kim thân khổng lồ vậy mà lại bị một quyền này đẩy lùi mỗi một bước, khiến cho lôi đài kịch liệt run rẩy.

“Cái gì!”

“Làm sao có thể, hắn không phải là Kiếm tiên sao, vậy mà có thể dựa vào lực lượng thân thể, cứng rắn đối đầu Sơn Hà thánh thể?!”

Đám người Đoan Mộc Khung, Thác Bạt Thương Khung “loảng xoảng” một tiếng từ trên ghế đứng lên, nhìn thấy thanh niên áo đen toàn thân kim quang, thân rồng vờn quanh, mắt lộ ra kinh hãi.

Đây là… Chân Long đạo thể!

Chương 411: Tin hay không

Cho dù là Bách Lý Nhất Kiếm và Phượng Khuynh Tâm đều sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, cười khổ không thôi.

Cho tới bây giờ, thiên phú kiếm đạo của Mộ Dung Thiên cũng quá mức xuất sắc.

Thế nên bọn họ đều quên mất, lần trước Thẩm An Tại mang Mộ Dung Thiên đi Thăng Long trì làm gì.

Sửa lại gân cốt, mượn sức mạnh Long hồn ngưng thành Chân Long đạo thể!

Ánh mắt đám người Đoan Mộc Khung sâu thẳm, không nghĩ tới Mộ Dung Thiên Cươngại trừ kiếm đạo ra, trên người còn mang theo Chân Long đạo thể.

Chẳng qua… công pháp do Thác Bạt Phá Nhạc tu và võ kỹ gì đó đều có thể điều động Thánh thể chi lực.

Mộ Dung Thiên chuyên tu kiếm đạo, sợ là không thể phát huy uy lực của Đạo Thể tới cực hạn!

Nếu không phá được Sơn Hà kim thân thì Thác Bạt Phá Nhạc chính là đứng ở thế bất bại, kiệt lực cuối cùng chỉ có thể là Mộ Dung Thiên!

“Hừ, thì ra còn ẩn giấu thủ đoạn như vậy.”

Thác Bạt Thương Khung phản ứng lại, hừ lạnh một tiếng, “Nhưng cũng cứ như vậy thôi, phá không được kim thân của Tôn nhi ta, liền đợi…”

Hắn còn chưa dứt lời, trên sân bỗng nhiên vang lên một tiếng tát lanh lảnh.

Bốp!

Tiếng vang lanh lảnh chấn động toàn trường, tất cả mọi người đều ngây dại.

Thác Bạt Phá Nhạc và cả hư ảnh kim thân kia đều nhìn về một phía, có chút kinh ngạc, sau đó là nổi giận.

Đã nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn bị người ta tát một cái!

Hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy!

"Ngươi muốn chết!"

"Muốn chết mới là ngươi!"

Trong mắt Mộ Dung Thiên dâng lên sát ý, quanh người có màu đen nhánh lưu chuyển.

"Cửu Chuyển Tàng Long biến đệ nhất biến, Ô Long biến!"

Tóc đen của hắn bay lượn, thể trạng vốn không to lớn cường tráng lúc này đột nhiên cất cao, đạp mạnh một cước lên lôi đài, lao ra như tên rời cung, sức lực tăng gấp bội.

Thác Bạt Phá Nhạc cả kinh trong lòng, vội vung tay lên.

"Phiên Thiên ấn!"

Từ khi Kim Thân thi triển ra, uy thế của Phiên Thiên ấn càng lớn hơn, ngưng tụ thành thực thể đập xuống.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, quát khẽ.

"Đệ nhị biến, đệ tam biến!"

Khí màu lam, màu tím từ hai mắt hắn hiển lộ, thủy khí vô tận hội tụ, chút xíu khí lực vừa tiêu hao lúc nãy giờ đã hoàn toàn khôi phục.

Cùng lúc đó, trên nắm tay hắn có lôi quang nổ vang hội tụ, tiếng long ngâm kinh khủng vang vọng.

Lam Long biến, hội tụ thuỷ khí tẩm bổ linh nguyên tinh khí, bù đắp tiêu hao!

Tử Long biến, khống lôi phạt điện hình, chưởng phá diệt lực lượng!

"Nứt ra cho ta!"

Một quyền đánh ra, tiếng nổ vang rền.

Ấn đài màu vàng kia, trong một hơi liền tan vỡ ra dễ như trở bàn tay.

Bốp!

Lại một tiếng vang lanh lảnh truyền ra.

Hư ảnh kim thân lại lần nữa trúng một chưởng, liên tục lui về phía sau.

Cùng lúc đó, một ngọn núi xa xa ầm ầm vỡ vụn.

Hiển nhiên, sức mạnh mà Thác Bạt Phá Nhạc thừa nhận đều bị đẩy vào trong đại địa.

"Tạp chủng, ngươi thật to gan!"

Hai mắt Thác Bạt Phá Nhạc đỏ lên, mặc dù cái tát này quất trên kim thân, nhưng cũng làm mặt hắn không còn chút ánh sáng.

Nhưng hắn vừa mới tức giận mắng một tiếng, Mộ Dung Thiên lại lấn tới, khí tức màu vàng quanh thân bốc lên.

Bịch!

Mười trượng kim thân, trực tiếp bị một quyền mang theo sức mạnh thiên địa to lớn kia đập cho bay lên trời, âm bạo không ngừng.

Hoàng Long biến, tập trung sức mạnh to lớn của thiên địa vào người, trầm trọng và mạnh mẽ!

"Không… Không có khả năng!"

Thác Bạt Phá Nhạc hoàn toàn kinh ngạc.

Mình… vậy mà bị đánh cho không có chút lực hoàn thủ nào!

"Đó là bí kíp gì, khí thế của Mộ Dung Thiên vẫn còn tăng lên, thế mà vẫn chưa dừng lại!"

"Sợ là bí kíp tăng thực lực trong khoảng thời gian ngắn, có thể làm được nhanh chóng lại chồng lên như thế… Sợ là bí kíp này tuyệt không chỉ có vậy!"

Tất cả mọi người ở dưới đều kinh ngạc, hít sâu một hơi.

Bất kể là Trương Cửu Dương, Lão Xà bà, Độc Cô Thắng Thiên, cường giả thế hệ trước, hay là những thiên kiêu danh tiếng vang xa kia, giờ phút này đều cảm thấy có chút thất thần.

"Khặc khặc, có người hôm nay muốn bị đánh chết đó ~ "

Đông Phương Thanh Mộc chẳng biết từ lúc nào đã tỉnh lại, hắn ngậm cỏ đuôi chó, chân trái cong lên, chân phải duỗi thẳng, dùng một loại tư thế cực kỳ nhàn nhã ngồi dưới đất nhìn bên đó, bộ dạng hả hê nhìn xem cuộc vui sướng của người khác.

Nhìn một màn này, Thẩm An Tại nhếch khóe miệng lên, trong lòng khoái ý.

Tiểu tử này không để cho mình thất vọng, cấp tốc nắm giữ chiến cuộc.

Cửu Chuyển Tàng Long biến vốn là để lại cho Lý Trường Sinh.

Chẳng qua gặp phải thằng hề như Thác Bạt Phá Nhạc, trước tiên bại lộ cũng nên bại lộ đi.

Có thể trút giận cho lão nhị là tốt rồi.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thanh niên áo đen một quyền đấm một quyền tát, môi đỏ khẽ nhếch, nói không nên lời.

Sư huynh nhà mình… không phải Kiếm tiên sao?

Từ khi nào mà ngay cả lực lượng thân thể cũng cường đại đến mức này?

Nhìn ra Tiêu Cảnh Tuyết khiếp sợ, Lăng Phi Sương nhịn không được mở miệng.

"Mấy ngày gần đây Thẩm trưởng lão gần như đã vơ vét toàn bộ dược liệu cao giai tại Nam Quyết vực, hiện tại ngay cả Chưởng môn cũng không dám về núi, nếu còn không có hiệu quả gì, đoán chừng Thẩm trưởng lão cũng phải đánh chết hắn."

"Như vậy à…"

Tiêu Cảnh Tuyết giật mình, có chút dở khóc dở cười mà liếc nhìn sư phụ nhà mình.

Cũng đúng, lúc trước sư phụ còn đích thân dẫn sư huynh đến Thăng Long trì của Long tộc rèn luyện thể phách.

Lấy bản lĩnh dược đạo của sư phụ nhà mình, lại thêm lấy hết mảnh linh dược cực bảo trong dược viên.

Chỉ sợ một năm qua sư huynh đều là ngâm trong bình thuốc?

"Thật là tốt…"

Trong mắt Tiêu Cảnh Tuyết có chút hâm mộ khó nén, đương nhiên, chỉ giới hạn trong hâm mộ, không hề đố kị.

Nàng biết rõ sư huynh vốn có tư chất cực kém, muốn đạt tới trình độ này, tự nhiên cần sư phụ hao tâm tổn trí suy nghĩ nhiều hơn.

Sư huynh có thể mạnh như vậy, tất nhiên là có liên quan tới sự chiếu cố của sư phụ, nhưng cũng quyết không thể loại bỏ những nỗ lực ngày theo đêm của hắn.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, kim thân mười trượng kia ở trên không trung bị một quyền lại một quyền nện loạn cả, nhưng ngay cả rơi xuống đất cũng không làm được.

Trái lại, quanh người Mộ Dung Thiên có long ngâm từng trận, khí thế liên tục tăng cao.

Cái gọi là Sơn Hà kim thân… giờ phút này giống như một món đồ chơi.

"Hừ, chẳng qua là dựa vào bí kíp lực mà thôi, phá không được kim thân cháu ta, đợi hết thời hạn, ai có thể cười đến cuối cùng thì chưa thể biết!"

Thác Bạt Thương Khung cảm thấy nóng rát cả mặt nhưng vẫn muốn mở miệng hừ lạnh một tiếng.

"Ồ?"

Thẩm An Tại đặt chén trà xuống, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía bên kia.

"Như vậy không bằng Thác Bạt Điện Chủ cùng Thẩm mỗ đánh cược một ván, như thế nào?"

Lông mày Thác Bạt Thương Khung nhíu lại, nhưng ánh mắt mọi người đều đang nhìn hắn, chướng ngại mặt mũi, hắn

vẫn trả lời.

“Đánh cuộc gì?”

“Vậy đánh cược đi… trong vòng trăm chiêu, tôn nhi của ngươi sẽ bị đồ nhi ta đánh chết, có tin hay không?”

âm gió đạm vân rơi xuống, lại mang theo hàn khí bất tận, khiến cho trong lòng mọi người tại đây đều run lên, nhìn về phía trung niên áo trắng thần sắc bình thản kia.

Chẳng lẽ… Vị Phong chủ Thanh Vân phong này thật sự có ý định để cho đồ nhi của mình ở trên lôi đánh chết Thác Bạt Phá Nhạc đang đài sống sờ sờ hay sao?

“Ta…”

Thác Bạt Thương Khung do dự.

Hắn nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của Thẩm An Tại, lần đầu tiên có chút do dự.

Hắn nhìn không thấu, vô luận thế nào cũng nhìn không thấu tên Phong chủ Thanh Vân phong này.

Chẳng qua cho dù không tốt, tôn nhi của hắn còn có thể nhận thua, làm sao có thể bị đánh chết?

Nghĩ đến đây hắn vẫn cắn răng hừ lạnh một tiếng.

“Ta không tin!”

“Rất tốt.”

Thẩm An Tại mỉm cười, không nói nữa.

Đám người Lăng Phi Sương, Bách Lý Nhất Kiếm, Tiêu Cảnh Tuyết thì nhíu mày, hai mặt nhìn nhau.

Ba chữ này… hình như rất quen tai?

…

Chương 412: Ngươi, là cái thá gì?

Chuyện ở dưới đài là lời nói ngoài tai, phần lớn sự chú ý vẫn là tập trung ở trên lôi đài.

Ô Thiên Nghị đứng lên, ánh mắt ngưng trọng.

Không nói kiếm đạo, chỉ riêng bí kíp nhục thân cường đại này của Mộ Dung Thiên đã khiến hắn xem trọng.

Trong mắt Lý Trường Sinh, Bạch Diệu Linh đều có chút kinh ngạc.

Người sau không ngờ Mộ Dung Thiên lại cường đại như vậy, còn người đầu tiên… Hắn càng kinh ngạc hơn khi Mộ Dung Thiên trong thời gian ngắn như vậy đã phát huy Chân Long đạo thể đến trình độ này.

Còn nhớ năm xưa khi ở Nam Quyết điện, đối phương tuy cũng thể hiện đạo thể, nhưng không hề cường đại.

Mà hôm nay…

Cho dù không dùng kiếm, Mộ Dung Thiên cũng có thể dùng lực lượng đạo thể này đập chết một cường giả Niết Bàn trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ cũng phải tránh né.

Hung hãn quá mức!

Oanh!

Sau khi lại một tiếng nổ vang, rốt cục Thác Bạt Phá Nhạc không chịu nổi bị hành hung như vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, kim quang bên ngoài thân tăng vọt, đẩy Mộ Dung Thiên lui lại.

“Tạp chủng, ngươi muốn chết!”

Hai mắt hắn như sung huyết, bị người áp chế như thế, hắn vẫn là lần đầu tiên.

Loại cảm giác này giống như bị người ta ấn xuống mặt đất, bộp bộp một tiếng, trên mặt hắn đau rát, mất hết mặt mũi.

“Kim Thân, lên!”

Hắn rống giận, vô số sơn hà xung quanh hội tụ đến.

Kim thân dài mười trượng vù vù phóng lên cao lần nữa.

Trong chớp mắt đã cao đến ba mươi trượng, uy thế kinh người, nhìn xuống làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Không phá được kim thân của lão tử, lão tử vẫn có thể sống sờ sờ đập chết ngươi như cũ!”

Thác Bạt Phá Nhạc rống giận, trong mắt sát ý điên cuồng phóng ra, thần sắc điên cuồng.

Đây chính là uy năng lớn nhất mà hiện giờ hắn có thể phát huy ra Sơn Hà kim thân.

Nhưng mà…

Hai mắt Mộ Dung Thiên lưu chuyển huyền sắc, hắn lao nhanh ra, tay phải thành chưởng hung hăng vỗ tới hai gò má vàng óng kia.

Leng keng… Leng keng…!

Nhưng lần này kim thân không hề nhúc nhích.

Hiển nhiên, với lực lượng hiện tại của Mộ Dung Thiên, đã không thể lay động được kim thân này.

“Chịu chết đi!”

Phát hiện cảnh này, Thác Bạt Phá Nhạc cười gằn nâng quyền đánh xuống.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại không ngẩng đầu lên, không tránh không né chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào kim thân của hắn.

"Tiểu tử này bị ngốc rồi sao, cho dù có Chân Long đạo thể, cứng rắn chống lại một quyền này cũng ắt bị trọng thương!"

"Đúng vậy, đó là toàn bộ uy năng của Sơn Hà kim thân!"

Dưới đài kinh hô một hồi, chỉ có Thẩm An Tại lặng lẽ uống trà, khóe miệng ngậm lấy ý cười nhàn nhạt.

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết vốn cũng căng thẳng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của sư phụ, trong lòng hơi thả lỏng, tập trung tinh thần tiếp tục nhìn.

Xoẹt xoẹt!

Ngay tại thời điểm nắm đấm thật lớn sắp đập trúng Mộ Dung Thiên, một tiếng vỡ vụn thanh thúy bỗng nhiên vang vọng, quanh quẩn bên tai mọi người.

"Đây là…"

Hai người Phượng Khuynh Tâm, Huyền Vu chợt đứng lên, mắt lộ ra vẻ chấn động.

Chỉ thấy kim thân ba mươi trượng kia, giờ phút này chẳng biết tại sao lại hiện ra vết rạn bên trong, hơn nữa nhanh chóng lan tràn!

"Không có khả năng!"

Con ngươi Thác Bạt Phá Nhạc mãnh liệt co lại.

Trong kim thân, mười bốn chỗ lôi quang như tia, kiếm khí vô hình khuấy động.

"Kiếm Khí Vô Ngân!"

Ánh mắt Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng Thiên, Trình Cự cùng với Bách Lý Nhất Kiếm đều lóe lên.

Tên kia vậy mà đã tu luyện kiếm pháp tới Vô Ngân cảnh!

Cho dù những Kiếm tiên thành danh từ lâu như bọn họ cũng không nhận ra chút Kiếm Khí nào.

Mà nhìn vô số kiếm khí trong kim thân kia, hiển nhiên là trước đó một quyền lại một quyền tích ít thành nhiều, đến lúc này mới triệt để bộc phát!

"Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm, bạo!"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sắc bén, khẽ quát một tiếng.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ vang to lớn vang lên, toàn bộ lôi đài bắt đầu run rẩy lấy một phương thức kinh khủng.

Bịch!

Kim thân của người khổng lồ khiến cho người khác phải sợ hãi, vào thời khắc này đột nhiên nổ tung, tựa như pháo hoa màu vàng nổ tứ tung.

Bốp!

Tiếng vang thanh thúy truyền ra.

Một bóng người hóa thành đường cong rơi xuống, quay cuồng liên tục trên lôi đài, máu tươi vãi đầy đất.

Thác Bạt Phá Nhạc nằm rạp trên mặt đất, hai mắt hắn kinh ngạc, thậm chí đau nhức kịch liệt khi xương cốt bị đánh nát cũng bị hắn bỏ qua.

Cái tát này rất thực, nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, đã đánh nổ đầu Niết Bàn.

"Sơn Hà kim thân… bị phá rồi?"

"Đó… Đó là chiêu thức gì, trước giờ chưa từng nghe thấy!"

Tôn Ngạo lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Bách Lý Nhất Kiếm bên cạnh.

“Tiểu Bạch, từ trong ra ngoài, kiếm khí dày đặc mà phát… hình như ta rất quen thuộc!”

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm nhìn thật sâu, chậm rãi gật đầu: “Cái này quả thật có chút giống Bách Lý Kiếm Đạo của ta, nhưng không phải.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau cũng chậm rãi đặt chén trà xuống, mặt tươi cười giải thích.

“Bách Lý Kiếm Đạo tụ lực phát động, kiếm khí trong phạm vi trăm dặm không chỗ nào không có, đây đúng là chỉ dẫn từ kiếm thuật của Bách Lý huynh.”

“Nhưng kiếm đạo của ta cũng khó phá được Sơn Hà kim thân này, hắn làm thế nào vậy?”

Dù là Bách Lý Nhất Kiếm cũng không nhìn thấu chiêu kiếm đó… hay là một chưởng kia.

“Kết hợp với y thuật của Thẩm mỗ là được.”

Thẩm An Tại mỉm cười, nhìn bóng lưng thanh niên áo đen chậm rãi rơi trên lôi đài mây, trong mắt không thể nói rõ sự tự hào.

“Khổ tu lâu dài, tiểu tử này mới sáng chế ra thức Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm này.”

Ánh mắt mọi người trở nên sâu thẳm.

Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm!

“Uy lực của một chiêu này, đủ để làm Thiên giai thượng phẩm.”

Bọn họ nhìn ra được, một chưởng cuối cùng kia đánh tan toàn thân khí cơ của Thác Bạt Phá Nhạc.

Kim thân không phải bị đánh nát từ bên ngoài mà là theo khí cơ của hắn tán đi, trở nên càng yếu nhược.

Thác Bạt Thương Khung cũng từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy sát ý trong mắt Mộ Dung Thiên, giờ phút này hắn không còn thái độ như trước nữa, vội vàng hô to.

"Tôn nhi, mau nhận thua!"

"Ta…"

Thác Bạt Phá Nhạc gian nan đứng lên, mặt bên phải bị đánh nát đang chậm rãi được lực lượng nhục thân chữa trị.

Nhìn thanh niên áo đen từng bước một đi tới, nhìn sát ý nồng đậm trong mắt hắn, hắn có chút phẫn nộ, có chút không dám tin.

Hắn không tin kim thân của mình cứ như vậy bị đánh nổ, không tin mình lại thua một tên tiểu tử tạp chủng bước ra từ khe núi!

Hắn là Thác Bạt Phá Nhạc, gia gia là Điện chủ Bắc Đạo điện, là người nắm giữ Sơn Hà thánh thể!

Trong lòng dâng lên muôn vàn phẫn nộ, nhưng khi Mộ Dung Thiên đi tới trước mặt hắn, nhìn đôi mắt lạnh như băng kia, tất cả cảm xúc của hắn lúc này đều hóa thành một loại cảm xúc.

Tên là sợ hãi.

"Ta… nhận…"

Hắn run rẩy mở miệng.

Bốp!

Một tiếng tát trong trẻo lại vang lên một lần nữa, mấy cái răng đẫm máu vỡ vụn rơi xuống đất.

"Ta nhận…"

Bốp!

Liên tiếp đánh ra hai chưởng trực tiếp đánh bay Thác Bạt Phá Nhạc, máu me đầy mặt.

Giờ phút này thân thể to lớn đang run rẩy co rụt về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ.

"Ta…"

Bịch!

Mộ Dung Thiên không chút do dự giẫm một cước xuống, toàn bộ lôi đài cũng theo đó mà run lên.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang tận mây xanh, khiến trong lòng mọi người phát lạnh.

Tiếng xương nứt vang lên, khi Mộ Dung Thiên nhấc chân, chân phải của Thác Bạt Phá Nhạc đã hóa thành một vũng bùn nhão.

Người sau đầu đầy mồ hôi, bởi vì đau nhức hai mắt đều có chút biến thành màu đen.

Nhưng dưới nguy cơ sinh tử, hắn vẫn muốn nhanh chóng mở miệng nhận thua.

Nhưng mà một bóng đen hiện lên, còn chưa kịp nói chuyện, yết hầu đã bị một cước dẫm lên, chỉ có thể miễn cưỡng phát ra thanh âm "Ôi ôi".

Mộ Dung Thiên giẫm lên cổ hắn, lạnh giọng mở miệng.

"Dám đánh chủ ý lên tiểu sư muội ta."

Đ]ồ đen bay phất phới, đôi con ngươi băng lãnh đạm mạc.

Thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, quan sát người đang hoảng sợ phía dưới, như nhìn kiến hôi.

“Ngươi, là cái thá gì?”

…

Chương 413: Không cần quay đầu

“Ngươi, là cái thá gì?”

Một câu lạnh lẽo quanh quẩn toàn bộ thành trì.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn thanh niên áo đen đầy bá đạo đứng trên võ đài kia, nhất thời không biết nói gì.

Thác Bạt Phá Nhạc thất bại.

Hơn nữa thất bại thê thảm.

Hắn ỷ vào thân thể mà mình vẫn luôn kiêu ngạo, bị nghiền ép cho tới tận bây giờ.

Thậm chí Mộ Dung Thiên còn không rút kiếm.

Thậm chí hắn không thắng được một kiếm tiên không cầm kiếm.

Loại sỉ nhục này, nếu mà truyền đi, sợ là bị người trong thiên hạ chế nhạo.

“Ôi… Ôi!”

Thác Bạt Phá Nhạc mặc dù phẫn nộ dị thường, nhưng bị giẫm lên cổ họng, hắn cái gì cũng không làm được, liền nhận thua cũng không làm được.

“Cho dù sư phụ không nói, nhưng với hành động vừa rồi của ngươi với tiểu sư muội ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

Sát ý hiện lên trong mắt Mộ Dung Thiên, nâng quyền nện xuống.

Bịch!

Kình khí mạnh mẽ trực tiếp đập nát tay của Thác Bạt Phá Nhạc, tiên huyết không ngừng phun vọt.

Dưới sân, Tiêu Cảnh Tuyết thấy một màn như vậy, lông mi khẽ run rẩy.

Sư huynh chưa từng tra tấn đối thủ, xưa nay luôn tôn kính đối thủ, giết là giết.

Đây là lần đầu tiên hắn bạo ngược như vậy.

"Đủ rồi đấy!"

Mắt thấy tay chân cháu trai bị phế, Thác Bạt Thương Khung cũng nhịn không được rống giận đứng dậy.

Uy áp của Xung Hư cảnh đỉnh phong phóng thích, cái ghế phía sau hắn trực tiếp bị chấn thành bột mịn.

Đối mặt Thác Bạt Thương Khung bỗng nhiên nổi giận, Thẩm An Tại thì sắc mặt lạnh nhạt, từ từ đặt chén trà xuống.

"Không đủ, còn thiếu rất nhiều."

"Vừa rồi nhị đệ tử của ta bị tôn nhi ngươi đánh, Thẩm mỗ không nói gì, làm sao bây giờ đổi thành tôn nhi ngươi bị đánh, ngươi lại gấp?"

"Ngươi muốn chết!"

Sắc mặt Thác Bạt Thương Khung phát lạnh, trực tiếp lắc mình bay tới.

Trên lôi đài có bình chướng điện chủ Thiên Huyền bố trí, hắn không cách nào can thiệp, lửa giận chỉ có thể phát tiết với Thẩm An Tại.

Gần như cùng lúc đó, đám người Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan, Đoan Mộc Khung đều đứng dậy, mắt lạnh nhìn lên phía trước.

Nhìn bức tường người trước mắt, sắc mặt Thác Bạt Thương Khung trở nên âm hàn tới cực điểm.

Bầu không khí nơi đây nhất thời vô cùng an tĩnh, người bên ngoài ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Bịch!

Lại một quyền nện xuống, tiếng kêu trên đài tan nát cõi lòng.

Đánh gãy tay chân, hiện tại đến khớp.

"Thẩm An Tại, bảo đệ tử kia dừng tay!"

Thác Bạt Thương Khung thở sâu một hơi, đè nén tức giận, lạnh giọng mở miệng.

"Ngươi đang ra lệnh cho Thẩm mỗ?"

Thẩm An Tại bắt chéo chân, dựa vào ghế, nụ cười nhàn nhạt.

"Ngươi không có tư cách này."

"Ngươi!"

Trán của Thác Bạt Thương Khung nổi gân xanh, muốn phát tác, nhìn nhóm người Phượng Khuynh Tâm kia thì chỉ có thể đè nén, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

"Thẩm An Tại đây, ta khuyên ngươi tốt nhất hiện tại bảo đồ nhi kia của ngươi dừng tay, nếu không Linh Phù sơn ngươi gánh chịu không nổi hậu quả."

"Ồ?"

Thẩm An Tại giả bộ giật mình, móc lỗ tai: "Ngươi lại bắt đầu uy hiếp Thẩm mỗ rồi?"

"Ta biết ngươi rất nóng vội, nhưng bây giờ ngươi đừng nóng vội."

“Tôn nhi kia của ngươi cũng không chịu nhận thua, đồ nhi của ta muốn thắng, không phải chỉ có thể đánh chết hắn?”

Lời lẽ nhẹ nhàng vừa dứt, sắc mặt Thác Bạt Thương Khung xanh biếc biến ảo.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai đồng tình, ngược lại ai nấy đều cảm thấy sảng khoái từ tận đáy lòng.

Vừa rồi Thác Bạt Phá Nhạc chẳng phải cũng đối xử với vị Tiêu cô nương kia như vậy sao?

Bây giờ cũng coi như là đã ăn quả.

Biết Thẩm An Tại sẽ không dễ dàng mở miệng, Thác Bạt Thương Khung lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó phi thân lên, hai tay bắt ấn.

Sau một khắc, Huyền Quang bộc phát trong cơ thể Thác Bạt Thương Khung đang bị giẫm cổ họng.

Oanh!

Lực lượng khổng lồ trực tiếp bắn bay Mộ Dung Thiên, hung hăng đánh vào trên bình chướng, khóe miệng ứa máu tươi.

“Gia hỏa này, thế mà từ xa thiêu đốt khí âm dương hòa hợp của cháu mình.”

“âm dương hòa hợp khí chính là công pháp Thác Bạt gia tất tu, bây giờ tiêu hao rồi, uy lực của Sơn Hà thánh thể kia của hắn cũng tán đi hơn phân nửa, còn muốn ngưng tụ lại cũng phải bắt đầu từ đầu.”

Đám người Phượng Khuynh Tâm híp mắt mở miệng.

Chẳng qua tán đi công pháp chi khí này, dù sao tốt hơn là bị đập chết tươi, mất mạng.

“Mau nhận thua!”

Vất vả lắm mới tranh thủ được thời gian, Thác Bạt Thương Khung lập tức hô to.

Mà Thác Bạt Phá Nhạc biết cơ hội chỉ có một, mở to hai mắt há mồm.

"Ta…"

"Ta…"

Nhưng bất luận hắn mở miệng thế nào, nhưng rốt cuộc lúc sắp vận chuyển ba chữ kia thì dừng lại, phảng phất trong u minh có một cỗ lực lượng không hiểu ngăn cản hắn nhận thua.

"Nhận thua đi!"

Thác Bạt Thương Khung nhìn mà lo lắng.

Thẩm An Tại cười nhạt, nâng chung trà lên lắc lư, không nhẹ không nặng mở miệng.

"Xem ra xương cốt Tôn nhi của ngươi cứng hơn ngươi nhiều, biết rõ đánh tiếp sẽ không thể thắng, nhưng hắn hán tử kia lại không chịu thua."

"Nói như vậy… đồ nhi, thành toàn cho hắn."

Ba chữ cuối cùng vừa dứt, ánh mắt Thẩm An Tại bỗng nhiên sắc bén, ngữ khí hơi lạnh.

Mộ Dung Thiên phủi bụi trên quần áo, lau đi máu tươi trên khóe miệng, lạnh lùng nhìn về phía thân thể Thác Bạt Phá Nhạc bị thương không ngừng co rút về phía sau, thần sắc vô cùng hoảng sợ, không ngừng há mồm muốn nói gì đó.

"Đệ tử…"

"Cẩn tuân sư mệnh!"

Sau một khắc, Mộ Dung Thiên lao ra, nắm tay phải tụ thế long ngâm vang vọng.

“Tiểu hữu không thể!”

“Mau dừng tay!”

Đám người Trương Cửu Dương, Lão Xà bà đều kinh hô.

Nhưng mà, bất kỳ giọng nói của ai cũng không khiến động tác của Mộ Dung Thiên có chút trì trệ, một quyền kia nương theo tiếng nổ vang, dứt khoát, lưu loát.

Bịch!

Như quả dưa hấu vỡ vụn, những thứ đỏ trắng vẩy ra.

Thi thể không đầu kia dừng một chút, sau đó nằm trên mặt đất không ngừng co giật, máu chảy như suối.

Tất cả mọi người đều sai rồi, kinh ngạc nhìn một màn kia.

Toàn bộ sân bãi lâm vào yên tĩnh như chết.

Thác Bạt Phá Nhạc…

Chết rồi!

Có người tử vong, bình chướng của Chân Tổ trên lôi đài dần dần tan đi.

“Tôn nhi!”

Hốc mắt Thác Bạt Thương Khung muốn nứt ra, rống giận ngút trời.

Một luồng khí tức cường đại phóng lên trời, kèm theo đó là sát ý tràn ngập.

“Tạp chủng, lão tử muốn ngươi đền mạng!”

Thác Bạt Thương Khung rống giận phóng tới lôi đài.

Đối mặt với sát cơ ngập trời và khí tức cường đại đánh úp lại phía sau, Mộ Dung Thiên cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng vỗ vết máu trên áo.

Một bộ áo trắng theo gió xuất hiện, tay cầm khúc côn nện xuống.

Bịch!

Mặc dù cách nhau khá xa nhưng thân hình Thác Bạt Thương Khung ngừng lại, thần hồn giống như bị đánh mạnh, đầu đau như muốn nứt ra.

Nhoáng một cái, cả người hắn bay ngược ra sau, nện ầm ầm trên mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Thẩm An Tại cầm Đả Thần tiên trong tay, đứng ở hư không đạm mạc nhìn Thác Bạt Thương Khung bị đánh bay.

Hắn mặc một bộ áo trắng phần phật, ngữ khí bình thản.

"Lão tạp mao, ngươi cũng muốn chết?"

Tĩnh.

Toàn trường yên tĩnh như chết!

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào bộ đồ trắng nhàn nhạt trên không trung, sau đó là thanh niên áo đen đang lau máu trên mặt.

Dường như thanh niên cũng không lo lắng chút nào chuyện Thác Bạt Thương Khung thẹn quá hóa giận mà ra tay giết chết mình ngay tại chỗ, từ đầu đến cuối cũng không thèm quay đầu lại.

Mộ Dung Thiên lau sạch máu tươi trên mặt, tiện tay vứt tấm vải đỏ đi, thần sắc bình tĩnh.

Chỉ cần có sư phụ ở đây, hắn vĩnh viễn không cần lo lắng những người muốn động đến mình, cũng không cần lo thế lực kia trả thù, không cần quay đầu.

Bởi vì sư phụ của hắn là phong chủ Thanh Vân phong.

Là người đã từng chính miệng nói mình vô địch thiên hạ…

Là Thẩm An Tại!

…

Chương 414: Tốc chiến tốc thắng?

Trên sân tràn đầy vết máu, một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngây ra tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Bất kể là mùi máu tanh trong không khí phiêu đãng, hay là thân ảnh già nua chật vật bò ra từ cái hố kia, trong lúc nhất thời đều khiến cho bọn họ cảm thấy trời đất quay cuồng, phảng phất như bị lật đổ.

Không nói Thác Bạt Phá Nhạc bị một Kiếm tiên không cầm kiếm sống sờ sờ đánh chết, dù là gia gia hắn cũng bị Thẩm An Tại cho một gậy nện xuống mặt đất.

Thác Bạt Thương Khung là nhân vật nào?

Điện chủ điện Bắc Đạo điện, thực lực sánh ngang cùng Trương Cửu Dương!

Thử võ bốn vực đến tận đây, đã xuất hiện đợt thương vong đầu tiên.

Mặc dù nói là tranh giành sinh tử khí vận, nhưng các thế lực lớn tề tụ lại một nơi, nói cho cùng vẫn sẽ nể mặt nhau chút ít.

Chỉ có Thác Bạt gia này, ngay từ đầu đã hung hăng ương ngạnh.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thiên hạ ngoan thủ cũng không có gì đáng trách.

Uỳnh uỳnh!

Đá vụn nổ tung, Thác Bạt Thương Khung bụi đất bay lên trời, sắc mặt biến ảo xanh đỏ, gắt gao nhìn chằm chằm đoạn côn ở trong tay Thẩm An Tại.

"Ngươi đây là vật gì!"

Nhìn thi thể tôn nhi, trong mắt hắn vẫn còn vẻ giận dữ chưa tiêu tan, nhưng cũng không dám dễ dàng tiến lên.

Chỉ một chiêu vừa rồi, hắn cũng cảm thấy thức hải của mình thiếu chút nữa nổ tung.

Hiển nhiên, món đồ chơi này chuyên tấn công thần hồn!

Mà thân là gia tộc thể tu, thần hồn chính là điểm yếu của bọn họ.

"Đả Cẩu bổng."

Đám người sắc mặt cổ quái.

Đả Cẩu bổng…

Đây không phải là đang mắng Thác Bạt Thương Khung là chó sao?

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn bình thản, hắn hất Đả Thần tiên lên, hờ hững nhìn lão.

"Nhìn bộ dạng của Thác Bạt Điện Chủ, dường như là không quá mức mềm?"

"Không bằng chúng ta lại đánh cược thì thế nào, đánh cược ba gậy của ta có thể đánh chết ngươi hay không?"

Lời lẽ hời hợt rơi xuống, nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Cho dù là mấy người Trương Cửu Dương, Lão Xà bà cũng có chút kinh nghi bất định.

Nếu lúc trước, bọn họ có lẽ sẽ xì mũi coi thường Thẩm An Tại.

Nhưng bây giờ…

Không dễ nói!

Sắc mặt Thác Bạt Thương Khung biến ảo bất định, gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh áo trắng đang đứng trên không trung kia.

Tôn nhi đã chết rồi, hiện tại mình làm gì cũng vô dụng.

Mà Thẩm An Tại này… hoàn toàn nhìn không thấu!

Nhưng nếu cứ nhận thua như vậy thì mặt mũi của Thác Bạt gia còn đặt ở đâu?

Tràng diện nhất thời lâm vào giằng co, hắn không dám đáp ứng, cũng không muốn mất mặt.

"Được rồi, tranh đấu, thương vong là điều không thể tránh được, lui ra đi."

Nhưng vào lúc này, điện chủ Thiên Huyền điện vẫn luôn im lặng uy nghiêm mở miệng.

"Hừ!"

Thác Bạt Thương Khung hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt âm trầm xoay người bay trở về chỗ ngồi.

Trên mặt Thẩm An Tại hiện lên vẻ tiếc nuối, nhẹ nhàng gật đầu về phía Mộ Dung Thiên rồi cũng chậm rãi rơi xuống đất.

Có điện chủ điện Thiên Huyền ở đây, hắn không nhất định có thể ra tay giết Thác Bạt Thương Khung được thật.

Cho dù vừa rồi mình thể hiện uy năng Đả Thần tiên, hắn cũng không cảm nhận được vẻ kiêng kỵ của điện chủ Thiên Huyền.

Đây là sức mạnh của Chân Tổ cảnh.

Theo Thẩm An Tại vừa rơi xuống, tất cả mọi người mới rung động ánh mắt nhìn về phía hắn.

“Thẩm phong chủ, xin hỏi ngươi hiện tại cảnh giới ra sao?”

Cuối cùng vẫn là do Nhạn Thu nhịn không được, đành mở miệng hỏi thăm.

“Không rõ ràng sao, Đoán Thể hậu kỳ.”

Thẩm An Tại mỉm cười, nhận lấy chén trà Cảnh Tuyết đưa cho.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lắc đầu trăm miệng một lời.

“Không tin.”

Thẩm An Tại không cho là đúng, chỉ nhấp một ngụm trà.

Tin hoặc không tin, đều không quan trọng.

Sau khi Thác Bạt Thương Khung trở lại quan chiến tịch, đối mặt với những ánh mắt cố ý hoặc là vô tình quăng tới, trên mặt liền nóng rát.

Lúc này đây, thật sự là mất mặt mà.

Vất vả lắm mới có được một Sơn Hà thánh thể như thế, thế mà hôm nay…

Linh Phù sơn…

Ánh mắt của hắn lạnh như băng, tay áo nắm chặt vang lên tiếng kẽo kẹt.

Thác Bạt gia nhớ kỹ món nợ này, sớm muộn cũng có một ngày tên Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại kia phải trả giá lớn!

Mà Thẩm An Tại cũng liếc qua hắn, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hôm nay đã hoàn toàn kết thù, phải tìm một cơ hội nhổ cỏ tận gốc mới đúng.

Chẳng qua Thác Bạt Thương Khung thân là điện chủ Bắc Đạo điện của Thiên Huyền điện, thân phận thật sự có chút chướng ngại người khác, không thể tùy tiện động thủ.

Che giấu thân phận đi diệt môn?

Thẩm An Tại lắc đầu.

Cũng không được, hiện tại mọi người đều biết mình cùng nhà bọn họ kết thù, cứ động thủ như vậy, không thể nghi ngờ chính là giấu đầu lòi đuôi, ít nhất phải chờ đến khi chuyện này im ắng mới được.

Tình cảnh dần yên tĩnh trở lại, thi thể không đầu bên cạnh Mộ Dung Thiên nhanh chóng bị người của Thiên Huyền điện xử lý.

Bên cạnh, bất luận là Lý Trường Sinh hay là Ô Thiên Nghị đều là ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

Bí kíp đó phối hợp với Chân Long đạo thể lại có thể đè ép Sơn Hà thánh thể.

Điều này làm cho bọn họ rất là bất ngờ, có chút không kịp chờ đợi muốn kiến thức một phen.

Chỉ có Đông Phương Thanh Mộc tựa hồ không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ nháy mắt ra hiệu với Mộ Dung Thiên.

Người sau nhìn vẻ mặt của hắn, có chút bất đắc dĩ.

Ầm ầm ầm.

Yên lặng không lâu, lôi đài lại lần nữa nổ vang, run rẩy.

Ánh mắt mọi người lại tụ tập lại, căng thẳng hẳn lên.

Trận đầu trong vòng sáu loại ba này đã do Mộ Dung Thiên thắng được, hai trận còn lại sẽ là ai thắng ai thua?

Lôi đài run rẩy, Ô Thiên Nghị nhướng mày, nhìn về phía thanh niên đạo sĩ đang ngậm cọng cỏ đuôi chó, vẻ mặt buồn bực.

"Sao lại là hắn chứ?"

Ô Thiên Nghị thở dài trong lòng, bất kể là đối đầu với Lý Trường Sinh hay là Bạch Diệu Linh đều tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại đối đầu với người này.

Cũng không phải nói người này không mạnh, mà là căn bản không thể có chiến ý đối với bộ dáng cà lơ phất phơ của hắn.

"Ai nha nha…"

Đông Phương Thanh Mộc vẻ mặt uể oải, nhổ cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra.

"Như thế nào toàn để cho ta gặp phải chuyện xấu đây…"

"Không phải ngươi không muốn đánh sao, nhận thua thì tốt rồi."

Mộ Dung Thiên không hiểu hỏi.

"Ta cũng muốn nhận thua. Nhưng ngươi nhìn xem, lão đầu tử kia có thể cho ta nhận thua được không?"

Đông Phương Thanh Mộc chép miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhìn theo ánh mắt hắn, Độc Cô Thắng Thiên đang cười ha ha nói chuyện với Trương Cửu Dương.

"Tam Hoa kiếm thuật của đồ nhi ta cũng không biết so kiếm đạo của Cửu Dương huynh như thế nào?"

Mộ Dung Thiên nhướng mày, lắc đầu mở miệng.

"Còn muốn mượn kiếm không?"

“Không cần, mượn một kiếm kia của ngươi, cũng không thắng được hắn.”

Lôi đài Đông Phương Thanh Mộc dần dần đi xa, hắn đưa lưng về phía Mộ Dung Thiên khoát tay áo, tư thái lười biếng.

“Tốc chiến tốc thắng đi, dù sao cũng sắp kết thúc.”

Lời nói vừa dứt, khiến Ô Thiên Nghị và Mộ Dung Thiên đều nhíu mày.

Tốc chiến tốc thắng thắng, bốn chữ này nghĩa là gì?

Là tùy tiện đánh đánh đã nhận thua, hay là… một hàm nghĩa khác?

“Cửu Dương kiếm đạo đệ nhất Thiên hạ, phiền toái, thật phiền toái, ai~”

Hai tòa lôi đài rung động sát nhập vào nhau, Đông Phương Thanh Mộc lắc đầu không ngừng, chậm rãi cầm chuôi kiếm sau lưng.

Tại khoảnh khắc hắn cầm kiếm, đồng tử Ô Thiên Nghị bỗng nhiên co rụt lại, mãnh liệt nghiêng người lóe lên.

Rẹt!

Một đạo kiếm khí vô hình hiện lên, trực tiếp chia lôi đài thành hai phần.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, bọn họ căn bản không nhìn thấy lôi đài làm thế nào nứt ra, thậm chí bọn họ không thể nhìn thấy kiếm khí tồn tại.

Giống như kiếm khí Vô Ngân mà Mộ Dung Thiên thi triển trước đó, không để lại dấu vết.

Nhưng tất cả mọi thứ rơi vào mắt Ô Thiên Nghị lại khác xa rất lớn.

Đồng tử hắn hơi co lại, ngay cả hô hấp cũng ngưng trọng lên.

Chỉ vì một khắc Đông Phương Thanh Mộc cầm kiếm, lôi đài nơi đây…

Mộn kiếm đó đã hóa thành một vùng dày đặt đầy tàn kiếm!

Đây là… Kiếm vực!

Chương 415: Ta ngại phiền phức

Người ngoài có lẽ nhìn không ra danh đường gì, nhưng ở đây cường giả không ít, đều có thể cảm nhận được một ít biến hóa vi diệu trên lôi đài.

Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ biết.

Ô Thiên Nghị đã bị bao vây.

"Tiểu đạo sĩ này mới thật sự là người thâm tàng bất lộ!"

Ánh mắt Trương Cửu Dương híp lại.

Đám người Thẩm An Tại, Phượng Khuynh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Quả nhiên.

Thân là kiếm tiên, làm sao lại cõng một cây kiếm không thuận tay ở trên người.

Chuôi Tinh Cương kiếm này chỉ là phàm binh, nhưng bên trong chất chứa ảo diệu, chỉ sợ hai ba câu cũng giảng không hết!

Tam Hoa kiếm khí, ba loại kiếm thuật.

Mượn khí của Mộ Dung Thiên thi triển Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, đây là Kim Hoa, cũng là khí.

Khí là biểu tượng có thể tra xét, mà tinh và thần, một giả ở trong, một giả tại hư.

Hiện tại xem ra thanh Tinh Cương kiếm này chính là nơi ẩn náu trong nội cảnh Đông Phương Thanh Mộc.

Chỉ là không biết, Ô Thiên Nghị nhìn thấy gì ở bên trong…

“Ô huynh, mặc dù huynh có thể cảm thấy ta ngạo mạn, nhưng… huynh có nhận thua hay không?”

Đông Phương Thanh Mộc chỉ nắm kiếm, cũng không rút kiếm.

Hắn hơi thăm dò, mở miệng hỏi thăm.

Nghe nói như thế, Ô Thiên Nghị nhướng mày, sắc mặt trầm xuống.

“Kiếm tu chúng ta, sao có thể không chiến mà lui!”

Hắn đột nhiên rút kiếm, ánh mặt trời chói chang sau lưng hóa thành một đạo kiếm khí mãnh liệt nóng rực lóe ra.

Cửu Dương Kiếm thứ sáu, Không Hải!

“Ài… Biết ngay là nói nhảm mà.”

Đông Phương Thanh Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, đối mặt với kiếm khí mãnh liệt nóng bỏng kia, hắn khẽ nhấc tay phải lên.

Tinh Cương kiếm ra khỏi vỏ ba phần, dưới ánh nắng mặt trời, hàn quang chói mắt.

Hưu!

Kiếm khí chưa tới trước người hắn đã ầm ầm tán loạn.

Ánh mắt Ô Thiên Nghị lóe lên.

Có ba phần tàn kiếm giữa trời mộ kiếm nơi đây đồng thời xuất ra vô số kiếm khí cắt nát Không Hải của hắn.

Rẹt!

Nhưng chỉ trong chớp mắt phân thân, tay áo của hắn đã vỡ vụn.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc bay lên trời, lúc này mới miễn cưỡng bảo trụ được tay phải không bị chém đứt.

Nhìn thấy một tấm vải tím đang phiêu đãng rơi xuống, vẻ hoảng sợ trong mắt hắn càng hiện lên.

Kiếm thật nhanh, kiếm khí thật mạnh!

"Ngự Kiếm thuật Sư phụ dạy ta, tất cả đều ở đây, ngự kiếm lấy linh xảo, đa biến trứ danh, nhưng cũng lấy lượng chế địch. Nơi đây có chín ngàn thanh kiếm, người cầm kiếm cũng có chín ngàn, không cần ta ngự, không cần ta động."

Đông Phương Thanh Mộc vẫn đứng nguyên tại chỗ, thần sắc lười biếng.

"Người cầm kiếm?"

Ô Thiên Nghị nghi hoặc, tiện tay nâng kiếm chắn phía sau, âm thanh leng keng vang vọng, tia lửa văng khắp nơi.

"Đúng, sư phụ dạy ta cách ngự kiếm ở chỗ người ngự kiếm, nhất tâm đa dụng, ngự kiếm càng nhiều thì kiếm đạo này cũng càng mạnh."

Đông Phương Thanh Mộc nhẹ gật đầu, không nhanh không chậm mở miệng giải thích.

"Sư phụ ta luyện kiếm hơn hai trăm năm, bây giờ có thể khống chế ba ngàn bảy trăm chín mươi hai chuôi, mỗi một thanh đều có thể điều khiển như cánh tay, có riêng trận thế của chính nó."

"Vậy còn ngươi?"

Ô Thiên Nghị xoay chuyển xê dịch ở trên không trung, hoàn toàn dựa vào cảm giác, lấy kiếm ngăn trở kiếm khí vô hình vô ngân trong hư không.

"Ta?"

Hắn nhún vai một cái.

“Ta ngại phiền phức, tu kiếm hai mươi bảy năm, ngược lại chỉ ngự mỗi thanh kiếm sau lưng này.”

“Vậy ngươi nói tàn kiếm nơi đây có chín ngàn chuôi là ý gì?”

Quanh người Ô Thiên Nghị cực nóng, quang mang bùng nổ, chỉ nghe thấy vô số âm thanh đinh đương vang vọng.

“Đúng vậy, ta ngại phiền toái cho nên mới tạo thành một ít Đông Phương Thanh Mộc, mỗi người một thanh kiếm.”

Lần này người mở miệng không phải là Đông Phương Thanh Mộc đứng trên lôi đài, mà là đến từ phía sau Ô Thiên Nghị.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, con ngươi co mạnh lại.

Ba ngàn bóng người xuất hiện khắp nơi trong khu mộ kiếm này, kể cả ở trên không trung.

Vẻ mặt mỗi người đều lộ ra vẻ lười biếng, tay cầm một thanh tàn kiếm, rậm rạp chằng chịt!

Một sợi tâm niệm chỉ ngự một thanh kiếm…

Ý là…

Bên trong kiếm vực của hắn lưu lại chín ngàn ý niệm?

Leng keng leng keng leng keng!

Đông Phương Thanh Mộc lại nhấc tay phải lên, trường kiếm lại lộ ra ba phần.

“Không tốt!”

Chỉ ba ngàn kiếm đã khiến mình cảm thấy rung động, bây giờ sáu ngàn kiếm cùng xuất, không trận địa sẵn sàng đón quân địch, chỉ sợ lập tức thua trận!

Ngay tại thời điểm kiếm khí sắp nuốt chửng Ô Thiên Nghị, thì hắn nổ tung thành một đoàn tuyết bay tứ phía.

Đinh đinh đang đang!

Lưu phong kèm theo tuyết bay tứ tán mà bay, chỉ nghe thanh âm đinh đương nối liền không dứt, lại không thấy bất luận một đạo kiếm khí nào.

Chẳng qua…

Mọi người dưới đài đều tập trung tinh thần, thậm chí không dám thở, sợ bỏ lỡ.

Tiếng đinh đang kia không ngừng vang lên, bọn họ có thể cảm nhận được hai luồng kiếm đạo cực mạnh đang va chạm.

Chỉ một luồng khí tức tràn ra đã khiến đáy lòng bọn họ phát lạnh.

Vô luận là Vô Ngân Vô Hình chi kiếm cực nhanh ẩn giấu giữa hư không, hoặc là Phong Tuyết ẩn chứa lực lượng to lớn kia, cũng không phải thứ người thường có thể tiếp được!

"Hai loại kiếm vực đụng nhau, không biết ai có thể hơn ai!"

Nhạn Thu sờ cằm, có chút chờ mong.

"Nếu như chỉ là chiêu thứ bảy mà nói thì Ô Thiên Nghị tất bại."

Thẩm An Tại thì đang nhấp trà, nhẹ giọng mở miệng.

"A, Thẩm phong chủ có cao kiến gì?" Hà Bất Ngữ ghé mắt.

"Trận chiến Kiếm tiên, từ trước đến nay luôn lấy thế làm đầu, ai nắm giữ chủ động được thì kiếm thế của người đó càng mạnh hơn."

Thẩm An Tại nhìn xa xăm, mở miệng giải thích.

“Ngay từ đầu, Đông Phương Thanh Mộc đã chiếm thế thượng phong, Ô Thiên Nghị cũng bị hắn bức sử dụng thất kiếm Lưu Phong Hồi Tuyết.”

“Dù là như vậy, Đông Phương Thanh Mộc vẫn như trước, chưa từng di chuyển một chút nào, thậm chí uy lực của kiếm vực cũng chỉ mới phát huy sáu thành.”

Sáu thành…

Ánh mắt mọi người ngưng lại, nhìn về phía Tinh Cương kiếm sau lưng Đông Phương Thanh Mộc đã ra khỏi vỏ một nửa.

Lại nhìn về phía mặt trời chói chang chín bánh xe kia, đều là không nói gì.

Đúng vậy, so với thanh niên đạo sĩ lười biếng đứng nguyên tại chỗ, thậm chí còn ngáp ngủ kia.

Ánh mặt trời chói chang kia trông có vẻ càng ảm đạm.

Đinh đinh đang đang!

Tiếng kiếm khí va chạm thanh thúy không ngừng vang lên, liên tiếp không ngừng.

Trên lôi đài tia lửa văng khắp nơi, tiếng oanh minh vang vọng.

Nhưng mà, giờ phút này gió nhẹ như tuyết không có bất kỳ lỗ thủng nào kia, nhưng không có mảnh nào có thể đột phá kiếm khí vô hình, rơi xuống người Đông Phương Thanh Mộc.

Đã đủ để thấy, ở trong kiếm vực Đông Phương Thanh Mộc, Ô Thiên Nghị đã bị động đến mức độ nào!

Trương Cửu Dương chau mày.

Muốn phá kiếm vực này, bằng vào Lưu Phong Hồi Tuyết không đủ.

Leng keng… Leng keng…!

Một đạo kiếm khí ngút trời thoáng hiện.

Vào thời khắc này, chín vầng mặt trời nóng rực kia đột nhiên dung hợp, bộc phát ra hào quang chói mắt.

“Cửu Dương!”

Nương theo một tiếng gầm nhẹ vang vọng, giữa Lưu Phong Hồi Tuyết, thân ảnh Ô Thiên Nghị xuất hiện, tay hắn cầm kiếm nóng bỏng, toàn thân bộc phát ra kiếm quang sáng chói.

Oanh!

Trong tiếng nổ vang, kiếm thế cường đại tứ tán, trong nháy mắt quét sạch kiếm khí vô hình bốn phía.

“Chém!”

Cơ hội hiếm có, Ô Thiên Nghị nắm chặt thanh kiếm nóng rực tề tụ Cửu Dương, từ trên trời giáng xuống.

Không Kỳ thánh thế hùng vĩ, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn giấu trong tay hắn.

Đối mặt với một kiếm quán chú tất cả kiếm lực, Đông Phương Thanh Mộc rốt cuộc hoàn toàn rút ra thanh Tinh Cương kiếm sau lưng hắn.

Trong lúc nhất thời, hàn quang chói mắt.

Oanh!

Kiếm của hai người dùng phương thức chém mộc mạc nhất, tóe lửa, kiếm khí ngập trời.

Võ đài khổng lồ kia dưới uy lực kinh khủng kia trực tiếp nổ thành bột mịn!

Trán Ô Thiên Nghị nổi gân xanh, hai tay cầm kiếm gắt gao.

Một tay Đông Phương Thanh Mộc cầm kiếm, một tay ngưng tụ thành kiếm chỉ chống đỡ thân kiếm, ngăn cản kiếm khí ngập trời kia.

Chương 416: Tam Hoa chi Ngọc, một kiếm vô cực

Đám người Trương Cửu Dương, Độc Cô Thắng Thiên bất giác lại một lần nữa đứng lên, gắt gao nhìn chằm chằm trên đài.

Đám người nín hơi ngưng thần, bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm vỡ vụn thanh thúy.

Kiếm trong tay Đông Phương Thanh Mộc, ở nơi va chạm cùng kiếm của Ô Thiên Nghị, đã nứt ra một khe hở.

Khoảnh khắc sau, khe hở đột nhiên lan tràn.

Rặc rặc rặc!

Một thanh kiếm thép bình thường không có gì lạ, đến linh khí cũng không tính, chỉ là do tinh cương tạo thành, trực tiếp nổ nát.

Mảnh vỡ bắn tung toé khắp bầu trời, khiến lòng người căng thẳng.

"Ngươi thua rồi!"

Ô Thiên Nghị thấy Tinh Cương kiếm vỡ vụn, kịp thời thu thế.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn xem một màn này, thở dài chậm rãi: "Ai… Huynh còn chưa phá được Kiếm Vực của ta, làm sao có thể coi là ta thua chứ?"

Ánh mắt người trước ngưng tụ, cúi đầu nhìn xuống lập tức trong lòng kinh hãi.

Thân kiếm đã vỡ, vì sao…

Nơi đây vẫn là một mảnh Kiếm Trủng, căn bản không có chút biến hóa?

Ô Thiên Nghị lập tức lui nhanh về phía sau, tay cầm kiếm trong lúc vô tình bắt đầu đổ mồ hôi.

"Ô huynh, một kiếm cuối cùng này, nếu ngươi có thể tiếp được, ta sẽ nhận thua."

Đông Phương Thanh Mộc nhắm mắt, một tay bắt ấn, một tay ngưng tụ thành kiếm chỉ chỉ lên trời.

Những mảnh vỡ Tinh Cương kiếm tan vỡ đầy trời run rẩy bay lên không, từng tiếng kiếm ngân chói tai tranh minh từ trong những mảnh vỡ kia truyền ra.

"Nơi tinh khí tụ lại, thuận theo tâm ý ta, tự thành ngọc hoa, cửu cực chi cực, triệu tâm niệm của ta, nhất kiếm… Vô Cực!"

Leng keng… Leng keng…!

Sau khi chữ cuối cùng vừa dứt, Đông Phương Thanh Mộc bỗng nhiên mở mắt.

Xưa nay hắn vốn lười biếng, giờ phút này quanh thân phảng phất bộc phát ra vô tận phong duệ.

"Đó là… Sao có thể!"

Bất kể là Trương Cửu Dương hay là Bách Lý Nhất Kiếm, hoặc là Trình Cự, giờ phút này đều lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy mảnh vỡ đầy trời kia, vậy mà giờ phút này đều hóa thành một thanh Tinh Cương kiếm, xoay quanh bầu trời.

Kiếm kia dày đặc chi chít che phủ bầu trời, bao phủ toàn bộ Thiên Huyền thành, như một khu mộ kiếm, đáy lòng người xem phát lạnh.

Kiếm áp cường đại bao phủ, Ô Thiên Nghị hít thở ngưng trọng, trong lòng kinh hoàng.

Đối mặt với trời kiếm rậm rạp chằng chịt kia, hắn lần đầu tiên dâng lên cảm giác nguy cơ tử vong.

Nếu như Kiếm Vực của hắn còn lưu lại như hư ảo, vậy thì… Kiếm vực Đông Phương Thanh Mộc đã có thể hóa thành thực chất!

Vi phạm quy luật thiên lý, lại khiến vô số mảnh vỡ kia thật sự hóa thành bảo kiếm!

"Cửu Kiếm - Cực Dạ."

Ô Thiên Nghị không dám khinh thường, hai tay cầm kiếm thi triển ra một kiếm cường đại nhất trong Dương kiếm pháp.

Tuy là Cửu Dương, nhưng cực hạn lại lấy Dạ làm tên.

Kiếm ý quanh thân hắn cũng không còn cực nóng, ngược lại âm lãnh vô cùng.

"Sao trời lại tối?!"

"Thái dương… Thái dương đều bị Ô Thiên Nghị hút đi rồi!"

Tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ánh sáng mặt trời chói chang chiếu xuống giờ phút này tất cả đều hội tụ về phía Ô Thiên Nghị.

Chuyện này cũng khiến nơi đây chìm vào bóng đêm.

Ô Thiên Nghị cầm bảo kiếm trong tay, hư ảnh sau lưng hóa hình, chủ động vọt tới chi chít chín ngàn thanh Tinh Cương kiếm.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Sông kiếm mãnh liệt, chín ngàn thanh kiếm đồng thời lao nhanh, phô thiên cái địa, nối liền không dứt đâm về phía Ô Thiên Nghị.

Uy thế to lớn khiến cho toàn bộ nội thành đều run rẩy.

Lực lượng như vậy, có thể nào là Niết Bàn sơ kỳ, trung kỳ đánh nhau?

Cho dù là nói là Niết Bàn hậu kỳ, chắc cũng có người tin là Niết Bàn đỉnh phong?

"Mở ra cho ta!"

Bị vô số kiếm khí oanh kích, khóe miệng Ô Thiên Nghị tràn đầy máu, rống giận cầm kiếm chém xuống.

Sông kiếm mãnh liệt bị một kiếm cường đại kia chậm rãi bổ ra, Tinh Cương kiếm vỡ vụn đầy trời.

Cho đến khi Ô Thiên Nghị cầm kiếm chém lên đỉnh đầu Đông Phương Thanh Mộc.

Người sau không thay đổi thần sắc, lẳng lặng nhìn.

Cuối cùng, một kiếm ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia vẫn không thể chém xuống.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn mây trời, số lượng kiếm nơi kia kinh khủng hơn, gần như che đậy toàn bộ vòm trời.

Trước đây là chín ngàn thanh kiếm, bây giờ… muốn đếm cũng không xuể.

Cũng không cần phải đếm.

Chín là cực điểm.

Đông Phương Thanh Mộc nói hắn có thể ngự chín ngàn thanh kiếm, không phải nói hắn không thể sử dụng được thanh thứ chín ngàn linh một.

Đúng như lời hắn nói, hắn chỉ có thể ngự được một thanh kiếm.

Mà kiếm này, tên Vô Cực.

"Khụ khụ…"

Ô Thiên Nghị đột nhiên ho khan, máu tươi nhỏ xuống đất.

Hắn nhìn bản thân thủng trăm ngàn lỗ, vô số vết kiếm, nhìn vết kiếm chằng chịt trên người mình đang rỉ máu, nhất thời giật mình.

Thua rồi.

Ngay cả một thanh kiếm hắn cũng không thể chém nát.

Hắn chống kiếm quỳ một gối xuống đất, bỗng nhiên ho ra một ngụm lớn máu tươi, thất thần không thôi.

Nhìn những thanh kiếm đang che khuất cả bầu trời kia, tất cả mọi người ở đây đều hít sâu một hơi, đáy lòng vô cùng sợ hãi.

Đó là cảnh tượng như thế nào?

Vô số Tinh Cương kiếm trên không trung, kiếm phong phun ra nuốt vào hàn quang, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

"Lão Độc Cô, ngươi khi ở tuổi của hắn, có thể điều khiển bao nhiêu thanh kiếm?"

Trình Cự nhìn phi kiếm đầy trời, kinh ngạc mở miệng.

"Hơn tám trăm thanh."

Độc Cô Thắng mở miệng.

"Tám trăm…"

Trình Dục lộ ra nụ cười khổ, nhìn thoáng qua vị đệ tử chất phác phía sau, lắc đầu thở dài.

Bây giờ trường kiếm trên không, đâu chỉ có tám vạn thanh!

Đồ nhi nhà mình đừng nói thắng, có thể đứng vững được ở đó khi vô số kiếm khí áp xuống, đã không còn tầm thường nữa rồi!

"Thế hệ yêu nghiệt…"

Trương Cửu Dương chậm rãi ngồi xuống, thì thào mở miệng.

Đầu tiên có Ngũ Hành đạo thể, danh hiệu thiên hạ vô hình chi lực, hiện giờ lại có thể ngự vạn kiếm giữa trời, tuyệt thế Kiếm tiên một bước cũng không lùi.

Hắn tự cho rằng đồ nhi nhà mình là hàng đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

Hôm nay xem ra… là hắn ngồi giếng xem trời.

"Ô huynh, ngươi thua rồi."

Đông Phương Thanh Mộc nhẹ giọng mở miệng, kiếm chỉ của hắn từ xa xa chỉ tới.

Vô số trường kiếm vù vù run rẩy bay tới vỏ kiếm sau lưng hắn.

Một thanh vỏ kiếm như vậy lại dung nạp vạn kiếm.

Cuối cùng, tất cả kiếm hóa thành một thanh tinh cương kiếm bình thường không có gì lạ.

"Thua…"

Ô Thiên Nghị nhìn máu tươi trên mặt đất, thất thần thì thào, cuối cùng cười thoải mái, ánh mắt có chút ảm đạm.

"Phải, ta thua."

Hắn run rẩy đứng dậy, nuốt vào một hạt đan dược chữa thương, nhìn thật sâu vào thanh niên đạo sĩ trước mắt rồi quay

người rời đi.

"Từ nay về sau, kiếm đạo đệ nhất thiên hạ đã là của ngươi."

Nếu như không phải người sau thu tay lại, sợ là mình đã bị vạn kiếm phân thây.

Kiếm tu công minh, thua chính là thua.

Hắn không cảm thấy mình đã tổn hại sư môn, cũng không cảm thấy mất mặt.

Thua ở dưới kiếm đạo như vậy, hắn không oán.

Nhưng hắn sẽ cố gắng theo đuổi kiếm đạo càng cường đại, mãi tới một ngày nào đó có thể thắng được kiếm vô cực này.

Mộ Dung Thiên nhìn lên lôi đài, thanh niên đạo sĩ từ đầu đến cuối ngay cả bước chân cũng chưa từng di chuyển, miệng hơi há ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ tới… Đạo sĩ này nhìn qua không chút biết điều, lợi hại như vậy!

Sau một khắc, ánh mắt của hắn trở nên nóng bỏng, cảm giác Thiên Thanh kiếm ở phía sau đang vù vù hưng phấn.

Kiếm đạo như vậy, hắn cảm thấy mình cần phải đi kiến thức một chút!

Vô Cực Nhất Kiếm…

Dẫu sao Vô Song của mình còn lợi hại hơn, vẫn hơn Vô Cực của hắn một bậc!

Nhìn thanh niên đạo sĩ trên lôi đài, Thẩm An Tại ngồi ở trên ghế, trầm mặc không nói.

Tam Hoa kiếm thuật, bây giờ chỉ phát ra kiếm thứ hai đã cường đại như vậy.

Nếu như kiếm thứ ba xuất ra…

Mộ Dung Thiên không thắng được.

…

Chương 417: Hai kiếm chi tranh

Ô Thiên Nghị trở lại quan chiến tịch, dưới ánh mắt như mộng cảnh của mọi người, ngữ khí hơi thấp xuống làm lễ về phía Trương Cửu Dương.

"Đồ nhi khiến sư phụ thất vọng rồi."

Trương Cửu Dương lắc đầu, cũng không có ý trách cứ gì.

"Đông Phương Thanh Mộc tự nghĩ ra kiếm pháp này, không nói tuyệt, nhưng nhất định là kiếm pháp chưa từng có, Cửu Dương Kiếm Đạo của ngươi mặc dù đã lĩnh ngộ viên mãn, nhưng muốn thắng hắn lại không đủ, là vi sư thua, không phải ngươi thua."

"Đệ tử vô dụng, không thể cố thủ cái tên Cửu Dương Kiếm Đạo là thiên hạ đệ nhất."

Ô Thiên Nghị lộ vẻ xấu hổ.

Ánh mắt người trước hơi sâu, nhìn về phía trên lôi đài.

"Thiên hạ đệ nhất kiếm đạo chỉ là hư danh, không cần để ý."

Ô Thiên Nghị không nói thêm gì nữa, vẻ mặt hơi trầm xuống.

Trận chiến ngày hôm nay, hắn hiểu rất rõ mặc dù mình có chút thiên phú, nhưng lại xa xa không đủ.

Hắn cũng cần tìm kiếm đạo của mình, mà không phải nhất định đi kế thừa sở học của sư phụ, như vậy mặc dù sẽ rất mạnh, nhưng giới hạn cao nhất cũng thấy được.

Tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, lúc này phần lớn mọi người mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại từ dưới kiếm ảnh đầy trời vừa rồi.

Ô Thiên Nghị thua rồi.

Đã thua trong vòng sáu loại ba.

Trước khi cuộc thi võ bốn vực bắt đầu, hắn chính là tuyển thủ đệ nhất thỏa đáng trong lòng mọi người!

Không nghĩ tới… một Đông Phương Thanh Mộc hoành không xuất thế, lấy khí thế cường đại đánh bại Cửu Dương Kiếm Đạo.

Ầm ầm ầm…

Lôi đài lại bắt đầu run rẩy lần nữa, tất cả mọi người nhìn chăm chú, Bạch Diệu Linh và Lý Trường Sinh giằng co.

Thiên Tịch độc thể rất mạnh mẽ, đây là điều không thể nghi ngờ.

Nhưng Ngũ Hành đạo thể của Lý Trường Sinh mạnh hơn.

Cho dù Bạch Diệu Linh xuất ra cả thủ đoạn song cũng không thể chạm được vào vạt áo của Lý Trường Sinh dưới ngũ hành chi khí.

Tất cả độc tố, độc trùng đều mất đi hiệu quả nên có.

Ngay cả người cũng không thể đụng vào, độc thuật của nàng tự nhiên khó mà phát huy tác dụng.

Sau khi nhìn thấy sự cường đại của hai người Mộ Dung Thiên và Đông Phương Thanh Mộc, thật ra nàng đã mất đi hứng thú chiến đấu.

Nàng cũng không cảm thấy mình có thể thắng được hai người này.

Luận độc, Mộ Dung Thiên là đệ tử của Thẩm An Tại, lại có Chân Long đạo thể, đoán chừng độc bình thường đã sớm không có hiệu quả với hắn.

Luận thực lực chính diện thì càng đừng nói giỡn.

Để cho một độc tu đối cứng với Kiếm tiên?

Cho nên, dưới tâm tính như vậy, trận chiến cuối cùng của vòng sáu loại ba này, trên cơ bản chỉ là đi lướt qua sân khấu mà thôi.

Lý Trường Sinh còn chưa chính thức triển lộ uy năng của Ngũ Hành đạo thể, Bạch Diệu Linh đã giơ tay lựa chọn nhận thua.

Đối với cách làm của nàng, đám người vây xem không cười nhạo hay cảm thấy không thích hợp.

Dù sao thực lực của Lý Trường Sinh… cũng rất khủng khiếp!

Đến tận đây, thi võ bốn vực chỉ còn dư lại ba người cuối cùng.

Ba… yêu nghiệt hàng thật khớp danh!

Bất luận là Mộ Dung Thiên song tu kiếm thể, hay là Ngũ Hành đạo thể của Lý Trường Sinh, hoặc là Tam Hoa kiếm thuật của Đông Phương Thanh Mộc.

Họ đều có thể gọi là cực hạn của một đời, dù một ngàn năm sau vẫn có thể làm võ giả trong thiên hạ phải cúi đầu!

“Cũng không biết là Tam Hoa kiếm thuật hay rất nhiều kiếm đạo của Mộ Dung Thiên, ai hơn ai?”

“Thật ra ta cảm thấy Ngũ Hành đạo thể của Lý Trường Sinh lợi hại hơn, thiên địa cấu thành từ Ngũ Hành tương sinh, thân hắn có Ngũ Hành, vốn đã đứng ở thế bất bại.”

Dưới sân nhao nhao nghị luận, dù là Trương Cửu Dương, Đoan Mộc Khung, thần sắc đều ngưng lại, có chút mong đợi.

Lôi đài lại lần nữa chậm rãi run rẩy, Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nhìn về phía đạo sĩ lười biếng đang ngậm cỏ đuôi chó trước mặt.

Quả nhiên đến lượt mình đánh với hắn.

Đối diện với đôi mắt sáng ngời của hắn, Đông Phương Thanh Mộc trực tiếp buông tay.

"Mộ Dung huynh, không phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần hai ta đối đầu, ta sẽ trực tiếp nhận thua."

"Không được!"

Ai ngờ, hắn vừa mới nói xong.

Mộ Dung Thiên ở phía trước liền trực tiếp cự tuyệt, ánh mắt hừng hực chiến ý.

"Vừa rồi Ô huynh cũng đã nói, chúng ta là kiếm tu, há có thể không chiến mà lui, nếu ngươi thật cảm thấy hợp ý với ta, càng nên buông thả đánh ta một trận mới phải!"

Nghe xong những lời chém đinh chặt sắt của hắn, cùng với vẻ mặt giống như sẽ không đồng ý nhận thua của mình, Đông Phương Thanh Mộc cười khổ không thôi.

"Đừng có vướng bận, ngươi có khí lực đó, giữ lại đánh với hắn không được hay sao?"

Đông Phương Thanh Mộc chép miệng với Lý Trường Sinh, ý bảo Mộ Dung Thiên bảo tồn thể lực ứng phó trận chiến tiếp theo.

"Ta sẽ đánh với hắn, nhưng cũng muốn lĩnh giáo Tam Hoa kiếm thuật của ngươi một chút."

"Ngươi thật sự muốn đánh với ta?"

Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ.

"Đúng, phải đánh!"

Dưới đài, Thẩm An Tại nghe hai người này đối thoại, không khỏi có chút buồn cười.

Tiểu tử ngốc kia vẫn là tính tình như vậy, luyện kiếm luyện đến choáng váng.

Tâm tình mọi người đều khẩn trương nhìn hai người trên đài.

Kiếm đạo của hai người này đều ở đỉnh phong, cũng không biết kiếm thuật Ô Thiên Nghị còn chưa phá vỡ được, Mộ Dung Thiên có thể làm được không?

Nhưng nhìn bộ dáng Đông Phương Thanh Mộc bây giờ, rõ ràng là không muốn đánh.

Nếu bỏ lỡ trận chiến có một không hai này, bọn họ chỉ sợ mấy tháng kế tiếp cũng ngủ không ngon.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn chằm chằm thanh niên áo đen với ánh mắt lấp lánh một hồi lâu, sau đó chậm rãi nhả đám cỏ đuôi chó đang ngậm trong miệng ra.

"Cũng được, vậy thì tùy tiện bồi ngươi hai chiêu."

Rơi vào đường cùng, hắn chậm rãi đưa tay về phía sau.

Phía trước, Mộ Dung Thiên cũng cầm Thiên Thanh kiếm.

Leng keng… Leng keng…!

Tinh Cương kiếm vang vọng kiếm minh.

Mộ Dung Thiên đột nhiên rút kiếm bổ xuống bên cạnh.

Leng keng, leng keng!

Kiếm khí tranh minh, mọi người chỉ nhìn thấy hoa lửa tung toé trên lôi đài.

Vô số kiếm khí vô hình khuấy động, Mộ Dung Thiên cầm Thiên Thanh kiếm trong tay liên tục vung kiếm đón đỡ, ra tay nhanh như chớp.

"Kiếm thật nhanh!"

Ánh mắt đông đảo kiếm tu ở đây ngưng trọng, nhìn chằm chằm phía trên.

Bất kể là thanh kiếm vô hình của Đông Phương Thanh Mộc hay là khoái kiếm lôi đình của Mộ Dung Thiên, đều làm bọn họ hoa cả mắt.

Nếu để bọn họ đi, chỉ sợ dưới kiếm của hai người chỉ chịu được có ba chiêu.

"Thiên Lôi động Càn Khôn!"

Đẩy kiếm khí ra, Mộ Dung Thiên quát khẽ một tiếng, lôi quang kiếm khí xông lên trời.

Hưu!

Đông Phương Thanh Mộc đứng tại chỗ, kiếm sau lưng rút ra ba phần.

Leng keng… Leng keng…!

Giữa Kiếm Trủng, ba ngàn thanh tàn kiếm đột ngột bay lên từ mặt đất, tạo thành tiếng tranh minh của Kiếm Hà.

Khí tức sắc bén vô tận gào thét, kiếm khí lôi quang kia bị đánh tan dễ như trở bàn tay.

"Nhất Kiếm…"

Mộ Dung Thiên giơ kiếm lên, vừa định thi triển thế Khai Thiên Môn thì Đông Phương Thanh Mộc đã động.

Hắn một cước giẫm lên tàn kiếm của dòng sông kiếm, một bước lóe lên, chỉ một hơi thở đã đi tới trước mặt Mộ Dung Thiên.

“Đổi kiếm khác đi, một kiếm này không phá được kiếm vực của ta.”

Xoẹt xoẹt!

Theo hắn vừa dứt lời, Tinh Cương kiếm phía sau toàn bộ ra khỏi vỏ, kiếm hà cuộn trào mãnh liệt chồm tới.

Mộ Dung Thiên thu thế, chống cự, trong nháy mắt đồ đen cũng bị vạch ra mấy vết rách, máu tươi chảy ra.

Uỳnh uỳnh!

Bị chín ngàn kiếm khí này áp chế, Mộ Dung Thiên ầm ầm nện xuống mặt đất, bụi bay đầy trời.

Đông Phương Thanh Mộc chân đạp một thanh phi kiếm, phía sau là kiếm hà mênh mông cuồn cuộn che khuất bầu trời.

“Ngươi còn muốn đánh sao?”

Nhìn xem kiếm vực hiển hình kia, rậm rạp chằng chịt Tinh Cương kiếm đứng trên cao.

Mộ Dung Thiên nửa quỳ trên mặt đất, đồ đen tổn hại.

Hắn hiểu rõ, giờ phút này bất luận là thi triển Nhất Kiếm Khai Thiên Môn hay là Nhất Kiếm Đông Lai, hoặc là kiếm thuật của Điểm Thương tiền bối, đều không thể phá vỡ Vô Cực Kiếm Vực này.

Ngược lại chỉ làm cho uy lực kiếm vực nơi này càng lớn, giống như Ô Thiên Nghị lúc trước thi triển ra một kiếm mạnh nhất của mình.

Nhưng…

Điều này cũng không làm hắn có ý suy bại gì, trái lại hắn nâng hai mắt lên, ánh mắt nóng rực.

Một kiếm ấn màu trắng chậm rãi hiện lên trên mi tâm hắn.

Quanh thân hắn bắt đầu tản ra một cỗ khí phách bá đạo khác.

Cũng là, vô song!

Chương 418: Hình độc ảnh đơn

Hầu như ngay khi Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, trong lòng toàn bộ kiếm tu Thiên Huyền thành đều run lên.

Một cảm giác khó nói nên lời dâng lên trong lòng bọn họ, khiến ánh mắt bọn họ vô thức dời đi, thậm chí không dám nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên.

"Đây là có chuyện gì, kiếm của ta…"

"Cỗ khí thế này, thật mạnh!"

Người khác có lẽ không cách nào đồng cảm, nhưng cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức Hoàng Giả như thể quân lâm thiên hạ.

Không phải loại khí chất Hoàng Giả giống như quân vương kia, mà giống như đang quan sát thiên hạ, cao ngạo bễ nghễ, không ai dám không tuân theo ý.

Từng thanh trường kiếm phóng lên trời, leng keng rung động tạo thành dòng sông kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên.

"Đó là…"

Trong lòng mọi người cảm thấy chấn động.

Toàn bộ bầu trời đều đã bị trường kiếm rậm rạp chằng chịt bao phủ, một nửa thuộc về Đông Phương Thanh Mộc, một nửa thuộc về Mộ Dung Thiên.

"Vô Song kiếm tâm…"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm chớp lên, có chút vui mừng.

“Hơi thở này… Kiếm trung Hoàng Giả!”

Ngay cả những Kiếm tiên thế hệ trước như Trương Cửu Dương Trình Cự cũng phát hiện bội kiếm của mình run rẩy như không thể khống chế được, muốn bay lên.

Cái loại ý chí thần phục muốn quỳ lạy này khiến cho trong lòng bọn họ khiếp sợ.

“Đây là thứ Phong Vũ lâu nói, Vô Song Kiếm đạo mà Mộ Dung Thiên Cương ra…”

Ô Thiên Nghị thì thào tự nói, ngay cả Bàn Thạch cũng phải há hốc miệng, thần sắc hoảng sợ.

Đều là Kiếm tiên, nhưng giờ phút này bọn họ đứng trước hai người kia, lộ ra vẻ ảm đạm thất sắc.

Hai cỗ kiếm ý hoàn toàn bất đồng xung thiên, phong duệ chi khí va chạm lẫn nhau, ai cũng không nhường ai.

Mộ Dung Thiên bước từng bước trên không trung, thẳng đến khi đi vào vùng đất cao ngang với Đông Phương Thanh Mộc.

“Đến đây đi, bằng ta vô song, lay ngươi vô cực!”

Giờ phút này, khí chất Mộ Dung Thiên cầm kiếm khác rất nhiều so với trước kia.

Hắn chỉ đứng đó, lại khiến người ta bất giác dâng lên một luồng ý chí thần phục, không ai dám sánh vai với hắn.

Đông Phương Thanh Mộc nhướng mày, kiếm chỉ vung lên.

Rẹt!

Đột nhiên, cương kiếm đầy trời gào thét, mang theo vô tận phong duệ phô thiên cái địa rơi xuống.

“Đến đúng lúc lắm!”

Đối mặt với chín ngàn kiếm áp, Mộ Dung Thiên không lùi mà tiến, đáy mắt có vẻ hưng phấn.

"Chém!"

Hắn nắm Thiên Thanh kiếm chủ động nghênh đón, phía sau cũng đồng dạng là kiếm hà cuộn trào mãnh liệt theo sát.

Oanh!

Trong tiếng nổ vang, thanh âm đinh đương không ngừng vang vọng.

Vô số thanh kiếm va chạm, tia lửa văng khắp nơi, kiếm khí đầy trời.

Toàn bộ thương khung đều hóa thành chiến trường kiếm, đập vào mắt chỉ có kiếm.

"Tiểu tử này, lần này không biết lại phải bồi thường bao nhiêu kiếm đây."

Thẩm An Tại nhìn kiếm ảnh chằng chịt trên bầu trời, trong lòng cười khổ.

Trong những bảo kiếm kia, không thiếu Địa giai.

Nếu tất cả đều hư hao, chỉ sợ vét sạch của cải của Linh Phù sơn cũng không nhất định có thể bồi thường.

Dù sao có thể tới quan sát thi võ bốn vực, không phú thì quý, kiếm của bọn họ tự nhiên cũng không phải thứ đồ rẻ tiền.

Tuy nhiên đúng lúc này, nhóm kiếm tu kia lại không có tiếng oán than như trước, ngược lại ai nấy đều rất hưng phấn.

Trận chiến này quyết định tương lai, kiếm đạo đệ nhất thiên hạ sẽ tên là Vô Song hay là Tam Hoa!

Bội kiếm được mượn đi, trận chiến đấu này cũng có một phần của bọn họ!

Tương lai nếu là nói đến, ngược lại tư cách được khoe khoang cũng không mất, đương nhiên sẽ không so đo chuyện bị mượn kiếm.

Ánh lửa văng khắp nơi, trên bầu trời lại có từng thanh kiếm vỡ nát bắn tung tóe.

Mộ Dung Thiên cầm Thiên Thanh kiếm trong tay, mặc dù trên người đã xuất hiện mấy vết thương nhưng vẫn quyết chí tiến lên.

Hai cỗ kiếm hà giao nhau, ngoại trừ tiếng nổ vang từ lúc đầu nổi lên bốn phía, dần dần, kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên không còn lại bao nhiêu.

Ngược lại, Đông Phương Thanh Mộc càng ngày càng nhiều, mỗi lần vỡ một thanh đều sẽ hóa thành thêm một thanh, dường như vô cùng vô tận.

Không bao lâu sau, sau lưng Mộ Dung Thiên không còn một kiếm có thể dùng được nữa.

Cả người hắn nhuốm máu, lẻ loi một mình đứng trong hư không, đỉnh đầu là biển kiếm đầy trời, vô số kể.

Tí tách…

Máu tươi chảy từ cánh tay hắn, theo mũi kiếm Thiên Thanh nhỏ xuống mặt đất, đỏ thẫm vô cùng.

Ở giữa kiếm hải, Đông Phương Thanh Mộc chân đạp phi kiếm lông tóc không tổn hao gì so sánh với Đông Phương Mộc, hắn có vẻ chật vật vô cùng.

“Vẫn không được sao…”

“Xem ra danh tiếng kiếm tiên đệ nhất thế hệ trẻ này, chỉ có Đông Phương Thanh Mộc mới có thể gánh nổi.”

Nhìn thấy bóng người Mộ Dung Thiên trơ trọi và mảnh vỡ đầy đất, mọi người đều lắc đầu thở dài.

Nhìn từ tình huống trước mắt, có lẽ Mộ Dung Thiên còn có thể dùng bí kỹ cường đại trước đó để tăng thực lực lên, thắng bại tạm thời chưa phân thắng bại.

Nhưng luận kiếm đạo, hắn chỉ sợ không thắng được Đông Phương Thanh Mộc.

"Mộ Dung huynh, ngươi còn muốn đánh nữa không?"

Nhìn cánh tay đã nhuốm máu, thanh niên áo đen cũng đã hết kiếm để mượn, Đông Phương Thanh Mộc lười biếng mở miệng.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, ánh sáng của kiếm ấn màu trắng trên mi tâm không những không ảm đạm, ngược lại còn càng thêm thuần túy.

"Đánh, vì sao không đánh!"

Không chút do dự, Mộ Dung Thiên một người một kiếm, lại lần nữa xông vào trong kiếm hải mãnh liệt kia.

"Hắn điên rồi sao, mới mượn Vạn Kiếm đồng hành, đều không thể phá vỡ Vô Cực Kiếm Vực, bây giờ chỉ có hắn một người một kiếm, sao có thể có thể làm được?"

"Đúng vậy, không phải Mộ Dung Thiên yếu ớt, mà là Đông Phương Thanh Mộc quá mạnh, hắn ngự kiếm vô cùng vô tận, càng đánh càng mạnh, căn bản là đứng ở thế bất bại!"

"Không có khả năng, căn bản không có khả năng!"

Trong tiếng nghị luận, mọi người đều lắc đầu không nói, mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Xem ra so với Tam Hoa kiếm đạo, Vô Song Kiếm Đạo vẫn kém hơn một chút.

Leng keng, leng keng!

Mộ Dung Thiên dùng một kiếm chém nát thanh kiếm thép tinh xảo trước mắt, nó lập tức hóa thành càng nhiều trường kiếm đâm tới.

Kiếm khí bắn ra quanh người hắn, lại đẩy trường kiếm ra.

Xuy xuy!

Kiếm khí vô hình bắn ra, xuyên qua cánh tay của hắn, mang theo một vết kiếm thật sâu.

Ở trong vô tận kiếm hải, Mộ Dung Thiên một người một kiếm, không có ý lui về phía sau.

Nhìn vào đôi mắt kia của hắn, Đông Phương Thanh Mộc thoáng thất thần.

Kiên định.

Đó là một cặp mắt sẽ không suy nghĩ bất kỳ đường lui nào, bất kỳ lựa chọn nào khác.

Chỉ có hai chữ kiên định.

Đó là ánh mắt bất luận phía trước là núi đao biển lửa hay tu la địa ngục, thì cũng sẽ không lùi về sau một bước.

Xuy xuy!

Vừa mới chém vỡ một thanh kiếm trước người, tiếng lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt vang lên triệt để.

Mộ Dung Thiên cúi đầu nhìn nửa lưỡi kiếm nhuốm máu trong lồng ngực, ngay cả lông mày cũng không nháy một cái, đánh ra một chưởng.

Xoẹt xoẹt!

Mũi kiếm nứt vỡ, Tinh Cương kiếm bị ép ra khỏi cơ thể.

Khoảng cách giữa hai người chẳng qua chỉ có hơn trăm bước, hắn lại bước đi khó khăn.

Leng keng… Leng keng…!

Vạn thanh Tinh Cương kiếm lúc này đang run rẩy, mũi kiếm đồng thời nhắm ngay hắn.

Kiếm áp cường đại khiến Mộ Dung Thiên có chút khó thở, kiếm Thiên Thanh không ngừng run rẩy.

"Còn muốn đánh nữa thì ngươi sẽ bị vạn kiếm xuyên tim đó."

Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn, ngáp một cái rồi mở miệng.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, kiếm ấn trên mi tâm đã tỏa ra quang mang nồng đậm tới cực điểm.

Đối mặt với hàng vạn thanh trường kiếm vây khốn, hắn ưỡn ngực ngẩng đầu.

"Tiếp tục tới đi!"

Thanh âm vọng vang hữu lực rơi xuống, Đông Phương Thanh Mộc thở dài yếu ớt, kiếm chỉ vung lên.

Hưu!

Kiếm hải kinh khủng đổ xuống, tất cả đều đâm về phía Mộ Dung Thiên.

"Sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi khẩn trương la lên thành tiếng, bàn tay trắng như ngọc siết chặt góc áo.

"Hừ, xem ra xương cốt tiểu tạp chủng này cũng rất cứng rắn, thà chết cũng không nhận thua."

Trên mặt Thác Bạt Thương Khung tản ra vài phần khí tức âm u, chăm chú nhìn lên lôi đài, trong mắt lộ ra âm tàn tiếu ý.

Dường như hắn đã nhìn thấy tình cảnh Mộ Dung Thiên bị vạn kiếm xuyên tim mà chết.

…

Chương 419: Kiếm tiên đệ nhất Đại An

Cũng tốt, tiểu tử này không biết tự lượng sức mình tự tìm chết trước, chờ tìm được cơ hội lại cho sư phụ, sư muội cùng đoàn tụ với hắn.

Thác Bạt Thương Khung nghĩ như vậy, bỗng nhiên bên tai vang lên âm thanh chói tai.

Thanh âm kiếm minh tựa như đang hiệu triệu, đang điều khiển, đang… mệnh lệnh!

Leng keng… Leng keng…!

Chỉ thấy trên lôi đài, kiếm hải vô tận kia lúc này đột nhiên ngừng đâm, ngược lại run rẩy chậm rãi rủ mũi kiếm xuống.

Cứ như đang quỳ lạy cùng một phương hướng.

Từng thanh kiếm đều như vậy, khiến tất cả mọi người đều nhướn mày, cảm thấy khó hiểu.

“Tình huống gì vậy, Đông Phương Thanh Mộc không lưu thủ sao?”

“Vì sao… biển kiếm này đều giống như đang cúi đầu?”

Trong lúc thảo luận, Ô Thiên Nghị và Bàn Thạch đều hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm lên lôi đài.

“Đông Phương Thanh Mộc không lưu thủ, là Mộ Dung Thiên…”

Người trước giọng điệu nghiêm túc, “Đây… mới là Vô Song Kiếm Đạo chân chính của hắn, là hình dáng của kiếm

vực!”

Đám người ngẩng đầu, chỉ thấy giữa vô tận kiếm hải, những Tinh Cương kiếm kia giờ phút này vậy mà chủ động phân ra một con đường, tạo thành bậc thang.

Mà ở phía cuối bậc thang trường kiếm là một bộ áo đen nhuốm máu, nhưng vẫn là Mộ Dung Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hắn nắm Thiên Thanh kiếm, ánh mắt sắc bén.

Chỉ là đối mặt với đôi mắt kia của hắn, đã khiến người ta nhịn không được mà chỉ muốn lảng tránh.

Đó là một bóng dáng độc tôn, tuyệt thế.

“Sư phụ nói kiếm đạo ta tu luyện tên là Vô Song, trước đây ta không hiểu ý nghĩa của Vô Song, nhưng sau đó khi trải qua rất nhiều chuyện, từ từ ta đã hiểu.”

Mộ Dung Thiên cất bước đi lên thanh kiếm, vừa chậm rãi mở miệng.

“Hai chữ Vô Song, là độc nhất, đứng đầu thiên hạ, không ngoài hai chữ.”

Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn từng bước đến gần, nhíu mày.

Theo mỗi bước Mộ Dung Thiên bước ra, vô số trường kiếm xoay vòng phía sau liền thay đổi mũi kiếm, ngược lại triển lộ phong mang về phía hắn.

“Ngươi nơi này dù có ngàn vạn thanh kiếm cũng không thể ngăn cản ta, bởi vì đạo danh của ta là…”

“Vô Song!”

Mộ Dung Thiên giơ kiếm, tóc đen múa lên điên cuồng.

“Thiên hạ ngàn vạn binh khí, chỉ riêng của ta vô song, còn lại… phải cúi đầu!”

Leng keng… Leng keng…!

Toàn bộ kiếm, không, không chỉ là kiếm.

Tất cả binh khí tại đây, lúc này đều run rẩy, phảng phất hứng khởi như được triệu hoán.

“Vô Song Kiếm đạo, xưa nay không phải kiếm, mà là tâm của hắn.”

Thẩm An Tại nhìn cảnh vạn loại binh khí cúi đầu này, ánh mắt lộ ra vui mừng.

Mấy năm nay đồ đệ nhà mình khổ tu, cuối cùng vẫn thu được thành quả.

Vô Song là thiên hạ có một không hai.

Đám người Trương Cửu Dương thấy một màn này đều thoáng thất thần.

“Khó trách… thảo nào hắn có thể nắm giữ nhiều kiếm đạo như vậy.”

“Tu kiếm tu tâm, kiếm tâm vô song thì kiếm đạo vô song, thiên hạ… Vô Song!”

Mộ Dung Thiên giơ cao thanh kiếm trên trời, kiếm hải đầy trời thuộc về Đông Phương Thanh Mộc hội tụ vào giờ phút này, thanh thế cuồn cuộn.

Tất cả âm thanh kiếm minh giờ phút này đều biến mất, tựa như chỉ còn lại thanh Thiên Thanh kiếm không tính là đỉnh cao trong tay Mộ Dung Thiên.

Ở trong mắt mọi người, dường như cũng chỉ Kỳ thánh kiếm kia.

Không ai có thể đồng hành cùng hắn, không ai có thể sánh vai.

Hắn đứng nơi đó, chính là thiên hạ… độc nhất!

"Nhất Kiếm… Khai Thiên Môn!"

Mộ Dung Thiên quát khẽ, đồ đen bay phất phới.

Nương theo Thiên Thanh kiếm chém xuống, một mảnh kiếm hải cụ hóa thành kiếm quang sáng chói đi kèm.

Chói mắt, độc nhất vô nhị.

Ngàn vạn đạo kiếm quang xông lên trời, Hư Không vô số kiếm ngân.

Dưới kiếm quang dày đặc chi chít này, chỉ có Thiên Thanh kiếm là dễ thấy nhất, kiếm quang nối liền trời đất, phảng phất như Thiên Môn mở ra!

Đông Phương Thanh Mộc giơ kiếm ngăn cản, bị một kiếm này chém rớt trên lôi đài, vạn vật biến sắc, im lặng.

Chỉ có kiếm ngâm vang vọng!

Lôi đài lại ngưng hình, Kiếm Trủng tan vỡ không còn.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thanh cương kiếm đã vỡ vụn chỉ còn chuôi kiếm, trong mắt lộ ra vẻ đắng chát.

Khóe miệng của hắn chậm rãi tràn ra một luồng tơ máu đỏ thẫm.

"Kiếm của ta là Vô Cực, có thể hóa thành hàng trăm vạn thanh nhưng vẫn kém một thanh kiếm Vô Song của ngươi."

Hắn thì thào, kiếm chỉ huy động.

Nhưng mà lúc này mặc cho hắn làm động tác như thế nào, mảnh vỡ Tinh Cương kiếm vỡ vụn đầy đất kia lại im lặng không tiếng động, không thể động đậy.

Nhìn thanh niên áo đen cầm Thiên Thanh kiếm đứng giữa hư không, áo bào bay phần phật có phong thái vô song, Đông Phương Thanh Mộc cười khổ không thôi.

"Cho nên ta mới nói không muốn đánh với ngươi, vất vả lắm mới nuôi được một thanh kiếm như vậy, bây giờ lại nát như vậy, Đạo gia đau lòng quá…"

"Đến đây đi, để ta nhìn xem kiếm thứ ba của ngươi thế nào!"

Mộ Dung Thiên tư thế oai hùng phấn chấn, đứng trên bầu trời giơ kiếm chỉ xuống phía dưới.

Kiếm thứ hai của Tam Hoa kiếm đạo, Vô Cực Kiếm Vực đã bị phá.

Hắn muốn kiến thức thử một kiếm cuối cùng của đối phương!

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, nghiêm mặt mấy phần.

Thanh Vô Song kiếm này đã là thủ đoạn kiếm đạo cường đại nhất của Mộ Dung Thiên.

Mặc dù phá vỡ Vô Cực Kiếm Vực, nhưng từ đó về sau, hắn cũng không có thủ đoạn kiếm đạo mạnh hơn nữa.

Nếu như Đông Phương Thanh Mộc xuất ra kiếm thứ ba, vậy thì luận kiếm đạo…

Hắn tất bại.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thanh niên áo đen khí thế như cầu vồng phía trên, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhún vai thở dài một hơi.

"Không đánh không đánh, nhận thua."

Vừa khom lưng nhặt mảnh vỡ, hắn vừa lẩm bẩm.

“Sớm biết một kiếm này không thắng được ngươi, còn đi lên chơi với ngươi, lần này Đạo gia lỗ to rồi.”

Thật ra ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Thiên ở Thiên Huyền ngoại thành, hắn đã cảm nhận được ý của Vô Song trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Mặc dù Vô Cực Kiếm Vực của hắn có vô số thanh kiếm, kiếm thế sẽ chỉ càng ngày càng mạnh.

Nhưng cuối cùng không có Vô Song chi ý, ở trong Vô Song Kiếm Vực của Mộ Dung Thiên, ngàn vạn thanh kiếm cũng chỉ có thể cam chịu cúi đầu mà thôi.

Vốn là kết cục tất bại, cho nên ngay từ đầu hắn đã lười đánh với gia hỏa này.

“Không được, ngươi còn có kiếm thứ ba…”

Mộ Dung Thiên thấy hắn cự tuyệt, có chút nóng nảy.

Ai ngờ Đông Phương Thanh Mộc không đợi hắn nói xong đã ôm mảnh vỡ Tinh Cương kiếm, hai chân dùng sức đạp mạnh một phát liền nhảy xuống lôi đài.

Vách ngăn lôi đài, ngay khi hắn mở miệng nhận thua đã sớm tản đi.

Một màn buồn cười như vậy khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Ai nói với ngươi đạo gia còn có kiếm thứ ba, không ha có nha.”

Đông Phương Thanh Mộc dùng linh khí ngưng tụ thân kiếm, cắm vào trong vỏ, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thiên.

“Khí thế không tệ, hy vọng ngươi có thể mãi bảo trì Vô Song chi ý.”

Nói xong, hắn quay lưng về phía lôi đài, khoát tay áo đi về phía Độc Cô Thắng.

“Danh hào kiếm tiên đệ nhất thế hệ trẻ tuổi, thuộc về ngươi.”

Sau khi câu nói này vừa dứt, sự yên lặng của nơi đây rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Đông đảo người đứng xem phục hồi tinh thần lại, bộc phát ra tiếng kinh thiên động địa.

“Vô Song Kiếm Đạo… Đại An Kiếm tiên!”

“Có thể phá Vô Cực Kiếm Vực, Mộ Dung Thiên xứng đáng với danh xưng này. Kiếm tiên đứng đầu Đại An là đệ nhất Thiên Huyền trong thế hệ trẻ!”

“Kiếm tiên Đệ nhất Đại An!”

Một hồi cao hơn một hồi, tất cả mọi người đều thần sắc kích động không gì sánh được.

Có thể chứng kiến Vô Song Kiếm Đạo hiện thế, bọn họ đều vô cùng hưng phấn.

Từ hôm nay trở đi, tên của Kiếm tiên Mộ Dung Thiên sẽ vang vọng toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

Mười năm, trăm năm, có khi là ngàn năm!

Chương 420: Trận chiến cuối cùng

Nghe vô số tiếng la, Mộ Dung Thiên cầm kiếm nhìn về phía trung niên áo trắng dưới đài, thần sắc thoáng hoảng hốt, bên tai phảng phất như vang lên âm thanh nhiều năm trước.

"Đồ đệ của Thẩm An Tại ta, nên có dũng khí và quyết tâm như vậy, chỉ cần chính ngươi không nhận thua, chuyện không có khả năng cũng sẽ trở nên có khả năng. Đồ nhi ngươi nhớ kỹ, mệnh của ngươi do ngươi không do trời!"

"Một Tần Thiển Nguyệt sẽ không là điểm cuối cùng của ngươi, mà là điểm xuất phát cho ngươi trở thành Kiếm tiên đệ nhất Đại An!"

Lời nói ngày xưa, rõ ràng vang lên bên tai hắn.

Mộ Dung Thiên hơi há miệng muốn nói cái gì đó nhưng cái gì cũng không thể nói ra miệng.

Trên đài quan chiến, trung niên áo trắng chậm rãi đứng dậy. Hắn giơ tay lên, vỗ nhẹ những tiếng đầu tiên, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Tiêu Cảnh Tuyết mím môi, trong mắt cũng có chút kích động, thậm chí có chút ướt át.

Nàng cũng đứng lên, cùng sư phụ nhà mình nhẹ nhàng vỗ tay.

Trên sân tập võ bao nhiêu ngày đêm khổ tu, biết bao đêm mưa cũng không ngừng.

Luyện đến mệt mỏi thì gục đầu xuống ngủ ở diễn võ trường, tỉnh dậy lại tiếp tục luyện kiếm.

Thiếu niên vì không để cho sư phụ thất vọng, ở Thuần Nguyên sơn thậm chí không tiếc tính mạng cũng muốn đột phá cảnh giới.

Thiếu niên xưa nay luôn tự trách mình không đủ nỗ lực, nói muốn trở thành một thiếu niên đạt tiêu chuẩn đại sư huynh.

Bây giờ, rốt cuộc hắn cũng đã làm được những việc mà mình mong muốn từ trước tới nay.

Lăng Phi Sương nhìn thanh niên áo đen trên đài, khẽ mỉm cười, cũng giơ tay lên vỗ.

Thiếu niên lúc trước bị mình đánh đến ngao ngao kêu to, đã có thể một mình đảm đương một phương rồi.

"Mộ Dung sư đệ, tốt lắm!"

Vu Chính Nguyên nhìn thiếu niên, trên mặt cũng mang ý cười, có chút vui mừng.

Sau đó, Bách Lý Nhất Kiếm, Tiêu Thiên Sách, Phượng Khuynh Tâm, thậm chí là đám người Trương Cửu Dương và Ô Nghị cũng chắp tay vỗ tay.

Lại sau đó, toàn bộ Thiên Huyền nội thành, đều bùng lên tiếng vỗ tay như sấm rền, cùng tiếng kêu vang ngút trời kia.

"Đệ nhất Kiếm tiên Đại An!"

Nắm tay Thác Bạt Thương Khung trắng bệch, sắc mặt âm trầm, còn khó coi hơn cả ăn phải ruồi bọ.

Mà Mộ Dung Thiên bị hàng nghìn tiếng hô hào kia vây quanh, ánh mắt vẫn nhìn chiếc áo trắng dưới kia, nhìn hai hàng tóc mai đã bạc trắng.

"Sư phụ…"

Hắn biết, tất cả mọi thứ hắn biết.

Đơn giản là vì hắn có một sư phụ tốt.

Là vị sư phụ độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

"Tiểu tử thúi, đại hán tử, đừng làm bộ làm tịch như vậy."

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của hắn, Thẩm An Tại cười mắng một câu.

Người trước lúc này mới gật đầu, thu kiếm rơi xuống đất.

Thương thế trên người đang từ từ khôi phục, tốc độ chữa thương của Chân Long đạo thể vẫn rất nhanh.

Chỉ cần không làm tổn thương tâm mạch căn cơ, hắn cũng không cần uống thuốc chữa thương.

Mà theo hắn rơi xuống đất, tiếng hô và tiếng vỗ tay như sấm rền nơi đây mới chậm rãi dừng lại.

Chỉ vì tiếp theo, là trận tỷ thí sau cùng của thi võ bốn vực.

Mười hai tòa lôi đài, hợp nhất thành một.

Lý Trường Sinh nhìn thanh niên áo đen nhuốm máu trước mắt, chậm rãi nói.

"Ngoan ngoãn chữa thương, ta chờ ngươi."

Hắn chắp hai tay sau lưng, sừng sững bất động.

Mộ Dung Thiên nhìn hắn, gật đầu ngồi xuống.

Mặc dù hắn lỗ mãng, nhưng cũng biết lúc này nên điều chỉnh trạng thái của bản thân đến tốt nhất.

Lý Trường Sinh rất mạnh…

Ban đầu ở Nam Quyết điện hắn đã từng tận mắt chứng kiến.

Loại cảm giác áp bách khiến người ta tuyệt vọng đó, đến nay hắn chưa bao giờ dám quên.

Dù cho tới bây giờ, hắn cũng không nắm chắc tất thắng.

Vì hắn có thể cảm nhận được Lý Trường Sinh đã mạnh hơn trước.

Đoạn đường này, Ngũ Hành đạo thể mà Lý Trường Sinh triển lộ, căn bản không đủ để nói.

Thậm chí ngay cả thực lực chân chính hắn còn không hiển lộ ra!

Theo Mộ Dung Thiên Cươngi xếp bằng chữa thương, nơi đây cũng lâm vào nghị luận.

Hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy Mộ Dung Thiên tất thắng.

Đại đạo vô song như vậy, thiên hạ chớ địch!

Lý Trường Sinh tuy là Ngũ Hành đạo thể, nhưng vẫn kém một chút so với phong mang Mộ Dung Thiên hiển lộ.

Độc Cô Thắng Thiên nhìn chằm chằm vào thanh niên đạo sĩ đang ngáp dài đứng phía sau mình, hùng hùng hổ hổ mở miệng.

"Thằng ranh con, coi như mày lần này không chịu thua kém!"

Đông Phương Thanh Mộc cười khổ bất đắc dĩ: "Lão đạo sĩ, cái gì gọi là ta không chịu thua, chính ngươi nói đi, nếu ngươi trẻ đi hai ba trăm tuổi tới tham gia lần luận võ này, ngươi sẽ thắng được mấy tên?"

Mặt già của Độc Cô Thắng đỏ lên.

Không riêng gì hắn, bọn người Trình Cự, Trương Cửu Dương đều ho khan một tiếng không nói chuyện.

Không nói ba người đứng đầu, chỉ nói đến mấy người Vu Chính Nguyên, Lục Thành, Triệu Vô Nhai, Tiêu Cảnh Tuyết.

Bọn họ cũng không nắm chắc phần thắng!

Lần thi võ bốn vực này, có thể nói là yêu nghiệt chân chính xuất thế!

"Không hổ là đại tranh chi thế…"

Trương Cửu Dương lẩm bẩm tự nói, có chút mong đợi đối với thời đại mới sắp đến.

Lúc tất cả mọi người khẩn trương nhìn chăm chú lên đài, chỉ có Thẩm An Tại ở đó, nhìn về phía thanh niên đạo sĩ lười biếng sau lưng Độc Cô Thắng Thiên kia.

Vô vi bất tranh.

Nếu người này muốn thắng có thể dùng kiếm thứ ba.

Hơn nữa mình cực kỳ chắc chắn, Mộ Dung Thiên không thắng được.

Ngoại trừ hai kiếm trước, kiếm thứ ba chính là Thần Tư Chi Kiếm.

Giả như hắn thật sự lĩnh ngộ được, thế thì dưới thiên hạ này, thế hệ trẻ tuổi không ai có thể tiếp được.

Mượn kiếm của người khác gọi là khí, Tinh Cương kiếm sau lưng chính là tinh.

Vậy một kiếm của thần này… sẽ ở đâu đây?

Thẩm An Tại sờ cằm, ánh mắt lấp lóe.

Mà Đông Phương Thanh Mộc cũng đã nhận ra ánh mắt của hắn, quay đầu nhếch miệng cười, lễ phép thi lễ, sau đó khôi phục bộ dáng lười biếng lúc trước.

Thẩm An Tại lắc đầu.

Người vô vi không tranh như thế, hắn không muốn dùng một kiếm này thì cũng không có biện pháp.

Hoặc cũng giống như hắn nói, kiếm thứ ba này còn chưa được lĩnh ngộ.

Trên đài, Mộ Dung Thiên đã điều tức được nửa canh giờ.

Thương thế của hắn đã sớm khôi phục, rất nhiều là khôi phục tinh thần, để đảm bảo bản thân hết thảy đều ở trạng thái đỉnh phong.

Vì hắn muốn thắng.

Chuyện đã đáp ứng sư phụ, hắn nhất định sẽ làm được.

Theo hai mắt hắn chậm rãi mở ra, tất cả mọi người nơi đây đều trở nên khẩn trương mong đợi.

Trong đó, Bách Lý Nhất Kiếm càng như thế.

Chỉ vì Nhị thúc đã nói, chờ khi Mộ Dung Thiên lấy được hạng nhất của thi võ bốn vực thì Vạn Niên hồn mộc sẽ hạ lạc.

Mình cũng không cần luôn phải dùng hồn thể để gặp người.

Dù hồn thể hôm nay đã ngưng thực như nhục thể, nhưng chỉ cần hơi vô ý bị đánh tan, sẽ bị hồn phi phách tán!

Lúc này trong tộc đều không cho hắn đi ra, cuối cùng vì để nhìn Mộ Dung tiểu tử đã trưởng thành đến loại trình độ nào, hắn vẫn đi đến.

Cho nên người đồng hành ngoại trừ Ngọc Tâm Lan, còn có thêm một Phượng Khuynh Tâm.

“Sư huynh…”

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết ngưng trọng, hơi nắm chặt tay.

Sư huynh nhà mình lần trước bại bởi Lý Trường Sinh.

Mà lúc này đây, có thể thắng hay không?

…

Chương 421: Chiến đấu chân chính, hiện tại mới bắt đầu

"Bốn vực tranh đấu võ một trận cuối cùng, bắt đầu!"

Điện chủ Thiên Huyền điện thấy hai người đều đã chuẩn bị xong, uy nghiêm mở miệng.

Trận chiến này, sẽ quyết định người thắng cuối cùng, sẽ là ai có tư cách tiến vào Thiên Huyền tỉnh.

Đó là nơi ghi văn bia Thiên Đạo, cũng là nơi năm đó hắn, lão tổ Long tộc và Lâm Thanh từng đi qua.

Cũng chính là ở nơi ấy, bọn họ nhìn thấy được tinh không rộng lớn hơn.

"Tề Vân đạo tông, Lý Trường Sinh."

Lý Trường Sinh nhìn thanh niên áo đen trước mặt, mở miệng trước.

Mặc dù ngữ khí đạm mạc, nhưng chủ động nói ra thân phận, đủ để chứng minh hắn đã tán thành người trước mắt.

"Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên!"

Mộ Dung Thiên cầm kiếm chắp tay, ánh mắt sáng ngời.

"Hôm nay để cho ta tiếp tục lĩnh hội một chút phong thái của Ngũ Hành đạo thể!"

Dứt lời, bốn bề mây giăng gió nổi.

Trăm trượng hào quang hội tụ từ phía sau hắn, cuối cùng dung nhập một kiếm chém ra.

Khoảnh khắc sau đó, thân thể Lý Trường Sinh tỏa ra hào quang ngàn vạn, như muốn phá thể chui ra.

“Là Bách Lý Kiếm Đạo!”

Cảm thụ được kiếm khí từ trong ra ngoài, cường đại ngàn dặm.

Lý Trường Sinh thần sắc bình tĩnh: “Trước đó ngươi đã dùng chiêu kiếm này.”

Vừa nói xong, thân thể hắn dần dần hư ảo, như nước vô hình.

Hưu!

Ngàn vạn kiếm khí bắn ra hào quang, lôi đài trong khoảnh khắc tràn ngập lỗ hổng.

Kiếm khí cường đại khiến hơi thở của tất cả mọi người đều ngưng lại.

Còn thân thể Lý Trường Sinh đã ngưng tụ thành thực thể, kiếm khí phát ra từ trong tới bên ngoài căn bản không hề tổn thương hắn.

“Thiếu niên điên này là Kiếm Điểm Thương, lão già say này… là Mộ Dung Thiên!”

Thanh niên áo đen cầm kiếm ngút trời.

Chỉ một thoáng, thiên địa không có ánh sáng, giống như đêm tối.

Một vầng trăng sáng bay lên không trung, do hai tay thanh niên áo đen ôm lấy, làm hũ uống rượu.

Nương theo ánh trăng đầy trời được uống cạn, vô số bóng người áo đen xuất hiện, ai cũng tay cầm trường kiếm kích xạ ra.

Chỉ một thoáng, toàn bộ thương khung đều bị nguyệt sắc kiếm quang kia nhuộm dần.

"Điểm Thương Ẩm Nguyệt, thiếu niên cuồng ngạo."

Nhìn kiếm quang quen thuộc kia, ánh mắt đám người Trương Cửu Dương cùng Trình Cự đều ngưng lại.

Năm đó, mười đại Kiếm tiên tề tựu ở Luận Kiếm sơn.

Chỉ có một kiếm Ẩm Nguyệt này là chói mắt nhất.

Cho dù là một kiếm cuối cùng của Cửu Dương Kiếm Đạo, thật ra cũng nhận được dẫn dắt của Ẩm Nguyệt Nhất Kiếm mới có thể hoàn thiện.

"Điểm Thương…"

Huyền Vu nhìn một kiếm này tái hiện, mắt lộ ra hồi tưởng.

Cho dù là Bách Lý Nhất Kiếm cũng có chút thất thần, phảng phất thấy được bóng dáng năm xưa.

Rẹt!

Tất cả kiếm quang đồng thời bộc phát, đan xen thành võng kiếm bao phủ Lý Trường Sinh.

Kiếm khí cường đại khiến lôi đài căn bản không kịp chữa trị.

Trong bóng tối hư không dần dần có ngũ sắc sặc sỡ dâng lên.

Quanh người Lý Trường Sinh có Ngũ Hành chi khí vờn quanh, cho dù kiếm quang cường đại ra sao, nhưng vẫn không cách nào khiến hắn bị thương mảy may.

Khi hắn không tổn hao gì xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

"Cái này… Không thể nào đâu!?"

“Một kiếm cường đại như vậy lại không làm góc áo hắn bị thương!”

Đám người Kim Tượng Tôn trước đó chiến đấu với Lý Trường Sinh, giờ phút này ánh mắt hơi sâu.

Ngũ Hành chi khí trên lôi đài cường đại hơn xa so với trước kia!

Nếu ngay từ đầu đối phương thể hiện năng lực như vậy, cần gì quyền cước, chỉ sợ liếc mắt một cái là có thể dùng lực lượng trời đất chấn thương thậm chí chấn chết chính mình!

Xoẹt xoẹt!

Lý Trường Sinh vồ tay ra trước, ánh lửa vô tận bắn ra.

Tất cả kiếm quang tan vỡ vào giờ phút này.

Sau một khắc, dây leo mọc lan tràn trong hư không, mang theo vẻ sắc bén của vô tận kim hành.

Con ngươi Mộ Dung Thiên hơi co lại, ở tại chỗ chỉ còn lại mấy đạo tàn ảnh, khó khăn lắm mới tránh được công kích của dây leo.

Nhìn hư không bị dây leo đâm ra dấu vết màu đen, hắn hô hấp ngưng lại.

Sức mạnh Ngũ Hành sinh sôi không ngừng.

Chỉ là một kích tiện tay, cũng đã có thể rung chuyển hư không!

Leng keng… Leng keng…!

Hắn giơ kiếm vọt ra, muốn tới gần người.

Nhưng vừa mới bước ra một bước, hư không dưới chân lại như nước bùn sền sệt, khiến hắn nửa bước khó đi.

Ánh mắt Lý Trường Sinh lạnh nhạt, đánh ra một quyền.

Trong hư không xuất hiện một quyền Thổ Hành màu nâu, trực tiếp đánh trúng Mộ Dung Thiên, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Bịch!

Kết giới lôi đài kịch liệt run rẩy.

Dưới con ngươi của tất cả mọi người co mạnh, giờ phút này bình chướng do Chân Tổ cảnh bố trí vậy mà sinh ra dây leo, một mực trói chặt Mộ Dung Thiên lại.

Sau một khắc, thủy quang hiện lên.

Lý Trường Sinh xuất hiện trước mặt hắn, xuất quyền đánh ra, ánh lửa ngập trời.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng tụ, Thiên Thanh kiếm tuột tay về phía trước, hóa thành tầng tầng võng kiếm.

Uỳnh uỳnh!

Tia lửa văng khắp nơi, một quyền nóng rực trực tiếp phá nát võng kiếm.

Nhưng trong nháy mắt này, lôi quang quanh thân Mộ Dung Thiên tuôn ra, xé nát dây leo.

"Cửu Chuyển Tàng Long biến!"

Sau một khắc, quanh người hắn tán loạn ánh sáng tím, cơ bắp phồng lên, rống giận nện ra một quyền.

Bịch!

Hai người vừa chạm vào liền tách ra, Mộ Dung Thiên lần nữa nện lên trên bình chướng, khóe miệng ứa máu tươi.

Còn trong lúc Lý Trường Sinh bay ngược lại, trong hư không bỗng có từng luồng lôi quang kiếm khí ngập trời, cứ như hóa thành bàn tay kiếm khí ập thẳng về phía hắn, nổ tung!

Bịch!

Bất ngờ không kịp đề phòng, mặc dù hắn kịp thời tiến vào Thủy Hành thể, nhưng một đoạn góc áo vẫn bị lôi quang kiếm khí chém rụng, cháy đen một mảnh.

"Không ngờ ngươi là người thật thà thẳng tính, lại có kiếm thuật quỷ bí như vậy, dùng bản thân để hấp dẫn sức chú ý của ta, còn âm thầm bố trí Lôi Quang kiếm thuật."

Lý Trường Sinh hơi kinh ngạc.

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười một tiếng, nắm lấy Thiên Thanh kiếm.

"Sư phụ ta dạy, hắn nói một kiếm này là lấy từ Thoán Thiên Hầu chi ý."

"Thoán Thiên hầu?"

Lý Trường Sinh sửng sốt, thần sắc có chút cổ quái.

Đây không phải là tên một loại pháo hoa sao, gì mà kiếm thuật cơ, cái tên thổ tả như vậy mà cũng có thể Kỳ thánh tựu à.

"Lại đến!"

Mộ Dung Thiên giơ kiếm bay lên không, kiếm ấn trên mi tâm hiện ra.

Chỉ một thoáng, vô số bảo kiếm trên lôi đài tùy tiện bay lên không, thân hóa kiếm khí đi theo.

"Chém!"

Chân hắn giẫm lên kiếm quang, hóa thành một cái bóng duy nhất lao ra khỏi mạng lưới.

Chiêu kiếm này mạnh mẽ vượt qua Bách Lý Nhất Kiếm, Điểm Thương Ẩm Nguyệt!

Đối mặt với ngàn vạn kiếm khí sắc bén này, Lý Trường Sinh giơ tay điểm nhẹ, nhẹ nhàng mở miệng.

“Ngừng.”

Một chữ nhẹ nhàng rơi xuống.

Vô số kiếm khí lúc này chợt dừng lại, không thể tiếp tục tấn công.

Mộ Dung Thiên hơi biến sắc, mặc kệ ý nghĩ của hắn điều động thế nào cũng không cách nào tiến về phía trước.

Thậm chí ngay cả Thiên Thanh kiếm trong tay hắn cũng bị một loại lực cản cường đại cản trở.

“Vật nhọn trên đời, không thoát hành kim”

Lý Trường Sinh bước tới một bước, kim quang trong mắt lưu chuyển.

Sau một khắc, kiếm khí đảo ngược, khí thế sắc bén phản chiến.

“Tán!”

Mộ Dung Thiên gầm nhẹ một tiếng, chủ động tản đi kiếm khí, để lại tàn ảnh tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, đã tới sau lưng Lý Trường Sinh.

“Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm!”

Một bàn tay đánh ra, lại trực tiếp xuyên qua thân thể Lý Trường Sinh, tay hắn tỏa ra ánh sáng lóng lánh.

“Một chiêu này của ngươi nếu không hiển lộ trong trận chiến với Thác Bạt Phá Nhạc, có lẽ ta sẽ trúng chiêu.”

Quanh người Lý Trường Sinh bùng phát hỏa quang, trực tiếp đánh bay Mộ Dung Thiên.

“Nếu đã biết được một kiếm vô hình này của ngươi, tự nhiên không thể để cho ngươi tản đi khí cơ của ta.”

Lý Trường Sinh từ trên cao nhìn xuống, thấy thanh niên toàn thân tả tơi, mặt mũi cháy đen.

“Vậy là do ta đã lộ hết kỹ năng?”

Mộ Dung Thiên nửa quỳ trên hư không, chậm rãi đứng dậy lau qua vết cháy đen trên mặt.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhếch miệng cười một tiếng.

“Không có đâu, chiến đấu chân chính, bây giờ mới bắt đầu!”

Sau một khắc, tóc hắn tung bay, tóc đen đầy đầu phấp phới, dần dần hóa thành màu đỏ lửa.

Vòm trời gầm thét, một con rồng lửa gầm thét từ trên trời giáng xuống, chui vào thân thể hắn.

Thậm chí ngay cả lúc này Thiên Thanh kiếm cũng bị nhuộm thành hỏa hồng.

Hắn mặc quần áo màu đen, mái tóc đỏ phất phới giữa hư không, khí thế cuồng ngạo vô tận hiển lộ vào giờ phút này.

“Cửu Chuyển Tàng Long, đệ ngũ biến!”

…

Chương 422: Cửu Chuyển Tàng Long

“Lực lượng lửa thật nồng đậm!”

“Nhiệt độ khủng bố như vậy, e là không kém Lửa Niết Bàn của Phượng Hoàng tộc bao nhiêu!”

Mọi người thấy Mộ Dung Thiên toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực, không khỏi kinh hãi.

Cho dù là hai người Phượng Khuynh Tâm và Ngọc Tâm Lan cũng khẽ nhếch môi đỏ mọng, cảm thấy kinh ngạc.

“Đó là ngọn lửa gì?”

Đám tiểu bối Cố Giang đến và Tô Hiểu lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Bọn họ thân là Luyện Khí Sư, biết rõ thiên hạ vạn dạng hỏa diễm, lại đối với loại lửa chí thuần chí dương như vậy, lại vô cùng bá đạo chưa từng thấy.

“Đây không phải lửa.”

Đôi mắt đẹp của Phượng Khuynh Tâm chớp lên, “Đây là long tức.”

“Long Tức?”

Bọn người Đoan Mộc Khung cùng Nhạn Thu liếc nhau, đều kinh ngạc.

Nghe đồn Thượng Cổ Thần Long khi phun ra nuốt vào liền có lực lượng cộng sinh, hoặc nóng rực, hoặc băng hàn thấu xương.

Sau đó huyết mạch chi lực dần dần mỏng manh, Long tộc hiện tại đã không còn như trước nữa.

Chỉ có Long tộc có độ tinh khiết huyết mạch cực cao mới có thể nắm giữ Long Tức chi lực.

"Không sai, không nghĩ tới một tên Nhân tộc như hắn, vậy mà có thể nắm giữ Long Tức chi lực!"

Ánh mắt Phượng Khuynh Tâm lóe lên, nhìn thoáng qua Thẩm An Tại ở bên.

Người sau khóe miệng khẽ nhếch, cũng không nhiều lời.

Cửu Chuyển Tàng Long biến, phối hợp với Chân Long đạo thể của Mộ Dung Thiên.

Hơn nữa mấy ngày nay mình tới gần như là ngày đêm trợ giúp Mộ Dung Thiên tắm thuốc.

Thế mới có thể giúp hắn tu thành bí kỹ này chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm.

"Cũng không biết long tức của hắn, so với hỏa hành lực của Lý Trường Sinh, ai hơn một bậc."

Ngọc Tâm Lan có chút tò mò.

Tốc độ trưởng thành của tiểu gia hỏa trước mắt quả thực khiến người ta chấn động.

Oanh!

Ánh lửa ngập trời, Thiên Thanh kiếm trong tay Mộ Dung Thiên hóa thành đầu rồng, theo tiếng gầm rú của hắn.

Tiếng rồng ngâm vang vọng đất trời khiến người ta cảm thấy không rét mà run trong lòng, nhỏ bé hệt như ánh sao đầy trời trước mặt.

Lý Trường Sinh một tay niết ấn, tay trái hội tụ lực lượng hành hỏa, hóa thành một thanh xích viêm trường thương.

Ánh lửa dâng trào, hai người giao nhau nổ vang.

Oanh!

Oanh!

Tốc độ của hắn nhanh đến mức ngay cả Cố Giang và Tô Hiểu cũng không nhìn thấy.

Gần như trong một cái hô hấp, trên hư không bạo phát ra mười mấy đạo kinh thiên nổ vang, ánh lửa đầy trời.

Lúc này toàn bộ bầu trời đã bị hỏa diễm nhuộm đỏ, như ánh nắng chiều hạ màn.

Một mảnh tàn hồng, tia lửa tứ tán như hoa lửa bay tán loạn đầy trời, đẹp đến cực điểm.

Oanh!

Kèm theo tiếng nổ mạnh cuối cùng, hai người vừa chạm đã tách ra.

Lần này, hai người ngang nhau, đều hung hăng đụng vào trên bình chướng.

"Phốc!"

Hai người đều phun ra máu tươi, quần áo bị tổn hại.

Ánh lửa quanh người Mộ Dung Thiên ảm đạm, hắn há miệng thở phì phò, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lý Trường Sinh thân thể hư ảo, nhưng ở dưới Long Tức Chi Viêm không ngừng có sương trắng bốc lên, hắn giơ tay lau máu tươi nơi khóe miệng, ánh mắt bình tĩnh đến mức sáng ngời phát sáng.

Cường đại!

Long tức chi viêm này quả nhiên cường đại!

Thậm chí có thể khiến thân thể thủy hành của mình cũng khó mà chữa trị.

Nhiều năm qua, trong cùng thế hệ, lần thứ hai hắn bị thương chính diện.

“Còn gì nữa không?”

Hắn hất tay áo lên, có chút mong đợi nhìn về phía trước.

“Có! “

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười, trong mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn khó tả.

Sau một khắc, ngọn lửa thiêu đốt toàn thân hắn chợt tắt.

Phù…

Một cơn gió lạnh thổi qua, mọi người nơi đây không khỏi rùng mình một cái.

“Sao lại thế này, lạnh quá!”

“Nhiệt độ này… không được, ta phải cách xa một chút.”

Võ giả có cảnh giới hơi thấp, chỉ trong nháy mắt mặt mày đã kết sương, cảm giác ngay cả nhịp tim cũng phảng phất dưới nhiệt độ cực hạn này, trở nên chậm chạp đi không ít.

“Cửu Chuyển Tàng Long biến, hẳn là cửu biến, vừa vặn biến thứ năm hiện giờ là…”

Ánh mắt Ô Thiên Nghị ngưng lại, lúc nói chuyện còn có sương trắng ngưng kết.

“Đệ lục biến, Bạch Long!”

Theo Mộ Dung Thiên quát khẽ, tóc đỏ trên đầu hắn dần biến thành bạc trắng.

Kể cả mi nhãn của hắn lúc này cũng quấn lên ngân sương, băng tinh trên Thiên Thanh kiếm.

Ngay cả làn bình chướng kia lúc này đều trở nên trong sáng óng ánh, phủ lên băng sương.

Đám người Bàn Thạch, Tô Hiểu, Lục Thành đều hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng chấn động.

Lực lượng băng hàn kinh khủng này, đừng nói người khác, chỉ sợ bọn họ qua đó cũng khó mà chống lại. Phảng phất như… ngay cả sinh cơ cũng có thể đóng băng!

"Ngon thì tới nào!"

Lý Trường Sinh không giận mà còn cười, lóe lên.

Chỉ một thoáng, vô số dây leo kèm theo chùy đá nổ vang, mang theo vô tận khí tức sắc bén.

"Sâm La thủ!"

Hắn khẽ quát một tiếng, lực tam sắc hội tụ thành một bàn tay ngập trời, mang theo lực nghiền ép kinh khủng bao trùm xuống.

Đối mặt với một chưởng cường đại kia, Mộ Dung Thiên lạnh lùng bước ra.

"Mở… cho ta!"

Một đạo kiếm khí băng hàn tận trời cao, hư không ven đường nhanh chóng ngưng kết thành băng, lan tràn ra khắp nơi.

Xoẹt xoẹt!

Bàn tay to lớn bị đóng băng, sau đó…

Xoẹt xoẹt!

Bàn tay chia ra làm hai, tính cả Lý Trường Sinh cũng hóa thành tượng băng.

Tóc trắng trên đầu Mộ Dung Thiên bay múa, giơ kiếm bổ xuống.

Uỳnh uỳnh!

Khí Kim hành sắc bén tản ra bốn phía, bông tuyết cũng vỡ nát.

Thân hình Lý Trường Sinh chợt lóe xuất hiện sau lưng Mộ Dung Thiên, đánh ra một quyền.

Ngay lúc sắp oanh trúng, Mộ Dung Thiên bỗng nhiên biến mất.

Vô số mảnh băng tinh phản chiếu, từng đạo thân ảnh cầm kiếm hiện lên.

Lần này chém ra chính là vô số ánh kiếm ngang dọc trong hư không.

Dưới khí lạnh kinh khủng đó, thời gian phảng phất như đều bị đông cứng.

Con ngươi của Lý Trường Sinh co lại, trong lòng bỗng có cảm giác nguy cơ.

Hỏa lực bộc phát, hắn cưỡng ép hòa tan băng tinh bốn phía.

Sương trắng bốc lên không, ngưng tụ thành hơi nước.

Một khắc sau, vô số Lý Trường Sinh cũng từ nước hóa thân ra, phía sau là quầng sáng ngũ sắc hiện lên, ngăn cản vô số kiếm quang băng hàn.

Nói rất dài dòng, thật ra tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong vài nhịp thở ngắn ngủi.

Mà chiến đấu chính là như vậy, khiến cho mắt mọi người nơi đây đều không chớp lấy một cái, sợ bỏ qua.

Trong đó, nhóm Ô Thiên Nghị, Bàn Thạch cùng thế hệ là có ý kinh ngạc nhất.

Vậy mà hai người này… lại mạnh mẽ đến trình độ như vậy!

Đúng như Mộ Dung Thiên đã nói, phảng phất như chiến đấu chân chính, lúc này mới bắt đầu!

Những người trước kia của bọn họ chẳng qua chỉ là món ăn khai vi.

Bất kể là trạng thái của Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên lúc này, đều cho người ta một loại cảm giác cường đại đến mức khó có thể địch nổi!

"Chậc chậc chậc, cũng may Đạo gia chịu thua sớm."

Đông Phương Thanh Mộc an vị trên thang lầu nói thầm, cắn cọng cỏ đuôi chó, một chút cũng không chú ý đến hình tượng.

Sóng khí trên lôi đài một đợt mạnh hơn một đợt.

Nếu không có bình chướng Chân Tổ cảnh tồn tại, chỉ sợ toàn bộ Thiên Huyền nội thành sớm đã san thành bình địa.

Trên lôi đài, vô số Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên liên tiếp giao thủ, kiếm khí huyền quang không ứng nổi.

Người thường đừng nói lên chiến đấu, chỉ sợ đến cùng ai là chân thân, ai là giả thân đều không phân biệt được.

"Sư huynh hắn… thật mạnh!"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thanh niên tóc trắng, lông mi run rẩy mở miệng.

"Đúng vậy, không ngờ nhiều năm không gặp, Mộ Dung sư đệ đã mạnh đến mức này."

Vu Chính Nguyên cũng mở miệng, ngữ khí mang theo chút hâm mộ cùng vui mừng.

"Cửu Chuyển Tàng Long biến…"

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương chớp lên, cũng không nói lời nào.

Không nghĩ tới Mộ Dung sư đệ lại còn nắm giữ bí pháp loại này, nếu trong lúc luận bàn thi triển, mình không sử dụng Cửu Huyền Đạo Liên công, dưới cùng cảnh giới, chỉ sợ đã không thể thắng hắn?

Chương 423: Điên cuồng, cực đoan

"Vật nhỏ này, từ lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy rồi!"

Tề Vân đạo tông Thái Thượng trưởng lão Tề Lưu Vân nhìn một màn này, nghiến răng nghiến lợi.

Vốn tưởng rằng với bản lĩnh của Lý Trường Sinh, trận tỷ thí này thắng là ván đã đóng thuyền mới đúng.

Xuất hiện một Đông Phương Thanh Mộc đã làm hắn đổ mồ hôi, cũng may người phía trước nhận thua.

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên kia lại trở nên lợi hại như vậy!

Nếu thua, kế hoạch Tề Vân đạo tông chuẩn bị nhiều năm như vậy, thì sẽ thất bại mất!

Tiếng nổ vang nổi lên bốn phía, chiến đấu kịch liệt như thế sớm đã khiến cho những người vây xem quên cả la hét, nhìn không chuyển mắt.

Uỳnh uỳnh!

Nương theo đó là bọt nước băng tinh đầy trời nổ tung, tơ máu chảy ra.

Lý Trường Sinh cầm trường thương do huyền quang ngũ sắc ngưng tụ, đâm vào lồng ngực Mộ Dung Thiên, máu tươi giàn giụa.

Mà Băng Tinh kiếm cũng đâm xuyên qua bàn tay hắn, bị một mực khống chế bên ngoài cổ họng.

Vô tận hàn khí bộc phát, tay bị đâm xuyên căn bản không cách nào hóa thành nước chảy tránh né thương tổn.

Bịch!

Nương theo khí tức hai người chạm vào nhau, tiếng nổ ầm vang triệt để khí lãng bay tán loạn, hai người lần nữa rút lui.

Tay trái của Lý Trường Sinh bị đóng băng, luồng hàn khí kia vẫn đang không ngừng lan tràn.

Mặt hắn không đổi sắc, trực tiếp đánh nát tay trái, cùng vai vỡ.

Mà Mộ Dung Thiên cúi đầu nhìn lỗ thủng không ngừng chảy máu ở lồng ngực, hô hấp dồn dập.

Suýt nữa đã bị đâm thủng trái tim!

"Trận trọng đại này dù cho chưa từng giao thủ với người kia, thì cũng đã đủ rồi!"

Lý Trường Sinh mặc bào bay phần phật, tóc đen tung bay.

Chỗ cụt tay của hắn có hơi nước cùng với huyền quang màu xanh lan tràn ra, một lần nữa hội tụ thành huyết nhục.

"Lần này, ta sẽ không thua nữa!"

Mộ Dung Thiên nhìn hắn, trong mắt chiến ý như lửa.

Trong cơ thể hắn vang vọng tiếng rồng ngâm, sức sống bừng bừng, vết thương phục hồi lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mọi người phía dưới xem cảnh này đều kinh ngạc thốt lên.

Trước không nói thực lực hai người cường đại thế nào, chỉ riêng lực hồi phục như thế đã khiến người ta không dám tin.

Lý Trường Sinh nhìn hắn chằm chằm, ngũ sắc huyền quang phía sau dần dần nội liễm.

Hắn ngẩng đầu, nhìn sắc trời dần dần ảm đạm, chậm rãi vươn tay đón lấy giọt mát đầu tiên rơi xuống từ trên trời.

Sau đó…

Rầm rầm rầm!

Cơn mưa tầm tã trong nháy mắt nhuộm khắp vòm trời.

"Đáng tiếc trời mưa."

Lý Trường Sinh lẩm bẩm, sau đó biến mất.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lộ vẻ hoảng hốt, tình cảnh này dường như lại trở về Nam Quyết điện ban đầu.

Dưới thế mưa liên miên này, hắn bị đánh cho không có lực hoàn thủ, gân cốt đứt đoạn.

Mà hôm nay… lại là mưa.

Cơn mưa rào tầm tã lúc này ngưng trệ trong hư không, sau đó đổi thành súng nước, bỗng nhiên bắn ra.

Hưu!

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng lại, lập tức chém ra một đạo kiếm khí băng hàn.

Chỉ một thoáng, tất cả thủy thương đều đóng băng vỡ vụn.

Nhưng cảm giác quen thuộc hiện lên.

Hắn đột nhiên bay lên không trung, chỉ thấy hư không vốn đứng đó, giọt nước ở khắp mọi nơi trong đó hóa thành thân hình Lý Trường Sinh, một quyền đập lên không, hư không vù vù.

Còn không đợi Mộ Dung Thiên phản ứng kịp, không có chút dấu hiệu nào báo trước, giọt nước bên mặt hắn chiếu rọi ra nắm đấm ngưng kết huyền khí năm màu.

Bịch!

Cả người hắn bị lực lượng khủng khiếp này đập bay ngược ra sau, chưa hề rơi xuống đất, mưa rơi khắp trời đã như mỗi giọt nước mưa đều hóa thành Lý Trường Sinh.

Một quyền lại một quyền, tiếng nổ vang lên không ngừng.

"Chuyện này… quá kinh khủng!"

"Mưa nước hóa thân, có thể mưa ở mọi nơi, cảnh giới ngàn vạn, khó lòng phòng bị!"

Ánh mắt mọi người phía dưới co lại, hít sâu một hơi.

Mộ Dung Thiên vừa nãy còn ngang tài ngang sức với Lý Trường Sinh giờ phút này đã bị đánh đến mức hoàn toàn không còn cơ hội!

Một màn này, làm cho nội tâm tất cả mọi người không khỏi thắt lại.

Đây không phải là nước mưa tầm thường, mỗi một giọt mưa đều ẩn chứa ngũ hành lực, căn bản là khó có thể ngăn cản!

Bịch!

Bịch!

Mộ Dung Thiên bị nước mưa liên tiếp đánh bay hai ba lần liên tiếp này, căn bản ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Thân hình Lý Trường Sinh hiện lên giữa trời, tay phải nắm hờ.

Nước mưa ngừng lại.

Mộ Dung Thiên quỳ một chân trên không trung, há mồm thở dốc, cả người đầy vết thương.

Máu tươi từ khuôn mặt hắn chảy xuống, hóa thành bông tuyết rơi xuống.

Tôn Ngạo lộ vẻ khẩn trương.

Lại là chiêu này, ban đầu khi ở Nam Quyết điện, thằng nhóc ngốc này thua trong chiêu này, suýt nữa bị giết.

"Lúc này đây, nếu như ngươi còn muốn ráng chống đỡ đứng lên, ta sẽ không nương tay."

Lý Trường Sinh cũng có máu tươi chưa lau, hắn nhìn thanh niên phía trước.

Mộ Dung Thiên tóc trắng bay lượn, chống kiếm run rẩy đứng dậy, nhìn chăm chú phía trước.

"Ta đã đáp ứng sư phụ… Ta không thể thua trận này!"

Lý Trường Sinh nhìn hắn một hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, tay phải thối lui.

Hưu!

Mưa rơi khắp trời, mỗi một giọt đều mang theo lực lượng Ngũ Hành cường đại trút xuống.

Hai tay Mộ Dung Thiên dựng kiếm trước mặt, rống giận, hai mắt tỏa ra hàn khí.

Lực lượng băng hàn cường đại từ trên thân Thiên Thanh kiếm bộc phát, toàn bộ giọt mưa đến gần thân kiếm ba thước đều hóa thành băng tinh vỡ vụn.

Nhưng, trời mưa vô tận, liên miên không dứt.

Mộ Dung Thiên tay cầm Thiên Thanh kiếm, kiệt lực chống đỡ.

Tràng diện nhất thời lâm vào giằng co, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần.

Tiêu Cảnh Tuyết nắm chặt hai tay đặt ở trước ngực căng thẳng quan sát.

Sau mười mấy hơi thở, khí băng hàn quanh thân Mộ Dung Thiên dần dần yếu bớt.

Tóc trắng trên đầu hắn từ từ buông xuống, đồng thời long áp cường đại cũng từ từ tản đi.

"Xem ra là bí pháp đã đến giờ…"

"Trận chiến này cuối cùng cũng là Lý Trường Sinh chiến thắng."

Bọn Trương Cửu Dương, Trình Cự nhìn một màn này, mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Có Cửu Chuyển Tàng Long biến, Mộ Dung Thiên còn có thể dựa vào Chân Long đạo thể chống lại Lý Trường Sinh.

Mà bây giờ lực lượng bí pháp biến mất, đại biểu hắn cũng đã đến tình trạng sơn cùng thủy tận.

Như bọn họ dự liệu, lực lượng tàng long biến mất theo.

Lực lượng băng hàn kinh khủng cũng dần dần tiêu tán mất.

Két…

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên.

Thanh kiếm Thiên Thanh do Thẩm An Tại tự tay chế tạo, làm bạn với Mộ Dung Thiên, đã trải qua vô số ngày đêm đột nhiên vỡ vụn.

Kiếm thế suy sụp, mưa rơi đầy trời.

Phanh, phanh, phanh, phanh!

Mộ Dung Thiên run rẩy, cả người như gặp phải trọng kích, miệng mũi tràn đầy máu tươi.

Lý Trường Sinh giơ tay, mưa rơi ngừng trệ.

"Ngươi đã đủ mạnh rồi, không cần cố gắng tiếp nữa."

Mộ Dung Thiên quỳ một chân trên không trung, tay cầm đoạn kiếm, run rẩy ngẩng đầu.

Lỗ mũi, khóe miệng nhỏ máu tươi theo cằm xuống như tuyến, đỏ thẫm chói mắt.

"Ta… Đã đáp ứng sư phụ…"

Hắn cắn chặt răng, quật cường giơ đoạn kiếm chém ra.

Một luồng kiếm khí bay lên không, nhưng chưa từng chạm tới Lý Trường Sinh đã kiệt sức, tán loạn không còn.

"Mộ Dung Thiên, đủ rồi!"

Thẩm An Tại chậm rãi đứng dậy, uy nghiêm mở miệng.

Cửu Chuyển Tàng Long biến, dựa vào thân thể kiệt quệ của Mộ Dung Thiên hiện tại, khó là đối thủ của thân thể Ngũ Hành Tạo Hóa.

Tạo thành ngũ hành, định nghĩa ngũ hành.

Lực lượng như thế quả thực quá mức kinh khủng.

Thể chất tuyệt nhất thiên hạ này vượt xa Chân Long đạo thể.

"Chưa đủ!"

Mộ Dung Thiên bỗng hét lớn một tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Trường Sinh.

Thẩm An Tại hơi ngẩn ra, đây vẫn là lần đầu tiên thằng nhóc ngốc này lớn tiếng nói chuyện với mình như vậy.

"Phải cường đại hơn một chút, chỉ có mạnh hơn mới có thể bảo vệ người bên cạnh, cho nên không đủ, còn lâu mới đủ!"

Hai mắt hắn giăng đầy tơ máu, lộ ra một vẻ điên cuồng.

Bất luận là Lý Trường Sinh hay là đám người Bách Lý Nhất Kiếm, Phượng Khuynh Tâm đều cau mày.

Gia hỏa này, vì truy cầu lực lượng, đã cực đoan đến mức độ như thế sao?

Chương 424: Thanh Khải Long Ngâm, tuyên cổ vô song

“Muốn mạnh hơn… mạnh hơn nữa!”

Hai mắt Mộ Dung Thiên đỏ bừng như máu, nắm thanh kiếm gãy bước từng bước một về phía Lý Trường Sinh.

Người sau nhíu mày, vung tay áo, vài giọt nước mưa xuyên qua.

Bịch!

Máu tươi bắn ra, đầu gối, cánh tay trái của Mộ Dung Thiên đồng thời nổ tung.

Thân thể hắn lảo đảo một cái, nhưng chưa ngã xuống, chỉ nhìn chằm chằm vào Lý Trường Sinh.

Trong đầu hắn, giờ phút này phảng phất chỉ còn lại một ý niệm.

Đó chính là phải cường đại hơn!

“Tiểu tử này, vẫn quá chấp nhất về lực lượng.”

Thẩm An Tại thở dài không thôi, ánh mắt phức tạp.

Từ trước khi Niết Bàn Tâm Kiếp của Mộ Dung Thiên chậm chạp không xuất hiện, hắn đã phát hiện hình như đứa trẻ này quá theo đuổi lực lượng.

“Sư huynh…”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng lo lắng kêu lên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nhưng cho dù là giọng nói của nàng, giờ phút này dường như cũng không thể làm cho Mộ Dung Thiên nghe thấy, căn bản không dừng bước chân đi tới.

"Như vậy sao… đáng tiếc."

Lý Trường Sinh chậm rãi lắc đầu, mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Hắn vẫy tay.

Thế mưa đầy trời, lúc này cũng không còn nương tay.

Tất cả mọi người đều nín thở, Mộ Dung Thiên vốn đã nỏ mạnh hết đà lại bị mưa rơi đánh trúng…

Chắc chắn phải chết!

Con ngươi Thẩm An Tại cũng hơi co lại, Sinh Tử bài trong không gian kịch liệt run rẩy.

Nhưng mà, ngay lúc hắn chuẩn bị động thủ thì.

Bất ngờ xảy ra dị biến.

Một đạo kiếm quang màu máu bay lên không.

Mang theo điên cuồng, tịch diệt, u ám.

Hắn chém rách màn mưa, cắt đứt luồng khí ngũ hành tương sinh liên miên không dứt.

Lúc này toàn bộ thương khung đã hóa thành một mảnh huyết sắc ảm đạm, phảng phất như Luyện Ngục nhân gian.

"Đây là…"

Con ngươi Lý Trường Sinh co rút lại, muốn né tránh nhưng trong lòng không ngừng run rẩy.

Trong lúc vội vàng, đành phải điều động khí ngũ hành toàn thân ngăn cản.

Xuy xuy!

Kiếm quang màu máu vỡ vụn, Lý Trường Sinh hung hăng đập vào tấm chắn, hộc máu phun ào ào.

Hắn bị gãy mũ quan, trên ngực xuất hiện một vết kiếm sâu có thể thấy được xương, vô cùng dữ tợn.

Trong đó tràn ngập khí tức điên cuồng, hủy diệt căn bản khó có thể xua tan, ngay cả ngũ hành chi lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản, không cách nào giúp hắn chữa thương.

"Lực lượng này… thật quen thuộc!"

"Là Tâm Ma kiếp?"

"Chẳng phải hắn đã vào Niết Bàn từ lâu, vì sao thời khắc này lại xuất hiện khí tức của Tâm Ma kiếp!"

Lúc này mọi người đột nhiên đứng dậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

"Nguy rồi, bị Tâm Ma kiếp nuốt chửng nội tâm, có thể thằng ngốc này sẽ mất đi bản thân!"

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm trở nên nghiêm túc.

"Mau dừng luận võ lại, Mộ Dung Thiên thua!"

Đám người Phượng Khuynh Tâm, Đoan Mộc Khung mở miệng, muốn điện chủ Thiên Huyền kết thúc tỷ thí.

Nhưng mà ngay lúc điện chủ Thiên Huyền giơ tay lên, một tiếng quát bỗng nhiên vang lên.

"Hắn còn chưa thua!"

Tất cả mọi người quay đầu, cau mày nhìn người trung niên áo trắng kia.

Thẩm An Tại nhìn chăm chú Mộ Dung Thiên trên đài, chậm rãi mở miệng.

"Cho hắn cơ hội, để hắn thử xem!"

“Thẩm phong chủ không thể, chậm thêm một chút, đồ nhi ngươi có thể…”

Đám người Đoan Mộc Khung lo lắng khuyên can, mà Thẩm An Tại thì chỉ đưa tay, không nói một lời nhìn chằm chằm phía trên.

Lăng Phi Sương đồng dạng nhìn phía trên, mặc dù nhíu chặt lông mày, nhưng con ngươi trong trẻo nhưng lại vô cùng tin tưởng.

Ai cũng có thể bị Tâm Ma kiếp thôn phệ, nhưng chỉ có sư đệ của mình.

Tuyệt đối không thể!

Lục Thành nhìn huyết sắc đầy trời, cùng với kiếm quang màu máu không ngừng bắn ra quanh người Mộ Dung Thiên, hai mắt thất thần, không nói lời nào.

Mộ Dung Thiên đạp không, tóc đen tung bay, huyết khí vô biên bốc lên.

Cặp mắt màu đỏ như máu của hắn để lộ ra vô tận điên cuồng, bản năng khát máu.

Hắn của giờ khắc này không còn là kiếm tiên tuyệt thế vô song kia nữa, ngược lại càng giống như một ma đầu điên cuồng mất đi lý trí.

Nhưng…

Khi hắn giơ thanh Thiên Thanh kiếm không trọn vẹn lên, huyết sắc trong mắt vậy mà dần dần tản đi.

“Cửu Chuyển Tàng Long, thất biến…”

Mộ Dung Thiên máu me đầy người, cắn chặt răng nhấn mạnh từng chữ.

“Thanh Long biến!”

Uỳnh uỳnh!

Vòm trời huyết quang nổ tung, một luồng thanh sắc hiện lên.

Huyết khí đầy trời trốn vào thân, tiếng long ngâm vang vọng đất trời chói tai.

Vô số thanh quang hiển hiện từ giữa hư không, bao trùm quanh thân thanh niên áo đen dính máu, hóa thành một đạo Thanh Lân Khải giáp.

Thiên Thanh kiếm lúc này cũng phát sinh biến hóa, thân kiếm tái tạo, đồng thời phủ lên vảy rồng, ngay chuôi kiếm cũng hiện ra một đạo thanh quang hình đầu rồng dữ tợn.

Mái tóc đen của hắn lay động, long khải đứng giữa trời đất, tay trái nắm hờ.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Trên bầu trời lôi quang nổ vang, hư không run rẩy.

Bất luận là Phượng Khuynh Tâm hay là Bách Lý Nhất Kiếm, trong lòng đám người Linh tộc Tôn Ngạo đều run lên, hô hấp dồn dập.

Uy áp đến từ sâu trong huyết mạch kia khiến cho bọn họ bất giác dâng lên một loại sợ hãi như khi đối mặt với Hoang Cổ lão tổ.

"Làm sao có thể!"

Con ngươi đám người Lão Xà bà, Thác Bạt Thương Khung, Tề Lưu Vân mãnh liệt co rút lại.

"Không ngờ hắn có thể cưỡng ép đè xuống lực lượng tâm ma kiếp, trợ giúp bản thân ngưng tụ bí pháp!"

"Không… Chẳng lẽ nói vừa rồi tâm ma kiếp, chính là hắn cố ý, mục đích là vì mượn lực lượng kinh khủng này tương trợ

mình?”

“Điên rồi, tên khốn này nhất định là điên rồi, nhìn khắp Tuyên cổ, ai dám mượn lực của tâm ma kiếp chứ?”

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì chỉ cần hơi không cẩn thận, cho dù có người kịp thời đánh gãy tâm ma kiếp, Mộ Dung Thiên cũng sẽ bị hao tổn căn cơ, không gượng dậy nổi.

Mà nếu không cắt ngang, hắn sẽ lại vạn kiếp bất phục, từ nay phát điên thậm chí bỏ mạng!

Từ xưa đến nay, chưa từng có người nào dám trong lúc chiến đấu dẫn xuất Tâm Ma kiếp đến trợ giúp mình thu hoạch lực lượng cường đại hơn!

Nhìn thanh niên thân mang long khải, tay cầm long kiếm, Thẩm An Tại thở dài một hơi, nghĩ lại thấy sợ hãi vô cùng.

“Sư phụ, đa tạ.”

Đôi mắt xanh của Mộ Dung Thiên hờ hững, giống như vương giả tuyệt thế từ thời Hoang Cổ đến.

Có thể vô điều kiện tin tưởng mình sẽ không bị tâm ma kiếp thôn phệ, cũng chỉ có sư phụ nhà mình.

“Hôm nay ta nhất định sẽ thắng.”

Rẹt!

Thiên Thanh kiếm chỉ về phía trước, quanh người Mộ Dung Thiên vang lên tiếng long ngâm, long khải màu xanh lóe ra u quang.

Lý Trường Sinh lau máu tươi, dẫn theo mưa rơi khắp trời phóng đi.

Đối mặt với cơn mưa mạnh mẽ gào thét mà đến, che kín bầu trời.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, vươn tay trái ra, sau đó bỗng nhiên nắm chặt.

Leng keng… Leng keng…!

Hư không đình trệ, không chỉ là lôi đài này, tất cả nước mưa trên bầu trời Thiên Huyền thành đều nổ tung biến mất.

Chỉ thấy ánh sáng xanh lóe lên, Lý Trường Sinh trực tiếp bay ngược ra, lại hung hăng va vào lôi đài.

Bịch!

Trong miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Nhanh quá!

Không đợi hắn lấy lại tinh thần, kiếm quang màu xanh hóa thành một con Thanh Long dữ tợn, mang theo uy áp thái cổ gào thét xông tới.

Con ngươi co rút lại, Lý Trường Sinh hội tụ lực lượng ngũ hành hóa thành trường thương chắn ngang, nhưng bị Thanh Long cắn được trực tiếp rơi xuống, hung hăng đánh vào vách ngăn không trung.

Bịch!

"Khụ…"

Máu tươi nhuộm đỏ áo bào trắng, Lý Trường Sinh nắm chặt trường thương, bị Thanh Long cắn xé ném lên không trung.

Sau một khắc, Mộ Dung Thiên mặc long khải màu xanh xuất hiện, đánh ra một quyền.

Ngũ sắc huyền quang nổ nát, bóng người bị đánh bay.

Lần này, đổi thành Lý Trường Sinh nửa quỳ trên hư không, miệng phun máu tươi.

Nơi đây yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người đều quên cả hô hấp vào lúc này.

Chỉ rung động nhìn thanh niên tóc đen một thân long khải trong hư không.

Tay hắn cầm Long Kiếm, đạp không mà đứng.

Tuyên cổ… Vô Song!

…

Chương 425: Đệ nhất bốn vực

"Không có khả năng!"

Tề Lưu Vân kinh hô, mắt không dám tin.

Trường Sinh chính là Tạo Hóa chi Thể, chủ của Ngũ Hành!

Lực lượng trên người hắn, sao có thể dễ dàng bị đánh tan?

Khả năng duy nhất chính là…

Lực lượng mà Mộ Dung Thiên bây giờ nắm giữ đã không thua gì tạo hóa!

"Cửu Chuyển Tàng Long…"

Ánh mắt Thẩm An Tại sâu thẳm, thì thào mở miệng.

Muốn tu thành ba biến sau cần phải lĩnh ngộ đạo ý của sáu biến trước.

Tuy Mộ Dung Thiên có ngộ tính phi phàm trên kiếm đạo, nhưng những thứ khác thì kém một chút.

Một năm qua cũng không thể nắm giữ đạo ý thứ sáu, mà bây giờ có thể cưỡng ép thi triển ra Thanh Long biến, đạt được sức mạnh của Thanh Long Hoang cổ.

Hoàn toàn là bởi vì hắn mượn sức mạnh của Tâm Ma kiếp, xem như mưu lợi, càng là liều mạng.

"Cưỡng ép dẫn ra tâm ma kiếp, lại cưỡng ép đè xuống, gia hỏa này đến cùng… rốt cuộc là quái thai gì."

Lục Thành hít sâu một hơi, chăm chú nhìn thanh niên mặc Long Khải trên lôi đài.

Hắn nhớ tới huyết sắc kiếm quang hắn nhìn thấy trong ván cờ tung hoành, kiếm quang kia, so với Mộ Dung Khí suýt nhập ma vừa rồi giống nhau cỡ nào?

Hắn hơi há miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng không lên tiếng.

Nếu nói kiếp nạn kia ra, chỉ sợ người nơi đây sẽ không dễ dàng buông tha Mộ Dung Thiên.

Có điện chủ Điện Thiên Huyền ở đây, Thẩm phong chủ cũng không nhất định có thể an toàn rời đi.

Hơn nữa… nói ra là có thể thay đổi sao?

Hắn lắc đầu, nhìn thoáng qua Vu Chính Nguyên.

Hắn không biết, có lúc làm hay không làm, cũng có lẽ đều là đã dược định trước.

Người có thể thay đổi mệnh số không phải là mình, cơ hội này, hắn giao cho Vu Chính Nguyên.

"Khụ khụ…"

Trên lôi đài, Lý Trường Sinh nửa quỳ trên hư không, muốn tái chiến, nhưng lại không ngừng ho khù khụ máu tươi.

"Sức mạnh Hoang Cổ…"

Hắn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, giơ tay có chút run rẩy lau đi máu tươi trên khóe miệng.

Cuối cùng, hắn nhắm hai mắt lại, chậm rãi thốt ra bốn chữ kia.

"Ta thua rồi."

Giọng điệu bình thản, lại khiến toàn bộ nội thành nổi lên sóng to gió lớn.

"Thắng, Mộ Dung Thiên thắng!!"

“Đứng thứ nhất tỉ võ bốn vực, Kiếm tiên Đệ Nhất Đại An, quả thật xứng danh!”

Tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, không một ai chất vấn, không một ai bất mãn.

Tất cả mọi người nhìn thanh niên tóc đen cầm kiếm trong hư không kia, ánh mắt đầy kính sợ.

Từ một tên củi mục không tên, từng bước một đi tới bây giờ.

Thành tựu như thế khiến bọn họ căn bản không sinh ra nửa điểm đố kị, nghi vấn.

Tiêu Cảnh Tuyết thở phào một hơi, lông mày mềm nhíu chặt giãn ra.

Lăng Phi Sương cũng nhẹ nhàng gật đầu, mặt mũi hơi giãn ra.

“Thắng…”

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, nhìn vách ngăn lôi đài đang dần tan đi kia, ánh mắt run rẩy.

Sau đó là trời đất quay cuồng, bóng tối như thủy triều ập tới.

Long Khải tản đi, Thiên Thanh kiếm lại hóa thành tàn kiếm.

Dưới tiếng hoan hô của vô số người, máu khắp người hắn rơi xuống.

Nghe tiếng gió gào thét bên tai, cảm nhận được xúc cảm sau lưng có người nâng lên, Mộ Dung Thiên nhếch miệng lộ ra một nụ cười ngây ngô mang máu, nhìn khuôn mặt ôn hòa quen thuộc trước mắt, hắn cười ngây ngô mở miệng.

“Sư phụ… chuyện đệ tử đáp ứng ngài, đã làm được…”

Dứt lời, hắn rốt cuộc không chống lại được cơn buồn ngủ nặng nề kia, nhắm hai mắt lại.

Nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng trên người thanh niên có vết thương chồng chất kia, ánh mắt Thẩm An Tại vui mừng lại có chút đau lòng, khẽ lắc đầu nhẹ giọng mắng.

"Thật sự là ngốc…"

Dưới ánh mắt của đám Tiêu Cảnh Tuyết, Thẩm An Tại tiếp được Mộ Dung Thiên phi thân rơi vào khán đài.

Mây đen tản ra, hào quang vạn trượng chiếu rọi nơi đây.

"Sư huynh!"

"Mộ Dung sư đệ!"

Tiêu Cảnh Tuyết, đám người Vu Chính Nguyên trước tiên vây quanh, vẻ mặt quan tâm.

Lăng Phi Sương đứng bên ngoài đám người, nhẹ nhàng kiễng mũi chân nhìn thoáng qua, sau đó dời ánh mắt, khôi phục bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đám người Phượng Khuynh Tâm, Đoan Mộc Khung nhìn thanh niên đang được mọi người vây quanh, ánh mắt bọn họ lóe sáng, có người kinh ngạc không nói nên lời.

Hôm nay mượn tâm ma kiếp thành Tàng Long thất biến, một kiếm diệt Ngũ Hành.

Hành động này, hẳn là lưu truyền thiên cổ.

Từ cổ xa xưa, chỉ có Đại An Kiếm tiên là độc quyền.

Tên Mộ Dung Thiên này thật khó lường!

Bách Lý Nhất Kiếm cũng nhìn tiểu tử ngốc kia, trong lòng vui mừng, ánh mắt lộ ra vẻ hoài niệm.

Nhớ mang máng lúc ở Thương Ngô cảnh, tên thanh niên lỗ mãng này cái gì cũng không hiểu, ngây ngô đáng yêu.

Bây giờ… đã trưởng thành!

So với Mộ Dung Thiên tranh đoạt cơ hội mà Thẩm An Tại đã đáp ứng mình, cơ hội lấy lại nhục thân từ Vạn Niên Hồn Mộc, hắn càng vui vẻ cho Mộ Dung Thiên.

Mừng rỡ chính là vì năm đó thiếu niên ngày đêm luyện kiếm kia cuối cùng công thành danh toại.

Thành kiếm tiên chân chính, danh dương thiên hạ!

So với sự vui mừng và náo nhiệt của bọn họ bên này, bên kia lại yên tĩnh hơn rất nhiều.

Lý Trường Sinh kéo thân thể bị thương về tới đài quan chiến, nghênh đón là Tề Lưu Vân vẻ mặt âm trầm.

"Trường Sinh, rõ ràng ngươi có nhiều lần có thể đưa hắn vào chỗ chết, vì sao lại lưu thủ nhiều lần như vậy?"

Giọng nói chất vấn hạ xuống, Lý Trường Sinh dừng lại, chỉ đáp lại.

"Hiếm khi gặp được đối thủ."

Mà chính sáu chữ này, làm cho sắc mặt Tề Lưu Vân cùng Mạc Cương khó coi tới cực điểm.

"Hừ, xem ra thật sự quá dung túng ngươi rồi. Ngươi có biết kết quả của hôm nay, đối với sự chuẩn bị nhiều năm của Tề Vân đạo tông ta mang đến hậu quả gì không?!"

Lý Trường Sinh không nói gì, chỉ im lặng đứng ở phía sau chữa thương, để mặc cho mọi người chế nhạo chỉ trích.

Một bên khác, điện chủ Thiên Huyền cũng chậm rãi cất bước, đứng trên bầu trời Thiên Huyền thành, uy nghiêm mở miệng.

“Đến đây, không còn người khiêu chiến, tỷ võ bốn vực liền chấm dứt.”

“Đoạt giải nhất, Linh Phù sơn, Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên!”

Theo thanh âm điện chủ Thiên Huyền rơi xuống, nơi đây lại lần nữa bộc phát tiếng hô kinh thiên.

Hào quang từ từ tỏa ra, gió từ từ kéo đến, nơi đây hoàn toàn tươi đẹp.

Trong thiên địa mông lung kia, phảng phất có vô tận tử khí phóng lên, bay về phía nam.

[Chúc mừng ký chủ, Mộ Dung Thiên đoạt được hạng nhất của tỷ võ bốn vực, nhận được phần thưởng: Hồn Mộc Vạn Niên, thẻ tiêu hao Xung Hư cảnh x1, thẻ hạn định Niết Bàn cảnh x5]

[Xét thấy thần hồn ký chủ cường độ siêu hạn, thẻ kỹ năng có thể đổi thành cơ hội rút thưởng x3, có đổi hay không?]

Nghe thanh âm trong não hải, Thẩm An Tại không do dự, lựa chọn trao đổi.

Hiện giờ hắn đã có nhiều thuộc tính, lại có Đả Thần tiên và Trảm Tiên phi đao bên người, trước kia thẻ Xung Hư cảnh này vẫn còn rất thơm ngon, hiện tại quả thực đã thành gân gà.

Sau đó, một ít lời nói của Điện chủ Thiên Huyền cảnh, đại biểu cho lần tỉ võ bốn vực kết thúc.

Cũng báo cho Thẩm An Tại, chờ thương thế Mộ Dung Thiên khôi phục, tùy thời có thể dẫn hắn tiến vào Thiên Huyền điện, chuẩn bị đi Thiên Huyền tỉnh tiến hành tu luyện mười năm.

Thần Hỏa sơn trang, Trương Cửu Dương cùng đông đảo cường giả thế lực đứng đầu lần lượt tới chúc mừng chúc

mừng, Thẩm An Tại cũng là nhất tề đáp lại, đồng ý tham dự hội rượu tối nay nhất định sẽ đến say không ngừng với bọn họ.

Trong tiếng ồn ào, Thẩm An Tại ngẩng đầu xuyên qua biển người, nhìn về phía bóng hình áo xanh nhạt nhẽo đứng dậy ở phương xa.

Liễu Vân Thấm bước từng bước dịu dàng, đi tới nơi này.

“Thẩm An Tại, chúc mừng.”

Nhìn gương mặt nữ tử dịu dàng như trước, Thẩm An Tại cũng lộ ý cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 426: Ta giúp ngươi

“Đây là… Liễu gia gia chủ?”

Đoan Mộc Khung kéo theo vóc người to mọng tiến lên, có chút kinh ngạc nhìn hai người Thẩm và Thấm cười với nhau.

“Nhìn qua, Thẩm Phong chủ và Liễu gia chủ giống như người quen cũ?”

Thẩm An Tại cười gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Nhưng ngược lại Liễu Vân Thấm dịu dàng cười nói: “Trước kia du lịch Nam Quyết vực, từng nhậm chức trưởng lão tại Linh Phù sơn, xác thực là người quen cũ với Thẩm phong chủ.”

Nghe nàng nói vậy, mọi người lại càng kinh ngạc.

Không nghĩ tới Liễu gia gia chủ Liễu Vân Thấm lại từng là trưởng lão Linh Phù sơn.

Đây là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, có chút mới lạ.

Cho tới nay, Cửu Huyền cảnh Liễu gia ở Trung châu đều có chút thần bí, không người nào dám trêu chọc.

Mặc dù thực lực biểu lộ không mạnh, nhưng cũng không có thế lực phương nào thật sự dám coi trọng bọn họ.

Mọi người hàn huyên một lát rồi lần lượt rời đi.

Liễu Vân Thấm nhìn thoáng qua Lăng Phi Sương, người sau cung kính chắp tay.

“Sư phụ.”

“Ừm, Thanh Loan phong gần đây như thế nào?”

“Bẩm sư phụ, đệ tử sau này đã thu vào phong ba ngàn bảy trăm người, trong đó thiên phú cao giai ba mươi hai…”

Sau đó chính là một ít báo cáo tình hình gần đây của Thanh Loan phong.

Tính cách Lăng Phi Sương không giống Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, cho dù nhìn thấy sư phụ thì rất vui vẻ, nhưng cũng sẽ không để lộ ra.

“Vất vả cho ngươi rồi, Phi Sương.”

Liễu Vân Thấm nhìn đồ đệ nhà mình, trong mắt cũng có chút áy náy.

Làm sư phụ không thể giống Thẩm An Tại luôn ở bên cạnh đồ đệ như vậy, nàng cũng có thẹn.

“Không vất vả.” Lăng Phi Sương hơi cúi đầu.

“Đi bộ một chút không?”

Liễu Vân Thấm nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, lông mày lá liễu chau lên.

Người sau hơi chần chờ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Thương thế của Mộ Dung Thiên đã ổn định, dựa vào năng lực khôi phục của Chân Long đạo thể, đêm nay hẳn là có thể tỉnh lại.

Đương nhiên, muốn khôi phục hoàn toàn thì còn có chút thời gian.

“Cảnh Tuyết, dẫn sư huynh ngươi đi theo bọn Phượng tộc trưởng đi.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu.

Sau đó, Thẩm An Tại cùng Liễu Vân Thấm kề vai sát cánh, đi ra Thiên Huyền nội thành.

Mặt trời lặn về phía tây, hai người đón ánh nắng chiều đi trên con đường lát đá xanh.

Trên đường phố người đến người đi, tiếng người huyên náo.

Rất nhiều người đang thảo luận kết quả tỷ thí lần này, mỗi người đều kích động, nói tới mức người nào người nấy như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Nói là truyền nhân Kỳ thánh kia cử chỉ rất rộng rãi, một tay tung hoành kinh vĩ huyền ảo khó lường, đại bại Thần Tử Lục Thành của Thần Phù điện, sau đó lại bị sư đệ dùng một tay Sơn Hà Thiên Kiếm Phù vô cùng chấn động ngăn trở, cuối cùng chiến thắng.

Lại có thái tử Đại An Tiêu Thiên Sách, lực lượng Hoàng long uy nghiêm bốn phương, thiên quân vạn mã một tay lệnh kỳ hiệu, thanh thế cuồn cuộn, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại.

Còn nghe thấy mây độc ngập trời, Tiêu Cảnh Tuyết y độc cái thế, một tay y thuật, một tay độc thuật đều là cao thâm khó lường.

Mà muốn khiến cho ký ức của bọn họ vẫn còn mới mẻ, còn phải đếm ba người.

Thứ nhất, Ngũ Hành đạo thể Lý Trường Sinh, Ngũ Hành Khí dùng đến xuất thần nhập hóa, màn mưa thông thần, vượt xa người sử dụng ngũ hành bình thường, càng có thể nghịch chuyển Ngũ Hành.

Thứ hai, Tam Hoa Kiếm tiên, Đông Phương Thanh Mộc.

Mượn kiếm mở Thiên Môn, phá kiếm đạo vạn trọng kiếm thế, phá mây gặp mặt, ngự kiếm Vô Cực Hải Ba Đào, đại phá

Cửu Dương.

Cuối cùng, cũng là người trong thời khắc này đều nói, người người khâm phục vạn phần, Đại An Kiếm tiên.

Mộ Dung Thiên!

Vô Song kiếm đạo, một kiếm Vô Song.

Cửu Chuyển Tàng Long, thanh khải long ngâm!

Đúng là thiên hạ tuyệt đỉnh, hậu sinh tuyệt thế khó tới mức này!

Nghe tiếng nghị luận ầm ĩ đầu đường cuối ngõ, Liễu Vân Thấm mỉm cười ghé mắt.

"Hai đồ đệ của ngươi đều đã dương danh thiên hạ, ngươi làm sư phụ có phải rất vui không?"

Thẩm An Tại lại cười ha hả: "Vui mừng cái gì, tiểu tử thúi kia hôm nay dám lớn tiếng nói chuyện với ta như vậy, đợi hắn lành, ta không đánh hắn là tốt rồi."

Tuy nói là vậy, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên lại không ép xuống được.

Liễu Vân Thấm biết hắn là miệng cứng mềm tâm mềm, không khỏi cười nhạt một tiếng, cực điểm nhu mỹ.

"Ngày sau, ngươi không cần lo lắng Mộ Dung Thiên ở trong Thiên Huyền tỉnh, nhưng ngươi bên Tiêu Cảnh Tuyết lại muốn để tâm."

"Vì sao?"

Thẩm An Tại nhíu mày, sau đó kịp phản ứng: "Ngươi nói là Yêu Thần giáo?"

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn người đến người đi, ánh mắt ngưng trọng.

“Yêu Thần giáo không phải thế lực của thế giới này, rất nhiều thiên kiêu mất tích và chết non đều có liên quan tới bọn họ.”

Nàng dừng một chút, nói tiếp: “Năm đó sở dĩ ta bị Trấn Nam vương phát hiện, chính là vì tránh né Yêu Thần giáo đuổi giết, về sau cũng một mực không dám hiển lộ tung tích, sợ liên lụy Linh Phù sơn, đợi Yêu Thần giáo dần dần mai danh ẩn tích mới vội vàng bị Liễu gia triệu hồi.”

“Bây giờ Yêu Thần giáo lại lần nữa hiển lộ tung tích, hơn nữa khí thế càng hung hãn hơn, sợ sẽ nghênh đón một hồi gió tanh mưa máu.”

Thẩm An Tại nhíu mày, nghi ngờ nói: “Yêu Thần giáo mời chào hoặc ám sát những người trẻ tuổi này, ngươi có biết vì sao không?”

“Vì sao à…”

Đôi mắt đẹp Liễu Vân Thấm hơi trầm xuống, “Sát thủ tự không cần phải nhiều lời, là vì hao tổn khí vận giới này, về phần mời chào… Ta nghĩ, bọn họ hẳn là đang tìm cơ hội.”

“Cơ hội gì?”

“Một cơ hội để Yêu Hoàng hàng thế.”

Yêu Hoàng hàng thế!

Trong lòng Thẩm An Tại nghẹn lại.

“Có ý tứ gì?”

“Người ngoại giới không thể dễ dàng tiến vào giới này, cho nên bọn họ muốn đi vào, nhất định phải thông qua một ít phương pháp đặc thù nào đó.”

Liễu Vân Thấm dừng lại trước một sạp bán tượng đất, tiếp theo mở miệng.

“Nếu như ta đoán không sai, người của Yêu Thần giáo muốn tìm được một thân thể tuyệt hảo, nghênh đón Yêu Hoàng giáng lâm.”

Thần sắc Thẩm An Tại lại nghiêm túc.

Nếu như vậy, chẳng phải trong tương lai không lâu Thiên Huyền đại lục sẽ nghênh đón một phen hạo kiếp ngập trời?

Hạo kiếp như vậy… Sợ là ngay cả Tổ cảnh cũng khó ở.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn như vậy, Liễu Vân Ngỗi nhếch miệng cười một tiếng.

“Thế nào, sợ rồi sao?”

Nàng nhìn người bên cạnh, nói như vui đùa: “Nghĩa phụ chưa hiện thân kia của ngươi, hẳn có thể bảo vệ ngươi vô ưu mới đúng.”

Thẩm An Tại nghe vậy cười khổ: “Làm gì có nghĩa phụ nào… lúc trước chẳng qua là từ chối mà thôi.”

“Quả nhiên…”

Đôi mắt đẹp của Liễu Vân Thấm lóe lên, nhìn dáng vẻ khẩn trương mặt mày ủ rũ của hắn, nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

“Lão tiên sinh, làm phiền làm hai bức tượng đất.”

“Có ngay, cô nương chờ một chút!”

Theo chủ tiệm bận rộn, Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng mở miệng một lần nữa, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời.

“Không phải ta đã nói rồi sao, nếu ngươi gặp phải chuyện gì không giải quyết được, có thể tới tìm ta.”

Thẩm An Tại hơi ngẩn ra, tâm niệm khẽ động quay đầu nhìn nữ tử mặc thanh sam dịu dàng bên cạnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, người sau môi đỏ khẽ mở.

“Ta giúp ngươi.”

Gió đêm thanh u, vén mái tóc của nữ tử thanh sam, hương thơm thấm người.

Thẩm An Tại nhìn đôi mắt kia, vẻ căng thẳng trên mặt tản đi rất nhiều, cười gật đầu.

“Được.”

…

Chương 427: Bắc Hải, diệt sát

“Cô nương, tượng đất đã xong!”

Trong lúc hai người trò chuyện, lão bản đã thành thạo làm theo hình dạng hai người, nặn xong hai tượng đất trông rất sống động.

“Làm phiền lão tiên sinh.”

Liễu Vân Thấm tiếp nhận tượng đất, nhìn Thẩm An Tại vẫn đứng bất động tại chỗ, không khỏi mở miệng.

“Còn thất thần làm cái gì, chẳng lẽ còn muốn ta trả tiền sao?”

“Hả? Vậy sao…”

Thẩm An Tại kịp phản ứng, vội hỏi bao nhiêu tiền.

Nhìn hắn có chút luống cuống tay chân, Liễu Vân Thấm sờ hai người đất trên tay, cười yếu ớt.

Lúc tiệc rượu kết thúc, chẳng qua là trưởng bối cùng trưởng bối nói chuyện ba bốn câu, thảo luận chuyện hậu bối nhà ai ưu tú, hoặc là chuyện xấu hổ của một số người khi còn trẻ.

Mà những vãn bối kia thì thừa dịp bóng đêm, vui vẻ đi dạo trong Thiên Huyền thành huyên náo phồn hoa.

Nghĩ đến hôm nay, bọn họ cũng đã khổ tu nhiều năm, ngày nhàn nhã nên đến rồi.

Đáng nhắc tới là dọc theo đường đi Mộ Dung Thiên đều ngồi trên ghế bị Tiêu Cảnh Tuyết đẩy.

Tuy gia hỏa này đã tỉnh, nhưng gân cốt tổn thương quá nặng, hành động có chút khó khăn.

Lăng Phi Sương và đám người Chính Nguyên, Tiêu Thiên Sách cũng ở đây, nói chuyện phiếm vài câu, hỏi thăm những gì đối phương đã trải qua những năm qua.

Ô Thiên Nghị đứng ở trên tường thành, hai tay chắp ở phía sau lẳng lặng nhìn một màn này.

Mà Đông Phương Thanh Mộc thì nằm ở góc thang lầu, ngậm đuôi chó, bắt chéo hai chân ngâm nga làn điệu không biết tên, vô cùng thoải mái.

Thành trì phi thường náo nhiệt.

Đương nhiên, cái này đều thuộc về chút ít đối với chuyện thắng bại thản nhiên mà thừa nhận.

Như Thác Bạt gia, Tề Vân đạo tông, Thiên gia và một ít gia tộc, sau khi kết thúc cuộc tỉ thí, gương mặt đen sì rời khỏi Thiên Huyền thành.

Sau khi động tĩnh huyên náo, chính là một chút cô đơn yên tĩnh.

Thẩm An Tại ngồi ở ngoài lầu các, đêm tối bên ngoài hơi rủ xuống, hắn để mặc gió chiều quất vào mặt, tinh tế lau tượng đất trên tay.

Liễu Vân Thấm không uống rượu, nói không thích cảnh tượng huyên náo như vậy.

"Ngươi còn không nghỉ ngơi?"

Thanh âm nữ tử đoan trang phía sau truyền đến, Thẩm An Tại quay đầu lại, nhìn thấy được mỹ phụ đang cất bước đi đến.

Là Ngọc Tâm Lan.

Nàng nhìn thoáng qua tượng đất màu xanh trên tay Thẩm An Tại, ánh mắt chớp lên sau đó xẹt qua, trực tiếp cùng hắn dựa vào lan can, nhìn bầu trời đêm sao bên ngoài.

"Ngươi không phải cũng không nghỉ ngơi sao?" Thẩm An Tại trả lời.

Ngọc Tâm Lan lườm hắn một cái, phong tình vạn chủng.

"Là tộc trưởng bảo ta tới tìm ngươi, nàng nói rõ ngày mai muốn khởi hành trở về Linh cảnh, các ngươi muốn cùng chúng ta trở về, hay là muốn ở lại chỗ này?"

"Không ở lại đây nữa, về Linh Phù sơn, làm phiền Ngọc trưởng lão thông báo một tiếng Bách Lý huynh, gọi hắn theo ta một tiếng."

"Về núi?" Ngọc Tâm Lan có chút kinh ngạc: "Không cho Mộ Dung Thiên tiến vào Thiên Huyền tỉnh nữa?"

"Trước tiên trở về vài ngày, sau đó mới quyết định có nên đi tới Thiên Huyền tỉnh không, ít nhất phải xác định Tâm Ma kiếp sẽ không tới."

Thẩm An Tại nói xong, nhìn về phía phương xa, mắt lộ ra nét suy tư.

"Hơn nữa… phải đón một vị cố nhân trở về."

"Cố nhân?"

Ngọc Tâm Lan cổ quái nhìn hắn một cái: "Chẳng lẽ là vị mỹ nữ nào đó, ở nhà trông mong chờ đường phong chủ Thanh Vân phong trở về sủng hạnh?"

Thẩm An Tại cười khổ: "Ta nào có nhiều hoa đào như vậy."

Ngọc Tâm Lan khẽ run lông mi, nhìn hắn thật sâu.

“Đúng rồi, có chuyện muốn hỏi ngươi một chút.”

Thẩm An Tại chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn nàng.

Người sau nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Nhiều năm trước nghe nói Lâm gia vì nguyên nhân bí thuật gia tộc mà chết thảm, nghe nói có một người của Lâm gia được một trưởng lão của Phượng Hoàng tộc cứu mạng khi đang trên đường chạy trốn. Ngươi có biết chuyện này không?”

“Lâm gia?”

Ngọc Tâm Lan nhíu mày nhớ lại hồi lâu, sau đó trong đầu mới hiện lên ký ức thật xa.

“Đúng là có chuyện này, hơn nữa năm đó chính là ta cứu người.”

“Ngươi?”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, không ngờ thuận miệng hỏi một chút, vậy mà đã hỏi tới bản tôn.

“Ừm, lúc ấy tiểu gia hỏa kia bị bệnh nặng quấn thân, đã hấp hối, sau khi ta phó thác cho người một nhà rồi rời đi.”

“Vậy người nhà hiện tại sao rồi?”

“Cái này… Thật ra không rõ lắm, trải qua nhiều năm như vậy, có thể tìm được bọn họ hay không đều là hai chuyện khó nói.”

Ngọc Tâm Lan lắc đầu, cau mày nói: “Vì sao ngươi đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Linh Phù sơn ta mới đến mấy người, nếu đúng như lời ngươi vừa mới nói, trong đó có một người chính là đứa bé năm đó ngươi cứu được.”

“Vậy à… Vậy ra cũng có duyên phận.”

Ngọc Tâm Lan giật mình gật đầu.

“Chuyện Lâm gia bị diệt môn, ngươi biết bao nhiêu nội tình?”

“Ta nào biết được, lúc trước bí thuật nuốt yêu của Lâm gia, nghe nói cực kỳ lợi hại, nhưng bởi vì quá hại người hại mình, về sau lại trở thành cấm thuật, sau đó chỉ trong một đêm đã bị người ta giết sạch, hiện trường cũng không lưu lại bất cứ manh mối gì đáng giá để suy đoán.”

“Ở thế giới này, loại chuyện này phát sinh quá nhiều, vô luận là bởi vì tài hay là báo thù đều là chuyện bình thường, không ai sẽ để ý.”

Nghe Ngọc Tâm Lan nói, Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng vậy, thế giới này chính là mạnh được yếu thua như vậy.

Hôm nay trò chuyện với nhau, ít nhất có thể xác định những lời mà Lâm Tiểu Cát nói trước đó không phải là giả.

Người muốn dùng một người tâm tư thâm sâu, ít nhất phải xác định hắn sẽ không sinh ra uy hiếp với mình mới đúng.

Lần này trở về, ngược lại có thể nghiên cứu người này một phen.

Nếu được, Thẩm An Tại cũng không ngại thay hắn tra ra chân tướng năm đó, báo thù.

“Đúng rồi, tam đệ tử của ngươi trước đó vài ngày ở trên đại hội luyện khí đã gây ra chuyện kinh động, lần này sao không thấy hắn tới?”

Ngọc Tâm Lan bỗng nhiên nhớ ra cái gì, mở miệng hỏi thăm.

“Hắn?”

Thẩm An Tại khẽ lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

Ngọc Tâm Lan cũng thức thời không hỏi nhiều.

…

Cùng lúc đó, Bắc Đạo vực, một tòa phủ đệ trong thành.

Ánh lửa ngập trời, huyết khí bắn tung toé, chân tay cụt đầy đất.

“Giết người… Giết người!”

Một thanh niên thế gia thân mặc cẩm bào, trông như công tử thế gia, thần sắc sợ hãi, không ngừng lùi lại.

Mà phía trước hắn là một người áo xám đội mũ rộng vành, bước từng bước về phía trước, đao gỗ trong tay đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trong phủ đệ, còn có thể nhìn thấy một người áo xám khác có dáng người cao lớn hơn không ít bay lượn chung quanh, vừa hạ xuống chính là lấy lên từng cái đầu lâu.

“Vốn định tha mạng cho Lưu gia ngươi, không nghĩ tới trên dưới Lưu gia ngươi đều làm xằng làm bậy, ngay cả tỳ nữ nữ tử cũng là người hành nam bá nữ, hôm nay diệt cả nhà ngươi, lần sau nhớ làm người tốt.”

Rẹt!

Ánh đao lóe lên, một cái đầu lâu trừng lớn đầy hoảng sợ phóng lên trời, lăn lóc trên mặt đất ùng ục.

Đến đây, toàn bộ phủ đệ, không còn một ai sống sót.

Người áo xám hạ thấp nón lá, vung trường đao nhuốm máu lên, vết máu tan đi.

“Trương đại ca, đi thôi.”

Thanh âm thiếu niên hơi có vẻ non nớt hạ xuống, hai người một trước một sau, biến mất ở trong màn đêm.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Lôi quang chợt hiện, chiếu sáng hai chữ lớn được viết bằng máu trên tường, mang theo sát khí và đao ý ngập trời.

Bắc Hải!

…

Chương 428: Bí ẩn năm đó

Sau khi nói chuyện phiếm với Ngọc Tâm Lan một lúc, hai người liền tách ra.

Chuyện ở đây xong xuôi, cũng nên trở về.

Thẩm An Tại đi trên đường, lắc đầu cười khẽ.

Tiểu tử Chính Nguyên kia, đêm nay cố ý tới hỏi mình lúc nào về Linh Phù sơn.

Nếu hắn đã lĩnh ngộ Sinh Tử phù, cũng đã đến lúc trở về đánh thức tên gia hỏa kia, đại trận trên Thanh Vân phong đến bây giờ cũng chỉ mới làm xong một nửa.

Bỗng nhiên, Thẩm An Tại nhướng mày, dừng bước.

Cuối con đường, Trương Cửu Dương đứng yên nơi đó, lẳng lặng nhìn hắn.

"Cửu Dương Kiếm tiên không trở về nghỉ ngơi, chẳng lẽ cố ý ở đây chờ Thẩm mỗ?"

"Điện chủ cho mời."

Trương Cửu Dương hơi chắp tay nói.

Kỳ thực dựa theo bối phận mà nói, so với người trước mắt hắn lớn hơn.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn ngang hàng mà nói.

Chẳng còn cách nào khác, một gậy đánh choáng Thác Bạt Thương Khung vẫn còn hiển hiện trước mắt hắn.

Phải biết thực lực của Thác Bạt Thương Khung không yếu, cho dù là bản thân mình cũng không thể hắn nghiền ép như

vậy.

"Điện chủ?"

Thẩm An Tại hơi nhíu mày: "Xin hỏi có chuyện gì?"

"Thẩm phong chủ đi là sẽ biết."

Trương Cửu Dương lắc đầu, cũng không có nói rõ.

Người trước suy nghĩ thoáng qua, sau đó gật đầu nhẹ.

Đi theo sau lưng hắn, Thẩm An Tại lại tiến vào nội thành Thiên Tuyền, tiến vào chỗ sâu cung điện hùng vĩ kia.

Trận pháp xung quanh cực kỳ huyền diệu, cao hơn Linh Phù sơn và Nam Quyết điện không biết bao nhiêu tầng.

Thẩm An Tại phỏng đoán trận pháp này, chỉ sợ ngay cả Xung Hư cảnh cũng có thể bị nghiền chết.

Trên đường đi cũng không có thủ vệ, cũng không cần thủ vệ.

Trước không nói trận pháp nơi đây đã đủ khiến phần lớn mọi người khiếp sợ, chỉ hỏi một vấn đề.

Một tên Chân Tổ cảnh tọa trấn, ai dám có lá gan dám tới tìm chết?

Hai người đi vào chỗ sâu, tiến vào đại điện.

Bên trong chủ điện Thiên Huyền, ngoại trừ phía trên chủ tọa là người đang đeo mặt nạ, tất nhiên cũng là người không giận tự uy.

Còn có một bà lão dáng người còng xuống chống gậy.

Hai hốc mắt kia hãm sâu, nhìn qua có chút âm khí âm u.

"Thanh Vân phong Thẩm An Tại, bái kiến điện chủ, Xà bà tiền bối."

"Ngươi lại biết được lão bà tử ta."

Lão ẩu cười cười, thanh âm khàn khàn giống như thanh âm từ trong khe xương nặn ra, nghe khiến cho người ta không rét mà run.

Thần sắc của Thẩm An Tại vẫn không thay đổi: "Xà tôn tiếng tăm lừng lẫy Tây Hoang vực, ai mà không nhìn ra chứ."

Xà tôn, thế nhân lại gọi là Xà Bà.

Nghe đồn thuở nhỏ bị người vứt bỏ, lớn lên từ trong đống yêu xà.

Theo lý thuyết, yêu xà lãnh huyết, phải nuốt nàng từ sớm mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác đều kỳ quái ở chỗ này.

Xà bà không những không bị yêu xà nuốt sống, mà còn được yêu xà nuôi nấng trưởng thành. Từ nhỏ đã ở chung một chỗ với con rắn, làm bạn với kịch độc.

Tây Hoang vực có hai vị Độc Đạo đỉnh phong, một vị là Huyền Vu, một người khác, chính là Xà bà này.

Nếu nói Huyền Vu là thủ đoạn quỷ bí am hiểu dùng cổ độc, Xà bà kia chính là kẻ có thể gọi là vạn xà triều, hơn nữa thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn.

Nghe nói từng có vị tán tu thực lực cường đại từng muốn dò ra bí mật vì sao nàng có thể kết thân với rắn, cuối cùng lại bị vạn xà chia ăn, ngay cả thân bằng của tán tu kia cũng bị bầy rắn tìm tới cửa, nuốt sạch sẽ.

Mà từ trăm năm trước, Xà bà cực ít lộ diện trước mặt người ngoài.

Dần dà, đích xác một số hậu bối đều quên mất nàng, không biết vị Xà bà này tàn nhẫn.

"Miễn lễ."

Đôi mắt đạm mạc dưới mặt nạ của Điện chủ Thiên Huyền liếc qua Thẩm An Tại, uy nghiêm nói: "Thẩm phong chủ có biết bản tọa gọi ngươi đến đây là vì chuyện gì không?"

"Không biết."

Thẩm An Tại lắc đầu, cười nói: "Dù sao cũng không thể chỉ là uống trà nói chuyện phiếm đi."

Ánh mắt của Thiên Huyền điện chủ chớp lên, sau đó đưa tay.

"Ngồi đi."

Theo Thẩm An Tại hành lễ ngồi xuống, hắn cũng chậm rãi nói rõ mục đích lần này.

"Ngươi biết bao nhiêu về chuyện ngàn năm trước?"

"Ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì?"

Điện chủ Thiên Huyền điện nhìn hắn một cái, sau đó mở miệng.

"Ngàn năm trước, Thiên Huyền đại lục cũng xuất hiện thiên kiêu như bây giờ, nhân tài đông đúc, nhưng sau kiếp nạn kia, khí vận liền thẳng tắp hạ xuống, thẳng đến những năm gần đây mới chuyển biến tốt đẹp."

"Kiếp nạn?" Mắt Thẩm An Tại lộ ra nghi hoặc.

"Đúng, kiếp nạn."

Điện chủ Thiên Huyền gật đầu: "Lâm Thanh, Long Nhất, năm đó mạnh nhất, cũng giống như bổn tọa, sớm đã tiến vào Tổ Cảnh. Ngươi có biết kết cục hiện tại của hai người bọn họ không?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lấp lóe, lắc đầu.

Lâm Thanh được nói là Thanh Tổ, còn Long Nhất… chắc là vị lão tổ Long tộc kia.

“Bọn họ một người mất tích, một tên hiện tại thọ nguyên còn không nhiều, đang bế tử quan.”

“Những chuyện này đều liên quan đến kiếp nạn ngàn năm trước sao?”

Thẩm An Tại hỏi.

“Phải mà cũng không hẳn.”

Nghe câu trả lời lập lờ nước đôi như vậy, hắn nhíu nhíu mày.

Điện chủ Thiên Huyền mở miệng nói tiếp: “Trận kiếp nạn ngàn năm trước kia tuy đã có rất nhiều người chết, có rất nhiều thế lực nhưng bằng thực lực của bọn họ, nếu muốn chỉ lo thân mình thôi thì sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Chỉ là bọn họ một người đòi truy tìm siêu việt Tổ cảnh, một người cứng rắn bị người ta đánh nát Long châu, cho nên mới rơi xuống kết cục hiện giờ.”

“Đánh nát Long châu?”

Thẩm An Tại giật mình.

Lúc đó Long Nhất đã là Chân Tổ cảnh, còn có ai có thể đánh nát Long châu của hắn?

“Đúng, đây cũng là kiếp nạn mà ta muốn nói với ngươi từ ngàn năm trước.”

Ánh mắt điện chủ điện Thiên Huyền ngưng lại, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, từ từ mở miệng.

“Ngươi có biết, hôm nay Thiên Huyền đại lục có năm chỗ cấm địa không?”

“Cái này tại hạ biết.”

Thẩm An Tại nhẹ gật đầu, biểu thị rõ ràng.

Linh khư ở Trung châu, U Mộc sơn của Đông Linh vực, Phong Tuyết chi uyên cực bắc cảnh ở Nam Quyết vực, Đoạn Đầu sơn của Bắc Đạo vực, còn có Thi Độc hải của Tây Hoang vực.

Năm cấm địa này vô cùng nguy hiểm.

Dù mạnh như Điểm Thương Kiếm tiên lúc trước, chỉ tiến vào bên ngoài U Mộc sơn liền rơi vào cảnh Long châu thất lạc, tuổi thọ trôi qua.

Không ai biết sâu trong năm khu cấm địa này đến cùng là cái gì, bởi vì không ai có thể đi đến tận cùng.

"Đó là sức mạnh mà ngàn năm trước mới xuất hiện ở giới này, không thuộc về thế giới này."

Nghe đối phương nói, Thẩm An Tại khẽ gật đầu, những điều này hắn đã đoán được.

"Kiếp nạn năm đó cũng xuất hiện theo sự xuất hiện của năm cấm địa này."

Dường như nhớ tới sự tình năm đó, ánh mắt điện chủ Thiên Huyền điện mang theo vẻ nghiêm túc.

"Năm mà năm cấm địa này phủ xuống, còn mang theo năm người."

"Năm người?" Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

"Không sai, Long châu của Long Nhất, cũng do một người trong đó tự tay đánh nát."

Điện chủ Thiên Huyền cảnh hít một hơi thật sâu, đáy mắt tựa như còn kinh hãi đối với sự tình năm đó.

"Năm người kia rất mạnh, mạnh đến mức Chân Tổ cảnh cũng không thể làm gì, thủ đoạn của năm người cũng không

giống nhau, nhưng sức mạnh họ nắm giữ vượt xa nhận thức của chúng ta.”

Hắn nhìn về phía Thẩm An Tại, ánh mắt sáng ngời, ngữ khí hơi trầm xuống.

“Năm người bọn họ, toàn bộ đều trên cả Chân Tổ!”

“Lão già khiêng rìu đi ra từ Đoạn Đầu sơn kia, một búa liền chém đứt thân rồng của Long Nhất, kèm theo là bổ nát Long châu.”

“Nếu không phải Lâm Thanh có y thuật hơn người, Long Nhất đã chết ngay tại chỗ.”

Thẩm An Tại nghe xong thì hô hấp ngưng lại.

Một rìu đã thiếu chút nữa đánh chết Chân Tổ cảnh!

Chương 429: Năm người giáng lâm theo cấm địa

"Người kia quá mạnh, hắn không sử dụng bất cứ linh khí gì, bất cứ thần hồn lực nào, chỉ dùng một búa nhục thân là có thể phá vỡ không gian."

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại chợt nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi thăm.

"Vừa rồi điện chủ nói năm người kia lực lượng không giống nhau, vậy bốn người kia thì sao?"

"Bốn tên còn lại…"

Điện chủ Thiên Huyền điện hơi híp mắt, sau khi nhớ lại liền mở miệng.

"Có một thanh niên trong tay cầm giới xích, ở quanh thân hắn, bổn tọa cảm giác không có bất kỳ không gian, thời gian nào lưu động, dường như tất cả đồ vật ở bên cạnh hắn đều đang bất động."

"Còn có một lão giả nhìn qua đã thất tuần, trên người không có chút sinh cơ, tựa như người chết. Lúc trước, hắn vừa liếc mắt nhìn qua, gần trăm Xung Hư cảnh liền mất đi linh trí, hóa thành xác chết điên cuồng tự giết lẫn nhau."

Lông mày của Thẩm An Tại càng nhíu chặt hơn, nghe thì những người này càng không dễ chọc.

"Trong năm người, chỉ có duy nhất một nữ tử, nàng đang mặc áo trắng, tướng mạo tuyệt trần, một tay nâng hư ảnh sen xanh chín cánh, thánh khiết chi ý như tạp lọc chín tầng trời,

khiến cho lòng người tĩnh lặng cúi đầu, không dám ngông cuồng ngẩng đầu.”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày.

“Về phần người cuối cùng… Có lẽ không thể gọi là người, là một yêu.”

“Người mặc áo bào xám, đỉnh đầu có sừng đen, toàn thân hoang vu quạnh hiu, giao thủ với hắn chính là Lâm Thanh.”

Nói đến đây, điện chủ Thiên Huyền dừng một chút, nhìn về phía Thẩm An Tại.

“Lâm Thanh luôn luôn nổi tiếng về dược đạo, thiếu chút nữa thì bị hắn dùng một ngón tay đánh thành một bộ xương khô, dược thạch khó chữa.”

“Thực lực của năm người bọn họ quá mạnh mẽ, căn bản không phải lực lượng nơi đây có thể chống lại, mà bọn họ tới đây là vì tìm kiếm một thứ.”

“Thứ gì?” Thẩm An Tại ngẩng đầu lên hỏi.

“Thiên Đạo bi!”

Điện chủ điện Thiên Huyền chăm chú nhìn hắn, dường như muốn nhìn ra manh mối gì từ trong mắt hắn.

Nhưng đáng tiếc, vẻ nghi hoặc trong mắt hắn không giống như nói dối.

“Đó là cái gì?” Thẩm An Tại nhìn hắn, ánh mắt lộ ra nghi vấn.

Ánh mắt điện chủ Thiên Huyền có chút thâm sâu, Trương Cửu Dương cũng liếc nhìn Lão Xà bà.

“Đó là do Thiên Đạo của đại lục Thiên Huyền biến thành, ẩn chứa lực lượng của một giới, nắm giữ Thiên Đạo bi là có thể trở thành chủ nhân giới này.”

“Bọn họ đều đã lợi hại như vậy, chẳng lẽ lực lượng của Thiên Huyền đại lục, còn đáng để cho bọn họ mơ ước hay sao?”

Thẩm An Tại nghĩ mãi không ra.

Dựa theo tình huống mà mình biết, thế giới mà năm người kia đang ở, tuyệt đối cường đại hơn nhiều so với Thiên Huyền giới.

Chung quy thì ở Thiên Huyền giới, Chân Tổ đã là đỉnh phong.

Điện chủ Thiên Huyền trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng.

“Ngươi có biết sau này trận kiếp nạn này làm sao mà bình ổn không?”

“Không biết.” Thẩm An Tại lắc đầu.

“Chính là bởi vì lực lượng Thiên Đạo của Thiên Huyền giới xuất hiện, trong nháy mắt đã tiêu diệt bốn người trong số đó, chỉ có tên yêu đó trốn vào bên trong U Mộc sơn, sau đó không còn tung tích gì nữa.”

“Yêu Thần giáo bây giờ, có lẽ chính là thực lực do hắn không biết thông qua thủ đoạn gì để bồi dưỡng ra.”

“Diệt sạch?”

Thẩm An Tại nhíu mày, không khỏi nhìn thoáng qua điện chủ Thiên Huyền trên đài.

“Ừm.”

Điện chủ Thiên Huyền gật đầu, nói tiếp: “Sau đó ta và Lâm Thanh, Long Nhất truy tìm nguồn gốc của lực Thiên Đạo, phát hiện ra giếng Thiên Huyền, cũng phát hiện ra bia Thiên Đạo bên trong.”

“Đáng tiếc ngoại trừ Lâm Thanh, ta và Long Nhất đều không cách nào tiếp xúc với Thiên Đạo bi ở khoảng cách gần, mà Lâm Thanh vốn đã là dầu hết đèn tắt, dưới sức mạnh của Thiên Đạo bi hắn đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí… trở nên càng mạnh hơn!”

“Chờ một chút, đều là Chân Tổ cảnh, vì sao Thanh Tổ có thể tiếp cận Thiên Đạo bi, điện chủ và Long lão tiền bối lại không được?”

Thẩm An Tại có chút nghi ngờ.

Người trước lắc đầu: “Có lẽ là ý của thế giới này, chỉ tán thành một mình Lâm Thanh thôi.”

“Vậy sau đó thì sao, Thanh Tổ mất tích như thế nào?”

Thẩm An Tại truy vấn.

Thiên Huyền điện Chủ híp mắt lại, chậm rãi mở miệng.

“Hắn đi rồi, đi vào trong Linh khư, cũng không đi ra nữa.”

“Theo lời hắn nói mà nói, hắn cần phải đi truy tìm lực lượng càng cường đại hơn, mới có thể trở về cứu Thiên Huyền giới, mà một lần này đi, chính là thời gian hơn ngàn năm, cũng chưa từng trở về.”

Thẩm An Tại chậm rãi nhăn trán lại.

Đến tận đây, Thanh Tổ rốt cuộc đã đi nơi nào, xem như đã có kết luận.

Cấm địa Trung châu, Linh khư!

Điện chủ Thiên Huyền chăm chú nhìn hắn, chậm rãi mở miệng: “Thật ra lúc ta gặp ngươi lần đầu, thậm chí ta còn cho rằng ngươi chính là Lâm Thanh, là hắn đã trở về.”

Thẩm An Tại sững sờ: “Ta?”

Nam tử bên trên bức họa quyển Thân Đồ Tiểu Tuyết mang đến, đích xác có ba phần tương tự với mình, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

"Đáng tiếc, ngươi tựa hồ không phải hắn, nếu như là hắn, ta làm sao lại không cách nào nhận ra mảy may tu vi gì ở trên thân thể ngươi."

Trong lòng Thẩm An Tại cảm thấy căng thẳng.

Trong Thiên Huyền điện, uy áp khủng bố.

"Thẩm An Tại, bản tọa hỏi ngươi, một tên Đoán Thể cảnh, những thủ đoạn huyền bí kia của ngươi, đến cùng làm sao mà có được!"

Uy áp kinh khủng khiến Thẩm An Tại như đang hít thở không thông, trong lòng kinh hoàng.

Hóa ra hôm nay gọi mình tới, đây mới là mục đích thật sự!

Phải làm sao bây giờ, phải nói như thế nào đây?

Chẳng lẽ nói cho hắn biết mình đang mang hệ thống?

Đừng nói hắn tin hay không tin, chuyện như thế nói ra, chỉ riêng bản thân mình không phải người của thế giới này, người trước mắt tuyệt đối sẽ không buông tha mình!

Tâm tư hắn nhanh chóng suy tính, Thẩm An Tại cố gắng trấn áp xúc động muốn sử dụng một loạt các thủ đoạn như Đả Thần tiên, rồi ngẩng đầu đối mặt với người trước mắt.

"Điện chủ nói không sai, tu vi của tại hạ, quả thật chỉ có Đoán Thể cảnh."

"Về phần những thủ đoạn kia, là Thẩm mỗ ngộ nhập bí cảnh mà có được, nếu điện chủ muốn bản lĩnh này, cứ tới lấy!"

Hai mắt Điện chủ Thiên Huyền híp lại, nhìn chằm chằm vào hắn.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, không tránh không né nhìn thẳng vào mắt hắn.

Mà Trương Cửu Dương lại lộ ra kinh ý.

Thẩm An Tại này thật to gan!

Vậy mà dám nói chuyện với điện chủ như thế, đó là cường giả đệ nhất thiên hạ, là Chân Tổ cảnh!

Chẳng lẽ hắn còn có thủ đoạn đối kháng Chân Tổ cảnh hay sao?

Điện chủ Thiên Huyền nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, sau đó tản đi uy áp.

"Giống, rất giống."

Trong lòng Thẩm An Tại hơi thả lỏng, mở miệng hỏi thăm: "Giống ai?"

"Bộ dáng ngươi kiêu ngạo như vậy không khác gì Lâm Thanh năm đó, ta còn hoài nghi có phải hắn đến đây để diễn kịch trước mặt ta hay không."

Điện chủ Thiên Huyền mở miệng: "Bổn tọa không hỏi ngươi những thủ đoạn này từ đâu mà đến, cá nhân đều có cơ duyên, Thiên Huyền đại lục cũng có vô số cơ duyên hoang cổ ẩn sâu, năm đó bổn tọa cũng là một trong những người được lợi."

"Cho nên bổn tọa chỉ hỏi ngươi một chuyện, ngươi có phải người Thiên Huyền đại lục không?"

Trái tim Thẩm An Tại vừa mới rơi xuống, giây phút này bỗng nhiên căng thẳng.

Hắn nhìn điện chủ uy nghiêm trước mắt, giả bộ nghi hoặc.

"Lời này của điện chủ là có ý gì, tại hạ không phải là người của Thiên Huyền đại lục thì còn có thể là người của ai?"

Điện chủ Thiên Huyền nhìn hắn chằm chằm đánh giá thật lâu, sau đó mới mở miệng.

“Hi vọng Thẩm phong chủ nhớ kỹ lời của bổn tọa, không phải người giới ta, lòng dạ đáng chém, nếu như gặp người ngoại giới thì nhớ đừng nhân từ nương tay. Nếu ngươi không địch lại, nhất định phải báo cho bổn tọa ngay.”

Giọng điệu của hắn nghiêm túc, ý vị thâm trường.

“Tất cả ngoại nhân dám đến Thiên Huyền giới đều không có ý tốt, mưu toan chiếm Thiên Đạo bi, ngươi tuyệt đối không được bị bọn họ hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, bất kể những người kia ngụy trang thành bộ dáng gì tiếp cận ngươi, đều có mục đích của hắn!”

Thẩm An Tại trầm mặc, trong đầu không khỏi hiển hiện đạo thân ảnh ôn nhu áo xanh kia.

Liễu Vân Thấm nàng… có lẽ không phải người của giới này?

Cũng có thể là nữ tử trong năm người mà điện chủ Thiên Huyền nói.

Dù sao Cửu Biện Đạo Liên kia, mình tựa hồ đã từng thấy trên người Liễu Vân Thấm.

…

Chương 430: Về Nam Quyết vực

Trong lòng đầy nghi vấn, Thẩm An Tại cũng không có nói ra, nhưng kỳ thật hắn đã có chút suy đoán.

Điều duy nhất khiến hắn nghi hoặc chính là…

Điện chủ Thiên Huyền vừa rồi nói ngoài Yêu hoàng ra thì toàn bộ bốn người đều chết dưới uy áp của Thiên Đạo.

Thật sự đã chết rồi sao?

Nếu năm người tới đây có thực lực hẳn là tương đương nhau, Yêu Hoàng có át chủ bài bảo mệnh, những người khác chẳng lẽ thật sự không có?

Hay là nói… Điện chủ Thiên Huyền không thực sự nói ra chân tướng cho mình biết?

"Được rồi, đừng có kéo dài nữa, hôm nay bổn tọa gọi ngươi tới đây là vì đồ đệ của ngươi."

"Mộ Dung Thiên?"

Thẩm An Tại nhìn về phía hắn.

"Không sai, hắn là võ giả thắng cuộc lần này, bổn tọa đã nói sẽ để cho hắn tiến vào Thiên Huyền tỉnh, sẽ không nuốt lời."

"Chỗ tốt khi tu luyện chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, định khi nào dẫn hắn vào?"

Theo ánh mắt điện chủ Thiên Huyền nhìn về phía hắn, Thẩm An Tại chần chờ rồi mở miệng: "Qua mấy ngày nữa, tại

hạ còn muốn dẫn hắn về Linh Phù sơn dưỡng thương trước một chuyến, đại khái hai ba tháng sẽ trở lại."

"Được."

Điện chủ Thiên Huyền điện gật đầu, cũng không nói thêm gì.

"Còn một chuyện khác, chính là bản tọa hy vọng ngươi nhậm chức điện chủ điện Nam Quyết."

"Ta?"

Theo lời này của hắn rơi xuống, Thẩm An Tại Nhất nhất thời mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù trước đó đã biết thể hiện ưu dị trong cuộc thi võ bốn vực, sẽ có cơ hội tiến vào Thiên Huyền điện nhậm chức.

Nhưng đó không phải nên là bọn người Mộ Dung Thiên, Đông Phương Thanh Mộc và Lý Trường Sinh sao?

Vì sao hắn lại đột nhiên đi làm chấp sự của Nam Quyết điện?

"Không cần kinh ngạc, mấy năm nay Mạc Cương làm điện chủ đại diện, thật thất thố khiến ma giáo Nam Quyết vực gây họa, mà nếu không phải vì ngươi, nơi hai triều đã có sinh linh đồ thán, vì vậy có ngươi tiếp nối Mạc Cương trở thành chấp sự điện Nam Quyết là chuyện không thể thích hợp hơn."

Điện chủ Thiên Huyền khoát tay áo, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Thẩm An Tại do dự một chút, sau đó gật đầu chắp tay.

"Đa tạ điện chủ."

"Phải nói trước, ngươi là điện chủ Nam Quyết, nếu Nam Quyết vực gây ra họa loạn, ngươi phải có trách nhiệm dẹp

loạn, ví dụ như… Liên minh hai triều hiện giờ đang chém giết với Bình Thiên triều.”

Điện chủ Thiên Huyền lại mở miệng lần nữa.

“Ta nên làm như vậy.”

Thẩm An Tại gật đầu, trong lòng đã có kết luận.

Bình Thiên triều…

Cũng đã đến thời điểm bị hủy diệt.

Lòng muông dạ thú, bồi dưỡng ma giáo luôn có ý đồ từng bước xâm chiếm hai triều khác, còn dùng Thiên Mục trùng làm hại bao nhiêu người vợ ly tử tán.

Tội nghiệt ngập trời như vậy, không thể tha thứ.

“Được rồi, có nhiều chuyện, chờ ngươi về Nam Quyết vực, đến lúc đó sẽ có người thông báo ngươi đến Nam Quyết điện nhậm chức.”

Điện chủ Thiên Huyền khoát tay áo.

“Nếu không có việc gì khác, Thẩm mỗ xin cáo lui.”

Thẩm An Tại chắp tay, dưới sự gật đầu của đối phương liền quay người rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Lão Xà bà mới mặt lộ vẻ khó hiểu mở miệng.

“Điện chủ, không phải lúc trước ngài định cho hắn đi Thiên Đạo bi, để xem hắn có làm người ngoại giới không. Vì sao bỗng nhiên lại để hắn làm điện chủ điện Nam Quyết?”

Điện chủ Thiên Huyền lắc đầu: “Đương nhiên là muốn hắn tới Thiên Đạo bi, nhưng không phải bây giờ, mối họa của Nam Quyết vực chưa ổn, nếu ta đoán không lầm, phía sau Tề Vân đạo tông chắc có một thế lực khác âm thầm giúp đỡ.”

“Cứ xem đi, long mạch tam triều, nếu như khí vận một vực tụ lại thân thể một người, có lẽ có thể tìm được mảnh vỡ của góc Thiên Đạo bi kia.”

Trong mắt điện chủ Thiên Huyền hiện lên một tia dị sắc, “Chỉ cần Thiên Đạo bi hoàn chỉnh, bất kể là người từ ngoại giới nào, đều không đáng sợ.”

“Cho nên các ngươi nhất định phải biết, mảnh vỡ Thiên Đạo bi này tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài, nếu không Thiên Huyền giới nguy rồi!”

Nghe hắn nghiêm túc nói, Trương Cửu Dương và Lão Xà bà đều nghiêm mặt, cung kính hành lễ.

“Rõ.”

…

Sau khi rời khỏi Thiên Huyền điện, Thẩm An Tại cũng trở về khách điếm.

Dọc đường đi hắn đều chau mày, đang suy nghĩ chuyện hôm nay nghe được.

Năm người ngàn năm trước, hôm nay đã như thế nào?

Nếu thật sự như điện chủ Thiên Huyền nói đã chết bốn người, Liễu Vân Thấm lại là chuyện gì xảy ra?

Còn Kỳ thánh Tổ, sau khi hắn đến Linh khư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sống hay chết, hay là đã rời khỏi giới này?

Sự tình ngàn năm trước, giống như một mảng sương mù quanh quẩn trong đầu.

Muốn biết lời Điện chủ Huyền Thiên nói rốt cuộc có là sự thật, chỉ có hai biện pháp.

Một là tìm được Thanh Tổ.

Nhưng điều này hiển nhiên là không có khả năng, Thẩm An Tại cũng không dám đảm bảo mình tiến vào Linh khư còn có thể sống sót đi ra hay không.

Mà cách thứ hai, chính là đi tìm lão tổ Long tộc.

Nhưng người sau đang bế tử quan, cho dù Thăng Long trì xuất hiện đại sự nhưng hắn cũng không hiện thân, há là người mình có thể dễ dàng nhìn thấy?

Thẩm An Tại cảm thấy đầu của mình sắp to bằng hai cái đầu, dứt khoát lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, mình ở đây mù quáng quan tâm cũng vô dụng.

Việc cấp bách hiện giờ là chuẩn bị quay về Linh Phù sơn, đánh thức lão Trịnh mới đúng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau trời vừa sáng, Thẩm An Tại liền dẫn theo đám người Mộ Dung Thiên, Vu Chính Nguyên trở về.

Đáng nhắc tới là, Hà Bất Ngữ với Lục Thành cũng dự định cùng trở về.

Dùng lời nói đùa của người đi trước mà nói, là muốn nhìn xem Linh Phù sơn mà hắn luôn nhung nhớ kia rút cuộc là tiên cảnh nhân gian cỡ nào.

Thẩm An Tại đương nhiên sẽ không cự tuyệt, đoàn người cứ thế lên đường, đi về phía Nam Quyết vực.

Lúc trở về, bọn họ gặp Độc Cô Thắng Thiên và Đông Phương Thanh Mộc đã ngự kiếm rời đi.

Người sau nhảy tới trước mặt Mộ Dung Thiên đã bị quấn thành người gỗ, còn nũng nịu, cười ha ha rời đi.

Lúc đi còn nói thầm mấy câu như may mà tự mình nhận thua sớm.

Đối với tiểu đạo sĩ này, Thẩm An Tại cũng rất có hảo cảm.

Vô dục không tranh, loại người này rất dễ ở chung, cũng rất khó ở chung.

Tất nhiên, dường như hắn và Mộ Dung Thiên rất hợp nhau.

Trình độ mạnh mẽ của Tam Hoa kiếm đạo mà hắn tự nghĩ ra không kém gì Vô Song của Mộ Dung Thiên.

Tương lai nếu có cơ hội trở thành cảnh giới Chân Tổ, mức độ cường đại tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Dựa theo phù đạo của Hà Bất Ngữ, đoàn người chỉ mất bảy ngày đã trở về địa phận Nam Quyết vực.

Điều này cũng khiến Thẩm An Tại không khỏi cảm khái.

Vô luận là phi hành linh khí, cũng không bằng từng cái phù lục của phù tu rơi xuống.

"Ừm? Linh khí nơi đây tựa hồ nồng đậm hơn mấy phần so với trước kia."

Mới vừa xuyên qua cực bắc chi cảnh, Bách Lý Nhất Kiếm liền chau lông mày lên.

"Có không?"

Thẩm An Tại ngược lại không có cảm giác gì, nhìn xung quanh, dường như cũng không phát hiện cái gì khác biệt.

"Thẩm phong chủ lại đang đùa giỡn."

Bách Lý Nhất Kiếm cười lắc đầu, chỉ cho là hắn cố ý nói vậy.

Linh khí nồng hậu như thế, bản thân thân là hồn thể cũng có thể cảm thụ được, bằng bản lĩnh của Thẩm An Tại ắt có thể

cảm nhận được.

Nhìn ánh mặt trời vừa lên, ánh sáng lấp lánh lấp lánh trên vòm trời màu tím, hắn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên.

Tất cả những điều này đều là vì trận tỷ võ bốn vực này.

Kết quả của việc lấy mạng đổi lấy, đó là Nam Quyết vực phồn thịnh tử khí.

Mà người thân cận của hắn cũng được khí vận gia trì từ trong U Minh.

Càng là người có liên quan đến hắn, thì càng rõ ràng.

Lại bay hơn một ngày, xa xa, bọn họ liền thấy được cánh cửa sơn môn nguy nga dưới Thải Vân.

Non xanh nước biếc, một cảnh tượng sinh cơ linh động.

Chương 431: Sinh Tử chi phù, hồn chi tơ

“Là mấy người Thẩm trưởng lão và Tiêu sư tỷ, Lăng sư tỷ!”

“Thẩm trưởng lão bọn họ trở về rồi!”

Các đệ tử thủ sơn nhìn thấy đám người chậm rãi bay qua bầu trời, kinh hỉ mở miệng.

Trên đường cũng có không ít đệ tử ngẩng đầu nhìn lại, có vài đệ tử nhập môn Thanh Phù phong từ sớm, cũng trong đám người nhìn thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Sau khi nhận ra, lại càng kích động vô cùng.

“Vu sư huynh… Vu sư huynh cũng đã trở về!”

“Sư huynh rốt cục đã trở lại!”

Theo sự tình năm đó, phong chủ bọn họ sinh tử không biết, Vu sư huynh đã đi xa.

Sự vụ lớn nhỏ nhỏ của Thanh Phù phong vẫn luôn do Thẩm An Tại làm, thời điểm hắn không có mặt thì Huyền Ngọc Tử cũng sẽ tự mình xử lý.

Mặc dù như thế, bọn họ vẫn cảm giác trong lòng trống rỗng.

Phong chủ không có ở đây, Vu sư huynh cũng vậy.

Thanh Phù phong cũng có vẻ đìu hiu hơn trước rất nhiều.

Mà hôm nay, đại sư huynh của bọn họ đã trở lại!

Đoàn người không làm thêm gì mà trực tiếp đi vào Thanh Vân phong.

Tiểu tử ngăm đen vẫn đang quét sạch lá rụng, bên cạnh là một thiếu nữ tinh xảo đầu tròn, đang nâng hai má thơm ngắm hắn quét dọn.

Khi phát hiện trên đầu có người bay qua, nàng cũng kinh hỉ lên tiếng.

"Phong chủ đã trở về!"

Lâm Tiểu Cát ngẩng đầu, thấy được mấy người kia đang trực tiếp bay về phía dược viên, ánh mắt lập lòe.

Rất nhanh, mấy người đã rơi vào bên trong dược viên của Thanh Vân phong.

"Linh khí nơi đây thật nồng đậm!"

"Đây là linh thổ gì, sinh cơ ngàn vạn, đều là chí bảo cả!"

Vừa tiến vào dược viên, Hà Bất Ngữ lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn không chút cố kỵ hình tượng ngồi xổm trên mặt đất nhíu lấy một nhúm đất đặt ở chóp mũi khẽ ngửi.

Nhìn bộ dáng kia, sắc mặt Thẩm An Tại cổ quái, nhìn qua Bách Lý Nhất Kiếm.

Hắn có chút sợ lão đầu tử trước mắt một giây sau liền vụng trộm nhét đất vào trong miệng.

"Sư phụ…"

Ánh mắt Vu Chính Nguyên run rẩy, bước từng bước chậm chạp mà nặng nề hướng về phía trước.

Ở trung tâm dược viên có một quan tài băng trong suốt tản ra hàn khí.

Một người trung niên đang nằm, thần sắc an tường.

Từ sau lần trước độ nhập Thần Hoàng tâm cho Trịnh Tam Sơn, hình dáng của hắn đã trẻ hơn trước kia rất nhiều.

Nếu nói lúc trước lão là một lão giả râu tóc bạc phơ, vậy hiện tại nhìn nhiều lắm thì chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

"Cảnh Tuyết, đưa đám người tiền bối Phù Tôn đi dạo một vòng đi."

Thẩm An Tại mở miệng, đồng thời chắp tay về phía Hà Bất Ngữ.

"Vâng, thưa sư phụ."

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu: "Tiền bối, mời đi bên này."

"Được."

Từ lần ở trong tâm kiếp Chính Nguyên, Hà Bất Ngữ đã biết chấp niệm của hắn là gì.

Mặc dù không biết người chết sống lại như thế nào, nhưng lúc này mình cũng không tiện hỏi nhiều, mang theo Lục Thành và Tiêu Cảnh Tuyết đi ra ngoài dược viên.

"Chính Nguyên, xem ngươi rồi."

Thẩm An Tại đi lên trước, nhẹ giọng mở miệng.

Vu Chính Nguyên nặng nề gật đầu, nhắm hai mắt lại câu thông với phù văn huyền bí trong ý thức hải của mình.

Sau khi hắn lần thứ hai mở mắt ra, hai mắt của hắn biến thành trắng đen, một bên thanh tịnh chết lặng, một bên sinh cơ vô hạn.

Khí trắng đen nồng đậm lan tràn quanh thân hắn, làm cho hô hấp Thẩm An Tại cũng hơi trầm xuống.

Loại sức mạnh này…

Thuộc về lực lượng bản nguyên!

Lúc trước khi mình tăng trưởng tuổi thọ hoặc là tiêu hao tuổi thọ, cũng từng mơ hồ cảm giác được loại khí tức này!

Khi hắc bạch chi khí tản mạn khắp nơi, dược viên bắt đầu phát sinh cảnh tượng hai cực phân hóa.

Là ở bên trái của Chính Nguyên, linh thảo vốn sinh cơ nồng đậm, vô cùng phồn thịnh bắt đầu run rẩy sinh trưởng.

Hoa cỏ vốn chỉ dài đến mắt cá chân người chỉ trong mấy nhịp thở đã cao đến vị trí bắp chân người, linh khí bức người.

Càng có cây nhỏ trong vòng mấy hơi thở liền nở hoa kết trái, rơi đầy đất.

Mà ở bên phải Chính Nguyên, tử khí trầm trầm.

Ngay cả Linh Tức nhưỡng giống như cũng đã mất đi sinh cơ, không còn có hào quang lộng lẫy nữa, trở nên ảm đạm vô cùng.

Những cây linh thảo kia héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tàn lụi.

Mặc dù Thẩm An Tại nhìn thấy đau lòng nhưng cũng không mở miệng quấy rầy.

Vu Chính Nguyên duỗi tay phải ra, giữa lòng bàn tay hắn, một phù văn màu trắng hiển hiện.

Phù văn phác hoạ bằng nét trắng, ánh sáng màu đen như ẩn như hiện, nhìn qua có loại cảm giác hoang đường quái dị nhưng hợp lý.

“Sư phụ, đệ tử sẽ tới cứu người ngay.”

Vu Chính Nguyên bước từng bước một đến trước quan tài băng, tấm Sinh Tử phù trong tay rơi xuống, dừng lại trước mi tâm của Trịnh Tam Sơn.

Sau một khắc, những điểm sáng như ẩn như hiện bị Sinh Tử phù chiếu rọi mà ra.

Những đường tia sáng này từ thân thể Trịnh Tam Sơn khuếch tán ra ngoài, còn đang không ngừng tràn ra, phảng phất như đang không ngừng tản mạn biến mất.

Mà điểm sáng cực kỳ ảm đạm, cho dù ở dưới Sinh Tử phù chiếu rọi cũng gần như khó mà nhận ra.

Mà những sợi tơ này, làm cho Thẩm An Tại có một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Không hề nghi ngờ, đây chính là sợi tơ linh hồn của Trịnh Tam Sơn.

Một khi linh hồn triệt để tiêu tán, hắn liền không thể trở về được nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa vào thượng tam cảnh, bước đầu đã là Niết Bàn độ tâm ma chi kiếp.

Chỉ sau khi độ kiếp, mới có thể chân chính cảm nhận được lực lượng linh hồn của mình.

Ví dụ như Bách Lý Nhất Kiếm, tuy thân thể hắn đã sớm biến mất nhưng vẫn còn có thể dựa vào một tia tàn hồn để sống sót.

Đây chính là điểm tốt để bản thân có thể khống chế linh hồn chi lực.

Đương nhiên đây là chỗ tốt, cũng là chỗ xấu.

Nói như vậy, nếu là cuộc chiến sinh tử thì sẽ không có ai bỏ qua tàn hồn của kẻ địch.

Nếu không phải lúc trước tên Thương Ngô tôn giả kia không thể giết được Bách Lý Nhất Kiếm mà chỉ có thể dùng kế trấn áp, tên kia đã hồn phi phách tán từ lâu rồi.

Mà Trịnh Tam Sơn chẳng qua chỉ là trung tam cảnh, bình thường mà nói, sau khi sinh cơ trong cơ thể hắn hết, không có cơ hội mượn tàn hồn như Bách Lý Nhất Kiếm để sống sót.

Trong vô thức, hồn phách chi lực sẽ không ngừng tràn ra, cho đến khi tiêu tán hoàn toàn.

Tác dụng của Thần Hoàng tâm là một lần nữa mang đến cho thân thể sinh cơ.

Mà tác dụng của Sinh Tử phù, chính là tái tụ hồn phách lực của hắn!

Lực lượng của Sinh Tử phù bao phủ thân hình Trịnh Tam Sơn, khí tức linh hồn bên ngoài thân thể hắn đang không ngừng lưu tán ra bên ngoài dường như bị một đôi tay nắm chặt.

Rốt cục, những tia sáng này lúc sáng lúc tối cũng không tiếp tục tràn ra bên ngoài.

Trong lòng Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến nếu như toàn bộ ánh sáng này biến mất, cũng sẽ đại biểu cho Trịnh Tam Sơn này thật sự sẽ hồn phi phách tán.

Nhìn tình huống vừa rồi, hắn cũng kiên trì không được bao nhiêu năm.

Nhưng vì sao… hắn còn chưa tỉnh?

Thẩm An Tại nhíu mày, hỏi thăm trong đầu.

“Hệ thống, tại sao hắn còn chưa tỉnh, chẳng lẽ ngươi đang gạt ta?”

[Mời ký chủ không cần chất vấn bản hệ thống, không cách nào phát huy toàn bộ lực lượng của Sinh Tử phù, chỉ có thể giữ được một bộ phận hồn phách không bị phân tán, muốn hoàn toàn câu hồi linh hồn, cần thời gian]

“Sư phụ…”

Vu Chính Nguyên nhìn người trung niên không hề có động tĩnh ở trong quan tài băng, cắn răng một cái, trong mắt xuất hiện một màu đỏ máu.

Sinh Tử phù điên cuồng run rẩy.

Mà khí tức của chính hắn cũng đang suy giảm nhanh chóng.

“Không thể!”

Thấy cảnh này, Thẩm An Tại hét lớn.

Tiểu tử này, vậy mà muốn thiêu đốt sinh cơ của mình cưỡng ép thôi động Sinh Tử phù, gia tốc thời gian thu hồi hồn phách!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, lão Trịnh có tỉnh lại hay không thì vẫn chưa chắc, nhưng Chính Nguyên thì chắc chắn sẽ mất mạng!

Chương 432: Sảng linh có thiếu

Theo việc Vu Chính Nguyên tiêu hao mình mà mạnh mẽ thúc dục Sinh Tử phù, phù quang bùng phát, vô số điểm sáng hiện lên trong hư không, hội tụ về phía cơ thể Trịnh Tam Sơn.

Mắt thấy mái tóc đen của Vu Chính Nguyên đã chuyển trắng, Thẩm An Tại tiến lên kéo bờ vai của hắn lại.

Một kéo này, hắc bạch khí tản mạn khắp nơi.

Hai bên tóc mai của Thẩm An Tại lại càng bạc thêm vài phần.

Sinh Tử phù xoay vòng ở trên mi tâm Trịnh Tam Sơn cũng tiêu tán theo, cỗ bổn nguyên chi lực huyền kỳ kia cũng biến mất.

Vu Chính Nguyên nửa quỳ trên đất, miệng thở hổn hển, toàn thân đã đổ mồ hôi.

"Chính Nguyên, ngươi điên rồi à!"

Thẩm An Tại không hề kiêng kỵ hành động vừa rồi suýt nữa khiến tuổi thọ vốn cũng không nhiều bị hút đi của mình, mà nghiêm nghị quát mắng.

"Sư thúc, ta…"

Vu Chính Nguyên nhìn dáng vẻ bị chọc giận của trung niên, mặt lộ vẻ tự trách, nhưng lại có chút không cam lòng.

"Sư phụ… sao người còn chưa tỉnh?"

Nhìn người vẫn đang nằm trong quan tài băng thờ ơ không động đậy, hai mắt hắn ửng đỏ, nắm đấm trắng bệch.

"Rõ ràng ta đã ngộ ra Sinh Tử phù, trên cửu phẩm, nhưng vì cái gì vẫn còn kém một chút…"

"Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?"

Sắc mặt của Thẩm An Tại cũng rất phức tạp.

Tóm lại bất kể như thế nào, cũng không thể để cho Vu Chính Nguyên dùng tính mạng của mình làm cái giá để cưỡng ép thúc giục lực lượng Sinh Tử phù.

Hiện giờ linh hồn Trịnh Tam Sơn đã ổn định, vẫn còn thời gian, không đến mức khẩn cấp như vậy.

"Chờ thêm đi, chờ thực lực ngươi lên, sư phụ ngươi nhất định có thể trở về."

Suy nghĩ hồi lâu, hắn cũng chỉ có thể nói ra một câu trấn an như vậy.

Vu Chính Nguyên cúi đầu, không nói một lời.

"Các ngươi…"

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói trầm thấp mê mang đột nhiên truyền đến.

Hai người cùng ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở trong quan tài băng, Trịnh Tam Sơn chậm rãi ngồi dậy, kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

"Lão Trịnh!"

"Sư phụ!"

Hai người vô cùng kinh hỉ, đột nhiên xông tới nhìn hắn.

Thế nhưng, câu nói kế tiếp của Trịnh Tam Sơn lại làm cho hai người đều kinh ngạc, sững sờ tại chỗ.

“Các ngươi… là ai?”

Thẩm An Tại giật mình, chăm chú nhìn người trước mắt, cau mày.

Mặc dù đối phương đã tỉnh nhưng trong mắt đầy mê mang và nghi hoặc khiến hắn khó hiểu.

“Sư phụ, ngài không nhớ Chính Nguyên sao?”

Vu Chính Nguyên có chút lo lắng, túm lấy tay hắn: “Ta là đệ tử của ngài!”

Trịnh Tam Sơn rút tay về, nghi ngờ nhìn hắn.

“Đệ tử?”

“Ta không biết ngươi, ta là ai?”

Trong mắt hắn tràn đầy nghi hoặc nhìn hai người, sau đó trong đầu hiện lên một ít đoạn ngắn, cảm giác đau đớn dữ dội.

Trịnh Tam Sơn bị đau đớn vây quanh, không khỏi ôm đầu thống khổ.

“Lão Trịnh, ngươi làm sao vậy?”

“Sư phụ!”

Sắc mặt hai người khẽ biến, có chút lo lắng hắn lại xảy ra chuyện gì.

Nhưng một giây sau, Trịnh Tam Sơn bỗng nhiên nắm lấy tay Thẩm An Tại, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

“Ta nhớ ngươi rồi, ta nhớ kỹ ngươi!”

Nghe nói thế, Thẩm An Tại thầm vui mừng.

Chẳng lẽ đã khá hơn rồi sao?

“Ngươi là đồ trộm heo, chính là ngươi trộm heo của ta!”

Tiếng nói vang lên, Thẩm An Tại nhanh chóng đen mặt lại.

Nghĩa là gì?

Rốt cuộc là nhớ ra rồi hay là không nhớ ra?

Tại sao lại chỉ nhớ mình trộm heo của hắn?

“Lão Trịnh, ngươi quên rồi à, heo nhà ngươi tự nhảy vào lửa, ta không có…”

Thẩm An Tại cười khổ mở miệng, nhưng không đợi hắn nói xong, một tay khác của Trịnh Tam Sơn cũng chụp tới.

“Bồi thường tiền đi!”

Hắn trừng hai mắt như chuông đồng, phẫn nộ bất bình.

Vu Chính Nguyên nhìn sư phụ đột nhiên thức tỉnh, lại có cử chỉ quái dị của mình, cũng có chút không phản ứng kịp.

Nhưng nhìn sư phụ sinh long hoạt hổ, nắm chặt tay sư thúc muốn hắn đền tiền.

Những năm này cho tới bây giờ, hắn cứng cỏi, trước bất cứ chuyện gì trước mặt bất luận cũng chưa từng rụt rè, giờ phút này hai mắt đỏ lên.

“Sư phụ…”

Hắn quỳ trên mặt đất, “phành phành phành” chính là ba cái vang đầu nặng nề dập xuống.

Lúc ngẩng đầu lên, đã là nước mắt lưng tròng.

“Ngươi…”

Nhìn thấy thanh niên bên cạnh bỗng nhiên quỳ xuống dập đầu, Trịnh Tam Sơn cũng sửng sốt, nắm tay Thẩm An Tại khẽ buông lỏng.

Hắn nhìn thanh niên hai mắt liên tục rơi lệ nóng, trong lòng có chút chua xót.

Gần như là theo bản năng, hắn đưa tay sờ vào trong ngực, lại sờ hụt.

Nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, nhìn về phía quỳ trên mặt đất, thanh niên hai mắt phiếm hồng nhìn mình, Trịnh Tam Sơn không biết phải làm sao.

Vừa rồi không phải mình muốn làm gì đó sao, rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Vì sao nhìn tiểu gia hỏa xa lạ trước mắt này, mình lại có chút cảm giác đau lòng?

Chẳng lẽ mình thật sự là sư phụ của hắn?

Nhìn hai thầy trò nhìn nhau không nói gì, Thẩm An Tại lấy từ trong ngực ra một hộp gỗ có phù văn dán lên trên.

Sau khi mở ra, là một bao túi có dính một chút bùn đất, bên trong chứa từng viên kẹo đường.

Hắn đặt túi kẹo ở trên tay Trịnh Tam Sơn.

Nhìn túi kẹo đường, hắn có chút hoảng hốt, theo bản năng ký ức, hắn lấy ra một viên đưa tới trước, nhẹ giọng mở miệng.

"Ăn kẹo?"

Hai chữ đơn giản, khiến mắt Vu Chính Nguyên run rẩy.

Tựa như có mưa to tầm tã, tinh lực ngập trời.

Trong bóng đêm lạnh lẽo đó, trong thời khắc sinh mạng cuối cùng của lão già Trì Mộ kia, hắn cười vui vẻ đưa ra một viên kẹo hạt thông.

"Chính Nguyên, ăn kẹo…"

Hồi ức dâng lên não hải, càng khiến trong lòng Chính Nguyên chua xót.

Hắn run rẩy nhận kẹo thông, đưa vào trong miệng.

Kẹo rất ngọt, có lẽ hôm đó từng dính nước mưa, tuy sau đó đã bị niêm phong nhưng vẫn dính răng.

Cũng không ngon mấy.

Nhưng ở trong lòng Chính Nguyên, đây chính là thứ ngon nhất hắn từng ăn trong đời này.

Độc nhất vô nhị.

Trịnh Tam Sơn nhìn mặt thanh niên vết thương chằng chịt, trải qua phong sương, trong mắt có chút đau lòng.

Rất xa lạ, nhưng lại rất quen thuộc.

Nhưng mình không nhớ rõ bất cứ thứ gì, thậm chí không nhớ nổi tên người trước mắt.

Nhưng chỉ có sự hoài niệm cùng sự thương tiếc do tiềm thức dâng lên trong lòng là không thể quên, hắn biết.

Mình nhất định là sư phụ của tiểu gia hỏa này, là người thân quan trọng nhất của hắn.

Mấy năm mình không ở đây, chắc hẳn phải trải qua sự dày vò?

Trịnh Tam Sơn ôm đầy tự trách, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Chính Nguyên.

“Đứa nhỏ ngốc này, đừng khóc, sư phụ ở đây.”

“Ngài nhớ ra rồi?” Vu Chính Nguyên vui mừng ngẩng đầu hỏi.

Nhưng Trịnh Tam Sơn lại lắc đầu, “Ta không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi đã nói ngươi là đệ tử của ta, ta tin tưởng.”

Nghe hắn nói, Vu Chính Nguyên nhíu mày nhìn về phía bên cạnh.

Thẩm An Tại cũng cau mày, sờ cằm suy tư.

Người có ba hồn bảy phách.

Tình huống Trịnh Tam Sơn bây giờ thoạt nhìn không giống mất trí nhớ bình thường.

Liên tưởng đến vừa rồi uy năng của Sinh Tử phù không đủ, tuy rằng trợ giúp hắn thức tỉnh, nhưng một hồn trong đó vẫn không trọn vẹn.

Gọi là sảng linh.

Sảng linh chủ khống ý thức, bản ngã, ký ức.

Một hồn không trọn vẹn này sẽ tạo thành tình huống của Trịnh Tam Sơn lúc này.

Thẩm An Tại thở dài một hơi.

Chí ít, người còn sống, sảng linh không trọn vẹn, chỉ có thể để sau này xem có thể trở về được hay không.

Chẳng qua hắn có chút buồn bực.

Lão già này cái gì cũng không nhớ rõ, vì sao hết lần này tới lần khác lại nhớ đến chuyện trộm heo của mình chứ?

Hình tượng của mình ở trong lòng hắn khắc sâu xấu xa như vậy!?

…

Chương 433: Ta không nhớ rõ

Thẩm An Tại bỏ ra một ít thời gian, nói cho Trịnh Tam Sơn biết chuyện của hắn, hy vọng hắn có thể có hồi tưởng.

Nhưng rất đáng tiếc, sảng linh có thiếu, mặc dù hắn có thể hiểu được ý tứ, nhưng trước sau vẫn không có ấn tượng gì.

Dĩ nhiên, trong thời gian một đoạn ngắn hắn vẫn có thể nhớ ra.

Tỉ như hồ cá bị rút khô, tỷ như mình còn thiếu một vài thứ của gia hỏa tên là Thẩm An Tại trước mắt này.

Còn có tuyết lớn ngập trời, tiểu ăn mày co rúm trong ngõ hẻm lạnh đến phát run.

Mặc dù những đoạn ngắn này không nối liền, nhưng đủ để hắn tin tưởng Thẩm An Tại nói là sự thật.

Mà mình…

Hắn thử dùng phương pháp Thẩm An Tại dạy cảm giác lực lượng thể nội, khi hỏa khí nóng rực cùng một sợi khí tức hắc bạch hiển hiện, Thẩm An Tại cùng Vu Chính Nguyên chấn kinh.

Niết Bàn Thần Hỏa thì rất bình thường, dù sao hắn cũng là người mang theo Thần Hoàng tâm, không ngờ hắn lại nắm giữ một chút lực lượng của Sinh Tử phù.

Đương nhiên đó chỉ là một tia lực lượng mỏng manh mà thôi, chứ không thể nào hóa thành phù văn như Chính Nguyên được.

Mà tu vi của hắn… trải qua lần trùng sinh này cũng đã đạt tới Thiên Linh cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách độ kiếp nhập Càn Khôn.

Mặc dù chết đi nhiều năm như vậy, nhưng Thẩm An Tại lúc nào cũng dùng linh khí dồi dào để uẩn dưỡng thân thể hắn, huống chi lúc trước hắn còn ở trong Đạo phủ rất lâu.

Bây giờ linh khí trong cơ thể hắn tích góp được đủ để hắn tiếp tục đột phá cảnh giới với tốc độ như chẻ tre.

"Được rồi, lão Trịnh, những ngày kế tiếp, ngươi tạm thời ở lại Thanh Vân phong đi."

Thẩm An Tại mở miệng dặn dò, hắn cũng nhẹ gật đầu.

Sự tình khởi tử hoàn sinh, có chút rợn cả người.

Hơn nữa hiện tại hắn cũng chưa hoàn toàn khôi phục, cũng không thể trực tiếp trở lại Thanh Phù phong để nhậm chức Phong chủ.

Trước tiên cứ để cho hắn ở lại Thanh Vân phong, chờ sau khi khôi phục hoàn toàn lại lộ diện là được rồi.

"Chí Nguyên, sư phụ ngươi vừa mới thức tỉnh, đừng quấy rầy hắn, để hắn ở bên này hảo hảo hồi phục một chút, thuận tiện làm quen lực lượng trong cơ thể đi."

"Được."

Ngay cả khi Chính Nguyên có ngàn vạn lời muốn nói với người trước mắt, nhưng hắn cũng biết biện pháp tốt nhất hiện tại chính là làm cho sư phụ tự mình nhớ lại.

Nói nhiều còn có thể khiến ký ức của hắn càng thêm hỗn loạn.

Ngay khi Thẩm An Tại mang theo Vu Chính Nguyên chuẩn bị rời đi, Trịnh Tam Sơn bỗng nhiên bước tới, bắt lấy

tay của hắn.

“Làm gì vậy?”

Nhìn đôi mắt kia, tim Thẩm An Tại đập nhanh hơn một chút.

“Ngươi còn chưa đền heo cho ta.”

Trịnh Tam Sơn nghiêm trang nhìn chằm chằm hắn, “À, còn có cả vịt và cá nữa.”

“Khụ khụ…”

Thẩm An Tại thiếu chút nữa thì sặc nước bọt.

Lão tiểu tử này, cái gì cũng không nhớ, chỉ nhớ mỗi chuyện mình trộm heo của hắn có phải hay không?!

“Ngươi cũng chưa trả lại Hoàn Dương đan mà, đan dược này là cửu phẩm, sao so ra lại kém một con lợn bạch ngọc như ngươi chứ?”

“Ta không nhớ rõ…”

Trịnh Tam Sơn nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt kiên định dị thường.

“Ta nhớ ngươi từng trộm heo của ta, còn có cả vịt và cá của ta.”

“Chẳng phải ngươi cũng ăn rồi sao?!”

“Ta không nhớ rõ…”

Phốc…

Thẩm An Tại thiếu chút nữa hộc máu, muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy không cách nào đáp lời.

Thậm chí hắn còn hoài nghi lão gia hỏa này có phải cố ý giả ngu giả ngây giả dại hay không, là muốn quỵt nợ không bồi thường cho mình một Thanh Vân đại trận hoàn thiện.

Bởi vì bây giờ bất luận nói cái gì, lão già này đều chỉ nói đơn giản một câu "Ta không nhớ rõ", có thể đã chặn mọi vấn đề.

"Lão Trịnh, ta không thể tính sổ như vậy, ngươi không thấy ngươi ở trong quan tài này mấy năm nay, không phải hoàn toàn là do ta chăm sóc ngươi sao, ăn ở không được đầy đủ thì cũng là ta bỏ tiền túi ra?"

Thẩm An Tại tận tình khuyên bảo.

Trịnh Tam Sơn nhìn hắn, sau đó lắc đầu.

"Trước đó ta chết rồi, ta không nhớ rõ!"

"…"

Nhìn sư phụ cùng sư thúc nhà mình lại bắt đầu cãi nhau như trước, ánh mắt Chính Nguyên run rẩy, có chút chua xót, lại có chút vui sướng.

Hết thảy giống như đã trở về trước sự kiện Tất Niên năm đó, bộ dạng cũng không thay đổi.

Nhưng… giống như cái gì cũng thay đổi.

"Không dông dài với ngươi những lời này, lão già vô lại."

Thẩm An Tại khoát tay áo, chuyển đề tài.

"Những năm nay ngươi không ở đây, đồ đệ của ngươi ở Thần Phù điện bên kia gặp một vị trưởng lão rất muốn thu hắn làm đồ đệ, ngươi có đồng ý chuyện này không?"

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía Vu Chính Nguyên.

Về sự tình Thần Phù điện bên kia, Vu Chính Nguyên cũng đơn giản nói qua với mình.

Mặc dù nói rất tùy ý, nhưng hắn có thể hiểu hung hiểm trong đó.

Nếu như không có Hà Bất Ngữ, có lẽ đồ nhi của mình sớm đã chết ở ngay ranh giới sinh tử kia mà không ai hỏi thăm rồi.

"Vì sao không đồng ý?"

Trịnh Tam Sơn cười nói: "Điều này chứng minh đồ đệ ta có thiên phú, khiến người muốn tranh đoạt, ta vui vẻ còn không kịp nữa là."

Nói xong, đáy mắt hắn hiện lên một tia ảm đạm.

"Hơn nữa… bây giờ ta không nhớ gì cả, không có tư cách tiếp tục làm sư phụ."

Nghe nói như thế, Vu Chính Nguyên lập tức kích động mở miệng.

"Không, ngài vĩnh viễn là sư phụ của Chính Nguyên, không có ngài, Chính Nguyên đã sớm chết cóng ở trên đường rồi!"

"Tiểu tử ngốc."

Trịnh Tam Sơn cười mắng một câu, sau đó lắc đầu nói.

"Sư phụ chỉ là người dẫn đường, có kỳ ngộ tốt hơn ở trước mắt, người nên quý trọng."

Nghe nói như thế, Vu Chính Nguyên mới gật đầu lia lịa, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như sư phụ không cho mình bái Hà Bất Ngữ làm sư phụ, hoặc là ép buộc bản thân mình không được bái nhập Thần Phù điện mà nói.

Hắn cũng không biết làm sao bây giờ, dù sao Hà Bất Ngữ với Thần Phù điện thật sự rất tốt. Dù sao cũng đã trợ giúp hắn rất lớn.

Nếu như mình từ chối, chẳng phải mình sẽ trở thành người bội bạc sao?

“Được rồi, mau ra ngoài đi, ngươi nằm trong quan tài tiếp tục ngủ đi.”

Thẩm An Tại khoát tay áo, bên ngoài Hà Bất Ngữ bọn họ còn đang chờ ở đó.

Dù sao thì cũng là khách, chung quy không thể để cho bọn họ một mực ở bên ngoài đợi.

“Ngươi mới ngủ quan tài, hiện tại ta không phải người chết, ngươi còn bảo ta ngủ quan tài, tâm ngươi chó ăn hả?!”

Trịnh Tam Sơn liếc mắt nhìn hắn, hùng hùng hổ hổ.

Giờ khắc này vẻ mặt hắn u oán, cực kỳ giống tiểu lão đầu nhiều năm trước.

Mặc kệ hắn lẩm bẩm, Thẩm An Tại lại dẫn Vu Chính Nguyên rời đi.

Hà Bất Ngữ với Lục Thành đang dưới sự dẫn dắt của Tiêu Cảnh Tuyết ngắm cảnh khắp nơi.

Đương nhiên, lực chú ý của bọn họ là trên đại trận đang bao phủ toàn bộ Thanh Vân phong.

“Chậc chậc chậc, trận pháp này tuy rằng phẩm giai không cao, nhưng xây dựng lại tuyệt diệu, mạch linh khí này lại còn có thể đi như vậy, hay nha!”

Hà Bất Ngữ chậc chậc nói, không chút nào che giấu lời tán thưởng của mình.

Lục Thành cũng liên tục gật đầu, nhưng đáy mắt không khỏi tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, cũng không biết xuất phát từ tay ai.”

“Là bút tích của Chính Nguyên sư phụ.”

Đúng lúc này, Thẩm An Tại lại dẫn theo Vu Chính Nguyên xuất hiện.

“Sư phụ của Tiểu Vu?” Hà Bất Ngữ không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn nhớ rõ, sư phụ Vu Chính Nguyên chỉ là một phù sư ngũ phẩm lục phẩm mà thôi?

“Ừm, trận pháp này gia sư còn có một bản thăng cấp, chẳng qua chỉ mới làm xong một nửa.”

Nói xong, Vu Chính Nguyên lấy ra một xấp bản vẽ từ trong nhẫn trữ vật.

Hai mắt hắn lập tức sáng lên, tiếp nhận bản vẽ xem xét chăm chú.

Càng xem, vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng đậm.

Thiên tài ơi!

…

Chương 434: Bái sư Bất Ngữ

“Sư điệt xem, địa mạch hỏa khí này có lôi vũ tiếp dẫn, lôi lạc dẫn lửa, hỏa khí khi bị lôi vũ dập tắt có thể trong nháy mắt bạo phát ra uy lực cường đại, nhiệt độ cao đó đủ để hòa tan võ giả Càn Khôn cảnh.”

Hà Bất Ngữ chỉ vào một ít mạch lạc trên bản vẽ mở miệng, Lục Thành cũng tiến đến quan sát.

“Vẫn chưa xong, ngươi xem Phong Mạch này, dưới sự tác hợp địa mạch, có thể hoàn toàn giấu sát chiêu dưới đất, trong nước mưa, một khi thôi phát, khó lòng phòng bị.”

Lục Thành cũng nhìn liên tục gật đầu, trong mắt có kinh ngạc.

“Trông chỉ là phù trận cấp sáu, nhưng nếu hoàn thiện, chỉ e có thể uy hiếp tới cảnh giới Niết Bàn.”

Thẩm An Tại nghe xong hơi sững sờ.

Nhìn một xấp bản vẽ dày cộp kia, ánh mắt có chút phức tạp.

Lúc trước chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ tên Lão Trịnh này lại ghi ở trong lòng, thật sự tự tạo ra cho mình một bộ phù trận có thể uy hiếp Niết Bàn.

Chỉ bằng một nửa này, dường như đã tiêu tốn hơn nửa năm.

Mà đoạn thời gian trước đó, hắn còn chia thời gian đi dung hợp Sơn Hà Thiên Kiếm phù để chuẩn bị truyền cho Chính Nguyên.

Năm đó lúc đại quan, chính mình nhớ rõ tiểu lão đầu tử kia râu tóc rối bời, hai mắt đều đã đỏ lên, không biết chịu đựng bao nhiêu đêm.

"Hay lắm."

Hà Bất Ngữ nhìn trang giấy cuối cùng trên tay, có chút chưa thỏa mãn.

Tuy rằng hắn là phù sư cửu phẩm, dưới tay nắm giữ phù trận cửu phẩm bát phẩm, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc chính là sự kiến tạo xảo diệu của phù trận, cùng với sự liên kết, chuyển biến giữa các phù mạch khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như đặt trên người bất kỳ trưởng lão nào của Thần Phù điện bên kia, có lẽ hắn cũng sẽ không kinh ngạc như bây giờ.

Vì nơi này là Nam Quyết vực, trong bốn vực, là nơi tài nguyên thiếu thốn nhất, vị trí là hẻo lánh nhất.

Có thể dựa vào lượng tài nguyên số lượng không nhiều cùng truyền thừa của riêng mình mà ngộ được đến trình độ này, ngộ tính không thể nghi ngờ là hàng đầu ở loại địa phương này.

Đáng tiếc…

Nếu sư phụ Tiểu Vu có thể xuất thân từ Thần Phù điện, thành tựu tuyệt không phải chỉ là lục phẩm phù sư nho nhỏ.

Bát phẩm Cửu phẩm cũng không quá đáng!

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên nhìn về phía Thẩm An Tại: "Thẩm phong chủ, xin hỏi Trịnh phong chủ hiện giờ…"

Nhìn hắn mang theo ánh mắt chờ đợi, Thẩm An Tại nhẹ nhàng lắc đầu.

Người trước lộ ra vẻ tiếc nuối, nhìn thoáng qua Vu Chính Nguyên, thở dài không ra tiếng.

Tiểu Vu có một sư phụ tốt, đáng tiếc, đáng tiếc…

Nếu không phải thiên nhân cách biệt, hắn thật muốn cùng vị Trịnh phong chủ chưa từng gặp mặt này trò chuyện ngày đêm.

Người chết không thể sống lại, điều này hắn đã sớm hiểu.

Chỉ là hy vọng Tiểu Vu đừng quá mức chấp nhất mấy chuyện này, để nội tâm của mình lại nổi lên tâm ma mới tốt.

"Phù Tôn tiền bối, chẳng phải ngài vẫn luôn muốn thu Chính Nguyên làm đệ tử sao?"

Lúc này, Thẩm An Tại bỗng nhiên cười cười mở miệng.

Người trước sững sờ, nhìn về một bên: "Tiểu Vu hắn…"

"Chính Nguyên, còn không mau bái kiến sư phụ?"

Thẩm An Tại nói khẽ.

Nghe vậy, Vu Chính Nguyên cũng không hàm hồ, lúc này quỳ hai đầu gối xuống đất, nặng nề dập đầu mấy cái.

"Đệ tử Vu Chính Nguyên, bái kiến sư phụ!"

"Mau đứng lên, mau đứng lên!"

Hbn vội vàng tiến lên nâng hắn, nhìn khuôn mặt đầy kiên nghị bị thương vô số vết của thanh niên trước mặt kia, ánh mắt lão run rẩy cúi xuống phủi bụi đất nơi đầu gối hắn.

"Tốt tốt tốt… Ta cũng có đồ đệ, ha ha ha ha, Phù Đạo y bát của ta cũng có truyền nhân!"

Nhìn lão đầu ngửa mặt lên trời cười to, Lục Thành đứng ở một bên đưa tay ra, muốn nói lại thôi.

Vẻ mặt hắn rất phức tạp, nếu nhìn sâu hơn, thì càng nhiều là sợ hãi.

Thẩm An Tại chú ý tới cảm xúc của hắn, không khỏi khẽ nhíu mày.

Từ tiếp xúc mấy ngày nay đến xem, Lục Thành giống với Chính Nguyên, đều là một đại sư huynh tốt.

Bằng không thì ở cuộc thi võ, hắn sẽ không thể không kiêng dè mà truyền hóa thân nguyên thần cho người mới. Hôm nay sư đệ nhà mình rốt cục danh chính ngôn thuận trở thành đệ tử thân truyền của Thần Phù điện, lẽ ra hắn phải cao hứng mới đúng.

Vì sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy?

Chẳng lẽ là sợ Vu Chính Nguyên cướp đoạt vị trí điện chủ vốn thuộc về riêng mình?

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại lại âm thầm lắc đầu.

Chuyện này không thể nào, là bụng dạ tiểu nhân của mình đo lòng quân tử.

Chắc chắn có nguyên nhân khác.

…

Đêm đến, phòng khách Thanh Vân phong.

Tối nay hbn uống không ít, gương mặt đỏ bừng cũng không cần tản đi tu vi.

Hắn vừa nấc rượu, vừa vẽ bùa lên không.

Rất nhanh, phù quang đan xen vào nhau, thân hình Liêu Tử Khung xuất hiện.

“Uống thật vui vẻ? Chuyện Tiểu Vu ta đã nghe nói, mặc dù thất bại, nhưng có thể thắng Triệu Vô Nhai kia, xem như đã bảo vệ được mặt mũi của Thần Phù điện.”

Nhìn thấy hbn say khướt, Liêu Tử Khung vuốt chòm râu thản nhiên mở miệng.

"Ha ha ha, hắn có thể phá được ván cờ ngang dọc, cũng may mà có Lục Thành hỗ trợ, truyền cho hắn Nguyên Thần Hoá Thân phù."

Nói xong, Hà Bất Ngữ thêm vài phần cười ha hả nói, "Sư huynh, vị trí điện chủ này, ngươi định truyền cho ai?"

"Ta nhổ vào, bình thường ngươi dọa dẫm vơ vét tài sản thì ta quên đi, vị trí điện chủ này mà ngươi cũng có chủ ý?"

"Nào có đâu, ta liền hỏi một chút, hỏi một chút…" hbn cười xấu hổ.

Liêu Tử Khung nhìn hắn, hừ hừ một tiếng nói: "Tiểu Vu nhưng dù sao cũng đã vào môn quá muộn, uy vọng không bằng Lục Thành trong đông đảo đệ tử, nếu hắn nguyện ý trở về Thần Phù điện tám năm mười năm, ta thật sự có thể cân nhắc."

"Vậy quên đi, ta còn phải truyền cho hắn phù đạo, không dẫn đi chu du thiên hạ cũng không tiện truyền, truyền cũng không tốt."

Hà Bất Ngữ vội lắc đầu.

"Vậy thì ngươi nói cái rắm gì, cút ngay!" Liêu Tử Khung chửi ầm lên.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đỏ bừng trong mắt hbn, hắn lại nhíu nhíu mày.

"Coi như là Tiểu Vu thắng Triệu Vô Nhai, ngươi cũng không cần cao hứng thành bộ dáng này chứ, lần trước ngươi cao hứng như vậy là khi một mình độc đấu Bách Hoa lâu…"

"Ha ha ha, hôm nay Tiểu Vu chính thức bái ta làm sư phụ. Nói đến chuyện này cũng phải cảm tạ đồ đệ kia của ngươi đã

lâm trận trợ giúp Chính Nguyên phá cục."

Nói xong hbn lại cười lớn, "Chắc là vị sư thúc của Tiểu Vu thấy Tiểu Vu được Lục Thành giúp đỡ, mới nguyện ý ra mặt thuyết phục hắn bái ta làm sư phụ, nếu không ước chừng với tính tình Tiểu Vu, ta đối xử với hắn dù tốt hơn một ngàn tám trăm lần, không có trưởng bối sư môn của Linh Phù sơn nói chuyện, hắn cũng không muốn bái sư nữa."

Tay đang uống trà của Liêu Tử Khung dừng lại một chút, bỗng ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

"Ngươi xác định là bởi vì sự hỗ trợ của Lục Thành, cho nên người của Linh Phù sơn mới nguyện ý ra mặt để cho tiểu Vu bái sư?"

"Ừm, lúc đó vị sư thúc kia của hắn đang ở đó, nhìn thấy Lục Thành nguyện ý truyền Nguyên Thần hóa thân cho Tiểu Vu, hắn kinh ngạc cứng người, ha ha ha!"

Hà Bất Ngữ cười khai hoa, đồng thời nhìn chằm chằm Liêu Tử Khung, "Ta trước đó nói cũng nói Tiểu Vu bây giờ bái ta làm sư phụ, đó chính là thân truyền của Thần Phù điện, về sau chúng ta và Linh Phù sơn chính là đồng minh lui tới, ngươi cũng đừng làm ra vẻ cho ta, bằng không trở về ta sẽ lộ toàn bộ những chuyện xấu kia của ngươi ra ngoài!"

Nghe hắn nói vậy, Liêu Tử Khung khó có được không nói lời tổn hại gì hắn, trầm mặc mấy giây rồi tiếp tục uống trà, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

"Ừ, biết rồi, ngươi thích ở lại bao lâu thì ở, để Thành nhi sớm trở về đi."

"Được, hai ngày nữa ta sẽ tự mình đưa hắn trở về, Yêu Thần giáo này xuất quỷ nhập thần, nhất định phải đề phòng."

"Cất phù đi, đừng quấy rầy ta uống trà nghe đàn, cút đi."

Liêu Tử Khung nói xong, liền đưa tay cắt đứt phù văn, liên hệ giữa hai người cứ như vậy mà bị cắt đứt.

Thần Phù điện, trong một gian đình viên thủy tạ.

Liêu Tử Khung nhìn tàn cục trước mặt, thật lâu không nói lời nào, cuối cùng uống một hơi cạn sạch chén trà nóng đang bốc lên.

…

Chương 435: Phong chủ, Phù Dung hiên đến yêu cầu kết sổ

Dưới bóng đêm, bên trong dược viên có hai thân ảnh bận rộn.

Không, chính xác hơn là ba.

Hai thân ảnh vội vàng xây nhà, một cái khác đứng bên ngoài dược viên, chỉ điểm cho bên kia.

"Đúng đúng đúng, cửa sổ muốn hướng nam, như vậy tử khí thông thấu, cửa lớn hướng suối, lưng tựa núi cao…"

"Lão Thẩm, ngươi làm cái gì vậy, không phải nói giếng nước đào ở sau phòng sao, cái này gọi là xuôi chèo mát mái, phía trước có dòng suối, phía sau có giếng phun, chú ý chính là đầu đuôi âm sinh, tụ dương dưỡng khí…"

"Giường ngươi làm cao quá, nhiễm dương khí quá, phải thấp một chút mới xem như âm dương cân bằng…"

Không ngừng lải nhải, Thẩm An Tại đặt ván giường xuống, u oán nhìn người bên ngoài.

"Ngươi nói thì làm?"

"Khụ khụ, ta vừa mới khôi phục…"

Trịnh Tam Sơn ho khan một tiếng, cười ha hả.

"Vậy ngươi chỉ huy Chính Nguyên đi, sai lại bắt ta làm việc?"

"Tốt xấu gì ta cũng đường đường là phong chủ Thanh Vân phong, ân sư Đại An kiếm tiên danh khắp thiên hạ, người

trong thiên hạ ai nhìn thấy ta mà không tôn xưng một tiếng Thẩm phong chủ, sao đến phiên ngươi ta lại thành khổ sai rồi?"

Thẩm An Tại nhìn Vu Chính Nguyên đang ngồi ghế mây bên cạnh mở miệng.

"Ý của ngươi là, đồ nhi của ta cũng là sư điệt của ngươi, ở bên ngoài bôn ba khổ cực nhiều năm như vậy, bao nhiêu lần cửu tử nhất sinh, hiện tại về nhà ngươi còn không cho hắn nghỉ ngơi một lát?"

"Sao ngươi lại làm sư thúc như vậy?!"

Nghe Trịnh Tam Sơn nói, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, tươi cười, tiếp tục chuyển ván giường đi vào trong phòng.

"Lão Trịnh, tốt nhất là ngươi đừng khôi phục, khôi phục lại, ta tìm mười mấy tên nam tử Phù Dung hiên đến Thanh Phù phong bịt mông kêu tên ngươi."

Hắn nói nhỏ, tiếp tục làm việc.

Cố ý, lão già này nhất định là cố ý!

Tất cả mọi thứ đều đáp ta không nhớ rõ, nhưng vẫn còn nhớ rõ phương vị các loại trận pháp.

Hơn nữa con mẹ hắn còn nhìn chằm chằm mình làm việc.

Tuyệt đối là công báo tư thù!

Trước đây mình từng bắt hắn tự xây dựng Thanh Vân đại trận, tiểu tử này ghi thù, hiện tại chuyên tìm mình làm việc!

"Tốt nhất là ngươi đừng tỉnh, tốt nhất đừng tỉnh…"

Thẩm An Tại hùng hùng hổ hổ, vung tay cắt chân giường đi một đoạn, ném ván giường lên.

"Làm gì đấy, mang theo tâm tình làm việc, làm ra động tĩnh lớn như vậy, phá hỏng là ngươi tự làm lại á!"

Bên này, vừa đặt miếng giường xuống, bên ngoài liền vang lên tiếng Trịnh Tam Sơn cằn nhằn.

Thẩm An Tại cười cười dùng sức, rón rén đặt miếng gỗ thứ hai xuống.

"Trịnh Đại trưởng lão, ngài xem thế này được không?"

"Quá nhẹ, ngươi ra sức làm việc một chút được không…"

"Ra sức làm ngươi!"

Thẩm An Tại chửi ầm lên, lao ra khỏi phòng.

Trịnh Tam Sơn rụt cổ lại, thấy đối há mồm thét to về phía xa.

"Cảnh Tuyết, đẩy sư huynh ngươi vào đây làm việc cho ta!"

…

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, thẳng đến ngày hôm sau khi mặt trời hửng sáng lên, tiểu viện trong dược viên này mới xem như triệt để kiến tạo xong.

Mộ Dung Thiên quấn băng vải, khập khiễng kéo cửa viện, tóc đầy vụn gỗ.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng tưới hết hoa cỏ ngoài viện, Vu Chính Nguyên cũng chỉnh ghế mây lại đúng vị trí.

Thẩm An Tại ngồi ở một bên, bắt chéo chân ngâm nga khúc hát, phải gọi là nhàn nhã.

"Lá đào trên đỉnh cao…"

"Sư bá, tường gạch đều đã xây xong rồi, còn có gì cần làm sao?"

Mộ Dung Thiên mồ hôi đầy đầu, khập khiễng hỏi.

Trong mắt hắn vẫn không có vẻ gì là kinh ngạc, Tiêu Cảnh Tuyết cũng vậy.

Thời điểm sư phụ gọi hai người bọn họ tới, còn tưởng rằng là xử lý việc vặt trong Dược Viên.

Không nghĩ tới vừa đến, đã nhìn thấy bóng người quen thuộc đã trẻ ra rất nhiều kia.

Trịnh Tam Sơn tỉnh rồi, nhưng nghe sư huynh nói thì ký ức của hắn có khiếm khuyết, cho nên hiện tại không thể cho người khác biết.

Nhưng cho dù như thế, hai người bọn họ vẫn có nhận thức càng sâu hơn về bản lĩnh của sư phụ mình.

Phục sinh người chết, tuyên cổ không có.

Nhưng sư phụ nhà mình lại làm được!

"Sư bá ngươi nói, tường gạch phải sáu lần sáu, cao một trượng dư ba, vì…"

Trịnh Tam Sơn còn chưa nói gì, thì Thẩm An Tại bên cạnh đã mở miệng trước.

"Ta không nói, là sư phụ ngươi nói." Trịnh Tam Sơn nghiêm trang mở miệng.

"Sư phụ…"

Mộ Dung Thiên buồn bực nhìn về phía trung niên ngồi trên ghế.

Vết thương của mình còn chưa khỏi hẳn, đã bị kéo đến chuyển gạch thành xây tường…

Hơn nữa còn không thể dùng linh khí, cách nói của phù sư chính là võ giả dùng linh khí xây dựng địa thế, nếu không có trình độ phù pháp, rất dễ làm nhiễu loạn địa mạch khí, khiến cho hiệu quả vốn nên có bị giảm đi ba phần.

“Sư phụ, thương thế của sư huynh còn chưa khỏi, nếu như còn có cái gì chưa làm xong, ngày mai hẵng làm nhé?”

Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên mở miệng.

Nhìn Mộ Dung Thiên vẫn còn quấn băng vải, Thẩm An Tại chuẩn bị gật đầu để hắn nghỉ ngơi, người sau lại mở miệng.

“Đúng vậy nha sư phụ, cho dù một trăm vạn kim phiếu lần trước người lấy được ở dưới giường Trịnh sư bá, cũng không mua được viện tử khí phái, linh khí tràn đầy như cái ta làm nha!”

“Phụt…”

Trịnh Tam Sơn vừa nhận lấy trà Chính Nguyên đưa tới, uống một ngụm liền phun ra ngoài, trừng to mắt nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

“Ai…”

Tiêu Cảnh Tuyết thở dài, hai mắt nhìn lên trời.

“Lão Trịnh, ta không có, ngươi nghe ta nói đã, ta đưa kim cho Chính Nguyên, ta còn muốn hắn dẫn cô nương trở về…”

Thẩm An Tại trừng mắt liếc Mộ Dung Thiên, vội vàng mở miệng giải thích.

“Cô nương đâu?”

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía Vu Chính Nguyên.

Người sau xấu hổ gãi đầu: “Sư phụ, ta còn nhỏ…”

“Thằng nhóc, đó là của cải bản vi sư tích lũy cho ngươi lấy vợ, tiền đâu?”

“Dùng rồi…”

“Xéo đi, lại tạo một tòa thiên viện cho ta!”

“Dạ… “

Vu Chính Nguyên gãi gãi đầu, rầu rĩ đi đốn cây.

“Còn có ngươi, ngươi trộm lợn cũng thôi đi, ngay cả tiền đóng quan tài của ta cũng cầm, Thẩm An Tại, ngươi không là con người!”

Trịnh Tam Sơn thổi râu trừng mắt nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

“Sư bá, quan tài sư phụ làm cho ngươi ở bên kia kìa, hắn không dùng lung tung, ngài còn có thể hưởng thụ nhiều năm lắm.”

Lúc này Mộ Dung Thiên thật trùng hợp nói một câu như vậy.

Một câu này khiến Thẩm An Tại giật giật khóe miệng, Tiêu Cảnh Tuyết càng đen mặt, chống trán thở dài.

“Tiểu tử ngươi và sư phụ ngươi có cùng một cái đức hạnh, trù lão phu chết phải không, mau mau chạy đi dọn gạch!”

Trịnh Tam Sơn tức giận không ít, trừng mắt quát hắn.

“Dạ… “

Mộ Dung Thiên khổ sở xoay người khập khiễng đuổi theo hướng Chính Nguyên.

“Sư huynh, ngươi chờ ta một chút…”

Hai người rời đi, Trịnh Tam Sơn nhìn chăm chú về phía Thẩm An Tại.

“Nói đi, mấy ngày nay ngươi thừa dịp ta ngủ, còn làm chuyện tốt gì?”

“Thật sự là không có.”

Thẩm An Tại cười khổ một tiếng, hai tay mở ra.

Chính vào lúc này, phía ngoài cấm chế Dược Viên, thanh âm Thân Đồ Tiểu Tuyết vang lên.

"Phong chủ, Phù Dung hiên bên kia đến yêu cầu kết sổ của Trịnh phong chủ, chưởng môn nói Thanh Phù phong hiện tại tạm thời thuộc về ngài quản, để phong chủ ngài ứng trả trước."

"Phụt…"

Thẩm An Tại thiếu chút nữa hộc máu.

"Tốt, Thẩm An Tại, ta là một người chết còn biết đi dạo vườn hoa đúng không?"

Trịnh Tam Sơn nhìn hắn chằm chằm, lộ ra ý cười hiền lành.

"Lão Trịnh, ngươi tin ta, chuyện này thật sự không phải ta làm!"

Thẩm An Tại nghiêm túc giải thích, sau đó rất nhanh đã nghĩ đến đầu sỏ gây nên.

Nhất định là tên chưởng môn không biết xấu hổ kia!

Mình cho hắn mượn tiền, hắn liền dựa vào Thanh Phù phong hiện tại là do mình quản, dùng danh nghĩa Trịnh Tam Sơn đi dạo vườn hoa!

"Nếu không phải ngươi làm, vậy còn ai nữa?"

Trịnh Tam Sơn nhìn chằm chằm vào hắn.

"Ách… Có lẽ… là dư nghiệt Ma giáo muốn làm hỏng thanh danh Linh Phù sơn?"

…

Chương 436: Đêm trước cơn bão

Hai ngày sau, Trịnh Tam Sơn vẫn ở lại trong dược viên, chưa rời nửa bước.

Trừ nhóm người Thẩm An Tại, không có người khác biết hắn đã tỉnh.

Cho dù là Thân Đồ Tiểu Tuyết và Lâm Tiểu Cát chưa được cho phép, cũng không cách nào tiến vào trong dược viên.

Toàn bộ phía sau Thanh Vân phong, nghiễm nhiên đã trở thành sân sau tư nhân của Trịnh Tam Sơn.

Thậm chí Thẩm An Tại đôi khi muốn vào còn phải nhìn sắc mặt của hắn.

Bọn người Huyền Ngọc Tử, Triệu Thành biết được kết quả thi võ bốn vực, nhao nhao đến chúc mừng một phen, càng làm một trận rượu mừng công.

Chỉ là trên yến hội này, Thẩm An Tại lại đang nhìn chằm chằm Huyền Ngọc Tử, vẻ mặt đầy u oán.

Người sau như thể không nhìn thấy, cười như vui sướng khi người gặp họa.

Thẩm An Tại đi chất vấn có phải là hắn dùng tên lão Trịnh đi dạo vườn hay không, hắn còn giả vờ vẻ mặt nghi hoặc.

Sau đó đưa ra một đáp án giống như đúc.

Chắc chắn là dư nghiệt Ma giáo làm!

Nếu không phải trên cổ hắn còn có dấu son, Thẩm An Tại ợ rằng đã tin tưởng.

Lão tiểu tử này nhất định là cố ý khiến mình buồn nôn, ngay cả dấu son cũng lười lau!

Trong yến hội, Hà Bất Ngữ lại uống say mèm.

Sau khi đám người Triệu Thành, Mộc trưởng lão biết được Vu Chính Nguyên bái Phù Tôn làm sư phụ, đều vui mừng khôn xiết.

Đều là vãn bối nhà mình, có thể có tiền đồ như vậy, bọn họ theo lý nên là vui vẻ.

Hơn nữa có thể kết làm đồng minh với Thần Phù điện, đây chính là chuyện tốt mà tám đời thế lực khác đều không mơ được.

Thừa dịp say, Hà Bất Ngữ càng thao thao bất tuyệt, nói là sau này hàng năm Linh Phù sơn đều có thể mang một ít người đi Thần Phù tháp tiềm tu phù đạo một chuyến, về sau mọi người đều là người một nhà vân vân.

Có thể thấy được, hắn thật sự rất yêu quý Chính Nguyên.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, mới có thể đối tốt với người Linh Phù sơn như vậy.

Trong yến hội, tất cả mọi người đều phấn chấn hẳn lên, ai nấy cũng đều vui vẻ.

Chỉ có Lục Thành ngồi dưới cây, một mình nhìn mặt trăng ngẩn người, có vẻ không hòa hợp với nơi này.

“Sao vậy, có tâm sự à?”

Thanh niên tóc vàng áo trắng đến gần, Lục Thành vội vàng xoay người chắp tay.

“Bái kiến Bách Lý tiền bối.”

Bách Lý Nhất Kiếm khoát tay áo, khẽ cười nói: "Thần Phù điện kết làm đồng minh với Linh Phù sơn, quan hệ giữa ta và Thẩm Phong chủ cũng không tệ. Nếu đã tính ra, ngươi cũng coi như là hậu bối của ta, không cần câu nệ đa lễ."

Nhìn thanh niên chân đạp đất trước mắt, hơi thở hoàn toàn bất đồng ban đầu, Lục Thành trong lòng ngưng tụ.

Thực thể!

Trước kia tuy rằng Bách Lý Nhất Kiếm Hồn Thể ngưng thực, nhìn không khác gì nhục thân, nhưng so với khí tức hôm nay thì lại hoàn toàn không giống nhau!

Không hề nghi ngờ, đây là bút tích của Thẩm phong chủ.

"Nhìn một mình ngươi ngồi ở chỗ này đờ ra, có phải có tâm sự hay không?"

Bách Lý Nhất Kiếm cầm bình rượu buông xuống, ngồi xuống bên cạnh.

Lục Thành trầm mặc một chút, sau đó mở miệng.

"Có một số việc vãn bối không biết làm đúng hay không, có chút hối hận, nhưng lại không kịp nữa rồi."

"Chuyện gì, nói nghe thử?" Bách Lý Nhất Kiếm nhìn hắn.

"Bởi vì ta hiện tại Linh Phù sơn cùng Thần phù tháp sinh tử có nhau, tương lai nếu có một ngày Thần Phù điện xảy ra nguy hiểm gì, liên lụy đến Linh Phù sơn, ta…"

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, Bách Lý Nhất Kiếm cười cười.

"Ngươi thật sự lo lắng, là Linh Phù sơn liên lụy đến Thần Phù điện phải không?"

Lục Thành trầm mặc, không nói gì xem như cam chịu.

"Vậy thì mạnh lên là được rồi."

Bách Lý Nhất Kiếm không có bao nhiêu an ủi, chỉ đơn giản nói.

Hắn nhìn dưới bóng đêm, thanh niên áo đen không biết nói sai cái gì lại bị Thẩm An Tại nhéo lỗ tai quát lớn, cười cười.

"Tên tiểu tử Mộ Dung Thiên này mặc dù hơi ngây thơ một chút, nhưng có một số việc lại nhìn thông thấu hơn chúng ta, cho dù phía trước có nguy cơ khó khăn gì, chỉ cần hắn trở nên mạnh mẽ hơn thì tất cả đều có thể giải quyết dễ dàng."

"Tư chất của ngươi vốn không kém, tương lai nếu thành Tổ cảnh thật, bất luận là Linh Phù sơn hay Thần Phù điện, chẳng lẽ ngươi vẫn còn lo lắng sao?"

"Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, Vu Chính Nguyên có người nào mà sẽ không phải là Chân tổ?"

"Đến lúc đó bốn người các ngươi đều là Chân Tổ cảnh, toàn bộ Thiên Huyền đại lục này, ngươi còn lo lắng gì nữa?"

Nghe những lời này, Lục Thành thoáng thất thần.

" Chân Tổ cảnh…"

Nói ra thì dễ dàng, nhưng trong ngàn năm qua, ngoại trừ ba người kia, có ai là chân chính đạt đến bước kia?

"Hơn nữa, còn có Thẩm An Tại."

"Thẩm phong chủ?" Lục Thành kinh ngạc quay đầu lại.

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười: "Đúng vậy, có Thẩm An Tại, không biết ngươi có tin hay không, nhưng ta luôn có loại cảm giác, có hắn ở đây, hết thảy đều an toàn."

Lục Thành trầm mặc.

Kỳ thật hắn không hiểu nhiều về vị Thẩm phong chủ này.

Nhưng nghe ra loại sự tích này, quả thật giống như kỳ tích.

Tựa như chỉ cần có Phong chủ Thanh Vân phong này ở đây, vô luận là cuồng phong bão táp, hay là đại điện tương khuynh, đều không tính là gì cả.

Lục Thành nhìn thoáng qua Thẩm An Tại ở bên kia, ánh mắt lập loè.

Biến số…

Lúc trước ở trong ván cờ tung hoành, mình đã nhìn thấy nguy cơ của Thần Phù điện và Linh Phù sơn, nhìn thấy tất cả mọi người.

Thật giống như không nhìn thấy vị Thẩm phong chủ này.

Dưới tình thế nguy nan như vậy, lấy tính tình của Thẩm Phong chủ, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, vậy hắn ở đâu?

"Được rồi, đừng nghĩ quá nhiều, tới uống rượu."

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, đưa bình rượu tới.

Người sau gật đầu, uống một ngụm lớn.

…

Bắc Đạo vực, Thác Bạt gia.

"Thiên gia chủ, thực lực của Thẩm An Tại ở đâu, ta và ngươi đều biết, nếu không có cái kế hoạch chặt chẽ gì, chỉ sợ không dễ xử lý?"

Thác Bạt Thương Khung nhìn chằm chằm trung niên u ám ngồi phía dưới.

Người sau thần sắc lạnh nhạt: "Không sao, ngươi thân là điện chủ Bắc Đạo điện, hẳn cũng biết đến lúc đó Mộ Dung Thiên tiến vào Thiên Huyền tỉnh Thẩm An Tại sẽ đi cùng chứ?"

"Sau đó thì sao?"

“Ngắn thì ba năm ngày, dài thì mười năm, Thiên Huyền tỉnh ngăn cách nội ngoại, bất kỳ thủ đoạn đưa tin nào cũng không đến được, thời gian mấy ngày nay, đủ để ngươi báo thù cho tôn nhi của mình.”

Thiên Cương mở miệng.

“Ngươi dám cam đoan sau khi Thẩm An Tại đi ra sẽ không gây sự với gia tộc Thác Bạt ta?”

“Sợ cái gì, bây giờ Yêu Thần giáo hành sự càng lúc càng càn rỡ, bọn họ vốn là săn giết thiên kiêu. Mộ Dung Thiên thân là đệ nhất bốn vực, bị nhìn chằm chằm không phải rất bình thường sao? Ai biết là Thác Bạt gia các ngươi làm chứ?”

Thiên Cương nhìn chằm chằm hắn, dụ dỗ nói: “Nói nữa, mất đi cơ hội lần này, thù của cháu ngươi nếu muốn báo thì không đơn giản như vậy đâu.”

Thác Bạt Thương Khung cau mày nhìn hắn chằm chằm: “Ngươi dường như cũng có chút hiểu biết về Thiên Huyền tỉnh?”

Người trước cười mà không nói.

“Một vấn đề cuối cùng, ngươi làm sao mà dời tầm mắt bọn họ đến trên người Yêu Thần giáo?”

Thiên Cương nhe răng cười vung tay áo.

Rống!

Từng bóng người xuất hiện, toàn thân dính đầy sát khí, điên cuồng khiến người ta không rét mà run.

“Đây là…”

Ánh mắt Thác Bạt Thương Khung chớp lên.

“Không sai, chính là Thôn Yêu thuật của Lâm gia năm đó, những thứ này đều là thứ thất bại bị yêu khí ăn mòn lý trí, chết

cũng sẽ chết, không có gì đáng ngại.”

Ánh mắt Thác Bạt Thương Khung lóe lên không thôi, cuối cùng gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ ngoan lệ.

“Được!”

…

Chương 437: Ăn cơm

Lại là một đêm đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi phàm.

Đợi đến ngày kế tiếp, Thẩm An Tại mới tỉnh lại, bên ngoài liền truyền đến tiếng Thân Đồ Tiểu Tuyết thông báo.

"Phong chủ, sứ giả Thiên Huyền điện đang ở chủ điện chờ ngài."

"Thiên Huyền điện?"

Thẩm An Tại xoa xoa đầu mỏi nhừ, có chút ngoài ý muốn.

Lúc này mới qua mấy ngày, Thiên Huyền điện nhanh như vậy đã phái người đến đây?

"Đã biết."

Thẩm An Tại mở miệng đáp lại, rửa mặt rồi đi về phía đại điện chủ phong.

Khi tới nơi, nhìn thấy bóng người mỹ phụ quen thuộc với Huyền Ngọc Tử ngồi trên ghế khách, hắn sửng sốt.

"Ngọc trưởng lão, sao ngươi lại tới đây?"

Ngọc Tâm Lan ngoái đầu nhìn lại cười nhạt: "Sao vậy, ngươi không chào đón ta à?"

"Chuyện này…"

Thẩm An Tại lúng túng gãi gãi đầu, chuyển hướng nhìn về phía Huyền Ngọc Tử, "Chưởng môn, không phải nói sứ giả Thiên Huyền điện tới rồi sao, ở đâu?"

Huyền Ngọc Tử kinh ngạc, sau đó thần sắc có chút cổ quái nhìn quanh Ngọc Tâm Lan, chần chờ mở miệng.

“Ngươi… không biết?”

Thẩm An Tại nhướng mày, nhìn Ngọc Tâm Lan mặt mày mỉm cười, phong tình vạn chủng.

“Sứ giả Thiên Huyền điện… Không phải là ngươi chứ?”

Ngọc Tâm Lan cười yếu ớt gật đầu: “Đúng vậy, ta ngoại trừ là trưởng lão Phượng Hoàng tộc, còn là sứ giả Thiên Huyền điện, nhưng khu vực ta phụ trách chính là kết nối Linh cảnh bên kia cùng Thiên Huyền điện, cũng không thuộc về một điện nào.”

Nhìn đối phương vẫn có chút nghi hoặc như cũ, đôi mắt đẹp của nàng chớp chớp nói: “Ừm… Ta vừa hay ở Thiên Huyền thành, vừa đúng lúc quen biết ngươi, điện chủ nhân tiện phái ta đến an bài việc của ngươi.”

Thần sắc Thẩm An Tại tràn đầy cổ quái.

Vừa vặn, vừa đúng lúc, thuận tiện…

Chuyện trùng hợp như vậy, làm sao hết lần này tới lần khác hắn lại cảm thấy không phải quá trùng hợp?

“Thật sự trùng hợp như vậy?” Thẩm An Tại nhìn nàng.

Ngọc Tâm Lan hai mắt nhìn trời: “Thật đấy, bằng không thì ta cũng không thèm chạy xa như vậy, ngươi không tin?”

Thẩm An Tại không trả lời, nhìn thoáng qua Huyền Ngọc Tử, muốn nói ba chữ nào, trong lòng hai người đều biết.

“Được rồi, Thẩm An Tại, ngươi được coi là điện chủ Nam Quyết là chuyện tốt thiên đại, lần này Ngọc trưởng lão đến đây, là giúp ngươi chọn chỉ và nghi thức nhậm chức ở điện mới, ngươi xem ngươi muốn đi nguyên điện Bình Thiên hay là lập điện mới?”

“Đương nhiên là lập điện mới rồi.”

Thẩm An Tại trả lời không cần suy nghĩ, "Điện mới phải là ở Phục Linh thành, cách rất gần."

"Về phần nghi thức thượng nhiệm gì đó, không bằng miễn đi, phiền toái lắm…"

"Khó mà làm được."

Ngọc Tâm Lan cùng Huyền Ngọc Tử trăm miệng một lời.

Đám người phía trước nhìn chằm chằm vào hắn: "Nếu ngươi không làm, ai mà biết điện chủ Nam Quyết điện đã thay người, hơn nữa Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu đều đã nhận được tin tức, xem chừng khi trở về chuẩn bị hạ lễ xong đã có ý định tới đây."

Huyền Ngọc Tử cố gắng nháy mắt nhìn Thẩm An Tại, vuốt ve nhẫn trữ vật trên tay như đang nhắc hắn đã mượn bao nhiêu tiền.

"Đúng vậy, còn có quà tặng, vậy thì làm thôi."

Thẩm An Tại kịp phản ứng, sờ cằm liên tục gật đầu.

Xém quên mất còn có chuyện này, nghi thức này ắt không thể không làm.

Nhìn hắn bởi vì có quà tặng nên lập tức thay đổi sắc mặt, Ngọc Tâm Lan bất đắc dĩ cười.

Gia hỏa này vẫn giống như trước kia, có tiện nghi liền chiếm, tuyệt không buông tha.

Còn nhớ lúc trước khi hắn mới tới Linh cảnh cùng mình thi luyện dược, còn tự mình chơi đùa, bỏ ra không ít linh dược.

Nhớ tới chuyện này, Ngọc Tâm Lan liền tức giận không chỗ phát tiết.

Lúc đầu gia hỏa này rõ ràng chỉ nói mình hơi hiểu sơ, kết quả trình độ luyện dược lại cao hơn mình không biết bao nhiêu

lần.

Nói tỷ thí, chính mình hoàn toàn là đang xem hắn diễm trò!

Sau một phen thương nghị, xác định xong vị trí, nghi thức nhận điện tiến hành vào một tháng sau.

Về phần đám người cũ ở Nam Quyết điện, Thẩm An Tại không cần, tất cả đều tìm người mới.

Ngoại trừ chọn lựa một nhóm cấm vệ từ hoàng thất Đại An bên kia ra, Linh Phù sơn cũng có không ít đệ tử đi vào bên trong điện làm hộ vệ.

Nếu mình lên làm điện chủ Nam Quyết, đương nhiên không thể dùng người của Mạc Cương nữa.

Tất cả đều an bài không sai biệt lắm, một cục diện rối rắm lại rơi xuống trên người Thẩm An Tại.

Đó là, Nam Quyết điện còn thiếu nợ!

Thẩm An Tại ngồi trước suối câu cá, mặt đầy u sầu.

Nếu biết mình sẽ trở thành điện chủ Nam Quyết, lúc đầu không nên giở công sư tử ngoạm đòi bồi thường nhiều như vậy.

Lần này hay rồi, sổ nợ thiết đường, Tây Hoang vực bên kia đều đổ hết lên đầu mình.

Chỗ Huyền Ngọc Tử mượn ngược lại không vội trả, nhưng khoản nợ Nam Quyết điện không trả, đến lúc đó ảnh hưởng tới danh vọng Thiên Huyền điện, không tốt lắm.

Hơn nữa tức giận nhất là sau khi biết mình nhậm chức, Mạc Cương lập tức chạy trốn, còn tiện thể cầm đi một ít tài nguyên trong điện, nói đó là bản thân tự bổ sung, không thuộc về tài sản của Nam Quyết điện.

Đối với điểm ấy, mặc dù Thẩm An Tại tức giận nghiến răng, nhưng cũng không có biện pháp.

Hắn rất muốn luyện dược trả nợ, nhưng hai mươi mẫu dược điền kia hiện tại bị Sinh Tử phù ảnh hưởng, muốn hoàn toàn khôi phục phải mất không ít thời gian.

Mà thuốc trên người mình cũng không còn lại bao nhiêu, những năm này trên cơ bản là đào hết vốn liếng mua thuốc cho Mộ Dung Thiên tu luyện Cửu Chuyển Tàng Long biến.

Thẩm An Tại thiếu nợ ít nhất mấy ngàn vạn vàng, hắn không khỏi rầu rĩ đến ăn cơm cũng không thơm, thậm chí hắn thích nhất là câu cá, bây giờ câu cá đều không yên lòng.

Ngọc Tâm Lan ngồi ở một bên nhìn dáng vẻ sứt đầu mẻ trán của hắn, khẽ mỉm cười.

"Không nghĩ tới Thanh Vân phong Phong chủ đại danh đỉnh đỉnh Thẩm An Tại, cũng sẽ có một ngày sầu vì tiền."

Nói xong, nàng tiện tay vung ra một nhẫn trữ vật, nhàn nhạt mở miệng.

"Bên trong có một ngàn vạn kim, mang ta đi dạo một vòng trong Thanh Vân phong cùng Phục Linh thành, coi như thù lao cho ngươi."

Nhìn chiếc nhẫn trữ vật trên tay, vẻ mặt Thẩm An Tại kinh ngạc.

"Mẹ nó, ngươi có tiền như vậy?"

Ngọc Tâm Lan liếc hắn một cái: "Thân là luyện dược sư cấp cao, đây cũng là lần đầu tiên ta thấy người không có tiền giống như ngươi."

Thẩm An Tại vò đầu cười khổ, âm thầm lầm bầm một câu.

"Ai bảo ta phải nuôi một tên đồ đệ không đáy chứ."

“Xi hắt xì!”

Phía xa, Mộ Dung Thiên đang bị Tiêu Cảnh Tuyết tháo băng, đột nhiên hắt hơi một cái, vẻ mặt ngây ngốc.

“Được rồi, khôi phục cũng không sai biệt lắm, đi thôi, chúng ta vào trong thành xem sư phụ xây Nam Quyết điện thế nào, thuận tiện… ăn cơm đi!”

“A, ta còn muốn luyện kiếm…”

Mộ Dung Thiên buồn bực.

“Ngu ngốc sư huynh, có phải huynh quên đã đáp ứng ta chuyện gì hay không?”

Tiêu Cảnh Tuyết làm bộ hơi tức giận nhíu mày.

Mộ Dung Thiên sửng sốt, sau đó ngẫm nghĩ, ngượng ngùng cười: “Đương nhiên nhớ, ăn cơm…”

“Ăn cơm sao?”

“Đúng lúc, ta cũng còn chưa ăn.”

Ngoài cửa có âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, một đôi chân dài bước vào cửa.

Lăng Phi Sương ôm một thanh trường kiếm màu xanh đi vào, thần sắc thanh lãnh đưa kiếm tới.

“Đã sửa xong, trả cho ngươi.”

Tiêu Cảnh Tuyết ngây ngẩn cả người.

Mộ Dung Thiên cũng kinh ngạc một chút, sau đó vò đầu nhận lấy Thiên Thanh kiếm.

“Được rồi, đa tạ sư tỷ, vừa vặn cùng vào thành đi.”

“Vào thành?”

Lăng Phi Sương sửng sốt: “Thanh Vân phong hôm nay không làm cơm tối sao?”

“Không có, hai ngày nay tâm tình sư phụ không tốt, ăn không vô, sư muội đang nói muốn đi nhà ta ăn cơm đây.”

“Đi nhà ngươi?”

Vẻ mặt Lăng Phi Sương cổ quái, nhìn thoáng qua Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh, sau đó lập tức phản ứng kịp, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy như muốn nói gì đó.

Cuối cùng vẫn mở miệng: “Thôi bỏ đi, các ngươi đi ăn đi, ta không đói bụng.”

…

Chương 438: Người ngốc có phúc của người ngốc

Nghe Lăng Phi Sương nói, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại hơi rối rắm.

"Vì sao, Liễu sư thúc không ở đây mấy ngày, ngươi không phải đều ăn ở Thanh Vân phong sao, đi ăn ở nhà của ta cũng như vậy!"

Mộ Dung Thiên sững sờ, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Lăng Phi Sương nhìn hắn, lại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh.

Sau cùng nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Mộ Dung Thiên, nhẹ giọng nói ra một chữ rồi quay người rời đi.

"Ngu."

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu: "Ta lại làm gì à, sao lại mắng ta ngu thế?"

Nhìn dáng vẻ vô tội của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết lườm hắn một cái cũng không nói gì.

Người trước vò đầu, buồn bực không thôi.

"Ta còn không phải là vì lo Lăng sư tỷ một mình ở Thanh Loan phong, Liễu sư thúc cũng không có ở đây, không có ai sợ nàng ăn cơm một mình sẽ buồn chán sao…"

"Tuy rằng tính tình sư tỷ thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng thực ra nàng rất sợ một mình, chính là ngoài miệng không nói gì, khi ta có thời điểm không đi tìm nàng luyện kiếm, nàng

liền tới tìm ta, còn mạnh miệng nói muốn đánh ta nên mới tới tìm ta…"

Nghe hắn lẩm bẩm, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, giương mắt nhìn lên.

Dưới ánh chiều tà, áo trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng nghênh đón ánh nắng chiều đi trên sơn đạo, nương theo bóng cây râm mát dần đi xa.

Bước chân nàng chậm chạp vững vàng, vẫn như thường ngày.

Chỉ có cái bóng lung lay như ráng chiều kéo mạnh, hơi lộ vẻ cô độc.

"Lăng sư tỷ, chờ đã!"

Lăng Phi Sương dừng lại, thần sắc ngẩn ra, sau đó quay đầu lại.

Tiêu Cảnh Tuyết đi ra, dịu dàng vẫy tay với nàng.

"Cùng đi ăn đi, thêm một người cũng náo nhiệt một chút, huống hồ ngươi giúp sư huynh tu kiếm, hắn dù sao cũng phải mời ngươi ăn cơm đúng không?"

Lăng Phi Sương nhìn nàng, lông mi khẽ run, cuối cùng nhìn thanh niên áo đen của trong phòng đuổi theo ra, vẻ mặt buồn bực nhìn mình, nhàn nhạt cười.

Khuôn mặt thanh lãnh nở nụ cười, như băng tuyết tan rã, khiến vạn vật thất sắc.

"Được."

…

Buổi chiều, trong đại điện Mộ Dung gia.

Nhìn hai nữ nhân cùng ngồi nói chuyện phiếm trên bàn, khí chất hoàn toàn khác nhau, Mộ Dung Vân Lỗi yên lặng kéo Mộ

Dung Thiên đi sang một bên.

"Cha, làm gì đó, con vất vả trở về một chuyến, để con ngồi một lát được không ạ?"

"Còn có, tấm thẻ bài trước cửa của ngươi có thể rút lại hay không?!"

Mộ Dung Thiên phiền muộn: "Sư phụ nói phải làm việc khiêm tốn, tấm thẻ bài mà ngươi treo ở cửa là "Đại An Kiếm tiên Mộ Dung Thiên Môn" là có ý gì, không sợ kẻ thù sao!"

"Khặc khặc khặc, chúng ta ở ngay dưới chân Linh Phù sơn, có Thẩm Phong chủ tọa trấn, sợ gì. Sau khi tấm thẻ bài dựng thẳng lên, Dược phường nhà chúng ta ngày ngày người đông kín người hết chỗ, tiền kiếm được trong khoảng thời gian này còn nhiều hơn so với năm ngoái đấy!"

"Ta đều nói với cô nương Tiểu Tuyết trong núi kia, đến lúc đó hợp tác cùng Thân Đồ gia, mở một hệ thống Kiếm Tiên dược các."

Mộ Dung Vân Lỗi khoát tay áo, thuận miệng trả lời, sau đó ánh mắt lại rơi xuống trên người hai nữ nhân đang trò chuyện với nhau trên bàn, cười có chút mịt mờ.

"Tiểu tử cóc nhà ngươi rất có tiền đồ nha, một thời gian ngắn không gặp, giải quyết được hai?"

Mộ Dung Thiên cười khổ: "Cha, cha nói nhi tử như vậy sao, sư muội cũng nói với con rồi, cóc là mắng chửi người, trước kia cha gạt con cóc là người đại biểu cho có chí hướng…"

Hắn sờ sờ mông, tựa hồ hồi tưởng đến chuyện gì, bất mãn nói thầm.

"Làm ta bị sư phụ đuổi theo đánh cả đêm…"

"Ý của ngươi là gì, Thẩm phong chủ quất ngươi làm gì?"

“Ta khen hắn có chí hướng rộng lớn, cũng muốn ăn thịt thiên nga…”

Mộ Dung Vân Lỗi rụt người về phía sau, vẻ mặt cổ quái nhìn nhi tử nhà mình.

Nên nói mới nói, tiểu tử này thật có chút ngốc, mắng sư phụ nhà mình là loại người như con cóc mà cũng làm được.

Tướng mạo từ khi còn nhỏ đã rất tuấn tú, chỉ là đoán chừng khi còn bé bị kẹp đầu ở cửa để lại di chứng, chỉ số thông minh quá ngắn.

“Đừng nói cái này, hai cô nương này, ngươi xác định tương lai sẽ không cãi nhau?”

Mộ Dung Vân Lỗi xích lại gần vài phần, nhìn bàn ăn bên kia, hạ thấp giọng nói.

“Quận chúa ngược lại còn tốt, tính tình mềm mại, tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng vị sư tỷ bên cạnh kia của ngươi thoạt nhìn có chút người khác chớ gần, lạnh như băng, sợ là về sau sẽ đánh ngươi đó…”

“Trước kia ta bị nàng ấy đánh cũng không ít…”

Mộ Dung Thiên thì thầm một câu, sau đó nhớ tới cái gì, nhìn về phía cha mình nghiêm trang nói: “Cha, các nàng cũng là võ giả, có thể nghe thấy cha nói chuyện, cha xong rồi, cha nói xấu sư tỷ, lát nữa cẩn thận bị đánh.”

Mộ Dung Vân Lỗi sững sờ, sau đó nhìn về phía bên kia, vẻ mặt lúm đồng tiền.

Người trước vừa lộ ra biểu lộ hả hê, sau đó liền trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Chỉ thấy Lăng Phi Sương ghé mắt nhìn nhưng không thấy có chút nào lạnh lùng, mà lộ ra một nụ cười ôn nhu gật đầu.

Thần thái như vậy, khác rất lớn với nàng trước kia, thậm chí thoạt nhìn có chút câu nệ.

"Bá phụ, con không nghe thấy, không có việc gì."

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Tuyết quái lạ, khóe miệng Mộ Dung Thiên giật giật.

Hay cho một câu giấu đầu lòi đuôi…

"Ha, ha, cái kia, cái này… cái này, ta đi xuống bếp thúc giục thức ăn."

Mộ Dung Vân Lỗi đẩy Mộ Dung Thiên một cái, sau đó liền chạy ra ngoài.

Người sau vò đầu, đang định ngồi xuống bàn thì Lăng Phi Sương đột nhiên duỗi chân đá văng ghế.

Mộ Dung Thiên cắm đầu đứng tấn, vững vàng dừng giữa không trung, nhếch miệng cười một tiếng.

"Ôi chao, sư tỷ, dù sao ta cũng là Kiếm tiên, đạp ghế loại mánh khoé này cũng quá trẻ con đi à?"

"Thật sao?"

Vừa rồi Lăng Phi Sương còn mỉm cười với Mộ Dung Vân Lỗi, sau khi người kia rời đi, sắc mặt lập tức trở nên trong trẻo lạnh lùng, một cước đá vào bắp chân sau Mộ Dung Thiên, dưới sự vận chuyển đạo ý Kính Hoa Thủy Nguyệt khiến người ta hoảng hốt.

Bốp!

Mộ Dung Thiên không hề phòng bị, chúi một tư thế chó cạp phân.

"Cái gì, ta hảo tâm gọi sư tỷ ngươi đến ăn cơm, sao còn đạp ta…"

Mộ Dung Thiên buồn bực.

Ở bên cạnh, Tiêu Cảnh Tuyết hé miệng cười khúc khích, đứng dậy đỡ hắn ngồi dậy ghế.

"Sư huynh đần, ai bảo huynh nói với bá phụ là sư tỷ trước kia thường xuyên đánh huynh?"

Mộ Dung Thiên sững sờ, không rõ mình nói câu này đắc tội Lăng sư tỷ ở chỗ nào.

Nhìn hắn một bộ não tàn, Lăng Phi Sương lắc đầu, giọng nói lành lạnh.

"Người ngốc có phúc của người ngốc."

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi xuống bên cạnh, rất tán thành gật đầu, rất tán nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên.

Chỉ có người ngồi giữa hai nàng là một mặt kinh ngạc, hai mặt nghi vấn, ba mặt ngơ ngác không biết làm sao.

Khu nhà bếp.

"Nhanh lên, hôm nay hãy nâng tầm hương vị của món ăn cao nhất, đừng lười biếng với ta."

"Bên kia, làm cái gì đấy, mổ cá lẹ lên!"

"Đúng rồi, tên bên kia, đi đặt cho ta một nhóm đồ trang sức trở về, loại đắt nhất… mà thôi, ánh mắt của các ngươi không đáng tin cậy, ta tự mình đi."

Một đám người khổ không thể tả, dưới yêu cầu gần như hà khắc của gia chủ, áp lực của bọn họ không thể nói là không lớn.

Vừa đi ra khỏi cửa hàng trang sức lớn nhất ở Phục Linh thành, Mộ Dung Vân Lỗi vừa cười không khép lại được, vừa nói thầm.

"Tiểu tử thúi, cũng không sớm thông báo một tiếng, ta cũng đi phường vải mới đặt một bộ xiêm y mới phải…"

Vừa mắng, trên mặt hắn lại không ngăn được tự hào cùng vui mừng.

Bây giờ đi ra đường, ai mà không biết Đại An Kiếm tiên Mộ Dung Thiên đâu?

Tên tiểu tử cóc độc thân này rốt cuộc cũng có tiền đồ…

…

Chương 439: Khách khứa tám phương

Một tháng nói dài hay không, nói ngắn thì không ngắn, nháy mắt là qua.

Mà tháng này, vị trí trung tâm của Phục Linh thành, cũng kiến tạo nên một tòa cung điện nguy nga cao ngất.

Khác với màu đen sâm nghiêm của Nam Quyết điện, bức tranh Thẩm An Tại đưa ra là cổ kính, tương tự như phủ đệ của những thân vương nơi quê nhà.

Ngoài cửa còn có hai con sư tử đá, do Thẩm An Tại tự mình cầm đao.

Miệng ngậm châu, nhìn qua cực có linh tính, lại không mất vẻ trang nghiêm, gạch ngói xanh gạch đỏ thoạt nhìn càng làm cho người ta không tự chủ được sẽ nhìn thêm hai lần.

Ba chữ kim loại lớn, cũng là do Huyền Ngọc Tử tự mình tới hoàng thất Đại An, do An hoàng tự tay làm, cực kỳ khí thế.

Nhìn qua thì kiến trúc như vậy ở bên trong Phục Linh thành quả thật vô cùng tao nhã, lại không mất vẻ uy nghiêm.

Những người đi ngang qua đều liếc mắt nhìn nhiều lần, kinh ngạc vì Quỳnh Lâu Ngọc Vũ này.

Một tháng qua, toàn bộ bốn phương triều Đại An đều khách tới từ mọi nơi.

Nhất là Phục Linh thành, người năm châu bốn bể nối liền không dứt, thuốc của Mộ Dung gia gần như là vừa mới có đêm qua, ngày hôm sau liền bị quét sạch.

Hiện tại dược điền nhà bọn họ không trồng kịp được linh dược, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy đoàn xe Thân Đồ gia tới vận chuyển hàng sáng sớm.

Sáng sớm hôm sau, trên đường phố ở Phục Linh thành chật kín người.

Người tụ tập phía ngoài ở lầu quỳnh điện ngọc kia nhốn nháo, ai nấy đều rướn cổ nhìn vào trong xem.

Đệ tử của Linh Phù sơn cố gắng duy trì trật tự, ngay cả quân hộ thành Phục Linh thành vốn là do hoàng thất an bài đều tới.

Nếu không phải chiến sự với Bình Thiên triều ngày hôm nay rất căng thẳng, đoán chừng Bạch Ngọc quân cũng sẽ đến.

Chỉ vì hôm nay là ngày phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, đảm nhiệm chức điện chủ Nam Quyết điện.

Tất cả thế lực gần như đều dời ánh mắt về phía nơi đây, muốn nhìn một chút nhân mạch của Thẩm An Tại rốt cuộc rộng đến cỡ nào, hôm nay sẽ có những ai đến.

Cổng vào điện, hai người Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết tự mình ra cửa đón khách.

"Nhìn xem, đó chính là Đại An kiếm tiên, đại đệ tử Thanh Vân phong!"

"Quả thật là thiếu niên anh hùng, không thẹn với danh kiếm tiên!"

"Đúng vậy, không hổ là sư huynh quận chúa, nghe nói hôm nay tạo nghệ về dược đạo của quận chúa, đã ngang hàng với Yêu vương của Dược Vương cốc!"

"Ngang hàng? Sao ta nghe nói bản lĩnh của quận chúa còn lợi hại hơn nhiều so với Dược Vương, nói là trong đám người

trẻ tuổi, nàng so với Bạch Diệu Linh Thiên Tịch độc thể kia cũng hơn mấy phần."

"Nghe đồn càng là nói, dựa vào tư chất dược đạo của nàng, tương lai vô cùng có thể thành tựu còn cao hơn so với Huyền Vu và Phượng Hoàng tộc trưởng?"

Vô số âm thanh nghị luận vang lên liên tiếp, dẫn tới sợ hãi thán phục liên tục.

"Cao hơn luyện dược sư cửu phẩm sao? Vậy chẳng phải là trên cửu phẩm rồi, đó là cảnh giới gì?"

"Cửu phẩm vi tôn, trên cửu phẩm, sợ là Đế giả!"

"Ôi, chẳng lẽ Đại An ta có một vị đệ nhất Kiếm tiên, còn muốn có thêm một vị Dược Đế nữa sao?"

Nhìn hai sư huynh muội trước cửa, vẻ mặt mọi người đều cuồng nhiệt sùng kính.

Thân là người của Đại An, đương nhiên bọn họ nguyện ý nhìn thấy quê hương mình cũng xuất hiện những cường giả đủ để ghi vào sử sách, lưu truyền thiên cổ.

Về sau ra ngoài cũng có tư cách để khoác lác.

Ví dụ như: "Ngươi biết Kiếm tiên Đại An và Dược Đế Nam Vực không, đó là đồng hương của ta, trước kia ta từng gặp bọn họ!" Nói như vậy.

"Thần Hỏa sơn trang đến!"

"Thiết đường Bắc Hải đến!"

"Nhạn Hồi sơn đến!"

Sau tiếng hô từ tiền đường vang lên, Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng tiến lên nghênh đón.

Ba tông Luyện Khí ở Bắc Đạo vực, hầu như có thể đại biểu cho hơn phân nửa Bắc Đạo vực, về phần một nửa còn lại gồm

Thác Bạt gia cùng với thế lực phụ thuộc… tốt nhất vẫn là không nên đến.

Dưới sự tiếp ứng của Tiêu Cảnh Tuyết, đám người Tô Lưu Ly, Đoan Mộc Khung lần lượt tiến vào điện, mỉm cười chúc mừng Thẩm An Tại, hơn nữa còn dâng lên hạ lễ.

Thân là ba tông, có nhiều tiền đương nhiên không cần phải nói.

Linh khí Địa giai ba ngàn món, linh khí Thiên giai cũng là một món, cộng thêm rất nhiều tài liệu luyện khí quý hiếm.

Như thế này khiến Thẩm An Tại cười đến không ngậm nổi miệng.

Phía sau ba tông Luyện Khí chính là mười tộc Linh cảnh, do Phượng Khuynh Tâm, Bách Lý Hàn Phong dẫn đội.

Hạ lễ cũng là làm cho người chấn động, Tiên Thiên chí bảo năm kiện, Xích Vũ ấn năm miếng.

Tiên Thiên chí bảo tạm thời không nói đến, Xích Vũ ấn này, chính là đại biểu tư cách có thể tiến vào Năm Đại Thánh Địa Linh cảnh!

Ý là, có năm cái Xích Vũ ấn này, ít nhất về sau Linh Phù sơn còn có thể sinh ra năm vị cường giả thượng tam cảnh!

Tư chất đã chẳng còn là thứ để so sánh nữa rồi!

Đã có Thăng Long trì Dịch Cân Tẩy Tủy, thoát thai hoán cốt!

Về phần Thần Phù điện, có Hà Bất Ngữ ở đây, bên kia cũng không có người đến.

Chẳng qua… Đồ vật của Phù Tôn, có thể nói trong hơn nửa ngày nay, đây là phần quà mừng trân quý nhất được nhận!

Một tòa Cửu phẩm đại trận đặc chế cho Linh Phù sơn!

Hắn tự mình giao trận bàn cho Thẩm An Tại, đồng thời trước mặt tất cả tân khách, tuyên cáo mình thu đồ đệ.

Phù Tôn thu đồ đệ, chuyện này lại một lần nữa nhấc lên sóng to gió lớn.

Mấy trăm năm nay, Phù Tôn chưa từng thu đồ đệ, không ngờ hôm nay lại thu Vu Chính Nguyên của Linh Phù sơn làm thân truyền!

Rất nhanh đã trôi qua một buổi sáng, rất nhiều khách đến lần lượt ngồi xuống.

Thẩm An Tại nâng ly cạn chén, cái gì nên đến trên cơ bản đều đã tới.

Cái thiếu duy nhất chính là Liễu Vân Thấm, có lẽ là có chút cố kỵ nên không đến đây.

Chính vào lúc mặt trời sắp lên cao, trong đám người đường phố bỗng nhiên truyền đến tiếng chân.

"Ọ òooo Ọ òooo."

Nương theo đó còn có tiếng trâu bò nặng nề kia.

Đường phố tách ra hai bên, Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên đang chuẩn bị ra nghe ngóng, lập tức sửng sốt.

Một con trâu xanh từ từ tiến đến, một thanh niên mặc đạo bào lười biếng ngồi trên lưng trâu, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ đuôi chó, hai tay xuyên ống tay áo.

"Đông Phương Thanh Mộc?"

Có người kinh ngạc lên tiếng, sau đó lập tức có người hỏi thăm thân phận người này.

Khi biết hắn là một trong bốn đại Kiếm tiên, truyền nhân của Ngự Kiếm tiên, cũng ồn ào cảm khái.

Trong thế lực các phương, tụ hội ngày hôm nay có một nửa, thậm chí tán tu thành danh đều đến, tỉ như Huyền Vu, giờ có Tam Hoa kiếm tiên, Đông Phương Thanh Mộc.

Đương nhiên, kỳ thật có rất nhiều thế lực Thẩm An Tại cũng chưa từng gặp qua, bọn họ hoàn toàn là thuận thế mà đến, muốn lăn lộn cho quen mắt.

Đối với loại người này, Thẩm An Tại cũng không yên tâm, khách sáo mà thôi.

Hôm nay hắn phất lên, bọn họ tề tụ lại, hắn thất thế, những người này cũng là chạy nhanh nhất.

"Sao ngươi cũng tới đây?"

Mộ Dung Thiên có chút kinh ngạc.

"Lời gì thế, Đạo gia không thể tới xem lễ sao?"

Đông Phương Thanh Mộc móc móc lỗ tai, có chút xem thường câu hỏi của hắn.

"Có thể."

Mộ Dung Thiên gật đầu, sau đó duỗi tay.

"Làm gì vậy?"

"Hạ lễ!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời trừng mắt nhìn nhau.

"Cái kia… Đạo gia đang rất bận, nếu không… lần sau thì sao?"

"Vậy không được, hơn nữa lúc trước ngươi mượn ta một kiếm, còn chưa trả đây này!"

"Khụ khụ, lần sau, lần sau sẽ…"

Đông Phương Thanh Mộc ho khan hai tiếng, sờ soạng trong tay áo một hồi, cuối cùng cũng lấy ra một khối thịt khô cứng.

"Ngươi cũng biết, ta đi theo sư phụ thường xuyên du lịch bốn phương, trên người không có tiền, ngươi đừng ghét, thứ đồ chơi này ngoại trừ khó nhai vẫn là ăn ngon."

Hắn đưa miếng khô ra, vẻ mặt Mộ Dung Thiên cổ quái.

Tiêu Cảnh Tuyết thấy vậy, cười ôn nhu kéo Mộ Dung Thiên về phía Đông Phương Thanh Mộc.

"Tam Hoa Kiếm tiên có thể đến đã là lễ vật tốt nhất rồi, sư huynh này của ta đãi ngộ không chu toàn, mong rằng các hạ rộng lòng tha thứ, mời đi bên này."

"Hắc, Tiêu cô nương hữu lễ."

Đông Phương Thanh Mộc cười cười, chép miệng với Mộ Dung Thiên.

Ý như là đang nói: Nhìn xem sư muội nhà ngươi rất biết cách đối nhân xử thế, lại nhìn tiểu tử ngươi, chậc chậc…

Khi Đông Phương Thanh Mộc cưỡi trâu vào điện, trong đại điện quảng trường đã là khách và bằng hữu chật ních.

Không ít thế lực nhất nhị lưu thấy được Đông Phương Thanh Mộc, hai mắt đều sáng ngời, nhao nhao đi lên nói chuyện phiếm.

Hắn ứng phó một hồi, nhận ra không dứt được, dứt khoát ngáp một cái, ngửa mặt nằm trên lưng trâu, khò khè khò khè.

Chương 440: Kỳ thánh Tuân Thiện

"Chúc mừng tân nhiệm điện chủ Thẩm phong chủ!"

"Chúc mừng Thẩm phong chủ!"

Một hồi nâng ly cạn chén, hai má Thẩm An Tại đã sớm đỏ lên, hơi men say.

Uống xong lại uống tiếp, hắn lấy cớ đi ra ngoài một chút, thuận thế nhét cho mình hai viên đan dược.

Lúc này cơn say mới tán đi, hắn thở dài một hơi.

Đứng trên đỉnh một gian nhà lầu ở Nam Quyết điện, nhìn tân khách ngồi đầy, trong mắt có chút hoảng hốt.

Tới đây đã nhiều năm, Thẩm An Tại từ một Phong chủ phế vật Thanh Vân phong nho nhỏ vô danh lúc trước, tới giờ đã là điện chủ Nam Quyết điện.

Tất cả dường như đều như mộng như ảo.

Mình vẫn chỉ có tu vi Đoán Thể cảnh, nhưng lại có vốn liếng, đối mặt với Xung Hư cảnh cũng không sợ.

"Cũng không biết lúc nào mới có thể đánh vỡ gông cùm xiềng xích nhục thân, chân chính trở thành cao thủ…"

Thẩm An Tại thổn thức, lắc đầu không nói.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không biết rốt cuộc hệ thống lo lắng cái gì.

Hoàng hôn kéo dài về phía tây, đến tận khi trời chiều sáng, bữa tiệc ở đây mới coi như đã tới gần kết thúc.

Mà ngay lúc Thẩm An Tại chuẩn bị tiễn khách, ngoài cửa điện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Bình thường, không nhẹ không nặng, nhưng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đó là một lão giả mặc áo tơi, trên lưng còn đeo một bộ bàn cờ ố vàng đã trải qua năm tháng phong sương.

Mà ở bên cạnh hắn là Triệu Vô Nhai, người lúc trước thua liền trực tiếp rời khỏi Thiên Huyền thành.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại.

Lúc nhìn thấy Triệu Vô Nhai, hắn đã hiểu rõ thân phận của lão đầu này.

Kỳ thánh Tuân Thiện!

Vị kỳ nhân từng thiếu chút nữa lấy sức một người thắng phù đạo Thần Phù điện kia!

"Sao hắn cũng tới đây?"

Đám người Hà Bất Ngữ, Huyền Vu khẽ nhíu mày, đều lộ vẻ nghiêm túc.

Qua nhiều năm như vậy, từ sau lần bại trận Liêu Tử Khung kia, Kỳ thánh vẫn ít có tin tức truyền ra, cũng không ai biết hắn ẩn thế phương nào.

Sao hôm nay hắn lại rời núi rồi?

Thẩm An Tại đi bộ trong gió, chắp tay hành lễ về phía trước.

"Tại hạ Thẩm An Tại, bái kiến Kỳ thánh tiền bối."

Lão già áo tơi ngước mắt nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt trực tiếp lướt qua hắn, nhìn về phía sau, thanh niên áo đen đang cùng Đông Phương Thanh Mộc trò chuyện câu được câu không với.

Hắn bước tới một bước.

Giao thoa ngang dọc, toàn bộ Nam Quyết điện rung lên.

Những tân khách tu vi tương đối thấp, hộ vệ Linh Phù sơn, giờ phút này toàn bộ đình chỉ động tác, biểu lộ cứng đờ.

Ngay cả là đám người Huyền Vu và Tô Lưu Ly, tất cả đều ở giờ phút này cảm thấy đã thoát khỏi thế giới, không thể nhúc nhích.

Đương nhiên, bọn họ vẫn có thể suy nghĩ, giờ phút này trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Không có bất cứ cơ hội phản kháng nào, chỉ bước ra một bước, không ngờ lại che phủ được cả nơi đây!

Lão giả áo tơi tiếp tục cất bước, vòng qua Thẩm An Tại đi về phía Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ.

Sau một khắc, hai bóng người chắn trước mặt hắn.

Thứ nhất là Thẩm An Tại, thứ hai, là Hà Bất Ngữ.

Tuân Thiện khẽ nhíu mày, lúc này mới giương mắt nhìn hai người bọn họ.

Hà Bất Ngữ có thể đi ra từ chính Lục Hợp Bát Hoang trận của mình, hắn cũng không ngoài ý muốn.

Hắn ngoài ý muốn chính là trung niên mặc áo trắng, không lộ ra bất kỳ khí tức tu vi nào.

“Vì sao ngươi có thể ra khỏi Lục Hợp Bát Hoang trận của ta?”

Thanh âm khàn khàn vang lên, Tuân Thiện nhìn hắn.

Sắc mặt của Thẩm An Tại nghiêm túc, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ vì tại giờ khắc này, hắn phát hiện thuộc tính Phong chi Tử của mình hình như hoàn toàn mất đi hiệu lực!

Cứ như thiên địa này không còn tiếng gió, kể cả động tác của mình, hay khi đối phương nói chuyện cũng không có gió thổi.

Không gió, bản thân mình liền mất đi một đại thủ đoạn!

"Kỳ thánh tiền bối nếu tới chúc mừng, Thẩm mỗ hoan nghênh vô cùng, nhưng nếu là có mục đích khác, vẫn là mời về đi."

Mặc dù cảm giác được người trước mắt không dễ chọc, nhưng Thẩm An Tại vẫn lạnh giọng mở miệng.

Theo tình huống trước mắt, chắc chắn người này tới là vì Mộ Dung Thiên!

"Ta tới giết hắn."

Tuân Thiện cũng không quanh co lòng vòng, giơ ngón tay già nua lên chỉ vào Mộ Dung Thiên.

Ánh mắt của Thẩm An Tại ngưng tụ, sau đó lắc đầu, Đả Thần tiên xuất hiện ở trong tay.

"Chỉ sợ không thể như ý ngài được rồi."

"Ngươi ngăn không được ta."

Ánh mắt Tuân Thiện lạnh nhạt, áo tơi phe phẩy, một luồng uy thế cường đại khuếch tán.

Con ngươi của Thẩm An Tại co mạnh lại.

Chân Tổ cảnh!?

Không, còn chưa tới mức vô địch như điện chủ Thiên Huyền, chỉ là hơi hiển lộ một chút.

“Không nghĩ tới ngươi rụt cổ nhiều năm như vậy, vậy mà đã bước nửa chân vào cảnh giới kia.”

Trong lúc Thẩm An Tại cảm thấy mình không thể ngăn cản được khí thế cường đại kia, Hà Bất Ngữ mở miệng làm gì.

Giữa hư không biến hóa, bốn phía lấp loé phù văn, từng đầu đường chỉ tung hoành kia giờ phút này cũng trở nên có chút vặn vẹo.

Điều này làm cho Thẩm An Tại có được cơ hội thở dốc, đồng thời trong lòng cảm thấy rung động.

Thực lực Bán Bộ Chân Tổ cảnh, vậy mà đáng sợ như thế!

So với Xung Hư cảnh, quả thực chính là một cái trên trời một cái dưới đất.

Khó có thể tưởng tượng, cảnh giới điện chủ Thiên Huyền này, thực lực còn mạnh đến mức nào.

Chẳng trách ngày đó bản thân dùng một gậy đánh Thác Bạt gia chủ, hắn cũng không có biểu lộ ra bất kỳ kiêng kị gì.

Chỉ sợ xem như là bốn đại kiếm tiên, tùy tiện cũng sẽ bị hắn bóp chết!

“Ngươi muốn cản ta?” Ánh mắt Tuân Thiện nhìn về phía Hà Bất Ngữ.

Ở đây có nhiều người như vậy, người duy nhất có thể ngăn hắn một hai, chỉ có Phù Tôn trước mắt.

Thế nhân đều hiểu rõ, phù sư lợi hại nhất của Thần Phù điện không phải Liêu Tử Khung mà là Phù tôn, Hà Bất Ngữ!

Có thể trực tiếp dùng ký hiệu tôn sư, vinh hạnh như thế, trừ hắn ra thì không ai có thể sánh bằng!

“Linh Phù sơn và Thần Phù điện là đồng minh chi nghĩa, lão nhân ta tự nhiên là không thể nhìn ngươi làm loạn.”

Hà Bất Ngữ nhìn chằm chằm hắn.

Giữa hai người, phù quang tỏa ra bốn phía, phảng phất ở trong lúc vô hình đã bắt đầu so đấu.

Khí tràng cường đại, mặc dù Thẩm An Tại ở trong người không có tu vi, vẫn có chút kinh hãi khiếp đảm.

Đây chính là cường giả có tu vi thực sự, chứ không phải dựa vào thủ đoạn mà hệ thống ban cho!

Không khí giữa hai người như giương cung bạt kiếm, Hà Bất Ngữ lại chậm rãi đưa tay lên, hư không chung quanh vù vù. Lão giả áo tơi trước mắt đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn thoáng ra phương xa, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

"Vô Nhai, đi về thôi."

"Vâng, thưa sư phụ."

Triệu Vô Nhai gật đầu, ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn.

Cho dù không biết vì sao, nhưng hắn biết rõ sư phụ làm như vậy, chắc chắn là đã nhận được kết quả hôm nay.

Bọn họ không thể giết Mộ Dung Thiên.

Theo hai người rời đi, Lục Hợp Bát Hoang trận cũng tản đi.

Tất cả mọi người đều khôi phục động tác, hít sâu một hơi, trong khi quay mặt nhìn nhau, đáy mắt đều là khiếp sợ không tan đi được.

Nửa bước Chân Tổ cảnh!

Không ngờ Kỳ thánh lại tới nước này!

Nhưng vì sao cường đại như hắn, cuối cùng lại không làm gì cả, xoay người rời đi?

Ánh mắt mọi người nhìn vào Hà Bất Ngữ, người sau lại chau mày, đồng dạng nhìn về phía xa.

…

Linh Phù sơn, trên nóc đại điện chủ phong.

Huyền Ngọc Tử mặc áo trắng, hai tay chắp sau lưng lẳng lặng nhìn tòa thành đèn đuốc dưới núi, con ngươi thanh thản.

Chương 441: Yến hội kết thúc

Trên đường phố, Triệu Vô Nhai mới mở miệng hỏi.

"Sư phụ, người nhìn thấy gì?"

Ánh mắt Tuân Thiện trở nên sâu sắc: "Ở trong trận pháp của ta, có ba người không bị ảnh hưởng."

"Ba người?"

Triệu Vô Nhai nhướng mày.

Thẩm An Tại và phù tôn không phải chỉ có hai người ư, lấy đâu ra người thứ ba?

"Người thứ ba không phải là nhục thân, mà là Thần Niệm ở khắp mọi nơi, siêu thoát giới hạn không gian và thời gian, tuy rằng bây giờ không hề mạnh, nhưng đợi một thời gian nữa, chỉ sợ cũng có thể dễ dàng phá tan ván cờ của ta."

"Ba người này đều là biến số không xác định trong trận pháp, mà sở dĩ vi sư lựa chọn rời đi, là vì thấy được một định số."

Ánh mắt hắn lập loè, ngữ khí ngưng trọng.

"Một định số, một người khiến vi sư tất không thể giết được Mộ Dung Thiên."

Triệu Vô Nhai có chút kinh ngạc.

Sư phụ đã là nửa bước Chân Tổ cảnh, dù cho Phù Tôn và Thẩm An Tại không bị Lục Hợp Bát Hoang trận ảnh hưởng, cũng chỉ có thể tính là biến số.

Mà có thể xưng là định số, nhất định là có thể hoàn toàn nghiền ép sư phụ của mình ở phương diện thực lực.

Vậy chẳng phải là… Chân Tổ cảnh?!

"Đại An thành vẫn còn tồn tại Chân Tổ cảnh?"

Triệu Vô Nhai kinh ngạc mở miệng.

"Không…"

Tuân Thiện nhíu mày lắc đầu, không nói gì, chỉ nắm thật chặt áo tơi đi về phía trước.

Triệu Vô Nhai kinh ngạc đi theo.

Sư phụ nhả cái chữ "Không" này là muốn nói cái gì?

Triệu Vô Nhai lắc đầu, cũng không suy nghĩ nhiều.

Chính mình và sư phụ chỉ muốn ngăn cản một chút tai họa xảy ra mà thôi, nếu đã có nhiều chướng ngại như thế, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Thiên mệnh đã muốn, nhân lực khó sửa, cố hết sức là được.

…

Trong Nam Quyết điện.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

"Ban nãy… Kỳ thánh muốn làm gì?"

"Hình như là… giết người!"

Đồng tử của đám người Tô Lưu Ly, Đoan Mộc Khung hơi co lại, nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang bối rối.

"Đông Phương huynh, vừa rồi phát sinh chuyện gì, vì sao ta bỗng nhiên lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?"

Mộ Dung Thiên đưa tay lau mồ hôi trên trán, có chút khó hiểu.

Đông Phương Thanh Mộc ngồi trên lưng trâu, nhìn hắn một cái, sâu kín mở miệng.

"Không có gì, ngươi lại tiêu một đợt đại vận mà thôi."

"Vận may lớn?"

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, càng là trăm mối vẫn không có cách giải.

"Nếu lúc nãy không sai, người Kỳ thánh muốn giết hắn là ngươi, nhưng có lẽ là Phù Tôn cùng sư phụ ngươi khiến hắn không có mười phần nắm chắc nên đã rút lui."

"Ồ… "

Mộ Dung Thiên gật đầu, lơ đễnh.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Đông Phương Thanh Mộc nhịn không được mở miệng: "Không phải, trong lòng ngươi không có một chút cảm giác gấp gáp nào sao, đó chính là Kỳ thánh nửa bước Chân Tổ cảnh, ngươi không sợ chết sao?"

Người trước nhếch miệng cười một tiếng, nhìn thoáng qua trung niên áo trắng bên cạnh, vô cùng kiêu ngạo mở miệng.

"Sư phụ ta vô địch thiên hạ, giao chuyện thế hệ trước cho hắn thì tốt rồi, cái gì mà Kỳ thánh Cọ thánh, ta không sợ đâu."

"Thật là người không tim không phổi."

Đông Phương Thanh Mộc bĩu môi, lười biếng ngáp một cái, hai mắt đánh nhau.

"Buồn ngủ quá, nhà ngươi ở đâu, ta đến nhà ngươi ngủ một giấc."

"Không phải từ sau khi tới đây ngươi vẫn luôn ngủ sao, còn buồn ngủ!"

“Ngươi thì biết cái gì, Đạo gia loại người này, từ nhỏ đã sinh ra để ngủ, cái gọi là thần đầy bất tư tưởng, Đạo gia cho tới bây giờ cũng chưa tràn đầy tinh thần, đương nhiên là buồn ngủ.”

Đông Phương Thanh Mộc nói xong, con trâu ngồi xuống cũng thở phì phì một tiếng, giống như biểu thị hùa theo.

“Đúng là một quái nhân.”

Mộ Dung Thiên vừa nói thầm vừa dẫn hắn đi về phía Mộ Dung gia từ cửa sau.

Thẩm An Tại nhìn hắn rời đi, cau mày.

Tuy không biết vì sao nhưng chắc chắn Kỳ thánh đang nhắm vào Mộ Dung Thiên, hôm nay tuy còn có Phù Tôn.

Nhưng không thể để Kỳ thánh quay lại như vậy được, giả như Kỳ thánh lại ngóc đầu trở lại thì phiền phức rồi.

“Hệ thống ơi là hệ thống, hệ thống của người ta ra sức nhiều hơn, tại sao ngươi tới chỗ này lại bắt đầu làm cục tạ rồi.”

Thẩm An Tại không khỏi chửi thầm trong lòng.

Mặc dù lúc vừa mới đến, hệ thống đã cho mình rất nhiều trợ giúp, nhưng dần dần hắn bắt đầu phát hiện, hệ thống hôm nay có chút theo không kịp bước chân của mình.

[Hồi kí chủ, vốn hệ thống sinh ra vì bồi dưỡng đồ đệ, luận về khái niệm này thì bản hệ thống rất vô địch]

Thẩm An Tại sững sờ.

Hình như… rất có đạo lý?

Ngắn ngủi mấy năm, Mộ Dung Thiên đã từ một thiếu niên vô danh trở thành Đại An Kiếm tiên đại danh đỉnh đỉnh hôm nay, đã vượt qua truyền nhân Ô Thiên Nghị của Cửu Dương

Kiếm tiên sớm đã nổi danh, Sơn Hà thánh thể Thác Bạt Phá Nhạc… và rất nhiều yêu nghiệ khác.

Còn Tiêu Cảnh Tuyết cũng không tệ, bây giờ đã đạt tới cảnh giới Niết Bàn, không bao lâu nữa có thể trở thành luyện dược sư bát phẩm, độc thuật siêu quần.

Người duy nhất có vẻ không bằng so với hai người chính là lão tam.

Chẳng qua lão tam nhập môn rất muộn, lại bị thể chất kéo chân, hiện giờ vẫn chưa thể đột phá đến Càn Khôn cảnh.

[Mời ký chủ chớ quên bản tâm, mau chóng tăng thực lực của ba vị đồ đệ lên mới là biện pháp giải quyết]

Theo hệ thống lại một lần nữa mở miệng, tâm tình xao động trước đó của Thẩm An Tại dần dần an ổn lại.

Đúng vậy, cho người ta cá chẳng bằng dạy người bắt cá.

Chính mình trở nên mạnh mẽ hơn, cũng không thể bằng các đồ đệ trở thành cường giả nhất đẳng ở nơi này.

Nếu Mộ Dung Thiên và Cảnh Tuyết cũng đạt tới nửa bước Chân Tổ cảnh, sao có thể sợ Kỳ thánh kia?

Thẩm An Tại khẽ thở dài.

Hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác vô lực khi các đồ đệ càng ngày càng cường đại, mình là sư phụ đã sắp không giúp được bọn họ.

“Nếu ta có thể trực tiếp trở thành Chân Tổ cảnh, thậm chí là Thánh cảnh thì tốt rồi.”

Hắn tự lẩm bẩm.

Nếu như mình thật sự có được tu vi cường đại như vậy bảo hộ các đồ đệ của mình, thì cũng không cần như ngày hôm nay.

[Sẽ có cơ hội]

Hệ thống thình lình trả lời.

“Có cái rắm á, ngươi luôn nói để cho ta tăng lên thần hồn, hiện tại thần hồn của ta đã đủ để so sánh Xung Hư, ngươi ngược lại để cho ta tu vi cũng chính thức tăng lên đi!”

Thẩm An Tại chửi bậy.

Thần hồn mạnh thì dùng cái rắm, không có tu vi của bản thân, căn bản chính là hổ giấy.

Hệ thống trầm mặc, không trả lời lại gì nữa.

Thẩm An Tại lắc đầu.

Sau khi Kỳ thánh đến nơi, bầu không khí nơi đây trở nên nặng nề, đành phải cứ vậy mà kết thúc.

Đáng nhắc tới là, Tô Lưu Ly có hỏi thăm tình hình của Thiên Nhạc.

Thẩm An Tại cũng không có nói cho nàng biết lão Tam đi nơi nào, chỉ bảo nàng đừng lo lắng.

Khoảng thời gian ước định Thiên Nhạc đi Thần Hỏa sơn trang khiêu chiến Nguyệt Vô Khuyết còn có hơn hai năm rưỡi, đến lúc đó nhất định sẽ mang theo hắn đi.

Mấy ngày kế tiếp, khách khứa khắp nơi lần lượt cáo từ.

Bình Thiên triều bên kia chiến sự khẩn cấp.

Từ sau khi Mộ Dung Thiên đoạt được vị trí đứng đầu bốn vực, Bình Thiên triều vẫn tấn công điên cuồng như vậy.

Lâm vào trạng thái giằng co thì tình hình chiến đấu bắt đầu có chút nghiêng.

Bắc Minh triều bị phá liên tiếp ba thành, Đại An triều cũng bị Bình Thiên triều đẩy mạnh biên quan.

Nghĩ lại, là bọn họ sợ lại kéo dài thêm mấy năm, Đại An triều càng lúc càng có số mệnh vượt trội.

Chiến lực Bình Thiên triều vốn cường đại hơn Bắc Minh triều và Đại An triều, bây giờ tình hình chiến đấu đã cấp bách.

Triều đình bên kia đành phải điều các tông môn cùng nhau tham chiến.

Linh Phù sơn cũng ở trong đó, Tiêu Cảnh Tuyết, Tiểu Xuân và một đám đệ tử đều chuẩn bị ra chiến trường.

Chương 442: Hung thần Bắc Hải, chuyên đồ ác nhân

“Sư muội, nhất định phải cẩn thận nha, nếu có nguy hiểm thì nhớ phải chạy!”

Mộ Dung Thiên nhìn đông đảo người đang phi hành trên bầu trời, cao giọng hô to.

Thẩm An Tại gõ đầu hắn một cái, “Đại quân ở phía trước, ngươi nói cái gì?”

“Sư phụ, đệ tử không phải quan tâm sư muội sao, chuyện này thế nào?”

Mộ Dung Thiên ôm trán, vẻ mặt phiền muộn.

“Tiểu tử ngu xuẩn, trừ là sư muội ngươi ra Cảnh Tuyết còn là quận chúa Đại An, con gái Trấn Nam vương, ngươi bảo nàng đào ngũ?”

“Ngươi có biết trong lúc đại chiến, quân tâm dao động, sẽ tạo thành hậu quả gì không?”

Thẩm An Tại liếc mắt nhìn hắn, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ồ… “

Nghe sư phụ giảng giải lợi ích trong đó, lúc này Mộ Dung Thiên mới ý thức được mình đúng là đã nói sai.

“Được rồi, chúng ta cũng nên lên đường thôi.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, nhìn về phương xa.

“Xuy!”

Tuấn mã hí dài, Thẩm An Tại phi thân ngồi trên lưng ngựa, Mộ Dung Thiên cũng ngựa quen đường quen.

Hai người một ngựa hóa thành cầu vồng, vội vã bay về phía Trung châu.

Giữa đại quân, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn cầu vồng đi xa, ánh mắt lộ ra vẻ không nỡ.

Lần từ biệt này, là chuyện mười năm.

Có lẽ lúc đó sư huynh đã chân chính trở thành một kiếm tiên thiên hạ độc nhất vô nhị!

Vô song.

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Trịnh Tam Sơn nhìn cầu vồng đi xa, một mình ngồi trong sân, trầm mặc không nói.

"Sư phụ, đệ tử đến chào từ biệt."

Giọng nói của Vu Chính Nguyên vang lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, Vu Chính Nguyên từ đường nhỏ trong dược viên đi đến, quỳ trên mặt đất.

"Được, vi sư chờ ngươi trở về."

Nhìn thoáng qua Dược Viên trống rỗng, mặc dù trong lòng Vu Chính Nguyên không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng quay đầu.

Đều phải trách thực lực của mình không đủ mới không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Sinh Tử phù, khiến sư phụ thiếu hồn phách.

Lần này theo nhị sư phụ ra ngoài du lịch, nhất định phải lợi hại hơn, đợi lần sau trở về là có thể hoàn toàn chữa khỏi cho sư phụ rồi!

Gió xuân chầm chậm, dược viên cũng đã khôi phục như ban đầu.

Trịnh Tam Sơn ngồi một mình, nhìn mây tản mây trôi xuất thần lâu ngày.

Hắn nỗ lực muốn nhớ lại cái gì, nhưng cái gì cũng không nhớ ra.

Mặc dù hắn rất dụng tâm đi sắm vai một người sư phụ, nhưng hắn phát hiện mình vẫn luôn kém một chút.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút lo âu và mê mang, nếu như chính mình vẫn không nghĩ ra nên làm cái gì bây giờ?

Sau đó, lại một tháng nữa trôi qua.

Có Tiêu Cảnh Tuyết và một đám đệ tử Linh Phù sơn tham gia, lại thêm Thẩm An Tại cung cấp số lượng lớn binh giáp linh đan, Bình Thiên triều điên cuồng tấn công rốt cuộc bị ngăn cản ở bên ngoài.

Nhưng khi Đại An triều chặn được, Bắc Minh triều bên kia lại không có thực lực như vậy.

Thời gian một tháng lại bị mất một thành trì, mấy vạn binh lính.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo đệ tử Linh Dược Đường của Linh Phù sơn, sau khi ổn định thế cục Đại An, ngựa không dừng vó lại chạy tới Bắc Minh triều.

Vừa đúng lúc gặp Bình Thiên triều độc công, thao thao giang hà hiện ra lục quang, mưa to tầm tã bị trận pháp cuốn theo nghịch lưu mà lên, nước ngập ba quân.

Bình Thiên triều không phí một binh một tốt, liền bắt đại quân mười sáu vạn Bắc Minh triều.

Người của Dược Vương cốc căn bản không cứu được.

Mãi đến khi Tiêu Cảnh Tuyết chạy tới.

Nàng huy động tử nhãn, một bộ áo trắng nhiễm phải một màu tím đen, ngàn vạn độc khí đảo ngược thu vào trong tay áo.

Trong nháy mắt, mây độc nổ tung, mưa xuân đầy trời liên miên.

Đất đai hoang vu lại lần nữa có cơ hội sinh tồn, cỏ cây nảy mầm.

Trời đổ mưa một đêm, tất cả mười sáu vạn quân tốt của Bắc Minh trúng độc đều khôi phục, tinh lực càng tốt hơn trước kia.

Cách làm thần kỳ như thế, khiến cho quân tâm đại chấn, phất cờ đánh bắc.

Cho dù là Bắc Thần Huyền Dịch, khi nghe nói đến một màn kia, cũng cảm thấy thật xấu hổ.

Tiểu nha đầu của nhiều năm trước, bây giờ trình độ dược đạo đã vượt qua mình.

Chỉ riêng thủ đoạn phất tay chuyển hóa ngàn vạn đám mây độc kia thành mưa linh dược trút xuống, chính mình liền không làm được.

Cho dù là xuất phát từ tu vi hay nói về tạo nghệ dược đạo, ngoại trừ sư phụ nàng ra, Tiêu Cảnh Tuyết hoàn toàn xứng đáng là người dược đạo đệ nhất ở Nam Quyết vực.

Sau đó, Tiêu Cảnh Tuyết càng không hề giấu giếm, tự mình viết một quyển sách, truyền lại cho Dược Vương cốc.

Dược đạo trên đó, đợi một thời gian nữa, đủ để tăng cao trình độ tổng thể của Dược Vương cốc không chỉ một bậc!

Trước mặt cuộc đại chiến lớn, nếu không có cường giả tuyệt đối xuất hiện, y dược chính là nhân tố quyết định chiến cục trọng yếu.

Có thể nói, Tiêu Cảnh Tuyết gia nhập, khiến cho tình hình chiến đấu của cả hai lại tiến vào trạng thái giằng co.

Đến mức, cường giả chân chính quyết chiến, đó chính là con át chủ bài cuối cùng.

Chỉ xem trận chiến này, ai thất bại đầu tiên, người đó đứng ngồi không yên.

…

Bắc Đạo vực, trong trà lâu, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

"Nghe nói gì chưa, mấy ngày trước song đao Bắc Hải đã xuất hiện ở Dực thành!"

"Vậy sao, chẳng phải Trình gia đã tiêu đời rồi sao. Mấy năm nay gia tộc bọn họ đã độc chiếm đại quyền, hãm hại không ít bá tánh nhà mất người vong?

"Cái này thì chưa chắc, trong Trình gia có một vị nửa bước Niết Bàn tọa trấn, Bắc Hải Song Đao nghe nói chỉ là hai vị võ giả, có lẽ không dám động thủ."

Mấy ngày sau, trong trà lâu lại kín người hết chỗ, còn có thuyết thư tiên sinh dõng dạc hùng hồn.

"Lại nói đêm mưa hôm đó, trăng tàn gió lộng, hai người Bắc Hải song đao xông vào cổng lớn Trình gia, giơ tay chém xuống chính là mười mấy người thân đầu một nơi."

"Không ngờ Trình gia đã sớm có chuẩn bị. Đại trận thất phẩm bày ra, hai người đao khách như con thú bị nhốt không thể sống nổi, toàn thân đầy máu…"

Tiên sinh kể thuyết thư cố ý cao giọng, nói một cách liên tục.

"Lại đột nhiên thấy đao khách thứ nhất kia, một thanh đao gỗ ra khỏi vỏ, chỉ thấy ánh đao vút lên trời, sát khí như biển, toàn bộ đại trận bị phá nát, Trần gia bị san thành bình địa, chỉ có một đao này, đã không còn ai sống sót!"

"Được!"

Trong quán trà, vỗ tay hoan hô.

Bắc Đạo vực vốn dĩ đề cao thực lực, có thù tự báo, diệt môn không hối hận.

Chuyện này cũng dẫn đến rất nhiều thế lực gia tộc ỷ vào thực lực của mình mạnh mẽ, hoành hành bá đạo ở một số nơi.

Mà song đao Bắc Hải chuyên giết ác tặc xuất hiện, cảnh tượng này vậy mà bắt đầu dần dần thu liễm lại.

Không ít thế lực gia tộc hạ lưu trong đó đều sợ bị tìm tới cửa.

Dù sao song đao cũng là tới cửa đuổi tận giết tuyệt!

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà số người chết trong tay bọn họ đã lên tới hơn ba ngàn!

Cũng không biết là đao pháp do người nào dạy cho, tàn nhẫn hung sát, sát ý ngập trời!

Không ngờ đao, này chính là hung ác, lại chuyên giết ác nhân!

"Đáng tiếc, song đao trải qua trận chiến này, trọng thương gần chết, bây giờ đã không rõ tung tích."

Tiên sinh thuyết thư chợt chuyển giọng, có chút tiếc nuối.

Rất nhiều người nghe thấy đều thở dài, chỉ hy vọng Bắc Hải song đao bình an vô sự, lại xuất hiện hành hiệp trượng

nghĩa, chuyên giết ác tặc.

Mà Bắc Đạo vực, những thế gia làm xằng làm bậy kia phát giác được Bắc Hải song đao càng ngày càng mạnh, nhao nhao bắt đầu ngồi không yên.

Càng có người âm thầm mời tán tu cường đại tọa trấn nhà mình, hoặc là ban bố lệnh truy sát.

Ngàn vạn vàng chỉ để lấy hai cái đầu người, cầu cho an tâm.

…

Trong một sơn động nào đó.

Thiên Nhạc máu me khắp người, mặt không đổi sắc, Càn Khôn Chi Khí lưu chuyển quanh thân, thỉnh thoảng có tiếng Thần Chung Cổ Mộ vang vọng cộng minh trong cơ thể hắn.

Chiến đấu, bị thương, chính là đạo dưỡng thành binh nhân.

Hắn cần phải rèn luyện bản thân mình càng mạnh mẽ hơn, cường đại đến mức… tự thân trở thành binh khí mạnh mẽ nhất trong thiên địa này!

"Đại sư huynh đã thành Kiếm tiên đệ nhất Đại An, danh tiếng dược đạo của sư tỷ cũng truyền khắp thiên hạ, ta cũng nên đuổi kịp bọn họ mới phải."

Thiên Nhạc kéo mũ rộng vành xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

"Đạo Binh Nhân đã có chút thành tựu, kế tiếp nên bắt đầu khiêu chiến linh khí trong thiên hạ rồi."

"Trương đại ca, đi thôi."

Hắn lạnh giọng mở miệng, thanh niên cao lớn bên cạnh im lặng theo sau.

Một người một khôi, biến mất dưới màn đêm.

Chương 443: Thiên Đạo bi không trọn vẹn

Trung châu, Thiên Huyền điện.

"Xem ra các ngươi đã chuẩn bị xong?"

Hai mắt dưới mặt nạ điện chủ Thiên Huyền đánh giá hai người phía dưới.

"Vâng."

Thẩm An Tại gật đầu hành lễ.

Mộ Dung Thiên Đông ở phía sau nhìn ngang liếc dọc, lần đầu tiên đi vào trong Thiên Huyền điện uy vọng nhất, cường đại nhất thiên hạ, hắn có vẻ rất hiếu kỳ.

"Mười năm, thiên phú của đồ nhi ngươi không tầm thường, bản tọa rất chờ mong không biết sau mười năm nữa hắn sẽ trưởng thành đến bước nào."

Ánh mắt điện chủ Thiên Huyền lấp lóe, híp mắt nhìn thoáng qua thanh niên áo đen sau lưng Thẩm An Tại.

"Ta cũng rất chờ mong."

Thẩm An Tại cũng hơi liếc qua sau lưng.

"Đi thôi, hai người các ngươi theo bản tọa."

Điện chủ Thiên Huyền điện nói, quay người bước vào thông đạo phía sau điện.

"Ta cũng đi cùng?"

Thẩm An Tại sửng sốt một chút.

“Ừm, chẳng lẽ ngươi không muốn kiến thức một chút, trong Thiên Huyền tỉnh rốt cuộc có cái gì, Thiên Đạo bi kia là cái gì sao?”

Người sau nghe vậy chậm rãi gật đầu.

Hắn cũng thật sự muốn mở mang kiến thức một chút, thứ mà duy chỉ Thanh tổ mới có thể tiếp cận, thứ khiến cho năm người ngoại giới mạo muội liều chết cướp lấy, Thiên Đạo bi kia, là thứ gì.

Ba người cùng đi vào đường hầm tối, không bao lâu liền bước vào một chỗ thông đạo hư không, quang mang bốn phía biến ảo phảng phất gấp lại không gian.

“Sư phụ, ta đau đầu…”

Lúc Mộ Dung Thiên xuyên qua thông đạo không gian, không khỏi đưa tay bắt lấy góc áo Thẩm An Tại, chau mày.

“Bình thường ai bảo ngươi luyện kiếm luyện thể không luyện thần hồn, đáng đời.”

Thẩm An Tại vừa mắng, vừa lấy ra mấy viên bát phẩm Dưỡng Thần đan nhét vào miệng hắn.

Sau khi ăn đan dược, Mộ Dung Thiên mới cảm thấy thức hải thanh minh hơn không ít, ngẩng cổ nhìn trái nhìn phải.

“Đây chính là thông đạo hư không sao, muốn tới cảnh giới nào, mới có thể có được năng lực phá vỡ hư không, Xung Hư cảnh sao?”

“Xung Hư cảnh chỉ có thể di chuyển trong chốc lát, muốn mở ra một thông đạo hư không, cần lĩnh ngộ cực sâu đối với không gian chi đạo.”

Thẩm An Tại mở miệng giải thích, “Ví dụ như Độn Hư phù của Phù tôn, một phù có thể thoải mái đi ngao du trong hư không.”

Mộ Dung Thiên sờ sờ cằm, suy tư một lát rồi chớp mắt mở miệng.

"Nếu như ta lĩnh ngộ thông đạo hư không, có phải cũng có thể mở một con đường từ Thanh Vân phong trực tiếp đến Linh cảnh hay không?"

Nói xong, trong mắt gia hỏa này còn lộ ra vẻ hưng phấn, "Như vậy sau này Bách Lý tiền bối muốn ăn đất, chẳng phải không cần phải chạy xa như vậy?"

Khoé miệng Thẩm An Tại giật một cái.

Nếu không phải Thiên Huyền điện chủ đang ở trước mắt, hắn rất muốn gõ tiểu tử này một cái vỡ đầu.

Mở thông đạo không gian có dễ như vậy sao?

Nhà ai mở không gian thông đạo chỉ vì để tiện ăn hàng?

"Đến rồi."

Ngay khi Thẩm An Tại không biết nói gì với tiểu tử ngốc này, thì giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

Giương mắt nhìn lại, thông đạo hư không đã đến điểm cuối.

Một chùm ánh sáng, sương trắng mông lung.

"Nơi này… chính là Thiên Huyền tỉnh?"

Thẩm An Tại dò xét bốn phía, mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Tuy nơi đây chỉ có sương trắng mênh mông mờ mịt, nhưng năng lượng cường đại ẩn chứa trong đó, lại khiến cho hắn trời sinh phế thể đều cảm giác được.

Chỉ là thân ở chỗ này, kinh mạch hắn cảm giác có chút xao động, phảng phất có nhiều thứ từ ngoại giới tràn vào đan điền của hắn.

Là linh khí!

Nhiều năm trôi qua, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được linh khí nhập thể là như thế nào!

"Oa, sư phụ, chỗ này thật là lợi hại!"

Mộ Dung Thiên cũng hít sâu một hơi, cảm thấy khiếp sợ.

Không riêng gì linh khí, hắn lại cảm nhận được vô số đại đạo trong lúc này, khiến cho hắn hưng phấn không thôi.

Đại đạo chi lực nồng nặc nơi đây, so với Đạo phủ của sư phụ nhà mình càng mạnh hơn!

"Nơi này chính là bên trong Thiên Huyền tỉnh, từ hôm nay trở đi, đồ nhi ngươi có thể ở đây thêm mười năm, tương lai có thể đạt tới tình trạng gì, toàn bộ đều dựa vào tạo hóa của hắn."

Điện chủ Thiên Huyền điện quay đầu lại nói, ánh mắt lộ ra ý vị thâm trường.

"Loại cơ duyên này, trong thiên hạ, đồ nhi ngươi vẫn là độc nhất một phần."

"Chỉ có một phần?"

Thẩm An Tại có chút nghi hoặc, đây là ý gì, chẳng lẽ Mộ Dung Thiên là người đầu tiên tiến vào nơi đây tu luyện?

"Đúng như ngươi dự đoán, đã qua nhiều năm như vậy, đại đệ tử của ngươi là người duy nhất có thể tiến vào nơi đây tu luyện mười năm."

"Vì sao?"

Hắn cảm thấy khó hiểu.

Điện chủ Thiên Huyền nhìn hắn, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Bởi vì lực lượng nơi đây có hạn, bổn tọa chỉ có thể để nó biến hóa lớn nhất, bồi dưỡng ra vị Chân Tổ kế tiếp, cảm ngộ lực lượng Thiên Đạo nơi đây, dùng để đối kháng Yêu Hoàng!”

Thẩm An Tại nhướng mày: “Ý của điện chủ là, muốn đồ nhi của ta đi chống lại Yêu Hoàng sao?”

“Đúng vậy, bản tọa có hạn, tới cảnh giới thứ chín này đã là đường cùng, ngàn năm qua không đi tới. Giả như Yêu Hoàng một trong năm người kia ngóc đầu trở lại, bản tọa không còn chút sức lực nào, cho nên chỉ có thể ký thác hy vọng vào người sau.”

Điện chủ Thiên Huyền chậm rãi mở miệng, lời nói có ý vị sâu xa.

“Bảo đệ tử của ngươi trước tiên ở chỗ này tu luyện, ngươi hãy theo bản tọa.”

Dứt lời, hắn cất bước đi vào sâu bên trong làn sương trắng mịt mờ.

Thẩm An Tại dặn dò Mộ Dung Thiên cố gắng tu luyện xong, cũng đi theo.

Càng đi vào bên trong, hắn càng cảm thấy tu vi xao động càng mãnh liệt.

Sắp đột phá rồi!

“Hệ thống, hệ thống, hiện tại ta có thể đột phá không?”

Vừa đi hắn vừa dò hỏi trong đầu.

Mặc dù rất khát vọng có tu vi chân chính giống như Phù tôn, Tuân Thiện, mà không phải là cọp giấy.

Nhưng hệ thống có chỗ cố kỵ, hắn vẫn phải cân nhắc một chút.

Nhưng mà lần này, bất luận hắn kêu gọi ở trong đầu như thế nào, hệ thống cũng không đáp lại.

"Sao thế, hệ thống ngươi chết rồi à?"

Thẩm An Tại chau mày, hệ thống thủy chung không có trả lời, hắn cũng chỉ có thể cưỡng ép đè xuống dục vọng đột phá, tiếp tục đi về phía trước.

Một đường đi về phía trước, dần dần, sương trắng nơi đây mỏng đi không ít.

Nhưng linh khí không giảm mà còn tăng lên, một tấm bia đá cao cỡ nửa người đứng sừng sững phía trước.

Không nhìn rõ chất liệu tạo thành, phía trên có vô số văn tự hư ảo du tẩu xen lẫn, biến ảo khó lường.

Khi thấy tấm bia đá này, con ngươi Thẩm An Tại hơi co lại.

Lực lượng bản nguyên thật nồng đậm!

Sự nồng đậm còn hơn cả thứ mà hắn từng cảm nhận được, bao gồm cả Sinh Tử phù mà Vu Chính Nguyên thi triển!

Phảng phất tất cả lực lượng căn nguyên, đều đến từ tấm bia đá này!

Điện chủ Thiên Huyền điện dừng lại từ xa, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt thâm trầm.

"Đây chính là thứ mà ngoại giới mơ ước, Thiên Đạo chi bi!"

Thẩm An Tại chấn động trong lòng, hô hấp dồn dập.

Trong nhất thời, hắn nhìn thấy một người.

Người nọ mặc áo trắng, bóng lưng tuyệt thế.

Đứng trước Thiên Đạo bi, một luồng khí siêu nhiên khiến người ta vừa nhìn đã kinh ngạc cảm thán.

Phục hồi tinh thần lại, cảnh tượng trước mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Thẩm An Tại chau mày, nhìn chằm chằm vào góc trên bên trái Thiên Đạo bi.

Nơi đó, có một góc không trọn vẹn.

Vẻ mặt của hắn kinh ngạc, tràn đầy khiếp sợ.

Thiên Đạo Chi Bi… không trọn vẹn?

Thứ có thể dễ dàng trấn sát cảnh giới thứ trên cửu cảnh, thế mà lại thiếu một góc?

Chương 444: Giam cầm

“Ngươi nhìn thấy không?”

Điện chủ Thiên Huyền liếc thấy vẻ khiếp sợ trong mắt hắn, chậm rãi mở miệng.

“Chính bởi vì Thiên Đạo bi này thiếu một góc, cho nên uy năng bây giờ không bằng lúc trước, nếu không chỉ đứng ở chỗ này, hai người chúng ta hẳn đã bị tiêu diệt.”

Thẩm An Tại chau mày: “Vũ khí thiên địa như thế, vì sao lại thiếu thốn?”

“Có người đã bẻ gãy.”

Theo thanh âm nhàn nhạt của điện chủ Thiên Huyền hạ xuống, Thẩm An Tại cũng há miệng.

Bẻ… bẻ ra?!

Ai lợi hại như vậy, lại có thể bẻ gãy một góc Thiên Đạo bi?

Kết hợp với người duy nhất từng tiếp xúc với Thiên Đạo bi mà đối phương nói, ánh mắt Thẩm An Tại hơi sâu.

“Là Thanh Tổ?”

Điện chủ Thiên Huyền chậm rãi gật đầu.

“Không sai, chính là hắn.”

Nói xong, trong mắt của hắn vậy mà lộ ra mấy phần hận ý cùng tức giận.

“Nếu không phải hắn bẻ gãy một góc Thiên Đạo bi, thì năm chỗ cấm địa kia cũng sẽ không tồn tại lâu như thế, đã sớm bị Thiên Đạo bi đánh tan đi rồi. Một lòng ham muốn cá nhân

của hắn, hại Thiên Huyền đại lục phải lâm kiếp nạn, đến lúc đó tất là sinh linh đồ thán!"

"Cái này… Vì sao?"

Thẩm An Tại cau mày, chuyện năm đó phức tạp như vậy sao?

Thanh Tổ cũng là người của đại lục Thiên Huyền, vì sao phải xóa bỏ một góc Thiên Đạo bi?

"Hừ, lén lút mà thôi, lúc trước bổn tọa đã nói với ngươi, hắn truy tìm lực lượng trên cửu cảnh, muốn tới Linh khư đi ra ngoại giới tìm đường mạnh hơn, nhưng lực lượng Linh khư không phải là thứ hắn có thể địch nổi, cho nên hắn thừa dịp bổn tọa và Long Nhất không chú ý, trộm đi một góc Thiên Đạo bi."

Nói xong, vẻ tức giận trong mắt càng tăng lên.

"Uổng phí Thiên Đạo bi lựa chọn hắn, kết quả hắn lại làm ra chuyện thiên nhân cộng phẫn như thế!"

"Vì lẽ đó, mảnh Thiên Đạo bi còn lại kia, nằm trong Linh khư?"

Thẩm An Tại hỏi thăm.

"Không biết, nhưng khẳng định còn ở trong Thiên Huyền giới, trong vòng nghìn năm qua, bản tọa không giờ phút nào không tìm kiếm vật ấy, mà cuối cùng lại không có bất kỳ tin tức gì."

Điện chủ Thiên Huyền lắc đầu, ngữ khí thâm trầm.

"Nếu có thể bổ sung Thiên Đạo bi, ngay cả Yêu Hoàng gì đó cũng không dám làm càn như vậy?"

Thẩm An Tại im lặng không nói, trong đầu hiện lên các loại suy nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nghe rất nhiều chuyện, Thanh Tổ không phải loại người như vậy.

Sao có thể vì tư dục của bản thân mà vứt bỏ an nguy của Thiên Huyền tỉnh không quan tâm?

Trong đó khẳng định có ẩn tình.

"Tuy ngươi có cơ duyên, thần hồn có thể sánh với Xung Hư, nhưng thân thể yếu đuối."

Điện chủ Thiên Huyền cảnh hít sâu một hơi, nhìn về phía bên cạnh, ánh mắt lập loè.

"Có muốn chân chính tăng tu vi lên không?"

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó nhíu mày: "Ý của điện chủ là?"

"Đi đi, trong Thiên Đạo bi ẩn chứa lực lượng của thiên địa, thần hồn của ngươi đủ mạnh, có thể chịu được sức mạnh to lớn đó, nâng cao tu vi cũng không thành vấn đề."

"Trong thời gian mười năm này, ngươi cũng có thể ở lại đây tu luyện cùng đồ đệ của mình."

Điện chủ Thiên Huyền nói xong, nhìn chằm chằm vào hắn, giống như đang chờ đợi đáp án của hắn.

"Chuyện này…"

Mắt Thẩm An Tại lộ ra do dự, trong đầu không ngừng hiện lên một màn lúc trước Tuân Thiện tiến đến.

Nếu như mình cũng có được tu vi chân chính, có lẽ sẽ không đến mức vô lực như hôm trước, nếu như mình có thể trở thành Chân Tổ cảnh…

Hắn động lòng rồi.

“Như thế nào?”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu.

“Thôi bỏ đi, Thẩm mỗ chỉ muốn làm một kẻ nhàn vân dã hạc, tu vi cao thì phiền phức cũng nhiều.”

“Ngươi đang nói lời trái lương tâm.”

Điện chủ Thiên Huyền nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt thâm thúy như nhìn thấu hết thảy.

“Ngươi chỉ có tu vi Đoán Thể, chẳng lẽ không sợ sau này có một ngày, các đồ đệ của ngươi phát hiện ra ngươi từ trước tới nay đều lừa gạt bọn họ?”

“Hiện tại bọn chúng tôn kính ngươi, là cho rằng ngươi là cường giả chân chính, nhưng lực lượng thần hồn không phải vĩnh hằng, không có tu vi cường đại gia trì, nếu như bị đánh tan, thì cái gì cũng không còn.”

Ánh mắt Thẩm An Tại chớp lên, sau đó cười: “Điện chủ sai rồi.”

“Hả?”

“Thẩm mỗ chưa từng dối gạt bọn họ, đã sớm nói với bọn họ Thẩm mỗ chỉ là Đoán Thể cảnh, tương lai nếu thật sự có một ngày như vậy, thì cũng chỉ là trở lại lúc ban đầu mà thôi.”

“Huống hồ là…”

Thẩm An Tại nhìn hắn, cười thoải mái nói: “Mấy tên đồ đệ của ta có phẩm tính như thế nào ta rõ ràng, dù ta có thành phế nhân thì sự tôn kính của bọn họ cũng không hề thiếu mảy may.”

“Ngươi tin tưởng chắc như vậy?”

Ánh mắt điện chủ Thiên Huyền có chút thâm sâu.

Thẩm An Tại gật đầu, không chút do dự.

“Nhưng bổn tọa nhìn đại đồ đệ của ngươi, tâm ma tiềm ẩn, nếu như trong tương lai mà mất bản tâm, vì truy tìm lực lượng mà đi lên con đường giống Lâm Thanh, ta thấy chưa chắc hắn sẽ tôn kính ngươi.”

Thẩm An Tại chỉ cười cười, không nói gì.

Tâm ma…

Tiểu tử ngốc kia vì sao có tâm ma, chính mình rất rõ ràng.

Cho nên lúc ấy để ổn định hắn mới nói ra mình vô địch thiên hạ, để hắn không cần lo lắng.

Ai cũng có thể thay đổi, chỉ có thằng nhóc này là không.

Dù sao lúc trước… mình đâu có dạy hắn bất kỳ thứ gì.

Hắn ở Thanh Vân phong không hề có bất cứ oán trách gì mà chăm sóc nguyên chủ hai năm, không có chút ý nào bất kính.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao từ trước đến nay mình quan tâm Mộ Dung Thiên nhiều hơn đối với Cảnh Tuyết và Lão Tam như vậy.

“Thôi, tùy ngươi.”

Điện chủ Thiên Huyền lắc đầu, thân hình dần dần hư ảo.

“Có muốn tiếp xúc với Thiên Đạo bi không, ngươi cứ ở lại đây suy nghĩ thật kỹ đi, nếu ngươi muốn đi ra ngoài thì tự sinh ra ý niệm trong đầu là được.”

Nói xong hắn biến mất, Thẩm An Tại ở lại đây, yên lặng nhìn bi văn sừng sững phía xa.

“Lâm Thanh… Hệ thống… Một góc Thiên Đạo bi…”

Hắn thì thào tự nói trong lòng, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Vì sao hệ thống không để cho mình đột phá, khẳng định là có băn khoăn.

Mà vì cái gì vừa tiến vào nơi đây liền mai danh ẩn tích, Thẩm An Tại lại hoài nghi có quan hệ với Thiên Đạo bi trước mắt.

Về phần Lâm Thanh…

Hắn nhíu mày, nhớ tới bức họa quyển của Thân Đồ gia kia.

Người áo trắng trên bức tranh có vài phần tương tự với mình.

Chẳng lẽ nguyên chủ cỗ thân thể này có quan hệ máu mủ với Lâm Thanh sao?

Cũng không nên, nếu như thật sự có quan hệ huyết thống, với quyền lực của Thiên Huyền điện chủ, hắn là có thể dễ dàng tra ra mới phải.

"Hệ thống, ngươi còn không nói chuyện, ta sẽ đột phá á?"

"Ta thật sự đột phá á?"

Thẩm An Tại lại thăm dò vài câu, nhưng hệ thống vẫn không có chút âm thanh nào truyền đến.

Điều này cũng khiến hắn càng thêm xác định, tuyệt đối là vì sự tồn tại của Thiên Đạo bi, cho nên hệ thống mới che giấu.

"Một góc còn sót lại của Thiên Đạo bi có thể bị Thanh Tổ mang đi đâu?"

Hắn sờ cằm, lâm vào trong suy tư.

Ông…

Phía trước, Thiên Đạo bi khẽ run lên, huyền quang lan tràn.

Dường như đang kêu gọi cái gì.

Thẩm An Tại nhíu mày, có loại suy nghĩ muốn đi qua chạm đến.

Trong u minh hắn có cảm giác, chỉ cần tự mình tiến đến, nhất định có thể nắm giữ tu vi chân chính.

Trở thành cường giả tuyệt thế chân chính.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Cuối cùng nhìn thoáng qua Thiên Đạo bi, sau đó hắn quay người rời đi.

Mà sau khi hắn rời đi, quang mang trên Thiên Đạo bi cũng ảm đạm vài phần, không còn run rẩy.

Sương trắng mênh mông, Mộ Dung Thiên vẫn còn chạy trái chạy phải, như một con khỉ.

"Ngươi làm gì đó?"

Thanh âm uy áp truyền đến, hắn ngừng chân gãi đầu, xấu hổ cười nói.

"Sư phụ, ta cảm thấy trong này thật kỳ lạ, không có gì hết, cứ ở trong này tựa như bị cấm túc, đệ tử muốn tìm một con đường khác."

"Cấm túc?"

Thẩm An Tại sững sờ, sau đó cau mày lại.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một việc.

Đó chính là lực lượng bản nguyên trong Thiên Đạo bi lại cường đại và nồng đậm như vậy, vì sao trong Thiên Huyền đại lục lại không có người lĩnh ngộ được lực lượng Bản Nguyên?

Cho dù Vu Chính Nguyên trải qua cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng cảm ngộ được một chút.

Nơi này… y như một nhà giam khổng lồ, giam cầm tất cả lực lượng bản nguyên, không để lộ ra ngoài.

Đại lục Thiên Huyền qua nhiều năm như vậy đều không có Chân Tổ cảnh mới ra đời, ngoại trừ Yêu Thần giáo đang săn giết thiên kiêu, có phải… cũng có liên quan đến chuyện này hay không?

Chương 445: Sư đồ từ biệt

Thẩm An Tại suy tư, muốn tìm điện chủ Thiên Huyền hỏi thăm, cuối cùng vẫn là buông tha ý tưởng này.

Có lẽ sợ ngoại giới tìm được cho nên Thiên Đạo bi mới tồn tại trong không gian phong bế này.

Dẫu sao Yêu Hoàng còn chưa chết, Yêu Thần giáo hiện giờ còn đang tàn sát bừa bãi.

"Sư phụ, ta thật sự phải ở lại chỗ này mười năm sao?"

Mộ Dung Thiên nhìn bốn phía, nhíu mày mở miệng.

"Thế nào, ngươi không muốn ở?" Thẩm An Tại nhìn hắn.

Người trước cúi đầu, có chút do dự nói: "Có thể tăng lên thực lực tất nhiên là tốt, nhưng mười năm này… Có phải ta cũng không thấy được người cùng sư muội hay không?"

Thẩm An Tại bật cười: "Tiểu tử ngốc, đối với võ giả mà nói, mười năm rất nhanh, chớp mắt đã qua, bây giờ ngươi đã là Niết Bàn tôn giả, thọ đến năm trăm năm, vẻn vẹn mười năm này tính là gì?"

Người trước trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng.

"Nhưng năm nay cha ta năm mươi tuổi, mười năm đối với một võ giả hạ tam cảnh như hắn ấy mà nói… rất dài."

Thẩm An Tại sững sờ, ánh mắt trở nên ôn hòa mấy phần, nhẹ nhàng gõ trán thanh niên một cái.

"Yên tâm đi, chờ ta ra ngoài, sẽ luyện chế cho phụ thân ngươi một ít đan dược kéo dài tuổi thọ, ngươi không cần phải

lo lắng những thứ này, ngươi chỉ cần tu luyện ở chỗ này thật tốt."

Mặc dù sư phụ nhà mình nói như vậy, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn có chút không yên lòng.

Thẩm An Tại nhìn bộ dạng này của hắn, không khỏi nhíu mày: "Cơ hội này là ngươi thật vất vả mới có được, ngươi không phải muốn trở nên mạnh mẽ nhất sao, bây giờ cơ hội ngay tại trước mắt, chẳng lẽ còn muốn buông tha?"

"Không… Ta sẽ không từ bỏ."

Mộ Dung Thiên vội lắc đầu, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn vò đầu cười ngây ngô, có chút xấu hổ mở miệng.

"Chính là… mười năm kế tiếp không được ăn Ngũ Linh áp và Bạch Ngọc trư."

Thẩm An Tại nhất thời kinh ngạc, sau đó cười mắng liên hồi.

"Tiểu tử thúi, ta thấy ngươi thèm ăn rồi hả?"

"Khà khà."

"Được rồi, vừa vặn lần trước thăng chức Điện chủ, Bắc Hải Thiết đường đưa tới không ít thi thể yêu thú cấp cao, vốn là muốn lưu lão tam làm tài liệu luyện khí, hiện tại tiện nghi cho ngươi rồi."

Thẩm An Tại vừa bất đắc dĩ lắc đầu, vừa phất tay áo.

Trong không gian lớn như vậy, lập tức xuất hiện vài thi thể Yêu thú cực lớn.

Có lang hổ lưng mọc thiết giáp, có thủy giao toàn thân xanh biếc, cũng có hắc trư nhìn qua khiến người ta nhịn không được mà kinh sợ…

"Oa… Sư phụ, nhiều như vậy, đệ tử có ăn hết không?"

“Ăn không hết thì từ từ ăn. Thời gian mười năm đủ cho ngươi ăn.”

Thẩm An Tại vung tay áo, Thiên Thanh kiếm sau lưng Mộ Dung Thiên ra khỏi vỏ, trong vòng mấy hơi thở liền giải phẫu mấy cỗ thi thể yêu thú khổng lồ trước mắt.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Mộ Dung Thiên cầm một cái chân heo còn to hơn cả người gặm, vàng óng giòn tan, miệng đầy dầu mỡ.

“A, sư phụ, thật là thơm, so với Bạch Ngọc trư còn thơm hơn!”

Thẩm An Tại chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của hắn, mỉm cười.

“Những ngày tiếp theo, một mình ngươi ở đây, nhớ không được nóng vội, tất cả đều phải ổn định, kiếm đạo của ngươi đã thành, bây giờ chỉ thiếu mỗi tu vi, Niết Bàn Xung Hư, chú trọng ở thần hồn, cái gọi là hồn giả…”

Thừa dịp Mộ Dung Thiên đang ăn, Thẩm An Tại cũng mở miệng nói với hắn những điều trọng điểm và phải chú ý trong việc tu luyện tiếp theo, tránh cho đến lúc đó mình không có ở đây, một mình hắn mò mẫm lung tung, trì hoãn thời gian.

Nghe tiếng lải nhải bên tai, Mộ Dung Thiên lẩm bẩm.

“Sư phụ… con đâu phải tiểu hài tử, mấy thứ người nói trong mấy quyển sách người cũng có viết.”

Bang!

Một âm thanh lanh lảnh vang lên, Thẩm An Tại tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Ngươi bây giờ bắt đầu không kiên nhẫn nghe lời của vi sư nữa, cánh cứng rồi đúng không?”

“Ngươi phải biết rằng bây giờ bên ngoài có bao nhiêu người muốn chui đầu vào Thanh Vân phong ta, cầu vi sư chỉ đạo, ngươi thì hay rồi, còn không vui nghe?”

“Ha ha… Nghe, sư phụ nói gì ta cũng nghe.”

Mộ Dung Thiên ngu ngơ cười một tiếng, tiếp tục ăn thịt nướng.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ lắc đầu, tỉ mỉ thông báo cho hắn những chuyện tiếp theo cần chú ý, đồng thời ném cho hắn một quyển sách đã chuẩn bị từ trước.

“Liên quan tới việc sau Cửu Chuyển Tàng Long biến nên tu luyện như thế nào, còn cả những dược dịch cần dùng đến, vi sư đều đã chuẩn bị xong cho ngươi, mười năm sau nếu như ngươi không có tiến bộ gì, xem vi sư có quất ngươi hay không.”

Nghe nói như thế, Mộ Dung Thiên rụt cổ một cái.

Cây gậy của sư phụ kia vô cùng lợi hại, vụt lên thân thể không đau, nhưng cái đầu lại giống như nghe tiếng sấm.

“Được rồi, ngươi không chịu được nghe vi sư nói dông dài, vậy thì thôi.”

Thẩm An Tại đứng lên, thở dài một hơi, nhìn thanh niên mặc áo đen trước mắt.

“Đồ nhi, vi sư đi trước, mười năm sau đến đón ngươi.”

Vừa nói xong, hắn mỉm cười, thân hình biến mất.

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên giật mình, thất thần nhìn không gian trống rỗng đầy sương trắng trước mắt.

Nhiều năm trôi qua, đây có thể coi như lần đầu tiên phải cách xa một thời gian dài với sư phụ nhỉ?

Bỗng nhiên, hắn có vài phần không quen.

Sớm đã nghe quen sư phụ lải nhải bên tai, nghĩ đến mười năm sau này không thể nghe, cũng sẽ không bị giáo huấn, hắn còn thấy hơi tiếc rẻ.

"Thực lực, mau mau tăng thực lực lên, về sau liền đến phiên ta bảo hộ sư phụ, sư muội bọn họ!"

Sau một thoáng thất thần ngắn ngủi, Mộ Dung Thiên nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, ý chí chiến đấu nắm chặt nắm đấm dâng trào.

…

Ngoại giới, Thiên Huyền điện.

Nhìn Thẩm An Tại vẫn tu vi Đoán Thể như cũ đi ra khỏi, dưới mặt nạ điện chủ Thiên Huyền nhíu mày.

"Ngươi thật sự là một quái nhân."

"Điện chủ cớ gì nói ra lời ấy?"

"Nhiều năm qua, bản tọa đã thấy vô số người muốn có được thực lực mạnh mẽ mà không từ thủ đoạn nào. Ngược lại, ngươi rất hay. Rõ ràng cơ duyên to lớn bày ra trước mắt, nhưng ngươi cứ làm như chẳng thấy."

Điện chủ Thiên Huyền nhìn hắn, ánh mắt lóe lên.

Thẩm An Tại mỉm cười, cũng không giải thích gì.

Thật ra hắn làm sao lại không muốn có được thực lực cường đại chứ, chỉ là trong lòng có điểm cố kỵ mà thôi.

"Đa tạ điện chủ hạ cơ duyên này cho Mộ Dung Thiên, mười năm sau, ta lại đón hắn trở về."

Hắn chắp tay chào từ biệt.

Điện chủ Thiên Huyền điện nhẹ nhàng gật đầu, không nói nhiều, nhìn theo hắn rời đi.

Cho đến sau khi hắn rời đi, ánh mắt của hắn mới dần dần trầm xuống.

Trong bóng tối, thanh âm khàn khàn của lão giả vang lên.

"Xem ra bí mật trên người tên này có liên quan không thể tách rời với Thiên Đạo bi."

"Yêu Hoàng đã không kiềm chế được nữa, muốn diệt trừ Yêu Hoàng, chỉ có thể nhìn hắn thôi."

Thần sắc Thiên Huyền điện chủ khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng, "Thời gian còn dài, trận kiếp nạn hơn ngàn năm này, sắp nghênh đón kết cục."

"Tung tích của ba người khác, ngươi có manh mối gì không?"

Giọng nói khàn khàn lại vang lên một lần nữa, hỏi thăm.

"Cần gì phải đi tìm, chờ bọn họ chủ động hiện thân chính là, ngay cả Yêu hoàng cũng không kiềm chế được hoang vu, bọn họ còn có thể nhịn được bao lâu?"

Người trước vẫn lạnh nhạt như cũ, con ngươi thâm thúy không gợn sóng nổi, phảng phất như mọi thứ đều ở trong lòng bàn tay.

"Lần này, tất nhiên bản tọa có thể nắm bắt cơ duyên Thiên Huyền giới, có bản tọa ở đây, Thiên Huyền giới sẽ không còn là hạ giới như các ngươi nói nữa!"

"Cả Lâm Thanh còn chưa làm được, chỉ bằng cái tên ra vẻ đạo mạo như ngươi mà đòi hỏi làm gì? Ha ha ha ha!"

Một tràng cười to khàn khàn trào phúng vang lên, rồi dần dần biến mất.

...

Chương 446: Nửa đêm gõ cửa

Kể từ khi Thẩm An Tại đảm nhiệm chức điện chủ, tòa thành này từng thậm chí không có danh tiếng gì ở triều Đại An, cũng càng ngày càng hưng thịnh.

Đủ loại thương gia không dứt, cũng mang đến rất nhiều thứ mới mẻ.

Theo các thế lực lục tục nhập trú, toàn bộ tài nguyên triều Đại An dần dần được mang đi.

Có lẽ do tiếng tăm của Thẩm An Tại quá lớn, lại có lẽ tất cả mọi người muốn dính đến khí vận của Đại An, rất nhiều thương hộ đều giảm giá hàng hóa xuống thấp, chính là để bảo đảm thương hội nhà mình làm ăn thịnh vượng, nhân khí thịnh vượng.

Ở trong này, có cửa hàng có tên là Kiếm Tiên dược các của Phục Linh thành mở rộng cửa.

Mới ngày đầu tiên, cánh cửa đã bị xô ngã, tất cả mọi thứ bên trong đều bị mua hết từ buổi sáng.

Ngoài Xương Phồn, chỗ phế tích của Tần gia cũng bị người mua đất.

Nhưng không trang hoàng lại lần nữa mà chỉ đứng ngay đó, được bày trận pháp ở bên ngoài. Phàm là những người muốn đi tham quan đều phải nộp phí.

Nếu là bình thường mà nói, thì căn nhà hoang phế như vậy cũng không có gì đẹp mắt.

Nhưng từ sau khi biết được đây là gia đình của vị tiền nhiệm hôn thê Đại An Kiếm tiên Mộ Dung Thiên, sau đó thì do Thanh Vân phong chủ tự mình ra tay tiêu diệt cả nhà, không ít người đều mộ danh mà đến.

Đương nhiên, bao gồm cả Thuần Nguyên sơn của hoàng thất.

Dù sao bên kia có một đỉnh núi từng bị Thẩm An Tại dùng một kiếm bổ thành hạp, bây giờ mặc dù đã không còn kiếm khí, nhưng cũng dẫn tới ngàn vạn người vây xem.

Nói tóm lại, hiện giờ triều Đại An đã trở nên phồn thịnh, vô cùng phồn vinh.

…

Trong màn đêm, Phục Linh thành, trong Kiếm Tiên dược các.

Gã sai vặt đưa mắt nhìn về phía đường, sau đó khép cửa lại.

Tiên sinh phòng thu chi đang ở quầy hàng chỉ như ngón tay như bay. tính toán hàng hóa hôm nay.

Gã sai vặt đang lau đài gỗ, câu được câu không nói chuyện phiếm với hắn.

“Lão Ngô à, ngươi nói cửa hàng chúng ta đang có xu hướng không bao lâu nữa sẽ có thể trở thành tiệm thuốc lớn nhất Đại An đúng không?”

Lão Ngô cũng không sợ bị quấy rầy, vừa tính toán sổ sách vừa trả lời: “Tiểu tử ngươi cũng chỉ có chút tiền đồ này, dựa theo thanh danh Đông gia ta hiện tại, đừng nói Đại An, sợ tương lai khắp Nam Quyết vực đều có thể là cửa hàng của chúng ta.”

“Hắc hắc, vậy những lão tiểu nhị của ta, có phải tương lai cũng có thể kiếm một chi phụ đảm đương hay không?”

“Vậy khẳng định là đến lúc đó ngươi sẽ có tiền cưới cô nương.”

“Ha ha ha ha, ta muốn cưới mười người!”

Hai người tán gẫu câu được câu không, nhao nhao vui sướng về tiền đồ của mình sau này.

Thình thịch thình thịch.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa nặng nề vang lên.

Hai người sửng sốt.

Gã sai vặt gãi đầu lộ vẻ nghi hoặc: “Không phải cửa ra vào còn treo thẻ bài sao, lúc này đã đóng cửa rồi, sao còn có người đến nữa?”

“Ha ha, mộ danh mà đến, chủ nhân đã nói không thể thất lễ, ngươi đi nói với khách nhân ngày mai lại đến đi.”

Tiên sinh phòng thu chi ha ha cười mở miệng, tiếp tục cúi đầu đùa nghịch tính toán.

“Khặc khặc khặc, sau này chúng ta bận rộn đấy.”

Gã sai vặt thì thầm một tiếng, đi về phía cửa ra vào.

Thình thịch thình thịch.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

“Tới rồi tới rồi!”

Theo cửa gỗ mở ra, bên ngoài xuất hiện một người mặc bào đen, hơi có vẻ khôi ngô, thấy không rõ dung mạo.

Gã sai vặt sửng sốt một chút, tuy nghi hoặc cách ăn mặc của đối phương nhưng vẫn tươi cười mở miệng.

“Khách quan, lúc này chúng ta đã đóng cửa, ngài xem ngài muốn liệt kê danh sách gì. Ngày mai ta sẽ chuẩn bị sẵn cho ngài, trực tiếp tới lấy nhé?”

Dưới áo choàng đen, đôi mắt âm độc lấp lóe hào quang, không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi vào bên trong.

“Khách quan, chúng ta đóng cửa…”

Giọng nói của tiểu nhị đột nhiên im bặt, đồng tử co rụt lại.

Tiên sinh phòng thu chi nghe không thấy động tĩnh, không khỏi nhíu mày ngẩng đầu.

Thấy gã sai vặt ngây người tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Mà người áo đen kia lại xoay người đóng cửa lại.

“Tiểu Trương, ngươi nhanh nói với khách nhân đi, sững sờ ở đó làm gì?”

Tiên sinh phòng thu chi thúc giục nói.

Sau một khắc, gió nhẹ thổi qua, đầu gã sai vặt rơi thẳng xuống đất, hai mắt trợn lên.

Máu tươi phun ra, lập tức nhuộm đỏ sàn nhà.

“Tiểu Trương!”

Đồng tử hắn co mạnh lại, quyền ảnh trước mắt nhanh chóng khuếch đại.

Bịch!

Bàn tính nhuộm vết máu, thi thể không đầu ngã xuống trên quầy, co quắp không ngừng.

Người mặc áo bào đen xoa tay, mặt không biểu cảm đi ra phía sau cửa hàng.

Trăng mờ gió lớn, không ai biết ngày hôm nay Kiếm Tiên dược các này vừa mới khai trương, chính là một mảnh hưng

thịnh chợt gặp phải huyết tẩy, chủ yếu là, ở bên trong cửa hàng, không ai sống sót.

…

Mộ Dung gia, cửa lớn.

“Gia chủ, người kia thật sự là kiếm tiên sao, đều ngủ ở nhà ta mấy ngày, kêu cũng không tỉnh.”

Bên cạnh Mộ Dung Vân Lỗi, một hạ nhân nói thầm.

“Chẳng lẽ… đã ngủ say?”

“Nói bậy bạ gì đó.”

Mộ Dung Vân Lỗi liếc mắt nhìn hắn: “Người của con ta mang về có thể là Kiếm tiên giả không?”

“Thân là tuyệt thế cường giả, có ai mà không cổ quái?”

“Ồ… “

Hạ nhân vò đầu, “Thiếu gia chủ kia hình như không giống?”

Mộ Dung Vân Lỗi sờ sờ cằm, bắt đầu suy tư.

Con trai mình ngoại trừ đầu óc ngốc ra, hình như không có gì đặc biệt cổ quái.

Nhưng thân là cường giả, không có cái gì cổ quái làm người ta không nhìn thấu được, có phải là có chút tổn hại thân phận hay không?

Ví dụ như Điểm Thương Kiếm tiên cực thích uống rượu làm thơ, Huyền Vu yêu thích thu thập các loại kỳ trùng dị thú, phù tôn thích… Ừm, nghe hát linh tinh.

Nghĩ một chút, ánh mắt hắn như sáng lên, ho khan một tiếng mở miệng.

“Ai nói hắn không có, ngươi quên lần trước hắn lấy mười vạn vàng từ phòng thu chi, mua trang sức và quần áo của nữ tử chứ?”

“Hả?” Hạ nhân sửng sốt.

“Người khác thì ta không nói, nhưng ngươi đừng truyền ra ngoài, từ nhỏ con của ta đã thích thu thập áo yếm của nữ tử, khi còn bé nó còn lén mặc váy đấy!”

Hạ nhân há to miệng, thần sắc cổ quái.

Đường đường là kiếm tiên Đại An… có đam mê bực này?

Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng, dù sao cường giả cũng có chút cổ quái khiến người ta không đoán ra mới là hợp lý.

Bịch!

Trong lúc hai người nói chuyện, cửa ra vào có tiếng gõ.

Thình thịch thình thịch.

Tiếng đập cửa vang lên.

“Đã trễ như vậy còn có khách nhân sao?” Mộ Dung Vân nhíu mày.

“Từ sau khi thiếu gia chủ Đại An Kiếm tiên dương danh thiên hạ, khách nhân chúng ta cũng nhiều hơn à?”

Hạ nhân nói thầm một câu, sau đó đi lên chuẩn bị mở cửa.

Đại môn mở ra, một người mặc áo đen đang đứng ngoài cửa.

Mộ Dung Vân Lỗi nhíu mày.

Nhiều năm kinh doanh mài dũa, trong lòng hắn mơ hồ sinh ra ý không ổn.

Tối hôm khuya khoắt gõ cửa, còn ăn mặc thần bí như vậy, chỉ sợ người tới không thiện!

“Các hạ là ai, đêm khuya đến thăm, có chuyện gì không?”

Ánh mắt Mộ Dung Vân Lỗi ra hiệu cho hạ nhân lui về phía sau, híp mắt mở miệng.

“Nơi này là Mộ Dung gia? Ngươi chính là phụ thân của Đại An kiếm tiên?”

Người mặc đồ đen khàn khàn mở miệng.

“Không phải, ngươi tìm nhầm người rồi.”

Mộ Dung Vân Lỗi rất dứt khoát lắc đầu.

Người áo đen sửng sốt, sau đó ánh mắt lộ ra sự trêu tức.

“Bảng hiệu lớn như vậy, ngươi cho là ta mù sao?”

Mộ Dung Vân Lỗi nhíu mày, hôm nay quá bận rộn, nhưng lại quên thu thẻ bài ở cửa vào.

“Được rồi, dù sao đêm nay một người cũng không đi được, đúng hay không, giết sạch rồi nói sau.”

Theo sát ý hiển lộ, trong lòng Mộ Dung Vân Lỗi cũng nhảy dựng lên.

Chết tiệt, là tới trả thù!

Đúng lúc người áo đen vừa bước ra một bước, chuẩn bị động thủ.

Giọng nói lười biếng ngáp dài vang lên trên nóc nhà.

“Giết tận nhà, khó trách tên Mộ Dung Thiên kia để Đạo gia ở nhà hắn thêm mấy ngày, không nghĩ tới thật sự có kẻ không sợ chết.”

Đông Phương Thanh Mộc đứng ở trên nóc nhà, vừa ngáp vừa mở miệng, thần sắc lười biếng.

…

Chương 447: Hạng giá áo túi cơm

"Là vị Kiếm tiên kia!"

Hạ nhân nhận ra đầu tiên, kinh hỉ lên tiếng.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng hơi thở phào.

Xem ra nhi tử nhà mình vẫn có chút đầu óc, để vị kiếm tiên này ở trong nhà mình, có lẽ chính là vì ứng phó chuyện hôm nay.

"Đông Phương Thanh Mộc…"

Ánh mắt người áo đen lóe lên, thân hình trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã đến trước người Mộ Dung Vân Lỗi.

Quyền phong mạnh mẽ đập vào mặt khiến cho con ngươi của hắn co rút lại.

Nhưng mà, nắm đấm cuối cùng dừng lại trước mặt hắn ba tấc, không được tiến thêm.

"Các hạ gấp gáp giết người như vậy, không khỏi có chút không nể mặt Đạo gia nha."

Một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay người áo đen, đạo bào Đông Phương Thanh Mộc khẽ nhúc nhích, kiếm khí bắn ra.

Leng keng… Leng keng…!

Người áo đen bứt ra mà lui, vị trí ban đầu lập tức thủng trăm ngàn lỗ, kiếm ý tung hoành.

"Hừ, chỉ là tiểu bối Niết Bàn, muốn chết!"

Bị hắn ngăn lại một kích, người áo đen hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục ẩn giấu tu vi.

Khí tức cường đại ngút trời, ép cho mấy người nơi đây trở nên ngưng trọng trong lòng.

Hai mắt Đông Phương Thanh Mộc híp lại.

"Xung Hư sơ cảnh…"

Vốn cho rằng người trước mắt có lẽ là Thác Bạt Thương Khung, chẳng qua hôm nay xem ra, hẳn là không phải.

Chưa nói khí tức khác biệt, cảnh giới này so với Thác Bạt Thương Khung kém hơn không ít.

Người sau đã là Xung Hư đỉnh phong.

Chẳng qua điều này cũng khiến Đông Phương Thanh Mộc buông lỏng một hơi.

Nếu như chỉ là một Xung Hư sơ cảnh, mình vẫn có thể bảo trụ Mộ Dung gia.

"Chịu chết đi!"

Người áo đen khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt hai mắt huyết hồng, một quyền đánh ra sát khí nồng đậm hóa thành hư ảnh một con trâu rừng, gào thét đạp vó mà đi.

"Yêu khí…"

Đông Phương Thanh Mộc nhíu mày, Tinh Cương kiếm sau lưng lập tức rời vỏ.

Mặc dù chỉ là đối mặt Xung Hư sơ cảnh, nhưng hắn cũng không dám khinh thường, dù sao cảnh giới chênh lệch vẫn là tương đối lớn.

Tinh Cương kiếm hóa ngàn vạn, kiếm hà rít gào mãnh liệt.

Tiếng đinh đương nối liền không dứt, vô số trường kiếm vỡ nát, nhưng cũng miễn cưỡng ngăn trở đòn tấn công mãnh liệt của người áo đen.

Người sau hừ lạnh một tiếng, một nắm đấm khác cũng oanh ra.

"Ụm… ~ "

Tiếng gào thét rung trời vang lên, chỉ thấy quyền trái của hắn bị hư ảnh bao phủ, hóa thành móng trâu, yêu sát lực nồng đậm bao phủ trên đó.

Oanh!

Dưới một quyền này, ngàn vạn kiếm ảnh vỡ vụn.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Mộc ngưng tụ, hai tay bắt ấn, thi triển Vô Cực Kiếm Vực.

Những kiếm ảnh vỡ vụn kia lại hóa thành trường kiếm, số lượng gấp bội.

Đây chính là Ngọc Hoa Chi Kiếm của Tam Hoa kiếm đạo.

Yêu sát khí cường đại lần nữa bị ngăn trở, nhưng thần sắc Đông Phương Thanh Mộc hiển nhiên không nhẹ nhõm như vừa rồi, uể oải vô cùng.

"Yêu sát khí nồng đậm như thế, ngươi chẳng lẽ là hung thủ diệt môn Lâm gia ở Trung Châu năm đó!"

Vừa ngăn cản, hắn vừa lạnh giọng hỏi han.

Lực lượng trong cơ thể đối phương không phải là linh nguyên khí huyết mà là yêu khí!

"Ngươi không có tư cách biết."

Người áo đen nhìn hắn, yêu khí quanh thân lại bùng nổ.

Giờ khắc này, Đông Phương Thanh Mộc lui về phía sau một bước.

Cũng không phải là kiếm thuật không được mà là chênh lệch cảnh giới.

"Làm sao bây giờ, gia chủ, dường như Kiếm tiên đại nhân không địch lại!"

Hạ nhân kinh hồn táng đảm.

Động tĩnh lớn như vậy cũng khiến không ít người trong Phục Linh thành phát hiện, nhao nhao nhìn về phía Mộ Dung gia.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng đổ mồ hôi lạnh.

Xung Hư cảnh!

Đây là vấn đề lớn rồi, cường giả như thế, Huyền chưởng môn cũng đánh không lại!

"Có thể dùng tu vi Niết Bàn ngăn được hai chiêu của ta, ngươi đúng là yêu nghiệt, nhưng cũng đến đây thôi!"

"Chịu chết đi!"

Quát khẽ, người áo đen dự định chiến đấu cấp tốc, trực tiếp bay lên trời, thân hóa thành một con trâu đen, đạp mạnh một phát, hư không đều run rẩy xuất hiện vết rạn.

Uy thế cường đại như vậy, một khi hạ xuống, e rằng toàn bộ Phục linh thành sẽ bị san thành bình địa!

"Tiền bối, đừng xem náo nhiệt, xem nữa là ta oẳng thật đó!"

Đông Phương Thanh Mộc căn bản không có ý định xuất thủ nữa, mà lớn tiếng mở miệng.

Chợt, hư không đình trệ.

Trong cơ thể con trâu rừng màu đen kia có vô số kiếm quang bay lên, tựa như có hào quang bắn ra.

"Tiểu gia hỏa nhà ngươi ngược lại cảm giác linh mẫn, khi nào thì phát hiện ra bản tôn?"

âm thanh nhàn nhạt vang lên, trên hành lang chính của Mộ Dung gia, một thanh niên tóc trắng mặc bào vàng chậm rãi cất bước, mỗi một bước bước chính là vượt qua mấy trượng, chỉ vài bước đã xuất hiện ở trước mặt Đông Phương Thanh Mộc.

Mà cùng với sự xuất hiện của hắn, toàn bộ uy áp đáng sợ nơi đây đều bị hắn ngăn lại.

Bịch!

Kiếm quang tứ tán, con trâu màu đen trực tiếp bị đánh hiện nguyên hình, người áo đen dừng chân hư không, mắt lộ ra kinh hãi.

"Bách Lý kiếm tiên, ngươi đã vào Xung Hư cảnh!"

Thậm chí Bách Lý Nhất Kiếm còn không thèm để ý tới hắn, chỉ hứng thú nhìn đạo sĩ trẻ tuổi bên cạnh.

"Bổn tôn còn đang nghĩ liệu có cơ hội mở rộng kiến thức kiếm thứ ba của ngươi không đây."

"Ngươi thì ngược lại, trực tiếp hét to lên."

Đông Phương Thanh Mộc nhún vai khôi phục vẻ lười nhác: "Tiền bối nghĩ nhiều rồi, kiếm thứ ba ở đâu ra?"

Bách Lý Nhất Kiếm không nhịn được cười lên, sau đó quay đầu, ánh mắt trở nên băng hàn, nhìn chằm chằm vào người áo đen trên không.

"Xem ra Thẩm phong chủ đoán không sai, quả nhiên có người sẽ động thủ với Mộ Dung gia, ngược lại cũng không uổng phí bản tôn ở đây canh giữ lâu như vậy."

“Hừ, ngươi là cái thá gì chứ, chỉ hồn thể thì ngươi có thể phát huy vài phần sức mạnh gì chứ!”

Sau khi khiếp sợ qua đi, Người áo đen lạnh giọng mở miệng, cũng không để người trước mắt ở trong lòng, tiếp tục lao xuống, quyền cước phát ra âm thanh gấp bội.

Bách Lý Nhất Kiếm thần sắc đạm mạc, chỉ mấp máy môi, giọng điệu bình tĩnh.

“Cút ngay.”

Đột nhiên, dưới màn đêm đen như mực, gió nổi mây tụ, kiếm khí như cầu vồng từ phương đông mà tới, ý quát tháo khiến trăng sáng ảm đạm.

Bịch!

Tiếng nổ ầm vang, người áo đen trực tiếp bị chém bay ngược ra sau như kiếm khí đỏ, miệng phun máu tươi, trong mắt vẻ kinh hãi càng lớn hơn.

“Bọn đạo chích, cũng dám ở trước mặt bổn tôn sủa inh ỏi?”

Bách Lý Nhất Kiếm tóc trắng phiêu diêu, áo bào không gió bay phất phới.

Hai tay hắn chắp sau lưng, từng bước từng bước phóng ra bay lên không, dưới chân là hà quang kiếm khí làm bậc thang.

“Ngươi…”

Người áo đen cuối cùng cũng kinh ngạc.

Bách Lý Nhất Kiếm trước mắt, căn bản không phải là hồn thể!

Một đạo kiếm khí có thể có uy lực như thế, chỉ có thể nói rõ… hắn đã khôi phục thân thể!

Kiếm tiên Xung Hư cảnh!

Người áo đen lộ ra ngoan ý, lập tức vung tay lên.

Chỉ một thoáng, đồng dạng có mấy đạo thân ảnh áo đen xuất hiện, khí tức mỗi người đều cường đại, yêu sát khí trùng thiên.

Vậy mà tất cả đều là Xung Hư cảnh!

Khác biệt chính là, hai mắt những người áo đen này đỏ như máu, chỉ còn lại điên cuồng khát máu.

Cho dù sau khi xuất hiện, cũng gầm nhẹ phát ra âm thanh như dã thú.

"Quả nhiên là bí thuật Thôn Yêu… Mấy người này, tất cả đều dựa vào phương pháp này để cưỡng ép tăng lên tới Xung Hư cảnh?"

Bách Lý Nhất nhìn chằm chằm vào người áo đen đầu tiên.

"Cho dù ngươi là Kiếm tiên, chín tên Xung Hư cảnh, không tin ngươi còn có thể bảo vệ được Mộ Dung gia!"

Trái tim vừa mới thả lỏng của Mộ Dung Vân Lỗi lại một lần nữa tăng lên, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đông Phương Thanh Mộc liếc mắt nhìn hắn, ngáp một cái.

"Yên tâm đi, Bách Lý kiếm tiên, trong cùng thế hệ của bọn họ, xếp hạng thứ chín trên Thiên Kiêu bảng, hơn nữa dựa vào tư chất kiếm đạo của hắn, nếu không phải sau này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tranh thứ hai thậm chí hạng nhất cũng không thành vấn đề."

"Đừng coi thường vị đệ tử của Điểm Thương Kiếm tiên này, Bách Lý Nhất Kiếm, một kiếm… trải trăm dặm!"

Đông Phương Thanh Mộc vừa dứt lời, Bách Lý Nhất Kiếm trên không trung cũng chậm rãi rút một tay ra.

Một thanh trường kiếm màu vàng kim được hắn nắm trong tay, chiếu sáng rạng rỡ dưới đêm tối.

“Lâu lắm rồi không có cảm giác linh nguyên chạy loạn bên trong Động Thiên nha…”

Chương 448: Tới chậm một bước

“Giết hắn đi!”

Mí mắt người áo đen giật giật, vội vàng mở miệng.

Nhất thời, tám người kia gầm rú, mỗi người đều mang theo sát khí cuồng bạo phóng tới.

Toàn bộ vòm trời đều hóa thành huyết sắc, phảng phất có vô số tiếng thú rống vang vọng, chấn động khiến màng nhĩ người ta đau nhức.

“Đây là chuyện gì xảy ra, Mộ Dung gia xảy ra chuyện gì!”

“Khí tức thật cường đại, nhiều võ giả thượng tam cảnh như vậy, đã xong, nếu như thật sự động thủ, một mình chúng ta cũng không thoát được đâu!”

Trong thành, không ít người phát hiện động tĩnh to lớn, nhao nhao kinh hãi, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Nhưng một khắc sau, giữa sát khí ngập trời kia có một luồng hào quang rực sáng.

Bách Lý Nhất Kiếm đứng trên hư không, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng chém một cái.

Không có bất kỳ ba động nào, không có bất kỳ khí tức nào.

Ngay khi Mộ Dung Vân chưa hiểu ra chuyện gì xảy ra, tơ máu đã tăng vọt.

Tám người xông tới gào thét, bị chém ngang.

“Kiếm khí thật nhanh!”

Con ngươi Mộ Dung Vân Lỗi và đám người áo đen còn lại co rút lại.

Miểu sát!

Một kiếm, tám tên Xung Hư cảnh trực tiếp bị chém thành hai đoạn!

"Kiếm mà Bách Lý kiếm tiên truy tìm là cực hạn tốc độ, cực kỳ sắc bén, một kiếm trăm dặm, trong vòng trăm dặm, kiếm khí không chỗ nào không có, chớp mắt là có thể phát huy."

Đông Phương Thanh Mộc ngược lại là miễn cưỡng có thể nhìn thấy chút ít thành tựu, hơn nữa chậc chậc tán thán.

"Không hổ là yêu nghiệt kiếm đạo đương thời, mới khôi phục thân thể trong thời gian ngắn như vậy, cũng đã đạt đến kiếm đạo hóa vực, phản phác quy chân."

Không giống với kiếm vực của hắn và Mộ Dung Thiên có thanh thế kinh thiên như vậy, Bách Lý Kiếm Vực này, chỉ có kiếm khí cường đại cực hạn, không gì không phá nổi.

Trong lòng người áo đen kinh hoàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đối mặt thanh niên tóc bạc bào vàng lạnh lùng đạm mạc tay cầm kiếm trước mắt, hô hấp của hắn dồn dập.

Mạnh!

Mạnh đến nỗi làm người ta giận sôi gan!

Giờ khắc này, hắn khắc sâu nhận thức được cái gì là kiếm tiên, mà cái gì là yêu nghiệt giữa kiếm tiên!

Dù là thua thiệt nhiều năm như vậy, mới vừa vặn đột phá tới Xung Hư cảnh, hiện giờ dưới một kiếm này, cũng đủ để uy hiếp Xung Hư hậu kỳ!

“Chạy!”

Gần như là trong nháy mắt, trong đầu hắn liền hiện lên ý nghĩ này.

Hắn không hề do dự, xoay người bỏ chạy, thậm chí ngay cả tám thi thể kia cũng không dám thu.

“Ngốc, xưa nay chưa từng có kẻ thua dưới tay Bách Lý kiếm tiên nào trốn thoát.”

Đông Phương Thanh Mộc lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Nếu bàn về tốc độ kiếm đạo, Bách Lý Nhất Kiếm nếu xưng là thiên hạ đệ nhất, không ai có thể xưng hai.

Bao gồm cả Cửu Dương Kiếm tiên cùng sư phụ nhà mình là Ngự Kiếm tiên.

Bách Lý Nhất Kiếm chỉ nhìn bóng đen kia hóa thành cầu vồng bay xa, trong nháy mắt đã biến mất phía trên Phục Linh thành.

Hắn nhắm mắt, huy kiếm, tóc trắng phiêu diêu.

Xoẹt xoẹt!

Màn đêm đen kịt bỗng nhiên sáng rõ, một đường sáng mờ như tà dương bay lên không trung, ở giữa màn đêm có vẻ càng thêm chói mắt.

Một kiếm, nháy mắt kéo dài trăm dặm.

Ở xa, người áo đen chỉ còn lại có một thân hình màu đen, duỗi tay ôm cổ, một đường máu rất nhỏ xuất hiện.

Kiếm khí sắc bén cường đại nhập vào cơ thể, trong nháy mắt cắt đứt sinh cơ của hắn, chém nát thần hồn của hắn.

Người áo đen rơi xuống phía dưới, Bách Lý Nhất kiếm xuất hiện bắt lấy hắn, lúc xuất hiện lại trở về bầu trời Mộ

Dung gia.

Mà Đông Phương Thanh Mộc và Mộ Dung Vân Lỗi chỉ thấy người phía trên lung lay một chút, trong tay đã xuất hiện thêm một cái thi thể.

Ánh mắt người trước hơi sâu.

Bách Lý Kiếm Vực, trong phạm vi này, Bách Lý Nhất Kiếm cũng giống như kiếm khí của hắn, tùy ý có thể đi, lập tức có thể về.

Với tốc độ nhanh đến cực hạn, hắn cũng mơ hồ chạm được không gian chi đạo.

Tuy rằng bây giờ còn chưa đủ rõ ràng, nhưng nếu cho đủ thời gian, sớm muộn cũng có ngày Bách Lý Nhất Kiếm còn có thể nâng cao thêm một bước trên kiếm đạo.

Khó trách Long lão tiền bối không cho hắn học tập Điểm Thương Kiếm Đạo, Bách Lý Kiếm này so với Điểm Thương Kiếm chỉ có hơn chứ không kém.

Sau khi Bách Lý Nhất Kiếm quay về, hắn tháo mạng che mặt của người áo đen xuống.

Khi nhìn thấy khuôn mặt xa lạ kia, hắn nhíu nhíu mày.

Không quen biết.

Không phải người của Thác Bạt gia, cũng không phải là người của một gia tộc nào đó.

Chủ yếu nhất là, mình không thể thông qua thủ đoạn người này thi triển để suy đoán lai lịch của hắn.

Yêu sát khí ngập trời kia hoàn toàn giống với bí thuật Thôn Yêu của Lâm gia lúc trước.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lão giả áo đen này chính là một trong những người diệt tộc Lâm gia năm đó.

Rốt cuộc là thế lực phương nào?

Bách Lý Nhất Kiếm sờ cằm, trăm mối vẫn không có cách giải.

Hắn tiện tay ném thi thể xuống.

"Đông Phương tiểu tử, ngươi mang theo tất cả người Mộ Dung gia bí mật lên núi, bản tôn đi xem xung quanh một chút."

Sau khi lưu lại một câu nói như vậy, hắn liền biến mất tại chỗ.

Đông Phương Thanh Mộc vừa mới định xoay người trở về tiếp tục ngủ lập tức bất đắc dĩ nhún vai, ngáp một cái đành phải làm theo.

Mà một bên khác, Bách Lý Nhất Kiếm cũng lần theo huyết khí đẩy cửa tiệm Kiếm Tiên dược các.

Tuy rằng trong lòng đã đoán trước, nhưng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm bên trong không khỏi khẽ thở dài.

Bảy người trong cửa hàng, đều đã chết.

Đối với Xung Hư cảnh mà nói, dưới tình huống không bại lộ bất kỳ khí tức nào, giết mấy người bình thường căn bản không có chút khó khăn nào.

Không ngờ người nọ lại điên cuồng đến mức này, không chỉ nhắm vào Mộ Dung gia, ngay cả hạ nhân làm việc dưới trướng Mộ Dung gia cũng không buông tha.

"Là Yêu thần giáo hay là Thác Bạt gia?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày trầm tư.

Từ yêu khí ngập trời mà nói, có thể liên quan đến Yêu thần giáo hoặc bí thuật Thôn Yêu.

Nhưng nếu là bọn họ, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy, lại muốn giết sạch tất cả những người có quan hệ với Mộ Dung gia.

Nhưng nếu Thác Bạt gia gây thù chuốc oán, thì yêu khí toàn thân của người trước mắt này nên giải thích như thế nào đây.

Chẳng lẽ Thác Bạt gia và Yêu thần giáo có quan hệ với Thôn Yêu bí thuật?

Hắn lắc đầu, xoay người rời đi.

Lại đến lúc xuất hiện, hắn trở lại đại viện Mộ Dung gia.

Một bước bước ra, chỉ một thoáng, dưới uy thế Xung Hư cảnh, toàn bộ phủ đệ Mộ Dung gia đều sụp đổ vỡ vụn.

Thậm chí ngay cả tấm bảng hiệu nơi cửa cũng vỡ thành hai mảnh, một nửa chìm vào trong đất.

Sau đó hắn vung tay áo, vô số khôi lỗi máu me đầy người xuất hiện, đứng dạt sang hai bên.

"Không sai biệt lắm."

Hắn phủi phủi tay, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Những con khôi lỗi này đều là Thẩm An Tại làm theo đám người Mộ Dung gia chủ, tuy rằng không lừa được cường giả chân chính, nhưng trong thành không có người có thể nhìn ra thật hay giả.

Đây cũng là chuyện Thẩm An Tại đã sớm an bài xong, một khi Mộ Dung gia bị tập kích, kẻ địch sẽ không cho bất kỳ kẻ nào chạy trốn, đuổi tận giết tuyệt.

Sau đó lại tạo ra một cảnh tượng Mộ Dung gia đã tuyệt chủng như vậy, thật ra đã âm thầm chuyển người đi.

Thẩm An Tại nói, không ai có thể lúc nào cũng bảo hộ bọn họ, bảo đảm không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Cách tốt nhất chính là khiến kẻ địch cho rằng bọn họ đã chết rồi.

Đợi đến khi toàn bộ kẻ địch bị tiêu diệt rồi, bọn họ lại quang minh chính đại đi ra là được.

Làm xong hết thảy, Bách Lý Nhất Kiếm mới hắng giọng một cái, tiếng thở dài vang vọng toàn bộ Phục Linh thành.

"Ai, chung quy là tới chậm một bước…"

…

Chương 449: Mộ Dung gia bị diệt

Dưới bóng đêm, Phục Linh thành yên tĩnh dị thường.

Nhìn thấy bụi bặm đầy trời, Mộ Dung gia hóa thành phế tích.

Tất cả mọi người giật mình, lại nghe xa xa tiếng thở dài ung dung, mọi người mới dần dần phản ứng kịp.

Cừu gia trả thù!

"Chẳng lẽ Mộ Dung gia…"

"Bị diệt môn?!"

Có người không sợ chết, lặng lẽ đến gần nhìn xem.

Khi nhìn thấy từng bộ từng bộ thi thể máu me đầm đìa trong một mảnh đổ nát thê lương, không ngừng kinh hô.

Chết rồi.

Tất cả đều chết!

Gia tộc kiếm tiên Đại An chỉ trong một đêm đã bị đồ diệt!

Loại đại sự kinh thiên động địa này, rất nhanh truyền khắp toàn bộ Phục Linh thành, đồng thời nhanh chóng truyền ra ngoài như mưa gió.

Ban ngày, có người của Nam Quyết điện đến nhặt thi thể, mọi người trên đường đều thấy rất rõ.

Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy xa lạ với Mộ Dung Thiên, nhưng lại quen thuộc với Mộ Dung Vân Lỗi thường ở thành này.

Bọn họ có thể xác định một trăm phần trăm, trong thi thể những người ban ngày khiêng đi, đã có Mộ Dung Vân Lỗi!

Chuyện này khiến toàn bộ triều Đại An, không, toàn bộ Thiên Huyền Đại Lục đều nổi lên sóng to gió lớn!

Không nghĩ tới Mộ Dung Thiên vừa mới trở thành kiếm tiên, Mộ Dung gia đã gặp phải tai họa bất ngờ như thế.

Tất cả mọi người đều tò mò xem rốt cuộc hung thủ là ai.

Còn bên Nam Quyết điện, cũng nhanh chóng đưa ra giả thuyết cho câu chuyện này.

Xác suất tám phần trăm là do Yêu thần giáo động thủ, tuy Bách Lý kiếm tiên đuổi tới tru sát hung thủ, nhưng cũng chậm một bước, không thể cứu được đám người Mộ Dung Vân Lỗi.

Hầu hết mọi người đều tin vào kết quả này.

Dù sao yêu sát khí ngất trời của Phục Linh thành đêm hôm đó, cả thành cũng có thể nhìn thấy.

Không ít người đều cảm thấy đáng tiếc cho Mộ Dung gia.

Mộ Dung Thiên mới vừa nổi danh thiên hạ, Mộ Dung gia đúng lúc quật khởi lại bị hủy diệt.

Thật đáng tiếc!

Linh phù sơn, Thanh Vân phong.

“Ai nha nha, Ngọc trưởng lão, ngươi nhẹ chút, nhẹ chút!”

Đông Phương Thanh Mộc tựa người vào gốc cây, vừa gặm bánh bao vừa cổ quái nhìn về phía trước.

Bách Lý kiếm tiên trước đó phong thái vô song, bây giờ lại như một đứa trẻ bị nhéo tai.

“Ta bảo ngươi trông coi trong thành cho tốt, lại còn để Mộ Dung gia xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi nói xem khi Thẩm

An Tại trở về ta phải nói hắn như thế nào!”

Sắc mặt Ngọc Tâm Lan khó coi, ra tay cũng rất là dùng sức.

Trong mắt nàng có chút tự trách cùng phức tạp.

Không nghĩ tới ngay dưới mí mắt mình, lại phát sinh chuyện như vậy.

Hôm qua nàng vừa vặn đi một chuyến tới Bình Thiên triều, hôm nay vừa trở về liền nghe thảm trạng của Mộ Dung gia.

Điều này làm cho trong lòng nàng run lên, cảm giác tự trách mình nồng đậm lấp đầy trong lòng.

Nếu như nàng ra ngoài chậm vài ngày thì tốt rồi, thảm trạng như vậy cũng sẽ không phát sinh.

Nhưng nàng cho rằng có Bách Lý Nhất Kiếm ở đây, mình không cần lo lắng nhiều như vậy.

Kết quả…

Thần sắc Ngọc Tâm Lan có chút ảm đạm, không biết đến lúc đó nên đối mặt với sư đồ Thẩm An Tại như thế nào.

“Kiếm tiên đại nhân, ngài đã trở lại?”

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến âm thanh.

Mộ Dung Vân Lỗi kinh hỉ tiến lên, chắp tay cảm tạ.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị Kiếm tiên đại nhân, nếu không có hai vị, đêm qua e rằng Mộ Dung gia ta lành ít dữ nhiều!”

Ngọc Tâm Lan kinh ngạc, vẻ xấu hổ trên mặt còn chưa có tan đi, thậm chí còn quên luôn mình vẫn còn nhéo cái lỗ tai của Bách Lý Nhất Kiếm.

Đông Phương Thanh Mộc lại gặm một miếng bánh bao, con trâu bên cạnh hắn lười biếng phát ra tiếng phì phì trong mũi.

"Đây là… chuyện gì xảy ra vậy?"

Bách Lý Nhất Kiếm cười khổ nói: "Là kế giả chết của Thẩm phong chủ, như vậy mới có thể phòng ngừa người khác theo dõi Mộ Dung gia."

"Vậy tại sao ngươi không nói sớm!"

Ngọc Tâm Lan tối sầm mặt lại, càng dùng sức thêm vài phần.

Bách Lý Nhất Kiếm đau đến mức hít một hơi khí lạnh, vội vàng giải thích: "Ngài tới đây cái gì cũng không hỏi liền nhéo lỗ tai của ta, ta cũng phải kịp nói mà!"

"Hừ, lần sau loại chuyện này, tốt nhất ngươi nên sớm báo ta một tiếng."

Ngọc Tâm Lan lúc này mới tức giận buông tay, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Mộ Dung gia thật sự không còn, nàng cũng không cách nào tưởng tượng mình nên đối mặt với Thẩm An Tại như thế nào.

Cũng may, Bách Lý Nhất Kiếm thằng nhãi này vẫn tính là đáng tin cậy, không thật sự xảy ra loại chuyện này.

"Gia chủ Mộ Dung gia, mấy ngày gần đây các ngươi tốt nhất ở lại Thanh Vân phong, không được tùy ý rời đi, về phần sự việc trong thành sẽ có người của Nam Quyết điện xử lý, chúng ta sẽ tiếp nhận Dược phường của Mộ Dung gia."

Bách Lý Nhất Kiếm ho khan một tiếng, hai tay chắp sau lưng khôi phục vẻ uy nghiêm lúc trước.

“Làm phiền đại nhân.”

Mộ Dung Vân Lỗi hành lễ, sau đó do dự một chút mở miệng: “Xin hỏi đại nhân, những tiểu nhị Dược phường và Dược các của ta… thế nào rồi?”

Câu nói kia khiến Bách Lý Nhất Kiếm im lặng.

Nhìn thấy hắn không nói gì, Mộ Dung Vân âm thầm hiểu rõ, hít một hơi thật sâu, trong mắt có chút tiếc hận cùng tự trách.

Những ông bạn già đi theo mình đã nhiều năm, không ngờ cuối cùng lại vì Mộ Dung gia… Ài!

“Người nhà của bọn họ chúng ta đều sẽ an bài, Mộ Dung gia chủ không cần phải lo lắng.”

Thật lâu sau, Bách Lý Nhất Kiếm mới mở miệng.

“Làm phiền.”

Mộ Dung Vân Lỗi lại hành lễ, sau đó cáo từ rời đi.

“Hung thủ có lai lịch ra sao?”

Nhìn hắn rời đi, Ngọc Tâm Lan lúc này mới mở miệng hỏi thăm.

“Không thuộc về bất kỳ thực lực nào ta biết, chẳng qua một thân yêu khí của bọn họ, nếu không có Yêu Thần giáo gây nên, cũng chỉ có một khả năng.”

Ngọc Tâm Lan quay đầu nhìn hắn, người sau nói tiếp.

“Thôn Yêu bí thuật!”

“Lâm gia…”

Ánh mắt Ngọc Tâm Lan chớp lên, trong đầu hiện lên cảnh tượng năm đó mình du lịch vừa vặn đụng phải Lâm gia bị diệt.

Cả nhà chết sạch, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí còn dùng thuật sưu hồn cực hiếm.

Nghĩ đến đây, Ngọc Tâm Lan bỗng nhiên sững sờ quay đầu.

"Tại sao ngươi không để lại một người sống mang về Linh cảnh, cho Huyền Hồ tộc thi triển Sưu Hồn thuật?"

Bách Lý Nhất Kiếm ho khan một tiếng, lúng túng mở miệng.

"Ta đây không phải là vừa mới khôi phục thân thể, khống chế không tốt lực đạo… Một kiếm hồn phách đều bổ hết."

"Đầu mối quan trọng như thế nói đứt là xong, cái tên nhà ngươi!"

Ngọc Tâm Lan trừng mắt liếc hắn một cái, người sau chỉ cười xấu hổ.

Đông Phương Thanh Mộc uống một ngụm nước, đưa nửa cái màn thầu còn lại cho một bên.

Con trâu cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn một cái, sau đó há mồm ăn hết.

"Biên ải thế nào rồi?"

Ngọc Tâm Lan hỏi những vấn đề khác.

"Đại An thái tử đích thân ra chiến trường, có Cảnh Tuyết và Linh Phù sơn gấp rút tiếp viện, cộng thêm một nhóm lớn linh dược, linh khí cao giai như vậy, bây giờ đã ổn định được cục diện, bắt đầu phản công."

Bách Lý Nhất Kiếm thuật lại mọi chuyện mà mình biết.

Nghe thế cục dần dần chuyển biến tốt đẹp, Ngọc Tâm Lan nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy bản thân và Bách Lý Nhất Kiếm đều ở Đại An, nhưng loại chuyện này bọn họ lại không thể nhúng tay vào, làm hỏng quy củ.

Trừ phi trước đó có người của các Ngoại Vực khác trợ giúp Bình Thiên triều, bọn họ mới có thể đi qua.

Tình huống hiện tại, bản thân Bình Thiên triều không tính là gì, ánh mắt chủ yếu vẫn phải đặt trên người Tề Vân đạo tông.

Trước tiên không nói đến Thái Thượng trưởng lão Tề Lưu Vân của Tề Vân đạo tông, riêng Lý Trường Sinh, ngoại trừ Mộ Dung Thiên ra, triều Đại An này khó có người chống lại hắn.

Cũng chỉ có Tiêu Cảnh Tuyết còn độc công chưa được triển lộ hoàn toàn là có thể cùng hắn tranh phong một chút.

Lần trước nàng bị Thiên gia tính kế, dùng Vô Khuyết Phong Đạo Quyết phong ấn hơn phân nửa độc công khiến cho thực lực không cách nào phát huy, cho nên mới thua.

Nếu không, đoán chừng Thác Bạt Phá Nhạc cũng không phải là đối thủ của nàng.

Chương 450: Biến cố ở biên quan

“Nhìn đi, có lẽ không bao lâu nữa Thẩm phong chủ sẽ trở về. Hiện giờ ba triều đang rất căng thẳng, phải nhìn cho chặt vào những thế lực khác mới nhúng tay vào mới được.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhẹ giọng mở miệng.

Ngọc Tâm Lan cũng gật đầu, sau đó nhìn Đông Phương Thanh Mộc dựa vào thân cây bên cạnh.

“Tiểu gia hỏa, ngươi làm gì ở đây, sư phụ ngươi đâu?”

Đông Phương Thanh Mộc chắp tay: “Lão đạo sĩ đuổi ta ra ngoài, nói không Xung Hư được thì không được phép trở về gặp hắn.”

Nói xong, hắn lại phát sầu.

“Ai, Xung Hư cảnh nào có dễ dàng như vậy, Thần Hồn chi đạo, là khó tu nhất, sợ là không có sáu bảy năm cũng không thể quay về!”

Nghe nói như thế, Ngọc Tâm Lan và Bách Lý Nhất Kiếm liếc nhau, đều cười khổ.

Sáu bảy năm?

Cho dù qua bảy tám năm nữa, đám tiểu tử kia tuổi cũng chỉ chừng ba mươi đi?

Xung Hư cảnh khoảng ba mươi, còn ngại tốc độ?

Dù Tôn Ngạo, Bách Lý Nhất Kiếm là thiên kiêu đời trước, đột phá Xung Hư cũng đã sáu bảy mươi tuổi.

Giống như loại thiên phú của mình kém hơn bọn họ một chút, hơn là sau trăm tuổi mới tiến vào Xung Hư, mấy chục năm sau, cũng không thể tiến thêm một bước.

"Vậy kế tiếp ngươi có tính toán gì không?"

Ngọc Tâm Lan hỏi thăm.

Đông Phương Thanh Mộc sờ sờ cằm suy nghĩ: "Nghe đồn nơi vực Phong Tuyết có gió thổi xương cạo hồn là thích hợp nhất để rèn luyện thần hồn, ta tính qua đó đi dạo một vòng."

"Ngươi muốn đi cấm địa?!"

Thần sắc hai người đều ngưng trọng.

Từ cổ chí kim, bao nhiêu người muốn vào trong cấm địa tìm kiếm hư thực, cuối cùng đều không có kết cục tốt.

"Tuyệt đối không thể, thiếu niên đắc chí, nhưng phải có chừng mực, chuyện này không phải giỡn chơi."

Bách Lý Nhất Kiếm lập tức mở miệng, thần sắc ngưng trọng.

Cấm địa nguy hiểm như thế nào, hắn biết rõ.

Lúc trước sư phụ mình hăng hái như thế nào, sau khi vào cấm địa, lại không thể tái hiện được uy phong năm đó.

Bây giờ càng là…

Ài! Ài!

"Tiền bối yên tâm, tiểu đạo cái gì cũng không có, rất sợ chết tiếc mệnh, nếu không nắm chắc mười phần, không có khả năng dễ dàng đi vào."

Đông Phương Thanh Mộc cười cười, "Lại nói, Phong Tuyết Chi Uyên an toàn hơn nhiều so với các cấm địa khác, cũng không phải là một đi không trở lại, muốn đi ra tùy thời đều có thể đi ra."

Nghe nói như thế, hai người mới chậm rãi gật đầu.

Đúng vậy, so với sự bí hiểm khó lường của cấm địa khác thì Phong Tuyết Chi Uyên an toàn hơn nhiều.

Nhưng cho đến tận bây giờ, cũng không ai có thể đi vào nơi trọng yếu kia, để xem phong tuyết đầu nguồn.

…

Ở Ngư Uyên hạp là một khe nứt, nơi này chỉ có duy nhất một đường để đi. Quân đội muốn qua đó cũng chỉ có thể vượt qua nó.

Đây là quan ải thứ nhất của Bình Thiên triều, muốn từ phương hướng Đại An chính thức xâm nhập Bình Thiên triều, đây là một cửa ải không thể vượt qua được.

Một vạn Bạch Ngọc quân, hai mươi vạn Lang sư đóng quân kết doanh, tinh kỳ bay phần phật.

Phía trước, có mấy vạn đại quân đang xung phong, tinh lực ngập trời, thi thể nằm la liệt khắp nơi.

Đối mặt với triều Đại An đầy binh hùng tướng mạnh bây giờ, Bình Thiên triều liên tục lui về phía sau, cho dù Yêu Hổ quân tinh nhuệ xuất động cũng không thể nào ngăn cản được thế bài bại.

“Cảnh Tuyết, các tổn thương đều thế nào rồi?”

Trước trận, Tiêu Ngạo Hải thân mặc áo giáp, eo treo bảo kiếm, uy nghiêm vô cùng.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng đổi một bộ nhuyễn giáp màu trắng, nhìn qua nhu nhược lại có thêm vài phần khí khái hào hùng.

“Mọi thứ đều yên ổn, y thuật đã truyền xuống, sau khi phổ biến đã giảm bớt thương vong thật lớn.”

Tiêu Ngạo Hải nghe vậy gật đầu, vui mừng nhìn thoáng qua nữ nhi nhà mình.

"May mà có ngươi và Thái tử điện hạ, nếu không vài ngày trước, chúng ta đã không thể hợp quân, làm sao còn có thể một lần nữa giết trở về."

Tiêu Thiên Sách bên cạnh hơi hành lễ, chưa từng nhiều lời.

"Cứ tiếp tục thế này, có lẽ không cần mấy ngày nữa sẽ có thể một lần chiếm được Ngư Uyên hạp, sau đó sẽ xua tay công thành!"

Ánh mắt Tiêu Ngạo Hải lóe lên, đáy mắt có chút lãnh ý.

Từ khi chống lại Bình Thiên cùng Bắc Minh triều đến nay, đã hơn một năm, hôm nay rốt cuộc có tiến triển.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Trong trận phía trước, bỗng nhiên tiếng sấm nổ vang.

Chỉ thấy trên tường thành cửa quan ải Ngư Uyên hạp, từng cỗ nỏ cực lớn đứng sừng sững, hội tụ năng lượng cường đại oanh kích ra, như sấm sét nổ vang.

Một nỏ rơi xuống, nổ khiến mặt đất run rẩy, tay cụt bay tứ tung, máu chảy đầy đất.

Trong nháy mắt liền có mấy trăm người chết thảm dưới nỏ!

"Phá Không nỏ!"

Ánh mắt Tiêu Ngạo Hải ngưng lại, lúc này vung tay áo ra lệnh.

"Truyền lệnh Bạch Ngọc quân lui về phía sau, kết trận tiến công!"

Theo hắn ra lệnh, rất nhanh liền có ba chi quân đội ngàn người khác tiến lên phía trước nhất.

Ba ngàn người này, mỗi người một trận, trên người mỗi người đều có bảo giáp, phù quang liên miên, giống nhau như đúc.

Phía dưới dắt tay tản mát ra bình phong phù văn, bao phủ từng phương trận ở bên trong, hình thành một màn sáng thật lớn.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Phá Không nỏ đủ để uy hiếp Càn Khôn cảnh nổ vang, lại mấy đạo lôi quang đánh ra, chấn động làm màn sáng kia rung động kịch liệt.

Nhưng lần này Phá Không nỏ lại không thể tái sinh hiệu quả.

Liên Thành Giáp, ngàn người một giáp thành trận.

Phù quang mặc dù run rẩy kịch liệt, nhưng không thể bị phá hủy.

Dưới sự bảo vệ của trận pháp, đại quân nhanh chóng xông về phía trước, rất nhanh đã triệt để đi tới tường thành phía dưới.

Nhìn thấy một màn này, binh tốt Bình Thiên triều rốt cuộc hoảng hồn.

Phá Không nỏ đều thuận lợi gần đây, nhưng gần đây đối mặt với đám thiết kỵ Đại An này lại mất đi hiệu lực.

"Nhanh, công phá cửa thành!"

Theo tiếng gầm giận dữ, xe công thành ầm ầm được đẩy lên, mạnh mẽ đụng vào trên cửa thành có trận pháp thêm vào.

Xe công thành này cũng không phải là khí giới bình thường, mà chuyên dùng để phá trận pháp.

Oanh!

Tiếng nổ vang, cửa thành nổ vang.

Ở phía trên phù văn mơ hồ xuất hiện vết rạn.

"Chuyện này… sao có thể!"

Đại tướng Bình Thiên triều thủ thành thấy cảnh này, con ngươi co rụt lại.

Trận pháp trên tường thành nhà mình không hề tầm thường, không nghĩ tới khi bị xe công thành này đụng vào liền xuất hiện vết rạn!

"Không hổ là bút tích của Trịnh phong chủ, phù văn trên xe công thành này, quả nhiên không đơn giản!"

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Ngạo Hải cũng liên tục gật đầu, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

Sau khi Vu Chính Nguyên rời đi, cũng cố ý chạy tới biên quan một chuyến, gia trì trận pháp cho những khí giới cỡ lớn này của bọn họ mà, chỉ cầu thắng tiến không lùi.

Nếu không phải hắn đang du lịch khắp nơi, tăng cao tu vi để tìm hiểu Sinh Tử phù, thì chắc chắn hắn sẽ lưu lại để đối địch cùng với bọn họ.

"Đúng vậy, bây giờ danh tiếng Vu sư huynh, cũng là số một số hai tại toàn bộ Thiên Huyền đại lục, nhất là Sơn Hà Thiên Kiếm Phù của hắn, trên phù sách còn đứng ở hàng ngũ cửu phẩm."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười mở miệng.

Đúng lúc này, đôi mắt Tiêu Thiên Sách trầm xuống: "Có người tới."

Mọi người chăm chú nhìn lại, lập tức nhíu mày.

Chỉ thấy trên nỏ công thành chẳng biết lúc nào đã đứng một người áo đen che mặt.

Vẻn vẹn chỉ đứng ở nơi đó, mặc cho binh lính phía dưới đỏ mặt, cũng không đẩy nổi xe nỏ kia lên nửa bước!

"Người nọ là ai?"

Tiêu Cảnh Tuyết chậm rãi cau mày, cảm nhận được một cỗ nguy hiểm từ trên người đối phương.

Người này… chỉ sợ là người đến không thiện!

Ánh mắt người áo đen cũng xuyên qua thiên quân vạn mã, rơi thẳng xuống trên người nữ tử anh khí thân mặc nhuyễn giáp màu trắng.

Trong mắt hiện lên sát ý băng hàn!

Chương 451: Tình huống nguy cấp

Ánh mắt của người áo bào đen rơi xuống, lấy hắn làm trung tâm, một cỗ khí tức cường đại ầm ầm bộc phát.

Phanh, phanh, phanh, phanh!

Gần như là liên tiếp những tiếng nổ lớn vang lên, tất cả binh giáp Đại An ở gần đó đều bị nổ thành sương máu.

Trong lúc nhất thời, màu đỏ tươi nhuộm đỏ hư không.

Huyết khí nồng đậm tận trời, phảng phất hóa thành từng con ác quỷ dữ tợn gào thét, giương nanh múa vuốt.

Thiết kỵ Đại An thấy thế trong lòng phát lạnh, sợ hãi lan tràn trong lòng mọi người.

Dưới tiếng trống, bọn họ chậm rãi lui lại phía sau.

"Là Xung Hư cảnh!"

Trên tường thành, binh lính Bình Thiên triều nhìn thấy cảnh này, mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Là Tề trưởng lão ư, hay là Hoàng tổ đây?!"

Từ tình thế trước mắt, xem ra lập trường của đối phương là đứng đối lập với Đại An triều.

Mà Xung Hư cảnh của Bình Thiên triều, ngoại trừ hoàng thất lão tổ, liền chỉ có thái thượng trưởng lão của Tề Vân đạo tông.

Xung Hư cảnh ra tay là thiết kỵ Đại An tiêu đời rồi!

Mọi người hưng phấn vô cùng nhưng trong mắt vẫn có chút nghi hoặc.

Bất luận là trong hai người một người, vì sao phải áo đen che mặt, làm ra vẻ thần bí như vậy?

"Xung Hư cảnh…"

Tiêu Ngạo Hải, Tiêu Thiên Sách cùng với Mộc trưởng lão đều nhíu mày không thôi, sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ đã dự định đến phần tiếp theo sẽ là Xung Hư cảnh chiến đấu, nhưng không nghĩ tới còn chưa công phá được Ngư Uyên hạp, vậy mà đã xuất hiện bậc cường giả này.

Điều này khiến bọn họ bất ngờ.

Bình Thiên triều chưa phá, Xung Hư cảnh đã đi ra, đây là muốn kéo dài cuộc chiến mạnh nhất sao?

Nhưng hôm nay Thẩm phong chủ còn chưa trở về, mặc dù át chủ bài của hoàng thất đã chuẩn bị, nhưng nếu cứ như vậy dùng, không khỏi có chút khinh suất, đó là để dùng cho Hoàng lão tổ Bình Thiên triều.

"Xem khí tức, người này cường đại hơn xa Tề Lưu Vân!"

Ánh mắt Tiêu Thiên Sách ngưng trọng, Tiêu Cảnh Tuyết cũng gật đầu.

Hai người bọn họ đều đã tham gia thi đấu bốn vực, từng gặp qua Tề Lưu Vân.

Người sau chẳng qua mới vào Xung Hư cảnh mà thôi, nhưng người trước mắt…

Mặc dù chưa từng hiển lộ tu vi chân chính, nhưng áp lực phát tán vừa rồi tuyệt không phải Tề Lưu Vân có thể so sánh.

Hết lần này tới lần khác… lại không nhìn thấu lai lịch rốt cuộc là cái gì.

Tiêu Thiên Sách hít sâu một hơi, kiên trì bay người đến trước trận, chắp tay.

"Xin hỏi tiền bối phương nào?"

Vừa mới rơi xuống, người áo đen phía trước đột nhiên biến mất.

"Cẩn thận!"

Còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Cảnh Tuyết đã nhanh chóng kéo hắn lui về phía sau, đồng thời một chiếc đỉnh lớn phong cách cổ xưa từ trong lòng bàn tay bay ra, nhanh chóng khuếch đại.

Leng keng, leng keng!

Tiếng vù vù vang lên không dứt, khí kình cuồng mãnh xuyên thấu qua Bát Hoang đỉnh, đẩy ra, hai người Tiêu Cảnh Tuyết và Tiêu Thiên Sách ở phía sau đồng thời bay ngược lại, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt ngưng trọng.

Phía trước, người áo đen một tay chống đỡ Bát Hoang đỉnh.

Tại vị trí tiếp xúc, xuất hiện từng vết rạn.

Một giây tiếp theo.

Oanh!

Linh khí Thiên giai trong nháy mắt vỡ nát!

Dù như thế, khí kình kia vẫn xuyên thấu qua Bát Hoang đỉnh truyền ra ngoài.

Tiêu Ngạo Hải ở phía sau thấy một màn như vậy, con ngươi mãnh liệt co rút lại, sắc mặt ngưng trọng như muốn nhỏ ra nước.

Không nhìn thấy gì hết, căn bản không nhìn thấy người áo đen đến bằng cách nào!

Tốc độ quá nhanh!

"Đây là Xung Hư cảnh sao…"

Mắt hắn lộ vẻ phức tạp, có chút khó coi.

Mình chẳng qua chỉ là Càn Khôn cảnh, thân là trưởng bối, bây giờ lại chỉ có thể để hai vãn bối đứng đầu.

"Thật mạnh!"

Tiêu Cảnh Tuyết lau đi khóe miệng đỏ thẫm, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Người trước mắt dường như là vì che giấu thân phận, cũng không thi triển ra toàn bộ thực lực, chỉ đơn thuần lấy khí kình ra tay, ngay cả linh nguyên cũng không dám triển lộ.

"Các hạ không phải là người Nam Quyết vực, quấy nhiễu chiến sự Nam Vực, không sợ Thiên Huyền điện truy vấn hay sao?"

Nàng nhìn chằm chằm phía trước, đồng thời ném cho Tiêu Thiên Sách một viên thuốc, Tiêu Thiên Sách nuốt vào, khí huyết rung chuyển trong cơ thể dần dần trở nên bình ổn.

"Thiên Huyền điện?"

Người áo đen cười nhạt, thanh âm cố ý bị đè thấp.

Chỉ thấy hắn vung tay áo lên, lại có năm người mặc áo đen xuất hiện, khí tức cũng mạnh thái quá.

Đều là Xung Hư!

"Hống!"

Tiếng thú rống rung trời đinh tai nhức óc, sát khí trùng thiên che khuất bầu trời.

Nhìn thấy cảnh này, con ngươi Tiêu Cảnh Tuyết và Tiêu Thiên Sách đều co rụt lại.

Lại là năm Xung Hư cảnh!

"Không đúng, những người này… đều đã không thể gọi là người!"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn chằm chằm vào tên áo đen toàn thân quấn đầy sát khí kia, sắc mặt trầm xuống.

Sau nhiều lần giao tiếp với Thiên Mục độc thể, nàng đã có thể cảm giác được rõ ràng, năm người trước mắt đã sớm không còn bất cứ lý trí gì, chỉ có thú tính, hơn nữa hình như tu vi cũng đã mạnh mẽ tăng lên.

"Tiêu Cảnh Tuyết, bổn chấp sự hỏi ngươi, có nguyện gia nhập Thần giáo ta không?"

"Yêu Thần giáo…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết chớp lên, đảo qua năm tên người áo đen có sát khí ngất trời.

"Không muốn vào, vậy thì đi chết đi!"

Còn chưa đợi Tiêu Cảnh Tuyết đáp lời, người áo đen đã để lộ sát ý trong mắt, trực tiếp mang theo năm tên yêu nhân xông lên.

Ước chừng sáu tên sức mạnh Xung Hư cảnh, khiến tất cả mọi người không thể hô hấp, cảm giác hít thở không thông mãnh liệt vọt tới.

Sắc mặt Tiêu Ngạo Hải khó coi.

Xong rồi sao?

Vì sao Yêu Thần giáo bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này?

Tiêu Cảnh Tuyết cắn răng, nhìn chằm chằm uy áp, con ngươi tím đen.

Nàng biết, đối mặt với năm cường giả Xung Hư cảnh, mình sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Nhưng chỉ có nàng mới có thể thử một chút.

Tiêu Thiên Sách cũng đã kích phát Hoàng Long Chi Khí quanh thân gia trì, sắc mặt nghiêm túc.

Hai cường giả Niết Bàn đối mặt với sáu tên Xung Hư.

"Ha ha ha, vùng vẫy giãy chết, tôm tép nhãi nhép!"

"Trời giúp Bình Thiên triều ta!"

Trên tường thành, quân phòng ngự của Bình Thiên triều càn rỡ cười to.

Áp lực liên tục đè xuống mấy ngày nay bỗng nhiên trong khoảnh khắc này trở nên thoải mái vô cùng.

"Không tự lượng sức mình!"

Người áo đen nhe răng cười, đánh ra một chưởng, lực lượng cường đại chấn động khiến hư không vỡ vụn, đại địa rung động mãnh liệt.

Không dùng linh nguyên, chỉ dùng khí kình liền có thể đạt tới trình độ này…

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lóe lên, trong lòng đã có một chút đáp án.

Khí độc quanh thân nàng đều bị thổi tan, chỉ có thể cắn răng đưa tay lên, muốn cưỡng ép tìm kiếm một đường sinh cơ trong lúc bị đánh nát thân thể.

Oanh!

Tiếng vang ầm ầm, bụi đất trong nháy mắt đã đầy trời, che khuất tầm mắt.

Trái tim tất cả mọi người đều nhấc lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào trong bụi đất.

Tròng mắt Tiêu Ngạo Hải lại càng muốn nứt ra, trong mắt giăng đầy huyết sắc.

"Chết rồi, chắc chắn là chết hết rồi!"

Trên tường thành, thậm chí còn vang lên tiếng hoan hô.

Nhưng mà, đợi đến khi bụi đất tán đi, cảnh tượng phía trước lại làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Tiêu Cảnh Tuyết, Tiêu Thiên Sách và sáu tên người áo đen kia vẫn chưa tiếp xúc.

Đã có một nữ tử áo trắng dáng người thon dài đứng giữa.

Người kia đeo mặt nạ huyết sắc, nhìn không rõ dung mạo.

Nhưng nàng chỉ đứng ở nơi đó, ngàn vạn khí lực cường đại lại không thể thổi nổi sợi tóc trên góc áo nàng.

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ, nhìn bóng lưng áo trắng có chút quen thuộc kia, đôi mi thanh tú cau lại.

Còn gương mặt của người áo đen cũng trầm xuống: "Ngươi là ai?"

"Cút."

Đáp lại hắn là một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của một nữ tử.

Kèm theo có một đạo khí tức Xung Hư cảnh khuếch tán, vạt áo nữ tử áo trắng khẽ động, cuồng phong bay tứ tán.

Oanh!

Gần như là trong nháy mắt, sóng khí cường đại trong nháy mắt đánh bay sáu người.

Năm tên yêu nhân ầm ầm nện xuống mặt đất tạo thành năm hố to, mặt đất rạn nứt.

Duy nhất còn ổn định chính là người cầm đầu áo đen kia, hắn bị đẩy lui mấy bước, hai mắt âm trầm có chút kinh hãi.

Người này…

Rất mạnh!

…

Chương 452: Thần Nông bí thuật, xuân tằm hóa kén

Sắc mặt người áo bào đen khó coi, nhìn chằm chằm vào nữ tử áo trắng trong hư không.

Người trước mắt này khiến hắn hơi do dự.

Khí tức của đối phương rất là huyền diệu, thậm chí khiến hắn có chút sợ hãi.

Đối mặt với sự xuất hiện của người thần bí này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Hôm nay là… làm sao vậy?

Tiếng hoan hô trên tường thành im bặt, bọn họ cau mày.

Nhìn từ hành động trước mắt, nữ tử che mặt này sau này hiển nhiên là đã trợ giúp Đại An triều.

Mà Tiêu Ngạo Hải nhìn thấy nữ nhi không việc gì, trái tim treo lơ lửng cũng buông lỏng.

Làm cha, bây giờ không có năng lực đứng ở trước mặt nữ nhi, hắn đã rất tự trách.

Tuy không biết nữ tử áo trắng trước mắt có lai lịch như thế nào, nhưng ít ra cục diện ổn định hơn một chút.

“Muốn chết!”

Đối mặt với lời đáp lại lạnh lùng của nữ tử, sắc mặt người áo đen khó coi.

Nhìn khí tức, người trước mắt cũng chỉ là Xung Hư sơ cảnh mà thôi, làm sao có thể làm đối thủ của mình?

Hắn hừ lạnh một tiếng, điều chỉnh khí tức, lần nữa lắc mình tiến lên.

Lúc ra quyền, giống như có sơn hà run rẩy theo.

Nữ tử áo trắng thần sắc thanh lãnh, nâng một tay lên.

Chỉ một thoáng, gió tuyết đầy trời.

Toàn bộ vùng bình nguyên biến thành sông băng.

Dưới khí băng hàn thấu xương, tốc độ của người áo đen chậm lại, nhưng khi quyền phong chạm tới, băng tinh vẫn vỡ vụn thành từng mảnh.

Mắt thấy sắp nện đến trước mặt, hoa sen sáu màu trong lòng bàn tay nữ tử áo trắng đồng thời hiện lên, là sáu màu sắc đan vào một chỗ, đạo ý cường đại vô cùng!

Oanh!

Hai bên va chạm, dưới sự chấn động, Tiêu Cảnh Tuyết và Tiêu Thiên Sách đều bay ngược ra sau.

Toàn bộ sông băng bị phá hủy, ngay cả bình nguyên cũng bị khí lãng cường đại san phẳng.

Thiết kỵ Đại An bị cuồng phong thổi nghiêng trái ngã phải, Tiêu Ngạo Hải cũng dốc hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng ngăn cản dư uy truyền đến từ phía xa.

Đây chính là Xung Hư cảnh!

Khí lãng tan hết, hai người đều lui về sau mấy trượng, dừng lại ở hư không.

Ánh mắt người áo đen càng thêm kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng tay nâng hoa sen phía trước, hạ giọng.

“Sáu loại đạo ý, ngươi rốt cuộc là ai!”

Nữ tử cũng không phản ứng với hắn, mà hơi hơi ghé mắt mở miệng ra sau lưng, hai chữ lành lạnh rơi xuống.

“Rút quân.”

Tiêu Thiên Sách sửng sốt, sau đó kịp phản ứng, lập tức hành lễ.

“Làm phiền tiền bối!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức xoay người rống to.

“Toàn quân lui tránh!”

Cục diện hôm nay đã không phải thứ những quân lính này có thể thao túng nữa rồi.

Trước lui ra ngoài, mới có thể đảm bảo thương vong nhỏ nhất.

Theo một tiếng ra lệnh, Tiêu Ngạo Hải vung tay lên, lúc này mười vạn đại quân thay đổi lui về phía sau.

Hậu quân đóng quân ở phía sau cũng nghe được tiếng trống, kéo ra lui về phía sau.

Trận địa của đám người như thủy triều màu đen, có trật tự mà lui lại.

“Đi không được!”

Người áo đen nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết và Tiêu Thiên Sách theo quân đội lui về phía sau, sắc mặt hung ác.

Sau một khắc, trong bình nguyên phía dưới tràn ngập bụi đất, năm bóng người tràn ngập sát khí lao ra, trong nháy mắt đuổi theo.

Nữ tử áo trắng khẽ nhíu mày, quay người muốn chặn lại, nhưng bị một quyền của người áo đen ngăn lại.

“Ngươi cũng lưu lại!”

Hắn biết rõ, hôm nay không cuốn chân được cô gái áo trắng này thì hôm nay Tiêu Cảnh Tuyết không chết được.

Chỉ là một Xung Hư sơ cảnh mà thôi, dù cho nắm giữ sáu loại đạo ý, dù cho mình không dám bộc lộ toàn bộ thực lực, mình cũng không tin nàng còn có thể lật trời sao?

Rống!

Tiếng thú gầm trùng thiên vang lên, năm tên yêu nhân Xung Hư gần như trong chớp mắt đã đuổi tới trên đại quân, sát khí ngập trời hóa thành năm đầu hung thú khổng lồ, đạp vó sắt chạy như điên xuống.

"Nguy rồi."

Tiêu Thiên Sách hơi biến sắc, năm tên Xung Hư cảnh đuổi giết, chỉ sợ trong khoảnh khắc liền có thể khiến đại quân tử thương thảm trọng.

Ngay khi hắn cắn răng, chuẩn bị thi triển khí tức Hoàng Long xông tới cưỡng ép đón đỡ, một bóng người lại đi trước hắn một bước.

"Điện hạ hộ quân lui về phía sau, nơi này giao do Cảnh Tuyết!"

Mây độc đầy trời nổ tung, hóa thành từng đầu cự mãng lơ lửng trên không, mở ra miệng lớn dính đầy máu đang dây dưa với năm yêu nhân kia, tiếng nổ vang lên khắp nơi.

"Chuyện này…"

Tiêu Thiên Sách lộ vẻ do dự, dùng Niết Bàn sơ kỳ chống lại năm tên Xung Hư sơ kỳ, không khác gì tự tìm đường chết.

Cho dù năm tên yêu nhân kia thoạt nhìn không phải là đạt tới cảnh giới thông qua tu luyện bình thường, nhưng thực lực cũng không có gì để nghi ngờ.

“Giết!”

Đúng lúc này, phương xa truyền tới vô số tiếng rống giận dữ.

Cửa thành Ngư Uyên hạp mở ra, từng đội binh tốt cưỡi hổ yêu lộ vẻ hưng phấn, như du long phi nhanh, đuổi giết về phía đại quân đang lui về phía sau.

Nhìn thấy cửa thành mở toang, ánh mắt Tiêu Thiên Sách chợt lóe, quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Ngạo Hải.

Hai người ngầm hiểu, lúc này không do dự nữa, tiếp tục lui về phía sau.

Công phạt Ngư Uyên Hạp là khó nhất, chính là do thành quan này.

Cũng vì thành quan này làm cho bọn họ đã kẹt lại mấy ngày, thương vong không nhỏ.

Hiện giờ cửa thành mở ra, quân địch đại cử ra khỏi thành, nếu có thể nắm chặt cơ hội, nhất cử khả thi!

Nhưng, điều kiện tiên quyết là chiến trường Xung Hư cảnh cũng có thể ổn định.

Không biết tình huống người áo đen và nữ tử áo trắng bên kia, nhưng xem ra vừa rồi, hẳn cũng chia năm năm.

Tin tức nơi đây đã truyền tới Nam Quyết điện, Ngọc trưởng lão và Bách Lý kiếm tiên không tới nửa ngày là đến.

Cuối cùng xem ra là Tiêu Cảnh Tuyết có thể ngăn chặn năm tên Xung Xung Hư yêu nhân kia không.

Về phần chém giết…

Tiêu Thiên Sách lắc đầu, chỉ cầu Quận chúa không có việc gì là tốt rồi.

Trong tiếng nổ vang, năm yêu nhân kia không tiếp tục truy sát đại quân mà ở trên hư không, bao vây Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt đỏ máu.

Nhìn hành động của bọn họ, trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết càng hiểu rõ.

Những người này tuyệt đối không phải hạng người Yêu Thần giáo!

Nàng cũng đã từng gặp người của Yêu Thần giáo hành sự, tuy rằng quỷ bí, nhưng chỉ cần hiện thân, cũng sẽ không che che giấu như vậy.

Hơn nữa lúc nãy người áo đen kia hỏi mình có nguyện ý gia nhập Yêu Thần giáo hay không, căn bản chính là đi ngang qua sân khấu.

Dụng ý chân chính của hắn, không phải là diệt đại quân Đại An, cũng không phải vì giải vây cho Bình Thiên triều.

Mà là…

"Là nhằm về phía ta mà đến sao…"

Tiêu Cảnh Tuyết phất tay áo, bộ áo trắng dần biến thành tím đen.

Năm yêu nhân tê minh, trong vòng mấy hơi thở đã xé nát độc khí cự mãng.

Giữa lúc gào thét, Tiêu Cảnh Tuyết và năm tên yêu nhân đồng thời công kích tới chính giữa, thanh thế ngập trời.

"Tuyết mùa đông, tằm hóa kén."

Nàng khẽ mở miệng, sau khi thi triển bí thuật, tu vi từ Niết Bàn sơ kỳ mạnh mẽ tăng lên tới cấp bậc Niết Bàn hậu kỳ.

Nhưng điều này cũng làm cho nàng gần như trong nháy mắt thiêu đốt hơn phân nửa sinh cơ trong cơ thể, hai mắt có

chút ảm đạm.

Một chưởng của nàng tràn ngập hỏa diễm đỏ thẫm, một chưởng ớn lạnh nổi lên.

Phượng Hoàng Thần Hỏa và Xuy Tuyết Chưởng Thiên giai lần lượt thi triển.

Nơi đây, một bên nóng như lửa, một bên gió tuyết tràn ngập.

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, lửa và gió tuyết đan xen vào nhau vô cùng bất hòa. Sau đó chúng tan rã.

Trong nháy mắt này, nhiệt độ cường đại bộc phát ra tứ tán, trực tiếp hòa tan vô số yêu khí, yêu sát khí kia cũng mất đi.

Nhưng mà, công kích của năm người áo đen cũng đồng thời đánh lên người Tiêu Cảnh Tuyết.

"Phốc!"

Một ngụm lớn máu tươi đỏ thẫm phun ra, bộ áo tím trên chân trời càng cô đơn, không còn sinh cơ.

"Cảnh Tuyết!"

"Quận chúa!"

Tiêu Ngạo Hải nhìn một màn này, hốc mắt như muốn nứt ra.

Công kích của năm tu sĩ Xung Hư cảnh rơi xuống, một tu sĩ Niết Bàn còn sống nổi không?

Không!

Bất kể là Tiêu Thiên Sách hay một đám quân tốt khác, giờ phút này đều cắn răng không thôi, nắm chặt nắm đấm.

Lẽ nào… Quận chúa hôm nay phải chết sao?

Vị yêu nghiệt vừa mới triển lộ thiên tư tuyệt thế dược đạo kia cũng phải chết giữa chừng?

Người áo đen cùng nữ tử áo trắng chém giết lẫn nhau, lại càng cười gằn không ngừng, có chút điên cuồng.

Giết Tiêu Cảnh Tuyết, diệt Mộ Dung gia!

Ha ha ha ha ha!

Thẩm An Tại, Mộ Dung Thiên, đây chính là kết cục của việc các ngươi làm!

Nhưng mà, trong lòng hắn vừa mới dâng lên khoái ý như vậy, dị biến phát sinh.

Xa xa, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết tử khí tràn ngập, bình tĩnh vô cùng, từ quanh người nàng có vô số sợi tơ bay ra, giống như tơ tằm bay ra.

Những sợi tơ này một mực bao vây nàng thành cái kén, cũng quấn chặt lấy năm tên yêu nhân kia.

Vô tận sinh cơ cùng yêu khí, thông qua tơ tằm kia, điên cuồng chui vào trung tâm cái kén màu trắng.

Bí thuật Thần Nông dược quyển, Xuân tằm hóa kén!

…

Chương 453: Loại đạo ý thứ tám

“Đó là… Cái gì?”

Có người nhìn thấy chiếc kén thật lớn trên không trung, không khỏi kinh hô.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên kén lớn đang phát ra ánh sáng kỳ quái, đều kinh hãi.

Bịch, phanh…

Tiếng tim đập nặng nề không ngừng từ trong chiếc kén lớn truyền ra.

Rống!

Năm tên yêu nhân gào thét, rốt cục tránh thoát được tơ tằm màu trắng trên người.

Nhưng lực lượng của bọn họ đã bị hút vào trong kén không ít, khiến cho kén lớn kia thoạt nhìn nhiễm phải màu đỏ yêu dị, giống như tà sát ngút trời.

Hai mắt năm người đỏ máu, lần nữa ngưng tụ thế công đánh tới kén lớn.

Nương theo tiếng nổ oanh minh, hư không run rẩy.

Cái kén lớn nổ tung, lộ ra Tiêu Cảnh Tuyết đang chậm rãi mở hai mắt bên trong, ánh mắt lạnh như băng.

Mà tu vi của nàng đã nhờ cơ sở của thuật Đông Xuân, cưỡng ép tăng lên một tầng, đạt tới Niết Bàn đỉnh phong!

“Không có khả năng!”

Con ngươi người áo đen ở phía xa mãnh liệt co rút lại, cất tiếng kinh hô.

Rõ ràng bản thân thấy rõ Tiêu Cảnh Tuyết đã bị đánh tan hết sinh cơ, vì sao bây giờ lại khôi phục sinh cơ hùng hậu như thế?

Mà… Hơn nữa còn thu nạp yêu sát khí của năm yêu nhân để cho bản thân sử dụng, cưỡng ép tăng lên tu vi!

Bí thuật như thế quả thực rất kinh khủng!

Cho dù so với lúc đầu thi võ bốn vực, Mộ Dung Thiên thi triển Cửu Chuyển Tàng Long biến sợ cũng chẳng kém bao nhiêu!

Kết hợp muôn loại cổ pháp được tiểu tạp chủng Thiên Nhạc lúc trước thi triển trong đại hội luyện khí…

Ba vị đệ tử ở Thanh Vân phong, mỗi người đều nắm giữ một bộ bí thuật cường đại thiên hạ tuyệt thế, hiếm thấy trên đời!

Thẩm An Tại… Thẩm An Tại!

Người áo đen nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đã có chút tơ máu hiển hiện.

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt phân thân, đạo ý cường đại nổ vang, chấn động tới mức hắn bay ngược ra sau, khóe miệng chảy máu.

Cô gái áo trắng đeo mặt nạ, cầm một thanh trường kiếm do gió tuyết ngưng tụ lại.

“Muốn chết!”

Giờ khắc này, người áo đen đã bị phẫn nộ đánh tan lý trí, gầm lên giận dữ, kim quang quanh thân tăng vọt.

Đúng là hóa thành một đạo hư ảnh trăm trượng, lớn đến mức nhìn xuống nơi này đều là ý tứ quan sát.

"Sơn Hà Kim Thân…"

Nữ tử áo trắng ánh mắt thanh lãnh chớp lên, chẳng qua cũng không để ở trong lòng.

Người trước mắt cũng không có Sơn Hà Thánh Thể, Sơn Hà Kim Thân này thoạt nhìn cường đại nhưng thực ra lại không giống như Thác Bạt Thương Khung, điều động lực lượng thiên địa sơn hà.

Đơn giản mà nói, đánh nát là được.

"Lão tử muốn mạng của các ngươi!"

Người áo đen gầm thét, hai tay kim thân khổng lồ cầm quyền nện mạnh về phía trước.

"Thất Huyền kính nguyệt, diệt."

Nữ tử áo trắng bước ra một bước, dù cho xuyên thấu qua mặt nạ, vẫn có thể nhìn thấy vị trí mi tâm nàng ẩn ẩn có ấn ký hoa sen lập loè.

Sau một khắc, kiếm băng tuyết trong tay nàng chém ra.

Hư không nơi đây, vết kiếm hiện lên.

Xoẹt xoẹt!

Dưới ánh mắt kinh hãi của người áo đen, toàn bộ hư không như mặt trăng bị nghiền nát, hắc ám vô tận hiện lên, phảng phất như muốn chôn vùi tất cả nơi đây.

Kiếm quang hiện lên, kim thân to lớn trăm trượng kia làm cho người ta sợ hãi, lại giống như hoa trong gương trăng trong nước vỡ vụn ra.

"Phốc!"

Người áo đen phun ra một ngụm máu lớn, ánh mắt đỏ như máu.

Vũ kỹ này… chắc chắn đã vượt qua Thiên giai!

Hơn nữa…

Loại đạo ý thứ bảy!

Nữ tử trước mắt này chỉ có một người đã nắm được bảy loại đạo ý, tùy ý nhất định cũng không phải là loại tầm thường!

Mình đã vận dụng toàn bộ thực lực, vậy mà ngược lại vẫn bị Xung Hư sơ cảnh đả thương!

Trong lúc nhất thời, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Một bên khác, thân thể Tiêu Cảnh Tuyết như cầu vồng, bị năm tên yêu nhân công kích lay động xê dịch.

Một tay tung bay, trên người mỗi người đều có cắm mười bốn cây ngân châm.

Theo Tiêu Cảnh Tuyết vung tay áo, cuồng phong nổi lên bốn phía.

Năm tên yêu nhân vừa mới lao ra, liền bỗng nhiên dừng lại.

Xuy…

Vô số yêu sát khí từ trong cơ thể bọn họ tràn ra, khiến khí thế của bọn họ yếu đi không ít.

Bọn họ càng yếu, Tiêu Cảnh Tuyết ứng đối càng nhẹ nhàng.

“Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm của sư huynh đúng là dùng tốt.”

Tiêu Cảnh Tuyết lẩm bẩm trong lòng, sau đó chân đạp mây độc, đôi tay phủ lên ngọn lửa màu đen.

Đây là Phượng Hoàng Thần Hỏa hợp lại cùng Độc Kinh của nàng, đốt thân diệt hồn.

Tàn ảnh liên tục, nàng đẩy song chưởng ra, dùng cái này đánh lên năm tên yêu nhân.

Oanh!

Ngọn lửa màu đen nổ tung trên bầu trời.

Khói độc nồng đậm lại khiến cho đáy lòng người ta phát lạnh, thậm chí trong lúc nhất thời lấn át yêu sát khí ngập trời kia.

"Hống!"

Tuy là không có thần trí, năm tên yêu nhân không biết đau đớn giờ phút này bị ngọn lửa màu đen bao vây, vậy mà cũng phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Cảm nhận không được đau đớn, vậy thì chữa lành cảm giác của bọn họ, sau đó lại tặng cho họ đau khổ!

Tiêu Cảnh Tuyết, thuật y độc đã lô hỏa thuần thanh, biết rõ muốn thắng trận chiến này nhất định một chút sai lầm cũng không thể có.

Thừa dịp năm yêu nhân bị lửa đen kiềm chế, trong mắt Tiêu Cảnh Tuyết lấp lóe ý tím, hai tay bấm ấn, vận chuyển Vạn Độc tâm kinh vào thời khắc mấu chốt.

Ầm ầm…

Trong đó có hai gã yêu nhân cứng rắn, da thịt dần dần bắt đầu có ý mục nát, lộ ra khung xương trắng toát.

Xa xa, đại quân đã lui lại mấy dặm, nhưng vẫn bị thủ quân Ngư Uyên Hạp đuổi kịp.

Tuy nhiên… Khoảng cách này đã đủ rồi!

"Giết!"

Tiêu Thiên Sách và Tiêu Ngạo Hải đồng thời rống giận, lại suất lĩnh ngàn vạn binh mã thay đổi phương hướng xung phong.

Vốn bọn chúng còn đang hưng phấn, nghĩ rằng thiết kỵ khí thế mạnh như cầu vồng rốt cuộc cũng phải bỏ Ngư Uyên hạp, lập tức hoảng sợ.

Mặc dù có tướng lĩnh ra lệnh mở miệng, nhưng hai chân đám yêu hổ ngồi dưới bọn họ lại bắt đầu run rẩy.

Ngoài ra, phía trên đại quân, khí Hoàng Long quanh thân Tiêu Thiên Sách được gia trì, rồng gầm trận trận.

Uy áp vô cùng cường đại bao phủ chiến trường, như quân vương giáng thế, thiên quân vạn mã!

Thế cục chiến trường giờ phút này thật là long trời lở đất!

Bên kia, người áo đen càng đánh càng kinh hãi.

Cho dù hắn đã liều mạng thi triển toàn lực nhưng nữ tử trước mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Bảy loại đạo ý vận chuyển tự nhiên, hoàn toàn bù đắp chênh lệch cảnh giới của hai người.

Về phần vũ kỹ… thứ người trước mắt này lại thi triển vô cùng thâm ảo cường đại, chỉ có hơn chứ không kém chút nào so với Thác Bạt gia kia!

Cứ đánh tiếp như vậy cũng không phân ra được thắng bại, thậm chí chính mình còn đang ở thế hạ phong!

"Đáng chết…"

Sắc mặt người áo đen khó coi, oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Tuyết lấy sức một người đối chiến năm tên Xung Hư yêu nhân, sau đó quay đầu rời đi.

Nếu còn không đi, chờ bọn Ngọc Tâm Lan chạy tới, mình sẽ không đi được nữa!

Mắt thấy hắn muốn đi, nữ tử áo trắng đương nhiên sẽ không bỏ qua, một bước phóng ra, dưới chân, hư ảnh hoa sen xuất hiện.

Nháy mắt, chín phân thân đồng dạng xuất hiện, bao vây người áo đen cực kỳ chặt chẽ, chặt đứt tất cả đường chạy trốn của hắn.

"Bát Huyền Thiên Bộc, rơi."

Thanh âm thanh lãnh đạm hạ xuống, mười nữ tử áo trắng đồng thời hai tay bắt ấn, phảng phất dùng đạo ý kết thành một trận pháp vô cùng huyền diệu.

Ầm ầm ầm…

Giống như mây trời đảo ngược, trên bầu trời, nhật nguyệt tinh thần hiển hiện khuynh đảo, tựa như… trời sập thành thác nước!

"Đạo…đạo ý thứ tám!"

Thanh âm người áo đen đã có chút run rẩy, hô hấp dồn dập.

Xong rồi, lần này xong hết rồi!

Thủ đoạn mà nữ tử kia thi triển tuyệt đối không phải thứ người ở giới này có thể nắm giữ được!

Chương 454: Hai chữ huyết tẩy, không phải nói đùa

Thấy thác nước đổ xuống, người áo đen quần áo tổn hại, lộ ra khuôn mặt già nua âm tàn.

Đúng là Thác Bạt Thương Khung!

Nhưng đối với thân phận của hắn, nữ tử áo trắng phảng phất cũng không bất ngờ.

Ngay lúc công kích sắp tới, Thác Bạt Thương Khung cắn răng, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Thân mang áo bào đỏ, cũng đeo mặt nạ, thấy không rõ dung mạo.

Đối mặt với thác nước sụp đổ, hắn giơ tay lên.

Ngàn vạn hoang vu gào thét mà ra, chặn lại công kích của nữ tử áo trắng.

Một khắc sau, người áo đỏ tính cả Thác Bạt Thương Khung đều biến mất.

Đôi mày liễu dưới mặt nạ bạch ngọc cau lại, nhìn lực lượng hoang vu đã tán đi, ánh mắt trầm ngâm.

Thác Bạt gia cũng có liên quan đến Yêu Thần giáo…

Nàng quay người nhìn về phía bên kia, ánh mắt hơi co lại.

Mây độc che khuất bầu trời, hội tụ thành vòng xoáy treo giữa trời.

Khí tức cường đại dần dần tràn ra, phạm vi mấy chục dặm quanh đây… một mảnh tĩnh mịch!

Tiêu Cảnh Tuyết dùng hai tay bóp ấn, từ cổ đến trên mặt đã tràn đầy độc văn, nhìn thật đáng sợ.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, quân thủ ở Ngư Uyên hạp dẫn đầu bị độc khí ngập trời này lây nhiễm, trong lúc hoảng sợ là toàn thân thối rữa, xụi lơ ngã xuống đất.

Chỉ trong thời gian mười mấy hơi thở, mấy vạn quân trông giữ đuổi theo ra ngoài, ít nhất có hơn phân nửa đã chết ở dưới khí độc này!

"Quận chúa!"

Đám thiết kỵ Đại An còn đang ra sức xung phong liều chết, nhìn thấy hậu phương quân địch tan tác, không khỏi kinh hỉ vạn phần.

"Lập tức lui quân!"

Nhưng đáp lại bọn họ chính là tiếng quát yếu ớt không thể nghi ngờ của Tiêu Cảnh Tuyết.

Nàng cắn chặt hàm răng ngà, thống khổ vô cùng như thủy triều vọt tới, phảng phất như bị vạn trùng gặm nhấm, hút tủy nhai xương!

Mà năm tên yêu nhân trước mặt, cũng dần dần triệt để hóa thành xương khô, không còn sinh khí.

Nhưng mây độc vẫn không tản đi, ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ và cường thịnh!

Vạn Độc tâm kinh vốn chưa viên mãn, Vạn Độc thánh thể chưa thành, hôm nay Tiêu Cảnh Tuyết mạnh mẽ lợi dụng uy lực công pháp đối địch, đã không thể áp chế độc tố trong cơ thể.

Dưới tình huống cắn trả, nàng không thể khống chế nổi bản thân mình.

Giống như lúc ở Bắc Minh triều, nàng đã hóa thành nguồn gốc kịch độc.

Phàm là người nào tới gần, không phân biệt được địch ta, chắc chắn chết đến nơi!

Nữ tử áo trắng biến sắc, muốn xông vào cứu người, nhưng mi tâm sáng bóng lại lấp lóe kịch liệt.

Khí tức tu vi của nàng từ từ yếu đi, điều này khiến nàng nhíu chặt mày.

Công pháp đã đến cực hạn, đã không còn cách nào duy trì…

Tiêu Thiên Sách và Tiêu Ngạo Hải nhìn một màn này, sắc mặt ngưng trọng.

Người sau càng là có ý đau lòng.

Nữ nhi của mình từ nhỏ chịu thống khổ thấu xương, bây giờ lại còn đang bị độc tra tấn.

“Lui quân!”

Tiêu Thiên Sách hét lớn, toàn quân lui về phía sau.

Độc vân không ngừng lan tràn, chỉ vẻn vẹn thời gian một khắc, cũng đã che đậy toàn bộ quan ải Ngư Uyên hạp.

Phàm là quân trông coi Ngư Uyên hạp bị khói độc bao phủ, thì đều kêu la thảm thiết, cả người mục nát, thê thảm mà chết.

Sức một người, thân hóa thành độc nguyên, khiến vạn quân bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt!

“Không được, cứ tiếp tục như vậy, Cảnh Tuyết cũng sẽ bị độc tố cắn nuốt mà chết!”

Vành mắt Tiêu Ngạo Hải như muốn nứt ra, cắn răng muốn lao ra ngoài.

"Đừng tới đây!"

Nhưng mà, trong ngàn vạn mây độc, Tiêu Cảnh Tuyết cắn chặt hàm răng, đã biến thành khuôn mặt xấu xí dị thường, độc văn vô số.

Độc này cường đại vượt xa lần ở Bắc Minh triều lúc trước.

Đừng nói những binh lính bên dưới, cho dù Niết Bàn tới, chỉ e cũng phải tránh né.

"Sư phụ…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết dần tan rã, nàng nỉ non kêu lên một tiếng.

Cuối cùng ý thức của nàng dần dần tan rã, chất độc đầy trời không còn bị cản trở, điên cuồng chui vào trong cơ thể nàng, cắn nuốt sinh cơ.

"Cảnh Tuyết!"

Nhìn cô gái cô độc từ trên bầu trời rơi xuống, hốc mắt Tiêu Ngạo Hải đỏ bừng, muốn lao ra ngoài, lại bị Tiêu Thiên Sách ấn xuống.

"Độc tố quá cường đại, chúng ta cũng không vào được!"

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, cô gái cô độc kia như diều đứt dây, như cánh gãy, lá khô trong gió.

Tiêu Cảnh Tuyết nghe tiếng gió bên tai, nhìn vòm trời càng lúc càng xa xôi, muốn kiệt lực đứng dậy nhưng lại không cách nào động đậy.

Nàng đã đạt tới cực hạn.

Với lực lượng Niết Bàn, cưỡng ép siêu độ sử dụng Vạn Độc tâm kinh giết chết năm tên Xung Hư.

Việc này mặc dù nghe nói kinh người, nhưng cái giá phải trả cũng là cực lớn.

Nhưng, trong mắt nàng chẳng biết tại sao, lại không có chút vẻ hoảng hốt sợ hãi nào, chỉ lẳng lặng nhìn khung trời càng thêm xa xôi.

Mãi đến một khoảnh khắc nào đó, tiếng gió ngừng lại.

Cảm giác rơi xuống cũng theo đó biến mất, Tiêu Cảnh Tuyết mới miễn cưỡng lộ ra nụ cười áy náy, trước lúc ý thức triệt để lâm vào bóng tối mở miệng yếu ớt.

"Sư phụ, thực xin lỗi, Cảnh Tuyết lại khiến người lo lắng rồi…"

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

Giọng nói ôn hòa vang lên, đối với Tiêu Cảnh Tuyết mà nói.

Không có bất kỳ lời gì có thể khiến nàng an tâm hơn so với tám chữ đơn giản này, an tâm hơn rất nhiều.

Cũng không có bất cứ ai có thể mang đến cảm giác an toàn hơn được với người trước mắt.

Bởi vì bất luận là chuyện gì, chỉ cần có hắn, tất cả đều còn.

Một bộ áo trắng, hai hàng tóc mai bạc trắng.

Thẩm An Tại đứng ở hư không, ôm ngang Tiêu Cảnh Tuyết vững vàng rơi xuống đất.

Nhìn bộ dáng nữ tử nhu nhược trước mắt đầy người là máu, hắn có chút đau lòng.

Tay áo vung lên, Tụ Lý Càn Khôn phát động.

Ngàn vạn độc khí như thủy triều tràn vào trong tay áo hắn.

Thời gian chỉ mấy hơi thở, nơi đây lại hiện ra trời quang mây tạnh.

Giống như cảnh tượng khủng bố vừa rồi, đều là ảo ảnh.

"Đó là…Thẩm phong chủ!"

"Là Thẩm phong chủ!"

Giữa đại quân, vừa rồi mọi người còn đang lo lắng không thôi, nhìn nam tử áo trắng xuất hiện, đều kích động hô to lên.

Tiêu Ngạo Hải và Tiêu Thiên Sách cùng thở phào một hơi, cuối cùng nỗi lo lắng trong lòng cũng lắng xuống.

Có Thẩm An Tại, vậy hẳn sẽ không phát sinh vấn đề nữa.

Dù sao… Hắn là Thẩm An Tại của Thanh Vân phong!

Xa xa, hai đạo cầu vồng bay vụt tới, xuất hiện với tốc độ cực nhanh.

Ngọc Tâm Lan và Bách Lý Nhất Kiếm dừng lại, nhìn hài cốt thối rữa đầy đất ở nơi này, ánh mắt đều trầm xuống.

Xem ra… hai người đã tới chậm một bước.

Khi nhìn thấy Thẩm An Tại ôm Tiêu Cảnh Tuyết, bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, không có xảy ra sai sót gì.

Thẩm An Tại vừa thay Tiêu Cảnh Tuyết sơ xử kinh lạc, dẫn dắt lực lượng Thần Nông trong dược quyển lắng lại tác dụng phụ của Vạn Độc tâm kinh, vừa khẽ liếc mắt, ánh mắt hơi lạnh.

"Ngọc trưởng lão, làm phiền ngươi truyền tin về Thần Phù điện, Linh cảnh, ba tông Luyện Khí, Độc sơn… Một tháng sau, Thẩm mỗ muốn huyết tẩy Bình Thiên Hoàng thành, san bằng Thác Bạt ở Bắc vực."

Huyết tẩy Bình Thiên, san bằng Thác Bạt!

Tất cả mọi người đều rùng mình, một luồng hơi lạnh từ đáy lòng dâng lên, lạnh tới tận xương tủy.

Xem ra, chuyện phát sinh mấy ngày nay, đã triệt để làm cho vị Thanh Vân phong chủ này nổi giận.

Tiêu Thiên Sách và Tiêu Ngạo Hải liếc nhau, nhao nhao hít hơi lạnh.

Hai người không khỏi lúc này nhớ tới Tần gia nhiều năm trước cùng với mấy chục vạn đại quân của Lang Uyên.

Hai chữ huyết tẩy, đối với vị phong chủ Thanh Vân phong này mà nói, tuyệt đối không phải là chỉ nói đơn giản như vậy.

Cái kia thật sự là… gà chó không chừa!

Chương 455: Đại thế sắp đổi

Thẩm An Tại nói rất bình thản, nhưng rơi vào tai mọi người, lại làm đáy lòng mọi người phát lạnh.

Bên kia, nữ tử áo trắng nhìn thấy hắn đến, cũng là khôi phục vẻ thanh lãnh.

Thẩm An Tại liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Người sau không nói gì, xoay người rời đi.

Cho đến lúc này, Ngọc Tâm Lan cũng từ Tiêu Ngạo Hải và Tiêu Thiên Sách biết được chuyện gì vừa xảy ra.

Sau khi biết Tiêu Cảnh Tuyết dùng sức một người giết chết năm yêu nhân Xung Hư sơ cảnh, càng thêm chấn động, ánh mắt nàng và Bách Lý Nhất Kiếm đều chứa ý không thể tin nổi.

Cho dù Tiêu Cảnh Tuyết sử dụng một ít bí thuật dược đạo, mặc dù sau khi dùng xong suýt chút nữa bị cắn trả bỏ mình, nhưng mặc dù năm tên Xung Hư yêu nhân thông qua phương pháp đặc biệt cưỡng ép tăng thực lực lên.

Nhưng, cho dù như thế nào, lấy Niết Bàn để diệt trừ Xung Hư, đây là sự thật!

Sau trận chiến này, danh tiếng của Tiêu Cảnh Tuyết chắc chắn sẽ lan truyền khắp thiên hạ!

Đợi đến khi Thẩm An Tại hoàn toàn ổn định thương thế của Tiêu Cảnh Tuyết, Ngọc Tâm Lan mới tiến lên, nhìn về phía nữ tử áo trắng đi xa, nhíu mày hỏi thăm.

“Vậy cô gái kia… Ngươi biết sao?”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, nhưng cũng không nói ra thân phận của nàng.

Người trước cũng không hỏi nhiều, chỉ là nhìn thoáng qua phương xa thật sâu.

Khi chạy tới, nàng từ xa đã cảm nhận được khí tức cường đại giống như trời sập.

Loại cảm giác này… khiến nàng kinh hãi, lại chưa từng nhìn thấy.

"Độc của Cảnh Tuyết ta đã chặn được, kế tiếp…"

Thẩm An Tại nhìn khắp bốn phía, ngữ khí bình thản: "Bình Thiên triều đã có ngoại viện tương trợ, vậy cũng không cần kiêng dè gì nữa, làm phiền Ngọc trưởng lão cùng Bách Lý huynh, tương trợ thiết kỵ Đại An, đạp phá Bình Thiên."

Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày: "Vậy còn ngươi?"

Thẩm An Tại đứng dậy, nhìn về phía bắc.

"Ta sẽ đích thân hội hợp cùng ba tông Luyện Khí, đi một chuyến tới Bắc vực Thác Bạt gia!"

Hai người nhìn nhau, cũng không có khuyên can.

Sơn Hà kim thân cực lớn vừa nãy đã bại lộ thân phận người áo đen, nhất là lực lượng hoang vu xuất hiện sau lưng càng làm cho người ta không khỏi phải suy nghĩ nhiều.

Lần này, dù là Thiên Huyền điện hay các thế lực khác, cũng không có bất kỳ lý do gì để ngăn cản.

Tất cả các thế lực có liên quan đến Yêu Thần giáo đều sẽ không bị mặc kệ, cho dù là điện chủ của điện Bắc Đạo.

Cho nên Thẩm An Tại lần này trả thù, là danh chính ngôn thuận!

Tại thời điểm hai người đối mặt, thân hình Thẩm An Tại đã dần dần mờ ảo, nhẹ giọng mở miệng.

"Cảnh Tuyết liền giao cho hai vị, Thẩm mỗ đi trước một bước."

Một màn này lại khiến cho đồng tử Ngọc Tâm Lan hơi co lại.

Phân thân!?

Nhưng phân thân, không ngờ lại có thể xuyên qua hư không, khiến bản thân không thể phát hiện ra chút manh mối nào!

Bách Lý Nhất Kiếm lại chẳng có gì ngạc nhiên.

Dù sao hắn cũng đã gặp qua một màn này, lần trước Mộ Dung Thiên gặp nguy hiểm, đối phương cũng thi triển phân thân xuyên qua hư không mà đến.

Sau khi Thẩm An Tại rời đi, Ngọc Tâm Lan cũng cấp tốc đưa tin cho đám người Linh cảnh, ba tông Luyện Khí cùng Huyền Vu, đồng thời báo chuyện hôm nay cho Thiên Huyền điện.

Chuyện gia tộc Thác Bạt cấu kết với Yêu Thần giáo nhanh chóng bị các thế lực lớn biết được.

Liên quan tới tin tức này, những người biết được sớm nhất đều kinh hô không thôi, thậm chí cảm thấy có phải tin tức sai lầm hay không.

Dù sao Thác Bạt gia tộc chính là đại gia tộc hàng đầu của Bắc Đạo vực, hơn nữa lão gia chủ còn là điện chủ Bắc Đạo điện, có thể nói là hô mưa gọi gió ở Bắc Đạo vực.

Bọn họ có lý do gì để cấu kết với Yêu Thần giáo kia chứ?

Nhưng, sự thật lại hơn hẳn lời nói của hắn.

Tin tức này là do Ngọc Tâm Lan phát ra, hơn nữa lúc ấy vạn người nhìn thấy, kết hợp với tin tức yêu khí ngập trời trong Phục Linh thành lúc trước cũng truyền đến cùng tin Mộ Dung gia bị hủy diệt…

Rất nhanh trong lòng mọi người đã có đáp án.

Là trả thù!

Nghĩ đến là Thác Bạt Thương Khung tự cảm thấy thực lực bản thân chưa chắc có thể giết chết Thẩm An Tại, vì tôn nhi báo thù, cho nên mới dùng hạ sách cấu kết với Yêu Thần giáo này.

Hi vọng mượn lực lượng Yêu Thần giáo để chống lại Thẩm An Tại.

Nhưng trong lòng mọi người vẫn có một nghi vấn.

Nếu đã mượn nhờ lực lượng Yêu Thần giáo, vì sao ngay từ đầu không đi tìm Thẩm An Tại báo thù, mà là trước sau tập kích nhà Mộ Dung gia, cùng Thanh Vân phong?

Mặc dù không nghĩ ra, nhưng chuyện cấu kết với Yêu Thần giáo là ván đã đóng thuyền, không tẩy sạch được.

Trong lúc nhất thời, Linh cảnh, Huyền Vu Độc Sơn, Thần Hỏa sơn trang, Bắc Hải Thiết đường, Nhạn Hồi sơn, các thế lực lần lượt phái ra cường giả, gấp rút tiếp viện Thanh Vân phong.

…

Bắc Đạo vực, Thác Bạt gia.

Bốp!

Chén trà bị ném mạnh xuống đất vỡ nát, mảnh sứ bắn ra bốn phía.

“Đáng chết, đáng lẽ ta nên sớm nghĩ tới chuyện ngươi không thể thoát khỏi liên quan với Yêu Thần giáo chứ!”

Thác Bạt Thương Khung nhìn người ngồi tĩnh tọa uống trà phía dưới, trong lòng phẫn nộ dị thường.

Thiên Cương mịt mờ một ngụm trà, trong mắt mang theo ý cười.

“Sao Thác Bạt Điện Chủ phải nổi giận, nếu không phải Yêu Thần giáo ra tay, hiện tại chưa chắc ngươi có thể bình an trở về.”

“Lão phu giết ngươi!”

Thác Bạt Thương Khung trợn mắt nhìn tới, khí thế cường đại nổ vang.

Nhưng mà tất cả uy áp, đến Thiên Cương bên kia đều là đá chìm biển rộng, vẫn chưa khiến vẻ mặt hắn có chút biến hóa nào.

Thân là gia chủ Thiên gia, tất nhiên thực lực của hắn là không yếu, cũng không sợ Thác Bạt Thương Khung.

“Thác Bạt Điện Chủ nghĩ kỹ đi, chuyện ngươi cấu kết với Yêu Thần giáo đã truyền ra, hiện giờ ba tông đang trên đường tới đây, hôm nay ta chính là cơ hội sống duy nhất của ngươi.”

“Hoặc là nói…”

Thiên Cương khóe miệng mỉm cười, hai mắt âm trầm liếc hắn một cái, có chút trêu tức.

“Ngươi cảm thấy chỉ bằng vào Thác Bạt gia thì có thực lực đối kháng với toàn bộ thế lực Bắc Đạo vực, đối kháng với Thẩm An Tại?”

“Ngươi…”

Thác Bạt Thương Khung tức giận thế nhưng cũng chỉ có thể đè nén cơn giận, tỉnh táo lại.

Hiện giờ Thác Bạt gia đã biến thành cái đại địch của đại lục.

Hắn không thể giải thích, vả lại hắn cũng không cho rằng dù mình thật sự không làm, Thẩm An Tại cũng sẽ tuỳ tiện buông tha.

Chờ đợi hắn, ngoại trừ liên thủ cùng Yêu Thần giáo, Thiên gia, thì chỉ có một con đường chết!

Dường như ngay từ đầu hắn đã bị tính kế, phải nhúng tay vào.

"Bất kể thế nào, Mộ Dung gia đã bị diệt, ta đúng là đã báo thù giúp ngươi, không phải sao?"

Thấy hắn đã dao động, Thiên Cương rèn sắt khi còn nóng.

"Nếu không có nữ tử thần bí kia xuất hiện, Tiêu Cảnh Tuyết cũng đã chết, người của Yêu Thần giáo cũng không cần ra tay cứu ngươi, ngươi cũng sẽ không bại lộ."

"Huống hồ là chính ngươi nóng lòng, bộc lộ chiêu bài thủ đoạn của nhà mình, tình huống hôm nay như vậy, ngươi cũng không thể trách ta."

Hắn hờ hững mở miệng: "Lựa chọn như thế nào, là ở chính ngươi."

Nói xong, hắn nhìn chén trà trong tay, cười nhạt, "Trà cũng không còn bao nhiêu, uống xong ta sẽ đi ngay."

Theo hắn tiếp tục uống trà, ánh mắt Thác Bạt Thương Khung lập lòe, lâm vào trong bối rối.

Lựa chọn thế nào đây?

Một khi triệt để liên quan đến Yêu Thần giáo thì không thể quay đầu được nữa rồi.

Vậy thì càng phải đối địch với toàn bộ Thiên Huyền điện!

Nhưng nếu không chọn như vậy, Thẩm An Tại có bỏ qua cho mình không?

Điện chủ có tin tưởng vào mình hay không?

Thật lâu sau, sắc mặt hắn giận dữ, cắn răng mở miệng.

"Ta chỉ muốn một kết quả."

Thiên Cương ngước mắt, lẳng lặng nhìn hắn: "Nói."

"Ta muốn Thẩm An Tại phải chết!"

Thiên Cương khẽ mỉm cười.

"Yên tâm, Yêu Thần giáo cũng đã sớm muốn diệt trừ hắn, để mặc cho một người không biết sâu cạn còn sống, chung quy cũng là một tai hoạ ngầm."

…

Chương 456: Diệt Thác Bạt

“Nhớ kỹ lời nói của ngươi.”

Thác Bạt Thương Khung lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn một cái, một lần nữa ngồi xuống.

Thấy hắn đã lựa chọn, Thiên Cương cười gật đầu, sau đó nhớ ra cái gì đó, lại nghiêm mặt hỏi.

“Lúc trước ngươi nói, thủ đoạn nữ tử thần bí kia ra tay không giống của giới này, có thể nói rõ hơn không?”

Thác Bạt Thương Khung nhớ lại, mở miệng: “Thời điểm nàng ra tay, đạo ý cường thịnh, lại lấy một loại công pháp cực kỳ huyền bí chồng lên nhau, hóa thành Huyền Diệu Đạo Liên, uy lực tăng gấp bội.”

“Tu vi của nàng chỉ là Xung Hư Sơ Cảnh, nhưng dựa vào công pháp kia, lại có thể cứng rắn đụng vào kim thân của ta!”

“Đạo Liên…”

Thiên Cương ánh mắt lấp lóe, trong lòng đã có định luận.

Xem ra Liễu Vân Thấm… quả nhiên vẫn còn lưu lại hậu chiêu ở Nam Quyết vực!

Chẳng qua, lấy huyết mạch người giới này có thể đản sinh ra Cửu Huyền Thanh Tâm thể, thật khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Muốn tu luyện Cửu Huyền Đạo Liên công của Liễu gia và Vô Khuyết Phong Đạo quyết của Thiên gia, đều cần thể chất đặc thù.

Người của Thiên gia bọn họ có thể sinh ra Hoang thể, đó là bởi vì kế thừa sự che chở của tổ tiên.

Mà cũng không có nghe nói tiền nhiệm gia chủ Liễu gia trừ Liễu Vân Thấm ra, còn có dòng dõi khác.

Vậy thì kỳ quái rồi, nữ tử áo trắng kia nhất định là người của giới này không thể nghi ngờ, dù sao ngàn năm qua Thiên Huyền phong bế, không có khả năng có người từ ngoại giới đến.

Chẳng lẽ nơi cằn cỗi như thế này, lại cũng có thể dựa vào thiên địa chi ý mỏng manh này mà sinh ra thể chất tuyệt thế như thế?

Thật sự là kỳ quái.

Chẳng qua…

Ánh mắt Thiên Cương lấp lóe.

Nữ tử thần bí kia cũng là mối họa lớn, cũng phải nghĩ biện pháp trừ bỏ mới đúng.

Có quan hệ với cả Liễu Vân Thấm và Thanh Vân phong…

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, trong đầu hiện ra lần tỉ võ bốn vực ngày đó, trong đó là một nữ tử thanh lãnh.

Người khác có lẽ không đoán ra, nhưng hắn đã rõ ràng thân phận của nữ tử thần bí kia.

“Bước kế tiếp các ngươi muốn làm gì?”

Thác Bạt Thương Khung nhìn chằm chằm hắn mà hỏi thăm.

Luôn cảm giác Thiên gia đang chuẩn bị đại sự gì đó.

Thiên Cương cười cười.

“Đừng nóng vội, không bao lâu nữa Nam Quyết vực sẽ diễn ra trò hay, đến lúc đó ngươi cứ xem đi.”

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc ba chiếc phi thuyền Bắc Hải Thiết đường, Thần Hỏa sơn trang và Nhạn Hồi sơn tới thì cũng chỉ mới qua ba năm ngày mà thôi.

Người trong thành nhìn ba chiếc phi chu thật lớn trên không trung, bị cảm giác áp lực cường đại kia chèn ép không thở nổi.

Nhưng người trên phi chu cũng không hạ xuống, mà lấy thế vây kín, thi triển trận pháp bao phủ tòa thành này.

Mọi người dường như đều đang chờ đợi điều gì đó.

Thẳng đến khi mặt trời lên cao, mặt trời chói chang chói mắt.

Xa xa, một bộ áo trắng cưỡi ngựa đi tới, đỏ tươi như lửa.

“Là Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!”

Bên trong thành, có người nhận ra đầu tiên, kinh hô.

Tuy hắn đã được bổ nhiệm làm điện chủ điện điện Nam Quyết, nhưng càng nhiều người đã quen gọi hắn là phong chủ Thanh Vân phong.

“Thẩm phong chủ.”

Đám người Đoan Mộc Khung, Tô Lưu Ly, Nhạn Thu phi thân về phía trước, chắp tay đón chào.

“Làm phiền chư vị.”

Thẩm An Tại hồi lễ gật đầu, sau đó nhìn không chớp mắt, lạnh lùng nhìn về phía phủ đệ xa hoa.

Trong đó, đã tụ tập không ít người của Thác Bạt tộc.

Giờ phút này sắc mặt tất cả đều trắng bệch, nhìn ba chiếc phi chu khổng lồ trên bầu trời, cùng một bộ áo trắng đạp ngựa.

Bọn họ biết, hôm nay trận thế lớn này, đều là tới vì nhà mình.

"Gia chủ và lão gia chủ đâu, vì sao còn chưa xuất hiện?"

Có người trán đổ mồ hôi lạnh, lo lắng hỏi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu.

Phía trên, Thẩm An Tại đã mang theo ba vị cường giả Xung Hư chậm rãi rơi xuống, đi tới phía trên phủ đệ, ánh mắt nghiêm nghị.

"Thác Bạt lão cẩu, ra đây nhận lấy cái chết!"

Tiếng quát vang lên như cuồng phong nổ vang, quét qua bát phương.

Phía dưới, phong quyển trực tiếp đánh sập tường viện, bụi đất tung bay.

Người bên trong càng sợ hãi vô cùng, kinh hoảng thất thố.

Nhưng sau khi Thẩm An Tại nói xong, bên trong lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Thác Bạt Thương Khung cũng không hiện thân, cho dù là con của hắn, gia chủ Thác Bạt hiện giờ cũng không xuất hiện.

Thẩm An Tại khẽ nhíu mày, vận chuyển linh nhãn nhìn vào phía trong, lập tức sắc mặt lạnh lẽo.

Người không ở đây!

"Ngược lại chạy rất nhanh."

Hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vung tay áo.

Chỉ một thoáng, cuồng phong như lưỡi dao quét qua.

Trong phủ đệ nháy mắt như nhân gian luyện ngục, kêu thảm thiết liên tục.

Trưởng lão Thác Bạt gia nhìn không nổi, rống giận phóng lên trời.

"Thẩm An Tại, ngươi khinh người quá đáng!"

Vài tên Xung Hư cảnh phẫn nộ vô cùng nhìn thẳng về phía trước.

"Khinh người quá đáng?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng: "Thẩm mỗ hôm nay không chỉ muốn khi người của Thác Bạt gia, mà còn muốn diệt Thác Bạt gia!"

Dứt lời, lòng bàn tay khẽ đảo.

Một chiếc hồ lô màu vàng đỏ xuất hiện.

"Hừ, ta thật muốn nhìn xem Đoán Thể cảnh ngươi diệt Thác Bạt ta như thế nào!"

Vài tên Xung Hư cảnh, mười mấy tên Niết Bàn đồng thời phóng lên trời, khí tức cường đại bao phủ.

Đám người Tô Lưu Ly híp mắt, tiến lên hai bước.

Nhưng mà Thẩm An Tại lại đưa tay ngăn cản.

"Mấy người bọn họ để một mình ta ra tay là đủ rồi."

"Cuồng vọng!"

Trưởng lão Thác Bạt gia giận quá hóa cười, lúc này liền bảo mọi người xông ra ngoài.

Đối mặt uy thế cường đại kia, ánh mắt Thẩm An Tại thủy chung bình thản, nhẹ giọng mở miệng.

"Mời bảo bối xoay người."

Mấy chữ đạm mạc hạ xuống, hồng hoàng hồ lô run rẩy.

Hư không đình trệ, một vệt lưu quang thoát ra.

Chỉ một thoáng, tên xông lên đầu tiên kia khẽ giật mình.

Phốc xuy!

Không có chút địa vị nào phản kháng, đầu thân chia lìa, cứ như vậy rơi xuống giữa trời.

Lưu quang lóe lên, trong chớp mắt liền cắt đầu mấy tên Xung Hư cảnh.

Còn Thẩm An Tại thì cầm một cây gậy trong tay, lách mình tiến về phía trước.

Bịch!

Dưới âm thanh trầm đục, khí lãng bay tán loạn.

Mấy tên Niết Bàn phía sau cũng không có cơ hội phản kháng, trực tiếp bị một côn đánh nổ, hóa thành sương máu, kể cả thần hồn cùng mất đi dưới một côn kia.

Con ngươi đám người Tô Lưu Ly hơi co lại.

Chém dưa thái rau!

Những Xung Hư cảnh và Niết Bàn này, dưới tay Thẩm An Tại chỉ như sâu kiến!

Căn bản không có bất kỳ sự phản kháng nào, trong nháy mắt đã bị cướp đi tính mạng!

Bọn họ đều hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thực lực như vậy, cho dù là mấy người mình đối đầu, chỉ sợ cũng chỉ có thể mặc cho hắn xâu xé?

Vị Phong chủ Thanh Vân phong này, rốt cuộc cường đại đến mức nào?

Chẳng lẽ là… Chân Tổ?

“Thôi rồi… Thác Bạt gia ta xong rồi…”

Đám con cháu phía dưới nhìn thấy cảnh này, trong mắt đều lộ vẻ sợ hãi.

Cường giả nhà mình, ở trước mặt Thẩm An Tại lại không phải kẻ địch, tất cả đều chết!

Mà gia chủ và lão gia chủ lại chậm chạp không hiện thân, chẳng lẽ… đã chạy trốn rồi sao?

Theo cái này ý nghĩ dâng lên, bọn họ càng là tuyệt vọng, có người chạy trốn, có người bị dọa đến ngồi bệt ở trên mặt đất, thậm chí còn có người trực tiếp quỳ xuống, sợ hãi cầu xin tha thứ.

Nhưng đối mặt với đám người Thác Bạt gia đang ở phía dưới làm loạn, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng.

"Một tên cũng không để lại, giết!"

Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, đám người Tô Lưu Ly không do dự, phất tay quát lạnh.

"Giết!"

Trên phi chu, vô số bóng người lao ra vây quanh toàn bộ Thác Bạt gia.

Những người Thác Bạt tộc chạy trốn kia căn bản không có bất cứ sức lực nào chống cự lại, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả thành, thê lương vạn phần.

Nghe tiếng kêu thảm thiết đó, vô số võ giả trong thành đều cảm thấy da đầu tê dại, một luồng khí lạnh nổi lên.

Phong chủ Thanh Vân phong… không thể trêu vào!

…

Chương 457: Nam Quyết có biến

Cuộc chém giết này cũng không kéo dài.

Dưới ưu thế tuyệt đối của thực lực và nhân số, thời gian chỉ hơn một khắc đồng hồ, tiếng kêu thảm thiết liền ngừng lại.

Máu tươi chảy ra từ đại môn Thác Bạt gia.

Là đại tông tộc số một số hai của Bắc Đạo vực, trực hệ Thác Bạt gia hơn trăm người, chi thứ có hơn ngàn người.

Hiện giờ, tất cả đều đã chết, hóa thành những thi thể lạnh như băng.

Nhìn thi thể đầy đất, nội tâm Thẩm An Tại không hề dao động.

Đối với việc những người này có người vô tội hay không, hắn không quan tâm.

Những nhân quả này là Thác Bạt Thương Khu tự mình tạo ra, hưởng thụ chỗ tốt do Thác Bạt gia mang tới, tự nhiên cũng muốn cùng hắn gánh khổ.

"Đoan Mộc đường chủ, những tộc nhân Thác Bạt khác ở bên ngoài thế nào rồi?"

Thẩm An Tại nhìn về phía Đoan Mộc Khung bên cạnh.

Trên gương mặt mập mạp lộ ra một ý cười làm hắn yên tâm: "Thẩm phong chủ yêu cầu, tại hạ tự nhiên là làm theo, lúc này, có lẽ cũng chưa chắc sống nổi."

Nghe vậy, Thẩm An Tại khẽ gật đầu: "Làm phiền."

Đã nói là muốn diệt môn, thì đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cho một người Thác Bạt tộc nào.

Còn về hai người Thác Bạt Thương Khung và gia chủ Thác Bạt gia…

Thẩm An Tại đoán không sai, bọn họ đã chạy theo người của Yêu Thần giáo.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể có một chút hi vọng sống.

Nơi ẩn thân của Yêu Thần giáo tạm thời không rõ lắm, nhưng hắn tin tưởng, sớm muộn gì cũng có một ngày Thác Bạt Thương Khung lại xuất hiện.

Đến lúc đó, sẽ là ngày chết của hắn.

Thẩm An Tại nhìn quanh bốn phía, tay áo vung lên.

"Chư vị, làm phiền theo Thẩm mỗ cùng đi Nam Quyết vực, trợ giúp Nam Quyết điện bình định ba triều chiến loạn!"

"Tuân lệnh Thẩm điện chủ."

Tuy rằng ba tông này đều nể mặt mình mà tới, nhưng Thẩm An Tại vẫn lấy danh nghĩa Nam Quyết điện ra.

Dù sao như vậy mới xem như danh chính ngôn thuận.

Dùng thân phận cá nhân cùng lấy chức vị công chức làm việc đúng là khác biệt.

Theo ba chiếc phi chu hóa thành cầu vồng bay đi xa, trận pháp phong thành bao phủ cũng theo đó tán đi.

Người trong nội thành một hồi lâu mới phản ứng kịp, có người hiểu chuyện thật cẩn thận đi đến trước cửa Thác Bạt gia nhìn thoáng qua, nhìn thấy mà giật mình.

Bên trong thây chất đầy đất, máu chảy thành sông.

Cảnh tượng máu tanh thê thảm kia, quả thực khiến cho người nhìn thấy sẽ nhịn không được nôn khan.

“Thác Bạt gia… xong rồi?”

Bên ngoài phủ đệ Thác Bạt, trong một góc tối giữa ngõ nhỏ.

Hai người mặc đồ đen đội mũ rộng vành đứng đấy, lộ ra một cỗ khí chất chớ gần.

Phía sau là một người có thân hình hơi cao lớn, mà người phía trước lại có chút gầy gò, thoạt nhìn hẳn là một thiếu niên.

Thiếu niên nhìn thoáng qua Thác Bạt gia đã bị diệt môn, đôi mắt dưới vành mũ bình tĩnh.

“Trương đại ca, ngươi nói nếu đại sư huynh đi ra từ nơi đó, biết được Mộ Dung gia xảy ra chuyện, có phải sẽ rất đau lòng hay không?”

Trương Nhất Triết không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng đó như thể người sắt không có tình cảm.

“Ừm, ngươi nói rất đúng.”

Thiếu niên gật gật đầu, vuốt đao gỗ bên hông, lẩm bẩm tự nói, “Thác Bạt Thương Khung còn đả thương sư tỷ, làm sư phụ tức giận.”

“Vậy cứ nghe lời ngươi… tất cả những người mượn danh Thác Bạt gia làm ác, cũng nên giết sạch.”

Thiếu niên đè thấp vành nón, xoay người đi vào chỗ sâu trong ngõ hẻm, kể cả Trương Nhất Triết cũng biến mất theo hắn dưới bóng râm.

Rõ ràng là hai bóng người, nhưng lại có vẻ đơn độc.

Trên phi thuyền, Thẩm An Tại liếc nhìn hẻm nhỏ nơi góc tường, khẽ thở dài.

Xem ra mấy ngày nay lão tam đã chân chính bước lên con đường của chính mình, đao ý của hắn đã trở nên đầy huyết tinh rồi.

Cho dù không nhìn thấy, nhưng đao ý kia là mình tự mình truyền giáo, làm sao có thể cảm giác không được?

"Lão Tam, sau này nếu vi sư mất đi lực lượng, Thanh Vân phong liền dựa vào ba người các ngươi giữ lấy…"

Ngoài thành, bên cạnh một sơn đạo bí mật.

Ba người ẩn giấu, nhìn ba chiếc phi chu trên trời đi xa, trong đó hai người nghiến răng nghiến lợi, hai mắt tràn đầy oán độc.

"Thẩm An Tại… "

Thác Bạt Thương Khung nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi gào thét trầm thấp.

Từ nay về sau, Thác Bạt gia to lớn như vậy cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

"Thù này không đội trời chung, không báo mối thù này, lão phu thề không làm người!"

Hai mắt Thác Bạt Thương Khung đỏ lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào phương hướng phi chu đi xa.

"Được rồi, sẽ có cơ hội."

Thiên Cương thần sắc bình thản, nhìn bọn họ một cái, đáy mắt có chút lạnh lùng.

Đại thế đến, thiên hạ này đã là đại tranh chi thế, tương lai ai có thể đạt được phần cơ duyên độc nhất kia, thì còn phải xem ai là người chuẩn bị sung túc hơn hẳn.

…

Nam Quyết vực, Bình Thiên Hoàng Triều.

“Thánh Thượng, trong mười tộc trưởng Linh cảnh đã có năm tộc trưởng đến, Huyền Vu càng là đích thân đến, nghe nói ba tông Luyện Khí bên kia cũng có động tác…”

Hoạn quan có chút sầu lo mà nhìn long ỷ, thần sắc trung niên trầm tư uy nghiêm.

Hắn một tay gõ nhẹ, sắc mặt có chút nặng nề.

“Thác Bạt gia…”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Nếu không phải Thác Bạt gia làm như vậy, cho dù bây giờ Thẩm An Tại là điện chủ điện Nam Quyết, cũng không thể triệu tập nhiều thế lực như vậy để chống lại quần chúng của mình.

Bây giờ nhìn lại, đúng lúc cho hắn một cái cớ để danh chính ngôn thuận.

Trực tiếp làm cho hắn đứng ngay đầu sóng ngọn gió, nguy nan trùng trùng.

“Thất hoàng tử bên kia thế nào rồi?”

Bình Thiên Hoàng giương mắt dò hỏi.

“Hồi bệ hạ, từ sau thí luyện thất điện hạ vẫn luôn ở trong Đạo Tông, chưa từng trở về triều.”

Bịch!

Bình Thiên Hoàng giận mà vỗ bàn, bàn dưới tay trực tiếp hóa thành bột mịn.

“Nghịch tử!”

Ánh mắt hắn lộ ra tức giận: “Nếu không phải hắn nhiều lần lưu thủ với tên Mộ Dung Thiên kia trong lúc luận võ thì Bình Thiên triều đã đến mức này từ đâu!”

“Phạm phải tội danh tày trời như thế mà lâu như thế còn không đến cung thỉnh tội, rốt cuộc trong mắt hắn còn có người phụ vương là trẫm hay không!”

Đối mặt với cơn tức giận của Bình Thiên Hoàng, hoạn quan sợ hãi quỳ xuống đất, nói cũng không dám nói.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Truyền lệnh cho Tề Vân đạo tông, để bọn họ trực tiếp bắt đầu kế hoạch, không cần đợi nữa.”

“Vâng.”

Hoạn quan tuy rằng không biết cái gọi là kế hoạch là gì, nhưng vẫn cung kính gật đầu, xoay người thối lui.

Đợi tới khi trong điện không có một bóng người, ánh mắt Bình Thiên Hoàng mới lập loè, bắt đầu suy tư.

Hơn mười ngày qua, thiết kỵ Đại An tiến quân thần tốc, phá đến mấy thành.

Có Ngọc Tâm Lan cùng Bách Lý Nhất Kiếm gia nhập chiến trường, hắn phái nhiều quân đội hơn nữa đi qua cũng vô dụng.

Cho dù trước đó vài ngày hắn phái Bình Thiên Đại Tướng Quân ra, đều là Xung Hư cảnh, cũng không thể ngăn cản được thiết kỵ Đại An mảy may.

Người tên Bách Lý Nhất Kiếm kia, thực lực quá mạnh mẽ.

Cường đại đến mức một kiếm đã chém chết đại tướng quân từng là tín ngưỡng của quân chúng Bình Thiên triều.

Bây giờ đang là chiến đấu giữa các cường giả, bên bọn họ phải đưa ra cường giả như vậy mới được.

Bình Thiên triều đã không còn người, bây giờ hy vọng duy nhất, chỉ còn lại Tề Vân đạo tông.

Tuy rằng không thể giúp Lý Trường Sinh đạt được khí vận bốn vực, long mạch ba triều.

Nhưng dựa vào thể chất của hắn, hẳn cũng có thể miễn cưỡng làm cho kế hoạch bắt đầu.

Mà đây cũng chính là cơ hội để đại quân Bình Thiên triều của hắn chinh phục Nam Quyết vực… Thậm chí là xưng bá toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

…

Chương 458: Thiên địa đang nhìn

Cùng lúc đó, ở sâu trong Cực Bắc cảnh.

Nơi đây gió tuyết cuồng thịnh, núi băng trước mắt, trải rộng một vùng thê lương, cây cỏ không còn.

Khác với U Mộc sơn hoang vu, nơi đây tựa như có sinh cơ bị đóng băng.

Cho dù là ở Thiên Huyền đại lục, một ít thảo mộc ngoan cường có thể quật cường sinh trưởng bất kể là ở trong đầm độc hay là sa mạc hoang vu cũng không cách nào ló đầu ra ở chỗ này.

"Ọ òooo Ọ òooo."

Tiếng bước chân thanh thúy vang vọng.

Một con trâu xanh xé gió lạnh vùi đầu đi về phía đỉnh núi băng.

Trên lưng nó, một thanh niên lười biếng mặc đạo bào đang nằm ngáy, ngủ say.

"Ọ òooo Ọ òooo."

Trâu xanh thở phì phì một tiếng, có chút bất mãn lắc lắc mạnh lưng.

Dường như đang oán trách chủ nhân nhà mình coi mình như trâu mà sai khiến.

Trâu lắc mạnh một cái, thanh niên chậm rãi tỉnh lại, duỗi lưng một cái đứng dậy.

Giương mắt nhìn lại, thì cũng đã đến đỉnh sông băng.

Sương trắng che khuất bầu trời, ánh sáng yếu ớt bị sông băng chiết xạ, khiến nơi này không hề tối tăm, nhưng cũng không sáng ngời.

“Đến rồi…”

Đông Phương Thanh Mộc lại cắn cọng cỏ đuôi chó.

Gió tuyết đầy trời rơi xuống đầu vai của hắn, làm cho mặt mày đều kết sương.

Chẳng qua hắn lại giống như không phát giác, lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra một cây cỏ xanh nhét vào miệng trâu xanh, đồng thời nói thầm không ngừng.

“Nơi này trời đông giá rét, nếu không thì cõng Đạo gia trở về đi, dù sao ngày mai đến tu luyện cũng vậy.”

“Ngươi xem, đạo gia đi xuống, ngươi một con trâu bò đứng ở phía trên trông coi, nhỡ đâu gặp phải con trâu cái gì đó, ngươi không chịu nổi đâu.”

“Ọ…ò… ~ “

tTrâu xanh nhai cỏ xanh, liếc hắn một cái, tựa hồ xem thường người trước mắt vô sỉ và kéo dài thời gian.

“Đúng không, ngươi cũng cảm thấy như vậy, vậy chờ ngươi ăn no rồi chúng ta trở về đi.”

Đông Phương Thanh Mộc cười hắc hắc, sờ sờ sừng trâu.

“Ọ…ò… ~ “

Nghe hắn tính trở về thật, trâu xanh thở phì phì một tiếng, dùng sừng đẩy hắn một cái.

Biểu cảm kia, tựa hồ là nói lão tử thật vất vả mới cõng được ngươi lên được, hiện tại ngươi lại muốn lão tử mang ngươi trở về, nghĩ hay thật!

Đông Phương Thanh Mộc đặt mông ngồi trên mặt tuyết, hùng hùng hổ hổ.

"Được được được, Đạo gia đi xuống được rồi…"

Hắn đứng dậy duỗi ra tay chân, vỗ xuống đầu vai tuyết rơi, ánh mắt nhìn về phía trước.

Dưới vực sâu là một vùng đất mưa tuyết mênh mông không thể nhìn hết, vách núi dựng đứng.

Bên trong cương phong gào thét, tựa như đao cạo xương.

Nơi này tồn tại nhiều năm, hẳn là một hạp cốc bình thường, bị gió tuyết không ngừng tàn phá nên mới tạo thành một mảnh vực sâu không thấy đáy này.

"Ngũ đại cấm địa, bên trong rốt cuộc có cái gì?"

Ánh mắt Đông Phương Thanh Mộc lóe lên, cất bước về phía vách núi.

Phù!

Khi hắn cất bước hướng về phía vực sâu, vô tận cương phong bỗng nhiên gào thét cuồng bạo vọt tới hắn như điên.

Đạo bào bay phấp phới, mặt mày Đông Phương Thanh Mộc lạnh lẽo.

Tại nơi cái lạnh cực hạn kia, hắn rõ ràng cảm nhận được thống khổ sâu tận xương tủy.

Thậm chí ngay cả thức hải cũng hóa thành một mảnh sông băng, cương phong vô tận tàn sát bừa bãi.

"Chậc chậc…"

Đông Phương Thanh Mộc nhíu mày, vẫn như cũ có chút lười biếng.

Cương phong này có thể không nhìn linh khí khí khí huyết phòng ngự, thâm nhập cốt tủy thần hồn, người thường khó có thể chống cự.

Cho dù là võ giả Niết Bàn bình thường tới, chỉ e vừa rồi ra tay là đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Phong Tuyết chi Uyên, tru xương phá hồn, danh bất hư truyền!

"Rốt cuộc phía dưới có cái gì?"

Đông Phương Thanh Mộc nhổ hết cỏ đuôi chó trong miệng ra, ánh mắt lập lòe, từng bước một vững vàng bước ra, dần dần chìm vào trong vực sâu.

Phù!

Càng đi vào sâu, cương phong càng mạnh.

Xuống nghìn trượng, lực lượng nơi này đã đủ để dễ dàng tiêu diệt thần hồn Niết Bàn, thậm chí là Xung Hư.

Nhưng Đông Phương Thanh Mộc cũng chỉ biến thành chậm chạp hơn rất nhiều, nhắm mắt lại cần thời gian rất dài mới có thể bước ra bước tiếp theo.

Tinh Cương kiếm sau lưng hắn dưới thế gió tuyết đầy trời, rung động mãnh liệt không thôi.

"Thần giữa thiên địa, hữu dung vạn vật, Càn Khôn nhất niệm, cố cầu tất nên."

Hắn nhẹ giọng mở miệng, chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn mảnh sương mù phía dưới, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy gió tuyết.

"Để Đạo gia xem xem, rốt cuộc là vật gì khiến ngươi đau khổ như vậy."

Tiếng nói vừa phát ra.

Đông Phương Thanh Mộc hít sâu một hơi, mở hai tay ra.

Sau một khắc, cả người hắn ngửa ra sau, vậy mà một đầu trực tiếp rơi vào Phong Tuyết Uyên vô tận.

Vô số cương phong thấu xương điên cuồng đánh tới, dường như muốn xé nát hoàn toàn kẻ xâm nhập.

Một màn này nếu để cho các lão tiền bối thấy được, khẳng định sẽ giơ chân mắng chửi hắn không biết trời cao đất rộng, tự tìm đường chết.

Dù sao đây cũng là Phong Tuyết chi Uyên, là một trong ngũ đại cấm địa!

Cho dù không nguy hiểm cực độ như Linh Khư cùng U Mộc Sơn, nhưng tùy tiện xông vào như thế, một Niết Bàn nho nhỏ, căn bản chỉ có một con đường chết!

Trên vách đá, con trâu xanh nằm trên tuyết nghỉ ngơi, mở ra một khe hở nhìn thoáng xuống dưới, nó rùng mình một cái rồi điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục ngủ.

Nó nằm giữa lớp gió tuyết đầy trời, sừng sững bất động.

Cực Bắc chi cảnh, cho dù không vào Phong Tuyết chi Uyên, nhưng thế gió nơi đây cũng cường đại vô cùng.

Đừng nói là một con trâu bình thường, cho dù là yêu ngưu nếu đứng gần Phong Tuyết chi Uyên như vậy chỉ sợ đã sớm mất mạng rồi.

Nhưng mà con trâu này lại điềm nhiên như không có việc gì.

Nghĩ lại, cũng thật bất phàm.

…

Tây Hoang vực, Thiên Diệu trai.

Nhìn hoa hồng liễu xanh, oanh ca yến múa trước mắt, Vu Chính Nguyên có chút như đứng trên đống lửa, có vẻ hơi co quắp.

"Sư phụ, đây là ngài nói… Dẫn đệ tử cảm ngộ thiên địa sao?"

Hắn có chút hồ nghi mà nhìn thoáng qua lão giả bên cạnh ôm trái ôm phải, nâng ly cạn ly cười không khép miệng lại được.

"Hoắc, cho nên nói ngươi còn quá trẻ tuổi."

Hà Bất Ngữ ăn anh đào của thị nữ đút cho, chậc chậc mở miệng.

"Vi sư hỏi ngươi, thiên địa là cái gì?"

Nghe được truy hỏi, với vẻ mặt nghiêm túc vài phần của Chính Nguyên, trả lời một cách nghiêm túc.

"Là huyền hoàng, là vô cùng vô tận, là nơi ở của đại đạo."

"Mọt sách."

Hà Bất Ngữ mắng một câu.

"Thiên địa không phức tạp như ngươi nghĩ, cũng không đơn giản như ngươi nghĩ, đi tới đâu, nhìn thấy chỗ nào, nơi đó chính là thiên địa, thế giới toàn bộ rơi vào mắt ta, những gì trong mắt ta tức là trời, dưới bùa ta vẽ là đất."

"Thiên địa là điều ta nhìn thấy, là vạn vật vạn người, là ngươi là ta, chứ không phải… trời đất."

Nói xong những lời tối nghĩa này, Hà Bất Ngữ đưa tay chỉ chỉ phía trên, rồi lại chỉ chỉ phía dưới, ý vị thâm trường.

"Thiên địa là thấy được nhìn đươc, vạn người vạn vật…"

Vu Chính Nguyên nhíu mày, có chút không hiểu.

Thấy hắn vẫn không hiểu, Hà Bất Ngữ cười ha ha hai tiếng.

“Đồ nhi, con có biết vì sao Độn Hư Phù của vi sư có thể tùy ý đi tới đi lui mặc cho thiên địa rộng lớn không?”

“Không biết.” Người trước rất thành thật lắc đầu.

“Chờ khi nào ngươi minh bạch bốn chữ “Thiên địa trong mắt”, ngươi cũng sẽ học được Độn Hư Phù.”

Hà Bất Ngữ lại không cười.

“Thiên địa trong mắt…”

Vu Chính Nguyên nhíu mày càng sâu hơn, hắn nhìn nước trà trong chén, muốn nhìn rõ trong mắt mình rốt cuộc có cái gì.

Lại chỉ thấy mình, nhìn thấy được bóng ngược trong nước, trong mắt mình lại có một chén trà nhỏ.

Cùng với…

Hai thị nữ có dáng người mỹ lệ, đang quấn thắt lưng hắn cười quyến rũ.

“Nào, Thu Nguyệt Đông Tuyết, để cho đồ nhi ta cảm thụ một chút, thiên địa nơi đây là cái gì!”

“… Không… Cô nương không thể!”

Khoái lạc tà dị, phong tình bốn phía, một đám nữ tử vui cười cùng giọng nam hào phóng, truyền đến tai Vu Chính Nguyên, rõ ràng có chút thất thố.

Cuối cùng, trên mặt hắn mang theo dấu môi nhạt nhòa, chạy ra đầu đường như chạy trốn.

…

Chương 459: Tự phong tu vi

Vất vả chạy thoát được ra ngoài, Vu Chính Nguyên dừng lại lau mồ hôi trên đầu, thầm nghĩ rất nguy hiểm.

Những nơi đó, cảm giác sinh tử còn nguy hiểm hơn những gì mình đã trải qua trong những năm gần đây.

Cũng không biết nhị sư phụ nghĩ thế nào, một đường đi tới Tây Hoang vực, vậy mà ngựa không dừng vó liền đi vào nơi phong nguyệt.

Trong thoáng chốc, Vu Nguyên nhớ tới sư phụ Thanh Phù phong.

Người sau nghiêm túc hơn nhiều thì so với Hà Bất Ngữ không biết xấu hổ này, thường xuyên xụ mặt.

Không cho phép mình ra vào những nơi hoa hồng liễu xanh biếc này.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước mình có một lần ở ngoài Phù Dung hiên nghe tiếng đàn từ xa, mê mẩn, về núi đã muộn.

Sư phụ sau khi biết thế thì thầm mắng bản thân một trận, phạt chép bùa chú cả đêm.

Còn nói cái gì mà phải đặt tinh lực vào việc tu luyện, không thể trầm luân trong phong nguyệt bực này.

Từ đó về sau, hắn luôn tránh xa những thứ này, sợ chọc làm sư phụ không thích.

Nhưng vì sao, hành động của nhị sư phụ và sư phụ lại khác nhau như vậy?

Một cái cực ít để cho mình chơi đùa, một cái gì đó mấy ngày nay đến, không bảo mình làm cái gì cả, toàn là tự dẫn mình du sơn ngoạn thủy.

Dường như con đường tu luyện của hai người không giống nhau.

"Thiên địa trong mắt…"

Vu Chính Nguyên đứng ở đầu đường, nhìn đèn lồng đỏ treo trên Thiên Diệu trai ở xa xa, có chút khó hiểu.

"Ai…"

Hắn lắc lắc đầu, căn bản không yên lòng đi suy nghĩ những thứ này.

Nam Quyết vực truyền đến tin tức Mộ Dung gia bị diệt, Thác Bạt gia liên hợp với người của Yêu Thần giáo ra tay.

Bây giờ Nam Quyết vực đã có xu thế như nước với lửa.

Hắn rất muốn trở về hỗ trợ, nhưng nhị sư phụ không nhường.

Nói bằng nhân mạch và thực lực của Thẩm sư thúc, một cái Bình Thiên triều nho nhỏ không làm nổi sóng gió.

Còn chưa cần lãng phí thời gian trở về.

Đối với điểm này, hắn cũng tin tưởng.

Chỉ cần có Thẩm sư thúc, có chuyện gì là không giải quyết được?

Hiện giờ điều hắn cần làm là tăng cường thực lực của mình lên, tăng cường tạo nghệ phù đạo.

…

Tin tức rất nhanh chóng truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, tin tức gia tộc Thác Bạt bị diệt nhấc lên một mảnh sóng nhiệt ở

toàn bộ đại lục Thiên Huyền.

Tất cả mọi người khiếp sợ vì vị Phong chủ Thanh Vân phong kia sát phạt quyết đoán, đồng thời cũng có người vỗ tay khen hay.

Thác Bạt gia tích ác từ lâu, công pháp của bọn họ vốn hơi tà tính, những năm gần đây lấy thế ép người, không biết chọc tới bao nhiêu thế lực lớn nhỏ oán than dậy đất.

Hôm nay một lần hủy diệt, cũng coi như là trả lại bầu trời quang đãng cho Bắc Đạo vực.

Thế nhân, đối với vị Phong chủ Thanh Vân phong kia, càng nhiều hơn một chút kính sợ.

Đồng thời cũng khắc sâu kiến thức được, Thanh Vân phong bao che cho con cháu.

Nếu như ai đó muốn đi chọc Thanh Vân phong, kết cục tất nhiên là vô cùng thê thảm.

Tên của Linh Phù sơn hôm nay thậm chí còn truyền khắp thiên hạ, uy vọng không thua gì Thần Phù điện, Thần Hỏa sơn trang.

Tất cả những điều này, bởi vì Linh Phù sơn có một Thanh Vân phong, và Phong chủ Thanh Vân phong tên là…

Thẩm An Tại!

…

Lại mấy ngày trôi qua, bốn phía Bình Thiên triều nổi lên chiến hỏa.

Trên tường thành tràn ngập ánh lửa, xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi.

Máu tươi nhuộm đẫm nửa bầu trời.

Trước đại quân trận, Thẩm An Tại cưỡi tuấn mã đỏ thẫm, ánh mắt sắc bén.

"Thẩm phong chủ, sau toà thành này chính là Bình Thiên Hoàng thành."

Tiêu Ngạo Hải ở một bên mở miệng.

Chiến đấu mấy ngày liền khiến hắn cảm thấy mệt mỏi nhưng cũng có chút hưng phấn.

Từ khi Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan cùng rất nhiều cường giả gia nhập chiến trường, bọn họ gần như là dễ như trở bàn tay, tiến quân liền đánh xuống nửa vách núi sông Bình Thiên triều.

Nếu là mười năm trước, căn bản hắn không dám tưởng tượng.

Bình Thiên triều trước kia như mặt trời ban trưa, gần như là tảng đá đặt trong lòng Đại An triều và Bắc Minh triều.

Mà bây giờ, công thủ dễ đi.

Nhìn binh lính Bình Thiên triều đang chật vật bỏ trốn phía xa, sắc mặt Thẩm An Tại vẫn bình tĩnh.

"Làm phiền Vương gia dẫn dắt quân tốt bảo vệ thành này, về phần Hoàng thành, giao cho Thẩm mỗ."

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm.

Người sau gật đầu, không có nhiều lời.

Đã đến cảnh này, thắng bại đã phân, chiến khí Bình Thiên đã hết.

"Chư vị, theo Thẩm mỗ đi một chuyến đi."

Thẩm An Tại lại vung tay áo lên.

Bọn Tô Lưu Ly, Nhạn Thu, Đoan Mộc Khung, Bách Lý Hàn Phong đều tiến lên.

Đáng nhắc tới là, người Thần Phù điện phái tới lần này không phải là Lục Thành, mà là một trưởng lão Xung Hư cảnh khác.

Ngoại trừ Thẩm An Tại bên ngoài, tổng cộng có mười một vị cường giả Xung Hư cảnh phá không đi xa.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn sư phụ dẫn người đi xa, đôi mắt đẹp lấp lóe.

Thân là y giả, chiến đấu mấy năm, liên tục gây ra tử thương vô số, là cảnh tượng nàng không muốn nhìn thấy.

Hiện giờ, nên kết thúc thôi.

…

Tề Vân đạo tông.

Tề Lưu Vân nhìn thư trong tay, ánh mắt lập loè.

“Thái Thượng trưởng lão, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Tông chủ Tề Vân đạo tông mở miệng: “Trường Sinh hiện nay chưa tụ lại khí vận bốn vực, Long mạch ba triều, nếu như cưỡng ép sử dụng tạo hóa chi khí của hắn để mở ra thông đạo, có thể sẽ không ổn…”

Trong lời nói của hắn có vẻ do dự, dù sao cũng là đệ tử của mình, hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng kia phát sinh.

“Hừ, một kẻ vô ơn bạc nghĩa mà thôi, nếu không phải Tề Vân đạo thắn dốc sức bồi dưỡng, hắn làm gì có thành tựu hôm nay!”

Tề Lưu Vân hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ lạnh lùng.

Đối với cảnh tượng Lý Trường Sinh lưu thủ trong tỷ võ, hắn luôn cảm thấy vô cùng tức giận.

Rõ ràng thiếu chút nữa là có thể hoàn thành kế hoạch, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị hủy ở trên người của mình.

"Bản toạ ở cảnh giới này đã đình trệ quá nhiều năm, không tiến triển nữa thì không sống được bao nhiêu năm nữa."

Ánh mắt của hắn lóe lên, lạnh giọng mở miệng: "Chuẩn bị khởi động trận pháp, mang hắn vào trong trận!"

"Trưởng lão… "

Tông chủ Tề Vân Tông nhíu mày, còn muốn nói gì đó.

Thấy Tề Lưu Vân nheo mắt, ngắt lời hắn: "Sao, ngươi cũng có ý khác à?"

Người trước ngẩn ra, sau đó ánh mắt hơi thấp, chắp tay lui ra.

Không bao lâu sau, phía sau núi của Tề Vân đạo tông xuất hiện một quảng trường.

Nơi này tám cột đá xông thẳng tận trời xanh, có vô số phù văn khắc, nhìn qua cực kỳ huyền ảo.

"Sư phụ, ngài tìm đệ tử?"

Tề Vân tông chủ chắp tay sau lưng chậm rãi xoay người, nhìn về phía Lý Trường Sinh đang hành lễ.

Người sau vẫn giống như trước đây, từ đầu đến cuối vẻ mặt bình thản, dường như không để bất cứ chuyện gì ở trong mắt.

Cũng chỉ có ở trước mặt vị sư phụ như mình, hắn mới có vài phần tôn kính.

"Từ nhỏ ngươi đã vào núi, từ trước đến nay đã hơn hai mươi năm rồi phải không?"

“Vâng, hôm qua đúng là năm thứ hai mươi sáu.”

Lý Trường Sinh gật đầu.

“Hai mươi sáu năm rồi…”

Tề Vân tông chủ hít vào một hơi, nhìn về phía chân trời xa xăm, đưa tay tiếp lấy nước mưa, trầm mặc hồi lâu.

“Sư phụ, hôm nay người dường như có tâm sự?”

Lý Trường Sinh hỏi.

“Về cuộc thi võ bốn vực ngày đó, ngươi có từng hối hận không?”

“Không hối hận.”

“Vì sao?”

“Khi còn bé sư phụ từng dạy cho đệ tử, thắng không thua không nản lòng. Cường giả chân chính chưa bao giờ sợ hãi thất bại, có thể chứng kiến sức mạnh đánh bại mình, cũng là cơ hội khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.”

Tề Vân Tông chủ hơi sững sờ.

“Ta đã nói vậy?”

“Ừm.”

“Thì ra trước kia vi sư dạy ngươi như vậy…”

Trong mắt tông chủ Tề Vân Tông có chút phức tạp đắng chát, hắn nhìn người thanh niên trước mắt, có chút muốn nói lại thôi.

“Ngươi đã nghe lời vi sư nói như vậy, vi sư sẽ để ngươi làm một chuyện, ngươi có thể làm được hay không?”

Nghe đối phương rõ ràng có ý chỉ dẫn khác, Lý Trường Sinh khẽ nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu.

“Sư phụ phân phó, đệ tử xin đừng có dám không nghe.”

“Ta muốn ngươi tự phong tu vi của mình, đứng ở trung tâm trận pháp này, ngươi có làm được không?”

“Được.”

Không chút do dự, Lý Trường Sinh kết ấn một chưởng, phong bế Càn Khôn Động Thiên, đi vào giữa sân rộng.

Nhìn hắn hành động không cần nghĩ ngợi như vậy, Tề Vân Tông chủ há miệng muốn nói cái gì, cuối cùng lắc đầu thở dài, không nói gì nữa.

Chương 460: Trường Sinh trường sinh, Vô Bệnh trường sinh

Thầy trò hai người cứ đứng như vậy.

Một người ở bên ngoài trận pháp, một người ở trung tâm trận pháp.

Lý Trường Sinh không hỏi sư phụ muốn làm gì, đối phương cũng không giải thích.

Bầu không khí nơi đây nhất thời trở nên yên tĩnh.

Thật lâu sau, vẫn là Tông chủ Tề Vân Tông phá vỡ gian tĩnh mịch này.

"Còn nhớ rõ lúc ngươi mới vào Tề Vân đạo tông, ngay cả đường còn chưa biết đi."

"Thân phận của ngươi đặc thù, cũng không thể tìm người khác chăm sóc, là vi sư tay chân vụng về nuôi nấng ngươi lớn, chờ sau này ngươi biết đi, dẫn ngươi đi đánh gà rừng, hái trái cây…"

"Năm ngươi mười hai tuổi, thể chất của ngươi đã dần dần kích phát, triển lộ ra thiên phú tu luyện không gì sánh kịp, ngươi cũng trở thành đạo tử Tề Vân đạo tông, trở thành thiên tài được toàn bộ Nam Quyết vực ngưỡng mộ."

"Tất cả mọi người đang hâm mộ ngươi, tất cả mọi người đang lợi dụng ngươi."

Tề Vân tông chủ nhìn Lý Trường Sinh đang cúi đầu không nói gì, hít sâu một hơi tiếp tục mở miệng.

"Nhưng không có ai biết, ngươi thật sự muốn cái gì."

"Lúc nhỏ ngươi cứ hỏi vi sư, cha mẹ là ai, bọn họ lúc nào đến thăm ngươi, ngươi hỏi vì sao tất cả mọi người đều tôn kính ngươi như vậy…"

"Sau đó ngươi dần dần lớn lên, tu vi cũng càng ngày càng cao, nhưng càng ngày càng ít nói, càng ngày càng đạm mạc."

Nghe sư phụ nhắc lại quá khứ của mình, thần sắc Lý Trường Sinh rất bình tĩnh, giống như những thứ đó không liên quan gì đến hắn.

Dường như người trong miệng đối phương, căn bản cũng không phải là hắn.

"Thân ngươi có Tạo Hóa gia trì, chỉ có ngươi mới có thể thông qua tạo hóa lực không trọn vẹn này để đột phá Chân Tổ. Lực lượng của ngươi là cây cầu duy nhất có thể kết nối với thiên địa."

Tề Vân tông chủ nhìn, giọng nói rất nghiêm túc.

"Vì vậy thái thượng trưởng lão muốn ngươi đạt được khí vận bốn vực, tụ long mạch ba triều, giúp ngươi đại ngộ tạo hóa, tranh thủ một chút cơ hội Chân Tổ. Mà phụ thân ngươi cũng hy vọng mượn lực lượng của trưởng lão, đánh bại toàn bộ Nam Quyết vực."

"Mà ngươi… thất bại."

Hắn lắc đầu, ngữ khí hơi trầm xuống.

"Tuổi thọ của Thái Thượng Trưởng Lão sắp tới, không chờ được nữa, cho nên…"

“Cho nên hắn muốn cưỡng ép lợi dụng thân thể tạo hóa của đệ tử để đột phá cảnh giới Chân Tổ đúng không?”

Lý Trường Sinh đột nhiên mở miệng, giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước.

“Vậy ngài thì sao?”

Giờ phút này đôi mắt xưa nay đạm mạc nhìn chằm chằm trung niên nhân trước mắt, giống như đang hỏi quyết định của hắn.

Mắt tông chủ Tề Vân Tông lộ ra vẻ phức tạp, không nói thêm gì nữa.

“Như thế, Trường Sinh đã rõ.”

Lý Trường Sinh nhắm hai mắt lại, ngồi xếp bằng.

Hóa ra để cho mình tự phong tu vi, đứng ở trung tâm trận pháp, mục đích là như thế.

Trong lòng của hắn bình tĩnh đến mức không dậy nổi sóng, không có bất kỳ hỉ nộ nào.

Kỳ thật hắn đã sớm đoán được những thứ này.

Nhưng sở dĩ hắn vẫn không nghĩ tới, bởi vì hắn cảm thấy sư phụ sẽ không làm.

Chẳng qua hiện giờ… cũng không quan trọng.

Đời này Lý Trường Sinh hắn không tính là trưởng bối thân thích gì, không thẹn với chính mình là tốt rồi.

Đáng tiếc duy nhất chính là hắn không thể đánh với Mộ Dung Thiên, và nữ tử thần bí kia một trận.

Nghe nói mấy ngày trước người đó đã hiện thân ở Ngư Uyên hạp?

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy.

“Quả nhiên, đồ tôn bất hiếu này chỉ nghe mệnh lệnh của ngươi, ngươi bảo hắn ngoan ngoãn đợi ở đây, hắn thật đúng là cũng sẽ không đi.”

âm thanh âm trầm truyền đến, Tề Lưu Vân mang theo Mạc Cương, cùng với sứ giả trước kia của Nam Quyết điện, mấy vị lão tướng của Bình Thiên triều phi thân tới, đứng ở bốn phía trận pháp, vây quanh Lý Trường Sinh.

Trong đó, Lý Trường Sinh chỉ nâng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó lại nhắm mắt, hoàn toàn không thấy vẻ bối rối.

“Biết rõ kế tiếp mình sẽ đi một con đường chết, lại còn bày ra vẻ tự hào như vậy, Lý Trường Sinh, ngươi còn cho rằng mình đường đường là Đạo tử kia không?”

Mạc Cương đầu trọc bóng loáng, hừ lạnh mở miệng.

Đối mặt với sự châm chọc của hắn, Lý Trường Sinh không thèm để ý, điều này cũng khiến hắn mất mặt.

“Tốt rồi, Thẩm An Tại đã đánh tới bên ngoài Hoàng Đô, lập tức bắt đầu đi, đừng trì hoãn thời gian nữa.”

Một lão tướng Bình Thiên triều mở miệng trấn an.

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Tề Lưu Vân nhìn thoáng qua Lý Trường Sinh ở trung tâm trận pháp, trong mắt không có chút thương hại nào, hai tay bấm ấn.

Oanh!

Tiếng vang to lớn truyền ra, tám cây cột trên quảng trường đá tản mát ra quang mang trùng thiên, phá thẳng mây xanh.

Cho dù cách nhau ngàn dặm, cũng có thể nhìn thấy cột sáng lấp lánh.

Giữa tám cây cột đá, uy áp vô tận bao phủ xuống, Lý Trường Sinh lập tức thất khiếu chảy máu, toàn thân run rẩy.

Hắn bị sức mạnh cường đại đó nâng chậm rãi, lơ lửng trên không.

Trên bầu trời xuất hiện một hố đen khổng lồ, vô tận lực hút hiện lên.

Dưới lực hút cường đại đó, hào quang năm màu quanh người Lý Trường Sinh dần dần hiển hiện, hội tụ, sau đó lại lan tràn.

Cảm giác như vậy không khác gì lột da rút tủy.

Nhưng mà đau nhức kịch liệt như vậy, Lý Trường Sinh lại không rên một tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm lỗ đen khổng lồ trên bầu trời.

Trường Sinh…

Trường Sinh.

Sư phụ đặt cho mình cái tên này là vì hy vọng mình sẽ được trường sinh ư?

Nhưng vì sao lại châm chọc như vậy, con đường trường sinh của mình, sẽ bị sư môn của mình tự mình cắt đứt.

Hố đen càng lúc càng lớn, vô số ngũ hành chi khí bị cưỡng ép bóc ra từ trong cơ thể hắn.

Giữa đan xen, phảng phất như biến thành núi sông Thiên Địa ở nơi đây, tạo hóa vạn vật.

“Đây chính là Ngũ Hành chi khí, đây chính là thiên địa chi lực!”

“Ha ha ha ha!”

Đám người Tề Lưu Vân và Mạc Cương đứng bốn phía, vô số ngũ hành chi khí dưới tác động của trận pháp mà lưu

chuyển về phía cơ thể bọn họ.

Dùng khí ngũ hành của Lý Trường Sinh làm cầu nối, dẫn dắt thiên địa chi lực nhập thể.

Tu vi của bọn họ đã lâu không có động tĩnh, tại thời khắc này lại lần nữa có ý xao động.

"Còn thất thần làm gì, mau tới đây tắm rửa lực lượng to lớn của thiên địa, tranh thủ tiến bộ tu vi!"

Tề Lưu Vân cười ha hả, nhìn thấy Tề Vân tông chủ đứng ở một bên ngẩng đầu nhìn thanh niên thất khiếu đổ máu, khí tức trên người ngày càng yếu ớt.

Người sau ngẩn ra, sau đó gật đầu, đi vào trong đó.

Cảm nhận được khí tức ngũ hành nồng đậm, thiên địa chi lực bàng bạc kia, ánh mắt hắn chớp động, hai tay chậm rãi hợp lại, bắt ấn.

Đồng thời, bên tai Lý Trường Sinh đã nhắm hai mắt lặng lẽ chờ chết, vang lên một câu nói.

"Trường Sinh, đáp ứng sư phụ. Đừng đi ra từ trong trận pháp."

Leng keng… Leng keng…!

Thống khổ tan hết, sức hút vô cùng tan đi. Lý Trường Sinh đột nhiên mở hai mắt.

Dưới màn sáng bốc lên, phù văn trận pháp của hắn biến ảo, hư không mơ hồ, làm thân thể của hắn có chút trong suốt.

"Lý Vô Bệnh, ngươi bố trí truyền tống trận này khi nào vậy, mau dừng tay!"

"Đáng chết, Tạo Hóa đại trận đã khởi động. Nếu không có ngũ hành chi khí cung dưỡng thành cầu, tất cả chúng ta sẽ bị hút vào coi như chất dinh dưỡng!"

Sắc mặt đám người Mạc Cương đại biến, thất kinh tiến lên ra tay, muốn ngăn cản truyền tống trận.

Công kích cường đại rơi xuống trên người tông chủ Tề Vân Tông bỗng nhiên xuất hiện trên không trung, miệng hắn phun máu tươi, lại không hề buông lỏng ấn quyết.

"Sư phụ…"

Vẻ mặt đạm mạc của Lý Trường Sinh cuối cùng cũng có thay đổi, trán hắn nổi gân xanh, hai mắt nhanh chóng sung huyết.

"Đừng đi ra!"

Khóe miệng tông chủ Tề Vân Tông rỉ máu, nhẹ giọng mở miệng: "Sau khi rời đi, ẩn nấp đi, trốn đến một nơi mà tất cả mọi người không thể tìm thấy, hãy sống thật tốt vào."

Thân hình Lý Trường Sinh dưới ảnh hưởng của trận pháp bắt đầu biến ảo, hắn muốn bước ra ngoài thì dừng lại.

"Tại sao, không phải ngay từ ban đầu tất cả mọi người đều lợi dụng ta à, vì sao ngươi phải làm như vậy?"

Lý Trường Sinh cắn răng mở miệng, nhìn chằm chằm trung niên trước mắt, như muốn hiểu ra vì sao hắn lại từ bỏ mưu đồ nhiều năm như vậy.

"Bởi vì…"

Tông chủ Tề Vân Tông bật cười khanh khách, có chút tiêu sái ngẩng đầu nhìn mây, lẩm bẩm.

"Ta là sư phụ của ngươi…"

Lực hút cường đại chuyển từ trên người Lý Trường Sinh lên người hắn.

Chỉ sau thời gian mấy hơi thở, hai mắt hắn trở nên ảm đạm, sinh cơ tiêu tán hết.

Cuối cùng hai tay kết ấn vô lực rũ xuống, theo gió mà rơi.

Lý Trường Sinh bất giác siết chặt nắm tay, trong lúc truyền tống rời khỏi, hắn ngẩng đầu, lạnh lùng đảo qua tất cả mọi người ở đây.

Ánh mắt lạnh lùng như máu, đây là lần đầu tiên cảm xúc mãnh liệt xuất hiện trên người Lý Trường Sinh vốn luôn lạnh nhạt vô cùng.

"Ngăn hắn lại!"

Tề Lưu Vân cũng bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm vào, đáy lòng phát lạnh, lúc này quát to.

Nhưng mà, tất cả đều đã muộn.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Trường Sinh biến mất, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

…

Chương 461: Phế nhân

“Đáng chết!”

Sắc mặt Tề Lưu Vân biến ảo xanh đỏ, gần như muốn cắn nát răng.

Chuẩn bị nhiều năm như vậy, chờ lâu như vậy rồi!

Kết quả tất cả mọi thứ đều bị hủy trong tay đôi sư đồ này!

“Hừ, Tề Vân đạo tông ngươi đúng là có chút vô ơn, nuôi bọn họ nhiều năm như vậy, kết quả lại nhiều lần phản bội!”

Sắc mặt Mạc Cương cũng trở nên âm trầm khó coi. Hắn tới đây đã là vi phạm quy định của Thiên Huyền điện.

Nhưng vì cơ hội đột phá Chân Tổ, hắn không thể không mạo hiểm làm việc.

Kết quả lại bị chơi một vố lớn như vậy!

“Lý Vô Bệnh, được, được lắm!”

Tề Lưu Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm cỗ thi thể trên mặt đất kia, hận không thể rút gân rút cốt.

“Làm sao bây giờ, bỏ mặc một Tạo Hóa chi Thể rời đi, đợi hắn trưởng thành, tương lai nhất định sẽ là họa lớn!”

Mạc Cương trầm giọng hỏi, sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người đều rõ ràng thiên phú của Lý Trường Sinh, tương lai nếu đến báo thù, không ai có thể sống!

“Hừ, Tạo Hóa đại trận đã hút khô ngũ hành chi khí của hắn, hiện giờ hắn chỉ là phế thể, không đủ gây sợ hãi.”

Tề Lưu Vân hừ lạnh một tiếng, nhìn lực lượng thiên địa không ngừng hiện lên trong hư không, ánh mắt lập loè.

“Cũng may tội nhân trước khi chết đã dùng sinh cơ bổ sung vào chỗ trống của trận pháp, mặc dù không bằng sinh mệnh lực của cơ thể tạo hóa, nhưng cũng đủ để cho chúng ta tiến thêm một bước nữa.”

“Tiếp tục luyện hóa thiên địa chi lực, đột phá!”

Ra lệnh một tiếng, đám người hai mặt nhìn nhau, đều gật đầu không nói nữa, tranh thủ chia sẻ địa bàn ngồi ở bốn phía trận pháp, bắt đầu điên cuồng hấp thu thiên địa vĩ lực.

Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, tại cái thế giới tàn khuyết Đại Đạo này, những người có thiên phú không cao như bọn họ muốn tiến thêm một bước, vô cùng khó khăn.

…

Cực Bắc chi cảnh.

Giữa một mảnh gió tuyết, hư không khẽ run, phù quang liên tục.

Một thân ảnh chật vật bị phun ra từ hư không, rơi xuống cực nhanh.

Phịch liệt.

Nếu không phải nơi đây tuyết rơi dày đặc, chỉ sợ rơi từ trên cao như vậy xuống cũng có thể ngã chết hoặc trọng thương hắn.

Vết máu đỏ sẫm nhuộm đỏ cả tuyết trắng.

Lý Trường Sinh nằm trên tuyết trắng mênh mông, không thể động đậy.

Ngũ hành chi khí trong cơ thể tiêu tán biến mất, hai mắt hắn dần dần đen kịt, hai tai dần dần mông lung cho đến không

còn nghe được tiếng gió gào thét nữa.

Chóp mũi truyền đến mùi máu tươi gay mũi cũng dần dần không cách nào ngửi được nữa.

Thậm chí là cái lạnh vô biên, hắn cũng không cách nào cảm giác được.

Không nghe được, không nhìn thấy, không cách nào cảm giác, không cách nào nhúc nhích.

Hắn giống như người chết.

Nhưng trong đầu hắn, lại không ngừng hiện lên một màn trước khi Lý Vô Bệnh chết, không ngừng vang lên những lời đó.

"Ta muốn ngươi tự phong tu vi của mình, đứng ở giữa trận pháp này, ngươi có thể làm được không?"

"Trường Sinh, đáp ứng sư phụ. Đừng đi ra khỏi trận pháp."

"Trường Sinh, trốn đi, phải sống thật tốt…"

Tâm Lý Trường Sinh, không thể bình tĩnh được nữa.

Bây giờ hắn đã khắc sâu được cái gì gọi là phẫn nộ, cái gì gọi là hối hận, cái gì gọi là thống khổ.

Trước nay hắn vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là quân cờ, từ trước tới nay luôn sống không mục đích, dường như chỉ vì để mạnh lên.

Nhưng hôm nay hắn đã hiểu coi như là cả tông môn, cả phụ thân đều xem mình là một con cờ tùy thời có thể vứt bỏ.

Nhưng thủy chung có một người khác với hắn, đối xử khác với mình.

Hắn tên là Lý Vô Bệnh.

Là sư phụ của mình.

Sư phụ hiểu rất rõ chính mình, biết nếu ngay từ đầu cũng không hy vọng mình chết, mà là định dùng mạng người đổi lấy mạng mình rời đi.

Mình sẽ không đồng ý, dù cho liều ngọc đá cùng vỡ với bọn Tề Lưu Vân, cũng sẽ không ngoan ngoãn đứng trong truyền tống trận.

Hắn biết mình sẽ chết nhưng vẫn lựa chọn nghe lời sư phụ, phong bế tu vi, chờ đợi tử vong.

Cho nên ngay từ đầu hắn không nói gì, chỉ tự phong tu vi của mình đứng trong trận pháp.

Cho nên trong khoảnh khắc cuối cùng, khi hắn dứt khoát chịu chết.

Truyền tống trận khởi động, bản thân lại không cách nào vận dụng tu vi, không cách nào xuất trận cứu người, không cách nào phản kháng.

Chỉ có thể nhìn xem một màn đó phát sinh.

Bất lực.

Cả quá trình, sư phụ đã tính ra ngay từ đầu rồi.

"Ngũ Hành mất hết, ta đã trở thành một phế nhân sao?"

Ý thức của Lý Trường Sinh chìm vào thất thần, ngây ngốc.

Tuyết lớn mênh mông, rất nhanh che kín cả người hắn.

Từ thiên tài cho tới bây giờ đã mất đi tất cả, cứ như một giấc mộng vậy.

Một cái mạng còn lại, là dùng tính mạng của sư phụ đổi lấy.

Đây là lần đầu tiên Lý Trường Sinh cảm thấy vô lực như vậy, lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi rã rời.

“Ta cũng phải chết sao?”

Lý Trường Sinh có chút không biết làm sao, hắn không thể cảm nhận được tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

Hắn mất hết ngũ hành, cũng mất đi giác quan, liền linh khí đều không thể nhận biết, phảng phất trong thiên địa, chỉ còn lại có một vùng hắc ám hư vô.

“Không…”

Đột nhiên, trong đống tuyết có một bàn tay thò ra, sau đó Lý Trường Sinh run rẩy, chật vật bò từ trong đống tuyết ra ngoài.

“Mạng này… Không ai quản được. Ta muốn sống, ta muốn trường sinh!”

Thất khiếu hắn chảy máu, khuôn mặt thoạt nhìn dữ tợn, cho dù mình không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nhưng vẫn điên cuồng rống giận.

“Không có long mạch ba triều, không có khí vận bốn vực, không có ngũ hành chi khí thì lại làm sao… Ta cũng có thể…”

“Như nhau, ta có thể… đạt tới đỉnh cao!”

Đôi mắt huyết sắc ảm đạm của Lý Trường Sinh thuận theo ký ức nhìn về phía Tề Vân đạo tông, nắm chặt nắm đấm.

“Đạo tử Tề Vân đạo tông đã chết, bây giờ người còn sống là Lý Trường Sinh!”

“Bình Thiên triều… Chờ đi, chờ ta trở về!”

Lạnh lùng nói xong, hắn không do dự nữa, theo hình ảnh cuối cùng nhìn thấy mà phân tích phương hướng xuống núi, lập tức hướng xuống dưới.

Nơi này là cực bắc, không chỉ có thổ dân mà còn có yêu thú.

Khí tức huyết tinh nồng nặc như thế, không chừng sẽ dẫn tới nguy hiểm.

Hắn cần phải nhanh chóng rời đi, kéo dài thời gian tới khi phong ấn giải trừ, sau đó khôi phục thực lực.

Nhưng mà.

Mất đi ngũ giác, hắn giống như con ruồi không đầu tìm không được phương hướng.

Một bộ thân thể tàn phế, khi thì ngã sấp xuống trên mặt tuyết, khi thì bị cuồng phong thổi tới mà đứng cũng không vững được.

Hắn thậm chí không biết mình rốt cuộc đã đi bao xa, vẫn luôn xoay vòng ở tại chỗ.

Nhưng hắn không dám dừng lại.

"Không ngờ rằng… Người đứng thứ hai đấu võ bốn vực, Đạo Tử Lý Trường Sinh, hôm nay lại rơi vào kết cục như vậy."

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Lý Trường Sinh không nghe thấy, nhưng dựa vào trực giác nhạy cảm, hắn cảm giác được nguy hiểm đang tới gần.

Cô gái áo trắng đeo mặt nạ tiện tay chỉ một cái.

Phi Hoa Lạc Diệp lóe ra, trong nháy mắt xuyên thấu cái đầu của con độc xà chôn ở giữa tuyết vẫn luôn nhìn chằm chằm Lý Trường Sinh.

"Người nào, là ai!"

Lý Trường Sinh nắm chặt cây côn nhặt đại lên lúc trước, cảnh giác xung quanh.

Lăng Phi Sương khẽ nhíu mày, rất nhanh, liền nhìn ra tình huống hiện tại của đối phương.

Ngũ giác mất hết, tu vi tan hết, còn có phong ấn, thậm chí…

Phế nhân.

Đã từng Đạo Tử, nay lại thành phế nhân!

“Ai làm?”

Lăng Phi Sương tháo mặt nạ xuống, khẽ nhíu mày.

Nhưng người phía trước hiển nhiên không nghe được nàng hỏi thăm, chỉ cảnh giác bốn phía.

Thấy hắn lăn lộn ra bộ dáng thê thảm như thế, Lăng Phi Sương do dự một chút, vẫn hạ xuống mặt tuyết, cất bước tiến lên.

“Nếu không phải trên thi võ bốn vực, ngươi còn lưu thủ với sư đệ ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Mặc dù ngữ khí lạnh như băng, nhưng Lăng Phi Sương vẫn tiến lên, nắm lấy miệng của hắn nhét vào một viên đan dược, tiện tay bày ra trận pháp, đạp hắn vào trong.

Chương 462: Lại để Thẩm thử một lần

Lý Trường Sinh tuy rằng không thể nhìn thấy và nghe thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được mình sau khi ăn viên đan dược kia tựa hồ là khôi phục một ít khí lực.

Hắn biết rõ, người xuất hiện bên ngoài chắc chắn không có ác ý.

"Xin hỏi các hạ là ai?"

Hắn vẫn luôn cảnh giác mà hỏi thăm, cũng ôm lòng cảm kích.

Bây giờ trong trạng thái của mình, cho dù ai cũng có thể lấy đi tính mạng của mình, nhưng đối phương lại không có.

Đáng tiếc, sau khi nói ra lời này, thật lâu không có trả lời.

Có lẽ là do mình không nghe thấy, tóm lại, bên ngoài lại không có động tĩnh gì nữa.

Lý Trường Sinh kinh ngạc, thử đi tới, nhưng bị một luồng lực lượng đẩy trở về.

Hắn thay đổi phương hướng tiếp tục đi, cũng làm như thế.

"Trận pháp?"

Lý Trường Sinh khẽ nhíu mày, hiểu ra đây là do người cứu mình bố trí.

"Cũng tốt, ở đây chờ thêm một ngày đi."

Trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, chí ít người bên ngoài tạm thời không có sát tâm, hắn cũng có thể tĩnh dưỡng trong

trận pháp này.

Chỉ cần một ngày, thời gian một ngày, hắn là hắn có thể phá phong ấn và bắt đầu ngưng tụ tu vi lần nữa!

…

Bình Thiên triều, Hoàng thành.

Áo trắng ngựa đỏ, đạp không mà tới, bên người là hơn mười vị cường giả Xung Hư.

Uy áp phô thiên cái địa, khiến người trong thành không dám thở mạnh, khủng hoảng vô cùng.

Trên tường cung, vết máu loang lổ.

Đã chết rất nhiều người rồi, chết không có chút sức đánh trả nào.

Một vạn cấm quân mạnh nhất của hoàng thất, hiện giờ đã biến thành thi thể.

"Bình Thiên hoàng, chỉ còn lại ngươi, xuất hiện đi."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh nhạt, nhìn hoàng cung máu chảy thành sông, giọng điệu hơi lạnh.

Cho dù là Ma giáo lúc trước hay loạn lạc sau này của Bắc Minh, đều vì dã tâm của Bình Thiên triều.

Mà người chết lúc đó, còn nhiều hơn so với nơi này.

Trong đại điện, dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người xung quanh, một mảnh lửa cháy đổ nát, một trung niên mặc long bào chậm rãi đi ra.

Lưng hắn thẳng tắp, dù là trong tình cảnh như thế cũng không hề hao tổn mảy may.

Đối mặt với hơn mười vị Xung Hư cảnh trên không, hắn không hề sợ hãi.

Chính vì vậy, hắn mới chính thức là một Hoàng Giả.

Nếu như không có Thẩm An Tại, có lẽ hắn đã thành công thâu tóm hai triều khác, trở thành kẻ trên vạn người của Nam Quyết vực này.

"Trẫm đã trù tính nhiều năm như vậy, lại để sót một mình Thẩm An Tại ngươi, một tên phong chủ phế vật lúc trước yên lặng không tiếng động ở Thanh Vân phong."

Bình Thiên Hoàng nhìn lên không trung, ngắm áo trắng ngựa đỏ trên bầu trời.

"Trẫm không phải thua ngươi, là thua bởi thiên ý."

"Mạnh miệng."

Thẩm An Tại thản nhiên nói ra hai chữ, sau đó vung tay áo.

Cuồng phong gào thét, toàn bộ hoàng cung đều bị ảnh hưởng bởi gió mạnh này, ầm ầm sụp đổ, bụi bặm mù mịt.

Đối mặt với vô số gió núi thấu xương, Bình Thiên Hoàng hít sâu một hơi, tu vi bộc phát muốn chống cự lần cuối.

Nhưng mà, cho dù hắn cũng là Xung Hư cảnh, ngay cả cương phong cũng không đột phá được.

"Thẩm phong chủ… đã giết một đường rồi, phảng phất, căn bản sẽ không kiệt sức."

Đám người Đoan Mộc Khung, Ngọc Tâm Lan đều cảm thấy kinh ngạc.

Mỗi lần ra tay đều là cuồng phong thế này, một đường đánh tới, căn bản không ngừng lại.

Mặc dù họ nói đi cùng, nhưng thật ra họ không ra tay lần nào cả.

Tất cả đều là Thẩm An Tại tự mình động thủ.

Thần sắc Thẩm An Tại bình thản, lẳng lặng nhìn long bào phía dưới vỡ vụn, Bình Thiên Hoàng giãy dụa chờ chết.

Thuộc tính của Phong chi tử, chỉ cần thế gian có gió thôi là đủ.

Hắn vĩnh viễn sẽ không kiệt sức, bằng cường độ thần hồn hiện tại của hắn, tiến thêm một bước thì sẽ trở thành Chân Tổ.

Trong thiên hạ, hắn đã có thể gọi là cường giả chân chính.

Chân Tổ không ra thì hắn vô địch.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng, hôm nay lúc Bình Thiên triều chân chính diệt dưới tay Thẩm An Tại, đột nhiên xảy ra dị biến.

Bầu trời bỗng nhiên kịch liệt run rẩy lên, vô tận cương phong vỡ nát.

Ngàn vạn dải mây tụ lại, hội tụ thành một vòng xoáy thật lớn ở bên trên.

"Thẩm An Tại, dừng tay!"

Uy áp càng cường đại hơn bao phủ, khiến cho ánh mắt tất cả mọi người ngưng tụ, trở nên nghiêm túc.

Nửa bước Chân Tổ cảnh!

Thẩm An Tại cũng ngẩng đầu, khẽ nhíu mày.

Trung tâm vòng xoáy mây, một bóng dáng già nua chậm rãi đi ra.

Không ai khác, chính là Thái Thượng trưởng lão của Tề Vân đạo tông, Tề Lưu Vân!

Giờ phút này, trên mặt hắn mang theo ý cười khinh miệt.

Tóc trắng không gió mà bay, ánh mắt nhìn qua, phảng phất mang theo uy áp thiên địa.

Mặc dù không có Tạo Hóa chi Thể nên chỉ có thể miễn cưỡng trợ giúp hắn bước vào bán bộ Chân Tổ, nhưng cũng thật sự đã nhìn thấy cánh cửa kia.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian thì hắn nhất định có thể tiến thêm bước nữa!

Bình Thiên Hoàng cả người toàn là máu thấy cảnh này, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng phóng đãng.

"Ha ha ha… Ha ha ha ha ha, trời không diệt ta!"

Dưới uy áp cường đại như vậy, trong lòng Thẩm An Tại ngưng trọng.

Trảm Tiên phi đao vẫn còn đang hồi chiêu, không cách nào vận dụng, Đả Thần tiên tuy vẫn có thể sử dụng, nhưng không cách nào lập tức chém giết được…

Lần này có chút phiền phức rồi.

Tuy không biết Tề Lưu Vân thông qua phương pháp nào mà đạt tới nửa bước Chân Tổ, nhưng có thể xác định là hơn mười người ở đây tuyệt không phải là đối thủ!

Từ lúc Kỳ thánh Tuân Thiện đến Phục Linh thành, Thẩm An Tại đã hiểu Chân Tổ và Xung Hư căn bản không phải cùng một khái niệm.

Cái sau dựa vào chính là tự thân tu lực, mà cái trước… đã có thể triệt để điều động thiên địa thần lực, trấn áp bát hoang!

"Ngươi cũng muốn chết?"

Mặc dù biết thế cục đã phát sinh nghịch chuyển, nhưng Thẩm An Tại hiểu lúc này mình ngàn vạn lần không thể rụt rè.

Tề Lưu Vân nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lấp lóe không thôi, giống như đang do dự.

Nếu như hiện tại hắn đã toàn diện tiến vào Chân Tổ cảnh, hắn sẽ không chút do dự xuất thủ tiêu diệt người trước mắt.

Nhưng bán bộ Chân Tổ… có thể giết người trước mắt này hay không?

Nghe nói trước đây Tuân Thiện đi Phục Linh thành một chuyến, cuối cùng cũng vẫn không ra tay giết Mộ Dung Thiên.

"Không nói lời nào, vậy thì động thủ thôi."

Thẩm An Tại bình thản lại, trong tay xuất hiện một cây gậy chống, toả ra khí tức làm thần hồn người ta ẩn ẩn đau đớn.

"Chậm đã!"

Rất nhanh, Tề Lưu Vân đã giơ tay lên.

Chỉ cần cho thời gian, mình liền có thể tiến vào Chân Tổ cảnh, đến lúc đó chớ nói một mình Thẩm An Tại, trăm ngàn cái Thẩm An Tại đều là con sâu cái kiến.

Không cần nóng vội nhất thời.

"Thẩm phong chủ cần phải hiểu rõ trước, nhóm trưởng lão Tề Vân đạo thắn, cùng với các lão tướng trong triều và đám người Mạc Cương đều là đột phá. Bây giờ từng người đã tiến về Ngư Uyên hạp, Ưng Môn quan, Vọng Thư Cốc, ngươi lãng phí thời gian dây dưa với bọn ta ở đây, hậu quả đã rõ chưa?"

Lông mày của Thẩm An Tại nhíu chặt.

Đều là đột phá… Lời này có ý gì?

Nếu như đều tới Xung Hư cảnh, hoặc đạt tới nửa bước Chân Tổ, chỉ sợ mặc kệ bọn họ đi qua đó, Đại An sẽ tổn thương thê thảm nặng nề. Hơn nữa Cảnh Tuyết còn ở phía sau.

“Tô trang chủ, Nhạn chưởng môn, Đoan Mộc đường chủ…”

Thẩm An Tại lập tức mở miệng: “Làm phiền các ngươi tiến về thủ quan.”

“Được!”

Không chút do dự, đám người Tô Lưu Ly lập tức rút lui.

Nơi đây, chỉ lưu lại Bách Lý Nhất Kiếm, ba người Ngọc Tâm Lan và Tôn Ngạo.

“Thẩm phong chủ, ngươi muốn làm gì?”

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn chằm chằm hắn, đáy mắt có chút lo lắng.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn lão giả tóc trắng trên không trung.

“Để cho Thẩm mỗ thử một lần… chém bán bộ Chân Tổ!”

Tay hắn cầm côn đạp gió lao tới, tuấn mã hí dài, áo trắng tuyệt trần.

Không có Trảm Tiên Phi Đao, hôm nay hắn nhất định phải giết chết gia hỏa trước mắt này!

Bằng không đợi hắn bước vào Chân Tổ cảnh, đến lúc đó muốn giết hắn sẽ rất khó khăn.

Nếu chém một vị bán bộ Chân Tổ có thể khiến Chân Tổ kiêng kỵ mình… Vậy thì không thể tốt hơn rồi!

…

Chương 463: Chiến nửa bước Chân Tổ

Nhìn Thẩm An Tại ngự phong mà tới, trong lòng Tề Lưu Vân không khỏi hốt hoảng.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Gần như là vô ý thức, hắn lui về sau một bước, nhìn chằm chằm phía trước hỏi thăm.

"Đương nhiên là giết ngươi!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, tay giơ cao Đả Thần tiên.

Cuồng phong vô tận khuấy động khắp người hắn mở đường, ép cho uy áp trước mặt phải xé mở một khe hở.

"Ngươi thật to gan, bổn tọa bây giờ là bán bộ Chân Tổ cảnh, ngươi muốn chết!"

Mặc dù ngoài miệng nói không ngừng, nhưng mắt thường cũng có thể thấy được vẻ mặt hoảng loạn của Tề Lưu Vân.

Hiển nhiên, cho dù đã đến nửa bước Chân Tổ, đối với vị Thanh Vân phong chủ trước mắt này, hắn có một loại cảm giác kiêng kị không cách nào phai mờ.

Biết rõ mình là bán bộ Chân Tổ, còn dám ra tay, người này điên rồi sao?!

"Ngũ Hành Chi Khí, chặn!"

Rất nhanh hắn tỉnh táo lại, khẽ quát một tiếng, ngũ sắc huyền quang sau lưng hội tụ thành bánh xe.

Tường đất, dây leo, biển lửa, màn mưa, lưỡi vàng, tất cả đều hiển hiện, hóa thành tầng tầng trở ngại.

Nhìn thấy một màn này, bất luận là Thẩm An Tại hay là Bách Lý Nhất Kiếm đều nhíu mày.

Khí ngũ hành!?

Vì sao Tề Lưu Vân này cũng có thể thi triển Ngũ Hành khí, đây không phải thể chất đặc thù Lý Trường Sinh mới có thể làm được sao?

"Hừ, thô bỉ."

Nhưng mà, đối phương có Ngũ Hành khí ở trong mắt, lại lộ ra sơ hở trùng trùng điệp điệp.

Hoàn toàn không thể sánh được với thủ đoạn giọt nước không lọt mà Lý Trường Sinh thi triển.

Hắn giơ cao Đả Thần tiên, một tay tụ gió thành đạn đẩy mạnh ra phía trước.

Cuồng phong kích động, trong nháy mắt đụng tới ngũ hành khí liền ầm ầm nổ tung, hóa thành cuồng phong mãnh liệt hơn.

Oanh!

Khí lãng tứ tán, dư uy trận trận.

Uy lực cường đại chấn động khiến bọn Bách Lý Nhất Kiếm không thể không lui về phía sau ngăn cản, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thủ đoạn khống phong thật lợi hại!

Có thể áp súc cuồng phong trong một chưởng mà không tiêu tan, bộc phát ra uy năng cường đại.

Chiêu thức huyền diệu này nếu là võ kỹ thì cũng sẽ thành Thiên giai.

Sóng gió tản đi, ánh mắt tất cả mọi người xiết chặt.

Khí ngũ hành kia chỉ run rẩy một chút rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cho dù là Tề Lưu Vân cũng phải sửng sốt một hồi, sau đó kịp phản ứng cười ha ha.

"Ha ha ha, ngươi thật sự cho rằng bán bộ Chân Tổ cũng là loại kiến hôi như các ngươi có thể rung chuyển sao!"

Nhìn Tề Lưu Vân bị khí ngũ hành bao vây, càn rỡ cười to, Thẩm An Tại nhíu mày.

Tuy rằng thực lực của hắn kém xa so với Kỳ thánh Tuân Thiện, nhưng dựa vào uy lực Xung Hư, cho dù thấy sơ hở, cũng thật sự khó mà lay động.

"Một lần không được, vậy thì làm lại!"

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, tay trái đưa về phía trước.

Chỉ một thoáng, cuồng phong vô tận lại lần nữa ngưng tụ quanh người hắn.

"Hừ, tiếp tục bao nhiêu lần nữa cũng vô dụng, ngươi ngay cả Ngũ Hành chi khí của bổn tọa cũng không phá được, sao có thể đối địch với bổn tọa!"

Tề Lưu Vân lại cười lạnh, chủ động xông ra ngoài, uy thế cường đại bao phủ.

"Một chiêu kia vô dụng, Thẩm An Tại vì sao còn…" Mắt Ngọc Tâm Lan lộ ra lo lắng.

"Không… Không giống, ta cảm nhận được kiếm ý mạnh mẽ trong cơn gió đó!"

Bách Lý Nhất Kiếm lại nhìn chằm chằm vào trung niên mặc áo bào trắng đang bay phần phật.

“Kiếm ý?”

Ngọc Tâm Lan, Tôn Ngạo đều nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Trên bầu trời, một bộ áo trắng, vô số thanh trường kiếm được ngưng tụ từ cuồng phong lăng không quanh người hắn.

Uy lực mỗi một thanh đều vượt xa quả cầu gió nén vừa rồi, lộ ra kiếm ý cường đại.

“Cỗ kiếm ý này… Không sai được, là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!”

Bách Lý Nhất Kiếm bỗng nhiên mở miệng, hơi kích động.

Ngọc Tâm Lan và Tôn Ngạo cũng khẽ giật mình, sau đó trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Lại quên mất… Vị kiếm tiên đệ nhất thế hệ trẻ tuổi kia, chính là đồ đệ Thẩm An Tại.

Ngay cả kiếm đạo của đồ đệ hắn cũng cường đại như thế, vậy người làm sư phụ sẽ cường đại cỡ nào?

“Khai thiên!”

Thẩm An Tại đứng, tay trái vung kiếm chỉ về phía trước, vô số trường kiếm gió ép bắn nhanh ra, trong lúc hư không run rẩy, trực tiếp bị cắt ra đạo đạo ngấn dài màu đen.

Trường kiếm vạch phá hư không, sau đó ầm ầm nổ tung.

“Vô dụng thôi, ngũ hành chi khí của bổn tọa…”

Tề Lưu Vân cúi đầu cười dữ tợn, lời còn chưa nói hết, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Oanh oanh oanh!

Liên tiếp tiếng nổ mạnh vang lên, trong nháy mắt Hoàng thành đã bị san thành bình địa.

Phía dưới, Bình Thiên Hoàng bị kiếm khí kia tác động đến, dù đã toàn lực ngăn cản nhưng miệng vẫn hộc máu tươi, trên người xuất hiện chi chít vết kiếm, máu tươi chảy ròng ròng.

Trong mắt hắn lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ mới dư chấn đã làm mình trọng thương!

Trong lúc Tề Lưu Vân khiếp sợ, một bóng trắng lóe lên trước mắt.

Thẩm An Tại cầm Đả Thần tiên trong tay, quất mạnh roi.

Bịch!

Một đường cong cấp tốc rơi xuống, ầm ầm nện xuống mặt đất.

"Thành công rồi!"

Ánh mắt Ngọc Tâm Lan sáng ngời.

Luồng khí ngũ hành bị phá tan!

Trên bầu trời, áo trắng đạp kiếm, quanh thân có vô số trường kiếm phong áp đi theo, tay cầm một cây côn.

Quả nhiên mang phong thái vô địch!

"Bán Bộ Chân Tổ, không dễ thua như vậy đâu, trong lúc nhất thời hắn không quen thuộc lực lượng của bản thân mà thôi."

Trong ba người, chỉ có Bách Lý Nhất Kiếm là kiếm tu, là nhạy bén nhất.

Quả nhiên, vừa dứt lời, tiếng hô tràn đầy tức giận từ trong hố sâu dưới đất vang lên.

"Thẩm An Tại!!"

Tề Lưu Vân lập tức bùng lên, quần áo dính đầy bụi đất, nhìn qua rất chật vật.

Nhưng hắn lại không bị thương.

Chỉ là một chiêu vừa rồi kia, hắn cảm thấy thần hồn tựa như bị chấn động choáng váng.

Loại xung kích thần hồn mạnh mẽ đó, chỉ cần đánh thêm vài cái chắc chắn sẽ đánh hắn tới hồn phi phách tán.

Có vết xe đổ, ánh mắt hắn nhìn về phía cây gậy trong tay Thẩm An Tại kia có thêm chút kiêng kỵ.

Hắn cũng hiểu rõ, thực lực của đối phương chỉ là Xung Hư, chỗ dựa duy nhất của hắn chính là cây côn kia mà thôi.

Chỉ cần đề phòng cây côn kia, tất cả dễ nói!

"Nhận lấy cái chết!"

Biết người trước mắt cũng không cường đại như trong tưởng tượng, Tề Lưu Vân ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, biến mất ngay tại chỗ.

Khoảnh khắc sau, ba bóng người đồng thời xuất hiện, ai nấy vung tay áo.

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm mãnh liệt, vô số lôi đình theo mây lưu hóa thành cự chưởng đánh xuống.

Uy áp thiên địa cường đại khiến trong lòng đám người Bách Lý Nhất Kiếm kinh hoàng.

Mặc dù chưa từng rơi xuống nhưng cảm giác áp bách kinh khủng kia đã khiến mặt đất nứt ra, ở ngoài thành còn liên tục kêu la thảm thiết.

Vô số người hóa thành sương máu dưới uy áp kinh khủng này.

Hắn đúng là không để ý trong thành còn có người vô tội!

Đối mặt với lôi vân chưởng trùng điệp, ánh mắt Thẩm An Tại cũng ngưng trọng, cuồng phong không ngừng khuấy động ngăn cản, nhưng cũng có chút chịu không nổi.

Bằng vào nhục thân của hắn, tiếp được ba tầng công kích này, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

"Thẩm phong chủ, cẩn thận!"

Đám người Bách Lý Nhất Kiếm thấy trung niên áo trắng bị cự chưởng nuốt hết, kinh hãi hét lớn.

Tề Lưu Vân lại càng lộ ra ý cười.

Cái gì mà Thanh Vân Thẩm phong chủ An Tại, chỉ như vậy mà thôi!

Nhưng mà, sau một khắc, trong hư không kim quang bắn ra, chói mắt.

"Đó là…"

Bách Lý Nhất Kiếm sững sờ, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc trước ở Thương Ngô cảnh.

Lôi vân chưởng đánh xuống phát nổ, một bộ áo trắng theo kim quang cất bước đi ra, ánh mắt lạnh lẽo.

Không tổn hao một sợi tóc!

"Cũng may tiểu tử thúi kia thắng mà mình có được ba cơ hội rút thưởng."

Kim quang quanh thân Thẩm An Tại dần dần nội liễm, trong lòng cảm thấy may mắn.

Ba lần rút thưởng, ngoại trừ rút trúng một roi chó ra, còn rút trúng tấm thẻ Kim Cương Bất Hoại cảnh giới Niết Bàn, cùng một viên đan dược Đoán Thể cửu phẩm.

Cũng may, tuy chỉ là bán bộ Chân Tổ nhưng cũng xem như một nửa Xung Hư cảnh, Kim Cương Bất Hoại công còn có thể

ngăn cản được.

…

Chương 464: Ngươi chống đỡ được sao

"Đây là thủ đoạn gì?"

Đồng tử Tề Lưu Vân mãnh liệt co lại, có chút không dám tin.

Một kích toàn lực của hắn vậy mà không gây chút thương tổn nào cho Xung Hư cảnh!?

"Bổn tọa không tin ngươi vẫn có thể thi triển thủ đoạn như vậy!"

Mắt hắn lộ vẻ tàn nhẫn, dù sao hiện tại hắn đã xác định, chỉ cần không bị cây côn kia đánh ngã, dựa vào thực lực của bản thân đối phương, không đủ để đả thương chính mình!

Tề Lưu Vân lại một lần nữa xông lên, uy áp cường đại thuộc về Chân Tổ cảnh hóa thành sóng lớn ngập trời, trào ra.

Đối mặt một màn như thế, ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, nhẹ giọng mở miệng.

"Ta cược cái chiêu thao thiên lãng hải này của ngươi, không thể tới gần thân Thẩm mỗ ba thước, ngươi có tin không?"

"Hừ, vậy cứ thử xem!"

Tề Lưu Vân hừ lạnh, sóng lớn đầy trời trút xuống, thế nước trong nháy mắt nuốt chửng cả Hoàng thành.

Cho dù chỉ bị ảnh hưởng, đám người Bách Lý Nhất Kiếm đều điên cuồng điều động linh nguyên ngăn cản, cho dù như thế nhưng miệng vẫn trào máu tươi.

Bán bộ Chân Tổ, mạnh hơn Xung Hư rất nhiều!

[Ting — thu hoạch đáp lại, đánh cuộc thành lập, phán định công kích không cách nào gần thân thể ký chủ ba thước]

Dưới con sóng vô tận, Thẩm An Tại đứng yên bất động như một tảng đá xanh.

Mặc dù sóng biển lưu chuyển nhanh chóng, nhưng điều đó cũng không làm hắn biến sắc chút nào.

Tất cả dòng nước tách rẽ cách Thẩm An Tại ba thước, phảng phất hắn hóa thành một đạo rãnh trời hình người.

Ánh mắt Tề Lưu Vân co rụt lại, tay phải nhấc lên.

Trong hư không, lưu vân hiện ra, trong nháy mắt nổ vang.

Bịch!

Trong tiếng nổ vang, sợi máu tăng vọt.

Cánh tay Thẩm An Tại cầm Đả Thần tiên bị nổ thành sương máu, Đả Thần tiên rơi xuống phía dưới, đồng thời bị vô số sóng lớn cuốn lấy, phong ấn.

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhanh chóng thi châm cầm máu, bịt chỗ cụt tay, ánh mắt lập loè.

"Thẩm phong chủ!"

Đám người Ngọc Tâm Lan lập tức xiết chặt trong lòng, muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng căn bản không cách nào dời bước từ trong biển sóng ngập trời kia.

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm ngưng trọng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thẩm An Tại giao thủ với người khác mà chật vật như vậy.

Chẳng qua…

Thẩm An Tại chưa từng phát giác được một đạo công kích khác ẩn giấu trong biển sóng kia sao?

"Lão cẩu, con mẹ ngươi còn chơi âm chiêu!"

Tôn Ngạo tính tình khẩn trương, mặc dù bị sóng biển đẩy khí huyết nghịch lưu, hắn vẫn vừa phun bọt máu, vừa chửi ầm lên.

"Ha ha ha ha, phong chủ Thanh Vân phong đã nổi danh từ lâu, cũng chỉ như vậy mà thôi!"

Tề Lưu Vân lại không thấy hổ thẹn chút nào, ngược lại kkhi thấy gian kế thành công thì càn rỡ cười to, lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước.

"Có Thẩm An Tại, mất cây gậy đó, bản tọa giết ngươi sẽ như giết chó!"

Vừa dứt lời, hắn trong nháy mắt xông ra ngoài, lưu lại vô số tàn ảnh giữa biển khơi, căn bản không phân rõ thật giả.

Thẩm An Tại nhìn phía dưới, Đả Thần tiên càng đi càng xa, tâm niệm vừa động.

Đoạn côn trên cánh tay cụt kia trực tiếp biến mất, tiến vào không gian hệ thống.

Khoảnh khắc sau lại xuất hiện trên tay trái của hắn.

Bịch!

Hắn quay đầu bỗng nhiên đập một cái, tiếng vang oanh minh.

Sóng biển vô tận giống như bị trọng kích, nhanh chóng tán đi, Tề Lưu Vân lại một lần nữa ầm vang rơi xuống đất, bụi đất đầy trời.

"Khụ khụ… sao có thể, bảo vật kia của ngươi vẫn có thể trốn vào hư không?"

Lần này, hai mắt Tề Lưu Vân đều chảy ra máu tươi, có chút run rẩy bò lên từ trong bụi đất, áo bào vỡ vụn.

Hai mắt hắn có chút đỏ như máu, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào hư không.

Lúc bị cây gậy kia nện trúng chiêu thứ hai, hắn chỉ cảm thấy cả người đều quay vòng như trời đất, đầu óc như bị xoắn nát, thần hồn trực tiếp trọng thương.

Nếu như côn thứ nhất là rung chuyển phòng hộ của thần hồn, côn thứ hai chính là tổn thương bản chất thần hồn…

Côn thứ ba chính là… hồn phi phách tán!

"Vừa rồi ngươi cố ý để cho bổn tọa chặt một cánh tay, buông lỏng cảnh giác."

Thẩm An Tại nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: "Luận chơi âm chiêu, ngươi so với Thẩm mỗ, còn kém xa!"

Tề Lưu Vân bay lên trời, không dám tới gần nữa.

Mình liên tục công kích, thậm chí ngay cả một sợi lông Thẩm An Tại cũng không thể tổn thương.

Duy nhất chặt đứt cánh tay của hắn, vẫn là hắn cố ý làm, mục đích là dụ dỗ mình để nện xuống côn thứ hai!

Côn thứ ba… hắn không dám nhận.

Hai người giằng co, Tề Lưu Vân cảnh giác không dám tiến lên, ánh mắt lập loè không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Thẩm An Tại thì mặc trắng nhuốm máu nửa bên, cánh tay trái nắm lấy que củi, đứng trên không trung, quanh thân lại có vô số kiếm khí tung hoành.

"Tới nữa đi, sợ rồi à?"

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn thẳng về phía trước.

“Có gan thì ngươi qua đây!”

Tề Lưu Vân cảnh giác nhìn hắn, lại không dám tiến lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đám người Ngọc Tâm Lan phía dưới nhìn mà căng thẳng.

Nhưng ước chừng một khắc đồng hồ trôi qua, hai người ai cũng không động.

“Vì sao khí tức Thẩm An Tại càng ngày càng yếu ớt, tiếp tục như vậy không được!”

Ngọc Tâm Lan phát hiện biến hóa, ánh mắt ngưng lại.

Tôn Ngạo cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ là cánh tay cụt mà thôi, vì sao Thẩm Phong chủ không tự chữa thương, mọc ra cánh tay khác?

Hơn nữa… Một chút thương thế này đối với Xung Hư cảnh mà nói căn bản không tính là gì, ngược lại vì cái gì khí tức của hắn bắt đầu dần dần yếu đi?

Bọn họ không biết, trong lòng Thẩm An Tại lại rõ ràng.

Nhục thân của mình chỉ là Đoán Thể cảnh mà thôi, mất đi một tay, dù kịp thời cầm máu, cũng coi như trọng thương.

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày, ánh mắt hiện lên vẻ trầm tư.

Hắn ẩn ẩn cảm giác được, tại quanh thân Thẩm An Tại, ngoại trừ gió to kiếm khí đầy trời kia, mơ hồ cất giấu một đạo khí tức.

Đạo khí tức sắc bén kia… như kiếm mà không phải kiếm, càng bá đạo hơn kiếm.

Càng giống như là… Uẩn Dưỡng Đao thế?

Chẳng qua hắn càng kỳ quái hơn là, vì sao bản thân mình cũng có thể cảm giác được, Tề Lưu Vân thân là Bán Bộ Chân

Tổ kia lại giống như không phát hiện ra vậy?

Chẳng lẽ thần hồn bị tổn thương?

"Hừ, ngươi đã không tới, vậy bản tọa cũng không lưu tình!"

Ánh mắt Tề Lưu Vân lóe lên, quyết định từ bỏ cơ hội lần này.

Không bao lâu nữa hắn có thể đột phá Chân Tổ cảnh, không đáng mạo hiểm ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, hắn xoay người muốn chạy trốn rời đi.

"Ngươi chạy không thoát."

Lời nói lạnh lùng vừa vang lên, hắn đột nhiên co rút con ngươi lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Giữa hư không, vệt đen to lớn xuất hiện.

Phảng phất như ở một đầu khác của hư không, có người dùng lợi khí đánh vỡ ra.

"Đây là…"

Đồng tử Tề Lưu Vân mãnh liệt co lại, trái tim nhảy dựng lên.

Cuối vệt đen, Thẩm An Tại đặt tay trái bên hông, gió miết thành đao.

Lần này, hắn không còn cầm một thanh kiếm nữa.

Mà là một thanh đao!

"Một đao này, Thẩm mỗ uẩn dưỡng hơn ba năm, ngươi đỡ được không!"

Quát khẽ, Thẩm An Tại chợt rút đao.

Một Ma đaong đen kịt ngập trời thoáng hiện, che khuất bầu trời.

Đao ý cường đại khiến không gian phát ra tiếng nổ đùng đoàng bén nhọn, rung động lắc lư không thôi, phảng phất trời cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Xuy xuy!

Trong nháy mắt, thiên địa tối sầm lại.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều ngẩn ra, con ngươi co rút.

Một khe sâu không thấy đáy xuất hiện trước mắt mọi người.

Kéo dài không hết, sợ có hàng trăm ngàn dặm.

Đó là, một vết đao.

Mà Tề Lưu Vân, dưới một đao kia đã không cảm giác được bất kỳ khí tức gì nữa.

"Đúng là… đao thuật!"

Vô luận là Ngọc Tâm Lan hay là Bách Lý Nhất Kiếm, Tôn Ngạo, đều thất thần lâu dài.

Ai có thể ngờ được, phong chủ Thanh Vân phong, sư phụ kiếm tiên Đại An.

Con át chủ bài cường đại nhất không phải đoạn côn, cũng không phải kiếm thuật cường đại hơn so với Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Mà là…

Đao!

Chương 465: Chỉ là Đoán Thể

"Tề Lưu Vân đâu?"

"Không biết."

Tôn Ngạo thò đầu hỏi, đổi lại là cái lắc đầu của Bách Lý Nhất Kiếm.

Quả thật không biết.

Bởi vì trước mắt đã không còn cảnh giới bán bộ Chân Tổ nào nữa, chỉ còn lại một khe rãnh dài, đao ý ngập trời.

Thậm chí cả vết đao đen ngòm xuất hiện trên bầu trời đến giờ vẫn chưa tan hẳn.

Đao ý đen ngòm ngút trời kia nhuộm đen cả bầu trời.

Tô Lưu Ly, Đoan Mộc Cung và những người khác đã đi xa để giữ cửa ải đều cảm nhận được đao ý kinh người đó.

Họ dừng chân quay đầu, nhìn vết đen dài trên bầu trời, ánh mắt hơi co lại.

Một nhát đao thật mạnh mẽ!

Trước trận địa Ngư Uyên hạp, Tiêu Cảnh Tuyết cũng ngẩng đầu lên.

Khi cảm nhận được đao ý đó, mày nàng hơi nhíu lại.

Hơi thở này… rất giống với công pháp mà tiểu sư đệ tu luyện.

Chẳng lẽ là sư phụ ra tay?

…

Thẩm An Tại vẫn giữ tư thế rút đao, sắc mặt tái nhợt.

Gió nhẹ thổi qua, lay động tà áo của hắn, cũng như trở thành sợi rơm cuối cùng đè gục hắn.

Nhát đao này gần như đã vắt kiệt sức mạnh thần hồn của hắn, hút cạn toàn bộ sức lực của hắn.

Dưới sự chú ý của ba người, bóng áo trắng giữa mây ngừng lại một chút, sau đó theo gió rơi xuống.

"Thẩm phong chủ!"

"Thẩm An Tại!"

Ngọc Tâm Lan, Bách Lý Nhất Kiếm và ba người lập tức xông lên bảo vệ hắn.

Nhưng sau khi kiểm tra tình hình của hắn, từng người đều nhíu mày.

"Trong cơ thể Thẩm phong chủ… không có chút linh nguyên nào lưu động, cũng không có Càn Khôn Động Thiên."

"Thịt xương của hắn chỉ mạnh hơn người thường một chút mà thôi."

Ba người cúi đầu, nhìn người trung niên áo trắng áo đã nhuốm máu, đã hôn mê bất tỉnh, đều kinh ngạc không thôi.

Mặc dù từ lâu đã biết Thẩm An Tại vẫn luôn biểu lộ ra ngoài là cảnh giới Đoán Thể nhưng không ai biết cảnh giới thực sự của hắn.

Nhưng giờ tự mình kiểm tra tình hình trong cơ thể hắn, thì ai cũng rõ ràng.

"Đây… Thẩm phong chủ thực sự chỉ là cảnh giới Đoán Thể?"

Tôn Ngạo vẻ mặt không tin, gãi đầu gãi tai: "Cảnh giới Đoán Thể có thể đánh chết cảnh giới bán bộ Chân Tổ được sao?!"

Bách Lý Nhất Kiếm và Ngọc Tâm Lan cũng cau mày, cuối cùng người trước lên tiếng.

"Xem ra, tất cả thủ đoạn của hắn đều dựa trên sức mạnh thần hồn."

Lời này vừa nói ra, càng khiến người ta kinh ngạc.

Không có tu vi, mà có thể chỉ tu luyện sức mạnh thần hồn đến mức độ này sao?

"Đừng nói nữa, mau đưa hắn đi, ta sẽ chữa thương cho hắn."

Ngọc Tâm Lan không dây dưa nhiều vào chuyện này, sau khi cho Thẩm An Tại uống một viên đan dược thì đỡ hắn dậy.

Bách Lý Nhất Kiếm ngẩng đầu, nhìn hoàng thành đã biến thành đống đổ nát.

Nơi đó, Bình Thiên Hoàng đã sớm nhân cơ hội hỗn loạn mà biến mất, chạy trốn.

"Chậm thì sinh biến, đi trước!"

Họ không chọn truy kích, mà mang theo Thẩm An Tại nhanh chóng rút lui theo đường cũ.

Dựa theo lời Tề Lưu Vân nói trước đó, trận chiến này e là không dễ dàng kết thúc như vậy.

Mạc Cương cùng không ít người đã đột phá cảnh giới, không biết Tô Lưu Ly bọn họ có giữ được không.

Đây đều là chuyện sau này, trước mắt, việc cấp bách nhất vẫn là phải chữa khỏi cho Thẩm An Tại trước đã.

Còn cánh tay đứt lìa kia… đã sớm hóa thành sương máu, không tìm thấy nữa rồi.

Ba người hóa thành lưu quang bay đi, nhanh chóng hướng về phía Ngư Uyên hạp.

Trên tường thành, Tiêu Cảnh Tuyết ngóng trông, trong lòng không hiểu sao có chút bất an.

Đao khí mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ sư phụ đã gặp phải kẻ địch khó nhằn nào đó?

Người có xảy ra chuyện gì không?

"Không sao đâu, sư phụ lợi hại như vậy, không thể xảy ra chuyện được."

Nàng lắc đầu, không ngừng tự nhủ như vậy trong lòng.

Hoàng hôn buông xuống, ngày tàn dần.

"Là bọn Bách Lý Kiếm Tiên và Tề Thiên Tôn, bọn họ đã trở về!"

Có tiếng người reo lên, Tiêu Cảnh Tuyết cũng lập tức nhìn thấy ba luồng lưu quang ở đằng xa, nhất thời căng thẳng.

Cho đến khi lưu quang đến trước mặt, cả nàng và Tiêu Ngạo Hải, Tiêu Thiên Sách đều ngây người.

Chỉ vì trong lòng Bách Lý Nhất Kiếm, là Thẩm An Tại áo trắng nhuốm máu, cánh tay phải trống không.

Thảm hại.

Hai chữ đơn giản, tràn vào lòng mọi người.

Tiêu Cảnh Tuyết càng thêm choáng váng.

Sư phụ vô địch từ trước đến nay, hôm nay lại bị thương, hơn nữa… thương thế không nhẹ.

Hai chữ thảm hại này, nàng vốn cho rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trên người sư phụ.

"Sư phụ!"

Sau khi phản ứng lại, nàng vội vàng đón lấy sư phụ từ tay Bách Lý Nhất Kiếm, đặt lên tường thành.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao sư phụ ta lại thành ra thế này!"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút sốt ruột, nhanh chóng bắt đầu chữa thương cho Thẩm An Tại, xem xét thương thế.

Ba người nhìn nhau, sau đó kể lại một cách đơn giản chuyện Tề Lưu Vân đạt đến cảnh giới bán bộ Chân Tổ, bị Thẩm An Tại chém ngã dưới vó ngựa.

Nghe vậy, Tiêu Thiên Sách, Tiêu Ngạo Hải và những người khác đều hơi co mắt lại.

Chém cảnh giới bán bộ Chân Tổ!

Bên dưới, Tiêu Cảnh Tuyết càng nhíu mày.

Nghe nói sư phụ đã chém cảnh giới bán bộ Chân Tổ, nàng không có chút gợn sóng nào.

Đối với sư phụ mà nói, việc giết chết bất kỳ kẻ địch mạnh nào dường như đều là điều hiển nhiên.

Lý do nàng nhíu mày bây giờ là.

Trong cơ thể sư phụ không có chút linh nguyên nào, không có chút tu vi nào.

Điều này dẫn đến việc chính nàng muốn dẫn khí huyết sinh cơ trong cơ thể hắn chủ động phục hồi cánh tay đứt lìa kia cũng không được.

"Cảnh giới Đoán Thể…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía Ngọc Tâm Lan và những người khác, họ cũng hơi lắc đầu, tỏ vẻ không biết tình hình hiện tại là như thế nào.

Nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm chữa thương cho sư phụ, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Nếu sư huynh ở đây, thấy sư phụ bị thương nặng như vậy, chỉ sợ sẽ…

Lắc đầu, tâm trạng Tiêu Cảnh Tuyết có chút nặng nề.

Nhìn người trung niên áo trắng hôn mê bất tỉnh trước mắt, nàng thực sự khó có thể ghép người trước mắt với bóng lưng vô địch tuyệt thế trong ký ức của mình lại với nhau.

Hóa ra sư phụ cũng có thể bị thương, hóa ra sư phụ cũng có thể gặp nguy hiểm.

Hóa ra sư phụ…

Thực sự chỉ là cảnh giới Đoán Thể.

Ánh mắt nàng hơi ngưng lại, hít sâu một hơi.

Bản thân cũng cần nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, không thể mãi đứng sau lưng sư phụ.

Sư huynh không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra, bản thân cũng không muốn nhìn thấy.

Ngọc Tâm Lan nhìn Tiêu Cảnh Tuyết thành thạo châm cứu bốc thuốc, trong lòng gật đầu.

Mặc dù Tiêu Cảnh Tuyết trước mắt còn nhỏ tuổi nhưng kiến thức về y đạo lại khá sâu sắc, cho dù so với bản thân nàng cũng không kém cạnh.

Cho nàng thêm chút thời gian, tương lai nhất định có thể trở thành một luyện dược sư cửu phẩm.

“Chỗ này giao cho Cảnh Tuyết ngươi, chúng ta đi Bắc Minh triều xem sao.”

Bách Lý Nhất Kiếm thấy thương thế của Thẩm An Tại đã ổn định, không nán lại lâu, mà kéo Tôn Ngạo rời đi.

Hiện tại vẫn chưa biết Tề Vân đạo tông rốt cuộc đã phái bao nhiêu người, có bao nhiêu cảnh giới Xung Hư.

Hắn cần phải đến Bắc Minh triều xem xét, nếu không lỡ như bên đó xuất hiện cường giả cảnh giới Xung Hư, với thực lực của Bắc Minh triều, e rằng không có sức chống đỡ.

Còn bên này, có Tô Lưu Ly bọn họ ở đây, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn.

Dù sao thì cảnh giới bán bộ Chân Tổ kia cũng đã bị Thẩm An Tại chém rồi.

Cho đến bây giờ, bọn họ vẫn vô cùng tò mò, Tề Lưu Vân rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới bán bộ Chân Tổ như thế nào?

Bấy lâu nay, vô số người mắc kẹt ở đỉnh cảnh giới Xung Hư, chính là không thể bước ra bước đó, hắn đã làm thế nào?

Còn nữa… Ngũ hành chi khí trong cơ thể hắn cũng khiến người ta phải suy ngẫm.

Chương 466: Khiêu chiến linh khí

Cực Bắc chi cảnh.

Gió tuyết liên miên, yêu lang vây quanh.

Chúng nhe nanh, đôi mắt khát máu chăm chú nhìn vào màn sáng trận pháp phía trước càng lúc càng mờ ảo.

Chỉ cần trận pháp biến mất, chúng sẽ xông lên, xé nát và nuốt chửng con mồi bên trong.

Màn đêm dần lui, khi tia nắng đầu tiên của ngày hôm sau chiếu xuống mặt tuyết, tỏa ra quầng sáng dịu nhẹ thì lá chắn trận pháp cũng không thể chống đỡ được nữa.

Dưới gió tuyết vô tận, nó lay động không ngừng, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

"Gào!"

Tiếng sói tru vang lên, một đàn yêu lang lập tức lao ra.

Giữa tuyết trắng, Lý Trường Sinh ngồi tĩnh tọa.

Hắn đã không còn cảm nhận được chuyện gì xảy ra bên ngoài, không nghe thấy, không nhìn thấy.

Chỉ đắm chìm trong hư vô.

Theo chân khí ngũ hành rời đi, ngũ quan biến mất.

Hắn như lạc vào một thế giới khác.

Nơi đó một màu đen kịt, không có gì cả, tựa như hỗn độn chưa khai, trời đất chưa phân.

Mà hắn cứ đi trong đó, ngắm nhìn, trôi dạt vô định.

“Tạo hóa…”

Lý Trường Sinh lẩm bẩm, trong lòng dần ngộ ra.

Từ không đến có, mới là tạo hóa.

Khi hắn tìm thấy một hướng đi, không gian bên ngoài đột nhiên dừng lại.

Gió tuyết ngập trời đọng lại giữa hư không, con yêu lang gần nhất đã lao tới, há miệng to đầy máu định cắn vào cổ hắn nhưng lại không còn động tĩnh gì nữa.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh kỳ lạ khó hiểu bắt đầu tỏa ra từ khắp người Lý Trường Sinh.

Dưới sức mạnh này, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Con sói lao tới biến mất ngay lập tức, không có dấu hiệu gì, cứ thế biến mất.

Không chỉ con sói đó, những con sói khác nhe răng, mắt lộ vẻ hung dữ cũng bắt đầu biến mất từng con một.

Lấy Lý Trường Sinh làm trung tâm, hơi thở đen kịt xuất hiện, nhanh chóng nhuộm đen nơi này.

Tất cả gió tuyết, núi đá đều biến mất.

Hắn từ từ đứng dậy, đứng giữa hư không, mở mắt ra.

“Đây chính là sức mạnh tạo hóa thực sự sao?”

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, kể từ khi Thẩm An Tại chém chết Tề Lưu Vân đã hơn một tháng.

Triều đình Bình Thiên vốn đã hết khí số, đột nhiên xuất hiện hơn mười người cảnh giới Xung Hư, gắng gượng cứu vãn cục diện ngàn cân treo sợi tóc.

Quan trọng nhất là, đến tình hình hiện tại, Triều đình Bình Thiên đã không còn chú trọng đến quang minh chính đại nữa.

Những người cảnh giới Xung Hư đó căn bản không giao thủ với Bách Lý Nhất Kiếm, Tô Lưu Ly, Đoan Mộc Cung và những người khác, chỉ du kích.

Điều này cũng khiến họ đau đầu không thôi.

Mặc dù trong chiến đấu trực diện, những người cảnh giới Xung Hư lão luyện như họ đều có thể giết chết những kẻ dựa vào ngoại lực để thăng cấp nhưng không thể ngăn cản được việc họ thấy mình là chạy.

Chiến quả duy nhất, có lẽ là Bách Lý Nhất Kiếm.

Kiếm đạo Bách Lý của hắn cực nhanh, đối thủ còn chưa kịp chạy đã bị chém chết.

Cho đến nay, mặc dù họ vẫn đang chống cự quyết liệt nhưng khí số đã hết, sớm muộn gì cũng diệt vong.

Nếu Tề Lưu Vân không chết, có khi Triều đình Bình Thiên thực sự có thể xoay chuyển cục diện.

Đáng tiếc.

Hắn đã bị Thẩm An Tại chém chết.

Tin tức giết chết một người cảnh giới bán bộ Chân Tổ nhanh chóng lan truyền khắp đại lục Thiên Huyền.

Cả thiên hạ đều kinh ngạc.

Có người kinh ngạc trước sức mạnh của vị Phong chủ Thanh Vân phong này, cũng có người nghi ngờ tính xác thực của tin tức.

Dù sao thì Nam Quyết vực là nơi cằn cỗi, ngay cả cảnh giới Xung Hư cũng rất hiếm, sao có thể xuất hiện cường giả cảnh giới bán bộ Chân Tổ?

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, chuyện Thẩm An Tại chém giết Tề Lưu Vân vẫn được truyền ra ngoài.

Bắc Đạo vực, Hỏa Luyện môn.

"Đứng lại, Hỏa Luyện môn trọng địa, người ngoài không được vào!"

Đệ tử thủ môn nhìn hai người đang lên núi, cau mày ngăn cản.

Hai người trước mắt đều mặc áo vải thô, đội nón lá không nhìn rõ dung mạo, rõ ràng không phải đệ tử Hỏa Luyện môn.

Thiên Nhạc hơi ngẩng đầu, liếc nhìn ba chữ "Hỏa Luyện môn." to lớn.

"Trong Bách Binh phổ, Xuyên Vân thoa xếp thứ chín mươi mốt, là linh khí trung phẩm Thiên giai, linh hoạt quỷ dị cực kỳ thích hợp cho việc ám sát, nếu do một võ giả tinh thông ám sát sử dụng, mức độ khủng bố không thua kém gì linh khí thượng phẩm Thiên giai."

Hắn khẽ mở miệng nói, giọng nói tuy có phần trầm thấp nhưng vẫn có thể nghe ra chút khí chất thiếu niên.

Đệ tử thủ môn hơi cau mày: "Ngươi là ai, đến đây làm gì?"

"Tại hạ Bắc Hải, đến khiêu chiến Bách Binh phổ thứ chín mươi mốt."

Giọng nói của Thiên Nhạc rất lãnh đạm, Trương Nhất Triết phía sau như một tòa tháp sắt lạnh lùng đứng đó, không nói một lời.

"Ngươi?"

Người thủ môn sửng sốt, sau đó bật cười ha hả.

"Tiểu huynh đệ, ta nghe giọng ngươi, hẳn vẫn còn là thiếu niên chứ, ngươi có biết Xuyên Vân thoa là linh khí Thiên giai

không, ngươi thật sự…”

Lời hắn chưa dứt, thiên địa nơi này đột nhiên chìm xuống.

Một luồng khí thế sắc bén lạnh lẽo bá đạo xuất hiện, thanh đao gỗ bên hông thiếu niên áo vải thô tự động tuốt khỏi vỏ bay lên không trung.

Dù là dao gỗ nhưng lại tỏa ra hàn quang khiến da đầu người ta tê dại.

“Đây là… binh khí có linh!”

Đệ tử thủ môn hơi cau mày, kinh ngạc nhìn thiếu niên áo vải thô trước mặt, cùng với thanh đao gỗ trước mặt hắn.

Xét về khí tức, thanh đao gỗ này hiện tại chỉ là Địa giai thượng phẩm nhưng lại ẩn ẩn đã nuôi dưỡng được linh tính.

Sớm muộn gì cũng có thể tiến thêm một bước, đạt đến Thiên giai!

“Thanh đao này là do ngươi rèn sao?”

Mặc dù mối liên hệ giữa đao và người rất rõ ràng nhưng đệ tử thủ môn vẫn vô thức hỏi thêm một câu, hiển nhiên không dám tin rằng một thiếu niên như vậy có thể rèn ra được binh khí như vậy.

“Phải.”

Thiên Nhạc cũng đáp lại.

Những ngày này chém giết tôi luyện, hắn đã sớm đạt đến cảnh giới nhân đao hợp nhất với thanh đao gỗ này.

Có thể nói không phải thanh đao gỗ đạt đến Địa giai thượng phẩm, mà là hắn đã đạt đến Địa giai thượng phẩm.

“Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, đợi thêm vài năm nữa, thanh đao này của ngươi chắc chắn có thể trở thành thần binh Thiên

giai, nếu hôm nay khiêu chiến ở đây mà mất đi sự sắc bén thì chính là nửa đường đứt gánh."

"Ngươi có chắc chắn muốn khiêu chiến Xuyên Vân thoa không?" Đệ tử thủ môn nhìn chằm chằm hắn, vừa ân cần nhắc nhở vừa thu lại sự khinh thường trước đó.

"Chắc chắn."

Câu trả lời của Thiên Nhạc rất chắc chắn, không hề do dự.

"Được, vậy ngươi theo ta."

Đệ tử thủ môn gật đầu, cũng không khuyên can nhiều nữa.

Dù sao thì trong lòng hắn, không cho rằng thiếu niên này có thể khiêu chiến thành công.

Bởi vì giữa Địa giai và Thiên giai, chênh lệch một bậc, lại là như vực sâu.

Huống chi lại là linh khí đã lọt vào Bách Binh phổ, nào có dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Suốt bao nhiêu năm qua, Hỏa Luyện môn đã chứng kiến vô số luyện khí sư muốn dựa vào việc khiêu chiến Xuyên Vân thoa để vang danh nhưng cuối cùng đều thất bại.

"Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói ngươi tên gì ấy nhỉ?"

Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vừa dẫn đường vừa quay đầu hỏi.

"Bắc Hải." Thiên Nhạc lãnh đạm đáp lại.

"Bắc Hải? Thật là một cái tên kỳ lạ…"

Đệ tử thủ môn vừa lẩm bẩm, trong đầu đột nhiên hiện lên một số tin tức, hắn dừng bước, đồng tử co lại, quay đầu lại.

Dao gỗ, áo vải thô đội nón lá, hai người…

"Bắc… Bắc Hải song đao!?"

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của hắn, Thiên Nhạc không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Điều này cũng khiến đệ tử thủ môn không khỏi toát mồ hôi lạnh, sợ hãi không thôi.

Vài tháng trở lại đây, số người chết dưới tay Bắc Hải song đao đã lên đến hàng nghìn?

Hầu như toàn bộ đều bị diệt môn trực tiếp!

Mình vừa rồi lại còn cười vị sát thần này sao!?

Chương 467: Luyện đao thế

Sau khi biết được thân phận của Thiên Nhạc, tên đệ tử thủ môn này rõ ràng trở nên thận trọng hơn nhiều, ngay cả hơi thở cũng cố kiềm chế không dám phát ra tiếng quá lớn.

Thiên Nhạc đương nhiên phát hiện ra sự thay đổi của hắn nhưng khuôn mặt lạnh như băng dưới vành nón không biểu lộ cảm xúc gì.

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của đệ tử thủ sơn, tin tức nhanh chóng truyền đến tai môn chủ Hỏa Luyện môn.

Khi biết được Bắc Hải song đao đã đến, hắn suýt chút nữa đã triệu tập các trưởng lão.

Mặc dù Bắc Hải song đao vẫn luôn giết hại các thế lực gia tộc không quá mạnh, kém xa Hỏa Luyện môn.

Nhưng danh tiếng hung dữ như vậy vẫn khiến hắn cảm thấy lo lắng.

Không ai muốn trêu chọc một kẻ sát tinh như vậy.

Sau khi biết được là đến để khiêu chiến Xuyên Vân Thoa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, cũng giống như đệ tử thủ sơn kia, hắn cũng cảm thấy tò mò.

Đao pháp của Bắc Hải song đao tuyệt thế nhưng chưa từng nghe nói hắn biết luyện khí.

Hắn không nói không rằng đến khiêu chiến Xuyên Vân Thoa, quả thực khiến người ta khá bất ngờ.

Rất nhanh, tin tức đã truyền khắp Hỏa Luyện môn.

Cho dù là các trưởng lão hay đệ tử, sau khi nghe tin này đều lần lượt đến võ trường chuyên dùng để sắp xếp cho người khiêu chiến đấu với Xuyên Vân Thoa trong tông môn.

Khi nhìn thấy hai người mặc áo xám đội nón đứng yên lặng chờ đợi ở đó, mọi người đều xì xào bàn tán.

"Đó chính là Bắc Hải song đao sao, trông có vẻ không hung thần ác sát giống như lời đồn đại!"

"Đúng vậy, nghe nói Bắc Hải song đao đều là mặt xanh nanh dài, không biết dưới vành nón có giống như lời đồn không."

"Khiêu chiến Xuyên Vân Thoa, nếu hắn thất bại thì có nổi sát tâm không?"

Mọi người bàn tán, đoán già đoán non, đều mang theo sự tò mò.

Đối mặt với những lời bàn tán này, Thiên Nhạc làm như không nghe thấy, chỉ một tay cầm đao gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên đạp gió mà đến, liếc nhìn hai người, trước tiên hắn chắp tay hành lễ với Trương Nhất Triết.

"Tại hạ là môn chủ Hỏa Luyện môn, Trần Quyết."

"Bắc Hải."

Người đáp lại hắn lại là Thiên Nhạc, hắn khẽ gật đầu coi như hành lễ, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước.

Trần Quyết hơi cau mày.

Xét về khí tức, thiếu niên trước mặt chỉ có tu vi Thiên Linh cảnh.

Còn người đàn ông như tòa tháp sắt bên cạnh hắn, lại không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào.

Vì vậy, hắn vô thức cho rằng trong Song Đao, người đứng đầu hẳn là người đàn ông như tòa tháp sắt kia.

Không phải nói rằng Bắc Hải song đao đã từng chém giết không ít người ở cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn sao, sao hôm nay nhìn thấy, lại không khủng khiếp giống như lời đồn như vậy?

"Hai vị là ai muốn đến khiêu chiến Xuyên Vân Thoa?"

Trần Quyết cũng không quá bận tâm đến vấn đề này, vung tay áo, sáu thanh thiết thoa màu trắng lơ lửng xuất hiện, xoay tròn tỏa ra từng luồng khí sắc bén.

"Ta."

Thiên Nhạc bước lên một bước, rút đao gỗ bên hông ra.

"Ngươi?"

Trần Quyết cau mày.

Một người Thiên Linh cảnh, một linh khí Địa giai, lại dám đến khiêu chiến Xuyên Vân Thoa?

"Tiểu huynh đệ, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, những linh khí có thể lọt vào Bách Binh phổ đều có linh tính, biết ngươi đến khiêu chiến, nó sẽ không nương tay, thanh đao này của ngươi…"

"Không sao."

Thiên Nhạc lắc đầu, không hề lùi bước.

Hắn đương nhiên biết quy tắc này.

Khiêu chiến linh khí, giống như đánh võ đài, đánh vỡ linh khí của người khiêu chiến cũng là chuyện bình thường.

"Vậy thì đến đi."

Thấy hắn nói chắc như đinh đóng cột, Trần Quyết cũng không khuyên can nữa, nhẹ gật đầu.

Để lại Xuyên Vân Thoa, hắn bay người lui ra.

Khiêu chiến linh khí, không phải lấy tu vi làm chuẩn, mà là xem độ bền của bản thân linh khí.

Nhưng một linh khí do người Thiên Linh cảnh chế tạo… sẽ mạnh đến mức nào?

Ùng!

Nhận ra có người muốn khiêu chiến mình, sáu thanh Vân Thoa run rẩy, trong đó có ba thanh trực tiếp ẩn vào hư không.

"Trương đại ca."

Thiên Nhạc hơi nghiêng đầu, Trương Nhất Triết gật đầu, lui về phía sau.

"Hắn còn đứng đó làm gì?"

Mọi người thấy hắn chưa từng lui xuống, đều cau mày.

Sau đó, khi thanh đao gỗ và khí huyết của Thiên Nhạc liên kết với nhau, truyền ra hơi thở hợp nhất, tất cả mọi người đều sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Ngay cả Trần Quyết cũng cau mày.

"Linh khí bản nguyên?"

Ai cũng biết, linh khí bản nguyên và người sử dụng có mối liên hệ sống chết, không thể tồn tại độc lập.

Thiên hạ không phải không có luyện khí sư luyện chế linh khí bản nguyên.

Nhưng chỉ luyện chế một linh khí Địa giai… thì rất ít.

Mà dùng linh khí bản nguyên để khiêu chiến Xuyên Vân Thoa, hậu quả của sự thất bại… sẽ là cái chết.

“Tên tiểu tử này, điên rồi sao?”

Mặc dù Trần Quyết không hiểu nhưng hắn cũng không tiến lên ngăn cản.

Hắn nhìn ra được quyết tâm của thiếu niên áo xám kia, cũng biết rằng người như vậy không thể khuyên nhủ được.

Ùng!

Trong lúc mọi người kinh ngạc, Xuyên Vân Thoa lộ diện đã biến thành lưu quang, đâm tới từ ba hướng khác nhau.

Ánh mắt Thiên Nhạc ngưng tụ, tay cầm đao gỗ liên tục vung lên.

Vì là khiêu chiến giữa các linh khí nên hắn không thể sử dụng tu vi.

Tiếng leng keng không dứt, mọi người chỉ thấy Xuyên Vân Thoa biến thành vô số tàn ảnh, mắt thường căn bản không thể bắt kịp.

Dưới thế công liên miên nhanh như vậy, nhưng thiếu niên áo xám lại chặn đứng tất cả, không chút sơ hở.

Thanh đao trong tay hắn hoàn toàn tương thông với ý chí của hắn, tùy tâm sở dục.

Vừa chống đỡ sự công kích của ba thanh Xuyên Vân Thoa, ánh mắt Thiên Nhạc vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hư không phía trước.

Bên kia, còn ẩn giấu ba thanh Xuyên Vân Thoa.

Xùy!

Thanh Xuyên Vân Thoa thứ tư đột nhiên đâm ra, trong số ba thanh Xuyên Vân Thoa lộ diện trước đó, có một thanh biến mất không thấy.

Xì!

Áo xám bị rạch một đường, Thiên Nhạc nhìn lồng ngực đang chảy máu, sắc mặt bình thản.

Xuyên Vân Thoa, quả nhiên là thần binh lợi khí được xếp vào Bách Binh phổ.

Ba thanh ở ngoài, ba thanh ở trong, luân phiên sáng tối khiến người ta không thể phòng bị.

Hắn phải luôn phân tâm cảnh giác với ba thanh Xuyên Vân Thoa khác ẩn núp trong hư không.

Một khi lơ là, hậu quả sẽ là bị một thoa xuyên tim.

Liên tục chống đỡ, thế công của Xuyên Vân Thoa càng lúc càng nhanh, hư thực đan xen tấn công, sẽ luôn có ba thanh ở trong bóng tối.

Tuy nhiên, sau khi quen với nhịp điệu này, tốc độ vung đao của Thiên Nhạc cũng ngày càng nhanh hơn.

Trần Quyết nhìn cảnh này, mày hơi nhíu lại, có chút kinh ngạc.

“Thiếu niên này, đao pháp cao minh, không biết là đệ tử của vị đao tôn nào.”

Hắn vuốt cằm đếm.

So với kiếm tiên, đao khách ít hơn rất nhiều.

Đao là hung khí, đại đa số người luyện đao đều hiếu chiến nên chết nhiều.

Nhưng đây cũng là loại binh khí duy nhất trong Bách Binh có thể tranh phong với kiếm tiên về độ sắc bén và bá đạo.

Đao khó tu luyện hơn kiếm.

Nếu nói phần lớn kiếm tiên chỉ cần bản tâm sáng tỏ, kiếm ý thuần túy, không cần phải giết chóc quá nhiều.

Thì đao… chắc chắn phải từ trong biển máu núi thây mà chém ra con đường.

“Thiếu niên này, không chỉ khiêu chiến Xuyên Vân Thoa, mà còn muốn mượn linh khí của ta để tôi luyện đao đạo, bồi dưỡng thế đao…”

Trần Quyết nhìn, trong mắt ẩn chứa vẻ thưởng thức.

Sau khi biết được Bắc Hải song đao này không phải là thích giết chóc như lời đồn, ngược lại hắn lại nảy sinh lòng yêu tài.

Thanh đao gỗ kia tuy nhìn có vẻ bình thường nhưng lại sắc bén và kiên cố lạ thường, không biết được rèn bằng phương pháp luyện khí nào.

Thiếu niên này có thể rèn ra được một linh khí như vậy, cũng có thể coi là thiên phú dị bẩm.

Nhưng… nếu muốn thắng Xuyên Vân Thoa như vậy thì còn lâu mới đủ!

Chương 468: Đúng vậy, sư phụ vô địch thiên hạ

Vù!

Nhận ra mình mãi không phá vỡ được một linh khí Địa giai, Xuyên Vân Thoa có chút bực bội, dường như cảm thấy mất mặt.

Ba chiếc Xuyên Vân Thoa tăng tốc độ, trong lúc tấn công, mơ hồ để lại những vết tích trong hư không.

Mà ba chiếc Xuyên Vân Thoa ẩn núp khác cũng không còn đứng ngoài quan sát tình hình nữa, mà cùng nhau tấn công.

Trong chốc lát, sáu chiếc Xuyên Vân Thoa cùng lúc tấn công, những chiếc Vân Thoa lộ diện sắc bén đến cực điểm, những chiếc Vân Thoa ẩn núp thì quỷ dị khó lường.

Vù!

Thanh đao gỗ đồng thời chém vỡ năm chiếc Vân Thoa, run rẩy không thôi.

Máu tươi bắn ra, Thiên Nhạc đưa tay trái ra, từ trong hư không nắm chặt một chiếc Vân Thoa.

Phần sắc bén đâm thẳng xuyên qua lòng bàn tay hắn, máu tươi chảy ròng ròng.

Thế nhưng đối mặt với nỗi đau xuyên thấu như vậy, Thiên Nhạc lại không đổi sắc mặt.

Đôi mắt dưới vành nón của hắn dần đỏ ngầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, sát khí ẩn núp trong cơ thể bùng nổ.

Ánh đao chém ra, như biển máu cuồn cuộn, nhuộm cả đạo tràng này thành tu la địa ngục, ác quỷ dữ tợn.

“Hít… sát khí kinh khủng quá!”

“Tên này, cuối cùng đã giết bao nhiêu người, sát tâm nặng đến mức nào!”

Ngoài sân vang lên từng trận tiếng hít vào lạnh lẽo, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trần Quyết càng nhíu mày, có chút nghi ngờ.

Sát khí nồng đậm như vậy, tại sao ngay từ đầu hắn lại không hề phát hiện ra?

Giống như tất cả hơi thở đều bị phong ấn không sót một chút nào trong cơ thể thiếu niên áo xám, không hề tiết lộ ra ngoài.

Tình huống như vậy… có chút giống với công pháp của Thiên gia.

Theo biển máu hiện lên, đao của Thiên Nhạc trở nên nặng nề hơn vài phần, mỗi nhát chém ra đều là một mảng máu tươi, mang theo sát ý cực mạnh.

Năm chiếc Xuyên Vân Thoa còn lại trong lúc nhất thời có chút khó chống đỡ!

Còn chiếc thứ sáu… từ lúc Thiên Nhạc nắm lấy nó, hắn không có dấu hiệu muốn buông tay.

Mặc cho ý sắc bén làm lòng bàn tay hắn máu thịt be bét, hắn cũng không hề có ý dừng lại, đao trong tay vung lên như mưa rào liên miên.

Dưới những nhát đao thị máu như vậy, thế đao của Thiên Nhạc bắt đầu tăng vọt.

Thanh đao gỗ càng vì thế mà nhuộm lên một tầng màu máu, run rẩy như đang phấn khích vì điều gì đó.

Đao gỗ có linh, có thể cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân lúc này.

Hai chữ "Trở nên mạnh mẽ", dường như đã trở thành ý định chung không cần lời nói giữa nó và chủ nhân.

Đúng vậy, trở nên mạnh mẽ.

Giết chóc, là để bảo vệ tốt hơn.

Bảo vệ sư phụ, bảo vệ sư tỷ, bảo vệ sư huynh, bảo vệ Thanh Vân phong!

Hắn, phải trở nên mạnh mẽ hơn tất cả mọi người!

…

Nam Quyết vực, trong thành trì Ngư Uyên hạp.

"Sư phụ, sao người lại dậy rồi?"

Giọng nói dịu dàng pha chút quan tâm của nữ tử vang lên, kéo suy nghĩ của Thẩm An Tại đang ngồi ngẩn trên giường trở về.

Nhìn nữ tử mặc áo trắng dịu dàng ở cửa, Thẩm An Tại thở dài.

"Tình hình bên ngoài thế nào rồi?"

"Tiền bối Bách Lý đang trấn thủ, những người Xung Hư cảnh đột nhiên xuất hiện kia, không lâu trước đây vẫn chỉ là Niết Bàn, không biết vì lý do gì mà đột phá."

Nói rồi, Tiêu Cảnh Tuyết bổ sung thêm một câu: "Nếu ngay từ đầu Bình Thiên triều có nhiều Xung Hư cảnh như vậy, bọn họ hẳn đã sớm bình định Bắc Minh và Đại An rồi."

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Quả đúng như vậy.

Xem ra tình hình hắn là giống với Tề Lưu Vân, không biết vì lý do gì mà cưỡng ép đột phá cảnh giới.

Ngũ hành chi khí…

Thẩm An Tại đang cau mày suy tư, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Lý Trường Sinh đâu, hắn vẫn chưa xuất hiện sao?"

"Vâng, từ sau võ thí, không còn tin tức gì về hắn nữa."

Tiêu Cảnh Tuyết đáp lời.

Nhìn người trung niên áo trắng đang ngồi trên giường, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nàng có chút muốn nói lại thôi.

"Sao vậy, còn có chuyện gì sao?"

Thẩm An Tại nhận ra sự thay đổi cảm xúc của nàng, không khỏi vừa vận động cánh tay phải mới mọc.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ nghiến răng, nhỏ giọng mở lời: "Sư phụ, tu vi của người…"

Thẩm An Tại sửng sốt, sau đó từ từ mở miệng, giọng nói hơi trầm.

"Ngươi đã biết rồi sao?"

"Vâng."

Nghe nàng trả lời, Thẩm An Tại im lặng hồi lâu.

Chính hắn đã cưỡng ép bản thân chém giết một tên bán bộ Chân Tổ, trong lúc hôn mê, Tiêu Cảnh Tuyết và Ngọc Tâm Lan hẳn đã thăm dò tình hình trong cơ thể hắn.

"Vậy một sư phụ chỉ có cảnh giới Đoán Thể, ngươi có còn muốn nhận không?"

Thẩm An Tại nửa đùa nửa thật nói.

Tiêu Cảnh Tuyết vội lắc đầu mở lời: “Sư phụ, người nói gì vậy, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, người mãi mãi là sư phụ của Cảnh Tuyết, không liên quan đến bất cứ điều gì, chỉ có vậy thôi.”

“Chỉ là…”

Nữ tử khẽ cắn môi đỏ, có lời muốn nói mà không nói hết.

“Chỉ là cái gì?”

Thẩm An Tại hỏi.

“Chỉ là đệ tử muốn thỉnh cầu sư phụ ngàn vạn lần phải giữ gìn sức khỏe, chớ nên cố chấp, nếu người có mệnh hệ gì, đệ tử không biết phải làm sao… Hơn nữa, bên sư huynh…”

“Đồ ngốc.”

Thẩm An Tại cười lắc đầu, vẻ mặt ôn hòa.

“Đừng lo cho vi sư, không phải đã nói rồi sao, vi sư vô địch thiên hạ, ai có thể lấy được mạng vi sư?”

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Thẩm An Tại lại có chút buồn bã, trong đầu hiện lên bóng dáng của Thiên Đạo bia.

Tu vi Đoán Thể…

Sức mạnh của hệ thống cuối cùng không phải là sức mạnh của chính hắn, nếu hắn thực sự có thể sở hữu tu vi mạnh mẽ, liệu hắn có thể yên tâm hơn không?

Nghe lời nói nửa đùa nửa thật của sư phụ, lần này Tiêu Cảnh Tuyết lại im lặng hồi lâu.

Nàng nhớ lại lời đại sư huynh đã nói ngày hôm đó.

“Lúc ở Linh cảnh, sư phụ đã suýt chết.”

Lúc đó chỉ nghe sư huynh nói vậy thôi, chứ thực ra chưa từng thực sự nhìn thấy, cũng không biết tâm trạng của mình sẽ

như thế nào.

Nhưng ngày hôm đó trên tường thành, nhìn thấy sư phụ toàn thân đẫm máu, được Bách Lý tiền bối bế về.

Nàng càng hiểu rõ hơn tại sao sau này sư huynh lại cố chấp muốn học y như vậy.

Khi nhìn thấy sư phụ bị thương, đầu óc nàng trống rỗng.

Thậm chí trong lúc nhất thời không thể chấp nhận được.

Từ trước đến nay, sư phụ ở trước mặt bọn họ đều tỏ ra nhẹ nhàng, dường như chỉ cần sư phụ ở đó, mọi phiền phức đều sẽ được giải quyết.

Nhưng ngày hôm đó…

Sư phụ bị thương.

Im lặng hồi lâu, Tiêu Cảnh Tuyết mới miễn cưỡng nở một nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

"Đúng vậy, sư phụ vô địch thiên hạ."

Sự thay đổi tinh tế đang diễn ra trên người Tiêu Cảnh Tuyết.

Nàng thầm hạ quyết tâm, phải càng nỗ lực tu luyện, sớm ngày viên mãn Vạn Độc tâm kinh, đột phá Xung Hư.

Sau này cũng nên là nàng và sư huynh đứng trước mặt sư phụ.

Không thể mãi như một đứa trẻ không lớn, mãi mãi cần sư phụ bảo vệ.

Sư phụ… cũng biết mệt mỏi.

"Đồ ngốc."

Nghe ra sự miễn cưỡng và tâm sự nặng nề trong giọng nói của nàng, Thẩm An Tại cười lắc đầu, đứng dậy hít sâu một

hơi.

Nếu thực sự đến lúc không thể làm trái lại thì bên Thiên Huyền Tỉnh, hắn hẳn sẽ đi một chuyến.

Mặc dù không biết tại sao hệ thống vẫn luôn không cho hắn nâng cao tu vi nhưng nếu thực sự xảy ra nguy hiểm thì không thể để ý đến nhiều như vậy.

Tất nhiên, đây là chuyện sau này mới tính đến.

Bây giờ cần phải cân nhắc, là phải nhanh chóng xử lý xong những chuyện vụn vặt của Bình Thiên triều.

Xử lý xong rồi, hắn còn phải đến Bắc Đạo vực ở lại vài ngày.

Tính thời gian, những ngày này Thiên Nhạc hẳn đã bắt đầu khiêu chiến với Bách Binh phổ chi Linh Khí rồi.

Nếu thành công, chắc chắn sẽ có người để mắt đến hắn.

Mặc dù hành sự theo sát phạt chi đạo, định sẵn con đường này phải cô độc một mình.

Nhưng làm sư phụ như hắn, dù sao cũng phải bảo vệ hắn một chút.

Chương 469: Muốn mời Thẩm phong chủ hy sinh vì đạo

“Sư phụ, giờ sức khỏe của người đã khá hơn chưa?” Tiêu Cảnh Tuyết hỏi.

Thẩm An Tại thấy nàng quá quan tâm thì không khỏi bật cười.

“Vi sư chỉ là tu vi không cao thôi, chứ không phải phế nhân, đã uống nhiều thuốc như vậy rồi, nếu mà vẫn chưa khỏe thì cũng coi như là một loại thiên phú dị bẩm vậy.”

Nghe sư phụ còn có tâm trạng đùa giỡn, Tiêu Cảnh Tuyết cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra sư phụ hẳn là đã hồi phục gần xong rồi.

“Việc trấn thủ, cứ giao cho Bách Lý tiền bối bọn họ đi, vi sư phải ra ngoài một chuyến.”

Thẩm An Tại chỉnh lại mũ, đứng dậy nói.

“Sư phụ định đi đâu?”

“Tề Vân đạo tông.”

Tiêu Cảnh Tuyết giật mình, sau đó vội vàng chặn trước cửa.

“Không được, sư phụ vừa mới khỏi bệnh nặng, nếu bên đó còn cường địch thì phải làm sao? Hay là gọi Bách Lý tiền bối bọn họ quay về cùng đi?”

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nàng, Thẩm An Tại có chút an ủi, vuốt lại mái tóc rối bù trước trán của nàng.

"Cảnh Tuyết, chẳng lẽ trong lòng ngươi bây giờ, vi sư đã trở thành một người cần được bảo vệ như vậy sao?"

"Người làm sư phụ bị thương là bán bộ Chân Tổ, mà bán bộ Chân Tổ thì có bao nhiêu chứ, huống hồ bây giờ cho dù là bán bộ Chân Tổ, vi sư cũng không sợ hắn."

Lời này của hắn không phải là giả, giờ thì Trảm Tiên Phi Đao đã hồi phục xong.

Cho dù Tề Lưu Vân có sống lại thì hắn cũng có thể dùng một đao chém chết.

Nghe sư phụ tự tin như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết do dự một chút, rồi mới nói.

"Vậy được rồi, vậy đệ tử sẽ đi cùng người."

Thẩm An Tại ngẩn ra, ánh mắt của cô gái trước mặt kiên định nhìn hắn.

Hắn hiểu rằng, nếu không cho nàng đi theo thì nàng sẽ không bao giờ đồng ý để hắn đi một mình.

"Được."

Thẩm An Tại suy nghĩ một chút, hắn là sẽ không có nguy hiểm gì nên đồng ý.

…

Tề Vân đạo tông, hậu sơn đạo tràng.

Hiệu quả của trận pháp đã sớm biến mất nhưng hố đen trên bầu trời vẫn chưa tan đi.

Giống như ngũ hành chi khí của Lý Trường Sinh đã mở ra một thông đạo đặc biệt nào đó giữa trời đất.

Dưới chân núi, hai bóng người dần dần xuất hiện.

Là Tuân Thiện và Triệu Vô Nha.

“Sư phụ, ở đằng kia.”

Triệu Vô Nha ngẩng đầu, chỉ vào màu đen trên bầu trời.

“Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, đại kiếp sắp xảy ra, đại lục Thiên Huyền này lại phải gặp cảnh máu chảy thành sông.”

Tuân Thiện ánh mắt lóe lên, nhìn vào hố đen đang từ từ mở rộng mà lẩm bẩm nói.

“Sư phụ, còn bao lâu nữa?”

Triệu Vô Nha cau mày.

“Thông đạo đã mở, nhiều nhất là mười năm nữa sẽ thông đến hai giới, đến lúc đó yêu ma giáng thế, thiên hạ không ai có thể ngăn cản được đại kiếp.”

“Không có cách nào đóng thông đạo sao?”

Tuân Thiện lắc đầu: “Ngũ hành tạo hóa, vĩ lực trời đất, vi sư cũng không có cách nào, trừ phi…”

“Trừ phi có thể tìm được Thiên Đạo dư nhất, bù vào ngày trăng tròn khuyết, mới có thể hóa giải.”

“Thiên Đạo dư nhất… Đệ tử không tính ra được.”

Triệu Vô Nha nhắm mắt hồi lâu, sau đó thở dài.

“Có lẽ hắn sẽ sớm xuất hiện thôi.”

Tuân Thiện nhìn vào hố đen trên bầu trời, chậm rãi nói.

Triệu Vô Nha sửng sốt.

Sẽ sớm xuất hiện sao?

Tiếng gió từ xa vọng lại, hắn quay đầu nhìn lại.

Một thân y phục trắng, đang từ phương xa ngự gió bay tới, sau lưng còn theo một nữ tử có khí chất nhu nhược.

"Thẩm An Tại?"

"Kỳ thánh…"

Thẩm An Tại nhìn thấy hai người đứng giữa đạo tràng, cũng nhìn thấy hố đen khổng lồ trên bầu trời, nhíu mày.

Không ngờ lại gặp Kỳ thánh ở đây.

Lúc trước trong lễ nhậm chức điện chủ, đối phương thế nhưng đến với ý đồ bất chính!

Ánh mắt hắn lóe lên, trong lòng đã liên lạc với Trảm Tiên Hồ Lô trong không gian hệ thống.

Người này một lòng muốn giết Mộ Dung Thiên, nếu có cơ hội, giết hắn trước thì tốt.

Tin tức hắn chém giết một bán bộ Chân Tổ đã truyền ra, hắn hẳn là đã nghe thấy.

"Thiên Đạo mênh mông, quả nhiên trong bóng tối tự có định số, ngươi đã đến."

Tuân Thiện nhìn Thẩm An Tại đạp gió mà đến, chậm rãi nói.

Nghe vậy, hắn có chút sửng sốt.

"Ngươi sớm biết ta sẽ đến?"

"Ta biết ngươi sẽ đến nhưng ta không biết là ai sẽ đến, sẽ đến bằng cách nào."

Giọng nói của Tuân Thiện rất bình tĩnh, như thể đang nói một chuyện không đáng kể.

"Thật kỳ lạ."

Thẩm An Tại cau mày, trong lòng có chút nghi ngờ.

Tại sao… vẫn chưa nhận được lời nhắc kích hoạt Trảm Tiên Phi Đao?

Chẳng lẽ người trước mắt này dù biết mình có thực lực chém giết bán bộ Chân Tổ, cũng không hề có chút kiêng dè nào sao?

Nếu như vậy thì có chút khó giải quyết rồi…

Thực lực của Tuân Thiện, hẳn là còn mạnh hơn Tề Lưu Vân nhiều.

"Cảnh Tuyết."

"Sư phụ?"

Tiêu Cảnh Tuyết tiến lên.

"Vi sư có đồ để quên trong thành, ngươi đi lấy giúp vi sư, ở ngay đầu giường."

"Sư phụ, người coi đệ tử là đại sư huynh sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, kiên định đứng bên cạnh hắn.

"Đệ tử không đi."

Mặc dù biết mình không phải là đối thủ của Tuân Thiện nhưng kiềm chế Triệu Vô Nha, nàng tự nhận vẫn có thể làm được đôi chút.

"Ngay cả lời vi sư ngươi cũng không nghe sao?"

Thẩm An Tại cau mày, có chút nghiêm túc nhìn đệ tử ngoan ngoãn hiểu chuyện bên cạnh.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi cúi mắt, có vẻ hơi áy náy nhưng vẫn không rời đi.

Không khí lúc này trở nên căng thẳng.

Triệu Vô Nha lúc này tiến lên: "Ta nghĩ hai vị có phải hiểu lầm gì không."

“Sư đồ chúng ta không có ác ý.”

Thẩm An Tại nheo mắt: “Không có ác ý? Ngày đó ở Nam Quyết điện, sư phụ ngươi chẳng phải không nói một lời đã muốn giết người sao?”

“Ta giết người là để cứu người.”

Tuân Thiện lên tiếng giải thích.

“Ta mặc kệ ngươi muốn cứu ai, chỉ cần Thẩm mỗ còn sống một ngày thì không thể để ngươi động đến đồ nhi của ta.”

Thẩm An Tại thực sự lười nghe lời lẽ đường hoàng chính đáng của hắn.

Tuân Thiện im lặng một lúc, không giải thích thêm về vấn đề này nữa, mà nhìn về phía hố đen trên bầu trời.

“Ngươi cũng vì chuyện này mà đến sao?”

“Đó là cái gì?”

Thẩm An Tại tuy không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây nhưng cảm thấy chắc chắn có liên quan đến người của Tề Vân đạo tông.

“Có người đã mở thông đạo Thiên Huyền, không bao lâu nữa, người bên ngoài sẽ giáng thế, tái hiện kiếp nạn ngàn năm trước.”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, chăm chú nhìn vào hố đen trên không.

Tiêu Cảnh Tuyết lại có chút không hiểu.

Bên ngoài? Kiếp nạn?

Những điều này nàng chưa từng hiểu biết, cho nên không hiểu Kỳ thánh cuối cùng đang nói cái gì.

Nhưng mà… chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Muốn giải quyết vấn đề này, hiện tại chỉ có một biện pháp.”

Tuân Thiện tiếp tục nói.

“Biện pháp gì?” Thẩm An Tại truy hỏi.

“Thiên Đạo còn sót một, muốn thỉnh Thẩm phong chủ lấy thân mình hiến tế.”

Tuân Thiện nhìn trung niên áo trắng đang đứng giữa không trung trước mắt, mặc dù trong mắt không có chút sát ý nào nhưng lại nói ra lời muốn người ta đi chết.

“Ta?”

Thẩm An Tại nhíu mày càng chặt.

Ý gì, chẳng lẽ hố đen thông đạo này, chỉ có mình hắn mới có thể xóa bỏ?

“Không thể!”

Hắn còn chưa kịp nói thêm gì, Tiêu Cảnh Tuyết đã lập tức mở miệng từ chối, trên khuôn mặt nhu nhược lộ ra vẻ kiên quyết.

“Cho dù lời ngươi nói là thật thì kiếp nạn ngàn năm cũng là kiếp nạn của toàn bộ Thiên Huyền, ngươi muốn sư phụ ta một mình gánh chịu, quả thực là quá không công bằng với người.”

“Những việc ngươi làm, toàn là giả nhân giả nghĩa, nói thì đường hoàng lắm!!”

…

Chương 470: Xuyên Vân Thoa, vỡ!

Nhìn Tiêu Cảnh Tuyết đột nhiên kích động, Tuân Thiện im lặng một lát.

Hắn cũng biết đối với Thẩm An Tại mà nói quả thực có chút không công bằng.

Nhưng có chút việc, cho dù hắn muốn làm, cũng bất lực.

"Có chút việc, ngoài sư phụ ngươi ra thì người khác không làm được, nếu sư phụ ta có thể làm, hắn tuyệt đối sẽ không thoái lui."

Triệu Vô Nha nghe có người mắng sư phụ mình là giả nhân giả nghĩa, không khỏi tiến lên phản bác.

"Lời hay ai cũng nói được."

Tiêu Cảnh Tuyết khinh thường.

Chỉ bằng vài câu ba điều của bọn họ mà muốn sư phụ mình đi chết?

Mơ đi!

"Đệ tử nói không sai."

Thẩm An Tại cũng nhìn Tuân Thiện mà nói.

"Thẩm mỗ còn chưa sống đủ, muốn ta nghe lời ngươi tùy tiện bịa ra để hiến tế vì kiếp nạn còn chưa xảy ra kia, xin lỗi, Thẩm mỗ còn chưa cao thượng đến vậy, không làm được."

Nghe lời hắn nói, Tuân Thiện im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu: "Đại thế sở xu, Thẩm phong chủ tương lai sẽ đồng ý."

“Chuyện tương lai, tương lai hãy nói.”

Thẩm An Tại phất tay, vẫn không thấy hắn có ý kiêng kỵ mình.

Cảnh Tuyết lại không chịu đi, hắn cũng không dám cưỡng ép ra tay.

“Cảnh Tuyết, chúng ta đi.”

Hắn nói, quay người rời đi.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng đi theo sau hắn nhưng lại cúi đầu, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tiễn hai người rời đi, Triệu Vô Nha muốn đuổi theo nói thêm gì đó nhưng lại bị Tuân Thiện giơ tay ngăn lại.

“Sư phụ, vì sao không ngăn bọn họ?”

Hắn có chút không hiểu.

“Ta không phải đối thủ của hắn.”

Tuân Thiện lắc đầu.

Một câu nói đơn giản nhưng lại khiến đồng tử Triệu Vô Nha co lại.

Sư phụ đã nói như vậy, vậy thì chắc chắn là thật.

Phong chủ Thanh Vân phong kia, thực sự khủng bố đến vậy sao?

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Triệu Vô Nha cau mày hỏi.

“Mượn đại thế thiên hạ, Thẩm An Tại không quan tâm đến thiên hạ, chỉ quan tâm đến Thanh Vân phong, vì đại lục Thiên Huyền, vi sư sẽ làm một kẻ ác bị người ta khinh bỉ.”

Tuân Thiện nhẹ giọng nói.

…

Bắc Đạo vực, Hỏa Luyện môn.

Biển máu ngập trời vẫn chưa tan đi, thiếu niên áo xám đã toàn thân đẫm máu, vết thương xuyên thủng ở tay trái vẫn chưa lành, trên người lại thêm nhiều vết thương lộ xương.

Trên mặt đất, bốn chiếc Vân Thoa đã vỡ nát nằm im lìm, không còn chút sắc bén nào.

Ngược lại là luồng khí Xuyên Hư kia, đã bị thanh đao gỗ trong tay Thiên Nhạc hấp thụ không ít.

Bây giờ hắn chém ra từng đao, không chỉ có khí huyết ngập trời đi theo, mà đao quang còn ẩn trong hư không, hư thực giao nhau.

Hai chiếc Vân Thoa còn lại, dưới đao quang khí huyết ngập trời này, đã không thể tái hiện uy năng như trước.

Sau một trận huyết chiến, uy thế của thanh đao gỗ càng lúc càng mạnh mẽ, thoắt ẩn thoắt hiện đã có xu hướng vượt qua Địa giai.

“Tên này, đúng là điên rồi.”

Trần Quyết nhìn thiếu niên trên sân liều chết không sợ, đánh theo kiểu lấy thương đổi công, nhíu mày.

Tất cả mọi người của Hỏa Luyện môn nhìn thấy cảnh này, đều rơi vào im lặng.

Bấy nhiêu năm nay, người khiêu chiến không biết bao nhiêu nhưng có thể bức Xuyên Vân Thoa đến mức này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy.

Mọi người đều là Luyện khí sư, có thể rõ ràng cảm nhận được linh trí của Xuyên Vân Thoa đã bắt đầu tiêu tán chậm chạp.

Ngược lại, thiếu niên kia cùng thanh đao trong tay lại càng thêm tâm ý tương thông.

"Không đúng, theo tình huống của bản nguyên linh khí, hắn bị thương nặng như vậy, thanh đao gỗ kia cũng nên nứt đầy vết mới đúng, sao giờ lại càng thêm kiên cố sắc bén rồi?!"

Có người phát hiện ra tình hình, cau mày nói.

Tiếng này cũng khiến mọi người lần lượt nhìn sang.

Mải kinh ngạc vì Xuyên Vân Thoa rơi vào thế yếu, nhất thời lại không phát hiện ra sự khác thường của thanh đao gỗ.

"Đây… hẳn là một loại phương pháp Luyện khí đặc biệt."

Ánh mắt Trần Quyết lóe lên, thân là môn chủ, hắn mơ hồ có thể nhìn ra một chút môn đạo nhưng cũng chỉ mơ hồ nhìn ra một chút mà thôi.

Nhưng chỉ chút đó thôi, đã khiến hắn kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết rằng, thiên hạ vạn loại Luyện khí thuật, cho dù siêu nhiên tuyệt thế đến đâu, cũng không thoát khỏi hai chữ vật liệu.

Nhưng thanh đao của thiếu niên này… rõ ràng đang được tôi luyện nâng cao, sắp đột phá Thiên giai.

Nhưng hắn dùng vật liệu gì?

Không ai nhìn ra được, không ai đoán được.

Chỉ có Thiên Nhạc đang mặt lạnh như băng, đang cố gắng chiến đấu với hai chiếc Vân Thoa cuối cùng trong lòng mới rõ ràng.

Luyện Tiên thuật.

Thiên địa vạn vật, không gì không thể luyện.

Sư phụ đã cho rất nhiều trân bảo hiếm có nhưng hắn đều không dùng, mà chuẩn bị đến lúc đó để lại cho Trương Nhất Triết, nâng cao thực lực.

Còn thanh đao của hắn…

Khí huyết ngập trời, đao thế của Trảm Thiên Bạt Đao thuật nuôi dưỡng, tất cả đều là vật liệu.

Đây là binh nhân dưỡng thành đạo mà sư phụ đã dạy cho mình.

Bản thân có khuyết điểm, không thể đột phá Càn Khôn cảnh, muốn có được thực lực mạnh mẽ, muốn rèn tạo ra linh khí đệ nhất thiên hạ, chỉ có cách này.

Đinh!

Một tiếng giòn tan nữa vang lên, thanh đao gỗ trong tay Thiên Nhạc rung lên, một lần nữa chém bay chiếc Vân Thoa phía trước và nơi va chạm xuất hiện vết nứt.

Sau đó hắn đột nhiên quay đầu, đôi mắt đỏ ngầu như máu lộ ra vẻ hung dữ.

Trong hư không, chiếc Vân Thoa cuối cùng đâm tới trực tiếp dừng lại, run rẩy nhẹ.

Một cảm xúc mang tên sợ hãi, từ chiếc Vân Thoa này truyền đến.

Rõ ràng, nó sợ rồi.

Từ lúc đầu tức giận và khinh thường có người đến khiêu chiến mình, đến bây giờ lại trở nên sợ hãi như vậy.

Nó sợ không phải là thanh đao gỗ kia, mà là người cầm dao.

Theo cảm nhận của nó, người trước mắt dường như không phải người, mà là một hung khí.

Hung khí thực sự!

“Tiểu huynh đệ, được rồi, dừng tay đi!”

Trần Quyết nhìn thấy cảnh này, trong lòng thở dài nói.

Linh binh của mình, thua rồi.

Nhưng, lời hắn vừa dứt, thiếu niên áo xám kia lại như chém đỏ mắt, căn bản không dừng tay.

Thanh đao gỗ trong tay hắn, một lần nữa hung hăng chém xuống.

Đương!

Tiếng giòn tan vang lên, chiếc Xuyên Vân Thoa cuối cùng cũng nứt ra, linh trí bên trong cũng theo một đao này mà tiêu tán.

Thanh đao gỗ phát ra ánh sáng đỏ như máu, lúc này, thân đao dần dần trở nên đỏ sẫm hơn một chút.

Hơi thở càng thêm hung bạo, lúc này từ Địa giai thượng phẩm, nâng lên đến Thiên giai hạ phẩm.

Tất cả mọi người đều đồng tử co lại, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm.

“Đại nghịch bất đạo!”

“Diệt pháp bảo linh khí của phái ta, ngươi muốn chết!”

Vô số người mang theo tiếng động tức giận, sát ý vang lên, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn lên võ đài.

Trần Quyết cũng trầm mặt xuống.

Hắn tự hỏi, từ đầu vẫn luôn đối đãi lễ phép đối với Bắc Hải song đao này, chưa từng nghĩ có bất kỳ ác ý nào với người này.

Bản thân việc khiêu chiến linh binh đã tương đương với việc khiêu chiến danh dự, hắn còn tốt bụng nhắc nhở.

Tên này đập vỡ linh khí thì thôi đi, hỏng còn có thể sửa chữa.

Nhưng hắn cũng chém nát linh trí của linh khí!

Điều này đại biểu cho Xuyên Vân Thoa, hoàn toàn biến thành một đống sắt vụn.

Đối mặt với sự tức giận của mọi người, Trương Nhất Triết lập tức bay người đứng trước người Thiên Nhạc.

Thế cục, trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

…

Chương 471: Đại Phá Toái Thuật

“Hôm nay các hạ không đưa ra lời giải thích hợp lý thì đừng trách Trần mỗ vô tình!”

Trần Quyết nhìn Thiên Nhạc, ánh mắt không thiện.

Kéo theo tất cả mọi người của Hỏa Luyện môn ở đây đều tiến lên, kiếm cung bạt kiếm.

“Không vỡ.”

Lúc này, hai chữ lạnh lùng từ trong miệng Thiên Nhạc truyền ra.

Trần Quyết sửng sốt, nhìn sáu chiếc Xuyên Vân Thoa đầy vết nứt trên mặt đất, nhất thời cho rằng mình có phải nghe nhầm không.

Hay là tên này coi mình như kẻ ngốc.

Đã vỡ thành như vậy rồi, còn nói không vỡ?

Đùa giỡn với kẻ ngốc sao?

“Ngươi… “

Hắn trừng mắt nhìn, vừa định phát tác thì dị biến đột nhiên sinh ra.

Trên sân, sáu chiếc Xuyên Vân Thoa vỡ vụn đột nhiên run rẩy nhẹ.

Vết nứt của nó phủ lên một tầng huyết quang, ong ong vang lên giữa không trung.

Với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, vết nứt của sáu chiếc Vân Thoa đều bắt đầu dần dần khép lại như cũ, không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu hư hại nào.

Điều khiến đồng tử co lại hơn nữa là, sau khi Xuyên Vân Thoa mang theo huyết quang, khí tức lại mạnh mẽ bá đạo hơn trước vài phần, tràn ngập sát ý.

Mờ mờ ảo ảo, có dấu hiệu tiến cấp thành linh khí Thiên giai thượng phẩm.

Hơn nữa sau khi khôi phục, sáu chiếc Xuyên Vân Thoa đều bay đến trước mặt thiếu niên áo xám, lúc lắc như thể gật đầu, mang theo một chút kính trọng.

"Khí linh… không sao?"

Trần Quyết và những người khác há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

Có người còn dụi mắt thật mạnh, tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Rõ ràng trước đó linh trí của Xuyên Vân Thoa đã bị Bắc Hải song đao chém giết, sao giờ lại khôi phục, hơn nữa dường như còn có vẻ nhân tính hơn?

Thiên Nhạc không giải thích nhiều, chỉ hướng về phía Trần Quyết chắp tay, nhàn nhạt nói bốn chữ.

"Nhường bước, cáo từ."

Hắn treo lại cây đao gỗ vào thắt lưng, cùng một tráng hán như tòa tháp sắt khác đi song song, hướng về phía đường cũ mà đi.

Trên đường, mọi người đều tránh sang hai bên, ngây ngốc nhìn bọn họ.

"Đây là chuyện gì!?"

Trần Quyết xông lên, lập tức kiểm tra tình hình của Xuyên Vân Thoa.

Nhưng sự thật như hắn thấy, Xuyên Vân Thoa quả thực không sao, hơn nữa còn có dấu hiệu tiến cấp.

Xoẹt!

Đột nhiên, một lão giả mặc đồ đen xuất hiện trước mặt hắn.

Mọi người vội vàng cung kính hành lễ.

"Gặp qua Thái Thượng trưởng lão!"

Lão giả mặc đồ đen phất tay áo, tất cả mọi người đều được một luồng sức mạnh ôn hòa nâng lên.

Sau đó, hắn nhìn Xuyên Vân Thoa, quay đầu nhìn chằm chằm vào hướng Bắc Hải song đao rời đi, ánh mắt lóe lên, cuối cùng lắc đầu trong lòng.

"Sư phụ, sao vậy?"

Trần Quyết lập tức hỏi.

"Ngươi có biết đao pháp cuối cùng vừa rồi, không phải là đao pháp bình thường, mà là một loại luyện khí cổ pháp thất truyền từ ngàn năm trước, tên là Đại Phá Toái Thuật."

"Đại Phá Toái Thuật?"

Trần Quyết nhíu mày suy nghĩ, sau đó vỗ trán: "Là loại dùng phương pháp đặc biệt đánh vỡ linh khí, sau đó dùng cách đúc lại, phá rồi sau đó lập, phá vỡ giới hạn của linh khí sao?"

"Không sai."

Lão giả mặc đồ đen gật đầu: "Đại Phá Toái Thuật này cùng với hai loại cổ pháp là Thần Chung Mộ Cổ, Càn Khôn Hóa Vật xuất hiện trong đại hội luyện khí trước đó là những thuật rèn không hề kém cạnh nhau, không ngờ… lại bị Bắc Hải song đao nắm giữ!"

Hắn kinh ngạc nói, nhìn sâu về hướng Bắc Hải song đao rời đi.

Trần Quyết cũng kinh ngạc, không ngờ lại là cổ pháp thất truyền đã lâu, khó trách hắn nhất thời không nhận ra.

"Tiểu huynh đệ này tuy tính tình có phần lạnh lùng nhưng hình như cũng không phải là kẻ lỗ mãng vô lễ, ngươi lúc đầu không có ác ý với hắn, hắn liền giúp ngươi đánh vỡ Xuyên Vân Thoa này, đúc lại, để nó có cơ hội tiến thêm một bước."

Nói rồi, hắn suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, thanh đao kia của hắn cũng có vẻ hơi đặc biệt, là sát phạt chi khí, đánh mất linh trí của Xuyên Vân Thoa một lần, tương đương với giết người, chỉ có như vậy mới có thể kìm nén sự bồn chồn của thanh đao kia tiến cấp lên Thiên giai."

"Lần này, là Hỏa Luyện môn ta nợ ân tình của hắn."

Lão giả mặc đồ đen nói vậy, khẽ thở dài.

Vừa rồi lại nảy sinh một tia suy nghĩ xông ra ngăn cản Bắc Hải song đao, đoạt lấy cổ pháp luyện khí kia, quả thực không nên.

"Thì ra là vậy…"

Trần Quyết nghe vậy cũng lộ vẻ hổ thẹn.

Bắc Hải song đao đã đi xa, hắn nhìn về hướng sơn môn, cao giọng nói.

"Bách Binh phổ Xuyên Vân Thoa, hôm nay bại dưới tay Bắc Hải song đao… Mộc Đao."

Trần Quyết khi nói chuyện, mới nhớ ra mình thậm chí còn chưa kịp hỏi thiếu niên áo xám kia, cuối cùng thì tên của cây đao gỗ trong tay là gì.

Cho nên chỉ có thể gọi là Mộc Đao.

Tin tức này nhanh chóng truyền ra trong giới luyện khí, thứ hạng của Bách Binh phổ, từ chín mươi trở xuống, tất cả các linh khí đều lùi xuống một bậc.

Còn vị trí thứ chín mươi mốt, biến thành hai chữ "Mộc Đao."

Về tình hình của Mộc Đao này, Bách Binh phổ viết không chi tiết lắm.

Chỉ nói đây là sát phạt chi khí, được làm bằng gỗ, hơi có màu máu, ra đao chắc chắn phải thấy máu mới có thể hồi đao.

Chủ nhân của nó tên… Bắc Hải.

Hai chữ Bắc Hải này, người Bắc Đạo vực đều không xa lạ.

Rất nhiều vụ thảm án diệt môn trừng gian diệt ác nhưng lại được lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Hơn nữa còn có người phong cho Bắc Hải song đao danh hiệu "Hiệp."

So với nỗi sợ hãi của những gia tộc bình thường đối với Bắc Hải song đao thì nhiều người lại rất ngưỡng mộ họ.

Mặc dù sau này giết chóc vô số nhưng phần lớn đều không thể khiến người ta liên tưởng đến chữ "Ác."

Tất nhiên, cũng có lời đồn rằng Bắc Hải song đao vốn là những kẻ cực kỳ thích giết chóc, là ma đạo tà tu.

Giết những người đó, chỉ là để thỏa mãn bản tính thích máu của chính hắn, căn bản không phải vì trừng gian diệt ác gì cả.

Có nhiều lời đồn đại khác nhau nhưng không thể phủ nhận rằng, cái tên Bắc Hải song đao, sau khi lọt vào Bách Binh phổ, đã bắt đầu thực sự được các thế lực hàng đầu chú ý.

Theo tìm hiểu của họ, đao pháp của người này không giống với bất kỳ một đao tôn nào truyền lại, hẳn là tự học, tán tu không có môn phái.

Nếu có thể kéo về thì đối với uy danh của thế lực nhà mình cũng sẽ có sự nâng cao rất lớn.

Vì vậy, không ít người bắt đầu tìm kiếm tung tích của Bắc Hải song đao khắp nơi.

Có ám sát, có kéo bè kết phái, cũng có người muốn được diện kiến dung nhan của hắn, thậm chí còn có cả những tiểu bối trẻ tuổi muốn theo chân Bắc Hải song đao cùng nhau xông pha.

…

Bắc Đạo vực, thành Mạc Lâm.

Dưới màn mưa giăng giăng, hai người đi trong con hẻm tối tăm.

Trong hẻm, có không ít đứa trẻ gầy trơ xương, mặc quần áo rách rưới đang sợ hãi nhìn chằm chằm vào hai người.

“Trương đại ca.”

Giọng nói trầm ấm pha chút trẻ con của thiếu niên vang lên từ miệng người đi trước.

Người đàn ông cao to như tòa tháp sắt phía sau khẽ gật đầu, tiến lên lấy những chiếc bánh bao thịt nóng hổi ra, lần lượt phát cho những đứa ăn mày này.

Thiên Nhạc không chọn cách cho tiền.

Bởi vì hắn biết nếu cho tiền, những đứa ăn mày nhỏ này nếu không may sẽ bị những đứa ăn mày lớn tuổi hơn đánh cho một trận, rồi tiền cũng sẽ bị cướp mất.

Mãi đến khi nhìn những đứa ăn mày này ăn ngấu nghiến xong, Thiên Nhạc mới tiếp tục bước đi, hướng về phía cuối con hẻm.

Người đàn ông cao to như tòa tháp sắt vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, không nói một lời, không rời nửa bước.

Thành Mạc Lâm, chính là nơi gia tộc luyện khí Chu gia tọa lạc.

Báu vật trấn tộc của Chu gia là Sát Phong Bát xếp thứ chín mươi trong Bách Binh phổ, cũng là mục tiêu mà sau khi dưỡng thương xong, họ sẽ bắt đầu khiêu chiến.

…

Chương 472: Đệ tử xin xoa bóp vai cho sư phụ

Nam Quyết vực, thành Ngư Uyên hạp.

Thẩm An Tại đứng trên tường thành, nhìn về phương xa.

"Thiên Đạo dư nhất…"

Nhìn bầu trời có phần u ám, hắn có chút thất thần.

Về những lời nói của Tuân Thiện, hắn đã đứng đây suy nghĩ rất lâu rồi.

Hắn bắt đầu cảm thấy mình đến đây không phải là ngẫu nhiên, có lẽ thật sự là đã được định sẵn từ lâu.

Thanh Tổ, Thiên Đạo bia, hệ thống…

Tất cả những điều này, cuối cùng có liên quan gì đến hắn?

Còn khi Cảnh Tuyết và Chính Nguyên Độ Tâm Ma Kiếp lúc đó, tại sao đều nói hắn đã từng xuất hiện?

Tại sao bọn họ đều nói có thể bình an vượt qua Tâm Ma Kiếp, là nhờ có hắn.

"Ta cuối cùng là Thẩm An Tại, hay là một kẻ tầm thường của thế giới khác?"

Hắn lẩm bẩm tự nói, nhất thời thậm chí có chút không phân biệt được tất cả những điều này là mơ hay thực.

"Hệ thống, có thể nói cho ta biết, ta đến thế giới này, có phải mọi thứ đã được định sẵn từ lâu rồi không?"

Hệ thống không trả lời.

Thẩm An Tại cũng không hỏi nữa.

Có lúc hắn cảm thấy hệ thống rất có nhân tính nhưng có lúc lại cảm thấy nó chỉ là một vật lạnh lẽo.

Ở thế giới này lâu như vậy, hắn đã có được một cuộc đời hoàn toàn khác.

Hắn có nhà, gọi là Thanh Vân phong.

Hắn có những đệ tử kính trọng mình, có những người bạn già thích đấu khẩu với mình, có cô gái đêm đó dưới ánh trăng nguyện ý đợi mình đến nửa đêm.

Nếu tất cả những điều này là một câu chuyện đã được sắp đặt từ lâu thì cuối cùng là thật hay giả?

Khi mất đi tất cả những điều này, hắn sẽ đau lòng chứ?

Sẽ.

Tuân Thiện nói rằng chỉ có hắn mới có thể vá lại được Thiên Đạo, mới có thể ngăn chặn người ngoài thế giới giáng lâm, ngăn chặn đại kiếp xảy ra.

Điều này lại là thật hay giả?

Thẩm An Tại hơi cúi mắt, nhẹ nhàng gõ vào viên gạch xanh trên tường thành.

Nếu là trước đây, hắn căn bản sẽ không quan tâm đến những lời Tuân Thiện nói.

Hắn chỉ cảm thấy có hệ thống, mọi vấn đề đều không thành vấn đề, hắn đều có thể giải quyết.

Nhưng những ngày gần đây, không hiểu sao hắn bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi.

Có chút mệt mỏi.

“Hừ… Nếu có thể nghỉ ngơi một thời gian thì tốt rồi.”

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

Phía sau, Tiêu Cảnh Tuyết vừa đi tới vừa nghe thấy câu nói này, hơi sửng sốt, sau đó cúi đầu.

“Sư phụ.”

Thẩm An Tại mở mắt quay đầu lại, xem ra dạo này hắn thực sự có chút mệt mỏi, ngay cả Cảnh Tuyết đi đến sau lưng cũng không phát hiện ra.

“Sao vậy?”

“Sư đệ có tin tức truyền đến.”

Tiêu Cảnh Tuyết kể lại chuyện Bắc Hải song đao khiêu chiến thành công Xuyên Vân Thoa, đồng thời nói rằng hiện tại rất nhiều thế lực ở Bắc Đạo vực đang tìm hắn.

Bao gồm cả người của ba tông Luyện Khí.

Mặc dù Tô Lưu Ly và Đoan Mộc Khung cùng những người khác đang ở Nam Quyết vực nhưng đây là quyết định của tầng lớp cao của ba tông.

Hơn nữa bọn họ không biết, Bắc Hải song đao chính là đệ tử thứ ba của Thanh Vân phong nổi danh trong đại hội luyện khí.

“Đã bắt đầu rồi sao…”

Thẩm An Tại xoa xoa trán, hít một hơi thật sâu, sau đó nở nụ cười ôn hòa như mọi khi.

“Bên Linh cảnh đã tăng thêm người rồi, những kẻ Xung Hư cảnh Bình Thiên triều đó không đáng lo, vi sư phải đi vài ngày.”

Tiêu Cảnh Tuyết truy hỏi: “Là đi tìm sư đệ sao?”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày: “Sư phụ, để đệ tử đi, người nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Thẩm An Tại có chút an ủi, lại có chút bất đắc dĩ cười.

“Không sao, ngươi cứ tu luyện cho tốt, đừng lãng phí thời gian chạy đông chạy tây.”

Tiêu Cảnh Tuyết cúi đầu, trong lòng thở dài.

Tính tình của sư phụ kỳ thực cũng giống như đại sư huynh.

Việc đã quyết định, rất khó thay đổi.

“Nhưng vừa rồi đệ tử nghe sư phụ nói mệt.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng nói.

“Sống trên đời nào có ai không mệt, thoải mái là dành cho người chết.”

Thẩm An Tại ngược lại cười nói, không để ý.

Hắn nhìn về phương xa: “Đợi những chuyện vặt vãnh này xong hết, đợi đại sư huynh ngươi từ Thiên Huyền tỉnh trở về, đợi thực lực các ngươi đều tăng lên, vi sư mới có thể an tâm nghỉ ngơi.”

“Đến lúc đó các ngươi phải mở rộng thêm trúc uyển của vi sư, còn con suối trước cửa, nuôi thêm chút linh ngư vào.”

Thẩm An Tại lẩm bẩm, tưởng tượng đến cảnh sau khi mọi chuyện kết thúc, về cuộc sống dưỡng già của mình.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng bên cạnh, ngoan ngoãn nghe hắn kể lể muốn gì.

Ví như hàng rào trúc của trúc uyển hơi vàng rồi, phải thay mới, màu xanh trông đẹp mắt hơn.

Còn cái ghế mây bên suối chân không được bằng phẳng, về phải đan lại một cái.

Còn bên cạnh võ trường, phải trồng một hàng cây phong đỏ, như vậy đến mùa thu lá vàng rụng đầy đất, nhìn cũng là cảnh đẹp, chỉ là đến lúc đó sẽ lười quét dọn.

Còn đại trận chưa hoàn thành của Thanh Vân phong chắc chắn phải làm xong…

Thẩm An Tại cũng không biết hôm nay mình bị làm sao, nói rất nhiều chuyện vụn vặt.

Vụn vặt đến mức bình thường lúc nào cũng có thể làm, thậm chí căn bản không cần tốn nhiều sức.

Hắn nói mãi rồi ngẩn người, không nói nữa.

Cho đến khi một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, xoa bóp.

"Cảnh Tuyết…"

Thẩm An Tại sửng sốt, hơi quay đầu lại.

"Sư phụ, người ngồi xuống đi, đệ tử xoa bóp vai cho người."

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hắn, đôi mắt có chút nhu tình lúc này không hiểu sao lại hơi đỏ.

Hắn sửng sốt, sau đó khẽ gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế mang theo bên người bên cạnh tường thành.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng sau lưng, nhẹ nhàng xoa bóp vai hắn.

Là một y giả, nàng xoa bóp tự nhiên có hiệu quả khác biệt.

Thẩm An Tại cảm thấy mệt mỏi của mình đã tiêu tan không ít, hiếm khi được nhàn nhã.

Theo hoàng hôn dần buông, hắn thế mà từ từ ngủ thiếp đi.

Nhìn sư phụ ngủ trên tường thành, Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy có chút đau lòng.

Sư huynh không biết, sư đệ cũng không biết.

Nhưng nàng thường ở bên cạnh sư phụ lúc câu cá, pha trà bóc hoa quả cho hắn, cho nên nàng biết.

Sư phụ kỳ thực không thích cuộc sống đánh đánh giết giết, hắn chỉ là một người nhàn tản.

Ngồi ngắm mây tụ gió vờn, ngồi ngắm thủy triều lên xuống.

Không tranh không đấu, an nhiên tĩnh tại, đó chính là cuộc sống mà sư phụ muốn.

Nhưng những năm gần đây, vì mấy đệ tử này, sư phụ lại không được nhàn rỗi.

Nàng không khỏi nghĩ.

Nếu không thu đồ đệ, sư phụ có phải vẫn như trước, chỉ là tiểu phong chủ không có tu vi gì trong mắt mọi người, sống cuộc sống thanh nhã tĩnh lặng, không ai quấy rầy?

Những năm gần đây, sư phụ đã làm rất nhiều, cũng rất mệt.

Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, động tác càng nhẹ nhàng hơn, sợ làm ồn người đang ngủ.

Hoàng hôn bị núi rừng nhấn chìm, sao trăng sáng tỏ, ánh sáng dịu dàng rải trên mặt đất đầy máu, mang đến một vẻ đẹp vừa hoang đường vừa tĩnh lặng.

Trên tường thành, nữ tử yếu đuối khẽ mở miệng, ngân nga bài hát mà sư phụ thường hát nhất, giọng hát dịu dàng và trong trẻo, theo gió xa dần.

“Đầu lá đào nhọn hoắt, lá liễu che khuất trời, ở vị trí đó là minh công…”

...

Chương 473: Cửu đại nhân

Đông Linh vực, U Mộc sơn.

Dãy núi nơi đây trùng điệp nhưng chỉ thấy sương mù xám trắng mênh mông, một mảnh tử tịch.

Trong phạm vi vạn dặm, không có bất kỳ sinh vật nào dám đến gần.

Thậm chí xung quanh còn đầy những bộ xương trắng, đều là những tiểu thú linh trí không cao còn sót lại.

Chúng vừa mới bước vào sương mù, liền bị hút sạch sinh cơ.

Cái khí hoang vu này, mạnh mẽ đến mức ngay cả tu sĩ Thượng tam cảnh cũng không dám đến gần.

Thế nhưng, chính là một vùng đất tử tịch như vậy, lúc này sâu bên trong lại có không ít người tụ tập.

Họ phần lớn đều mặc áo choàng đen trùm đầu, có đến hơn ba mươi người, hơn nữa tu vi của từng người đều ở vào khoảng Xung Hư cảnh.

Nếu Đoan Mộc Khung cùng một số cường giả lão bối khác ở đây, chắc chắn có thể nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc trong số những người này.

Giống như những người trong đại hội Luyện khí năm đó, rất nhiều người trong số họ đều là những thiên kiêu đã mất tích trên Thiên kiêu bảng trong những năm gần đây.

Bây giờ, bọn họ đã trở thành một phần tử của Yêu Thần giáo, đều là chấp sự.

Thác Bạt Thương Khung cũng có mặt trong số đó, hắn thậm chí còn nhìn thấy một đệ tử của gia tộc mình đã mất tích nhiều năm trước, tính theo bối phận, còn là cháu trai của hắn.

Trong đám người áo đen này, có một người lại khác biệt, hắn mặc một chiếc áo choàng đỏ, toàn thân yêu khí lẫm liệt.

Nhìn vào mức độ cung kính của mọi người đối với hắn, rõ ràng là có địa vị không thấp trong Yêu Thần giáo.

Mà hơi thở của hắn… còn mạnh hơn cả Tuân Thiện.

"Cửu đại nhân, thông đạo bên phía Tề Vân đạo tông đã mở, chúng ta động thủ khi nào?"

Có một chấp sự tiến lên chắp tay hỏi.

Người áo đỏ được gọi là Cửu đại nhân ánh mắt lóe lên, sau đó nói: "Chờ thêm một chút."

Nói xong, hắn nhìn về phía Thiên Cương bên cạnh Thác Bạt Thương Khung.

"Ngươi làm không tệ, lại nghĩ ra cách lợi dụng ngũ hành chi khí để mở thông đạo."

Thiên Cương mỉm cười: "Nếu không phải năm đó vì tìm kiếm Liễu Vân Thấm, ta đã đi một chuyến đến Nam Quyết vực, cũng không phát hiện ra tiểu tử có Ngũ hành đạo thể kia."

"Không ngờ Tề Lưu Vân kia vì bản thân có thể đột phá cảnh giới, mà ngay cả đồ tôn của mình cũng có thể đưa đi chịu chết, chậc chậc."

Cửu đại nhân liếc hắn một cái, giọng điệu nhàn nhạt.

"Những người đến đây, có ai không phải vì sức mạnh?"

Thiên Cương gật đầu, điều này đúng là vậy.

"Chờ đến khi sức mạnh của Yêu hoàng đại nhân có thể thông qua thông đạo truyền vào nơi này, đến lúc đó thực lực

của các ngươi cũng sẽ tăng mạnh, chờ thông đạo mở hoàn toàn, đến lúc đó ba ngàn thế giới, tùy các ngươi muốn đi đâu thì đi."

Cửu đại nhân nhìn đám người có mặt, lời nói tràn đầy sự dụ hoặc.

"Chân Tổ cảnh ở thế giới các ngươi đã là đỉnh điểm nhưng nếu đặt ở bên ngoài, nhiều lắm chỉ là một con kiến hơi mạnh hơn một chút mà thôi, cho dù là Thánh cảnh ở trên đó, cũng không phải là điểm cuối, còn có người mạnh hơn."

"ba ngàn thế giới, vô kỳ bất hữu, đến lúc đó các ngươi đều có thể thấy được thế giới rộng lớn hơn, gia nhập Yêu Thần giáo của ta, sẽ là quyết định sáng suốt nhất của các ngươi!"

Ánh mắt của mọi người đều hiện lên vẻ nóng bỏng.

Sau khi nghe nói về đủ loại chuyện bên ngoài, bọn họ đã sớm chán ghét cái Thiên Huyền giới nhỏ bé này, nóng lòng muốn đến một nơi rộng lớn hơn để tung hoành, đạt được sức mạnh mạnh mẽ hơn.

"Tiền bối, ngoài Thẩm An Tại ra, còn có một người mà ta nghĩ chúng ta nên chú ý."

Thác Bạt Thương Khung lúc này đối mặt với Cửu đại nhân cũng tỏ ra rất cung kính.

"Ai?"

"Mộ Dung Thiên!"

Theo cái tên này rơi xuống, mọi người nhìn nhau, nhíu mày không thôi.

"Chỉ là một tiểu bối mà thôi, nếu ngươi muốn báo thù cho tôn tử của ngươi thì tự mình đi là được."

Có người bất mãn lên tiếng.

Cửu đại nhân cũng lắc đầu, không để ý.

“Không, tiền bối có điều không biết, Mộ Dung Thiên kia từ khi thực sự bắt đầu tu luyện đến nay, chỉ mới vài năm thời gian, đã đạt đến cảnh giới Niết Bàn, hiện nay lại vào Thiên Huyền tỉnh, mười năm nữa… chắc chắn có thể vào Xung Hư cảnh!”

Thác Bạt Thương Khung vội vàng mở miệng giải thích.

Nhưng lời này, mọi người vẫn cười khẩy.

“Để hắn vào Xung Hư cảnh thì thế nào, một Xung Hư cảnh nho nhỏ, chẳng lẽ còn có thể làm nên sóng gió gì?”

“Hắn là kiếm tu, hơn nữa thiên phú cực cao, thủ đoạn rất nhiều, không thể lấy lẽ thường…”

“Được rồi, lão gia tử Thác Bạt, ở đây ai mà chẳng có chút thiên phú, có chút thủ đoạn, chỉ là một kiếm tu mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Có người không kiên nhẫn cắt ngang lời Thác Bạt Thương Khung, lời nói rất tự phụ.

“Điều này…” Thác Bạt Thương Khung nhíu mày.

Thiên Cương nhìn cảnh này, không nói gì.

Những người này lúc đó không có mặt nên không tận mắt thấy tình hình của Mộ Dung Thiên.

Nếu thật sự để Mộ Dung Thiên đến Xung Hư cảnh, những kẻ này, sợ rằng chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Nhưng có một số lời, hắn không muốn nói nhiều.

Những năm gần đây, Yêu Thần giáo ngày càng có nhiều người, nếu có thể mượn tay người khác trừ khử một hai người, cũng không tệ.

“Được rồi, phân phó nhiệm vụ của các ngươi, đều đi làm đi, càng náo loạn càng tốt.”

Cửu đại nhân phất tay, cũng không để ý đến Mộ Dung Thiên kia.

Hắn cũng thực sự không cần, một Xung Hư cảnh dù mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của Chân Tổ cảnh.

“Cái Thẩm An Tại kia, các ngươi đã điều tra rõ ràng chưa?”

Nói xong, hắn đột nhiên lại nhớ ra điều gì, mở miệng hỏi.

“Điều tra rõ ràng rồi, hắn chính là một tiểu phong chủ của Thanh Vân phong, không có thân phận khác, cũng không phải truyền nhân của ba người kia.”

Thiên Cương chắp tay mở miệng.

“Thực lực thế nào?”

“Hôm trước đã chém giết một vị bán bộ Chân Tổ nhưng bản thân hắn cũng bị thương, chắc chắn chưa đến cảnh giới Chân Tổ.”

Nghe vậy, Cửu đại nhân khẽ gật đầu, ánh mắt lóe lên.

“Vậy ngươi tìm cơ hội giết chết hắn đi, thi yêu kia hiện tại hẳn cũng đã có thực lực bán bộ Chân Tổ rồi chứ?”

Thiên Cương gật đầu: “Rõ.”

Cúi đầu, ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Mười ba vị giáo chủ của Yêu Thần giáo, đều là cảnh giới Chân Tổ, hiện tại chỉ mới đến một người, còn không dám bùng nổ đại chiến với Thiên Huyền điện bên kia.

Đợi đến lúc mười ba vị giáo chủ của Yêu Thần giáo đều đến thì lục địa Thiên Huyền này cũng nên đại loạn rồi.

Liễu gia, Yêu Thần giáo, Thiên gia đều có liên hệ với giới trên.

Chỉ không biết giới khác như Thi độc giới, Linh hư giới có ẩn núp ở nơi nào đó trong Thiên Huyền, chờ thời cơ hay không?

Khi Thiên Đạo bia xuất hiện trấn áp, lực lượng chủ yếu chính là tác dụng lên Thi ma lão nhân và Linh Hư tử, cho dù bọn họ không chết thì thực lực cũng hẳn là bị tổn hại lớn.

Thi ma lão nhân tạm thời không nói đến nhưng Linh Hư tử kia…

Tam chuyển Linh hư, luân hồi tái sinh, năm giới năm xưa, chỉ có thực lực Linh Hư tử là mạnh nhất.

Không biết hắn đã đổi một thân phận khác hay chưa, có đang ở lục địa Thiên Huyền này nhìn loạn thế sắp khởi, tĩnh đãi thời cơ.

Nghĩ đến đây, Thiên Cương thầm lắc đầu.

Bất kể thế nào, hiện tại Liễu gia không biết mình hợp tác với Yêu Thần giáo, đến lúc đó để bọn họ đi tranh đấu, tốt nhất là có thể cùng nhau diệt sát, hoặc là nhờ vào lực lượng Thiên Đạo bia mà trục xuất ra khỏi Thiên Huyền giới.

Đến lúc đó, một mảnh đại lục này, chẳng phải là mặc sức hắn tính toán sao?

Thiên Đạo bia kia, cũng chỉ có thể là vật trong túi của Thiên gia!

Nghĩ đến việc đoạt được Thiên Đạo bia, trở về ngoại giới Thiên gia bản tộc thì mình sẽ được ban thưởng hậu hĩnh thế nào, trong lòng hắn không khỏi kích động, thậm chí là nóng lòng không chờ đợi được.

…

Chương 474: Nhà họ Chu, cũng không cần tồn tại nữa

Nam Quyết vực.

"Như vậy, chuyện bên này đành phải nhờ chư vị tiền bối giúp đỡ nhiều hơn."

Trên bầu trời biên quan, Thẩm An Tại dắt theo Xích Thố, chắp tay với mọi người phía trước.

"Thẩm phong chủ nói quá rồi, ngươi có ơn với Linh cảnh ta trước, chút chuyện nhỏ này, chúng ta tự nhiên phải hết sức."

Phượng Khuynh Tâm hơi cúi đầu đáp lễ.

Tộc trưởng Thần Viên tộc, Huyền Quy tộc cũng đều cười ha ha, khoát tay tỏ ý hắn không cần để ý.

"Chỉ không biết Thẩm phong chủ lần này, là muốn đi đâu?"

Bách Lý Hàn Phong tò mò hỏi.

"Đi một chuyến Bắc Đạo vực."

Thẩm An Tại cũng không tránh né, trả lời.

Người trước gật đầu, không hỏi nhiều.

"Như vậy, Thẩm mỗ cáo từ ở đây."

Thẩm An Tại lại một lần nữa chắp tay.

Linh cảnh mười tộc, hiện tại bảy tộc tộc trưởng đều đã đến, bốn người Xung Hư đỉnh phong, ba người Xung Hư hậu kỳ.

Những người Tề Vân đạo tông kia, không đáng nhắc tới.

"Thẩm phong chủ đi thong thả."

Mọi người đáp lễ.

“Sư phụ, trên đường cẩn thận.”

Tiêu Cảnh Tuyết ánh mắt lưu luyến.

Thẩm An Tại mỉm cười, khẽ gật đầu rồi nhảy lên ngựa, theo tiếng ngựa hí dài, hắn hóa thành lưu quang biến mất ở chân trời xa.

…

Nửa tháng sau, Bắc Đạo vực nhà họ Chu.

Vài trưởng lão nhà họ Chu nhìn thiếu niên áo xám đứng trên võ trường, toàn thân đẫm máu, ánh mắt đều hơi ngưng lại.

“Giết hắn, đừng để hắn chạy!”

“Hừ, Phong Hỏa lâu đã ra lệnh truy nã, mau chóng giết chết hắn!”

“Đến lúc đó thì nói với bên ngoài là hắn không tự lượng sức, chết dưới Sát Phong bát!”

Những người này đều lộ ra vẻ mặt nóng bỏng.

Trương Nhất Triết đứng chắn trước Thiên Nhạc, một cánh tay đã bị xé nát.

Thiên Nhạc không nói gì, chỉ dùng đôi mắt thị huyết nhìn chằm chằm những người này.

Lũ tạp nham!

Lừa mình đến võ trường này, nói là tiếp nhận khiêu chiến của linh khí.

Kết quả lại là cả đám cùng nhau tấn công!

“Phong Hỏa lâu vì sao lại truy nã hai người chúng ta?”

Trương Nhất Triết lên tiếng, lời nói lạnh như băng.

“Hừ, dạo này ngươi giết quá nhiều người, sợ là không biết con trai của đại trưởng lão Phong Hỏa lâu cũng chết dưới đao của ngươi chứ?”

Có người hừ lạnh lên tiếng, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai.

“Còn tưởng rằng giết người rồi chạy ra khỏi địa giới của Phong Hỏa lâu là không sao sao, ngươi gây thù chuốc oán quá nhiều, hiện tại người bên ngoài muốn lấy đầu ngươi để lĩnh thưởng, nhiều vô kể!”

Nghe được lời này, Thiên Nhạc cũng không hỏi nhiều nữa.

Hắn hiểu, là mình đã sơ ý.

Nơi này cách Phong Hỏa lâu ngàn dặm, là nơi do Ngạn Hồi sơn quản hạt.

Không ngờ tay bọn họ lại với tới được xa như vậy.

“Trương đại ca, giết ra ngoài.”

Thiên Nhạc lạnh giọng nói, người đàn ông tháp sắt phía trước gật đầu, một quyền một cước, uy áp to lớn bùng nổ.

“Tên này, rõ ràng không cảm nhận được bất kỳ khí tức tu vi nào, vì sao lúc ra tay lại có thể có uy thế của Niết Bàn?”

Vài trưởng lão nhà họ Chu né tránh, thầm mắng một câu.

Hai người dưới sự vây công của mấy người Niết Bàn, giống như thú bị nhốt.

Thiên Nhạc cuối cùng thực lực không đủ mạnh, nếu không phải dạo này lợi dụng bảo tài Thẩm An Tại đưa, nâng cao thực lực của Trương Nhất Triết một chút.

E là ngay cả sức mạnh của cảnh giới Niết Bàn này cũng không chống đỡ được, đã sớm chết rồi.

Trong lúc chém giết, mọi người rất nhanh đã phát hiện ra một điểm.

Người đàn ông tháp sắt kia tuy có thực lực nhưng dường như không có ý định rời đi một mình.

Mà vẫn luôn bảo vệ thiếu niên chỉ có cảnh giới Thiên Linh kia.

Điều đáng suy ngẫm hơn là, có vài lần, thiếu niên nhìn về phía bên nào, người đàn ông tháp sắt kia liền tấn công về phía đó.

Phát hiện này, cũng khiến bọn họ nhìn nhau, trong nháy mắt đã đoán ra được điều gì.

Khôi lỗi!

"Thảo nào ta nói, tên này căn bản không có bất kỳ khí tức tu vi nào nhưng lại có thể bộc phát sức mạnh như vậy, thì ra là Khôi lỗi!"

"Hừ, người đời đều không ngờ, Bắc Hải song đao lại chỉ có một người, người còn lại lại là Khôi lỗi!"

Đều là Luyện khí sư, trong lúc chiến đấu phát hiện ra điều này, không khó để nhìn ra.

Mà điều này cũng khiến trong lòng bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng là Luyện khôi thuật gì, lại có thể khiến Khôi lỗi này gần như không có bất kỳ điểm khác biệt nào với người, dù là vẻ mặt hay khí tức.

"Vậy thì dễ rồi, mau chóng giết chết tên nhóc kia!"

Biết được điều này, phương pháp chiến đấu của bọn họ cũng thay đổi.

Căn bản không còn để ý nhiều đến Trương Nhất Triết nữa, mà bắt đầu vây quanh Thiên Nhạc tấn công.

Chỉ cần hắn chết, Khôi lỗi tự nhiên sẽ không còn động đậy nữa.

Sắc mặt Thiên Nhạc ngưng trọng, nắm chặt cây đao gỗ màu máu trong tay.

Xem ra… chỉ có thể thi triển Trảm Thiên Bạt Đao thuật rồi.

Nhưng ý đao đã ấp ủ lâu như vậy, hôm nay dùng rồi, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

"Không còn cách nào khác…"

Hắn nghiến răng, lắc đầu cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Ý đao khủng bố vào lúc này xuất hiện.

Toàn thân hắn bùng lên máu tươi, tựa như hóa thành ác quỷ bò ra từ địa ngục Tu La.

Một đôi mắt màu máu chỉ cần nhìn thôi, cũng khiến lòng người phát lạnh.

"Đây là…"

Vài trưởng lão nhà họ Chu trong lòng giật mình, một luồng hơi thở tử vong bao trùm lên đầu.

Sao có thể!

Một người cảnh giới Thiên Linh, lại có thể khiến cho bọn họ có cảm giác như vậy!

"Trảm Thiên… Bạt Đao thuật!"

Thiên Nhạc trong lòng gào thét, đột nhiên chém cây đao gỗ trong tay ra.

Trong nháy mắt, sắc trời tối đi vài phần, một luồng Ma đaong màu máu xông lên trời, xé rách bầu trời.

"Không ổn, lui!"

Đồng tử vài người co rút, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đao khí khủng bố kia, thật sự là một tên nhóc cảnh giới Thiên Linh có thể chém ra sao!?

Xoẹt!

Nửa nhà họ Chu đều bị một đao này chém nát, bụi đất tung bay.

Vài trưởng lão bị đao khí ảnh hưởng, phủ tạng chấn động, người yếu hơn một chút thì càng nôn ra máu, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Nếu như trực diện đón nhận một đao này, e là cảnh giới Niết Bàn cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!

Đây tuyệt đối không phải là sức mạnh mà cảnh giới Thiên Linh có thể nắm giữ!

"Người đâu!?"

Bụi đất tan đi, nơi võ trường vốn có giờ đã trống không.

Trương Nhất Triết cõng Thiên Nhạc, đã sớm hóa thành lưu quang bỏ đi.

Thiên Nhạc biết với thực lực của mình, cho dù thi triển Trảm Thiên Bạt Đao thuật đã ấp ủ nhiều ngày, hiện tại cũng chỉ có thể uy hiếp cảnh giới Niết Bàn, muốn thật sự giết chết bọn họ, vẫn còn kém một chút.

"Truy đuổi!"

"Chắc chắn không thể để hắn chạy thoát!"

Vài trưởng lão phản ứng lại, lập tức đuổi theo.

Mà đại điện nhà họ Chu, một người đàn ông trung niên cũng chậm rãi đứng dậy, sắc mặt lộ vẻ không vui.

“Một đám phế vật, giết một tên cảnh giới Thiên Linh cũng phải tốn nhiều công sức như vậy.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, khí tức cảnh giới Xung Hư tuôn trào, lập tức chuẩn bị đích thân ra tay.

Nhưng vừa mới bước đi, gió nhẹ thổi qua cửa đại điện, đột nhiên có một người trung niên mặc áo trắng đứng ở đó.

“Huy động đến cảnh giới Niết Bàn đã đủ rồi, gia chủ họ Chu là cảnh giới Xung Hư, còn muốn bắt nạt một kẻ hậu bối sao?”

Gia chủ họ Chu hơi lóe ánh mắt lên, chăm chú nhìn về phía trước, trong lòng ngưng trọng.

“Các hạ là?”

Thẩm An Tại bình thản, hai tay chắp sau lưng, mái tóc bạc hai bên theo gió khẽ lay động.

“’Phong chủ Thanh Vân phong Linh Phù sơn, Thẩm An Tại.”

Đồng tử người trước co rút, khí chất ung dung tự tại vừa rồi trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là sự hoảng sợ.

“Không biết Thẩm phong chủ đại giá quang lâm, có thất lễ chăng, dám hỏi giá lâm Chu gia, có chỉ thị gì không?”

Thẩm An Tại liếc nhìn về phía xa Thiên Nhạc đang chạy trốn cùng những trưởng lão cảnh giới Niết Bàn đang truy đuổi, nhẹ giọng nói.

“Ngươi có biết người ngươi truy đuổi là ai không?”

“Cái này…” Trong lòng gia chủ họ Chu mơ hồ dâng lên vài phần bất ổn.

“Hắn là đồ đệ thứ ba của ta.”

Thẩm An Tại chậm rãi quay đầu, giơ tay nắm lấy một cây roi.

“Lừa hắn vào võ trường khiêu chiến rồi lại sắp xếp nhiều người vây công, ngươi làm rất tốt?”

Ánh mắt của hắn dần lạnh xuống, nhìn gia chủ họ Chu tim đập thình thịch.

“Chu gia… xem ra cũng không cần tồn tại nữa rồi.”

…

Chương 475: Huyết Thôn Thiên Luyện

Lời nói lạnh nhạt buông xuống, khiến đồng tử gia chủ họ Chu co rút, mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sau lưng.

Nói về hung danh, vị Thẩm phong chủ này quả thực không kém chút nào!

Chưa nói đến những chuyện xảy ra ở Nam Quyết vực, chỉ nói đến nhà Thác Bạt lần này.

Thật sự là ngay cả giun đất cũng bị chém thành hai nửa!

Hắn nói muốn giết thì tuyệt đối không phải dọa mình!

"Thẩm phong chủ bớt giận, tại hạ biết lỗi rồi!"

Gần như trong nháy mắt Thẩm An Tại bước đi, hắn lập tức chắp tay quỳ xuống, thái độ có vẻ vô cùng thành khẩn.

Nhưng đôi mắt chôn xuống đất của hắn lại lóe lên một tia hung quang.

"Biết lỗi?"

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn, từng bước ép sát.

Khi hai người cách nhau không quá một trượng, gia chủ họ Chu vốn còn quỳ rạp xuống đất sợ hãi đột nhiên ngẩng đầu xông ra, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

"Biết ngươi sẽ không tha cho ta, vậy thì ngươi đi chết đi!"

Hắn lật tay, một cái bát đen xuất hiện, bên trong gió đen gào thét dữ dội, thổi qua thậm chí cả tường viện gạch xanh ở

đây cũng bị ăn mòn thành nước mủ.

Nhìn thấy vô số tà phong đen bao vây người trung niên mặc áo trắng, sắc mặt gia chủ họ Chu mừng rỡ.

"Thành công rồi sao?!"

Đây chính là bảo vật của nhà họ Chu hắn, trên Bách Binh phổ có hung danh hiển hách.

Tà Phong bát, tà phong bên trong mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần dính một chút, liền như độc tà nuốt máu ăn thịt, không thể trừ khử.

Mà Thẩm An Tại bị số lượng tà phong như vậy bao bọc, chắc chắn phải chết!

Ngay khi gia chủ họ Chu cho rằng mình đã đánh lén thành công, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Vô số tà phong đen phía trước từ từ tách ra, như sóng biển phân lưu, nhường ra một con đường.

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, thong dong đi tới.

"Trước mặt Thẩm mỗ mà chơi gió, ngươi còn non lắm."

Ánh mắt hắn bình thản, mái tóc bạc hai bên bay phất phơ, mang theo một sự tự tin khiến người ta không dám nghi ngờ.

"Không… không thể nào!"

Gia chủ họ Chu kinh hãi.

Tà phong này… tại sao lại hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy của mình?!

Cùng với việc Thẩm An Tại nhẹ nhàng đưa tay về phía trước, vô tận tà phong đảo ngược.

Hắn là chủ của muôn gió trên thế gian, chỉ cần là gió, đều có thể dùng.

“Không… không!”

Đồng tử gia chủ họ Chu co rút, nhìn thấy tà phong đảo ngược, hắn quay đầu bỏ chạy, không dám tiếp.

Nhưng mà.

Trước mặt Thẩm An Tại, lúc này hắn giống như cá trên thớt, chú hề nhảy nhót.

Theo tay phải hắn nắm lại, tất cả tà phong tụ lại thành kim, lóe lên rồi trực tiếp đâm vào sau tim hắn.

Gia chủ họ Chu hai mắt đỏ ngầu, không thể tin, nhìn vào ngực mình.

Vô tận tà phong bùng nổ trong cơ thể hắn, trực tiếp ăn mòn nội tạng hắn thành một vũng nước mủ.

Tiếng kêu thảm thiết như xé rách tim gan, Thẩm An Tại chỉ lặng lẽ nhìn vị cường giả cảnh giới Xung Hư đường đường chính chính trước mắt chết thảm dưới bảo vật của mình, không hề động dung.

Cho đến khi cả thần hồn cũng đã tiêu tan, hắn mới vẫy tay.

Thu cái bát đen trong hư không vào tay.

“Tà Phong bát… dùng cũng khá tốt.”

Nghe thấy giọng nói của hắn, Tà Phong bát cũng hơi run rẩy như đang gật đầu, đầy vẻ thần phục.

Là linh khí có khí linh, nó có thể cảm nhận được cảm giác thân thiết mà người đàn ông mặc áo trắng này tỏa ra, như thể nó được sinh ra để phục vụ hắn vậy.

Lật tay thu vật này vào trong tay áo, Thẩm An Tại liếc nhìn về phía xa, thân hình biến mất tại chỗ.

…

Ngoài thành, giữa vùng hoang dã, cây cối đổ rạp thành từng mảng, khí huyết bốc lên ngút trời.

Ba vị trưởng lão nhà họ Chu vây chặt hai người, ánh mắt lộ vẻ tức giận.

"Chạy trốn ư? Lần này xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu!"

Ba cảnh giới Niết Bàn, đuổi theo một tiểu tử cảnh giới Thiên Linh mà lại đuổi lâu như vậy!

Nói ra e rằng sẽ bị thiên hạ chê cười!

Trán Thiên Nhạc chảy máu tươi xuống theo gò má, hắn nhìn quanh, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Không thể trốn thoát được nữa rồi…

Bản thân hắn đã là nỏ mạnh hết đà, ngay cả Trương đại ca cũng đã bị thương nặng, nếu tiếp tục đánh nữa, e rằng sẽ phế mất.

"Chỉ còn cách dùng biện pháp đó thôi sao…"

Thiên Nhạc hít sâu một hơi, đôi mắt chuyển động, nhìn chằm chằm vào ba người như một con sói đói khát máu.

Ba cảnh giới Xung Hư, bị ánh mắt này của hắn nhìn chằm chằm khiến da đầu tê dại.

"Ra tay!"

Ba người cùng xông lên, ra tay vô cùng uy thế.

"Trương đại ca, giúp ta kéo dài một khắc."

Thiên Nhạc lạnh lùng lên tiếng.

Trương Nhất Triết không nói gì, mà dùng hành động để đáp lại hắn.

Ba người tấn công, bị hắn hoàn toàn gánh chịu.

Nhưng điều này cũng khiến thân thể hắn bắt đầu vỡ vụn, ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn bằng nắm tay, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhưng đối với một con rối mà nói, vết thương này không đủ để gây tử vong.

Còn bản thân Thiên Nhạc, lại nắm chặt lấy thanh đao gỗ, dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi lau sạch vết máu trên đó.

"Thanh đao này nên mở lưỡi rồi."

Dao gỗ không có lưỡi, trên đó khắc hai chữ "Hộ Vệ."

Thanh đao là sư tỷ tặng cho hắn, chữ là sư phụ khắc.

Tốn nhiều ngày như vậy, cuối cùng hắn cũng nâng cấp thanh đao gỗ lên đến Thiên giai.

Nhưng vẫn chưa đủ, chỉ còn hơn hai năm nữa.

Hắn phải biến thanh đao này thành linh khí số một thiên hạ, đến Thần Hỏa sơn trang, khiêu chiến Nguyệt Vô Khuyết.

Hắn không thể khiến sư phụ và sư tỷ thất vọng, cũng không thể khiến bản thân thất vọng.

"Chỉ còn cách này thôi…"

Thiên Nhạc nhìn thanh đao gỗ, tay nắm lấy lưỡi dao, từ từ kéo xuống.

Máu tươi chảy trên mặt dao, cũng theo kẽ ngón tay nhỏ giọt xuống.

Một tầng huyền quang màu máu mơ hồ tỏa ra trên thân dao, khiến toàn bộ thanh đao trông không chỉ tràn ngập sát khí, mà còn sinh ra tà khí.

Ba mươi sáu cổ pháp mà sư phụ dạy, không chỉ có pháp luyện đúc chính phái như Càn Khôn Hóa Vật, Thần Chung Mộ

Cổ.

Mà còn có quỷ thuật tà môn, đi đường tắt.

Pháp này chính là một trong số đó, tên là Huyết Thôn Thiên Luyện.

Tương truyền cách đây ngàn năm có một Đao tôn nhập ma, thanh đao của hắn chính là Ma đao được luyện theo pháp này.

Người hắn giết, không phải một điện một thành, một tông một tộc.

Mà là… cả một cảnh!

Cuộc tàn sát đó kéo dài ròng rã ba tháng.

Tương truyền đất đai trong cảnh giới đó đã sớm nhuộm thành màu máu, ngay cả nhật nguyệt cũng liên tiếp nhiều tháng không xuất hiện, bị ánh sáng máu ngập trời bao phủ.

Thực lực của hắn quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức trong thời đại đó, nếu Chân Tổ không xuất hiện, không ai có thể địch nổi.

Ngay cả bán bộ Chân Tổ cũng có đến bảy vị chết dưới đao của hắn.

Sau đó, hắn bị tâm ma nuốt chửng, khí huyết nghịch lưu nên bị người đến tiếp viện từ ngoại cảnh thừa cơ giết chết.

Nếu không, e rằng cuộc tàn sát đó sẽ còn tiếp tục kéo dài.

Vù!

Theo khi Thiên Nhạc thi triển bi1 pháp Huyết Thôn Thiên Luyện, thanh đao gỗ bắt đầu run rẩy dữ dội.

Dường như là đang phản kháng, lại giống như đang phấn khích.

Một luồng khí tức kinh khủng khiến người ta lạnh lẽo tận đáy lòng bắt đầu tỏa ra từ thân dao và trên người Thiên Nhạc.

Luồng khí tức đó khát máu, tàn bạo, tà ác.

Vết máu trên thân dao dần khô lại, dường như bị thanh đao gỗ hấp thụ hết vào trong.

"Đây là…"

Ba vị trưởng lão nhà họ Chu vẫn đang giao đấu với Trương Nhất Triết không khỏi bắt đầu tim đập nhanh hơn, mơ hồ cảm thấy có điều không ổn.

Thanh đao đó…

Nếu như lúc đầu nó tràn ngập sát khí, nhưng chỉ là hung khí giết chóc.

Thì bây giờ lại càng khiến người ta cảm thấy một loại tà sát, giống như một kẻ giết người thành tính, tàn bạo vô cùng… Ma!

Chương 476: Ma đao

"Ma đao… Hắn đang bồi dưỡng Ma đao!"

Cả ba đều có chút hiểu biết về luyện khí, chỉ liếc mắt đã nhìn ra Thiên Nhạc đang làm gì.

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc là cách hắn tạo ra Ma đao này.

Thoạt nhìn chỉ là dùng máu để khai phong nhưng thực chất lại dùng một phương pháp cực kỳ đặc biệt để đưa cả tinh khí thần của mình cho khí linh của thanh đao nuốt chửng.

Như vậy, uy lực của thân đao sẽ tăng lên rất nhiều, linh trí cũng tăng theo.

Nếu có một ngày chủ nhân không thể áp chế được nữa, rất có thể sẽ bị linh trí của Ma đao này nuốt chửng hoàn toàn.

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, nửa người Trương Nhất Triết bị nổ tung, bay ngược ra ngoài, giãy dụa một chút rồi không thể đứng dậy được nữa.

"Nhanh chóng giết hắn!"

Ba người vây công, đồng loạt xuất chưởng, luồng gió mạnh mẽ đè sập thế đất ở đây.

Mặc dù đã là Ma đao nhưng Thiên Nhạc vẫn bị hạn chế bởi tu vi của bản thân, không còn thế đao được bồi dưỡng trước khi thi triển Trảm Thiên Bạt Đao thuật.

Dù có nâng cao đến đâu, cũng chỉ là cảnh giới Thiên Linh.

Ầm!

Ma khí ngập trời bị nổ tung, Thiên Nhạc bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn lăn trên mặt đất hơn mười trượng, toàn thân máu thịt mơ hồ mới dừng lại.

Thanh đao tràn đầy tà khí cũng tuột khỏi tay, cắm xuống đất.

"Chết rồi sao?"

Ba người đứng trên không trung, cảnh giác nhìn về phía đó.

Khi thấy thiếu niên máu thịt mơ hồ kia không còn động đậy, ngã xuống đất thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ truy sát một cảnh giới Thiên Linh lại khiến bọn họ phiền phức đến vậy.

"Đi, chặt đầu hắn mang về nộp lệnh."

Một người trong số đó ra lệnh.

"Được!"

Có người tiến lên, ánh mắt tàn nhẫn.

"Tiểu tạp chủng, cuối cùng cũng hết hơi rồi, hại ông đây phải đuổi theo xa như vậy!"

Hắn cười dữ tợn tiến lên, giơ lòng bàn tay lên chuẩn bị dùng thủ đao chặt đứt cái đầu đã đầy máu kia.

Hai người còn lại cũng quay người, đã chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay lúc này, một chuyện mà không ai ngờ tới đã xảy ra.

Vù…

Tiếng đao khẽ kêu vang lên.

Cả ba đồng thời sửng sốt, sau đó đột ngột nhìn về cùng một hướng.

Cây đao gỗ màu máu cắm trên mặt đất đang run rẩy nhẹ.

Từng sợi máu từ mặt đất trào ra, tụ về phía cây đao gỗ, tự quấn quanh thân đao.

Mà nguồn gốc của luồng máu đó…

Chính là Trương Nhất Triết đã gần như bị ba người liên thủ đánh phế!

Nhưng…

Bây giờ hắn đã biến mất, mà biến thành vô số luồng máu, đang không ngừng tràn về phía cây đao gỗ cắm trên mặt đất kia.

Một luồng tà khí mạnh mẽ và đáng sợ đang điên cuồng sinh sôi.

Thình thịch thình thịch…

Tiếng tim đập yếu ớt cũng vang lên vào lúc này.

Vị trưởng lão nhà họ Chu chuẩn bị chặt đầu Thiên Nhạc giật mình, cúi đầu nhìn xuống.

Thiếu niên vốn đã không còn thở lúc này lại có lồng ngực phập phồng.

Hoảng sợ tột độ, hắn đột ngột đưa tay ra.

Phụt!

Vì sợ tên tiểu tử này bò dậy, lần này hắn trực tiếp đưa tay ra, bóp nát tim hắn.

Máu tươi bắn vào mặt hắn nhưng hắn không hề vui mừng, ngược lại sắc mặt có chút tái nhợt.

Vào lúc này, não hắn bị tấn công dữ dội chưa từng có.

Tựa như vô số tu la ác quỷ cầm đao đang điên cuồng tàn sát trong thức hải của hắn, giết chóc dữ dội.

Bởi vì một đôi mắt đỏ như máu đã mở ra trước mắt hắn.

Lạnh lẽo, hung dữ.

Phụt!

Thiên Nhạc giơ tay lên, đao máu hóa thành ánh sáng trong nháy mắt chui vào tay hắn, sau đó đột ngột vung lên.

Một cái đầu nhuốm máu bay lên trời, trợn tròn mắt lăn xuống đất.

"Lão tam!"

Hai người còn lại kinh hãi, đau đớn kêu lên.

Thiếu niên toàn thân đẫm máu, nắm chặt thanh Ma đao đầy tà khí, chậm rãi đứng dậy.

Vị trí tim hắn trống rỗng nhưng hắn chỉ nhìn một cái, rồi lại ngẩng đôi mắt đỏ như máu lên, lạnh lùng nhìn hai người.

Ma đao phấn khích run rẩy, không ngừng hấp thụ khí huyết của một cảnh giới Niết Bàn đã chết, rồi phản hồi vào cơ thể chủ nhân, giúp hắn phục hồi vết thương chí mạng đó.

"Đây… đây là tình huống gì?"

Nhìn con rối và vị trưởng lão kia bị hút sạch khí huyết, cả hai đều không tự chủ được nuốt nước bọt.

Sau đó, họ cuối cùng cũng nhớ ra trong đầu về ghi chép về cảnh tượng này.

"Huyết Thôn ma đao… Hắn luyện chính là Huyết Thôn ma đao!!"

Tiếng kinh hoàng vang lên, ngay cả giọng nói của họ cũng có chút run rẩy.

"Tà pháp này chẳng phải đã thất truyền từ lâu rồi sao, tên này học được từ đâu vậy!"

“Hắn sắp nhập ma rồi, mau chạy!”

Hai cảnh giới Niết Bàn, lúc này lại nảy sinh ý sợ hãi đối với một con kiến cảnh giới Thiên Linh.

Không phải vì lý do gì khác, chỉ vì con Huyết Thôn ma đao kia đã nuốt chửng một con rối cảnh giới Niết Bàn và khí huyết của một võ giả cảnh giới Niết Bàn.

Bây giờ chính là lúc mạnh mẽ nhất, không khéo bọn họ cũng sẽ bỏ mạng ở đây!

Xoẹt!

Nhưng họ vừa mới quay người.

Bóng máu lóe lên, Thiên Nhạc toàn thân đẫm máu đã xuất hiện trước mặt bọn họ, giơ con Ma đao lên, từ từ nở một nụ cười… mà ngày thường hắn căn bản sẽ không bao giờ nở.

Có chút bệnh hoạn điên cuồng, và phấn khích,

“Máu… sức mạnh…”

Mắt hắn lóe hung quang, điên cuồng vung đao chém tới tấp.

Luồng tà khí ngập trời theo từng nhát chém của hắn hóa thành tiếng quỷ khóc sói tru, lúc này lại áp chế hai võ giả cảnh giới Niết Bàn này liên tục phải lùi bước.

Không phải thực lực của Thiên Nhạc mạnh đến mức nào, mà là thanh đao trong tay hắn!

Bây giờ hắn đã hoàn toàn bị thanh đao kia khống chế, hành động không do mình làm chủ.

Đêm tối sâu thẳm, tựa như ẩn ẩn lộ ra một vệt máu.

Tựa như đang tuyên bố, thiên hạ này đã giáng xuống một ma đầu sát khí ngập trời.

Trên cành cây dưới ánh trăng, Thẩm An Tại một thân áo trắng, hai tay chắp sau lưng lặng lẽ quan sát cảnh tượng này.

Hắn đã đến từ sớm nhưng không ra tay ngăn cản.

Con đường của Thiên Nhạc cần chính hắn tự đi, lúc trước khi dạy hắn Huyết Thôn Thiên Luyện đã dự liệu được cảnh tượng này.

Thể chất của hắn bị hạn chế, nếu muốn có được sức mạnh vượt qua cảnh giới Thiên Linh thì lúc đó chỉ có cách này.

Giết người không phải do lưỡi dao, mà là do người cầm dao.

Lời này hắn đã nói từ lâu rồi.

Nhưng muốn thực sự có thể lĩnh ngộ được đạo lý trong đó thì cần chính hắn tự mình trải nghiệm.

Sở hữu sức mạnh to lớn thì để làm gì, cũng cần chính hắn tự tìm câu trả lời.

Hôm nay, hắn thi triển tà thuật, rèn ra Huyết Thôn ma đao.

Là vì sinh.

Trong vòng vây của ba cảnh giới Niết Bàn, ngoài cách này ra, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Luồng sát khí ngập trời này nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Thẩm An Tại khẽ giơ tay lên, gió nhẹ thổi vào ống tay áo, làm ống tay áo phồng lên.

Vô số tà khí bị hút vào bên trong, không thực sự truyền đi xa.

Trận chiến bên dưới gần như là liều mạng.

Có Ma đao gia trì, dù Thiên Nhạc bị thương nặng đến đâu cũng không ngã xuống.

Nhưng càng mượn sức mạnh của Ma đao, tâm trí của hắn sẽ càng bị ăn mòn nghiêm trọng.

Không ai dám buông thả tâm trí như vậy để mặc Ma đao khống chế, Thiên Nhạc là người đầu tiên trong lịch sử.

Ngay cả vị Đao tôn kia, lần đầu tiên rèn ra Huyết Thôn cũng không dám làm như vậy, mà là sau này sử dụng Ma đao quá nhiều lần mới mất đi tâm trí.

Giống như Thiên Nhạc hoàn toàn buông thả tâm trí để Huyết Thôn khống chế, quả thực là hành động điên rồ.

Chương 477: Thứ vi sư có thể làm cho ngươi không nhiều

Thiên Nhạc bị sát khí nuốt chửng tâm trí, căn bản không cảm thấy đau đớn gì.

Hắn một mình một đao, mang theo sát khí ngập trời, thế mà lại giết cho hai vị Trưởng lão họ Chu liên tục phải lui binh.

Càng đánh, hai người kia trong lòng càng kinh hãi.

Tên này căn bản không phải… người bình thường!

Cho dù đánh nát tay chân hắn, hắn cũng không nhíu mày, dưới luồng huyết khí vô tận kia, chỉ cần vài hơi thở là có thể tụ lại.

Khả năng khôi phục khủng bố như vậy, căn bản còn đáng sợ hơn cả cảnh giới Niết Bàn!

Trái với lẽ trời!

Hắn hoàn toàn đang tiêu hao sinh lực hấp thụ được từ vị Trưởng lão Niết Bàn lúc nãy để khôi phục.

Càng chết người hơn là, chỉ cần bị đao của hắn chém trúng, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được có huyết khí bị cưỡng ép tách ra.

Đánh như vậy, Ma đao trong tay đối phương chỉ càng ngày càng mạnh, còn bọn họ thì càng ngày càng yếu thế!

Huyết Thôn ma đao, quả không hổ danh!

Đao tôn năm xưa dựa vào một thanh đao như vậy, gần như giết sạch cường giả một cảnh, thậm chí cả bán bộ Chân Tổ đến cứu viện cũng phải bỏ mạng dưới đao của hắn.

Sát khí hoàn toàn chiếm cứ tâm trí Thiên Nhạc, hắn cười có chút điên cuồng, mặt đầy máu, tóc tai bù xù.

Luồng huyết khí ngập trời khiến hắn trông chẳng khác gì một con quỷ dữ bò ra từ địa ngục.

"Nhị đệ, ta sẽ chặn hắn lại cho ngươi, ngươi mau về nhà cầu cứu Gia chủ!"

Hai người lại một lần nữa bị đao khí đầy trời chém bay, một trong hai người là người lớn tuổi hơn nghiến răng mở miệng.

"Đại ca nhưng mà ngươi…"

Vị Trưởng lão họ Chu được gọi là Nhị đệ nhíu mày.

"Đừng nói nhảm, mau đi!" Người trước giận dữ hét lên, đỡ lấy một loạt đao quang màu máu.

"Được!"

Tình hình có chút nguy cấp, Nhị đệ cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, nghiến răng gật đầu.

Nếu không đi nữa, cả hai người bọn họ đều sẽ chết dưới Huyết Thôn ma đao.

Nhưng mà, ngay khi hắn quay đầu lại, phía sau đột nhiên có một luồng gió mạnh ập đến, trực tiếp đánh vào lưng hắn.

Phụt!

Nhị đệ vốn chỉ bị thương nhẹ bị một chưởng đánh cho phun ra một ngụm máu tươi, ngã mạnh xuống đất.

Khi hắn ngã xuống, vị Trưởng lão họ Chu trước đó bảo hắn đi trước lại tức tốc bỏ trốn.

“Nhị đệ, đừng trách Đại ca vô tình vô nghĩa, ngươi không giỏi độn thuật, chi bằng để ngươi ở lại đoạn hậu!”

Nhìn người hóa thành luồng sáng bỏ đi xa, Nhị đệ trợn mắt, mắng to.

“Súc sinh!”

Hắn không thể ngờ được, người anh em ruột từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hôm nay lại vì muốn sống mà ra tay với mình!

“Giết…”

Thiên Nhạc đã bị sát khí nuốt chửng lý trí, ánh mắt đầu tiên rơi vào người trên mặt đất, cầm đao máu hóa thành từng tàn ảnh màu máu xông tới.

Nhị đệ tuy tức giận nhưng giữa ranh giới sinh tử, hắn vẫn cố gắng chống chọi với thương thế mà bò dậy chạy trốn.

Bản thân hắn đã không địch lại Ma đao, lúc này lại bị người nhà mình đánh lén bị thương, càng không thể là đối thủ của Huyết Thôn.

Chỉ mười mấy hơi thở, huyết quang lóe lên, hắn kêu thảm một tiếng rồi bị chém đứt một cánh tay.

Một khi mất thế thì không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa.

Dưới tay Thiên Nhạc càng giết càng phấn khích, hắn liên tiếp bị thương, căn bản không còn sức chống đỡ.

Vài đao tiếp theo, đã hoàn toàn kết thúc mạng sống của hắn.

“Máu…”

Thiên Nhạc nghiêng cổ, nở một nụ cười cứng đờ.

Cây đao gỗ run rẩy, một lần nữa hút lấy huyết khí Niết Bàn này.

Hắn điên cuồng nhìn khắp nơi nhưng không thấy tung tích của vị Trưởng lão họ Chu kia.

"Máu… Ta muốn giết nhiều người hơn…"

Hắn dường như không thỏa mãn với điều này, sát ý bồn chồn trong cơ thể khiến hắn không thể ngồi yên, cầm đao gỗ điên cuồng chém loạn.

Vô số đao quang màu máu bay qua, cây cối trong núi rừng này đổ rạp từng mảng, bụi đất mù mịt.

"A!"

Tính hung dữ trong cơ thể không thể trút hết được, Thiên Nhạc đau đớn ngửa mặt lên trời gào thét, tay cầm đao không ngừng run rẩy, dường như không thể kiểm soát được.

Chát!

Ngay lúc hắn phát điên, một bóng áo trắng đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, một chưởng hạ xuống.

Đôi mắt đỏ ngầu hung dữ của Thiên Nhạc run lên, vẻ mặt nhanh chóng tan biến, sau đó từ từ ngã gục xuống đất.

Cây Ma đao nhuốm máu kia mặc dù cắm trên mặt đất nhưng vẫn không ngừng run rẩy, vô cùng hung dữ.

Ánh mắt Thẩm An Tại hờ hững, liếc nhìn về phía bên kia.

Dưới ánh mắt của hắn, cây Ma đao đỏ ngầu đang bồn chồn run lên, như thể sợ hãi, ánh sáng nhanh chóng tối đi, không còn lay động nữa.

Ma đao có linh, nó có thể cảm nhận được sự đáng sợ của người trước mặt.

Trong tiềm thức của nó, chỉ cần người trước mặt muốn thì chắc chắn có thể giết chết chủ nhân mà không làm hỏng chính mình.

Nó mới vừa ra đời, còn chưa muốn biến mất như vậy.

Thẩm An Tại ôm ngang Thiên Nhạc, dùng gió điều khiển đao, vài lần nhảy nhót đã biến mất khỏi nơi này.

Đến một nơi ẩn nấp, Thẩm An Tại đặt thiếu niên đầy máu trong lòng xuống, không nhìn nhiều đến áo trắng nhuộm đỏ của mình, lấy kim bạc ra rồi thi triển Huyền Môn Thập Tam Châm.

Sau khi ổn định mạch đập, Thẩm An Tại lại lấy hương an hồn ra đốt, bắt đầu vận công điều hòa cho Thiên Nhạc.

Trận chiến này, tình hình trong cơ thể hắn rất tệ.

Mặc dù mượn sức mạnh của Huyết Thôn ma đao, trong thời gian ngắn mà có được sức mạnh cường đại thông qua Trương Nhất Triết và vị Trưởng lão họ Chu chết đầu tiên.

Nhưng sức mạnh này đối với một cơ thể Thiên Linh cảnh nhỏ bé mà nói, không nghi ngờ gì là một gánh nặng rất lớn.

Khi có những huyết khí đó thì còn có thể không quan tâm nhưng bây giờ Ma đao đã bình định, huyết khí sinh cơ cướp đoạt được dần dần biến mất.

Nhược điểm bắt đầu bộc lộ.

Gân cốt nứt nẻ, khí huyết suy bại!

Đây cũng là lý do tại sao Huyết Thôn Thiên Luyện bị coi là tà đạo, tại sao đao Huyết Thôn lại được gọi là Ma đao.

Tự làm hại mình.

Cưỡng đoạt huyết khí sinh cơ của người khác để bản thân có được sức mạnh và khả năng khôi phục liên tục.

Một khi sử dụng quá mức mà đột nhiên mất đi những huyết khí sinh cơ này thì cơ thể sẽ bị tổn thương vì quá tải.

Năm đó vị Đao tôn kia, thực ra cũng gần giống như vậy.

Không phải hắn muốn giết toàn bộ người trong một cảnh giới, mà là không dừng lại được, dưới sự giết chóc không thể kiểm soát, hắn mới dần dần bị Ma đao khống chế, hoàn toàn mất đi tâm trí.

Nhưng mà… đối phương không có một sư phụ ra dáng.

Lão Tam có.

Thẩm An Tại lật tay phải, một viên đan dược toàn thân màu xanh lam, tỏa ra từng luồng hàn khí xuất hiện.

Băng Phách Phong Thể Đan (Cửu phẩm): Lấy băng phách ngàn năm chế thành, tinh luyện chín vật hàn lạnh mà ngưng tụ, chính là thánh đan rèn luyện thân thể.

Đây chính là viên đan dược cửu phẩm thứ hai có được từ ba lần rút thăm.

Thẩm An Tại đã nghiên cứu một thời gian, đã gần như hiểu rõ các nguyên liệu cần thiết, suy diễn ra không ít phương pháp có thể luyện chế thành công.

Hệ thống chỉ cho đan dược, không cho đan phương.

Nhưng Thẩm An Tại hiện giờ là Luyện dược sư bát phẩm, hơn nữa những năm gần đây đã đọc gần hết y thư, những đan phương cửu phẩm khác hắn cũng đã xem không ít.

Với cảnh giới y đạo của hắn, kỳ thực đã coi như là Luyện dược sư cửu phẩm rồi, chỉ là vẫn chưa có thời gian luyện chế đan dược cửu phẩm mà thôi.

“Thứ vi sư có thể làm cho ngươi không nhiều, ngươi có thể kiên trì thực sự trên con đường này hay không, vẫn phải dựa vào chính ngươi.”

Thẩm An Tại nhìn viên đan dược này, một tay nắm lấy, một tay điểm vào mi tâm Thiên Nhạc, bắt đầu lấy bản thân làm cầu nối, chậm rãi độ hóa dược lực cho hắn.

Chương 478: Củi đốn ở Thiên Lạc hồ

Băng Phách Phong Thể Đan không giống như Hoàn Dương Đan, Hoàn Dương Đan dùng để chữa thương, còn Băng Phách Phong Thể Đan dùng để rèn luyện thân thể.

Cho nên nếu trực tiếp cho Thiên Nhạc ăn thì hắn sẽ không chịu nổi.

Đương nhiên, chính Thẩm An Tại cũng không chịu nổi.

Dược hiệu vừa vào cơ thể, toàn thân hắn gần như phủ đầy băng sương.

Kinh mạch đóng băng, khí huyết chậm chạp.

Nếu không phải có Niết Bàn tâm thì chỉ sợ ngay cả nhịp tim cũng sẽ ngừng đập vào lúc này.

Đương nhiên, hắn biết rõ mình sẽ không chết mới dám làm như vậy.

Nhưng lấy bản thân làm trung chuyển, sau chuyện này, kinh mạch của hắn coi như hoàn toàn phế bỏ.

"Hít… Dù sao cũng không dùng được…"

Thẩm An Tại lắc đầu, nhắm mắt lại tiếp tục chuyên tâm giúp Thiên Nhạc độ hóa dược lực.

Hàn khí xâm nhập vào tim, đè nén máu huyết đang sôi trào của Thiên Nhạc, tẩy sạch sát khí trên người hắn.

Thẩm An Tại cố gắng hết sức giữ lại sự cuồng bạo của dược hiệu cho bản thân, đợi đến khi ôn hòa rồi mới đưa vào cơ

thể Thiên Nhạc.

Hắn sẽ không dễ dàng nhận đồ đệ.

Nhưng chỉ cần là đồ đệ mà hắn đã nhận thì chắc chắn sẽ không tiếc sức lực dạy dỗ, giúp đỡ bọn họ.

Cảnh Tuyết và tên ngốc Mộ Dung Thiên giờ đã có thể tự lập.

Chỉ có đứa thứ ba này, tính tình cô độc, nhạy cảm lại đa nghi, giết chóc lại nhiều.

Bản thân cũng không có cách nào giúp hắn quá nhiều, chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình.

Mãi đến sáng hôm sau, ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá, lốm đốm chiếu lên đôi mày của thiếu niên.

Hắn khẽ run mi, chậm rãi mở mắt.

Sau khi tỉnh lại, hắn lập tức lật người dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Xung quanh rất yên tĩnh, cây cối um tùm, cỏ cây xanh tươi.

Một thanh đao gỗ màu đỏ tươi cắm trên mặt đất, không có động tĩnh gì.

"Thương…"

Thiên Nhạc sờ ngực mình, mày từ từ nhíu lại.

Hoàn toàn khỏi rồi?

Thậm chí cả thân thể của mình…

Hắn nhíu mày, đấm một quyền vào bên cạnh.

Một tràng âm thanh nổ lách tách như rang đậu vang lên theo động tác của hắn, quyền phong mạnh mẽ gào thét lao ra, thổi bay xa hàng chục trượng.

Dọc đường để lại những khe rãnh kinh hoàng, cây cối đổ rạp.

Trong mắt Thiên Nhạc hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể tin nhìn nắm đấm của mình.

Mặc dù những ngày này hắn luyện khí theo phương pháp Đoán Thể.

Nhưng dù sao tu vi cũng bị hạn chế, thân thể cũng không thể nào vượt qua được giới hạn của cảnh giới Thiên Linh.

Hôm nay một quyền tùy ý này… lại có uy năng của cảnh giới Càn Khôn!

"Là hiệu quả của Huyết Thôn Thiên Luyện?"

Hắn nhíu mày nhớ lại, sau đó lắc đầu.

Huyết Thôn Thiên Luyện tác dụng lên đao, là phương pháp luyện khí.

Cướp đoạt sinh khí máu huyết như vậy, mặc dù thực sự có thể khiến bản thân có được sức mạnh cường đại nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trí.

Hơn nữa sẽ để lại di chứng rất lớn, điều này hắn đều biết rõ.

Nhưng tình hình của hắn hiện tại lại hoàn toàn khác với điều đó.

Thậm chí cả tác dụng phụ của việc sử dụng Huyết Thôn Ma Đao ngày hôm qua cũng không còn, cơ thể hoàn toàn ở trạng thái đỉnh cao, không có bất kỳ khó chịu nào.

"Ngươi biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Thiên Nhạc nhíu mày, từ từ rút ra Huyết Thôn ma đao.

Vù…

Huyết Thôn run lên một cái, dường như muốn nói cho hắn biết tình hình ngày hôm qua nguy hiểm đến mức nào nhưng lại không thể nói ra.

Thiên Nhạc nhíu mày, ngày hôm qua tâm trí mất đi, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu hắn không khỏi hiện lên một bóng hình mặc áo trắng.

Ầm.

Huyết Thôn ma đao rơi xuống đất, Thiên Nhạc lập tức chạy điên cuồng.

Thiếu niên vốn lạnh lùng, không biểu lộ cảm xúc, lúc này khi chạy đi, trên mặt có chút mong đợi, có chút sợ hãi.

"Sư phụ, sư phụ!"

Trên vùng đất hoang vu, tiếng gió xào xạc, lay động lá rừng, phát ra tiếng xào xạc.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng chim bay vút lên từ trên núi do cú đấm vừa rồi của hắn làm kinh động, không còn gì khác.

Thiếu niên có chút thất vọng, đứng tại chỗ nhìn những đám mây trôi trên bầu trời rất lâu mà không hoàn hồn.

Hắn tự giễu cười một tiếng.

"Xem ra lúc này sư phụ hẳn là đang ở bên cạnh sư tỷ, Nam Quyết vực hỗn loạn như vậy, sư phụ nào có thời gian đến tìm ta, ta lại không phải là đại sư huynh…"

Hắn lắc đầu, giơ tay lên.

Vút!

Ánh sáng màu máu chìm vào trong tay hắn, thanh đao gỗ màu máu được hắn đeo lại vào thắt lưng.

Lời vừa rồi, không phải là ghen tị.

Mà là hắn tự thấy có lỗi với sư phụ, cũng không bằng được địa vị của sư huynh sư tỷ trong lòng sư phụ.

Nói cho cùng thì bản thân chỉ là một đứa trẻ được nhặt về, trước đây còn cắn sư phụ.

Lần trước còn vì thanh đao gỗ mà sư tỷ khắc mà làm chuyện trái nghịch, sư phụ hẳn sẽ không thích mình lắm.

"Nhưng mà… nếu thật sự là sư phụ đến thì ta hẳn sẽ rất vui…"

Hắn lẩm bẩm, đeo lại thanh đao gỗ vào thắt lưng, cuối cùng nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng cúi đầu rời đi.

Người nhạy cảm thường tự ti, sẽ không ghen tị đổ lỗi cho người khác, chỉ biết tự tìm vấn đề ở bản thân.

Họ thường cô độc, cũng có người mà người ngoài nhìn vào thấy lạc quan, vui vẻ nhưng sau khi náo nhiệt tan đi lại một mình ngồi xổm ở góc phòng tự mình thất thần.

Những người như vậy cần không phải là sự ấm áp thế này thế kia, mà là sự lạnh nhạt hơn nữa.

Lạnh nhạt đến mức chính họ cũng thấy những điều này chẳng là gì thì mới dần dần trở nên mạnh mẽ.

Nếu cho sự ấm áp rồi lại bỏ mặc, họ sẽ phát điên.

Sau khi hắn đi, Thẩm An Tại mới từ sau một tảng đá xanh chậm rãi bước ra, hai tay chắp sau lưng, tiễn bóng dáng thiếu niên dần biến mất trong rừng.

Hắn hiểu rõ tính tình của Thiên Nhạc, cho nên cuối cùng vẫn quyết định không xuất hiện.

Con đường này cần phải do lão tam tự mình đi, đi đến khi hắn có thể tự mình đè nén mọi cảm xúc trong lòng, chứ không

phải mãi mãi dựa vào mình là sư phụ.

Có đôi khi nhẫn tâm để đồ đệ tự mình mạnh mẽ tiến về phía trước, cũng là việc mà người làm sư phụ nên làm.

Cho người ta con cá không bằng cho người ta cần câu.

Dạy hắn cách đi, đến cuối cũng phải để hắn tự đi.

Thấy thiếu niên hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, chậm rãi quay người, nhìn về hướng thành Mạc Lâm.

Một đêm trôi qua, hẳn là vị trưởng lão của gia tộc Chu chạy về đã tiết lộ tin tức rồi.

Cũng không biết trong mấy ngày tới sẽ có bao nhiêu người chạy đến đây.

Ánh mắt hắn dừng lại ở một tiều phu đang đốn củi dưới chân núi xa xa, ánh mắt hơi lóe lên rồi tiến lên.

"Khụ khụ, lão nhân gia, có thể làm phiền giúp ta một việc được không?"

Tiều phu thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người thì giật mình, nghe thấy giọng điệu ôn hòa của người kia không giống kẻ xấu, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xin hỏi công tử có chuyện gì?" Tiều phu có chút cảnh giác.

Đối phương rõ ràng là võ giả, hắn không dám làm những chuyện liên lụy đến gia đình.

"Là thế này, lão nhân gia, ngươi mang bó củi này về, nếu có người hỏi đến thì ngươi cứ nói là chặt được ở phía Tây hồ Thiên Lạc, còn những chuyện khác thì đừng nói gì cả."

"Củi?"

Tiều phu hơi nhíu mày, nhìn bó củi mà Thẩm An Tại đưa tới, có chút khó hiểu.

Không phải chỉ là một bó củi sao, khắp núi rừng này chỗ nào chẳng có củi, ai lại đến hỏi?

Nhưng thấy người kia cùng với bó củi đưa tới một tờ ngân phiếu, tiều phu lập tức nở nụ cười.

"Được, được thôi công tử."

Sau đó, Thẩm An Tại tiễn tiều phu gánh bó củi đi xa, ánh mắt hơi sâu.

Bó củi kia là hắn dùng đao pháp chặt ra, để lại chút đao ý.

Sau khi vào thành, chắc chắn sẽ bị những người kia cảm nhận được.

Vào thời điểm nhạy cảm này, những người kia hẳn sẽ không bỏ qua những manh mối này, cho dù có đánh trống lãng thì cũng sẽ đến hồ Thiên Lạc xem thử.

…

Chương 479: Trăng đen sông lạnh, đêm mưa mang đao

Tiều phu gánh một bó củi trở về thành Mạc Lâm.

Trước cửa căn nhà nhỏ, bà vợ đã sớm ngóng trông hắn về.

“Về rồi à, vừa hay cơm chín sớm, mau đặt củi xuống, ăn chút gì đi!”

Bà vợ tiến lên chào đón, giúp hắn cùng nhau gỡ bó củi sau lưng xuống.

“Bà xã, hôm nay ta lại gặp chuyện lạ.”

“Chuyện gì vậy?” Bà vợ vừa đặt củi vào sân, vừa thuận miệng hỏi.

Tiều phu há miệng, sau đó nhíu mày nhớ lại lời của người nam tử áo trắng, rồi lại lắc đầu.

“Không có gì, Hổ Nhi đâu?”

“Hừ, con trai ngươi đã ăn xong từ lâu, ra ngoài xem náo nhiệt rồi.”

“Lại có chuyện gì náo nhiệt vậy?”

Tiều phu cau mày: “Hôm qua trong thành náo loạn như vậy, đừng để nó chạy lung tung.”

“Chính là chuyện hôm qua, bây giờ đã truyền ra rồi.”

Bà vợ vừa bưng nước nóng đến cho chồng lau mồ hôi, vừa lải nhải.

“Không biết hôm qua là ai đến nhà họ Chu trả thù, người trong nhà đều chết hết, ngay cả phủ đệ cũng sụp đổ hơn nửa,

trưởng lão họ Chu chạy về đêm qua, sáng nay người ta phát hiện đã bị đánh chết ở đầu ngõ.”

“Nhà họ Chu bị diệt môn!?”

Tiều phu giật mình.

Nhà họ Chu ở thành Mạc Lâm chính là thế lực lớn nhất, ai có bản lĩnh như vậy, chỉ trong chốc lát hôm qua mà giết sạch cả nhà họ Chu?

“Đúng vậy nhưng không liên quan đến chúng ta, những võ giả kia trả thù thì cứ trả thù, dù sao cũng không tìm đến nhà thường dân như chúng ta.”

Bà vợ lẩm bẩm, tiều phu không hiểu sao trong lòng lại “Thót.” một cái.

Rầm!

Ngay sau đó, cánh cửa gỗ vốn không chắc chắn bị nổ tung.

Ba người khí chất bất phàm, mỗi người cầm đao cầm thương xông vào.

Tiều phu lập tức đứng dậy che chở bà vợ của mình ở phía sau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Các ngươi… các ngươi muốn làm gì!?”

Ba người không để ý đến hắn, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm ở đây, cuối cùng đồng thời xuất hiện ở chỗ đống củi.

Một người trung niên cầm đao trong số đó cầm lấy một khúc củi, nhíu mày.

“Tuyệt đối không sai, hôm qua trong nhà họ Chu cũng có luồng đao ý này, tuyệt đối là Bắc Hải song đao!”

“Hừ, Bắc Hải song đao gì chứ, chẳng phải lão già họ Chu kia đã nói rồi sao, Bắc Hải song đao chỉ có một người, người còn lại là rối gỗ!”

“Kệ hắn là một người hay hai người, có được đầu hắn, không nói đến tiền thưởng, những bí pháp bảo vật trên người hắn cũng đều là của chúng ta!”

Ba người lần lượt lên tiếng, ánh mắt nóng bỏng.

Rất nhanh, bọn họ nhìn về phía tiều phu bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng tiến lên.

“Lão tử hỏi ngươi, bó củi này từ đâu mà có?”

“Cái này…”

Hắn theo bản năng muốn nói là có người đưa cho mình nhưng lại nhớ đến vẻ nghiêm túc của người nam tử áo trắng khi nói chuyện.

Hắn nuốt nước bọt, lắp bắp trả lời.

“Đốn từ… bên kia hồ Thiên Lạc.”

“Thật không, không lừa ta chứ?”

Người trung niên vác đao nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn.

“Không dám, không dám!”

Tiều phu vội vàng xua tay.

“Vậy ngươi có nhìn thấy thứ gì ở đó không, hoặc nhìn thấy người nào không?”

“Không… không có.”

“Ngươi có biết bên kia xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết, ta… ta sáng nay mới đến đó chặt củi.”

Tiều phu nuốt nước bọt, căng thẳng nói.

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, mau giết hắn đi, rồi chúng ta rời khỏi đây, đừng để người khác biết.”

Nghe vậy, lòng tiều phu thắt lại.

Kèm theo đó, bà vợ của hắn cũng tái mặt, hoảng sợ, bà căn bản không biết chồng mình đã đắc tội với những người này như thế nào.

"Khoan đã!"

Người trung niên vác đao giơ tay, ngăn cản người chuẩn bị ra tay.

Hắn nhìn chằm chằm một lúc, sau đó đặt củi xuống xa xa, nở một nụ cười nguy hiểm nhìn tiều phu.

"Tiểu đệ, nếu không muốn chết, lát nữa nếu còn có người đến, ngươi cứ nói lại những lời vừa rồi cho họ biết, đừng nói với họ là còn có người khác đến, hiểu không?"

"Được, được!"

Lúc này tiều phu nào còn quan tâm đến những chuyện khác, vội vàng gật đầu đáp.

Rất nhanh, ba người rời đi, trước khi đi còn dọn dẹp một phen, mang theo cánh cửa gỗ bị đá hỏng.

Không lâu sau, tiều phu vẫn chưa hoàn hồn sau cú hoảng sợ vừa rồi.

Một lão già mặc áo bào vàng, lưng còng cũng đi vào từ cửa.

Hắn nhìn cánh cửa trống không, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

"Nhà ngươi không lắp cửa?"

"Nhà nghèo…"

Tiều phu cố nặn ra một nụ cười.

Không cần nói cũng biết lão già này có liên quan đến đám người vừa rồi, đều là vì khúc củi kia mà đến.

Quả nhiên, sau khi lão già áo bào vàng hỏi về nguồn gốc của khúc củi, cũng quay đầu rời đi.

Cứ như vậy, cả một ngày trôi qua, hắn thậm chí còn không kịp ăn sáng, nhân lúc tiễn một nhóm người đi, hắn vội gọi bà vợ đi tìm con trai, trước tiên về nhà mẹ đẻ lánh nạn.

Còn hắn thì ở lại đó chờ đợi.

Hắn không dám chạy, hàng xóm láng giềng đều quen biết, nếu hắn chạy, lỡ như người ta nghĩ hắn có vấn đề thì sao?

Chỉ cần không nói nhiều, không nói sai thì hẳn sẽ không sao…

Cứ như vậy, hắn thấp thỏm lo âu cả một ngày.

Trên thực tế, ngay cả khi hắn nói sai điều gì thì cũng sẽ không chết.

Thẩm An Tại cố ý để lại một số thủ đoạn trên người hắn, nếu những người đó muốn giết người vô tội, chỉ cần dám ra tay, cơn gió trên người tiều phu sẽ không nương tay.

Mà hắn cũng sẽ biết tình hình ngay lập tức.

Nhưng may mắn thay, chuyện như vậy đã không xảy ra.

Trong số những người đó không có kẻ ngốc, đều muốn lợi dụng lẫn nhau, ngồi làm ngư ông hưởng lợi.

Hơn nữa đối với bọn họ, tên tiều phu này chỉ là một người bình thường, giết hay không giết cũng không có ảnh hưởng gì.

Còn về Bắc Hải song đao kia, nghe họ Chu nói thì hôm qua hình như còn rèn được Huyết Thôn ma đao.

Điều này khiến cho bọn họ vốn tràn đầy tự tin, giờ đều trở nên có chút do dự.

Biết đâu một hai người đi qua, thật sự có thể lật thuyền.

Chi bằng cứ để người khác đi dò xét trước, rồi hẵng quyết định cũng không muộn.

…

Đêm tối sâu thẳm, mưa phùn lất phất, tuy có ánh trăng mờ ảo nhưng cũng trở nên tối tăm hơn nhiều.

Giữa mặt hồ phẳng lặng, trăng lưỡi liềm treo cao, gợn sóng lấp lánh mưa hoa liên tiếp.

Thẩm An Tại thay một bộ áo tơi, đội nón lá, ngồi trên phiến đá xanh bên hồ.

Hắn tụ gió thành lưỡi dao, từng chút một chạm khắc thanh đao gỗ trong tay vốn đã vô cùng tinh xảo.

"Phù…"

Hắn khẽ thổi một hơi, mùn cưa theo gió bay lên, lại bị mưa tạt xuống.

Mà ở bốn phía núi rừng quanh mặt hồ này, không biết có bao nhiêu người đang chăm chú nhìn hắn ngồi bên hồ, chạm khắc thanh đao gỗ.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi nhưng lại không biết đang chờ điều gì.

Thẩm An Tại giơ thanh đao gỗ lên, đôi mắt dưới vành nón lá nhìn thanh đao gỗ và ánh trăng mờ ảo phía sau nó.

"Khụ khụ, trăng đen sông lạnh, đêm mưa mang đao… là một đêm định sẵn sẽ không yên tĩnh!"

Hắn ho hai tiếng, cổ tay khẽ rung, thanh đao gỗ lướt qua màn mưa, kéo theo một loạt những vệt nước.

Quét mắt nhìn bốn phía, ánh sáng linh động trong mắt lóe lên.

Có bao nhiêu người đến, lại là tu vi gì, đều bị hắn nhìn thấu rõ ràng, dưới Động Thiên Linh Mâu không thể ẩn núp.

Bảy mươi chín người, sáu mươi ba Niết Bàn, mười sáu Xung Hư cảnh…

Cũng tốt.

Vậy thì đều làm gạch ngói dưới chân người đồ đệ ồn ào của Thẩm mỗ đi.

…

Chương 480: Mưa rơi, đao quang

Trong bóng tối, ba người đến nhà tiều phu trước tiên cau mày.

Người đàn ông trung niên vác đao cất tiếng: "Đó chính là Bắc Hải song đao sao?"

"Hắn cầm một thanh đao gỗ trên tay, hẳn là hắn!" Một người béo mở miệng.

"Mắt ngươi có mù không, từ khi chúng ta đến hắn vẫn luôn ngồi khắc, đó chỉ là một thanh đao gỗ bình thường, không phải đao của Bắc Hải song đao."

Người lùn mắt đậu xanh bên cạnh đập vào người béo một cái, mắng không vui.

"Đã ngồi lâu như vậy rồi, sao đám người này vẫn chưa có ai lên?"

Người đàn ông trung niên vác đao cau mày, cảm thấy có chút không kiên nhẫn.

Nơi này tụ tập rất nhiều người, cả sáng lẫn tối, chỉ riêng những người hắn có thể cảm nhận được đã có hơn năm mươi người.

Tất cả đều co rúm ở phía sau, không một ai dám tiến lên.

Mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao thì trưởng lão nhà họ Chu cũng không phải hạng xoàng, ngay cả hắn cũng bị lật thuyền trong mương, đủ để chứng minh Bắc Hải song đao không phải là kẻ dễ bắt nạt.

“Một lát nữa người càng lúc càng đông, chúng ta thậm chí còn không nhặt được của rơi.”

Mắt đậu xanh mở miệng.

Người đàn ông trung niên vác đao có chút do dự.

Đã có nhiều người như vậy rồi, bây giờ ai lên chẳng phải là chim đầu đàn sao?

Biết sớm mọi người đều nhát gan như vậy thì ngay từ đầu khi đến đã nên ra tay, kéo dài lâu như vậy bây giờ càng phiền phức hơn.

“Mặc kệ, chuẩn bị thử nước, đánh không lại thì chạy!”

Người đàn ông trung niên vác đao liều lĩnh, vừa định xông ra thì một luồng ánh sáng màu nâu lóe lên trong hư không, lại có một tráng hán đầu trọc xông ra.

“Bà nó, đều nhát gan như vậy, để lão tử lên đánh trước!”

Tráng hán đầu trọc không kiên nhẫn mắng một câu, từng bước tiến về phía đao khách mặc áo tơi đang nhắm mắt dưỡng thần bên hồ.

Mỗi bước hắn bước ra, đều khiến đất trời rung chuyển.

“Là Thiết Sơn Tôn Niết Bàn hậu kỳ!”

Mắt đậu xanh sáng lên, có chút phấn khích.

Người đàn ông trung niên vác đao cũng đè nén trái tim đang kích động, bình tĩnh quan sát sự thay đổi.

Thực lực của Thiết Sơn Tôn không cần phải bàn cãi, so với hắn cũng không kém bao nhiêu.

Hắn luyện thành một thân đồng da sắt, thân thể có thể sánh ngang với linh khí Thiên giai.

Là một tu sĩ tán tu, những năm trước đã gây dựng được danh tiếng lẫy lừng ở Bắc Đạo vực.

Theo sự ra tay của Thiết Sơn Tôn, những người khác cũng bình tĩnh lại, tiếp tục quan sát.

"Tên nhóc kia, mau quỳ xuống cầu xin ông nội Thiết của ngươi tha thứ!"

Thiết Sơn Tôn bước lên một bước, mặt hồ yên tĩnh lập tức nổ tung những cột nước cao ngất, trông có vẻ rất áp bức.

Tuy nhiên, ở phía trước, đao khách mặc áo tơi chỉ đứng bên hồ, không biết là ngủ quên hay đang làm gì, thậm chí còn không thèm để ý đến hắn.

Thấy mình bị phớt lờ, Thiết Sơn Tôn lập tức lộ vẻ tức giận, hai nắm đấm đập vào nhau rồi xông ra.

Cùng với tiếng hét khẽ của hắn, toàn thân đều chuyển sang màu xanh sắt, trông có vẻ kiên cố không gì phá nổi.

Một loạt tiếng nổ vang lên khi hắn tung nắm đấm.

Cho đến lúc này, Thẩm An Tại mới động đậy.

Hắn nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ trên mặt hồ, đi về phía giữa hồ.

"Đừng chạy!"

Thiết Sơn Tôn gầm lên giận dữ, thế đấm mạnh mẽ, đánh ra vô số quyền ảnh.

Thẩm An Tại vừa né tránh vừa vung thanh đao gỗ trong tay để chống đỡ.

Mặc dù là một thanh đao gỗ bình thường nhưng trên đó có gió nhẹ bao quanh, đỡ những quyền ảnh đó cũng không bị tổn hại gì.

Ầm, ầm, ầm!

Tiếng nổ vang lên khắp nơi, mặt hồ nổ tung từng đợt sóng lớn.

Thẩm An Tại vừa đánh vừa lui, trông có vẻ như đang rơi vào thế yếu, cố gắng hết sức để chống đỡ thế quyền mạnh mẽ đó.

Như vậy, Thiết Sơn Tôn lại càng phấn khích.

“Ha ha ha, xem ra Bắc Hải song đao cũng chỉ đến thế thôi!”

Vừa chế nhạo, hắn vừa thúc giục.

“Nghe nói ngươi đã luyện một thanh Ma đao, hãy lấy ra sử dụng đi, để Thiết mỗ cũng được mở rộng tầm mắt!”

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ sau khi đỡ một quyền bằng thân đao thì bay ngược ra ngoài, mũi chân lướt trên mặt hồ, tạo thành hai bức màn nước.

Ngay sau đó, hắn xoay người, chạy về phía có nhiều người.

“Đừng chạy!”

Sắc mặt Thiết Sơn Tôn hơi đổi, gầm lên một tiếng rồi đuổi theo.

Theo hắn thấy, người trước mặt tuyệt đối thấy hắn không phải là đối thủ của mình nên mới chọn cách bỏ chạy.

Mà hướng chạy của Thẩm An Tại, ít nhất có hơn hai mươi người cảnh giới Niết Bàn ẩn núp.

Khi thấy có người chạy về phía mình, bọn họ trước tiên là sửng sốt, sau đó thì phấn khích.

Chẳng phải đây là đưa đầu đến để mình giết sao?

“Ha ha ha, xem ra cái đầu của tên này là của ta rồi!”

“Hừ, nhiều tiền thưởng như vậy, ngươi cẩn thận nuốt không trôi!”

Gần như cùng một lúc, ít nhất có mười bóng người xông ra.

Cũng có một số người cau mày, không những không tiến lên mà còn lùi lại một chút.

Bọn họ luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nhìn những người cười ngạo nghễ, trong mắt đầy vẻ tham lam xông ra, đôi mắt dưới vành nón của Thẩm An Tại hơi lạnh.

Dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một luồng gió nhẹ, thân hình biến thành từng bóng mờ.

Tốc độ nhanh hơn trước gấp mấy lần!

Xoẹt!

Đao quang lóe lên, người xông lên đầu tiên thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đồng tử co lại liền cảm thấy trời đất quay cuồng, tầm nhìn cuối cùng là một xác chết không đầu quen thuộc ngã xuống.

Phù…

Thanh đao gỗ trong tay Thẩm An Tại lúc này như biến thành hung khí sắc bén nhất thiên hạ, thân hình như chim bay lượn giữa mười mấy người.

Tay giơ lên, đao hạ xuống, chỉ trong vài hơi thở.

Hắn xuyên qua đám đông, dừng lại, vung thanh đao gỗ, không thấy máu nhưng lại lóe lên hàn quang.

“Ha ha ha… ha?”

Thiết Sơn Tôn đuổi theo cười cười rồi biểu cảm cứng đờ, nắm đấm giơ lên không hạ xuống, cứ thế dừng lại giữa không

trung.

Tiếng cười của hắn cũng từ sự ngông cuồng, khinh thường lúc đầu dần nhỏ lại, đầu óc trống rỗng.

Hơn mười xác chết không đầu ngã xuống, máu chảy như suối, nhuộm đỏ mặt đất, bị nước hồ tràn lên cuốn đi, pha loãng.

Tất cả những người ẩn núp ở đây đều sửng sốt trong giây lát.

Sau khi phản ứng lại, đồng tử đều co lại.

Thân pháp thật nhanh, đao thật sắc!!

Trong chớp mắt, hắn đã giết chết hơn mười người cảnh giới Niết Bàn!

Bọn họ có ngu ngốc đến đâu cũng có thể hiểu được rằng đao khách mặc áo tơi vừa rồi chỉ đang đùa giỡn với Thiết Sơn Tôn mà thôi!

Với đao pháp như vậy, sau này đừng nói là chiếm thế thượng phong, có thể nhìn rõ được thì coi như hắn lợi hại!

"Xung Hư… Người này có thực lực Xung Hư!"

Ý niệm kinh hoàng, lúc này dâng lên trong lòng tất cả mọi người.

Bọn họ mơ hồ như hiểu ra vì sao, đối phương lại ngồi bên hồ bấy lâu mà không đi đâu.

Không phải là không phát hiện ra bọn họ, mà là… căn bản không để vào mắt!

"Chạy!"

Gần như cùng lúc, mấy chục người cảnh giới Niết Bàn còn lại ở đây, trong lòng đều dâng lên cùng một ý niệm.

Thiết Sơn Tôn ngây người tại chỗ, sắc mặt cũng tái nhợt, quay đầu bỏ chạy.

Ánh trăng mờ ảo, cơn mưa phùn lúc này lại theo gió đêm, như biến thành vô số đao khí sắc lạnh, rơi xuống người hắn.

Xoẹt…

Dù là thân thể cường đại như hắn, dưới mưa nước như đao kiếm đó, cũng bị thương tích đầy mình, cuối cùng rơi ùm một tiếng.

Thiết Sơn Tôn hai mắt tối sầm, ngã thẳng vào hồ, tạo nên một vòi nước.

Chết.

Chương 481: Bên hồ Thiên Lạc, chữ máu Bắc Hải

“Chạy mau!”

Trong khu rừng vốn tĩnh lặng, bỗng nhiên có những bóng người vụt lên cao, điên cuồng chạy trốn tứ phía.

Nỗi sợ hãi lan tràn trong lòng họ, vừa chạy trốn, họ vừa ngoái đầu nhìn lại đao khách mặc áo tơi đứng bên hồ dưới mưa đêm.

Bóng hình hơi gầy gò ấy, lúc này trong mắt họ lại trở nên vô cùng đáng sợ!

Bắc Hải song đao, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy!

Sớm biết hắn giết Niết Bàn như giết chó, sao bọn họ lại đến đây góp vui?

Chẳng phải nói chỉ có một người, chỉ ở cảnh giới Thiên Linh, còn con rối kia cao nhất cũng chỉ ở cảnh giới Niết Bàn sao?!

Nếu không chạy nữa, tất cả bọn họ đều phải bỏ mạng ở đây!

Ầm ầm!

Dưới ánh trăng u ám, tiếng sấm vang lên, mây đen nuốt chửng cả tia sáng cuối cùng của mặt trăng.

Nơi này chìm vào bóng tối sâu thẳm hơn, chỉ có ánh đao lóe lên từng lúc và tiếng mưa càng lúc càng dữ dội và thảm thiết.

Không có tiếng kêu gào, không có tiếng than khóc.

Nhưng mỗi khi tiếng sấm trầm đục lóe lên, đều có thể thấy xác chết rơi xuống từ trên trời, nhưng không thấy bóng dáng của đao khách mặc áo tơi.

Đêm mưa này, định là không yên tĩnh.

Dưới tiếng mưa, nỗi sợ hãi cùng với bóng tối nuốt chửng trái tim của tất cả mọi người.

Họ chạy trốn, sợ hãi, cũng bất lực.

Đây là một cuộc giết chóc đã được lên kế hoạch từ trước, là một bài ca đẫm máu.

Mặc dù Bắc Đạo vực mạnh hơn Nam Quyết vực rất nhiều, nhưng cảnh giới Niết Bàn ở đây cũng được coi là cường giả hàng đầu.

Hơn sáu mươi cảnh giới Niết Bàn, phần lớn đều là tu sĩ tự do.

Đêm nay, tất cả đều phải bỏ mạng ở đây.

Vì lòng tham, họ phải trả giá tương ứng.

Tiếng sấm càng dữ dội, mưa cũng càng lớn, ào ào cuốn theo dòng nước máu hòa vào mặt hồ nhưng cũng làm bay lên mùi máu tanh nồng nặc.

Phụt!

Tiếng lưỡi dao đâm vào thịt trong tiếng mưa ồn ào có vẻ hơi khó nghe.

Thẩm An Tại giẫm lên xác chết của kẻ có cặp mắt đậu xanh, rút thanh đao gỗ ra.

Dưới vành nón, hắn ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng bị mây đen che khuất.

Trên mặt có nước chảy xuống.

Không biết là nước mưa hay là máu.

Sáu mươi ba Niết Bàn, không một ai thoát.

Là người có thuộc tính của Phong chi Tử, tốc độ của hắn vốn là sở trường.

"Tiếp theo…"

Thẩm An Tại không thu đao, mà nhìn về phía khu rừng không xa.

"Ra đây."

Giọng nói nhàn nhạt buông xuống, bên kia cũng chậm rãi có vài bóng người bước ra.

Không chỉ bên đó, sau lưng Thẩm An Tại cũng có người xuất hiện.

Không nhiều không ít, vừa vặn mười sáu người.

"Ngươi không phải Bắc Hải song đao, ngươi rốt cuộc là ai?"

Trong mười sáu người, có người nheo mắt mở miệng.

Những người khác cũng chăm chú nhìn hắn, mặc dù vừa rồi đối phương đã thể hiện thực lực mạnh mẽ nhưng cũng chỉ là Xung Hư mà thôi.

Bên mình có mười sáu người, nếu muốn làm được, cũng có thể giết chết những con kiến Niết Bàn kia.

Vì vậy, họ không cần phải chạy trốn.

Nghe có người nghi ngờ, Thẩm An Tại cũng không nói nhiều, mà từ từ tháo mũ nón của mình ra, lộ ra khuôn mặt trẻ trung nhưng hai bên tóc mai đã bạc trắng.

Ầm ầm!

Sấm sét nổi lên, ánh sáng lướt qua khuôn mặt đó, khiến mười sáu người ở đây đều đồng loạt co đồng tử lại.

"Ngươi… ngươi là chủ nhân của Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!!"

"Đúng vậy nhưng các ngươi biết hơi muộn rồi."

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, một tay chắp sau lưng, đôi mắt bình tĩnh hờ hững, như nhìn người chết.

…

Mưa mãi đến sáng ngày thứ hai mới dần tạnh.

Khi có người đi ngang qua Thiên Lạc hồ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Bảy mươi chín xác chết không đầu, được treo ngay ngắn trên từng hàng cây bên hồ, máu đã chảy khô từ lâu.

Thiên Lạc hồ rộng lớn, vẫn còn phảng phất màu đỏ nhạt, như đang tuyên bố chuyện tàn khốc đã xảy ra đêm qua.

Một thanh đao gỗ gãy, cắm trên đất.

Trên phiến đá xanh bên cạnh, có khắc hai chữ lớn đẫm máu, vô cùng chói mắt.

Bắc Hải!

…

Một tháng sau.

"Trương đại ca, tiếp theo phải vất vả cho huynh rồi."

Trên núi rừng, Thiên Nhạc ngồi bên gốc cây, nhẹ nhàng lau thanh đao gỗ trong tay.

Huyết Thôn ma đao, người đầu tiên bị nuốt chính là Trương đại ca.

Vì vậy, thanh đao này lại mang thêm một ý nghĩa nữa.

Không chỉ là do sư tỷ tặng, sư phụ khắc chữ, cũng không chỉ là linh khí bản mệnh của mình.

Mà còn là Trương đại ca đã cùng mình đi qua biết bao chặng đường.

Đi suốt đêm, hắn đã đi xa khỏi thành Mạc Lâm.

Nhưng điều khiến hắn thấy kỳ lạ là đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn không có một tên truy binh nào.

Hắn cau mày, kéo áo choàng xám xuống một chút, để lộ lớp áo lụa trắng bên trong.

Đây là thứ hắn phát hiện ra khi nghỉ ngơi trên đường ra khỏi ngoại ô thành Mạc Lâm ngày hôm đó.

Không biết ai đã mặc áo lụa này cho mình, ban đầu hắn định cởi ra nhưng lại vô tình phát hiện ra áo lụa này có độ dai cực tốt, đao kiếm không thể đâm thủng.

Hơn nữa, khi mặc vào người, tâm trạng của hắn rất bình tĩnh, không suy nghĩ lung tung, không bị đủ thứ tạp niệm làm phiền.

"Người đã cứu ta ngày hôm đó… rốt cuộc là ai?"

Hắn cau mày, có chút không hiểu.

Áo lụa này nhìn qua đã biết là vật vô giá, đối phương lại tặng cho mình như vậy, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Lắc đầu, hắn hít một hơi thật sâu, sau khi chém tắt đống lửa trại, hắn tiếp tục tiến về đích đến tiếp theo.

Hắn đã có sự tiến bộ rất lớn nên không định thách đấu từng hạng một.

Lần này, hắn muốn thách đấu với linh khí xếp thứ năm mươi mốt trong Bách Binh phổ, do môn phái trực thuộc Thần Hỏa sơn trang chế tạo.

Mặc dù chuyến đi đến nhà họ Chu khiến hắn rơi vào cảnh hiểm nghèo, suýt chết.

Nhưng điều này không khiến hắn chùn bước, ngược lại càng củng cố thêm ý chí muốn trở nên mạnh mẽ.

Cho đến khi… hắn có tư cách thách đấu với linh khí đứng đầu thiên hạ, Nguyệt Vô Khuyết của Thần Hỏa sơn trang!

Cha đã nói, chỉ cần có thể chế tạo ra linh khí vượt qua Nguyệt Vô Khuyết, hắn sẽ đến tìm mình.

Mặc dù bây giờ hắn đã không còn quan tâm lắm nhưng cũng muốn chấm dứt hy vọng và nỗ lực trước đây.

Trên ngọn cây, Thẩm An Tại lặng lẽ nhìn thiếu niên đi xa.

Áo lụa trên người đối phương không phải thứ gì khác, chính là Minh Tâm Sa Y.

Lúc đầu, khi rút ra cùng với Cửu Chuyển Tàng Long biến, hắn định dùng để giúp Mộ Dung Thiên vượt qua tâm ma kiếp khi đột phá Niết Bàn.

Kết quả là tên nhóc đó lúc đó căn bản không dẫn ra được tâm ma kiếp nên vẫn luôn giữ lại trên tay.

Nhưng hiện tại Thiên Nhạc đã rèn được Huyết Thôn ma đao, hắn càng cần thứ này hơn.

Còn Mộ Dung Thiên…

Với tính cách của tên ngốc đó, e rằng đến tâm ma kiếp cũng không thể khống chế được ý niệm của hắn, trừ khi hắn tự nguyện sa ngã.

“Khụ khụ…”

Thẩm An Tại nắm tay đặt trước miệng, khẽ ho hai tiếng, sau đó quay người rời đi.

Đã đến lúc trở về Nam Quyết vực.

Đã hộ tống lão tam một chặng đường, giết hơn trăm người.

Sẽ không còn ai dám mạo hiểm vì chút tiền thưởng mà truy sát nữa.

Hơn nữa, từ lời kể của một người truy sát, sau khi chuyện ở Thiên Lạc hồ truyền ra, đã có không ít thế lực trước đây ban bố lệnh truy sát thu hồi lệnh, sợ rằng mình sẽ bị giết đến tận nhà.

Với Huyết Thôn ma đao của lão tam, chỉ cần không gặp lại cảnh giới Xung Hư thì sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Sau khi Thẩm An Tại rời đi, Thiên Nhạc hơi cau mày, quay đầu nhìn lên phía trên.

Sao… như nghe thấy tiếng ai ho?

…

Chương 482: Giết chóc để bảo vệ

“Ngươi có nghe nói không, gần đây những người truy sát Bắc Hải đao tôn kia, đã chết rất nhiều! Gia tộc Từ, gia tộc Cừu từng ban bố lệnh truy sát hắn, hiện tại thậm chí đã di dời cả gia tộc, chạy đến Tây Hoang vực, Đông Linh vực rồi!”

Trong trà lâu, không ít người đang thì thầm to nhỏ nhưng phần lớn đều bàn luận về những chuyện xảy ra gần đây.

“Chuyện lớn như vậy, sao ta lại không nghe nói, nghe nói sáng hôm đó, toàn bộ Thiên Lạc hồ đều nhuộm đỏ máu, bảy mươi chín thi thể treo ở ven hồ, cảnh tượng vô cùng thảm khốc!”

“Đó nhưng là sáu mươi mấy tên Niết Bàn, mười mấy tên Xung Hư cảnh đấy, chỉ trong một đêm đã chết sạch ở đó!”

“Thật không biết Bắc Hải là người phương nào, mà lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy!”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, đều kinh ngạc, lại có chút sợ hãi.

Không còn cách nào khác, dạo gần đây, cái tên “Bắc Hải.” càng ngày càng vang dội.

Không chỉ trước đây hành hiệp trượng nghĩa chuyên giết bạo chúa, còn có chuyện khiêu chiến linh khí sau này.

Hiện tại lại thêm đêm Thiên Lạc hồ, càng khiến người khác nhận thức sâu sắc hơn về sự khủng bố của người này.

Mà sau đêm Thiên Lạc hồ, tin tức Bắc Hải song đao thực chất là một người cũng đã truyền ra hoàn toàn.

Mọi người đều cảm thấy gọi là song đao nữa thì không còn thích hợp lắm.

Vì vậy, từ phía Phong Vũ Lâu, đã ban cho hắn một danh xưng mới.

Bắc Hải… đao tôn!

"Này, ngươi nói xem, Bắc Hải đao tôn này có liên quan đến Bắc Hải Thiết đường không, đều gọi là Bắc Hải cả."

Có người đột nhiên lên tiếng hỏi, lập tức khiến mọi người cười ầm lên.

"Sao có thể, nếu thật sự có liên quan đến Bắc Hải Thiết đường, ngươi nghĩ những thế lực kia trước đây dám ban bố lệnh truy sát không?"

"Đúng vậy, huống hồ, ngươi không biết Thiết đường cũng đang tìm vị tiền bối kia, muốn kéo hắn vào huy hạ sao?"

Chỉ vài câu ba lời, đã phủ định câu hỏi của người nọ.

Bên cạnh chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Một thiếu niên áo trắng ngồi bên bàn, vừa tự rót rượu gắp thức ăn cho mình, vừa mặt không biểu cảm lắng nghe những lời bàn tán kia.

Trên mặt hắn còn đeo nửa chiếc mặt nạ sắt, không nhìn rõ dung mạo cụ thể.

Nhưng đôi mắt kia lại ẩn ẩn có chút đỏ ngầu, khiến người nhìn không khỏi rùng mình.

Không phải ai khác, chính là Thiên Nhạc.

Thường ngày, hắn đều ăn mặc như thế này.

Trên đường đi, hắn đã nghe không chỉ một người kể lại những chuyện xảy ra dạo gần đây.

Về chuyện Thiên Lạc hồ, hắn rất chắc chắn, đó không phải do mình làm.

Nhưng hắn biết, hẳn là có liên quan đến người đã cứu hắn khỏi sự khống chế của Huyết Thôn tối hôm đó.

Nhưng người đó là ai, hắn vẫn không có manh mối gì.

Hắn cũng đã đi khắp nơi dò hỏi nhưng đều vô ích.

Xem ra đối phương cố ý không cho mình biết, tìm tiếp cũng vô dụng.

Chỉ có thể chờ sau này có cơ hội mới biết được đối phương là ai.

"Không biết sư phụ và sư tỷ ở Nam Quyết vực có bình an không."

Thiên Nhạc hơi cúi mắt, đưa một chén rượu mạnh vào miệng.

Rượu linh nóng bỏng, như ngọn lửa lan tỏa, xua tan cái lạnh trong cơ thể.

Từ ngày hôm đó tỉnh lại, trong cơ thể hắn thỉnh thoảng lại xuất hiện hàn khí, tuy không mạnh nhưng lại khiến hắn rất khó chịu, uống rượu còn có thể làm dịu đi đôi chút.

Hơn nữa hàn khí này cũng kỳ lạ, thế mà lại giúp hắn tôi luyện thân thể!

Hiện tại nhục thân của hắn đã đạt đến cảnh giới Càn Khôn, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết có thể có một ngày đạt đến Niết Bàn hay không.

"Các ngươi có biết tin tức mới nhất từ Nam Quyết vực không, Bình Thiên triều đã hoàn toàn diệt vong, những tên

Xung Hư cảnh đột nhiên xuất hiện kia cũng chết gần hết rồi, hiện tại coi như Đại An triều độc tôn, Bắc Minh triều… đã trở thành chư hầu."

Nói chuyện về Bắc Hải đao tôn một hồi lâu, những người này lại bắt đầu tán gẫu về tình hình ở Nam Quyết vực.

Thiên Nhạc vừa định đứng dậy rời đi, nghe vậy lại ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang thêm một bình rượu.

"Than ôi, Bình Thiên triều đúng là ăn gan hùm mật gấu, thế mà lại dám trêu chọc Thẩm phong chủ."

Có người lè lưỡi, dường như cảm thấy hành động này của Bình Thiên triều thật ngu ngốc.

"Đúng vậy, Thẩm phong chủ chỉ phất tay một cái, mười tộc ở Linh cảnh đều có tộc trưởng đích thân đến, ngay cả người của ba tông Luyện Khí cũng đến, đừng nói đến một Bình Thiên triều, cho dù là mấy vực khác, cũng chẳng có thế lực nào có thể triệu hoán được những cường giả này!"

"Đáng tiếc, nghe nói đến giờ vẫn chưa tìm được hoàng đế của Bình Thiên triều, không biết chạy đi đâu rồi."

Mọi người ba câu bốn lời, kể lại những chuyện xảy ra trong thời gian này.

Có người còn nhắc đến chuyện Thẩm An Tại chém chết bán bộ Chân Tổ, trong lời nói đều là sự kính bội.

"Có thể chém chết bán bộ Chân Tổ, thực lực của Thẩm phong chủ này, quả thực là đạt đến đỉnh cao, e rằng có thể coi là người đứng đầu dưới Chân Tổ?"

"Không phải, cũng chưa chắc, Kỳ thánh Tuân Thiện vẫn chưa giao thủ với hắn, hơn nữa hôm đó chém chết Thái Thượng trưởng lão của Tề Vân đạo tông, Thẩm phong chủ cũng bị thương không nhẹ, nghe nói đã đứt một cánh tay."

Rầm!

Tiếng bình rượu vỡ vụn vang lên, khiến cho nơi này vừa rồi còn ồn ào lập tức im bặt.

Mọi người không khỏi cau mày, đều nhìn về phía thiếu niên áo trắng đang ngồi bên giường.

Bình rượu trong tay thiếu niên vỡ tan tành.

Tin tức từ Nam Quyết vực truyền đến phải mất một thời gian, cho nên trước đó hắn vẫn chưa nghe nói đến chuyện này.

"Khách quan, ngài sao vậy!?"

Tiểu nhị thấy bình rượu vỡ, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Nhưng dù hắn có hỏi thế nào, Thiên Nhạc cũng không nói một lời, đôi mắt có chút đỏ ngầu.

Vù…

Một luồng huyết khí từ con dao gỗ nhỏ đeo bên hông hắn tỏa ra.

Tiểu nhị không khỏi rùng mình, cảm nhận được một luồng hàn ý xông thẳng vào tận đáy lòng.

Lúc này, hắn như thấy một biển máu.

Mà thiếu niên áo trắng trước mắt đứng giữa biển máu, dưới chân là vô số thi thể, vô số lệ quỷ đang bò trườn gào thét.

Nhưng cảm giác này nhanh chóng tan đi, tiểu nhị bàng hoàng một chút, trước mắt đã trở lại bình thường.

"Không sao, lấy cho ta một bình rượu khác."

Giọng nói lạnh lùng truyền ra, tiểu nhị vội vàng gật đầu rời đi, phát hiện không biết từ lúc nào mình đã đổ một thân mồ hôi lạnh.

Thiên Nhạc hơi kéo áo xuống, nhìn thoáng qua chiếc áo choàng tỏa ra ánh sáng yếu ớt bên trong, thở dài một hơi.

Suýt chút nữa thì không khống chế được cảm xúc của mình, bị ý niệm của Huyết Thôn ma đao chi phối.

Hắn cau mày, trong mắt lóe lên hàn ý.

Sư phụ thế mà lại bị thương…

Với hắn mà nói, dường như đó là chuyện vốn dĩ không nên nghĩ đến.

“Bán bộ Chân Tổ sao…”

Ánh mắt hắn lóe lên, trong lòng đã có quyết định.

Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ càng nỗ lực bồi dưỡng thế đao, dung nhập sát khí ngập trời kia vào thế đao.

Vừa tu luyện Trảm Thiên công, vừa bồi dưỡng Bạt Đao thuật.

Cho đến một ngày nào đó, đao của hắn… có thể chém chết Chân Tổ!

Từ khi con dao gỗ biến thành Huyết Thôn ma đao, hắn bồi dưỡng thế đao cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Bởi vì… giết người là được.

Hắn không biết muốn bồi dưỡng ra một đao có thể chém chết Chân Tổ cần bao nhiêu năm, lại cần giết bao nhiêu người, tạo nên tội nghiệt như thế nào.

Nhưng hắn nhất định sẽ làm được, năm năm, mười năm cũng không tiếc!

“Giết chóc, là để bảo vệ tốt hơn…”

Thiên Nhạc vuốt ve con dao gỗ nhỏ bên hông, đôi mắt đỏ ngầu càng trở nên kiên định.

...

Chương 483: Đã sớm nên chê sư phụ lải nhải rồi

Nam Quyết vực, Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

"Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời…"

Thẩm An Tại cầm cần câu, nhàn nhã câu cá bên bờ suối.

Nam Quyết vực giờ đã bình định, có sự giúp đỡ của mấy vị tộc trưởng Linh tộc, những kẻ ỷ vào thủ đoạn để đạt Xung Hư cảnh của Bình Thiên triều và Tề Vân đạo tông, dưới sự vây bắt của đông đảo người, ngay cả chỗ trốn cũng không có.

Đáng tiếc, Bình Thiên hoàng và Mạc Cương đến giờ vẫn chưa bắt được, hình như sau khi biết Linh cảnh phái người đến tiếp viện thì đã bỏ trốn, giờ cũng không biết đang ở đâu.

Còn về hố đen trong Tề Vân đạo tông, hắn đã đặc biệt viết thư cho Thiên Huyền điện, bảo người đến phong tỏa, không được để người ngoài vào.

Trương Cửu Dương, Lão Xà Bà đều đích thân đến một chuyến, xem xét tình hình hố đen rồi chuẩn bị về bẩm báo với Điện chủ Thiên Huyền điện.

Sau khi ổn định, Thẩm An Tại liền dẫn theo Tiêu Cảnh Tuyết về Linh Phù sơn.

Còn những cường giả mà Thẩm An Tại gọi đến giúp đỡ cũng lần lượt cáo từ.

Theo về Thanh Vân phong chỉ có Bách Lý Nhất Kiếm và Ngọc Tâm Lan, người trước giờ đang ngồi trên ghế mây trước cửa vườn thuốc nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn người sau, nàng ở lại là vì Thẩm An Tại khá lười, nhiều việc của Nam Quyết điện cần tìm người giúp xử lý, nàng đương nhiên trở thành lựa chọn tốt nhất.

"Sư phụ, trà xong rồi."

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh, pha xong một ấm trà rót cho hắn.

"Ừ."

Thẩm An Tại gật đầu, lúc đưa tay ra đón lấy chén trà thì đột nhiên cảm thấy hàn ý trong phổi trào lên, không nhịn được ho khan mấy tiếng.

"Khụ khụ…"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày.

Kể từ khi sư phụ đi Bắc Đạo vực về, dường như dạo này thỉnh thoảng lại ho.

Là bị nhiễm phong hàn, hay là gì khác?

Nếu chỉ là phong hàn bình thường, với trình độ y thuật của sư phụ, chẳng phải rất dễ chữa khỏi sao?

"Sư phụ, người…"

Tiêu Cảnh Tuyết vừa định mở lời hỏi thì người trước đã xua tay.

"Cảnh Tuyết, dạo này tiến triển của Vạn Độc tâm kinh thế nào rồi?"

"Thưa sư phụ, có chút tiến bộ nhưng muốn tiến thêm một bước nữa để đạt đến viên mãn, e rằng còn phải mất vài năm nữa."

"Thế à…"

Thẩm An Tại uống một ngụm trà nóng làm ấm cổ họng: "Độc trong cơ thể đã bao lâu rồi chưa phát tác?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhớ lại một chút: "Đã ba tháng rồi."

Nghe vậy, Thẩm An Tại gật đầu hài lòng.

Ba tháng mà độc trong cơ thể không phát tác, chứng tỏ cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết đã dần dần bắt đầu thích ứng với muôn loại kỳ độc kia.

Sau này, chính là lúc Vạn Độc thánh thể thực sự thành công.

"Dạo này cũng không có chuyện gì, vi sư sẽ đưa ngươi đến một nơi tốt để tu luyện."

Thẩm An Tại hạ chén trà, cắm cần câu vào khe đá, sau đó vung tay áo.

Một cánh cửa huyền quang xuất hiện, ý cảnh ba ngàn đại đạo tràn ra từ bên trong khiến Bách Lý Nhất Kiếm không xa nhướng mày, một mắt nheo lại nhìn thoáng qua bên kia.

"Đây là…" Tiêu Cảnh Tuyết có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thứ này.

"Đây là nơi sư huynh ngươi thường tu luyện, giờ cũng đến lúc ngươi vào đó rồi, ở trong đó tu luyện cho tốt, cố gắng sớm ngày tu thành viên mãn Vạn Độc tâm kinh, có thể bước vào Xung Hư cảnh."

Thẩm An Tại dẫn nàng bước vào trong Đạo phủ.

Nhìn thấy đạo tràng sương mù mờ ảo bên trong, cảm nhận được linh khí hùng hậu và ý cảnh ba ngàn đại đạo nồng đậm nơi đây, Tiêu Cảnh Tuyết vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra sư phụ lại nắm giữ một nơi kỳ diệu như thế này.

Tốc độ tu luyện ở đây, e rằng phải nhanh hơn bên ngoài không chỉ gấp mấy lần.

"Lúc trước công độc của ngươi không ổn định, thỉnh thoảng lại phát tác độc tố nên vi sư vẫn luôn không cho ngươi vào đây, tránh cho linh khí và ý cảnh đại đạo quá nồng đậm nơi đây lại khiến người đi nhầm tà đạo."

"Giờ công độc đã ổn định, tiến thêm một bước nữa là Vạn Độc thánh thể sẽ thành công, ngươi có thể yên tâm tu luyện ở đây, những độc dược, đan hoàn cần thiết vi sư sẽ chuẩn bị cho ngươi, mỗi tháng sẽ đưa vào."

"Ngươi phải chú ý, khi vận chuyển công độc chớ nên vội vàng, phải phối hợp với Thần Nông dược quyển, khụ khụ…"

Tiêu Cảnh Tuyết ở bên cạnh ngoan ngoãn im lặng lắng nghe, vẻ mặt nghiêm túc.

Nghe được một nửa, đột nhiên phát hiện người bên cạnh không nói nữa, không khỏi ngẩng đầu lên.

"Sư phụ, sao không nói nữa?"

Thẩm An Tại nhìn nàng, bật cười.

"Nếu đổi lại là sư huynh ngươi, lúc này sớm đã chê vi sư lải nhải rồi."

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu.

"Lời dạy bảo của sư phụ sao có thể là lải nhải được, sư huynh chỉ là tính tình thẳng thắn, ăn nói không kiêng nể, mong sư phụ đừng để bụng."

"Được rồi, ngươi cũng đừng có lúc nào cũng bênh vực cho tên tiểu tử thối đó, tính nết của hắn vi sư còn không rõ sao, chỉ là cánh cứng rồi nên chê vi sư lải nhải thôi."

Thẩm An Tại khoát tay, không đùa cợt nữa.

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười nhàn nhạt, không nói gì nữa.

Dặn dò thêm một số thứ nữa, Thẩm An Tại mới xoay người rời đi, trước khi đi còn đặc biệt dặn dò không được vội vàng.

Tiêu Cảnh Tuyết rất để trong lòng, mỗi khi nghe một câu là gật đầu.

"Sư phụ."

Khi Thẩm An Tại bước đi muốn rời đi, nàng đột nhiên mở miệng gọi một tiếng.

"Sao vậy?"

Thẩm An Tại quay đầu lại, không nhịn được lại ho thêm hai tiếng.

Nhìn thấy thân ảnh không còn ung dung như trước, ngược lại trông có vẻ hơi gầy yếu, lông mi Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run, cuối cùng cũng chỉ khẽ nói một câu.

"Trời sắp lạnh rồi, đệ tử đã đặt may mấy bộ áo choàng lông chồn trong thành, hai ngày nữa sư phụ nhớ sai người đi lấy."

Thẩm An Tại hơi sửng sốt, sau đó nhẹ gật đầu.

"Được."

Tiễn sư phụ bước đi, Tiêu Cảnh Tuyết đứng tại chỗ rất lâu không hoàn hồn lại được.

Dạo này, nàng càng cảm thấy sư phụ không dễ dàng.

Việc trời chuyển lạnh cần mặc thêm áo, vốn không nên xuất hiện trong lời dặn dò giữa những người võ giả như bọn họ.

Nhưng nàng vẫn nói, cũng vẫn làm.

Giống như một trong năm chuẩn tắc của Thanh Vân phong vậy.

Giả như có một ngày sư phụ không còn bất kỳ tu vi nào thì vẫn là sư phụ của các nàng.

Vừa mới đi ra khỏi Đạo phủ, Thẩm An Tại đã thấy một khuôn mặt áp sát vào, dọa hắn giật mình.

Đợi đến khi nhìn rõ, hắn mới mắng một tiếng không vui.

"Ta nói lão Trịnh, ngươi không ở trong vườn thuốc tĩnh dưỡng cho khỏe, chạy ra đây làm gì?!"

Trịnh Tam Sơn liếc hắn một cái, chậm rãi mở miệng.

"Một mình ở trong đó quá buồn chán, hơn nữa ngươi còn cố ý tìm một người theo dõi?"

Từ xa, Trịnh Tam Sơn nhìn về phía chàng thanh niên áo bào vàng tóc bạc ở cửa vườn thuốc mà nhếch mép.

Thẩm An Tại bất đắc dĩ cười: "Theo dõi gì chứ, trước giờ hắn vẫn luôn ở đó mà?"

"Xí…"

Trịnh Tam Sơn liếc hắn một cái, sau đó lại tiến lại gần hơn, thần bí mở miệng.

"Thẩm An Tại, hình như người đó có vấn đề ở đây."

Hắn chỉ vào đầu mình.

"Ý gì?" Thẩm An Tại sửng sốt.

"Hôm qua ta thấy hắn lén lút lấy một nắm đất trong vườn thuốc nhét vào miệng, nhét xong lại nhổ ra, vẻ mặt ghê tởm, chắc chắn là có vấn đề."

Trịnh Tam Sơn vô cùng khó hiểu nói.

Thẩm An Tại sửng sốt, có chút buồn cười.

Khi là hồn thể, ăn đất đương nhiên không sao, bởi vì tương đương với việc ăn linh khí, không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ Bách Lý Nhất Kiếm đã khôi phục thân xác, thứ đất dính nhớp như vậy sao có thể nuốt trôi?

Cũng không biết đối với điểm này, Bách Lý Nhất Kiếm hiện tại là cảm thấy vui mừng hay là tiếc nuối?

Chương 484: Ta đi mua quả quýt

“Lão Trịnh, ngươi chú ý lời nói, vị kia là Xung Hư, ngươi đánh không lại đâu.”

Thẩm An Tại tốt bụng nhắc nhở một câu.

“A, thật sao?”

Trịnh Tam Sơn vội che miệng mình lại, lén lút thò đầu nhìn về phía bên kia.

Bách Lý Nhất Kiếm lật người, bịt tai mình lại.

Hắn có chút đỏ mặt.

Chết tiệt!

Ai mà biết trong vườn thuốc còn có người ở chứ!

Ai mà biết lão già này nửa đêm không có việc gì lại thích đi loanh quanh chứ!

“Xem ra sau này dù có ở trên Thanh Vân phong, cũng cần phải luôn tản ra thần hồn cảm nhận mới được, nếu còn xảy ra chuyện mất mặt thế này nữa thì mất hết mặt mũi rồi.”

Bách Lý Nhất Kiếm thầm quyết tâm trong lòng.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi của Kiếm Yêu Tôn, Bách Lý Kiếm Tiên, thiên kiêu trẻ tuổi trước kia của hắn biết để đâu?

“Không nói chuyện này nữa, ngươi không ở trong vườn thuốc mà chạy ra đây làm gì, không sợ bị người ta nhìn thấy sao?”

Thẩm An Tại cau mày nhìn tên trước mặt.

“Ở trong đó lâu quá ngột ngạt, ra ngoài hỏi ngươi tình hình của Chính Nguyên.”

Trịnh Tam Sơn phủi bụi trên áo, đẩy Thẩm An Tại ra khỏi ghế mây, tự mình ngồi xuống.

“Ta muốn ăn cái đó.”

Sau khi đẩy người ta ra, hắn còn chỉ vào quả quýt cuối cùng còn lại trên bàn nhỏ bên cạnh.

“Tay ngươi đâu?”

“Ta là bệnh nhân.”

“…”

Thẩm An Tại nhìn hắn thật sâu, vẫn bê ghế bên cạnh ngồi xuống, cầm lấy quả quýt trên bàn, bóc vỏ.

Vừa bóc, hắn vừa nói.

“Chính Nguyên theo Phù tôn, ngươi cứ yên tâm, tính tình hắn trầm ổn, tuy Phù tôn có vẻ chơi bời lêu lổng nhưng thực lực cũng rất mạnh.”

Hôm đó ở điện Nam Quyết, nếu không phải Phù tôn ra mặt thì Tuân Thiện cũng không dễ dàng rời đi như vậy.

Trịnh Tam Sơn nghe xong thì gật đầu, do dự một chút, vẫn mở miệng.

“Lão Thẩm, bản vẽ Sơn Hà Thiên Kiếm phù… ngươi có thể cho ta xem không?”

Tay bóc quýt của Thẩm An Tại khựng lại, quay đầu nhìn hắn.

“Vậy ra mục đích ngươi tìm ta là vì chuyện này?”

Trịnh Tam Sơn cười ngượng ngùng: "Trước kia nghe ngươi nói Chính Nguyên dùng Sơn Hà Thiên Kiếm phù ta dạy trên Tứ Vực Võ Thí mà đại triển thần uy, nhưng lá phù đó… ta không có ấn tượng gì."

Hắn suy nghĩ rất lâu, vẫn quyết định hỏi chuyện này.

Dù sao cũng là do mình dạy, nếu đến lúc đó người khác hỏi, mà mình chẳng biết gì thì mất mặt lắm.

"Ta có một bản Chính Nguyên chép cho ta, ngươi cầm xem đi."

Thẩm An Tại cũng không giấu giếm, đưa một xấp bản vẽ qua.

Để lão Trịnh hiểu biết thêm, cũng có lợi cho việc khôi phục trí nhớ của hắn.

Những ngày gần đây, hắn lại nhớ ra thêm một số chuyện.

Ví dụ như… ở Thương Ngô cảnh mình cưỡi hắn bay…

"Sơn Hà Thiên Kiếm phù…"

Trịnh Tam Sơn nâng niu nhận lấy xấp bản vẽ, lật xem thật kỹ.

Những mạch văn phù chú khó hiểu trên đó, cùng với những chú thích chi tiết dày đặc bên cạnh, khiến hắn nhìn hoa cả mắt.

Bản vẽ này rất chi tiết, chi tiết đến mức bất kỳ chỗ nhỏ bé nào cũng đều có lời giải thích riêng.

Tựa như người vẽ sợ người xem bản vẽ này không học được, thấy khó hiểu vậy.

"Đây… thật sự là do ta viết ra sao?"

Trịnh Tam Sơn cau mày, hít sâu một hơi.

Không thể tưởng tượng được, để viết ra một bản vẽ chi tiết như vậy, lúc đó mình đã tốn bao nhiêu tâm sức.

Nhưng mà bây giờ… hắn lại quên sạch sẽ.

"Không phải ngươi viết thì chẳng lẽ là ta viết à?"

"Ta mới không rảnh rỗi như vậy, làm mấy thứ này cho đám trẻ con, mệt chết đi được."

Thẩm An Tại lẩm bẩm hai câu, đưa quả quýt vào miệng.

Vừa ăn, hắn vừa than thở.

"Lúc đó ngươi ngày nào cũng chỉ quanh quẩn trong Phù Đường, không đi đâu cả, Chính Nguyên thực sự không còn cách nào khác mới gọi ta đến, nếu không thì ngươi sợ là phải chết mệt trong đó mất."

"Ngươi…"

Trịnh Tam Sơn cau mày.

"Này, đừng cảm động, lúc đó ta sợ ngươi xảy ra chuyện còn phải làm phiền ta đến chữa, đừng nghĩ nhiều."

"Không phải, ngươi…"

"Ta là người tốt bụng, không có cách nào khác, than ôi!"

"Ngươi mau đưa quýt cho ta!"

Trịnh Tam Sơn cao giọng, chỉ vào vỏ quýt còn lại trong tay Thẩm An Tại.

"Hết rồi, không thì ăn nho?"

Thẩm An Tại cười ngượng ngùng, cầm một chùm nho xanh mà Tiêu Cảnh Tuyết đã rửa sạch, hỏi thăm dò.

"Không ăn, ta chỉ ăn quýt, hết rồi thì ngươi đi mua đi."

Trịnh Tam Sơn lắc đầu, nhìn hắn chằm chằm.

“Ta lười xuống núi…”

“Ta là bệnh nhân.”

“…”

Thẩm An Tại nhìn hắn thật sâu, cuối cùng đứng dậy.

“Ta đi mua vài quả quýt, ngươi cứ ở đây, đừng đi lung tung.”

Nói xong, hắn quay đầu định đi gọi các đệ tử tạp dịch khác đi mua quýt.

Còn Trịnh Tam Sơn thấy hắn rời đi, sắc mặt trở nên ngờ vực.

Mặc dù đã đi rồi nhưng sao lại có cảm giác kỳ lạ thế này?

Lắc đầu, mặc kệ, dù sao hắn cũng đi mua quýt rồi, mình cứ nghiên cứu lá phù này trước vậy.

Hắn tập trung tinh thần trở lại, lật từng tờ bản vẽ.

Mỗi dòng, mỗi chữ, mỗi lời giải thích về phù văn trên đó, dường như đều đang giúp hắn nhớ lại những ngày tháng trước đây.

Rất mơ hồ, rất xa lạ.

Hắn không nhìn rõ nhưng từng chữ từng dòng trên đó lại khiến hắn thấy quen thuộc đến vậy.

Hắn bây giờ, tựa như chỉ là một người ngoài cuộc.

Nghe Thẩm An Tại kể về câu chuyện trước đây của mình, hắn là Trịnh Tam Sơn nhưng lại không phải.

Cảm giác này khiến hắn rất mâu thuẫn, rất khó chịu.

“Bao giờ mới có thể nhớ lại đây?”

Hắn nhìn bản vẽ trên tay, lại liếc nhìn tầng trời sâu thẳm, tầm mắt xa xăm.

Cũng không biết… Chính Nguyên bây giờ thế nào rồi, ở bên ngoài có phải cũng giống như trước đây, lưu lạc khắp nơi, hiểm cảnh trùng trùng.

…

Tây Hoang vực, Hồng Hưng trai.

“Sư phụ, ta không vào đâu, người đừng kéo ta!”

“Thằng nhóc thối, sư phụ đã trả tiền rồi, ngươi vào uống với người ta hai chén thì sao nào, lúc đó người ta còn mừng tuổi cho sư phụ nữa!”

“Không được đâu, sư phụ…”

Vu Chính Nguyên muốn khóc không ra nước mắt, bị Hà Bất Ngữ lôi kéo đến nơi đèn đỏ tửu lục này.

“Vị công tử này đúng là ngây thơ quá, Tiểu Lục Tiểu Hồng~”

“Dạ, tới đây~”

Theo tiếng gọi của bà lão, từ bên trong bước ra hai cô gái trẻ đẹp như hoa, nở nụ cười vừa muốn cự tuyệt vừa muốn đón chào, chủ động khoác tay vào cánh tay Vu Chính Nguyên.

“Công tử, mời vào trong…”

“Các ngươi tiếp đãi đệ tử của ta cho tốt, lão phu vào trước đây.”

Hà Bất Ngữ cười hì hì, chạy vào trong lầu.

Vu Chính Nguyên thấy vậy thì mặt lộ vẻ vội vàng, vội vàng hét lớn: “Sư phụ, người hãy giải trừ tu vi cho con trước, người đừng đi mà!!”

Nhưng mà người kia lại không để ý đến hắn, cười ha ha lên lầu.

“Công tử, mau vào…”

Hai cô gái bên cạnh cười duyên, cố ý vô tình chạm vào Vu Chính Nguyên.

Hắn đỏ bừng cả mặt, quay đầu định chạy thì bị kéo lại.

“Công tử làm gì vậy, tuy nô gia tu vi không cao nhưng cũng là cảnh giới Khí Hải, công tử nỡ lòng bỏ chúng ta lại mà đi sao?”

Vu Chính Nguyên trợn tròn mắt.

Càng ngày càng quá đáng!

Đây không phải là nơi ăn chơi bình thường, mà là nơi có võ giả bầu bạn!

Thật sự là… vào thì dễ mà ra thì khó, đúng là nơi nguy hiểm!

Chương 485: Thiên địa chứng giám, pháp ẩn hư không

Dưới màn đêm, phòng nhã tầng ba Hồng Hưng trai.

"Kẽo kẹt."

Cửa sổ bị mở ra, một thanh niên quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù ôm áo ngoài trèo lên song cửa sổ nhảy xuống, vững vàng đáp xuống đất.

Hắn nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng chạy vào một con hẻm để mặc quần áo.

Còn trong phòng nhã, hai cô gái nằm trên bàn, mặt đã đỏ bừng, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

"Công tử… uống xong rồi, đến lúc làm việc rồi…"

Một trong hai cô gái say khướt, nghiêng người sang một bên nhưng lại "Ối." một tiếng ngã nhào xuống đất.

Gió lạnh thổi vào, cô gái có chút bối rối, hơi tỉnh rượu.

Cô ngây người nhìn cửa sổ mở toang đang thổi gió ầm ầm, ngẩn người một giây rồi mới phản ứng lại, ánh mắt u uất.

Hay cho tên khốn, mượn cớ uống rượu trước, chuốc say cả mình và chị em, rồi bỏ chạy?

Đến đây mà lại có kiểu chơi như vậy sao?

Tên công tử này cũng kỳ lạ thật!

Bên kia phòng nhã, Hà Bất Ngữ nằm trên giường, nhẹ nhàng lắc tách trà trong tay.

Giữa mặt nước gợn sóng, phản chiếu hình ảnh chàng trai đang mặc quần áo lếch thếch trong hẻm.

"Tên nhóc này, vậy mà phá được phong ấn của lão phu nhanh như vậy, không tệ, không tệ, ha ha ha!"

Tiếng cười lớn khiến người bên cạnh rên lên một tiếng, cô gái mơ màng quay lại.

"Sao vậy?"

"Không sao, lão phu vui, nàng cũng vui đi."

"Ưm…"

…

"Khụ khụ!"

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Vu Chính Nguyên ho một tiếng, nghiêm trang bước ra khỏi hẻm, chỉ có vết đỏ trên mặt khiến hắn trông không được nghiêm túc cho lắm.

Hắn liếc nhìn hướng Hồng Hưng trai, không khỏi lẩm bẩm.

"Đây là kiểu tu hành gì chứ, mấy tháng nay, ngoài nghe hát thì cũng chỉ nghe hát, tu vi không tiến triển, phù đạo cũng chẳng có tiến triển gì."

Nói rồi, hắn lại thở dài.

"Haiz, cứ thế này, không biết đến bao giờ mới có thể phát huy được sức mạnh lớn hơn của Sinh Tử phù, để sư phụ sớm hồi phục trí nhớ."

Đang nói, hắn đột nhiên cau mày.

"Ủa, sao động thiên của ta…"

Hắn có chút kinh ngạc, không hiểu sao ánh sáng phù văn vốn sáng rực trong động thiên Càn Khôn bây giờ lại có chút ẩn hiện.

"Chẳng lẽ là…"

Hắn sững người, nhớ lại những ngày này sư phụ luôn phong ấn động thiên và phù đạo của mình.

"Có phải vì cái này không?"

Ánh mắt hắn lóe lên, suy nghĩ miên man.

"Ẩn hư…"

Vạn vật trên đời đều có hình có chất, muốn thực sự ẩn vào hư không thì phải biến mất.

Nhưng nếu thực sự biến mất thì làm sao trở lại?

Hắn xoa xoa cằm, bừng tỉnh gật đầu.

Sau đó, hắn thử dẫn dắt phù văn trong cơ thể, tụ lại thành hình dạng mà sư phụ đã phong ấn hắn trước đó.

Lúc này, động thiên của hắn càng trở nên hư ảo hơn.

"Hóa ra đây không phải là pháp phong ấn, mà là Ẩn Hư phù!"

Nghĩ đến đây, hắn lại cau mày.

Nhưng sư phụ lại nói muốn lĩnh ngộ Ẩn Hư phù, cần hiểu được bốn chữ "Thiên địa chứng giám." nhưng rốt cuộc thì điều này có ý nghĩa gì?

"Thử trước xem sao?"

Mang theo tâm trạng khó hiểu, Vu Chính Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó những phù văn hư ảo trên người hắn bắt đầu lưu chuyển.

Hắn bước ra một bước nhưng lại trở nên lúng túng.

Chân hắn biến mất nhưng thân thể vẫn còn.

"Ối giời ơi, ai đạp lão tử vậy?"

Đang lúc hắn nghi hoặc tại sao lại như vậy thì đột nhiên có tiếng chửi bới truyền đến từ không xa.

Vu Chính Nguyên thò đầu ra nhìn, lập tức rụt chân lại, vẻ mặt ngượng ngùng.

Trên phố có một người đi đường mặt mày xám xịt, vừa chửi vừa bò dậy khỏi mặt đất, nhìn trái nhìn phải nhưng không thấy ai đánh lén mình.

Hắn chỉ có thể khạc một ngụm nước bọt, buông một câu tàn nhẫn rồi bỏ đi.

"Điểm vào, điểm ra, thiên địa chứng giám…"

Vu Chính Nguyên xoa cằm, suy nghĩ kỹ càng.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh hoa cỏ, núi đá, cây cối trên Thanh Phù phong.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại và thử nghiệm.

Một lúc lâu sau, hắn lại lắc đầu, mồ hôi đầy đầu.

"Không được không được, quá xa, căn bản không thể dùng Ẩn Hư phù để kết nối hai nơi."

Xoa cằm, hắn nhìn về phía Hồng Hưng trai.

Gần đây, nơi hắn đến nhiều nhất chính là những chốn phong nguyệt như thế này, ký ức cũng sâu sắc nhất.

"Nhị sư phụ nói, thiên địa ở trong lòng người, trong lòng mỗi người, vậy ở đây ta quen thuộc nhất với ai?"

Hắn suy nghĩ một chút, nhắm mắt lại.

Két két két…

Hà Bất Ngữ đang vui vẻ, đột nhiên cau mày và lập tức kéo chăn lên.

“Thằng ranh con ngươi làm gì vậy?”

Vu Chính Nguyên đứng trước giường, vẻ mặt ngượng ngùng ho hai tiếng.

“Đệ tử… thử phù, sư phụ cứ tiếp tục, cứ tiếp tục…”

Nói xong, hắn muốn dùng Ẩn Hư phù để tiếp tục đi nhưng lại phát hiện ra rằng ngoài sư phụ ra, hắn không còn quen thuộc với bất kỳ người hay nơi nào khác.

Trong lúc ngượng ngùng, hắn vái chào rồi quay người mở cửa sổ, lại nhảy ra ngoài.

“Thằng ranh con, ngươi không đi cửa được sao, nhảy cửa sổ làm gì?”

Hà Bất Ngữ vừa thổi râu vừa trừng mắt mắng.

Mắng xong, trong mắt hắn lại có chút an ủi.

Thằng nhóc này, không ngờ lại lĩnh ngộ được yếu lĩnh của Ẩn Hư phù nhanh như vậy, ước chừng chỉ cần dẫn dắt thêm vài năm nữa là có thể tùy ý thi triển Ẩn Hư phù.

Thật không biết thằng nhóc này ăn gì mà lớn lên, ngộ tính lại cao đến vậy.

“Quan nhân, người còn vui không?”

Tiếng nói mềm mại truyền đến, kéo suy nghĩ của Hà Bất Ngữ trở về.

Hắn cười ha ha.

“Vui!”

…

Trên phố, Vu Chính Nguyên bước đi chậm rãi, từng bước đi trong thành phố này.

Cứ đi vài bước, hắn lại ngoảnh đầu nhìn lại, dường như đang đo đạc điều gì đó, lại dường như đang ghi nhớ điều gì đó.

"Nhị sư phụ nói thiên địa chứng giám, phải đi qua thiên địa mới có thể lĩnh ngộ chân ý của ẩn hư, thiên địa mênh mông, làm sao có thể chứng giám?"

Hắn không khỏi nhớ đến một đạo lý mà Thẩm sư thúc đã từng nói trước đây.

Người ta không thể ngồi đáy giếng mà nhìn trời, phải thường xuyên ra ngoài đi dạo, mở rộng tầm mắt của mình, đứng cao mới có thể nhìn xa, nếu ở dưới đáy giếng, ngẩng đầu nhìn lên thì cái hình tròn nhỏ bé kia chính là toàn bộ thiên địa.

"Nói cách khác, nếu ta đi qua thiên địa, rồi quay trở lại đáy giếng đó, ngẩng đầu nhìn lên trời thì trời không còn là hình tròn nhỏ bé kia nữa, mà là nơi lòng ta hướng tới, bao la vô tận…"

Hắn lẩm bẩm tự nói, có chút bừng tỉnh đại ngộ.

Thiên địa chứng giám, hóa ra là như vậy…

Vu Chính Nguyên hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, sau đó bước ra một bước.

Lúc này, thân hình hắn ẩn vào hư không nhưng khi xuất hiện trở lại, hắn lại ở phía sau mười trượng, trở về điểm xuất phát.

Bước ra thêm một bước, hắn lại trở về nơi vừa rồi, như quỷ mị, không thể tìm thấy dấu vết.

"Ha ha ha thì ra là vậy thì ra là vậy!"

Hắn càng thêm phấn khích, bắt đầu tăng tốc độ bước chân, chạy khắp nơi trong thành phố này.

Rất nhanh, hắn đã xuất hiện bên ngoài thành.

Nhìn màn đêm sâu thẳm bên ngoài, hắn không do dự, bước về phía xa hơn.

Trong thành đã để lại nhiều dấu chân, muốn quay lại, hắn có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Chỉ là nếu đi quá xa thì sẽ tiêu hao nhiều linh nguyên và tinh thần hơn mà thôi.

Hắn không khỏi nghĩ, nếu đạt đến cảnh giới Chân Tổ, liệu có thể trực tiếp từ đây, đi một bước trở về Thanh Vân phong hay không.

Như vậy chẳng phải lúc nào muốn gặp sư phụ cũng có thể về thăm sao?

"Ừm?"

Đang nghĩ, hắn đột nhiên cau mày.

Xa xa, ánh trăng vốn trong trẻo không biết vì sao lại nhuốm màu máu, trông có phần hung bạo, yêu dị.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Không do dự, hắn nhanh chóng chạy về phía đó.

Nơi này là thành trấn, phần lớn là người phàm, tốt nhất nên đến đó xem xét trước.

Cảnh tượng ở Phục Linh thành… hắn không muốn nó tái diễn nữa.

Chương 486: Quái thú hình người?

Bên ngoài thành, Vu Chính Nguyên hóa thành luồng sáng bay vút đi, nhanh chóng hướng về phía xa.

Giữa núi rừng, vốn phải tĩnh lặng lạ thường, giờ đây lại có nhiều tiếng động.

Chim chóc hoảng sợ bay tứ tán, thú vật chạy trốn hỗn loạn.

Tựa như có thứ gì đó trong rừng sâu khiến chúng kinh sợ vậy.

"Yêu khí…"

Vu Chính Nguyên nhanh chóng cảm nhận được một tia khí tức hung bạo thoang thoảng, hắn cau mày, tăng tốc độ.

Yêu khí này không giống với yêu thú bình thường, mà mạnh mẽ và hung bạo hơn nhiều.

Chốc lát sau, hắn đứng trên ngọn cây, nhìn xuống.

Dưới ánh trăng đỏ như máu, một con quái vật hình người đang ngồi xổm trên mặt đất, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nhai răng rắc.

Trong tay nó đang cầm một con thỏ rừng đẫm máu.

"Người?"

Vu Chính Nguyên hơi nheo mắt nhưng nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ của mình.

Mặc dù thứ ở bên dưới là người nhưng cả về khí tức lẫn cử chỉ hành động đều không khác gì dã thú.

Cái dáng vẻ khát máu đó, tuyệt đối không phải người!

“Gào!”

Tiếng gầm gừ khàn khàn vang lên, con quái vật hình người như phát hiện ra Vu Chính Nguyên trên ngọn cây, đột nhiên quay đầu lại.

Đôi mắt đỏ ngầu trông vô cùng đáng sợ.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, con quái vật này đã biến mất tại chỗ.

“Nhanh thật!”

Đồng tử Vu Chính Nguyên co rút, cảm giác nguy hiểm của tử vong ập đến trong nháy mắt.

Hắn không dám do dự chút nào, lập tức thi triển Độn Hư phù vừa mới lĩnh ngộ, thân hình xuất hiện trên một cây khác.

“Thiên Lôi phù, đi!”

Không dám khinh thường, toàn thân Vu Chính Nguyên lóe lên tia chớp đen, hóa thành từng luồng sáng chém về phía trước.

Xoẹt!

Tiếng nổ vang lên, khói đen cuồn cuộn.

Nhưng khi khói bụi tan đi, sắc mặt hắn lại đại biến.

Con quái thú hình người kia hiển nhiên không hề hấn gì!

Thiên Lôi phù cửu phẩm, vậy mà ngay cả lông của nó cũng không phá nổi!

“Thân thể của con quái vật này… đạt Xung Hư!”

Trong lúc kinh hãi, một tiếng thú gầm lại vang lên, quái thú hình người giẫm một chân xuống hư không, phát ra tiếng nổ, rồi lại biến mất lần nữa.

“Phải về báo cho sư phụ!”

Vu Chính Nguyên không dám khinh thường, lập tức đưa ra quyết định.

Với một con quái vật như vậy, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nếu để nó vào thành, với vẻ khát máu như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh phải chịu cảnh lầm than!

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị dùng Độn Hư phù để chạy thì đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai hắn.

Ánh sáng phù văn lưu chuyển, một dòng sông cuộn ngược, đổ ngược lên trời.

Ầm!

Quái thú hình người bị dòng sông cuộn ngược này đánh bay, dòng sông cuồn cuộn chảy hàng dặm, cây cối đổ sập, tạo thành một con sông rộng lớn vô cùng.

“Nhị sư phụ?”

Nhìn thấy lão giả sắc mặt hơi đỏ bên cạnh, Vu Chính Nguyên có chút bất ngờ.

“Tiểu Vu à, ngay cả ngươi cũng có thể cảm nhận được sự bất thường ở đây, chẳng lẽ vi sư lại không cảm nhận được sao?”

Hà Bất Ngữ vuốt râu, nhàn nhạt nói, rồi nhìn chăm chú về phía trước.

Con quái thú hình người bị phù văn dòng sông đánh trôi đi, gầm lên rồi đứng dậy.

Toàn thân nó đầy máu thịt mơ hồ nhưng dường như không hề cảm thấy đau đớn, đôi mắt đỏ ngầu, một lần nữa lao tới, liều chết không sợ.

“Thiên địa kim tỏa, trói!”

Hà Bất Ngữ chỉ tay về phía trước.

Ngay sau đó, trong hư không đột nhiên xuất hiện những sợi xích vàng uy nghiêm, trực tiếp trói chặt tứ chi của con quái vật.

Keng!

Sợi xích bị kéo căng cứng đờ, phát ra tiếng rung chói tai.

“Gào!”

Dù con quái thú hình người có vùng vẫy, giận dữ thế nào cũng không thể giật đứt sợi xích này.

“Rõ ràng là người nhưng lại có thể chất của yêu thú, còn mất cả lý trí, kỳ lạ thật.”

Hà Bất Ngữ bay tới, vuốt râu quan sát.

Còn Vu Chính Nguyên nhìn thấy cảnh này thì vô cùng chấn động.

Nhị sư phụ… lợi hại thật!

Vung tay là phù cửu phẩm, ngay cả ánh sáng phù văn hắn cũng không nhìn thấy, mà yêu nhân kia đã bị chế ngự.

Vung tay làm phù, thậm chí không cần vẽ phù!

“Còn tỉnh táo không?”

Hà Bất Ngữ tát một cái.

Chát!

Đáp lại hắn là tiếng gầm gừ khàn khàn, không có lý trí.

“Nhị sư phụ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Vu Chính Nguyên cũng tiến lên, nghi hoặc hỏi.

“Xem ra là đã hấp thụ yêu khí mạnh mẽ, giờ đã hoàn toàn mất lý trí.”

Hà Bất Ngữ cau mày, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Chẳng biết là yêu khí gì mà có thể khiến người ta có được thể chất sánh ngang với Xung Hư cảnh?

Toàn thân người này hỗn loạn, đầy yêu khí, cũng không thể tra xét được trước đây là tu vi gì.

Nhưng có thể khẳng định là trước đây tuyệt đối không phải là thể tu.

Mặc dù trên đại lục này cũng có yêu thú tồn tại nhưng không mạnh mẽ lắm.

Thậm chí có thể sánh ngang với Niết bàn cũng rất ít.

Còn về linh tộc… cũng chưa thấy Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm bọn họ có yêu khí nồng đậm như vậy.

Chẳng lẽ là…

Ánh mắt hắn hơi nheo lại, nhớ đến Yêu Thần giáo đang bá dạo hiện nay.

Chắc chắn có liên quan đến bọn chúng!

“Tiểu Vu, tiếp theo e rằng không thể dẫn ngươi đi du ngoạn khắp nơi nữa rồi.”

Ánh mắt Hà Bất Ngữ lóe lên, nghiêm túc nói.

“Là vì con quái vật này sao?” Vu Chính Nguyên nhìn về phía yêu nhân bị kim tỏa trói buộc.

“Chuyện này e rằng không đơn giản, chúng ta trước tiên hãy đưa tên này về Thần Phù điện, có lẽ sư bá ngươi biết được điều gì đó.”

“Được.”

Vu Chính Nguyên vội gật đầu, vẫn là chuyện chính quan trọng, hắn không muốn tối nào cũng phải tìm cơ hội nhảy cửa sổ trốn đi…

…

Nam Quyết vực, Thanh Vân phong.

"Phong chủ, Nam Quyết điện Ngọc trưởng lão có truyền tin."

Thiếu niên da ngăm đen đứng xa xa ngoài trúc viện chắp tay.

"Ngọc trưởng lão?"

Thẩm An Tại cau mày, Bách Lý Nhất Kiếm đang nghỉ ngơi ở cửa vườn thuốc cũng mở hé mắt.

Đêm hôm khuya khoắt thế này, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

"Vâng, nói là Lang Uyên bên kia truyền tin gấp, xuất hiện một con quái vật, quân Trấn Nam thương vong thảm trọng, đã hoàn toàn mất Lang Uyên, Ngọc trưởng lão đã đi qua rồi, còn mời hai vị cũng nhanh chóng đến đó."

Theo lời tiếp theo của Lâm Tiểu Cát, Thẩm An Tại và Bách Lý Nhất Kiếm đều nheo mắt, nhìn nhau rồi hóa thành luồng sáng hướng về thành nội.

Kể từ sau khi chiến sự bình định, Tiêu Ngạo Hải cũng đột phá đến cảnh Niết bàn, hơn nữa hắn cũng là kiếm tiên, mặc dù kiếm ý Trấn Hải không bằng Bách Lý, Điểm Thương nhưng cũng là kiếm tiên thực sự.

Có hắn đích thân trấn thủ Lang Uyên, vậy mà vẫn bị con quái vật kia phá vỡ?

Chẳng lẽ Bình Thiên Hoàng và Mạc Cương xuất hiện?

…

Cực Bắc chi cảnh, Phong Tuyết chi Uyên.

“Gào!”

Tiếng gầm gừ như dã thú vang lên, khiến trâu xanh đang ngủ say bên vách đá không khỏi mở mắt.

Tiếng gầm gừ tàn bạo càng lúc càng xa nhưng theo sau đó là tiếng kêu thảm thiết như xé nát tâm can.

Trâu xanh từ từ đứng dậy, dừng chân nhìn về phía xa.

Dưới gió tuyết, máu nhuộm đỏ cả bầu trời.

Một số bộ lạc thổ dân đã chết nằm la liệt, những xác chết thổ dân đó thậm chí còn bị khuyết tật, dường như đã bị người ta gặm nhấm, thảm không nỡ nhìn.

“Ùm…”

Trâu xanh quay hướng về phía vực sâu không thấy đáy bên dưới, kêu lên một tiếng, nhưng mãi vẫn không có tiếng đáp lại.

Dường như những người bên dưới đã không còn thời gian để quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

Thấy vậy, trâu xanh cũng không gọi nữa, mà chỉ chăm chú nhìn về phía xa.

Hơi thở tàn bạo đẫm máu khiến nó cảm thấy có chút bất an.

…

Chương 487: Yêu khí khôi lỗi

Bên dưới Phong Tuyết chi Uyên, một mảnh tối tăm, gió tuyết gào thét.

Không gian nơi này đã ngàn sàng trăm lỗ, bao nhiêu năm cũng không lành lại.

Những cơn gió lạnh lẽo ấy, lại mang theo sức mạnh cắt xé không gian.

Người thường nếu đến đây, chỉ sợ không đến một lát đã tan tác thành từng mảnh.

Mà trong không gian cắt chém này, lại có hai người đứng đó, mặc cho cuồng phong thổi mạnh, cũng không thể khiến họ tan thành từng mảnh.

“Con trâu trên kia là của ngươi sao?”

Lý Trường Sinh nhìn hắn, khí chất so với trước kia đã sớm khác xa.

Vẫn là áo trắng, so với sự lạnh nhạt trước kia thì giờ đây lại thêm phần kiêu ngạo, giữa hai hàng lông mày có một loại cảm giác hờ hững nhìn xuống vạn vật, như tạo vật chủ.

Ngũ giác đã khôi phục, tu vi cũng đã khôi phục.

Nhưng hắn không trở về Bình Thiên triều, mà hiểu rõ, thực lực Niết Bàn cảnh của mình, muốn đi báo thù cho sư phụ thì vẫn chưa đủ.

Hắn cần phải trở nên mạnh hơn.

Vì vậy đã nghĩ đến Phong Tuyết chi Uyên này, không ngờ, lại có người đến trước hắn một bước.

"Phải."

Đông Phương Thanh Mộc ngáp một cái thật dài, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Sự mệt mỏi này, không phải là loại buồn ngủ, mà là tinh thần thực sự tiêu hao quá lớn.

Đến Phong Tuyết chi Uyên này đã được một thời gian, hắn bị kẹt ở đây, không thể tiếp tục đi xuống được nữa.

"Ngươi đến đây lại làm gì?"

Đông Phương Thanh Mộc liếc hắn một cái.

"Giống như ngươi."

Lý Trường Sinh bình thản nói, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi: "Lúc ngươi đến có gặp một nữ tử nào không?"

"Nữ tử nào?"

"Một nữ tử rất lạnh."

"Do nàng mặc đồ rất ít sao?"

"…"

Lý Trường Sinh nhìn hắn thật sâu, không hỏi vấn đề này nữa.

Lúc đó tu vi được giải phong, cảm ngộ tạo hóa xong.

Hắn đã thăm dò xung quanh, mặc dù từ trận pháp cấm chế không thể nhìn ra điều gì nhưng từ vết thương của mấy xác sói bên cạnh, hắn lại nhận ra một chút quen thuộc.

Lúc trước ở Tề Vân đạo tông, hơi thở khi nữ tử che mặt ra tay rất giống với hơi thở đó.

“Con trâu của ngươi hình như đang gọi ngươi, bên ngoài có chút tình hình.”

“Ta biết, không quản được.”

Đông Phương Thanh Mộc nhún vai.

Hắn đương nhiên cũng nhận ra yêu sát chi khí bên ngoài kia.

Nhưng với hơi thở mạnh mẽ như vậy, cho dù mình có ra ngoài thì có thể làm được gì?

Đi tìm chết sao?

Vất vả lắm mới đi đến nơi không gian vỡ vụn này, có lẽ đi xuống nữa, sẽ có thể nhìn thấy nguồn gốc của Phong Tuyết chi Uyên.

Quay về như vậy, chẳng phải là công cốc rồi sao?

“Yêu sát chi khí, hẳn là Yêu Thần giáo đã có động tĩnh, thiên hạ sắp loạn rồi.”

Lý Trường Sinh nghĩ đến lúc Thái Thượng trưởng lão lợi dụng ngũ hành chi khí của mình để mở thông đạo, ánh mắt có chút nghiêm túc.

“Haiz, trời sập xuống thì có người cao chống đỡ, đạo gia không lo lắng.”

Đông Phương Thanh Mộc vẫn như thường lệ không tranh không giành.

Bây giờ hắn chỉ muốn tiếp tục cố gắng, từ từ đi xuống xem bên trong rốt cuộc có gì, tiện thể nâng cao thần hồn, tranh thủ sớm ngày đột phá Xung Hư cảnh.

“Ngươi khá cao.”

Lý Trường Sinh vốn không thích nói đùa, hiếm khi lại thốt ra một câu như vậy, dường như là để đáp lại câu “Do nàng

mặc đồ rất ít sao?" mà Đông Phương Thanh Mộc vừa nói.

"Ta cảm ơn ngươi."

Đông Phương Thanh Mộc liếc hắn một cái, ánh mắt nhìn xuống, vô cùng đắc chí.

"Thế nào, chúng ta cứ kẹt ở đây mãi cũng không phải là cách, hợp tác đi xuống xem thử?"

Hắn chu mỏ nhìn về phía vực sâu bên dưới, thăm dò hỏi.

"Ngươi không sợ ta ngấm ngầm ra tay với ngươi sao?"

"Mộ Dung Thiên ngốc đó trên đài đấu trước mặt ngươi tích tụ sức mạnh thi triển bí pháp mà ngươi cũng không dùng thương đâm hắn, lúc này ngươi lại muốn ngấm ngầm đâm đằng sau đạo gia, chẳng lẽ là có ý đồ gì với đạo gia sao?"

Đông Phương Thanh Mộc có chút khinh thường nhìn hắn một cái.

Lý Trường Sinh giật giật khóe miệng, lười nói nhảm với tên này.

Hắn nắm tay phải lại, một cây thương dài màu vàng xuất hiện trong tay, tỏa ra uy nghiêm khó hiểu.

"Mạng ta rất quan trọng, không thể bỏ mạng ở đây."

Hắn ngưng trọng, áo bào tung bay, chăm chú nhìn xuống phía dưới.

"Xì, nói như thể mạng đạo gia hèn mọn lắm vậy."

Thanh kiếm tinh cương sau lưng Đông Phương Thanh Mộc cũng xuất hiện vào lúc này, hóa thành hàng trăm triệu thanh kiếm trên không trung.

"Đi!"

Theo tiếng nói rơi xuống, hai người đồng thời ra tay, phá vỡ cuồng phong thổi mạnh như dao cạo ở đây, chìm vào trong đó.

…

Nam Quyết vực, biên giới Đại An triều, Lang Uyên.

Nơi này huyết khí ngút trời, chỉ cần nhìn vào là có thể thấy thi thể đầy đất.

Hẻm núi đã bị lực lớn đâm sập, nơi hiểm trở nhiều năm của Đại An triều này giờ đây không còn nữa, địa hình thay đổi lớn.

Núi non, vách đá, bị đâm sập vỡ vụn.

Khi Thẩm An Tại và Bách Lý Nhất Kiếm đến, con quái vật hình người đã bị Ngọc Tâm Lan dùng thần hỏa vẽ thành ngục giam giữ.

Nhưng sắc mặt Ngọc Tâm Lan cũng hơi tái nhợt, dường như tiêu hao không ít, còn bị thương nhẹ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hai người vừa đến, liền vội vàng hỏi.

“Yêu nhân này da dày thịt béo, ta đã dùng đủ mọi thủ đoạn, cũng không thể giết chết nó, ngay cả Niết Bàn thần hỏa cũng khó phá vỡ phòng ngự của nó, chỉ có thể xem Phượng Hoàng thần hỏa có tác dụng không.”

Lòng bàn tay Ngọc Tâm Lan bốc lên ngọn lửa màu đỏ, sắc mặt ngưng trọng.

Niết Bàn thần hỏa nhưng chỉ đứng sau Phượng Hoàng thần hỏa.

Trên đời này, nắm giữ Phượng Hoàng thần hỏa hiện tại chỉ có ba người.

Một là Phượng Khuynh Tâm, một là Thẩm An Tại, còn một là Tiêu Cảnh Tuyết.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn yêu nhân trước mặt, cau mày.

"Hơi thở này, có chút giống với những người mặc đồ đen tấn công nhà họ Mộ Dung trước đó nhưng hình như yêu khí của người này nồng đậm hơn nhiều."

"Thẩm An Tại, dùng thần hỏa đốt thử xem." Ngọc Tâm Lan lên tiếng.

Thẩm An Tại quan sát yêu nhân bị nhốt trong Niết Bàn thần hỏa, lắc đầu.

"Không vội, Bách Lý huynh, ngươi đâm nó một kiếm, xem nó có chết không."

"Được."

Bách Lý Nhất Kiếm cũng không do dự, lập tức ngưng tụ thành kiếm chỉ, thi triển Nhất Kiếm Đông Lai.

Kiếm khí ngang dọc mà đến, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua ngực yêu nhân.

Xì!

Máu tươi bắn ra.

"Gào!"

Vết thương ở ngực nhưng không khiến yêu nhân kia lộ ra chút đau đớn nào, ngược lại còn điên cuồng hơn, thậm chí có xu hướng xông ra khỏi thần hỏa.

"Quả nhiên là như vậy…"

Thẩm An Tại nheo mắt gật đầu.

"Quả nhiên là như thế nào?" Hai người đều cau mày hỏi.

“Người này đã chết từ lâu, hoàn toàn dựa vào yêu khí trong cơ thể mà điều động, nói cách khác, nó đã trở thành con rối của yêu khí này.”

Thẩm An Tại mở lời giải thích.

“Yêu khí mạnh mẽ như vậy, yêu nhân này chắc chắn có liên quan đến Yêu Thần giáo.”

“Yêu Thần giáo ra tay rồi sao?” Hai người đều cảm thấy lo lắng.

Cùng lúc đó, lệnh bài Thiên Huyền điện ở thắt lưng của Thẩm An Tại và Ngọc Tâm Lan hơi rung lên.

Khi cảm nhận được tin tức bên trong, hai người nhìn nhau, sắc mặt đều dần dần trầm xuống.

Không chỉ có Nam Quyết vực bên này, mà Đông Linh vực, Tây Hoang vực, Bắc Đạo vực thậm chí là khắp Trung châu, đều xuất hiện tung tích của yêu nhân này.

Đã có không ít người chết!

“Xem ra, Yêu Thần giáo thực sự không thể ngồi yên được nữa rồi.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy.

Nam Quyết vực vừa mới bình định, giờ lại xảy ra động thái lớn như vậy, có thể nói là sóng chưa yên gió đã lại nổi.

Cũng không biết số lượng yêu nhân này là bao nhiêu, nếu quá nhiều… Thiên Huyền đại lục e rằng sẽ phải đón nhận một trận mưa máu!

…

Chương 488: Yêu nhân khắp nơi

“Vậy bây giờ phải làm sao, mang yêu nhân này về hay tìm cách xử tử tại chỗ?”

Ngọc Tâm Lan nghiêm nghị lên tiếng.

Thẩm An Tại suy nghĩ một lúc, sau đó tiến lên.

“Mang theo thì phiền phức, nếu những nơi khác cũng xảy ra tình huống này, chắc chắn sẽ có người khác mang về tổng điện, chúng ta không cần lo lắng về điều này.”

Thẩm An Tại tiến lên, bay đến trước mặt yêu nhân.

Xì!

Ngọn lửa màu đỏ pha vàng bốc lên, sức nóng khiến Bách Lý Nhất Kiếm và Ngọc Tâm Lan ở cách đó không xa đều thầm kinh hãi.

So sánh mà nói, Hỏa diễm Niết Bàn quả thực kém hơn nhiều.

“Ngọc trưởng lão, làm phiền người ghi nhớ hình dạng của người này, sau đó đi điều tra một chút.”

“Được.”

Theo tiếng của Ngọc Tâm Lan hạ xuống, Thẩm An không còn do dự nữa, đưa Hỏa diễm Phượng Hoàng vào trong ngục lửa.

“Bị yêu khí hành hạ lâu như vậy, hẳn là rất đau đớn, để Thẩm mỗ đưa ngươi một đoạn đường.”

Theo ngọn lửa màu đỏ vàng quấn quanh người, yêu nhân dường như cuối cùng cũng cảm nhận được sự đau đớn, gào thét thống khổ.

Tiếng xèo xèo liên tục phát ra, đốt cháy đầy một khắc, yêu nhân mới hoàn toàn tan biến trong thiên địa này.

Nhìn vào khoảng không trước mắt, Thẩm An Tại lắc đầu không nói.

Thần trí mất hết, người này căn bản không thể cứu được.

Chỉ cần còn một chút linh trí sót lại, hắn có lẽ có thể nghĩ ra cách.

Nhưng tình hình hiện tại, ngay cả thần tiên cũng không có cách nào.

"Tình hình quân lính Trấn Nam thế nào?"

Giải quyết xong yêu nhân, Thẩm An Tại lại quay sang hỏi.

"Thương vong thảm trọng, Tiêu Ngạo Hải cũng bị thương, hiện đã rút lui ra ngoài mười dặm."

Thẩm An Tại thầm thở dài.

Yêu nhân đột nhiên xuất hiện này, không ai có thể lường trước được.

Ở đây như vậy, hẳn là tình hình những nơi khác cũng không khá hơn là bao.

"Ngọc trưởng lão, làm phiền người tăng cường phòng thủ, một khi lại xuất hiện tung tích của những yêu nhân này, nhất định phải giảm thương vong xuống mức thấp nhất."

Ngọc Tâm Lan gật đầu.

Đây là trách nhiệm của Nam Quyết điện.

"Khụ khụ…"

“Sức khỏe của ngươi…”

Ngọc Tâm Lan cau mày, nhìn Thẩm An Tại đang mím môi ho.

“Không sao.”

Hắn phất tay, trong lòng cũng khá bất lực.

Hiệu quả của đan dược Băng Phách Phong Thể quả thực rất mạnh, cho đến bây giờ trong cơ thể hắn vẫn còn sót lại hàn khí.

Mặc dù đã dùng không ít thuốc nhưng vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều, cũng không biết còn bao lâu nữa mới có thể hoàn toàn bình phục.

Thân thể của Đoán Thể cảnh… quá yếu ớt, rất nhiều loại đan dược có hiệu quả mạnh hơn một chút đều không thể sử dụng.

…

Vài ngày sau, bên trong tổng điện Thiên Huyền điện.

“Điện chủ, yêu khí trong cơ thể những yêu nhân này tuyệt đối không phải của thế giới này.”

Sắc mặt Trương Cửu Dương ngưng trọng, lão Xà bà bên cạnh cũng hiếm khi không xen vào lời hắn.

“Bản tọa biết, phạm vi yêu nhân xuất hiện, đã thống kê rõ ràng chưa?”

“Cái này…”

Trương Cửu Dương do dự, chậm rãi mở miệng.

“Bốn vực một châu, khắp nơi đều có yêu nhân xuất hiện, theo tin tức truyền đến ngày hôm qua, tổng cộng có ba mươi hai nơi, trong đó mười hai nơi yêu nhân đã bị bắt giữ hoặc giết chết tại chỗ, hai mươi yêu nhân còn lại ở những nơi không có

cảnh giới Xung Hư mạnh mẽ trấn thủ, thương vong thảm trọng."

"Ngoài ra, ngoài yêu nhân Xung Hư, khắp nơi còn xuất hiện yêu nhân Niết Bàn, Càn Khôn, số lượng nhiều hơn, nhân lực của các phân điện đã không đủ dùng."

Nghe Trương Cửu Dương báo cáo, điện chủ Thiên Huyền điện nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

"Đã điều tra rõ ràng những yêu nhân này xuất hiện từ đâu, thân phận là gì chưa?"

"Đều là một số tán tu, đã mất tích từ rất lâu, còn về việc xuất hiện từ đâu, hiện tại vẫn chưa có manh mối."

"Nhưng mà…"

Trương Cửu Dương nói, sắc mặt lộ vẻ do dự.

"Nói." Giọng điệu của điện chủ Thiên Huyền điện nghiêm túc.

"Có lời đồn rằng, chuyện này liên quan đến hố đen của Tề Vân đạo tông, yêu khí bên trong đó và yêu khí trong cơ thể yêu nhân có cùng nguồn gốc."

Ánh mắt của người trước hơi ngưng lại, nhìn về phía hắn.

"Ai truyền ra tin tức, không phải đã phái người phong tỏa nơi đó rồi sao, sao còn có người biết được?"

Điện chủ Thiên Huyền điện hỏi.

Chuyện hố đen không thể để lộ ra ngoài.

Nếu để cho mọi người ở Thiên Huyền đại lục biết rằng ở Nam Quyết vực có một thông đạo như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể có đại địch giáng lâm thì không tránh khỏi sẽ khiến lòng người hoang mang.

Quan trọng nhất là, hiện tại vẫn chưa có cách nào hữu hiệu để đóng lại thông đạo này.

Hoặc có thể nói… hắn không định đóng lại đơn giản như vậy.

Loạn thế sắp đến, theo đó mà đến cũng là cơ duyên ngập trời.

"Không rõ, hiện tại rất nhiều lời đồn đều nói rằng những yêu nhân xuất hiện có liên quan đến hố đen đó, ta đã phái người đi hết sức bình ổn rồi nhưng hiệu quả không được như mong muốn."

Trương Cửu Dương lắc đầu nói.

Cho dù là bắt những người tung tin hay trấn áp tin tức thì cũng chẳng khác nào nói với mọi người rằng chuyện này là thật.

Nhưng nếu cứ mặc kệ, tin tức càng truyền càng rộng, sẽ gây ra hậu quả gì thì không ai nói trước được.

Trừ khi bọn họ có thể tìm ra cách đóng lại thông đạo hố đen thì mới có thể ngăn chặn hiệu quả những lời đồn đại.

"Chuyện này trước tiên không cần quan tâm, tăng cường điều tra, những yêu nhân này tuyệt đối không phải tự nhiên xuất hiện, nhất định có người ở sau lưng thúc đẩy."

"Điều tra rõ ràng là ai, sau đó, tận diệt không tha!"

Bốn chữ cuối cùng rơi xuống, mang theo sát ý ngập trời.

"Tuân lệnh!"

Trương Cửu Dương hành lễ, xoay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi, lão Xà bà mới tiến lên mở miệng.

"Nguồn gốc của chuyện này vẫn ở Nam Quyết vực, nếu không đóng lại con đường, e rằng đến lúc đó Yêu Thần giáo sẽ

thực sự xuất hiện.”

Điện chủ Thiên Huyền điện khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: “Trước khi Thiên Đạo bia hoàn toàn xuất hiện, Yêu Thần giáo có thể sẽ có chút hỗn loạn nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện ồ ạt.”

“Mục đích thực sự của bọn chúng không phải là đến giết người, mà là vì Thiên Đạo bia.”

“Mặc dù vậy đến nay vẫn không có bất kỳ manh mối nào về mảnh vỡ còn thiếu, mà sức mạnh hoang vu của U Mộc sơn lại quá mạnh mẽ, không có Thiên Đạo bia trấn giữ, chúng ta cũng không vào được.”

Lão Xà bà vẫn có chút do dự.

Yêu Thần giáo hiện đang ở trong cấm địa, nếu không phải như vậy thì Thiên Huyền điện đã sớm xuất động đại quân, đi tiêu diệt địch rồi.

“Sắp rồi.”

Nhưng điện chủ Thiên Huyền điện lại không vội không vàng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phương xa.

Con đường đã mở, không cần hắn ra tay, những người của Yêu Thần giáo cũng nhất định sẽ dốc toàn lực đi tìm tung tích mảnh vỡ Thiên Đạo bia.

Nhưng muốn đóng lại con đường, chỉ có cách bổ sung Thiên Đạo bia, để trời đất lại trở nên viên mãn.

Kết quả cuối cùng của chuyện này chỉ có một.

Đó chính là Thiên Đạo bia được bổ sung.

Còn về việc bổ sung như thế nào, dưới hình thức nào thì tạm thời chưa thể biết được.

Điện chủ Thiên Huyền điện hít sâu một hơi, nhìn về phía xa, mây tụ mây tan, trong mắt mang theo vẻ hồi tưởng.

“Lâm Thanh, ngươi có từng dự liệu được cục diện sẽ như ngày hôm nay không?”

…

Đông Linh vực, Thần Phù điện.

“Thế nào rồi?”

Liêu Tử Khung hạ quân cờ đen, đôi mắt hơi nhướng lên.

“Yêu họa ở Hiến Vũ thành, Phượng Khê thành đã được bình định, đều là hạng Càn Khôn Niết Bàn, ở phía bắc Thần Phù cảnh của chúng ta có hai Xung Hư cảnh, hiện tại đại trưởng lão đã dẫn theo nhiều trưởng lão đi trấn áp.”

Lục Thành chắp tay hành lễ, nhíu mày hỏi: “Sư phụ, những yêu nhân này lai lịch không rõ, chúng ta có nên…”

“Không cần, chỉ cần bảo vệ tốt Thần Phù cảnh là được, những chuyện khác đừng quan tâm.”

Liêu Tử Khung phất tay ngắt lời, nhìn chằm chằm vào một bàn cờ hỗn loạn.

“Chỉ cần sư thúc của ngươi không trở về, chúng ta không cần phải làm gì thêm, hắn cũng tốt nhất là đừng trở về.”

Chương 489: Người không nên tồn tại

Nghe lời sư phụ, Lục Thành gật đầu, vừa mới bưng chén trà lên uống một ngụm, bên tai đã có tiếng vang lên.

"Sư huynh à, ta trở về rồi!"

"Phụt…"

Lục Thành bị nước sặc vào, ho sù sụ mấy tiếng.

Liêu Tử Khung giật giật khóe miệng, lau nước trên mặt quay đầu lại.

Xa xa, hư không biến ảo, ba bóng người nhanh chóng tiến đến đình thủy tạ nghỉ mát này.

Không, chính xác mà nói là hai bóng người, một người khác toàn thân yêu khí lẫm liệt, bị xiềng xích vàng trói chặt, ngay cả miệng cũng bị nhét giẻ.

"Sư huynh, huynh xem ta mang cái gì về cho huynh đây."

Hà Bất Ngữ vừa bay tới vừa hô to.

Liêu Tử Khung đầu đầy vạch đen.

Còn cần xem sao, yêu khí đầy người, cách xa cũng đã ngửi thấy rồi.

"Ngươi xem thử xem người này còn cứu được không?"

Hà Bất Ngữ đáp xuống trước đình, vừa nói vừa ngồi xuống một cách tùy tiện, cầm lấy một ấm trà trên bàn "Ừng ực" uống.

Còn Vu Chính Nguyên thì đứng ngoài đình, rất lễ phép chắp tay chào hai người.

"Sư bá, Lục sư huynh."

Hai người khẽ gật đầu, sau đó hắn đứng dậy lặng lẽ đứng sang một bên.

"Không cứu được."

Liêu Tử Khung không thèm nhìn cũng đã lên tiếng.

"Xác định như vậy sao?"

"Nói nhảm, mấy ngày nay yêu nhân xuất hiện khắp nơi, những thủ đoạn nên thử đều đã thử rồi, căn bản là không cứu được."

Liêu Tử Khung trừng mắt nhìn hắn một cái, lại hỏi: "Yêu nhân này, ngươi bắt từ đâu về?"

"Tây Hoang vực."

"Vậy ngươi đưa đến Tây Hoang điện đi, ngươi mang đến Thần Phù điện làm gì, gây chuyện cho ta à?"

"Ta không phải đoán là chuyện này có liên quan đến Yêu Thần giáo nên mới để huynh xem trước sao?"

"Ta xem cái đầu nhà ngươi…"

Liêu Tử Khung nhịn không được ý định tát hắn một cái.

Liên quan đến Yêu Thần giáo, không đi tìm Thiên Huyền điện, lại tìm mình làm gì?

Hà Bất Ngữ phất tay.

Lục Thành và Vu Chính Nguyên hiểu ý, chắp tay lui xuống.

Đợi hai hậu bối lui xuống, Hà Bất Ngữ mới nghiêm túc hơn mấy phần.

“Ta mang nó về, là vì người này có tình hình rất giống với hung thủ năm xưa.”

“Hung thủ?”

Ánh mắt Liêu Tử Khung lóe lên, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn.

“Ý ngươi là người giết sư phụ chúng ta mấy chục năm trước?”

Hà Bất Ngữ gật đầu, ánh mắt thâm thúy.

“Năm đó khi nguyên thần sư phụ trở về, đã có một luồng yêu khí mỏng manh, chỉ là khi ngươi chạy về thì yêu khí đã tan hết rồi.”

“Yêu khí đó… có liên quan đến Yêu Thần giáo?”

Nghe đến chuyện liên quan đến sư phụ, Liêu Tử Khung cũng căng thẳng.

“Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy nên muốn đến U Mộc sơn, thay sư phụ tìm lại nhục thân nhưng ngươi lại nhốt ta lại, không cho ta đi.”

Hà Bất Ngữ nhìn hắn.

Hắn hơi cúi mày, tránh ánh mắt của hắn.

“Nguyên thần của sư phụ đã sắp tiêu tan, không nói đến thời gian không kịp, cho dù ngươi có đến U Mộc sơn thì có thể làm được gì, lỡ như ngươi cũng chết ở trong đó, rồi ta lại vào tìm ngươi?”

Liêu Tử Khung nói, giọng có chút phẫn nộ.

“Vậy lỡ như ta mang được nhục thân của người ra khỏi U Mộc sơn, cũng kịp chạy về trước khi nguyên thần của sư phụ tan rã thì sao?”

Như nhớ lại chuyện cũ đáng tiếc, Hà Bất Ngữ cũng có chút tức giận, chất vấn.

"Ngươi…"

Liêu Tử Khung nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Trên đời này không có nhiều sự tình vừa khéo như vậy, có đôi khi kịp thời dừng lại mới là đúng đắn."

"Cho nên đây chính là lý do sau này ngươi chỉ nhìn xa xa U Mộc sơn một cái rồi quay về?"

Hà Bất Ngữ nhìn chằm chằm hắn: "Lúc đó ngươi nhốt ta lại đã từng hứa nhất định sẽ mang nhục thân của sư phụ về nhưng kết quả thì sao?"

"Nếu ngươi không dám, vì sao không để ta đi?"

Càng nói, Hà Bất Ngữ càng tức giận, trừng mắt nhìn hắn.

Luôn luôn chơi bời trước mặt hậu bối, dường như không quan tâm đến danh lợi nhưng lúc này trán hắn nổi gân xanh, như đang cố đè nén cơn giận.

"Ta không phải không dám, muốn cứu sư phụ, ta còn muốn hơn ngươi nhiều!"

Liêu Tử Khung cũng nổi giận, một cái tát làm bàn cờ vỡ tan tành, đứng dậy đối diện với hắn.

"Ngay cả Long Cửu Cực cũng chết ở bên trong, ngươi chẳng lẽ cho rằng với thực lực của chúng ta lúc đó, có thể hơn được Long Cửu Cực sao!?"

"Nói cho cùng ngươi chính là một kẻ hèn nhát, nếu ngươi không ngăn cản ta, có lẽ sư phụ sẽ không chết."

Nhưng Hà Bất Ngữ căn bản không nghe lọt tai, phản bác.

Liêu Tử Khung hít sâu một hơi, nhắm mắt hồi lâu, mới từ từ mở miệng.

“Bấy nhiêu năm nay lại có tin tức của hung thủ, có vài lời ta cũng nên nói cho ngươi biết.”

“Sư phụ trước khi chết, đã nói với ta một câu, nếu không phải câu nói đó, lúc đó ta sẽ không do dự, dù sao ta chết rồi, Thần Phù điện còn có ngươi tiếp quản.”

“Câu gì?” Hà Bất Ngữ cau mày.

“Người nói trong tương lai không xa, có một chuyện quan trọng hơn cần chúng ta làm, cần chúng ta… dùng mạng để làm, sư phụ nói, mạng của người, cũng là vì chuyện này, nếu không hoàn thành, hắn sẽ chết không nhắm mắt.”

Theo giọng nói nghiêm túc của Liêu Tử Khung vang lên, mày của Hà Bất Ngữ cũng dần dần nhíu lại.

Dùng mạng để làm…

“Trước đây ta còn không hiểu câu nói này rốt cuộc có ý gì, nhưng theo sự xuất hiện của Tiểu Vu, ta nghĩ ta có thể mơ hồ đoán được một chút.”

“Ý gì?” Hà Bất Ngữ truy hỏi.

Hắn nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Ngoài sư phụ ra, Tiểu Vu là người duy nhất từng đến tầng cao nhất của Thần Phù tháp, hắn đã nhìn thấy những thứ giống với sư phụ, không chỉ là phù lục trên phẩm cửu phẩm, mà còn nhìn thấy cơ hội thiên hạ đại biến.”

Hà Bất Ngữ sửng sốt.

Sư phụ dường như… chính là sau khi lên tầng cao nhất của Phù tháp, mới đột nhiên muốn chọn người thừa kế tiếp theo của Thần Phù điện, hơn nữa sau đó liền rời đi, khi trở về, đã là nguyên thần sắp tan rã.

“Nhưng ta đã hỏi Tiểu Vu, hắn nói ngoài phù văn và một số ảo cảnh ra, hắn không nhìn thấy thứ gì khác.”

Liêu Tử Khung nhìn hắn một cái thật sâu.

“Ngươi có biết, phù văn ở tầng cao nhất của Phù tháp, là do ai để lại không?”

Hà Bất Ngữ lắc đầu.

Chuyện này, chỉ có điện chủ các đời mới có tư cách biết, trước đây hắn cũng từng hỏi sư phụ và sư huynh nhưng cả hai đều không chịu nói cho hắn biết.

“Là một người đến từ quá khứ của tương lai, hoặc nói cách khác, là một người căn bản không tồn tại.”

“Người căn bản không tồn tại?”

Lời này khiến Hà Bất Ngữ có chút khó hiểu.

Nếu nói là một người căn bản không tồn tại, vậy tại sao hắn có thể để lại một phù văn trong Phù tháp?

Một câu nói đơn giản, khiến hắn cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

“Hoặc nói cách khác, là một người hiện tại tồn tại, không có khả năng tồn tại, hoặc là người vốn không nên tồn tại ở hiện tại, nhưng đến từ tương lai.”

Liêu Tử Khung từ từ mở miệng, nhìn về phía xa, ánh mắt thâm trầm.

“Hắn mang đến hy vọng, cũng mang đến biến số không nên tồn tại ở thế gian này.”

“Nói đến đây, ta nghĩ trong lòng ngươi hẳn cũng có chút suy đoán đối với người đó.”

Liêu Tử Khung nhìn hắn.

Hà Bất Ngữ từ từ ngồi xuống, hô hấp nặng nề.

Người đó…

Là người xuất hiện trong tâm ma kiếp của Tiểu Vu sao?

Chương 490: Nghi ngờ

“Thiên hạ sắp loạn, người người đều có mưu đồ riêng, sư phụ chỉ muốn bảo toàn ngọn lửa của Thần Phù điện trong thời loạn.”

Liêu Tử Khung nhìn hắn: “Có những chuyện không thể cưỡng cầu, có những chuyện đã sớm định sẵn.”

Hà Bất Ngữ im lặng, hồi lâu không nói gì.

Hắn nhớ lại từng chuyện xảy ra khi Kỳ thánh đến Nam Quyết điện.

Người sau muốn giết Mộ Dung Thiên nhưng không thành công.

Chẳng lẽ đây cũng là định mệnh?

Chẳng lẽ giữa thiên địa, những kết cục kia dù hắn đã nhìn thấy nhưng cũng không thể thay đổi?

Nếu không thể thay đổi, vậy tại sao hắn lại để Triệu Vô Nha tham gia Tứ Vực Võ Thí, tại sao lại đích thân đến Nam Quyết điện?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, giọng điệu của Liêu Tử Khung hơi dịu lại.

“Một đời người, đều sống trong hai chữ ‘cầu tri’, sư phụ cũng vậy, ngươi và ta cũng vậy, dù có những chuyện đã biết kết cục nhưng vẫn muốn thử thay đổi, chẳng phải sao?”

“Đúng vậy.”

Hà Bất Ngữ gật đầu.

“Ngươi hiểu là tốt rồi.”

Thấy tâm trạng hắn đã bình ổn, Liêu Tử Khung mới nhìn yêu nhân kia, mở miệng hỏi.

"Vừa rồi ngươi nói có manh mối về hung thủ, là gì?"

Nghe hỏi đến chuyện chính, Hà Bất Ngữ nghiêm mặt lại.

"Không biết sư huynh còn nhớ Lâm gia bị diệt môn hơn mười năm trước không?"

"Lâm gia?"

Liêu Tử Khung nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi bừng tỉnh: "Ngươi nói đến gia tộc bị diệt môn vì tu luyện Thôn Yêu tà thuật kia sao?"

Hà Bất Ngữ gật đầu: "Không sai, hồi nhỏ khi du ngoạn, ta từng tiếp xúc với gia chủ cuối cùng của Lâm gia, người này cố chấp, kiêu ngạo vô độ."

"Lúc đầu ta cũng cho rằng Lâm gia bị diệt môn, chỉ là thù địch bình thường ở Bắc Đạo vực tìm đến, hoặc là kẻ bất lương muốn chiếm đoạt Thôn Yêu tà thuật."

"Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ những yêu nhân này có liên quan đến Thôn Yêu tà thuật."

"Thôn Yêu tà thuật?"

Ánh mắt Liêu Tử Khung lóe lên, nhìn thêm yêu nhân kia một cái.

"Nhưng năm đó tuy có người Lâm gia tu luyện tà thuật đó, nhưng muốn đạt đến mức độ này, e là không thể."

"Đó là vì yêu khí bọn họ thôn phệ không đủ mạnh."

Hà Bất Ngữ khẳng định: "Ta dám chắc, kẻ thả những yêu nhân này ra, tuyệt đối có quan hệ không thể tách rời với hung thủ diệt môn Lâm gia năm đó, hơn nữa yêu khí mà Thôn Yêu tà thuật thôn vào, đến từ Yêu Thần giáo!"

Sắc mặt Liêu Tử Khung trở nên nghiêm trọng, chìm vào suy tư.

Quả thật có khả năng này.

Năm đó Lâm gia tuy không bằng các thế lực hàng đầu nhưng cũng không phải là môn phái nhỏ.

Người có thể diệt môn bọn họ trong một đêm không nhiều.

"Có hai khả năng, một là Yêu Thần giáo ra tay, hai là một thế lực khác cấu kết với Yêu Thần giáo."

Hà Bất Ngữ tiếp tục phân tích: "Nếu chỉ là Yêu Thần giáo thì còn dễ nói nhưng nếu là thế lực nội bộ Thiên Huyền đại lục cấu kết với Yêu Thần giáo thì e rằng không đơn giản như vậy."

Nghe đến đây, sắc mặt Liêu Tử Khung cũng trầm xuống.

Nội gián sao…

Là ai?

"Các thế lực thiên hạ, không tính tu sĩ tự do, những thế lực có thể phái cường giả trực tiếp diệt Lâm gia trong một đêm không nhiều, ba tông Luyện Khí, Linh cảnh, Thần Phù điện, Thác Bạt gia, Kiếm Vương sơn, Độc sơn, Thiên gia, còn có Liễu gia Cửu Huyền cảnh…"

Hắn tỉ mỉ tính toán những thế lực này, cảm thấy hơi đau đầu.

Tính như vậy, thế lực có thể diệt Lâm gia cũng không ít.

Chỉ tính riêng thế lực đã nhiều như vậy, chưa kể đến những tu sĩ tự do như Ngự kiếm tiên, Hãn Sơn kiếm tiên, Kỳ thánh.

Nhìn vẻ mặt cau có của hắn, Hà Bất Ngữ nhếch mép.

"Cho nên ta nói ngươi không nên chỉ dùng nguyên thần để đi dạo vườn hoa, đầu óc đần độn cả rồi."

“Hửm?”

Liêu Tử Khung trừng mắt.

“Trước khi những yêu nhân này xuất hiện, ở Mộ Dung gia Phục Linh thành Nam Quyết vực cũng xuất hiện yêu nhân, mà lần đó, là để diệt toàn bộ Mộ Dung gia.”

Người trước mắt lóe lên một tia sáng.

“Vậy ý ngươi là, kẻ chủ mưu đứng sau những yêu nhân này, cũng có liên quan đến chuyện đó?”

“Ừm, chuyện ở Nam Quyết vực, đã xác nhận là do Thác Bạt gia làm, những yêu nhân đầu tiên cũng là do hắn mang đến.”

“Diệt Lâm gia, chính là Thác Bạt gia?”

Nghe vậy, Hà Bất Ngữ khinh thường liếc hắn một cái.

“Ngươi ngốc hay Thác Bạt Thương Khung ngốc, nếu hắn thật sự có bản lĩnh điều khiển nhiều yêu nhân như vậy, nhân lúc Thẩm An Tại ở trong Thiên Huyền tỉnh, phái yêu nhân ra tay, đừng nói một Mộ Dung gia, toàn bộ thế lực Nam Quyết vực cộng lại cũng không chống đỡ nổi.”

“E rằng mục đích để Thác Bạt gia dẫn yêu nhân xuất hiện, chỉ là để đánh lạc hướng, khiến mọi người đều nghĩ như ngươi, quy kết chuyện diệt môn Lâm gia cho Thác Bạt gia đã biến mất.”

“Cho nên sau chuyện này, chắc chắn còn có người khác!”

Ánh mắt Hà Bất Ngữ hơi nheo lại, trong đầu đã lóe lên một vài phỏng đoán.

“Là ai?” Liêu Tử Khung như vừa nhận biết lại sư đệ của mình, hỏi.

“Kẻ tình nghi lớn nhất là… Thiên gia.”

Hà Bất Ngữ lạnh lùng nói ra hai chữ này.

"Không thể nào?" Người trước nhíu mày, có chút nghi ngờ.

"Một, Thác Bạt Thương Khung quen biết Thiên Cương, hai, những yêu nhân này ngươi cũng đã thấy rồi, tuy mất đi linh trí nhưng nếu thực sự chỉ hành động bằng cách giết chóc, chúng sẽ phân tán khắp bốn phương đại lục và đều bắt đầu gây án ở những nơi khá xa chứ không thể gần các thế lực lớn."

"Chắc chắn có người điều khiển chúng đến những nơi đó, sau đó từ bỏ việc điều khiển, mặc cho chúng hành động theo bản năng, mà điểm này, rất giống với thuật khống rối trong luyện khí."

"Ba, người Lâm gia trước đây tu luyện bí thuật Thôn Yêu, cũng cần bản thân có thực lực cứng cỏi mới dám thi triển, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi, nhưng những yêu nhân này bản thân không mạnh, sau khi những yêu khí đó nhập vào, chúng đáng lẽ không thể chịu đựng nổi, sở dĩ có thể có được thân thể cường tráng như vậy…"

"Là vì có người thông thạo thuật luyện khí, kết hợp bí thuật Thôn Yêu với thuật luyện khí, mới khiến chúng có được sức mạnh như vậy mà không bị nổ tung."

Nghe vậy, ánh mắt Liêu Tử Khung lóe lên, tiếp lời: "Mà những thế lực có thể nắm giữ thuật luyện khí cao siêu như vậy, có thể loại trừ rất nhiều, chỉ còn lại ba tông Luyện Khí cùng Thiên gia, còn có… Thẩm An Tại!"

"Đúng vậy."

Hà Bất Ngữ gật đầu.

Nghi ngờ Thiên gia, kỳ thực cũng chỉ vì Thiên gia có chút quan hệ với lão tam Thanh Vân phong, hơn nữa lại có chút liên quan đến Thác Bạt gia.

Nếu có thể mượn Thác Bạt Thương Khung diệt Thẩm An Tại, không những có thể trừ bỏ chướng ngại, mà còn có thể nhân lúc này đổ tội diệt môn Lâm gia lên đầu Thác Bạt gia, rửa sạch mọi nghi ngờ.

Tất nhiên, cũng có thể là hắn nghĩ nhiều rồi.

"Tất cả đều là phỏng đoán của ngươi, những điều này tính toán dù là kỹ càng, không khó để phát hiện, có lẽ kẻ chủ mưu cố ý dẫn dắt ngươi nghĩ đến Thiên gia."

Liêu Tử Khung trầm tư một lúc, vẫn bình tĩnh lên tiếng.

"Vậy nếu Thiên gia vốn lên kế hoạch là muốn ngươi cho rằng còn có người khác đứng sau, để Thiên gia thoát tội trong chuyện này thì sao?"

Hà Bất Ngữ phản vấn một câu.

"Điều này…"

Liêu Tử Khung nhíu mày, sau đó lắc đầu.

"Không phải không có khả năng nhưng việc gì cũng phải có bằng chứng, chuyện này ngươi nói với ta là được, đừng nói nhiều trước mặt những người ở Thiên Huyền điện, kẻo bị người ta đổ ngược tội."

"Ta biết."

…

Chương 491: Ngày tháng bình lặng hay rầm rộ

“Gần đây tu luyện thế nào rồi?”

Dưới chân núi, Lục Thành nhàn nhã hỏi thăm.

“Tiến triển chậm chạp.” Vu Chính Nguyên cung kính trả lời.

“Nguyên thần của ta, ngươi đã luyện hóa được mấy phần?”

Nghe hắn nhắc đến chuyện này, vẻ cung kính trên mặt Vu Chính Nguyên càng thêm nồng đậm.

“Năm phần.”

“Không tệ, đợi ngươi luyện hóa hoàn toàn, Nguyên Thần Hóa Thân phù sẽ là của ngươi, sau này Thần Phù điện cũng sẽ giao cho ngươi quản lý.”

“Sư huynh, vạn lần không thể, xét về uy vọng và thực lực trong điện, sư đệ đều không bằng sư huynh, sao có thể đảm nhiệm trọng trách này.”

Vu Chính Nguyên vội vàng hoảng sợ từ chối.

“Tiểu Vu, có đôi khi đừng quá tự ti, ngươi không hề kém hơn bất kỳ ai, kể cả vi huynh.”

Lục Thành nhìn hắn thật sâu, nói lời thấm thía.

“Vi huynh tuy hơn ngươi vài tuổi nhưng ở độ tuổi của ngươi, vi huynh không thể lĩnh ngộ được nhiều phù cửu phẩm như vậy, càng không thể xông lên tầng cao nhất của Phù tháp.”

“Xét về uy vọng, đông đảo đệ tử trưởng lão của Thần Phù điện từ lâu đã thừa nhận ngươi, xét về thực lực…”

Lục Thành hơi nghiêng đầu, cười như không cười nhìn hắn: “Ngươi cho rằng vi huynh cần ngươi đến an ủi sao?”

Vu Chính Nguyên hơi cúi đầu, không nói gì.

Cả hai đều hiểu rõ trong lòng.

Xét về thực lực, những phù cửu phẩm mà Lục Thành biết, Vu Chính Nguyên đã nắm giữ nguyên thần của hắn, đều sẽ biết.

Còn Sơn Hà Thiên Kiếm phù, Thiên lôi phù, Sinh Tử phù thì Lục Thành lại không biết.

Vì vậy, thực lực mạnh yếu thế nào, tự nhiên có thể thấy rõ.

“Giữa sư huynh đệ chúng ta, vi huynh ít nói quanh co với ngươi, có một chuyện, vi huynh hy vọng ngươi hiểu rõ.”

“Sư huynh xin nói.”

Lục Thành giọng nghiêm túc, nhìn hắn nói.

“Giả như có một ngày Thần Phù điện và Linh Phù sơn rơi vào nguy hiểm, vi huynh hy vọng ngươi có thể đối xử công bằng, đừng phụ lòng sư thúc đối với ngươi.”

Sắc mặt Vu Chính Nguyên nghiêm trang, nghiêm túc đáp lại.

“Sư huynh nói gì vậy, đối với Chính Nguyên mà nói, Thần Phù điện chính là gia đình thứ hai, sư đệ nguyện lấy cái chết để bảo vệ.”

“Ngươi có tấm lòng này, rất tốt.”

Lục Thành mỉm cười gật đầu, ánh mắt xa xăm nhìn về phía mây trời cuồn cuộn.

Hắn không rõ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hắn chỉ hy vọng những gì mình làm sẽ không sai.

…

Nam Quyết vực, Linh Phù sơn.

"Đầu lá đào nhọn hoắt, lá liễu che kín cả bầu trời…"

Thẩm An Tại nhắm mắt nghỉ ngơi, lắc chiếc ghế mây vô cùng thoải mái và nhàn nhã.

"Mọi người đều bận rộn như vậy rồi, ngươi vẫn còn nhàn tâm ở đây ngâm nga."

Bách Lý Nhất Kiếm kéo một chiếc ghế đến, ngồi xuống bên cạnh, cầm một nắm hạt dưa lên gặm.

Là hạt dưa thật, không phải nặn từ đất.

"Bận, bận rộn một chút thì tốt."

Thẩm An Tại mở mắt, nhàn nhạt nói: "Đại đồ đệ bận tu luyện ở Thiên Huyền tỉnh, nhị đồ đệ bận nâng cao công pháp, tam đồ đệ bận rộn với việc hai năm sau sẽ khiêu chiến Linh khí đệ nhất thiên hạ, chỉ có ta, là sư phụ, bây giờ chẳng có việc gì để làm."

"Ngươi có thể nhận thêm một đồ đệ."

Bách Lý Nhất Kiếm đột nhiên nhắc đến.

"Ta thấy nha đầu Thân Đồ kia được đấy, tính tình hoạt bát, tuy tư chất và ngộ tính đều không bằng Cảnh Tuyết nhưng cũng không tệ."

"Lâm Tiểu Cát cũng được, tính tình khéo léo, nếu trở thành đệ tử nhập thất của ngươi, ta đoán có thể mang lại cho ngươi không ít niềm vui."

Thẩm An Tại lắc đầu: "Mệt rồi, không muốn nhận nữa."

“Huống hồ, hai người bọn họ đến Thanh Vân phong, đều có mục đích riêng, không phải thực sự muốn bái ta làm sư phụ.”

“Mục đích gì?” Người trước nghiêng đầu hỏi.

“Một người là vì báo ân tổ tiên gia tộc, một người là vì mối thù sâu như biển trên người mình.”

Thẩm An Tại chậm rãi nói, giọng điệu lười biếng.

“Nhưng ta thấy bọn họ thực sự rất tận tâm làm việc ở Thanh Vân phong, muốn trở thành đệ tử của ngươi.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn xuống phía dưới, nơi có thiếu niên da ngăm đen đang ngày ngày lau chùi bia đá Thanh Vân phong, quét lá rụng trên bậc thang.

Cũng nhìn thấy thiếu nữ búi tóc củ tỏi ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn thiếu niên quét rác.

Hai người vào Thanh Vân phong đã được một thời gian nhưng vẫn làm những việc của đệ tử tạp dịch, tu vi tiến triển bình thường.

Lâm Tiểu Cát vẫn ở cảnh giới Quy Nguyên, Thân Đồ Tiểu Tuyết khá hơn một chút, là thiên kim của một gia tộc dược đạo không lớn không nhỏ, nàng đã có tu vi Địa Linh cảnh.

Nếu đổi lại là trước đây, với độ tuổi và cảnh giới này, ở Linh Phù sơn cũng là một trong nhóm người đứng đầu, thậm chí là kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng theo sự tụ hội của khí vận bốn vực, linh khí Nam Quyết vực tăng vọt, đặc biệt là Linh Phù sơn, đã không thua kém gì một số thế lực lớn ở Trung châu.

Mà Thẩm An Tại cũng thỉnh thoảng cho Lâm Tiểu Cát và Thân Đồ Tiểu Tuyết vài vò đan dược, có tiến triển như vậy cũng không có gì lạ.

“Xem ra ngươi thực sự không có ý định nhận hai đứa nhỏ này.”

Bách Lý Nhất Kiếm cũng hiểu ra, cảm khái nói.

“Cứ xem đi, biết đâu có lúc nào đó vừa lòng, lại muốn nhận chúng làm đệ tử thì sao?”

Thẩm An Tại ngáp một cái, lật người tiếp tục ngủ.

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu.

Với tình hình hiện tại, e rằng hắn cũng thực sự không nảy sinh tâm tư muốn nhận đồ đệ.

Thiên hạ quá loạn.

…

Trên đường lên Thanh Vân phong.

“Tiểu Cát, phong chủ cũng không bắt ngươi quét dọn mỗi ngày, ngươi sao lại ngày nào cũng dọn dẹp sạch sẽ cả Thanh Vân phong trên dưới như vậy?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết chống cằm ngồi trên phiến đá xanh, khó hiểu hỏi.

“Ta muốn bái nhập môn hạ của phong chủ, trở thành đệ tử chân truyền.”

Lâm Tiểu Cát trả lời cũng rất đơn giản.

“Nhưng hình như phong chủ đã không định nhận thêm đệ tử chân truyền nữa rồi, hắn có thể thỉnh thoảng cho chúng ta một ít đan dược, thực ra đã rất tốt rồi.”

“Không, không đủ, ta muốn trở nên mạnh mẽ, cũng muốn trở thành cường giả nổi tiếng khắp thiên hạ như đại sư huynh, nhị sư tỷ, có được sức mạnh bảo vệ gia đình.”

“Nhưng ngươi… còn có gia đình sao?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết hơi cau mày.

Lâm Tiểu Cát nắm chặt tay, hít sâu một hơi.

Hắn biết Thân Đồ Tiểu Tuyết có phần vô tâm, không cố ý nói ra những lời như vậy.

"Có, tương lai sẽ có."

Lâm Tiểu Cát quay đầu, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trên phiến đá xanh, vô cùng nghiêm túc.

"Cho nên ta phải trở nên mạnh mẽ trước khi điều đó xảy ra."

"Bình bình đạm đạm chẳng phải cũng rất tốt sao, ví dụ như bây giờ, có phong chủ và đại sư huynh bọn họ, chúng ta cũng có thể muốn làm gì thì làm?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết có phần không hiểu nổi tại sao hắn nhất định muốn trở nên mạnh mẽ.

Nàng không thích đánh đấm giết chóc, chỉ muốn cùng người mình thích sống những ngày bình đạm.

Đi dạo phố mua sắm, ngắm núi, ngắm tuyết, ngắm dòng người đông đúc, ngắm thủy triều lên xuống, mây tụ mây tan.

Lâm Tiểu Cát nhìn nàng, hồi lâu mới lắc đầu.

"Những ngày bình đạm rồi cũng có ngày bị phá vỡ, hơn nữa ta muốn sống thật oanh liệt, trở thành cường giả mà thiên hạ đều biết đến."

"Nhưng như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa trong những ngày tháng đã qua, chúng ta đã từng hưởng thụ niềm vui rồi không phải sao, cứ cố chấp với một số chuyện như vậy, chẳng phải lúc nên vui vẻ lại sẽ không vui vẻ sao?"

Lâm Tiểu Cát vẫn lắc đầu.

“Phong chủ đã nói, nhận đồ đệ chỉ xem tâm tính, ta nhất định sẽ chính thức bái nhập môn hạ của phong chủ, bái nhập môn hạ của phong chủ, ta nhất định có thể trở nên mạnh mẽ!”

Nói xong, hắn cầm chổi, ánh mắt kiên định tiếp tục quét dọn.

“Ôi chao, không được quét, đi dạo phố với ta!”

Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng mất kiên nhẫn, lẩm bẩm một tiếng, liền túm lấy cánh tay Lâm Tiểu Cát kéo xuống núi.

“Không đi, ta còn chưa quét xong!”

“Đi, nếu không cắn ngươi!”

“… Vậy một lát thôi.”

“Hí, ta đã nói sẽ đi rồi, ngươi còn cắn ta làm gì, ngươi là chó à?”

“Ừm, quen rồi…”

Dưới ánh hoàng hôn, thiếu nữ kéo theo thiếu niên da ngăm đen, dần dần biến mất dưới chân núi.

…

Chương 492: Sống thấu đáo

Mặt trời lặn, trăng sao lên, mây tụ mây tan.

Trong những ngày nhàn rỗi, thời gian luôn trôi qua trong chớp mắt.

Ít nhất thì Thẩm An Tại cảm thấy như vậy.

Trước đây khi bận rộn, thời gian ba năm này, hắn cảm thấy như thể đã trôi qua rất lâu rất lâu.

Ví dụ như trước đây khi dạy Mộ Dung Thiên luyện kiếm, luyện cho hắn đủ loại đan dược, thời gian như thể chậm lại vậy.

Còn bây giờ, một mình ở trên đỉnh núi, nhàn rỗi câu cá pha trà, ngắm thủy triều lên xuống.

Cuộc sống nhàn nhã tao nhã như vậy, hắn cảm thấy không tệ nhưng chớp mắt đã trôi qua nửa năm.

Khi bông tuyết đầu tiên rơi vào lòng bàn tay hắn, hắn mới bàng hoàng cảm thán.

Hóa ra lại là một năm mới nữa sắp đến.

Tuyết năm nay có vẻ lớn hơn năm ngoái.

Mịt mù, cả Thanh Vân phong đều phủ một màu trắng xóa, trông có vẻ thanh tịnh thoát tục.

Dược viên vẫn bốn mùa như một, linh tức bị Sinh Tử phù ảnh hưởng đã dần dần trở lại bình thường, một lần nữa tràn đầy sức sống.

Bách Lý Nhất Kiếm nhàn rỗi không có việc gì làm thì ngồi ở cửa Dược viên, vừa ăn hạt dưa vừa tu luyện.

Còn Lão Trịnh, từ sau khi lấy được bản vẽ Sơn Hà Thiên Kiếm phù thì ít khi ra khỏi hậu sơn.

Cho dù có ra ngoài cũng là để Thẩm An Tại đi mua cho hắn trà hoa quả, mứt các loại.

Đúng rồi, đáng nói là, Thẩm An Tại nhàn rỗi không có việc gì làm, ở hậu sơn còn xây một cái sân nhỏ, chuyên dùng để nuôi lợn nuôi vịt, để Lão Trịnh tự giải khuây.

Lúc buồn chán, hắn cũng sẽ qua đó xem thử.

Đôi khi ngồi ngoài sân, có thể nhìn gà vịt chạy cả ngày.

Nhìn tuyết rơi đầy trời, Thẩm An Tại có chút bâng khuâng.

"Đây chính là cảm giác về hưu sao?"

Ba đồ đệ đều không có ở đây, hắn lại có chút nhớ cái tính lắm lời và ngốc nghếch của Mộ Dung Thiên.

"Chớp mắt đã bốn mươi rồi sao?"

Thẩm An Tại có chút mơ hồ.

Đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ khi đến đây?

Năm năm? Hay sáu năm?

Nếu ở thời đại của hắn, con trai hắn đã đến tuổi nổi loạn rồi nhỉ?

"Lần trước thằng ngốc đó nói chuyện lớn tiếng với ta như vậy, cũng coi như là nổi loạn rồi nhỉ?"

Thẩm An Tại dựa vào ghế mây duỗi người: "Tiếc là lúc đó nó bị thương quá nặng, không đánh cho nó một trận ra trò, để nó cảm nhận thế nào là roi vọt của cha."

Phù…

"Khụ khụ…"

Gió lạnh thổi qua, Thẩm An Tại mím môi khẽ ho, quấn chiếc áo choàng lông chồn trên người chặt thêm.

"Thời tiết càng ngày càng lạnh rồi."

Hắn đứng dậy xoa xoa tay, thở ra một hơi nóng.

Nhìn xuống, giữa trời tuyết bay mịt mù, trên đường núi có một thiếu niên da ngăm đen mặc quần áo đơn sơ đang miệt mài quét tuyết, bên cạnh còn có một thiếu nữ búi tóc củ tỏi.

Ngày nào cũng như vậy, hầu như không nghỉ.

Cho dù có lúc Thân Đồ Tiểu Tuyết kéo hắn xuống núi chơi, hắn cũng sẽ kéo lê tấm thân mệt mỏi trở về, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ hôm nay chưa làm xong.

Quét dọn, cắt tỉa hoa cỏ.

Cả Thanh Vân phong, dưới sự chăm sóc của một mình hắn, trở nên ngăn nắp sạch sẽ.

Hắn cũng chưa từng mở lời với Thẩm An Tại về chuyện bái sư, chỉ âm thầm làm việc của mình.

Lúc đầu, Thân Đồ Tiểu Tuyết còn thường kéo hắn xuống núi, muốn hắn thư giãn một chút.

Nhưng thấy hắn mỗi lần đi chơi cả ngày, việc phải làm trên đỉnh vẫn về làm, cho dù có lúc mệt đến nỗi không mở nổi mắt.

Nàng từ bỏ, không còn muốn ngày nào cũng kéo hắn ra ngoài chơi nữa, mà cũng giúp hắn làm việc.

Hắn quét dọn, nàng thì đi dọn dẹp phòng luyện đan, thư phòng, phòng luyện khí các nơi.

Tất nhiên, chỉ là thư phòng bình thường, những thư phòng quan trọng ghi chép tâm đắc về võ công như Vạn Độc tâm kinh, Trảm Thiên Bạt Đao thuật, Vô Song Ngự Kiếm quyết thì Thẩm An Tại không cho họ vào.

“Thằng nhóc này, biết cách dùng lòng người, nếu ta không hiểu mấy thủ đoạn này, có lẽ đã bị ngươi làm cảm động rồi.”

Thẩm An Tại nhìn, không hề động lòng.

Lâm Tiểu Cát không phải người thật thà, ngược lại, hắn rất tinh ranh.

Người tinh ranh sẽ không làm những chuyện mà người thật thà mới làm, trừ khi đây là cách duy nhất hắn nghĩ ra để đạt được mục đích.

Nếu người làm những chuyện này là Mộ Dung Thiên, người mà nhìn một cái là biết ngay suy nghĩ thì Thẩm An Tại có lẽ sẽ bị cảm động.

Nhưng Lâm Tiểu Cát lại không phải như vậy.

Hắn làm tất cả những điều này, đều có sự cân nhắc và tính toán của riêng hắn.

Nhận một người như vậy làm đệ tử chân truyền thì phải lo lắng sau này có bị đâm sau lưng hay không.

Dù sao thì họ là những người coi trọng quyền lợi sức mạnh hơn tình cảm.

Hay nói cách khác…

Cách suy nghĩ của họ là của thương nhân.

Giao tiếp với họ, không cần nói đến tình cảm, chỉ cần nói đến lợi ích là được.

Thẩm An Tại xoa xoa cằm, thong thả bước đi trên tuyết về phía sườn núi.

“Ngươi quét tuyết ở đây, tuyết lại rơi xuống rồi ở sơn môn.”

Lâm Tiểu Cát và Thân Đồ Tiểu Tuyết phát hiện có người đến, vội vàng cung kính hành lễ.

“Bái kiến phong chủ.”

Hành lễ xong, hắn mới trả lời câu hỏi vừa nãy.

“Tuyết rơi rồi, quét tiếp là được.”

“Bình thường Thanh Vân phong không có nhiều khách đến vậy, không cần ngày nào cũng quét dọn, khá là phiền phức.”

“Đa tạ phong chủ quan tâm, dù sao đệ tử nhàn rỗi không có việc gì làm nên tùy tiện quét dọn thôi.”

Lâm Tiểu Cát gãi đầu cười, lời nói có ý là không thấy phiền phức.

Thẩm An Tại nhìn hắn, hắn cung kính đứng bên cạnh chờ đợi.

“Ngươi thật sự muốn bái ta làm sư phụ?”

Lâm Tiểu Cát sửng sốt, sau đó không chút do dự gật đầu: “Muốn!”

“Từ bỏ đi, ta sẽ không nhận ngươi.”

Thẩm An Tại lắc đầu, nhìn sang người ở bên, khuôn mặt hơi bầu bĩnh, búi tóc củ tỏi trông có vẻ vui vẻ đáng yêu.

“Ngươi thì được.”

Hai người nghe lời nói trước đó, sắc mặt đều có chút ảm đạm, sau đó lại kinh ngạc, có chút không phản ứng kịp.

“Ta… ta sao?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết chớp mắt, nhìn trái nhìn phải, sau đó mới nghi ngờ chỉ tay vào mình.

“Đúng, là ngươi.”

Thẩm An Tại thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, hơi nhíu mày.

“Ta…”

Thân Đồ Tiểu Tuyết nhìn Lâm Tiểu Cát vẫn sắc mặt bình thường, mở miệng hỏi.

“Phong chủ vì sao không muốn nhận Tiểu Cát? Hắn chăm chỉ hơn ta nhiều, đầu óc cũng thông minh, học cái gì cũng rất nhanh…”

“Ta chỉ định nhận thêm một đệ tử nữa, so với hắn, ta thấy thiên phú của ngươi tốt hơn một chút.”

Theo lời Thẩm An Tại nói ra, hơi thở của Lâm Tiểu Cát trở nên gấp gáp.

Thân Đồ Tiểu Tuyết nhíu mày, hơi nghiến răng liếc nhìn thiếu niên da đen một cái, do dự rồi mở miệng.

“Phong chủ, sau khi trở thành đệ tử chân truyền, có phải sẽ bận rộn như đại sư huynh, nhị sư tỷ, tam sư huynh không, rất lâu rất lâu mới về được một lần?”

“Muốn trở nên mạnh mẽ, thường xuyên bế quan hoặc đi du ngoạn bên ngoài là chuyện rất bình thường.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt trả lời.

“Vậy… vẫn thôi, đệ tử làm một đệ tử ký danh là được.”

Thân Đồ Tiểu Tuyết nghe xong, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thẩm An Tại sửng sốt, kinh ngạc nhìn nàng: “Vì sao?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết liếc nhìn Lâm Tiểu Cát đang im lặng, nhẹ giọng nói: “Đệ tử thấy cuộc sống bình đạm như vậy cũng khá tốt, cả ngày bận rộn quên mất hưởng thụ, bận rộn cả nghìn năm cũng không bằng nhàn hạ vui vẻ một trăm năm.”

Nghe câu trả lời đơn giản và ngây thơ của thiếu nữ, Thẩm An Tại nhẹ nhàng gật đầu, nở nụ cười.

“Nha đầu, ngươi sống còn thấu đáo hơn nhiều người.”

…

Chương 493: Tin đồn kia

Thẩm An Tại cười, nhìn Thân Đồ Tiểu Tuyết thêm vài lần.

Nha đầu này tuy miệng nói vậy nhưng ngoài việc nàng thực sự không có suy nghĩ gì nặng nề về sức mạnh to lớn mà từ chối bái sư.

Quan trọng hơn là vì câu nói vừa rồi của hắn.

Chỉ định nhận một đệ tử.

Nếu nàng trở thành đệ tử của mình thì Lâm Tiểu Cát sẽ không còn cơ hội.

Có lẽ là vì tình bạn, có lẽ là vì lý do khác.

Tóm lại, quyết định của Thân Đồ Tiểu Tuyết chính là nguyện ý nhường cơ hội này.

Thật ra hai người này, nếu nhất định bắt Thẩm An Tại chọn một người.

Thì quả thực hắn muốn chọn Thân Đồ Tiểu Tuyết hơn.

Bởi vì tính tình nàng hoạt bát, cũng không có tâm cơ gì, có chút giống Mộ Dung Thiên nhưng lại hơi tinh nghịch hơn một chút, không cứng nhắc như vậy.

Bên cạnh, Lâm Tiểu Cát nghe xong lời này cũng khẽ liếc mắt, nhưng hắn không nói thêm gì vào lúc này.

Phong chủ biết mình nhiều tâm cơ, lúc nên giả vờ thì có thể giả vờ nhưng nếu giả vờ quá đà, ngược lại sẽ khiến người ta chán ghét.

Hắn không muốn vào lúc này lại diễn một màn ngươi đẩy ta nhường, bởi vì mọi người đều biết, hắn rất muốn trở thành

đệ tử chân truyền.

Nếu còn nhường nữa, chính là giả tạo.

"Vậy ngươi không muốn nói gì sao?"

Thấy hắn giữ lời, Thẩm An Tại không khỏi chủ động mở miệng hỏi.

"Đệ tử không biết nên nói gì."

Câu trả lời của Lâm Tiểu Cát cũng rất đơn giản.

"Vậy nên nàng nhường cơ hội cho ngươi, ngươi không muốn thuận lý thành chương nhận lấy, không từ chối lấy một lần?"

"Nếu ngài nguyện ý nhận, đệ tử không muốn từ chối, nếu ngài không muốn, đệ tử không cần từ chối."

Hắn chắp tay trả lời.

"Được lắm, không muốn từ chối, không cần từ chối."

Thẩm An Tại cười lắc đầu, nhìn hắn thật sâu, khẽ ho một tiếng rồi nói.

"Ngươi theo ta."

"Vâng."

Dưới ánh mắt căng thẳng của Thân Đồ Tiểu Tuyết, Lâm Tiểu Cát theo Thẩm An Tại rời đi, hướng về phía chân núi.

Một đường xuống núi, cho đến khi vào đến Phục Linh thành, đến Nam Quyết điện.

Thẩm An Tại mới chỉ vào một số ngọc giản trên án thư.

"Về chuyện yêu nhân nổi lên trong gần nửa năm nay, ngươi có nghĩ đến điều gì không?"

"Đệ tử không biết."

Lâm Tiểu Cát lắc đầu.

“Bây giờ không nói, ngươi có thể quay đầu rời đi, cho dù ngươi có quét dọn ở Thanh Vân phong cả đời, ta cũng sẽ không giúp ngươi.”

Thẩm An Tại phất tay áo, gió nhẹ thổi qua, cánh cửa mở toang.

Lâm Tiểu Cát nhíu mày, suy nghĩ một lúc, rồi từ từ mở miệng.

“Có liên quan đến bí thuật Thôn Yêu của Lâm gia.”

“Ngươi không phải từ nhỏ đã được mẫu thân đưa đi khỏi Lâm gia rồi sao, tại sao lại chắc chắn như vậy rằng chuyện yêu nhân có liên quan đến bí thuật Thôn Yêu, ngươi đã từng thấy bí thuật đó sao?”

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, nhìn hắn rồi nói.

Gần nửa năm nay, yêu nhân nổi lên liên tục, đã có không ít thế lực cảnh vực gặp họa.

Bao gồm cả Cực Bắc chi cảnh, những thổ dân tồn tại ở đó cũng có một nửa bị nuốt sạch, hiện tại do Ngọc Tâm Lan và Ngọc Phong đích thân trấn giữ ở đó.

Trong nửa năm này, Thiên Huyền điện đương nhiên sẽ không ngồi yên.

Sau nhiều ngày điều tra, cuối cùng cũng liên hệ chuyện yêu nhân này với chuyện diệt môn Lâm gia năm xưa.

Chỉ vì trong số những yêu nhân bị bắt hoặc tử vong, có một trưởng lão mất tích của Lâm gia.

Cho nên Thẩm An Tại cảm thấy, Lâm Tiểu Cát có lẽ biết được điều gì đó.

Mặc dù trước đó hắn nói mình căn bản không có ấn tượng gì về Lâm gia nhưng có lẽ những lời đó cũng chỉ đúng một nửa.

Muốn báo thù thì cần phải tìm ra hung thủ.

Mà muốn tìm ra hung thủ, nếu không hiểu chút gì về chuyện năm xưa của Lâm gia thì làm sao có thể tìm được?

Hiện tại tất cả mọi người ở Thiên Huyền điện đều đang tìm nguồn gốc của yêu nhân, là ai đã thả chúng ra, ai là kẻ chủ mưu đứng sau, Thẩm An Tại cũng vậy.

Lâm Tiểu Cát có lẽ là một bước đột phá.

Nghe được câu hỏi của Thẩm An Tại, Lâm Tiểu Cát lại do dự, hồi lâu không nói gì.

Thẩm An Tại biết rằng có lẽ hắn có nỗi khổ không thể nói, sau khi suy nghĩ thì mở lời.

"Ta không nhận đồ đệ nhưng có thể giao dịch với ngươi, chuyện báo thù cho mẫu thân ngươi, không cần ngươi tự mình ra tay, ta sẽ giúp ngươi báo thù."

Hắn ngẩng đầu nhìn thiếu niên da đen trước mặt, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại mang theo một loại uy nghiêm khiến người ta từ tận đáy lòng tin phục.

"Giao dịch…"

Lâm Tiểu Cát hơi cúi đầu, dường như đang đấu tranh, dường như đang cân nhắc.

"Ta biết ngươi muốn tự mình báo thù, nhưng có đôi khi, thời gian không chờ đợi, yêu nhân nổi lên, thiên hạ sẽ loạn, ngươi tốt nhất nên nhân lúc ta còn ở đây, kể hết mọi chuyện cho ta, như vậy ta mới có thể giúp ngươi."

Thẩm An Tại thong dong nói, chờ thiếu niên cân nhắc.

“Thừa lúc ngài còn ở đây?”

Lâm Tiểu Cát nhíu mày, nắm bắt được hàm ý trong lời nói của đối phương, khó hiểu lên tiếng.

“Ngài là cường giả nổi tiếng thiên hạ, người có thể làm ngài bị thương ít nhất cũng phải là bán bộ Chân Tổ, ngài nói vậy là có ý gì?”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên, nhẹ giọng mở lời.

“Những lời đồn đại bên ngoài, ngươi hẳn đã nghe thấy.”

Lâm Tiểu Cát sửng sốt, nhớ đến tin đồn mới lưu truyền trong mấy tháng gần đây.

Đó chính là ở Tề Vân đạo tông, có một lối đi bị phong tỏa, thông với thế giới yêu nhân bên ngoài, không biết khi nào sẽ hoàn toàn mở ra, chỉ cần mở ra, thiên hạ sẽ phải chịu họa diệt vong.

Mà người gây ra tất cả những chuyện này.

Chính là Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại.

Lúc đầu khi tin đồn này lan truyền, mọi người đều cười khẩy.

Bởi vì lối đi không phải ở Tề Vân đạo tông sao, sao lại liên quan đến Thanh Vân phong?

Cho đến sau này không biết ai truyền ra một câu.

Lối đi đó, chính là vì Thẩm An Tại mới mở ra.

Thẩm An Tại đã đánh cắp đồ của Thiên Đạo, cho nên mới có thể từ một kẻ vô danh tiểu tốt của mấy năm trước, trong nháy mắt trở thành cường giả tuyệt đỉnh thiên hạ như hiện nay.

Mà lối đi bên ngoài kia, chính là lợi dụng sơ hở này, mới có thể từ bên ngoài kết nối đến nơi này.

Muốn đóng lối đi đó lại, chỉ có thể… lấy lại đồ của Thiên Đạo, vá lại sơ hở của trời đất.

Còn về việc đồ vật đó ở đâu thì chỉ có Phong chủ Thanh Vân phong hiện tại, Thẩm An Tại biết.

Tin tức này truyền mười người, mười người truyền trăm người, rất nhanh đã lưu truyền khắp các nơi ở Thiên Huyền đại lục.

Lúc đầu mọi người đều không tin, cho đến khi những yêu nhân đó xuất hiện ngày càng nhiều, người chết cũng ngày càng nhiều.

Dần dần, một số người bắt đầu hoảng sợ.

Bắt đầu nảy ra một ý nghĩ trong lòng, nếu như đúng như lời đồn, có phải Thẩm An Tại trả lại đồ vật thì lối đi sẽ đóng lại, những yêu nhân này cũng sẽ theo đó mà biến mất?

Tất nhiên, đến hiện tại thì chỉ có một số thế lực nhỏ không có thực lực để bảo toàn chính mình trong thời loạn này mới nảy ra ý nghĩ như vậy mà thôi.

Bởi vì dưới tay những yêu nhân gây loạn khắp nơi, những thế lực nhỏ như thế này đã bị diệt không biết bao nhiêu rồi.

Dần dần, có một số tiếng nói nhỏ bé vang lên.

Bọn họ muốn Thẩm An Tại trả lại đồ vật.

"Nhưng đó đều là lời đồn, với thực lực mạnh mẽ như Phong chủ, căn bản không cần để ý đến bọn họ, là ngài nhân từ, nếu không, chỉ dựa vào lời đồn này của bọn họ, hoàn toàn có thể gây phiền phức cho bọn họ."

Lâm Tiểu Cát lắc đầu lên tiếng.

Thẩm An Tại lại ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng mở lời.

"Ngươi chẳng phải cũng tin vào lời đồn đó sao?"

Lâm Tiểu Cát sửng sốt, hô hấp trở nên gấp gáp, bên má có mồ hôi lạnh chảy xuống.

…

Chương 494: Bí mật trên người Lâm Tiểu Cát

“Đệ tử không dám!”

Lâm Tiểu Cát “Phịch” một tiếng quỳ xuống, sắc mặt hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ngươi là không dám nói ra, chứ không phải không dám nghĩ.”

Đối với tâm tư của người này, Thẩm An Tại dù không có thuật đọc tâm cũng có thể đoán được ít nhiều.

Những lời đồn đại kia, Lâm Tiểu Cát chắc chắn cũng đã cân nhắc đến tính chân thực.

Thậm chí còn cân nhắc đến việc nếu mình có được tàn khuyết của Thiên Đạo trong lời đồn, liệu có thể trở nên mạnh mẽ như Phong chủ Thanh Vân phong hay không.

Nhưng hắn sẽ không nói ra, bởi vì lời đồn chưa được chứng thực, mà cho dù được chứng thực thì hắn cũng không có bản lĩnh như ý nguyện.

Nghe Thẩm An Tại nói lời bình thản, Lâm Tiểu Cát cúi đầu, cuối cùng trầm giọng mở lời.

“Đệ tử có tội, mong Phong chủ tha thứ.”

Hắn không chọn cách tiếp tục cãi chày cãi cối, mà là đại nghĩa thừa nhận.

“Ngươi là người thông minh.”

Thẩm An Tại mỉm cười, phất tay áo, gió nhẹ thổi qua, đỡ hắn đứng dậy.

"Nhân phi thánh hiền, thục năng vô quá, huống hồ ngươi chỉ nghĩ chứ chưa làm, không thể gọi là tội."

Hắn nhìn chằm chằm vào thiếu niên đen nhẻm trước mặt, hơi nghiêm mặt, nghiêm túc mở lời.

"Quay lại chủ đề vừa rồi, về kẻ chủ mưu đứng sau những yêu nhân này, ngươi biết được bao nhiêu?"

"Không nhiều."

Lần này, Lâm Tiểu Cát không còn do dự nữa.

Hắn biết, Phong chủ hôm nay gọi mình đến, là mang theo đáp án mà đến, biết mình biết một số chuyện, cũng đích thực là muốn giao dịch với mình.

Nếu mình còn che che giấu giấu, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội báo thù.

"Như Phong chủ đã nói, những yêu nhân này đích thực có liên quan đến Thôn Yêu bí thuật."

Lâm Tiểu Cát cởi thắt lưng, từ từ cởi áo ngoài, để lộ thân hình gầy gò.

Thẩm An Tại hơi ngưng ánh mắt lại, chăm chú nhìn về phía trước.

Dưới sự khống chế của thiếu niên, thân thể vốn không cường tráng của hắn dần dần tỏa ra ánh sáng đen, thân thể vốn không tổn hại gì giờ lại bị ăn mòn đầy thương tích.

Vai, eo, ngực.

Đầy những vết hằn méo mó, nhìn giống như một số bí văn phức tạp.

Mà ở vị trí cổ tay phải của hắn, còn có một hàng dấu răng.

Trông giống như do người cắn.

“Thân thế của đệ tử không lừa gạt Phong chủ, chỉ là khi đệ tử mới sinh ra, gia chủ Lâm gia không phải là bỏ mặc hai mẹ con đệ tử, mà là… xử đệ tử bằng cực hình.”

Thẩm An Tại nheo mắt, không nói gì, tiếp tục lắng nghe.

“Cực hình đó, chính là Thôn Yêu bí thuật.”

“Nghe mẫu thân đệ tử nói, gia chủ Lâm gia năm đó không biết từ đâu có được một luồng yêu khí cực kỳ mạnh mẽ, hắn không dám hấp thu bừa bãi, cũng không dám công khai cho những người Lâm gia khác biết, cuối cùng nhắm mục tiêu vào đệ tử.”

“Đệ tử có huyết mạch của hắn, nếu thành công, hắn có cách để hấp thu luồng yêu khí mạnh mẽ kia, hoàn thành Thôn Yêu bí thuật rồi chuyển hóa vào trong cơ thể mình, nếu thất bại, người chết cũng không phải là hắn.”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên, có chút đồng tình với thiếu niên trước mặt.

Vừa mới sinh ra, đã bị người ta coi như chuột bạch, tính mạng không nằm trong tay mình.

“Nhưng hắn chỉ thành công được một nửa.”

Lâm Tiểu Cát nói, giọng điệu bình thản.

“Mẫu thân đệ tử không đành lòng, nghĩ đủ mọi cách, cuối cùng may mắn đưa đệ tử trốn khỏi Lâm gia, gia chủ Lâm gia vì muốn giấu diếm chuyện lén lút thí nghiệm Thôn Yêu bí thuật nên không phái người đi truy đuổi rầm rộ.”

“Hắn cũng không định truy đuổi, vì hắn biết, mẫu thân đệ tử sẽ quay về cầu xin hắn.”

“Quả đúng như vậy, sau khi rời khỏi Lâm gia, yêu khí trong cơ thể đệ tử không có ai trấn áp, bắt đầu náo loạn, suýt nữa mất mạng, mẫu thân đệ tử vì cứu người, một mình quay về Lâm gia cầu xin.”

Nghe đến đây, Thẩm An Tại đại khái đã hiểu được diễn biến tiếp theo.

“Sau đó đúng lúc Lâm gia bị diệt môn, mẫu thân ngươi chết.”

Ánh mắt Lâm Tiểu Cát ảm đạm, buồn bã gật đầu.

“Vậy còn ngươi, ngươi sống sót thế nào, nếu như đúng như ngươi nói trước đó, Ngọc Tâm Lan cứu ngươi, nàng không thể không nhìn ra tình trạng trong cơ thể ngươi lúc đó.”

“Đệ tử… lúc đó đã chết rồi nhưng không biết vì sao ý thức vẫn không tiêu tan, mà nhìn thấy Ngọc trưởng lão cứu một nam đồng cùng độ tuổi với đệ tử, thậm chí nàng còn đến xem thi thể đệ tử, lắc đầu thở dài, quay người rời đi.”

“Vậy ngươi sống lại thế nào?”

Thẩm An Tại nhìn hắn.

Lâm Tiểu Cát cau mày, cúi đầu do dự.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn mở miệng.

“Đệ tử đoạt xá nam đồng mà Ngọc trưởng lão cứu, cho nên nói, ngày đó cứu đệ tử, kỳ thực cũng là Ngọc trưởng lão không sai.”

Đồng tử Thẩm An Tại hơi co lại.

Đoạt xá!

Một nam đồng chưa đầy một tuổi, vậy mà có thể đoạt xá?

“Bình thường ở độ tuổi đó, hắn là không có ký ức nhưng không biết vì sao đệ tử lại nhớ rất rõ mọi chuyện.”

“Sau đó đệ tử bị người ta nhặt về, được nuôi dưỡng, trưởng thành, cũng biết được chuyện Lâm gia bị diệt môn, mà gia đình nuôi dưỡng đệ tử…”

“Vào một đêm, cũng đều chết hết.”

“Chết như thế nào?”

Thẩm An Tại lại hỏi.

“Đệ tử giết.”

Lâm Tiểu Cát mở miệng, giọng nói có chút run rẩy.

“Đệ tử vốn tưởng rằng đã thoát khỏi cơn ác mộng nhưng ngày đó thấy có người nhục mạ mẫu nuôi, đệ tử tức giận nhất thời không khống chế được, trên người lại một lần nữa xuất hiện những vết hằn Thôn Yêu kia, mất đi lý trí, đến khi tỉnh lại thì mọi người đều đã chết.”

Thẩm An Tại hơi hít vào.

Xem ra, lúc hắn mất lý trí, hẳn là trạng thái của những yêu nhân hiện nay.

“Sau đó, đệ tử lưu lạc khắp nơi, bôn ba kiếm sống, cũng tìm kiếm cơ hội báo thù cho mẫu thân, giờ mới đến Thanh Vân phong này.”

Lâm Tiểu Cát nói xong những lời này, liền nhìn về phía Thẩm An Tại, không nói thêm gì nữa.

“Vết hằn yêu khí…”

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, nhìn những vết hằn như sẹo trên người hắn.

Những vết hằn này giống như một loại bí thuật phức tạp nhưng nhìn kỹ lại, dường như lại có một loại công pháp huyền diệu nào đó bên trong.

“Những đường vân này…”

Thẩm An Tại cau mày, cảm nhận hơi thở trên đó, không biết vì sao lại có chút quen thuộc.

Đã là Thôn Yêu bí thuật, vậy tại sao mình lại không cảm ứng được bất kỳ yêu khí nào trên người Lâm Tiểu Cát?

Lúc đầu cho dù thân thể hắn đã chết, Ngọc Tâm Lan cũng hẳn có thể phát hiện ra yêu khí mạnh mẽ ẩn chứa trong cơ thể hắn mới đúng, tại sao lại chỉ cho rằng là người thường chết cóng ngoài đường, không nghĩ nhiều hơn?

Trừ khi… phong ấn!

Thẩm An Tại ngưng ánh mắt lại, nghĩ đến một số thứ.

Yêu khí của yêu nhân, tác dụng lên thân xác, cho nên chúng da dày thịt chắc.

Còn yêu khí trong cơ thể Lâm Tiểu Cát… e rằng là tác dụng lên thần hồn.

Còn vì sao từ nhỏ đến giờ đều không hề lộ ra ngoài, ngược lại chỉ có lúc hắn kích động mới không khống chế được một lần…

Đáng lẽ là ngoài Thôn Yêu bí thuật còn có một loại phong ấn khác, phong ấn yêu khí của hắn hoàn chỉnh trong thần hồn, bình thường người khác căn bản không thể phát hiện ra chút nào.

Mà cũng chính điểm này, khiến Thẩm An Tại cảm thấy quen thuộc.

Vô Khuyết hoang thể, Vô Khuyết Phong Đạo quyết!

Lâm Tiểu Cát không có Vô Khuyết hoang thể, điểm này là chắc chắn.

Nhưng nếu là Phong Đạo quyết của Thiên gia kết hợp với Thôn Yêu bí thuật, làm được điểm này, hẳn không khó.

Mục đích là gì?

Đột nhiên, bên má Thẩm An Tại trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Hắn nhớ đến lời Liễu Vân Thấm đã nói trước đó.

“Người bên ngoài không thể dễ dàng tiến vào thế giới này, cho nên khi bọn họ muốn tiến vào, nhất định phải thông qua một số thông đạo hoặc một số phương pháp đặc biệt.”

“Nếu ta không đoán sai, người của Yêu Thần giáo muốn tìm một thân thể tuyệt hảo, để nghênh đón…”

“Yêu Hoàng giáng thế!”

…

Chương 495: Mười năm thật dài

“Thiên gia…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, suy nghĩ bay bổng.

Có thể liên quan đến Vô Khuyết hoang thể, Vô Khuyết Phong Đạo quyết, chỉ có Thiên gia.

Nói cách khác, gia chủ Lâm gia từng có liên hệ với Thiên gia, thậm chí có thể là người Thiên gia giúp hắn cải tiến Thôn Yêu bí thuật, dùng trên người Lâm Tiểu Cát.

Cho nên, yêu nhân rất có thể chính là từ Thiên gia.

Năm đó người diệt Lâm gia, cũng không thoát khỏi quan hệ với Thiên gia, thậm chí chính là Thiên gia.

“Thiên Quan Tinh nhập ma…”

Thẩm An Tại đột nhiên nhớ đến chuyện này, nhíu mày.

Chẳng lẽ cũng có liên quan đến Thôn Yêu bí thuật?

Tất cả vấn đề, lúc này đều chỉ về phía Thiên gia.

“Ta nghĩ, ta hẳn biết được hung thủ giết hại mẫu thân ngươi là ai.”

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn Lâm Tiểu Cát đã mặc quần áo trước mắt.

Hắn sửng sốt, sắc mặt căng thẳng: “Là ai.”

“Thiên gia.”

Thẩm An Tại từ từ mở miệng.

“Thiên gia…”

Lâm Tiểu Cát nắm chặt tay, trong mắt lóe lên vẻ căm hận.

Thù giết mẹ không đội trời chung, mặc dù hắn ở chung với mẫu thân không được bao lâu nhưng vì đủ loại nguyên nhân, những ký ức đó của hắn đều rất sâu sắc.

Mẫu thân quan tâm đến mình biết bao, hắn có thể cảm nhận được.

Nhưng bây giờ… bản thân mình thậm chí còn chưa vào Trung tam cảnh, mà gia chủ Thiên gia Thiên Cương lại là cường giả Xung Hư đỉnh phong.

Báo thù,còn xa lắm.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử áo trắng trước mắt.

Nhìn ánh mắt khát khao của hắn, Thẩm An Tại nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đã nói, ta sẽ làm một giao dịch với ngươi, ta có thể giúp ngươi báo thù, cho dù hung thủ là Thiên gia.”

“Nhưng đệ tử không có gì có thể báo đáp phong chủ.”

Lâm Tiểu Cát nghe xong, có chút động lòng, nhưng vẫn còn do dự.

Đối với một thương nhân mà nói, giao dịch cần phải có sự trao đổi ngang giá.

Hắn không biết trên người mình có thứ gì đáng để dùng để giao dịch với phong chủ.

“Ngươi không cần báo đáp ta.”

Thẩm An Tại lại lắc đầu, nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời, mở miệng.

“Khi ta không có ở đây, thay ta trông coi Thanh Vân phong, dùng phương pháp của ngươi.”

“Phương pháp của ta?”

Lâm Tiểu Cát nhíu mày.

Vốn nghe đến yêu cầu trông coi Thanh Vân phong, hắn còn thấy mình chắc chắn không có bản lĩnh này.

Nhưng nghe những lời sau, lại cảm thấy phong chủ có ý chỉ.

Phương pháp của hắn, hắn có phương pháp gì?

“Tin đồn bên ngoài không phải vô căn cứ, chắc chắn có người cố ý tung ra, hắn có mục đích của hắn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng.

Thật ra về người tung tin đồn, trong lòng hắn cũng có chút suy đoán.

Nhưng Thiên Huyền điện bên kia vẫn luôn không ra mặt làm chứng giải thích cho mình, đây mới là điều khiến hắn suy nghĩ sâu xa, không thể không cân nhắc đến một số thứ khác.

Ví dụ như…

Người muốn mình chết, không chỉ có mỗi Kỳ thánh Tuân Thiện.

Cho nên, nửa năm gần đây hắn nghĩ rất nhiều thứ, rất nhiều khả năng.

Cũng đã nghĩ đến khả năng tệ nhất.

Nếu hắn chết, ít nhất phải bảo đảm Linh Phù sơn, còn có ba đồ đệ kia, bình an vô sự, không bị liên lụy.

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ Lâm Tiểu Cát thích hợp làm loại người này.

“Dùng phương pháp của bản thân… đệ tử không hiểu lắm.”

Lâm Tiểu Cát trầm tư suy nghĩ hồi lâu, vẫn lắc đầu.

“Sau này ngươi sẽ hiểu, thế nào, giao dịch không?”

Thẩm An Tại không nói rõ, chỉ nhìn hắn.

“Được.”

Lâm Tiểu Cát gật đầu, không chút do dự.

Hắn bái sư cũng là để báo thù, còn về những chuyện sau này, hắn không nghĩ nhiều, nhưng đã hứa, hắn sẽ làm.

“Nhưng đệ tử còn một chuyện, xin phong chủ đồng ý.”

Đã nói rõ là giao dịch, Lâm Tiểu Cát cũng không còn ôm ý định bái sư nữa.

“Chuyện gì?” Thẩm An Tại nhíu mày.

“Tiểu Tuyết đã coi Thanh Vân phong như ngôi nhà thứ hai, nếu những tai họa đó bắt đầu, xin phong chủ hãy cố gắng bảo toàn an toàn cho nàng.”

Nhìn vẻ mặt thành khẩn không giống giả tạo của hắn.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Không cần ngươi nói, đã vào Thanh Vân phong của ta, ta tự sẽ bảo vệ nàng chu toàn, điểm này ngươi cứ yên tâm.”

Lâm Tiểu Cát hành lễ.

“Được rồi, chuyện báo thù không vội lúc này, còn phải đợi thêm một thời gian nữa, ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng!”

Người trước cáo lui rời đi.

Trong đại điện, chỉ còn lại một mình Thẩm An Tại.

Nhìn bóng lưng Lâm Tiểu Cát rời đi, ánh mắt hắn sâu thẳm, suy tư.

“Thân xác chung quy là hư vô, linh hồn mới là vĩnh hằng…”

Đây là lời hệ thống vẫn luôn nói với hắn.

Nhưng dù hắn có hỏi nhiều thế nào, hệ thống cũng không nói cho hắn biết thêm điều gì.

Suy đoán thì hệ thống chó này có lẽ đã sớm dự liệu được cục diện như ngày hôm nay nên mới nói ra những lời như vậy.

Nói cách khác, tất cả mọi chuyện, đều nằm trong tầm kiểm soát của hệ thống.

“Bí mật của thiên hạ này, rốt cuộc là gì, trên người ta lại có bí mật gì?”

Thẩm An Tại lẩm bẩm tự nói, có chút nhíu mày.

Hắn chỉ muốn nằm im thôi, sao lại cứ có nhiều chuyện đến vậy chứ?

Nếu sớm biết được những điều này, ngay từ đầu hắn đã không xuất sơn, cứ ẩn mình ở Thanh Vân phong làm một tiểu phong chủ là được.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã không thể quay đầu.

“Mượn thế lớn của thiên hạ để đè ép ta sao… Kỳ thánh Tuân Thiện, ngươi chơi thật bẩn!”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lẽo, chén trà trong tay bị bóp nát vụn.

Hồi ở Tề Vân đạo tông, Tuân Thiện đã từng nói sẽ mời mình đi chịu chết.

Không ngờ mình không đồng ý, tên này lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy.

Nếu là một mình, mình căn bản sẽ không sợ những dư luận này, muốn nói cứ để họ nói.

Nhưng bây giờ…

"Haiz…"

Hắn khẽ ho, không nghĩ nhiều nữa.

…

Thiên Huyền tỉnh.

Trong một màn sương mù mịt mù.

Thanh niên áo đen khoanh chân ngồi lâu, quanh người không ngừng có hư ảnh ẩn hiện, muốn phá tan chướng ngại rời khỏi thân xác nhưng lần nào cũng vẫn còn kém một chút.

Sau nhiều lần cố gắng vẫn không thành công, hắn từ từ mở mắt, thở ra một hơi trọc khí.

"Vì sao gần đây có chút bất an trong lòng nhỉ?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày gãi đầu, có chút không hiểu.

"Thôi kệ, thịt nướng sư phụ để lại còn nhiều, ăn hết rồi tiếp tục tu luyện!"

Lắc đầu, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thức ăn mà Thẩm An Tại đã chuẩn bị cho hắn trước đó, ăn ngấu nghiến.

Ăn uống không kiêng nể hình tượng, miệng đầy dầu mỡ, vừa ăn vừa cười ngây ngô.

"He he, vẫn là sư phụ chu đáo, gần một năm nay, không có những thứ này để ăn, ta phải buồn chết mất."

Hắn lau miệng, lẩm bẩm.

"Cũng không biết sư phụ và sư muội dạo này thế nào rồi?"

Nói rồi, hắn lại cười he he.

“Nếu sư phụ sư muội biết ta sắp đột phá, có khen ta không nhỉ?”

“Còn Lăng sư tỷ, cũng không biết Xung Hư rồi có đánh thắng nàng được không, không được không, chắc chắn phải đợi mạnh hơn nữa, rồi mới đi đánh nhau với nàng, nếu không lại bị đánh cho một trận.”

“Ôi chao, thật là chán quá, ngày thường nếu ta nói nhiều như vậy, sư phụ đã sớm bắt ta ngậm miệng rồi…”

Hắn có chút buồn bực, cảm thấy miếng thịt trên tay dường như không còn thơm ngon như vậy nữa.

“Còn chín năm nữa mới được nghe sư phụ lải nhải…”

Đơn độc ở nơi này, dù chỉ có một mình, Mộ Dung Thiên lúc rảnh rỗi cũng luôn lẩm bẩm không ngừng.

Nếu là ngày thường, đã sớm ăn đòn rồi.

Không ai chịu được cái tính lắm mồm của hắn, nói mãi không hết.

Nhưng bây giờ không ai bắt hắn ngậm miệng, ngược lại hắn lại có chút không quen.

Mộ Dung Thiên nhìn miếng thịt nướng trong tay, có chút ngẩn ngơ.

“Sư phụ, mười năm… thật sự rất dài rất dài đó.”

…

Chương 496: Ăn quýt không?

Trung châu, Cửu Huyền cảnh.

Bên ngoài đình viện trúc lâu.

“Sư phụ, người gọi đệ tử đến đây có chuyện gì?”

Nữ tử thanh lãnh hành lễ với nữ tử ôn nhu đang tĩnh tọa trong đình.

“Ngươi rời Linh Phù sơn đã lâu, thời gian này tu luyện thế nào?”

“Đã nhập Bát Huyền.”

Lăng Phi Sương trả lời.

“Bát Huyền rồi sao…”

Liễu Vân Thấm nhìn nàng một cái, trong mắt lộ vẻ an ủi.

“Thiên phú của ngươi còn cao hơn cả vi sư, năm đó vi sư vô tình phát hiện ra ngươi ở Nam Quyết vực, thật sự rất kinh ngạc.”

“Đợi ngươi nhập Cửu Huyền, có muốn lên thượng giới không?”

Lăng Phi Sương sửng sốt: “Sư phụ muốn đi?”

“Đại thế đã định, nếu ta không đi, kiếp nạn nơi này sẽ càng thêm thảm khốc.”

Liễu Vân Thấm khẽ lắc đầu: “Ngươi không phải người Liễu gia, không bị những quy tắc trói buộc này ràng buộc,

nhưng vi sư đã lặng lẽ truyền cho ngươi Cửu Huyền Đạo Liên công, nếu ngươi ở lại bên này, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đệ tử không sợ.”

Sắc mặt Lăng Phi Sương vẫn lạnh lùng như trước.

“Cũng đúng, với thực lực của ngươi, nếu có thể đạt đến Cửu Huyền, ở thế gian này quả thực có thể tự bảo vệ mình.”

Liễu Vân Thấm khẽ gật đầu, nhìn nàng.

“Nhưng ngươi ở lại, hẳn không chỉ muốn bảo vệ bản thân mình thôi nhỉ?”

Người trước không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Ở lại, quả thực là để bảo vệ nhiều người hơn.

“Những lời đồn bên ngoài, ngươi có nghe thấy không?”

Lăng Phi Sương gật đầu.

Liễu Vân Thấm nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu có một ngày ta và Thẩm An Tại đều không còn ở đây nữa, có một số thứ, chỉ có thể dựa vào chính các ngươi.”

“Đệ tử hiểu.”

Liễu Vân Thấm khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đệ tử có con đường riêng của họ, làm sư môn trưởng bối, có lúc cũng bất lực, không thể can thiệp quá nhiều.

“Sư phụ, bên phía Thẩm trưởng lão…”

Lăng Phi Sương do dự, vẫn thử thăm dò.

“Khi nào hắn cảm thấy mình không xử lý được, sẽ đến tìm vi sư.”

Nhưng Liễu Vân Thấm lại khẽ lắc đầu, không để ý nhiều.

Đối với Thẩm An Tại, nàng tự hỏi, mình cũng coi như hiểu rõ.

Không nói đến việc tham sống sợ chết, nhưng ít nhất người trước rất quý mạng mình.

Nếu có cơ hội sống sót, hắn sẽ không liều mạng.

Đến bây giờ vẫn chưa đến tìm mình, chỉ có thể nói rằng trong lòng hắn hẳn có tính toán riêng.

Hơn nữa… mặc dù bây giờ mình cũng rất muốn đi tìm hắn nhưng bên ngoài có nhiều đôi mắt như vậy đang theo dõi, nếu để Điện chủ Thiên Huyền hoặc người Thiên gia biết được vào thời điểm mấu chốt này mình còn đi gặp Thẩm An Tại, không khéo sẽ thành phản tác dụng.

Dù sao thì Liễu gia… đã quyết định từ bỏ Thiên Đạo bi, rời khỏi thế giới này rồi.

Nếu gặp Thẩm An Tại một lần rồi mới rời đi, không nói đến lúc đó mình có đi được hay không, có lẽ còn khiến những người kia nóng nảy, ra tay trước, phá hỏng kế hoạch của Thẩm An Tại.

…

Thời gian trôi nhanh, yêu nhân vẫn gây họa.

Càng ngày càng nhiều yêu nhân xuất hiện thành từng đàn, lần này bọn chúng càng không che giấu.

Những chấp sự của Yêu Thần giáo thống lĩnh yêu nhân, xuất hiện khắp nơi trên Thiên Huyền đại lục.

Mặc dù Thiên Huyền điện xuất động, cũng tiêu diệt được rất nhiều yêu nhân và chấp sự Yêu Thần giáo, nhưng rốt cuộc thì nhân lực có hạn, không thể bảo vệ được mọi thế lực trên Thiên Huyền đại lục.

Từ lúc đầu một số gia tộc nhỏ, thế lực nhỏ bị diệt vong, biến mất, dần dần, đã bắt đầu đe dọa đến một số thế lực trung lưu, trong đó cũng có những thế lực tầm trung biến mất.

Là biến mất, không phải cả nhà chết thảm.

Còn những thế lực này biến mất đi đâu, trong lòng mọi người thực ra đều có phỏng đoán.

Lòng người hoang mang, lời đồn đại nổi lên khắp nơi.

Càng chết người hơn là, trong một năm qua, thông đạo ở Tề Vân đạo tông đã được mọi người chứng thực là có thật.

Bởi vì nó đã mở rộng, mở rộng đến mức bao trùm cả sơn môn Tề Vân đạo tông.

Cho dù cách xa trăm dặm, vẫn có thể nhìn thấy bóng tối kinh hoàng đó trên bầu trời, như thể muốn nuốt chửng trời đất, khiến người ta kinh hãi.

Có lời đồn rằng, khi thông đạo đó bao trùm toàn bộ Bình Thiên triều, Thiên Huyền đại lục sẽ phải đón nhận một kiếp nạn lớn của trời đất.

Đến lúc đó, sinh linh sẽ bị tàn sát, thậm chí toàn bộ Thiên Huyền đại lục đều có thể diệt vong.

Tin đồn không biết bắt đầu từ đâu, càng ngày càng dữ dội.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Thiên Huyền điện, mong đợi họ có thể đứng ra, đưa ra câu trả lời, cho dù chỉ là nói bừa vài câu, cho người đời một viên thuốc an thần cũng được.

Nhưng họ lại không làm vậy.

Điều này cũng khiến nhiều người cảm thấy, có phải như lời đồn đại, kiếp nạn lớn của trời đất này có liên quan đến Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại hay không.

Còn Thiên Huyền điện không lên tiếng, có phải là để bảo vệ Thẩm An Tại, hay là bao che?

Dù sao thì, người sau, ngoài việc là Phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, còn là Điện chủ Nam Quyết điện.

Dưới những lời đồn đại như vậy, thậm chí ở Bắc Đạo vực, danh hiệu Bắc Hải đao tôn liên tiếp khiêu chiến Bách Binh phổ trong vòng một năm và lọt vào hai mươi hạng đầu, cũng không còn gây chấn động như vậy nữa.

…

Nam Quyết vực, Linh Phù sơn.

Thẩm An Tại xách một giỏ quýt, thong thả đi về phía sơn môn.

“Thẩm phong chủ!!”

Vừa mới đi đến chân núi, bên cạnh đã truyền đến tiếng gọi.

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, gió tuyết bay phất phơ, có mấy người xuất hiện, từng người đều có khí tức không tầm thường, người yếu nhất cũng có cảnh giới Niết Bàn sơ kỳ.

Hắn dừng bước, nhìn về phía họ.

Những người này, hắn đã từng gặp trong lễ nhậm chức ở Nam Quyết điện.

Là những người đứng đầu của một số thế lực tông tộc ở các vực khác.

Còn mục đích của họ đến đây, hắn cũng rõ.

Trong một năm qua, không chỉ có một nhóm người tìm đến Linh Phù sơn.

“Xin hỏi Thẩm phong chủ, hố đen trên Tề Vân đạo tông, đến bao giờ mới có thể lấp đầy?”

Mặc dù sắc mặt của mấy người có chút hoảng sợ nhưng vẫn cố gắng tiến lên.

Bọn họ không còn cách nào khác, bọn họ không có bản lĩnh như ba tông Luyện Khí, Kiếm Vương sơn, Linh cảnh và những thế lực lớn khác.

Cũng không ở trong địa phận của những thế lực lớn đó, không phải là thế lực phụ thuộc.

Bọn họ ở vùng xa xôi hẻo lánh, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị yêu nhân diệt môn.

Thậm chí có người trong số bọn họ tông tộc đã bị tấn công, chỉ là may mắn được cứu sống mà thôi.

Trong thời loạn thế như vậy, bọn họ không còn cách nào khác.

Cho dù biết rõ tính tình của Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại có vẻ không tốt, động một chút là giết cả nhà.

Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng hỏi.

Nhìn vào mắt họ, Thẩm An Tại im lặng, nhất thời không nói gì.

Trong mắt họ không có gì là phẫn nộ, thù hận, chỉ có sợ hãi, lo lắng và khát vọng.

Nhưng cũng chính là ánh mắt như vậy, khiến người ta khó đối mặt nhất.

“Ăn quýt không?”

Thẩm An Tại lấy ra vài quả quýt trong giỏ đưa cho họ.

Câu trả lời như vậy khiến mấy người đều sửng sốt.

“Thẩm phong chủ, chúng ta…”

“Không ăn?”

Thẩm An Tại thu lại những quả quýt, quay người rời đi.

“Thẩm phong chủ!”

Mấy người vội vàng đuổi theo muốn xin một câu trả lời nhưng lại bị đại trận của Linh Phù sơn đánh bay.

Trận pháp này do đích thân Phù tôn nâng cấp, đến cả cảnh giới Xung Hư cũng khó có thể xông vào, huống chi là Niết Bàn.

“Thẩm phong chủ!”

Bọn họ ở dưới chân núi lo lắng đi vòng quanh nhưng chỉ có thể nhìn nam tử áo trắng xách giỏ trái cây, siết chặt áo choàng lông thú biến mất trong con đường núi đầy tuyết.

“Thẩm trưởng lão.”

Đệ tử ở cổng núi cúi đầu chắp tay.

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu, vượt qua họ, từng bước đi về phía trên núi.

“Khụ khụ…”

Giữa trời đầy tuyết gió, bóng người đó có vẻ hơi cô đơn.

Hai đệ tử thủ sơn nhìn nhau, đều có chút tức giận nhìn xuống chân núi, đứng trong trận pháp lớn tiếng nói.

“Mời các vị rời đi, Linh Phù sơn là trọng địa, người ngoài miễn vào!”

…

Chương 497: Một câu trả lời thuộc về chính mình

“Thật sự không định quản sao?”

Bách Lý Nhất Kiếm ngồi ở cửa dược viên, ngẩng đầu nhìn người tới.

“Quản thế nào, ta nói, họ sẽ tin sao?”

Thẩm An Tại cười cười, tỏ vẻ không để ý.

“Nhưng cứ không giải thích như vậy, họ chỉ càng tin vào lời đồn đại thôi.”

“Thứ họ cần không phải là lời giải thích, mà là câu trả lời, mà câu trả lời này, ta không đưa ra được.”

Hắn lắc đầu, lè lưỡi nói.

“Không đưa ra được câu trả lời, ta nói gì cũng vô dụng.”

Bách Lý Nhất Kiếm hơi sửng sốt, không nói nên lời.

“Lại mua quýt à?”

“Phải, ngươi ăn không?”

Thẩm An Tại đưa cho hắn một quả.

“Thôi đi, đâu phải mua cho ta.”

Bách Lý Nhất Kiếm bĩu môi, ngáp một cái.

“Huyền Ngọc Tử tới rồi, đang ở trúc uyển với lão Trịnh nướng cá của ngươi.”

“?”

Sắc mặt Thẩm An Tại khựng lại, quay đầu xách vạt áo chạy đi.

…

“Hay là rắc chút ớt bột cho thơm hơn.”

“Không, ta thấy bột hoa tiêu thơm hơn.”

“Muối cũng không tệ.”

Hai người ngồi xổm bên suối, lửa trại bập bùng trong tuyết, mỗi người tay cầm hai con cá, ăn ngon lành.

“Các ngươi!!”

Thẩm An Tại chạy tới, nhìn thấy cảnh hỗn loạn bên cạnh, trước mắt tối sầm.

Số cá hắn câu cả buổi sáng, giờ chỉ còn lại mấy con trong tay bọn họ.

“Ồ, Thẩm trưởng lão về rồi, ăn chút không?” Huyền Ngọc Tử giả vờ ngạc nhiên, cắn con cá còn lại trong tay rồi đưa cho hắn.

Nhìn vẻ mặt vô liêm sỉ của hắn, Thẩm An Tại tức điên lên.

“Chưởng môn tìm ta, có chuyện gì?”

“Ngươi nói cho ta biết trước tên này là thế nào đã?”

Huyền Ngọc Tử liếc nhìn Trịnh Tam Sơn.

“Sống rồi chứ gì… Chỉ là đầu óc vẫn chưa tốt.”

Thẩm An Tại chỉ vào đầu, làm ra vẻ ghét bỏ.

“Vậy… Phương pháp Sinh Tử phù và Thần Hoàng tâm này, là ai nói cho ngươi?”

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn.

Ngay từ khi Trịnh Tam Sơn chết, Thẩm An Tại đã nói có cách cứu người.

Lúc đó không ai tin, đều cho rằng chỉ là lời để an ủi Vu Chính Nguyên.

Dù sao thì bùa chú cao hơn cửu phẩm, trên thế gian này chưa từng xuất hiện.

"Quan trọng sao?" Thẩm An Tại nhìn hắn.

Huyền Ngọc Tử im lặng, sau đó lắc đầu: "Không quan trọng."

"Vậy chưởng môn hôm nay tới có chuyện gì, không thể chỉ là tới ăn cá chứ?"

"Thật sự có chuyện."

Nghe hắn nhắc đến chuyện chính, Huyền Ngọc Tử cũng nghiêm túc hơn mấy phần, nhìn hắn nghiêm nghị.

"Có ba đệ tử Linh Dược đường xuống núi mua thuốc, đã chết."

Thẩm An Tại nhíu mày.

"Chuyện khi nào, ai làm?"

Huyền Ngọc Tử lắc đầu.

"Chuyện đêm qua, sáng nay mới phát hiện ra thi thể, còn ai làm thì tạm thời chưa biết, nhưng không phải yêu nhân."

Hắn nhìn Thẩm An Tại, người sau cũng im lặng.

Không phải yêu nhân, vậy còn có thể là ai?

Không cần nghĩ nhiều, kết quả tệ nhất không ngoài những lời đồn đại kia.

"Dạo này ngươi không sao chứ?"

Huyền Ngọc Tử thấy sắc mặt hắn thay đổi, mở miệng hỏi.

“Lão Trịnh, đi lấy hạt dưa cho Bách Lý huynh.”

“Ta là…”

“Đi.”

Thẩm An Tại hiếm khi trầm giọng điệu xuống.

Trịnh Tam Sơn sửng sốt, nhận ra hai người họ có chuyện quan trọng cần bàn, sau khi do dự thì nhẹ gật đầu, trong mắt thoáng qua một tia cô đơn.

Nếu mình nhớ lại tất cả mọi chuyện thì có phải họ cũng sẽ không chọn cách tránh mặt mình để nói chuyện không?

Đợi đến khi Trịnh Tam Sơn xách quýt rời đi, Thẩm An Tại ngồi xuống ghế mây, tiếp tục câu cá.

“Chưởng môn nghĩ thế nào?”

“Ta có thể nghĩ thế nào, tình hình hiện tại, ta nói gì cũng vô dụng, những thế lực bên ngoài tùy tiện phái ra một hai cường giả cũng có thể giết chết ta.”

Huyền Ngọc Tử xòe tay, tỏ vẻ bất lực.

Thẩm An Tại im lặng, hồi lâu sau mới lên tiếng.

“Nếu ta rời khỏi Linh Phù sơn, chưởng môn thấy thế nào?”

“Vậy thì khi tên ngốc Mộ Dung Thiên kia trở về, việc đầu tiên có lẽ là đập nát bộ xương già này của ta.”

Huyền Ngọc Tử cười khổ, sau đó ánh mắt hơi hạ xuống.

“Hơn nữa ngươi rời khỏi Linh Phù sơn thì có thể đi đâu, chi bằng cứ ở lại đây, trong sơn môn dù sao cũng tốt hơn bên ngoài.”

“Biết đâu vào thời khắc mấu chốt, ta còn có thể ra mặt giúp ngươi.”

“Ngươi?”

Thẩm An Tại hơi ấm áp trong lòng, quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Ngươi đi làm bia đỡ đạn à?"

"Ha ha ha, làm bia đỡ đạn còn hơn làm khán giả chứ?"

Huyền Ngọc Tử cười lớn một tiếng, cắn một miếng cá nướng.

"Nếu có thể, ta lại hy vọng ba đồ đệ của ta lúc đó chỉ làm khán giả thôi."

"Ngươi thấy có khả năng không?"

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn.

"Không thể."

Thẩm An Tại lắc đầu, nhìn bầu trời mênh mông.

"Đợi đến khi tên ngốc kia xuất quan, xin chưởng môn hãy kéo hắn lại một chút, đừng đưa cả Linh Phù sơn vào chỗ vạn kiếp bất phục."

Huyền Ngọc Tử cau mày, vứt bỏ con cá đã ăn một nửa trong tay, nặng nề nhìn hắn.

"Ngươi đã quyết định rồi sao?"

Thẩm An Tại không trả lời hắn, chỉ nhìn mây trời ngẩn người.

"Khi nào?"

"Chờ thêm một chút nữa, lão tam còn có chút chuyện chưa làm xong."

Thẩm An Tại ngáp một cái: "Đợi đến khi lão tam làm xong chuyện hắn muốn làm, ta sẽ cho mọi người một câu trả lời."

"Vậy lời đồn nói rằng trong tay ngươi có thứ tàn khuyết của Thiên Đạo, rốt cuộc là thật hay giả?"

Hắn hơi sửng sốt, nhìn sang Huyền Ngọc Tử mặc áo vải trắng bên cạnh, cười cười.

“Chưởng môn muốn không, ta đưa cho ngươi, ngay bây giờ.”

Huyền Ngọc Tử nhìn hắn thật sâu, sau đó từ từ lắc đầu.

“Ta đã sớm không còn hứng thú với thứ đó nữa rồi, ta chỉ muốn biết, ngươi có thể trở về không.”

“Ai mà biết được.” Thẩm An Tại trả lời.

Người trước im lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Đừng đi nữa, cứ ở lại Linh Phù sơn.”

“Không.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

“Tại sao?” Huyền Ngọc Tử không hiểu.

“Bởi vì ta cũng cần một câu trả lời, một câu trả lời thuộc về chính mình.”

Thẩm An Tại đưa tay hứng lấy tuyết rơi, nhìn nó dần tan chảy trong lòng bàn tay.

Người trước từ từ gật đầu, đứng dậy phủi quần áo.

“Được, có chuyện gì thì gọi ta.”

“Chưởng môn.”

Thẩm An Tại đứng dậy.

Huyền Ngọc Tử quay đầu lại, nhìn người nam tử mặc áo choàng lông thú đứng bên bờ suối.

“Ba đứa nhỏ kia, nhờ ngươi rồi.”

Thẩm An Tại chắp tay thật sâu.

“Yên tâm đi, dù sao ta cũng là sư bá của chúng.”

Huyền Ngọc Tử cười xua tay, bước chân rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt Thẩm An Tại hơi sâu, lại thở dài một hơi.

Xem ra…

Mỗi người đều có bí mật, khi không muốn nói ra, ai cũng không đoán được.

Nhưng hôm nay trò chuyện, lại khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

“Hệ thống, ngươi đã nhiều ngày không giao nhiệm vụ cho ta, không định thưởng thêm chút gì sao?”

Thẩm An Tại ngồi xuống, trêu chọc hỏi.

Hệ thống im lặng vài giây, sau đó giọng nói lạnh lùng vang lên.

[Chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ, giúp đệ tử thứ ba hoàn thành thách thức linh khí đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Khuyết, nếu nhiệm vụ thành công… thưởng cho ký chủ ngàn năm kinh nghiệm võ đạo, ngàn năm cảm ngộ đại đạo]

“Ta biết ngay là ngươi còn giấu giếm.”

Thẩm An Tại cười.

…

Chương 498: Hạo Nhiên Thừa Thiên, Huyết Thôn ma đao

Gió tuyết mênh mông, khắp đại lục Thiên Huyền đều tràn ngập hàn ý thấu xương.

Tất cả mọi người đều có tâm sự.

Thần Phù điện, ba tông Luyện Khí, Kiếm Vương sơn, Độc sơn, Thiên gia cùng các tông tộc khác đều đang quan sát.

Có người thay Thẩm An Tại lên tiếng, có người lựa chọn im lặng, cũng có người kêu gọi phải bù đắp lỗ hổng thiên đạo, ngăn chặn yêu nhân giáng thế, chấm dứt kiếp nạn này.

Nhưng trớ trêu thay, Thẩm An Tại, người ở trung tâm dư luận, lại chưa từng rời khỏi Đại An triều, thậm chí còn chưa từng ra khỏi Linh Phù sơn, cũng không lựa chọn đưa ra câu trả lời cho họ.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, kể cả người của Thiên Huyền điện.

Trong lúc lời đồn nhàn rỗi không ngớt này, tần suất yêu nhân xuất hiện gần đây đã giảm đi rất nhiều.

Những thế lực vừa và nhỏ được thở dốc nhưng lại càng bất an hơn.

Bởi vì không ai biết những yêu nhân kia đã biến mất hay đang ẩn núp, chuẩn bị mang đến tai họa lớn hơn.

Theo gió tuyết dần tan, gió xuân làm tan tuyết đông, mang đến sức sống cho vạn vật, mọi người dần quan tâm đến một chuyện lớn khác.

Đó chính là chuyện ở Bắc Đạo vực, vị Bắc Hải đao tôn kia.

Một tay Huyết Thôn ma đao, đã lọt vào nhóm năm hạng đầu Bách Binh phổ!

Có người nói đã nhìn thấy bóng dáng Bắc Hải đao tôn ở biên giới Đông Linh vực.

Thân mặc áo tơi, thắt lưng đeo một thanh đao gỗ màu máu, toàn thân quanh quẩn sát khí thoang thoảng.

Cho dù cách xa nhau, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người khác như rơi vào vực sâu.

Có tin đồn rằng chỉ cần nhìn Bắc Hải đao tôn một cái, người ta sẽ bị loạn thần, phát điên.

Những lời đồn đại này dường như đều chứng minh rằng vị Bắc Hải đao tôn này đã gây ra không ít tội ác, bị vô số oan hồn quấn thân.

Có người nói, hắn cũng sẽ giống như Ma đao chi Chủ đời trước, cuối cùng bị tâm ma nuốt chửng, rơi vào cảnh giết chóc, mang đến tai họa đẫm máu.

Cũng có người biện hộ cho hắn, nói rằng trên đường đi, mặc dù Bắc Hải đao tôn giết vô số người nhưng đều là những kẻ đáng giết, đáng chết.

Hơn nữa, còn có người nhìn thấy hắn không chỉ một lần mua thức ăn ở góc phố, tặng cho những người ăn xin lang thang, làm việc thiện.

Một người có lòng đại nghĩa như vậy, tuyệt đối sẽ không mất đi lòng nhân từ trong tâm.

Huyết Thôn không phải Ma đao, trong tay hắn là đao diệt ma!

Hai bên đều có lý lẽ riêng, có người nói rất hùng hồn, nói rằng phải vì thiên hạ mà trừ hậu họa.

Phải diệt trừ Bắc Hải đao tôn trước khi hắn nhập ma, tránh để thảm họa máu đổ lại tái diễn.

Mà trong thời loạn lạc này, lời nói này nhanh chóng nhận được sự đồng tình của rất nhiều người.

Vì vậy, rất nhiều người bắt đầu liên hợp lại, chuẩn bị thảo phạt Bắc Hải.

Lần cuối cùng có tung tích của hắn là ở Đông Linh vực.

Vì vậy, mọi người đoán rằng mục tiêu tiếp theo mà hắn muốn khiêu chiến.

Chính là linh khí thứ ba trên thế gian, Thừa Thiên kiếm.

Thanh kiếm này tiếp nhận chí khí Thiên Phạt, dẫn sấm hạ sét, uy lực vô song.

Hiện đang ở Kiếm Vương sơn.

Mà Kiếm Vương sơn, chính là nơi xuất thân của Cửu Dương kiếm tiên.

Cũng là thánh địa kiếm tu của Đông Linh vực, một nửa kiếm tiên trên thế gian đều xuất thân từ đây.

Thậm chí cả Hãn Sơn kiếm tiên, Ngự kiếm tiên, trước đây cũng từng đến đây tu luyện cảm ngộ một thời gian.

Nơi kiếm tu tọa lạc, chính là nơi Hạo Nhiên của thiên hạ, là nơi thanh tịnh.

Bọn họ hành hiệp trượng nghĩa, diệt yêu trừ ma, kiên trì chính đạo.

Nhưng trong mắt phần lớn người đời hiện nay, Bắc Hải đao tôn sở hữu Ma đao, chính là ma.

Lần đi này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì lớn.

Những kẻ thích hóng chuyện đã kéo đến, chuẩn bị xem trước trận đại chiến này.

Ánh mắt của thiên hạ đều tập trung vào đây.

Về những lời đồn bên ngoài, Bắc Hải đao tôn cũng giống như Phong chủ Thanh Vân phong, chưa từng ra mặt giải thích điều gì.

Như thể không dám, cũng như thể không thèm.

Ba tông Luyện Khí, Thiên gia, Linh cảnh đều đã đến.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ người mặc áo tơi, thắt lưng đeo đao gỗ kia đến.

…

Bình minh ló dạng, rải xuống ánh mai.

Khi nắng xuân rực rỡ chiếu rọi lên ba nghìn bậc thang của Kiếm Vương sơn, một bóng người mặc áo tơi từ từ xuất hiện ở cuối tầm mắt của mọi người.

Hai bên bậc thang, sáu nghìn đệ tử Kiếm Vương sơn đứng thẳng.

Tất cả đều mắt sáng như đuốc, ánh mắt như kiếm.

Bọn họ cầm kiếm đứng đó, nhìn chằm chằm vào bóng người gầy gò đang chậm rãi bước lên núi bên dưới.

Mặc dù không nói lời nào, cũng không lộ ra vẻ thù địch.

Nhưng ánh mắt của nhiều kiếm tu như vậy đã tạo thành một thế kiếm ngút trời.

Dưới thế kiếm này, một số người tâm trí không kiên định, e rằng ngay cả lưng cũng không thẳng nổi, huống chi là bước lên ba nghìn bậc thang này.

Tuy nhiên, thiếu niên mặc áo tơi không có ý dừng lại.

Một bước, một bước.

Hắn bước đi bình tĩnh và vững vàng, không nhìn ngang.

Mỗi bước đi, các đệ tử Kiếm Vương sơn hai bên bậc thang đều cảm thấy tâm trí choáng váng, sắc mặt tái nhợt.

Như thể nhìn thấy vô số oan hồn đi theo, gào khóc thảm thiết lao về phía họ.

Dưới luồng sát khí ngút trời này, thế kiếm bị chia cắt.

Các đệ tử hai bên đều thở hổn hển, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào bóng dáng thiếu niên mặc áo tơi, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Rốt cuộc đã giết bao nhiêu người mới có thể sở hữu luồng sát khí ngút trời này đi theo!

Trên ba nghìn bậc thang, bên trong đạo tràng rộng lớn, những người đứng đầu các thế lực nhíu mày, nhìn chằm chằm vào thiếu niên mặc áo tơi sắp bước lên ba nghìn bậc thang, mắt lộ vẻ nghiêm trọng.

Chỉ với khí thế của một người, vậy mà khiến sáu nghìn đệ tử Kiếm Vương sơn này như lâm đại địch, thậm chí còn tan tác!

“Hắn chỉ có tu vi Thiên Linh cảnh.”

Đoan Mộc Khung nheo mắt lại, không hiểu sao khi nhìn thiếu niên mặc áo tơi này, lại cảm thấy có chút quen thuộc.

“Khí thế như vậy, đừng nói là Thiên Linh cảnh, ngay cả ngươi và ta cũng không có.”

Ánh mắt Nhạn Thu hơi sâu, giọng điệu không khỏi kinh ngạc.

Thật khó tưởng tượng, người trước mắt đã trải qua những gì trên đường đi mới có thể sở hữu khí thế như vậy.

Ở quảng trường cuối bậc thang, có một lão giả cầm kiếm đứng đó, nhắm mắt suy tư.

Thanh kiếm trong tay hắn toàn thân màu bạc trắng, như bầu trời xanh thẳm nhưng lại tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Nhìn thoáng qua, như trời đất mênh mông, khiến người ta cảm thấy nhỏ bé.

Bước chân của thiếu niên mặc áo tơi cuối cùng cũng dừng lại trên bậc thang thứ ba nghìn, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào quảng trường.

Nhưng hắn dừng lại.

Bởi vì lão giả ở giữa quảng trường đã mở mắt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mặc dù cách nhau một lớp mặt nạ đấu lạp nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy như thể có hai luồng ý chí sắc bén vô hình đang va chạm dữ dội trong hư không.

Một người trầm ổn, mênh mông, như trời đất bao la, chính khí ngất trời; một người bá đạo, đẫm máu, như ác quỷ địa ngục, giết chóc tận cùng.

Như hai quân cờ đen trắng trên bàn cờ, thủy hỏa bất dung, đều muốn nuốt chửng lẫn nhau.

“Kiếm đạo của Tông chủ Kiếm Vương sơn tên là Hạo Nhiên, không chém người nhân nghĩa, không giết người già

trẻ, không diệt người bệnh yếu, Hạo Nhiên kiếm tiên vì thiên hạ Hạo Nhiên, kiếm của hắn vì thiếu đi chút sát phạt, chỉ đứng sau Bốn Đại Kiếm Tiên, nhưng không phải là yếu…"

Tô Lưu Ly cau mày nhìn thiếu niên mặc áo tơi trước quảng trường, trong lòng căng thẳng.

Những người khác có lẽ không nhìn ra nhưng chỉ cần liếc mắt, nàng cũng có thể nhận ra.

Người này là Thiên Nhạc.

Không ngờ những năm này người nổi danh ở Bắc Đạo vực, Bắc Hải đao tôn nổi tiếng với sự giết chóc, lại chính là Thiên Nhạc.

Chỉ vì những lời nói năm xưa, lời hứa hẹn đó.

Hắn một đường giết chóc, khiêu chiến, giờ đã đến trước linh khí đứng thứ ba thiên hạ, Thừa Thiên kiếm.

Xích Lưu Ly ở trên người Thiên Nhạc, cho nên sau khi khiêu chiến xong Thừa Thiên kiếm.

Tiếp theo.

Chính là đến Thần Hỏa sơn trang… Nguyệt Vô Khuyết.

Chương 499: Mong chư quân tĩnh tọa mà xem!

Nhìn bầu không khí căng thẳng khắp bốn phía, trong lòng Tô Lưu Ly càng thêm căng thẳng.

Ma đao, nhập ma…

Tại sao Thiên Nhạc lại biến thành như vậy.

Là đệ tử thứ ba của Thẩm An Tại, tại sao giờ đây lại trở thành mục tiêu công kích của mọi người?

Hôm nay, có rất nhiều người muốn giết hắn.

Tại sao đến lúc này, vẫn chưa thấy người của Thanh Vân phong đến?

Có phải là đã vứt bỏ Thiên Nhạc rồi không?

Cũng phải… Giờ đây Phong chủ Thanh Vân phong tự lo còn không xong, thiên hạ vô số người đều đang mong đợi hắn đưa ra câu trả lời.

Vào thời khắc quan trọng như vậy, làm sao hắn dám xuất hiện trước mặt mọi người?

Phù!

Phong vân biến ảo, một bên mặt trời mọc lên, ánh sáng rực rỡ, một bên mây đen cuồn cuộn, tựa như ác quỷ đang trèo lên.

Chỉ riêng khí thế giữa hai người, đã khiến trời đất sinh ra dị tượng.

“Khí thế mạnh mẽ thật, nếu đứa nhỏ này không sa vào ma đạo, e rằng thiên hạ lại xuất hiện một Đao tôn tuyệt thế!”

“Đáng tiếc… Hắn cầm Huyết Thôn ma đao, định mệnh bị sát niệm khống chế.”

Có cường giả thở dài lắc đầu, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối, sau đó là hàn ý tràn ra.

Hôm nay bất kể kết quả như thế nào, có một số người trong số họ không thể để Bắc Hải đao tôn này đi ra ngoài.

Giờ đây yêu nhân ẩn núp, không biết khi nào sẽ lại nổi sóng.

Không thể để Huyết Thôn ma đao tiếp tục phát triển, nếu sau này tên tiểu tử này cũng nhập ma thì thảm họa máu tanh ngàn năm trước, e rằng sẽ tái diễn.

Cảnh tượng thây chất như núi, máu chảy thành sông năm đó, không thể tái hiện.

Nhưng trước đó, họ càng tò mò hơn.

Thừa Thiên kiếm này cũng là linh khí bản nguyên của Hạo Nhiên kiếm tiên, vậy thì giữa nó và Huyết Thôn ma đao, ai sẽ hơn ai?

Một bên là chính khí Hạo Nhiên, một bên là tà sát lạnh lẽo.

Dưới sự chú ý của mọi người, thiếu niên mặc áo tơi từ từ nhấc chân phải lên.

Sau đó, bình tĩnh đặt chân xuống quảng trường.

Phù!

Giống như tiếng quỷ khóc, có cơn gió mạnh thổi qua.

Hạo Nhiên kiếm tiên hơi nheo mắt, tóc bạc và râu bạc bị thổi bay phất phơ.

Hắn chăm chú nhìn bóng dáng thiếu niên đã hoàn toàn bước lên quảng trường.

“Sát khí mạnh quá… Ngươi đã giết rất nhiều người.”

“Ta giết súc sinh.”

Giọng nói của thiếu niên không phải là sự hăng hái, ngược lại còn rất u ám, mang theo chút khàn khàn.

“Trong mắt ngươi, mạng người chẳng đáng giá bằng chó lợn sao?”

“Chó lợn còn đáng được gọi là mạng hơn một số người.”

Câu trả lời của Thiên Nhạc lạnh lùng và kiên định.

“Ngươi chấp trước rồi.”

“Những người chấp trước là các ngươi.”

Dưới chiếc nón lá, ánh mắt Thiên Nhạc bình thản lướt qua tất cả mọi người có mặt.

Rất nhiều người ở đây tự cho mình là chính nghĩa, muốn giết mình, muốn sư phụ của mình vì lời đồn đại không biết thật giả kia mà chết thay thiên hạ.

Cho nên, tất cả bọn họ đều phải chết.

Tất cả đều phải chết!

Sát ý nồng đậm bốc lên ngùn ngụt, hóa thành tiếng đao ngân chấn động lòng người, khiến mọi người đều run rẩy trong lòng.

“Hừ, sát ý nặng nề thật, tên này quả nhiên đã nhập ma!”

“Theo ta thấy, không cần nhiều lời, cùng nhau ra tay giết chết tên này!”

Trong đám người, có tiếng nói vang lên.

Bọn họ đứng dưới ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ.

“Đúng vậy, giết hắn đi, nếu không hắn sẽ trở thành sát thần tiếp theo bị Ma đao nuốt chửng, lại đồ sát một cảnh vực!”

“Hắn đã luyện Ma đao thành linh khí bản nguyên, chỉ có giết hắn mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa!”

“Giết hắn!”

Có một giọng nói vang lên, theo sau là vô số giọng nói khác.

Cùng với ánh nắng mặt trời chói chang, khiến Thiên Nhạc có chút choáng váng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, mây đen cuồn cuộn, gió dữ gào thét, trông thật u ám và đen tối.

Phía sau như không có một bóng người, bốn phía đều là đao kiếm vây quanh, mũi nhọn hướng thẳng vào hắn.

Con đường này, quả nhiên là cô độc.

Có thể đi tiếp hay không, có thể đi ra ngoài hay không, hắn không biết.

Nhưng hắn sẽ tiếp tục đi, vì đây là con đường duy nhất để hắn có thể trở nên mạnh mẽ.

Cho dù chỉ có một mình!

Nhìn bóng hình cô đơn bị mọi người chỉ trích, Tô Lưu Ly đau lòng, nàng nghiến răng bước tới chuẩn bị tiến lên.

Ngay lúc này, tiếng bước chân đột nhiên vang lên từ xa.

Không nặng không nhẹ nhưng dường như đã át đi mọi ồn ào nơi đây.

“Cứ thoải mái làm những gì mình muốn, không cần lo lắng.”

Giọng nói ôn hòa bình thản truyền đến, khiến sắc mặt Thiên Nhạc khẽ biến, sát ý trong mắt tan biến.

Hắn từ từ quay đầu, nhìn thấy người đàn ông trung niên đang mỉm cười đứng sau mình, tay khoanh trước ngực.

Một thân áo trắng, hai bên tóc mai điểm bạc.

Hắn đứng dưới mây đen, đứng trong bóng tối, trên mặt nở nụ cười.

"Sư phụ…"

Thiên Nhạc run run giọng, ngây người nhìn người đàn ông trông có vẻ tiều tụy hơn trước không ít, đôi mắt đỏ hoe.

Thẩm An Tại cười cười, nhẹ nhàng bước tới gỡ mũ nón của hắn, vỗ vai hắn, rồi vượt qua hắn.

Đứng trước mặt hắn, nhìn thẳng vào hàng nghìn ánh mắt phía trước, che khuất ánh nắng chói chang.

Cùng với sự xuất hiện của Thẩm An Tại, nơi đây trở nên im lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, có chút không kịp phản ứng.

"Hôm nay, đệ tử thứ ba của Thanh Vân phong đến đây để thách đấu với linh khí thứ ba của thiên hạ, Thừa Thiên kiếm."

"Mong chư quân tĩnh tọa mà xem!"

Giọng nói bình thản vang vọng khắp nơi, không uy nghiêm nhưng mang theo ý không thể nghi ngờ, quanh quẩn bên tai mọi người.

Mong chư quân tĩnh tọa mà xem!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn nhau.

Nhạn Thu, Đoan Mộc Khung và những người khác cũng đồng thời co đồng tử, vô cùng kinh ngạc.

Bắc Hải đao tôn hung danh hách hách… thì ra chính là thiếu niên nhỏ bé trong đại hội luyện khí năm xưa.

Chính là đệ tử thứ ba của Phong chủ Thanh Vân phong, đệ tử thứ ba của Thẩm An Tại!!

Vừa rồi mọi người còn la hét đòi giết Bắc Hải đao tôn, lúc này lại im lặng như tờ, không dám hô hào nữa.

Tất cả mọi người đều dè chừng nhìn người đàn ông đứng trước thiếu niên, im lặng không nói.

Tô Lưu Ly nhìn thấy cảnh này, thu hồi bước chân định tiến lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng.

Bao gồm Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu và Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên của Linh cảnh cũng cau mày.

Thẩm phong chủ… thật không ngờ lại rời khỏi Linh Phù sơn vào lúc này.

Một mình xuất hiện ở đây?

Thiên hạ đang chờ một câu trả lời.

Xuất hiện rầm rộ như vậy, e rằng, hắn khó mà rời đi!

Nếu biết sớm Bắc Hải đao tôn là đệ tử của hắn, chỉ cần báo cho mình và những người khác một tiếng, mình và những người khác cũng sẽ không để hắn xảy ra chuyện.

Sao phải đích thân đến đây?

Thiên Nhạc ngây người đứng tại chỗ, mũi hơi cay.

Hắn không giỏi ăn nói, không biết diễn tả tâm trạng hiện tại như thế nào.

Nhưng giờ đây hắn nhìn thấy, ánh nắng chói chang vừa rồi, giờ đây dường như không còn chói mắt nữa.

Bởi vì sư phụ đứng trước mặt.

Mọi lo lắng vừa rồi, mọi kết quả tệ hại nhất, giờ đây đều biến mất, không còn thấy nữa.

Bởi vì sư phụ ở đây.

Sư phụ, vì mình, vào lúc không nên xuất sơn nhất, đã xuất sơn.

"Sư phụ…"

Giọng nói của thiếu niên có chút run rẩy, hoàn toàn không giống với kẻ cầm Ma đao có sát khí ngút trời.

Ngược lại như kẻ đáng thương phiêu diêu trong mưa gió, chỉ vì có người che ô mà sắp khóc không thành tiếng.

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, ánh bình minh in trên khuôn mặt hắn, trông rất ấm áp.

Hắn nhẹ nhàng cười, dùng giọng điệu ôn hòa nhất, nói ra câu nói an lòng nhất.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

…

Chương 500: Đao pháp và luyện khí

Nhìn khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp, Thiên Nhạc gật đầu lia lịa.

Thẩm An Tại quay đầu, nhìn về phía lão giả ở giữa quảng trường.

Hạo Nhiên kiếm tiên cũng nhìn hắn, ánh mắt ngưng trọng.

Theo tình báo hiện tại, Thẩm An Tại có thể chém chết bán bộ Chân Tổ, chém chết hắn cũng không khó.

"Mọi người không cần lo lắng, hôm nay Thẩm mỗ đến đây, chỉ muốn xem thành quả tôi luyện của đệ tử ta trong những năm gần đây, mọi người hãy ngồi xuống."

Thẩm An Tại dùng giọng điệu bình thản.

Những người có mặt nhìn nhau, từ từ ngồi xuống.

Còn Thiên Cương của Thiên gia khi thấy Thẩm An Tại xuất hiện, thấy Bắc Hải đao tôn lại chính là Thiên Nhạc, ánh mắt hắn lóe lên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đúng lúc này, Thẩm An Tại quay đầu nhìn hắn.

Hắn lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười gật đầu, ngồi xuống, sắc mặt lạnh lùng.

"Người đâu, lấy ghế cho Thẩm phong chủ."

Hạo Nhiên kiếm tiên tóc trắng phơ phất, uy nghiêm lên tiếng.

"Không cần, ở đây còn một chỗ trống."

Giọng nói trầm ấm vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại.

Long Chiến Thiên đang mỉm cười chỉ vào chỗ trống bên cạnh.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi nhíu mày.

Lúc này, ai còn muốn dính líu đến Thẩm An Tại?

Thẩm An Tại cũng cười, chắp tay rồi đi về phía đó.

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào hắn, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Hôm nay Thẩm An Tại đã xuất sơn, thì việc muốn giữ lại Ma đao chi Chủ này, e là không thể rồi.

Nhưng về chuyện thông đạo hố đen của Tề Vân đạo tông, bọn họ lại muốn biết một câu trả lời.

Đặc biệt là những thế lực vừa và nhỏ, từng người nhìn nhau, tuy không nói gì nhưng đã hiểu ý nhau.

"Thẩm phong chủ, từ khi chia tay ở Linh cảnh nhiều năm trước, chúng ta đã không gặp nhau một thời gian rồi, dạo này vẫn khỏe chứ?"

Long Chiến Thiên không hề để ý đến ánh mắt khác thường của những người khác, cười nói ôn chuyện xưa với Thẩm An Tại đang ngồi.

Đối với Linh cảnh, Thẩm An Tại có ơn lớn.

Vì vậy, cho dù hắn bị cả thiên hạ cô lập, Linh cảnh cũng tuyệt đối không đứng về phía đối lập.

"Cũng tạm, không có gì đáng nói."

Thẩm An Tại nhẹ giọng nói.

Hắn cũng hơi bất ngờ khi Linh cảnh lại sẵn sàng đứng về phía mình trước mặt mọi người như vậy.

“Thật khiến ta kinh ngạc, không ngờ Bắc Hải đao tôn nổi danh hung hãn này lại là đệ tử của ngươi.”

Long Chiến Thiên chậc chậc khen ngợi: “Một Kiếm tiên, một Quận chúa có tư chất của Dược đế, còn có một Đao tôn cầm Ma đao, quả nhiên là đệ tử của Thẩm phong chủ, người nào cũng là rồng phượng trong loài người.”

“Long tộc trưởng quá khen rồi.”

Mà ở phía dưới, trên quảng trường, ánh mắt của Hạo Nhiên kiếm tiên cũng tập trung trở lại vào thiếu niên mặc áo tơi trước mặt.

“Ta không bắt nạt ngươi, ngươi dùng đao của ngươi, ta dùng kiếm của ta, trận chiến hôm nay, giống như những lần khiêu chiến trước đây của ngươi, chỉ xem linh khí, không luận tu vi.”

Hạo Nhiên kiếm tiên từ từ mở miệng, thanh Thừa Thiên kiếm trong tay hắn rung lên ong ong, vô cùng phấn khích.

Những linh khí có thể lọt vào Bách Binh phổ đều có linh tính, có ý niệm riêng.

Nó phấn khích vì sắp được diệt yêu trừ ma một lần nữa.

Bởi vì, nó cảm ứng được một sát khí cực kỳ mạnh mẽ trên thanh đao gỗ ở thắt lưng thiếu niên phía trước.

Tương ứng, Huyết Thôn cũng phát ra hàn quang, sát khí càng thêm nồng đậm.

Tựa như đã nóng lòng muốn chém đứt, chém nát thanh trường kiếm tràn đầy khí thế Hạo Nhiên trước mắt.

Hủy diệt hoàn toàn ánh nắng chói mắt kia.

Ánh mắt hai người sắc bén, dưới sự chú ý của mọi người, đồng thời bước lên phía trước.

Một người rút đao, một người giơ kiếm.

Mây đen cuồn cuộn, ánh bình minh rực rỡ, nước lửa không dung hòa.

Ầm!

Khi đao kiếm va chạm, những con sóng dữ dội dâng lên trong nháy mắt đã thổi bay toàn bộ quảng trường, những vết đao kiếm phủ dày đặc.

Xung quanh Thiên Nhạc xuất hiện vô số khí huyết, khiến mỗi nhát đao của hắn chém ra đều có vô số tiếng gào thét của lệ quỷ đi theo.

Còn thanh Thừa Thiên kiếm của Hạo Nhiên kiếm tiên lại là hỏa quang lôi điện bốc lên, mang theo ý nghĩa trấn áp không thể coi thường, tựa như thiên uy rực rỡ, diệt tà trừ ma.

Tách tách…

Dưới hỏa quang lôi điện này, ánh sáng chói mắt không ngừng thiêu đốt sát khí thành sương đen bốc lên, tựa như thanh tẩy vậy.

Tuy nhiên, dù có thanh tẩy thiêu đốt thế nào, cũng không ngăn được sát khí ngập trời kia.

Đao của Thiên Nhạc càng thêm sắc bén.

Không có võ kỹ mạnh mẽ nào nhưng mỗi lần hắn ra đao, lại mang theo một khí thế mạnh mẽ không thể coi thường.

Trong lúc nhất thời, sát phạt ngập trời đó lại có xu hướng lấn át khí thế Hạo Nhiên.

“Cái này…”

Mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Từ khi Huyết Thôn ma đao xuất hiện, đến nay mới bao lâu.

Một năm? Hai năm?

Vậy mà đã có thể ngang hàng với Thừa Thiên kiếm, linh khí cấp Thiên giai đứng thứ ba trong Bách Binh phổ!

Nếu cho nó thêm thời gian, liệu có thể vượt qua cả Nguyệt Vô Khuyết, linh khí đứng đầu thiên hạ hiện nay không?

Huyết Thôn ma đao, lấy mạng dưỡng đao, quả nhiên đáng sợ!

Mọi người kinh hãi không thôi, chăm chú nhìn vào sân.

"Nếu chỉ xét về linh khí, Huyết Thôn ma đao đã không yếu hơn Thừa Thiên kiếm, thắng bại nằm ở hai người họ."

Đoan Mộc Khung trầm giọng nói, Nhạn Thu cũng tiếp lời ngay sau đó.

"Đúng vậy, một đao một kiếm này, đều là linh khí bản nguyên của hai người họ, hãy xem ai trong số họ có thế đao thế kiếm thế mạnh hơn."

"Hạo Nhiên huynh đã nhiều năm không xuất sơn, dưỡng kiếm trăm năm, e rằng không phải nhân vật mà một hậu bối mới nổi dựa vào sát phạt có thể chống lại."

Có Kiếm tiên lắc đầu, không mấy xem trọng Bắc Hải đao tôn.

"Đúng vậy, tuy rằng nhìn thì tên tiểu tử kia chiếm thế thượng phong, áp đảo kiếm khí Hạo Nhiên nhưng đó là vì Hạo Nhiên huynh ra tay không nặng tay mà thôi."

Tiếng bàn tán xôn xao khắp nơi, Phượng Khuynh Tâm hơi nghiêng đầu.

"Thẩm phong chủ thấy thế nào?"

"Đệ tử của ta sẽ không thua."

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất đơn giản, lời nói đơn giản nhưng lại toát lên sự tin tưởng.

Không phải mù quáng, mà là Thiên Nhạc… đã không còn như xưa.

"Tiểu tử, thế đao của ngươi không tệ nhưng quá tàn nhẫn, rất dễ nhập ma."

Bị ép lùi lại rất xa, Hạo Nhiên kiếm tiên cuối cùng cũng dừng lại, cầm kiếm vững vàng đỡ lấy Huyết Thôn ma đao chém xuống.

"Nghe lời khuyên của bậc tiền bối, chúng ta cùng nhau nghĩ cách để ngươi thoát khỏi Ma đao mà không tổn hại đến tính mạng."

Hắn một tay cầm kiếm, kiếm khí toàn thân phun trào, mênh mông vô bờ, chống lại sát khí kia.

Sắc mặt Thiên Nhạc lạnh lùng, không nói lời nào, chỉ vỗ một chưởng vào thân đao.

Vù!

Tiếng vang như tiếng chuông dày nặng trầm đục, du dương êm tai, tiếng vọng không dứt.

Theo tiếng chuông vang lên, Ma đao run rẩy, trong nháy mắt như nặng thêm ngàn lần.

Hạo Nhiên kiếm tiên hơi ngưng ánh mắt lại, lại lùi về sau nửa bước.

"Thần Chung Mộ Cổ…"

Hắn sắc mặt nghiêm túc, dùng lực khéo léo tránh mũi đao, dùng chuôi kiếm đánh mạnh.

Rầm!

Thiên Nhạc như bị đánh mạnh, trên người lôi quang nổ lách tách, nổ tung áo tơi, lộ ra bộ quần áo màu xám bên trong.

Cú đánh vừa rồi, hắn như bị thiên địa chi lực tập trung vào ngực, nóng rát đau đớn.

Tựa như muốn hóa giải hết thảy hung sát từ bên trong.

Đây chính là Hạo Nhiên.

“Không ngờ ngươi lại dung hợp cổ pháp luyện khí vào trong đao pháp…”

Hạo Nhiên kiếm tiên vung một đường kiếm hoa, phía sau bình minh lên cao, khiến hắn trông vô cùng thần thánh.

“Xem ra, ngươi không nghe lọt lời của ta.”

Chương 501: Các ngươi mới là ma!

Thiên Nhạc vẫn không trả lời hắn.

Hắn không thích nói nhiều, đôi khi, dùng hành động để cho người khác biết đáp án của mình là được rồi.

Hai tay cầm đao, một lần nữa xông ra.

Có màn nước rơi xuống từ trên bầu trời, có ngọn lửa bốc lên từ trên mặt đất, hòa cùng với khí huyết.

Lần này, khí huyết ngút trời sau lưng không còn tản mát nữa, mà ngưng tụ thành mấy thân ảnh mặc áo xám cầm đao giống hệt nhau.

Hơn nữa, hai mắt mỗi người đều lóe lên ánh sáng đỏ, đao trong tay do khí huyết hóa thành có tiếng chuông vang lên từng hồi.

"Thiên thủy địa hỏa… Bầu trời hóa thành nước, đất dày hóa thành lửa, chính là Càn Khôn Hóa Vật!"

Tiếng kinh hô lại một lần nữa vang lên, không ít người từng thấy cổ pháp này trong đại hội luyện khí lần trước đều kinh hãi biến sắc.

Lần trước Thiên Nhạc thi triển, khi khôi lỗi được rèn ra còn có thể ban cho nó linh trí ngắn ngủi do trời đất hóa thành.

Mà bây giờ… thật không ngờ lại tiện tay làm được, lấy khí huyết sát phạt làm thân thể là có thể thi triển.

Có sự gia trì của Càn Khôn Hóa Vật, những phân thân khí huyết kia không còn là phân thân nữa, mà là những khôi lỗi có

linh trí riêng.

Chúng phân tán đan xen, giơ đao tấn công kẻ địch từ bốn phương tám hướng, khó phân biệt thật giả.

Đối mặt với cảnh này, Hạo Nhiên kiếm tiên nhắm mắt lại.

Thừa Thiên kiếm khẽ run lên, phủ lên một tầng ánh sáng trắng nhạt.

Ngay sau đó, kiếm quang chỉ thẳng vào người cầm đao bên cạnh.

Không phải Hạo Nhiên kiếm tiên phân biệt được, mà là nhờ kiếm linh của Thừa Thiên kiếm.

Xì!

Ánh sáng đỏ lướt qua, Thiên Nhạc mặc cho mũi kiếm đâm sâu vào ngực, nắm chặt chuôi kiếm, cùng giơ đao chém xuống cùng với những khôi lỗi khác đang vây công.

Thấy hắn lại liều lĩnh như vậy, thà bị đâm một kiếm cũng không nhường đường, Hạo Nhiên kiếm tiên hơi nhíu mày, tay trái ngưng tụ thành kiếm chỉ.

Đang đang đang!

Kiếm chỉ của hắn giơ lên đỡ đòn, hóa thành vô số hư ảnh, dùng kiếm khí liên tiếp bắn bay những khôi lỗi đó.

Không có sự gia trì của tu vi, thuần túy là kiếm khí.

Giữa hai người, dù sao thì chênh lệch tuổi tác cũng quá lớn, về kinh nghiệm chiến đấu, mặc dù Thiên Nhạc không yếu nhưng cũng không thể khiến Hạo Nhiên kiếm tiên rối loạn trận cước.

Hắn hóa bàn tay phải thành chưởng, đột nhiên đẩy mạnh chuôi kiếm.

Xì!

Ánh sáng lạnh trong nháy mắt xuyên thủng hoàn toàn ngực của Thiên Nhạc, hắn đứng trên quảng trường, nhuốm máu run rẩy.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện khiến Hạo Nhiên kiếm tiên kinh ngạc đã xảy ra.

Vết thương xuyên thủng ở ngực Thiên Nhạc bị phủ lên một lớp băng giá và đang dần hồi phục.

"Đây là…"

Phượng Khuynh Tâm hơi nheo mắt lại.

Nàng có thể cảm nhận được, trong cơ thể Thiên Nhạc dường như cất giữ một loại dược hiệu cực kỳ mạnh mẽ.

Dược hiệu đó, ngay cả trong số những viên đan dược cửu phẩm, cũng có thể được coi là cực phẩm trong số cực phẩm.

Vù!

Thiên Nhạc cùng với nhiều khôi lỗi cầm đao chém thêm lần nữa, đao chưa hạ xuống, cả quảng trường đã vỡ tan tành.

Thừa Thiên kiếm cảm ứng được nguy cơ của chủ nhân, bay vút lên trời, muốn quay về bên cạnh chủ nhân.

Nhưng trong khí huyết ngập trời, đột nhiên vô số đại chùy được ngưng tụ, "đang" một tiếng đập bay nó, liên tục không ngừng, căn bản không cho nó bất kỳ cơ hội hỗ trợ nào.

"Huyết Thôn Thiên Luyện…"

Sắc mặt Hạo Nhiên kiếm tiên cuối cùng cũng nghiêm túc hẳn lên.

Tên gia hỏa trước mắt này, chẳng lẽ còn muốn biến cả mình thành vật nuôi Ma đao của hắn sao?

Thật to gan!

Ngay sau đó, hắn dùng kiếm chỉ đâm một cái.

Xẹt!

Thừa Thiên kiếm đột nhiên bùng phát ra luồng sấm sét kinh thiên, trong nháy mắt đánh tan toàn bộ khí huyết ở đây.

Trong nháy mắt sấm sét lóe lên, một cái bóng Thừa Thiên kiếm khổng lồ vô cùng, mang theo sát ý cực kỳ mãnh liệt giáng xuống từ hư không.

Uy thế thần thánh, tựa như đại diện cho sự bao la của trời đất.

Ầm!

Bụi đất mù mịt, luồng khí thổi khiến mọi người đều không mở nổi mắt.

Khi mọi người nhìn lại, Hạo Nhiên kiếm tiên đã đứng ở chuôi kiếm của bóng kiếm khổng lồ, áo bào tung bay, không hề hấn gì.

Một tay hắn nắm chặt Thừa Thiên kiếm, một tay để sau lưng, đúng là dáng vẻ của một kiếm tiên.

Còn ở phía dưới, Thiên Nhạc lại có vẻ nhục nhã hơn nhiều.

Vài khôi lỗi đó bị kiếm khí đánh trúng, trăm thủng ngàn lỗ, dần dần tan rã.

Bản thân Thiên Nhạc cũng phun ra máu tươi, quỳ một gối xuống đất.

“Xem ra Hạo Nhiên kiếm tiên không còn nương tay nữa, uy năng của Thừa Thiên kiếm đã được kích hoạt hoàn toàn, đó là do ý chí của trời đất hóa thành, dưới sự trấn áp như vậy, e rằng hắn không đứng dậy nổi.”

Nhìn Bắc Hải đao tôn bị trấn áp chặt chẽ bên trong bóng kiếm khổng lồ, mọi người đều lắc đầu.

Nhưng, gần như là một cú tát vào mặt.

Tiếng vỡ giòn tan vang lên vào lúc này.

Đồng tử của tất cả mọi người đều co lại, nhìn chăm chú.

Chỉ thấy từ bên trong bóng kiếm khổng lồ, mơ hồ có thể thấy những đường vân màu máu lan ra, như thể bị nứt ra.

Hạo Nhiên kiếm tiên cau mày, từ từ rút cánh tay ra sau lưng.

Bên dưới, Thiên Nhạc quỳ một gối trên đất ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đó đã hoàn toàn biến thành màu máu.

Khí huyết giết chóc ngút trời, gần như ngưng tụ thành thực thể vào lúc này.

Ầm ầm!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm dữ dội.

Lần này, sấm sét lại có màu máu.

Mây đen cuồn cuộn trên bầu trời dần dần chuyển sang màu đỏ tươi, nuốt chửng ánh bình minh, mặt đất chìm vào một phiến mờ tối.

Khí huyết nồng nặc, như thể kéo bầu trời xuống thấp hơn nhiều, như thể sắp sụp đổ.

"Đây… Đây là cái gì!?"

"Khí huyết sát phạt này, nồng hơn gấp trăm nghìn lần so với vừa rồi!"

Tiếng kinh hô liên tục vang lên, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Nếu như lúc đầu khí huyết sát phạt mà Thiên Nhạc mang đến chỉ khiến họ kinh ngạc thì bây giờ… chính là khiến họ sợ hãi!

Cảnh tượng như ngày tận thế đó, lại do một Thiên Linh cảnh nho nhỏ gây ra!

"Vô Khuyết Phong Đạo…"

Đoan Mộc Khung, Phượng Khuynh Tâm và nhiều cường giả hàng đầu khác ngưng ánh mắt lại, nhìn Thiên Nhạc và gia chủ Thiên gia không nói một lời kia thêm mấy lần.

Những khí huyết lúc đầu, căn bản không phải của riêng Thiên Nhạc.

Mà là do những ngày này hắn giết chóc mà tích tụ lại.

Ngay từ đầu, hắn đã không thực sự bộc lộ… sát phạt chi đạo của mình!

Còn đám mây máu ngập trời này, những con quỷ dữ tợn ngập trời này, mới chính là khí thế thực sự của hắn!

Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều coi thường vị Ma Đao chi Chủ này.

Coi thường sát niệm trong lòng hắn mạnh mẽ đến mức nào, coi thường đạo của hắn!

Thiên Nhạc run rẩy thân mình, cố gắng đứng thẳng dưới vô số kiếm khí bao la đó, đôi mắt đỏ ngầu từ từ nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt.

"Ngày mười ba tháng chín năm ngoái, hai gia tộc thuộc Bắc Đạo vực là Chu gia và các gia tộc phụ thuộc đã đến Linh Phù sơn để tra hỏi đáp án."

"Ngày mười lăm tháng mười năm ngoái, mười bốn tu sĩ đã dùng độc thuộc xà quật ở Tây Hoang vực lén đến Đại An triều."

"Cũng là vào dịp cuối năm ngoái, bốn tông môn phụ thuộc Kiếm Vương sơn ở Đông Linh vực, mượn danh nghĩa vì thiên

hạ, kêu gọi các thế lực nhỏ truy sát ta.”

…

“Tháng hai năm nay, Hứa gia, Tề gia, một lần nữa nhận lệnh của người khác, đến bên ngoài Linh Phù sơn…”

Đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện kể từ khi bắt đầu chiến đấu.

Nhưng mỗi khi nói ra một câu, ánh sáng đỏ, sát ý trong mắt hắn lại càng nồng đậm thêm vài phần.

Nghe hắn kể lại từng chuyện một, từng việc một, mọi người nhìn nhau, không hiểu hắn có ý gì.

Thiên Nhạc giơ đao lên, mặt như ác quỷ.

Thanh đao trong tay hắn run rẩy, ánh sáng đỏ bốc lên.

Bóng kiếm khổng lồ cũng bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn, như thể không thể trấn áp được hung sát chi khí đáng sợ đó nữa.

“Các ngươi muốn không đổ máu, muốn cao cao tại thượng, muốn đứng ngoài nhìn, ép sư phụ ta phải chết.”

“Bọn đạo đức giả các ngươi mới chính là ma!”

Giọng nói khàn khàn của thiếu niên vang vọng khắp quảng trường, cùng với tiếng quỷ gào thét, đi thẳng vào tâm hồn.

Tất cả mọi người đều cau mày, ánh mắt né tránh nhưng không ai nói một lời.

Thẩm An Tại ngồi im lặng, hắn cũng không nói gì.

Hắn biết Thiên Nhạc đang kêu oan cho mình, muốn mọi người tỉnh táo lại.

Cách làm này rất ngây thơ, rất ngu ngốc.

Bởi vì sẽ không ai nghe lọt tai.

Mặc dù vậy, Thẩm An Tại vẫn nở nụ cười, có chút an ủi.

Hắn biết, ba đệ tử này, hắn không nhận nhầm ai cả.

Chuyến đi này của hắn, cũng là nên đi.

…

Chương 502: Cảm thông sâu sắc

“Đổi trắng thay đen.”

Hạo Nhiên kiếm tiên nghe lời hắn nói, tuy kinh ngạc trước khí huyết ngút trời nhưng vẫn lạnh lùng lên tiếng.

“Ngươi mang theo Huyết Thôn ma đao, thiên hạ không dung thanh đao này.”

Nghe vậy, Thiên Nhạc không nói gì nữa.

Hắn cũng hiểu.

Lời mình nói sẽ không ai nghe lọt tai, bọn họ chỉ cho rằng mình đúng.

Nếu đã vậy, hãy dùng thực lực để nói cho bọn họ biết, cái gì là đúng, cái gì là sai!

Keng!

Như cảm nhận được ý chí của chủ nhân, Huyết Thôn run rẩy, tỏa ra vẻ sắc bén.

Hai tay Thiên Nhạc cầm đao, xông thẳng lên trời.

Từ dưới lên trên, mạnh mẽ chém nát bóng kiếm khổng lồ.

Khí huyết vô biên hóa thành đao quang nối liền trời đất, mang theo sát ý khiến da đầu tê dại.

“Thần Phạt!”

Hạo Nhiên kiếm tiên mày nghiêm mặt chỉnh, hai tay cầm kiếm chém xuống từ trên cao.

Vòm trời rung chuyển, mây máu cuồn cuộn, có khí phách từ trời giáng xuống, hóa thành sấm sét cuồn cuộn, lửa vàng rực rỡ.

Tất cả uy năng của trời đất đều tụ tập trên Thừa Thiên kiếm.

Khi đao kiếm giao nhau, ánh sáng đỏ và sấm sét lửa giao nhau, bùng nổ, tiêu tan, khiến hư không nơi đây rung chuyển, không ngừng rền vang.

Uy áp mạnh mẽ khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy tim đập nhanh, thở dốc.

Cho dù là Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên, hay Thiên Cương và những người khác, tất cả đều không chớp mắt, chăm chú theo dõi sự thay đổi trên sân.

Đợi đến khi ánh sáng đỏ và sấm sét dần tan đi, hai người đã rơi xuống quảng trường tan hoang không còn hình dạng.

Áo bào trên hai cánh tay của Thiên Nhạc bị chấn vỡ, gân cốt lộ ra, máu thịt mơ hồ, tất cả máu thịt lại không nhỏ xuống mà hòa vào Ma đao.

Nhìn về phía trước, Hạo Nhiên kiếm tiên cầm kiếm đứng đó, một thân áo bào không nhuốm bụi trần.

Nhìn qua, hắn dường như không hề hấn gì trong cuộc giao tranh vừa rồi.

“Quả nhiên là Thừa Thiên kiếm, trong sát khí như vậy, vậy mà cũng…”

Rắc!

Lời của người vây xem còn chưa nói hết thì nghe thấy trên quảng trường vang lên một tiếng vỡ giòn tan.

“Phụt…”

Hạo Nhiên kiếm tiên cúi người, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Nhuộm đỏ râu trắng, nhuộm đỏ áo bào.

Hắn từ từ giơ tay phải lên, nhìn thanh bảo kiếm đứng thứ ba thiên hạ, Thừa Thiên.

Thân kiếm hoàn mỹ tự nhiên, lúc này xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Mặc dù nhỏ đến mức khó phát hiện nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm vào vết nứt đó rất lâu.

Linh khí bản nguyên bị tổn thương, bản thân hắn cũng sẽ bị thương.

Thừa Thiên kiếm được tạo ra bấy lâu nay, đây là lần thứ hai bị hư hại.

Lần đầu tiên là khi đối chiến với Nguyệt Vô Khuyết.

Cũng có nghĩa là, sự mạnh mẽ của Huyết Thôn ma đao, có lẽ không còn là thứ mà Thừa Thiên kiếm có thể chế ngự được nữa.

Xoẹt!

Thiên Nhạc chỉ cây đao gỗ về phía trước, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng.

“Ngươi thua rồi.”

Ba chữ nhàn nhạt vang lên, tất cả mọi người đều đứng dậy, kinh hô không thể nào.

Nhưng vết nứt trên Thừa Thiên kiếm, những cường giả có mặt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không nghi ngờ gì nữa, xét về linh khí, Huyết Thôn ma đao mạnh hơn một bậc.

“Hấp thụ khí huyết trời đất, Huyết Thôn ma đao, ngàn luyện thành binh…”

Đoan Mộc Khung hít sâu một hơi, kinh hãi nhìn Huyết Thôn ma đao tỏa ra ánh sáng hung dữ.

Trời đất vẫn chìm trong một màu đỏ thẫm, mây máu cuồn cuộn, sấm sét gầm rú cùng tiếng quỷ dữ gào thét.

Gió lớn thổi tung y phục màu xám của Thiên Nhạc, hắn đứng đó, tựa như một vị sát thần.

“Hạo Nhiên tiền bối, không thể để tên này rời đi, Huyết Thôn ma đao này, nếu để nó trưởng thành thì hậu quả khôn lường!”

“Đúng vậy Hạo Nhiên tiền bối, đó chính là Huyết Thôn ma đao!”

Xung quanh, liên tục có tiếng người vang lên.

Đều là những người từng có hiềm khích với Bắc Hải đao tôn, hoặc là kiêng dè uy lực của Ma đao.

Bọn họ đứng trên khán đài, giơ tay cao hô, lời lẽ hùng hồn.

“Hạo Nhiên tiền bối, tiền bối nắm giữ kiếm khí Hạo Nhiên, chỉ có tiền bối mới có thể chém đứt mầm mống ma quỷ này, phá hủy Huyết Thôn Thiên Luyện!”

“Mong Hạo Nhiên tiền bối vì thiên hạ mà suy nghĩ, đừng để Huyết Thôn ma đao tái hiện trên đời!”

Hạo Nhiên kiếm tiên có chút kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Thẩm An Tại.

“Thắng bại đã định, nếu tiếp tục đánh nữa, sẽ phải phân sống chết.”

Sắc mặt Thẩm An Tại bình thản, trong mắt không gợn sóng.

Là linh khí bản nguyên, Hạo Nhiên kiếm tiên hiểu rõ, Thừa Thiên kiếm không còn là đối thủ của Huyết Thôn.

Nếu không sử dụng tu vi, nếu tiếp tục đánh nữa, Thừa Thiên kiếm chắc chắn sẽ vỡ nát!

Nói cách khác, hắn sẽ chết.

Có nên nhận thua không?

Hạo Nhiên kiếm tiên do dự.

Hắn nhìn đám đệ tử Kiếm Vương sơn, nhìn vô số người đang vây xem ở đây.

Có người thì thầm to nhỏ, nghi ngờ hắn có phải đang nương tay hay không, chỉ vì Thẩm An Tại đến mà không dám lấy mạng Thiên Nhạc.

Hoặc là nói Hạo Nhiên kiếm khí của hắn, dưỡng kiếm trăm năm cũng chỉ đến vậy, Thừa Thiên kiếm cũng chỉ là hư danh.

Thậm chí khi nhắc đến ba chữ Kiếm Vương sơn, trong mắt bọn họ cũng bớt đi vài phần kính sợ, thêm vào đó là sự thất vọng.

Thiên Cương nhìn thấy cảnh này, híp mắt lại, không nói một lời.

"Được rồi, thắng bại đã phân, không cần phải đánh nữa, đến điểm thì dừng."

Tô Lưu Ly đứng dậy, giọng nói uy nghiêm vang vọng.

Nàng không muốn nhìn thấy Hạo Nhiên kiếm tiên đi đến bước đường đó, cũng không muốn Thiên Nhạc hoàn toàn kết thù máu với Kiếm Vương sơn.

Nhạn Thu và Đoan Mộc Khung nhìn nhau, cũng đứng dậy hòa giải.

Nhưng, Hạo Nhiên kiếm tiên vẫn đứng giữa quảng trường, lần nữa chậm rãi giơ kiếm lên.

Đại thế đã định, hắn không thể xuống đài được nữa.

Có quá nhiều người đang nhìn hắn, có quá nhiều người đang nhìn Kiếm Vương sơn.

Quan trọng nhất là, hắn tự cho mình là người chính nghĩa, giờ đây thất bại, nếu nhận thua như vậy thì quả thực quá mức nực cười.

"Tiếp tục đi."

Hắn lên tiếng nói.

Giọng nói có chút trầm thấp, đôi mắt cũng không còn sắc bén sáng ngời như trước, mà có chút đục ngầu.

Thiên Nhạc không nói nhảm, Huyết Thôn ma đao bùng phát hàn quang, xông lên.

Ánh đao và kiếm khí đan xen, không ít người vây xem lộ vẻ mong đợi, giơ cao tay hô.

Bọn họ hy vọng Hạo Nhiên kiếm tiên có thể thắng.

"Đạo tâm tổn hại, Hạo Nhiên không còn, than ôi…"

Long Chiến Thiên nhìn tình hình trên sân, lắc đầu thở dài.

"Có lẽ, cuối cùng hắn cũng hiểu ra nhận thức bấy lâu nay của mình là sai lầm, ma quỷ không phải ở thủ đoạn thế nào, mà ở việc làm và nội tâm."

Phượng Khuynh Tâm khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói.

"Nếu tiếp tục đánh như vậy, hắn chắc chắn sẽ chết."

Thẩm An Tại nhấp một ngụm trà, không vội không chậm.

Dưới đài, trong ánh máu liên hồi, Hạo Nhiên kiếm tiên vừa đánh vừa lui, nhất thời trông có vẻ có phần thua thiệt.

Không còn dáng vẻ ung dung tự tại như trước, ngược lại rơi vào thế yếu, bị áp chế khắp nơi.

Mà nhìn thấy cảnh này, đám người giơ tay cao hô dần dần im bặt.

Họ thì thầm to nhỏ, nhíu chặt mày.

“Chuyện gì thế, kiếm của Hạo Nhiên kiếm tiên, chẳng lẽ không phải là đối thủ của Ma đao sao?”

“Hắn chính là tông chủ Kiếm Vương sơn, cường giả Xung Hư đỉnh phong, nếu thật sự không được thì cứ trực tiếp dùng tu vi giết chết chủ nhân của Ma đao là được.”

“Suỵt, Thẩm phong chủ đang ở đó nhìn kìa, ngươi nhỏ tiếng thôi, theo ta thấy, Hạo Nhiên kiếm tiên chắc chắn là sợ Thẩm phong chủ nên mới nể mặt.”

“Hừ, còn Hạo Nhiên kiếm tiên gì chứ, vì thiên hạ mà Hạo Nhiên, đến cùng chẳng phải là kẻ tham sống sợ chết sao, Thẩm An Tại vừa đến, hắn đã không dám ra tay rồi!”

Thẩm An Tại từ từ đặt tách trà xuống, ánh mắt hờ hững nhìn về phía lão giả trên đài.

Cảm giác này, không dễ chịu gì, phải không?

…

Chương 503: Giám sát mười năm

Đang đang đang!

Liên tiếp chống đỡ, Hạo Nhiên kiếm tiên đột nhiên phun máu bay ngược.

Nhìn kỹ lại, trên lưỡi kiếm Thừa Thiên kiếm đã có thêm mấy chỗ nứt.

Thậm chí vết nứt bên trong cũng dần lan rộng, trông như không thể cầm cự được bao lâu nữa.

“Sư phụ, nhận thua đi!”

“Sư tổ, nếu không có tu vi gia trì, mất nếu tiếp tục đánh thì Thừa Thiên kiếm sẽ vỡ!”

Đám đệ tử Kiếm Vương sơn mắt đỏ ngầu, lớn tiếng kêu lên.

Nếu cứ đánh như vậy, tông chủ của bọn họ sẽ chết cùng với linh khí vỡ vụn.

“Gánh vác thiên hạ Hạo Nhiên, không chém người nhân nghĩa, không giết người già trẻ, không diệt người bệnh yếu…”

Hạo Nhiên kiếm tiên hít sâu một hơi, sắc mặt tiều tụy đi mấy phần.

Sinh cơ trong cơ thể hắn không ngừng tràn vào trong Thừa Thiên kiếm.

Không sử dụng tu vi, đó là tôn nghiêm của hắn với tư cách là Hạo Nhiên kiếm tiên, với tư cách là bậc trưởng bối, với tư

cách là tông chủ Kiếm Vương sơn.

"Tông chủ!"

"Sư phụ!"

Có người muốn xông lên ngăn cản nhưng lại bị Hạo Nhiên kiếm tiên vung tay tạo ra một lớp kết giới ngăn lại.

Đang!

Tiếng đao kiếm va chạm nặng nề và trong trẻo lại một lần nữa vang lên.

Thừa Thiên kiếm run rẩy dữ dội, như thể đang rên rỉ.

Sinh cơ trong thân kiếm không ngừng bị Ma đao cướp đoạt và hấp thụ.

Điều này khiến khí thế của Thiên Nhạc càng thêm mạnh mẽ, mỗi lần ra đao cũng càng thêm hung hãn và mạnh mẽ.

Ầm!

Theo từng đợt đao quang lóe lên, Hạo Nhiên kiếm tiên cuối cùng cũng chảy máu mũi và miệng, quỳ một gối xuống đất.

Thừa Thiên kiếm trong tay hắn đã gãy làm đôi.

Đầu kiếm cắm xuống đất, in hằn bầu trời đỏ máu che ánh bình minh mờ ảo, cũng in hằn hình ảnh một lão già đang quỳ một gối.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Thừa Thiên kiếm đã vỡ.

Hạo Nhiên kiếm tiên… đã thua.

Lần này, không ai còn nói Hạo Nhiên kiếm tiên là kiêng dè Thẩm An Tại, hoặc là không hết sức nữa.

Bởi vì cái giá phải trả cho trận thua này chính là mạng sống của một cường giả Xung Hư cảnh đỉnh phong.

Đã liều cả mạng mà vẫn không thể thắng được Huyết Thôn ma đao, bọn họ còn lý do gì để chỉ trích nữa chứ?

Dù sao thì nếu bảo bọn họ đi đánh với Huyết Thôn ma đao, bọn họ cũng không dám.

"Sư phụ!"

"Tông chủ!"

Đám đệ tử Kiếm Vương sơn vô cùng phẫn nộ, đau buồn kêu gào.

"Ta thua rồi…"

Hạo Nhiên kiếm tiên mắt già đục ngầu, thất thần nhìn thiếu niên áo xám cầm đao từng bước đi tới, lẩm bẩm tự nói.

Hắn đã thua, thua rất thảm hại.

Không chỉ linh khí thua, mà ngay cả đại đạo của bản thân cũng thua.

Chính nghĩa Hạo Nhiên của thế gian này, vốn không phải là sự phân chia chính tà tự cho là đúng.

Ngay lúc đó, hắn đã cảm nhận được sâu sắc.

Hiểu rằng, có những lúc, người đứng trên ánh sáng mới chính là thủ phạm mang đến bóng tối.

"Kết thúc rồi."

Ánh mắt Thiên Nhạc lạnh lẽo, sát ý trong mắt không hề giảm.

Kiếm Vương sơn, cũng giống như chúng sinh, muốn ép hỏi sư phụ một câu trả lời!

Hắn giơ cao cây đao gỗ trong tay, khí huyết ngút trời.

"Đừng!"

Mọi thành viên Kiếm Vương sơn sốt ruột, hét lớn.

Có người muốn xông lên nhưng cuối cùng vẫn không phá vỡ được kết giới mà Hạo Nhiên kiếm tiên tạo ra.

Xoẹt!

Đao của Thiên Nhạc chém thẳng xuống, mang theo hàn quang sắc bén.

Hạo Nhiên kiếm tiên nhắm mắt lại, cho đến lúc này vẫn không nghĩ đến việc sử dụng tu vi của mình.

Tuy nhiên, tiếng gió đột ngột dừng lại.

Lưỡi đao sắc bén đã không chém xuống như dự đoán, mà dừng lại cách đỉnh đầu hắn ba tấc.

Hắn mở mắt ra, thấy một nam tử áo trắng, hai ngón tay kẹp lấy sống đao, lặng lẽ nhìn hắn.

"Tại sao?"

Giọng Hạo Nhiên kiếm tiên hơi trầm, có chút khó hiểu.

"Ngươi chết rồi, đồ đệ của ta sẽ thật sự trở thành đại ma đầu mà mọi người muốn giết."

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất đơn giản.

Hắn buông tay.

Lưỡi đao tràn đầy sát khí của Thiên Nhạc, dù không bị hắn kìm chế, cũng không rơi xuống nữa.

"Linh khí bản nguyên đã vỡ, lão phu không sống được bao lâu nữa."

Hạo Nhiên kiếm tiên lắc đầu, có chút tiếc nuối nhìn Thừa Thiên kiếm.

"Lão tam."

Thẩm An Tại khẽ mở miệng.

"Vâng."

Thiên Nhạc lạnh mặt gật đầu, đeo đao lên thắt lưng.

Khí huyết ngút trời lúc này tiêu tan vô hình, ngoài khuôn mặt vẫn lạnh tanh của thiếu niên, không còn tiếng quỷ dữ gào thét.

Ánh nắng một lần nữa chiếu xuống quảng trường đầy thương tích này, gió nhẹ hiu hiu.

Thấy thiếu niên trước đó như sát thần, vậy mà lại nghe lời Thẩm An Tại như vậy, đôi mắt đục ngầu của Hạo Nhiên kiếm tiên không khỏi hơi động, có chút ngoài ý muốn.

"Linh khí bản nguyên của ngươi, sau này đồ đệ của ta sẽ giúp ngươi khôi phục như cũ, ngươi sẽ không chết được."

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, tay phải xoay gió thành kim, nhanh chóng châm mười ba mũi vào người Hạo Nhiên kiếm tiên, bảo vệ mạch máu của hắn.

"Tại sao?"

Đây là lần thứ hai Hạo Nhiên kiếm tiên hỏi câu hỏi này.

Lần đầu tiên hỏi tại sao không để Thiên Nhạc giết mình, lần thứ hai, là hỏi tại sao lại cứu mình.

"Ngươi không phải nói tam đồ đệ của ta là ma quỷ sao, vậy thì làm phiền Hạo Nhiên kiếm tiên trong mười năm tới, giám sát từng bước hành động của đồ đệ ta, một khi hắn thực sự có dấu hiệu nhập ma, ngươi có thể ra tay giết hắn."

Nói đến đây, Thẩm An Tại cười sâu xa, bổ sung thêm.

"Giả sử đến lúc đó ngươi vẫn còn muốn giết hắn vì những người trên thế gian này."

"Điều này…"

Hạo Nhiên kiếm tiên cau mày, nhìn hắn thật sâu.

Giám sát mười năm… Nói cho cùng, là hy vọng hắn bảo vệ tam đồ đệ của mình trong mười năm phải không?

Hắn tin tưởng vị Bắc Hải đao tôn này như vậy sao, tuyệt đối sẽ không bị sát niệm khống chế mà nhập ma sao?

Xem ra, chuyện đó, vị phong chủ Thanh Vân phong này đã có câu trả lời từ lâu rồi.

Giọng nói của Thẩm An Tại cũng được tất cả mọi người có mặt nghe thấy, không ít ánh mắt đều tập trung vào Hạo Nhiên kiếm tiên.

Có người hy vọng hắn đồng ý, có người không hy vọng.

Ví dụ như Thiên Cương, lúc này hắn đang cau mày.

Cuối cùng cũng gặp lại tung tích của Thiên Nhạc, sau khi trừ khử Thẩm An Tại, hắn có thể ra tay thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Nếu có thêm một Hạo Nhiên kiếm tiên, sẽ hơi phiền phức một chút.

"Được."

Cuối cùng, Hạo Nhiên kiếm tiên nhìn những người đủ mọi thành phần xung quanh, nhẹ nhàng gật đầu.

Không phải tham sống sợ chết.

Mà là hắn cũng muốn xem, thiên hạ Hạo Nhiên này, cái gì mới thực sự là chính, cái gì mới thực sự là tà.

Trận khiêu chiến linh khí thứ ba thiên hạ này, đến đây là kết thúc.

Có chút kịch tính.

Không có kết thúc như mọi người dự đoán, mà vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Huyết Thôn ma đao, đã trở thành linh khí thứ ba thiên hạ.

Ánh mắt Thiên Cương lóe lên, chậm rãi đứng dậy.

"Vì chuyện khiêu chiến của Bắc Hải đao tôn đã qua, vậy thì nên tiến vào bước tiếp theo."

"Hiếm khi Thẩm phong chủ xuất sơn, Thiên mỗ vừa hay có chuyện muốn hỏi."

Nghe lời phát biểu của Thiên Cương, mọi người đều hoàn hồn, nhíu mày.

Điều Thiên Cương muốn hỏi, cũng là điều bọn họ muốn hỏi.

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, chậm rãi quay người.

"Ngươi muốn hỏi gì?"

"Xin hỏi hố đen thông đạo, có phải do Thẩm phong chủ trộm một phần của Thiên Đạo mà gây ra không?"

"Ngươi nghe ai nói?" Thẩm An Tại nheo mắt.

"Mọi người đều nói như vậy."

"Vậy thì ta nói thảm án diệt môn Lâm gia năm đó là do nhà ngươi làm, có được không?"

Thiên Cương rõ ràng nhíu mày, nhìn hắn nhiều hơn.

"Thẩm phong chủ, cũng đến lúc nói cho lão phu đáp án rồi."

Giọng nói già nua từ từ truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại.

Trên ba nghìn bậc thang, một lão giả dường như đã đứng đó từ lâu.

Không phải ai khác, chính là Kỳ thánh Tuân Thiện.

…

Chương 504: Thẩm mỗ muốn ngươi tự sát tại đây

“Là Kỳ thánh!”

“Kỳ thánh đến rồi!”

Mọi người thấy sư đồ Tuân Thiện thì mừng rỡ khôn xiết.

Có một bán bộ Chân Tổ ở đây, bọn họ cũng đột nhiên có thêm chút tự tin.

“Ngươi đúng là biết chọn thời điểm.”

Thẩm An Tại nhìn lão già tiên phong đạo cốt kia, không có quá nhiều kinh ngạc.

Kỳ thánh giỏi về suy diễn bói toán, có thể tính được hôm nay mình sẽ xuất hiện ở đây, cũng không có gì lạ.

Mà hôm nay, Phù tôn không có ở đây.

“Đáp án gì?”

Thẩm An Tại cố ý hỏi, bảo vệ Thiên Nhạc ở phía sau.

“Thẩm phong chủ cảm thấy thế nào?”

Tuân Thiện hỏi ngược lại.

“Ngươi đúng là một kẻ tiểu nhân chính hiệu, chơi rất bẩn.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, trong đôi mắt cũng ẩn chứa chút tức giận.

Nếu không có Tuân Thiện, mình vẫn là phong chủ Thanh Vân phong, sống nhàn nhã.

“Lão phu tự biết mình có lỗi nhưng Thẩm phong chủ vẫn luôn trốn tránh không ra, chỉ còn cách này.”

Tuân Thiện mặt không đỏ, tim không đập, vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên.

Ánh mắt của tất cả mọi người, lúc này đã hoàn toàn chuyển từ chuyện của Thiên Nhạc và Hạo Nhiên kiếm tiên sang Thẩm An Tại.

Về thông đạo đó và sự thật của lời đồn đại kia, bọn họ rất muốn biết.

Bao gồm cả Long Chiến Thiên và Phượng Khuynh Tâm cũng muốn biết.

Tất nhiên, bọn họ sẽ không ép buộc Thẩm An Tại phải làm gì, thậm chí bất kể hắn lựa chọn như thế nào, Linh cảnh cũng sẽ đứng về phía hắn.

Ánh mắt Thiên Cương lóe lên, cũng tiếp lời.

“Thẩm phong chủ, về hố đen thông đạo đó, về sự thiếu hụt của Thiên Đạo, ngươi có nên đưa ra lời giải thích không?”

Hắn nhìn khắp toàn trường: “Yêu nhân nổi lên gây họa, sinh linh Thiên Huyền đại lục lầm than, chết chóc vô số, nếu thật sự đợi đến khi thông đạo đó mở ra, yêu ma ngoại giới giáng thế, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Có Tuân Thiện và Thiên Cương lần lượt đứng ra, những người khác cũng lộ vẻ hỏi han, nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên mặc áo trắng trên quảng trường.

Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu cũng không nói gì.

“Xà quật Tây Hoang vực, xin Thẩm phong chủ cho Thiên Huyền đại lục một câu trả lời!”

Một lão già lưng gù đứng lên, giọng khàn khàn.

“Chu gia Đông Linh vực, xin Thẩm phong chủ lấy thiên hạ làm trọng!”

“Thiết Chùy môn Bắc Đạo vực, dám hỏi Thẩm phong chủ đáp án!”

Có người đứng ra, càng ngày càng có nhiều người đứng lên, chắp tay vái chào, giọng điệu tha thiết.

“Hừ!”

Sát ý ngút trời bùng nổ, Thiên Nhạc như một con chó dữ nhe răng khi bị dồn vào đường cùng, nắm chặt thanh đao trong tay.

Đôi mắt đỏ ngầu của hắn, nhìn chằm chằm vào những người có mặt.

Những người này đứng trên đỉnh cao, tự cho mình là vì thiên hạ, hướng mũi nhọn về phía sư phụ.

Lý trí của Thiên Nhạc gần như mất hết vào lúc này.

Trong lòng hắn lúc này dường như chỉ còn lại một chữ.

Đó chính là giết!

Hắn muốn giết sạch đám người đạo đức giả, tự cho mình là chính nghĩa này.

Vù!

Huyết Thôn run rẩy, vô cùng phấn khích.

Kể từ khi được rèn ra, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được chủ nhân bùng phát sát ý mãnh liệt, điên cuồng và bất chấp hậu quả như vậy.

Đối mặt với từng ánh mắt có mặt, Thẩm An Tại vẫn bình thản.

Khi đến đây, hắn đã sớm dự liệu được cảnh tượng ngày hôm nay.

"Thu liễm tâm thần, đừng để vi sư thất vọng."

Thẩm An Tại nhẹ giọng nói.

Ánh mắt đỏ ngầu của Thiên Nhạc đã được kiểm soát, hắn ấn chặt thanh đao đang run rẩy bên hông.

Dưới lớp áo xám rách nát, Minh Tâm sa y đã tự phục hồi, đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt và từng luồng khí mát lạnh.

Hạo Nhiên kiếm tiên nhìn cảnh này, muốn nói lại thôi.

Cảnh tượng này, sao mà giống với lúc nãy đến thế?

Đột nhiên, hắn có chút hiểu được cảm nhận của Thẩm An Tại nhưng lại không thể mở lời giúp hắn nói gì.

Thẩm An Tại nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt, khẽ ho hai tiếng, bước lên phía trước.

"Câu trả lời mà các ngươi muốn, Thẩm mỗ sẽ cho các ngươi, nhưng không phải bây giờ."

Tuân Thiện nhìn hắn, Thiên Cương cũng nhìn hắn, tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói chang từ trên trời cao chiếu xuống, in trên áo bào trắng kia.

Mang đến, không phải là sự ấm áp, mà là sự lạnh lẽo.

Thiên Nhạc nhìn nam tử áo trắng đơn độc đứng phía trước, mũi hơi cay.

Vừa rồi mình cũng là một mình, nhưng sau đó sư phụ đã đến.

Nhưng bây giờ… ai có thể đứng trước mặt sư phụ đây?

Quá yếu đuối.

Mình vẫn quá yếu đuối!

Dù là thực lực hay là dũng khí, đều quá yếu đuối.

Nếu là đại sư huynh, lúc này chắc chắn đã bất chấp sư phụ ngăn cản, xông lên phía trước mắng thẳng vào mặt đám người đạo đức giả này rồi?

Thẩm An Tại nhìn Tuân Thiện trước mặt, ánh mắt dần lạnh đi.

"Chờ đến khi thanh đao trong tay đồ đệ Thẩm mỗ này lên được vị trí đầu tiên trong Bách Binh phổ, Thẩm mỗ sẽ cho các ngươi câu trả lời mà các ngươi muốn."

"Trước đó, ta chỉ hỏi một câu."

Tuân Thiện ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, hắn lạnh lùng mở miệng.

"Ngươi nói ngươi không đủ tư cách để hiến thân cho trời đất, nhưng ngươi có thể hiến thân cho Thẩm mỗ, ngươi muốn mạng của Thẩm mỗ, vậy hôm nay Thẩm mỗ muốn ngươi tự sát tại đây, câu trả lời của ngươi là gì?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

Triệu Vô Nhai cau mày, lập tức tiến lên.

"Vãn bối có thể thay sư phụ…"

"Vô Nhai."

Tuân Thiện lên tiếng ngắt lời, dưới ánh mắt lo lắng nhíu chặt của hắn, hắn lắc đầu, một lần nữa nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Lão phu nên làm như vậy, cũng tin tưởng Thẩm phong chủ."

"Nhân quả báo ứng, lão phu có lỗi với Thanh Vân phong, có lỗi với Thẩm phong chủ, nên lấy mạng đền mạng…"

“Chỉ mong, Thiên Đạo viên mãn, nơi này thái bình muôn đời!”

Vị lão giả này thật vô tiền khoáng hậu, sau khi Thẩm An Tại nói ra câu đó, có chút loạng choạng bước về phía trước vài bước, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Toàn thân hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng yếu ớt, như những vì sao lấp lánh tỏa ra.

Mà hơi thở của hắn, cũng đang yếu dần đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay áo bào của hắn, thổi bay râu tóc của hắn.

Lại thổi tắt những ánh sao lốm đốm đó, như ngọn nến tàn trong gió, dần dần tắt ngấm.

“Kỳ thánh tiền bối…”

Dưới tiếng kinh hô của mọi người, đầu của Tuân Thiện từ từ cúi xuống, hai tay buông thõng.

“Sư phụ!!”

Triệu Vô Nhai mắt đỏ hoe, quỳ xuống lao về phía hắn, đau đớn gào khóc.

Mặc dù khi đến, sư phụ đã nói đủ mọi kết cục.

Nhưng đến lúc này, hắn vẫn có chút khó chấp nhận.

Nhìn lão giả đã hoàn toàn mất đi hơi thở, Thẩm An Tại cau mày, ánh mắt có chút phức tạp.

Đối với thiên hạ, Tuân Thiện này là người tốt, là đại thiện nhân có thể hiến thân vì Thiên Huyền đại lục.

Nhưng riêng đối với bản thân hắn, hắn là kẻ ác khiến hắn hận đến ngứa răng.

Cho dù có chết, cũng phải dồn hắn vào đường cùng.

Thế nào là thiện, thế nào là ác?

Thẩm An Tại có chút phân vân.

Hắn thậm chí còn cảm thấy lão già này chết quá dễ dàng, phải nghiền xương thành tro, diệt môn tuyệt hậu mới hả dạ.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Triệu Vô Nhai đang rưng rưng nước mắt.

Hắn cũng ngẩng đầu nhìn hắn, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong mắt tuy có bi thương nhưng không có oán hận.

Mà chính ánh mắt này lại khiến Thẩm An Tại khó lựa chọn nhất.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ánh nắng chói chang, thở dài không tiếng động.

Hai thầy trò này, sao lại ngu ngốc đến vậy.

Vô tư nhưng lại ích kỷ, thật khiến người ta tức giận nhưng lại không biết phải làm sao.

“Hãy chôn cất sư phụ ngươi tử tế, đừng để ai biết hắn được chôn ở đâu, ngươi cũng đừng xuất hiện trước mặt bất kỳ ai nữa.”

Lúc này, một mảnh im lặng.

Mọi người đều nghĩ rằng Kỳ thánh sẽ mạnh mẽ đến và đánh một trận lớn với Thẩm An Tại.

Nhưng kết quả, lại như vậy.

Thậm chí cho đến khi Tuân Thiện chết, họ vẫn còn chưa hiểu rõ.

Nhưng, họ không hề thương tiếc, cũng không đau buồn cho Tuân Thiện, mà trong mắt lại có chút chờ mong, phấn khích.

Chỉ vì Thẩm An Tại đã đồng ý.

Sẽ không lâu nữa, sẽ cho họ một câu trả lời!

…

Chương 505: Chưởng môn là lão lục

Triệu Vô Nhai từ từ cúi đầu về phía Thẩm An Tại, dập đầu thật mạnh.

"Mong Thẩm phong chủ giữ lời hứa với sư phụ ta."

"Cút!"

Gió lớn thổi qua, giọng nói của Thẩm An Tại lạnh như băng.

Triệu Vô Nhai im lặng, không nói gì nữa, cõng xác lão nhân, từng bước xuống núi.

Đợi Triệu Vô Nhai rời đi, Thẩm An Tại đứng giữa quảng trường, nhìn quanh bốn phía.

Không một ai để ý đến cái chết của Tuân Thiện, nhiều nhất chỉ là thở dài một tiếng, rồi quên ngay.

Với chúng sinh như vậy, Thẩm An Tại thực sự không hiểu nổi, Kỳ thánh có gì đáng để phải chết.

Nếu không phải bản thân hắn muốn biết một số câu trả lời, với tính cách của hắn, hắn căn bản lười quan tâm.

Ai muốn ép hắn chết, trước tiên hãy hỏi xem thanh Trảm Tiên phi đao trong tay hắn có đồng ý hay không.

Lúc này, mọi người đều nhận ra tâm trạng của Thẩm An Tại dường như không tốt, nhất thời không ai dám mở miệng nói gì nữa.

Mà Thẩm An Tại cũng không nhắc lại chuyện câu trả lời nữa, chỉ nhìn về phía trang chủ Thần Hỏa sơn trang.

"Tô trang chủ, ngày mười lăm tháng sau, Thẩm mỗ sẽ dẫn đệ tử đến bái phỏng, khiêu chiến linh khí đệ nhất thiên hạ."

Tô Lưu Ly đứng dậy, chắp tay đáp lễ, liếc nhìn thiếu niên sau lưng Thẩm An Tại, ánh mắt phức tạp.

Ngày này cuối cùng cũng đến, Quan Tinh… ngươi có nhìn thấy không?

Ánh mắt Thiên Cương lóe lên, không nói gì.

Có những chuyện đã thành định cục, Tuân Thiện lấy mạng mình làm giao ước, lần này Thẩm An Tại, muốn không chết cũng không được.

Chỉ còn hai tháng cuối cùng này, rất nhanh thôi.

Nói xong, Thẩm An Tại lại chắp tay chào Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, sau đó nhìn về phía Thiên Nhạc.

"Sửa chữa Thừa Thiên kiếm, ngày mười lăm tháng sau, vi sư sẽ đến tìm ngươi."

"Sư phụ…"

Thiên Nhạc muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào, chỉ nắm chặt thanh đao trong tay.

"Đừng để vi sư thất vọng, thanh đao của ngươi không phải vì giết chóc mà sinh ra."

Thẩm An Tại một lần nữa nhấn mạnh điều này.

Thiên Nhạc nghiến răng, gật đầu thật mạnh.

Sau khi dặn dò xong, Thẩm An Tại chắp tay chào Hạo Nhiên kiếm tiên, xoay người lên ngựa, hóa thành cầu vồng bay đi.

Không ai dám đuổi theo, không ai dám nói thêm gì nữa.

Bọn họ không nghi ngờ gì nữa, nếu còn hỏi nữa, Thẩm An Tại sẽ giết người.

Tuân Thiện đã chết, nếu hắn thực sự muốn giết người thì trong số những người có mặt ở đây, không ai có thể ngăn cản được.

Tính nhẫn nại của một người là có hạn, Thẩm An Tại đã nhẫn nhịn đủ lâu rồi.

…

Mây trôi lững lờ, Thẩm An Tại vuốt ve bờm của Xích Thố, lẩm bẩm tự nói.

"Lâm Thanh, ta đến đây, bao gồm cả những chuyện xảy ra sau này, hẳn là ngươi đã sớm đoán trước được rồi phải không?"

Không ai biết tại sao hắn đột nhiên lại nhắc đến cái tên Lâm Thanh này.

Vị Thanh Tổ đã vào Linh khư rồi biến mất từ ngàn năm trước, người đã mất tích từ lâu nhưng lại giống như vẫn luôn tồn tại.

Cho dù là hệ thống hay Thiên Đạo bi, Thẩm An Tại đều cảm thấy không phải ngẫu nhiên.

Bao gồm cả nhiệm vụ và phần thưởng mà hệ thống đưa ra trước đó.

Kinh nghiệm võ đạo ngàn năm, cảm ngộ đại đạo ngàn năm.

Tất cả mọi thứ, dường như đều đang nói với Thẩm An Tại, trong bóng tối, mọi thứ đều liên quan đến vị Thanh Tổ kia.

"Ta sẽ không thực sự là Thanh Tổ chuyển thế chứ?"

Thẩm An Tại vuốt cằm, lại vỗ về Xích Thố.

“Xích Thố, ngươi nói ta có phải không?”

Xích Thố hí lên một tiếng, cũng không biết nó đang nói gì.

Thẩm An Tại cũng không để ý.

Dù sao thì mọi câu trả lời, đến ngày mười lăm tháng sau sẽ được giải đáp.

Tuấn mã phi nước đại, rời khỏi Đông Linh vực, hướng về Trung châu.

Khi đã đi được vài ngày, đến Cửu Huyền cảnh, Thẩm An Tại không khỏi có chút cảm khái.

Ban đầu hắn tưởng rằng các đồ đệ đã trưởng thành, trở nên mạnh mẽ.

Hắn là sư phụ cũng nên hưởng phúc, không ngờ vẫn phải lo lắng cho chúng.

Nếu hắn không thể trở về, ba đứa chúng phải có đường lui, không thể xảy ra chuyện.

Huyền Ngọc Tử là một, Hạo Nhiên kiếm tiên của Kiếm Vương sơn là một, còn Liễu Vân Thấm cũng là một.

“Hồi đó nàng nói, nếu gặp vấn đề thì tìm nàng, hắn là vẫn giữ lời chứ?”

Thẩm An Tại vuốt cằm, suy tư đi về phía nơi ở của Liễu gia.

“Đứng lại, người đến là ai!”

Đệ tử canh cửa của Liễu gia quát lớn, cau mày nhìn Đoán Thể cảnh trước mặt.

“Thẩm An Tại Thanh Vân phong, đến gặp Liễu gia chủ.”

Đệ tử Liễu gia giật mình, vội vàng quay về bẩm báo, sau đó cung kính dẫn Thẩm An Tại đi vào.

Cho đến một nơi có núi xanh nước biếc, bao quanh một trúc lâu.

Đệ tử Liễu gia lui đi, Thẩm An Tại thu hồi Xích Thố, một mình đi vào.

Tiếng đàn du dương vang lên.

Bên ngoài trúc lâu, một người mặc áo xanh nhạt, đang ngồi quay lưng về phía Thẩm An Tại, nhẹ nhàng gảy đàn, cử chỉ dịu dàng.

"Không ngờ ngươi còn biết đàn."

Thẩm An Tại cười đi tới, tự nhiên ngồi xuống trước mặt nữ tử.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại, Liễu Vân Thấm ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ta càng hy vọng ngươi đừng đến tìm ta."

"Sao thế, hối hận rồi sao?"

Nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt như nước nhìn nam tử trước mặt dường như đã tiều tụy đi nhiều.

"Xem ra ngươi thực sự đã hết cách rồi."

"Đúng vậy, đường cùng rồi!"

Thẩm An Tại thở dài than ngắn, dường như chỉ trước mặt nàng, hắn mới có thể biểu hiện vô tư như vậy.

"Có muốn đi không?"

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, rất nghiêm túc hỏi.

"Ta đi rồi, tên ngốc kia phải làm sao, Thanh Vân phong phải làm sao, lão Trịnh phải làm sao?"

Thẩm An Tại lắc đầu, lại cười.

“Nếu mang bọn họ đi, Mộ Dung gia phải làm sao, Linh Phù sơn phải làm sao, Chính Nguyên phải làm sao?”

“Không thể mang theo tất cả mọi người, cách tốt nhất là giải quyết chuyện ở đây.”

Liễu Vân Thấm nhíu mày: “Ngươi định làm thế nào.”

“Trước đó, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm nàng, sắc mặt nghiêm túc hơn.

“Nếu ta thực sự là mảnh Thiên Đạo bi mà các ngươi muốn, ngươi sẽ làm thế nào?”

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, hồi lâu mới khẽ mở môi đỏ, nhẹ nhàng nói.

“Pháo hoa đẹp, chè sen cũng rất ngon, ý của ta là, có ngươi mới tốt.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, gió nhẹ thổi qua rừng trúc, xào xạc.

Nhìn đôi mắt dịu dàng kia, Thẩm An Tại cười, chủ động tiến lên nắm lấy bàn tay mềm mại như ngọc.

“Nếu ta còn có thể trở về, chắc chắn sẽ chuẩn bị một thứ cho ngươi.”

“Thứ gì?” Liễu Vân Thấm có chút tò mò.

“Ở quê ta, hai người muốn ở bên nhau phải bắt đầu từ việc nhận được một bó hoa, một lời tỏ tình chính thức, cái này gọi là nghi thức.”

“Nghi thức?”

Liễu Vân Thấm tuy không hiểu hắn nói gì lắm nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì nói chắc nhé, ta đợi ngươi trở về.”

“Báo địa chỉ trước, nếu không, thế giới này rộng lớn như vậy, đến lúc đó ta tìm ngươi cũng mệt.”

Thẩm An Tại lên tiếng nói.

“Cửu Huyền giới, Thanh Tâm tông.”

Liễu Vân Thấm cũng không che giấu gì nữa, đến lúc này, thật ra thân phận của nàng cũng không cần che giấu nữa, Thẩm An Tại đã sớm đoán ra.

“Được.”

Thẩm An Tại gật đầu, lại hỏi.

“Ngươi biết thân phận của chưởng môn không?”

“Không biết.” Liễu Vân Thấm có chút nghi ngờ, không hiểu tại sao hắn đột nhiên hỏi như vậy.

“Hắn là lão lục, sau này có chuyện gì ngươi cứ để hắn ra mặt trước.”

“Lão… lục?”

Liễu Vân Thấm lại một lần nữa kinh ngạc, hôm nay sao lại nghe được nhiều từ vựng chưa từng nghe thấy thế?

Nghi thức, lão lục…

“Là người thích ẩn mình, không đến tình huống bất đắc dĩ sẽ không để lộ mình.”

Thẩm An Tại giải thích.

“Vậy ta cũng là lão lục sao?”

Liễu Vân Thấm chớp chớp mắt, tò mò nhìn hắn.

“Ờ… ngươi không phải, dù sao thì cũng đang nói chưởng môn.”

Thẩm An Tại mặt già hơi đỏ.

“Được, vậy chưởng môn là lão lục.”

Liễu Vân Thấm mỉm cười nhẹ, mơ hồ đoán được từ vựng này chắc không phải là từ khen ngợi.

…

Chương 506: Trên cả Chân Tổ

Hai người ngồi trong đình, nghe tiếng gió thổi xào xạc trên lá trúc.

"Phi Sương đâu, mấy hôm trước nếu không phải nàng ra tay, e rằng lão tặc Thác Bạt đã làm Cảnh Tuyết mất mạng rồi, ta còn chưa kịp cảm ơn nàng, nàng đã rời khỏi Nam Quyết vực."

"Nàng đang bế quan tu luyện ở Liễu gia, lần đó thân phận của nàng đã bại lộ, vì sự an toàn của nàng, cũng để tránh gây họa vô cớ cho Linh Phù sơn, ta đã truyền tin cho nàng đến đây."

Thẩm An Tại gật đầu.

"Đúng rồi, Phi Sương nói trên đường đến đây, nàng đã gặp Lý Trường Sinh."

Theo lời Liễu Vân Thấm nói, Thẩm An Tại có chút kinh ngạc.

"Lý Trường Sinh?"

Trước đó khi Tề Lưu Vân Tề Vân đạo tông chết, cũng không thấy vị đạo tử này xuất hiện.

"Ừm, hình như hắn gặp phải chuyện gì đó, mất hết Ngũ Hành chi Khí, lúc đó suýt nữa thì bị yêu thú giết chết, Phi Sương nhớ đến tình cảm hắn nương tay với Mộ Dung Thiên ở Tứ Vực võ thí nên đã cứu hắn một mạng."

"Thì ra là vậy."

Thẩm An Tại bừng tỉnh gật đầu.

Hắn tự hỏi tại sao những người của Bình Thiên triều và Tề Vân đạo tông kia lại đột nhiên tăng tu vi.

E là đã đoạt Ngũ Hành chi Khí của Lý Trường Sinh, dẫn động thiên địa chi lực để cưỡng ép nâng cao cảnh giới.

Nhưng Lý Trường Sinh không đơn giản là Ngũ Hành đạo thể, mà là Tạo Hóa chi Thể, mất đi Ngũ Hành chi Khí đối với hắn mà nói, thực ra cũng là một cơ duyên.

Ngũ hành sinh ra từ hư vô, tương hỗ tương sinh, chính là tạo hóa.

Nếu hắn có thể hiểu được những đạo lý này, hoàn toàn kích phát uy năng của Tạo Hóa chi Thể thì còn mạnh hơn cả Ngũ Hành chi Khí.

Hơn nữa phẩm tính của đứa trẻ này cũng không tệ, có một tâm thái của người mạnh mẽ.

Chỉ tiếc, không may với sư môn.

Thẩm An Tại lắc đầu tiếc nuối, đột nhiên sửng sốt.

Cũng không đúng lắm, một Xung Hư cảnh muốn ra tay với Lý Trường Sinh, hắn căn bản không thể thoát được.

Sao lại có thể xuất hiện ở Cực Bắc chi Cảnh?

Hắn nhớ lại cảnh tượng của Tề Vân đạo tông lúc trước.

Trên quảng trường dưới hố đen thông đạo khổng lồ có trận pháp phức tạp, còn có một xác chết.

Đó là xác của Lý Vô Bệnh, tông chủ Tề Vân đạo tông, cũng là sư phụ của Lý Trường Sinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm An Tại mơ hồ đoán được điều gì đó.

Cũng phải, Lý Trường Sinh có thể có được phẩm tính như vậy, không thể tách rời khỏi những thứ mà hắn tiếp xúc từ nhỏ.

Có thể dạy ra một đệ tử như vậy, người làm sư phụ cũng không thể là một kẻ tiểu nhân xảo trá, hãm hại đệ tử.

"Đáng tiếc…"

"Đáng tiếc điều gì?"

"Không có gì."

Thẩm An Tại lắc đầu, nhìn Liễu Vân Thấm rồi hỏi.

"Năm người năm đó, đều là vì Thiên Đạo bi mà đến, sau này đã xảy ra chuyện gì, những người khác ở đâu?"

"Chuyện năm đó đã quá lâu rồi, ta chỉ biết tổ tiên năm đó bị thương nặng, được người ở thế giới này cứu, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục tu vi, nhiều năm sau mới có Liễu gia."

"Ngoài Liễu gia ra, ta chỉ biết còn một nhà nữa."

"Ai?"

"Thiên gia."

Liễu Vân Thấm khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giải thích.

"Hoang vực ngoại giới, là thế lực ngang ngửa với Thanh Tâm tông, Thiên gia chính là một trong những gia tộc của Hoang vực."

"Ba người còn lại kia… đã rời đi?"

Thẩm An Tại tuy có chút kinh ngạc đối với việc Thiên gia cũng là tàn dư từ bên ngoài, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Không, Linh Hư Tử và Thi Ma lão nhân bị Thiên Đạo bi đánh trúng trực diện, nếu không có hậu chiêu khác, hẳn là đã

chết ngay lúc đó, còn Yêu hoàng Phệ Hống của Yêu Thần giáo khuất phục trước uy áp của Thiên Đạo bi, chạy trốn vào U Mộc sơn, thoát khỏi Thiên Huyền, chuyện sau đó ngươi cũng biết, nó đang thông qua một số phương pháp, chuẩn bị giáng lâm trở lại nơi này."

"Thế giới này không bằng thế giới của các ngươi, tranh đoạt Thiên Đạo bi ở thế giới này, có ý nghĩa gì?"

Thẩm An Tại có chút không hiểu.

Hiếm khi có người có thể giải đáp thắc mắc cho mình, hắn tất nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

Liễu Vân Thấm đột nhiên quay đầu nhìn hắn, giọng điệu hơi nghiêm túc.

"Tộc ký ghi chép, người nắm giữ Thiên Đạo bi có thể thành đế, thế giới khác tuy cũng có Thiên Đạo bi nhưng có lời đồn rằng có một tấm bia, chính là khởi nguyên của trời đất, nguồn gốc của vạn giới, nắm giữ tấm bia này, có thể đạt được sức mạnh vô thượng, trấn áp ba ngàn vị đế khác."

"Nguồn gốc của vạn giới?"

"Đúng vậy."

Liễu Vân Thấm gật đầu, ánh mắt sâu xa.

"Năm người đến thế giới này đều là những người có hứng thú với Thiên Đạo bi, tổ tiên của ta, cho đến khi chết vẫn luôn tâm niệm về Thiên Đạo bi."

"Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn không lấy được."

Thẩm An Tại im lặng, nhíu mày.

Không ngờ Thiên Đạo bi của Thiên Huyền giới lại lợi hại đến vậy, lại là vạn giới chi nguyên.

"Vậy tại sao chỉ có năm người đến?"

Hắn có chút nghi ngờ, thứ tốt như vậy, chẳng phải nên khiến vô số cường giả trên thế gian tranh giành sao.

"Bởi vì những người khác đều đã chết trên đường đến đây."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng trả lời, nhìn hắn.

"Cho nên ta hỏi ngươi có muốn cùng ta rời đi không, nếu không, cơ hội này trôi qua, muốn đi cũng không đi được nữa."

"Nguy hiểm như vậy sao?" Thẩm An Tại không hiểu.

"Đúng vậy, trong tinh vực bên ngoài, có hung thú chiếm cứ, chúng có con đến từ hoang cổ, có con sinh ra ở tinh hà, nuốt chửng tinh tú nhật nguyệt, thực lực mạnh mẽ, vừa sinh ra đã có thực lực Thánh cảnh, thậm chí còn có cả Hoàng cảnh."

"Thánh cảnh, Hoàng cảnh?"

Thẩm An Tại tò mò.

Đây hẳn là cảnh giới trên cả Chân Tổ, đáng tiếc Thiên Huyền giới chưa từng xuất hiện cảnh giới trên Chân Tổ, về phương diện này, không có một chút ghi chép nào.

Sắp phải đối mặt với mối đe dọa từ bên ngoài, đối với những thứ này, hắn tất nhiên là hiểu càng nhiều càng tốt.

"Đúng vậy, tộc ký ghi chép, cái gọi là Chân Tổ chín cảnh của Thiên Huyền đại lục chúng ta, ở bên đó chỉ là những cảnh giới đầu tiên, được gọi là chín phẩm Tổ cảnh."

"Sau đó, là Thánh cảnh, Hoàng cảnh, Cực cảnh, Bất Tử cảnh, mỗi cảnh giới đều có chín phẩm."

"Nhiều như vậy?"

Thẩm An Tại há hốc mồm.

Hắn biết trên Chân Tổ còn có cảnh giới khác, nhưng không ngờ lại có nhiều cảnh giới đến vậy.

“Vậy năm người đến đây lúc trước, đều là cảnh giới gì?”

“Tổ tiên Liễu gia, tổ tiên Thiên gia và Yêu hoàng Phệ Hống đều là Thánh cảnh cửu phẩm, còn Thi Ma lão nhân và Linh Hư Tử, lại là Hoàng cảnh nhất phẩm.”

Thẩm An Tại bừng tỉnh gật đầu.

Thảo nào lúc trước sức mạnh chính của Thiên Đạo bi đều tác dụng lên Thi Ma lão nhân và Linh Hư Tử.

“Tại sao chỉ có Thánh cảnh và Hoàng cảnh, nếu Thiên Đạo bi lợi hại như vậy, chẳng phải nên có người mạnh hơn đến cướp đoạt sao?”

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, giải thích: “Chỉ hai Hoàng cảnh thôi, lúc trước đã khiến Thiên Huyền giới gần như sụp đổ, nếu lại có thêm những đại năng mạnh hơn, chỉ riêng uy áp cũng có thể khiến Thiên Huyền giới bị hủy diệt.”

“Thì ra là vậy… Giờ Thiên Huyền giới đã đóng lại, Phệ Hống muốn vào cũng phải dùng đủ mọi thủ đoạn, vậy ngươi định rời đi bằng cách nào?” Thẩm An Tại lại hỏi.

“Lúc tổ tiên ta qua đời, đã dùng hết sức lực cuối cùng mở ra một con đường, mà việc dùng sinh cơ lúc hấp hối để duy trì con đường đó cũng là sứ mệnh của mỗi đời gia chủ Liễu gia.”

Liễu Vân Thấm nhàn nhạt nói.

Cha và ông của nàng đều qua đời như vậy, mới có thể khiến con đường đó tồn tại được nghìn năm.

Ban đầu dự định nếu không lấy được Thiên Đạo bi, nàng cũng phải đi con đường đó.

Nhưng mấy ngày trước, bên Cửu Huyền giới đột nhiên truyền lời, bảo nàng không cần lấy Thiên Đạo bi nữa, chuẩn bị trở về.

Liễu Vân Thấm lớn lên ở Thiên Huyền giới, tình cảm của nàng đối với Cửu Huyền giới Thanh Tâm tông không bằng Thiên Huyền giới.

Nhưng nàng cũng hiểu, với dòng máu trên người mình, ở lại đây đối với Thiên Huyền tỉnh, không phải là chuyện tốt lành gì.

…

Chương 507: Bọn họ càng nên lo lắng cho sư huynh của ta

“Ta hiểu rồi.” Thẩm An Tại gật đầu.

Nói cách khác, nếu không rời đi, Liễu Vân Thấm cũng sẽ giống như các đời gia chủ Liễu gia trước, dùng sinh cơ để duy trì sự tồn tại của thông đạo Liễu gia.

“Nhưng ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, tiếp theo ngươi định làm gì, cần ta giúp gì?”

Liễu Vân Thấm hỏi.

Thẩm An Tại thở dài, ngước nhìn bầu trời xanh mây trắng.

“Còn có thể làm gì, chẳng qua là cho bọn họ một câu trả lời mà thôi.”

“Ngươi muốn hy sinh thân mình để bù đắp vào sự thiếu hụt của Thiên Đạo?”

Liễu Vân Thấm cau mày, nắm chặt tay hắn hơn, rõ ràng là đang lo lắng.

“Đúng vậy.” Thẩm An Tại gật đầu.

“Ngươi đây là đi tìm chết.” Liễu Vân Thấm lắc đầu từ chối, ánh mắt kiên định nhìn hắn.

“Ta sẽ đưa ngươi đi cùng.”

“Không được, ta cũng phải đi tìm một câu trả lời, trong lòng ta có quá nhiều câu hỏi, nếu không tìm được câu trả lời, ta sẽ không ngủ ngon được.”

Thẩm An Tại lại không đồng ý, hắn quay đầu cười, như thể đang an ủi.

“Hơn nữa ta cũng không chắc chắn sẽ chết, nếu như đúng như mọi người nghĩ, ta chính là một mảnh vỡ của Thiên Đạo, biết đâu lần sau trở về, ta cũng chỉ là khác với bây giờ.”

Mặc dù hắn nói vậy nhưng Liễu Vân Thấm vẫn có thể nhận ra, thực ra trong lòng hắn cũng không chắc chắn.

Nếu hắn là một góc của Thiên Đạo bi hóa thân thì có lẽ còn vô hạn khả năng.

Nhưng nếu không phải, tiến vào con đường đó, e rằng sẽ chết không có chỗ chôn.

Đừng nói đến Chân Tổ, ngay cả Thánh cảnh bình thường cũng không thể chịu được uy áp của thông đạo không gian đó.

“Nếu ngươi không trở về được, Mộ Dung Thiên sẽ phát điên mất.”

“Đến lúc đó sẽ có người giúp hắn.”

Thẩm An Tại phất tay, không dây dưa nhiều vào vấn đề này, mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuyệt đẹp kia.

“Ta cần ngươi giúp ta ép những người bên Thiên gia lộ diện.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Liễu Vân Thấm cau mày, khó hiểu nhìn hắn.

Bây giờ nàng đã nói rõ ràng với hắn, Thiên gia là tộc ở Hoang vực, tổ tiên của bọn họ chắc chắn cũng đã để lại át chủ bài.

Ép những người Thiên gia lộ diện, chẳng lẽ là muốn diệt trừ bọn họ?

“Thiên gia không đơn giản như vẻ bề ngoài, bọn họ có át chủ bài để chống lại thậm chí là Chân Tổ.”

Liễu Vân Thấm nghiêm túc nói.

“Ta biết, cho nên đến lúc đó ta sẽ không ra tay, người ra tay sẽ là người khác.”

Liễu Vân Thấm sửng sốt, rất nhanh đã nghĩ đến người mà Thẩm An Tại nói.

Bây giờ ở Thiên Huyền đại lục, chỉ còn lại hai cường giả cảnh giới Chân Tổ.

Một là lão tổ Long tộc, một là điện chủ Thiên Huyền điện.

lão tổ Long tộc đang bế quan, nếu không phải đến lúc bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không ra ngoài.

Cho nên người mà Thẩm An Tại nói, chỉ có thể là điện chủ Thiên Huyền điện.

“Thì ra là vậy…”

Liên tưởng đến yêu cầu ép Thiên gia lộ diện của hắn, Liễu Vân Thấm đại khái đã hiểu hắn muốn làm gì.

Đối với người ngoài, với tư cách là điện chủ Thiên Huyền điện, tuyệt đối sẽ không đứng nhìn, chắc chắn sẽ đích thân trấn áp.

Thẩm An Tại đã nghĩ đến việc trừ khử những kẻ có ý đồ xấu với Thiên Huyền đại lục.

Yêu Thần giáo là một, Thiên gia cũng là một.

…

Sau khi ở lại Liễu gia một đêm, Thẩm An Tại lại rời đi.

Trong thời gian này, chuyện Bắc Hải đao tôn sắp khiêu chiến với linh khí đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Khuyết đã

truyền đi khắp nơi.

Đặc biệt là phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại càng hứa sẽ cho thiên hạ một câu trả lời vào ngày đó.

Chuyện này lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ Thiên Huyền đại lục, mọi người đều ngóng trông ngày đó đến.

Không chỉ quan tâm đến việc Bắc Hải đao tôn có thể khiêu chiến thành công hay không, mà còn muốn biết Thẩm An Tại có thực sự có khả năng lấp đầy chỗ trống của Thiên Đạo, đóng cửa thông đạo, chấm dứt tình trạng yêu ma gây họa khắp nơi hay không.

Lúc này, Kiếm Vương sơn.

Trên đỉnh vách đá, Hạo Nhiên kiếm tiên nhìn thanh Thừa Thiên kiếm trong tay mình đã hoàn toàn khôi phục lại sự sắc bén, đôi mắt già nua đục ngầu ẩn chứa vẻ kinh ngạc.

Thật sự đã… sửa chữa xong rồi!

Linh khí bản nguyên đã vỡ tan tành, sinh cơ của hắn cũng đáng lẽ phải vỡ theo.

Kết quả là Thẩm An Tại đã sử dụng Huyền Môn Thập Tam châm thất truyền để bảo vệ tâm mạch của mình, Bắc Hải đao tôn này lại không biết bằng cách luyện khí cao cường nào mà tái tạo được kiếm linh của Thừa Thiên kiếm.

Thanh kiếm này, lại thêm vài phần tiên khí phiêu miểu.

“Nên lên đường rồi.”

Hạo Nhiên kiếm tiên thu Thừa Thiên kiếm lại, nhìn về phía thiếu niên áo xám bên cạnh.

Rõ ràng chỉ có tu vi Thiên Linh cảnh nhưng thân thể lại trở nên mạnh mẽ hơn sau khi chiến thắng Thừa Thiên kiếm.

Thậm chí có lúc còn khiến hắn có một ảo giác, dường như linh khí tuyệt đỉnh ở đây không chỉ có Thừa Thiên kiếm và Huyết Thôn ma đao, mà thân thể của Bắc Hải đao tôn mới chính là linh khí thực sự.

Ước chừng, chỉ bằng thân thể, đứa trẻ này có lẽ đã đủ để chấn động Niết Bàn, linh khí Thiên giai cũng khó có thể làm tổn thương hắn.

Đáng tiếc, không có Càn Khôn động thiên, xét về phương diện thủ đoạn, vẫn còn kém xa.

"Ta có một câu hỏi."

Giọng nói lạnh lùng của Thiên Nhạc vang lên, đôi mắt lạnh lùng vô cùng của thiếu niên nhìn chằm chằm vào lão già trước mặt.

"Có câu hỏi gì?"

"Các ngươi cuối cùng là sợ chết, hay là sợ Yêu Thần giáo?"

Hạo Nhiên kiếm tiên sửng sốt, không ngờ hắn lại hỏi ra câu hỏi này.

"Có gì khác nhau, nếu Yêu hoàng của Yêu Thần giáo giáng lâm, chúng sinh ở thế giới này sẽ bị tàn sát, cũng sẽ có rất nhiều người chết."

"Nếu sư phụ ta chết, thế giới này cũng sẽ có rất nhiều người chết."

Giọng nói của thiếu niên lạnh lùng, như thể không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Người trước nhíu mày.

Mặc dù thiếu niên trước mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng hắn có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm ẩn chứa trong lời

nói của hắn.

Hắn im lặng hồi lâu, hiểu được ý của thiếu niên, sau đó từ từ lên tiếng.

“Tốt nhất ngươi đừng làm bậy.”

Thiên Nhạc ngẩng đầu nhìn hắn.

“Sư phụ ta để lão phu giám sát ngươi mười năm, chỉ cần trong mười năm này ngươi không nhập ma, thiên hạ hẳn sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa, cho dù có tìm, lão phu cũng sẽ không đứng nhìn.”

Thiên Nhạc lại lắc đầu.

“Ta không nói đến chính mình.”

Hạo Nhiên kiếm tiên có chút sửng sốt.

Không phải nói đến chính mình, vậy sẽ là ai?

Sát tâm nặng như vậy, nếu Thẩm An Tại xảy ra chuyện, hắn gần như có thể dự đoán được cảnh tượng Thiên Nhạc bị Ma đao nuốt chửng linh trí, biến thành kẻ giết người điên cuồng.

“Sư phụ nói ta sẽ không nhập ma thì ta sẽ không.”

Giọng điệu của Thiên Nhạc lạnh lùng và kiên định, thốt ra từng lời từng chữ.

“Người mà bọn họ nên lo lắng hơn, chính là đại sư huynh của ta.”

“Mộ Dung Thiên?”

Hạo Nhiên kiếm tiên nhíu mày, có chút không tin.

Mặc dù chưa từng tận mắt gặp vị kiếm tiên Đại An kia nhưng nghe lời đồn bên ngoài, người này tính tình chất phác, không phải là kẻ thủ đoạn tàn nhẫn, giết chóc quá nhiều.

Nghĩ đến chuyện Thẩm An Tại tuẫn đạo, có lẽ sẽ đau buồn thương tiếc nhưng cũng không đến mức sẽ tàn sát bừa bãi chứ?

Huống hồ, chuyện này vốn không có kẻ thù rõ ràng.

Cho dù muốn trút giận thì có thể tìm ai?

Chẳng lẽ là phải tìm hết những người từng hỏi Thẩm An Tại xin đáp án?

Nếu thật sự như vậy thì trên Thiên Huyền đại lục, hàng trăm thế lực lớn nhỏ, e rằng đều có liên quan.

Động một cái là liên lụy đến cả trăm, chỉ sợ Mộ Dung Thiên sau khi suy nghĩ kỹ càng, cũng sẽ vì Linh Phù sơn, vì người Đại An mà cân nhắc nhiều hơn.

"Đi thôi, nên lên đường rồi."

Hạo Nhiên kiếm tiên lắc đầu, không để lời của Thiên Nhạc vào lòng.

Chỉ coi là đứa trẻ này tuy giết chóc nhiều nhưng cuối cùng vẫn còn nhỏ tuổi, hy vọng đại sư huynh có thể đứng ra báo thù cho sư phụ.

Mà với tư cách là đại sư huynh, Mộ Dung Thiên hẳn sẽ không ngây thơ như vậy.

…

Chương 508: Bắt đầu khiêu chiến

Vào giữa mùa hè, tiếng ve kêu không ngớt.

Gió nóng thổi qua núi rừng, mang theo hương thơm của hoa cỏ và chút mát mẻ không đáng kể.

Ngày này, Thần Hỏa sơn trang chật ních người.

Từ trong sơn trang đến chân núi, tụ tập gần một nửa số thế lực của Thiên Huyền đại lục.

Tất cả mọi người đều ngóng trông, chờ đợi điều gì đó.

Hôm nay, là ngày Bắc Hải đao tôn đến khiêu chiến linh khí đệ nhất thiên hạ.

Cũng là ngày đưa ra đáp án cho câu hỏi đó.

Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, cuối cùng sẽ đưa ra lời giải đáp như thế nào cho thiên hạ, tất cả mọi người đều đang mong chờ.

Ba tông luyện khí, Thiên gia, Thần Phù điện, Thiên Huyền điện, Độc sơn, Xà quật,… rất nhiều thế lực, cường giả tán tu, đều đã đến.

Thậm chí, sự náo nhiệt của ngày này còn hơn cả Tứ Vực võ thí.

Nhưng mục đích của phần lớn những người đến đây đều giống nhau.

Dưới sự chú ý của mọi người, dưới chân núi, ba người từ từ tiến đến.

Người đi đầu là Thẩm An Tại mặc một bộ đồ trắng, cưỡi ngựa.

Bên cạnh hắn là một thiếu niên mặc đồ xám và tông chủ Kiếm Vương sơn.

Khi ba người này đến, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Đám đông nhốn nháo, nhường ra một con đường lớn.

Thẩm An Tại cưỡi ngựa đi, không nhanh không chậm tiến vào Thần Hỏa sơn trang, đến võ đài đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tại vị trí của Thần Phù điện, Liêu Tử Khung và Hà Bất Ngữ nhìn Thẩm An Tại từ từ lên núi, nhìn nhau, như có điều suy nghĩ.

Nếu phong chủ Thanh Vân phong thực sự là biến số mà sư phụ tính ra thì tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, đại kiếp thực sự vẫn chưa đến.

Bọn họ đang chờ thời cơ.

"Linh Phù sơn Thanh Vân phong, Thẩm An Tại, dẫn tam đệ tử đến khiêu chiến với linh khí đệ nhất thiên hạ, Nguyệt Vô Khuyết!"

Bước vào cổng, Thẩm An Tại nhẹ giọng nói, giọng nói theo gió truyền đi xa, truyền đến tai của tất cả mọi người ở đây.

Ở giữa võ đài, một thanh đao dài màu bạc như trăng lơ lửng giữa không trung.

Chỉ lơ lửng ở đó, không ai cầm, nhưng đã khiến người ta cảm nhận được sự sắc bén tuyệt thế.

Đây chính là linh khí đệ nhất thiên hạ hiện nay.

Nhiều năm qua, vẫn vững vàng ở vị trí đầu tiên trong Bách Binh phổ, chưa từng rơi xuống.

Người khiêu chiến không biết bao nhiêu mà kể, không phải là bại trận trở về thì cũng là bị đao khí chém nát ngay tại chỗ.

Tô Lưu Ly đứng dậy nghênh đón, Thẩm An Tại gật đầu nhẹ với Hà Bất Ngữ, vẫn ngồi xuống bên cạnh Linh cảnh.

Vu Chính Nguyên cũng ở đó, hắn hành lễ với Thẩm An Tại, lại liếc nhìn Thiên Nhạc, trong mắt có chút cảm khái.

Mờ mờ nhớ lại, lần đầu tiên gặp sư đệ này vẫn là lúc mọi người cùng nhau ăn tối ở Thanh Vân phong.

Sư phụ ở đó, Liễu sư thúc cũng ở đó, còn có Lăng sư tỷ nữa…

Mọi người đều ở đó.

Nếu như sau này không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ bây giờ mọi người vẫn có thể tụ họp một chỗ, ăn bữa tối ấm áp.

Lúc đó, Thiên Nhạc vẫn là một người mù, cũng không biết nói.

Giờ đây, sư đệ đáng thương năm nào, cuối cùng cũng đã thành danh.

Vu Chính Nguyên vừa có chút an ủi, vừa có chút tức giận.

Những chuyện gần đây hắn cũng đều nghe nói, mặc dù rất muốn đứng ra nhưng hắn hiểu rằng mình chỉ là kẻ yếu đuối, căn bản không có quyền lên tiếng.

Mà nhị sư phụ của bọn họ vẫn luôn bảo hắn cứ chờ thêm.

Nhưng hắn không quá lo lắng, bởi vì trong lòng hắn, Thẩm sư thúc là vô địch.

Bất cứ chuyện gì, chỉ cần có sư thúc ở đó, chắc chắn sẽ hóa giải được nguy hiểm.

Bởi vì Bách Lý tiền bối cũng đã nói, có hắn ở đây, mọi chuyện sẽ ổn.

Tô Lưu Ly nhìn thiếu niên áo xám bước vào giữa võ đài, ánh mắt phức tạp.

Nàng chưa từng nghĩ rằng, đối phương thực sự có thể đi đến bước này.

Có lẽ là ý trời…

"Ngươi…"

Nàng muốn nói gì đó nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng của Thiên Nhạc cắt ngang.

"Bắt đầu đi."

Nhìn đôi mắt lạnh lùng đó, Tô Lưu Ly hơi sửng sốt, sau đó chỉ đành gật đầu, không nói gì nữa.

Cảm giác xa lạ này khiến nàng có chút khó chịu nhưng lại không thể làm gì.

Khi nàng lui về chỗ ngồi, Nguyệt Vô Khuyết trong võ đài cũng bắt đầu run rẩy, dường như đang nhìn thiếu niên áo xám trước mặt, đánh giá hắn.

Thiên Nhạc cũng nhìn chằm chằm vào thanh đao đó, khuôn mặt lạnh lùng có chút mơ hồ.

Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng mình cũng đến đây.

Lúc bị bỏ rơi, mình mới bao nhiêu tuổi?

"Đợi đến khi ta rèn ra linh khí đệ nhất thiên hạ, ngươi sẽ đến gặp ta sao…"

Thiên Nhạc lẩm bẩm, nhìn thẳng vào thanh đao dài như trăng bằng lưu ly trước mặt.

Hắn không mong đợi người đó có thể giữ lời hứa, bây giờ mình không còn là đứa trẻ năm xưa nữa.

Hắn có sư phụ.

Đến đây, chỉ là để chấm dứt quá khứ của mình mà thôi.

Người đó có đến hay không, thật ra cũng không quan trọng lắm.

Thiên Nhạc nắm chặt đao máu, hít một hơi thật sâu, xông lên.

Huyết Thôn ma đao rất phấn khích, từ khi được rèn ra, nó không ngừng giết chóc.

Giết người là giết, chém đứt linh binh, cũng là giết.

Càng giết chóc, nó càng trở nên mạnh mẽ.

Mà thế đao càng mạnh, bản thân Thiên Nhạc cũng sẽ càng mạnh.

Vù!

Nguyệt Lưu Ly cảm nhận được đối phương tấn công tới, có chút phấn khích bay lên trời.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, nơi này như đêm đen.

Ánh đao trắng xóa như biến thành một vầng trăng tròn, ầm ầm rơi xuống, như muốn xóa sổ cả võ đài.

“Quả nhiên là Nguyệt Vô Khuyết, thế đao như vậy, không gì sánh nổi!”

“Tiếc là Tô trang chủ chưa từng luyện hóa nó thành linh khí bản nguyên, nếu không uy thế của nó còn có thể lên một tầng nữa!”

Khi trận chiến nổ ra, mọi người đều quên hết mọi chuyện, chăm chú theo dõi trận chiến lớn này.

Không biết hôm nay, linh khí đệ nhất thiên hạ có bị Huyết Thôn ma đao thay thế không?

"Nguyệt Vô Khuyết…"

Thiên Cương nheo mắt lại, quan sát kỹ thế đao như trăng kia.

Thẩm An Tại cũng nhìn theo.

Ánh sáng máu và ánh trăng đan xen, chia nhau chống lại.

Thiên Nhạc, dưới vô số ánh trăng, cố gắng vung đao.

Nhưng thế đao đó quá mạnh, so với Hạo Nhiên thì còn hơn hẳn.

Kiếm khí Hạo Nhiên tuy rằng mênh mông hùng hậu nhưng lại thiếu đi vài phần sát khí, so với sự tàn nhẫn của Thiên Nhạc thì thiếu đi vài phần tấn công.

Nhưng bây giờ, ý đạo như trăng này, nhìn thì trong sáng nhưng lại bá đạo vô cùng, hoàn toàn áp chế ý đao của Thiên Nhạc.

"Quả nhiên là Nguyệt Vô Khuyết, hoàn toàn không sợ sát khí ngút trời đó."

"Đúng vậy, thần binh đệ nhất thiên hạ, đừng nói là có người cầm, ngay cả khi không có người cầm, cũng có thể trấn sát Xung Hư."

Mọi người bàn tán xôn xao, nhíu mày nhìn thiếu niên đang chống đỡ dưới ánh đao như trăng.

Bỗng nhiên họ có chút lo lắng, nếu Bắc Hải đao tôn hôm nay khiêu chiến thất bại, vậy Thẩm An Tại có phải sẽ không thực hiện lời hứa nữa không?

Bởi vì ngày đó hắn đã nói, muốn đệ tử thứ ba này khiêu chiến thành công linh khí đệ nhất thiên hạ, mới nói cho mọi người đáp án.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, không ít người lại có chút lo lắng.

Thậm chí bắt đầu mong đợi Bắc Hải đao tôn còn có át chủ bài gì ẩn giấu, chắc chắn phải khiêu chiến thành công mới được.

Lúc này, dường như họ đều quên mất, trong tay Thiên Nhạc cầm chính là Ma đao, là lưỡi đao giết chóc.

Nhìn thanh đao lượn vòng trên bầu trời, hóa thân thành vô số ánh trăng, Thẩm An Tại không khỏi gật đầu.

Người rèn thanh đao này, quả thực là một kỳ tài luyện khí.

Không dùng vật bình thường để tôi luyện chế tạo, nghĩ đến việc luyện chế Nguyệt Vô Khuyết này hẳn là rất khó khăn.

Bởi vì thứ mà nó giải phóng ra, chính là ánh trăng thực sự, chứ không phải ý chí hóa thành.

Thiên Nhạc muốn dựa vào sát khí của bản thân để chống lại ánh trăng thực sự của trời đất này, không hề đơn giản.

Chương 509: Dùng thân tế đao

Trán Thiên Nhạc nổi gân xanh, đôi mắt đỏ ngầu.

Một lần nữa giải phóng sát khí ngập trời được phong ấn trong cơ thể.

Ầm ầm!

Khí huyết bốc lên ngùn ngụt, như mây trời cuồn cuộn, từng bóng ma quỷ dữ tợn lao xuống, xông vào trong vầng trăng tròn, cắn xé, vung đao chém giết.

Như muốn nhuộm vầng trăng sáng trong này thành màu máu.

Dưới sự hung dữ mạnh mẽ này, Nguyệt Vô Khuyết cuối cùng cũng run rẩy.

Nó hiểu rằng, người đến khiêu chiến mình không phải là Huyết Thôn ma đao kia, mà chính là thiếu niên này.

Bản thân hắn chính là một binh khí kinh thiên.

Thiên Nhạc bước ra một bước, gạch xanh trên võ đài vỡ tan, hắn xông lên giữa không trung, cầm đao chém xuống.

Khí huyết vô biên hóa thành đao quang, vô cùng khủng khiếp.

Vù!

Trong lúc Nguyệt Vô Khuyết run rẩy, một bóng người mơ hồ hiện lên, tay nắm cán đao ngang trước ngực.

Choang!

Dưới tiếng chấn động, mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhói.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bóng hình hư ảo như lưu ly dưới ánh trăng kia.

"Đó là… khí linh?"

"Khí linh hóa hình, quả nhiên là linh khí đệ nhất thiên hạ!"

Mọi người kinh hô nhưng cũng có người nhìn bóng hình dưới ánh trăng kia, nhíu mày, cảm thấy có chút quen thuộc.

Tô Lưu Ly càng thêm mơ màng, như thể nhớ lại điều gì.

Hà Bất Ngữ cũng nhướng mày.

Bóng người dưới ánh trăng kia… rất quen thuộc.

Đặc biệt là Thiên Cương, đôi mắt càng nheo lại, sắc mặt trầm xuống.

Không ngờ, hôm nay lại nhìn thấy cảnh này ở đây.

Quả nhiên tên kia vẫn để lại hậu chiêu.

Bóng người dưới ánh trăng như không có cảm xúc, chỉ vung đao chém nhau với Huyết Thôn.

Không có chiêu thức gì quá kinh diễm, chỉ là những nhát chém rất đơn giản.

Một đao, hai đao…

Tia lửa bắn ra, đôi tay của Thiên Nhạc bị sức mạnh khủng khiếp kia làm cho nứt ra, máu nhỏ giọt nhưng vẫn không chịu lùi bước.

Hắn nhìn bóng người dưới ánh trăng, ký ức xa xưa, trong khoảnh khắc này, hiện lên trong đầu.

"Nhạc nhi, ngươi phải mạnh khỏe trưởng thành, sau này trở thành một luyện khí sư lợi hại như cha."

“Đợi đến khi ngươi rèn được thanh đao đệ nhất thiên hạ, ta sẽ đến tìm ngươi.”

“…”

Giọng nói khiến hắn nhung nhớ vô số ngày đêm, trong những ngày tháng đen tối đó, thứ duy nhất khiến hắn kiên trì, dù chỉ có thể nghe cũng muốn học rèn khí, lúc này như lại vang lên bên tai.

Hắn nắm chặt đao trong tay thêm mấy phần.

Cảm giác đau nhói truyền đến nhưng lại khiến hắn vung đao trong tay, từng đao một mạnh mẽ hơn.

Trong lúc nhất thời, thậm chí còn phản công lại Nguyệt Vô Khuyết.

Hai người đánh từ trên trời đánh xuống đất, võ đài vỡ tan.

Ngay cả trận pháp ở đây cũng lung lay sắp đổ, run rẩy không thôi.

Vù!

Tiếng đao chói tai một lần nữa vang lên, không phải phát ra từ hai linh khí kia.

Mà là… từ trong cơ thể Thiên Nhạc!

“Huyết Thôn ma đao, tuyệt đối không lợi hại như vậy.”

Đoan Mộc Khung và Nhạn Thu cùng những người khác đều lắc đầu, lộ vẻ nghi ngờ.

Mặc dù là Ma đao nhưng cũng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn như vậy, đạt đến mức có thể chống lại Nguyệt Vô Khuyết.

E rằng thứ thực sự khiến Ma đao phát huy được sức mạnh như vậy, vẫn là bản thân thiếu niên kia.

Hai người họ hợp nhất, không phân biệt, cùng là một khí cụ.

“Trên đời này, thật sự có kỹ thuật luyện binh khí bằng người sống sao?”

Nhạn Thu cau mày.

Trong vô số năm qua, vô số người trong giới luyện khí đã lần lượt thử nghiệm, đều nghĩ đến việc có thể tiến thêm một bước trên con đường luyện khí hiện tại.

Nhưng những người đó hoặc là thất bại, hoặc là luyện mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Mà hôm nay, bọn họ lại như nhìn thấy con đường binh nhân mà vô số người cầu mà không được.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau không nói gì.

Luyện Tiên thuật, chính là phương pháp luyện khí cao nhất thiên hạ.

Vạn vật trên đời, không gì không thể luyện.

Nghe nói lĩnh ngộ đến cảnh giới cao nhất, ngay cả ba ngàn đại đạo, trời đất hư vô, cũng có thể hóa thành khí cụ.

Đáng tiếc, mình hẳn là khó có thể nhìn thấy cảnh tượng đó.

Ầm!

Trên sân, theo một tiếng nổ lớn, hai luồng đao quang lui về phía sau.

Bóng người cầm trường đao dưới ánh trăng, hơi thở phập phồng.

Còn Thiên Nhạc thì càng thêm thảm hại, toàn thân rách rưới, vết đao chồng chất.

Hắn không ngừng nôn ra máu.

Đao ý của Nguyệt Vô Khuyết đã chạy loạn khắp cơ thể hắn, thương gân động cốt.

Nếu cứ đánh tiếp như vậy, dù thân thể hắn có cường đại đến đâu thì sớm muộn gì cũng không chịu nổi.

Nguyệt Vô Khuyết, Nguyệt Vô Khuyết, trăng tròn vằng vặc, cứng không thể phá.

Đao pháp luyện khí như Thần Chung Mộ Cổ, Càn Khôn Hóa Vật, hắn lần lượt thi triển nhưng vẫn không thể tìm được sơ hở của Nguyệt Vô Khuyết, không thể khiến ánh trăng kia bị tổn hại.

"Xem ra… Bắc Hải đao tôn hình như đã hết đường rồi."

"Đúng vậy, chẳng lẽ hắn không thắng được sao?"

Tiếng lo lắng của mọi người vang lên.

Mặc dù nhìn qua thì dưới vô số đao quang vừa rồi, Thiên Nhạc đang áp chế Nguyệt Vô Khuyết.

Nhưng thực ra Nguyệt Vô Khuyết căn bản không hề bị thương tổn gì, ngược lại là hắn dùng cách đánh thương đổi thương như vậy, khiến trạng thái của mình nhanh chóng suy giảm.

"Chẳng lẽ hai sư đồ bọn họ đã bàn bạc trước, cố ý muốn thua…"

"Câm miệng!"

Tiếng gầm giận bất chợt vang lên, khiến người vừa lên tiếng nghi vấn nín bặt, rụt cổ lại.

Trên sân, gân xanh trên trán Thiên Nhạc nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào hắn.

Trên người hắn, từng luồng khí đen bắt đầu hiện lên, tà ác vô cùng.

Mặc dù hắn cũng từng nghĩ đến việc mình thua, sư phụ có thể nhân đó lui một bước.

Nhưng sư phụ đã nói, không cho phép mình làm như vậy, mình cũng không thể khiến hắn thất vọng.

Hắn phải thắng!

Tuyệt đối không cho phép những người này nói xấu ở sau lưng!

Thiên Nhạc cầm ngược đao, hung hăng đâm vào vị trí tim mình.

Phụt!

Máu tươi chảy ngang, trường đao xuyên tim mà ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều kinh hô một tiếng.

Tô Lưu Ly càng vô thức đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt, vô cùng lo lắng.

Thình thịch thình thịch…

Nhưng theo tiếng tim đập trầm đục vang vọng khắp võ đài, khí đen quanh người Thiên Nhạc càng thêm nồng đậm, hòa quyện với sát khí kia.

Sau lưng hắn, chậm rãi xuất hiện một bóng hình khổng lồ.

Nếu nhìn kỹ, người đó rất giống với một vị phân đường chủ của Bắc Hải Thiết đường.

“Đó là… khí linh?”

“Khí linh của Huyết Thôn ma đao?!”

Đồng tử của mọi người co lại, hàn ý thấu xương tỏa ra, khiến bọn họ cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Giống như, dưới sát ý mạnh mẽ kia, bọn họ đã trở thành một người chết.

"Dùng thân tế đao, kẻ điên, làm như vậy chỉ khiến Huyết Thôn ma đao càng thêm mạnh mẽ, sớm muộn gì cũng sẽ áp chế lý trí của hắn!"

Ánh mắt của Nhạn Thu nhíu chặt, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bóng đen hư ảo khổng lồ xuất hiện, ánh trăng nơi đây dường như cũng mất đi màu sắc.

Trong tay nó, cũng xuất hiện một bóng đao máu hư ảo.

Phụt!

Thiên Nhạc một lần nữa rút Huyết Thôn ra, đôi mắt đỏ ngầu, nở một nụ cười điên cuồng khát máu, có chút dữ tợn.

Mà nơi ngực hắn, hàn khí lan tỏa, vết thương đang chậm rãi hồi phục.

"Giết… giết!"

Trong đầu hắn, chỉ còn lại sự giết chóc.

Chỉ có một ý nghĩ, đó là chém nát thanh đao trước mắt, chém nát khí linh của Nguyệt Vô Khuyết!

Sau đó… tiếp tục giết, giết sạch những kẻ khiến mình không vui!

…

Chương 510: Khí linh Vô Khuyết

"Điên rồi, hắn đã điên rồi."

Có người hít sâu một hơi, bị sát ý kinh thiên động địa ấy làm cho lùi lại một bước.

Hạo Nhiên kiếm tiên cũng nhíu chặt mày.

Nhanh như vậy đã nhập ma rồi sao?

Hắn nhìn về phía Thẩm An Tại bên cạnh nhưng phát hiện khi Bắc Hải đao tôn mất kiểm soát như vậy thì người làm sư phụ như hắn lại có vẻ mặt bình tĩnh đến lạ.

Giống như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, không cần phải lo lắng.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên.

Trong một mảng nổ tung màu máu, khí linh Huyết Thôn chém một đao lên mặt trăng tròn kia.

Mặt trăng tròn rung chuyển dữ dội, ngay cả bàn tay hư ảo bằng lưu ly cầm đao cũng phải đổi từ một tay sang hai tay.

Có thể thấy rõ ràng rằng sau khi khí linh xuất hiện, uy lực của Huyết Thôn đã tăng lên không chỉ gấp đôi.

Thiên Nhạc cười dữ tợn, vẻ mặt điên cuồng của hắn bước ra một bước, màu máu hóa thành vô số bóng người giống hệt nhau, rút đao chém giết.

Ầm, ầm, ầm!

Không giống với tiếng leng keng khi đao kiếm giao nhau, mà là tiếng nổ lớn.

Giống như hai loại sức mạnh liên tục va chạm và bùng nổ.

Khí máu ngút trời, ánh trăng bay múa.

Trong một mảng tối tăm này, ánh trăng bị chém tan, giống như những ngôi sao nhỏ li ti bay lơ lửng và tản ra.

"Thế đao hung mãnh thật."

Trong này không thiếu người luyện đao, thấy cảnh tượng trong sân, cũng không khỏi kinh ngạc.

Nguyệt Vô Khuyết được gọi là Nguyệt Vô Khuyết, bởi vì ánh trăng bên trong tròn đầy không khuyết, khó có thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Nhưng giờ đây dưới ánh máu của Thiên Nhạc, những ngôi sao nhỏ li ti tản ra kia lại bắt đầu bị khí máu kéo theo và nuốt chửng, hòa vào trong đao máu.

Cạch!

Theo một tiếng nổ lớn khác vang lên.

Thanh đao trong tay Thiên Nhạc đột nhiên tan biến, trong vô số bóng người, cũng có rất nhiều người biến mất, hòa vào hư không.

"Đây là… sức mạnh của Xuyên Vân toa!"

Có người kinh hô một tiếng đứng dậy.

Xuyên Vân toa, bảo vật của Hỏa Luyện môn, từng xếp thứ chín mươi mấy trong Bách Binh phổ.

Vì nó có thể hoán đổi hư thực, thật giả khó phân biệt nên mới có tên như vậy.

Giờ đây, Huyết Thôn ma đao cũng có thể làm được như vậy!

Ầm ầm!

Không chỉ vậy, theo một số bóng người chui vào hư không, mặt đất đột nhiên rung chuyển, vô số ánh nước lan tỏa, hóa thành những con sóng khổng lồ vỗ vào mặt trăng tròn trong hư không, từng lớp từng lớp.

"Là Bách Triều Đoạn Thiên của Cự Lang sơn!"

Lại có một tiếng kinh hô vang lên.

Bách Triều Đoạn Thiên, bản thể là một chiếc rìu lớn, khi vung lên, những con sóng chồng chất, từng lớp dữ dội, từng đứng thứ bảy mươi ba trên Bách Binh phổ.

"Còn có sức mạnh của Vạn Sơn ấn!"

"Đó là Thiên La Địa Võng nhà ta!"

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, từng người lại từng người kinh hô đứng dậy, vẻ mặt kinh hãi.

Ngay cả Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu, Tô Lưu Ly và những luyện khí đại năng kỳ cựu này cũng chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt như mơ như ảo.

Thứ mà thiếu niên kia cầm trong tay, thực sự chỉ là một Huyết Thôn ma đao thôi sao?

Tại sao… lại giống như tập hợp binh khí của trăm nhà, muôn vàn linh khí đi theo giúp đỡ vậy?

Dưới thế trận hùng hậu như vậy, mặt trăng tròn vô khuyết kia cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, vết nứt ngày càng lớn, lan tỏa khắp nơi.

Giống như khoảnh khắc tiếp theo, nó sẽ vỡ tan thành từng mảnh.

Nhưng dù sao, vẫn còn thiếu một chút.

Tổng cộng chín mươi bảy loại sức mạnh của binh khí đồng thời thi triển, cũng không thể hoàn toàn phá vỡ Nguyệt Vô Khuyết.

Có thể thấy, nó có thể đứng đầu Bách binh không phải là hư danh.

Tuy nhiên, bọn họ không hề mừng rỡ vì Nguyệt Vô Khuyết đã chặn được đợt tấn công này, ngược lại sắc mặt bọn họ đều trở nên nghiêm trọng, nín thở, trong lòng đồng thời dâng lên một ý nghĩ.

Bách binh đã hiện chín mươi bảy, tiếp theo nữa…

Xoẹt!

Trên bầu trời, sấm sét xé tan khí máu, cùng với ngọn lửa mang theo khí thế hạo nhiên của thiên hạ, sức mạnh trừng phạt giáng xuống.

Khí linh Huyết Thôn tắm mình trong sấm sét và lửa, lúc này, nó dường như không còn là con quỷ đã tạo nên tội ác tày trời nữa.

Mà là… đao phủ hành hình những tà hồn và kẻ ác trên thế gian.

Máu tanh, hung dữ nhưng lại có cả khí thế hào hùng, chính khí ngút trời!

Hạo Nhiên kiếm tiên ngồi phịch xuống, đôi mắt có chút mất tập trung.

Đây mới thực sự là hạo nhiên chính khí…

Dùng giết chóc để bảo vệ khí thế hào hùng, chứ không phải dùng lòng nhân từ để bảo vệ chính đạo.

Lòng nhân từ nhu nhược và cứng nhắc chỉ khiến cái ác phát triển, biến chúng thành những vũ khí giết người mang trên mình ánh hào quang!

Trong lúc mơ hồ, Hạo Nhiên kiếm tiên đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Là cái gì đã thúc đẩy Bắc Hải đao tôn luyện thành Huyết Thôn ma đao?

Là sự đuổi giết từ những kẻ sợ bị Bắc Hải đao tôn tìm đến, trong lòng có quỷ.

Là sự tham lam của Chu gia, là những thế lực tông tộc ức hiếp nam nữ, ngang ngược bá đạo ở Bắc Đạo vực.

Trước khi Bắc Hải đao tôn chưa rèn Ma đao, hắn là một người tốt được mọi người ca ngợi.

Vì dân trừ hại, thay những kẻ yếu đuối đòi lại công bằng.

Nhưng sau này, hắn giết nhiều người, dần dần, thành kiến cũng nhiều hơn.

Ngay cả cái gọi là Hạo Nhiên kiếm tiên này cũng trở thành mũi nhọn truy sát những người có chính khí như vậy.

Nhưng dường như cho đến tận bây giờ, Bắc Hải đao tôn vẫn chưa giết người không nên giết.

Khi đập vỡ linh khí của những thế lực gia tộc đó, hắn cũng sẽ đi sửa chữa.

Giống như Xuyên Vân toa của Hỏa Luyện môn, vỡ một lần, sau khi tái dựng lại còn trở nên mạnh hơn.

“Cái gọi là thiên phạt hào hùng, nên giết chóc, nên như vậy!”

Đôi mắt của Hạo Nhiên kiếm tiên đột nhiên sáng lên, cả người dường như trở nên hoàn toàn khác biệt, nhìn chằm chằm

vào võ đài với ánh mắt sáng ngời.

Thiên Nhạc giơ cao Huyết Thôn, khí linh cũng giơ cao thanh đao hạo nhiên đầy sấm sét và lửa đó.

Ầm ầm, chém về phía mặt trăng tròn!

Rắc!

Không còn trở ngại, không còn vô khuyết.

Mặt trăng tròn vỡ tan, thanh đao dài màu bạc đó nứt nẻ chằng chịt.

"Nguyệt Vô Khuyết… vỡ rồi!"

Theo tiếng kinh ngạc vang lên, nơi này đột nhiên chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Tô Lưu Ly nhìn thiếu niên tắm mình trong sấm sét và máu lửa, thế đao vô tận quanh người, ánh mắt hơi ngẩn ngơ, lẩm bẩm tự nói, có chút an ủi, lại có chút không nỡ.

"Quan Tinh, ngươi thấy không…"

Nguyệt Vô Khuyết đã vỡ, còn Thiên Nhạc đã trở nên điên cuồng nhưng lại không như mọi người nghĩ, không tiếp tục giết chóc.

Hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, màu máu trong mắt đã biến mất.

Khí linh uy nghiêm thu đao vào vỏ cùng với khí máu vô tận, võ đài chìm vào một mảnh bình lặng.

Thiên Nhạc nhìn bóng người bằng lưu ly nứt nẻ toàn thân, dường như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Mà bóng người vốn không thể nhìn rõ diện mạo, lúc này cũng dần trở nên rõ ràng.

Nhưng lại giống như một con búp bê sứ bị rơi xuống đất, toàn thân nứt rạn.

Đó là một nam tử trung niên.

Mày kiếm mắt sáng, lưng thẳng như cây tùng.

Đầu tiên, hắn nhìn về phía nam tử áo trắng trên đài, ánh mắt mang theo sự biết ơn, cúi đầu thật sâu về phía đó.

Sau đó lại nhìn về phía thiếu niên toàn thân đẫm máu đối diện, ánh mắt mang theo nụ cười an ủi.

"Đã lớn rồi…"

"Mẫu thân ngươi đã nói với ta, nói ngươi đã gặp được một vị sư phụ tốt, gặp được một vị sư tỷ tốt, xem ra ta quả thực không cần phải lo lắng nữa rồi."

Nam tử nhìn Thiên Nhạc, nhẹ giọng mở miệng, giọng nói mang theo sự tự trách.

"Phụ thân rất an ủi, cũng rất có lỗi, càng không dám mong ngươi tha thứ."

"Năm đó đã phá vỡ sự vô khuyết của ngươi, hôm nay phụ thân sẽ trả lại cho ngươi."

Hắn dang rộng hai tay, nhắm mắt lại, vết nứt lại lan rộng, vô số ánh trăng tràn ra từ trên người hắn, hướng về phía Thiên Nhạc.

Trên đài, Tô Lưu Ly nhắm mắt lại, dường như không đành lòng nhìn cảnh tiếp theo.

Thẩm An Tại nhìn thấy cảnh này, cũng không ngờ tới.

Vô Khuyết hoang thể bị phá, muốn khôi phục, chỉ có thể cướp đoạt sự vô khuyết của người khác.

Ban đầu hắn định nhân cơ hội này ra tay với người Thiên gia.

Không ngờ, đã có người chuẩn bị sẵn cho Thiên Nhạc.

Người đó, chính là khí linh của Nguyệt Vô Khuyết, cũng là cha của Thiên Nhạc.

Thiên Quan Tinh.

Chương 511: Yêu nhân trong ngục tối

“Người đó… là Thiên Quan Tinh!”

“Đúng vậy, chính là gia chủ đời trước của Thiên gia, Thiên Quan Tinh!”

Mọi người kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Thiên Cương.

Sắc mặt hắn âm trầm, nắm chặt tay áo.

Chết tiệt!

Không ngờ Thiên Quan Tinh lại để lại một nước cờ như vậy.

Hắn tự hỏi tại sao Thiên Quan Tinh hấp thụ yêu khí bấy lâu nay mà vẫn không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Hóa ra một phần thần hồn của hắn vẫn tồn tại trong Nguyệt Vô Khuyết.

“Hừ, Tô trang chủ, ngươi định giải thích chuyện này như thế nào, thần hồn của gia chủ Thiên gia đời trước chúng ta sao lại trở thành khí linh của Nguyệt Vô Khuyết này!”

Hắn đập mạnh vào ghế, đứng dậy, trừng mắt nhìn Tô Lưu Ly.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

“Ta chưa từng nói Nguyệt Vô Khuyết là do ta luyện chế, chỉ là cất giữ nó ở Thần Hỏa sơn trang mà thôi.”

Tô Lưu Ly đứng dậy, nhìn bóng hình hư ảo đang tỏa ra ánh trăng sao bên dưới, mở miệng.

“Nguyệt Vô Khuyết, vốn là do Thiên Quan Tinh luyện chế!”

Sau khi biết được kết quả này, mọi người đều xôn xao.

Chỉ có Hà Bất Ngữ là bình tĩnh, hắn đã biết từ lâu.

Hồi đó, khi Thiên Quan Tinh và Tô Lưu Ly ẩn cư luyện khí trên núi, hắn vô tình xông vào trận pháp, nhìn thấy hai người.

Sắc mặt Thiên Cương âm trầm như sắp nhỏ ra nước, hắn nghiến răng tiến lên.

“Không được, đây là linh khí của Thiên gia ta, sao có thể hủy hoại trong tay Thần Hỏa sơn trang của ngươi!”

Nói xong, hắn định ra tay ngăn cản khí linh của Nguyệt Vô Khuyết tan biến.

“Ngươi dám động thử xem?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ trên đài, Thiên Cương dừng bước, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Thẩm An Tại từ từ đứng dậy, nắm chặt một cây roi trong tay.

Hắn chỉ đứng dậy, cả nơi này đã im lặng.

Không ai dám mở miệng.

Ngay cả Thiên Cương cũng nghiến răng, tiến thoái lưỡng nan.

Hắn không dám chọc giận Thẩm An Tại vào lúc này nhưng cũng không muốn để thần hồn của Thiên Quan Tinh trở thành khí linh bị Huyết Thôn hấp thụ.

Bởi vì như vậy, Thiên Quan Tinh sẽ không còn là vô khuyết.

Không phải vô khuyết, kế hoạch của hắn sẽ đổ bể.

Ngay khi hắn tiến thoái lưỡng nan, không biết nên chọn thế nào thì trên sân lại xảy ra biến cố.

"Ta không cần ngươi thương hại!"

Giọng nói của Thiên Nhạc lạnh lùng, vỗ mạnh vào thân đao, cưỡng ép đẩy lùi những ánh trăng sao kia.

Bóng hình kia lại ngưng tụ thành người, đang cau mày.

"Không thành vô khuyết, ngươi khó vào được Càn Khôn."

"Ta có con đường riêng của mình."

Thiên Nhạc lạnh lùng mở miệng, sau đó không lưu luyến quay người rời đi.

Hắn đã từng nghĩ rằng sau khi đánh bại linh khí đệ nhất thiên hạ, cha hắn sẽ giữ lời hứa đến gặp mình.

Nhưng cách thức này, hắn không ngờ tới.

Còn người mẹ mà cha nhắc đến, hắn cũng đã đoán được từ lâu.

Chỉ là giờ đây, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

"Sư phụ."

Thiên Nhạc đi đến trước mặt Thẩm An Tại, hắn lạnh lùng liếc nhìn Thiên Cương, sau đó vỗ vai thiếu niên.

Đến đây, linh khí đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Khuyết, đã bại dưới tay Huyết Thôn ma đao!

Thấy cảnh này, Thiên Cương thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm An Tại cũng có chút kinh ngạc nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Thiên Nhạc.

Thiên Nhạc sẽ không oán hận cha mình, hắn chỉ là cứng miệng mềm lòng.

Theo tình hình hiện tại, Thiên Quan Tinh hoặc là đã chết, chỉ còn lại một sợi tàn hồn làm khí linh tồn tại ở đây.

Nếu hấp thụ khí linh, hắn sẽ thực sự biến mất khỏi thế gian này.

Thẩm An Tại hiểu rằng, tiểu tử này chỉ hơi tức giận.

Tức giận vì sao đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra năm đó, tại sao lại dẫn đến kết cục như vậy.

Nhưng mà…

Thẩm An Tại liếc nhìn về phía xa, ánh mắt lóe lên.

Sẽ sớm có kết quả thôi.

Khí linh của Nguyệt Vô Khuyết nhìn Thiên Nhạc thật sâu, cuối cùng hóa thành những đốm sao rơi vào những mảnh vỡ đầy đất, bị Tô Lưu Ly thu hồi.

"Thẩm phong chủ, chuyện ở đây đã xong, ngài cũng nên thực hiện lời hứa chứ?"

Thiên Cương thấy khí linh vẫn còn, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần khí linh còn, Nguyệt Vô Khuyết vẫn có thể sửa chữa.

Còn bây giờ… giải quyết chuyện của Thẩm An Tại trước, sau này mới có cơ hội đoạt lại Nguyệt Vô Khuyết!

Khi hắn lên tiếng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại đảo mắt nhìn khắp nơi, đặc biệt dừng lại ở hai vị điện chủ khác của Thiên Huyền điện.

"Không vội, mời hai vị điện chủ bình tĩnh, lát nữa sẽ có một màn hay, mời chư vị thưởng thức."

Hắn ngồi xuống, bình thản uống trà, ánh mắt nhìn Thiên Cương đầy ẩn ý.

Trương Cửu Dương và Xà Bà liếc nhìn nhau, đều cau mày, không hiểu Thẩm An Tại lại muốn làm gì.

Còn Thiên Cương nhìn thấy ánh mắt của hắn, không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Hắn đảo mắt, chẳng lẽ chuyện mình làm đã bị người khác phát hiện?

Không thể nào, người biết chuyện này rất ít, ngoài người Thiên gia, cũng chỉ có lúc bất đắc dĩ phải tìm đến Liễu gia mượn sức mạnh của Đạo Liên…

Liễu gia!

Đồng tử hắn co lại, nhịp tim đập nhanh hơn.

Liễu Vân Thấm và Thẩm An Tại… có vẻ như có chút quan hệ.

Nhưng cùng là huyết mạch thượng giới, nàng không đến nỗi vì một người hạ giới mà không tiếc để Thanh Tâm tông đối đầu với Thiên gia ở Hoang vực chứ?

Như vậy, một khi chuyện ở đây truyền về thượng giới, nàng không sợ bị phạt sao?

Chắc là không đâu…

Mặc dù trong lòng không ngừng tự nhủ như vậy nhưng hắn không tránh khỏi lo lắng.

“Thẩm phong chủ không phải là cố tình kéo dài thời gian chứ?” Hắn có chút chột dạ.

“Hắn đúng là đang kéo dài thời gian.”

Xa xa, giọng nói của một nữ tử ôn hòa nhưng có chút lạnh lùng truyền đến.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, một nữ tử mặc áo xanh cưỡi gió đến, đáp xuống giữa đạo tràng.

Mọi người hơi cau mày, không phải là gia chủ Liễu gia ở Cửu Huyền cảnh sao?

Liễu gia vốn không màng thế sự, sao cũng đến đây?

Thiên Cương nhìn nàng đến, trong lòng bất an, tay giấu dưới tay áo, lén bóp nát một mảnh ngọc bích màu xám.

Liễu Vân Thấm đã nhìn thấy cảnh tượng xảy ra ở đây từ xa, cũng nhìn thấy Thiên Quan Tinh hóa thành khí linh.

Người Thiên gia lừa nàng, nói rằng Thiên Quan Tinh tự nguyện như vậy, mục đích là để đối phó với Yêu Thần giáo, giờ xem ra, rõ ràng là Thiên Cương có ý đồ riêng!

"Mời chư vị xem."

Liễu Vân Thấm cũng không nói nhảm, lòng bàn tay nàng xuất hiện một viên thủy tinh lưu ảnh.

Trong màn nước khổng lồ, hiện ra hình ảnh khiến đồng tử của mọi người ở đây co lại.

Đó là một ngục tối, mỗi phòng giam đều giam giữ những kẻ mặt mày dữ tợn, yêu khí ngút trời.

Đôi mắt chúng đỏ ngầu, đã sớm mất hết lý trí.

"Là… là những yêu nhân đó!"

"Đây… đây là nơi nào, sao lại có nhiều yêu nhân như vậy."

Tiếng kinh hô vang lên không ngớt, Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu và Trương Cửu Dương, Ngự kiếm tiên,… đều đứng dậy vào lúc này, ánh mắt ngưng trọng.

"Nơi này, chính là ngục tối của Thiên gia, đằng sau những yêu nhân này, cũng là Thiên gia!"

Giọng nói của Liễu Vân Thấm, hùng hồn hữu lực.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sau lưng Thiên Cương, hắn nuốt nước bọt, nhìn Liễu Vân Thấm bằng ánh mắt đầy oán hận.

Không ngờ, nàng lại không màng tình nghĩa thượng giới, phản bội Thiên gia!

Những người trong Trưởng Lão hội chắc chắn vì thân phận của nàng mới không ngăn cản, để mặc nàng vào ngục tối, cũng không ngờ nàng lại mang theo lưu ảnh thạch!

Lần này, Thiên gia gặp rắc rối lớn rồi!

…

Chương 512: Sự việc bại lộ

Trương Cửu Dương và lão Xà Bà đồng thời đứng dậy, uy áp mạnh mẽ bao trùm, ánh mắt lạnh lùng.

"Thiên Cương, cuối cùng là chuyện gì xảy ra!"

Không chỉ có hai người bọn họ, Nhạn Thu, Đoan Mộc Khung và những người khác cũng đều sắc mặt âm trầm.

Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều tập trung vào phía Thiên gia.

Không ngờ rằng những yêu nhân gây họa khắp nơi, lại không phải hoàn toàn là do Yêu Thần giáo gây ra, mà là có người của Thiên gia nhúng tay vào.

Bởi vậy mới nói, tại sao người của Yêu Thần giáo lại có thể lặng lẽ rải rác những yêu nhân này khắp nơi.

Có sự giúp đỡ của người bản địa Thiên Huyền đại lục thì tự nhiên là không khó.

"Các ngươi cứ tin tưởng lời nói một phía của nàng và Thẩm An Tại như vậy sao, đây hoàn toàn là vu khống, chắc chắn là Thẩm An Tại muốn chuyển họa sang hướng khác!"

Đến lúc này, Thiên Cương vẫn còn một tia may mắn trong lòng, cố gắng kích động mọi người tiếp tục hướng mũi nhọn về phía Thẩm An Tại.

"Phải không?"

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng: "Đã như vậy, nếu như viên tinh thạch trong tay của Liễu gia chủ không đủ để làm

bằng chứng thì hắn là lời của vị Thiên gia gia chủ tiền nhiệm có thể chứng minh được điều gì đó chứ?”

Theo giọng nói của hắn hạ xuống, mọi người lại nhìn về phía Tô Lưu Ly.

Người sau hơi nhíu mày, Nguyệt Vô Khuyết trong tay vẫn chưa được sửa chữa, vẫn là một đống mảnh vỡ.

Dưới ánh mắt của mọi người, Nguyệt Vô Khuyết tỏa ra ánh sáng lưu chuyển, một lần nữa hóa thành một bóng người đầy vết nứt chằng chịt.

Thiên Quan Tinh nhìn quanh ánh mắt của mọi người, cũng nhìn thấy Thiên Cương sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe lên vẻ cảnh cáo.

Cuối cùng, hắn nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau nhẹ gật đầu: “Yên tâm đi, mọi chuyện có ta, không ai động được đến lão tam.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Thiên Quan Tinh mới nhìn mọi người, bắt đầu kể lại chuyện năm xưa.

Năm đó, sau khi Thiên Quan Tinh và Tô Lưu Ly sinh ra Thiên Nhạc thì tự mình đưa Thiên Nhạc về Thiên gia trước, vừa đúng lúc đó, Thiên Cương và Trưởng Lão hội Thiên gia đã đưa ra kế hoạch Thôn Yêu.

Mà khi đó, sở hữu Vô Khuyết hoang thể, vật chứa có thể hoàn thành kế hoạch này nhất, cả Thiên gia chỉ có ba người.

Một là Thiên Quan Tinh, một là con trai Thiên Cương, và Thiên Nhạc.

Hơn nữa, chỉ vì thân phận của mẫu thân người sau không rõ ràng nên Trưởng Lão hội nhất trí quyết định dùng hắn làm vật thí nghiệm.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi thì xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Chính là ban đầu đã hẹn rằng Liễu gia sẽ phái một người tu luyện Lục huyền đạo liên đến giúp đỡ, kết quả là người đó mất tích, tìm kiếm nhiều năm vẫn không thấy.

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể đợi thêm vài năm nữa, sau khi Liễu gia vẫn không có tin tức, bọn họ định cưỡng ép bắt đầu kế hoạch này.

Lấy đệ tử bình thường bắt đầu trước, kết quả là bọn họ hoàn toàn không chịu nổi yêu khí, không thì phát điên thì thì nổ tung mà chết.

Cuối cùng, đến lượt Thiên Nhạc sở hữu Vô Khuyết hoang thể.

Lúc này, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thiên Quan Tinh không đành lòng để Thiên Nhạc chịu sự giày vò như vậy, tự tay phế bỏ Vô Khuyết của hắn.

Khiến hắn trở thành người mù và câm.

Như vậy, còn hơn là trở thành quái vật hoặc chết như vậy.

Hắn hiểu rằng, kế hoạch của Thiên Cương và Trưởng Lão hội không thể thành công, chắc chắn sẽ mang đến tai họa lớn nhưng hắn không có cách nào.

Sau khi đưa Thiên Nhạc đi, Thiên gia chỉ còn lại hai người Vô khuyết, một là hắn, một là con trai của Thiên Cương.

Vì mang tội nên hắn bị giam vào ngục tối, thay thế Thiên Nhạc trở thành vật thí nghiệm.

Cảnh ngộ này kéo dài nhiều năm.

Hắn không lo lắng rằng sớm muộn gì mình cũng không chịu nổi, cũng không sợ mình thực sự trở thành con quái vật

giết người không ghê tay.

Bởi vì tình cờ thay, linh khí bản nguyên của hắn là Nguyệt Vô Khuyết lại lưu lại ở Thần Hỏa sơn trang.

Chỉ cần có thể đập vỡ nó, hắn có thể một lần nữa chấm dứt kế hoạch Thôn Yêu của Thiên Cương.

Sau đó…

Mới đến tình cảnh như hiện tại.

Theo lời kể của Thiên Quan Tinh, sắc mặt mọi người dần dần kinh ngạc, nhìn nhau.

Khi Nguyệt Vô Khuyết có thần hồn của Thiên Quan Tinh làm khí linh, bọn họ đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

Nhưng không ngờ rằng, trang chủ Thần Hỏa sơn trang lại là vợ chồng với vị gia chủ Thiên gia tiền mhiệm, thậm chí còn sinh ra một đứa con trai là đệ tử thứ ba của phong chủ Thanh Vân phong hiện tại.

Còn Thiên Cương, sau lưng vẫn luôn lấy người sống làm thí nghiệm Thôn Yêu.

“Vậy thì thảm án diệt môn của Lâm gia mười mấy năm trước, cũng là do Thiên gia làm, đúng không?”

Thẩm An Tại tiếp tục mở lời hỏi.

Thiên Quan Tinh nhẹ gật đầu, thở dài.

“Năm đó chính vì chuyện này, ta mới rời khỏi Thiên gia một thời gian, mới có Thiên Nhạc, tuy ta là gia chủ Thiên gia nhưng mọi chuyện đều do Trưởng Lão hội Thiên gia quyết định, thậm chí diệt Lâm gia đoạt bí thuật Thôn Yêu, trước khi bọn họ đắc thủ thì ta đều không hề hay biết.”

Lúc này, toàn trường lại một phen xôn xao.

Tất cả mọi người đều tức giận nhìn chằm chằm Thiên Cương, ánh mắt như dao.

Không ngờ, vị gia chủ Thiên gia này lại làm nhiều chuyện trong bóng tối như vậy!

"Ngươi còn gì để nói nữa?"

Ánh mắt Trương Cửu Dương lạnh lùng, trong tay đã nắm chặt một thanh kiếm dài màu vàng kim, khí nóng tỏa ra.

Lão Xà Bà cũng đã thả một con rắn độc, toàn thân tỏa ra sương độc.

Thấy mọi chuyện đã hoàn toàn bại lộ, Thiên Cương oán hận liếc nhìn Liễu Vân Thấm, sau đó cười lạnh.

"Chuyện đã đến nước này, ta còn gì để nói!"

Hắn lập tức quay đầu, xông về phía Tô Lưu Ly.

Đã bại lộ thì chắc chắn phải lấy được Nguyệt Vô Khuyết trước, tuyệt đối không thể để kế hoạch chuẩn bị nhiều năm của mình, điểm yếu của mình, bị người khác nắm giữ!

"Cẩn thận!"

Đoan Mộc Khung và những người khác kinh hô.

Người trước hừ lạnh phất tay, trong nháy mắt thu Nguyệt Vô Khuyết lại, đồng thời vẫy tay.

Vù!

Nơi trên thắt lưng Thiên Nhạc run rẩy, một chiếc vòng tay bay lên không trung, hóa thành hàng vạn ngọn giáo lửa dài lao về phía Thiên Cương.

"Là Xích Lưu Ly!"

Có người nhận ra chiếc vòng tay đó, có chút kinh ngạc.

Ầm ầm ầm!

Thiên Cương liên tiếp tung ra những cú đấm, khí lực mạnh mẽ làm những ngọn giáo đó bay ngược trở lại nhưng cũng vì thế mà tốc độ bị chậm lại.

"Thiên Cương, đến lúc chết rồi mà còn dám làm ác, hãy trói tay chịu trói theo bản tọa về Thiên Huyền điện chịu tội!"

Kiếm thế nóng bỏng hóa thành một mặt trời rực rỡ, phá vỡ thế giáo lửa, cùng với tiếng quát lạnh của Trương Cửu Dương hạ xuống.

Uy lực mạnh mẽ như vậy, khiến toàn bộ Thần Hỏa sơn trang đều rung chuyển dữ dội, tường ngói vỡ vụn.

Cửu Dương kiếm đạo được thi triển trong tay hắn, mạnh hơn Ô Thiên Nghị gấp trăm ngàn lần.

Tất nhiên, là vì chênh lệch cảnh giới giữa hai người quá lớn.

Tô Lưu Ly tay cầm trường thương, một thân áo đỏ tung bay theo gió, quả là tư thế anh hùng vô song.

Nàng đứng trước hư ảnh của Thiên Quan Tinh, không hề nhúc nhích.

Ầm!

Là gia chủ Thiên gia, người của thượng giới, Thiên Cương tất nhiên không phải hạng dễ chọc.

Trong tiếng quát khẽ, một cây búa lớn xuất hiện, đập mạnh vào mặt trời rực rỡ kia.

Tuy không có Vô Khuyết hoang thể, không thể tu luyện Vô Khuyết Phong Đạo quyết nhưng công pháp mà hắn tu luyện cũng là loại thượng thừa nhất ở đây, không kém gì Cửu Dương kiếm đạo.

Ầm ầm!

Mặt trời rực rỡ vỡ vụn, Thiên Cương bay ngược ra ngoài, sắc mặt hơi tái nhợt.

Cây búa sắt trên tay hắn nóng đến mức suýt bị kiếm ý nóng bỏng kia thiêu rụi.

"Bắt hắn lại!"

Trương Cửu Dương cầm kiếm đạp không, quát lạnh một tiếng.

Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu và những người khác nhìn nhau, rồi lần lượt xông lên.

Thẩm An Tại nhìn cảnh hỗn loạn này, sắc mặt bình thản, ngồi tại chỗ nhấp trà một cách tĩnh lặng.

Còn trong đầu hắn, đã vang lên giọng nói quen thuộc từ lâu.

Chương 513: Hai vị Chân Tổ

Theo âm thanh trong đầu, vô số cảm ngộ và kinh nghiệm võ đạo ùa vào, Thẩm An Tại không khỏi nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc này, hắn như thể đã đắm chìm trong y đạo, tu đạo, thậm chí là luyện khí đạo trong hàng nghìn năm, dường như trước đây có nhiều điều nghi ngờ không hiểu nhưng giờ phút này bỗng nhiên sáng tỏ.

Cái gọi là ý niệm thông suốt, không gì khác ngoài điều này.

Tuy nhiên, hắn vẫn chưa đạt được điều mình muốn.

Đó chính là ký ức của Lâm Thanh.

Ban đầu hệ thống nói sẽ cho hắn kinh nghiệm võ đạo nghìn năm, cảm ngộ đại đạo, hắn tưởng rằng sẽ cùng mang đến ký ức của Lâm Thanh.

"Vậy ra ta không phải Lâm Thanh sao…"

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, nhìn Thiên Cương đang cố gắng chiến đấu và đấu tranh với mọi người, ánh mắt lóe lên.

Nếu vậy, tại sao mình lại có chút giống Lâm Thanh?

Những nghi ngờ cần lời giải đáp này, xem ra vẫn phải tiếp tục tự tìm kiếm.

Còn hiện tại…

Giải quyết chuyện trước mắt là được.

"Bên Thiên gia thì sao?"

Thẩm An Tại mở lời hỏi.

"Lúc ta đi đã thông báo cho Thiên Huyền điện."

“Tốt.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, tiếp tục xem vở kịch hay trong đó.

Mặc dù Thiên Cương rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Thác Bạt Thương Khung nhưng dù sao thì song quyền nan địch tứ thủ.

Huống hồ, ở đây còn có sự tồn tại của Cửu Dương kiếm tiên.

Không lâu sau, hắn bị mọi người vây công, phun ra máu tươi, khổ sở chống đỡ.

Tuy nhiên, ngay khi Trương Cửu Dương tiến lên, chuẩn bị áp giải hắn đến Thiên Huyền điện thì dị biến đột nhiên xảy ra.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên có tiếng sấm ì ầm trong hư không, hư không nứt ra một khe hở, mơ hồ có thể nhìn thấy tận cùng hư không, là một luồng khí hoang vu xám xịt.

Một luồng hơi thở kinh khủng lan tỏa khắp nơi.

Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm lập tức đứng dậy, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Luồng hơi thở này giống hệt với luồng hơi thở xuất hiện ở Linh cảnh lúc trước!

Cảnh giới Chân Tổ!

“Cửu đại nhân!”

Thiên Cương lộ vẻ mừng rỡ.

Phụt!

Chỉ với một ánh mắt u ám ở tận cùng hoang vu, Trương Cửu Dương, lão Xà Bà, Đoan Mộc Khung và những người

khác đều bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra dữ dội.

"Không ổn!"

Mọi người đều kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.

Tận cùng của khe nứt hư không kia lại là một cảnh giới Chân Tổ!

"Cửu đại nhân, nhanh chóng cướp Nguyệt Vô Khuyết, không được để rơi vào tay bọn họ!"

Thiên Cương lau đi vết máu trên khóe miệng, căng thẳng nói.

Liễu Vân Thấm hơi cau mày, Cửu đại nhân kia rõ ràng là giáo chủ Yêu Thần giáo, vậy mà lại đến giúp Thiên Cương sao?

Ánh mắt nơi tận cùng hư không rơi vào Tô Lưu Ly.

Uy áp mạnh mẽ khiến nàng thở dốc, không thể nhúc nhích.

Vù!

Người ở tận cùng nhẹ nhàng búng tay.

Ngọn thương lửa ngang trước ngực Tô Lưu Ly lập tức vỡ vụn, dường như linh khí thứ hai trên thế gian là Xích Lưu Ly trong mắt Cửu đại nhân cũng chẳng khác gì đồng nát.

Bản thân nàng càng phun máu mũi miệng, lúc lùi lại đã được hư ảnh của Thiên Quan Tinh đỡ lấy.

"Lưu Ly, không sao chứ?"

Hắn lộ vẻ lo lắng quan tâm, Tô Lưu Ly lau đi vết máu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Cửu Dương, lão Xà Bà, Đoan Mộc Khung và những người khác đều nghiến răng chống lại uy áp mạnh mẽ

thuộc về cảnh giới Chân Tổ nhưng cũng không thể giúp đỡ bên kia.

Thẩm An Tại cũng bị uy áp đó đè nén nhưng không nghiêm trọng như Trương Cửu Dương và những người khác.

Bởi vì bên cạnh hắn là Liễu Vân Thấm.

"Người này là giáo chủ thứ chín của Yêu Thần giáo, là thực lực Tổ cảnh Cửu phẩm."

Liễu Vân Thấm lên tiếng giải thích.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, cau mày không thôi.

Tại sao vẫn chưa xuất hiện?

"Quan Tinh…"

Tô Lưu Ly nhìn hư ảnh trước mắt chủ động đi về phía khe nứt hư không, không khỏi gọi lớn.

Hắn quay đầu ra hiệu cho nàng yên tâm, nhẹ giọng nói.

"Bọn họ muốn ta."

Sau khi hắn nói xong câu này, bên trong khe nứt hư không cũng truyền đến giọng nói khàn khàn trầm thấp của Cửu đại nhân.

"Ngươi biết điều."

Giọng nói vừa dứt, một bàn tay khổng lồ liền nắm lấy thần hồn của Thiên Quan Tinh, trực tiếp thu hồi lại.

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, rõ ràng cảm thấy Thiên Nhạc tiến lên một bước.

"Yêu Thần giáo vẫn muốn giữ lại sự vô khuyết của Thiên gia chủ, sẽ không giết hắn, Nguyệt Vô Khuyết là linh khí bản

nguyên của hắn, nếu vỡ thì kế hoạch Thôn Yêu cũng sẽ thất bại, cho nên bọn họ chỉ muốn bảo vệ tốt linh khí đó thôi."

Hắn nhẹ giọng nói, coi như an ủi Thiên Nhạc.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, trong khe nứt, Cửu đại nhân lại ra tay, sát ý mạnh mẽ bao trùm tất cả mọi người ở đây.

"Nhưng các ngươi đã khó khăn lắm mới tụ họp đông đủ, vậy thì chết hết đi, để lần sau đỡ phiền phức."

Bàn tay xám khổng lồ che khuất cả bầu trời, đến mức có thể nhìn rõ những đường vân trên lòng bàn tay, giống như vực sâu nuốt chửng sinh mạng.

"Không ổn!"

"Ta xong rồi!"

Có người tu vi yếu kém, thậm chí xương cốt đã bắt đầu vỡ nát dưới uy áp mạnh mẽ đó, nổ tung mà chết.

Ngay cả xung quanh Thẩm An Tại cũng có gió lớn nổi lên, mới miễn cưỡng bảo vệ được mình và Thiên Nhạc.

Mà đây vẫn là do Liễu Vân Thấm đứng bên cạnh, đã thay hắn chặn một phần lớn uy áp.

Mọi người đều lộ vẻ tuyệt vọng, chỉ có Thẩm An Tại cau mày, dường như đang chờ đợi sự xuất hiện của một ai đó.

Quả nhiên, khi công kích của Cửu đại nhân sắp nuốt chửng tất cả mọi người ở đây.

Trong hư không, một người đeo mặt nạ lóe lên xuất hiện, đứng lơ lửng trên không.

"Điện chủ!"

Thiên Huyền điện chủ chậm rãi giơ ngón tay lên, chỉ vào bàn tay khổng lồ đó.

Rắc!

Vết nứt xuất hiện, sau đó là một tiếng nổ chấn động.

Bàn tay khổng lồ đó, trong nháy mắt này, vỡ vụn, hóa thành hư vô, muôn dặm không mây.

Mà dưới dư chấn mạnh mẽ như vậy, Thần Hỏa sơn trang lại được Thiên Huyền điện chủ bảo vệ, không hề bị tổn hại gì.

"Hừ, may mà ngươi đến kịp!"

Cuối khe nứt vang lên tiếng hừ lạnh, Cửu đại nhân phất tay áo, muốn mang theo Thiên Cương biến mất.

Nhưng ngay lúc này, Thẩm An Tại đột nhiên đứng dậy.

Hắn cũng phất tay áo, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện.

Thiên Cương kia lộ vẻ kinh hãi, vậy mà hóa thành một luồng sáng chui vào trong ống tay áo của hắn trước!

Nơi này rơi vào một mảnh im lặng, tất cả mọi người đều có chút ngẩn người.

Đó là thần thông gì vậy!?

Vậy mà có thể thu một người sống sờ sờ vào trong ống tay áo?

Nếu không phải am hiểu sâu về không gian, hoặc là ống tay áo đó giấu linh khí không gian thì không thể làm được.

Vù!

Bỗng nhiên trời đất đổi sắc, một ý chí khủng bố quét qua tất cả mọi người ở đây, dường như đang khóa chặt điều gì đó.

Cửu đại nhân ở cuối khe nứt cảm nhận được ý chí này, trong mắt lóe lên vẻ kiêng dè, lập tức không dám do dự nữa,

đóng khe nứt lại rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Không nghi ngờ gì nữa, ý chí vừa rồi chính là ý chí của Thiên Đạo nơi này.

Liễu Vân Thấm hiện tại đã được coi là người của Thiên Huyền giới, đương nhiên không sợ.

Cửu đại nhân kia lại không phải là người của Thiên Huyền giới, nếu xuất hiện quá lâu, khi bị ý chí Thiên Đạo phát hiện, khó thoát khỏi cái chết!

Theo Cửu đại nhân biến mất, uy áp khủng bố kia cũng biến mất.

Trương Cửu Dương và những người khác lau đi vết máu trên khóe miệng, ánh mắt rơi vào người Thẩm An Tại.

Thiên Cương, ở trong tay hắn!

…

Chương 514: Muốn đổ tội

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Thẩm An Tại một thân áo bào trắng, sắc mặt bình thản.

“Thẩm phong chủ, còn mong ngài giao Thiên Cương ra, để Thiên Huyền điện thẩm vấn, cũng tiện tìm ra kế hoạch tiếp theo của Yêu Thần giáo.”

Trương Cửu Dương đè nén thương thế trong người, chắp tay mở lời.

Dù là thỉnh cầu nhưng cũng là yêu cầu.

Điện chủ Thiên Huyền điện đang ở đây, cường giả đệ nhất Thiên Huyền đại lục.

Chẳng lẽ đối phương còn dám nói không sao?

Nhưng thật không ngờ, hắn đã sai, tất cả mọi người ở đây đều đã sai.

Thẩm An Tại lại dám.

“Xin lỗi, hôm nay Thiên Cương, chắc chắn phải chết.”

Hắn hờ hững mở miệng, vung tay áo, thân ảnh Thiên Cương lần nữa xuất hiện, mà lòng bàn tay phải của hắn lật lên, một cái hồ lô xuất hiện trong tay.

“Xin bảo bối xoay người.”

Xoẹt!

Ánh sáng lưu chuyển, đồng tử tất cả mọi người đều co rụt.

Bao gồm cả điện chủ Thiên Huyền điện, dưới lớp mặt nạ, đôi mày nhíu chặt.

Thiên Cương thậm chí ngay cả phản ứng cũng không kịp phản ứng, liền cảm thấy toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích, sau đó một luồng khí lạnh xẹt qua cổ.

Đầu lâu cao cao bay lên, máu tươi nhuộm bầu trời.

Khi cái đầu lâu trợn tròn kia rơi mạnh xuống đất, cuốn lên chút bụi đất, mọi người mới bừng tỉnh khỏi sự kinh ngạc.

Chết rồi, sinh cơ tiêu tán, thần hồn tiêu vong.

Thiên Cương, chết không thể chết hơn.

Một câu cũng không hỏi, một lời cũng không nói, Thẩm An Tại trực tiếp giết chết hắn.

Càng khiến Trương Cửu Dương và những người khác kinh ngạc hơn là, Thiên Cương vừa rồi còn đánh tới đánh lui với một đám người bọn họ, giờ phút này lại trong nháy mắt đã bị đoạt mạng.

Ánh đao trắng xoá xoay tròn, bay vào hồ lô trong lòng bàn tay Thẩm An Tại.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt hờ hững.

Tựa như chỉ làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

"Thẩm phong chủ, ngài đây là…"

Trương Cửu Dương nhìn thi thể kia, có chút không biết nên làm thế nào.

"Hừ, Thẩm An Tại, chớ có dựa vào việc ngươi là điện chủ Nam Quyết điện, liền mang tình riêng vào việc công, điện chủ ở đây, ngươi cũng dám càn rỡ sao?"

Lão Xà Bà hừ lạnh một tiếng, chống gậy rắn, sắc mặt âm trầm.

"Thiên Cương có lẽ biết được gốc rễ tai hoạ yêu nhân, biết được kế hoạch tiếp theo của Yêu Thần giáo, ngươi giết chết

hắn, coi như đã cắt đứt một đầu mối quan trọng!”

Đối mặt với lời chất vấn của lão bà, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng.

“Giết thì đã giết, ngươi định thế nào, có thể thử xem lưỡi đao trong tay Thẩm mỗ có sắc bén hay không?”

Giọng hắn hùng hồn, lại đưa cái hồ lô trong tay về phía trước mấy phần.

Lão Xà Bà lộ vẻ kiêng dè, vô thức lùi lại một bước, sau đó lại nổi giận.

Quá cuồng vọng!

Không ngờ rằng Thẩm An Tại ngày nay lại trở nên kiêu ngạo như vậy, lại hoàn toàn không để ý đến thể diện của Thiên Huyền điện, dám trước mặt nhiều người như vậy nói với mình những lời như vậy!

Thật sự là không coi ai ra gì!

Những người khác cũng nhìn nhau, bao gồm cả Đoan Mộc Khung, Nhạn Thu và Phượng Khuynh Tâm đều nhíu mày, có chút không hiểu.

Vì sao Thanh Vân phong chủ Thẩm An Tại vẫn luôn ôn hoà, hôm nay lại làm ra những hành động có chút khác thường?

Nếu như trước đây, Thiên Cương tuy rằng sẽ chết nhưng cũng sẽ phải trải qua một loạt tra hỏi mới đưa hắn về Tây Thiên.

Nhưng hôm nay… Thẩm An Tại lại không hề quan tâm giết hắn sẽ mất đi tin tức gì, sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Chỉ vì muốn giết nên giết.

Không màng hậu quả.

Phượng Khuynh Tâm và Long Chiến Thiên nhìn nhau, thầm lắc đầu.

Có lẽ là vì Thẩm An Tại cũng không cần phải so đo nhiều như vậy nữa.

Thiên hạ đã muốn hắn chết, hắn còn cần gì phải để ý thiên hạ nhìn hắn như thế nào.

Mọi người đều nhìn về phía điện chủ Thiên Huyền điện.

Bây giờ, có lẽ người duy nhất có thể áp chế được Thẩm An Tại, chính là vị điện chủ này.

Vị điện chủ kia nhìn thi thể kia im lặng hồi lâu, sau đó mới tiến lên một bước, chậm rãi mở miệng.

"Giết thì đã giết đi."

Lão Xà Bà nhíu mày, có chút không hiểu.

Đây chính là Thiên Cương, gia chủ Thiên gia, người có liên quan đến yêu nhân hiện nay, cứ như vậy bị giết chết, không truy cứu sao?

Chẳng lẽ ngay cả điện chủ cũng muốn bao che cho Thẩm An Tại sao?

"Thẩm điện chủ, tiếp theo, ngươi định làm gì?"

Điện chủ Thiên Huyền điện nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng.

Một câu nói, kéo tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong chuyện Thiên Cương chết trở về.

Đúng vậy!

Bắc Hải đao tôn đã thành công khiêu chiến Nguyệt Vô Khuyết, đến lúc Thẩm An Tại đưa ra câu trả lời cho thiên hạ rồi!

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, đặc biệt là ánh mắt của điện chủ Thiên Huyền điện, Thẩm An Tại cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Đến lúc này, ngược lại hắn lại có chút muốn lùi bước.

Nhưng hắn vẫn nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi từ từ mở miệng.

"Mùng mười tháng mười, ta sẽ đến Tề Vân đạo tông, giải quyết vấn đề."

Theo lời hắn nói ra, mọi người nhìn nhau, đều có chút không hài lòng.

"Hừ, trước đó nói khi đồ đệ của ngươi đánh bại Nguyệt Vô Khuyết sẽ đưa ra câu trả lời cho thiên hạ, bây giờ lại đẩy sang mùng mười tháng mười."

"Nói cho cùng, ngươi có phải là đang đùa giỡn chúng ta, căn bản là đang kéo dài thời gian không?"

Lão Xà Bà hừ lạnh, trong lời nói không khỏi có ý châm chọc nghi ngờ.

Mà lời nàng nói, cũng rất nhanh đã gây được sự đồng cảm của nhiều người ở đây, tiếng nói dần ồn ào.

"Đúng vậy, Thẩm phong chủ, ngài không thể đến mùng mười tháng mười lại tiếp tục đẩy lùi chứ?"

"Bây giờ thiên hạ đều đang chờ kết quả, hố đen thông đạo kia càng ngày càng đáng sợ, ai biết cuối cùng sẽ biến thành cái dạng gì?"

"Mong Thẩm phong chủ vì thiên hạ mà suy nghĩ!"

Càng ngày càng nhiều tiếng nói truyền đến từ khắp bốn phương tám hướng, như từng thanh đao thép, cùng với ánh nắng chói mắt treo trên đỉnh đầu Thẩm An Tại.

Hắn một thân áo trắng, đứng đó, bóng lưng cô đơn, tiêu điều.

Thiên Nhạc thấy cảnh này, nắm chặt chuôi đao muốn đứng ra nhưng lại bị Liễu Vân Thấm và Hạo Nhiên kiếm tiên đồng thời giữ lại.

"Sư phụ ngươi vất vả lắm mới khiến thiên hạ không còn thành kiến về ma đạo đối với ngươi, đừng phụ lòng hắn."

Giọng nói của Hạo Nhiên kiếm tiên có chút khàn khàn, nhìn Thẩm An Tại, trong mắt tràn đầy sự đồng cảm.

Còn Liễu Vân Thấm chỉ đơn giản nói một câu, rồi không nói thêm gì nữa.

"Tin tưởng sư phụ ngươi."

"Câm miệng, các ngươi dựa vào đâu mà nói Thẩm sư thúc của ta như vậy!"

Thiên Nhạc không giỏi ăn nói, chỉ muốn đứng bên cạnh sư phụ nhưng giọng nói của Vu Chính Nguyên lại vang lên vào lúc này.

"Cuối cùng là lời đồn đãi từ đâu mà ra, các ngươi dù sao cũng là cường hào một phương, chỉ nghe lời phiến diện của người khác, liền dám lấy mạng người, bằng chứng đâu!"

"Kẻ đạo mạo giả nhân giả nghĩa, mượn danh đại nghĩa thiên hạ, có gì khác yêu tà?"

Hắn đứng dậy từ vị trí Thần Phù điện, mặt đỏ tía vì tức giận mà.

Liêu Tử Khung và Hà Bất Ngữ đều không ngăn cản.

Chính Nguyên vẫn còn trẻ, mặc dù đã trải qua nhiều lần tôi luyện giữa sự sống và cái chết nhưng về một số chuyện trên đời, hắn vẫn còn quá non nớt.

“Chẳng lẽ Thần Phù điện các ngươi, đến lúc này rồi, cũng cấu kết với Thẩm An Tại, muốn làm kẻ thù với thiên hạ sao?”

Trong đám người, có người nói ra một câu như vậy.

“Đồ khốn!”

Vu Chính Nguyên vốn luôn điềm tĩnh lễ độ cũng trực tiếp chửi tục.

Từ bao giờ, lại đến lượt dùng từ cấu kết, từ bao giờ, Thẩm sư thúc lại trở thành kẻ thù với thiên hạ?

Đảo điên trắng đen, không phân biệt phải trái!

“Rõ ràng các ngươi đang ngụy biện, Thẩm sư thúc khi nào từng làm hại thiên hạ…”

“Chính Nguyên.”

Khi Vu Chính Nguyên còn muốn cố gắng biện giải, Thẩm An Tại nhẹ giọng lên tiếng ngăn cản.

Người kia không nói nữa, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút tức giận.

Đây rõ ràng là muốn vu khống, có cớ thì bắt bẻ!

Không thuận theo ý các ngươi, chẳng lẽ lại bị khấu cho cái mũ là kẻ thù với cả thiên hạ?

Thật là nực cười!

Chương 515: Bây giờ mới biết nên nghe lời vi sư hơn rồi sao?

“Mọi người không cần lo lắng, Thẩm mỗ đã nói là mùng mười tháng mười thì chính là mùng mười tháng mười, sẽ không nuốt lời.”

Thẩm An Tại giọng điệu hờ hững, tuy là giải thích nhưng cũng là cảnh cáo.

Hắn không muốn nói nhiều, các ngươi muốn chờ thì chờ, không chờ thì thôi.

“Tốt!”

Ngay lúc mọi người nhìn nhau, không biết nên nói gì thì một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Thiên Huyền điện chủ ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

“Vậy thì mùng mười tháng mười, đến lúc đó, còn xin Thẩm điện chủ, có thể thật sự giải trừ mối lo vì thiên hạ, trả lại đồ vật của Thiên Đạo.”

Thấy Thiên Huyền điện chủ đã lên tiếng, mọi người tuy vẫn có chút bất mãn nhưng vẫn phụ họa theo.

“Xin Thẩm phong chủ, có thể trả lại đồ vật của Thiên Đạo!”

Giọng nói hùng hậu, xuyên mây phá không, chấn động lòng người.

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, cười lạnh không thôi.

Nếu không phải bản thân có chút thực lực, chỉ sợ những người này đã sớm xông lên tấn công, lục soát trên người hắn để tìm thứ mà bọn họ cho là muốn có rồi.

Thẩm An Tại không để ý đến bọn họ, nhìn về phía Thiên Nhạc.

"Lão tam, những ngày còn lại, ngươi ở lại Thần Hỏa sơn trang, khôi phục giúp Nguyệt Vô Khuyết đi, tuy rằng khí linh không còn nhưng thân đao vẫn có thể sửa chữa."

Thiên Nhạc rất muốn lắc đầu từ chối, muốn đi theo bên cạnh sư phụ.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của sư phụ, hắn lại không dám từ chối lại chọc sư phụ không vui, đành phải im lặng gật đầu, tay nắm chặt thanh đao hơn mấy phần.

Thẩm An Tại vỗ vai hắn, lúc lướt qua hắn, truyền âm nói nhỏ với hắn một câu.

"Luyện Tiên thuật, trọng yếu ở một chữ Tiên, có lẽ tương lai ngươi thật sự ngộ ra, cho dù vi sư có hy sinh thân mình, ngươi cũng có thể luyện lại vi sư."

Thân mình Thiên Nhạc run lên, ánh mắt trầm xuống.

"Đi thôi, Long tộc trưởng, Phượng tộc trưởng, đợi Thẩm mỗ trở về, còn phải đến Linh cảnh của các ngươi một chuyến, mong rằng đừng chê."

"Chuẩn bị trà ngon rượu ngon, tĩnh đợi Thẩm phong chủ đến."

Long Chiến Thiên chắp tay hành lễ.

Thẩm An Tại lại nhẹ gật đầu với Vu Chính Nguyên và Phù tôn bên kia, sau đó hóa thành lưu quang, biến mất xa xa.

Mọi người đều nhìn hắn rời đi, ánh mắt chớp động không ngừng.

Nhưng vì Thiên Huyền điện chủ đã đích thân lên tiếng, nghĩ đến nếu mùng mười tháng mười, hắn không thực hiện lời hứa, Thiên Huyền điện cũng sẽ bắt đầu can thiệp.

Mà với tư cách là cường giả cảnh giới Chân Tổ, Thẩm An Tại hẳn là không dám chọc giận hắn chứ?

Lời nói vừa rồi của Thiên Huyền điện chủ, vừa là dung túng hắn chờ thêm một tháng, cũng là hạ tối hậu thư.

Không có lần sau nữa.

Liễu Vân Thấm nhìn Thẩm An Tại đi xa, lông mi khẽ run.

Nàng biết hắn muốn đi làm gì, chuyến này, là đi gặp Mộ Dung Thiên.

…

Khi Thẩm An Tại đến Thiên Huyền điện, Thiên Huyền điện chủ đã đến trước hắn.

Đối với việc hắn đến đây, dường như cũng không có gì bất ngờ.

Hai người trong điện bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm An Tại nhìn hắn hỏi: "Dám hỏi điện chủ, đồ vật trên người Thẩm mỗ, thật sự có thể khiến Yêu Thần giáo lui đi, khiến Thiên Huyền đại lục bình an vô sự không?"

"Nếu thật sự là tàn mảnh của Thiên Đạo, chắc chắn có thể khiến thông đạo kia đóng lại, còn về Yêu Thần giáo, cho dù sau khi đóng lại chúng vẫn còn, bản tọa cũng sẽ bảo vệ Thiên Huyền đại lục bình an vô sự."

"Hiểu rồi."

Thẩm An Tại gật đầu.

Nói trắng ra, thứ Thiên Huyền điện chủ muốn không phải là Yêu Thần giáo lui đi, mà là Thiên Đạo bi viên mãn.

Mà đây cũng là điều Yêu Thần giáo muốn, cho nên mục đích cuối cùng của hai bên, vẫn là Thiên Đạo bi.

Mà trên người mình chắc chắn có mảnh vỡ Thiên Đạo bi, mặc dù ngay cả bản thân hắn cũng không biết ở đâu…

Cho dù không có, vạn sự vạn vật đều đang cho thiên hạ biết, trên người Thẩm An Tại hắn có thứ này, hắn nói không có cũng sẽ không có ai tin.

"Một câu hỏi cuối cùng."

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hắn.

"Nói."

"Tại sao ngươi lại để Cửu đại nhân của Yêu Thần giáo mang đi khí linh của Thiên Quan Tinh?"

Câu hỏi này, khiến Thiên Huyền điện chủ rơi vào trầm mặc.

Hắn đích xác là cố ý, hắn có thể ngăn cản nhưng hắn không làm.

Sự im lặng kéo dài hơn mười hơi thở, Thiên Huyền điện chủ mới chậm rãi mở miệng.

"Đây là cách duy nhất có thể giải quyết Yêu Thần giáo, Yêu hoàng muốn không bị Thiên Đạo bi ảnh hưởng mà đến đây, liền cần một thân thể, nhiều năm trước vốn dĩ Lâm gia đã tìm được một thân thể, dùng yêu huyết tạo hồn nặn phách nhưng sau đó Lâm gia đột nhiên bị người ta diệt cả nhà, cho nên Yêu Thần giáo không thể không tìm thêm một thân thể khác."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên: "Cho nên Thiên gia lựa chọn hợp tác với Yêu Thần giáo?"

"Đúng vậy, chỉ có điều có lẽ Yêu Thần giáo đều không ngờ, kẻ diệt Lâm gia chính là Thiên gia, mà sở dĩ làm như vậy, e là cũng do có người trong Thiên gia cân nhắc, tính toán riêng."

Thiên Huyền điện chủ nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng mở miệng: "Nói đến đây, ngươi hẳn phải hiểu với người Thiên gia kia, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt."

"Ta hiểu rồi."

Thẩm An Tại gật đầu, hắn không ngốc.

Thiên gia muốn lợi dụng Yêu Thần giáo, Yêu Thần giáo muốn lợi dụng Thiên gia.

Hai bên kiềm chế lẫn nhau, mà Thiên Huyền điện chủ chính là muốn mượn mối quan hệ này, tìm cơ hội diệt trừ bọn họ.

"Cho nên năm người kia, điện chủ kỳ thực đã có đáp án rồi?"

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn.

"Còn một người chưa có."

Thiên Huyền điện chủ híp mắt: "Cho nên ta cần chuẩn bị nhiều hơn, vì cho bản thân có thể đột phá Thánh cảnh, cũng vì sự trường tồn của Thiên Huyền đại lục."

Thẩm An Tại gật đầu, cũng không để ý lời nói thật giả.

Mà là chắp tay với hắn, liền dưới sự chỉ dẫn của hắn, bước vào một thông đạo hư ảo muôn hình vạn trạng.

Ánh sáng lóe lên, khi cảnh tượng một lần nữa ngưng tụ trước mắt Thẩm An Tại, hắn đã bước lên một vùng đất sương

mù mịt mù.

Nơi này, linh khí, đại đạo chi lực vẫn nồng đậm như trước.

Nhưng lần này, tu vi của hắn không còn kích động nữa.

Thẩm An Tại sờ sờ cơ thể mình, khẽ ho khan, đi về nơi sâu xa.

Gạt tan sương mù mịt mù, ở một khoảng đất trống kia.

Thanh niên áo đen quay lưng về phía hắn, ngồi xếp bằng, nhíu chặt mày.

Toàn thân hắn không ngừng có hư ảnh như muốn phá tan chướng ngại du ngoạn trời đất, nhưng lại bị đánh trở về, tựa như bị hạn chế vậy.

Xung Hư cảnh, chính là ngưng luyện thần hồn, phá tan chướng ngại của thân thể.

Thẩm An Tại nhìn thấy cảnh này, có chút an ủi.

Đứa ngốc này, đến đây hẳn mới hơn hai năm gần ba năm nhỉ?

Không ngờ đã sắp đột phá Xung Hư cảnh rồi, quả là… đủ nỗ lực.

Nghĩ đến những ngày này, hắn vẫn không ngủ không nghỉ mà tu luyện.

"Phụt…"

Bỗng nhiên, thanh niên áo đen phía trước phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

"Lại thất bại rồi, Xung Hư cảnh khó đột phá đến vậy sao, trách không được bao nhiêu người đều kẹt ở đây đến chết cũng không thể tiến thêm một bước."

Mộ Dung Thiên lau đi vết máu nơi khóe miệng, có chút buồn bực.

“Giá như sư phụ ở đây thì tốt rồi, sớm biết lúc trước nghe hắn nói nhiều hơn về mấu chốt thần hồn phá hư, sách vở ghi chép căn bản là lý thuyết suông, đột phá thực sự, hoàn toàn không giống vậy!”

Thanh niên có chút ngốc nghếch buồn bực gãi đầu, rõ ràng đã thử hết các phương pháp trong sách nhưng thế nào cũng không được.

Đang lúc hắn suy nghĩ miên man, bỗng nhiên đầu “Bốp” một tiếng, như bị người ta gõ một cái.

“Đồ ngốc, bây giờ mới biết nên nghe lời vi sư hơn rồi sao? Trước kia làm gì?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, sau đó đột nhiên quay đầu, đôi mắt nhanh chóng sáng lên vì kinh ngạc.

“Sư phụ!!”

…

Chương 516: Tương lai ra sao, cứ đi rồi sẽ biết

Nhìn đứa ngốc trước mắt như trẻ con, biểu cảm gì cũng hiện hết lên mặt, Thẩm An Tại cũng chỉ biết bất lực lắc đầu.

Ban đầu định trách mắng hắn làm bừa như vậy nhưng nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy vui mừng của hắn, lời mắng chửi đến miệng cũng không thể nói ra được nữa.

"Sư phụ, sư phụ sao người lại vào đây?"

Mộ Dung Thiên giấu tay dính máu ra sau lưng, vẻ mừng rỡ trên mặt không hề giảm.

"Thằng nhóc thối, vi sư đều nhìn thấy hết rồi, đừng giấu nữa."

Hắn có chút ngượng ngùng, có chút không biết làm sao.

Thẩm An Tại thấy dáng vẻ của hắn, bất lực lắc đầu, lấy ra một viên đan dược từ trong nhẫn trữ vật đưa cho hắn.

Vừa lau đi vết máu nơi khóe miệng hắn, vừa nhẹ giọng nói.

"Vi sư đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, thần hồn phá hư quan trọng không phải là sự liều lĩnh của ngươi, thần hồn cần tĩnh, lòng ngươi càng nóng nảy, càng khó thành công."

"Phu học tu tĩnh dã, tài tu học dã, phi học vô dĩ quảng tài, phi chí vô dĩ thành học…" (Để có tài năng thì phải học, để thành tựu việc học thì phải có ý chí và sự yên tĩnh nội tâm. - Gia Cát Lượng)

Thẩm An Tại kéo hắn ngồi xuống, kiên nhẫn nói.

Nhưng Mộ Dung Thiên chớp chớp mắt, vẫn lắc đầu như cũ.

“Không hiểu.”

Lần này, Thẩm An Tại không tỏ ra mất kiên nhẫn, cũng không mắng hắn ngu ngốc, chỉ nhẹ nhàng cười, rồi giảng giải cho hắn.

“Ý là, tu luyện cần phải tĩnh tâm chuyên nhất, mà tài năng của một người đến từ sự chăm chỉ nỗ lực của người đó, nếu không học hành, sẽ không thể mở rộng kiến thức, năng lực của mình…”

“Thiên tướng giáng đại nhiệm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt…”

“Ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kỳ sở bất năng…”

(Trời định cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm người ấy khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy. - Mạnh Tử)

Thẩm An Tại còn chưa nói xong, Mộ Dung Thiên đã đọc tiếp lời hắn.

Hắn sửng sốt, cười nhìn hắn: “Thằng nhóc thối, bây giờ đã học được cách giành trả lời rồi à?”

Mộ Dung Thiên cười ngốc nghếch gãi đầu: “Sư phụ, đoạn này người đã nói rất nhiều lần rồi, đệ tử có ngốc đến mấy cũng có thể thuộc lòng, ghi nhớ trong đầu.”

“Đạo lý ngươi đều nhớ trong lòng, đọc vanh vách, nhưng ngươi có thực sự hiểu không?”

“Không hiểu, nhưng sư phụ nói gì, đệ tử sẽ làm nấy.”

Mộ Dung Thiên rất thẳng thắn lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn sư phụ của mình.

“Vậy nếu một ngày nào đó vi sư không nói những điều này với ngươi nữa, ngươi sẽ thế nào?”

Thẩm An Tại cũng nhìn hắn, nghiêm túc hỏi.

Hắn sửng sốt, sau đó cau mày, trong lòng lại bắt đầu có chút bất an.

“Nhưng sư phụ sẽ không không nói với đệ tử, sư phụ không phải vẫn luôn ở đây sao!”

Thanh niên có chút không hiểu ý của đối phương, có chút khó hiểu trả lời.

“Hơn nữa đợi đệ tử ra ngoài, chắc chắn có thể đột phá Xung Hư thậm chí đạt đến bán bộ Chân Tổ, đến lúc đó, rất nhiều chuyện cũng không cần sư phụ phải lo lắng nữa, đệ tử cũng có thể bảo vệ sư phụ rồi!”

Nhìn đôi mắt chân thành của hắn, Thẩm An Tại nhất thời ngẩn ngơ, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai hắn, chuyển sang chủ đề khác.

“Đệ tử, ngươi hãy nhớ, tương lai bất kể xảy ra chuyện gì, không thể cứu vãn, không thể hối tiếc, chớ do dự, chớ hoang mang không biết đường đi phía trước, bởi vì đó đều là những thử thách mà tương lai ngươi phải đối mặt, ngươi phải hiểu rằng đó đều là những thứ cần phải trải qua trên con đường trưởng thành, những gì đã có là của ngươi, những gì đã mất cũng vẫn sẽ là của ngươi.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của người mặc áo trắng trước mắt, Mộ Dung Thiên cau mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

“Vi sư biết ngươi muốn đột phá Xung Hư nhưng ngươi không thể vì một ý niệm này mà điên cuồng, liều lĩnh, bất chấp tất cả chỉ nghĩ đến việc thần hồn phá hư, ngươi phải lắng đọng lại, hiểu được cách tĩnh tâm để cảm ngộ, để tìm kiếm cơ hội giữa thần hồn và trời đất, ví như một người bình thường muốn chặt cây cả ngày thì cái rìu của hắn chắc chắn phải được mài sắc bén từ đêm hôm trước, bụng cũng phải ăn no.”

“Sư phụ…”

Mộ Dung Thiên cau mày, có chút muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Thẩm An Tại nhìn hắn.

“Người thật là dài dòng…”

Hắn gãi đầu, vẫn không nhịn được nói một câu như vậy.

Mặc dù ngày thường cũng biết sư phụ rất dài dòng nhưng hôm nay sư phụ dường như dài dòng hơi quá… Hơn nữa không mắng mình, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

“Thằng nhóc thối, lại chê vi sư dài dòng à?”

“Bốp” một tiếng, Thẩm An Tại không khách khí cốc vào đầu hắn một cái.

Thanh niên này mới chịu cười toe toét, ngồi ngay ngắn lại.

Nhưng Thẩm An Tại cũng không định nói nhiều với hắn nữa, chỉ nhìn hắn nhẹ nhàng nói.

“Đệ tử, những ngày ở đây, ngươi không thể chỉ lo cắm đầu tu luyện, phải biết kết hợp lao động và nghỉ ngơi, ăn uống cho tử tế, nghỉ ngơi cho tử tế.”

“Vâng vâng, được, đệ tử biết rồi.”

Mộ Dung Thiên gật đầu rất qua loa, sau đó lại cười ngốc nghếch, ánh mắt lấp lánh nói.

“Sư phụ, người kể cho đệ tử nghe dạo này sư muội sư tỷ thế nào rồi đi?”

“Còn có Bách Lý tiền bối, sau khi khôi phục nhục thân, hắn còn ăn đất không?”

“Đúng rồi, Vu sư huynh còn ở Linh Phù sơn không, hay là đã theo Phù Tôn tiền bối đến Thần Phù điện rồi?”

Hắn vừa mở miệng là không ngừng được, tính cách lắm mồm vẫn như thường.

Nhưng lần này, Thẩm An Tại không bắt hắn ngậm miệng.

Mà là ôn hòa cười, nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của hắn.

“Cảnh Tuyết đang tu luyện ở Đạo phủ, Phi Sương cũng rất tốt, Bách Lý tiền bối của ngươi cũng không ăn đất nữa…”

Sư đồ hai người, ở nơi sương mù mịt mù này, đã nói rất nhiều chuyện.

Ngồi đối diện nhau trên mặt đất, Thẩm An Tại vừa nướng thịt cho hắn như lần trước, vừa đáp lại hắn, cũng vừa nhìn hắn.

Thanh niên này dường như mãi mãi không lớn trước mặt sư phụ, là thiếu niên nói mãi không hết, hễ gặp chuyện không hiểu là gãi đầu, bị sư phụ mắng là cười ngốc nghếch.

Lâu lắm, thiếu niên dường như cuối cùng cũng có chút buồn ngủ, dựa vào Thiên Thanh kiếm ngủ say.

Đây là lần đầu tiên hắn ngủ say đến vậy trong suốt thời gian dài như vậy.

Tâm trí căng thẳng dường như chỉ có thể hơi thả lỏng vào lúc này, không còn chấp nhất đắm chìm vào chuyện tu luyện.

Nhìn khuôn mặt thanh niên không còn non nớt như trước, mà là góc cạnh rõ ràng, Thẩm An Tại có chút cảm khái.

Từ không đến có, từ yếu đến mạnh.

Mọi thứ dường như đã thay đổi, mọi thứ dường như lại không thay đổi.

Hắn phải cảm ơn một kẻ gian trá nham hiểm nào đó, cố tình đưa một phế vật kinh mạch tắc nghẽn đến Thanh Vân phong, muốn mượn cớ này để hắn nhường lại vị trí phong chủ Thanh Vân phong, để tên giáo chủ ma giáo kia của hắn kế nhiệm.

Nếu không phải vì mưu đồ nhỏ nhen của hắn thì sao hắn lại nhận một tên ngốc nghếch như vậy làm đồ đệ chứ?

Thẩm An Tại đứng dậy, liếc nhìn Mộ Dung Thiên đang ngủ say, sau đó nhẹ nhàng bước vào bên trong Thiên Huyền tỉnh.

Câu trả lời mà thiên hạ muốn, câu trả lời mà hắn muốn, đều ở bên trong.

Các đồ đệ đều đã có thể tự mình gánh vác một phương, hắn cũng có thể yên tâm đi tìm câu trả lời cho những thắc mắc trong lòng.

Tương lai ra sao, cứ đi rồi sẽ biết.

…

Chương 517: Vạn vật đều tốt

Vẫn là không gian u ám đó, một tấm bia đá cổ kính bị mất một góc, lặng lẽ dựng đứng bên trong.

Cảm giác xung quanh, giống như lần trước đến đây, giống như một không gian kín mít.

Khiến cho sức mạnh đại đạo nồng đậm như vậy ở đây cũng không thể thoát ra ngoài.

Thẩm An Tại không biết là sợ bị những người ngoài cõi đó phát hiện, hay là có lý do khác, hắn cũng không muốn suy đoán nữa.

Từng bước một, đi về phía bia đá đó.

Kinh mạch của hắn không còn kích động như trước nữa, bởi vì đã hoàn toàn bị phế bỏ từ lâu.

Lời của hệ thống, hắn cuối cùng đã suy nghĩ kỹ lưỡng, vẫn quyết định nghe theo.

Để cắt đứt suy nghĩ của mình, cũng để khi Thiên Nhạc hấp thụ đan dược cửu phẩm kia sẽ không bị tổn thương gốc rễ, sẽ không quá đau đớn.

Đã hệ thống đưa mình đến đây, ban cho mình nhiều thứ như vậy, coi như là tiêu dao nhiều năm.

Bất kể mục đích cuối cùng là gì, hắn đều cảm thấy chuyến đi này không lỗ, là đáng giá.

Nếu như mọi thứ đều đã được sắp đặt trước, vậy thì hắn Thẩm An Tại làm người một đời này, cũng không coi là quá nhiều tiếc nuối.

“Được rồi, cuối cùng là ai đưa ta đến đây, lại muốn ta làm gì, hôm nay… hãy cho Thẩm mỗ một câu trả lời đi.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, từ từ đặt tay lên bia đá.

Vù!

Ngay khoảnh khắc hắn chạm tay vào Thiên Đạo bi, không gian tĩnh lặng ở đây đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Một luồng hơi thở kinh khủng khó tả bao trùm nơi đây.

Giống như trời sụp đất nứt, đấu chuyển tinh di.

Trong khoảnh khắc này, Thẩm An Tại cảm thấy mình không còn ở trong không gian sương mù mịt mù này nữa, không còn là nơi khép kín đó nữa.

Mà là một vùng đất mênh mông, biển sao bao la.

Hắn liếc mắt nhìn khắp chín châu mười cõi, một hơi thở ngang qua Ngân hà và vũ trụ.

Hắn cúi đầu nhìn xuống nhưng lại không thấy gì cả.

Không nhìn thấy tay mình, không nhìn thấy chân mình, không tìm thấy hình thể của mình.

Mặc dù trời đất xa xôi, ngân hà lấp lánh nhưng Thẩm An Tại lại cảm thấy mình lúc này rất cô đơn.

Không nơi để đi, không nơi để về, cũng không có hình dạng.

Trong trời đất mênh mông, bao la rộng lớn, vạn vật đều có nhưng chỉ riêng hắn là không.

Giữa núi rừng xanh tươi, có một nam tử áo trắng bước tới, dáng vẻ ôn hòa.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt trung niên đó không được coi là đẹp trai, thậm chí còn có phần bình thường nhưng

lại nhìn mãi không chán.

“Đi thôi, ta đưa ngươi đi làm những gì ngươi muốn làm.”

Nam tử trung niên đưa tay về phía bầu trời.

Thẩm An Tại có thể cảm nhận được, dường như dưới động tác của hắn, hắn đã bước ra một bước.

Lần này cúi đầu, hắn nhìn thấy mình.

Một bộ đồ trắng, có vài phần giống với nam tử trước mặt.

Hắn quay đầu lại, trên bầu trời xuất hiện một lỗ hổng lớn, giống như thiếu mất một mảnh như vậy.

“Câu trả lời của ngươi, ngươi cần tự mình đi tìm, trong vạn giới ngân hà này, luôn có nơi ngươi sinh ra, hãy đi, đi tìm xem, sống cuộc sống ‘con người’ mà ngươi muốn, rồi ta sẽ đưa ngươi trở về.”

Nam tử áo trắng ôn hòa nói, vung tay áo hóa thành luồng sáng, chui vào trong cơ thể Thẩm An Tại.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt hắn thay đổi, giống như xuyên qua biển sao vô tận.

Cuối cùng, hắn mở mắt, nhìn thấy ánh đèn trắng chói mắt quen thuộc, nghe thấy tiếng máy điện tâm đồ quen thuộc.

“Thiên Huyền giới tương lai sẽ có một kiếp nạn, ta giúp ngươi thành người, ngươi cũng phải giúp ta một lần, bồi dưỡng vài cường giả thực sự đủ sức bảo vệ Thiên Huyền giới muôn đời muôn kiếp, để bọn họ thay ta bảo vệ Thiên Huyền giới này, còn ta… thay ngươi trở thành vật mà mọi người tranh giành, đây là giao ước của ngươi và ta.”

“Trao cho ngươi cái gọi là… tự do thực sự.”

“Khi ngươi hoàn thành giao ước, đi hay ở, tùy ngươi.”

Theo giọng nói ôn hòa dần vang lên rồi dần xa đi, đầu óc Thẩm An Tại dần trống rỗng, quên hết mọi thứ, bị những tiếng gọi ầm ĩ và đủ loại âm thanh điện tử bao phủ.

Hắn khóc lớn.

Không biết là vì bối rối vô định hay vì vui mừng khi được tái sinh.

Cho đến khi hắn dần dần trải qua ba mươi năm gian nan, trong cuộc đời không mấy suôn sẻ của hắn, có một khoảnh khắc chìm vào giấc ngủ rồi mở mắt ra, mọi thứ đã đổi khác.

Ngoài cửa là tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và tiếng gọi kính cẩn non nớt của thiếu niên.

"Sư phụ, đồ ăn sáng đã xong, đệ tử đi luyện công trước, người nhớ ăn."

Thẩm An Tại xoa đầu hơi đau nhức, từ từ đứng dậy, nhìn đồ đạc trang trí cổ kính, có phần xa lạ xung quanh, hắn ngẩn người, há miệng.

"Ta đây là… nằm mơ hay xuyên không!?"

…

Khi Thẩm An Tại mở mắt ra lần nữa, nơi đây vẫn là một màu sương mù trắng xóa.

Phía trước, Thiên Đạo bi vẫn còn thiếu một góc.

Nhưng hắn đã hiểu góc bị mất đó đã đi đâu và hắn phải làm thế nào để bù đắp lỗ hổng Thiên Đạo trên Tề Vân đạo tông.

Hắn có chút mơ hồ, thậm chí muốn nghi ngờ tính chân thực của mọi thứ vừa rồi.

"Cho nên… tất cả mọi thứ, đều là lựa chọn mà ta đã tự đưa ra từ trước sao?"

Thẩm An Tại lẩm bẩm tự nói, đột nhiên cười khổ một tiếng.

“Cho nên không cho ta nâng cao tu vi dẫn động sức mạnh trời đất, là vì sợ ta tự phát hiện ra mình sao?”

“Còn ngươi đến đây không nói gì nữa, cũng là vì sợ ta nhớ lại trước thời hạn, sẽ chọn cách trốn tránh sao?”

Hệ thống vẫn không trả lời nhưng đôi khi, sự im lặng đã là câu trả lời.

“Cho nên bây giờ ta nên gọi ngươi là hệ thống, hay gọi ngươi là Lâm Thanh?”

Thẩm An Tại xoa cằm, cười cười trêu chọc.

“Ta còn tưởng là có hệ thống bá đạo vô địch thiên hạ nào chứ, đến cuối cùng toàn là ngươi dựa theo nhận thức của thế giới đó, lừa ta hoàn thành giao ước với ngươi trong tình trạng không nhớ gì sao?”

“Thảo nào lại gọi là hệ thống nuôi đồ đệ ngoan, ha ha ha…”

Hắn cười lớn, có chút buông bỏ, cũng có chút cảm khái.

Lâu sau, hắn mới nhìn chằm chằm vào Thiên Đạo bi bị mất một góc phía trước, nhẹ giọng nói.

“Ta có thể hối hận không, ta không muốn quay về.”

Không có hồi đáp.

“Ừm…”

Thẩm An Tại hơi cụp mắt, trong lòng đã hiểu, từ từ quay người rời đi.

So với lúc đến, bóng dáng hắn lại càng thêm tiêu điều cô đơn.

Đến khi đi vào sương mù, Mộ Dung Thiên vẫn còn ngủ say.

Thẩm An Tại đứng bên cạnh hắn rất lâu, cuối cùng vẫn quay người rời đi, mang theo ý buông bỏ, khẽ hát.

"Lá đào nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời, người ở ngôi cao kia là ai…"

Tiếng hát dần xa, cuối cùng nơi đây tĩnh lặng không một tiếng động.

Trong cơn mơ màng, Mộ Dung Thiên ngáp một cái, mở mắt ra.

"Sư phụ…"

Hắn ngái ngủ vươn vai, vô thức gọi một tiếng.

Khi nhìn rõ nơi đây trống trải, hắn dừng động tác, nhất thời có chút thất thần.

Bên cạnh lặng lẽ nằm một chiếc nhẫn trữ vật, bên trong có đan dược, một số sách và rất nhiều thịt nướng.

Còn có…

Linh bài Phong chủ Thanh Vân phong.

"Sư phụ…"

Trái tim hắn đột nhiên nhói lên, cho dù hắn có vô tâm đến đâu, liên tưởng đến sự bất thường của sư phụ khi đến, hắn cũng có thể nhận ra rằng có vẻ như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Hắn rút kiếm Thiên Thanh, thu nhẫn rồi xông ra ngoài, vẻ mặt lo lắng.

"Sư phụ, sư phụ muốn đi đâu!"

Ầm!

Một bức tường vô hình trực tiếp hất hắn bay trở lại, mặc cho hắn ra kiếm thế nào, làm gì cũng không thể lay chuyển được.

Bức tường này, đừng nói là Niết Bàn, ngay cả cảnh giới Xung Hư cũng khó có thể lay chuyển.

Nếu muốn phá vỡ, chắc chắn phải nắm giữ sức mạnh Chân Tổ.

"Sư phụ!!"

Mộ Dung Thiên mắt đỏ hoe, gào lớn, từng cú đấm giáng xuống bức tường.

Không được, không thể nóng vội!

"Sư phụ chắc chắn là cố ý, chắc chắn là trách ta lâu như vậy vẫn chưa đột phá Xung Hư, thấy ta quá ngu ngốc nên mới nghĩ ra cách này…"

"Bình tĩnh, ta phải bình tĩnh!"

Cưỡng đột không thành, Mộ Dung Thiên trực tiếp cắn lưỡi, máu đỏ tươi chảy xuống khóe miệng,

Cơn đau khiến hắn không ngừng hít thở sâu, cố gắng đè nén cảm xúc, tự thuyết phục mình.

Sư phụ chắc chắn sẽ không sao, chắc chắn là mình nghĩ nhiều rồi.

Sư phụ đã đích thân nói, hắn là vô địch thiên hạ!

Biết đâu sư phụ muốn đi du ngoạn khắp nơi nên mới giao lệnh bài phong chủ cho mình?

Bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể đột phá Xung Hư, mới có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, phá vỡ bức tường, xông ra ngoài!

Bên ngoài Thiên Huyền điện.

Thẩm An Tại nhìn vào màn sáng, nhìn thấy thiếu niên áo đen đang cố gắng ngồi xếp bằng, bình ổn nội tâm đang kích động, trong mắt có chút không nỡ nhưng cũng không quay đầu lại.

Đây là bài học cuối cùng hắn dạy cho hắn.

Hy vọng sau này khi hành sự hắn đừng để cơn giận làm mờ mắt, phải bình tĩnh suy nghĩ giữa những hiểm cảnh sinh tử, cân nhắc mà hành động.

"Hắn không vào cảnh giới Chân Tổ, làm phiền điện chủ đừng thả hắn ra."

Thẩm An Tại lên tiếng.

"Được."

Thiên Huyền điện chủ cũng không từ chối, mà gật đầu.

Thẩm An Tại hít một hơi thật sâu, bước ra khỏi Thiên Huyền điện.

Ánh nắng chói chang khiến hắn không khỏi giơ tay che, mây trắng tụ rồi tan, gió nhẹ thổi.

Vạn vật đều tốt.

…

Chương 518: Mời Thẩm phong chủ xuất sơn

Ngày mùng 9 tháng 10.

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

“Sư phụ…”

Một nữ tử có phần nhu mì đứng ở cửa sơn môn, quyến luyến không rời.

Bên cạnh nàng là Thiên Nhạc, hắn cầm Huyết Thôn ma đao, cúi đầu không nói một lời.

“Ngoan, sư phụ sẽ trở về.”

Thẩm An Tại nhẹ nhàng xoa đầu nữ tử, giống như nhiều năm trước.

Dưới chân núi là Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan và Vu Chính Nguyên cùng những người quen khác.

Mặc dù sư phụ đã nói như vậy, mặc dù sư phụ chưa bao giờ thất hứa nhưng lần này, Tiêu Cảnh Tuyết lại có chút không thể tin được.

Nàng kéo góc áo sư phụ, không nỡ để hắn rời đi.

“Cảnh Tuyết.”

Thẩm An Tại nhìn nàng, khẽ gọi.

“Đệ tử đây.”

Tiêu Cảnh Tuyết đáp lời.

“Chẳng phải ngươi vẫn luôn hỏi ta về quy tắc thứ năm của Thanh Vân phong sao?”

Thẩm An Tại mỉm cười, giọng nói ôn hòa.

“Quy tắc thứ năm chính là khi sư phụ không có ở đây, các ngươi phải nhớ ăn uống đàng hoàng, nghỉ ngơi cho tốt, tu luyện chăm chỉ, còn có…”

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc, khẽ mở miệng.

“Đừng bao giờ đi tìm vi sư.”

Dứt lời, hắn bước xuống núi.

Gió nhẹ thổi qua, lay động hai hàng tóc bạc bên thái dương hắn, mang theo chút hơi lạnh của mùa thu.

“Khụ khụ…”

Thẩm An Tại không khỏi mím môi khẽ ho, sau đó đạp gió đi xa.

Thiên Nhạc đột ngột ngẩng đầu, chăm chú nhìn bóng lưng xa dần, hơi thở có chút gấp gáp.

“Sư phụ… sức khỏe của người không tốt lắm sao?”

Hắn có chút thất thần lẩm bẩm hỏi.

“Từ sau lần rời đi rồi trở về đó, hắn thường xuyên ho, nói là mắc bệnh hàn không chữa khỏi được.”

Tiêu Cảnh Tuyết trả lời.

“Khi nào?”

“Khoảng… mùa xuân năm ngoái.”

Thiên Nhạc hít một hơi, sắc mặt trở nên hoảng hốt.

Tính theo thời gian, chẳng phải đó chính là lúc hắn muốn khiêu chiến linh khí của Chu gia, sau đó bị truy đuổi, rèn ra

Ma đao sao?

Hắn cúi đầu kéo mở vạt áo, nhìn chiếc áo sa màu trắng bên trong, đôi mắt ửng đỏ.

Quả nhiên, hôm đó hắn đã không nghe nhầm.

Thật sự có người ho và người ho chính là sư phụ của mình!

Đúng vậy, ngoài sư phụ ra, vào thời điểm đó còn ai sẽ xuất hiện bên cạnh mình, đối xử tốt với mình như vậy chứ?

Hôm đó, Kiếm Vương sơn tứ bề thọ địch, chỉ có sư phụ đứng ra, thay mình che mưa chắn gió.

Phía trước, Thẩm An Tại đang xuống núi, trong đầu hắn đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng đã lâu không nghe thấy của hệ thống.

[Độ sùng bái của Thiên Nhạc đạt 99, cấp độ sùng bái đột phá 10]

[Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng cho cấp độ sùng bái tối đa, Sinh Tử bài x1 (liên kết với Thiên Nhạc), Thuật Xuyên Không Vị Diện x1]

Thẩm An Tại hơi sửng sốt.

Đã đạt cấp độ tối đa rồi sao…

Hắn suýt quên mất chuyện này rồi.

Nhưng bây giờ… hắn không có thời gian, cũng không có tâm trạng để thu thêm đệ tử thứ tư nữa.

Hắn lắc đầu, hướng về phía chân núi.

Liễu Vân Thấm đã đợi sẵn ở đó từ sớm.

Ngày mai là đến ngày đã hẹn, Thẩm An Tại muốn đi dạo lần cuối trong thành Phục Linh.

Bây giờ, trong thành đã khác xưa rất nhiều.

Kể từ khi kiếm tiên Đại An nổi danh, linh khí trong vùng này càng thêm nồng đậm, cũng thu hút ngày càng nhiều võ giả ngoại lai đến đây.

Vì vậy, không chỉ riêng thành Phục Linh mà cả Nam Quyết vực đều dần trở nên thịnh vượng.

Đi trên phố, nhìn dòng người qua lại đông đúc, hôm nay Thẩm An Tại nói rất ít, ít đến mức thỉnh thoảng lại ngẩn người.

Hơn nghìn năm trước, hắn đã có một giao ước với Lâm Thanh.

Giờ là lúc thực hiện giao ước đó, không thể hối hận.

Đổi thân phận, theo đuổi tự do sao…

Thẩm An Tại ngồi bên cầu, có chút ngẩn ngơ nhìn dòng nước chảy róc rách.

Thuật xuyên không vị diện, với sức mạnh cá nhân của Lâm Thanh, chỉ đủ để sử dụng một lần.

Nói cách khác, sau khi hắn vào thông đạo, Lâm Thanh bổ sung Thiên Đạo thì chỉ có thể đưa hắn trở về nơi hắn xuyên đến, không thể đón hắn trở về.

Đó là một nơi không còn linh khí, những thần khí thời thượng cổ như Trảm Tiên phi đao, Đả Thần tiên có lẽ tồn tại ở một không gian song song khác nhưng chắc chắn không phải là nơi Thẩm An Tại từng ở.

Lâm Thanh cũng chỉ dựa theo truyền thuyết truyền miệng, kết hợp sức mạnh của mình với Thiên Đạo bi, hóa thành hình dạng của Trảm Tiên phi đao, Đả Thần tiên mà thôi.

Thẩm An Tại đột nhiên bật cười.

Đúng vậy, nếu đó thực sự là những bảo vật của Hồng Hoang thì đó là những linh bảo bẩm sinh đủ sức trảm tiên diệt phật.

Thì hôm nay hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy, bất kỳ Yêu Thần giáo hay yêu nhân nào, đến một hắn giết một, đến một đôi hắn giết một đôi.

Cảnh giới Tổ cảnh hay Thánh cảnh nào, chẳng lẽ có thể ngăn cản được Trảm Tiên phi đao thực sự sao?

"Không gian song song…"

Thẩm An Tại lắc đầu thở dài, cười khổ.

"Vậy nên bây giờ ta trở về, là mang theo kinh nghiệm võ đạo nghìn năm, kinh nghiệm y đạo nghìn năm để bắt đầu cuộc sống xưng vương xưng bá ở đô thị sao?"

Hắn lẩm bẩm: "Nhưng ta vẫn muốn ở đây câu cá uống trà, lúc rảnh rỗi nằm nghe khúc nhạc…"

Liễu Vân Thấm ngồi bên cạnh, chỉ lặng lẽ nghe hắn lẩm bẩm những lời mà mình không hiểu, cũng không lên tiếng làm phiền.

Hai người cứ ngồi như vậy, hoàng hôn buông xuống, nhìn trăng sáng tỏ.

Không ai nói gì.

Vô số người đang chờ đợi bên ngoài thành Phục Linh.

Kiếm Vương sơn, Xà quật, Chu gia, Lý gia…

Gần như tất cả các thế lực tông tộc có tên tuổi ở Thiên Huyền đại lục đều đã đến.

Điểm khác biệt là phần lớn các thế lực đều đứng ở ngoài xa, nhìn chằm chằm vào bên trong thành Phục Linh.

Trong khi một số ít thế lực khác lại đứng bên ngoài thành, canh giữ từng cổng thành, nhìn chằm chằm vào họ.

Những người của các thế lực này đến từ Linh cảnh, Thần Phù điện và Huyền Vu của Độc sơn…

Trong những ngày cuối cùng này, họ đương nhiên phải canh giữ, không để những người này làm phiền Thẩm An Tại.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng đứng bên cạnh Huyền Vu, Thiên Nhạc cũng vậy.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Đối với những chuyện sắp xảy ra, Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy rất không thực, từng nghĩ rằng đây là giả, không phải thật.

Mình chỉ bế quan có mấy năm, tại sao sư phụ đã đến mức phải đối đầu với cả thiên hạ?

Nàng đã hỏi tiền bối Huyền Vu.

Tiền bối chỉ bảo nàng không nên làm gì nhiều, canh giữ Thanh Vân phong, đợi sư phụ trở về là được.

Sư phụ thực sự sẽ trở về sao?

Tiêu Cảnh Tuyết đã tự hỏi mình như vậy không chỉ một lần nhưng không có câu trả lời.

Bình minh ló dạng, trời dần sáng.

Mãi đến khi mặt trời lên cao, những người trong thành vẫn chưa xuất hiện.

Dần dần, đã bắt đầu có người không kiên nhẫn.

Người đứng đầu là Thập tứ độc của Tây Hoang vực Xà quật, chắp tay hô lớn.

“Mồng mười tháng mười đã đến, kính mời Thẩm phong chủ xuất sơn!”

Có người mở đầu, liền có thêm nhiều tiếng nói vang lên.

“Mồng mười tháng mười đã đến, kính mời Thẩm phong chủ xuất sơn!”

Tiếng nói cuồn cuộn như sấm, vang vọng khắp không trung.

Tiêu Cảnh Tuyết nghiến răng, trong mắt ánh tím lưu chuyển, suýt chút nữa không kìm được chất độc trong cơ thể.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, chỉ vì sư phụ không cho phép.

Trong tiếng hô như sấm rền, cửa thành chậm rãi xuất hiện một bóng người.

Một mình một bóng.

Liễu Vân Thấm đứng trong thành, nhìn từ xa.

Nàng không nỡ đi theo, nếu đi, nàng sợ mình không kìm được mà ra tay, phá hỏng dự định ban đầu của Thẩm An Tại.

Giờ đây nàng chỉ có thể tin tưởng vào hắn.

Nhìn đám người bên ngoài, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, cảm thấy bước chân nặng nề chưa từng có, như đeo chì vậy.

Theo giao ước giữa Lâm Thanh và mình, mình sẽ không chết mà sẽ có được tự do thực sự.

Nhưng… đến bước này, ngược lại, hắn không muốn nữa.

Nhưng đã không còn do hắn quyết định.

Hắn bước tới, lướt qua những người đó.

Không ít người đối diện với ánh mắt của hắn thì đều né tránh, không dám nhìn thẳng.

Thẩm An Tại không nói một lời, triệu hồi Xích Thố, tiếng ngựa hí dài, hướng về phía Tề Vân đạo tông mà đi.

Bên kia, hố đen khổng lồ đã nuốt chửng núi rừng, yêu khí cuồn cuộn như mây phiên đằng, tựa như tận thế sắp đến.

Chương 519: Xanh biếc an nhiên, mây trôi thường tại

Thẩm An Tại cưỡi ngựa phi trước, phía sau là dòng người cuồn cuộn.

Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc đi bên cạnh hắn, không nói một lời, sắc mặt u ám.

Tiếp theo là Bách Lý Nhất Kiếm, Huyền Ngọc Tử, Ngọc Tâm Lan và những người khác.

Còn lão Trịnh…

Thẩm An Tại không báo cho hắn.

Đối với Thượng tam cảnh mà nói, khoảng cách từ Tề Vân đạo tông đến Linh Phù sơn chỉ mất một canh giờ là đến, thế nhưng một đám người lại mất đến ba canh giờ.

Màn khói đen cuồn cuộn bay khắp trời, Thiên Huyền điện chủ đứng dưới màn khói đen, ánh mắt bình tĩnh.

Không ai nhìn ra được khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của hắn là vui hay giận, Trương Cửu Dương và lão Xà Bà đứng bên cạnh hắn.

"Đến rồi sao?"

Lời nói bình thản phát ra từ miệng hắn, như thể chuyện xảy ra hôm nay không phải là chuyện gì to tát.

"Ừm."

Thẩm An Tại gật đầu, ngẩng đầu nhìn vào khoảng không sâu thẳm đen ngòm, có chút thất thần.

Cuối cùng thì ngày này cũng đến.

Khi giao dịch với Lâm Thanh cách đây ngàn năm, hắn đã đoán trước được rồi.

Nói hắn là Thiên Đạo bi cũng được nhưng hắn càng là Thẩm An Tại.

Bởi vì hắn không biết rõ về nguồn gốc của Thiên Đạo bi, tại sao lại là nguồn gốc của vạn giới và tại sao lại rơi vào tình trạng như hiện tại.

Nhưng quá khứ của Thẩm An Tại, hắn lại nhớ rất rõ.

Thẩm An Tại thu Xích Thố lại, bước về phía khoảng không đen ngòm.

"Sư phụ!"

"Sư thúc!"

Cuối cùng, Tiêu Cảnh Tuyết vẫn không kìm được mà kêu lên, Vu Chính Nguyên cũng đỏ hoe mắt.

Hai người đều xông lên.

Đối với Vu Chính Nguyên mà nói, Thẩm An Tại cũng là bậc tiền bối đáng kính trong sư môn, nếu không có sư thúc, hắn sẽ không có ngày hôm nay, sư phụ cũng sẽ không sống lại.

Nhận ra tiếng gọi phía sau, Thẩm An Tại khựng lại, biểu cảm vốn bình tĩnh đột nhiên trở nên phức tạp.

Hắn cố gắng để biểu cảm của mình trở nên bình tĩnh ôn hòa, chớp mắt nhìn lên trời, rồi quay đầu mỉm cười.

"Đồ ngốc, đừng lo, vi sư sẽ trở về."

Tiêu Cảnh Tuyết cắn môi, mắt đỏ hoe lắc đầu.

"Người quên rồi sao, Trịnh sư bá của người đã tỉnh lại như thế nào, nếu hắn có thể trở về thì vi sư cũng chỉ ngủ một thời

gian mà thôi.”

Thẩm An Tại cười an ủi.

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, liếc nhìn Vu Chính Nguyên.

Ban đầu có chút tuyệt vọng, thậm chí ý định liều chết cũng không để sư phụ đến gần lối đi cũng bị đè xuống.

Đúng vậy!

Còn có Sinh Tử phù!

Sư huynh đã đi du ngoạn lâu như vậy, trình độ phù đạo chắc chắn đã tăng lên rất nhiều, chắc chắn có thể làm được!

“Người… không lừa đệ tử chứ?”

Tiêu Cảnh Tuyết giọng run run.

“Đồ ngốc, vi sư khi nào lừa ngươi?”

Thẩm An Tại cười khổ một tiếng, giơ tay lau nước mắt trên khóe mắt của nàng.

“Lần trước Kỳ thánh đến, người đã muốn lừa đệ tử rời đi.”

Tiêu Cảnh Tuyết lại mở lời lấy ví dụ.

Lúc này, nàng như biến thành Mộ Dung Thiên, hoàn toàn khác với vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện trước đây, ngược lại còn bắt đầu cố chấp.

Thẩm An Tại sửng sốt, sau đó bật cười.

“Sẽ không đâu, sư phụ sẽ không lừa người, lần trước sư phụ thực sự có đồ để quên, muốn ngươi về lấy.”

“Lần này cũng vậy, sẽ không lừa ngươi.”

Hắn cười nói.

“Người thực sự không lừa đệ tử ư?” Tiêu Cảnh Tuyết ngước đôi mắt đỏ hoe, nhìn nam tử áo trắng trước mặt.

“Thật, vi sư lấy danh dự của Trịnh sư bá ra thề, tuyệt đối sẽ không lừa ngươi.”

Thẩm An Tại nghiêm túc nói.

Nhìn hắn lại lấy Trịnh sư bá ra đùa, Tiêu Cảnh Tuyết rất muốn cười như trước đây nhưng lại không thể cười nổi.

“Được, vậy đệ tử tin sư phụ.”

Nàng chỉ gật đầu thật mạnh, ánh mắt kiên định.

Thẩm An Tại mỉm cười, ánh mắt lướt qua nàng, nhìn về phía Thiên Nhạc đang đứng rất xa.

Hắn như người ngoài cuộc, không nói một lời, nắm chặt thanh đao bên hông.

“Lão tam, luyện đao cho tốt.”

Chỉ để lại một câu như vậy, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, chắp tay chào Hà Bất Ngữ, Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác, sau đó kiên quyết quay người.

Hướng về phía hố đen vô tận giữa tầng mây kia.

Ánh mắt Thiên Huyền điện chủ lóe lên, chăm chú nhìn cảnh này.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, muốn xem lỗ hổng Thiên Đạo khổng lồ này có thể lấp đầy được hay không.

Nếu lấp đầy được thì yêu khí tiêu tan, nơi này sẽ thái bình!

Nếu không thể.

Thì e rằng cũng chỉ là một lời đồn đại mà thôi…

Phù!

Dường như vô số yêu khí cảm nhận được có người đến gần, điên cuồng tràn về phía đó.

Nhưng khi đến gần Thẩm An Tại, ánh sáng xanh hiện lên, hoàn toàn xua tan những yêu khí đó.

Mỗi khi Thẩm An Tại tiến gần tầng mây một bước, ánh sáng xanh quanh người hắn lại đậm thêm một phần.

Dần dần, một luồng uy áp vô cùng khủng khiếp tỏa từ trong cơ thể hắn ra bên ngoài.

Hơi thở mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều nín thở.

Thiên Huyền điện chủ càng nheo mắt lại, ngay cả Huyền Ngọc Tử cũng hơi ngẩn người, dường như nhớ lại một số chuyện rất xa xưa.

Trong cơ thể Thẩm An Tại, dần dần có nhiều thứ bay ra.

Cái hồ lô đỏ vàng, một con yêu ngựa hí dài, cây roi có hơi thở mạnh mẽ…

Thậm chí cả mảnh vỡ của Bát Hoang đỉnh từng bị Thác Bạt Thương Khung đánh vỡ cũng thoát ra khỏi nhẫn trữ vật của Tiêu Cảnh Tuyết, hóa thành ánh sáng xanh bay lên.

“Nhỏ rồi, thông đạo bắt đầu nhỏ rồi!”

Tiếng reo mừng vang lên từ trong đám đông.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn xung quanh, vô cùng vui mừng.

Hố đen khổng lồ kia, quả thực dưới sự tràn vào của ánh sáng xanh, bắt đầu thu nhỏ lại, để ánh hoàng hôn dần dần chiếu rọi nơi này.

Hầu hết mọi người đều vui mừng nhưng chỉ có một số ít người vẫn luôn chú ý đến Thẩm An Tại.

Theo ánh sáng xanh trôi đi, hố đen thu nhỏ lại.

Hơi thở của Thẩm An Tại cũng dần yếu đi.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay áo choàng và mái tóc bạc của hắn.

Giống như ngọn nến lay động trong gió, có thể tắt và đổ xuống bất cứ lúc nào.

Ánh sáng xanh càng lúc càng mạnh, theo ánh sáng trắng cuối cùng thoát ra khỏi cơ thể Thẩm An Tại, xuyên qua hố đen đó rồi biến mất, hố đen co lại dữ dội, vô số yêu khí bị ép vào bên trong, nơi này dường như lại trở về bầu trời trong xanh.

Nhưng, dưới ánh hoàng hôn như lửa, nam tử tóc bạc trắng kia lại từ từ cúi đầu.

Cuối cùng, bất lực, ngã xuống…

Phù…

Tiếng gió thổi bên tai, Thẩm An Tại từ từ nhắm mắt lại.

Cùng với tiếng gió bên tai, còn có tiếng gọi run rẩy truyền đến từ xa.

“Sư phụ!”

“Sư thúc!”

Trong giây phút mất đi ý thức cuối cùng, Thẩm An Tại dường như cảm thấy có người lao tới, đỡ lấy thân thể đang rơi xuống của mình.

Nhưng hắn đã không còn sức để mở mắt nhìn, chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng nở một nụ cười ôn hòa mà yếu ớt, khẽ mở miệng trước khi ý thức chìm vào bóng tối.

“Chớ hoảng…”

“Sư phụ… sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết ôm lấy thi thể dần mất đi nhiệt độ, không thể kìm nén được nữa, hốc mắt đỏ hoe, những giọt lệ trong suốt lăn dài trên má, tan biến trong gió.

Đến đây….

Tiếng gió ngừng, hố đen biến mất….

Ánh hoàng hôn nơi này như lửa, như rừng phong rì rào…

Núi xanh vẫn an nhiên, mây trôi vẫn thường tại, chỉ có Thẩm An Tại là không còn nữa.

…

Thiên Huyền tỉnh, một vùng sương mù trắng xóa.

Mộ Dung Thiên đột nhiên tỉnh giấc từ trong mơ, mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bức tường chắn nơi này, lồng ngực phập phồng, thở dốc nhưng vẫn luôn cảm thấy có chút khó thở.

Vừa rồi, hắn đã mơ một giấc mơ…

“Sư phụ, đệ tử đã nghe lời người, nghỉ ngơi cho tốt, tĩnh tâm dưỡng hồn, rất nhanh sẽ có thể đột phá Xung Hư, rất nhanh…”

Mộ Dung Thiên tự lẩm bẩm, không ngừng lặp lại hai chữ “rất nhanh.”

…

Chương 520: Vô tâm tranh biện

Ngoài một số ít người như Tiêu Cảnh Tuyết, không ai để ý đến nam tử rơi xuống từ trên không.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên bầu trời.

Mây đỏ như lửa nhưng vẫn còn một chút đen tối sót lại.

Như thể không hoàn hảo.

Những người vốn vui mừng khôn xiết, khi nhìn thấy điều này cũng cau mày, lúc này mới nhìn về phía những người trên không.

Tiêu Cảnh Tuyết ôm thi thể Thẩm An Tại, thân thể run rẩy, nước mắt không ngừng rơi.

Dù nàng có run rẩy gọi thế nào, nam tử trong lòng nàng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Vu Chính Nguyên đứng bên cạnh, đôi mắt đỏ hoe, nắm chặt tay không biết nói gì.

Chỉ có Thiên Nhạc, đứng rất xa.

Ngay cả khi sư phụ không còn hơi thở, hắn cũng chỉ muốn mở miệng gọi nhưng lại không nói nên lời.

Đôi mắt lạnh lẽo của hắn lướt qua tất cả những người đang vui mừng tại đây.

Cuối cùng, hắn liếc nhìn Điện chủ Thiên Huyền.

Người sau cũng nhận ra ánh mắt lạnh lẽo đó, cau mày nhìn về phía bên kia.

Khi phát hiện ra chỉ là tiểu bối Thiên gia, lão tam của Thanh Vân phong, liền dời mắt đi, không nghĩ nhiều.

Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Đoan Mộc Khung và những người khác đều có chút bàng hoàng, cũng có chút khó tin.

Phong chủ Thanh Vân phong bất khả chiến bại như vậy, hôm nay lại chết một cách vô lý như thế.

Từ những lời đồn đại ban đầu không được mọi người để tâm, đến sau này yêu nhân xuất hiện, lòng người hoang mang, tin đồn cũng theo đó mà lan truyền rộng rãi.

Rồi đến Kiếm Vương sơn, Thẩm An Tại vì bảo vệ Bắc Hải đao tôn mà xuất sơn, bị Kỳ thánh lấy cái chết để tuyên thệ.

Trước khi Kỳ thánh chết, thực ra mọi chuyện đều có thể cứu vãn.

Chỉ cần Kỳ thánh không lấy tính mạng của mình ra để cược ở trước mặt thiên hạ, mời Thẩm An Tại vào cuộc.

Hắn hoàn toàn có thể giả vờ không nhìn thấy, không nghe thấy những lời đó.

Nhưng Kỳ thánh lại thực sự vì một câu nói của Thẩm An Tại mà chết.

Và cũng chính vì cái chết này, Thẩm An Tại không còn đường lui.

“Tại sao thông đạo trên trời vẫn chưa đóng hoàn toàn?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ Thẩm phong chủ còn để lại hậu thủ, tại sao lại như vậy!?”

Những tiếng chất vấn vang lên không ngớt.

Những người đó không vì cái chết của Thẩm An Tại mà dừng lại, thương tiếc.

Chỉ là nhìn vào cái hố đen không quá nổi bật, chỉ to bằng một bàn tay trên bầu trời, họ mở miệng nói vài câu, đầy nghi ngờ.

Thẩm An Tại đã chết, bọn họ không còn phải kiêng dè Linh Phù sơn nhỏ bé nữa.

Tiếng ồn ào vang lên khắp nơi, nghe thật chói tai và buồn cười.

Áo trắng của Tiêu Cảnh Tuyết dần nhuộm tím, nghe những lời đó, cơn giận trong mắt nàng sắp bùng nổ.

"Đủ rồi!"

Một tiếng quát như sấm sét vang lên, mây đỏ trăm dặm tụ lại, hóa thành một luồng kiếm quang chém xuống.

"Phụt!"

Người lên tiếng đầu tiên, phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài đâm sập một ngọn núi mới dừng lại.

Hắn trợn mắt kinh hãi, ngực xuất hiện một vết kiếm sâu đến tận xương, máu chảy không ngừng.

Một kiếm, suýt nữa đã lấy mạng hắn, một người ở cảnh giới Xung Hư trung kỳ.

Ánh tím trong mắt Tiêu Cảnh Tuyết tan biến, quay đầu nhìn lại.

Một thanh niên áo bào vàng tóc trắng đứng giữa hư không, tay cầm một thanh kiếm dài màu vàng, mái tóc trắng tung bay theo gió.

Một luồng kiếm khí sắc bén và đầy sát ý xông lên trời.

"Thẩm phong chủ đã tận lực, ai dám nhiều lời, ta sẽ dùng kiếm chém chết, không nương tay!"

Bách Lý Nhất Kiếm đứng đó, ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả mọi người.

Tiếng chất vấn ồn ào đột ngột dừng lại.

Nhưng chỉ trong vài hơi thở.

Bách Lý Kiếm tiên tuy mạnh nhưng vẫn không khiến họ kiêng dè bằng Thẩm An Tại.

Dù sao thì một người có thể giết chết bán bộ Chân Tổ và một kiếm tiên chỉ ở cảnh giới Xung Hư sơ kỳ, ai mạnh hơn thì quá rõ ràng.

"Hừ, Bách Lý Nhất Kiếm, đừng tưởng rằng ngươi có Linh cảnh chống lưng thì có thể ngang ngược như vậy, hố đen thông đạo còn sót lại một chút, chắc chắn là Thẩm An Tại cố tình để lại!"

"Đúng vậy, Bách Lý Nhất Kiếm, đừng tưởng rằng ngươi có danh hiệu Kiếm tiên thì cho rằng mình vô địch thiên hạ, bây giờ không có Điểm Thương Kiếm tiên bảo vệ ngươi, ngươi không cho chúng ta hỏi, vậy ngươi nói đi, thông đạo còn sót lại này, làm sao để bù đắp!?"

Tiếng hừ lạnh liên tiếp vang lên.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn về phía bên kia.

Có hai người lên tiếng.

Một người là Xà quật tán tu đứng đầu Tây Hoang vực, Mãng Đao tôn, một người là chủ gia tộc họ Chu, đứng đầu năm nhà luyện khí của Bắc Đạo vực.

Hai người này đều là tu vi Xung Hư đỉnh phong.

Điều đáng nói là, Xà Quật chính là nơi Điện chủ Tây Hoang vực từng xuất thân, cũng có thể coi là tiền bối của Mãng Đao tôn và những người khác.

Còn năm nhà luyện khí, lại là gia tộc phụ thuộc của gia tộc Thác Bạt ở Bắc Đạo vực, luôn luôn nghe theo sự chỉ huy của gia tộc Thác Bạt.

Có họ dẫn đầu, những người khác vừa rồi bị khí thế của Bách Lý Nhất Kiếm làm cho lo sợ cũng lần lượt lên tiếng.

"Đúng vậy, hố đen còn sót lại này phải làm sao, bây giờ Thẩm phong chủ đã mất, nghĩ đến tiêu cô nương là đệ tử chân truyền của hắn, liệu có biết được một hai phương pháp không?"

"Đúng vậy, Yêu kiếm tôn đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn đóng chặt thông đạo, cùng nhau tìm cách giải quyết mà thôi."

Sau khi Thẩm An Tại chết, những người này cũng bắt đầu không kiêng nể gì nữa, nghĩ gì nói nấy.

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm hơi lạnh, lập tức muốn vung kiếm.

"Bách Lý tiền bối."

Tiêu Cảnh Tuyết đột nhiên lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn và buồn bã, ngăn cản hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, có chút không hiểu tại sao nàng lại ngăn cản mình.

"Hôm nay Cảnh Tuyết không muốn tranh cãi, chỉ muốn đưa sư phụ về Thanh Vân phong trước."

Bách Lý Nhất Kiếm hơi sửng sốt, sau đó sắc mặt phức tạp, chậm rãi gật đầu buông kiếm trong tay xuống.

Đúng vậy.

Hôm nay thực sự không nên động binh.

Những chuyện này, ít nhất phải đợi đến khi Thẩm An Tại an táng xong, rồi mới bàn bạc.

Tiêu Cảnh Tuyết ôm thi thể Thẩm An Tại, cúi đầu không nói, đạp gió bay về phía Thanh Vân phong.

Mãng Đao tôn và Chu gia chủ nhìn nhau, còn muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng lại bị một cây gậy sắt khổng lồ từ trên trời rơi xuống chặn lại.

"Bà nó, hôm nay nếu các ngươi dám đuổi theo một bước, lão tử sẽ đập nát các ngươi!"

Tôn Ngạo giơ gậy đứng đó, hắn đã tức giận từ lâu rồi.

Nếu không phải Long Chiến Thiên vẫn luôn giữ hắn lại thì với tính tình nóng nảy của hắn, hắn đã ra tay từ lúc ở ngoài thành Phục Linh rồi.

Còn lúc nãy, Long Chiến Thiên đã không giữ hắn lại nữa.

"Các vị tiền bối, Thẩm tiền bối đã tận sức, hôm nay là ngày Thẩm tiền bối tiên thế, hắn là vì Thiên Huyền đại lục mà chết, các vị đừng nên bức bách nữa."

Ánh sáng phù chú lóe lên, Lục Thành cũng đứng ở hướng đi đến Thanh Vân phong.

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo Thẩm An Tại rời đi, bên cạnh là Thiên Nhạc và Vu Chính Nguyên.

Lúc này, ba người không biểu hiện quá đau buồn, cũng không muốn dây dưa nhiều ở đây.

Họ muốn nhanh chóng trở về Thanh Vân phong, thử xem có thể dùng Sinh Tử phù cứu sống Thẩm An Tại hay không.

Mọi người ở đây nhìn nhau, nhìn ba người chặn đường, đều có chút không vui.

Yêu kiếm tôn, Bình Thiên tôn, cộng thêm một Thần tử Thần Phù điện.

Họ đại diện không phải cho cá nhân, mà là cho Linh cảnh và Thần Phù điện.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Liêu Tử Khung và Long Chiến Thiên.

Nhưng cả hai đều im lặng, mặc cho ba hậu bối đứng đó cũng không ngăn cản.

Thái độ đã rõ ràng.

Chương 521: Đợi hắn trở về, phải bắt hắn hát thêm vài câu nữa mới được

"Điện chủ, Thẩm An Tại chắc chắn đã để lại một đường lui, ngươi xem…"

Ánh mắt Lão Xà Bà lóe lên, quay đầu hỏi.

Thiên Huyền điện chủ lại lắc đầu.

"Hắn đã chết rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?"

"Giải tán đi."

Giọng nói vừa dứt, thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất tại đây, để lại đám người nhìn nhau.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Liêu Tử Khung và Phù tôn, bọn họ vẫn lựa chọn tạm thời thỏa hiệp.

Tất nhiên, cũng có người muốn tiếp tục truy đuổi.

Nhưng phần lớn có lẽ là do áp lực của Thần Phù điện và Linh cảnh, cũng có lẽ là cảm thấy trong ngày này mà còn truy lên sơn môn để ép hỏi thì quả thực không ổn nên lần lượt thở dài, tản ra.

Còn những người đến Linh Phù sơn để viếng, lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Người của Linh cảnh, người của Thần Phù điện, còn có Thần Hỏa sơn trang…

Điều bất ngờ là, Hạo Nhiên kiếm tiên cũng đến.

Nhưng hắn nói với bên ngoài là mình đã từng có giao ước với Thẩm An Tại, phải giám sát Bắc Hải đao tôn mười năm.

…

Đêm đến, toàn bộ Linh Phù sơn đèn đuốc sáng trưng.

Đám đệ tử thần sắc bi thương, sơn môn buộc vải trắng, treo đèn lồng màu trắng.

Gió thu hiu hắt, Linh Phù sơn như thể vừa trải qua một trận tuyết rơi lớn, nhìn đâu cũng thấy màu trắng.

Đường bậc thang lên đài đỉnh Thanh Vân, các đệ tử quỳ hai bên, cúi người không đứng dậy.

Đại điện Thanh Vân cũng được dùng làm linh đường, bày đầy nến.

Khói xanh lượn lờ, Thẩm An Tại nằm trong quan tài băng, sắc mặt bình tĩnh.

"Vu sư huynh, thế nào rồi?"

Lúc này ở đây chưa có nhiều người, Tiêu Cảnh Tuyết đầy vẻ mong đợi nhìn người trai trẻ bên cạnh.

Nhưng Vu Chính Nguyên lại cau mày, toàn thân quấn quanh khí đen trắng.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, đã có thể miễn cưỡng khống chế được hơi thở của Sinh Tử phù không làm loạn.

Nhưng thế mà…

Hắn dẫn dắt thế nào cũng không thể tìm được một chút thần hồn nào của Thẩm sư thúc trong hư không vô tận này.

"Ta thử lại!"

Một lần, hai lần không có kết quả, Vu Chính Nguyên đỏ hoe mắt, tơ máu chằng chịt.

Hắn nghiến răng nói, dù đã kiệt sức nhưng vẫn vận hành Sinh Tử phù thêm một lần nữa.

"Phụt…"

Máu tươi phun ra, Vu Chính Nguyên lảo đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

"Vu sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng tiến lên đỡ.

Hắn giơ tay lên, nghiến răng định đốt một phần sinh mệnh để thử lại.

"Tiểu Vu, đừng phí sức nữa."

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến giọng nói uy nghiêm.

Vu Chính Nguyên quay đầu nhìn lại, Liêu Tử Khung và Phù tôn bước vào, sắc mặt nghiêm túc.

"Sư bá, nhị sư phụ."

Hắn vội vàng hành lễ, sau đó căng thẳng hỏi: "Sư bá, tại sao đệ tử không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào của sư thúc ở đây?"

Liêu Tử Khung nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

"Hồn phách sau khi chết không ở đây, ngươi tu luyện nhiều năm như vậy, cũng nên biết nguyên do chứ."

"Sau khi bước vào thượng tam cảnh, võ giả có thể giết thần hồn của người khác, cắt đứt con đường đoạt xá trọng sinh của tàn niệm , nhưng Thẩm phong chủ không phải chết vì đánh nhau với người khác, thần hồn không ở đây, ắt chỉ có một khả năng."

"Hắn không phải người của Thiên Huyền giới, cho nên sau khi chết, tàn hồn cũng không được Thiên Đạo nơi đây tiếp nhận, đã tiêu tan rồi."

Liêu Tử Khung nói xong, thở dài tiếc nuối.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể!”

Vu Chính Nguyên phẩy tay áo, vẻ mặt không tin.

“Lúc ta còn nhỏ đã lên núi, Thẩm sư thúc đã là Phong chủ Thanh Vân, sao người lại không phải người ở đây, sao lại…”

“Tiểu Vu.”

Hà Bất Ngữ giọng hơi trầm, cắt ngang lời hắn.

“Ngươi có phát hiện ra không, Thẩm sư thúc của ngươi bắt đầu nổi danh từ vài năm trước phải không, có phát hiện ra từ vài năm trước, người ấy như biến thành một người khác không?”

Theo lời hắn nói, mặc dù Vu Chính Nguyên vẫn liên tục lắc đầu nhưng giọng nói đã nhỏ lại.

Hắn cau mày, có chút khó tin nhưng lại không thể không tin.

Đúng vậy, trước đại hội, Thẩm sư thúc vẫn chỉ là một vị Phong chủ bình thường, thậm chí lúc đó trong phong còn có không ít người không phục hắn, hắn cũng chưa bao giờ phản bác điều gì, cũng không tranh luận với người khác.

Cho đến ngày người của chấp pháp đường ép lên Thanh Vân phong, tìm Mộ Dung Thiên gây phiền phức, sư thúc mới đứng ra.

Nhưng hắn còn tưởng là vì đệ tử bị chèn ép, sư thúc mới nhịn không được.

Nhưng chưa bao giờ nghi ngờ… Thẩm sư thúc có lẽ đã đổi thành một người khác từ lâu.

Mặc dù Vu Chính Nguyên cảm thấy bất kể người trong lớp da này là ai thì vẫn là sư thúc của mình.

Nhưng… nếu như vậy, Sinh Tử phù không cứu được người rồi.

Tiêu Cảnh Tuyết đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy có chút choáng váng.

Nàng không hiểu gì về người ngoài thế giới, đoạt xá, hoàn hồn các loại.

Nàng chỉ hiểu một ý.

Đó là sư phụ không về được nữa rồi, dù có Sinh Tử phù cũng không được.

Bấy lâu nay, trong lòng nàng, sư phụ là người không gì không thể, có thể mãi mãi đứng trước mặt nàng che mưa chắn gió, bây giờ, không về được nữa rồi.

Không về được nữa rồi…

Gò má của nữ tử trượt dài những giọt nước mắt trong veo, nàng không tin đưa tay chạm vào quan tài băng, ánh mắt run rẩy.

“Sư phụ… Sư phụ…”

“Người… sẽ không lừa đệ tử, người nói sẽ trở về, nhất định sẽ trở về, đúng không?”

Nhìn nữ tử đứng trước quan tài băng đã khóc không thành tiếng, mọi người đều thở dài không nói, không biết khuyên thế nào.

Vu Chính Nguyên “Phịch” một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt tự trách, như đang phẫn nộ vì sao mình không thể tìm được tàn hồn của Thẩm sư thúc.

Thiên Nhạc hít sâu một hơi, quỳ xuống đất dập đầu ba cái thật mạnh, dập ra máu tươi.

Sau đó hắn đứng dậy, không nói thêm lời nào, đi về phía Luyện Khí đường của Thanh Vân phong, ánh mắt kiên định.

Luyện Tiên thuật… Luyện Tiên thuật!

Trong điện lúc này đã có không ít người.

Huyền Ngọc Tử, Triệu Thành, Mộc trưởng lão, Đường chủ Linh dược đường, cùng với người của Linh cảnh.

Mọi người đều mặc đồ tang, sắc mặt nặng nề, chậm rãi cúi chào quan tài băng.

"Tiễn biệt, Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại tiên thế!"

Giọng nói phức tạp đau buồn của Huyền Ngọc Tử vang lên, vang vọng khắp Linh Phù sơn.

Ngoài điện, ba nghìn đệ tử quỳ lạy dập đầu, giọng điệu bi thương.

Tiếng như sấm rền, vang vọng tận mây xanh.

"Tiễn biệt Phong chủ!"

…

Trong sân sau.

Trịnh Tam Sơn nằm trên ghế mây, vừa ăn quýt vừa lật đi lật lại xem bản vẽ phù pháp trong tay.

Nơi này được đại trận bao quanh, quả thực yên tĩnh lạ thường.

Hắn lắc lư ghế mây, xem bản vẽ một lúc lâu mới duỗi lưng.

Những ngày gần đây hắn chuyên tâm khổ tu, nghiên cứu lại phù đạo, cũng có chút tiến triển đối với Sơn Hà Thiên Kiếm phù trên bản vẽ này.

Hắn có thể cảm nhận được, vào ngày hắn nắm vững lại Sơn Hà Thiên Kiếm phù này, hắn sẽ nhớ lại tất cả những ký ức mơ hồ.

Ngày đó có lẽ còn rất lâu nữa nhưng rồi cũng sẽ đến.

"Ôi chao, sắp hết quýt rồi, phải tìm lão Thẩm mua thêm mới được."

Hắn nằm trên ghế, lim dim mắt nghỉ ngơi, lắc lư hát khe khẽ một giai điệu nhỏ thường nghe trong ký ức.

"Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che kín cả trời…"

Hát đi hát lại, một lúc lâu sau, hắn đột nhiên cười, chậc chậc.

"Chẳng trách lão Thẩm thích xuống núi nghe khúc, giai điệu này nghe lâu rồi, quả thực có một hương vị khác…"

"Đợi hắn về, phải bắt hắn hát thêm vài câu nữa mới được."

…

Chương 522: Vật mà phong chủ để lại

Trăng sao thưa thớt, Thanh Vân phong không ngủ cả đêm.

Liễu Vân Thấm lên núi, một mình một người.

Vẫn là một thân áo xanh nhã nhặn, đối với nàng, Thẩm An Tại nói sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.

Cho nên nàng chỉ ở trong linh đường một đêm, rồi trở về Thanh Loan phong.

Đối với việc phong chủ có thể trở về, mọi người ở Thanh Loan phong tuy vui mừng nhưng không khí lại rất đè nén.

Bởi vì phong chủ hôm nay không ôn nhu giống như trước kia, mà là mặt lạnh như băng.

Lâm Tiểu Cát và Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng đã đến linh đường tế bái phong chủ, đối với bọn họ mà nói, sự ra đi của Thẩm An Tại cũng khiến người ta cảm thấy thương cảm.

Thân Đồ Tiểu Tuyết còn khóc, rúc vào lòng Lâm Tiểu Cát, nói phong chủ là một người tốt như vậy, tại sao lại có kết cục như vậy.

Nàng vừa khóc vừa nói phong chủ đối xử với mọi người trong sơn rất tốt, chưa bao giờ ra vẻ, lúc nào cũng cười.

Thậm chí có lúc vừa mua đồ dưới chân núi, đi ngang qua còn sẽ hỏi bọn họ có muốn ăn một chút không.

Tết nhất cũng gọi bọn họ cùng đến trúc viên ăn cơm, chưa bao giờ kiêng dè thân phận, còn nói đông đủ mới vui vẻ.

Mà cũng chính vì tính cách của phong chủ như vậy, khiến nàng cảm thấy ở Thanh Vân phong còn tốt hơn ở nhà mình.

Gia quy nhà họ Thân Đồ nghiêm ngặt, con cháu không được lên bàn trên.

Nhưng ở Thanh Vân phong, những quy củ này đều không quan trọng.

Trong mắt phong chủ, điều quan trọng là đệ tử Thanh Vân phong có thể ăn no bụng, có thể vui vẻ.

Trong thời gian thủ linh, người nhà họ Thân Đồ còn gửi thư đến, nói rằng tình hình Linh Phù sơn hiện nay đã thay đổi rất nhiều, bảo nàng nhanh chóng rời đi.

Không chỉ Thân Đồ Tiểu Tuyết, rất nhiều thế gia tử đệ sau khi nổi danh ở Linh Phù sơn đều nhận được thư nhà.

Nhưng mà… không ai rời đi.

Đối với bọn họ, Linh Phù sơn thực sự rất khác so với những nơi khác, các trưởng lão đều rất hòa nhã.

Thân Đồ Tiểu Tuyết khóc rất thương tâm, thậm chí còn thương tâm hơn cả Tiêu Cảnh Tuyết đang quỳ trước quan tài, mắt khóc sưng húp, cuối cùng ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Tiểu Cát.

Trong mơ, nàng còn lẩm bẩm nói mặc dù mình không phải là đệ tử chân truyền của phong chủ nhưng Thanh Vân phong chính là nhà của mình, mình sẽ không đi đâu cả.

Lâm Tiểu Cát xin chỉ thị của Tiêu Cảnh Tuyết, sau đó đưa Thân Đồ Tiểu Tuyết về phòng, còn bản thân thì đi về một hướng khác.

Thanh Vân phong, Luyện Khí đường.

Tiếng đập sắt vang lên suốt đêm, leng keng không dứt.

Thiên Nhạc cởi trần, giơ búa sắt rèn linh khí từng lần một.

Bên cạnh chất đầy những phôi khí bị hắn đập hỏng nhưng không có cái nào khiến hắn hài lòng.

Mặc dù toàn thân đầy mồ hôi, mặc dù cường độ rèn liên tục nhiều ngày nhiều đêm đã khiến mắt hắn đầy tơ máu nhưng hắn vẫn chưa dừng lại.

Trong Luyện Khí đường, linh hỏa gầm rú, rõ ràng phải rất nóng nhưng nơi này lại tràn ngập một luồng sát khí khiến người ta nhìn thấy mà lạnh cả sống lưng, rét thấu xương.

Mỗi lần Thiên Nhạc đập một cái, đều như có tiếng quỷ dữ gào thét.

Sát khí đầy khang, theo từng nhát búa rơi xuống, tia lửa bắn ra tứ phía.

Đùng đùng đùng.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Thiên Nhạc đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn Lâm Tiểu Cát đang đứng ở cửa, khiến hắn theo bản năng lùi lại.

Mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng, Lâm Tiểu Cát thậm chí còn nảy ra ý định quay đầu bỏ chạy.

Thiếu niên đứng trước bàn rèn kia, giống như một tên ma đầu thích giết chóc, là một con quỷ dữ bò ra từ biển máu núi thây.

Sát khí vô tận, khiến người ta đứng không vững.

“Có chuyện gì?”

Nhưng cái chết mà hắn dự đoán đã không đến.

Ngược lại, chỉ là một câu hỏi rất bình tĩnh, rất lạnh lùng.

Lâm Tiểu Cát bàng hoàng một lúc, khi nhìn lại thì Luyện Khí đường đã trở lại bình thường.

Cái lạnh thấu xương không còn nữa, thiếu niên chỉ lạnh lùng hơn người thường một chút, không có gì không ổn.

Lâm Tiểu Cát thở hổn hển, sợ hãi không thôi.

Nhưng hắn nghĩ đến một số thứ, vẫn nghiến răng đóng cửa lại, đi vào bên trong.

"Phong chủ, khi đến Kiếm Vương sơn, đã để lại một thứ cho tam sư huynh."

Lâm Tiểu Cát cung kính nói.

Thiên Nhạc hơi nhíu mày, không nói gì.

Hắn vung tay áo, lấy một vật từ trong nhẫn trữ vật ra.

Đó là một cái lò, bên trong nóng như lửa nhưng lại không thấy đáy.

Nhưng hơi thở truyền ra từ bên trong, lại khiến cả hai cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Giống như mọi thứ trên đời, chỉ cần ném vào lò này, không gì là không luyện được.

"Phong chủ nói, vật này là Vạn Đạo dong lô, lấy thân ném vào lò, vạn đạo vỡ tan, hợp lại thành tiên."

Lâm Tiểu Cát đặt lò xuống, vừa nói lại lời của Thẩm An Tại.

Đó là lời mà trước khi đến Kiếm Vương sơn, hắn đã tìm hắn để lại, cũng là giao dịch chưa hoàn thành của hai người.

"Hợp lại thành tiên…"

Thiên Nhạc nheo mắt lại, sau khi cất lò đi thì nắm chặt Huyết Thôn ma đao, bước về phía trước.

“Tam sư huynh… ngươi…”

Đồng tử của Lâm Tiểu Cát co lại, theo bản năng lùi lại.

Chẳng lẽ là… muốn giết người diệt khẩu!?

“Thần hồn của ngươi… có chút không sạch sẽ.”

Thiên Nhạc lạnh lùng nói.

Hắn giật mình, sau đó phản ứng lại, lại có chút kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại thì, tam sư huynh vốn là người của Thiên gia, đối với bí thuật Thôn Yêu kết hợp với Phong Đạo quyết của Thiên gia, có cảm ứng cũng là điều nên có.

“Ta giúp ngươi chém đi.”

Nói xong, hắn định giơ đao lên.

Nhưng Lâm Tiểu Cát vội lắc đầu: “Không cần đâu sư huynh!”

Thiên Nhạc mặt lạnh: “Vì sao?”

“Cái này… bởi vì Tiểu Cát còn phải làm một việc cho phong chủ.”

Lâm Tiểu Cát cúi đầu, ánh mắt kiên định.

Thiên Cương đã chết, Thiên gia mặc dù vẫn chưa diệt vong nhưng phong chủ đã hứa với mình, đã hết sức rồi.

Hắn nguyện tin tưởng mình, mình cũng không nên khiến hắn thất vọng.

Hơn nữa… một sát thần như tam sư huynh, vừa rồi giơ đao lên lại là muốn giúp mình.

Một sơn môn như vậy, hắn làm sao có thể không báo đáp đây?

Thiên Nhạc liếc hắn một cái, không nói gì, chỉ quay người tiếp tục quay lại bàn rèn, giơ búa sắt lên, đập xuống thật mạnh.

Đang!

Tiếng hùng hồn, chấn động đến nỗi hai tai Lâm Tiểu Cát đau nhói.

Hắn chắp tay vái một cái, rồi quay người rời đi.

…

Một gian đình mát ở Thanh Loan phong.

“Chưởng môn đến rồi sao?”

Liễu Vân Thấm ngồi trong đình, nhẹ giọng nói.

Huyền Ngọc Tử bước tới, tìm một chỗ ngồi trong đình.

“Nhiều năm không gặp, phong thái của Liễu trưởng lão vẫn không giảm, vẫn như năm xưa.”

“Chưởng môn đừng đùa nữa, có vài chuyện, ngươi ta đều hiểu trong lòng, Thẩm An Tại cũng đã nói với ta, nói ngươi là một lão lục.”

Liễu Vân Thấm rót một tách trà đưa tới.

Lão lục?

Hắn sửng sốt, nhận lấy tách trà rồi lắc đầu.

“Xem ra ngươi ta bây giờ đều là người qua đường.”

“Không, ngươi ta không phải.”

Liễu Vân Thấm ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Một khi ta hoàn toàn giải phong tu vi thì nhất định phải đi, còn ngươi thì khác, ngươi có thể lựa chọn ở lại.”

“Ở lại có ích gì?”

Huyền Ngọc Tử lắc đầu, trên mặt mang theo vài phần cười khổ.

Liễu Vân Thấm nhìn chằm chằm hắn: "Cho nên ngươi… bây giờ là Linh Hư Tử?"

Hắn lại lắc đầu, có chút cảm khái.

"Nếu là Linh Hư Tử thì Linh Phù sơn cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, một số đoạn ký ức, ta chỉ dần dần nhớ lại từ khi gặp ngươi."

"Cho đến trước đây, khi trên bầu trời xuất hiện một cái lỗ, những ký ức đó mới càng ngày càng rõ ràng."

Huyền Ngọc Tử nhìn nàng: "Huyền Ngọc Tử sẽ ở lại nhưng Linh Hư Tử thì không."

Liễu Vân Thấm hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn về phương xa, lẩm bẩm nói.

"Nếu vậy thì đưa bọn họ rời đi đi."

Nhưng, Huyền Ngọc Tử lại một lần nữa lắc đầu.

"Vạn Giới đạo bia ở đây, trừ khi hủy đi, nếu không, bất kỳ ai ở Thiên Huyền giới ra ngoài đều sẽ chết, những thế lực bên ngoài kia sẽ không tha cho bọn họ."

"Hủy…"

Liễu Vân Thấm cau mày.

Thiên Đạo bia của Thiên Huyền giới là nguồn gốc của vạn giới, muốn dùng sức người hủy đi, gần như là không thể.

Đạo bia vỡ, tranh chấp ở đây tự nhiên có thể giải trừ.

Nhưng muốn phá vỡ… không nói đến Yêu Thần giáo, chỉ sợ ngay cả Thiên Huyền điện chủ cũng không muốn.

Bởi vì mất đi Thiên Đạo bia, linh khí của Thiên Huyền giới sẽ trôi đi, cuối cùng ngay cả võ giả cũng không còn tồn tại nữa.

Cuối cùng, hai người cũng không nói thêm nhiều, sau khi hàn huyên vài câu, Huyền Ngọc Tử liền cáo từ rời đi.

…

Chương 523: Đệ tử không đợi nữa

Thiên Huyền điện, bên trong Thiên Huyền tỉnh.

Thiên Huyền điện chủ nhìn Thiên Đạo bia vẫn còn thiếu một góc, ánh mắt lóe lên, quay người rời đi.

Khi xuất hiện trong điện, bóng tối bên cạnh lại truyền đến giọng nói khàn khàn của lão giả.

"Thẩm An Tại kia rõ ràng mang theo tàn khuyết của Thiên Đạo lấy thân tế trời, tại sao Thiên Đạo bia vẫn chưa được bổ sung đầy đủ, chuyện này ngươi có phải nên giải thích với lão tổ ta không?"

Giọng nói khàn khàn hơi trầm, mang theo chút ý tứ ép hỏi.

"Giải thích?"

Thiên Huyền điện chủ hừ lạnh một tiếng: "Bản tọa đã làm theo lời ngươi nói, Thiên Đạo bia tại sao không được bổ sung đầy đủ, chẳng lẽ không phải ngươi nên giải thích với bản tọa sao?"

"Ngươi đừng quên, bây giờ ngươi sống nhờ vào cái gì."

Giọng nói trong bóng tối im lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng.

"Có lẽ là do Yêu hoàng Phệ Hống làm, một góc còn lại của Thiên Đạo bia đã rơi vào tay yêu tộc."

Ánh mắt Thiên Huyền điện chủ lạnh lẽo: "Vậy ngươi ăn không ngồi rồi sao?"

“Ngươi…”

Giọng nói trong bóng tối rõ ràng tức giận nhưng lại không tiện nói nhiều, chỉ có thể lạnh lùng đáp lại.

“Cướp về, lão tổ ta đảm bảo ngươi có thể đột phá Thánh cảnh, đảm bảo ngươi và Thiên Huyền giới thăng lên thượng giới, từ nay về sau Tổ cảnh không còn là cực hạn nữa.”

“Cướp? Yêu lực hoang vu đó bản tọa ngay cả chạm vào cũng không được, làm sao mà cướp?”

Thiên Huyền điện chủ lại chế nhạo một tiếng: “Bản tọa không có sức mạnh thượng giới như các ngươi.”

Giọng nói lại im lặng, dường như đã cân nhắc rất lâu mới trả lời.

“Thả người nhà họ Thiên ra, ép bọn họ vào Đoạn Đầu sơn, để bọn họ cắn xé với yêu tộc.”

“Vất vả lắm mới bắt được bọn họ, diệt bọn họ thì sẽ ít đi một đối thủ cạnh tranh, thả bọn họ về, ngươi không sợ người trong Đoạn Đầu sơn sống lại sao?” Thiên Huyền điện chủ phản vấn.

“Sợ cái gì, còn Thanh Tâm tông và Linh Hư Tử chưa xuất hiện, cho dù lão tổ nhà họ Thiên có sống lại cũng không thể như ý muốn.”

“Đợi đến khi bọn họ lưỡng bại câu thương, chính là lúc lão tổ ta ngồi thu lợi ngư ông, ha ha ha!”

Giọng nói khàn khàn cười cuồng.

Ánh mắt Thiên Huyền điện chủ lóe lên, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

…

Kể từ sau khi Thẩm An Tại ngã xuống, Thiên Huyền đại lục dường như đã khôi phục lại sự bình lặng.

Không còn yêu nhân khắp nơi, cái hố đen trên bầu trời kia cũng yên tĩnh hơn nhiều, không còn mở rộng nữa, vẫn luôn duy trì kích thước bằng một bàn tay, nếu không nhìn kỹ thậm chí còn không nhìn ra.

Điều đáng nói là, Trưởng Lão hội nhà họ Thiên, dẫn theo một yêu nhân trong ngục tối giết ra khỏi sự trấn áp của Thiên Huyền điện, một đường chạy trốn đến Bắc Đạo vực, sau đó mất tích.

Mà thân phận của yêu nhân kia, chính là gia chủ nhà họ Thiên trước đây, Thiên Quan Tinh.

Hắn vậy mà đã có thực lực Tổ cảnh, lúc đó Thiên Huyền điện chết thương thảm trọng, thậm chí ngay cả Cửu Dương Kiếm tiên cũng vì thế mà đứt một cánh tay, hơn nữa còn bị yêu khí quấn thân, khó mà khôi phục.

Lạnh rồi lại đến nóng, xuân qua lại đến thu.

Thiên Huyền đại lục dường như một lần nữa khôi phục lại sự bình lặng.

Linh khí Nam Quyết vực càng ngày càng nồng đậm, Càn Khôn cảnh từ lâu đã không còn là chiến lực đỉnh cao ở đây nữa.

Thẩm An Tại dường như đã trở thành quá khứ, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có người nhắc đến nhưng không còn sự kính sợ nữa.

Tuyết rơi từng đợt trên ngọn núi Thanh Vân phong, bên ngoài võ trường trồng rất nhiều cây phong.

Cứ đến mùa thu vàng, lá phong đỏ như lửa, như mây chiều nối liền, trông đẹp vô cùng.

Trong suối có thêm nhiều linh ngư, ngay cả vườn trúc cũng được tu sửa lại một lần, bức tường tre ngả vàng lại xanh tươi như lúc mới xây.

Bên bờ suối luôn đặt một chiếc ghế mây nhưng không có ai ngồi.

Chỉ là thỉnh thoảng có một nữ tử mặc áo trắng lặng lẽ đứng bên cạnh, đứng cả một ngày, im lặng không nói.

Tiếng đập sắt của Luyện Khí đường từ ngày đó trở đi ít khi ngắt quãng, leng keng không dứt.

Bên ngoài Dược viên cũng vắng đi một người, không còn ai ngồi trên chiếc ghế đó đung đưa nghỉ ngơi, tắm nắng.

Bách Lý Nhất Kiếm bế quan.

Mặc dù không có ai thông báo tin Trịnh Tam Sơn là Thẩm An Tại đã chết nhưng dường như hắn cũng phát hiện ra điều này từ vẻ mặt của người khác.

Mỗi lần rời hậu sơn đến vườn trúc, hắn đều xách theo một giỏ quýt, một mình ngồi bóc trong sân.

Những năm gần đây, Vu Chính Nguyên theo Phù tôn đi khắp mọi miền đất nước, bốn vực một châu.

Hầu như mỗi thành trì đều lưu lại dấu vết của hai thầy trò bọn họ.

Mọi thứ dường như không có gì thay đổi nhiều.

Chỉ thiếu có điều, trong Thanh Vân phong, không còn ai ngân nga giai điệu nhàn nhã đó nữa.

Sau khi Thẩm An Tại rời đi, Tiêu Cảnh Tuyết trở thành người quản lý Thanh Vân phong nhưng thực ra trong phong không có nhiều việc.

Rất nhàn.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết mỗi lần nhìn vào phòng luyện đan trống rỗng, nhìn vào vườn trúc xanh tươi, lại cảm thấy cay mũi.

Nếu không nhận những đệ tử này thì phong chủ Thanh Vân phong thực sự là một chức vụ rất nhàn rỗi, mỗi ngày đều có thời gian xuống núi nghe nhạc, câu cá pha trà.

Thẩm An Tại không được chôn cất, thi thể vẫn được niêm phong trong băng quan, đặt trong vườn trúc.

Tiêu Cảnh Tuyết ngày nào cũng đến xem một lần.

Luôn ảo tưởng rằng có lẽ lần sau đến, người trong vườn trúc sẽ mở mắt, duỗi người một cách nhàn nhã và lải nhải một điều gì đó.

Nhưng cho đến khi trận tuyết lớn thứ bảy rơi xuống, cả Thanh Vân phong đều phủ một màu trắng xóa, nàng vẫn không đợi được ngày đó.

Gió tuyết mịt mù, Tiêu Cảnh Tuyết mặc áo trắng, một lần nữa đứng trước cửa vườn trúc.

Nàng nhìn vào băng quan, người đàn ông trung niên đầu đầy tóc bạc, ngẩn người hồi lâu.

"Sư phụ… Hôm nay Cảnh Tuyết cuối cùng cũng tu thành Vạn Độc tâm kinh rồi."

Nàng khẽ lên tiếng, từng bước tiến về phía băng quan.

Vạn Độc thánh thể đã thành, nàng còn bước vào Xung Hư trung kỳ.

Nhưng trên mặt nàng không có chút ý cười nào.

Bảy năm, Thanh Thủy quận chúa dịu dàng hay cười năm nào, trên mặt không còn nở một nụ cười nào nữa, cũng trở nên ít nói.

Đứng trước di thể của sư phụ, Tiêu Cảnh Tuyết đưa tay đón những bông tuyết rơi.

Cái lạnh tan chảy trong lòng bàn tay, nàng nhìn tuyết rơi đầy trời, ngẩn ngơ xuất thần, lẩm bẩm tự nói.

"Sư phụ, đã bảy năm rồi, người còn bao lâu nữa mới trở về?"

Trong viện chỉ có tiếng gió tuyết gào thét và cái lạnh thấu xương đáp lại nàng.

Giọng nói ôn hòa trong ký ức, giờ đây đã có chút mơ hồ.

Sau một hồi ngẩn người, hai hàng nước mắt trên má nàng chảy xuống, nhìn người trong quan tài, giọng run run, đột nhiên khóc không thành tiếng.

"Vậy nên sư phụ, người… rốt cuộc là có lừa Cảnh Tuyết không…"

Nàng nhìn sâu vào người trong quan tài, sau đó kiên quyết quay người, tuyết rơi đầy trời tan biến.

Đôi mắt tím sẫm, mang theo chút ý chết chóc.

"Người nói người sẽ trở về, đệ tử đã đợi bảy năm, cũng đã nhẫn nhịn bảy năm, giờ thì…"

"Đệ tử không muốn đợi thêm nữa."

…

Trong Thiên Huyền tỉnh.

Giữa một màn sương mù trắng xóa, thanh niên mặc áo đen nhắm chặt mắt, cằm đã có chút râu, trông càng thêm chững chạc.

Đến một lúc nào đó, hắn đột nhiên mở mắt, tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Đôi mắt đen đó sâu thẳm, điềm tĩnh, không nhìn ra bất kỳ hỉ nộ ái ố nào.

Mà kiếm ý thoạt ẩn thoạt hiện quanh người hắn cũng biến mất không thấy vào lúc này.

Thoạt nhìn, hắn giống như một người bình thường.

Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đôi mắt bình tĩnh như nước lên, từ từ rút thanh Thiên Thanh kiếm sau lưng ra rồi đứng dậy.

Từng bước một, hắn tiến về phía bức tường đã giam cầm hắn nhiều năm.

Chương 524: Đại loạn sắp đến

Khuôn mặt của thanh niên trông chững chạc hơn nhiều so với trước đây, không còn vẻ non nớt.

Hắn đi đến trước bức tường, không nói một lời, toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh.

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang lên chấn động, ánh sáng xanh như áo giáp, kiếm phủ vảy rồng.

Một luồng hơi thở kinh hoàng từ thời hoang sơ lan tỏa, khiến hư không nơi đây cũng run rẩy.

Chưa hết, hơi thở Xung Hư hậu kỳ của thanh niên lại tăng lên một chút.

Một luồng ánh sáng đen lan tỏa trên lưỡi kiếm, trèo lên áo giáp.

Áo giáp rồng màu xanh ban đầu lúc này đen như mực, sâu thẳm như đêm, mang theo sự tĩnh lặng khó tả như bóng tối.

“Cửu Chuyển Tàng Long, Hắc Long biến.”

Giọng nói của thanh niên hơi khàn khàn trầm thấp, khác hẳn với vẻ gào thét dữ dội trước đây.

Một kiếm chém ra, không gian sương mù trắng xóa nơi đây chìm vào bóng tối trong chốc lát.

…

Trong Thiên Huyền điện, Thiên Huyền điện chủ đang nghe Xà Bà báo cáo, đột nhiên cau mày, quay đầu nhìn lại.

"Ừm?"

"Điện chủ, người của năm nhà luyện khí đã không chỉ một lần dâng thư, muốn lục soát Linh Phù sơn, tìm ra tàn dư cuối cùng của Thiên Đạo, để hoàn thiện hố đen."

Xà Bà cung kính nói: "Đã bảy năm trôi qua, Tiêu Cảnh Tuyết vẫn chưa từng đáp lại thiên hạ, Linh cảnh và Thần Phù điện vẫn luôn bảo vệ Linh Phù sơn."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Thiên Huyền sẽ nội loạn mất!"

Nói nhiều như vậy, nàng đột nhiên phát hiện điện chủ không nghe, mà vẫn luôn nhìn về phía sau, không khỏi cau mày gọi.

"Điện chủ?"

"Ừm?"

Thiên Huyền điện chủ hoàn hồn lại, gật đầu, nhìn xa xăm một cái, từ từ nói.

"Ngươi nói đúng, sắp loạn rồi, cứ để loạn đi."

Xà Bà cau mày sâu hơn, có chút không hiểu.

Điện chủ nói một câu này… sắp loạn rồi, là có ý gì?

…

Thanh Vân phong, Luyện Khí đường.

"Sư tỷ."

Thiên Nhạc buông búa sắt, nhìn ra cửa.

Người con gái vẻ mặt điềm tĩnh, giọng điệu trách móc.

"Chuẩn tắc thứ năm của Thanh Vân phái là gì, đọc."

Thiên Nhạc cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

"Ăn uống thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt, tu luyện thật giỏi, vĩnh viễn không được đi tìm sư phụ."

"Ngươi làm được sao?"

Đối mặt với chất vấn, Thiên Nhạc rất thành thật lắc đầu.

"Từ hôm nay trở đi, sau giờ Hợi mà ngươi còn chưa nghỉ ngơi thì tự rời khỏi Thanh Vân phong đi."

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn luôn dịu dàng, hôm nay ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, nàng xoay người, lưu lại một câu.

"Thay sư phụ chăm nom Thanh Vân phong cho kỹ, ta phải ra ngoài bế quan, không biết khi nào trở về, nếu ngày đại sư huynh xuất quan mà ta vẫn chưa về, ngươi đến Thiên Huyền điện nghênh đón."

Thiên Nhạc cau mày ngẩng đầu.

Khoảng cách đại sư huynh xuất quan, còn gần một năm, sư tỷ đây là muốn đi bế quan ở đâu, mà lại lâu như vậy?

Nhưng không đợi hắn hỏi, nữ tử đã biến mất ở cửa.

Hắn muốn đuổi theo hỏi nhưng tốc độ lại kém xa.

Dù sao hắn cũng chỉ là một Thiên Linh cảnh, mặc dù có thể mượn sức Huyết Thôn, phát huy thực lực vượt xa cảnh giới này nhưng tốc độ lại là điểm yếu.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể thu hồi nghi vấn trong lòng, ở lại Thanh Vân phong.

Sư phụ và sư tỷ đều không có ở đây, hắn đương nhiên không thể rời đi.

Linh Phù sơn, bên một vách núi.

Huyền Ngọc Tử và Liễu Vân Thấm nhìn ánh tím lóe lên rồi biến mất, nhìn nhau.

"Xem ra sự kiên nhẫn của Cảnh Tuyết đã đến cực hạn rồi." Người trước tiên lên tiếng.

Liễu Vân Thấm cũng gật đầu nhẹ, nhẹ giọng nói: "Với tính tình của nàng mới có thể nhẫn nhịn bảy năm, nếu đổi lại là Mộ Dung Thiên, lúc đó sẽ liều mạng với bọn họ."

"Ngươi đi hay ta đi?"

"Phi Sương gần đây cũng sắp xuất quan rồi, ta sẽ truyền tin cho nàng."

"Được."

…

Nửa tháng sau, Tây Hoang vực, giữa một vùng núi hoang vu, không ít tảng đá đen có rắn độc quấn quanh, rít lên và thè lưỡi rắn, một đôi mắt dọc lộ vẻ lạnh lùng.

Đây là Xà quật nổi tiếng ở Tây Hoang vực, hầu hết các tu sĩ dùng độc nổi tiếng bên ngoài đều từng luyện tập ở đây.

Hiện tại, những tán tu mạnh nhất ở đây có mười bốn người.

Người đứng đầu là Xà Đao tôn, dưới trướng có hai người, đều là thực lực Xung Hư hậu kỳ, thủ đoạn dùng độc mạnh mẽ, có thể khiến Xung Hư đỉnh phong cũng cảm thấy khó khăn.

Một là Hóa Điệp tôn, một là Hổ Công.

Ba người này cùng với mười một người khác kết nghĩa huynh đệ, ở toàn bộ Tây Hoang vực đều là thế lực bá chủ, không kém gì Huyền Vu của Độc sơn.

Dù sao Huyền Vu tuy mạnh nhưng chỉ có một mình, còn bọn họ có tới mười bốn người.

"Trên đã truyền lời, bảo bọn họ nhanh lên."

Trong một cung điện không được coi là xa hoa nhưng có chút âm u, ánh mắt lạnh lùng của Xà Đao tôn lướt qua những người bên dưới.

"Đại ca, những năm này bọn họ đã chạy khắp nơi nhưng Linh cảnh và Thần Phù điện vẫn luôn tỏ rõ thái độ đứng về phía Linh Phù sơn, thậm chí Thần Hỏa sơn trang trước đó còn đuổi bọn họ ra ngoài."

Bên cạnh, một lão già lưng gù bất lực lên tiếng.

"Ngươi không tự chuốc lấy sao, lão tam ở Thanh Vân phong kia hình như là con trai của trang chủ Thần Hỏa sơn trang, ngươi đi nói những chuyện này với Thần Hỏa sơn trang, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

Một mỹ phụ trang điểm đậm khác, dải váy đen như cánh bướm mở miệng.

Nàng quay đầu nhìn Xà Đao tôn: "Đại ca, có Thần Phù điện và Linh cảnh, rất nhiều thế lực vừa và nhỏ không muốn ra mặt, dù sao thì cái hố đen trên trời kia dường như không có gì đe dọa."

"Hừ, một đám hèn nhát!"

Xà Đao tôn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút âm trầm: "Tiền bối Xà Bà bảo bọn họ nhanh chóng bắt Tiêu Cảnh Tuyết, ép nàng giao ra công pháp dùng độc, giờ Thẩm An Tại đã chết, Mộ Dung Thiên bế quan không ra, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta."

Hắn lướt qua mọi người: "Còn một năm nữa là Mộ Dung Thiên sẽ xuất quan, với tư chất của hắn, bế quan mười năm ở Thiên Huyền tỉnh, ai biết hắn có thể đạt đến cảnh giới nào?!"

"Nếu đợi hắn xuất quan, ngươi có nghĩ hắn sẽ tha cho chúng ta không?"

Mọi người nhìn nhau, đều có chút kiêng dè.

“Không thể đợi thêm nữa, người của năm nhà luyện khí còn bao lâu nữa thì đến?”

Xà Đao tôn suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói.

Hóa Điệp tôn đáp: “Trước đó đã thông báo rồi, hẳn là sắp đến rồi.”

“Tốt, đợi người của năm nhà luyện khí đến, chúng ta sẽ lập tức lên đường đến Linh Phù sơn, trừ hậu họa mãi mãi!”

Người trước nghe vậy, lập tức lộ vẻ tàn nhẫn.

Mười ba người còn lại đều gật đầu, đều cảm thấy không thể trì hoãn thêm nữa.

Ngay khi mọi người chuẩn bị giải tán, đột nhiên đều nhíu mày, nhìn ra ngoài điện.

Trên bầu trời u ám, sương mù màu tím dày đặc, mang theo hơi thở kinh hoàng khiến người ta kinh hãi.

Bên dưới, vô số côn trùng chứa đầy chất độc hoảng sợ, điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

Nhưng chưa chạy được bao xa, thân thể đã cứng đờ, bắt đầu hóa thành nước mủ.

Thậm chí cả những loại cỏ độc mạnh mẽ đặc biệt ở đây cũng nhanh chóng héo úa, vô số chất độc mất đi, tràn ra.

Mấy người nhìn nhau, sau đó cùng nhau xông ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài điện, dưới bầu trời mây đen tím, một nữ tử mặc áo tím đang bước trên không trung.

Bước chân chậm rãi nhưng từng bước đều mang theo sự chết chóc.

Vô số chất độc lan tràn từ khắp người nàng, tước đoạt sức sống của dãy núi liên miên.

Chỉ đến đây trong vòng vài hơi thở, dãy núi vốn đã ít sức sống, chỉ có những thứ chứa chất độc mới tồn tại, trong nháy mắt cũng đã chết lặng!

…

Chương 525: Sư phụ, đệ tử trở về rồi!

Khi nhìn rõ dung mạo của nữ tử áo tím, sắc mặt Mãng Đao tôn và những người khác chuyển sang lạnh lùng.

“Tiêu Cảnh Tuyết!”

“Là ta.”

Tiêu Cảnh Tuyết đứng trên không trung, bên cạnh là mây độc đi theo, chỉ một mình nhưng lại có khí thế của thiên quân vạn mã.

Nàng nhìn xuống mười bốn người bên dưới, đôi mắt màu tím mang theo sự thờ ơ với sinh mạng.

“Ngươi hôm nay đến đây, có ý gì?”

Hổ Công cúi gằm người, nheo mắt chất vấn.

“Bảy năm trước, các ngươi ép sư phụ ta tuẫn đạo mà chết, bảy năm sau, ta đến lấy mạng các ngươi.”

Giọng nói của Tiêu Cảnh Tuyết không có gì gợn sóng, lạnh như băng.

Mọi người sửng sốt, sau đó cười ồ lên.

Hổ Công càng lộ vẻ chế giễu: “Tiêu Cảnh Tuyết, đừng tưởng rằng người Nam Quyết vực gọi ngươi một tiếng quận chúa, xưng ngươi có tư chất của Dược Đế, ngươi liền thật sự coi mình là nhân vật quan trọng.”

“Nếu sư huynh ngươi đến, chúng ta có lẽ còn phải cân nhắc nhưng chỉ bằng ngươi, một nha đầu còn chưa dứt sữa, cũng

dám nói lấy mạng chúng ta?"

Hắn cười lạnh một tiếng: "Chỉ là một Xung Hư trung kỳ mà thôi, ngươi lấy đâu ra gan?"

Tiêu Cảnh Tuyết không nói, chỉ liếc nhìn về phía đó, trong mắt ánh tím lưu chuyển.

Trong nháy mắt, đồng tử Hổ Công co lại, như thể nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ đang nuốt chửng mình, mây độc ngập trời cuồn cuộn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, sắc mặt hắn đã hơi tím tái.

Hoảng sợ, hắn không kịp suy nghĩ, lật tay một cái, một con bọ cạp độc xuất hiện.

Đuôi kim trong nháy mắt đâm vào cổ tay, có thể thấy rõ tốc độ các đốm độc trên cánh tay hắn nổi lên, theo đuôi kim tràn vào cơ thể con bọ cạp.

Khi sắc mặt hắn trở lại bình thường, con bọ cạp cũng giật giật một cái, không còn cử động nữa.

"Ngay cả Thiên Độc hạt cũng không chịu nổi, độc thật mạnh!"

Những người khác thấy cảnh này, đều kinh ngạc.

"Gan lớn!"

Hổ Công bị chọc tức, cũng nổi giận, lập tức xông lên trời.

Vung tay áo, vô số kim độc bay ra, che trời như mưa phùn.

Đối mặt với vô số kim độc này, Tiêu Cảnh Tuyết không vội không vàng, giơ một tay lên.

"Xuy Tuyết chưởng!"

Vô số bông tuyết xuất hiện, theo mây độc gào thét lao ra.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, uy lực mạnh mẽ khiến hư không rung chuyển, cỏ cây xung quanh hóa thành tro bụi.

"Chết đi!"

Hổ Công tuy kinh ngạc vì võ công của đối phương không tệ nhưng vẫn cười dữ tợn, thân hình hóa thành mấy tàn ảnh lao tới.

Vây công, vô số khí độc trong hư không hóa thành một con bọ cạp độc khổng lồ, đuôi kim lóe hàn quang đột nhiên đâm xuống.

Chất độc bên trong, có thể dễ dàng khiến một võ giả Xung Hư tử vong!

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lại không né tránh, một tay giơ lên trực tiếp bắt lấy đuôi kim, tay kia thành chưởng đánh ra.

Lại là một tiếng nổ, luồng khí mạnh mẽ tản ra.

"Dám dùng tay không đỡ lấy Hạt Độc của tam ca, con nhóc thối này chết chắc rồi!"

"Ha ha ha, đúng là tự tìm đường chết, đỡ phải chúng ta phải đi Linh Phù sơn một chuyến!"

Tiếng chế giễu vang lên, Mãng Đao tôn cũng nở nụ cười, nhẹ giọng nói.

"Tam đệ, đừng giết chết vội, lấy công pháp của nàng, tiền bối Xà Bà cần đấy."

Trong lúc mọi người nói chuyện, Hổ Công bên kia lại sắc mặt tím tái, hoảng sợ kêu lên.

"Đại ca cứu ta!"

Tiếng kêu hoảng loạn vang lên, những người vừa rồi còn cười ngây ngốc nhìn nhau, lúc này mới phát hiện tình hình của Hổ Công rất không ổn.

Không chỉ mặt tím tái, mà ngay cả cánh tay giao đấu với Tiêu Cảnh Tuyết cũng teo tóp lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn da bọc xương.

Như thể sinh cơ đã bị hút mất.

Bao gồm cả hư ảnh con bọ cạp độc đó, cũng hóa thành khói độc cuồn cuộn tràn vào cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết nhưng không thể khiến nàng thay đổi sắc mặt chút nào, ngược lại còn giúp cho khí thế của đám sương độc ngập trời kia càng mạnh hơn.

Ngay lúc Mãng Đao tôn và những người khác ngẩn người trong chốc lát, nửa người của Hổ Công đã xẹp xuống.

"Cứu người!"

Mười ba người này mới phản ứng lại, xông lên trời.

Nhưng, mọi chuyện đã muộn.

Trong lòng bàn tay Tiêu Cảnh Tuyết có những sợi tơ trắng như tơ tằm vươn ra, hoàn toàn hút Hổ Công thành một xác khô, khí huyết và độc tố ngược lại vào người nàng, dệt thành một cái kén trắng.

Chính là bí thuật của Thần Nông dược quyển, Xuân tằm hóa kén!

Ầm!

Những đòn tấn công bằng độc thuật đó hoàn toàn rơi vào trên cái kén khổng lồ, kén rung lên nhưng không hề vỡ nát.

"Đừng đụng vào hắn!"

Mãng Đao tôn quát lớn một tiếng, ngăn cản những người muốn đỡ lấy thi thể Hổ Công.

Người sau giật mình, ngây người tại chỗ.

“Ngay cả hắn cũng không chịu nổi chất độc, ngươi muốn tìm chết sao!?”

Người trước mặt âm trầm mở miệng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Vốn tưởng rằng chỉ là một nha đầu lông bông, không ngờ chỉ trong vài chiêu, đã lấy mạng một trong mười bốn tu sĩ dùng độc của bọn họ!

Thảo nào… thảo nào tiền bối Xà Bà chỉ đích danh muốn công pháp của con nhóc chết tiệt này!

Độc công này lại khủng khiếp đến vậy!

…

Một bên khác, Thiên Huyền điện, tiếng kiếm gào rồng ngâm vang lên không dứt, tiếng ầm ầm liên hồi.

“Còn một năm nữa, sao ngươi cứ khăng khăng muốn ra ngoài, ở lại Thiên Huyền điện thêm một năm nữa không tốt sao?”

Thiên Huyền điện chủ nhìn thanh niên dưới uy áp của mình, kiên trì chịu đựng nửa tháng cũng không lùi bước, khá bất đắc dĩ.

“Vì sao không cho ta xuất quan, ta phải về.”

Mộ Dung Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, cố gắng đứng dậy.

Mặc dù hắn đã tu thành Hắc Long biến nhưng trước mặt cường giả Chân Tổ đã đứng hàng nghìn năm này, vẫn có chút không đủ sức.

“Sư phụ ngươi đã nói, trước khi ngươi nhập Chân Tổ, không cho ngươi xuất quan, ngươi có thể ở bên trong thêm ba

năm, năm năm, đây là sư phụ ngươi trao đổi với bản tọa, ngươi muốn lãng phí tâm huyết của hắn sao?"

Thấy khuyên can không được, Thiên Huyền điện chủ đành dùng lời của Thẩm An Tại để gây áp lực.

Nhưng câu nói này thực sự khiến sắc mặt Mộ Dung Thiên thay đổi nhưng lại trở nên lạnh hơn vài phần.

"Vậy sư phụ ta thì sao?"

Thiên Huyền điện chủ nhìn hắn: "Hắn ở Thanh Vân phong."

"Ta muốn gặp sư phụ ta."

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, một lần nữa giơ kiếm lên, mặc dù dưới uy áp mạnh mẽ đó, hổ khiếu của hắn đã nứt ra nhưng vẫn không buông tay.

Kiếm khí mạnh mẽ khiến mây gió ở đây biến đổi, mây đen cuồn cuộn như một con rồng đen đang vặn người.

Thiên Huyền điện chủ cau mày, cuối cùng vẫn từ từ hạ tay xuống, uy áp như thủy triều rút đi tan biến.

"Ngươi đã kiên quyết như vậy, bản tọa sẽ không ngăn cản ngươi, chỉ khuyên một câu, có một số việc, trước khi có thực lực và sự nắm chắc tuyệt đối, đừng làm bừa."

Mộ Dung Thiên không trả lời, sau khi uy áp tan đi, hắn cũng thu Thiên Thanh kiếm lại, một bước đạp không trung hóa thành một luồng kiếm quang bay đi.

Lúc này hắn như tên bắn về phía trước, trong nửa tháng này, hắn không chỉ hỏi tình hình sư phụ mình một lần, mà câu trả lời của điện chủ đều mơ hồ.

Điều này khiến hắn có một dự cảm cực kỳ không tốt, khiến tâm trạng hắn rất nặng nề.

Trên đường đi, hắn không chỉ một lần phủ nhận dự cảm trong lòng, không ngừng tự nhủ.

Sư phụ không thể xảy ra chuyện gì được, ai cũng có thể xảy ra chuyện, chỉ có sư phụ là không thể!

Bởi vì sư phụ từng đích thân nói với mình, người là thiên hạ vô địch.

“Sư phụ, đệ tử trở về rồi!!”

Chương 526: Còn ta

Tây Hoang vực, Xà quật.

Bầu trời đã sớm bị sương mù độc màu tím nuốt chửng, vô số côn trùng và thú dữ do sương mù độc biến thành gào thét bay lượn trong đó, điên cuồng gào rú.

Toàn bộ sinh cơ trong phạm vi hàng trăm dặm của Xà quật đã bị hủy diệt chỉ trong hơn nửa canh giờ ngắn ngủi này.

Nếu để sương mù độc tiếp tục lan rộng, e rằng hàng nghìn dặm, hàng vạn ngọn núi sẽ trở thành một vùng đất chết.

Hàng nghìn dặm cô quạnh, muôn ngọn núi như địa ngục.

Những tu sĩ phiêu bạt ở xa xa nhìn thấy đám mây độc đáng sợ này đều kinh hãi.

Một số cường giả đến từ Nam Quyết vực, khi nhìn thấy tình hình này, mơ hồ cảm thấy quen mắt, sau khi hồi tưởng lại thì kinh hô lên.

"Đây là… Quận chúa!"

"Chắc chắn là nàng, trước đây khi Bắc Minh triều bị Thiên Mục trùng gây hại, cũng là Quận chúa dùng độc công này để cứu thế nhân!"

"Hướng đó… là Xà quật!"

Mọi người vừa kinh ngạc vừa không khỏi nghi ngờ.

Tại sao Tiêu Cảnh Tuyết của Thanh Vân phong lại xuất hiện ở Xà quật vào hôm nay và tại sao lại gây ra trận chiến lớn như vậy?!

Chẳng lẽ là… báo thù cho sư phụ của nàng!?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, những người từng xuất hiện ở Tề Vân đạo tông, hô hào đòi Thẩm An Tại phải tuẫn đạo không khỏi hoảng sợ.

Nếu thực sự như vậy, nếu Tiêu Cảnh Tuyết tìm đến tận cửa, liệu bọn họ có thể chống đỡ được không?

Đừng nói đến nàng, Bắc Hải đao tôn, đệ tử thứ ba của Thanh Vân phong, kẻ được mệnh danh là sát thần, cũng không phải là kẻ dễ chọc vào!

…

"Tiêu Cảnh Tuyết, bản tôn khuyên ngươi nên cân nhắc cho kỹ, hôm nay ngươi dám động vào bọn ta, ngày khác lòng người thiên hạ sẽ hoang mang, Linh Phù sơn của ngươi chắc chắn sẽ không dễ chịu!"

Dưới đám mây độc, mười bốn người giờ chỉ còn lại hai người.

Mãng Đao tôn và Hóa Điệp tôn bị Tiêu Cảnh Tuyết bóp cổ, treo lơ lửng giữa không trung.

Người trước ôm chặt cánh tay trái đầy mụn độc, khàn giọng tức giận nói.

Khuôn mặt Tiêu Cảnh Tuyết lại một lần nữa nổi lên những đường vân độc, khóe môi tái nhợt cũng rỉ máu.

Dùng Xung Hư trung kỳ để giết những người này, nàng cũng đã dùng hết sức lực.

Nhưng đôi mắt tím của nàng lại lạnh lùng khác thường, dùng sức bóp chặt.

Rắc!

Tiếng xương vỡ vang lên, Hóa Điệp tôn run rẩy, rồi không còn động tĩnh nữa.

Chỉ một đòn này, tất cả chất độc đều tràn vào tâm mạch của nàng, ăn mòn thần hồn của nàng.

“Sư muội!”

Mãng Đao tôn gào thét điên cuồng nhưng không dám tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tiêu Cảnh Tuyết như vứt rác, ném nữ tử xinh đẹp trong tay xuống đầm độc bên dưới, lạnh lùng nói.

“Ngày đó khi các ngươi bức chết sư phụ của ta, có nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay không?”

Nàng từng bước tiến lên, mây độc cuồn cuộn, giọng điệu đầy sát khí.

“Không chỉ có các ngươi, tất cả những ai từng lên tiếng đòi sư phụ của ta phải chết, ta đều sẽ lần lượt tìm đến tận cửa, đòi bọn họ…”

“Nợ máu trả máu!”

Chữ cuối cùng rơi xuống, nàng hóa thành khói độc biến mất, khi xuất hiện trở lại, đã đến trước mặt Mãng Đao tôn.

Đồng tử của hắn co lại, muốn lùi lại nhưng phát hiện trước mắt là những chiếc kim độc nhỏ như sợi tóc.

Mặc dù đã cố gắng né tránh và chống đỡ nhưng vẫn bị một trong số chúng đâm trúng.

Ngay lập tức, công lực độc trong cơ thể hắn bị tắc nghẽn.

Đây chính là lý do tại sao Tiêu Cảnh Tuyết có thể một mình giết mười bốn người ở Xà quật!

Không chỉ là độc công khủng khiếp của người trước, mà còn vì nàng đã điều chế sẵn loại độc hoàn toàn nhắm vào công pháp mà bọn họ tu luyện.

Trình độ chế độc này, so với Huyền Vu cũng không kém chút nào!

"Nếu ngươi giết ta, tiền bối Xà Bà sẽ không tha cho ngươi và Linh Phù sơn của ngươi!"

Mãng Đao tôn cuối cùng cũng hoảng sợ, kinh hãi kêu lên.

"Vậy thì để nàng chết cùng."

Sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết không thay đổi, không hề có chút kiêng dè nào với cấp trên của đối phương.

Phụt!

Sương mù độc hóa thành miệng rắn lao ra, trong nháy mắt đã xuyên thủng tim Mãng Đao tôn, nuốt chửng một trái tim đang "Thình thịch" đập.

Đến đây, mười bốn tu sĩ luyện độc nổi tiếng của Xà quật.

Không một ai sống sót!

Làm xong tất cả những điều này, Tiêu Cảnh Tuyết cũng thấy trước mắt tối sầm lại, từ từ ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Đám mây độc tan đi, bầu trời nơi đây hơi sáng trở lại nhưng vẫn tối tăm, tử khí nồng nặc.

Vạn Độc thánh thể đã thành, nàng đã có thể tùy ý khống chế chất độc của mình.

Nhìn mười bốn cái xác chết không nhắm mắt, Tiêu Cảnh Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt có chút mơ hồ, lẩm bẩm nói.

"Sư phụ… Sư phụ…"

"Sư phụ yên tâm, những người đó… không ai thoát được."

Vút!

Đột nhiên, mười mấy luồng lưu quang từ xa nhanh chóng tiến đến.

Uy áp mạnh mẽ bao trùm lại, khiến Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày.

Người đến không phải ai khác, chính là năm nhà luyện khí do Chu gia đứng đầu!

Nàng hơi biến sắc, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Không ngờ những người ở Bắc Đạo vực hôm nay lại đến Tây Hoang vực.

Lần này phiền phức rồi.

Ban đầu còn định giết hết người ở đây, sau khi điều tức hồi phục sẽ đến Bắc Đạo vực.

Khi Chu gia chủ nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Trước đó nhận được tin tức của Hóa Điệp tôn, bọn họ đã lập tức đến đây, trên đường không chỉ một lần nghĩ đến cách để kiếm lợi trong lần hợp tác này.

Ví dụ như Bắc Hải đao tôn kia, đến lúc đó nhất định phải giao cho mình.

Chỉ cần nắm giữ những cổ pháp luyện khí đó, sau này năm nhà bọn họ có thể vượt qua ba tông luyện khí, độc chiếm Bắc Đạo vực cũng không phải là không thể.

Không ngờ khi đến đây lại phát hiện ra cảnh tượng như vậy!

“Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi to gan thật!”

“Sư đệ là một tên giết người như ngóe, không ngờ ngươi làm sư tỷ cũng tàn nhẫn như vậy!”

Hơn mười vị Xung Hư cảnh lơ lửng trên không, tiếng quát giận vang vọng khắp bầu trời, chấn động điếc tai.

"Đừng nói nhiều với nàng nữa, nhân lúc ả ma nữ này kiệt sức, chúng ta liên thủ giết chết ả ở đây, tránh để hậu họa vô cùng!"

Chu gia chủ thấy cổ Tiêu Cảnh Tuyết lại có thêm những đường vân độc bò lên, lập tức quát lớn.

Nói xong, tế ra cây trường kích trong tay, đâm tới, tiếng xé gió vang lên.

Xì!

Dưới áp lực như núi, Tiêu Cảnh Tuyết không kịp né tránh, bị mũi kích đâm xuyên vai, máu tươi chảy ra.

Nàng nghiến răng, tế ra độc công muốn trèo lên theo cây trường kích nhưng lại bị một luồng khí vô hình cản trở.

"Ha ha ha, biết ngươi có độc công tuyệt thế, linh khí của bảo vật này ta đã đặc biệt chế tạo, với tình trạng suy yếu hiện tại của ngươi, nếu bị bảo vật này đâm trúng, ít nhất trong vòng trăm hơi thở là không thể điều động độc công!"

"Chết đi!"

Chu gia chủ cười gằn, rút trường kích ra, kéo theo một vệt máu, bổ xuống.

Khí thế mạnh mẽ, ngay cả hư không cũng bị xé rách.

Đối mặt với đòn tấn công chí mạng này, Tiêu Cảnh Tuyết nghiến răng, trong mắt cũng hiện lên một tia điên cuồng.

Ít nhất… ít nhất những người ở đây đừng hòng thoát, tất cả đều phải chôn cùng sư phụ!

Ngay sau đó, nàng trực tiếp đảo ngược độc công.

Hơi thở cuồng bạo khủng khiếp khiến trời đất nơi đây chìm xuống.

"Không ổn, nàng muốn tự bạo!"

Sắc mặt Chu gia chủ đại biến, không ngờ đối phương lại không chút do dự mà chọn cách tuyệt tình như vậy!

Những người khác cũng kinh hãi lùi lại, sợ bị hơi thở khủng khiếp này ảnh hưởng.

Tiêu Cảnh Tuyết đương nhiên không thể để bọn họ trốn thoát, những đường vân độc bò lên trên mặt, định xông tới.

Chết cũng phải kéo theo những người này!

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai nàng.

Hơi thở mát lạnh tràn vào cơ thể, trấn áp sức mạnh công pháp đang đảo ngược và bạo động của nàng.

"Còn ta."

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt, nghiêng đầu nhìn lại.

Một thân áo trắng, mặt như ngọc lạnh.

Nàng chỉ đứng đó, hơi thở nơi đây liền hoàn toàn bình lặng.

Là Lăng sư tỷ.

…

Chương 527: Đồ ngốc, về rồi sao?

"Sư tỷ…"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi run rẩy.

Không ngờ đối phương lại xuất hiện ở thời điểm này, tại địa điểm này.

Lờ mờ nhớ lại lần trước ở Ngư Uyên hạp, khi bị Thác Bạt Thương Khung dẫn yêu nhân vây công thì thời khắc quan trọng cũng là đối phương xuất hiện.

Lăng Phi Sương nhìn vết thương của nàng, sắc mặt lạnh đi vài phần, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

"Tìm chết."

Giọng nói lạnh lùng vang lên, nàng đang định ra tay thì phía sau lại truyền đến tiếng ho khan.

Tiêu Cảnh Tuyết sắc mặt tái nhợt, liên tục châm cứu để bảo vệ mạch đập của mình.

Mặc dù vậy, hơi thở của nàng vẫn rất yếu ớt, thân hình mềm nhũn, ngã vào lòng Lăng Phi Sương.

Vừa rồi liên tiếp giao chiến, nhất thời lại nảy sinh ý định tự bạo, giờ đây cây cổ thụ xanh tươi trong thức hải của nàng đã có dấu hiệu vỡ vụn.

Lăng Phi Sương thăm dò một phen, lập tức cau mày.

Vết thương quá nặng, mặc dù hành động đảo ngược công pháp đã được kịp thời trấn áp nhưng tổn thương gây ra vẫn rất

nghiêm trọng, phải kịp thời chữa trị, nếu không sẽ để lại tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Nàng lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, không nói một lời.

Ngay sau đó, nàng ôm ngang Tiêu Cảnh Tuyết, bước một bước liền hóa thành lưu quang trốn đi xa.

"Đừng để bọn họ chạy thoát!"

"Truy đuổi!"

Mọi người lập tức hét lớn, định xông lên nhưng lại bị một tiếng quát lớn ngăn lại.

"Đừng đuổi nữa!"

Mọi người dừng bước, khó hiểu nhìn về phía Chu gia chủ sắc mặt âm trầm.

"Tại sao không đuổi nữa, chẳng phải đây là cơ hội tốt sao, thừa lúc nàng bị thương, lấy mạng nàng!"

"Đúng vậy, nếu không đợi đến khi nàng hồi phục, muốn có cơ hội giết nàng sẽ khó lắm!"

Chu gia chủ lắc đầu, ánh mắt lóe lên.

"Nàng đã xuất sơn, vậy thì Linh Phù sơn hiện tại chỉ còn lại Bắc Hải đao tôn, thứ ngươi ta muốn không phải là độc công, mà là phương pháp luyện khí đó!"

"Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất, còn về sau nếu nàng muốn trả thù… hừ, giết mười bốn người Xà quật, Xà Bà sẽ không bỏ qua đâu, không cần ta phải ra tay!"

Nghe vậy, mọi người đều phản ứng lại, liên tục gật đầu, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn.

…

Một bên khác, bên ngoài Phục Linh thành, gió tuyết vẫn còn.

Tàn tích của Mộ Dung gia đến giờ vẫn chưa được khôi phục, cũng không có ai dám chiếm mảnh đất đó.

Mặc dù Thẩm An Tại đã chết nhưng Linh Phù sơn vẫn còn, Tiêu Cảnh Tuyết vẫn còn, Bắc Hải đao tôn và Đại An Kiếm tiên đều vẫn còn.

Người đến người đi, trong kinh thành phồn hoa, chỉ có một đống đổ nát này là nổi bật nhất.

Một thanh niên mặc đồ đen đeo kiếm dừng lại ở đây, cúi người từ từ nhặt tấm biển bị gãy làm hai trên mặt đất.

Hắn nhẹ nhàng phủi bụi trên đó, nhìn chằm chằm vào mấy chữ lớn trên đó.

"Nhà cũ của Đại An Kiếm tiên Mộ Dung Thiên"

Đôi mắt sâu thẳm đó không có bất kỳ cảm xúc dao động nào, chỉ cất tấm biển vào nhẫn trữ vật, sau đó nhìn sâu vào nhà cũ, chuyển hướng nhìn về phía Linh Phù sơn, bước một bước, liền xuất hiện ở một nơi cực xa.

Tại cửa sơn môn Linh Phù sơn, đệ tử thủ sơn mới vào nhìn thấy người đến, liền quát lớn ngăn cản.

"Trọng địa Linh Phù sơn, người ngoài miễn vào!"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, nhìn cánh cổng trong ký ức, rất lâu không lên tiếng, cũng không bước tới.

Chỉ ngắm nhìn, lúc đến lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể lập tức đến nơi.

Nhưng khi thực sự đến đây, hắn lại có chút không dám bước chân vào.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu sư phụ còn sống thì Mộ Dung gia sao có thể biến thành bộ dạng như bây giờ?

Trừ khi…

Không thể nào.

Thanh niên lắc đầu, tự giễu cười một tiếng.

Thấy thanh niên mặc đồ đen bên dưới không nói một lời, ngược lại còn cười một cái, hai đệ tử thủ sơn đều cau mày, lại lên tiếng.

"Người đến là ai, không nghe thấy lời của ta sao, trọng địa Linh Phù sơn, người ngoài miễn vào!"

Một tiếng quát lớn nữa vang lên, hai người đang định tiến lên tra hỏi thì phía sau lại truyền đến giọng nói uy nghiêm.

"Chuyện gì ồn ào vậy?"

Hai người quay đầu lại, lập tức cung kính chắp tay.

"Gặp qua Tiêu Vân trưởng lão!"

Người đến không phải ai khác, chính là đệ tử thủ sơn Thanh Loan phong trước đây, Tiêu Vân.

Mà bây giờ, nàng cũng là một trong những trưởng lão của Thanh Loan phong, nhờ vào linh khí dồi dào của Nam Quyết vực mà đã bước vào Càn Khôn cảnh.

Tiêu Vân uy nghiêm tiến lên, liếc nhìn hai người, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên người thanh niên mặc đồ đen trước cửa sơn môn tuyết phủ, sắc mặt đột nhiên ngẩn ra.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, nở một nụ cười, bộ râu quai nón khiến hắn trông đã sớm không còn vẻ ngây thơ như trước nữa.

"Tiêu Vân sư tỷ, đã lâu không gặp."

Giọng nói bình thản truyền ra từ miệng hắn, khiến Tiêu Vân có chút bàng hoàng, nhất thời quên mất cả việc đáp lại.

Còn hai đệ tử thủ sơn kia thì càng kinh ngạc hơn.

Cái gì?

Người trước mắt, vậy mà gọi Tiêu Vân trưởng lão là sư tỷ?

Vậy chẳng phải là… sư thúc của mình sao?

Mặc đồ đen, đeo kiếm…

Chẳng lẽ là… đại đệ tử của Thanh Vân phong, Đại An Kiếm tiên Mộ Dung Thiên sao?!

Đồng tử hai người co lại, nhìn lại, sắc mặt đã có thêm vài phần hoảng sợ và cung kính.

"Sư đệ Mộ Dung, ngươi… xuất quan sớm vậy sao?"

Giọng nói Tiêu Vân có chút run rẩy, ánh mắt nhìn hắn cũng không tự chủ được mà né tránh.

"Ừ, muốn về xem thử."

Mộ Dung Thiên mỉm cười gật đầu, cũng không hỏi nhiều, chỉ bước qua sơn môn, bước qua đệ tử thủ sơn, cũng bước qua Tiêu Vân.

Chống chọi với gió tuyết mịt mù, từng bước một đi về phía Thanh Vân phong, bước chân vững vàng.

Hắn không tin lời của bất kỳ ai, hắn chỉ tin sư phụ của mình.

Cho nên thay vì hỏi, không bằng về Thanh Vân phong xem thử.

Gió tuyết trên trời mịt mù dữ dội, mang theo cái lạnh thấu xương.

Rơi trên vai thanh niên, nhuộm trắng mái tóc đen của hắn nhưng không ngăn được bước chân hắn tiến lên.

Chỉ là bước chân này, càng đến gần Thanh Vân phong, lại càng nặng nề.

Không ít đệ tử đều nhìn thấy thanh niên đội tuyết đi tới, đều dừng bước, nhìn nhau.

Khi cuối cùng cũng đi đến sơn môn Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên bước sang một bên, dùng tay nhẹ nhàng phủi sạch tuyết rơi trên bia đá.

Để lộ ra hai chữ "Thanh Vân" mạnh mẽ hữu lực trên đó.

Từng bước lên núi, trên sân diễn võ đã có thêm nhiều cây phong trơ trụi.

Mặc dù bây giờ tuyết trắng bay đầy trời nhưng vẫn có thể mơ hồ tưởng tượng ra cảnh lá đỏ bay trong hoàng hôn mùa thu.

"Đúng là thứ sư phụ thích."

Mộ Dung Thiên cười cười, đi qua sân diễn võ, tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Nhạc, Huyền Ngọc Tử, Liễu Vân Thấm và những người khác đều chạy đến nhưng không một ai tiến lên, sắc mặt đều phức tạp.

Nhìn thanh niên mặc đồ đen, từng bước chậm rãi đi về phía vườn trúc xanh tươi.

Một cỗ quan tài băng, Thẩm An Tại nằm yên tĩnh bên trong, mái tóc bạc trắng trông như già đi mấy chục tuổi.

Hắn nằm đó, như thể cuối cùng cũng có thể buông bỏ sự mệt mỏi nhiều năm, nghỉ ngơi thật yên tĩnh.

Mộ Dung Thiên đứng từ xa trước cửa vườn trúc, lặng lẽ nhìn cảnh này, không bước thêm một bước nào nữa.

Gió tuyết vào đầu xuân vốn phải dần dần nhỏ đi nhưng không hiểu sao hôm nay lại nổi lên dữ dội.

Rất nhiều, như bông tuyết bay đầy trời, như bèo không rễ.

Nơi này có rất nhiều người nhưng chỉ có tiếng gió tuyết hú gào yên tĩnh.

Không ai tiến lên, không ai biết lúc này nên nói gì.

Mà trong mắt thanh niên mặc đồ đen, cũng không còn ai, không có tuyết rơi đầy trời này, không có vườn trúc xanh tươi này.

Chỉ có người trung niên mặc đồ trắng nằm trong quan tài băng đó.

Trong lúc mơ hồ, tuyết trắng rơi trên vai, như thể có người nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào hắn.

Tiếng gió rít gào, như thể có người thì thầm bên tai hắn, nhẹ nhàng gọi một câu.

“Đồ ngốc, về rồi sao?”

Chương 528: Ta tiễn các ngươi một đoạn đường

Tuyết lớn bay đầy trời, Mộ Dung Thiên đột nhiên giơ tay che ngực, chăm chú nhìn người trong quan tài.

Gió hơi lớn, thổi đến mức hắn có chút không thở nổi.

“Ha…”

Mộ Dung Thiên thở hổn hển, cảm thấy có chút trời đất quay cuồng.

Không nói nên lời, cũng không thở được, càng không rơi được nước mắt.

Hắn cứ đứng đó, che chặt ngực, không nói một lời.

“Mộ Dung sư đệ…”

“Sư huynh…”

Tiêu Vân và những người khác đều có vẻ mặt phức tạp, lo lắng gọi.

Mặc dù có rất nhiều người ở đây nhưng lúc này bóng dáng của Mộ Dung Thiên lại trông rất cô đơn.

Tuyết gió đầy trời rơi trên vai hắn, không ai phủi đi cho hắn.

Huyền Ngọc Tử nhìn cảnh này, không đành lòng, vẫy tay, không nói một lời mà chỉ đuổi mọi người đi.

Lúc này, chỉ còn lại hai người.

Người đứng trước cửa vườn trúc, mãi không dám bước tới gọi một tiếng “Sư phụ” là Mộ Dung Thiên.

Và không xa, Thiên Nhạc không nói một lời.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, cái lạnh ở đây càng tăng, người trước mới từ từ lên tiếng, giọng điệu rất bình tĩnh.

“Ai ra tay?”

“Vì thiên hạ.”

Thiên Nhạc giọng hơi trầm, đáp lại ba chữ.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm, ẩn hiện một tia máu.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, trận pháp của Linh Phù sơn đột nhiên phát ra từng tiếng nổ lớn, như thể đang phải chịu sự phá hoại mạnh mẽ.

Toàn bộ lá chắn trên Linh Phù rung chuyển dữ dội, dao động không ngừng.

Nếu không phải trước khi rời đi, Phù Tôn đã nâng cấp trận pháp ở đây thì có lẽ nó đã sớm bị phá hủy bởi đòn tấn công mạnh mẽ đó.

Bên trong ngọn núi, một mảnh náo loạn, không ít bóng người bay lên trời.

“Ai dám ở trong Linh Phù sơn của ta mà làm càn!”

“Mau đi mời chưởng môn!”

Tiếng ồn ào vang lên khắp Linh Phù sơn.

Ngoài cửa núi, hơn mười Xung Hư cảnh đứng đó.

Người đứng đầu chính là gia chủ nhà họ Chu, lúc này hắn cùng những nhà khác phía sau, đều nhìn những người của

Linh Phù sơn đang hỗn loạn bên dưới với ánh mắt hờ hững, như nhìn kiến hôi.

Dù sao cũng chỉ là tiểu môn tiểu phái, dựa vào việc trước đây có Thẩm An Tại nên mới nổi danh được một thời gian.

Mà bây giờ Thẩm An Tại đã chết, gia tộc Bách Lý ở Linh cảnh bế quan lâu dài, tiểu môn phái này, hiện tại ngay cả một cường giả ra hồn cũng không có.

Một môn phái như vậy, làm sao có thể giữ được phương pháp luyện khí cổ xưa vô song đó?

Chi bằng giao ra sớm, cũng tránh được tai họa.

"Chu gia chủ, các ngươi có ý gì?"

Huyền Ngọc Tử bước trên không trung, ánh mắt bình tĩnh nhìn những người đang đứng trên trận pháp, nhìn xuống dưới.

"Không có ý gì cả, giao ra Bắc Hải đao tôn, có thể tha cho Linh Phù sơn một con đường sống."

Chu gia chủ nói thẳng, cũng không hề nghĩ đến chuyện vòng vo.

Dù sao Thẩm An Tại đã chết, Linh Phù sơn hiện tại không đáng sợ.

Nghe lời hắn nói, Huyền Ngọc Tử nhanh chóng đoán ra ý đồ của hắn, ngược lại còn cười.

"Ngươi đến đúng lúc lắm."

Thấy một Niết Bàn cảnh nhỏ bé như hắn, trong tình huống này mà còn dám cười, Chu gia chủ không khỏi cau mày, sắc mặt có chút không vui.

"Ý gì?" Hắn nheo mắt hỏi.

"Ngươi sẽ biết ngay thôi."

Huyền Ngọc Tử lắc đầu không nói, chỉ tránh người sang một bên.

Trên đường núi phía sau, một thanh niên mặc đồ đen xuất hiện, đôi mắt hơi đỏ khiến người ta nhìn vào có chút kinh hãi.

Năm nhà luyện khí đều cau mày.

Người này là ai?

Không có chút hơi thở tu vi nào nhưng tại sao lại khiến cho bọn họ không khỏi có cảm giác tim đập nhanh hơn?

Cho đến một lúc nào đó, bọn họ nhìn rõ thanh kiếm dài trên lưng của thanh niên, đồng tử hơi co lại.

Linh Phù sơn, mặc đồ đen đeo kiếm…

Người này chẳng phải là Mộ Dung Thiên sao!?

Chu gia chủ và những người khác nhìn nhau, có chút nghi ngờ.

Không phải hắn còn một năm nữa mới xuất quan sao, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây!?

"Ngươi là Mộ Dung…"

Phía sau, một người nhà họ khác đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên thấy một luồng kiếm quang lóe lên rồi biến mất.

Một cái đầu lập tức bay lên trời, máu nhuộm đỏ bầu trời.

Mọi người kinh hãi quay đầu lại.

Thanh niên mặc đồ đen đã sớm biến mất trên đường núi, đứng trên không trung, một tay cầm kiếm, một tay cầm một cái đầu.

Thi thể không đầu rơi xuống, máu phun ra nhuộm đỏ tuyết trắng.

Đồng tử Chu gia chủ và những người khác co lại.

Kiếm nhanh thật!

So với kiếm đạo Bách Lý, cũng không hề kém cạnh!

“Mộ Dung Thiên, ngươi xuất quan từ lúc nào vậy!”

Mọi người rút lui, Chu gia chủ càng thêm căng thẳng, lớn tiếng hỏi.

Nhưng thanh niên mặc đồ đen trước mặt căn bản không có ý trả lời hắn, chỉ ném cái đầu trong tay xuống, giơ cao Thiên Thanh kiếm.

Vù!

Tiếng rồng gầm vang lên, trong màn đêm đen kịt, ánh sáng màu xanh bỗng lóe lên, như rồng bay cuộn trào cuộn về phía cơ thể Mộ Dung Thiên.

Ngay sau đó, hắn mặc áo giáp màu xanh, cầm kiếm rồng.

Một luồng khí tức mạnh mẽ từ thời hoang sơ bao trùm khắp nơi.

Thậm chí khiến cho lá chắn trận pháp của Linh Phù sơn rung chuyển dữ dội, như thể bị khí thế vô tận đó đè bẹp.

“Xung Hư đỉnh phong, ngươi đã bước vào Xung Hư đỉnh phong rồi!”

Đồng tử Chu gia chủ co lại, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

Không ai ngờ rằng, chỉ trong vòng chín năm ngắn ngủi, hậu bối mới bước vào Niết Bàn cảnh năm xưa đã ngang hàng với lão tiền bối đã ở trên cao này.

“Mộ Dung Thiên, ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy thanh niên từng bước đi tới trên không trung, những người khác cuối cùng cũng hoảng sợ, không còn vẻ kiêu ngạo nhìn xuống như trước nữa.

Nếu biết sớm Mộ Dung Thiên đã xuất quan, bọn họ cũng không dám đến đây!

Vẫn không có bất kỳ phản hồi nào, những luồng kiếm quang màu xanh liên tục lóe lên, tiếng rồng gầm vang lên như sấm.

Máu bắn tung tóe lên mặt Mộ Dung Thiên, trên bộ giáp màu xanh, khiến hắn trông có vẻ dữ tợn hơn.

Sư phụ đã chết, hắn không muốn nói nhiều.

Những kẻ nên giết, hắn sẽ không tha một ai.

Vì thiên hạ muốn sư phụ phải chết, vậy thì hắn sẽ tìm thiên hạ này báo thù.

Để an ủi linh hồn sư phụ trên trời, hắn phải…

Tắm máu Thiên Huyền!

Uy áp khủng khiếp khiến cho mọi người ở đây hoàn toàn hoảng sợ.

Còn bên dưới thì càng kinh hô không thôi.

“Mộ Dung sư huynh, vậy mà lại mạnh mẽ đến vậy!”

“Quả nhiên là Mộ Dung sư bá, từ nhiều năm trước đã nghe nói kiếm đạo của người là đệ nhất thiên hạ, hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Rất nhiều đệ tử của Linh Phù sơn vô cùng kinh ngạc.

Có người thì nhớ lại, có người thì mừng rỡ.

Kể từ khi Thẩm phong chủ rời đi, bọn họ đã trải qua những năm tháng lo lắng thấp thỏm.

Hồi Thẩm phong chủ còn ở đây, mặc dù bên ngoài có vô vàn lời đồn đại nhưng không một ai dám thực sự xâm phạm vào địa phận Linh Phù sơn, ngang ngược như vậy.

“Mộ Dung Thiên, ngươi dừng tay, bọn ta sẽ đi ngay!”

Liên tiếp những luồng kiếm quang lóe lên, hơn mười Xung Hư, đã chết hơn nửa.

Dưới kiếm của Mộ Dung Thiên, những cường giả hàng đầu đại lục này như gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn.

Đây chính là kiếm đạo đệ nhất thiên hạ, thực lực của Kiếm tiên đệ nhất Đại An!

Chu gia chủ và những người khác lần lượt tế ra linh khí mạnh nhất của mình, chống đỡ những luồng kiếm quang tản mát, hoảng sợ lùi lại.

Nhưng Mộ Dung Thiên giơ tay lên, cả Linh Phù sơn đều rung chuyển.

Vô số phi kiếm trên không trung, cuồn cuộn như sông.

Ánh sáng màu xanh bao quanh như một con rồng xanh khổng lồ gầm thét dữ tợn, mang theo sát khí sắc bén vô tận.

“Ta tiễn các ngươi một đoạn đường.”

Mộ Dung nói, chỉ là giọng điệu đó, đột nhiên khiến cho đêm tuyết lạnh giá này lạnh thêm mấy phần.

Dòng sông kiếm cuồn cuộn ngàn vạn đó xé toạc bầu trời đêm, mang theo sát ý lạnh thấu xương, nuốt chửng về phía trước.

…

Chương 529: có mỗi tiếng gió

“Mộ Dung Thiên, ngươi… ngươi làm như vậy nhất định sẽ khiến lòng người thiên hạ hoang mang, ngươi…”

Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, đồng tử của Chu gia chủ tràn đầy tơ máu, dưới luồng kiếm khí mạnh mẽ đó, hắn cố gắng chống đỡ.

Nhưng dù cùng là Xung Hư cảnh đỉnh phong, hắn sao có thể là đối thủ của kiếm đạo đệ nhất thiên hạ.

Huống chi, sau khi xuất hiện, đối phương đã thi triển bí pháp nâng cao thực lực.

Ngay cả Ngũ Hành Đạo Thể cũng bại dưới bí pháp này, một kẻ chỉ biết rèn sắt như hắn, lấy gì để chống lại?

“Ta không quan tâm.”

Mộ Dung Thiên lạnh lùng nói ra bốn chữ này, bước một bước, thân hình biến mất.

Ầm!

Thiên Thanh kiếm chém xuống từ trên không, kiếm khí nối liền trời đất, khiến mặt đất nứt ra, nhiều ngọn núi bị chém nát.

Ngay cả gió tuyết bay lất phất trên bầu trời cũng tan biến dưới một kiếm này.

Còn Chu gia chủ thì ánh mắt tuyệt vọng, cũng bị chém làm đôi dưới một kiếm đó, máu tươi bắn tung tóe.

Mộ Dung Thiên thu kiếm, thậm chí không nhìn những xác chết nằm rải rác bên dưới và máu me khắp nơi.

Hắn hạ xuống bên cạnh Huyền Ngọc Tử, hơi khom người, giọng điệu lạnh lùng.

"Làm phiền chưởng môn sư bá viết một nghìn bức thư mời, mời các anh hùng thiên hạ, một tháng sau tụ họp tại Thanh Vân phong, để đưa tiễn sư phụ của ta!"

Huyền Ngọc Tử sửng sốt, sau đó gật đầu.

Mộ Dung Thiên không nán lại nữa, quay người đi về phía Thanh Vân phong.

Nhìn bóng lưng cô đơn và điềm tĩnh của hắn, Huyền Ngọc Tử thở dài không nói nên lời.

"Ta vốn tưởng rằng với tính cách của Mộ Dung Thiên, lần xuất quan này sẽ khóc lóc ầm ĩ, không ngờ hắn lại bình tĩnh hơn cả Cảnh Tuyết."

"Bình tĩnh sao? Có lẽ vậy."

Giọng nói của Liễu Vân Thấm vang lên bên cạnh, nàng liếc nhìn những thi thể trên tuyết bên ngoài trận pháp.

"Khi một người chết tâm thì rất khó để nhìn ra đó là nỗi buồn hay niềm vui."

"Cũng đúng, lúc này lại mời thiên hạ đến, tên nhóc này muốn làm chuyện gì… e là không bình thường."

Huyền Ngọc Tử lẩm bẩm nhưng cũng không định ngăn cản.

Thế nào thì thế nào, không thể để tên nhóc đó cứ kìm nén như vậy, kìm nén đến hỏng mất thì phải làm sao?

…

Trở lại Thanh Vân phong, Mộ Dung Thiên nhìn thấy một người ngoài vườn trúc khiến vẻ mặt lạnh lùng của hắn cuối cùng cũng có chút thay đổi bên.

Đó là một người đàn ông trung niên tóc đã hơi bạc, đang nhìn hắn bằng ánh mắt run rẩy.

“Cha…”

Giọng nói của Mộ Dung Thiên từ khi vào Thanh Vân phong đến giờ mới có chút gợn sóng.

“Thiên nhi, con đã về rồi sao?”

Mộ Dung Vân Lỗi cũng có chút kích động, tiến lên nắm lấy con trai mình, nhìn dáng vẻ của hắn, đầy đau lòng.

“Những năm qua một mình ở trong đó, ngươi khổ rồi.”

Mộ Dung Thiên nhìn người cha đã già đi rất nhiều trước mắt, khóe mắt ươn ướt, có chút không dám tin.

“Cha… gia tộc Mộ Dung không phải đã…”

“Đó là thủ đoạn sư phụ ngươi dùng để bảo vệ bọn ta, nếu không có Tam Hoa Kiếm tiên và Bách Lý Kiếm tiên do sư phụ ngươi sắp xếp thì gia tộc Mộ Dung đã thực sự diệt vong rồi.”

Mộ Dung Vân Lỗi nói, cũng nhìn vào vườn trúc với vẻ biết ơn, lại có chút đau buồn.

“Nhưng ân tình này… cha ngươi không có gì để báo đáp, mà bây giờ… than ôi!”

Đầu mũi Mộ Dung Thiên đột nhiên hơi cay.

Hóa ra cha vẫn còn sống…

“Nhi tử à, ngươi phải hứa với cha, nhất định phải đòi lại công bằng cho Thẩm phong chủ!”

Mộ Dung Vân Lỗi nghiêm mặt nói: “Thiên hạ người người ép buộc, khiến Thẩm phong chủ phải lấy thân mình tuẫn đạo nhưng Thiên Đạo vẫn chưa được bù đắp, con đường kia vẫn còn tồn tại, còn Thẩm phong chủ… thì đã ra đi rồi.”

“Cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai trong số những người đó xin lỗi Thẩm phong chủ một câu, ngoài một số ít người, thậm chí những người đó còn chẳng hề hối hận, thậm chí còn không thắp cho người một nén hương.”

Mộ Dung Thiên nắm chặt tay, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Yên tâm đi cha, ta sẽ đòi lại công bằng cho sư phụ từ thiên hạ này.”

Từ miệng Thiên Nhạc, hắn đã biết được ngọn nguồn của sự việc, cũng biết Tiêu Cảnh Tuyết hiện đang bế quan ở nơi nào đó.

Thù của sư phụ, lẽ ra phải do hắn, người đại đệ tử này báo.

Một tháng sau, hắn sẽ khiến tất cả những kẻ từng bức bách sư phụ phải cúi đầu lạy tạ!

Cha con hàn huyên thêm một lúc nữa, mãi đến nửa đêm, Mộ Dung Thiên mới để Mộ Dung Vân Lỗi rời đi, nói rằng muốn ở một mình với sư phụ một lát.

Mộ Dung Vân Lỗi cũng hiểu tâm trạng của hắn lúc này, dặn dò lo lắng vài câu rồi mới rời đi trước.

Lúc này, chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thiên, gió tuyết hú gào, từ phía luyện khí đường mơ hồ truyền đến tiếng đập sắt leng keng.

Hắn hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm, bước vào vườn trúc, đến trước quan tài băng.

Nhìn khuôn mặt hiền hòa quen thuộc trong ký ức, Mộ Dung Thiên có chút bàng hoàng.

Lúc này hắn không rơi nước mắt, cũng không khóc nức nở như sư muội.

Người thanh niên này dường như mới thực sự trưởng thành vào lúc này, hắn hiểu rằng mình không thể khóc.

Hắn đưa tay chạm vào quan tài băng, như thể có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo của thi thể bên trong.

Còn bàn tay kia của hắn, nắm chặt một tấm lệnh bài.

Lệnh bài phong chủ Thanh Vân phong.

Sư phụ đã đi rồi, Thanh Vân phong chính là của hắn, người đại đệ tử này là người lớn nhất, nên hắn không thể đau buồn.

Hắn phải gánh vác gánh nặng này, nắm chặt tấm lệnh bài trong tay.

Phải cho mọi người trên thế gian biết rằng, Thanh Vân phong vẫn còn một vị đại sư huynh!

"Sư phụ, người luôn mắng đệ tử tâm cao khí ngạo, nói đệ tử nóng vội cầu thành, không đủ điềm đạm, không có dáng vẻ của một đại sư huynh."

"Cho nên những năm gần đây đệ tử thực sự đã tu tâm dưỡng tính, nghỉ ngơi đúng giờ, ăn uống đúng giờ…"

"Nhưng những năm gần đây đệ tử luôn ngủ không ngon, thường xuyên giật mình tỉnh giấc, sợ hãi một số thứ, sau đó lại tự mình tĩnh tâm, bình ổn tâm trạng…"

"Đúng rồi, người có biết đệ tử đã tìm ra cách tĩnh tâm như thế nào không?"

Mộ Dung Thiên đột nhiên cười, vẫy tay gọi một chiếc ghế mây ngồi xuống trước quan tài băng, nhóm lửa trại.

Lấy ra một ít thịt nướng từ nhẫn trữ vật ra nướng.

"Đệ tử nghĩ đến việc người luôn ngồi bên bờ suối, vừa câu cá vừa ngâm nga nên đệ tử cũng thử xem sao."

Hắn đột nhiên gãi đầu, cười có chút ngượng ngùng.

“Nhưng nơi đó chẳng có gì cả nên đệ tử chỉ có thể vừa nướng thịt vừa học theo người, cũng chẳng trách người thích nghe nhạc, thực sự rất hữu ích.”

Hắn nướng thịt, không hiểu sao hốc mắt có chút đỏ.

“Đệ tử bây giờ hát cho người nghe, người nghe xem đệ tử hát có đúng không?”

Hắn nói xong, ho một tiếng rồi bắt đầu ngâm nga, chỉ là giọng hát có chút run rẩy.

“Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che kín cả trời, Minh công ở ngôi cao kia, hãy lắng nghe lời ta nói này…”

Có lẽ vì lửa cháy dữ dội làm tuyết rơi trên mặt hắn tan thành giọt nước, làm ướt khóe mắt.

“… Nô tỳ như Điêu Thuyền nhớ Lã Bố, lại như Yến Bà Tích ngồi lầu nhớ Trương Tam, mặt trời lặn xuống núi…”

Tuyết trên mặt hắn chảy thành nước, nhỏ giọt xuống đất, không biết là nước mắt hay nước tuyết.

Nhưng hắn vẫn luôn cười, chỉ là nụ cười này có phần khó coi, chỉ là càng ngâm nga khúc này, giọng hắn càng nhỏ dần, đến cuối thì mơ hồ không nghe rõ hắn hát gì nữa.

Mộ Dung Thiên lau nước tuyết trên mặt, nhìn người trung niên trong quan tài băng vẫn luôn nhắm mắt, sắc mặt an tường, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Hôm nay sao người không cằn nhằn đệ tử nói nhiều nữa, sao không đánh đệ tử nữa rồi…”

“Sư phụ… Người mau mắng đệ tử đi?”

“Người không phải nói mình vô địch thiên hạ sao, sao lại xảy ra chuyện được chứ, lần này cũng nhất định là đang lừa đệ tử đúng không?”

Dưới những lời nói lảm nhảm, nơi này chỉ có mỗi tiếng gió, như đang đáp lại.

Mộ Dung Thiên "Phịch" một tiếng quỳ xuống đất, hai mắt đỏ hoe, ngây ngốc nhìn người trung niên yên tĩnh trong quan tài băng, giọng run rẩy nói.

"Sư phụ, sư phụ… Đệ tử cầu xin người… đứng dậy đi được không…"

…

Chương 530: Giết ngươi không thể nguôi hận

Cái chết của mười bốn người ở Xà quật nhanh chóng lan truyền khắp Tây Hoang vực.

Tất cả mọi người đều biết, vị đệ tử thứ hai của Thanh Vân phong kia dường như sắp bắt đầu báo thù.

Trong lúc nhất thời, quả thực không ít người hoảng sợ, vốn tưởng rằng mọi chuyện đã qua bảy năm, cái chết của Thẩm An Tại đã là chuyện cũ.

Không ngờ hôm nay, chuyện gì đến cũng phải đến.

Vị Thanh Thủy quận chúa vừa luyện y vừa luyện độc kia, lại một mình tìm đến Xà Quật, giết chết mười bốn người Xung Hư cảnh.

Theo lời những người biết chuyện, ngày đó Xà Quật mây đen ngàn dặm, một mảnh chết chóc, khí độc ngút trời.

Gần như giống như ngục tù độc dược, núi rừng tối tăm, không ai dám đến gần.

Sau đó Thanh Thủy quận chúa biến mất, không biết đi đâu, cũng không biết nàng tiếp theo là định tiếp tục báo thù hay dừng lại.

Nhưng, lòng người hoang mang là điều không thể tránh khỏi.

Đặc biệt là không lâu sau đó, lại có tin tức Kiếm tiên Đại An xuất quan trở về Thanh Vân phong!

Hơn nữa… cao tầng năm nhà luyện khí, lại đâm đầu vào mũi kiếm, chết sạch!

Thi thể của bọn họ, đến bây giờ vẫn chưa có ai đến dọn dẹp.

Cứ như vậy phơi thây ngoài đồng, ở ngay trước cửa Thanh Vân phong, những người qua lại nhìn thấy những thi thể đó, chỉ cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì đó không phải là người bình thường, mà là Xung Hư cảnh.

Toàn bộ Nam Quyết vực cũng không tìm ra được mấy người Xung Hư cảnh, bây giờ lại trở thành những thi thể lạnh ngắt.

Mà vào đầu mùa xuân, các thế lực đều nhận được một tấm thiệp mời.

Mời bọn họ vào ngày hai mươi tháng ba, đến Thanh Vân phong Linh Phù sơn, tham dự tang lễ của Thẩm An Tại!

Trong lúc nhất thời, cả thiên hạ đều xôn xao.

Đã qua bảy năm, tận bảy năm trời mới gửi đến tấm thiệp này.

Hơn nữa… còn mời toàn thiên hạ cùng đến.

Lúc này, tất cả mọi người đều không khỏi đoán già đoán non.

Mộ Dung Thiên vừa xuất quan, người Thanh Vân phong đã gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Trước giết mười bốn người Xà Quật, sau diệt năm nhà luyện khí, lại mời toàn thiên hạ dự tiệc.

Mục đích trong đó rốt cuộc là gì, không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Thậm chí không ít thế lực còn cùng nhau thảo luận về chuyện này, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Có người nói, đây là một bữa tiệc chém đầu ẩn chứa sát khí, chỉ cần dám đến, chính là trúng kế của Mộ Dung Thiên.

Là Kiếm tiên đứng đầu thiên hạ, đã giết chết người của năm nhà luyện khí.

Thực lực của hắn, e rằng cũng đã đạt đến Xung Hư đỉnh phong, không thể coi thường.

…

Tây Hoang vực, Tây Hoang điện.

"Hừ, Tiêu Cảnh Tuyết giỏi lắm, dám giết người của Xà Quật ta, thật sự là không coi lão thân ra gì!"

Xà Bà chống nạng hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Những người khác trong điện sợ hãi cúi đầu, không ai dám nói gì.

"Là ai cứu nàng đi?"

Sau khi tức giận, nàng lại nhìn những người khác.

"Bẩm điện chủ, nghe nói là một nữ tử, thân phận cụ thể thì tạm thời không rõ, hiện tại cũng không biết tung tích."

Có người trả lời.

"Không cần tìm nữa, Mộ Dung Thiên kia không phải muốn mở tiệc chiêu đãi thiên hạ sao, hừ, lão thân muốn xem thử, đệ tử Thanh Vân phong của hắn, có phải người nào cũng gan lớn hơn người nào không!"

Sắc mặt Xà Bà âm trầm, suy nghĩ dâng trào.

"Đi, triệu tập các thế lực Tây Hoang vực, bữa tiệc tang này, cứ cho Mộ Dung Thiên kia thể diện, xem hắn dám làm gì!"

“Tuân lệnh!”

Mọi người chắp tay, sau đó lui xuống.

Đợi đến khi nơi này chỉ còn một mình Xà Bà, nàng mới âm trầm nhìn vào lòng bàn tay mình.

Nơi đó, mơ hồ có thể thấy một vết sẹo độc hình con bướm đen.

Vết sẹo độc đang lan ra xung quanh, cơn đau dữ dội truyền đến khiến nàng không khỏi thở dốc.

Đây là loại độc ngoại lai mà nàng có được từ Thi Độc hải, những năm gần đây, nàng có thể từng bước đi đến vị trí như ngày hôm nay, đều không thể tách rời loại độc này.

Nhưng theo sự tăng trưởng của tu vi, loại độc này cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ, gần như khiến nàng không thể chế ngự được.

Nàng cần một loại độc công mạnh hơn để giúp nàng chế ngự.

Ban đầu nàng đã để mắt đến Huyền Vu nhưng sau này nàng luôn có Long Cửu Cực và Liêu Tử Khung để ý, không dễ ra tay.

Cho đến trước đó vào thời điểm Tứ Vực võ thí, nàng đã nhìn thấy độc công trên người Tiêu Cảnh Tuyết.

Chỉ cần có thể có được, loại độc này chắc chắn có thể biến thành của mình, giúp nàng tiến vào Chân Tổ!

Thiên Đạo của thế giới này có khuyết điểm, khó có thể tiến vào Chân Tổ, mà loại độc ngoại lai này vừa vặn có thể giúp nàng vượt qua Thiên Đạo của thế giới này, theo đuổi cảnh giới Chân Tổ!

Còn về việc tìm người giải độc… không được, cơ duyên đột phá vào Chân Tổ không dễ có được như vậy.

Trương Cửu Dương tu kiếm nhiều năm như vậy, cũng bị kẹt ở bước đó.

…

Không chỉ có những người Tây Hoang vực nhận được thiệp mời, ba tông luyện khí Bắc Đạo vực, Thần Phù điện, Kiếm Vương sơn, Trường Không kiếm tông và nhiều thế lực khác ở Đông Linh vực, chỉ cần là có danh có họ, ai cũng đều nhận được.

Đối với tấm thiệp mời này, mỗi nhà đều có cách nhìn nhận riêng.

Ví dụ như Thần Phù điện, ba tông luyện khí.

Bọn họ không có gì phải lo lắng, thậm chí còn muốn đến giúp đỡ, muốn xem thử Mộ Dung Thiên có thể làm đến mức nào vì Thẩm An Tại.

Những người hoảng sợ là những người trước đây bị kẻ có tâm xúi giục, theo đại thế mà chỉ trích Thẩm An Tại.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều cho rằng sẽ không có chuyện gì, ôm tâm lý may mắn.

Dù sao mình cũng chỉ nói vài câu, nếu thật sự muốn báo thù, cũng sẽ không tìm đến mình chứ?

Cho đến khi nhận được tấm thiệp mời này, bọn họ mới bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Ngày hai mươi tháng ba, chắc chắn không phải là một ngày bình thường.

…

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

Bình minh ló dạng, Mộ Dung Thiên quỳ trong vườn trúc đủ bảy ngày mới đi ra.

Nắng ấm lên, tuyết mùa xuân tan.

Hàng năm khi tuyết tan, mới là lúc lạnh nhất.

Mộ Dung Thiên đứng trên võ trường, một thân áo đen, lặng lẽ nhìn những cây phong trơ trụi trên khắp ngọn núi, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Cho đến khi bên ngoài võ trường, một lão giả xuất hiện.

Không phải ai khác, chính là Hạo Nhiên kiếm tiên thường trú tại Thanh Vân phong với danh nghĩa giám sát.

Mộ Dung Thiên hơi quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm đó không gợn sóng.

Nhưng lại khiến Hạo Nhiên kiếm tiên như ngồi trên đống lửa.

Cùng là Kiếm tiên, hắn cảm nhận rõ ràng người trước mặt mạnh mẽ đến mức nào.

Mặc dù không có bất kỳ hơi thở nào tiết lộ nhưng chính ánh mắt bình tĩnh đó lại như sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nghe nói, ngươi từng muốn trừ ma cho thiên hạ, giết sư đệ của ta?”

Mộ Dung Thiên nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu không có chút cung kính nào, khác hẳn với thiếu niên trước đây tuy chất phác nhưng lại hiểu lễ nghĩa.

“Đúng vậy.”

Hạo Nhiên kiếm tiên không phủ nhận, chỉ gật đầu.

Mộ Dung Thiên từ từ quay người, đôi mắt hơi lạnh đi.

“Vậy thì ngươi đã chuẩn bị chịu chết chưa?”

“Được giao đấu với kiếm đạo Vô Song đứng đầu thiên hạ, thật vinh hạnh.”

Hạo Nhiên kiếm tiên không hề sợ hãi, đối với hắn, sống chết không phải là chuyện gì to tát.

Hắn chỉ cầu trong lòng mình quang minh lỗi lạc.

Ngày đó… hắn mới hiểu ra thiên hạ quang minh mà mình theo đuổi trước đây, thanh kiếm nhân từ của hắn, căn bản là sai lầm.

Cho nên hôm nay chết đi, cũng coi như là chuộc tội.

Mộ Dung Thiên nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng mới quay người lại, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

“Sư phụ đã nói, bảo ta gặp chuyện phải bình tĩnh, đừng hành động thiếu suy nghĩ, trước đây ta không để tâm, bởi vì có sư phụ ở đây, cho dù ta có gây ra chuyện lớn đến đâu, sư phụ cũng có thể giải quyết.”

“Nếu là ta trước đây, ngươi sẽ không sống được, cho dù sư phụ ta bảo ta tha cho ngươi, ta cũng sẽ không tha cho ngươi.”

Thanh niên áo đen hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh.

“Ngươi nhiều nhất cũng chỉ là một tên hề bị thiên hạ lợi dụng, giết ngươi không thể nào nguôi được hận của ta.”

“Kẻ ta muốn giết, là những kẻ đạo đức giả cho đến tận bây giờ vẫn tự cho mình là chính nghĩa.”

Chương 531: Càng ngày càng giống sư phụ hắn rồi

“Kẻ đạo đức giả sao…”

Hạo Nhiên kiếm tiên lẩm bẩm, đáy mắt có chút tự giễu.

Đã từng khi nào, hắn cũng tự cho mình là người thiện, giờ đây xem ra, cũng chẳng qua là đạo đức giả mà thôi.

Trên đời này không có thiện tuyệt đối, cũng không có ác tuyệt đối.

Thiện ác đúng sai, chẳng qua do người ta định nghĩa mà thôi.

Không ngờ rằng, đường đường là Hạo Nhiên kiếm tiên như hắn, giờ đây lại trở thành một tên hề trong miệng kẻ hậu bối.

Nhưng nói đúng lắm, mắng hay lắm.

Hắn đúng là một tên hề.

Hạo Nhiên kiếm tiên cảm thán một câu, trong lòng không biết đã buông bỏ được bao nhiêu thứ.

Hắn chắp tay thật sâu, rời khỏi võ đài.

Mộ Dung Thiên nhìn về phía bầu trời, cũng cười có chút tự giễu.

“Từ khi nào, ta cũng trở nên như sư phụ, cân nhắc đến những điều này rồi?”

Hắn sẽ báo thù nhưng sẽ không báo thù một cách mù quáng.

Ít nhất là… nếu một ngày nào đó mình chết đi, Linh Phù sơn cũng không thể rơi vào cảnh cô lập vô viện.

Lần này không giết Hạo Nhiên kiếm tiên, cũng là lợi dụng lòng nhân từ của hắn.

Nếu ngày sau Linh Phù sơn lại gặp cảnh ngục tù, hắn sẽ không đứng nhìn.

"Nhân tình thế thái… Nhân tình thế thái…"

"Ha."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, quay sang nhìn nữ tử đẹp đang khoan thai bước tới từ dưới chân núi, nhẹ nhàng chắp tay.

"Ngọc trưởng lão."

Nhìn thanh niên điềm đạm trước mắt, Ngọc Tâm Lan cảm thấy có chút hoảng hốt.

Không thể nào liên tưởng được người trước mắt với đứa trẻ ngốc nghếch năm xưa.

Đứa trẻ năm xưa chẳng hiểu gì, giờ đây thực sự trở nên giống sư phụ hắn rồi…

"Chuyện ngươi nhờ ta đi tra, ta đã tra rồi."

Ngọc Tâm Lan nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiến lên mở lời.

"Triệu Vô Nhai ngày đó mang theo thi thể sư phụ hắn rời đi, sau đó liền biến mất khỏi mắt mọi người, ta đã tra rất nhiều nơi, cuối cùng cũng có được một manh mối, có người nhìn thấy bọn họ ở gần Linh khư."

"Linh khư…"

Mộ Dung Thiên hơi nheo mắt lại.

Thấy hắn như vậy, Ngọc Tâm Lan không khỏi cau mày: "Hôm đó sư phụ ngươi bảo Triệu Vô Nhai mang sư phụ hắn đi

giấu, còn dặn hắn giấu ở một nơi không ai biết, có lẽ là đoán được ngươi sẽ tìm Triệu Vô Nhai báo thù."

Nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở lời: "Sư phụ ngươi có lẽ không muốn ngươi làm như vậy."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, phất tay.

"Nói những điều này vô dụng, sư phụ ta đã không còn nữa."

Sư phụ mềm lòng, không có nghĩa là hắn cũng mềm lòng.

Hạo Nhiên kiếm tiên có thể tha, bởi vì hắn không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì, tiểu sư đệ không sao, hắn chỉ là lưỡi dao mà thiên hạ cao cao nâng lên mà thôi.

Nhưng sư đồ Triệu Vô Nhai, nhất định phải chết!

Nếu không phải vì hắn, sư phụ cũng sẽ không bị dồn vào đường cùng.

"Còn Thác Bạt Thương Khung, Mạc Cương, Vu Hà, Bình Thiên hoàng…"

Mộ Dung Thiên giọng điệu bình thản, nói ra rất nhiều cái tên.

Nhưng Ngọc Tâm Lan lại lắc đầu: "Những người khác đã có manh mối rồi nhưng Thác Bạt Thương Khung không biết đã đi đâu, bấy nhiêu năm cũng không có chút tin tức nào, khả năng duy nhất là…"

Nàng hơi nheo mắt lại: "Hắn gia nhập Yêu Thần giáo, hiện đang ở trong cấm địa U Mộc sơn."

Cũng chỉ có cấm địa như vậy, mới không tra được bất kỳ tin tức nào.

"Cấm địa…"

Mộ Dung Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn nàng xác nhận: "Viên Long châu của Long lão tiền bối, có phải bị thất lạc ở trong U Mộc sơn không?"

"Đúng vậy, ngươi không định…"

Ngọc Tâm Lan cau mày nhìn hắn.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lướt qua nàng, nhìn về phía xa.

"Một đường đi đến đây, ngoài sư phụ ra, ta được Bách Lý tiền bối và Long lão tiền bối giúp đỡ nhiều nhất, cũng được hai người chỉ điểm kiếm đạo, cho nên di vật của Long lão tiền bối, ta sẽ lấy về."

"Không được, U Mộc sơn toàn là sức mạnh hoang vu, nếu ngươi vào đó…"

Ngọc Tâm Lan chưa nói hết lời, Mộ Dung Thiên đã giơ tay dùng kiếm khí làm kim, liên tục châm mười ba huyệt trên người mình.

Ngay sau đó, hơi thở của hắn hơi ngưng lại, nội liễm không lộ ra ngoài.

Ngọc Tâm Lan kinh ngạc, có chút kinh ngạc.

"Đây là… Huyền Môn Thập Tam châm?"

"Ngươi học từ khi nào vậy?"

Mộ Dung Thiên vung tay đánh tan kiếm khí, nhẹ giọng nói.

"Kẻ ngốc đến mấy, khổ luyện mười năm, cũng nên có chút tiến bộ."

Lúc trước sau khi trở về Thanh Vân phong, hắn vẫn luôn cố gắng học y, chỉ là không có chút thiên phú nào.

Sau đó sư muội đích thân dạy mình, trong Thiên Huyền tỉnh, trong nhẫn trữ vật mà sư phụ để lại cũng có rất nhiều

sách y, hơn nữa còn chú thích rất chi tiết.

Giống như sư phụ chưa từng rời đi, truyền thụ tận tình chỉ dạy hắn cách phân biệt các loại bệnh nan y, cách hành y bốc thuốc.

Hắn bây giờ cũng được coi là một thầy thuốc nửa mùa.

Không thể nói là giỏi nhưng có thể cứu người.

Chỉ là…

Ánh mắt hắn hơi ảm đạm.

Ngọc Tâm Lan thấy cảnh này, khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Ngoài người đó ra, không ai có thể khuyên nhủ được tên này.

"Cam, lão Thẩm, ta bóc cam cho ngươi."

Ngay khi hai người đang nói chuyện phiếm, từ hướng sau núi đột nhiên truyền đến tiếng lẩm bẩm.

Một người đàn ông trung niên tóc tai hơi rối bù, xách một giỏ cam từ trong núi đi ra.

"Trịnh trưởng lão?"

Mộ Dung Thiên sửng sốt.

Nói đến thì từ khi trở về đến nay, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương xuất hiện.

Chỉ là trạng thái bây giờ… sao trông có vẻ không bình thường lắm?

Ngọc Tâm Lan nhìn Trịnh Tam Sơn xách giỏ cam, một mình đi về hướng vườn trúc, lắc đầu nói.

"Từ sau khi Thẩm An Tại đi, hắn dường như lại bắt đầu quên mất mọi chuyện, ngay cả Cảnh Tuyết cũng quên mất, dần

dần chỉ nhớ mỗi việc mỗi tháng đều xách ít cam đến vườn trúc.”

Mộ Dung Thiên cau mày.

Hắn nhớ hôm đó sư phụ ở trong Thiên Huyền tỉnh nói chuyện phiếm cũng từng nói, Trịnh trưởng lão mất trí nhớ, chỉ có thể dựa vào hắn từ từ nhớ lại.

Mà tình hình bây giờ…

“Ta đã xem rồi, thần hồn của hắn không có vấn đề gì, nói cách khác, trong tiềm thức hắn dường như không muốn nhớ lại chuyện trước đây.”

Ngọc Tâm Lan lộ vẻ tiếc nuối: “Có lẽ là sợ nhớ lại những chuyện đó, không muốn chấp nhận cái chết của Thẩm An Tại.”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên hơi trầm xuống.

Trong Thanh Vân phong, người sư phụ thường xuyên qua lại nhất chính là Trịnh sư bá và Liễu sư thúc.

Ba truyền nhân của ba ngọn núi cũng có quan hệ tốt nhất, thường đến ngày lễ tết là tụ tập lại ăn cơm.

Nói là đồng môn, càng giống người nhà hơn.

“Còn cách nào khác không?” Hắn hỏi.

“Thần hồn của hắn đã hoàn chỉnh, mọi chuyện phải xem ở chính hắn.”

Ngọc Tâm Lan nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thiên im lặng, hai tay chắp sau lưng.

“Việc điều tra Triệu Vô Nhai xin nhờ Ngọc trưởng lão quan tâm nhiều hơn, vãn bối còn phải đi dạy học buổi tối cho các đệ tử trong sơn môn.”

"Ừ."

Ngọc Tâm Lan gật đầu, cáo từ rời đi.

Mộ Dung Thiên bây giờ, mặc dù nắm giữ lệnh bài Phong chủ Thanh Vân phong nhưng hắn vẫn tự nhận mình là đại sư huynh của Thanh Vân phong.

Nhưng mấy ngày trước hắn đã tìm đến Huyền Ngọc Tử, chủ động xin việc, đảm nhận việc truyền thụ kiếm đạo cho các đệ tử trong sơn môn.

Có thể được Kiếm tiên đệ nhất thiên hạ chỉ dạy, rất nhiều đệ tử của Linh Phù sơn đều háo hức chờ đợi ở võ trường trên chủ phong mỗi ngày, rất phấn khích.

Lâm Tiểu Cát cũng sẽ đúng giờ đến học mỗi ngày.

Nếu… cứ tiếp tục như vậy, Linh Phù sơn sau này chắc chắn sẽ có nhiều cường giả xuất hiện.

Có Kiếm tiên đệ nhất Mộ Dung Thiên, cùng với Tiêu Cảnh Tuyết vừa giỏi y vừa giỏi độc, còn có Bắc Hải đao tôn tuổi còn trẻ nhưng đã chế tạo ra linh khí đệ nhất thiên hạ, Huyết Thôn Ma đao.

Một tông môn như vậy, sao có thể không hưng thịnh?

…

Chương 532: Tượng đá Đoạn Đầu sơn

Tây Hoang vực, Độc sơn.

Sương xanh lượn lờ, nơi này có vẻ hơi tĩnh lặng.

Bên một dòng suối, Tiêu Cảnh Tuyết từ từ mở mắt, ánh mắt ẩn hiện ý tím.

Cuối cùng thương thế cũng hoàn toàn ổn định hồi phục, hấp thụ được kịch độc của mười bốn người Xà quật, tu vi của nàng còn có dấu hiệu tiến thêm một bước.

"Không ngờ nhiều loại độc tố khủng khiếp như vậy, ngươi chỉ mất nửa tháng là hoàn toàn biến thành của mình."

Tiếng Huyền Vu truyền đến, nàng bước sen nhẹ nhàng, khoan thai đi tới.

"Còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của tiền bối Huyền Vu."

Tiêu Cảnh Tuyết đứng dậy, lễ phép hành lễ.

"Ta cũng không ngờ hai người các ngươi lại lên núi."

Huyền Vu liếc nhìn nữ tử lạnh lùng bên cạnh.

Nửa tháng trước, nàng đột nhiên lên núi, mang theo Tiêu Cảnh Tuyết bị thương hôn mê.

"Ta không giỏi cứu người."

Lăng Phi Sương lạnh lùng lên tiếng.

Vừa hay ở Tây Hoang vực, nàng suy nghĩ một chút rồi vẫn đưa Tiêu Cảnh Tuyết đến đây trước.

Nàng sợ không kịp đợi về Linh Phù sơn cầu cứu sư phụ.

Huyền Vu cười cười, cũng không để bụng, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết nói.

"Trong những ngày ngươi chữa thương, bên ngoài đã xảy ra một số chuyện."

"Chuyện gì?"

Tiêu Cảnh Tuyết trong lòng căng thẳng: "Chẳng lẽ biết Xà quật xảy ra chuyện, có người tìm Linh Phù sơn gây phiền phức?"

"Đúng vậy, sau khi ngươi bị thương bỏ trốn, năm nhà luyện khí lập tức đến Linh Phù sơn, muốn bắt sư đệ ngươi, ép ra cổ pháp luyện khí."

Theo lời nàng, Tiêu Cảnh Tuyết lập tức cau mày.

"Nhưng ngươi không cần lo lắng, mọi chuyện đã có người giải quyết."

Nghe vậy, Tiêu Cảnh Tuyết có chút nghi hoặc: "Là Linh cảnh ra tay, hay là Thần Phù điện?"

"Không, đều không phải."

Huyền Vu lắc đầu, nhẹ giọng nói ra bốn chữ.

"Là Mộ Dung Thiên."

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ biến, có chút không dám tin.

"Sư huynh?"

Sau đó trên mặt nàng hiện lên vẻ vui mừng: "Sư huynh đã xuất quan sớm?"

Huyền Vu nhẹ gật đầu, giọng nói có chút cảm khái và ngoài ý muốn.

“Sư huynh ngươi đã khác xưa, một mình một kiếm, giết chết cao tầng năm nhà luyện khí, không chừa một ai, ngay tại chỗ đã phải đền mạng.”

Nghe đến đây, Tiêu Cảnh Tuyết mới buông lỏng trái tim đang treo lơ lửng, có chút kinh ngạc nhưng cũng có chút vui mừng.

Sư huynh đã trở về…

Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là lo lắng.

Sư huynh đã biết chuyện sư phụ chưa?

Sư phụ thương yêu sư huynh như vậy nhưng sư huynh lại không gặp được sư phụ lần cuối, liệu có đau lòng không?

Với tính tình của sư huynh, liệu có phải đã làm ầm ĩ lên, có phải sẽ làm chuyện dại dột không?

Không được, mình phải nhanh chóng về xem sao.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Tuyết liền trở nên căng thẳng.

Huyền Vu nhìn ra tâm trạng của nàng, lập tức lên tiếng: “Yên tâm đi, Mộ Dung Thiên sau khi ra khỏi Thiên Huyền tỉnh, tâm tính đã khác xưa, ngươi không cần lo lắng, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

Tiêu Cảnh Tuyết hỏi lại.

“Chỉ là hắn mở tiệc mời thiên hạ đến đưa tang sư phụ ngươi vào ngày hai mươi tháng ba tại Linh Phù sơn.”

Theo lời Huyền Vu nói ra, Tiêu Cảnh Tuyết khẽ giật mình, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Mời thiên hạ…

Với tính tình của sư huynh, e rằng tiệc này không chỉ đơn giản là đưa tang sư phụ như vậy.

Bản thân mình tuy cũng định báo thù nhưng không nghĩ lại rầm rộ như vậy, chỉ định tìm từng người một mà đánh.

Bởi vì như vậy sẽ chắc chắn hơn, chỉ cần mình không tìm đến những thế lực nhỏ ngay từ đầu, bọn họ chắc chắn sẽ mang tâm lý may mắn, không dám manh động.

Nhưng… nếu như nói rõ trong tiệc thì tất cả các thế lực liên hợp lại, e rằng cũng không dễ đối phó!

Nếu không vào Tổ cảnh, những người này phân tán ra thì chẳng khác gì kiến hôi nhưng nếu số lượng nhiều thì dù thế nào cũng có thể xé một miếng thịt, một miếng da trên người sư huynh.

"Không biết có thể làm phiền Huyền Vu tiền bối…"

"Ngươi không cần nói nhiều, ta sẽ đi."

Huyền Vu hơi giơ tay lên, cắt ngang lời nàng.

"Sư phụ ngươi có ơn với ta, dù thế nào ta cũng sẽ đứng về phía Linh Phù sơn, nghĩ đến Linh cảnh bên kia cũng vậy."

"Nhưng chỉ dựa vào Linh cảnh và ta thì vẫn chưa đủ, cho dù cộng thêm Thần Hỏa sơn trang của sư đệ ngươi thì cũng không đủ."

Nàng ánh mắt hơi lóe lên, nhẹ giọng nói: "Trừ khi Thần Phù điện cũng nguyện ý gạt bỏ mọi lo lắng, không chút do dự đứng về phía Linh Phù sơn."

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày: "Có sư huynh ở đó, hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Huyền Vu nhìn nàng, sau đó nói tiếp: "Ngươi có biết vừa rồi ta nói, tiền đề là Thiên Huyền điện chủ không ra tay không?"

“Nếu Thiên Huyền điện chủ muốn ngăn cản sư huynh ngươi báo thù, đừng nói là ta và Thần Phù điện, ai giúp sư huynh ngươi cũng vô dụng.”

Nghe lời nghiêm túc của nàng, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết hơi trầm xuống.

Nàng cũng hiểu, cho nên ngay từ đầu đã không định làm những chuyện này rầm rộ.

Nhưng sư huynh lại làm như vậy, Thiên Huyền điện chắc chắn đã nhận được tin.

Còn điện chủ có quản hay không… chỉ có thể chờ đến lúc đó mới biết được.

“Vị kia…?”

Nói xong những lời này, ánh mắt Huyền Vu không khỏi nhìn về phía Lăng Phi Sương vẫn luôn lạnh lùng, không nói lời nào bên kia.

“Đây là đệ tử chân truyền của sư thúc ta, sư tỷ Lăng Phi Sương.”

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng giới thiệu.

Mặc dù lần trước đã gặp nhau ở Tứ vực võ thí nhưng lúc đó không giới thiệu.

Cho nên người trước không nhận ra cũng là bình thường.

Huyền Vu gật đầu đầy ẩn ý.

Chuyện lúc đó nàng đã nghe nói, sau khi mười bốn người Xà quật chết hết, những người của năm nhà luyện khí vừa vặn đến.

Lăng Phi Sương một mình có thể đưa Tiêu Cảnh Tuyết ra khỏi tay của nhiều Xung Hư như vậy, thực lực e rằng…

Nàng lắc đầu, đột nhiên cảm thấy hơi bất lực.

Linh Phù sơn rốt cuộc là nơi như thế nào?

Chỉ riêng ba yêu nghiệt ở Thanh Vân phong này thôi cũng đành rồi, còn có thêm một Vu Chính Nguyên, bây giờ lại thêm một Lăng Phi Sương nữa?

…

Bắc Đạo vực, giữa một vùng núi non thấp bé và liên miên.

Vùng núi non này rất kỳ lạ, không có một ngọn núi nào cao ngất trời, ngược lại lại rất thấp.

Ngay cả những cỏ cây đá xanh cũng trông thấp hơn bên ngoài một đoạn.

Không giống như U Mộc sơn, cả ngọn núi đều chết lặng, ở bên ngoài nơi này vẫn có một số sinh vật tồn tại.

Nhưng nhìn chung thì chúng đều hung dữ hơn bên ngoài rất nhiều, thân hình to lớn, thậm chí ngay cả một con thỏ rừng bình thường, khi nhảy lên cũng tạo ra tàn ảnh, cơ bắp trên chân nổi gân xanh, cực kỳ áp bức.

Không cần nghi ngờ, con thỏ bình thường này, ước chừng một cú đá có thể khiến người thường thành một đống máu thịt mơ hồ.

Nơi này, chính là một trong năm cấm địa, Đoạn Đầu sơn.

Còn tại sao gọi là Đoạn Đầu sơn thì có liên quan đến trọng lực khủng bố ở nơi này.

Cỏ cây yêu vật thì không sao, nếu như người đến nơi này thì giống như lên đoạn đầu đài vậy.

Trong nháy mắt sẽ bị trọng lực mạnh mẽ đè gãy xương sống, bắt đầu vỡ vụn từ đầu xuống chân.

Mà lúc này, sâu trong vùng núi non liên miên này, có một pho tượng đá.

Pho tượng đá này cao khoảng một trượng, người thường chỉ cao đến ngang bụng của nó.

Còn hình dáng của pho tượng đá này, là một lão già mình trần, thân hình cường tráng, tay cầm một cây rìu lớn.

Không nghi ngờ gì nữa, pho tượng đá này khắc chính là một trong năm người của ngàn năm trước.

Xung quanh, còn có mấy vị trưởng lão Thiên gia tụ tập, cùng nhau đè chặt một yêu nhân đang gào thét, đã mất đi lý trí.

Chính là Thiên Quan Tinh.

…

Chương 533: Ta mới là đại sư huynh

Mà nhiều trưởng lão vừa trấn áp Thiên Quan Tinh, ánh mắt vừa nhìn về phía trước, một cây hỏa thụ vô cùng nóng bỏng sau pho tượng đá.

Lá như lá phong đỏ, lửa cháy lan tràn, trong lúc mơ hồ có tiếng phượng hót hoàng gáy vang lên.

Không phải vật gì khác, chính là Thần Hoàng thụ mà Phượng tộc Linh cảnh đánh mất!

Chỉ là hiện giờ, cây này mặc dù lửa vẫn cháy nhưng lại có vẻ hơi héo úa, cành lá rũ xuống.

Sau khi bị người Yêu Thần giáo cùng Kim Ô tộc đánh cắp, liền được đặt ở nơi này.

"Đã qua nhiều năm như vậy, nghĩ đến thần tính của Thần Hoàng thụ đã hoàn toàn đưa vào trong cơ thể lão tổ, đáng tiếc, không cướp được linh châu của các sinh vật khác của Linh cảnh, nếu không lão tổ đã sớm phục sinh rồi."

"Không sao, cũng không còn bao lâu nữa."

Vài vị trưởng lão Thiên gia mở miệng nói chuyện.

"Yêu lực trong cơ thể Thiên Quan Tinh đã đạt đến cực hạn, chỉ có thể bước vào Tổ cảnh sơ cấp, nếu nhiều hơn nữa, hắn sẽ không chịu nổi."

"Nghe nói Mộ Dung Thiên đã trở về, không bằng ta lại đốt thêm một ngọn lửa, để Thiên Huyền đại lục thêm loạn một chút."

Vài người nhìn nhau, đều lộ ra vẻ cười lạnh.

Năm đó đáp ứng với người Yêu Thần giáo, sẽ giúp bọn họ bồi dưỡng một thân thể có thể thừa nhận phân thân của Vệ Hống giáng lâm, còn Yêu Thần giáo thì giúp bọn họ lấy được Thần Hoàng thụ của Linh cảnh, để giúp pho tượng đá của lão tổ phá phong trùng sinh.

Tất nhiên, năm đó thế lực Yêu Thần giáo tìm đến đầu tiên, không phải là Thiên gia.

Mà là Lâm gia.

Là sau khi Lâm gia diệt môn, Thiên Cương chủ động tìm đến Yêu Thần giáo.

"Đến lúc đó Thiên Huyền điện chủ chắc chắn sẽ không đứng ngoài nhìn, Cửu đại nhân cũng sẽ không để mặc thân thể này bị hắn giết chết, nhất định sẽ ra tay, bọn họ hai người dù ai chết, đối với ta đều là chuyện tốt."

"Đúng vậy, mười ba giáo chủ của Yêu Thần giáo đã đến năm người, tất cả đều đang chờ thời cơ, phải ép bọn họ một phen mới được."

Vài người nhìn nhau, ánh mắt lóe lên.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi Linh Phù sơn gửi thư mời, rất nhanh, một tháng đã trôi qua.

Ngày hai mươi tháng ba, nắng ấm lên.

Vạn vật đều dần có chút xanh tươi, cái lạnh đã lui đi.

Linh Phù sơn ngày này, một lần nữa sơn môn trắng toát.

Tất cả đệ tử đều mặc đồ tang, vẻ mặt đau buồn.

Còn dưới chân núi Linh Phù sơn, Mộ Dung Thiên, Thiên Nhạc, Huyền Ngọc Tử, Liễu Vân Thấm và những người khác

đều đứng bên ngoài sơn môn.

Xa xa cầu vồng lóe lên, mấy bóng người nhanh chóng tiến đến.

Người đi đầu, chính là Long Chiến Thiên thân hình cường tráng, hắn liếc nhìn mười mấy thi thể máu me đầm đìa không xa, không nói nhiều.

Còn bên cạnh hắn, Phượng Khuynh Tâm, tộc trưởng tộc Thần Viên, Bách Lý Hàn Phong và những người khác cũng đều có mặt.

Mộ Dung Thiên hành lễ xong, ánh mắt dừng lại trên một người mặc áo bào vàng tóc bạc hơi phía sau.

"Bách Lý tiền bối, đã lâu không gặp."

Bách Lý Nhất Kiếm đánh giá thanh niên có khí chất hoàn toàn khác so với trước kia, ánh mắt lộ vẻ an ủi, tiến lên vỗ vai hắn.

"Thằng ngốc, vất vả rồi."

Mộ Dung Thiên chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Mà hắn càng như vậy, sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm càng phức tạp.

Tên này, đã không còn giống như trước kia, đã không lắm lời và ngây thơ nữa rồi.

Hiện giờ trong mắt hắn tràn đầy sự buồn tẻ và tâm sự.

Cùng với sự xuất hiện của Linh cảnh, rất nhanh sau đó, ba tông phái luyện khí cũng đồng thời đến.

Tô Lưu Ly nhìn Thiên Nhạc nhiều hơn, còn Đoan Mộc Khung và Nhạn Thu, lần đến thăm này lại không chào hỏi nhiều với Mộ Dung Thiên và những người khác, mà không biết đang nghĩ gì.

Nghĩ đến, cũng đang cân nhắc nếu hôm nay xảy ra chuyện gì không hay, bọn họ nên đứng về phe nào.

Cùng với việc những người của ba tông phái cũng lần lượt lên núi, hư không ngoài sơn môn hơi động.

Tiếp sau đó, bốn bóng người từ bên trong đi ra.

Đi đầu là Liêu Tử Khung và Hà Bất Ngữ, theo sau là Vu Chính Nguyên và Lục Thành.

"Vu sư huynh."

Mộ Dung Thiên chắp tay hành lễ.

Vu Chính Nguyên tiến lên, giơ tay muốn vỗ vai hắn nhưng lại hạ xuống, cuối cùng vẫn thở dài.

"Sư đệ, đều tại sư huynh không thể…"

"Không trách sư huynh."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, đôi mắt đó không gợn sóng, không hề tức giận vì Vu Chính Nguyên không cứu được sư phụ.

"Haiz…"

Sắc mặt Vu Chính Nguyên phức tạp, vỗ vai hắn, dẫn theo Hà Bất Ngữ và những người khác lên núi trước.

Còn Lục Thành khi lên núi đã nhìn Mộ Dung Thiên nhiều hơn một lần, mày nhíu chặt.

Kể từ khi thư mời được gửi đi, trong lòng hắn luôn bất an, lúc nào cũng mơ thấy những cảnh tượng đã thấy trong ván cờ tung hoành.

Nhưng hôm nay Mộ Dung Thiên lại rất bình tĩnh, căn bản không có chút dáng vẻ nhập ma nào.

Máu tươi như vậy, thật sự là do hắn mang đến sao?

Cảnh tượng trong lời tiên đoán đó, chẳng lẽ thật sự không thể tránh khỏi?

Mang theo tâm trạng bất an, hắn vẫn lên núi.

Tình hình hiện tại, hắn đã không thể thay đổi được nữa.

Có lẽ thật như sư phụ nói, thiên mệnh không dễ thay đổi như vậy, tất cả nỗ lực, có lẽ chỉ thúc đẩy thiên mệnh tiến thêm một bước mà thôi.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, ở đằng xa nhìn thấy hai nhóm người vô cùng quen thuộc.

Chính là Tiêu Cảnh Tuyết và Lăng Phi Sương, Huyền Vu và những người khác.

"Sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết rơi xuống đất, sờ râu xanh trên mặt thanh niên, có chút đau lòng.

"Sư muội, sư tỷ, ta trở về rồi."

Mộ Dung Thiên mỉm cười gật đầu, nụ cười ôn hòa đó, dáng vẻ bình tĩnh và không hấp tấp, giống hệt Thẩm An Tại.

Lăng Phi Sương nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

"Trở về là tốt rồi."

"Sư huynh, ngươi hôm nay…"

Tiêu Cảnh Tuyết có chút lo lắng, muốn nói gì đó nhưng bị Mộ Dung Thiên lắc đầu ngắt lời.

"Nếu ta không xuất quan sớm, ngươi có phải muốn trong một năm này, gánh vác hết chuyện của sư phụ lên người mình không?"

Mộ Dung Thiên nhìn nàng, trên mặt hắn, cuối cùng cũng không còn vẻ chất phác như trước, mà thêm vài phần uy

nghiêm.

“Ta…” Tiêu Cảnh Tuyết né tránh ánh mắt, cúi đầu.

Nàng đúng là nghĩ như vậy, không chỉ vì đã chờ bảy năm không chịu được nữa, mà còn vì sư huynh là người duy nhất có tư cách tiếp quản Thanh Vân phong sau khi sư phụ đi, hắn cần thay sư phụ chăm sóc tốt cho Thanh Vân phong.

Chuyện nguy hiểm, cứ để sư muội này làm là được.

Mộ Dung Thiên nhìn nàng, giọng nói hơi trầm.

“Ta mới là đại sư huynh, trước khi ta chết, ngươi và tiểu sư đệ không ai có tư cách vượt qua ta để làm chuyện này.”

Lông mi Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run.

Câu nói này, rất quen thuộc.

Chỉ là người nói, ngữ khí, dường như đã hoàn toàn khác so với năm xưa.

Nàng ngây người nhìn thanh niên áo đen trước mắt, ánh mắt run rẩy.

Sư huynh đã thay đổi, trở nên điềm đạm hơn, trở nên giống một vị đại sư huynh đáng tin cậy hơn.

Nhưng bản thân nàng… dường như lại không vui như vậy.

Nàng khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, mà lặng lẽ đứng sau lưng hắn, cùng với Thiên Nhạc.

Lăng Phi Sương cũng đi đến bên Liễu Vân Thấm, không nói gì, chỉ luôn nhìn Mộ Dung Thiên.

Nàng mơ hồ có thể cảm nhận được, sư đệ năm xưa dù có đột phá thế nào cũng không thể chiến thắng được mình kia, giờ đây… đã có thể mang đến cho mình ý đe dọa rồi.

Xem ra những năm này, hắn ở trong Thiên Huyền tỉnh, tiến bộ thần tốc.

Nhìn thanh niên áo đen đeo kiếm kia hồi lâu, nàng mới khẽ run mi, hơi cúi mắt.

Nếu như đổi lại là trước đây, hắn có tiến bộ như vậy, hẳn là ngay khi gặp mình lần đầu tiên đã nóng lòng muốn so tài với mình rồi.

Có lẽ đã thay đổi, có lẽ là… hắn muốn dành nhiều sức lực hơn cho những người phía sau.

Nhưng dù thế nào, sư tỷ này của hắn cũng phải đứng về phía hắn.

Mãi mãi.

…

Chương 534: Các vị lão tổ

Sau đó đến Ngự kiếm tiên, Hãn Sơn kiếm tiên.

Hai vị này, Mộ Dung Thiên không cho họ vào Linh Phù sơn ngay, mà bảo họ đợi ở bên ngoài.

Đợi đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, xa xa mới dần có người đến.

"Trường Không kiếm tông Đông Linh vực, đến tiễn Thẩm phong chủ."

Ba người đạp không trung đến, hạ xuống trước sơn môn.

Hai bên trái phải đều là người trung niên, một người là Xung Hư đỉnh phong, một người là Xung Hư trung cảnh.

Còn người đi đầu là một lão giả, mặc áo xanh, khí tức nội liễm, chỉ đứng đó thôi cũng khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn.

"Không ngờ Trường Không kiếm tông lại mời cả thái thượng trưởng lão đang bế quan của họ ra, xem ra rất sợ hãi."

Ánh mắt của Ngự kiếm tiên lóe lên, thì thầm với Hãn Sơn kiếm tiên bên cạnh.

"Trường Không kiếm tiên đã đạt đến cảnh giới Xung Hư từ sáu trăm năm trước, khi hắn bế quan, Kiếm tiên đời này của họ chỉ vừa mới nổi."

Hãn Sơn kiếm tiên cũng có chút ngoài ý muốn, ánh mắt sâu xa.

Cuộc đối thoại của họ không dùng truyền âm, tuy nhỏ giọng nhưng lại cố tình nói cho Mộ Dung Thiên nghe.

Có vẻ như đang nhắc nhở hắn phải hành sự thận trọng, đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đối mặt với ba người này, Mộ Dung Thiên chỉ lướt mắt nhìn một cái, vẫn đứng tại chỗ, thậm chí còn không nói lời chào đón.

Năm xưa thế lực nào lên tiếng, người nào không lên tiếng, Thiên Nhạc đều nhớ rõ ràng, đêm qua đã lập một danh sách đưa cho hắn.

Trường Không kiếm tông này, cũng giống như mười bốn người của Xà quật, là những người đầu tiên lên tiếng yêu cầu sư phụ xuất sơn.

Đối với thái độ lạnh nhạt của Mộ Dung Thiên, lão giả áo xanh, tức là Trường Không kiếm tiên hừ lạnh một tiếng.

"Hơn bốn trăm năm không ra khỏi núi, không ngờ hậu nhân của Thiên Huyền lại càng ngày càng vô lễ, ngay cả một tiếng tiền bối cũng không biết gọi."

Trong tiếng hừ lạnh, khí tức của hắn bộc lộ, thiên địa nơi này đột nhiên chìm xuống.

Ánh mắt của Ngự kiếm tiên và Hãn Sơn kiếm tiên ngưng lại.

Bán bộ Chân Tổ!

Không ngờ sau khi bế quan hơn bốn trăm năm, Trường Không kiếm tiên cũng đã đạt đến bước này.

Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc, khi uy áp giáng xuống đều nhíu mày, cảm thấy hơi khó thở, thậm chí ý niệm tử vong còn quanh quẩn trong đầu.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác áp bức này đã tan biến.

Bởi vì Mộ Dung Thiên đã tiến lên một bước.

Một bộ áo đen tung bay trong gió, hắn một tay cầm kiếm, một tay để sau lưng.

Còn giữa ấn đường của hắn, kiếm ấn màu trắng hiện lên, uy phong vô song.

Hắn chỉ đứng đó, đã chặn đứng uy áp ngập trời, không hề lay động.

Cảnh tượng này khiến Ngự kiếm tiên, Tiêu Cảnh Tuyết và Huyền Vu vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ… hắn đã mạnh mẽ đến mức này.

"Đứng đó chờ."

Câu trả lời dành cho Trường Không kiếm tiên chỉ có bốn chữ lạnh lùng.

Cũng chính bốn chữ này khiến sắc mặt Trường Không kiếm tiên lạnh đi, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Một tên nhóc không biết kém mình bao nhiêu đời, vậy mà dám nói chuyện với mình như vậy, đúng là muốn chết!

"Hừ!"

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn hừ lạnh một tiếng, không ra tay.

Không chỉ vì trong lòng kinh ngạc khi đối phương không sợ uy áp của mình, mà còn vì sự cân nhắc.

Khi các hậu bối trong môn phái mặt mày ủ rũ đến tìm mình nói đến lúc sống còn của tông môn, hắn đã hiểu tình hình rồi.

Hắn cũng muốn xem thử, một tên nhóc chưa đầy ba mươi tuổi này rốt cuộc sẽ làm gì, có bao nhiêu thực lực.

Thậm chí còn mở tiệc mời thiên hạ đến đưa tang sư phụ của hắn?

Quá ngông cuồng!

Liễu Vân Thấm và Huyền Ngọc Tử nhìn nhau, nhìn thanh niên áo đen cầm kiếm đứng đó, đều có chút cảm khái.

So với Thẩm An Tại, mặc dù Mộ Dung Thiên không đến mức xa cách với người lạ nhưng cũng không dễ gần như vậy.

Nhưng mà… cảm giác an tâm này lại giống hệt nhau.

Bao gồm cả Liêu Tử Khung, Hà Bất Ngữ, Long Chiến Thiên và những người khác trên đỉnh Thanh Vân phong đều đang nhìn xa tình hình dưới chân núi, sắc mặt nghiêm trọng.

Không có Thẩm An Tại, Linh Phù sơn có thực sự có thể bình an vô sự dưới uy áp của bán bộ Chân Tổ không?

Bầu không khí ngột ngạt và yên tĩnh bên dưới không kéo dài được bao lâu, rất nhanh, lại có bóng người từ xa bay tới.

"Là Lý gia Trung Châu, còn có người của Lạc Hà cốc Bắc Đạo vực, không ngờ… một người mời được lão tổ nhà mình, một người lại mang cả Lạc Hà cốc đến."

Ngự kiếm tiên lè lưỡi nói.

Bên kia, hai người sánh vai đi tới, một lão già quấn băng quanh mắt, mặc dù bị che mắt nhưng tất cả mọi người có mặt đều có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

Hắn là lão tổ Lý gia, cùng thế hệ với Trường Không kiếm tiên, sở hữu đôi mắt khác thường, có thể nhìn thấu hư vô, cũng có thể khiến người ta rơi vào hư vô.

Còn một người trung niên kia, trong tay nâng một thung lũng thu nhỏ, bên trong có tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim hót líu lo.

Chính là cả một tông môn.

Khi lão tổ Lạc Hà cốc qua đời, hắn đã dùng thần hồn và nhục thân làm vật liệu, hòa vào toàn bộ Lạc Hà cốc, đúc thành

một tiên thiên chí bảo, chính là Lạc Hà cốc này.

Bên trong chứa đựng sức mạnh của lão tổ Lạc Hà cốc, không thể coi thường.

"Xem ra, những người này đã nghe ngóng tin tức trước khi đến, không chỉ sợ Mộ Dung Thiên làm bậy, mà còn để cảnh cáo."

Ngự kiếm tiên nói, Hãn Sơn kiếm tiên cũng gật đầu đồng tình, có chút bất lực.

Đối với những tu sĩ như họ, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình, dựa vào người khác thì họ không có vốn liếng đó, cũng khá là hâm mộ.

"Ngươi cũng đến sao, ta còn tưởng ngươi đã chết rồi."

Mặc dù không nhìn thấy mắt của hắn nhưng lão già bịt mắt thực sự quay đầu nhìn về phía Trường Không kiếm tông, giọng nói khàn khàn.

"Lão già âm hiểm ngươi còn chưa chết, ta sao có thể chết được."

Trường Không kiếm tiên vuốt râu, thế mà lại nói chuyện phiếm với hắn.

Còn chưởng môn Lạc Hà cốc hạ xuống, cũng cung kính chắp tay hành lễ với hắn.

"Đây là?"

Lão tổ Lý gia hơi nhíu mày "nhìn" Mộ Dung Thiên đang cầm kiếm đứng đó.

"Hậu bối bây giờ không hiểu lễ nghĩa, lại để khách đứng bên ngoài chờ."

Trường Không kiếm tiên liếc nhìn Mộ Dung Thiên, giọng điệu hơi châm chọc.

Lão tổ Lý gia nghe vậy, lại "nhìn" Mộ Dung Thiên thêm một lần nữa, sau đó không nói thêm gì nữa, cũng đứng đó.

Hắn hiểu tính của Trường Không kiếm tiên, nếu không phải đại đệ tử của Thanh Vân phong này thực sự khiến hắn cảm thấy có chút đe dọa thì hắn sẽ không đợi ở đây, đứng ngoài quan sát được.

Dù sao thì ban đầu mọi người đều định xem nếu Thần Phù điện ở Linh cảnh không can thiệp, còn Linh Phù sơn lại không trở mình được thì sẽ tiện tay diệt luôn.

Dù sao cũng nghe nói vị Thanh Vân phong chủ có thể chém bán bộ Chân Tổ đã chết rồi.

Nhưng bây giờ… hắn cũng chọn cách chờ đợi.

Xem ra, vị đại đệ tử Thanh Vân phong này cũng không phải là người có thể tùy tiện bắt nạt, cứ xem thử ý định của hắn là gì đã.

Rất nhanh, số người ở đây càng lúc càng đông.

Ngoài Trường Không kiếm tiên và lão tổ Lý gia ra, còn có thêm mấy cường giả bế quan đã lâu khác đến.

Mặc dù chưa bước vào bán bộ Chân Tổ nhưng chắc chắn cũng phải mạnh hơn Xung Hư đỉnh phong bình thường, dù sao cũng đã sống lâu như vậy.

Còn Mộ Dung Thiên vẫn không nhường đường, cứ chặn họ ở cổng núi, chờ đợi.

Cho đến khi, lại có một nhóm người từ xa đến.

Thiên Huyền điện!

Thiên Huyền điện chủ không đến, người đến là Trương Cửu Dương và Xà Bà.

Chương 535: Chỉ có ta, Mộ Dung Thiên!

Sau lưng Trương Cửu Dương chỉ có một mình Ô Thiên Dũng, còn sau lưng Xà Bà lại có đến tám người.

Tất cả đều là những cường giả lão làng ở Tây Hoang vực, có người vốn bế quan, có người vẫn đang hoạt động bên ngoài.

Ngoài một lão già gầy gò như que củi giống như bộ xương là bán bộ Chân Tổ thì những người khác đều là Xung Hư đỉnh phong.

"Lão già xương xẩu, ngươi cũng chưa chết sao?"

Trường Không kiếm tiên nhìn lão già sau lưng Xà Bà, kinh ngạc không thôi.

"Chết rồi, bị hậu bối trong nhà dùng bí pháp gọi sống lại, ba ngày sau, xương cốt sẽ tan rã."

Lão già xương xẩu nhìn về phía bên kia, toàn thân tỏa ra tử khí nồng nặc.

Nếu như giọng nói của lão tổ Lý gia là khàn khàn thì giọng nói của hắn lại như tiếng nghiến răng, chói tai.

Mộ Dung Thiên nhìn đám người này, nhàn nhạt mở miệng.

"Cửu Dương Kiếm tiên và Ô huynh có thể lên núi trước, những người khác ở lại."

Trương Cửu Dương hơi nhíu mày, không hiểu ý của hắn là gì.

Còn Ô Thiên Dũng nhìn hắn, trong mắt có chút kinh ngạc.

Chín năm trước, trên đại hội tỉ võ bốn vực mặc dù chưa từng giao thủ với hắn nhưng cảnh giới của hai người không chênh lệch nhau là mấy.

Còn bây giờ…

Mình mới bước vào Xung Hư sơ kỳ, tu vi của đối phương… lại khiến mình không thể nhìn thấu.

Thậm chí chỉ một ánh mắt, lại khiến mình cảm thấy lạnh thấu xương.

Xem ra, bây giờ mình ở dưới tay hắn, e rằng ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Trong lòng hắn có chút bất lực.

Trước đây mình là truyền nhân của Cửu Dương kiếm đạo nổi tiếng thiên hạ, đối phương chỉ là một hậu bối mới nổi tiếng.

Còn bây giờ, mình thậm chí còn không có tư cách để hắn nhìn mình thêm lần nào.

“Hừ, Mộ Dung Thiên, ngươi có ý gì?”

Xà Bà chống xà trượng, sắc mặt có chút âm trầm.

“Lão thân và những người khác tốt bụng nhận lời mời đến đưa tang sư phụ ngươi, ngươi không cho bọn ta lên núi, vậy thì cần gì phải gửi thiếp?”

Nàng vừa mở miệng, những cường giả của các thế lực Tây Hoang vực sau lưng nàng cũng phụ họa theo.

“Mộ Dung Thiên, đừng tưởng rằng thiên hạ này là do một mình Thanh Vân phong các ngươi độc chiếm, hôm nay rốt cuộc là đưa tang hay là đòi mạng, ngươi hãy nói thẳng ra đi!”

Có lẽ là do Trường Không kiếm tiên, lão tổ Lý gia và lão già xương xẩu đến đây, khiến những người của các thế lực này

thêm phần tự tin, có người nói chuyện cũng cứng rắn hơn vài phần.

Thậm chí có người còn buông lỏng trái tim đang treo lơ lửng, thầm trách mình đúng là cỏ cây rung động cũng sợ.

Chỉ là một hậu bối của Thanh Vân phong thôi mà, có đáng để hoảng sợ nhiều ngày như vậy không?

Cho dù là sư phụ của hắn là Thẩm An Tại sống lại, cũng chưa chắc dám ở trước mặt ba vị bán bộ Chân Tổ mà bày ra bộ dạng này.

Hơn nữa cộng thêm bảo vật Lạc Hà cốc, tính ra bên phía bọn họ có đủ bốn vị bán bộ Chân Tổ.

Mộ Dung Thiên dám làm càn thử xem?

"Đưa tang hay đòi mạng…"

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua đám người này.

Đôi mắt bình tĩnh đó lại khiến cho những người khác ngoài Trường Không kiếm tiên phải né tránh.

Ánh mắt này, sao mà giống với ánh mắt mà Thẩm An Tại nhìn bọn họ trước khi đi chịu chết như vậy?

Đều bình tĩnh như vậy, không vui không buồn.

"Hôm nay cho các ngươi một cơ hội đưa tang, mỗi bước một lạy, quỳ lên Thanh Vân phong, ta sẽ không giết các ngươi."

Lời nói bình thản rơi xuống, khiến bầu không khí ở đây tĩnh lặng.

Gió nhẹ thổi qua, tất cả mọi người đều ngây người, nhìn nhau.

Mỗi bước… một lạy?

Tên này điên rồi sao?

Ít nhất thì bọn họ cũng là những người có danh tiếng, có nhiều người nhìn như vậy, quỳ lên Thanh Vân phong thì còn mặt mũi nào nữa?

“Hừ, xem ra ngươi không phải thật lòng mời chúng ta đến đưa tang.”

Có người hừ lạnh: “Vậy thì xin thứ cho tại hạ không phụng bồi.”

Nói xong, hắn định quay người rời đi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Mộ Dung Thiên lại khiến hắn dừng bước.

“Hôm nay ngươi đi, ngày mai ta cũng sẽ giết ngươi.”

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi.

Ý của câu này là, hôm nay không phải hắn chết thì chính là bọn họ chết.

Ngự kiếm tiên và Hãn Sơn kiếm tiên nhìn nhau, đều thở dài.

Thôi, đã nói ra rồi.

Một khi nói thẳng ra như vậy, mọi chuyện sẽ không còn đường lui nữa.

Bao gồm cả Long Chiến Thiên và những người khác trên đỉnh Thanh Vân phong, đều nhíu mày.

Quả nhiên, Mộ Dung Thiên muốn báo thù.

Hơn nữa không phải báo thù từng người một, mà là gửi thiệp thông báo cho tất cả mọi người, tự mình đưa cổ đến tận cửa.

Hắn không sợ bị vây công, hắn sợ người ta không đến.

“Hừ, Mộ Dung Thiên, ngươi thật to gan, đừng nói là ngươi, cho dù sư phụ ngươi sống lại đứng ở đây, e rằng cũng không có gan nói ra lời muốn giết chúng ta này!”

“Đúng vậy, đừng tưởng rằng Thần Phù điện và Linh cảnh đứng về phía ngươi, ngươi liền thật sự cho rằng chúng ta sẽ sợ ngươi sao?”

“Có Trường Không kiếm tiên và Lý lão tiền bối ở đây, ngươi lại là cái thá gì?!”

Trường Không kiếm tiên và những người khác còn chưa kịp lên tiếng thì những người sau lưng Xà Bà đã hét lên trước.

Hai người trước nhíu mày, nhìn Xà Bà nhiều hơn.

Nàng âm trầm, không nói gì, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng sẽ lướt qua Tiêu Cảnh Tuyết.

Nghe những tiếng ồn ào đó, Mộ Dung Thiên nhìn những người kia, trong mắt hơi lạnh.

Xem ra, lúc trước sư phụ nghe thấy cũng là những âm thanh hỗn tạp như thế này sao?

Thật sự là… như tiếng chó sủa.

Đối mặt với những lời này, hắn không mở miệng phản bác, cãi cọ.

“Không có Linh cảnh, không có Thần Phù điện, không có bất kỳ ai khác, không ai được phép can thiệp, cũng không được phép can thiệp.”

Hắn chỉ mở miệng nói, ánh mắt bình thản, từng tia sáng xanh lan tỏa trong mắt.

“Chỉ có ta, đại đệ tử của Thẩm An Tại, Thanh Vân phong Linh Phù sơn, Mộ Dung Thiên.”

Ánh sáng xanh làm áo giáp, thân rồng hóa kiếm, hắn đứng trước sơn môn, tóc đen tung bay, vô cùng kiêu ngạo.

Giọng nói bình tĩnh nhưng lại nặng như chuông trống, từng tiếng lọt vào tai.

“Hôm nay, thay sư báo thù, lấy đầu đưa tang!”

Lời nói lạnh lùng, vô tình.

Lời này không chỉ nói với những người kia, mà còn nói với những người sau lưng hắn.

Hắn muốn báo thù nhưng sẽ không mượn sức của bất kỳ ai khác.

Chỉ một mình hắn.

Im lặng nhiều ngày, dường như vào lúc này, hắn mới lại trở về với hình ảnh của một thiếu niên từng bốc đồng, làm việc không suy nghĩ, không màng hậu quả.

Chỉ làm theo những gì trong lòng mình muốn, không quan tâm đến nguyên nhân và hậu quả.

“Sư huynh…”

Tiêu Cảnh Tuyết tuy lo lắng nhưng không tiến lên khuyên can, mà ánh mắt lại kiên định.

Nàng tin tưởng sư huynh.

Lăng Phi Sương giãn mày ra đôi chút, khẽ nói một câu.

“Ngu ngốc.”

Rõ ràng sau lưng có nhiều người có thể dựa vào như vậy, rõ ràng không cần phải đơn thương độc mã chiến đấu, thế nhưng lại nói ra những lời cuồng vọng như vậy.

Không phải ngu ngốc thì là gì?

Nhưng trong mắt nàng ánh lên tia sáng, lại không có ý thất vọng.

Bởi vì… đây mới chính là sư đệ của mình, đây mới chính là Mộ Dung Thiên mà mình quen biết!

Ngay cả Trường Không kiếm tiên, Cốt lão đầu và Lão tổ nhà họ Lý cũng đều nhất thời kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Không ai ngờ được, đại đệ tử của Thanh Vân phong trước mắt lại nói ra một câu như vậy.

“Tiểu tử ngông cuồng!”

“Hừ, không biết trời cao đất rộng!”

Mọi người kinh ngạc và tức giận, từng người trừng mắt nhìn nhưng lại không có một ai dám tiến lên trước.

Còn Mộ Dung Thiên nhắm mắt hít một hơi thật sâu, khi mở mắt ra lần nữa.

Đôi mắt đó đã bị màu máu bao phủ.

Ầm ầm!

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm sét, ánh sáng đỏ liên miên.

Toàn bộ thiên địa vào lúc này đều trở nên u ám, kiềm nén.

…

Chương 536: Mơ hồ nhớ lại năm ấy ở Thanh Vân

Gần như tất cả những người từng đến Tứ vực võ thí đều biến sắc vào lúc này.

Cửu Chuyển Tàng Long chi Thanh Long biến, tâm ma kiếp chi lực…

Mộ Dung Thiên vừa ra tay đã thi triển toàn lực, sát tâm nặng nề, có thể thấy được.

“Lui ra sau!”

Trường Không kiếm tiên, Lão tổ nhà họ Lý và Cốt lão đầu cũng nhận ra trạng thái của Mộ Dung Thiên không ổn.

Đều là những người đầu tiên dùng tay áo đánh lui hậu bối của mình ra xa hàng chục trượng, bảo vệ từ xa.

Sấm sét màu máu như mưa rào dữ dội, tiếng ầm ầm hỗn loạn, kiếm khí xông thẳng lên trời.

Một kiếm này của Mộ Dung Thiên, tựa như thần minh giáng phạt, sấm động ngàn dặm.

Bôn Lôi kiếm, hắn đã sớm luyện đến mức xuất thần nhập hóa.

Bây giờ mang theo tâm ma kiếp chi lực, hàm chứa kiếm đạo sấm sét, đã không còn giống như chiêu kiếm bình thường.

“Trường Không kiếm trận, khởi!”

Râu trên mặt Trường Không kiếm tiên rung động, hai tay kết ấn, sau lưng hiện ra từng thanh kiếm dài ánh sáng trắng.

Vù vù hợp thành một trận pháp, bao phủ mười dặm, kiếm dài thế khởi có vẻ phá không, cùng với tiếng sấm sét ngàn dặm ầm ầm.

Ầm, ầm, ầm!

Giữa tiếng nổ, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được dư âm khủng khiếp đó mạnh mẽ đến mức nào.

Bọn họ đều nín thở, không dám tin nhìn thanh niên Long giáp đang chiến đấu với sấm sét trong kiếm trận.

Không ngờ, Mộ Dung Thiên lại có thể ngang tài ngang sức với một Bán bộ Chân Tổ!

"Tiểu tử, bí pháp của ngươi tuy mạnh nhưng dù sao cũng có thời hạn, đợi bí pháp của ngươi hết thì cũng là lúc ngươi chết."

Trường Không kiếm tiên lạnh lùng lên tiếng.

Mộ Dung Thiên không nói gì, hai tay cầm kiếm, đột nhiên chém xuống.

Vù!

Tiếng rồng gầm vang lên, một bóng rồng xanh mang theo màu máu gào thét, há to miệng như muốn nuốt chửng trời đất, cắn xé xuống.

Rắc!

Ánh mắt Trường Không kiếm tiên hơi ngưng lại, nhìn rõ ràng dưới một kiếm đó, kiếm trận của mình đã xuất hiện vết nứt.

Bí pháp mạnh mẽ thật!

Trong con rồng xanh này, lại ẩn chứa không chỉ một đạo!

"Xem ra ngươi cũng già rồi, đối phó với một tiểu bối mà cũng không đủ sức."

Lão tổ nhà họ Lý thấy vậy, nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu có chút trêu chọc.

Hắn bước ra một bước, thân hình hóa thành tàn ảnh liên tục, trực tiếp xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thiên, tháo bỏ băng vải quấn trên mắt mình.

Một đôi mắt đen kỳ dị, không có lòng trắng, cứ như vậy hiện ra.

Đối diện với đôi mắt đó, Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy trời đất vạn vật vào lúc này đều biến mất, chỉ còn lại một mảnh đen tối.

Mà trong bóng tối, chậm rãi có một bóng người hiện ra.

Mặc áo trắng, hai bên tóc mai như sương.

"Đệ tử."

Tiếng gọi ôn hòa như thường lệ.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mặt, ánh mắt run rẩy.

Dù biết là ảo cảnh nhưng không thể phủ nhận, hắn đã lạc lối.

Mà cũng chính là lúc mơ hồ này, trường kiếm phá không, lưỡi dao đâm vào thịt.

Phụt!

"Sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng gọi.

"Hừ, tên tiểu tử này có tâm ma quá nặng, giờ lại rơi vào ảo cảnh của ngươi, tuyệt đối không thoát ra được!"

Trường Không kiếm tiên một tay cầm kiếm, đâm vào ngực Mộ Dung Thiên.

Một kiếm này đáng lẽ phải đâm xuyên tim hắn nhưng Long giáp này thực sự quá cứng, đạo ý quá mạnh.

Cho nên cuối cùng, kiếm của hắn chỉ có thể dừng lại ở vị trí cách tim hắn một tấc.

"Ta đến giúp ngươi!"

Lão tổ nhà họ Lý cũng phát hiện ra Mộ Dung Thiên hiện tại quá mạnh mẽ, không phải kẻ mà những lão già bọn họ có thể chống lại bằng sức một người, lập tức xuất hiện sau lưng Trường Không kiếm tiên, một chưởng ấn vào sau lưng hắn, giúp hắn đâm kiếm.

Nhưng, Mộ Dung Thiên trực tiếp đưa tay ra, kẹp chặt thanh kiếm ở ngực.

Đôi mắt hắn vẫn đen kịt, rõ ràng vẫn đang ở trong ảo cảnh, chưa thoát ra.

Điều này cũng khiến Trường Không kiếm tiên và hai người kia kinh ngạc.

Theo lý mà nói, với sức mạnh của dị đồng nhà họ Lý, trước khi thoát khỏi ảo cảnh, cho dù Mộ Dung Thiên có bị chặt đứt tứ chi, chặt đầu cũng không cảm thấy đau đớn, không cảm thấy bất cứ chuyện gì bên ngoài mới đúng.

"Sư phụ, ngày đó đồ nhi ngủ quá say, ngay cả lúc người đi cũng không biết."

Giọng nói bình tĩnh phát ra từ miệng Mộ Dung Thiên, hắn vẫn đang ở trong ảo cảnh, nhìn người đàn ông trung niên đang mỉm cười với mình mà lẩm bẩm.

Hắn một tay nắm chặt kiếm của Trường Không kiếm tiên, một tay giơ cao Thiên Thanh kiếm.

"Mơ hồ nhớ lại năm ấy ở Thanh Vân, người truyền cho ta một kiếm, nói rằng kiếm này có thể chém trời xé đất, ngang

dọc mười vực chín châu.”

“Có thể mở… Thiên môn!”

Lời nói vừa dứt, Thiên Thanh chém xuống.

Vù!

Trời đất rung chuyển, một luồng kiếm quang màu máu nối liền trời đất nhấn chìm tầm mắt của mọi người, cùng với tiếng gầm của rồng xanh, đỏ thẫm giữa không trung.

Tất cả mọi người dường như chỉ còn nghe được tiếng kiếm kêu chói tai bên tai.

Đợi đến khi ánh sáng đỏ tan đi, trên bầu trời xuất hiện một khe hở khổng lồ kéo dài hàng chục dặm, đen kịt vô cùng, như thể đã chém nát hư không.

Ngay cả mặt đất cũng là vực sâu như vực thẳm, như chiến hào ngăn cách.

Nhìn lên trên, Mộ Dung Thiên từ từ rút nửa mũi kiếm ra khỏi ngực, ánh mắt vẫn đen kịt.

Còn đối diện hắn, Trường Không kiếm tiên cùng với Lão tổ nhà họ Lý cùng lui về sau mấy dặm, tóc tai bù xù, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Bọn họ lúc này không còn chút phong thái của bậc trưởng bối lão tổ nào nữa, khóe miệng tràn máu.

Trên ngực Trường Không kiếm tiên càng có một vết kiếm sâu thấy xương, suýt nữa thì cả người bị chém thành hai khúc.

“Kiếm pháp mạnh mẽ thật!”

Dưới đài, Cốt lão đầu và chưởng môn Lạc Hà cốc vẫn đang quan chiến đều kinh hãi.

Một kiếm này, đã là cực hạn của kiếm thuật thiên hạ!

Quả thực là… Kiếm tiên đệ nhất Đại An, là Kiếm tiên đệ nhất thiên hạ!

“Còn không mau đến giúp!”

Trên người Lão tổ nhà họ Lý bị kiếm khí ảnh hưởng, ngàn sang bách khổng, đầy máu, thấp giọng nói.

Tên tiểu tử này nắm giữ bí pháp kiếm thuật mạnh mẽ, vượt xa dự liệu của mình.

Chỉ dựa vào Trường Không kiếm tiên và mình, khó có thể là đối thủ!

Mà một khi thua… với sát tâm của tên tiểu tử đó, Trường Không kiếm tông, nhà họ Lý, tuyệt đối sẽ chết sạch!

“Không ngờ có một ngày các ngươi cũng phải cầu xin ta ra tay.”

Cốt lão đầu khàn khàn lên tiếng, sau đó cầm một cây xương thương, xông lên trời.

Đang đang đang!

Xương thương như mưa rào điên cuồng, mỗi lần đâm ra, đều có tử khí ngập trời đi theo, như thể có thể nuốt chửng sinh cơ.

Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ, thân hình như chim hồng vũ, bóng xanh chớp động.

Thoạt nhìn, như thể trên bầu trời xuất hiện vô số thân hình Mộ Dung Thiên vậy.

“Tốc độ thật nhanh!”

Ánh mắt Cốt lão đầu hơi co lại.

Càng kinh ngạc hơn là dưới ảo cảnh của Lão tổ nhà họ Lý, đối phương lại có thể né tránh chính xác vô cùng những đòn tấn công của mình.

“Người từng hỏi đệ tử, có biết thiên hạ bao la thế nào, cường giả trên đời có bao nhiêu không?”

“Người nói thế giới bên ngoài rất kỳ diệu, có nữ đế lấy đá vá trời, có đại năng giương cung bắn mặt trời, thậm chí còn có tiểu hài nhi lật sông đổ biển, lột gân rồng, moi xương rồng.”

Mộ Dung Thiên vẫn đang lẩm bẩm, lải nhải không ngừng.

“Ta cũng đến giúp tiền bối!”

Chưởng môn Lạc Hà cốc hét lớn một tiếng, vung không trung lên, tế ra bảo vật Lạc Hà trong tay.

Bảo vật giữa không trung biến ảo, một bóng dáng lão giả xuất hiện, như thể chứa đựng muôn vàn sông núi, hai tay nặn tạo, nặn ra một Lạc Hà cốc khổng lồ.

Ầm ầm!

Dưới uy áp của bảo vật, trời đất chìm xuống, Mộ Dung Thiên như bị đánh mạnh, miệng phun ra máu tươi, ngay cả tốc độ cũng chậm đi nhiều.

Cốt lão đầu nắm bắt cơ hội, hai tay nắm chặt xương thương, đâm thẳng ra.

Xì!

Xương thương xuyên qua cơ thể, dưới sức mạnh mạnh mẽ, muôn vàn tử khí tràn vào, kết hợp với uy áp của bảo vật, bộ giáp rồng trên người hắn cuối cùng cũng không chịu nổi, lập tức tan vỡ.

“Chính là lúc này, mau giết hắn!”

Cốt lão đầu hét lớn.

Trường Không kiếm tiên và Lão tổ nhà họ Lý cùng lúc biến mất, khi xuất hiện trở lại, đã đến bên cạnh Mộ Dung Thiên.

Một người cầm kiếm chém cổ, một người vươn vuốt lấy tim.

Chưởng môn Lạc Hà cốc cũng phun ra một ngụm tinh huyết, bảo vật hóa thành một luồng huyền quang, mang theo sức mạnh của vạn vạn quân, đâm thẳng vào mi tâm hắn.

Chiêu nào cũng sát khí, uy lực vô cùng.

Trái tim của tất cả mọi người đều treo lơ lửng vào lúc này.

Tương đương với bốn bán bộ Chân Tổ liên thủ, Mộ Dung Thiên… sống chết khó lường!

Cho dù là Tiêu Cảnh Tuyết hay Lăng Phi Sương, đều nín thở.

Bách Lý Nhất Kiếm tóc bạc tung bay, đã đặt tay lên thanh kiếm bên hông, ánh mắt sắc bén.

Chương 537: Bọn họ có tha cho sư phụ ta không?

Thời gian như ngừng lại vào khoảnh khắc này.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên kia.

Mộ Dung Thiên hai mắt đen láy, trong mắt hắn không có Trường Không kiếm tiên, cũng không có Lão tổ nhà họ Lý.

Chỉ có một thân ảnh mặc áo trắng, ôn hòa như ngọc của một trung niên.

Bốn phía tối đen biến ảo, mây xanh lững lờ, gió nhẹ thoảng qua.

Hắn nhìn người trung niên đứng bên bờ vực, dần dần theo gió mà tan biến, nở nụ cười.

Người trung niên cũng nhìn hắn, mỉm cười vỗ nhẹ lên vai hắn.

"Đồ ngốc, vi sư đi đây, phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Người trung niên mặc áo trắng cuối cùng cũng theo gió mà tan biến, hóa thành những điểm sáng nhỏ theo mây xanh bay vào hư không, nhẹ nhàng khoan khoái.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên cũng vào lúc này thanh tỉnh lại, khôi phục lại sự sáng suốt.

Gào!

Một tiếng rồng gầm dữ dội hơn vang lên, một luồng hắc khí lan ra từ trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Dưới hắc khí này, tất cả các đòn tấn công của mọi người đều dừng lại, như thể bị một lực cản mạnh mẽ nào đó.

"Người nói hy vọng đệ tử kiếm đạo vô song, cũng có thể trở thành một trong những truyền thuyết đó."

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm, Thiên Thanh kiếm đã hóa thành hắc kiếm, hắn phủ lên một lớp hắc giáp lạnh lẽo, như đêm dài hóa thân, chết chóc, đen tối.

"Không thể nào!"

Lão tổ nhà họ Lý kinh hô: "Hắn rõ ràng là tâm ma quấn thân, tại sao lại có thể dễ dàng phá vỡ đồng thuật của ta như vậy, ngay cả sức mạnh của tâm ma kiếp cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trí hắn chút nào!?"

Quái thai, quả thực là quái thai!

Trường Không kiếm tiên, Cốt lão đầu và những người khác đều cảm thấy rùng mình, đột nhiên có chút hối hận.

Tiểu bối nhà mình… rốt cuộc đã chọc phải một sự tồn tại như thế nào vậy?

"Giết hắn!"

Một đòn không thành, bốn người lại tụ thế, làm lại từ đầu.

"Bây giờ… đệ tử cuối cùng cũng có thể đứng trước mặt người rồi."

Đang!

Theo câu nói cuối cùng của Mộ Dung Thiên, khí thế của hắn đột nhiên thay đổi.

Hắc khí ngập trời bao phủ.

Hắc long giữa không trung, gầm thét cuồn cuộn.

Ầm ầm!

Bốn người đồng thời bay ngược ra ngoài, há miệng phun máu.

"Đó là… Cửu Chuyển Tàng Long biến thứ tám!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lóe lên, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được buông xuống.

Lăng Phi Sương cũng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng hơi nhếch lên.

Không ngờ sư đệ đã trưởng thành đến mức này, e rằng… ngay cả mình cũng không thể thắng hắn?

Đơn đấu với chiến lực bốn bán bộ Chân Tổ, vậy mà vẫn… vô song.

Trong hư không, bóng đen lóe lên, một cánh tay văng lên trời, kéo theo một loạt những vệt máu.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người kinh hoàng nhìn lại.

Trường Không kiếm tiên ôm chặt cánh tay đứt, máu chảy như suối, sắc mặt tái nhợt khó coi.

Nhưng chưa kịp để hắn nói bất cứ lời nào, Mộ Dung Thiên lại một lần nữa chém ra một kiếm.

Xì!

Thi thể không đầu rơi xuống, cái đầu đó rơi giữa không trung, đôi mắt mở to vẫn tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Thái thượng trưởng lão!!"

Những người của Trường Không kiếm tông kinh hô lên, đầy vẻ bi thương.

Chết rồi, một bán bộ Chân Tổ, chết rồi!

Lão tổ nhà họ Lý nhìn rõ cảnh này qua đôi mắt đen, lập tức mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

Quái thai… tên này chính là một quái thai!

Đồng thuật của mình căn bản không thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn, lý do vừa nãy hắn vẫn chưa phá được, chắc chắn là do tên kia tự nguyện muốn ở lại trong ảo cảnh thêm một lúc nữa mà thôi!

Bây giờ bí thuật lại tăng uy lực, thực lực của đại đệ tử Thanh Vân phong này đã vô hạn tiệm cận cảnh giới Chân Tổ!

Nghĩ đến đây, hắn quay người bỏ chạy nhưng lại thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một vết kiếm.

Bóng đen từ trong hư không lóe ra, duỗi hai ngón tay đâm thẳng.

Phụt!

Hai con mắt đẫm máu trực tiếp bị móc ra, Lão tổ nhà họ Lý đau đớn thét dài tê tâm liệt phế.

Nhưng theo thanh kiếm giữa không trung, bóng đen hắc long há miệng cắn xuống, tiếng kêu thảm này cũng đột ngột dừng lại.

Một thi thể không đầu nữa rơi xuống, Mộ Dung Thiên tiện tay ném đôi mắt đen xuống, ném ngay trước mặt nhà họ Lý.

Mọi người nhà họ Lý thân thể mềm nhũn, lần lượt thất thần quỳ trên mặt đất, cảm thấy toàn thân vô lực.

Xong rồi… lần này xong rồi.

Lão tổ xong rồi, nhà họ Lý cũng xong rồi.

Chưởng môn Lạc Hà cốc nhìn thấy cảnh này, đã ngây người.

Sơn hà chí bảo dưới kiếm khí long ngâm đó đã xuất hiện vết nứt.

Khi Mộ Dung Thiên xuất hiện trước mặt hắn, uy áp diệt vong từ thời hoang sơ bao trùm.

Rắc!

Cuối cùng, chí bảo cũng vỡ nát.

Mộ Dung Thiên vươn tay bóp lấy đầu hắn.

Bùm!

Ngoài cái đầu ra, cơ thể hắn trực tiếp nổ tung thành sương máu dưới uy áp khủng bố đó.

Cốt lão đầu nhìn thấy cảnh này, hốc mắt sâu hoắm mang theo ý bất lực nồng đậm.

Thiên Huyền, cuối cùng cũng phải đón nhận một trận huyết kiếp rồi.

Mộ Dung Thiên đứng trước mặt hắn, đôi mắt bình tĩnh hờ hững nhìn hắn.

“Có thể tha cho bọn họ không?”

Cốt lão đầu liếc nhìn hậu nhân của mình ở phía sau, khàn giọng nói.

“Bọn họ có tha cho sư phụ của ta không?”

Câu trả lời của Mộ Dung Thiên cũng rất rõ ràng.

“Nhưng sư phụ của ngươi đích thực mang theo tàn khuyết của Thiên Đạo, lời thế nhân nói không sai, không vá lỗ đen, thiên hạ sẽ diệt vong.”

Cốt lão đầu còn muốn phản bác điều gì đó.

“Ha.”

Mộ Dung Thiên cười, vung kiếm về phía trước, ánh mắt nghiêm nghị.

“Các ngươi muốn sống, sư phụ của ta chẳng lẽ không muốn sao!”

Tiếng chất vấn như sấm vang vọng nơi đây, một mảnh im lặng.

Tiêu Cảnh Tuyết nước mắt lưng tròng, mũi cay cay.

Thiên Nhạc cũng nắm chặt thanh đao bên hông, không nói một lời.

Bách Lý Nhất Kiếm, Đoan Mộc Khung, Long Chiến Thiên và tất cả mọi người đều im lặng không nói.

Đúng vậy…

Thiên hạ đều muốn sống, chẳng lẽ Thẩm An Tại không muốn sao?

Mộ Dung Thiên bước ra một bước, kiếm quang màu đen lóe lên.

Cốt lão đầu chết, hóa thành một bộ xương khô.

Đến đây, bốn chiến lực bán bộ Chân Tổ đều chết dưới tay một người.

Không thể lay chuyển Kiếm tiên Đại An chút nào!

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên nhìn về phía những người khác của nhà họ Lý, Trường Không kiếm tông.

“Bọn họ…”

Mặt bọn họ hoảng hốt, nuốt nước bọt, lần lượt lên tiếng.

“Mộ Dung Thiên, chúng ta nguyện ý quỳ lên Thanh Vân phong, đền tội cho Thẩm phong chủ!”

“Đúng vậy, ngươi vừa nói, một bước một lạy, sẽ không giết chúng ta!”

“Chúng ta biết sai rồi!”

Lời nói ồn ào, thậm chí có người còn quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thiên, hoảng sợ dập đầu.

Nhưng Mộ Dung Thiên vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng, từng bước tiến về phía trước.

“Các ngươi chỉ là sợ thôi.”

Giọng hắn lạnh lùng, kiếm quang như mưa, mang theo từng luồng ánh sáng máu.

Như lá khô rơi, như bèo dạt trong mưa.

Sinh mạng của những người này cứ thế kết thúc một cách không chút gợn sóng, những cái đầu đẫm máu mở to mắt, nhìn chằm chằm về phía Thanh Vân phong.

Trương Cửu Dương, Ngự kiếm tiên và những người khác nhìn thấy cảnh này, đều im lặng, cũng bất lực.

Đừng nói là muốn hay không muốn, cho dù bọn họ có muốn ngăn cản thì sợ rằng cũng chỉ phiền Mộ Dung Thiên vung thêm một kiếm mà thôi.

Trong lúc mơ hồ, mọi người đột nhiên cũng hiểu ra điều gì đó.

Chỉ là Thẩm An Tại không muốn như vậy mà thôi, nếu không thì với thực lực của hắn, Chân Tổ không ra, chẳng lẽ thiên hạ thật sự có thể liên thủ kêu hắn đi chết sao?

“Bây giờ, đến lượt các ngươi.”

Sau khi giết sạch những người của nhà họ Lý, Trường Không kiếm tông, Lạc Hà cốc và những thế lực khác ở đây, ánh mắt của Mộ Dung Thiên nhìn về phía Tây Hoang vực.

Cũng là những người từ đầu đã la hét dữ dội nhất nhưng đến bây giờ vẫn chưa ra tay giúp Trường Không kiếm tiên.

“Giết nhiều người như vậy, cũng đủ để hoàn hoãn oán hận của ngươi rồi.”

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên, giữa trời đất, đột nhiên có một luồng uy áp mạnh mẽ bao trùm.

Long Chiến Thiên, Huyền Vu và những người khác co đồng tử lại, nhìn lên không trung, trong lòng căng thẳng.

Cái gì đến cũng phải đến!

Điện chủ Thiên Huyền!

…

Chương 538: Tai họa máu

Thiên Huyền điện chủ mặc một bộ trường bào gấm đen vàng, đeo mặt nạ, uy áp bá khí lộ ra ngoài.

Chỉ đôi mắt đó thôi cũng mang theo khí thế vô địch, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà theo sự xuất hiện của hắn, uy áp mạnh mẽ đó cũng khiến toàn thân Mộ Dung Thiên run lên, suýt nữa quỳ xuống đất.

Bản thân tu vi chỉ là Xung Hư đỉnh phong, mà dựa vào Cửu Chuyển Tàng Long biến và kiếm đạo của bản thân, hắn mới có thể đạt được chiến lực bán bộ Chân Tổ.

Mặc dù có thể chém giết bán bộ Chân Tổ nhưng trước mặt Tổ cảnh thực sự, hắn vẫn có chút không địch nổi.

"Điện chủ, Mộ Dung Thiên tâm ma quấn thân, đã nhập ma, tuyệt đối không thể giữ lại!"

Xà Bà thấy điện chủ đến, lập tức mở miệng lạnh lùng.

Thiên Huyền điện chủ không để ý đến nàng, mà ánh mắt nhìn xuống phía dưới, nhàn nhạt mở miệng.

"Mộ Dung Thiên, bản tọa chỉ hỏi ngươi, giết nhiều người như vậy, đủ chưa?"

Đối mặt với giọng nói uy nghiêm hùng hồn vang vọng, Mộ Dung Thiên hầu như không chút do dự, ngẩng đầu lên gầm nhẹ.

"Chưa đủ!"

Tiếng như sấm rền cuồn cuộn, mang theo sự tức giận.

“Những kẻ đáng chết vẫn chưa chết hết, sao có thể coi là đủ!”

Hắn nắm chặt Thiên Thanh, cưỡng ép chống lại uy áp như núi, lao về phía thế lực Tây Hoang vực.

Thấy hắn lại ngoan cố như vậy, Xà Bà và những thế lực Tây Hoang vực khác đều biến sắc.

Nhưng, chưa đợi hắn xông tới, Thiên Huyền điện chủ đã hừ lạnh một tiếng, vỗ một cái.

“Ngu ngốc!”

Ầm!

Dấu tay khổng lồ bao trùm bốn phương tám hướng, trong nháy mắt vỗ xuống.

Núi rừng rung chuyển, chỉ là dư chấn thôi cũng khiến Huyền Vu, Ngự kiếm tiên, Trương Cửu Dương và những người khác không khỏi lùi lại một bước.

Nhìn lại, phía trước núi đất xuất hiện một dấu tay khổng lồ, Mộ Dung Thiên bị khảm sâu vào bên trong.

“Sư huynh!”

“Sư thúc!”

Dưới chân núi Linh Phù sơn, Tiêu Cảnh Tuyết cùng với một đám đệ tử Linh Phù sơn được bảo vệ trong trận pháp đều kinh hô, vô cùng lo lắng.

Nhưng may mắn thay, người dưới dấu tay đó vẫn còn hơi thở.

“Khụ khụ…”

Mộ Dung Thiên tóc tai bù xù, miệng phun máu tươi bò dậy.

Một bộ long giáp đen đã phủ đầy vết nứt, suýt nữa bị một cái tát đánh vỡ tan tành.

Chỉ là một cái tát tùy ý, suýt nữa đã đánh tan bí pháp Tàng Long biến của hắn!

"Bản tọa niệm tình ngươi hiếu tâm, không muốn giết ngươi, nếu ngươi còn điên cuồng như vậy, đừng trách bản tọa vô tình!"

Ánh mắt Thiên Huyền điện hơi lạnh.

"Có gan thì ngươi giết ta."

Mộ Dung Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, không định lùi bước.

Thiên Nhạc nhìn thấy cảnh này, nắm chặt thanh đao trong tay.

Mạnh, sức mạnh của Chân Tổ, vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

Cho dù đã nuôi dưỡng khí thế của đao nhiều năm như vậy, vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ!

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Thiên Huyền điện chủ càng lạnh hơn.

Còn Trương Cửu Dương, Ngự kiếm tiên và những người khác cũng biến sắc.

Không ngờ Mộ Dung Thiên lại ngoan cố đến mức này, ngay cả một cảnh giới Chân Tổ cản trước mặt, hắn cũng không chịu lùi bước.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi chết đi."

Thiên Huyền điện chủ lạnh lùng mở miệng, một lần nữa giơ lòng bàn tay lên.

Dưới uy thế mạnh mẽ, toàn thân giáp trụ của Mộ Dung Thiên vỡ vụn từng tấc, ngay cả gân cốt cũng truyền đến tiếng vỡ vụn chói tai.

"Sư huynh, mau dừng tay!"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh hô.

Mặc dù nàng tin tưởng sư huynh vô cùng nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, sư huynh chỉ có con đường chết.

Dù sao Thiên Huyền điện chủ cũng không phải là người mới vào cảnh giới Tổ cảnh, mà đã là Tổ cảnh từ ngàn năm trước, khoảng cách này tuyệt đối không phải thứ mà một số bí thuật kiếm pháp có thể bù đắp được.

Mộ Dung Thiên nhìn bàn tay rơi xuống từ trên bầu trời, đôi mắt đỏ ngầu.

Hắn không hiểu, Thiên Huyền điện chủ đã muốn ngăn cản mình, tại sao lúc đó lại đồng ý thả mình ra.

Nhưng hắn cũng không cần hiểu, đã muốn ngăn cản, vậy thì đánh!

Chẳng phải mọi người trên thế gian đều lo lắng rằng thông đạo mở rộng sẽ mang đến tai họa máu sao?

Vậy thì hãy để bọn họ nhìn cho kỹ, hắn, Mộ Dung Thiên, mới chính là tai họa máu!

Vù!

Mây gió biến đổi, bầu trời nhuốm màu máu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Trong bầu không khí u ám như vậy, lòng mọi người không khỏi run lên, không biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút bồn chồn, khó chịu.

Như thể có thứ gì đó không tốt trong đáy lòng bị khơi dậy.

Hung bạo, u ám, căm hận…

Tất cả những cảm xúc tiêu cực đều được khơi dậy vào lúc này.

Ngay cả Long Chiến Thiên, Huyền Vu và những người khác đã vượt qua tâm ma kiếp cũng không ngoại lệ, trong đầu lúc này đều hiện lên những chuyện u uất nhiều năm qua.

"Đây… Hơi thở của tâm ma kiếp lại nồng đậm đến vậy!"

"Với tâm tính của hắn, không nên nhập ma, bây giờ…"

Huyền Vu, Trương Cửu Dương và Liêu Tử Khung, Hà Bất Ngữ trên đỉnh Thanh Vân đều cau mày.

Ngay từ thời Tứ vực võ thí, Mộ Dung Thiên đã từng dẫn động sức mạnh của tâm ma kiếp này.

Nhưng lúc đó, mặc dù hắn mượn sức mạnh của tâm kiếp nhưng không hề mất đi chính mình, không hoàn toàn mất đi lý trí.

Còn bây giờ…

"Ha ha… Ha ha ha!"

Mộ Dung Thiên tóc tai bù xù, toàn thân quấn quanh ánh sáng máu, ngay cả trên mặt cũng bắt đầu có những đường vân màu máu u ám bò lên.

Cả người giống như điên cuồng, đôi mắt đã không còn bất kỳ ánh sáng nào, chỉ còn lại màu máu!

Hắn cười điên cuồng, tóc đen tung bay, lao thẳng về phía bàn tay khổng lồ từ từ hạ xuống trên bầu trời.

Trên đường đi, một luồng kiếm quang màu máu bốc lên, nối liền trời đất.

Ầm!

Kiếm khí mạnh mẽ khiến bàn tay đó run lên nhưng không vỡ vụn.

Nhưng chỉ trong lúc bàn tay đó run lên, phía dưới lại có tiếng kêu thảm vang lên.

Chỉ thấy một bóng người màu máu không biết từ lúc nào xuất hiện giữa đám người Tây Hoang vực, ấn đầu một người xuống, tay cầm kiếm máu cắt ngang cổ hắn.

Xì!

Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ mặt đất.

"Chết đi, tất cả đều phải chết!"

Giọng nói khàn khàn vang lên, như thể trong bóng tối còn có một Mộ Dung Thiên thứ hai, cảm giác kỳ lạ khi hai giọng nói chồng lên nhau khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu.

Mộ Dung Thiên cầm đầu đầy máu trên tay, cười gằn hóa thành ánh sáng máu, lại xuất hiện sau lưng một người khác.

"Hừ, ngoan cố không nghe lời."

Thiên Huyền điện chủ hừ lạnh, bóp nát kiếm quang đó, định án xuống thì yêu khí cuồn cuộn như mây, ầm ầm kéo đến hóa thành trăn khổng lồ gầm rú.

Ầm!

Dưới tiếng chấn động, Thiên Huyền điện chủ không kịp trở tay, lùi lại một bước, ánh mắt hơi ngưng lại.

Yêu khí nồng đậm như vậy…

Mọi người nhìn kỹ lại, đều kinh ngạc biến sắc.

Đó là… cựu gia chủ Thiên gia, Thiên Quan Tinh!

Quan sát thực lực của hắn… thì ra cũng đã vào cảnh giới Tổ cảnh.

Trạng thái của hắn rất giống với Mộ Dung Thiên bây giờ, cũng mất đi lý trí, đầy vẻ hung bạo.

Nhưng sự hung bạo của Mộ Dung Thiên là có mục đích, còn của người sau thì không.

Chỉ thấy Thiên Quan Tinh đánh lui Thiên Huyền điện chủ, vậy mà lại quay người lao về phía Linh Phù sơn.

Huyền Ngọc Tử và Liễu Vân Thấm cùng cau mày, định bước đi thì một giọng nói hùng hồn vang lên.

"Ngươi to gan!"

Thiên Huyền điện chủ bước ra một bước, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thiên Quan Tinh, một chưởng đánh bay hắn.

Ầm ầm!

Dư chấn mạnh mẽ khiến đại trận Linh Phù rung chuyển, nứt vỡ chằng chịt, sắp vỡ vụn.

"Yêu nhân xuất hiện, mau chóng tránh đi!"

Điều này cũng khiến Huyền Ngọc Tử và Liễu Vân Thấm không khỏi nhìn nhau, đáy mắt thoáng qua một tia nghi hoặc.

Thiên Huyền điện chủ… vậy mà còn muốn ra tay bảo vệ Linh Phù sơn này sao?

Nhưng, chỉ có Ngự kiếm tiên, Hãn Sơn kiếm tiên và những người khác mới có thể rút lui.

Bởi vì những thế lực khác bị chặn ngoài sơn môn, bây giờ…

Đã chết thì chết, chạy thì đã chạy.

Mộ Dung Thiên như một vị sát thần, thắt lưng treo mấy cái đầu lâu, treo không hết, hắn dùng linh khí nâng lên phía sau.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, hắn đã cắt đứt đầu của mười ba người!

Chương 539: Trăm bộ xương trước cửa Thanh Vân môn

“Điện chủ cứu mạng!”

Tiếng hoảng sợ liên tục truyền đến từ bên kia nhưng Thiên Huyền điện chủ lúc này đang giao chiến với Thiên Quan Tinh trên không trung, tiếng nổ vang rền, căn bản không có thời gian để quan tâm đến bọn họ.

“Trương Cửu Dương, mau đến cứu!”

Xà Bà vừa chống đỡ đòn tấn công của kiếm khí màu máu ngập trời, vừa hét lớn.

Trương Cửu Dương do dự, muốn xông ra ngoài nhưng bị một người giữ chặt vai.

“Huyền Vu, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ muốn mặc kệ Mộ Dung Thiên tự nguyện bị tâm ma nuốt chửng sao?”

Hắn cau mày nhìn sang bên cạnh.

Huyền Vu lắc đầu: “Ngươi có thể ngăn cản hắn không?”

Trương Cửu Dương hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt hơi ngưng lại: “Không ngăn được, cũng không thể để hắn cứ giết như vậy, nếu không Linh Phù sơn sau này chắc chắn sẽ trở thành nơi chôn thân của thiên hạ.”

“Trước khi viễn cảnh đó đến, đại khái một nửa cường giả thiên hạ đã chết trong tay hắn.”

Huyền Vu nhàn nhạt nói, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa, ngươi có biết mười bốn người của Xà quật nhận

lệnh của ai, những năm gần đây đi khắp nơi kích động, muốn xúi giục thiên hạ diệt Linh Phù sơn không?"

"Ai?" Trương Cửu Dương ánh mắt ngưng lại.

"Điện chủ Tây Hoang vực."

Ánh mắt của Huyền Vu rơi vào người Xà Bà.

Người trước tiên là sửng sốt, sau đó cau mày.

Nếu nói như vậy… Mộ Dung Thiên tìm nàng báo thù dường như là điều đương nhiên.

"Dù sao cũng không có bằng chứng." Hắn lắc đầu, vẫn chuẩn bị tiến lên.

"Tiền bối đừng ra tay, tiền bối không liên quan đến chuyện này, đừng nên liên lụy vào."

Ngay sau đó, một thanh kiếm dài màu vàng chắn ngang trời, một thanh niên áo bào vàng tóc trắng ánh mắt sắc bén, chắn trước mặt hắn.

"Kiếm yêu tôn…"

Cửu Dương Kiếm tiên hơi cau mày, lại nhìn Liêu Tử Khung và những người khác ở xa xa, cuối cùng dừng bước.

Không nói đến việc bây giờ mình có thể ngăn cản những người trước mặt Mộ Dung hay không, hắn cũng khó có thể thoát thân để đi giúp đỡ.

Phía trước, Xà Bà chờ mãi không thấy ai đến giúp, thấy số người bên cạnh mình ngày càng ít, cuối cùng sắc mặt cũng trở nên dữ tợn.

Nàng không do dự nữa, quay người bỏ chạy.

"Mộ Dung Thiên, lão tử liều mạng với ngươi!"

Có người tuyệt vọng phản kháng, đốt cháy tinh huyết sinh mệnh, xông lên trời.

Ầm!

Ánh máu lóe lên, chỉ thấy một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt.

Tiếng hét tuy lớn nhưng lại bị Mộ Dung Thiên đấm bay, đập vỡ đầu núi, rơi xuống đất máu thịt mơ hồ.

Trên đỉnh Thanh Vân phong, Lục Thành nhìn về phía màu máu xa xa, nhìn về phía ánh sáng đỏ ngập trời.

Hắn thở dài.

Cuối cùng vẫn bắt đầu rồi.

Nhưng… ngày nay một nửa cường giả thiên hạ cũng đã chết trong tay Mộ Dung Thiên, thảm họa máu trong tương lai, làm sao có thể xảy ra?

Hắn có chút nghi hoặc.

Chuyện đã đến nước này, chẳng lẽ những gia tộc thế lực kia còn dám tìm đến Linh Phù sơn sao?

Chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Trừ khi… có người giúp bọn họ.

Nghĩ đến đây, đồng tử của hắn đột nhiên co lại, không khỏi nghĩ đến những thiên kiêu đầu quân cho Yêu Thần giáo những năm gần đây, đã mất tích nhiều năm.

Nếu những người đứng đầu tông tộc này chết, quần long vô thủ, lại thêm vào tình hình hiện tại gần như không đội trời chung với Linh Phù sơn, bọn họ…

Có phải sẽ bị Yêu Thần giáo lợi dụng không?

“Sư phụ, thế này…”

Nhưng Liêu Tử Khung lại lắc đầu: "Đã định sẵn, ngươi ta không thể thay đổi được gì, chỉ có thể… giữ vững biến số mà sư tổ ngươi từng nói."

"Tức là… giữ vững Linh Phù sơn này."

Hắn nghiêm mặt, rồi nói tiếp.

"Sư đệ, tu vi Độn Hư phù của ngươi hơn xa sư huynh, Thần Phù điện bên kia, đành giao cho ngươi và Thành nhi."

"Được."

Hà Bất Ngữ gật đầu, liếc nhìn Vu Chính Nguyên, rồi nắm lấy Lục Thành bước ra một bước, biến mất không thấy.

Nhìn thấy nhị sư phụ rời đi, Vu Chính Nguyên quay đầu lại, liếc nhìn về phía tiểu viện ở hướng sau núi, vẫn quyết định ở lại.

Có nhị sư phụ ở bên kia, Thần Phù điện hẳn sẽ không có chuyện gì.

Hơn nữa, tình hình hiện tại của Linh Phù sơn cũng không cho phép hắn rời đi.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, Thiên Huyền điện chủ và Thiên Quan Tinh từ giữa không trung đánh lên tận mây xanh.

Yêu khí ngập trời cuồn cuộn, hư không nứt ra vô số.

Trải qua ngàn năm, cuối cùng lại xuất hiện trận chiến Tổ cảnh.

Uy lực mạnh mẽ như vậy, khiến cho mọi người ở phía dưới vừa kinh hãi vừa không khỏi khao khát.

Đây chính là Tổ cảnh… giơ tay là có thể phá vỡ hư không nơi này.

Do Thiên Đạo tàn khuyết, bọn họ rốt cuộc cũng khó mà bước vào Tổ cảnh!

Long Chiến Thiên, Trương Cửu Dương và những người khác đều im lặng không nói.

Nếu không phải Thiên Đạo có khuyết, e rằng bọn họ cũng có cơ hội bước vào Tổ cảnh này chăng?

Ầm ầm!

Không chỉ trận chiến trên trời vô cùng kịch liệt, cuộc tàn sát một chiều ở phía dưới cũng sắp kết thúc.

Sau lưng Mộ Dung Thiên, lơ lửng hơn hai trăm đầu người, chằng chịt trông vô cùng dữ tợn.

Hắn đang chặn trước mặt Xà Bà, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng khác thường.

"Mộ Dung Thiên, lão thân đã sớm nhìn ra ngươi có ma tính, quả nhiên…"

Ầm!

Một cú đấm, hắc long màu máu gào thét.

Xà Bà trực tiếp phun ra máu tươi, bị đánh bay đi mấy dặm, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Ồn ào."

Thanh kiếm Thiên Thanh trong tay Mộ Dung Thiên nhỏ máu, bước một bước, trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt đối phương.

Một tay vươn ra, bóp chặt lấy yết hầu của nàng.

Mặc cho hàng vạn loại độc tố xâm nhập vào cơ thể, mặc cho máu thịt thối rữa, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ có sự lạnh lùng.

Giao hoàn toàn nội tâm cho tâm ma, hắn đã không còn bất kỳ cảm giác đau đớn nào, thậm chí cường độ thần hồn còn tăng lên gấp bội.

Đây chính là sức mạnh của tâm ma kiếp, có người lạc lối trong sức mạnh này, không bao giờ có thể thoát ra được.

Có người hối cải, mặc dù mất đi sức mạnh tàn bạo và giận dữ như vậy nhưng lại ngộ ra được bản tâm.

Nhưng đối với Mộ Dung Thiên mà nói, bản tâm là gì?

Sức mạnh của tâm ma kiếp có thể giúp hắn hoàn thành những việc mình muốn làm, đây chính là bản tâm của hắn.

Nói đúng hơn, nếu là tâm ma thì không bằng nói… đây chính là bản tâm mà hắn hướng tới.

"Mộ Dung Thiên, ngươi…"

Cuối cùng trong mắt Xà Bà cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nàng tính toán thế nào đi chăng nữa, muốn lợi dụng Trường Không kiếm tiên và những người khác bắt lấy Mộ Dung Thiên trước, sau đó mình liên hợp với mọi người cùng nhau tấn công Linh Phù sơn, đoạt được độc công của Tiêu Cảnh Tuyết.

Nhưng rốt cuộc, mọi thứ đều tan vỡ khi Mộ Dung Thiên bộc lộ ra dáng vẻ vô địch như vậy.

"Chết đi."

Bình tĩnh nhưng lại như có một giọng nói khàn khàn điên cuồng khác cùng lúc vang lên.

Đối mặt với đôi mắt đỏ ngầu đó, Xà Bà cuối cùng cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nhưng sự tuyệt vọng này cũng khiến nàng cuối cùng trở nên điên cuồng.

Nàng nắm chặt lấy tay phải cầm kiếm của Mộ Dung Thiên, cũng cười điên cuồng.

Một luồng ánh sáng xanh lục chui vào bên trong.

"Mộ Dung Thiên, ngươi vô địch ở dưới Chân Tổ này nhưng sức mạnh trên Chân Tổ này, ngoài Thiên Huyền giới, lão thân xem ngươi lấy gì để chống đỡ, ha ha ha!"

"Ngươi cũng đi theo hầu tên sư phụ đoản mệnh của ngươi đi!"

Rắc!

Mộ Dung Thiên căn bản không nghe nàng nói gì, tay dùng sức, trực tiếp bóp nát cổ nàng.

Đến đây, những thế lực cao tầng trong danh sách đó đều đã chết hết, không một ai thoát được!

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, tay cầm đầu của Xà Bà, Trường Không kiếm tiên và những người khác, từng bước một, chậm rãi và nặng nề, mang theo khí huyết ngập trời, hướng về phía Thanh Vân phong mà đi.

Mặc dù máu ở khóe miệng không ngừng chảy ra, mặc dù bí pháp tan đi, vết thương không thể kìm nén được nữa, máu không ngừng chảy ra, lan ra trên đường núi, nhưng hắn vẫn không dừng bước.

Cho đến khi đi đến trước vườn trúc xanh tươi đó, hắn mới buông tay ném xuống.

Hàng trăm cái đầu người, xếp thành hàng trước cửa.

Đôi mắt kinh hoàng đó, phản chiếu vào quan tài băng trong viện, người trung niên mặc áo trắng nằm yên tĩnh ở đó.

Trên bầu trời tiếng sấm rền vang, trận chiến Tổ cảnh vẫn tiếp tục.

Ánh sáng đỏ liên miên, bầu trời tối sầm.

Con đường núi kéo dài vết máu, tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Tất cả mọi người đều đang nhìn.

Người thanh niên mặc áo đen đầy máu, rõ ràng đã tự nguyện từ bỏ nội tâm, để tâm ma chiếm lấy thân xác nhưng vẫn từ từ quỳ xuống.

Hắn nói muốn thay Thẩm An Tại đưa đầu đi chịu tang, muốn thay sư báo thù.

Bây giờ, đã làm được rồi!

…

Chương 540: Vạn Vật họa

Lúc này im lặng không tiếng động, bầu trời gầm rú dữ dội.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên vẫn đỏ ngầu, hắn nhìn quan tài băng trong vườn trúc, khàn giọng nói.

"Còn… còn người chưa chết."

Hắn từ từ đứng dậy, sát ý ngút trời càng thêm nồng đậm.

Không chỉ những người này, còn xa mới đủ.

Hắn còn phải giết nhiều người hơn nữa, những kẻ từng bức bách sư phụ đều phải chết!

Nhưng, ngay khi hắn chống kiếm đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục giết chóc thì đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã thẳng về phía sau.

Trên cổ tay phải, những đường vân màu xanh lục như xương bám chặt bò lên, điên cuồng nuốt chửng khí huyết, thần hồn của hắn.

"Sư huynh!"

Tiêu Cảnh Tuyết là người đầu tiên lao tới ôm lấy hắn, sau đó cau mày.

Chất độc này… khó giải!

Mặc dù vận chuyển Vạn Độc tâm kinh nhưng nàng vẫn cảm thấy chất độc này dường như đã hoàn toàn hòa làm một với sinh cơ của Mộ Dung Thiên, nếu muốn cưỡng ép tách ra, rất có thể sẽ lấy đi cả tính mạng của hắn.

"Chất độc này, không giống như thứ của Thiên Huyền."

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày, trong đầu suy nghĩ rất lâu cũng không tra được nguồn gốc liên quan đến chất độc này.

Nhưng không phải là không có cách, Vạn Độc tâm kinh vẫn có thể từ từ nuốt chửng nó nhưng cần phải có thời gian.

"Xem ra là thủ đoạn liều mạng của Xà Bà, có cách nào cứu người không?"

Long Chiến Thiên, Huyền Vu và những người khác cùng tiến lên, mở miệng hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết gật đầu khẳng định: "Nhưng sư huynh muốn hồi phục, đại khái cần ba tháng."

Nói xong, nàng lo lắng nhìn ra bên ngoài.

Thiên Huyền điện chủ đã bắt đầu toàn diện áp chế Thiên Quan Tinh, đập hắn xuống đất, lại một tay bắt lấy.

"Trước tiên hãy giải độc cho hắn, bên Thiên Huyền điện, giao cho bọn ta đi."

Liễu Vân Thấm bước sen nhẹ nhàng, ôn nhu lên tiếng.

"Được!"

Có Liễu sư thúc đáp lại, Tiêu Cảnh Tuyết cũng gật đầu, lập tức đỡ Mộ Dung Thiên đã hôn mê bất tỉnh dậy, vận khí vào lòng bàn tay, vỗ vào sau lưng hắn, bắt đầu toàn lực vận chuyển Vạn Độc tâm kinh, từng chút một, chậm rãi thử hút chất độc màu xanh lục đó vào cơ thể mình.

Quá trình rất chậm và cũng rất đau đớn.

Chất độc màu xanh lục đó không phải là chất độc ăn mòn hay độc trùng, mà giống như một loại… độc thi.

Thịt máu của Mộ Dung Thiên đã bắt đầu cứng lại, âm khí tụ lại, ngay cả nhiệt độ cơ thể hắn cũng bắt đầu dần lạnh đi.

Huyền Ngọc Tử và Liễu Vân Thấm nhìn nhau, đều nhìn nhiều hơn về phía Xà Bà đã chết.

Chất độc này… chính là Hóa Thi độc của Thi Ma lão nhân!

Ầm!

Lúc này, trận chiến trên không trung cũng đã phân định thắng bại.

Thiên Quan Tinh một lần nữa bị một cái tát đánh xuống đất, mặt đất nứt toác.

Hắn chật vật muốn bò dậy nhưng phát hiện yêu thể vốn rất cứng rắn của mình lúc này đã vỡ mất một nửa.

"Quan Tinh!"

Tô Lưu Ly mặc dù biết đối phương hiện tại đã mất hết thần trí nhưng vẫn không nhịn được mở miệng gọi, lông mi run rẩy.

Thiên Nhạc cau mày, nắm chặt tay cầm đao.

"Chết!"

Thiên Huyền điện chủ lạnh lùng nhìn, giơ một tay lên.

Trong nháy mắt, Thiên Quan Tinh trực tiếp bị hút vào không trung.

Khi Thiên Huyền điện chủ từ từ nắm chặt tay phải, áp lực mạnh mẽ khiến không gian bên kia bắt đầu co lại và ép chặt.

Rắc…

Vết nứt trong hư không được bù đắp, đôi mắt đỏ ngầu của Thiên Quan Tinh hiện lên vẻ đau đớn, toàn thân bắt đầu vặn vẹo.

Hắn vốn dựa vào bí pháp yêu khí để cưỡng ép tiến vào Chân Tổ, so với Thiên Huyền điện chủ thì kém hơn nhiều.

Có thể chiến đấu sòng phẳng với hắn lâu như vậy đã là không dễ dàng.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Thiên Quan Tinh sắp bị Thiên Huyền điện chủ bóp chết thì dị biến lại xảy ra.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một khe nứt khổng lồ, một luồng khí hoang vu ập tới.

Cùng lúc đó, năm bóng người xuất hiện ở đây.

Tất cả đều mặc áo choàng đỏ, đội mũ trùm đầu che mặt.

Hơi thở của mỗi người đều khiến trời đất nơi đây chìm xuống, đè cho những người bên dưới không thở nổi.

Trận pháp vốn đã lung lay sắp đổ của Linh Phù sơn lại càng vỡ tan tành.

Dưới áp lực mạnh mẽ, sắc mặt Liêu Tử Khung và những người khác hơi thay đổi, đồng thời bước lên không trung, dốc toàn lực.

Như vậy mới miễn cưỡng bảo vệ được ba nghìn đệ tử Linh Phù sơn không chết dưới uy áp đó.

Nhưng chỉ riêng việc chống lại uy áp này đã khiến những cường giả Xung Hư đỉnh phong như bọn họ mặt mày tái nhợt.

Rõ ràng, những người đến… đều là Tổ cảnh!

Chính là giáo chủ thứ chín đến thứ mười ba của Yêu Thần giáo!

Ngay khi năm người xuất hiện, áp lực xung quanh Thiên Quan Tinh đã bị xóa bỏ.

Hai người trực tiếp giữ chặt vai Thiên Quan Tinh, chui vào khe nứt.

“Giáo chủ thứ chín…”

Thiên Huyền điện chủ híp mắt, nhìn chằm chằm Cửu đại nhân đi đầu.

“Thiên Huyền điện chủ, người này là thể giáng thế của Yêu hoàng, không thể để ngươi giết chết.”

Cửu đại nhân giọng khàn khàn, ánh mắt âm u.

Trong mắt hắn có chút tức giận.

Không ngờ người nhà họ Thiên lại thả Thiên Quan Tinh ra vào lúc này, nếu không phải bọn họ đến kịp thời, e rằng hắn đã chết dưới tay Thiên Huyền điện chủ.

Nhưng may thay… yêu khí đã luyện hóa gần xong, có thể chuẩn bị cho ngày Yêu hoàng giáng thế rồi.

“Đã đến rồi thì ba người các ngươi ở lại đi.”

Thiên Huyền điện chủ từ từ rút tay trái ra từ sau lưng, giữa lúc huyền quang tỏa ra, một bức tranh cuộn xuất hiện trong tay.

“Đi.”

Cửu đại nhân nheo mắt, quay người định dẫn theo hai người kia chui vào hư không trở về U Mộc sơn.

Nhưng, Thiên Huyền điện chủ lại dùng tay phải vẽ lên bức tranh cuộn.

“Thảo mộc chi hoa, họa địa vi lao.”

Theo nét vẽ của hắn, trên bức tranh cuộn đột nhiên có màu xanh tươi tốt, cỏ cây tươi tốt, hoa nở ngàn đóa.

Màu xanh này trong nháy mắt lan ra khắp bầu trời, trực tiếp nhuộm vào khe nứt, lấp đầy nó, gai góc chằng chịt.

Ba người không dám khinh thường, lập tức lùi lại, có thể cảm nhận được sát khí kinh người từ những cỏ cây gai góc đó.

“Pháp Tắc Vạn Vật họa, biến hóa khôn lường, ngay cả ở giới thượng cũng phải xếp vào hàng bảy, không hổ khi Yêu hoàng đại nhân bảo bọn ta phải cẩn thận với ngươi.”

Cửu đại nhân lộ vẻ nghiêm trọng.

“Đó là vinh hạnh của bản tọa.”

Sắc mặt Thiên Huyền điện chủ không đổi, tay phải lại vẽ.

Ngay lập tức, trên bức tranh cuộn có hàng vạn dòng sông ào ạt chảy ra, mênh mông cuồn cuộn, sức mạnh mạnh mẽ khiến người ta nảy sinh cảm giác nhỏ bé.

“Lão bát lão thập!”

“Có!”

Cửu đại nhân hét lên một tiếng, hai người kia đều tiến lên.

Một người hóa thân thành vượn khổng lồ, gầm lên gào thét, túm lấy màu xanh tươi tốt, trực tiếp xé nát bức tranh cỏ cây đẹp đẽ.

Nhưng đôi tay của nó cũng bị gai góc đâm đến máu thịt mơ hồ, thậm chí có cỏ cây bắt đầu nảy mầm và sinh trưởng trên vết thương.

Một người khác lao về phía trước, hóa thành một con giao thanh, há to miệng nuốt trọn hàng triệu dòng sông vào bụng.

Còn Cửu đại nhân thì cầm một lưỡi hái, lao thẳng về phía trước.

Lưỡi hái vung lên, giống như một con rết đen hung dữ đang vùng vẫy.

“Giang hải phú hình, sơn xuyên tác ca, khởi!”

Thiên Huyền điện chủ không vội không vàng, xoay bức tranh cuộn trong tay, ấn về phía trước.

Trong nháy mắt, hàng ngàn cỏ cây vụn vỡ ngưng tụ thành núi non.

Giữa những ngọn núi trùng điệp, dường như có một ông lão mặc áo tơi, tay hắn nắm chính là dòng ngân hà ngàn dặm.

Dòng sông trong tay hắn, như hóa thành một cần câu, dây câu vung lên, vừa vặn rơi vào miệng con giao thanh.

Giống như cá đã cắn câu, bị Thiên Huyền điện chủ kéo về phía sau.

Trong nháy mắt, đầu của giao thanh nổ tung, cùng với thân hình khổng lồ của nó đều bị tiếng nổ lớn kéo về phía trước, đập vào lưỡi hái khổng lồ của Cửu đại nhân.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người bên dưới đều ngây người.

Đó là… sức mạnh gì?

Sinh ra từ đạo nhưng lại vượt ra khỏi đạo…

Đây chính là… sức mạnh thực sự mà Chân Tổ nắm giữ sao?

Chương 541: Tự do

Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm và những người khác nhìn sâu vào Mộ Dung Thiên.

Nếu ngay từ đầu Điện chủ Thiên Huyền đã sử dụng sức mạnh như vậy, e rằng Mộ Dung Thiên dù có nhập ma cũng không thể đỡ nổi một chiêu.

Nói cho cùng, vẫn là vì người trước căn bản không có ý định giết Mộ Dung Thiên.

Bởi vì mãi đến tận bây giờ, bọn họ mới cảm nhận được sát ý lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy từ những thủ đoạn của Điện chủ Thiên Huyền.

Ầm!

Hư không nổ tung, Cửu đại nhân và Thanh giao đâm vào nhau.

Đầu của Thanh giao phục hồi rồi trở lại hình người, phun ra máu tươi.

Lúc nãy, sức mạnh pháp tắc mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể hắn, suýt nữa đã lấy mạng hắn!

Với thực lực của Điện chủ Thiên Huyền, trong Tổ cảnh, cũng có thể được coi là hàng đầu!

"Đi!"

Cửu đại nhân sắc mặt tối sầm, biết rằng ba người bọn họ có lẽ không phải là đối thủ của Điện chủ Thiên Huyền, lập tức xé toạc một khe nứt và trốn thoát.

“Hừ, có ta ở đây, Thiên Huyền giới này không phải là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!”

Điện chủ Thiên Huyền hừ lạnh một tiếng, bức tranh mở ra, trực tiếp biến thành một cánh cổng hư không.

Hắn bước vào đó, sau đó biến mất không thấy.

Cùng với sự biến mất của hắn và một vài vị giáo chủ Yêu Thần giáo, nơi đây trở lại bình lặng.

Chỉ có vô số vết nứt trong hư không, gió mạnh gào thét cho thấy vừa rồi nơi đây đã diễn ra một trận chiến dữ dội như thế nào.

“Chân Tổ cảnh…”

Ánh mắt Long Chiến Thiên co lại, vô cùng chấn động.

Xung Hư đỉnh phong và bán bộ Chân Tổ chênh lệch rất xa, còn bán bộ Chân Tổ và Chân Tổ…

Thì không chỉ là chênh lệch rất xa, mà là khoảng cách giữa trời và đất!

“Xin lỗi, tại hạ còn có việc khác, xin phép không ở lại lâu.”

Bên kia, Nhạn Thu và Đoan Mộc Khung nhìn nhau, cùng lúc lên tiếng, sau đó hai người đi đến trước vườn trúc, cúi đầu thật sâu về phía băng quan bên trong, rồi rời đi.

Không chỉ bọn họ, Ngự Kiếm tiên, Hãn Sơn Kiếm tiên và những người khác cũng chắp tay, cúi đầu rồi rời đi.

Nơi đây, chỉ còn lại những người của Linh cảnh, Thần Phù điện, Huyền Vu và Thần Hỏa sơn trang.

Bọn họ không đi, tất nhiên là vì có mối quan hệ không nông không sâu với Linh Phù sơn.

Người sau thì không cần phải nói nhiều, Thiên Nhạc ở đây, nàng tất nhiên phải ở lại đây.

Thậm chí nàng còn truyền lệnh ngay, để những người của Thần Hỏa sơn trang lập tức đến đây.

Không nói đến việc bảo vệ Linh Phù sơn, chỉ riêng việc nơi đây tập hợp những cường giả của Thần Phù điện và Linh cảnh thì cũng an toàn hơn nhiều so với ở trong Thần Hỏa sơn trang.

Long Chiến Thiên và những người khác nhìn xa xăm, nhìn bầu trời đỏ như máu, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Loạn rồi, hoàn toàn loạn rồi.

Sau ngày hôm nay, Thiên Huyền đại lục e rằng sẽ phải thay đổi long trời lở đất!

…

Dưới bầu trời xanh mây trắng, giữa muôn vàn vì sao.

Nơi đây cao ốc san sát, tiếng còi xe inh ỏi, người đông như kiến.

Trong một căn phòng trọ, người đàn ông trung niên đang ngồi trước máy tính đột nhiên run lên, bừng tỉnh.

Hắn thở hổn hển, toàn thân đẫm mồ hôi, quay đầu nhìn quanh.

Nhìn căn phòng trọ đơn sơ, nhìn chiếc áo sơ mi trắng rẻ tiền trên người, hắn nhất thời có chút do dự.

Tỉnh dậy từ trong mơ, những ký ức bên trong bắt đầu nhanh chóng trở nên mơ hồ.

Hắn rất cố gắng để nhớ lại nhưng càng muốn nhớ lại điều gì thì lại càng quên nhanh hơn.

Thẩm An Tại dùng sức xoa xoa đầu, cảm thấy có chút choáng váng.

Hắn không khỏi vươn vai, đứng dậy mở cửa sổ.

Cảm nhận làn gió mát thổi vào mặt, lắng nghe tiếng còi xe ồn ào bên ngoài, hắn dần lấy lại tinh thần.

“Sao lại ngủ quên thế này, bản thảo hôm nay vẫn chưa sửa xong.”

Hắn lắc đầu, rửa mặt rồi lại ngồi vào bàn máy tính, nhìn vào màn hình đầy chữ, nghiêm túc hiệu đính.

Đây là câu chuyện do người khác viết, công việc của hắn là giúp kiểm tra lỗi chính tả, tiện thể sắp xếp bố cục.

“Yêu hoàng giáng thế, trời đất không có đối thủ, sinh linh lầm than…”

Vừa xem, hắn vừa nhíu mày.

Khi nhìn đến dòng cuối cùng, đôi mày càng nhíu chặt thành hình chữ “xuyên” (川).

“Bài viết tệ thế này mà cũng có thể xuất bản được sao? Người ta chết hết rồi còn viết cái quái gì nữa?”

Vừa phàn nàn, hắn vẫn chăm chú kiểm tra lỗi chính tả, sắp xếp từng đoạn.

Nhưng không hiểu sao, hắn luôn cảm thấy câu chuyện này thiếu mất một số người.

“Không đúng, ta nhớ là trong đó có một Kiếm tiên mà, còn có một nữ tử dùng độc và một chàng trai dùng đao.”

Hắn đột nhiên cảm thấy trí nhớ có chút hỗn loạn, không khỏi mở phần trước ra, lật đi lật lại từng trang.

Cuối cùng, khi đêm đã khuya, hắn nhìn thấy cái tên trong trí nhớ của mình.

Nhưng không phải là dáng vẻ Kiếm tiên như hắn nghĩ.

Mà là…

Thiếu niên tên là Mộ Dung Thiên, sau khi bị hủy hôn thì luôn sống vô vị ở Thanh Vân phong.

Nhưng tính tình lại cực kỳ cương liệt, cho dù đã ba năm trôi qua, vẫn một mình lên Thiên Tuyết tông.

Đáng tiếc, thiên phú tu luyện quá kém, lại không có danh sư chỉ dạy, mặc dù nỗ lực đột phá đến cảnh giới Khí Hải, lại dựa vào ngộ tính cực mạnh mà nắm được kiếm ý nhưng vẫn bị thiên chi kiêu nữ đánh bại, bị giẫm đạp dưới chân.

Thậm chí ngay cả gia tộc Mộ Dung cũng vì chuyện này mà bị bài xích, cuối cùng gia tộc tan vỡ, Mộ Dung Thiên càng trở thành đối tượng mà mọi người chế giễu.

Thậm chí khi ma giáo xâm lược, cả nhà bị diệt, thiếu niên vì cứu gia đình, cũng thảm tử ở cửa thành.

"Tác giả này bị ngập nước vào não rồi sao, thiếu niên này rõ ràng ngày đêm luyện kiếm luyện công, cuối cùng lại rơi vào kết cục thảm hại như vậy?"

"Thật đáng tiếc, nếu hắn cũng có một sư phụ tốt thì với mức độ nỗ lực của hắn, chưa chắc đã thua Tần Thiển Nguyệt!"

"Tức chết mất, tức chết mất, chẳng trách lần trước tác giả ra ngoài bị người ta đánh, ta cũng không thể chịu đựng được nữa."

Thẩm An Tại lắc đầu, tiếp tục tìm kiếm một người khác.

"Thanh Thủy quận chúa Tiêu Cảnh Tuyết, tư chất cực kỳ tốt nhưng lại mắc phải Thực Cốt độc…"

Càng xem, hắn càng nhíu mày.

Ma giáo xâm lược, Thiên Mục trùng gây họa khắp nơi, Tiêu Cảnh Tuyết cùng với đệ tử của Dược Vương cốc xuống núi hành y, cứu vô số người.

Trấn Nam vương tử trận ở Lang Uyên, Tiêu Cảnh Tuyết càng vì cứu bách tính, không màng đến sự an nguy của bản thân, nuốt chửng Thiên Nục mẫu trùng, biến thành nguồn độc di động.

Bị thế gian xa lánh, ném đá đuổi đi.

"Bà nó, những người này bị mù sao, rõ ràng đã được cứu, cho dù ân nhân đã biến thành quái vật xấu xí, toàn thân đầy chất độc, cũng không nên đối xử như vậy!"

Mang trong mình chất độc, bị thế gian xa lánh, cuối cùng Tiêu Cảnh Tuyết cô đơn một mình đi vào dãy núi trùng điệp, không bao giờ xuất hiện nữa.

Bắc Minh triều đã giải được nạn độc nhưng vị Thanh Thủy quận chúa của Đại An triều lại bị đồn đại là nữ tử gieo rắc ôn dịch.

"Alo, tổ trưởng, ngươi biết địa chỉ của tác giả không?"

Thẩm An Tại rút điện thoại ra, trực tiếp hỏi.

"Cái gì, hắn lại bị đánh vào viện rồi sao? Gãy chân rồi?"

Lẩm bẩm, Thẩm An Tại tức giận cúp điện thoại.

Tiếp tục đọc tiếp nhưng hắn chỉ tìm thấy vài câu ngắn ngủi.

Ngoài Thiết đường, thỉnh thoảng có một đứa trẻ câm mù trèo tường vào nghe lén, học cách rèn sắt.

Không lâu sau, chấp sự Thiết đường được điều đi nơi khác, không có ai trông nom, đứa trẻ câm lại một lần nữa trèo tường vào nghe lén, bị một người luyện khí sư nóng tính đánh chết ngay tại chỗ, vứt ra ngoài đường, ngay cả thi thể cũng không có ai đến thu.

Thẩm An Tại thở dài, hắn không khỏi có chút thương cảm.

Nói về sự nỗ lực và tâm tính, ba đứa trẻ này không hề kém hơn những thiên tài yêu nghiệt kia.

Thứ thiếu hụt, chính là, sau lưng bọn họ không có một người sư phụ có thể chỉ đường dẫn lối, che mưa chắn gió cho bọn họ mà thôi.

Xem hơi chán, Thẩm An Tại vươn vai, ngáp một cái, lẩm bẩm một cách thảnh thơi.

"Những ngày như thế này thật tự do, không giống như những người trong sách, ngày nào cũng phải luyện cái này luyện cái kia, sau này còn phải chết dưới tay Yêu hoàng, chẳng phải là vô ích sao?"

Hắn ngửa mặt nằm trên ghế, nhắm mắt ngân nga.

"Đầu lá đào nhọn hoắt, lá liễu che kín cả trời…"

Ngâm nga một hồi, không biết từ lúc nào hắn lại mở mắt ra, nhìn về phía vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, khóe mắt đột nhiên có chút ươn ướt.

Tiếng nhạc vui vẻ thường ngày, lúc này lại khiến hắn có chút thất thần, buồn bã.

…

P/S: Đổi gió nhả tên nhạc cho các bác khỏi lấn cấn đó giờ trích bài mô, 探清水河 (Thám Thanh Thủy Hà), bản chục năm trước mới là gốc nha :v

Chương 542: Không gian vỡ vụn, luân hồi

"Tự do…"

Thẩm An Tại mở mắt nhìn trần nhà, giơ tay lau khóe mắt.

Trong lòng hắn có chút buồn bã, luôn cảm thấy đây không phải là điều hắn muốn.

Hoặc có thể từng là nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Câu chuyện trong sách có một kết thúc rất bi thảm.

"Làm sao để thay đổi đây?"

Trong lòng Thẩm An Tại đột nhiên nảy sinh một câu hỏi như vậy, hắn nhíu mày.

Hắn từ từ đứng dậy, nhìn về phía màn hình, nhẹ nhàng gõ một vài chữ.

"Linh Phù sơn, Thanh Vân phong…"

Dưới sự sửa đổi của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết đã có một giấc mơ trong ngọn núi hoang đó, trong mơ, nàng có một ngọn Thanh Vân phong như vậy…

Nhưng dù hắn có sửa đổi như thế nào thì cũng chỉ có thể thay đổi số phận nhỏ, mà không thể thay đổi số phận lớn của thế giới.

Kết cục cuối cùng, vẫn là Thiên Đạo bi bị cướp đi, thế giới vỡ vụn, chết chóc khắp nơi.

"Không đúng… Còn một biến số nữa, cần có người mở ra biến số đó…"

Thẩm An Tại cau mày.

Nhưng làm thế nào để thay đổi đây, biến số đó là gì?

Trong lúc mơ hồ, trong đầu Thẩm An Tại đột nhiên vang lên một giọng nói.

Có chút lạnh lùng, như máy móc.

“Thân xác cuối cùng cũng là hư vô, thần hồn mới là vĩnh hằng.”

Hắn lẩm bẩm lặp lại câu nói này, mơ hồ cảm thấy đầu óc có chút căng ra, như thể đã quên rất nhiều thứ nhưng lại không nhớ ra được gì.

Vô số mảnh vỡ ký ức mơ hồ khiến hắn có chút phân vân.

Hắn đột nhiên tự giễu, trực tiếp tắt máy tính.

“Dạo này làm việc mệt quá, tinh thần có chút không bình thường rồi.”

Nhưng câu nói đó vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, không sao xua tan được.

Ma xui quỷ khiến, hắn bước lên sân thượng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, nhìn xuống những ánh đèn rực rỡ bên dưới.

“Thân xác mới là hư vô sao…”

Phù…

Gió nhẹ thổi tung mái tóc của hắn, hắn mơ hồ đưa tay ra, mơ hồ có thể cảm nhận được luồng gió xoáy trong lòng bàn tay.

“Thiên Đạo…”

Trong lúc mơ hồ, hắn đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Là một thế giới khác, hay là quá khứ và tương lai?

Im lặng hồi lâu, hắn vẫn nghiến răng, thử bước một bước về phía trước.

Trong nháy mắt, hư không thay đổi, cảnh tượng nơi đây biến đổi.

Trong bóng tối, có một tấm bia đá vỡ vụn.

Chỉ bằng kích thước lòng bàn tay, lặng lẽ trôi nổi.

Thẩm An Tại do dự một chút, vẫn bước tới, nhẹ nhàng chạm vào.

Và khi hắn thực sự chạm vào mảnh vỡ này, bóng tối xung quanh biến mất, hắn đứng trên phố.

Vô số tòa nhà cao tầng lùi lại, biến thành những ngôi nhà gạch thấp bé, rồi lại biến thành những ngôi nhà gỗ, cuối cùng là một vùng hoang tàn đổ nát.

"Thiên Đạo bi vỡ vụn, trời đất sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ không gian, mỗi mảnh vỡ đều đại diện cho một khởi đầu mới…"

Hắn nhìn cảnh tượng nơi đây lùi lại, mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Đây không phải là một thế giới khác, hắn chưa bao giờ rời khỏi Thiên Huyền giới.

Đây chính là Thiên Huyền, là một mảnh vỡ của Thiên Huyền nào đó đã mất đi Thiên Đạo bi sau hàng vạn năm.

Còn hắn, chính là một trong những người đã trốn thoát.

Thẩm An Tại một lần nữa mở lòng bàn tay ra, mảnh vỡ đó đã biến mất nhưng trên lòng bàn tay của hắn lại xuất hiện một phù văn.

Một phù văn đen trắng đan xen.

Chết chóc nhưng lại tràn đầy sức sống.

Nhưng bây giờ phù văn này, ánh sáng ảm đạm, dường như đã mất đi sức mạnh.

Rắc!

Đột nhiên, hư không xung quanh bắt đầu vỡ vụn.

Vô số mảnh vỡ tản ra, phản chiếu vô vàn cảnh tượng.

Mà mỗi mảnh vỡ, đều là một không gian, bên trong có vô số sinh linh, vô số cảnh tượng.

Hắn hơi nhíu mày, đưa tay nắm lấy một trong số đó.

Vù!

Trước mắt tối sầm lại, khi hắn mở mắt ra lần nữa, xung quanh đã biến thành một vùng núi rừng, còn hắn thì mặc một chiếc áo trắng.

Hơn nữa, một số ký ức ùa vào đầu.

Trong không gian thời gian này, hắn chỉ là một người bình thường.

Xa xa, có tiếng phụ nữ nức nở khe khẽ truyền đến.

Nhìn nữ tử mặc áo tím dưới gốc cây khô, đầu chôn sâu vào đầu gối khóc nức nở, hắn bước tới.

“Cô nương, đã muộn thế này rồi, sao còn một mình ở đây, bây giờ Bắc Minh triều này không được yên ổn, mau về nhà đi.”

Thẩm An Tại tiến lên, ôn hòa lên tiếng.

Nữ tử sửng sốt, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt đầy nốt độc, trông rất đáng sợ nhưng lại nước mắt giàn giụa, giọng nói run rẩy.

“Sư… Sư phụ?”

“Sư phụ?”

Thẩm An Tại sửng sốt, mặc cho nữ tử khóc lóc xông lên ôm lấy mình.

Hắn ngẩn người, dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Mặc dù không có ấn tượng gì về nữ tử trước mặt nhưng hắn cũng không ghét bỏ vì khuôn mặt xấu xí đó, chỉ nhẹ nhàng giơ tay, vỗ vai nàng, ôn tồn an ủi.

Nữ tử cũng phát hiện ra mình dường như đã nhầm lẫn giữa mộng cảnh và hiện thực, lùi lại một bước lau nước mắt.

Nàng kể về những gì mình đã trải qua, Thẩm An Tại cũng rất thông cảm, khuyên giải nàng.

"Ngươi cứu người, không liên quan gì đến bọn họ, không cứu nữa là được."

Thẩm An Tại cười, nhẹ giọng nói.

"Về nhà đi, sẽ luôn có người tin tưởng ngươi, dù ngươi có trở thành như thế nào."

"Về nhà…"

Ánh mắt nữ tử hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cuối cùng đôi mắt sáng lên, dần dần nở nụ cười.

"Được, về nhà."

Giọng nói buông bỏ vang lên, không gian xung quanh thay đổi.

Vô số cảnh tượng biến ảo, hình thành vô số sợi tơ, đi về phù văn đen trắng trên lòng bàn tay Thẩm An Tại.

Phù văn đen trắng đó sáng lên vài phần.

Thẩm An Tại bước ra một bước, lại bước vào một mảnh vỡ không gian khác trong hư không.

Không lâu sau, mảnh vỡ không gian này cũng biến thành vô số huyền quang, chui vào phù văn trên tay hắn.

Không biết có bao nhiêu mảnh vỡ không gian ở đây, hắn thu hồi từng mảnh một.

Trong vô số không gian, hắn đã gặp những người này nhiều lần.

Cũng đã gặp nhiều lần nữ tử mặc áo tím đó, nhưng kết cục của nàng phần lớn đều không tốt.

Không chỉ có nữ tử đó, còn có một thanh niên mặc áo đen đeo kiếm, một thanh niên dùng bùa rất nghiêm túc, điềm đạm…

Nhưng tất cả đều chỉ là thoáng qua, kết thúc của mỗi mảnh vỡ không gian đều là vỡ vụn, sau đó lại bắt đầu lại.

Giống như… luân hồi tuần hoàn, lặp đi lặp lại.

Mà bây giờ, Thẩm An Tại ở bên ngoài vòng luân hồi này, nhặt những mảnh vỡ này lên từng mảnh một, hòa chúng vào phù văn trên lòng bàn tay.

Cuối cùng, giữa muôn vàn hư vô, chỉ còn lại một mảnh vỡ không gian cuối cùng, cũng là mảnh vỡ lớn nhất.

Nơi đó, liên tục diễn ra thảm kịch Thiên Huyền vỡ nát, vạn vật tử vong.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, bước vào bên trong.

Hắn đến đỉnh một tòa tháp, nhìn cảnh tượng trống trải nơi đây.

“Ngươi ở lại đây, trở thành sinh cơ duy nhất sau khi Thiên Huyền giới vỡ nát, cho đến khi có người đến, cho đến khi những đứa trẻ đó xuất hiện.”

Thẩm An Tại mỉm cười, sau đó biến thành những đốm sao, tan biến ở đây.

Hắn mở mắt ra lần nữa, không nhìn thấy cơ thể mình, chỉ nhìn thấy núi rừng xa tít, ngân hà rực rỡ.

Vô số người sống ở đây, vô số người chết đi sống lại, rồi lại bắt đầu lại.

Hắn nhìn thấy chàng trai dùng bùa đó, lần lượt bước vào trong tháp, tìm kiếm phù văn trên đỉnh.

Nhưng cũng nhìn thấy đại họa giáng xuống, cuối cùng vẫn vô ích, mọi thứ thành hư không.

Khi hắn cho rằng mọi thứ mình làm đều vô ích thì đến một kiếp khác, cuối cùng cũng có người đứng trước mặt hắn.

Đó là một nam tử mặc áo trắng, đưa tay về phía hắn, mỉm cười.

“Làm một giao dịch thế nào, nếu chỉ có con đường vỡ nát này, vậy thì ta đến thay ngươi tiêu vong…”

Chương 543: Chưa từng rời đi

Thẩm An Tại tỉnh lại.

Tất cả ký ức đều rõ ràng trong khoảnh khắc này.

Hắn nhìn người trung niên mặc áo trắng biến thành ánh sáng xanh bay vào bầu trời, cũng nhìn thấy cơ thể hư ảo của mình.

Hắn bắt đầu đi lang thang vô định trong thế giới mênh mông này, không ai có thể nhìn thấy hắn, hắn cũng không thể chạm vào bất kỳ thứ gì.

Giống như một người ngoài cuộc, nhìn thấy muôn vàn cảnh tượng nơi đây, giống như những lần luân hồi trước.

Cho đến… một nghìn năm sau.

Hắn nhìn thấy người trung niên mặc áo trắng tỉnh dậy khỏi giường ở bên ngoài Thanh Vân phong.

Nhìn thấy chàng trai trẻ quỳ trên mặt đất, xách theo những gói lớn nhỏ, dập đầu.

“Sư phụ, đệ tử bất hiếu, hôm nay phải xuống núi để thừa kế gia nghiệp…”

Khi chàng trai trẻ rời đi, hắn vội vàng tiến lên, vỗ vai người trung niên mặc áo trắng, đưa thứ gì đó vào đầu óc của hắn.

Người sau sửng sốt, sau đó vẻ mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Hắn nhìn thấy người trung niên tên Thẩm An Tại đó xông ra khỏi cửa, níu kéo chàng trai trẻ.

Nhìn thấy dưới lời nói của Thẩm An Tại, khuôn mặt chàng trai trẻ lại hiện lên vẻ hy vọng và nhiệt huyết, hắn cười.

Hắn nhìn thấy chàng trai trẻ luyện kiếm ngày đêm, nhìn thấy trong địa phận Thương Ngô, ánh sáng máu muốn xâm nhập vào mi tâm của Thẩm An Tại để đoạt xá.

"Cút."

Hắn chỉ lạnh lùng nói ra một chữ, Thương Ngô tôn giả như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, tàn hồn vỡ vụn, tất cả đều bị Thẩm An Tại hấp thụ.

Hắn còn nhìn thấy một năm sau, Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng tỏa sáng rực rỡ ở sơn môn Thiên Tuyết tông, kiếm áp thiên kiêu.

Nhìn thấy ma giáo gây họa, Thiên Mục trùng gây họa, nhìn thấy Tiêu Cảnh Tuyết cuối cùng không cần liều mạng nuốt chửng mẫu trùng, mà lợi dụng công pháp mà sư phụ để lại để xoay chuyển tình thế.

Ngày đó, mây độc bao trùm Bắc Minh triều, thiếu nữ chỉ còn một đường sống.

Hắn nhìn thấy mà trong lòng nóng như lửa đốt, vô số lần muốn giúp đỡ nhưng vẫn không thể chạm vào cơ thể nàng, nàng cũng không thể nhìn thấy hắn.

Cho đến khoảnh khắc đó, chàng trai trẻ mặc áo đen đeo kiếm liều lĩnh chấn vỡ mạch máu của mình, bất chấp mây độc ngập trời, xông ra ngoài.

Tiếng "Sư phụ" thê lương đó khiến hắn bàng hoàng, sau đó mỉm cười.

Cùng với người trung niên tóc bạc hai bên thái dương vượt qua hư, đồng thanh thì thầm nói một câu.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

Tai kiếp được giải, Tiêu Cảnh Tuyết lại rơi vào tâm ma kiếp.

Không chút do dự, hắn lấy ra một mảnh vỡ đưa vào thần hồn của Tiêu Cảnh Tuyết.

Cùng với hai chữ "về nhà" ôn hòa và giải thoát, Tiêu Cảnh Tuyết tỉnh lại, nhìn Mộ Dung Thiên bên cạnh, đôi mắt đỏ hoe, suýt nữa thì rơi lệ.

Hắn tiếp tục đi, đi đến Đông Linh vực, bên trong Thần Phù tháp.

Nhìn thấy chàng trai trẻ liều mạng, dù có chết cũng phải một lần nữa leo lên đỉnh tháp, tìm kiếm cơ hội sống cho sư phụ.

Nhưng tâm ma muôn vàn, chàng trai trẻ dưới vô số ảo cảnh đó, từng lần giết chết sư phụ của mình, nỗi sợ hãi, sự tự trách ngày càng sâu sắc.

Suýt nữa lại giống như những lần luân hồi đó, hoàn toàn bị tâm ma chiếm lấy cơ thể.

Hắn cũng nhìn thấy Hà Bất Ngữ đứng sau chàng trai trẻ, vẻ mặt đau lòng.

Cuối cùng, hắn vẫn lên tiếng.

"Chính Nguyên, thực ra tất cả mọi người đều đã chết, chết vào ngày hôm qua nhưng tất cả mọi người vẫn còn sống, sống trong…"

Hắn tiến lên, nhẹ nhàng chạm vào ngực chàng trai trẻ, mỉm cười.

"Đây."

"Đây, mới chính là ý nghĩa của sự sống và cái chết, mới chính là… thứ mà ngươi muốn tìm kiếm."

“Ngươi không nên chết cùng ngày với sư phụ của ngươi…”

Cuối cùng, nhìn thấy chàng trai trẻ cuối cùng cũng leo lên đỉnh tháp, hắn cười.

Cuộc đời này, dù sao cũng không giống với trước đây, vì hắn đã đến.

Thời gian trôi đi, hắn lại đi thêm vài năm với thân hình vô hình, trong thời gian đó, hắn cũng nghe thấy vô số lần Thẩm An Tại hỏi.

Hỏi hắn có phải là Thanh Tổ không, hỏi hệ thống tại sao không cho hắn nâng cao tu vi.

Hỏi… hắn rốt cuộc là Thẩm An Tại, hay là một mảnh của Thiên Đạo bi.

“Ngươi là Thẩm An Tại, hắn mới là Thiên Đạo bi nhưng ngươi là hắn, hắn cũng là ngươi, sau khi ngươi chết, bọn họ đều là Thẩm An Tại, ngươi sớm muộn gì cũng phải chết, nâng cao tu vi cũng vô ích, mà còn khiến Thiên Đạo phát hiện ra ngươi hiện đã hóa thân thành người, khiến người ngoài giới phát hiện ra ngươi.”

Hắn giải thích như vậy nhưng đối phương lại không nghe thấy, còn luôn lẩm bẩm rằng hệ thống luôn không trả lời câu hỏi này.

Nổi trôi chìm đắm lại tuyết rơi, Kỳ thánh nhìn khắp cổ kim, bước ra giữa ngang dọc.

Nhìn thấy lão giả tóc bạc trắng như cước đứng trên bàn cờ, trong lòng hắn đột nhiên có chút buồn bã.

“Ngươi là ai?”

Bấy nhiêu năm nay, ngoài Lâm Thanh ra, cuối cùng cũng có người nhìn thấy hắn.

“Đại họa sắp đến, ngươi cần ép hắn đi chết, hắn mới có thể trở về toàn vẹn, giải cứu Thiên Huyền.”

Hắn chỉ vào Thẩm An Tại ở đằng xa, nhẹ giọng nói.

“Ép hắn đi chết… nhưng như vậy có phải là quá bất công với hắn không.”

“Là quá bất công với ngươi, hắn sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, còn ngươi… lại không thể trở về, ngươi nên biết, hắn có một phần sức mạnh của hắn, ngươi không giết được hắn, chỉ có thể để hắn tự nguyện đi chết, hắn đã tính toán rất nhiều con đường, chỉ có một con đường là khả thi.”

Hắn vung tay áo, để Tuân Thiện nhìn thấy con đường duy nhất.

Người sau thất thần, có chút lùi bước, sợ hãi nhưng cuối cùng vẫn chắp tay.

“Rõ.”

Sau đó, Kỳ thánh lấy cái chết làm kế, mời Thẩm An Tại lấy thân mình tuẫn đạo.

Vô số ánh sáng xanh bay về phía lỗ đen khổng lồ trên bầu trời, nói chính xác hơn là bay về phía hắn.

Hắn nhìn thấy xác của mình rơi xuống bất lực, được Tiêu Cảnh Tuyết ôm lấy, khóc lóc.

Hắn quay người, lấp đầy phần lớn lỗ đen khổng lồ nhưng chỉ để lại một điểm nhỏ.

Bởi vì hắn hiểu rằng, nếu Vạn Giới bia không vỡ, sẽ luôn có người thèm muốn, đuổi bọn họ đi bao nhiêu lần cũng như vậy.

Vì vậy, lần này, đó phải là một kết cục khác.

Là kết cục mà Lâm Thanh đã hẹn với hắn.

Lâm Thanh sẽ chết, cùng với Vạn Giới bia vỡ tan, đổi lại hắn sẽ lấy danh nghĩa Thẩm An Tại đi khắp thiên hạ, trong vô số giới trên đó, tìm kiếm những mảnh vỡ của Vạn Giới bia, từng chút một ghép lại, từng chút một lấy lại sức mạnh.

Không còn là một tấm bia nữa, mà là… Thẩm An Tại!

Sau khi thân xác chết đi, hắn vẫn nhìn thấy mọi thứ xảy ra ở đây, hắn chính là Thẩm An Tại, Thẩm An Tại nhớ lại mọi chuyện.

Cũng chính khoảnh khắc này, Thẩm An Tại hiểu được cái gọi là thân xác cuối cùng cũng là hư vô, thần hồn mới là vĩnh hằng.

Hắn thấy Tiêu Cảnh Tuyết ở trong Thanh Vân phong, thường đến trước băng quan để kể lể điều gì đó.

Thường nghe nàng lẩm nhẩm câu "Sư phụ, người sẽ không lừa đệ tử, đúng không?"

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, Thẩm An Tại rất muốn giơ tay lau nước mắt trên khóe mắt nàng nhưng lại không thể chạm vào.

Sau đó, Mộ Dung Thiên xuất quan sớm hơn một năm.

Dưới trời đầy tuyết rơi, ngây ngốc đứng trước cửa vườn trúc, thở dốc, như thể không muốn chấp nhận tất cả mọi thứ ở đây.

Nhìn thấy chàng trai trẻ mặc đồ đen từ trước đến nay luôn hấp tấp, không có tâm cơ nhưng lúc này lại cố gắng không khóc thành tiếng trước mặt mọi người.

Hắn cảm thấy hơi đau lòng.

Giơ tay lên tạo ra từng cơn gió nhẹ, vuốt ve vai Mộ Dung Thiên, phủi tuyết rơi cho hắn.

Hắn nhìn thấy râu xanh trên mặt chàng trai trẻ, nhìn thấy làn sương mờ đục trong mắt hắn, nhẹ nhàng nói một câu ôn hòa.

"Đồ ngốc, đã về rồi sao?"

Ánh mắt chàng trai trẻ mặc đồ đen khẽ run lên, run rẩy nhìn sang bên cạnh nhưng chỉ thấy tuyết rơi đầy trời, lạnh lẽo, không có một bóng người.

"Sư phụ…"

Thẩm An Tại nhìn thẳng vào mắt chàng, nhẹ nhàng cười.

"Ở đây, vi sư vẫn luôn ở đây."

"Chưa từng rời đi."

Chương 544: Tai họa ập đến

Thẩm An Tại thấy chàng trai trẻ mặc đồ đen quỳ trước quan tài suốt bảy ngày, cũng cùng hắn hát khúc ca mà hắn thường hát nhất.

Sau đó, chàng trai ngốc nghếch đó để trả thù cho mình, đã mời các anh hùng thiên hạ đến dự tiệc ở Thanh Vân.

Một mình một kiếm, một thân đồ đen đứng trước cửa núi.

Đơn thương độc mã chiến đấu với bốn người có sức mạnh bán bộ Chân Tổ, liên tiếp chém chết nhiều người.

Hắn lẩm nhẩm kể lại mọi chuyện, kể về những năm tháng ở Thanh Vân, khiến bầu trời nhuốm một màu máu đỏ.

Thẩm An Tại đều nhìn thấy, đều lắng nghe.

Khi thấy Điện chủ Thiên Huyền ra tay, hắn không khỏi căng thẳng, thấy Mộ Dung Thiên hoàn toàn nhập ma, trong lòng hắn nóng như lửa đốt nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Hắn nhìn Thiên Nhạc vẫn luôn đứng trước cửa núi, im lặng không nói nhưng nắm chặt thanh đao trong tay.

Cũng nhìn Lâm Tiểu Cát đứng trên đường Linh Phù sơn, che chở cho Thân Đồ Tiểu Tuyết ở phía sau, vẻ mặt căng thẳng.

“Có lẽ, sắp bắt đầu rồi.”

Thẩm An Tại lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn vết nứt trên bầu trời đang dần khép lại.

Màu máu đỏ bao la đó vẫn chưa tan hết, khiến nơi đây trông có vẻ u ám và nặng nề.

…

Khi Mộ Dung Thiên mở tiệc mời thiên hạ, các vực đều xảy ra hỗn loạn, đều bị các chấp sự của Yêu Thần giáo tấn công.

Những chấp sự đó vốn là những thiên tài mất tích nhiều năm, được Yêu Thần giáo bồi dưỡng, đã sớm đạt đến cảnh giới Xung Hư đỉnh phong, thậm chí còn có người mang yêu lực trong người, có thể coi là bán bộ Chân Tổ.

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, họ như đàn châu chấu đói.

Nhưng, rất ít thế lực bị diệt, ngược lại, hầu hết các thế lực sau khi bị đánh đập cùng nhau đều chọn cách gia nhập.

Có hai lý do.

Thứ nhất, bọn họ đã thấy được sức mạnh của Yêu Thần giáo, cũng nghe nói trong Yêu Thần giáo có sức mạnh trên cảnh giới Tổ, ngay cả Điện chủ Thiên Huyền cũng không phải là đối thủ, sau khi cân nhắc nhiều lần, bọn họ đã chọn con đường sống.

Thứ hai, đó chính là Mộ Dung Thiên!

Hắn quá mạnh, mạnh đến mức ngay cả bán bộ Chân Tổ cũng bị hắn dùng kiếm chém chết.

Nếu đợi đến khi hắn bình phục vết thương, nhập ma hoàn toàn thì chắc chắn sẽ quay lại trả thù.

Thay vì bị động, chi bằng bây giờ mượn sức mạnh lớn hơn để san bằng Linh Phù sơn!

Mà trong số những thế lực này, cũng có những thế lực không muốn thần phục Yêu Thần giáo.

Nhưng hầu hết đều không bị diệt thì cũng bị thương vong thảm trọng.

Không nói đến những thế lực nhỏ lẻ, điều khiến thế gian kinh sợ nhất vẫn là sự diệt vong của Nhạn Hồi sơn cách đây vài ngày.

Cổng núi hùng vĩ giờ đã bị san thành bình địa, thi thể của Nhạn Thu nằm giữa đống đổ nát, đã mất hết sinh khí.

Điều này giống như một lời cảnh báo trần trụi, là lời cảnh báo của Yêu Thần giáo đối với thiên hạ.

Thần phục, hoặc là chết!

Dưới sự đe dọa như vậy, càng nhiều người dao động, kiếp nạn này nghiêm trọng hơn nhiều so với thời gian yêu nhân nổi loạn trước đây.

Những thế lực không muốn thần phục bắt đầu nghĩ đến đường lui.

Có người cả tộc di dời, đến linh cảnh tìm nơi nương tựa, có người thì dứt khoát kéo cả nhà đến đóng quân bên ngoài Thiên Huyền thành.

Ngay cả Bắc Hải Thiết đường cũng tạm thời từ bỏ cơ nghiệp, hướng về linh cảnh Trung Châu.

Kiếp nạn hiện nay không còn là chuyện mà hai ba thế lực có thể chống lại được, bọn họ cần phải liên hợp lại!

Đây không phải là cuộc chiến giữa các thế lực, mà là cuộc tuyên chiến với Yêu Thần giáo!

Tuy nhiên, trong thời điểm hỗn loạn như vậy, chỉ có Trương Cửu Dương là người duy nhất thay Điện chủ Thiên Huyền giữ được cục diện.

Điện chủ Thiên Huyền tự mình truy đuổi giáo chủ Yêu Thần giáo mà đi, đến nay vẫn chưa trở về.

Toàn bộ đại lục Thiên Huyền, loạn thành một đoàn!

…

Thần Phù điện.

“Sư thúc, bọn họ không đi sao?”

Lục Thành nhìn xuống chân núi, thấy các trưởng lão và đệ tử đang bận rộn kiểm tra mức độ hư hại của các đại trận và dàn trận đóng quân ở các cửa ải, trầm giọng hỏi.

“Không đi được, than ôi.”

Hà Bất Ngữ thở dài, ánh mắt lấp lánh.

“Bản lĩnh của Thần Phù điện chính là phù trận, đại phù trận này là sự tích lũy ngàn năm của Thần Phù điện, có thể chống lại bán bộ Chân Tổ.”

“Hơn nữa…”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt hơi sâu: “Bắc Hải Thiết đường có đủ loại linh khí mạnh mẽ làm át chủ bài, núi cao nước xa, đến Trung Châu hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn nhưng những thế lực khác e rằng sẽ không đến được Trung Châu.”

Lục Thành nhất thời không nói nên lời.

Đúng vậy, bọn họ đều có thể nghĩ đến, vậy thì người của Yêu Thần giáo làm sao không nghĩ đến được.

Có lẽ, đã sớm bố trí mai phục rồi.

…

Bắc Đạo vực, một vùng núi non trùng điệp.

Vô số người bay lướt ở đây, hướng về phía Trung Châu.

Năm nhà luyện khí, Hỏa Luyện môn,… nhiều thế lực đều như vậy.

Tất nhiên, đường không chỉ có một, chỉ là bọn họ chọn con đường nhanh nhất.

Còn Bắc Hải Thiết đường và một số ít thế lực khác, có lẽ đã cân nhắc đến chuyện mai phục gì đó nên chọn đường khác.

"Vượt qua dãy núi đó là đến ranh giới Trung Châu rồi, ngoại thành có Kiếm tiên Cửu Dương sắp xếp cường giả trấn giữ, các ngươi nhanh chóng đi qua!"

Có người kinh hỉ, phấn khích hét lên.

Mọi người tăng tốc, định nhanh chóng đến nơi an toàn.

Chỉ có đến Trung Châu, đến dưới sự bảo vệ của Thiên Huyền điện và linh cảnh, mọi người hợp lại với nhau, mới có thể an toàn!

Tuy nhiên, những bóng người đột nhiên xuất hiện xung quanh khiến sắc mặt bọn họ đại biến.

"Đừng chạy nữa, Thiên Huyền điện đã định thua rồi, không bằng gia nhập giáo phái của ta, theo đuổi con đường lên thượng giới, theo đuổi sức mạnh lớn hơn!"

Người mặc áo đen đi đầu, giọng nói trầm thấp nhưng lại khiến mọi người cảm thấy có chút quen thuộc.

"Ngươi là… Gia chủ Thác Bạt!?"

Trong năm nhà luyện khí, đại trưởng lão của nhà họ Chu không khỏi cau mày lên tiếng.

Nghe lời hắn nói, sắc mặt của tất cả mọi người có mặt đều thay đổi, căng thẳng nhìn lại.

Người mặc áo đen cầm đầu cười ha ha, cởi mũ trùm ra, để lộ khuôn mặt già nua nhưng lại trông rất cường tráng.

Không phải ai khác, chính là Thác Bạt Thương Khung!

"Không chỉ có lão gia tử Thác Bạt ở đây, ta cũng ở đây."

Một giọng nói khác vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại.

Mũ trùm được cởi ra, một cái đầu trọc bóng loáng hiện ra trước mắt.

Chính là nguyên điện chủ Nam Quyết điện, Mạc Cương!

"Nhị đệ, ngươi còn nhớ ta không?"

"Đại trưởng lão, trăm năm trước ngươi đuổi ta ra khỏi nhà, giờ đây nhà họ Chu đã ngày càng sa sút rồi."

Theo những người mặc áo đen lần lượt lộ diện, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Thật không ngờ… đều là người quen!

Đều là những người từng đứng đầu ở Thiên Huyền giới!

Nguyên điện chủ Nam Quyết điện, điện chủ Bắc Đạo điện kiêm gia chủ gia tộc Thác Bạt, cùng những thiên tài từng lừng danh trên bảng xếp hạng thiên tài những năm gần đây…

Mà giờ đây… bọn họ có một thân phận chung.

Yêu Thần giáo!

"Đại chất tử, sao ngươi lại đầu quân cho Yêu Thần giáo!"

Có người phẫn nộ hỏi.

"Sao ư?"

Người đó cười ha ha, mở miệng trả lời: "Thiên Huyền đại lục trong mắt thượng giới, chẳng qua chỉ là hang ổ của lũ kiến hôi, chống đối bọn họ chỉ có con đường chết, không bằng sớm tìm kiếm sự che chở, theo đuổi sức mạnh lớn hơn!"

"Ví dụ như bây giờ, ta giết ngươi chỉ cần động ngón tay."

"Ngươi!"

Người vừa lên tiếng tức giận đến nỗi trợn mắt nhưng quả thực có thể cảm nhận được uy áp mạnh mẽ từ đối phương.

Xung Hư đỉnh phong!

Thác Bạt Thương Khung ánh mắt lấp lánh, nhìn những người này, nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi có biết tại sao Thiên Huyền đại lục ngàn năm nay không còn xuất hiện cảnh giới Chân Tổ không, các ngươi có biết tại sao lão tổ tông của các ngươi bế quan đến chết cũng không thể bước ra nửa bước cuối cùng không?”

Mọi người nghe vậy, ánh mắt ngưng lại.

“Tất cả, đều là do Thiên Huyền điện chủ của các ngươi gây ra!”

Chương 545: Mưa gió sắp đến

“Không thể nào!”

Ngay lập tức có người lên tiếng phủ nhận, giọng điệu phẫn nộ.

“Điện chủ ngàn năm nay, cai quản bốn vực một châu rất tốt, chưa từng xảy ra thiên tai địa họa gì, ngươi đừng hòng ly gián!”

Nghe vậy, Thác Bạt Thương Khung hừ lạnh một tiếng.

“Chưa từng xảy ra thiên tai địa họa?”

“Thẩm An Tại trước diệt bốn mươi vạn đại quân Bình Thiên triều, sau đó hai đệ tử của hắn, một người ở Bắc Đạo vực khắp nơi giết chóc, nuôi dưỡng Ma đao, một người xuất quan liền tuyên bố muốn huyết tẩy Thiên Huyền báo thù cho sư phụ, đây còn không tính là thiên tai địa họa sao?!”

“Lão tổ tông của các ngươi, tộc trưởng tông chủ của các ngươi, đều chết dưới tay tên họ Mộ Dung kia, các ngươi chẳng lẽ không muốn báo thù sao?”

Thác Bạt Thương Khung nghiêm giọng nói.

Mọi người sửng sốt, nhìn nhau.

“Thiên Huyền điện chủ nếu thật sự vì các ngươi mà suy nghĩ, tại sao hắn không ra mặt ngăn cản ngay từ đầu, mà phải đợi đến khi Mộ Dung Thiên giết đủ, giết điên rồi mới xuất hiện?”

Mạc Cương cũng thừa nước đục thả câu, cười lạnh nói: "Hơn nữa, người ngoài đến đây chẳng qua chỉ muốn lấy Thiên Đạo bi, là điện chủ một mực chiếm giữ không đưa, muốn lợi dụng bia này để đột phá Thánh cảnh."

"Hơn nữa còn lâu dài phong ấn Thiên Đạo bi trong Thiên Huyền tỉnh, khiến cho đại đạo chi lực bên ngoài trở nên khan hiếm, Thiên Đạo không đủ, cho nên ngàn năm nay, đều không còn cảnh giới Chân Tổ xuất hiện!"

"Tất cả đều là vì hắn chỉ lo cho bản thân mình, cho nên mới dẫn đến tất cả những điều này, nếu hắn sớm giao ra Thiên Đạo bi, người ngoài đã sớm rút lui, kiếp nạn này đã kết thúc từ ngàn năm trước!"

Mọi người nhìn nhau nhưng muốn bọn họ phản bội Thiên Huyền đại lục thì vẫn không dễ dàng như vậy.

Có người nghiến răng, phản bác: "Ta không tin, điện chủ tuyệt đối không phải là người chỉ lo cho bản thân mình như vậy!"

"Ngươi không tin?"

Thác Bạt Thương Khung ánh mắt hơi nheo lại, thân hình lóe lên, đã xuất hiện trước mặt người vừa nói, đột nhiên đấm một quyền.

Bùm!

Máu tươi bắn tung tóe, người đó chết ngay tại chỗ!

Cảnh tượng máu me khiến mọi người liên tục lùi lại.

"Còn ai không tin?"

Hắn lạnh lùng nhìn quanh, mọi người đều tránh né, sợ hãi bất an, nhất thời không ai dám nói gì.

“Cửu đại nhân có lệnh, lệnh cho ta đi đến Linh Phù sơn, đoạt lại thi thể của Thẩm An Tại, lợi dụng thi thể của hắn, tìm ra Thiên Đạo bi đã bị phong ấn, chỉ cần lấy được, các ngươi đều có thể đến thượng giới, hưởng thụ những tài nguyên mà thế giới này mãi mãi không hưởng thụ được, đột phá Tổ cảnh, thậm chí là Tổ cảnh trở lên!”

Nói xong, dường như cảm thấy lời nói suông không đủ để khiến bọn họ động lòng, Thác Bạt Thương Khung còn giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược đỏ thẫm, tỏa ra khí tức bạo ngược vô tận.

Hắn nuốt viên đan dược này vào bụng, sau đó toàn thân gân xanh nổi lên.

Từng luồng khí tức yêu dị màu đỏ sẫm xuất hiện quanh người hắn, khí huyết cuồn cuộn như sóng biển vỗ bờ.

Ầm!

Một quyền đánh ra, hư không run rẩy, xuất hiện từng vết nứt.

Đồng tử của mọi người co lại, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Bán bộ Chân Tổ!

Thác Bạt Thương Khung vừa rồi chỉ là Xung Hư đỉnh phong, sau khi nuốt viên đan dược này, một quyền lại có uy lực của bán bộ Chân Tổ!

“Các ngươi thấy chưa, đây chính là chỗ tốt khi gia nhập Yêu Thần giáo, chỉ cần các ngươi gia nhập Yêu Thần giáo, Yêu Huyết đan này các ngươi muốn bao nhiêu cũng có!”

“Mà có được đan dược này, các ngươi còn sợ gì tên Mộ Dung Thiên kia?”

Thác Bạt Thương Khung giọng điệu cao vút: “Gia nhập Yêu Thần giáo, bây giờ các ngươi có thể giết trở về, báo thù

rửa hận cho lão tổ tông chủ của các ngươi!”

“Cái này…”

Mọi người lại một lần nữa nhìn nhau nhưng lần này, không còn là sự nghi ngờ lo lắng như trước nữa.

Mà là suy nghĩ cân nhắc.

Bỏ qua việc bọn họ nói Thiên Huyền điện chủ có tư tâm giấu Thiên Đạo bi có đúng hay không nhưng nếu có thể có được thực lực như Thác Bạt Thương Khung, nhiều người như bọn họ giết trở về, cho dù Bách Lý Nhất Kiếm, Liêu Tử Khung và những người khác có ở đó cũng không ngăn cản được bọn họ sao!?

“Ta, Chu gia nguyện gia nhập Yêu Thần giáo, theo Thác Bạt tiền bối!”

Trong lúc mọi người còn đang do dự, người của năm nhà luyện khí lại là những người đầu tiên lên tiếng.

“Ta, Lạc Hà cốc cũng nguyện ý!”

Trưởng lão Lạc Hà cốc lộ vẻ căm hận, nghiến chặt răng.

Tông chủ của bọn họ đã chết, chết dưới Linh Phù sơn, bị Mộ Dung Thiên một kiếm chém chết!

“Mọi người đừng do dự nữa, bây giờ Mộ Dung đã trúng độc của thế giới bên ngoài, mà Linh cảnh và Thần Phù điện bọn họ tự lo không xong, Linh Phù sơn đơn độc không có viện trợ, chính là thời cơ báo thù tốt!”

“Đúng vậy, cướp thi thể Thẩm An Tại, tìm Thiên Đạo bi, đến thượng giới!”

Mạc Cương, cùng những thiên kiêu khác từng có tên trên thiên kiêu bảng trước đây, đều lên tiếng vào lúc này.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều thở dài.

“Chúng ta, nguyện gia nhập Yêu Thần giáo!”

Có thể báo thù, có thể có được sức mạnh lớn hơn, những điều này tạm thời không nói đến.

Nếu không gia nhập… bọn họ sẽ chết.

“Tốt, ha ha ha!”

Thác Bạt Thương Khung cười lớn, trong mắt lộ ra vẻ căm hận.

Cuối cùng, chờ đợi bao lâu, hắn cũng đã chờ được cơ hội báo thù này rồi!

Thẩm An Tại, ngươi diệt Thác Bạt gia ta, rốt cuộc là trời đất luân hồi, bây giờ, đến lượt Linh Phù sơn diệt vong rồi!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ diễn ra ở đây.

Còn có Tây Hoang vực, Đông Linh vực.

Những thế lực lớn nhỏ đó, đều bị người của Yêu Thần giáo tìm đến tận cửa.

Những người không muốn gia nhập, đều trở thành một bộ xương khô.

Mộ Dung Thiên mở tiệc mời thiên hạ, giết chết nhiều cường giả của các thế lực như vậy, hạt giống thù hận đã sớm được gieo xuống.

Hơn nữa rất nhanh đã nảy mầm, một cuộc khủng hoảng chưa từng có, đang bao trùm Linh Phù sơn.

Lần này, thực sự có thể coi là thiên hạ cùng phạt!

…

Linh Phù sơn, Thanh Vân phong.

“Tình hình của Mộ Dung tiểu tử thế nào rồi?”

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn Huyền Vu đi ra từ trong vườn trúc, quan tâm tiến lên hỏi thăm.

"Không được, loại độc đó không phải là thứ của thế gian này, nếu không phải Cảnh Tuyết có độc công phi phàm, còn có thể từ từ hấp thụ, e rằng Mộ Dung Thiên đã sớm biến thành xác sống rồi."

Huyền Vu lắc đầu đầy mồ hôi nhưng trong mắt nàng vẫn có chút vui mừng.

"Tiền bối vì sao lại vui?" Bách Lý Nhất Kiếm thấy nàng cười, cau mày hỏi.

"Ngươi quên rồi sao, độc công của Cảnh Tuyết có thể hấp thụ vạn độc thiên hạ, loại độc đó tuy là ngoài thế giới này nhưng Cảnh Tuyết cũng có thể hấp thụ, chỉ là chậm hơn một chút, nếu hấp thụ loại độc đó, nàng cũng có thể thu được lợi ích không nhỏ."

"Thì ra là vậy…"

Bách Lý Nhất Kiếm nghe vậy mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên là công pháp do Thẩm An Tại truyền thụ, quả thực khác biệt, ngay cả độc của thế giới bên ngoài cũng có thể hấp thụ.

Nhưng, hắn lại nhìn bầu trời u ám liên tục mấy ngày nay, trong lòng luôn có chút bất an.

Bên ngoài rất hỗn loạn, mặc dù không có tin tức gì truyền đến.

Nhưng đây cũng là điều khiến hắn lo lắng nhất, hắn chỉ có thể biết được tin tức từ miệng điện chủ Thần Phù điện.

Bây giờ những chấp sự của Yêu Thần giáo đang gây họa khắp nơi, đã có không ít người gia nhập Yêu Thần giáo, Thiên Huyền điện chủ cũng không biết tung tích.

Ngay cả sơn môn hùng vĩ của Nhạn Hồi sơn cũng bị san bằng.

Nếu, nếu như lúc này, có kẻ có lòng mượn sức mạnh của Yêu Thần giáo đến Linh Phù sơn báo thù thì…

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn những đám mây đen kịt, hít một hơi thật sâu, từng bước đi về phía vườn thuốc.

Vậy thì chỉ còn cách liều chết chiến đấu mà thôi.

…

Chương 546: Dưới gió tuyết

Bên ngoài Linh Phù sơn, không ít đệ tử đang dọn dẹp đống hỗn độn trên mặt đất, những rãnh sâu hoắm khiến người ta đau đầu.

Nếu không phải trước đó Linh Phù sơn có đại trận bao phủ thì e rằng đã sớm bị san bằng bởi cuộc chiến giữa các bán bộ Chân Tổ.

Mà bây giờ, đại trận cũng không còn nữa.

Lâm Tiểu Cát và Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng có mặt trong đám người đang dọn dẹp tàn cuộc.

"Tiểu Cát, ngươi nói đại sư huynh sẽ không sao chứ?"

"Đại sư huynh lợi hại như vậy, sao có thể có chuyện gì được?"

Lâm Tiểu Cát cười cười, đẩy chiếc xe lớn chất đầy đá vụn xuống lấp rãnh.

"Nhưng hôm đó hắn đã nôn rất nhiều máu, hơn nữa… còn bị thương rất nặng, còn trúng độc nữa, bây giờ vẫn còn nguy kịch."

Thân Đồ Tiểu Tuyết vẫn có chút lo lắng, nàng nắm lấy tay áo của Lâm Tiểu Cát, căng thẳng lên tiếng.

"Tiểu Cát, nếu có thực lực, sẽ gặp phải những chuyện nguy hiểm như vậy, vậy thì sống bình đạm một chút không tốt sao? Ít nhất sẽ không có nguy hiểm gì…"

Nhìn vẻ ngây thơ của nữ tử, Lâm Tiểu Cát lắc đầu, xoa đầu nàng.

“Nhưng nếu không có phong chủ, không có đại sư huynh và những cường giả này thì người ở Linh Phù sơn trong mắt bọn họ tính là cái gì?”

Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng hiểu được đạo lý này, cúi đầu không biết nói gì.

Một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tiểu Cát, đợi đến khi Linh Phù sơn ổn định lại, chúng ta sẽ sống những ngày bình đạm, mỗi ngày đi dạo phố hay gì đó, cũng rất vui!”

Lâm Tiểu Cát sửng sốt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Được.”

Trên núi, Triệu Thành, Mộc trưởng lão và những người khác nhìn đám đệ tử đang bận rộn, đều lộ vẻ lo lắng.

“Than ôi, giá mà lão Thẩm còn ở đây thì tốt rồi.”

“Đúng vậy.”

Mộc trưởng lão gật đầu đồng tình.

Bây giờ hai người bọn họ dưới sự hỗ trợ của vô số tài nguyên và linh khí dồi dào của Nam Quyết vực, cũng đã đột phá đến cảnh giới Càn Khôn.

Nếu như trước đây, đã được coi là một cường giả của Nam Quyết vực.

Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, bọn họ lại như kiến hôi.

“Chỉ mong là trước khi Mộ Dung Thiên bình phục vết thương, đừng có thêm rắc rối gì nữa.”

Bên cạnh, một trung niên đang cố gắng mở to mắt đi tới, nhìn về phía xa xa, chậm rãi lên tiếng.

“Sau khi Thẩm An Tại rời đi, Linh Phù sơn chỉ có thể dựa vào đệ tử của hắn.”

…

Cực Bắc chi cảnh, Phong Tuyết chi uyên.

Những luồng lưu quang xé toạc bầu trời, chia cắt gió tuyết.

Con trâu già trên vách đá đang ngáy khò khò, bị những tiếng xé gió đánh thức, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

"Ò."

Nó khẽ kêu lên một tiếng, như thể không hài lòng với âm thanh ồn ào này.

Còn bên dưới, dưới vực sâu đen thăm thẳm.

Hai người đã không biết đã đi xuống bao nhiêu vạn trượng, bây giờ, bốn phía vỡ vụn, hư không hỗn loạn vô số.

Bọn họ đứng giữa một dải ngân hà, bốn phía ánh sáng bao phủ, tựa như muôn vàn vì sao.

Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh hai người đứng trong hư không này, tắm mình trong ánh sáng của các vì sao.

Khi tiếng trâu rống mơ hồ vang lên bên tai, người trước mới mở mắt, nhìn mọi thứ xung quanh, không khỏi cảm thán.

"Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi…"

Bên cạnh, Lý Trường Sinh cũng từ từ mở mắt, ánh sáng trong mắt thu lại, có chút kinh ngạc.

"Không ngờ, phía sau vùng đất gió tuyết này lại là con đường dẫn ra bên ngoài."

Hắn nhìn bầu trời đầy sao mênh mông vô tận, lắc đầu không nói.

Đáng tiếc, với thực lực của bọn họ, chỉ có thể đến đây nhưng không thể thực sự bước vào hư không đó.

Hắn có thể cảm nhận được, trong bóng tối xa xa, có vô số đôi mắt đáng sợ đang nhìn chằm chằm về phía này.

Không biết đó là gì nhưng hơi thở hung hãn khiến người ta kinh hãi.

Chỉ cần bọn họ dám bước ra, chắc chắn sẽ bị nuốt chửng đến mức không còn một mảnh vụn.

"Sức mạnh đại đạo ở đây còn nồng đậm hơn nhiều so với trong Thiên Huyền giới, xem ra cơ hội đột phá Chân Tổ nằm ở bên ngoài Thiên Huyền."

Ánh mắt Lý Trường Sinh sâu xa.

Ở nơi này mấy năm, sau khi vượt qua cơn gió mạnh thấu xương, thứ chào đón chính là sức mạnh đại đạo của vô số tinh tú trong dải ngân hà.

Cảnh giới của hai người cũng vượt xa dự kiến, đạt đến Xung Hư hậu kỳ.

"Xem ra chúng ta nên đi rồi."

Đông Phương Thanh Mộc đứng dậy, vỗ vỗ bộ quần áo rách rưới.

"Đi?" Lý Trường Sinh cau mày.

"Đúng vậy, bên ngoài trời đất đảo lộn, e rằng đã xảy ra chuyện gì đó lớn, phải đi xem mới được."

"Làm sao ngươi biết được?"

Lý Trường Sinh hỏi.

"Tất nhiên là do tai mắt của đạo gia ở bên ngoài nói cho đạo gia biết." Đông Phương Thanh Mộc nhún vai cười nói.

"Tai mắt?"

Người trước sửng sốt, sau đó cau mày, nghĩ đến con trâu xanh bên ngoài.

Xem ra, con trâu đó không phải bình thường.

“Ngươi đi đi, ta còn phải tu luyện.”

Lý Trường Sinh lắc đầu, chuẩn bị tiếp tục ngồi xếp bằng.

Lúc trước, Tề Lưu Vân và bọn họ lợi dụng đại trận do mình bày ra để cưỡng ép nâng cao tu vi, đã bước vào bán bộ Chân Tổ, mặc dù mình đã đạt đến Xung Hư trung kỳ nhưng muốn có mười phần nắm chắc báo thù cho sư phụ thì cần phải tiến thêm một bước nữa, ít nhất cũng phải đạt đến Xung Hư hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong.

“Nếu còn đợi nữa, có lẽ cô nương lạnh lùng ăn mặc rất ít của ngươi sẽ gặp nguy hiểm đấy~”

Đông Phương Thanh Mộc cũng không ép hắn, ung dung bước về phía bầu trời.

Lý Trường Sinh cau mày, nhìn thoáng qua dải ngân hà mênh mông phía sau, rồi quay người rời đi.

“Ngươi quay về làm gì, không phải muốn ở lại tu luyện sao?”

Đông Phương Thanh Mộc giả vờ ngạc nhiên nhìn chàng trai trẻ bên cạnh.

“Dục tốc bất đạt, ra ngoài giải khuây cũng tốt.” Lý Trường Sinh nghiêm mặt trả lời.

“Ồ ồ ồ, thực sự là giải khuây sao?”

Đông Phương Thanh Mộc ngậm một ngọn cỏ đuôi chó, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

“Thật.”

“Thật không?”

"…"

Lý Trường Sinh liếc nhìn hắn, thân hình lóe lên, biến mất trước.

"Chậc chậc."

Đông Phương Thanh Mộc bĩu môi, quay đầu nhìn hư không vỡ vụn ở đây và sau hư không đó, là biển sao mênh mông vô tận.

"Bị mở một cái lỗ lớn như vậy, khó trách lại đau đớn."

Hắn lắc đầu, cũng rời đi.

Dưới vực Phong Tuyết, không phải bảo vật, cũng không phải cơ duyên.

Mà là một cái lỗ hổng khổng lồ, cơn gió mạnh vô tận này chính là từ trong dải ngân hà mênh mông vô tận truyền đến.

Còn sâu trong dải ngân hà đó…

Có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm, mỗi ánh mắt đều khiến hắn lạnh lẽo trong lòng.

Rõ ràng, những tồn tại đó đã vượt xa Tổ cảnh.

Đông Phương Thanh Mộc đột nhiên có chút buồn bã.

Dưới sự tồn tại của những thứ này, Thiên Huyền giới có thể có kết cục tốt đẹp không?

E rằng ngay cả Điện chủ Thiên Huyền, người mạnh nhất ở đây, cũng không thể đảm bảo được.

"Thuận theo thời thế, thiên mệnh tự có chỗ về, nghĩ nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Hắn thở dài, duỗi người, hóa thành kiếm quang bay về phía trên vực sâu vô tận.

Rất nhanh, thân hình của hai người đã xuất hiện trên đỉnh vách đá.

Lúc trước, để chống lại gió tuyết vực sâu, bọn họ đã mất rất nhiều thời gian nhưng bây giờ lên lại thì lại không tốn sức.

Không phải vì tu vi tăng lên, nếu chỉ tính về tu vi thì Thiên Huyền giới cũng không thiếu Xung Hư đỉnh phong.

Quan trọng hơn là, trong cơn gió tuyết lạnh giá vô tận đó, bọn họ mơ hồ cảm nhận được một sức mạnh to lớn.

Bắt nguồn từ đạo nhưng lại siêu thoát khỏi đạo.

Bọn họ mơ hồ ngộ ra, nếu có thể thực sự nắm giữ sức mạnh này, có lẽ chính là cơ hội để bước vào Chân Tổ.

Đáng tiếc, ngay cả những yêu nghiệt ngàn năm mới gặp như bọn họ, cũng chỉ khi nhìn thấy dải ngân hà mênh mông mới mơ hồ chạm đến con đường này.

Càng đừng nói đến những người khác, cho dù có đi đến tận cùng vực Phong Tuyết, e rằng cũng không thể cảm nhận được những điều này.

…

Chương 547: Vạn người đến đánh!

Bên ngoài Thần Phù điện, có từng bóng người đứng trên không, uy áp mạnh mẽ liên tục tấn công đại trận.

"Cơ hội cuối cùng, theo chúng ta cùng đánh Linh Phù sơn, nếu không, chết!"

Trưởng lão Thiên gia đứng giữa hư không, sau lưng có người khiêng một pho tượng khổng lồ.

Trong cơ thể pho tượng, thần hỏa lưu chuyển, sau lưng ẩn hiện một cây thần thụ khổng lồ hư ảnh sáng ngời.

Mà uy áp mạnh mẽ kia, chính là phát ra từ bên trong pho tượng.

"Sư thúc, pho tượng kia… thật kỳ lạ!"

Lục Thành đứng trong trận pháp, sắc mặt ngưng trọng.

Cho dù cách xa thần phù đại trận, hắn vẫn có thể cảm nhận được từng luồng ý mạnh mẽ truyền đến từ pho tượng kia.

Giống như… hàng vạn ngọn núi đè xuống xung quanh, muốn ép hắn thành tro bụi.

Thậm chí dưới ý mạnh mẽ đó, không ít đệ tử Thần Phù điện đã đầu đầy mồ hôi, máu thịt xương cốt đều bị áp bức.

"Nếu ta đoán không nhầm, pho tượng kia chính là nguồn gốc của sức mạnh Đoạn Đầu sơn."

Hà Bất Ngữ nhìn về phía xa, giọng nói hơi trầm.

Nếu như vậy thì pho tượng kia… có lẽ chính là một trong năm người giáng thế ngàn năm trước!

Người biết tin tức về năm người đó rất ít, ngoài người Thiên Huyền điện ra thì chỉ có Thần Phù điện và Linh cảnh còn lưu lại ghi chép.

Hơn nữa, hiện tại, bên trong pho tượng tràn ngập thần tính của thần thụ Phượng Hoàng, hiện tại vẫn chưa phục hồi nhưng đã phát ra ý chí khủng bố như vậy, nếu đợi hắn tỉnh lại…

E rằng mới thực sự là sinh linh đồ thán!

"Lần cuối cùng, thần phục, hoặc là diệt vong!"

Trưởng lão Thiên gia hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn ý.

Dưới sự chú ý của tất cả các đệ tử sắp không thở nổi, Hà Bất Ngữ hít sâu một hơi, bước lên phía trước, từ từ mở miệng.

"Ta Thần Phù điện, không thể theo các ngươi, lũ chuột nhắt này, cõng rắn cắn gà nhà."

"Sư thúc, không bằng giả vờ nghe theo…"

Lục Thành muốn mở miệng khuyên can nhưng Hà Bất Ngữ đã giơ tay ngắt lời.

"Không có gì để nói với bọn họ, Thần Phù điện và Linh Phù sơn cùng sống cùng chết, để bọn họ làm như vậy, chẳng phải Linh Phù sơn sẽ nguy cấp sao?"

"Hơn nữa…"

Ánh mắt Hà Bất Ngữ hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm pho tượng sau lưng trưởng lão Thiên gia.

"Phải nhân lúc người đó chưa phục hồi, đập vỡ pho tượng mới là cách tốt nhất, không thể chậm trễ!"

Lục Thành cau mày, nhìn xuống đám đệ tử bên dưới, vẻ mặt có chút không đành lòng.

“Hừ, không biết thời thế.”

Trưởng lão Thiên gia hừ lạnh một tiếng, cùng với mọi người phía sau xông ra.

…

Bên ngoài Linh Phù sơn, vô số đệ tử đang bận rộn với trận pháp, đá vụn, sửa chữa những rãnh nước lởm chởm.

Bầu trời u ám, như thể có thể đổ xuống một trận mưa như trút nước bất cứ lúc nào.

Bọn họ bận rộn đầu tắt mặt tối, mới miễn cưỡng sửa chữa được đống hỗn độn này trong những ngày này, ít nhất thì bên ngoài cửa núi cũng có thể nhìn được.

Còn về vùng núi hoang vu kéo dài thì bọn họ không thể làm gì với những ngọn núi vỡ nát đó, chỉ có thể để mặc cho tạo hóa tự nhiên.

Tuy nhiên, ngay lúc này, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, kéo theo cả mặt đất cũng hơi rung chuyển.

Xa xa, có tiếng xé gió chói tai từ xa đến gần, tiếng ầm ầm không ngừng.

“Chuyện gì vậy, động đất sao?!”

“Không, có người đến!”

Trong lúc các đệ tử hoảng sợ, họ cảm nhận được từng luồng khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng tiến đến từ xa.

Uy áp ngột ngạt đó thậm chí khiến bọn họ khó có thể bước đi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Trở về núi.”

Ngay khi bọn họ không thể cử động, một giọng nói nghiêm nghị đột nhiên vang lên.

Ánh sáng lóe lên, một thanh niên áo bào vàng tóc bạc xuất hiện, tay cầm một thanh kiếm cổ xưa màu vàng, đứng trước cổng núi.

"Là tiền bối Bách Lý!"

Mọi người vui mừng, sau đó vội vàng chạy về phía trên núi, cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Xoẹt!

Không chỉ có Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan, Tôn Ngạo cũng xuất hiện bên trái và bên phải hắn, đều nhìn về phía xa với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hàng chục đến hàng trăm bóng người đứng trên không trung và… phía sau họ đông nghịt, còn có rất nhiều người đi theo.

"Thác Bạt Thương Khung, Mạc Cương!"

Ngọc Tâm Lan lạnh lùng: "Không ngờ các ngươi lại xuất hiện vào lúc này!"

Những năm này, bọn họ vẫn luôn trốn tránh không xuất hiện, ngay cả khi Thẩm An Tại chết cũng không dám ra mặt.

Không ngờ hôm nay lại xuất hiện, hơn nữa…

Phía sau bọn họ còn có rất nhiều trưởng lão của các thế lực khác.

Không, không chỉ có trưởng lão!

Ánh mắt Ngọc Tâm Lan nhìn về phía sau, nhìn về phía những bóng người như thủy triều đen ngòm ở phía xa, vẫn chưa thấy cuối.

Lần này, các thế lực gia tộc không chỉ phái cường giả đến, mà còn dốc toàn lực, hầu như tất cả các đệ tử đều đến!

"Bình Thiên hoàng, năm nhà luyện khí, Lạc Hà cốc, Linh Ngư môn, Thiết Đao trang…"

Tôn Ngạo càng nhíu mày, hắn liếc nhìn các đệ tử Linh Phù sơn phía sau, vẻ mặt ngưng trọng.

Lần này, e rằng có chút khó đối phó.

"Giao thi thể của Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại ra!"

Trưởng lão nhà họ Chu đứng lăng không, giọng nói như sấm rền.

Triệu Thành, Mộc trưởng lão lơ lửng đứng trên cổng núi, sắc mặt tối sầm.

"Giao thi thể của Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại ra!"

Không chỉ có trưởng lão nhà họ Chu, những người còn lại đều hét lớn, khí thế hùng hồn, thẳng tắp lên tận mây xanh.

Thác Bạt Thương Khung, Mạc Cương nhìn Linh Phù sơn bị bao vây, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Trong vườn trúc, đôi mắt nhắm chặt của Mộ Dung Thiên đột nhiên mở ra, sát khí nồng đậm bốc lên ngùn ngụt, sát ý khiến người ta lạnh lẽo trong lòng.

"Không được!"

Tiêu Cảnh Tuyết đầu đầy mồ hôi, cố gắng dùng châm pháp để ổn định thần hồn của hắn.

Sư huynh trúng kịch độc, thương thế chưa lành, nếu tùy tiện ra tay, kịch độc sẽ xâm nhập vào tim, có nguy cơ tử vong!

"Tiểu nha đầu, cứ yên tâm chữa thương cho sư huynh của ngươi, nơi này giao cho ta."

Huyền Vu đứng bên ngoài vườn trúc, từ trong ống tay áo bay ra từng con bướm màu tím.

“Được, làm phiền tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghiến răng, bất chấp nguy hiểm tăng tốc độ hút độc.

“Những người không liên quan đến Linh Phù sơn, nhanh chóng rút lui, đừng nhúng tay vào vũng nước đục này.”

“Nếu không… chết!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, các đệ tử Thần Hỏa sơn trang đến sớm nhìn nhau, đều nhìn về phía trang chủ của mình.

Tô Lưu Ly khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói.

“Các ngươi còn không hiểu sao, đám người này đã sớm cấu kết với Yêu Thần giáo, bây giờ đi rồi, lần sau bọn họ cũng sẽ tìm đến cửa.”

“Mặc dù không biết bọn họ muốn làm gì với thi thể của Thẩm An Tại nhưng chắc chắn Yêu Thần giáo có âm mưu, không phải người của thế giới chúng ta, lòng dạ chắc chắn khác biệt.”

Nghe lời của trang chủ, những đệ tử đó nghiến răng, chọn đứng sau trang chủ.

“Không cần nói nhiều lời vô nghĩa nữa, bản tọa cũng lười khuyên các ngươi phản bội.”

Bách Lý Nhất Kiếm không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ tiến lên một bước, trường kiếm chỉ thẳng lên bầu trời, tóc trắng bay phất phơ.

“Kẻ xông vào núi, chết!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, vang vọng khắp nơi.

“Xem ra là không thể thương lượng được rồi.”

Thác Bạt Thương Khung cười lạnh, từ từ giơ tay lên, sát ý trong mắt dâng lên.

“Giết!”

“Giết!”

Cùng với Thác Bạt Thương Khung, tất cả mọi người đều xông lên.

Uy thế mạnh mẽ, chấn động khiến núi Linh Phù rung chuyển không ngừng, như thể không thể chịu đựng được.

“Phù khởi!”

Trên đỉnh Thanh Phù phong.

Liêu Tử Khung một tay kết ấn, một tay chỉ về phía Phù tháp.

Trong nháy mắt, Phù tháp hoành không, bảo quang lượn lờ, vô số phù văn lóe lên, hòa vào đất đai Linh Phù sơn.

“Chính Nguyên, canh giữ con đường lên Thanh Vân phong!”

“Vâng, sư bá!”

Vu Chính Nguyên nghiêm túc gật đầu, lóe lên bay về phía Thanh Vân phong.

Thanh Loan phong, Liễu Vân Thấm cũng nhìn về phía nữ tử lạnh lùng bên cạnh.

“Đệ tử, phàm là người thượng tam cảnh dám vượt qua sơn môn, giết.”

“Được.”

Lăng Phi Sương gật đầu, hướng về chân núi, cổng núi Linh Phù sơn mà đi.

“Cùng ta thủ sơn!”

Huyền Ngọc Tử bước một bước vào hư không, chắn trước cổng núi.

Mộc trưởng lão, Triệu Thành và những người khác đều dẫn người bay lên trời.

Ầm ầm!

Sấm sét nổi lên, mưa như trút nước.

Toàn bộ Linh Phù sơn bị bao vây chặt chẽ, tiếng giết chóc vang trời.

Có thể nói là vạn người đến đánh!

Sân sau, Thẩm An Tại nhìn Linh Phù sơn hỗn loạn, đứng bên cạnh một người đàn ông trung niên, quay đầu nói.

"Người ta đã đánh lên tận sơn môn rồi, ngươi còn có tâm trạng bóc quýt sao?"

Nhưng Trịnh Tam Sơn không nghe thấy giọng nói của hắn, cũng không nhìn thấy hắn, chỉ ngồi trên ghế, hai mắt đờ đẫn.

…

Chương 548: Loạn chiến

Những ngày gần đây, trạng thái tinh thần của Trịnh Tam Sơn ngày càng tệ.

Ngay cả khi Vu Chính Nguyên đến thăm, hắn cũng không có phản ứng gì lớn.

Đối với điều này, Vu Chính Nguyên cũng cảm thấy bất lực.

Thẩm sư thúc không có ở đây, hắn thực sự không biết có cách nào để đối phó với tình trạng hiện tại của sư phụ mình.

Hắn hít một hơi thật sâu, liếc nhìn về phía sau núi, sau đó cầm bút vẽ bùa, đứng trước cổng núi.

"Vu sư huynh!"

Bên cạnh, Mộc trưởng lão dẫn theo Tiểu Xuân và những người khác cũng chạy đến, các đệ tử đông đúc, thậm chí một số đệ tử nhà bếp cũng cầm theo xẻng và kẹp xông ra.

Vu Chính Nguyên gật đầu với họ, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía xa, nghiêm nghị.

Dù thế nào, hắn cũng phải bảo vệ nơi này, bảo vệ Thanh Vân phong này!

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời đã nổ ra đại chiến, Bách Lý Nhất Kiếm cùng Tôn Ngạo, Ngọc Tâm Lan và những người khác cùng ra tay, chặn lại Thác Bạt Thương Khung, Mạc Cương và một số ít cường giả khác.

Mặc dù cảnh giới của Bách Lý Nhất Kiếm chưa đạt đến Xung Hư đỉnh phong nhưng với kiếm đạo Bách Lý, hắn vẫn

có thể miễn cưỡng chiến đấu ngang ngửa với Thác Bạt Thương Khung.

Còn Mạc Cương và các sứ giả của Nam Quyết điện trước đây thì bị Tôn Ngạo, Ngọc Tâm Lan kiềm chế.

Nhưng, có nhiều người hơn lại xông vào phạm vi Linh Phù sơn.

Xoẹt!

Ngay khi trưởng lão nhà họ Chu định lên núi, đột nhiên một luồng ánh sáng đỏ lóe lên trên bầu trời.

Sát ý kinh người bùng nổ, một thanh đao dài xé toạc bầu trời, bá đạo chém đôi mấy võ giả Niết Bàn, máu bắn tung tóe.

Mọi người giật mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Một thiếu niên vóc dáng nhỏ bé, không thể coi là cường tráng xuất hiện ở cổng núi, đứng cạnh Lăng Phi Sương, vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí còn lạnh lùng hơn cả nàng.

"Bắc Hải đao tôn!"

Ánh mắt mọi người ngưng lại, nhất thời do dự.

Chưa nói đến thực lực của nữ tử áo trắng kia, Huyết Thôn Ma đao của Bắc Hải đao tôn càng chiến càng mạnh, sát phạt tích tụ.

Hoặc là, miểu sát được hắn trước!

"Tiến lên, giết Đao tôn trước!"

Trưởng lão nhà họ Chu gầm lên một tiếng, lập tức dẫn theo các lão tổ của Lạc Hà cốc và những người khác xông lên cùng lúc.

"Nhất huyền, bách hoa nở."

Thiên Nhạc đang định rút đao thì nữ tử áo trắng bên cạnh bước lên một bước, lòng bàn tay phải xoay xuống rồi đẩy lên.

Gió nhẹ nổi lên, trăm hoa nở rộ.

Dưới giọng nói lạnh lùng, gió xuân đột ngột nổi lên, mang theo từng đóa hoa nở, như mơ như ảo.

Mà dưới trăm hoa nở rộ như vậy, thế công của trưởng lão nhà họ Chu và những người khác như chậm lại một nửa, sát ý tiêu tan, uy lực giảm mạnh.

"Tam huyền, trăng dưới nước."

Nàng bước thêm một bước nữa, thân hình như trăng lặn trên sông, gió thổi qua gợn sóng lăn tăn, hư ảo phân tán.

Nhìn thoáng qua, dường như xuất hiện bốn năm Lăng Phi Sương vậy.

Thuật phân thân!

"Ngũ huyền, chỉ thúc tâm."

Trong tình huống như vậy, ánh mắt nàng hơi lạnh, cùng với phân thân ra tay, điểm vào tim của mấy cường giả Xung Hư.

"Bùm." một tiếng trầm đục.

Vài người đó đồng tử chấn động, sau đó nhanh chóng giãn ra.

Nhìn từ bên ngoài, trên người họ căn bản không có bất kỳ vết thương ngoài nào nhưng lại đột nhiên sinh cơ tiêu tán.

Nếu cảm nhận được, có thể phát hiện ra rằng vừa rồi không chỉ tim của mấy người đó bị chấn vỡ, mà ngay cả thức hải cũng một mảnh tối tăm.

Rõ ràng, uy lực của một ngón tay này không chỉ giới hạn ở thân xác, mà còn thâm nhập vào thần hồn!

“Ba loại đạo ý!”

Trưởng lão nhà họ Chu và những người khác giật mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mặc dù chỉ ra ba chiêu nhưng ba chiêu đó đều chứa đựng những đạo khác nhau và biến thành võ kỹ thân pháp.

Thủ đoạn của nữ tử này không thể coi thường.

“Cản bọn họ lại, các ngươi lên trước giết!”

Trưởng lão nhà họ Chu hừ lạnh một tiếng, nói với người phía sau.

Những hậu bối có tu vi hơi yếu nghe vậy đều gật đầu: “Được!”

Sau đó, mọi người như thủy triều, xông vào cổng núi Thanh Vân phong, có người bay lên không trung, có người một bước mấy trượng.

Thiên Nhạc rút đao đứng dậy, một bóng núi khổng lồ đột nhiên đè xuống, khiến hắn phải giơ tay lên đỡ.

“Hừ, đối thủ của ngươi là bọn họ!”

Các trưởng lão của Lạc Hà cốc cùng nhau tế ra linh khí, liên thủ trấn áp ở bốn phương.

Xoẹt!

Một luồng kiếm quang bốc lên nhưng hơi thở bao la lại ẩn chứa sát phạt.

Những hậu bối xông lên đều bị một kiếm chém lui, mặt lộ vẻ kinh hãi.

“Hạo Nhiên kiếm tiên!”

Mọi người nhìn lão giả tóc bạc mặt mày bình tĩnh cầm kiếm đứng giữa không trung, nhíu mày.

“Hạo Nhiên kiếm tiên, ngươi có ý gì, ba đệ tử dưới trướng Thanh Vân phong đều là ma đầu, một người giết vô số người, một người tàn sát Xà quật, càng có một người bày tiệc giết hại các lão tổ của chúng ta, ngươi đừng có phân biệt phải trái!”

“Đúng vậy, tiền bối Hạo Nhiên kiếm tiên, ngài tu luyện kiếm đạo Hạo Nhiên, sao lại có thể cấu kết với đám ma đầu này?”

Đối mặt với lời bàn tán của mọi người, ánh mắt Hạo Nhiên kiếm tiên hơi động, nhìn những người này, sau đó khàn giọng nói.

“Lão phu đã hứa với Thẩm phong chủ, sẽ giám sát Bắc Hải đao tôn mười năm, hiện tại hắn vẫn chưa nhập ma, các ngươi muốn giết hắn, không được.”

Hắn bước ra một bước, kiếm khí bao la, trực tiếp chém vào bóng núi trùng điệp kia, khiến bốn vị trưởng lão của Lạc Hà cốc như bị trọng kích, mặt trắng bệch lùi lại mấy bước.

Sức mạnh của Hạo Nhiên kiếm tiên không kém gì Bách Lý Nhất Kiếm.

Khi giao chiến với Huyết Thôn ma đao trước đây, hắn căn bản không sử dụng tu vi, vẫn có thể phát huy được thực lực của cảnh giới Xung Hư.

“Đừng sợ, hắn sẽ không giết người.”

Trong bốn người của Lạc Hà cốc, có người nghiến răng, một lần nữa ra tay xông ra.

Ba người còn lại nhìn nhau, cũng không có quá nhiều kiêng kỵ.

Mọi người đều biết, Hạo Nhiên kiếm tiên cầm Hạo Nhiên kiếm, rất ít khi giết chóc, mà bản thân mình lại danh chính

ngôn thuận đến để trả thù, để bù đắp cho Thiên Đạo bi, nên hắn càng không thể ra tay giết người.

Mà khi hai bên giao chiến, một bên không có ý giết người thì coi như đã thua một nửa.

Nghĩ vậy, trong lòng bọn họ thậm chí còn có chút phấn khích.

Nếu giết được Hạo Nhiên kiếm tiên, bản thân mình có phải cũng sẽ thực sự nổi tiếng khắp thiên hạ không!?

Nhưng, ý nghĩ này vừa mới nảy sinh, một luồng kiếm quang bao la nhưng vô cùng sắc bén, giống như sắt thép trong hình đường lóe lên.

Xì!

Máu tươi bắn tung tóe, một cái xác không đầu quỳ xuống bất lực.

"Tứ trưởng lão!"

Ba người còn lại giật mình, đột nhiên lùi lại.

"Kiếm của ta không chém già trẻ nhưng chém kẻ gian nịnh, các ngươi cấu kết với Yêu Thần giáo, đáng chết."

Giọng nói của Hạo Nhiên kiếm tiên uy nghiêm, vung kiếm lau sạch vết máu, một mình đương đầu.

"Chết tiệt, Linh Phù sơn này sao lại có nhiều người giúp đỡ như vậy, nuốt thuốc!"

Ba người của Lạc Hà cốc nhìn nhau, cuối cùng hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một viên đan dược màu máu.

Bên kia, bị Lăng Phi Sương đánh cho liên tục phải lui, thậm chí còn có thêm mấy người chết thảm, các trưởng lão của năm nhà luyện khí cũng thực sự không chịu nổi nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là đánh vào Thanh Vân phong, chỉ riêng việc đột phá cổng núi này cũng là một vấn đề!

Bọn họ cũng không do dự nữa, cũng lấy đan dược ra nuốt vào.

Trong nháy mắt, yêu khí cuồn cuộn bốc lên ngút trời.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại.

"Đó là…"

"Yêu khí nồng nặc quá!"

Mọi người kinh hãi, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Từng luồng khí tức phá vỡ giới hạn, tăng lên mấy bậc.

"Đây… bán bộ Chân Tổ!"

Ngọc Tâm Lan, Huyền Vu, Tô Lưu Ly và những người khác cảm ứng được từng luồng khí tức dưới yêu khí cuồn cuộn, không khỏi biến sắc.

Không ngờ những người này lại có đan dược có thể cưỡng ép nâng cao thực lực!

Nếu như ban đầu bọn họ còn có một nửa sự tự tin có thể thủ vững Linh Phù sơn dưới sự tấn công như vậy thì bây giờ sự tự tin đó lại giảm đi không ít.

Dù sao thì… trong số những người có mặt, ngoài Mộ Dung Thiên ra, ai có thể là đối thủ của bán bộ Chân Tổ?

Cho dù chỉ là dựa vào đan dược để cưỡng ép tiến vào cảnh giới Chân Tổ.

…

Chương 549: Đến đúng lúc

Tất nhiên, không phải tất cả mọi người đều bước vào cảnh giới bán bộ Chân Tổ.

Chỉ những người đã đạt đến cảnh giới Xung Hư hậu kỳ, ví dụ như các trưởng lão của năm nhà luyện khí, Lạc Hà cốc, mới có tư cách nuốt đan dược, nhờ yêu khí mà cưỡng ép nâng cao thực lực.

"Ra tay!"

Đại trưởng lão của Lạc Hà cốc hét lớn một tiếng, xông thẳng lên trời.

Một tòa bảo tháp trấn áp xuống, cưỡng ép đánh lui kiếm khí của Hạo Nhiên kiếm tiên.

Hai người còn lại cũng mắt đỏ ngầu, xông về phía Thiên Nhạc.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, Thiên Nhạc giơ đao ngang cản nhưng vẫn bị một lực mạnh đánh bay, đập mạnh vào vách đá, phun ra máu tươi.

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, một luồng phù quang từ dưới đất bốc lên, thay hắn chặn lại phần lớn sát thương, e rằng hắn không chỉ đơn giản là phun ra một ngụm máu.

Xoẹt!

Trong lúc hư không vặn vẹo, một lão giả mặc áo bào vàng xuất hiện.

Ngay khi hắn xuất hiện, phù quang xung quanh tỏa ra, ý trời đất như hóa thành hữu hình.

"Điện chủ Thần Phù điện!"

Trên không trung, đại trưởng lão của Lạc Hà cốc đang giao chiến với Hạo Nhiên kiếm tiên, ánh mắt lóe lên.

"Lão tam, ngươi ta liên thủ, tìm cơ hội giết tên tiểu tử ma đầu kia, những người khác, giết lên Linh Phù sơn!"

Nhị trưởng lão lạnh lùng lên tiếng, cùng với một trưởng lão khác của Lạc Hà cốc xông ra.

Vô số người phía sau, dưới tiếng hô giết vang trời, bay về phía Thanh Vân phong.

Đối mặt với biển người như vậy, Lâm Tiểu Cát, Tiểu Xuân và những đệ tử Linh Phù sơn khác đều cảm thấy áp lực tăng vọt.

Mặc dù những năm gần đây thực lực của bọn họ cũng tăng lên đều đặn nhưng thời gian vẫn còn quá ngắn, xét về tổng thể thì vẫn kém hơn một chút so với những đệ tử tinh nhuệ của các đại tông đại tộc này.

Hơn nữa, với sự chênh lệch về số lượng như vậy, một khi để bọn họ xông lên núi, sẽ là một cuộc… tàn sát đẫm máu!

"A!"

Thiên Nhạc chém chết được vài tên địch nhưng dù sao thì song quyền cũng khó địch lại tứ thủ, chỉ có thể cố gắng chặn lại một số ít người, phần lớn vẫn xông lên.

"Giết!"

Ánh mắt Tiêu Vân lạnh lùng, vừa quát vừa dẫn theo các đệ tử Thanh Loan phong nghênh đón biển người mênh mông.

Tiếng nổ vang lên khắp nơi, biển người tụ tập, giết chóc hỗn loạn.

Nhưng ngoài Tiêu Vân và một số trưởng lão đường chủ khác, những đệ tử khác về cơ bản là chạm là tan, căn bản không thể chống lại sự tấn công của những người tinh nhuệ đó.

Chỉ trong vài lần chạm trán, đã có hơn mười người chết và bị thương.

Liêu Tử Khung vẽ bùa bằng một tay, liên tục điểm trái phải, mượn thế trời đất, chống đỡ sự tấn công của nhị, tam trưởng lão Lạc Hà cốc.

"Quả nhiên là điện chủ Thần Phù điện, vậy mà chỉ với cảnh giới Xung Hư đỉnh phong, lại có thể dùng một tay phù pháp chặn lại bọn ta!"

Hai vị trưởng lão không quá ngạc nhiên, trong cùng cảnh giới, chỉ có kiếm tu mới có thể chống lại phù tu, mà Liêu Tử Khung lại là người đứng đầu trong số các phù tu, thực lực không thể coi thường.

"Nhưng dù ngươi có chặn được hai người bọn ta thì cũng vô ích, người của Linh Phù sơn, không thể chống đỡ được bao lâu!"

Hai người cười lạnh, phù quang đập vào người bọn họ, phát ra những tiếng nổ chói tai nhưng chỉ để lại một vài vết hằn nông trên thân thể bọn họ.

Thân như kim cương, không thể phá hủy.

Đây chính là sức mạnh mà bọn họ có được sau khi nuốt viên đan dược đó!

Liêu Tử Khung hơi quay đầu lại, thấy phía sau máu me be bét, tiếng kêu thảm liên hồi, liền thở dài.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ trước người, miệng lẩm bẩm vài câu chú ngữ.

Theo những âm thanh khó hiểu đó rơi xuống, mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Từng luồng phù quang từ mặt đất bốc lên, bay vào trong cơ thể các đệ tử Linh Phù sơn.

Ầm!

Có người vừa mới còn đang chiến đấu khó khăn, đột nhiên cảm thấy sức mạnh trong cơ thể tăng vọt, một quyền đánh ra, sấm sét nổ vang.

Xẹt!

Kẻ địch bị luồng sấm sét ầm ầm đó nổ tung da thịt, lùi lại nôn máu.

Cũng có người bị nhiều người vây công, bị thương nặng, vốn tưởng rằng hôm nay mình sẽ phải chết nhưng dưới chân đột nhiên có gió nhẹ nâng đỡ, bước chân nhẹ nhàng, một bước bước ra, thân hình như chim.

Những người Linh Phù sơn vừa rồi còn không chống đỡ nổi, liên tục lùi lại, đột nhiên như được thần giúp, vậy mà lại cứng rắn dừng bước, chặn đứng đợt tấn công dữ dội này!

Trận chiến này, từ lúc mưa như trút nước, đánh đến lúc trăng sáng treo cao, lại đến lúc bình minh ló dạng, mưa tạnh.

Một đêm chém giết, dưới sự tấn công dữ dội như vậy, tất cả mọi người đều đã kiệt sức.

Thậm chí Ngọc Tâm Lan cũng suýt chết, may nhờ Tôn Ngạo liều mạng chống đỡ một quyền của Mạc Cương, bị đập vỡ xương vai mới cứu được nàng.

Không nhìn thấy hy vọng, tâm trạng tuyệt vọng dần dâng lên trong lòng những đệ tử Linh Phù sơn mệt mỏi và kiệt sức.

Mặc dù Bách Lý Nhất Kiếm, Lăng Phi Sương và những người khác vẫn đang nghiến răng kéo chân những cường giả bán bộ Chân Tổ, Xung Hư đỉnh phong đó nhưng bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Quá nhiều tinh nhuệ của nhiều thế lực như vậy, thật sự là quá nhiều.

Nếu không có sự trợ giúp của phù pháp từ Liêu Tử Khung, bọn họ đã sớm không chống đỡ nổi rồi.

Kiên trì một đêm, cũng đã đến cực hạn rồi.

Thình thịch thình thịch…

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên từ xa.

Tiêu Vân và những người khác trên người đã nhiều chỗ dính máu nhìn về phía đó, lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Chỉ thấy bên kia, thiết giáp vô số, người đứng đầu cưỡi ngựa đen, tay giơ cờ vàng, tung bay trong gió, sát khí xông thẳng lên trời.

“Thiết kỵ Đại An, theo ta xung phong!”

Phía đông, Tiêu Thiên Sách dẫn theo thị vệ mặc giáp vàng xông tới, từng người mặc giáp Liên Thành do Thẩm An Tại đích thân chế tạo, nhất cổ tác khí, tựa như một con rồng vàng đang bơi.

Lực xung kích mạnh mẽ đập vào nhiều kẻ địch khiến chúng ngã nhào, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Bắn nỏ!”

Phía tây, Tiêu Ngạo Hải sắc mặt nghiêm trang, rút kiếm hét lớn.

Ầm ầm.

Mười tên lính một ngũ, đẩy cỗ nỏ lớn tiến lên.

Đây chính là Phá Không nỏ tịch thu từ Bình Thiên triều.

Dưới sự cải tiến của Vu Chính Nguyên và Thiên Nhạc, nó không còn cần phải cố định vào thành trì mượn sức trận pháp nữa, mà có thể tùy ý điều động như một cỗ xe nỏ bình thường.

Vù!

Tiếng dây cung rung lên làm điếc tai, từng mũi tên khổng lồ phá không, nơi đi qua đều vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Tất cả những kẻ địch cản đường đều bị sức mạnh khủng khiếp này đánh thành sương máu, ngay cả những kẻ có thể chống đỡ được cũng mặt mày tái nhợt, không hề dễ chịu chút nào.

Còn ở phía bắc, cũng có một chiếc phi thuyền khổng lồ đang tiến đến.

"Huyền chưởng môn, Cảnh Tuyết!"

Bắc Thần Vọng Thư trên phi thuyền liên tục vẫy tay, không đợi đến gần hẳn, một đám đệ tử Dược Vương cốc đã xông xuống.

Bắc Thần Huyền Dịch cũng hạ xuống đây, gật đầu với Triệu Thành, rồi vung tay ra.

"Trấn thủ cứu người!"

"Vâng!"

Các đệ tử Dược Vương cốc gật đầu, trật tự tản ra, bắt đầu cứu chữa những người bị thương.

"Xông lên!"

Sau khi bắn nỏ, Tiêu Ngạo Hải kẹp bụng ngựa, dẫn theo một đội quân đen kịt, cũng xông về phía Linh Phù sơn.

Những tên giặc đó nhất thời bị địch đánh từ trước ra sau, nhất thời bắt đầu hoảng loạn.

Tất nhiên, chỉ là trong chốc lát.

Đừng thấy Tiêu Ngạo Hải và Tiêu Thiên Sách dẫn theo đại quân đến nhưng thực ra những người này phần lớn chỉ là võ giả hạ tam cảnh, mặc dù xếp thành trận mà đi, nhưng dưới thực lực tuyệt đối…

Bọn họ gần như là thương vong theo tỷ lệ mười đổi một, thậm chí là trăm đổi một.

“Hừ, kiến hôi lay cây!”

Thác Bạt Thương Khung hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía sau, tùy tay vỗ một chưởng.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hư không rung chuyển.

Uy áp mạnh mẽ, thậm chí còn chưa bay đến gần, đã khiến chiến mã của bọn họ bất an, hai chân run rẩy.

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày, lập tức vung kiếm.

Ánh sáng đỏ ngàn trượng, như một dải lụa vắt ngang hướng về phía bàn tay đó.

Tôn Ngạo hóa thân thành con vượn vàng khổng lồ, lóe lên xuất hiện, đứng trên không trung, hai tay dùng sức chống đỡ bàn tay khổng lồ.

Đang!

Nhưng kiếm khí còn chưa bay xa, đã bị một bóng người dùng thân thể ngăn lại.

Dưới cái đầu trọc bóng loáng, là một khuôn mặt cười điên cuồng, quay người đấm một quyền.

Tôn Ngạo vốn đang cố gắng chống đỡ một chưởng của bán bộ Chân Tổ, bị một quyền này đánh trúng, ngực lõm vào một mảng lớn.

"Phụt!"

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình thu nhỏ đâm sập một ngọn núi, đá vụn bắn tung tóe.

Mạc Cương đứng trước mặt, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, đuổi theo giữ chặt Tôn Ngạo, liên tục đấm mạnh.

Sau khi nuốt đan dược, hắn đã là bán bộ Chân Tổ, hai người Bách Lý Nhất Kiếm và Tôn Ngạo đã không còn đủ sức nhìn.

Tất nhiên, đây là vì còn có Thác Bạt Thương Khung, Vu Hà và những người khác ở phía trước áp chế Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan và Tô Lưu Ly.

Bàn tay khổng lồ không có ai cản trở, tiếp tục hạ xuống.

Tiêu Ngạo Hải mắt đỏ ngầu nhưng không hề sợ hãi.

Ngay từ trước khi đến, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng, vạn quân vừa mới đến này sắp phải tan thành mây khói.

Thì bàn tay khổng lồ đó đột nhiên dừng lại.

"Ò."

Cùng lúc đó, một tiếng bò rống lười biếng truyền đến từ xa.

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Dưới ánh bình minh đang lên, trên con đường núi, một con trâu xanh từ từ xuất hiện, cùng với ánh sáng đỏ mờ ảo.

Trên lưng nó, có một thanh niên mặc đạo bào, đeo một thanh Tinh Cương kiếm ngồi xếp bằng, hai tay thò vào ống tay áo, ôm trước ngực, vẻ mặt lười biếng.

Hắn ngậm một ngọn cỏ, nhìn cảnh hỗn loạn ở đây, chậc chậc hai tiếng rồi lên tiếng.

"Ồ, náo nhiệt quá, xem ra đạo gia đến đúng lúc rồi."

Chương 550: Cùng nhau đến cứu viện

"Đông Phương Thanh Mộc!"

Thác Bạt Thương Khung, Vu Hà và những người khác ngưng ánh mắt lại.

Bàn tay khổng lồ run rẩy, muốn tiếp tục hạ xuống nhưng không thể tiến thêm được một tấc.

Trâu xanh từ từ tiến đến, thanh Tinh Cương kiếm sau lưng Đông Phương Thanh Mộc đã được rút ra, hóa thành hàng trăm triệu thanh, tụ lại thành sông kiếm xông thẳng lên trời.

Tiếng leng keng không dứt, vô số thanh Tinh Cương kiếm vỡ vụn, sau đó lại hóa thành nhiều hơn.

Bàn tay nghiền ép xuống cũng cuối cùng xuất hiện vết nứt, ầm một tiếng tan vỡ.

Nguy cơ được giải trừ, Tiêu Ngạo Hải và những người khác nhìn lại nhưng không thấy bóng dáng của thanh niên trên lưng trâu xanh.

Một bên khác, giữa những ngọn núi đã bị san bằng sau tiếng nổ liên hồi.

Áo giáp vàng trên người Tôn Ngạo đã sớm bị nhuộm đỏ máu, nếu không phải là linh tộc có thân thể cũng không yếu thì có lẽ đã sớm bị Mạc Cương đánh chết.

Mặc dù vậy, lúc này hắn cũng bị thương nặng, căn bản không thể thoát khỏi bàn tay đang bóp chặt cổ họng hắn của Mạc Cương.

“Chết đi!”

Mạc Cương cười dữ tợn, như thể muốn trút hết nỗi uất ức năm xưa vào lúc này.

Hắn tụ lại ánh sáng đen ở tay trái, yêu khí mạnh mẽ hóa thành miệng hổ, gầm lên lao về phía trước cắn.

Một ngụm này, đầu của Tôn Ngạo chắc chắn sẽ rơi!

Đang!

Nhưng, tiếng kim loại va chạm giòn tan vang lên.

Mạc Cương cau mày, nhìn thanh Tinh Cương kiếm vỡ vụn ngay dưới miệng hổ.

Mảnh vỡ run rẩy bay lên, tiếng kiếm kêu chói tai vang lên.

“Tinh khí hội tụ, thuận theo tâm ý, tự thành Ngọc hoa, cửu cửu cùng cực, theo ta triệu gọi, một kiếm… vô cực!”

Giọng nói của Đông Phương Thanh Mộc vang lên, vô số thanh kiếm tùy ý hóa thành vạn thanh Tinh Cương kiếm, cuồn cuộn trên không trung, cùng nhau chém xuống.

Mạc Cương cau mày, buông Tôn Ngạo ra, liên tục đấm ra, hư không rung chuyển.

Ầm, ầm, ầm!

Nhưng, mặc dù hắn đấm ra bao nhiêu quyền, những thanh Tinh Cương kiếm đó vỡ vụn lại hóa thành nhiều hơn, như thể vô tận, ngược lại uy thế lại càng mạnh hơn.

Tam Hoa kiếm đạo…

Hắn mặt lạnh, nhìn về phía đạo sĩ trẻ tuổi đang dìu Tôn Ngạo trốn đến một ngọn núi khác.

“Vô Cực kiếm vực của ta không thể nhốt hắn được bao lâu, Tề Thiên tiền bối mau chóng chữa thương.”

Đông Phương Thanh Mộc đưa hắn đến ngọn núi, lên tiếng nói.

“Khụ khụ…”

Tôn Ngạo khạc máu, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hơi có tơ máu.

“Không ngờ lão Tôn ta lại phải để một hậu bối đến cứu, xem ra thời đại của chúng ta, thật sự đã qua rồi…”

Hắn nhìn về phía xa,Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác cũng đang phun máu tươi, đang khổ sở chống đỡ thế núi sông của Thác Bạt Thương Khung, sắc mặt có chút cảm khái.

“Mau chữa thương đi, tiền bối.”

Đông Phương Thanh Mộc đứng dậy, nghiêm trọng nhìn Mạc Cương đang gánh chịu vạn ngàn sông kiếm nhưng không hề hấn gì, xông tới.

Bán bộ Chân Tổ, chỉ dựa vào Vô Cực kiếm vực trong Tam Hoa kiếm đạo, khó mà ngăn cản được!

“Chờ đã!”

Đột nhiên, Tôn Ngạo kéo hắn lại.

“Sao vậy tiền bối?”

“Nếu ngươi đạt đến Xung Hư đỉnh phong, có nắm chắc giết chết hắn không?”

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Tôn Ngạo, Đông Phương Thanh Mộc sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

“Có.”

“Tốt!”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Tôn Ngạo không còn do dự nữa, toàn thân bùng phát ánh sáng vàng, điên cuồng tràn

vào cơ thể Đông Phương Thanh Mộc.

Nhưng hơi thở của chính hắn bắt đầu suy yếu nhanh chóng, bộ lông màu vàng vốn sáng bóng cũng bắt đầu khô héo xỉn màu.

"Tiền bối, ngươi đây là…" Đông Phương Thanh Mộc giật mình.

"Ít nói nhảm, giết chết đồ chó kia cho lão tử!"

Nhưng Tôn Ngạo lại cáu kỉnh mở miệng, nhe răng trợn mắt.

Với tính tình của hắn, làm sao có thể chịu đựng được việc người từng bị mình đánh đập, vừa rồi lại đè mình trên đỉnh núi mà đánh?

Hắn hiện tại không thể báo thù, vậy thì truyền sức mạnh đi!

Kể cả sau này động thiên bị tổn hại, khó có thể trở lại cảnh giới Càn Khôn cũng không sợ.

Hơi thở mạnh mẽ và cuồng bạo tràn vào cơ thể, Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn thật sâu, sau đó nhổ cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra, quay đầu nhìn Mạc Cương đang ở gần trong gang tấc, cười toe toét.

"Được rồi, tiểu đạo sẽ thay tiền bối giết chết đồ chó kia!"

Một bên khác, Lăng Phi Sương đứng một mình trước cổng sơn môn, sắc mặt tái nhợt.

Nếu nói ở đây ai khổ chiến dữ dội nhất thì không ai khác ngoài nàng.

Dựa vào cảnh giới Xung Hư đỉnh phong, chiến đấu với năm vị bán bộ Chân Tổ của năm nhà luyện khí dựa vào đan dược để cưỡng ép tăng lên, còn có mấy vị Xung Hư đỉnh phong.

Có thể kiên trì lâu như vậy, đã khiến tất cả mọi người ở đây chấn động.

"Nữ tử này rốt cuộc tu luyện công pháp gì, từ đầu đến giờ, đã triển lộ bảy loại đạo ý!!"

"Yêu nghiệt, tuyệt đối không thể để những yêu nghiệt của Linh Phù sơn này trở nên mạnh hơn, nếu không hậu họa vô cùng!"

Đại trưởng lão nhà họ Chu nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt đỏ bừng.

Vốn tưởng rằng mình và những người khác kéo đến đông đảo, có đan dược hỗ trợ thì chắc chắn sẽ như chẻ tre, ngang ngược đẩy đổ Linh Phù sơn.

Không ngờ lại bị một tiểu bối nhỏ bé chặn ở trước cổng sơn môn, thậm chí còn không vào được!

Một đợt tấn công nữa, Lăng Phi Sương không lùi một bước, cứng rắn đánh lui năm người liên thủ thêm một lần nữa.

Nhưng đôi môi tái nhợt của nàng cũng tràn ra một tia máu đỏ tươi.

Vu Chính Nguyên đứng trên núi nhìn mà sốt ruột, cau mày.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên hắn thấy Lăng sư tỷ bị thương.

Nhưng hắn cần duy trì Thanh Vân đại trận, chống lại những người đó xông giết, lại không thể rời đi.

Huyền Vu cũng ở bên cạnh, hòa tan độc tố linh khí của mình vào trong trận, chống lại từng đợt xông giết.

Vu Chính Nguyên nghiến chặt răng, liếc nhìn về phía sau núi.

Chỉ cần có người, chỉ cần có người có thể thay thế vị trí trận nhãn của mình, hắn có thể rảnh tay, xuống núi cứu người!

Đáng tiếc…

Nhị sư phụ không có ở đây, Liêu sư bá lại phân ra phần lớn sức mạnh cho các đệ tử Linh Phù sơn, hiện tại đơn độc chiến đấu với ba vị bán bộ Chân Tổ, đã là khó có thể chống đỡ.

Còn sư phụ…

Hắn thở dài, chỉ có thể chú ý đến tình hình chiến đấu bên dưới, một khi bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể từ bỏ trận pháp này, xuống núi cứu người.

Trước cổng núi, Lăng Phi Sương một thân áo trắng nhuốm máu, ánh mắt lạnh lùng, một chưởng đè xuống.

"Bát huyền, Thiên bộc!"

Trong nháy mắt, bầu trời ầm ầm, như có ngân hà đổ xuống, thác nước vạn trượng tuôn trào.

"Tám… tám loại đạo ý!"

Lúc này, đại trưởng lão nhà họ Chu và những người khác hoàn toàn ngây người.

Thác nước ầm ầm đổ xuống, mấy người khó có thể chống đỡ, ầm một tiếng, trực tiếp quỳ xuống đất, sắc mặt đại biến.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ, ngay cả những người đã nuốt đan yêu như bọn họ, cũng cảm thấy cơ thể sắp không chịu nổi, sắp vỡ tan.

Còn những vị Xung Hư đỉnh phong, hậu kỳ khác thì trực tiếp nổ tung thành sương máu dưới thác nước ngân hà này, kêu thảm một tiếng.

Nhưng, ngay khi bọn họ cho rằng mình sẽ chết dưới tay người con gái lạnh lùng không mấy tiếng tăm này thì biến cố

đột nhiên xảy ra.

Gợn sóng hư không dâng lên, một người đàn ông trung niên mặc long bào, tướng mạo uy nghiêm xuất hiện, một chưởng vỗ về phía sau Lăng Phi Sương.

Chính là Bình Thiên hoàng đến đánh lén!

Lăng Phi Sương vốn đã bị thương, cau mày, chỉ kịp quay đầu lại một chưởng.

Ầm!

Nàng bị đánh bay ra ngoài, một lần nữa phun ra máu.

Ý niệm Thiên Bộc cũng tan đi, áp lực trên người đại trưởng lão nhà họ Chu và bốn người khác biến mất, đồng thời nắm bắt cơ hội, lóe lên xuất hiện xung quanh Lăng Phi Sương, cười gằn không ngừng.

"Chết đi!"

Bị một tiểu bối chặn ở trước cổng sơn môn lâu như vậy, lúc này một khi có cơ hội, bọn họ đương nhiên sẽ ra tay giết chết.

Sức mạnh mạnh mẽ ập đến, Lăng Phi Sương muốn chống cự nhưng hơi thở trong cơ thể lại có chút hỗn loạn sau một đòn vừa rồi.

Một thanh niên mặc áo bào trắng lưu vân đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt nàng.

Mà theo sự xuất hiện của hắn, xung quanh đột nhiên tối đen như mực, như thể không còn gì cả, chìm vào một mảnh hỗn độn.

Trong bóng tối, chỉ có năm người là đại trưởng lão nhà họ Chu đang xông tới.

Bọn họ nhất thời nhận ra thế công của mình biến mất, cũng ngẩn ra một chút.

“Cút đi!”

Một đôi bàn tay hư vô xuất hiện, như tạo hóa đẩy ra.

Năm người còn chưa kịp phản ứng thì đã bị chấn lui xa cả trăm trượng.

Nói là chấn lui thì đúng hơn là… dưới đôi bàn tay đó, khoảng cách giữa bọn họ và Lăng Phi Sương bị bóp méo kéo dài ra.

Bình Thiên hoàng nhìn xa xa về phía thanh niên áo bào trắng đột nhiên xuất hiện, ánh mắt hơi nheo lại.

“Ngươi chưa chết?”

“Ngươi rất muốn ta chết sao?”

Thanh niên nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng điệu bình thản.

Không phải ai khác, chính là Lý Trường Sinh!

…

Chương 551: Giúp ngươi lên trời chém Chân Tổ

“Đại nghịch bất đạo, ta là phụ hoàng của ngươi!”

Bình Thiên hoàng quát lớn, dường như rất bất mãn với sự vô lễ của người trước mặt.

“Phụ hoàng?”

Biểu cảm của Lý Trường Sinh vẫn bình thản, chậm rãi lắc đầu.

“Ngươi không xứng.”

“Ta không phải Thất hoàng tử của Bình Thiên triều, cũng không phải đạo tử của Tề Vân đạo tông, ta chỉ là Lý Trường Sinh, là đồ đệ của Lý Vô Bệnh.”

“Ngươi cả gan phạm thượng, rốt cuộc muốn làm gì!”

Bình Thiên hoàng lạnh lùng nhìn hắn.

Suýt nữa thì giết được Lăng Phi Sương, không ngờ con trai mình lại ra mặt phá đám vào lúc này.

“Làm gì?”

Lý Trường Sinh hít sâu một hơi, liếc nhìn về phía xa.

Dưới dòng sông kiếm cuồn cuộn, Mạc Cương đang kinh hãi, bị Đông Phương Thanh Mộc dùng kiếm chém lùi từng bước.

“Sư phụ ta đã chết.”

Hắn đưa tay phải ra, một cây trường thương xuất hiện trong bóng tối, bị hắn nắm lấy.

Bình Thiên hoàng cau mày.

“Mà tất cả mọi chuyện đều là do ngươi bày mưu tính kế, cho nên ta trở về báo thù.”

“Tiện thể…”

Hắn quay đầu nhìn người con gái lạnh lùng đang tranh thủ thời gian chữa thương, thậm chí không nói lời cảm ơn, thậm chí không nhìn mình thêm một cái.

Lắc đầu, không nói tiếp nữa, mà đưa trường thương ra, chỉ về phía trước.

“Đại nghịch bất đạo!”

Bình Thiên hoàng thấy hắn dùng mũi thương chỉ vào mình, không khỏi nổi giận.

“Ngươi vì một Lý Vô Bệnh mà muốn giết cha sao?!”

Lý Trường Sinh lại nhàn nhạt lên tiếng.

“Trước khi nàng bình phục, không ai được phép bước qua sơn môn này.”

Hắn thay thế Lăng Phi Sương, đứng trước sơn môn Linh Phù sơn, áo trắng trường thương, cô độc tuyệt thế.

“Hừ, khẩu khí thật lớn!”

Trưởng lão nhà họ Chu và những người khác hừ lạnh, một lần nữa xông lên.

“Ngươi đã mất ngũ hành chi khí, đừng có mà cuồng vọng!”

Bình Thiên hoàng cũng không thèm để ý.

Cho dù là con ruột, cũng không thể ngăn cản hắn tiêu diệt Linh Phù sơn, tái lập Bình Thiên!

Tích tắc…

Dưới bóng tối bao quanh Lý Trường Sinh, đột nhiên xuất hiện một gợn sóng.

Tiếp theo là hàng trăm nghìn, hàng vạn.

Gợn sóng hư không liên tiếp, như mặt hồ tĩnh lặng bị mưa bão đánh vào, gợn sóng tràn lan.

"Mưa rồi."

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, bóng tối xung quanh biến mất.

Trận mưa đã lắng xuống, vậy mà vào lúc này lại đột nhiên đổ xuống như trút nước.

Tiếng mưa rào rào trút xuống, cuốn trôi vết máu trên đường núi, nhuộm đỏ một nửa Linh Phù sơn.

Mà dưới lòng bàn tay giơ lên của Lý Trường Sinh, tất cả nước mưa trong nháy mắt dừng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, tất cả đều ầm ầm lao về phía trước, phá vỡ không khí.

Uy lực mạnh mẽ khiến tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi.

Cùng lúc đó, từng dây leo mọc lên từ mặt đất, hóa thành lồng giam, bảo vệ Lăng Phi Sương bên trong.

Ầm ầm ầm!

Trưởng lão nhà họ Chu và những người khác liên tiếp dùng bảo khí trong tay nổ tung những giọt nước mưa mang theo trọng lực ngàn cân đó.

Bình Thiên hoàng càng kinh hãi.

Đã mất ngũ hành chi khí, tại sao hắn vẫn có thể điều động ngũ hành được!?

Lý Trường Sinh nhìn sáu người xông tới, ánh mắt hơi lạnh.

"Càn Khôn chi vực."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, hắn bước ra một bước.

Lần này, không có bóng tối xuất hiện, cũng không có mưa như trút nước.

Hắn và Bình Thiên hoàng, trưởng lão nhà họ Chu và những người khác, đều biến mất vào lúc này.

Lại một lần nữa đặt chân vào một khoảng hư không, giống như một không gian khác vừa mới được tạo ra.

Mà bên trong không gian này, ngũ hành chi khí vô cùng nồng đậm.

Ngược lại thì…

"Chuyện gì thế, đạo ý của ta sao lại biến mất rồi!"

"Linh khí đâu, tại sao trong khoảng hư không này lại không có linh khí!?"

Cả sáu người đều vô cùng kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía chàng trai áo trắng cầm thương đứng phía trước.

"Bởi vì… đây là tạo hóa của ta."

Lý Trường Sinh nhàn nhạt lên tiếng, đâm một thương.

Vù!

Vô số giọt nước mưa xuất hiện, mang theo ánh lửa liên miên, lại có ý sắc bén.

Dưới chân sáu người càng giống như đầm lầy bùn nhão, có dây leo bám lên, nắm chặt lấy bọn họ, khiến bọn họ không thể nhúc nhích.

Ầm!

Tiếng nổ liên hồi vang lên, sáu người kinh ngạc chống đỡ, dưới sự tấn công của từng giọt mưa mạnh mẽ, như bị đánh mạnh, nội tâm dao động không thôi.

Ý chí ở đây… siêu thoát khỏi đạo!

Rất nhanh, sáu người kinh ngạc rồi phản ứng lại, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bên kia, Mạc Cương cũng phát hiện ra điều này.

Trên người hắn đã xuất hiện vô số vết thương do kiếm chém, máu chảy đầm đìa.

Trong dòng sông kiếm này, hắn phát hiện ra đạo ý của mình luôn bị áp chế, không thể phá vỡ kiếm vực này chút nào!

Giống như… bị nghiền nát!

Đây là sự nghiền nát về đạo ý, chứ không phải cảnh giới.

Dưới ý chí siêu thoát khỏi đạo này, hắn lại không thể làm gì được tên đạo sĩ trẻ tuổi trước mắt.

"Mặc dù sức mạnh này không thể thi triển quá lâu nhưng để chém ngươi thì cũng đủ rồi."

Đông Phương Thanh Mộc hai tay kết ấn, khẽ quát một tiếng.

"Huynh đệ Mộ Dung, cho mượn Thiên Thanh một lần nữa!"

Theo tiếng quát của hắn vang lên, trong vườn trúc trên đỉnh Thanh Vân.

Thiên Thanh kiếm đặt bên cạnh Mộ Dung Thiên rung lên, giây tiếp theo xuất kiếm.

Trên đường bay đến ngọn núi xa xa, hóa thành hàng nghìn hàng vạn luồng ánh sáng xanh.

Nối liền trời đất, xé toạc bầu trời, tạo thành một vết nứt khổng lồ, Vô Song trên thế gian!

"Nhất kiếm, khai Thiên Môn!"

Ánh mắt Đông Phương Thanh Mộc ngưng tụ, kiếm chỉ giơ lên.

Trong nháy mắt, dòng sông kiếm do vô số thanh Tinh Cương kiếm hóa thành đảo ngược lên trời, hợp với luồng kiếm quang màu xanh nối liền trời đất, khiến cho sự hoang vu mất đi màu sắc.

Vô Cực kiếm vực, dưới một sức mạnh kỳ lạ, hoàn mỹ hòa nhập vào luồng kiếm khí Vô Song đó!

Thanh kiếm này vô cực… cũng Vô Song!

Sau một kiếm này, sắc mặt Đông Phương Thanh Mộc tái nhợt, hơi thở hổn hển.

Mà luồng kiếm ý mạnh mẽ đó khiến đồng tử của Mạc Cương co lại, tim đập thình thịch.

Không thể đỡ được, một kiếm này căn bản không thể đỡ được!!

"Không… Thác Bạt lão gia, cứu ta!"

Mạc Cương điên cuồng điều động sức mạnh trong cơ thể, chống lại luồng kiếm ý rung chuyển trời đất đó.

Thác Bạt Thương Khung quay đầu lại, đồng tử co lại nhưng căn bản không kịp cứu viện.

Chỉ thấy vô số kiếm quang nuốt chửng Mạc Cương, đợi đến khi kiếm quang tan đi thì cái đầu bóng loáng kia cũng không còn nữa.

Chỉ còn… bầu trời như bị kiếm khí chém làm đôi, bóng tối ở giữa như đang nói với tất cả mọi người, uy lực của thanh kiếm này mạnh mẽ đến mức nào!

"Chết tiệt!"

Sắc mặt Thác Bạt Thương Khung âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, một quyền đánh bay Bách Lý Nhất Kiếm.

Hắn phun ra máu tươi, lăn mấy vòng trên mặt đất, mới miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, tay trái cầm kiếm.

Còn về lý do tại sao lại là tay trái…

Vai phải của hắn lộ ra xương, máu thịt mơ hồ.

Sớm đã bị Thác Bạt Thương Khung xé đứt, dưới sự xâm nhập của yêu khí ăn mòn xương, nội tạng của hắn đã hỗn loạn, linh khí gần như cạn kiệt.

Có thể kiên trì lâu như vậy dưới tay của mấy vị bán bộ Chân Tổ, hắn đã không hổ danh là Kiếm yêu tôn, không hổ danh là Bách Lý kiếm tiên.

Còn Ngọc Tâm Lan thì vừa rồi bị thương nặng suýt chết, được Tô Lưu Ly đưa về hậu phương, cứu chữa cùng với Huyền Vu.

“Giết hắn!”

Trong mắt Thác Bạt Thương Khung sát ý nồng đậm, cùng với Vu Hà và Thái thượng trưởng lão của Trường Không kiếm tông cùng xông lên.

Nhìn ba người gần như không hề hấn gì, trong mắt Bách Lý Nhất Kiếm có chút bất lực.

“Cuối cùng vẫn là, không thể xoay chuyển tình thế sao…”

Vù.

Giọng nói vừa dứt, trong nhẫn trữ vật của hắn có ánh sáng huyền ảo lóe lên.

Một lão già luộm thuộm mặc áo vải thô, thắt bầu rượu ở thắt lưng xuất hiện.

Lão già quay đầu lại, mỉm cười với hắn.

Mặc dù ánh mắt có chút khuyết thiếu nhưng ý yêu thương đó, không khác gì trong ký ức.

Bách Lý Nhất Kiếm hơi sửng sốt: "Sư phụ…"

"Đừng hoảng, còn tàn thân tàn hồn do sư phụ ngươi để lại, để ta lấy long thân hóa thành kiếm, giúp ngươi lên trời chém Chân Tổ!"

Vẫn là bài ngâm vịnh quen thuộc, dường như khoảnh khắc này, con rối trước mắt thực sự sở hữu ba phần thần thái của lão già thích uống rượu năm xưa.

Thân thể của Long Cửu Cực từng tấc từng tấc vỡ vụn, hóa thành từng luồng ánh sáng vàng.

Tiếng rồng gầm vang lên, như có rồng vàng bay lên, cuộn mình gầm thét.

Sức mạnh mạnh mẽ, trong nháy mắt này tụ về thanh kiếm ở tay trái của Bách Lý Nhất Kiếm.

…

Chương 552: Buông tay đi

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang vọng.

Khí thế toàn thân Bách Lý Nhất Kiếm tăng vọt, hai mắt đỏ ngầu, chống đỡ thân thể cụt tay, đột nhiên xông ra.

Còn sau lưng hắn, ánh sáng vàng hóa thành hư ảnh của Long Cửu Cực, đi theo sau.

Hư ảnh một tay cầm kiếm, một tay giơ bầu rượu lên uống ừng ực, cười lớn ngạo nghễ.

Khí thế sắc bén, khiến Thác Bạt Thương Khung và những người khác đều kinh ngạc.

Vừa rồi Bách Lý Nhất Kiếm còn hấp hối nhưng lúc này hơi thở tỏa ra lại khiến bọn họ cảm thấy hơi hồi hộp.

Huyền Vu nhìn hư ảnh của lão già, ánh mắt hơi lóe lên.

Liêu Tử Khung sau khi một lần nữa bị đánh lui, râu trắng nhuốm máu, cũng ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Nhìn hư ảnh của cố nhân luôn hơn mình một bậc, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Nếu không phải vì tuổi trẻ ngông cuồng, sao có thể ngộ ra đạo lý của Điểm Thương, sao dám một mình xông vào Luận Kiếm sơn, sao có thể được gọi là Điểm Thương Kiếm tiên?

Nếu không phải vì tuổi trẻ ngông cuồng, sao lại vào U Mộc sơn, sao lại mất đi Long châu, sao lại mất tích nhiều năm, mất đi khí thế sắc bén như vậy.

Thành cũng do ngông cuồng, bại cũng do ngông cuồng.

Không phụ ngông cuồng!

Khí kiếm ngút trời hóa thành ánh sáng rực rỡ vạn trượng, cũng cùng với ánh trăng lên cao, như thể bình minh và ánh trăng xuất hiện cùng lúc.

Bách Lý Nhất Kiếm một tay cầm kiếm, thân thể hóa thành trăm nghìn bóng.

Cùng với ánh sáng rực rỡ ngập trời, dưới ánh trăng sáng, xông lên phía trước.

"Không ổn, lui!"

Ánh mắt Thác Bạt Thương Khung hơi ngưng lại, nhận ra sự mạnh mẽ của một kiếm này.

Nhưng, nếu nói kiếm của Đông Phương Thanh Mộc là bao la trên không trung, áp bức đến cực điểm.

Thì thanh kiếm hiện tại, chính là… cực kỳ nhanh và cực kỳ sắc bén của kiếm đạo Điểm Thương!

Chỉ thấy trong hư không như có vô số ánh sáng rực rỡ tạo thành lưới, lóe lên rồi biến mất.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, sắc mặt Thác Bạt Thương Khung trở nên tàn nhẫn, một tay túm lấy Vu Hà, sứ giả của Nam Quyết điện, chắn trước người, còn trưởng lão Lạc Hà cốc cũng vội vàng tế ra linh khí bản nguyên, hóa thành hư ảnh núi non bảo vệ mình bên trong.

Xì!

Ánh sáng rực rỡ lóe lên, ngực Vu Hà lập tức nhuốm máu, đồng tử của hắn co lại.

"Lão gia, ngài…"

Lời còn chưa dứt, hàng trăm nghìn ánh sáng rực rỡ tiếp theo đã nối tiếp nhau ập đến.

Cảnh này rất đẹp, ánh sáng rực rỡ muôn vàn, như sao băng bay vụt trên bầu trời, không kịp trở tay, lại giống như mưa rào liên miên.

Nhưng, ý kiếm mạnh mẽ bộc lộ bên trong, sắc bén như vậy, lại khiến tất cả mọi người đều kinh sợ.

Một lát sau, ánh sáng rực rỡ dần tan đi.

Toàn thân Bách Lý Nhất Kiếm nhuốm máu.

Tay trái hắn cầm kiếm, thân kiếm hoàn toàn đâm vào ngực Vu Hà.

Mái tóc bạc nhuốm máu theo gió bay phấp phới, áo bào vàng tung bay phần phật.

Hư ảnh của Long Cửu Cực giơ bầu rượu lên uống, hơi quay đầu lại, nhìn về hai hướng, sau đó cười lớn rồi tan biến.

Ánh mắt Huyền Vu khẽ run rẩy, nhìn xa xa.

Liêu Tử Khung cười khổ liên tục.

Lão già này, đến chết vẫn muốn chiếm hết hào quang của mình.

Dưới tiếng cười cuồng ngạo đó, trong cơ thể Vu Hà đột nhiên bùng phát ra hàng nghìn ánh sáng rực rỡ, kiếm khí ngang dọc.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên bầu trời đột nhiên đổ xuống một trận mưa máu.

Mặc dù đã nuốt đan dược, yêu khí bám vào người.

Nhưng dưới kiếm khí sắc bén đến cực điểm từ trong ra ngoài đó, cơ thể Vu Hà vẫn nổ tung thành vô số mảnh vụn.

Còn trưởng lão Lạc Hà cốc cũng phun ra một ngụm máu, hư ảnh núi sông hóa thành linh khí kia đã đầy vết kiếm.

Người duy nhất không bị thương gì vẫn là Thác Bạt Thương Khung.

Ánh sáng rực rỡ chưa hoàn toàn tan đi, hư ảnh thân vàng khổng lồ đã xuất hiện, một chưởng đẩy ra.

Ầm!

Bách Lý Nhất Kiếm vung kiếm bay ngược, thanh kiếm dài màu vàng trong tay trực tiếp nổ tung.

Vốn đã là nỏ mạnh hết đà, mượn sức tàn hồn tàn thể của Long Cửu Cực để chém chết một bán bộ Chân Tổ, lúc này hắn ngã xuống đất, há miệng phun máu nhưng không còn sức đứng dậy nữa, chỉ có lồng ngực phập phồng yếu ớt, đã đến lúc hấp hối.

"Chết đi!"

Thác Bạt Thương Khung cười dữ tợn, thân vàng khổng lồ một lần nữa vỗ xuống, không quan tâm đến đám người của mình đang xông lên bên dưới.

Một chưởng này giáng xuống, Bách Lý Nhất Kiếm chắc chắn sẽ chết.

"Tiền bối Bách Lý!"

"Tiểu Bạch!"

Mọi người trên Linh Phù sơn, Tôn Ngạo đều kêu lớn.

Người sau muốn đứng dậy nhưng cũng bất lực.

Vào thời khắc quan trọng, Đông Phương Thanh Mộc vẫn xông ra, sau lưng là kiếm hà muôn vàn, gắng gượng chống đỡ thân vàng khổng lồ nhưng vẫn không ngừng hạ xuống.

Mượn sức Tôn Ngạo giết địch vượt cấp, hắn đã không thể thi triển sức mạnh siêu thoát khỏi đạo nữa.

Bây giờ, dưới sự áp bức mạnh mẽ của bán bộ Chân Tổ, hắn cũng phun ra máu.

Hai người, đều đang ngàn cân treo sợi tóc!

Nhưng lúc này, không ai có đủ sức để tiến lên cứu viện.

Huyền Ngọc Tử đang dây dưa với một Xung Hư hậu kỳ, mặc dù có chút chênh lệch về tu vi nhưng hắn lại không hề hấn gì.

Xung Hư hậu kỳ đó cũng rất khó hiểu, người trước mặt mặc dù thực lực không mạnh nhưng lại rất khó vượt qua.

Liễu Vân Thấm đứng trên đỉnh Thanh Loan phong, nhìn về phía xa.

Bên kia, nàng cảm ứng được một hơi thở mạnh mẽ đang từ từ thức tỉnh.

Nếu mình và Huyền Ngọc Tử đều chỉ có một lần ra tay, nếu lúc này ra tay, đợi đến khi nguy cơ thực sự ập đến, tất cả mọi người trên Linh Phù sơn đều sẽ chết.

"Sắp xuất hiện rồi."

Huyền Ngọc Tử cũng kìm nén ý định ra tay, chăm chú nhìn về phía xa, đó là hướng Đông Linh vực.

Ầm!

Uy năng của bàn tay vàng khổng lồ lại tăng lên, đạo kết của Đông Phương Thanh Mộc bung ra, tóc đen phủ vai, mặt trắng như tờ giấy.

"Đạo gia sắp không chống đỡ nổi rồi…"

Hắn cười khổ, liếc nhìn đám người bên dưới, dường như nhìn con trâu xanh bị mọi người vô thức bỏ qua.

Nếu thực sự không được… thì chỉ còn cách tế ra kiếm thứ ba.

Vu Chính Nguyên nhìn thấy cảnh này, lòng như lửa đốt.

“Không được manh động, ngươi là người chủ trận, nếu rời đi, kẻ địch sẽ lập tức xông lên!”

Huyền Vu cảnh cáo, quay đầu nhìn Tiêu Cảnh Tuyết và Mộ Dung Thiên.

Hai người ngồi xếp bằng, toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh.

Nhưng từng lớp ánh sáng xanh này, lúc này đang từ từ đi vào cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết.

Hơi thở của nàng cũng mơ hồ có dấu hiệu đạt đến Xung Hư đỉnh phong.

“Còn một lát nữa, chỉ còn một lát nữa là Mộ Dung Thiên có thể khôi phục!”

Mặc dù hiểu được những gì Huyền Vu nói nhưng Vu Chính Nguyên vẫn không đành lòng.

Cho dù là Bách Lý Nhất Kiếm hay Đông Phương Thanh Mộc, những người này đều đến để giúp đỡ Linh Phù sơn, nếu trơ mắt nhìn bọn họ chết dưới chân núi thì có ý nghĩa gì?

Người duy nhất có thể thay thế vị trí này của mình…

Vu Chính Nguyên quay đầu nhìn về phía sau núi.

Mặc dù biết người ở sau núi bây giờ không nhớ gì cả, giống như xác sống nhưng hắn do dự một chút, vẫn hét lớn.

“Sư phụ!”

Giọng nói trầm ấm, truyền xa khắp núi rừng.

Bên trong hậu sơn, Thẩm An Tại nhìn Trịnh Tam Sơn vẫn đang ngẩn người bên cạnh, lên tiếng.

“Lão Trịnh, ngươi còn nợ ta trận pháp Thanh Vân, bao giờ thì bổ sung?”

Trịnh Tam Sơn không nghe thấy nhưng hắn đã ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời hỗn loạn xa xa, nhìn màu máu lan tràn.

Cùng với… tiếng gọi vọng lại từ rất xa.

Tiếng gọi “Sư phụ”, hai chữ từng chữ lọt vào tai.

Hắn đứng dậy.

Trong đầu vẫn là một mảnh trống rỗng nhưng theo từng bước chân hắn đi, lại có gió nhẹ phất tay áo, từng bước đều có tàn ảnh.

Cho đến khi, hắn không nhanh không chậm đi đến trước vườn trúc, từng bước tiến về phía trước.

“Người đó là ai…”

“Hình như là… Trịnh trưởng lão?!”

Mặc dù trẻ hơn nhiều nhưng vẫn có không ít người trên Linh Phù sơn nhận ra hắn.

Vu Chính Nguyên nghe thấy tiếng động xung quanh, trong lòng run lên, quay đầu nhìn lại.

Trịnh Tam Sơn đứng sau hắn, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn, vẻ mặt nghiêm nghị lại mang theo chút an ủi.

Ánh mắt đã khôi phục lại thần thái.

“Buông tay đi, nơi này giao cho vi sư.”

Chương 553: Sơn Hà Thiên Kiếm, uy thế tái hiện

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Vu Chính Nguyên nhất thời ngẩn người.

Thấy hắn không phản ứng, Trịnh Tam Sơn mới nghiêm mặt, đá hắn một cái.

“Thằng nhóc thối, còn ngây ra đó làm gì, cứu người đi chứ!”

“Vâng… Vâng!”

Hốc mắt Vu Chính Nguyên đỏ hoe, cũng hiểu rõ đây không phải lúc hàn huyên, một bước lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trận pháp chỉ rung lên một cái, sau đó lại ổn định trở lại, thậm chí còn cắm rễ sâu hơn.

Tấm chắn khổng lồ kia còn mở rộng thêm mấy phần ra ngoài Thanh Vân phong.

Trịnh Tam Sơn gần như không có trở ngại nào tiếp quản vị trí trận nhãn của Vu Chính Nguyên.

Đây vốn là trận pháp Thanh Vân do hắn xây dựng, mặc dù sau này được Vu Chính Nguyên gia cố nhưng vạn biến không rời khỏi gốc.

Giờ đây khống chế nó, không có chút cảm giác xa lạ nào.

Vừa khống chế trận pháp Thanh Vân nổi gió lớn, thổi cho đám tinh nhuệ địch nhân liên tục lùi lại, hắn vừa gào to.

“Thằng nhóc thối, đừng làm mất mặt vi sư!”

“Biết rồi, sư phụ!”

Vu Chính Nguyên lóe lên xuất hiện trước mặt Đông Phương Thanh Mộc, áo trắng tung bay.

“Ngươi không ra tay nữa, đạo gia ta sẽ toi mạng đấy.”

Đông Phương Thanh Mộc nhìn người xuất hiện trước mắt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng biết đôi chút về thực lực của Vu Chính Nguyên.

Hồi thi đấu võ bốn vực, phù pháp của người này cũng không yếu.

“Phù khởi.”

Vu Chính Nguyên tiện tay vung lên, hư không vặn vẹo.

Ngay sau đó, hắn bước ra một bước, nắm lấy Đông Phương Thanh Mộc rồi biến mất.

Bàn tay vàng khổng lồ ầm ầm hạ xuống, chấn động khiến mặt đất nơi đây rung chuyển dữ dội.

Một dấu tay khổng lồ in xuống, vô số thi thể máu thịt mơ hồ, dính vào đất, trông vô cùng rợn tóc gáy.

“Chết rồi sao?”

Thác Bạt Thương Khung híp mắt nhưng rất nhanh, đồng tử của hắn co lại.

Trên núi Thanh Vân, Vu Chính Nguyên cõng Bách Lý Nhất Kiếm đã hôn mê.

“Huyền Vu tiền bối, làm phiền ngài rồi.”

Đông Phương Thanh Mộc ở bên cạnh, sờ đầu, có chút kinh ngạc.

Không chỉ có hắn, ngay cả người dưới bàn tay khổng lồ đó, tất cả mọi người trên Linh Phù sơn và những người đến cứu

viện đều ngây người.

Mình… vừa rồi không phải vẫn còn ở dưới chân núi sao, sao chớp mắt đã lên Thanh Vân phong rồi?

Nhìn lại, Vu Chính Nguyên đã biến mất, hắn đứng giữa hư không, đối mặt với Thác Bạt Thương Khung và hai vị trưởng lão Lạc Hà cốc là bán bộ Chân Tổ.

"Độn Hư phù…"

Ánh mắt Thác Bạt Thương Khung lóe lên, nhìn thanh niên trước mặt, trong lòng thêm vài phần ngưng trọng.

Trong nháy mắt, lại kéo nhiều người như vậy ở bên dưới vào hư không, đồng thời đưa trở về bên trong Thanh Vân phong.

Pháp Độn Hư phù của tên nhóc này… e rằng đã vượt qua cả Phù tôn.

"Hừ, lão phu muốn xem thử, ngươi có bản lĩnh gì!"

Hắn ra hiệu cho người phía sau, trưởng lão Lạc Hà cốc lập tức hiểu ý, trong ống tay áo bay ra từng thanh đoản kiếm, mỗi thanh đều là linh khí Thiên giai.

Xoẹt!

Đoản kiếm phá không, hợp thành thế vây công Vu Chính Nguyên.

Nhưng đối mặt với những thanh đoản kiếm này, hắn lại không đổi sắc mặt.

Mỗi khi có một thanh đoản kiếm tấn công tới, hắn đều vỗ nhẹ.

Hư không rung chuyển, mỗi lần vỗ, lại có một thanh đoản kiếm biến mất.

Ngược lại, bên dưới, tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

"Á!"

Máu tươi nở rộ, từng người bên dưới bị đoản kiếm đâm xuyên tim, ngã xuống đất trong sự không thể tin nổi.

Liêu Tử Khung vừa giao chiến với người khác, vừa lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ sau nhiều năm phiêu bạt, Vu Chính Nguyên lại tu luyện Độn Hư phù đến cảnh giới như vậy.

Không chỉ bản thân có thể súc địa thành thốn, hòa vào hư không, mà còn có thể kéo cả đồ vật của người khác vào hư không.

Điểm này, chỉ có sư đệ của hắn là Hà Bất Ngữ mới có thể làm được.

Ngay cả người sau, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng làm dưới tay bán bộ Chân Tổ mà vẫn có thể ổn định được thông đạo hư không như vậy.

"Có chút bản lĩnh."

Thác Bạt Thương Khung nheo mắt, kim thân ong ong, mặt đất rung chuyển, vô tận sức mạnh của sơn hà tụ lại thành mũi giáo, bị hư ảnh kim thân nắm trong tay đâm về phía trước.

Vu Chính Nguyên nghiêm trận ứng chiến, một tay vẽ phù, một tay kết ấn.

"Thiên Lôi phù, Độn Hư phù, dung!"

Ánh sáng diệt tịch xuất hiện, dưới sự kéo tay của hắn, không gian thực sự mở ra, giống như một cánh cửa bóng tối khổng lồ.

Cây trường thương màu vàng khổng lồ lao tới, chìm vào trong cánh cửa ánh sáng rồi biến mất.

Ngay sau đó, trưởng lão Lạc Hà cốc đột nhiên quay đầu lại, đồng tử co rút dữ dội.

Trường thương xuyên tới, trực tiếp mang theo người cùng linh khí, đập mạnh hắn xuống đất.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, bụi bay mù mịt.

Hắn vừa mới đứng dậy từ trong bụi đất, còn chưa kịp lau máu trên khóe miệng thì thấy trước mắt xuất hiện bóng người.

"Nhanh thật!"

Nếu nói kiếm của Bách Lý Nhất Kiếm là nhanh thì Độn Hư phù của Vu Chính Nguyên hoàn toàn là dịch chuyển tức thời!

"Phong, vũ, lôi, hỏa!"

Vu Chính Nguyên khẽ nói, bốn đạo phù lục xuất hiện cùng lúc.

Mỗi đạo đều tỏa ra hơi thở cực kỳ mạnh mẽ, chính là bốn đạo phù cửu phẩm mà Lục Thành đã thi triển trước đây!

Giờ đây hắn đã nắm giữ tất cả!

"Phong phù, Thanh Nguyệt sát!"

Trong tiếng quát lạnh của hắn, phong phù cửu phẩm làm chủ, ba đạo còn lại làm phụ, trong nháy mắt hóa thành một trận phù.

Vô số lưỡi gió bắn ra, giống như từng vòng trăng khuyết, mang theo ánh sáng diệt tịch, sóng lửa nóng bỏng và tiếng gầm rú của sóng nước liên miên.

Ngay khi trưởng lão Lạc Hà cốc muốn đỡ nhưng lại phát hiện lưỡi gió trước mắt đột nhiên biến mất, lại xuất hiện từ phía bên kia.

Thậm chí còn sử dụng cả Độn Hư phù!

Ầm ầm!

Phù lục nổ tung, tiếng nổ liên hồi.

Từng luồng dư ba khí lãng mạnh mẽ khuếch tán, khiến tất cả mọi người ở đây đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bao gồm cả Đông Phương Thanh Mộc, Huyền Ngọc Tử và những người khác.

Bọn họ đã nghĩ rằng Vu Chính Nguyên là phù tu, học được chân truyền của Phù tôn, chắc là sẽ rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này!

Thực sự là dùng thực lực Xung Hư hậu kỳ để áp chế một bán bộ Chân Tổ!

Nhưng nghĩ lại thì cũng bình thường.

Nếu so sánh phù cửu phẩm với một loại đạo ý thì Vu Chính Nguyên lúc này thi triển… đã là năm đạo phù cửu phẩm.

Tương đương với năm loại đạo ý!

Hơn nữa, thủ đoạn của phù tu… còn khó giải quyết hơn cả võ giả.

Lăng Phi Sương đã có thể dựa vào nhiều đạo ý, cứng rắn dây dưa được mấy bán bộ Chân Tổ.

Huống chi Vu Chính Nguyên giờ đây sử dụng tất cả các thủ đoạn trên một người.

“Vu sư huynh…”

Tiểu Xuân, Tiêu Vân và những người khác nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt mang thương tích không khỏi nở nụ cười.

Quả nhiên là Vu sư huynh!

“Dừng tay!”

Thác Bạt Thương Khung giật mình, nếu mặc kệ đối phương ra tay, e rằng bên mình lại mất thêm một bán bộ Chân Tổ!

Ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên cứu viện thì trời đất đột nhiên rung chuyển.

Trên bầu trời, một luồng ý chí trấn áp mạnh mẽ truyền đến, còn mang theo sát ý khiến tim người đập thình thịch.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Bầu trời vỡ ra một lỗ hổng khổng lồ, lại một Vu Chính Nguyên đứng giữa không trung, tay phải thành kiếm chỉ, xung quanh phù quang liên miên, hai mắt càng có luồng khí đen trắng tràn ra ngoài.

Mang theo sự chết chóc nồng đậm, lại như sinh cơ vô tận.

"Đó là… Nguyên Thần Hóa Thân phù!"

Mọi người kinh ngạc.

"Sơn Hà Thiên Kiếm, chém!"

Bóng dáng vô số ngọn núi hư ảo rơi xuống, mặc dù bên trong xanh tươi vô tận, như thể sinh cơ vô hạn.

Nhưng núi đá máu thịt bên dưới lại nhanh chóng chết chóc héo úa, đại trưởng lão Lạc Hà cốc càng thêm tim đập thình thịch.

Cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm dâng lên trong lòng.

Một thanh trường kiếm khổng lồ đen trắng xen kẽ, phù văn phức tạp, từ từ xuất hiện từ lỗ hổng khổng lồ trên bầu trời, mang theo sát ý mạnh mẽ.

"Là Sơn Hà Thiên Kiếm phù!"

"Lão tổ cứu ta!"

Trưởng lão Lạc Hà cốc gào thét hết sức, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Hắn có thể cảm nhận được, nếu thanh phù kiếm đen trắng kia thực sự rơi xuống, mình chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ!

Bởi vì… phù văn đen trắng kia cũng tỏa ra hơi thở siêu thoát khỏi đạo, thậm chí còn mạnh hơn cả kiếm đạo của Đông Phương Thanh Mộc.

Hắn lờ mờ nhớ rằng, pháp phù này cũng đã xuất hiện trong cuộc thi võ bốn vực trước đây.

Hình như tên là…

Sơn Hà Thiên Kiếm!

…

Chương 554: Nửa khắc cuối cùng

Đồng tử Thác Bạt Thương Khung co rút mạnh, lập tức xông ra ngoài.

Không thể mất thêm người nữa!

Đã chết hai bán bộ Chân Tổ, nếu chết thêm nữa, e rằng Linh Phù sơn này nhất thời khó mà đánh hạ được.

Hơn nữa…

Hắn mơ hồ cảm nhận được sát ý kinh người tỏa ra từ hướng Thanh Vân phong, cùng với… kiếm khí khát máu.

Mộ Dung Thiên sắp khôi phục rồi!

Vù!

Thiên kiếm khổng lồ ầm ầm giáng xuống, hư không bị nén lại, phát ra tiếng nổ chói tai.

“Cứu ta!”

Vu Hà một lần nữa gào thét đến khản giọng, gân xanh nổi đầy.

Có thể nhìn ra từ biểu cảm dữ tợn của hắn, lúc này hắn thực sự đã sợ hãi đến cực điểm.

Tuy nhiên, vô số lưỡi gió bên dưới, cùng với bóng dáng núi sông, lại áp chế hắn chặt chẽ.

“Sơn Hà kim thân, khởi!”

Thác Bạt Thương Khung gầm lên.

Kim thân khổng lồ lao tới, hai tay chống chặt thanh kiếm đen trắng.

Nhưng thanh kiếm khổng lồ đó chỉ khựng lại một chút, sau đó lại từ từ hạ xuống.

Ầm!

Kim thân hư ảnh quỳ hai gối trên hư không, hai cánh tay run rẩy dữ dội.

Ngay cả Thác Bạt Thương Khung bên trong cũng nghiến chặt răng, mồ hôi chảy ròng ròng.

Uy năng của thanh phù kiếm này quả thực vượt xa dự đoán của hắn.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong quá mạnh mẽ, ngay cả khi cách một lớp Sơn Hà kim thân, hắn cũng cảm thấy sinh cơ của mình như bị hút cạn vậy.

Ý chết chóc nồng đậm chảy trong Sơn Hà kim thân.

Từng sợi tơ đen dần lan về phía bản thể của hắn, bên trong phù quang liên miên, tỏa ra ý chết chóc.

“Rơi!”

Trên không, nguyên thần hóa thân của Vu Chính Nguyên quát lạnh một tiếng.

Rắc!

Uy năng của thiên kiếm phù lại tăng lên, kim thân khổng lồ đó ngay trước mắt mọi người, ầm một tiếng nổ tung hoàn toàn.

Từng sợi phù quang đen đan xen, đồng tử Thác Bạt Thương Khung co rút mạnh, không dám cản nữa, thoắt một cái đã chạy mất.

“Không… không!”

Vu Hà gào thét xé lòng nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh phù kiếm khổng lồ mang theo uy thế kinh người, không còn trở ngại nào nữa mà ầm ầm chém xuống.

Ầm ầm!

Trời đất rung chuyển, ngay cả lòng mọi người cũng run lên.

Giống như một nhát kiếm này cũng rơi vào người bọn họ vậy.

Hóa thân biến mất, theo thanh phù kiếm khổng lồ kia tan biến, ánh mắt mọi người hơi ngưng lại.

Bên kia, đã không còn bóng dáng Vu Hà.

Chỉ còn lại một hố kiếm khổng lồ và giữa đó là Vu Chính Nguyên với phù văn xoay tròn quanh người, áo bào tung bay.

Hắn từ từ quay đầu, nhìn về phía Thác Bạt Thương Khung đang ngây người trên hư không.

"Đến lượt ngươi rồi."

Lời vừa dứt, hắn lập tức biến mất, sau đó lại xuất hiện sau lưng Thác Bạt Thương Khung.

Hắn phản ứng lại, gầm lên một tiếng, toàn thân phồng lên để chống đỡ.

"Vu sư huynh uy vũ!"

"Sư huynh, giết!"

Cảnh tượng này cũng khiến mọi người trên Linh Phù sơn vô cùng phấn khích, sĩ khí tăng vọt.

Trong Thanh Vân phong, Đông Phương Thanh Mộc, Ngọc Tâm Lan và những người khác nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng chấn động.

“Không ngờ, thanh Sơn Hà Thiên Kiếm phù này lại mạnh mẽ đến vậy!”

Nghĩ vậy, mấy người không khỏi liếc nhìn người trung niên đang chủ trì Thanh Vân đại trận.

Nghe nói thanh phù này là do sư phụ của Vu Chính Nguyên ở Linh Phù sơn sáng tạo ra, nghĩ lại thì chính là người này.

Không chỉ có bọn họ, Liễu Vân Thấm, Triệu Thành, Từ Hoan và những người khác cũng nhìn về phía hắn.

Trịnh Tam Sơn nhìn về phía giữa không trung, nơi thanh niên đang chiến đấu hăng say với Thác Bạt Thương Khung, ánh mắt cũng hơi run rẩy.

Đệ tử của mình…

Đã thực sự trưởng thành, giờ đây đã có thể độc lập chống đỡ, bảo vệ Linh Phù sơn này!

“Đừng quan tâm đến bọn họ nữa, nhanh chóng giết Mộ Dung Thiên, hắn sắp tỉnh rồi!”

Thác Bạt Thương Khung bị sét đánh bay, nhân lúc rảnh rỗi gầm lên một tiếng.

Bên dưới, ba người Lạc Hà cốc sửng sốt, liên thủ đánh bay Liêu Tử Khung, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Tóc và râu của hắn đã nhuốm đầy máu, nếu không chia một phần sức mạnh cho nhiều đệ tử Linh Phù sơn để bù đắp khoảng cách với những kẻ địch này.

Có lẽ hắn cũng sẽ không thảm hại như vậy, chưa nói đến việc chém ba bán bộ Chân Tổ, chỉ riêng dựa vào nhiều năm tu luyện phù đạo của bản thân, hắn vẫn có ba phần nắm chắc giết một bán bộ Chân Tổ.

“Lên núi!”

Ba người không còn do dự nữa, trực tiếp xông về phía Thanh Vân phong.

Liêu Tử Khung muốn đuổi theo nhưng đột nhiên phun ra một ngụm máu, sức mạnh trên người những đệ tử xung quanh cũng từ từ tan biến.

Hắn lộ vẻ bất lực.

Xem ra mình đã đến giới hạn rồi.

Một bên khác, cửa núi.

Hư không gợn sóng từng đợt, một bóng người mặc áo trắng cầm thương bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào vách núi, phun ra máu.

Mà trên tay hắn, còn cầm một cái đầu đầy máu.

Không phải ai khác, chính là đầu Bình Thiên hoàng!

Nhưng bản thân hắn cũng bị thương rất nặng, ngay cả tim cũng bị cào mất một mảng lớn, xương sườn lộ ra ngoài, mơ hồ có thể nhìn thấy trái tim đập thình thịch.

Hắn giống như Đông Phương Thanh Mộc, thậm chí tình hình chiến đấu còn khó khăn hơn.

Bởi vì một mình hắn phải đối mặt với sự tấn công của năm nhà luyện khí, sáu bán bộ Chân Tổ bao gồm Bình Thiên hoàng.

Có thể giết một người, đã là chuyện không thể trong số những điều không thể.

Mà để giết cha mình, hắn cũng đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Lúc này ngã xuống đất, ngay cả sức lực để bò dậy cũng không còn.

Chỉ nhìn chằm chằm vào cái đầu trong tay, hai mắt đỏ ngầu, lẩm bẩm.

"Sư phụ… kẻ chủ mưu hại chết người, cuối cùng cũng chết trong tay đồ đệ."

"Lên núi!"

Năm người không rảnh quan tâm đến Lý Trường Sinh đang hấp hối, trực tiếp vượt qua cửa núi, xông ra ngoài.

Nhưng, một tiếng nổ vang lên.

Nhà tù dây leo ở cửa núi nổ tung, áo trắng lạnh lẽo bay lên trời, ấn ký đạo liên giữa mày tỏa sáng mạnh mẽ.

"Cửu huyền, Phi Sương!"

Lăng Phi Sương chặn trước mặt năm người, lấy hắn làm trung tâm, hư không nhanh chóng phủ lên một lớp băng giá.

Ý lạnh thấu xương bùng nổ, năm trái tim đập loạn xạ, cảm thấy mọi thứ xung quanh như chậm lại.

Không, không phải xung quanh chậm lại, mà là bọn họ chậm lại!

Lông mày, sợi tóc, thậm chí cả thần hồn của bọn họ đều dần phủ băng giá, tư duy chậm chạp.

Nắm bắt được năm người bị khống chế, sắc mặt Lăng Phi Sương tuy trắng bệch nhưng vẫn liên tục di chuyển.

Thi triển thuật thúc tâm, trực tiếp điểm vào ngực ba người.

Ầm!

Cùng với băng giá, ba người này trực tiếp nổ tung, băng vụn bay tán loạn.

Nhưng Lăng Phi Sương cũng không còn sức để động đậy, trong miệng phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch,

lảo đảo sắp ngã.

Cưỡng ép điều động tinh huyết để sức mạnh của Cửu huyền thuật đạt đến mức tối đa, nếu không thì với sức mạnh Xung Hư của nàng, cũng khó có thể định trụ năm bán bộ Chân Tổ.

Xì!

Hai người kia vừa thoát khỏi sự khống chế thì đột nhiên một người trong số họ đồng tử co lại, máu mũi chảy ra, không thể tin được nhìn vào ngực mình.

Một thanh đao gỗ tà dị nhuốm máu đâm xuyên tim.

Vô số sinh cơ như nước thủy triều tiêu tan, bị thanh đao gỗ điên cuồng hấp thụ.

Cùng lúc đó, trên cửa núi Thanh Vân phong, ba bán bộ Chân Tổ cũng đã đến nơi.

Dưới tiếng nổ vang, Thanh Vân đại trận trực tiếp vỡ tan.

Dư ba mạnh mẽ quét ngang, những đệ tử đi đầu thậm chí còn chưa kịp kêu thảm thì đã nổ tung thành từng đám sương máu.

Huyền Vu, Tô Lưu Ly, cùng với Hạo Nhiên kiếm tiên vừa trở về để chữa thương đều cố gắng tiến lên chống đỡ.

Ầm!

Tất cả mọi người đều bị đánh bay ra ngoài, phun ra máu.

Trịnh Tam Sơn vốn đã tu vi không cao, thậm chí còn suýt chết.

Nếu không phải Đông Phương Thanh Mộc kịp thời đứng ra che chắn thì có lẽ hắn cũng sẽ nổ tung thành sương máu.

“Lần này phiền rồi, còn bao lâu nữa!”

Đông Phương Thanh Mộc thất khiếu chảy máu, quay đầu hét lên.

Bên trong, khí huyết sát phạt quanh Mộ Dung Thiên rất nồng đậm, sắp không thể kìm nén được nữa.

Tiêu Cảnh Tuyết cố gắng đè hắn xuống, mặc dù trên mặt đã xuất hiện vô số đốm độc màu xanh nhưng vẫn nghiến răng kiên trì.

"Nửa khắc, nửa khắc cuối cùng!"

Tất cả mọi người đều chùng lòng.

Nửa khắc, đừng nói là nửa khắc, đối mặt với ba bán bộ Chân Tổ, những người già yếu bệnh tật như bọn họ có thể chống đỡ được một hơi thở không?

…

Chương 555: Chỉ một kiếm, vạn tặc cúi đầu

“Nhanh ra tay giết Mộ Dung Thiên!”

“Thẩm An Tại ở ngay đó, đoạt lấy thi thể hắn, tìm Thiên Đạo bi!”

Ba người lộ vẻ phấn khích, lao vào.

Bên dưới, Lăng Phi Sương nhìn thấy cảnh này nhưng lại bất lực, nàng cố gắng chống đỡ sự yếu ớt, chiến đấu với những tên lính nhỏ xung quanh.

Còn bán bộ Chân Tổ cuối cùng trong năm nhà luyện khí đã bắt đầu dùng một thanh đao máu chém liên tục khiến nàng phải lùi lại.

Thế công của Thiên Nhạc điên cuồng vô cùng, gần như là lối đánh liều mạng, dù bị đối phương đấm vỡ nửa thân mình, thậm chí tim cũng bị nổ tung cũng không dừng lại.

Vô số sinh khí huyết khí liên tục tràn vào cơ thể hắn từ Huyết Thôn Ma đao, giúp hắn phục hồi vết thương.

Vu Chính Nguyên muốn quay lại giúp đỡ nhưng phát hiện hư không xung quanh bị núi sông bao bọc, trở nên cứng rắn vô cùng.

“Dù Độn Hư phù của ngươi có lợi hại đến đâu, muốn phá vỡ Sơn Hà vực của lão phu cũng không dễ dàng như vậy.”

Thác Bạt Thương Khung cười khẩy.

Ầm!

Đúng lúc mọi người đều cho rằng Thanh Vân phong đã không còn sức cản thì đột nhiên vang lên một tiếng trâu rống.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Một con trâu xanh dường như bị mọi người bỏ qua, hòa vào trời đất, không ai để ý đến, đang kêu lên, bước trên không trung.

"Đó là…"

Đông Phương Thanh Mộc lau máu, cười toe toét.

"Mộ Dung Thiên, trước đây ngươi mượn ta một kiếm, hôm nay trả lại ngươi, nếu ngươi vẫn không tỉnh trong nửa khắc nữa thì chờ đạo gia ta thu xác cho ngươi đi."

Trâu xanh bước trên không trung, hóa thành từng dây leo màu xanh, phát triển điên cuồng.

Chớp mắt, đã che khuất cả bầu trời.

Ba bán bộ Chân Tổ kinh ngạc, muốn chém những dây leo đó nhưng phát hiện đòn tấn công của mình lại xuyên thẳng qua.

Còn Đông Phương Thanh Mộc sau khi nói xong câu đó, đã nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

Nằm im lìm, như thể đã chết hẳn.

Trên người hắn không cảm nhận được bất kỳ luồng khí nào lưu động.

"Thần là Cửu hoa, ứng thiên địa chiêu minh, Tam hoa tụ đỉnh, Vũ Thuế… xuất vỏ!"

Giọng nói mênh mông vang vọng ở đây, tuy là giọng của Đông Phương Thanh Mộc nhưng lại mang theo uy thế của Thiên Đạo.

Như thể người nói không phải là Đông Phương Thanh Mộc, mà là trời, là đất!

Thẩm An Tại nhìn lên bầu trời, nơi có cây xanh che khuất cả bầu trời.

Một đôi mắt cũng đang nhìn hắn, dường như có chút ngạc nhiên, sau đó hơi giãn ra.

“Hóa ra ngài ở đây, sớm biết vậy tiểu đạo đã không ra một kiếm này rồi.”

Tiếng lẩm bẩm vang lên, khiến những người ở đây không khỏi cau mày.

Ai ở đó?

Có ý gì?

Thẩm An Tại lại mỉm cười, cũng hơi ngạc nhiên.

Hồi đại hội võ bốn vực, hắn đã biết Đông Phương Thanh Mộc còn một kiếm chưa dùng.

Bây giờ thì đã hiểu rõ.

Không trách hắn vẫn không muốn dùng kiếm thứ ba này, hóa ra là thuật đốt hồn.

Một nửa thần hồn của hắn ở lại trong cơ thể, một nửa còn lại hóa thành một con trâu xanh, ngủ say cả ngày, mục đích là để hòa vào trời đất.

Hòa thần hồn của mình vào trời đất, khí phách như vậy, khiến người ta phải cảm thán.

Cũng không trách hắn khi thi triển một kiếm này, có thể nhìn thấy bản thân vô hình vô ảnh hiện tại.

Nói cách khác, nếu năm đó không phải Lâm Thanh xuất hiện trước thì người nhìn thấy mình sau này chính là Đông Phương Thanh Mộc này.

Đây chính là thuật thành đế.

Nếu thật sự có thành tựu, ở thế giới khác, có thể thực sự nắm giữ đại đạo của một giới.

Đáng tiếc, hiện tại hắn vì bảo vệ Thanh Vân phong mà lại xuất kiếm sớm.

Sau một kiếm này, e rằng hắn cũng sẽ rơi vào giấc ngủ dài.

Từng thanh kiếm gỗ trên không trung, như cây lớn vươn cành lá, điên cuồng bao vây ba người đó.

Không ai có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra bên trong, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Cây xanh tản đi, bầu trời trở lại bình thường.

Ba xác chết rơi xuống.

Trên người không có bất kỳ vết kiếm nào nhưng đôi mắt mở to trừng trừng, lại đang nói cho mọi người biết, trước khi chết bọn họ sợ hãi đến mức nào.

Một kiếm này.

Trực tiếp chém diệt thần hồn của bọn họ.

Tam Hoa kiếm đạo, một là mượn kiếm mà hành, một là ngự kiếm vạn thiên, một là vô hình vô chất… chém hồn diệt phách!

Đợi đến khi bầu trời trở lại bình thường, mọi người ở đây vẫn chưa hoàn hồn trong một thời gian dài.

Cây xanh che khuất cả bầu trời, giọng nói uy nghiêm như Thiên Đạo vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu bọn họ.

Một kiếm này, quá mức chấn động!

Nhưng, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ!

Hàng chục võ giả nuốt yêu đan đạt đến Xung Hư đỉnh phong bay lên, nhân lúc Thanh Vân đại trận vỡ tan, phần lớn mọi người trên Linh Phù sơn đều bị thương nặng, gào thét xông tới.

"Giết!"

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thiên vẫn chưa tỉnh lại, bước lên phía trước.

Cũng không biết hắn có nghe được hay không nhưng hắn vẫn lên tiếng.

"Đồ nhi, lời vi sư ngươi đã quên rồi sao? Cái gọi là Trời định cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi…" (Cố thiên tương giáng đại nhiệm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở y. - Mạnh Tử)

Đôi mắt nhắm chặt của Mộ Dung Thiên hơi run rẩy, trong bóng tối vô tận, hắn như nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"Cho nên người ấy mới động tâm mà học cách nhẫn nại, làm giàu thêm những tài năng người ấy chưa có. Người ta thường lầm lỗi rồi sau đó mới có thể sửa đổi; thống khổ trong lòng, mới biết cân nhắc…" (Sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kỳ sở bất năng. Nhân hằng quá, nhiên hậu năng cải; khốn vu tâm, hành vu lự…)

"Khốn vu tâm, hành vu lự…"

Hắn khàn giọng nói, niệm theo giọng nói trong bóng tối.

"Sư huynh?"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi sửng sốt, phát hiện hơi thở hỗn loạn của đối phương đột nhiên dần dần ổn định lại, cũng không còn

phản kháng mình nữa, dường như tâm ma đang từ từ tiêu tan.

Điều này khiến tốc độ nàng hấp thụ độc giới ngoại nhanh hơn rất nhiều.

"Tỉnh lại đi, đồ ngốc, tâm ma thì có gì ghê gớm."

Vù!

Như thể gông cùm bị phá vỡ, lại như sau mưa thấy nắng, gió trong lành thổi sạch bụi trần, mây tan sương tản.

Mộ Dung Thiên đột nhiên mở mắt, màu máu trong mắt như thủy triều rút đi.

Phụt…

Lăng Phi Sương bị một kiếm đâm xuyên vai, đôi môi đỏ nhuộm máu, đã giơ tay không nổi.

Thiên Nhạc cũng bị một cú đấm đánh bay, đè xuống đất liên tục bị đấm.

Mộc trưởng lão càng quỳ một gối trước sơn môn, đồng tử đã mất đi ánh sáng, mặc cho Tiểu Xuân ở xa khóc lóc gọi thế nào cũng không đáp lại.

Tiêu Vân một tay cầm kiếm, dựa vào tảng đá xanh cố gắng chống đỡ không để mình ngã xuống, máu không ngừng chảy xuống theo mũi kiếm, nhìn kẻ địch như thủy triều đen ngòm giết tới, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tất cả mọi người đều đã đến cực hạn.

Huyền Ngọc Tử, Liễu Vân Thấm nhìn vũ khí sắt lạnh mà kẻ địch giơ lên, nhìn cảnh tượng thảm khốc ở đây, cuối cùng cũng không nhịn được mà cùng nhau bước ra.

Nhưng, ngay khi hai người chuẩn bị ra tay, bầu trời đột nhiên sáng hơn một chút.

Ngẩng đầu nhìn lại, màu máu đã biến mất.

Không có trường kiếm nào trên không trung, không có kiếm khí nào gào thét.

Chỉ có, giữa đám người vô tận, từng đóa hoa máu nở rộ, những đường máu kéo dài.

Lăng Phi Sương cảm thấy ấm áp trên mặt, ánh mắt mang theo sự mất tập trung.

Lúc này, đầu của hàng trăm nghìn kẻ địch trước mắt bay lên, máu phun như suối.

Cái chết đã được dự đoán trước kia lại không đến khiến Tiêu Vân mở mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng hơi há, như đang mơ.

Trên ba nghìn bậc thang, tất cả kẻ địch đều giữ nguyên tư thế vừa rồi, hai mắt tối sầm, có đường máu dần xuất hiện ở cổ.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt run rẩy.

Tất cả mọi người trên Linh Phù sơn đều ngẩng đầu, mặt đỏ bừng, mũi cay cay.

Tỉnh rồi.

Người đó cuối cùng cũng tỉnh rồi!!

“Mộ Dung sư huynh!”

Tiếng hô rung trời lở đất, thẳng lên tận mây xanh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào một chỗ.

Một thân áo đen, tay cầm Thiên Thanh.

Hắn đứng trên hư không, chỉ một kiếm.

Vạn tặc cúi đầu.

…

Chương 556: Đan dược trên Thanh Vân phong đều được đựng trong vò

"Mộ Dung Thiên!"

Thác Bạt Thương Khung giật mình, chăm chú nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo đen trên không trung.

Còn bên dưới, đã sớm là thây nằm la liệt.

Vô Song Vô Hành, kiếm khí tràn ngập, những kẻ địch xông lên Linh Phù sơn gần như chết sạch.

"Ngươi muốn chết."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lạnh lùng, bước ra một bước, khí tức mạnh mẽ bao trùm, khiến đồng tử của Thác Bạt Thương Khung và những người khác co lại.

Bán bộ Chân Tổ!

Sau khi phá vỡ tâm ma kiếp, tu vi của hắn lại tiến thêm một bước, đạt đến bán bộ Chân Tổ!

"Chạy!"

Không dám do dự, Thác Bạt Thương Khung tim đập thình thịch quay người bỏ chạy.

Lúc này, đừng nói là đánh lên Linh Phù sơn, ngay cả cảm giác nguy cơ tử vong cũng dâng lên trong lòng hắn.

Nếu là người khác, có lẽ hắn còn thấy có thể tranh thủ một chút nhưng Mộ Dung Thiên…

Tên nhóc này là quái vật, với tu vi Xung Hư đỉnh phong đã có thể giết chết bán bộ Chân Tổ, huống chi là bây giờ.

Không chỉ có Thác Bạt Thương Khung, tất cả kẻ địch còn sống sót ở đây đều hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy.

Nhìn những kẻ đến như mưa, đi như tan tác, ba bốn cầu vồng bỏ chạy.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên bình thản, trên người có ánh sáng xanh hiện lên, tiếng rồng gầm vang vọng.

Hắn thậm chí còn chưa thi triển ra Hắc Long biến, chỉ là Thanh Long biến thứ bảy.

"Nhất Kiếm Đông Lai, xưng bá cửu thiên!"

Vạn dặm, ánh sáng đỏ bừng lên, kiếm khí trên bầu trời như mưa, lóe lên trong nháy mắt.

Xì!

Dưới sự chú ý nín thở của tất cả mọi người, những bóng người bỏ chạy xa xa đều run lên, dừng lại.

Ngay sau đó…

Máu tươi văng tung tóe, ánh sáng đỏ bùng nổ.

Từng cái đầu bay lên trời, bao gồm cả Thác Bạt Thương Khung, mặc dù đã nuốt yêu đan, mặc dù thân thể hắn cường tráng.

Vẫn không thể thoát khỏi thanh kiếm cực nhanh và cực kỳ sắc bén này.

Nhất Kiếm Đông Lai của Mộ Dung Thiên không chỉ dung hợp kiếm đạo Bách Lý, mà còn dung hợp Điểm Thương kiếm, Vô Song kiếm.

Những bán bộ Chân Tổ dựa vào đan dược để cưỡng ép nâng cao thực lực này, nếu có thể chặn được thì mới là lạ.

Lúc này, nơi đây yên tĩnh trong một thời gian dài, không một tiếng động.

Cho đến khi Thiên Thanh nhập vỏ, Mộ Dung Thiên từ từ quay người, mọi người mới phản ứng lại.

Chết rồi…

Kẻ địch đều chết hết, Thác Bạt Thương Khung, Trường Không kiếm tông…

Tất cả những kẻ địch hôm nay hô hào đòi bọn họ giao ra thi thể Thẩm An Tại đều đã chết hết!

Chết dưới kiếm của Mộ Dung Thiên!

Một người, có thể địch vạn quân!

Đây đáng lẽ phải là một chuyện vô cùng khích lệ nhưng lúc này, không ai có thể reo hò được.

Bởi vì…

Có quá nhiều người chết.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên nhìn xuống, sắc mặt cũng hơi chùng xuống, bàn tay cầm kiếm hơi run rẩy.

Bên ngoài Thanh Vân phong, Mộc trưởng lão ngã trên mặt đất, toàn thân đầy máu.

Tiểu Xuân khóc nức nở bên cạnh hắn, một đám đệ tử Thanh Linh phong đều quỳ xuống không đứng dậy được.

Bên ngoài, bên phía Linh Dược đường, Từ Hoan bị một cây trường thương đâm xuyên ngực, đóng đinh trên phiến đá xanh, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Linh Phù sơn vốn đã suy yếu, giờ đang trên đà đi lên nhưng lại đột ngột gặp phải tai họa, suýt nữa thì diệt môn.

Tiêu Vân mặc cho người khác băng bó cánh tay bị đứt cho mình, hai mắt đỏ ngầu, đầy vẻ mệt mỏi, nàng nhìn thiếu niên áo đen trên không trung, nở một nụ cười có phần thảm thương.

Mộ Dung Thiên nhìn Liêu Tử Khung, Hạo Nhiên kiếm tiên, Bách Lý Nhất Kiếm, Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh và những người khác bị thương nặng ở đây, từ từ cúi người chào, giọng nói trầm thấp.

"Mộ Dung Thiên thay mặt Linh Phù sơn cảm ơn chư vị."

Cúi chào này là điều đương nhiên.

Nếu không có sự giúp đỡ của mọi người ở đây, e rằng Linh Phù sơn sẽ thật sự diệt vong vào ngày hôm nay.

Những người này đều liều mạng đến giúp đỡ, xứng đáng với một lạy của hắn.

Hơn nữa…

Ánh mắt Mộ Dung Thiên nhìn về phía bên trong vườn trúc, ánh mắt hơi run rẩy.

Sư phụ nhất định ở đó!

Sư phụ tuyệt đối chưa đi!

Mặc dù đã tận mắt nhìn thấy thi thể nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy sư phụ chưa bao giờ rời đi.

Luôn nhìn mình, luôn quan sát nơi này!

Tóm lại, trước khi sư phụ trở về.

Hắn nhất định sẽ bảo vệ Thanh Vân phong này, bảo vệ Linh Phù sơn này!

Thẩm An Tại nhìn thiếu niên áo đen đứng hiên ngang trước gió, vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lộ vẻ an ủi.

"Kết thúc rồi."

Lâm Tiểu Cát ôm Thân Đồ Tiểu Tuyết, nhẹ giọng nói.

Thân Đồ Tiểu Tuyết mắt đỏ hoe, sờ vào nơi ngực hắn bị kiếm đâm thủng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

"Tiểu Cát… Ngươi… đau không, chảy nhiều máu quá…"

"Ngươi thật ngốc, tại sao lại giúp ta đỡ kiếm…"

Lâm Tiểu Cát lau nước mắt trên khóe mắt nàng, ngẩng đầu nhìn trời.

"Bởi vì phong chủ đã nói, trở nên mạnh mẽ… là để bảo vệ."

Hắn quay đầu nhìn về phía vườn trúc.

Thiên Huyền giới đã hoàn toàn hỗn loạn, những người đó cũng sắp ra ngoài rồi.

Những gì phong chủ nói với mình, cũng nên đi làm.

"Tiểu Cát, ngươi nói nếu có người mạnh hơn đến, ngay cả đại sư huynh cũng không phải là đối thủ thì phải làm sao?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết hỏi.

"Đừng sợ, vẫn còn phong chủ."

"Phong chủ?" Người trước hơi sửng sốt: "Nhưng phong chủ hắn…"

"Hắn sẽ trở lại."

Giọng điệu của Lâm Tiểu Cát rất chắc chắn, cười toe toét: "Đợi hắn trở lại, Linh Phù sơn sẽ không sao nữa, đến lúc đó chúng ta có thể tìm một ngọn núi, sống những ngày bình yên."

"Được…"

Thân Đồ Tiểu Tuyết tuy không biết hắn lấy đâu ra sự tự tin đó nhưng vẫn gật đầu thật mạnh.

Nàng không thích những ngày đánh giết như thế này, cũng không muốn trở nên mạnh mẽ đến mức nào, chỉ mong có thể bình an vô sự.

“Đến rồi.”

Đúng lúc này, Huyền Ngọc Tử đột nhiên lên tiếng, giọng điệu nghiêm trọng.

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên đều cảm ứng được điều gì đó, nhíu mày quay đầu lại.

Chỉ thấy ở đằng xa, bầu trời đột nhiên sụp xuống vài phần.

Giống như đang sụp đổ vậy.

Một luồng khí tức vô cùng khủng bố, mạnh mẽ truyền đến từ cách xa hàng triệu dặm.

Tất cả mọi người đều nín thở, đều cảm nhận được dường như cả thiên địa nơi đây đều bị áp lực mạnh mẽ bao trùm.

“Đây là… chuyện gì vậy?”

“Cổ khí tức này… mạnh quá!?”

Sắc mặt Vu Chính Nguyên trầm xuống, Liêu Tử Khung cũng mang theo thân thể bị thương bay đến bên cạnh hắn.

Cả hai đều có ánh mắt nghiêm trọng.

Đây là… hướng của Thần Phù điện!

“Đây là khí tức của ai…” Vu Chính Nguyên trầm giọng hỏi.

“Có lẽ là Thiên gia lão tổ, sự xuất hiện của Đoạn Đầu sơn là do hắn, một trong năm người ở giới ngoại, chính là… Thánh cảnh!”

Liêu Tử Khung từ từ lên tiếng, khiến ánh mắt của Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên đều ngưng tụ lại.

Trên Chân Tổ!

“Nhị sư phụ vẫn còn ở bên đó!”

Vu Chính Nguyên nghiến răng, định thi triển Độn Hư phù nhưng sắc mặt lại trắng bệch.

Vừa rồi chém giết một bán bộ Chân Tổ, lại kịch chiến với Thác Bạt Thương Khung một hồi lâu, giờ đã có chút kiệt sức.

“Sư huynh!”

Tiêu Cảnh Tuyết lên tiếng, nàng vừa luyện hóa giới ngoại chi độc, vừa vung tay áo ném ra một chiếc nhẫn trữ vật.

Không cần hắn nói, Mộ Dung Thiên cũng biết bên trong là gì.

Hắn lấy ra một vò đan dược từ bên trong, nắm một nắm rồi đưa cho Vu Chính Nguyên và Liêu Tử Khung.

Hai người kia hiểu ý, rất thành thạo nhận lấy rồi nuốt một hơi.

Liêu Tử Khung ngẩn người.

Đây… toàn là đan dược bát phẩm sao?!

“Đi!”

Chỉ sau vài hơi thở, ánh sáng trong mắt Vu Chính Nguyên lóe lên, hắn mang theo Mộ Dung Thiên biến mất.

Lúc đi, Mộ Dung Thiên còn hét lớn một tiếng.

“Giúp ta chăm sóc Thanh Mộc huynh!”

Mãi đến khi hai người biến mất, hắn vẫn chưa hoàn hồn.

Đây… những luyện dược sư ở Thanh Vân phong đều hào phóng như vậy sao?

Đan dược… không đựng trong lọ, mà đựng trong vò sao?!

Chương 557: Tượng điêu vỡ nát?

Khi mọi người kinh ngạc, chỉ có một người trên sân đang bận rộn.

Đó chính là Thiên Nhạc.

Hắn không ngừng chạy trên chiến trường, thanh đao trong tay điên cuồng nuốt chửng vô số khí huyết ở đây.

Ngoài người nhà, bất kể là bán bộ Chân Tổ hay khí huyết của Quy Nguyên Địa Linh, hắn đều thu hết.

Hạo Nhiên kiếm tiên nhìn cảnh này, ánh mắt lóe lên.

Xem ra Thẩm An Tại nói không sai.

Đao là thiện hay ác, hoàn toàn phụ thuộc vào người cầm đao.

Thiên Nhạc hấp thụ một lượng khí huyết khổng lồ như vậy, vẫn có thể giữ vững bản tâm, không tham lam đến mức hấp thụ cả máu thịt của người nhà, điều này đủ để chứng minh.

Huyết Thôn, không phải ma đao.

"Gần xong rồi."

Lâm Tiểu Cát nhìn thấy sự chú ý của mọi người lúc này đều không ở trên người mình, liền nhẹ giọng nói.

"Gần xong cái gì?" Thân Đồ Tiểu Tuyết nghi ngờ.

"Không có gì, ta bị thương, phải đi lấy ít đan dược."

"Ta đi cùng ngươi…"

“Ngươi ở lại đây giúp các sư huynh đệ dọn dẹp chiến trường đi.”

Lâm Tiểu Cát vẫy tay, ngăn cản nàng đi theo.

Nàng hơi sửng sốt, sau đó nhẹ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

“Tiêu sư tỷ, mục tiêu của bọn họ đều là phong chủ, có cần giấu thi thể của phong chủ không?”

Lâm Tiểu Cát đến bên ngoài trúc viên, chắp tay nói.

Tiêu Cảnh Tuyết vừa luyện hóa độc tố vừa gật đầu.

“Được.”

Nàng không nghĩ nhiều.

Quả thật, mục tiêu của những người đó vừa rồi không phải là Linh Phù sơn, mà là di thể của sư phụ và đại sư huynh.

Để đảm bảo an toàn cho sư phụ, tốt nhất nên giấu di thể đi.

Lâm Tiểu Cát gật đầu, tiến lên khiêng quan tài.

…

Bên kia, Thần Phù điện.

Ầm ầm!

Trận pháp rung chuyển, vô số đệ tử Thần Phù điện phun máu tươi, mệt mỏi vô cùng.

Lục Thành cùng Hà Bất Ngữ, cũng như các trưởng lão khác của Thần Phù điện nghiến răng chống đỡ.

“Ha ha ha, có thể chống đỡ lâu như vậy dưới uy áp của lão tổ, các ngươi cũng rất khá rồi.”

Trưởng lão Thiên gia cười cuồng ngạo.

Tượng đá sau lưng hắn càng trở nên sống động, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy trái tim như ngọn lửa đang đập trong lồng ngực.

Như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ mở mắt ra.

Ầm!

Một đợt tấn công nữa, vô số đệ tử Thần Phù điện thất khiếu chảy máu, bị chấn bay ra ngoài, làm rơi phù ấn trong tay.

Và trận pháp thần phù này cũng vì thế mà xuất hiện một lỗ hổng.

"Giết!"

Thấy có cơ hội, trưởng lão Thiên gia lập tức dẫn theo tất cả mọi người, cười dữ tợn xông vào.

Chỉ cần phá vỡ trận pháp này, chính là giết chóc!

"Nhất kiếm điểm thương!"

Nhưng, ngay khi bọn họ xông vào lỗ hổng, biến cố đột nhiên xảy ra.

Giữa hư không rung chuyển, hai bóng người xuất hiện, chưa hiện hình hoàn toàn, một vầng trăng tròn khác đã xuất hiện trên bầu trời.

Vô số bóng người hóa thành kiếm quang trắng như trăng đan xen lóe lên, sắc bén vô cùng.

Xoẹt!

Mọi người Thiên gia hoảng sợ lùi lại, những người tu vi yếu hơn thậm chí còn bị chém thành nhiều mảnh ngay tại chỗ.

"Phong phù, Thanh Nguyệt sát!"

Một giọng nói quen thuộc khác vang lên, dung hợp uy năng của mấy đạo phù cửu phẩm, lưỡi dao gió bắn ra, trực tiếp đánh

bay đám người đó ra khỏi lỗ hổng.

Vu Chính Nguyên kết ấn bằng hai tay, nhanh chóng dựng lên một lớp rào chắn hòa vào trận pháp thần phù ở đây.

Lỗ hổng trong nháy mắt khôi phục như thường.

Đến lúc này, mọi người mới kịp phản ứng.

"Là Vu sư huynh và Đại An kiếm tiên!"

"Vu sư huynh đã trở lại!"

Mọi người trong Thần Phù điện đều vui mừng.

Lục Thành nhìn hai bóng lưng quen thuộc, cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cau mày.

Hai người bọn họ đã đến, vậy thì bên Linh Phù sơn… có phải đã giải trừ được nguy cơ rồi không?

Không đúng…

Hắn nhìn đôi mắt điềm tĩnh trong veo của Mộ Dung Thiên, hơi nhíu mày.

Điều này không giống với kết cục mà hắn nhìn thấy trong Vô Tận chi Giới.

Mộ Dung Thiên… không bị tâm ma nuốt chửng sao?

"Mọi người mau chóng hồi phục."

Mộ Dung Thiên vung tay áo, vô số vò rượu bay ra, mùi thuốc nồng nặc lan tỏa.

Ngay cả khi chưa nuốt đan dược, nhiều đệ tử Thần Phù điện bị thương đều cảm thấy tâm khoáng thần di, vết thương cũng khá hơn một chút.

Mặc dù không phải tất cả đều là đan dược bát phẩm nhưng ít nhất cũng là ngũ phẩm trở lên.

Với số lượng lớn như vậy, đủ để bọn họ chống đỡ thêm một thời gian nữa.

"Đến đúng lúc, ha ha ha!"

Hà Bất Ngữ cười lớn.

"Đã đến thì ta cũng có thể ra tay rồi."

"Mộ tiểu tử, Tiểu Vu, kiềm chế đám tạp nham này, lão phu phải phá nát bức tượng đó, nếu không đợi hắn phục hồi, hậu quả sẽ khôn lường!"

"Tiền bối cứ yên tâm, nơi này giao cho ta và Vu sư huynh."

Mộ Dung Thiên cầm Thiên Thanh, ngang nhiên đứng giữa hư không.

Vu Chính Nguyên cũng gật đầu, bước ra một bước, xuất hiện một Vu Chính Nguyên giống hệt.

"Hừ, lấy trứng chọi đá!"

Trưởng lão Thiên gia hừ lạnh, giơ tay lên, bức tượng sau lưng tỏa ra ánh sáng huyền bí.

Một bóng rìu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, uy lực của nó… vô cùng mạnh mẽ!

E rằng mơ hồ… đã đạt đến uy lực của Chân Tổ!

Đây là sức mạnh thuộc về thế giới bên ngoài, bức tượng kia xem ra đã bắt đầu dần dần phục hồi.

Mộ Dung Thiên hơi nheo mắt, bước lên một bước.

Toàn thân hắn bị hắc khí bao phủ, mặc áo giáp đen cầm kiếm rồng, đồng tử lan tràn màu máu.

Cùng với tiếng rồng gầm điếc tai, một luồng kiếm khí màu máu lại mang theo ánh sáng đen u ám bốc lên, xé nát hư không trên đường đi, một màu đen kịt.

“Đây là…”

Lục Thành ở phía sau, ánh mắt hơi co lại.

Ánh kiếm màu máu đó hắn quá quen thuộc, chính là cảnh tượng hắn nhìn thấy trong Vô Tận chi Giới.

Mà mãi đến lúc này, hắn mới hiểu ra.

Hóa ra cái gọi là huyết kiếp này, căn bản không phải do Mộ Dung Thiên mang đến.

Ánh kiếm màu máu đó, cũng không phải để giết người.

Mộ Dung Thiên… hắn đã hoàn toàn nắm giữ sức mạnh của tâm ma kiếp.

Ầm ầm!

Trong tiếng ầm ầm chói tai, đại phủ và kiếm quang màu đen va chạm nhau, phát ra tiếng ầm ầm nhưng vẫn từ từ đè xuống.

Uy lực của Chân Tổ, không dễ dàng ngăn cản như vậy.

Không bị đánh tan trong nháy mắt, đã đủ chứng minh sự mạnh mẽ của Mộ Dung Thiên.

“Ta đến giúp ngươi!”

Vu Chính Nguyên kết ấn bằng hai tay, trong hư không, một thanh kiếm khổng lồ đen trắng giáng xuống, mang theo ý giết chóc của núi sông vô cùng nặng nề, chết chóc một mảnh.

Nếu nói kiếm đạo của Mộ Dung Thiên thêm vào Tàng Long Bát Biến, sức mạnh của tâm ma kiếp, miễn cưỡng có thể phát huy uy lực siêu thoát khỏi đạo.

Thì Sinh Tử Thiên Kiếm phù của Vu Chính Nguyên, chính là sức mạnh thực sự siêu thoát khỏi đạo.

Ầm ầm!

Hai bên kẹp công, dư chấn mạnh mẽ lan tỏa, hư không gợn sóng từng đợt.

Bóng rìu khổng lồ đột nhiên vỡ tan.

Mọi người Thiên gia sắc mặt thay đổi, kinh hô.

"Không thể nào!"

"Đây là sức mạnh của pháp tắc!"

"Thiên đạo nơi này không trọn vẹn, bọn họ sao có thể ngộ được pháp tắc!"

Trong lúc bọn họ kinh ngạc, Hà Bất Ngữ ở phía sau cũng đã chuẩn bị xong.

Hắn bay lên không trung, ánh mắt nghiêm nghị.

"Tiểu Vu, Mộ Dung tiểu tử, tránh ra!"

Hai người né người tránh đi.

Hà Bất Ngữ đứng giữa không trung, toàn thân phủ đầy phù quang.

Trong Thần Phù tháp, vô số phù văn bay ra, lượn vòng trên bầu trời.

"Một đạo phù này, sư phụ ta đã chuẩn bị mấy trăm năm, ngươi có thể ngăn cản được sao!"

Hà Bất Ngữ quát khẽ, sau lưng xuất hiện một bóng người già nua, một tay nâng bảo tháp do phù quang hóa thành.

"Vạn phù nghe lệnh!"

Một tiếng quát xuống, bầu trời biến sắc.

Bảo tháp trấn áp xuống, sức mạnh mạnh mẽ khiến mọi người Thiên gia sắc mặt đại biến.

Nếu để Thần Phù tháp này đè xuống, bức tượng e rằng sẽ không chịu nổi!

Không ngờ ngoài Thần Phù đại trận, Thần Phù điện lại còn có át chủ bài như vậy!

Rắc!

Tiếng vỡ giòn vang lên, bức tượng khổng lồ đó nứt nẻ chằng chịt, như thể sẽ vỡ tan hoàn toàn trong khoảnh khắc tiếp theo.

Nhưng mà…

Đúng lúc này, đôi mắt của bức tượng đó chuyển động.

…

Chương 558: Lão tổ Thiên gia xuất hiện

Theo cùng với việc đôi mắt của bức tượng chuyển động, chiếc rìu khổng lồ mà tay phải của bức tượng cầm cũng giáng xuống.

Ầm ầm!

Ảo ảnh của Phù tháp nổ tung ngay lập tức.

Uy năng mạnh mẽ tản ra, chấn động khiến Vu Chính Nguyên và Mộ Dung Thiên bay ngược, nội tâm như sóng biển cuộn trào.

Hà Bất Ngữ càng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt rơi xuống.

“Sư bá!”

Có đệ tử đỡ lấy thân hình đang rơi của hắn, sắc mặt căng thẳng.

Rắc!

Phù tháp ở phía sau nứt ra từ dưới lên trên.

Ngoài sự vui mừng của những người Thiên gia, sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều chùng xuống, nhìn chằm chằm về phía trước.

Những mảnh vụn đá trên bức tượng nứt nẻ rơi ra từng tấc, một luồng uy áp khủng bố đang từ từ lan tỏa.

Đó là một lão già mình trần, thân hình vạm vỡ, tay cầm một chiếc rìu khổng lồ.

Khi làn da tỏa ra ánh sáng màu đồng cổ lộ ra, khi trái tim như ngọn lửa "Thình thịch" đập, những người Thiên gia quỳ trên hư không, cuồng nhiệt hô to.

"Hoan nghênh lão tổ!!"

Lão già mình trần đứng thẳng dậy, vác chiếc rìu khổng lồ trên vai.

Đôi mắt đục ngầu của hắn lại mang theo uy quang khiến người ta rùng mình, nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía vòm trời, giọng nói trầm thấp như tiếng chuông trống, khiến màng nhĩ của nhiều đệ tử Thần Phù điện ở phía dưới đau nhói, có máu chảy ra.

"Hơn một nghìn năm, cuối cùng lão phu cũng tỉnh rồi."

Ầm ầm!

Khi nói chuyện, giống như sấm sét giữa trời quang, bầu trời không ngừng gầm rú.

Những ngọn núi liên miên bị nghiền nát trong lời nói nhẹ nhàng của hắn.

Là nghiền nát, chứ không phải nổ tung!

Giống như bị ấn sâu xuống, sụp đổ vậy.

Trọng lực gấp hàng trăm lần bao phủ, sắc mặt của Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên thay đổi, ngay lập tức từ hư không rơi xuống đất.

Ầm!

Bụi đất bay lên, hai người miễn cưỡng chống đỡ, hư không bị áp chế đến biến dạng.

Trong mắt hai người đều có chút kinh hãi.

Sức mạnh này… mạnh mẽ đến mức khiến bọn họ gần như không thở nổi!

Là sự nghiền ép về cảnh giới!

Hơn nữa… lão già mình trần chỉ nhìn nhàn nhạt, nếu thực sự ra tay, e rằng hai người bọn họ sẽ chết ngay lập tức!

Mạnh, quá mạnh!

Mạnh mẽ đến nỗi ngay cả bọn họ lúc này cũng không khỏi dâng lên một ý niệm bất lực nhỏ bé trong lòng.

"Xem ra trong hơn một nghìn năm qua, nơi này đã xuất hiện một vài thiên kiêu cao hơn cả Lâm Thanh."

Lão già mình trần tiếp tục nói nhàn nhạt, từ từ duỗi ngón tay ra, thậm chí không cần dùng đến rìu.

"Nếu đã như vậy, các ngươi hãy chết đi."

Vù!

Hắn hiểu rõ đạo lý diệt cỏ tận gốc, đã là thiên kiêu của Thiên Huyền giới thì tuyệt đối không thể giữ lại.

Hư không gợn sóng từng đợt, một ngón tay chỉ ra, uy áp tụ lại một điểm, trước tiên hướng về phía Mộ Dung Thiên mà đi.

Vù!

Sức mạnh mạnh mẽ xuyên thủng hư không.

Đồng tử của Mộ Dung Thiên co lại, cảm giác tử vong nồng đậm truyền đến nhưng lại không thể cử động, càng đừng nói đến việc chống đỡ.

Sư phụ!

Đột nhiên trong lòng hắn nảy sinh ý niệm mong đợi, mong đợi bóng hình mặc áo trắng kia xuất hiện.

Giống như lời nguyện thành sự thật, trước mắt hắn xuất hiện một bóng người.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ mừng rỡ nhưng khi nhìn thấy chiếc áo xanh nhạt tao nhã kia, ánh mắt lại tối đi vài phần.

Không phải sư phụ…

"Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện rồi."

Liễu Vân Thấm đứng trước mặt Mộ Dung Thiên, đòn tấn công xuyên thấu kia vỡ tan ở ba thước bên ngoài chân thân của nàng.

Một bóng hình hoa sen xanh hiện lên trong lòng bàn tay nàng, nở rộ.

"Cửu Huyền Đạo Liên công của Thanh Tâm tông, nha đầu, ngươi có quan hệ gì với Liễu Như Vân?"

Lão già mình trần nheo mắt lại, tỉ mỉ quan sát nữ tử dịu dàng trước mặt.

Dung mạo có vài phần giống người xưa nhưng khí chất lại kém xa, không lạnh lùng như nàng, cũng không thần thánh như nàng.

"Là gia tổ của ta."

Giọng nói của Liễu Vân Thấm vẫn dịu dàng như trước, hơi quay đầu lại.

"Lui xuống đi."

Mộ Dung Thiên lúc này mới hoàn hồn, nhìn sư thúc của mình, gật đầu lia lịa.

"Sư thúc, cẩn thận!"

Không nói nhiều, hắn dìu Vu Chính Nguyên đi, quay người trở về Thần Phù điện.

"Liễu Như Vân chết rồi sao?"

Lão già hơi ngạc nhiên.

Liễu Vân Thấm không phủ nhận.

Thấy nàng không nói, đã là câu trả lời, lão già mình trần cười lớn.

"Chết là tốt, như vậy lại ít đi một người tranh Thiên Đạo bi với lão phu!"

Hắn giơ chiếc rìu lớn lên, trong mắt lóe lên hàn quang.

"Xem như ngươi cũng là người của Thanh Tâm tông, bây giờ cút đi, nói không chừng lão phu lấy được Thiên Đạo bi, còn có thể tiện tay đưa ngươi về thượng giới."

"Ta đến đây là để giết ngươi."

Liễu Vân Thấm lại hơi lắc đầu, giọng điệu ôn hòa nhưng lại mang theo chút hàn ý.

"Hửm?"

Lão già mình trần sửng sốt, sau đó giận dữ cười ngược.

"Chỉ bằng ngươi sao?"

"Cho dù lão phu vừa mới tỉnh lại, chỉ có thể phát huy ba phần thực lực, giết ngươi cũng như nghiền chết một con kiến!"

Hắn cũng không nói nhiều lời vô ích, giơ chiếc rìu khổng lồ lên rồi đột nhiên chém xuống.

Chiếc rìu khổng lồ hóa thành một vật khổng lồ giữa không trung, giống như mở ra bầu trời, mang theo áp lực cực lớn.

Đối mặt với đòn tấn công này, Liễu Vân Thấm hít sâu một hơi, ấn ký đạo liên giữa mày hiện lên.

Hơi thở của nàng, từ Xung Hư đỉnh phong, không hề bị cản trở mà bước vào cảnh giới tiếp theo.

Chân Tổ!

"Cửu Huyền, thương hải tang điền."

Cùng với một bóng hình hoa sen xanh bay lên, gió lành thổi qua.

Trông có vẻ như không có gì thay đổi nhưng lại khiến Phù tôn và Vu Chính Nguyên, Lục Thành đều co đồng tử lại.

Bọn họ là những người am hiểu nhất về phù pháp, cảm nhận rất mạnh mẽ.

Có thể rõ ràng cảm nhận được không gian xung quanh Liễu Vân Thấm dường như đã xảy ra một sự thay đổi khác thường.

Mười năm, một trăm năm…

Thời gian trôi qua như mưa bão, sóng lớn vỗ bờ.

Mặc dù chiếc rìu khổng lồ vẫn luôn rơi xuống nhưng khi thực sự đến trước mặt Liễu Vân Thấm, nó lại tỏa ra một luồng ý niệm muộn màng, giống như đã trải qua vô số năm tháng.

Sức mạnh khủng khiếp đó, dưới sự trôi qua của năm tháng như vậy, cũng trở nên yếu đi rất nhiều.

"Ngũ Huyền, Thanh Trúc kình."

Trong tay Liễu Vân Thấm xuất hiện một thanh kiếm tre màu xanh, nàng khẽ rung thân kiếm, vỗ vào một bên của chiếc rìu khổng lồ.

Chát!

Sức mạnh mềm dẻo như vậy bật ra, sức mạnh trên chiếc rìu khổng lồ trong nháy mắt tiêu tan.

Mặc dù bề ngoài không hề hấn gì nhưng kình khí lại truyền qua chiếc rìu, từng tấc, từng đoạn truyền vào bên trong.

Rắc rắc rắc!

Cánh tay phải cầm rìu của lão già mình trần ong ong, phát ra tiếng như ống tre nứt ra.

Nhưng, hắn lại cứng rắn chịu đựng được đòn tấn công này.

Cánh tay phải hơi đỏ nhưng không đáng kể.

Thể xác mạnh mẽ, khiến người ta chỉ biết lắc đầu!

"Tiểu nha đầu, không ngờ Cửu Huyền chi lực của ngươi lại mang theo chút ý niệm thời gian, xem ra lão phu đã coi thường ngươi rồi."

Hắn thu hồi chiếc rìu, ánh mắt hơi ngưng lại.

"Nhưng, nếu ngươi cho rằng chỉ với chút bản lĩnh này mà có thể lấy mạng lão phu thì thật là quá ngây thơ!"

Lời vừa dứt, xa xa đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm.

Vô số sức mạnh cường đại ùa đến, hư không dọc đường vỡ nát.

"Đó là… hướng Đoạn Đầu sơn, là cấm lực của Đoạn Đầu sơn!"

Sắc mặt Hà Bất Ngữ nghiêm trọng.

Năm cấm địa, mỗi cấm địa đều đại diện cho sức mạnh của năm người năm xưa.

Bây giờ nếu sức mạnh của Đoạn Đầu sơn bị lão già mình trần hấp thụ toàn bộ, e rằng…

Ít nhất hắn cũng có thể khôi phục được bảy tám phần thực lực!?

Mà như vậy… sẽ ở trên Cửu cảnh!

Liễu Vân Thấm nhìn cảnh này, đôi mắt đẹp hơi lóe lên nhưng lại không ngăn cản.

Đúng vậy, nếu lão tổ của mình còn sống thì có thể đấu tay đôi với Tổ cảnh của Thiên gia trước mắt.

Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh mà mình tích lũy được trong những năm qua thì không đủ.

Cho nên… nàng cần một phương pháp khác để giết người này!

Chương 559: Lão tổ Thiên gia chết

Theo sức mạnh vô tận tràn vào cơ thể lão già, hai mắt lão hơi nheo lại, lộ ra vẻ hưởng thụ.

Mà hơi thở cũng đang tăng lên từng chút một.

Cho đến khi… vượt qua Cửu cảnh!

Mà ở một bên khác, trong phạm vi vài trăm dặm quanh Đoạn Đầu sơn, tất cả áp lực đột nhiên biến mất.

Giống như sức mạnh bao trùm nơi này ngàn năm vào lúc này hoàn toàn tan biến.

Cái gọi là cấm địa Đoạn Đầu sơn, không còn tồn tại nữa.

Trên người lão già phát ra một tiếng nổ "lách tách" như rang đậu, toàn thân đột nhiên cao thêm một trượng, cảm giác áp bức càng mạnh hơn.

Đứng ở đó như một tòa tháp sắt.

Hơn nữa, một sức mạnh khó tả từ khắp người lão lan tỏa ra, bao phủ trong phạm vi mười mấy dặm.

Sức mạnh này giống hệt với Đoạn Đầu sơn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Thậm chí những người của Thần Phù điện còn cảm thấy cơ thể mình sắp bị áp lực mạnh mẽ nghiền nát.

May thay, một đóa hoa sen xanh bay lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thay họ gánh chịu áp lực này.

"Là Đoạn Đầu lĩnh vực của lão tổ!"

Những người Thiên gia không bị ảnh hưởng bởi áp lực này, vô cùng vui mừng.

Đây là lĩnh vực pháp tắc mà chỉ Thánh cảnh mới có thể nắm giữ!

"Chết đi."

Lão già mình trần ánh mắt hờ hững, hai tay cầm rìu, từ từ chém xuống.

Mặc dù hành động chậm chạp nhưng áp lực mạnh mẽ ẩn chứa trong đó lại khiến mặt đất nứt nẻ.

Toàn bộ dãy núi liên miên của Thần Phù điện đều bắt đầu nổ tung.

Theo rìu khổng lồ giáng xuống, mặt đất sụp xuống.

"Đây chính là… sức mạnh của pháp tắc!"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe lên, hắn mơ hồ có thể cảm nhận được sự khác biệt giữa một rìu đó và kiếm đạo của mình.

Đó là… sự diễn sinh của đạo.

Ngay cả Liễu Vân Thấm khi đối mặt với một rìu này cũng vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng… đối phương đã dám sử dụng sức mạnh trên Cửu cảnh, cũng có nghĩa là tử kỳ của hắn đã đến.

"Ngươi thực sự cho rằng với sự tồn tại của lĩnh vực pháp tắc này, sức mạnh của Thiên đạo nơi này sẽ không phát hiện ra ngươi sao?"

Hoa sen xanh bay lên, khó khăn chống đỡ lưỡi rìu khổng lồ đè xuống.

Lão tổ Thiên gia cau mày, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

“Ý ngươi là gì?”

“Cửu huyền hợp nhất, diệt!”

Liễu Vân Thấm khẽ quát, hoa sen xanh trong hư không đột nhiên bùng phát chín loại ánh sáng.

Chín loại đạo ý hòa hợp, gió tuyết vô thanh, năm tháng trôi qua.

Dưới sức mạnh này, hư không vốn đã vỡ nát lúc này lại phục hồi.

Kèm theo đó… đạo ý giữa trời đất cũng trở nên nồng đậm hơn.

Giống như mọi thứ ở đây đều trở về ngàn năm trước.

Vù!

Gió nổi mây phun, trên bầu trời dường như có một đôi mắt mở ra, ánh mắt nhìn xuống, trong nháy mắt khóa chặt Lão tổ Thiên gia cầm rìu khổng lồ và Liễu Vân Thấm.

“Ngươi…”

Lão tổ Thiên gia kinh hãi biến sắc, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Hắn không ngờ Liễu Vân Thấm lại dám to gan như vậy.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng vẫn khiến sức mạnh của Thiên đạo phát hiện ra mình đang ẩn núp trong lĩnh vực pháp tắc.

Cho dù là Yêu hoàng hay Thi Ma lão quái, hắn đều không sợ.

Điều duy nhất hắn sợ…

Ngoài Linh Hư Tử ra, chính là sức mạnh của Thiên đạo nơi này!

Lúc trước chỉ là dư âm, cũng suýt chút nữa khiến hắn hồn phi phách tán.

Chạy!

Gần như trong nháy mắt, trong đầu hắn đã xuất hiện ý nghĩ này.

Ngay giây tiếp theo, hắn không chút do dự thu lại rìu khổng lồ, quay đầu bỏ chạy.

Vù!

Dưới tiếng ầm ầm, trên bầu trời bắn ra một luồng ánh sáng trắng, không có bất kỳ hơi thở nào, cũng không khiến Mộ Dung Thiên và những người khác cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào.

Tuy nhiên, khi đối mặt với luồng ánh sáng trắng vô hại này, Lão tổ Thiên gia lại lộ vẻ kinh hãi, trong nháy mắt đã trốn xa.

Nhưng mặc cho hắn biến mất trong nháy mắt ở đằng xa, luồng ánh sáng trắng đó vẫn hoàn toàn khóa chặt hắn, như hình với bóng.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, toàn bộ mây mù trên bầu trời tan đi, gợn sóng từng đợt.

Thậm chí không phát ra một tiếng kêu thảm nào, Lão tổ Thiên gia đã biến mất khỏi trời đất.

Những người Thiên gia thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

“Đó… là sức mạnh của Thiên đạo?”

Mọi người nhìn nhau, có chút không kịp phản ứng.

Còn đôi mắt của Mộ Dung Thiên lại nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Trong lúc mơ hồ, hắn như nhìn thấy trên đỉnh mây có một bóng người mặc áo trắng.

Bóng người đó rất quen thuộc nhưng khí chất lại vô cùng xa lạ.

Không giống như sự ôn hòa trước đây, mà là sự lạnh lùng cực độ, coi thường mọi thứ, không chứa bất kỳ tình cảm nào.

Đó… có phải là sư phụ của mình không?

Không.

Mặc dù bóng người rất giống nhưng không phải.

Mộ Dung Thiên gần như có thể chắc chắn rằng bóng người đó không phải sư phụ của mình!

Ầm!

Một luồng ánh sáng trắng khác ầm ầm giáng xuống, lần này là nhắm vào Liễu Vân Thấm.

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên vô cùng kinh hãi, đầy vẻ lo lắng.

Mặc dù luồng ánh sáng trắng đó không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào đối với họ nhưng sức mạnh của nó thì không thể nghi ngờ.

Ngay cả Lão tổ Thiên gia, sức mạnh vượt qua Cửu cảnh cũng bị xóa sổ trong nháy mắt.

Liễu sư thúc có thể chặn được không?

Đối mặt với luồng ánh sáng trắng ập đến, Liễu Vân Thấm không hề hoảng sợ, nàng quay đầu lại.

“Mộ Dung Thiên, đợi sư phụ ngươi trở về, nói với hắn rằng ta đang chờ hắn mang đến cho ta cái gọi là nghi thức.”

Giọng nói dịu dàng, Liễu Vân Thấm mỉm cười, hư không xung quanh nứt ra.

Trong bóng tối, mơ hồ có thể nhìn thấy hàng vạn vì sao và gió tuyết lạnh giá vô tận.

Khi ánh sáng trắng giáng xuống, nàng đã bước vào đó, sau đó hư không khép lại, biến mất không thấy nữa.

Hơi thở của nàng cũng không còn.

Theo sự biến mất của nàng, ý chí mạnh mẽ vừa rồi cũng tan biến không còn.

Giống như mọi thứ đều chưa từng xảy ra, chỉ có những người Thiên gia nhìn nhau trố mắt.

"Liễu sư thúc… nàng đi đâu rồi?"

Vu Chính Nguyên hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên.

Hắn từ từ mở miệng: "Có lẽ là đã rời khỏi Thiên Huyền giới rồi."

Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Người ta đều nói sư phụ hy sinh thân mình, hóa thành trời đất.

Nhưng tại sao… bóng người mơ hồ hắn vừa nhìn thấy lại không giống sư phụ của mình chút nào?

Nếu là sư phụ, hắn tuyệt đối không thể ra tay với Liễu sư thúc.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Mộ Dung Thiên cau mày nhưng không thể nghĩ ra được.

…

Mặt khác, Linh Phù sơn.

Huyền Ngọc Tử đứng trên đống đổ nát của đại điện Linh Phù, nhìn về phía xa.

Khi cảm nhận được ý chí mạnh mẽ đó xuất hiện rồi lại biến mất, lông mày hắn hơi cụp xuống.

Xem ra, Liễu Vân Thấm đã giải quyết được một người rồi.

Vậy thì bây giờ, chỉ còn lại hai người.

Một là Yêu hoàng Vệ Hống sắp xuất hiện, còn một là Thi Ma lão nhân không biết sống chết.

Nếu cả hai cùng xuất hiện thì còn dễ nói nhưng nếu xuất hiện riêng lẻ…

Thì e rằng mình sẽ bất lực.

Hắn khẽ thở dài, nhìn về phía bầu trời.

Tương lai ra sao, hãy xem tạo hóa của Thiên Huyền.

…

Nơi khác, trong một vùng yêu khí hoang vu, tiếng ầm ầm không ngừng, hư không vỡ vụn không thành hình dạng.

Điện chủ Thiên Huyền cầm trên tay hai cái đầu nhuốm máu, toàn thân đầy thương tích.

Còn đối diện, chỉ còn lại một mình Cửu đại nhân, cũng bị thương nặng.

Cả hai đều cảm nhận được ý chí mạnh mẽ truyền đến từ phương xa, đồng thời dừng tay.

Điện chủ Thiên Huyền lóe ánh mắt lên, nhìn sâu vào Cửu đại nhân đang bảo vệ Thiên Quan Tinh, quay người rời đi.

“Sức mạnh của Thiên đạo đã xuất hiện, Lão tổ Thiên gia e rằng đã gặp nạn rồi…”

Nhưng ngoài hơi thở của Lão tổ Thiên gia, hắn còn cảm nhận được hơi thở công pháp của Thanh Tâm tông.

Có lẽ là một lần, chết mất hai đối thủ cạnh tranh.

Cửu đại nhân không ngăn cản hắn rời đi, mà lộ vẻ cười lạnh.

Điện chủ Thiên Huyền này, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Thật không ngờ lại chống lại sức mạnh yêu lực hoang vu mà xông vào truy sát mình, giờ đây sức mạnh hoang vu đã ngấm sâu vào cơ thể hắn.

E rằng không bao lâu nữa, điện chủ Thiên Huyền này sẽ tử vong!

Đến lúc đó…

Thiên Đạo bi sẽ trở thành vật trong túi của Yêu hoàng đại nhân!

…

Chương 560: Lâm Tiểu Cát và Thiên Nhạc mất tích

Cùng với cái chết của Lão tổ Thiên gia, nhiều trưởng lão Thiên gia bắt đầu hoảng loạn.

Đặc biệt là khi Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên lần lượt bao vây bọn họ, mồ hôi lạnh càng tuôn như mưa.

"Sư đệ, đừng nương tay!"

Lục Thành ở xa chữa thương vẫn không quên dặn dò.

Lần này nếu không phải Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên kịp thời xuất hiện, e rằng cảnh tượng trong lời tiên đoán sẽ trở thành sự thật.

Thần Phù điện sẽ máu chảy thành sông.

Nhưng… dù sao cũng có chút thay đổi, không thành sự thật.

Hoặc là…

Lục Thành hơi nhíu mày, trong lòng không hiểu sao đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Hoặc là, lần này cuối cùng cũng có chút thay đổi, cảnh tượng trong lời tiên đoán đã không thành sự thật.

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên vốn là chiến lực cấp bán bộ Chân Tổ, giờ đây kẻ địch đã mất đi sự che chở của Lão tổ Thiên gia.

Những trưởng lão Thiên gia đương nhiên không thể là đối thủ của bọn họ, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thậm chí bọn họ muốn chạy cũng không chạy thoát, tốc độ của Vu Chính Nguyên khi dùng Độn Hư phù, tuyệt không phải là điều bọn họ có thể tưởng tượng được.

Hầu như chỉ cần là nơi hắn từng đến, hắn đều có thể đến trong nháy mắt, chỉ là khoảng cách càng xa thì tiêu hao càng lớn mà thôi.

Còn nhìn cảnh tượng gần như là giết gà giết chó đó.

Cho dù là Hà Bất Ngữ hay Lục Thành, hay là đám đệ tử Thần Phù điện kia, lúc này đều ngây người.

Mạnh mẽ, mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng.

Kiếm của Mộ Dung Thiên, phù của Vu Chính Nguyên.

Bất kể thủ đoạn của ai, dường như đều vượt xa nhận thức của bọn họ!

…

Nơi khác, bên trong Linh Phù sơn.

Vài ngày trôi qua, nơi này vẫn là một mảnh hỗn độn, xác chết nằm la liệt.

Ba nghìn bậc thang đã được rửa bằng nước hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không thấy màu đỏ tươi tan biến hoàn toàn.

Nơi này vẫn còn vương vấn không ít khí huyết, nhiều đệ tử dọn dẹp chiến trường đều im lặng với nhau, không nói nhiều, chỉ bận rộn với việc của mình.

Trận chiến này, số người chết và bị thương rất nhiều.

Tôn Trưởng lão của Dược Vương cốc, Từ Đường chủ nhà mình, Mộc trưởng lão…

Tu vi của Tôn Ngạo đã tụt xuống Thiên Linh cảnh, giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Bách Lý Nhất Kiếm ngày đêm chăm sóc.

Mặc dù lấy ít thắng nhiều, giành chiến thắng trong trận chiến này, bọn họ cũng không có chút phấn khích nào.

Bởi vì không biết lần chiến đấu như thế này tiếp theo sẽ đến lúc nào, sẽ có bao nhiêu người chết và bị thương.

"Tiêu VânTrưởng lão, ngài có nhìn thấy Tiểu Cát không?"

Trong đám người, có một bóng dáng nhỏ nhắn buộc tóc đuôi gà đi tới trước mặt Tiêu Vân, lo lắng hỏi.

Nàng không được coi là đệ tử chân truyền nên mặc dù gọi nhóm Mộ Dung Thiên là sư huynh nhưng những người nên gọi là trưởng lão thì vẫn phải gọi.

"Lâm Tiểu Cát?"

Tiêu Vân cau mày, trong đầu hiện lên bóng dáng đen gầy của thiếu niên đó.

Người kia sao?

"Những ngày này không thấy, chẳng phải hắn vẫn luôn ở cùng ngươi sao?"

Nàng hỏi ngược lại, trong trí nhớ của nàng, dù là trên núi hay xuống núi, hai người này dường như đều không rời nhau.

"Trước đó hắn nói đi chữa thương, những ngày này đều không xuất hiện, ta lo hắn có chuyện gì không."

Thần sắc của Thân Đồ Tiểu Tuyết có chút căng thẳng lo lắng.

Mà ngay khi hai người đang nói chuyện, trên núi đột nhiên truyền đến tiếng hô to.

"Tiểu Tuyết sư tỷ, nhị sư tỷ bảo sư tỷ qua đó một chuyến!"

"Nhị sư tỷ?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết hơi nhíu mày, chắp tay với Tiêu Vân, sau đó lên núi.

Rất nhanh, nàng đã đến bên trong vườn trúc.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Cát đâu?"

Chất độc trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết cuối cùng cũng đã luyện hóa gần xong, chỉ là trên mặt vẫn còn lờ mờ những đường vân màu xanh nhạt, nhìn không rõ ràng lắm nhưng cũng có phần tà dị.

Mà hơi thở của nàng, vậy mà cũng mơ hồ đạt đến Xung Hư đỉnh phong, trong mắt càng thêm vài phần xanh biếc.

Lúc này, nàng cau mày hỏi.

Từ ngày đó trở đi, Lâm Tiểu Cát chưa từng xuất hiện nữa, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

"Không biết, ta còn muốn đến hỏi sư tỷ…"

Thân Đồ Tiểu Tuyết lắc đầu.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Cảnh Tuyết càng nhíu chặt mày, quay đầu ra lệnh.

"Đi, tra xem Lâm Tiểu Cát ở đâu."

"Vâng."

Đám đệ tử Linh Phù sơn sau lưng nàng chắp tay, sau đó rời đi.

"Sư tỷ, có chuyện gì xảy ra sao?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết thấy sắc mặt nàng đột nhiên nghiêm trọng, không khỏi lo lắng.

"Không có gì, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, một khi Tiểu Cát trở về, ta sẽ cho người báo cho ngươi."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, không nói nhiều với nàng, chỉ là trong lòng nặng nề.

"Được…"

Mặc dù trong lòng có chút không ổn nhưng Thân Đồ Tiểu Tuyết cũng không tiện hỏi nhiều, quay người rời đi.

"Cảnh Tuyết, Lâm Tiểu Cát người này thích nịnh hót, hai mặt ba dao, sao ngươi lại nghĩ đến việc để hắn đi giấu di thể của Thẩm phong chủ?"

Huyền Vu lúc này bước tới, giọng điệu nghiêm túc hơn nhiều.

"Biết đâu, bây giờ hắn đã mang di thể của Thẩm phong chủ đầu quân cho Yêu Thần giáo rồi!"

"Sẽ không đâu."

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu: "Đã là người mà sư phụ thu nhận vào Thanh Vân phong, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy."

"Không ổn rồi, Tiêu sư tỷ!"

Ngay lúc này, từ dưới chân núi truyền đến tiếng hét.

Mấy người nhìn về phía đó, một đệ tử phi ngựa chạy đến.

"Thiên Nhạc sư huynh… Thiên Nhạc sư huynh mất tích rồi!"

"Ừm?"

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt.

Lâm Tiểu Cát không tìm thấy thì thôi, sao đến cả Thiên Nhạc cũng biến mất rồi!?

…

Lúc này, bên ngoài biên giới Đại An triều.

Hai con yêu ngựa hí vang, phi nước đại về phía cực bắc.

Một người mặc áo tơi, đeo đao gỗ bên hông, một người da đen, trông có vẻ hơi gầy.

Không phải ai khác, chính là Thiên Nhạc và Lâm Tiểu Cát.

"Tam sư huynh, chuyến đi này có lẽ là đi không trở về, nếu bọn họ phát hiện ra điều gì, chúng ta phải đối mặt với cường giả Chân Tổ cảnh."

"Dù chết cũng đi."

Đáp lại hắn, chỉ có bốn chữ lạnh lùng.

Thiên Nhạc dùng sức kẹp bụng ngựa, hóa thành một cầu vồng dài phóng đi.

Lâm Tiểu Cát không nói nhiều, cũng tăng tốc đuổi theo.

Cực Bắc chi Cảnh bây giờ, gió tuyết đã nhỏ hơn nhiều so với trước, cũng không còn gió mạnh thấu xương nữa.

Sau khi hai người ra khỏi Cực Bắc chi Cảnh, một người đi về hướng Thiên Huyền điện ở Trung châu, một người thì… đi về hướng U Mộc sơn ở Đông Linh vực.

Trong trận chiến Linh Phù sơn, Thiên Nhạc thể hiện không mấy nổi bật.

Chỉ giết một số Niết Bàn bình thường, Xung Hư cũng không giết được bao nhiêu.

Nhưng, máu của những người chết đó thực sự đã bị Huyết Thôn hấp thụ và hắn cũng không hề lãng phí một chút nào.

Vì, đó chính là chuẩn bị thời khắc sắp đến.

Hắn nhớ rõ khuôn mặt của tất cả những người có mặt vào ngày sư phụ qua đời, cũng lập danh sách những kẻ tội đồ đó rồi giao cho đại sư huynh.

Ngoại trừ một người.

Đó chính là Thiên Huyền điện chủ.

Hắn biết, nếu Thiên Huyền điện chủ không ngầm cho phép chuyện này xảy ra thì sư phụ không cần phải đi đến bước đường đó.

Nói cách khác, ngoài thiên hạ ra thì còn có Thiên Huyền điện chủ muốn sư phụ chết!

Lúc đó, hắn quá yếu, yếu đến mức trong số những người có mặt ở đó, hắn gần như không giết được ai.

Cho dù bây giờ hắn vẫn có thể không phải là đối thủ của Chân Tổ cảnh nhưng ít nhất cũng có thể thử một lần.

Hơn nữa… chỉ được thành công, không được thất bại!

Sư phụ có thể trở về hay không, hãy xem lần này!

…

Chương 561: Kim Long

Bên trong Thiên Huyền điện, có phần tiêu điều.

Cửu Dương Kiếm tiên và Ô Thiên Nghị, cùng với nhiều sứ giả trong điện đều đã đến Linh cảnh để giúp đỡ chống lại sự tấn công của những chấp sự Yêu Thần giáo.

Từ bên ngoài điện đến bên trong điện, dọc đường có những vết máu đỏ tươi.

Thiên Huyền điện chủ dựa vào bên cạnh ghế chủ tọa, cánh tay phải đã bị chính hắn xé nát.

Nhưng sức mạnh hoang vu lan tràn trên đó vẫn không ngừng trèo lên thân thể hắn, mặc cho hắn cắt đứt máu thịt cũng vô ích.

"Sức mạnh hoang vu quái quỷ này chính là sức mạnh yêu đan của Vệ Hống, ngươi quá liều lĩnh rồi."

Giọng nói khàn khàn của lão già vang lên.

"Hừ, chẳng lẽ phải đợi giáo chủ Yêu Thần giáo đến hết, rồi vây công điện ta, cướp Thiên Đạo bi sao?"

Thiên Huyền điện chủ hừ lạnh một tiếng, không hề hối hận.

"Yêu lực này có thể nuốt chửng mọi thần hồn sinh cơ, Pháp Tắc Vạn Vật họa của ngươi tuy mạnh nhưng rốt cuộc cũng chỉ tác dụng lên bề ngoài, không thể cắt đứt sự hoang vu mơ hồ đó."

"Ngươi sắp chết rồi."

Giọng nói khàn khàn mang theo chút lạnh lẽo.

“Bản tọa chết rồi, ngươi có thể sống sao?” Thiên Huyền điện chủ cười lạnh, dường như đã sớm đoán trước được cảnh này.

“Ha ha ha, tiểu tử Bùi Hồng, ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, lão tổ ta tuy trú ngụ trong ngươi, cùng tồn tại với ngươi nhưng ngươi chết rồi, lão tổ ta sẽ không chết.”

Thiên Huyền điện chủ hơi nhíu mày.

“Thần hồn của ngươi và ta đã sớm hòa làm một, ta chết, ngươi cũng sẽ tiêu vong.”

“Ngươi đừng quên, lão tổ ta là người chơi xác chết, ngươi chết, đối với lão tổ ta mới là chuyện tốt, cái gì mà thần hồn cùng tồn tại, những năm qua toàn là lừa ngươi, ha ha ha!”

“Ngươi…”

Thiên Huyền điện chủ dường như tức giận nhưng lại động đến vết thương trong cơ thể, vô số sức mạnh hoang vu càng nhanh chóng tước đoạt sinh cơ của hắn.

Hắn đột nhiên ho ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt.

“Ngươi đừng tưởng lão tổ ta không biết ngươi đang tính toán gì, ngươi thật sự cho rằng lão tổ ta sẽ cứu ngươi sao, ha ha ha, nằm mơ đi!”

Tiếng cười khàn khàn lại mang theo sự đắc ý như âm mưu đã thành công vang vọng nơi đây, mang theo ý hả hê.

“Đã chết hai gia tộc, chỉ còn Vệ Hống Yêu hoàng và Linh Hư Tử, đợi bọn họ bị thương nặng, chính là ngày lão tổ ta xuất sơn, ha ha ha!”

Ánh mắt Thiên Huyền điện chủ u ám, dường như có chút không cam lòng, đè thấp giọng, cố gắng gào thét.

“Không được, ngươi đã hứa với ta sẽ để ta đột phá Thánh cảnh, ngươi đã thề máu!”

“Ngươi chết rồi, lão tổ ta sẽ khống chế thân xác ngươi, cũng có thể khiến ngươi đột phá, không coi là vi phạm lời thề.”

Đối mặt với câu hỏi của Thiên Huyền điện chủ, giọng nói khàn khàn cười lớn, đầy vẻ chế giễu.

Thấy đối phương phản bội vào lúc này, Thiên Huyền điện chủ cũng không còn che giấu nữa, giật phăng chiếc mặt nạ trên mặt xuống.

Chỉ thấy khuôn mặt đó của hắn vô cùng khủng khiếp, đầy những vết loang lổ.

Ngoài một đôi mắt ra thì cả khuôn mặt đều đã mục nát, như một xác chết có độc.

“Bấy lâu nay, ta bị ngươi ký sinh lây nhiễm thi độc, bây giờ ngươi lại muốn lấy mạng ta, đừng hòng!”

“Ha ha ha, lão tổ ta không ra tay, ngươi làm sao có thể chống đỡ hoang vu yêu lực này được?”

Tiếng cười khàn khàn dần nhỏ lại, dường như không muốn nói thêm gì nữa.

“Ra đây, ngươi ra đây!”

Thiên Huyền điện chủ gầm gừ, dường như đã mất trí.

Hơi thở hoang vu đổ nát không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể hắn, tiếng gào thét của hắn càng lúc càng nhỏ.

…

Linh cảnh.

Cường giả mười tộc trấn thủ nơi này, Bắc Hải Thiết đường và một số thế lực cường giả khác đến sau cũng đều tụ tập ở

đây.

Mặc dù chấp sự Yêu Thần giáo không ít nhưng nhất thời cũng không thể hạ được nơi này.

Bên ngoài chiến hỏa liên miên, còn ở thánh địa Long tộc, dưới đáy Thăng Long trì.

Giữa dòng nước xiết cuồn cuộn có sấm sét chạy ngang, một bóng người ngồi xếp bằng, dường như đã cắm rễ ở đây không biết bao nhiêu năm.

Đó là một lão già có thân hình khá vạm vỡ, chỉ là lúc này toàn thân u ám.

Trông giống như một người chết, tỏa ra một luồng hắc khí nồng nặc.

Nhưng chính một người chết như vậy, dưới mặt hồ sấm sét du động lại bất động.

Ngay cả khi trước đây Mộ Dung Thiên, Thẩm An Tại và nhiều người khác đều qua lại nơi này, cũng chưa từng phát hiện ra dưới đáy hồ lại có một người như vậy.

Bỗng nhiên, lão già lực lưỡng từ từ mở đôi mắt không biết đã nhắm lại bao nhiêu năm.

Đục ngầu chết chóc nhưng lại ẩn chứa ánh sáng vàng.

“Chết rồi sao…”

Hắn lẩm bẩm, nước hồ xung quanh tách ra.

Có lẽ là do ở dưới nước quá lâu nên giọng nói nghe rất khàn khàn khô khốc, có chút chói tai.

Một bức tranh cuộn xuất hiện trong tay hắn, mở ra giữa không trung.

Bên trong, vẽ một thanh niên mặt mày cương nghị, sắc bén vô cùng.

Người trong tranh lúc này như sống lại, nhìn lão già trước mặt, từ từ mở miệng.

“Khi bức tranh này sống lại, chứng tỏ ta hắn đã chết.”

“Chúng ta đều không có cơ hội đột phá đến cảnh thượng giới Tổ cảnh, muốn giết chết Thi Ma lão quái, chỉ có cách này.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lão già lặng lẽ lắng nghe.

Sắc mặt thanh niên trong tranh rất nghiêm túc, nặng nề, hắn nhỏ giọng nói.

“Nếu ngươi nghe được những lời này thì chứng tỏ mọi chuyện đã phát triển theo suy đoán năm xưa của ta, dù ta ngụy trang nhiều năm, Thi Ma lão quái vẫn sẽ không tin ta, chỉ khi ta chết, hắn mới yên tâm điều khiển di thể của ta, đến Thi Độc hải tìm bản thể của hắn, lấy lại sức mạnh.”

“Sau này ngươi gặp được hắn, hắn không còn là hắn nữa nhưng đây là cơ hội giết chết hắn, lần đoạt xá đầu tiên, hắn không thể hoàn toàn nắm giữ cơ thể của ta, nhiều nhất chỉ có thể phát huy được thực lực mới bước vào Tổ cảnh.”

“Tìm được bản thể của hắn, giết chết hắn hoàn toàn!”

Thanh niên trong tranh giọng điệu hùng hồn, mang theo sát ý nồng đậm.

Hắn nhìn lão già không nói một lời, giọng điệu có chút nhẹ nhõm.

“Lão Long, ta đi trước một bước, Lâm Thanh không lâu nữa cũng sẽ đến bầu bạn với ta, còn ngươi… nếu có cơ hội, hãy thay hai chúng ta đi ngắm cảnh thượng giới, đi xem con đường trên Chân Tổ.”

Nói xong, một góc bức tranh đột nhiên bùng cháy, thanh niên trong tranh như quay lưng lại với lão già, không chút do

dự bước vào bức tranh, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt con đường dưới chân mình, cũng không ngoảnh đầu lại.

Chỉ vẫy tay, hơi quay đầu lại.

"Lão Long, Thiên Huyền giới… đành nhờ ngươi."

Nhìn bức tranh dần dần cháy hết, nhìn ánh mắt hy vọng của thanh niên.

Đôi mắt đục ngầu của lão già hơi dao động, nhẹ gật đầu.

Không biết là cảm giác gì, ngồi dưới đáy hồ nhiều năm như vậy, dường như hắn sắp mất hết cảm xúc.

Nhưng hắn hiểu rằng, từ khoảnh khắc này trở đi, hai người bạn cũ kia sẽ ra đi, để lại một mình hắn ở đây.

Hắn từ từ đứng dậy.

Cùng với việc hắn đứng dậy, nước hồ ở đây cuồn cuộn chảy xiết, để lộ ra những vì sao và mặt trăng tối tăm trên đó.

Thân hình hắn hóa thành từng luồng ánh sáng vàng bay lên, bay đi nơi sâu thẳm.

Ầm ầm!

Trong rừng sâu ở nơi sâu thẳm của Thăng Long trì, những bộ xương rồng trắng xóa kéo dài như núi bắt đầu run rẩy dữ dội.

Dưới sự tưới tắm của vô số ánh sáng vàng, xương rồng thực sự mọc ra thịt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Một viên ngọc rồng màu vàng tỏa ra uy áp mạnh mẽ bị đầu rồng nửa xương nửa thịt há miệng nuốt vào, sau đó vảy vàng phủ khắp cơ thể, móng vuốt sắc nhọn duỗi ra.

Gào!

Tiếng rồng gầm vang vọng khắp chín tầng trời.

Xa xa, Long Chiến Thiên và những người khác đang chiến đấu ác liệt đột nhiên quay đầu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác bồi hồi khó tả.

Cảm giác… khiến bọn họ muốn quỳ xuống!

Khi nhìn thấy một con rồng vàng khổng lồ bay lên, bọn họ lập tức phấn khích.

Là lão tổ!

…

Chương 562: Thi Ma lão nhân

Con rồng vàng khổng lồ bay lên trời dài gầm, lật mây úp nước.

Bên ngoài Linh cảnh, hơi thở mạnh mẽ khiến nhiều chấp sự của Yêu Thần giáo lạnh toát cả tim, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lão tổ của Long tộc vẫn chưa chết!

Một ngàn năm trước đã bế quan, sau đó không còn tin tức gì nữa, mọi người đều cho rằng hắn đã sớm chết rồi.

Không ngờ… hôm nay lại xuất hiện!

“Chạy mau!”

Có người hét lớn một tiếng, sau đó quay người bỏ chạy.

Đối mặt với vị cường giả Chân Tổ từ một ngàn năm trước, bọn họ không cho rằng mình có thể chiến thắng.

Trở về mời Cửu đại nhân đến thì còn tạm được!

“Lũ phản bội.”

Con rồng vàng mở miệng nói tiếng người, đôi mắt vàng uy nghiêm đáng sợ nhìn thẳng về phía trước, há miệng phun ra một ngụm.

Ầm!

Một luồng ánh sáng vàng rực phun ra, như ngọn lửa, hư không dọc đường bị bóp méo.

Dưới sức mạnh khủng khiếp này, tất cả mọi người đều cảm thấy tim đập không ngừng, dâng lên một cảm giác nhỏ bé không thể chống lại.

Xì!

Ánh sáng vàng quét ngang, những người đó hầu như không kịp kêu thảm, sắc mặt kinh hoàng vô cùng, hóa thành tro bụi.

Đây là hơi thở của Long tộc, bên trong chứa đựng sức mạnh thiêu đốt, thiêu rụi trời đất.

Sức mạnh của Chân Tổ, gần như quét ngang.

Rồng vàng bay lên trời, mây mưa cúi đầu, uy áp oai nghiêm cao nhất khiến mọi người trong Linh cảnh vô cùng phấn khích.

Đây là Chân Tổ của Linh cảnh bọn họ, là lão tổ của bọn họ!

Đoan Mộc Khung, Trương Cửu Dương và những người không phải là người của Linh cảnh, trong mắt có chút ghen tị, có chút may mắn.

Ghen tị vì Linh cảnh có lão tổ Long tộc trấn giữ, may mắn vì bọn họ đã đi ngàn dặm, chọn đến Linh cảnh này để tránh nạn.

Nếu không phải lựa chọn như vậy, e rằng bọn họ cũng không thể ngăn cản được sự xâm lược như càn quét của những chấp sự Yêu Thần giáo kia.

Các thế lực thiên hạ, thương vong thảm trọng.

Mặc dù các thành trì của những người phàm trần không bị ảnh hưởng trực tiếp nhưng thỉnh thoảng dư chấn lan tỏa từ cuộc chiến cũng không biết đã giết chết bao nhiêu người.

Càng có những mối họa tà tu tâm thuật bất chính, nhân lúc thiên hạ đại loạn, điên cuồng cướp đoạt mạng người, giết người luyện công.

Trước đây có Thiên Huyền điện trấn áp, mặc dù các thế lực thiên hạ đều có tranh chấp nhưng bốn điện trấn giữ bốn phương, những tà ma ngoại đạo này căn bản không dám xuất hiện.

Thiên hạ cũng coi như là thái bình.

Mà bây giờ… thiên hạ đã hoàn toàn loạn rồi.

Lòng người hoang mang, đồng không phơi xác.

Một ngày nọ, bầu trời rung chuyển, mưa lớn như trút nước, tiếng kêu thảm thiết, như đang thương tiếc cho sự sụp đổ của người mạnh nhất ở đây.

Trên núi rừng khắp nơi đều có thể thấy xác chết và dân lưu vong, những người còn sống thì trốn tránh khắp nơi.

Bọn họ nhìn bầu trời tối tăm, nhìn mưa lớn liên miên, trong lòng tuyệt vọng.

…

Trên bầu trời, rồng vàng ẩn mình, lướt đi trong tầng mây, trong nháy mắt đã đi xa.

Sau khi tạm thời giải quyết nguy cơ của Linh cảnh, hắn không dừng lại, lập tức hướng về phía Thiên Huyền điện mà đi.

Nơi đó, một mảnh tử khí.

Mà khi đến gần, Long Nhất đột nhiên dừng lại, hóa thành hình người đứng trên mây, nhìn xuống phía dưới, hơi cau mày.

Ngoài cửa Thiên Huyền điện, mưa lớn như những hạt ngọc đứt dây, đập vào áo tơi của thiếu niên.

Những giọt mưa nhỏ xuống theo vành mũ, tạo thành những vệt nước.

Hắn đeo một thanh đao gỗ bên hông, ánh mắt lạnh lùng bước qua ngưỡng cửa cao, từng bước đi vào trong Thiên Huyền điện.

Ánh nến mờ ảo lay động, kéo những cái bóng dài ngoằng trong điện.

Chiếu vào thân người đã hoàn toàn mất hết sinh khí, ngồi trên vị trí điện chủ, cúi gằm cái đầu xấu xí.

Tóc gần như đã rụng hết, thân hình khô quắt, máu thịt thối rữa.

Lúc này, hắn còn đâu chút uy nghiêm của Thiên Huyền điện chủ, người mạnh nhất ở đây.

Người Thiên Huyền điện đã được hắn phái đi chống lại Yêu Thần giáo hết rồi.

Cho nên lúc này hắn vô cùng thê thảm, bên cạnh thậm chí còn không có người thu xác cho hắn.

Thiên Nhạc nắm chặt thanh đao, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Chết rồi sao…

Đáng tiếc, không chết dưới đao của mình.

Hắn hít sâu một hơi, bước qua xác chết, đi vào bên trong.

Theo lời sư huynh nói, đường đi đến Thiên Huyền tỉnh ở ngay sau điện, chỉ là giấu trong hư không, cần phải tìm kỹ.

Nhưng, Thiên Nhạc vừa mới bước qua xác chết, chuẩn bị tìm kiếm vị trí của Thiên Huyền tỉnh thì đột nhiên nhíu mày, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Hắn đột ngột quay người, tay phải nắm chặt chuôi đao, nghiêm trận dĩ đãi.

Trên ghế chủ tọa, cái xác xấu xí kia từ từ động đậy.

Đôi mắt xanh lè chảy nước độc từ từ chuyển động, những ngón tay cứng ngắc duỗi ra.

"Tiểu tử, lão tổ ta nhớ ngươi, ngươi là cái gì nhỉ… đệ tử thứ ba của Thẩm An Tại ở Thanh Vân phong, đúng không?"

Giọng nói khàn khàn và cực kỳ khó nghe phát ra từ cổ họng hắn.

Đối mặt với khuôn mặt quay ngoắt lại "Cạch cạch", lộ ra nụ cười kỳ quái, Thiên Nhạc nhíu mày, trong lòng không khỏi có chút rùng mình.

"Ngươi là ai?"

Hắn gần như có thể khẳng định, Thiên Huyền điện chủ đã chết rồi.

Bởi vì lúc này khí chất phát ra từ cơ thể này hoàn toàn khác với sự uy nghiêm của Thiên Huyền điện chủ trước đây.

Mà là âm lãnh, tà dị…

"Lão tổ ta là cứu tinh của Thiên Huyền giới này, là cơ duyên của ngươi."

Giọng nói khàn khàn lại một lần nữa vang lên, Thiên Huyền điện chủ… không, bây giờ hắn nên gọi là Thi Ma lão nhân.

Hắn từ từ đứng dậy, trên người còn nhỏ xuống máu độc màu xanh, cười gằn nhìn chằm chằm thiếu niên mặc áo tơi phía trước.

"Ngươi đến đây là muốn báo thù cho sư phụ ngươi đúng không?"

Thiên Nhạc không trả lời, chỉ nắm chặt đao.

“Ta đã giúp ngươi báo thù rồi, ngươi có phải cũng nên giúp lão tổ ta làm một việc không?”

Thi Ma lão nhân cười gằn, từng bước đi về phía Thiên Nhạc, hơi thở âm lãnh ập tới.

Khiến người ta không khỏi rùng mình.

Dù Thiên Nhạc có sát tâm rất nặng nhưng lúc này cũng vô cùng nghiêm trọng, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Người sống, hắn đã giết rất nhiều nhưng… trước mắt là một người chết.

Một cái xác không có bất kỳ sinh khí nào!

Nhưng mà…

Thiên Nhạc buông tay, từ bỏ thế công.

“Được.”

Hắn gật đầu.

Thi Ma lão nhân sửng sốt một chút, dường như không ngờ rằng tên gia hỏa trước mắt lại có thể nhanh chóng đồng ý với mình như vậy.

Hắn còn chuẩn bị sẵn một bộ lời lẽ, kiểu như cơ duyên ở thượng giới, kiểu như đi theo mình có thể trở nên mạnh hơn.

“Ngươi không cần gì cả sao?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Ta muốn sư phụ ta trở về, ngươi làm được không?”

Thiên Nhạc lạnh lùng hỏi.

“Điểm này thì không làm được.”

Thi Ma lão nhân lắc đầu.

Thẩm An Tại chính là một góc của Thiên Đạo hóa thân, hiện tại đã trở về Thiên Đạo, thần hồn tiêu tán, hắn lại là người ở ngoài giới, thậm chí còn không thể tiếp xúc với Thiên Đạo bi, làm sao có thể làm sống lại Thẩm An Tại được?

"Vậy thì cướp thi thể sư phụ ta về."

"Cướp về?"

Thi Ma lão nhân lại một lần nữa sửng sốt.

"Thi thể của Thẩm An Tại không còn ở Thanh Vân phong nữa sao?"

"Có đệ tử trong phong phản bội, đã trộm thi thể đi mất rồi, đến U Mộc sơn."

Thiên Nhạc lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng: "Ta phải lấy được Thiên Đạo bi, đạt được sức mạnh của Thiên Đạo, diệt trừ Yêu Thần giáo, để an ủi linh hồn sư phụ trên trời."

Thi Ma lão nhân nghe nói thi thể của Thẩm An Tại đã mất tích, sắc mặt thay đổi nhưng nghe những lời sau của hắn, lại cười lên.

"Vậy thì vừa khéo, việc lão tổ ta muốn ngươi giúp chính là lấy Thiên Đạo bi."

"Còn về thi thể sư phụ ngươi…"

Ánh sáng xanh lục trong mắt hắn lóe lên những tia sáng kỳ lạ, từ từ mở miệng.

"Ngươi hãy theo lão tổ ta đến một chuyến ở Thi Độc hải, nếu thời cơ đến, lão tổ ta đảm bảo ngươi sẽ gặp được sư phụ ngươi."

Chương 563: Dùng hổ diệt sói

Cùng lúc đó, Đông Linh vực, bên ngoài U Mộc sơn.

Một vùng núi non trùng điệp chìm trong sương mù xám xịt, tràn ngập sự chết chóc, như thể mọi sinh khí huyết nhục đều bị sương mù đó nuốt chửng.

Một thiếu niên da đen đi đến đây, nhìn sương mù mịt mù, vung tay áo.

Ầm!

Một cỗ quan tài băng rơi xuống, bên trong là một trung niên mặc áo trắng nhắm mắt an tường.

"Tại hạ Lâm Tiểu Cát, đặc biệt mang thi thể Thẩm An Tại đến đầu quân cho Yêu Thần giáo!"

Giọng nói vang vọng xa xa, truyền vào trong sương mù.

Một tiếng vang lên không thấy người, Lâm Tiểu Cát lại hô lên lần thứ hai.

Thấy vẫn không có ai xuất hiện, hắn không khỏi nhíu mày, vừa định mở miệng lần thứ ba thì đột nhiên có tiếng nói truyền đến từ phía sau.

"Ngươi là người của Linh Phù sơn?"

Lâm Tiểu Cát quay đầu lại, Cửu đại nhân mặc một thân áo bào đỏ đang nheo mắt, đứng sau hắn.

Thấy người sau xuất hiện, hắn lập tức đổi sang một nụ cười nịnh nọt.

“Đúng vậy, tại hạ chính là người mới gia nhập Thanh Vân phong mấy năm trước, nay đặc biệt đến đầu quân cho Yêu Thần giáo.”

Ánh mắt Cửu đại nhân lóe lên, nhìn thoáng qua cỗ quan tài băng, có chút nghi ngờ.

“Theo ta được biết, khi Linh Phù sơn gặp nạn, không một đệ tử nào trong môn phái hèn nhát bỏ trốn, tất cả đều tử chiến, ngươi vì sao lại phản bội tông môn mà đến đây, còn trộm cả thi thể của Thẩm An Tại.”

Giọng hắn hơi lạnh, mang theo ý chất vấn: “Ngươi chẳng lẽ không sợ Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết nghiền ngươi thành tro bụi sao?”

Nghe vậy, Lâm Tiểu Cát rụt cổ lại, đáy mắt dường như thoáng hiện lên vẻ sợ hãi, sau đó lại nghiến răng cười nịnh.

“Hắc hắc, tiểu nhân vốn không có tình cảm gì sâu đậm với Linh Phù sơn, vào phong nhiều năm làm việc chăm chỉ nhưng Thẩm An Tại lại không có ý định nhận ta làm đệ tử chân truyền, tiểu nhân chỉ muốn có thêm tài nguyên để đột phá cảnh giới mà thôi.”

“Linh Phù sơn không cho được, tiểu nhân tự nhiên phải tìm đường khác, còn về đám người Mộ Dung Thiên…”

Lâm Tiểu Cát cười hắc hắc, tiến lên chắp tay, có chút nịnh nọt.

“Có Yêu Thần giáo ra tay, bọn họ chỉ là kiến trên chảo nóng, dê sắp bị giết, chẳng lẽ còn có thể làm nên trò trống gì được sao, chỉ cần Yêu Thần giáo ra tay, ai trong Thiên Huyền giới này mà không phải cúi đầu xưng thần?”

Một phen khen ngợi trái phải, quả nhiên khiến khóe miệng Cửu đại nhân hơi nhếch lên, hơi ngẩng đầu.

“Thuận thời bái sơn, nghịch thời phản tông, ngươi đúng là một kẻ tiểu nhân chuẩn mực.”

Đối mặt với lời chế giễu của hắn, Lâm Tiểu Cát lại cười tủm tỉm chắp tay.

“Hắc hắc, đa tạ lời khen, đa tạ lời khen.”

Vẻ mặt vô liêm sỉ, ngược lại còn lấy làm vinh dự, khiến Cửu đại nhân bật cười.

Tuy nhiên, nụ cười có chút lạnh lùng.

“Ta sẽ nhận lấy đồ nhưng ngươi… vẫn nên chết đi, dù sao thì giữ một kẻ vô dụng bên cạnh cũng chẳng giúp ích gì cho Yêu Thần giáo ta.”

Giọng nói lạnh lùng, hắn trực tiếp đưa tay bóp chặt cổ họng Lâm Tiểu Cát.

Người mà Yêu Thần giáo hắn thu nạp, ít nhất cũng là những thiên kiêu lừng lẫy trên bảng xếp hạng Thiên kiêu của Thiên Huyền giới năm xưa.

Bây giờ một tên rác rưởi như thế này, vậy mà cũng muốn gia nhập Yêu Thần giáo?

Mơ đi!

“Thật sự phải cảm ơn ngươi, đã lặn lội đường xa mang thi thể này đến đây, ha ha ha, lão phu sẽ giúp Linh Phù sơn thanh lý tên phản bội hai mặt ba lăng này của ngươi.”

Trong tiếng cười lạnh, hắn không thèm để ý đến thiếu niên đang trợn mắt kinh hoàng, tay phải nhẹ nhàng dùng sức.

Rắc!

Tiếng xương vỡ giòn tan vang lên.

Cổ của thiếu niên bị bóp gãy, máu chảy ra từ khóe miệng, đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi và hối hận trước khi chết.

“Hừ, đồ bỏ đi.”

Tuỳ tay ném “xác chết” của Lâm Tiểu Cát sang một bên, Cửu đại nhân không thèm đoái hoài thêm, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía cỗ quan tài băng.

Thi thể của Thẩm An Tại chính là một góc của Thiên Đạo, chỉ cần có được Thiên Đạo bi nữa, bọn họ có thể thành công rút lui, không cần phải ở lại nơi cằn cỗi này nữa.

“Thật sự là vận may của Yêu Thần giáo, ha ha ha!”

Hắn cười lớn điên cuồng.

Giờ đây, Điện chủ Thiên Huyền đã chết, thi thể của Thẩm An Tại cũng đã về tay, chuyện mà Yêu hoàng giao phó đã thành công một nửa!

Ngay khi hắn khiêng cỗ quan tài băng, chuẩn bị quay trở lại vùng sương mù mịt mù kia thì đột nhiên trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, một nỗi sợ hãi từ sâu trong huyết mạch dâng lên.

Hắn vội vàng quay đầu lại, đồng tử co lại.

Chỉ thấy Lâm Tiểu Cát vốn đã bị bóp gãy cổ, lúc này trên người lại bắt đầu bốc lên sương mù màu xám trắng, xen lẫn với yêu khí nồng nặc.

Rắc rắc…

Cổ bị vặn vẹo của hắn phục hồi, đôi mắt tối tăm sợ hãi kia cũng dần dần lấy lại ánh sáng.

“Đây là…”

Ánh mắt Cửu đại nhân khẽ giật mình, sau đó mừng rỡ như điên, nhìn chằm chằm vào hơi thở yêu hồn nồng đậm trên người Lâm Tiểu Cát, cũng như vô số dấu ấn vặn vẹo như bùa chú xuất hiện trở lại trên người hắn.

“Ngươi là tên nhóc Lâm gia!”

Ánh mắt hắn hiếm khi có chút kích động.

Nhiều năm trước, bọn họ đã cố tình dùng sức mạnh bản nguyên của Yêu hoàng để chuẩn bị một cơ thể như vậy, chuẩn bị cho Yêu hoàng mượn đó mà giáng thế.

Nhưng sau đó, họ Lâm bị họ Thiên diệt, vốn tưởng rằng cả cơ thể đó cũng đã bị giết chết.

Không ngờ… lại còn sống!

"Tốt, tốt!"

Cửu Đại Nhân cười lớn không ngừng, ánh mắt nóng rực nhìn Lâm Tiểu Cát lúc này đang bị yêu khí vây quanh, có chút "bối rối"

Thật sự là Đi mòn giầy sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay!

Hôm nay không chỉ đoạt được thi thể của Thẩm An Tại, mà thân thể của Yêu hoàng đã mất cũng đoạt được!

"Ngươi… ngươi muốn làm gì!?"

Yêu khí dần dần thu lại biến mất, Lâm Tiểu Cát ngồi phịch xuống đất, có chút "hoảng sợ" liên tục lùi về phía sau.

"Đừng sợ, ngươi không phải muốn có sức mạnh lớn hơn sao, yên tâm, sẽ có mà."

Ánh mắt Cửu đại nhân lóe lên, từng bước tiến về phía trước.

"Ta không gia nhập nữa, ta không gia nhập nữa!"

Nhưng Lâm Tiểu Cát lại hoảng loạn chạy về phía sau, lăn lộn bò trườn.

"Việc này không do ngươi quyết định."

Cửu đại nhân cười lớn, đưa tay ra chụp.

Lâm Tiểu Cát ở phía trước như một chú gà con bị hắn túm lấy cổ.

"Ha ha ha, yên tâm đi, tên nhóc, ngươi sẽ không chết, đợi đến khi Yêu hoàng đại nhân giáng thế, ngươi chính là công thần của Yêu Thần giáo, chắc chắn sẽ cho ngươi một kết cục mỹ mãn."

Nghe lời hắn nói, nỗi sợ hãi trong mắt Lâm Tiểu Cát mới tan đi vài phần nhưng vẫn do dự mở miệng.

"Nhưng… còn bao lâu nữa, e rằng tin tức ta trộm được thi thể của Thẩm An Tại đã bị người của Linh Phù sơn biết rồi."

Nghe vậy, Cửu đại nhân cau mày.

Hắn nhìn vào thi thể trong cỗ quan tài băng, ánh mắt lóe lên suy tư.

Vì đã có được thi thể của Thẩm An Tại, chi bằng hành động nhanh chóng, dùng thủ đoạn sấm sét để cướp luôn Thiên Đạo bi.

Nếu không, đợi đến khi Thi Ma lão quái và Linh Hư Tử phát hiện một góc Thiên Đạo bi đã nằm trong tay mình, e rằng lúc đó muốn lấy được Thiên Đạo bi sẽ không dễ dàng như vậy.

Vừa hay… Điện chủ Thiên Huyền kia đã liều lĩnh trúng phải yêu lực hoang vu, giờ hắn đã bị thương nặng sắp chết, chắc chắn không còn là đối thủ của mình nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi cười lạnh.

Thiên gia lão tổ và người của Thanh Tâm tông đã bị Thiên Đạo xóa sổ, bây giờ chính là thời cơ tốt để ra tay!

Hắn thu cỗ quan tài băng vào trong tay áo, quay người phi nhanh về hướng Trung châu.

Thấy Cửu đại nhân đổi hướng, quả nhiên là hướng về phía Thiên Huyền điện, Trong lòng Lâm Tiểu Cát thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo nhưng trên mặt vẫn tỏ ra lo lắng.

Thành rồi, thành rồi!

Bản thân không có thực lực mạnh mẽ nhưng mượn dao giết người cũng không phải là một cách tồi!

Cho dù là Điện chủ Thiên Huyền hay Cửu đại nhân này, đến lúc đó ai chết ai sống, chắc chắn cũng sẽ là một trận huyết chiến.

Với thế đao mà Tam sư huynh đang ấp ủ hiện giờ… nhất định có thể ngồi thu lợi ngư ông!

…

Chương 564: Ba lão tổ tụ họp

Tây Hoang vực, một vùng đất tối tăm mù mịt.

Đó là một biển độc xanh ngắt, tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc.

Thậm chí còn có thể vô tình nhìn thấy vài xác chết thối rữa trôi nổi.

Nơi này có rất nhiều quạ, tiếng kêu sắc nhọn vang vọng, dường như đang thèm thuồng xác thịt thối rữa trong biển xác nhưng lại không dám đến gần, chỉ có thể quan sát từ xa.

Mãi đến khi có người đến gần, đàn quạ mới kêu lên thảm thiết rồi bay lên, lông quạ rơi lả tả.

"Tiểu tử, bám sát lấy lão tổ, nếu dính phải một chút chất độc ở đây, với cảnh giới của ngươi, e rằng sẽ mất mạng ngay lập tức."

Giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng của Thi Ma lão nhân, trong mắt hắn không giấu được vẻ phấn khích.

Chỉ vì trên lưng thiếu niên đang cõng một tấm bia đá bị vỡ một góc, tỏa ra uy áp đại đạo nồng đậm.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra đơn giản đến vậy.

Nếu để hắn mượn thân thể của Điện chủ Thiên Huyền để lấy, hắn cũng không dám chắc Thiên Đạo bi có phát hiện ra mình hay không.

Thiên Nhạc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, trong mắt lóe lên tia sáng.

Chất độc ở đây…

Hơi thở dường như giống với chất độc mà đại sư huynh đã trúng trước đó.

"Đi!"

Thi Ma lão nhân trực tiếp lao đến mặt biển kỳ dị đó.

Thiên Nhạc cũng không do dự, cõng Thiên Đạo bi, đi theo.

Vừa bước vào đây, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng áp lực ập đến.

Tử khí nồng nặc khiến hắn không khỏi nảy sinh một ảo giác rằng mình đã chết.

Mặc dù không dính vào nước biển ở đây nhưng cơ thể Thiên Nhạc vẫn dần dần xuất hiện những đường vân màu xanh lục, chất độc dần ngấm vào cơ thể hắn.

Thi Ma lão nhân liếc nhìn, cười lạnh.

Chỉ cần vào đây, chất độc sẽ xâm nhập vào cơ thể.

Đến lúc đó, bất kể tên nhóc này trong lòng có tính toán gì thì cũng chỉ là con rối mặc cho mình điều khiển mà thôi.

Nhưng, ngay khi ý nghĩ này vừa nảy sinh trong lòng hắn thì một sự việc bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy tấm bia đá sau lưng Thiên Nhạc phát ra ánh sáng nhàn nhạt, xua tan tất cả chất độc xung quanh.

Ánh mắt Thiên Nhạc lóe lên, cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ phía sau, có chút kinh ngạc.

Cảm giác này…

Hắn quay đầu nhìn lại nhưng không thấy gì cả.

Lắc đầu, tiếp tục đi theo Thi Ma lão nhân tiến vào sâu trong biển độc.

Thẩm An Tại đứng sau hắn, lặng lẽ nhìn cảnh này.

Xem ra mình sắp tỉnh rồi.

Cho đến khi vào sâu trong biển độc, Thi Ma lão nhân bảo Thiên Nhạc ở trên chờ, còn mình thì lao xuống đáy biển, không lâu sau đã vớt lên một xác chết thối rữa.

Đó là hình dạng của một lão già còng lưng, chỉ là đã không còn nguyên vẹn, trông rất dữ tợn.

Chất độc nồng nặc không ngừng lan tỏa từ trên xác chết.

Ánh mắt Thiên Nhạc hơi ngưng lại, chỉ là một xác chết, vậy mà đã biến một vùng biển mênh mông như vậy thành khu vực chí tử.

Thật khó tưởng tượng, chất độc trên xác chết này đã đạt đến mức độ nào!

Rõ ràng, đây chính là chân thân của Thi Ma lão nhân.

"Tiểu tử, đợi lão tổ ta lấy lại sức mạnh của mình, sẽ giúp ngươi có được sức mạnh của Thiên Đạo bi."

Thi Ma lão nhân lạnh lùng lên tiếng.

Ở lại Thiên Huyền giới, hắn khó có thể luyện hóa tấm bia này nhưng… sau khi tên nhóc này luyện hóa xong, rồi khống chế hắn thì được.

"Được."

Hai người không nói gì nữa, một người chờ đợi, một người bắt đầu luyện hóa chất độc nồng nặc trên xác chết.

Khi chất độc trong cơ thể xác chết liên tục được luyện hóa, thân thể thối rữa của Thiên Huyền điện chủ cũng dần dần phục hồi.

Khuôn mặt đầy mụn độc đó trở nên sắc bén cương nghị, khôi phục lại dáng vẻ của một thanh niên.

Mà hơi thở của hắn cũng bắt đầu tăng lên từ từ.

Trên biển độc, Long Nhất nhìn thấy cảnh này, cau mày, ẩn giấu thân hình rồi lao thẳng xuống.

Tuyệt đối không thể để Thi Ma lão nhân khôi phục thực lực, nếu không hậu quả sẽ khôn lường!

Tai Thiên Nhạc hơi động, đột nhiên rút đao chém về phía sau.

Ánh đao màu máu như một tia chớp vút lên, mang theo sát khí nồng đậm.

Chỉ thấy ánh vàng trong mắt Long Nhất lóe lên, ánh đao trong nháy mắt vỡ tan, không hề chạm vào người hắn.

"Tiểu tử, ngươi cũng muốn làm con chó phản bội sao?"

Long Nhất nhìn chằm chằm hắn, trong lòng có chút nghi ngờ.

Trước đó nghe tên nhóc này nói muốn có được sức mạnh để tiêu diệt Yêu Thần giáo, vốn tưởng rằng hắn không phải là con chó của ngoại tộc, không ngờ lúc này lại phát hiện ra mình ẩn núp trong hư không, còn muốn ngăn cản mình?

"Không thể giết hắn."

Câu trả lời của Thiên Nhạc rất đơn giản, mặc dù mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng hắn nhưng hắn vẫn đứng chắn trước mặt Thi Ma lão nhân.

Người trước mắt… rất mạnh!

Mạnh đến mức khiến người ta kinh ngạc!

Uy áp này mạnh gấp mười lần những Bán bộ Chân Tổ kia!

Cộng thêm hơi thở thoang thoảng trên người hắn có chút giống với đại sư huynh, với người Long tộc…

Trong lòng Thiên Nhạc đã có đáp án.

Một trong ba người của ngàn năm trước, Long tộc lão tổ!

Thi Ma lão nhân cũng bị một đòn này dọa không nhẹ.

Không ngờ Long Nhất lại không biết từ khi nào đã đi theo, còn suýt nhân cơ hội này giết chết mình!

Đồng thời cũng có chút kinh ngạc, không ngờ tên nhóc đó lại có cảm giác nhạy bén như vậy.

Chết tiệt!

Sắc mặt hắn âm trầm, nhanh chóng phản ứng lại.

Mười phần tám chín là do tên khốn Bùi Hồng bày mưu!

Không ngờ hắn lại dùng mạng sống của mình để khiến mình mất cảnh giác!

Mục đích là để mình dẫn Long Nhất đến tìm bản tôn của mình!

May mà vừa rồi có tên nhóc kia kéo dài thời gian, nếu không thì e rằng bọn họ đã đắc thủ rồi!

Nghĩ đến đây, hắn không dám chậm trễ hấp thụ sức mạnh của xác chết mình nữa, mà ném lại xuống đáy biển, sau đó bay lên không trung.

"Tiểu tử, hai ngươi giỏi nhẫn nhịn hơn nhau, lão tổ suýt nữa thì trúng kế của các ngươi!"

Sắc mặt hắn có chút khó coi.

Mặc dù đã hấp thụ được một số sức mạnh nhưng lúc này hắn chỉ có thể phát huy ba phần thực lực của bản tôn, đại khái tương đương với Chân Tổ trung kỳ.

Đối mặt với một Long Nhất… là nguy hiểm!

"Đã muốn tìm chết, vậy lão phu sẽ đưa các ngươi cùng đi."

Ánh mắt Long Nhất hơi lạnh, sau lưng xuất hiện một hư ảnh kim long khổng lồ.

Cơ hội mà Bùi Hồng khó khăn lắm mới giành được, ai cản đường cũng phải chết!

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang lên, dường như mây độc ở đây cũng tan đi không ít.

Hư ảnh gào thét lao đến, sức mạnh mạnh mẽ tràn đến.

Trái tim Thiên Nhạc đập thình thịch, căn bản không thể nhúc nhích.

Vào thời khắc mấu chốt, Thi Ma lão nhân túm lấy Thiên Nhạc rồi lùi lại.

Hư ảnh kim long đánh hụt, nổ tung sóng độc ngập trời, dư ba tứ tán.

"Tiểu tử, ngươi lui về sau trước."

Ánh mắt Thi Ma lão nhân nghiêm túc.

Dù thế nào thì tên nhóc này hiện tại không thể chết được, ít nhất phải đợi hắn luyện hóa Thiên Đạo bi, sau đó mình mới luyện hóa hắn thành thi được.

"Nơi này thật náo nhiệt, ha ha ha, vừa hay bắt gọn một mẻ!"

Ngay lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười to.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ nhanh chóng lóe đến gần.

Cho đến khi xuất hiện, ánh mắt Long Nhất và Thi Ma lão nhân đều trở nên lạnh lẽo.

Giáo chủ thứ chín của Yêu Thần giáo!

Sao hắn lại đến đây!?

Chỉ có Thiên Nhạc là không hề bất ngờ, nhìn Lâm Tiểu Cát bị Cửu đại nhân kẹp dưới nách, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, di thể của sư phụ cũng đã đến.

Hắn sờ bia đá sau lưng, hít sâu một hơi, ngước nhìn bầu trời.

Sư phụ, đệ tử lập tức sẽ đón người trở về!

Chương 565: Thiên địa sụp đổ

Ba cường giả Chân Tổ cảnh nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều có chút nặng nề.

Cửu đại nhân liếc nhìn Long Nhất, ánh mắt lóe lên.

Trước đó khi đến Thiên Huyền điện, hắn không thấy Thiên Đạo bi nhưng lại cảm nhận được hơi thở của Thi Ma lão nhân.

Vì vậy, hắn lập tức đến đây, sợ rằng Thi Ma lão nhân sẽ luyện hóa Thiên Đạo bi trước.

Không ngờ nơi này không chỉ có Thi Ma lão nhân, mà còn có cả Long Nhất!

Một mình Thi Ma lão nhân không thể phát huy toàn bộ sức mạnh, hắn còn có chút nắm chắc, nếu thêm cả Long Nhất nữa thì khó rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn rơi vào Thiên Nhạc sau lưng Thi Ma lão nhân, ánh mắt hơi nheo lại.

Thiên Đạo bi!

Không đánh nữa, lấy bia là chính!

Nghĩ vậy, hắn lập tức buông Lâm Tiểu Cát ra, lao về phía Thiên Nhạc.

Long Nhất thấy vậy thì cau mày, cũng lao tới.

Thi Ma lão nhân đẩy Thiên Nhạc về phía sau, tiến lên ngăn cản.

Ầm ầm!

Từng đợt dư chấn mạnh mẽ lan tỏa, hư không ầm ầm rung chuyển, trời đất biến sắc.

Kim long gào thét cuộn tròn, trong biển độc có vô số thi thể bay lên trời, thậm chí yêu khí còn che khuất cả mặt trời.

Cảnh tượng này, tựa như ngày tận thế.

Trận chiến giữa ba cường giả Chân Tổ cảnh, gây ra tiếng gầm rú của đại đạo, không phải bán bộ Chân Tổ có thể so sánh được.

Tuy nhiên, ba người chiến đấu nhưng lại có những lo lắng riêng.

Ví dụ như Thi Ma lão nhân ngăn cản người khác cướp Thiên Đạo bi, cũng đang bảo vệ Thiên Nhạc, còn Cửu đại nhân chỉ muốn cướp Thiên Đạo bi, không muốn dây dưa.

Chỉ có Long Nhất.

Hai mắt hắn tràn đầy sát khí, ra tay đều là những đòn sát thủ liều mạng.

Ba người giao chiến, hư không ầm ầm rung chuyển.

Thiên Nhạc nhìn cảnh này, không né tránh, chỉ từ từ lấy một thứ ra từ nhẫn trữ vật.

Đó là một lò luyện khổng lồ, bên trong dung nham cuồn cuộn không ngừng, tỏa ra nhiệt độ cực cao.

Dư chấn từ trận chiến của ba người, vậy mà đều bị lò luyện này hấp thụ hết, nhiệt độ càng trở nên khủng khiếp.

“Nhập lò luyện thân, vạn đạo sụp đổ, hợp nhất thành tiên…”

Ánh mắt Thiên Nhạc sáng ngời, chăm chú nhìn chằm chằm vào lò luyện.

“Đó là cái gì?”

Giữa lúc ba người giao chiến, họ cũng nhận ra nhiệt độ khủng khiếp sau lưng, không khỏi kinh ngạc.

Thứ này vậy mà khiến bọn họ đều cảm thấy hơi hồi hộp!

Thiên Nhạc lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Tiểu Cát.

"Hắn chính là kẻ phản bội tông ta, kẻ trộm xác sư phụ ta chính là hắn!"

Thi Ma lão nhân nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến, sau đó đáy mắt trào lên vẻ kích động.

"Tốt, tốt, không ngờ xác của Thẩm An Tại cũng ở đây, thật sự đỡ cho lão tổ ta phải đi tìm!"

Hắn cười gằn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Tiểu Cát.

"Tên nhóc, xác ở đâu!"

Lâm Tiểu Cát dường như bị ánh mắt đó dọa sợ, lắp bắp nói.

"Ở… trên người hắn."

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong mắt Thi Ma lão nhân lóe lên hàn ý, trực tiếp xông ra, ra tay cũng bắt đầu trở nên tàn nhẫn.

"Ngu ngốc!"

Thấy hắn nhanh chóng nói thẳng ra xác ở trên người mình, khơi dậy dục vọng cướp đoạt của Thi Ma lão nhân, Cửu đại nhân thầm mắng một tiếng trong lòng nhưng vẫn tiến lên nghênh chiến.

Chỉ có Long Nhất, lúc đầu còn ra tay liên tục thì khựng lại, ánh mắt như có điều suy nghĩ lướt qua Lâm Tiểu Cát và Thiên Nhạc.

Hai tên nhóc này… hơi thú vị.

Không nói thêm nhiều, hắn lại gia nhập chiến trường.

Lần này, ba người mới thực sự có mục đích riêng, không hề nương tay.

Sức mạnh hoang vu nồng đậm, thi độc và uy thế của kim long bao trùm nơi này, sóng biển ngập trời.

Từng luồng sức mạnh mạnh mẽ không ngừng bốc lên từ giữa những con sóng, theo sát khí tràn vào cơ thể Thi Ma lão nhân.

Chất độc chứa trong biển độc dần yếu đi, rõ ràng là giống như Đoạn Đầu sơn, dần dần bị Thi Ma lão nhân hấp thụ sức mạnh trở lại.

Vô số sức mạnh tràn ra đều bị Vạn Đạo dong lô tinh luyện.

Giết chóc không nương tay như vậy, ba người cuối cùng cũng bắt đầu bị thương.

Trong đó, đáng kinh ngạc nhất vẫn là Long Nhất.

Hắn lại áp đảo hai người để đánh!

Tất nhiên, điều này có lý do, Thi Ma lão nhân mới dùng thân xác của Điện chủ Thiên Huyền, vẫn chưa thể tự nhiên.

Còn Cửu đại nhân lại cần mượn sức mạnh hoang vu để thi triển lĩnh vực, luôn lo sợ bị sức mạnh thiên đạo ở đây phát hiện.

Qua lại như vậy, Long Nhất ngoài việc toàn thân tử khí càng nồng đậm hơn thì hầu như không bị thương.

Ngược lại, Cửu đại nhân và Thi Ma lão nhân, một người bị long tức đánh thủng một lỗ lớn ở ngực, sấm sét lan tràn.

Một người thì cánh tay máu thịt mơ hồ, lửa dữ lan tràn.

Thiên Nhạc nhìn cảnh này, hít sâu một hơi, cởi Thiên Đạo bi sau lưng xuống, kiên quyết ném vào lò.

“Tên nhóc, ngươi làm gì vậy?”

Thấy hắn ném Thiên Đạo bi vào lò, cả ba đều cau mày.

Cửu đại nhân càng cười lạnh, Thiên Đạo bi là do trời đất hóa thành, chẳng lẽ chỉ bằng một cái lò nhỏ như vậy…

Rắc!

Tiếng vỡ giòn tan vang lên, bia đá trong lò, dưới sự lăn tăn của dung nham, vậy mà lại xuất hiện một vết nứt!

Đồng tử ba người đều co lại.

“Tên nhóc, ngươi muốn chết!”

Cửu đại nhân nổi giận, trực tiếp xông tới.

Long Nhất thấy vậy liền bước ra một bước, trong lúc chạy, chân hóa thành vuốt, thân phủ vảy, đầu mọc sừng, nhảy lên hóa thành kim long bay lên trời.

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang lên, thân kim long quấn quanh lò luyện và Thiên Nhạc, bảo vệ chặt chẽ bên trong.

Trên bầu trời, theo tiếng rồng gầm, vô số sấm sét giáng xuống, liên miên như mưa.

“Chết tiệt!”

Cửu đại nhân nghiến răng nghiến lợi, né tránh di chuyển, không ngừng tiến về phía bên kia.

“Tên tạp chủng, ngươi dám phá hủy Thiên Đạo bi!”

Giọng nói khàn khàn của Thi Ma lão nhân cũng vang lên, đồng thời xông tới.

Mặc dù hắn không hiểu tại sao lò luyện đó lại có sức mạnh thiêu rách Thiên Đạo bi nhưng tuyệt đối không thể để tên nhóc đó đắc ý!

Nếu không, bọn họ ở đây lâu như vậy, chẳng phải là vô nghĩa sao?

Cửu đại nhân hóa bàn tay phải thành móng vuốt yêu quái khổng lồ, hung hăng cắm vào thân kim long rồi kéo mạnh.

Xì!

Vảy rồng tỏa ánh sáng vàng bị xé toạc, máu vàng nóng bỏng bắn tung tóe khắp trời.

Thi Ma lão nhân cũng dùng hai tay ấn chặt một móng vuốt rồng, điên cuồng rót chất độc trong cơ thể vào, sau đó giật mạnh.

"Gào!"

Cùng với một móng vuốt rồng bị nhổ phăng ra, Long Nhất phát ra tiếng gầm đau đớn, ngay cả thân rồng khổng lồ cũng không nhịn được mà run rẩy.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không rút lui, ngược lại còn cứng rắn chịu đựng đòn tấn công này.

Cùng với một tiếng vỡ giòn tan vang lên, vết nứt trên Thiên Đạo bi lại tăng thêm một.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, xuất hiện mấy vết nứt lớn.

Luồng hỗn loạn không gian mạnh mẽ ùa vào, như thể trời đất đang than khóc.

Mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, bắt đầu tan rã, từng khe rãnh đáng sợ nhanh chóng lan rộng.

Không chỉ có trời đất nơi này bị ảnh hưởng, Đông Linh vực, Tây Hoang vực, Bắc Đạo vực,… đều xuất hiện đủ loại tai họa.

Nước lũ tràn qua đỉnh núi, trong vô số tiếng kêu kinh hoàng, nhấn chìm đám người, mạch đất phun ra ngọn lửa cao ngút, nhuộm đỏ cả đất trời.

Chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, đã có vô số người chết và bị thương!

Thiên hạ đại loạn, đây mới thực sự là kiếp nạn tận thế.

Linh Phù sơn, trên nóc điện Linh Phù.

Huyền Ngọc Tử đột nhiên mở mắt, ánh mắt hơi ngưng lại, nhìn về hướng Tây Hoang vực, trong lòng chùng xuống.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trời đất nơi này lại bắt đầu sụp đổ!

Chẳng lẽ là…

Thiên Đạo bi đã xảy ra ngoài ý muốn!?

…

Chương 566: Hiến tế đao

Không chỉ có Huyền Ngọc Tử phát hiện ra sự bất thường ở đây, Linh cảnh, Thần Phù điện và nhiều thế lực còn sống sót khác đều cảm nhận được sự bao la của trời đất này, cũng phát hiện ra nguồn gốc của sự sụp đổ, chính là từ Tây Hoang vực!

Lũ lụt và hỏa hoạn xảy ra khắp nơi, sinh linh đồ thán.

Chỉ trong thời gian ngắn, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới thảm họa ngút trời này.

Vô số người nhìn bầu trời nứt ra, tuyệt vọng tràn ngập.

Trước thiên tai như vậy, bọn họ căn bản không có chỗ chống cự, cũng không có nơi nào để trốn, dường như chỉ có thể chờ chết tại chỗ.

…

Tây Hoang vực, trong Thi Độc hải.

Bầu trời nơi đây đã vỡ nát không chịu nổi, hư không sụp đổ.

Thân rồng vàng mặc dù khắp nơi thương tích nhưng vẫn liều chết bảo vệ Thiên Nhạc và lò luyện đan.

“Long Nhất, ngươi điên rồi sao, Thiên Đạo bi vỡ nát, Thiên Huyền giới cũng sẽ sụp đổ, ngươi muốn hại người trong thiên hạ sao!”

Thi Ma lão nhân và Cửu đại nhân nhìn thấy vết nứt trên Thiên Đạo bi trong lò luyện đan ngày càng nhiều, đều lộ vẻ lo lắng, lớn tiếng nói.

“Thứ này rơi vào tay các ngươi, Thiên Huyền giới cũng không có kết cục tốt đẹp gì, chi bằng như vậy, đừng ai lấy được!”

Rồng vàng mở miệng nói tiếng người, giọng nói tức giận.

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng hắn lại có suy nghĩ khác.

Một nghìn năm trước, bọn họ đã biết rằng muốn hoàn toàn thoát khỏi kiếp nạn của Thiên Huyền giới, chỉ có một con đường là Thiên Đạo bi vỡ nát.

Không còn thứ bọn họ muốn, tự nhiên bọn họ sẽ không còn nhắm vào Thiên Huyền giới này nữa.

Còn về sự sống chết của sinh linh ở đây, nghĩ đến, Lâm Thanh cũng đã sớm để lại hậu chiêu.

Ầm ầm!

Cửu đại nhân một quyền đập tan luồng sấm sét đang cuồn cuộn, trong quyền cước tràn ngập yêu lực hoang vu.

Tiếng ầm ầm vang lên, vảy rồng vỡ vụn, tử khí tịch vô tận tràn vào, điên cuồng nuốt chửng máu thịt.

Thi Ma lão nhân nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên tia sáng, cũng tế ra thủ đoạn.

Chỉ thấy sương mù xanh bốc lên, hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ, há miệng lớn nuốt chửng về phía trước.

Sắc mặt Long Nhất ngưng trọng, ánh sáng vàng trên cơ thể bùng lên để phòng thủ.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị xong, biến cố đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy bên dưới, trong biển độc đột nhiên có một luồng sáng xanh lóe lên rồi biến mất, mục tiêu không phải là Long Nhất, mà là Cửu đại nhân!

Cuộc tấn công bất ngờ khiến hắn giật mình, bị luồng sáng đó đánh cho lùi lại không ngừng.

Cái đầu lâu sương mù xanh khổng lồ cũng lập tức đổi hướng, đột nhiên nuốt chửng về phía Cửu đại nhân.

Cửu đại nhân gầm lên giận dữ, thân hình tăng vọt, hóa thành một con sói hai đầu màu đỏ khổng lồ, trên người tràn ngập ánh lửa yêu dị.

Ầm!

Con sói khổng lồ há to hai cái miệng, yêu khí cuồn cuộn phun ra, đánh tan nát cái đầu lâu.

Xì!

Vừa mới đánh tan nát cái đầu lâu, con sói khổng lồ đã không nhịn được mà tru lên một tiếng đau đớn.

Chỉ thấy một cái xác gầy trơ xương cưỡi trên lưng nó, những móng vuốt sắc nhọn cắm sâu vào máu thịt của nó.

Có thể thấy bằng mắt thường, trên cơ thể con sói khổng lồ bắt đầu lan ra từng đường vân độc màu xanh.

Một chiêu đắc thủ, cái xác nhanh chóng lui lại, trốn sau lưng Thi Ma lão nhân.

“Thi Ma lão quái, ngươi là tên tiểu nhân xảo trá!”

Con sói khổng lồ gầm lên giận dữ, muốn xông lên nhưng lại phát hiện cơ thể mình có chút cứng ngắc, không nghe theo sự điều khiển.

Không ngờ Thi Ma lão nhân lại dám triệu hồi bản thể ra, thật sự không sợ bị bắt lấy cơ hội giết chết sao?

“He he he, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải giết ngươi.”

Thi Ma lão quái cười gằn một tiếng, không để tâm.

Bây giờ Long Nhất bị thương nặng, Cửu đại nhân cũng trúng độc của hắn, hắn mới là người chiến thắng cuối cùng.

"Chết đi!"

Nhân lúc con sói khổng lồ bị cứng người, hắn cùng với bản thể phía sau cùng xông ra.

"Gào!"

Con sói khổng lồ gầm lên giận dữ, muốn né tránh nhưng động tác chậm chạp, liên tục trúng chiêu, toàn thân đầy máu yêu.

Hai người giao chiến, còn Long Nhất đã khôi phục thân người, khắp người đầy thương tích, khí tức già nua nồng nặc tỏa ra từ người hắn.

Hơn nữa cánh tay phải của hắn đã héo úa như hoa cỏ mất chất dinh dưỡng, yêu lực hoang vu đang không ngừng nuốt chửng sinh cơ máu thịt của hắn, chất độc tràn ngập ở đây cũng đã xâm nhập vào cơ thể hắn.

Có thể nói là một mớ hỗn độn!

"Tiểu tử, thanh đao của ngươi, là Huyết Thôn phải không?"

Hắn quay đầu, ánh mắt dừng lại trên thanh đao gỗ màu máu bên hông Thiên Nhạc.

"Đúng vậy."

Thiên Nhạc gật đầu.

Long Nhất khẽ gật đầu, giơ tay hút một cái.

Thanh đao gỗ tuột khỏi vỏ, rơi vào tay hắn.

Hắn quan sát thanh đao này thật kỹ, đưa tay vuốt ve, nhẹ giọng nói.

"Chữ 'Thủ' trên này, là ngươi khắc sao?"

“Không phải, là sư phụ của ta.”

“Sư phụ của ngươi?”

“Gia sư là Thẩm An Tại.”

Long Nhất bừng tỉnh, cười nói: “Không tệ, lấy danh nghĩa giết chóc, giữ vững trái tim bảo vệ, xem ra sư phụ của ngươi dạy ngươi rất tốt, mới khiến ngươi hoàn toàn khống chế được thanh đao này, như vậy, ta cũng có thể yên tâm hơn rồi.”

Thiên Nhạc cau mày, không hiểu tại sao hắn đột nhiên nói như vậy.

Ầm!

Bầu trời rền vang lửa, sấm sét hoành hành, nứt ra từng vết nứt đen ngòm.

Thiên Đạo bi trong lò luyện đan đã đỏ rực, các vết nứt lan rộng như mạng nhện.

“Tiểu tử, nhớ lấy, muốn giết Thi Ma lão quái, nhất định phải giết chết bản thể của hắn, nếu không hắn sẽ bất tử bất diệt, có thể mượn xác hoàn hồn.”

Long Nhất hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn thiếu niên mặc áo tơi trước mặt.

Sau đó…

Hắn lật ngược mũi dao, đột nhiên đâm vào tim mình.

Xì!

Lưỡi dao đâm vào thịt nhưng không có máu chảy ra, ngược lại là ánh sáng đỏ yêu dị lan tỏa trên thanh đao gỗ.

Sức mạnh máu thịt cường đại không ngừng bị Huyết Thôn hấp thụ, chuôi dao run rẩy dữ dội.

Thậm chí bản thân Thiên Nhạc cũng phủ lên một lớp ánh sáng đỏ, sức mạnh mạnh mẽ khiến hắn nhất thời có chút khó kiểm soát, nhíu chặt mày.

Hắn lại lấy thân tế đao!

"Tiền bối, ngươi…"

"Ta vốn không còn nhiều thời gian nữa, tương lai của Thiên Huyền giới, có các ngươi là những tiểu tử này, ta cũng có thể yên tâm rồi."

Khuôn mặt Long Nhất già nua suy sụp, đầu đầy tóc bạc.

Theo sức mạnh trôi đi, toàn thân hắn càng thêm u ám, dáng người cũng khom xuống vài phần.

"Thể chất của ngươi có vẻ có khuyết điểm, lão tổ ta không thể giúp ngươi đột phá cảnh giới nhưng vật này có thể bảo vệ ngươi không chết."

Hắn há miệng, một viên long châu màu vàng chui vào mi tâm Thiên Nhạc.

Vù!

Thiên Nhạc chỉ cảm thấy trong đầu như có tiếng sấm nổ, tiếng rồng gầm vang vọng.

"Lâm Thanh, Bùi Hồng, ta cũng đến rồi."

Làm xong tất cả những điều này, Long Nhất cười lớn, liếc nhìn Thiên Huyền điện chủ đang bị Thi Ma lão nhân chiếm thân xác, lại liếc nhìn bầu trời.

Cuối cùng, Huyết Thôn rời khỏi cơ thể, đôi mắt hắn xám xịt, thân thể vô lực rơi xuống không trung, sinh cơ tiêu tan.

Xoẹt!

Thiên Nhạc lập tức xuất hiện, đỡ lấy thân thể đã gầy gò như que củi kia.

Nhìn khuôn mặt già già của lão nhân, mái tóc hoa râm, ánh mắt hắn hơi run rẩy.

Ngẩng đầu lên, Huyết Thôn lơ lửng trên không, không ngừng rung lên, dường như vô cùng phấn khích.

Hấp thụ sức mạnh máu thịt của Chân Tổ, lưỡi đao này đã đạt đến độ sắc bén cực độ!

Thu xác Long Nhất vào nhẫn trữ vật, ánh mắt Thiên Nhạc lạnh lùng, chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm vào Cửu đại nhân và Thi Ma lão nhân đang giao chiến.

Bây giờ…

Đến lượt mình rút đao rồi!

…

Chương 567: Thất bại

Con sói khổng lồ trúng thi độc, giờ đây hoàn toàn bị Thi Ma lão nhân và bản thể của hắn áp chế, trên người đã xuất hiện nhiều vết thương, máu chảy ra có màu xanh lá cây kỳ lạ.

"Gào!"

Thi Ma lão nhân bay lên khóa chặt hai cái đầu của con sói khổng lồ, bản thể bay lên không trung, hai tay kết ấn.

Trong hư không vang lên tiếng ầm ầm, một chiếc xương gai khổng lồ chém xuống.

Xì!

Con sói khổng lồ đau đớn gào thét, một cái đầu bị chém đứt, máu tuôn như suối.

Tuy nhiên, con mắt của cái đầu còn lại của nó lóe lên ánh sáng hung dữ.

Cái đầu rơi xuống phát nổ ngay lập tức, một sức mạnh mạnh mẽ không ngừng gầm rú.

Trong hư không xuất hiện những gợn sóng dữ dội, một màu đen kịt.

Ầm!

Ánh sáng trên cơ thể Thi Ma lão nhân tràn ra, toàn bộ cơ thể hắn bị nổ tung, toàn thân nứt nẻ, máu tràn ra.

Lần này, hắn suýt nữa bị nổ tung thành sương máu.

"Chết đi!"

Cửu đại nhân gầm lên, toàn thân yêu khí ngút trời, vô số sức mạnh hoang vu hóa thành những sợi xích nhọn đâm về phía hư không, khóa chặt bản thể của Thi Ma lão tổ.

"Thiên Quan đại pháp!"

Theo tiếng hét lớn của Thi Ma lão tổ, một chiếc quan tài xuất hiện trong hư không, nhốt bản thể của hắn vào bên trong.

Đang đang đang!

Bất kể những sợi xích hoang vu tấn công như thế nào, cũng không thể phá vỡ được chiếc quan tài đó.

"Chỉ bằng sức mạnh hoang vu mượn được của ngươi, muốn phá vỡ Thiên Quan đại pháp của lão tổ ta, còn non lắm."

Thi Ma lão nhân cười gằn: "Gọi Yêu hoàng Vệ Hống nhà ngươi đến thì còn tạm được!"

"Gào!"

Cửu đại nhân gầm lên giận dữ, bộ lông đã bắt đầu rụng dưới tác dụng của chất độc, trong lòng đã nảy sinh ý định rút lui.

Trúng độc, giờ muốn giết chết Thi Ma lão nhân, e rằng không còn cơ hội nữa.

Rút lui trước, ngày sau còn dài!

Tuy nhiên, ngay khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu hắn thì một sự thay đổi đột ngột đã xảy ra.

Một luồng đao quang màu máu xông thẳng lên trời, lao nhanh về phía chiếc quan tài.

Không phải ai khác, chính là Thiên Nhạc!

"Tên nhóc này… điên rồi sao?"

Đáy mắt Cửu đại nhân lóe lên vẻ chế giễu, ngay cả hắn cũng không phá vỡ được chiếc quan tài thì hắn dựa vào đâu?

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến đồng tử hắn co lại đã xảy ra.

Thiên Nhạc chém ra một nhát, thân đao rung lên, dường như có tiếng chuông buổi sáng và tiếng trống buổi tối vang lên du dương, địa hỏa thiên thủy xuất hiện xen kẽ, gia trì vào đao quang, sấm sét ngàn tia còn kèm theo tiếng rồng vàng gầm rú.

Nhát đao này, dường như không phải chém ra, mà là đập!

Giống như rèn vũ khí, đập mạnh!

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, dư chấn tứ tán.

Sức mạnh mạnh mẽ khiến cả hai đều kinh ngạc.

Thanh đao này… sau khi hấp thụ máu thịt và linh hồn của Long Nhất, vậy mà lại có thể bùng phát ra uy lực khủng khiếp như vậy!

Rắc!

Tiếng vỡ giòn tanh vang lên, chiếc quan tài dưới nhát đao này bị đốt cháy đỏ rực, một vết nứt xuất hiện.

"Không thể nào!"

Đồng tử Thi Ma lão nhân co lại, lập tức lao tới.

"Tên nhóc, ngươi là một phe với lão tổ, muốn chết sao!"

"Tên nhóc, giúp bổn tọa phá hủy chiếc quan tài đó, bổn tọa nhất định sẽ đưa ngươi lên thượng giới, dùng những tài nguyên tốt nhất để bồi dưỡng ngươi!"

Ý định rút lui trong mắt Cửu đại nhân tan biến, gầm lên lao ra, há miệng cắn về phía Thi Ma lão nhân.

Thiên Nhạc không trả lời, tiếp tục giơ đao lên, dùng sức đập xuống.

Vù!

Vết nứt nhiều hơn mấy đường, tử khí nồng nặc từ thi thể bên trong lan ra.

"Tìm chết!"

Thi Ma lão nhân cuối cùng cũng nổi giận, hóa thành mấy phân thân xông ra.

Nhưng, toàn thân Thiên Nhạc lóe lên ánh sáng vàng, sức mạnh của viên Long châu hóa thành lá chắn, bảo vệ hắn chặt chẽ.

Ầm!

Sức mạnh mạnh mẽ phản lại, thậm chí còn làm rách cả tay áo của Thiên Nhạc, máu thịt ở hổ khẩu mơ hồ, bị Huyết Thôn hấp thụ.

Một tiếng nổ lớn nữa vang lên.

Cuối cùng, quan tài cũng vỡ tan.

Thiên Nhạc giơ đao lên, đột nhiên chém về phía cái xác đó.

"Giải Thể đại pháp!"

Thi Ma lão nhân cuối cùng cũng hoảng sợ, hai tay kết ấn.

Phía trước, bản thể của hắn trong nháy mắt nổ tung thành vô số mảnh vỡ tản ra khắp nơi, tránh được nhát đao này của Thiên Nhạc.

Xì!

Máu tươi bắn tung tóe, Cửu đại nhân cắn đứt nửa thân thể của Thi Ma lão nhân, trực tiếp nhai nát.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể hắn cứng đờ, cặp mắt trên cái đầu còn lại của hắn sáng lên màu xanh lá cây, giọng nói khàn khàn vang lên từ trong cơ thể hắn.

"Vì ngươi đã phá hủy thân thể này, vậy thì để lão tổ ta hưởng thụ yêu thể của ngươi!"

"Gào!"

Toàn thân Cửu đại nhân run rẩy, như bị động kinh, đang giằng co với Thi Ma lão nhân quyền sử dụng cơ thể của mình.

Thiên Nhạc nắm bắt cơ hội, bay lên không trung, giơ đao chém mạnh.

Ầm!

Yêu khí gào thét, hắn trực tiếp bị đánh bay, ánh sáng vàng trên cơ thể cũng xuất hiện một vài vết nứt nhỏ.

"Cút đi!"

Hai giọng nói phát ra từ cổ họng của Cửu đại nhân.

Rõ ràng, vừa rồi là hai người cùng lúc ra tay, đánh bay Thiên Nhạc.

Vô số sức mạnh hoang vu, tử khí tràn ngập, hình thành lĩnh vực ở nơi này, khiến Thiên Nhạc không thể tiếp cận.

Hắn quay đầu nhìn lại Thiên Đạo bi đã chằng chịt vết nứt, trong lòng tàn nhẫn.

Không còn thời gian nữa!

Ngay sau đó, hắn đảo ngược mũi đao, giống như Long Nhất, đâm mạnh cây đao gỗ vào tim, lập tức máu tươi toàn thân trào ra.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật!

Trong lòng gào thét, một lần nữa rút đao.

Cùng với tiếng tim đập trầm đục, một luồng đao quang đen kịt mang theo màu máu xông thẳng lên trời.

Trong hư không của lĩnh vực tử khí, yêu khí đó, xuất hiện một vết nứt đen kịt khổng lồ, giống như vết đao.

Đao mang, mang theo uy lực diệt vong chém xuống, hút cạn toàn bộ thế đao và sức mạnh của viên Long châu mà Thiên Nhạc nuôi dưỡng.

"Không… không!"

Thấy đao mang mạnh mẽ đó thực sự xé rách hư không, chém nát lĩnh vực, Cửu đại nhân phát ra hai tiếng kinh hãi khàn khàn từ cổ họng.

Xoẹt!

Đao mang đen kịt lóe lên, trời đất tối sầm, nhật nguyệt vô quang.

Dường như chỉ còn có một nhát đao đó.

"Phụt…"

Mặt Thiên Nhạc tái nhợt, miệng liên tục phun ra máu tươi, suýt nữa không đứng vững.

Còn ở phía trước, thân hình con sói yêu khổng lồ đã không còn động đậy, trên cơ thể xuất hiện vô số vết nứt đao.

Ngay sau đó, cùng với đao khí đen kịt bùng nổ, cùng với tiếng rồng ngâm vang vọng chín tầng trời.

Yêu thân của Cửu đại nhân vỡ vụn từng tấc từng tấc, chìm vào trong bóng tối vô tận.

Vô số yêu lực hoang vu bùng nổ, sóng độc ngập trời nổi lên.

Thiên Nhạc nghiến răng, xông vào vùng sương mù trắng xóa đó.

Khi ra ngoài, toàn thân hắn gầy yếu hơn mấy phần, như thể máu thịt đã bị yêu khí nuốt chửng.

Vô tận sức mạnh hoang vu, tử khí liên miên điên cuồng tàn phá trong cơ thể hắn, cướp đi sinh cơ của hắn.

Nhưng mặc cho tình hình trong cơ thể tệ đến mức nào, hắn cũng không nhíu mày, chỉ khiêng một chiếc quan tài băng xông về phía Vạn Đạo dong lô.

Khi Thiên Đạo bi sắp vỡ tan, hắn đột nhiên ném quan tài vào trong.

Ầm ầm!

Lửa lớn ngút trời bùng lên, Thiên Nhạc ôm chặt đỉnh lò nóng rực, mặc cho cơ thể bị đốt cháy đến cong vênh, tiếng xèo xèo vang lên, cũng không lùi bước.

Hắn dùng nắm tay làm búa, điên cuồng đập vào đỉnh lò, từng cái, từng cái.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng động trầm đục vang lên, Vạn Đạo dong lô rung chuyển dữ dội.

Lửa vô tận bùng lên ngút trời, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Cùng với một tiếng nổ, Vạn Đạo dong lô cùng với Thiên Đạo bi…

Trực tiếp nổ tung!

Hóa thành vô số mảnh vỡ, bắn ra, chìm vào hư không, biến mất.

Ầm ầm!

Trời đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, vô số ngọn lửa xuất hiện, như thể thế giới chính là một lò nung khổng lồ.

Còn Thiên Nhạc, nhìn bóng người tắm trong ánh lửa đó, ánh mắt nóng bỏng, mang theo sự khao khát, hy vọng.

Cho đến khi… bóng người đó dường như tỉnh lại, quay đầu nhìn lại thế gian này, ánh mắt sâu thẳm, lại nhìn vào hư không, mỉm cười chắp tay, sau đó…

Hoàn toàn biến mất.

Thiên Nhạc hơi sững sờ, thất thần.

Thất bại rồi sao?

Tại sao?

…

Chương 568: Thiên Đạo vỡ tan, Vệ Hống giáng thế

Hắn mất hồn mất vía, sinh cơ trong cơ thể đã chẳng còn bao nhiêu, toàn thân tràn ngập tử khí, yêu lực hoang vu đã điên cuồng xâm thực về phía mạch máu của hắn.

Nhiều nhất là mười hơi thở, hắn sẽ chết.

"Là ta quá yếu, vẫn chưa thể thi triển Luyện Tiên thuật sao?"

Hắn tự hỏi, thân thể bất lực rơi xuống.

Nghe tiếng gió bên tai, nhìn ngọn lửa ngút trời bao trùm hư không trời đất, mắt đầy tự trách.

Xoẹt!

Hư không gợn sóng từng đợt, một đôi bàn tay to khỏe đỡ lấy thân thể đang rơi xuống của hắn.

Ngực hơi đau, mười ba cây kim bạc rơi xuống, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã ngăn chặn được sự xâm lấn của yêu lực hoang vu.

Thiên Nhạc mừng rỡ mở mắt ra, sau đó lại có chút thất vọng.

"Đại sư huynh…"

"Sư đệ, ngươi quá hồ đồ rồi."

Mộ Dung Thiên ôm hắn, trầm giọng nói, nhanh chóng bắt đầu chữa trị những vết thương chi chít trên người hắn.

“Thiên Đạo bi vỡ tan, Thiên Huyền giới này sắp hủy diệt rồi!”

Bên cạnh hắn, sắc mặt Vu Chính Nguyên tái nhợt, liên tục nuốt từng ngụm đan dược.

Liên tục thi triển Độn Hư phù, đan dược đã uống hết cả một vò, lúc này mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Nếu không phải có thể cảm nhận được hơi thở của Thiên Nhạc, hơn nữa sương độc ở đây bắt đầu tan đi, hắn cũng không thể dùng Độn Hư phù để truyền tống đến đây.

“Là sư phụ bảo ngươi làm vậy sao?”

Mộ Dung Thiên hỏi.

Thiên Náo đenếu ớt gật đầu, sau đó không thể chống đỡ được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn khuôn mặt vẫn còn mang chút trẻ con của sư đệ, Mộ Dung Thiên khẽ thở dài.

Hắn làm đại sư huynh này, quả thực không đủ chức trách.

Thậm chí còn để sư đệ một mình đối mặt với nguy hiểm như vậy.

“Chết tiệt, dám phá hủy Thiên Đạo bi!”

Ngay khi trời đất vỡ tan, tiếng gầm giận vang lên.

Những luồng sáng màu xanh lá cây lại tụ lại, hóa thành một lão già gầy gò, thân hình khom khom.

Không phải ai khác, chính là bản thể của Thi Ma lão nhân!

Sắc mặt hắn âm trầm khó coi.

Vừa rồi suýt chút nữa là có thể đoạt xá yêu thân của Cửu đại nhân, kết quả lại bị tên tiểu tử hỗn xược kia chém hỏng.

Thân thể của Thiên Huyền điện chủ cũng không dùng được, chỉ có thể lựa chọn trở về cơ thể của mình.

"Ừm, tên tiểu tử kia đâu rồi?"

Thi Ma lão nhân cau mày, phát hiện Lâm Tiểu Cát đã biến mất trong động tĩnh vừa rồi.

Nhưng hắn cũng không để ý thêm, chỉ lạnh lùng nhìn ba người trước mặt.

"Đã không còn Thiên Đạo bi, luyện các ngươi thành thi khôi, cũng không tính là phí công ở đây nhiều năm như vậy!"

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, có ý muốn giết người.

Hắn không ngờ rằng, đến cuối cùng lại là kết quả như vậy.

Hắn hít sâu một hơi, trong Thi Độc hải, vô số sức mạnh tràn vào cơ thể hắn.

Mà tu vi của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Chân Tổ trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong… cho đến khi bước vào Thánh cảnh!

Phát hiện khi mình hoàn toàn không che giấu, trời đất cũng không còn ý thức khóa chặt mình nữa, hắn liền hiểu ra.

Thiên Đạo bi thực sự đã vỡ tan, vỡ thành không biết bao nhiêu mảnh, không biết đã đi đâu.

"Vu sư huynh, đưa hắn đi."

Vẻ mặt Mộ Dung Thiên ngưng trọng, giao Thiên Nhạc vào tay Vu Chính Nguyên.

Hắn cau mày: "Sư đệ, ngươi…"

"Đi!"

Mộ Dung Thiên áo đen tung bay, mặc long giáp đen, cầm kiếm chắn trước mặt.

“Không ai được đi!”

Thi Ma lão nhân cười gằn, thi khí cuồn cuộn hóa thành lĩnh vực bao trùm nơi này.

Một cái đầu lâu khổng lồ lao về phía ba người.

Nhưng đầu lâu còn chưa rơi xuống thì đã dừng lại giữa hư không.

Mọi thứ ở đây dường như đều dừng lại, kể cả ngọn lửa ngút trời, luồng hỗn loạn của hư không.

“Ai!”

Thi Ma lão nhân giật mình, sức mạnh này… có chút quen thuộc.

“Ta.”

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên sửng sốt, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc.

“Chưởng môn sư bá!?”

Huyền Ngọc Tử mặc một bộ áo bào trắng, đứng trên lĩnh vực thi khí, sắc mặt bình thản.

“Ngươi là… Linh Hư Tử!?”

Thi Ma lão nhân vô thức lùi lại, trán toát mồ hôi lạnh.

“Không, Linh Hư Tử đã chết rồi, ta là Huyền Ngọc Tử.”

Huyền Ngọc Tử khẽ lắc đầu, phủ nhận lời hắn.

Luân hồi chuyển tu, cuối cùng hắn vẫn chọn trở thành Huyền Ngọc Tử, chứ không phải Linh Hư Tử.

Bởi vì… nếu là Linh Hư Tử thì bây giờ sẽ không xuất hiện cứu người, chỉ có Huyền Ngọc Tử mới làm vậy.

Nhưng cái giá phải trả là hắn không thể quay lại tu vi đỉnh cao.

Hắn giơ tay lên, trời đất rung chuyển.

Trung châu, trong Linh khư, mọi thứ ở đây đều bị phong ấn.

Những sinh linh tiến vào đây từ hàng trăm năm trước vẫn giữ nguyên diện mạo năm xưa, không hề già đi, cũng không hề cử động.

Một cây thước bị chôn vùi dưới lòng đất phá đá mà ra, phù quang lan tỏa, biến mất vào hư không.

Theo cây thước rời đi, tất cả sinh vật ở đây, trái tim ngừng đập đều đột nhiên run lên, bọn họ hít thở mạnh, vẻ mặt hoang mang.

"Linh Hư Tử, ngươi vẫn chưa chết sao!"

Thi Ma lão nhân nhìn nam tử trước mặt một lần nữa nắm lấy cây thước khiến người ta phải khiếp sợ, trong mắt có chút kiêng dè.

Đó là bản sao của Đế binh Thời Không thước, mặc dù chỉ là bản sao nhưng cũng không thể coi thường.

Đặc biệt là trong tay Linh Hư Tử, càng có thể phát huy uy lực to lớn.

"Trời đất nơi này vỡ tan, ta sẽ đưa các ngươi rời khỏi thế giới này, đến Thượng giới."

Huyền Ngọc Tử liếc nhìn hắn, không quan tâm đến hắn nữa, mà quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thiên và những người khác.

Hắn vung thước, phù quang của cây thước lan tỏa, giữa trời đất lập tức xuất hiện một cánh cổng huyền quang, không biết

thông đến nơi nào.

Thi Ma lão nhân nhìn thấy thông đạo đó, ánh mắt lóe lên, lập tức lao ra ngoài, muốn rời đi trước.

Hắn không muốn chết cùng Thiên Huyền giới này.

"Định."

Nhưng Huyền Ngọc Tử chỉ nhẹ nhàng chỉ tay.

Trong nháy mắt, thời không xung quanh Thi Ma lão nhân dừng lại, hắn trực tiếp ngây ra tại chỗ, không thể nhúc nhích.

"Chưởng môn sư bá, ngươi…"

Mộ Dung Thiên vẫn chưa phản ứng kịp.

Liễu sư thúc không phải người thế giới này, hắn đã sớm đoán được, kết quả, ngay cả chưởng môn cũng…

"Sư phụ của ngươi đã nhờ ta, ta đương nhiên không thể để các ngươi xảy ra chuyện."

Huyền Ngọc Tử mỉm cười, vẫn như thường lệ, không hề xa lạ.

Mặc dù chỉ có thể phát huy thực lực Thánh cảnh nhưng để đối phó với một Thi Ma lão nhân, vẫn là quá dư thừa.

"Nhưng sư muội của ta và những người khác…" Mộ Dung Thiên cau mày.

"Bọn họ à…"

Huyền Ngọc Tử cười cười, lại vung tay áo.

Ngay sau đó, vô số ánh sáng xuất hiện.

Tiêu Cảnh Tuyết, Huyền Vu, Mộ Dung Vân Lôi, Trịnh Tam Sơn, Lăng Phi Sương và những người khác xuất hiện.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Sau đó cảm nhận được hơi thở của Thi Ma lão tổ, sắc mặt đều đại biến, cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm.

"Đi thôi, Thiên Huyền giới không thể ở lại, ta chỉ có thể đưa các ngươi rời đi."

Huyền Ngọc Tử lên tiếng.

"Chờ đã, chưởng môn, nhị sư phụ của ta đâu?"

Vu Chính Nguyên đột nhiên lên tiếng.

Những người khác cũng quay đầu nhìn về phía bầu trời.

Huyền Ngọc Tử cau mày, từ từ thở dài.

Câu hỏi này vẫn đến.

Hắn không thể mang theo tất cả mọi người, chỉ có thể cố gắng đưa những người bên cạnh mình rời đi.

"Linh Hư Tử, đã lâu không gặp!"

Đột nhiên, trên bầu trời, một đôi mắt khổng lồ mở ra.

Một luồng khí hoang vu từ hướng Đông Linh vực nhanh chóng lan tỏa khắp bầu trời, giọng nói trầm thấp như tiếng sấm rền chín tầng trời.

Rung động khiến không ít người ở đây đau nhói màng nhĩ, phun ra máu tươi.

Ngay cả Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy toàn thân như bị đánh mạnh, trực tiếp bị đánh ra khỏi trạng thái Tàng Long biến.

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử hơi ngưng lại, nhìn về phía màn sương mù mịt khắp trời, bốn mắt nhìn nhau với đôi mắt khổng lồ bên trong.

"Vệ Hống, ngươi… đã đến Hoàng cảnh?"

…

Chương 569: Trận chiến kinh thiên động địa

Đôi mắt khổng lồ màu xám đục kia nhìn chằm chằm Huyền Ngọc Tử, giọng nói trầm thấp như sấm rền lại một lần nữa vang lên.

"Bên ngoài đã qua ngàn năm, ngươi bị giam cầm trong vòng luân hồi ở đây không biết đã bao nhiêu ngàn năm, bản tọa đột phá Hoàng cảnh, có gì đáng ngạc nhiên?"

Sắc mặt Huyền Ngọc Tử ngưng trọng.

Hoàng cảnh, chính là trên Thánh cảnh, Linh Hư Tử thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ ở cảnh giới này.

Hiện tại Vệ Hống đã đạt đến bước này, ngoài Linh Hư Tử ra, e rằng hắn cũng khó có thể chống lại.

Nhưng mà…

Hắn ánh mắt ngưng lại, tay khẽ vỗ vào Thời Không thước.

Bên kia, Thi Ma lão nhân bị định trong hư không, đồng tử co rút mạnh, trong sự kinh hoàng tột độ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra, bắt đầu vỡ vụn từng tấc cùng với hư không.

Chết không toàn thây.

"Ha ha ha, ngươi đang giết gà dọa khỉ sao?"

Nhưng cái chết của một Thi Ma lão nhân, không những không khiến đôi mắt trên bầu trời kia có chút kiêng dè, ngược lại còn cười lớn một cách điên cuồng.

“Ngươi cho rằng bản tọa hiện tại, còn sợ cái thước của ngươi sao?”

Giọng nói lạnh lùng rơi xuống, bầu trời xám đục cuồn cuộn không ngừng, như thể có một con Hống thú đang đập ngực gào thét điên cuồng, vô cùng hung bạo.

Ngay sau đó, dưới ánh sáng lóe lên, một bóng hình khổng lồ xuất hiện trên màn sương, bị mọi người trên thế gian nhìn thấy.

Người đó mặc một bộ giáp do yêu khí hóa thành, đôi mắt mang màu máu.

“Người đó là… Thiên gia chủ!”

Cho dù là Tiêu Cảnh Tuyết, hay là Mộ Dung Thiên và những người khác đều kinh ngạc.

“Vạn Giới bia đã vỡ, tại sao ngươi còn phải dùng phân thân chiếm lấy thân xác của người khác để giáng lâm, bản thể đến chẳng phải tốt hơn sao?”

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử nhàn nhạt, cười khẩy nói.

“Nói cho cùng, chẳng phải vẫn sợ ta đánh cho ngươi hồn phi phách tán sao?”

Lời nói nhẹ nhàng bâng quơ rơi xuống, như thể bị chọc trúng tâm sự, sắc mặt của Yêu hoàng Vệ Hống trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng mở miệng phản bác.

“Đùa gì thế, bản tọa cần gì phải sợ ngươi, chỉ là Càn Lang giới có một sự kiện long trọng khác, bản tọa không thể từ chối mà thôi.”

Huyền Ngọc Tử cũng lười vạch trần hắn, nhàn nhạt nói.

“Vạn Giới bia đã không còn, hẳn là những đại tộc ở bên ngoài kia đều đã biết và từ bỏ, ngươi còn phái phân thân đến

đây, không sợ vô ích sao?"

"Chỉ bằng ngươi?"

Vệ Hống hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng, lướt qua Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác bên dưới, lè lưỡi hai tiếng.

"Vạn Giới bia đã vỡ, những người ở đây bản tọa không thể để ngươi mang đi."

"Ngươi sợ bọn họ sau này tìm ngươi báo thù?"

Huyền Ngọc Tử nhướng mày, ám chỉ.

Cho dù là Mộ Dung Thiên hay Tiêu Cảnh Tuyết, hay là Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh, Lăng Phi Sương và những người khác.

Thiên phú như vậy, ngay cả khi đặt ở những giới bên ngoài kia, cũng được coi là nhất lưu.

Nếu cho thời gian để trưởng thành, chắc chắn có thể trở thành Hoàng giả một phương.

Đến lúc đó nếu báo thù… thì tên Vệ Hống này ước chừng sẽ bị chặt thành tám khúc.

"Đùa gì thế!"

Vệ Hống tức giận đến bật cười: "Trong Yêu tộc, Hoàng giả như bản tọa không ít, sẽ sợ mấy tên tiểu tử ngay cả Tổ cảnh cửu phẩm cũng chưa đạt tới sao?"

Dường như bị chọc trúng tâm sự liên tiếp, hắn không muốn đấu khẩu với Huyền Ngọc Tử nữa, mà phất tay áo.

Trong nháy mắt, từng luồng lưu quang xuất hiện.

Nhiều chấp sự của Yêu Thần giáo xuất hiện trong màn sương trắng và… tám người mặc áo choàng đỏ phía trước, tất cả đều có hơi thở của Chân Tổ!

Không phải ai khác, chính là tám vị giáo chủ còn lại của Yêu Thần giáo!

"Giết sạch bọn chúng, không chừa một mống!"

Bóng người khổng lồ trong hư không lạnh lùng lên tiếng.

"Tuân lệnh!"

Tiếng như sấm rền, nhiều người của Yêu Thần giáo lộ vẻ sát ý, uy áp mạnh mẽ bao trùm nơi này, lao xuống.

Tám vị Chân Tổ, trong đó có tới ba người đã đạt đến Chân Tổ đỉnh phong!

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, ngoài Huyền Ngọc Tử ra, không ai có thể chống lại.

Mà Huyền Ngọc Tử lại phải để mắt đến Yêu hoàng Vệ Hống, nếu không thể giải phóng được thì nơi này chỉ có một cuộc tàn sát một chiều!

Ngay cả khi Mộ Dung Thiên và những người khác có thực lực không yếu nhưng dưới sự nghiền nát của cảnh giới tuyệt đối, họ cũng không thể là đối thủ của ba vị Chân Tổ đỉnh phong đó!

Huyền Ngọc Tử hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên, năm luồng lưu quang xuất hiện quanh người, tạm thời ổn định Thiên Huyền giới đang liên tục vỡ vụn, sau đó tiếp tục bay về phía sau.

Một luồng, nhập vào cơ thể Mộ Dung Thiên, vết thương của hắn trong nháy mắt hồi phục, kiếm ý trong mắt tăng vọt, hơi thở đột nhiên tăng lên, tiếng rồng gầm vang dội.

Một luồng, hòa vào những đường vân độc trên người Tiêu Cảnh Tuyết, khiến ánh tím trong mắt nàng hoàn toàn nuốt chửng chi ý của thi độc, sau lưng còn có hỏa thụ phượng minh.

Một luồng, bay vào mi tâm Vu Chính Nguyên, hóa thành một phù văn thâm sâu như thể khiến người ta có thể cảm nhận được sự chuyển động của các vì sao, sự thay đổi của thời gian.

Một luồng, gia trì vào đóa sen xanh trong tay Lăng Phi Sương, khiến ánh xanh của nó tăng vọt, khí lạnh tỏa ra như chín dòng sông băng, băng tâm đông cứng.

Một luồng, hóa thành ánh sáng đỏ, rơi vào trong đao của Thiên Nhạc, vết nứt trên thân đao dần được phục hồi, khuôn mặt bị bỏng đến mức không còn nhận ra của hắn cũng được phục hồi.

Năm luồng lưu quang rơi xuống, năm luồng hơi thở kinh người xông thẳng lên trời.

"Các tiểu tử, sư bá chỉ có thể giúp các ngươi đến đây thôi, tên Vệ Hống kia để ta xử lý."

Huyền Ngọc Tử nói xong, liền bay lên không trung, Thời Không thước trong tay khẽ vung, một gợn sóng vô hình xuất hiện, hắn cùng với Thiên Quan Tinh trong hư không đều biến mất trong nháy mắt, như thể bị kéo vào một không gian khác.

Bên kia, tám luồng hơi thở của cảnh giới Chân Tổ mạnh mẽ, uy thế kinh người.

Mộ Dung Thiên phản ứng lại, rút kiếm Thiên Thanh đột nhiên bay về phía trước.

Lăng Phi Sương và Vu Chính Nguyên nhìn nhau, cũng tiến lên.

Ba người, đối đầu với ba vị Chân Tổ đỉnh phong.

Chỉ có ba người họ, dưới sự mượn tạm sức mạnh của Huyền Ngọc Tử, tạm thời đạt đến cảnh giới Chân Tổ, mới dám đối đầu với Chân Tổ đỉnh phong.

Bởi vì bọn họ đều mơ hồ nắm giữ sức mạnh vượt qua đạo.

Bên kia, sau khi Thiên Nhạc tỉnh lại, cũng cùng Tiêu Cảnh Tuyết đứng sau lưng bọn họ, chặn lại năm vị Chân Tổ yếu hơn không ít bên dưới.

Năm đấu tám.

Cảnh giới của tám người còn cao hơn bọn họ một chút, dưới sự chênh lệch về chiến lực, Huyền Vu, Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác đều có ánh mắt ngưng trọng.

"Này, tỉnh lại đi."

Lý Trường Sinh vỗ vào má của một đạo sĩ trẻ tuổi đang ngủ say trên vai.

Thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, đành phải giao hắn cho Bách Lý Nhất Kiếm, sau đó lóe lên.

Một người một thương, chắn trước những chấp sự của Yêu Thần giáo, một thân áo choàng trắng như mây tung bay.

"Ta đến giúp ngươi!"

"Yêu Thần giáo gây ra vô số tai họa, đáng chết!"

Xa xa, lưu quang lóe lên.

Ô Thiên Dũng đạp phi kiếm, áo choàng tím tung bay.

Bàn Thạch cõng trên lưng một thanh đại kiếm dày như tấm ván, thân hình như tòa tháp sắt, từng bước xông tới trong hư không.

Sau lưng bọn họ còn có một đám người đông đảo.

Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Bách Lý Hàn Phong, Trương Cửu Dương, Ngự Kiếm tiên và những người khác cuối cùng cũng đến.

Liên quan đến Thiên Huyền giới, bọn họ không dừng lại một khắc nào, toàn tốc độ từ Linh cảnh chạy đến.

Trên đường đi, Đoan Mộc Khung thậm chí còn lấy ra linh khí bay áp đáy hòm, nếu không thì dù tất cả đều là cảnh giới Xung Hư, ít nhất cũng phải mất một thời gian mới đến được.

Không gian vỡ vụn, trên bầu trời, từng luồng hơi thở xông thẳng lên trời xa, hòa vào một cuộc chiến giết chóc ác liệt.

Gần như tất cả những người chưa chết vì thiên tai đều cảm nhận được, nhìn về hướng Thi Độc hải ở Tây Hoang vực.

Bọn họ biết, trận chiến này, hẳn là trận chiến quyết định cuối cùng mà Thiên Huyền giới phải đối mặt.

Nếu thắng, bọn họ có lẽ sẽ có cơ hội sống.

Nếu thua, tất cả bọn họ… đều sẽ chết!

Chương 570: Cái gọi là thiên kiêu

Linh Phù sơn, vô số ánh mắt nhìn về phía xa, nhìn kiếm khí xông thẳng lên trời, nhìn đao quang màu máu, cùng với đạo liên chói mắt, đều lộ vẻ kích động.

Không chỉ bọn họ nhìn thấy những cảnh tượng này, mà hầu như tất cả mọi người trên thế gian đều nhìn thấy.

Ở bên kia bầu trời, năm bóng người đứng trên mây, như thần linh giáng thế, chống lại sự giết chóc từ bên ngoài.

"Là nhóm người Đại An kiếm tiên!"

"Có thể thắng không, chúng ta có thể thắng không?!"

Những âm thanh hy vọng như vậy vang lên trong lòng vô số người.

Tiêu Vân đứng trước cổng Linh Phù sơn, chống kiếm nhìn xa, ánh mắt kiên định.

Thân Đồ Tiểu Tuyết nắm chặt hai tay đặt trước ngực, ánh mắt lo lắng, lóe lên hy vọng.

Nhất định phải thắng, chỉ cần thắng, đợi Tiểu Cát trở về là có thể sống những ngày bình lặng.

Không còn đánh giết, không còn tính toán.

Bình bình đạm đạm là tốt rồi.

Ánh mắt nối tiếp ánh mắt, như thể bị một sức mạnh vô hình kéo dẫn, nhìn thấy chiến trường hỗn loạn, nghe thấy tiếng ong ong chói tai, tiếng gầm rú.

Bọn họ nhìn thấy Hám Sơn kiếm tiên Trình Cự chiến đấu đẫm máu, cười lớn tự bạo, kéo theo một bán bộ Chân Tổ của Yêu Thần giáo chôn cùng.

Cũng nhìn thấy dưới vòng vây, đại kiếm vỡ tan, thân thể tan biến nhưng trước khi chết, mặt đầy máu tươi, gào lên thống khoái, là truyền nhân Hám Sơn, Bàn Thạch.

Còn có đệ tử Kiếm Vương sơn, Kiếm Cử Hạo Nhiên, dùng thân thể máu thịt đúc thành một thanh kiếm, chém giết vài chấp sự của Yêu Thần giáo, từ đó hồn phi phách tán.

Chỉ để lại một câu "Thiên hạ Hạo Nhiên." vang vọng trong lòng mọi người.

Những thiên kiêu từng trẻ tuổi kiêu ngạo trên Thiên Kiêu bảng qua các kỳ, từ giã thế nhân trong tiếng gào oanh liệt.

Dù chết cũng không hối tiếc, vì Thiên Huyền, vì diệt yêu!

So sánh với những thiên kiêu từng lọt vào Thiên Kiêu bảng nhưng lại không chịu nổi sự cám dỗ của sức mạnh, gia nhập Yêu Thần giáo thì những thiên kiêu đó lại có vẻ rất châm biếm.

Có người coi thường cách làm ngu ngốc của những người này, có người lại sắc mặt phức tạp.

Giữ vững bản tâm, tự cường tự tin, không chịu khuất phục, ba thước kiếm dài lập Thiên Huyền, chết cũng không hối tiếc, cho dù cuối cùng không ai nhớ đến, cuối cùng cũng sẽ nhạt nhòa trong bụi trần lịch sử mênh mông.

Bọn họ, mới chính là thiên kiêu thực sự vào lúc này.

Những thiên kiêu mãi mãi khiến người ta ngưỡng mộ, kính trọng!

Bọn họ, trên sách sử của thời đại này, thực sự đã để lại một nét bút đậm thuộc về riêng bọn họ.

Nét bút mà trong thời đại này, không ai có thể bỏ qua, có thể vượt qua, có thể coi thường.

"Đông Phương Thanh Mộc!"

Bỗng nhiên, một tiếng gầm giận vang lên.

Đông Phương Thanh Mộc đang ngủ say, đầu ngón tay khẽ động, như thể nghe thấy tiếng gầm này.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một thân áo tím đã sớm rách nát, bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, Ô Thiên Dũng tóc tai bù xù, thanh kiếm trong tay đã vỡ nát.

Bán bộ Chân Tổ phía trước, cũng khóe miệng tràn máu, sắc mặt ngưng trọng.

Ô Thiên Dũng quay đầu lại, nhìn đạo sĩ trẻ tuổi kia, trong đầu nhớ lại đủ thứ chuyện trên võ đài Tứ Vực, cười lớn.

"Một kiếm này, ta đã ngộ trọn tám năm, không kém gì Vô Cực nhất kiếm của ngươi, ngươi mở mắt ra xem cho rõ!"

Cùng với tiếng cười gào điên cuồng của hắn, trên bầu trời, một mặt trời rực rỡ lóe lên.

"Thiên Phần!"

Xẹt!

Ngọn lửa màu tím, như mặt trời mới mọc, bùng phát từ mặt trời rực rỡ đó.

Khí kiếm nóng bỏng trong nháy mắt lan tỏa khắp chiến trường, dính vào người tất cả kẻ địch.

Như mặt trời thiêu đốt, ánh sáng mặt trời chiếu đến đâu, không còn nơi nào ẩn núp, yêu khí tiêu tan.

"Á… Á!!"

Có người của Yêu Thần giáo tu vi hơi yếu, bị ngọn lửa màu tím như kiếm này dính vào, thần hồn ngàn sang bách khổng, hóa thành tro bụi bay đi.

Còn bán bộ Chân Tổ giao chiến với Ô Thiên Dũng, dưới một kiếm này, cũng lộ vẻ hoảng sợ, trực tiếp chủ động nổ tung thân thể, thần hồn thoát ra, kinh hãi vô cùng.

Chậm thêm một chút, chậm thêm một chút nữa thì ngay cả thần hồn của hắn cũng sẽ bị thanh kiếm lửa tím này thiêu rụi!

Mà mặt trời lửa tím kia vẫn đang chiếu sáng, vô số thanh kiếm lửa tím bùng phát.

Tựa như chỉ cần mặt trời lửa tím còn tồn tại thì kiếm khí này sẽ không tiêu tan.

Thấy không ít Xung Hư sơ kỳ, trung kỳ của Yêu Thần giáo đều tử vong dưới một kiếm này, hắn lộ vẻ tức giận, dùng thân thể thần hồn xông tới, vỗ một chưởng.

"Tìm chết!"

Sau khi thi triển một kiếm đó, linh khí của Ô Thiên Dũng hoàn toàn cạn kiệt, thất khiếu chảy máu, đã là nỏ mạnh hết đà, không còn sức chiến đấu.

Ngay lúc hắn nhắm mắt chuẩn bị chờ chết thì đột nhiên một bàn tay già nua nắm lấy vai hắn kéo về phía sau.

Hắn mở mắt, nhìn Trương Cửu Dương râu tóc bạc phơ, thân thể dần nứt nẻ, nghênh đón thần hồn của bán bộ Chân Tổ kia.

Vào lúc sắp nổ tung, hắn quay đầu nhìn Ô Thiên Dũng, nở nụ cười an ủi.

"Thiên Dũng, kiếm của ngươi, thực sự đã vượt qua vi sư, rất tốt, rất tốt… Ha ha ha!"

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, Trương Cửu Dương cùng với thần hồn đầy vẻ sợ hãi kia, cùng nhau tan biến trong vụ nổ kinh thiên động địa này, thần hồn câu diệt.

"Sư phụ!"

Mắt Ô Thiên Dũng muốn nứt ra, gào lên đau đớn.

"Liên thủ vây giết hắn, phá vỡ Tử Nhật kiếm khí kia!"

Chưa kịp để hắn đau buồn, hai ba bóng người đã xông tới.

Trong mắt Ô Thiên Dũng lửa giận ngút trời, nghiến răng chuẩn bị tự bạo thân thể, đổi lấy cái chết chung với bọn họ.

"Này này này, vậy là được rồi, nhiều người đánh một người, không cần mặt mũi quá rồi."

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng như vừa tỉnh giấc truyền đến.

Ô Thiên Dũng sửng sốt.

Sau đó liền thấy một thanh kiếm thép phá không mà đến, trên đường đi vỡ tan ra rồi hóa thành một kiếm trủng, vô số tàn kiếm dựng đứng.

Từng bóng người xuất hiện, rút kiếm.

Vút!

Kiếm hà cuồn cuộn, mấy người của Yêu Thần giáo xông tới trực tiếp bị chém thành vô số mảnh vụn.

Đông Phương Thanh Mộc cầm một thanh kiếm thép được bao quanh bởi cây xanh, lười biếng ngáp.

Trong mắt hắn vẫn ẩn chứa sự mệt mỏi, như thể chưa ngủ đủ mà bị đánh thức.

“Ô huynh, ngươi nghỉ ngơi đi, có đạo gia ở đây, bọn họ không làm hại được ngươi.”

Nói xong, hắn như nhớ ra điều gì, quay đầu cười hắc hắc, giơ ngón tay cái lên.

“Đúng rồi, một kiếm vừa rồi không tệ, có cơ hội có thể phá được Vô Cực nhất kiếm của đạo gia.”

Lời này không phải an ủi, mà là sự thật.

Kể từ lần bại dưới tay một kiếm vô tận vô cùng đó, Ô Thiên Dũng đã nghiên cứu một kiếm này trong tám năm.

Tử hỏa vô tận, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, kiếm khí không ngừng, cũng vô tận vô cùng.

So với Vô Cực kiếm vực, thì là cảnh tượng ngang tài ngang sức.

Lý Trường Sinh đâm thủng tim ba người bằng một mũi thương, lắc thân thương, ba xác chết nổ tung.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn truyền đến, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên.

Trên không trung, cuộc chiến giữa các Chân Tổ cũng đã tiến vào trạng thái vô cùng căng thẳng.

Mộ Dung Thiên toàn thân quấn quanh huyết quang hắc khí, khoác long giáp, cầm kiếm chiến đấu, khí thế vô tiền khoáng hậu.

Sau lưng Lăng Phi Sương nở rộ thanh liên, thánh khiết vô cùng.

Còn Vu Chính Nguyên, hắn cùng phân thân trước sau vây công một người, hai mắt đều tỏa ra hắc bạch chi khí giữa lúc phù quang lan tỏa, huyền ảo khó lường.

Ba người cùng chiến đấu với ba Chân Tổ đỉnh phong, mỗi người dựa vào thủ đoạn riêng mình, thế mà không hề rơi vào thế yếu!

Đặc biệt là Mộ Dung Thiên, bộ long giáp màu đen của hắn, sau một hồi chiến đấu liên tiếp, vậy mà lại có vẻ mờ dần bóng tối, tràn ngập ý nghĩa kim quang, càng chiến càng dũng mãnh.

Từ lúc đầu bị áp đảo đánh, đến sau này lại ngược lại, áp đảo đối thủ!

Chương 571: Thiên Huyền sắp diệt vong

Một tiếng nổ lớn nữa vang lên, Mộ Dung Thiên đánh bay vị đại giáo chủ trước mặt, giơ cao Thiên Thanh kiếm, ấn kiếm giữa trán lóe sáng.

"Vô Song kiếm ấn, vạn kiếm khai thiên!"

Vừa quát, hắn vừa chém ra một nhát kiếm.

Trong nháy mắt, toàn bộ Thiên Huyền giới đều rung chuyển.

Vô số trường kiếm bay lên giữa không trung, từ bốn phương tám hướng tụ lại, cuồn cuộn như rồng, xé toạc bầu trời.

"Vô Song ý mạnh mẽ quá!"

Trái tim vị đại giáo chủ đập thình thịch, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Thằng nhóc này rõ ràng thực lực yếu hơn mình một chút nhưng lại có thể chiến đấu càng ngày càng dũng mãnh dưới Vô Song ý đó.

Nói trắng ra là hắn tự mình tẩy não cho mình, cho rằng mình nhất định sẽ thắng, ngược lại, không sợ thất bại trong chiến đấu ác liệt nên bớt đi được nhiều cân nhắc trước sau.

Dưới ảnh hưởng của ý chí đó, ngay cả khí thế của kẻ địch cũng vô tình yếu đi nhiều.

Kiếm khí mạnh mẽ tụ lại trên bầu trời, càng tụ càng mạnh, như thể ý chí của tất cả kiếm khách trên thế gian đều hòa làm

một với những thanh kiếm đó, hóa thành Vô Song.

"Không thể chống đỡ thanh kiếm này, hãy lui lại!"

Vị đại giáo chủ và hắn nhìn nhau, đều đưa ra quyết định.

Nhưng, ngay khi bọn họ chuẩn bị lui lại, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ảo ảnh hoa sen xanh trong khoảnh khắc này nhuốm màu đỏ máu, tuyết bay lất phất, hư không trong nháy mắt hóa thành một vùng băng giá, một vùng băng giá màu máu.

"Cửu Huyền, Phi Sương!"

Lăng Phi Sương dùng tinh huyết làm tế, toàn lực thi triển Cửu Huyền chi thuật.

Khoảnh khắc này, không gian bị đóng băng, ba người kia bị ý chí Phi Sương lạnh thấu xương khống chế, động tác cứng đờ chậm chạp, sắc mặt khó coi.

Chưa hết, lại có thêm hai bóng người bay lên.

Vu Chính Nguyên và phân thân cùng lúc kết ấn, ý đen trắng trong mắt lưu chuyển, như cặp cá âm dương.

"Sơn Hà Thiên Kiếm phù, dung!"

Thanh kiếm đen trắng khổng lồ giáng xuống từ trên trời, hòa vào dòng kiếm vạn ngàn kia.

Ý sinh tử lan tỏa, một mảnh tĩnh lặng.

Sinh cơ của ba vị cảnh giới Chân Tổ nhanh chóng suy yếu, sức mạnh bị ý chí Sơn Hà mạnh mẽ áp chế, càng trở nên bất lực không thoát khỏi vùng băng giá màu máu đó.

Ánh sáng vàng rực rỡ, đột nhiên lóe lên một đường từ trong dòng kiếm vô tận.

Tia sáng vàng này, ánh vào mắt của tất cả mọi người.

Chiếu sáng bầu trời u ám, lọt vào tầm mắt của mọi người trên Linh Phù sơn, lọt vào tầm mắt của vô số người ở Phục Linh thành, được tất cả mọi người trên thế gian nhìn thấy rõ ràng.

Trong dòng kiếm vô tận, màu vàng dần lan rộng, vô số mũi nhọn sắc bén tỏa ra.

Hắc khí trên người Mộ Dung Thiên từ trên xuống dưới, dần dần biến mất, thay vào đó là ánh sáng vàng tràn đầy uy nghiêm và giận dữ, cùng với tiếng rồng gầm thét.

Đôi mắt vàng của Mộ Dung Thiên sáng ngời, mái tóc dài màu vàng tung bay trong gió.

Một bộ long giáp màu vàng bao phủ toàn thân, thay đổi vẻ u ám đen tối trước đó, ngược lại như thể đến từ vị thần trên chín tầng trời.

"Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!"

Hắn gầm lên, mây trên bầu trời vàng rực, như những con rồng vàng khổng lồ há miệng múa vuốt, tiếng rồng gầm vang vọng.

Dưới chín lần biến đổi, thần uy ngập trời!

"Chém!"

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, nhát kiếm Vô Song chí cường, chí thánh này giáng xuống.

Lần này.

Bầu trời thực sự bị chém ra một vết nứt lớn, thứ lộ ra không phải là bóng tối vô tận, mà là muôn vàn ánh sao.

Ánh sao bên ngoài sáng rực, như mơ như ảo.

Nhát kiếm này như thể thực sự mở ra thiên môn vậy, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài

Thiên Huyền.

Đó là… biển sao!

Kiếm khí màu vàng rực rỡ, mang theo sự gia trì của đủ loại sức mạnh, nhấn chìm ba người kia.

Đợi đến khi ánh sáng vàng tan đi, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn vào khoảng hư không tối đen đó.

Ba người đã biến mất, bị nhát kiếm đó nuốt chửng hoàn toàn, không còn tồn tại nữa.

Còn Lăng Phi Sương, Vu Chính Nguyên và Mộ Dung Thiên, sau khi mượn sức mạnh của Huyền Ngọc Tử để thi triển chiêu thức mạnh nhất của mình, tu vi cũng thụt lùi, trở về như trước, khí tức suy yếu, sắc mặt tái nhợt.

Một kích này, bọn họ đã dốc hết toàn lực, tất cả đều đặt hy vọng vào nhát kiếm này của Mộ Dung Thiên.

May mắn thay…

Không phụ Vô Song!

Năm giáo chủ còn lại, cũng đều bị thương, kinh hãi lùi lại.

Có ba người trúng kịch độc, trên mặt có những đường vân màu xanh lá cây lan rộng, động tác cứng đờ.

Hai người còn lại, cũng không khá hơn là bao.

Một người bị chém mất nửa đầu, một người ngực bị đâm thủng mấy lỗ, đao khí hung sát màu máu hoành hành.

Bọn họ không ngờ, chỉ là lũ kiến hôi ở hạ giới mà thôi, công pháp tu luyện lại cường đại đến vậy.

Độc của một người còn khó giải hơn cả thi ma lão nhân, một người thì giống như không thể giết chết, bị nổ thành sương máu cũng có thể ngưng tụ lại, thanh đao gỗ tà dị kia, không biết đã tích tụ bao nhiêu khí huyết.

Cùng với một tiếng nổ vang như sấm, tất cả mọi người đều dừng tấn công, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một người xuất hiện.

Chính là Huyền Ngọc Tử hồn thân đầy máu, tay trái cầm cây thước gãy một nửa.

Còn tay phải của hắn… cầm một cái đầu lâu đầy máu.

Không phải của ai khác, chính là Thiên Quan Tinh bị Vệ Hống chiếm thân thể!

Thiên Nhạc nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hơi run rẩy.

Tô Lưu Ly ở phía dưới cũng hơi há miệng.

Đôi mắt trên đầu lâu đó dường như sinh cơ vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, đôi mắt đỏ ngầu nhìn xuống thiếu niên toàn thân sát khí ở phía dưới, cũng nhìn về phía Tô Lưu Ly.

Hắn hơi cười một chút, khuôn mặt già nua trải qua nhiều đau khổ lộ ra vẻ giải thoát.

Ánh mắt đó mặc dù không nói gì nhưng lại như thể đã nói rất nhiều.

Ít nhất, tất cả những đau khổ này đều do hắn gánh chịu, chứ không phải con trai của mình.

Ngay sau đó… đầu lâu giãy khỏi tay Huyền Ngọc Tử, chủ động lao vào đao máu trong tay Thiên Nhạc.

Một tiếng nổ vang lên, không còn gì sót lại.

Máu tươi ấm áp bắn tung tóe lên mặt Thiên Nhạc, như thể có người đang nhẹ nhàng vuốt ve má hắn vậy.

Một luồng sức mạnh vô hình tràn vào cơ thể hắn, như thể bù đắp cho sự thiếu hụt của hắn, sắp xếp lại.

Thiên Nhạc ngẩn người, khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên, trái tim luôn băng giá về gia đình, dường như khi máu tươi ấm áp rơi xuống mặt đã xuất hiện gợn sóng.

"Cha…"

Dưới tiếng thì thầm nhẹ nhàng, Thiên Nhạc như nhìn thấy một bóng người hư ảo trong mơ hồ, đang mỉm cười gật đầu nhẹ với hắn, sau đó biến mất.

"Thắng rồi… thắng rồi!?"

"Chúng ta thắng rồi!"

Vệ Hống nổ tung, tất cả mọi người đều phản ứng lại, bùng nổ một tiếng reo hò kinh thiên động địa.

Sự phấn khích, kích động và những cảm xúc vui mừng khác sau khi thoát khỏi kiếp nạn đều thể hiện rõ trên khuôn mặt, có người vui mừng đến phát khóc, có người bất lực ngã quỵ.

Chỉ có…

Huyền Ngọc Tử sắc mặt khó coi đến cực điểm!

Hắn đã chia sức mạnh cho mấy người Mộ Dung Thiên, lại còn ổn định Thiên Huyền giới, phá hủy bảo vật, mới miễn cưỡng đánh chết được phân thân Thánh cảnh này.

Giờ đây ngoài việc đánh thức Linh Hư Tử, hắn cũng không còn sức mạnh nào có thể sử dụng nữa.

Nhưng… vào thời khắc quan trọng sức mạnh của Yêu hoàng Vệ Hống lại từ bỏ thân xác Thiên Quan Tinh mà đi!

Chưa chết!

Huyền Ngọc Tử ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía sức mạnh hoang vu trên bầu trời càng lúc càng điên cuồng, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ngưng trọng.

Yêu hoàng Vệ Hống, tâm cơ thật sâu, vậy mà còn có hậu chiêu!

“Linh Hư Tử, hôm nay, cả ngươi cũng chôn cùng đi.”

Vào lúc tất cả mọi người đang reo hò, một giọng nói khàn khàn trầm thấp, mang theo chút ý châm chọc, một lần nữa vang lên.

Trên mây, một bóng thiếu niên gầy gò xuất hiện, làn da đen nhẻm.

Đôi mắt đó đã hoàn toàn xám trắng, không còn sự tinh ranh của thiếu niên trước đây nữa, mà mang theo ý lạnh lùng.

Chính là Lâm Tiểu Cát đã biến mất trước đó!

Vô số người mặt cắt không còn giọt máu, quỳ rạp xuống đất, cảm giác bất lực sâu sắc vào lúc này đã lấp đầy trái tim của tất cả mọi người.

Xong rồi, mọi thứ đều xong rồi, đến cuối cùng, Thiên Huyền giới vẫn không thoát khỏi kết cục diệt vong sao?

…

Chương 572: Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!

Cùng với sự xuất hiện của Lâm Tiểu Cát, vô số yêu lực hoang vu cũng trở nên nồng đậm đến cực điểm vào lúc này.

Trong hư không, xuất hiện một bóng người khổng lồ.

Khuôn mặt đó tuy là dáng vẻ của Lâm Tiểu Cát nhưng ánh mắt xám trắng, toàn thân tỏa ra yêu khí.

Mộ Dung Thiên và những người khác nhìn nhau, chống đỡ cảm giác yếu ớt, rút kiếm xông lên trời.

Nhưng, Lâm Tiểu Cát chỉ liếc mắt nhìn.

Vù!

Hư không gợn sóng từng đợt, sức mạnh qua1 mạnh mẽ, chỉ là dư chấn trực tiếp chấn cho Mộ Dung Thiên bay ngược ra ngoài, toàn thân máu thịt mơ hồ, ngay cả Thiên Thanh kiếm cũng một lần nữa vỡ vụn.

Vào thời khắc quan trọng, Huyền Ngọc Tử xuất hiện, chắn trước gợn sóng đó.

Cùng với nửa đoạn Thời Không thước còn lại vỡ vụn, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt yếu ớt.

Tất cả mọi người đều đã là nỏ mạnh hết đà, không còn sức chiến đấu.

Đối mặt với một phân thân Yêu hoàng mạnh hơn Thiên Quan Tinh, hơi thở khủng bố đó khiến tất cả mọi người không khỏi tuyệt vọng.

Mà cảnh tượng này, càng bị tất cả mọi người trên thế gian nhìn thấy, hoảng loạn vô cùng.

Ngay cả Đại An kiếm tiên và những cường giả tuyệt thế này cũng không thể chống đỡ, dưới trời đất mênh mông này, còn ai có thể chống lại uy thế của Yêu hoàng?!

Trên Linh Phù sơn, ánh mắt kiên định của Tiêu Vân cũng trở nên căng thẳng, nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Như trận chiến đó, bọn họ với tu vi này, thậm chí không có tư cách tiến lại gần để nhìn một cái.

Chỉ sợ khi vừa xuất hiện ở bên kia, sẽ bị hơi thở mạnh mẽ đó nghiền nát đến chết.

Còn trên sân diễn võ Thanh Vân phong, Thân Đồ Tiểu Tuyết nhìn về phía bầu trời xa xa, bóng người khổng lồ hóa thành sương mù trắng xóa, nhất thời đôi mắt thất thần, có chút không dám tin.

"Tiểu Cát…"

Cho dù là Tiêu Vân hay Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác trên Linh Phù sơn, đều không ngờ rằng Lâm Tiểu Cát mất tích, lại có thể xuất hiện trước mắt mọi người theo cách này vào lúc này.

Cậu thiếu niên đen nhẻm tính toán chi li đó, giờ đây lại trở thành thân xác giáng thế của Yêu hoàng.

Đây… chẳng lẽ chính là sức mạnh mạnh mẽ mà hắn luôn khao khát có được sao?

"Kết thúc trò hề này đi."

Vệ Hống thản nhiên liếc nhìn Thiên Huyền giới đã sớm sụp đổ không ra hình dạng, liếc nhìn mọi người bên dưới.

Không còn Vạn Giới bi, nơi này cũng mất đi giá trị, tiện tay hủy diệt là được.

Cùng với giọng nói thờ ơ của hắn vang lên, yêu lực hoang vu trên bầu trời như thủy triều điên cuồng tràn vào, như trời sụp đổ mà rơi xuống.

Sức mạnh tử vong nồng đậm, như thể đang tước đoạt sự sống cuối cùng của thế giới này.

Xa xa, trong hư không.

Thẩm An Tại nhìn thấy cảnh này, nhẹ giọng nói.

"Hệ thống."

[Có]

"Ngươi còn có thể tồn tại được bao lâu?"

[Không biết]

"Vậy thì…"

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn sương mù mênh mông như muốn nuốt chửng cả bầu trời sụp xuống, nhẹ giọng nói.

"Rút thẻ lần cuối cùng đi."

[Được]

Cùng với sự xuất hiện của vòng quay quen thuộc trước mắt, kim chỉ quay.

Lần này, chỉ có màu vàng.

Nhưng, còn chưa kịp để kim chỉ dừng lại, vòng quay đó đã nứt ra, hóa thành vô số ánh sáng vàng vỡ vụn.

Cùng lúc đó, dưới sự nuốt chửng của vô số yêu lực hoang vu.

Sức mạnh của Huyền Ngọc Tử đã biến mất hoàn toàn, không thể ngăn chặn được sự sụp đổ của Thiên Huyền giới sau

khi Thiên Đạo bị vỡ vụn.

Thế giới đang bị hủy diệt, bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Nuốt chửng Thần Phù điện uy nghi ở Đông Linh vực, nuốt chửng hàng trăm nghìn đệ tử bên trong, nuốt chửng Hà Bất Ngữ đang đứng trên đỉnh núi, từ từ nhắm mắt lại.

Linh phù bồng bềnh, mây xanh ngút ngàn, cũng dần dần vỡ vụn dưới bóng tối đó, không còn tồn tại nữa.

Tốc độ vỡ vụn ngày càng nhanh, từ trăm dặm, nghìn dặm, đến vạn dặm, mười vạn dặm…

Chỉ trong mười mấy nhịp thở, ngay cả bờ biển liên miên của Tây Hoang vực cũng bắt đầu sụp đổ, bị bóng tối nuốt chửng.

Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Trịnh Tam Sơn và những người khác nhìn thấy cảnh này, thở dài, từ bỏ chống cự.

Huyền Ngọc Tử nhắm mắt lại, mặc dù đánh thức Linh Hư Tử có thể giết chết Vệ Hống nhưng cũng không thể cứu được Thiên Huyền giới, không thể cứu được những người sau lưng mình.

Bóng tối ở dưới, hoang vu ở trên.

Sức mạnh hủy diệt và hoang vu chết chóc bao trùm lấy tất cả mọi người.

Cảm xúc tuyệt vọng tràn ngập trong lòng mọi người.

Tiêu Cảnh Tuyết, Lăng Phi Sương, đều lộ vẻ tiếc nuối, nhìn về phía chàng thanh niên áo đen đang cầm thanh kiếm gãy, toàn thân đầy máu nhưng vẫn ngẩng cao khuôn mặt tiều tụy.

“Chuẩn tắc đầu tiên của Thanh Vân phong, không bao giờ từ bỏ…”

Đến lúc này, linh khí trong cơ thể hắn đã cạn kiệt, thương tích đầy mình.

Nhưng, hắn lại cười.

Cười điên cuồng, ngang ngược!

Mặc dù sự hoang vu ngút trời và bóng tối vô tận không phải là thứ mà sức mạnh hiện tại của hắn có thể sánh được nhưng hắn vẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Tóc đen tung bay, hắn run rẩy giơ thanh kiếm gãy lên, chủ động nghênh đón sức mạnh hoang vu đó.

Nghe thấy giọng nói khàn khàn của chàng thanh niên, Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt, ánh mắt ảm đạm cũng lạnh lùng trở lại.

Cả hai đều không do dự, bước lên hư không, đứng bên trái và bên phải Mộ Dung Thiên.

Ba người dưới sức mạnh yêu lực hoang vu vô tận, dưới bóng người khổng lồ đáng sợ đó, như bụi trần nhỏ bé.

Huyền Ngọc Tử, Long Chiến Thiên, Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh và tất cả những người còn sống khác nhìn thấy cảnh này, đều lắc đầu, thở dài không nói nên lời.

Chỉ có phía sau, lại có hai bóng người lao ra, sánh vai cùng ba người.

Tiến lên khó khăn nhưng không hề do dự.

Chính là Vu Chính Nguyên và Lăng Phi Sương.

Năm người trên không trung, chắn trước đỉnh đầu của tất cả mọi người bên dưới.

“Các ngươi còn tin takhông?”

Khuôn mặt đầy máu của Mộ Dung Thiên trông có vẻ thảm hại nhưng lại cười toe toét.

Như năm đó, còn trẻ, ngông cuồng và liều lĩnh.

Bốn người nhìn nhau, gật đầu đáp lại.

"Tin!"

Nụ cười của Mộ Dung Thiên càng tươi hơn, ngẩng đầu nhìn bóng người không thể địch nổi, ngang ngược nói.

"Vậy thì cùng ta chém một kiếm…"

"Giết chết tên khốn này!"

Bốn người đứng sau Mộ Dung Thiên, cùng nhau kết ấn, truyền toàn bộ sức mạnh cuối cùng vào thanh kiếm gãy trong tay Mộ Dung Thiên.

Khí huyết, Phi Sương, phù quang, độc vân, tất cả đều tụ tập vào một thanh kiếm.

"Chém!"

Mộ Dung Thiên hét lớn, chém ra một kiếm.

Nhưng, kiếm quang này lại kém xa so với khi hắn thi triển Kim Long biến, mượn sức mạnh của Huyền Ngọc Tử.

Thậm chí chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến uy năng của bán bộ Chân Tổ, ngay cả Chân Tổ cũng không đe dọa được.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều phức tạp.

Mặc dù lòng dũng cảm đáng khen nhưng có ích gì chứ?

"Hừ, kiến càng rung cây."

Vệ Hống cũng chế nhạo, nhẹ nhàng chỉ một ngón tay.

Giữa bầu trời hoang vu, vô số sương mù trắng tụ lại thành một ngón tay khổng lồ nghiền nát xuống.

Chưa kịp đến gần, kiếm quang nhỏ bé đó đã bắt đầu vỡ vụn từng tấc.

Vu Chính Nguyên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi lộ vẻ thất vọng, trong lòng tiếc nuối.

Cuối cùng thì… không có phép màu xảy ra sao?

Chỉ có Mộ Dung Thiên là người duy nhất, hắn mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào kiếm quang đang vỡ vụn từng tấc, như thể bị sỉ nhục, từ từ tiêu tan.

Ánh mắt vẫn kiên định, vẫn cháy bỏng.

Như thể tin tưởng chắc chắn vào điều gì đó.

Ngâm!

Cho đến khi… một tiếng kiếm ngâm yếu ớt vang lên!

Kiếm quang vốn ảm đạm đó đột nhiên sáng rực lên, bùng phát ra ánh sáng chói mắt, nối liền trời đất.

Tất cả mọi người đều đột nhiên ngẩng đầu lên vào lúc này, đầy vẻ kinh ngạc.

Kiếm quang xông thẳng lên trời, chém đôi ngón tay đó, thậm chí cả sự hoang vu ngút trời cũng bị chém ra.

Cùng lúc đó, tiếng hí dài của ngựa vang lên từ xa, đi kèm với đó là tiếng vó ngựa không nặng nhưng rất rõ ràng.

Đạp, đạp, đạp…

Mộ Dung Thiên đột nhiên quay đầu lại, hốc mắt đỏ hoe, mặc dù nước mắt không ngừng chảy nhưng biểu cảm lại đang cười, cười vô tư, cười chua xót, tủi thân.

Thanh kiếm Thiên Thanh gãy trong tay hắn hóa thành luồng sáng, bay về phía xa.

Trong hư không, con ngựa đỏ thần võ vô cùng, trên đó có một người mặc áo trắng như tuyết, hai hàng tóc mai bạc trắng.

Thẩm An Tại cưỡi ngựa đến, giơ kiếm chỉ thẳng vào Yêu hoàng, hét lớn.

“Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư!!”

Chương 573: Lần này các ngươi tin rồi chứ?

Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc đều ngây người nhìn người đàn ông trung niên mặc áo trắng cưỡi ngựa đến, ánh mắt run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, gọi lớn.

"Sư phụ!!"

Bao gồm cả Vu Chính Nguyên, trong mắt cũng không giấu được vẻ vui mừng.

Bách Lý Nhất Kiếm trong đám đông bên dưới thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Mặc dù không biết tại sao nhưng giống như câu hắn đã từng nói với Lục Thành.

Hắn tin tưởng.

Thẩm An Tại, Thẩm An Tại, có hắn ở đây, mọi chuyện sẽ ổn.

"Là Thẩm phong chủ!"

"Thẩm phong chủ không chết, Thẩm phong chủ đã trở về!"

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, trong lòng tuyệt vọng đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Giống như một người sắp chết trong gió tuyết lạnh giá của mùa đông đột nhiên nhìn thấy có người đưa cho mình một ngọn lửa, một cốc nước nóng.

Giống như cỏ cây gặp mùa xuân, như mưa sau trời quang!

"Thẩm An Tại…"

Ngay cả Huyền Ngọc Tử, khi nhìn thấy người mặc áo trắng đó, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra… Linh Hư Tử không cần quay lại nữa, hắn có thể mãi mãi là Huyền Ngọc Tử.

Dưới vô số tiếng gọi đầy hy vọng, Thẩm An Tại cưỡi ngựa lên không trung, đến trước mặt năm người, thu lại Xích Thố rồi hạ xuống.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người thanh niên duy nhất không lên tiếng.

Một thanh niên vốn dĩ lắm mồm, thẳng tính, thích la hét, rõ ràng là người đầu tiên nên hét lớn "Sư phụ" nhưng lúc này lại không nói gì.

Hắn chỉ run rẩy, cố sức lau mắt, ngẩng đầu lên một cách cứng đầu.

Mặc dù vết máu trên tay nhuộm đỏ mắt, chảy xuống má, hắn vẫn không mở miệng.

Có vẻ như hắn sợ rằng nếu mình mở miệng, người trước mặt sẽ biến mất.

Thẩm An Tại nhìn thanh niên, giống như năm đó ở Thanh Vân, nhìn thiếu niên ngốc nghếch đó, nhẹ nhàng giơ tay cốc vào đầu hắn.

"Thằng nhóc thối, còn làm mặt lạnh làm gì, sư phụ về rồi, ngươi không vui sao?"

Thẩm An Tại không vui mở miệng, giọng trách mắng giả vờ nghiêm khắc nhưng vẻ mặt lại ôn hòa như thường.

Mộ Dung Thiên lắc đầu, chớp mắt mạnh mẽ rồi mở miệng: "Sư phụ nói làm đại sư huynh phải có dáng vẻ của đại sư huynh, phải điềm đạm, không được luôn hấp tấp, la hét không ra thể thống…"

Nghe hắn trả lời ngây thơ như vậy.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi khựng lại, có chút đau lòng nhìn hắn, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt hắn.

"Thằng ngốc, bây giờ sư phụ đã về rồi, ngươi cứ là chính ngươi là được."

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại khiến hàng mi của thanh niên mặc đồ đen run lên nhưng cuối cùng hắn vẫn không khóc thành tiếng, chỉ gật đầu.

"Vâng, sư phụ!"

Hắn cũng không hỏi bất kỳ câu hỏi nào, không hỏi sư phụ đã đi đâu, không hỏi sư phụ bây giờ phải làm sao, không hỏi sư phụ tại sao hôm đó không gọi mình dậy rồi rời đi, không hỏi tại sao sư phụ không nói gì với mình mà lại rời đi lâu như vậy.

Hắn chỉ biết, sư phụ đã trở về, thế là tốt rồi.

Thẩm An Tại liếc nhìn Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết, cũng lau nước mắt trên khóe mắt cho bọn họ, sau đó bảo vệ bọn họ ở phía sau, ngẩng đầu nhìn lên bóng đen khổng lồ trên hư không.

Bên tai, giọng nói của hệ thống đang dần xa đi, ngày càng xa.

[Rút thẻ thành công, chúc mừng ký chủ nhận được Đế binh Đả Thần tiên do mảnh vỡ Thiên Đạo biến thành x1, chúc mừng ký chủ nhận được Đế binh Trảm Tiên phi đao do mảnh vỡ Thiên Đạo biến thành x1, chúc mừng ký chủ nhận được Đế binh Vạn Đạo dong lô do mảnh vỡ Thiên Đạo biến thành x1, chúc mừng ký chủ… hoàn thành giao dịch… chúc mừng]

Cuối cùng, giọng nói cũng tan biến, không còn vang lên nữa.

Nhưng trong cơ thể Thẩm An Tại, một sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ lại xuất hiện vào lúc này.

Không giống với bất kỳ sức mạnh nào mà bất kỳ công pháp nào tu luyện ra nhưng lại có thể biến thành sức mạnh của bất kỳ công pháp nào.

Đây chính là Thiên Đạo.

Khi Thẩm An Tại nhìn bóng người trên bầu trời, Vệ Hống cũng chăm chú nhìn hắn, trong lòng vô cùng nặng nề.

Vừa rồi, một kiếm yếu ớt của tên nhóc mặc đồ đen đột nhiên trở nên mạnh mẽ, xé nát yêu lực hoang vu của mình, cũng nhờ người đàn ông trung niên mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt này ban tặng.

Cho đến tận lúc này, bốn mắt nhìn nhau, hắn vẫn không cảm nhận được sự nông sâu của người trước mặt nhưng lại khiến đáy lòng hắn không khỏi phát hoảng và kiêng dè.

Đôi mắt đó… thật quen thuộc.

Giống như…

Vệ Hống đột nhiên sững sờ, đồng tử co lại.

Giống như, hơn nghìn năm trước, mình bị ý chí của Thiên Đạo khóa chặt vậy.

Không thể nào, Vạn Giới bia đã vỡ nát, Thiên Đạo ở đây không còn tồn tại!

Chắc chắn là mình nghĩ nhiều rồi!

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng vứt bỏ tạp niệm trong đầu, có chút xấu hổ và tức giận, tụ tập sức mạnh hoang vu vạn dặm, biến thành một con Hống thú khổng lồ, nuốt chửng về phía trước.

Cảnh tượng ầm ầm dữ dội đó khiến tất cả mọi người đều nín thở.

Chỉ có năm người sau lưng Thẩm An Tại là sắc mặt không hề dao động, thậm chí không có ý định né tránh.

Tựa như chỉ cần người đàn ông trung niên mặc áo trắng đó đứng trước mặt họ, mọi nguy hiểm, mọi kiếp nạn đều sẽ không còn nữa.

Thẩm An Tại vung tay áo, ống tay áo mở rộng.

Hoang vu vạn dặm bị thu vào trong ống tay áo, bên trong còn có cả nhật nguyệt tinh tú, sơn xuyên hà nhạc.

Nhìn bốn phía trống trải, đồng tử Vệ Hống co lại.

Đây là thần thông không gian gì vậy, vậy mà có thể nuốt trọn sức mạnh pháp tắc hoang vu của mình trong một hơi!?

Còn chưa kịp phản ứng, trước mắt hắn đã lóe lên một tia sáng.

Thẩm An Tại đã xuất hiện trước mặt hắn, tay trái giơ roi, giáng xuống.

Ầm!

Một tiếng động lớn, Lâm Tiểu Cát rơi xuống, một luồng ánh sáng màu xám đen bị đánh ra khỏi người hắn.

Gió nhẹ đỡ cơ thể Lâm Tiểu Cát rơi xuống, cũng biến thành lồng giam, nhốt chặt luồng ánh sáng đó giữa không trung.

Ánh sáng xám đen biến ảo, biến thành một con quái vật khổng lồ đầu mọc chân, giống như Hống thú, lúc này đang vô cùng kinh hãi.

Sao có thể!

Phân hồn này của mình cũng có vài phần uy năng của Hoàng cảnh, sao có thể bị người ta đánh ra ngoài bằng một gậy!?

Nhưng, cảnh tượng khiến đồng tử hắn co lại dữ dội hơn còn ở phía sau.

Ánh mắt Thẩm An Tại hờ hững, một tay nâng một cái hồ lô màu đỏ vàng, nhẹ nhàng gọi một câu.

"Xin mời bảo bối xoay người."

Vù!

Nắp hồ lô mở ra, hơi thở kinh khủng xuất hiện.

Vệ Hống hoảng hốt, cảm giác tử vong nồng đậm bao trùm.

Không thể chống đỡ, tuyệt đối không thể chống đỡ!

Uy áp này… chính là Đế binh!

Huyền Ngọc Tử cũng là lần đầu tiên cảm nhận được hơi thở uy năng thực sự của bảo vật phi đao hồ lô này, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù thanh thước của hắn chỉ là hàng nhái của Đế binh Thời Không thước nhưng cũng đủ để hắn với thân phận Thánh cảnh diệt một phân thân của Vệ Hống.

Mà hơi thở mà hồ lô này tỏa ra còn mạnh hơn nhiều so với giới thước của hắn!

Thậm chí là cả thanh roi đó, Huyền Ngọc Tử ước tính nếu không phải Thẩm An Tại không muốn đánh tan tác cả thần hồn của Lâm Tiểu Cát thì chỉ một đòn vừa rồi, phân thân này của Vệ Hống đã tan thành mây khói rồi!

Xẹt!

Một luồng đao quang lóe lên, Vệ Hống không thể nhúc nhích, thậm chí không có cơ hội phản kháng.

Hắn ngây người nhìn phân hồn bị phi đao xuyên thủng của mình, nhìn hình thể nhanh chóng tan biến, trong mắt lộ vẻ tức giận và chế giễu.

"Hừ, giết phân hồn này thì có ích gì, bản thể của ta ở Yêu tộc, có gan thì ngươi lên Yêu tộc tìm ta!"

"Đừng để ta biết tin tức của mấy đệ tử này của ngươi ở Thượng giới, nếu không thì cứ chờ mà thu xác cho bọn chúng đi, ha ha ha!"

Cùng với tiếng cười chế giễu khiêu khích, phân hồn của hắn hoàn toàn tan biến.

Chỉ còn lại bóng người mặc áo trắng, một tay nâng hồ lô, một tay để sau lưng, nhẹ nhàng như gió.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngây người, như thể mọi thứ đều xảy ra trong mơ.

Yêu hoàng Vệ Hống vô địch đó.

Vậy mà… chỉ trong nháy mắt đã tan thành mây khói rồi sao?!

Sau khi dễ dàng tiêu diệt phân thân của Vệ Hống, Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, nhìn ba đệ tử của mình, cười nhẹ một tiếng.

"Sư phụ đã nói, sư phụ vô địch thiên hạ, lần này các ngươi tin rồi chứ?"

Ánh mắt ba người run rẩy, đồng thời gật đầu mạnh mẽ, đồng thanh nói.

"Tin!"

…

Chương 574: Thiên Huyền bình phàm

Giọng nói của ba người không hề do dự, chỉ có sự kính trọng và vui mừng nồng đậm.

Nhìn ba người có nhiều thay đổi so với những năm trước, ánh mắt Thẩm An Tại lộ vẻ an ủi.

Những năm mình không có mặt, ba người đã trưởng thành không ít, cũng học được không ít, đặc biệt là Mộ Dung Thiên.

Tin rằng sau này dù mình không ở bên cạnh bọn họ thì bọn họ cũng có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Như vậy, mình cũng có thể thoải mái hơn để làm những việc mình muốn làm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người trung niên mặc áo trắng, sắc mặt khác nhau.

Đa số là kinh hỉ, kích động, cũng có người không hiểu, khó hiểu.

Không hiểu tại sao Thẩm An Tại đã chết nhiều năm như vậy, giờ lại xuất hiện vào lúc này.

Về điểm này, Thẩm An Tại tiến lên, vỗ vai Thiên Nhạc, nhẹ giọng nói.

“Vất vả rồi.”

Cái gọi là Luyện Tiên, chính là từ không đến có, là dung nạp vạn vật.

Bản thân mình, cũng chính là thân thể nguyên bản của Lâm Thanh, cuối cùng cùng với Vạn Giới bia, thay thế góc khuyết này của mình, cùng vỡ vụn trong trời đất mênh mông.

Nói cách khác, bây giờ mình đã là cá thể độc lập được Luyện Tiên thuật phục hồi, không còn là ý thức của một góc Vạn Giới bia nữa.

Hắn chính là Thẩm An Tại, Thẩm An Tại sở hữu một phần sức mạnh của Vạn Giới bia!

Còn cuối cùng, sức mạnh của một góc Vạn Giới bia đó cũng hoàn toàn hóa thành ba kiện Đế binh.

Chỉ một góc sức mạnh thôi mà đã có thể sở hữu uy năng như vậy, đủ để tưởng tượng, nếu uy năng của Vạn Giới bia hoàn chỉnh được kích hoạt hoàn toàn thì sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Không trách được sẽ khiến người ngoài cõi thèm muốn như vậy, ai mà có được Vạn Giới bia… e rằng thực sự có thể ra lệnh cho vạn giới, trở thành người đứng trên cả đế vương!

Và đây cũng là cách giải quyết duy nhất.

Vạn Giới bia vỡ vụn mới là tốt nhất, như vậy sẽ không còn ai nhòm ngó Thiên Huyền giới nữa.

Ầm ầm…

Ngay lúc này, trời đất đột nhiên rung chuyển dữ dội hơn, bóng tối vô tận từ bên dưới nuốt chửng, ăn mòn từng chút không gian cuối cùng ở đây.

Một khi bóng tối ập đến, tất cả mọi người đều sẽ chết!

Long Chiến Thiên, Bách Lý Nhất Kiếm thậm chí cả Huyền Ngọc Tử, lúc này đều đổ dồn ánh mắt về phía Thẩm An Tại.

Không biết từ lúc nào, người sau dường như đã trở thành danh từ đồng nghĩa với phép màu.

Chỉ cần hắn ở đó, phép màu chắc chắn sẽ xuất hiện.

Như bọn họ nghĩ, Thẩm An Tại hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước.

Tất cả những điều này, mình và Lâm Thanh cũng đã chuẩn bị từ lâu rồi.

Vạn Giới bia vỡ vụn, Thiên Huyền giới cũng sẽ vỡ vụn.

Nhưng mà…

Có một sức mạnh, có thể cứu vãn nơi này.

Đó chính là sức mạnh được sinh ra trong vô số luân hồi, phù văn liên quan đến sự sống và cái chết.

Thẩm An Tại nhìn Vu Chính Nguyên.

Ánh mắt của hắn khẽ động, giữa lúc đó, khí đen trắng tản ra, Sinh Tử phù trực tiếp lóe lên từ giữa ấn đường, bay vào lòng bàn tay Thẩm An Tại.

“Các đồ nhi, ở Thượng giới chờ sư phụ, phải thay sư phụ đánh chiếm một vùng trời, đợi sau này sư phụ lên đó, hưởng phúc an nhàn!”

Thẩm An Tại một tay nâng Sinh Tử phù, quay đầu lại mỉm cười.

“Sư phụ?”

Ba người không hiểu, không hiểu ý của sư phụ là gì, chẳng lẽ lại chuẩn bị rời đi sao?

Theo lời nói của hắn, Sinh Tử phù lóe sáng rực rỡ.

Vô số ánh sáng trắng tỏa ra từ trong phù văn, mang theo sức sống vô cùng nồng đậm, lan tỏa ra bốn phía, chống lại

bóng tối vô tận.

Bóng tối dần dần bắt đầu chậm rãi tan biến, những ngọn núi, dòng sông, cây cối, muông thú bị vỡ vụn và nuốt chửng lại xuất hiện trở lại, tất cả sinh linh được tái sinh đều rơi vào hôn mê.

"Đây là… tái tạo thế giới!?"

Huyền Ngọc Tử vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Thẩm An Tại lại có thể làm được điều này!

Nhưng rất nhanh, hắn nhìn thấy cơ thể của đối phương dần dần biến thành những đốm sao, hòa vào hư không nơi đây, liền hiểu ra.

Vạn Giới bia vỡ vụn, muốn ngăn chặn sự sụp đổ của trời đất, chỉ có thể ban tặng ý chí của trời đất cho những ngọn núi, dòng sông và đồng bằng ở đây.

"Sư phụ!"

Mộ Dung Thiên kinh hô một tiếng, đưa tay ra nắm lấy.

Hắn không muốn sư đồ hai người vừa mới gặp mặt đã phải chia xa lần nữa.

"Đừng lo, vi sư chỉ đi một chuyến đến nơi khác, đợi vi sư trở về, hy vọng các ngươi đã tạo dựng được danh tiếng ở Thượng giới."

Thân hình Thẩm An Tại càng trở nên mơ hồ, mỉm cười nói.

Cuối cùng, hóa thành một luồng sáng rồi biến mất trong chớp mắt.

"Sư phụ, người đi đâu, hãy mang theo đệ tử!"

Mộ Dung Thiên và hai người kia hét lớn nhưng không nhận được hồi đáp.

Còn sau khi Thẩm An Tại rời đi, ánh sáng của Sinh Tử phù đạt đến mức lớn nhất.

Hơi thở đen trắng đan xen, lan tỏa ra bốn phía.

Dưới sức mạnh này, núi sông, cây cối hiện hình, vạn vật thức tỉnh, có chút bối rối không biết phải làm gì, nhìn quanh bốn phía.

Trời xanh mây trắng, mặt đất xanh tươi, sông ngòi uốn lượn.

Không có mặt đất nứt nẻ, không có bầu trời vỡ vụn, không có ngọn lửa ngút trời.

Mọi thứ dường như đã trở lại như trước khi thảm họa xảy ra.

Còn những người bị bóng tối nuốt chửng cũng lại xuất hiện trở lại trên đời, như thể thời gian đã quay ngược.

Nhưng bọn họ đã trở lại, Cửu Dương Kiếm tiên, Bàn Thạch, Kiếm Vương sơn và những người khác đã chết trong trận chiến đã hoàn toàn biến mất.

Không bao giờ trở lại được nữa.

Và…

"Nơi này… sao lại không có chút linh khí nào!?"

Có người ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi.

"Không chỉ linh khí, ta dường như không cảm nhận được bất kỳ áo nghĩa đại đạo nào, thanh kiếm của ta như biến thành sắt vụn!"

Tiếng nói vang lên từng hồi, tất cả các võ giả trên thế gian đều nảy sinh nghi vấn này trong lòng.

Mặc dù thế giới đã được tái tạo nhưng dường như mọi thứ lại trở nên khác biệt so với trước đây.

Không còn linh khí, cũng có nghĩa là linh dược và linh tính ở đây sẽ nhanh chóng trôi đi cạn kiệt, cũng sẽ không còn võ giả nào ra đời nữa.

Có lẽ sau trăm nghìn năm nữa, nơi đây chỉ còn lại những người bình thường.

Còn cùng lúc đó, Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc ba người lại khẽ giật mình, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

"Các đồ nhi, vi sư phải đi tìm một số thứ, ba kiện Đế binh này có ba lớp phong ấn, là quà vi sư tặng cho các ngươi, khi vi sư không có ở đây, chúng chính là lá bài tẩy cuối cùng của các ngươi, các ngươi hãy theo chưởng môn lên Thượng giới, nhớ phải cẩn thận lời nói và hành động!"

Ba người nhìn nhau, đều im lặng không nói.

Lời của sư phụ, bọn họ sẽ nghe.

Lâm Tiểu Cát cũng từ từ tỉnh lại, cảm nhận được sự thoải mái chưa từng có của bản thân, hắn thở dài, nhìn về phía Thanh Vân phong, nở nụ cười.

"Thì ra đây chính là cách phá cục mà các ngươi nghĩ ra, cũng không tệ."

Ánh mắt Huyền Ngọc Tử lóe lên, nhẹ gật đầu.

Mất đi Thiên Đạo bi, linh khí không còn, cho dù nơi này không thể sinh ra võ giả nữa.

Nhưng sau vài nghìn năm, với tư chất của Mộ Dung Thiên và những người khác, chắc chắn cũng có thể uy chấn một phương ở Thượng giới, đến lúc đó, bảo vệ Thiên Huyền giới cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

"Đi thôi, trước tiên về Linh Phù sơn."

Huyền Ngọc Tử thở dài, lên tiếng.

“Vâng, chưởng môn!”

Mộ Dung Thiên và những người khác chắp tay gật đầu, đi theo sau hắn, ánh mắt kiên định.

Trịnh Tam Sơn thở dài, cũng không còn gì để nói, chỉ có thể đi theo cùng.

Còn Thẩm An Tại…

Hắn hiện đang ở trong một vùng bóng tối, nhìn thấy phía trước có bóng một bia đá khổng lồ nhưng lại đầy vết nứt, ánh mắt lóe lên.

Bóng bia đá ánh sáng lóe lên, cuối cùng biến thành một trung niên mặc áo trắng có vài phần giống với Thẩm An Tại.

“Chúc mừng đã hoàn thành giao ước, bây giờ, ngươi có thể đi tìm nguồn gốc của mình rồi.”

Lâm Thanh mỉm cười, nhìn người trước mặt.

“Nguồn gốc của ta…”

Ánh mắt Thẩm An Tại sâu xa, hồi tưởng lại quá khứ.

Hắn không biết mình được sinh ra như thế nào, cũng không biết mình có ý thức như thế nào, chỉ biết khi mình mở mắt ra, chính là Thiên Đạo, vô hình vô chất, mặc dù sở hữu sức mạnh tối cao nhưng lại không thể giống như con người, tự do đi lại.

Hắn muốn hóa thành người, muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Vạn Giới bia, cũng muốn biết nguồn gốc thực sự của Vạn Giới bia.

“Đi đi, đi thu thập những mảnh vỡ của ngươi, từng chút một lấy lại sức mạnh từng thuộc về mình, tìm ra câu trả lời.”

Lâm Thanh cười, hóa thành một luồng sáng tràn vào bóng bia đá.

Cuối cùng, ngưng tụ thành hình ở một góc của nó.

Bóng bia đá này, đã có một góc thực thể.

Khi bia đá có một góc thực thể, Thẩm An Tại đột nhiên cảm thấy một cảm giác quen thuộc ập đến.

[Lâu rồi không gặp, chúc mừng ký chủ đã nâng cấp hệ thống, nhận được phần thưởng Thiên Đạo từ hệ thống, hãy thu thập mảnh vỡ Thiên Đạo để nhận phần thưởng]

[Tiến độ hiện tại: Một phần nghìn, nhận được phần thưởng: Đại Mộng Càn Khôn thuật]

…

Chương 575: Tuyết rơi dày đặc, lại đến năm mới

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Thẩm An Tại mỉm cười nhưng lại có chút ngẩn ngơ.

Giọng nói vẫn như cũ nhưng người thì không còn như cũ.

Lâm Thanh đã đi rồi, bản thân hắn cũng không còn bị Vạn Giới bia chế ngự nữa.

Còn về việc hệ thống nâng cấp này, chẳng qua chỉ là sức mạnh của Vạn Giới bia lựa chọn tồn tại theo một cách mà hắn quen thuộc mà thôi.

"Đại Mộng Càn Khôn thuật…"

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, liếc nhìn.

[Đại Mộng Càn Khôn thuật: Giúp ký chủ xuyên không trong giấc mơ, tìm kiếm những mảnh vỡ Vạn Giới bia bị phân tán]

[Mỗi khi thu thập được một mảnh vỡ, ký chủ sẽ nhận được một phần thưởng nhất định]

[Đại Mộng Càn Khôn thuật khởi động, chúc ngài ngủ ngon]

"Khoan đã…"

Thẩm An Tại giật mình, lập tức muốn ngăn cản hành động này nhưng chỉ có thể nhìn ánh sáng dần tắt, trước mắt trở nên tối đen.

Một cơn buồn ngủ sâu sắc ập đến.

Hắn cười khổ một tiếng, mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

…

Bên ngoài, Mộ Dung Thiên và những người khác đã trở về Linh Phù sơn, giờ đây linh khí đã tiêu tan, thiên hạ sẽ trở lại thái bình, sẽ không còn sự xâm lược của người ngoài nữa.

Sự thay đổi này không biết là tốt hay xấu nhưng ít nhất, giờ đây rất nhiều người đã sống lại.

Mộ Dung Thiên trở về Linh Phù sơn một chuyến, sau đó lại cùng Bách Lý Nhất Kiếm đến U Mộc sơn.

Giờ đây, nơi đó đã không còn cảnh hoang tàn ngàn dặm nữa.

Giữa vô số xương khô, ở nơi sâu nhất, bọn họ nhìn thấy một viên long châu ánh sáng ảm đạm.

Chỉ là… giờ đây mặc dù đã tìm thấy long châu nhưng Long Cửu Cực đã mất đi thân thể, không biết có thể trở về được không.

“Đi đến Thượng giới đi, có lẽ Thượng giới sẽ có cách.”

Mộ Dung Thiên đưa long châu cho hắn, trầm giọng nói.

Bách Lý Nhất Kiếm im lặng gật đầu, không nói thêm gì, mà ngẩng đầu nhìn về phía ngoài bầu trời.

Ở tận cùng nơi đó, dường như có một bầu trời đầy sao bao la vô tận, sự lấp lánh và bí ẩn ở đó đang thu hút hắn sâu sắc.

Bất kể Mộ Dung có nói hay không, bất kể là vì sư phụ hay tìm cách giúp Tôn Ngạo tu bổ động thiên, hắn cũng sẽ không mãi ở lại Thiên Huyền giới.

Thiên Huyền giới bây giờ đã trở thành chốn êm đềm, hắn muốn đi ngắm nhìn một thế giới rộng lớn hơn, muốn đi phiêu bạt.

Muốn tiếp tục truyền bá cái tên Bách Lý Nhất Kiếm, Kiếm yêu tôn, khắp ba ngàn vì sao.

Đã từng có lúc, hắn Bách Lý Nhất Kiếm, cũng được coi là thiên tài kiếm đạo!

Theo sự sụp đổ rồi phục hồi của Thiên Huyền, năm cấm địa cũng lần lượt biến mất.

Hầu hết mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra cuối cùng, nhưng bọn họ biết, bọn họ đã thắng.

Niềm vui mừng khôn xiết sau cơn hoạn nạn lan tỏa trong lòng mọi người ở Thiên Huyền giới.

Nhưng người đã khuất như gió thoảng vô tình, không thể đứng dậy reo hò ăn mừng.

Rất nhiều người đã chết, thậm chí ngay cả thi thể cũng không còn.

Tên của bọn họ cuối cùng sẽ nhạt nhòa trong bụi thời gian, trở thành những dòng chữ ngắn ngủi trong sách sử.

…

Một tháng sau.

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

Huyền Ngọc Tử đứng trên Linh Phù sơn, nhìn đám người phía sau, lên tiếng hỏi.

“Đã chuẩn bị xong!”

Mộ Dung Thiên, Vu Chính Nguyên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác đồng thanh đáp, ánh mắt rực lửa.

Ô Thiên Nghị nhìn quanh, liếc nhìn Đông Phương Thanh Mộc đang lười biếng, ngậm một cọng cỏ đuôi chó như thể mãi mãi không ngủ đủ, lại liếc nhìn Lý Trường Sinh đang cầm trường thương, mặc áo bào trắng lưu vân, ánh mắt bình thản.

Hắn âm thầm nắm chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định.

Kiếm của Ô Thiên Nghị hắn không yếu hơn Vô Cực Nhất Kiếm, hắn phải lên Thượng giới, tìm kiếm con đường phù hợp hơn với mình.

Hắn phải tạo dựng danh tiếng cho mình ở dải sông sao vô tận kia!

Không chỉ có hắn, Bách Lý Nhất Kiếm, Lý Trường Sinh, Tô Hiểu, Đoan Mộc Bất Cùng và những người trẻ tuổi khác đều ấp ủ suy nghĩ như vậy.

Phải nói rằng người duy nhất không có khí thế này… có lẽ là Đông Phương Thanh Mộc đã lẻn ra rìa.

"Đông Phương huynh, ngươi đi đâu vậy?"

Mộ Dung Thiên lóe lên, chặn trước mặt hắn, cười như không cười nhìn hắn.

"Ài, người có ba việc gấp, các ngươi đi trước đi, đạo gia ta sẽ đến ngay sau."

Đông Phương Thanh Mộc cười ha ha, định vòng qua.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại vòng tay qua vai hắn kéo về phía trước.

"Đừng hòng chạy trốn, nếu ngươi ở lại đây, sư phụ ngươi chắc chắn sẽ lải nhải bên tai ngươi đến khi ngươi phát ngán."

Mộ Dung Thiên nói, Đông Phương Thanh Mộc nhướng mày, lè lưỡi gật đầu hai cái, mặc cho hắn kéo mình đi.

Cũng đúng.

Nếu sau khi sư phụ xuất quan khỏi chỗ dưỡng thương mà biết mình đã bỏ lỡ cơ hội lên Thượng giới thì không biết sẽ lải nhải với mình đến chết hay không.

"Vậy thì lên đường thôi."

Huyền Ngọc Tử liếc nhìn mọi người, quay người vung tay áo.

Trong lúc thời gian ngưng đọng, một con đường dẫn đến tinh hà vạn dặm bên ngoài xuất hiện, sâu thẳm và xa xôi, như thể rất xa nhưng cũng như thể chỉ cần một bước là có thể đi hết.

Huyền Ngọc Tử bước đi trước, hướng về phía xa.

Tiếp theo là Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc và những người khác.

Dưới Linh Phù sơn, trưởng lão Triệu Thành đã mặc trang phục chưởng môn, nhìn cảnh này, không khỏi đỏ hoe mắt, hét lớn.

"Tông chủ, lão Trịnh, nhớ thường xuyên quay về thăm chúng ta nhé!"

Tiêu Vân cầm lệnh bài phong chủ Thanh Loan phong, cũng luyến tiếc nhìn những người dần dần đi xa.

Còn về Thanh Vân phong thì tương đối tiêu điều.

Theo sự ra đi của ba người Mộ Dung Thiên, nơi này chỉ còn lại hai người.

Bọn họ ngồi trước bia đá cổng Thanh Vân phong, nhìn đại sư huynh và những người khác đi xa.

"Tiểu Cát, đây có lẽ là cơ hội duy nhất, đến khi bọn họ trở lại, không biết là bao nhiêu năm nữa, ngươi không đi cùng bọn họ sao, ngươi không phải vẫn luôn muốn trở nên mạnh mẽ, muốn trở thành…"

Thân Đồ Tiểu Tuyết lẩm bẩm, đột nhiên bị một ngón tay chặn môi đỏ, quay sang nhìn.

Lâm Tiểu Cát mỉm cười lắc đầu.

“Phong chủ không có ở đây, chúng ta phải thay hắn trông coi Thanh Vân phong, sau này bình lặng một chút cũng tốt.”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng dựa vào nhau, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào lối đi dần biến mất ở phía trên.

Mãi đến khi mọi người hoàn toàn biến mất, Liêu Tử Khung mới thở phào nhẹ nhõm, có chút bất lực quay đầu lại.

“Sư đệ, đồ đệ của ngươi và đồ đệ của ta đều đi rồi, vậy thì vị trí điện chủ Thần Phù điện…”

“Á, ngươi nói gì, gió hơi to, ta không nghe thấy!”

“Sư huynh, ta có chút việc phải đi trước, sư huynh bận rộn nhé!”

Nhìn Hà Bất Ngữ đã biến mất, Liêu Tử Khung bất lực lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời.

Linh khí không còn, Thần Phù điện còn có thể tồn tại được bao lâu nữa, có phải cũng nên tìm đường thoát khác không?

Dù sao thì đợi đến khi những người thế hệ cũ có tu vi như bọn họ qua đời, những người còn lại chỉ là người bình thường, không thể tu luyện phù pháp.

Thậm chí ngay cả những võ giả dưới cảnh giới Càn Khôn hiện nay, trong cơ thể chưa hình thành động thiên Càn Khôn, sức mạnh càng dùng càng ít đi.

Đan dược cũng dùng rồi thì hết.

Biết đâu vài nghìn năm sau, võ giả trên thế gian này tuyệt tích, cũng sẽ trở thành truyền thuyết hư vô mờ mịt.

“Lão phu thật sự rất muốn xem vài nghìn năm sau Thiên Huyền giới này lại là cảnh tượng như thế nào.”

Hắn vuốt râu, cười ha ha, sau đó quay người rời đi.

Ngày lên tháng xuống, nơi này không còn hỗn loạn khắp nơi, không còn tranh chấp của võ giả.

Mọi người vừa trải qua kiếp nạn như vậy, đều buông bỏ hận thù với nhau, cả Thiên Huyền đều là một cảnh tượng vui vẻ thái bình.

Tuyết rơi dày, lại đến năm mới…

Chương 576: Huyết mạch Kiếm tiên?

Thời gian trôi qua như thoi đưa, không biết đã bao lâu.

Chỉ nhớ là nhắm mắt mở mắt, quay đầu không thấy đèn đuốc sáng trưng, ngẩng đầu không thấy trời xanh trăng sáng, tựa như nhật nguyệt biến đổi, non sông di dời.

Giấc mộng này, Thẩm An Tại không biết mình đã mơ bao lâu.

Trong mơ không có gì cả, chỉ có một mảnh đen tối, hắn ngủ say trong bóng tối vô số năm tháng, cuối cùng khi nhìn thấy ánh sáng, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào.

"Ha ha ha, đồ vô dụng, ông đây giết ngươi còn ngại bẩn tay, hai người các ngươi, trói hắn lại cho ông đây, ông đây muốn hắn mở to mắt nhìn xem ông đây hưởng thụ thế nào!"

"Vâng, thiếu gia!"

"Các ngươi đừng đụng vào nàng, đừng!"

Tiếng sợ hãi vang lên, khiến Thẩm An Tại không khỏi hơi nhíu mày, dần dần nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh mình.

Đây là một thức hải không lớn không nhỏ nhưng cũng có núi sông, cây cối, côn trùng.

"Không tính là quá lớn, hẳn là Niết Bàn."

Thẩm An Tại sờ sờ cằm, sau đó cúi đầu nhìn thân thể hư ảo của mình, không khỏi cười khổ.

“Thân xác cuối cùng cũng là hư vô, có phải cả đời này ta không xứng có một thân thể lợi hại không?”

Mặc dù không biết tại sao lại tỉnh dậy trong đầu một võ giả Niết Bàn nhưng Thẩm An Tại biết, mảnh vỡ Thiên Đạo bi hắn là ở gần đây, dù sao thì trong bóng tối vô tận, hắn đã nhìn thấy ánh sáng nên mới tỉnh lại.

Hơn nữa… Thẩm An Tại cảm nhận một chút cường độ thần hồn của mình, không khỏi lè lưỡi.

Không biết đã tu luyện trong mộng bao lâu, giờ thần hồn của mình… hắn đã đạt đến cực hạn Tổ cảnh, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Thánh cảnh.

Còn về tình hình bên ngoài, Thẩm An Tại cũng đã thu hết vào mắt.

Tổng cộng có năm người, hắn ở trong thức hải của một thanh niên.

Mà thanh niên này hiện đang bị hai người đè xuống.

Hai người đè hắn, cũng là tu vi Niết Bàn.

Đi tiếp nữa, là một công tử nhà giàu mặc áo bào vàng hếch mũi lên trời, nhìn là biết kiểu ngạo mạn ngang ngược.

Lúc này hắn đang ôm chặt một cô gái trong lòng.

Mặc cho cô gái vùng vẫy thế nào nhưng nàng chỉ có thực lực Càn Khôn, không thể thoát ra được.

“Vân ca, ngươi mau đi đi, đừng quan tâm đến ta!”

Cô gái khóc lóc thảm thiết, hy vọng người kia đừng quan tâm đến mình.

“Không được, Vũ Huyên, hắn nhất định sẽ đưa ngươi đi!”

Thanh niên bị đè xuống ngẩng đầu lên nói, giọng điệu kiên định.

Nghe vậy, công tử nhà giàu lại cười: "Được lắm, bản thiếu gia cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống, chui qua đây, ta sẽ tha cho đạo lữ của ngươi."

Công tử nhà giàu nhấc chân đặt lên bậc đá trên phố, chỉ vào chỗ dưới háng mình.

Cảnh này khiến không ít người chú ý.

"Ai, nữ tử bị Chu thiếu để mắt tới, chưa có ai may mắn thoát khỏi, tên tán tu này e là khó mà toàn mạng."

"Đúng vậy, nghe nói Chu thiếu có một sở thích đặc biệt, chuyên thích nhân thê, còn thích làm trước mặt đạo lữ của người ta…"

"Không có cách nào, ai bảo Chu thiếu có một người cha lợi hại chứ, nghe nói cha hắn năm mươi năm trước chỉ là một tiểu nhân vật Tổ cảnh tam phẩm, những năm gần đây lại tiến triển vượt bậc, giờ đã là Bán bộ Thánh cảnh rồi, còn chiêu mộ không ít khách khanh cho gia tộc nữa."

Trong lúc bàn tán, Thẩm An Tại đại khái đã hiểu được tình hình hiện tại.

Lắc đầu, hắn định tiếp tục thi triển Đại Mộng Càn Khôn thuật, ngủ thêm một giấc, xem có thể ngủ một mạch đến Thánh cảnh hoặc Hoàng cảnh, Bất Hủ cảnh không.

Nhưng Đại Mộng Càn Khôn thuật trên bảng hệ thống lại có màu xám.

Giải thích theo trí nhớ ở Địa Cầu thì đây là đang trong thời gian hồi chiêu, hay nói cách khác là hết năng lượng.

Thẩm An Tại sờ sờ cằm, mỗi lần thi triển Đại Mộng Càn Khôn thuật đều cần tích lũy năng lượng, mà năng lượng này, không nghi ngờ gì nữa chính là mảnh vỡ Thiên Đạo bi.

Hệ thống bây giờ không giống như trước, mặc dù tồn tại dưới dạng hệ thống nhưng lại không giải thích cho hắn bất cứ điều gì, giống như một vật lạnh lẽo thực sự, vì vậy hắn cần tự mình mò mẫm những điều này.

Ngay khi Thẩm An Tại đang suy nghĩ thì dị biến xảy ra, hắn đột nhiên cảm thấy tầm nhìn tối đi vài phần.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thanh niên đã quỳ xuống, đang từng bước bò về phía Chu thiếu gia.

"Chết tiệt, ta không đáng bị vạ lây vậy chứ."

Thẩm An Tại lắc đầu, định thoát khỏi thức hải này nhưng lại nhíu mày.

Vù!

Xung quanh xuất hiện từng thanh sắt, nhốt hắn trong không gian này, không cho hắn rời đi.

Thẩm An Tại ngẩn người.

Đây là cái quái gì vậy?!

Hắn không phải là thần hồn thể, lẽ ra phải đến đi tự do mới đúng chứ?

Sao lại không ra ngoài được?

Rất nhanh, hắn nghĩ đến một khả năng.

Đại Mộng Càn Khôn thuật xuyên qua là thời không, chứ không phải không gian đơn thuần.

Hắn là người ở bên ngoài thời không này, nếu xuất hiện bên ngoài thì có thể sẽ nhanh chóng tan biến trong dòng thời gian hỗn loạn.

Nhìn thấy thanh niên thực sự quỳ xuống, bò về phía háng của Chu thiếu gia, cô gái tên Vũ Huyên không đành lòng, quay đầu sang một bên.

Chu thiếu gia và hai người kia thấy vậy đều cười ha hả, đầy vẻ chế giễu.

Có vẻ như thấy một người Tổ cảnh thất phẩm lại hèn hạ như vậy, bọn họ rất vui.

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, khẽ thở dài, không định can thiệp nhiều.

"Ha ha ha, ngươi nói Mộ Dung Thanh Vân ngươi là huyết mạch Kiếm tiên, tổ tiên giết xuyên mười ba tầng trời Yêu tộc, theo ta thấy, tất cả đều là do ngươi bịa đặt phải không?"

Chu thiếu gia chế giễu không thương tiếc, còn giơ tay ấn đầu thanh niên đang quỳ trên mặt đất.

"Tổ tiên Kiếm tiên nhà ngươi tên gì ấy nhỉ… hình như là gì đó, Mộ Dung Thiên phải không?"

Chu thiếu gia ngoáy ngoáy tai, cười toe toét nói: "Ngươi thử gọi tổ tiên Kiếm tiên nhà ngươi về giúp ngươi chống lưng xem nào?"

Mộ Dung Thanh Vân không nói gì, chỉ dưới ánh mắt chế giễu của đối phương, từ từ cúi đầu, khom người, khó khăn bò đi.

Còn trong thức hải của hắn, Thẩm An Tại vốn nhắm mắt không định quản chuyện bao đồng để lộ thân phận mình thì đột nhiên mở bừng mắt.

Vù!

Đồng tử của Chu gia thiếu gia co lại, theo bản năng lùi lại.

Kể cả hai võ giả Niết Bàn đang chế nhạo kia cũng cảm thấy như rơi vào hầm băng, sống lưng lạnh toát.

Khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ dường như… cảm thấy mình sắp chết!

“Vân ca, ngươi mau đứng lên!”

Vũ Huyên không còn kiềm chế được nữa, vội vàng tiến lên đỡ lấy thanh niên đang quỳ trên mặt đất, có chút mất hồn.

Thẩm An Tại tản ý thức ra, nhìn kỹ dung mạo của thanh niên mà mình nhập vào.

Đôi mắt đục ngầu, râu ria xồm xoàm, chỉ có khuôn mặt góc cạnh là miễn cưỡng có vài phần giống với Mộ Dung Thiên.

Nhưng so với sự sắc sảo, khí chất kiên cường không khuất phục của thiếu niên Mộ Dung Thiên thì Mộ Dung Thanh Vân này lại đồi phế và hèn nhát hơn nhiều.

Rõ ràng là có tu vi Niết Bàn cảnh nhưng lại không dám ra tay vì kiêng dè thế lực của Chu gia.

Hoàn toàn không giống Mộ Dung Thiên, tên nhóc đó, là người dám dùng thân thể trọng thương sắp chết, rút kiếm chém Yêu hoàng!

“Ngươi là hậu nhân của Mộ Dung Thiên?”

Giọng nói bình hòa vang lên trong đầu, ánh mắt Mộ Dung Thanh Vân khẽ động, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

…

Chương 577: Thẩm sư tổ

“Ai, ai đang nói chuyện vậy?”

Nhận ra giọng nói phát ra từ trong đầu mình, Mộ Dung Thanh Vân không khỏi căng thẳng hỏi.

“Ngươi chỉ cần trả lời ta, tổ tiên Mộ Dung Thiên của ngươi, có phải được gọi là Đại An kiếm tiên không?”

Thẩm An Tại trầm giọng nói.

Mộ Dung Thanh Vân do dự một chút, sau đó chọn trả lời.

“Đúng vậy.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, sắc mặt trầm xuống.

“Thật là mất mặt.”

Hắn khẽ trách móc.

Mộ Dung Thanh Vân sửng sốt, có chút không phản ứng kịp.

Giọng nói trong đầu mình… sao lại có cảm xúc tức giận như vậy?

Mình và hắn… quen biết nhau sao?

“Tên nhóc kia, mau quỳ xuống chui qua đây!”

Chu thiếu gia phản ứng lại, vừa rồi hơi thở đó thoáng qua, hắn vô thức cho rằng là một cường giả nào đó đi ngang qua.

Hắn tự dọa mình, có chút xấu hổ và tức giận, lại trút giận lên người Mộ Dung Thanh Vân trước mặt.

“Vân ca, đừng.”

Vũ Huyên nắm chặt tay Mộ Dung Thanh Vân, vẻ mặt không đành lòng.

Nhưng hắn lại lắc đầu: "Không sao, nhẫn nhịn một chút thì sóng yên biển lặng, thế lực của Chu gia không phải là thứ chúng ta có thể chống lại được."

"Thì sao nào, cùng lắm thì chết thôi!"

Nhưng Vũ Huyên lại tỏ ra rất có khí phách, không để hắn quỳ xuống.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thanh Vân lại lắc đầu, từ từ khuỵu gối, định như trước đây, quỳ xuống lần nữa.

Thấy hắn nhu nhược như vậy, trong mắt Vũ Huyên không khỏi thoáng qua vẻ thất vọng, mọi người càng lộ vẻ chế giễu.

Nhưng một cơn gió nhẹ thổi qua, lại nâng đỡ thân thể Mộ Dung Thanh Vân, khiến hắn đứng thẳng dậy, không quỳ xuống.

"Không được quỳ."

Giọng nói của Thẩm An Tại trầm ổn và mạnh mẽ, như mang theo một loại ma lực đặc biệt, khiến Mộ Dung Thanh Vân sửng sốt một chút.

Thoáng sững sờ này, hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, khí thế đột nhiên thay đổi.

Đôi mắt đó không còn đục ngầu nữa, ngược lại trông như giếng cổ không gợn sóng nhưng lại mang theo sự sâu thẳm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Tên nhóc ngươi sao còn không quỳ xuống chui qua đây, đùa giỡn với ông nội ngươi à?"

Chu thiếu gia thấy hắn đứng dậy, không khỏi lạnh mặt, có chút không vui.

Thẩm An Tại nhìn hắn, bước về phía trước, cho đến khi chỉ còn cách hắn một bước.

Sau đó nhấc chân lên…

Bốp!

Tiếng kêu thảm thiết như gà bay trứng vỡ vang vọng chín tầng mây, cùng với khuôn mặt đau đớn của Chu thiếu gia co rúm lại trên mặt đất, mọi người đều sửng sốt.

Vũ Huyên nhìn Mộ Dung Thanh Vân trước mắt như thể đã biến thành một người khác, không khỏi há hốc mồm.

"Vân… ca?"

"Thiếu gia!"

"Tên nhóc, ngươi muốn chết!"

Hai tên hộ vệ phản ứng lại, sắc mặt khó coi, lập tức xông lên, một trái một phải vây công.

"Vân ca, cẩn thận!"

Vũ Huyên kinh hô.

Ngay sau đó, nàng thấy kiếm quang lóe lên.

Không chút do dự, Mộ Dung Thanh Vân rút kiếm.

Kiếm quang như sấm sét nổi lên, xé toạc bầu trời.

Xoẹt!

Hai luồng máu, hai cái đầu.

Im lặng như tờ.

Cho đến khi hai thi thể không đầu "thịch" một tiếng ngã xuống đất, nơi này mới vang lên tiếng kinh hô, đám đông bỏ chạy tán loạn.

"Vân ca, ngươi…"

Vũ Huyên nhìn cảnh này, hơi há miệng, có chút không dám tin.

Đây… vẫn là Vân ca mà mình quen biết sao?

Ra tay tàn nhẫn, dứt khoát, không hề có một lời nói thừa nào.

Hơn nữa kiếm pháp đó… rất nhanh, rất mạnh!

Xoẹt!

Thẩm An Tại vung kiếm, hất máu trên kiếm, tra kiếm vào vỏ.

Động tác tiêu sái dứt khoát, trông vô cùng đẹp mắt.

Tiếng kêu thảm thiết của Chu thiếu gia cũng đột ngột dừng lại, hắn nhìn hai thi thể, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Hắn không ngờ Mộ Dung Thanh Vân vốn nhu nhược, bị đánh bị mắng cũng không dám trả lời, vậy mà… lại ra tay giết người!?

"Ngươi… ngươi muốn chết, ngươi có biết cha ta…"

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, tiến lên một bước giẫm chân lên đầu hắn, sau đó…

Bốp!

Máu me bắn tung tóe, Chu thiếu gia gia vừa rồi còn ngông cuồng, lúc này giật giật mấy cái rồi bất động.

"Đi thôi."

Thẩm An Tại liếc nhìn Vũ Huyên, nhàn nhạt nói rồi quay người.

Nàng sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Mãi đến khi hai người đi xa, những người ở đây mới phản ứng lại, có người kinh hô chạy về báo tin cho Chu gia.

Thiếu gia cả của Chu gia chết rồi!

Trên đường bay, Vũ Huyên nhìn người quen thuộc phía trước đang khoanh tay, không nói một lời nhưng lại cảm thấy xa lạ vô cùng.

Mặc dù nàng rất hy vọng Vân ca cũng có thể như vậy, nhưng rõ ràng, người trước mắt không phải là Vân ca của nàng.

Cho đến khi bay đủ xa, nàng mới không nhịn được lên tiếng, giọng điệu lo lắng.

"Tiền bối, xin hỏi Vân ca hắn thế nào rồi?"

"Tên nhóc đó không sao, bị ta nhốt lại rồi."

Thẩm An Tại giảm tốc độ bay, hơi quay đầu đánh giá nữ tử kia.

Vũ Huyên trông rất xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt như hoa đào, đặc biệt là trên mặt vẫn còn vương nước mắt, như hoa lê dính mưa, khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng thương yêu.

Mộ Dung Thanh Vân dẫn theo một nữ tử như vậy đi khắp nơi, khó trách sẽ gặp phải chuyện như ngày hôm nay.

Đáng tiếc, hắn không có đủ thực lực để bảo vệ nữ tử trước mắt.

"Hỏi ngươi một chuyện, từ… ngày Thiên Huyền giới đại biến đã qua bao nhiêu năm rồi?"

"Thiên Huyền giới đại biến?"

Vũ Huyên cau mày, sau đó lắc đầu: "Tiền bối nói gì vậy, xin thứ lỗi cho Vũ Huyên không hiểu."

“Ngươi không biết Thiên Huyền giới?”

Thẩm An Tại nhướng mày.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, quả thực chưa từng nghe nói đến Thiên Huyền giới.

“Vậy ngươi có biết Mộ Dung Thiên không?”

“Cái này thì đương nhiên biết, Mộ Dung Thiên là tổ tiên của Vân ca, chỉ là thật hay giả…”

Ánh mắt Vũ Huyên lóe lên, không nói tiếp.

Rõ ràng, nàng chỉ nghe Mộ Dung Thanh Vân nhắc đến cái tên này, chứ chưa từng thực sự gặp mặt.

“Tất nhiên là thật.”

Thẩm An Tại nheo mắt lại, suy nghĩ một lúc rồi nhắm mắt lại, đi vào thức hải.

Nơi đó, Mộ Dung Thanh Vân đang lo lắng đấm đá khắp nơi, muốn xông ra ngoài để chiếm lại cơ thể của mình.

Khi ánh sáng trắng trước mắt lóe lên, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng, tóc mai bạc trắng xuất hiện, hắn mới dừng động tác, lo lắng lên tiếng.

“Tiền bối, ngài đây là có ý gì, tại sao lại giết Chu thiếu gia, bọn họ…”

“Mộ Dung Thiên là tên tiểu tử lỗ mãng như vậy, sao lại có hậu duệ nhu nhược như ngươi?”

Thẩm An Tại nhìn hắn, ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm hắn.

“Ngài… quen biết gia tổ?”

Mộ Dung Thanh Vân có chút kinh ngạc, thậm chí còn có chút nghi ngờ.

Những năm gần đây, mặc dù hắn thường nhắc đến những chuyện này với mọi người nhưng vẫn không ai chịu tin.

Bởi vì dường như không có ai nghe nói đến cái tên Mộ Dung Thiên.

"Không chỉ quen biết, nói ra thì tổ tiên của ngươi phải gọi ta một tiếng sư phụ."

Thẩm An Tại nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Lời này vừa nói ra, như sấm sét nổ vang.

Mộ Dung Thanh Vân kinh hãi biến sắc, không dám tin nhìn người trước mắt, run rẩy lên tiếng.

"Sư… sư tổ?"

"Ồ? Ngươi còn biết đến sự tồn tại của ta?"

Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, liếc hắn một cái.

Nhìn thấy vẻ hoảng sợ không biết làm sao của hắn, không khỏi lắc đầu trong lòng.

Tâm tính như vậy, so với Mộ Dung Thiên thì kém xa.

Than ôi!

…

Chương 578: Nhìn cho rõ

“Tên của tiền bối, vãn bối không dám quên.”

Mộ Dung Thanh Vân cung kính đáp lại trong thức hải.

“Đây là giới nào, về chuyện của tổ tiên ngươi, ngươi biết bao nhiêu, ngươi có phải là huyết mạch trực hệ của hắn không?”

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, nhàn nhạt lên tiếng.

Vừa tỉnh đại mộng, thương hải hóa tang điền, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, bao nhiêu chuyện đã xảy ra.

Việc cấp bách nhất là phải làm rõ tình hình hiện tại.

“Thưa sư tổ, giới này tên là Hạo Hải, vãn bối đúng là huyết mạch trực hệ của tổ tiên, còn về chuyện của tổ tiên… vãn bối cũng không biết nhiều.”

“Ừm?”

Thẩm An Tại cau mày.

Đã là người cùng tộc, sao lại bảo là không biết nhiều?

Thấy hắn nghi ngờ, Mộ Dung Thanh Vân vội vàng giải thích: “Tổ tiên đã mất tích từ ba nghìn năm trước, gia tộc chúng ta vẫn luôn là nhất mạch đơn truyền, đến đời ta… đã rất suy tàn.”

“Thì ra là vậy…”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, trong lòng kinh ngạc.

Từ lúc mất tích đến giờ đã ba nghìn năm, e rằng tính từ lúc Mộ Dung Thiên bước chân vào thượng giới, thời gian còn lâu

hơn nữa.

Hắn không ngờ, mình lại ngủ say lâu đến vậy?

"Vậy tên của ta, ngươi nghe từ đâu?"

Ba nghìn năm trôi qua, hậu nhân của Mộ Dung Thiên nhớ đến hắn là chuyện bình thường nhưng không đến mức còn nhớ đến sư phụ là mình chứ?

"Ông nội của ta đã từng nhắc đến ngài!"

Nói đến đây, Mộ Dung Thanh Vân đột nhiên kích động hơn một chút, ánh mắt nhìn người trước mặt nóng bỏng.

"Ông nội của ngươi?"

Thẩm An Tại sửng sốt.

"Vâng, ông nội nói, nếu hồi nhỏ không được ngài cứu, hắn đã chết trong loạn chiến từ lâu, cũng sẽ không có ta, cho nên trong nhà vẫn luôn có di ảnh của ngài, đáng tiếc…"

Mộ Dung Thanh Vân có chút ngượng ngùng gãi đầu: "Trận chiến trước đó, di ảnh cùng với nhà cửa đã bị phá hủy."

Thẩm An Tại không để ý đến những gì hắn nói sau đó, mà nhíu chặt mày.

Mình đã ra tay cứu ông nội của hắn?

Chuyện khi nào, sao mình lại không có chút ấn tượng nào?

Hay là… mình đã quay về quá khứ?

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, mơ hồ hiểu ra điều gì đó, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Nếu thực sự là như vậy thì nỗi buồn trong lòng hắn cũng vơi đi không ít.

Ít nhất, hắn không vắng mặt trong ba nghìn năm này.

Sau đó, Thẩm An Tại lại hỏi Mộ Dung Thanh Vân về nhiều người.

Về Bách Lý Nhất Kiếm, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc, Liễu Vân Thấm,…

Nhưng Mộ Dung Thanh Vân lại chưa từng nghe đến những cái tên này.

Điều này khiến Thẩm An Tại có chút nghi ngờ.

Một mình Mộ Dung Thiên mất tích thì thôi, sao đến cả đám người Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc cũng không có tin tức gì?

Chẳng lẽ là…

Hắn đột nhiên thấy nhói trong lòng, chẳng lẽ ba nghìn năm trước đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?!

"Tiền bối, ngài mau thả ta ra đi, nếu chậm thêm chút nữa, người nhà họ Chu đuổi tới thì xong đời!"

Mộ Dung Thanh Vân đột nhiên lên tiếng, trong lời nói có chút lo lắng.

Nghe hắn nói vậy, Thẩm An Tại càng nhíu chặt mày, nhìn hắn nói.

"Ngươi luyện kiếm nhưng không có kiếm tâm, không ngộ ra kiếm đạo, có biết nguyên do không?"

Người trước khẽ sững sờ, sau đó lắc đầu.

"Đường xa chông gai, phải có thế chém đứt gai góc, tiến lên không ngừng, cái gọi là kiếm tu, chính là sắc bén không gì sánh được, còn nếu ngươi không có trái tim dũng cảm này thì tốt nhất nên chuyển sang tu đạo đi."

Thẩm An Tại lên tiếng nói.

"Nhưng ta làm sao có thể là đối thủ của nhà họ Chu, chỉ riêng khách khanh hộ vệ Tổ cảnh thất phẩm, nhà họ Chu đã có

không dưới mười người, còn có ba người cảnh cửu phẩm, gia chủ nhà họ Chu càng là bán bộ Thánh cảnh, hắn…”

“Tiến thoái lưỡng nan, bán bộ Thánh cảnh thì thế nào!”

Thẩm An Tại nghiêm giọng ngắt lời.

“Ta đã xem xét thiên phú của ngươi, không tệ, muốn đạt đến cảnh cửu phẩm chỉ là vấn đề thời gian, sao lại sợ một nhà họ Chu nho nhỏ, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, cúi đầu nhiều rồi, muốn ngẩng đầu lên lại, khó lắm.”

“Ta đều hiểu nhưng nhưng… nếu không đi nữa, thật sự không kịp rồi.”

Mộ Dung Thanh Vân nín nhịn nửa ngày, cuối cùng lại nói ra một câu như vậy.

Chọc cho Thẩm An Tại tức đến nỗi hít sâu một hơi, thiếu chút nữa muốn tiến lên tát hắn hai cái.

“Vậy thì để bọn họ đến đây!”

Thẩm An Tại tiếp tục giam cầm thần hồn của hắn, lại lần nữa chiếm lấy thân xác của hắn.

Mở mắt ra, liền tìm một tảng đá ngồi xuống bên đường núi.

“Tiền bối…”

Nhìn hắn ngồi xuống, Vũ Huyên không khỏi cau mày, cũng có chút lo lắng.

Bây giờ chạy vẫn còn kịp, nếu đợi đến khi người nhà họ Chu đuổi tới, vậy thì vị tiền bối này… có thể xử lý được không?

Thẩm An Tại lắc đầu, ra hiệu cho nàng đừng hỏi nhiều, sau đó tiếp tục chờ đợi tại chỗ.

Nếu là người khác, hắn lười tốn nhiều tâm tư như vậy, trực tiếp đi là xong.

Nhưng dù sao cũng là hậu bối của tên ngốc kia.

Tiếp tục như vậy, mặt mũi của Mộ Dung Thiên sẽ bị hắn làm mất hết.

Thẩm An Tại hắn không có bản lĩnh gì khác nhưng về phương diện bồi dưỡng người thì vẫn có một số tâm đắc.

Mộ Dung Thanh Vân sợ hãi, nhút nhát như vậy.

Có lẽ là đã trải qua chuyện gì đó trước đây, hoặc là bản tính vốn như vậy.

Dù thế nào đi chăng nữa, tính cách này nhất định phải sửa lại.

Nếu không sẽ không có tiền đồ, cũng không giữ được thứ mình muốn bảo vệ.

Ví dụ như…

Thẩm An Tại liếc nhìn Vũ Huyên bên cạnh, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc cho Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải gọi to thế nào, hắn cũng không để ý nhiều.

Vũ Huyên cũng sốt ruột đi lại vòng quanh, không hiểu vị tiền bối xa lạ trước mặt này đang chờ đợi điều gì.

Không lâu sau, ở đằng xa đã có từng luồng khí tức tiến đến, cùng với đó là từng tiếng gọi.

“Nhanh lên, bọn họ đi theo hướng này!”

“Mau đuổi theo!”

Thẩm An Tại từ từ mở mắt, liếc nhìn sang một bên, lẩm bẩm nói.

“Bốn Xung Hư đỉnh phong, một Chân Tổ sao…”

Nói xong, hắn đột nhiên bật cười: "Bây giờ hẳn phải gọi là Tổ cảnh bát phẩm, cửu phẩm mới đúng."

"Ở ngay đây!"

Năm người phát hiện ra hai người ở trên núi, nhanh chóng vây quanh, sắc mặt âm trầm.

"Mộ Dung Thanh Vân, ngươi to gan thật!"

"Dám giết đại thiếu gia, muốn chết!"

Năm người lơ lửng trên không, ánh mắt lộ vẻ sát ý.

Sức mạnh mạnh mẽ bao phủ, năm đòn tấn công mạnh mẽ không hề nương tay, trực tiếp nghiền nát xuống.

"Cẩn thận!"

Vũ Huyên kinh hô lên.

"Nhìn cho rõ, một kiếm này, năm xưa tổ tiên của ngươi dùng nó chém nát vô số khó khăn, từng bước từ vô danh tiểu tốt, đánh ra danh hiệu Kiếm tiên đệ nhất thiên hạ."

Trên mặt Thẩm An Tại không thấy hoảng loạn, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, nói cho người trong thức hải nghe.

Hắn ngẩng đầu, nhìn năm người mang theo uy năng mạnh mẽ tấn công tới.

Rút kiếm, vung kiếm.

Mộ Dung Thanh Vân chỉ thấy một luồng kiếm quang, từ trong thức hải của hắn thoát ra, hóa thành kiếm khí mạnh mẽ cuồn cuộn.

Rực rỡ, chói mắt.

Chỉ một kiếm này, biển mây tách ra, mặt đất nứt toác.

Vũ Huyên há hốc mồm, tận mắt nhìn thấy luồng kiếm quang rực rỡ nối liền trời đất này nuốt chửng năm người kia.

Một kiếm hạ xuống, trời đất đều tĩnh lặng.

Xoẹt!

Thẩm An Tại thu kiếm vào vỏ, sắc mặt bình thản lên tiếng.

“Trong thế giới kẻ mạnh nuốt chửng kẻ yếu này, kẻ yếu không có tư cách nói đến chuyện bảo vệ.”

“Muốn bảo vệ người bên cạnh, cách tốt nhất là nắm chặt thanh kiếm trong tay, cúi đầu không phải lúc nào cũng có thể đổi lấy sự thương hại.”

…

Chương 579: Giả vờ?

Nơi này tĩnh lặng, chỉ có giọng nói của Thẩm An Tại vang vọng.

Giống như đang nói với Vũ Huyên bên cạnh, lại giống như đang nói với Mộ Dung Thanh Vân trong đầu, cũng giống như đang nói với chính bản thân mình hiện tại.

Ánh kiếm dần tan biến, Thẩm An Tại vừa vung tay thu lấy năm chiếc túi trữ vật vừa liếc nhìn xung quanh, hơi nhíu mày.

Một kiếm vừa rồi của hắn đã là uy năng của Chân Tổ.

Mặc dù uy lực vẫn không nhỏ nhưng lại không thể phá vỡ không gian nơi đây.

Điều này đủ để chứng minh, không gian của Hạo Hải giới này mạnh hơn Thiên Huyền giới không chỉ một bậc, nồng độ linh khí cũng vượt xa Thiên Huyền giới.

Thẩm An Tại ước tính, muốn có thể lay động không gian của giới này thì phải đạt đến Hoàng cảnh.

Nghĩ đến đây, hắn không suy nghĩ nhiều nữa, mà mở miệng hỏi người trong thức hải.

"Một kiếm này, ngươi đã học chưa?"

Mộ Dung Thanh Vân tỉnh lại khỏi sự thất thần, sau đó lắc đầu.

"Chưa từng học."

"Vậy ngươi có muốn học không?"

Mộ Dung Thanh Vân do dự một chút, sau đó mở miệng: "Ta… có thể học được không?"

Nghe hắn hỏi như vậy, Thẩm An Tại dứt khoát mở miệng.

“Không thể.”

“Ồ…”

Rõ ràng là trong mắt hắn thoáng hiện vẻ thất vọng nhưng cũng không hỏi tại sao, giống như không tự tin, không thông minh lắm.

Đối với phản ứng như vậy của hắn, Thẩm An Tại cảm thấy đau đầu.

Tên nhóc này, thật sự là…

Trước đây Mộ Dung Thiên tư chất kém thì kém thật, ngốc thì ngốc thật.

Nhưng ít ra hắn cũng có một trái tim không chịu khuất phục.

Ngược lại, Mộ Dung Thanh Vân này lại nhát gan, rụt rè, không tự tin, thiên phú cũng không phải là đỉnh cao.

Thẩm An Tại không khỏi xoa xoa cằm, quay đầu nhìn Vũ Huyên bên cạnh, tò mò hỏi.

“Ngươi… sao lại thích tên này?”

Nàng ta sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mặt hơi đỏ, cắn môi mở miệng.

“Là ông nội định mối hôn sự, sau đó hai nhà xảy ra chút chuyện, hắn dẫn ta trốn ra ngoài.”

“Lại là thông gia?”

Thẩm An Tại có vẻ hơi kỳ lạ, không khỏi mở miệng: “Ngươi không thử… hủy hôn một lần xem sao?”

“Hả?”

Vũ Huyên chớp mắt, sau đó vội lắc đầu.

“Tiền bối đừng đùa, vãn bối và Vân ca từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, hắn còn nhiều lần cứu vãn bối khỏi nước sôi lửa bỏng, vãn bối sao có thể…”

Thẩm An Tại giơ tay ngắt lời.

Được rồi, tên nhóc này cuối cùng cũng có một điểm có thể hơn được Mộ Dung Thiên.

“Ngươi vừa nói, nhà họ Mộ Dung xảy ra chuyện, có thể nói rõ hơn không?”

Thẩm An Tại nhìn nàng, truy hỏi.

Không thể nào có chuyện… nhà họ Mộ Dung không còn nữa chứ?

Hắn còn muốn hỏi ông nội của Mộ Dung Thanh Vân, tại sao lại nói khi hắn còn nhỏ mình đã cứu hắn.

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn…”

Nói đến chuyện này, sắc mặt Vũ Huyên rõ ràng ảm đạm đi vài phần.

“Nhiều năm trước, có một Hoàng cảnh dường như đã để mắt đến một thứ của nhà họ Mộ Dung, ông nội Mộ Dung và hắn giao chiến, ông nội và cha ta cũng đến giúp đỡ, kết quả…”

“Đều chết, chỉ có Vân ca dẫn ta trốn thoát.”

Nói xong, nàng đột nhiên nhớ ra điều gì, bổ sung thêm: “Đúng rồi, gia chủ nhà họ Chu từng là một hạ nhân của nhà họ Mộ Dung, sau khi nhà họ Mộ Dung bị diệt, nhà họ Chu mới bắt đầu phát triển, không biết tại sao trong vòng hơn ba mươi năm ngắn ngủi, cảnh giới của hắn lại tiến triển nhanh như vậy.”

Nghe đến đây, Thẩm An Tại hơi nhướng mày.

Rõ ràng là có vấn đề ở đây.

“Một thứ gì đó…”

Hắn suy nghĩ một chút, sắc mặt dần nghiêm túc hơn.

Thứ đó, không phải là mảnh vỡ Thiên Đạo bi chứ!?

Nghĩ đến đây, hắn rất muốn đến nhà họ Chu ngay lập tức để tìm hiểu thực hư.

Nhưng vẫn nhịn được.

Thẩm An Tại lắc đầu, từ bỏ việc chiếm hữu thân xác, trở về thức hải của Mộ Dung Thanh Vân.

Ánh mắt của hắn lại trở nên nhút nhát, nhìn xung quanh, lập tức nắm lấy cổ tay trắng nõn của Vũ Huyên và bay về phía xa.

“Vân ca, ngươi không sao chứ?”

Vũ Huyên có chút lo lắng nhìn hắn, sau đó đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, có chút muốn nói lại thôi.

Hắn lắc đầu, ngắt lời nàng chưa kịp nói ra.

Mặc dù này rất cẩn thận nhưng Thẩm An Tại vẫn nhìn thấy.

Hắn nheo mắt lại, suy nghĩ dâng trào.

Mộ Dung Thanh Vân này… dường như đang che giấu điều gì đó.

Hắn quay đầu nhìn lại thức hải này, lắc đầu, không có ý định lục soát linh hồn.

Mặc dù với sức mạnh thần hồn hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể dễ dàng làm được điều này nhưng ít nhiều cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không thể đảo ngược đối với Mộ Dung Thanh Vân.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn.

Ý nghĩ này có phần hoang đường, khiến hắn không dám tin.

Đó là tên nhóc này… không phải là đang giả vờ chứ?

Thẩm An Tại hóa ra một chiếc ghế mây trong thức hải này, nằm trên đó đung đưa, xoa cằm suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra nhiều điều bất thường trong đó.

Không nói đến nhà họ Chu và cường giả Hoàng cảnh kia, cũng như ân oán tình thù giữa nhà họ Mộ Dung và Vũ gia.

Tại sao, nhà họ Mộ Dung bị diệt, bọn họ lại tha cho Mộ Dung Thanh Vân?

Đừng nói là cường giả Hoàng cảnh và người nhà họ Chu không để hắn vào mắt, không diệt cỏ tận gốc, ai cũng hiểu đạo lý gió xuân thổi lại, cỏ lại xanh.

Mà Mộ Dung Thanh Vân lại sợ chết như vậy, nhát gan như vậy, tại sao vẫn không chạy xa?

Trong vòng ba mươi năm, nếu người nhà họ Chu thực sự muốn giết hắn thì cơ hội nhiều như mưa.

Thẩm An Tại xoa cằm, vô thức đưa tay ra sờ bên cạnh.

Phát hiện bên cạnh không có đĩa trái cây, cũng không có trà mà Cảnh Tuyết pha nên mới miễn cưỡng thu tay lại.

“Giả sử tên nhóc này có một thứ như vậy, giả sử nhà họ Chu và Hoàng cảnh kia đều muốn có được thứ này…”

Thẩm An Tại ánh mắt lấp lánh, lẩm bẩm: “Giả sử…”

“Tên nhóc này căn bản không tin ta!”

Khi ý nghĩ này xuất hiện, đôi mắt hắn nheo lại, nghiêm túc hơn, một lần nữa đánh giá lại Mộ Dung Thanh Vân đang nắm

tay Vũ Huyên chạy trốn bên ngoài.

Nếu thực sự như hắn đoán… có lẽ tên nhóc này, tâm tư sâu xa hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Tất cả sự nhút nhát, sợ chết, không tự tin, đều là giả vờ!

"Nếu thực sự là như vậy, cẩn thận như vậy, tên nhóc này rốt cuộc đang che giấu bí mật gì?"

Thẩm An Tại nheo mắt lại, có chút tò mò.

Bí mật này hẳn là có liên quan đến việc nhà họ Mộ Dung bị diệt môn, có lẽ còn liên quan đến Mộ Dung Thiên.

"Thú vị…"

Hắn tặc lưỡi hai tiếng, ánh mắt lấp lánh.

Một giấc mộng ít nhất cũng ba nghìn năm, có quá nhiều chuyện trên đời này mà hắn không hiểu.

Nếu đã vậy, không bằng cứ xem trước đã.

Xem xem Mộ Dung Thanh Vân này rốt cuộc muốn làm gì, tiếp theo nếu hắn không ra tay thì sẽ chuẩn bị đối phó với sự truy sát của nhà họ Chu như thế nào.

…

Bên kia, trong thành, nhà họ Chu.

"Tiền bối, cá đã cắn câu rồi, hẳn là người năm đó đã ra tay."

Một trung niên béo ú lấy ra ngọc giản truyền âm, cung kính lên tiếng.

"Tốt, ngươi tiếp tục theo dõi, bản tọa sẽ từ Yêu tộc quay về ngay."

"Một khi có tin tức về con đường đó, lập tức giết chết bọn chúng!"

“Vâng!”

Trung niên béo ú cung kính đáp lại, thu lại ngọc giản, ánh mắt nhìn về phía xa, mang theo vẻ lạnh lùng.

…

Chương 580: Trận pháp quen thuộc

Nửa ngày tiếp theo, Mộ Dung Thanh Vân đều đang chạy trốn.

Dưới màn đêm, hắn dẫn theo Vũ Huyên trốn tránh khắp nơi.

Trên đường đi, Thẩm An Tại cũng biết được nơi đây cách đó ngàn dặm được gọi là Thiên Diệp cảnh, thành trì kia trước đây tên là Mộ Dung thành, giờ đã đổi tên đổi họ, biến thành Chu gia thành.

Thiên Diệp cảnh có một tông phái phù chú, gọi là Thiên Diệp tông.

Mà ở thượng giới, dù là phù đạo hay dược đạo, cửu phẩm không còn là cực hạn.

Trên đó còn thêm bốn phẩm Thánh, Hoàng, Cực, Bất hủ.

Đúng là tương ứng với cảnh giới tu vi nhưng không chia nhỏ ra chín phẩm cấp nhỏ.

Dược đạo, luyện khí và võ đạo của Thẩm An Tại, giờ đều đã đạt đến cực hạn cửu phẩm.

Hắn vừa nhìn hai người chạy trốn, vừa xoa cằm suy nghĩ thầm.

Xem ra nếu có thời gian, phải tìm cơ hội nâng cao thêm tạo nghệ dược đạo của mình mới được.

Còn luyện khí… bản thân hắn có Luyện Tiên thuật, đến giờ vẫn không biết đây là thuật luyện khí gì, chỉ cần đủ thực lực,

đừng nói Hoàng binh Cực binh, Thẩm An Tại nghi ngờ mình có thể luyện ra được cả Đế binh.

"Này, nhóc con."

Hắn lên tiếng.

"Tiền bối, có gì phân phó?"

Vừa chạy trốn, Mộ Dung Thanh Vân vừa đáp lại.

"Đưa hết sách về luyện đan luyện khí và các sách dược đạo của thượng thượng giới người ngươi vào trong thức hải."

Mộ Dung Thanh Vân sửng sốt nhưng vẫn nghe lời, áp nhẫn trữ vật vào mi tâm.

Ánh sáng lóe lên, trước mặt Thẩm An Tại xuất hiện thêm nhiều sách, là sách thật.

Tổ cảnh thất phẩm, tương đương với cảnh giới Niết Bàn, thức hải không nhỏ, làm được điểm này chẳng hề khó.

Thẩm An Tại ngồi trên ghế mây đu đưa qua lại, tập trung tâm thần bắt đầu lật xem những cuốn sách này, vẫn khô khan tẻ nhạt như trước nhưng Thẩm An Tại đã quen thành thói, lại thấy vui vẻ.

Vừa xem, hắn vừa phân tán lực chú ý để quan sát mọi thứ xung quanh.

Chạy chạy dừng dừng ba ngày, Mộ Dung Thanh Vân vẫn không bị bắt, cũng không chạy ra khỏi Thiên Diệp cảnh này.

Điều này khiến Thẩm An Tại không khỏi kinh ngạc.

"Ngươi cứ loanh quanh trong Thiên Diệp cảnh này làm gì, nếu muốn chạy trốn, chạy thật xa không phải tốt hơn sao?"

Thẩm An Tại vừa xem sách vừa lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thanh Vân cười khổ, có chút nhút nhát mở miệng: "Tiền bối, nhà của vãn bối ở đây, có thể chạy trốn đến đâu, di thể của các trưởng bối trong tộc vẫn còn ở Chu gia, vãn bối cứ thế mà bỏ đi, chẳng phải là đứa bất hiếu sao."

"Là vậy sao?"

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi đầu lật một trang sách, như vô tình mở miệng.

"Chẳng lẽ không phải vì thứ bọn họ muốn ở trong Thiên Diệp cảnh này, rời khỏi tầm mắt của ngươi, ngươi không yên tâm sao?"

"Tiền bối đang nói gì vậy, thứ gì chứ, vãn bối không hiểu lắm."

Mộ Dung Thanh Vân rất tự nhiên mà tỏ ra kinh ngạc, sau đó nghi hoặc mở miệng.

Thẩm An Tại không trả lời câu hỏi này, chỉ đặt cuốn sách trong tay xuống, lại cầm một cuốn khác lên, mới nhàn nhạt mở miệng.

"Đừng trách ta không nhắc ngươi, vẫn là câu nói trước, dù là người hay vật, muốn bảo vệ tốt, đều cần thực lực mạnh mẽ làm tiền đề."

"Không có thực lực, người ở bên cạnh ngươi, hoặc vật ở trong tay ngươi, cũng là nguy hiểm."

"Vãn bối không hiểu tiền bối đang nói gì."

Mộ Dung Thanh Vân lắc đầu, dẫn theo Vũ Huyên trốn vào một hang động.

Bọn họ dường như thường trốn đến đây, bên trong có cả giường đá và đèn nến.

"Có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi."

Mộ Dung Thanh Vân mắt lộ vẻ mệt mỏi, nhẹ nhàng vỗ vai Vũ Huyên.

Người sau dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, lấy thần hồn làm bút, vẽ trên hư không.

Đây là lộ trình trốn chạy của Mộ Dung Thanh Vân, cùng với từng điểm rẽ.

Cũng chính là mỗi lần rẽ đó, những Tổ cảnh kia như ruồi mất đầu, dường như mất đi hơi thở của bọn họ.

Ngón tay Thẩm An Tại chỉ vào vị trí cuối cùng, chính là hang đá mà bọn họ đang ở hiện tại.

Vài mạch văn phù chú hiện lên trước mắt hắn, khiến hắn hơi nheo mắt lại.

Thảo nào mỗi lần rẽ, những Tổ cảnh kia đều mất đi hơi thở của bọn họ, hóa ra là nhờ điểm giao nhau trong mạch văn của trận pháp hấp thụ linh khí để ẩn giấu.

Hắn không giỏi về phù trận, vì trước đây có lão Trịnh nên cũng không định nghiên cứu.

Hôm nay có thể nhìn ra…

Chỉ vì trận pháp này quá quen thuộc, quen đến mức hắn dù chưa từng nghiên cứu, dù đã ngủ ba nghìn năm, cũng có thể mơ hồ nhớ lại.

Đây là Thanh Vân đại trận.

Chỉ có điều…

Ngày nay, trận pháp này, bao trùm cả cảnh giới ngàn dặm này!

Thủ pháp lớn như vậy, khó mà tưởng tượng nổi!

“Trận pháp tuy khéo léo nhưng ngươi trốn nhiều năm như vậy, mỗi lần bọn họ đuổi ngươi đều mất dấu ngươi, e rằng cũng sớm phát hiện ra sự tồn tại của trận pháp này rồi, ta đoán ngươi không có khả năng điều động Thanh Vân đại trận này, nếu không với uy năng của trận pháp hiện tại, diệt một gia chủ Chu gia, hẳn không phải là chuyện khó.”

Giọng nói bình thản của Thẩm An Tại vang lên, lần này, tay Mộ Dung Thanh Vân đang rót nước thì khựng lại, nước bắn ra ngoài.

Dù chỉ là một chút nhưng lúc này cũng đủ để chứng minh nội tâm hắn đã có gợn sóng.

Thẩm An Tại đóng sách lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Tiểu tử, tuy ngươi là hậu nhân của tên ngốc kia nhưng sự kiên nhẫn của ta có hạn.”

“Nói cho ta biết, người nhà họ Chu muốn tìm gì, tổ tiên của ngươi đã đi đâu, đại trận này do ai để lại, họ Trịnh hay họ Vu?”

Mộ Dung Thanh Vân cố nặn ra một nụ cười, lau mồ hôi trên mặt, cười nói.

“Tiền bối… Những gì ngài nói, vãn bối thực sự không hiểu, Thanh Vân đại trận là gì?”

“Trốn đi, trốn được mùng một, trốn không được ngày rằm, nếu ngươi không tin ta, vậy thì tiếp theo ta sẽ không ra tay nữa, sống chết thế nào, tùy vào tạo hóa của ngươi.”

Thẩm An Tại cũng không để ý, nhẹ nhàng trả lời.

Hắn không biết tên nhóc này là giả vờ ngốc hay ngốc thật, dù sao thì lời đã nói ra rồi.

Vẫn không tin mình, vậy cũng không còn cách nào khác.

Mộ Dung Thanh Vân không đáp lại, chỉ đưa cốc trà đã rót cho Vũ Huyên, ân cần hỏi han.

Hai người đều không nghỉ ngơi nhiều, người trước tranh thủ thời gian tu luyện, người sau thì lấy ra lò luyện đan.

Thấy Vũ Huyên sắp luyện đan, Thẩm An Tại cũng đặt sách xuống, tĩnh lặng quan sát trong thức hải.

Hắn muốn chứng kiến phương pháp luyện đan của thượng giới này, so với các bí thuật được ghi chép trong Thần Nông dược quyển của mình thì thế nào.

Theo động tác vỗ lò của Vũ Huyên, một ngọn lửa đen từ lòng bàn tay nàng trào ra, rơi vào trong lò.

"Ngọn lửa đen…"

Thẩm An Tại hơi nhướng mày, ngọn lửa này thật lạ, hắn chưa từng thấy ở Thiên Huyền giới, cũng chưa từng nghe nói đến.

Nghĩ vậy, hắn lướt mắt qua đống sách, cuối cùng cầm lấy một quyển.

《Kỳ Hỏa lục》

Diêm Hồn diễm: xếp thứ 107 trong số ba trăm loại kỳ hỏa, lửa này phần hồn thiêu phách, lại lạnh như U Minh chi sâm, hồn lực càng nhiều, uy năng hỏa diễm càng lớn, cực kỳ hữu hiệu khi luyện chế dược tài loại thần hồn…

Nhìn ghi chép trên đó, Thẩm An Tại vuốt cằm gật đầu.

"Kỳ văn dị lục của thượng giới quả thực nhiều hơn một Thiên Huyền giới rất nhiều, chỉ riêng ba trăm loại lửa lạ này, dường như là sản vật đặc hữu của Kỳ Hỏa giới, giới ta không có."

“Cũng không biết Phượng Hoàng thần hỏa, nếu xếp vào Kỳ Hỏa lục, có thể đứng thứ mấy?”

Hắn suy nghĩ, nếu so sánh thì Phượng Hoàng thần hỏa chắc chắn lợi hại hơn cái Diêm Hồn diễm này nhiều, chỉ không biết lợi hại hơn bao nhiêu.

“Thực Hồn thảo, Thiên Cốt tro, Thất Sắc hàn châu…”

Thẩm An Tại lật sách, nhìn dược liệu nàng bỏ vào lò, không khỏi hơi nhíu mày.

Con nhóc này, muốn luyện độc đan sao?

…

Chương 581: Thanh Vân đại trận, khởi! (1)

Thủ pháp luyện đan của Vũ Huyên rất kỳ lạ.

Không phải như Thiên Huyền giới, luyện hóa chiết xuất dược liệu, sau đó đưa dược dịch vào lò luyện chế.

Mà là trực tiếp ném cả cây vào lò, Diêm Hồn diễm như từng sợi tơ, xuyên qua từng ngóc ngách bên trong linh dược.

Sau đó Thẩm An Tại nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Những dược liệu đó hoàn toàn không bị tổn hại trong lửa, từng giọt dược dịch chảy xuống theo sợi tơ lửa, tụ lại trong lò lửa giữa muôn vàn sợi tơ.

Như một tấm lưới nhện treo những giọt nước, đang hướng về trung tâm mà hòa vào nhau.

Quá trình này rất chậm, chậm đến mức khi những giọt nước thực sự giao nhau hòa vào nhau, đã trôi qua hơn nửa canh giờ.

Tuy nhiên, khi hòa vào nhau lại như nước chảy thành sông.

“Đây chính là thủ pháp luyện đan của thượng giới, quả thực kỳ lạ.”

Thẩm An Tại vuốt cằm, chậc chậc khen ngợi.

Nếu nói thuật luyện đan của Thiên Huyền giới chỉ đơn giản là cắt nhỏ linh dược, lấy một phần nhỏ để tế luyện linh dịch, sau đó hòa vào nhau.

Thì thuật luyện đan của Vũ Huyên bây giờ cao minh hơn nhiều.

Bởi vì phương pháp trên mặc dù khả thi nhưng không tránh khỏi tạp chất cần được luyện hóa lại, hơn nữa nếu không tôi luyện tốt tạp chất, dược dịch hòa vào nhau, không khéo còn có nguy cơ nổ lò.

Còn thủ pháp luyện đan của Vũ Huyên thì loại bỏ hoàn toàn nguy cơ này.

Bởi vì dược dịch chảy xuống theo sợi tơ từ chính dược liệu đã là tinh khiết nhất, hơn nữa trong quá trình hòa vào trung tâm lại được tôi luyện, đúng lúc thích hợp thì cũng đến trung tâm lưới nhện.

Với thuật luyện đan bình thường, khó giải quyết nhất chính là cần phải hòa vào nhau ở thời điểm thích hợp nhất, tôi luyện nhiều hơn một phần, tôi luyện ít hơn một giây, đều sẽ mất đi hiệu quả hoàn hảo nhất.

Còn theo thủ pháp luyện đan của Vũ Huyên, những dược dịch này đều ở vị trí thích hợp nhất, có cái ở cao, có cái ở thấp, khi trượt theo sợi tơ lửa về trung tâm, đã là đang tôi luyện.

"Thuật này có ghi chép trong sách, hình như gọi là… Thiên Tơ đan thủ thì phải, quả thực có phần phức tạp, không có chút thiên phú nào thì không học được."

Thẩm An Tại vuốt cằm, một tay khác dùng thần hồn chi lực mô phỏng trong hư không, nhíu chặt mày.

Chỉ một lát sau, hắn từ từ gật đầu.

"Học được không ít."

Bên ngoài, Vũ Huyên cũng đến thời khắc cuối cùng, trán nàng hơi lấm tấm mồ hôi, nhẹ nhàng vỗ vào lò đan.

Trong nháy mắt, ngọn lửa phun trào.

Dược dịch ở trung tâm lưới nhện tụ lại thành một viên đan dược màu tím có vân mây, vân mây trên đó dường như vẫn đang lưu chuyển, trông vô cùng kỳ diệu.

"Đan thành cực phẩm, độc đan bát phẩm."

Thẩm An Tại vuốt cằm, tỏ vẻ công nhận thực lực luyện đan của con nhóc này.

Tuy nhiên, thủ pháp luyện đan, trong Thần Nông dược quyển cũng có ghi chép, không kém gì Thiên Tơ đan thủ này.

Tuổi ngoài ba mươi mà có thể luyện chế đan dược bát phẩm, ở Thiên Huyền giới đã là thiên tài tuyệt đối rồi.

Dù sao thì những người như Huyền Vũ, Phượng Khuynh Tâm các nàng ở độ tuổi này đều chưa phải là Luyện dược sư bát phẩm.

Hình như Luyện dược sư bát phẩm trước tuổi ba mươi, cả Thiên Huyền giới mình biết chỉ có hai người?

Một là Lâm Thanh, một là đồ nhi Cảnh Tuyết của mình.

Trong lúc Thẩm An Tại hồi tưởng, Vũ Huyên ở phía trước lại có động tĩnh.

Nàng lấy ra từ nhẫn trữ vật một chiếc hộp nhỏ tỏa ra hắc khí, mở một khe nhỏ rồi đưa viên đan dược vào trong.

Chỉ là một khe hở, Thẩm An Tại lại mơ hồ nhìn thấy trong hộp một đôi mắt rắn lạnh lẽo, cùng với hàn ý thấu xương.

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, trong ánh mắt của đôi mắt rắn đó, hắn cảm nhận được một tia đe dọa!

Rõ ràng, con rắn này không hề đơn giản!

"Đây chính là át chủ bài của hai người các ngươi sao?"

Thẩm An Tại đột nhiên lên tiếng.

Vũ Huyên gật đầu, đáp lại.

“Gia tộc của vãn bối đời đời thuần phục yêu quái, con rắn này tên là Cửu Thanh, có tư chất Thánh cảnh, hiện tại còn nhỏ, cho ăn nhiều đan dược như vậy, thêm một thời gian nữa, hẳn là có thể tiến vào kỳ trưởng thành, chỉ cần chờ nó lớn lên, chúng ta sẽ không còn sợ Chu gia kia nữa.”

“Đây chính là át chủ bài của các ngươi?”

Thẩm An Tại lại chậc chậc hai tiếng.

Ý tưởng thì không tệ, cũng thực sự khả thi.

Nhưng tiền đề là thực sự có thể chờ đến ngày đó và cường giả Hoàng cảnh ở sau lưng Chu gia sẽ không ra tay.

“Là gia tộc thuần phục yêu quái, chẳng lẽ trưởng bối trong tộc ngươi không dạy ngươi pháp môn thúc đẩy sinh trưởng sao?”

“Bí pháp như vậy hiếm có biết bao, với thực lực của ta, e rằng cũng không thể thi triển.”

Vũ Huyên có chút tiếc nuối lắc đầu.

“Nói cho ta biết bí mật mà tên nhóc này giấu, ta sẽ dạy ngươi thuật thúc đẩy sinh trưởng.”

“Vãn bối không hiểu tiền bối đang nói gì.”

“Được, chết đi cho rồi.”

Thẩm An Tại trực tiếp nằm xuống, lựa chọn nằm ườn.

Xa xa, đã có mấy luồng khí tức đang vây đến.

Đều là Tổ cảnh cửu phẩm, thậm chí còn có một người mơ hồ vượt qua cửu phẩm.

Không cần nghĩ cũng biết, là người của Chu gia.

Không lâu sau, Mộ Dung Thanh Vân mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Khi xác định những luồng khí tức đó đang thẳng tiến về hướng này, hắn càng trở nên căng thẳng, trong mắt không thể tin nổi.

Sao có thể!

Bọn họ sao có thể tìm được nơi này!

Mặc dù rất kinh ngạc nhưng hắn vẫn chớp thời cơ bắt lấy Vũ Huyên chưa kịp phản ứng, trực tiếp phá vỡ vách đá, xông lên trời cao, bỏ trốn.

Tuy nhiên, ngay cả khi lựa chọn chạy trốn ngay lập tức, trong hư không vẫn có một bàn tay lớn chụp xuống.

Uy năng mạnh mẽ như thể giam cầm không gian nơi đây, hung hăng đập hai người họ xuống đất.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất tung bay.

Dưới bàn tay khổng lồ, Mộ Dung Thanh Vân phun ra máu tươi, Vũ Huyên mặc dù được hắn ôm trong lòng nhưng cũng không khá hơn là bao, sắc mặt tái nhợt, trong cơ thể cuồn cuộn.

“Sắp chết rồi.”

Thẩm An Tại nằm trong thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, có chút hả hê.

Ai bảo tên nhóc này không tin mình?

Tin mình sớm một chút thì đã không sao, cứ phải cảnh giác như vậy.

Mộ Dung Thanh Vân không có thời gian để ý đến hắn, mà là khó khăn bò dậy, che chở Vũ Huyên ở phía sau, nghiêm

trọng nhìn ba người đang vây quanh họ trên bầu trời.

Hai Tổ cảnh cửu phẩm, một Bán bộ Thánh cảnh!

Người đứng đầu là một trung niên béo phì, đang híp mắt nhìn Mộ Dung Thanh Vân ở phía dưới, trong mắt lộ ra vẻ trêu chọc.

"Ta để ngươi chạy trốn suốt hai năm rưỡi, chẳng phải ngươi vẫn không chạy thoát khỏi Thiên Diệp cảnh nhỏ bé này sao?"

"Hôm nay cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết chuyện về con đường đó, ta sẽ cho ngươi đi."

Gia chủ Chu gia hờ hững lên tiếng, tiện tay đưa ra.

Ngay lập tức, Vũ Huyên sau lưng hắn không tự chủ được bay về phía hắn, bị bóp chặt cổ họng.

"Cơ hội cuối cùng, nói ra bí mật đó, nếu không ta sẽ giết nàng."

"Vũ Huyên!"

Mộ Dung Thanh Vân lập tức căng thẳng.

"Nếu không phải tộc chính Vũ gia để ta lưu mạng nàng mấy năm nay, nàng đã chết từ lâu rồi, hôm nay, ta không có nhiều kiên nhẫn để chơi trò trốn tìm với ngươi nữa."

Gia chủ họ Chu lạnh lùng lên tiếng, bóp chặt cổ Vũ Huyên hơn.

"Chu Sở, ngươi dám!"

Mộ Dung Thanh Vân khóe miệng tràn máu, mắt đỏ ngầu giận dữ quát lên.

"Dám?"

Gia chủ họ Chu cười lạnh, một chưởng vỗ vào bụng Vũ Huyên.

Chương 582: Thanh Vân đại trận, khởi! (2)

Bốp!

Máu tươi phun ra, sắc mặt Vũ Huyên đột nhiên tái nhợt, hơi thở toàn thân tan biến.

Một chưởng đánh xuống, đã trở thành phế nhân.

"Nói trắng ra, ta thực sự không dám giết nàng nhưng phế tu vi của nàng, ném vào hầm mỏ, ta vẫn có thể làm được."

Nói xong, hắn lộ ra nụ cười khó hiểu.

"Mang dòng máu của đại gia tộc thuần phục yêu quái Vũ gia, đến lúc đó lại trở thành vật dụng của hàng vạn nô lệ trong mỏ, nghĩ đến cũng thấy thú vị, ha ha ha."

Hắn cười điên cuồng, xé toạc tay áo bên phải của Vũ Huyên, để lộ làn da trắng nõn.

"Trước đó, thúc ta sẽ để ngươi xem một vở kịch hay trước!"

"Ca ca…"

Vũ Huyên bị bóp chặt cổ họng, có chút khó khăn quay đầu lại, nhìn Mộ Dung Thanh Vân bị uy áp của Tổ cảnh đè xuống không thể nhúc nhích, nằm trên mặt đất.

"Ngươi dám…"

Mộ Dung Thanh Vân ngẩng đầu lên, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm gia chủ họ Chu, nghiến răng nghiến lợi.

"Cơ hội cuối cùng, nói hay không?"

Gia chủ họ Chu hờ hững nhìn xuống phía dưới, còn chưa đợi đối phương trả lời, đột nhiên lắc đầu.

“Thôi ngươi đừng nói nữa, lát nữa hãy nói.”

Nói xong, hắn lại ra tay, xé rách một góc váy của Vũ Huyên.

“Ngươi…”

Mộ Dung Thanh Vân tức giận, suýt phun ra một ngụm máu.

“Tiền bối, tiền bối!”

Trong tình thế cấp bách, hắn kêu lên trong thức hải.

Thẩm An Tại ung dung ngồi trên ghế bành, ngân nga một giai điệu, như thể không nghe thấy gì cả.

“Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời…”

“Tiền bối!”

Mặc cho Mộ Dung Thanh Vân có gọi thế nào, hắn vẫn không hề động lòng.

Hai người kia nhìn Vũ Huyên mắt đẫm lệ, vẻ tuyệt vọng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, càng cười hì hì, từng bước tiến lại gần.

Nhìn thấy tay của gia chủ họ Chu đưa về phía cổ áo của Vũ Huyên, Mộ Dung Thanh Vân cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Nói, ta nói!”

Nhưng tay của gia chủ họ Chu vẫn không dừng lại, dường như không muốn nghe hắn nói nhảm vào lúc này.

Ầm ầm!

Ngay lúc này, Mộ Dung Thanh Vân giơ tay lên, trời đất hơi rung chuyển.

Một tia chớp đột nhiên giáng xuống từ trên trời, từng mạch sáng phù văn hiện ra từ hư không.

Nhưng gia chủ họ Chu dường như đã sớm đoán trước được điều này, trực tiếp giơ tay lên, bóp chặt tia chớp, sau đó đột nhiên dùng sức.

Rắc!

Tia chớp vỡ tan, không làm hắn bị thương chút nào.

"Hừ, sớm biết tiểu tử ngươi sẽ không chịu yên phận sớm như vậy, hai năm nay không muốn dồn ngươi vào đường cùng, một là sợ ngươi mang theo bí mật đó đi chết, hai là kiêng dè trận pháp Thanh Vân do nhà họ Mộ Dung để lại."

Xoẹt!

Trong lúc hắn nói, một bóng đen màu xanh đột nhiên lao ra, há miệng cắn vào cổ họng của gia chủ họ Chu.

Bốp!

Nhưng chưa kịp đến gần, đã bị một cái tát bay đi.

"Chỉ là một con xà yêu nhỏ tuổi, cũng muốn ra tay với ta sao?"

Gia chủ họ Chu khinh thường, liếc nhìn con rắn nhỏ bị tát bay, nhàn nhạt nói: "Cửu Thanh yêu xà này tuy lợi hại nhưng còn nhỏ như vậy ngươi đã để nó đi ám sát, có phần không nhân đạo nhỉ?"

Vũ Huyên và Mộ Dung Thanh Vân đều sa sầm mặt, có chút khó coi.

Trận pháp Thanh Vân không thể kích hoạt hoàn toàn, xà yêu cũng chưa đến thời kỳ trưởng thành, làm sao thắng, làm

sao báo thù?

“Dùng lá bài tẩy cuối cùng của các ngươi đi, gọi người đó ra.”

Gia chủ họ Chu thấy đến lúc này mà cảnh tượng muốn thấy vẫn chưa xảy ra, không khỏi lộ vẻ không kiên nhẫn.

Trong thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, Thẩm An Tại đang nhàn nhã đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên tia sáng.

Người này… biết sự tồn tại của mình?

Mộ Dung Thanh Vân căng thẳng, vẫn giả vờ ngốc: “Người nào?”

“Đừng giả vờ nữa, với tính cách nhu nhược của ngươi, làm sao có gan giết con trai ta.”

Gia chủ họ Chu nheo mắt lại: “Năm đó ông nội ngươi đi tìm thứ đó, cũng là nhận được chỉ thị của người đó, chỉ có người đó mới có thể tìm được thứ đó.”

Thẩm An Tại nghe những lời này, nhíu chặt mày.

Người đó, chẳng lẽ là nói mình?

Thứ đó chẳng lẽ là… mảnh vỡ của Vạn Giới bia?

“Không nói nhảm với ngươi nữa, người đó không ra tay, vậy thì ngươi chết đi, còn người phụ nữ của ngươi, ta sẽ thay ngươi chăm sóc tốt.”

Gia chủ họ Chu nhàn nhạt lên tiếng, sau đó phất tay áo.

Trên bầu trời, một bàn tay khổng lồ bao phủ xuống, mang theo uy áp mạnh mẽ.

Từng tấc từng tấc nghiền nát, Mộ Dung Thanh Vân còn chưa bị chạm vào, trên người đã có tiếng xương vỡ, cơn đau dữ dội khiến hắn không nhịn được phát ra tiếng gầm đau đớn.

Nhìn hắn đau đớn như vậy, Thẩm An Tại do dự một chút, vẫn không chuẩn bị ra tay.

Cũng coi như là hắn đang giận dỗi, tên nhóc này, vẫn không tin mình.

Nhưng nhìn hắn đầu đầy máu, vẫn cắn răng cố chịu, không chịu nói ra bí mật đó để đổi lấy sự ra tay của mình, trong đầu Thẩm An Tại không khỏi hiện lên bóng dáng của Mộ Dung Thiên, tên nhóc bướng bỉnh kia.

Có lẽ… bí mật đó thực sự rất quan trọng, quan trọng đến mức vượt trên cả tính mạng của hắn và Vũ Huyên.

Cho nên hắn thà chết, cũng không dễ dàng tin tưởng người khác, ngay cả khi là mình.

"Tiểu tử, một câu hỏi, đổi lấy sự ra tay của ta."

Hắn lên tiếng.

Mộ Dung Thanh Vân nghiến chặt răng, không đáp lại, dường như biết hắn muốn hỏi gì.

Nhưng những lời tiếp theo của Thẩm An Tại, lại khiến hắn sửng sốt.

"Đạo lữ của tổ tiên nhà ngươi là ai?"

"Hả?"

Mộ Dung Thanh Vân sửng sốt, sau đó lên tiếng: "Chuyện này… vãn bối cũng không rõ lắm, chỉ biết bên cạnh tổ tiên dường như có rất nhiều mỹ nhân…"

Thẩm An Tại nhướng mày, từ từ đứng dậy.

Được lắm tên nhóc thối, lúc vi sư không có ở đây, mỹ nhân đã tới rồi sao!?

Nếu dám làm Cảnh Tuyết đau lòng, vi sư sẽ lột da ngươi!

“Chết đi!”

Bên ngoài, tiếng quát lạnh vang lên, theo sau là tiếng kinh hô của Vũ Huyên.

“Vân ca!”

Bàn tay khổng lồ nghiền nát xuống, như muốn nuốt chửng hoàn toàn chàng trai nhỏ bé bên dưới.

“Mập mờ, tạm coi như ngươi trả lời rồi.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, không quên bổ sung một câu.

“Không phải ta mềm lòng, là ngươi đã trả lời câu hỏi của ta, nên ta mới ra tay như một sự trao đổi.”

Ngay sau đó, ánh mắt Mộ Dung Thanh Vân đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng lạnh nhạt.

“Trảm Thiên… Bạt Đao thuật!”

Xoẹt!

Bàn tay khổng lồ bị chém đôi, một luồng đao quang đen kịt bốc lên, lóe lên rồi biến mất.

Khí thế sắc bén khiến đồng tử gia chủ họ Chu co lại, lập tức lùi lại.

Xì!

Máu tươi văng tung tóe, cánh tay đứt lìa, Vũ Huyên nuốt một ngụm nước bọt, rơi xuống.

Cảm giác mất trọng lực khiến nàng có chút hoảng sợ, không nhịn được nhắm mắt lại, ngay khi nàng sắp rơi xuống đất, cơn gió rít bên má đột nhiên dịu lại, nâng nàng lên.

Nàng ngẩn người, sau đó mở mắt.

Mộ Dung Thanh Vân một tay chống nạnh, một tay cầm kiếm đứng trước mặt, gió nhẹ quanh người lượn vòng, thổi tung trường bào, tóc đen tung bay.

Mặc dù là kiếm nhưng hàn quang tỏa ra lại mang theo ý chí hung mãnh bá đạo, như lưỡi dao.

"Ngươi đang đợi ta ra tay sao?"

Thẩm An Tại ngẩng đầu, bình thản nhìn về phía trước, gia chủ họ Chu đang ôm cánh tay đứt lìa, sắc mặt hơi kinh hãi.

"Ngươi… chính là người đó!?"

Gia chủ họ Chu co đồng tử lại, nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thanh Vân, người đột nhiên thay đổi khí thế.

Chương 583: Thanh Vân đại trận, khởi! (3)

"Đừng có đánh đố với ta, người mà ngươi nói tên là gì?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, lời nói có phần không kiên nhẫn.

Luôn là người đó người đó, đám người thích chơi trò đố chữ có thể chết đi được không!

Thẳng thắn cởi mở không tốt sao!?

"Ngươi không phải sao?"

Gia chủ họ Chu bị hắn hỏi ngược lại thì có chút ngơ ngác, thậm chí còn quên mất việc nối lại cánh tay đứt lìa.

"Ngươi không nói, làm sao ta biết ta có phải là người đó hay không?"

"Hai trăm ba mươi năm trước, chẳng lẽ không phải ngươi đã cứu ông nội của hắn là Mộ Dung Trường Hải sao, chẳng lẽ không phải ngươi đã sai hắn đến Huyết Linh cốc để đánh cắp linh mộc sao?"

Nghe những lời này của hắn, Thẩm An Tại càng nhíu chặt mày.

Mình không biết mà!

Hơn hai trăm năm trước mình thực sự đã đến đây sao?

Hay là trước đây có người mạo danh mình, lừa gạt người nhà Mộ Dung?

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên khựng lại, hơi nhíu mày.

Nếu như năm đó… có người lấy danh nghĩa của mình để lừa gạt người nhà họ Mộ Dung, khiến sau này nhà họ Mộ Dung bị người ta để mắt tới, thảm sát diệt môn.

Nói như vậy, Mộ Dung Thanh Vân vẫn không chịu tin mình, không chịu tiết lộ bí mật đó cho mình thì cũng hợp lý.

Nhưng… ai sẽ biết được sự tồn tại của mình, lấy thân phận của mình đi lừa gạt người nhà họ Mộ Dung chứ?

Thẩm An Tại cau mày.

Nhưng hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, vì ba người trước mặt đã kết thành trận thế.

"Kết trận Phun Hồn, nhanh chóng bắt kẻ này hiện hình!"

Gia chủ họ Chu quát khẽ, cánh tay đứt lìa trong nháy mắt liền mọc ra, hai tay kết ấn liên tục.

Hai người kia cũng không do dự, ba người đồng thời kết ấn, phù quang kết nối.

Ánh sáng phù chú màu đen hóa thành xiềng xích, nhanh chóng quấn quanh Mộ Dung Thanh Vân trên mặt đất.

Thẩm An Tại dừng lại một chút, lựa chọn không ra tay trước, mặc cho những ánh sáng phù chú đó quấn quanh mình.

"Kéo!"

Thấy ánh sáng phù chú quấn quanh hắn mà không gặp trở ngại, sắc mặt ba người vui mừng, mỗi người nắm một đầu xiềng xích, dùng sức kéo.

Nhưng mặc cho bọn họ dùng hết sức lực, mặt đỏ bừng, Thẩm An Tại vẫn đứng im không nhúc nhích.

"Trận pháp rác rưởi, lãng phí kiên nhẫn của ta."

Hắn nhếch mép, một tay ôm lấy những sợi xích này, gió lớn nổi lên, linh nguyên trong cơ thể Mộ Dung Thanh Vân

cuộn trào.

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang dội, một bóng rồng vàng hư ảo quấn quanh, hóa thành long giáp rơi xuống người Mộ Dung Thanh Vân, ngay cả thanh kiếm dài trong tay hắn cũng phủ đầy vảy rồng.

Chính là Cửu Chuyển Tàng Long biến thứ chín, Kim Long biến!

"Cút xuống đây!"

Thản nhiên nói một tiếng, Thẩm An Tại dùng một tay, gió rít lên.

Rầm rầm!

Ba người bị một lực mạnh kéo xuống, trong lúc hoảng sợ, họ trực tiếp rơi xuống đất.

Ầm ầm!

Bụi đất mù mịt, xiềng xích vỡ tan.

Nhìn thấy cảnh này, Vũ Huyên ở phía sau và Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải đều há hốc mồm.

Hai Tổ cảnh cửu phẩm, một bán bộ Thánh cảnh…

Sao lại trở nên yếu ớt đến vậy trong tay tiền bối này?

"Thần Nông Dược Quyển, Xuân Tằm Hóa Kén."

Thẩm An Tại một tay nhéo gió làm kim, nhanh chóng vung ra.

Trong nháy mắt, những cây kim đó bắn ra, mang theo những sợi tơ màu trắng, trong nháy mắt xuyên thủng cơ thể ba người.

Sau đó, ánh mắt hắn hơi ngưng lại.

Không xa, Cửu Thanh yêu xà bị gia chủ họ Chu vỗ một cái bị thương cũng bị động bay tới.

Sinh lực vô tận, sức mạnh theo những sợi tơ kim đó điên cuồng tràn đến, đan xen thành kén xung quanh Cửu Thanh yêu xà.

"Đây là…"

Vũ Huyên hơi kinh ngạc, nàng hiểu biết một chút về y đạo, có thể nhận ra đây là một loại bí thuật y đạo cực kỳ không tầm thường.

"Tiểu nha đầu, ngươi hãy xem kỹ phương pháp thúc sinh này, không chỉ có thể tác dụng lên linh thú, mà vào thời khắc mấu chốt còn có thể giúp ngươi hóa giải nguy hiểm."

Giọng nói bình thản của Thẩm An Tại vang lên.

Đã đến lúc này mà nàng vẫn không bỏ rơi Mộ Dung Thanh Vân, truyền cho nàng một bí thuật, để nàng sau này có chút sức tự vệ cũng không phải chuyện gì to tát.

"Không ổn, sức mạnh của hắn…"

Gia chủ họ Chu và hai người kia nhìn nhau, sắc mặt vô cùng khó coi, nhanh chóng phá vỡ kim phong trong cơ thể.

Nhưng vẫn bị đánh cắp không ít sức mạnh sinh lực, hóa thành kén lớn bao bọc chặt Cửu Thanh yêu xà bên trong.

Dưới tiếng tim đập trầm muộn, nó như chìm vào giấc ngủ, yêu lực mạnh mẽ đang dần ngưng tụ lại.

Tất nhiên, nếu nó muốn lột xác tiến giai thì vẫn cần thời gian.

Hơn nữa, sau khi lột xác, nhiều nhất cũng chỉ đạt đến thực lực Tổ cảnh cửu phẩm, không thể đạt đến Thánh cảnh, dù sao cảnh giới đó cũng không phải là cải trắng, nói đến là đến được.

“Người này rất mạnh, hãy kéo dài thời gian cho ta, ta phải mời tiền bối phân thân giáng lâm!”

Sắc mặt gia chủ họ Chu âm trầm, biết rằng lần này là ba người họ tự cho mình là lớn, dù thế nào cũng không thể là đối thủ của cường giả bí ẩn này.

Vì vậy, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, một đường vân yêu dị xuất hiện ở giữa trán, như một con mắt dọc đang từ từ mở ra.

“Tiền bối, mau ngăn hắn lại!”

Vũ Huyên căng thẳng, nàng biết người đứng sau gia chủ họ Chu là ai.

Đó là cường giả Hoàng cảnh của Yêu tộc, Tam Mục yêu hoàng!

Cho dù chỉ là phân thân thì thực lực của hắn cũng chắc chắn không phải Thánh cảnh bình thường có thể chống lại được!

“Không sao, cho hắn ra tay.”

Thẩm An Tại hờ hững nói, không định ngăn cản.

Hắn muốn xem xem, người đứng sau gia chủ họ Chu này rốt cuộc là ai.

Tất nhiên, chỉ dựa vào thực lực của bản thân, hắn chắc chắn không dám tự phụ như vậy.

Dù sao thì cường độ thần hồn của hắn hiện tại cũng chỉ là Tổ cảnh cực hạn, thậm chí còn chưa bước vào Thánh cảnh.

Nhưng… đừng quên nơi cõi ngàn dặm này có gì!

Thanh Vân đại trận!

Người khác không thể thúc đẩy, nhưng hắn, Thẩm An Tại, lại nắm rõ như lòng bàn tay!

Với uy năng của Thanh Vân đại trận hiện tại, tuy không bằng Hoàng cảnh nhưng đối phó với một phân thân Hoàng cảnh thì hoàn toàn có thể.

Uy lực của trận pháp này đã sớm vượt qua cửu phẩm.

Vù!

Theo ba con mắt giữa trán của gia chủ họ Chu hoàn toàn mở ra, Thẩm An Tại như cảm thấy một ánh mắt kỳ lạ khiến người ta kinh hãi rơi vào người mình.

Con mắt yêu giữa trán của người trước tỏa ra ánh sáng, con ngươi đen chuyển động, cuối cùng rơi vào người Thẩm An Tại.

Uy áp khủng bố hiện lên, hắc quang lưu chuyển, một bóng đen hư ảo xuất hiện, đứng giữa không trung.

Yêu phong cuồng bạo, thiên địa nơi này biến sắc.

Mọi thứ dường như đều yên tĩnh lại, ánh sáng đen bao phủ khắp nơi.

Là lĩnh vực.

Bóng đen hư ảo này vừa xuất hiện, đi kèm theo đó là lực lượng lĩnh vực mạnh mẽ này.

Hắn nhìn Thẩm An Tại, đồng thời Thẩm An Tại cũng đang đánh giá hắn.

Không phải là Vệ Hống nhưng trên người lại có yêu khí tà dị giống Vệ Hống, hẳn là đều đến từ cùng một nơi.

“Cổ khí tức này… quả nhiên là ngươi, mau giao mảnh vỡ Vạn Giới bia ra đây!”

Giọng nói khàn khàn vang lên, bóng đen hư ảo nhìn chằm chằm hắn.

“Ngươi muốn?”

Thẩm An Tại nhướng mày, chỉ kiếm vào hắn, ánh mắt trêu chọc.

“Xin ta đi.”

“Ngươi yếu đi rồi, giờ chỉ còn thần hồn Tổ cảnh.”

Bóng đen hư ảo như phát hiện ra điều gì, cười khẩy nói.

“Vậy thì để bản tọa đến thức hải của ngươi xem thử, mảnh vỡ Vạn Giới bia rốt cuộc ở đâu!”

Ánh sáng đen bao phủ, toàn bộ Thiên Diệp cảnh đều tối sầm lại.

Trong bóng tối này, dường như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, không thể thoát được.

Cảm nhận được lực lượng thần hồn mạnh mẽ đang xâm lược, Thẩm An Tại cũng không dám tự phụ, tiến lên một bước, dùng sức đạp mạnh xuống đất, quát khẽ.

“Thanh Vân đại trận, khởi!”

Ầm ầm!

Trong thiên địa đen tối, đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Như thể núi sông hiện ra, gió nhẹ thoảng qua.

Trong lúc phù quang phác họa, có một bóng núi quen thuộc hư ảo lơ lửng, xuất hiện trước mắt Thẩm An Tại.

Đó là…

Thanh Vân phong!

…

Chương 584: Đệ tử?

Trời đất rung chuyển, trận pháp này hùng vĩ ngàn dặm, cho dù cách xa đến mấy, thành trì bốn phương, tu sĩ tản mác trên núi rừng đều cảm nhận được linh khí nồng đậm của trời đất hóa thành mạch phù, tụ về phía xa.

Trên mây, ẩn hiện một bóng núi hùng vĩ hư ảo thành hình giữa không trung, khí thế phi phàm.

"Đó là cái gì, trận pháp này lại có thể dẫn động thế lớn của trời đất như vậy, thật là thủ bút lớn!"

"Không biết là vị đại năng phù đạo nào làm, uy năng tích tụ của trận pháp này, e rằng đủ để lay động Hoàng giả!"

Trong phạm vi ngàn dặm, những âm thanh chấn động như thế này liên tục vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía xa, không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại dẫn đến trận pháp lớn như vậy xuất hiện.

Cho dù là Thiên Diệp tông, tông phái phù đạo đệ nhất trong Thiên Diệp cảnh, lúc này cũng chấn động cả tông.

Đặc biệt là trong nội tông Thiên Diệp tông, dưới một mật thất.

Một lão nhân gầy gò tóc bạc trắng đột nhiên mở mắt, đôi mắt đục ngầu lúc này lại lóe lên tinh quang.

"Đợi hai trăm năm, cuối cùng cũng có người có thể khởi động trận pháp này sao… Sư phụ, đệ tử đã già rồi…"

…

Hoang dã, nhìn bóng núi hùng vĩ kia, dù là Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải hay Vũ Huyên đều ngây người.

Thật sự có thể… điều động Thanh Vân đại trận chưa từng khởi động trong nhiều năm qua!

Bóng đen hư ảo nhìn thấy đại trận hùng vĩ này hiện ra, ánh mắt cũng hơi ngưng lại.

"Bản tọa muốn xem thử, là trận pháp của ngươi lợi hại hơn, hay là kích của bản tọa lợi hại hơn!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một cây kích dài màu đen, yêu khí nồng đậm xông lên trời, hóa thành vô số hắc xà gào thét.

Thẩm An Tại vươn một tay, lòng bàn tay hướng xuống.

Vù!

Hư không run rẩy, bóng núi Thanh Vân phong khổng lồ liền ầm ầm đập xuống, đi kèm theo đó là hàng nghìn tia sét, biển lửa lan tràn.

Những con hắc xà hung dữ đó quấn lấy sấm sét và lửa, giết chóc lẫn nhau, tiếng nổ vang trời, sóng khí ngập trời.

Sóng dư mạnh mẽ tản ra, cỏ cây sụp đổ, mặt đất sụp xuống.

"Thần Thông thuật, Toái Thiên kích!"

Đối mặt với bóng núi Thanh Vân phong rơi xuống, người mặc đồ đen bùng nổ lao ra, hắc kích trong tay tỏa ra hắc quang mạnh mẽ.

Ý chí ẩn chứa bên trong, đã không giống như võ kỹ bình thường, càng siêu thoát khỏi đạo.

Rõ ràng, đây là chiêu thức đủ để thừa nhận ý chí pháp tắc.

Cũng chỉ có chiêu thức như vậy mới có thể được gọi là thần thông thuật!

Tiếng nổ lớn vang lên, mọi người không khỏi run rẩy trong lòng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Mạnh!

Quá mạnh!

Thẩm An Tại cũng nặng lòng trong lòng.

Sức mạnh của phân thân này, tuy rằng so với Vệ Hống năm đó có hơi yếu hơn nhưng cũng không thể coi thường.

Bây giờ bản thân không có Đế binh như Trảm Tiên phi đao bên người, chỉ có thể dựa vào Thanh Vân đại trận tích tụ sức mạnh nhiều năm này để chống lại.

Tiếng vỡ vụn vang lên, Thanh Vân phong rơi xuống, mặc dù đánh lui được người mặc đồ đen.

Nhưng sức mạnh mạnh mẽ đó vẫn truyền đến, tiếng vỡ giòn tan vang lên.

Bóng núi Thanh Vân phong nứt ra từng đường vân, nhanh chóng lan rộng, cuối cùng vỡ tan.

"Trùng lang Toái Thiên kích!"

Người mặc đồ đen lại lần nữa xông lên trời, ánh mắt lạnh lùng, thân hình biến thành ba bóng.

Mỗi bóng đều cầm hắc kích, quét ngang ra ngoài.

Mờ mờ có hắc xà gào thét ngút trời, đi kèm với đó là sóng lớn ập đến, từng đợt mạnh hơn từng đợt.

"Bản tọa xem ngươi chặn thế nào!"

Đối mặt với sóng lớn ập đến, Thẩm An Tại vẫn không đổi sắc mặt nhưng Vũ Huyên ở phía sau lại hoảng sợ.

Sức mạnh của kích này mạnh hơn nhiều so với trước!

"Tiền bối, cẩn thận!"

“Không sao, cùng lắm thì…”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, giơ tay lên nhàn nhạt nói.

Trên bầu trời, từng bóng núi khổng lồ hư ảo đứng sừng sững.

“Cùng lắm thì, đập thêm mấy ngọn Thanh Vân phong.”

Cùng với giọng nói của hắn vang lên, khắp trời vang lên tiếng nổ.

Vài ngọn Thanh Vân phong đã chồng lên những lớp sóng lớn kia, tiếng ong ong chói tai, hai bên chống lại nhau, không bên nào có thể tiến thêm được nữa.

“Chết đi!”

Trong lúc bóng đen đan xen, người mặc đồ đen cầm hắc kích phá vỡ sóng lớn, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thẩm An Tại.

Ngay khi Thẩm An Tại cau mày, chuẩn bị điều động sức mạnh của trận pháp để bảo vệ cơ thể thì đột nhiên có một đạo phù quang từ xa nhanh chóng bay tới.

“Sư phụ chớ hoảng, đã có đồ nhi!”

Phù quang thành tuyến, hóa thành một chiếc chuông vàng bao phủ Thẩm An Tại.

Vù!

Hắc kích rơi xuống phát ra một tiếng trầm đục, lực phản chấn mạnh mẽ truyền ra.

Người mặc đồ đen bay ngược ra ngoài, thân hình dưới lực phản chấn này lại tan rã vài phần.

Ầm ầm…

Cùng lúc đó, bóng núi Thanh Vân phong cũng cùng với biển sóng ngút trời nổ tung tan biến, tiêu tan không còn dấu vết.

Một lão già mặc áo bào tím, tóc bạc trắng gầy gò đứng trước mặt Thẩm An Tại, ánh mắt lạnh lùng,

"Chết tiệt… Thiên Diệp lão quỷ, ngươi vẫn chưa chết sao!"

Người mặc đồ đen nhìn người xuất hiện, sắc mặt âm trầm khó coi.

Bao gồm cả gia chủ họ Chu cũng ngơ ngác, nghi ngờ không thôi.

Lão già trước mắt không phải người khác, chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Diệp tông ở Thiên Diệp cảnh này, Hứa Thiên Diệp!

Thẩm An Tại nhìn lão già xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhíu mày, đầy vẻ nghi hoặc.

Vừa rồi… Lão già này khi đến đã gọi mình là gì nhỉ?

Sư phụ…

Thẩm An Tại quay đầu nhìn Vũ Huyên, có chút không hiểu.

Ở đây cũng không có ai khác, không thể nào… người sư phụ tên này gọi là mình hả?

Hứa Thiên Diệp cứu người xong thì quay đầu lại.

Nhìn về nơi sức mạnh của toàn bộ Thanh Vân đại trận tụ lại, đôi mắt vừa rồi còn sắc bén vô cùng đột nhiên run rẩy, có chút đỏ hoe.

"Sư phụ… mgười cuối cùng cũng trở về rồi!"

Thấy hắn thực sự gọi mình là sư phụ, Thẩm An Tại không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Mình… từ khi nào lại nhận thêm một đệ tử?

Hơn nữa người này…

Cảm nhận được sự u ám trên người hắn, Thẩm An Tại không khỏi cau mày.

Thân thể sắp chết!

Rõ ràng là tu vi Thánh cảnh cửu phẩm, thọ nguyên mấy nghìn năm nhưng giờ đây lại có vẻ sắp chết!

“Thiên Diệp lão quỷ, ngươi…”

Người mặc đồ đen còn muốn nói gì đó nhưng thấy Hứa Thiên Diệp không quay đầu lại, chỉ giơ tay nắm chặt.

Trong nháy mắt, gió nổi mây phun.

Đạo phù văn hóa thành dây xích kim quang trong nháy mắt quấn lấy thân thể của người trước, sau đó co lại.

Bùm!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, bóng đen của người mặc đồ đen trực tiếp vỡ tan, tan thành mây khói.

Cảnh tượng như vậy khiến đồng tử của ba người gia chủ họ Chu co lại, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng, ngay cả phân thân của Hoàng cảnh cũng đã vỡ tan.

Ba người bọn họ là Tổ cảnh thì làm sao có thể thoát được?

Dưới một ánh mắt của Hứa Thiên Diệp, ba người trực tiếp kêu thảm thiết rồi nổ tung giữa không trung mà chết.

Ở hạ giới, cũng là Tổ cảnh như Điện chủ Thiên Huyền, mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ như kiến hôi, bị lão già quét sạch bằng một ánh mắt!

Đây chính là… chênh lệch thực lực tuyệt đối!

Dù là Vũ Huyên hay Thẩm An Tại, đối với cảnh tượng đột ngột này đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng một người kinh ngạc về thực lực, còn một người lại kinh ngạc vì mình từ khi nào lại có thêm một đệ tử, hay là hắn nhận nhầm?

"Ngươi có nhận nhầm không, ta không nhớ có ngươi là đệ tử, ngươi cũng nên thấy ta là thần hồn chiếm cứ thân xác này, sao lại nhận ta làm sư phụ?"

Theo câu hỏi của Thẩm An Tại đưa ra.

Hứa Thiên Diệp cũng cau mày, cảm nhận được hơi thở ôn hòa của người trước mặt, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong ký ức của mình, sư phụ vẫn luôn là một người rất nghiêm túc, rất lãnh đạm, ngay cả nói cũng rất ít.

Sao hôm nay gặp lại, lại… khác xa so với trước đây?

Chương 585: Chín đại tinh vực

Không tốn chút sức lực, Hứa Thiên Diệp đã diệt sát phân thân của Tam Mục yêu hoàng và người nhà họ Chu, sau đó lại nhìn về phía Thẩm An Tại, vẻ mặt kích động, làm thế muốn quỳ xuống.

Thẩm An Tại vội vàng ngăn cản.

"Ta không phải sư phụ của ngươi, sao ngươi lại hành đại lễ này!?"

"Không, trận pháp Thanh Vân này là do ngài truyền thụ, ngài có thể hiểu rõ trận pháp này như lòng bàn tay, đệ tử tuyệt đối không thể nhận nhầm."

Hứa Thiên Diệp thực sự rất chắc chắn.

Mặc dù tính cách của người trước mặt khác xa so với trước đây nhưng hắn có thể khẳng định, thần hồn trong thân xác này chắc chắn là sư phụ của mình!

"Không thể nào."

Thẩm An Tại lắc đầu, vẫn không tin.

Bản thân mình còn không biết phù pháp, mà nhìn thủ đoạn đối phương sử dụng, đều là phù đạo, sao có thể là mình dạy?

"Đệ tử sẽ không nhận nhầm."

Hứa Thiên Diệp lại trả lời chắc nịch.

Nhìn biểu cảm của hắn, Thẩm An Tại đều có chút nghi ngờ chính mình.

Vũ Huyên, kể cả Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải đều trợn mắt há hốc mồm.

Lão tổ của Thiên Diệp tông này, vậy mà lại cung kính như vậy!

"Thần hồn của ta chưa đến Thánh cảnh, mà ta thấy ngươi không chỉ thọ nguyên không còn bao nhiêu, mà cảnh giới còn tụt dốc đúng không?"

Theo giọng nói của Thẩm An Tại vang lên, vẻ mặt Hứa Thiên Diệp càng thêm kích động.

"Thọ nguyên của đệ tử chỉ còn trăm năm, nếu sư phụ không quay về nữa, đồ nhi sợ rằng…"

Hắn nói đến đây, lại có chút sợ hãi, dường như thực sự sợ không thể chống đỡ đến khi người mình muốn đợi xuất hiện.

"Thôi đi, ngươi cứ gọi ta là sư phụ, ta hỏi ngươi, sư phụ ngươi họ gì tên gì?"

Thẩm An Tại giơ tay, nghiêm mặt hỏi.

"Gia sư họ Thẩm tên An Tại, an nhiên tự tại, An Tại."

"Năm chuẩn tắc của Thanh Vân phong là gì?"

"Thứ nhất, không bao giờ từ bỏ, luôn tin tưởng vào bản thân, thứ hai…"

Nghe hắn còn nhớ rõ cả năm chuẩn tắc, Thẩm An Tại không khỏi cau mày, xoa xoa cằm suy nghĩ.

Năm chuẩn tắc này, ngoài ba đệ tử ra, không ai có thể biết rõ.

Chẳng lẽ… người trước mặt thực sự là đồ đệ của mình?

Nhưng…

Nhìn mái tóc bạc trắng, dáng vẻ già nua của hắn, Thẩm An Tại không khỏi lộ vẻ kỳ quái.

"Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Thưa sư phụ, đệ tử năm nay đã hơn sáu trăm tám mươi tuổi."

"Hơn sáu trăm tuổi…"

Vẻ mặt Thẩm An Tại càng kỳ quái hơn.

Nếu không tính ba nghìn năm ngủ và thời gian khác của hắn thì mình dường như thực sự tồn tại với thân phận Thẩm An Tại chưa được bao nhiêu năm.

"Sư phụ, nơi này không phải là nơi để nói chuyện, không biết Tam Mục yêu hoàng bao lâu nữa sẽ đến, xin sư phụ hãy đến Thiên Diệp tông!"

Thẩm An Tại gật đầu, không nghi ngờ gì nữa, dẫn theo Vũ Huyên cùng hắn đi.

Với thực lực của người trước mặt, hắn không cần phải nghi ngờ quá nhiều thứ.

Nếu muốn giết mình, mình thật sự chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

Trên đường đi, Thẩm An Tại lại hỏi thêm một số thứ, Hứa Thiên Diệp cũng không giấu giếm, nói hết ra.

Còn về trận pháp Thanh Vân này…

Thì là do hắn và Mộ Dung Trường Hải, tức là ông nội của Mộ Dung Thanh Vân để lại từ nhiều năm trước.

Sau này thọ nguyên không còn nhiều, hắn đã chọn bế quan, dẫn đến sau này nhà họ Mộ Dung xảy ra chuyện cũng không biết.

Mà người truyền thụ trận pháp này, chính là Thẩm An Tại!

“Người nhà họ Chu và Tam Mục yêu hoàng dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, ngươi có biết không?”

Nhìn về phía sơn môn xa xa, Thẩm An Tại lên tiếng hỏi.

“Nếu đệ tử đoán không nhầm, thứ hắn muốn tìm hẳn là linh mộc của Huyết Linh cốc.”

“Linh mộc?”

Nghe hắn trả lời, Thẩm An Tại hơi nhướng mày.

Nếu không nhớ nhầm thì trước đây gia chủ họ Chu cũng từng nói qua thứ này.

Hơn nữa còn nghi ngờ là mình chỉ thị cho Mộ Dung Trường Hải đi lấy, xem ra sau này hắn đã lấy được.

Nhưng linh mộc này rốt cuộc có tác dụng gì, mà ngay cả cường giả Hoàng cảnh cũng để mắt tới.

“Sư phụ… ngài quên rồi sao?”

Thấy vẻ nghi hoặc của hắn, Hứa Thiên Diệp không khỏi hỏi.

“Không nhớ.” Thẩm An Tại cũng thành thật lắc đầu.

Vì có một số thứ Mộ Dung Thanh Vân không muốn nói, vậy thì hỏi người khác cũng được.

“Bản thân linh mộc không quý giá, thứ quý giá là nguồn gốc của linh mộc, đó là chìa khóa duy nhất có thể mở ra con đường đó.”

“Chìa khóa?”

Thẩm An Tại thấy hứng thú.

“Đúng vậy, có lời đồn rằng Huyết Tế chi Lộ ẩn trong hư không, bên trong chôn cất rất nhiều cường giả, yếu nhất cũng

giống như Hoàng cảnh, mạnh nhất cũng có, có lời đồn rằng tận cùng còn có thi thể Bất Tử.”

“Bất Tử cảnh?”

Lúc này, Thẩm An Tại hoàn toàn kinh ngạc.

Hoàng cảnh hắn còn chưa từng gặp chính thức, Cực cảnh, Bất Tử cảnh ở trên càng không cần phải nói.

Có lời đồn rằng người có thể xưng đế, chắc chắn là Bất Tử cảnh, đồng thời nắm giữ một Thiên Đạo bi, trở thành cường giả tối cao của một giới.

“Đều là lời đồn, đệ tử cũng chưa từng đích thân vào đó nhưng…”

Hắn nhớ ra điều gì đó, nhìn nhiều hơn Mộ Dung Thanh Vân đang bị Thẩm An Tại chiếm giữ thân xác rồi nói.

“Có lời đồn rằng đại sư huynh, hơn hai nghìn năm trước đã tiến vào Huyết Tế chi Lộ, sau đó không còn xuất hiện nữa, có lẽ là…”

Hắn lắc đầu, thở dài không nói thêm nữa.

Đại sư huynh trong miệng hắn, tự nhiên chính là đại đệ tử Mộ Dung Thiên của Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại cau mày.

Mộ Dung Thiên đã tiến vào Huyết Tế chi Lộ?

Nghe tên thì không phải là nơi tốt lành gì, tên nhóc thối đó vào nơi đó làm gì?

“Vậy những sư huynh sư tỷ khác của ngươi thì sao?” Thẩm An Tại lại hỏi.

Người trước lắc đầu.

“Đệ tử chỉ nghe qua danh hiệu của đại sư huynh, những người khác… chưa từng nghe nói, có lẽ không ở trong tinh vực này.”

“Không ở trong tinh vực này?” Thẩm An Tại nghi ngờ.

“Vâng, ở thượng giới có chín tinh vực, mạnh yếu không đồng đều, hiện tại Hạo Hải giới đang ở trong Minh Trần vực.”

Theo lời giải thích của Hứa Thiên Diệp, Thẩm An Tại cũng dần hiểu được sự rộng lớn của bầu trời đầy sao bao la này.

Chín tinh vực không giống nhau, có tinh vực Yêu tộc cường thịnh, yêu tu vô số, có tinh vực lại lấy nhân tộc làm chủ, cũng có huyết mạch yêu nhân, hỗn loạn vô cùng.

Mỗi tinh vực đều có vô số thế giới lớn nhỏ, không phải Tổ cảnh không thể đi qua.

Còn muốn có thể di chuyển giữa các tinh vực, ít nhất phải đạt đến thực lực Hoàng cảnh, đồng thời phải cẩn thận ẩn núp những hung thú khủng bố trong biển sao.

Nói cách khác, hiện tại Thẩm An còn chưa có tư cách này.

Cũng không biết phải thu thập bao nhiêu mảnh Thiên Đạo bi, hắn mới có thể rời khỏi nơi này, đến những nơi khác.

“Sư phụ, đến rồi, phía trước chính là Thiên Diệp tông!”

Ngay khi Thẩm An Tại đang thả hồn, Hứa Thiên Diệp bên cạnh chỉ tay về phía trước.

Xa xa, một sơn môn hùng vĩ, vừa quen thuộc vừa xa lạ xuất hiện.

Cho dù là bố cục của dãy núi hay bất cứ thứ gì, đều có phần giống với Linh Phù sơn trong trí nhớ.

Nhưng phạm vi thì lớn hơn nhiều, hiển nhiên là vậy.

Mặc dù ở thượng giới chỉ là một tông môn nhỏ, chỉ chiếm một Thiên Diệp cảnh này.

Nhưng thực lực của Thiên Diệp tông cũng vượt xa Linh Phù sơn, thậm chí là cả Thiên Huyền giới.

Bởi vì Thẩm An Tại… đã cảm ứng được trong Thiên Diệp tông không chỉ một hơi thở Tổ cảnh cửu phẩm, thậm chí còn có cả cảnh giới Thánh!

Nhìn sơn môn hùng vĩ kia, Thẩm An Tại nhất thời không khỏi có chút thất thần, cảm thấy mất mát.

…

Chương 586: Huyết Tế chi Lộ

Như thể nhìn thấy Thanh Vân năm xưa, khiến hắn không khỏi thở dài.

Những người quen biết năm xưa giờ đang ở đâu, không biết có bình an không?

Trong lúc nhớ nhung, Thẩm An Tại lại không khỏi cảm khái.

Chỉ là một Thiên Diệp cảnh nhỏ bé, vậy mà lại có cường giả cảnh giới Thánh.

Một Hạo Hải giới rộng lớn, một tinh vực rộng lớn, rốt cuộc có bao nhiêu cường giả?

Sức mạnh nhỏ bé của bản thân hiện tại, cho dù có tìm được đồ đệ thì có thể che chở cho bọn họ được không?

Nói cho cùng… vẫn là thực lực không đủ!

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, trong lòng càng thêm kiên định ý định thu thập mảnh vỡ Thiên Đạo bi, nhanh chóng nâng cao thực lực.

“Sư phụ, người uống trà.”

Trong đại điện tông môn, Hứa Thiên Diệp đuổi những người khác đi, cung kính dâng trà.

Thẩm An Tại do dự một chút, vẫn lắc đầu.

“Ta không phải sư phụ của ngươi.”

Đối với đệ tử chưa từng gặp mặt này, hắn có chút bài xích trong lòng.

Dù sao cũng không quen biết, cho dù có lẽ hắn đã từng xuyên không trở về thời điểm ba nghìn năm trước và nhận hắn làm đồ đệ nhưng hiện tại hắn thực sự không quen biết hắn.

Hứa Thiên Diệp có chút thất vọng nhưng không để bụng.

"Người nói người là đồ nhi của ta, không biết có thể cho ta xem ký ức trong thức hải của người không?"

Thẩm An Tại đưa ra một yêu cầu vô lễ.

Bất cứ lúc nào, ký ức trong thức hải cũng là cấm địa của võ giả, ngay cả người thân thiết nhất cũng không dám tùy tiện quan sát, sợ xảy ra vấn đề.

Tuy nhiên, trước câu hỏi này, Hứa Thiên Diệp không hề do dự, trực tiếp gật đầu.

"Được."

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, như thể đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy hắn dứt khoát như vậy, Thẩm An Tại có chút ngoài ý muốn.

Hắn… thực sự tin tưởng mình là sư phụ của hắn như vậy sao?

Nhưng vì hắn đã đồng ý, bản thân cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nên đành phải làm vậy.

Thẩm An Tại đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm của hắn.

Trong nháy mắt, Thẩm An Tại nhìn thấy một vùng đất mênh mông.

Trời đất xa xôi, như có ngân hà bao la.

Thức hải như vậy, so với Mộ Dung Thanh Vân chỉ ở cảnh giới Niết Bàn, không biết rộng lớn hơn gấp bao nhiêu lần.

Qua ngân hà xa xôi đó, Thẩm An Tại mơ hồ nhìn thấy nhiều hình ảnh.

Một nghìn bảy trăm năm trước, Hứa Thiên Diệp sinh ra trong một gia tộc nhỏ, sau đó vì tranh chấp mà gia tộc bị diệt môn, hắn chưa đầy mười bảy tuổi đã phải chạy trốn.

Một đường gian nan hiểm trở, gian khổ không biết đã trải qua bao nhiêu mới đạt tới Tổ cảnh bát phẩm.

Mà lúc đó, hắn đã năm trăm ba mươi bốn tuổi, cộng thêm việc thường xuyên sử dụng một số bí pháp để bảo vệ mạng sống, sinh cơ đã sớm cạn kiệt, chỉ còn lại một chút, trở thành một lão già tóc bạc phơ.

Chưa bước vào Tổ cảnh cửu phẩm, thọ nguyên nhiều nhất chỉ còn hơn một nghìn năm.

Với tư chất của Hứa Thiên Diệp, trong thời gian hữu hạn, e rằng không có duyên với cảnh giới cửu phẩm hay cảnh giới Thánh.

Cũng không có duyên báo thù rửa hận cho gia tộc.

Khi hắn cảm thấy mình sẽ mang theo hận thù nhắm mắt, hối tiếc cả đời.

Thì có người xuất hiện.

Mà sự xuất hiện của người đó cũng khiến đồng tử của Thẩm An Tại co lại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Đó là một trung niên mặc áo trắng, hai bên tóc mai điểm bạc, khí chất bình thường nhưng lại có nét khác biệt.

Là dáng vẻ của chính hắn!

Nhưng, điểm khác biệt duy nhất là.

Nếu nói đôi mày của Thẩm An Tại bình hòa, khiến người ta như được tắm mình trong gió xuân.

Thì trung niên mặc áo trắng kia lại có vẻ hờ hững hơn, giống như tiên nhân hạ phàm, không coi mạng sống của thế tục vào đâu, cao cao tại thượng.

"Ngươi, muốn báo thù không?"

Đây là câu đầu tiên mà trung niên mặc áo trắng nói sau khi đến trước mặt Hứa Thiên Diệp.

Cũng chính sau câu nói này, cảnh tượng trở nên tối tăm mơ hồ, mặc cho Thẩm An Tại muốn thăm dò thế nào cũng không thể nhìn rõ.

Mà nếu cưỡng ép thăm dò, không nói đến việc với cường độ thần hồn của mình có làm được hay không, cho dù làm được thì chắc chắn cũng sẽ hủy hoại thần hồn của Hứa Thiên Diệp, khiến hắn chết nhanh hơn.

Vì vậy Thẩm An Tại đành phải rút lui, nhíu chặt mày.

Người kia tuy có diện mạo giống mình nhưng tuyệt đối không phải mình!

Trong ba nghìn năm mình ngủ say, có người đã mạo danh mình, làm những chuyện mình không biết!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thẩm An Tại trầm xuống.

Hắn nhớ đến đại đệ tử Mộ Dung Thiên đã lên đường đến Huyết Tế chi Lộ.

Có phải tên giả Thẩm An Tại kia cũng đã lừa gạt hắn, khiến hắn đi vào con đường thập tử vô sinh kia hay không?

Dù sao thì tên ngốc kia lại là người nghe lời nhất, sư phụ bảo hắn làm gì thì hắn làm nấy.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi lo lắng.

Tên ngốc kia… ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì!

“Huyết Tế chi Lộ…”

Ánh mắt Thẩm An Tại nghiêm túc, xem ra con đường này, mình nhất định phải đi một chuyến.

Sau đó, Thẩm An Tại nhìn lão giả trước mặt, sắc mặt có chút phức tạp.

Sư phụ của đối phương… quả thực không phải mình.

Mà là tên giả Thẩm An Tại kia, nghĩ lại thì người lão tổ của Mộ Dung Thanh Vân gặp cũng không phải mình, mà là kẻ giả mạo kia.

“Hắn đã đối xử với ngươi thế nào?”

Hứa Thiên Diệp sửng sốt, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, mở miệng nói: “Sư phụ… đối với đệ tử rất tốt.”

Thấy biểu cảm này của hắn, thực ra Thẩm An Tại đã đoán được.

E rằng tên giả Thẩm An Tại kia căn bản không xứng làm sư phụ, chỉ lợi dụng mà thôi.

Thẩm An Tại mở miệng hỏi.

“Ngươi đã ngã xuống từ cảnh giới nào?”

“Hoàng cảnh tam phẩm.”

“Hoàng cảnh tam phẩm…”

Hắn nhướng mày: “Ngã xuống như thế nào?”

“Bị ngài… hút mất.”

Hứa Thiên Diệp nhỏ giọng nói, liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn không lộ vẻ gì không vui thì thở phào nhẹ nhõm.

“Hắn?”

Thẩm An Tại nhíu mày sâu hơn, càng chắc chắn rằng Thẩm An Tại ba nghìn năm trước không phải mình.

"Sư phụ, người đã trở về, thứ này cũng nên giao lại cho người."

Khi hắn đang suy nghĩ, Hứa Thiên Diệp lại lên tiếng, lấy ra một thứ từ nhẫn trữ vật.

Đó là một chiếc lông vũ màu xám trắng, dài bằng một cánh tay người.

Mà bên trong lông vũ còn tỏa ra một số ánh sáng kỳ lạ, khiến ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, vô cùng kinh ngạc.

Đây là…

Hơi thở của mảnh vỡ Vạn Giới bia!

"Thứ này ngươi lấy ở đâu?"

Thẩm An Tại nghiêm túc hỏi, nhận lấy chiếc lông vũ.

"Năm xưa người từng thu thập thứ này, sau khi người rời đi, đệ tử tình cờ lại gặp một người tộc yêu bằng có hơi thở giống như vậy, liền đoạt lấy."

"Thu thập thứ này?"

Sắc mặt Thẩm An Tại hơi trầm xuống, tên giả Thẩm An Tại kia, vậy mà cũng đang thu thập mảnh vỡ Vạn Giới bia?

"Hắn năm đó đã thu thập được bao nhiêu?"

"Không biết, đệ tử chỉ biết khi đi du ngoạn cùng người, đã gặp ba lần."

"Ba lần…"

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, không biết ba lần gặp mảnh vỡ Vạn Giới bia đó, là lớn hay nhỏ.

“Ngươi có biết sau này hắn và ngươi tách ra thì đi đâu không?”

“Huyết Tế chi Lộ.”

Khi giọng nói của Hứa Thiên Diệp hạ xuống, ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Huyết Tế chi Lộ, lại là Huyết Tế chi Lộ!

Bên trong đó rốt cuộc cất giấu thứ gì, vậy mà lại nghe thấy nhiều lần như vậy.

Hắn chìm ý thức vào trong thức hải, nhìn Mộ Dung Thanh Vân bên trong, mở miệng nói.

“Ngươi hẳn là biết bí mật của con đường đó, cũng biết phương pháp đi đến con đường đó chứ?”

Nếu không nhớ nhầm thì Hứa Thiên Diệp đã nói, Mộ Dung Trường Hải từng lấy được linh mộc của Huyết Linh cốc, mà đó chính là phương pháp mở ra con đường đến Huyết Tế chi Lộ.

Cũng là thứ mà Tam Mục yêu hoàng vẫn luôn thèm muốn.

“Vãn bối…”

Nhìn vào thức hải, nhìn trung niên mặc áo trắng trước mặt, lần này Mộ Dung Thanh Vân chỉ do dự một chút, sau đó gật đầu.

…

Chương 587: Thiên Sinh thủy của Thần Thước sơn

Nhìn sắc mặt của hắn, Thẩm An Tại lên tiếng.

“Bây giờ ngươi chịu tin ta rồi sao?”

“Không tin.”

Đến nước này, Mộ Dung Thanh Vân cũng không giấu giếm nữa, mà nói thẳng.

“Vì sao?”

“Bởi vì ông nội của ta đã nói, cho dù là tương lai Thẩm sư tổ xuất hiện, cũng đừng dễ dàng tin tưởng.”

“Vì thế, trước khi lâm chung, hắn đã xóa đi ký ức của vãn bối về những chuyện đó, cho nên lúc đó dù ngài có lục soát hồn phách, cũng sẽ không thu được bất kỳ manh mối nào.”

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại thực ra cũng không quá bất ngờ.

Bởi vì một chuyện đơn giản như lục soát hồn phách, Tam Mục yêu hoàng và người nhà họ Chu không thể không biết.

Sở dĩ vẫn không có được thứ mình muốn và thông tin, chỉ có thể nói rằng trong ký ức của Mộ Dung Thanh Vân thực sự không có những thứ này.

“Người biết tin tức về linh mộc, là Vũ Huyên, trong cơ thể nàng có cấm chế của Vũ tộc.”

Thẩm An Tại vừa nhìn Vũ Huyên bên ngoài, vừa nghe hắn nói.

Vũ gia, là đại gia tộc ngự yêu của Hạo Hải giới, mà nhánh mà Vũ Huyên sinh ra mặc dù không được coi trọng lắm nhưng cũng sẽ tu luyện bí pháp ngự yêu của Vũ gia.

Mà để ngăn bí pháp ngự yêu truyền ra ngoài, người của Vũ gia sẽ để lại cấm chế trong cơ thể của mỗi hậu bối, một khi có người cưỡng ép lục soát hồn phách, không những không thu được gì, mà người bị lục soát hồn phách cũng sẽ chết.

"Vậy bây giờ ngươi nói những điều này với ta, rốt cuộc là muốn nói cho nàng biết, hay là?"

Thẩm An Tại có chút không hiểu nổi suy nghĩ của hắn.

Còn về việc tại sao Mộ Dung Trường Hải lại nói những lời này với hắn, không cần nghi ngờ, hắn đã biết được Thẩm An Tại năm đó có chút không ổn, cho nên mới cố ý dặn dò.

"Vãn bối không hiểu tại sao năm đó ông nội được ngài giúp đỡ nhưng lại vẫn cảnh giác với tiền bối như vậy, nhưng những ngày này, vãn bối phát hiện tiền bối có lẽ không phải là người lạnh lùng như ông nội nói."

Hắn nhìn Thẩm An Tại, có chút ngượng ngùng mở miệng.

"Tiền bối ngài… thú vị hơn."

Những ngày này, hắn cũng âm thầm quan sát vị Thẩm sư tổ này.

Mặc dù trước đó đã nói những lời như "chết đi cho rồi" nhưng đến lúc thực sự nguy hiểm, hắn vẫn tìm cớ ra tay.

Nếu không, hôm nay mình và Vũ Huyên tuyệt đối không dễ thoát hiểm như vậy.

"Hai lần cứu mạng, vãn bối không thể nào quên, huống hồ vãn bối cũng muốn biết ông nội năm đó vì Huyết Tế chi Lộ mà trả giá nhiều như vậy, rốt cuộc là vì cái gì."

Trong thức hải, Mộ Dung Thanh Vân làm bộ muốn quỳ xuống.

Nhưng, một đôi tay lại đỡ hắn dậy.

Hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không tính là già nua nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự biến thiên của năm tháng.

Thẩm An Tại nghiêm túc, mở miệng nói: "Đầu gối nam nhi có vàng, không thể tùy tiện cúi đầu."

"Ngươi có biết tổ tiên của ngươi, chưa bao giờ dễ dàng quỳ gối không?"

Nghe hắn nói, Mộ Dung Thanh Vân hơi sửng sốt.

Từ trước đến nay, hắn đều nghe ông nội nhắc đến tổ tiên của mình hơn hai nghìn năm trước oai phong như thế nào, là nhân vật hào kiệt ra sao.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nghe nói, kể cả ông nội của mình, cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy tổ tiên.

Bây giờ lại nghe Thẩm sư tổ nhắc đến, trong lòng không khỏi sinh ra thêm vài phần tò mò.

"Sư tổ tiền bối, dám hỏi tổ tiên của ta là người như thế nào?"

"Hắn à…"

Thẩm An Tại lộ vẻ hồi tưởng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh thiếu niên mặc áo đen đeo kiếm năm đó.

"Là một thằng nhóc ngốc bướng bỉnh, không sợ trời không sợ đất, năm đó cả một thế giới làm địch với hắn, tổ tiên của ngươi cũng chỉ một mình một kiếm, mời thiên hạ đến dự tiệc chết."

"Mời thiên hạ đến dự tiệc chết…"

Mộ Dung Thanh Vân lộ vẻ thần vãng, không khỏi càng thêm kính phục tổ tiên.

"Nhưng tổ tiên của ta đã làm chuyện gì, mà lại phải làm địch với cả thiên hạ?"

"Chuyện gì…"

Thẩm An Tại cười khẽ, không giải thích nhiều.

"Quay lại vấn đề chính, ta cần tin tức về Huyết Tích chi lộ."

Hắn sắc mặt nghiêm túc, giao quyền kiểm soát cơ thể cho Mộ Dung Thanh Vân.

Hắn cũng không do dự, lập tức nhìn về phía Vũ Huyên, nhẹ gật đầu.

Sau đó, theo lời Vũ Huyên nói, Thẩm An Tại mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Năm đó sau khi lấy được linh mộc, vốn dĩ mọi chuyện rất bí mật nhưng vì sự phản bội của gia chủ họ Chu, khiến tin tức về linh mộc bị lộ, để Tam Mục yêu hoàng biết được, sau đó thảm án đã xảy ra.

Sau đó, hai người họ lẩn trốn, luôn quanh quẩn ở xung quanh Thiên Diệp cảnh, luôn tìm cơ hội lấy lại linh mộc.

Vì có trận pháp Thanh Vân nên cho dù bị phát hiện, bọn họ cũng có thể chạy thoát.

Bao gồm cả lần bị công tử nhà họ Chu bắt được, cho dù Thẩm An Tại không ra tay thì Cửu Thanh yêu xà trong tay Vũ Huyên cũng có thể giải vây.

Chỉ là Mộ Dung Thanh Vân quá hèn mọn, căn bản không dám liều mạng.

Hắn sợ chết.

Sợ nếu chết rồi sẽ không báo được thù, không tra rõ được chân tướng Huyết Tế chi Lộ năm đó.

"Linh mộc ở trong nhà họ Chu, hiện tại gia chủ họ Chu đã chết, tiền bối có thể cùng vãn bối đi lấy lại bất cứ lúc nào."

Vũ Huyên lên tiếng, nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thanh Vân có chút phức tạp.

Luôn chạy trốn, đã sớm xóa sạch tôn nghiêm của Mộ Dung Thanh Vân, luôn cảm thấy nhận thua khuất phục là có thể giải quyết mọi chuyện.

Đây không phải là hắn của năm đó.

Hắn của năm đó cũng có hoài bão, nói muốn trở thành tuyệt thế cường giả như tổ tiên Mộ Dung Thiên, ý chí hừng hực.

Cho đến khi… sau này nhà họ Mộ Dung xảy ra chuyện.

Không ai tin hắn, tin tổ tiên nhà họ Mộ Dung có một vị Kiếm tiên tuyệt thế giết xuyên Yêu tộc, không ai coi lời hắn nói là thật.

Nàng hy vọng Mộ Dung Thanh Vân năm đó trở về.

Bí mật này đã trói buộc hắn quá nhiều năm, sớm giao ra cũng tốt.

"Nhưng cho dù bây giờ lấy lại được linh mộc cũng vô ích."

Nàng lại lên tiếng.

"Vì sao?"

Trong thức hải, Thẩm An Tại nhíu mày lên tiếng.

"Bởi vì linh khí của linh mộc đã mất hết từ lâu, bây giờ đã héo úa, trừ khi nó đâm chồi nảy lộc trở lại, mới có thể chỉ dẫn tiền bối tìm được Huyết Tế chi Lộ."

“Héo úa?”

Thẩm An Tại nhíu mày, Vũ Huyên cũng là một dược sư, nếu là héo úa bình thường thì nàng hẳn là có cách.

“Đúng vậy, năm đó ông nội Mộ Dung tự tay hủy linh mộc, chỉ để lại một hạt giống héo úa, muốn hạt giống này nảy mầm, chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

“Thiên Sinh thủy của Thần Thước sơn!”

Vũ Huyên hơi ngưng ánh mắt lại, lên tiếng.

Hứa Thiên Diệp bên cạnh nghe vậy không khỏi giật mình: “Thần Thước sơn chính là nơi ẩn cư của Thần Khuyết lão tổ, y thuật của hắn thông huyền, vô số cường giả thiên hạ muốn cầu hắn một viên thuốc cũng khó, mà Thiên Sinh thủy là thánh thủy của Thần Thước sơn, sáu trăm năm mới có một giọt, muốn lấy được e là không dễ dàng như vậy, huống hồ thân phận của chúng ta, muốn gặp hắn một lần cũng khó.”

“Hứa tiền bối quên rồi sao, nửa năm sau, Dược Đàn luận đạo do Thần Khuyết lão tổ triệu tập chính là cơ hội để gặp lão.”

“Dược Đàn luận đạo…”

Hứa Thiên Diệp nhíu mày: “Nhưng ngươi và ta, ai tinh thông y thuật? Muốn tham gia Dược Đàn luận đạo, ít nhất cũng phải có thể luyện chế Thánh phẩm đan mới được.”

Câu nói này cũng khiến Vũ Huyên im lặng.

“Không sao, có ta.”

Đúng lúc này, một giọng nói bình hòa vang lên.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Mộ Dung Thanh Vân.

Nói chính xác hơn, là nhìn về phía người vừa nói.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên.

Những thứ khác của hắn có lẽ không được nhưng nếu nói về y thuật… thì có thể thử một lần.

Hơn nữa hiện tại trong tay hắn còn có một mảnh vỡ của Vạn Giới bia, chỉ cần hấp thụ, không nói đến việc tu vi có thể thần hồn nhập Thánh, còn có thể nhận được phần thưởng không tệ.

Ngoài việc có thể nâng cao tu vi, mảnh vỡ của Vạn Giới bia còn có một tác dụng khác!

Đó chính là suy diễn!

Vạn Giới bia, chính là vạn đạo của thế gian hóa thành, chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể lợi dụng năng lực của Vạn Giới bia để suy diễn y thuật.

Đến lúc đó, Thánh phẩm đan dược tự nhiên không phải là vấn đề.

…

Chương 588: Hai lựa chọn

Nghe Vũ Huyên nói vậy, Hứa Thiên Diệp tuy gật đầu nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Nói thì nói vậy nhưng tiểu hữu đã biết đến Thần Khuyết lão tổ, vậy cũng nên hiểu muốn tham gia Dược Đàn luận đạo, nhất định phải có thư giới thiệu của thế gia đại tộc, nếu không e rằng ngay cả sơn môn cũng không vào được.”

Nghe vậy, Vũ Huyên không khỏi liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân, sau đó nhẹ cắn môi: “Có lẽ ta có cách.”

Hứa Thiên Diệp có chút kinh ngạc.

Còn Thẩm An Tại thì không có gì bất ngờ.

Hắn đã biết Vũ Huyên là người của đại tộc ngự yêu, người của Vũ gia, nghĩ đến gia tộc có thể khiến Tam Mục yêu hoàng kiêng dè, cũng không phải hạng tầm thường.

“Xin tiền bối theo ta đi lấy hạt linh mộc.”

Theo Vũ Huyên lên tiếng, Thẩm An Tại gật đầu, không do dự.

Tam Mục yêu hoàng nghe nói hiện tại không ở trong tinh vực này, muốn chạy đến đây còn phải mất rất lâu, ít thì nửa năm, nhiều thì một hai năm.

Thời gian hoàn toàn đủ.

Mà theo cái chết của Chu gia chủ, trong Chu gia cũng không còn gì uy hiếp nữa.

Có Hứa Thiên Diệp ở đây, những người còn lại của Chu gia sao có thể là đối thủ, người trước chỉ cần giơ tay lên là có

thể diệt cả nhà mà không làm tổn hại đến một viên gạch ngói nào.

Ngôi nhà nguy nga này, lại một lần nữa trở về tay Mộ Dung Thanh Vân.

Dưới sự dẫn dắt của Vũ Huyên, mọi người đến tổ đường nhiều năm không có người quét dọn, một mảnh hỗn độn.

Bụi bặm dày đặc, giăng đầy mạng nhện, lư hương, linh bài và các đồ vật khác rơi vãi khắp nơi.

Vũ Huyên cẩn thận dọn dẹp mọi thứ ở đây.

Còn Thẩm An Tại thì đứng giữa nhà thờ tổ, nhìn chằm chằm bức chân dung sống động như thật treo sâu trong đại sảnh.

Người trong bức chân dung, một thân áo đen, đeo kiếm đạp không, hoàn toàn thể hiện phong thái của Kiếm tiên.

Chính là Mộ Dung Thiên!

Ngoại hình của đồ đệ không thay đổi quá nhiều nhưng Thẩm An Tại có thể nhìn ra từ bức chân dung.

Đôi mắt của đối phương sâu sắc và điềm tĩnh, đã sớm mất đi sự non nớt, không biểu lộ hỉ nộ.

Hắn lại càng nhớ đứa nhóc ngốc nghếch ngây thơ năm nào.

Chỉ tiếc… thời gian trôi nhanh, con người rồi sẽ trưởng thành, kể cả bản thân hắn cũng vậy.

“Tiền bối, tìm thấy rồi.”

Đúng lúc Thẩm An Tại đang ngẩn người, giọng nói của Vũ Huyên truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, nàng đang lấy một hạt giống màu xám không có gì đặc biệt từ dưới một viên gạch ngói đã mọc rêu.

Điều này khiến Thẩm An Tại không khỏi kinh ngạc.

Thật không ngờ… lại giấu đơn giản như vậy?

Thứ quý giá như vậy, không dùng trận pháp hoặc bảo vật khác niêm phong, cứ thế đặt dưới ngói?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ, người nhà họ Chu sao có thể nghĩ đến một hạt giống nhỏ bé không đáng chú ý này, chính là thứ trân quý mà bọn họ muốn?

Thẩm An Tại nhận lấy hạt giống, xem xét kỹ lưỡng, nhíu mày.

Như đã nói trước đó, hạt giống này đã sớm mất đi sức sống, không thể nở hoa được nữa.

Cho dù y thuật của hắn đã đạt đến đỉnh cao của cửu phẩm, cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Trừ khi có thể sử dụng lại Sinh Tử phù.

Nhưng Sinh Tử phù đã đưa cho Chính Nguyên, hơn nữa hiện tại cũng không có thêm sức mạnh của Vạn Giới bia để thúc đẩy sức mạnh thực sự của nó.

Nghĩ đến đây, e rằng phải đến Thần Thước sơn rồi.

Chỉ có thể khiến hạt giống này hồi sinh, mới có thể tìm được Huyết Tế chi Lộ.

“Xin tiền bối chờ ở đây một thời gian, đợi vãn bối lấy thư giới thiệu về.”

Sau khi giao hạt giống cho Thẩm An Tại, Vũ Huyên chắp tay nói, rồi quay người rời đi.

Thẩm An Tại phát hiện ra thần sắc của Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải có chút lo lắng, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Sao vậy, ngươi có vẻ rất lo lắng cho nàng?”

Người kia gật đầu, do dự rồi nói: “Ta lo nàng sẽ bị Vũ gia gây khó dễ.”

“Gây khó dễ?” Thẩm An Tại cau mày.

“Đúng vậy, mặc dù nàng là người của nhánh phụ Vũ gia nhưng địa vị trong gia tộc chính lại không được tốt lắm, mặc dù chỉ là một lá thư giới thiệu, đối với Vũ gia mà nói chỉ là chuyện tiện tay nhưng nếu có người cố tình gây khó dễ thì cũng không dễ lấy được.”

“Không có lý do gì, không ai nhắm vào nàng chứ?”

Nói đến đây, sắc mặt Mộ Dung Thanh Vân càng thêm ảm đạm, cúi đầu xuống.

“Sư tổ không biết, gia tộc chính của Vũ gia vẫn luôn phản đối việc tiểu tử kết hôn với Vũ Huyên, mà hy vọng các nàng là những đệ tử của nhánh phụ, kết hợp với các gia tộc phụ thuộc của Vũ gia, để củng cố mối quan hệ.”

“Khi gia tộc Mộ Dung còn ở đó, tuy bên kia không hài lòng, dù không nói nhiều nhưng cũng không ít tiếng phản đối, chỉ là Vũ Huyên vẫn kiên định lựa chọn tiểu tử, thậm chí không ngại vi phạm lệnh của Lục trưởng lão Vũ gia.”

Hắn nói, khẽ thở dài, Thẩm An Tại tiếp tục lắng nghe.

“Năm đó ta đã hứa với Vũ Huyên, tương lai nhất định sẽ cho người Vũ gia biết lựa chọn của nàng không sai, ta cũng sẽ trở thành một Kiếm tiên tuyệt thế như lão tổ, một Kiếm tiên khiến thiên hạ khiếp sợ, quang minh chính đại đưa nàng trở về gia tộc chính của Vũ gia!”

“Nhưng bây giờ…”

Giọng nói của hắn ngày càng nhỏ, tràn đầy tự trách, hối hận và không tự tin.

Nghĩ đến việc gia tộc Mộ Dung đột ngột gặp đại nạn, còn hắn lại vì chuyện thù hận mà trì hoãn tu luyện nhiều năm như vậy, suốt ngày cầu xin trốn tránh, đã sớm mất đi trái tim sắc bén của một kiếm khách, tự thấy không còn hy vọng hoàn thành lời thề năm xưa.

Bây giờ, thậm chí còn không có can đảm đi cùng nàng trở về.

Nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu tang khí của Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải, Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

Mộ Dung Thiên năm xưa, lại giống với hắn bây giờ biết bao?

Ba năm hẹn ước với Tần Thiển Nguyệt như một ngọn núi lớn đè nặng lên trái tim của Mộ Dung Thiên.

Hắn cũng suýt nữa định từ bỏ, trở về Phục Linh thành thừa kế gia nghiệp.

Nhưng sau đó, chính hắn đã xuất hiện.

Còn bây giờ, so với Mộ Dung Thiên, Mộ Dung Thanh Vân chắc chắn là may mắn hơn.

Ít nhất Vũ Huyên đã kiên định lựa chọn hắn, ngay cả khi phải phản bội gia tộc.

Dáng vẻ của Mộ Dung Thanh Vân trong mắt Thẩm An Tại vô tình trùng lặp với hình bóng thiếu niên mặc đồ đen quỳ gối trước cửa năm xưa.

Nhưng so với người sau, người trước thì thiếu đi sự sắc bén, thiếu đi sự kiên trì, thiếu đi trái tim của một đứa trẻ.

Hắn đã quỳ quá nhiều.

Thẩm An Tại nhìn hắn, thở dài.

Hắn đứng ở cửa tổ đường, ngước nhìn bầu trời, ánh mắt xa xăm.

“Thanh Vân, ngươi có biết, sư tổ ta thường nói với lão tổ của ngươi một câu gì không?”

“Xin sư tổ chỉ giáo.”

“Trời định cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy.”

Mộ Dung Thanh Vân hơi sửng sốt, những lời này…

Là tổ huấn của gia tộc Mộ Dung.

“Các ngươi còn trẻ, thời gian còn dài, nếu như chính mình cũng từ bỏ chính mình, vậy thì thật sự không còn cơ hội nữa.”

Thẩm An Tại tiếp tục lên tiếng, khuyên bảo.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy hậu nhân của Mộ Dung Thiên tiêu điều ảm đạm.

“Ngươi bây giờ có hai lựa chọn, một là, để ta nắm giữ thân thể của ngươi, để Vũ gia nhìn thấy thiên phú, sự mạnh mẽ của ngươi, cho dù chỉ là giả tượng, cũng đủ để bọn họ không còn cảm thấy ngươi không có giá trị.”

“Hai là, chính ngươi ra tay, ta sẽ chỉ dẫn cho ngươi một số điều, chỉ dẫn ngươi nhặt lại kiếm tâm, trở thành Kiếm tiên, nhưng quá trình này có lẽ sẽ rất dài, người không có ý chí kiên cường cũng rất khó vượt qua.”

Nói xong hai lựa chọn, Thẩm An Tại không nói gì nữa, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời trong thức hải.

Chương 589: âm Luật đạo

Mộ Dung Thanh Vân cúi đầu, vẻ mặt đấu tranh, hồi lâu không nói gì.

Hắn đang suy nghĩ, cân nhắc.

Rốt cuộc nên làm như thế nào mới là ổn thỏa nhất.

Để sư tổ ra tay, quả thực không còn nghi ngờ gì nữa, có thể khiến người Vũ gia không còn phản đối mình và Vũ Huyên, cũng đủ để mình khoe khoang trước mặt hậu bối của các gia tộc phụ thuộc Vũ gia.

Nhưng… đó rốt cuộc không phải là sức mạnh của mình.

Vũ Huyên hy vọng nhìn thấy mình như vậy sao?

Nàng chọn mình, chỉ vì Mộ Dung Thanh Vân năm đó hào sảng, thiếu niên anh hùng.

Nhưng… bây giờ mình đã mất kiếm tâm, những năm tháng chạy trốn tủi nhục khiến thanh kiếm sớm mất đi sự sắc bén, không biết đến bao giờ mới có thể lấy lại được dũng khí cầm kiếm.

Có thật sự có thể làm được không?

Vũ Huyên có thể đợi mình lâu như vậy không?

Vạn nhất cuối cùng vẫn thất bại thì phải làm sao?

Hay là… để sư tổ ra tay trước, sau đó mình từ từ tính toán, ngày sau còn dài?

Đây là cách mà hắn nghĩ ra hiện tại, là cách ổn thỏa nhất.

Nhìn hắn rơi vào đấu tranh, Thẩm An Tại khẽ lắc đầu.

Khi một kiếm khách, ngay cả loại vấn đề này cũng cần cân nhắc lâu như vậy thì thực ra đã có đáp án rồi.

Hắn… rất khó có thể lấy lại kiếm tâm.

Nếu là Mộ Dung Thiên với xích tử chi tâm thì đáp án sẽ chỉ có một.

Đó chính là, hắn sẽ tự mình đòi lại từng chút một tất cả những gì đã mất đi.

Bằng thanh kiếm trong tay!

"Ngươi tự suy nghĩ đi."

Thẩm An Tại thoát khỏi thức hải, ngồi xếp bằng trong từ đường, lấy ra chiếc lông vũ màu xám.

"Thiên Diệp."

"Đệ tử có mặt."

Hứa Thiên Diệp chắp tay tiến lên.

"Hộ pháp, đừng để ai quấy rầy ta."

"Vâng!"

Hắn cung kính, lấy thân già yếu đứng canh giữ ở cửa.

"Chờ đến khi đến Thần Quyết sơn, ta sẽ nghĩ cách tìm cho ngươi một số loại thuốc, giúp ngươi trở lại Hoàng cảnh, khôi phục sinh lực."

Vừa đứng ở cửa, phía sau truyền đến giọng nói nhàn nhạt, khiến thân thể hắn khẽ run lên, có chút kinh ngạc không biết mình có nghe nhầm không.

Hắn quay đầu nhìn Thẩm An Tại đã nhắm mắt lại, không nói gì nữa, đôi mắt đục ngầu có chút thất thần.

Hắn có chút mơ hồ.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày sư phụ sẽ nghĩ cho mình.

Trong trí nhớ của hắn, hầu như tất cả những việc sư phụ để hắn làm, ngay cả việc giúp hắn nâng cao thực lực, cũng chỉ là để hoàn thành mục tiêu của riêng sư phụ mà thôi.

Nhìn thanh niên ngồi tĩnh tọa trong từ đường, ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi cúi xuống, không biết đang nghĩ gì.

Còn bên kia, Thẩm An Tại đã bắt đầu luyện hóa mảnh vỡ của Vạn Giới bia vừa mới có được.

Cùng với sức mạnh tràn vào, ý thức của Thẩm An Tại một lần nữa trở lại không gian hư huyễn đó.

Một tấm bia đá sừng sững, vô cùng hư ảo.

Chỉ có góc trên bên trái là ngưng tụ, đó là sức mạnh còn sót lại ở Thiên Huyền giới.

Mà bây giờ, góc này lại lớn hơn một chút.

[Chúc mừng ký chủ nhận được mảnh vỡ Vạn Giới bia x1! Tiến độ hiện tại là mười hai phần nghìn]

[Phần thưởng Vạn Đạo Thôi Diễn thuật x1 Phần thưởng Sức mạnh thần hồn Thánh cảnh tam phẩm x1]

Cùng với từng luồng sức mạnh mạnh mẽ tràn vào, Thẩm An Tại có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh thần hồn của mình tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, như thể đã xảy ra một loại biến đổi siêu phàm nhập thánh.

Mà chính sự biến đổi này khiến hắn mơ hồ cảm thấy mình sắp có thể thoát khỏi sự trói buộc.

Chỉ cần đạt đến Hoàng cảnh là có thể không còn bị hạn chế nữa, có thể rời khỏi thức hải của Mộ Dung Thanh Vân.

Hơn nữa, trong mơ hồ, hắn như nhìn thấy những sợi dây muôn vàn trên trời đất, nhìn thấy muôn vàn bản nguyên của thế gian.

Nếu nói đạo là hư vô mờ mịt, là tưởng tượng.

Thì pháp tắc chính là sự hóa hình của đạo, là sự thể hiện của đại đạo chi lực.

Cũng là thứ mà muốn trở thành Thánh cảnh thì nhất định phải lĩnh ngộ.

"Đây chính là… pháp tắc mà vô số người ở Thiên Huyền giới cầu mà không được, không thể lĩnh ngộ sao?"

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào muôn vàn sợi dây trên thế gian, lẩm bẩm tự nói.

Bây giờ hắn đã ngộ ra, ngộ ra… gió!

Là thứ đã theo hắn lâu nhất, sử dụng nhiều nhất, gió!

"Như vậy có tính là trả lại cho hắn thuộc tính Phong chi Tử không nhỉ?"

Thẩm An Tại không khỏi cười khổ.

Cơn gió này, chính là gió của vạn đạo, nguồn gốc của gió.

Mà ngoài cơn gió này ra, trong mơ hồ Thẩm An Tại còn có thể cảm nhận được nhiều sức mạnh pháp tắc ẩn náu nhưng không rõ ràng cũng đang vì mình mà được sử dụng.

Là kiếm, là đao, là muôn vàn loại độc, là sự sống sự chết, là thuốc là y, là sự luyện chế của khí cụ.

Có thể mơ hồ cảm nhận được điều này, Thẩm An Tại không hề ngạc nhiên, dù sao thì hắn cũng từng dạy ba đệ tử.

Nhưng ngoài những thứ này, hắn lại phát hiện ra một sợi dây pháp tắc khác.

Hắn nhíu mày, thử dùng gió nhẹ nhàng chạm vào sợi dây đó.

Keng…

Tiếng keng hơi chói tai vang lên, như tiếng vang trong thung lũng vắng, tiếng vang không dứt.

Trước cửa, Hứa Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy tinh thần chấn động, một nỗi buồn khó tả dâng lên, khiến hắn trong chớp mắt nhìn thấy đủ thứ chuyện đã qua.

Nhưng với thực lực Thánh cảnh cửu phẩm của hắn, rất nhanh đã phản ứng lại, xua tan tạp niệm trong lòng, lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn quay đầu nhìn thanh niên vẫn đang ngồi tĩnh tọa, trong lòng kinh hãi.

Vừa rồi là…

Pháp tắc âm luật?!

Pháp tắc này tuy không mạnh bằng đao kiếm nhưng lại thắng ở chỗ quỷ dị khó lường, so với đao kiếm thì khó nhập môn hơn nhưng một khi nhập môn…

Có thể nói là khiến kẻ địch tan thành mây khói trong tiếng nói cười, giết người vô hình!

Hơn nữa…

Mới qua một lúc như vậy mà hơi thở thần hồn của sư phụ hắn đã đột phá đến Thánh cảnh tam phẩm sao?!

Hít…

Mặc dù đã từng thấy cảnh tượng như vậy nhiều năm trước nhưng bây giờ nhìn lại, hắn vẫn cảm thấy chấn động.

Nếu tiếp tục như vậy, e rằng chỉ cần thu thập thêm một số mảnh vỡ nữa là sư phụ hắn có thể khôi phục thực lực Hoàng

cảnh đỉnh phong rồi.

Còn bản thân Thẩm An Tại cũng có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ ra điều gì đó.

Năm đó ở Thiên Huyền giới, hắn từng rút được trình độ lý luận âm nhạc viên mãn, cộng thêm lúc rảnh rỗi thích nghe nhạc.

Cho nên hôm nay mới có thể đột nhiên ngộ ra, đạt được pháp tắc âm luật này.

Cũng coi như là ngoài ý muốn.

Hắn từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa.

"Thiên Diệp, ngươi có sách vở nào về âm Luật đạo không?"

Người sau suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng: "Có thì có một ít nhưng hầu hết đều thiên về âm luật phù pháp."

"Lấy ra xem, tiện thể ra ngoài tìm mua thêm vài bản nhạc phổ."

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp cung kính đáp lại, để lại nhiều thẻ tre rồi quay người rời đi.

Còn Thẩm An Tại thì ở lại trong đại sảnh, xem những cuốn sách này.

Đã học lại được âm Luật đạo thì không thể bỏ phí được.

Nếu nhớ không nhầm thì trong Ngự Yêu thuật có pháp môn ngự yêu bằng âm luật, biết đâu mình cũng có thể thử.

Không lâu sau, Hứa Thiên Diệp đã mang về rất nhiều sách về âm Luật đạo.

Trong đó có cả nhạc phổ bình thường, cũng có đủ loại âm sát, ảo thuật dùng để đối địch, giết chóc.

Tóm lại là đủ loại, đủ để Thẩm An Tại xem trong một thời gian dài.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khi hơn một tháng chìm trong sách vở trôi qua, Thẩm An Tại buông thẻ tre trong tay xuống, nhíu mày.

Gia tộc họ Vũ ở ngay trong Hạo Hải giới, Vũ Huyên cũng là Tổ cảnh thất phẩm, với tốc độ của nàng thì hẳn đã trở về rồi mới phải.

"Thiên Diệp."

Hắn gọi một tiếng.

"Đệ tử có mặt."

Giọng nói cung kính như thường lệ vang lên nhưng rõ ràng là sư đồ nhưng giữa hai người lại có vẻ hơi xa cách.

"Đi theo ta đến Vũ gia một chuyến."

"Vâng."

Chương 590: Hôn nhân

Vũ gia cách đây vài cảnh giới nhưng với tu vi Thánh cảnh của Hứa Thiên Diệp thì không mất nhiều thời gian, chỉ một ngày là đến nơi.

Vừa độn hư vừa đi, Thẩm An Tại vừa quan sát sắc mặt của Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải.

Hắn tuy không nói gì nhưng ai cũng có thể nhìn ra được sự lo lắng, bồn chồn ẩn sâu trong mắt hắn.

Có lẽ, việc Vũ Huyên vẫn chưa trở về cũng khiến hắn không khỏi suy nghĩ nhiều.

Thẩm An Tại nhìn hắn, nhàn nhạt lên tiếng.

"Đã hơn một tháng rồi, ngươi vẫn chưa đưa ra lựa chọn."

"Ưu nhu quả đoán, không phải là tâm thái mà một cường giả, thậm chí là một người đàn ông nên có."

Mộ Dung Thanh Vân nắm chặt tay, cúi đầu xấu hổ.

Thẩm An Tại lắc đầu, không để ý đến hắn nữa.

Nếu đến lúc đó hắn vẫn chưa đưa ra lựa chọn, mình sẽ thay hắn làm.

…

Cùng lúc đó, Vũ cảnh, trong Vũ thành.

Hôm nay Vũ thành náo nhiệt hẳn lên, không ít khách qua đường, tu sĩ tán tu đều ngạc nhiên trước cảnh Vũ thành treo đèn kết hoa, mở tiệc linh đình.

Hỏi thăm mới biết, hôm nay là ngày người của Vũ gia kết hôn với một bán yêu.

Trên thượng giới, ngoài nhân tộc, Yêu tộc, linh tộc ra thì còn có Bán Yêu tộc do người và Yêu tộc sinh ra.

Bán Yêu tộc, thật ra quan hệ với nhân tộc không đến nỗi quá căng thẳng nhưng cũng không thể nói là quá tốt.

Ít nhất là không mấy ưa nhau.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng, Bán Yêu tộc thực sự là một chủng tộc mạnh mẽ.

Trong số bọn họ có những người có thiên phú xuất chúng, không chỉ có thể sở hữu trí tuệ khủng khiếp của con người mà còn có thể đồng thời sở hữu thể chất cường tráng của Yêu tộc.

Còn lần này, Vũ gia nói là kết hôn, thực ra chỉ là trao đổi mà thôi.

Dùng một người của Vũ gia làm vật trao đổi để hợp tác với Ngân Lang tộc.

Ban đầu, người của Vũ gia còn không biết nên đưa ai đến Ngân Lang tộc, đang chuẩn bị triệu tập người của chi nhánh đến đây.

Đột nhiên, Vũ Hoa, trưởng lão thứ sáu của Vũ gia đề nghị, nói rằng Thiên Diệp cảnh có một chi nhánh, nhiều năm trước đột nhiên xảy ra biến cố lớn, sớm đã không còn tồn tại, chỉ còn một nữ tử vẫn đang chạy trốn.

Chuyện liên quan đến Tam Mục yêu hoàng, Vũ gia cũng không tiện nhúng tay quá nhiều.

Sau khi biết được điều này, mọi người trong Vũ gia mới nhớ đến chuyện này.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị cử người đến Thiên Diệp cảnh thì Vũ Huyên tình cờ chủ động đến cửa.

Điều này khiến bọn họ mừng rỡ khôn xiết, lập tức cử người đến Ngân Lang giới thông báo.

Còn Vũ Huyên thì bị giam giữ ở Vũ gia.

Lần này, mất đi tu vi, chỉ dựa vào những con linh thú dưới trướng, nàng căn bản không có quyền lên tiếng.

Thậm chí, con Cửu Thanh yêu xà đang dần mạnh lên trong kén cũng bị những người đó lấy đi.

Một mình nàng bị nhốt trong phòng khách của Vũ gia, bị ép gả cho Ngân Lang tộc.

Hiện tại, trong phòng khách.

Vũ Huyên mặc áo cưới đỏ thẫm, môi đỏ như lửa, đầu đội trâm vàng trông vô cùng sang trọng, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng trên khuôn mặt nàng lại có chút buồn bã.

Chỉ cần mình đồng ý kết hôn, người của Vũ gia sẽ viết thư giới thiệu cho mình.

Có được thư giới thiệu, Vân ca có thể đến Thần Quyết sơn…

"Người bên trong, chuẩn bị xong chưa, đừng chậm trễ nữa!"

Khi Vũ Huyên đang thất thần, hai tay đặt trước ngực, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng quát tháo mất kiên nhẫn.

"Được… Được rồi!"

Người hầu gái đi theo vội vàng lên tiếng, chỉnh sửa lại tóc tai và quần áo cho Vũ Huyên lần cuối, từ từ kéo khăn đỏ che xuống, che khuất tầm mắt của nàng.

Vũ Huyên không giãy giụa, mặc cho người hầu gái nắm tay mình, đi ra ngoài.

Mỗi bước đi, nàng đều cảm thấy bước chân nặng trĩu thêm vài phần.

Cho đến khi cúng bái xong ở từ đường náo nhiệt của Vũ gia, nàng mới ngồi lên một cỗ xe ngựa do hai con Ngân Lang kéo.

"Gia chủ Vũ gia, sau khi kết hôn, Ngân Lang tộc chắc chắn sẽ không vi phạm giao ước, khi đại sự Đao vực đến, chắc chắn sẽ liên minh với Vũ gia."

Bên cạnh xe ngựa, còn có mấy thanh niên cường tráng mình trần đứng.

Mỗi người đều có ba đường vân yêu màu bạc trên mặt, trông rất nổi bật, hơi thở mạnh mẽ lộ ra, áp bức vô cùng.

Đều là tu vi Thánh cảnh!

Mặc dù chỉ là Thánh cảnh tam tứ phẩm nhưng cũng đủ để chứng minh, thực lực của Ngân Lang tộc cũng không yếu hơn Vũ gia, thậm chí còn mạnh hơn.

"Như vậy, làm phiền mấy vị tiểu hữu rồi."

Gia chủ Vũ gia, Vũ Sơn cười ha hả nhưng trong lòng lại hừ lạnh.

Chỉ phái mấy tên tiểu bối đến đón dâu, chẳng qua là không coi trọng chuyện kết hôn này mà thôi.

E rằng Vũ Huyên qua đó, tuy không đến nỗi chết nhưng e là cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Hai nhà chỉ cần một mối quan hệ như vậy để ràng buộc, mỗi bên lấy những gì mình cần.

Đến lúc đó, nếu ai phá vỡ giao ước, dưới mối quan hệ hôn nhân này, đó chính là trò cười của toàn bộ Bán Yêu tộc, nhân tộc.

"Như vậy, chúng ta xin cáo từ."

Người của Ngân Lang tộc hờ hững gật đầu, vung tay áo, định đưa xe ngựa bay lên trời, rời khỏi cảnh vực này.

"Gia chủ, nhất định phải đưa thư giới thiệu đến tay Vân ca."

Tiếng của Vũ Huyên vang lên.

"Biết rồi."

Vũ Sơn không kiên nhẫn gật đầu nhưng căn bản không để trong lòng.

Chỉ là một tên vô dụng thôi, cần gì thư giới thiệu?

Cho dù đến Thần Quyết sơn thì có ích gì, chẳng lẽ thật sự có thể được Thần Quyết lão tổ Đức Thanh để mắt tới sao?

Xe ngựa cưỡi gió, theo tiếng sói hú vang lên, từ từ bay lên không trung.

Trong thành, mọi người đều nhìn đoàn xe ngựa theo Ngân Lang tộc bay lên trời, bàn tán xôn xao.

"Phải nói rằng, Vũ gia hoàn toàn không coi chi nhánh là người nhà, cứ thế đưa người đến Ngân Lang tộc, e là nữ nhi của chi nhánh này sẽ phải chịu nhiều đau khổ."

"Đúng vậy, đáng tiếc, hôm trước ta may mắn được gặp nàng một lần, có thể nói là đẹp như tiên nữ, không ngờ lại phải chịu thua những con súc sinh đó."

"Ồ, ta nhớ ra rồi, cái người tên Vũ Huyên đó, không phải còn có một vị hôn phu tên là Mộ Dung Thanh Vân sao, sao không thấy hắn xuất hiện?"

Mọi người bàn tán, cuối cùng cũng nhớ đến một nhân vật tầm thường như vậy.

"Hắn á, chỉ là một tên vô dụng thôi, đánh không trả, mắng không đáp, cho dù không muốn nhường hôn thê cho người khác thì cũng không dám ra mặt."

"Cũng chưa chắc, ta mới nghe nói, bên Thiên Diệp thành, Mộ Dung Thanh Vân đã ra tay giết chết rất nhiều võ giả Tổ cảnh, thậm chí cả gia chủ Liêm Trúc cũng chết dưới tay hắn."

Lời này vừa nói ra, mọi người nhìn nhau, sau đó cười ồ lên.

Rõ ràng, không ai tin vào chuyện như vậy.

Mà trong đám người, một thanh niên nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào cỗ xe ngựa trên bầu trời, dần dần đi xa.

"Còn không đuổi theo, sẽ không kịp nữa đâu."

"Nhưng người của Ngân Lang tộc đến, ít nhất cũng là Thánh cảnh nhất phẩm…"

"Dù sao cũng chỉ là một chữ chết, ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, ngươi luyện kiếm này để làm gì?"

Thẩm An Tại trong thức hải của hắn, nhàn nhạt lên tiếng.

"Dù sao cũng chỉ là một chữ chết…"

Mộ Dung Thanh Vân nắm chặt tay, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

"Cái gì cũng có thể nhường, có thể nhịn, chỉ riêng Vũ Huyên thì không được!"

Hắn nghiến răng mở miệng, rút kiếm dài ra, xông lên trời.

"Để người lại!!"

…

Chương 591: Tên người quen

Tiếng quát tháo đột ngột này, như sấm sét nổ vang, trong đám người càng thêm chói tai.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó nhìn người xông lên trời.

Chỉ là hơi thở của Tổ cảnh thất phẩm, lại chắn trước cỗ xe ngựa, cầm kiếm giữa không trung.

Mọi người Vũ gia nhìn thấy cảnh này, mày hơi nhíu lại.

Đặc biệt là khi Lục trưởng lão Vũ Hoa nhìn thấy người tới, mày càng nhíu chặt hơn.

Mộ Dung Thanh Vân?

Hắn sao lại có gan đến đây?

Trong xe ngựa, Vũ Huyên nghe thấy giọng nói của thanh niên đột nhiên vang lên, thân thể mềm mại run lên, có chút không dám tin.

Là Vân ca ca?

Nàng vén khăn che, xuyên qua khe hở của rèm xe nhìn thanh niên cầm kiếm đứng giữa không trung.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, như trở về nhiều năm trước.

Nhưng… Mộ Dung Thanh Vân của bây giờ mặc dù đã đứng ra nhưng sự lo lắng, sợ hãi trong mắt hắn lại không thể che giấu được.

“Tiểu tử hoang dã nào chui ra vậy, cũng dám cản người của Ngân Lang tộc, muốn chết sao!?”

Người của Ngân Lang tộc có chút không vui với người đột nhiên xuất hiện, lập tức tức giận mở miệng.

"Mộ Dung Thanh Vân, ngươi to gan thật, mau cút đi!"

Trưởng lão Vũ Hoa xông lên trời, một chưởng vỗ về phía thanh niên.

Sức mạnh của Thánh cảnh ngũ phẩm, chấn động hư không run rẩy.

Mà Mộ Dung Thanh Vân đối mặt với uy năng như vậy, sắc mặt càng trắng bệch, vô thức lùi lại.

Nhưng, một bàn tay chống đỡ sau lưng hắn, nhàn nhạt mở miệng.

"Trưởng lão Vũ Hoa vội cái gì, tiểu hữu này còn chưa nói hết lời, ngươi đã ra tay, có phải hơi bắt nạt người ta không?"

Một đạo phù quang lóe lên, trong nháy mắt xuyên thủng lòng bàn tay trong hư không.

Nổ tung ầm ầm, dư ba tản ra, chấn động khiến mọi người của Ngân Lang tộc và trưởng lão Vũ Hoa đều kinh ngạc, lùi lại một bước.

"Ngươi là… Hứa Thiên Diệp!"

Bên dưới, gia chủ Vũ gia Vũ Thiên lập tức xuất hiện, sắc mặt nghiêm trọng nhìn người sau lưng Mộ Dung Thanh Vân.

Là người của Thiên Diệp tông, không phải một Mộ Dung Thanh Vân nhỏ bé có thể so sánh được.

Hôm nay tên vô dụng đó không chỉ xuất hiện, mà còn mời cả Hứa Thiên Diệp của Thiên Diệp tông đến!

"Tông chủ Thiên Diệp hôm nay đến đây, chẳng lẽ muốn giúp tên tiểu tử này ngăn cản đại hỷ của Vũ gia ta và Ngân Lang tộc sao?"

Đối mặt với câu hỏi của Vũ Sơn, Hứa Thiên Diệp sắc mặt bình thản mở miệng.

"Vũ gia các ngươi muốn thế nào với Ngân Lang tộc ta không quan tâm, nhưng nữ tử trên kiệu lại là hôn thê của tiểu hữu này, bây giờ các ngươi muốn đưa nàng cho Ngân Lang tộc, e rằng không ổn đâu?"

"Ừm?"

Lời này vừa nói ra, mọi người của Ngân Lang tộc đều nhíu mày, nhìn về phía Vũ Sơn, sắc mặt không vui.

"Gia chủ Vũ, lời này là có ý gì, nữ tử này còn có hôn ước với người khác sao?"

Nghe thấy chất vấn, Vũ Sơn vội mở miệng: "Mấy vị đừng hiểu lầm, chỉ là tiểu bối còn nhỏ tuổi tùy tiện nói bừa thôi, không tính số."

"Có phải nói bừa hay không, Ngân Lang tộc ta không quan tâm, hôm nay nữ tử này muốn đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, nếu không thì tiệc rượu mà Ngân Lang tộc ta bày ở bên kia chẳng phải thành trò cười sao!"

Một người của Ngân Lang tộc lạnh lùng mở miệng: "Các ngươi phải biết rằng, tiệc rượu lần này, Ngọc Phong đại nhân của Linh tộc cũng sẽ đích thân đến, mặc dù hắn là từ hạ giới đến, nhưng với bối cảnh phía sau, ta nghĩ các ngươi nên cân nhắc cho rõ."

"Yên tâm, Vũ mỗ vẫn phân biệt được nặng nhẹ."

Ánh mắt Vũ Sơn hơi lạnh, nhìn về phía Mộ Dung Thanh Vân trước mặt.

Mà Thẩm An Tại trong thức hải của hắn, lại nhíu mày.

Hắn vừa rồi hình như… nghe thấy một cái tên quen thuộc?

Từ hạ giới đến, Ngọc Phong của Linh tộc…

Không phải là… Phượng tộc, hậu bối của Ngọc Tâm Lan, Ngọc Phong chứ!?

Tên tiểu tử kia dưới sự ảnh hưởng của Bách Lý Nhất Kiếm, rất sùng bái hắn, còn nói muốn dẫn hắn đến Bách Hoa lâu nghe khúc nữa…

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại không khỏi nghĩ nhiều hơn.

Nếu thật sự là Ngọc Phong kia, hắn ở đó, vậy có phải cũng có thể biết được tung tích của Bách Lý Nhất Kiếm không?

Nếu tìm được Bách Lý Nhất Kiếm, vậy tin tức của Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc, còn có lão Trịnh và Chính Nguyên bọn họ, có phải cũng có thể biết được rất nhanh không?

Với tâm cảnh của Thẩm An Tại, lúc này không khỏi gợn sóng.

Ở thế giới xa lạ này, biết được tin tức của cố nhân, ai mà không kích động chứ?

“Hứa Thiên Diệp, nếu là bình thường, lão phu cũng sẽ nể mặt ngươi nhưng lần này, ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào, nếu không hậu quả không phải ngươi có thể gánh chịu được.”

Vũ Sơn lạnh lùng mở miệng.

“Có thể gánh chịu được hay không, phải xem tiểu huynh đệ này chọn thế nào, nếu hắn không buông tay, hôm nay cho dù tộc trưởng Ngân Lang tộc đến, ta cũng liều chết.”

Giọng nói của Hứa Thiên Diệp rất bình thản, rơi vào tai mọi người, quả thực không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Hứa Thiên Diệp này, từ khi nào lại có quan hệ cứng rắn với Mộ Dung Thanh Vân như vậy, thậm chí còn nguyện ý liều chết giúp đỡ?

Phải biết rằng, tộc trưởng Ngân Lang tộc chính là cường giả Hoàng cảnh, so với Hứa Thiên Diệp thời kỳ đỉnh cao cũng không kém bao nhiêu, huống chi hiện tại hắn đã sớm hết tuổi thọ, tu vi thoái bộ sắp chết.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào thanh niên cầm kiếm kia.

"Tiểu tử, ngươi suy nghĩ cho kỹ, mang nàng đi, ngươi đắc tội không chỉ có Vũ gia, mà còn là Ngân Lang tộc, mà tiệc rượu kia có rất nhiều khách đến, ngay cả Ngọc Phong đại nhân của Linh tộc cũng sẽ đến, không nói đến thực lực của hắn đã là Hoàng cảnh, Linh tộc sau lưng hắn, ngươi càng không thể trêu chọc."

Lời nói của Vũ Sơn rơi vào tai Mộ Dung Thanh Vân, khiến sắc mặt hắn vô cùng nặng nề.

Mà Vũ Huyên, cũng đang ở trong đó nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Vân.

Nàng có chút hy vọng đối phương bất chấp tất cả dẫn mình đi, lại có chút không hy vọng hắn sẽ làm vậy.

Tóm lại, rất mâu thuẫn.

Nhưng thấy đối phương vẫn không mở miệng, nàng vẫn hơi thở dài.

"Gia chủ, làm phiền đừng làm khó Vân ca ca, hắn đến đây, chỉ muốn xin một phong thư giới thiệu của Thần Quyết sơn, trước đó ngài cũng đã hứa với ta…"

Nghe lời nàng nói, Vũ Sơn mới gật đầu, cười lạnh một tiếng.

"Thì ra là vậy, ta còn nói sao tên vô dụng này hôm nay lại có gan đến Vũ gia gây chuyện thì ra là như vậy."

Hắn nhìn Hứa Thiên Diệp nhiều hơn, cảm thấy tên này có lẽ cũng muốn đi gặp Thần Quyết lão tổ chữa thương, cho nên mới lựa chọn giúp đỡ Mộ Dung Thanh Vân.

"Lục trưởng lão, nhanh chóng viết một phong thư giới thiệu, đuổi tên tiểu tử này đi."

Hắn có chút không kiên nhẫn phất tay áo.

"Không!"

Nhưng, Mộ Dung Thanh Vân lại lên tiếng.

"Thư giới thiệu không quan trọng, ta muốn mang nàng đi."

Ánh mắt hắn kiên định, chăm chú nhìn chằm chằm cỗ xe ngựa kia.

Thẩm An Tại trong thức hải của hắn, hơi cảm thấy an ủi.

Tên tiểu tử này, cuối cùng cũng nói ra lời rồi, nếu còn nhu nhược như vậy nữa, hắn muốn mang đi cũng không mang đi được.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí vừa mới dịu xuống, nhất thời lại ngưng trệ.

"Tiểu tử, ngươi dám nói lại lần nữa xem!"

Sắc mặt mọi người Vũ gia trở nên khó coi.

Đây không phải là công khai đến gây sự sao?

"Ta muốn mang nàng đi!"

Mộ Dung Thanh Vân ngẩng đầu, trong mắt không còn vẻ nhu nhược nữa, mà là sự kiên định.

Như lời Thẩm sư tổ đã nói, nếu ngay cả người mình yêu thương cũng không giữ được, vậy thì có sức mạnh cường đại cũng vô ích.

Thứ mà ông nội để lại đã giao cho Thẩm sư tổ, thù của nhà họ Chu cũng đã báo, hắn không cần phải lo lắng những thứ này nữa.

Hôm nay đứng ở đây, chẳng qua chỉ là chết mà thôi.

Chương 592: Nhất Kiếm Đông Lai

Nhìn thấy dáng vẻ kiên định của hắn, sắc mặt những người Vũ gia trở nên khó coi.

Mà sắc mặt của mấy người Ngân Lang tộc cũng không được đẹp lắm.

Ánh mắt Vũ Huyên hơi run rẩy, trong khoảnh khắc như thấy được thiếu niên không sợ trời không sợ đất năm xưa kia tái hiện.

"Giết hắn."

Sắc mặt Vũ Sơn lạnh lùng, nếu tên tiểu tử này không biết điều thì đừng trách hắn tàn nhẫn.

"Vâng!"

Trưởng lão Vũ Hoa cười lạnh một tiếng, xông ra ngoài.

"Các ngươi đi trước đi, chuyện ở đây cứ giao cho Vũ gia chúng ta xử lý, chắc chắn sẽ không làm chậm trễ chuyện liên hôn."

"Được."

Những người Ngân Lang tộc liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân một cách hờ hững, sau đó rời đi, tiếp tục đi xa.

"Vân ca…"

Vũ Huyên ở trong xe ngựa, mặc dù đang kêu gọi nhưng lại bị khống chế không thể rời đi.

Nhìn thấy xe ngựa đi xa, Mộ Dung Thanh Vân mặc dù rất sốt ruột nhưng thực lực của bản thân quá yếu, hiện tại dưới uy áp của trưởng lão Vũ Hoa, hắn đã không thể nhúc nhích.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, trưởng lão Vũ Hoa lùi lại mấy bước, sắc mặt âm trầm nhìn Hứa Thiên Diệp ra tay ở phía trước.

"Lão bất tử, ngươi còn sống được bao nhiêu năm nữa, xác định muốn nhúng tay vào chuyện này không?"

"Sư phụ bảo ta làm gì, ta sẽ làm nấy."

Đối mặt với việc mọi người Vũ gia cùng nhau tấn công, Hứa Thiên Diệp vẫn không đổi sắc mặt, chỉ nói.

"Sư phụ của ngươi?"

Mọi người hơi sửng sốt, bấy lâu nay, chưa từng nghe nói Hứa Thiên Diệp còn có sư phụ nào.

"Các ngươi không cần biết hắn là ai, các ngươi chỉ cần biết, hắn là một người mà các ngươi tuyệt đối không thể đắc tội."

Hứa Thiên Diệp nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người lại sửng sốt, sau đó Vũ Sơn lộ vẻ khinh thường, cười lớn.

"Tên già này, ngươi hù dọa ta à?"

"Nếu kẻ gọi sư phụ là của ngươi thật sự có bản lĩnh như vậy thì sao ngươi lại rơi vào kết cục như bây giờ?"

"Huống hồ, cho dù có lai lịch lớn đến đâu, chẳng lẽ còn đánh thắng được Ngọc Phong đại nhân của Linh tộc?"

Nghe thấy giọng nói của bọn họ, Thẩm An Tại cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ra tay chiếm lấy cơ thể của Mộ Dung Thanh Vân.

“Ngươi vừa nói đến Ngọc Phong, có phải đến từ Thiên Huyền giới không, có phải là Phượng Hoàng chi tộc không?”

Vũ Sơn liếc nhìn hắn: “Ngươi đã biết lai lịch của Ngọc Phong đại nhân thì hẳn phải biết, Bách Lý kiếm tiên đứng sau hắn, đừng nói đến cái Hạo Hải giới nho nhỏ này, cho dù là toàn bộ Minh Trần tinh vực thì hắn cũng là một trong những cường giả!”

“Ồ?”

Thẩm An Tại hơi nhướng mày, hơi hứng thú nói: “Nếu ta nói, ta có thể mời Bách Lý kiếm tiên đến đây thì ngươi có cung kính đưa Vũ Huyên về cho ta không?”

Giọng nói vừa dứt, nơi này liền im lặng.

Mãi một lúc sau, mới bùng lên một trận cười ồ ạt.

“Hắn nói gì cơ?”

“Hắn nói hắn có thể mời Bách Lý kiếm tiên đến!?”

“Ha ha ha, thật là buồn cười, cho dù Ngân Lang tộc mời Ngọc Phong đại nhân đến thì cũng phải trả giá rất lớn, chỉ bằng một Mộ Dung Thanh Vân như hắn, còn dám nói suông là mời được Bách Lý kiếm tiên!?”

Ngay cả Hứa Thiên Diệp nghe vậy cũng không khỏi cau mày.

Hắn cũng từng nghe đến danh tiếng của Bách Lý Nhất Kiếm.

Đó là cái tên mới xuất hiện ở Minh Trần tinh vực từ ba nghìn năm trước, nghe nói lúc đầu chỉ là Tổ cảnh.

Dựa vào một chiêu Nhất Kiếm Đông Lai, trong vòng hai nghìn năm ngắn ngủi, danh tiếng vang dội.

Nghe đồn, Bách Lý pháp tắc mà hắn lĩnh ngộ, trong số các pháp tắc thiên hạ, có thể được xếp vào hàng ngũ ngũ giai.

Hiện tại, Bách Lý Nhất Kiếm với thân phận Linh tộc, đã đạt đến Cực cảnh, ở Minh Trần tinh vực này, có thể coi là một trong những cường giả hàng đầu.

Thẩm An Tại mỉm cười, chỉ lo dò hỏi tin tức của ba đệ tử.

Trước đó hắn đã quên mất, đến thượng giới này, không chỉ có ba đồ đệ, Bách Lý Nhất Kiếm, Đông Phương Thanh Mộc và những người khác cũng đều đến.

"Nếu ngươi thật sự có thể mời được Bách Lý kiếm tiên, đừng nói là một Vũ Huyên, cho dù cả Vũ gia quy phục Mộ Dung Thanh Vân ngươi cũng được!"

Vũ Sơn tức giận đến mức cười ngược, hắn chỉ coi đó là lời nói vô nghĩa của một đứa trẻ đang tức giận mà thôi.

"Được, nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay."

Thẩm An Tại nhàn nhạt nói: "Hôn lễ của Ngân Lang tộc sẽ diễn ra khi nào?"

"Năm ngày sau, tại dãy núi Ngân Lang."

Vũ Sơn cười khẩy: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, ngươi nói lời này trước mặt ta thì không sao, nếu để Ngọc Phong đại nhân biết được thì không tránh khỏi việc phải bị đánh vào miệng."

"Vậy thì năm ngày sau gặp lại."

Thẩm An Tại để lại một câu nhàn nhạt như vậy, sau đó quay người rời đi.

"Thiên Diệp."

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp không nói nhảm, đi theo hắn rời đi.

Mọi người nhìn hai người đi xa, nhìn nhau, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Trò hề này… cứ thế mà kết thúc rồi sao?

Bọn họ còn tưởng Mộ Dung Thanh Vân sẽ bị đánh chết tại chỗ chứ!

"Gia chủ, tên tiểu tử này gây chuyện trước mặt mọi người, cứ thế mà để hắn rời đi sao?"

Vũ Hoa không khỏi lên tiếng.

"Chỉ là một thằng hề nhảy nhót, không cần để trong lòng."

Vũ Sơn lắc đầu: "Dù sao thì, có Thiên Diệp lão quái ở đây, chúng ta cũng không động được tên tiểu tử đó, trừ khi mời lão gia chủ ra tay."

"Nếu hắn thực sự dám đi gây chuyện thì để người Ngân Lang tộc đối phó với hắn và Thiên Diệp lão quái, huống hồ đến lúc đó có nhiều cường giả được mời đến như vậy, sẽ không dung túng cho Thiên Diệp lão quái đi theo một tên tiểu bối làm loạn."

"Nhưng nếu hắn thực sự mời được Bách Lý kiếm tiên…" Vũ Hoa có chút lo lắng.

Nhưng lời này lại khiến mọi người khinh thường.

"Ngươi tin sao?" Vũ Sơn hỏi.

Vũ Hoa sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Là hắn nghĩ nhiều rồi, đừng nói đến một Mộ Dung Thanh Vân, cho dù là Vũ gia hắn cùng với Ngân Lang tộc, cũng không có mặt mũi mời Bách Lý kiếm tiên ra mặt!

Huống hồ bây giờ chỉ còn năm ngày nữa, Bách Lý kiếm tiên không ở trong Hạo Hải giới này, cho dù Mộ Dung Thanh

Vân có chạy gãy chân cũng không đuổi kịp Bách Lý kiếm tiên!

Không chỉ có bọn họ, mà cả những người có mặt ở đây, cũng không có ai để lời nói của Mộ Dung Thanh Vân vừa rồi vào trong lòng.

Mãi đến khi rời khỏi thành trì này, trong thức hải, Mộ Dung Thanh Vân mới sốt ruột lên tiếng.

"Tiền bối sư tổ, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

"Không làm sao cả, năm ngày sau đi dự tiệc cưới."

Thẩm An Tại nhàn nhạt nói, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Nghe hắn thực sự định đi dự tiệc cưới, Mộ Dung Thanh Vân vô cùng kinh ngạc.

Một Vũ gia đã khiến hắn đau đầu rồi, nếu còn liên quan đến một Linh tộc, hoặc là đến lúc tiệc cưới, những gia tộc lớn nhỏ đó thì phải làm sao?

Chẳng lẽ thực sự phải trơ mắt nhìn Vũ Huyên bị người ta cưới đi, còn mình thì bất lực sao?

"Chẳng lẽ tiền bối thực sự muốn mời Bách Lý kiếm tiên đến?"

Hắn thăm dò hỏi.

Thẩm An Tại lắc đầu: "Xa xôi ngàn dặm, năm ngày nữa cho dù bay qua đó thì khi ngươi quay lại, hoa vàng cũng đã tàn rồi."

"Vậy vừa rồi tiền bối…" Mộ Dung Thanh Vân có chút không hiểu.

"Ta dạy ngươi một kiếm, đến lúc đó thi triển ra, Ngọc Phong chắc chắn sẽ đứng về phía ngươi."

"Kiếm nào?"

“Nhất Kiếm Đông Lai.”

…

Chương 593: Ngươi trả tiền trước

Trên núi rừng, Mộ Dung Thanh Vân cầm một thanh kiếm đứng trên mặt hồ.

"Tiền bối, chúng ta không về sao?"

"Không cần, cứ luyện kiếm ở đây."

Thẩm An Tại trong thức hải của hắn đáp lại.

Còn Hứa Thiên Diệp thì đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, hắn cũng muốn xem thử, trong thời gian ngắn như vậy, sư phụ sẽ làm thế nào để tên nhóc này học được Nhất Kiếm Đông Lai.

"Muốn học kiếm, trước tiên phải hiểu rõ vì sao mình học kiếm, hận thù cũng được, tình nghĩa cũng được, người cầm kiếm phải có điều mình muốn, mới có thể có sức mạnh ra kiếm."

"Có lẽ cũng có người chẳng muốn gì cả, chỉ muốn theo đuổi sức mạnh Vô Song nhưng thường thì những người như vậy hành sự không từ thủ đoạn, vì để có được sức mạnh, họ có thể làm bất cứ chuyện gì, mặc dù đó là bản tâm của bọn họ nhưng cũng là điều dễ đánh bại nhất."

Thẩm An Tại nói, Mộ Dung Thanh Vân thì lắng nghe.

Còn Hứa Thiên Diệp ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Những lời này, hắn cũng hiểu.

Nhưng sư phụ năm xưa không hề nói với mình bất cứ điều gì liên quan đến những điều này, chỉ… trao cho mình sức mạnh.

Phương pháp dạy cũng hoàn toàn khác.

Ví dụ như bây giờ.

“Những người ngay từ đầu đã vì sức mạnh Vô Song mà nâng cao bản thân, nếu gặp phải người mạnh hơn mình, mạnh đến mức mãi mãi không thể chiến thắng thì bọn họ thường sẽ hoang mang, thậm chí suy sụp.”

“Sở hữu sức mạnh và vì một điều gì đó mà muốn sở hữu sức mạnh, có sự khác biệt về bản chất.”

“Ngươi hiểu không?”

Mộ Dung Thanh Vân cúi mắt, trong đầu hiện lên ánh mắt ngày càng thất vọng của Vũ Hiên trong những năm gần đây khi nhìn mình, nắm chặt tay lại.

“Hiểu!”

“Hiểu rồi thì bắt đầu đi.”

Sau một hồi thiết lập tư tưởng đúng đắn, Thẩm An Tại mới bắt đầu chính thức dạy hắn Nhất Kiếm Đông Lai.

Một kiếm này, hắn mặc dù chưa từng dùng.

Nhưng kiếm đạo tinh thông đã sớm đạt đến mức tối đa của hắn, vạn loại kiếm đạo trên đời, trong mắt hắn đều như một tờ giấy trắng, tùy ý điêu khắc.

“Nhất Kiếm Đông Lai, chấn động chín tầng trời, kiếm này nổi tiếng về tốc độ, tụ mây trăm dặm thành một đường, tử khí đông lai, một kiếm ngang dọc…”

Theo Thẩm An Tại chiếm lấy cơ thể của Mộ Dung Thanh Vân, từ từ giơ thanh kiếm dài trong tay lên, nhẹ giọng nói.

“Nhìn cho kỹ.”

Ngay sau đó, thanh kiếm dài chém ra.

Vù!

Vòm trời hơi run rẩy, ngàn dặm mây mù tụ thành một thanh kiếm, tử khí xông lên trời.

Xoẹt!

Chỉ trong nháy mắt, mặt hồ rộng lớn này đã bị chia cắt ra, ở giữa xuất hiện một con đường khô cạn cực dài, không thấy một giọt nước nào còn sót lại.

Dưới sự bao trùm của kiếm ý, Mộ Dung Thanh Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một kiếm này… mặc dù không thể sánh được với uy thế của Nhất Kiếm Khai Thiên Môn nhưng lại sắc bén phi thường, tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Hứa Thiên Diệp cũng hít sâu một hơi.

Sức mạnh của kiếm đạo pháp tắc ẩn chứa bên trong một kiếm này, đã đủ khiến hắn cảm thấy có chút kiêng dè.

Nếu không phải sức mạnh của thần hồn không đủ, chỉ bằng sức mạnh của kiếm đạo pháp tắc này, cùng cảnh giới, mình khó có thể chống đỡ.

“Ngươi đến đây.”

Sau khi thi triển một kiếm này, Thẩm An Tại trực tiếp trao trả thân thể cho Mộ Dung Thanh Vân.

Hắn gật đầu, nhắm mắt lại, cầm kiếm hồi tưởng lại từng chút một.

Kiếm vừa rồi, Thẩm sư tổ đã dùng sức mạnh của thần hồn mô phỏng sự lưu chuyển của linh nguyên như thế nào, dùng kiếm ý điều động sức mạnh của trời đất như thế nào, hắn đều cảm nhận rất rõ ràng.

So với việc xem người khác truyền thụ, một kiếm này càng giống như chính hắn trong lúc mơ hồ chém ra, ký ức đặc biệt sâu sắc.

Không lâu sau, hắn cầm kiếm chém ra.

Nhưng, gió yên sóng lặng, chỉ có thanh kiếm dài trong tay hắn rung lên ong ong.

Thất bại rồi.

Nhưng hắn không nản lòng, mà tiếp tục cầm kiếm, tiếp tục nhắm mắt cảm nhận.

Nhìn dáng vẻ luyện kiếm của hắn, Thẩm An Tại lắc lư chiếc ghế mây hư ảo, vừa tĩnh lặng quan sát vừa suy nghĩ.

Phải tranh thủ thời gian thu thập Thiên Đạo bi, nếu mãi không thể đạt tới Hoàng cảnh thì mãi không thể rời khỏi thức hải của Mộ Dung Thanh Vân.

Nhiều sự ràng buộc như vậy, nói chung là bất tiện.

"Một Thẩm An Tại khác…"

Ánh mắt hắn lóe lên, tâm trạng có chút hỗn loạn.

Mặc dù đã biết tung tích của Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác nhưng bây giờ có lẽ vẫn chưa đến lúc để lộ thân phận của mình.

Vẫn chưa biết rốt cuộc Thẩm An Tại khác muốn làm gì, hắn cũng đang thu thập mảnh vỡ của Vạn Giới bi.

Đi trước mình ba nghìn năm, không biết hắn đã thu thập được bao nhiêu.

Còn về lai lịch của hắn…

Thẩm An Tại nghĩ mình hẳn là biết.

Năm đó, chính mình là một luồng ý thức do Vạn Giới bi sinh ra, sau đó giao dịch với Lâm Thanh, mình mượn thân thể của hắn đi khắp thế gian, còn hắn thay mình trở thành ý thức của Vạn Giới bi, vỡ tan trước mặt mọi người.

Vì Vạn Giới bi có thể sinh ra luồng ý thức này là chính mình nên sau khi mình rời đi, nó cũng có thể sinh ra luồng ý thức thứ hai, thậm chí là thứ ba…

Mà những luồng ý thức mảnh vỡ này… có lẽ chỉ có một việc cần làm.

Đó chính là giống như Thẩm An Tại bây giờ, tìm kiếm mảnh vỡ Vạn Giới bi của hắn, sau đó… nuốt chửng!

"Quá yếu."

Thẩm An Tại lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc.

Sức mạnh của mình bây giờ quá yếu, phải nhanh chóng tìm ra mảnh vỡ Vạn Giới bi của hắn, sau đó nâng cao sức mạnh!

Nếu không, ngay cả khi tìm thấy Huyết Tế chi Lộ, e rằng cũng không thể giúp được tên ngốc Mộ Dung Thiên kia.

Đột nhiên, hắn như nghĩ ra điều gì.

Hệ thống không cho mình rời khỏi thức hải của Mộ Dung Thanh Vân trước Hoàng cảnh…

Có phải có nghĩa là nếu mình rời đi, mảnh vỡ Vạn Giới bi của hắn sẽ cảm nhận được hơi thở của mình, sau đó tranh nhau đến cướp không?

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhất định là như vậy.

Theo lời Hứa Thiên Diệp nói, Thẩm An Tại giả kia đã cùng hắn thu thập được ba mảnh vỡ, còn chiếc lông vũ là mảnh vỡ thứ tư.

Có thể tìm được nhiều mảnh vỡ như vậy, chắc chắn là vì hắn có phương pháp đặc biệt nào đó.

Mà phương pháp này, có lẽ phải đợi đến khi sức mạnh của Vạn Giới bi hoàn chỉnh đến một mức độ nhất định mới có thể kích hoạt.

Nói cách khác… Thẩm An Tại giả kia đã sớm đạt đến Hoàng cảnh, số mảnh vỡ thu thập được cũng không chỉ có ba mảnh!

"Nan giải quá…"

Thẩm An Tại có chút đau đầu, nhìn tình hình hiện tại.

Thẩm An Tại giả biết rõ mọi thứ về mình, mọi thủ đoạn trước đây của mình, hắn đều biết.

Mà số mảnh vỡ thu thập được hiện tại lại nhiều hơn mình, sức mạnh chắc chắn cũng mạnh hơn mình, một khi chạm mặt, chắc chắn sẽ thua.

"Xem ra ngoài kiếm đạo, y độc chi đạo, ta phải nghiên cứu thêm một số thủ đoạn khác mới được…"

Thẩm An Tại vuốt cằm, không khỏi liếc nhìn Hứa Thiên Diệp ở đằng xa.

Phù lục chi đạo…

Vì Thẩm An Tại giả đã từng dạy Hứa Thiên Diệp phù đạo nên mình cũng phải học, không thể kém hơn hắn được.

Ngoài phù lục, còn có âm luật chi đạo.

Mình tình cờ ngộ ra âm luật pháp tắc thì phải chơi cho ra trò.

"Thiên Diệp."

Hắn lên tiếng trong thức hải.

“Đệ tử nghe đây.”

“Đi đến Đông Hoa lâu, gọi một gánh hát đến đây.”

Hứa Thiên Diệp sửng sốt: “Gọi những gánh hát đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Hả?” Hứa Thiên Diệp có chút không hiểu.

Mộ Dung Thanh Vân không phải đang luyện kiếm sao, gọi những gánh hát đó đến đây làm gì?

“Ngươi đừng quan tâm, gọi đến là được.”

Thẩm An Tại nói, dường như lại nhớ ra điều gì, mở miệng nói.

“Ngươi trả tiền trước, lần sau ta trả cho ngươi.”

…

Chương 594: Ảo cảnh âm luật

Đối với lời của Thẩm An Tại, Hứa Thiên Diệp vẫn rất nghe lời, không hỏi nhiều, quay người đi tìm một gánh hát hay nhất.

Mới đến đây, những ngôi sao lớn này còn rất dè dặt và hoảng sợ nhưng khi biết Thẩm An Tại thực sự muốn nghe khúc nhạc chứ không phải muốn làm chuyện gì tệ hại, họ mới yên tâm.

Nhưng bọn họ cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Sao chàng thanh niên kia vừa luyện kiếm vừa nghe nhạc?

Bọn họ không biết rằng người muốn nghe nhạc là Thẩm An Tại trong thức hải của Mộ Dung Thanh Vân.

Còn Mộ Dung Thanh Vân, dưới tiếng đàn hỗn tạp này lại có vẻ hơi lo lắng.

"Thẩm sư tổ, ta… không thể tĩnh tâm được."

"Tại sao không thể tĩnh tâm?"

Thẩm An Tại nằm trên ghế mây hư ảo, tĩnh lặng lắng nghe tiếng đàn du dương, lắng nghe giọng hát du dương của người phụ nữ.

"Tiếng đàn quá ồn."

"Không phải tiếng đàn quá ồn, mà là lòng ngươi quá nóng nảy."

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, hai ngày nay thông qua luyện kiếm, hắn cũng phát hiện ra những tật xấu mà Mộ Dung

Thanh Vân không nhận ra trong những năm này.

Đó là quá dễ nóng nảy, luyện kiếm hai ngày liên tục mà không tiến triển, khiến hắn lại bắt đầu mơ hồ nghi ngờ, cảm thấy mình không thể học được kiếm chiêu này trong vòng năm ngày.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngược lại càng lùi bước.

Nói một câu, tạp niệm rất nhiều.

Mộ Dung Thanh Vân im lặng, hắn cũng hiểu rằng nội tâm của mình đã hỗn tạp từ lâu, không còn đơn thuần như trước, không thể dùng trái tim thuần khiết để luyện kiếm nữa.

Thẩm An Tại nhìn thấy thanh niên im lặng, khẽ thở dài.

Hai ngày nay, hắn cũng không phải chỉ lo nghe nhạc, tự nhiên là đang quan sát tình hình của hắn.

Hắn dạy đệ tử, chưa bao giờ chỉ đi theo quy trình, mà là tùy học sinh mà dạy.

Mộ Dung Thiên là như vậy, Tiêu Cảnh Tuyết là như vậy, Thiên Nhạc cũng vậy.

Mộ Dung Thiên có trái tim của một đứa trẻ, dễ dạy nhất, không cần phải nói nhiều.

Cảnh Tuyết bị trúng độc từ nhỏ, sau đó lại vì sơ suất mà hại người, để lại bóng ma, không tự tin lắm, còn Thiên Nhạc thì nhạy cảm tự ti, lại vô cùng lạnh nhạt.

Ba người này, ngoài Mộ Dung Thiên có phần ngốc nghếch ra thì hai người còn lại hầu như đều có khuyết điểm riêng.

Nhưng, Thẩm An Tại đều dạy được.

Cho nên Mộ Dung Thanh Vân này, hắn cũng sẽ không từ bỏ.

Tùy học sinh mà dạy, mới là con đường truyền đạo của Thẩm An Tại.

"Đã không thể tĩnh tâm, vậy thì đừng cố gắng kiểm soát mình không nghĩ nữa, mà hãy mang theo những tạp niệm này, đi vung kiếm, để mọi suy nghĩ đều trở thành ý chí của ngươi trong một kiếm này."

"Điều này… chẳng phải là trái với ý của thanh kiếm này sao?"

Mộ Dung Thanh Vân cau mày.

"Kiếm là do người vung ra, ngươi cứ theo khuôn mẫu mà luyện, học mãi cũng không học được, cho dù có được hình dáng giống bảy tám phần nhưng ý không còn thì cũng vô ích."

Thẩm An Tại vung tay áo, trong thức hải, một cây đàn gỗ do thần hồn chi lực hóa thành xuất hiện.

"Tiếp tục luyện kiếm."

Lời nói bình thản rơi xuống, Mộ Dung Thanh Vân hơi sửng sốt, sau đó gật đầu.

Theo hắn một lần nữa vung kiếm, bên hồ lúc này đột nhiên có tiếng đàn vang lên.

Che lấp tiếng gió, che lấp tiếng sóng gợn lăn tăn, che lấp tiếng kiếm reo.

Tiếng đàn lúc thì du dương, lúc thì kích động, lúc thì như gió xuân phả vào mặt, lúc thì như đao lạnh ngựa phi.

Một khúc đàn, bao hàm trăm thái, muôn hình vạn trạng trên thế gian đều hiện ra trước mắt mọi người.

Cho dù là Hứa Thiên Diệp hay Mộ Dung Thanh Vân, hoặc là những đào hát bên cạnh đã quên mất việc đàn hát, lúc này đều ngây ngốc.

Tiếng đàn lọt vào tai, như thể có người ở bên tai họ nhẹ nhàng kể về cuộc đời của thế nhân, có thể là bình đạm, có thể là sóng gió, có thể là đầy tiếc nuối.

Tiếng đàn miêu tả không phải là chính mình nhưng lại giống như cuộc sống mà mình muốn.

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Vân run rẩy, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi từ lâu.

Trong tiếng đàn, hắn nhìn thấy một người.

Người đó mặc áo đen, đeo kiếm xanh.

Dưới cơn gió tuyết điên cuồng, hắn rút kiếm chỉ trời, dưới chân là muôn kiếm cúi đầu, Vô Song!

"Đây là…"

Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn người đó như chính mình, suy nghĩ cũng trở nên buông thả hơn dưới sự quấy nhiễu của tiếng đàn.

Hắn nhớ lại khi còn trẻ, đã nói muốn trở nên mạnh mẽ như tổ tiên, trở thành Kiếm tiên Vô Song, lòng tràn đầy nhiệt huyết, tiếng đàn sôi nổi, tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Sau đó đàn đột nhiên hạ nốt, như mây rơi xuống bùn, trời đất đảo lộn, bi ca ai oán.

Hắn nhìn thấy gia tộc Mộ Dung diệt vong, nhìn thấy những ngày tháng hắn cùng Vũ Huyên trốn chui trốn nhủi.

Nhục nhã, không cam lòng và bất lực.

Tất cả các loại tâm trạng tràn ngập trong đầu, khiến hắn nắm chặt thanh kiếm dài trong tay nhưng cuối cùng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Không có gia tộc Mộ Dung, bản thân hắn chẳng là gì cả, làm sao có thể làm được như tổ tiên, thuận theo ý mình, cầm

kiếm mà đi?

Bản thân, chỉ để sống sót, đã rất mệt mỏi rồi.

Cho dù là tổ tiên… cũng là vì có Thẩm sư tổ tồn tại, mới có thể từng bước đi trên con đường trở thành cường giả!

Như thể nhận ra được suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Thanh Vân, Thẩm An Tại lại gảy đàn, đàn lên ký ức về luân hồi thời không không có mình tồn tại, không có người giúp đỡ Mộ Dung Thiên.

Đó là sự tu luyện gian khổ của một người.

Không có sự chỉ dạy của mình, Mộ Dung Thiên trở nên nhẫn nhịn, u mê.

Vì cuộc hẹn ba năm, hắn gần như không ăn không uống, cố gắng hết sức để rút kiếm, luyện kiếm.

Mặc cho cuối cùng vẫn thất bại nhưng sự điên cuồng, sự kiên trì bất chấp dù biết không thể làm được, cũng khiến Mộ Dung Thanh Vân vô cùng xúc động.

“Cho dù biết chắc là thất bại, cũng phải thử một lần sao?”

Hắn đột nhiên hiểu ra, rốt cuộc mình kém tổ tiên ở điểm nào.

Không phải kém Thẩm sư tổ, mà là kém một trái tim.

Không có trái tim của một người mạnh mẽ như vậy, dù có hàng nghìn hàng vạn Thẩm sư tổ cũng vô dụng.

Hắn cầm kiếm, vung kiếm.

Lần này, gió đã động.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Hắn lại một lần nữa vung kiếm, lại một lần nữa vung kiếm, lần nào cũng vung kiếm.

Hắn cũng bắt đầu trở nên điên cuồng, trước mắt không còn là Mộ Dung Thiên, cũng không còn là bờ hồ lúc này.

Mà là quá khứ, hắn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Khuôn mặt của thiếu gia họ Chu khiến hắn phải quỳ xuống, sự thất vọng trên khuôn mặt của Vũ Huyên, khiến hắn vô cùng tức giận.

"Rơi vào ảo cảnh rồi sao…"

Hứa Thiên Diệp nhìn vẻ điên cuồng đỏ mắt của hắn, không khỏi nheo mắt lại.

Quả nhiên luật âm của sư phụ không tầm thường, chính mình cũng suýt nữa thì nhập đạo.

Nhưng… nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Mộ Dung Thanh Vân này nếu không luyện được kiếm chiêu phá vỡ ảo cảnh này, chìm đắm trong đó, sẽ kiệt sức mà chết.

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thanh Vân lặp đi lặp lại, hoàn toàn chìm đắm trong những ảo tưởng của mình, vung kiếm, không nói gì.

Sinh ra trong lo lắng, chết trong an nhàn.

Chỉ có khi ở trong cảnh tuyệt vọng, mới có thể bùng nổ.

Hắn muốn giúp Mộ Dung Thanh Vân tìm lại sự sắc bén và quyết đoán của một kiếm khách.

Mộ Dung Thanh Vân với tâm thái yếu đuối này, chỉ có chém giết, mới có thể lấy lại được kiếm tâm.

Bước này, từ khi hắn nguyện ý đứng ra vì Vũ Huyên, đã bước ra rồi.

Bây giờ, Thẩm An Tại giúp hắn một tay.

Nhìn Mộ Dung Thanh Vân điên cuồng chém từng kiếm, những gánh hát đều hoảng sợ, sợ rằng người kia giết đỏ mắt, sẽ quay lại giết mình.

Thẩm An Tại tiếp tục nằm trong thức hải bị máu che phủ của Mộ Dung Thanh Vân, lắc lư ghế mây, ung dung mở miệng.

“Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa.”

…

Chương 595: Tiệc cưới của Ngân Lang tộc

Đây là một màn trình diễn kỳ quái.

Trên mặt hồ, chàng trai cầm kiếm, tóc tai bù xù, trông như phát điên, chém ra từng kiếm từng kiếm.

Bốn phía gió mây biến ảo, liên tục có tiếng phá không vang lên, mặt hồ gợn sóng.

Mà dưới tiếng gió và tiếng kiếm kêu, còn có tiếng đàn cầm hòa tấu, tiếng hát của gánh hát.

Cho nên nói, cảnh tượng này trông có vẻ có chút kỳ quái.

Liên tục hai ngày, luyện kiếm suốt đêm không nghỉ, khiến khí tức của chàng trai có chút suy yếu, hắn vẫn chìm sâu trong ảo cảnh, không thể tự thoát ra được.

Còn những gánh hát kia đã sớm bị Thẩm An Tại đuổi đi, bọn họ chỉ là võ giả bình thường, trong tình huống này, đã không thể đàn ra những bản nhạc hay nhất, thậm chí cả tay gảy đàn cũng có chút run rẩy.

Sợ hãi, là bản tính của con người.

Thẩm An Tại nhìn Mộ Dung Thanh Vân vẫn chìm sâu trong ảo cảnh, hơi lắc đầu.

Mặc dù trạng thái này của hắn, có chút giống với Mộ Dung Thiên năm xưa.

Nhưng rốt cuộc vẫn kém về ngộ tính.

Cách lĩnh ngộ kiếm thuật này… có lẽ chỉ có hiệu quả với Mộ Dung Thiên.

Ngay khi hắn thở dài, chuẩn bị ra tay đánh thức Mộ Dung Thanh Vân, không để hắn chìm sâu vào trong đó, kiệt sức mà chết.

Rắc!

Thanh kiếm trong tay hắn, đột nhiên gãy.

Nhưng chính là cùng với lần vung kiếm cuối cùng này, cùng với tiếng vỡ giòn tan vang lên.

Vù!

Mây trăm dặm tụ lại, khí huyết ngút trời.

Không giống với sự phóng túng, bình thản của Bách Lý Nhất Kiếm khi giơ kiếm, mà mang theo sự không cam lòng, tức giận nồng đậm.

Tựa như bị đè nén đến cực điểm, bùng nổ như sắp hủy diệt.

Một kiếm này giáng xuống, toàn bộ mặt hồ trực tiếp nổ tung thành những con sóng ngập trời, nước bắn tung tóe.

Nhìn một kiếm này của hắn, Thẩm An Tại hơi gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Nhất Kiếm Đông Lai, chấn động chín tầng trời.

Quả thực là cùng một kiếm thuật nhưng ý cảnh trong đó lại là của riêng Mộ Dung Thanh Vân.

Không phải kiếm đạo Bách Lý của Bách Lý Nhất Kiếm, mà là kiếm đạo của chính hắn, tuy vẫn chưa thực sự ngộ ra, có chút mơ hồ.

Một kiếm này chém ra, Mộ Dung Thanh Vân cũng cuối cùng dựa vào sức mạnh của mình thoát khỏi ảo cảnh, thần hồn

của hắn trong quá trình rèn luyện như vậy run rẩy không ngừng, càng trở nên mạnh mẽ.

Đã bước vào Tổ cảnh bát phẩm, cũng chính là Xung Hư cảnh của Thiên Huyền.

Trong lúc mơ hồ, nhìn mặt hồ hỗn loạn bên dưới, ánh mắt hắn run rẩy.

Mình… đã thành công rồi!

"Đi thôi, đến giờ lên đường rồi."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, không có lời chúc mừng, an ủi thừa thãi.

"Vâng."

Nhận lấy đan dược mà Hứa Thiên Diệp đưa tới, Mộ Dung Thanh Vân nuốt xuống rồi cùng hắn hướng về phía xa đi tới.

Ngân Lang giới ở ngay bên cạnh, còn một ngày nữa, với tốc độ Thánh cảnh cửu phẩm, hắn là có thể đến nơi.

Trên đường đi, Mộ Dung Thanh Vân đã hồi phục được đôi chút nhưng sắc mặt lại có chút lo lắng.

"Sư tổ tiền bối, vừa rồi một kiếm đó, thật sự là Nhất Kiếm Đông Lai của Bách Lý kiếm tiên sao?"

"Phải."

"Vậy một kiếm này, thật sự có thể khiến Ngọc Phong đại nhân chống lưng cho ta sao?"

"Chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, hắn nhất định sẽ làm."

"Vậy nếu…"

"Câm miệng!"

Tiếng quát tháo đột ngột khiến Mộ Dung Thanh Vân sửng sốt, sau đó gãi đầu, không nói thêm gì nữa.

Thẩm An Tại nhìn dáng vẻ này của hắn, thầm không nói nên lời, lắc đầu thở dài.

Xem ra học được một kiếm này, khiến tên nhóc này lấy lại được kiếm tâm, đồng thời cũng khiến hắn dần dần trở về với bản tính trước kia.

"Nói nhiều nhỉ…"

Thẩm An Tại nhất thời ngẩn người, sau đó bật cười, không nói gì nữa.

…

Ngân Lang giới.

Ngân Lang giới hôm nay náo nhiệt hơn hẳn so với trước kia, bởi vì hôm nay là ngày vui liên hôn giữa Vũ gia và Ngân Lang giới.

Mặc dù… chỉ là một nữ tử của một nhánh phụ của Vũ gia gả cho thiếu chủ Ngân Lang giới làm tiểu thiếp thứ bảy, nhưng lý do mời nhiều người đến như vậy, có lẽ là vì sự kiện Đao vực sắp diễn ra không lâu nữa.

Tương truyền bên trong đó, bảo vật bí truyền vô số, nếu có cơ duyên, Hoàng cảnh cũng không phải là không thể.

Ngân Lang giới và Vũ gia đã nhiều năm không xuất hiện cường giả Hoàng cảnh, nếu thêm vài nghìn năm nữa vẫn không có thì e rằng khó có thể trở về thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn có khả năng bị kẻ thù thôn tính.

Cho nên bọn họ nhất định phải nắm bắt cơ hội này, để hậu bối của mình tìm được cơ hội Hoàng cảnh trong sự kiện Đao vực!

"Đó là Xích Vũ tán nhân, cường giả Hoàng cảnh tam phẩm nổi tiếng của Bán Yêu tộc!"

Trong tiếng kinh hô của mọi người, một lão già tóc đỏ, ngực trần béo tốt cười lớn bước vào cửa.

Trước cửa, một lão già tóc bạc cao gầy tiến lên đón tiếp, nhìn từ những đường vân yêu trên mặt hắn, không khó đoán ra, hắn chính là Ngân Lang lão tổ.

Hiện tại, Ngân Lang giới chỉ còn lại một cường giả Hoàng cảnh nhị phẩm.

"Xích Vũ huynh, từ lần chia tay trước, chúng ta đã hơn ba trăm năm không gặp, hôm nay được huynh nể mặt đến dự hôn lễ của con cháu, Ngân Lang giới của ta thật sự là vinh dự vô cùng!"

Ngân Lang lão tổ cười ha ha.

"Nói gì vậy, năm xưa chúng ta đều là những người từng vào sinh ra tử, giờ đây những lão già kia có kẻ chết, kẻ bế quan, ta không đến chúc mừng ngươi, chẳng phải sẽ khiến người ta cho rằng Ngân Lang giới của ngươi cô đơn sao?"

Xích Vũ tán nhân cười nói, đồng thời tiến lại gần hơn, hạ giọng.

"Ngọc Phong đại nhân, bao giờ thì đến?"

"Sắp rồi."

Ngân Lang lão tổ cười giả lả đáp lại.

Nói gì là đến chúc mừng mình, thực ra chẳng phải là nhìn vào mối quan hệ với Linh tộc sao.

Tất nhiên, những chuyện này mọi người đều ngầm hiểu.

Hắn mời Ngọc Phong đến, cũng là muốn nói với những lão già này rằng, Ngân Lang giới vẫn có chút quan hệ.

Đến lúc sự kiện Đao vực diễn ra, cần phải giúp đỡ lẫn nhau.

“Ngoài ta ra, lần này ngươi còn mời những ai?” Xích Vũ tán nhân hỏi.

“Còn có Thiên Hà tộc, Thạch tộc, ngoài ra…”

Ánh mắt Ngân Lang lão tổ lóe lên: “Yêu tộc bên kia cũng sẽ nhúng tay vào chuyện này, nghe nói thiên tài mới nổi của Hống tộc cũng sẽ đi theo hộ tống.”

“Thiên tài của Hống tộc…”

Xích Vũ tán nhân cau mày, sau đó đồng tử co lại: “Ngươi nói là, Thánh cảnh cửu phẩm hơn ba trăm tuổi, từng chém chết một thiên tài của Thiên gia, một thiên tài của Linh môn, Phệ Thiên kia sao?”

Người trước gật đầu, ánh mắt lóe lên.

“Sự kiện Đao vực lần này không giống như trước, nghe nói bên trong có bảo vật dị thường xuất hiện, không nói đến cơ hội Hoàng cảnh, thậm chí còn có thể có được Hoàng binh hoặc thậm chí là Cực Đạo chi Khí!”

“Tin tức thật giả, Hoàng binh đã rất hiếm rồi, Cực Đạo chi Khí… nếu xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến Cực cảnh Đại tôn động lòng!”

Xích Vũ tán nhân cũng kích động hẳn lên.

“Tin tức này là lão già Tam Mục nói cho ta biết, lần trước hắn suýt tìm được Huyết Tế chi Lộ, kết quả không biết bị ai chém đứt nhưng hắn đã nhìn thấy chút ánh sáng chín màu qua con đường đó, ở ngay hướng Đao vực!”

“Ánh sáng chín màu… chắc chắn là Cực Đạo chi Khí, hướng Đao vực…”

Xích Vũ tán nhân nheo mắt lại, xem ra quả thực có liên quan đến sự kiện sắp diễn ra.

“Cực Đạo chi Khí thì ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ các nhà đều kéo bè kéo cánh, chúng ta có lấy được Cực Đạo chi Khí cũng không có bản lĩnh giữ được, chỉ mong có thể chia được chút canh thừa là được.”

“Đương nhiên, chỉ mong ngươi đừng quên chuyện đã hứa với ta là được.”

Xích Vũ tán nhân liếc nhìn hắn.

“Ha ha ha, yên tâm đi, chỉ cần tiểu bối nhà ngươi chịu giúp đỡ tiểu bối nhà ta, đến lúc đó một phần Xích Huyết quả ngàn năm chắc chắn sẽ không thiếu của ngươi, biết đâu, tiểu bối nhà ngươi còn có thể nhờ đó mà kích phát được sức mạnh huyết mạch.”

“Mong là vậy.”

Xích Vũ tán nhân khẽ gật đầu, ánh mắt hơi ngưng lại nhìn về phía xa.

“Người của Hống tộc đến rồi.”

Chương 596: Các thế lực đến

Một phủ đệ náo nhiệt ồn ào, lúc này trở nên yên tĩnh hơn đôi chút, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía chân trời xa xa.

Bên kia, một đám mây đen như mực kéo đến, trên đó không có ngàn quân vạn mã, cũng không có muông thú cuồn cuộn.

Chỉ có hai người.

Người đi đầu là một thanh niên mặc áo choàng lông chồn đen, khuôn mặt lạnh lùng, đội vòng đen, đôi mắt đen láy đầy vẻ hung bạo của loài thú, như thể muốn chọn người mà cắn xé.

Bên phải hắn, chậm hơn một bước, là một lão già cởi trần tóc bạc trắng, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn khiến hắn trông cực kỳ áp bức, đặc biệt là đôi mắt màu xám, càng tràn đầy sự chết chóc.

Hơi thở của hắn… rõ ràng đã là Hoàng cảnh!

"Là Phệ Thiên, còn có Ma Cuồng tôn!"

"Không ngờ mặt mũi của Ngân Lang tộc lại lớn như vậy, ngay cả Hống tộc ở tầng thứ mười ba của Yêu tộc cũng mời được!"

Mọi người kinh hô không thôi, suy nghĩ khác nhau.

Chưa nói đến Phệ Thiên là một thiên tài nổi tiếng trong số những thiên tài thời nay, ngay cả Ma Cuồng tôn kia cũng không đơn giản.

Từng ở cảnh giới Thánh cảnh cửu phẩm đánh nổ ba cường giả cùng cảnh giới, nghe nói để đột phá đến cảnh giới Thánh cảnh, hắn đã nuốt chửng máu thịt của hàng ức sinh linh ở một hạ giới.

Mức độ tàn nhẫn khiến người ta rùng mình, đây cũng là nguồn gốc của cái tên Ma Cuồng tôn mà thế gian gọi hắn.

"Lão phu, cung nghênh Phệ Thiên công tử, Ma Cuồng tôn."

Ngân Lang tổ sư vội vàng tiến lên nghênh đón, thái độ cung kính, Xích Vũ tán nhân cũng đi lên làm quen.

Tuy nhiên, dù là Phệ Thiên hay Ma Cuồng tôn, đều tỏ ra thờ ơ, chỉ khẽ gật đầu, dường như không hề để những người này vào mắt.

Đối với thái độ lạnh nhạt của bọn họ, mọi người không dám nói nhiều.

Dù sao thì Hống tộc, không phải là tồn tại mà bọn họ có thể trêu chọc.

Vút!

Đang lúc mọi người tiến lên chuẩn bị làm quen với hai người Hống tộc vừa hạ cánh, thì đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng rít chói tai.

Quay đầu nhìn lại, ngọn lửa đỏ rực ngút trời, giữa ngọn lửa bùng cháy như có một con thần hoàng đang lượn vòng, xua tan yêu khí nơi đây, soi sáng bóng tối.

Như thể toàn bộ lãnh địa của Ngân Lang tộc đều sáng sủa hơn đôi chút.

Trên ngọn lửa đó, chỉ có một người đàn ông trung niên, mặc áo bào đỏ, thân hình thẳng tắp.

Dấu ấn ngọn lửa giữa lông mày hắn lóe lên, khiến hắn trông khá thần thánh.

Không phải ai khác, chính là Ngọc Phong!

Bên dưới lại một lần nữa vang lên tiếng kinh hô, còn hai người Hống tộc khi thấy Ngọc Phong đến, cũng nheo mắt lại, thu lại vẻ thờ ơ trước đó.

"Ngọc Phong đại nhân giá lâm, lão phu tiếp đón chậm trễ!"

Ngân Lang tổ sư nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, trong lòng vui như nở hoa.

Có hai vị này giúp đỡ, chuyện hôm nay nói ra, e rằng sẽ không ai không đồng ý.

"Ngươi không thông báo cho ta còn có hai tên này cũng ở đây."

Ngọc Phong hạ cánh, sắc mặt lại không mấy vui vẻ, mà là liếc nhìn Phệ Thiên và Ma Cuồng tôn với vẻ không vui, thậm chí trong mắt còn mang theo chút sát ý lạnh lẽo.

Thù hận ở Thiên Huyền giới, hắn khắc ghi trong lòng.

"Tiểu Lang, ngươi mời hắn đến là có ý gì?"

Cùng với giọng nói khàn khàn của Ma Cuồng tôn vang lên, bầu không khí ở đây nhất thời có chút kỳ lạ.

Cái lạnh băng giá lan tỏa giữa ánh mắt của Ngọc Phong và Ma Cuồng tôn.

Sự thay đổi này khiến Ngân Lang tổ sư có chút bối rối, đầy vẻ nghi hoặc.

"Hống tộc và Linh tộc có mối thù truyền kiếp." Ngọc Phong nhàn nhạt lên tiếng.

Lời này vừa dứt, mọi người nhìn nhau.

Chuyện này… bọn họ chưa từng nghe qua.

“Nói là mối thù truyền kiếp thì có hơi quá rồi, ngươi chỉ là một Ngọc Phong, đừng nói đến toàn bộ Linh tộc, e rằng cũng không đại diện được ngay cả Phượng tộc?”

“Ta đúng là không đại diện được cho toàn bộ Linh tộc, nhưng người đứng sau ta vẫn có một chút uy tín ở Linh cảnh.”

Nói đến người đứng sau, sắc mặt Ma Cuồng tôn hơi thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ kiêng dè.

Một Ngọc Phong mặc dù thực lực ngang ngửa mình, vẫn chưa đáng sợ hãi, nhưng người đứng sau hắn… thì không phải là cấp bậc mà mình có thể đụng chạm được.

Bách Lý kiếm tiên, cường giả Cực cảnh, từng một kiếm chém ngang qua biển sao vô biên, giết chết năm vị lão tổ Cực cảnh của Thi Ma giới.

Trận chiến này là trận chiến mà Bách Lý kiếm tiên hoàn toàn nổi danh, thậm chí ở toàn bộ Minh Trần tinh vực, người của Thi Ma giới cho đến bây giờ cũng không dám công khai lộ diện.

Bởi vì Bách Lý từng nói một câu.

Phàm là người của Thi Ma giới, chỉ cần dám xuất hiện, hắn dù lên chín tầng trời, xuống chín tầng địa ngục, nhất định phải giết đến tận chân trời góc biển, trời đất đảo lộn.

Còn vì sao hắn lại có mối thù sâu đậm như vậy với người của Thi Ma giới, người ngoài không biết, nghĩ đến, cũng chỉ có người quen biết hắn mới biết được.

Mà cũng chính vì sự mạnh mẽ của hắn, khiến hắn có uy tín không nhỏ trong Linh cảnh.

Nếu có một ngày hắn bước vào Bất Tử, toàn bộ bách tộc trong Linh cảnh, ai dám không nghe theo mệnh lệnh của hắn?

Nói ra thì, Ngọc Phong có thể nổi danh ở Phượng tộc, cũng có liên quan đến Bách Lý kiếm tiên này.

"Chư vị, hôm nay là ngày vui của vãn bối, không bằng lấy đại sự làm trọng, những ân oán này tạm thời gác lại, thế nào?"

Ngân Lang tổ sư thấy không khí không ổn, vội vàng lên tiếng, cố ý nhấn mạnh hai chữ "Đại sự".

Đại sự trong miệng hắn, đương nhiên không phải là chuyện hôn sự này, mà là Cực Đạo chi Khí ở thịnh sự Đao vực.

"Hừ, bản tọa mới lười chấp nhặt với một tiểu bối." Ma Cuồng tôn hừ lạnh một tiếng.

Ngọc Phong thì không nói gì nhưng lại thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn Phệ Thiên thêm một lần nữa.

Giết một Ma Cuồng tôn đã đỉnh phong, không bằng tìm cơ hội giết hậu bối này.

Thiên phú của Phệ Thiên, quả thực không yếu, nếu để hắn trưởng thành, tương lai chắc chắn sẽ là mối họa lớn.

"Vậy thì, mau mời ngồi!"

Ngân Lang tổ sư thấy hai người chịu bỏ qua hiềm khích, cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nghênh đón bọn họ đi vào phủ đệ.

Vũ Sơn, Vũ Hoa thấy cảnh này, nhìn nhau, thầm than quyết định của mình đúng đắn biết bao.

Mối quan hệ của Ngân Lang tộc rộng rãi hơn nhiều so với Vũ gia.

Nếu thật sự có thể nhờ cơ hội này để Vũ gia một lần nữa trỗi dậy, kết giao với Hống tộc hoặc Ngọc Phong thì đối với sự phát triển của Vũ gia cũng cực kỳ có lợi.

Cùng với sự xuất hiện của hai nhân vật quan trọng, bầu không khí náo nhiệt ở đây cũng đạt đến đỉnh điểm.

Trong sân lớn của phủ đệ, Ngọc Phong và Phệ Thiên ngồi ở hai vị trí bên trái và bên phải, sau một hồi nói nhảm của Ngân Lang tổ sư, thiếu chủ của Ngân Lang tộc là Ngân Miệt, cũng dẫn theo Vũ Huyên đi ra.

Thiếu chủ Ngân Lang tộc trông không mạnh mẽ như Phệ Thiên nhưng cũng có khí thế phi phàm, rồng đi hổ bước.

"Khí huyết yêu lang mạnh mẽ thật, huyết mạch của tên này, e rằng đã phản tổ."

Ma Cuồng tôn đánh giá Ngân Miệt, ánh mắt hơi ngưng lại.

Ngân Lang tộc là Bán Yêu tộc, nghe nói tổ tiên của bọn họ là một con Liệt Không lang thuần chủng, có huyết mạch hoang cổ.

Sau đó hóa thành hình người, giao hợp với nhân tộc, mới sinh ra Ngân Lang tộc.

Mà nhìn thanh niên có hoa văn yêu màu bạc trên mặt kia, trong cơ thể đã ẩn ẩn có chút khí tức hoang cổ, hiển nhiên không tầm thường.

"Thảo nào Ngân Lang tổ sư lại chịu bỏ ra cái giá lớn như vậy, mời nhiều người đến như vậy, hóa ra là vì tên tiểu bối này."

Ngọc Phong cũng đánh giá hậu bối vừa xuất hiện, chính là Ngân Miệt kia, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Bán Yêu tộc, đại thể có hai phe phái.

Một phe dựa vào sức mạnh huyết mạch, cố gắng muốn trở về yêu tộc, sở hữu huyết mạch thuần khiết nhất, loại người này thường khinh thường nhân tộc, không muốn kết giao với nhân tộc, thậm chí còn lấy nhân tộc làm thức ăn.

Còn một phe khác thì giống như nhân tộc, tu luyện công pháp, võ kỹ của nhân loại, hoàn toàn coi mình là nhân loại, ghét bỏ sức mạnh yêu tà của bản thân.

Ngoài hai loại này ra, phần lớn yêu tộc còn lại căn bản không để ý đến những điều này, đều sẽ tu luyện cả hai loại sức mạnh, loại nào mạnh hơn thì thiên về loại đó.

Ngọc Phong vuốt cằm, theo như hắn biết, Ngân Lang tộc từ trước đến nay vẫn luôn thuộc loại luyện huyết yêu tộc, lại đồng tu công pháp nhân tộc.

Bây giờ…

Hắn nhìn người phụ nữ dưới khăn che mặt, với thực lực của hắn, đương nhiên có thể dễ dàng nhìn thấu khí tức nhân tộc của nàng.

Ngự yêu đại tộc, hậu bối của Vũ gia sao…

Thì ra là vậy.

…

Chương 597: Vãn bối họ kép Mộ Dung

“Hậu bối Ngân Miệt, cảm tạ chư vị hôm nay đã đến dự tiệc cưới của hậu bối.”

Ngân Miệt chắp tay nói, cử chỉ không ti không cang, hoàn toàn không cảm thấy gò bó vì có nhiều cường giả, trưởng bối có mặt.

Tâm cảnh như vậy, tự nhiên khiến không ít người thầm khen ngợi.

Sau một hồi khách sáo hàn huyên, hắn cúi người hành lễ.

“Cuộc hôn nhân này, đại diện cho Ngân Lang tộc và Vũ gia kết giao đồng minh, đời đời giao hảo.”

“Vũ gia? Là Vũ gia ngự yêu đó sao?”

Mọi người nhìn nhau, khi thấy Vũ Sơn đứng dậy cười đáp lại thì thầm thở dài.

Cộng thêm Vũ gia lão tổ, lần này Ngân Lang tộc đã kéo được ba vị Hoàng cảnh, hơn nữa hai vị trong số đó, thế lực đứng sau đều không thể coi thường!

Một là Hống tộc, một là Bách Lý kiếm tiên!

“Chúc mừng Ngân thiếu chủ!”

“Chúc mừng thiếu chủ, hôm nay chúng ta đến, cũng coi như triêm đủ hỉ khí.”

Tiếng chúc mừng vang lên không ngớt, phần lớn mọi người vẫn chưa biết mục đích thực sự của tiệc cưới này, chỉ thấy một

tiệc cưới lại có nhiều cường giả đến như vậy thì không khỏi kinh ngạc trước sự hùng hậu về mặt nhân mạch của Ngân Lang tộc.

Mà đây cũng chính là hiệu quả mà Ngân Lang lão tổ muốn đạt được.

"Thời thần không còn sớm nữa, bái đường đi." Hắn nhàn nhạt mở miệng.

Đã là thân người, Bán Yêu tộc hắn tự nhiên cũng học được những lễ nghi của nhân tộc.

"Vâng."

Ngân Miệt gật đầu, nắm tay Vũ Huyên, đi về phía cao đường.

Ngọc Phong hơi nhíu mày, nhìn động tác có phần thô lỗ của Ngân Miệt, cùng ánh mắt hơi run rẩy của Vũ Huyên dưới khăn che mặt, thầm suy tư.

Dường như, nữ tử này không tình nguyện gả vào Ngân Lang tộc.

Cũng phải, nghe đồn Ngân Miệt thê thiếp thành đàn, nàng chỉ là một quân cờ liên hôn mà thôi, đáng thương đáng buồn nhưng lại không thể làm gì.

Hắn thở dài trong lòng, mỗi người có một số mệnh, mình cũng không giúp được gì.

Đang lúc náo nhiệt, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng quát.

"Hôm nay thật là náo nhiệt, sao lại không có ai thông báo cho Thiên Diệp tông ta đến chúc mừng?"

Giọng nói hùng hồn vang lên, tất cả mọi người đều nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Một lão một thiếu hai người đang đạp gió hạ xuống, vững vàng đáp xuống trong phủ.

"Thiên Diệp tông cũng đến sao?"

"Người kia là… Thiên Diệp lão tổ phải không, thanh niên bên cạnh hắn là ai vậy?"

Mọi người bàn tán xôn xao, còn Ngân Lang lão tổ, Vũ Sơn và những người khác thì nhíu mày.

Bọn họ không ngờ, hai người Hứa Thiên Diệp và Mộ Dung Thanh Vân, lại thực sự đến!

"Hứa Thiên Diệp, hôm nay là ngày vui của Vũ gia và Ngân Lang tộc, ngươi tốt nhất đừng có làm bậy!"

Vũ Hoa lập tức quát lớn, chỉ tay về phía trước.

"Sao nào, tiệc cưới này không dung Hứa mỗ đến sao?"

Hứa Thiên Diệp nhàn nhạt mở miệng.

"Nếu ngươi thành tâm đến tham gia, tự nhiên là hoan nghênh nhưng nếu ngươi dẫn người đến gây sự, hừ, có nhiều người ở đây như vậy, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ."

Vũ Hoa hừ lạnh, vừa nói vừa liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân, ý cảnh cáo không nói nên lời.

Trên đài, tân nương đã sớm vén khăn che mặt, kinh ngạc nhìn thanh niên đứng ở cửa, đôi mắt đẹp run rẩy.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều trở nên kỳ lạ.

Đến đây, bọn họ cũng coi như đã hiểu ra.

Hứa Thiên Diệp trước mắt căn bản không phải do Vũ gia hoặc Ngân Lang tộc mời đến, mà là… đến gây sự!

Nhưng mà, tên này cũng thật là gan to!

Gây sự cũng không nhìn xem đây là nơi nào, không thấy Ma cuồng tôn, Ngọc Phong đại nhân đều đang ngồi đó sao, còn có Xích Vũ tán nhân và Ngân Lang lão tổ nữa.

Đầy đủ bốn vị Hoàng cảnh ở đây, lão quỷ Thiên Diệp này điên rồi sao!

"Thiên Diệp, đừng nói bây giờ ngươi chỉ có thực lực Thánh cảnh cửu phẩm, cho dù là ngươi của năm xưa, hôm nay có nhiều người như vậy, cũng không dung ngươi làm càn."

Sắc mặt Ngân Lang lão tổ trầm xuống vài phần, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi đến làm gì, tốt nhất nên nghĩ kỹ rồi hãy nói."

"Ta tự nhiên là đến để chống lưng cho vị tiểu hữu này, xem hắn muốn làm gì."

Ánh mắt của tất cả mọi người liền đổ dồn vào người Mộ Dung Thanh Vân.

Hắn hít sâu một hơi, cảm nhận được áp lực vô cùng lớn nhưng hắn vẫn tiến lên chắp tay.

"Chư vị tiền bối, vãn bối chỉ đến để đưa một người đi, người đó là hôn thê của vãn bối."

"Hôn thê của ngươi?"

Ngọc Phong hơi nhướng mày, dường như phát hiện ra điều gì thú vị.

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt đều trở nên kỳ lạ.

Hôn thê của tên này, sẽ không phải là…

"Câm miệng!"

Còn chưa đợi Mộ Dung Thanh Vân nói xong, Vũ Hoa đã quát lớn cắt ngang.

“Chư vị đừng nghe tên này nói bậy, trước đó tên này còn nói sẽ mời Bách Lý kiếm tiên đến chứng minh giá trị của hắn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cười ồ lên, kể cả Xích Vũ tán nhân và Ngân Lang lão tổ.

Bách Lý kiếm tiên là nhân vật gì, ngay cả bọn họ muốn gặp một lần cũng khó, huống chi chỉ là một tên Tổ cảnh bát phẩm, tiểu tốt hậu sinh vô danh.

“Thiên Diệp, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có đùa giỡn với tên này, nếu không gây họa vào thân, ngươi sẽ không xử lý được đâu.”

Xích Vũ tán nhân liếc nhìn về phía bên kia, nhàn nhạt mở miệng, một luồng uy áp Hoàng cảnh tản ra.

Ngọc Phong cũng hơi nhướng mày, hắn không có ấn tượng gì với tên tiểu tử trước mắt, chẳng lẽ là Bách Lý tiền bối quen biết bên ngoài?

Ai ngờ, đối mặt với uy áp Hoàng cảnh, với ánh mắt của mọi người.

Mộ Dung Thanh Vân lại quay đầu về phía Ngọc Phong chắp tay hành lễ: “Ngọc Phong tiền bối, xin hãy giúp ta!”

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Kể cả bản thân Ngọc Phong cũng ngẩn người trong giây lát, chỉ tay vào mình, đầy vẻ nghi hoặc.

“Ta?”

Ngân Miệt thấy vậy, mặt lộ vẻ khinh thường, hơi nghiêng đầu về phía Vũ Huyên chế giễu mở miệng: “Đây chính là vị hôn phu vô dụng của ngươi sao?”

“Thật sự là đầu óc ngập nước, vừa nói mình có thể mời Bách Lý kiếm tiên đến trợ trận, giờ lại quay sang cầu xin Ngọc

Phong đại nhân. Nhưng nhìn sắc mặt của đại nhân, dường như không quen biết tên ngốc hôn phu của ngươi.”

Ngọc Phong lắc đầu: “Tiểu tử, mặc dù ta rất thông cảm với hoàn cảnh của ngươi nhưng ta và ngươi không quen biết, ta có lý do gì phải ra tay vì ngươi?”

Mộ Dung Thanh Vân không nói nhiều, mà theo chỉ thị của Thẩm An Tại, rút kiếm ngay tại chỗ, kiếm khí xông lên trời.

Lập tức mây trời tụ lại, dường như có một luồng kiếm quang từ phương đông lao đến với tốc độ cực nhanh, chém về phía Ngọc Phong.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều lắc đầu.

Một con kiến Tổ cảnh nhỏ bé, vậy mà dám rút kiếm trước mặt mọi người, còn dám vung kiếm về phía cường giả Hoàng cảnh!?

Ai cho hắn lá gan đó?

“Tên này, thật sự điên rồi.”

“Thật mất mặt.”

Cho dù là Vũ Hoa, Vũ Sơn hay Ngân Miệt và những người khác, đều lắc đầu cười khẩy, thậm chí ngay cả Vũ Huyên cũng không hiểu lắm về hành động của Mộ Dung Thanh Vân lúc này.

Thấy luồng kiếm khí từ phương đông đó dễ dàng bị Ngọc Phong kẹp giữa hai ngón tay, không làm tổn hại đến hắn một chút nào, tất cả mọi người đều chế giễu.

Chẳng phải đây là chuyện kiến rung cây sao?

Tuy nhiên, khi tất cả mọi người đều cười, chỉ có Ngọc Phong đang kẹp chặt luồng kiếm khí từ phương đông đó, sắc

mặt trở nên nghiêm túc hơn vài phần, giọng nói hơi trầm xuống.

“Ngươi tên gì, ngươi học kiếm pháp này ở đâu?”

Hắn nhìn chằm chằm vào chàng trai trẻ phía trước, mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc.

Theo hắn biết, chỉ có hai người biết kiếm pháp Đông Lai.

Một người tên là Bách Lý Nhất Kiếm, một người tên là… Mộ Dung Thiên!

“Thưa tiền bối.”

Mộ Dung Thanh Vân chắp tay, giọng điệu cung kính.

“Vãn bối họ kép Mộ Dung, tên Thanh Vân!”

…

Chương 598: Nhường hay không nhường

Mộ Dung Thanh Vân!

Khi lời hắn vừa dứt, Ngọc Phong vô thức dùng sức, kiếm quang lập tức vỡ tan.

Hắn nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thanh Vân đang chắp tay hành lễ, hơi thở có chút nặng nề.

Họ Mộ Dung, tên là Thanh Vân…

Hắn học được kiếm pháp Đông Lai này như thế nào, chỉ cần nghĩ bằng chân cũng biết là do Mộ Dung Thiên truyền lại.

Không ngờ rằng sau ngần ấy năm, cuối cùng cũng có tin tức về hậu duệ của Mộ Dung gia!

Trong lúc kích động, hắn chỉ chăm chăm nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thanh Vân, thậm chí quên cả nói chuyện.

Còn người sau cũng vô cùng lo lắng, trong lòng có chút căng thẳng.

Hắn không biết tổ tiên mình và Ngọc Phong, Bách Lý Nhất Kiếm có quan hệ như thế nào, chỉ nghe theo lời dặn của Thẩm sư tổ mà làm như vậy.

Vì vậy, hắn không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Hừ, thằng hề thích gây sự chú ý, dám ra tay với Ngọc Phong đại nhân, muốn chết!”

Vũ Hoa thấy Ngọc Phong không nói gì trong một thời gian dài, lập tức lộ vẻ chế giễu, xông lên tát một cái.

Những người khác thấy vậy không khỏi hối hận.

Một cơ hội tốt như vậy để thể hiện trước mặt Ngọc Phong đã bị bỏ lỡ, vậy mà lại để hắn giành mất trước.

"Ngươi dám!"

Hứa Thiên Diệp cau mày, lập tức đưa tay kéo Mộ Dung Thanh Vân lại.

Tuy nhiên, chưa kịp tế ra phù quang thì đột nhiên thấy trước mắt lóe lên một tia lửa.

"Cút!"

Một chữ lạnh lùng vang lên, hư không nơi đây như chìm xuống.

Một lời nói, hơi thở của Hoàng cảnh lan tỏa.

"Phụt…"

Vũ Hoa vừa mới tiến đến gần thì lập tức bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào một cây cột đá bên cạnh, phun ra máu tươi.

Ngọc Phong mặt lạnh đứng trước mặt Mộ Dung Thanh Vân, lạnh lùng nhìn xung quanh.

Lúc này, một mảnh tĩnh lặng.

Vắng lặng như tờ!

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, có chút không phản ứng kịp, thậm chí cả chính Mộ Dung Thanh Vân cũng vậy.

Hắn đã nghĩ rằng có lẽ Ngọc Phong sẽ vì sự sắp xếp của Thẩm sư tổ mà đối xử với mình một cách nhẹ nhàng hơn, từ đó hòa giải.

Không ngờ rằng…

Hắn lại trực tiếp ra tay làm trọng thương Lục trưởng lão của Vũ gia!

Hoàn toàn không nể mặt!

"Ngọc Phong đại nhân, ngài đây là…"

Vũ Sơn vội vàng đỡ Vũ Hoa dậy, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Ngân Lang lão tổ cũng đứng dậy, có chút không biết phải làm sao khi nhìn thấy cảnh này.

Chỉ có Ma Cuồng tôn giả và Xích Vũ tán nhân, nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thanh Vân đang cầm kiếm ở phía sau, mơ hồ nhận ra rằng kiếm pháp mà hắn vừa tung ra dường như không đơn giản như vậy.

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Ngọc Phong từ từ lên tiếng.

"Nhất Kiếm Đông Lai, chấn động chín tầng trời…"

Ánh mắt hắn hơi nheo lại, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, chấn động lòng người.

"Vũ gia các ngươi to gan thật, truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên, các ngươi cũng dám đụng vào!"

Giọng nói như sấm rền, vang vọng khắp nơi.

Tất cả mọi người đều sững sờ, không dám tin nhìn về phía Mộ Dung Thanh Vân.

"Hắn… hắn là truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên!?"

Vũ Sơn thậm chí còn cảm thấy mình nghe nhầm, chỉ vào Mộ Dung Thanh Vân, nói lắp cả lời.

"Không thể nào, N… Ng… Ngọc Phong đại nhân, ngài nhất định đã nhầm rồi!"

Vũ Hoa lại ho ra một ngụm máu, mặc dù trong mắt có chút oán hận nhưng không dám biểu lộ ra, hắn kiên quyết phủ nhận.

"Mộ Dung Thanh Vân hắn chỉ là con cháu của một gia tộc nhỏ ở Thiên Diệp cảnh, hơn nữa Mộ Dung gia đã sớm bị Tam Mục yêu hoàng diệt sạch, hắn là lần đầu tiên ra khỏi Hạo Hải giới, sao có thể là truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên được!"

"Ngươi đang nghi ngờ ta sao?"

Ngọc Phong hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía người kia.

Hơi thở tử vong bao trùm trong nháy mắt, Vũ Sơn và Vũ Hoa lập tức run rẩy trong lòng, không dám nói thêm nửa lời.

Còn Vũ Huyên nhìn thấy những chuyện xảy ra ở đây, ánh mắt run rẩy, có chút cảm giác như đang mơ.

Nhưng nàng biết, tất cả những điều này chắc chắn là do Thẩm sư tổ tiền bối giúp đỡ.

Nhưng… Vân ca có thể đứng ra vì mình, đã khiến nàng rất cảm động.

Cảnh tượng vung kiếm đó, nàng dường như lại nhìn thấy thiếu niên năm xưa.

"Tiểu nha đầu, lại đây."

Ngọc Phong liếc nhìn Vũ Huyên, nhàn nhạt lên tiếng.

Ngân Miệt đã buông tay đang bóp chặt nàng nhưng lúc này, nàng vẫn có chút lo lắng.

Ngọc Phong đại nhân chỉ có một mình, còn những cường giả ở đây…

Nàng lặng lẽ liếc nhìn Xích Vũ tán nhân, Ngân Lang lão tổ và Ma Cuồng tôn giả.

"Đừng sợ, lại đây."

Ngọc Phong nhìn ra sự lo lắng của nàng, nhàn nhạt lên tiếng.

Trong lời nói, lại có một chút cảm giác coi thường, dường như không hề sợ ba người ở đây.

Nghe vậy, Vũ Huyên mới nghiến răng gật đầu, bước về phía trước, Mộ Dung Thanh Vân vội vàng tiến lên đón.

"Không sao chứ?"

Nàng hơi lắc đầu, dung nhan dưới phượng quan vô cùng xinh đẹp, ánh mắt run rẩy nhìn Mộ Dung Thanh Vân.

Hắn ôm nàng vào lòng, nắm chặt tay, ánh mắt kiên định.

Thẩm sư tổ tiền bối nói không sai, muốn bảo vệ người thân yêu, một mực nhẫn nhịn là vô dụng, chỉ có thực lực, chỉ có thực lực!

Trở thành một người mạnh mẽ như Bách Lý kiếm tiên, trở thành một người mạnh mẽ như lão tổ, mới có thể lên tiếng trong thế giới mạnh được yếu thua này!

"Ngọc Phong đại nhân, ngài đây là có ý gì?"

Sắc mặt Ngân Lang lão tổ hơi trầm xuống, mặc dù cùng là Hoàng cảnh nhưng từ cách xưng hô có thể thấy, hắn vẫn rất kiêng dè đối phương.

"Lần này, là ngày vui của Ngân Lang tộc và Vũ gia, mời ngươi đến chúc mừng, chứ không phải đến gây chuyện."

Giọng nói khàn khàn vang lên, Ma Cuồng tôn giả lên tiếng, hơi thở của Hoàng cảnh bộc lộ.

Ánh mắt Xích Vũ tán nhân lóe lên, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Hắn không giống Ma Cuồng tôn giả, có thể dựa vào Hống tộc, chỉ là một tu sĩ bình thường, không thể đắc tội với những

thế lực lớn này.

Còn những người xem náo nhiệt khác, lúc này cũng sắc mặt khác nhau, đều chỉ đứng ngoài quan sát sự việc phát triển, bởi vì bất kể là bên nào, bọn họ đều không thể đắc tội.

"Vừa rồi tiểu hữu Thanh Vân đã nói rồi, nha đầu này đã có hôn ước với hắn, là Vũ gia nuốt lời, muốn cưỡng ép chia rẽ hai người, dùng làm quân cờ liên hôn."

Đối mặt với hai cường giả Hoàng cảnh, Ngọc Phong lại không hề sợ hãi, nhàn nhạt lên tiếng.

"Người khác ta có thể không quản nhưng tiểu hữu này là truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên, nếu không phải cách quá xa, chắc tiểu hữu Thanh Vân sẽ không mời ta giúp đỡ, mà là mời Bách Lý kiếm tiên đích thân đến!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Còn Vũ Sơn và Vũ Hoa thì sắc mặt càng khó coi, âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Không ngờ, Mộ Dung Thanh Vân lại thực sự có bản lĩnh mời được Bách Lý kiếm tiên đến!

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều có chút hối hận.

Biết sớm thằng nhóc này có quan hệ này, đã không đi!

Nói sớm thì bọn họ còn không dâng trả Vũ Huyên bằng cả hai tay, càng coi hắn như khách quý sao?!

"Hôm nay ta muốn dẫn bọn họ đi, hai người các ngươi… nhường hay không nhường?"

Ngọc Phong nhìn xung quanh, nhẹ nhàng vung tay áo, một vòng lửa đỏ bùng cháy, nhuộm đỏ mái tóc dài của hắn, vô cùng kiêu ngạo.

Nhường hay không nhường!

Tiếng phượng hót vang lên, yêu tộc, Bán Yêu tộc ở đây đều cảm thấy ý chí chiến đấu run rẩy từ sâu trong huyết mạch, thậm chí có một loại xung động muốn quỳ xuống cúi đầu.

Không bị ảnh hưởng bởi hơi thở huyết mạch Phượng Hoàng này, chỉ có ba người Phệ Thiên cùng Ma Cuồng tôn giả và Ngân Miệt.

Thẩm An Tại ở trong thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, lắc lư ghế mây xem kịch.

Thằng nhóc Ngọc Phong này, đã không còn vẻ non nớt năm xưa.

Nhớ lại năm xưa, tên này suýt nữa vì quá ngây thơ mà bị đồng hành hãm hại giết chết.

Bây giờ… cũng đã trở thành dáng vẻ trung niên, càng nói chuyện càng có phong thái của bậc cường giả.

Chương 599: Độc Y thánh tôn

Bốn chữ nhường hay không nhường vừa thốt ra, khiến sắc mặt của hai người đều có chút không được đẹp.

Đặc biệt là Ngân Lang lão tổ, sắc mặt càng khó coi như ăn phải ruồi vậy.

Không ngờ mình mời Ngọc Phong đến, cuối cùng lại giúp người ngoài làm mất mặt mình.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn hai người Vũ Sơn, trong lòng mắng bọn họ vô số lần.

Gả ai không gả, lại đi gả một hồng nhan họa thủy như vậy.

Cố ý hay vô tình?

Bây giờ thì hay rồi, cục diện trở thành như thế này.

Hôn lễ không thể tổ chức, vất vả lắm mới mời Ngọc Phong đến, e rằng cũng không có hy vọng gì nữa.

"Đã không ai ra tay, vậy Ngọc mỗ xin cáo từ, các ngươi từ từ ăn tiệc nhé."

Ngọc Phong liếc nhìn hai người, thấy bọn họ không có ý định ra tay, liền quay sang nhìn Mộ Dung Thanh Vân.

"Đi thôi."

Vung tay áo lên, hỏa vân bay lên, mang theo ba người bọn họ cùng nhau bay về phía chân trời xa xa.

Nhìn bọn họ đi xa, Ma Cuồng tôn giả liếc nhìn Phệ Thiên đang ngồi trên ghế, không nói một lời, cuối cùng cũng không

ra tay.

Còn Ngân Lang lão tổ cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Dù sao thì Ngọc Phong đã nói rất rõ ràng rồi.

Mộ Dung Thanh Vân kia là truyền nhân của Bách Lý Nhất Kiếm, nếu ra tay, lần sau đến đây sẽ không phải là hắn nữa.

Bách Lý kiếm tiên mà đến, tất cả mọi người ở đây đều không đủ để chém.

"Ít đi một Ngọc Phong, không có gì to tát, người chịu thiệt là hắn."

Lúc này, Phệ Thiên từ từ lên tiếng, ánh mắt hờ hững, dường như không hề để tâm đến chuyện này.

Nghe hắn nói vậy, Ngân Lang lão tổ mới gật đầu, nhìn mọi người rồi nói.

"Hôn lễ không thể tổ chức nhưng ta còn một chuyện, muốn nhờ mọi người giúp đỡ."

Theo hắn nói, mọi người có mặt cũng dần dần tỉnh táo lại, phụ họa nói.

"Ngân Lang lão tổ có gì cứ nói, nói giúp đỡ thì khách sáo quá."

Ngân Lang lão tổ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Đao vực thịnh sự sắp đến, nếu chúng ta đồng tâm hiệp lực, chắc chắn sẽ có một cơ duyên lớn nhưng… để đề phòng có người hai mặt ba dao, nói xấu sau lưng…"

"Muốn nhờ mọi người, vì vãn bối này mà để lại một giọt tinh huyết bản mệnh, gieo ấn ngự yêu của Vũ gia."

"Cái gì!?"

“Ngươi có ý gì, chuyện này xin thứ lỗi, chúng ta không thể đồng ý.”

Mọi người lập tức nổ tung, sắc mặt đều thay đổi.

Nhưng theo Xích Vũ tán nhân và Ma Cuồng tôn giả nhàn nhạt tiến lên, giọng nói cũng dần nhỏ lại.

…

Trên bầu trời, Ngọc Phong mới có thời gian tỉ mỉ quan sát thanh niên và lão giả bên cạnh.

Hắn cũng nhìn thấy sự u ám trên người Hứa Thiên Diệp nhưng không hỏi nhiều, chủ yếu nhìn về phía Mộ Dung Thanh Vân.

Lúc đầu không để ý nhiều, bây giờ nhìn kỹ lại.

Thật sự có thể phát hiện ra hắn và Mộ Dung Thiên có vài phần giống nhau.

“Mộ Dung gia… đã xảy ra chuyện gì?”

Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng hỏi một câu như vậy.

Vừa rồi trong miệng những người đó, hắn đã biết được tin tức Mộ Dung gia bị Tam Mục yêu hoàng tiêu diệt nhưng không biết cụ thể.

“Vì chìa khóa của Huyết Tế chi Lộ.”

“Huyết Tế chi Lộ?”

Ngọc Phong cau mày.

Hắn cũng đã nghe nói đến những tin tức này nhưng cụ thể thì cũng chưa từng đi.

“Gia tổ của ngươi ở đâu, một Hoàng cảnh nho nhỏ, sao dám động vào Mộ Dung gia?”

Hắn có chút khó hiểu hỏi.

Những năm gần đây, những người bước ra từ Thiên Huyền giới đều đi du ngoạn khắp nơi khác nhau.

Các tinh vực cách nhau rất xa, tin tức truyền ra cũng rất ít.

Sau bao nhiêu năm trôi qua, hầu hết mọi người đều gần như mất liên lạc.

Mộ Dung Thiên năm đó tuy ở Minh Trần tinh vực nhưng sau đó cũng mất tích, Bách Lý Nhất Kiếm cũng từng tìm hắn nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy.

Nhưng tên nhóc đó đã vượt qua nhiều hiểm cảnh như vậy, nói hắn đã chết, bản thân mình không tin chút nào.

Dù sao thì… từ ngàn năm trước.

Một thân áo đen đeo kiếm, được mọi người gọi là Đại An kiếm tiên, Vô Song kiếm đế Mộ Dung Thiên đã bước vào Bất Hủ cảnh, thậm chí còn xưng Đế.

Trong toàn bộ Minh Trần tinh vực, đều là bá chủ vang danh một phương.

Thậm chí Bách Lý Nhất Kiếm trong những năm đầu cũng được hắn giúp đỡ không ít.

“Bản mệnh thế giới của gia tổ ngươi là Vô Song giới, Mộ Dung gia sao lại đến Hạo Hải giới này?”

Ngọc Phong không khỏi cau mày, có chút nghi hoặc.

Năm đó Bách Lý Nhất Kiếm đã từng đi tìm hậu nhân của Mộ Dung Thiên nhưng gần như lật tung cả Vô Song giới cũng không tìm thấy.

Nhưng may mắn là không có tin tức về cái chết của Mộ Dung Thiên truyền ra nên những người đó kiêng dè uy danh của Vô Song kiếm đế, cũng không dám làm gì.

“Vãn bối cũng không biết.”

Mộ Dung Thanh Vân lắc đầu, chuyện của tổ tiên, hắn làm sao biết được toàn bộ.

"Nhất Kiếm Đông Lai, là do tổ tiên ngươi truyền lại?" Ngọc Phong lại hỏi.

"Đúng vậy." Mộ Dung Thanh Vân gật đầu.

Mặc dù không biết tại sao sư tổ tiền bối trong đầu không muốn lộ diện nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn không tiết lộ.

"Nhóc con, bảo hắn viết một lá thư giới thiệu đến Thần Thước sơn."

Thẩm An Tại lên tiếng nhắc nhở.

Mộ Dung Thanh Vân lúc này mới nhớ ra, vội vàng mở miệng: "Dám hỏi tiền bối, không biết có thể viết một lá thư giới thiệu không, hạt giống của Huyết Tế chi Lộ, cần Thiên Sinh thủy mới có thể nở rộ trở lại."

"Ngươi muốn đến Thần Thước sơn tham gia Dược Đàn luận đạo?"

Ngọc Phong có chút kinh ngạc.

Người trước gật đầu.

"Ngươi là dược sư phẩm mấy?"

"À… không biết."

Mộ Dung Thanh Vân gãi đầu.

Dược sư?

Bản thân căn bản không biết luyện thuốc mà!

Sắc mặt Ngọc Phong có chút kỳ lạ nhưng không nghĩ nhiều.

"Thôi bỏ đi, không cần viết thư giới thiệu nữa, ta sẽ cùng ngươi đến đó, Thần Khuyết lão tổ sẽ không ngăn cản ngươi."

“Nhưng Thiên Sinh thủy sáu trăm năm mới có một giọt, muốn lấy được, e rằng phải có chút thành tựu trong Dược Đàn luận đạo.”

Ngọc Phong vuốt cằm, ánh mắt trầm tư.

Dược Đàn luận đạo, mỗi lần triệu tập, đều đại diện cho việc Thần Khuyết lão tổ đã gặp phải khó khăn mới trong dược đạo.

Luận đạo, cũng là luận về đạo này.

Đến lúc đó, các bậc thầy dược đạo khắp nơi, chỉ cần là dược đạo tôn sư có danh tiếng, đều sẽ đến, một là để giao lưu học hỏi lẫn nhau, hai là để xem có thể giúp Thần Khuyết lão tổ giải quyết vấn đề hay không.

Cũng có không ít hậu bối vô danh muốn dựa vào lần luận đạo này để nổi tiếng.

Nếu lấy thân phận hậu bối của bọn họ, có thể giúp những tiền bối dược đạo này giải đáp thắc mắc thì những lợi ích trong đó tự nhiên không cần phải nói nhiều.

“Ta cũng chỉ vừa mới vào Thánh phẩm, muốn nổi bật giữa nhiều bậc thầy dược đạo như vậy, e rằng có chút khó khăn.”

Ngọc Phong lộ vẻ khó xử, lại thở dài một hơi.

“Nếu có thể tìm được Cảnh Tuyết hoặc Huyền Vu thì tốt rồi, ngay cả luận đạo này cũng không cần tham gia.”

Nghe hắn nhắc đến tên, ánh mắt Thẩm An Tại hơi run lên.

Còn Mộ Dung Thanh Vân thì ngơ ngác, vì hắn căn bản chưa từng nghe đến tên của hai người này.

Nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, Ngọc Phong mỉm cười nói.

“Ngươi còn chưa biết tổ mẫu của ngươi là ai sao?”

Người trước lắc đầu.

“Tổ mẫu của ngươi có hai người, một người họ Tiêu tên Cảnh Tuyết, là chủ nhân của Thất Hải giới, Thương Lan tinh vực, người đời gọi là… Nam Dược đế.”

“Bốn đại dược đế… Nam Dược đế, Độc Y thánh tôn Tiêu Cảnh Tuyết!?”

Mộ Dung Thanh Vân há hốc mồm, ngay cả Vũ Huyên cũng vô cùng kinh ngạc, không dám tin.

…

Chương 600: Mạnh nhất chín vực

Nghe hắn nói, Thẩm An Tại sờ cằm, lắc đầu liên tục.

Tên nhóc kia quả nhiên đã khai khiếu, rốt cuộc cũng không phụ lòng Cảnh Tuyết.

Vừa an ủi, trong mắt hắn lại thoáng hiện một tia cô đơn.

Là sư phụ mà không thể đi uống một chén rượu mừng, thật đáng tiếc!

Nhưng mà…

Hắn sờ cằm, hai vị đạo lữ, một vị là Cảnh Tuyết, vậy vị còn lại là ai?

Chẳng lẽ là Phi Sương?

"Đáng tiếc, năm đó sau khi tổ tiên ngươi mất tích, tổ mẫu ngươi cũng ít khi lộ diện, thần long không thấy đầu không thấy đuôi, nhiều người đến Thất Hải giới cầu thuốc đều vô công mà về."

Ngọc Phong tiếc nuối lắc đầu.

Nghe vậy, ý nghĩ vừa mới nhen nhóm trong lòng Mộ Dung Thanh Vân liền tắt ngúm.

"Xin hỏi tiền bối, vậy vị tổ mẫu thứ hai…"

Hắn có chút mong đợi.

Không ngờ Nam Dược đế lừng lẫy lại là tổ mẫu của mình, cũng không biết sau này Mộ Dung gia tại sao lại sa sút đến mức này.

“Vị thứ hai…”

Ngọc Phong sờ cằm, sau đó lắc đầu.

“Nói cho ngươi cũng vô dụng, danh tiếng của nàng không tốt lắm, nếu ngươi tiết lộ thân phận của mình, chỉ sợ sẽ mời đến vô số kẻ thù truy sát.”

“A?”

Mộ Dung Thanh Vân cau mày.

Thẩm An Tại trong thức hải nghe cũng có chút kinh ngạc, không trách vừa rồi trước mặt những người đó Ngọc Phong không nói thân phận thật của Mộ Dung Thanh Vân, mà lại nói hắn là truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên.

Thì ra còn có những kiêng kỵ này.

“Xin hỏi tiền bối, chẳng lẽ vị tổ mẫu thứ hai này của ta là người ma đạo?”

Mộ Dung Thanh Vân vẫn mạnh dạn hỏi.

“Không phải, nhưng việc nàng làm, không khác gì ma đạo.”

Ngọc Phong hít sâu một hơi, nhìn về phía xa: “Bí mật hơn một nghìn ba trăm năm trước đó, rất ít người biết nhưng nếu nói đến một chuyện lớn khác, ngươi chắc chắn biết.”

“Chuyện gì?”

“Cửu Thiên liên nở, bảy giới tinh tàn.”

Đồng tử Mộ Dung Thanh Vân co lại, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại mấy phần.

Chuyện chấn động chín đại tinh vực năm đó, chẳng lẽ… có liên quan đến vị tổ mẫu thứ hai của mình?

Chuyện đó hắn không biết chi tiết, điển tịch cũng không ghi chép lại.

Chỉ có vỏn vẹn tám chữ này.

Nghe nói ngày đó, toàn bộ Hoang Vực thế giới đều nghe thấy tiếng nổ kinh thiên động địa, liên tiếp bảy giới bị diệt vong, vô số người chết.

Có rất nhiều suy đoán về chuyện đó.

Có người nói là Ma đạo đại đế ra tay, để luyện Đế binh hoặc tu luyện công pháp ma đạo chí cao.

Cũng có người nói là có hai vị đại đế đánh nhau, dư chấn gây ra.

Thậm chí còn có người nói là có người ở Hoang vực đắc tội với ai đó, trả thù liên lụy.

Tóm lại, có đủ loại suy đoán nhưng không ai biết năm đó là ai ra tay, lại vì sao mà ra tay.

Dù sao thì, bảy giới tinh tàn, ,tử thương vô số.

Ngoài Ma vực ra, loại thương vong trên diện rộng như vậy, gần như mấy nghìn năm mới xảy ra một lần.

Cũng chính vì hành động điên cuồng này, đã bị các đại đế của các tinh vực cùng nhau lên án, bất kể là chính đạo hay ma đạo, năm đó nghe nói có ba mươi sáu vị đại đế tụ tập ở Hoang vực, chỉ để tìm ra hung thủ gây án.

Sau đó không biết vì sao mà không có kết quả, cũng không truyền ra kết quả nào.

“Ý của tiền bối là… chuyện năm đó là do vị tổ mẫu thứ hai của ta làm?”

Theo động tác gật đầu nhẹ của Ngọc Phong, trong lòng Mộ Dung Thanh Vân có chút chấn động, có chút không dám tin.

Hắn tưởng tổ tiên của mình từng một mình giết lên tầng mười ba Yêu tộc đã rất lợi hại rồi, không ngờ có người còn dũng mãnh hơn hắn.

Thì ra là trực tiếp… cho nổ tung bảy giới!

"Còn về danh tính của nàng đã bị các vị đại đế ra lệnh cấm, ngay cả ta cũng không dám tùy tiện nhắc đến, nếu không hậu quả sẽ khôn lường."

Ngọc Phong nghiêm mặt nói.

Không phải hắn không muốn nói cho Mộ Dung Thanh Vân biết, mà là cho dù có thể nói ra thì đối với hắn cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Thẩm An Tại nghe những lời này, sắc mặt lại trở nên kỳ lạ.

Trong ấn tượng của hắn, chỉ có ba người có thể bất chấp hậu quả mà làm ra chuyện như vậy.

Một người tên là Mộ Dung Thiên, một người tên là Thiên Nhạc…

Ờ… sao đồ đệ của mình toàn là những kẻ phát điên không màng hậu quả thế này?

Bất lực lắc đầu cười, trong đầu Thẩm An Tại hiện lên cái tên thứ ba.

Lăng, Phi, Sương!

Với tính tình lạnh lùng của nàng, nếu gặp phải chuyện gì đó, cho nổ tung bảy giới thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao thì…

Thẩm An Tại lắc lư ghế mây, vẫn nhớ năm đó Mộ Dung Thiên bị Lý Trường Sinh đánh trọng thương, biểu cảm của nha đầu đó đã thay đổi, sau đó buổi tối đã rời khỏi Linh Phù sơn.

Mặc dù không biết Lý Trường Sinh đã trải qua chuyện gì nhưng hẳn là không thể thiếu một trận đòn.

"Thì ra là vậy."

Mộ Dung Thanh Vân gật đầu, xem ra vị tổ mẫu thứ hai của mình cũng là một nhân vật không tầm thường.

"Tiểu tử, hỏi hắn một chút, Cửu Huyền giới ở tinh vực nào."

"Ồ, tiền bối…"

Mộ Dung Thanh Vân ngoan ngoãn hỏi.

"Cửu Huyền giới?"

Ngọc Phong ho khan một tiếng, quay đầu cau mày nhìn hắn: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Thấy sắc mặt hắn có gì đó khác thường, Thẩm An Tại càng chắc chắn hơn.

Vừa mới nói xong chuyện đó, nói tên người đó không được nhắc đến, sau đó hỏi đến Cửu Huyền giới, hắn liền biến sắc, ý tứ trong đó, không cần phải nói nhiều.

"Chỉ hỏi thôi." Mộ Dung Thanh Vân chớp mắt.

"Cửu Huyền giới ở trong Đạo vực, cách Minh Trần tinh vực rất xa, tiếp giáp với Ma vực, Hoang vực, Yêu vực."

Khi Ngọc Phong không nói gì, Hứa Thiên Diệp vẫn luôn im lặng bên cạnh đã lên tiếng.

Còn người trước cau mày, nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Vân: "Tại sao ngươi đột nhiên hỏi đến Cửu Huyền giới, ai nói cho ngươi biết?"

Thẩm An Tại trong lòng "lộp bộp" một tiếng, vội vàng mở miệng cảnh cáo.

“Nói là trên sách có thấy Cửu Huyền giới có rất nhiều cường giả, vẫn luôn muốn đến đó du ngoạn.”

“Vãn bối trước đây từng nói với Vũ Huyên là muốn đến các đại giới để xông pha, dùng kiếm trong tay để vang danh, nghe nói Cửu Huyền giới có nhiều cường giả nên muốn hỏi thăm một chút.”

Mộ Dung Thanh Vân đầu óc quay nhanh, nắm tay Vũ Huyên mở miệng.

Ánh mắt Ngọc Phong lóe lên, tầm mắt đảo qua mặt hai người mấy lần, sau đó mới xóa tan nghi ngờ, từ từ mở miệng.

“Không phải Cửu Huyền giới có nhiều cường giả, mà là Đạo vực có nhiều cường giả, dù là Thanh Tâm tông hay Linh môn, đều có rất nhiều đại đế trấn giữ, bởi vì Đạo vực và Ma vực từ trước đến nay luôn là kẻ thù không đội trời chung, bất tử bất diệt, nhiều năm qua tu sĩ hai vực đã chém giết vô số, Yêu tộc cũng từ đó mà được lợi.”

“Nếu không mạnh thì đã diệt vong từ lâu rồi.”

Hắn mở miệng giải thích cho Mộ Dung Thanh Vân.

Dù sao cũng chỉ là một Tổ cảnh, ngay cả Hạo Hải giới cũng là lần đầu tiên ra ngoài, tầm mắt chắc chắn không rộng lớn như vậy, không biết những chuyện này cũng là bình thường.

“Trong chín đại tinh vực, Đạo vực, Ma vực này là hai vực mạnh nhất, nằm ở phía đông tinh hải, Hoang vực, Yêu vực kém hơn một chút, nằm ở phía tây tinh hải, còn Minh Trần tinh vực, Đao vực thì ở phía bắc, Thương Lan tinh vực, Tử Trần tinh vực ở phía nam, thực lực của bốn vực này tương đương nhau.”

Nói đến đây, Ngọc Phong dừng lại một chút.

“Tiền bối chỉ nói đến tám đại tinh vực, vậy Thiên Huyền tinh vực thứ chín thì sao?” Mộ Dung Thanh Vân nghi ngờ.

“Thiên Huyền tinh vực à…”

Sắc mặt Ngọc Phong hiếm khi trở nên mơ màng, mỉm cười, nụ cười có chút tiếc nuối.

“Thiên Huyền tinh vực nằm ở trung tâm tinh hải, là nguồn gốc của tinh hải, khởi nguồn của vạn giới, từng… mạnh nhất chín vực!”

Thẩm An Tại hít thở hơi khó khăn.

Thiên Huyền tinh vực… mạnh nhất chín vực!

…

Chương 601: Đến Thần Thước sơn

“Tại sao lại là từng?”

Mộ Dung Thanh Vân có chút không hiểu.

Ngọc Phong lắc đầu, không nói nhiều.

Thời kỳ đỉnh cao của Thiên Huyền tinh vực đã là chuyện rất xa xôi rồi, sau đó thì dần dần suy tàn.

Cũng chính vì suy tàn nên mới có chuyện Hỗ tộc, Linh môn, Thanh Tâm tông, Thiên gia và người của Thi Ma giới Ma vực sau này đến Thiên Huyền giới tranh đoạt Vạn Giới bia.

Còn vì sao lại suy tàn thì không ai biết.

Thẩm An Tại rất muốn để Mộ Dung Thanh Vân hỏi thêm một số chuyện nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Vừa rồi nhiều chuyện hỏi một câu về Cửu Huyền giới, đã suýt khiến Ngọc Phong nghi ngờ.

Bây giờ, càng ít người biết đến sự tồn tại của mình càng tốt.

Bởi vì Thẩm An Tại giả kia vẫn luôn ở trong bóng tối, vẫn phải cẩn thận thì hơn, nếu không, hắn còn muốn hỏi tung tích của Chính Nguyên và Huyền Ngọc Tử nữa chứ.

Nghĩ đến đây, hắn liếc nhìn Hứa Thiên Diệp đang lặng lẽ đi theo bên cạnh, thở dài không nói gì.

Nói là đệ tử nhưng thực ra hắn không muốn nhận.

Hơn nữa… lỡ như hắn là Thẩm An Tại giả cố ý cài vào bên cạnh mình thì sao?

Điểm này, Thẩm An Tại cũng đã cân nhắc.

Vì vậy hắn vẫn luôn không nghĩ đến chuyện để Hứa Thiên Diệp rời đi, một là vì bây giờ thực lực của mình còn yếu, có người đánh thuê miễn phí thì tốt nhất.

Hai là… cũng phải để mắt đến hắn một chút.

"Hay là nói về chuyện của Tam Mục yêu hoàng đi."

Ngọc Phong vừa dẫn bọn họ xuyên thoa trong hư không, vừa mở miệng, mày lạnh nhạt.

Vất vả lắm mới tìm được hậu nhân của Mộ Dung gia, kết quả lại biết được chuyện này, nếu ngay cả Mộ Dung Thanh Vân cũng không giữ được thì sau này hắn còn mặt mũi nào đi gặp Bách Lý tiền bối và Mộ Dung Thiên nữa?

"Tam Mục yêu hoàng…"

Nói đến chuyện này, Mộ Dung Thanh Vân không khỏi nắm chặt tay, ánh mắt lộ vẻ căm hận.

"Hắn hẳn là không bao lâu nữa sẽ đến Hạo Hải giới, dù sao thì thứ hắn muốn chính là hạt giống của Huyết Tế chi Lộ."

Sau khi biết được Tam Mục yêu hoàng hiện không ở trong tinh vực này, Ngọc Phong từ từ gật đầu.

"Thế à… vậy đến lúc đó ta sẽ đợi ở Thiên Diệp tông, cái đầu của hắn, ta sẽ đích thân giao cho ngươi."

Lời nói lạnh nhạt và chắc chắn phát ra từ miệng hắn, rõ ràng là không coi Tam Mục yêu hoàng ra gì.

Cũng phải, dù sao trong cơ thể hắn cũng chảy dòng máu của Phượng tộc, há có thể so sánh với Tam Mục tạp chủng kia được?

Một nhóm người đi một mạch không dừng lại, trực tiếp đến Thần Thước sơn ở Hạo Hải giới.

Tinh hải mênh mông, Thẩm An Tại ở trong thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, quan sát mọi thứ xung quanh.

Trong bóng tối sâu thẳm đó, mơ hồ có thể thấy những bóng đen khổng lồ thỉnh thoảng lật mình, thỉnh thoảng chạm vào một thế giới nhỏ, bên trong liền rung chuyển ầm ầm.

Cái gọi là thiên tai, một phần là do chúng gây ra.

Những thứ này được gọi là hung thú.

Chúng có thân hình khổng lồ, sống giữa tinh hải, sinh ra đã có thực lực mạnh mẽ, ít nhất cũng là Thánh cảnh.

Nhưng may mắn thay, những hung thú mạnh mẽ này có khả năng sinh sản cực kỳ kém, nếu không thì chỉ sợ chín đại tinh vực đã sớm bị những hung thú này phá hủy rồi.

Theo Ngọc Phong nói, trong số những hung thú trong tinh hải, thực lực cao nhất chỉ có Hoàng cảnh, trừ một số cấm địa mới có Cực cảnh hoặc thậm chí là những sinh vật khổng lồ mạnh hơn tồn tại.

Nơi đó, hắn không dám đến.

Ý thức lãnh thổ của hung thú rất mạnh, bình thường chỉ cần không xâm phạm lãnh thổ của chúng, chúng sẽ không ra tay, vẫn luôn ngủ say, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng chỉ lật mình hoặc đại loại như vậy.

"Không biết… thịt của những hung thú này có ngon không, da, giáp, xương, vảy có thể dùng để luyện khí không?"

Trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy, sau đó…

Nghe thấy Ngọc Phong bên cạnh như nhớ ra điều gì, bật cười nói.

"Năm đó tổ tiên của ngươi mới đến thượng giới, bước vào tinh hải này, ngươi biết hắn đã hỏi một câu gì không?"

"Gì vậy?" Mộ Dung Thanh Vân nghi ngờ.

"Hắn hỏi sư bá chưởng môn của hắn, thịt của hung thú này có ngon không, nói rằng sau này đợi sư phụ của hắn trở về, sẽ chặt một con nướng cho sư phụ của hắn ăn."

"A?"

Mộ Dung Thanh Vân há hốc mồm, có chút kinh ngạc nhìn con quái vật khổng lồ ở đằng xa.

Con quái vật đó trông cao tới hàng trăm triệu trượng, người đứng trước mặt nó thậm chí còn không bằng móng tay của nó.

Trong mắt tổ tiên của mình… lại là thịt có ngon không sao!?

"Ngươi đừng nói, sau này hắn còn thực sự đi chặt một con hung thú, còn đặc biệt đến Linh tộc mượn một tia lửa thần."

Mộ Dung Thanh Vân nghe xong, đôi mắt vô cùng khao khát.

Một con hung thú mạnh mẽ như vậy, tổ tiên lại nói chặt là chặt, vậy phải có thực lực mạnh mẽ đến mức nào?

"Tổ tiên của ngươi đã làm rất nhiều chuyện, như cướp thánh nữ trong Thanh Tâm trì, chiến đấu với chín trưởng lão xinh đẹp ở Hợp Hoan sơn môn, dụ dỗ Trường Tịch tiên tôn chửi bới trong Trường Tịch lâm…"

Theo lời Ngọc Phong, mặc dù Mộ Dung Thanh Vân không hiểu rõ về nhiều cường giả và địa danh nhưng cũng nghe đến lè lưỡi.

Những chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng người thường không dám nghĩ tới.

Nói về Trường Tịch lâm, đó là một nơi có luật im lặng.

Nghe nói Trường Tịch tiên tôn tu đạo bảy nghìn năm, trong đó sáu nghìn năm tu luyện là không nói.

Cũng chính vì không nói, hắn rất ít khi nói chuyện nhưng một khi nói ra, đó chính là lời nói theo pháp luật, sức mạnh của pháp tắc đại đạo cuồn cuộn.

Có thể khiến Trường Tịch tiên tôn chửi bới…

Không dám tưởng tượng tổ tiên của mình đã làm gì vào năm đó, chẳng lẽ cướp mất đạo lữ của hắn?

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Vân kỳ quái.

Thẩm An Tại trong thức hải của hắn cũng nghe rất thích thú.

Nghe những chuyện này, quả thực là chuyện mà thằng ngốc Mộ Dung Thiên đó có thể làm được.

Vừa mỉm cười, hắn vừa lắc đầu, thở dài.

Mặc dù nói nghe có vẻ khá thú vị, mọi người đều thích thú.

Nhưng mọi người đều hiểu rằng, bất kỳ chuyện nào trong số những chuyện này, đi kèm với nó cũng là chín phần chết một phần sống thậm chí là mười phần chết không có sống.

Thẩm An Tại không dám nghĩ nhiều.

Không có mình, thằng ngốc đó đã vượt qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, bao nhiêu cảnh sống chết như thế nào?

Hắn có từng… trong lúc tuyệt vọng vô biên, lớn tiếng gọi hai chữ "Sư phụ" như trước kia, sau khi không có hồi đáp thì lại buồn bã thất vọng không?

“Ba nghìn năm…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, vô thức nhíu mày lạnh lùng.

Ai mà dám giả mạo mình lừa gạt đồ đệ của mình vào cảnh hiểm nguy thậm chí là chết thì hắn… Thẩm An Tại… nhất định sẽ lột da rút gân, khiến chúng cầu sống không được, cầu chết không xong!

“Phía trước chính là Thần Thước sơn, chuẩn bị xong chưa?”

Ngọc Phong dừng bước, sắc mặt nghiêm túc hơn mấy phần.

Mộ Dung Thanh Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước núi rừng, một ngọn núi cao chót vót ẩn hiện, màu đen vô số như chim sẻ ngậm cành cây.

Thỉnh thoảng, có ba hai luồng ánh sáng lướt vào bên trong, cùng với bóng chim sẻ hư ảo trên bề mặt nổi lên từng đợt gợn sóng.

“Đây chính là… Thần Thước sơn sao!”

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Vân hơi ngưng lại, trong lòng không khỏi lo lắng trở lại.

Dược Đàn luận đạo, ít nhất phải có trình độ dược đạo Thánh phẩm mới có tư cách, mà mình lại không hiểu gì về cái này.

Cũng không biết đến lúc đó, tiền bối Thẩm sư tổ có thể ứng phó được không.

Dù sao… đến đây không chỉ có cường giả dược đạo của Hạo Hải giới, những đại năng dược đạo từ một số thế giới khác của Minh Trần tinh vực cũng sẽ đến.

…

Chương 602: Vạn Đạo Thôi Diễn thuật

Ngọc Phong nhìn Mộ Dung Thanh Vân, sau đó không do dự, dẫn hắn đi về phía ngọn núi đó.

Hứa Thiên Diệp, Vũ Hiên đều đi theo phía sau.

Vừa bước vào trong ánh sáng đen, linh khí nồng đậm cùng mùi thuốc nồng nặc liền ập đến.

"Nơi này… linh khí thật nồng đậm!"

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc, nhìn những cây cỏ xanh tươi xung quanh, thậm chí cả sương mù cũng mang theo linh khí.

Còn ánh sáng chim sẻ đen bên ngoài, cũng không phải dị tượng bình thường, mà là một loại trận pháp.

Thẩm An Tại không hiểu rõ lắm nên không biết nhiều.

Nhưng có thể khẳng định, trận pháp này không hề đơn giản.

Tốc độ sinh trưởng của linh dược ở đây nhanh hơn nhiều so với bên ngoài, thậm chí không thua kém gì hai mươi mẫu ruộng thuốc của hắn lúc trước.

Tất nhiên, không biết linh dược ở đây sau khi héo úa có thể mọc lại hay không.

Dưới chân núi, còn có dược đồng canh giữ.

Chỉ riêng hai dược đồng này, nhìn qua đã thấy không đơn giản, trán đầy đặn, mặt hồng hào, nhìn là biết sống lâu.

Tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với Hứa Thiên Diệp sau lưng Mộ Dung Thanh Vân.

Thấy Ngọc Phong và những người khác, hai dược đồng nhìn nhau, tiến lên chắp tay chào đón.

"Xin hỏi chư vị, có phải đến tham gia Dược Đàn luận đạo không?"

"Đúng vậy, xin hỏi Dược Đàn luận đạo này, hiện tại đã bắt đầu chưa?"

Ngọc Phong lấy ra một lệnh bài ra hiệu, mở miệng hỏi.

"Hóa ra là tiền bối Phượng tộc, mời vào nhanh, Dược Đàn luận đạo vẫn chưa bắt đầu, vẫn còn chỗ trống."

Dược đồng nhìn ra lai lịch của Ngọc Phong, lập tức sắc mặt cung kính hơn không ít.

Phượng tộc, đó là một trong những thế lực lớn, tộc nhân bên trong hầu như đều nắm giữ Niết Bàn thần hỏa, thậm chí Thần Phượng hỏa cũng không phải không có.

Đối với luyện đan, bọn họ càng tinh thông.

Vì vậy, khi thân phận này được đưa ra, hai dược đồng thậm chí không nghĩ nhiều, trực tiếp nghênh đón Ngọc Phong và những người khác vào.

Mộ Dung Thanh Vân thấy cảnh này, có chút kinh ngạc nhìn Vũ Hiên bên cạnh.

Danh tiếng của Ngọc Phong đại nhân, lại có tác dụng tốt như vậy sao?

Đi theo đường lên núi, Thẩm An Tại vẫn luôn quan sát xung quanh, thầm kinh ngạc.

Những cây cối hai bên đường núi này, phần lớn đều cao chót vót, cây lớn ngút trời, thậm chí còn có ánh sáng đen lưu

chuyển.

Trong mười cây, chắc chắn có một cây là bảo vật.

Chín chín thành trận, lại tương hỗ lẫn nhau, càng khiến hoạt tính ở đây tràn lan.

Không hổ danh là Thần Thước sơn, bảo địa dược đạo đệ nhất Hạo Hải giới.

Chỉ riêng các loại trận pháp gia trì ở đây, hắn e rằng không thể làm được lớn như vậy, dùng nhiều bảo vật như vậy trải khắp cả ngọn núi để thành trận.

"Nếu như ruộng thuốc của ta ở bên giới này, có linh khí nồng đậm và sức mạnh đại đạo như vậy gia trì, e rằng cũng không kém gì Thần Thước sơn này."

Thẩm An Tại sờ cằm, có chút ý so sánh.

Càng lên cao, linh khí cũng càng nồng đậm hơn.

"Ngọc Phong huynh, đã lâu không gặp!"

Ngay khi mọi người lên núi, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Quay đầu nhìn lại, là một lão già đầu trọc mặc áo vải thô, bên cạnh còn có một thanh niên mập mạp.

"Hóa ra là Nam Ông lão ca."

Ngọc Phong thấy người đến, không khỏi chắp tay đáp lại.

"Ngươi sao lại chạy đến Hạo Hải giới xa xôi này, những vị này là?"

Nam Ông đáp xuống, đánh giá Mộ Dung Thanh Vân và Hứa Thiên Diệp bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Vị này là truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên, Mộ Dung Thanh Vân…"

Ngọc Phong cũng lập tức nói rõ thân phận của người phía sau.

Khi nghe đến truyền nhân của Bách Lý kiếm tiên, Nam Ông rõ ràng lộ vẻ kinh ngạc.

Sau vài câu chào hỏi, mọi người cùng nhau lên núi.

Thẩm An Tại cũng biết được thân phận của hai người này.

Đông Lai giới, một vị thái thượng trưởng lão của tông môn dược đạo, trước đây khi Ngọc Phong mới lên giới, đã quen biết và cùng nhau du ngoạn, cũng coi như là cố hữu.

Tuy nhiên, Nam Ông lại lớn hơn Ngọc Phong sáu trăm tuổi, tu vi hơi cao hơn, Hoàng cảnh ngũ phẩm.

Còn thanh niên mập mạp đi theo sau hắn, tên là Bàng Dược, là đệ tử xuất sắc nhất trong số hậu bối, hai trăm tuổi, hiện tại đã là Thánh cảnh nhị phẩm.

"Ngọc Phong huynh những năm này, chẳng lẽ đã bỏ bê dược đạo rồi sao."

Khi nghe nói Ngọc Phong hiện tại vẫn chỉ có thể luyện chế Thánh phẩm đan, Nam Ông lắc đầu thở dài.

"Không bằng Nam Ông huynh, tư chất của ta kém, có thể vào Thánh phẩm đã là không tệ rồi, tiếp theo chỉ có thể trông chờ vào việc có thể tiến thêm một phẩm về cảnh giới hay không."

"Lần này đến Thần Thước sơn luận đạo, cũng là hy vọng có thể cầu được một giọt Thiên Sinh thủy."

Nghe lời hắn nói, Nam Ông hơi kinh ngạc: "Ngươi cũng muốn Thiên Sinh thủy? Trong Linh tộc, cũng có linh bảo kỳ trân sánh ngang với vật này, với thân phận của Ngọc Phong huynh, hẳn là không khó để có được chứ?"

Ngọc Phong hơi sửng sốt, sau đó cười khổ: "Chuyện này nói ra thì dài, trong tộc có chút biến cố, không nói cũng được."

"Thì ra là vậy…"

Ánh mắt Nam Ông lóe lên.

Nói rằng trong tộc có chút biến cố, hẳn là vấn đề của Bách Lý kiếm tiên.

Bởi vì nếu Bách Lý kiếm tiên ở đó, Ngọc Phong muốn những linh dược kỳ trân đó, không khó.

Trong lúc trò chuyện, mọi người đã được dược đồng dẫn lên núi.

Đập vào mắt là một đạo tràng rộng lớn đã được dọn dẹp từ trước, xung quanh bày từng vòng bồ đoàn án thư, trên đó pha sẵn linh trà thượng hạng, cắt sẵn bánh ngọt.

Đây không phải là bánh ngọt bình thường, mà là dùng những loại linh quả linh cốc thượng hạng làm thành, chỉ cần một miếng như vậy đưa ra ngoài, e rằng sẽ khiến một số võ giả Tổ cảnh điên cuồng tranh giành.

Sau khi được dược đồng sắp xếp chỗ ngồi, Thẩm An Tại quan sát xung quanh.

Ngoài bọn họ ra, đã có không ít người đến.

Đa số đều là những cường giả Hoàng cảnh như Nam Ông, Ngọc Phong, số ít yếu hơn, phía sau cũng có hộ vệ Thánh cảnh cửu phẩm, những người trẻ tuổi đi đầu cũng khí độ bất phàm, nhìn là biết lần này đến đây đều tự tin tràn đầy.

Tạo nghệ dược đạo của bọn họ cơ bản cũng đã vào Thánh phẩm, có thể nói, những dược sư ở đây, không có người vô dụng.

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại không khỏi nhìn Ngọc Phong một cách kỳ lạ.

Tên tiểu tử này, rốt cuộc là không có tư chất để nâng cao tạo nghệ dược đạo, hay là những năm này đã bỏ bê?

Lúc trước ở Thiên Huyền giới, trong Phượng tộc có một dược sư cửu phẩm có thể dạy hắn, hiện tại đã ba nghìn năm trôi qua, hắn vẫn chỉ mới Thánh phẩm?

Đổi thành Mộ Dung Thiên kia, ba nghìn năm cũng có thể Thánh phẩm rồi chứ?

"Tiền bối… Ngài thực sự có nắm chắc không?"

Mộ Dung Thanh Vân nhìn những bậc thầy dược đạo đang nâng ly chúc tụng nhau, không khỏi toát mồ hôi tay.

"Không sao, đến lúc đó ta sẽ ra tay."

Sắc mặt Thẩm An Tại bình thản, nhìn vào Vạn Đạo Thôi Diễn thuật của mình.

[Vạn Đạo Thôi Diễn thuật: Có thể thôi diễn vạn đạo đến cùng cực, tiêu hao một lượng sức mạnh của Vạn Giới bia, một phần nghìn mảnh vỡ có thể duy trì thi triển trong một giờ, hiện tại có thời gian: mười hai giờ (Lưu ý: những gì thôi diễn được sẽ hóa thành kinh nghiệm nâng cao cảnh giới vạn đạo của chủ thể)]

Cộng thêm ở Thiên Huyền giới, hắn đã thu thập được tổng cộng một phần mười hai nghìn mảnh vỡ Vạn Giới bia.

Vừa đủ để thi triển Vạn Đạo Thôi Diễn thuật này trong nửa ngày, không biết sau nửa ngày, cảnh giới dược đạo của hắn có thể đạt đến trình độ nào.

Có thể vào Thánh phẩm không, hay là một bước tiến vào Hoàng cảnh?

Tóm lại dù thế nào, cũng đủ để đối phó với tình hình tiếp theo.

“Ngọc Phong, ngươi là một dược sư Thánh phẩm, đến đây góp vui làm gì?”

Đúng lúc Thẩm An Tại đang ung dung lắc ghế mây, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói kinh ngạc thậm chí hơi chế giễu.

Chương 603: Ngươi nói đều đúng

Ngọc Phong cau mày, liếc nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo lông vũ màu vàng, lông mày dựng ngược, trông có vẻ kiêu ngạo và bá đạo đang ngồi.

Hơi thở nóng bỏng tỏa ra từ người hắn chẳng hề kém hơi thở Phượng Hoàng trong cơ thể Ngọc Phong.

"Kim Nguyên, ngươi không ở lại Kim Ô tộc mà lại chạy đến Minh Trần tinh vực này làm gì?"

Sắc mặt Ngọc Phong có chút không vui.

Trong Linh tộc, tộc duy nhất không mấy hòa hợp với tộc Phượng Hoàng chính là Kim Ô tộc này.

Hai tộc tuy cùng là Linh tộc nhưng ngấm ngầm lại tranh giành không ít.

Dù sao cũng cùng là loài chim, lại đều giỏi về hỏa diễm, luyện dược, tự nhiên muốn tranh giành vị trí số một.

Ở Thiên Huyền giới đã như vậy, đến thượng giới này rồi vẫn vậy.

"Cho ngươi đi Đao vực lấy cái Cực Đạo chi Khí gì đó, ngươi không cho bổn tọa đến sao?"

Kim Nguyên cười lạnh: "Đừng tưởng chỉ có ngươi nhận được tin tức, người nịnh bợ Kim Ô tộc chúng ta cũng không ít."

“Cực Đạo chi Khí!?”

Mọi người có mặt đều sửng sốt, sau đó nhìn nhau kinh ngạc.

Tin tức này, bọn họ không hề biết.

Bao gồm Nam Ông cũng nhíu mày, liếc nhìn Ngọc Phong, còn đang tự hỏi đối phương từ xa chạy đến, sao lại nghĩ đến chuyện chạy đến Minh Trần tinh vực này.

“Đúng vậy, ba năm sau ở Đao vực, sẽ có Cực Đạo chi Khí xuất hiện, đến lúc đó nếu chư vị có ý định thì cứ việc tranh giành, dù sao cũng là vật vô chủ.”

Kim Nguyên cười lớn, trực tiếp nói thẳng.

Sắc mặt Ngọc Phong trở nên khó coi.

Ban đầu chỉ có rất ít người biết tin tức này, hắn cũng được người Ngân Lang tộc báo cho, vội vàng chạy đến.

Nghĩ rằng dù không có Ngân Lang tộc giúp đỡ, sau này còn có Hứa Thiên Diệp, dựa vào lá bài tẩy mà mình đưa cho hắn, cũng có cơ hội tranh giành.

Đao vực thịnh sự, chỉ có người dưới Hoàng cảnh mới được tham gia.

Hứa Thiên Diệp tuy chỉ có Thánh cảnh cửu phẩm nhưng là người từ Hoàng cảnh rớt xuống, so với cửu phẩm bình thường thì lợi hại hơn không ít.

“Kim Nguyên, ngươi cố tình muốn đối đầu với ta sao?”

Ngọc Phong nắm chặt tay, trừng mắt nhìn đối phương.

Lần này nước bị làm đục, nếu tin tức truyền ra ngoài, e rằng sẽ có nhiều người đến tranh giành hơn.

Ban đầu chỉ có một đối thủ là Phệ Thiên và Ngân Miệt của Ngân Lang tộc, giờ thì sợ là phiền phức rồi.

“Cái gì gọi là cố tình đối đầu với ngươi, tại sao tộc Phượng Hoàng của ngươi giúp ai không giúp, lại để một con bạch xà huyết mạch thấp kém đến Hỏa lâm tu luyện thân ngoại hóa thân, lãng phí tài nguyên tốt như vậy.”

Sắc mặt Ngọc Phong khó coi: “Bách Lý tiền bối và Lôi lão Kiếm tổ lập giao ước tử chiến, là vì tranh mặt mũi cho Linh tộc chúng ta, ngươi hành sự như vậy, chẳng lẽ không sợ…”

“Sợ cái gì, hay là nói Bách Lý Nhất Kiếm kia của ngươi không có Cực Đạo chi Khí giúp đỡ thì không thắng được Lôi lão Kiếm tổ?”

Kim Nguyên cười khẩy một tiếng, chế giễu nói: “Điều đó chỉ càng chứng minh rằng Bách Lý Nhất Kiếm kia không đủ tư cách để Linh tộc chúng ta bồi dưỡng, thiên phú của hắn, đến Cực cảnh đã là giới hạn rồi.”

“Ngươi còn dám nói!”

Rầm!

Ngọc Phong vỗ một cái làm cho án thư dưới tay vỡ tan tành, bánh ngọt trà nước bắn tung tóe, khiến Thẩm An Tại đau lòng một trận.

Người trước lại sắc mặt lạnh lùng: “Nếu không phải Kim Ô tộc các ngươi chậm chạp không chịu tiếp viện, để Bách Lý tiền bối một mình chiến đấu với ba vị Kiếm tổ, linh thân vỡ nát, ngay cả kiếm cũng gãy thì sao cần mượn sức mạnh của Cực Đạo chi Khí này!”

Hắn tức giận đến mức nắm chặt tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Nguyên kia.

Trận chiến đó, mặc dù Bách Lý Nhất Kiếm đã giết chết hai vị Kiếm tổ nhưng thân xác cũng vỡ nát, ngay cả linh kiếm đã đi cùng hắn từ Thiên Huyền giới lên thượng giới cũng bị hủy hoàn toàn.

Bây giờ chỉ còn lại một đạo nguyên thần, bị ép buộc đủ kiểu, bất đắc dĩ mới có thể đáp ứng lời khiêu chiến của Lôi lão Kiếm tổ.

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể khôi phục được?

Mặc dù trong tộc có không ít người muốn ủng hộ Bách Lý Nhất Kiếm nhưng cũng có không ít người cho rằng hắn chỉ là một kẻ Bạch Xà tộc huyết mạch thấp kém.

Lãng phí nhiều tài nguyên như vậy để tái tạo thân xác Cực cảnh cho một bạch xà, hoàn toàn có thể bồi dưỡng ra một cường giả Cực cảnh mới.

Vì vậy, việc chữa thương cứ kéo dài mãi, kéo dài đến mức chỉ còn vài năm nữa là đến thời hạn giao chiến.

Ngay cả khi bây giờ đi tái tạo thân xác cho Bách Lý Nhất Kiếm thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Nếu không có Cực Đạo chi Khí giúp đỡ thì trận giao chiến đó, Bách Lý Nhất Kiếm không phải đi đánh nhau, mà là đi chịu chết!

“Cực cảnh khó ra, Cực Đạo chi Khí càng khó.”

Kim Nguyên cười lạnh: “Nếu có Cực Đạo chi Khí, còn cần Bách Lý Nhất Kiếm của các ngươi đi nghênh chiến Lôi lão Kiếm tổ sao?”

“Ngươi…”

Ngọc Phong nghẹn lời nhưng lại không biết phản bác như thế nào.

Quả thật, nếu có Cực Đạo chi Khí giúp đỡ thì cũng có cường giả Cực cảnh Kim Ô tộc dám đi nghênh chiến Lôi lão Kiếm tổ.

“Không ngờ còn có thể gặp ngươi ở đây, ngươi đến đây lại muốn làm gì?”

Kim Nguyên liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân, Hứa Thiên Diệp bên cạnh hắn và Nam Ông bên cạnh, cười khẩy.

“Ngươi đều đến lượt kết bè kết phái với những người này rồi sao?”

“Hai Tổ cảnh còn chưa đến cửu phẩm, một người sắp chết, ha ha ha…”

Trong tiếng cười của hắn, có thêm một chút coi thường.

Mà sau khi hiểu được ý tứ, những người ban đầu nhận ra Ngọc Phong, còn đến trò chuyện và kính trà với hắn cũng im lặng không nói.

Không phải bọn họ xu nịnh, chỉ là bọn họ cũng không dám đắc tội với Kim Ô tộc, vẫn nên ngồi xem, tránh để họa vào thân.

“Hắn đến đây, đương nhiên là đến tham gia Dược Đàn luận đạo, liên quan gì đến ngươi?”

Ngọc Phong hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý đến hắn.

Nhưng Kim Nguyên không dễ dàng mới gặp được cơ hội như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua hắn.

“Luận đạo, chỉ có một dược sư Thánh phẩm là ngươi?”

Hắn cười lớn: “Những vị có mặt ở đây, ai không phải là dược sư Hoàng phẩm, ngươi chẳng lẽ muốn ngồi cùng bàn với những hậu bối kia sao?”

Kim Nguyên có ý nhìn thoáng qua một số ít hậu bối có mặt ở đây.

Một câu nói khiến Ngọc Phong đỏ mặt tía tai, muốn tranh luận nhưng lại phát hiện mình không có bản lĩnh đó.

Bỏ bê dược đạo, hắn quả thực không có tư cách phản bác về phương diện này.

Nhưng mà…

"Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư yên, trạch kì thiện giả nhi tòng chi, kì bất thiện giả nhi cải chi. (Trong ba người cùng đi đường, nhất định có người mà mình đáng học tập. Hãy lựa chọn ưu điểm của họ để tăng cường học tập, phát hiện ra nhược điểm của họ để loại bỏ, từ đó có thể sửa đổi mình, hoàn thiện nhân cách mình - Khổng Tử)

"Ngươi làm sao biết được, kiến giải dược đạo của Ngọc Phong đại nhân, có phải có chỗ độc đáo nào mà ngươi không thể sánh kịp hay không?"

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, khiến mọi người có mặt sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt đều tập trung về một chỗ.

Bên cạnh Ngọc Phong, Mộ Dung Thanh Vân từ từ nâng chén trà lên, nhẹ nhàng thổi, đưa lên miệng, không vội không chậm.

Khi thấy người nói chỉ là một hậu bối Tổ cảnh bát phẩm, sắc mặt mọi người có mặt không khỏi trở nên kỳ lạ.

"Thanh Vân, đừng nói bừa."

Ngọc Phong cũng cau mày, lên tiếng cảnh cáo.

Nhưng hắn lại nhìn nhiều hơn về phía thanh niên bên cạnh đang nhấp trà với vẻ mặt bình thản, luôn cảm thấy… khí chất của người trước mặt đã khác trước rất nhiều.

"Tiền bối nói chuyện, nào có phần cho ngươi là hậu bối chen vào, câm miệng lại cho ta!"

Kim Nguyên liếc hắn một cái nhưng lại tỏ vẻ khinh thường, lạnh lùng quát.

“Thần Thước sơn Dược Đàn luận đạo, phàm là người đạt đến Thánh phẩm đều có thể tham gia, cùng nhau thảo luận, không phân biệt lớn nhỏ, không lấy tôn ti để bàn luận, nếu ngươi muốn được voi đòi tiên thì không bằng hãy rời đi, dù sao thì…”

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu lên, nhìn hắn với vẻ hờ hững.

“Nếu ngươi lấy thân phận Kim Ô tộc, lấy tư cách tiền bối để luận đạo, thì những gì ngươi nói đều đúng.”

“Mọi người nghe ngươi nói là được rồi, còn gì để luận đạo nữa?”

…

Chương 604: Đối đáp trôi chảy

Theo tiếng nói của Thẩm An Tại hạ xuống, những người có mặt đều nhìn nhau.

Đặc biệt là mấy hậu bối thế gia đến đây muốn dựa vào luận đạo để nổi danh, lúc này đều có cảm nhận sâu sắc về lý lẽ này.

Nếu như mọi người đều tỏ vẻ như vậy thì bọn họ còn luận đạo cái gì, ai dám nói những tiền bối trưởng lão này không đúng?

"Ngươi…"

Kim Nguyên nhướng mày, có chút nghẹn lời.

Hắn muốn mắng cho tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một trận, dám ở trước mặt mình mà lắm mồm.

Nhưng nhất thời lại không biết lấy thân phận gì để nói, lấy thân phận người Kim Ô tộc ư? Lấy thân phận dược sư Hoàng phẩm ư?

Chẳng phải vừa đúng như lời tên tiểu tử kia nói sao, nếu không lấy những thân phận này thì hắn cũng không có tư cách để dạy dỗ đối phương!

Nam Ông và Ngọc Phong nghe những lời Mộ Dung Thanh Vân nói đều sáng mắt lên.

Không ngờ tên tiểu tử này lại khôn ngoan, nhất thời đã giải quyết được tình thế khó xử vừa rồi.

"Ta là gì ư, ta đến đây là để luận đạo, không phải đến để xem ngươi tỏ vẻ oai phong, hơn nữa ở đây oai phong thì có

bản lĩnh gì, ngươi ở Ma vực, ở mười ba tầng trời Yêu tộc mà còn có thể hếch mũi lên thì mới gọi là bản lĩnh thật sự.”

“Nói Bách Lý kiếm tiên không có tư cách để Linh tộc bỏ ra cái giá lớn để bồi dưỡng, thế nào, Kim Nguyên tiền bối đã làm được chuyện kinh thiên động địa gì, có phải đã giết lên mười ba tầng trời Yêu tộc, hay là đơn đấu với ba vị Kiếm tổ, hay là xuất thân từ hạ giới, lăn lộn bò trườn mà đạt đến Cực cảnh?”

Thẩm An Tại uống trà, vẻ mặt hơi nghi hoặc, có vẻ rất tò mò.

“Chắc chắn là như vậy, nếu không thì Kim tiền bối Nguyên sao lại còn khinh thường Bách Lý kiếm tiên chứ?”

Hắn vừa nói, vừa mang vẻ mặt tò mò: “Cho nên, Kim tiền bối Nguyên đã làm những chuyện lớn nào? Hậu bối xin rửa tai lắng nghe.”

Một tràng phản biện lưu loát này khiến mọi người đều há hốc mồm.

Đỗi đến mức sắc mặt Kim Nguyên đỏ bừng, lắp bắp nửa ngày cũng không nói nên lời.

Giết lên mười ba tầng trời Yêu tộc? Đơn đấu với ba vị Kiếm tổ?

Đùa gì thế, chẳng phải để hắn đi chịu chết sao?

Nói ra thì… Kim Nguyên hắn thật sự không có gì đáng nói để có thể lấy ra khoe khoang.

Nhưng lời đã nói đến mức này, hắn còn muốn không biết xấu hổ sao?

“Có không?”

Thấy hắn cạn lời, Thẩm An Tại lại hỏi.

Sắc mặt Kim Nguyên khó coi, thốt ra một câu từ kẽ răng: "Có hay không thì liên quan gì đến ngươi?"

"Ồ…"

Thẩm An Tại cố ý kéo dài giọng "Ồ" lên một tiếng đầy ẩn ý.

Mặc dù không nói nhiều nhưng ý tứ trong đó lại rất rõ ràng.

Theo ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên mình, sắc mặt Kim Nguyên khó coi như ăn phải ruồi.

Tên tiểu tử này, ăn nói quá sắc sảo!

So với sắc mặt khó coi của hắn, Ngọc Phong lại mang theo ý cười.

Không ngờ, tuy là hậu nhân của Mộ Dung Thiên nhưng Mộ Dung Thanh Vân về phương diện này lại không giống chút nào với lão tổ tông của hắn, ngược lại…

Trong đầu hắn, thoáng hiện lên bóng dáng người mặc áo trắng cưỡi ngựa.

Còn Nam Ông, cùng với nhiều người có mặt ở đây, đều nhìn chàng thanh niên trông có vẻ bình thường kia với ánh mắt khác xưa.

Không ngờ hắn tuy chỉ có thực lực Tổ cảnh bát phẩm nhưng lại có thể bình tĩnh trước mặt Hoàng cảnh, chỉ riêng khí phách và sự can đảm này, đã chú định không tầm thường.

"Hừ, ai mà chẳng biết ăn nói khéo léo, ngươi nói hắn có kiến giải độc đáo về dược đạo, ngươi nói thử xem, hắn độc đáo ở chỗ nào?"

Kim Nguyên dù sao cũng là người đã sống hơn ngàn năm, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị một tiểu bối dùng vài câu nói đơn giản mà chế ngự.

“Độc đáo ở chỗ nào thì hậu bối không biết nhưng hậu bối cũng coi như là nửa đồ đệ của Ngọc Phong đại nhân, lần luận đạo này, nếu hậu bối gặp phải vấn đề gì không trả lời được, lúc đó thỉnh giáo đại nhân cũng không muộn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng khiến Ngọc Phong không khỏi nhíu mày.

Lời nói như vậy, lại càng khiến hắn cảm thấy giống hệt vị kia.

“Ngươi?”

Một câu nói khiến Kim Nguyên sửng sốt, sau đó không nhịn được cười.

“Ngươi là dược sư phẩm cấp mấy?”

“Quan trọng sao?”

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Có thể giải đáp cho ngươi, trả lời nghi vấn của ngươi là đủ rồi.”

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa, bản tọa hỏi ngươi một vấn đề đơn giản nhất, Yêu tộc bình thường nếu muốn hóa hình, ngoài việc đạt đến giai đoạn hóa hình, còn có một cách khác để hóa hình sớm hơn, đó là nuốt đan dược hóa hình, đan dược này có mấy vị chủ dược, mấy loại phụ dược, cần dùng loại lửa gì để luyện chế, thứ tự cho thuốc vào như thế nào?”

Kim Nguyên cười khẩy, lập tức ném ra một câu hỏi như vậy.

Vấn đề này nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp, đan dược hóa hình được coi là một loại đan dược tương đối ít phổ biến, nếu không xem qua sách về phương diện này, e rằng người thường căn bản sẽ không tiếp xúc.

Nếu đã luyện chế loại đan dược này thì tự nhiên là dễ như trở bàn tay nhưng nếu chưa luyện chế, hoặc chưa từng có ý

định luyện chế thì muốn nói rõ ràng cũng không dễ.

Huống hồ… với thực lực Tổ cảnh bát phẩm của tên tiểu tử kia, còn chưa có bản lĩnh luyện chế đan dược hóa hình.

Loại đan dược đó ít nhất cũng phải là do một Tổ cảnh cửu phẩm, nắm giữ sơ bộ lực lượng pháp tắc mới có thể luyện chế.

"Câu hỏi của ngươi có vấn đề."

Thẩm An Tại nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng mở miệng.

Vừa nghe hắn nói vậy, Kim Nguyên liền chế nhạo: "Nói không nên lời thì chính là không nói nên lời, tìm cớ gì chứ?"

"Đầu tiên, đan dược hóa hình cũng chia thành thượng phẩm và hạ phẩm, đan dược hóa hình thượng phẩm có thể hoàn toàn tiêu trừ yêu khí, giúp Yêu tộc hóa thành hình người, đan dược hóa hình hạ phẩm lại cần phải điều chỉnh theo huyết mạch hoặc thể chất của người dùng, nếu không sẽ dễ để lại một số đặc điểm của Yêu tộc."

"Ví dụ như nếu xà tộc hóa hình, máu lạnh, thích âm, không giống như người sống theo bầy đàn máu nóng, thì đan dược hóa hình hạ phẩm không đổi chủ dược nhưng phụ dược lại cần đổi thành Lôi Hoa trúc, Tam Sơn tuyết, Ngũ Sắc Phượng Minh diên…"

"Còn nếu là đan dược hóa hình thượng phẩm, cũng cần tùy cơ địa, thậm chí nếu tìm được Nhân Ngôn quả hơn hai nghìn năm, có thể hoàn toàn giúp người hóa hình tránh khỏi thiên kiếp hóa hình, không cần vượt thác hóa rồng."

Thẩm An Tại nói thao thao bất tuyệt, khi nói chuyện không nhanh không chậm, đâu vào đấy.

Hắn nhìn thấy đôi mày cau lại của Kim Nguyên, liền mở miệng.

"Không biết, ngươi muốn hỏi loại đan dược hóa hình nào?"

“Cái này…”

Sắc mặt Kim Nguyên thay đổi.

Hắn cũng chỉ luyện chế qua một loại đan dược hóa hình, vẫn là người ta đưa đơn thuốc đến tận tay, nhờ hắn luyện chế.

Bằng không thì hắn rảnh rỗi sinh nông nỗi gì mà đi nghiên cứu loại đan dược này chứ?

Những người ở cảnh giới như bọn họ, thường đều có phương hướng mà mình đặc biệt am hiểu.

Ví dụ như hắn, giỏi luyện chế đan dược hỏa hành, đủ loại giúp người tăng thực lực, bùng nổ trong thời gian ngắn, hoặc giải trừ hỏa độc các loại.

Phàm là đan dược liên quan đến hỏa, hắn đều giỏi.

Nhưng đan dược hóa hình này…

Hắn không khỏi nhìn về phía một lão già tóc xanh bên cạnh.

“Lão Quy, ngươi giỏi đan dược hóa hình, vừa rồi tên tiểu tử này nói có đúng không?”

“Ờ…”

Lão già tóc xanh kia lộ vẻ do dự, sau đó ho khan mở miệng.

“Tiểu hữu này xem ra đã nghiên cứu đan dược hóa hình không ít thời gian, hắn nói… đều đúng, câu hỏi mà Kim đại nhân đưa ra quả thực quá chung chung.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Kim Nguyên liền tái mét.

Vốn định ra một đề bài ít phổ biến, không ngờ lại khiến mình mất mặt.

“Vậy bản tọa lại hỏi ngươi, hỏa chia làm mấy chuyển, đan dược Cửu Chuyển Huyền Lôi đan nổi tiếng ở Thương Lôi giới, nhất định phải dùng loại lửa gì để luyện chế?”

“Hỏa chia làm chín chuyển, Cửu Chuyển Huyền Lôi đan đương nhiên phải dùng kỳ hỏa thứ hai mươi bảy, Thương Lôi Huyền hỏa để luyện chế.”

“Là tiền bối xem thường hậu bối, hay là tiền bối thực sự không còn câu hỏi gì để hỏi nữa, những thứ này trong sách đều viết rõ ràng, tiền bối thường ngày không đọc sách sao?”

Thẩm An Tại thản nhiên tự đắc, đối đáp trôi chảy.

Chương 605: Luận đạo bắt đầu

Hắn thậm chí không cần dùng đến Vạn Đạo Thôi Diễn thuật.

Những gì đối phương hỏi cơ bản đều là kiến thức lý thuyết, chưa nói đến lúc ở Thiên Huyền giới, hắn đã đọc gần hết tất cả các sách về đan đạo.

Sau khi lên đây cũng không nhàn rỗi, để Hứa Thiên Diệp tìm rất nhiều sách để đọc.

Có vẻ như khi rảnh rỗi, đọc sách đã trở thành một thói quen.

"Đan dược Xích Lôi Kim Hỏa thành đan có màu gì, giải kiếp vân như thế nào?"

Kim Nguyên nheo mắt.

"Thành đan chia làm ba màu, thượng đẳng là tím, trung đẳng là đỏ, hạ đẳng mới là vàng, kiếp vân có ba cách giải, đan thượng đẳng tự nuốt lôi đan, trung đẳng dùng hỏa công, hạ đẳng dùng nước dìm là có thể giải."

Thẩm An Tại nói rất nhanh, gần như không cần suy nghĩ.

"Trúc linh ngàn năm cực kỳ sợ người, thấy người là chạy, lại không có hình thể, làm sao bắt được?" Kim Nguyên rướn người về phía trước, nheo mắt hỏi nhanh.

"Chạy được hoà thượng chạy không được miếu, đào gốc trúc nó trú ngụ." Thẩm An Tại khẽ thổi nước trà, thản nhiên đáp lại.

“Ta muốn mượn ánh sáng của nhật nguyệt để luyện chế đan dược Bổ Thiên, làm sao lấy được ánh sáng của nhật nguyệt?”

“Trong ngọn lửa hóa thành trời đất, trong lò luyện có càn khôn, âm dương tương hỗ thành, đan ngưng hình nhật nguyệt.”

Liên tiếp tám câu hỏi, Thẩm An Tại đều lập tức đưa ra câu trả lời.

“Ngươi…”

“Vãn bối họ Mộ Dung tên Thanh Vân.”

Rắc!

Tách trà trong tay Kim Nguyên vỡ nát, sắc mặt âm trầm.

Hắn và những người khác há hốc mồm, đặc biệt là những hậu bối, càng nhìn đến ngây người, thậm chí có người còn dừng lại ở câu hỏi trước của Kim Nguyên, không ngờ lại có câu trả lời chính xác.

Vũ Huyên nhìn thanh niên nói năng lưu loát, ung dung tự tại, ánh mắt lấp lánh.

Mặc dù hiểu rằng người ngồi ở đó lúc này không phải là Vân ca nhưng nếu Vân ca cũng lợi hại như vậy thì… tốt biết bao?

Lão Quy, Nam Ông, Ngọc Phong và những người khác nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Những câu hỏi của Kim Nguyên không thể coi là quá khó giải nhưng lại rất hiểm hóc.

Thậm chí có câu còn cố tình đặt bẫy nhưng đối phương lại không mắc bẫy.

“Những câu hỏi mà tiền bối hỏi có vẻ quá đơn giản, e rằng còn chưa cần đến Ngọc Phong đại nhân ra tay.”

Thẩm An Tại trả lời xong, trà trong chén cũng đã uống hết, hắn đặt tách trà xuống, nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi.

"Tuyệt, tuyệt!"

Không đợi Kim Nguyên trả lời, ở cuối đạo tràng, đột nhiên truyền đến tiếng cười ha hả, vô cùng hùng hậu.

Mọi người nhìn lại, lập tức có không ít người đứng dậy chắp tay.

"Gặp qua Thần Khuyết lão tổ."

Thẩm An Tại cũng đứng dậy nghênh đón, hơi nghiêm mặt.

Người đến là một lão già gầy gò, mặc áo vải thô, xắn tay áo lên, trông như thể tùy thời cũng có thể làm việc nặng nhọc.

Nhưng đừng nhìn hắn mặc quần áo bình thường, vị Thần Khuyết lão tổ này…

Nhưng là cường giả Hoàng cảnh lục phẩm, mạnh hơn tất cả mọi người có mặt ở đây!

Đối mặt với lời chào của mọi người, Thần Khuyết lão tổ hơi gật đầu đáp lại.

"Mọi người ngồi xuống đi, Tiểu Lục, đi đổi cho Ngọc Phong tiểu hữu một cái bàn khác."

"Vâng."

Đứa trẻ hầu thuốc ngoan ngoãn tiến lên, dọn dẹp án thư bị Ngọc Phong đập vỡ, lại đổi một cái mới, châm trà.

Còn Thẩm An Tại cũng bưng chén trà lên nhưng lại kinh ngạc phát hiện nước trà trong đó đã đầy, không khỏi ngẩn người quay đầu lại.

Hứa Thiên Diệp đứng bên cạnh, mái tóc bạc phơ, thái độ cung kính, không nói một lời.

Toàn thân u ám, giống như một người chết.

"Hừ."

Thấy Thần Khuyết lão tổ ra mặt, Kim Nguyên mới ngậm miệng, không tiếp tục hỏi nữa.

Thật ra để hắn hỏi tiếp… hắn cũng không biết còn câu hỏi nào có thể làm khó được tên tiểu tử kia nữa.

Ai mà ngờ được, một kẻ chỉ mới là Tổ cảnh bát phẩm, kiến thức về dược đạo lại thâm sâu đến vậy.

Là hắn đã coi thường hắn rồi.

"Mọi người bận trăm công nghìn việc mà vẫn dành thời gian đến Thần Thước sơn của ta để tham gia luận đạo, lão phu xin cảm ơn trước."

Thần Khuyết lão tổ khách sáo nói, chắp tay.

"Đạo hữu Thần Khuyết nói gì vậy, từ lần gặp nhau trước của chúng ta đến nay đã hơn một trăm tám mươi năm chưa gặp, lần này nghe nói đạo hữu mở luận đạo, lão phu liền nghĩ đến việc đến thăm cố hữu."

Một lão già để râu, có chút khí chất của lão ngoan đồng cười ha ha mở miệng.

"Đó là đệ tử của Thương Huyền tiên tôn ở Cửu Hải giới, mọi người tôn xưng là Vân Lai lão tổ, Hoàng cảnh tứ phẩm, Hoàng phẩm dược sư."

Ngọc Phong nhỏ giọng giải thích bên tai Thẩm An Tại.

"Ha ha ha, Vân Lai huynh, lần luận đạo trước ngươi không đến, lần này đến, chẳng lẽ cũng muốn chú ý việc vặt sao?"

Thần Khuyết lão tổ chỉ tay vào hắn, cười không rõ ý.

"Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy."

Vân Lai lão tổ vuốt râu, cười lớn cũng không phản bác.

“Được rồi, lão phu nói dài dòng vậy thôi, luận đạo lần này, mọi người hãy trình bày quan điểm của mình về những vấn đề khó khăn trong dược đạo, đều có thể trao đổi với nhau, còn vấn đề của lão phu thì để sau hãy nói, tránh để mọi người nhất thời suy nghĩ mãi không ra, làm chậm trễ việc chính.”

Nói xong, ánh mắt Thần Khuyết lão tổ lóe lên, dừng lại một chút rồi mở miệng.

“Nếu hôm nay có ai giải đáp được thắc mắc của ta, nhất định sẽ hậu tạ trọng lễ.”

Mặc dù không nói rõ nhưng ánh mắt của mọi người có mặt đều động đậy.

“Vậy thì… để tiểu tử nhà họ Trương bắt đầu trước đi, trên thư nói, những năm này ngươi tự sáng tạo ra một phương pháp luyện đan, muốn kiểm tra xem có thiếu sót gì không, muốn chúng ta chỉ bảo thêm, không bằng tiến lên luyện thử một lần, cứ… luyện một viên Thánh phẩm Tụ Hồn đan đi.”

Theo lời Thần Khuyết lão tổ, ngay bên cạnh Thẩm An Tại, một thanh niên mặc trang phục bó sát, tóc ngắn gọn gàng đứng dậy.

“Vãn bối Trương Thiên Chí, bái kiến chư vị tiền bối.”

Mọi người đều gật đầu, ra hiệu cho hắn có thể bắt đầu.

Thẩm An Tại cũng quan sát hắn.

Khí tức của đối phương như rồng lượn, nhìn là biết ngay là thể tu.

Thể tu lại tinh thông thuật luyện đan, là số ít.

“Bộ thuật luyện đan này của vãn bối, lấy quyền nhập đạo, quá mức cương mãnh, cho nên muốn nhờ chư vị tiền bối chỉ

bảo một số phương pháp trung hòa.”

Trương Thiên Chí vừa nói vừa triệu hồi lò luyện đan, ném linh dược vào.

Sau đó hắn hơi nheo mắt, hai nắm đấm chạm vào nhau.

Xì xèo!

Ngọn lửa bùng phát, hai nắm đấm của hắn nhuộm một màu lửa vàng, vô cùng nóng bỏng.

Ầm!

Theo cú đấm đầu tiên của hắn giáng vào lò luyện đan, bên trong đột nhiên phát ra ba tiếng ong ong vang dội.

Tiếng này to hơn tiếng kia, hơn nữa khí nóng cũng bắt đầu tăng dần từng lớp.

“Quả là kỳ lạ, lấy quyền đạo nhập dược, dùng kình khí khống chế nhiệt độ, nếu phương pháp này thành công, tương lai hẳn những thể tu không mạnh về thần hồn sẽ vô cùng thèm muốn!”

“Đúng vậy, những kẻ luyện quyền đó, tu luyện hỏa diệm, thần hồn không đến nơi đến chốn nhưng nếu nói đến việc khống chế lực quyền lớn nhỏ, bọn họ quả thực không ai sánh bằng.”

Mọi người thầm gật đầu.

Những người có thể đến đây, tất nhiên không phải là hạng tầm thường.

Chỉ nói đến phương pháp lấy quyền nhập dược của Trương Thiên Chí này, không phải người tinh thông dược đạo, quyền đạo thì không thể tự sáng tạo ra được.

Ầm, ầm, ầm!

Như sóng biển lớp lớp, ngọn lửa phun trào, từng trận hương thuốc thơm ngát lòng người.

Thẩm An Tại chăm chú nhìn cảnh này, khẽ gật đầu.

Đúng là một phương pháp khéo léo nhưng đối với hắn thì vô dụng.

Nếu hắn dùng phương pháp này để luyện đan thì có hơi thừa thãi.

Hơn nữa, phương pháp này quá mức cương mãnh, cũng đúng như chính Trương Thiên Chí đã nói, thiếu đi sự mềm dẻo, một khi xảy ra sai sót, sẽ nổ lò.

Không nên áp dụng.

Mọi người vừa xem vừa suy nghĩ.

Còn bên kia, Kim Nguyên đảo mắt, nở một nụ cười.

"Ngọc Phong, không biết hậu bối kia của ngươi, có phương pháp nào cải tiến bộ thuật luyện đan này không?"

Thẩm An Tại nhướng mày, liếc nhìn hắn.

…

Chương 606: Luyện đan theo cổ pháp

Theo tiếng nói của Kim Nguyên hạ xuống, những tiền bối về dược đạo có mặt tại đây vốn có ý định lên tiếng cũng nuốt lời vào bụng, ánh mắt có phần chờ mong tò mò nhìn về phía bên kia.

Ngay cả Thần Khuyết lão tổ và Vân Lai lão tổ cũng vậy.

Hai người bọn họ đều rất hứng thú với tiểu tử trước mắt này, từ việc hắn trả lời trôi chảy những câu hỏi của Kim Nguyên lúc nãy có thể thấy, người trẻ tuổi này không đơn giản.

Nhưng những thứ đó, nếu đọc nhiều sách thì không khó để ghi nhớ.

Nhưng nếu thực sự bắt tay vào làm thì phải xem thiên phú, không phải chỉ dựa vào việc đọc sách là được.

"Ngươi xác định để ta lên?"

Thẩm An Tại đặt tách trà xuống, hỏi ngược lại một câu.

Nhưng chính câu hỏi ngược này của hắn lại khiến Kim Nguyên trong lòng chắc chắn rằng tiểu tử này chỉ là đọc nhiều sách, căn bản không có bản lĩnh gì thực sự.

"Sao, nếu ngươi không được thì để Ngọc Phong lên đi."

Kim Nguyên lên tiếng, khiêu khích liếc nhìn Ngọc Phong.

Ngọc Phong cau mày, bản thân Trương Thiên Chí đã là một dược sư Thánh phẩm, mình cũng là Thánh phẩm, mặc dù kiến

thức hơn hắn một chút nhưng có thể cải tiến phương pháp luyện đan này hay không, còn phải bàn.

"Không cần làm phiền Ngọc Phong đại nhân ra tay, để vãn bối lên là được."

Thẩm An Tại vỗ vỗ người đứng dậy, sắc mặt bình thản đi về phía giữa sân.

Trương Thiên Chí nhìn hắn, trong đôi mắt lộ vẻ nghi ngờ, do dự một chút rồi vẫn lên tiếng.

"Vị đạo hữu này, có cần tại hạ tiếp tục trình diễn một lần nữa không?"

"Không cần, ngươi cứ xem cho kỹ."

Thẩm An Tại phất tay, ra hiệu cho hắn tránh sang một bên.

Cảnh này cũng khiến mọi người có mặt nhìn nhau.

Mới xem luyện đan một lần, tên này đã dám ra tay rồi sao?

Phải biết rằng, những Hoàng phẩm dược sư như bọn họ, trong lần luyện đan vừa rồi, cũng chỉ có chút cảm nghĩ chuẩn bị nói ra, để Trương Thiên Chí từ từ tìm ra cách cải tiến từ trong lối nghĩ của bọn họ.

"Chỉ là muốn ra oai thôi."

Không chỉ có Kim Nguyên, không ít người đều thầm lắc đầu.

Cảm thấy Mộ Dung Thanh Vân này chỉ là liều lĩnh lên thôi.

Ngoài Hứa Thiên Diệp và Vũ Huyên ra, ở đây chỉ có ba người cực kỳ mong đợi những gì hắn sẽ làm tiếp theo.

Một là Ngọc Phong, hai người còn lại là Thần Khuyết lão tổ và Vân Lai lão tổ.

Khi Thẩm An Tại là người duy nhất còn lại ở trung tâm đạo tràng, hắn nhẹ nhàng vỗ vào lò luyện đan của Trương Thiên Chí, một tiếng ong vang lên, lò luyện đan rung chuyển không ngừng.

Sau đó, Thẩm An Tại lại nhấc lò luyện đan lên, tung lên vài lần, lại đập vài cái.

Hành động kỳ quái gõ gõ đập đập như vậy khiến mọi người ở đây cau mày.

"Tên này đang làm gì vậy?"

"Để hắn luyện đan, hắn lại nhấc lò luyện đan lên làm gì, không phải bảo hắn luyện thể nha."

Kim Nguyên càng cười lớn: "Tiểu tử, nếu ngươi không biết thì đừng lên đây làm trò nữa, nhận thua đi, ta cũng không trách ngươi, miễn lát nữa xảy ra sai sót nổ lò, ngươi còn không xuống đài được."

Thẩm An Tại không để ý đến hắn, sau một hồi cân nhắc, hắn nắm lấy một góc lò luyện đan đập xuống.

Vù!

Tiếng nổ chói tai vang lên, giống như trong nháy mắt đó tiếng vọng trong lò chồng lên nhau, rung chuyển cả đạo tràng.

Tiếng nổ này khiến Thần Khuyết lão tổ sáng mắt, nhìn về phía cố hữu của mình.

Vân Lai lão tổ cũng gật đầu, truyền âm nói.

"Người trẻ tuổi này, hẳn là đang thử độ cứng của lò luyện đan, hành động vừa rồi của hắn, hẳn là một phương pháp giám định thường dùng của luyện khí sư."

Thần Khuyết lão tổ mắt sáng lên: "Không ngờ, tiểu tử này còn biết chút về luyện khí, chỉ không biết, hắn thử lò luyện

đan để làm gì.”

“Cứ xem đi, có lẽ tiểu tử này có thể mang đến cho chúng ta một bất ngờ lớn.”

Hai người nhìn nhau gật đầu, không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn thanh niên đã tế ra ngọn lửa trên sân.

Chỉ là linh hỏa bình thường nhất, không có bất kỳ đặc điểm nào.

Hơn nữa, sau khi tế ra ngọn lửa, thanh niên nhìn về phía Trương Thiên Chí bên cạnh.

“Còn nguyên liệu của Tụ Hồn đan không, cho ta vài phần?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lắc đầu cười.

“Ha, ta nói tiểu tử này có lai lịch gì, hóa ra là giả vờ thần bí, là một dược sư, ngay cả ngọn lửa thuận tay cũng không có, thật là đáng thất vọng.”

“Theo ta thấy, chỉ là muốn gây sự chú ý, chỉ ăn không những chữ nghĩa trên sách vở mà thôi.”

Trương Thiên Chí bị hắn hỏi như vậy, ngẩn ra một chút, có chút do dự.

Bởi vì nhìn thế nào thì đối phương cũng không phải là một kẻ đáng tin cậy.

Nguyên liệu của Tụ Hồn đan này tuy không quá quý hiếm nhưng cũng không rẻ, có thể một lần đưa ra mấy phần.

“Cho hắn năm phần, để hắn thử cho đủ.”

Kim Nguyên thấy hắn không nhúc nhích, lạnh lùng lên tiếng, đáy mắt có chút chế giễu.

Thật sự là không thấy quan tài không đổ lệ, hắn muốn xem thử tiểu tử này có thể cải tiến bộ thuật luyện đan này như thế

nào!

"Năm phần!?"

Trương Thiên Chí há hốc mồm, có chút đau lòng nhưng vẫn vỗ vỗ vào nhẫn trữ vật, chia ra năm phần nguyên liệu đưa qua.

"Năm phần nguyên liệu đổi lấy việc ta cải tiến thuật luyện đan của ngươi, ngươi không lỗ."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, thu bốn phần vào trong túi, sau đó vỗ vào lò luyện đan.

Vù!

Linh hỏa bùng lên.

"Các vị đều là tiền bối về dược đạo, có kiến giải độc đáo về dược lý nhưng đôi khi càng uyên bác, càng dễ rơi vào bế tắc, không thể thoát ra được."

"Vừa rồi các vị nói rằng vãn bối thậm chí không có ngọn lửa thuận tay nhưng các tiền bối có lẽ đã quên rằng, linh hỏa được hình thành từ linh nguyên."

"Nếu nói về sự thuận tay, còn ngọn lửa nào có thể so sánh với linh nguyên chi hỏa mà mình đã gắn bó hàng nghìn năm?"

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói chậm rãi, như gió xuân phảng phất.

Nhưng chỉ vài câu ngắn ngủi như vậy đã khiến tiếng cười ồn ào náo nhiệt ở đây đột ngột dừng lại.

Có người nhíu mày, suy nghĩ kỹ về ý nghĩa thực sự của nó, có người mặt đỏ tía tai, ẩn hiện vẻ tức giận, dường như cảm thấy mình bị một hậu bối dạy dỗ, mất hết mặt mũi.

"Hừ, giả vờ giả vịt."

Kim Nguyên hừ lạnh một tiếng, không để trong lòng.

Thần Khuyết lão tổ và Vân Lai lão tổ nghe vậy thì liên tục gật đầu, rất có ý tán thưởng.

“Trương đạo hữu, ngươi đưa quyền pháp vào trong phương pháp luyện đan, cương mãnh có thừa nhưng lại thiếu mềm dẻo, bây giờ ngươi hãy xem kỹ, ta sẽ cải tiến như thế nào.”

Nguyên liệu được cho vào lò luyện đan, Thẩm An Tại đập hai nắm đấm vào ngực, ngọn lửa bùng lên, uy thế tỏa ra gần như giống hệt Trương Thiên Chí vừa rồi.

Cảnh này khiến tất cả mọi người có mặt đều nheo mắt lại.

“Có thể dung nạp quyền pháp vào trong, cũng có thể dung nạp thuật luyện khí, nếu thiếu mềm dẻo, vậy thì không cần mềm dẻo, trọng dụng cứng rắn, loại bỏ tạp chất, ngưng đan!”

Giọng nói của Thẩm An Tại hơi cao, ngay sau đó, hắn đột nhiên đấm một quyền, rơi xuống bên ngoài lò luyện đan.

Tuy nhiên, tiếng vo ve như dự đoán lại không vang lên.

Chỉ là lò luyện đan run lên một cái, sau đó im lặng, linh hỏa bên trong phun trào, nhiệt độ tăng cao nhưng không có tiếng lật tung nào, giống như đang diễn một vở kịch câm.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại lại đấm một quyền, lò luyện đan run lên, lại đấm một quyền, vẫn run lên, vẫn không có tiếng động.

“Đây… Đây là thủ pháp gì vậy?”

“Thật kỳ lạ, lão phu đây là lần đầu tiên nhìn thấy phương pháp luyện đan như vậy, dường như phong tỏa hoàn toàn khí lực đó bên trong, thậm chí không hề tiết ra chút nào!”

Trương Thiên Chí cau mày, vẻ mặt khó hiểu.

Khí lực mạnh mẽ như vậy trong lò luyện đan cùng với linh hỏa bốc lên, lẽ ra đã sớm nổ tung lò luyện đan rồi.

Tại sao…

“Xem cho rõ, đây chính là thuật luyện đan mà ta cải tiến cho ngươi.”

Sau khi đập liên tục trong một khắc đồng hồ, Thẩm An Tại mới dừng lại, giơ cao tay phải.

Linh hỏa hóa hình, thành một cái búa khổng lồ được hắn nắm trong tay.

Thẩm An Tại nheo mắt lại, cùng lúc đó, chiếc búa khổng lồ đập xuống, trong lòng hắn hét lớn.

Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, Thần Chung Mộ Cổ!

…

Chương 607: Nay không phải xưa

Vù!

Lần này, một tiếng động lớn vang lên.

Sóng âm lan tỏa, như gợn sóng trên mặt hồ, từng lớp từng lớp lan ra bốn phía.

Cái lò rung lên dữ dội, tiếng vo ve không ngừng.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, dường như có tiếng chuông tiếng trống cùng vang lên, chấn động điếc tai.

Trương Thiên Chí đứng gần thậm chí không khỏi bịt tai, vẻ mặt kinh hãi.

Thật không ngờ lại nén khí lực đến lúc này mới bùng nổ, tên này điên rồi sao!

"Sắp nổ lò rồi!"

Kim Nguyên lộ vẻ phấn khích, nhìn cái lò đang vo ve dữ dội, rung chuyển không ngừng và bốc hỏa quang ngút trời.

"Ngươi có muốn cái lò này nổ cũng không nổ được."

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, một tay ấn lên lò luyện đan.

Vù…

Tiếng vo ve run rẩy dần dần biến mất, ngọn lửa thu lại.

"Đây…"

Mọi người nhìn nhau, không dám tin.

Thẩm An Tại mở nắp lò, vung tay một cái.

Ba viên đan dược đen xì khó coi xoay tròn trong lòng bàn tay hắn.

"Đây… Đây là Tụ Hồn đan?"

"Tại sao ta không ngửi thấy mùi thuốc nào, cũng không cảm nhận được khí thành đan?"

Kim Nguyên thấy đan dược thành hình xấu xí, không khỏi cười ha hả.

"Thứ đen xì này chính là Tụ Hồn đan mà ngươi luyện ra sao?"

"Ta biết ngươi rất vội nhưng ngươi đừng vội."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, sau đó tay phải dùng sức xoa.

Rắc rắc…

Vỏ sắt vỡ ra rơi xuống, vài tia sáng tím nhạt bùng lên.

Mùi thuốc thơm ngát lan tỏa, khiến người ta khoan khoái, vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người nhìn ba viên đan dược màu tím trên tay Thẩm An Tại, đều há hốc mồm.

Phương pháp luyện đan như vậy, chưa từng nghe thấy, giống như… rèn sắt luyện khí vậy!

Mà Ngọc Phong cũng nghiêm mặt lại, chăm chú nhìn bóng lưng của Mộ Dung Thanh Vân.

Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp… Hắn học từ đâu ra?

Chẳng lẽ cũng là do Mộ Dung Thiên truyền lại?

Nhưng hắn lại có thể dung hợp phương pháp luyện khí cổ xưa này vào trong y đạo sao!?

"Đan đã thành, mời chư vị thẩm định."

Thẩm An Tại vung tay áo, ba viên đan dược lần lượt bay về phía Thần Khuyết lão tổ, Trương Thiên Chí, Kim Nguyên.

"Để ta xem."

Vân Lai lão tổ cũng tiến đến bên cạnh Thần Khuyết lão tổ, thò đầu nhìn viên đan dược màu tím trong tay hắn.

Trương Thiên Chí hai tay nâng đan dược, trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì.

Còn Kim Nguyên, hắn cầm viên đan dược này, sắc mặt nhanh chóng xanh mét.

"Vân văn viên mãn, sắc thái không khuyết, đan này thành tướng cực tốt!"

Thần Khuyết lão tổ không tiếc lời khen ngợi.

Nghe đến cả hắn cũng thừa nhận viên đan này không có gì sai sót, mọi người nhìn nhau, hít một hơi khí lạnh.

Xì…

Thật không ngờ… Hắn lại thực sự thành công ngay lần đầu tiên sao?!

Dùng quyền pháp luyện đan của Trương Thiên Chí, thậm chí còn dùng với lực mạnh hơn, vậy mà lại thành công?

Không nổ lò sao?!

Không thể nào!

"Tiểu hữu, có thể nói cho ta biết, ngươi đã cải tiến phương pháp luyện đan của Trương tiểu hữu như thế nào không?"

"Đúng vậy, lúc đầu lão phu nghĩ đến việc dùng nhu pháp chế ngự bên trong, hoặc là mỗi lần luyện đan, thêm một số thứ âm nhu như Nhu Linh long để hóa giải khí lực, để đạt được hiệu quả trung hòa."

Sau khi hết kinh ngạc, có mấy người lên tiếng hỏi, ánh mắt lộ vẻ cầu học, hoàn toàn không vì bề ngoài yếu đuối của Mộ Dung Thanh Vân mà mất mặt.

"Đơn giản, đan thuật của hắn không ổn định, chính là vì quá mạnh mẽ, chỉ cần để hắn mạnh mẽ vừa phải thì tự nhiên sẽ không nổ lò." Thẩm An Tại lên tiếng.

"Vừa phải… Câu này có ý gì?"

"Tất nhiên là khí lực dùng để luyện thuốc thì không được thiếu, còn khí lực thừa thì dùng để luyện khí."

Thẩm An Tại nhẹ giọng nói, sau đó vung tay áo.

Gió nhẹ thổi qua, lớp vỏ sắt bong ra trên bề mặt đan dược vừa rồi biến thành luồng sáng, lóe lên rồi chớp mắt đã cắt vào viên gạch bên cạnh, vô cùng sắc bén.

"Luyện khí?!"

Mọi người sửng sốt, sau đó càng không hiểu gì, có chút ngơ ngác.

"Khụ khụ."

Thần Khuyết lão tổ ho một tiếng, ánh mắt lấp lánh nhìn Thẩm An Tại bên dưới, chậm rãi lên tiếng.

"Vị tiểu hữu này trong lúc luyện đan, còn tiện tay dùng tạp chất chiết xuất từ những dược liệu đó để luyện chế một lớp giáp bảo vệ phủ lên bề mặt đan dược, vừa vặn có thể chống lại dư ba khi khí lực bùng nổ, bảo vệ dược hiệu bên trong không bị ảnh hưởng mà bạo động dẫn đến hậu quả nổ lò."

Nghe lời giải thích của hắn, mọi người mới hơi hiểu ra nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt vẫn không giảm.

Luyện đan luyện khí, vậy mà cũng có thể trộn lẫn với nhau sao?

Điều này cần bản thân phải có khả năng kiểm soát đến mức nào, thật là tự tin!

Thẩm An Tại nhìn về phía Trương Thiên Chí, nhàn nhạt lên tiếng.

"Quyền pháp của ngươi mạnh mẽ, nếu vì chuyện luyện đan mà ngược lại sợ sệt thì lại trở nên kém cỏi, phát huy sức mạnh đến cùng mới là điều mà thuật luyện đan này của ngươi cần, cũng là điều mà sự tiến triển quyền pháp của ngươi không thể thiếu."

Theo lời hắn nói ra, ánh mắt Trương Thiên Chí run lên, nhíu chặt mày.

Thảo nào từ khi tự sáng tạo ra thuật luyện đan này, quyền pháp không tiến mà lùi.

Mặc dù bên ngoài đều nói hắn dung hợp quyền pháp vào thuật luyện đan, có thể coi là kỳ tài nhưng chỉ có hắn mới biết, ngược lại điều này giống như một ổ khóa trói buộc mình.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn ôm quyền cúi người.

"Đa tạ chỉ giáo!"

"Các vị tiền bối, vãn bối nông cạn, nếu có chỗ nào xúc phạm, mong các vị lượng thứ, hoặc là các vị tiền bối có chỉ giáo gì, vãn bối nhất định sẽ rửa tai lắng nghe."

Thẩm An Tại chắp tay hành lễ.

Một câu nói khiến những người có vẻ mặt không mấy vui vẻ có mặt ở đây cũng dịu sắc mặt đi nhiều, gật đầu đáp lại.

"Tiểu hữu nói quá rồi, lần luận đạo này, thuật luyện khí luyện đan của ngươi cũng khiến chúng ta mở rộng tầm mắt."

"Đúng vậy, như tiểu hữu nói, đôi khi học càng nhiều, ngược lại càng dễ rơi vào mâu thuẫn, đợi lần này trở về, lão

phu cũng nên thử dùng linh hỏa luyện đan, hy vọng có thể thu hoạch thêm.”

Tiếng cười của mọi người vang lên, bầu không khí căng thẳng lúc này được giải tỏa.

Tất nhiên, Kim Nguyên không nói một lời, chỉ sắc mặt âm trầm.

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu, sau đó hai tay chắp sau lưng, quay người đi về phía chỗ ngồi của mình.

“Bọn họ vừa rồi còn coi thường ngươi, sao ngươi phải thế này?” Vũ Huyên nhíu mày, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, nhàn nhạt nói.

“Đôi khi, tình người nghĩa đời đáng để người ta học tập hơn là tranh cường đấu thắng.”

Trên khán đài, Ngọc Phong nhìn động tác chắp tay quay người của hắn, không khỏi dụi dụi mắt.

Đặc biệt là khi nghe câu “Tình người nghĩa đời đáng để người ta học tập hơn là tranh cường đấu thắng”, hắn hơi há miệng, muốn nói gì đó nhưng nhìn khuôn mặt xa lạ kia, lại không biết nên nói thế nào.

Một cảm giác như người xưa đang ở trước mắt, như giấc mơ ngày hôm qua ùa về trong lòng.

Hắn có chút thất thần.

Nay không phải xưa, chuyện cũ lời xưa không còn người xưa.

“Ta đúng là chỉ sợ lát nữa ngươi sẽ lấy ra mấy vò đan dược.”

Hắn cười ngây ngô, càng ngày càng thưởng thức Mộ Dung Thanh Vân này.

“Mấy vò đan dược, tiền bối nói vậy là có ý gì?” Vũ Huyên không hiểu hỏi.

Ngọc Phong buồn bã, lẩm bẩm nói.

“Nhiều năm trước, cũng có chuyện tương tự, cũng có một người như vậy, sau khi đồ đệ của mình chiếm hết hào quang, đã chọn tặng mấy vò đan dược để hóa địch thành bạn, trong tranh cường đấu thắng, đã chọn tình người nghĩa đời.”

“Hắn tên là…”

Ngọc Phong nhìn Mộ Dung Thanh Vân đang nâng chén uống trà, hai mắt hơi nheo lại, từng chữ một nói ra.

“Thẩm An Tại.”

…

Chương 608: Ta muốn một nghìn năm tuổi thọ của ngươi

Tay cầm chén của Thẩm An Tại khẽ khựng lại, dường như vì cái tên đó mà có chút xúc động.

Ngọc Phong lập tức mắt sáng lên nhưng hắn vừa định mở miệng thì đối phương đã quay đầu lại.

"Thẩm An Tại… là Thẩm sư tổ tiền bối sao?"

Thẩm An Tại chớp chớp mắt, học theo dáng vẻ ngốc nghếch của Mộ Dung Thiên trong ký ức mà gãi đầu.

Thấy hắn như vậy, ánh sáng trong mắt Ngọc Phong tan biến, lắc đầu thầm.

Xem ra là mình nghĩ nhiều rồi.

Cũng phải, đã qua nhiều năm như vậy, nếu muốn xuất hiện thì đã xuất hiện từ lâu rồi, sao có thể đợi đến bây giờ.

"Vị tiểu hữu này, không ngờ nhãn lực của ngươi lại độc đáo như vậy, lại nghĩ đến việc dùng phương pháp luyện khí để cải thiện phương pháp luyện đan của Trương tiểu hữu."

Nam Ông, Quy lão đầu ở bên cạnh đều khen ngợi, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng.

Mặc dù đối phương liên tục nói rằng là do Ngọc Phong chỉ dạy nhưng thực ra mọi người đều hiểu rõ, đây chỉ là lời nói để bảo vệ mà thôi.

"Tiền bối quá khen."

Thẩm An Tại mỉm cười đáp lại, không kiêu ngạo cũng không tự ti, khiêm tốn lễ phép.

“Chỉ là cải thiện một phương pháp luyện đan mà thôi, vẫn chưa thể hiện được bản lĩnh của ngươi, dù sao ở đây cũng có rất nhiều Hoàng phẩm dược sư, mỗi người đều có phương pháp riêng.”

Kim Nguyên phục hồi lại, mặt mày u ám mở miệng.

“Quy lão đầu, trước đây ngươi không phải đã có được một bản cổ phương tàn khuyết, nghiên cứu hơn mười năm nhưng vẫn không thể xác định được ba vị thuốc bên trong sao, hay là để hắn thử xem?”

Những người khác nghe vậy, lập tức nảy sinh hứng thú.

Cổ phương đó chính là phương thuốc Hoàng phẩm chính hiệu.

Ngay cả bọn họ e rằng cũng khó có thể giải đáp trong thời gian ngắn nhưng nếu giải đáp được, chắc chắn sẽ có lợi cho mọi người có mặt ở đây.

Dù sao nếu sợ đan phương bị truyền ra ngoài thì cũng không cần phải lấy ra ở đây.

“Cái này… được rồi.”

Quy lão đầu do dự một chút, vẫn gật đầu, sau đó phất tay áo.

Trong tay xuất hiện một khối ngọc giản cổ kính, bị khuyết một góc.

Dưới sự thi triển của hắn, ngọc giản tỏa ra ánh sáng biến ảo, chữ viết nhấp nháy lơ lửng trên không trung, hóa thành một đan phương.

“Diêm Lôi Trừ Chú đan, Hoàng phẩm đan dược, lấy Lôi Kiếp ngưng đan, có thể trừ vạn ngàn chú ấn, độc ôn, huyễn ma, ngàn loại tà ma không thể đến gần, phương pháp luyện chế: Tổng cộng ba mươi hai vị thuốc, lấy Cửu Diệp Hàn Thiền Kim sí nửa ngón, Thủy Điệp chi phấn một tiền, một hạt Ngũ Tiên quả hạch…”

Rườm rà, nói là có tổng cộng ba mươi hai loại dược liệu nhưng trên đó chỉ có hai mươi chín loại.

Mỗi loại mặc dù lấy lượng không nhiều nhưng lại cực kỳ quý hiếm, người thường khó có thể nhìn thấy.

Còn lại ba loại thuốc không rõ, cũng là chìa khóa để thành đan, lại vừa vặn bị thiếu mất.

Đan phương này vừa xuất hiện, rất nhiều người có mặt đều nhíu mày, chìm vào trầm tư.

Bao gồm cả Vân Lai lão tổ và Thần Khuyết lão tổ.

Hai người bọn họ mặc dù có tu vi dược đạo cao nhất ở đây nhưng nhất thời cũng không thể suy đoán ra ba vị thuốc còn lại rốt cuộc là gì.

Vắt hết óc, cũng chỉ có thể nghĩ đến một số khả năng.

Những cổ phương thất truyền này, phần lớn đều có niên đại lâu đời, lại vì hiếm lạ hoặc cực kỳ khó luyện chế nên dần dần thất truyền.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, những đan phương này đều có tác dụng đặc biệt rất lớn ở một số phương diện.

Ví dụ như Diêm Lôi Trừ Chú đan này.

Vạn ngàn tà ma không thể đến gần, điều này tương đương với việc có thể miễn nhiễm với phần lớn các đòn tấn công của thần thông pháp tắc tà tu.

Cho dù là hồn tu hay thi tu, hoặc là người ma đạo, thủ đoạn của bọn họ đều rất âm tà quỷ quyệt.

Từng có một cường giả Cực cảnh, chiến lực chính diện cực mạnh, đáng tiếc cuối cùng lại bị người ma đạo gieo xuống chú ấn âm tà, cô độc chết ngoài hoang dã.

Nếu có viên đan này, hắn sẽ không chết.

Nhìn phương pháp luyện chế và những vị thuốc hiếm lạ được ghi chép trên đó, mày của Thẩm An Tại dần nhíu lại.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Thánh phẩm và Hoàng phẩm dược sư ngoài một số kiến thức thì lớn nhất vẫn là phương pháp luyện đan.

Mặc dù Thánh phẩm dược sư là trên cửu phẩm nhưng thực ra phương pháp luyện đan không có gì khác biệt lớn, chỉ là năng lực khống chế mạnh hơn rất nhiều.

Còn Hoàng phẩm dược sư, điều quan trọng nhất trong việc luyện chế đan dược của bọn họ là đã thoát khỏi phàm tục, có thể nâng cao hiệu quả của linh dược lên một bước nữa.

Ví dụ như trong quá trình luyện đan, luyện ra dược liệu vốn chỉ có niên đại hai ba trăm năm thành dược hiệu nghìn năm.

Hơn nữa, nhiều dược liệu quý hiếm, đan phương cao cấp, không phải dược sư Hoàng cảnh thì không thể luyện chế.

Chỉ xét về tu vi, đã khiến nhiều người phải chùn bước.

Ánh mắt của mọi người không khỏi thay đổi, đan phương Hoàng phẩm, chỉ có thể do Hoàng cảnh luyện chế, hiệu quả bên trong liên quan đến các loại pháp tắc dược đạo, quá phức tạp.

Một Tổ cảnh bát phẩm, vượt cấp luyện chế Thánh phẩm đan dược vẫn có thể hiểu được.

Nhưng muốn luyện chế Hoàng phẩm đan dược thì tuyệt đối không thể.

Huống chi bây giờ là muốn Mộ Dung Thanh Vân bổ sung đan phương, mức độ khó khăn càng tăng vọt.

Kim Nguyên này rõ ràng là đang làm khó hắn, lòng dạ hẹp hòi có thể thấy được.

Nhưng vì thân phận Kim Ô tộc của hắn, những người có mặt lại không dám nói nhiều.

"Thế nào, tiểu tử, ngươi có thể bổ sung đan phương này và luyện chế nó ra không?"

Khóe miệng Kim Nguyên hơi nhếch lên, không cảm thấy hành động của mình là vô liêm sỉ, ngược lại còn cho rằng mình cuối cùng cũng lấy lại được một bàn thua, rất đắc ý.

"Tại sao phải để ta bổ sung, đây là mọi người cùng nhau luận đạo, chứ không phải là màn trình diễn cá nhân của ta, hay là ngươi tự mình không có năng lực này, lại thèm muốn Diêm Lôi Trừ Chú đan này nên mới yêu cầu như vậy?"

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, hắn nhìn ra Quy lão đầu hẳn là không muốn công khai cổ phương này, hẳn là muốn riêng tư thỉnh giáo.

"Hừ, trong Kim Ô tộc có vô số đan phương, bản tọa sẽ thèm muốn đan phương của hắn sao?"

Kim Nguyên cười khẩy một tiếng: "Bổ sung không được thì chính là bổ sung không được, đừng có ra vẻ nữa."

Nghe lời hắn nói, Thẩm An Tại nhướng mày: "Ngươi bảo ta bổ sung thì ta bổ sung, như vậy chẳng phải ta rất mất mặt sao, nếu ta bổ sung được, ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Ha ha ha, nếu ngươi thật sự có thể bổ sung được, chỉ cần ta có, ngươi muốn gì bản tọa sẽ cho ngươi cái đó."

“Được.”

Thẩm An Tại đứng dậy, liếc nhìn Hứa Thiên Diệp sau lưng, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Ta cũng không muốn nhiều.”

“Ngươi muốn gì?” Ánh mắt Kim Nguyên hơi nheo lại.

“Ta muốn một nghìn năm tuổi thọ của ngươi.”

Lời nói bình thản truyền xuống, tất cả mọi người đều ngưng mắt lại, nghi ngờ mình có phải nghe nhầm không.

Một nghìn năm tuổi thọ!

Mặc dù cường giả Hoàng cảnh có tuổi thọ vạn năm nhưng một nghìn năm cũng không phải là ít!

Ánh mắt mọi người đổ dồn về Hứa Thiên Diệp sau lưng hắn, đều mơ hồ hiểu ra, tại sao Mộ Dung Thanh Vân lại mở miệng đòi một nghìn năm tuổi thọ.

Có lẽ, là vì lão già sắp chết kia.

Hứa Thiên Diệp nghe vậy cũng sửng sốt một chút, sau đó vội vàng tiến lên muốn nói gì đó nhưng lại bị Thẩm An Tại phất tay ngăn lại.

Hai người không có bất kỳ giao lưu nào nhưng dường như đã giao lưu xong.

Nhìn Kim Nguyên cau mày, dường như đang suy nghĩ, Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng.

“Thế nào, chỉ là một nghìn năm tuổi thọ mà thôi, nếu ngươi không muốn cược thì thôi, đan phương này sẽ giao cho các vị tiền bối bổ sung.”

Hắn vừa nói, vừa lắc đầu ngồi xuống.

Mà thấy hắn lại chuẩn bị ngồi xuống, Kim Nguyên càng nhíu mày.

Tu luyện lâu như vậy, hắn đương nhiên biết tên tiểu tử này có thể đang lấy lui làm tiến, dụ mình mắc bẫy.

Kẻ ngốc mới dính…

Chết tiệt, một tiểu tử Tổ cảnh bát phẩm, dù có bản lĩnh đến đâu, chẳng lẽ còn có thể lật trời, còn có thể luyện chế ra Hoàng phẩm đan dược sao!?

"Cược!"

Kim Nguyên đập bàn, sắc mặt lạnh lùng.

"Nói trước, nếu ngươi luyện không ra thì quỳ từ đây đi ra ngoài, đồng thời hét lớn ba tiếng, Ngọc Phong là phế vật, thế nào?"

Khóe miệng hắn nhếch lên cười khẩy, liếc nhìn Ngọc Phong đầy khiêu khích.

Chương 609: Bí pháp Xuân Tằm tái hiện

"Cái này…"

Thẩm An Tại nhướng mày, liếc nhìn Ngọc Phong.

Ngọc Phong mỉm cười: "Không sao, nếu ngươi thua, ta sẽ tự mình hô ba tiếng."

Thấy hắn không có ý kiến gì, Thẩm An Tại cũng không nói nhiều, quay đầu đồng ý.

"Được, ta Mộ Dung Thanh Vân tiếp nhận cuộc cá cược này."

"Mong Kim tiền bối giữ đúng lời hứa, đến lúc đó đừng hối hận."

Thấy hắn mặt không chút sợ hãi, thậm chí còn mỉm cười, Kim Nguyên có chút hối hận.

Vạn nhất tên tiểu tử này thực sự có cách nào đó để bổ sung đan phương này thì chẳng phải mình thật sự phải đưa ra một nghìn năm tuổi thọ sao?

Nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi, có nhiều người ở đây như vậy, hắn là người của Kim Ô tộc, nếu vi phạm lời hứa mất mặt, truyền ra ngoài thì cũng không dễ giải thích với tộc nội.

Mà những người khác thấy hắn thực sự đồng ý cá cược với Kim Nguyên, không khỏi đều cảm thấy kinh ngạc.

Điều này không giống như vấn đề cải thiện phương pháp luyện đan vừa rồi, cổ phương hiếm có, muốn bổ sung, khó

khăn đến mức nào?

“Tiền bối, không biết hai mươi chín vị thuốc còn lại, tiền bối đã chuẩn bị bao nhiêu?”

“Chuẩn bị… ừm, một phần.”

Lão Quy nói, dừng lại một chút mới trả lời.

“Không biết có thể đưa phần thuốc đó cho vãn bối nghiên cứu không?”

Lão Quy có chút do dự.

Loại thuốc này không giống như một viên Tụ Hồn đan, loại thuốc này dùng để luyện chế Hoàng phẩm đan dược, năm tuổi thấp nhất cũng là sáu trăm năm!

“Yên tâm, nếu vãn bối không chắc chắn, chắc chắn sẽ không tùy tiện ra tay.”

Thấy hắn nói như vậy, Lão Quy mới từ từ gật đầu, lấy ra hai mươi chín vị thuốc.

Nhìn những loại kỳ trân dị thảo này, Thẩm An Tại không khỏi cảm thán, yêu thích không buông tay.

Nếu năm đó có loại thuốc này, Mộ Dung Thiên cần gì phải tu luyện vất vả như vậy?

Hắn coi như hiểu được câu nói “chúng ta lúc đó làm gì có điều kiện như các ngươi bây giờ” có ý gì.

Bên ngoài, mọi người cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Có người bàn luận về sự liều lĩnh của Thẩm An Tại, lại lấy cảnh giới Tổ cảnh bát phẩm, vọng tưởng sửa chữa Hoàng phẩm đan phương.

Có người thì bàn luận về ba vị thuốc còn thiếu này, hắn là loại nào, có tác dụng gì.

Thậm chí bên Vân Lai lão tổ, đã bắt đầu thử luyện đan, muốn thông qua phương pháp này, để mình biết được ba vị thuốc còn thiếu.

Nhưng ánh mắt của không ít người đều đổ dồn về Thẩm An Tại, muốn xem hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Còn bản thân Thẩm An Tại, hắn đang đánh giá đan phương tàn khuyết đó, quả thực cảm thấy có chút khó khăn.

Với trình độ dược đạo hiện tại của hắn, quyết không đủ tư cách để suy diễn loại đan phương này.

Vì vậy, sau khi thử một lần, hắn vẫn nhìn vào bảng hệ thống, nhàn nhạt nói.

"Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, khởi động!"

Cùng với câu nói này rơi xuống, hắn chỉ cảm thấy hai mắt hơi lạnh, cả người trong nháy mắt này hoàn toàn thả lỏng.

Lúc này cảm giác của hắn rất kỳ diệu, giống như mình lại trở về những ngày làm Vạn Giới bi.

Vạn đạo trong thiên hạ, đều nằm trong lòng bàn tay.

Vạn sự trong thiên hạ, không gì không biết, không gì không hiểu.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại đan phương, đan phương lúc này dần dần thay đổi.

Không còn là những chữ viết đơn thuần, mà giống như biến thành từng người nhỏ xuất hiện trong đầu Thẩm An Tại, bắt đầu luyện chế đan dược.

Đã là suy diễn, tất nhiên sẽ không thành công ngay lần đầu.

Thẩm An Tại chăm chú quan sát từng cử động của những người nhỏ hư ảo đó, chăm chú học tập, ghi chép.

Mười lần không thành, vậy thì trăm lần, nghìn lần.

Thời gian như không cần tiền, nhanh chóng trôi qua trong thức hải của Thẩm An Tại.

Nhưng những người nhỏ trong đầu hắn luyện đan hàng nghìn lần, bên ngoài mới chỉ trôi qua vài hơi thở.

Thấy Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào đan phương, dường như đang suy nghĩ.

Vẻ nghiêm túc đó khiến Kim Nguyên cau mày, trong lòng không khỏi lo lắng.

Ba người Vũ Huyên, Hứa Thiên Diệp, Ngọc Phong đều căng thẳng nhìn về phía bên kia.

Khoảng mười mấy hơi thở trôi qua, Thẩm An Tại chớp mắt, như bừng tỉnh.

Hắn hơi nhếch miệng, cảm thấy trình độ dược đạo của mình đã sâu sắc hơn không ít.

"Gần xong rồi, tiền bối, xin mượn lò luyện đan."

"Cho ngươi."

Đã đưa đan dược cho hắn rồi, Lão Quy đương nhiên sẽ không keo kiệt một cái lò luyện đan, dù sao cũng không sợ nổ.

"Kim tiền bối, mời tiền bối xem cho kỹ."

Thẩm An Tại cân nhắc lò luyện đan, đặt xuống.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đồng tử đều co lại.

"Sao thế? Hắn định bắt đầu luyện đan rồi sao, từ lúc nhìn thấy đan phương mới bao lâu chứ?"

"Cho dù là thiên tài tuyệt đỉnh, cũng không thể như vậy, hắn chẳng lẽ là…"

Lần này, không chỉ những người khác, ngay cả Vân Lai lão tổ, Thần Khuyết lão tổ cũng nheo mắt lại.

Bởi vì bọn họ cũng chưa suy tính ra được hình dạng hoàn chỉnh của đan phương này.

Thẩm An Tại đập hai nắm đấm vào nhau, ngọn lửa bùng phát.

Thật sự chuẩn bị sử dụng phương pháp luyện đan vừa mới cải tiến, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Phương pháp này mạnh mẽ, tốc độ luyện hóa linh dược lại nhanh đến mức kinh người, nhưng cũng rất khó kiểm soát.

Một cú đấm giáng xuống, không có tiếng vo ve nhưng ngọn lửa lại phun trào.

Thẩm An Tại liên tục vung tám mươi cú đấm, ngọn lửa bên trong dưới sự thúc đẩy của khí lực đã đạt đến nhiệt độ kinh người.

Lúc này, hắn mới đổ tất cả các loại thuốc vào, tốc độ rất nhanh.

Ầm!

Thuốc vừa mới vào, lò luyện đan đã phát ra một tiếng nổ lớn, mọi người nhìn lại, không ít thuốc bên trong đã mất hình dạng.

Điều này cũng khiến không ít người có mặt nhíu mày, chỉ một chút như vậy, rõ ràng là đang đề phòng người khác biết hắn đã cho ba vị thuốc khác là gì.

Nhưng mọi người có mặt hơi lắc đầu, cũng không để ý.

Bọn họ không cho rằng chỉ trong một chút thời gian như vậy, tên kia có thể bổ sung hoàn chỉnh đan phương này, chỉ là lãng phí một số nguyên liệu tốt mà thôi.

Nhưng Thẩm An Tại lại không để ý đến bọn họ, một tay linh hỏa biến thành búa, liên tục dùng sức đập vào lò luyện

đan.

Tiếng vo ve không ngừng vang lên, điếc tai nhức óc.

Phương pháp luyện đan mới lạ như vậy khiến Vân Lai lão tổ và Thần Khuyết lão tổ đều gật đầu, vô cùng chấn động.

Ầm ầm!

Theo từng nhát búa của Thẩm An Tại như đánh ra một loại nhịp điệu nào đó, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm dữ dội, một luồng uy thế khủng bố bao trùm nơi đây, như khóa chặt một thứ gì đó bên trong lò luyện đan.

"Đó là… đan lôi, chẳng lẽ hắn thực sự sắp luyện thành đan rồi, vậy mà lại dẫn đến đan lôi!"

Có người kinh hô, còn có người sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

"Hừ, Diêm Lôi Trừ Chú đan, chính là cần lực lượng đan lôi này, ta muốn xem, với thực lực của ngươi, làm sao có thể hóa giải đan lôi uy năng như vậy thành thuốc!"

Kim Nguyên hơi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lạnh.

Muốn chống lại lôi kiếp, một Tổ cảnh bát phẩm thì còn lâu mới đủ, trừ khi Ngọc Phong hoặc Hứa Thiên Diệp ra tay giúp đỡ.

Mà như vậy thì hắn lại không thể mượn đan lôi nhập dược.

Nhìn thế nào thì hắn cũng không thể luyện thành đan!

Thẩm An Tại ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên: "Đến rồi sao."

Ngay sau đó, hắn ôm lấy lò luyện đan bằng hai tay, linh nguyên trong cơ thể điên cuồng cuộn trào, hóa thành từng sợi tơ, bọc hắn và lò luyện đan lại.

Một trong những bí pháp của Thần Nông dược quyển, Xuân Tằm Hóa Kén!

Thấy trên sân xuất hiện kén linh nguyên, Ngọc Phong "xoẹt" một tiếng đứng bật dậy khỏi ghế, chăm chú nhìn về phía trước.

Thần Khuyết lão tổ cũng đứng dậy, sắc mặt có sự thay đổi.

Bí pháp đó… hắn đã từng thấy.

…

Chương 610: Hoàng phẩm đan, thành

"Xuân Tằm Hóa Kén!"

Thần Khuyết lão tổ trừng mắt, nhìn chằm chằm vô số sợi tơ màu trắng quấn quanh trên sân, ngay cả râu cũng run rẩy vì kích động.

Vân Lai lão tổ nghe thấy giọng nói vừa đè nén vừa kích động của hắn, không khỏi hơi nhíu mày.

"Lão hữu, ngươi biết bí thuật này sao?"

Người trước hơi gật đầu, âm thầm truyền âm.

"Đây là bí thuật không truyền ra ngoài của Độc Y thánh tôn, Nam Dược đế, ta cũng may mắn được gặp một lần vào những năm trước."

Nói xong, hắn lộ vẻ mặt hoài niệm buồn bã thì thầm truyền âm.

"Mờ mịt năm đó, nàng chỉ là một dược sư thất phẩm nhỏ bé, ở bên cạnh một tà tu làm tiểu đồng, bị coi như lô đỉnh để bồi dưỡng, ngày đó…"

"Đầu xuân tuyết rơi, ngàn dặm trắng xóa, nàng mặc một bộ đồ trắng như tiên nữ giáng trần, rõ ràng là một khuôn mặt dịu dàng cứu giúp thế gian nhưng ra tay lại giết chóc dữ dội, Xuân Tằm Hóa Kén, giữa ngọn lửa thánh ngút trời đã diệt sạch sơn môn tà tu, lại cứu ta khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, thấy ta thông minh, liền chỉ điểm cho ta ba bốn điều về dược đạo."

Nói xong, hắn liếc nhìn Vân Lai lão tổ, khẽ thở dài.

“Ta có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, đều nhờ ân huệ của Nam Dược đế, cho nên cả đời này không dám quên.”

“Chỉ tiếc là sau đó, ta không bao giờ gặp lại nàng nữa.”

Nói đến đây, đôi mắt rũ xuống của hắn lại khôi phục được vài phần ánh sáng, có chút lấp lánh nhìn chằm chằm vào cái kén trắng khổng lồ trên sân.

“Không ngờ hôm nay…”

Vân Lai lão tổ cũng ánh mắt lấp lánh, nhìn nhau với người trước rồi nheo mắt lại.

Thảo nào, thảo nào!

Trước đó bọn họ còn cảm thấy kỳ lạ, một võ giả Tổ cảnh bát phẩm nhỏ bé, Ngọc Phong sao có thể dạy hắn có dược đạo đến mức này.

Nhưng nếu… thêm một Nam Dược đế nữa.

Có vẻ như những chuyện mà tên nhóc kia làm được ngày hôm nay đều không có gì lạ.

Còn những người khác ngoài hắn và Ngọc Phong, khi nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ khi kén trắng khổng lồ bao bọc lấy lò luyện đan và con người, đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Đây là cái gì?”

“Hơi thở pháp tắc dược đạo nồng nặc quá, thuật này không đơn giản!”

Kim Nguyên cũng cau mày, trong lòng bất an.

Ầm ầm!

Trên tầng mây, tiếng sấm rền vang, gió nổi lên.

Một tia sét màu tím to bằng thùng nước như rồng sấm há miệng, lao xuống nơi này.

Nhưng, sấm sét giáng xuống, thế hủy diệt lại đột ngột giảm đi.

Chỉ thấy rồng sấm dừng lại, thân nó đã quấn lấy từng sợi tơ.

Vô số tia sét theo sợi tơ trắng, tràn vào trong kén khổng lồ, hòa vào bên trong.

Một tia sét như vậy, hai tia sét cũng như vậy.

Cuối cùng, năm tia sét dừng lại trên kén khổng lồ, bị những sợi tơ trắng quấn chặt, tạo thành một cảnh tượng tĩnh lặng nhưng sức mạnh diệt vong của lôi kiếp bên trong lại không ngừng tràn vào bên trong.

"Đây…"

"Bí thuật này, cũng là ngươi dạy sao?"

Quy lão đầu, Nam Ông đều quay đầu nhìn về phía Ngọc Phong, vẻ mặt nghi ngờ.

Ngọc Phong nhướng mày, không trả lời, cũng không phủ nhận.

Hắn chỉ biết, Mộ Dung Thanh Vân này dường như không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Nếu, nếu thực sự như hắn nghĩ, là người đó đã trở lại.

Có lẽ… bế tắc của Bách Lý Nhất Kiếm có thể được giải rồi!

Ngay cả khi không có Cực Đạo chi Khí, ngay cả khi đã đến đường cùng, ngay cả khi thanh kiếm của Lôi lão Kiếm tổ kia có sắc bén đến đâu.

Có hắn ở đây, mọi thứ đều ổn!

Không biết từ lúc nào, nắm đấm dưới tay áo của Ngọc Phong đã nắm chặt, hắn có chút mong đợi.

Tiếng sấm dần dần dừng lại, tất cả mọi người đều nín thở, chăm chú nhìn vào cái kén khổng lồ đã bị sức mạnh của lôi kiếp tàn phá thành một màu đen cháy xém.

Rắc.

Cùng với tiếng vỡ vụn nhẹ vang lên, một nắm đấm đập vỡ kén, mở lòng bàn tay ra.

Hương thuốc tỏa ra, tất cả mọi người đều cảm thấy thức hải trong trẻo ngay lập tức, như thể những chuyện tích tụ đè nén trong lòng những năm này đều nhẹ nhõm hơn nhiều.

Giữa lòng bàn tay đó, đang nằm yên một viên đan dược màu tím, lôi văn lưu chuyển, quả thực không tầm thường.

"Đan thành!"

Theo một tiếng hét nhẹ vang lên, kén khổng lồ nổ tung.

Thanh niên bên trong áo choàng tung bay, búi tóc xõa tung, tóc xanh buông xuống hai bên, vô cùng anh tuấn.

Xoẹt!

Trên sân, trong nháy mắt xuất hiện thêm hơn mười bóng người.

Vây quanh hắn, ánh mắt đều đổ dồn vào viên đan dược màu tím trong tay hắn, ánh mắt nóng bỏng.

"Đây chính là… Diêm Lôi Trừ Chú đan!"

Quy lão đầu càng kích động, thậm chí có chút nói năng lộn xộn.

"Đúng, chính là hơi thở này, Hoàng phẩm, Hoàng phẩm Diêm Lôi Trừ Chú đan, tuyệt đối không sai!!"

Mà nghe được ngay cả người sở hữu cổ phương cũng nói viên đan dược này là hàng thật giá thật, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Xem ra, tên nhóc này thực sự đã làm được!

Thẩm An Tại mỉm cười, đưa viên đan dược này vào tay Quy lão đầu, hơi khom người.

"Tiền bối, may mắn không làm nhục mệnh, cách bổ sung đan phương, sau đó ta cũng sẽ viết ra đưa cho ngài."

Tất nhiên, đan thành hai viên, hắn chỉ giao ra một viên.

"Làm phiền tiểu hữu, làm phiền tiểu hữu!"

Quy lão đầu cười đến nỗi khóe miệng không khép lại được, vừa rồi dưới kén khổng lồ đó, bên trong đã xảy ra chuyện gì không ai biết.

Cho nên cụ thể phải luyện đan như thế nào, bọn họ không biết.

Điều này cũng đúng với ý định của hắn, đan phương này rất quý giá, nếu thực sự bị mọi người biết đến thì hắn sẽ lỗ lớn.

"Tiểu hữu thật là tài giỏi, lão phu Tuần Sơn đạo nhân…"

"Bản tọa Thủy Sam dược tổ…"

Nghe thấy những âm thanh xung quanh, Thẩm An Tại cung kính chắp tay nhưng ánh mắt lại nhìn về phía xa xa.

"Kim tiền bối, ngài định đi đâu?"

Kim Nguyên vừa bước đi thì dừng lại, sắc mặt trầm xuống.

"Tiểu tử, ai dạy ngươi thủ đoạn này, bản tọa rất hiểu Ngọc Phong, tạo nghệ dược đạo của hắn tuyệt đối không bằng ngươi, ngươi bẫy ta như vậy, rốt cuộc là ai phái ngươi đến!"

Thấy không đi được, hắn liền sắc mặt hung dữ, lập tức giết người, chụp một cái mũ lên đầu.

“Kim Nguyên!”

Một tiếng quát lớn vang lên.

Ngay sau đó, một lão giả mặc áo vải thô xuất hiện ngay lập tức, đứng trước mặt hắn, sắc mặt hơi lạnh.

“Ngươi không mời mà đến, vì thân phận Kim Ô tộc của ngươi mà lão phu không nói gì với ngươi nhưng nếu ngươi muốn gây chuyện thị phi trong buổi luận đạo của lão phu thì đừng trách lão phu trở mặt không nhận người!”

“Trưởng lão của Linh tộc ngươi, lão phu cũng có chút giao tình, thân phận của ngươi, còn không đè được lão phu!”

Thần Khuyết lão tổ sắc mặt lạnh lùng, giọng nói cũng uy nghiêm hơn không ít.

Uy áp của Hoàng cảnh lục phẩm khuếch tán, khiến không khí nơi đây hơi ngưng lại.

Ngọc Phong cũng đứng dậy vào lúc này, giọng điệu hờ hững: “Là bậc trưởng bối, lại là ngươi khiêu khích trước, chẳng lẽ không nhận thua nổi, ngay cả một kẻ hậu bối cũng không bằng?”

Sắc mặt Kim Nguyên có chút khó coi, chăm chú nhìn chằm chằm vào thanh niên phía sau đám người, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

“Tiểu tử, ngươi xác định muốn lấy một nghìn năm tuổi thọ của ta, đã nghĩ kỹ chưa?”

Trong lời nói, ẩn chứa ý đe dọa nồng đậm.

Một cường giả Hoàng cảnh tam phẩm, đi uy hiếp một Tổ cảnh bát phẩm.

Vậy mà Tổ cảnh bát phẩm này lại…

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, vãn bối đã nói gì thì chính là như vậy, sẽ không thay đổi.”

Thẩm An Tại sắc mặt hờ hững, dưới ánh mắt đầy hung quang của hắn, vẫn thản nhiên tự đắc.

“Được, ngươi nhớ cho bản tọa!”

Ánh mắt Kim Nguyên lóe lên vẻ hung ác, cũng không nói nhảm nữa, điểm vào mi tâm.

Dưới ánh lửa vàng cuồng bạo, một giọt máu pha lẫn ánh sáng vàng được hắn lấy ra, mơ hồ còn tỏa ra hơi nóng vô cùng.

Chương 611: Sinh ra trong lo lắng

Sau khi lấy ra giọt máu này, hơi thở của Kim Nguyên yếu đi vài phần, ngay cả tóc cũng hơi bạc.

Thẩm An Tại nhận lấy giọt máu bay tới, không chút do dự, trực tiếp đưa tay ném sang cho Hứa Thiên Diệp bên cạnh.

Hứa Thiên Diệp nâng giọt máu nóng hổi mang theo sinh cơ dồi dào trong tay, đôi mắt đục ngầu hơi run rẩy, không biết đang nghĩ gì.

"Hừ, tiểu tử, ngươi nhớ cho kỹ."

Kim Nguyên lạnh lùng liếc nhìn Thẩm An Tại, sau đó phất tay áo quay người, không nán lại nữa.

Mục đích ban đầu của hắn đến đây là muốn xem có thể lấy được Thiên Sinh thủy của Thần Khuyết lão tổ hay không nhưng tình hình hiện tại, hắn căn bản không còn mặt mũi để ở lại nữa.

Sau khi hắn rời đi, bầu không khí ở đây cũng dần trở lại bình thường.

Không ít người bắt đầu đến gần Thẩm An Tại để làm quen.

Còn Thần Khuyết lão tổ cũng nhìn Thẩm An Tại với ánh mắt lấp lánh nhưng hắn không nói nhiều vào lúc này.

"Tiếp tục luận đạo, mọi người có thắc mắc gì, hãy cùng nhau đưa ra thảo luận."

Theo lời Thần Khuyết lão tổ lên tiếng, cuộc luận đạo này mới thực sự bắt đầu.

“Ba mươi năm trước, ta du ngoạn Tinh hải, thấy hư không sinh trúc, trúc mở chín trăm đốt, cảm thán cỏ cây kiên cường, sinh sôi không ngừng…”

“Lão phu từng thấy một cường giả Cực cảnh luyện đan, hắn dùng cỏ cây bình thường làm thuốc nhưng sen nở ngàn trượng, quy luật dược đạo mà hắn vận dụng, đến giờ lão phu vẫn chưa hiểu rõ…”

“Ta có một viên kỳ đan, nghiên cứu mười năm nhưng vẫn không thể suy diễn ra cách dùng thuốc, cách luyện chế, nên đến đây thỉnh giáo mọi người…”

Theo các cường giả dược đạo đưa ra những thắc mắc của mình, bầu không khí lập tức trở nên sôi nổi.

Những hậu bối như Trương Thiên Chí suy nghĩ miên man, khi suy ngẫm những vấn đề này cũng thu được lợi ích không nhỏ từ việc họ giao lưu với nhau, thậm chí còn mặt đỏ tía tai khi thảo luận.

Còn Thẩm An Tại khi nghe những câu hỏi này, cũng sẽ cố gắng tự mình giải đáp, nếu thực sự không giải đáp được, hắn sẽ sử dụng Vạn Đạo Thôi Diễn thuật.

Như vậy, tiếng giao lưu của mọi người vang lên không ngớt, tựa như hóa thành đại đạo phạm âm truyền vào tai.

Thức hải của Thẩm An Tại sáng tỏ, như thể thông suốt trăm ngả.

Dưới sự gia trì của Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, những vấn đề này dường như không còn là vấn đề nữa, mà là đáp án hiện ra trong đầu hắn.

Vô số kiến thức về dược lý, theo sự vận hành của Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, mà tràn vào đầu Thẩm An Tại.

Bao gồm cả những sách vở đồ sộ mà hắn đã xem ở Mộ Dung gia trước đây, cùng với những kiến thức về nhạc lý cũng khắc sâu vào trong tâm trí.

Thỉnh thoảng mọi người cũng sẽ gặp phải những bài toán khó không giải được, lúc này, Thẩm An Tại mới lên tiếng.

Mà mỗi lần hắn lên tiếng, đều sẽ gây ra sóng lớn trong đám người.

Những vấn đề khiến những cường giả có mặt ở đây bế tắc trong thời gian dài, suy nghĩ không thông, đến tay hắn đều được giải quyết dễ dàng.

Ngay cả khi Vân Lai lão tổ đưa ra một bài kỳ văn được ghi chép trên một cuốn y thư hoang cổ, Thẩm An Tại cũng có thể nói ra được lý do tại sao.

Đến sau cùng, tất cả mọi người thậm chí còn quên mất hắn chỉ là một hậu bối Tổ cảnh bát phẩm.

Một khi có vấn đề mới xuất hiện, mọi người đều sẽ tập trung ánh mắt vào hắn, mong đợi được giải đáp.

Cuộc luận đạo này khiến tất cả mọi người đều thu hoạch được rất nhiều.

Đặc biệt là Thẩm An Tại, hắn rõ ràng có thể cảm thấy kiến thức về dược đạo trong đầu mình bắt đầu tăng gấp đôi.

Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, không chỉ đơn giản là suy diễn một loại thuật pháp, mà còn là suy diễn ra nhiều thứ khác, về những kiến thức liên quan đến phương diện này, đều sẽ được suy diễn ra, sau đó được Thẩm An Tại ghi nhớ sâu sắc.

Mãi đến đêm khuya, trên vị trí chủ tọa, Thần Khuyết lão tổ vẫn chưa lên tiếng mới từ từ nói.

“Các đạo hữu trò chuyện rất vui vẻ, lão phu cũng có một vấn đề, muốn hỏi các vị.”

“Đạo hữu cứ nói.”

Tâm thần của mọi người chấn động, biết rằng trọng tâm của lần này đã đến.

Nếu có thể giải đáp được vấn đề của Thần Khuyết lão tổ, Thiên Sinh thủy, có lẽ chính là lễ tạ.

Thần Khuyết lão tổ nhìn mọi người, nghiêm mặt nói.

“Những năm trước ta đột nhiên có cảm giác, có lẽ không liên quan đến dược đạo nhưng lại liên quan đến tâm cảnh.”

Mọi người tập trung lắng nghe.

“Ta và các ngươi đều là dược sư, cứu người chết mọc thịt từ xương trắng, nhưng cứu người nhiều, giết người cũng không ít.”

“Bây giờ thỉnh thoảng cảm thấy nhân quả, phiền muộn trong lòng, nhiều năm không có tiến triển, xin hỏi các vị làm sao mới có thể tâm cảnh thông suốt, suy nghĩ thông suốt?”

Theo giọng nói của hắn hạ xuống, những người có mặt đều ngạc nhiên, nhìn nhau.

Vấn đề này… dường như không liên quan nhiều đến dược đạo, mà là liên quan đến tâm cảnh, liên quan đến… cái gọi là nhân quả.

“Tiền bối, sự phiền muộn của ngài, rốt cuộc là cứu người hay giết người?”

Có người không hiểu hỏi.

Người trước lắc đầu không nói.

Nếu chỉ là vấn đề đơn giản như vậy, hắn đương nhiên sẽ không đưa ra để hỏi.

Cho dù là cứu người hay giết người, chỉ cần tuân theo bản tâm, không để lại tâm ma thì không cần phải để ý.

Hắn để ý, là nhân quả.

Dựa vào thiên phú của mình, dựa vào sự ngộ tính của mình, vốn không thể đạt đến cảnh giới cao như vậy.

Nếu không phải trước đây từng được Độc Y thánh tôn chỉ điểm thì cả đời này của hắn sẽ tầm thường vô vị, nhiều khả năng sẽ trở thành lô đỉnh của tà tu.

Mà bây giờ, tu luyện đến cảnh giới này, nhìn lại quá khứ.

Trên đường đi, dường như luôn theo đuổi bản tâm nhưng dường như cũng luôn vi phạm bản tâm.

Hắn muốn trở thành một y giả mạnh mẽ như Nam Dược đế, nhưng cả đời này sẽ không có hy vọng.

Nhưng dù biết không có hy vọng, hắn vẫn dấn thân vào con đường này, thoáng cái, đã gần một nghìn sáu trăm năm.

Bây giờ cảnh giới, dược đạo, dường như đã đạt đến đỉnh cao, không còn tiến triển nữa.

Hắn không khỏi bắt đầu nghĩ đến rất nhiều chuyện, tâm cảnh không ổn định.

Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu hắn thực sự để ý điều gì.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi sâu, nhìn lão già mặc áo vải thô, trông như vừa từ ruộng về.

Nếu đoán không nhầm thì lão già này hẳn là đã rơi vào Vấn Tâm kiếp.

Cái gọi là Vấn Tâm kiếp, không giống với Tâm Ma kiếp.

Nếu nói Tâm Ma kiếp là phóng đại vô hạn những thứ mà một người sợ hãi, lo lắng nhất trong lòng, sau đó thay đổi một người.

Thì Vấn Tâm kiếp, chính là kiếp nạn mà chính bản thân võ giả tự tạo ra cho mình, là kiếp nạn về tâm cảnh.

Tại sao Cực cảnh lại hiếm, chính là bởi vì những đại năng Cực cảnh, đều có thể vượt qua Vấn Tâm kiếp này.

Những người không vượt qua được, đều mất đi ý chí chiến đấu, trở thành người bình thường, thậm chí là chết đi.

Thần Khuyết lão tổ chỉ có Hoàng cảnh lục phẩm, hắn sẽ không gặp phải Vấn Tâm kiếp này.

Có lẽ vì hắn đã thất vọng về bản thân, với thiên tư của hắn, không còn cách nào để tiến thêm một bước nữa, càng đừng nói đến việc đạt đến Cực cảnh, thậm chí là Bất Hủ cảnh.

Lăn lộn nhiều năm như vậy, bây giờ an nhàn nhiều năm, hắn dần mất đi khí thế của năm xưa.

Đến khi quay đầu lại, phát hiện mình đã lãng phí nhiều năm, tiến triển chậm chạp thì đã muộn.

Khi nhìn lại những gian khổ khó khăn trong quá khứ, Vấn Tâm kiếp cũng theo đó mà đến.

Ánh mắt của Thần Khuyết lão tổ, tự nhiên cũng được Vân Lai lão tổ nhìn thấy, không khỏi thở dài trong lòng.

Hóa ra người bạn già này của mình lại phiền muộn vì vấn đề này.

Là an phận thủ thường, hay là tiếp tục đi trên con đường chông gai, để tranh giành những thứ cao hơn trên thế gian?

Thẩm An Tại nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, dừng vận hành Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, chỉ còn lại một giờ nữa.

Vấn đề này, Vạn Đạo Thôi Diễn thuật cũng không đưa ra được câu trả lời chính xác.

Quan trọng nhất, vẫn là xem Thần Khuyết lão tổ tự lựa chọn như thế nào, người ngoài chỉ có thể hướng dẫn.

Sinh ra trong lo lắng, chết trong an nhàn.

Rất nhiều người đều biết đạo lý này nhưng rất nhiều người vẫn lựa chọn đắm chìm trong sự thoải mái, bởi vì như vậy, ít nhất bọn họ không cần phải căng thẳng.

…

Chương 612: Là mặt trước

Lúc này, nơi đây chìm vào im lặng.

Mọi người nhìn nhau, nhíu mày suy nghĩ.

Thậm chí có người còn không hiểu lắm, Thần Khuyết lão tổ rốt cuộc muốn hỏi điều gì.

Ngọc Phong nhìn về phía thiếu niên ngồi bên cạnh, nhìn hắn nâng tách trà lên, nhẹ nhàng lắc đầu thổi, ánh mắt lấp lánh.

Thổi trà, đó là việc mà người phàm mới cần làm.

Những võ giả như bọn họ, sao lại sợ nóng?

Mà Mộ Dung Thanh Vân hiện tại dù sao cũng là Tổ cảnh bát phẩm, uống trà sao phải thổi?

Khả năng duy nhất chính là, trước kia khi hắn còn là người phàm thường thì thường uống trà, cho nên mới có động tác vô thức này.

Trở thành thói quen có lẽ chính hắn cũng không nhận ra.

"Sao vậy, Ngọc Phong đại nhân, trên mặt ta có gì sao?"

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, phát hiện hắn vẫn luôn nhìn mình, không khỏi nhíu mày hỏi.

"Không có gì."

Ngọc Phong lắc đầu, nhìn hắn thật sâu, không nói thêm gì nữa.

Chỉ là có một số chuyện, hắn nghĩ trong lòng mình hẳn đã có câu trả lời.

“Tiền bối, về vấn đề giết người cứu người này, ta nghĩ không cần phải suy nghĩ nhiều, kẻ giết người thì cũng bị người khác giết, hôm nay ta giết người, ngày khác cũng có thể bị người khác giết, chuyện tương lai không thể đoán trước, sao phải nghĩ nhiều?”

Trương Thiên Chí chắp tay nói, thử đưa ra câu trả lời.

Nhưng Thần Khuyết lão tổ lắc đầu, không nói gì, người kia tiếc nuối ngậm miệng.

“Tiền bối nói về nhân quả, theo ta thấy, năm xưa gieo nhân, ngày sau chưa chắc đã kết quả, chuyện vụn vặt trên đời này nhiều vô kể, nếu bất cứ chuyện gì cũng phải đi so đo nhân quả, vậy chẳng phải làm gì cũng bị trói buộc bởi những quy tắc sao, như vậy chẳng phải là không còn tự chủ, không còn tự do sao?”

Một lão giả râu bạc đứng dậy nói.

Lời của hắn, hiển nhiên sâu sắc hơn Trương Thiên Chí, đã nói đến chuyện nhân quả.

Cũng khiến không ít người ở đây gật đầu trong lòng, vô cùng đồng tình.

Nhưng, Thần Khuyết lão tổ vẫn lắc đầu, chậm rãi nói.

“Nhân quả định mệnh giống như một tấm lưới lớn, dường như đã được giăng ra từ khi ta được sinh ra, cho dù bản thân cảm thấy thuyết nhân quả không đáng tin, hư vô mờ mịt, nhưng trong bóng tối, nhân quả vẫn tồn tại.”

Nói đến đây, Thần Khuyết lão tổ vô tình liếc nhìn Thẩm An Tại, rồi tiếp tục nói.

“Ví dụ như việc các ngươi khi xưa chọn bước lên con đường võ đạo chính là nhân, mà việc có được địa vị như ngày

hôm nay chính là quả, các ngươi lại thấy, thuyết nhân quả này đúng hay sai?"

"Cái này…"

Mọi người đều nghẹn lời, nhìn nhau.

Nếu nói như vậy thì có vẻ như chính vì nhân là bước lên con đường võ đạo năm xưa, mới kết thành quả là luận đạo ngày hôm nay.

Nhưng nếu mọi thứ trên đời đều dùng nhân quả để giải thích, vậy chẳng phải không có ai có thể thoát khỏi nhân quả sao?

"Tiền bối, thuyết nhân quả thực sự là một điều vô lý, nếu thực sự như vậy thì khi ta không làm gì cả, chẳng phải sẽ không bị nhân quả quấn thân sao?"

Có một hậu bối đứng dậy nói.

"Hôm nay ngươi suy nghĩ về nhân quả, sau đó đưa ra câu trả lời này, chính là nhân quả, là nó thúc đẩy ngươi sinh ra quả là không làm gì cả."

Thần Khuyết lão tổ nhàn nhạt nói.

Chỉ một câu nói này đã khiến sắc mặt của chàng trai trẻ hơi khựng lại, nhíu mày rồi từ từ ngồi xuống, dường như cũng chìm vào trầm tư.

Điều này giống như tạo thành một vòng luẩn quẩn.

Bọn họ càng muốn thoát khỏi cái gọi là thuyết nhân quả thì lại càng thấy mình như lún sâu hơn.

Câu hỏi này không có lời giải.

Một canh giờ, hai canh giờ.

Nơi đây liên tục có người đứng ra, nói ra suy nghĩ của mình nhưng vẫn không thể khiến Thần Khuyết lão tổ hài lòng,

vẫn luôn lắc đầu.

Cho đến khi phương đông dần hửng sáng, ánh mắt của hắn mới hoàn toàn dừng lại trên người Thẩm An Tại.

“Tiểu hữu không định nói gì sao?”

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên nói.

“Chính ngài còn không biết đáp án là gì, vậy thì làm sao vãn bối có thể đưa ra được?”

“Ngươi không muốn thử xem sao, các ngươi đến đây hẳn đều là vì Thiên Sinh thủy, nếu không nói gì cả, có lẽ sẽ mất đi thứ mình muốn.”

“Đại đạo chí giản, đôi khi không có đáp án, chính là đáp án.”

Thẩm An Tại mỉm cười, nâng tách trà lên định uống nhưng cuối cùng lại đặt xuống.

Uống trà cả một đêm, miệng đã đắng ngắt.

Mà Thần Khuyết lão tổ lại hơi khựng lại, lẩm bẩm.

Đại đạo chí giản…

Bốn chữ đơn giản nhưng lại như một cái búa tạ đập thẳng vào lòng.

“Vãn bối có nói thêm nữa, khi không phải là đáp án mà ngài muốn thì đều vô dụng.”

Thẩm An Tại phủi phủi tay áo: “Còn về Thiên Sinh thủy, nếu dùng thuyết nhân quả của ngài để quyết định thì ai gieo nhân, người đó sẽ gánh quả ngày hôm nay.”

“Vậy là ngươi đang trả lại câu hỏi cho lão phu sao?”

Thẩm An Tại cười nói: “Cũng không hẳn, vãn bối năm xưa du ngoạn, phát hiện ra một trò chơi nhỏ thú vị, trong lúc bản

thân không chắc chắn đáp án như thế này thì hiệu quả nhất, tiền bối có muốn thử không?"

"Trò chơi nhỏ?"

Thần Khuyết lão tổ nhướng mày, có chút hứng thú.

"Nói thử xem."

Thẩm An Tại nhìn trái nhìn phải, cuối cùng quay lại nhìn Hứa Thiên Diệp.

"Trên người có đồng tiền không?"

"Có."

"Cho ta một đồng."

Khi một đồng tiền của phàm trần rơi vào tay Thẩm An Tại, hắn búng ngón tay ra, rơi ổn định tại trước bàn của Thần Khuyết lão tổ.

Không biết là tiền của người phàm ở hạ giới nào, một mặt khắc "Chiêu tài tiến bảo", một mặt khắc "Vĩnh Hòa nguyên niên".

"Trước sau do tiền bối tự định, tùy tiện tung lên, khi nó rơi xuống, tiền bối sẽ tự biết đáp án."

Thẩm An Tại thản nhiên nói.

"Cái này… có phải là quá tùy tiện rồi không?"

"Đúng vậy, chuyện lớn như vậy, sao có thể dùng một đồng tiền để định đoạt, quá mức tùy tiện."

Mọi người thấy cảnh này, đều lắc đầu.

"Thú vị."

Ánh mắt Thần Khuyết lão tổ lóe lên, thực sự cầm đồng tiền đó lên xem đi xem lại mấy lần, sau đó lên tiếng.

“Vậy thì không bằng chơi với tiểu hữu một lần, nếu là mặt trước, Thiên Sinh thủy sẽ cho ngươi, nếu là mặt sau thì bất kể ngươi sau này nói gì, Thiên Sinh thủy cũng không cho ngươi, thế nào?”

Thần Khuyết lão tổ mỉm cười nói.

“Tùy ý.” Thẩm An Tại gật đầu.

“Nếu đã vậy, mặt chính sẽ định là…”

Hắn vừa định mở miệng, Thẩm An Tại lại lắc đầu: “Mặt nào trước mặt nào sau, đợi đồng tiền rơi xuống rồi tiền bối hãy nói cũng chưa muộn, ngoài ra khi tung đồng tiền, tiền bối có thể gửi gắm thắc mắc của mình vào đó, để nó đưa ra đáp án.”

“Được.”

Thần Khuyết lão tổ gật đầu, sau đó nắm chặt đồng tiền, tung lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào đồng tiền đó.

Chỉ là khi đồng tiền lơ lửng trên không trung, với tu vi của những người có mặt ở đây, thực ra đã nhìn thấy kết quả.

Sẽ là bốn chữ “Vĩnh Hòa nguyên niên” ngửa lên.

Chỉ là, đây rốt cuộc là mặt trước hay mặt sau?

Đang đang…

Đồng tiền rơi xuống, nảy lên hai lần.

Quả nhiên là bốn chữ “Vĩnh Hòa nguyên niên” ngửa lên.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Thần Khuyết lão tổ.

Hắn nhìn chằm chằm vào bốn chữ trên đồng tiền, hồi lâu không nói gì.

Nhiều năm do dự, chần chừ, hoang mang trong khoảnh khắc đồng tiền tung lên, dường như đã có đáp án.

Vấn Tâm kiếp này, lại do một đồng tiền nhỏ bé như vậy đưa ra kết quả.

Trong lòng hắn, bốn chữ Vĩnh Hòa nguyên niên là mặt sau.

Nhưng lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm An Tại, lại lên tiếng nói.

“Là mặt trước, ngươi thắng.”

…

Chương 613: Nhân quả ngày nay, quả báo ngày trước

“Cái này…”

“Không được, lão tổ, một đồng tiền nhỏ như vậy, làm sao có thể định nghĩa được nhân quả, làm sao có thể giải được nghi hoặc lớn như vậy?”

Không ít người lắc đầu mở lời khuyên can.

“Dù cho tiểu hữu Mộ Dung có dược đạo khiến ta rất kính nể, kẻ sĩ đứng đầu, trong dược đạo quả thực hắn có sở trường mà ta không bằng nhưng đây không phải chuyện nhỏ, mà là liên quan đến lão tổ ngươi…”

Có người muốn nói lại thôi, tóm lại ý tứ chính là không thể tùy tiện định nghĩa nhân quả, đưa ra lựa chọn như vậy.

Trên sân, chỉ có bốn người không bất ngờ trước kết quả này.

Một là Thẩm An Tại, một là Hứa Thiên Diệp, một là Vân Lai lão tổ.

Đối với Hứa Thiên Diệp mà nói, dường như hắn cũng giống như Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác, vô hạn tin tưởng sư phụ của mình.

Còn Vân Lai lão tổ không bất ngờ, chỉ vì một câu nói trước đó của Thẩm An Tại.

Ai gieo nhân nào thì người đó phải gánh quả báo ngày nay.

Mà Thần Khuyết lão tổ lại nói rằng mình có thể đi đến bước này là nhờ sự chỉ điểm của Nam Dược đế năm xưa, còn

Mộ Dung Thanh Vân trước đó đã sử dụng bí thuật Xuân Tằm Hóa Kén của Nam Dược đế.

Ai gieo nhân thì người đó phải gánh quả báo.

Còn người cuối cùng không bất ngờ trước kết quả này là Ngọc Phong.

Hắn nhìn Mộ Dung Thanh Vân, có chút ngẩn người.

Giờ đây trong mắt hắn, diện mạo của thanh niên này dường như đã thay đổi.

Biến thành người mặc áo trắng đó, trong đại hội thi võ bốn vực vẫn thản nhiên tự đắc, đối mặt với nhiều cường giả mà không sợ hãi, nhẹ nhàng như mây gió.

Biến thành người rõ ràng chỉ ở cảnh giới Đoán Thể, hai bên tóc bạc trắng nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác vô cùng yên tâm.

Biến thành…

Phong chủ Thanh Vân phong đã lâu không gặp.

Giống, quá giống.

Cho dù là hành sự hay là cảm giác mang lại cho người khác.

Gần như khiến hắn trăm phần trăm khẳng định, không sai được.

Cho dù đã ba nghìn năm trôi qua, hắn cũng sẽ không nhận lầm.

Ngọc Phong hơi há miệng, muốn gọi một tiếng Thẩm tiền bối nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Hắn hiểu rằng, Thẩm An Tại trong mắt vô số người ở thượng giới đã chết, theo sự vỡ tan của Vạn Giới bi mà tiêu tan, không còn tồn tại nữa.

Nếu hắn xuất hiện trở lại, sẽ lại gây ra một trận động loạn kinh thiên động địa.

Dù cho rất nhiều người đều khuyên can, Thần Khuyết lão tổ cũng không để ý, chỉ nhìn Mộ Dung Thanh Vân phía trước, lặp lại một lần nữa.

"Là mặt chính diện, ngươi thắng rồi."

Thẩm An Tại đứng dậy, hơi khom người.

"Vãn bối may mắn, chúc mừng tiền bối."

"Chúc mừng ta cái gì?"

"Chúc mừng tiền bối thoát khỏi tâm ma, chúc mừng tiền bối tự tìm được đáp án."

Tuy nhiên, Thần Khuyết lão tổ lại lắc đầu.

"Lão phu không tìm được đáp án, lão phu chỉ đột nhiên nghĩ đến một số thứ."

Thẩm An Tại nhướng mày: "Cái gì?"

Thần Khuyết lão tổ vuốt râu cười: "Nhân quả ngày nay, quả báo ngày trước, nhân quả ngày nay, quả báo ngày sau."

"Lão phu đánh giết nhiều năm như vậy, không dễ dàng mới an cư một góc, ổn định lại, tự nhiên là không nỡ nhưng cũng muốn tiến thêm một bước nữa, không cam lòng chỉ quanh quẩn ở Hoàng cảnh này."

"Cho nên, hôm nay ngươi có nguyện ý tiếp nhận Thiên Sinh thủy này không?"

Hắn vung tay áo, một giọt nước tỏa ra ánh sáng rực rỡ lơ lửng trên không trung, sinh cơ nồng đậm tỏa ra, cuốn theo linh khí nơi đây cuồn cuộn.

Khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi chấn động, tinh thần sảng khoái.

Đó chính là… Thiên Sinh thủy sáu trăm năm mới có một giọt!

Mà Thẩm An Tại khi nhìn thấy giọt Thiên Sinh thủy đó, ánh mắt lại hơi động.

Đây là… hơi thở của mảnh vỡ Vạn Giới bi!

Ánh mắt hắn hơi lóe lên, nhìn đối phương thêm một lần nữa.

Thần Khuyết lão tổ vừa hỏi mình có nguyện ý hay không, là muốn kết nhân quả này với mình sao…

"Vãn bối còn trẻ, không sợ những thứ đó."

Hắn cười cười, đưa tay nhận lấy Thiên Sinh thủy.

Đùa à, Thẩm An Tại hắn là người như thế nào?

Vạn ngàn nhân quả thêm vào người thì sao, cũng không hề sợ hãi!

Thấy hắn tiếp nhận, Thần Khuyết lão tổ mới lộ ra nụ cười.

"Tốt, tốt!"

Đây là một canh bạc, hắn không dám đánh cược nữa, vì vậy lựa chọn tiếp tục an ổn, giao phó hy vọng tấn thăng cho một thanh niên Tổ cảnh bát phẩm hiện giờ.

Tất nhiên, điều thúc đẩy hắn đưa ra quyết định như vậy, không phải là biểu hiện xuất sắc của người sau trong cuộc luận đạo này.

Quan trọng nhất là vì người đó.

Người được gọi là một trong bốn đại Dược đế, Độc y thánh tôn.

Hắn tin rằng, canh bạc này của mình sẽ không thua.

Đến đây, Thiên Sinh thủy đã có chủ, luận đạo cũng coi như kết thúc.

Nói ra thì thật nực cười, từ đầu đến cuối, dường như đều là màn trình diễn cá nhân của tên tiểu tử gọi là Mộ Dung Thanh Vân.

Từ sự khiêu khích của Kim Nguyên lúc đầu, cho đến sau này giải quyết bài toán khó của Thần Khuyết lão tổ.

Mặc dù kết quả có phần hấp tấp và nực cười nhưng mọi người đều hiểu.

Giống như một ngôi sao mới đang dần lên.

Nghĩ đến tương lai không lâu nữa, trong Dược đàn, lại xuất hiện một nhân vật khổng lồ.

"Tiểu hữu, mời theo lão phu vào núi, có chuyện muốn hỏi."

Thần Khuyết lão tổ chắp tay ra hiệu, thái độ khiêm tốn.

"Tiền bối mời."

Hai người một trước một sau lên núi, còn Ngọc Phong, Hứa Thiên Diệp và những người khác thì chờ ở nguyên chỗ.

"Tiền bối, Vân ca hắn…"

Vũ Huyên lộ vẻ lo lắng, sợ sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng Ngọc Phong lại nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu nàng yên tâm.

…

Sân sau, Thần Khuyết lão tổ xua tay đuổi đứa trẻ pha trà đi, bưng trà ra hiệu với Thẩm An Tại.

"Tiền bối mời."

Thẩm An Tại mỉm cười, hai người cùng nhau uống hết.

"Ngươi và Độc y thánh tôn, có quan hệ gì?"

Vừa mới uống xong, lời nói của Thần Khuyết lão tổ khiến Thẩm An Tại hơi khựng lại.

"Tiền bối quen biết… Nam Dược đế đại nhân?"

Thẩm An Tại suýt nữa đã gọi ra hai chữ "Cảnh Tuyết".

"Ha ha, tiểu hữu, lão phu năm xưa có chút duyên phận với Nam Dược đế, không bằng ngươi nói trước đi, bí pháp đó, là học từ Thánh tôn bên kia sao?"

Thần Khuyết lão tổ vuốt râu cười, vẻ mặt hiền hòa.

Thẩm An Tại cũng cười cười, trong lòng lẩm bẩm.

Học cái gì chứ, đó là ta dạy có được không!

"Cũng coi như vậy."

Nghe hắn nói vậy, Thần Khuyết lão tổ càng cười tươi hơn.

"Ha ha ha, nói như vậy, ngươi và ta cũng coi như là nửa sư huynh đệ."

"Ồ?"

Thẩm An Tại nhướng mày, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Năm xưa nếu không có Thánh tôn đại nhân, lão phu đã sớm chết dưới tay tà tu, mà nếu không có đại nhân chỉ điểm, lão phu cũng không có cảnh giới như ngày nay."

Nghe những lời này, Thẩm An Tại trong lòng hơi động, không ngờ đối phương lại được Cảnh Tuyết chỉ điểm!

"Đã gặp nàng khi nào?"

"Hơn nghìn năm trước rồi, giờ lão phu cũng không biết Thánh tôn đại nhân đang ở đâu."

Thần Khuyết lão tổ khẽ thở dài, vẻ mặt có chút tiếc nuối.

"Năm xưa lão phu vốn muốn đi theo Thánh tôn đại nhân nhưng mà… than ôi."

Hắn thở dài, không nói tiếp nữa.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, xem ra muốn từ chỗ đối phương biết được tung tích của Cảnh Tuyết là không thể rồi.

Nghĩ đến đây, hắn lại không khỏi bừng tỉnh.

Thảo nào vừa rồi đối phương lại nói nhân quả ngày xưa, quả báo ngày nay.

Thì ra là vậy, thì ra là vì Cảnh Tuyết, hắn mới nguyện ý cho mình Thiên Sinh thủy.

Nhưng mà…

Ánh mắt hắn hơi ngưng lại, sắc mặt nghiêm túc hơn mấy phần.

“Tiền bối, không biết có thể để vãn bối xem qua nguồn gốc của Thiên Sinh thủy đó không?”

Lời này vừa nói ra, Thần Khuyết lão tổ rõ ràng nhíu mày, hai mắt hơi nheo lại.

…

Chương 614: Sát hải

“Có thể cho lão phu một lý do không?”

Thần Khuyết lão tổ nhìn hắn mở miệng.

“Muốn xem.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất đơn giản.

“Chỉ xem thôi sao?”

Thần Khuyết lão tổ có chút không chắc chắn, nhìn hắn nghi ngờ: “Ngươi không muốn lấy chứ?”

“À… tiền bối nói gì vậy.”

Thẩm An Tại cười cười, thử dò hỏi: “Vậy tiền bối có nguyện ý cho không?”

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí lúc này có chút yên tĩnh.

“Được.”

Ngoài dự đoán, câu trả lời của đối phương khiến Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, không kịp trở tay.

“Lão phu đã nói, nhân quả ngày nay, quả báo ngày sau.”

Hắn nhìn Thẩm An Tại, ánh mắt sáng ngời.

“Ngươi đã nhận được lợi ích của lão phu, tương lai, tất nhiên cũng phải gánh chịu nhân quả này.”

Hắn uống một ngụm trà, từ từ đứng dậy phủi phủi tay áo, dáng vẻ giống hệt một ông lão cày ruộng trở về.

“Có lẽ tương lai nhân quả này đối với ngươi chỉ là chuyện nhỏ trong nháy mắt nhưng đối với lão phu, chưa chắc đã

không phải là cơ duyên trời ban.”

Thẩm An Tại cũng đứng dậy, nhìn hắn.

“Vậy tiểu bối không khách sáo nữa.”

Những thứ liên quan đến mảnh vỡ Vạn Giới bi, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nếu có thể nhanh chóng đạt đến Hoàng cảnh, hắn có thể rời khỏi thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, cũng có thể có được nhiều tin tức hơn về Vạn Giới bi.

“Đi theo ta.”

Thần Khuyết lão tổ dẫn hắn đi sâu vào Thần Thước sơn.

Đó là một nơi có suối nước trong veo, xung quanh có tiên hạc đứng, mây mở từng cụm, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Mà Thẩm An Tại, mơ hồ cảm nhận được một luồng hơi thở quen thuộc trong suối nước đó.

Là mảnh vỡ Vạn Giới bi, không sai.

“Nếu ngươi có bản lĩnh lấy đi thì cứ lấy đi.”

Đưa hắn đến đây, Thần Khuyết lão tổ nở một nụ cười thâm ý.

“Thiên Sinh thần tuyền này, tự mang cấm chế, ngay cả lão phu cũng…”

Lời hắn còn chưa dứt, đã thấy thanh niên đi thẳng đến suối nước.

“Cái này…”

Thần Khuyết lão tổ há hốc mồm, dụi dụi mắt, nghi ngờ mình có phải nhìn nhầm không.

Không phải chứ, cấm chế đâu!?

Cấm chế đúng là có nhưng lại không hề cản trở Thẩm An Tại.

Mà chủ động mở ra, như thể đã chờ đợi từ lâu.

Nhìn vào trong suối, một viên đá tỏa ra ánh sáng xanh, ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên.

Viên đá này màu xanh, lông vũ mà Hứa Thiên Diệp giao cho mình cũng vậy.

Cả hai đều là mảnh vỡ Vạn Giới bi nhưng vẫn chưa sinh ra ý thức của riêng mình.

"Hấp thụ ngươi, thêm một mảnh nữa, ta hẳn có thể đạt đến Hoàng cảnh."

Hắn hít sâu một hơi, không do dự, trực tiếp đưa tay chạm vào viên đá xanh.

Trong nháy mắt, tất cả sương mù ở đây điên cuồng lưu chuyển, tụ về phía suối nước trong núi.

Hạc tiên kêu lên một tiếng, hoảng sợ bay tứ tung.

Còn Thần Khuyết lão tổ nhìn chằm chằm thanh niên bên trong, ánh mắt ngưng trọng.

Không ngờ, mình vẫn coi thường người trước mắt.

Nhưng… hiện tại tiểu tử này càng không đơn giản, mình càng vui!

Mình già rồi, tư chất lại có hạn, tương lai có thể đột phá vào Cực cảnh hay không, đều nhờ vào một người này.

Thắng hay thua, phải xem tiểu tử này sau này có thể đạt đến trình độ nào!

Thần Khuyết lão tổ nhìn thanh niên đang khoanh chân ngồi thiền trong màn sương mù mịt mùng, ánh mắt lóe lên.

[Chúc mừng ký chủ thu thập được mảnh vỡ Vạn Giới bi, tiến độ hiện tại là mười tám phần nghìn]

[Chúc mừng ký chủ nhận được tổng cương Phù đạo x1

Chúc mừng ký chủ nhận được thời gian Vạn Đạo Thôi Diễn thuật x5]

Thẩm An Tại có thể cảm nhận rõ ràng, cường độ thần hồn của mình bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Theo bia đá hư vô trong sâu thẳm tâm trí hắn có chút ngưng tụ, cảnh giới thần hồn của hắn, lúc này đã đột phá đến Thánh cảnh thất phẩm.

Sức mạnh cuồn cuộn mạnh mẽ, chảy trong thần hồn của Thẩm An Tại, khiến hắn không khỏi cảm khái vạn phần.

Vẫn là thần hồn, vẫn luôn là thần hồn.

Bao giờ mới có thể để hắn dùng sức mạnh của nhục thân cũng có thể phát huy ra sức mạnh mạnh mẽ như vậy?

"Thiên Sinh thủy đã lấy được, tiếp theo nên nghiên cứu kỹ cách đi đến Huyết Tế chi Lộ."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, một lần nữa khống chế cơ thể của Mộ Dung Thanh Vân.

Còn tiểu tử kia…

Đang tranh thủ thời gian luyện kiếm trong thức hải của mình, cũng coi như là kế thừa sự chăm chỉ của tiểu tử Mộ Dung Thiên kia.

"Đa tạ tiền bối."

Ra khỏi suối nước, Thẩm An Tại chắp tay với Thần Khuyết lão tổ.

Hắn thấy hắn đi ra, lại nhìn suối nước đã dần dần không còn thần tính như trước, trong mắt có chút đau lòng.

Thiên Sinh thủy này, chính hắn cũng chỉ mới dùng một giọt, giờ thì cả nguồn đều tặng người, nói không đau lòng là không thể.

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn."

Hắn vẫy tay, đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn thanh niên trước mặt mở miệng.

"Đúng rồi, ngươi có phải cũng định cùng Ngọc Phong đến Đao vực không?"

"Ừm."

Thẩm An Tại gật đầu.

Chuyện này liên quan đến Bách Lý Nhất Kiếm, hắn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, hơn nữa nghe nói trong Đao vực Thịnh sự có cơ duyên Hoàng cảnh.

Có lẽ có thể để Hứa Thiên Diệp trở lại Hoàng cảnh ở đó, thậm chí tiến thêm một bước cũng không phải không thể.

"Vậy ngươi phải cẩn thận, không nói đến Kim Nguyên thế nào, chỉ riêng người của Đao vực, các ngươi cũng phải chú ý."

Sắc mặt Thần Khuyết lão tổ nghiêm túc: "Bốn đao cuồng của Cuồng Đao môn, đều là những người kiệt xuất của thế hệ trẻ, bất kỳ người nào cũng không kém gì Ngân Miệt của Ngân Lang tộc, còn bốn đao cuồng của thế hệ trước cũng sẽ bảo vệ bên ngoài, Ngọc Phong bây giờ, thân phận chưa chắc đã có thể bảo vệ các ngươi sau khi các ngươi có được cơ duyên."

"Ngoài bốn đao cuồng ra, đệ tử của Vô Lượng đao tôn cũng không thể dễ dàng đắc tội, Vô Lượng đao tôn, là cường giả Cực cảnh!"

Nghe hắn nói những cái tên xa lạ này, Thẩm An Tại hơi nhướng mày, mở miệng hỏi.

“Luôn nghe các tiền bối nói về Đao vực Thịnh sự, dám hỏi rốt cuộc là sự kiện trọng đại như thế nào?”

Ánh mắt Thần Khuyết lão tổ hơi sâu: “Đó là một cuộc tàn sát… trên con đường máu!”

“Đao vực Thịnh sự, là bắt đầu cùng với Sát hải, khi Sát hải xuất hiện, phần lớn cường giả của Đao vực, đặc biệt là đao tu, đều đổ xô đến.”

“Tương truyền sâu trong Sát hải, có bóng dáng của Đại đế đao đạo, thậm chí còn có truyền thừa của hắn, bên trong cũng có vô số cơ duyên rơi vãi, cộng thêm mỗi lần mở ra đều có người chết ở đó, bảo vật rơi vãi khắp nơi.”

Thẩm An Tại cau mày: “Vậy đã có ai đi đến tận sâu trong Sát hải chưa?”

“Chưa, sát khí bên trong quá mạnh, dưới Hoàng cảnh khó có thể chống đỡ.”

“Trước đó ngài nói những cường giả của thế hệ trước sẽ bảo vệ bên ngoài, chẳng lẽ bọn họ không thể vào trong Sát hải sao?”

“Đúng vậy, tu vi càng cao, lực lượng của Sát hải càng mạnh, còn yếu hơn, lại không thể tồn tại trong nhiều cuộc tranh đấu, cho nên những người tham gia thịnh sự nhiều nhất, chính là Thánh cảnh.”

Thần Khuyết lão tổ mở miệng: “Năm đó có một cường giả Cực cảnh muốn xông vào Sát hải, kết quả vừa mới vào, đã bị một luồng đao mang trong hư không trực tiếp chém tan hồn phách!”

“Mà điều này, cũng càng chứng thực thêm truyền thuyết, sâu trong Sát hải, e rằng có sự tồn tại của Đại đế.”

Nghe lời hắn nói, ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên.

Sát hải… cuộc tàn sát trên con đường máu, sự tồn tại của Đại đế…

Tất cả những điều này, có liên quan gì đến Huyết Tế chi Lộ không?

…

Chương 615: Tin tức về cố nhân…

“Đao vực Thịnh sự…”

Thẩm An Tại ngẩng đầu nhìn xa.

Sát hải này, nghe tên đã thấy không phải là nơi tốt lành gì, e là nguy hiểm rình rập khắp nơi, nhất định phải chuẩn bị thêm nhiều biện pháp mới được.

Chỉ dựa vào một mình Hứa Thiên Diệp, chưa chắc đã có thể bảo vệ được Mộ Dung Thanh Vân.

Nghĩ đến đây, hắn lại có chút bất lực, giá mà mình có thể rời khỏi cơ thể Mộ Dung Thanh Vân thì tốt.

Tên này, cảnh giới vẫn còn quá thấp, không đủ để đối phó với nhiều nguy hiểm như vậy ở bên ngoài.

Cũng phải thôi, trước kia ở Thiên Huyền giới, võ giả Xung Hư cảnh đã là đỉnh phong, làm sao có thể tiếp xúc với Thánh cảnh, Hoàng cảnh được?

Ánh mắt Thẩm An Tại dừng lại ở phần thưởng trên bảng hệ thống.

Phù đạo tổng cương: Bao gồm toàn bộ thần phù chi đạo, bảy loại Đế phù, bên trong có chi tiết về phù trận thiên hạ…

Không hổ là Vạn Giới bi, ra tay đúng là hào phóng.

Phù đạo tổng cương này, coi như là giải quyết được nỗi lo cấp bách của hắn.

Mặc dù không phải là võ kỹ công pháp, có thể học một bước thành tài nhưng bên trong chứa đựng vô vàn Phù đạo, lại kết hợp với Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, hẳn là có thể trong thời gian ngắn nâng cao tạo nghệ Phù đạo lên một trình độ khủng khiếp.

"Phải tìm thời gian tĩnh tâm lĩnh ngộ mới được."

Thẩm An Tại thu liễm tâm tư, nơi này không phải là lúc để lĩnh ngộ Phù đạo tổng cương.

"Tiểu hữu, dù sao thì, Đao vực Thịnh sự này, nếu ngươi không có biện pháp bảo vệ tính mạng, tốt nhất đừng mạo hiểm, dù sao thì…"

Thần Khuyết lão tổ không nói hết lời nhưng lại nhìn hắn thêm mấy lần.

Rõ ràng là đang nói đến tu vi của hắn quá thấp vào đó e rằng chỉ cần dư ba chiến đấu của Thánh cảnh cửu phẩm cũng có thể dễ dàng nghiền nát hắn thành tro bụi.

"Vãn bối biết rồi."

Thẩm An Tại chắp tay.

"Như vậy là tốt."

Thần Khuyết lão tổ gật đầu, lại hàn huyên với hắn thêm vài câu, đều là thăm dò tin tức về Tiêu Cảnh Tuyết nhưng Thẩm An Tại cũng là một lão già đời, trả lời không hề lộ ra sơ hở.

Vừa không hoàn toàn thừa nhận quan hệ của mình với Tiêu Cảnh Tuyết, cũng không khiến Thần Khuyết lão tổ cảm thấy những khoản đầu tư trước đó không đáng, nói chung là cứ treo hắn ở đó.

Sau đó hai người cáo từ, Thẩm An Tại theo Ngọc Phong và những người khác rời khỏi Thần Thước sơn.

Mãi đến khi tiễn bọn họ đi xa khuất, Thần Khuyết lão tổ vẫn chưa hoàn hồn, nhìn xa xăm.

"Lão bằng hữu, sao ta lại cảm thấy Thần Thước sơn của ngươi đột nhiên trở nên loãng hơn mấy phần vậy?"

Vân Lai lão tổ đứng bên cạnh hắn, có chút nghi ngờ nhìn xung quanh.

"Đúng vậy, dù sao thì nơi dựa của toàn bộ linh khí Thần Thước sơn này chính là linh tuyền Thiên Sinh thủy, giờ nguồn linh tuyền đã không còn, nơi này e rằng không đến mấy chục năm nữa sẽ chỉ mạnh hơn núi rừng bình thường một chút mà thôi."

Thần Khuyết lão tổ cười ha ha, còn Vân Lai lão tổ thì sửng sốt một chút, sau đó vô cùng kinh ngạc.

"Nguồn linh tuyền đâu!?"

"Đã cho hắn rồi."

"Tên tiểu tử đó!?"

Vân Lai lão tổ kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

Tên này, cược lớn quá rồi đấy!

…

Bên kia, sau khi luận đạo kết thúc, Ngọc Phong dẫn ba người xuyên suốt một đường, hướng về Thiên Diệp tông mà đi.

Trên đường đi, Ngọc Phong không nói gì nhưng thần thức thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân.

Hắn phát hiện…

Sau khi ra khỏi Thần Thước sơn, khí chất của tên tiểu tử này dường như đã trở lại như trước, không còn quen thuộc nữa.

Mà sự thay đổi như vậy, tự nhiên khiến trong lòng hắn không khỏi suy nghĩ nhiều.

Người khác có lẽ mới tiếp xúc lần đầu, khó có thể nhận ra.

Nhưng sau khi trở về từ Ngân Lang tộc, hắn vẫn luôn ở cùng với Mộ Dung Thanh Vân, sự thay đổi này vẫn có thể nhìn ra được.

"Tiền bối, phía trước chính là Thiên Diệp tông."

Hứa Thiên Diệp cung kính lên tiếng.

"Ừm."

Ngọc Phong ngẩng đầu nhìn, lập tức nhướng mày.

Đây…

Con đường quanh co lên đỉnh núi chính, dựng một tấm bia đá, trên đó rồng bay phượng múa, khắc ba chữ Thiên Diệp tông.

Đi lên nữa, là một bãi diễn võ rộng lớn, bên cạnh có một rừng phong đỏ, không ít đệ tử Thiên Diệp tông đi lại qua lại, luyện tập với nhau.

Phía sau còn có một vườn trúc, một vườn thuốc, phòng luyện đan, phòng luyện khí…

Ngay cả vị trí xây dựng của những công trình này dường như cũng giống hệt với Thanh Vân phong trong trí nhớ của hắn.

Ánh mắt Ngọc Phong hơi sâu, không nói thêm gì.

"Gặp qua lão tổ!"

Một đám trưởng lão thấy Hứa Thiên Diệp trở về, đều cung kính hành lễ.

Hứa Thiên Diệp gật đầu, dẫn theo mọi người bước vào vườn trúc trên đỉnh núi chính, thiết lập cấm chế.

"Các ngươi hãy nghỉ ngơi riêng đi, ta có chuyện muốn nói riêng với tiểu hữu Mộ Dung."

Vào vườn trúc, Ngọc Phong không ngồi xuống, mà lên tiếng.

Hứa Thiên Diệp và Vũ Huyên gật đầu rời đi.

Lúc này, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Xác định không có ai chú ý đến đây, Ngọc Phong nhìn thanh niên trước mặt, ánh mắt hơi run, lập tức tiến lên một bước, chắp tay hành lễ.

"Vãn bối Ngọc Phong, gặp qua Thẩm tiền bối!"

Giọng điệu của hắn có chút run rẩy, đủ thấy tâm trạng kích động của hắn lúc này khó có thể bình phục.

"Tiền bối, tiền bối có phải nhận nhầm người không?"

Mộ Dung Thanh Vân còn muốn giả vờ ngây ngốc nhưng Ngọc Phong lại cúi đầu không chịu đứng dậy, trên người như bị đè một ngọn núi lớn, nâng cũng không nâng nổi.

Ngọc Phong vô cùng chắc chắn, Thẩm An Tại đang ở trong cơ thể của thanh niên này, tuyệt đối không sai!

Thấy hắn cúi lưng, mãi không chịu đứng dậy, Mộ Dung Thanh Vân gãi đầu, cảm thấy có chút bất lực.

"Than ôi…"

Gió nhẹ thổi qua, cùng với một tiếng thở dài vang lên.

"Vẫn bị ngươi nhìn ra rồi."

Khi giọng nói quen thuộc này vang lên bên tai, ánh mắt Ngọc Phong run rẩy, vẻ mặt càng thêm kích động, ngẩng đầu

nhìn thanh niên trước mặt, khí chất lại một lần nữa thay đổi, vẻ mặt thản nhiên.

“Thẩm tiền bối!!”

Giọng nói của Ngọc Phong rõ ràng kích động hơn mấy phần.

Ba nghìn năm rồi, ba nghìn năm!

Cho dù đã ba nghìn năm trôi qua, một lần nữa nghe thấy giọng nói này, vẫn khiến người ta an tâm như vậy, như gió xuân phả vào mặt.

“Đứng lên đi, đừng câu nệ như vậy.”

Giọng nói của Thẩm An Tại bình thản, Ngọc Phong ở phía trước mới phản ứng lại, thẳng lưng đứng dậy.

Mộ Dung Thanh Vân trong thức hải, thấy Ngọc Phong đại nhân bên ngoài được người tôn kính, rất nhiều người của Ngân Lang tộc không dám trêu chọc, giờ đây lại cung kính như vậy, không khỏi há hốc mồm, vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa cảm thấy dường như hợp tình hợp lý.

“Nhiều năm không gặp, ngươi cũng đã trở thành một cường giả, không biết Ngọc trưởng lão hiện giờ có khỏe không?”

Thẩm An Tại bước lên phía trước, ngồi xuống ghế mây, tự rót cho mình một tách trà.

Nghe hắn đột nhiên hỏi như vậy, Ngọc Phong cau mày, có chút muốn nói lại thôi.

“Nàng…”

“Nàng sao?” Tay rót trà của Thẩm An Tại khẽ khựng lại.

“Sáu trăm năm trước, thọ nguyên đã hết, đã qua đời rồi.”

Tích tắc…

Nước trà tràn ly nhỏ xuống, Thẩm An Tại vẫn không hề hay biết.

Ngọc Tâm Lan… đã chết?

Đến đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thực sự nghe được tin tức người xưa qua đời, khiến tâm trạng vốn không gợn sóng của Thẩm An Tại không khỏi dao động.

Trong trí nhớ, người thích Dược đạo, từng đùa hỏi mình có nguyện ý để nàng ở Thanh Vân phong làm một đồng tử luyện thuốc hay không.

Không còn nữa.

"Ngọc trưởng lão thiên tư hạn chế, sau đó đưa nàng đến thượng giới, khi tự mình du ngoạn thì lại bị thương nặng một lần ở bên ngoài, tổn hại đến căn cơ tuổi thọ, mặc dù Bách Lý tiền bối đã dùng rất nhiều dược liệu để bù đắp nhưng nàng cũng không thể bước vào Thánh cảnh, than ôi…"

Ngọc Phong lộ vẻ tiếc nuối: "Lúc lâm chung… nàng còn nhớ đến chuyện năm xưa Thẩm tiền bối nói rằng mình hơi hiểu về Dược đạo, đã lừa nàng một vườn linh dược, nói rằng muốn đợi ngươi trở về, rồi tìm ngươi so tài một phen…"

"Thật sao…"

Thẩm An Tại đặt ấm trà xuống, trong lúc mơ hồ, dòng suy nghĩ như bay rất xa.

Nhìn về phía mây, bóng dáng đoan trang của nữ tử kia như theo gió trôi xa, dần dần trở nên mơ hồ.

Người xưa đã qua đời, ngay cả mặt cuối cùng cũng không được nhìn thấy.

Hối tiếc là thường có, cuộc đời trăm vẻ, như trăng tròn khuyết, bi hoan ly hợp, hỉ nộ ái ố, ngàn mối sầu…

Nhưng những hối tiếc này, liệu có thể bù đắp được không?

…

Chương 616: Bảy Đế phù

Thẩm An Tại im lặng hồi lâu, hắn ngắm nhìn những đám mây trôi trên bầu trời, dòng suy nghĩ bay rất xa.

Đây là lần đầu tiên, người quen biết ra đi theo cách bất lực như vậy.

Thọ nguyên đã hết…

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy Ngọc Tâm Lan lúc lâm chung nhưng nghĩ lại, cho dù có nhìn thấy, mình cũng sẽ bất lực thôi?

Chẳng lẽ mình còn có thể giúp nàng, giúp tất cả những người quen biết bước vào cảnh giới Bất Tử, hưởng thọ vô biên hay sao?

"Nếu lúc đó Thẩm tiền bối ở đây, chắc chắn sẽ có cách nhưng mà…"

Ngọc Phong có chút kích động, lại có chút bất lực, đến sau cùng, hốc mắt thậm chí còn hơi đỏ.

"Cho nên mấy trăm năm sau đó ngươi đã bỏ bê Dược đạo, là vì chuyện này mà chán nản sao?"

Thẩm An Tại quay đầu nhìn hắn.

Ngọc Phong cười khổ, có chút tự giễu nói: "Cho dù trở thành dược sư Hoàng phẩm, thậm chí là dược sư Cực cảnh thì thế nào, đến cuối cùng… chẳng phải vẫn không cứu được a di sao."

Ngọc Tâm Lan, là chị em bạn tốt của cha mẹ hắn, theo vai vế, hắn nên gọi một tiếng cô.

Thẩm An Tại lắc đầu, không nói thêm gì.

Người thân thiết nhất qua đời, đổi lại là ai cũng sẽ bị đả kích rất lớn.

Dù sao Ngọc Tâm Lan vẫn luôn coi hắn như con trai mà chăm sóc, lúc trước ở Phượng Hoàng tộc, nàng cũng vì mình cứu Ngọc Phong nên đối xử với mình rất tốt.

"Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Hà Bất Ngữ, những người quen cũ ở Thiên Huyền giới, giờ họ có khỏe không, có lên thượng giới không?"

Thẩm An Tại im lặng hồi lâu, vẫn mở miệng hỏi.

"Hầu hết bọn họ đều không chọn đến đây, mà ở lại Thiên Huyền giới an hưởng tuổi già… Mà giờ đã ba nghìn năm trôi qua…"

Ngọc Phong chưa nói hết lời nhưng ý tứ trong đó, lại quá rõ ràng.

Sau khi Vạn Giới bi vỡ nát, mặc dù Thiên Huyền giới hồi sinh nhưng cũng mất đi linh khí, những người ở lại đó, dưới cảnh giới Càn Khôn, sau khi linh khí trong cơ thể cạn kiệt mà không thể bổ sung thì chỉ khỏe hơn thể chất của người thường một chút mà thôi.

Còn võ giả trên cảnh giới Càn Khôn, cũng sẽ dừng bước cả đời, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Ba nghìn năm trôi qua, hẳn là Thiên Huyền giới… thực sự đã tuyệt tích võ giả.

Cũng không biết… Thanh Vân phong thế nào rồi?

"Nếu có cơ hội, hãy đưa ta đến thắp hương cho Ngọc trưởng lão."

Nói đến đây, trong lòng Thẩm An Tại có muôn vàn suy nghĩ nhưng chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

"Thẩm tiền bối, ba nghìn năm này, mọi người đều đang chờ ngài, rốt cuộc ngài đã đi đâu?"

Ngọc Phong không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ta à… ta dường như đã ngủ rất lâu rất lâu, lại dường như chỉ trong chớp mắt, khi tỉnh lại thì đã ở trong cơ thể của tiểu tử này."

Người trước mặt cau mày: "Vậy nên vị tiểu huynh đệ này, thật sự là hậu duệ của Mộ Dung Thiên?"

Thẩm An Tại gật đầu, ánh mắt sâu xa.

"Bấy lâu nay, mọi người giờ ở đâu, những người khác thế nào?"

"Lúc mới đến đây, chúng ta đều theo đến Linh môn, sau đó dưới sự sắp xếp của Huyền chưởng môn, đã trải qua một khoảng thời gian có thể coi là yên ổn."

Ngọc Phong từ từ mở miệng, trong mắt thoáng qua vẻ hồi tưởng.

"Sau đó mọi người hiểu được tình hình ở đây, liền tản ra khắp nơi, đi tìm cơ duyên của mình, dù sao thì sống nhờ người khác lâu dài cũng không tốt, để Huyền chưởng môn không khó xử, cũng để có thể tiến thêm một bước, mọi người vẫn rời đi."

"Giờ đây dần dần, liên lạc cũng không còn như trước, ta cũng không biết họ thế nào hay là đang ở đâu."

Hắn cảm khái nói.

Chín đại tinh vực thực sự quá lớn, những phương tiện truyền tin bình thường, căn bản không thể vượt qua khoảng cách xa như vậy.

Thẩm An Tại gật đầu, vốn định dò hỏi tin tức của lão Trịnh, xem ra vẫn phải đợi sau này rồi nói.

Chỉ hy vọng hắn không có chuyện gì, nhưng với thiên phú của Chính Nguyên, lại có Sinh Tử phù bên người, hẳn cũng đã gây dựng được chút danh tiếng, lão Trịnh hẳn sẽ không tệ.

"Được rồi, ngươi chuẩn bị cho tốt đi, Tam Mục yêu hoàng kia, hẳn là không bao lâu nữa sẽ đến."

Sau một hồi hàn huyên, Thẩm An Tại phất tay.

Ngọc Phong gật đầu, cảm khái muôn vàn, lui ra ngoài.

Người xưa gặp lại, dường như có vô số lời muốn nói nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Có câu là gặp nhau khó mà chia tay cũng khó, không biết lần gặp mặt này, tương lai có lại một lần chia ly nữa không.

Đợi hắn rời đi, Thẩm An Tại mới hít sâu một hơi, ý thức chìm vào bảng hệ thống, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng Phù đạo tổng cương.

Vạn loại phù lục khác của hắn tạm thời không nói đến, ánh mắt hắn chủ yếu dừng lại ở bảy Đế phù trên đó.

Trong đó, có Sinh Tử phù.

Phù này hắn đã lĩnh ngộ, còn sáu Đế phù khác…

Ngũ hành, thời không, tạo hóa, hỗn độn, thôn phệ và…

Vô Lượng phù đứng đầu bảy Đế phù.

Thẩm An Tại có cảm giác, bảy Đế phù này, nếu lĩnh ngộ hết, hắn hẳn sẽ bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Chỉ vì bảy loại phù này, gần như bao hàm hết mọi quy tắc đại đạo trên thế gian.

Ngũ Hành phù, không chỉ có ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, mà còn có mưa gió sấm chớp và nhiều quy tắc tự nhiên khác.

Còn Tạo Hóa phù, bên trong chứa đựng muôn vàn võ đạo, tạo hóa của đại đạo.

Mỗi một Đế phù, đều vô cùng phức tạp, muốn lĩnh ngộ trong thời gian ngắn căn bản là không thể nhưng chỉ cần lĩnh ngộ một loại, cũng có thể khiến cảnh giới Phù đạo của mình đạt đến sự lột xác phi thường.

"Tổng cộng còn lại sáu giờ Vạn Đạo Thôi Diễn thuật, thử thôi diễn Ngũ Hành phù xem."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhắm mắt xếp bằng.

Xung quanh hắn, gió nhẹ từ từ thổi, lay động ống tay áo.

Hắn đã lĩnh ngộ được quy tắc của gió, lĩnh ngộ Ngũ Hành phù, hẳn là dễ dàng nhất.

Mà khi hắn đang xếp bằng lĩnh ngộ trong Thiên Diệp tông, Vũ Huyên cũng theo lệnh hắn, nhỏ Thiên Sinh thủy vào hạt giống khô héo kia.

Như dự đoán, sau khi nhỏ giọt linh dịch vô hạn sinh cơ này vào, hạt giống dần dần khôi phục lại màu xanh tươi tốt, nảy mầm.

Nhưng muốn mọc lên hoàn toàn, vẫn cần một thời gian không ngắn.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hạo Hải giới, trong biển sao vô biên, hai bóng người đang bay lướt nhanh.

Phía trước là một trung niên áo đen, mặt mày âm u, giữa trán còn có một đường dọc.

Mặc dù đã thu liễm khí tức nhưng vẫn có thể cảm nhận được từ trên người hắn một luồng yêu khí lạnh lẽo.

Còn bên cạnh hắn, còn có một lão già lưng gù, mắt sâu hoắm.

“Tam Mục, nếu sau khi qua đó, không có tin tức về Huyết Tế chi Lộ, lão phu sẽ nuốt máu thịt ngươi, giúp tăng tu vi!”

“Lão ca yên tâm, lần này nhất định sẽ không đi một chuyến tay không!”

Ánh mắt Tam Mục yêu hoàng lóe lên, đáy mắt có sự phấn khích không che giấu.

…

Chương 617: Sư đồ luận bàn

Ngày đêm thay đổi, khi Hứa Thiên Diệp xuất hiện trở lại trong Thiên Diệp tông, diện mạo của hắn rõ ràng trẻ hơn trước vài phần.

Mặc dù vẫn là dáng vẻ của một lão già tuổi đã cao nhưng tinh thần lại sảng khoái, vẻ già nua trên người không còn nữa.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến mọi người trong Thiên Diệp tông vô cùng phấn khích.

Điều này có nghĩa là lão tổ của bọn họ có thể trấn giữ thêm nhiều năm nữa, bảo vệ Thiên Diệp tông bình an.

Trong vườn trúc, Thẩm An Tại vẫn ngồi xếp bằng.

Xung quanh hắn, Ngũ Hành chi sắc bao quanh, xanh mát tươi tốt, dường như Ngũ Hành chi lực đã hình thành một vùng linh ngư pháp tắc độc lập nhỏ bé bên cạnh hắn.

Hắn chắp tay kết ấn, một phù văn huyền ảo tỏa ra Ngũ Hành chi sắc lượn vòng lên xuống, ánh sáng mờ ảo.

Cả một tháng trời, ngoài lúc đầu sử dụng Vạn Đạo Thôi Diễn thuật để lĩnh ngộ phù văn này với tốc độ rất nhanh thì sau đó gần như không có tiến triển gì lớn.

Dù sao thì cũng là Đế phù, mặc dù chỉ có một phù văn nhưng bên trong lại diễn hóa muôn vàn pháp tắc Phù đạo.

Muốn lĩnh ngộ, không hề đơn giản.

Tuy nhiên, cũng miễn cưỡng có thể làm được việc dùng quy tắc gió làm chủ đạo để thi triển Ngũ Hành phù, mặc dù chỉ có thể phát huy một phần trăm sức mạnh nhưng với tu vi

Thánh cảnh thất phẩm của hắn, hoàn toàn đủ để… đe dọa Hoàng cảnh!

Cộng thêm Sinh Tử phù, thuật Tụ Lý Càn Khôn và nhiều thủ đoạn khác, giết một người mới bước vào Hoàng cảnh, hẳn cũng có thể làm được.

Nếu có thể đột phá Hoàng cảnh, lại có thêm một thân xác Hoàng cảnh thì tốt nhất.

Thẩm An Tại từ từ mở mắt, ánh sáng trong mắt thu lại.

"Than ôi, nếu có thể tìm được lão tam thì tốt rồi, để hắn trực tiếp luyện cho ta một thân xác, có Vạn Đạo dong lô cộng với Luyện Tiên thuật, lại trải qua ba nghìn năm, hắn đã bù đắp được Vô Khuyết hoang thể, hẳn là ít nhất cũng đạt đến Cực cảnh hoặc Bất Hủ cảnh rồi chứ?"

Hắn xoa xoa cằm: "Như vậy để hắn luyện chế một thân xác Cực cảnh hình như cũng không quá đáng?"

Nghĩ vậy, hắn cười cười, đáy mắt lại thoáng hiện lên vẻ lo lắng.

Cũng không biết tên ngốc Mộ Dung Thiên kia bây giờ thế nào rồi, một mình đi đến Huyết Tế chi Lộ, rốt cuộc là để làm gì?

Còn Cảnh Tuyết, đã trở thành Nam Dược đế, tại sao bây giờ lại bặt vô âm tín, có phải cũng đi theo Mộ Dung Thiên xông vào Huyết Tế chi Lộ không?

Lão tam lại đang làm gì?

Còn những người Chính Nguyên, Đông Phương Thanh Mộc, bây giờ rốt cuộc là thân phận gì, ở đâu?

"Tên Thẩm An Tại giả kia, rốt cuộc đã làm gì…"

Thẩm An Tại cau mày, hắn mơ hồ cảm thấy, tên ngốc kia tiến vào Huyết Tế chi Lộ, chắc chắn có liên quan đến tên Thẩm An Tại giả kia.

Còn Ngọc Phong có lẽ không có giá trị lợi dụng quá lớn nên tên Thẩm An Tại giả kia đã không đi tìm hắn.

Hiện tại hắn chỉ biết có hai người là đã từng gặp tên Thẩm An Tại giả.

Một là Hứa Thiên Diệp, một là Mộ Dung Trường Hải, tức là gia gia của Thanh Vân.

Người sau đã mất, hiện tại cách duy nhất để hiểu về tên An Tại giả dường như chỉ còn lại Hứa Thiên Diệp.

Nhưng mà…

Thẩm An Tại lắc đầu.

Ký ức của Hứa Thiên Diệp đã bị động tay chân, nếu cưỡng ép lục soát hồn phách, sẽ gây tổn thương không nhỏ cho hắn, thậm chí có khả năng hồn phi phách tán.

Chỉ cần hắn gọi mình một tiếng sư phụ thì mình tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

"Thôi, cứ đi từng bước một, nếu hắn thật lòng bái ta làm sư phụ thì nhận thêm một đệ tử cũng có sao?"

Thẩm An Tại lắc đầu, không nghĩ thêm về chuyện của Hứa Thiên Diệp nữa.

Mặc dù là Thẩm An Tại giả nhưng lại dùng khuôn mặt của mình, báo danh môn phái của mình, chuyện này mình cũng nên chịu trách nhiệm.

"Đứng dậy đi dạo thôi!"

Hắn vươn vai, liếc nhìn Mộ Dung Thanh Vân vẫn đang luyện kiếm trong thức hải.

Than ôi, tu luyện quá khô khan nhàm chán.

Cũng không biết Mộ Dung Thiên và tên nhóc này làm sao mà nhàn rỗi được, ngồi một lúc rất lâu mà không nhúc nhích.

Dù sao thì cũng có thể ngồi cả tháng nay, Thẩm An Tại cảm thấy tính nhẫn nại của mình đã rất mạnh mẽ rồi.

"Đầu lá đào nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời, minh quân nơi cao…"

Hắn ngân nga một giai điệu, đi ra khỏi vườn trúc.

Nhìn về phía xa, bên cạnh rừng phong đỏ, trên võ đài diễn võ độc lập, hai Hứa Thiên Diệp đang cầm phù kiếm trong tay, qua lại giao đấu, khí tức kinh người.

Thần thông phân thân, đến Xung Hư cảnh là có thể nắm giữ, trong Thánh cảnh thì càng không cần phải nói.

"Phù kiếm đạo…"

Nhìn dáng vẻ luyện kiếm của hắn, khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, không khỏi nảy sinh vài phần hứng thú, bước một bước xuất hiện ở giữa võ đài diễn võ.

Vù!

Hai thanh phù kiếm dừng lại ở yết hầu của hắn.

"Sư phụ!"

Hứa Thiên Diệp bên trái tiêu tán, Hứa Thiên Diệp bên phải vội thu kiếm hành lễ, cúi đầu bạc trắng.

Một lão già hành lễ cung kính với một thanh niên như vậy, trông có vẻ hơi buồn cười.

"Đang luyện phù?"

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp cung kính đáp lại.

“Ta đã từng dạy ngươi những loại phù nào?”

“Sư phụ đã dạy rất nhiều nhưng Thiên Diệp tư chất ngu dốt, chỉ tinh thông được hai loại.”

Nói xong, hắn giơ lòng bàn tay ra, mấy phù văn xuất hiện.

Một phù văn như kiếm phù và một phù văn tỏa ra hơi nóng.

Với Phù đạo mà Thẩm An Tại nghiên cứu trong những ngày này bằng Vạn Đạo Thôi Diễn thuật thì có thể nhìn ra được.

Phi Kiếm phù thất phẩm, Liệt Dương phù thất phẩm.

Phù đạo, cũng giống như võ đạo, sau khi phá vỡ cửu phẩm trở thành Pháp Tắc thì sẽ dựa theo phẩm cấp pháp tắc mà luận.

Hai phù văn này của hắn, tương đương với việc nắm giữ hai loại pháp tắc phù văn thất phẩm.

“Thế à, thử dùng hai loại phù này tấn công ta xem.”

“Điều này… đệ tử không dám.”

Hứa Thiên Diệp vội lắc đầu.

“Bảo ngươi ra tay thì ra tay, lắm lời thế.”

Thẩm An Tại không kiên nhẫn nói, nếu đổi lại là Mộ Dung Thiên, e rằng hắn chỉ hận không được mình bồi luyện với hắn.

“Được rồi.”

Thấy hắn kiên quyết yêu cầu, Hứa Thiên Diệp do dự một chút, mới dùng một tay tế kiếm phù.

Trong nháy mắt, sau lưng hắn xuất hiện ba thanh phi kiếm do phù quang hóa thành, đâm về phía trước.

“Ngự kiếm…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, điều này cũng giống với Ngự Kiếm thuật của Đông Phương Thanh Mộc nhưng mạnh

hơn nhiều.

Hắn xoay người một cái, liền tránh được sự tấn công của ba thanh phi kiếm.

“Ngươi lo lắng cái gì, dùng hết uy lực của phù này đi!”

Thẩm An Tại quát lên, giọng điệu uy nghiêm.

“Được!”

Hứa Thiên Diệp nghiến răng, hai tay kết ấn.

Trong nháy mắt, toàn bộ võ đài diễn võ dừng lại.

Hư không hơi vặn vẹo, Thẩm An Tại hơi nhíu mày, có thể cảm nhận rõ ràng nơi này dường như đã đột nhập vào một không gian khác.

“Lĩnh vực Phi Kiếm phù…”

Thẩm An Tại ngẩng đầu, trên bầu trời mênh mông, vô số phi kiếm hiện ra, khí tức của mỗi thanh đều không thể coi thường.

“Trận pháp Thiên Kiếm Phá Hư, khởi!”

Dùng Phi Kiếm phù làm nền tảng, Hứa Thiên Diệp hét lớn một tiếng, phù quang liên miên.

Vô số phi kiếm chém xuống từ trên không, tốc độ cực nhanh.

Vù…

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, gió nhẹ thổi bay góc áo và tóc mai của hắn.

Leng keng leng keng…

Tiếng giòn tan liên tục vang lên, đồng tử của Hứa Thiên Diệp co lại.

Có thể thấy vô số cơn gió mạnh như hóa thành những sợi tơ nhỏ, vô cùng sắc bén và nhanh chóng.

Mỗi khi một thanh phi kiếm rơi xuống, đều bị ngăn chặn.

Mà từ đầu đến cuối, sư phụ vẫn đứng đó không nhúc nhích, thậm chí ngay cả phù văn cũng không xuất hiện xung quanh hắn.

"Đây là… nhân phù hợp nhất!"

Trong lúc hắn kinh ngạc, Thẩm An Tại từ từ nhấc chân lên, hạ xuống.

Xoẹt!

Gần như trong nháy mắt, hắn đã biến mất tại chỗ.

Hứa Thiên Diệp đột nhiên quay đầu lại, liền thấy phía sau đã xuất hiện hơn mười bóng người, không bắt được bản thể của hắn.

Tốc độ thật nhanh!

Chương 618: Dạy ngươi một số chiêu bảo vệ mạng sống

"Ngươi nhìn gì thế, ta ở đây."

Giọng nói nhàn nhạt vang lên từ trên đỉnh đầu, Hứa Thiên Diệp ngẩng đầu lên, dưới ánh nắng chói chang, một cái bóng đang từ từ tan biến.

"Bên trái ngươi."

Hắn quay đầu lại, lần này thì nhìn thấy rồi nhưng…

Vù!

Bóng người lóe lên, hắn chỉ cảm thấy trán mình lạnh ngắt, lùi lại trong nháy mắt, mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng.

"Tốc độ của ngươi quá chậm."

Thẩm An Tại cầm trên tay một sợi tóc trắng, sắc mặt bình tĩnh.

"Là một phù sư, nhục thân của ngươi yếu ớt, nếu bị người ta áp sát, dù có ngàn vạn bản lĩnh Phù đạo cũng không thể thi triển được."

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, ánh mắt Hứa Thiên Diệp nghiêm túc.

Hoàng cảnh, tốc độ vừa rồi tuyệt đối đã đạt đến Hoàng cảnh!

Nếu là thời kỳ đỉnh cao, có lẽ còn có thể bắt được một hai nhưng bây giờ đã rơi xuống Thánh cảnh, thần hồn cũng suy yếu đi không ít, tự nhiên không thể nhìn rõ.

“Là đệ tử vô năng.”

Hắn vội vàng chắp tay nhận lỗi.

“Vô năng?”

Thẩm An Tại hơi nheo mắt: “Ta đã dạy ngươi biết về phù lục, chẳng lẽ trước đây chưa từng nói với ngươi rằng bảo vệ mạng sống là trên hết sao?”

Hứa Thiên Diệp hơi sửng sốt, sau đó từ từ lắc đầu.

“Không có, về chuyện của ngài, đệ tử không nhớ rõ lắm nhưng lờ mờ nhớ rằng năm đó ngài đã nói rằng… con đường võ giả, giết chóc là trên hết, không phải ta chết thì là địch vong.”

Thẩm An Tại cau mày.

Tên An Tại giả kia, quả thực quá vô trách nhiệm.

Dạy đệ tử như vậy sao?

Hắn lắc đầu, ánh mắt dịu đi vài phần.

“Hôm nay ta sẽ dạy ngươi một câu nữa.”

“Sư phụ xin chỉ bảo.”

“Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.”

Hắn nhìn Hứa Thiên Diệp, ánh mắt nghiêm túc.

“Đánh không lại thì chạy, chạy càng xa càng tốt, đừng như một kẻ ngốc, biết rõ là cục diện chắc chắn sẽ chết cũng phải liều lĩnh xông lên, trên đời này không có nhiều kỳ tích như vậy.”

“Chạy?” Hứa Thiên Diệp hơi sửng sốt, sắc mặt có chút khác thường.

“Đúng vậy, chính là chạy.”

Thẩm An Tại gật đầu, tính cách của đối phương tương đối ổn trọng, không giống như Mộ Dung Thiên cứng đầu, mà là biết biến thiên, cho nên dạy hắn chạy, hắn sẽ nghe.

"Cho nên lá bùa đầu tiên ta dạy ngươi là gió."

Thẩm An Tại giơ tay ra, một ngón tay chỉ vào hư không.

Trong nháy mắt, Hứa Thiên Diệp chỉ cảm thấy dưới chân mình gió mạnh nổi lên, cảnh vật xung quanh thay đổi.

Khi phục hồi lại, đã đến bên ngoài một thác nước trên núi, sóng nước ầm ầm.

Đồng tử của hắn co lại.

Nơi này, chính là rìa Thiên Diệp cảnh!

Một hơi… ba nghìn dặm!

Ngay cả Thánh cảnh cũng không thể làm được, muốn một hơi ba nghìn dặm, ít nhất phải là tu vi Hoàng cảnh.

"Ta không có yêu cầu gì lớn đối với các đệ tử của mình, chỉ cần sống sót là được."

Thẩm An Tại vừa nói, gió nhẹ thổi qua, thác nước phía trước chảy ngược, phân chia thành một đạo phù văn, kèm theo tiếng gió rít.

"Lá bùa này tên là Phong Hành, học được có thể một hơi ba nghìn dặm, đại thành vạn dặm, viên mãn thậm chí có thể đạt tới hàng triệu dặm, xếp vào hàng ngũ phù ngũ giai, mặc dù phẩm giai không cao nhưng dùng để chạy trốn thì không gì tốt hơn, dùng để gia trì cho Phi Kiếm phù của ngươi cũng được."

Phẩm giai không cao…

Hứa Thiên Diệp giật giật khóe miệng.

"Đây là lá bùa đầu tiên ta dạy ngươi, ngươi học thuộc nó, sau đó ta sẽ truyền cho ngươi một lá bùa phân thân hỏa độn,

cũng là để bảo vệ mạng sống."

"Đệ tử ngu dốt, e rằng…" Hứa Thiên Diệp có chút do dự.

"Không học được thì đừng gọi ta là sư phụ."

Thẩm An Tại vung tay quay người, quay lưng lại.

"Ta ở Thiên Diệp tông chờ ngươi, không được sử dụng tu vi, khi nào ngộ ra được Phong Hành phù này thì khi đó hãy quay về."

"Ngài…"

Hứa Thiên Diệp cảm động, hắn tiến lên mở miệng: "Ngài đã không còn nhớ đệ tử, tại sao còn…"

"Ngươi gọi ta là sư phụ, vậy thì ta phải dạy ngươi một số thứ chứ?"

Thẩm An Tại cười cười: "Ta cũng không dám dạy ngươi những thuật công kích lợi hại gì, sợ rằng sau này ngươi sẽ phản bội sư môn nên chỉ dạy ngươi một số chiêu bảo vệ mạng sống."

"Ít nhất…"

Hắn nhìn lão giả trước mặt.

"Lần sau nếu có ai muốn đoạt tu vi của ngươi, ngươi có thể chạy thật xa, đừng ngốc nghếch để người ta lừa."

"Đệ tử…"

Hứa Thiên Diệp cau mày, nhất thời nghẹn lời, ánh mắt lấp lánh không biết nói gì.

Cuối cùng, chỉ hành lễ thật sâu.

"Đa tạ sư phụ."

Thẩm An Tại nhẹ gật đầu, quay người lại, giọng nói hơi trầm.

“Ta không nhớ trước đây đã từng nhận ngươi làm đệ tử, cũng không nhớ trước đây đã làm gì, nếu ta có lỗi với ngươi, ngươi đừng để trong lòng, bây giờ ngươi đã có tuổi thọ, tu vi bị mất kia ta sẽ tìm cách bù đắp cho ngươi ở Sát hải, ngươi… hãy lĩnh ngộ Phong Hành phù cho tốt.”

Dứt lời, thân hình Thẩm An Tại đã biến mất không thấy.

Lúc này chỉ còn lại một mình Hứa Thiên Diệp, hắn đang nhìn chằm chằm vào Phong Hành phù bên thác nước, ánh mắt thất thần.

Cảm giác… quả thực hoàn toàn khác biệt.

Sư tôn của mình, sẽ ưu tiên cân nhắc đến sự sống chết của mình sao?

“Thôi, trước tiên lĩnh ngộ lá bùa đã.”

Hắn lắc đầu, quay người ngồi xếp bằng dưới thác nước, bắt đầu chuyên tâm lĩnh ngộ Phong Hành phù.

Phù văn ngũ giai… quả là cơ duyên lớn!

Bên kia, thân hình Thẩm An Tại lại xuất hiện trong vườn trúc của Thiên Diệp tông.

“Chậc, lĩnh ngộ được pháp Phong phù, quả nhiên rất hữu dụng.”

Hắn lộ vẻ hài lòng, mặc dù không bằng Độn Hư phù của Vu Chính Nguyên nhưng cũng không tệ.

Độn Hư phù là phù văn thuộc về đạo không gian, tự nhiên không thể so sánh với một Phong phù.

Hắn nằm trên ghế mây trong vườn trúc, ung dung hát khúc, tự rót một tách trà uống, ngắm mây tụ mây tan.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, dường như lại trở về những ngày ở Thanh Vân phong.

Lý do đột nhiên nảy sinh ý định dạy Hứa Thiên Diệp Phù đạo, cũng có thể coi là nhất thời hứng khởi.

Bản thân Hứa Thiên Diệp này vốn có mục đích không rõ ràng, hại người thì không thể có nhưng phòng người thì không thể không có, đạo lý này hắn vẫn hiểu.

Nhưng mà…

Điều thực sự khiến hắn cảm động, là chuyện ngày đó ở Dược đàn luận đạo, hắn chủ động rót trà cho mình.

Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ nhưng lại khiến hắn mất tập trung một lúc.

"Dạy hắn một số phù văn để thoát thân bảo vệ mạng, tương lai dù có xảy ra chuyện gì, cũng không đến nỗi gây ra mối đe dọa quá lớn cho ta."

Thẩm An Tại vuốt cằm cân nhắc, thầm gật đầu.

Hơn nữa, dạy Hứa Thiên Diệp những lá bùa này, khi đến Sát hải, cũng coi như là nâng cao thực lực.

Đợi đến khi cướp được Cực Đạo chi Khí, có thể lên đường đi gặp Bách Lý Nhất Kiếm.

Có lẽ hắn biết thêm nhiều tin tức về lão đại và lão nhị.

"Còn Huyết Tế chi Lộ…"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại.

Hơn nữa, Sát hải, không biết có liên quan đến Huyết Tế chi Lộ hay không.

Tương truyền bên trong có lẽ có truyền thừa của Đao đế, không biết có thật hay không.

"Tính thời gian, Tam Mục yêu hoàng kia hắn là đã đến Hạo Hải giới rồi nhỉ?"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, một luồng gió xanh quấn quanh ngón tay, mang theo khí đen trắng, ôn hòa và ngoan ngoãn.

“Với toàn lực của ta, thúc đẩy Sinh Tử phù này và dung hợp với Ngũ Hành phù do Phong phù chủ đạo, không biết có thể giết được Hoàng cảnh mấy phẩm?”

Lời nói bình thản nhưng sát ý bên trong lại vô cùng nồng đậm.

Chỉ vì…

Tam Mục yêu hoàng, đã giết người của Mộ Dung gia!

…

Chương 619: Thao Thiết tộc

Gần như ngay khi ý nghĩ này của Thẩm An Tại vừa nảy lên, bên ngoài Thiên Diệp tông, yêu khí tụ lại, xông thẳng lên trời.

Mây đen cuồn cuộn như muốn đè sập thành trì, tựa như ngày tận thế sắp đến.

"Hứa Thiên Diệp, dẫn tên nhóc của Mộ Dung gia ra đây!"

Người chưa xuất hiện, tiếng hét như sấm đã vang lên.

Cùng với uy áp mạnh mẽ bao trùm, đại trận hộ tông của Thiên Diệp tông trực tiếp được mở ra, hóa thành màn sáng bao phủ phạm vi một trăm dặm.

Nhưng cho dù có trận pháp tồn tại, các đệ tử bên trong vẫn có thể cảm nhận được cảm giác áp bức ngột ngạt.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn hai bóng người từ từ xuất hiện trong đám mây đen, đồng tử đều co lại.

"Hoàng cảnh!"

"Là cường giả Hoàng cảnh!"

"Nhanh báo cho lão tổ!"

Trong lúc nhất thời, các trưởng lão và tông chủ của Thiên Diệp tông bay lên, sắc mặt ngưng trọng.

Các đệ tử trong môn càng hoảng loạn, mặt cắt không còn giọt máu.

Đây là lần đầu tiên Thiên Diệp tông phải đối mặt với sự xâm phạm của cường giả Hoàng cảnh.

Xoẹt!

Ánh lửa lóe lên, Ngọc Phong mặc trường bào màu đỏ vàng xuất hiện bên ngoài màn sáng, lạnh lùng nhìn về phía trước.

"Ngươi chính là Tam Mục yêu hoàng?"

Nhìn thấy cường giả Hoàng cảnh đột nhiên xuất hiện, Tam Mục yêu hoàng cau mày, nheo mắt lại.

"Ngươi là người của Linh tộc?"

Mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng vẫn có thể cảm nhận được chút uy áp từ huyết mạch trên người Ngọc Phong.

Linh tộc Yêu tộc, tuy không phải đồng tộc nhưng lại là đồng loại, cũng giống như sự phân chia chính tà.

"Phượng Hoàng tộc, Ngọc Phong."

Ngọc Phong khoanh tay sau lưng, ánh mắt lướt qua Tam Mục, dừng lại trên người lão già còng lưng phía sau hắn.

Tu vi của Tam Mục yêu hoàng và hắn không chênh lệch bao nhiêu, không khiến hắn cảm thấy nặng nề.

Chỉ là lão già âm u không nói một lời phía sau đó, lại khiến hắn có chút sợ hãi.

Người này… Hoàng cảnh ngũ phẩm!

Có chút khó giải quyết.

"Ngọc Phong?"

Ánh mắt Tam Mục yêu hoàng lóe lên, sau khi suy nghĩ thì lên tiếng: "Chính là tên tiểu bối đi theo sau Bách Lý kiếm tiên?"

"Hắc hắc, tiểu tử, Bách Lý Nhất Kiếm cũng không sống được bao lâu nữa, lão phu khuyên ngươi đừng nên xen vào chuyện này, nếu không thì…"

Giọng nói của lão già còng lưng khàn khàn, mang theo ý cười chế giễu.

Uy áp của Hoàng cảnh ngũ phẩm giáng xuống, hư không run lên.

Áp lực mạnh mẽ khiến sắc mặt Ngọc Phong không khỏi ngưng trọng, đôi tay khoanh sau lưng cũng không khỏi đưa ra.

Cảm nhận được hơi thở âm tà quỷ dị phát ra từ người đối diện, ánh mắt hắn hơi nheo lại.

"Ngươi là người của Thao Thiết tộc!"

Lão già còng lưng nhếch miệng: "Tính ngươi là tiểu bối còn chưa mù, lão phu Thao Phệ, đã có duyên gặp mặt, chi bằng để ngươi là tiểu bối này, đến trong Vạn Hồn phiên của lão phu làm lương thực đi, máu thịt của Phượng Hoàng tộc, lão phu cũng đã lâu rồi chưa được nếm thử."

Tiếng cười gằn vang lên, mây đen ngập trời lập tức hóa thành một cái miệng khổng lồ nuốt chửng.

Thế mạnh mẽ, tựa như muốn nuốt trọn cả trăm dặm sơn môn.

"Thần hỏa, ngưng!"

Sắc mặt Ngọc Phong nghiêm túc, hai tay đẩy ra, một cái đỉnh lớn do Phượng Hoàng thần hỏa ngưng tụ xuất hiện.

Nhưng bên trong cái miệng khổng lồ, lực hút bùng nổ.

Cái đỉnh lớn còn chưa kịp đến gần, đã run rẩy vỡ tan, hóa thành vô số ngọn lửa bị nó nuốt vào miệng.

"Ha ha ha, pháp tắc Hỏa Đỉnh của ngươi chỉ là bát giai, làm sao có thể ngăn cản được pháp tắc Vân Thực của lão phu!"

Nhìn cái miệng khổng lồ tiếp tục hạ xuống, sắc mặt Ngọc Phong hơi ngưng lại.

Pháp tắc thất giai!

Bên cạnh, Tam Mục yêu hoàng hơi thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nở nụ cười.

May mà đã gọi người giúp đỡ trước, không ngờ lại có người của Phượng Hoàng tộc ở trong Thiên Diệp tông này.

Nếu tự mình đến, e rằng còn phải trải qua một trận chiến khó khăn.

"Xong rồi, ngay cả Hoàng giả của Phượng Hoàng tộc cũng không phải là đối thủ, vậy thì lão tổ…"

Những người của Thiên Diệp tông nhìn cái miệng khổng lồ nuốt chửng cả trăm dặm hạ xuống, đại trận hộ tông rung chuyển dữ dội, đã toát mồ hôi lạnh.

Rắc!

Lực hút mạnh mẽ, hút đại trận hộ tông gần như biến dạng, xuất hiện vết nứt.

Không thể chống đỡ được bao lâu nữa!

Sắc mặt Ngọc Phong khó coi, hắn quay đầu nhìn lại, nghiến răng trực tiếp tế ra một giọt tinh huyết từ mi tâm.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục tiến lên, một giọng nói nhàn nhạt lại vang lên từ bên trong sơn môn phía sau.

"Hai vị tìm ta, không biết có chuyện gì?"

Xoẹt!

Tiếng gió thoảng qua, trước mặt Ngọc Phong, một bóng người đã xuất hiện.

Chính là Thẩm An Tại!

Cả ba đều co đồng tử lại, trong lòng kinh ngạc.

Tốc độ thật nhanh!

Gió lớn ngập trời thổi qua, thực sự chống lại được thế hạ xuống của cái miệng khổng lồ kia.

"Ừm?"

Thao Phệ nhìn thấy thanh niên đột nhiên xuất hiện, cau mày.

Tổ cảnh bát phẩm?

Không, không thể nào!

Một Tổ cảnh bát phẩm nho nhỏ, làm sao có thể chế ngự được pháp tắc Vân Thực của mình!

"Mộ Dung Thanh Vân!"

Mặc dù dung mạo lớn lên đã thay đổi nhưng Tam Mục vẫn nhận ra ngay, nheo mắt đánh giá thanh niên trước mặt.

"Thẩm…"

Sắc mặt Ngọc Phong vui mừng, vô thức thốt ra nhưng lại bị Thẩm An Tại dùng ánh mắt cắt ngang.

Mặc dù không nói ra nhưng Tam Mục và Thao Phệ đều thấy rõ vẻ ngưng trọng trong mắt hắn tan biến.

Điều này cũng khiến bọn họ nhìn nhau, không khỏi nghi ngờ.

Có ý gì, chẳng lẽ cho rằng người trước mặt xuất hiện, bọn họ không phải là đối thủ sao?

"Hai người các ngươi, ai là Tam Mục?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lướt qua, lạnh lùng lên tiếng.

"Hừ, danh tính của bản tọa, há phải ngươi, một tên tiểu tử còn chưa cai sữa có thể gọi thẳng!"

Tam Mục hừ lạnh một tiếng, trong mắt ngoài sát ý còn lóe lên vẻ phấn khích.

Xoẹt!

Ngay sau đó, đồng tử hắn co lại, bóng đen trước mắt lóe lên, Thẩm An Tại đã đến trước mặt hắn.

"Chính là ngươi, đã giết người của Mộ Dung gia?"

Lời vừa dứt, Tam Mục yêu hoàng đã phản ứng lại, lùi lại mấy chục trượng, mồ hôi lạnh trên mặt chảy xuống.

Đây… là tốc độ khủng khiếp gì vậy!?

Không đúng, không đúng!

Hắn nhìn chằm chằm vào thanh niên trước mặt, ánh mắt chuyển động, rất nhanh đã nghĩ ra điều gì đó, nheo mắt lại.

"Ngươi không phải Mộ Dung Thanh Vân, ngươi chính là người năm đó?"

"Ngươi đã biết, vậy thì tự sát đi."

Thẩm An Tại không hỏi nhiều về người mà đối phương nhắc đến.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đó chính là An Tại giả, người đã cứu Mộ Dung Trường Hải và Hứa Thiên Diệp năm đó.

"Hừ, tự sát?"

Tam Mục yêu hoàng không giận mà cười: "Năm đó ngươi chỉ là một hồn thể Thánh cảnh, giờ mới qua bao nhiêu năm, chẳng lẽ ngươi còn có thể dùng hồn thể tu luyện đến Cực cảnh sao!?"

"Thao đại ca, giết hắn, thần hồn chi lực trong cơ thể hắn đối với tộc ta mà nói, chính là đại bổ!"

“Thì ra là một hồn thể… He he!”

Thao Phệ nghe vậy, khóe miệng cũng nở nụ cười dữ tợn.

Như vậy thì nói thông rồi, một Tổ cảnh bát phẩm nho nhỏ, làm sao có thể ngăn cản được pháp tắc Vân Thực của mình.

Thì ra người ra tay lại là người khác!

“Lão phu mặc kệ ngươi là thần thánh phương nào, đã là hồn thể, vậy thì vào trong Vạn Hồn phiên này, làm…”

Hắn cười lớn, vung tay áo, một lá cờ đen xuất hiện.

Xoẹt!

Nhưng ngay sau đó, đồng tử hắn co lại, nhìn thấy bàn tay phải trống rỗng của mình.

Phía trước, Thẩm An Tại cầm Vạn Hồn phiên, vung qua vung lại, chậc chậc hai tiếng.

“Phương pháp luyện chế thì tinh xảo nhưng tà sát chi khí quá nặng, vẫn nên hủy đi thì hơn.”

Ngay sau đó, hắn siết chặt tay phải, lòng bàn tay có ý đen trắng quấn thành tơ, bao bọc chặt Vạn Hồn phiên, sau đó siết chặt.

Rắc!

Tiếng vỡ giòn tan vang lên.

…

Chương 620: Đế thuật, phân thân của Điểm Thương

“Hồn phiên của lão phu!!”

Hốc mắt Thao Phệ run lên, đau lòng gào thét, hắn nhìn những oán hồn đang tản mát khắp nơi, tức giận không thể kiềm chế.

“Không thể nào, Vạn Hồn phiên của lão phu dù sao cũng là Thánh khí, ngươi làm sao có thể dễ dàng phá hủy nó như vậy!”

Ngay cả Ngọc Phong nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc.

Hắn biết Thẩm An Tại cũng biết luyện khí nhưng phương pháp luyện khí của hạ giới… so với thượng giới hẳn là không đủ.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi…

“Thánh khí?”

Sắc mặt Thẩm An Tại bình thản, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

“Cái đồ thô sơ này, cũng xứng gọi là Thánh khí?”

Không nói đến Luyện Tiên thuật, chỉ nói đến Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, cũng là bí pháp được lưu truyền từ thời cổ xưa của Thiên Huyền giới.

Thiên Huyền tinh vực trước kia, chính là mạnh nhất chín vực, tự nhiên không đơn giản.

Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, sao có thể là thuật luyện khí hạ đẳng bình thường?

Với ánh mắt độc địa của Thẩm An Tại, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được rất nhiều nhược điểm của Vạn Hồn phiên này.

Hơn nữa, với sức mạnh của Sinh Tử phù, phá hủy một thứ đồ chơi như vậy, căn bản không phải chuyện khó.

"Tìm chết!"

Nhưng hành động này cũng hoàn toàn chọc giận Thao Phệ.

Hắn bước ra một bước, sau lưng xuất hiện một hư ảnh Thao Thiết khổng lồ, đôi chân trước ngắn ngủn nhưng lại tỏa ra ánh sáng đen, đôi mắt xanh lục dưới nách càng mang theo ánh nhìn từ thời hoang sơ, xông thẳng vào thần hồn.

Nhưng Thẩm An Tại không phải Yêu tộc cũng không phải Linh tộc, đối với Nhân tộc mà nói, ảnh hưởng uy áp của huyết mạch là rất nhỏ.

Dù sao thì Nhân tộc… mới là vạn linh chi trưởng.

Nếu tu vi mạnh mẽ, một số cường giả Nhân tộc có thể chất, uy áp huyết mạch cũng không yếu hơn những Linh tộc Yêu tộc này.

Trong thức hải, Mộ Dung Thanh Vân nhìn đôi mắt xanh lục nhỏ bé kia, trong nháy mắt ngây người, không tự chủ được muốn bước ra khỏi thức hải, tự nguyện để nó nuốt chửng.

Bao gồm cả vạn ngàn đệ tử của Thiên Diệp tông, đều là vẻ mặt mơ hồ, chủ động bay lên, bay về phía cái miệng khổng lồ mở ra của Thao Thiết.

"Tỉnh lại cho ta!"

Thẩm An Tại khẽ quát một tiếng, như tiếng sấm nổ vang, lại như tiếng đàn cầm đan xen, từng tiếng lọt vào tai.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy hai tai đau nhói, trong nháy mắt thức hải thanh minh, kinh ngạc không thôi.

Bọn họ hoàn toàn không nhận ra, vừa rồi mình đã bị đôi mắt Thao Thiết kia mê hoặc.

"Thật không ngờ còn nắm giữ cả pháp tắc âm luật…"

Tam Mục yêu hoàng nheo mắt kinh ngạc.

So với trước đây, thực lực hồn thể của người trước mắt, cùng với thủ đoạn học được, dường như lại nhiều hơn.

"Vân Thực pháp tắc của lão phu xếp thứ bảy, xem ngươi phá thế nào!"

Thao Phệ cười lớn, cùng với hư ảnh Thao Thiết mở cái miệng khổng lồ như hố đen nuốt chửng xuống, yêu khí cuồn cuộn cuồn cuộn.

"Vậy thì xem xem, ngươi hay ta, ai nuốt được nhiều hơn!"

Thẩm An Tại đứng trước vạn người nhưng lại không hề thấy chút hoảng loạn nào.

Chỉ thấy hắn vung tay áo, cuồng phong thu liễm, nâng ống tay áo tròn trịa lên.

"Tụ Lý Càn Khôn!"

Vù!

Lực hút cuồng bạo phun trào, trong nháy mắt nuốt chửng yêu khí cuồn cuộn kia.

Một ống tay áo tỏa ra ánh sáng huyền ảo, bên trong dường như có nhật nguyệt tinh tú, giang sơn sông ngòi, một con quái thú khổng lồ ngập trời, yêu khí ngập trời, cái miệng khổng lồ mở ra càng giống như một xoáy nước hố đen.

Hai lực hút đối đầu nhau, kéo căng lẫn nhau, hư không gợn sóng từng đợt, vặn vẹo như xoáy nước, tập trung vào trung tâm đối đầu của hai lực hút.

Rầm rầm!

Núi đá vỡ vụn, trận pháp Thiên Diệp rung chuyển dữ dội, vô số phù văn theo hư không vặn vẹo tràn vào xoáy nước.

Từng cây đại thụ mọc thẳng đứng, chưa đến trung tâm xoáy nước đã bị hư không vặn vẹo nghiền nát.

"Không thể nào, ngươi dùng thủ đoạn gì, sao có thể chống lại Vân Thực pháp tắc thất phẩm của ta!"

Đồng tử Thao Phệ co rút mãnh liệt, nhìn chằm chằm vào người trước mặt, đầy vẻ kinh ngạc.

Thủ đoạn đó… không phải pháp tắc nhưng lại vô cùng huyền ảo…

Thứ có thể dùng sức mạnh võ kỹ để chống lại pháp tắc…

Là… Đế thuật!

Nghĩ đến đây, đôi mắt Thao Phệ nóng rực, càng thêm kích động.

Không ngờ lại có thể gặp được Đế thuật ở đây, thứ này còn quý giá hơn cả Cực Đạo chi Khí!!

Phát tài rồi, ta sắp phát tài rồi!

Hắn cười dữ tợn, toàn lực thúc giục hư ảnh Thao Thiết nuốt chửng, lực hút lại tăng lên.

Rắc!

"Không ổn, trận pháp vỡ rồi!"

Đồng tử các đệ tử Thiên Diệp tông co lại, cảm nhận được lực hút khủng khiếp đang điên cuồng kéo căng cơ thể mình.

“Đứng sau ta!”

Ngọc Phong lập tức tiến lên, hai tay kết ấn, thần hỏa hóa thành vô số xiềng xích, quấn chính xác vào tất cả mọi người của Thiên Diệp tông, kể cả những đệ tử tạp dịch cũng không bỏ sót.

Có xiềng xích kéo lại, những người này mới không bị kéo vào hư không vặn vẹo kia để rồi thân tử đạo tiêu.

“Ta xem ngươi có thể bảo vệ bọn họ được bao lâu!”

Tam Mục yêu hoàng cười dữ tợn một tiếng, nắm lấy cơ hội xông ra, ba con mắt giữa ấn đường mở ra, phun ra muôn ngàn ánh sáng đen hóa thành đầu sói.

Không tấn công Thẩm An Tại, cũng không tấn công Ngọc Phong, mà bay về phía vô số người của Thiên Diệp tông.

“Không ổn!”

Ngọc Phong cau mày, vẫn tế ra tinh huyết ấn đường.

Tinh huyết bùng phát hỏa quang, hóa thành một con thần hoàng tắm lửa, hót dài một tiếng rồi vỗ cánh bay cao, vô số lông vũ màu đỏ rơi xuống như mưa, hóa thành lá chắn hỏa quang bảo vệ cho người của Thiên Diệp tông.

Xì!

Lưỡi dao xuyên tim, máu nóng bắn tung tóe.

Tam Mục yêu hoàng cười dữ tợn, cắm sâu xương đao vào ngực Ngọc Phong, chậm rãi xoay tròn.

“Các ngươi Nhân tộc chính đạo, chính là đồ bỏ đi, đạo đức giả, mạng sống của lũ vô dụng cũng muốn quản, đây chính là điểm yếu của các ngươi, ha ha ha!”

Ngọc Phong miệng mũi tràn máu nhưng không buông tay để những người của Thiên Diệp tông chết.

“Nhưng đáng tiếc, ta thông minh hơn ngươi.”

Sắc mặt hắn tái nhợt nhưng lại nở nụ cười.

“Điểm Thương tiền bối, xin giúp ta!”

Hắn gầm lên một tiếng, một đường thẳng giữa ấn đường nứt ra, kim quang bùng nổ.

Một hư ảnh lão già luộm thuộm xuất hiện, một tay cầm hồ rượu, một tay cầm trường kiếm.

“Tiểu tử, còn chưa đến Sát hải, sao đã thảm hại như vậy rồi?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, không khỏi khiến Thẩm An Tại đang đối đầu với Thao Phệ quay đầu lại.

Khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, khuôn mặt không còn đờ đẫn kia, hắn có chút kinh ngạc.

Long Cửu Cực… sống rồi?

“Phân thân Hoàng cảnh cửu phẩm!”

Tam Mục yêu hoàng vừa rồi còn cười dữ tợn, đồng tử co rút mạnh, lập tức lùi lại, ngay cả xương đao cũng không cần nữa.

“Gió dữ cuốn mây dọn trời, để trăng ngắm biển đã đời ngàn năm!”

Nhưng hắn vừa mới lùi lại, phía sau đã truyền đến tiếng cười ngạo nghễ ngâm thơ.

Long Cửu Cực uống một ngụm rượu lớn, sau đó giơ kiếm lên.

Vù!

Gió lớn nổi lên, kiếm khí xông thẳng lên trời như muốn ôm lấy bầu trời cùng ngắm biển, như thể có một vầng trăng sáng

soi thiên địa, ý kiếm vô biên cùng với sóng thần ập đến, đánh vào Tam Mục yêu hoàng đang bay trốn.

Ầm ầm!

Sóng biển nổ tung, hư không đột nhiên rung chuyển.

Bùm!

Thân xác Tam Mục trực tiếp vỡ vụn, một luồng ánh sáng đen tiếp tục điên cuồng trốn về phía xa.

Đó là thần hồn của hắn.

"Chậc, vẫn quá xa, nếu không thì một kiếm này đừng nói là một Hoàng cảnh tam phẩm, mười tám Hoàng cảnh bát phẩm cũng phải chết!"

Long Cửu Cực lè lưỡi, có vẻ hơi không hài lòng.

"Kiếm thứ hai, mưa giông dù rung chuyển núi rừng, cũng thua kiếm ta… xuyên chín suối!"

Hắn lại uống rượu, trường kiếm trong tay chém ngang, một luồng kiếm quang màu vàng lóe lên.

Bùm, bùm, bùm!

Từng ngọn núi hóa thành tro bụi vỡ vụn, kiếm quang màu vàng nhanh chóng áp sát luồng sáng đen đang trốn chạy.

"Lão Thao cứu ta!"

Tam Mục yêu hoàng hoàn toàn hoảng sợ, kinh hô lên, nỗi sợ hãi lan tràn.

Không ngờ trên người Ngọc Phong lại giấu một phân thân Hoàng cảnh cửu phẩm!

…

Chương 621: Tin tức lan truyền

Nhưng bên kia, Thao Phệ cũng bị Long Cửu Cực đột nhiên xuất hiện làm cho sợ không nhẹ.

Sau khi phát hiện hắn chỉ là một phân thân, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù là hơi thở của Hoàng cảnh cửu phẩm nhưng nhìn vào thực lực mà hắn thể hiện ra, chỉ là Hoàng cảnh lục phẩm, hẳn là do khoảng cách với bản tôn quá xa.

Chỉ là lục phẩm, bản thân còn có cách chống đỡ.

"Lão Thao!"

Tam Mục yêu hoàng muốn nứt mắt ra, trơ mắt nhìn kiếm quang màu vàng hoàn toàn nuốt chửng mình.

Ý kiếm mạnh mẽ điên cuồng tàn phá bên trong thần hồn.

Có thể thấy bằng mắt thường, thân thể hư ảo của Tam Mục yêu hoàng bắt đầu vỡ vụn biến mất, đầy mắt không cam lòng.

Đến cuối cùng, lại là kết cục như vậy!

Thao Phệ căn bản không có ý định đến cứu mình!

"Hắc hắc, dù sao thì tin tức về Huyết Tế chi Lộ cũng là hắn biết, ngươi chết thì chết, liên quan gì đến bản tọa!"

Thao Phệ cười gằn, ánh mắt kích động.

Phía trước, Thẩm An Tại cau mày, lực hút mạnh mẽ đã khiến thần hồn của hắn sắp không chịu nổi.

Tuy Tụ Lý Càn Khôn rất mạnh nhưng thực lực của hắn hiện tại quá thấp, không đủ để phát huy toàn bộ uy năng của thuật pháp này.

Nhưng dù vậy, uy lực của thuật pháp này cũng khiến Thẩm An Tại hơi kinh ngạc.

Không ngờ mình mới chỉ là Thánh cảnh thất phẩm, vậy mà lại có thể dựa vào một thức thuật pháp này, chống lại pháp tắc thất giai lâu như vậy.

Vù!

Theo ánh sáng huyền ảo trong ống tay áo dần thu nhỏ lại, Thẩm An Tại biết, trận so tài này, mình đã thua.

Nhưng mà…

Hắn quay đầu, nhìn về phía phân thân của Long Cửu Cực.

Đối phương cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, không quen không biết.

Mặc dù Thẩm An Tại đã từng thi triển Tụ Lý Càn Khôn ở Thiên Huyền giới.

Nhưng lần đông người đó, Long Cửu Cực lại không có mặt.

Đó chính là ngày hắn chết, Thẩm An Tại vội vã đến Bắc Đạo vực, cứu đám người ba tông luyện khí giữa vùng hoang vu mênh mông.

“Mau chóng chịu chết đi!”

Hư ảnh của Thao Thiết mở rộng miệng hơn, lực hút mạnh mẽ, như thể muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời vào trong.

“Đạo hữu tránh ra, để lão phu đến!”

Thân hình Long Cửu Cực lóe lên, chắn trước mặt Thẩm An Tại.

Nhìn bóng lưng của hắn, Thẩm An Tại có chút an ủi.

Xem ra, hắn vẫn sống lại rồi.

Có lẽ sau khi sức mạnh của cấm địa biến mất, có người đã đi lấy viên Long châu mà hắn đánh rơi ở U Mộc sơn, mới có thể hồi sinh hắn.

Còn về phương pháp… Trên giới có rất nhiều thuật pháp kỳ diệu, không nhất thiết phải là Luyện Tiên thuật.

"Lão phu để ngươi nuốt cho đã!"

Long Cửu Cực cười lớn, uống một ngụm rượu, sau đó phun mạnh vào cái miệng khổng lồ của Thao Thiết.

Rào rào!

Như nước sông cuồn cuộn, rượu vô tận phun ra, cuốn theo kiếm khí ngút trời, như sông kiếm cuồn cuộn.

Dưới lực hút đó, kiếm khí trường hà không ngừng bị hút vào.

Nhưng rượu trong miệng Long Cửu Cực dường như không bao giờ cạn, vẫn không ngừng phun ra.

Thẩm An Tại hơi nhướng mày, rõ ràng đây không phải là thuật pháp của Thiên Huyền giới, hẳn là sau này hắn mới học được.

"Linh tộc và Yêu tộc vốn không hòa thuận, luôn tranh giành với nhau, bên ngoài giết chóc không ít, trong Linh tộc đương nhiên có thuật pháp đối phó với Yêu tộc."

Ngọc Phong sau khi đưa những đệ tử Thiên Diệp tông đó lên sơn môn, đã đến bên cạnh Thẩm An Tại giải thích.

“Thuật pháp này tên là Tửu Thần chú, là một loại thần thông, từ xưa đến nay không có nhiều người có thể tu luyện thành công, chuyên khắc chế pháp thuật nuốt chửng của Thao Thiết tộc.”

Thẩm An Tại hơi gật đầu, hắn có thể nhìn ra sự phi phàm của thần thông này.

Dưới sự nuốt chửng điên cuồng, hư ảnh của Thao Thiết càng thêm ngưng thực, thậm chí bụng cũng bắt đầu phình to ra.

Điều này cũng khiến sắc mặt của Thao Phệ hơi thay đổi.

Thao Thiết chân chính là chỉ vào không ra, càng không xuất hiện tình trạng ăn không tiêu như vậy.

Nhưng để đạt đến trình độ đó, chắc chắn phải là người đã hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch Thao Thiết, trong Thao Thiết tộc cũng rất hiếm.

Hắn đương nhiên không phải, chỉ là bắt chước pháp thuật nuốt trời diệt đất của Thao Thiết, lĩnh ngộ được pháp tắc Vân Thực mà thôi, thêm vào một chút huyết mạch Thao Thiết, mới có thể phát huy ra lực lượng nuốt chửng như vậy.

Nhưng mà bây giờ… hắn sắp không nuốt nổi nữa rồi!

Để tránh bị phản phệ mà bị thương, Thao Phệ nghiến răng, há miệng nuốt hư ảnh của Thao Thiết vào trong cơ thể, không còn thả ra ngoài nữa.

Bụng hắn phình to nhưng khí tức trên người lại mơ hồ tăng cao.

“Chỉ đợi ngươi nuốt vào!”

Long Cửu Cực cười lớn một tiếng, giơ kiếm xông ra.

“Thiếu niên điên giương kiếm chỉ thiên, lão già say tên Long Cửu Cực!”

Tiếng ngâm thơ du dương vang lên, tùy ý khoái hoạt.

Một vầng trăng sáng tỏ, trời đất bốn phương tối đen.

Chỉ có Long Cửu Cực hóa thân thành kiếm quang, trực tiếp xuyên qua cơ thể Thao Phệ.

“Ha ha ha, kiếm thuật gì thế, làm lão tử giật mình.”

Phát hiện mình không hề hấn gì, Thao Phệ lúc đầu sửng sốt một chút, sau đó cười nhạo.

Long Cửu Cực quay lưng về phía hắn, chỉ giơ bầu rượu lên uống một ngụm, giơ tay lau khóe miệng, rồi ợ một cái đầy thỏa mãn.

“Ợ~”

Vù!

Hư không run lên, ánh trăng xuyên ra từ trong cơ thể Thao Phệ.

Một tia, hai tia, ba tia…

Sau đó càng ngày càng nhiều, dày đặc, giống như mặt trăng thực sự đã bị hắn nuốt vào bụng vậy.

“Cái này…”

Ý niệm đau đớn cùng với cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm ập đến, đồng tử của Thao Phệ co lại, điên cuồng vận chuyển yêu lực để bảo vệ tim mạch.

“Các ngươi Yêu tộc này da dày thịt chắc nhưng vừa hay, kiếm của lão phu không có gì khác, chính là sắc bén.”

Giọng nói nhàn nhạt của Long Cửu Cực vang lên, sau đó…

Xì!

Từng tia kiếm quang như trăng, bùng phát ra từ trong cơ thể Thao Phệ, hóa thành từng hư ảnh thiếu niên sáng ngời cầm kiếm uống rượu ngâm thơ.

Những hư ảnh này, dưới ánh trăng múa kiếm uống rượu, tùy ý tiêu sái, vô cùng khoái trá.

"Chết đi."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Long Cửu Cực nhẹ nhàng búng tay.

Bùm!

Thao Phệ bị vô số kiếm khí ánh trăng xuyên thủng, trong bóng tối, trước mặt mọi người, trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu bay tán loạn.

"Cái này…"

Thẩm An Tại nhướng mày, một kiếm này, so với trước đây đạo ý càng sâu hơn, nghĩ cũng biết là đã dung nhập lực lượng pháp tắc.

"Đồ tạp chủng, lão tử sẽ không tha cho các ngươi!"

Tiếng gầm giận vang lên, một tia sáng đen phá không mà đi, trong nháy mắt biến mất.

"Chậc, không ngờ còn có Độn Hư chi pháp." Long Cửu Cực híp mắt, sau đó lắc đầu.

Nếu đồ đệ của mình ở đây, hẳn là dù hắn có trong nháy mắt thoát khỏi Hạo Hải giới, cũng có thể một kiếm chém hắn hình thần câu diệt.

Đáng tiếc, kiếm của mình tuy sắc bén nhưng tốc độ lại không đủ nhanh.

Nghĩ đến Bách Lý Nhất Kiếm, sắc mặt hắn lại trầm xuống, quay đầu nhìn Ngọc Phong, ánh mắt nghiêm túc.

“Gọi ta ra sớm như vậy, bên Sát hải thì phải làm sao?”

Lần này Cực Đạo chi Khí của Sát hải, có liên quan đến tính mạng đồ đệ của mình, không thể có chút sơ suất nào.

“Tiền bối, hai người vừa rồi, đã giết hậu nhân của Mộ Dung gia, hôm nay lại đến để diệt cỏ tận gốc.”

Ngọc Phong lên tiếng.

“Hậu nhân của Mộ Dung gia?”

Long Cửu Cực sửng sốt, sau đó nhíu chặt mày, thở dài.

“Thôi, nếu vậy, ngươi đúng là nên gọi lão phu ra, năm xưa nếu không phải Mộ Dung Thiên lấy Long châu ra, chỉ sợ lão phu cũng đã sớm hồn phi phách tán, sao có thể đến được thượng giới này.”

“Than ôi, chỉ là sau này không có phân thân của lão phu giúp đỡ, chuyến đi Sát hải, ngươi cứ cố gắng hết sức là được.”

“Tộc nhân Thao Thiết sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, còn nữa, tin tức về Cực Đạo chi Khí không biết bị ai truyền ra, bây giờ Yêu tộc, ma đạo đều có rất nhiều người kéo đến Đao vực, ngươi nhất định phải cẩn thận!”

“Vâng!”

Trong lòng Ngọc Phong run lên, nghiêm túc hẳn lên.

Quả nhiên mọi chuyện càng ngày càng rắc rối.

…

Chương 622: Làm sư phụ, ai mà chẳng muốn tốt cho đồ đệ của mình?

Ánh mắt của Long Cửu Cực dừng lại trên người Thẩm An Tại, đánh giá một phen rồi gật đầu.

"Tuy không biết các hạ là người nào nhưng nghĩ cũng là cơ duyên của hậu nhân Mộ Dung, vất vả rồi."

Thẩm An Tại chắp tay, không nói nhiều.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc nhận nhau.

Còn việc hắn có thể nhìn ra mình là hồn thể mượn thân thể của Mộ Dung Thanh Vân để ra tay thì rất đơn giản.

Tổ cảnh bát phẩm nào có thể đấu với Hoàng cảnh?

"Bách Lý tiền bối hiện tại tình hình thế nào, trong tộc vẫn không có ai giúp hắn sao?"

Ngọc Phong lúc này lên tiếng, Thẩm An Tại cũng nhìn sang.

Long Cửu Cực nghe vậy thì thở dài: "Nói cho cùng, có người cho rằng chúng ta là người từ hạ giới đến, cướp mất tài nguyên của bọn họ là người bản địa mà sinh lòng đố kỵ, giờ đồ đệ của ta gặp nạn, mặc dù tộc trưởng Bạch Xà đang hết sức tranh thủ cho hắn nhưng Kim Ô tộc là đại tộc trong Linh tộc, vẫn không cho tộc nhân giúp đỡ đồ đệ của ta."

"Vậy Lôi lão Kiếm tổ bên kia…"

Ngọc Phong nhíu mày, có chút lo lắng.

Với tình hình hiện tại của Bách Lý Nhất Kiếm, đến lúc đó đối đầu với Lôi lão Kiếm tổ, chắc chắn sẽ chết.

Long Cửu Cực im lặng, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa, chậm rãi lên tiếng.

"Nếu ngươi không lấy được Cực Đạo chi Khí, ta còn một cách để giải quyết."

"Cách gì?"

Ngọc Phong hơi mừng, hỏi lại.

"Lão phu thay hắn đi ứng chiến, tuy là Cực cảnh nhưng ta toàn lực ra tay, chưa chắc không thể làm hắn bị thương, có thể kéo dài được bao lâu thì kéo dài bấy lâu, nếu thật sự không được, ngươi hãy đưa đồ đệ của ta rời khỏi Linh tộc."

"Cái này…"

Ngọc Phong nhíu mày.

Cái gọi là toàn lực ra tay, e rằng phần lớn là liều mạng.

Nếu không thì một Hoàng cảnh, sao có thể làm bị thương được Cực cảnh đại tôn?

"Được rồi, phân thân này của ta không giống với thuật hóa thân, càng xa khỏi bản thể thì tiêu hao càng lớn, ở trong Sát hải, ngươi phải hết sức cẩn thận."

Long Cửu Cực giơ tay lên cắt ngang lời muốn nói của hắn, thân hình trở nên hư ảo.

Lời nói vừa dứt, hắn nghi ngờ nhìn Thẩm An Tại, sau đó biến mất tại chỗ.

"Long lão tiền bối vẫn như vậy, thà dùng tính mạng của mình để kéo dài thêm vài tháng cho Bách Lý tiền bối nhưng nếu Bách Lý tiền bối biết được thì ôi…"

Ngọc Phong thở dài, lắc đầu không thôi.

“Làm sư phụ, ai mà chẳng muốn tốt cho đồ đệ của mình, nếu đổi lại là đệ tử của ta gặp phải hiểm cảnh này, ta cũng vậy.”

Thẩm An Tại hơi cảm thán, chậm rãi lên tiếng.

Lúc đầu, hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống mà thôi nhưng dần dần, hai chữ “Sư phụ” trong lòng hắn cũng trở nên khác biệt.

Giống như đối với Mộ Dung năm xưa, nghe tin mình chết, mở tiệc mời thiên hạ, chặt đầu đưa tang.

Sư phụ và đồ đệ, từ trước đến nay không chỉ là truyền đạo thụ nghiệp.

Sư như phụ, đồ như tử.

Nghe lời Thẩm An Tại nói, Ngọc Phong gật đầu thật sâu, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng Ngọc Tâm Lan, ánh mắt có chút ảm đạm.

Hứa Thiên Diệp đứng dưới chân núi, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người trên hư không từ xa, đôi mắt đục ngầu khẽ động, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ là trong lòng gợn sóng.

Làm sư phụ, ai mà chẳng muốn tốt cho đồ đệ của mình…

Trên đời này, thật sự có sư phụ tốt như vậy sao?

Nhưng sư phụ của mình lại…

Hắn ngẩng đầu nhìn bóng lưng của thanh niên đạp gió trên không, trong mắt thoáng hiện vẻ bối rối.

Lắc đầu, rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, ánh mắt trở nên bình thản, bay lên phía trước chắp tay hành lễ.

“Sư phụ.”

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, nhàn nhạt lên tiếng: "Không phải đã nói chỉ được dùng Thần Hành phù để quay về sao?"

"Đệ tử lo lắng cho Thiên Diệp tông, lo lắng cho… sư phụ, xin sư phụ trách phạt."

Hứa Thiên Diệp hơi cúi đầu, như đang chờ đợi trừng phạt.

Thẩm An Tại lắc đầu: "Có ta ở đây, Thiên Diệp tông sẽ không xảy ra chuyện gì, ngươi chớ hoảng, đã có…"

Nói đến đây, hắn dừng lại, sau đó chuyển lời: "Không nói những chuyện này nữa, ngươi mau chóng quay về lĩnh ngộ Thần Hành phù, với tư chất của ngươi, trong vòng nửa năm hẳn có thể nắm được nhập môn, đến lúc đó ta sẽ truyền cho ngươi một đạo Hỏa Độn phù."

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp gật đầu, lại quay người vội vàng bay đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Từ khi nhận nhau đến giờ, mặc dù đối phương đã gọi mình bao nhiêu câu sư phụ, hắn cũng chưa từng tự xưng là vi sư.

Bởi vì hắn không nhìn thấy được tình cảm sư đồ trong ánh mắt của Hứa Thiên Diệp, mà là có chút phức tạp, không biết hắn đang giấu chuyện gì.

"Được rồi, chuyện ở đây tạm thời đã xong, Thao Phệ bị Long lão tiền bối đánh thương thân thể, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại, ngươi ta có thể chuẩn bị thật tốt, sau tết sẽ lên đường đến Đao vực."

"Vâng."

Ngọc Phong gật đầu.

Đao vực Thịnh sự sắp diễn ra, một năm sau lên đường, hẳn là vừa kịp.

“Một năm này, ngươi ở bên cạnh ta, ta dạy ngươi luyện đan.”

“Thẩm tiền bối, ta…”

“Giới hạn của một người, không phải do thiên phú quyết định.”

Thẩm An Tại phất tay ngắt lời, nhìn hắn: “Thiên phú chỉ là viên gạch ngưỡng cửa trên con đường tu luyện, cơ duyên vận may là đèn lồng trên đường nhưng những chông gai trên đường, đều cần phải dùng nỗ lực để san bằng.”

“Nếu nỗ lực, có lẽ còn có cơ hội, nếu không nỗ lực, vậy thì thật sự không có cơ hội.”

Thẩm An Tại bình tĩnh nhìn: “Cái chết của Ngọc trưởng lão, ta biết đối với ngươi là đả kích rất lớn nhưng ngươi đã hoang phế nhiều năm như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi không sợ nàng từ dưới đất chui lên túm lấy tai ngươi mắng ngươi vô dụng sao?”

Ngọc Phong hơi sững sờ, cười khổ.

Thẩm An Tại nhìn bầu trời dần dần bình lặng trở lại, nhẹ giọng lên tiếng.

“Đứng lên đi, người từ Thiên Huyền giới chúng ta đi ra, sao có thể dễ dàng cúi đầu như vậy, ít nhất cũng phải cố gắng một lần đầu rơi máu chảy đã.”

Ánh mắt Ngọc Phong khẽ động, gật đầu thật sâu.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Tại sao Mộ Dung Thiên lại có thành tựu như ngày hôm nay, tại sao Mộ Dung Thiên lại kính trọng Thẩm tiền bối đến mức như vậy.

“Tuân theo lời dạy của tiền bối!”

Ngọc Phong hít sâu một hơi, sắc mặt thay đổi, kiên định hơn nhiều, dường như trong mắt lại lóe lên ánh sáng.

…

Một bên khác, Linh tộc.

Bên ngoài một hồ nước, Long Cửu Cực từ từ mở mắt, trong mắt không giấu được vẻ lo lắng.

“Sư phụ, bên Ngọc Phong xảy ra chuyện gì sao?”

Tiếng nói truyền đến từ phía sau.

Long Cửu Cực quay đầu lại.

Bách Lý Nhất Kiếm so với trước đây, đã trở nên già dặn hơn nhiều, cằm mọc thêm ít râu trắng, đôi mắt cũng trở nên sắc sảo hơn.

Vẫn là áo bào vàng tóc trắng, khí chất phi phàm.

Chỉ là thân thể hắn lại hư ảo đến mức có thể nhìn thấy lầu trúc phía sau, đã nhạt đến cực điểm, như thể có thể tan biến bất cứ lúc nào, ẩn ẩn còn có tia chớp chạy qua.

“Không cần lo lắng cho ta, ngược lại là ngươi, vẫn chưa khỏe hơn sao?” Long Cửu Cực lộ vẻ lo lắng.

Bách Lý Nhất Kiếm nhẹ lắc đầu: “Bị thương ở bản nguyên, có thể duy trì hồn thể đã là không dễ, muốn khôi phục hoàn toàn, tùng tu thân thể, e rằng ít nhất phải mất gần trăm năm.”

“Nếu có thể tìm được thêm Vạn Năm Hồn mộc…” Long Cửu Cực thở dài.

“Vạn Năm Hồn mộc khó tìm biết bao, năm đó ta cũng không biết Thẩm An Tại lấy từ đâu ra, nơi duy nhất có Hồn mộc, chính là Trường Tịch lâm kia nhưng năm đó tên ngốc Mộ Dung Thiên kia lại nhổ cả gốc hồn thụ, than ôi…”

Bách Lý Nhất Kiếm nói, tuy lắc đầu nhưng trong lời nói không có ý trách móc.

Mộ Dung Thiên làm mọi chuyện, cũng chỉ là muốn tìm sư phụ của hắn mà thôi.

…

Chương 623: Đao tôn bí ẩn

“Sư phụ, người nói, hồn phách của Thẩm An Tại, hiện tại sẽ ở nơi nào?”

Bách Lý Nhất Kiếm đột nhiên mở miệng hỏi.

Long Cửu Cực hơi khựng lại, lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

“Nhưng mà hôm nay ta lại gặp được hậu nhân của tên nhóc Mộ Dung, Ngọc Phong gọi ta qua, cũng là có người ở Hoàng cảnh truy sát, trừ một người ra, Mộ Dung gia đã bị diệt rồi.”

“Ừm?”

Nghe vậy, sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm đột nhiên sắc bén hơn mấy phần, kiếm khí tỏa ra, bên bờ hồ lập tức nổ tung sóng lớn ngập trời.

“Là ai ra tay?”

“Yêu tộc.”

“Hừ, to gan thật, xem ra năm đó tên nhóc ngốc kia vẫn giết yêu quá ít, đợi ta khôi phục, nhất định phải đến Yêu tộc một chuyến!”

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm âm trầm, từ sau khi ra khỏi Thiên Huyền giới, bọn họ vẫn luôn không đội trời chung với Yêu tộc.

Mộ Dung Thiên càng giết lên tận tầng thứ mười ba của Yêu tộc, gần như giết sạch Hống tộc, nếu không phải Đế giả ra tay thì trong ba ngàn thế giới sẽ không còn Hống tộc tồn tại nữa.

Không ngờ sau khi Mộ Dung Thiên biến mất, bọn chúng lại còn dám tìm đến hậu nhân của Mộ Dung gia gây phiền phức.

"Ngươi có bản lĩnh gì chứ, nếu không phải ngươi cố tỏ ra bản lĩnh thì giờ này sao lại ra nông nỗi này, trước lo cho bản thân mình đi!"

Long Cửu Cực uống một ngụm rượu, hơi trách móc mở miệng.

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm hơi trầm xuống, đạt đến Cực cảnh đã là không dễ, nếu thực sự muốn giết vào Yêu tộc thì ít nhất cũng phải có cảnh giới Bất Hủ mới có vốn liếng.

"Vẫn chưa có tin tức gì về tên nhóc Mộ Dung và Cảnh Tuyết sao?" Hắn trầm giọng mở miệng.

"Không có, tên nhóc đó sau khi vào Huyết Tế chi Lộ thì không thấy ra nữa, mà con đường đó cũng không biết bị ai chặt đứt, Cảnh Tuyết nha đầu kia vì tìm Mộ Dung Thiên nên nhiều năm cũng không xuất hiện."

Long Cửu Cực lắc đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, lại nói: "Nhưng mà đệ tử thứ ba của Thẩm An Tại… mấy hôm trước ta có nghe được một số lời đồn có thể là hắn."

"Lời đồn gì?" Bách Lý Nhất Kiếm truy hỏi.

"Đao vực bên kia một nghìn năm trước từng xuất hiện một Đao tôn bí ẩn, ma khí rất nặng, nghe nói lúc đó bị người của ma đạo truy sát, lúc đó ít nhất có mười vị Bất Hủ, sau đó không ai nhìn thấy bọn họ nữa, cũng không biết ai sống ai chết."

"Đao tôn bí ẩn…" Bách Lý Nhất Kiếm cau mày: "Vì sao lại cho rằng là Thiên Nhạc, tôn giả bên ma đạo dùng đao không phải là ít, hơn nữa Thiên Nhạc mặc dù có một trái tim giết chóc nhưng cũng không thể nào sa vào ma đạo được."

“Bởi vì lúc đó hắn vác một cỗ quan tài, mà người của ma đạo truy sát hắn, hình như cũng là vì cỗ quan tài đó.”

“Quan tài?” Bách Lý Nhất Kiếm lộ vẻ nghi hoặc.

Long Cửu Cực nghiêm túc mở miệng: “Ngươi quên mất Cảnh Tuyết năm đó đã làm gì rồi sao?”

Người trước hơi sững sờ, cau mày suy nghĩ rồi do dự mở miệng.

“Mượn lực Sinh Tử phù của Chính Nguyên, cưỡng ép dùng thân xác xuống Hồn hải, khiến cho pháp tắc sinh tử của chín vực hỗn loạn, năm đó vì chuyện này mà chết không ít người.”

“Đúng vậy.” Long Cửu Cực chậm rãi gật đầu, ánh mắt hơi sâu: “Người chết, nếu hồn phách chưa tiêu tan thì rất có thể sẽ để lại một luồng tàn hồn vô thức ở Hồn hải, nếu có thể vùng vẫy ra khỏi Hồn hải thì đó chính là một thể sống mới, có cơ hội sống lại một lần nữa với tư cách là hồn tu, thi tu.”

Hai người nhìn nhau, hắn tiếp tục nói.

“Mộ Dung Thiên cướp mất cây Hồn mộc duy nhất trong Trường Tịch lâm, Tiêu Cảnh Tuyết bất chấp nguy hiểm đến tính mạng mà xuống Hồn hải, bọn họ muốn làm gì, ngươi hẳn hiểu rõ, còn cỗ quan tài mà Đao tôn bí ẩn ở Đao vực đeo trên lưng, bên trong rất có thể đựng…”

“Thẩm An Tại!”

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lóe lên.

“Hồn mộc, Hồn hải…”

Hắn nhíu chặt mày: “Nhưng phương pháp này, rốt cuộc là ai nói cho bọn họ biết, mà lại khiến bọn họ liều lĩnh đến vậy để làm những chuyện này?”

“Có khả năng là Thẩm An Tại đã từng tìm đến bọn họ rồi không, phương pháp này cũng là hắn nói cho nhóm Mộ Dung Thiên?”

Long Cửu Cực thử dò hỏi.

“Không thể nào!”

Nhưng Bách Lý Nhất Kiếm lại dứt khoát lắc đầu, ánh mắt kiên định.

“Ta hiểu rõ Thẩm An Tại, hắn không thể để mấy người Mộ Dung Thiên và Cảnh Tuyết đi làm những chuyện nguy hiểm như vậy, một khi có sai sót, chính là hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu!”

“Nhưng ngoài Thẩm An Tại ra, còn ai có thể khiến bọn họ đi làm những chuyện này chứ?”

Long Cửu Cực rất khó hiểu.

Bách Lý Nhất Kiếm im lặng, hắn cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng nếu phương pháp này thực sự có thể khiến Thẩm An Tại trở về thì cho dù chỉ là nghe đồn thì ba người bọn họ cũng sẽ dốc hết sức để thử chứ nhỉ?

“Ài… cũng không biết Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh và Vu Chính Nguyên giờ đang ở đâu, năm đó bọn họ đều tạo dựng được danh tiếng lẫy lừng nhưng giờ đây đều mất tích cả.”

Long Cửu Cực đầy vẻ ưu tư.

Nếu có thể tìm được Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh bọn họ thì cũng có thể giải quyết được mối lo trước mắt.

Đáng tiếc…

“Thực sự không được thì… ta đến Cửu Huyền giới một chuyến.”

Hắn nghiến răng mở miệng.

“Không được!”

Bách Lý Nhất Kiếm lập tức giơ tay ngăn cản, giọng điệu nghiêm túc.

“Tình hình của Liễu phong chủ hiện tại cũng không mấy khả quan, nhiều năm như vậy, nàng tự nhốt mình trong Tuyết cốc, không rời nửa bước, không thể vì ta mà khiến nàng nửa đường đứt gánh.”

“Vậy bên Linh môn…”

“Huyền chưởng môn mặc dù hiện tại cũng là Cực cảnh nhưng không phải là đối thủ của Lôi lão Kiếm tổ, mà Linh môn cũng không thể vì Huyền chưởng môn mà xé rách mặt mũi với người đứng sau Lôi lão Kiếm tổ.”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu: “Ngươi yên tâm, cho dù chỉ còn hồn thể thì trận chiến này ta cũng sẽ không bại.”

“Đệ tử của ngươi dù sao thì năm đó cũng là người nổi danh trên Thiên Kiêu bảng của Thiên Huyền giới, dưới cảnh giới Bất Hủ, ta sẽ không thua bất kỳ ai.”

Hắn hơi ngẩng đầu, trong mắt có chút tự tin.

“Thôi đi, thân xác của ngươi ba nghìn năm nay đã bị hủy bao nhiêu lần rồi, nếu không phải năm đó tên nhóc họ Thẩm dùng Hồn mộc vạn năm để tái tạo thân xác cho ngươi, khiến hồn phách của ngươi khó mà tiêu tan, bây giờ tìm được người có thể mượn sức mạnh còn lại của Hồn mộc để tái tạo thân xác thì chỉ sợ ngươi đã sớm không còn nữa rồi.”

Long Cửu Cực liếc hắn một cái, mặc dù miệng nói như vậy nhưng trong mắt hắn lại có chút đau lòng.

Những năm này, để hồi sinh bản thân, Bách Lý Nhất Kiếm mang theo Long châu đã xông pha không biết bao nhiêu nơi nguy hiểm.

Mà lần này, cũng là nhìn thấu hồn phách của hắn khó mà tiêu tan, cho nên bên kia mới mời Lôi lão Kiếm tổ ra mặt.

Kiếm đạo của hắn chuyên khắc chế hồn phách, nếu không phải Mộ Dung Thiên từng để lại cho Bách Lý Nhất Kiếm một luồng kiếm khí Vô Song thì chỉ sợ ngày đó hồn phách của hắn đã hoàn toàn bị hủy diệt dưới lôi đình.

Sáu nghìn năm qua, chưa từng có hồn tu nào có thể sống sót dưới kiếm của Lôi lão Kiếm tổ.

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu, không nói thêm gì về chủ đề này nữa.

"Nếu còn có tin tức về Đao tôn bí ẩn của Đao vực, xin sư phụ nhất định phải thông báo cho đệ tử."

Mặc dù vẫn chưa chắc chắn có phải là Thiên Nhạc hay không nhưng nếu đúng là hắn thì nhất định phải tìm ra.

Có lẽ chỉ có hắn mới biết bọn Tiêu Cảnh Tuyết, Vu Chính Nguyên đã đi đâu, Mộ Dung Thiên rốt cuộc đã đi làm gì ở Huyết Tế chi Lộ.

"Ngươi trước tiên hãy ổn định hồn phách cho tốt, biết đâu lần này Ngọc Phong đến Sát hải sẽ có cơ hội tìm hiểu được tin tức về Đao tôn bí ẩn năm đó."

Long Cửu Cực nói.

"Mong là vậy."

Bách Lý Nhất Kiếm hít sâu một hơi, nhìn về phương xa.

Nếu Thẩm An Tại còn sống thì tốt biết bao.

…

Chương 624: Trạm dịch Tinh hải

"Chưa đủ, nhanh hơn nữa."

Dưới thác nước, lửa sáng rực, mỗi một luồng lửa thoát ra đều giống như sao băng vụt qua cực nhanh nhưng đều bị một luồng gió đuổi kịp.

"Hỏa Độn phù, trọng điểm là phân hóa, phân hóa càng nhiều, thật giả khó phân biệt thì càng dễ thoát khỏi hiểm cảnh, ngươi hiện tại mặc dù đã nắm giữ phù này nhưng nếu gặp người có thần thức tinh tế, vẫn có thể phát hiện ra ngươi ẩn núp ở đâu."

Thẩm An Tại đứng chắn trước một trong vô số luồng lửa, nghiêm túc nói.

Lửa dừng lại, hóa thành thân ảnh Hứa Thiên Diệp, có chút chua xót.

"Sư phụ, phù này đã có thể thoát thân dưới Hoàng cảnh tam phẩm, cũng tạm rồi chứ?"

"Tạm rồi?"

Thẩm An Tại nhướng mày, nhìn hắn.

"Đến lúc thực sự nguy hiểm đến tính mạng, ngươi mới biết mình hiện tại còn kém bao nhiêu, đến lúc đó hối hận, còn kịp sao?"

"Tiếp tục luyện!"

Bị quát, Hứa Thiên Diệp chỉ đành gật đầu, trong mắt lóe lên ánh lửa, thân hình nổ tung, từng phù văn tản ra, hóa thành

lửa bay xa.

Nhìn Hỏa Độn phù thi triển, Thẩm An Tại từ từ gật đầu.

Một năm nay, rốt cuộc cũng khiến Hứa Thiên Diệp nắm giữ sơ bộ hai phù văn.

Với tốc độ hiện tại của hắn, dưới Hoàng cảnh ngũ phẩm, hẳn là không ai có thể giữ được hắn.

Nếu có thể nâng hai phù văn lên đại thành, trong Hoàng cảnh, không ai có thể đuổi kịp.

Dù sao, hai phù văn này đều là phân hóa từ Ngũ Hành của Đế phù, tự nhiên không thể so sánh với phù văn bình thường.

Đem ra bên ngoài, e rằng hai phù văn này đều có thể khiến cường giả Cực cảnh tranh giành.

Vù.

Khi Thẩm An Tại quan sát Hứa Thiên Diệp, một chiếc lông vũ lửa trong nhẫn trữ vật của hắn lóe lên.

Điều này khiến hắn không khỏi nhíu mày, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Đã đến lúc lên đường đến Đao vực rồi!

Thẩm An Tại gọi Hứa Thiên Diệp dừng lại, cùng hắn trở về.

Chuyến này, không mang theo Vũ Huyên, chỉ có ba người bọn họ.

Nếu không phải hồn thể thực sự không thể thoát ra, Thẩm An Tại thậm chí còn không muốn mang theo Mộ Dung Thanh Vân.

Dù sao thì một Tổ cảnh bát phẩm… thực sự quá mức nổi bật.

Để không gây chú ý, hắn còn cố ý luyện chế một số đan dược ngụy trang, thay đổi dung mạo và tu vi.

Nhìn từ bên ngoài, hắn là một lão già tóc bạc trắng, tu vi ở Thánh cảnh thất phẩm.

Tất nhiên, đây chỉ là bề ngoài.

Nếu động thủ, người khác rất dễ phát hiện ra tu vi thực sự của thân xác này chỉ là Tổ cảnh bát phẩm.

Tốc độ của ba người nhanh hơn nhiều so với lúc trước từ Ngân Lang tộc trở về Hạo Hải giới.

Đặc biệt là Thẩm An Tại, khiến Ngọc Phong cũng phải cảm thấy kinh ngạc.

"Đi qua Tinh hải phía trước, sẽ đến trạm dịch truyền tống lớn nhất trong tinh vực này, chúng ta có thể từ đó trực tiếp đến Loạn Thạch hải bên ngoài Đao vực."

Ba người vừa xuyên qua Tinh hải, Ngọc Phong vừa mở miệng giải thích.

"Trạm dịch truyền tống…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhìn về phía xa.

Đó là một tòa thành trì khổng lồ nằm giữa hư không, xung quanh có các vì sao bao quanh, mơ hồ có thể thấy luồng sáng bốn phía, không ít võ giả đều xuyên qua đó.

"Đến đó, nhất định phải bình tĩnh, đừng vội vàng lộ ra bất cứ thứ gì, cũng đừng đắc tội với ai, những nơi hỗn tạp như thế này, ngay cả người của Phượng Hoàng tộc cũng không được an toàn."

Tóc Ngọc Phong đã trở thành màu đen tuyền, ấn ký ngọn lửa giữa trán cũng biến mất.

Nhìn qua, hắn không khác gì người bình thường, nhiều lắm là dung mạo tuấn tú hơn một chút mà thôi.

Đến bên ngoài thành trì, Ngọc Phong rất thành thạo lấy ra từ nhẫn trữ vật một số viên đá phát ra ánh sáng yếu ớt đưa cho võ giả canh giữ thành trì.

Thẩm An Tại cũng đã hỏi về thứ này.

Nghe nói gọi là tinh thạch, là thứ cần thiết để tu luyện sau khi đạt đến Thánh cảnh.

Trên Thánh cảnh, muốn trở thành Hoàng cảnh thì phải tu luyện ra Hoàn Vũ tinh thần trong cơ thể, ngưng luyện tinh quang.

Mà tinh thạch, bên trong chứa đựng sức mạnh này, chính là loại tiền tệ lưu hành rộng rãi nhất trong chín đại tinh vực này.

"Muốn đến Loạn Thế hải phải không, vừa hay có một con thuyền còn thiếu ba người, theo ta đến đó."

Ở cửa thành, người vừa thì thầm với Ngọc Phong liếc nhìn Thẩm An Tại và Hứa Thiên Diệp, quay người dẫn đường.

"Làm phiền." Ngọc Phong chắp tay.

Bốn người đi về phía thành trì khổng lồ nằm giữa Tinh hải này.

Đi trên đường, Thẩm An Tại quan sát xung quanh, không khỏi thầm kinh ngạc.

Cho dù là tòa thành này hay võ giả trong thành, đều không phải là thứ mà Thiên Huyền giới có thể so sánh được.

Ai mà ngờ được, năm xưa tu sĩ Chân Tổ cảnh mạnh nhất trong Thiên Huyền giới, ở Tinh hải thượng giới này, thậm chí còn không có tư cách đến thành trì trạm dịch này.

Nơi này, võ giả thấp nhất cũng là Thánh cảnh!

Thậm chí Hoàng cảnh, Thẩm An Tại cũng nhìn thấy không ít, trong đó có một số người, hơi thở còn không yếu hơn Ngọc Phong, thậm chí còn mạnh hơn.

Còn Cực cảnh thì hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

Trong một quảng trường rộng lớn, đỗ một vật thể khổng lồ mà mắt thường không thể nhìn thấy tận cùng, trông giống như một con tàu bay.

Mà trên đó, là một xoáy nước Tinh hải, như thể có thể hút người vào bất cứ lúc nào.

"Được rồi, lên thuyền đi, sắp đến giờ rồi."

Người dẫn đường sau khi đến nơi, rất không kiên nhẫn lên tiếng.

"Làm phiền." Ngọc Phong một lần nữa chắp tay.

"Khoan đã!"

Ngay khi ba người chuẩn bị lên thuyền, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng quát khẽ.

Một thiếu nữ mặc trang phục bó sát màu đỏ, thân hình nóng bỏng bước nhanh tới.

Khuôn mặt nàng hơi trẻ con, trên mặt có chút mỡ trẻ con nhưng cũng rất xinh đẹp, đặc biệt là khi kết hợp với thân hình nóng bỏng không thấy được chân khi cúi đầu, tạo nên một vẻ đẹp trái ngược.

Còn hơi thở của nàng… Thánh cảnh cửu phẩm!

Bên cạnh thiếu nữ còn có một lão già mặc áo xám, lão già hơi thở nội liễm, tạm thời không nhìn ra nông sâu.

Thẩm An Tại cau mày quay đầu lại, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Không thể nào chứ, không thể nào chứ, sẽ không có loại tình tiết máu chó đó xảy ra với mình chứ?

Không phải lại một trận chế giễu, sau đó mình ra tay trấn áp vả mặt chứ?

Ngọc Phong nghe thấy giọng nói này, cau mày.

Thiếu nữ mặc trang phục bó sát ngẩng đầu bước tới gần, sau đó giơ tay lên.

Chát!

Trên mặt Ngọc Phong xuất hiện một dấu đỏ ửng.

"Á?"

Cảnh tượng đột ngột này khiến Thẩm An Tại trực tiếp ngây người.

Có ý gì đây?

Người phụ nữ này ngang ngược đến mức này sao?

Còn Ngọc Phong lại thế nào, Hoàng cảnh tam phẩm mà ngay cả một cái tát này cũng không tránh được sao!?

"Ngọc Phong, ngươi ăn sạch sẽ rồi không chịu nhận đúng không, nếu không phải ngươi phá thân nguyên âm của ta, ta đã sớm Hoàng cảnh rồi!"

Nhưng câu nói tiếp theo, lại khiến Thẩm An Tại không khỏi há hốc mồm, nhìn Ngọc Phong cũng đang ngẩn người.

"Không, vị cô nương này, ngươi nhận nhầm người rồi, ta không phải Ngọc Phong."

Hắn rõ ràng có chút lúng túng, nhìn trái nhìn phải, không dám nhìn thẳng vào nàng.

"Nếu không phải, vậy thì ngươi chết đi."

Sau lưng nữ tử, lão già mặc áo xám ánh mắt lóe lên hàn quang, một chưởng đẩy ra, cuồng phong màu đen u ám gào thét.

Đồng tử Thẩm An Tại co lại, lập tức kéo Ngọc Phong và Hứa Thiên Diệp lui về phía sau.

Ác khí đánh vặn vẹo không gian nơi đây, phát ra âm thanh chói tai.

"Sát khí nặng nề như vậy, ngươi là người ma đạo?"

Sắc mặt Thẩm An Tại dần dần ngưng trọng.

Người này… thật sự muốn giết người!

…

Chương 625: Lần đầu gặp mặt, ta tên Hồng Đào

"Tốc độ thật nhanh."

Lão già áo xám nheo mắt lại, quan sát Thẩm An Tại một cách chăm chú.

Rõ ràng chỉ là hơi thở Thánh cảnh nhưng vừa rồi đột nhiên bùng nổ, tốc độ trong chốc lát khiến lão khó mà bắt kịp.

Hơn nữa… lão không phát hiện ra sự lưu chuyển của linh nguyên, sức mạnh của tinh tú trong cơ thể đối phương.

Thẩm An Tại cũng quan sát lão, ánh mắt ngưng trọng.

Từ cú ra tay vừa rồi, hắn có thể cảm nhận được, tu vi của lão già này… ít nhất cũng ở Hoàng cảnh lục phẩm!

"Tiền bối không nói một lời đã muốn ra tay giết người, có phải hơi không coi ai ra gì rồi không?"

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng.

Ngọc Phong cũng cảm nhận được, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống bên má, sắc mặt hơi chìm xuống.

"Chỉ là ba tên tiểu bối, bản tọa cần gì phải coi các ngươi ra gì?"

Lão già áo xám lại tỏ ra vẻ thờ ơ, như nhìn lũ kiến hôi.

Động tĩnh ở đây cũng khiến không ít người trên thuyền ngoái đầu nhìn lại, vô cùng kinh ngạc.

"Đó là… Cửu trưởng lão của Thiên Ma tộc, Tà Minh hoàng!"

“Bọn họ cũng định đến Đao vực, tham gia Đao vực Thịnh sự sao?”

Trong lúc bàn tán, cũng tiết lộ thân phận của lão già áo xám.

“Tà Minh hoàng, Hoàng cảnh thất phẩm, một tay nhiếp hồn tà thuật vô cùng khó đối phó, mà Thiên Ma tộc ở Ma giới là một trong những đại tộc.”

Ngọc Phong truyền âm bên tai Thẩm An Tại, mở miệng giải thích.

Thẩm An Tại liếc nhìn lão: “Vậy thì cô gái bên cạnh là sao?”

Ngọc Phong có chút ngượng ngùng, tiếp tục truyền âm.

“Nhiều năm trước, vãn bối ra ngoài du ngoạn, không may bị người truy sát rơi vào Ma giới, dụ hổ nuốt sói, để nữ tử này đấu với người khác đến mức hai bên đều bị thương nhưng cả hai chúng ta đều trúng phải kịch độc của mãng xà, không có cách nào giải độc nên chỉ có thể…”

Lão chưa nói hết, Thẩm An Tại đã đoán được chuyện gì xảy ra sau đó.

Rắn vốn dâm tính, đó đúng là một cách giải độc.

“Vậy tại sao ngươi lại mặc quần chạy mất, dung mạo của nữ tử này không tệ, thân hình cũng không tệ, thân phận dường như cũng không tệ.”

Thẩm An Tại do dự, cho dù là như vậy, Ngọc Phong cũng không cần phải chạy chứ?

“Nàng là cháu gái của Huyết Ma tiên quân, là người Ma đạo, còn ta là người Linh tộc chính đạo, không phải cùng một phe, ở bên nhau chắc chắn sẽ bị người ta đàm tiếu.”

Hắn lắc đầu truyền âm, giọng điệu có chút phức tạp.

“Chính đạo Ma đạo…”

Thẩm An Tại nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nói gì.

Nếu chỉ là một người Ma đạo bình thường, có lẽ không đáng kể.

Nhưng đằng này, nữ tử này lại là cháu gái của Huyết Ma tiên quân.

Cực cảnh có thể gọi là đại tôn, còn tiên tôn, tiên quân là những danh xưng mà chỉ có Bất Hủ cảnh mới có thể có được.

“Ngọc Phong, ngươi dám làm mà không dám nhận!”

Nữ tử chỉ tay về phía trước, đầy vẻ tức giận.

Ngọc Phong cười khổ, nhận thế nào đây?

Nếu thừa nhận, e rằng nàng sẽ càng muốn giết mình mất.

May mà hiện tại nàng vẫn chưa biết thân phận Phượng Hoàng tộc của mình, nếu không thì e rằng Huyết Ma tiên quân sẽ chạy đến Phượng Hoàng tộc tìm người.

Cái tên Ngọc Phong, đặt trong cả chín đại tinh vực, cũng không mấy nổi bật.

“Ngươi thực sự nhận nhầm người rồi.”

Ngọc Phong còn muốn cãi nhưng nữ tử kia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rạch vào lòng bàn tay.

Máu tươi đỏ thẫm như có cảm ứng, lao thẳng về phía Ngọc Phong.

Cuối cùng dừng lại trước người hắn, luồng khí huyết bốc lên từ bên trong như thể nhận chủ.

“Máu của ngươi vẫn còn nhớ hơi thở của ngươi, bây giờ ngươi còn gì để nói nữa!”

Vù vù…

Trên phi thuyền khổng lồ, phù quang lóe lên, từ từ bay lên.

“Đi!”

Ngọc Phong thấy không thể trốn thoát, kéo Thẩm An Tại và Hứa Thiên Diệp lên phi thuyền.

Chỉ cần vào đường hầm Tinh Hà, hai người này sẽ không đuổi kịp.

Thiếu nữ nóng bỏng vung tay phải, một chiếc roi dài màu đỏ máu xuất hiện trên tay.

“Tiểu thư ta đã tìm ngươi nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng gặp được ngươi ở trạm dịch này, ngươi đừng hòng chạy thoát!”

Nàng vừa quát vừa bay lên, vung roi ra.

Tà Minh hoàng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lùng nhưng rất nhanh đồng tử của hắn co lại.

Bởi vì roi dài trực tiếp xuyên qua bên cạnh Ngọc Phong, ngược lại lại kéo một người qua đường bên cạnh, giật mạnh.

“Nhường chỗ cho tiểu thư!”

Thiếu nữ nóng bỏng hét lên hung hăng, mượn lực xông lên phi thuyền, còn tiện thể giẫm một chân lên người qua đường đó, dùng sức quá mạnh, trực tiếp giẫm cho hắn phun máu.

Vù!

Khi nàng vừa bước chân vào phi thuyền, màn sáng liền mở ra, toàn bộ phi thuyền nhanh chóng trở nên hư ảo.

“Tiểu thư, ngươi!”

Đợi đến khi Tà Minh hoàng phản ứng lại thì đã quá muộn.

Hắn đột nhiên xông lên nhưng lại bị màn sáng đẩy ra.

“Ngông cuồng, số người trên phi thuyền đã đủ, nếu còn dám xông vào, làm loạn đường hầm Tinh Hà, đừng trách bản tọa vô tình!”

Giọng nói trầm như sấm vang lên, vô cùng hùng hậu, hư không rung chuyển.

Sắc mặt Tà Minh hoàng hơi đổi, liếc nhìn sâu vào thành trì, nghiến răng nghiến lợi.

Bên trong Tinh Hà trạm dịch, ít nhất sẽ có một Hoàng cảnh cửu phẩm trấn giữ, chính là sợ có người tùy tiện làm bậy, nếu không cẩn thận phá hủy đường hầm Tinh Hà mà bọn họ tốn rất nhiều tiền để khai phá thì hậu quả sẽ khôn lường.

“Tà gia gia, ngươi về trước đi, ta nhất định sẽ đưa hắn về để gia gia xử lý, ngươi yên tâm!”

Nữ tử nóng bỏng dựa vào lan can, vừa hét lớn xuống dưới vừa làm mặt quỷ, rất tinh nghịch.

“Tiểu tử, trước khi bản tọa tìm được các ngươi, nếu nàng xảy ra chuyện gì bất trắc, lão phu nhất định sẽ đốt máu truy hồn để tìm ra toàn tộc các ngươi diệt trừ!”

Tà Minh hoàng nhìn chằm chằm vào Ngọc Phong, trong mắt tràn đầy sát khí.

Giọng nói vừa dứt, toàn bộ phi thuyền hoàn toàn trở nên hư ảo.

Xoẹt!

Ngay sau đó, phi thuyền khổng lồ dưới màn sáng, biến thành một luồng sáng nhỏ như lòng bàn tay, trực tiếp chui vào xoáy nước tinh tú trên bầu trời, không còn bóng dáng.

Trên quảng trường, võ giả bị nữ tử nóng bỏng giẫm một chân xuống đất loạng choạng đứng dậy, vừa lau máu trên khóe miệng vừa ngẩng đầu lên đầy tức giận.

Nhưng khi đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Tà Minh hoàng, hắn lại rụt cổ lại, cơn giận tan biến, quay người bỏ chạy, sợ đối phương trút giận lên mình.

Trên phi thuyền, ba người Thẩm An Tại nhìn nhau, vẻ mặt có chút kỳ lạ nhìn về phía trước, nữ tử đang duỗi lưng, khoe lợi thế của mình.

"Ồ, không khí tự do!"

Nữ tử vẻ mặt thoải mái, không còn vẻ giận dữ như vừa rồi.

Mãi một lúc sau, nàng mới quay người, nhìn chằm chằm vào ba người Thẩm An Tại.

"Các ngươi định đi đâu, mang tiểu thư ta theo."

"Không mang."

Ngọc Phong còn chưa kịp mở miệng, Thẩm An Tại đã từ chối trước.

Cái của nợ rắc rối này, hắn không muốn nhận.

"Ngọc Phong, đến từ Thiên Huyền giới, đệ tử ngoại hệ của Phượng Hoàng tộc, đúng không?"

Thiếu nữ chớp mắt mở lời, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Ngươi thật sự cho rằng tiểu thư ta không tra được gì sao, hôm đó ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy, tiểu thư ta sao lại không cảm nhận được hơi thở Phượng Hoàng của ngươi, nóng lắm, ta chỉ không nói cho gia gia ta biết thôi."

"Đưa tiểu thư ta đến Sát hải, chuyện trước đây xóa bỏ, lúc đó tiểu thư ta tùy tiện giết một người mang về cho gia gia ta là xong."

"Ngươi muốn đến Sát hải?"

Ngọc Phong nhíu mày: "Nơi đó quá nguy hiểm, ngươi đến đó làm gì?"

“Đột phá Hoàng cảnh.”

“Gia gia ngươi hẳn có nhiều cách giúp ngươi đột phá Hoàng cảnh mà!”

“Tiểu thư ta không muốn dùng công pháp ma đạo.”

Thiếu nữ bĩu môi, lắc đầu, đôi mắt đen láy to tròn sâu thẳm vô cùng, chớp chớp nhìn Ngọc Phong chăm chú.

“Ta muốn trở thành người chính đạo.”

“Nhà ngươi cho phép không?” Ngọc Phong nhíu mày.

“Ngươi có ngu không, chính là không cho phép nên tiểu thư ta mới phải chạy trốn!”

Thiếu nữ khinh thường liếc hắn một cái, sau đó nhìn về phía Thẩm An Tại, cười đưa tay ra.

“Chào ngươi, lần đầu gặp mặt, ta tên Hồng Đào, ngươi tên gì?”

“Nham Lý.”

…

Chương 626: Mặc dù hợp lý… nhưng có phải là quá vô sỉ rồi không?

“Nham Lý?”

Hồng Đào hơi sửng sốt một chút, có chút nghi hoặc.

“Họ này không phổ biến lắm.”

Thẩm An Tại liếc nàng một cái, không khỏi thầm nghĩ.

Họ Hồng không phải càng ít phổ biến hơn sao?

Ngọc Phong thấy hai người nói chuyện không đầu không đuôi, cũng cảm thấy đau đầu.

Hắn không muốn dính líu đến người ma đạo.

“Tiền bối, tốt nhất là tránh xa nàng ta một chút, nếu không nếu bị Kim Nguyên đụng phải, đến lúc đó Bách Lý tiền bối không chừng còn bị chụp lên cái mũ thông đồng với người ma đạo, hiện tại trong tộc có không ít người không muốn Bách Lý tiền bối được yên ổn.”

Hắn truyền âm mở miệng nhưng Thẩm An Tại liếc hắn một cái, không thèm để ý đến hắn.

Đùa à, sắp đến Sát hải rồi.

Phân thân của Long Cửu Cực đã dùng rồi, nói cách khác, bọn họ bây giờ đến Đao vực, chính là gần như không có chuẩn bị gì.

Mà Hồng Đào là cháu gái của Huyết Ma tiên quân, trên người chắc chắn có không ít bảo vật bảo vệ mạng.

Nếu nàng muốn cùng đi, chẳng phải cũng có thể mượn dùng sao?

"Hồng Đào cô nương, tiểu huynh đệ này của ta có chút cứng nhắc, ngươi đừng chấp nhặt với hắn."

Trên khuôn mặt già nua của Thẩm An Tại nở nụ cười, tiến lên một bước, mở miệng rất tự nhiên.

"Ngươi muốn đến Sát hải đúng không, vừa khéo chúng ta cũng muốn đến, hay là cùng đi cho tiện?"

"Tiền bối, không được!"

Ngọc Phong kinh ngạc, vội vàng mở miệng muốn ngăn cản nhưng lại bị Thẩm An Tại trừng mắt một cái, đành phải nuốt lời.

"Tiểu tử, nếu ngươi muốn lấy được Cực Đạo chi Khí, tốt nhất là để nàng đi theo chúng ta, nếu không đến lúc đó lỡ xảy ra sơ suất, Bách Lý Nhất Kiếm phải ứng chiến thế nào?"

"Nhưng lỡ như bị người ta biết ta cấu kết với người ma đạo, chúng ta…"

Ngọc Phong vẫn còn có chút do dự.

Thẩm An Tại có chút tức giận vì hắn không biết điều, suýt nữa thì tiến lên gõ hắn một cái nhưng nghĩ đến bên ngoài còn nhiều người như vậy, mới nhịn xuống, tiếp tục truyền âm mở miệng.

"Đến lúc này rồi, còn giữ quy củ như vậy, mặc kệ ngươi có cấu kết với người ma đạo hay không, bây giờ quan trọng nhất là lấy được Cực Đạo chi Khí!"

"Nếu không phải sợ khi ngươi đến Thiên Ma tộc bị Huyết Ma tiên quân vỗ chết thì thật ra không cần đến Sát hải này, trực tiếp để cô vợ hời này của ngươi đi xin một bảo vật không phải là được rồi sao."

Nghe vậy, mặt Ngọc Phong đỏ lên, gãi đầu không nói.

“Các ngươi cũng muốn đến Sát hải?”

Hồng Đào nghe thấy lời Thẩm An Tại nói trước đó, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nhìn về phía Ngọc Phong.

“Thật không?”

“Thật.”

Ngọc Phong mặc dù trong lòng vẫn còn có chút không muốn nhưng vẫn lựa chọn nghe theo lời Thẩm An Tại.

“Nơi này không phải là chỗ để nói chuyện, đến phòng riêng.”

Ngọc Phong nhìn quanh một lượt, nhìn những người có ánh mắt lấp lánh, dẫn ba người đi về phía bên trong phi thuyền.

Phi thuyền đến đích còn phải một thời gian nữa nên cứ ở bên ngoài như thế này, cũng sợ sẽ gây chú ý.

Dù sao thì…

Vừa rồi ở trạm dịch có không ít người nhìn thấy Hồng Đào, cũng biết thân phận của nàng.

Ai biết được sẽ có kẻ nào có ý đồ xấu không?

Sự thật chứng minh, nỗi lo lắng của bọn họ là đúng.

Ngay cả khi đã vào phòng riêng, vẫn có ba người đi theo vào, nộp tinh thạch ở lại phòng bên cạnh.

Ba người đều mặc đồ đen, đội nón lá không nhìn rõ mặt.

Nhưng nhìn vào sát khí tỏa ra từ trên người bọn họ thì không phải là người chính đạo, chắc hẳn đã làm không ít chuyện giết người cướp của.

Một người trong số họ tháo nón lá, là một gã đàn ông to lớn râu quai nón, có vẻ là thủ lĩnh, nhìn hai người, trầm giọng nói.

"Hai vị huynh đệ, đều nhìn thấy rồi chứ, cháu gái của Huyết Ma tiên quân của Thiên Ma tộc, trên người nàng có bảo vật gì, ta nghĩ các ngươi đều rõ chứ?"

"Làm xong phi vụ này, chúng ta lập tức chạy đến tinh vực khác, Thiên Ma tộc có lợi hại đến mấy cũng không dám vào tiên vực chính đạo, chúng ta lấy bảo vật rồi ẩn giấu một hai trăm năm mới ra, ai biết được là chúng ta làm?"

Gã đàn ông râu quai nón nói xong, một trong hai người là một gã đàn ông gầy gò phụ họa.

"Đúng vậy, huống hồ vừa rồi không nghe thấy sao, bọn họ cũng muốn đến Sát hải, bên trong đó hỗn loạn, giết bọn họ cũng không ai biết."

"Không, không cần đợi đến Sát hải."

Gã đàn ông râu quai nón nhếch miệng: "Điểm đến của chúng ta lần này là một vùng đất hoang vu, muốn đến Sát hải còn phải đi một chặng đường rất xa, trên đường này cũng có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn…"

"Nếu thực sự đến Sát hải, lỡ như tên Tà Minh hoàng đó tìm được thì không ổn, vẫn nên nhanh chóng hành động."

Ba người bàn bạc xong, lập tức vỗ bàn quyết định.

Ra tay ngay bên ngoài Loạn Thạch hải!

…

Bên kia, bên trong phòng riêng.

Ba người trợn mắt nhìn nhau, chỉ có Hứa Thiên Diệp đang pha trà.

“Ngươi nói, ngươi đã giết tu sĩ của Thiên âm cốc, lấy được công pháp chính đạo từ trên người bọn họ!?”

Ngọc Phong trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, gia gia ta không cho ta tu luyện công pháp chính đạo, ta chỉ có thể tự mình nghĩ cách thôi, trên thị trường mặc dù có thể mua được nhưng đó đều là hàng rác rưởi, tiểu thư ta không thèm.”

Hồng Đào bĩu môi, không để trong lòng.

Sắc mặt Ngọc Phong trầm xuống.

Thẩm An Tại nhìn hắn, hiểu hắn đang nghĩ gì.

Có lẽ đây chính là điều hắn bận tâm nhưng chính đạo và ma đạo, không phải phân biệt như vậy.

Chuyện giết người cướp của, dù là chính đạo hay ma đạo, đều có người làm.

Nếu dùng chuyện này để phân biệt chính đạo ma đạo thì quá phiến diện.

Ít nhất từ nhận thức vừa rồi, Hồng Đào này vẫn chưa xấu đến mức như vậy.

Chỉ có thể nói là, môi trường sống khác nhau, ở nhà nàng, giết người cướp của là chuyện bình thường.

“Thiên âm quyết quả thực là công pháp không thể bỏ qua nhưng ngươi đã giết người của Thiên âm cốc, không sợ bọn họ trả thù sao?”

Ngọc Phong cau mày, sau đó lại bừng tỉnh, lắc đầu.

Trả thù?

Ma đạo chính đạo từ trước đến nay đều là nước với lửa, không trả thù bọn họ, chẳng lẽ sẽ sống yên ổn sao?

“Được rồi, đừng nói những điều này nữa.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên: “Ngươi nói ngươi muốn tu luyện Thiên âm quyết nhưng có một vấn đề.”

“Thiên âm quyết chí thuần chí dương, ngươi không chỉ là nữ tử, mà còn tu luyện ma đạo công pháp, sát khí lộ ra ngoài, xung đột với nhau, ngươi sẽ không thành công.”

Nghe lời hắn nói, Hồng Đào khẽ hừ một tiếng: “Cho nên ta mới phải đến Sát hải chứ.”

“Bên trong có một Sát đàn, do một tu sĩ luyện thi trước đó vào rồi lập nên, có thể hấp thụ sát khí, ta có thể lợi dụng nơi đó để trừ bỏ sát khí trên người ta.”

“Theo như ta được biết, bên trong Sát hải có Sát khôi, nếu ngươi muốn khởi động Sát đàn, chắc chắn sẽ hấp dẫn chúng đến, lúc đó nếu hấp dẫn đến một đám Sát khôi Hoàng cảnh, ngươi sẽ xử lý thế nào?”

“Tiểu thư ta tự có cách.”

Hồng Đào vỗ vào bộ ngực đầy đặn, vô cùng tự tin.

Thẩm An Tại và Ngọc Phong nhìn nhau.

Quả nhiên, trên người nha đầu này chắc hẳn có không ít bảo vật bảo vệ mạng.

“Thôi vậy, vậy ngươi tự đi đi, quá nguy hiểm, ngươi có thủ đoạn bảo vệ mạng, chúng ta thì không có.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

Hồng Đào sửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ giận dữ.

“Này, ngươi cũng không giữ lời, ngươi vừa rồi rõ ràng nói cùng đi mà!”

“Không đi không đi, sợ rồi.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

Thấy Ngọc Phong cũng lắc đầu theo hắn, mặt Hồng Đào lộ vẻ vội vàng, lập tức trong tay xuất hiện một viên ngọc bích màu đỏ máu.

"Được rồi, đây là do gia gia ta cho ta, bên trong phong ấn trận pháp Hoàng cảnh tam phẩm nhưng chỉ có thể dùng cho cá nhân."

"Cá nhân? Vậy đệ tử của ta thì sao?"

Thẩm An Tại vừa cất viên ngọc bích vào túi, vừa lắc đầu lần nữa.

"Ngươi…"

Hồng Đào dù không hiểu chuyện đến mấy cũng biết đối phương muốn tống tiền mình.

Nhưng nàng liếc nhìn Ngọc Phong, vẫn nghiến răng.

"Được rồi, còn một viên nữa, cho các ngươi!"

Thẩm An Tại nhận lấy, tiếp tục lắc đầu.

"Vậy nếu nửa canh giờ ngươi vẫn chưa trừ được sát khí trong cơ thể, nếu hấp dẫn đến Sát khôi Cực cảnh thì sao?"

Nhìn hắn rất tự nhiên đưa tay ra, Ngọc Phong và Hứa Thiên Diệp đều sửng sốt, nhìn nhau.

Cái này…

Mặc dù hợp lý… nhưng có phải là quá vô sỉ rồi không?

…

Chương 627: Thiên Tỏa Khốn Ma trận

Sau một hồi mặc cả, cuối cùng Thẩm An Tại cũng đồng ý cho Hồng Đào đi cùng hai người vào Sát hải.

Còn Ngọc Phong thì không vào được, chỉ có thể đợi bên ngoài Sát hải.

Tất nhiên, muốn đi cùng cũng phải trả giá.

Hồng Đào đưa hai viên Huyết Hồng thạch, thêm một bộ bảo giáp.

Bảo giáp Hoàng cảnh, dưới thất phẩm không phá được, trong Sát hải, coi như là bảo vật tốt bảo vệ mạng.

Nói cho cùng, là bọn Thẩm An Tại chiếm tiện nghi, nếu không phải vì Ngọc Phong, e rằng Hồng Đào căn bản không thèm để ý đến bọn họ.

Dù sao nàng cũng có thể tự mình vào, tự mình dùng những bảo vật này.

Điểm cuối của phi thuyền là Loạn Thạch hải, chuyến bay này mất trọn sáu tháng.

Từ Minh Trần vực xuyên không đến một tinh vực khác, nếu theo tốc độ bay của Hoàng cảnh cửu phẩm thì mất khoảng một năm.

Sáu tháng này, Thẩm An Tại và những người khác hầu như không ra khỏi phòng riêng, chỉ có Hồng Đào chịu không nổi bầu không khí ngột ngạt trong đó, ra ngoài đi dạo mấy lần.

Dù sao thì bây giờ nàng không thể tu luyện, đối mặt với ba người ngồi thiền trong phòng, nàng thực sự rất buồn chán.

Khi phi thuyền bắt đầu rung chuyển dữ dội, ba người Thẩm An Tại đều từ từ mở mắt.

"Đến rồi."

Ba người bước ra khỏi phòng riêng, trên boong tàu đã tụ tập một đám tu sĩ, đều vui mừng nhìn chằm chằm xung quanh.

Hành lang tinh vực đã biến mất, nhìn ra xa, một vùng hoang vu, loạn thạch mọc san sát, cát bụi mịt mù che khuất tầm nhìn.

Cương phong ở đây đủ sức dễ dàng xé nát một số võ giả dưới Tổ cảnh bát phẩm.

"Đây chính là Loạn Thạch hải, đi qua sa mạc này là đến Đao vực."

Ngọc Phong lên tiếng nói, đồng thời hơi quay đầu lại cau mày.

Phía sau, có ba người ẩn vào đám đông, dời tầm mắt đi.

"Tiền bối…"

"Ta biết."

Thẩm An Tại giơ tay lên, truyền âm trả lời.

"Chỉ là ba Thánh cảnh cửu phẩm thôi, cứ để bọn họ đi theo."

Mặc dù có thể có một số thủ đoạn nhưng dù lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn hơn được cháu gái của Huyết Ma tiên quân bên cạnh mình sao?

Ầm ầm!

Khi phi thuyền cuối cùng dừng trên pháp trận truyền tống khổng lồ trong sa mạc, màn sáng bên ngoài dần dần tản ra.

Vừa mới mở một khe hở, đã có mấy luồng lưu quang lao ra ngoài.

"Đi thôi."

Thẩm An Tại cố ý đợi một chút, khi các võ giả bay ra đông nhất, liền dẫn theo mọi người rời khỏi phi thuyền, bay về phía xa.

"Đi!"

Ba người đã để mắt đến Hồng Đào từ lúc lên thuyền cũng bám theo sát nút.

"Chết tiệt, con nhóc này, sao lại chạy nhanh như vậy!?"

"Truy đuổi!"

Nhìn luồng lưu quang phía trước lóe lên rồi biến mất, mặt mày ba người khó coi.

Một đoạn đường sau, ba người Thẩm An Tại vẫn đang bay nhưng đột nhiên phát hiện thiếu một người, không khỏi cau mày quay đầu lại.

"Ngươi dừng lại làm gì?"

"Có ba con chuột, ta dọn dẹp một chút."

Hồng Đào dừng lại giữa hư không, trong tay nắm một cây roi dài như lửa.

Thẩm An Tại và Ngọc Phong nhìn nhau cười khổ.

Đây chính là đánh là phải dừng trong truyền thuyết sao?

Người ta dám đuổi theo, chắc chắn là có khí thế đối đầu với Hoàng cảnh.

Mặc dù Hồng Đào cũng có… nhưng có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, phải không?

Vài hơi thở sau, luồng lưu quang ở đằng xa đã đến gần, vây quanh bốn người.

"Hắc hắc, xem ra ngươi không coi ba chúng ta ra gì nhỉ, tiểu thư của Thiên Ma tộc?"

Gã đại hán râu quai nón cười toe toét, ánh mắt lóe lên vẻ hung dữ.

"Ba tên rác rưởi, tiểu thư ta đúng là không coi các ngươi ra gì."

Hồng Đào vẻ mặt khinh thường, mặc dù cùng là Thánh cảnh cửu phẩm nhưng nàng không cho rằng những người này sẽ là đối thủ của mình.

"Các ngươi muốn cùng nhau lên, hay từng người một?"

Nàng liếc nhìn ba người, thản nhiên lên tiếng.

"Cùng nhau lên?"

Gã đại hán râu quai nón cười gằn một tiếng, đột nhiên vung tay áo.

Xoẹt!

Một luồng hắc quang thoát ra, trong nháy mắt phân hóa thành hàng trăm nghìn thanh, mang theo ý niệm phá không, như mưa rào ùa đến.

Hồng Đào quát khẽ một tiếng, roi đỏ bay múa, vung lên tạo thành tàn ảnh liên tục.

Trong nháy mắt đã quất bay những luồng hắc quang đó, sau đó thân hình Hồng Đào lóe lên, chủ động xông về phía gã đại hán râu quai nón, ma khí đen ngòm ngút trời.

"Nhanh lên!"

Gã đại hán râu quai nón hét lớn.

Hai người còn lại ánh mắt ngưng tụ, lập tức kết ấn.

Xoẹt!

Vô số hắc quang lại bay lên trời, hợp nhất thành một cây kim đen cực nhỏ, tốc độ cực nhanh đâm về phía trước.

"Cẩn thận, có độc!"

Ngọc Phong lo lắng lên tiếng, vừa cau mày vừa liếc nhìn Thẩm An Tại không tiến lên giúp đỡ.

"Nhìn ta làm gì, lên đi!"

Thẩm An Tại mắng một câu không hay ho, trực tiếp đá một cước vào mông hắn.

Ngọc Phong trong nháy mắt biến mất.

Nhận ra nguy cơ sau lưng, Hồng Đào cau mày, muốn rút lui né tránh nhưng phát hiện kim đen có tốc độ cực nhanh, lách qua roi dài của nàng, hóa thành một con rết, há miệng cắn vào vị trí hổ khẩu trên tay cầm roi của nàng.

Ba người lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng, một bóng người màu đỏ như lửa trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Hồng Đào, nắm lấy tay nàng kéo lùi lại, đồng thời ngọn lửa trong ống tay áo phun ra, trong nháy mắt nuốt chửng con rết do kim đen hóa thành.

Nhưng, vẻ mừng rỡ trong mắt ba người vẫn không hề tan đi, ngược lại còn tăng lên.

"Đợi chính là ngươi!"

Vừa cười gằn, ba người cùng lúc kết ấn.

Vù!

Từng phù văn màu đen nhảy ra từ trong ngọn lửa đó, hòa vào hư không, hóa thành từng sợi xích sắt.

“Là trận pháp!”

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp chìm xuống.

Thẩm An Tại cũng nhướng mày, lè lưỡi hai tiếng.

“Thiên Tỏa Khốn Ma trận… Trận pháp Hoàng cảnh, xem uy lực mà bọn họ thúc đẩy, hẳn là đã bỏ không ít tâm huyết vào trận pháp này, dưới Hoàng cảnh ngũ phẩm, khó mà phá được.”

Hắn nhướng mày, không trách gì ba người này dám đuổi theo, hóa ra dưới tay còn có bảo vật như vậy.

“Chết đi!”

Ba người vừa cười gằn vừa đồng thời giơ tay lên.

Ầm ầm!

Hư không rung chuyển, một cây trường thương màu đen khổng lồ, lôi quang chạy dọc, từ từ hạ xuống, mang theo uy thế to lớn.

Ngọc Phong cau mày kéo Hồng Đào ra sau lưng, ấn ký ngọn lửa giữa mày sáng lên nhưng ngay sau đó lại tắt ngúm.

Hắn sắc mặt hơi đổi, cúi đầu nhìn xuống.

Không biết từ lúc nào trên người hắn đã quấn quanh từng sợi xích sắt hư ảo, áp lực mạnh mẽ tác động vào đan điền, kìm nén toàn bộ sức mạnh của hắn.

Trận pháp này, không tệ!

“Ngươi được không, không được thì tiểu thư này lên?”

Hồng Đào liếc nhìn hắn đang nắm tay mình, má hơi ửng hồng nhưng lại kiêu ngạo lên tiếng định tiến lên.

“Ở lại phía sau!”

Ngọc Phong vốn ôn hòa lúc này có chút nghiêm túc, không để nàng tiến lên, mà chăm chú nhìn cây trường thương sét đánh xuống từ trên không.

Ngay khi hắn nghiến răng, chuẩn bị mạo hiểm bị thương, cưỡng ép phá vỡ trận pháp thì bên tai lại vang lên truyền âm, giọng điệu nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi.

“Còn nhớ cây kim đen biến thành con rết lúc đầu không, nó ẩn núp sau ngươi mười sáu thước, cao ba tấc trong hư không, đó chính là nơi đặt trận nhãn.”

Ánh mắt Ngọc Phong lóe lên, lập tức quay đầu lại.

Vút!

Tiếng chim thần phượng hót dài sắc nhọn vang lên, hỏa quang lan tỏa, chim thần phượng xé nát từng sợi xích sắt màu đen, há miệng cắn một cái trong hư không, chính xác không sai lệch, ngậm lấy một con rết đen.

Rắc!

Theo tiếng rít thảm thiết của con rết bị thần hỏa thiêu đốt, cây trường thương sét đánh rơi xuống từ trên không cũng nhanh chóng nứt ra.

“Sao có thể!”

Đồng tử ba người co lại, nhìn nhau rồi quay đầu bỏ chạy.

“Ba vị, đã đến rồi thì phải để lại thứ gì đó mới đi chứ.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, gió nhẹ thổi qua.

Ba Thẩm An Tại đồng thời xuất hiện trước mặt ba người, sau lưng có hỏa quang tản ra, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Để lại mạng đi.”

...

Chương 628: Diệu âm công tử

“Hóa thân!?”

Đồng tử ba người đều co rút dữ dội.

Bởi vì bọn họ căn bản không phân biệt được ba Thẩm An Tại này ai thật ai giả, cho nên cho rằng người này có phải tu luyện thần thông hóa thân gì không.

“Thử Ngũ Hành chi phù của ta tí nào.”

Thẩm An Tại giơ tay vung lên, phù văn xuất hiện.

Trong nháy mắt, Ngũ Hành chi quang đan xen, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Đồng thời, từng sợi dây leo từ trong hư không chui ra, quấn chặt lấy tay chân ba người.

“Không ổn, mau lui!”

Ba người kinh hãi biến sắc nhưng mặc cho bọn họ giãy giụa thế nào, lại phát hiện căn bản không thể lay động được sợi dây leo phù chú này chút nào, trên đó tỏa ra Phù đạo Pháp Tắc chi Lực, khiến bọn họ lạnh cả tim.

Xong rồi, ít nhất cũng là pháp tắc ngũ giai!

Xoẹt!

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của ba người, thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống, chém thẳng xuống.

Ba thi thể tách rời, máu bắn tung tóe.

Ngay cả thần hồn của bọn họ, cũng cùng nhau bị hủy diệt dưới uy quang của Phù kiếm vừa rồi.

Hai phân thân Hỏa Độn phù tan đi, chỉ còn lại Thẩm An Tại ở phía trước nhất, hắn giơ tay lên, ba chiếc nhẫn trữ vật bay vào lòng bàn tay.

"Quả nhiên là một trong bảy Đế phù, cho dù chỉ lĩnh ngộ được chút lông da, giết vượt cấp cũng dễ như trở bàn tay."

Thẩm An Tại lè lưỡi hai tiếng, trong lòng lẩm bẩm.

Hắn quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy con rết đen mà chim thần phượng ngậm trong miệng cũng theo cái chết của ba người mà kêu thảm hóa thành tro bụi, không khỏi lộ ra vẻ đau lòng.

Tiếc cho Thiên Tỏa Khốn Ma trận này, nếu không bị bọn họ dùng tinh huyết tế luyện thì vẫn có thể dùng cho mình.

Bên kia, hai người Ngọc Phong, Hồng Đào há hốc mồm, có chút không phản ứng kịp.

Phù kiếm vừa rồi… mặc dù không phải công kích bọn họ nhưng uy năng phát ra mơ hồ, khiến thần hồn của bọn họ đều run rẩy.

Phù này, kinh thiên động địa!

Còn Hứa Thiên Diệp, cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Đây chính là… công dụng thực sự của Hỏa Độn phù sao?"

Vừa rồi dưới sự phân thân, cho dù cảnh giới Phù đạo của mình không thấp nhưng cũng căn bản không nhìn rõ đối phương thi triển phù pháp khi nào, cũng không thể phân biệt được đâu là chân thân, đâu là giả.

Nếu như phân thân như vậy, có thể trong nháy mắt phân hóa ra trăm nghìn phân thân, phối hợp với Phong Hành phù để trốn thoát, thật giả khó phân, tốc độ lại cực nhanh.

E rằng trong Hoàng cảnh, dù là cửu phẩm nhưng không giỏi tốc độ thì cũng không đuổi kịp được?

"Đều là đồ bỏ đi gì thế này?"

Thẩm An Tại vừa lục soát nhẫn trữ vật của ba người, vừa nhíu mày không thôi.

Bên trong là một đống đồng nát, đồ có giá trị có thể dùng được gần như không có.

Nghĩ lại, hẳn là ba người đã bán hết tất cả đồ có giá trị trên người, chuyên mua Thiên Tỏa Khốn Ma trận, muốn kiếm được một khoản lớn trong chuyến đi Sát hải này.

Kết quả không ngờ, vừa xuống phi thuyền, thậm chí còn chưa vào Đao vực, món hàng đầu tiên này đã đá phải tấm sắt.

Nếu đổi thành kẻ khác, e rằng phần lớn không thể thoát khỏi trận pháp đó, chỉ có thể chịu chết thảm.

"Ồ?"

Ngay khi Thẩm An Tại muốn vứt đống đồ bỏ đi này, thần thức đột nhiên dừng lại ở trong nhẫn trữ vật của gã đàn ông râu quai nón.

Trên giá hàng góc phòng, một cuộn da thú màu vàng úa được đặt yên tĩnh.

Tò mò, hắn lấy nó ra.

Trên đó vẽ một số đường nét, nhìn vào những chỗ lộn xộn có thể thấy, dường như là một vùng biển, một số nơi được đánh dấu bằng vòng tròn đỏ hẳn là đảo.

Trông giống như bản đồ nhưng lại là bản đồ không đầy đủ.

Nhìn lại mặt sau của cuộn da thú, còn có rất nhiều chữ viết bằng máu.

"Ta là Diệu âm công tử, một đời phóng túng, phong lưu khoái hoạt, đã xông pha qua vô số hiểm cảnh hang động bí ẩn, trải qua sinh tử, vốn tưởng rằng được trời phù hộ, không ngờ hôm nay xông vào Sát hải, cuối cùng vẫn phải bỏ mạng, không thể xoay chuyển được tình thế."

"Nhưng, ta không cam lòng để những thuật pháp mà ta lĩnh ngộ cả đời bị chôn vùi ở vùng biển mênh mông này, vì vậy dùng chút sức lực cuối cùng, đưa bản đồ này rời đi, người có duyên nếu có được, có thể đến tìm đạo thống của ta, chỉ cầu một điều, đừng chôn vùi uy danh Tam Tuyệt thần âm của ta, nhất định phải vang danh khắp thế gian!"

Nhìn thấy dòng chữ cuối cùng, Thẩm An Tại dần nhíu mày.

Đây là… di thư? Bản đồ kho báu?

Diệu âm công tử…

Hắn lục tìm trong đầu hồi lâu, cuối cùng cũng mơ hồ nhớ ra một số chuyện.

Đó là một tu sĩ, thiên tư hơn người, thiên sinh âm Luật thánh thể, tu đạo ba nghìn một trăm năm, đạt đến Cực cảnh đại tôn.

Cả đời phóng khoáng tùy ý, một tay đàn cầm có thể nói là tuyệt nhất thiên hạ, năm đó được một số người ca ngợi là thiên tài trong vòng năm nghìn năm, chắc chắn sẽ trở thành Bất Tử.

Không ngờ… lại tử nạn ở trong Sát hải.

Còn cuộn da thú này, chính là nơi hắn tử nạn.

"Thì ra là vậy."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhìn thêm một cái vào những thi thể vẫn đang rơi xuống bên dưới.

Nghĩ đến ba người bọn họ đã bỏ ra cái giá lớn như vậy để mua trận pháp, chính là muốn đến nơi Diệu âm công tử tử nạn để tìm cơ duyên.

Dù sao cũng là Cực cảnh đại tôn, công pháp bí bảo bên trong chắc hẳn không ít.

"Không ngờ, lại tiện cho ta."

Khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên.

Hắn đang lo lắng về pháp tắc âm luật của mình, chỉ có Pháp Tắc chi Lực, có hình thức nhưng không có thần thông.

Tam Tuyệt thần âm này, lại được đưa đến tận cửa.

"Sư phụ, nơi này không nên ở lâu."

Lúc này, giọng nói của Hứa Thiên Diệp truyền đến.

Thẩm An Tại mới hoàn hồn khỏi cuộn da thú, gật đầu.

Bốn người nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, có một võ giả Hoàng cảnh bị tiếng ầm ĩ của cuộc chiến đấu dữ dội vừa rồi thu hút đến, nhưng ngoài những thi thể ra, lại không thấy người khác, chỉ đành lắc đầu rời đi.

"Diệu âm công tử?"

Trên đường bay, Ngọc Phong nghe thấy lời của Thẩm An Tại, lộ vẻ kinh ngạc.

"Ta cũng từng nghe gia gia nhắc đến danh tiếng của hắn, người này vừa chính vừa tà, không phải chính đạo nhưng cũng không phải ma đạo, nghe đồn hắn thích nữ sắc, chơi chán thì bỏ nhưng chưa từng dùng vũ lực, những người phụ nữ đó đều chủ động bám theo, năm đó gia gia ta, còn có người của Hợp

Hoan tông, đều muốn chiêu mộ hắn vào dưới trướng, kết quả đều bị hắn từ chối.”

Hồng Đào ở bên cạnh hồi tưởng lại, cũng lên tiếng nói.

“Nhiều năm trước, Linh tộc của ta cũng từng ngỏ ý hỗ trợ người này nhưng cũng bị từ chối, lý do là hắn quen sống buông thả cả đời, không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào.”

Ngọc Phong có chút tiếc nuối: “Nghĩ đến hắn vào Sát hải, là để truy tìm tung tích của Đại đế bên trong, tìm ra phương pháp đột phá vào Bất Tử, đáng tiếc.”

“Thế giới này vốn dĩ như vậy, kẻ mạnh được sống kẻ yếu bị đào thải, đã lựa chọn thì khó có thể hối hận sau này.”

Thẩm An Tại cũng có chút cảm khái, nhìn sang Hứa Thiên Diệp bên cạnh.

“Ngươi đã biết Sát hải nguy hiểm như thế, còn muốn đi cùng ta sao?”

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp không thay đổi, chỉ lên tiếng.

“Sư phụ đi đâu, đệ tử đi đó.”

“Đúng là lạ, một người rơi xuống từ Hoàng cảnh, lại gọi một lão già cảnh giới Thánh cảnh là sư phụ.”

Hồng Đào ở bên cạnh lộ vẻ tò mò, lên tiếng hỏi: “Này, hai người các ngươi thật sự là sư đồ sao, sao trông không giống vậy?”

Một câu hỏi, khiến ba người ở đây đều im lặng.

Ngay cả Ngọc Phong cũng nghi ngờ nhìn Thẩm An Tại và Hứa Thiên Diệp.

Mặc dù gọi là sư đồ nhưng hắn luôn cảm thấy giữa hai người có chút gượng gạo, không giống như ba đứa nhỏ ở Thanh Vân phong và Thẩm An Tại giao lưu rất tự nhiên.

Ngược lại… dường như có chút xa lạ, chẳng lẽ giữa hai người có khúc mắc gì chưa giải quyết được sao?

…

Chương 629: Đến Sát hải

Trong lúc mấy người nhíu mày, Thẩm An Tại là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nhàn nhạt nói một câu tiếp tục tiến lên, mấy người liền đi về phía trước.

“Tiền bối, ngài và Hứa Thiên Diệp, dường như không giống với ba đứa nhỏ kia nhưng tại sao vậy?” Ngọc Phong hỏi trong lúc bay.

“Ba đứa nhỏ kia…”

Thẩm An Tại nhất thời ngẩn người.

Cho dù là Mộ Dung Thiên hay Tiêu Cảnh Tuyết hay Thiên Nhạc, đều để lại trong lòng hắn một dấu ấn không thể phai mờ.

Tâm hồn trong sáng của người trước, sự dịu dàng của người sau đối với sư phụ, bao gồm cả sự ngang ngược, sát khí ngút trời của Thiên Nhạc, bất kể là ai, đối với sư phụ là hắn, đều là đặt sự tôn trọng trong lòng.

Tương tự như vậy, hắn cũng đặt ba đứa nhỏ này trong lòng, thậm chí còn coi trọng hơn cả mạng sống của mình.

Bây giờ nếu thật sự hỏi hắn tại sao lại nghiêm túc làm một người sư phụ như vậy, hắn cũng không nói nên lời, nhất thời bốc đồng, nhất thời ham hư vinh?

Hay là nhất thời tự phụ, ham hưởng lạc tuổi già?

Đều không phải, hắn chỉ cảm thấy, đôi khi hắn đã không hoàn thành trách nhiệm của một người sư phụ, vẫn luôn tự trách mình cần nghiêm túc hơn một chút, làm tốt vai trò một người sư phụ.

Chỉ vì hai chữ sư phụ này mang gánh nặng thật sự quá lớn.

“Hạt Linh mộc, còn bao lâu nữa mới mở ra?”

Trong lúc du hành, Thẩm An Tại hỏi một câu như vậy, chuyện này liên quan đến Mộ Dung Thiên, càng sớm tìm được tên nhóc đó thì càng tốt.

Hứa Thiên Diệp lắc đầu: “Nếu không tưới máu thì nhiều nhất là trăm năm.”

Nhiều nhất là trăm năm!

Thẩm An Tại vừa nghe, ánh mắt lập tức nghiêm lại.

Đừng nói là trăm năm, ngay cả mười năm, hắn cũng cảm thấy rất lâu rất lâu.

Trong khoảng thời gian này có thể xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, vì vậy càng sớm tìm thấy Mộ Dung Thiên càng tốt.

“Máu…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, đã cần máu, vậy thì chuyến đi Sát hải này, Thẩm mỗ hắn e rằng phải…

Giết chóc một trận lớn.

Bay suốt dọc đường, cuối cùng cũng không gặp phải trắc trở gì nữa.

Sau khi đi thêm mấy tháng nữa, một nhóm người cuối cùng cũng đến được rìa Sát hải.

Lúc này, đã có không ít người tụ tập, lần lượt có người tiến vào bên trong.

Những cường giả Hoàng cảnh bên ngoài, ít nhất cũng phải có trăm người.

Trận thế lớn như vậy, khiến Thẩm An Tại không khỏi lè lưỡi.

"Những năm trước cũng không nghe nói có nhiều người đến Sát hải như vậy, năm nay là sao?"

Hồng Đào nhíu mày, có chút nghi hoặc.

"Có lẽ là tin tức về Cực Đạo chi Khí đã truyền ra ngoài nên rất nhiều người đã kéo đến."

Ánh mắt Ngọc Phong lóe lên, nhìn về phía đám người không xa.

Bên kia, Kim Nguyên đang nhìn bọn họ với ánh mắt u ám, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, bên cạnh là người của Ngân Lang tộc và Vũ gia, cùng với Hống tộc.

Phệ Thiên, Ngân Miệt đã biến mất không thấy đâu, có lẽ đã dẫn người vào Sát hải rồi.

Ánh mắt Thẩm An Tại không dừng lại nhiều ở bọn họ, mà nhìn sang một bên khác.

Nơi đó, một lão giả đang khoanh chân ngồi trong hư không, không có ai dám đến gần, ý đao ẩn ẩn phát ra từ người hắn khiến hư không gần như dừng lại.

Mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn xa Hoàng cảnh!

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại.

Thân phận của người này, hắn nghĩ mình hẳn là đã rõ.

Vô Lượng đao tôn!

Cường giả cảnh giới Cực cảnh!

Còn ở bên trái không xa, còn có bốn lão giả cũng rất nổi bật, khí tức cũng không thể coi thường.

“Đó là bốn đao cuồng của thế hệ trước của Cuồng Đao môn, đều là Hoàng cảnh cửu phẩm, Bốn đao cuồng luyện đao cùng nhau từ nhỏ, thế liên hợp cực kỳ mạnh mẽ, bốn người bọn họ nếu ở cùng nhau, thậm chí có thể bất bại dưới tay cảnh giới Cực cảnh nhất phẩm.”

Ngọc Phong nhỏ giọng giới thiệu.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, cảm thấy có chút khó khăn.

Nếu có thể lặng lẽ lấy đi Cực Đạo chi Khí thì tự nhiên là tốt nhất, nếu không thì e rằng ngay cả khi đã ra khỏi Sát hải, cũng không nhất định có thể mang theo Cực Đạo chi Khí.

“Đi thôi, chúng ta cũng vào.”

Ánh mắt Thẩm An Tại dừng lại ở phía trước.

Đó là một vùng biển mênh mông màu đỏ máu, trôi vô số sương máu, trông giống như Tu La luyện ngục, sát khí ngút trời.

Ngay cả khi chưa từng bước vào trong, hắn cũng mơ hồ cảm thấy trong lòng mình dường như có sát khí xuất hiện.

“Chờ đã!”

Nhìn ba người đi về phía trước, Ngọc Phong do dự rồi vẫn mở miệng gọi một câu.

“Sao vậy?”

Ba người nhíu mày quay đầu lại.

Ngọc Phong muốn nói lại thôi, có chút ngượng ngùng, lắp bắp nhìn Hồng Đào.

“Ngươi đã muốn đi cùng bọn họ thì nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, phải nghe lời tiền bối, đừng gây ra họa cho tiền bối, tránh để tiền bối phải bảo vệ ngươi.”

Mặc dù hắn nói lời này với Hồng Đào nhưng sắc mặt Thẩm An Tại lại kỳ lạ.

Sao nghe thế này… lại giống như tên nhóc này không tiện mở miệng bảo mình chăm sóc Hồng Đào, nên cố ý nói như vậy để nhắc nhở mình vậy?

"Xì, bọn họ á, ai bảo vệ ai còn chưa biết!"

Hồng Đào bĩu môi, mở miệng rất kiêu ngạo, không để lời này vào lòng.

Nàng không cho rằng mình cần tên Nham Lý gì đó này bảo vệ.

Cũng không biết tên Nham Lý này có gì lợi hại, có thể khiến Ngọc Phong gọi một tiếng tiền bối, kính trọng như vậy.

"Đi!"

Thẩm An Tại khẽ mở miệng, ba người hóa thành luồng sáng, lao về phía biển máu.

"Ngọc Phong, không ngờ ngươi lại còn liên quan đến người của Thiên Ma tộc, ngươi không biết chính tà khác biệt sao?"

Lúc này Kim Nguyên mới cười lạnh mở miệng.

Ngọc Phong liếc hắn một cái, nhàn nhạt đáp lại.

"Ngươi cũng vậy, ngươi không phải cũng liên quan đến người của Yêu tộc sao."

Người trước hừ lạnh, không nói thêm gì.

Sau chuyện Thần Thước sơn, hắn tình cờ gặp nhóm người Phệ Thiên và Ngân Miệt, lập tức quyết định hợp tác với bọn họ.

Nhưng tiền đề là, nhất định không thể để Ngọc Phong lấy được Cực Đạo chi Khí.

Còn tại sao không hợp tác với Cuồng Đao môn, Vô Lượng đao tôn…

Hoàn toàn là vì mặc dù thế lực bọn họ ở Đao vực không nhỏ nhưng không đủ để sánh ngang với Linh tộc, không sợ Linh tộc, e rằng ở đây chỉ có Yêu tộc.

Bên kia, bên trong Sát hải.

Vừa bước vào vùng biển mênh mông đầy mùi máu tanh này, Thẩm An Tại không khỏi nhíu mày, Hứa Thiên Diệp cũng vậy.

Chỉ có Hồng Đào, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sát khí vô biên này, sắc mặt vẫn như thường.

Liếc nhìn nàng đang nhìn xung quanh, Thẩm An Tại thầm lắc đầu.

Nơi này, đối với những người tu ma đạo, tà tu mà nói thì lại cực kỳ có lợi.

Thậm chí bọn họ còn có thể lợi dụng sát khí này để tu luyện, ngược lại những người chính đạo, còn phải phân tâm chống lại sát khí xâm nhập cơ thể, tránh cho công pháp của mình xảy ra vấn đề.

“Bây giờ chúng ta đi đâu, ngươi biết vị trí của Sát đàn đó của ngươi không?”

Thẩm An Tại quay đầu, hỏi Hồng Đào.

Đã có chuẩn bị thì hẳn là phải biết phương hướng.

“Không biết.”

Hồng Đào lắc đầu.

Thẩm An Tại giật giật khóe miệng: “Ngươi thật sự không chuẩn bị gì cả, không sợ không tìm được chỗ đó sao?”

“Không sợ, vận khí tiểu thư luôn tốt, chắc chắn sẽ tìm được.”

Hồng Đào lại không để ý chút nào, vỗ ngực, mở miệng rất kiêu ngạo.

“Vậy thì trước tiên vẫn nên đi tìm nơi Diệu âm công tử ngã xuống, hy vọng có thể thuận đường biết được tin tức về Sát đàn của ngươi.”

Thẩm An Tại cũng lắc đầu, không hỏi nàng thêm nữa, mà lấy ra cuộn da thú.

Xác định phương hướng, ba người phi nhanh một mạch.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một hòn đảo ẩn hiện, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng ầm ầm.

Hòn đảo rung chuyển, thỉnh thoảng có đao quang lóe lên, thỉnh thoảng lại có kiếm khí xông lên trời.

Chính là có người đang giao chiến bên trong!

…

Chương 630: Không nhìn nổi chuyện bất bình?

Xét về khí tức, hắn là có bốn người, đều là Thánh cảnh cửu phẩm.

Hơn nữa hắn là ba người vây công một người, người bị vây công đã sắp không chống đỡ nổi.

Nhìn từ xa, là ba nam tử vây công một nữ tử, nữ tử chống đỡ khó khăn, toàn thân đầy thương tích, thậm chí quần áo cũng bị đao quang xé rách không ít, da thịt lộ ra một mảng lớn.

"Đi thôi, trước tiên tìm nơi Diệu âm công tử ngã xuống."

Thẩm An Tại liếc nhìn bên đó, không định đi qua.

Vẫn nên ít tham gia vào chuyện náo nhiệt.

Nhưng lời hắn vừa dứt, một luồng ánh sáng đỏ đã bay qua trước.

"Ba người các ngươi, liên thủ vây công một nữ tử thì có bản lĩnh gì, có gan thì đến đánh với tiểu thư này!"

Tiếng quát tháo vang lên, Hồng Đào đã xông vào đảo.

Thẩm An Tại vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Hứa Thiên Diệp, lắc đầu ra hiệu đừng vội, hai người ẩn núp trong bóng tối, đứng ngoài quan sát.

Nhưng hắn lại có chút kinh ngạc, không ngờ Hồng Đào lại có thể chính nghĩa như vậy, đây không phải là chuyện mà người xuất thân từ ma đạo có thể làm được.

Hồng Đào chắn trước người nữ tử, lập tức quất roi dài, chặn đứng đao quang liên miên của ba nam tử.

"Ngươi là ai, khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào chuyện không đâu!"

Ba nam tử, người đứng đầu là một tráng hán, ánh mắt lạnh lùng, nhìn kỹ thiếu nữ có thân hình nóng bỏng trước mặt, đáy mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

"Hắc, nàng này không tệ, còn đỉnh hơn cả người đằng sau, chậc chậc…"

Bên cạnh, một nam tử gầy gò lên tiếng, mắt sáng quắc, ánh mắt không ngừng đảo quanh người Hồng Đào.

"Cô nương, cảm ơn ngươi đã ra tay giúp đỡ nhưng hai người này là võ giả của Cuồng Đao môn, đao pháp hợp kích mạnh mẽ khó lường, ngươi vẫn nên mau chóng rời đi!"

Phía sau, nữ tử áo xanh khóe miệng rỉ máu tiến lên nói, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

"Rời đi cái gì, mặc kệ hắn là Cuồng Đao môn hay Cuồng cẩu môn, ba đại trượng phu ức hiếp một nữ tử yếu đuối, tiểu thư này nhìn không nổi, nhất định phải quản!"

"Còn nữa, nếu ngươi rơi vào tay bọn họ, ngươi không biết hậu quả sẽ thế nào sao?"

Theo tiếng Hồng Đào dứt xuống, nữ tử áo xanh kia nghẹn lời, ánh mắt do dự, cuối cùng nghiến răng.

"Được, vậy ngươi phải cẩn thận!"

"Hừ, chỉ ba tên xấu xí này, tiểu thư ta còn chưa để vào mắt, mau mau đến chịu chết đi!"

Hồng Đào hừ một tiếng, cầm roi dài xông ra, sát khí như lửa, thiêu đốt hư không lạnh lẽo khác thường.

“Trùng Lãng Thiên Kình!”

Ba người nhìn nhau, đứng thành hình thang, mỗi người cầm đao dài chém xuống.

Sóng biển ngập trời, đao ý xông lên trời từng lớp.

Ba người đan xen trong sóng biển vung đao, khí tức mạnh mẽ tăng cao từng bậc.

“Đây chính là thần thông hợp kích sao?”

Trong bóng tối, ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, xoa xoa cằm.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại thần thông này.

Đúng là có chút giống trận pháp nhưng lại không có phù văn, mà chủ yếu là chồng chất thế của ba người.

Cái gọi là ba người thành chúng, thần thông hợp kích như vậy, số người càng nhiều, tự nhiên uy lực cũng càng mạnh.

Nhưng khó khăn ở chỗ, người thi triển thần thông cần phải có ý chí tương hợp, ít nhất phải luyện đao cùng nhau trong thời gian dài.

“Hừ, trò mèo!”

Hồng Đào lại tỏ vẻ khinh thường, thậm chí còn không định dùng át chủ bài mà gia gia đưa cho.

Mặc dù thần thông hợp kích của ba người đã mơ hồ vượt ra khỏi Thánh cảnh nhưng rốt cuộc vẫn chưa đạt đến Hoàng cảnh.

“Phá!”

Nàng một tay cầm roi, một tay ngưng kiếm chỉ, sát khí trên roi lập tức biến thành ngọn lửa hùng hùng nhưng lại có màu đen đỏ, tràn đầy ý nghĩa hủy diệt.

Ầm!

Roi dài va chạm với đao ý sóng biển, phát ra tiếng nổ chói tai, sương nước cuồn cuộn ngập trời, đao khí, hỏa quang bốn phía.

Sóng dư tản ra, núi đá cây cối đều bị nghiền nát trong nháy mắt.

"Phụt!"

Thế của ba người dưới ngọn lửa lập tức sụp đổ, đồng thời phun ra một ngụm máu lớn, nhìn ngọn lửa đen ngòm mênh mông, cảm nhận được ý nghĩa hủy diệt tỏa ra từ bên trong, đồng tử co rút mạnh.

"Thần Sát hỏa!"

Ngọn lửa này, đứng thứ chín trên bảng kỳ hỏa, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vô tận, cực kỳ khó tìm.

"Ngươi rốt cuộc là thân phận gì, mà lại có thể sở hữu Thần Sát hỏa!"

Ba người kinh hãi, toàn lực thúc đẩy lá chắn để chống lại sự xâm lược của Thần Sát hỏa.

"Tiểu thư ta là thân phận gì, liên quan gì đến các ngươi?"

Hồng Đào tỏ vẻ khinh thường, roi dài vung lên, hóa thành một bộ xương lửa khổng lồ, giơ nắm đấm lên rồi đập mạnh xuống.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, mặt đất sụp xuống, ba người chảy máu mũi, khí tức trong cơ thể vô cùng hỗn loạn.

"Cô nương tha mạng, chúng ta biết sai rồi!"

Dưới sự đe dọa của sinh tử, ba người cuối cùng cũng kinh hãi mở miệng, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Kiếp sau đầu thai vào một gia đình tốt đi!”

Hồng Đào quả nhiên là người của ma đạo, sự quả quyết giết chóc không hề thiếu.

Nếu đổi lại là một số người lương thiện và không hiểu thế sự, có lẽ đã thực sự dừng tay.

Bộ xương lửa khổng lồ lại một lần nữa giơ nắm đấm đập xuống, hỏa quang ngập trời.

“Chờ đã!”

Ngay lúc này, giọng nói của nữ tử đột nhiên vang lên.

Hồng Đào quay đầu lại, nữ tử áo xanh nhíu mày tiến lên, nghiến răng nói.

“Vị cô nương này, bọn họ đã bị thương nặng, không biết có thể… để ta đích thân ra tay kết liễu bọn họ không?”

“Ngươi?” Hồng Đào hơi nhíu mày, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy, ba người này truy sát ta hơn ba ngày, ta hận không thể ăn tươi nuốt sống bọn họ, uống máu của bọn họ.”

Nữ tử áo xanh nghiến răng nghiến lợi, dáng vẻ như muốn lột da rút xương ba người trước mặt.

“Vậy thì ngươi cẩn thận một chút.”

Hồng Đào gật đầu, phất tay ngăn cản hành động của bộ xương lửa.

“Cảm ơn!”

Nữ tử áo xanh vô cùng cảm động, rút kiếm dài, từng bước tiến lại gần.

“Thú vị.”

Trong bóng tối, Thẩm An Tại híp mắt, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng.

“Sư phụ…”

Hứa Thiên Diệp muốn nói gì đó nhưng Thẩm An Tại giơ tay ngắt lời, ra hiệu mình đã biết.

“Ngươi… tha cho chúng ta một mạng, ngươi muốn gì chúng ta đều cho ngươi!”

Ba người quỳ trên mặt đất, vừa nói vừa phun máu, trông có vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Ta muốn mạng của các ngươi!”

“Chết đi!”

Ánh mắt nữ tử áo xanh lạnh lùng, sát ý toàn thân tăng vọt, ngay khi nàng đi ngang qua Hồng Đào, nàng giơ kiếm dài lên, Lực Pháp Tắc dâng trào.

Vút!

Ánh kiếm đột nhiên đảo ngược, nhanh như chớp.

Hồng Đào ngây người, trơ mắt nhìn ánh kiếm đâm vào đan điền của mình nhưng căn bản không kịp phản ứng.

Ba người kia thấy cảnh này, mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Giàu rồi, giàu rồi!

Sở hữu Thần Sát hỏa, nữ tử này chắc chắn không đơn giản, hơn nữa dung mạo lại xuất chúng như vậy, chỉ cần phế bỏ tu vi của nàng, đến lúc đó chẳng phải là…

Trong mắt ba người đã lóe lên ánh sáng xanh, vô cùng phấn khích.

Nữ tử áo xanh cũng hiện lên một tia chế giễu trong mắt.

Nhưng mà.

Đinh!

Ngay khi thanh kiếm sắp đâm trúng Hồng Đào thì đột nhiên dừng lại, có hai ngón tay kẹp chặt lấy nó.

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, gió nhẹ thổi bay mái tóc bạc, hắn búng tay một cái.

Keng!

Tiếng giòn tan vang lên, thân kiếm nhanh chóng xuất hiện những vết nứt dày đặc, sau đó vỡ tan thành vô số mảnh, gió lớn cuốn theo, trực tiếp hất nữ tử áo xanh đang lộ vẻ kinh hãi bay ra ngoài.

“Trong chính đạo, cũng không có ngươi thấy chuyện bất bình mà rút đao tương trợ như vậy, muốn cứu người trước tiên phải đảm bảo mình không gặp nguy hiểm, nếu không thì chính là tự tìm cái chết.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, thản nhiên như không.

Lúc này, Hồng Đào mới phản ứng lại, mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng, sắc mặt giận dữ.

Suýt chút nữa thì bị hố rồi!

…

Chương 631: Đúng sai vô hình, chính tà tại tâm

"Ngươi… ngươi là ai?"

Mặt nữ tử áo xanh bị mảnh vỡ cửa chảy máu không ngừng, nàng lộ vẻ kinh hãi.

Vừa rồi nàng hoàn toàn không phát hiện ra người này xuất hiện từ lúc nào, gần như chỉ trong nháy mắt!

Tốc độ của người này, tuyệt đối đã đạt đến Hoàng cảnh!

"Người chính đạo sở dĩ được gọi là chính đạo, không phải vì bọn họ quang minh chính đại, một thân chính khí, mà là vì phần lớn mọi người đều biết cách ngụy trang bản thân, giấu mặt tối ở sâu bên trong."

Thẩm An Tại nhẹ nhàng giơ tay lên, ánh mắt bình thản.

"Bọn họ không giết bừa nhưng có người vì mục đích cũng không từ thủ đoạn, chỉ là hầu hết những lời đồn không có lợi cho bọn họ đều không thể truyền ra, bởi vì…"

"Diệt cỏ phải diệt tận gốc."

Dứt lời, hắn giơ nắm tay lên siết chặt.

Vù!

Một thanh phù kiếm khổng lồ giáng xuống từ trên trời, mang theo khí thế trấn áp sơn hà và sát ý mạnh mẽ.

Ầm ầm!

Đất rung chuyển, đợi đến khi bụi mù tan đi, trong hố sâu khổng lồ.

Ba người đã không còn xương cốt, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, chỉ còn lại ba chiếc nhẫn trữ vật ánh sáng ảm đạm.

Hồng Đào hơi sửng sốt, vẻ tức giận trong mắt tan biến, không dám tin nhìn Thẩm An Tại.

Người này… thật là giết người quyết đoán, thậm chí còn giống người ma đạo hơn cả nàng.

"Sư phụ."

Hứa Thiên Diệp xuất hiện, cung kính đưa ba chiếc nhẫn trữ vật lên.

"Chính đạo ma đạo, vốn không phải là sự khác biệt về công pháp tu luyện, mà ở tâm."

Thẩm An Tại thu ba chiếc nhẫn trữ vật lại, liếc mắt nhìn qua, tiếp tục nhìn Hồng Đào ở phía trước.

"Đối với nàng, ngươi giống chính đạo hơn một số người chính đạo đạo mạo kia."

Hắn nhìn về phía Sát hải mênh mông, lẩm bẩm tự nói.

"Ít nhất, ngươi sẽ không giống bọn họ, dùng đại nghĩa thiên hạ, nói những lời đạo mạo, ép một người vô tội đi tìm chết."

"Chỉ vì, mạng của một người đó có lẽ có thể đổi được mạng của hàng vạn người."

Hồng Đào cau mày: "Nói bậy, tại sao, mạng của bọn họ tại sao phải dùng mạng của một người vô tội khác để đổi lấy?"

"Bởi vì bọn họ là chính đạo thiên hạ, còn người vô tội đó nếu phản kháng, chính là tà ma ngoại đạo."

Thẩm An Tại nhìn nàng, nhàn nhạt mở miệng: "Cho nên theo ngươi thấy, rốt cuộc bên nào giống chính đạo hơn, bên

nào giống ma đạo hơn?”

“Tất nhiên là đám người ích kỷ kia rồi, tại sao bọn họ lại vô cớ bắt người khác đi chết?”

Hồng Đào không chút do dự trả lời, gần như không hề do dự.

“Nhưng bọn họ là chính đạo, bọn họ làm cũng đúng là chuyện chính đạo, bọn họ vừa cứu được mình, cũng có thể cứu được nhiều người phàm hơn, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào người vô tội đó, mỗi người đều nói một câu vô can như vậy, những lời nói đó giống như mưa rào giội xuống hắn, không có chỗ trốn.”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi sâu: “Cho nên ngươi vẫn chưa hiểu đúng không, chính tà phân chia, là ở đây.”

Hắn chỉ vào tim mình, nói nặng nề.

Hắn nhìn ra được, nha đầu này hẳn là rất thích Ngọc Phong, nếu không cũng sẽ không vì hắn mà chạy đến Sát hải, vì muốn trừ bỏ tà khí trong cơ thể, vì muốn tu luyện công pháp chính đạo.

“Nơi này?” Hồng Đào hơi nhíu mày, có chút khó hiểu cúi đầu nhìn xuống nhưng lại bị che khuất tầm mắt.

“Trong lòng mỗi người đều có một cán cân, một bên là chính, một bên là tà, còn ở giữa, chính là bản thân mình.”

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu cứ mãi đi so đo cái gì mới là chính chân chính, cái gì mới là tà, chỉ có thể từ một cực đoan này đi đến một cực đoan khác, điều này là không nên.”

Thẩm An Tại đưa tay ra, dùng ngón trỏ và ngón cái véo lại, sau đó mở ra.

“Ngươi phải hiểu cái gì gọi là… chừng mực.”

Hồng Đào sửng sốt, chớp chớp mắt, sau đó… lắc đầu.

“Không hiểu.”

Thẩm An Tại giật giật khóe miệng, quay lưng đi.

“Tóm lại, trừ ác phải tận gốc, làm việc thiện phải âm thầm, đúng sai vô hình, chính tà tại tâm.”

Tất cả những lời dài dòng, cuối cùng đều cô đọng thành mười sáu chữ này.

“Trừ ác phải trừ tận gốc, làm việc thiện phải âm thầm…”

Hồng Đào nhíu mày gật đầu, lẩm bẩm lặp lại mấy lần, sau đó mới phản ứng lại.

“Không đúng, ngươi có thân phận gì, chuyện của bổn tiểu thư, cần ngươi dạy sao!?”

Nhìn nàng trừng mắt đỏ hoe, rõ ràng là đuối lý nhưng vẫn phải giả vờ như mình không sai, Thẩm An Tại không khỏi bật cười.

Nha đầu này, ngoài việc có chút tâm tính trẻ con giống Mộ Dung Thiên… còn có chút kiêu ngạo nhưng không ngốc nghếch như Mộ Dung Thiên, chỉ biết gật đầu, nói mấy câu như “Đệ tử không hiểu nhưng sư phụ nói gì, đệ tử sẽ làm nấy.”

Còn Hứa Thiên Diệp ở bên cạnh nghe những lời này, cũng lẩm bẩm lặp lại mười hai chữ đó.

Điều khiến hắn cảm động nhất trong lòng là sáu chữ làm việc thiện phải âm thầm.

“Sư phụ, thế nào mới được coi là làm việc thiện phải âm thầm?”

Một lúc lâu sau, hắn vẫn mở miệng hỏi.

“Quân tử không đứng dưới bức tường sắp sập, việc mình làm, bảo vệ bản thân là trên hết.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, mở miệng giải thích.

“Bảo vệ bản thân là trên hết…”

Hứa Thiên Diệp nhíu mày, có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì.

Thẩm An Tại nhìn hắn, cũng không hỏi hắn thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, gió nhẹ cuốn hai người từ từ bay lên.

“Nơi này có lẽ lát nữa sẽ còn thu hút người khác đến, đi nhanh.”

Vút!

Gió thoảng không dấu vết, ba người hóa thành luồng sáng xa xôi, trong nháy mắt biến mất.

Trên đường đi, dù là Hứa Thiên Diệp hay Hồng Đào, dường như đều trở nên ít nói hơn, tất nhiên, người trước vốn đã ít nói, còn người sau thì nhíu mày không biết đang lẩm bẩm điều gì trong lòng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lão giả tóc trắng phía trước.

“Hừ, thích giáo huấn giống hệt gia gia, ai thèm nghe chứ.”

Nàng bĩu môi, quay đầu sang một bên nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ.

Chuyện hôm nay, quả thực khiến nàng giật mình.

Vốn được gia gia cưng chiều, bình thường đều có người bảo vệ, nàng chỉ gặp nguy hiểm hai lần trong đời.

Một lần là Ngọc Phong lừa nàng, lần đó tuy không mất mạng nhưng cũng thấy không ít máu, còn một lần nữa chính là vừa rồi.

Hai lần, đều là vì nàng tự thoát khỏi Tà Minh hoàng, không thích bị người khác theo dõi.

Nhưng trớ trêu thay, cả hai lần đó, nàng đều chứng kiến được sự hiểm ác của thế giới bên ngoài.

Ví dụ như vừa rồi, nàng không ngờ rằng nữ tử mặc áo xanh kia lại là đồng bọn với ba người đó, suýt chút nữa thì trúng kế.

"Đúng sai vô hình, chính tà tại tâm…"

Nàng lẩm bẩm, cuối cùng chu môi, buồn bực nói: "Nói với ta làm gì, phải nói với tên ngốc đó mới đúng chứ…"

Thẩm An Tại đương nhiên nghe thấy tiếng lẩm bẩm của nàng, mỉm cười, không nói thêm gì.

Tên tiểu tử Ngọc Phong kia, đúng là có phần quá cứng nhắc.

So với tính tình của Ngọc trưởng lão, hắn không hề giống chút nào, nếu Ngọc Tâm Lan biết được những chuyện này, chắc chắn sẽ mắng hắn đến mức đầu rơi máu chảy.

"Đi tiếp nữa, hẳn là có thể đến vùng biển trên cuộn da thú, nơi Diệu âm công tử ngã xuống…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, lấy cuộn da thú ra đối chiếu, dần dần trở nên nghiêm túc.

Càng đi sâu vào, tà khí ở đây đã gần như đặc quánh đến mức không nhìn rõ phía trước, thậm chí thần thức cũng không thể rời khỏi cơ thể quá xa.

…

Chương 632: Hồ Lô đảo, bầy Sát khôi

"Nơi này càng ngày càng tà môn."

Thẩm An Tại cau mày, sát khí trong lòng càng ngày càng tăng cao.

Lần này, ngay cả Hồng Đào cũng bị ảnh hưởng, trên đường đi không tự chủ được mà nói chuyện với giọng lớn hơn trước, dường như tính tình trở nên nóng nảy hơn đôi chút.

Hứa Thiên Diệp tuy không nói gì nhưng từ tiếng thở hơi trầm của hắn không khó phát hiện ra, hắn cũng đang cố gắng chống lại ảnh hưởng của những tà khí này.

Trong lúc hắn thở dốc, bên tai đột nhiên vang lên tiếng đàn thoang thoảng.

Tất cả những cảm xúc uất ức, lúc này như gió xuân quét sạch bụi trần, mây tan sương tản.

Ngay cả hành vi nhíu mày không tự chủ của Hồng Đào cũng giãn ra đôi chút, kinh ngạc nhìn Thẩm An Tại phía trước, đôi mắt đẹp long lanh.

Nham Lý này… quả nhiên không tầm thường, không hổ danh được Ngọc Phong tôn làm tiền bối, e rằng không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Sát hải này rộng lớn hơn sức tưởng tượng, e rằng chỉ một vùng biển nhỏ này cũng có thể so sánh với một Thiên Huyền giới.

Bởi vì Thẩm An Tại cảm thấy mình đã bay nhiều ngày rồi nhưng vẫn không thể nhìn thấy điểm tận cùng của màn sương máu mênh mông, chỉ có thể dựa vào hình dạng của hòn đảo bên dưới, rồi căn cứ vào cuộn da thú để phân biệt phương hướng.

"Phía trước hẳn là Hồ Lô đảo, nơi Diệu âm công tử tử nạn, nằm ngay bên trong, chỉ không biết có ai đến trước hay không."

Thẩm An Tại nhìn quanh bốn phía nhưng trong màn sương mù mịt, không thể phát hiện ra xa xa có người khác hay không.

"Sợ gì, có tiểu thư ở đây!"

Hồng Đào vỗ ngực bay trước tiên.

Tính cách thần kinh của nàng ta hoàn toàn khác với Mộ Dung Thiên, mặc dù chỉ số EQ của hắn không đủ nhưng chỉ số IQ và sự thận trọng khi ở bên ngoài vẫn có.

Thẩm An Tại lắc đầu, đi theo.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một quần đảo khổng lồ, hòn đảo ở trung tâm giống như một quả hồ lô, xung quanh tràn ngập tà khí, thậm chí hóa thành từng bóng ma gào thét, nhào về phía nhóm Thẩm An Tại.

Nhưng đây đều là những thứ hung dữ vô thức, không thể đe dọa đến ba người Thẩm An Tại, chỉ có thể lảng vảng từ xa, gào thét.

"Nhanh tìm xem, Diệu âm công tử chết ở đâu?"

Dường như đây là lần đầu tiên đào mộ, Hồng Đào tỏ ra vô cùng phấn khích.

"Chờ đã, nơi này có chút không ổn."

Thẩm An Tại đột nhiên ngăn nàng lại, ánh mắt thận trọng nhìn quanh bốn phía.

"Có gì không ổn?" Hồng Đào cau mày.

"Ta suýt quên mất, trong Sát hải, ngoài những võ giả tranh giành với ngươi ta, còn có một loại sinh vật nữa tồn tại."

"Cái gì?"

"Sát khôi!"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại: "Theo lý mà nói, càng đi vào sâu, xác suất xuất hiện Sát khôi sẽ càng lớn nhưng chúng ta đã đến đây mấy ngày rồi nhưng lại không đụng phải một con Sát khôi nào."

"Điều này không phải vừa vặn chứng tỏ chúng ta may mắn sao?"

"Không đúng, không đúng."

Thẩm An Tại lắc đầu: "Không chỉ có Sát khôi, trừ lúc đầu, cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa gặp người khác, ngươi không thấy kỳ lạ sao?"

"Ý là sao?"

"Ý của sư phụ là, có lẽ trước đó đã có người dọn sạch sẽ xung quanh."

Hứa Thiên Diệp lúc này lên tiếng, Thẩm An Tại gật đầu.

"Thiên Diệp nói không sai, một người khó có thể làm được điều này, trừ khi là rất nhiều người."

"Ý ngươi là…"

Hồng Đào dần nhíu mày, trong lòng cũng nảy sinh dự cảm không lành.

"Chúng ta có thể… bị bao vây rồi."

Giọng điệu của Thẩm An Tại trở nên nghiêm trọng.

Gần như ngay khi hắn vừa dứt lời, vùng biển bên dưới đột nhiên sôi trào, nước máu sủi bọt ùng ục, trông vô cùng khủng khiếp.

Xoẹt!

Một bàn tay máu thò ra từ trong biển, sau đó là mười cái, trăm cái…

Những xác chết dày đặc bò ra từ dưới đáy biển, đôi mắt đỏ ngầu, thân thể thối rữa, thật khiến người ta sởn gai ốc.

"Gào!"

Cùng với tiếng gầm rú của Sát khôi đầu tiên, sau đó… hàng trăm nghìn Sát khôi cùng lúc gầm rú, sát khí cuồn cuộn xông thẳng lên trời, thậm chí còn lờ mờ có dấu hiệu át cả ý cảnh Pháp Tắc âm luật của Thẩm An Tại.

"Hoàng cảnh…"

Đồng tử của Thẩm An Tại co lại: "Không ổn, mau rút lui!"

Hắn giơ tay kéo hai người, quay đầu bỏ chạy.

Số Sát khôi này có tới hàng nghìn con, ít nhất cũng có tới trăm con Hoàng cảnh!

Hơn nữa… ở sâu trong Hồ Lô đảo đó, dường như còn ẩn chứa một luồng hơi thở khủng khiếp đang hồi sinh.

"Không thể nào, Sát khôi vô tri, sao có thể biết ẩn núp dưới đáy biển để phục kích chúng ta!"

Hồng Đào và Hứa Thiên Diệp đều nhíu chặt mày, vẻ mặt khó hiểu.

"Còn phải hỏi sao, chắc chắn là có người bày kế!"

Thẩm An Tại đáp lại một câu, chân như gió, một bước đi hàng chục dặm.

Không phải vì Thần Hành phù chỉ có thể chạy nhanh như vậy, mà là vì hắn không dám chạy quá nhanh.

Bởi vì sương mù… càng ngày càng dày!

"Gào!"

Xung quanh, đột nhiên xuất hiện vài Sát khôi, những móng vuốt thối rữa vươn ra, mang theo sát khí mịt mù.

"Cút!"

Hồng Đào cau mày, quất roi.

Ngay lập tức, ánh sáng đen đỏ ngập trời, trực tiếp đánh tan chúng thành vô số mảnh vỡ.

"Ừm?"

Ánh mắt Thẩm An Tại đột nhiên liếc thấy một góc trong số những mảnh vỡ đó, vươn tay gọi lại, mày càng nhíu chặt, vừa bay vừa lấy ra một cuộn da thú từ trong lòng.

Hai cuộn da thú, giống hệt nhau.

Lúc này, nội tâm của Thẩm An Tại chìm xuống đáy vực.

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên, những Sát khôi phía sau đó, có không ít thân xác vẫn chưa thối rữa, rõ ràng là mới chết không lâu.

"Lần này phiền phức rồi."

Giọng hắn hơi trầm.

Là hắn đã sơ suất, không ngờ đến cuối cùng, Diệu âm công tử lại chơi hắn một vố như vậy!

Hắn mặt mày đanh lại, tăng tốc chạy điên cuồng nhưng dù có bay thế nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi sương mù

này.

"Chẳng lẽ là…"

Hắn ngẩng đầu, vận chuyển thần hồn chi lực vào đôi mắt.

Sương mù mịt mù như thể nhạt đi đôi chút, trên bầu trời cao, phù văn màu máu ẩn hiện trong hư không, che phủ cả trăm vạn dặm nơi này.

"Quả nhiên là trận pháp!"

Bởi vậy mới không thể thoát ra được, hóa ra là vẫn luôn vòng quanh ở gần đây.

"Sư phụ, trận pháp này không tầm thường, liên kết với Sát hải, e rằng không dễ phá giải, bây giờ phải làm sao?"

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp ngưng trọng.

Quay đầu nhìn lại đám Sát khôi càng lúc càng đông, cùng với luồng hơi thở mạnh mẽ đang dần thức tỉnh ở sâu bên trong, Thẩm An Tại suy nghĩ nhanh chóng, cuối cùng ánh mắt ngưng lại, đưa ra quyết định.

"Ta sẽ mở đường cho các ngươi nhưng nhiều nhất chỉ có mười phần trăm thời gian hít thở, các ngươi phải nhanh chóng ra ngoài."

"Còn ngươi thì sao?" Hồng Đào hơi đổi sắc mặt.

"Ta đi gặp Diệu âm công tử."

Thẩm An Tại quay đầu lại, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Nếu Diệu âm công tử không chết, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, mà tình hình hiện tại, nhìn thế nào cũng giống như hắn tự bày ra một ván cờ phục sinh cho mình.

Có lẽ xét về cảnh giới tu vi, hiện tại đúng là Thẩm An Tại yếu hơn hắn.

Nhưng… nếu muốn đoạt xá.

Vậy thì đừng trách Thẩm An Tại hắn… hai tay hoan nghênh!

Chương 633: Đơn độc lưu lại nơi hiểm cảnh

“Nhưng trận pháp này, ngươi định mở ra bằng cách nào?”

Hồng Đào càng tò mò hơn, trận pháp lớn như vậy lại liên kết với Sát hải, không phải sức người có thể phá giải trong chốc lát.

Thẩm An Tại không trả lời nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, gió mạnh cuộn trào khắp người.

Ngũ Hành phù được thi triển theo cách của Phong phù, chín loại cuồng phong màu sắc khác nhau xoay xung quanh như lưỡi dao, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ầm, ầm!

Một số Sát khôi yếu hơn thậm chí còn nổ tung dưới cơn gió mạnh này, chỉ có Sát khôi Hoàng cảnh mới có thể chống đỡ nhưng cũng khó có thể đột phá trong thời gian ngắn.

“Khí tức Phù đạo mạnh mẽ quá!”

Mặc dù Hồng Đào không hiểu Phù đạo nhưng nhìn vào phù văn màu xanh lục tỏa ra khí tức huyền diệu sau lưng Thẩm An Tại, nàng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Nàng đã từng gặp không ít phù sư, dưới trướng Huyết Ma tiên quân cũng không thiếu phù sư mạnh mẽ.

Nhưng bất kể Phù đạo của ai, đều không khiến nàng có cảm giác hồi hộp như vậy.

Chỉ là một phù văn nhưng lại tỏa ra khí tức giống như… đế vương.

Cao cao tại thượng!

“Thiên Diệp, lúc chạy ra ngoài, không cần đợi ta, chạy càng xa càng tốt, đi theo Hồng Đào tìm kiếm Sát đàn.”

Thẩm An Tại duỗi tay phải ra, gió mạnh cuộn trào, hóa thành một thanh phù kiếm màu xanh lục, trên đó lưu chuyển phù văn.

“Vâng, sư phụ.”

Hứa Thiên Diệp gật đầu, ánh mắt lóe lên.

“Thanh Vân, một kiếm này, ngươi hãy xem kỹ!”

Trong thức hải, Thẩm An Tại cũng lên tiếng.

Mộ Dung Thanh Vân chăm chú nhìn động tĩnh bên ngoài, toàn tâm toàn ý.

“Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!”

Thẩm An Tại quát khẽ, gió mạnh thổi tung mái tóc bạc của hắn, áo quần tung bay.

Ánh kiếm hội tụ sức mạnh của Ngũ Hành Phong phù, xông thẳng lên trời, nối liền trời đất.

Gió mạnh chia biển sương mù màu máu đó thành hai nửa, ở giữa lộ ra một khoảng đất trống lớn, cũng lộ ra bức màn phù văn màu máu nối liền trời đất sau đám mây máu.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, cả bầu trời như rung chuyển, khí tức cuồng bạo tản ra, sương mù màu máu xung quanh nhanh chóng tan đi như thủy triều.

Nhìn bầu trời ngàn dặm lộ ra, Hồng Đào há hốc mồm, đầy vẻ không thể tin nổi.

Thật… thật là một kiếm pháp mạnh mẽ!

“Chạy, chạy càng xa càng tốt!”

Thẩm An Tại đột nhiên mở miệng nói lớn.

Chỉ thấy bức màn phù văn màu máu vô biên vô tế, dưới sự tiêu tan của ánh kiếm, tất cả ánh sáng phù văn màu xanh lục đều chìm vào bên trong, sau đó “Rắc” một tiếng, bức màn xuất hiện một vết nứt.

Hứa Thiên Diệp tranh thủ thời gian, lập tức kéo Hồng Đào lại, chân đạp gió biến mất không thấy.

Thời gian xuất hiện vết nứt rất ngắn, thậm chí chỉ trong chớp mắt, dưới sự tràn vào của sức mạnh Sát hải vô biên, vết nứt liền khép lại.

Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, cơn gió trong lành đó vẫn thoát ra ngoài trước khi trận pháp hoàn toàn khôi phục.

Biển mây màu máu lại ập đến, một lần nữa che phủ bầu trời mênh mông, nơi này lại trở thành một biển sương mù máu.

Gió mạnh biến mất, hàng vạn Sát khôi không còn bị cản trở nữa, lần nữa gào thét xông tới.

Thẩm An Tại không để ý đến chúng, chỉ nhìn theo hướng Hứa Thiên Diệp rời đi, ánh mắt hơi cúi xuống.

Có lẽ, đây chính là lý do hắn và Hứa Thiên Diệp mãi mãi không thể thực sự trở thành sư đồ.

Nếu là tên ngốc và Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc, chỉ sợ không đánh ngất chúng, chúng sẽ không bao giờ chịu đi.

“Hứa Thiên Diệp…”

Thẩm An Tại lẩm bẩm cái tên này, sau đó từ từ lắc đầu, mặc dù chính hắn là người bảo hắn đi nhưng việc hắn rời đi

dứt khoát như vậy vẫn khiến hắn không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng cũng không nhiều, cũng không ảnh hưởng đến cách nhìn của hắn đối với Hứa Thiên Diệp sau này, chỉ là có lẽ… hai người cuối cùng cũng không thể trở thành sư đồ thực sự.

"Gào!"

Vào lúc hắn lắc đầu, vô số Sát khôi đã xông tới gần, há miệng cắn xé hắn.

Hàng nghìn hàng vạn Sát khôi, giống như những con quỷ dữ hung dữ bò ra từ địa ngục Tu La, tranh nhau nuốt chửng hắn.

Ầm!

Ngay khi cơ thể Thẩm An Tại hoàn toàn bị nhấn chìm, ngọn lửa bùng lên.

Vô số tia lửa bắn ra, xuyên qua các khe hở giữa vô số Sát khôi, bay theo gió, giống như pháo hoa tản ra, lại giống như sao băng lướt qua mặt biển.

Rực rỡ, cô đơn.

Cách đó ngàn dặm, một tia lửa hóa thành Thẩm An Tại, thân hình lướt qua giữa những Sát khôi liên tiếp, tầm mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Hắn không còn lựa chọn chạy trốn nữa, mà chủ động xông về phía hòn đảo giống như quả bầu ở trung tâm.

Hơi thở khủng bố đó đã hoàn toàn thức tỉnh.

Keng!

Cùng với một tiếng đàn chói tai vang lên, sâu trong Hồ Lô đảo, hư không rung lên.

Trái tim Thẩm An Tại đập thình thịch, cảm giác nguy hiểm tử vong bao trùm.

Một lần nữa, thân hình hắn biến thành ngọn lửa tản ra.

Khi tụ lại lần nữa, hắn cúi đầu nhìn vào ngực mình, ánh mắt hơi co lại.

Áo quần rách nát, vết thương sâu hoắm lộ ra xương, máu chảy ròng ròng, cơn đau nhói truyền đến.

Chậm hơn một chút nữa, chắc chắn sẽ chết!

Hắn muốn giết mình?

Sắc mặt Thẩm An Tại trở nên khó coi.

Diệu âm công tử rải nhiều cuộn da thú như vậy, thu hút nhiều người đến như vậy, chẳng lẽ không phải để đoạt xá trọng sinh sao?

Tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Những người vừa chết biến thành Sát khôi, có thể hiểu là thiên phú không đủ để lọt vào mắt hắn.

Chẳng lẽ thủ đoạn Đế phù mà mình vừa thể hiện còn chưa đủ để hấp dẫn Diệu âm công tử?

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, suy nghĩ nhanh chóng.

Nếu hắn không xuất hiện đoạt xá, mình chắc chắn sẽ chết không toàn thây!

Mặc dù sức mạnh mà hắn có thể phát huy hiện tại chỉ nên ở vào khoảng Hoàng cảnh thất bát phẩm nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ mà mình có thể địch nổi!

“Không được, nhất định có điều gì đó mà ta đã bỏ qua!”

Thẩm An Tại tiếp tục xông về phía Hồ Lô đảo nhưng mỗi khi đến gần phạm vi trăm dặm, tiếng đàn chói tai lại một lần

nữa vang lên, buộc hắn phải bỏ chạy trong thảm hại.

Rõ ràng, sự tồn tại sâu thẳm đó không muốn Thẩm An Tại đến gần.

"Hắn đang chờ đợi điều gì?"

Thẩm An Tại cau mày, không dám tiến lên một cách mạo hiểm nữa.

"Gào!"

Một Sát khôi cao tới ba trượng đột nhiên lao ra từ mặt biển, nắm đấm to như cái nồi đập ra, tiếng nổ vang lên.

"Sát khôi Hoàng cảnh tam phẩm!"

Đồng tử Thẩm An Tại co lại, muốn bay lên trời trốn thoát nhưng trong biển mây, ba Sát khôi mặc giáp lao ra, mỗi người đứng một vị trí, hai tay kết ấn, khí huyết hóa thành phù văn liên kết với nhau.

Một trận pháp nhỏ hình thành, từ trên bao phủ xuống.

Trong nháy mắt, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy vai mình như bị đè nặng bởi cả một ngọn núi, tiếng gió cũng bị ngăn cách.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ánh sáng vàng lóe lên trong mắt Thẩm An Tại, một tiếng rồng gầm vang lên.

Mái tóc bạc trắng của hắn hóa thành màu vàng, bóng rồng trèo lên bám vào cơ thể hắn như một bộ giáp, một thanh đao vảy rồng dài nằm trong tay.

Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!

"Trảm Thiên Bạt Đao thuật!"

Xẹt!

Trời đất tối sầm lại, một luồng đao quang màu đen như thể chém ra từ hư không, vô cùng bá đạo.

Ầm!

Mặc dù đã thi triển Cửu Chuyển Tàng Long biến nhưng Thẩm An Tại vẫn bị Sát khôi cao ba trượng đấm bay, phun ra máu tươi.

Ba Sát khôi thành trận bị đánh bay, phù văn tan biến.

Nhưng may mắn thay, hắn vốn không định dựa vào một đao này để giết chết chúng, mà là mượn lực va chạm của hai bên để phá vỡ trận pháp!

Tạm thời thoát khỏi, ánh mắt Thẩm An Tại vô cùng nghiêm túc.

Sát khôi này… nhất định có người điều khiển!

…

Chương 634: Luyện Tiên thuật tái hiện

Thực ra ý nghĩ này hắn đã nảy sinh từ trước.

Sát khôi vô tri, sao có thể ẩn núp dưới biển phục kích.

Mà bây giờ, càng kỳ quái hơn, thậm chí còn có thể kết thành trận dùng để áp chế độn thuật của hắn, để Sát khôi Hoàng cảnh tam phẩm ẩn núp bên dưới tấn công!

Chờ đã!

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, tầm mắt dừng lại trên Sát khôi cao ba trượng.

Thân hình to lớn như vậy, cộng thêm những đường vân màu xanh lam trên mặt hắn miễn cưỡng có thể phân biệt được, hẳn là người của Cự Ma tộc.

Hắn vừa đấm bay mấy Sát khôi gào thét xông tới, vừa quan sát xung quanh.

Nhân tộc, Thiên Ma tộc, Thạch tộc, Linh tộc…

Chỉ duy nhất không có… Yêu tộc!

"Muốn đợi người Yêu tộc xuất hiện, để tiến hành đoạt xá hoàn hảo sao?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, cuối cùng cũng đoán được tại sao đối phương không cho hắn đến gần Hồ Lô đảo.

Không phải đồng tộc, khi đoạt xá khó tránh khỏi có chút bài xích, càng ảnh hưởng đến việc khôi phục tu vi sau này.

Tất cả mọi người đều bỏ qua một điểm, Diệu Âm công tử giỏi về âm luật, cũng giỏi về ảo thuật, không ai thực sự biết hắn là Nhân tộc hay Yêu tộc.

Chỉ là phần lớn thời gian hắn đều dùng hình dạng con người để gặp người nên mọi người đều cho rằng hắn là Nhân tộc.

Nhưng sự thật… e rằng không phải như vậy.

"Gào!"

Sát khôi Hoàng cảnh tam phẩm một lần nữa xông tới, hơi thở mạnh mẽ khiến Thẩm An Tại kinh hãi, phía sau lại có thêm nhiều Sát khôi tái hợp thành trận pháp vừa rồi, vây quanh lại.

Có trật tự như vậy, rõ ràng là có người điều khiển.

"Khống Khôi chi Pháp…"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại.

Có bài học lần trước, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng để những trận pháp này trói buộc mình một lần nữa, một khi bị trận pháp liên hoàn trói buộc, muốn thoát thân sẽ khó khăn.

Hắn bước ra một bước, trước tiên thi triển độn thuật, hỏa quang tứ tán, trăm nghìn Thẩm An Tại có hơi thở giống hệt nhau đồng thời độn ra, khiến người ta hoa mắt, thật giả khó phân.

Trong đó có mấy thân hình, một lần nữa xông về hướng Hồ Lô đảo.

Vù!

Tiếng đàn chói tai liên tục vang lên, hướng về phía mấy phân thân xông tới đó.

Nhưng, phân thân trực tiếp tan đi, âm nhận trong hư không không giảm thế, ầm ầm chém vào những Sát khôi đó.

Bùm!

Sát khôi trực tiếp nổ tung thành từng mảnh vụn máu, vừa vặn mở ra một con đường.

Gió nhẹ thổi qua, trực tiếp theo con đường đó thoát khỏi vòng vây, Thẩm An Tại nheo mắt lại.

"Vì với thực lực hiện tại của ngươi, đã không thể nhìn thấu phân thân này của ta là thật hay giả, vậy thì thử xem!"

Khi bản tôn hắn đến gần, đột nhiên lại thi triển độn thuật, hóa thành trăm nghìn phân thân tản ra, từ các hướng bay về phía Hồ Lô đảo.

Nhưng, tiếng đàn đột nhiên trở nên hỗn loạn gấp gáp, trong hư không xuất hiện từng vết tích vô hình, dày đặc.

Mặc dù phân thân nhiều vô kể nhưng khi chưa vào cảnh giới mười dặm đã ầm ầm nổ tung, còn Thẩm An Tại, cũng một lần nữa bị ép ra ngoài.

"âm Sát chi Thuật lợi hại thật!"

Sắc mặt Thẩm An Tại khó coi.

Vẫn không được, căn bản không có cách nào tiếp cận!

Vết thương ở ngực mặc dù đã hồi phục nhưng hơi thở lạnh lẽo của cái chết vẫn luôn quanh quẩn trong lòng hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác này trong nhiều năm như vậy.

Cũng là lần đầu tiên hắn thực sự hiểu ra, nơi này không còn là Thiên Huyền giới nhỏ bé kia, có thể để hắn bá đạo.

"Mạng của Thẩm mỗ, ngươi không dễ dàng lấy đi như vậy đâu!"

Nhưng, hắn không những không nản lòng, ngược lại còn lộ ra một nụ cười lạnh.

Mặc dù chỉ trong chốc lát rất ngắn nhưng hắn rõ ràng cảm thấy khi tiếng đàn gấp gáp, đám Sát khôi phía sau dừng lại một chút.

Rõ ràng, người bên trong không đủ khả năng vừa thi triển âm Sát chi Thuật mạnh mẽ như vậy, vừa điều khiển hoàn hảo Sát khôi.

Còn Thẩm An Tại, cũng đã nghĩ ra một cách.

Muốn thoát khỏi nơi này, cách duy nhất là lợi dụng Thiên Đạo bi để tiêu diệt sự tồn tại bên trong.

Nhưng chỉ bằng sức của mình thì căn bản không thể đến gần Hồ Lô đảo, cách duy nhất hiện tại chính là…

Cướp quyền kiểm soát những Sát khôi đó, để chúng chắn trước mặt mình!

Còn cách cướp như thế nào…

Thẩm An Tại bay lên không, vẻ mặt mang theo một tia lãnh đạm.

"Ngươi tuy âm luật vô song, có thể khống chế trăm nghìn khôi lỗi, Thẩm mỗ muốn thử xem, âm luật chi đạo của ngươi, so với Luyện Tiên thuật của Thẩm mỗ thì thế nào!"

Hắn vừa hét lớn vừa thi triển Ngũ Hành Hỏa phù.

Bốn phương trời, trong nháy mắt này bùng cháy ánh lửa vô biên.

Sát khí vô tận, đều như trở thành chất dinh dưỡng cho ngọn lửa, giúp ngọn lửa bùng cháy.

Biển lửa lan tràn, trong nháy mắt bao vây tất cả Sát khôi xông tới.

Dường như nhận ra Thẩm An Tại muốn làm gì, sự tồn tại trong Sát hải một lần nữa tấu lên tiếng đàn, vô số âm nhận độn ra, vượt qua cảnh giới trăm dặm, hướng về biển lửa mà đi.

Vù!

Nhưng, tất cả âm nhận, lần này lại bị ngăn cách bên ngoài, cùng với tiếng vang lên, là tiếng chuông trống trầm đục.

Ngọn lửa vô tận, trong hư không dường như ẩn hiện hóa thành một cái đỉnh lò khổng lồ.

Sát hải, huyết vân, thiên địa nơi này, đều có vô số sức mạnh đang truyền vào bên trong, giúp ngọn lửa bùng cháy.

Đây không phải là uy lực của ngũ hành Đế phù, mà là…

Luyện Tiên thuật!

Bên trong đỉnh lò, tất cả Sát khôi lúc này đều bị giam cầm, Thẩm An Tại cũng thoát khỏi trạng thái Kim Long biến, thậm chí ngay cả dung nhan cũng không thể duy trì, trực tiếp khôi phục lại dáng vẻ của Mộ Dung Thanh Vân, sắc mặt tái nhợt.

Tất cả sức mạnh thần hồn của hắn, lúc này đều dùng để duy trì Luyện Tiên thuật này.

Thiên địa ngàn dặm nơi này, dường như đã hóa thành thế giới của hắn.

Lò luyện của hắn!

Đây là pháp môn luyện khí chí cao, luyện trời luyện đất, luyện tiên luyện thần, vạn vật đều có thể hóa thành bảo tài!

Bây giờ, hắn muốn dùng những ngàn dặm sát khí này, vạn số Sát khôi này, toàn bộ luyện hóa!

Cùng lúc đó, sâu trong Hồ Lô đảo.

Bên trong hang động đó, trong bóng tối, một đôi đồng tử lạnh lẽo hơi co lại.

“Đây… là pháp thuật gì, vậy mà lại vượt trên vạn đạo thiên địa, tất cả đạo, tất cả vật, dường như đều được định nghĩa lại, nhào nặn lại bên trong!”

Tiếng kinh hô của nó vang lên, mang theo sự không thể tin nổi.

Nếu là thời kỳ đỉnh cao, còn có thể cưỡng ép phá bằng lực, đáng tiếc bây giờ mất đi thân xác, không thể sử dụng lực lượng Cực cảnh.

Với hồn thể tàn khuyết như bây giờ, cũng không thể lay chuyển được đỉnh lò lửa tụ tập sức mạnh đại đạo thiên địa ngàn dặm đó.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn sự việc phát triển.

Nhưng rất nhanh, đôi đồng tử đó đã hoàn hồn khỏi sự kinh ngạc, trở nên phấn khích.

Đây dường như là một loại thuật pháp rèn đúc cực kỳ mạnh mẽ, cộng thêm những phù văn huyền diệu khó lường mà đối phương nắm giữ…

Nếu có thể có được hai thứ này, tuyệt đối vượt xa tất cả các thủ đoạn trước đây của mình!

Cho dù là thân xác của Nhân tộc…

Đồng tử hơi co lại, sau một hồi suy ngẫm, rất nhanh đã đưa ra quyết định.

Thân xác Nhân tộc thì sao!

Chỉ cần có thể có được hai loại thuật pháp mạnh mẽ này, có được thuật pháp rèn đúc mạnh mẽ có thể nhào nặn lại vạn vật, chẳng lẽ mình không thể rèn luyện lại một thân thể Yêu tộc sao!?

Thậm chí có thể rèn luyện mãi, cho đến khi hoàn hảo!

...

Chương 635: Lão tử, vô địch thiên hạ!

Bên ngoài đảo.

Hứa Thiên Diệp và Hồng Đào xuất hiện, nhìn sương mù xung quanh rõ ràng đã mỏng đi nhiều, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn về phía xa, hòn đảo có hình dạng giống như quả bầu khổng lồ ẩn hiện trong sương mù, trông không có gì kỳ lạ.

Nhưng chỉ cần đến gần, sẽ rơi vào trận pháp, thậm chí từ bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hắn không phải là sư phụ của ngươi sao, ngươi nói bỏ hắn lại là bỏ hắn lại à!"

Hồng Đào phản ứng lại, cau mày, trừng mắt nhìn Hứa Thiên Diệp.

Nhưng người sau chỉ nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói.

"Sư phụ bảo ta đưa ngươi đi tìm Sát đàn trước."

Nói xong, hắn quay người bay về một hướng khác.

"Này, hắn chính là sư phụ của ngươi đấy, ngươi không lo lắng cho hắn chút nào sao?"

Hồng Đào có chút bất bình, đuổi theo: "Ngươi không sợ hắn chết à?"

Hứa Thiên Diệp không dừng lại, chỉ nói.

“Sư phụ bảo chúng ta đi trước thì chứng tỏ hắn sẽ không gặp nguy hiểm, chúng ta chỉ cần nghe lời hắn là được.”

Hồng Đào trừng mắt nhìn.

“Này, các ngươi có thực sự là sư đồ không?”

Phía trước, lão già vốn không thèm ngoảnh đầu lại dừng lại, ánh mắt hơi cụp xuống.

Có vẻ như đã nghe thấy câu hỏi này, mà chìm vào suy tư.

Hắn từ từ quay người lại, nhìn chằm chằm vào mắt Hồng Đào, ngược lại còn chất vấn.

“Ngươi đã bái sư chưa, trong mắt ngươi, thế nào mới được coi là sư đồ chân chính?”

Hồng Đào hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu.

“Ta chưa bái sư nhưng tất cả mọi thứ của ta đều do gia gia dạy, hắn cũng được coi là sư phụ của ta, ta chỉ biết, gia gia ta rất tốt với ta, tốt đến mức nếu thực sự gặp nguy hiểm, hắn có thể bất chấp tính mạng để cứu ta, mà ta cũng có thể bất chấp tính mạng để cứu hắn.”

“Cho dù gặp chuyện thập tử vô sinh, ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ hắn mà đi!”

Hồng Đào nói, giọng điệu có chút phẫn nộ.

“Sư phụ và đồ đệ, cũng nên là tương hỗ chứ, hắn lấy cái giá là sinh tử chưa biết để đưa ngươi ra ngoài, ngươi thậm chí còn không ngoảnh đầu lại mà đã đi?”

“Hai ngươi có thực sự là sư đồ không?”

Khi bị hỏi câu hỏi này lần thứ hai, Hứa Thiên Diệp rõ ràng có chút hoảng hốt.

Hắn giơ tay ra, trong lòng bàn tay, hai phù văn xoay tròn.

Một màu xanh như gió, một màu đỏ rực như lửa.

“Phù văn Phong hành này là đạo phù đầu tiên ta dạy ngươi, khi ngươi học được nó, sau đó ta sẽ truyền cho ngươi một đạo phù phân thân Hỏa độn, cũng là để bảo vệ tính mạng.”

“Ta cũng không dám dạy ngươi bất kỳ thuật công kích nào quá lợi hại, sợ rằng sau này ngươi sẽ phản bội sư môn nên chỉ dạy ngươi một số chiêu thức bảo vệ tính mạng.”

“Ít nhất thì…”

“Lần sau nếu có ai muốn đoạt tu vi của ngươi, ngươi có thể chạy thật xa, đừng ngốc nghếch để người ta lừa.”

Trong lúc hoảng hốt, giọng nói ôn hòa lúc này văng vẳng bên tai, khiến trái tim vốn luôn tĩnh lặng như nước đã đóng băng của hắn không khỏi có chút xao động.

Đôi mắt đục ngầu đó cũng thêm một chút do dự.

Tuy nhiên, sự do dự này nhanh chóng biến mất.

Hắn nắm chặt tay, phù văn tan đi, khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lại trở về sự chết lặng như thường.

“Ngươi không hiểu, như sư phụ ta đã nói trước đó, con người biết cách ngụy trang, ngay cả gia gia ngươi, ngươi làm sao biết được mọi việc hắn làm thực sự đều là vì tốt cho ngươi, chứ không phải lừa gạt ngươi, để ngươi bán mạng cho hắn, sau đó vô tình lợi dụng ngươi, rồi vứt bỏ ngươi?”

“Ông nội ngươi mới lừa ngươi!”

Hồng Đào mặt đỏ bừng, bị lời hắn nói chọc tức không nhẹ nhưng vẫn phản bác.

“Ít nhất là bấy lâu nay, gia gia hắn chưa từng hại ta, hắn đối xử tốt với ta, ta cũng đối xử tốt với hắn, Nham Lý cứu ta một mạng, ta sẽ không bỏ hắn mà đi.”

“Nếu ngươi muốn đi thì tự đi đi!”

Hồng Đào quay đầu, không thèm để ý đến hắn nữa, mà một lần nữa lao về phía Hồ Lô đảo.

“Chưa từng hại ta…”

Hứa Thiên Diệp đột nhiên nắm chặt tay, nhìn Hồng Đào đang lao đi, cau mày.

Trước mắt hắn mơ hồ xuất hiện hai bóng người.

Đều là áo trắng như tuyết, hai bên tóc mai bạc phơ.

Điểm khác biệt là, một người sắc mặt hờ hững, chân mày lạnh lùng, một người mặt mày tươi cười, ánh mắt ôn hòa.

“Sư tôn…”

Nhìn người trung niên áo trắng sắc mặt hờ hững, ánh mắt Hứa Thiên Diệp thất thần, đôi mắt đục ngầu lóe lên vẻ căm hận nhưng nhiều hơn là vẻ sợ hãi, cau mày.

Nhìn sang một bên, người trung niên áo trắng mặt mày ôn hòa, nhìn hai phù văn trong tay hắn đưa ra, sắc mặt Hứa Thiên Diệp hơi khựng lại, đôi mày cau chặt đột nhiên giãn ra đôi chút, cảm xúc tiêu cực trong mắt cũng vô tình nhạt đi không ít.

“Sư phụ…”

Hắn có chút giãy giụa trong mắt, nắm chặt hai tay, kẽ hở giữa các ngón tay thậm chí còn rỉ máu.

Đứng tại chỗ hồi lâu, nhìn bóng hình khuê diệu dần biến mất trong sương mù.

Hắn quay người bước đi, bước chân nặng nề.

Một bước, hai bước…

Khi bước thứ chín bước ra, hắn vẫn thở dài, dừng lại.

Quay đầu nhìn lại, biển sương mịt mù.

“Mặc dù sớm muộn gì đệ tử cũng sẽ khiến sư phụ thất vọng nhưng… sẽ không phải lần này.”

…

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bên trong chiếc đỉnh lửa khổng lồ, Thẩm An Tại nhìn vô số Huyết Sát chi khí, dần dần đều hòa vào Sát khôi Hoàng cảnh tam phẩm lớn nhất, khóe miệng cuối cùng cũng nở nụ cười.

Mà thân hình Sát khôi này, cũng từ ba trượng ban đầu, nhảy vọt lên đến trăm trượng!

Nhiều sát khí như vậy cộng thêm một chút sức mạnh của Sinh Tử phù, cũng không biết Sát khôi này có thể chống đỡ được đến khi đưa mình vào sâu trong đảo, gặp được Diệu âm công tử kia không?

“Ta Thẩm An Tại, cược rằng âm Sát chi Thuật đó, không thể thương tổn được ta dù chỉ một tấc!”

Hắn ánh mắt hơi ngưng lại, áo bào tung bay.

Lúc này, hắn dường như lại trở về sự tự tin như khi ở Thiên Huyền giới.

“Thành lập cá cược.”

Sát khôi khổng lồ phát ra giọng nói trầm thấp, mở rộng bàn tay khổng lồ che chở Thẩm An Tại trước ngực, sau đó…

Kiên quyết lao về phía Hồ Lô đảo cách đó trăm dặm!

Mặc dù không phải hệ thống trả lời, mà là hắn tự điều khiển Sát khôi đưa ra câu trả lời.

Nhưng bốn chữ này, lại không hiểu sao khiến lòng Thẩm An Tại an tâm hơn nhiều.

Giống như ở Thiên Huyền vậy.

Keng!

Tiếng đàn như mưa gió dữ dội, gió thổi lá trúc vang lên.

Vô số âm đao vô hình lóe lên từ trong hư không, mang theo sát ý mạnh mẽ.

Đang, đang, đang!

Trên thân Sát khôi cao trăm trượng bùng phát vô số tia lửa, sức mạnh mạnh mẽ dễ dàng xé nát thân thể nó nhưng sát khí lan tỏa, kèm theo ánh sáng phù đạo đen trắng lưu chuyển, khiến vết thương của nó trong nháy mắt phục hồi như cũ, tiếp tục tiến về phía trước.

Chín mươi dặm, tám mươi dặm, bảy mươi dặm…

Giống như Thẩm An Tại đã từng cược trước đó, âm Sát chi Thuật này, quả thực không thể đả thương hắn dù chỉ một tấc.

Nhưng lần này, không còn dựa vào sức mạnh của Lâm Thanh và Vạn Giới bi trong bóng tối nữa.

Mà là… thực sự, thuộc về Thẩm An Tại hắn, là sức mạnh hắn nắm giữ, có thể tự quyết định!

“Còn cần hệ thống gì nữa, tự mình làm hệ thống mới sướng!”

Nhìn Hồ Lô đảo đã chỉ còn cách đó mười dặm, được Sát khôi cao trăm trượng đầy thương tích che chở trong lòng bàn tay, Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng lại cười lớn ha ha.

Cười ngạo mạn.

“Ngươi không cho Thẩm mỗ đến gần, Thẩm mỗ lại cứ phải đến, ngươi không muốn nuốt ta, ta lại cứ phải để ngươi nuốt!”

“Lão tử, vô địch thiên hạ!”

Chương 636: Bất Hủ đại đế?

Tiếng đàn gấp gáp càng thêm dữ dội, tiếng leng keng không dứt.

Rõ ràng, người bên trong bị tình huống bất ngờ này làm cho kinh ngạc, đã có chút hoảng loạn.

Tên này, tu vi không cao nhưng lại nắm giữ thủ đoạn mạnh mẽ như vậy.

Cho dù là kiếm khí phù văn nối liền trời đất chém ra khe hở trong trận pháp, hay là một đao từ hư vô diệt tuyệt, hoặc là phương pháp luyện khôi này.

Nếu ở bên ngoài, đừng nói là Cực cảnh, e rằng ngay cả Bất Tử đại năng cũng sẽ điên cuồng tranh giành.

Sát khôi cao trăm trượng đã rách nát không chịu nổi, ngay cả đầu cũng bị chém mất, ánh sáng ảm đạm.

Nhưng hòn đảo khổng lồ đã ở ngay trước mắt.

Thẩm An Tại nhìn vào bên trong, trong sơn cốc tối tăm, sương máu mù mịt.

Tầm mắt hắn xuyên qua sương mù mịt mù, nhìn về phía sâu bên trong.

Nơi đó…

Yên lặng nằm một con mèo.

Đúng vậy, một con mèo có lưng đen bụng trắng.

Chết lặng, đã sớm không còn sinh cơ.

Mà ở phía trên con mèo này, sát khí như những sợi xích, trói chặt một bóng người hư ảo.

Là một nam tử, tướng mạo tà mị, mặc áo tím, mái tóc đen buông xõa càng thêm vẻ cuồng ngạo nhưng giờ đây bị xích trói, đôi mắt đỏ ngầu càng khiến hắn trông có thêm vài phần chật vật, thảm hại.

"Ngươi là Diệu âm công tử?"

Sát khôi cuối cùng cũng tan đi, Thẩm An Tại đứng trước người hắn, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng lại không hề lộ vẻ sợ hãi.

"Ngươi, rốt cuộc là ai?"

Diệu âm công tử hai mắt đỏ ngầu, trong lòng đã sớm bị sát khí vô tận lấp đầy, chỉ còn lại chút ít tỉnh táo cuối cùng này.

"Ngươi cần gì phải hỏi ta là ai, ngươi tung ra những cuộn da thú kia, chẳng phải là muốn được tái sinh sao?"

Thẩm An Tại dang rộng hai tay: "Ta ở ngay đây, ngươi dám đoạt xá không?"

Nhìn hắn ngang ngược như vậy, rõ ràng hơi thở yếu ớt, đã là nỏ mạnh hết đà mà vẫn còn vẻ tự tin như vậy, ánh mắt Diệu âm công tử lóe lên, do dự không quyết.

Hư trương thanh thế?

Hay là hắn thực sự có át chủ bài khác, muốn mời ta vào tròng?

"Ta chỉ có một cơ hội."

Giọng nói của Diệu âm công tử rất yếu, hư vô mờ ảo, như thể có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Ta đã bị nhốt ở nơi quỷ quái này rất lâu rồi, ta chỉ muốn ra ngoài, ta không muốn giết người vô tội, nhưng ta muốn sống

sót thì chỉ có cách này.”

“Thủ đoạn của ngươi rất lợi hại, lợi hại đến mức khiến người ta không thể cưỡng lại sự cám dỗ, ngay cả khi không phải đồng tộc, ta cũng nảy sinh ý định đoạt xá ngươi rất mãnh liệt.”

Thẩm An Tại lặng lẽ nhìn hắn, nhìn xác con mèo nằm yên trên tảng đá.

“Nhưng… ta không dám đánh cược.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hồn thể của Diệu âm công tử hư ảo, giãy giụa muốn kéo đứt xiềng xích nhưng vô ích.

“Ta hiện tại có thể giữ lại một tia ý thức không bị sát khí này nuốt chửng, trở thành những con quái vật không ra người không ra quỷ, đã là cực hạn.”

“Ta chỉ có một cơ hội, cũng phải có sự nắm chắc mười phần, mà vận may của ta rất tệ, lại có vẻ rất tốt, tệ đến mức cho đến bây giờ vẫn chưa có Yêu tộc nào vào đây, lại tốt đến mức gặp được ngươi bất thường như vậy.”

“Vậy thì sao?”

Thẩm An Tại nheo mắt lại.

“Ngươi đi đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi rời đi đến vùng biển mênh mông kia tìm cơ duyên của ngươi, ta tiếp tục chờ Yêu tộc xuất hiện.”

Diệu âm công tử nhắm mắt lại, dường như đã từ bỏ sự thôi thúc trong lòng.

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn: “Nếu đã vậy, mở trận pháp ra, tương lai ngươi ta gặp lại, vẫn là bạn.”

Vừa dứt lời, những đám mây máu trên bầu trời liền tản ra hai bên.

Màn sáng phù văn màu máu che trời kia cũng xuất hiện một lối đi.

Dường như Diệu âm công tử thực sự không dám đánh cược, mà muốn tiếp tục chờ đợi cơ hội chắc chắn hơn.

Thẩm An Tại quay người, bay nhanh về phía lối đi.

Nhưng trong lòng hắn lại cười lạnh.

Ba, hai…

Một!

Hắn đột nhiên quay đầu lại, huyệt Thái Dương mở ra sáng ngời.

Diệu âm công tử vốn bị xích trói đã sớm biến mất không thấy đâu, thay vào đó là hồn thể một con mèo yêu lưng đen bụng trắng, đã lặng lẽ lao đến gần.

"Sớm biết ngươi xảo trá, đã vào đây thì đừng hòng rời đi!"

Đồng tử của Diệu âm công tử co lại, muốn lùi lại nhưng đã không kịp, toàn bộ hồn thể đều bị hút vào trong thức hải của Thẩm An Tại.

Xong rồi, con người này cố tình tỏ ra yếu đuối!

Khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh, hắn đột nhiên ngẩn người.

Nơi này… dường như không có nguy cơ tứ phía như tưởng tượng.

Mặc dù cũng rất rộng lớn nhưng đối với một cường giả từng là Cực cảnh thì lại… không đáng kể.

Thậm chí còn chưa đạt đến Thánh cảnh!

Hơn nữa…

Diệu âm công tử lại hóa thành hình người, ánh mắt hơi co lại.

Trước mắt là hai người!

Một thanh niên, giống hệt với thanh niên bên ngoài đã cởi bỏ lớp ngụy trang, chỉ là khí chất lại khác biệt rất lớn, không được trầm ổn cho lắm.

Còn ở phía trước hắn, còn có một trung niên mặc áo trắng, hai bên thái dương rủ xuống hai hàng tóc bạc, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt vừa cười vừa không cười.

Là hắn!

Vừa rồi thi triển đủ mọi thủ đoạn, điều khiển thân thể của thanh niên đó nhất định là hắn!

"Ngươi rốt cuộc là ai!"

Nếu như sự giả vờ nhượng bộ trước đó là để thăm dò thì bây giờ hắn thực sự có chút hoảng sợ.

Bởi vì lời nói vừa rồi của hắn cũng có một nửa là thật, hắn thực sự chỉ có một cơ hội.

Nếu thất bại, vậy thì sẽ hồn phi phách tán hoàn toàn!

"Tại hạ Nham Lý, không đáng nhắc đến."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, quan sát hắn.

Đến đây, hắn đã hoàn toàn không còn sợ hãi nữa.

Mặc dù đây là thức hải của Mộ Dung Thanh Vân…

"Nham Lý… Nham Lý…"

Diệu âm công tử cau mày suy nghĩ, cũng không thể nghĩ ra có kiếm tiên hay đại tôn luyện khí nào nổi tiếng khắp chín vực tên là Nham Lý.

Nhưng hắn biết, người trước mắt tuyệt đối không phải là kẻ vô danh tiểu tốt.

Lần này, gặp phải đối thủ cứng rồi!

“Các hạ, ngươi ta không oán không thù, không bằng lui một bước, ngươi thả ta ra, ta đưa ngươi rời đi, nếu thực sự phải liều mạng với nhau, e rằng thức hải Tổ cảnh nhỏ bé này cũng không chịu nổi.”

“Liều mạng với nhau?”

Khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, phất tay áo.

“Ai cho ngươi dũng khí liều mạng với ta?!”

Vừa dứt lời, cả thức hải đều rung chuyển dữ dội.

Trên không trung, một tấm bia đá khổng lồ giáng xuống từ trên trời, mang theo uy áp vạn cổ, sức mạnh không thể chống lại.

“Đó là… Thiên Đạo bi!?”

“Bất Hủ đại đế!?”

Đồng tử của Diệu âm công tử co lại, hai đầu gối dưới uy áp mạnh mẽ không tự chủ được mà cong xuống, trực tiếp quỳ xuống đất, vô cùng kinh hãi.

Có thể tiếp xúc với Thiên Đạo bi, nhất định là Bất Hủ cảnh, mà chỉ có nắm giữ Thiên Đạo bi mới có thể…

Xưng đế!

Hắn thế mà lại chọc giận một cường giả Đại đế!!

Lúc này, tất cả những nghi ngờ trước đây đều được giải đáp.

Không trách được, không trách được hắn có thể sở hữu sức mạnh phù văn khủng bố như vậy, không trách được hắn lại có thuật luyện khôi huyền diệu vô cùng.

Tất cả những điều này, đặt trên bất kỳ võ giả nào cũng đều khiến người ta kinh ngạc, chỉ đối với Đại đế mà nói…

Thì lại có vẻ đặc biệt bình thường.

Xong rồi!

Diệu âm công tử quỳ trên mặt đất, hai mắt tối sầm mất hết thần thái.

Tất cả mọi thứ, nhiều năm chờ đợi, mưu tính.

Tất cả đều ở thời khắc này, thành công cốc!

…

Chương 637: Là âm mưu, cũng là dương kế

Trước hồn thể của một cường giả Đại đế, hắn không nghĩ ra mình có bất kỳ thủ đoạn nào để phản kháng, để chạy trốn.

Cục diện đã định, cái chết là điều tất yếu.

Thẩm An Tại bước lên một bước, đưa tay điểm vào huyệt Thái Dương của hắn.

Diệu âm công tử biết rõ mình sắp chết, hai mắt đờ đẫn, thậm chí không có hành động phản kháng.

Phía sau, Mộ Dung Thanh Vân nhìn mà chẳng hiểu gì.

Hắn không nhìn thấy bia đá, cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Hắn chỉ thấy hồn thể vừa rồi còn khí tức mạnh mẽ, có thể dễ dàng chấn vỡ hồn thể của mình, đột nhiên quỳ xuống, không khỏi có chút ngơ ngác.

Mãi đến khi ngón tay của Thẩm An Tại hoàn toàn điểm vào huyệt Thái Dương của đối phương, vẻ ngưng trọng lo lắng trong mắt hắn mới hoàn toàn tan biến, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, trong mắt Mộ Dung Thanh Vân, Diệu âm công tử biến mất, Thẩm An Tại cũng nhắm mắt lại.

"Ừm?"

Cơn đau bị xóa sổ như dự đoán không hề xuất hiện, điều này khiến Diệu âm công tử không khỏi sửng sốt, sau đó đột nhiên phản ứng lại, nhìn một mảnh hư vô xung quanh.

Hắn không khỏi sửng sốt.

Đặc biệt là… hồn thể tỏa ra hơi thở Thánh cảnh trước mắt này.

Vừa rồi không phải vẫn là Đại đế sao, sao đột nhiên lại biến thành Thánh cảnh rồi?!

Hắn sửng sốt, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

"Tiểu tử, ngươi lừa ta!?"

Nhìn thấy áp lực trên người mình tan biến không còn vào lúc này, Diệu Âm công tử vừa mừng lại vừa giận.

Căn bản chẳng phải là Đại đế!

Chỉ là một Thánh cảnh nho nhỏ!

Tất cả mọi thứ vừa rồi, đều là ảo thuật!

Chỉ trách bản thân ngay từ đầu đã bị đối phương hù dọa, vậy mà lại thua thiệt trong lĩnh vực ảo thuật mà mình giỏi!

"Ngươi thật là xảo quyệt!"

Diệu âm công tử nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Thẩm An Tại phía trước.

Từ lúc đầu bộc lộ những thủ đoạn mạnh mẽ đó, rồi lại kéo mình vào thức hải, dáng vẻ nắm chắc phần thắng khiến mình kiêng dè, sau đó lại ngụy trang thành Đại đế, muốn khiến mình từ bỏ chống cự, cam tâm chịu chết.

Phải nói rằng, tâm tính của người này thật là xảo quyệt đến cực điểm!

"Xảo quyệt?"

Thẩm An Tại cười lạnh: "Nếu ngươi không phát tán cuộn da thú hàng loạt thì ta sao có thể rơi vào cái bẫy này của

ngươi, những võ giả bị ngươi giết chết biến thành Sát khôi, thậm chí còn không có cơ hội mắng ngươi một câu xảo quyệt."

"Muốn chết!"

Diệu âm công tử đã lười nói nhiều với hắn, trong cơn tức giận, hắn trực tiếp hóa thành muôn vàn hắc quang, hướng về phía Thẩm An Tại, nuốt chửng.

Chỉ là một hồn thể Thánh cảnh mà thôi, cho dù bây giờ hắn yếu hơn bình thường gấp trăm lần thì việc nuốt chửng cũng dễ như trở bàn tay!

"Muốn chết là ngươi!"

Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, bước ra một bước.

Vù!

Hư không run rẩy, một bia đá hư ảo, chỉ có một góc ngưng tụ thực thể xuất hiện trước người Thẩm An Tại, uy áp mạnh mẽ như trước, khác biệt là trước đây hư ảo hơn, còn bây giờ đại thể bia đá này đã ẩn ẩn hiện hiện, như thể là giả vậy.

"Hừ, một con kiến Thánh cảnh, sao có thể khống chế Thiên Đạo bi, cùng một thủ đoạn, ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc, sẽ mắc bẫy lần thứ hai sao!"

Tiếng cười khẩy vang lên, những luồng hắc quang đó không hề có ý định dừng lại, ngược lại còn lao thẳng về phía bia đá hư ảo.

Có vẻ như hắn ta tin chắc rằng đây cũng là ảo ảnh.

"Ngu ngốc."

Thẩm An Tại cười lạnh, bình tĩnh quan sát cảnh tượng này.

Cạch!

Giống như tiếng chuông, vô số luồng hắc quang va chạm vào bia đá hư ảo, phát ra một tiếng động trầm đục.

Sau đó, bia đá phát ra ánh sáng trắng tối tăm, dần dần sáng lên, chói mắt.

"Không… không thể nào!"

Tiếng hét điên cuồng của Diệu âm công tử vang lên, tràn đầy sợ hãi, không cam lòng.

Không phải giả… không phải giả!

Tu vi Thánh cảnh của hồn thể kia là thật, sự tồn tại của Thiên Đạo bi này cũng là thật!

Ngay từ đầu, hắn đã không thoát khỏi sự tính toán của đối phương.

Nếu ngay từ đầu biết hắn chỉ là hồn thể Thánh cảnh, hắn hoàn toàn có thể chạy trốn, hoặc trực tiếp xóa sổ hắn.

Nhưng rất hiển nhiên, pháp thuật cực kỳ mạnh mẽ, thuật luyện khí huyền diệu kia đã thu hút hắn, khiến hắn nảy sinh lòng tham.

Sau đó lại giả vờ yếu đuối, chủ động đón hắn vào thức hải để hắn nảy sinh lòng kiêng dè, rồi lại dùng ảo ảnh mô phỏng uy năng của Thiên Đạo bi, khiến hắn lầm tưởng rằng mình chắc chắn sẽ chết.

Cuối cùng… lại khiến hắn tức giận, chủ động khiêu khích Thiên Đạo bi thực sự…

Ngay từ đầu, hắn đã coi thường Nham Lý này.

Không chỉ coi thường thủ đoạn của hắn, mà còn coi thường tâm cơ của hắn, coi thường từng bước đi của hắn!

"Kết thúc rồi, mặc dù không còn lại bao nhiêu nhưng thần hồn của Cực cảnh, Thẩm mỗ vẫn chưa từng nuốt, vậy thì thử xem sao."

Thẩm An Tại đưa tay ra.

Ánh sáng đen yếu ớt, dưới áp lực của Vạn Giới bi, bị hắn hấp thụ vào người.

Sức mạnh mạnh mẽ đã bù đắp toàn bộ sự tiêu hao của hắn trong nháy mắt, thậm chí còn như vũ bão, trực tiếp đưa hắn vào cảnh giới Thánh cảnh cửu phẩm.

Như vậy, mới miễn cưỡng dừng lại.

Hơn nữa, đây không phải là vì thần hồn của Diệu âm công tử đã tiêu hao hết, mà là hắn không thể hấp thụ thêm được nữa, chỉ có thể lặng lẽ nhìn ánh sáng đen đại diện cho thần hồn, dưới sự nghiền nát của Vạn Giới bi, dần dần tiêu tan, không còn tồn tại.

Cường giả một thế hệ, Diệu âm công tử, hôm nay hoàn toàn diệt vong.

"Cảnh Trường Trường…"

Bên ngoài, Thẩm An Tại từ từ mở mắt, dung mạo một lần nữa cải trang thành dáng vẻ của lão già già nua trước đó.

Diệu âm công tử tên thật là Cảnh Trường Trường, là một con linh miêu ở Linh sơn hóa hình, tình cờ có được một viên ngọc cổ, mới có thể tu luyện đến tận bây giờ, trở thành một Cực cảnh đại tôn.

Viên ngọc cổ đó cũng không có tác dụng gì khác, chỉ cần đeo nó trên người, có thể khiến người ta lĩnh ngộ được rất nhiều, giống như cùng tồn tại với ba ngàn đại đạo vậy.

"Ngọc cổ…"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, nhìn về phía thung lũng xa xa.

Trên cổ con mèo đen đã mất hơi thở, quả thực có đeo một miếng ngọc bội.

"Lại là một mảnh vỡ của Thiên Đạo bi."

Thẩm An Tại tiến lên tháo viên ngọc cổ, nhíu chặt mày.

Hắn đã nghĩ rằng con đường thu thập các mảnh vỡ sẽ rất khó khăn, quả thực cũng không dễ dàng.

Nhưng hắn không ngờ rằng mỗi lần mảnh vỡ xuất hiện lại đột ngột và trùng hợp đến vậy.

Hứa Thiên Diệp, Thiên Sinh tuyền nguyên và cả Diệu âm công tử hiện tại.

Giống như vô hình trung, có người đã cố tình sắp xếp tất cả những điều này!

Điều này khiến trong lòng hắn có chút bất an.

Tổng cảm thấy chuyến đi Sát hải này, cũng như Huyết Tế chi Lộ, không phải là ngẫu nhiên biết được, cũng không phải là do mình tự lên kế hoạch.

Mà là mình nhất định sẽ bước lên con đường này, giống như… sâu trong Sát hải, có người đang chờ mình vậy.

Nhưng, hắn không thể từ chối.

Bởi vì Huyết Tế chi Lộ có tin tức về đồ đệ của mình, cũng bởi vì hấp thụ những mảnh vỡ này có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Thậm chí có lẽ người trong bóng tối cũng tính được rằng bây giờ mình sẽ nghi ngờ một số thứ nhưng hắn không nghi ngờ chuyện mình vẫn sẽ chọn tiếp tục đi.

Là âm mưu, cũng là dương kế.

“Muốn lấy mạng Thẩm mỗ, vậy thì thử xem đi, thử xem ngươi ta ai sẽ là người cười đến cuối cùng.”

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào sâu trong Sát hải, đáy mắt lóe lên một tia hàn quang.

Bất kể là ai, bất kể nguy hiểm đến mức nào, hắn cũng sẽ không sợ hãi.

Giống như đã từng nói với các đồ đệ.

Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong, vĩnh viễn không từ bỏ, vĩnh viễn tin tưởng chính mình!

…

Chương 638: Như trăng sáng, tỏ tròn mờ khuyết.

Gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, ánh mắt Thẩm An Tại tập trung vào xác mèo, ánh mắt hơi lóe lên.

Xác chết của một yêu quái Cực cảnh, đây là bảo vật không dễ có được.

Cho dù là luyện đan hay luyện khí, đều được coi là vật liệu hiếm có.

Nhưng mà…

"Đã ngươi muốn sống như vậy, vậy thì Thẩm mỗ sẽ ban cho ngươi sự sống mới."

Hắn tháo viên ngọc cổ trên cổ xác yêu mèo, cất vào trong nhẫn trữ vật.

Tìm cơ hội luyện chế khí linh trú ngụ trong cơ thể yêu mèo này cũng là một lựa chọn không tệ.

Trong ba mươi sáu loại Cổ pháp, Càn Khôn Hóa Vật chính là dùng cho việc này.

Ban đầu, khôi lỗi Long Cửu Cực chính là được luyện chế bằng cách dùng thuật pháp này kết hợp với Luyện Tiên thuật.

Có được ký ức của Long Cửu Cực, cũng coi như là một loại tái sinh.

Thân xác Cực cảnh, không dễ có được.

Thu những thứ này lại, Thẩm An Tại lại cầm lấy một chiếc nhẫn trữ vật có vết nứt trên mặt đất.

Chủ nhân của nó đã chết, cấm chế trên đó cũng biến mất.

Kho báu của một cường giả Cực cảnh, không thể tưởng tượng được sẽ phong phú đến mức nào!

Thần thức của hắn thông suốt tiến vào bên trong, mang theo chút mong đợi để xem xét bên trong.

Nhưng mà, khi xem xét, hắn lại vô cùng thất vọng.

Trống rỗng, gần như không còn gì cả, chỉ có một đống đồng nát.

Xem ra, trước đó để bảo vệ mạng sống ở Sát hải, Diệu Âm công tử đã dùng hết những thứ có thể dùng.

Thẩm An Tại mặc dù đã nuốt chửng thần hồn của hắn nhưng vì không hoàn hảo nên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút ký ức, không toàn diện và đều là những thứ vụn vặt không liên quan.

Nhưng, thứ quan trọng nhất, hắn vẫn lấy được.

Đó chính là một bản nhạc phổ duy nhất được bảo vệ rất tốt trong nhẫn trữ vật, tuyệt kỹ thần thông của Diệu Âm công tử.

Tam Tuyệt thần âm!

Nghĩ lại, những lời trên cuộn da thú kia nửa thật nửa giả, kêu người đến nhận truyền thừa là lừa gạt, còn không muốn tuyệt kỹ của mình bị chôn vùi lại là sự thật.

Thẩm An Tại ngồi xếp bằng tại đây, bắt đầu lĩnh ngộ thần thông này ngay tại chỗ.

“Ta thời thơ ấu là một con mèo hoang trên núi, sống ở nơi ẩn cư của Cầm tiên tử, được tiên tử đặt tên là Trường Trường, lấy ý nghĩa là xanh biếc dài lâu, diệu âm truyền xa, cảnh đẹp miên man, đàn cầm hòa hợp, ngắm trăng bên suối trong, ngồi xem mây chìm nổi.”

“Nhưng, ẩn cư nơi thế gian, cũng không thoát khỏi sự hiểm ác khó lường của thế gian này, tiên tử bị chính ma hãm hại, bọn họ đại nghĩa lẫm nhiên, cao cao tại thượng, vì thần thông bảo vật gì đó, ngay cả một ẩn sĩ cũng không tha.”

“Tiên tử bị truy sát sau đó không bao giờ trở về nữa, ta một mình ở trong núi mười năm, không bao giờ nghe được tiếng đàn du dương như vậy nữa, trong sơn cốc cũng không còn nàng nữa, ta không cam lòng.”

“Sau đó tình cờ có được ngọc thần, được hóa hình tu luyện, nhớ lại những lời tiên tử từng nói, sáng tạo ra Tam Tuyệt thần âm này.”

Hơn một nửa sách chỉ nói về quá khứ của Diệu Âm công tử này.

Mặc dù thương cảm nhưng cũng bất lực.

Không trách sau này hắn không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào.

“Tam Tuyệt thần âm, nhất tuyệt tiên tử gảy đàn, tiếng vọng thung lũng, nhị tuyệt lão nhân câu cá, thuyền chài về chiều, tam tuyệt âm khởi sát phạt, chính tà song sinh.”

Thẩm An Tại lật sang trang tiếp theo nhưng lại là trang trắng.

Hắn cau mày, đột nhiên thấy trên mặt sách có luồng sáng lưu chuyển.

Một bóng hình thanh niên mặc áo tím hiện lên, tay ôm đàn gỗ.

Cùng với lần đầu tiên hắn gảy đàn, trong khoảnh khắc mơ hồ, dường như có một nữ tử mặc áo tím ngồi trong sơn cốc, trên đầu gối đặt một cây đàn gỗ, nhẹ nhàng gảy đàn.

Tiếng đàn du dương truyền đi rất xa, êm tai thấm vào lòng người, khiến người nghe lục căn thanh tịnh, tâm trí an bình, trong khoảnh khắc quên đi sự giết chóc.

Tuyệt kỹ thứ nhất, tiếng vọng trong thung lũng!

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại, không thể không nói, Diệu Âm công tử này nhờ sự giúp đỡ của mảnh vỡ Vạn Giới bi mà ngộ tính quả thực đáng sợ.

Tuyệt kỹ đàn này đã đạt đến trình độ pháp tắc ngũ giai.

Nhưng, khi tàn ảnh của Diệu Âm công tử lại một lần nữa gảy đàn, cảnh núi xanh nước biếc trước mắt đột nhiên biến mất.

Thay vào đó, lại là một dòng sông mênh mông, bề mặt bình lặng nhưng thực chất lại là dòng nước ngầm cuồn cuộn.

Một chiếc thuyền chài đi kèm với ánh hoàng hôn, một lão ngư mặc áo tơi cầm cần câu, ném đi thật xa.

Tiếng đàn đột nhiên gấp gáp, như xuyên qua rừng lá, mưa rơi trên lá chuối.

Nơi móc câu rơi xuống, trực tiếp nổ tung thành sóng nước ngút trời, sát ý che lấp, trời than đất thở!

Tuyệt kỹ thứ hai này, hoàn toàn trái ngược với tuyệt kỹ thứ nhất!

Cho đến khi Diệu Âm công tử gảy đàn lần thứ ba, cảnh tượng trước mắt lại một lần nữa thay đổi.

Lần này, chỉ có khí đen trắng, một bên như tiên khí tẩy trời, một bên lại là máu tươi lấp đất.

Như thể hai loại dị tượng trời đất hoàn toàn khác nhau xuất hiện, rõ ràng không có bất kỳ sát ý nào nhưng lại khiến trong lòng Thẩm An Tại ngưng đọng.

Nếu nói ý tứ ôn hòa chậm rãi của tuyệt kỹ đàn thứ nhất có thể đạt đến pháp tắc ngũ giai.

Thì sự bùng nổ giết chóc của tuyệt kỹ thứ hai có thể cứng rắn chống lại tứ giai.

Còn loại thứ ba này… mới thực sự đáng sợ!

Chính tà hợp nhất, tâm ma sinh sôi.

Không chính không tà, đơn giản là… tiếng nói cười giữa chốn nhân gian, khống chế tâm trí con người, khiến người ta phát điên!

Đến cảnh giới Tổ cảnh trở lên, thực ra mọi người đều đã vượt qua Tâm Ma kiếp.

Nhưng đằng này, tiếng đàn này có thể khiến Tâm Ma kiếp tái hiện, khiến người ta một lần nữa rơi vào giữa chính tà, mà lần này có tiếng đàn mê hoặc, gần như… muốn ép người ta phát điên!

Lĩnh vực thần thông này, có thể vào… pháp tắc tam giai!

"âm Sát chi Thuật…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhìn tàn ảnh biến mất, cũng khép bản nhạc phổ này lại.

Hắn thở dài một hơi.

Người ta đều nói nếu có thể đạt được thành tựu trên con đường âm luật thì hoặc là thoát khỏi thế tục, hoặc là một kẻ kỳ quái.

Cảnh Trường Trường này, không nghi ngờ gì nữa, chính là loại sau.

Trông có vẻ phóng túng không kiềm chế nhưng thực ra trong lòng lại giấu rất nhiều chuyện.

Có lẽ hắn tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chỉ muốn trong cõi trần mênh mông, tìm được một người đối xử với hắn giống hệt với vị Cầm tiên tử năm xưa.

"Trần thế trăm năm, chấp niệm của ngươi chưa hết, vậy thì để Cảnh Trường Trường mới thay ngươi theo đuổi, dù sao… ngươi cũng không còn lương thiện giống như trước kia, đã sớm nhuốm bẩn bởi sự ô uế của thế gian."

Thẩm An Tại lên tiếng, thở dài không nói nên lời.

Cũng không biết vị Cầm tiên tử kia có nhập luân hồi hay không, có sống lại ở thế gian này với một cuộc đời mới hay không.

Nhưng Cảnh Trường Trường vẫn luôn tu luyện chăm chỉ như vậy, thực ra không phải muốn trở nên mạnh mẽ hơn, mà chỉ muốn quay trở lại chốn núi rừng đó, nghe nữ tử gảy đàn, sống cuộc sống không tranh không đấu như vậy mà thôi.

Vì vậy, hắn không tiếc vi phạm nguyên tắc ban đầu của mình, không tiếc dẫn dụ nhiều người đến đây để giết hại, chỉ để có thể sống lại một lần nữa, tiếp tục tìm kiếm.

"Kẻ si trên đời này… luôn lạc lối trên con đường ô uế này, đến cuối cùng dù có tìm được thứ mình muốn cũng không thể trở về ban đầu, đạo lý này mà cũng không hiểu."

Thẩm An Tại lắc đầu, cất bản nhạc phổ đi.

Sương máu ở đây đã dần tan đi, trận pháp ngút trời kia cũng bắt đầu sụp đổ.

Biển máu run rẩy, vô số trận pháp vỡ tan, sức mạnh hủy diệt vang lên khắp nơi, nổ tung khiến hư không run rẩy.

"Ừm?"

Thẩm An Tại đột nhiên nhướng mày, nhìn về phía xa.

Ở đó, có hai luồng khí tức quen thuộc đang ở giữa trận pháp sụp đổ.

"Thì ra là chưa đi…"

Thẩm An Tại có chút bất ngờ, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hứa Thiên Diệp…

Hắn thất vọng trước đó, không phải vì Hứa Thiên Diệp sẽ đi, mà là thất vọng vì hắn đi quá dứt khoát, thậm chí không hề do dự.

Mặc dù người bảo hắn đi là mình nhưng trên đời này có ai không hai mặt chứ?

Đi dứt khoát thì mình sẽ thất vọng nhưng cũng sẽ cảm thấy an ủi, cố chấp không chịu đi thì mình sẽ tức giận nhưng cũng sẽ cảm thấy an ủi.

Con người phức tạp như vậy, thậm chí là hèn hạ, muốn có thứ gì đó thì vô cùng vô tận.

Không cách chi hoàn hảo.

Đây mới là nhân dạng một con người nên có.

Bởi vì ngay cả thế gian này cũng không có gì là hoàn hảo, luôn có khuyết điểm.

Như trăng sáng, tỏ tròn mờ khuyết.

…

Chương 639: Theo đuổi lý tưởng

Thẩm An Tại bước ra, biến mất tại chỗ.

Trong cơn bão máu, phù văn vỡ tan, hư không vặn vẹo.

Hai người dựng lên màn sáng bảo vệ quanh người, lắc lư trái phải trong cơn bão này, như một chiếc thuyền lá trên mặt biển trong cơn bão, có thể bị sóng lớn nhấn chìm bất cứ lúc nào.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ bị trận pháp này ảnh hưởng, tan xương nát thịt."

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp ngưng trọng.

Phù văn này quá thâm sâu, hắn không thể nhìn ra được sơ hở.

Bây giờ ở giữa nơi vỡ nát này, đừng nói là phân biệt phương hướng để trốn thoát, đi tìm sư phụ, ngay cả việc có thể sống sót trong cơn bão này hay không cũng là một vấn đề nan giải.

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

Hồng Đào sờ chiếc nhẫn trữ vật của mình, tuy có chút căng thẳng nhưng không hề hoảng loạn.

"Hoặc là chống đỡ cho đến khi trận pháp hoàn toàn vỡ tan, hoặc là khiến trận pháp tạm thời ngừng vỡ, rời khỏi trung tâm này!"

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp lóe lên, không ngờ vừa mới quay lại đây, trận pháp đã bắt đầu vỡ tan.

Sức mạnh vỡ tan mạnh mẽ như vậy, ngay cả hư không cũng bị vặn vẹo, vậy thì sư phụ chỉ có có thân thể Tổ cảnh… có còn sống không?

Nếu là sư tôn thì hắn sẽ không lo lắng nhưng sư phụ dường như… không mạnh mẽ như vậy.

"Không ổn, tốc độ vỡ tan của trận pháp nhanh hơn rồi!"

Hồng Đào kinh hô một tiếng, nhìn những khoảng hư không lớn bị vỡ tan ở xung quanh, cảm nhận luồng không gian hỗn loạn tàn phá điên cuồng bên trong, cũng có chút hoảng loạn.

Nếu bị cuốn vào luồng không gian hỗn loạn, dù nàng có nhiều thủ đoạn đến mấy cũng không thể xoay chuyển tình thế, trừ khi gia gia nàng đích thân đến.

"Đi!"

Hứa Thiên Diệp nghiến răng, lực lượng phù văn cuốn lấy Hồng Đào, đồng thời thi triển Hỏa Độn Phân Thân phù và Phong Hành phù.

Vô số ánh lửa xuất hiện nhưng vừa mới bay ra đã bị lực lượng phù văn cuồng bạo tràn ngập khắp nơi đánh tan.

Hai người một lần nữa bị đẩy lui, vẫn ở trung tâm nơi trận pháp vỡ tan.

"Lần này phiền phức rồi."

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp ngưng trọng.

Phía trước, những hòn đảo lớn nhỏ bị không gian xé nát, bị hút vào luồng hỗn loạn và biến thành tro bụi.

Nguy cơ tử vong bao trùm lấy trái tim.

Ầm ầm!

Những vết nứt trong hư không lan rộng như mạng nhện, hướng về phía bọn họ.

Chỉ cần chạm vào một chút, bọn họ sẽ tan xương nát thịt!

Tuy nhiên, ngay khi hư không bốn phương tám hướng đều đã vỡ tan, một bóng người già nua lại thong dong bước đến từ trong đám đảo vỡ tan đó.

Nơi hắn đi qua, gió nhẹ mở đường, phù văn làm chỉ dẫn, xuyên qua những phù văn màu máu đang cuồng bạo trong trận pháp xung quanh một cách chính xác.

Mỗi bước hắn bước ra, không gian xung quanh lại yên tĩnh hơn vài phần.

Trận pháp cuồng bạo vỡ tan đó cũng dần ngừng hủy diệt theo sự xuất hiện của hắn.

"Sư phụ…"

"Nham Lý, ngươi không chết!"

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi ngạc nhiên, còn Hồng Đào thì kinh hỉ kêu lên.

Thẩm An Tại đi đến trước mặt hai người, sắc mặt bình thản.

Có lẽ với thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ để khống chế một trận pháp mạnh mẽ như vậy nhưng với trình độ Phù đạo của hắn, việc ổn định trận pháp này trong thời gian ngắn để không bị vỡ tan nữa thì không khó.

"Đã bảo ra ngoài đợi rồi mà còn xông vào."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu hơi trách móc.

Hứa Thiên Diệp cúi đầu: "Đệ tử biết lỗi."

Nhìn phản ứng của hắn, ánh mắt Thẩm An Tại thâm sâu, tiến lên vỗ nhẹ lên vai hắn.

"Đâu có đúng sai gì, theo đuổi lý tưởng là đủ rồi."

Hứa Thiên Diệp hơi ngạc nhiên.

"Ngươi qua trở về, ta tuy rất vui nhưng lần sau đừng như vậy nữa."

Thẩm An Tại vung tay áo.

Gió nhẹ làm lưỡi dao, trong màn sương máu vỡ tan khắp nơi này, mở ra một con đường.

"Đi."

Giọng nói vừa dứt, ba người đều biến mất.

Vài hơi thở sau, đã rời khỏi phạm vi hòn đảo vỡ tan đó.

"Nham Lý, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao…"

Thẩm An Tại giơ tay lên, cắt ngang lời Hồng Đào.

"Chuyện bên trong, ngươi ta đều không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng chưa từng vào bên trong, biết chưa?"

Giọng hắn có chút nghiêm túc.

Một khi chuyện của Diệu âm công tử truyền ra ngoài, để người khác biết mình có thể đã có được Tam Tuyệt thần âm, e rằng sẽ gây ra không ít phiền phức.

Dù sao thì đó cũng là truyền thừa của một vị Cực cảnh đại tôn.

"Ồ…"

Hồng Đào gật đầu, cũng biết là vì lý do gì.

Nhưng nàng đúng là không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, càng không biết tại sao Nham Lý này lại có thể thoát khỏi sự tấn công của vô số Sát khôi, dường như còn trở nên lợi hại hơn.

“Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước, tìm tung tích của Cực Đạo chi Khí, tiện đường tìm Sát đàn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng.

Viên ngọc cổ kia tuy là mảnh vỡ của Thiên Đạo bi nhưng rõ ràng bây giờ không phải là thời điểm tốt để luyện hóa, tốt nhất là đợi sau khi rời khỏi Sát hải rồi hãy nuốt.

Hắn đi trước tiếp tục tiến về phía sâu trong Sát hải, còn Hồng Đào và Hứa Thiên Diệp đi theo sau hắn, suy nghĩ khác nhau.

Người trước đương nhiên là nghi ngờ chuyện gì đã xảy ra bên trong Sát hải nhưng người sau lại có chút phức tạp trong mắt, không biết đang nghĩ gì, chỉ là vô tình nhìn về phía sâu trong Sát hải.

Càng đi xa Hồ Lô đảo, sương mù ở đây tuy dày đặc nhưng lại không còn cảm giác đâu đâu chuyển chuyển nữa.

Thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy những hòn đảo xa xa nhưng hầu hết đều là những hòn đảo nhỏ, không có gì đáng để khám phá.

Hơn nữa, dưới màn sương mù này, nếu hấp tấp hạ xuống, rất có thể sẽ rơi vào hiểm cảnh mà người khác đã bố trí trước.

Bởi vì màn sương máu này sẽ ảnh hưởng đến thần thức của võ giả, khiến họ không thể cảm nhận chính xác được có phục kích hay không.

Ba người cứ đi về phía trước.

…

Vài tháng sau, bên ngoài Sát hải.

Rất nhiều người hộ đạo đều ở bên ngoài canh giữ, có người khoanh chân tĩnh tâm, có người luôn nhìn về phía xa, cũng có

người cảnh giác quan sát xung quanh.

Ngọc Phong nhìn về phía Sát hải yên bình ở xa xa, trong lòng có chút lo lắng nhưng lại không biết mình đang lo lắng điều gì.

Có Thẩm tiền bối ở đó, chắc chắn sẽ giống như trước đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vù!

Đang lúc hắn lo lắng, xa xa đột nhiên có một luồng khí tức mạnh mẽ nhanh chóng tiến đến, tà khí ngút trời.

"Là Tà Minh hoàng!"

"Người của Thiên Ma tộc cũng đến sao!?"

Mọi người nhìn thấy thân phận của người đến, sắc mặt đều ngưng trọng.

Nếu là người bình thường của Thiên Ma tộc, có lẽ bọn họ sẽ không thấy gì nhưng Tà Minh hoàng thì khác.

Đằng sau hắn… chính là Huyết Ma tiên quân!

"Tiểu tử, tiểu thư nhà ta đâu!"

Tà Minh hoàng vừa đến gần, cảm giác áp bức mạnh mẽ như trời sụp xuống, đè nặng lên người Ngọc Phong.

Sắc mặt hắn tái nhợt, bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn máu.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến sắc mặt mọi người ở đây hơi đổi, Kim Nguyên càng nheo mắt lại.

Không ngờ Ngọc Phong lại có chút dây dưa với Tà Minh hoàng.

Sắc mặt Tà Minh hoàng âm trầm, từ khi phi thuyền rời đi, hắn đã tìm kiếm rất lâu ở Loạn Thế lâm, mới biết được tiểu

thư nhà mình rất có thể đã đến Sát hải này.

Điều này khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Hắn không vào được Sát hải, mà bên trong lại nguy hiểm trùng trùng, nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì bất trắc thì hắn cũng không cần sống nữa, Huyết Ma tiên quân chắc chắn sẽ nuốt sống mình.

"Vào rồi."

Ngọc Phong lau đi vết máu trên khóe miệng, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt không có vẻ sợ hãi.

"Ngươi có biết bên trong đó nguy hiểm đến mức nào không, ngươi muốn chết sao!"

Mặc dù đã sớm đoán được nhưng khi hắn thực sự nghe được tin này, Tà Minh hoàng vẫn nổi giận, tức giận đến mức gân xanh trên trán nổi lên.

Dưới tay hắn, tà khí đen kịt trực tiếp hóa thành bàn tay lớn bóp lấy cổ Ngọc Phong, trong nháy mắt kéo hắn đến trước mặt.

Sát ý nồng đậm, hắn hận không thể trực tiếp bóp chết tên này!

…

Chương 640: Quan tài bằng đồng

“Ngươi còn không ngăn được nàng thì ta làm sao ngăn được?”

Ngọc Phong mặc dù bị người nắm giữ sinh tử nhưng lại không hề hoảng loạn, ngược lại còn lộ vẻ chế giễu.

“Nàng có con đường của nàng, các ngươi có cưỡng cầu nàng thế nào cũng vô dụng.”

“Tiểu tử, ngươi thật sự không sợ chết sao?”

Tà Minh hoàng nheo mắt lại, sát ý nồng đậm.

“Ngươi giết ta đi.”

Ngọc Phong nhàn nhạt nói.

“Ngươi…”

Ánh mắt Tà Minh hoàng lạnh lẽo, ra tay càng thêm dùng sức.

Từng sợi tà khí như tơ bám lên má Ngọc Phong, chui vào thức hải của hắn, như muốn nuốt chửng thần hồn của hắn.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, nhìn nhau.

Cháu gái của Huyết Ma tiên quân… cũng đã vào Sát hải sao?!

Nếu như giết chết nàng thì bảo vật trong tay nàng sẽ có bao nhiêu?

Cho dù không nói đến điều này thì chỉ riêng huyết mạch của Thiên Ma tộc cũng là một cơ duyên lớn, đặc biệt là đối với

thể tu.

Tin tức này vừa truyền ra, ánh mắt của không ít người ở đây đều trở nên nóng bỏng hơn vài phần.

Đặc biệt là Bốn đao cuồng tiền bối, bọn họ nhìn nhau, không cần nhiều lời, đã biết được suy nghĩ trong lòng nhau.

Đao của bọn họ, chú trọng rèn luyện thân thể, nếu có thể dùng máu của Thiên Ma thuần khiết để rèn luyện thể phách, chắc chắn sẽ có tiến bộ lớn!

Cuối cùng, Tà Minh hoàng vẫn không giết Ngọc Phong, hừ lạnh một tiếng, ném hắn xuống đất.

Ầm!

Bụi đất tung bay, mặt đất nứt toác, Ngọc Phong có chút chó cạp đất bò dậy, máu mũi chảy ra.

"Tiểu tử, nếu tiểu thư không ra được thì ngươi chờ chết đi."

Tà Minh hoàng lạnh lùng nhìn hắn.

Xa xa, trong mắt Kim Nguyên lóe lên vẻ tiếc nuối, ánh mắt lóe lên, tiến lên một bước mở miệng nói.

"Vị tiền bối ma đạo này, hắn là người của Linh tộc Bách Lý kiếm tiên, vãn bối khuyên ngài nên suy nghĩ kỹ, đừng giết hắn."

Bách Lý kiếm tiên!

Ánh mắt Tà Minh hoàng ngưng lại, nhìn Ngọc Phong thêm một lần nữa.

Bách Lý kiếm tiên, Kiếm Yêu tôn…

Vị cường giả Cực cảnh được công nhận trong mười thứ hạng đầu của chín đại tinh vực!

Khi nghe đến cái tên này, ngay cả Vô Lượng đao tôn ở bên cạnh cũng mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh đao sắc bén.

Mười hạng đầu Cực cảnh, hắn xếp thứ tám, còn Bách Lý Nhất Kiếm, xếp thứ bảy.

Nhiều năm trước, hai người cũng từng giao đấu, lần đó Vô Lượng đao pháp của hắn kém hơn kiếm đạo của Bách Lý một bậc, đáng tiếc là thua.

Bấy nhiêu năm nay, hắn vẫn luôn tôi luyện đao thế, chính là vì một ngày nào đó có thể tái chiến với hắn.

Nhưng đáng tiếc…

Trong mắt hắn lóe lên một tia tiếc nuối, hắn khi lần trước muốn tìm Bách Lý Nhất Kiếm tái chiến thì đã biết được tin hắn bị vây công, thân thể bị hủy diệt.

Còn biết được hắn đã hẹn chiến với Lôi lão Kiếm tổ, đó là cục diện chắc chắn phải chết.

“Hừ, chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi.”

Mặc dù nói vậy nhưng trong mắt Tà Minh hoàng vẫn rõ ràng lóe lên một tia kiêng dè.

Nếu là cường giả Cực cảnh bình thường thì hắn không sợ, dù sao trong Thiên Ma tộc cũng có không ít, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm này, không phải là kiếm tiên bình thường.

Nhưng mà…

Ánh mắt hắn lóe lên, đánh giá Kim Nguyên và Ngọc Phong, có thể cảm nhận được giữa hai người hắn là có thù hận gì đó.

Đột nhiên, hắn thay đổi vẻ u ám trước đó, cười toe toét, ý vị thâm trường.

“Tiểu tử, sớm nói ngươi là người của Kiếm Yêu tôn thì đã chiêu mộ gia nhập Thiên Ma tộc của ta, bản tọa có thể đảm bảo đến lúc đó Linh tộc không cứu Kiếm Yêu tôn thì Thiên Ma tộc của ta sẽ cứu, chắc chắn sẽ không để thiên kiêu như vậy cứ thế mà ngã xuống, hơn nữa chỉ cần ngươi gia nhập Thiên Ma tộc, nghĩ đến Tiên quân đại nhân cũng sẽ không truy cứu chuyện ngươi làm với tiểu thư trước đây.”

“Thế nào?”

Ánh mắt hắn sáng ngời.

Nếu có thể kéo Bách Lý Nhất Kiếm về Thiên Ma tộc thì đó đương nhiên là chuyện tốt.

Lời này vừa nói ra, dù là Kim Nguyên hay những người khác có mặt đều kinh ngạc.

Thật không ngờ… lại là chiêu dụ!?

“Ta thấy không ổn lắm.”

Nhưng Ngọc Phong lại rất bình tĩnh đáp lại, nhìn người trước mặt, giọng điệu kiên định.

“Từ xưa chính tà không thể dung hòa, ta và những người ma đạo như ngươi không thể cùng chung một giuộc.”

Nghe vậy, sắc mặt Tà Minh hoàng rõ ràng khó coi hơn mấy phần nhưng lại không phát tác, mà cười lạnh.

“Thế thì đáng tiếc cho một kỳ tài như Kiếm Yêu tôn phải ngã xuống rồi.”

Mọi người đều biết, Ngọc Phong đến đây không ngoài mục đích là vì Cực Đạo chi Khí có thể xuất hiện bên trong.

Còn nếu không lấy được Cực Đạo chi Khí thì e rằng…

Trận hẹn chiến kiếm tiên kia chính là đi chịu chết.

Ngọc Phong không nói gì, mà nhìn chằm chằm vào Sát hải mênh mông.

Đã mấy tháng trôi qua, cũng không biết tình hình bên trong bây giờ ra sao?

…

Sâu trong Sát hải, so với sương máu bên ngoài thì nơi này ngược lại bắt đầu trở nên rõ ràng khiến thần thức hoàn toàn bị giam cầm trong cơ thể, không thể thăm dò ra ngoài.

Cũng không phải là giam cầm, mà là sát khí ở đây quá nồng đậm, một khi thần thức phóng ra ngoài, không cẩn thận để sát khí theo thần thức xâm nhập vào thức hải thì chắc chắn sẽ chết và hóa thành Sát khôi.

Ba người xuất hiện trên một hòn đảo, nhìn lên bầu trời có vầng thái dương màu máu, ánh mắt đều ngưng trọng.

Đã nửa năm rồi, ở đây tìm kiếm khắp nơi nửa năm, thậm chí bây giờ ngay cả phương hướng cũng đã mất nhưng vẫn không có tin tức manh mối về Cực Đạo chi Khí, về Sát đàn.

“Không biết khi nào Sát hải sẽ đóng lại lần nữa, nếu không tìm được thứ mình muốn thì chúng ta phải dành đủ thời gian để rời đi.”

Giọng điệu của Hồng Đào có chút nghiêm túc và gấp gáp.

Nếu không tìm được Sát đàn thì lần sau muốn có cơ hội tẩy rửa sát khí trong cơ thể, e rằng sẽ khó, không phải là không có cách, mà là gia gia nàng tuyệt đối không cho phép.

Thẩm An Tại lộ vẻ suy tư.

Hồng Đào nói không vô lý, thời gian mở ra của Sát hải mỗi lần đều không theo quy luật.

Có lẽ lần này mở ra mấy tháng, có lẽ sẽ mở ra một hai năm.

Nhưng quan trọng nhất là phải ra ngoài trước khi Sát hải hoàn toàn đóng lại.

Nếu không thì đến lúc đó âm sát chi khí dưới đáy biển tràn lên, không ai có thể thoát được, chắc chắn sẽ chết.

"Vậy thì cứ ở đây chờ đi."

Sau khi suy nghĩ, Thẩm An Tại lên tiếng.

"Chờ ai?"

Hồng Đào cau mày.

"Chờ ta tìm những thứ đó."

Nói xong, Thẩm An Tại ngồi xếp bằng trên một tảng đá màu đỏ máu.

Trên đường đi, bọn họ đã giết không ít người, cũng giết không ít Sát khôi, những thủ đoạn của Hồng Đào dù có vô cùng phong phú nhưng e rằng cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy.

Nhìn hắn cứ thế mà ngồi xếp bằng, Hồng Đào có chút nghi hoặc nhìn Hứa Thiên Diệp.

"Hắn đang làm gì vậy?"

"Trong Phù đạo, có một môn kỹ nghệ gọi là Văn Phù, nghe này không phải là nghe bằng thính giác, ở trạng thái thiên nhân hợp nhất, có thể làm được trạng thái hòa làm một với trời đất, coi trời đất như một phù văn khổng lồ, còn bản thân thì là mạch lạc tơ lụa đi trong phù văn."

Hứa Thiên Diệp giải thích.

"Có tác dụng gì?"

"Một là chuẩn bị để bày trận lớn, hai là tìm người."

"Tìm người?" Hồng Đào có chút kinh ngạc.

Mà lúc này, Thẩm An Tại đã sớm mở mắt, nhìn "chính mình" đang ngồi xếp bằng bên dưới, nhìn Sát hải màu máu mờ ảo xa xa, cũng nhìn vầng thái dương màu máu ở đây.

Không có hình thể, hắn giống như một làn gió nhẹ, phân chia thành hàng trăm hàng triệu làn gió nhẹ bay về bốn phương tám hướng.

Nơi đi qua, cảnh vật nhìn thấy, đều thu vào trong mắt.

Cách xa vạn vạn dặm, từng ngọn núi màu máu như những chiếc đinh cắm ngược xuống biển, tạo thành một vòng tròn.

Mỗi ngọn núi đều quấn một sợi xích khổng lồ, lan ra về phía trung tâm.

Ở giữa, một cỗ quan tài bằng đồng khổng lồ lơ lửng, dán đầy bùa chú, bị xích quấn chặt, phong ấn.

Nhưng dù vậy, hơi thở thoang thoảng phát ra từ bên trong vẫn khiến Thẩm An Tại ở cách xa vạn vạn dặm phải rùng mình.

Quan tài!

…

Chương 641: Bất tử bất diệt, lò luyện, Đế khí

"Quan tài?"

Thẩm An Tại nghi hoặc trong lòng, nhớ đến lời đồn về Đao tôn bí ẩn mà hắn nghe được trước đây.

Lúc đó khi hắn bị truy sát, hình như trên người có vác một cỗ quan tài như thế này.

Nhưng không ngờ…

Cỗ quan tài này lại lớn đến vậy!

Bên trong rốt cuộc chứa thứ gì?

Thẩm An Tại có chút tò mò, vì vậy hắn nhìn về phía trước, muốn tiếp tục thăm dò.

Cùng với việc ngày càng đến gần cỗ quan tài khổng lồ, hơi thở kinh khủng truyền ra từ bên trong cũng khiến hắn cảm thấy một cảm giác hồi hộp.

Lạnh, rất lạnh!

Không phải loại lạnh trên bề mặt cơ thể, mà là một loại lạnh đến từ sâu trong tâm hồn.

Giống như bên trong được niêm phong một con quái vật lạnh lẽo không có thất tình lục dục, một khi được giải phóng, nỗi kinh hoàng bên trong sẽ giáng thế.

"Những phù văn này… thật lợi hại."

Thẩm An Tại quan sát những lá bùa trên quan tài, trong lòng kinh ngạc.

Chỉ cần nhìn những phù văn này, có thể thấy đây hẳn là một trận pháp phong ấn, mục đích là ngăn chặn sự ra đời của vật thể bên trong quan tài.

Phù văn rất thâm sâu, với cường độ thần hồn hiện tại của Thẩm An Tại, chỉ cần nhìn lâu một chút, hắn đã cảm thấy hơi choáng váng.

Phù văn này, ít nhất hẳn là do một cường giả Cực cảnh, thậm chí là Bất Hủ cảnh để lại.

"Tám ngọn núi…"

Thẩm An Tại quan sát những ngọn núi bị xích quấn quanh lơ lửng xung quanh, suy ngẫm.

Thông thường, trận pháp đều lấy ba, chín, mười hai, ba mươi sáu, bảy mươi hai làm số, ba là đạo sinh, chín là đạo cực, mười hai là thiên can, ba mươi sáu là thiên cương, bảy mươi hai là địa sát.

Đây đều là những hiểu biết mà Thẩm An Tại rút ra cho tất cả các trận pháp, gần như bao gồm tất cả mọi đạo trận pháp.

Có thể lấy số tám làm trận…

Không nói là chưa từng thấy, nhưng rất rất hiếm.

"Không đúng, hẳn là thiếu thứ gì đó?"

Sau khi quan sát, Thẩm An Tại vẫn cảm thấy trận pháp này không bình thường.

Nếu nói bên trong này được niêm phong một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp thì tại sao không trực tiếp giết chết, mà lại dùng hình thức giam giữ?

Tám cửa… tám số.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, trận pháp này còn để lại một chút sinh tử, dường như để lại đường sống cho tồn tại

trong quan tài.

"Bên trong này niêm phong, là tà vật, hay là người?"

Hắn có chút tò mò nhưng dù hắn nhìn thế nào, cũng không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là gì.

Một cỗ quan tài khổng lồ như vậy, nếu nhốt người thì hẳn cũng phải là một người khổng lồ cao trăm trượng?

Cho đến khi cảm giác đau nhói truyền đến từ trong đầu, hắn mới thấy trước mắt tối sầm lại, khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã trở lại hòn đảo đó.

"Sư phụ!"

Thấy sắc mặt của người trước mặt đột nhiên tái nhợt, Hứa Thiên Diệp tiến lên lo lắng lên tiếng.

Thẩm An Tại xua tay: "Không sao, chỉ là tiêu hao hơi nhiều."

Phương pháp này cũng là hắn bắt chước theo cách mà hắn vẫn làm khi còn là Vạn Giới bi, tiêu hao rất lớn.

Nếu không phải bất đắc dĩ thì không thể tùy tiện sử dụng.

Vừa nói, hắn vừa lấy một nắm đan dược ra từ nhẫn trữ vật mà nuốt vào.

Cảnh này khiến khóe miệng Hồng Đào giật giật.

Đan dược Hoàng phẩm…

Mặc dù nàng cũng có không ít nhưng cũng không phải để ăn như vậy chứ?

Đối với điều này, Thẩm An Tại lại thấy không có gì, dù sao cũng đã quen rồi.

Mặc dù bây giờ không còn dược điền tiên thiên chí bảo nữa nhưng trình độ Dược đạo của hắn vẫn ở đó!

Người khác luyện một lò thành ba viên đan, hắn có thể luyện thành chín viên đan, hơn nữa viên nào cũng là cực phẩm, thêm vào đó có Ngọc Phong là đại gia tộc của Phượng tộc, dược liệu cũng không thiếu.

Trước khi đến Sát hải, hắn đã chuẩn bị đầy đủ các loại đan dược.

"Nham Lý, ngươi thấy gì không?"

Mặc dù không biết đó là pháp thuật gì nhưng Hồng Đào có thể cảm nhận được, đối phương vừa rồi hắn đã đi rất xa.

"Quan tài, một cỗ quan tài khổng lồ, bị trận pháp giam giữ, không biết bên trong trấn áp thứ gì."

"Quan tài?"

Hai người nghe xong đều sửng sốt, sau đó nhíu mày.

Tin đồn năm đó, bọn họ cũng có nghe thấy, tự nhiên liên tưởng đến.

"Đúng rồi, ngươi là người ma đạo, Đao tôn bí ẩn kia cũng là ma đạo, ngươi có biết hắn ta rốt cuộc có lai lịch như thế nào, bên trong quan tài chứa thứ gì không?"

Hồng Đào cau mày nhớ lại.

"Năm đó ta còn nhỏ nhưng cũng nghe gia gia nhắc đến chuyện này, gia gia nói Đao tôn kia dường như đã cướp rất nhiều thánh vật của các thế lực lớn, mặc dù chỉ là Cực cảnh nhưng có mấy vị Bất Hủ cảnh cũng không làm gì được hắn nhưng cụ thể hắn có lai lịch như thế nào, gia gia cũng không rõ, chỉ biết hắn thường đeo mặt nạ, mặc áo tơi."

"Không thể nào, Cực cảnh tuy mạnh nhưng so với Bất Hủ thì lại khác xa, mười nghìn Cực cảnh cũng không bằng một cái búng tay của Bất Hủ cảnh."

Hứa Thiên Diệp có chút không tin.

“Không, đây là sự thật.”

Hồng Đào lắc đầu, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Bởi vì Đao tôn kia có thân thể bất tử bất diệt, trong tay còn có một món… Đế khí!”

Đế khí!

Cho dù là Thẩm An Tại hay Hứa Thiên Diệp, lúc này đều ngẩng đầu lên.

Người sau thì kinh ngạc, Đế khí vô cùng hiếm có, cả chín đại tinh vực, từ trước đến nay có lẽ cũng chỉ xuất hiện chín món, mà bất cứ khi nào Đế khí xuất hiện, đó đều là một trận mưa máu tanh.

“Có biết Đế khí đó trông như thế nào không?”

Vốn dĩ luôn điềm tĩnh, chuyện gì cũng bình thản, Thẩm An Tại lần đầu tiên lộ ra vẻ vội vàng.

Bất tử bất diệt… Huyết Thôn ma đao!

“Hình như là…”

“Một cái… lò luyện?”

Cùng với giọng nói không chắc chắn của Hồng Đào vang lên, trái tim Thẩm An Tại chấn động.

Vạn Đạo dong lô!

Ba món Đế binh năm đó, hắn đều đã giao cho ba đệ tử.

Bây giờ Đao tôn bí ẩn này lại mang theo Vạn Đạo dong lô, không nghi ngờ gì nữa, chín phần mười có thể là Thiên Nhạc!

“Sao vậy?” Hồng Đào nghi hoặc.

“Không sao.”

Thẩm An Tại lắc đầu, không nói nhiều.

Thiên Nhạc, Mộ Dung Thiên, Cảnh Tuyết… ba tên ngốc này, rốt cuộc muốn làm gì?

Một đứa đến nơi tàn hồn tịch diệt, một đứa bước vào Huyết Tế chi Lộ, còn một đứa bị ma đạo truy sát, đến nay vẫn bặt vô âm tín.

"Thật là… không để cho ta yên lòng."

Thẩm An Tại bất lực thở dài.

"Ngươi nói có khả năng là bên trong quan tài đó niêm phong Cực Đạo chi Khí không?" Hồng Đào hỏi.

"Có hay không thì đi xem là biết, hơn nữa… ở đó cũng có thể thanh tẩy tà khí trên người ngươi."

Thẩm An Tại nói.

Quan tài mặc dù tà khí mười phần nhưng trận pháp lại có tác dụng trấn áp, với cường độ như vậy, Hồng Đào chỉ cần ở rìa trận pháp tản công trọng tu, cũng có thể đạt được hiệu quả của Sát đàn.

"Đi thôi, nhân bây giờ chưa có ai phát hiện, chúng ta đi trước."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, lập tức dẫn hai người bay về phía quan tài.

Bên trong rốt cuộc niêm phong thứ gì, hắn không biết nhưng tuyệt đối có liên quan đến Thiên Nhạc.

Trên đường đi, Thẩm An Tại còn cố ý nhìn hạt giống Linh mộc trong tay Hứa Thiên Diệp.

Còn thiếu hai phần ba huyết khí.

Một đường đi tới đây, giết không dưới tám mươi người, hơn nữa đều không phải hạng tầm thường, ít nhất cũng là tu vi

Thánh cảnh bát phẩm, huyết khí cuồn cuộn không phải người thường có thể so sánh.

Theo hắn ước tính, ít nhất còn phải giết một trăm Thánh cảnh, mười Hoàng cảnh mới có thể khiến hạt giống này hoàn toàn nảy mầm.

…

Chương 642: Lại thấy Bạt Đao thuật

"Nhanh lên, phía trước chính là nơi ánh sáng huyền ảo tỏa ra, chúng ta mau đi!"

Sâu trong Sát hải, từng luồng ánh sáng lướt qua, đều điên cuồng, tranh nhau tiến về phía trước.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nóng bỏng nhìn về phía xa.

Bên kia, giữa màu máu, vài tia sáng ngũ sắc phá tan mây mù, vô cùng bắt mắt.

Mà chính sự xuất hiện của ánh sáng ngũ sắc này đã thực sự khiến tất cả những người tiến vào Sát hải đều phấn khích.

Cực Đạo chi Khí, đã xuất hiện!

"Đi thôi, lần Cực Đạo chi Khí này, ta nhất định phải có được."

Trong Bán Yêu tộc, ánh mắt Ngân Miệt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía xa, bên cạnh, ánh mắt Phệ Thiên cũng lóe lên, đáy mắt có một tia khao khát.

Cực Đạo chi Khí, ngàn năm khó gặp, ngay cả Bất Hủ cảnh cũng sẽ động lòng, bên trong… càng ẩn chứa khí tức đột phá Cực cảnh.

Một bên khác, bốn đao khách mặc áo vàng giống hệt nhau, thậm chí ngay cả dung mạo cũng có phần giống nhau, đạp không mà đứng.

Nhìn ánh sáng ngũ sắc ở xa xa, bọn họ nhìn nhau, không nói nhiều, đồng thời bay vút đi.

Động tác nhất trí, giống như có sự ăn ý, như được khắc ra từ một khuôn.

Ngoài bọn họ ra, còn có một đao khách, một mình đạp gió mà đi, nhưng nơi nào hắn đi qua, không ai dám đến gần.

Mặt hắn như tượng tạc, góc cạnh rõ ràng nhưng tóc hơi bù xù, bộ trang phục bình thường trông rộng thùng thình, thêm vào đó là râu quai nón, khiến hắn trông có vẻ phóng túng không bị trói buộc.

Không giống như những đao khách khác, đeo đao bên hông hoặc chéo sau lưng, đao của hắn được đeo ngang sau lưng, đặt nằm ngang.

Chính là kiểu vắt cây ngang vai, nếu đi qua một cánh cửa nhỏ thì có thể bị kẹt lại.

Hơn nữa, hai đầu đều là chuôi đao!

Rất kỳ lạ.

"Cực Đạo chi Khí… Nếu là đao thì tốt rồi, ừm, hai thanh là tốt nhất."

Đao khách phóng túng vuốt ve râu quai nón, lẩm bẩm.

Hắn chính là đệ tử của Vô Lượng đao tôn, tên là Lữ Khứ.

Thánh cảnh cửu phẩm, nhưng tất cả mọi người đều biết.

Trong Thánh cảnh, hầu như không có ai xứng đáng để hắn rút đao.

Khi còn là Thánh cảnh bát phẩm, hắn đã rất ít khi rút đao, ba lần rút đao, đối mặt đều là Hoàng cảnh.

Một lần chém ba vị Hoàng cảnh nhất phẩm, một lần chém ba vị Hoàng cảnh nhị phẩm.

Một lần… trọng thương Hoàng cảnh tam phẩm, chém cho thần hồn của hắn phải chạy trốn, không dám xuất hiện nữa.

…

“Nham Lý, có phải là hướng đó không, nhiều người quá!”

Trong lúc bay, Hồng Đào là người đầu tiên nhìn thấy bóng người phía trước, lên tiếng.

Thẩm An Tại cau mày, nhìn về phía ánh sáng ngũ sắc xa xa, có chút nghi hoặc.

Không đúng…

Lúc nãy thần hồn của hắn hòa vào trời đất nhưng không nhìn thấy ánh sáng ngũ sắc này nhưng đúng là cùng một hướng.

Chẳng lẽ trong giai đoạn đi đường này, Cực Đạo chi Khí cũng xuất hiện ở bên kia?

“Lần này e rằng phiền phức rồi.”

Ban đầu định lén lút đi thăm dò, bây giờ xem ra, e rằng không đơn giản như vậy.

“Đi!”

Thẩm An Tại dẫn theo hai người tăng tốc độ, bay về phía ánh sáng ngũ sắc.

Không lâu sau, mọi người đều đến nơi ánh sáng tỏa ra.

Khi nhìn thấy quan tài khổng lồ, nhìn thấy tám ngọn núi nổi như những chiếc đinh khổng lồ dựng đứng, dây xích ngang dọc, tất cả đều kinh ngạc.

Thật là một cảnh tượng chấn động!

Sức mạnh của trận pháp khiến cho sát khí tích tụ lâu ngày trong lòng tất cả những người ở đây trong Sát hải đều tan biến,

tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

"Ha ha ha, Cực Đạo chi Khí!"

Có hàng trăm người xuất hiện ở đây, nhìn vào ánh sáng tỏa ra từ bên trong quan tài khổng lồ, tự nhiên có người không kìm được sự phấn khích trong lòng.

Một võ giả có thân hình gầy gò đi trước, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã lao ra ngoài.

"Tìm chết, Cực Đạo chi Khí là của ta!"

Một gã lực sĩ cao ba trượng cầm búa hừ lạnh, cũng lao ra ngoài.

Tiếp theo là một người, hai người…

Những người lao ra ngoài đều vô cùng phấn khích, như thể chỉ cần lấy được Cực Đạo chi Khí trước thì thứ đó đã thuộc về mình vậy.

Tuy nhiên cũng có những người tỉnh táo, biết rằng không đơn giản như vậy.

"Ngu ngốc."

Lữ Khứ nhìn những người lao ra ngoài, vẻ mặt lười biếng, nhàn nhạt nói.

Bên cạnh, Phệ Thiên và Ngân Miệt cũng không có động tĩnh gì, chỉ nhìn bốn đao cuồng mà nói: "Các ngươi không đi sao?"

"Liên quan gì đến ngươi?"

Bốn người đồng thanh, ngay cả giọng điệu cũng không chênh lệch nhiều, vô cùng ngạo mạn.

Điều này cũng khiến Ngân Miệt giật mình, không nói thêm gì nữa.

Bốn đao cuồng được gọi là đao cuồng, không phải vì đao của bọn họ cuồng, mà là vì cách làm người của bọn họ cũng cuồng.

Muốn kế thừa danh hiệu Bốn đao cuồng, điều đầu tiên phải làm là chém giết trăm vị thiên kiêu cùng cảnh giới.

Mà có thể chém giết trăm vị thiên kiêu, cuồng, dường như cũng là lẽ thường tình.

Trong lúc mấy người nói chuyện, những người bay ra ngoài đã tiến vào phạm vi trận pháp, xông vào bên trong tám ngọn núi bao quanh.

Nhìn quan tài như gần trong gang tấc, nhìn ánh sáng trước mắt, bọn họ đều lộ vẻ phấn khích.

Tuy nhiên, những gì xảy ra ngay sau đó lại khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Chỉ thấy tám ngọn núi rung chuyển, đột nhiên có vô số đao quang đen kịt lóe lên, sức mạnh hủy diệt bá đạo mà chúng mang theo để lại từng vết dài trên hư không.

Xì!

Gần như trong nháy mắt, những người xông tới đều bị đao quang nuốt chửng, bị hủy diệt trong đó, thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra.

"Đây là…"

Đồng tử của mọi người co lại, kinh hãi biến sắc.

Đao quang này, không thể nhìn ra mạnh yếu nhưng lại… vô cùng khủng khiếp!

Những người có thể vượt Sát hải đến đây, ít nhiều cũng có chút danh tiếng ở bên ngoài, hơn nữa đều có át chủ bài riêng.

Nhưng trước đao quang đó, lại không có chút sức phản kháng nào!

"Đây là cái gì, là Pháp Tắc chi Lực, hay là sức mạnh của trận pháp?"

Mọi người nhìn nhau, đáy mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Là Đế thuật."

Giọng nói lạnh lùng vang lên, mọi người đều nhìn về phía Bán Yêu tộc.

Đôi mắt của Phệ Thiên rất lạnh, ẩn hiện màu xám.

"Đế thuật…"

Ánh mắt của Bốn đao cuồng lóe lên.

Võ kỹ thông thần, Đế thuật là thứ duy nhất có thể sánh ngang với pháp tắc, thậm chí còn hơn một bậc!

Những người có thể nắm giữ Đế thuật, đều có… tư chất của Đại đế!

"Nơi này sao lại có Đế thuật, do ai để lại?"

Lữ Khứ nhướng mày, vuốt râu quai nón.

Hắn có chút phấn khích trong lòng, không ngờ không chỉ có Cực Đạo chi Khí xuất hiện, mà còn có cả Đế thuật!

Hơn nữa còn là đao pháp!

Nếu có thể có được…

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

Cực Đạo chi Khí gì đó, có thể không cần nhưng nếu có cơ hội thì nhất định phải tranh thủ cái Đế thuật này!

"Đao quang đó…"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại.

Hứa Thiên Diệp cũng nhìn hắn, sắc mặt ngưng trọng.

Đao quang đen kịt bá đạo đó… hắn dường như đã thấy sư phụ mình từng thi triển.

Nếu như trước đó còn có một chút không chắc chắn thì khi nhìn thấy đao quang này, Thẩm An Tại đã hoàn toàn xác định.

Sở hữu Đế khí, vác quan tài trên lưng, Đao tôn bí ẩn.

Chính là Thiên Nhạc!

Đao quang đó cũng không phải là thuật pháp lạ lẫm gì, mà là…

Trảm Thiên Bạt Đao thuật!

…

Chương 643: Ta hỏi ngươi, nếu không thì thế nào?

"Không ngờ, hắn lại lưu lại thế đao ở đây, là không muốn người khác đến gần quan tài sao?"

Thẩm An Tại trầm tư trong lòng.

Nếu là Trảm Thiên Bạt Đao thuật thì… hắn đương nhiên có thể đến gần.

Chỉ là…

Hắn liếc nhìn nhiều người ở đây một cách không để lộ dấu vết, không biểu lộ cảm xúc.

"Đây… đây là thứ gì, là lực lượng trận pháp hay là gì?"

Tiếng kinh hô liên tục vang lên, mọi người nhìn quan tài gần trong gang tấc, nhìn ánh sáng rực rỡ đó, có chút nóng lòng nhưng lại không dám tiến lên.

Cảnh tượng thảm khốc của những người vừa rồi, mọi người đều thấy rõ ràng.

Bây giờ không ai dám vượt lôi trì nửa bước, nhìn nhau, sợ hãi sẽ đi vào vết xe đổ của những người đó.

Đao quang vừa mới tiêu tan khiến lòng mọi người đều không có đáy.

"Ngươi, ngươi đi thử xem."

Ngân Miệt quay đầu, nhìn về phía một người đầu mọc sừng trâu bên cạnh.

"Á, ta sao?"

Người đầu trâu chỉ vào mình, vẻ mặt kinh ngạc.

“Chính là ngươi, lên đi.”

“Ta không được…”

Người đầu trâu vội vàng xua tay, liên tục lắc đầu.

Nhưng, vừa mới từ chối, ánh mắt hắn lóe lên, thần sắc trở nên đờ đẫn, từng bước một đi về phía quan tài.

“Ngự Yêu chi Pháp…”

Không ít người nheo mắt lại.

Bởi vậy mới nói, nhiều bán yêu như vậy lại cam tâm tình nguyện đi theo Ngân Miệt, hóa ra là hắn đã gieo xuống Ngự Yêu chi Pháp này.

Mặc dù hành động này khiến người ta khinh thường nhưng ở đây lại không có một ai đứng ra ngăn cản, thậm chí còn có người thay hắn lo lắng, chăm chú nhìn về phía trước.

Thẩm An Tại cũng không ngoại lệ, hắn không ngăn cản.

Loại chuyện này trên thế gian này quá nhiều, giúp không xuể.

Hắn không phải là người tốt bụng, cho dù có muốn giúp đỡ, cũng phải trong trường hợp không tổn hại đến bất kỳ lợi ích nào của mình, hoặc là sẽ không gây ra mối đe dọa cho mình thì mới giúp.

Rõ ràng là bây giờ không phải lúc.

Dưới sự chú ý của mọi người, người đầu trâu từng bước một đi vào trong trận pháp.

Vừa mới đến gần quan tài, còn chưa kịp giơ tay lên, một luồng đao quang đen kịt đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Xẹt!

Chém đôi từ giữa, người đầu trâu bị chia làm hai, thậm chí chỗ vết cắt còn lan tỏa thế đao đen kịt sâu thẳm, nhanh chóng hủy diệt thần hồn của hắn.

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người không khỏi hít vào một hơi.

Không nhìn thấy rõ, căn bản không nhìn thấy rõ đao quang đó sẽ xuất hiện từ đâu, căn bản không biết rõ phải đạt đến thực lực nào mới có thể ngăn cản được đao quang này!

"Ngươi, ngươi, còn ngươi nữa, cũng đi."

Ngân Miệt quay đầu, thần sắc hờ hững vô cùng, giống như Diêm Vương điểm danh.

Những bán yêu bị hắn chỉ đến, đều là thần sắc khựng lại, hoàn toàn không thể phản kháng mà tiến lên.

Tổng cộng có ba người, tu vi hai người là Thánh cảnh bát phẩm, một người là Thánh cảnh cửu phẩm.

Vẫn không có gì bất ngờ, ba người vừa bước vào trong trận pháp, liền bị đao quang mạnh mẽ đó trực tiếp chém nát thân thể, cả thần hồn cũng bị hủy diệt.

Cảnh tượng khủng khiếp như vậy khiến mọi người thậm chí còn nghĩ rằng, đừng nói là Thánh cảnh, cho dù là Hoàng cảnh, cường giả Cực cảnh đến đây, cũng sẽ chết trong đó.

Điều này cũng khiến mọi người do dự không quyết.

Như vậy, Cực Đạo chi Khí được phong ấn trong quan tài đó, ai có thể lấy được?

Những cường giả Hoàng cảnh trở lên thì không thể vào Sát hải, còn bọn họ là Thánh cảnh, căn bản không thể ngăn cản được đao quang này.

Có vẻ như chỉ có thể đứng nhìn.

Khi Ngân Miệt một lần nữa quay đầu lại, những người Bán Yêu tộc phía sau đều lùi lại một bước, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Ai lên cũng phải chết, bọn họ không muốn.

Nhưng lần này, Ngân Miệt không nói một lời, chỉ xuất hiện một ấn tín trong tay, ánh sáng tỏa ra bao trùm tất cả mọi người.

Sau khi nhìn Phệ Thiên, thấy hắn gật đầu, hắn trực tiếp điều khiển mấy chục người cùng nhau bay về phía quan tài.

Một hai người, có lẽ nhất thời khó phát hiện ra sơ hở nhưng nếu số lượng nhiều thì có thể.

Mọi người một lần nữa chăm chú nhìn về phía trước.

Xoẹt!

Vẫn là kết cục như vậy nhưng khác biệt là, dưới số lượng nhiều, mọi người có thể thấy rõ ràng, bán yêu vào phạm vi trận pháp đầu tiên sẽ chết trước, còn người cuối cùng thì chậm hơn nửa nhịp thở.

"Có hiệu quả!"

Có người lộ vẻ vui mừng, cũng có người cau mày.

"Đi."

Thẩm An Tại không do dự, lập tức quay người định dẫn theo Hứa Thiên Diệp và Hồng Đào rời đi.

Hứa Thiên Diệp thì không sao, hắn không phải là trẻ con, đương nhiên hiểu rõ.

Hồng Đào thì cau mày, vẻ mặt khó hiểu nhưng rất nhanh, nàng đã biết tại sao.

"Đứng lại."

Giọng nói trầm ấm vang lên, một bóng người như tháp sắt xuất hiện, chặn trước mặt ba người.

“Cự Ma tộc… Đạm Thai Sơn.”

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi ngưng lại, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm túc.

Cự Ma tộc, lực lượng vô cùng, lại da dày thịt chắc, có thể coi là khó đối phó.

Không chỉ ba người bọn họ bị chặn lại, khi những người khác thấy không ổn, chuẩn bị đi cũng đều bị chặn lại.

Đạm Thai Sơn nhìn ba người, khóe miệng nhếch lên: “Ba người các ngươi vội vàng rời đi làm gì, không phải muốn Cực Đạo chi Khí sao, đồ vật bày ở đó, không muốn nữa sao?”

Đối mặt với lời nói sâu xa rõ ràng của hắn, Lữ Khứ ở không xa hơi lắc đầu.

Đã biết đao quang đó có hạn, sẽ không giết chết tất cả mọi người cùng lúc, điều đó có nghĩa là chỉ cần có đủ người vào thì chắc chắn sẽ có người có thể đến trước quan tài.

Vì vậy, Ngân Miệt, Phệ Thiên, Bốn đao cuồng và những người kiệt xuất trong số những người cùng thế hệ, đương nhiên sẽ không để người khác rời đi.

“Ta… ta không muốn nữa!”

Có người bị chặn lại, nghiến răng nói, sau đó trực tiếp tăng tốc độ bay đi.

“Tìm chết.”

Một mỹ phụ tóc đỏ rực, vô cùng yêu kiều, mở miệng khẽ phun, sương mù màu hồng bay ra quấn lấy người bỏ trốn.

Rất nhanh, người đó mặt đỏ bừng, hai mắt mê ly, khí huyết dâng trào.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã kêu thảm một tiếng, trực tiếp nổ tung trước mặt mọi người!

Tình huống này xảy ra ở mọi hướng, sau khi liên tiếp chết mấy người, những người đã nảy sinh ý định bỏ trốn mới đè nén ý định chạy trốn, trong lòng kêu gào thảm thiết.

"Thấy kết cục của bọn họ chưa, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, hừ hừ!"

Đạm Thai Sơn xoa tay, hừ lạnh một tiếng, ý đe dọa không nói nên lời.

"Nếu không thì thế nào?"

Giọng nói già nua khàn khàn vang lên, khiến Đạm Thai Sơn sửng sốt.

Những người vây xem khác cũng ngẩn người, sau đó lần lượt lộ vẻ thương hại.

Đó chính là Đạm Thai Sơn, Cự Ma tộc là một trong những Ma tộc tàn nhẫn nhất, thích nhất là nuốt sống Nhân tộc, rơi vào tay bọn họ, không có ai có kết cục tốt!

"Ta hỏi ngươi, nếu không thì thế nào?"

Thẩm An Tại lặp lại một lần nữa.

"Ngươi có vẻ rất muốn chết?"

Đạm Thai Sơn nheo mắt lại.

Thấy có kẻ ra tay, những người đó đều ngoan ngoãn ở lại, thế mà người hắn chặn lại còn dám cãi lời hắn, hắn đã có chút tức giận.

"Ồ, Đạm Thai Sơn, ngươi có vẻ không nổi tiếng lắm nhỉ, lão già này có vẻ không sợ ngươi chút nào."

Mỹ phụ yêu kiều vừa ra tay nãy giờ đang dựa vào lòng một lão già đầu trọc, cười duyên nói móc.

Mà nghe lời nàng nói, Đạm Thai Sơn càng mất mặt, sát ý tràn ngập trong mắt.

“Đã ngươi muốn chết, vậy thì lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, Đạm Thai Sơn giơ nắm đấm khổng lồ lên, đột nhiên đập về phía trước, tiếng nổ vang lên từng hồi.

Xoẹt!

Một bóng người tiến lên, vững vàng nắm chặt nắm đấm của hắn, không thể tiến thêm một tấc.

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp lạnh lùng, lòng bàn tay bùng nổ gió lốc, trực tiếp đánh bay hắn ra sau mới quay người chắp tay.

“Sư phụ.”

“Ừm.”

Sắc mặt Thẩm An Tại bình thản, từ đầu đến cuối, hắn thậm chí còn không động một ngón tay.

Khi hắn từ từ ngẩng đầu lên, Đạm Thai Sơn và hắn bốn mắt nhìn nhau, trái tim người sau không hiểu sao đột nhiên đập mạnh một cái.

Hắn… sợ rồi!

…

Chương 644: Tại hạ Nham Lý

Bên kia, yêu nữ vừa lên tiếng nhíu mày, lão già đầu trọc mà nàng dựa vào cũng nhíu mày, sắc mặt nghiêm lại.

Một quyền vừa rồi của Đạm Thai Sơn, mặc dù không dùng hết sức nhưng cũng đủ để đập chết một Thánh cảnh cửu phẩm.

Mà lão già kia… lại dùng một tay đỡ được sao?!

"Là phù tu."

Bốn giọng nói đồng thanh vang lên, Lữ Khứ cũng liếc nhìn bên kia.

Người duy nhất không bất ngờ, chính là Ngân Miệt.

Hắn biết Hứa Thiên Diệp là lão tổ của Thiên Diệp tông, cũng biết trước đây hắn từng là Hoàng cảnh tam phẩm, chỉ không biết vì sao mà cảnh giới lại tụt xuống.

Đỡ được một quyền của Đạm Thai Sơn, cũng không phải chuyện gì lạ.

"Ngươi dám đánh trả?"

Đạm Thai Sơn phản ứng lại, phát hiện mình lại nảy sinh sợ hãi với một người cùng cảnh giới, không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận, trừng mắt nhìn.

Ngay sau đó, thân hình hắn lại cao thêm mấy trượng, lúc đấm xuống, hư không lại xuất hiện một quyền ảnh khổng lồ rơi xuống, uy thế vô cùng lớn.

Hứa Thiên Diệp không vội không vàng, đang định giơ tay vẽ bùa thì một bàn tay đã đặt lên vai hắn.

Thẩm An Tại bước ra một bước, hư không gợn sóng từng hồi.

Chớp mắt, hắn đã biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở sau lưng Đạm Thai Sơn.

"Nhanh thật!"

Bốn đao cuồng đồng thời lên tiếng, có chút kinh ngạc.

Lữ Khứ cũng một lần nữa nhìn sang.

"Ngươi đã muốn chết, vậy lão phu sẽ thành toàn cho ngươi."

Giọng nói hờ hững của Thẩm An Tại vang lên, sau đó hắn giơ tay rút kiếm.

Xoẹt!

Kiếm khí vô hình, chỉ thấy hàn quang lóe lên cùng với tiếng sấm sét.

Quyền ảnh khổng lồ trong hư không vỡ tan, Đạm Thai Sơn vẫn giữ tư thế đấm, dừng lại giữa không trung, hai mắt chuyển động một chút.

Rắc…

Đầu rơi xuống, rơi vào Sát hải bên dưới.

Máu chảy như suối ở chỗ đầu đứt, vô cùng đáng sợ.

"Một kiếm… chỉ dùng một kiếm!"

"Hắn là ai vậy, lại có thể dùng một kiếm chém nát thân xác của Đạm Thai Sơn!"

Tiếng kinh hô vang lên, ngay cả mỹ phụ và lão già đầu trọc cũng kinh ngạc.

Thân xác của Đạm Thai Sơn cường hãn ra sao, bọn họ đều biết rõ.

Vậy mà lại bị người ta dùng một kiếm chém nát như vậy sao!?

Kiếm tu… quả nhiên khủng khiếp đến cực điểm!

Thẩm An Tại nhìn thanh kiếm trong tay đã xuất hiện vết nứt, không khỏi hơi nhíu mày.

Kiếm của Mộ Dung Thanh Vân vẫn quá tệ, ngay cả kiếm ý của hắn cũng không thể chịu đựng được hoàn toàn, nếu không thì một kiếm vừa rồi, ngay cả thần hồn của Đạm Thai Sơn cũng nên bị chém nát.

"Ngươi muốn chết!"

Tiếng gầm thét của thần hồn vang lên.

Chỉ thấy Đạm Thai Sơn vừa bị chém đứt đầu, toàn thân bỗng bùng cháy ngọn lửa màu xanh, trên người nhanh chóng bò đầy ma văn, hơi thở tu vi cũng tăng lên từng bước.

Cho đến khi bước vào Hoàng cảnh nhị phẩm!

"Là ma văn huyết mạch của Cự Ma tộc, không ngờ Đạm Thai Sơn lại bị ép phải thi triển nhanh như vậy, xem ra một kiếm vừa rồi, thật sự suýt nữa lấy mạng hắn!"

Yêu nữ hơi ngưng ánh mắt lại.

Đối mặt với gã khổng lồ có ma văn quấn quanh, hơi thở mạnh mẽ gấp trăm đang lần lao tới, Thẩm An Tại vẫn không vội không vàng.

Hắn giơ tay, tụ gió thành viên, vô số phù quang ẩn hiện trong đó, dường như cả không gian xung quanh cũng bị nén vào trong.

"Đi."

Quả cầu do Ngũ Hành Phong phù ngưng tụ, được hắn đẩy ra, tạo thành một cơn bão lớn trên đường đi.

Vòi gió xoáy mạnh mẽ hút và tạo nên những con sóng cao hàng vạn trượng, cùng với hàng vạn cơn gió mạnh, nổ tung trên người Đạm Thai Sơn.

Ầm ầm!

Dưới tiếng nổ, gió mạnh thổi khắp nơi.

Thân hình khổng lồ của Đạm Thai Sơn trực tiếp bị nổ tung dưới vụ nổ của Ngũ Hành Phong phù bị nén, không còn xương cốt!

Dư ba cuốn theo khí huyết tản ra, yêu nữ và tất cả mọi người đều bất đắc dĩ phải tụ thế chống đỡ, thậm chí còn lùi lại một bước, lộ vẻ kinh ngạc.

Quá mạnh!

Chỉ là dư ba, vậy mà lại khiến bọn họ cảm thấy hơi căng thẳng!

Chỉ có một số ít người không có động tác gì dưới dư ba này, đó là Lữ Khứ, Ngân Miệt, Phệ Thiên và Bốn đao cuồng.

Nhưng bọn họ cũng nheo mắt lại, suy nghĩ khác nhau.

Ngân Miệt càng nghi ngờ nhìn Thẩm An Tại và hai người kia thêm vài lần.

Hắn biết Hứa Thiên Diệp nhưng lão già tóc trắng và cô gái mặc đồ đỏ kia là ai?

Hơn nữa, nghe người trước gọi là lão già này là… sư phụ?

Dư ba tan đi, khi tất cả mọi người nhìn thấy lão già mặc áo choàng trắng dưới cơn gió mạnh vẫn còn giữ sắc mặt thản nhiên, thì đều kinh ngạc.

Người này rốt cuộc là ai, vậy mà trong chớp mắt đã giết chết Đạm Thai Sơn đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch!?

“Có chút thú vị.”

Lữ Khứ lè lưỡi, xoa cằm nhìn Thẩm An Tại từ trên xuống dưới.

Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất, chính là kiếm tu, lại là phù tu.

Ở đây không phải không có người tu luyện phù kiếm nhưng rất ít, người nổi tiếng lại càng ít.

Nhưng người trước mắt, dường như cả hai đều luyện rất tốt.

“Ngươi là ai?”

Ngân Miệt nheo mắt lại, lạnh lùng lên tiếng.

Thẩm An Tại phất tay áo, nhàn nhạt đáp lại.

“Tại hạ Nham Lý.”

Bốn chữ vừa dứt, những người có mặt nhìn nhau, đều nghi ngờ.

Nham Lý?

Sao hình như chưa từng nghe đến cái tên này?

Đã là người tu luyện phù kiếm, ít nhiều cũng phải có chút danh tiếng mới đúng nhưng những người có mặt ở đây, không một ai nghe nói đến.

“Dám giết người của Cự Ma tộc ta, muốn chết!”

Không xa, những người Cự Ma tộc đi cùng Đạm Thai Sơn phản ứng lại, tức giận không thôi.

Ngay lập tức, năm người cùng nhau tấn công, thân hình cao lớn.

Nhưng ngay cả Đạm Thai Sơn cũng đã chết, hành động của bọn họ khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thẩm An Tại chỉ nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, ngón tay thành kiếm vung lên.

Năm luồng kiếm khí sấm sét mọc lên từ mặt đất, như bàn tay bao vây năm người, sau đó xé nát.

Xoẹt!

Ngay lập tức chia thành nhiều phần, máu bắn tung tóe.

Dứt khoát, tàn nhẫn!

Bôn Lôi kiếm, Thẩm An Tại đã lâu không sử dụng nhưng giết hai ba con cá tôm, quả thực không quá thành vấn đề.

Thẩm An Tại nhìn khắp toàn trường, phần lớn mọi người đối mặt với ánh mắt của hắn đều vô thức né tránh, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Ngay cả yêu nữ và lão già đầu trọc cũng đều kiêng dè.

Chỉ có một số ít người dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Thẩm An Tại, đó là Phệ Thiên, Ngân Miệt và Bốn đao cuồng.

"Đã các ngươi muốn Nham mỗ ở lại như vậy, vậy lão phu sẽ ở lại chơi với các ngươi một chút."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng.

Ban đầu định đưa hai người bọn họ đi trước, sau đó quan sát từ xa nhưng đã có người dám cản, vậy thì giết gà dọa khỉ vậy.

Hắn vung tay, khí huyết của sáu người chết đều bị hắn thu vào trong tay áo.

Đây đều là chất dinh dưỡng cho hạt giống Linh mộc, tự nhiên không thể lãng phí.

Nhiều người nhìn nhau, không ai dám tiến lên khiêu khích nữa.

Hứa Thiên Diệp lặng lẽ đứng sau Thẩm An Tại, còn Hồng Đào thì nhếch mép.

Nếu vừa rồi chậm thêm một chút, nàng đã chuẩn bị ra tay rồi.

“Đã mọi người đều muốn ở lại, vậy thì cùng nhau phá trận đi.”

Ngân Miệt nhìn xung quanh, bỏ qua Thẩm An Tại và hai người kia rồi lên tiếng.

“Bên chúng ta đã chết không ít người rồi, bây giờ có phải đến lượt Nhân tộc các ngươi rồi không?”

Bốn đao cuồng không nói gì nhưng lại nhìn về phía những người phía sau.

Ngay lập tức, mọi người đều giật mình, sắc mặt hoảng hốt.

Không nghi ngờ gì nữa, để lại những người này, hoàn toàn là để dùng làm vật hi sinh mở đường.

Chỉ cần có nhiều người vào hơn, những người phía sau mới có cơ hội tiếp xúc với Cực Đạo chi Khí trong quan tài.

…

Chương 645: Người trên đỉnh núi

“Vào đi.”

Bốn đao cuồng lạnh lùng lên tiếng, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Những người phía sau nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, từng bước tiến về phía trước.

“Các ngươi cũng đi đi, nếu biểu hiện tốt, biết đâu có thể cho các ngươi cơ hội gia nhập Hợp Hoan tông đấy~”

Mỹ phụ yêu kiều thở ra như hương lan, mở miệng đầy quyến rũ.

Nghe vậy, không ít võ giả phía sau nàng đều ánh mắt rực lửa, hai mắt hơi ửng hồng.

Những người trúng phải mê thuật vốn đã không tỉnh táo, giờ lại nghe thấy lời dụ dỗ như vậy, dường như đã vứt hết mọi nguy hiểm ra sau đầu.

Từng người một như gà được tiêm máu, ồ ạt tiến lên phía trước.

Hoặc là uy hiếp hoặc là dụ dỗ, tóm lại là hàng trăm người có mặt đều đi về phía trong trận pháp.

Ngoài Thẩm An Tại ra, người duy nhất không uy hiếp người khác vào là Lữ Khứ.

Thấy cảnh này, Hồng Đào không khỏi nhíu mày.

Những người của Hợp Hoan tông tạm thời không nói nhưng Bốn đao cuồng của Cuồng Đao môn dù sao cũng là danh môn chính phái, sao lại…

Nàng không khỏi nhớ đến một câu mà Nham Lý đã nói.

Đúng sai vô hình, chính tà tại tâm.

Công pháp tu luyện có chính đạo đến đâu nhưng việc bọn họ làm lại tuyệt không phải chính nghĩa.

"Đi."

Ngân Miệt, Phệ Thiên bám sát theo sau mọi người.

Mỹ phụ yêu kiều và lão già đầu trọc bám sát phía sau, còn Lữ Khứ thì cười với Thẩm An Tại một cái rồi mới bay vào.

"Các ngươi cứ ở lại đây, đừng tự ý vào trong."

Thẩm An Tại không chắc bên trong còn có nguy hiểm gì nữa không nên không định để Hứa Thiên Diệp và Hồng Đào mạo hiểm.

"Nhớ là khi có cơ hội thì thu thập khí huyết."

Thẩm An Tại đặc biệt dặn dò một câu, sau đó đưa một viên huyết tinh trong tay áo cho hắn.

"Vâng, sư phụ."

Hứa Thiên Diệp gật đầu.

"Này, ta đi vào cùng ngươi!"

Hồng Đào lên tiếng.

Nhưng Thẩm An Tại không thèm để ý đến nàng, cứ đi thẳng về phía trước.

Xoẹt!

Khi một đám người cùng lúc tiến vào trận pháp, tám ngọn phù phong như đinh bắt đầu rung chuyển.

Những luồng đao quang đen kịt lóe lên từ khắp hư không, trong nháy mắt đã cướp đi mạng sống của mấy người.

Cùng với sự xuất hiện đột ngột của đao quang, không ít người bắt đầu hoảng sợ, một lần nữa nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng vừa có người mới quay đầu, Bốn đao cuồng đã trực tiếp chém một nhát.

Cảnh tượng thi thể lìa khỏi đầu khiến mọi người kinh hãi.

"Ít nói nhảm, tiếp tục đi vào!"

Bốn người đồng thanh, sắc mặt lạnh lùng.

Không còn cách nào khác, mọi người đều sử dụng thủ đoạn của mình, nghiến răng tiếp tục tiến về phía quan tài.

"Quả nhiên là như vậy, số người càng đông, những đao quang này tuy nhiều nhưng tốc độ cũng sẽ giảm đi tương ứng."

Ánh mắt Ngân Miệt lóe lên, bước ra một bước, ống tay áo phun ra vô số luồng gió đen.

Những luồng gió đen này hóa thành những sợi xích quấn quanh eo không ít người phía trước, khi bọn họ sắp bị đao quang đen kịt nuốt chửng thì kéo sang một bên.

Vừa vặn tránh được.

"Cảm ơn, cảm ơn Ngân thiếu chủ!"

Có người thoát chết trong gang tấc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mở miệng cảm kích.

Bên cạnh, mỹ phụ yêu kiều và lão già đầu trọc cũng lần lượt cứu không ít người.

Nhưng cảnh tượng này lại khiến Thẩm An Tại và Lữ Khứ lắc đầu trong lòng.

Thật sự cho rằng bọn họ phát thiện tâm sao?

Chỉ sợ mọi người đều chết hết, đao quang đen kịt sẽ càng mạnh càng nhanh, mang đến nguy hiểm lớn hơn mà thôi.

"Người này thật kỳ lạ, dường như có thể dự đoán được đao quang sẽ đến, chưa từng bị bất kỳ đao quang nào chém trúng."

Lữ Khứ vừa né tránh vừa quan sát Thẩm An Tại đang thong dong đi bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Quả thật như hắn nghĩ, đao quang này, Thẩm An Tại quá quen thuộc rồi.

Quen thuộc đến mức ngay cả khi chúng còn đang ẩn núp trong hư không, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Vì vậy, mỗi bước hắn bước ra đều tránh được đao quang.

Trong mắt người ngoài, dường như hắn có thể tiên đoán trước được.

Càng đến gần quan tài, trận pháp rung chuyển càng dữ dội.

Cho đến khi tất cả mọi người đều tiến vào phạm vi mười trượng của quan tài, tất cả đao quang đều biến mất, không còn xuất hiện nữa.

"Sống rồi, chúng ta sống rồi!"

Những người không chết dưới đao quang mừng rỡ như điên.

Quan tài phía trước run rẩy, phát ra tiếng rắc, mở ra một khe hở.

Bên trong không có gì cả, tối đen như mực.

"Cẩn thận!"

Có người kinh hô.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Tám sợi xích khổng lồ đột nhiên đứt gãy, đỉnh núi nổ tung.

Nắp quan tài mở ra, để lộ ra xoáy nước đen ngòm bên trong.

Lực hút mạnh mẽ khiến hư không cũng bị bóp méo, trong nháy mắt nuốt chửng tất cả mọi người.

"Nham Lý!"

Bên ngoài, sắc mặt Hồng Đào đại biến, kinh hô lên.

Tất cả mọi thứ phía trước đều biến mất cùng với sự xuất hiện của xoáy nước đen, thậm chí nàng còn chưa kịp phản ứng thì trước mắt đã trống rỗng.

Tất cả mọi người đều biến mất.

"Xong rồi, xong rồi, bọn họ đi đâu mất rồi!?"

Hồng Đào nhíu chặt đôi mày thanh tú, có chút không biết phải làm sao.

"Đừng hoảng, có lẽ quan tài vừa mở ra, bên trong xuất hiện một thông đạo hư không, bọn họ chỉ đến một nơi khác thôi."

Hứa Thiên Diệp có nghiên cứu về Phù đạo, trầm giọng nói.

"Có lẽ vẫn còn trong Sát hải, chúng ta đi nơi khác tìm thử!"

…

Bên kia, trên một con đường núi màu máu.

Tất cả mọi người đột nhiên xuất hiện, nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, đều lộ vẻ cảnh giác.

"Đây là đâu?"

"Hình như không còn ở Sát hải nữa rồi, không ngờ bên trong quan tài lại là thông đạo không gian!"

Mọi người bàn tán xôn xao, đều tò mò về cảnh tượng vừa xảy ra.

“Cực Đạo chi Khí chẳng lẽ được giấu ở đây sao?”

Có người cau mày nói.

Câu nói này lập tức kéo mọi người khỏi sự tò mò.

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên.

Một con đường núi kéo dài bất tận, xa xa dường như có ánh sáng lưu chuyển, mơ hồ có thể nhìn ra, đó là một bóng người cầm trường đao đứng trên đỉnh núi.

Nhưng lần này, không phải ánh sáng chín màu mà là màu máu nồng đậm!

Toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

“Đi!”

Ngân Miệt và Phệ Thiên nhìn nhau, lập tức xông ra, tiện tay khống chế không ít võ giả đi dò đường trước.

Lão già đầu trọc và mỹ phụ yêu kiều cũng không chịu thua kém, bám sát theo sau lên núi.

Nhưng khi đi lên núi, sắc mặt bọn họ đều đại biến.

Tu vi tiêu hao không thể bổ sung!

Thiên địa nơi này căn bản không có chút linh khí nào tồn tại, giống như một thế giới khép kín!

Mọi người vừa định bay tiếp thì lập tức hạ xuống, nhìn nhau, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nơi này không có chút linh khí nào, cũng có nghĩa là ai tiêu hao quá nhiều trước thì sẽ rơi vào thế yếu trong cuộc tranh giành sau này.

Thẩm An Tại quan sát xung quanh, ánh mắt lóe lên.

Trời tròn đất vuông, một màu máu.

Nhưng nơi này hẳn vẫn còn ở trong Sát hải, bởi vì Huyết Sát chi khí nồng đậm ở đây cùng nguồn gốc với Sát hải.

Hắn cảm thấy, quan tài hẳn đã dịch chuyển tất cả mọi người đến…

Trung tâm chân chính của Sát hải!

Còn nguồn gốc của sát khí vô tận trong Sát hải, có lẽ chính là ánh sáng màu máu ở cuối con đường núi, chính là bóng người kia!

“Lão tam, có phải ngươi ở đằng kia không?”

Thẩm An Tại nheo mắt, muốn nhìn rõ người trên đỉnh núi là ai, nhưng mặc cho hắn cố gắng hết sức thì vẫn không thể nhìn rõ.

Nhưng, trên núi đích thực có một người.

…

Chương 646: Đao khách và đao gãy

Có lẽ vì quá muốn biết người ở cuối núi là ai, Thẩm An Tại chậm rãi bước đi, vượt qua mọi người, từng bước chậm rãi nhưng nặng nề tiến về phía cuối núi.

Ngân Miệt và những người khác còn đang do dự không dám tiến lên, thấy có người chịu đi đầu, sau khi nhìn nhau thì không nói nhiều, đi theo phía sau.

"Này, phía trước nguy hiểm."

Khi Thẩm An Tại đi ngang qua Lữ Khứ, người sau tốt bụng nhắc nhở một câu.

Nhưng hắn không đáp lại, vẫn bước về phía trước, dường như trong mắt hắn chỉ còn bóng người đứng ở cuối đỉnh núi.

Ầm!

Không biết bậc thang dài bao nhiêu nhưng khi Thẩm An Tại bước lên, một áp lực mạnh mẽ ập đến.

Như muốn đè gãy xương sống của hắn, muốn nghiền nát đầu hắn.

"Áp lực mạnh quá!"

"Cảm giác này… giống với pháp môn mà Thiên gia ở Hoang vực am hiểu!"

Mọi người đi theo sau hắn, cũng cảm nhận được trọng lực khủng khiếp này, đều kinh ngạc.

Chẳng lẽ người tạo ra nơi này là Thiên gia?

Khi mọi người đang kinh ngạc, Thẩm An Tại đã bước ra bước thứ hai.

Gió mát trong lành vô biên thổi bay góc áo hắn, vén tay áo hắn lên, vạt áo tung bay.

Có Phong phù gia trì, hắn mới chống đỡ được áp lực mạnh mẽ này.

Nếu không, với thể xác yếu ớt của Mộ Dung Thanh Vân, chỉ sợ sẽ nổ tung thành sương máu ngay tại chỗ.

Mà cảm giác áp bức này cũng khiến Thẩm An Tại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đoạn Đầu sơn…

Hắn hít một hơi thật sâu, một lần nữa bước ra bước thứ ba.

"Gào!"

Đột nhiên, từ trong đất bên dưới vươn ra một bàn tay thối rữa, trực tiếp nắm lấy mắt cá chân hắn, kéo mạnh xuống.

Không chỉ hắn, ngay cả những người không bước lên bậc thang thứ ba, dưới chân họ cũng có những bàn tay chui ra.

Ngay lập tức có vài người không kịp trở tay, trực tiếp bị kéo xuống đất, tiếng kêu thảm dần dần xa đi.

"Đây… đây là cái gì!?"

"Huyết Sát chi khí nồng quá, là Sát khôi hay thi ma?"

Tiếng kinh hô liên tục vang lên, Lữ Khứ dùng một nhát chưởng đao chặt đứt bàn tay chui ra dưới chân, cau mày.

Nơi này không thể phóng thần thức ra ngoài, cũng không có linh khí bổ sung, chỉ có thể tự mình ăn đan dược.

Mà những bậc thang này không chỉ có vạn bậc, còn không thấy điểm dừng.

Nếu như giữa chừng mà linh nguyên cạn kiệt, e rằng sẽ chết chắc!

"Có người dò đường, chúng ta cứ đi theo hắn là được."

Ngân Miệt và Phệ Thiên nhìn nhau, không định hành động thiếu suy nghĩ.

Còn Thẩm An Tại bị bàn tay dưới đất nắm lấy mắt cá chân nhưng thậm chí còn không thèm nhìn, cả người vững như Thái sơn, như thể dưới chân hắn đã mọc rễ.

Mặc cho bàn tay đó kéo thế nào, cũng không thể kéo hắn xuống được.

Xung quanh hắn có gió trong lành bao quanh, đồng thời có phù văn màu nâu lưu chuyển, Ngũ Hành chi phù chuyển sang Thổ phù mà triển khai.

Hắn một lần nữa nhấc chân, bước đi.

Rắc!

Bàn tay trực tiếp bị xé đứt, căn bản không thể ngăn cản hắn chút nào.

Một bước, hai bước.

Áp lực khủng khiếp càng ngày càng đáng sợ nhưng vẫn không thể khiến Thẩm An Tại dừng bước.

Hắn từ từ đi dẫn đầu, dần dần tăng tốc, đến sau thậm chí còn nhảy vọt lên, một bước vượt qua mấy bậc thang.

"Nhanh đuổi theo!"

Nhìn người phía trước càng đi càng xa, mọi người nhìn nhau rồi nhanh chóng tăng tốc.

Xì!

Nhưng, đao quang đen kịt một lần nữa xuất hiện từ hư không, trong nháy mắt cướp đi sinh mạng của hơn mười người.

“Chết tiệt, mau đuổi theo!”

Thấy bóng dáng Thẩm An Tại sắp biến mất, Ngân Miệt nghiến răng, trực tiếp túm lấy mấy người rồi điên cuồng chạy, Phệ Thiên cũng bám sát theo sau.

Xoẹt!

Đao quang lại xuất hiện, hắn trực tiếp dùng những người mình túm được làm lá chắn.

“Không… đừng!”

Tiếng kinh hoàng vang lên nhưng không có phép màu nào xảy ra.

Từng người từng người ngã xuống, Ngân Miệt và Phệ Thiên cuối cùng cũng đuổi kịp bước chân của Thẩm An Tại.

Nhóm ả mỹ nhân yêu kiều, lão già đầu trọc và Bốn đao cuồng cũng bắt chước, túm lấy bia đỡ đao quang cho mình, nhanh chóng đuổi theo.

Còn Lữ Khứ, hắn nắm chặt thanh đao đặt ngang sau lưng bằng tay trái.

Khi đao quang xuất hiện, hắn đột nhiên rút đao ném ra.

Đao dài xé gió, đao quang đen kịt trong nháy mắt nuốt chửng vị trí ban đầu của hắn.

Nhưng, khi thân hình hắn xuất hiện trở lại, đã ở phía trước, như thể dịch chuyển tức thời.

Nắm chặt thanh đao bay ra của mình, Lữ Khứ quay đầu nhìn lại, sau đó tăng tốc.

Cùng với từng bước tiến về phía trước, Thẩm An Tại vẫn không thể nhìn rõ người trên đỉnh núi là ai.

Nhưng…

Hắn cảm nhận được tử khí.

Người trên đỉnh núi, là một người chết.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng người cầm đao trên đỉnh núi đã chết, không còn chút sinh khí nào.

“Không thể nào.”

Thẩm An Tại dần nhíu mày, nội tâm vốn không lăn tăn cũng gợn sóng.

Hắn bước một thành hai, Phong Hành phù triển khai, trong nháy mắt vượt qua trăm bậc thang.

Hai bên, xuất hiện những bức tượng cầm đao canh giữ núi.

Khi Thẩm An Tại đến gần, hai bức tượng đột nhiên mở mắt, đồng thời vung đao ngang, sức mạnh mạnh mẽ khiến hư không rền vang.

Trong cơ thể bọn chúng, còn truyền ra vọng trầm như tiếng chuông.

“Thần Chung Mộ Cổ…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, trong nháy mắt đã nhìn ra phương pháp rèn luyện của hai bức tượng này, chính là một trong ba mươi sáu Cổ pháp, Thần Chung Mộ Cổ.

Xoẹt!

Đao dài chém qua, thân hình Thẩm An Tại nổ tung thành vô số tia lửa, một lần nữa vượt qua cửa ải này.

Nhưng những người phía sau lại không may mắn như vậy, đao dài khổng lồ từ trên quét xuống, mang theo sức mạnh vạn

quân.

Ầm!

Ầm!

Chưa kịp đến gần, khí thế mạnh mẽ đã trong nháy mắt nghiền nát mấy người thành sương máu.

"Chết tiệt, bức tượng này có sức mạnh thật lớn!"

Ngân Miệt và những người khác chỉ đành lùi lại một bước.

Nhìn thấy hai bức tượng khổng lồ chắn ngang trên bậc thang, chặn đường đi, hắn nghiến răng vung tay áo.

Cùng với tiếng hú của sói vang lên, vô số sợi tơ bay ra từ tay hắn, trực tiếp quấn lấy tất cả các bia đỡ đạn, ném lên không trung.

Hai bức tượng cùng lúc ngẩng đầu, giơ đao chém lên không trung.

Tiếng kêu thảm liên hồi vang lên, Ngân Miệt và Phệ Thiên nhân lúc bức tượng vung đao, trong nháy mắt xông qua.

"Mị thuật không có tác dụng với bức tượng!"

Ả mỹ nhân yêu kiều sắc mặt khó coi: "Chết tiệt, Ngân Miệt dùng hết bia đỡ đạn của chúng ta rồi!"

"Dùng Phá Sơn phù!"

Lão già đầu trọc nhìn thấy ba người kia càng đi càng xa, cũng sốt ruột thêm mấy phần.

Hai người lập tức lấy ra một lá bùa màu vàng từ nhẫn trữ vật.

Lá bùa bay lên, hóa thành một mũi tên khổng lồ bắn về phía hai bức tượng.

Ầm ầm!

Mũi tên nổ tung, sức mạnh mạnh mẽ khiến động tác của bức tượng hơi khựng lại.

Cũng chính lúc này, lại có hai người xông ra khỏi đao của bọn chúng, còn có một thanh đao đồng hành.

“Cảm ơn.”

Lữ Khứ đột nhiên xuất hiện nắm chặt lấy đao dài, liếc nhìn ả mỹ nhân yêu kiều và lão già đầu trọc, tăng tốc tiến về phía trước.

Phía trước, khi thần hồn chi lực của Thẩm An Tại đã tiêu hao hơn một nửa, hắn rốt cuộc cũng đến được lưng chừng núi.

Miễn cưỡng, có thể nhìn rõ một chút hình dáng người trên đỉnh núi.

Đó là một đao khách áo xám đội nón lá, trong tay cầm một thanh đao gỗ màu máu đã gãy, đôi mắt bị bịt bằng vải đen.

Hắn đứng bất động trên đỉnh núi, chết lặng.

Còn ở phía trước, một cỗ quan tài bình thường bằng đồng được đặt ở đó.

Giữa quan tài, cắm một nửa lưỡi đao.

Ngực của đao khách áo xám trống rỗng, như thể bị người ta moi tim.

Ánh mắt Thẩm An Tại có chút thất thần, hắn dừng bước, lặng lẽ nhìn thanh đao gãy trong tay đao khách.

Cán đao bằng gỗ hơi thô ráp, có thể thấy rõ chữ “Thủ” được khắc trên đó.

…

Chương 647: Thiên Nhạc đã chết?

Khi Thẩm An Tại nhìn thấy đao khách áo xám, chỉ cảm thấy đầu óc như bị sấm nổ "Ầm" một tiếng, sau đó là một mảnh trống rỗng.

"Lão tam…"

Hắn lẩm bẩm gọi một tiếng, giọng như muỗi kêu.

Gió thổi qua, mang theo mùi tanh của máu.

Áo của đao khách áo xám theo gió lay động, mái tóc dài của hắn bay phất phơ nhưng lại không quay đầu lại, không đáp lại.

Chỉ có sự trống rỗng nơi lồng ngực, như thể đã nói cho Thẩm An Tại biết đáp án.

Bất kể hắn tin hay không.

Người đã chết, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, không làm được bất kỳ phản ứng nào.

Bất tử bất diệt, Huyết Thôn ma đao.

Nhưng bây giờ… ngay cả thanh đao đó cũng đã gãy làm đôi.

Bản nguyên pháp khí vỡ vụn, cũng có nghĩa là chủ nhân đã qua đời, tử vong.

"Cực Đạo chi Khí!"

Ngân Miệt là người đầu tiên đến bên cạnh Thẩm An Tại, khi hắn nhìn thấy thi thể của đao khách áo xám, sắc mặt lại lộ

vẻ vui mừng.

Chỉ vì cỗ quan tài trước mặt hắn tỏa ra ánh sáng màu đỏ huyền ảo.

Không nghi ngờ gì nữa, bên trong thực sự cất giữ một món Cực Đạo chi Khí.

Vui mừng khôn xiết, hắn lập tức xông ra, một bóng sói hư ảo khổng lồ xuất hiện sau lưng, giúp hắn chống đỡ uy áp của cả ngọn núi này, nhanh chóng tiến đến gần thi thể.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, nắp quan tài trực tiếp bị thổi bay, ánh sáng đỏ bên trong tràn ra.

Dư ba chấn động thi thể của đao khách áo xám khiến hắn bay đi, lăn xuống bậc đá.

Rơi ngay dưới chân Thẩm An Tại.

"Nhanh lên, Cực Đạo chi Khí ở bên trong!"

Không chỉ Ngân Miệt và Phệ Thiên, mà cả ả mỹ nhân yêu kiều và lão già đầu trọc cũng đuổi tới.

Lúc này nhìn thấy Cực Đạo chi Khí, bọn họ không còn quan tâm đến việc tiêu hao nữa, linh nguyên cuồn cuộn, tốc độ cực nhanh vượt qua Thẩm An Tại bên cạnh, xông về phía quan tài.

Chỉ có Thẩm An Tại, hắn từ từ cúi người, bế thi thể có phần gầy gò đó lên.

Lữ Khứ đi ngang qua, cau mày nhìn hắn một cái, tò mò tại sao hắn rõ ràng là người đầu tiên lên núi nhưng tại sao lại dừng lại vào lúc này.

Nhưng hắn cũng không nán lại lâu, mà cũng xông lên núi.

Thẩm An Tại đưa tay, vén tấm vải đen trên mặt thi thể.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc nhưng đã trở nên điềm đạm và già dặn, lòng Thẩm An Tại đột nhiên nặng trĩu.

Có chút khó thở, có chút không dám tin.

Thiên Nhạc điềm đạm hơn tất cả mọi người, điềm đạm hơn Mộ Dung Thiên, điềm đạm hơn Tiêu Cảnh Tuyết nhưng cũng là người cực đoan nhất trong ba người.

Hắn chưa bao giờ ầm ĩ, cũng không dễ dàng bộc lộ tình cảm của mình, lúc nào cũng lạnh lùng.

Nhưng lúc này, mặc dù Thẩm An Tại chỉ ôm một cái xác.

Nhưng cảm xúc buồn bã lại không khỏi dâng lên từ đáy lòng.

Như thể đây chính là tâm trạng của Thiên Nhạc trước khi chết, buồn bã, tuyệt vọng và… cô đơn.

Và cũng chính những cảm xúc này khiến Thẩm An Tại không khỏi ngước mắt nhìn trời, hốc mắt đỏ hoe.

Trong mơ hồ, hắn như thấy lại cảnh tượng của nhiều năm trước.

Đao khách áo xám hấp hối, cúi đầu lẩm bẩm, lẩm nhẩm điều gì đó.

Là gì vậy?

Chỉ có một câu…

“Nếu… sư phụ ở đây thì tốt rồi.”

Thẩm An Tại nắm chặt tay, cảm xúc chìm xuống đáy vực.

Hắn có chút tự trách.

Tự trách mình tại sao lại ngủ một giấc đến ba nghìn năm, tự trách tại sao khi các đệ tử gặp khó khăn, mình lại không có mặt.

Nếu mọi chuyện có thể bắt đầu lại, hắn nhất định sẽ cùng ba đứa nhỏ đó trải qua những năm tháng đó.

Hắn nhìn người trong lòng bằng ánh mắt run rẩy, nhìn sự trống rỗng trong ngực hắn, có chút không đành lòng và… một sự lạnh lẽo tràn ngập.

Bất kể là ai, giết đệ tử của Thẩm An Tại hắn, dù lên tận trời xanh hay xuống tận suối vàng, nhất định hắn sẽ nghiền xương thành tro, khiến hồn phách tan biến!

Gió nhẹ nâng đỡ, hắn tạm thời đặt thi thể của Thiên Nhạc xuống chân núi, ngẩng đầu nhìn những người đã bắt đầu tranh giành quan tài, ánh mắt lạnh lùng.

Hắn không biết tại sao Thiên Nhạc lại chết nhưng có thể chắc chắn rằng, điều đó không thể tách rời khỏi thứ bên trong quan tài.

Bởi vì nửa lưỡi đao của Thiên Nhạc được cắm trên nắp quan tài.

Có lẽ là để phong ấn.

“Cực Đạo chi Khí…”

Ngân Miệt là người đầu tiên đến gần quan tài, hắn mở to mắt nhìn vào bên trong nhưng lại sửng sốt một chút.

Bởi vì bên trong căn bản không phải là thứ vũ khí nào đó như hắn tưởng tượng, mặc dù đúng là Cực Đạo chi Khí nhưng…

Đó là một cái xác.

Thi thể của một người đàn ông trung niên.

Mặc một bộ áo trắng, hai bên tóc mai bạc phơ.

Nằm yên lặng trong quan tài, sắc mặt bình tĩnh, như thể không phải chết mà chỉ đang ngủ.

“Cực Đạo khôi lỗi?”

Ngân Miệt cau mày, mặc dù có chút khác so với dự đoán nhưng vẻ vui mừng trong mắt hắn vẫn không thể che giấu.

Nhưng ngay khi hắn đưa tay ra định thu lấy thi thể này, tiếng xé gió vang lên.

Xẹt!

Một lưỡi thép tròn bay vụt qua, ý sắc bén khiến hắn không khỏi lùi lại.

“Nhanh lên, cướp đồ đi!”

Lưỡi thép tròn bay trở lại tay lão già đầu trọc, sắc mặt hắn nghiêm túc, trực tiếp xông về phía Ngân Miệt.

“Tìm chết!”

Bỗng nhiên bị cắt ngang, Ngân Miệt cũng lộ vẻ tức giận, trên mặt xuất hiện những đường vân sói, đầu ngón tay trong nháy mắt biến thành lưỡi dao, chiến đấu với lão già đầu trọc của Hợp Hoan tông.

Ả mỹ nhân yêu kiều nhất thời cũng không dám tiến lên, vì còn một người nữa, đang chắn trước mặt nàng.

Là Phệ Thiên.

“Công tử Hống tộc, nô gia chỉ muốn xem bên trong rốt cuộc là cái gì, không biết có được không~”

Nàng thở ra như mùi hoa lan, lắc eo tiến lên, hết sức quyến rũ, ánh mắt mê hoặc.

Nhưng tay nàng còn chưa chạm vào, trong lòng đột nhiên đập thình thịch, lập tức rút lui về phía sau.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, Hoang Vu chi Khí hóa thành một ngọn giáo cắm xuống đất, đá vụn bắn tung tóe.

"Ta không hứng thú với nữ nhân Nhân tộc, mị thuật của ngươi đối với ta không có tác dụng."

Đôi mắt xám của Phệ Thiên không có chút tình cảm, rút ngọn giáo ra, lạnh lùng lên tiếng.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến sắc mặt ả mỹ nhân yêu kiều trở nên khó coi, ánh mắt lóe lên.

Với thực lực của mình, nếu đối đầu trực diện thì chắc chắn không phải là đối thủ của Phệ Thiên, chỉ có thể dùng thủ đoạn.

Nàng quay đầu nhìn Lữ Khứ đứng bên cạnh, trong lòng hơi động.

Nhưng Lữ Khứ như biết nàng đang nghĩ gì, trực tiếp quay đầu đi, nhắm mắt lại, dường như cũng không định tranh giành Cực Đạo chi Khí đó.

Dù sao cũng không phải đao, đối với hắn mà nói thì sức hấp dẫn không lớn như vậy.

Ánh mắt của ả mỹ nhân yêu kiều lại nhìn xuống, vừa vặn nhìn thấy Thẩm An Tại đang bước tới.

"Mặc dù là một lão già nhưng chắc không phải là thái giám chứ?"

Mang theo suy nghĩ này, ả mỹ nhân yêu kiều bay xuống, trực tiếp đến bên cạnh Thẩm An Tại, thân mình mềm nhũn ngã vào người hắn.

"Vị lão ca này…"

Ánh mắt nàng ửng hồng, thiên kiều bách mị.

Nhưng lời còn chưa dứt, âm thanh đột nhiên dừng lại.

Một bàn tay to trực tiếp bóp lấy yết hầu của nàng, đối diện với đôi mắt già nua lạnh lẽo đó, ả mỹ nhân yêu kiều lần đầu tiên cảm thấy cái chết gần đến như vậy.

“Ta không hứng thú với ngươi.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, khi nói chuyện, tiếng đàn trong trẻo vang lên.

Ngay sau đó, đôi mắt của ả mỹ nhân yêu kiều trở nên vô hồn.

Sau khi Thẩm An Tại buông tay, nàng cũng không nhúc nhích, như thể bị trúng tà.

Quy luật âm luật cũng có thủ đoạn tạo ra ảo cảnh.

Hơn nữa so với mị thuật đơn thuần thì cao hơn không chỉ một bậc, huống hồ Thẩm An Tại còn lĩnh ngộ được Tam Tuyệt thần âm, khống chế nàng không phải là chuyện khó.

…

Chương 648: Nhục thân xuất hiện

“Đi, giết hắn.”

Giọng điệu Thẩm An Tại hờ hững.

“Vâng.”

Ả mỹ nhân yêu kiều ngây ngốc đáp lại, sau đó chủ động xông về phía Phệ Thiên.

Phệ Thiên vung cây trường thương trong tay, Hoang Vu chi Khí tỏa ra thành từng mảng.

Nhưng ả cũng không lùi bước, tay phải khẽ quất, tiếng chuông trong trẻo, âm đao mở đường, chém tan Hoang Vu chi Khí.

Có thể phá vỡ Hoang Vu chi Khí, đủ thấy cái chuông trong tay nàng cũng không phải là vật phàm tục.

Mà Hoang Vu chi Khí mà không ai ở Thiên Huyền có thể chống lại, lúc này lại dễ dàng bị chặn lại, điều này không khỏi khiến người ta thở dài.

Nếu Pháp Tắc chi Lực hoang vu này mà ở hạ giới, e rằng lại là sinh linh đồ thán.

Ầm!

Ánh tàn ảnh lóe lên, Phệ Thiên đấm một quyền vào người ả mỹ nhân yêu kiều, Hoang Vu chi Lực như kim châm xuyên thủng bụng nàng, xuyên thấu ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, ả mỹ nhân bị xuyên thủng hóa thành khói bụi tan biến, khi xuất hiện trở lại, đã biến thành ba bốn năm nữ tử diễm lệ, ăn mặc hở hang, bàn tay ngọc ngà quấn lấy cổ Phệ Thiên.

Hai người giao chiến qua lại, bên kia lão già đầu trọc cũng đánh với Ngân Miệt long trời lở đất.

Chỉ có Thẩm An Tại lướt qua bọn họ, từng bước đi về phía đỉnh núi, ánh mắt nhìn vào quan tài bằng đồng xanh.

Khi nhìn thấy thi thể nằm bên trong, hắn hít một hơi thật sâu.

"Ồ, tiền bối, đây không phải là…"

Trong thức hải, Mộ Dung Thanh Vân ngừng luyện kiếm, có chút kinh ngạc.

Không thể nhận nhầm được, thi thể nằm trong quan tài, Cực Đạo chi Khí, chính là Thẩm sư tổ tiền bối!

"Là nhục thân của ta…"

Thẩm An Tại có chút thất thần.

Hóa ra thứ mà Thiên Nhạc vẫn luôn mang theo trên lưng, lại là thi thể của chính mình.

Hơn nữa thi thể đã… được luyện chế thành Cực Đạo chi Khí!

Bây giờ, thần hồn của hắn đã là Thánh cảnh cửu phẩm, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể đạt đến Hoàng cảnh, từ đó có thể thoát khỏi sự trói buộc của Vạn Giới bi, rời khỏi cơ thể của Mộ Dung Thanh Vân.

Mà bây giờ, hắn tình cờ có một mảnh vỡ mà Diệu âm công tử để lại, chính là viên ngọc cổ đó.

Chỉ cần luyện hóa hấp thụ nó, chắc chắn có thể đột phá Hoàng cảnh, sau đó trở về thân xác của mình.

"Thứ này không phải thứ ngươi có thể chạm tay vào, cút ngay!"

Chưa kịp để Thẩm An Tại phản ứng lại, đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên.

Trên mặt Ngân Miệt xuất hiện hoa văn yêu dị, móng vuốt nhuốm máu móc tim mà đến.

Bên kia, lão già đầu trọc toàn thân đẫm máu, đã bị thương nặng.

Thẩm An Tại cau mày, nhanh chóng ra tay muốn thu thi thể của mình vào nhẫn trữ vật nhưng phát hiện trên quan tài xuất hiện cấm chế, ngăn cản động tác của hắn.

Gió mạnh thổi tới từ phía sau, Thẩm An Tại chỉ đành rút kiếm ra.

Rắc!

Dưới sức mạnh của Ngân Miệt, thanh kiếm dài vốn không phải là vật quý hiếm gì trực tiếp vỡ tan.

"Chết!"

Ảo ảnh sói khổng lồ xuất hiện, há miệng nuốt chửng, dường như muốn nuốt cả người và quan tài vào bụng.

"Sơn Hà Thiên Kiếm, hạ!"

Thẩm An Tại chỉ kiếm lên trời, trong nháy mắt thành phù.

Ầm ầm!

Thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt phá vỡ ảo ảnh sói khổng lồ, xu thế không giảm.

Ánh mắt Ngân Miệt hơi ngưng lại, mặc dù biết rằng Nham Lý này không dễ chọc như vậy nhưng không ngờ lại khó giải quyết đến thế.

Ngay sau đó, hắn biến mất tại chỗ, quan tài cũng biến mất theo.

Ầm ầm!

Thiên kiếm hạ xuống không trúng, cả ngọn núi đều rung chuyển dữ dội.

Ngân Lang tộc, sở trường nhất chính là tốc độ, vừa rồi trong nháy mắt, hắn đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của phù Sơn Hà Thiên Kiếm.

Nhưng mà…

"Hừ, so về tốc độ, Nham mỗ không sợ ngươi."

Ngay sau đó, dưới chân hắn nổi gió, cũng biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở trong hư không, một tay ấn chặt quan tài.

"Tốc độ kinh người!"

Lão già đầu trọc bị thương nặng ở phía dưới lộ vẻ kinh ngạc, bất kể là ai trong hai người, tốc độ khủng bố như vậy, trong Hoàng cảnh e rằng cũng rất hiếm thấy.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tự tìm đường chết."

Ngân Miệt lạnh lùng nhìn hắn, muốn xuống núi trước, thoát khỏi sự bao phủ của pháp tắc trọng lực nơi đây rồi tính tiếp.

Nhưng Thẩm An Tại lại nắm chặt mép quan tài, một tay tụ gió thành kiếm.

Đùa à, bên trong này đựng thân xác của hắn, sao có thể bỏ qua được.

Hơn nữa… luyện chế thân xác của mình thành Cực Đạo chi Khí, cũng là một phen tâm ý của đồ đệ mình, tự nhiên không thể để người khác cướp đi.

Trăm dặm tụ mây, một tia kiếm quang từ phía đông tới, lóe lên rồi biến mất.

Xoẹt!

Cánh tay đứt lìa, máu nhuộm bầu trời.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cánh tay đứt lìa của Ngân Miệt đã tái sinh, thân hình đột nhiên phình to lên, biến thành một con sói yêu màu bạc khổng lồ.

Mở miệng ra, hư không xung quanh biến đổi.

Đã biến thành một vùng đất hoang vu bao phủ bởi ánh trăng.

Ánh trăng như cột, phun ra từ miệng con sói yêu, mang theo uy lực vô cùng lớn.

Thẩm An Tại cũng mở miệng, Bách Lý kiếm khí trào ra, va chạm với ánh trăng, không chịu yếu thế.

Xoẹt!

Dưới ánh trăng, đột nhiên xuất hiện vô số Ngân Miệt, nửa người nửa sói, ánh mắt khát máu lao ra, tàn ảnh liên tục.

“Lĩnh vực pháp tắc sao…”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, quả nhiên là người trẻ tuổi có thiên phú cao nhất của Ngân Lang tộc, pháp tắc này hẳn là đã đạt đến lục giai, dưới sự gia trì của huyết mạch hắn, không kém gì ngũ giai.

Uy lực, đã đủ để đe dọa đến Hoàng cảnh nhất phẩm rồi.

Nhưng đối với Thẩm An Tại mà nói, vẫn còn quá yếu.

Nói về át chủ bài thì hắn có thể không đủ nhưng nếu nói về Pháp Tắc chi Lực, hắn không sợ ai cả.

"Vừa hay, dùng ngươi để thử Tam Tuyệt thần âm!"

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, kiếm chỉ vung ra, lấy gió làm dây đàn, tấu lên một khúc đàn du dương, khiến người ta tai nghe mà mắt sáng.

Trong lúc mơ hồ, như có tiên nữ gảy đàn.

Tuyệt thứ nhất, tiếng vang vọng trong thung lũng!

Ngay lúc này, Ngân Miệt chỉ cảm thấy ý thức của mình không tự chủ được mà trở nên mơ hồ.

Những tàn ảnh phân thân đó lại quay sang tàn sát lẫn nhau.

"Đây là Tam Tuyệt thần âm của Diệu âm công tử, ngươi là truyền nhân của Diệu âm công tử sao?"

Con sói yêu khổng lồ thốt ra lời người, có chút kinh ngạc.

Thẩm An Tại không trả lời hắn, chỉ dùng kiếm chỉ chém ra.

Ngay sau đó, sấm sét nổi lên, vô số kiếm khí hóa thành sấm sét, đánh bay con sói yêu.

Thẩm An Tại nắm chặt quan tài, ném xuống phía dưới, rơi xuống bên cạnh thi thể Thiên Nhạc.

"Lại là kiếm pháp lại là phù pháp, còn biết cả âm luật, ngươi tuyệt đối không phải là người vô danh, ngươi rốt cuộc là ai!"

Ngân Miệt lại hóa thành hình người, nhìn chằm chằm về phía trước, vẻ mặt ngưng trọng.

"Ngươi không cần biết ta là ai, ngươi chỉ cần biết ngươi sắp chết là được."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, mái tóc bạc dần chuyển sang màu vàng kim, theo tiếng rồng gầm vang lên, hắn mặc thêm một bộ long giáp, nắm chặt một thanh kiếm dài vảy rồng.

Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!

Hơi thở của hắn lúc này đột nhiên tăng vọt lên Hoàng cảnh nhất phẩm.

Kiếm khí mạnh mẽ trong nháy mắt phá tan lĩnh vực pháp tắc của Ngân Miệt, nhìn từ trên cao xuống, như thể hoàng đế giáng thế.

"Tìm chết, ngươi tưởng chỉ có ngươi biết bí thuật sao!"

Ngân Miệt nổi giận, toàn thân bùng cháy ngọn lửa màu bạc, huyết mạch chi lực của hắn, lúc này hoàn toàn bùng cháy.

Mà hơi thở của hắn càng tăng nhanh hơn, trực tiếp từ Thánh cảnh cửu phẩm, đạt đến Hoàng cảnh tam phẩm.

Yêu tộc chính là như vậy, huyết mạch chi lực càng nồng đậm, sau khi nắm giữ bí pháp đốt cháy huyết mạch thì sự gia tăng nhận được càng mạnh.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi nheo lại, nói cho cùng thì thân xác của Mộ Dung Thanh Vân vẫn quá yếu.

Nếu không, nếu dùng thân xác của Mộ Dung Thiên để thi triển thì Cửu Chuyển Tàng Long biến này sao có thể chỉ có tác dụng như vậy.

Dù sao thì trong cơ thể của người sau còn có huyết mạch Chân Long.

Nhưng mà… giết một con chó thì quá đủ rồi!

…

Chương 649: Giết Ngân Miệt, chiến Phệ Thiên

"Chết đi, Thiên Lang sát!"

Ngân Miệt gầm lên, thân hình khổng lồ hóa, hư ảnh Ngân Lang che khuất cả bầu trời, một vuốt chụp xuống, như thể trời sụp.

Uy áp mạnh mẽ khiến hư không nơi đây bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Thực lực Hoàng cảnh tam phẩm, quả thực vượt xa Thánh cảnh.

Cảnh tượng này cũng khiến lão già đầu trọc mặt mày tái mét.

Nếu đối phương ngay từ đầu đã dùng thực lực này, e rằng hắn đã chết từ lâu rồi.

Thẩm An Tại xông lên trời, nắm chặt một thanh kiếm cuồng phong khổng lồ, quét ngang.

Đang!

Tiếng nổ lớn vang lên, dư chấn lan tỏa.

Hai người cứ thế giằng co trên không trung, không phân thắng bại.

Thẩm An Tại cau mày, thân xác mạnh mẽ thật!

Kiếm khí của hắn thậm chí không thể phá vỡ được phòng ngự của đối phương, gây sát thương cho đối phương!

Lão già đầu trọc lại liếc nhìn mỹ phụ yêu kiều vẫn đang giao chiến với Phệ Thiên, ánh mắt lóe lên, hắn chọn cách lách người lao xuống núi.

Nhìn chiếc quan tài không có người trông coi, sắc mặt hắn mừng rỡ.

Không ai quản mình, vậy thì Cực Đạo chi Khí này là của mình rồi!

Nhưng, ngay khi tay hắn sắp chạm vào quan tài, trong hư không đột nhiên truyền đến tiếng xé gió.

Quay đầu nhìn lại, một thanh đao dài lao tới.

Chỉ trong nháy mắt, một bóng người xuất hiện, sau đó giơ tay chém xuống.

Xoẹt!

Một cái đầu bóng loáng bay lên trời, lăn lông lốc.

"Mọi người đều đang đánh nhau, chỉ có ngươi thích ăn cắp vặt."

Lữ Khứ vung tay hất máu trên đao, ngáp một cái thật dài, chọn cách tiếp tục quan sát trận chiến trên cao, không mang Cực Đạo chi Khí đi.

Đối với hắn, Cực Đạo khôi lỗi này không có tác dụng gì lớn, hắn lại càng hy vọng có thể đánh một trận với người khác, mài giũa thế đao của mình.

Nhưng mà…

Hắn nhìn nhiều hơn một chút vào nửa thanh đao gỗ mà đao khách áo xám đang cầm trên tay, cảm thấy có chút tò mò.

Rõ ràng đã gãy rồi nhưng tại sao thanh đao này vẫn tỏa ra Huyết Sát chi khí dữ dội như vậy, chẳng lẽ trước đây là một thanh Cực Đạo ma đao?

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, kéo tầm mắt của hắn trở lại.

Thẩm An Tại bị một vuốt của sói khổng lồ đánh bay, dưới lực hấp dẫn, đâm vào mặt đất tạo thành một hố sâu cực kỳ, nứt nẻ khắp nơi.

Nhưng ngay sau đó, lửa tràn ngập trời, vô số Thẩm An Tại xông lên trời.

"Phế vật, ngay cả phòng ngự của ta cũng không phá vỡ được, còn không mau chịu chết!"

Đôi mắt thú của Ngân Miệt lại lộ vẻ khinh thường, dường như không coi hắn ra gì.

"Phải không?"

Sắc mặt Thẩm An Tại hờ hững, tay trái cầm kiếm, khi vung kiếm, sấm sét tràn ngập trời nhưng kiếm khí lại không có dấu vết.

Tiếng xé gió liên tục vang lên, mặc cho sấm sét có chạy thế nào, cũng không thể khiến Ngân Miệt cảm thấy đau đớn chút nào, điều này cũng khiến hắn không khỏi cười lớn, giọng điệu ngạo mạn.

"Là một kiếm khách, thứ sắc bén mà ngươi tự hào nhất đã mất hiệu lực, ngươi còn muốn chống cự sao!"

Nói xong, hắn lại một lần nữa giơ vuốt khổng lồ chụp xuống.

Thẩm An Tại không đáp lại, thân hình liên tục lóe lên, chui ra khỏi khe hở giữa những chiếc vuốt, đi đến trước đầu sói khổng lồ, sau đó…

Chát!

Cùng với tiếng tát giòn tan vang lên, thân hình khổng lồ ngã ngửa ra sau, đè đổ một mảng rừng cây.

Lữ Khứ nhướng mày, vẻ mặt kỳ quái.

Rõ ràng biết không phá được phòng ngự, vậy mà vẫn chọn cách này để làm nhục đối phương?

Nhưng rất nhanh, hắn đã cau mày.

Không đúng!

Là một đao khách, hắn rõ ràng cảm nhận được một luồng khí sắc bén khác thường.

"Ngươi muốn chết!"

Bị tát một cái, Ngân Miệt nổi giận đứng dậy, trực tiếp chạy ra ngoài, há to miệng định nuốt người trên không trung.

Nhưng Thẩm An Tại đứng tại chỗ, nhẹ nhàng búng tay.

Vù!

Tiếng kiếm ngân vang lên.

Ngay sau đó, trên cơ thể sói khổng lồ nhanh chóng bùng phát từng luồng kiếm khí, hơi thở cuồng bạo ban đầu lập tức tản ra, như quả bóng xì hơi.

Khi Ngân Miệt lao đến trước mặt Thẩm An Tại, hắn đã thoát khỏi trạng thái khổng lồ, mà là thành một con sói nhỏ cao nửa người.

Hắn ngây người, khí cơ trong cơ thể mình… sao lại tan biến hết trong khoảnh khắc vừa rồi?

Xoẹt!

Còn chưa kịp phản ứng, Thẩm An Tại đã trực tiếp bóp lấy cổ hắn.

Như xách một con gà con, hắn ánh mắt hờ hững.

“Có một thân thực lực nhưng lại không có kỹ thuật lợi hại để thi triển, lão tổ nhà ngươi cũng quá nghèo nàn.”

Giọng điệu bình hòa vang lên, lòng bàn tay Thẩm An Tại ngưng tụ cuồng phong.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, trong mắt Ngân Miệt hiện lên vẻ sợ hãi nồng đậm nhưng đã không kịp làm gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình nổ tung thành một màn sương máu.

Ánh sáng bạc bay đi, thần hồn của hắn hoảng sợ bỏ chạy, trong nháy mắt đã ngàn dặm.

Thẩm An Tại quay lưng lại, vung thanh kiếm gió trong tay.

Ánh sáng đỏ ngàn trượng tràn ra từ phía sau hắn, Ngân Miệt cúi đầu nhìn kiếm khí ánh đỏ bùng phát trong cơ thể mình, kinh hãi kêu lên.

“Không… đừng!”

“Kiếm nhanh thật!”

Đồng tử Lữ Khứ co lại, nhìn sâu vào lão già tóc vàng thậm chí còn không ngoảnh đầu lại kia.

Hắn nghe sư phụ mình nói, kiếm tiên đương thời không biết bao nhiêu mà kể nhưng nếu nói về người dùng kiếm nhanh nhất, chỉ có một người.

Người đó tên là Bách Lý Nhất Kiếm.

Khi xuất kiếm, ánh sáng đỏ vạn trượng, cho dù trốn đến thế giới khác, chỉ cần bị kiếm khí của hắn khóa chặt thì ngay sau đó cũng sẽ thân đầu hai nơi.

“Tên Nham Lý này… rốt cuộc là ai?”

Lữ Khứ nheo mắt, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, trong mắt hiện lên một tia chiến ý mãnh liệt.

Sư phụ của hắn từng bại dưới tay Bách Lý Nhất Kiếm, sự thất bại của Vô Lượng đao đạo, phải do hắn rửa sạch.

"Ngân Miệt đã chết, tiếp theo là ngươi, người của Hống tộc."

Ánh mắt Thẩm An Tại bình tĩnh, từ từ nhìn xuống phía dưới.

Bên kia, Phệ Thiên cũng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt xám không có cảm xúc.

Mỹ phụ yêu kiều lại một lần nữa xông lên.

Nhưng lần này, Phệ Thiên không chơi với nàng nữa, chỉ đảo ngược ngọn giáo trong tay, thậm chí còn không ngoảnh đầu lại.

Phụt!

Mũi giáo đâm chính xác vào tim của mỹ phụ, ngay cả linh khí hộ thể của nàng cũng bị vỡ tan trong nháy mắt, căn bản không thể chống đỡ được chút nào.

Trong một hơi thở, sức mạnh nuốt chửng mạnh mẽ trong nháy mắt hút mỹ phụ thành xác khô, bất lực ngã xuống.

"Kiếm vừa rồi của ngươi, ta đã nghe các trưởng bối trong tộc nói qua."

Giọng nói của Phệ Thiên có chút khàn khàn.

"Ta biết quá nhiều kiếm thuật, ngươi nói đến kiếm nào?"

Ánh mắt Thẩm An Tại bình thản.

"Kiếm đoạn khí cơ đó."

Phệ Thiên nhìn hắn, rồi tiếp lời.

"Nhiều năm trước, có một kiếm tiên Nhân tộc đã giết lên tầng thứ mười ba của Yêu tộc, một Bất Hủ cảnh của Hống tộc

ta đã chết vì một kiếm đó, hắn tên là Vệ Vân."

"Đúng rồi, cùng chết với hắn còn có một người, là con trai của hắn, tên là Phệ Hống."

"Ngươi muốn nói gì?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, ánh mắt không gợn sóng.

Phệ Thiên dừng lại một lúc lâu, mới từ từ mở miệng chất vấn.

"Ngươi có quan hệ gì với Mộ Dung Thiên?"

Trong thức hải của Thẩm An Tại, sắc mặt Mộ Dung Thanh Vân chấn động.

Mộ Dung Thiên!

Vị kiếm tiên tuyệt thế giết lên tầng thứ mười ba của Yêu tộc, thực sự là lão tổ của mình!

"Người sắp chết, hỏi nhiều làm gì."

Thẩm An Tại chỉ kiếm gió về phía hắn, giọng điệu hờ hững.

"Sức mạnh thần hồn của ngươi, hẳn là đã tiêu hao hơn một nửa rồi chứ?"

Hoang Vu chi Lực quanh người Phệ Thiên tăng vọt, hóa thành áo giáp bao bọc hắn, đôi mắt xám mang theo vẻ mỉa mai.

"Còn ta, từ đầu đến cuối đều đang bảo toàn thực lực, gần như toàn thịnh."

"Vì ngươi không muốn nói, vậy thì ta sẽ bắt ngươi ra khỏi thân xác đó, tra hồn hỏi tội!"

Qua trận chiến liên tiếp vừa rồi, hắn đương nhiên đã phát hiện ra.

Thẩm An Tại mặc dù thực lực mạnh mẽ nhưng vẫn luôn sử dụng sức mạnh thần hồn.

Vì vậy, hắn khẳng định người trước mặt tuyệt đối là mượn thân xác mà đến, hơn nữa sức mạnh của thân xác chắc chắn không mạnh!

…

Chương 650: Trảm Thiên Bạt Đao

Nói xong, hắn còn liếc nhìn Lữ Khứ phía sau và Bốn đao cuồng đã đứng quan sát từ xa, vẫn chưa có động tĩnh gì, trong lòng thầm tiếc.

Nếu để bọn họ đánh thêm một trận nữa, mình hoàn toàn có thể ngồi hưởng lợi.

"Đến đây!"

Ánh mắt Phệ Thiên lạnh lùng, trực tiếp xông lên.

Trong nháy mắt, mây trời đều bị Hoang Vu chi Khí ngập trời thay thế, che khuất cả mặt trời.

Hắn giơ giáo xông lên, một bóng giáo khổng lồ hư ảo phá không.

Hoang Vu chi Khí ngập trời, như muốn cuốn đi tất cả sinh cơ trên thế gian.

Hơi thở pháp tắc mạnh mẽ, so với Phệ Hống, còn mạnh hơn.

Nhưng lần này, khi đối mặt với Hoang Vu chi Khí ngập trời này, Thẩm An Tại lại sắc mặt như thường.

Không cần Huyền Môn Thập Tam châm, không cần Tụ Lý Càn Khôn, hắn vẫn có cách chế ngự.

Ví dụ như…

Ánh mắt hắn gợn sóng nước, cùng với những phù văn màu xanh lam xuất hiện xung quanh hắn, hư không lan tỏa từng

vòng gợn sóng, như mặt hồ gặp gió, cuồn cuộn không dứt.

Chính là Ngũ Hành phù dưới dạng Thủy phù, liên miên không dứt.

Như trăm sông đổ về biển, tụ thành một thanh kiếm.

"Trảm."

Giọng nói hờ hững vang lên, Thẩm An Tại hai tay nắm chặt kiếm, đột nhiên chém xuống.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời, thủy kiếm và mũi giáo va chạm, bắn ra vô số tia nước và Hoang Vu chi Khí.

Bên dưới vốn là núi rừng hoang vu, giờ càng thêm khô héo, không còn chút sinh cơ nào.

Thậm chí cả Huyết Sát chi khí ngập trời cũng bị Hoang Vu chi Khí nuốt chửng.

Nhưng mặc cho Hoang Vu chi Khí này mạnh mẽ đến đâu, vẫn không thể nuốt chửng hết những gợn sóng trong hư không, dường như cả hai đều là một cái hố không đáy.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Hai người dưới trọng lực này, đan xen rồi tách ra, lóe lên rồi di chuyển, khiến hư không không ngừng run rẩy.

Uy thế mạnh mẽ như vậy, đã sớm vượt qua Thánh cảnh, ngay cả Hoàng cảnh nhất phẩm nhị phẩm nhìn thấy cũng chỉ có thể lè lưỡi.

Lữ Khứ đặt tay trái trên chuôi đao sau lưng, có chút kích động nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

Là một đao khách, hắn có nguyên tắc của mình.

"Phù lục mạnh mẽ thật!"

Trong lúc chiến đấu, Phệ Thiên càng ngày càng kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát hiện ra rằng, ngay cả khi hắn thúc đẩy pháp tắc hoang vu này đến cực hạn, hắn cũng không thể nuốt chửng dòng nước cuồn cuộn đó.

Trên đó phù văn lưu chuyển, huyền diệu khó lường.

Phù này, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không ngờ không chỉ có thể thi triển Phong phù, Thổ phù mà còn có thể xuất hiện dưới dạng Thủy phù!

Chẳng lẽ…

Ánh mắt hắn lóe lên, rất nhanh đã nghĩ đến điều gì đó.

Đế phù!

Bảy đại Đế phù, được mệnh danh là phù lục mạnh nhất thế gian, ngộ ra có thể xưng đế.

Bây giờ, thứ mà Nham Lý trước mắt thi triển, giống hệt với một trong những Đế phù trong truyền thuyết, Ngũ Hành phù!

"Không trách ngươi lại có thể vô tư như vậy, hóa ra là có Đế phù bên mình!"

Sắc mặt Phệ Thiên hơi chìm xuống nhưng không hề sợ hãi.

Chỉ vì người trước mắt dường như chưa hoàn toàn nắm được sức mạnh của Đế phù, nếu không thì pháp tắc hoang vu của hắn dù có mạnh đến đâu cũng sớm đã vỡ nát.

"Hừ, ta đã đến đây, đương nhiên sẽ không chỉ có chút thủ đoạn này!"

Hắn rút lui, Hoang Vu chi giáo trong tay tản ra, hắn một lần nữa nắm hư không, cùng với ánh sáng xám trắng tỏa ra.

Một cây trường thương toàn thân trắng như xương, tựa như đúc từ xương trắng, bị hắn kéo ra từ hư không.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, hư không đột nhiên run lên dữ dội.

Một hư ảnh khổng lồ hiện ra sau lưng hắn, tựa như pháp thân.

Uy áp mạnh mẽ bao trùm khắp bầu trời.

"Đó là… hư ảnh Cực cảnh!"

Phía sau, Lữ Khứ sau khi nhìn thấy hư ảnh khổng lồ đó, đồng tử co lại.

Rõ ràng, hư ảnh này, chính là ký sinh trên cây trường thương trong tay Phệ Thiên.

Mặc dù chỉ là một hư ảnh, không thể phát huy được sức mạnh gì nhưng uy áp tỏa ra cũng khủng khiếp vô cùng, tuyệt đối không phải thứ Hoàng cảnh có thể chống lại được!

Huống hồ hiện tại Nham Lý kia… rõ ràng đã tiêu hao quá nhiều.

Ầm!

Quả nhiên, dưới uy áp của hư ảnh và ảnh hưởng của trọng lực ở đây, quang phù quanh người Thẩm An Tại run rẩy, gần như vỡ vụn, thậm chí còn trực tiếp rơi xuống phía dưới.

Đất đai nứt nẻ, ngay cả núi rừng ở đây cũng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, run rẩy không ngừng, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thẩm An Tại nửa quỳ trên mặt đất, hư không xung quanh người hắn vặn vẹo, như thể có từng ngọn núi đè lên người hắn.

Sức mạnh mạnh mẽ khiến hắn thậm chí còn khó thở.

"Thẩm sư tổ tiền bối!"

Trong thức hải, Mộ Dung Thanh Vân lo lắng kêu lớn, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

“Ta không quan tâm ngươi có quan hệ gì với Mộ Dung Thiên nhưng bây giờ ngươi phải chết.”

Có lẽ là do uy áp của cường giả Cực cảnh gia trì, khiến Phệ Thiên càng thêm tự tin, khi nói chuyện cũng trở nên cao cao tại thượng, trở nên lãnh đạm.

Hư ảnh khổng lồ theo động tác của hắn mà vung cây trường thương trong tay, mây gió biến ảo, mang theo uy thế hủy diệt tất cả.

Đừng nói là Hoàng cảnh tam phẩm, ngay cả Hoàng cảnh ngũ phẩm, e rằng cũng không thể sống sót dưới một kích này.

“Đáng tiếc.”

Lữ Khứ hơi lắc đầu, hắn thực sự không nghĩ ra được Nham Lý này còn có thủ đoạn gì để sống sót.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhẹ nhàng vỗ vào ngực.

Bùm, bùm…

Tiếng trầm đục như tiếng trống vang lên, như mang theo một loại âm luật đặc biệt nào đó.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, lại như có người đang tôi luyện sắt thép, leng keng vang lên.

Mà dưới ảnh hưởng của âm thanh này, hai bóng người khổng lồ đột nhiên xuất hiện, hai tay nâng lên, thế mà lại chống đỡ chặt chẽ hư ảnh Cực cảnh và cây trường thương trong hư không.

“Đây là…”

Đồng tử Phệ Thiên co lại, đầy vẻ kinh ngạc.

Đây không phải… hai bức tượng ở lưng chừng núi sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ngăn cản mình!?

Lữ Khứ cũng sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt của hai người đều tập trung vào lão giả râu bạc sau bức tượng.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhẹ nhàng nâng bàn tay lên.

Theo động tác của hắn, hai bức tượng khổng lồ cũng đột ngột đứng thẳng người dậy, hất tung hư ảnh Cực cảnh.

"Thần Chung Mộ Cổ, Càn Khôn Hóa Vật…"

Hắn thầm thì trong lòng, nhìn về phía thi thể Thiên Nhạc dưới chân núi, trong mắt lộ vẻ thương tiếc.

Hai bức tượng khổng lồ này được rèn bằng Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, tự nhiên cũng có thể dùng Cổ pháp để điều khiển.

Có lẽ Thiên Nhạc đã từng một ngày nào đó cũng đã dự liệu được cảnh này, dự liệu được sư phụ sẽ đến tìm hắn, dự liệu được sư phụ có thể gặp nguy hiểm.

Vì vậy đã để lại hai khôi lỗi này.

Hai khôi lỗi… Hoàng cảnh!

"Không thể nào, ngươi làm sao có thể điều khiển hai bức tượng này!"

Phệ Thiên hơi đổi sắc mặt, giận dữ mở miệng.

Nhưng Lữ Khứ lại nheo mắt lại, nghĩ đến cảnh Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào thi thể đao khách áo xám trước đó mà thất thần.

Xem ra, Đao tôn bí ẩn này cũng có quan hệ không rõ ràng với Nham Lý này.

Bốn đao cuồng nhìn từ xa, cũng kinh hãi, thầm thở dài may mắn vì bốn người bọn họ vẫn chưa tham gia vào lúc này, nếu không thì lúc này cũng tuyệt đối nguy hiểm rồi!

“Người chết không cần hỏi nhiều.”

Thẩm An Tại giơ tay lên, hai bức tượng cũng nắm lấy hư không, dưới cơn gió dữ, mỗi bức tượng nắm lấy một lưỡi gió.

Đao thế mạnh mẽ, bá đạo và đầy diệt vong, trong nháy mắt này điên cuồng tụ lại.

Cảm ứng được đao thế mạnh mẽ và quen thuộc này, đồng tử Lữ Khứ và Phệ Thiên đều co lại.

Đây là…

Ý nghĩ kinh ngạc trong đầu vừa mới dâng lên, cũng như thể để chứng thực suy đoán của bọn họ.

Hư không bị xé rách, từng luồng đao quang màu đen xuất hiện, tụ về lưỡi gió trong tay hai bức tượng.

“Trảm Thiên…”

Ánh mắt Thẩm An Tại hờ hững, từ từ đặt tay lên thắt lưng, sau đó đột nhiên rút ra, giọng điệu lạnh lùng.

“Bạt Đao thuật!”

Chương 651: Khai sát

Xoẹt!

Hai luồng đao quang đen kịt để lại những vết hằn sâu thẳm trong hư không, như thể cùng với hư không mà tiêu tan.

Tất cả đao thế ở đây, trong nháy mắt này đều tụ lại với nhau, toàn lực chém xuống cùng với bức tượng.

Mặc dù là màu đen nhưng lúc này lại có vẻ hơi chói mắt, khiến Lữ Khứ và những người khác không khỏi nhắm mắt lại.

Còn Phệ Thiên thì đồng tử co lại, trong nháy mắt này, cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm hoàn toàn tràn ngập trong lòng hắn.

Một đao này quá mạnh mẽ, khiến hắn gần như không nghĩ ra bất kỳ cách nào để chống lại.

Ảo ảnh người khổng lồ tự chủ vung thương chống đỡ nhưng chỉ trong vài hơi thở, đã bị tiêu tan dưới hai luồng đao quang giao nhau thành hình chữ thập.

Xẹt!

Hư không vỡ vụn, hai bức tượng đó cũng trong nháy mắt này như thể hoàn toàn cạn kiệt sức mạnh, toàn thân nứt nẻ, vỡ tan tành.

Phệ Thiên rơi xuống từ trên không trung, hắn mắt đờ đẫn, có chút không kịp phản ứng.

Tại sao… lại như vậy?

Tại sao hắn có thể mượn đao quang ở đây, tại sao có thể điều khiển hai bức tượng đó.

Chẳng lẽ ngay từ đầu, hắn đã biết mình đứng ở thế bất bại nên chưa từng có ý định hy sinh sao?

Hắn nặng nề ngã xuống đất, đao quang đen kịt đang lan tràn, như thể muốn tiêu tan thân thể hắn.

Nhưng máu xám ở mi tâm hắn trôi nổi, tỏa ra sức mạnh mạnh mẽ ngăn cản đao thế.

Hắn nằm trên mặt đất, nhìn thấy lão già đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhìn xuống mình, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

"Ngươi… rốt cuộc là ai?"

"Nham Lý."

Giọng điệu Thẩm An Tại bình tĩnh, trực tiếp vung đao.

Xoẹt!

Máu phun như cột nước, cái đầu đó trợn tròn mắt, lăn sang một bên.

Dứt khoát, tàn nhẫn!

Hoàn toàn không quan tâm dù cho cảnh tượng này có lẽ đã bị sức mạnh huyết mạch của Phệ Thiên thu lại báo về cho cường giả Yêu tộc.

Ầm ầm!

Không gian vỡ vụn càng nhanh, vô số nước biển màu máu tràn vào từ khe nứt, càng làm tăng tốc độ sụp đổ của không gian.

"Hóa ra nơi này lại là dưới đáy biển."

Lữ Khứ sau khi kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, ý chiến trong mắt cũng tan đi.

Đùa gì vậy, hắn không cho rằng bây giờ mình có thể đánh bại Nham Lý kia.

Nham Lý này thực sự… quá bí ẩn, căn bản không biết hắn còn nắm trong tay những lá bài tẩy gì.

Còn về Cực Đạo khôi lỗi kia…

Hắn liếc nhìn quan tài bên dưới, lắc đầu, quay người lao về phía khe nứt hư không.

Lại không phải đao, không có hứng thú.

Còn Bốn đao cuồng, do dự một hồi, cũng chọn rời đi trước.

Nham Lý kia không biết tại sao lại có thể sử dụng đao khí mạnh mẽ đó trong không gian này, cho dù muốn cướp thì cũng không phải lúc này.

Ầm ầm!

Vô số nước biển màu máu tràn vào đây, hư không vỡ vụn từng mảng từng mảng.

Nếu còn ở lại đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt cùng với khe nứt không gian này.

Thẩm An Tại cũng không dám ở lại lâu, thu lấy khí huyết và nhẫn trữ vật của Phệ Thiên, sau đó quay người lao xuống núi.

Một tay ôm xác Thiên Nhạc, sau đó phá vỡ cấm chế trên quan tài bằng đồng, thu hồi thân xác mình vào nhẫn trữ vật rồi cũng lao về phía nước biển ngập trời.

Có lẽ là vì thân xác của Thiên Nhạc trước khi chết quá mạnh mẽ nên không gian bên trong nhẫn trữ vật không thể chịu được, hắn muốn thu vào nhưng suýt nữa làm vỡ nhẫn trữ vật.

Lúc xông ra khỏi thiên địa vỡ vụn ở đây, hắn còn không quên thu luôn cả nửa lưỡi đao cắm trên nắp quan tài bằng đồng.

Lúc này, bên ngoài Sát hải.

Trời long đất lở, toàn bộ Sát hải đều bùng phát xoáy nước sóng thần, như thể có thứ gì đó sụp đổ dưới đáy biển, khiến ngay cả không gian cũng không được ổn định.

“Chuyện gì xảy ra, Sát hải sắp sụp đổ sao!?”

“Không thể nào, Sát hải đã tồn tại nhiều năm như vậy, sao có thể sụp đổ lần này, hơn nữa có thể khiến cả một vùng biển này sụp đổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?”

Lúc này, không ít người ở trong Sát hải lắc lư trái phải, ngay cả bay cũng không bay vững, kinh ngạc không thôi.

“Tình hình gì vậy!”

Sâu trong Sát hải, Hồng Đào cũng kinh ngạc.

“Có lẽ là không gian ở đâu đó trong đây sụp đổ nên dẫn đến Sát hải có dị động, nếu ta đoán không nhầm, hẳn là có liên quan đến nhóm của sư phụ.”

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp ngưng trọng.

Bên ngoài Sát hải, Tà Minh hoàng, Ngọc Phong, Vô Lượng đao tôn và những người khác cũng phát hiện ra tình hình bạo động, ánh mắt đều kinh ngạc.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên Sát hải xuất hiện dị tượng như vậy.

Nhưng bọn họ lại không dám xông vào, sợ chưa tìm được hậu bối nhà mình thì mình đã chết trước.

“Chết tiệt, ai đã giết thiếu chủ nhà ta!”

“Cháu trai ta cũng chết rồi!”

Một bên, tiếng gầm lên vang lên, khiến mọi người chú ý.

Không phải ai khác, chính là hộ đạo giả của Phệ Thiên là Ma Cuồng tôn, cùng với lão tổ Ngân Lang tộc và bạn tốt của hắn là Xích Vũ tán nhân.

Vào lúc Sát hải xuất hiện dị tượng này, sương mù màu máu nồng nặc bên trong vốn cũng trở nên không còn nồng nặc như vậy, bọn họ có thể thông qua sức mạnh huyết mạch, cảm ứng được sự biến mất của hậu bối nhà mình.

Cảnh này khiến bọn họ vô cùng tức giận.

Đặc biệt là Ma Cuồng tôn, sắc mặt càng vô cùng âm trầm.

Tộc của mình đã đưa một hư ảnh Cực cảnh làm lá bài tẩy, cho dù thực lực thực sự phát huy ra không bằng Cực cảnh nhưng cũng không phải Hoàng cảnh bình thường có thể chống lại.

Theo lý mà nói thì hẳn là không có gì sai sót, sao có thể chết được!

Nhưng… bất kể là ai, dám giết thiếu chủ nhà mình, nhất định phải đền mạng!

…

Bên trong Sát hải, bốn bóng người đầu tiên lao ra từ dưới đáy biển, chỉ nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng đứng bốn phương.

“Kết trận, khởi đao!”

Bốn người đồng thanh, rút đao ra, đao thế từng lớp chồng lên nhau, mạnh mẽ chém xuống.

Đao thế hòa vào nhau, hóa thành một luồng đao quang kinh thiên, chém thẳng về phía bóng đen xuất hiện bên dưới.

Lữ Khứ nhướng mày, nắm chặt con dao bên trái, quăng một cái, ánh đao trong nháy mắt xuyên qua bốn người.

Xoẹt!

Ngay sau đó, hắn xuất hiện trên đỉnh đầu bốn người, nắm chặt đao cau mày.

"Cố ý hay vô tình?"

"Vô tình."

Bốn người thấy đánh lén không thành, đương nhiên không nhận là cố ý.

Tất nhiên, là cố ý hay vô tình, hoặc là cố ý vô tình, mọi người đều hiểu trong lòng.

Nhưng Lữ Khứ cũng không truy cứu, một lần nữa thu đao, khoanh tay đứng trong hư không làm khán giả.

Hắn muốn xem, khi rời khỏi không gian đó, Nham Lý này còn có thủ đoạn gì để chống lại Bốn đao cuồng?

Bốn người này không dễ đối phó hơn Phệ Thiên chút nào.

Nhưng, dưới mặt biển sóng to gió lớn, trong lúc gió nhẹ thoảng qua, dưới đáy biển đột nhiên xuất hiện vô số tia lửa.

"Đây là…"

Nhìn xuống trăm nghìn bóng người xuất hiện bên dưới, bốn người đều sửng sốt.

Đây… toàn là phân thân sao?

Nhưng chỉ trong lúc sửng sốt, đao cuồng ở phía tây đột nhiên sửng sốt, cúi đầu nhìn vào ngực mình.

Một bàn tay xuyên qua cơ thể, nắm lấy một trái tim đầy máu, bóp mạnh.

Bùm!

Sương máu nổ tung, người đó thậm chí còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp chết.

Lữ Khứ đột nhiên nhướng mày, hơi nghiêng người sang một bên.

Một lưỡi gió thổi qua mũi hắn, cắt đứt vài sợi tóc dài, nhẹ nhàng rơi vào biển.

"Ồ, đây là muốn giữ cả Lữ mỗ lại trong Sát hải này sao?"

Giọng hắn có chút kinh ngạc.

…

Chương 652: Ngọc vỡ

Thẩm An Tại không đáp lại, chỉ giơ cánh tay nhuốm máu lên.

Ngay lập tức, một thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ dưới đáy biển bay lên, đi kèm theo đó là khí đen trắng.

Cảm giác nguy hiểm đến tính mạng ập đến, bao trùm lên bốn người còn lại.

Không ổn!

Kiếm phù này dường như còn mạnh hơn cả Ngũ Hành phù trước đó!

Ngay cả Lữ Khứ, người luôn tỏ ra không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cũng tim đập thình thịch, lập tức đưa tay ra, rút luôn cả thanh đao còn lại sau lưng.

Hai thanh đao cùng lúc phóng ra, trực tiếp chìm vào hư không, ngay cả người hắn cũng biến mất trong khoảnh khắc đó.

Còn ba người còn lại, đồng tử co lại, tụ tập lại một chỗ, hai người vỗ hai lòng bàn tay vào vai người trước mặt.

Người đứng trước, hai tay nắm chặt đao dài.

Tất cả sức mạnh của ba người đều hòa vào nhau nhưng thanh kiếm đen trắng khổng lồ phi từ dưới lên trên, chưa kịp đến gần, chỉ riêng những con sóng cuồn cuộn cũng đã phá vỡ thế đao mà ba người tụ tập thành trăm ngàn lỗ thủng.

“Không ổn, tên này giấu diếm thủ đoạn, Kiếm phù này, chúng ta không đỡ nổi!”

Ba người đều mặt đỏ bừng, dưới áp lực kiếm mạnh mẽ, thất khiếu chảy máu.

Nhưng lúc này, chạy đã không kịp nữa rồi.

Nhìn thấy thanh kiếm đen trắng khổng lồ mang theo vô số kiếm khí nuốt chửng mà đến, ba người đồng thanh hét lớn.

"Sư phụ, cứu ta!"

Vừa dứt lời, giữa mày của bọn họ lập tức có một luồng đao quang bay lên, phá vỡ không gian.

Bên ngoài Sát hải, Bốn đao cuồng thế hệ trước vừa mừng vì đệ tử của mình không sử dụng át chủ bài bảo vệ mạng, đột nhiên sắc mặt đại biến, nhìn về phía Sát hải.

Một khe nứt hư không xuất hiện, bốn người lập tức rút đao.

Nhưng, khe nứt vừa mới xuất hiện thì đã biến mất ngay.

Trước khi biến mất, bọn họ nhìn thấy một luồng kiếm quang.

Một luồng… kiếm quang nối liền trời đất.

Ánh mắt Ngọc Phong lóe lên, không nói gì.

…

"Ngươi…"

Ba người còn lại của Bốn đao cuồng mặt mày tái mét, trơ mắt nhìn đường hầm hư không mà họ tạo ra bị luồng kiếm quang rực rỡ, nối liền trời đất kiaf chém đứt.

"Chết!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, thanh kiếm khổng lồ đen trắng hoàn toàn nhấn chìm ba người.

Cùng với tiếng hét thảm thiết, kiếm quang sắc bén trong nháy mắt đã khiến bọn họ trăm ngàn lỗ thủng, hơi thở của

Sinh Tử phù trực tiếp tước đoạt sinh mạng của bọn họ, khiến đôi mắt của bọn họ tối sầm lại.

Mặt Thẩm An Tại tái nhợt, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Lữ Khứ vẫn đang quan sát ở đằng xa, trực tiếp bước tới.

"Chết tiệt, ta đi trước, có duyên gặp lại!"

Lữ Khứ lập tức dựng tóc gáy, hai thanh đao lần lượt ném ra, chỉ trong vài lần lóe lên đã hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đầu đầy mồ hôi, run rẩy đưa tay phải ra từ sau lưng.

Máu thịt nứt nẻ, như một da búp bê sứ bị vỡ.

"Đáng tiếc, tên này nắm được một chút quy tắc không gian, không thể giữ hắn lại được."

Hắn vừa nói vừa lấy ra một nắm đan dược nhét vào miệng, lúc này mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Thân xác vẫn còn quá yếu, nếu có thể quay trở lại cơ thể của mình thì ngay cả Lữ Khứ kia cũng phải chết ở đây.

Cúi đầu nhìn Sát hải đang cuộn trào bên dưới, Thẩm An Tại cõng xác Thiên Nhạc, lấy ra Huyết Thôn ma đao đã được ghép lại, hấp thụ toàn bộ khí huyết của Bốn đao cuồng vào trong.

Đáng tiếc, mặc dù vẫn có thể hấp thụ khí huyết nhưng thanh đao gỗ này lại ảm đạm vô quang, vết nứt trên thân đao không thể lành lại.

Hoàn toàn hỏng rồi, không thể sửa được.

Trừ khi Thiên Nhạc sống lại, nếu không thì dù thế nào cũng không sửa được.

"Lão tam… ngươi đã cõng vi sư đi một chặng đường xa như vậy, vậy thì để vi sư cũng cõng ngươi một đoạn đường."

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, nhìn khuôn mặt sau lưng, giọng điệu ôn hòa.

Mặc dù cơ hội này rất mong manh nhưng Thiên Nhạc và Huyết Thôn ma đao cùng nguồn gốc, là tồn tại bất tử bất diệt, theo lý mà nói, chỉ cần khí huyết đủ nhiều, hắn sẽ không chết.

Ngay cả khi mất đi tim và hồn phách, cũng có một tia cơ hội sống lại.

Mặc dù… đã qua nhiều năm.

Mặc dù Thẩm An Tại biết, cơ hội này vô cùng mong manh, mong manh đến mức gần như không thể.

Nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

"Ta không giết bừa bãi, bất kỳ ai nhòm ngó Cực Đạo chi Khí thì đừng trách Thẩm mỗ."

Sát hải rung chuyển, nước biển đang từ từ hạ xuống, như thể bên dưới có vực sâu không đáy đang nuốt chửng nước máu.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, bay xuống một hòn đảo cạn, ngồi xếp bằng, từ từ mở lòng bàn tay ra.

Nơi đó, một viên ngọc cổ màu máu nằm im lìm.

Có lẽ mọi người đều nói rằng bên trong Sát hải, nguy cơ vô số, trên Thánh cảnh, mười người chết không sót một.

Nhưng điều này chỉ đúng với người khác.

Đây chính là đệ tử của Thẩm An Tại hắn, là nơi Thiên Nhạc tọa hóa.

Hắn tin sức mạnh của đồ đệ mình sẽ không ra tay với mình.

Giống như luồng đao quang đen đó, giống như hai bức tượng đó.

Ngay cả khi bản thân vẫn là cảnh giới Luyện thể năm xưa, hắn vẫn có thể dựa vào Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp và sự quen thuộc với Trảm Thiên Bạt Đao thuật mà không hề hấn gì.

"Đến đi, để ta xem, sau Hoàng cảnh, rốt cuộc là ai đang đợi ta, lại là ai đã giết đồ đệ của ta, ép ta phải xuất hiện!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, vừa bóp nát viên ngọc cổ vừa thả thân xác của mình ra, nằm im trên mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ màu máu thuộc về Cực Đạo chi Khí, một lần nữa chói mắt, xuyên thủng bầu trời.

Ngay lập tức, bên trong Sát hải, vô số võ giả vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

"Là Cực Đạo chi Khí!"

"Ta biết tại sao Sát hải đột nhiên rung chuyển, mực nước hạ xuống, hóa ra là Cực Đạo chi Khí xuất hiện!"

Tất cả mọi người đều vui mừng như điên, điên cuồng lao về phía đó.

Hồng Đào và Hứa Thiên Diệp nhìn nhau, lập tức quay đầu, lao nhanh về phía đó.

"Này, ngươi chờ ta với!"

Hồng Đào nhìn thấy người kia lóe lên một cái là biến mất, tức giận dậm chân.

Tên này, dùng Phong Hành phù ngày càng thành thạo rồi.

"Đừng đi, ta khuyên các ngươi chạy xa đến đâu thì chạy!"

Lữ Khứ nhìn thấy từng luồng ánh sáng lướt qua bên cạnh mình, điên cuồng bay về phía nơi có Cực Đạo chi Khí, tốt bụng hét lớn hai câu.

Nhưng căn bản không có ai để ý đến hắn, tất cả đều như phát điên, ùn ùn kéo nhau chạy về phía đó.

Nhìn thấy cảnh này, Lữ Khứ liên tục lắc đầu.

Xong rồi, toàn bộ đều đi tìm chết.

Ma nào biết được tên Nham Lý kia rốt cuộc muốn làm gì, lại chủ động thả hơi thở Cực Đạo chi Khí ra.

Có phải muốn giết sạch tất cả mọi người trong quá khứ hay không?

Nếu như vậy, những người hộ đạo bên ngoài kia sẽ tha cho hắn sao?

"Đi đi đi, đi tìm chết đi, dù sao ta cũng không đi."

Lữ Khứ sợ hãi, nếu như vừa rồi mình chạy chậm hơn một chút, e rằng đã phải chết ở đó rồi.

Tên Nham Lý kia, thật sự quá đáng sợ.

Hắn tự hỏi lòng mình, chưa từng gặp qua người nào bí ẩn, thâm sâu không lường như vậy.

Hơn nữa giết người… không hề nương tay.

Người này rốt cuộc là ma đạo hay chính đạo?

Lại rốt cuộc… muốn làm gì!?

…

Thẩm An Tại không trả lời, chỉ giơ cánh tay nhuốm máu lên.

Ngay lập tức, một thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ dưới đáy biển bay lên, đi kèm theo đó là khí đen trắng.

Cảm giác nguy hiểm đến tính mạng mãnh liệt, trong nháy mắt bao trùm lên bốn người còn lại.

Không ổn!

Kiếm phù này dường như còn mạnh hơn Ngũ Hành phù trước đó!

Ngay cả Lữ Khứ, người vẫn luôn tỏ ra không để bất cứ chuyện gì vào mắt, cũng tim đập thình thịch, lập tức đưa tay ra, rút luôn cả thanh đao còn lại sau lưng ra.

Hai thanh đao đồng thời vung ra, trực tiếp chui vào hư không, ngay cả người hắn cũng biến mất trong khoảnh khắc này.

Còn ba người còn lại, đồng tử co lại, tụ tập lại một chỗ, hai người vỗ hai lòng bàn tay vào vai người trước mặt.

Người ở phía trước nhất, hai tay nắm chặt lấy đao dài.

Tất cả sức mạnh của ba người đều hòa vào nhau nhưng thanh kiếm đen trắng khổng lồ từ dưới lên trên, còn chưa đến gần, chỉ riêng những con sóng cuồn cuộn trên trời đã phá nát thế đao mà ba người bọn họ tụ tập lại.

"Không ổn, tên này giấu diếm thủ đoạn, Kiếm phù này, chúng ta không đỡ được!"

Ba người đều mặt đỏ tía tai, dưới áp lực kiếm mạnh mẽ, bảy khiếu chảy máu.

Nhưng lúc này, chạy đã không kịp nữa rồi.

Nhìn thấy thanh kiếm đen trắng khổng lồ mang theo vô số kiếm khí nuốt chửng mà đến, ba người đồng thanh hét lớn.

"Sư phụ, cứu ta!"

Vừa dứt lời, giữa mày của bọn họ lập tức có một luồng đao quang bay lên, phá vỡ không gian.

Bên ngoài Sát hải, những người đời trước của Bốn đao cuồng vừa mừng vì đệ tử của mình không sử dụng át chủ bài bảo vệ mạng, đột nhiên sắc mặt đại biến, nhìn về phía Sát hải.

Một khe nứt hư không xuất hiện, bốn người lập tức rút đao.

Nhưng, khe nứt vừa mới xuất hiện thì đã biến mất ngay lập tức.

Trước khi biến mất, bọn họ nhìn thấy một luồng kiếm quang.

Một luồng… kiếm quang nối liền trời đất.

Ngọc Phong ánh mắt hơi lóe lên, không biểu lộ cảm xúc.

…

"Ngươi…"

Ba người còn lại của Bốn đao cuồng sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn đường hầm hư không được thiết lập, bị luồng kiếm quang rực rỡ, nối liền trời đất kia chém đứt.

"Chết!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, thanh kiếm khổng lồ đen trắng hoàn toàn nhấn chìm ba người.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, kiếm quang sắc bén trong nháy mắt khiến bọn họ thiên sang bách khổng, hơi thở của Sinh Tử phù càng trực tiếp tước đoạt sinh cơ của bọn họ, khiến đôi mắt của bọn họ tối sầm lại.

Thẩm An Tại sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Lữ Khứ vẫn đang quan sát ở đằng xa, trực tiếp bước tới.

"Ta đi, ta đi trước, có duyên gặp lại!"

Lữ Khứ lập tức dựng tóc gáy, hai thanh đao lần lượt ném ra, chỉ loáng thoáng vài cái đã hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đầu đầy mồ hôi, run rẩy đưa tay phải ra từ sau lưng.

Máu thịt nứt nẻ, như búp bê sứ vỡ.

“Đáng tiếc, tên này nắm được chút quy tắc không gian, không thể giữ hắn lại cùng một chỗ.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra một nắm lớn đan dược nhét vào miệng, lúc này mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Thân xác vẫn quá yếu, nếu có thể trở về cơ thể của mình, kể cả tên Lữ Khứ kia cũng phải chết ở đây.

Cúi đầu nhìn Sát hải đang cuộn trào bên dưới, Thẩm An Tại cõng xác Thiên Nhạc, lấy ra Huyết Thôn ma đao đã ghép lại, hấp thụ toàn bộ khí huyết của Bốn đao cuồng.

Đáng tiếc, mặc dù vẫn có thể hấp thụ khí huyết nhưng thanh đao gỗ này lại ảm đạm vô quang, vết nứt trên thân đao không thể lành lại.

Hoàn toàn hỏng rồi, không thể sửa được.

Trừ khi Thiên Nhạc sống lại, nếu không thì dù thế nào cũng không sửa được.

“Đệ tam… ngươi cõng vi sư đi một chặng đường xa như vậy, vậy thì để vi sư cũng cõng ngươi một đoạn đường.”

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, nhìn khuôn mặt sau lưng, giọng điệu ôn hòa.

Mặc dù cơ hội này rất mong manh nhưng Thiên Nhạc và Huyết Thôn ma đao cùng nguồn gốc, là thể Bất tử bất diệt, theo lý mà nói, chỉ cần khí huyết đủ nhiều, hắn sẽ không chết.

Ngay cả khi mất đi tim và hồn phách, cũng có một tia cơ hội sống lại.

Mặc dù… đã qua nhiều năm.

Mặc dù Thẩm An Tại biết, cơ hội này vô cùng mong manh, mong manh đến mức gần như không thể.

Nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

“Ta không giết bừa bãi, bất kỳ ai nhòm ngó Cực Đạo chi Khí thì đừng trách Thẩm mỗ.”

Sát hải rung chuyển, nước biển đang từ từ hạ xuống, như thể bên dưới có vực sâu không đáy đang nuốt chửng nước.

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, bay xuống một hòn đảo cạn ngồi xếp bằng, từ từ mở lòng bàn tay ra.

Nơi đó, một viên ngọc cổ màu máu nằm im lìm.

Có lẽ mọi người đều nói rằng bên trong Sát hải, nguy cơ vô số, trên thánh kinh, mười phần chết chín.

Nhưng điều này chỉ đúng với người khác.

Đây chính là nơi đệ tử của hắn, Thẩm An Tại, Thiên Nhạc tọa hóa.

Hắn tin vào sức mạnh của đồ đệ mình, sẽ không ra tay với mình.

Giống như luồng đao quang đen kia, giống như hai bức tượng kia.

Ngay cả khi mình vẫn là cảnh giới Đoán Thể năm xưa, cũng có thể dựa vào Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp và sự quen thuộc với Trảm Thiên Bạt Đao thuật mà không hề hấn gì.

“Đến đi, để ta xem, sau Hoàng cảnh, rốt cuộc là ai đang chờ ta, lại là ai đã giết đồ đệ của ta, ép ta phải xuất hiện!”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, vừa bóp nát viên ngọc cổ vừa thả thân xác của mình ra cho nằm im trên mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ màu máu thuộc về Cực Đạo chi Khí, một lần nữa chói mắt, xuyên thủng bầu trời.

Ngay lập tức, bên trong Sát hải, vô số võ giả vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Là Cực Đạo chi Khí!”

“Ta biết tại sao Sát hải đột nhiên rung chuyển, mực nước hạ xuống, hóa ra là Cực Đạo chi Khí xuất hiện!”

Tất cả mọi người đều vui mừng như điên, điên cuồng chạy về phía đó.

Hồng Đào và Hứa Thiên Diệp nhìn nhau, lập tức quay đầu, chạy nhanh về phía đó.

“Này, ngươi chờ ta với!”

Hồng Đào nhìn người kia biến mất trong nháy mắt, tức giận dậm chân.

Tên này, dùng Phong Hành phù càng ngày càng thành thạo.

“Đừng đi mà, ta khuyên các ngươi chạy xa đến đâu thì chạy!”

Lữ Khứ nhìn từng luồng ánh sáng lướt qua bên cạnh mình, điên cuồng bay về phía nơi có Cực Đạo chi Khí, tốt bụng hét lớn hai câu.

Nhưng căn bản không có ai để ý đến hắn, tất cả đều như phát điên, ùn ùn kéo nhau chạy về phía đó.

Nhìn thấy cảnh này, Lữ Khứ liên tục lắc đầu.

Xong rồi, toàn bộ đều đi chịu chết.

Có quỷ mới biết tên Nham Lý kia rốt cuộc muốn làm gì, lại chủ động thả hơi thở của Cực Đạo chi Khí ra.

Chẳng lẽ muốn giết chết tất cả những người trước đây sao?

Nếu như vậy, những người hộ đạo bên ngoài kia sẽ tha cho hắn sao?

“Đi đi đi, đi chịu chết đi, dù sao ta cũng không đi.”

Lữ Khứ sợ hãi, nếu như vừa rồi mình chạy chậm hơn một chút, e rằng đã phải chết ở đó.

Tên Nham Lý kia, thật sự quá đáng sợ.

Hắn tự hỏi lòng mình, chưa từng gặp người nào bí ẩn, thâm sâu không lường như vậy.

Hơn nữa giết người… không hề nương tay.

Người này rốt cuộc là ma đạo hay chính đạo?

Rốt cuộc… lại muốn làm gì!?

…

Chương 653: Cùng vây công

Bên ngoài.

Mọi người nhìn Bốn đao cuồng thế hệ trước, sắc mặt đều rất kỳ lạ.

Bốn người sau thì tức đến run cả người, sắc mặt âm trầm khó coi.

Chết rồi.

Chắc chắn là chết rồi, thậm chí còn cắt đứt cả thông đạo hư không, đề phòng bốn người bọn họ ra tay giúp đỡ.

Cuối cùng là ai vậy!

Gần như cùng lúc, bốn người bọn họ và Xích Vũ tán nhân, Ma Cuồng tôn, Ngân Lang lão tổ đều nhìn về phía Vô Lượng đao tôn vẫn nhắm mắt dưỡng thần ở đằng xa.

Người sau không mở mắt, ngay cả khi Sát hải xuất hiện động tĩnh, hắn cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Có vẻ như từ đầu đến cuối, hắn đều không lo lắng đồ đệ của mình sẽ gặp chuyện gì bất trắc.

Mà lúc này mọi người nhìn hắn, cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Trong lòng bọn họ, không nghi ngờ gì nữa, người có thể giết chết Phệ Thiên, Bốn đao cuồng, chỉ có thể là những người kiệt xuất trong số những người cùng thế hệ.

Mà bây giờ bọn họ đều chết rồi, vậy thì chỉ còn lại một người.

Lữ Khư!

Mặc dù trước đó đã nhìn thấy một luồng kiếm quang nhưng biết đâu hắn vì Cực Đạo chi Khí mà dùng thủ đoạn gì đó che giấu, giết chết Phệ Thiên và Bốn đao cuồng bọn họ!

"Vô Lượng tiền bối, dám hỏi Lữ Khư đã làm gì ở bên trong?"

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ma Cuồng tôn lên tiếng.

Cũng vì chỉ có hắn, dựa vào Yêu tộc, mới dám mở miệng hỏi.

Nếu đổi lại là hắn người khác thì sợ bị Vô Lượng đao tôn chém chết.

Vô Lượng đao tôn từ từ mở mắt, ánh mắt lạnh lùng.

"Ngươi quan tâm hắn làm gì, tài nghệ không bằng người, hắn nếu chết ở bên trong, bản tôn cũng sẽ không hỏi đến."

Ma Cuồng tôn và những người khác sắc mặt tối sầm lại, khó chịu như nuốt phải ruồi.

Ý tứ bên ngoài chính là Phệ Thiên và những người khác tự mình tài nghệ không bằng người, có chết thì cũng không có gì đáng trách.

Nhưng thực lực Cực cảnh đại tôn của đối phương bày ra ở đó, cho dù nói như vậy, Ma Cuồng tôn cũng chỉ dám giận mà không dám nói, nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Sát hải bên trong.

Tốt nhất là Lữ Khư, nếu không phải Lữ Khư giết người…

"Tiểu tử, ngươi có vẻ rất căng thẳng?"

Tà Minh hoàng liếc nhìn Ngọc Phong bên cạnh, hỏi.

Mặc dù tiểu thư nhà mình có không ít át chủ bài nhưng muốn giữ lại những thiên kiêu Bốn đao cuồng và Phệ Thiên

này, e rằng cũng không dễ dàng như vậy, giữ lại một hai người thì có thể, giết chết toàn bộ trong thời gian ngắn, ước chừng là không có hy vọng.

"Tiền bối nói đùa rồi."

Ngọc Phong hờ hững đáp lại một câu nhưng trong lòng thực sự căng thẳng.

Người khác có lẽ không biết nhưng hắn lại rõ ràng.

Nếu là Thẩm tiền bối, giết chết bọn Phệ Thiên hẳn không phải là chuyện gì khó khăn.

Huống chi là mấy người, cho dù tất cả mọi người bên trong cùng xông lên, e rằng cũng chỉ có thể đưa cổ cho Thẩm tiền bối chém.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên lắc đầu, phủ nhận suy nghĩ này.

Mình đang nghĩ lung tung gì vậy, Thẩm tiền bối không phải là loại người giết người bừa bãi.

Người không phạm hắn, hắn không phạm người.

Thẩm tiền bối hiền lành như vậy, mặc dù trước đây nghe nói đã giết mấy chục vạn đại quân Bình Thiên triều… nhưng đó cũng là vì bọn họ dùng thủ đoạn hèn hạ, lại xâm lược Đại An triều, sự việc là có nguyên do.

Nếu người khác không đi trêu chọc Thẩm tiền bối, chắc chắn sẽ không bị chém.

"Ừm, Thẩm tiền bối hiền lành như vậy, sao có thể giết người bừa bãi được."

Nghĩ đến đây, hắn còn lắc đầu, dường như rất chắc chắn rằng tình huống đó sẽ không xảy ra.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng hắn luôn có chút lo lắng…

…

Bên trong Sát hải, trời long đất lở, mực nước biển liên tục hạ xuống.

Những hòn đảo nổi cũng hạ xuống theo, bầu trời màu máu dần xa hơn, rộng lớn hơn.

Theo từng bóng người lao vào, bọn họ từ xa đã nhìn thấy ánh sáng rực rỡ màu máu trên hòn đảo cô đơn đó.

Một thi thể trung niên mặc áo trắng nằm im lặng, bên cạnh còn có một lão giả đang khoanh chân nhắm mắt, không biết đang làm gì.

Điều kỳ lạ hơn là, sau lưng lão giả cũng có một thi thể nằm đó.

Đó là một đao khách mặc áo xám bị mất tim, không còn hơi thở.

"Là Cực Đạo khôi lỗi, phát tài rồi!"

"Nhanh lên!"

Những người đầu tiên đến đây mắt sáng rực, vô cùng phấn khích, trực tiếp xông tới.

Bọn họ đều có thể nhìn ra, lão giả khoanh chân kia dường như bị thương, hơi thở bập bùng không ổn định.

"Ha ha ha, Cực Đạo chi Khí là của ta rồi!"

"Cút ra!"

Bọn họ thậm chí còn không quan tâm đến Thẩm An Tại đang khoanh chân, lập tức ra tay cướp lấy thi thể đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên mặt đất, tàn sát lẫn nhau.

Có người vừa chạm tay vào thi thể, ngay sau đó đã bị người khác chém đứt ngang vai, kêu thảm thiết.

Thẩm An Tại không hề động đậy, thanh đao gỗ màu máu cắm bên cạnh từ từ hấp thụ những luồng khí huyết tràn ra.

Theo lượng khí huyết hấp thụ được nhiều hơn, Huyết Thôn càng tỏa ra một luồng tà khí.

"Là Ma đao, giết người này trước!"

Rất nhanh, có người phản ứng lại, đồng thời ra tay với Thẩm An Tại đang khoanh chân.

Về cuộc khủng hoảng bên ngoài, Thẩm An Tại có cảm ứng được nhưng không hề hoảng loạn.

Tiếng gió rít lên, ngay sau đó, Hứa Thiên Diệp xuất hiện trước mặt hắn, giơ tay lên, gió thổi ngàn vạn.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, những đòn tấn công đó đều bị chặn lại, thậm chí mấy người gần đó còn liên tục lùi lại.

"Sư phụ, người không sao chứ?"

Hứa Thiên Diệp nghiêm trận dĩ đãi, lo lắng hỏi.

Người phía sau không trả lời, hắn cũng không biết tình hình hiện tại thế nào, cũng không dám tùy tiện đưa sư phụ rời đi.

"Muốn chết!"

"Giết hắn!"

Nhưng hành động trong nháy mắt này của hắn, không nghi ngờ gì nữa là đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Mọi người giận dữ hét lớn, một lần nữa vây công.

Những đòn tấn công từ bốn phương tám hướng ập đến điên cuồng, hỏa quang, kiếm khí, đao mang, rực rỡ lộng lẫy.

Nhưng, bên trong ẩn chứa từng luồng sát khí uy thế, khiến người ta chỉ muốn rùng mình.

Hứa Thiên Diệp hiện tại cũng chỉ là Thánh cảnh cửu phẩm, nghiến răng trực tiếp hiến tế tinh huyết.

Từng luồng gió cuồng tụ lại thành những thanh phù kiếm bay lượn xung quanh, sắc bén vô cùng.

Dưới sự nhuộm máu của máu tươi, càng thêm lạnh lẽo.

"Phong Kiếm phù, đi!"

Xoẹt!

Phong phù phi kiếm như thác nước dài, đảo ngược bay lượn, hóa thành bão kiếm ngăn cách mọi đòn tấn công bên ngoài.

"Hừ, muốn lấy một địch nhiều như vậy, không biết tự lượng sức!"

Có người hừ lạnh, trực tiếp ném ra hàng trăm ngàn lá bùa.

Ầm, ầm, ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên, những lá bùa đó điên cuồng nổ tung, phá tan dòng phi kiếm dài bay lượn đó.

Mà nhân cơ hội này, có người xông vào trong dòng sông kiếm, mắt lộ vẻ mừng rỡ.

"Ha ha ha, Cực Đạo khôi lỗi là của ta rồi!"

Nhưng, vẻ mừng rỡ của hắn vừa mới lộ ra, một thanh phù kiếm đã đâm xuyên từ sau lưng, mang theo vết máu.

"Ngươi…"

Người đó miệng tràn máu, cúi đầu nhìn cơ thể mình bị gió cắt thành từng mảnh, không kịp quay đầu lại, đã vỡ tan thành vô số mảnh rơi xuống.

"Tốc độ thật nhanh, mau giết hắn!"

Tốc độ như vậy cũng khiến mọi người kinh ngạc, hơn nữa phù pháp đối phương nắm giữ cũng không thể coi thường.

Không giết hắn, e rằng khó mà tiếp cận được Cực Đạo chi Khí.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, những đòn tấn công như trời sập đất lở ập đến, trong nháy mắt đã nuốt chửng Hứa Thiên Diệp.

Nhưng ngay sau đó, khi mọi người đều cho rằng hắn đã chết, vô số tia lửa nổ tung, mỗi tia đều hóa thành dáng vẻ của hắn, thật giả khó phân.

Xa xa, Lữ Khứ lén lút trốn trong hư không quan sát nơi này, nhướng mày.

Tên này… thủ đoạn sử dụng lại giống hệt Nham Lý kia!

Chẳng lẽ là sư huynh đệ sao?

…

Chương 654: Nổ phù, tự bạo

“Ai tiến lên, chết!”

Hứa Thiên Diệp tay phải nhuốm máu, ánh mắt lạnh lẽo.

Quả thật, lời này vừa nói ra, cộng thêm thủ đoạn sấm sét vừa rồi của hắn.

Không ít người có mặt đều bị hù dọa nhưng rất nhanh đã hoàn hồn.

Chỉ là một Thánh cảnh cửu phẩm mà thôi, sức mạnh của một người dù có mạnh đến đâu thì cũng có giới hạn.

Chẳng lẽ hắn thật sự có thể địch lại nhiều người có mặt ở đây sao, huống hồ còn có người liên tục kéo đến.

Cũng có thể làm hắn chết vì kiệt sức!

“Mọi người cùng xông lên, giết hắn trước!”

Có người hét lớn một tiếng, sau đó dẫn đầu xông lên.

Nhìn đám người đen nghịt, Hứa Thiên Diệp hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Thẩm An Tại vẫn đang khoanh chân ngồi, không nói nhiều, cũng không lùi bước.

“Sư phụ, phù người dạy, không chỉ có thể dùng để chạy trốn!”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, chân sinh gió, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến sau lưng Thẩm An Tại, một tay kẹp chặt mũi đao thò ra từ hư không.

“Cút ra đây!”

Dùng sức kéo một cái, lập tức có một tên đầu trộm đuôi cướp, dáng vẻ hèn mọn bị kéo ra từ hư không, vẻ mặt hoảng sợ.

"Chết!"

Không chút do dự, Hứa Thiên Diệp trực tiếp bóp nát đầu hắn, trong tay hiện ra ánh sáng bùa chú.

Bùm!

Vật đỏ trắng bắn tung tóe, chết không thể chết hơn.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, hắn không kịp trở tay bị một cái búa sắt bay tới đập trúng, sắc mặt tái nhợt lảo đảo về phía trước mấy bước.

Còn chưa kịp bình ổn khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, thân hình hắn đã nổ tung thành ngọn lửa, tránh được mấy đòn tấn công, đồng thời xuất hiện trước thân xác Thẩm An Tại.

"Khụ…"

Hắn miệng tràn máu, quỳ một gối xuống đất.

Cứng rắn chịu một chưởng từ phía sau, sau đó trong mắt lóe lên sát khí, phản trả một phù kiếm.

Xoẹt!

Cánh tay đứt lìa, tên kia đầu đầy mồ hôi lui về phía sau nhưng lại lộ vẻ mừng rỡ.

"Hắn đang bảo vệ Cực Đạo khôi lỗi và lão già kia, tấn công bọn họ!"

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến tất cả mọi người gật đầu.

Khi ra tay lần nữa, không còn tản mạn, không là mỗi người nghĩ cho mình nữa, mà là nhắm vào Thẩm An Tại đang

khoanh chân ngồi mà tấn công.

"Xong rồi xong rồi, vốn đã khó khăn, cứ thế này, tên này sớm muộn gì cũng phải chết!"

Xa xa, Lữ Khứ lè lưỡi.

Hắn cũng cảm thấy mình rất kỳ lạ, tên Nham Lý kia rõ ràng muốn giết mình, sao giờ này lại còn lo lắng cho bọn họ?

Nhưng hắn lại rất tò mò, tên Nham Lý này, cứ thế mà lộ ra Cực Đạo chi Khí trước mặt nhiều người như vậy, cuối cùng là muốn làm gì?

Muốn chết?

Không thể nào.

Lữ Khứ lắc đầu, hắn không cho rằng tên Nham Lý này ngốc đến vậy.

Vậy thì còn lý do gì khác?

Ánh mắt hắn rơi vào thanh đao gỗ màu máu cắm trên mặt đất.

Ma đao…

Đột nhiên, hắn như nghĩ ra điều gì, đồng tử co lại.

Đao tôn bí ẩn, bất tử bất diệt, Huyết Thôn ma đao…

Tên này sẽ không phải là đang thả mồi bắt cá, cố ý dụ nhiều người có lòng đến đây, sau đó…

Giết sạch chứ?

Mặc dù ý nghĩ này khiến hắn cảm thấy rất buồn cười nhưng lại như bén rễ, sâu sắc in sâu trong lòng hắn.

Một luồng hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên đầu.

Tên này… chẳng lẽ điên rồi sao, có nhiều người ở đây như vậy, bên ngoài còn nhiều hộ đạo giả như vậy, ít nhất cũng là

Hoàng cảnh tam ngũ phẩm, lục thất phẩm cũng có.

Hắn dám làm như vậy, chẳng lẽ không sợ đến lúc đó trở thành bia ngắm của mọi người sao?

"Thôi, cứ xem trước đã, tình hình không ổn thì đi."

Cuối cùng, hắn vẫn chọn trốn ở xa quan sát.

Dù sao hắn cũng không có ý định với Cực Đạo chi Khí kia, xem náo nhiệt thì chắc là không sao chứ nhỉ?

Bên kia, cuộc chiến vẫn tiếp tục, chỉ trong nửa chén trà, số người chết và bị thương ở đây đã lên đến mấy chục!

Phải biết rằng, những người dám vào Sát hải này, ít nhiều đều có lá bài tẩy của riêng mình.

Cho dù là những tu sĩ tán tu, cũng đã chuẩn bị rất lâu.

Hứa Thiên Diệp chỉ có một mình, có thể bảo vệ Thẩm An Tại trong tình trạng bị tấn công dày đặc như vậy, đã là vô cùng khó khăn.

Điều này còn phải kể đến việc hắn vốn là thực lực Hoàng cảnh tam phẩm, nhãn lực các thứ đều ở đó.

Nếu không, đổi lại là người khác thì đã chết từ lâu rồi.

Nhưng, mặc dù vậy!

Hắn vẫn toàn thân đẫm máu, đầu tóc bù xù.

Ngực, vai cắm đầy kiếm gãy, tên tàn, vô cùng thê thảm.

"Không đi nữa thì chết đi cho ông!"

Mọi người cũng bị dáng vẻ liều lĩnh của hắn làm cho kinh ngạc, ngược lại, càng thêm tức giận.

Nếu không có tên này, tất cả mọi người đều cho rằng có lẽ Cực Đạo khôi lỗi đã rơi vào tay mình.

Một đại hán đầu trọc giận dữ đằng không, chiếc búa sắt khổng lồ trong tay biến thành Côn Bằng, đập mạnh xuống.

"Là Côn Bằng chùy, thần thông pháp tắc ngũ giai, lần này tên kia chết chắc rồi!"

Có người kinh hô, sau đó nhanh chóng lùi lại, tránh khỏi phạm vi của một chùy này.

Nhưng cũng có người không kịp né tránh, kêu thảm một tiếng dưới chùy Côn Bằng kia, nổ tung thành sương máu.

Đại hán đầu trọc cười gằn, không hề quan tâm đến việc những người bên dưới có chịu được đòn tấn công này của mình hay không.

Dù sao, Cực Đạo khôi lỗi chắc chắn sẽ không hề hấn gì!

Những người khác chết thì chết, liên quan gì đến hắn!

Uy áp pháp tắc mạnh mẽ bao trùm, tóc trắng của Hứa Thiên Diệp tung bay, vết máu trên mặt tan biến.

Hắn lại liếc nhìn người phía sau, nghiến răng, trực tiếp chủ động xông về phía Côn Bằng khổng lồ trên không.

Hắn cảm thấy mình không giỏi ăn nói, cũng không phải là người đa cảm.

Nhưng một câu nói của Hồng Đào đã khiến hắn tỉnh ngộ.

Sư phụ đối xử tốt với mình, vậy thì mình cũng nên đối xử tốt với hắn.

Dù có chết, cũng chỉ là chết một lần!

Hắn không nói gì nhưng giữa lông mày lại có từng đạo phù văn bay ra, lượn quanh người hắn.

Trong đó, ánh sáng mạnh nhất chính là Phong Hành phù và Hỏa Độn Phân Thân phù mà Thẩm An Tại đã dạy cho hắn.

Nhưng lúc này, tất cả các phù văn đều nứt ra theo từng đường vân.

Uy áp hủy diệt mạnh mẽ từ từ lan tỏa.

"Không ổn, là nổ phù!"

"Hắn không muốn sống nữa rồi, thế mà không tiếc tự hủy gốc rễ thần hồn, nổ tung đại đạo phù văn mà mình cảm ngộ được trong những năm qua!"

"Điên rồi, tên này điên rồi, mau lui lại!"

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, kể cả đại hán đầu trọc kia cũng vậy.

Nhưng, mọi chuyện đã quá muộn.

Cùng với ánh sáng phù văn điên cuồng nổ tung, ánh sáng chói mắt che phủ cả một vùng trời, nuốt chửng cả Côn Bằng chùy khổng lồ kia.

Ầm!

Hư không run rẩy, vặn vẹo không ngừng.

Vạn khoảnh nước biển ngập trời, dưới dư ba cuồn cuộn tứ tán.

Toàn bộ mặt biển lại đột ngột hạ xuống một tầng.

Đợi đến khi dư ba tan hết, những người chạy xa quay đầu lại, nhìn thấy trong hư không kia, thấy một lão giả toàn thân đẫm máu, mà vô cùng kinh hãi.

Hứa Thiên Diệp quần áo rách nát, vai phải cũng vỡ nát lộ cả xương.

Nhưng tay trái hắn lại xách một cái đầu trọc đầy máu.

Đôi mắt đó không còn đục ngầu nữa, mà tràn đầy tơ máu.

“Đến đây nào, lũ tạp chủng, ai dám đến gần sư phụ ta nửa bước, chết!”

Ngay sau đó, mặt hắn trực tiếp nứt ra những đường vân máu, máu tươi chảy ngang.

Một luồng hơi thở hủy diệt khủng khiếp không thể kiểm soát mà tỏa ra.

“Tự bạo…”

“Tên này đúng là điên rồi, thế mà vì người khác, không tiếc muốn tự bạo!”

Tiếng kinh hô vang lên không ngớt, ngay cả Lữ Khứ ở xa cũng ngẩn người.

Tự bạo…

Quyết tuyệt đến vậy sao?

…

Chương 655: Mở mắt

Có lẽ là do cuộc tàn sát liều lĩnh trước đó, cộng thêm sự đe dọa của vụ tự bạo lúc này.

Trong lúc nhất thời, những người đó đều không dám tiến lên.

Còn cơ thể Hứa Thiên Diệp cũng đã đạt đến điểm tới hạn phải tự bạo nhưng hắn đã dùng sự kiểm soát tinh tế của mình để áp chế.

Tuy nhiên, cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Đến khi không thể kìm nén được nữa, dù không có ai tiến lên, hắn vẫn sẽ nổ tung.

"Đến đây nào, đến đây nào!"

Bọn họ không đến, ngược lại Hứa Thiên Diệp như phát điên, bước một bước về phía đó.

Hơi thở kinh hoàng cũng theo bước chân này của hắn mà dao động.

Hắn tiến lên một bước, một đám người liền lùi lại mấy dặm.

Trong lúc nhất thời, một cảnh tượng buồn cười xuất hiện.

Rõ ràng là tất cả mọi người đều muốn cướp đoạt Cực Đạo chi Khí nhưng lúc này, bên cạnh Cực Đạo chi Khí, trong phạm vi gần ba mươi dặm đều không thấy bóng người.

Chỉ có những bóng người đen thui xa xa trên bầu trời.

"Khụ…"

Hứa Thiên Diệp đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, hơi thở đã yếu ớt đến cực điểm.

"Này, Nham Lý, lão già!"

Xa xa, tiếng gọi truyền đến, Hồng Đào bị bỏ lại phía sau cuối cùng cũng đuổi kịp.

Nhưng từ xa xa, Hứa Thiên Diệp đã nổi giận hét lớn.

"Đừng qua đây!"

Hồng Đào bị tiếng gầm giận này làm cho sợ hãi, sau đó mới phản ứng lại, mới nhìn rõ Hứa Thiên Diệp toàn thân đã nứt nẻ.

Nàng hơi sửng sốt, có chút không biết làm sao.

Tự bạo?!

Sao mình mới đến muộn một chút như vậy, mà đã biến thành cục diện như thế này rồi.

Là để… bảo vệ sư phụ của hắn sao?

Nàng nhìn về phía Thẩm An Tại trên hòn đảo cô đơn, dưới vô số đòn tấn công mà vẫn không hề hấn gì, ngược lại còn được trận pháp Thiên Diệp không biết được bày ra lúc nào bao phủ bảo vệ, có chút thất thần.

Trước đây ở Hồ Lô đảo, Hứa Thiên Diệp chẳng phải là không hề lo lắng đến sự sống chết của sư phụ mình sao?

Sao đến lúc này, ngược lại lại liều lĩnh như vậy?

Hoàn toàn khác một trời một vực.

"Ta đến cứu ngươi, ngươi mau dừng lại!"

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Hồng Đào cũng không muốn người đồng hành của mình gặp nguy hiểm.

Không chỉ vì Ngọc Phong, mà còn vì Nham Lý đã cứu mình.

Như nàng đã nói, nàng là người có thù tất báo, có ơn tất trả.

"Đừng qua đây!"

Tuy nhiên, Hứa Thiên Diệp vẫn ngăn cản nàng.

Bởi vì hắn hiểu rằng, cần kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, chỉ cần sư phụ tỉnh lại là được.

Vì vậy, hắn phải tự mình chống đỡ trước, nếu lần này áp chế được sức mạnh tự bạo, lần sau muốn tự bạo nữa, uy lực cũng không đủ để răn đe những người đó.

"Mẹ kiếp, nửa ngày không nổ, lão tử không tin hắn thật sự có gan tự bạo, liều mạng!"

Nhưng thế gian này không bao giờ thiếu những kẻ liều lĩnh.

Bọn họ biết, cần phú quý trong nguy hiểm.

Ngay lập tức, có mấy người xông tới.

"Tìm chết!"

Hồng Đào không để ý đến lời cảnh báo của Hứa Thiên Diệp, xông ra, roi dài trong tay hóa thành ảo ảnh, lửa bắn tung tóe.

Ầm!

Bản thân nàng là thiên kiêu, đối phó với một số kẻ tạp nham này căn bản không thành vấn đề.

"Ngươi là ai!"

Vài người bị đánh lui, sắc mặt âm trầm.

Không ngờ lại có loại kẻ ngốc như vậy, lại bỏ mặc Cực Đạo chi Khí đang ở ngay trước mắt không cướp, ở đây liều

chết bảo vệ.

"Mẹ kiếp, cùng nhau xông lên, cướp đồ quan trọng hơn!"

Cảnh này cũng khiến những người khác vốn còn do dự ở đây nghiến răng xông ra.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa nói đến việc những người tụ tập đến đây sẽ ngày càng đông, trên đảo còn có một lão già trông như đang dưỡng thương.

Còn chưa biết thực lực của hắn thế nào, nếu cũng lợi hại thì đến lúc đó muốn cướp Cực Đạo chi Khí sẽ càng khó khăn hơn.

Trong nháy mắt, một đám người lại ùa lên.

Hồng Đào hơi đổi sắc mặt, lập tức lấy ra viên huyết tinh mà gia gia đưa cho, bóp nát, trận pháp phù văn bao phủ.

Giúp nàng chặn được đòn tấn công đầu tiên.

Nhưng số người quá đông, vừa mới chặn được đợt đầu tiên thì đã có mấy bóng người cùng lúc xuất hiện trước mặt nàng.

Ầm ầm!

Có lẽ là do vẫn luôn được người khác bảo vệ nên kinh nghiệm chiến đấu của Hồng Đào thực ra không được phong phú cho lắm.

Trong lúc nhất thời, nàng thậm chí còn bị đánh đến mức không kịp phản ứng, không biết phải sử dụng thủ đoạn như thế nào.

Nhiều người đã vượt qua Hồng Đào, xông về phía Cực Đạo chi Khí bên dưới.

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp khó coi.

Thế giằng co ban đầu đã bị phá vỡ vì sự xuất hiện của Hồng Đào.

Mặc dù cô gái này tốt bụng nhưng thực sự không hiểu chuyện, thế cân bằng bị phá vỡ, ngược lại còn giúp đỡ ngược.

Hắn lao xuống, mang theo ý niệm hủy diệt trong cơ thể đã sắp không thể kìm nén được, đứng tử thủ trước mặt Thẩm An Tại.

Lần đầu tiên nhìn thấy, hắn đã có chút mơ hồ.

Cỗ Cực Đạo khôi lỗi trước mặt hoàn toàn giống hệt sư tôn của hắn.

Lúc này, trong cơn nguy cấp, hắn lại đứng trước mặt Thẩm An Tại, chứ không phải đi bảo vệ Cực Đạo khôi lỗi đó.

"Đến đi, vậy thì cùng chết!"

Nhìn đám người xông tới, trong mắt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng.

Hơi thở kinh hoàng sắp bùng nổ.

"Hứa Thiên Diệp!"

Hồng Đào kinh hô, Lữ Khứ liếc nhìn.

Đồng tử tất cả mọi người đều co rút, hít vào một hơi nhưng cũng có người nghiến răng, tăng tốc xông tới.

Nhưng ngay sau đó.

Tiếng nổ kinh thiên động địa mà mọi người tưởng tượng lại không xảy ra.

Thân hình xông ra của Hứa Thiên Diệp cũng khựng lại, vì có một bàn tay đặt lên vai hắn.

Hắn quay đầu lại, nhìn khuôn mặt già nua kia, sắc mặt vui mừng.

"Sư phụ?"

"Vất vả rồi."

Giọng điệu của Thẩm An Tại bình thản, nhéo gió làm kim, nhanh chóng đâm vào xung quanh tâm mạch của hắn, đồng thời dùng bí thuật của Thần Nông dược quyển, giúp hắn ổn định hơi thở cuồng loạn trong cơ thể.

"Tiền bối, ngài tỉnh rồi?"

Trong thức hải, vẻ mặt căng thẳng của Mộ Dung Thanh Vân cũng hơi dịu đi.

Vừa rồi hắn thấy thần hồn của Thẩm sư tổ tiền bối vẫn luôn khoanh chân trước một tấm bia đá, dường như không cảm ứng được mọi chuyện bên ngoài.

"Sư phụ, mau đi đi!"

Mặc dù rất kinh ngạc khi đối phương có thể áp chế được cả xu hướng tự bạo của mình nhưng hắn vẫn lên tiếng ngay.

Số người quá đông, sư phụ còn bị thương, còn ở lại đây, mọi người đều gặp nguy hiểm!

"Đã đến tay rồi!"

Người đi đầu nhất vác Cực Đạo khôi lỗi lên vai, sắc mặt mừng rỡ quay người bỏ chạy.

Còn khi đối mặt với vẻ lo lắng của Hứa Thiên Diệp, Thẩm An Tại lại tỏ ra thờ ơ, nhẹ giọng nói.

"Đừng hoảng, đã có vi sư."

Vài chữ nhàn nhạt nhưng lại như mang theo một loại ma lực nào đó, xoa dịu sự căng thẳng, bất an trong lòng Hứa Thiên Diệp.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại thấy lão giả trước mặt đột nhiên nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đã thay đổi.

Trở nên có chút ngơ ngác, còn chớp chớp mắt, nhìn trái nhìn phải, như thể hoàn toàn biến thành một người khác so với vừa rồi.

"Sư phụ?"

Hứa Thiên Diệp ngẩn người, có chút không kịp phản ứng.

"Ha ha ha, Cực Đạo chi Khí là của lão tử rồi, cút đi, cút hết đi!"

Người đầu tiên cõng thân xác Thẩm An Tại, mừng như điên, điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Nhưng hắn không để ý tới.

Người trung niên áo trắng vẫn luôn được hắn cõng trên vai, vốn không hề nhúc nhích.

Lúc này đang từ từ mở mắt ra.

"Đây, chính là thân xác mạnh mẽ sao…"

Giọng nói nhàn nhạt lại mang theo chút cảm khái vang lên, người đó sửng sốt, sau đó đột nhiên cảm thấy tầm nhìn của mình quay cuồng.

Cảnh tượng cuối cùng lọt vào mắt hắn là một cái xác không đầu, mặc quần áo giống hệt mình.

Còn Cực Đạo khôi lỗi đáng lẽ phải được mình cõng trên vai, lúc này lại đang… xách đầu mình lên?

Đúng vậy, xách lên.

Tất cả mọi người ở đây, bất kể là đang đánh nhau hay đang quan sát, hoặc là Lữ Khứ đang xem kịch ở xa, đều co rút đồng tử.

Chằm chằm nhìn người trung niên áo trắng đang xách một cái đầu lâu, nhắm mắt nhìn trời, hít một hơi thật sâu.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay hàng tóc bạc hai bên thái dương, áo trắng tung bay.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại lại một lần nữa mở mắt ra.

Ánh mắt lạnh như băng.

…

Chương 656: Thảm sát

"Sống… sống rồi?!"

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, dụi mắt thật mạnh, không dám tin.

Bao gồm cả Lữ Khứ.

Hắn đã nghĩ đến hàng triệu khả năng nhưng không ngờ rằng, Cực Đạo khôi lỗi lại sống lại?

Là đã nảy sinh linh trí sao?

Xoẹt!

Thẩm An Tại giơ tay lên, Huyết Thôn ma đao cắm trên mặt đất liền run rẩy, bay lên khỏi mặt đất, bay vào tay hắn.

"Các ngươi đi trước."

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, mang theo uy áp không thể chống cự.

Hứa Thiên Diệp ngẩn người, có chút bàng hoàng.

Ánh mắt của đối phương vừa rồi rất lạnh, lạnh đến mức khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Giống như sư tôn năm xưa, luôn là vẻ mặt như vậy.

Lạnh lùng đến mức không để bất cứ chuyện gì vào mắt.

"Đi!"

Hồng Đào phản ứng lại, đi trước kéo Hứa Thiên Diệp và Mộ Dung Thanh Vân vẫn còn là lão già đang trong trạng thái ngơ ngác đi.

Không ai ngăn cản bọn họ rời đi.

Dù sao thì mục đích ban đầu của bọn họ cũng không phải là ba người này.

Mà là… Cực Đạo khôi lỗi đột nhiên sống lại trước mắt.

Ánh mắt Thẩm An Tại nhàn nhạt, mang theo một tia lạnh lẽo.

Rất nhiều người, hàng trăm, hàng nghìn.

Uy áp ngập trời khiến hư không nơi đây trở nên vô cùng ngột ngạt.

“Rất tốt, đã nảy sinh lòng tham thì ở lại hết đi.”

Lời nói nhàn nhạt vang lên, Thẩm An Tại hạ xuống đảo, cõng xác Thiên Nhạc trên lưng, dùng một dải vải quấn chặt.

Ngay sau đó, hắn biến mất.

Ầm!

Cùng lúc đó, trong đám người đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một màn sương máu đập vào mắt.

Thẩm An Tại đấm nổ tung một người, sau đó vung đao.

Khí huyết nồng nặc lập tức bị Ma đao hấp thụ.

Hắn vung đao, sức mạnh mạnh mẽ hóa thành đao quang, chém đôi một người bên cạnh.

Không có bất kỳ dao động linh nguyên nào, nhưng giết những Thánh cảnh cửu phẩm này cũng giống như giết trâu giết chó.

Thậm chí đến lúc này, hắn vẫn chưa sử dụng sức mạnh thần hồn của mình.

Chỉ đơn thuần là sức mạnh của thân xác!

So với thân xác yếu ớt ở cảnh giới Đoán Thể năm xưa, thân xác này thực sự mạnh mẽ đến mức khiến hắn có chút mê mẩn.

"Đây chính là… sức mạnh của thân xác mà ta chưa từng có!"

Hắn nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu.

Cực cảnh, thân xác Cực Đạo.

Mạnh mẽ, thực sự mạnh mẽ!

Nhưng càng mạnh mẽ, ánh mắt hắn càng lạnh lẽo.

Xác chết trên lưng, nhiệt độ lạnh lẽo như kim châm, từng giây từng phút đâm vào hắn.

Để rèn luyện thân xác này của mình thành Cực cảnh, để đưa mình đến đây, lão tam hắn… hẳn đã phải chịu không ít đau khổ?

Hắn điều khiển cho khí huyết Huyết Thôn ma đao hấp thụ liên tục tràn vào vết thương ở ngực Thiên Nhạc.

Nhưng lại không có động tĩnh gì, như đá chìm đáy biển.

"Không đủ, còn lâu mới đủ."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, đôi mắt lạnh lẽo đó đảo khắp toàn trường.

Gần như ngay lúc này, tất cả mọi người đều phản ứng lại, quay đầu bỏ chạy.

"Không ổn, sức mạnh Cực Đạo!"

"Mau chạy, khôi lỗi giết người rồi!!"

Trong lúc hoảng loạn, đám người vừa mới tụ tập ở đây chuẩn bị cướp Cực Đạo khôi lỗi lập tức tản ra.

Đùa gì thế, khôi lỗi Cực cảnh, bọn họ là cái thá gì mà dám đụng vào?

Mất mạng đó!

"Đã đến đây rồi, còn muốn đi sao?"

Thẩm An Tại cười lạnh.

Mặc dù là mình chơi trò thả mồi câu cá, nhưng ai bảo những người này nảy sinh lòng tham chứ?

Hắn không phải người tốt bụng, hắn có tư tâm.

Mà bây giờ tư tâm của hắn chỉ có hai điểm.

Một là, lợi dụng nhiều khí huyết hơn để thử hồi sinh Thiên Nhạc.

Hai là, cũng là thu thập khí huyết tươi cho hạt giống Linh mộc, tìm cơ hội mở Huyết Tế chi Lộ, đi tìm tung tích của Mộ Dung Thiên!

Cho dù là điểm nào, cũng cần phải giết, giết nhiều người hơn!

"Ở lại cho ta!"

Thẩm An Tại quát khẽ, giọng nói như tiếng sấm rền vang.

Cả hư không đều rung chuyển dữ dội.

Một luồng uy áp khủng khiếp đến cực điểm bao trùm toàn bộ Sát hải.

Tất cả mọi người đều không thể nhúc nhích dưới uy áp này, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

Xa xa, đồng tử Lữ Khứ co rút mạnh, khóe miệng tràn máu, quay người bỏ chạy.

Cũng chính vì hắn ẩn núp trong hư không, miễn cưỡng có thể thông qua pháp tắc không gian để trốn thoát.

Tuy nhiên, Thẩm An Tại không muốn truy sát hắn, cũng lười làm vậy.

Xì!

Giống như cắt cỏ, hắn cầm Huyết Thôn, cõng một xác chết, từng đao chém xuống.

Mỗi lần đao rơi xuống, lại có vô số võ giả nổ tung thành sương máu.

Sức mạnh mạnh mẽ, khiến người ta chỉ có thể giận sôi trơ mắt nhìn.

Cùng lúc đó, bên ngoài Sát hải.

Tất cả những người hộ đạo bên ngoài đều co rút đồng tử, nhìn chằm chằm vào bên trong Sát hải đang cuộn trào, một nỗi sợ hãi khó tả lan tràn trong lòng.

Ngay cả Vô Lượng đao tôn luôn không biểu lộ cảm xúc cũng nhíu mày.

"Sức mạnh Cực Đạo, sao trong Sát hải lại có thể xuất hiện sức mạnh Cực Đạo!"

"Không thể nào, vị đại tôn nào lại dám xông vào Sát hải!?"

Gần như tất cả mọi người đều không dám tin, kinh hô không thôi.

Nhưng uy áp truyền ra từ trong Sát hải lại khiến bọn họ thực sự cảm thấy tê dại da đầu.

"Con cháu nhà ta chết rồi!"

"Bảng tên của cháu trai ta cũng vỡ rồi!"

Tiếng nói vang lên liên hồi, gần như tất cả mọi người đều biến sắc.

Nhanh quá, chết từng mảng từng mảng!

Bên trong Sát hải, cuối cùng đã xảy ra biến cố kinh thiên động địa gì!?

Thật sự là… thảm sát!

Nhưng, mặc dù biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, bọn họ nhìn nhau nhưng lại không có lấy một chút dũng khí xông vào xem thử.

Đó chính là hơi thở Cực cảnh!

Ánh mắt của tất cả mọi người lúc này đều hướng về Vô Lượng đao tôn.

Nếu nói trong số nhiều người có mặt ở đây, ai có tư cách vào xem thử thì chỉ có thể là vị này.

Vô Lượng đao tôn cũng không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp biến mất.

"Sát hải đang sụp đổ, lại đột nhiên xuất hiện hơi thở Cực cảnh, bên trong cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt của Tà Minh hoàng cũng vô cùng khó coi, hắn không quan tâm đến người khác, hắn chỉ quan tâm đến tiểu thư của mình.

"Chết tiệt, nếu tiểu thư xảy ra chuyện, lão phu sẽ không tha cho ngươi!"

Hắn trừng mắt nhìn Ngọc Phong một cái, sau đó nhắm mắt lại, dùng bí pháp khẩn thiết kêu lên trong lòng.

"Tiên quân đại nhân, tiểu thư gặp nguy hiểm!"

Giọng nói vừa dứt, cách xa hàng triệu tinh hải, trên một vách đá đen ngòm.

Một thanh niên tuấn tú đang nhắm mắt bên vách đá, đột nhiên mở bừng mắt.

Đôi mắt đen láy có chút sâu thẳm, ẩn chứa sát khí.

"Bảo bối tôn nữ của tiên quân này, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, tất cả các ngươi hãy chờ mà chôn cùng nàng!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, hắn trực tiếp đưa tay kéo mở hư không, bước vào, bên trong có vô số tinh hà.

Toàn bộ bầu trời của Thiên Ma tộc đều vang lên tiếng sấm rền, dường như cả Thiên Đạo nơi đây đều đang nổi giận, trời long đất lở.

Cảnh tượng này cũng khiến mọi người trong Thiên Ma tộc kinh ngạc không thôi.

Đây là… lão tổ của bọn họ nổi giận sao!?

…

Chương 657: Con đường chôn vùi sâu trong Sát hải

Khí huyết, như sương mù mưa bay cuồn cuộn.

Bay lơ lửng không ngừng trong toàn bộ Sát hải.

Mặt biển hạ xuống rồi lại hạ xuống, giờ đây không thể gọi là biển nữa, thậm chí cũng không thể gọi là sông, bởi vì một mảng lớn lòng sông đã lộ ra.

Không có cá cũng không có tôm, chỉ có những bộ xương trắng xóa.

Mà dường như theo sự biến mất của Sát hải nơi đây, những Sát khôi đó cũng mất đi sức mạnh, ngã xuống đất thành từng xác chết.

Đến lúc này, mới miễn cưỡng nhìn thấy, Sát hải dường như đang biến mất dọc theo một con đường nào đó.

Mà điều khiến người ta cảm thấy kinh hoàng, không phải là sự rút lui của Sát hải nơi đây.

Mà là…

Trong hư không, có vô số xác chết khô héo.

Mỗi người đều bị đao chém trúng, sau đó dường như bị hút sạch toàn bộ sinh cơ huyết nhục, chết ngay tại chỗ.

Cứ treo lơ lửng trên không trung, như một bãi tha ma hỗn loạn.

Sát khí ngút trời chiếu rọi bầu trời như địa ngục tu la, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Xa xa, Hứa Thiên Diệp, Mộ Dung Thanh Vân và Hồng Đào nhìn về phía bầu trời đỏ như máu, đều hít một hơi thật sâu.

Thật mạnh mẽ…

"Nham Lý, ngươi…"

Hồng Đào vừa quay người định hỏi hai người có sao không thì đột nhiên sững sờ.

Bởi vì Mộ Dung Thanh Vân vừa rồi còn là một lão già, lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ thanh niên, thậm chí cả vẻ mặt cũng trở nên khác hẳn so với trước.

Giống như… đổi thành một người khác?

"Ngươi khỏe chứ, ta tên là Mộ Dung Thanh Vân, tiền bối đã đi rồi."

Mộ Dung Thanh Vân cũng trả lời thành thật.

Đây cũng là điều Thẩm An Tại dặn hắn, bởi vì khí chất của hai người quá khác nhau, không thể giấu được.

Hơn nữa với tính cách của Hồng Đào, cũng sẽ không nói cho người khác biết.

Hứa Thiên Diệp không để ý đến hai người đang nói chuyện, mà nhìn chằm chằm vào bầu trời đỏ như máu.

Vẻ mặt của sư phụ vừa rồi giống hệt sư tôn, quá lạnh lùng.

Chẳng lẽ lần này mình… cũng sẽ giống như trước đây, cược sai tất cả sao?

Hắn có chút thất vọng, sau đó lại tự giễu cười.

Dù sao thì cũng chẳng còn gì để mất.

Còn bên kia, sau một hồi giết chóc liên miên, áo trắng của Thẩm An Tại đã nhuốm khá nhiều máu, hắn cõng một xác

chết, từng bước đi về phía người cuối cùng ở đây.

"Không… đừng!"

"Tiền bối, xin ngài…"

Bất kể người đó hoảng sợ thế nào, cầu xin nước mắt lưng tròng thế nào, đôi mắt đỏ ngầu của Thẩm An Tại vẫn không hề lay động.

Một đao đâm mạnh, đâm thủng lồng ngực của hắn, trong nháy mắt biến hắn thành xác khô.

Khí huyết cuồn cuộn, theo Huyết Thôn tràn vào xác Thiên Nhạc.

"Một nghìn hai trăm linh ba người…"

Thẩm An Tại rút cây đao gỗ ra, nhìn đám xác chết chìm nổi ở đây, trên trán mơ hồ có thể thấy gân xanh nổi lên.

"Lão tam vẫn chưa tỉnh, vẫn chưa đủ…"

Hắn hơi quay đầu lại, nhìn khuôn mặt như đang ngủ say nằm trên vai mình, sát khí trong mắt bốc lên ngùn ngụt.

Mặc dù lồng ngực trống rỗng của hắn đã được vô số khí huyết phục hồi như cũ nhưng vẫn không hề nhấp nhô.

Người trong ký ức cũng không còn thở, không còn mở mắt ra nữa.

Vẫn là người chết.

"Lão tử… không tin!"

Thẩm An Tại nghiến răng, đột nhiên nhìn về phía xa.

Huyết nhục một nghìn Thánh cảnh không đủ, vậy thì giết tiếp!

Giết một nghìn Hoàng cảnh, giết một nghìn Cực cảnh, cho dù là một nghìn Bất Hủ, chỉ cần có thể khiến Thiên Nhạc sống

lại, hắn cũng sẽ giết!

"Dưới chân là ai, sao lại ở trong Sát hải này mà giết chóc lớn như vậy!"

Tiếng sấm rền vang lên, ánh mắt Thẩm An Tại nhìn thấy vô số thế đao phá không, một người phá hư không mà đến.

Chính là Vô Lượng đao tôn!

Khi hắn nhìn thấy những xác chết chất thành từng mảng này, đầu tiên là nhíu mày, sau đó không thấy đồ đệ của mình nữa, lại thở phào nhẹ nhõm.

Điều khiến hắn buông lỏng trái tim hơn nữa là, dường như từ khi nước biển rút đi, sức mạnh kỳ lạ của Sát hải cũng theo đó mà tiêu tan.

Không hề gây ra ảnh hưởng gì lớn đối với võ giả có tu vi quá cao như hắn.

Nhìn thấy hắn đến, Thẩm An Tại không đáp lại, chỉ nắm chặt cán đao Huyết Thôn, nhả từng chữ một.

"Trảm Thiên… Bạt Đao thuật!"

Xoẹt!

Ánh đao đen kịt nhấn chìm hư không, dường như từ hướng hắn vung đao, trời bắt đầu rơi vào cực đêm.

Bóng tối bao trùm vạn vật, nhanh chóng nuốt chửng về phía Vô Lượng đao tôn.

Đồng tử của hắn co lại, vũ trụ tinh hải trong cơ thể trong nháy mắt bạo động, vô số sức mạnh Cực Đạo rót vào hai tay.

Từ trong hư không, hắn rút ra hai thanh đao.

Xoẹt!

Vung chém xuống, dường như có tiếng vỡ vụn vang lên.

Hư không tĩnh lặng như một tấm gương, sau đó vết nứt xuất hiện.

Kèm theo đó là cả một mảng ánh đao như cực đêm giáng xuống, đều ngừng lan tràn, từ từ vỡ vụn.

Nhưng, chỉ cần đỡ được một đao này, đã khiến một giọt mồ hôi lạnh lăn trên má Vô Lượng đao tôn.

Thật là một đao pháp mạnh mẽ!

Sức mạnh hủy diệt bên trong, thậm chí còn bắt đầu hủy diệt cả hư không!

Hơn nữa một đao này… lại là dùng sức mạnh thuần túy của thân thể chém ra!

"Thể tu?"

Hắn cau mày nhưng rất nhanh lại phủ nhận.

Bởi vì hắn không cảm nhận được sức mạnh khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể người trước mắt.

Đột nhiên, hắn như nghĩ đến điều gì đó, có chút kinh ngạc.

"Ngươi… chẳng lẽ chính là cái gọi là Cực Đạo chi Khí!?"

"Chúc mừng ngươi, đoán đúng rồi."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, một lần nữa lóe lên xông ra.

Thật ra ngay cả bản thân hắn lúc đầu cũng hoàn toàn không ngờ tới, cái gọi là Cực Đạo chi Khí xuất hiện ở đây, lại chính là thân thể mà Thiên Nhạc để lại.

Đối diện với đôi mắt đó, Vô Lượng đao tôn lần đầu tiên nảy sinh ý định trốn chiến.

Ngay cả khi chiến đấu với Bách Lý Nhất Kiếm năm đó, hắn cũng chưa từng như vậy.

Điều này không có nghĩa là người trước mắt mạnh hơn nhiều so với Bách Lý Nhất Kiếm và hắn, chỉ là nói… người này cho người ta cảm giác có chút rùng mình.

Bất kể cảnh giới của hắn.

Thậm chí cho dù nói người trước mắt hắn chỉ là một Tổ cảnh nhất phẩm, tức là cảnh giới Đoán Thể, hắn cũng sẽ nảy sinh cảm giác này.

Ánh mắt đó…

Thật đáng sợ.

Đáng sợ như thể đang bị Thiên Đạo nhìn chằm chằm vậy.

Ầm ầm!

Nhưng, ngay khi Thẩm An Tại chuẩn bị tiếp tục giết chóc thì toàn bộ Sát hải đột nhiên rung chuyển dữ dội hơn.

"Sư phụ, chạy nhanh đi!"

Xa xa, Lữ Khứ liều mạng chạy về, gân cổ họng hét lớn từ xa.

Hắn vốn đã chạy đi rồi, đột nhiên cảm ứng được hơi thở của sư phụ mình, lại chỉ có thể chạy về.

Ánh mắt Thẩm An Tại đột nhiên nhìn về phía bên kia.

Sắc mặt Vô Lượng đao tôn căng thẳng, trong nháy mắt chắn trước người Lữ Khứ, mặc dù cảm giác hồi hộp vẫn chưa tan đi, hắn vẫn không chút do dự, nắm chặt song đao.

Nhìn Vô Lượng đao tôn liều mạng bảo vệ Lữ Khứ ở phía sau, ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên, màu máu trong mắt nhạt đi vài phần, tay cầm đao cũng không dùng nhiều sức như vậy.

Cuối cùng hắn cũng không tiếp tục chém ra một đao tiếp theo, mà quay đầu nhìn về phía tận cùng của Sát hải.

Vô Lượng đao tôn và Lữ Khứ thấy cảnh này, mặc dù không biết tại sao đối phương không chọn ra tay nữa nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cũng giống như Thẩm An Tại, nhìn về phía tận cùng của Sát hải.

Nước biển đã hoàn toàn rút đi, đất liền bị chôn vùi dưới vạn trượng nước máu, cuối cùng cũng hiện ra trước mắt bọn họ.

Đó là một con đường lớn màu máu kéo dài.

Trên đường có vô số xương trắng, có xương của yêu thú khổng lồ, cũng có xương của nhân tộc.

Tóm lại, không đếm xuể.

Hơn nữa hơi thở của mỗi một bộ xương, cho dù đã chết không biết bao nhiêu năm, vẫn khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Ít nhất cũng là… Cực cảnh!

Những bộ xương này tranh nhau tiến về phía trước, dường như đang đuổi theo thứ gì đó.

Nhưng khi nhìn về phía trước, chỉ thấy một vùng hư vô đen kịt, cùng với con đường xương trắng này, đều bị đứt đoạn ở đó.

Giống như bị người ta dùng đao chém đứt vậy.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, hơi thở trở nên nặng nề hơn vài phần.

Đây là… Huyết Tế chi Lộ!

Đáy biển thực sự của Sát hải, vậy mà lại là Huyết Tế chi Lộ!

Mà nhìn vào vùng hư vô đen kịt đó, rồi lại nhìn con đường xương trắng như bị đao chém đứt.

Lữ Khứ và Vô Lượng đao tôn sửng sốt, không hẹn mà cùng nhìn về phía trung niên áo trắng hai hàng tóc bạc trắng đó.

…

Chương 658: Trở về

Huyết Tế chi Lộ đã đứt.

Hơn nữa còn bị một đao chém đứt, thế đao hủy diệt đen kịt đó…

Thật sự rất giống với đao pháp mà người này vừa thi triển!

Nhưng, mặc dù Huyết Tế chi Lộ bị người ta chém đứt, hơi thở còn sót lại ở đây vẫn khiến bọn họ mơ hồ nhìn thấy một số bóng hình.

Đây chính là cảnh tượng chiến đấu của những cường giả thực sự, gây ra ảnh hưởng cho trời đất.

Cũng là lý do tại sao cho dù không có bất kỳ truyền thừa nào, chỉ những nơi chiến đấu của những cường giả đại năng cũng trở thành nơi ngộ đạo mà vô số người khao khát.

"Đó là… ai?"

Trong mơ hồ, bọn họ nhìn thấy vô số người, tranh nhau xông về phía cuối Huyết Tế chi Lộ, từng người đều sát khí đằng đằng.

Yêu tộc, nhân tộc, ma tộc, thi tu…

Cực cảnh, Bất Hủ… thậm chí còn mơ hồ có cả hơi thở Đế giả mạnh mẽ vô địch!

Mục tiêu của tất cả mọi người đều là điểm cuối con đường.

Cuối con đường có gì?

Mà đáng để nhiều cường giả khao khát như vậy?

Thẩm An Tại nhìn về phía trước, Lữ Khứ và Vô Lượng đao tôn cũng tò mò nhìn theo.

Nơi đó, chỉ có một người.

Một thanh niên mặc áo đen, tay cầm một thanh kiếm.

Một mình một người nhưng lại không hề sợ hãi đứng ở cuối Huyết Tế chi Lộ, đối mặt với vô số cường giả.

Một người, một kiếm, vô song.

Tóc đen tung bay, toàn thân nhuốm máu, tuy chỉ có một mình nhưng dưới chân lại là vô số thi thể.

"Người này… là ai?"

Cho dù là Lữ Khứ hay Vô Lượng đao tôn, vào lúc này đều ngây người.

Bọn họ thất thần trước cảnh tượng này, ý kính phục không tự chủ được dâng lên.

Đây là dũng khí như thế nào?

Một mình một người, ngăn cản nhiều cường giả như vậy, trong đó thậm chí còn có cả Bất Hủ đại đế!

Khí phách như vậy, trên trời dưới đất, chỉ có một mình.

So với ý kính phục của hai người bọn họ, Thẩm An Tại lại hơi run rẩy, sắc mặt phức tạp.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy, nhìn thấy kiếm khách cô đơn đang bảo vệ thứ gì phía sau.

Đó là một ngôi mộ.

Chữ viết trên đó không mấy mạnh mẽ hữu lực nhưng lại như thể hóa thành bàn tay bóp cổ hắn, khiến hắn khó thở.

Trên đó khắc: "Mộ của gia sư Thẩm An Tại."

"Huyết Tế chi Lộ…"

Ánh mắt Thẩm An Tại mất tập trung, lẩm bẩm tự nói.

Hắn đã nghĩ đến vô số khả năng nhưng lại không ngờ.

Cuối Huyết Tế chi Lộ, lại là mộ của chính mình.

Hình ảnh này chỉ xuất hiện trong chốc lát rồi biến mất, nhìn lại, trước mắt chỉ còn lại một vùng hư vô đen kịt mênh mông.

Cuối con đường này đã bị người ta chém đứt, không tìm thấy dấu vết.

Còn ai là người chém đứt, Thẩm An Tại cũng biết rõ.

Hai đệ tử, một người cõng xác mình bị người ta truy đuổi còn chém đứt Huyết Tế chi Lộ, một người ở lại Huyết Tế chi Lộ thủ mộ cho mình, giờ sống chết còn không rõ.

Nhiều cường giả như vậy, một mình hắn…

"Huyết Tế chi Lộ…"

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, hạt giống Linh mộc!

Chỉ cần hạt giống Linh mộc nở rộ, người ta nói là có thể tìm được đường vào Huyết Tế chi Lộ!

Hắn từ từ quay đầu lại, ánh mắt đỏ ngầu đã biến mất nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo.

Đồng tử Vô Lượng đao tôn co lại, trong nháy mắt kẹp Lữ Khứ vào nách, trực tiếp biến mất.

Đối mặt với sự ra đi của hắn, Thẩm An Tại lại không đuổi theo.

Mặc dù khí huyết của một Cực cảnh hoàn toàn đủ để hạt giống Linh mộc sinh trưởng, thậm chí còn có thể khiến Thiên Nhạc có chuyển biến tốt.

Nhưng có lẽ… là một số cảm xúc nào đó đã khiến hắn từ bỏ việc giết sư đồ này.

Cuối cùng…

Mọi người đều biết, Thánh cảnh trở lên tiến vào Sát hải, mười phần chết chắc.

Nhưng Vô Lượng đao tôn lại tiến vào.

Lữ Khứ cũng biết, thoát ra ngoài không dễ dàng, nếu quay lại có lẽ sẽ không bao giờ thoát ra được nữa, nhưng hắn vẫn quay lại.

Cực cảnh tuy không nhiều nhưng không lâu nữa sẽ gặp.

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng.

Lôi lão Kiếm tổ sao… chỉ hy vọng khí huyết của ngươi đủ mạnh là được!

Hắn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lau đi vết máu vô tình dính trên mặt người phía sau, thì thầm mở miệng, giọng điệu ôn hòa.

“Lão tam, đừng sợ, sư phụ đã về rồi.”

Hắn cõng xác của đao khách, trên vùng đất đầy xương trắng, chậm rãi tiến về phía trước, khẽ ngân nga điều gì đó, mơ hồ không nghe rõ hắn đang hát gì.

Giống như đang dỗ người phía sau ngủ, cũng giống như chỉ có như vậy mới có thể đè nén được muôn vàn suy nghĩ của hắn.

Từng bước từng bước đi, giẫm lên những bộ xương khô đầy đất.

Màu máu dần dần biến mất, hoàng hôn như lửa, Sát hải nhiều năm không thấy ánh mặt trời, cuối cùng cũng bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu vàng nhạt, in trên bóng trung niên áo trắng cõng xác.

Trong mơ hồ, ở hàng trăm năm trước.

Một đao khách áo xám bịt mắt bằng vải đen cũng từng cõng một cỗ quan tài, khó khăn tiến về phía trước dưới ánh hoàng hôn này.

Trong mơ hồ, Thẩm An Tại lắng nghe tiếng gió thổi qua tai, dường như mang đến một giọng nói mơ hồ, lạnh lùng nhưng lại khiến mũi hắn hơi cay, có chút xa xôi, có chút không nghe rõ.

Giống như có một câu…

"Sư phụ, chớ hoảng… đã có đệ tử."

Bên ngoài, mọi người nhìn thấy sương máu hoàn toàn tan biến, thấy Sát hải cuồn cuộn bên trong biến mất thì đều hoang mang.

"Áp chế của Sát hải đã biến mất, chúng ta dường như cũng có thể vào được!"

Không biết là ai kinh hô trước, sau đó mọi người nhìn nhau, đều kinh ngạc.

Mấy trăm năm nay, Sát hải vẫn luôn như vậy, sao hôm nay lại xuất hiện dị động như vậy?

Ngay khi mọi người do dự không biết có nên vào xem xét hay không, trong hư không, mơ hồ có một luồng đao quang lóe lên rồi biến mất, thậm chí còn có chút vội vàng.

"Đó là…"

Có người hơi há miệng, không phản ứng kịp.

"Vô Lượng đao tôn?!"

Cùng với việc Vô Lượng đao tôn bỏ chạy, phần lớn mọi người nhìn nhau, không dám do dự nữa, cũng không dám nhìn xem bên trong Sát hải đã xảy ra chuyện gì, liền bỏ chạy.

Đùa à, ngay cả Cực cảnh cũng chạy rồi, đủ thấy bên trong Sát hải có thứ gì đó vô cùng đáng sợ, bọn họ còn ở lại đây, không phải là muốn chết sao?

Dù sao những hậu bối vào đó đều đã chết, ở lại đây làm gì, thu xác à?

Có người đầu tiên bỏ chạy thì sẽ có người thứ hai.

Rất nhanh, những người hộ đạo ban đầu ở đây đã rút đi hơn một nửa.

Chỉ có Ma Cuồng tôn, Xích Vũ tán nhân và một số ít người khác ở lại.

Bốn đao cuồng tiền bối không đi, đồ đệ của bọn họ đều đã chết, đương nhiên phải vào xem xem bên trong có ai có thể sống sót đi ra không.

Ngay cả Cực cảnh, bốn người bọn họ liên thủ cũng không phải không thể chiến đấu.

Nếu không được thì cũng có thể chạy chứ nhỉ?

Tà Minh hoàng cũng không đi, cũng đang chờ, thậm chí trong quá trình chờ đợi, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, thấp thỏm không yên.

Những người ở lại đây, ít nhiều đều cảm thấy mình sẽ không chết.

Ví dụ như Ma Cuồng tôn, hắn tự cho rằng mình là người Yêu tộc, hẳn sẽ không có ai không biết điều, dám đắc tội với toàn bộ Yêu tộc?

Ngọc Phong cũng có chút căng thẳng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sát hải.

Mãi cho đến khi hoàng hôn sắp buông xuống, bên kia mới chậm rãi xuất hiện ba bóng người.

Ngọc Phong, Tà Minh hoàng đều lộ vẻ mừng rỡ, ngược lại Kim Nguyên và lão tổ Ngân Lang tộc lại có vẻ mặt trầm xuống.

Không phải ai khác, chính là Hứa Thiên Diệp và Hồng Đào, cùng với Mộ Dung Thanh Vân!

Nhưng, còn chưa kịp để mọi người nói gì, đột nhiên phát hiện, xa xa còn có một bóng người.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, ánh sáng còn lại chiếu lên người hắn.

Một tà áo trắng, hai bên tóc mai bạc phơ.

Ngọc Phong ngây người, đầu óc trống rỗng, thậm chí quên cả nói.

Thẩm tiền bối… đã trở về!

…

Chương 659: Bất Hủ giá lâm

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người đàn ông trung niên mặc áo trắng đứng sau Hứa Thiên Diệp và những người khác.

Mặc dù không có bất kỳ hơi thở tu vi mạnh mẽ nào lộ ra từ cơ thể đối phương nhưng uy áp phát ra từ người đó lại khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Cứ như thể, sự sống chết của tất cả mọi người đều chỉ nằm trong một ý nghĩ của người đó.

Nếu nói có người duy nhất ở đây có vẻ hơi kích động vui mừng, chứ không phải là nghiêm trọng.

Thì chỉ có ba người.

Hứa Thiên Diệp và Mộ Dung Thanh Vân quay đầu lại nhìn.

Và Ngọc Phong, không biết từ lúc nào đã đỏ hoe mắt.

Ánh mắt của Thẩm An Tại lướt qua tất cả mọi người có mặt một cách lạnh lùng, không nói một lời nhưng ánh mắt của hắn lại khiến tất cả mọi người nín thở, vô thức cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Xin hỏi các hạ là ai?”

Cuối cùng, Tà Minh hoàng vẫn là người đầu tiên bay lên, đứng trước Hồng Đào, cứng đầu mở miệng.

Không còn cách nào khác, so với người không biết nông sâu trước mắt này.

Hắn vẫn cảm thấy đại nhân nhà mình đáng sợ hơn.

“Liên quan gì đến ngươi?”

Giọng nói của Thẩm An Tại rất lạnh lùng, thậm chí còn có chút thờ ơ.

Nhưng ngay cả với giọng điệu như vậy, Tà Minh hoàng cũng không thể nảy sinh bất kỳ ý định tức giận nào.

Không còn cách nào khác, hắn không dám!

Vượt qua hắn, ánh mắt của Thẩm An Tại dừng lại trên người Hứa Thiên Diệp vẫn còn bị thương nặng, đứt một cánh tay.

Ánh mắt lạnh lùng đó cuối cùng cũng dịu đi đôi chút nhưng thực sự không thể nở nụ cười, chỉ khẽ gật đầu.

“Không sao chứ?”

Nói xong.

Hắn búng ngón tay.

Một viên đan dược màu xanh lục bay tới.

“Thứ này, có hiệu quả kỳ diệu đối với tổn thương căn cơ.”

Hứa Thiên Diệp nhận lấy viên đan dược, lập tức ngây người.

“Đó là… Huyền Thiên Cực Đạo đan!”

Đồng tử của Ma Cuồng tôn co lại.

Đan dược Cực phẩm trên Hoàng phẩm…

Hắn lờ mờ nhớ rằng, đây là vật bảo vệ mạng mà tộc trưởng Hống tộc ban cho Phệ Thiên.

Mà bây giờ lại rơi vào tay người đàn ông áo trắng bí ẩn kia, chẳng phải có nghĩa là…

Phệ Thiên đã bị hắn giết sao!?

Hứa Thiên Diệp cũng lấy lại tinh thần, trong lòng suy nghĩ loạn dâng.

Sư phụ hắn vẫn còn nhớ chuyện của mình sao?

Hắn vốn tưởng rằng hắn chỉ nói suông, không ngờ lại thực sự để chuyện này vào trong lòng!

Lúc này, hắn mới thực sự nhận ra, mặc dù giống hệt nhau, mặc dù biểu cảm giết người vừa rồi cũng lạnh lùng như vậy.

Nhưng người trước mắt, tuyệt đối không phải là người trong ký ức của hắn.

Bọn họ, là khác nhau.

"Ngươi… Xin hỏi các hạ, tiểu bối Phệ Thiên của tộc ta, có phải đã bị ngài…"

Bên kia, Ma Cuồng tôn vẫn lên tiếng.

Nói xong đã đầy đầu mồ hôi, vẫn không dám nói hết câu.

"Ngươi có ý kiến gì sao?"

Ánh mắt của Thẩm An Tại lại trở nên lạnh lùng.

Trong nháy mắt, Ma Cuồng tôn như rơi vào hầm băng.

"Hừ, ngươi đừng tưởng rằng Cực cảnh là vô địch thiên hạ, Hống tộc chúng ta có Bất Hủ tọa trấn!"

Mặc dù không hiểu thân phận của người trước mắt cuối cùng là gì nhưng Kim Nguyên vẫn có thể nhìn ra quan hệ giữa hắn và Ngọc Phong và những người khác không phải là bình thường.

Lúc này trong lòng liền đánh trống khua chiêng.

Tuyệt đối không thể để người này giúp đỡ Bách Lý Nhất Kiếm!

Có thể để hắn chết trong tay Yêu tộc, tự nhiên là tốt nhất.

Châm ngòi thổi gió, nói bóng nói gió, hắn vẫn có chút tự tin.

Nhưng, lời hắn vừa dứt, đột nhiên thấy bóng người trước mắt lóe lên.

Ngay sau đó, hắn liền thấy hai chân mình lơ lửng, sắc mặt đỏ bừng.

"Hừ hừ… Ngươi, ngươi muốn làm gì, ta là Kim Ô…"

Chưa nói hết lời, một cảm giác nguy hiểm đến tính mạng đã bao trùm lấy trái tim, bóng nắm đấm trước mắt nhanh chóng phóng to.

Ầm!

Máu tươi bắn tung tóe.

Tất cả mọi người đều co đồng tử lại, ngây người nhìn người đàn ông áo trắng đang cõng xác chết kia vẩy vẩy vết máu trên tay, thản nhiên mở miệng.

"Ta đã từng giết Kim Ô tộc trưởng, ồn ào."

Thật tàn nhẫn!

Lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều nảy sinh suy nghĩ này.

Ngay cả Bốn đao cuồng vừa rồi có chút không nhịn được, muốn chất vấn đồ đệ của mình có phải đã chết trong tay hắn hay không cũng kinh ngạc, thầm nuốt một ngụm nước bọt, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhìn Kim Nguyên đã biến thành xác khô, mọi người ở đây nhìn nhau, suy nghĩ muôn vàn.

Kim Nguyên này thật sự quá ngu ngốc.

Người trước mắt ngay cả Phệ Thiên của Hống tộc cũng giết rồi, hắn lại còn dám ở đây châm ngòi thổi gió, thật sự cho rằng

ai cũng sẽ sợ thân phận Kim Ô tộc của hắn sao!?

Thật là tự tìm đường chết!

Sau khi giết một người, Thẩm An Tại cũng không tiếp tục giết chóc, ánh mắt hắn nhìn đến đâu, tất cả mọi người đều tránh né tầm mắt của hắn.

Không đủ, khí huyết của tất cả mọi người ở đây cộng lại cũng không bằng một Cực cảnh.

"Những người bên trong, đều là do Thẩm mỗ giết, các ngươi có ý kiến gì không?"

Lời nói lạnh lùng vang vọng bên tai mọi người.

Không ai dám đáp lại.

Thẩm An Tại lúc này mới thu hồi ánh mắt, thản nhiên mở miệng.

"Đồ nhi, Thanh Vân, đi thôi."

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp cất viên đan dược, gật đầu đi đến bên cạnh hắn.

Mộ Dung Thanh Vân cũng vội vàng đi theo, đôi mắt đó vô cùng nóng bỏng.

Đây chính là thực lực thực sự của Thẩm sư tổ!

Mạnh mẽ!

Chỉ có mạnh mẽ, mới có quyền lên tiếng, mới có thể khiến tất cả mọi người không dám ngẩng đầu lên khi nói chuyện.

Mặc dù Hồng Đào vẫn chưa phản ứng lại được nhưng nhìn thấy Ngọc Phong cũng đi theo người đàn ông áo trắng kia, nàng liếc nhìn Tà Minh hoàng bên cạnh, cũng xông lên.

"Đợi ta!"

“Tiểu thư, không được!”

Tà Minh hoàng giật mình, vội vàng đưa tay ra nắm lấy.

Nhưng đổi lại là Hồng Đào đã chạy đến sau lưng Thẩm An Tại, còn thè lưỡi với hắn.

Mọi người nhìn thấy mấy người kia bay lên, không hề có ý định giữ lại họ. Ngay cả khi con cháu của mình bị giết chết, cũng không dám nói thêm một lời.

Cho đến lúc này, mọi người mới hiểu rõ, tại sao Vô Lượng đao tôn vừa rồi lại chạy nhanh như vậy.

Vị thần chết này mà không đi, ai trong số họ cũng không dám động đậy.

Ngay khi tất cả mọi người đều mong mấy người kia nhanh chóng rời đi. Biến cố đột nhiên xảy ra.

Ầm ầm!

Cuối cùng thì sức mạnh của Sát hải cũng tan đi, ánh hoàng hôn ở đây nhanh chóng tối sầm lại.

Ma khí cuồn cuộn như thủy triều, nhuộm bầu trời thành màu đen sâu thẳm.

Một luồng khí tức mạnh mẽ đang cách xa trăm nghìn thế giới, nhanh chóng giáng lâm nơi đây.

Cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ đó, Tà Minh hoàng mừng rỡ khôn xiết.

Còn Hồng Đào thì hơi thay đổi sắc mặt, vẻ mặt căng thẳng.

Thẩm An Tại nhíu mày ngẩng đầu, nhìn về phía người đang từ từ bước qua hư không tinh hà dưới đám mây ma khí ngập trời.

Đó là một thanh niên có vẻ ngoài tà mị, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua toàn trường.

Cuối cùng, bốn mắt nhìn nhau với Thẩm An Tại.

Đồng tử của cả hai đều hơi co lại.

Bất Hủ!

Trong lòng Thẩm An Tại vô cùng nặng nề, mới vừa có được thân thể Cực cảnh. Chẳng lẽ phải đối mặt với cảnh giới Bất Hủ sao!?

"Thẩm An Tại!"

Thanh niên tà mị có giọng nói hơi kinh ngạc, dường như rất không dám tin rằng mình lại có thể gặp hắn ở đây.

"Không thể nào, ngươi lại chưa chết!?"

Nghe giọng nói của hắn, Thẩm An Tại nhướng mày, ánh mắt hơi nheo lại.

Chết?

Xem ra người trước mắt này dường như biết được một số bí mật không ai biết.

"Ngươi… cho rằng ta nên chết ở đâu?"

Tại sao đối phương lại quen biết mình, tại sao đối phương lại kinh ngạc như vậy khi thấy mình còn sống.

Mấy câu hỏi này, Thẩm An Tại sẽ không ngốc nghếch mà hỏi.

Bởi vì đối phương… dường như sợ mình!

…

Chương 660: Kẻ đứng sau mọi chuyện

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí nhất thời có chút trầm lắng.

Huyết Ma tiên quân nheo mắt đánh giá Thẩm An Tại, lập tức dùng pháp lực hút Hồng Đào về sau lưng mình.

“Gia gia, người sao lại đến đây!”

Hồng Đào có chút căng thẳng, liếc nhìn Ngọc Phong vài lần.

Dường như rất lo lắng đối phương sẽ gặp nguy hiểm gì đó.

“Tiên quân đại nhân!”

Tà Minh hoàng thở phào nhẹ nhõm, may mà tiểu thư không xảy ra chuyện gì trong Sát hải, cũng may tiểu thư không chạy theo mấy người kia.

Huyết Ma tiên quân giơ tay, ngăn lời hai người, chăm chú nhìn Thẩm An Tại.

Mà những người khác nhìn thấy cảnh này cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Huyết Ma tiên quân lại quen biết trung niên áo trắng này sao?

Người trước là cảnh giới Bất Hủ, trong cả chín đại tinh vực, đều là nhóm cường giả hàng đầu!

“Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại, không ngờ, không ngờ ngươi lại thực sự chưa chết.”

Huyết Ma tiên quân lại một lần nữa nói những lời tương tự, chỉ là lần này không còn kinh ngạc nữa, mà mang thêm vài phần cảm khái.

"Đáng tiếc… ba đệ tử kinh tài tuyệt diễm năm đó của ngươi, đều đã hồn về trời xanh, khi ngươi trở về, đã không còn nơi nào để đi."

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại.

Liếc nhìn khuôn mặt của lão tam sau lưng, lòng hắn đã chùng xuống.

Theo lời đối phương nói… không chỉ lão tam, đồ ngốc kia, mà ngay cả Cảnh Tuyết cũng đã…

Không thể nào!

Hắn lắc đầu trong lòng, không muốn tin vào kết cục này.

Cho dù thực sự như lời đối phương nói, hắn cũng chắc chắn sẽ thay đổi!

Thay đổi kết cục không mấy mỹ mãn này!

"Thì ra là vậy…"

Huyết Ma tiên quân dùng thần thức quét qua Sát hải khô cạn, sau đó nhìn Thẩm An Tại, ánh mắt đã lộ vẻ hiểu ra.

Thì ra sâu trong Sát hải, chính là Huyết Tế chi Lộ.

Bởi vậy Thẩm An Tại mới xuất hiện ở đây, cuối Huyết Tế chi Lộ, chính là ngôi mộ ban đầu của hắn.

"Những chuyện này đều không liên quan đến bản tiên quân, bản tiên quân cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của ngươi, cáo từ."

"Chờ đã!"

Ngay khi Huyết Ma tiên quân định rời đi, Thẩm An Tại đột nhiên lên tiếng quát.

"Những thế lực ma đạo truy sát hắn năm đó, có những thế lực nào?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, quay đầu nhìn Thiên Nhạc.

Huyết Ma tiên quân khựng lại, lắc đầu nói.

"Quá nhiều…"

"Ngươi cứ nói."

Giọng điệu của Thẩm An Tại bình tĩnh.

Người trước nhíu mày, do dự một chút rồi từ từ mở miệng.

"Huyết Linh môn, Thi Sát sơn, Thiên Trư động, Cốt Tiên lão quái…"

Hắn nói ra không ít, có tu sĩ tán tu, có thế lực nhất phương.

Nhưng bất kỳ cái tên nào được nói ra, đều khiến mọi người ở đây phải hít một hơi lạnh.

Mỗi thế lực đều không thể coi thường, đều có cảnh giới Cực cảnh trấn giữ, thậm chí có thế lực còn không chỉ có một người.

Đặc biệt là Cốt Tiên lão quái kia, càng là… Bất Hủ!

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, ghi nhớ từng cái tên này trong lòng.

Dám truy sát đệ tử của mình, vậy thì phải chuẩn bị hồn phi phách tán, những người này, hắn sẽ không tha cho một ai.

"Cáo từ."

Nói xong, Huyết Ma tiên quân cũng không dám nán lại thêm một khắc, thậm chí Hồng Đào còn chưa kịp nói gì, đã

cùng bọn họ biến mất tại chỗ.

Theo Huyết Ma tiên quân rời đi, uy áp khủng bố ở đây cũng theo đó mà tiêu tan.

Tất cả mọi người hoàn hồn, nhìn sâu trung niên áo trắng kia một cái, sau đó quay người bỏ chạy.

Ánh sáng lưu chuyển vụt qua, Thẩm An Tại cũng không đuổi theo bọn họ, mà ánh mắt hơi trầm xuống, dường như đang tính toán điều gì đó.

"Sư phụ, chúng ta…"

Hứa Thiên Diệp nhíu mày hỏi.

"Trở về trước đã."

Thẩm An Tại quay đầu nhìn Ngọc Phong, mở miệng nói: "Ngươi đừng lo lắng chuyện của Bách Lý tiền bối, đã có."

"Vâng!"

Ngọc Phong liên tục gật đầu, có vẻ hơi kích động.

Có câu nói này của Thẩm tiền bối, còn hữu dụng hơn bất kỳ Cực Đạo chi Khí nào!

Còn cần gì Cực Đạo chi Khí nữa chứ!

Bốn người, dưới làn gió nhẹ, hóa thành ánh sáng lưu chuyển, biến mất.

Mà tin tức về sự kiện ở đây, về Sát hải biến mất, về nửa đoạn Huyết Tế chi Lộ xuất hiện, cũng nhanh chóng lan truyền.

Cũng như… về người xuất hiện trong Sát hải kia.

Trung niên áo trắng cõng theo một thi thể kia.

Người… khiến Vô Lượng đao tôn phải vội vàng bỏ chạy kia.

…

“Tiên quân đại nhân, tên gia hỏa Phượng tộc vừa rồi kia chính là kẻ hại tiểu thư, sao người…”

Trong tinh hà, Tà Minh hoàng nhíu mày mở miệng.

“Câm miệng!”

Nhưng ngay sau đó, tiếng quát nghiêm nghị của đối phương khiến hắn sửng sốt, có chút không kịp phản ứng.

Hắn và Hồng Đào đều nhìn qua, sắc mặt có chút kinh ngạc.

Bấy lâu nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc như vậy trên khuôn mặt người trước mắt.

Là cảnh giới Bất Hủ, dường như rất khó có chuyện gì khiến hắn thất thố.

“Có hắn ở đây, ai đến cũng không dám động vào Ngọc Phong kia.”

Lời của Huyết Ma tiên quân rất nặng nề.

Lời này vừa nói ra, hai người đều sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Bất Hủ cảnh không được, chẳng lẽ ngay cả Bất Hủ Đế cảnh cũng không được sao?

“Người đó… cuối cùng là lai lịch gì?”

Tà Minh hoàng do dự hỏi.

Người trước ánh mắt hơi sâu, nhìn về phía sâu trong tinh không.

“Ngươi có biết Đại An kiếm tiên năm đó không?”

“Mặc dù sau này tin tức bị phong tỏa nhưng cũng có nghe nói.”

Tà Minh hoàng gật đầu.

Dù sao thì mắng chửi tiên tôn trong Trường Tịch lâm, đại chiến với trưởng lão Hợp Hoan tông, còn cướp thánh nữ của Thanh Tâm tông, những chuyện này, không có mấy người có thể làm được.

Đặc biệt là… sau khi làm nhiều chuyện như vậy, năm đó hắn lại không hề hấn gì.

"Đã biết hắn, vậy ngươi hẳn nên biết những chuyện hắn đã làm."

Ánh mắt Huyết Ma tiên quân hơi lóe lên, trầm giọng nói: "Ngươi có biết tại sao hắn làm nhiều chuyện như vậy mà vẫn có thể bình an vô sự không?"

"Tại sao?" Tà Minh hoàng tò mò.

"Đó là vì năm đó có một cường giả bí ẩn, bóp cổ Trường Tịch tiên tôn, đánh hắn thành đầu heo, lúc đó bản tiên quân đang ở bên cạnh uống trà, nhìn rõ ràng lắm."

"Còn khi đại náo Hợp Hoan tông, tông chủ Hợp Hoan tông không ra mặt, cũng là vì… kiếm thuật hắn thi triển, có bóng dáng của một người."

"Còn cướp thánh nữ của Thanh Tâm tông… cũng là vì có người gánh chịu tất cả phiền phức sau này cho hắn, người đứng sau mọi chuyện đó… chính là Thẩm An Tại!"

Huyết Ma tiên quân hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

"Tông chủ Hợp Hoan tông, là Bất Hủ Đế cảnh, ngay cả nàng cũng phải nể mặt Thẩm An Tại vài phần, ngươi cho rằng bản tiên quân sẽ là đối thủ của hắn sao?"

"Cái này…"

Tà Minh hoàng há hốc mồm, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Kẻ tên là Thẩm An Tại kia… lại lợi hại đến vậy sao?!

“Tiểu nha đầu, lần này ngươi tốt nhất nên nghe lời gia gia, tuyệt đối không được dây dưa gì với hắn, Ngọc Phong kia, gia gia cũng sẽ không giết hắn.”

Nhìn hắn đột nhiên thay đổi suy nghĩ, Hồng Đào có chút kinh ngạc.

Trước đây gia gia còn nổi giận đùng đùng, nói là muốn chặt tên cướp mất nguyên âm của mình thành từng khúc, lột da rút xương.

Sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ rồi?

Là vì Thẩm An Tại kia sao?

Huyết Ma tiên quân quay đầu nhìn về hướng Đao vực, hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng.

Thẩm An Tại đã quay lại, những kẻ truy sát Bắc Hải đao tôn kia, e là sẽ gặp rắc rối rồi.

Tốt nhất là mình cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, lặng lẽ quan sát là được, tránh rước họa vào thân.

Mà đã Thẩm An Tại xuất hiện, vậy thì hẳn là… người kia cũng sắp xuất hiện rồi nhỉ?

…

Chương 661: Đến hẹn

Thiên Diệp tông.

Sau chuyến đi Sát hải, Thẩm An Tại dẫn theo mọi người không ngừng nghỉ, trực tiếp trở về Hạo Hải giới.

Hứa Thiên Diệp cầm đan dược đi bế quan chữa thương, đợi đến khi hắn ra ngoài, tu vi không chỉ có thể khôi phục mà còn có thể tiến thêm một tầng.

Còn Mộ Dung Thanh Vân thì lập tức đi tìm Vũ Huyên ân ái.

Còn Ngọc Phong thì chờ ở Thiên Diệp tông, Thẩm An Tại cũng bế quan.

Sau khi luyện hóa ngọc cổ của Cảnh Trường Trường, hư ảnh Vạn Giới bi càng thêm ngưng thực.

Quả nhiên như hắn dự đoán, sau khi thần hồn đạt đến Hoàng cảnh, hắn có thể trực tiếp rời khỏi thức hải của Mộ Dung Thanh Vân, không còn bị kiềm chế nữa.

Hơn nữa, phần thưởng mà Vạn Giới bi đưa ra lần này, không phải là tổng cương Phù đạo, cũng không phải là cảm ngộ đại đạo, thần thông đế thuật.

Mà là một trận pháp.

Tên là âm Dương Nghịch Loạn đại trận, xếp vào hàng tam giai.

Trận pháp này vô cùng khủng bố, có thể khiến âm dương đảo ngược, người bị nhốt trong trận không thể phân biệt được

phương hướng, không nhìn thấy, không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Nhưng muốn đạt được hiệu quả mạnh nhất thì vật liệu bày trận cũng vô cùng khắc nghiệt.

Đầu tiên là cần luyện chế một bộ trận kỳ, mỗi một cây đều phải là Hoàng phẩm, tổng cộng là tám trăm bốn mươi hai cây.

Ngoài trận kỳ ra, còn cần thêm một bảo vật tiên thiên thuộc âm và một bảo vật tiên thiên thuộc dương.

Đây chính là lý do tại sao nói điều kiện rất khắc nghiệt, trận kỳ tuy số lượng nhiều, nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng Thẩm An Tại đã giết nhiều người như vậy, đợi đến khi giết chết Lôi lão Kiếm tổ, gom góp lại thì hoàn toàn có thể gom đủ.

Bảo vật tiên thiên, ở giới thượng này mà nói cũng không phải là đặc biệt hiếm nhưng bảo vật thuộc âm và dương có thể hỗ trợ lẫn nhau thì lại vô cùng hiếm thấy.

"Xem ra phải tìm cơ hội, chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết cho trận pháp này, mới có thể tiến hành bước tiếp theo."

Trong mật thất, Thẩm An Tại vuốt cằm suy nghĩ.

Việc tiếp theo hắn phải làm cũng rất đơn giản.

Báo thù!

Những người ma đạo đã truy sát Thiên Nhạc, hắn sẽ lần lượt tìm đến từng người, đòi lại công bằng.

Cho dù là Cốt Tiên lão quái cảnh giới Bất Hủ, Thẩm An Tại cũng sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần có thể gom đủ vật liệu cần thiết cho trận pháp này, cho dù là Bất Hủ, hắn cũng có nắm chắc giết chết!

"Thần hồn Hoàng cảnh…"

Thẩm An Tại hơi nhíu mày.

Ban đầu còn tưởng rằng sau khi đột phá Hoàng cảnh, hắn có thể cảm ứng được hơi thở của mảnh vỡ Vạn Giới bi nhưng xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

Cho đến bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của mảnh vỡ, cũng có thể là vừa vặn trên đường đi này không có.

Nhưng cụ thể như thế nào, vẫn phải đợi đến khi gặp được mới có thể biết được.

"Tiếp theo… thêm một trợ thủ nữa!"

Ánh mắt hắn lóe lên, vung tay áo, một xác mèo xuất hiện trong mật thất, thần thái an tường.

Chính là Diệu âm công tử Cảnh Trường Trường đã chết dưới tay Thẩm An Tại.

Một khôi lỗi Cực cảnh có thể giúp hắn tiết kiệm không ít sức lực trong chuyến đi ma đạo sau này.

Tất nhiên, hắn sẽ không đi một mình, đợi đến khi xử lý xong chuyện của Bách Lý Nhất Kiếm, hắn còn phải tìm hắn giúp đỡ.

Tiện thể hỏi thăm nhóm người Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh thế nào rồi.

Nếu có thể, mọi người cùng đi dạo một vòng ma đạo, cũng náo nhiệt hơn.

Hít sâu một hơi, hắn gạt bỏ tạp niệm, bắt đầu dùng thần hồn chi lực thăm dò thân xác của Cảnh Trường Trường.

Thân xác Yêu tộc vốn đã mạnh hơn nhân tộc rất nhiều, huống chi đây lại là thân xác của một Cực cảnh đại tôn.

Thẩm An Tại ước tính, nếu dùng Luyện Tiên thuật luyện chế Cảnh Trường Trường thành khôi lỗi, hắn ít nhất có thể duy

trì được thực lực vào khoảng Cực cảnh ngũ phẩm.

Như vậy thì gần như có thể ngang ngược đi ngang, tuy không đến mức vô địch nhưng Cực cảnh vốn đã không nhiều.

Cho dù bản thân có gặp chuyện gì bất trắc, đến lúc đó Cảnh Trường Trường cũng hoàn toàn có thể bảo vệ tốt cho nhóm Hứa Thiên Diệp và Mộ Dung Thanh Vân.

Nhưng thân xác quá mạnh, nếu muốn luyện ra ý thức thì ước tính cần không ít thời gian.

…

Xuân qua thu đến, nhật nguyệt luân chuyển, hơn một năm nhanh chóng trôi qua.

Kể từ khi đến giới thượng, Thẩm An Tại phát hiện mọi người dường như ngày càng bế quan lâu hơn.

Một năm đối với những cường giả có tuổi thọ ngàn năm thậm chí vạn năm mà nói, chỉ là cái chớp mắt.

Có người thậm chí có thể bế quan một lần trực tiếp trăm năm ngàn năm.

Khi Thẩm An Tại đi ra khỏi mật thất, phía sau đã đi theo một thiếu niên áo tím, dung mạo tuấn tú, tay phe phẩy một chiếc quạt xếp, đúng là dáng vẻ của một công tử phong lưu.

“Sư phụ.”

Bên ngoài, Hứa Thiên Diệp sau khi xuất quan, vẫn luôn canh giữ bên cạnh, không rời nửa bước.

Còn tu vi của hắn, cũng không ngoài dự đoán, đã đạt đến Hoàng cảnh tứ phẩm.

Sau khi khôi phục lại Hoàng cảnh, vẻ già nua trên người hắn cũng hoàn toàn biến mất, ngược lại trông có tinh thần hơn, đôi mắt sáng ngời.

“Ừm.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, nhìn bầu trời xanh mây trắng bên ngoài, thở ra một hơi dài.

“Đây là…”

Hứa Thiên Diệp nhìn thấy Cảnh Trường Trường xuất hiện, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Mặc dù đối phương không lộ ra khí tức nhưng khi ánh mắt quét qua, vẫn khiến hắn cảm thấy một cảm giác khủng bố.

Người này… tuyệt đối là cường giả cấp bậc đại tôn!

“Hắn tên là Cảnh Trường Trường, ngươi không cần quan tâm, Ngọc Phong ở đâu, chúng ta nên lên đường rồi.”

“Hắn hẳn là ở Thiên Kiều lâu trong thành.”

“Thiên Kiều lâu?”

Thẩm An Tại nhướng mày, liếc nhìn hắn đầy kinh ngạc.

Nghe tên là biết nơi này làm ăn gì rồi, Ngọc Phong sao lại đến đó?

“Vâng.”

“Thông báo hắn trở về.”

Thẩm An Tại cười khổ.

Không ngờ Ngọc Phong còn thích những thứ này.

Nhưng hình như lúc trước ở Thiên Huyền giới, hắn còn hứa sẽ dẫn mình đến Bách Hoa lâu chơi một vòng.

Còn nói bên trong có người thổi sáo rất hay…

…

Một bên khác, bên trong Linh tộc.

Bên một lầu trúc trong núi.

“Đồ nhi, vẫn chưa có tin tức gì của Ngọc Phong sao, sắp đến ngày lên đường rồi, hắn…”

Long Cửu Cực đi đi lại lại, lo lắng không thôi.

Ngược lại, Bách Lý Nhất Kiếm ngồi bên bàn đá, rất bình tĩnh.

“Lão Long, đừng lo, tin tức ở đó ngươi cũng nghe rồi, có Thẩm phong chủ ở đó, hắn sẽ không sao đâu.”

“Ài, ta lo hắn có sao không à, ta lo cho ngươi đó!”

Long Cửu Cực vỗ đùi: “Nói nữa, tin tức nói rằng người xuất hiện ở Đao vực kia tuy rằng rất giống Thẩm An Tại nhưng lỡ như không phải thì sao?”

“Nếu không phải, hoặc bọn họ không kịp trở về, vậy thì chuyện đi phó ước, phải cân nhắc thật kỹ.”

“Kiếm đạo pháp tắc của Lôi lão Kiếm tổ, tổn thương thần hồn cực lớn, ngươi dùng hồn thể này đi chiến đấu, cuối cùng có mấy phần nắm chắc?”

Nhìn đôi mắt quan tâm của hắn, trong lòng Bách Lý Nhất Kiếm ấm áp, mỉm cười mở miệng.

“Sư phụ, dù sao đồ nhi cũng là người coi mạng sống như cỏ rác, cho dù chỉ còn lại hồn thể, vẫn có mấy phần nắm chắc giết được một Lôi lão Kiếm tổ.”

“Thôi đi, ngươi đừng tưởng ta không biết ngươi muốn dùng cách gì, pháp môn đốt hồn một khi đã dùng thì thần tiên cũng khó cứu, tàn hồn cũng không còn!”

Vẻ mặt Long Cửu Cực rất nghiêm túc.

“Đó cũng là cách bất đắc dĩ.”

Bách Lý Nhất Kiếm từ từ đứng dậy, nhìn về phía xa xa, nơi tử khí đón bình minh, lẩm bẩm tự nói.

“Dù sao đồ nhi cũng là kiếm tiên bước ra từ Thiên Huyền giới, giống như bọn họ, là… không sợ chết.”

…

Chương 662: Không có kết cục nào là đã định

Ngày mùng 7 tháng 7, trời quang mây tạnh, Thần Nguyên sơn.

Lúc này, đã có không ít cường giả đạp không mà đứng, xa xa trên các ngọn núi khác cũng có không ít người đứng.

Tất cả mọi người đều ngóng trông chờ đợi, có chút mong đợi.

Hôm nay, chính là ngày ước chiến giữa Bách Lý kiếm tiên và Lôi lão Kiếm tổ.

Là trận chiến giữa Cực cảnh hạng bảy được chín vực công nhận và Lôi lão Kiếm tổ đã thành danh từ lâu.

Trận chiến giữa hai người, đương nhiên là vô cùng thu hút sự chú ý, huống hồ còn là hai vị kiếm tiên.

Không ít cường giả đều dẫn theo hậu bối luyện kiếm trong nhà đến xem trận chiến này, hy vọng bọn họ có thể học được điều gì đó.

Trên Thần Nguyên sơn, một lão giả râu tóc bạc phơ, mặc áo bào vàng đang khoanh chân ngồi bên vách núi, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên cạnh hắn, cắm một thanh kiếm rộng màu đen, mơ hồ có thể thấy sấm sét lưu chuyển.

Mặc dù lúc này gió hòa nhưng lại luôn khiến người ta có cảm giác u ám, nặng nề như ngày mưa, thậm chí trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm ì ầm.

“Đã trưa rồi, sao Bách Lý kiếm tiên vẫn chưa đến?”

“Nghe nói hôm đó hắn đơn đấu với ba vị Cực cảnh, đã bị thương, ngay cả thân thể dường như cũng vỡ nát, không biết có khôi phục được không, có dám đến ứng chiến không.”

“Là kiếm tiên, cầu kiếm tâm thông suốt, hắn đã hứa thì không thể không đến.”

Mọi người ba câu hai lời, bàn tán xôn xao.

“Theo ta thấy, Bách Lý Nhất Kiếm của Linh tộc này cũng chỉ đến thế thôi, rất có thể là sợ danh tiếng của lão tổ nhà ta, không dám đến, ha ha ha!”

Trên một ngọn núi, một nhóm người mặc áo bào vàng cười ha hả, trong đó một gã mặt vuông râu quai nón đi đầu, còn nhìn sang một bên cười khẩy.

“Ngươi xem, người đến chỉ có ba bốn người, ngay cả người của Linh tộc cũng không tin Bách Lý Nhất Kiếm sẽ thắng, ha ha ha!”

Tiếng cười nhạo của bọn họ, đương nhiên là ý chỉ bên kia.

Bên kia, vài người trên đỉnh núi sắc mặt nặng nề.

“Kiếm nhi không đến cũng tốt, ta thật sự sợ hắn nhất thời xúc động.”

Bách Lý Hàn Phong thở dài.

“Đúng vậy, Lôi lão Kiếm tổ không phải là kẻ hư danh, lần này đến, là mang theo quyết tâm giết chết Bách Lý Nhất Kiếm, dù sao thì trước đây Bách Lý Nhất Kiếm vì Linh tộc mà giết quá nhiều người trong tông môn của hắn, hắn không đến thì đúng là không ai trách hắn.”

Long Chiến Thiên cũng lộ vẻ bất lực, Phượng Khuynh Tâm ở bên cạnh cũng im lặng.

Năm đó, những người của Linh tộc Thiên Huyền giới rời đi đến thượng giới vốn không nhiều, bây giờ… càng chỉ còn lại vài người.

Mười đại linh lão, đã chết bảy người, không phải chết già thì cũng là chết bên ngoài.

Bách Lý Nhất Kiếm có thể nói là người có thiên phú nhất trong số những người này, là người duy nhất đột phá Cực cảnh.

Bọn họ không hy vọng hắn sẽ chết ở đây ngày hôm nay.

Còn về thể diện… thể diện nào quan trọng bằng tính mạng?

"Không, Kiếm thúc chắc chắn sẽ đến!"

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Bách Lý Nhất Kiếm sợ chiến không dám đến thì thanh niên đứng sau Bách Lý Hàn Phong đột nhiên lên tiếng, giọng nói hơi cao, mang theo ý chí kiên định.

Hắn không phải ai khác, chính là Bách Lý Tiểu Hàn năm xưa còn nhỏ đã vào cấm địa Linh khư, sau đó được Mộ Dung Thiên mang ra, cũng là cháu trai của Bách Lý Nhất Kiếm.

"Tiểu Hàn, đừng nói bậy, đây là chuyện liên quan đến sinh tử."

Bách Lý Hàn Phong quát lớn.

"Không, hắn chắc chắn sẽ đến!"

Bách Lý Tiểu Hàn ánh mắt kiên định, nắm chặt thanh kiếm bên hông.

Từ khi còn nhỏ, trong ký ức của hắn, Kiếm thúc đã là kiếm tiên nổi danh khắp thiên hạ Thiên Huyền.

Ngay cả khi đến thượng giới này, chỉ bằng một thanh kiếm, một mình hắn đã giết ra uy danh trong mười vị Cực cảnh hàng

đầu.

Một người như vậy, một kiếm tiên như vậy.

Sao có thể không đến, sao có thể sợ chiến!?

Hắn chính là… Kiếm Yêu tôn!

“Hài nhi, ngươi cũng không còn nhỏ nữa nên cũng hiểu rõ kết cục của trận chiến này.”

Mặc dù rất không đành lòng nhưng Bách Lý Hàn Phong vẫn lên tiếng.

“Không có kết cục nào là đã định, chỉ là có người không dám làm, Kiếm thúc không giống những người khác!”

Giọng điệu Bách Lý Tiểu Hàn chắc nịch: “Các ngươi luôn nói gì mà Mộ Dung Thiên, Đông Phương Thanh Mộc nhưng trong lòng ta, Kiếm thúc mới là kiếm tiên đệ nhất thiên hạ!”

Có lẽ là sự sùng bái từ thời thơ ấu, khiến hắn quá tin tưởng Bách Lý Nhất Kiếm.

Thậm chí cho đến tận bây giờ, hắn dù biết đối phương nếu đến rất có thể sẽ tử trận nhưng vẫn kiên trì tin vào khả năng vạn nhất đó.

“Thôi…”

Bách Lý Hàn Phong và Long Chiến Thiên nhìn nhau, lắc đầu.

Có lẽ đây chính là căn bệnh chung của hầu hết kiếm khách, luôn tin vào những khả năng không mấy khả thi.

“Tiểu Hàn, nói hay lắm, ha ha ha.”

Ngay lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười.

Hai luồng lưu quang, lóe lên rồi biến mất.

Khi nhìn thấy thanh niên áo bào vàng tóc bạc xuất hiện trước mặt mình, cùng với Long Cửu Cực bên cạnh, sắc mặt Bách Lý Tiểu Hàn vui mừng.

"Kiếm thúc, Long gia gia!"

"Ngươi thực sự đến sao!?"

Sắc mặt Bách Lý Hàn Phong và Long Chiến Thiên trầm xuống, vẻ mặt căng thẳng.

Bọn họ càng hy vọng đối phương không đến.

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, tiến lên vỗ vai Bách Lý Tiểu Hàn.

"Ngươi nói đúng, không có kết cục nào là đã định, chỉ là có người không dám làm mà thôi."

Ánh mắt hắn từ từ nhìn về phía xa, nhìn về phía Thần Nguyên sơn, cũng từ từ nhìn về phía Lôi lão Kiếm tổ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chỉ ánh mắt va chạm, đã khiến hư không nơi đây run lên.

Tất cả mọi người đều như nghe thấy tiếng kiếm gào sấm rền bên tai, vang vọng như sấm.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, bọn họ dường như nhìn thấy hai luồng kiếm quang lóe lên, va chạm rồi biến mất.

"Ta không ngờ, ngươi lại thực sự dám đến."

Lôi lão Kiếm tổ vẫn chưa đứng dậy, đôi mắt sâu hoắm đó không gợn sóng.

"Chuyện đã hứa, sao ta có thể thất hẹn được chứ?"

Bách Lý Nhất Kiếm cười cười, bước ra một bước, vươn tay nắm lấy một thanh kiếm trong hư không, từ từ rút ra.

Gió nhẹ thổi qua, thổi tung áo bào vàng của hắn tung bay, mái tóc trắng xõa phất phơ theo gió.

Bước chân bình thản, đạp gió lên không.

Nhìn về phía xa, dưới sự chú ý của mọi người, hắn từ từ lên tiếng.

"Bách Lý Nhất Kiếm, xin lĩnh giáo chiêu thức của Lôi lão tiền bối!"

Giọng điệu bình thản nhưng truyền xa khắp núi rừng, khiến mọi người đều chú ý.

Bách Lý Tiểu Hàn càng kích động, lớn tiếng hô to.

"Kiếm thúc, ngươi chắc chắn sẽ thắng!"

Vạn người chú ý, Bách Lý Nhất Kiếm chỉ kiếm về phía trước, ánh mắt sắc bén.

Long Cửu Cực, Long Chiến Thiên, Bách Lý Hàn Phong và những người khác đều căng thẳng.

Phía trước, trên Thần Nguyên sơn, Lôi lão Kiếm tổ vẫn chưa đứng dậy, chỉ khẽ búng ngón tay, ánh mắt hờ hững.

Vù!

Sấm sét nổ vang, một luồng kiếm quang như điện bắn ra.

Bách Lý Nhất Kiếm không chịu yếu thế, cũng vung ra một luồng kiếm khí màu vàng.

Ầm!

Hai luồng kiếm khí va chạm, lập tức nổ tung, kiếm khí ngút trời, hư không rung chuyển.

Kiếm quang như điện hóa thành một tấm lưới kiếm ngút trời, như một con thú dữ há miệng nuốt chửng.

Kiếm khí màu vàng cũng chia thành hai, hai thành bốn, rồi thành hàng trăm hàng nghìn hàng vạn.

Nước sông kiếm khí, ngược dòng mà lên.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên, dư chấn liên hồi.

Hư không dâng lên từng vòng gợn sóng, không ít ngọn núi gần đó trong nháy mắt đã trở nên tan hoang, ầm ầm đổ sụp vỡ nát.

Chỉ là dư chấn, đã khiến tất cả mọi người ở đây thầm kinh hãi.

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn là…

Bách Lý Nhất Kiếm chỉ có hồn thể, vậy mà một luồng kiếm khí hắn tùy tay vung ra đã có uy lực như vậy!

Nếu hắn ở thời kỳ đỉnh cao thì sẽ mạnh đến mức nào?

Chương 663: Kiếm tiên chi chiến, lôi phạt đốt hồn

Dòng kiếm cuồn cuộn chảy ngược, đan xen va chạm với lưới kiếm sấm sét, tiếng ầm ầm vang lên.

Đợi đến khi kiếm khí tản đi, Bách Lý Nhất Kiếm bước lên một bước, trường kiếm hư ảo.

Đầu tiên là không có tiếng động, sau đó đỉnh Thần Nguyên sơn từ từ dịch chuyển, ầm ầm rơi xuống.

Vốn là ngọn núi cao nhất ở đây, giờ đây lại thấp hơn một bậc.

Nhưng trên đỉnh núi, Lôi lão Kiếm tổ đã sớm biến mất.

"Mọi người đều nói kiếm của ngươi là nhanh nhất nhưng kiếm của lão phu cũng không chậm."

Lời nói khàn khàn hờ hững vang lên.

Vô số sấm sét mọc lên từ mặt đất, như thể một khu rừng sấm sét.

Lôi lão Kiếm tổ một tay nắm chặt thanh kiếm lớn, đập mạnh xuống, cùng với tiếng sấm sét ầm ầm.

Hàng trăm nghìn bóng người xuất hiện, đồng thời đập kiếm.

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm ngưng tụ, vung góc áo, trường kiếm chém xiên.

Xì!

Bầu trời u ám đầy tiếng sấm sét, mở ra một tia sáng.

Từ phía mà đông đến, kéo dài hàng nghìn dặm.

Như một bức tường thành kiếm khí, sáng chói lóa mắt.

Ầm!

Sấm sét tan biến, ánh sáng mờ đi.

Hai người đối mặt trên hư không, đồng thời lùi lại.

Nói thì dài nhưng chỉ trong nháy mắt hai người giao thủ vài chiêu, thậm chí nửa ngọn núi đã bị chặt đứt, bây giờ mới ầm ầm rơi xuống đất, bụi đất bay mù mịt.

"Nhanh thật!"

"Quả nhiên là kiếm tiên!"

Trận chiến kinh diễm như vậy khiến tất cả mọi người ở đây đều hít một hơi, lộ vẻ kinh ngạc.

Còn hầu hết những kiếm khách đến đây vì danh tiếng thì càng phấn khích, ánh mắt rực lửa.

Đây chính là kiếm tiên!

Đây chính là trận chiến của kiếm tiên Cực cảnh!

Không có nhiều lời, không có tiếng hét lớn, cũng không có lời khen ngợi hay sỉ nhục.

Chỉ có sự va chạm của kiếm khí.

"Không ổn… Hồn thể của Kiếm nhi đã có vấn đề rồi."

Nhưng rất nhanh, mặc dù nhìn qua thì hai người dường như ngang tài ngang sức nhưng vẫn có người nhìn ra sự khác biệt.

Hồn thể của Bách Lý Nhất Kiếm rõ ràng đã nhạt đi vài phần, mặc dù vẫn ngưng tụ nhưng ẩn ẩn có chút sấm sét lóe lên, rõ ràng là không hoàn toàn chặn được lôi đình kiếm khí.

Hồn thể là âm, sấm sét là dương thuần túy.

Vốn là khắc chế, hắn có thể dùng sức mạnh của hồn thể để chống lại lôi đình kiếm khí của Lôi lão Kiếm tổ, đã khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Khóe miệng Lôi lão Kiếm tổ hơi nhếch lên, vuốt râu, một lần nữa tiến lên.

Lần này, sau lưng hắn xuất hiện một bóng người sấm sét khổng lồ, thanh kiếm lớn có vạn quân sấm sét đi theo, như thể thiên phạt, thế mạnh mẽ và nặng nề.

Bách Lý Nhất Kiếm không đổi sắc mặt, một bước bước ra, thân hình biến mất.

Trong nháy mắt, vô số kiếm khí như sao băng bay vút lên trời, rồi nhanh chóng rơi xuống.

Như mưa, chủ động đón lấy vô số sấm sét đó.

Xì!

Hai người đổi vị trí, Bách Lý Nhất Kiếm vung trường kiếm, khoanh tay đứng đó.

Lôi lão Kiếm tổ cau mày, nhìn vết máu trên ngực mình.

Đôi mắt thật sắc bén!

Thật không ngờ lại có thể trong nháy mắt nhìn thấu sơ hở trong chiêu kiếm này của mình, dùng tốc độ để phá giải!

Hắn quay người vung kiếm nhưng vừa mới giơ kiếm lên thì nghe thấy tiếng leng keng.

Dưới sự va chạm, hắn loạng choạng lùi lại, còn chưa kịp giơ kiếm lần nữa thì tầm mắt đã bị một luồng ánh sáng bao phủ.

Trong lúc tim đập loạn xạ, sấm sét làm áo giáp, phòng thủ trong nháy mắt.

Ầm ầm!

Bóng người bay ngược, đập vỡ hai ngọn núi mới dừng lại.

Vừa mới đứng vững, hắn đã dựng tóc gáy, cúi đầu xuống.

Xoẹt!

Ánh kiếm lóe lên, để lại một cầu vồng dài trên hư không.

Vài sợi tóc bạc theo gió bay xuống.

Hắn quay người vung kiếm, phá vỡ không gian, cùng với uy áp của pháp tắc, Lôi Đình kiếm đạo bao trùm.

Dưới sự áp bức như vậy, Bách Lý Nhất Kiếm không kịp né tránh, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt kiếm để chống đỡ.

Tìm được nhịp điệu, Lôi lão Kiếm tổ đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, thanh kiếm lớn trong tay vung lên như một tấm ván cửa, mỗi lần vung kiếm lại có vô số sấm sét lóe lên.

Nhưng mỗi một kiếm, Bách Lý Nhất Kiếm đều kịp thời đỡ được.

Trong chớp mắt, hai người đã chém ra hàng nghìn kiếm.

Người ngoài căn bản không thể nhìn rõ dấu vết vung kiếm của bọn họ, chỉ thấy vô số kiếm quang bắn ra, tàn ảnh liên tục.

Từ đầu ngọn núi này đánh đến đầu bên kia, từ trên trời đánh xuống dưới đất.

Như thể có nhiều người cùng lúc đang đánh nhau, căn bản không thể nhìn hết.

Đang!

Cùng với một tiếng va chạm kim loại chói tai, cuối cùng hai người cũng tách ra.

Lần này, Lôi lão Kiếm tổ lùi rất xa, Bách Lý Nhất Kiếm đứng tại chỗ, một tay chống lưng, tóc trắng bay phất phơ.

Người trước cúi đầu, nhìn bộ giáp sấm sét đã thủng trăm ngàn lỗ của mình, sắc mặt hơi chìm.

“Kiếm nhanh thật, ngay cả lão phu cũng không phát hiện ra.”

Đến lúc này, hắn không thể không thừa nhận, kiếm của đối phương thực sự rất nhanh.

Nhưng mà… chỉ có tốc độ, uy lực lại kém hơn một chút, nếu không thì đã chém vỡ bộ giáp sấm sét này, bản thân hắn đã bị thương rồi.

“Đừng vội.”

Bách Lý Nhất Kiếm dùng giọng điệu bình thản, một lần nữa giơ kiếm lên.

Lúc này, bầu trời dường như tối sầm lại.

Một vầng trăng sáng bay lên từ sau lưng hắn, phản chiếu bóng áo bào vàng cô đơn kiêu ngạo, sau đó vô số Bách Lý Nhất Kiếm xuất hiện.

Bọn họ hoặc ngửa mặt lên trời hú dài, hoặc nâng ly mời trăng, hoặc uống rượu vung kiếm.

Tất cả các bóng người kia hóa thành kiếm quang như trăng, như những luồng sáng xé tan màn đêm đen tối, đồng thời xuyên qua thân thể Lôi lão Kiếm tổ.

Rắc!

Tiếng vỡ giòn tan vang lên, cùng với bóng tối vỡ vụn, Lôi lão Kiếm tổ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sấm sét tràn ra, áo giáp vỡ nát.

Ánh nắng một lần nữa chiếu xuống, bóng người của Bách Lý Nhất Kiếm đã có phần hư ảo, vô số tia chớp chạy khắp người hắn.

Mặc dù sấm sét không ngừng tấn công điên cuồng vào thần hồn của hắn, nỗi đau khổ khi thần hồn phải trải qua kiếp nạn như vậy cũng không thể khiến hắn thay đổi sắc mặt, cũng không thể khiến hắn mất bình tĩnh.

"Một kiếm này tên là gì?"

Lôi lão Kiếm tổ lau máu trên khóe miệng, quay đầu nhìn hắn.

"Điểm Thương."

Giọng nói của Bách Lý Nhất Kiếm rất nhẹ, dừng lại một chút rồi lại nói thêm một câu.

"Sư phụ ta dạy."

Kiếm của mình đủ nhanh nhưng không đủ sắc bén.

Nhưng kiếm của sư phụ thì có thể.

Trận chiến như vậy, có người xem đến máu sôi sục, có người xem đến không chớp mắt, cũng có người xem đến toát mồ hôi tay.

"Nhất định không được làm chuyện ngu ngốc…"

Long Cửu Cực nhíu mày, tim đã treo lên cổ họng.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, hồn thể của Bách Lý Nhất Kiếm không thể trụ được bao lâu nữa.

"Không tệ, có thể nhập vào pháp tắc kiếm đạo lục giai."

Lôi lão Kiếm tổ gật đầu, coi như thừa nhận sức mạnh tấn công của một kiếm này.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn ngưng tụ, hai tay nắm chặt thanh kiếm lớn giơ cao.

"Sư phụ ta cũng từng dạy một kiếm, một kiếm này tên là Thiên Địa Nhất Nộ, ngươi tiếp chiêu!"

Có lẽ là đánh ra lửa giận, hắn từ lúc đầu im lặng không nói, đến bây giờ nói chuyện đều mang theo sự tức giận, hai mắt trừng trừng.

Ầm ầm!

Vạn dặm trời quang, đột nhiên mây đen kéo đến.

Uy áp khủng bố bao trùm cả thiên địa nơi này, một đôi mắt khổng lồ từ từ mở ra trong bóng tối.

Kèm theo đó là vô số sấm sét màu đen cuồn cuộn, hung bạo vô cùng.

Cái khí tức đó, cái sấm sét đó, tựa như… thiên phạt!

Nhìn Lôi lão Kiếm tổ cuối cùng cũng động chân tình, Bách Lý Nhất Kiếm hít sâu một hơi, ngửa đầu nhắm mắt lại.

Áo bào, tóc trắng của hắn dần dần có ngọn lửa hư vô bùng cháy.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đó đã hoàn toàn trắng xóa, ngọn lửa linh hồn bùng cháy kéo lưỡi lửa ra ngoài khóe mắt.

"Đó là… pháp môn đốt hồn!"

Tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Bách Lý Tiểu Hàn cũng sửng sốt, tay cầm kiếm không khỏi run lên.

Nhìn thanh niên áo trắng tóc vàng mắt trắng toàn thân bùng cháy ngọn lửa hư vô đó, tim hắn đập nhanh hơn.

Kiếm Yêu tôn đó… Kiếm thúc vô địch thiên hạ, Kiếm thúc của mình.

Thật sự đã… phải đi đến bước này rồi sao?

Pháp môn đốt hồn, pháp môn tất tử!

...

Chương 664: Chưa kết thúc

Mọi người nhìn hành động điên cuồng của Bách Lý Nhất Kiếm, đều cảm thấy có chút chấn động.

Chẳng phải là đã từ bỏ hy vọng sống rồi sao, hoàn toàn là liều mạng.

Hơn nữa… kiếm đạo của đối phương lại có công kích trí mạng đối với hồn thể.

Điều này giống như… lấy trứng chọi đá, không tự lượng sức!

"Kiếm thúc!"

Bách Lý Tiểu Hàn không kìm được kêu lên, ánh mắt đỏ hoe.

"Tìm chết!"

Lôi lão Kiếm tổ thấy đối phương hành động như vậy, mặc dù kinh ngạc nhưng càng nhiều hơn là sự khinh thường.

Trên bầu trời, đôi mắt khổng lồ uy nghiêm vô cùng đó cũng hoàn toàn khóa chặt Bách Lý Nhất Kiếm đang toàn thân bùng cháy ngọn lửa.

Ánh sáng tạo thành kiếm, tựa như thiên phạt.

Ầm ầm!

Từng con rồng sấm gào thét giáng xuống từ trên trời, đi kèm là lôi đình kiếm khí điên cuồng như mưa, điện quang lóe lên.

Ý đồ hủy diệt mạnh mẽ bao trùm nơi này.

Từng ngọn núi sụp đổ dưới ánh sáng sấm sét dữ dội, mặt đất cháy đen một mảng, thậm chí hư không cũng như thể bị sét đánh nứt chằng chịt.

Mặc dù kiếm thuật mạnh mẽ này chỉ nhắm vào Bách Lý Nhất Kiếm nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy thức hải đau nhói, như thể vô số lôi đình kiếm khí chạy loạn trong đó.

Chỉ một tia kiếm ý thôi đã khiến người ta khó chịu như vậy, càng khó có thể tưởng tượng được Bách Lý Nhất Kiếm chỉ còn lại hồn thể, phải chịu áp lực chính của Pháp Tắc chi Lực đó, hắn sẽ đau đớn đến mức nào.

Nhưng, Bách Lý Nhất Kiếm lại không hề biểu lộ gì, như thể căn bản không cảm thấy đau đớn.

Hắn ngẩng đầu lên, giơ thanh kiếm dài màu vàng.

Ngọn lửa linh hồn bùng cháy, kiếm ý toàn thân hắn tăng vọt, thẳng tắp lên tận mây xanh.

Ánh sáng rực rỡ vạn trượng xông lên trời, đối đầu với lôi đình kiếm khí.

"Chém!"

Lôi lão Kiếm tổ gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt thanh kiếm lớn, đột nhiên chém xuống.

Trong hư không, sấm sét hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, quét ngang bầu trời, mang theo sự tức giận ngập trời như thiên uy, chém mạnh xuống.

Toàn bộ mặt đất đều bị bóng tối bao phủ, tất cả mọi người đều nín thở.

Bách Lý Hàn Phong, Long Chiến Thiên và những người khác càng lo lắng đến mức tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Dưới thanh kiếm thiên phạt khổng lồ đó, thân hình Bách Lý Nhất Kiếm xông lên trời cao, trông vô cùng nhỏ bé.

Giống như con thiêu thân lao vào lửa, bọ ngựa đấu xe.

Nhưng lại tiến lên không lùi.

Giống như sau lưng hắn là ánh sáng rực rỡ vạn trượng, mây trăm dặm tụ lại.

Chưa kịp chạm vào thanh kiếm sấm sét khổng lồ, hồn thể của Bách Lý Nhất Kiếm đã bắt đầu sáng tối không ngừng, vô số ánh sáng sấm sét chạy khắp nơi, liên tục phá hủy và tiêu hao sức mạnh thần hồn của hắn.

Tuy nhiên, không cần ánh sáng sấm sét tiêu hao, Bách Lý Nhất Kiếm hoàn toàn mặc cho ngọn lửa linh hồn bùng cháy.

"Kiếm của ngươi là Thiên Nộ, vậy ta sẽ chém nát bầu trời này!"

Tóc trắng của Bách Lý Nhất Kiếm bay phấp phới, đôi mắt bùng cháy ngọn lửa trắng lóe lên sự điên cuồng.

Thanh kiếm dài vung ra, đón lấy thanh kiếm sấm sét khổng lồ, đón lấy bầu trời.

Trong biển sấm sét, ánh kiếm màu vàng đó dần dần trở nên rõ ràng, chói lọi.

Nối liền trời đất, chém đôi biển sấm sét vô tận này, rồi va chạm với thanh kiếm sấm sét khổng lồ, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lúc này, trời đất vạn vật, tất cả mọi thứ, đều trở nên ảm đạm trong khoảnh khắc này.

Vù!

Những kiếm khách có mặt, đột nhiên cảm thấy thanh linh kiếm của mình có chút không nghe theo sự điều khiển, thậm

chí cảm thấy kiếm ý của mình bắt đầu phấn khích, có một loại cảm giác muốn xông ra ngoài, muốn đi theo, cùng chống lại uy quang của thanh kiếm sấm sét.

"Đó là…"

"Kiếm pháp gì vậy!"

Tất cả mọi người đều co đồng tử lại, kinh ngạc không thôi.

Một kiếm này, thực sự khiến bọn họ chấn động.

Mà những người duy nhất không quá kinh ngạc, chỉ có Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm, Bách Lý Hàn Phong và những người khác.

Bởi vì một kiếm này, bọn họ đã từng thấy người khác thi triển.

Một kiếm này có tên là…

"Khai Thiên Môn!"

Bách Lý Nhất Kiếm gầm lên, vung kiếm lên trời, hòa vào với kiếm khí màu vàng nối liền trời đất.

"Chết!"

Lôi lão Kiếm tổ cũng nổi gân xanh trên trán, đã dùng hết toàn lực.

Ầm!

Cùng với ánh sáng vàng chói mắt và tiếng sấm sét đan xen, tất cả mọi người đều vô thức nhắm mắt lại.

Khi vô số kiếm khí mạnh mẽ tản ra, tất cả mọi người đều phải lui về phía sau mười dặm, sợ bị kiếm khí khủng bố đó ảnh hưởng.

Khi ánh sáng mạnh tan đi, nơi này đã trở thành một đống đổ nát.

Mặt đất sụt xuống, trăm ngàn lỗ thủng.

Nơi đây bây giờ đã không còn ngọn núi Thần Nguyên nào nữa, thậm chí còn biến thành một vùng trũng, căn bản không nhìn ra được dáng vẻ núi non trùng điệp ban đầu.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên hư không.

Nơi đó, mây trời vạn dặm bị chém thành hai nửa, ở giữa xuất hiện một vết kiếm đen kịt, chém nát hư không, mơ hồ có thể nhìn thấy ngân hà sáng chói bên ngoài.

Lôi lão Kiếm tổ quỳ một gối trên hư không, đột nhiên khạc máu, đồng tử co lại.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy vết kiếm trên ngực sâu đến tận xương, thậm chí ngay cả thức hải của hắn lúc này cũng đã tràn ngập vô số kiếm khí màu vàng, khắp nơi đều là thương tích.

Thật đáng sợ!

Chỉ dùng sức mạnh của hồn thể, mà vẫn có thể chém ra một kiếm khủng khiếp như vậy.

Nếu không phải là hồn thể thì một kiếm vừa rồi, e rằng đã có thể lấy mạng của mình rồi!

"Kiếm thúc!"

Cùng với tiếng hét run rẩy của Bách Lý Tiểu Hàn từ xa, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại, hít một hơi thật sâu.

Bách Lý Nhất Kiếm, sắp biến mất rồi.

Hồn thể của hắn hoàn toàn trong suốt, càng ngày càng mỏng manh.

Thậm chí ngay cả thanh kiếm trong tay cũng đã trở nên hư ảo, tan biến.

Hắn nhìn Lôi lão Kiếm tổ bị thương nặng, trong mắt hắn lóe lên vẻ mệt mỏi, có một tia bất lực.

Cuối cùng, vẫn không thể mang hắn đi.

"Thua rồi sao…"

Hắn lẩm bẩm, nở một nụ cười tự giễu.

Nghĩ đến Bách Lý Nhất Kiếm hắn ngang dọc cả đời, không nói là chưa từng thua nhưng cũng chưa từng thảm hại như vậy.

Đấu với người khác, liều mạng dùng hết át chủ bài, kết quả vẫn không thành công.

Hắn hơi quay đầu, nhìn về phía Bách Lý Tiểu Hàn, nhìn về phía Long Cửu Cực, cười một tiếng.

"Không có kết cục nào là đã định, nếu có thì là do ta không đủ cố gắng."

"Câu này, là của Mộ Dung Thiên."

Hắn ngẩng đầu nhìn trời dưới sự chú ý của tất cả mọi người.

Hồn thể mỏng manh, dần dần từ chân biến thành những đốm sao nhỏ mà tan biến.

"Kiếm thúc!!"

Bách Lý Tiểu Hàn đầy nước mắt, đau đớn kêu lên.

Hắn không muốn tin, trong lòng hắn, Kiếm Yêu tôn lợi hại như vậy, hôm nay lại phải chết.

"Lão Tôn à, ta đến bồi ngươi đây…"

Trong lúc lẩm bẩm, Bách Lý Nhất Kiếm đã nhắm mắt lại.

"Ha ha ha, ta đã nói rồi mà, Bách Lý Nhất Kiếm sao có thể là đối thủ của lão tổ nhà ta!"

“Lọt mười hạng đầu Cực cảnh gì chứ, Kiếm Yêu tôn gì, Bách Lý kiếm tiên gì, chỉ là hư danh mà thôi!”

Có người chế giễu lên tiếng nhưng lại không nhận được sự hưởng ứng của mọi người.

Ngược lại, những kiếm khách kia đều lạnh lùng nhìn nhau.

Ai cũng nhìn ra được, Bách Lý Nhất Kiếm rất mạnh, cũng biết Lôi lão Kiếm tổ chỉ là thừa nước đục thả câu.

Chỉ riêng việc Kiếm Yêu tôn dám dùng hồn thể đến dự chiến, lòng dũng cảm như vậy đã đủ khiến thiên hạ kính nể ngưỡng mộ.

Hắn không hổ danh Kiếm tiên, cũng không hổ danh kiếm đạo của mình.

“Chưa kết thúc đâu, sao lại nghĩ đến việc từ bỏ.”

Ngay khi mọi người đều cho rằng, trận chiến này đã đến hồi kết thúc, thì từ xa đột nhiên truyền đến một giọng nói nhàn nhạt.

Tất cả mọi người đều nhìn theo tiếng nói, Bách Lý Nhất Kiếm càng đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vào hướng phát ra âm thanh, đôi mắt đó lóe lên ánh sáng sắc bén.

Xa xa.

Một trung niên áo trắng đang từng bước bước trên không trung, hai bên tóc mai bạc trắng, sắc mặt bình thản.

…

Chương 665: Chỉ có vô song

"Bách Lý tiền bối!"

Từ xa, Ngọc Phong đã nhìn thấy hồn thể của Bách Lý Nhất Kiếm đã tiêu tán hơn một nửa, kinh hô lên.

"Là hắn, hắn đã trở về!"

"Thẩm phong chủ!"

Bách Lý Hàn Phong, Long Cửu Cực, Phượng Khuynh Tâm và những người khác đều lộ vẻ vui mừng, thậm chí trong mắt còn có chút như trút được gánh nặng.

"Bách Lý huynh, hắn còn chưa trở về, ngươi đã muốn đi rồi sao?"

Thẩm An Tại đi đến trước mặt Bách Lý Nhất Kiếm, đưa tay đặt lên vai hắn.

Ánh sáng đen trắng bao phủ, cưỡng ép ngưng tụ hồn thể đã bắt đầu tan rã của hắn lại.

Mà thủ đoạn như vậy, càng khiến Lôi lão Kiếm tổ và những người khác co đồng tử lại.

Thủ đoạn như vậy, quả thực là chưa từng nghe qua, chưa từng được thấy!

Pháp thiêu hồn, vốn là thuật tự sát.

Trong lịch sử ghi chép lại, dường như chưa từng có ai sau khi thi triển thuật pháp này mà vẫn có thể ngưng tụ lại hồn thể!

Nhưng ấy vậy, cảnh tượng vốn không thể xảy ra này, giờ đây lại thực sự xảy ra!

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn trung niên áo trắng quen thuộc trước mắt, đôi mắt hơi run rẩy.

"Thẩm huynh, ngươi đã trở về…"

Hắn có chút cảm giác như đang mơ.

Đã quá nhiều năm rồi, quá nhiều năm không gặp lại đối phương.

Lâu đến mức ngay cả khi đối phương thực sự đứng trước mặt mình, hắn cũng không dám tin.

Thẩm An Tại mỉm cười, nhẹ gật đầu.

"Đúng vậy, ta đã trở về."

Dứt lời, hắn quay người, ánh mắt như điện, nhìn thẳng vào Lôi lão Kiếm tổ đang mang sắc mặt ngưng trọng ở phía trước.

"Đổi người, ta đến đánh với ngươi."

Giọng nói bình thản nhưng lại mang theo ý không thể nghi ngờ.

"Các hạ là?"

Tuy nhiên, Lôi lão Kiếm tổ lại có chút do dự.

Mặc dù không quen biết người trước mặt nhưng trực giác mách bảo hắn, trung niên áo trắng trước mắt này lại khiến hắn cảm thấy hồi hộp.

"Thiên Huyền giới, phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, khiến nơi này ồn ào một phen .

Thiên Huyền giới, lại là Thiên Huyền giới!

Ba nghìn năm nay, cái tên Thiên Huyền giới dường như thường được nhắc đến.

Chỉ vì nơi đó đã xuất hiện quá nhiều cường giả, cũng khiến không ít người tò mò từng đến Thiên Huyền giới xem thử.

Nhưng… linh khí không còn, đại đạo tiêu tan.

Nơi đó thậm chí không thể sinh ra võ giả, hoàn toàn trở thành thế giới phàm trần.

Không ngờ, trung niên áo trắng trước mắt này, lại cũng là người đi ra từ Thiên Huyền giới!

“Chuyện này là ân oán riêng giữa lão phu và Bách Lý Nhất Kiếm, các hạ tốt nhất đừng xen vào.”

Ánh mắt Lôi lão Kiếm tổ lóe lên, không dám tùy tiện đồng ý.

“Ta nói đổi ta đến đánh với ngươi.”

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng lại, không quan tâm đến suy nghĩ của hắn, trực tiếp xông ra, một bước chân hạ xuống, âm thanh nổ vang, ngay cả hư không cũng bị giẫm nứt.

“Cẩn thận!”

Bách Lý Nhất Kiếm không khỏi nhắc nhở.

Mặc dù Lôi lão Kiếm tổ cũng bị thương nhưng dù sao cũng là thực lực Cực cảnh cửu phẩm, không thể coi thường.

Ầm!

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Lôi lão Kiếm tổ trực tiếp bị đập xuống lòng đất, bụi đất bay mù mịt.

“Tốc độ thật nhanh!”

Đồng tử của mọi người co lại, bọn họ căn bản không nhìn thấy Thẩm An Tại đã ra tay như thế nào.

Tốc độ của người này, cũng hoàn toàn không thua kém Bách Lý Nhất Kiếm!

"Tìm chết!"

Bị một quyền đập xuống lòng đất, khiến Lôi lão Kiếm tổ vốn còn nhiều lo lắng trong lòng, lập tức sắc mặt khó coi, vội xông lên trời, giơ kiếm chém xuống.

Đang!

Nhưng, Thẩm An Tại nhắm thẳng vào lưỡi kiếm, không hề né tránh, trực tiếp đấm một quyền.

Tiếng kim loại giao nhau vang lên, Lôi lão Kiếm tổ lảo đảo lùi lại, tay cầm kiếm bị chấn đến tê dại.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào trung niên áo trắng trước mắt.

Thân thể khủng khiếp thật!

Ngay sau đó, lửa sáng bùng lên, vô số phân thân của Thẩm An Tại xuất hiện.

Gió lớn nổi lên, trong tay từng phân thân của Thẩm An Tại đều tụ gió thành viên, mang theo lực Phù đạo khủng khiếp.

"Nổ!"

Cùng với tiếng hét khẽ của Thẩm An Tại, vô số viên gió nén nổ tung, khiến hư không liên tục rung chuyển ầm ầm, tản ra gợn sóng.

Lực Phù đạo mạnh mẽ khiến đồng tử của tất cả mọi người co lại, nhìn chằm chằm vào Lôi lão Kiếm tổ bị gió lớn bao phủ ở giữa.

Ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên, đợi đến khi gió lớn tan đi.

Mọi người mới nhìn rõ tình hình của Lôi lão Kiếm tổ bên trong, đều kinh ngạc.

Chỉ thấy quần áo của hắn rách rưới, tóc tai bù xù, toàn thân đầy máu.

Thậm chí thanh kiếm bản rộng đó cũng đã bị nổ đến cong vênh, vô số vết lõm.

"Khụ khụ… Uy lực của phù này… Ngươi cuối cùng là ai!"

Đáy mắt hắn hiện lên một tia kinh hoàng, cuối cùng cũng hiểu ra, người trước mắt này e rằng không phải là người mà mình có thể chống lại.

Phù đạo vừa rồi, hắn rõ ràng cảm ứng được vài phần uy áp của Đại đế!

Tuyệt không bình thường!

Thẩm An Tại không phải là người nói nhiều, hắn chỉ lạnh lùng nhìn về phía trước, như nhìn người chết.

"Bách Lý huynh, kiếm của ngươi tuy có hình hài nhưng lại thiếu một thứ."

Hắn nhàn nhạt mở miệng, tụ gió thành kiếm nắm trong tay.

"Thiếu thứ gì?"

"Vô song."

Hai chữ rơi xuống, Bách Lý Nhất Kiếm sửng sốt, sau đó cau mày.

Có lẽ trong tiềm thức hắn đã cảm thấy mình cần phải lấy mạng đổi mạng, cho nên đã mất đi sự sắc bén.

Ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra điều này.

Mộ Dung Thiên thì khác, hắn không tin mình sẽ thua, cho dù là cục diện chắc chắn phải chết, hắn cũng tin mình sẽ thắng,

cho dù là niềm tin mù quáng.

Giống như cuộc thi võ bốn vực năm xưa.

"Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, phải có một trái tim vô song trên thế gian, chỉ có vô song, mới có thể tất chiến tất thắng!"

Giọng nói của Thẩm An Tại hùng hồn hữu lực, giơ cao lên, một luồng ý chí kiếm đạo khiến trái tim của tất cả mọi người run rẩy từ từ hiện lên.

Lông mày và mái tóc của hắn dần phủ lên ánh sáng vàng, cùng với tiếng rồng gầm vang lên, thanh kiếm gió cũng phủ lên vảy rồng.

Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Hắn thản nhiên hét lên, giơ kiếm chém ra.

Xoẹt!

Vô số thanh kiếm từ trong tay của tất cả mọi người có mặt xông ra, tụ thành một dòng sông kiếm cuồn cuộn.

Kiếm đạo ý chí của các kiếm khách ở đây, như thể nhận được sự điều động nào đó, điên cuồng hòa vào dòng sông kiếm đó.

Hóa thành một luồng kiếm quang, một luồng kiếm quang… thực sự… nối liền trời đất!

Rực rỡ đến mức mọi thứ trên thế gian đều vì thế mà mất đi màu sắc, rực rỡ đến mức trong mắt của tất cả mọi người, chỉ còn lại luồng kiếm quang này.

Kinh diễm, tuyệt thế.

Nguy cơ tử vong nồng đậm bao trùm lấy trái tim của Lôi lão Kiếm tổ, hắn điên cuồng giật mí mắt.

Cùng một kiếm pháp, cùng một kiếm thuật.

Nhưng khi được người trước mắt thi triển ra, hắn lại có một cảm giác không thể chống lại.

Tựa như… bất kể mình sử dụng thủ đoạn gì cũng đều vô ích.

Chỉ vì một kiếm đó…

Vô song!

"Chém!"

Một kiếm chém xuống, hư không run rẩy, trời đất thành một đường thẳng.

Bầu trời chia làm hai nửa, mãi không khép lại.

Còn ở phía trước, khi ánh sáng của thanh kiếm rực rỡ dần dần tan biến, khi dòng sông kiếm rơi xuống và tan biến, tất cả mọi người đều căng thẳng, nhìn chằm chằm vào Lôi lão Kiếm tổ trong hư không.

Hắn đứng bất động, một tay chống thân kiếm bản rộng, chắn ngang trước người mình.

Rắc!

Cùng với một tiếng giòn tan, thanh kiếm bản rộng gãy làm đôi.

Một đường máu từ trán hắn hiện ra, chảy xuống.

Xì!

Khi máu phun ra, thân thể hắn tách làm đôi.

Chết rồi!

Chương 666: Giết vài người

Thẩm An Tại vươn tay ra, vô số khí huyết ngập trời điên cuồng tràn đến, trong tay hắn hóa thành một viên tinh huyết đậm đặc đến cực điểm.

Lôi lão Kiếm tổ khi rơi xuống đất đã biến thành một xác khô, đôi mắt mở to, tràn đầy vẻ không thể tin nổi, không cam lòng và oán hận.

Nhưng tất cả những điều này đều vô ích.

Một kiếm đó, ngay cả thần hồn của hắn cũng bị chém nát.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Ngược sát!

Mặc dù Lôi lão Kiếm tổ trước đó đã bị Bách Lý Nhất Kiếm trọng thương nhưng chết như thế… có phải quá nhanh rồi không!

“Lão tổ!!”

Bên kia, có mấy người đau đớn kêu lên, ánh mắt bi thương và tức giận.

Nhưng chưa kịp để bọn họ biểu lộ cảm xúc gì, một thanh kiếm khổng lồ màu vàng mang theo ý chí trấn áp sơn hà bỗng nhiên giáng xuống.

Tiếng động đột ngột dừng lại, khí huyết như sông chảy vào tay Thẩm An Tại.

Ánh mắt mọi người cứng lại, trong lòng lạnh lẽo.

Thật tàn nhẫn!

Cùng với ánh mắt đảo qua của Thẩm An Tại, đôi mắt lạnh lùng đó khiến người ta run rẩy.

Ngay lập tức, tất cả mọi người quay người bỏ chạy.

Chỉ sợ chậm một bước, sẽ phải chịu chung số phận với Lôi lão Kiếm tổ.

Trong vài nhịp thở, nơi này ngoài nhóm người Thẩm An Tại, đã không còn người ngoài nào khác.

Còn Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên và những người khác nhìn bóng lưng quen thuộc, cũng rơi vào trạng thái mất hồn.

Có chút ngoài ý muốn.

Đối phương dường như đã thay đổi rất nhiều, trở nên… lạnh lùng hơn với người ngoài.

"Mọi người, đã lâu không gặp."

Thẩm An Tại quay đầu lại, nhìn bọn họ, mỉm cười nhẹ.

Lúc này, mọi người mới hoàn hồn lại, phát hiện ra người trước mắt dường như lại không có gì khác biệt so với năm xưa.

"Thẩm phong chủ, ngươi thực sự đã trở lại rồi!"

Bách Lý Hàn Phong, Long Chiến Thiên và những người khác chắp tay, giọng nói có chút không giấu được sự kích động.

"Trở về rồi."

Thẩm An Tại bay đến trước mặt bọn họ, Hứa Thiên Diệp, Ngọc Phong, Cảnh Trường Trường theo sát phía sau.

"Kiếm thúc, ngươi không sao chứ!"

Khi Bách Lý Nhất Kiếm bay đến, Bách Lý Tiểu Hàn và Long Cửu Cực lập tức nghênh đón, quan tâm hỏi thăm vết

thương của hắn.

Hắn lắc đầu, ra hiệu mình không sao, rồi nhìn về phía Thẩm An Tại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu không nói gì, cuối cùng đều cười.

"Ta còn tưởng ngươi không trở về nữa chứ."

"Chẳng phải ta đã trở về rồi sao?"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm hơi sâu, nhẹ nhàng gật đầu: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi…"

"Đừng nói ta, ngươi thì sao, sao lại thế này, lại chỉ còn lại hồn thể rồi?"

Người trước nghe vậy, cười ngây ngô.

"Đừng trêu ta, Ngọc Phong hắn đã nói với ngươi rồi, bây giờ Linh tộc không chào đón những người từ hạ giới như chúng ta, than ôi…"

Hắn thở dài.

"Không sao, ta không phải đã trở về rồi sao, ta sẽ giúp ngươi luyện chế lại thân xác."

Thẩm An Tại mỉm cười nhẹ, không để trong lòng.

Với trình độ luyện khí hiện tại của hắn, cho dù không có Hồn mộc vạn năm, cũng hoàn toàn có thể giúp đối phương luyện chế ra một thân xác như ý.

"Ha ha ha, có câu nói này của ngươi, ta yên tâm rồi."

Bách Lý Nhất Kiếm cười lớn.

Cười một lúc, nụ cười của hắn biến mất, thay vào đó là bầu không khí có chút kiềm nén.

"Trong Sát hải, cái xác ngươi cõng theo đó là…"

Thẩm An Tại hơi cúi mày, nhẹ giọng đáp.

“Là Thiên Nhạc.”

Mặc dù đã sớm có đáp án nhưng khi thực sự nghe thấy cái tên này, mọi người vẫn nhìn nhau, không khỏi ngẩn ngơ.

Năm đó, Bắc Hải đao tôn sát khí ngút trời, dùng Ma đao, vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy.

Thật sự là… đáng tiếc.

“Quên buồn mà bước tiếp đi.”

Nghĩ đến Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết hiện tại cũng không biết sống chết ra sao, Bách Lý Nhất Kiếm có chút không biết nên an ủi người trước mắt như thế nào, chỉ đành vỗ vai hắn.

“Quên buồn mà bước tiếp đi.”

Lời vừa dứt, lại đổi lấy ánh mắt kỳ quái của Thẩm An Tại.

“Quên buồn mà bước tiếp đi gì chứ, ai nói ta phải quên buồn, phải bước tiếp?”

Mọi người sửng sốt.

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, thản nhiên nói.

“Ta đã trở về thì không cần quên buồn mà bước tiếp.”

Ý của hắn cũng rất rõ ràng, đó chính là hắn chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu Thiên Nhạc, bất kể bằng cách nào.

“Cái này…”

Bách Lý Nhất Kiếm cười khổ, sau đó lại gật đầu.

“Cũng đúng, dù sao thì trên đời này, dường như không có chuyện gì là Thẩm An Tại ngươi không làm được.”

“Nhưng những năm này, ngươi cuối cùng đã đi đâu?”

Hắn có chút nghi ngờ hỏi.

Một đi là ba nghìn năm, hầu như không có tin tức gì.

Thậm chí ngay cả hắn cũng cảm thấy Thẩm An Tại có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

"Ngủ một giấc."

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất nhẹ nhàng.

"Ngươi ngủ một giấc này, chẳng phải ngủ quá lâu rồi sao, ngươi có biết nhóm người của tên ngốc kia và Cảnh Tuyết, vì tìm ngươ, mà gần như đã lật tung tất cả các nơi trong chín đại tinh vực không?"

Hắn im lặng một lúc, nhẹ nhàng gật đầu.

Những chuyện này, hắn làm sao không biết được.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy, một người cô đơn lẻ bóng, canh giữ ở cuối Huyết Tế chi Lộ, canh giữ trước mộ của mình.

"Cảnh Tuyết thì sao, có tin tức gì về Cảnh Tuyết không?"

Thẩm An Tại cau mày hỏi.

Người trước do dự một chút rồi nói: "Tin tức cuối cùng của nàng là đã đến Tàn Hồn chi Địa, sau đó thì không xuất hiện nữa."

"Thế à…"

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, sau đó lại nói: "Vậy bọn Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị thì sao?"

"Bọn họ…"

Bách Lý Nhất Kiếm hơi suy nghĩ: "Đông Phương Thanh Mộc đến vô ảnh đi vô tung, không biết ở đâu, Lý Trường Sinh

hiện tại lại nổi danh, đã là đại trưởng lão của Đạo môn, còn Ô Thiên Nghị…"

Hắn hơi thở dài: "Năm thứ bảy trăm sau khi đến thượng giới, hắn đã chết trong Cửu Vực thí luyện, ngay cả thi thể cũng không mang ra được."

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi sững sờ.

Chết rồi?

Thiên phú của Ô Thiên Nghị cũng không phải là hạng tầm thường ở thượng giới, vậy mà lại chết rồi sao?

"Ừm, năm đó hắn cùng tên ngốc kia, Đông Phương Thanh Mộc, Lý Trường Sinh, bốn người kết nhóm đi vào, đáng tiếc bốn người đi vào, chỉ có ba người đi ra, còn ta, năm đó còn chưa đạt đến tư cách tham gia Cửu Vực thí luyện, chỉ có thể ở bên ngoài quan sát."

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu, thở dài.

"Chuyện năm đó, nghe nói có người đã phục kích, nếu không phải Ô Thiên Nghị liều mạng đoạn hậu, e rằng ba người bọn họ đều sẽ tử nạn nhưng bên trong cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chúng ta lại không thể biết được, chỉ nghe nói bên trong đã xảy ra một số biến cố, tin tức cũng bị phong tỏa."

"Thế à…"

Thẩm An Tại chậm rãi gật đầu, không hỏi nhiều.

"Đây không phải là nơi để nói chuyện, tìm một nơi hẻo lánh, ta sẽ tái tạo lại thân thể cho ngươi, sau đó ngươi đi cùng ta đến Ma đạo chi địa."

"Ma đạo?"

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày, nơi đó nguy hiểm trùng trùng, đi đến đó làm gì?

“Giết vài người.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại bình thản nhưng người nghe có thể cảm nhận được hàn ý ẩn chứa bên trong.

Có lẽ, những người cần giết không chỉ đơn giản là vài người.

“Được.”

Không hỏi tại sao, cũng không hỏi giết ai.

Bách Lý Nhất Kiếm chỉ gật đầu.

Hắn có thể đoán được, chuyện này có thể liên quan đến Thiên Nhạc.

…

Chương 667: Luyện chế trận kỳ

Đạo vực, bên trong một tòa trúc lâu trên núi, trước có suối chảy róc rách.

"Đã ba tháng trôi qua rồi, muốn luyện chế một thân thể phù hợp không phải chuyện dễ dàng, ngươi nói Thẩm phong chủ có thật sự luyện chế được không?"

Trong trúc lâu, Long Chiến Thiên và Phượng Khuynh Tâm ngồi đối diện nhau, đều có chút lo lắng.

Bách Lý Hàn Phong cũng có chút căng thẳng, dù sao thì Bách Lý Nhất Kiếm hiện tại có thể nói là trụ cột tinh thần của bọn họ.

Dù sao thì ở Linh tộc bấy lâu nay, nếu không có Bách Lý Nhất Kiếm, cuộc sống của bọn họ e rằng sẽ không dễ chịu.

"Yên tâm, các ngươi còn không tin vào trình độ luyện khí của Thẩm tiền bối sao?"

Ngọc Phong hơi ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sự tin tưởng.

Dù sao thì lúc trước ở Thần Thước sơn, hắn đã tận mắt chứng kiến Thẩm An Tại dung hợp luyện khí với luyện đan như thế nào, quả thực là thần hồ kỳ kỹ.

Hắn và hai người kia nhìn nhau, rồi gật đầu.

Đúng vậy, nếu không luyện chế được thì Thẩm An Tại cũng sẽ không đồng ý.

Những chuyện hắn đã nói, chắc chắn là có nắm chắc.

Còn ở nơi xa xôi, bên trong một thạch thất được khai phá tạm thời.

Ngọn lửa nóng rực cuồn cuộn, phù quang lưu chuyển.

Bởi vì hiện tại Thẩm An Tại chỉ có thần hồn và sức mạnh của thân thể, Phượng Hoàng thần hỏa cũng đã biến mất, cho nên chỉ có thể dùng Ngũ Hành Hỏa phù để luyện khí.

Mặc dù tiêu hao rất lớn nhưng hiệu quả cũng cực kỳ rõ rệt.

Dù sao thì cũng là sức mạnh của Đế phù, đốt cháy đồ vật căn bản không tốn chút sức lực nào.

Thẩm An Tại đã giết rất nhiều người, trong những chiếc nhẫn trữ vật đó có không ít bảo vật.

Trong đó cũng có Hồn mộc tàn khuyết nhưng niên đại lại không như ý.

Lúc Thẩm An Tại luyện chế không khỏi cảm thán, giá như Linh tuyền của mình còn đó thì tốt rồi, còn có thể thúc đẩy một chút.

Thật đáng tiếc.

Giữa thạch thất, Bách Lý Nhất Kiếm từ từ mở mắt, ánh sáng trong mắt thu liễm lại.

“Cảm giác thế nào?”

Thẩm An Tại lau mồ hôi trên trán, mở miệng hỏi.

Người trước đứng dậy nhảy nhót hai cái, vung tay vung chân, vẻ mặt vui mừng.

“Tốt, tốt lắm.”

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Ban đầu còn tưởng rằng thân thể luyện chế ra, dù sao cũng không phải là thân thể ban đầu, nhất thời tuyệt đối không thể

thuận tay như vậy.

Không ngờ lại vô cùng phù hợp.

Nghĩ lại thì chỉ cần thích ứng thêm một thời gian nữa là có thể hoàn toàn biến thành thân thể của mình, tu vi thân thể cũng có thể nhờ vào sức mạnh của thần hồn mà ngưng tụ lại.

"Được rồi, ngươi ra ngoài nhảy nhót tiếp đi, ta còn phải luyện chế một số thứ."

Thẩm An Tại nhìn hắn nhảy nhót như trẻ con, không khỏi lắc đầu đuổi đi.

"Được, bảo vật cực âm đó, ta sẽ ra ngoài hỏi giúp ngươi."

Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu, không tiếp tục làm phiền Thẩm An Tại.

Còn Bách Lý Hàn Phong, Phượng Khuynh Tâm và những người khác khi nhìn thấy hắn nhảy nhót ra ngoài, đều mở to mắt, có chút kinh ngạc.

Đây… vậy mà lại không có chút cảm giác không phù hợp nào!

Đủ thấy trình độ luyện khí của Thẩm An Tại cao đến mức nào, e rằng trong cả chín đại tinh vực cũng có thể xếp vào hàng đầu.

Bên kia, sau khi Bách Lý Nhất Kiếm rời đi, Thẩm An Tại một mình ở trong thạch thất, nuốt một nắm đan dược, sau đó lại tế ra Ngũ Hành Hỏa phù.

Sau đó lấy ra chiếc nhẫn trữ vật của Lôi lão Kiếm tổ.

Trước đó hắn đã xem qua rồi, đồ vật bên trong không ít.

Cái gì mà Hoàng khí, đan dược Cực cảnh, bí thuật công pháp, nhiều vô kể.

Các loại vật liệu quý hiếm cũng khiến Thẩm An Tại hoa cả mắt, quan trọng nhất là, bên trong có một cây Thiên Lôi trúc!

"Không ngờ vừa buồn ngủ đã có người đưa gối, Thiên Lôi trúc này chính là vật do lôi kiếp tiên thiên tạo thành, bên trong ẩn chứa sấm sét thuần dương, cực kỳ cương liệt, vừa vặn có thể làm vật liệu trận nhãn của trận pháp âm Dương Nghịch Loạn."

"Trước tiên luyện chế trận kỳ, đợi tìm được bảo vật cực âm, trận pháp này sẽ thành."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, sau đó khoanh chân ngồi xuống, ngọn lửa từ từ bao bọc lấy cây Lôi trúc màu xanh lục pha tím trước mặt.

Ngọn lửa thiêu đốt, Lôi trúc phát ra tiếng kêu lách tách, không ngừng có điện quang chạy khắp.

…

Bên trong Ma vực, trên một vách núi gió đen gào thét.

Hai lão giả đang chơi cờ, một người trong số đó gầy gò trơ xương, trông như sắp chết đến nơi, khiến người ta có cảm giác như bò ra từ trong đất.

Nhìn từ xa, trông giống như một bộ xương khoác một chiếc áo choàng đen rộng thùng thình.

Còn lão bà đối diện hắn tóc bạc thưa thớt, trên mặt lại phủ đầy những đường vân màu đen, trông giống như mạng nhện rất đáng sợ.

"Cốt lão ca, tin tức về Thẩm An Tại, ngươi hẳn đã nghe rồi chứ?"

Lão bà hạ một quân cờ, mở miệng nói.

“Nghe rồi, hắn đã đi ra từ Sát hải, còn cõng xác của Bắc Hải đao tôn ra ngoài.”

Giọng nói của Cốt Tiên lão quái bén nhọn như tiếng hai mảnh xương cọ vào nhau.

“Đến lúc đó nếu hắn đến Ma vực, mong Cốt lão ca có thể giúp đỡ Thiên Trúc động.”

Người trước ngẩng đầu, liếc nhìn nàng.

“Yên tâm đi, nghe nói thực lực của hắn hiện tại chỉ ở cảnh giới Cực cảnh, nếu không biết sống chết mà dám đến Ma vực, lão phu chắc chắn sẽ khiến hắn có đi mà không có về.”

Mặc dù hắn đã nói như vậy nhưng lão bà vẫn lộ vẻ do dự.

“Chỉ sợ những vị Đại đế kia sẽ không để hắn chết.”

Cốt Tiên lão quái cau mày, cũng chìm vào trầm tư, sau đó mới từ từ gật đầu.

“Ngươi nói không sai, Huyết Tế chi Lộ đã biến mất lâu như vậy mà không ai tìm ra được, e rằng chỉ có hắn mới có thể tìm ra, những vị Đại đế kia sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Năm đó chúng ta truy sát Bắc Hải đao tôn, không chỉ vì hắn mang theo bảo vật, mà còn vì hắn biết được bí mật của Huyết Tế chi Lộ.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt lóe lên.

“Giờ đã qua nhiều năm như vậy, Thẩm An Tại đã xuất hiện, vậy thì Huyết Tế chi Lộ e rằng không bao lâu nữa cũng sẽ xuất hiện, bí mật bên trong đó, cuối cùng cũng sẽ lộ diện.”

Lão bà gật đầu, sau đó đột nhiên như nhớ ra điều gì, cau mày hỏi.

“Đúng rồi, tên mà ngươi bắt năm đó, vẫn chưa khai ra tung tích của đám người kia sao?”

Cốt Tiên lão quái lắc đầu.

"Không có, thần hồn của tên đó có chút kỳ lạ, lại có thể dung hợp với trời đất, ta đã thử vô số cách trong những năm qua, vẫn không thể hoàn thành việc sưu hồn."

"Vậy hắn hiện tại?" Lão bà nghi ngờ.

"Hừ, bị lão phu giam trong Cốt Trích lâm, ngày đêm tra tấn, hai trăm năm nay chưa từng ngừng, lão phu muốn xem hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu."

"Cốt Trích lâm…"

Lão bà hít một hơi lạnh.

Đó không phải là một nơi tốt đẹp gì, người thường đến đó, chỉ sợ không cần ngủ hai trăm năm, chỉ một phút thôi cũng có thể bị đau đớn đến chết, đau đến phát điên.

Pháp Tắc chi Lực tự thành ở đó, có thể khiến xương cốt và máu thịt của con người mọc ra gai nhọn, mỗi ly một cây gai, sự đau đớn trong đó, có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa không chỉ là thân xác, thần hồn cũng phải chịu đựng sự đau đớn dữ dội mọi lúc mọi nơi, giống như cởi hết quần áo, lăn qua lăn lại trong một đống gai nhọn vậy.

Cơn đau thấu xương đó, dưới Pháp Tắc chi Địa đó còn có thể được khuếch đại gấp trăm nghìn lần.

Ở bên trong đó, quả thực là khiến người ta cầu sống không được, cầu chết không xong.

Từng có một cảnh giới Bất Hủ bại dưới tay Cốt Tiên lão quái, cuối cùng bị bức điên trong Cốt Trích lâm, thần hồn bị tổn thương, mặc cho Cốt Tiên lão quái luyện chế thành khôi lỗi.

Mà cảnh giới Bất Hủ đó, thậm chí chỉ kiên trì được ba năm ở bên trong mà thôi.

Hai trăm năm tra tấn…

Chỉ cần nghĩ đến thôi, lão bà cũng không khỏi rùng mình.

…

Chương 668: Đến Ma vực

Chớp mắt đã năm tháng trôi qua.

Một ngày nọ, bên trong thạch thất, Thẩm An Tại cuối cùng cũng ngừng luyện chế, trong mắt thoáng qua vẻ mệt mỏi nồng đậm.

Bên cạnh hắn, vô số cờ xí chằng chịt lơ lửng trên không trung, mỗi lá cờ đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, từng lá cờ nối liền với nhau.

Tổng cộng tám trăm bốn mươi hai lá cờ, có thể nói năm tháng qua hắn không có một khắc nghỉ ngơi, toàn tâm toàn ý luyện chế những thứ cần thiết cho trận pháp âm Dương Nghịch Loạn.

"Đã có cờ trận, cũng có Thuần Dương ngọc, hiện tại chỉ còn thiếu thứ cuối cùng."

Thẩm An Tại nhìn viên ngọc bích như nửa con cá thái cực trong tay, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Chỉ cần trận pháp âm Dương Nghịch Loạn thành hình, cho dù là cảnh giới Bất Hủ, hắn cũng có nắm chắc đối đầu một hai.

"Xem thử bên Bách Lý huynh có tin tức gì không."

Hắn vươn vai đứng dậy, đi ra khỏi thạch thất.

Đột nhiên nhìn thấy ánh nắng chói mắt, khiến hắn vô thức giơ tay lên che chắn.

"Thời gian trôi qua thật nhanh…"

Hắn cảm thán một câu, sau đó bước đi biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở bên trong trúc lâu.

“Sư huynh!”

Vừa khéo lúc này Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác cũng đang ở đó, thấy hắn xuất quan, liền tiến lên nghênh đón.

“Thích ứng thế nào rồi?”

“Đã hoàn toàn khôi phục thực lực đỉnh phong, nếu để ta đánh lại trận với Lôi lão Kiếm tổ kia, chỉ cần ba kiếm là giết được hắn.”

Bách Lý Nhất Kiếm mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ tự tin.

Hắn đúng là có thực lực này, dù sao thì đứng mười hạng đầu Cực cảnh, không phải ai cũng có thể làm được.

“Vật cực âm mà ngươi nói, những ngày này ta đã đi khắp nơi dò hỏi, cũng có chút manh mối.”

“Ồ, ở đâu?”

Thẩm An Tại nhướng mày, tò mò nhìn sang.

“Vật cực âm vốn sinh trưởng ở những nơi âm khí nặng nề, vực này khó có nhưng Ma vực lại có không ít nơi âm khí nặng nề.”

Bách Lý Nhất Kiếm dừng lại một chút, sau đó tiếp lời.

“Trong đó, lão tổ của Thi Sát sơn được cho là một thi thể âm đã tu luyện ngàn năm mà thành, tuy không phải tiên thiên nhưng cũng tuyệt đối có thể coi là chí bảo.”

“Thi Sát sơn?”

Thẩm An Tại nhướng mày, khóe miệng hơi nhếch lên.

Xem ra, đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tìm được lại chẳng phí công phu.

Những thế lực mà Huyết Ma tiên quân đã nói lúc trước, có cả Thi Sát sơn!

"Đi thôi."

Thẩm An Tại bước đi.

"Đi đâu?"

"Ma vực."

Bách Lý Nhất Kiếm hơi sửng sốt, sau đó gật đầu đi theo.

Ngoài Bách Lý Nhất Kiếm và Cảnh Trường Trường, Thẩm An Tại không mang theo người nào khác.

Thực lực của Hứa Thiên Diệp tuy đã đạt đến Hoàng cảnh nhưng hiện tại mà nói vẫn còn hơi yếu, cứ để hắn ở đây tự mình tu luyện cho tốt đi.

…

Ma vực.

Giữa biển sao, ba bóng người bước đi, mỗi bước đi ra, đều ngang qua biển sao vạn dặm.

Quả nhiên là Ma vực, cho dù là biển sao vạn dặm này, cũng đều ảm đạm, thậm chí còn mang theo màu máu.

Những hung thú khổng lồ ẩn núp trong hư không cũng vô cùng hung bạo.

Nếu không phải khí tức trên người Bách Lý Nhất Kiếm khiến chúng cảm thấy có chút sợ hãi thì e rằng sẽ có một hai con muốn nuốt bọn họ vào bụng.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có người vô tình nhìn thấy bọn họ, đều kinh ngạc.

"Đó không phải là… Bách Lý Nhất Kiếm sao?"

"Hắn lại đến Ma vực làm gì, mau mau, mau chạy!"

Có người hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy.

Uy danh của Bách Lý Nhất Kiếm, bọn họ biết rõ ràng.

Năm đó Bách Lý Nhất Kiếm một kiếm ngang qua biển sao diệt sát năm vị lão tổ Cực cảnh của Thi Ma giới, thậm chí còn tuyên bố chỉ cần người của Thi Ma giới dám xuất hiện, hắn sẽ truy đuổi đến tận cùng, gặp một giết một.

Tin tức Kiếm Yêu tôn xuất hiện ở Ma vực đã truyền ra, lòng người ở Ma vực hoang mang, sợ rằng lão tổ nào đó của thế giới mình đắc tội với hắn, từ đó sẽ liên lụy đến mình.

Giữa biển sao.

"Phía trước chính là Thi Sát giới."

Bách Lý Nhất Kiếm chỉ tay về phía xa, ba người tăng tốc, bay về phía đó.

Giữa một dãy núi màu máu, tử khí nồng đậm bao trùm cả một vùng núi, âm khí dày đặc.

"Lão tổ, không xong rồi, Bách Lý Nhất Kiếm đang xông về phía chúng ta!"

Trên đường lên núi, một thi thể lùn mập, đầu đầy giòi, vừa lăn vừa bò xông lên núi.

Mặc dù thịt trên mặt hắn đều đã thối rữa nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự hoảng sợ của hắn lúc này.

Thi Sát sơn, trước đây là một bãi tha ma, sau đó dưới sự nuôi dưỡng của âm khí, dần dần xuất hiện ngày càng nhiều thi tu, lâu dần, trở thành Thi Sát sơn như ngày nay.

"Cái gì, ai đến?"

Tên thi thể lùn mập còn chưa chạy lên núi thì đột nhiên hai chân rời khỏi mặt đất, cảm thấy mình lơ lửng trên không.

Một bàn tay khổng lồ bóp lấy đầu hắn, ngẩng đầu nhìn lên, một thi thể khổng lồ khủng khiếp đột nhiên xuất hiện giữa không trung, xách hắn lên.

Thi thể này cao tới chín trượng, thậm chí còn mọc ra hai cái đầu, bốn cánh tay và một đôi cánh, trên người còn có không ít vết khâu.

Trông vô cùng kỳ dị, giống như có người cố tình khâu một đống thi thể lại với nhau.

Hắn chính là lão tổ của Thi Sát sơn, người ta gọi là âm Thi vương.

Là thực lực Cực cảnh cửu phẩm, thậm chí còn nắm giữ rất nhiều bí thuật.

"Bách Lý… Bách Lý kiếm tiên đến rồi."

Tên thi thể lùn mập bị xách lên, tay chân luống cuống mở miệng.

"Hắn đến làm gì?"

"Không… không biết, bên cạnh hắn còn có hai người, một người trung niên mặc áo trắng, còn một người trông giống phụ nữ, cõng theo một thi thể."

"Thi thể?"

âm Thi vương sửng sốt, cau mày: "Thi thể như thế nào?"

"Mặc áo xám, hình như còn là một người mù, dùng vải đen quấn mắt."

Ánh mắt hắn ngưng lại, lập tức đoán được điều gì đó, trực tiếp ném tên thi thể lùn mập xuống đất.

"Ngươi đi chặn bọn họ!"

"Á, ta?"

Tên thi thể lùn mập chỉ tay vào mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Còn chưa kịp phản ứng, âm Thi vương đã dùng bốn tay nắm lấy hư không, đột nhiên kéo ra một vết rách, sau đó bước chân vào trong, rõ ràng là định chạy trốn.

"âm Thi vương, định đi đâu vậy?"

Nhưng, hắn vừa mới bước vào, một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Cùng với đó, là ánh sáng rực rỡ xuất hiện trong hư không.

âm Thi vương giật mình, lập tức lùi lại.

Ánh sáng rực rỡ nuốt chửng tên thi thể lùn mập không kịp né tránh kia, hắn còn đang chỉ tay vào mình thì đã bị chia làm hai, chết không thể chết hơn.

"Bách Lý Nhất Kiếm!"

Sắc mặt âm Thi vương âm trầm, nhìn chằm chằm vào ba bóng người từ từ xuất hiện trong hư không.

Bách Lý Nhất Kiếm ở bên trái, Cảnh Trường Trường cõng thi thể ở bên phải, còn người ở giữa.

Là Thẩm An Tại mặc áo trắng, sắc mặt lạnh lùng.

Khi nhìn thấy thi thể sau lưng Cảnh Trường Trường, sắc mặt âm Thi vương rõ ràng thay đổi đôi chút.

Quả nhiên… là Bắc Hải đao tôn!

"âm Thi vương, ngươi vội vã chạy đi đâu vậy?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhướng mày, trường kiếm ngang trước mặt, nhìn hắn nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi là người chính đạo của Linh tộc, đến Ma vực làm gì, chẳng lẽ không sợ chết sao?"

âm Thi vương vừa đánh giá bọn họ vừa mở miệng, trong lòng thầm nghĩ lát nữa phải chạy trốn như thế nào.

“Ngươi cho rằng ta có sợ hay không?”

Sắc mặt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh nhạt.

“Đừng lãng phí thời gian nữa.”

Thẩm An Tại giơ tay ngắt lời hắn, nhìn sang Cảnh Trường Trường bên cạnh.

“Giết đi, không chừa một ai.”

…

Chương 669: Đạo gia khuyên ngươi mau chạy đi

"Được."

Cảnh Trường Trường gật đầu, lập tức biến mất.

Ngay sau đó, khắp Thi Sát sơn vang lên tiếng đàn du dương, cùng với… tiếng kêu thảm thiết!

Nơi đây vốn là một bãi tha ma, oan hồn, thi tu vô số.

Nhưng Cực cảnh, chỉ có một mình âm Thi vương.

Những tên lâu la của hắn căn bản không phải là đối thủ của Cảnh Trường Trường.

Hắn ra tay, quả thực là tàn sát!

Mà ngay cả khi thuộc hạ của mình bị tàn sát như vậy, âm Thi vương cũng không dám nói gì, hắn nghiến răng, quay người bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, một thanh phù kiếm khổng lồ màu vàng giáng xuống từ trên bầu trời, mang theo sức mạnh trấn sát sơn hà.

Trong lúc vội vàng, âm Thi vương chỉ đành chắp hai tay lại, dùng sức kẹp chặt thân kiếm để chống đỡ.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, thân hình khổng lồ của hắn bị đập xuống đất, cả Thi Sát sơn đều rung chuyển.

"Chết tiệt, các ngươi thật sự coi lão tử dễ bắt nạt sao!"

Trong bụi đất mù mịt, âm Thi vương xông lên trời, hai cái đầu đều trợn tròn mắt.

Nhưng, còn chưa kịp làm gì, trước mắt hắn đã có một bóng người lóe lên.

Rầm!

Sức mạnh mạnh mẽ đập vỡ hư không, hắn một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt kinh hãi.

Sức mạnh thân thể mạnh mẽ đến vậy!

Thẩm An Tại lao tới, trong tay xuất hiện một thanh đao dài màu máu.

Khi nhìn thấy thanh đao đó, đồng tử của âm Thi vương co lại, kinh hô lên.

"Huyết Thôn ma đao!"

Thanh đao này, hắn quá quen thuộc.

Hồi đó Bắc Hải đao tôn chính là dựa vào thanh đao này mà giết ra oai danh hiểm hách ở Ma vực.

Nhưng cũng vì vậy mà không ít người thèm muốn phương pháp luyện chế Huyết Thôn ma đao này, dù sao, chỉ cần có thanh đao này trong tay, người cầm thậm chí có thể được coi là bất tử bất diệt!

Xoẹt!

Ánh đao đen kịt lóe lên rồi biến mất, một cánh tay đứt lìa bay lên trời, thi khí nồng nặc thoát ra ngoài.

"Chỉ bằng đám rác rưởi các ngươi, còn giết không chết đồ đệ của ta."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, vừa vung đao vừa chất vấn.

“Là ai, là ai đã giết hắn!”

Tiếng quát hỏi như sấm sét bên tai.

Sắc mặt âm Thi vương khó coi, vừa né tránh vừa nghiến răng.

“Ta không biết, cái chết của đồ đệ ngươi không liên quan đến ta, ngươi hà tất phải bức bách như vậy.”

“Nói không ra, vậy thì ngươi đi chết đi!”

Trong mắt Thẩm An Tại sát ý nồng đậm, cũng lười nói nhảm với hắn.

Đã hắn không biết, sớm muộn cũng sẽ có người biết.

Hắn chắc chắn phải tìm ra tên tội đồ đã moi tim lão tam, phanh thây hắn ra muôn mảnh!

Ánh đao đen kịt liên tục chém ra, thậm chí còn đan xen thành lưới trong hư không.

Mặc dù âm Thi vương là Cực cảnh cửu phẩm nhưng dưới ánh đao liên miên này lại hoàn toàn bị áp chế.

Sức mạnh mà đối phương ẩn chứa trong mỗi nhát đao quá mạnh, sức mạnh thân thể thuần túy đó hòa vào trong ánh đao, nhát nào cũng chém nát hư không.

Xoẹt!

Khi một cái đầu bị chém đứt, hắn cuối cùng cũng hoảng sợ, vội vàng mở miệng.

“Có người có lẽ biết, hắn là người cuối cùng gặp Bắc Hải đao tôn!”

Thẩm An Tại giơ cao đao, dừng lại, hai mắt hơi nheo lại.

“Ai?”

“Cốt Tiên lão quái, hắn chắc chắn biết là ai đã giết Bắc Hải đao tôn!”

Thẩm An Tại cau mày.

Bất Hủ cảnh sao…

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, phía trước đột nhiên có biến cố.

Đôi cánh sau lưng âm Thi vương rung lên dữ dội, hư không vặn vẹo, mơ hồ có thể thấy muôn vàn tinh hải, hắn biến mất trong nháy mắt đó.

“Ha ha ha, có cánh Côn Bằng trong tay, lão tử xem ngươi còn đuổi kịp không!”

Tiếng chế giễu ngạo mạn vang vọng, nơi này đã không còn bóng dáng của âm Thi vương.

“Thì ra đó là cánh Côn Bằng…”

Thẩm An Tại cau mày.

Thật sự là đôi cánh đó đã mục nát không ra hình dạng, hắn mới không nhìn ra ngay được.

Trong tinh hải, âm Thi vương mặt lộ vẻ mừng rỡ, điên cuồng vỗ cánh bỏ chạy.

Chạy, chỉ cần chạy đến chỗ Cốt Tiên lão quái, bọn họ sẽ không làm gì được mình!

Có cánh Côn Bằng, mình chỉ trong nháy mắt là có thể vượt qua một giới, cho dù là bọn họ cũng không đuổi kịp!

Nhưng, trên Thi Sát sơn, Bách Lý Nhất Kiếm lại từ từ ngẩng đầu lên.

“Nếu để ngươi chạy thoát, vậy Bách Lý Nhất Kiếm ta, còn được coi là kiếm tiên nhanh nhất Cửu vực sao.”

Dứt lời, hắn vung kiếm hoa, đột nhiên chém một nhát.

Ánh kiếm màu vàng phá vỡ hư không, trong nháy mắt chìm vào trong tinh hải mênh mông đó.

Nhát kiếm này như mang theo tầm mắt của Thẩm An Tại mà xuyên qua hư không, vô số tinh hải mơ hồ lùi lại, cuối cùng chính là âm Thi vương đang vỗ cánh bỏ chạy, mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Xì!

Vẻ mừng rỡ trên mặt âm Thi vương vẫn còn, đôi cánh cũng đang vỗ nhưng trong nháy mắt đã bị chia thành hai nửa.

Sạch sẽ gọn gàng.

Một nhát kiếm vượt qua vạn dặm tinh hà.

"Không gian chi đạo…"

Thẩm An Tại lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Bách Lý Nhất Kiếm thêm mấy lần.

Hắn cười cười, thu kiếm đứng đó.

"Nhanh đến cực hạn, ít nhiều cũng sẽ chạm đến đạo này, đáng tiếc ta không thông minh bằng tên ngốc kia và Chính Nguyên, chỉ lĩnh ngộ được chút lông gà vỏ tỏi, nếu không đổi thành bọn họ đến, tên âm Thi vương này căn bản không có cơ hội chạy trốn."

Thẩm An Tại từ từ gật đầu, đạo không gian, hiện tại hắn vẫn chưa thành thạo lắm.

Nhưng nếu có cơ hội, hắn sẽ lĩnh ngộ cho bằng được.

"Phong chủ, đã xử lý sạch sẽ rồi."

Lúc này, Cảnh Trường Trường cũng cõng xác chết trở về.

Toàn bộ Thi Sát sơn, không còn bất kỳ thi tu, hồn tu nào nữa.

"Đáng tiếc là trong cơ thể bọn chúng không có khí huyết gì."

Thẩm An Tại gật đầu, đáy mắt thoáng qua một tia tiếc nuối.

"Đi thôi, lấy xác của âm Thi vương, đến Huyết Linh môn."

Hắn sắc mặt hờ hững, biến mất không thấy.

Có Bách Lý Nhất Kiếm ở đây, căn bản không ai có thể chạy thoát.

Đến đây, một cuộc tàn sát lại đang diễn ra.

Toàn bộ Ma vực, đều bắt đầu rung chuyển.

Theo sự sụp đổ của Thi Sát sơn, tin tức rất nhanh đã truyền ra ngoài, tiếp theo là Huyết Linh môn, vô số người chết thảm, thậm chí cả khí huyết cũng bị hút sạch…

Thủ đoạn chẳng khác gì những ma đạo giết người như ngóe kia.

Sự xuất hiện của Bách Lý Nhất Kiếm, cũng khiến cho cả Ma vực lòng người hoang mang.

Chính đạo ma đạo mặc dù từ trước đến nay không hòa thuận nhưng giết chóc như vậy, khó tránh khỏi sẽ thu hút sự chú ý của những người mạnh hơn.

Bất Hủ cảnh của Ma đạo, tuyệt đối sẽ không để một người chính đạo ở trên địa bàn của bọn họ mà giết chóc bừa bãi.

Nhưng kỳ lạ là, theo từng cuộc tàn sát, vô số người chết dưới tay ba người bọn họ, những Bất Hủ cảnh đó lại chậm chạp không có động tĩnh gì.

Như thể đang chờ đợi điều gì đó vậy.

Không chỉ những cường giả Ma vực mặc kệ chuyện này, mà cả tám đại tinh vực khác cũng không có cường giả nào ra mặt.

Tất cả mọi người đều đang chờ.

Chờ một người nào đó xuất hiện.

Tin tức về người tự xưng là phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại xuất hiện cũng đã truyền khắp chín đại tinh vực.

…

Trong một rừng xương gai trắng xóa, một thanh niên mặc áo xanh, tóc tai bù xù, toàn thân đều mọc đầy gai xương.

Những gai xương đó như thể mọc ra từ trong thịt, máu trên người hắn đã khô, hắn quỳ một gối trên mặt đất, đôi mắt xám trắng.

Bên cạnh hắn, cắm một thanh kiếm tinh cương nhuốm máu.

“Hai trăm năm rồi, ngươi vẫn không nói một lời nào, cũng không phát điên, đúng là xương cứng.”

Cốt Tiên lão quái nhìn thanh niên bị tra tấn đến không ra hình người kia, ánh mắt hờ hững.

“Có tin tức về một người, chắc ngươi sẽ thấy hứng thú.”

Mặc cho hắn nói đến vậy nhưng thanh niên đầy gai xương đó vẫn không thèm nhấc mắt lên.

“Hắn tên là Thẩm An Tại.”

Cho đến khi câu nói này vang lên, ngón tay của thanh niên mới hơi động đậy.

Cốt Tiên lão quái nheo mắt lại.

“Khụ khụ…”

Như thể hồi quang phản chiếu, thanh niên ho ra mấy ngụm máu, khó khăn ngẩng đầu lên, mặc dù mặt đầy máu nhưng sắc mặt lại có vẻ hơi lười biếng.

Hắn cười toe toét, giọng nói khàn khàn yếu ớt, giọng điệu thậm chí còn có chút không bình thường, không hề có vẻ gì là đau đớn.

“Đạo gia khuyên ngươi mau chạy đi…”

Chương 670: Bất Hủ cảnh

Thấy người trước mặt bị tra tấn thành ra như vậy mà vẫn cứng miệng, Cốt Tiên lão quái hừ lạnh một tiếng.

"Chỉ là một Cực cảnh thôi mà, có thể làm nên trò trống gì chứ?"

"Nhưng ngươi thì đúng là xương cứng thật, hai trăm năm rồi mà vẫn chưa bị tra tấn chết."

Lời nói của hắn có chút chế giễu nhưng cũng có chút ngoài ý muốn.

Quả thật, hắn chưa từng thấy người nào có đạo tâm kiên định như vậy.

"Phi…"

Đông Phương Thanh Mộc nhổ một ngụm máu, cười toe toét trông có vẻ hơi thảm thương.

"Hai trăm năm nay đạo gia không biết đã ngủ ngon đến mức nào, có gan thì đừng để đạo gia dậy, nếu không sẽ giết chết ngươi mất."

Cốt Tiên lão quái giật giật khóe miệng, sắc mặt có chút âm trầm.

Nhưng phải nói rằng, người trước mặt đúng là có bản lĩnh này.

Hai trăm năm trước, đối phương đã là Cực cảnh cửu phẩm, lại còn là kiếm tiên, thực lực mạnh mẽ.

Nếu không dùng một số thủ đoạn, e rằng hắn chưa chắc đã giữ được hắn lại.

“Lão phu hỏi ngươi lần cuối, những người đó mang theo mảnh vỡ Vạn Giới bi trốn đi đâu rồi?”

Cốt Tiên lão quái lạnh lùng lên tiếng, như thể đã đưa ra tối hậu thư.

“Muốn biết lắm sao?”

Đông Phương Thanh Mộc cười ha ha, ra hiệu cho hắn tiến lên.

Hắn cau mày tiến lên hai bước, áp sát vào tai hắn.

“Quỳ xuống dập đầu mấy cái cho đạo gia, đạo gia sẽ nói cho ngươi biết, ha ha ha!”

Mặt mày Cốt Tiên lão quái khó coi như ăn phải ruồi, hắn túm lấy gai xương trên cánh tay hắn, hung hăng giật ra.

Xoẹt!

Máu thịt lật ra, một đoạn xương tay mọc đầy gai ngược bị giật ra, máu tươi nhỏ giọt.

Đông Phương Thanh Mộc nghiến chặt răng, sắc mặt có chút vặn vẹo, trán đầy mồ hôi nhưng vẫn không kêu một tiếng.

Xương tay bị giật ra, những gai xương trên người hắn lại từng tấc một chui vào trong, chui vào da thịt, từ từ xoay tròn, như thể tạo thành một bộ xương mới.

“Hừ!”

Thuận tay ném khúc xương dính đầy máu xuống đất, Cốt Tiên lão quái quay đầu biến mất.

Đợi hắn đi rồi, Đông Phương Thanh Mộc mới thở hổn hển, tóc tai bù xù trông rất thảm thương.

Cơn đau như vậy, hắn gần như phải chịu đựng từng giây từng phút.

Nhưng mà…

“Sắp rồi, sắp rồi…”

Hắn cười toe toét, có chút mong đợi nhìn vào khu rừng xương gai vô tận này.

…

Một bên khác, trên một vách núi.

Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, nhìn nửa khối hắc ngọc trong tay mình, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Mượn xác của âm Thi vương để luyện chế một nửa trận nhãn khác, đến đây, âm Dương Nghịch Loạn trận cuối cùng đã thành!

“Xuất phát thôi, Thiên Chu động.”

Thẩm An Tại đứng dậy, nhìn về phía xa.

Còn thiếu một số người nữa, những người truy sát Thiên Nhạc năm đó đã sắp giết hết.

Hơn nữa…

Hắn nhìn vào tay mình, hạt giống đã có dấu hiệu nảy mầm, khí huyết tràn đầy.

Nên nhanh chóng giết thêm vài người nữa, hạt giống này sẽ có thể hoàn toàn sinh trưởng.

Đến lúc đó, Huyết Tế chi Lộ mở ra, sẽ có thể biết được bên trong cuối cùng là cái gì.

Hắn rất kỳ lạ một chuyện.

Đó chính là xác của hắn rõ ràng được Thiên Nhạc cõng đi, vậy thì ngôi mộ sau lưng Mộ Dung Thiên chôn xác của ai?

Nhục thân hiện tại này chính là nhục thân ở Thiên Huyền giới, điểm này hắn vẫn có thể cảm nhận được.

Chỉ là Thiên Nhạc đã dùng Luyện Tiên thuật luyện chế nó thành Cực Đạo chi Khí mà thôi.

"Tất cả đáp án sẽ sớm được hé lộ thôi."

Ánh mắt hắn thâm sâu, dẫn theo Bách Lý Nhất Kiếm và Cảnh Trường Trường, một lần nữa lên đường, hướng về phía Thiên Chu động.

Cho dù là Huyết Tế chi Lộ, hay là thứ trong ngôi mộ kia, còn có ai đã móc mất trái tim của Thiên Nhạc, tất cả mọi thứ đều sẽ sáng tỏ!

…

Thiên Chu động.

Vô số đệ tử môn nhân căng thẳng tập trung ở quảng trường tối tăm, nghiêm trận dĩ đãi.

Huyết Linh môn, Thi Sát sơn đều đã diệt vong, tiếp theo sẽ đến lượt bọn họ.

Người trong Ma đạo kỳ thực không đoàn kết như vậy, bọn họ cũng muốn chạy nhưng trận pháp ở đây đã mở ra, hơn nữa còn cưỡng ép tế luyện tinh huyết của bọn họ.

Nếu chạy trốn, đến lúc đó trận pháp vỡ tan, bọn họ cũng sẽ chết.

Chỉ có thể ở lại, hy vọng có thể dựa vào trận pháp ngăn cản kẻ địch, hoặc là lão tổ nhà mình đại phát thần uy các loại.

Trên không trung nơi quảng trường, lão bà chống gậy, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, nàng đột nhiên mở bừng mắt, đôi mắt đục ngầu lóe lên tinh quang.

Đến rồi!

Khi nàng mở mắt, hư không bị xé rách.

Bên trong, chậm rãi đi ra ba người.

“Khai trận!”

Nàng gầm lên một tiếng.

Trong nháy mắt, bên dưới vạn người cùng hô, hai tay kết ấn.

Trận pháp màu đen bay lên, hóa thành một tấm lưới nhện đen khổng lồ bao trùm về phía ba người.

Cùng với đó, còn có một con nhện khổng lồ há miệng, xấu xí khủng bố.

“Cảnh Trường Trường.”

Thẩm An Tại mặt không đổi sắc, nhẹ giọng nói.

“Vâng, phong chủ.”

Cảnh Trường Trường cõng xác chết bước lên một bước, trong tay xuất hiện một cây đàn gỗ hư ảo.

Keng!

Tiếng đàn chói tai vang lên, khiến hư không ở đây run lên.

Sóng lớn vỗ bờ, một bóng lão già hư ảo giơ cao dây đàn quất ra, đi kèm theo đó là sát ý nồng đậm.

Xoẹt!

Dưới dây đàn sắc bén như vậy, con nhện bị chia làm hai, chia làm bốn, chớp mắt đã tan thành từng mảnh.

Bách Lý Nhất Kiếm không chịu yếu thế, cũng giơ kiếm lên.

Dòng sông ánh sáng vạn trượng ập đến từ phía đông, lóe lên rồi biến mất.

Xoẹt!

Ánh kiếm lóe lên, lưới nhện vỡ tan.

Tất cả đệ tử Thiên Chu động bên dưới đều đồng tử co rút, kinh hãi cúi đầu.

Trong lồng ngực của bọn họ, từng tia sáng bùng nổ, cuối cùng nhấn chìm bọn họ.

Một kiếm, vỡ trận, người chết!

"Chết đi!"

Lão bà nhân cơ hội này ra tay, nàng bay lên không trung, sau lưng xuất hiện vô số điểm đen, hóa thành từng con nhện kêu xì xì.

"Lĩnh vực pháp tắc Thiên Chu, xếp hạng lục giai…"

Ánh mắt Thẩm An Tại khinh thường, bước ra một bước.

Cùng với tiếng nổ vang như sấm sét, hư không trực tiếp bị hắn giẫm nát, trong nháy mắt biến mất.

Ầm, ầm, ầm!

Xông thẳng tới, những con nhện đó trực tiếp bị đập vỡ, căn bản không thể làm hắn bị thương chút nào.

"Thân thể khủng bố thật!"

Đồng tử lão bà co rút, còn chưa kịp phản ứng, bóng quyền trước mắt đã nhanh chóng mở rộng.

Ầm!

Một quyền, đầu trực tiếp vỡ nát, máu tươi bay đầy trời.

Thân thể nàng đập vỡ ngọn núi, bụi đất mù mịt.

Lão bà chật vật bò ra khỏi lòng đất, máu thịt nhúc nhích, đầu mọc ra, sắc mặt âm trầm khó coi, trong mắt càng lộ vẻ lo sợ.

Hoàn toàn không có sức phản kháng!

Miểu sát!

Nhìn đối phương sắp xông tới, nàng cuối cùng không nhịn được nữa, kinh hoàng hét lớn.

“Cốt lão ca, cứu ta!”

Vù!

Hư không đột nhiên run lên, Thẩm An Tại đang xông tới bị uy áp mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện ở đây bao phủ, trực tiếp phát ra một tiếng nổ lớn, đập xuống mặt đất, mặt đất nứt toác.

Sắc mặt hai người Bách Lý Nhất Kiếm, Cảnh Trường Trường ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào hư không.

Nơi đó, một lão giả thân hình gầy gò giống như một bộ xương, từ từ bước ra từ hư không.

Mà theo sự xuất hiện của hắn, khí tức ở đây cũng chìm xuống.

“Bất Hủ cảnh!”

Bách Lý Nhất Kiếm nheo mắt lại, tim đập nhanh hơn.

…

Chương 671: Người moi tim lão tam

“Gan to thật, người của lão phu mà ngươi cũng dám động!”

Cốt Tiên lão quái vừa ra sân đã hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống.

“Cốt lão ca!”

Lão thái bà sắc mặt mừng rỡ, trong lòng tuy không phục khi đối phương lúc này mới đến, khiến nhiều đệ tử chết như vậy nhưng không dám biểu lộ ra.

“Yên tâm, hôm nay có lão phu ở đây, hắn còn không động được ngươi.”

Cốt Tiên lão quái lại có vẻ ung dung tự tại, ánh mắt hờ hững, dường như không để những người bên dưới vào mắt.

Trong bụi đất, Thẩm An Tại phủi phủi người đứng dậy, lau sạch bụi trên mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

“Ngươi là Cốt Tiên lão quái?”

Nhìn dáng vẻ của hắn, ánh mắt Cốt Tiên lão quái lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

“Đệ tử của ta, là ai giết?”

Thẩm An Tại không ra tay ngay mà hỏi một câu này.

Người trước liếc nhìn đao khách sau lưng Cảnh Trường Trường, híp mắt, do dự nhìn hắn.

“Ngươi không nhớ sao?”

“Ta hẳn phải nhớ sao?”

Thẩm An Tại cau mày, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không lành.

Thấy sắc mặt hắn không giống giả vờ, Cốt Tiên lão quái trước tiên sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả.

"Đã ngươi không nhớ, vậy để lão phu nói cho ngươi biết!"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, bốn mắt nhìn nhau với hắn.

Người sau lộ ánh mắt chế giễu trêu chọc.

"Người năm đó moi tim Bắc Hải đao tôn, chẳng phải chính là ngươi sao?"

"Nếu không, dựa vào thực lực của hắn, cho dù là Bất Hủ cảnh cũng không phá được thân thể bất tử bất diệt của hắn, ngoài ngươi ra, ai có thể giết hắn? Ha ha ha ha!"

Lời vừa dứt, như có từng tiếng sấm nổ vang trong lòng Thẩm An Tại.

Hắn chớp mắt, sắc mặt có chút hoảng hốt.

Đúng vậy, hắn sớm nên nghĩ đến rồi chứ.

Ngoài người mà lão tam tin tưởng nhất, ai có thể sống sờ sờ moi tim hắn ra?

Sẽ không phải là thằng ngốc, sẽ không phải là Cảnh Tuyết.

Vậy thì…

Chỉ có thể là mình.

Thẩm An Tại đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía sau lưng Cảnh Trường Trường, nhìn đao khách áo xám bịt mắt, sắc mặt bình tĩnh.

Lúc này, sự căm hận đối với tên giả Thẩm An Tại kia, đã thấm vào tận xương tủy!

“Tự tay giết chết đệ tử của mình, thật là buồn cười, ha ha ha ha!”

Cốt Tiên lão quái cười cuồng loạn, không hề che giấu sự chế giễu trong giọng nói.

Bên kia, Bách Lý Nhất Kiếm cũng lộ vẻ kinh ngạc, đầy vẻ không thể nào.

Hắn không tin người yêu đồ như mạng như Thẩm An Tại lại làm ra chuyện như vậy, trong đó chắc chắn có ẩn tình!

“Ngươi muốn biết, lão phu đã nói cho ngươi biết rồi, tiếp theo, đến lượt ngươi nói cho lão phu một số chuyện.”

Cười xong, sắc mặt Cốt Tiên lão quái dần dần lạnh xuống.

“Vạn Giới bi ở đâu!”

Hắn đã mắc kẹt ở Bất Hủ tam phẩm quá lâu rồi, ba nghìn năm không tiến thêm được nữa.

Chỉ có mảnh vỡ Vạn Giới bi mới có thể giúp hắn tìm ra con đường đến Đại đế!

Không chỉ có hắn, tất cả các võ giả biết đến sự tồn tại của Vạn Giới bi đều phát điên vì vật này.

“Ngay trên người ta, ngươi đến lấy đi.”

Thẩm An Tại lạnh lùng đáp, tiếng rồng gầm vang lên, hắn trong nháy mắt tiến vào Cửu Chuyển Tàng Long biến tầng thứ chín.

“Không biết tự lượng sức.”

Thấy hắn còn dám mở bí pháp, Cốt Tiên lão quái hừ lạnh một tiếng, lập tức giơ tay lên.

Ầm ầm!

Giữa hư không, một cây cốt thương khổng lồ che cả mặt trời rơi xuống.

Thẩm An Tại không kịp né tránh, đột nhiên cảm thấy đau nhói ở hai chân.

Từng chiếc gai xương chui ra từ trong máu thịt của hắn, cắm sâu vào hư không.

"Pháp tắc Cốt Cức của lão phu được xếp vào hàng tứ giai, không dễ thoát ra đâu, chịu chết đi!"

Cốt Tiên lão quái cười gằn, điều khiển cây cốt thương khổng lồ rơi xuống.

Ầm!

Nhưng, cùng với tiếng nổ vang lên, vô số tia lửa bắn ra.

"Hừ, muốn chạy sao?"

Người trước hừ lạnh, hai tay vẫy một cái.

Gió trắng cuồn cuộn, một rừng xương gai trắng xóa xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của rừng xương gai này, vô số ngọn lửa bay tán loạn bên trong đều mọc ra gai xương, bbi5 khóa chặt trong hư không.

"Phụt…"

Tia lửa hóa thành vô số Thẩm An Tại, sau đó từng cái một vỡ tan.

Chỉ có bóng lửa trước mặt Cốt Tiên lão quái, hiện ra Thẩm An Tại phun ra máu tươi, nắm đấm giơ cao dừng lại giữa hư không, từng chiếc gai xương như gai nhọn mọc ra từ trong khớp xương của hắn, cắm rễ vào hư không.

Nếu dùng sức đánh tiếp, có thể hắn sẽ tự rút xương tay của mình ra.

“Vung đi, ngươi cứ…”

Chát!

Biểu cảm chế giễu của Cốt Tiên lão quái vừa mới hiện lên thì nghe thấy một tiếng tát giòn tan.

Hắn ngây người.

Thẩm An Tại nhìn bàn tay phải của mình rũ xuống, da thịt mềm nhũn, mặt không đổi sắc.

Mặc dù đau đớn dữ dội nhưng lúc này hoàn toàn không thể che giấu được sát ý nồng đậm trong lòng hắn.

Giữa hư không, đoạn xương tay đẫm máu mọc ra gai ngược kia khiến lão thái bà, Bách Lý Nhất Kiếm đều hít vào một hơi.

Cái này… nhìn thôi đã thấy đau thấu xương.

Tuy nhiên, ý niệm đen trắng trong mắt Thẩm An Tại lóe lên, bàn tay phải mềm nhũn nhanh chóng hồi phục.

Hắn tiến lên bóp lấy đầu Cốt Tiên lão quái, đập mạnh xuống.

Ầm!

Lại một cú đấm, cuối cùng cũng đánh thức được hắn đang sửng sốt, lực mạnh đập vào khiến hắn cũng đau đớn.

Chết tiệt, tên này sao lại giống như kẻ điên, giống hệt tên kia, bị rút xương mà không kêu một tiếng!

“Tìm chết!”

Nhưng điều này cũng khiến hắn tức giận.

Dù sao thì hắn cũng là một Bất Hủ cảnh, vậy mà lại bị một Cực cảnh áp đảo.

Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến thiên hạ chê cười sao?

Hắn thuận tay nắm lấy nắm đấm mà Thẩm An Tại đập tới, dùng sức xoay một cái.

Rắc!

Tiếng xương cốt vặn vẹo vỡ vụn vang lên.

Nhưng Thẩm An Tại lại há miệng.

Bên trong, hàng trăm nghìn luồng kiếm quang tràn ra, leng keng đập vào người hắn.

Hơn nữa, hắn còn dùng một tay khác nắm chặt một thanh đao dài màu máu, liên tục chém ra, đi cùng với tiếng chuông sớm tiếng trống chiều, đao nào cũng mạnh mẽ và nặng nề.

Một loạt các đòn tấn công, khiến lão thái bà rùng mình.

Những đòn tấn công này, bất kể đòn nào, đổi lại là nàng, e rằng đều khó có thể đỡ được.

Nhưng, những đòn đánh vào người Cốt Tiên lão quái, ngoài việc khiến hắn hơi đau ra thì căn bản không làm hắn bị thương.

Có lẽ bị chọc giận, hắn gầm lên một tiếng, uy áp Bất Hủ tràn ngập.

Ầm!

Thẩm An Tại trực tiếp bị đánh bay, phun ra máu tươi, ngay cả quan ngọc cũng vỡ tan.

Tóc đen cùng hàng tóc bạc hai bên thái dương bay phất phơ, trông có vẻ hơi nhếch nhác.

“Ngươi thực sự chọc giận lão phu rồi.”

Ánh mắt Cốt Tiên lão quái lạnh lùng, trong nháy mắt biến mất.

Trước khi xuất hiện trở lại, đã bóp lấy cổ Thẩm An Tại, trực tiếp xách hắn lên.

Tốc độ nhanh đến mức Thẩm An Tại hoàn toàn không thể bắt kịp.

Khoảng cách giữa Cực cảnh và Bất Hủ giống như một vực thẳm, khó có thể vượt qua.

"Chết!"

Một cú đấm giáng xuống, giữa các kẽ xương mọc ra gai nhọn.

"Trận khởi!"

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm An Tại khàn giọng, quát khẽ một tiếng.

Ngay lập tức, trong ống tay áo của hắn bắn ra vô số luồng sáng, nằm rải rác khắp hư không, bao phủ phạm vi trăm dặm.

Cùng với hai viên ngọc cổ bay lên, một đồ án âm Dương ngư khổng lồ xoay tròn rơi xuống.

Cú đấm mà Cốt Tiên lão quái tung ra bỗng khựng lại rồi sượt qua má Thẩm An Tại.

Hắn cau mày.

Đánh hụt rồi sao?

Là một Bất Hủ cảnh, sao có thể đánh người mà không trúng chứ?

"Có vấn đề!"

Hắn lập tức muốn rút lui nhưng phát hiện cơ thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển, ngược lại còn lộn nhào giữa

không trung.

“Đây là trận pháp gì vậy!”

Không xa, lão thái bà kinh hô.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng, cảnh giới trăm dặm này đã trở nên xa lạ.

…

Chương 672: Giấu một thanh kiếm

Tất cả các phương hướng, tất cả các giác quan dường như đều trở nên hỗn loạn.

"Đây là trận pháp gì!"

Cốt Tiên lão quái nhất thời cũng hoảng hốt vài phần.

Bất kể hắn muốn làm gì, dường như kết quả đều không giống với những gì hắn tưởng tượng.

Không phải là ngược lại, nếu chỉ là giơ tay đổi chân thì với cảnh giới của hắn, có thể thích ứng ngay lập tức.

Nhưng bây giờ, lại luống cuống tay chân, chính hắn cũng không biết hành động tiếp theo của mình sẽ biến thành như thế nào.

Ví dụ như vừa rồi… lộn nhào trước mặt mọi người.

Ầm!

Đáp lại hắn là đế giày của Thẩm An Tại đá tới.

"A mi nốt…"

Cùng với sự gia tăng của sức mạnh trận pháp, thậm chí hắn còn nói năng không rõ ràng, nói năng lung tung.

"Sơn Hà Thiên Kiếm, chém!"

Ánh mắt Thẩm An Tại sắc bén, đôi mắt lưu chuyển khí tức đen trắng.

Trên bầu trời, một thanh kiếm đen trắng khổng lồ ầm ầm giáng xuống.

Phù đạo chi khí mạnh mẽ bên trong khiến đồng tử của Cốt Tiên lão quái co lại rồi giãn ra, to nhỏ bất thường trông rất kỳ quái.

Uy áp Đế phù!

Một kiếm này lại ẩn chứa uy áp Đế phù!

Hắn giơ một tay một chân lên, dùng tư thế vô cùng kỳ lạ đỡ thanh kiếm đen trắng giáng xuống.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, hư không nứt ra từng mảnh, khí đen trắng khủng khiếp tràn ra.

Thân thể Cốt Tiên lão quái trực tiếp bị chém thành từng mảnh.

Cảnh tượng này khiến lão thái bà kinh hãi.

Thật không ngờ, dùng thủ đoạn Cực cảnh lại làm bị thương một Bất Hủ cảnh!

Có lẽ trận pháp đó đã giúp rất nhiều nhưng quan trọng hơn là, hắn lại có thể làm bị thương Bất Hủ cảnh!

Sức mạnh của phù kiếm đó khiến người ta kinh hãi.

"Tím tro!"

Thân thể Cốt Tiên lão quái lại hợp lại nhưng ngũ quan tay chân lại mọc riêng rẽ, mặc dù nói không rõ nên nghe không rõ hắn nói gì nhưng đại khái có thể hiểu được chỉ là một câu "Tìm chết" hay đại loại như vậy.

Nhưng, ngay sau đó, trước mắt hắn trực tiếp tối đen, hai tai cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thậm chí không cảm nhận được tứ chi của mình có đang hoạt động hay không, không thể cảm nhận được gì cả.

Nắm bắt cơ hội này, Thẩm An Tại cầm Huyết Thôn ma đao, xông lên chém.

Ánh đao như mưa, liên tục chém xuống.

Mặc dù Cốt Tiên lão quái là Bất Hủ cảnh, sinh cơ trong cơ thể là vô tận, bất kể hắn chém bao nhiêu lần, hắn đều có thể phục hồi, hắn vẫn không dừng tay.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Bất Hủ cảnh và Cực cảnh, chính là mặc dù thực lực của Cực cảnh mạnh mẽ nhưng dù sao cũng có tuổi thọ hữu hạn.

Còn đến Bất Hủ cảnh, có thể nói là tuổi thọ vô tận.

Điểm khác biệt duy nhất là có những người dù sở hữu vô số tuổi thọ, cũng không thể tiến thêm một bước.

Mà trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, việc nâng cao tu vi dường như đã trở thành mục tiêu theo đuổi duy nhất của bọn họ, gần như phát điên.

Thậm chí có người thà không muốn tuổi thọ vô tận này, cũng muốn mạo hiểm đột phá.

Khi nhìn thấy Cốt Tiên lão quái bị Thẩm An Tại áp đảo chém giết, dù là Bách Lý Nhất Kiếm hay lão thái bà ở Thiên Chu động, đều cảm thấy kinh ngạc.

Cảnh tượng này, quả thực khiến người ta cảm thấy như là giả vậy.

Chém liên tục nửa khắc, hư không đều phủ đầy vô số vết đao, Thẩm An Tại mới một lần nữa bị uy áp mạnh mẽ chấn bay.

Bên kia, Cốt Tiên lão quái cuối cùng dựa vào cảnh giới mạnh mẽ của mình, cưỡng ép giành được chút quyền kiểm soát cơ thể trong trận pháp âm Dương Nghịch Loạn.

Lúc này, trong lòng hắn đã vô cùng kinh hãi.

Lần đầu tiên, hắn lần đầu tiên cảm nhận được một tia nguy cơ tử vong trong tay một Cực cảnh.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, mỗi một đao quang mà đối phương chém ra đều ẩn chứa khí tức Đế phù.

Tiếp tục như vậy, cho dù hắn là Bất Hủ cảnh thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chém chết!

"Dừng tay!"

Nhận ra đối phương sắp xông tới, hắn vội vàng gầm lên một tiếng.

Xoẹt!

Ánh đao của Thẩm An Tại dừng lại trên đỉnh đầu hắn ba tấc, không hạ xuống nữa.

Không phải vì câu "Dừng tay" của hắn, mà là vì.

Trong hư không biến ảo, xuất hiện một bóng dáng thanh niên quỳ trên mặt đất, đầu tóc bù xù.

Mặc dù có thể nhìn thấy nhưng đối phương không ở trong không gian này.

Tuy nhiên, thanh niên đó dường như cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng bên này.

Hắn khẽ động ngón tay, từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhợt nhạt, có râu và vết máu, trông rất thê thảm, khiến Thẩm An Tại hít thở hơi khó khăn.

"Ồ, Thẩm phong chủ à, lâu rồi không gặp…"

Vẫn là dáng vẻ lười biếng đó, vẫn là giọng điệu nhàn nhã đó.

Nhưng kết hợp với cảnh toàn thân hắn lộ ra xương gai, máu thịt đầm đìa, lại có vẻ vô cùng trái ngược.

Một người nhàn nhã tự tại như vậy, giờ đây lại trở nên như thế này, ngay cả khi cử động một chút cũng phải chịu đựng nỗi đau nhói xương.

"Ngươi… sao lại thành ra thế này?"

Thẩm An Tại cũng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ lại gặp Đông Phương Thanh Mộc ở đây!

Ngay cả Bách Lý Nhất Kiếm ở xa xa lúc này cũng hít một hơi khí lạnh.

Hồi ở Thiên Huyền giới, nếu nói tính tình ai phóng khoáng tự tại nhất thì không ai khác ngoài Tam Hoa kiếm tiên.

Hắn thực sự không cầu bất cứ thứ gì, chỉ cầu tự do tự tại, không tranh không đấu.

Mà bây giờ… hắn lại bị nhốt ở đó, từng phút từng giây đều bị tra tấn.

Bởi vậy bấy nên lâu nay không nghe thấy tin tức của hắn, thì ra là…

"Thu trận pháp lại, nếu không lão phu sẽ giết hắn ngay bây giờ!"

Cốt Tiên lão quái cười gằn nói.

Trong hư không, toàn thân Đông Phương Thanh Mộc bị xương gai bò lên, từng chút một mà co cuốn lại, máu tươi nhỏ giọt.

Tiếng xương cốt cọ sát khiến người ngoài nhìn vào không khỏi rùng mình, có chút cảm thông.

"Ừm…"

Đông Phương Thanh Mộc rên lên một tiếng nhưng không hét lớn, mà nhổ một bãi nước bọt, cười toe toét.

“Thẩm phong chủ, đừng lo cho tiểu đạo, giết chết hắn trước đã…”

Giọng nói khàn khàn không rõ ràng vang lên, khiến Thẩm An Tại nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đã hoàn toàn lạnh lẽo.

“Ngươi… ngươi muốn làm gì!”

Cốt Tiên lão quái âm thầm giật mình.

“Giết ngươi.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lẽo, một tay cầm đao, ánh sáng phù văn đen trắng quấn quanh, một tay cuồng phong tụ thành kiếm, sức mạnh Ngũ Hành lưu chuyển.

Lúc này hắn không còn nương tay nữa, sử dụng hai loại sức mạnh phù văn mạnh nhất của mình.

Khí tức khủng bố bao trùm, phía trước, đồng tử Cốt Tiên lão quái co lại, cảm giác tử vong nồng đậm bao trùm lấy trái tim.

Nếu như bình thường, hắn có lẽ còn có thể chống đỡ hai loại sức mạnh phù văn này.

Nhưng giờ đây ở trong trận pháp quỷ dị đó, hắn có thể mở miệng nói chuyện đã là khó khăn vô cùng, huống chi là điều động thủ đoạn để chống đỡ.

Chỉ có thể bị chém!

Cuối cùng, hắn nghiến răng, trực tiếp vượt qua hư không, một tay túm lấy Đông Phương Thanh Mộc trong rừng xương gai ra, chắn trước người mình.

Hắn không muốn chết!

Nhưng, điều khiến tất cả mọi người bao gồm cả Thẩm An Tại đều không ngờ tới là.

Đông Phương Thanh Mộc bị bóp cổ chắn trước mặt, lại cười.

Đôi mắt có chút mệt mỏi u ám đó, bắt đầu dần dần có tinh quang xuất hiện.

"Đồ khốn kiếp nhà ngươi, chỉ chờ ngươi thả đạo gia ra thôi."

Cùng với giọng nói rõ ràng mang theo sự tức giận của hắn vang lên, trên bầu trời, đột nhiên từ xa xa truyền đến một tiếng bò rống.

"Ngươi… bị nhốt hai trăm năm rồi, sao còn có thể có sức lực!"

Cốt Tiên lão quái kinh ngạc.

"Đạo gia có giấu một thanh kiếm, ngay trên đầu ngươi đấy!!"

Đông Phương Thanh Mộc lật tay nắm lấy cổ mình, đột nhiên giơ tay phải lên.

Xoẹt!

Cùng với một con trâu xanh đạp không mà đến, từng bước nở hoa, vô số cành lá cây cối lan tràn.

Cả bầu trời xanh tươi, cành lá mọc um tùm.

Một thanh kiếm gỗ có dây leo quấn quanh, từ trên trời giáng xuống, được Đông Phương Thanh Mộc nắm trong tay.

Không biết từ lúc nào hắn đã ngậm một cọng cỏ đuôi chó trong miệng, cười toe toét.

Áo xanh nhuốm máu, mái tóc đen rối tung bay theo gió, một luồng kiếm ý được trời đất gia trì bay lên.

Vô số kiếm gỗ trên không trung, vô cực!

…

Chương 673: Đạo gia đưa ngươi về nhà

"Đây là…"

Đồng tử của Cốt Tiên lão quái co lại, tim đập thình thịch.

Vạn kiếm gỗ trên không trung, mang theo uy áp mạnh mẽ, như thể Thiên Đạo hóa hình.

Lúc này, đạo sĩ áo xanh cầm kiếm kia, giống như hóa thân của Thiên Đạo, uy lực vô cực.

"Chém!"

Cùng với tiếng quát của Đông Phương Thanh Mộc, vạn kiếm gỗ từ trên trời rơi xuống, hóa thành một dòng sông kiếm cuồn cuộn rơi xuống.

Trong trận pháp âm Dương Nghịch Loạn, Cốt Tiên lão quái căn bản không thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng sông kiếm gỗ xuyên qua ngực mình.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Mức độ thê lương, như thể bị người ta nuốt sống nuốt tươi vậy.

Chỉ thấy đồng tử của Cốt Tiên lão quái mở to, tơ máu dày đặc, một đóa hoa yêu dị màu máu nở rộ.

Có thể thấy bằng mắt thường, vô số chồi non nhỏ mọc trên bề mặt da hắn, rễ cây điên cuồng lan tràn trong máu thịt.

Nỗi đau đớn này, không hề dễ chịu hơn so với việc xương đâm vào người.

“A!!”

Cốt Tiên lão quái đau đớn toàn thân run rẩy, co giật không ngừng.

Nhưng mặc dù có thể thấy hắn rất đau đớn nhưng vẫn chưa có thể thực sự giết chết hắn.

Sức sống khủng khiếp của cảnh giới Bất Hủ đang điên cuồng phục hồi tất cả những tổn thương mà hắn phải chịu.

Đây chính là cảnh giới Bất Hủ!

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, cũng có chút kinh ngạc.

Nếu đổi lại là cảnh giới Cực cảnh nào khác, đừng nói là Đông Phương Thanh Mộc, dưới sự tấn công liên tiếp của mình vừa rồi, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tiếng kêu thảm thiết như xé lòng, khiến lão bà nhìn thấy da đầu tê dại, đã bắt đầu có chút chùn bước.

Ngay cả cảnh giới Bất Hủ cũng bị hai bọn họ đánh thành ra như vậy, có thể nói là không có sức phản kháng.

Huống chi là nàng chỉ là cảnh giới Cực cảnh.

Ánh mắt lóe lên, nàng lặng lẽ lùi lại, dường như đã chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng, nàng vừa lùi lại, Bách Lý Nhất Kiếm đã cầm kiếm kề cổ nàng từ phía sau.

“Muốn đi đâu vậy?”

“Ta…”

Sắc mặt lão bà khó coi.

Chạy cũng không thoát, có Bách Lý Nhất Kiếm ở đây, cho dù tốc độ của mình có nhanh đến đâu cũng vô dụng.

“Ngươi có cho rằng ngươi có thể giết được ta không?”

Bên kia, Cốt Tiên lão quái đè nén nỗi đau, gầm lên.

Mặc dù cơn đau nhói từ trong cơ thể truyền đến, toàn thân mọc đầy cỏ hoa, khiến hắn trông giống như một con quái vật nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hắn bóp chặt thanh kiếm gỗ cuối cùng mà Đông Phương Thanh Mộc đâm tới.

"Kiếm của ngươi mang theo sức mạnh của trời đất nhưng lão phu đã sớm thoát khỏi trời đất, kiếm của ngươi có mạnh đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là Cực cảnh, chưa vào cảnh giới Bất Hủ!"

Cốt Tiên lão quái cười cuồng loạn, dường như có chút mất trí dưới sự tra tấn.

"Phải không."

Nhưng, Đông Phương Thanh Mộc lại sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói.

Thanh kiếm gỗ trong tay hắn, một hóa thành hai, hai hóa thành ba, ba hóa thành hàng nghìn hàng vạn.

Vô số Đông Phương Thanh Mộc xuất hiện, nơi này đã trở thành một nghĩa địa kiếm.

"Kiếm của đạo gia đúng là chưa đạt đến mức có thể giết được ngươi nhưng có một kẻ thì có thể."

Lời nói hờ hững buông ra, Thẩm An Tại hơi nheo mắt, mơ hồ đã đoán được tiếp theo hắn sẽ thi triển kiếm pháp gì.

Quả nhiên, khi Đông Phương Thanh Mộc giơ kiếm, khi vô số đạo sĩ trẻ tuổi giơ kiếm, khi ý niệm vô song, vô cực lan tỏa, Thẩm An Tại từ từ gật đầu.

Đông Phương Thanh Mộc có một kiếm thuật, tên là Mượn kiếm.

Người đời sau này có thể không biết nhưng hắn năm đó đã từng mượn Mộ Dung Thiên một kiếm.

Kiếm đó tên là, Khai Thiên Môn.

Hơn nữa trong ba nghìn năm qua, kiếm thuật của Mộ Dung Thiên, tuyệt đối đã sớm vượt xa năm đó ở Thiên Huyền giới, cũng chắc chắn vượt xa dự đoán của Thẩm An Tại.

Ví dụ như…

Trong ý niệm vô song này ẩn chứa uy áp nồng đậm của Đại đế.

"Không… không thể nào!"

Đồng tử của Cốt Tiên lão quái co lại, quay đầu định chạy nhưng lại trực tiếp cắm mặt xuống đất, ngã sõng soài.

Hiệu quả của trận pháp âm Dương Nghịch Loạn vẫn chưa qua, hắn đương nhiên không thể dễ dàng rời đi như vậy.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hoàn toàn hoảng loạn.

Cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm tràn ngập trong lòng, khiến hắn, một võ giả cảnh giới Bất Hủ có tuổi thọ vô hạn, cảm thấy sợ hãi sau một thời gian dài.

Cho đến lúc này, hắn mới hiểu ra, hắn không muốn chết.

Hắn vẫn chưa sống đủ, mặc dù trong nhiều năm qua, dường như hắn đã không còn khái niệm về tuổi thọ, đã quen với việc mình trường sinh bất tử, thậm chí thỉnh thoảng còn có chút chán nản.

Nhưng khi cái chết thực sự ập đến, hắn vẫn sợ hãi.

"Không… đừng giết ta, ta sai rồi!"

Đối mặt với sự cầu xin hoảng sợ của hắn, Đông Phương Thanh Mộc lại không hề dừng tay.

Đùa à, hắn tu đạo, tu chính là sự tiêu dao khoái hoạt, đạo tâm sáng suốt.

Tên già này đã nhốt mình đủ hai trăm năm, hai trăm năm lận đó!

"Đạo gia đưa ngươi về nhà!"

Đông Phương Thanh Mộc mắt đỏ ngầu, giơ kiếm giận dữ chém.

Từng luồng kiếm quang rực rỡ nối liền trời đất bốc lên, hòa vào nhau.

Trong hư không, một bóng hình khổng lồ mơ hồ xuất hiện.

Đó là một thanh niên mặc áo đen, một tay nắm chặt chuôi kiếm sau lưng, lông mày sắc bén.

Khi từ từ rút kiếm, hư không có tiếng kiếm ngân vang vọng, vô cực lại vô song, ẩn chứa ý chí của Đại đế.

Một kiếm như vậy, trời đất mất màu, vạn vật xấu hổ.

Thẩm An Tại không ngăn cản tất cả những điều này, trong nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hắn thấy Đông Phương Thanh Mộc lộ ra vẻ tức giận.

Nghĩ lại thì, nỗi đau đớn suốt hai trăm năm qua vẫn khiến hắn ghi nhớ trong lòng.

Rốt cuộc thì không ai là thánh nhân, thánh cũng không phải là không biết đau.

Hắn chỉ đang nhẫn nhịn mà thôi.

Có thể nhẫn nhịn hai trăm năm, người không thể không nói rằng đạo tâm của Đông Phương Thanh Mộc kiên định cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, e rằng so với Mộ Dung Thiên, cũng không kém.

Cùng với vô số kiếm quang nối liền trời đất ập xuống, Cốt Tiên lão quái lăn lộn bò trườn, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng lần này hắn chạy thế nào cũng không thoát khỏi một kiếm này.

Những bông hoa cỏ mọc trên người hắn, từng tấc một nổ tung, kiếm khí ngang dọc.

Khi kiếm quang nối liền trời đất rơi xuống, Thẩm An Tại lạnh lùng nhìn ánh sáng đó hoàn toàn nuốt chửng Cốt Tiên lão quái.

Kiếm quang ẩn chứa ý chí của Đại Đạo, hoàn toàn phá hủy sức mạnh bất hủ trong cơ thể hắn.

Trong hư không, thanh niên mặc áo đen kia dường như cảm ứng được điều gì, hơi quay đầu lại.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Sư đồ gặp nhau nhưng lại theo cách như vậy.

Thấy được một luồng ý chí ẩn chứa trong một kiếm mà Đông Phương Thanh Mộc mượn được.

Cùng với cái chết của Cốt Tiên lão quái và bóng hình của Mộ Dung Thiên tan biến, lúc này đột nhiên đổ mưa như trút nước.

Thẩm An Tại nhắm mắt nhìn trời, không biết đang nghĩ gì.

Mượn cơn mưa như trút nước, thân thể của lão bà đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số luồng sương mù đen tản ra.

Tự bạo?

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày, không ngờ nàng lại dứt khoát như vậy, trực tiếp lựa chọn tự bạo để tìm cơ hội cho thần hồn trốn thoát.

Cũng thực sự có hiệu quả, dưới màn sương mù đen mênh mông này, hắn đúng là nhất thời không thể phân biệt được thần hồn của đối phương rốt cuộc đã trốn đi đâu.

Nhưng…

Hắn nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau cũng không nói gì, chỉ giơ tay phải lên.

Gió trong lành thổi mạnh, ống tay áo của hắn được căng ra.

Một lực hút mãnh liệt ập đến, khiến vô số luồng khí đen chảy ngược, tất cả đều bị ống tay áo không lớn không nhỏ của hắn nuốt chửng.

Trong luồng khí đen, một con nhện hư ảo vô cùng kinh hãi.

"Đây… đây lại là pháp thuật gì!"

Chương 674: Huyết Tế chi Lộ sắp mở

Cho đến khi thần hồn của lão bà bị hút vào trong ống tay áo, hóa thành hư vô giữa vô số vòng xoay nhật nguyệt tinh tú, nàng vẫn không thể hiểu được.

Tại sao trung niên áo trắng kia lại có nhiều thủ đoạn như vậy.

Cùng với cái chết của nàng và Cốt Tiên lão quái, mưa càng lúc càng lớn.

Làm ướt áo bào và tóc của Thẩm An Tại nhưng không thể khiến hắn mở mắt.

"Phụt…"

Cho đến khi phía trước, vô số cây xanh tan biến, thanh niên đạo sĩ kia cuối cùng cũng phun ra máu tươi, như một đường cong rơi xuống chân trời.

Hắn mới giơ tay lên, gió trong lành nâng đỡ, đồng thời dùng đầu ngón tay liên tục điểm.

Mười ba cây kim gió đâm vào mạch máu tim của hắn, coi như ổn định được mạch tim của hắn.

Bấy nhiêu năm nay, tinh thần và thể xác của hắn đã căng thẳng đến cực độ, không chết đã là một điều kỳ diệu.

"Bách Lý huynh."

"Tới đây."

Bách Lý Nhất Kiếm tiến lên, tiếp nhận cơ thể của Đông Phương Thanh Mộc, bắt đầu dùng sức mạnh cực đạo trong cơ thể mình để giúp hắn chữa thương.

Thẩm An Tại chỉ là nhục thân Cực cảnh nên không có sức mạnh cực đạo này, chỉ có thể do hắn làm.

Trong lúc hai người chữa thương, hắn đã xòe lòng bàn tay ra.

Một hạt giống màu máu nằm im lìm.

Phía trước, nơi Cốt Tiên lão quái và lão bà chết, vô số khí huyết xông lên trời, điên cuồng tràn về phía hạt giống Linh mộc.

Có lẽ là có sự gia nhập của huyết nhục Bất Hủ, mà bằng mắt thường có thể thấy được, trên bề mặt hạt giống này xuất hiện từng đường vân màu máu, bên trong run rẩy.

Như thể có thứ gì đó sắp phá vỡ từ bên trong.

Thẩm An Tại hít một hơi thật sâu, từ từ đặt hạt giống này vào trong hư không.

Bên kia, Đông Phương Thanh Mộc cuối cùng cũng tỉnh lại, hắn nhìn vết máu đầy người mình, cùng với những vết sẹo khắp người, không khỏi bật cười.

"Đạo gia bây giờ chắc thảm lắm nhỉ?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tàn tạ là gì chứ, nếu thật sự muốn nói là tàn tạ.

Đại khái là hắn là sư phụ này, cho đến bây giờ vẫn chưa thể thực sự nói chuyện với ba đệ tử của mình.

"Hắn bắt ngươi mà không giết ngươi, là vì cái gì?"

Thẩm An Tại mở miệng hỏi.

“Vì cái gì…”

Đông Phương Thanh Mộc nằm trong lòng Bách Lý Nhất Kiếm, nhìn bầu trời màu máu này, lẩm bẩm nói.

“Chỉ muốn tìm bọn Vu Chính Nguyên mà thôi.”

“Bởi vì chỉ cần tìm được bọn họ, nhất định có thể tìm được mảnh vỡ Vạn Giới bi, có thể giúp bọn họ nâng cao tu vi.”

“Cho nên ngươi biết nhóm Chính Nguyên ở đâu?”

Ánh mắt Thẩm An Tại căng thẳng.

Người trước cười khổ lắc đầu: “Nếu tiểu đạo biết thì đã nói ra từ lâu rồi, cần gì phải chịu sự giày vò này?”

Mặc dù hắn nói vậy nhưng Thẩm An Tại lại biết, hắn chắc chắn biết một số chuyện, nếu không thì Cốt Tiên lão quái không thể bắt hắn.

Nói như vậy…

Là vì không tin mình.

Còn tại sao không tin, chắc cũng không cần phải nói nhiều.

Thẩm An Tại cũng không truy hỏi gì thêm, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào hạt giống Linh mộc đã bén rễ trong hư không.

Không còn quan trọng nữa, hắn không muốn biết gì nữa, hắn chỉ muốn biết đồ đệ của mình ở đâu, có bình an không.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn, đáy mắt lóe lên vẻ khác thường, không biết đang nghĩ gì.

Hắn không rõ, cho nên không dám nói gì, nói nhiều sẽ sai nhiều.

Hơn nữa, hiện giờ…

Vô số đôi mắt đang cách xa ngàn dặm vạn dặm nhìn chằm chằm bên này, hắn chỉ cần nói ra thì vấn đề sẽ thành lớn.

…

Thiên Ma tộc, trên vách núi tối tăm.

Huyết Ma tiên quân nhìn xa xăm, không ai biết hắn đang nhìn cái gì.

“Gia gia, ngươi đang chờ gì vậy, từ khi Thẩm An Tại và Kiếm Yêu tôn bắt đầu đại khai sát giới ở Ma vực, ngươi đã đứng đó nhìn rất lâu rồi.”

Hồng Đào bĩu môi, mở miệng vô cùng nghi hoặc.

“Chờ cái gì…”

Huyết Ma tiên quân hít một hơi, ánh mắt mơ hồ.

“Cửu Vực chi Cảnh, Thiên Đạo bi hữu hạn, người có thể xưng đế hữu hạn, tất cả mọi người đều đang chờ Đế giả ngã xuống, đều muốn mình trở thành vị Đế giả vô thượng kia, nếu như trước kia, ta có lẽ cũng sẽ chờ một cơ hội như vậy.”

Ánh mắt hắn lóe lên, như thể nhớ lại chuyện gì đó không tốt.

“Vậy bây giờ thì sao?” Hồng Đào hỏi.

“Không cần nữa.”

Huyết Ma tiên quân quay đầu, dịu dàng xoa đầu nàng.

“Bây giờ có Tiểu Hồng Đào rồi, gia gia không muốn đi.”

Hồng Đào hơi sửng sốt, có chút không dám tin.

Gia gia đang… sợ chết sao?

Chẳng lẽ sẽ có Đại đế ra tay?

Mà nếu không phải Đại đế ra tay thì ai có thể khiến gia gia nói ra lời như vậy?

Bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hồng Đào cũng nhìn sang nhưng lại không thấy gì cả.

Cùng lúc đó, trên không trung chín đại tinh vực, hàng chục bóng đen xuất hiện, bọn họ vô cùng to lớn, vô số thế giới dưới mắt bọn họ, giống như bụi bặm nhỏ bé.

Mỗi một bóng đen, đều mang theo uy áp đế giả như Thiên Đạo.

Bọn họ đang trò chuyện.

"Sắp xuất hiện rồi, đây là cơ hội duy nhất."

"Có Mộ Dung Thiên ở đó, chúng ta có cướp được không?"

"Hắn không thể còn sống được, nhiều năm như vậy trôi qua, hắn sớm đã kiệt sức mà chết rồi."

"Bất kể kết quả như thế nào, chúng ta đều không thể bỏ lỡ cơ hội này nữa."

Mọi người nói qua nói lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều xuyên qua biển sao xa xôi, rơi vào hạt giống Linh mộc đang dần bén rễ nảy mầm trong hư không.

Cùng lúc đó.

Trong một tòa trúc lâu.

"Hứa tiền bối, Hứa tiền bối!"

Bách Lý Tiểu Hàn đứng trong sân cao giọng gọi nhưng mãi không nghe thấy tiếng đáp lại.

Hắn cau mày, thò đầu nhìn vào bên trong nhưng không thấy bóng dáng của đối phương.

Sân đầy bụi, dường như đối phương đã rời đi từ rất lâu rồi.

"Lạ thật, nhóm Kiếm thúc không phải không cho hắn đi theo sao?"

Bách Lý Tiểu Hàn gãi đầu, có chút nghi hoặc lui đi.

…

Ở một hư không không xác định khác.

Nơi này một mảnh tối tăm, ánh sáng duy nhất, có lẽ chính là đom đóm bay khắp nơi.

Nơi này, có không ít người đang ngồi.

Người đứng đầu là một trung niên trầm ổn với khuôn mặt già nua, toàn thân tỏa ra ánh sáng phù văn.

Bên trái, là một nữ tử có khuôn mặt dịu dàng, khí chất ôn nhu.

Bên phải cũng là một nữ tử nhưng khác biệt là nàng trông lạnh lùng hơn một chút.

Không phải ai khác, chính là ba người Vu Chính Nguyên, Lăng Phi Sương, Tiêu Cảnh Tuyết.

“Hơi thở của Huyết Tế chi Lộ… xuất hiện rồi.”

Vu Chính Nguyên từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ mệt mỏi.

“Có phải sư phụ đã trở về rồi không?” Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi động.

“Sư thúc đã nói hắn đã chết rồi, đừng bao giờ tin hắn, chúng ta phải dựa vào chính mình, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể cứu được Thiên Nhạc, cứu được Mộ Dung Thiên.”

Vu Chính Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết thoáng hiện vẻ thất vọng, chậm rãi cúi đầu, nhìn trái tim đẫm máu trên tay mình.

Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng nó vẫn được một sức mạnh đặc biệt bảo vệ, đang đập.

Còn Lăng Phi Sương, nàng cũng rất cẩn thận nâng niu một ấn kiếm màu trắng trên tay, luôn duy trì độ sáng của ấn kiếm, không để nó tiêu tan.

"Sư huynh, nhưng vết thương của người…"

Hai người nhìn Vu Chính Nguyên, đều có chút lo lắng.

"Không sao, Mộ Dung sư đệ đã nhiều lần trở thành hiện thân của kỳ tích như vậy, cũng nên đến lượt ta rồi chứ."

Vu Chính Nguyên mỉm cười, nhìn về phía xa.

"Chỉ là mấy chục vị Đại đế thôi, Vu Chính Nguyên ta không sợ."

Chương 675: Hắn trong băng quan

Mưa càng lúc càng lớn, lất phất.

Thẩm An Tại đứng trong hư không, mặc cho nước mưa làm ướt tóc hắn, dính trên mặt hắn.

Hắn chỉ nhìn hạt giống màu máu, dần dần nảy mầm trong hư không, xanh tươi tốt tươi.

Bách Lý Nhất Kiếm, Cảnh Trường Trường đứng sau hắn, đều không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Thẩm An Tại cũng đã cảm nhận được những ánh mắt trong hư không.

Nhưng không hiểu sao, hắn lại không có cảm giác cấp bách nào, không sợ hãi.

Có lẽ… là vì trong lòng đã mất đi một số hy vọng nên không còn sợ hãi bất kỳ kết quả nào có thể xảy ra sau này nữa.

Dù sao thì…

Sau khi hắn hoàn thành giao ước với Lâm Thanh, rõ ràng có thể trở về đô thị đó, rõ ràng không cần phải quay lại.

Nhưng hắn nhớ lại tất cả mọi chuyện, không ngại vượt thời gian không gian trở về, chính là vì ba đứa nhỏ đó.

Nếu bọn chúng đều chết hết…

Vậy thì hắn làm người sư phụ này, quả thực quá thất bại.

Cùng với việc cây máu khổng lồ ngày càng cao lớn, cho đến khi che khuất bầu trời, cho đến khi mọc lên trên bầu trời

đầy sao.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn vào tận cùng hư không nơi bị cành cây màu máu chọc thủng.

Nơi đó, là một đoạn đường xương trắng bị người ta chặt đứt, một con đường màu máu.

Nửa đoạn trước, Thẩm An Tại đã nhìn thấy ở Sát hải.

Còn bây giờ, hắn nhìn thấy nửa đoạn sau.

Xác chết khắp nơi, khí huyết ngút trời.

Tất cả mọi người đều ngã xuống đất, chết lặng.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn về phía cuối, hít sâu một hơi, nắm chặt tay.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn về phía cuối, hơi há miệng muốn gọi gì đó nhưng cuối cùng lại cúi đầu thở dài.

"Biết thế… Đạo gia đã cố gắng tu luyện nhiều hơn rồi."

Thẩm An Tại nhìn về phía cuối, mắt đỏ hoe.

Thanh niên áo đen vẫn đứng thẳng tắp trước nấm mồ, một tay cầm kiếm, đôi mắt lạnh lùng mặc dù đã mất đi thần thái nhưng vẫn khiến người ta kinh sợ.

Những vết thương trên người hắn đã không đếm xuể, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ đất dưới chân hắn.

Trước mặt hắn, là vạn xác chết.

Càng đến gần nấm mồ, thực lực càng mạnh.

Hơn ba mươi xác chết ở phía trước, ngay cả khi đã chết, cũng khiến Bách Lý Nhất Kiếm và Đông Phương Thanh Mộc cảm thấy kinh hoàng thực sự.

Không nghi ngờ gì nữa.

Là Đế cảnh.

Mộ Dung Thiên một mình canh giữ ở đây, không biết đã giết bao nhiêu Bất Hủ cảnh, giết hơn ba mươi vị Đế cảnh!

Tuy nhiên, dù là Thẩm An Tại, hay Bách Lý Nhất Kiếm, hay Đông Phương Thanh Mộc.

Bọn họ không ai kinh hô hành động này kinh thiên động địa đến mức nào, lợi hại đến mức nào.

Bọn họ chỉ im lặng, có một nỗi buồn khó tả.

Đứa ngốc này một mình ở đây hai nghìn năm, chắc hẳn rất… cô đơn nhỉ?

Thẩm An Tại chậm rãi bước đi, đón lấy cơn mưa rả rích, từng bước nặng nề hướng về con đường màu máu đó.

Vượt qua những xác chết liên miên, từng bước một, đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thiên.

Nhìn khuôn mặt hơi có râu, trông trưởng thành hơn nhiều so với ở Thanh Vân phong, Thẩm An Tại từ từ giơ tay lên, muốn chạm vào.

Nhưng, chưa kịp chạm vào vai đối phương.

Giống như có gió thổi qua, thổi bay ta2 áo đen đó, thổi bay mái tóc dài đen của thanh niên, thổi bay… thân hình đứng thẳng của hắn.

Thẩm An Tại cảm nhận được thi thể lạnh ngắt ngã vào lòng mình, hơi thở dồn dập.

Không có nước mắt, không có tiếng kêu gào điên cuồng.

Chỉ cảm thấy hơi khó thở.

Ôm thi thể trong lòng, hắn khẽ mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mà run rẩy.

“Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư…”

Lần này, là lần hắn nói vô lực nhất, bất lực nhất.

Bởi vì đứa ngốc đó, sẽ không bao giờ như trước kia, kinh hô sư phụ, sẽ không bao giờ đáp lại bất kỳ điều gì nữa.

Giống như, đao khách áo xám sau lưng Cảnh Trường Trường lúc này, cũng yên tĩnh như vậy.

Người cũ, không còn như cũ.

Một giọt nước mát lăn trên má Thẩm An Tại, hắn từ từ đặt Mộ Dung Thiên xuống đất, vuốt mắt lại cho hắn.

Sau đó, từng bước một đi về phía nấm mồ.

Hắn muốn xem, bên trong nấm mồ này, rốt cuộc chôn cất ai.

Cùng với tiếng gió rít, từng nắm đất bắn tung tóe, một chiếc băng quan hiện ra trước mắt mọi người.

Khiến cho những người có mặt hít thở không thông.

Trong băng quan, một trung niên áo trắng nằm yên tĩnh, hai bên tóc mai bạc trắng.

Thần thái an tường, hoàn toàn giống như đang ngủ vậy.

Giống hệt nhau.

Bách Lý Nhất Kiếm ngẩn người, nhìn vào băng quan, lại nhìn về người phía trước mộ.

Hai người hoàn toàn giống nhau, không có bất kỳ khác biệt nào.

“Đứng lên đi.”

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng.

Bách Lý Nhất Kiếm và Đông Phương Thanh Mộc nhìn nhau, sau đó đồng tử co lại.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy "Thẩm An Tại" vốn không nhúc nhích trong băng quan kia, đột nhiên từ từ mở mắt.

Đôi mắt đó, lạnh lùng hờ hững, không có cảm xúc.

Băng quan tự động mở ra, Thẩm An Tại bên trong từ từ đứng dậy, lặng lẽ nhìn người trước mặt.

Nếu nói sự khác biệt lớn nhất giữa hai người thì đó là đôi mắt của Thẩm An Tại trong băng quan quá lạnh lùng, dường như không có bất kỳ cảm xúc nào.

"Ngươi là Vạn Giới bi, đúng không?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại lạnh lùng, cũng chính là ý thức khác có thể được sinh ra từ Vạn Giới bi kia, từ từ đáp lại.

"Ngươi không phải đã cảm nhận được rồi sao?"

Nghe hắn trả lời, Thẩm An Tại hít sâu một hơi.

Hắn thực sự đã cảm nhận được.

Từ khi Huyết Tế chi Lộ hoàn toàn mở ra, hắn đã cảm nhận được, sau lưng Mộ Dung Thiên, trong nấm mồ đó, tỏa ra hơi thở nồng nặc của Vạn Giới bi, nhiều hơn rất nhiều so với những gì hắn thu thập được.

Nhưng thực lực của đối phương…

Thẩm An Tại cau mày nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ nguy cơ sinh tử nào từ đối phương.

Đáng lẽ ra, đối phương đi trước hắn ba nghìn năm để thu thập mảnh vỡ Vạn Giới bi, bây giờ không phải nên mạnh đến mức hắn không thể địch nổi sao?

Tại sao…

Lắc đầu, khi Thẩm An Tại ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng, từng bước một tiến về phía trước.

Bây giờ chỉ có một cách có thể cứu được Mộ Dung Thiên, Thiên Nhạc.

Đó chính là Vạn Giới bi hoàn chỉnh.

Chỉ có Vạn Giới bi hoàn chỉnh mới có thể phát huy được sức mạnh mạnh nhất.

Thay đổi thời không, viết lại lịch sử, cứu một số người.

"Ngươi không làm được đâu."

Mảnh vỡ Vạn Giới bi lạnh lùng lên tiếng.

"Trên đời này không có chuyện gì mà Thẩm An Tại ta không làm được, ta muốn bọn họ sống, bọn họ sẽ không chết được!"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, từng bước tiến về phía trước, một tay nắm lấy đầu mảnh vỡ Vạn Giới bi.

Hai bóng bia đá khổng lồ lúc này hiện ra sau lưng hai người, mang theo uy áp to lớn.

Hai tấm bia đá này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đan xen và nuốt chửng lẫn nhau, điên cuồng hấp thụ sức mạnh của nhau.

"Đó là…"

Đông Phương Thanh Mộc, Bách Lý Nhất Kiếm đều hít sâu một hơi.

"Đó chính là Vạn Giới bi, nguồn gốc sáng thế của chín vực vạn giới, cũng là cơ hội duy nhất có thể hoàn toàn siêu thoát Đại đế."

Đáp lại bọn họ là những âm thanh uy nghiêm như sấm sét.

Những luồng khí tức khủng bố ập đến, cả thế giới này bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn, hư không bị hủy diệt.

Một người, hai người, ba người…

Có tới hơn bốn mươi tồn tại khủng bố xuất hiện, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hai tấm bia đá khổng lồ đó với ánh mắt nóng bỏng.

"Đại đế…"

Bách Lý Nhất Kiếm hít thở không thông.

Thế giới này, theo sự giáng lâm của những người này mà hoàn toàn sụp đổ, mọi người đứng giữa biển sao.

Trận mưa phùn ban đầu cũng theo sự sụp đổ của thế giới mà biến mất.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cuối Huyết Tế chi Lộ, vào hai Thẩm An Tại đang nuốt chửng lẫn nhau.

…

Chương 676: Sư đồ gặp lại

Uy áp mạnh mẽ khiến Bách Lý Nhất Kiếm không thể nhúc nhích.

Đừng nói là giúp đỡ, hắn thậm chí còn cảm thấy những người đó chỉ cần một ánh mắt là đủ giết chết hắn!

Tất cả đều là Đại đế!

"Vạn Giới bi…"

Những bóng người này đứng ngang hư không, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào hai bóng Vạn Giới bi đang hòa vào nhau.

"Ra tay đi."

Mọi người nhìn nhau, sau đó bước về phía trước.

Những gợn sóng lan tỏa trong hư không, uy áp mạnh mẽ bao trùm.

Trước những người đó, hơi thở của Thẩm An Tại, Bách Lý Nhất Kiếm giống như kiến hôi, có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào.

Nhìn những người đó đi về phía Thẩm An Tại, Bách Lý Nhất Kiếm nghiến răng, muốn xông lên ngăn cản nhưng lại bất lực, căn bản không thể nhúc nhích.

Tuy nhiên, ngay khi những người đó bước lên Huyết Tế chi Lộ, biến cố đột nhiên xảy ra.

Biển sao vô tận này bắt đầu đổ mưa phùn.

Cảnh tượng này cũng khiến mọi người sửng sốt.

Thế giới đã sụp đổ, sao biển này lại có thể mưa được?

Đông Phương Thanh Mộc nhìn thấy cơn mưa này thì hơi nhướng mày, lẩm bẩm một tiếng.

"Than ôi, lúc nào cũng làm rình rang như vậy."

Cùng với giọng nói của hắn, một cây trường thương tiên phong phá không mà đến, cắm thẳng vào Huyết Tế chi Lộ.

"Ai dám tiến lên, ta giết người đó."

Lý Trường Sinh đứng trên đầu thương, hai tay chắp sau lưng.

Hắn mặc một chiếc áo choàng trắng hoa văn lưu vân, không hiểu sao lại đã bạc cả đầu.

Mưa phùn rơi nhưng không hề dính ướt góc áo hay chân mày của hắn.

Hắn liếc nhìn Mộ Dung Thiên trên mặt đất, ánh mắt hơi run.

"Người của Đạo môn…"

Những Đại đế kia cau mày, một lão già trong số đó tiến lên một bước, uy nghiêm lên tiếng.

"Lý Trường Sinh, ngươi làm gì vậy!"

Hắn chính là tổ sư khai sơn của Đạo môn, cũng là người quen biết Lý Trường Sinh.

"Các ngươi đừng tiến lên, ta sẽ không làm gì đâu."

Lý Trường Sinh nhẹ giọng đáp lại, giọng điệu hờ hững.

"Khẩu khí lớn thật, ngươi chỉ là Bất Hủ cảnh, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản chúng ta sao?"

Có người hừ lạnh, khinh thường lên tiếng.

"Thử xem."

Trong màn mưa, ánh mắt Lý Trường Sinh hơi ngưng lại.

Trong nháy mắt, hư không vặn vẹo biến ảo, nơi này lại hóa thành một vùng đất núi non.

“Lĩnh vực Tạo Hóa…”

Những người đó hơi ngưng ánh mắt lại, đều bị kéo vào trong lĩnh vực này.

Mặc dù chưa từng luyện hóa Thiên Đạo bi nhưng lúc này hơi thở của Lý Trường Sinh lại không ngừng tăng cao trong lĩnh vực này.

Tạo hóa nơi này, hắn là Thiên Đạo, tự nhiên thành Đế.

Nhưng mà… thời gian không thể duy trì quá lâu.

“Ngươi làm phản rồi, là đại trưởng lão của Đạo môn, vậy mà dám ra tay với bản đế!”

Lão già quát lớn một tiếng, hư ảnh bàn tay lớn trực tiếp vồ tới.

Lý Trường Sinh tung người đá thương, những giọt mưa dừng lại, cùng với mũi thương đâm ra.

Ầm ầm!

Cảm giác chấn động mạnh mẽ khiến hư không nơi này không ngừng nổ vang, từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Vô số vết nứt xuất hiện, Bách Lý Nhất Kiếm và Đông Phương Thanh Mộc nhìn vào hư không hỗn loạn, đều hít một hơi khí lạnh.

Cuộc chiến giữa các Đại đế đã khủng khiếp đến mức này sao?

Nếu không phải Lý Trường Sinh dùng màn mưa làm màn sáng bảo vệ bọn họ, chỉ sợ ngay cả dư chấn cũng có thể khiến bọn họ chết tươi.

Đông Phương Thanh Mộc nhìn cảnh tượng này, lại thở dài.

“Sao vậy?”

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày.

“Biết thế năm đó đừng lười biếng như vậy, bây giờ cũng không đến nỗi đứng nhìn như thế này.”

Hắn nói, trong mắt còn có chút tiếc nuối.

Người kia gật đầu, không nói thêm gì.

Đúng vậy, thiên phú của Đông Phương Thanh Mộc không kém, thậm chí ngộ tính còn có thể nói là khủng khiếp.

Điểm không tốt duy nhất chính là trái tim nhàn tản của hắn.

Nếu không thì nhiều năm như vậy trôi qua, sao hắn chỉ có thực lực Cực cảnh?

Nói cho cùng, vẫn là không đủ nỗ lực.

“Được lắm, nếu ngươi muốn chết, vậy đừng trách bản đế thanh lý môn hộ!”

Bên kia, Lý Trường Sinh và mọi người chiến đấu thành một đoàn, tiếng nổ vang rền.

Nhìn cảnh tượng này, nhìn sức mạnh mạnh mẽ kia cuồn cuộn.

Đám Bách Lý Nhất Kiếm lại một lần nữa nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Thật khó có thể tưởng tượng, trong Huyết Tế chi Lộ, hắn lại một mình như vậy, liều chết không lùi bước.

Bóng Đại đế hiện lên, cả tinh vực này bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Xa xa vô số thế giới, vô số võ giả đều cảm ứng được những luồng khí tức mạnh mẽ xung lên trời, cảm ứng được sự rung

chuyển của hư không.

Lần trước có động tĩnh lớn như vậy, vẫn là có người nào đó đã nổ tung bảy giới.

Cuối Huyết Tế chi Lộ, Thẩm An Tại nắm chặt hóa thân Vạn Giới bi, hai mắt đỏ ngầu.

"Trái tim ở đâu!"

"Không ở chỗ ta."

Hóa thân vẫn giọng điệu lạnh lùng, chỉ nhìn hắn.

"Ngươi thật sự cho rằng mình vô địch thiên hạ sao, ngươi chỉ là một kẻ yếu đuối mà thôi."

Hắn hờ hững lên tiếng, sau đó trên người xuất hiện từng luồng hắc quang, hóa thành từng sợi xích sắt trực tiếp trói chặt tay chân Thẩm An Tại.

Sức mạnh Vạn Giới bi mạnh mẽ, điên cuồng nuốt chửng thần hồn của Thẩm An Tại.

So sánh ra, sức mạnh của Thẩm An Tại vẫn còn quá yếu.

Nhưng mà…

"Ta mới là Vạn Giới bi!"

Thẩm An Tại gầm lên một tiếng, hai mắt lóe lên ánh sáng vàng.

Cũng có từng sợi xích sắt màu trắng xuất hiện, trói chặt đối phương.

Sức mạnh của Vạn Giới bi, vậy mà lại bắt đầu dần dần nghiêng về phía hắn.

Hắn đã rất khó khăn mới có thể thoát khỏi Vạn Giới bi, trở thành một cá thể độc lập, mà bây giờ, thần hồn lại chủ động chen vào Vạn Giới bi.

Bởi vì hắn hiểu, chỉ bằng sức mạnh của mình thì không thể chiến thắng được đối phương.

Chỉ có thể mượn sức mạnh của Vạn Giới bi.

Đối phương chỉ là ý thức hóa thân của mảnh vỡ của Vạn Giới bi, còn hắn từng… chính là Vạn Giới bi thực sự!

Hai người giằng co, linh hồn nuốt chửng lẫn nhau.

Bên kia, cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn, Lý Trường Sinh mặc dù là Tạo Hóa chi Thể nhưng đối thủ lại là nhiều vị Đại đế, đều không phải là hạng tầm thường.

Liên thủ lại, hắn dần dần bắt đầu bị thương, có chút không chịu nổi.

Nhưng hắn vẫn không lùi bước, cầm trường thương, ánh mắt sắc bén.

Khó, quá khó.

Cho dù cưỡng ép dùng lĩnh vực Tạo Hóa giúp mình đạt đến Đế cảnh nhưng những người trước mắt đều từng là yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm.

Có thể ngăn cản nhưng lại khó giết chết.

Hơn nữa, về lâu dài, nhất định sẽ không ngăn cản được.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn thêm một lần vào thi thể của Mộ Dung Thiên.

Rõ ràng thiên phú không bằng mình, không bằng Đông Phương Thanh Mộc, rõ ràng đầu óc cũng không được sáng sủa cho lắm.

Một người như vậy, rốt cuộc là có ý chí như thế nào mới đủ kiên trì để hắn trưởng thành đến mức độ đó.

Trên con đường Huyết Tế này, một mình một người, đã giết chết nhiều Đại đế như vậy!

“Ngươi không cản được đâu, tránh ra.”

Mặc dù lão giả nói là thanh lý môn hộ nhưng dù sao cũng không nỡ ra tay giết chết.

Dù sao thì đây cũng là thiên kiêu trước đây của Đạo môn, là Đại trưởng lão hiện tại.

“Không tránh.”

Lý Trường Sinh lau đi vết máu trên khóe miệng, vung trường thương, đứng vững trên Huyết Tế chi Lộ.

“Muốn chết!”

Hành động này đã hoàn toàn chọc giận các Đại đế có mặt.

Một trong số họ giơ một tay ra, nắm chặt lại.

Trong nháy mắt, hư không bị bóp méo và ép lại, như thể muốn trực tiếp nghiền nát Lý Trường Sinh thành từng mảnh.

Vù!

Vào thời khắc quan trọng, hư không đột nhiên phủ đầy băng giá.

Thời gian như thể bị đóng băng, dường như dừng lại.

Trong hư không, ba bóng người xuất hiện.

“Sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết lập tức nhìn về phía cuối Huyết Tế chi Lộ, ánh mắt run rẩy.

Thẩm An Tại cũng hoảng hốt, quay đầu nhìn lại.

Cảnh Tuyết vẫn còn sống…

Chương 677: Làm sao để lựa chọn

Sư đồ nhận nhau nhưng lại không có niềm vui mừng khôn xiết như tưởng tượng.

Thẩm An Tại chỉ cảm thấy vật đổi sao dời, chỉ cảm thấy có chút không dám nhìn Cảnh Tuyết.

"Cảnh Tuyết, Phi Sương, ta sẽ tranh thủ thời gian cho các ngươi, mau đi đi!"

Vu Chính Nguyên đứng bên cạnh Lý Trường Sinh, ánh mắt sắc bén, hai tay đồng thời vung ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ hư không đều thay đổi, có mấy phù văn lóe sáng.

Thời gian, không gian, dường như trong khoảnh khắc này đều bị viết lại, bao gồm cả sự sống và cái chết.

Không chỉ vậy, đôi mắt của Vu Chính Nguyên còn trở nên sâu thẳm khác thường, như thể hố đen muốn nuốt chửng vạn vật.

Hắn khẽ thở ra, hỗn độn chi khí tràn ra, khiến đại đạo nơi đây vỡ vụn, một mảnh hỗn loạn.

Cảnh này khiến những Đại đế kia đều kinh hãi không thôi.

Ngay cả Thẩm An Tại cũng hơi kinh ngạc.

Thời Không phù, Sinh Tử phù, Thôn Phệ phù, Hỗn Độn phù…

Bảy Đế phù, Vu Chính Nguyên vậy mà đã nắm giữ bốn cái!

"Dùng máu của ta, khởi Đế trận, tru Đế hồn!"

Vu Chính Nguyên khẽ mở miệng, bốn phù văn xông lên trời, hóa thành vô số mạch lạc phù văn trải rộng ra, hoàn toàn bao phủ nơi đây, giam giữ những Đại đế kia.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết cũng lập tức vung tay áo, thu lấy thi thể Thiên Nhạc sau lưng Cảnh Trường Trường.

Lăng Phi Sương thì bay đến Huyết Tế chi Lộ bên kia, đỡ Mộ Dung Thiên dậy.

Thẩm An Tại sửng sốt, ngây người nhìn trái tim màu máu trong tay Cảnh Tuyết và ấn kiếm mà Lăng Phi Sương đưa vào mi tâm Mộ Dung Thiên.

Trong lúc mơ hồ, hắn đột nhiên cười một tiếng.

Có thể cứu được là tốt rồi.

Hắn còn tưởng rằng mọi chuyện đã không kịp nữa rồi.

"Ngươi vui mừng cái gì, ngươi sắp bị ta nuốt chửng rồi, từ nay về sau, ta vừa là Thẩm An Tại, vừa là Vạn Giới bi."

Mà ở phía trước, ý thức của Vạn Giới bi lạnh lùng, tốc độ nuốt chửng nhanh hơn mấy phần.

Bản thân đối phương vốn đã nắm giữ phần lớn sức mạnh của Vạn Giới bi, Thẩm An Tại có thể kiên trì lâu như vậy, vẫn là nhờ vào ý niệm trong lòng.

Bây giờ Thiên Nhạc và Mộ Dung Thiên đều có một tia sinh cơ, ngược lại hắn bắt đầu dần dần lui bước.

Trái tim trong tay Tiêu Cảnh Tuyết hóa thành vô số tơ máu, tràn vào ngực Thiên Nhạc.

Dần dần, theo sát khí ngút trời nơi đây lan tỏa.

Ngực hắn bắt đầu phập phồng nhẹ, nhưng muốn tỉnh lại, e rằng còn phải mất một thời gian.

Tiêu Cảnh Tuyết liên tục sử dụng kim bạc trong tay, độ thâm sâu của nó đã khiến Thẩm An Tại có chút không nhìn rõ.

Mà theo ấn kiếm nhập vào thức hải, Mộ Dung Thiên dường như cũng khôi phục một tia sinh cơ, mặc dù hơi thở thoi thóp, vẫn chưa tỉnh lại nhưng ít nhất là còn sống.

Đột nhiên, Thẩm An Tại như nhớ ra điều gì, nhìn về phía "chính mình" với sắc mặt lạnh lùng trước mắt.

Cốt Tiên lão quái không phải nói… người moi tim Thiên Nhạc là chính mình sao?

Nhưng tại sao trái tim lại ở trong tay Cảnh Tuyết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Sư phụ!"

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng hét.

Quay đầu nhìn lại, Hứa Thiên Diệp đang đầu đầy mồ hôi chạy đến, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

"Đừng qua đây!"

Thẩm An Tại lập tức quát lớn.

Hư không nơi đây không ổn định, đừng nói là hắn, ngay cả Bách Lý Nhất Kiếm đến cũng có thể bị Đại đế chi lực tràn ra trực tiếp đánh tan thành tro bụi bất cứ lúc nào.

"Qua đây!"

Nhưng ý thức của Vạn Giới bi lại nói ra lời hoàn toàn trái ngược, giọng điệu lạnh lùng, mang theo lời ra lệnh.

Hứa Thiên Diệp sửng sốt, nhìn hai người giống hệt nhau nhưng thần thái lại khác nhau.

Cắn răng, vẫn xông tới, một ít Vạn Giới bi chi lực bị phân hóa, bảo vệ hắn đến trước mặt hai người.

Nhìn hai Thẩm An Tại bị xiềng xích quấn lấy, ánh mắt hắn lóe lên, có chút do dự.

"Ngươi không nghe lời vi sư sao, đi mau!"

Thẩm An Tại nhíu mày, lại quát lớn.

Nhưng Hứa Thiên Diệp lại không nhìn hắn, chắp tay hành lễ về phía hóa thân của Vạn Giới bi.

"Sư tôn."

"Xem ra ngươi vẫn nhớ lời vi sư."

Hóa thân của Vạn Giới bi có giọng điệu hơi lạnh lùng.

Mà nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Thẩm An Tại hơi run rẩy, có chút thất thần.

Đúng vậy, hắn đã quên mất.

Hứa Thiên Diệp từ đầu vốn không phải là đệ tử của mình, mà là đồ đệ của tên giả mạo này.

"Làm theo lời vi sư."

Hóa thân của Vạn Giới bi nhìn hắn.

"Cái này…"

Hứa Thiên Diệp nhíu mày, quay đầu nhìn Thẩm An Tại, vẻ mặt do dự.

Hai người nhìn nhau, đều không nói gì.

"Ngươi có gì khó nói sao?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, không hề nổi giận, chỉ bình tĩnh hỏi như thường lệ.

Hứa Thiên Diệp vẻ mặt khó xử, muốn nói lại thôi.

“Ngươi còn do dự gì nữa, mau ra tay giết hắn đi!”

Hóa thân của Vạn Giới bi quát lạnh một tiếng, sau lưng xuất hiện xiềng xích, đầu kia quấn lấy một bóng người.

Đó là hồn phách của một cô bé, khi nhìn thấy Hứa Thiên Diệp, sắc mặt cô bé hoảng sợ, vô cùng lo lắng và nhớ nhung.

Nàng không nói nên lời nhưng vẫn luôn lắc đầu.

“Tiểu Vân!”

Đôi mắt của Hứa Thiên Diệp cũng đỏ lên vào lúc này, hắn xông lên muốn nắm lấy tay cô bé nhưng lại bị một sức mạnh vô hình đẩy ra, không cho hắn đến gần.

“Giết hắn đi!”

Hóa thân của Vạn Giới bi lại một lần nữa quát lạnh.

Hai người đều bị xiềng xích quấn lấy, thần hồn đang nuốt chửng lẫn nhau.

Nếu lúc này, bản thể của ai bị thương thì e rằng chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về đối phương.

“Cho nên… ngươi đã sớm biết cục diện ngày hôm nay, ngươi cũng sớm biết ta sẽ đưa ra lựa chọn gì?”

Thẩm An Tại nhìn hắn, vẻ mặt có chút phức tạp.

Thảo nào, bấy lâu nay hắn vẫn luôn cảm thấy dù là gặp Mộ Dung Thanh Vân, hay là gặp Hứa Thiên Diệp, rồi những chuyện xảy ra sau đó, đều có phần trùng hợp.

Từ hạt Linh mộc, đến Thiên Sinh thủy, đến Sát hải.

Mọi thứ, dường như đều có người cố ý sắp đặt.

Thì ra là vậy.

Thẩm An Tại từ từ gật đầu, như thể đã cam chịu.

“Sư phụ!”

Xa xa, Tiêu Cảnh Tuyết mặt lộ vẻ lo lắng, đầu đầy mồ hôi nhưng lại không thể buông Thiên Nhạc xuống.

"Đừng qua đây!"

Thẩm An Tại quay đầu quát lớn, ánh mắt sắc bén lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh lùng xa lạ đó khiến Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt.

Trong lúc mơ hồ, nàng nhớ lại nhiều năm trước, sư phụ đã từng nói.

Nếu sau này ta lại xuất hiện thì nhất định không phải là ta, là giả, không cần để ý.

Thật sự là giả sao?

Nàng không phân biệt được, vì ánh mắt của đối phương quá lạnh lùng.

Hơn nữa nàng cũng không biết nên buông Thiên Nhạc xuống hay đi cứu sư phụ.

"Thiên Diệp."

Thẩm An Tại nhìn lão giả trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh.

"Ra tay đi."

Nhìn thấy hắn đáp lại bình thản như vậy, phù kiếm trong tay Hứa Thiên Diệp run rẩy, hơi thở dồn dập.

"Sư phụ…"

"Vi sư sẽ không trách ngươi."

Thẩm An Tại lại mỉm cười, quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên và Thiên Nhạc đã dần có dấu hiệu sự sống.

Hai người họ có thể sống đã là kết cục tốt nhất rồi.

Còn về bản thân mình…

Là một người chết, không biết sẽ đi về đâu, có lẽ là hóa thành hư vô, có lẽ là mất đi tất cả mọi thứ để bắt đầu lại.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Thẩm An Tại hẳn là sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Vu Chính Nguyên đã hồn thân máu me, quỳ một gối trên mặt đất ở đằng xa, ánh mắt hơi lóe lên.

Thật giống xưa.

Chỉ là bản thân năm đó không có ý thức, còn Hứa Thiên Diệp lúc này lại phải đưa ra lựa chọn trong trạng thái tỉnh táo.

Hắn sẽ chọn như thế nào?

…

Chương 678: Thời không sụp đổ

Hứa Thiên Diệp nhìn người trước mặt, nhìn biểu cảm vẫn ôn hòa bình tĩnh của hắn, trong lòng như có một cục tức.

Tại sao nhất định phải là kết cục như vậy?

Giữa sư phụ và sư tôn, rốt cuộc mình nên chọn ai?

"Nàng là em gái của ngươi đúng không, rất ngoan, nàng còn cả một tương lai tươi đẹp, còn rất nhiều cảnh đẹp chưa được ngắm."

Nhìn ra được sự khó xử của hắn, Thẩm An Tại ngược lại lên tiếng, vẻ mặt buồn bã.

"Sư phụ đã sống đủ lâu rồi, những gì nên thấy cũng đã thấy, chết thì chết thôi."

"Ngươi không cần phải nghĩ xem việc này thế nào là đúng, thế nào là sai, thật ra trên đời này có rất nhiều chuyện không có đáp án chuẩn mực."

Thẩm An Tại nhìn hắn, mỉm cười.

"Sư phụ không phải đã nói với ngươi rồi sao, trừ ác phải tận gốc, làm thiện phải âm thầm, thị phi chỉ nghe qua, chính tà do mình định."

"Sư phụ…"

Nhưng, Thẩm An Tại càng khuyên Hứa Thiên Diệp như vậy thì Hứa Thiên Diệp lại càng run rẩy bàn tay cầm phù kiếm.

“Ngươi còn do dự gì nữa, giết hắn đi!”

“Ra tay đi, tuy rằng thân thể Cực cảnh này của ta rất mạnh mẽ nhưng dựa vào sức mạnh của Ngũ hành phong phù, hắn là có thể miễn cưỡng phá vỡ được.”

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, trong lòng có chút tiếc nuối.

Vẫn chưa gặp được lão Trịnh, vẫn chưa gặp được Liễu Vân Thấm, cũng không biết giờ này bọn họ thế nào rồi.

Nhưng tình hình hiện tại, có vẻ như cứ dây dưa mãi như vậy cũng chẳng có ích gì.

“Ra tay!” Hóa thân của Vạn Giới bi cũng một lần nữa lạnh lùng quát lớn, đồng thời xiềng xích trói chặt hơn, khiến hồn phách của cô gái đau đớn hơn mấy phần.

Cuối cùng, Hứa Thiên Diệp nhắm mắt lại, đột ngột đâm phù kiếm trong tay ra.

Máu tươi chảy ra, Thẩm An Tại mở mắt.

Phù kiếm không đâm vào người mình.

“Ngươi sao không né?”

Thẩm An Tại nhìn hóa thân của Vạn Giới bi ở phía trước, nhíu mày.

Với sức mạnh của đối phương, hoàn toàn có thể phá vỡ phù kiếm kia.

Nhưng hóa thân đó không trả lời, chỉ nhìn Hứa Thiên Diệp một cái, thân hình dần dần biến thành những đốm sao, tan biến.

Ầm ầm!

“Tiểu Vân!”

Cùng với tiếng nổ lớn, toàn bộ biển sao bắt đầu sụp đổ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hứa Thiên Diệp kinh hô một tiếng, đỡ lấy hồn thể rơi xuống từ hư không.

Điều bất ngờ là…

Hồn thể của đối phương không hề bị tổn thương.

Trong lúc mơ hồ, hắn như hiểu ra điều gì đó, quay đầu nhìn Thẩm An Tại.

Người sau cũng hiểu ra điều gì đó, nhẹ nhàng cười với hắn.

Sau đó, thân hình dần dần lơ lửng, hướng về vết nứt khổng lồ trong hư không mà đi.

Hai tấm bia đá hoàn toàn hòa vào nhau, biến thành một tấm bia đá khổng lồ giữa không trung, mang theo uy áp của thời cổ.

Tất cả mọi hơi thở ở đây, sau khi tấm bia đá này xuất hiện đều trở nên nhỏ bé.

Giống như biển sao mênh mông trước tấm bia đá này, chỉ là hạt bụi mà thôi.

Thẩm An Tại biến mất, chỉ còn lại một tấm bia đá.

“Vạn Giới bi, đó chính là Vạn Giới bi hoàn chỉnh!”

Không xa, những vị Đại Đế đang ở trong trận pháp của Vu Chính Nguyên, đều kích động, ánh mắt nóng bỏng.

Bọn họ đã cảm nhận được sức mạnh bên trong.

Đó là sức mạnh của tạo hóa!

Là sức mạnh mà tất cả mọi người trên thế gian đều khao khát có được, có thể mở ra dòng sông thời không, đi bù đắp tất cả những điều đáng tiếc!

“Vạn Giới bi là của bản đế!”

Một lão già toàn thân yêu khí xông thẳng lên trời, muốn phá vỡ Đế phù trận.

“Ngông cuồng!”

Một thanh niên lóe lên xuất hiện, một thước đánh cho hắn phun ra máu tươi.

Nhưng rất nhanh, thanh niên lại bị một sợi xích quấn chặt, trói chặt, đầu kia của sợi xích là một nữ tử có vẻ mặt yêu mị.

Rất nhiều người, còn chưa đến được bên cạnh Vạn Giới bi, đã bắt đầu nội chiến cãi vã.

Mà nhìn thấy cảnh này, Vu Chính Nguyên, Bách Lý Nhất Kiếm, Lý Trường Sinh và Đông Phương Thanh Mộc đều không nói nên lời, chỉ biết thở dài.

Bộ mặt thật của lòng người, cho dù là đến cảnh giới Đại Đế, cũng không thể che giấu.

Tất cả mọi người đều có tư tâm.

“Sư phụ…”

Trong lúc mọi người còn đang mơ hồ chưa nhận ra, một tiếng gọi nhẹ nhàng đột nhiên vang lên.

Bên kia, trong lòng Lăng Phi Sương, Mộ Dung Thiên từ từ mở mắt.

Trong hư không, một thanh đao dài màu máu run rẩy phá không mà đến, cắm vào hư không bên cạnh Thiên Nhạc.

Khi hai người mở mắt, nhìn thấy tấm bia Vạn Giới bi khổng lồ kia trên hư không, đều hơi sửng sốt.

Bọn họ hiểu điều này có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là sư phụ của bọn họ đã một lần nữa hóa thành Vạn Giới bi.

Vất vả lắm mới thoát ra được, giờ lại quay về điểm xuất phát.

Có nghĩa là sẽ lại có vô số người đến tranh giành sư phụ của bọn họ, có nghĩa là không bao giờ có thể gặp lại.

"Không…"

Mộ Dung Thiên lắc đầu, mái tóc đen như mực nhanh chóng bạc trắng như tuyết.

Hơi thở sự sống của hắn bắt đầu nhanh chóng tiêu tan.

"Sư huynh!"

"Ngươi làm gì vậy?!"

Tiêu Cảnh Tuyết, Lăng Phi Sương đều bị hành động của hắn làm cho kinh ngạc.

Vất vả lắm mới cứu được hắn, hắn lại tự thiêu đốt linh hồn của mình!

"Lão tử không cần cái Vạn Giới bi gì hết, lão tử chỉ cần sư phụ của lão tử!"

Mộ Dung Thiên gào thét, kiếm ý trên người điên cuồng cuộn trào.

Trong hư không, vết nứt run rẩy, vặn vẹo không ngừng.

Vô số mảnh vỡ lấp lánh, mọi người có mặt đều có thể cảm nhận rõ ràng thời gian đang trôi nhanh, lại giống như đang nhanh chóng quay ngược trở lại.

"Sư đệ!"

Cùng với tiếng kinh hô của Tiêu Cảnh Tuyết, một luồng đao quang xẹt qua trời.

Ánh đao đen hóa thành hố đen, nuốt chửng biển sao ở đây.

Sau khi tung ra một đao này, Thiên Nhạc cũng tóc đen bạc trắng, tử khí trầm trọng.

Hắn không nói gì, mặc dù mắt bị che bằng vải đen nhưng lại nhìn về phía hố đen xa xa.

"Thật sự muốn mở ra dòng sông thời gian, bọn họ điên rồi sao!? Chưa từng luyện hóa sức mạnh của Vạn Giới bi, ai dám tùy tiện thay đổi thời không, nhân quả quấn thân, chắc chắn sẽ chết!"

"Không ổn, mau ngăn bọn họ lại, nếu để Thẩm An Tại trở về, muốn lấy được Vạn Giới bi hoàn chỉnh sẽ khó rồi!"

Có người kinh hô, mọi đều dừng tay giết chóc, đồng thời xông về phía tấm bia đá khổng lồ trước hố đen.

"Cút ngay cho ta!"

Vu Chính Nguyên gầm lên một tiếng, các mạch văn phù văn trên mặt liên kết với nhau, một đôi mắt đen trắng xen kẽ.

Gió lớn nổi lên, hóa thành những lưỡi dao gió trong suốt đủ màu sắc, giống như từng vầng trăng khuyết tuyệt đẹp.

Chính là, Phong phù, Thanh Nguyệt sát.

Chỉ là những lưỡi dao gió này, mỗi vòng đều chứa đựng một loại sức mạnh Phù đạo riêng biệt.

Mạnh mẽ nhất, không gì hơn được lưỡi hái cong chứa sức mạnh của Đế phù như thời không, hỗn độn, thôn phệ.

Phụt!

Trong lúc ra tay toàn lực, Vu Chính Nguyên một mình chặn đứng được mấy chục vị Đại Đế ở đây.

Mặc dù toàn thân đầy máu nhưng ánh mắt lại lộ vẻ ngạo mạn.

Hắn, Vu Chính Nguyên, không kém bất kỳ ai.

Hắn có thể một mình chặn đứng nhiều Đại Đế như vậy!

Chặn đứng nhiều yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm trong thời đại của bọn họ như vậy!

Còn Bách Lý Nhất Kiếm, trong mắt hắn căn bản không có bất kỳ ai, chỉ có Vạn Giới bi trong hư không và Mộ Dung Thiên đang muốn tìm kiếm thứ gì đó trong không gian vỡ vụn, sắc mặt phức tạp.

Thẩm An Tại lại một lần nữa hóa thành Vạn Giới bi, mặc dù hắn cũng không muốn nhìn thấy nhưng điều này dường như…

Là lựa chọn của chính hắn.

Muốn cưỡng ép phá vỡ dòng sông thời không, đảo ngược thời gian.

Hoàn toàn không thể.

Cho dù đốt cháy hết sinh mệnh và linh hồn của bọn họ, cũng không thể làm được.

Vô số nhân quả có thể khiến thời không sụp đổ, ngoài Vạn Giới bi sáng thế kia ra, không ai có thể chịu đựng được.

Chương 679: Có gọi sư phụ không?

Phía sau, mưa rả rích trong hư không vỡ vụn.

Lý Trường Sinh đứng bên cạnh Vu Chính Nguyên, thở dài một hơi.

Mặc dù chưa từng thực sự bước vào Bất Hủ Đế cảnh nhưng chỉ là hắn không muốn bước vào mà thôi.

Thể chất tạo hóa, sáng tạo muôn vàn.

Hắn cần gì phải luyện hóa Thiên Đạo bi khác, bản thân hắn chính là Thiên Đạo bi, hắn chính là Thiên Đạo.

"Đến đây!"

Cùng với việc Lý Trường Sinh nhìn nữ tử lạnh lùng đang nhìn Mộ Dung Thiên lần cuối, hắn hét lớn một tiếng, toàn thân bùng cháy ngọn lửa màu trắng.

Đôi mắt đó cũng hoàn toàn biến thành màu trắng, toàn thân tỏa ra một loại uy nghiêm tối cao.

Giống như…

Thần linh.

Cùng với cuộc chiến một lần nữa bùng nổ, lần này, dư chấn truyền đi rất xa.

Không biết đã phá hủy bao nhiêu thế giới, cả dải ngân hà đều bắt đầu sụp đổ.

"Ta nhất định sẽ tìm thấy, nhất định!"

Mộ Dung Thiên như phát điên, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó trong không gian thời gian vỡ vụn.

Nhìn thấy dáng vẻ như vậy của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết hít sâu một hơi, tiến lên truyền sức sống của mình vào cơ thể hắn, giúp hắn hoàn thành.

"Tiểu Vân, hãy sống thật tốt."

Hứa Thiên Diệp lau hồn thể của cô bé, khẽ gật đầu với Cảnh Trường Trường ở đằng xa, sau đó kiên quyết đốt cháy thần hồn và sinh mệnh của mình.

Lăng Phi Sương nhìn thấy tất cả những điều này, khẽ thở dài, giống như bọn họ vậy.

Mộ Dung Thiên đã bóp méo thời gian, Thiên Nhạc dùng một nhát đao chém vỡ không gian, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy dòng sông thời gian.

Nhưng mặc cho bọn họ điên cuồng tìm kiếm như thế nào, cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào về sự tồn tại của Thẩm An Tại.

"Không, nhất định có thể tìm thấy, nhất định có thể!"

Mộ Dung Thiên nghiến chặt răng, rồi hắn nhìn trong một lần ra ngoài du ngoạn khi mới bước vào giới thượng đã gặp một trung niên tóc mai bạc trắng, mặc áo trắng, người đã dạy mình chơi cờ.

Hắn bỗng nhiên hoảng hốt.

Rất quen thuộc, nhưng đây là ai?

Mình đang làm gì vậy?

Hắn ngây người ra, quay đầu nhìn những người bên cạnh.

Cho dù là Tiêu Cảnh Tuyết hay Lăng Phi Sương, lúc này trong mắt đều xuất hiện sự mất tập trung trong chốc lát, sau đó

là sự hoang mang.

Đúng vậy, mình đến đây là để hủy diệt Vạn Giới bi.

Bia đá này tồn tại sẽ gây ra vô số tranh chấp.

Đột nhiên, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ như vậy, mà ý nghĩ này như đã cắm rễ trong đầu từ rất lâu rất lâu rồi.

"Sư huynh, mau ra tay!"

Tiêu Cảnh Tuyết lên tiếng.

"Sư đệ, đã đến lúc rồi!"

Vu Chính Nguyên ở bên kia cũng đang khổ sở chống đỡ, nghiến răng nói.

"Đồ ngốc, đừng do dự nữa!"

Bách Lý Nhất Kiếm lên tiếng ở đằng xa.

Mộ Dung Thiên bay lên, hư không ngưng tụ thành kiếm.

Hắn nhìn Vạn Giới bi gần hố đen, nhìn những hình ảnh tàn dư trong những không gian thời gian vỡ vụn.

Trong đó có một cảnh tượng khiến tay cầm kiếm của hắn khẽ khựng lại.

Đó là một thành phố bằng thép, có vô số tòa nhà cao tầng.

Một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế trong sân, lắc lư nghỉ ngơi, tắm nắng, trong lúc chợp mắt, một thứ giống như hộp vuông bên cạnh dường như có tiếng hát ngân nga vang lên.

"Đầu lá đào nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời…"

"Minh quân nơi cao cao ơi, hãy lắng nghe lời ta nói…"

Không biết tại sao, Mộ Dung Thiên đột nhiên hát một câu như vậy, giọng run run.

Ầm!

Thanh kiếm trong tay hắn vẫn chưa hạ xuống hoàn toàn, Vạn Giới bi trước mắt đã đột nhiên nứt ra, sau đó vỡ vụn.

Cả biển sao, đều bị ánh sáng mạnh mẽ chói mắt nuốt chửng, nhấn chìm trong đó.

Chín đại tinh vực, đều bị ánh sáng rực rỡ này bao phủ.

Vô số mảnh thời không vỡ vụn, lấp lánh trong ánh sáng này, tái hợp.

…

Núi non tươi đẹp, một vùng đất chim hót hoa thơm.

Thẩm An Tại nằm trên phiến đá xanh bên bờ suối từ từ mở mắt.

Ánh nắng chói chang khiến hắn cảm thấy mắt đau nhói, vô thức dùng tay che lại.

"Ta… không chết?"

Hắn như đang ở trong mơ, sờ mặt mình, lại cảm nhận tu vi của mình.

Vẫn là thân thể Cực cảnh, vẫn là thần hồn Hoàng cảnh!

"Không đúng, ta không phải đã hóa thành Vạn Giới bi, đã tự hủy rồi sao?"

Thẩm An Tại nhíu mày không thôi.

Hắn nhớ rõ, lựa chọn cuối cùng của mình là tự hủy.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể chấm dứt tất cả mọi thứ này, nếu Vạn Giới bi vẫn tồn tại thì tranh chấp sẽ không bao giờ dừng lại.

Nhưng bây giờ… lại là tình huống gì?

"Đây là đâu?"

Thẩm An Tại đứng dậy, vỗ vỗ người, muốn đạp không mà đi nhưng đột nhiên phát hiện nơi này có trận pháp cấm không.

Hơn nữa trận pháp này cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí khiến hắn không dám manh động.

Bất Hủ bố trí?

Vậy nơi này…

"Này, bên kia, làm gì vậy!"

Trong lúc hắn suy nghĩ, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn.

Giọng nói còn có chút quen thuộc, khiến sắc mặt hắn hơi mừng, vội vàng quay đầu lại.

Khi nhìn thấy thanh niên mặc đồ đen cầm kiếm lướt tới, ánh mắt hắn khẽ run.

"Thằng ngốc…"

"Kẻ gian to gan, dám xông vào Linh môn, còn không mau ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!"

Thẩm An Tại còn chưa kịp nói hết lời, thanh niên mặc đồ đen đã xông lên, bẻ tay khóa vai hắn, mạnh mẽ đè xuống đất.

Khuôn mặt tiếp xúc thân mật với đá vụn bên bờ sông, Thẩm An Tại trực tiếp choáng váng.

Có ý gì?

Nổi loạn rồi à?

"Đồ nghịch đồ!"

Bị đồ đệ đè dưới thân, Thẩm An Tại lập tức nổi giận, trở tay ấn đầu hắn xuống nước.

"Ọc ọc…"

Kẻ sau dù có dùng hết sức lực kiếm khí toàn thân, cũng không thể thoát khỏi tay Thẩm An Tại, liên tục vùng vẫy dưới nước.

Mà lúc này, Thẩm An Tại cũng phát hiện ra vấn đề, nhíu mày.

Thằng ngốc… không phải đã bước vào cảnh giới Bất Hủ Đế cảnh rồi sao?

Sao ngay cả đối đầu với thân thể Cực cảnh của mình cũng không thoát ra được?

"Tu vi của ngươi sao lại…"

Thẩm An Tại kéo hắn ra khỏi nước, nhíu chặt mày.

Tu vi của đối phương… chỉ có Tổ cảnh!

"Ngươi rốt cuộc là ai, đây là địa phận của Linh môn, ngươi…"

"Linh môn?"

Thẩm An Tại nhíu mày, nhìn chằm chằm hắn: "Ngươi không quen ta?"

"Ngươi là ai, nói như thể ta nên quen ngươi vậy!"

Mộ Dung Thiên bĩu môi, lẩm bẩm một tiếng.

Thần sắc không giống như giả vờ, mà là thực sự không nhớ.

"Ta là sư phụ của ngươi!"

Bốp một tiếng, Thẩm An Tại gõ vào đầu hắn một cái.

"Hít…"

Mộ Dung Thiên hít một hơi nhưng lại có chút tức giận.

"Sư phụ gì chứ, sư phụ của ta tên là Nham Lý, trông rất xấu xí, làm sao có thể đẹp trai như ngươi!"

“Nham Lý?”

Thẩm An Tại nhướng mày kinh ngạc, sau đó chìm vào suy tư sâu sắc.

Nhất định là có vấn đề ở đâu đó, nhất định là có vấn đề ở đâu đó!

Đột nhiên, hắn nhớ lại ý thức Vạn Giới bi bị Hứa Thiên Diệp đâm chết trước đó, nụ cười thoáng qua trong đáy mắt kia.

“Không… thể nào?”

Hắn giật mình, sắc mặt có chút phức tạp.

Chẳng lẽ… đó không phải là ý thức Vạn Giới bi gì cả, mà cũng là chính mình.

Chính là bản thân mình lúc này.

Mà bản thân mình hắn là đã quay về ba nghìn năm trước, đến đúng lúc Mộ Dung Thiên vừa được Huyền Ngọc Tử đưa lên thượng giới vào Linh môn.

Để rồi ba nghìn năm sau…

“Ta sẽ nuốt chửng chính mình, giết chết chính mình sao.”

Thẩm An Tại nhìn bầu trời xanh mây trắng mênh mông, nhất thời thất thần.

Không, không giống nhau.

Sự sụp đổ của Vạn Giới bi đã khiến dòng sông lịch sử thay đổi, nhân quả quấn thân.

Vì vậy, sự tồn tại của Thẩm An Tại đã bị xóa khỏi thế giới ban đầu, mọi thứ về Thẩm An Tại hắn đã thay đổi, trở thành một không gian thời gian không có Thẩm An Tại tồn tại.

“Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không ai chết, cũng không còn Vạn Giới bi nữa.”

Hắn nghĩ vậy, đột nhiên bật cười.

Và lại gõ vào đầu thiếu niên trong tay mình một cái.

Bốp!

“Oái, ngươi làm gì vậy, cười ngốc thì cười ngốc, lại gõ ta làm gì!”

“Gọi sư phụ.”

“Không gọi!”

Bốp!

“Gọi sư phụ.”

“Không gọi!”

Bốp!

“Gọi…”

“Sư phụ!”

Chương 680: Nhân quả thay đổi

Có lẽ là bị đánh đau, hoặc có lẽ là vì lý do gì khác.

Mộ Dung Thiên vốn cứng đầu, vậy mà lại quỷ xui thần khiến gọi một tiếng như vậy.

Nhưng ngay sau đó, bầu trời rung chuyển.

Ầm ầm!

Như thể một điều cấm kỵ nào đó bị phá vỡ, sấm sét ầm ầm, mưa như trút nước.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng tụ, trực tiếp bịt miệng Mộ Dung Thiên, chăm chú nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Hắn có thể cảm nhận được, một sức mạnh không rõ tên vừa rồi suýt nữa đã khóa chặt mình, khóa chặt Mộ Dung Thiên.

Nếu kéo dài thêm một thời gian nữa thì hai người bọn họ…

E rằng sẽ bị xóa sổ khỏi không gian thời gian này!

Sức mạnh đó… hẳn được gọi là nhân quả.

"Không thể thừa nhận thân phận của mình sao…"

Thẩm An Tại nhíu mày, ánh mắt có chút phức tạp.

"Phỉ phỉ phỉ…"

Mộ Dung Thiên giãy khỏi sự trói buộc của hắn, vẻ mặt nghi ngờ đánh giá hắn.

"Vị huynh đài này, ngươi là ai, tại sao ta chưa từng thấy ngươi trong Linh môn, còn nữa, tại sao ngươi lại bắt ta gọi

ngươi là sư phụ?”

“Ta không phải sư phụ của ngươi.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, lắc đầu.

“Linh môn rộng lớn như vậy, ngươi có thể gặp hết tất cả mọi người sao?”

“Ta bế quan nhiều năm mới vừa xuất quan, muốn đi xem nơi này nhiều hơn, ngươi chớ để lộ hành tung của ta.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Mộ Dung Thiên kỳ quái.

Người trước mặt này có phải bị nước vào đầu không?

Vừa rồi nhất quyết bắt mình gọi hắn là sư phụ, bây giờ lại không cần nữa.

“Sao, ngươi không tin ta là người của Linh môn?”

Thẩm An Tại thấy hắn nói nửa vời, cau mày nói.

“Ta không tin.”

Mộ Dung Thiên trả lời cũng rất thành thật, trực tiếp lắc đầu.

Người trước mặt giật mình.

Tên ngốc này có phân biệt được tình hình hiện tại không vậy, mình là Cực cảnh, hắn chỉ là một Tổ cảnh, bây giờ còn không cúi đầu nghe lời, nói gì cũng phải nghe theo sao?

“Ngươi có phải thiếu một sợi dây thần kinh không vậy!”

Bốp một tiếng.

Thẩm An Tại lại gõ vào đầu hắn một cái.

“Ta lợi hại hơn ngươi, ngươi nói chuyện với ta như vậy, không sợ ta một chưởng vỗ chết ngươi sao, trưởng bối nhà

ngươi không dạy ngươi ở bên ngoài phải hành xử khiêm tốn cẩn thận sao…”

“Ngươi thật là lắm lời, những điều này ta đều biết nhưng tại sao ngươi lại muốn vỗ chết ta?”

Mộ Dung Thiên cau mày nhìn hắn: “Ta cảm thấy ngươi hẳn là sẽ không làm vậy và ta luôn cảm thấy như thể đã gặp ngươi ở đâu đó.”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Lần này, ngược lại hắn lại truy hỏi Thẩm An Tại.

Ánh mắt Thẩm An Tại né tránh, cười ha ha nói.

“Chưa từng gặp, ngươi nhớ nhầm rồi.”

“Không đúng, chắc chắn đã gặp.” Mộ Dung Thiên lắc đầu, cau mày suy nghĩ, hắn luôn cảm thấy mình chắc chắn đã gặp người trước mặt.

Cảm giác thân thiết đó không giống như giả tạo nhưng rốt cuộc đã gặp ở đâu, đối phương là ai thì lại không nhớ ra được.

“Vậy ngươi nói cho ta biết trước, sư phụ Nham Lý của ngươi là ai?”

Nói đến chuyện này, vẻ mặt Mộ Dung Thiên rõ ràng lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Sư phụ Nham Lý của ta á, hắn chính là phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, là người mạnh nhất Thiên Huyền giới, cũng là người ngoài cha ta ra thì thương ta nhất.”

“Nếu không có sư phụ, e rằng Thiên Huyền giới đã sớm bị phá hủy dưới sự tấn công của Hống tộc, Thiên gia và những người khác.”

Thẩm An Tại cau mày.

“Sư phụ của ngươi không phải là Chấp Pháp đường Đường chủ sao?”

“Chấp Pháp đường Đường chủ? Người đó tên là Lý Nham, mặc dù tên họ giống sư phụ nhưng lại khác xa sư phụ, chỉ là một tên hề của ma giáo mà thôi.”

Nghe hắn nói những điều này một cách nghiêm túc, Thẩm An Tại càng cau mày hơn.

Lý Nham là Lý Nham, Nham Lý mới là tên vô danh tiểu tốt thay thế mình tồn tại.

“Vậy sư phụ của ngươi bây giờ ở đâu?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, sau đó cúi đầu, vẻ mặt có chút ảm đạm.

“Sư phụ hắn đã hy sinh để bảo vệ Thiên Huyền giới.”

“Hy sinh?”

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng tụ, nếu không có mình, không có Vạn Giới bi thì tại sao Hống tộc, Thanh Tâm tông, Linh môn lại cử người đến Thiên Huyền giới?

“Hống tộc và những người Thiên gia đó, tại sao lại đến Thiên Huyền giới?”

“Để cướp đoạt Thiên Đạo bi.”

“Không hợp lý.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

Chỉ là Hoàng cảnh, Thánh cảnh mà thôi, cướp Thiên Đạo bi làm gì?

Có cần thiết như vậy không?

“Được rồi, ngươi thật thông minh.”

Mộ Dung Thiên gãi đầu một cách đặc trưng, cười ngượng ngùng nói: "Bọn họ đều đến vì Thanh Tâm thánh nữ."

"Ừm?"

Thẩm An Tại nhướng mày, đây là tin tức mà hắn vẫn chưa biết.

"Ừm, ta có một sư tỷ, thiên phú phi phàm, tiến triển thần tốc, ban đầu mọi người đều cho rằng nàng là thiên tài nhưng hóa ra nàng lại là Nữ đế chuyển thế."

"Ừm?"

Thẩm An Tại nhướng mày, lại "Ừm" một tiếng.

"Nữ đế sáng lập ra Thanh Tâm tông năm xưa đã tản đạo để tu luyện lại, luân hồi chuyển thế, Thiên gia, Linh môn, Yêu tộc, Thi Ma giới đều phái người đến truy sát nàng."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó… sư phụ ta để bảo vệ sư tỷ, bảo vệ tất cả chúng ta, đã chọn hóa thân thành Thiên Đạo, từ đó thân tử đạo tiêu nhưng cũng giải trừ được nguy cơ."

Mộ Dung Thiên từ từ cúi đầu, hai mắt đỏ hoe, nắm chặt tay, trong mắt lộ rõ vẻ căm hận.

"Sớm muộn gì ta, Mộ Dung Thiên này cũng sẽ giết lên tầng thứ mười ba của Yêu tộc, để bọn chúng bồi táng cho sư phụ ta!"

Hận ý trong mắt hắn nồng đậm chân thực, khiến Thẩm An Tại nhìn mà ngẩn ngơ, thất thần hồi lâu.

Mộ Dung Thiên vẫn là Mộ Dung Thiên đó, Mộ Dung Thiên vì sư phụ mà có thể làm bất cứ chuyện gì, cũng là Mộ Dung Thiên đã từng trải qua những ngày tháng bên sư phụ.

Mọi chuyện dường như không thay đổi, chỉ là Thẩm An Tại chưa từng xuất hiện.

Người đệ tử mà hắn yêu quý nhất, lại gửi gắm tình cảm kính trọng đối với sư phụ cho một người xa lạ.

Một người xa lạ tên là Nham Lý.

Rõ ràng mình đang đứng trước mặt hắn nhưng lại phải nhìn đệ tử của mình đau buồn căm hận vì người khác.

Điều này không khỏi khiến trong lòng hắn dâng lên một nỗi cô đơn khó tả.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng vỗ vai chàng trai trẻ.

"Cố lên, rồi sẽ có ngày đó."

"Sư phụ của ngươi trên trời có linh thiêng, nếu biết ngươi có thể làm những điều này vì hắn, chắc chắn sẽ rất được an ủi."

Mộ Dung Thiên gật đầu, ánh mắt kiên định.

"Sau khi sư phụ đi, ta phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, bảo vệ sư muội và sư đệ, tuyệt đối không để người khác bắt nạt bọn họ!"

"Đúng vậy, đây mới là dáng vẻ mà một đại sư huynh nên có."

Thẩm An Tại nở nụ cười an ủi.

Người trước như nhớ ra điều gì, đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

"Đúng rồi, tiền bối, ngươi đến Linh môn chẳng lẽ là vì Hoàng đạo Long môn năm năm sau sao?"

"Hoàng đạo Long môn?"

Thẩm An Tại nhướng mày, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy thứ này.

“Vâng, Linh môn cứ mỗi trăm năm sẽ mở ra một lần Hoàng đạo Long môn, nghe nói những người có tư cách tham gia Hoàng đạo Long môn đều là những người có thiên phú dị bẩm, có thể nhìn thấy vạn vật sinh hóa, ngàn đạo chung thủy trong Long môn, có ích rất lớn đối với việc võ giả luyện hóa tinh tú, nắm giữ sức mạnh cực đạo sau này!”

“Nhưng tiếc là…”

“Tiếc là sao?”

Mộ Dung Thiên cúi đầu thở dài.

“Tiếc là ta đến từ hạ giới, khó có thể vào Hoàng đạo Long môn để xem cơ duyên.”

…

Chương 681: Luân hồi không thể thay đổi?

Nghe lời hắn nói, Thẩm An Tại cau mày.

"Vào Hoàng đạo Long môn, có liên quan gì đến hạ giới thượng giới?"

Mộ Dung Thiên lắc đầu: "Tiền bối có điều không biết, người từ hạ giới lên, trong mắt những người bản địa thượng giới kia cũng giống như dân quê vậy, không được coi trọng."

"Cũng đúng, ở hạ giới, ta vốn cho rằng chưa đến ba mươi tuổi đã đạt đến Tổ cảnh cửu phẩm, cũng coi như không tệ nhưng ở thượng giới, lại chỉ là bình thường."

"Tổ cảnh cửu phẩm hai mươi mấy tuổi, ở Linh môn không nói là nhiều vô kể nhưng cũng có thể vơ được một nắm."

Hắn thở dài: "Muốn có được tư cách vào Hoàng đạo Long môn, ít nhất cũng phải đạt đến Thánh cảnh mới được."

"Sao vậy, còn năm năm nữa, ngươi không tự tin vào bản thân sao?"

Thẩm An Tại hỏi.

"Tất nhiên là không!"

Mộ Dung Thiên lập tức nghiêm khắc phủ nhận, ánh mắt sáng ngời.

"Mộ Dung Thiên ta vốn đã không có tư chất thông minh, là sư phụ đã dạy ta thế nào là một trái tim cường giả, không có kết cục đã định, có, chính là ta không đủ nỗ lực!"

Vẫn như trước.

Thẩm An Tại mỉm cười gật đầu.

Tên này ngoài chỉ số thông minh thấp, vẫn nóng vội như trước, nhưng tâm thái không sợ gian khổ thì vẫn chưa từng thay đổi.

Như vậy cũng tốt, đây mới là điều mà cường giả nên có.

"Đúng rồi tiền bối, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ngươi tên gì?"

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nhưng đột nhiên phát hiện trước mắt trống rỗng, không còn một bóng người.

"Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?"

Bên tai hắn, đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc.

Thấy Huyền Ngọc Tử mặc áo vải thô đến, hắn vội vàng chắp tay hành lễ.

"Chưởng môn sư bá, vừa rồi ở đây…"

Hắn nói, đột nhiên dừng lại một chút, sau đó lắc đầu: "Không có gì."

"Đừng lề mề nữa, mọi người đều đang đợi ngươi, ta chỉ có thể cố gắng giành lấy một suất, đến lúc đó các ngươi tự quyết định, ai sẽ tranh giành cơ hội này."

Nói xong, hắn còn cố ý nhấn mạnh một câu.

"Nhớ kỹ, chỉ có một suất, rất quan trọng."

"Vâng, biết rồi, Chưởng môn sư bá."

Mộ Dung Thiên đi theo Huyền Ngọc Tử về phía xa, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn dòng suối mấy lần.

Nhưng trung niên áo trắng đó lại không xuất hiện nữa, ngay khi hắn định quay đầu đi thì bên tai lại vang lên giọng

nói.

“Ta tên là Thẩm An Tại, nếu ngươi tin ta, sau này mỗi tháng đến đây một lần, ta sẽ dạy ngươi luyện kiếm, dạy ngươi luyện đan.”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, không nói thêm gì, đi theo Huyền Ngọc Tử rời khỏi đây.

Mặc dù không biết người này là ai, lại kỳ lạ như vậy.

Nhưng hắn càng kỳ lạ hơn là tại sao mình không thể nảy sinh bất kỳ sự cảnh giác nào với hắn, dường như trước mặt hắn, hắn có thể nói ra bất cứ điều gì.

Tóm lại, có chút thân thiết?

…

Cho đến khi Mộ Dung Thiên đi xa, Thẩm An Tại mới xuất hiện từ sau một gốc cây không xa.

Nhìn con đường nhỏ hai người rời đi, hắn có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì.

“Cứ như vậy cũng tốt, không nhớ lại thì sao chứ, còn sống là được.”

Hắn mỉm cười, quay người bước vào bóng tối.

Bóng lưng càng thêm cô đơn tịch mịch, lẻ loi một mình.

Từ nay về sau, trên thế gian này sẽ không còn ai nhớ đến Thẩm An Tại trước kia nữa.

…

Linh môn có đại trận, Thẩm An Tại cũng không muốn rời đi sớm như vậy.

Dù sao hắn cũng không có tu vi, chỉ là sức mạnh nhục thân đạt đến Cực cảnh, thêm vào đó cường độ thần hồn Hoàng

cảnh.

Nếu người khác chỉ nhìn thôi thì không thể nhìn ra nông sâu, cũng không có khí tức lộ ra ngoài.

Nếu không thì một người lạ xuất hiện trong Linh môn, e rằng đã sớm bị người ta phát hiện.

Là một trong những thế lực lớn nhất nhì Đạo vực, chi nhánh sơn môn trải rộng khắp trăm giới.

Thế lực duy nhất có thể sánh ngang với Linh môn, chỉ có Đạo môn.

Thẩm An Tại thở dài, tùy tiện tìm một hang động ẩn nấp trong rừng núi rồi ngồi xếp bằng.

Trong thức hải, Vạn Giới bi đã biến mất không thấy.

Nhưng may thay, tổng cương Phù đạo cùng các loại cảm ngộ vẫn còn lưu lại trong đầu, không biến mất theo Vạn Giới bi.

"Bây giờ cách tốt nhất là chủ yếu tu luyện hồn lực nhục thân…"

Thẩm An Tại sờ cằm, suy nghĩ cân nhắc.

Nếu lại đi tu luyện linh khí võ đạo, chắc chắn lại cần rất nhiều thời gian, tốt nhất là chủ yếu tu luyện hồn lực nhục thân, tiện thể luyện thêm chút linh khí.

"Công pháp nhục thân thì có, thân thể khôi lỗi này, dùng Luyện Tiên thuật để tôi luyện thì quả là thêu hoa trên gấm, nhưng phương pháp tu luyện thần hồn…"

Thẩm An Tại có chút khó xử, luyện khí, luyện thể, hắn đều có cách.

Nhưng chỉ riêng con đường tu luyện thần hồn này, hắn lại không nắm chắc phương hướng.

“Thử xem có thể tự sáng tạo ra một môn Luyện Hồn thuật không!”

Suy nghĩ hồi lâu, Thẩm An Tại nhắm mắt lại, ở chốn núi rừng này thần du thiên ngoại.

Những năm này, hắn cũng đã xem và sưu tầm các phương pháp tu luyện về thần hồn.

Nhưng những công pháp ở Thiên Huyền giới khi đó vẫn chưa đủ sâu xa, nhiều nhất chỉ có thể đạt đến Tổ cảnh.

Còn con đường sau Thánh cảnh, Hoàng cảnh thì lại không có cách nào.

“Muốn vào Tổ cảnh và Thánh cảnh, quan trọng nhất chính là pháp tắc, còn muốn vào Hoàng cảnh thì phải cho động thiên hóa hải, thu lãm muôn ngàn tinh tú, sở hữu sức mạnh của tinh tú…”

Thẩm An Tại lẩm bẩm, quan sát thức hải của mình.

Mặc dù mênh mông vô bờ nhưng lại tối đen như mực, không có gì cả.

Trước kia còn có một cây Thần Hoàng thụ, giờ thì thực sự trống rỗng.

“Pháp tắc là sự sáng tạo mở rộng của đại đạo, lĩnh vực là một phương chủ tể, còn tinh tú…”

Thẩm An Tại chìm vào trầm tư, bắt đầu tiện thể suy nghĩ về con đường tu luyện sau Tổ cảnh của Vô Song Ngự Kiếm thuật, Vạn Độc tâm kinh và Trảm Thiên Bạt Đao thuật.

Ba pháp này tuy mạnh nhưng sau này lại không rõ ràng.

Nếu muốn thực sự đột phá Bất Hủ cảnh thì hoặc là chuyển tu công pháp mới, hoặc là hoàn thiện công pháp cũ này.

Thẩm An Tại nghĩ đến cách sau.

Dù sao thì đây cũng là những thứ ít ỏi mà hắn để lại cho ba đệ tử.

"Còn phải nghĩ cách, không thể trực tiếp giao cho thằng ngốc đó, phải để nó vô tình nhìn thấy mới hợp lí."

Thẩm An Tại sờ cằm, cảm thấy đau đầu.

Không thể để ba đứa nhỏ đó nhớ ra mình là ai, nếu không thì Thiên Đạo ở đây sẽ sụp đổ, nhân quả vỡ nát, không biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Dù sao thì cũng khó khăn lắm mới xóa đi được dấu vết tồn tại của Thẩm An Tại, tất cả mọi thứ tuy đều bị kết hợp một cách gượng ép, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì sự vận hành của toàn bộ thời không.

Nếu bản thân lại xuất hiện thì tương đương với việc không nằm trong ngũ hành, không nằm trong lục đạo, không nằm trong luân hồi.

Người không tồn tại ở thế gian này mà muốn can thiệp vào thế gian này thì cuối cùng chỉ có thể đón nhận sự hủy diệt.

Thẩm An Tại cảm thấy hơi đau đầu.

Hắn thậm chí không biết mình đang lặp lại chuyện của ba nghìn năm trước, hay là đang bước vào một vòng luân hồi mới.

Liệu có phải theo diễn biến cuối cùng, bản thân sẽ tự thiết kế để "Thẩm An Tại" xuất hiện sau ba nghìn năm đó giết chết mình không?

Nhưng như vậy thì Thẩm An Tại trước và sau ba nghìn năm kia cũng sẽ lại quay về ba nghìn năm trước, chẳng phải sẽ rơi vào một vòng luẩn quẩn sao?

Đột nhiên, sống lưng Thẩm An Tại lạnh toát, mồ hôi lạnh lập tức túa ra như mưa.

Không thể nào…

Bản thân đã luân hồi không biết bao nhiêu lần nhưng cuối cùng thì kết cục của mỗi lần đều giống nhau?

Tất cả những thay đổi đã thực hiện, đều không thoát khỏi sức mạnh của nhân quả, cuối cùng đều sẽ đi đến cùng một kết cục sao?

Nếu thực sự như vậy…

Thì chẳng phải mọi việc mình làm đều vô ích sao?!

…

Chương 682: Ngọc thô không mài, điêu khắc gỗ mục

“Không đúng, không đúng.”

Thẩm An Tại lắc đầu, nếu thực sự như vậy thì bản thân chỉ cần trốn đến một nơi hoang vu không người ở mà ẩn núp là được.

Như vậy bản thân sẽ không xuất hiện, sẽ không xảy ra những chuyện sau này, bản thân cũng sẽ không cố ý sắp xếp những chuyện đó.

Thẩm An Tại sờ cằm, sau đó lắc đầu.

Cũng không được, lỡ như không giúp ba đứa nhỏ đó một chút, chúng gặp phải chuyện gì bất trắc, sau này bản thân biết được chẳng phải sẽ hối hận đến xanh cả ruột sao?

“Thôi vậy, trước tiên dạy chúng con đường sau này, sau đó ẩn cư nơi thâm sơn, không hỏi thế sự.”

Nghĩ vậy, hắn gật đầu hài lòng, cảm thấy cách này khả thi.

Sau đó hắn nhắm mắt suy tư, tiếp tục suy diễn con đường tiếp theo của ba loại công pháp, đồng thời còn suy nghĩ về thần hồn chi đạo.

Trạng thái nhất tâm đa dụng như vậy, nếu đổi lại là người khác thì tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng đối với Thẩm An Tại thì lại vô cùng dễ dàng.

Khi tháng đầu tiên trôi qua, hắn rốt cuộc cũng có chút manh mối.

Kết hợp Vô Song Ngự Kiếm quyết với Cửu Chuyển Tàng Long biến, sáng tạo ra con đường tiếp theo của công pháp.

Đó chính là Vô Song kiếm hải, Long hồn.

Cái gọi là Kiếm hải, chính là bao gồm toàn bộ kiếm đạo Pháp Tắc chi Lực trên thế gian, đều liên hệ với tinh hải đan điền trong cơ thể.

Mộ Dung Thiên vốn hiếu chiến, vậy thì để hắn đi tìm kiếm các kiếm khách trên thế gian để chiến đấu, cảm ngộ các loại kiếm đạo chi lực, làm đầy Kiếm hải.

Còn Long hồn, chính là ý nghĩa của Cửu Chuyển Tàng Long biến từ ngoài vào trong mà trở nên mạnh mẽ.

Nếu như lúc đầu Tàng Long Biến là tăng cường sức mạnh tu vi nhục thân của hắn, thì bây giờ, là cùng với thần hồn của hắn cùng trở nên mạnh mẽ, hóa thành uy thế của Tổ long.

"Nhưng mà… Đã một tháng rồi, tên ngốc kia sao vẫn chưa đến tìm ta, chẳng lẽ không tin ta sao?"

Thẩm An Tại cau mày, liếc nhìn thời tiết nắng đẹp.

Có cơ hội trở nên mạnh mẽ, với tính cách của tên ngốc kia thì không nên bỏ lỡ mới phải, cho dù không đáng tin cậy thì hắn cũng sẽ thử.

"Thôi vậy, đến đây hơn một tháng rồi, vẫn chưa ra ngoài đi dạo."

Hắn lắc đầu, bước xuống khỏi tảng đá xanh, phủi bụi trên người rồi đi theo dòng suối.

Nơi đây hắn là một tiểu thế giới của Linh môn, núi rừng trùng điệp vô số, lâu đài nguy nga tráng lệ.

Mỗi cách nhau trăm dặm, hoặc có một động phủ lầu các sừng sững, bên trong đều là một số đệ tử trẻ tuổi của Linh

môn.

Cứ đi như vậy, Thẩm An Tại không khỏi lè lưỡi.

Như Mộ Dung Thiên đã nói trước đó, Tổ cảnh trẻ tuổi ở đây căn bản không được coi là gì.

Khi đi được vài nghìn dặm, Thẩm An Tại cuối cùng cũng cảm nhận được vài luồng hơi thở quen thuộc, cau mày ẩn núp trên cây quan sát.

"Chết tiệt, cái đồ khốn này cũng dám động thủ với sư muội của ta sao?"

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, mau đào hố đi!"

"Này, chuyện này hai người các ngươi tự làm đi, kéo ta làm gì?"

Hai bóng người bận rộn đang làm việc, một người ngự kiếm đào hố, một người cõng một thanh niên đã mất hơi thở, trông có vẻ là đệ tử Linh môn.

Người ngự kiếm đào hố ngậm cỏ trong miệng, vẻ mặt nhàn nhã lười biếng nhưng động tác dưới tay lại rất mạnh mẽ.

Còn người cõng xác thì chửi bới om sòm, vẻ mặt bất bình.

Chính là Đông Phương Thanh Mộc và Mộ Dung Thiên.

Còn bên cạnh, Ô Thiên Nghị mặc áo tím mặt mày buồn bã lẩm bẩm nhưng cũng không bỏ chạy.

"Nhanh lên, lát nữa có người đến."

Giọng nói lạnh nhạt hơi lạnh lùng vang lên, Thẩm An Tại mới phát hiện trên cây xa xa còn có một thanh niên mặc áo choàng trắng như mây, đang khoanh tay đứng trên ngọn cây, nhìn về phía xa xa, có vẻ như đang cảnh giới.

Nhìn thấy cảnh thú vị này, vẻ mặt Thẩm An Tại không khỏi trở nên kỳ lạ.

“Bốn đứa nhỏ này… giết người đào hố rồi còn cảnh giới canh chừng?”

Thẩm An Tại cũng không định làm phiền chúng trong lúc này.

“Ô huynh, bây giờ chúng ta là người chung thuyền, ai bảo ngươi ra tay nặng như vậy, đánh chết người ta rồi, vốn dĩ tên ngốc kia chỉ muốn cho hắn một bài học, ngươi thì hay rồi, một kiếm đâm mất cả hồn người ta.”

Đông Phương Thanh Mộc ngậm cỏ lải nhải.

“Ta làm sao biết hắn yếu ớt như vậy, ta còn tưởng hắn lợi hại lắm, các ngươi mới gọi ta đến yểm trợ.”

“Xì, ai mà biết được đã hẹn đánh nhau đàng hoàng, tên ngốc này lại tự phụ như vậy, một mình xông lên, nói cho cùng chẳng phải là muốn lén lút giết chết đám chúng ta, cướp bảo vật sao.”

Nghe vậy, Ô Thiên Nghị thở dài, cầm một cái gậy chọc chọc đất, coi như là giúp đào hố, vẻ mặt buồn rầu.

“Vậy bây giờ phải làm sao, vô tình giết chết cháu trai của Tam trưởng lão ngoại môn, đến lúc đó người trong môn tra ra thì sao?”

“Còn có thể làm sao, chạy trối chết thôi!”

Đông Phương Thanh Mộc nhổ cỏ đuôi chó, phía trước, một cái hố vuông vức đã thành hình.

“Nhưng… chúng ta có thể đi đâu?”

Ô Thiên Nghị có chút do dự.

“Ta không chạy, ta còn phải vào Hoàng đạo Long môn, chưởng môn sư bá vất vả lắm mới giành được cơ hội cho ta, ta không thể bỏ lỡ!”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, đặt xác chết trên lưng xuống, đá một cước xuống hố.

“Hơn nữa sư muội, Vu sư huynh và Thiên Nhạc đều đã đến nơi thích hợp hơn để tu luyện, nếu ta không tranh thủ cơ hội, sau này bị bọn họ vượt qua thì phải làm sao?”

“Được rồi, vậy còn một cách.”

Đông Phương Thanh Mộc lè lưỡi.

“Cách gì?”

Ba người đều nhìn hắn.

“Ta chạy, các ngươi quay về nói là ta giết người, sau đó người ta sẽ chỉ đuổi giết ta.”

“Không được, bốn chúng ta cùng đến, phải đi thì cùng đi.”

Ô Thiên Nghị và Mộ Dung Thiên đều trực tiếp từ chối.

Nhìn bọn họ tranh luận mãi mà không có kết quả, Thẩm An Tại không khỏi lắc đầu.

Hắn đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, vấn đề bây giờ là làm sao để giải quyết hậu quả.

“Không ổn, có người đến đây!”

Lý Trường Sinh giọng điệu nghiêm túc, quay đầu nhìn lại, đồng tử hơi co lại.

Ầm!

Ánh sáng lóe lên, ba bóng người đồng thời bay ngược ra sau, phun ra máu tươi.

Mặt đất hỗn loạn, cây cối đổ sập thành từng mảng.

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên cũng nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người ở xa.

“Chết!”

Thẩm An Tại hơi ngưng ánh mắt lại, giơ tay vỗ về phía đầu Ô Thiên Nghị.

Đang!

Một cây trường thương phá không mà đến, mặc dù trong nháy mắt đã bị đánh tan nhưng cũng cho Lý Trường Sinh thời gian kéo Ô Thiên Nghị ra.

Bốn người đều sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm người trung niên áo trắng đột nhiên xuất hiện.

"Ngươi là ai!"

Còn Mộ Dung Thiên cau mày, người này… không phải là người mình nhìn thấy hôm đó sao?

"Đệ tử Linh môn chỉ đến thế thôi, bốn người các ngươi cũng coi như có thiên phú, chỉ thiếu chút tài nguyên, không ngờ Linh môn lại bỏ ngọc thô không mài, lại đi đẽo mấy khúc gỗ mục."

Thẩm An Tại sắc mặt hờ hững, một chân giẫm lên xác chết bên cạnh.

Ầm!

Máu tươi văng tung tóe, xác chết đó trực tiếp nổ tung thành từng mảnh.

"Cháu ta!"

Xa xa, tiếng kêu xé lòng vang lên.

Tam trưởng lão ngoại môn kia vừa bay tới đúng lúc nhìn thấy cảnh này, mắt muốn nứt ra.

"Ồ? Còn có cả người già đến?"

Thẩm An Tại híp mắt, giơ tay lên thi triển thức thứ hai của Tam Tuyệt thần âm.

Cùng với hư ảnh lão già buông cần câu, sóng biển cuồn cuộn vỗ vào bờ.

Ầm!

Mặc dù Thẩm An Tại chỉ sử dụng thần hồn Hoàng cảnh nhưng Tam trưởng lão kia cũng chỉ là Hoàng cảnh.

Hơn nữa Tam Tuyệt thần âm vốn không tầm thường, hắn vội vàng lùi lại, thất khiếu chảy máu.

"Thần thông pháp tắc âm luật mạnh mẽ thật!"

Chương 683: Lão ma đầu Hợp Hoan tông

Đồng tử Tam trưởng lão co rút, nhìn chằm chằm người trung niên áo trắng trước mặt, không nhìn ra tu vi lai lịch của hắn.

Thẩm An Tại liếc nhìn mấy người đang nhanh chóng đuổi tới phía sau, quay người biến mất.

"Đứng lại!"

Một lão giả đuổi tới phía sau muốn ngăn cản nhưng bên tai lại vang lên tiếng đàn du dương, khiến hắn ngẩn ngơ một lúc, khi hoàn hồn lại thì người trước mặt đã biến mất.

Bên kia Mộ Dung Thiên và Ô Thiên Nghị cùng những người khác vẫn còn đang ngẩn người, Đông Phương Thanh Mộc chớp mắt, ho khan một tiếng rồi chửi rủa.

"Đại trưởng lão, Tam trưởng lão, tuyệt đối không thể tha cho tên này, nếu không phải hai người kịp thời đuổi tới, e rằng không chỉ Cung sư đệ bỏ mạng, bốn chúng ta cũng khó mà may mắn thoát chết!"

"Yên tâm, có bản trưởng lão ở đây, các ngươi tuyệt đối sẽ không sao."

Lão giả đuổi tới sau chính là đại trưởng lão, lạnh lùng quát một tiếng, uy áp Cực cảnh bao trùm.

Ba người Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên nhìn nhau, đều không chọn cách lên tiếng.

Mọi người đều không phải là kẻ ngốc, đã có người chịu tội thay rồi, không đến mức còn phải nói là mình giết người.

Mặc dù bọn họ cũng không hiểu tại sao người đó đột nhiên xuất hiện rồi lại đi nhanh như vậy…

Giống như là cố ý ra mặt để chịu tội thay bọn họ vậy?

Tam trưởng lão ánh mắt âm trầm, lướt qua người Mộ Dung Thiên và những người khác, mặc dù hắn luôn cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng sự thật thì ngay trước mắt.

"Tam trưởng lão ngươi đã giao thủ với người đó, có thể nhìn ra hắn sử dụng công pháp gì không?"

Đại trưởng lão quay đầu hỏi.

Giao thủ…

Đông Phương Thanh Mộc mím môi, nhịn cười.

Tam trưởng lão cũng đỏ mặt, ho khan một tiếng rồi mở miệng: "Vừa rồi giao thủ, chỉ thấy thần hồn của người này rất mạnh, lại giỏi về âm luật, dung mạo không nói là tuấn mỹ nhưng khí chất lại phi phàm, hơn nữa sát khí không hề nhẹ, e rằng là ma đạo."

Ánh mắt hắn lóe lên, suy tư nói: "Khả năng lớn nhất, chính là Hợp Hoan tông!"

Hợp Hoan tông!

Ánh mắt Đại trưởng lão ngưng tụ, suy nghĩ một chút thì cảm thấy có vẻ đúng là có lý.

"Người của Hợp Hoan tông lại dám đến Linh môn, chẳng lẽ là muốn bắt vài mầm non tốt về, để đệ tử của bọn họ luyện chế thành lô đỉnh sao?"

Nghe bọn họ đoán già đoán non, Đông Phương Thanh Mộc lập tức lên tiếng.

“Bẩm hai vị trưởng lão, điều này rất có khả năng, dù sao thì trước đó khi vị cường giả bí ẩn kia nhìn Mộ Dung Thiên… ánh mắt không được trong sáng cho lắm, e rằng…”

Hắn lời còn chưa dứt thì đã bị Mộ Dung Thiên bóp cổ.

“Này, ngươi đừng nói bậy!”

“Ừm, trong Hợp Hoan tông có không ít lão quái có sở thích đặc biệt, Mộ Dung Thiên dung mạo không tệ, lại có huyết mạch Long tộc, quả thực là lô đỉnh tuyệt vời khó có được, nói như vậy cũng hợp lý.”

Đại trưởng lão lại gật đầu, trầm tư một lúc rồi mở miệng.

“Như vậy, từ ngày mai trở đi, Mộ Dung Thiên không được tu luyện ở ngoại môn nữa, cùng ta vào nội môn tu luyện chuyên sâu, Huyền Ngọc Tử đã thông báo cho ta, hắn cũng có một suất vào Hoàng đạo Long môn, đừng để kẻ xấu làm hại.”

“Còn các ngươi, cũng vào nội môn, nếu không có chuyện gì thì không được tùy tiện ra ngoài.”

Giọng nói của hắn uy nghiêm vô cùng, có lẽ là vì câu nói “bỏ ngọc thô không mài, lại đi đẽo mấy khúc gỗ mục” của Thẩm An Tại vừa rồi, khiến hắn thực sự nảy sinh chút lòng yêu tài.

Mấy người này mặc dù đúng là ở độ tuổi và tu vi này thì không tính là quá thiên tài nhưng bọn họ đều là từng bước một từ hạ giới linh khí mỏng manh mà leo lên, tâm tính vượt xa những người cùng thế hệ.

Nếu bồi dưỡng tốt, nói không chừng đều có thể vào Cực cảnh.

“Tam trưởng lão.”

“Có!”

Bên kia, Tam trưởng lão vẫn chưa hoàn hồn sau tin tức cháu trai chết thảm, nghe tiếng gọi thì giật mình tỉnh lại, vội vàng chắp tay.

"Đi thông báo Chấp Pháp đường, điều tra kỹ lưỡng địa giới ngoại môn, đừng để tên tặc tử ma đạo kia chạy mất!"

"Vâng!"

Tam trưởng lão liếc nhìn Mộ Dung Thiên, mặc dù miệng thì đồng ý nhưng trong lòng lại vô cùng u ám.

Tên nhóc này vẫn luôn không ưa cháu trai mình, một con kiến hôi từ hạ giới đến, cũng muốn tranh suất vào Hoàng đạo Long môn với cháu trai mình.

Giờ cháu trai mình chết thảm, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để hắn thoải mái được!

Lạnh lùng liếc nhìn bên kia một cái, hắn quay người rời đi.

"Các ngươi, theo ta!"

Thần thức Đại trưởng lão quét qua nơi này, phát hiện thực sự không còn hơi thở của người nọ nữa, liền dẫn bốn người rời đi.

Trận pháp ngoại môn không mạnh lắm, còn nội môn nếu không có lệnh bài thì ngay cả Cực cảnh cũng không thể xông vào, an toàn hơn ngoại môn nhiều.

Còn năm năm nữa là đến ngày Hoàng đạo Long môn mở ra, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.

Tin tức có một tu sĩ tà đạo Hợp Hoan tông xuất hiện trong Linh môn nhanh chóng truyền khắp nơi.

Không chỉ những đệ tử tự lo cho mình, không dám tùy tiện ra ngoài lung tung, mà những trưởng lão kia cũng đều lo sợ hãi hùng.

Người của Chấp Pháp đường ngày đêm điều tra, bố trí thiên la địa võng trong phạm vi Linh môn nhưng vẫn không thu được kết quả gì.

Người đó như đột nhiên biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa.

…

Nội môn, bên thác nước của một con suối.

Mộ Dung Thiên trần truồng đứng trên thác nước, nắm chặt kiếm không ngừng vung chém trong hư không, lắng nghe tiếng gió nhưng vẫn không thể nắm bắt được yếu lĩnh.

"Không đúng, vẫn không đúng, vẫn không thể tìm ra phương pháp tiến giai của Vô Song Ngự Kiếm quyết!"

Có lẽ là do trong lòng bực bội, hắn trực tiếp "Phịch" một tiếng ngã vào trong hồ nước, rất lâu sau mới ngoi đầu lên khỏi mặt nước, mang theo những giọt nước.

"Tiếp tục như vậy, Thánh cảnh không thể phá, Hoàng cảnh không thể cầu, còn nói gì đến việc giết lên Yêu tộc, báo thù cho sư phụ?"

Hắn dùng sức đấm từng cú một xuống mặt nước, bắn tung tóe nước.

"Đồ ngốc, luyện công không phải chỉ dựa vào một cỗ sức mạnh là được."

Ngay lúc hắn đang nóng nảy thì một giọng nói nhàn nhạt đột nhiên truyền đến.

Sắc mặt hắn khẽ biến, quay đầu nhìn lại.

Một người trung niên áo trắng đang đi ra từ trong rừng, tiện tay lấy ra một chiếc ghế mây, ngồi xuống bên hồ, ung dung đung đưa.

“Là ngươi, lão ma đầu Hợp Hoan tông!?”

Mộ Dung Thiên mừng rỡ, từ trong nước nhảy lên.

Thẩm An Tại giật giật khóe miệng.

Hợp Hoan tông cái gì chứ…

Mình chính là… sư phụ của tên nhóc này.

“Tiền bối, vừa rồi tiền bối nói luyện công không phải dựa vào sức mạnh, vậy là dựa vào cái gì, tiền bối có nhìn ra được sự bối rối hiện tại của ta không?”

Thẩm An Tại híp mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“Chỉ là công pháp bị hạn chế, không thể đột phá, mà công pháp này lại do sư phụ truyền thụ, ngươi không nỡ từ bỏ, đúng không?”

“Tiền bối quả nhiên lợi hại!”

Mộ Dung Thiên sáng mắt lên.

“Sư phụ của ngươi có gì tốt, công pháp này của hắn ở thượng giới cũng chẳng được coi là gì hiếm lạ, không bằng đổi sang theo Thẩm mỗ, cũng truyền cho ngươi vài ba công pháp Cực đạo?”

Thẩm An Tại liếc hắn một cái.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại lắc đầu như trống bỏi, ánh mắt kiên định.

“Không được, vãn bối chỉ có một sư phụ, cũng chỉ có thể có một sư phụ, nếu phải từ bỏ sư môn mới có thể có thành tựu, vậy thôi, vãn bối tự mình mò mẫm.”

Nghe những lời này, đáy mắt Thẩm An Tại thoáng hiện vẻ an ủi, lại có chút chua xót.

Tên ngốc này, sư phụ không phải đang ở ngay trước mắt sao?

“Đứng lại.”

Nhìn Mộ Dung Thiên thực sự quay đầu bỏ đi, Thẩm An Tại vừa tức vừa buồn cười, khẽ gọi một tiếng.

“Tên ngốc, ngươi có biết rằng từng có Nữ đế có thể luyện đá vá trời, có đại năng uốn cung bắn mặt trời, thậm chí còn có nam đồng nhỏ bé lật tung biển cả, rút gân rồng, lóc xương rồng không?”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào người trung niên ôn hòa đang đung đưa trên ghế mây.

Những lời này, thật quen thuộc!

…

Chương 684: Tam Chuyển Luân Hồi quyết

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được đã nghe những lời này ở đâu.

Hơn nữa, ở hạ giới bôn ba lâu như vậy, đến thượng giới cũng đã được một thời gian, cũng chưa từng nghe người khác nói đến những cường giả này.

Nhưng tại sao hắn lại thấy câu nói này rất quen thuộc?

"Tên ngốc, ngươi ngẩn người ra làm gì vậy?"

Thấy hắn mãi không nói, Thẩm An Tại nhướng mày.

"Lão ma tiền bối, những lời này của tiền bối… có phải trước đây tiền bối đã từng nói với người khác không?"

Mộ Dung Thiên có chút không chắc chắn.

"Ngươi đoán xem."

Thẩm An Tại không ngờ hắn lại cảm thấy những lời này quen thuộc, trong lòng không khỏi chùng xuống, xem ra mình phải cố gắng tránh những thói quen trước đây của Thẩm An Tại.

Nếu không, lỡ như thời không luân hồi vất vả lắm mới sửa chữa được lại sụp đổ, mọi thứ sẽ lại trở về điểm xuất phát.

Có lẽ… đây chính là hình phạt vì hắn đã tự ý thoát khỏi Vạn Giới bi.

"Ta lại không phải trẻ con, đoán cái gì."

Mộ Dung Thiên lắc đầu: "Lão ma tiền bối, vừa rồi tiền bối nói là có ý gì, sao lại hỏi vãn bối có biết những đại năng đó không?"

"Ngươi có biết bọn họ tu luyện công pháp gì không?"

Sắc mặt Thẩm An Tại lạnh đi vài phần, cố gắng để mình trông không ôn hòa như trước, nói giọng dạy dỗ.

"Không biết."

Mộ Dung Thiên lắc đầu.

"Trời sinh đất dưỡng, chỉ dựa vào một lòng mà thôi."

"Trời sinh đất dưỡng… chỉ dựa vào một lòng?"

Hắn nhíu mày, chìm vào suy tư sâu sắc.

"Ta thấy ngươi có long huyết và long hồn, không bằng lấy thức hải làm nơi ẩn náu cho rồng, lấy đan điền làm nơi chứa đạo tâm, hai bên cùng nuôi dưỡng, kỳ diệu vô cùng."

Thẩm An Tại vừa nói, vừa nhẹ nhàng đưa ngón tay ra, điểm vào mi tâm hắn.

Trong nháy mắt, ảo thuật phát động.

Trong cơn mơ hồ, Mộ Dung Thiên thấy thức hải vốn không có hình dạng của mình bỗng chốc sấm sét cuồn cuộn, kim long ẩn núp, dưới sự lăn lộn của nó, mây mưa cuồn cuộn.

Còn trong đan điền, động thiên hóa thành một tòa phủ đệ, bên trong không chứa cái gọi là tinh hải vạn ngàn, mà là vô số thanh kiếm, kiếm ý vô tận, nghe theo sự điều khiển.

Càng nhiều, càng mạnh!

"Đây là…"

Cảnh tượng trước mắt biến mất, Mộ Dung Thiên lộ vẻ ngộ ra.

Vô Song Ngự Kiếm quyết và Cửu Chuyển Tàng Long biến dung hợp với nhau, một tu kiếm, một tu hồn, có thể vào Thánh cảnh!

"Đa tạ Lão ma tiền bối!"

Mộ Dung Thiên theo bản năng muốn khen ngợi một câu nhưng lại nhớ ra điều gì đó, ho một tiếng, lạnh lùng nói.

"Vì thấy ngươi có duyên với ta nên mới nói cho ngươi những điều này, thôi, tiếp theo tùy vào cơ duyên của ngươi, ta cũng phải đi rồi."

Hắn xoa xoa cằm.

Bên Mộ Dung Thiên, hắn đã chỉ cho hắn con đường đi, tiếp theo còn phải đi tìm Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc, xem quá trình tu luyện sau này của bọn họ có cần người hướng dẫn không.

Hơn nữa…

Hắn chủ yếu sợ mình ở bên Mộ Dung Thiên lâu quá, đến lúc đó hắn nghi ngờ điều gì đó, hoặc là mình không nhịn được mà nói ra điều gì đó nên vẫn nên chọn cách rời đi.

"Những sư huynh sư muội của ngươi, bây giờ đều ở đâu?"

Hắn đứng dậy phủi phủi tay áo, như thể tùy tiện hỏi một câu.

"Ồ, sư muội đã đến Thương Lan tinh vực, sư đệ thì không biết nhưng có lẽ đã đến Ma vực hoặc Đao vực để tu luyện sát khí."

"Ma vực?"

Thẩm An Tại nhướng mày.

Hắn không lo lắng lắm về Thương Lan tinh vực, chỉ lo Thiên Nhạc đến Ma vực hoặc Đao vực.

Dù sao với sự thông minh của Cảnh Tuyết, hắn là biết cách tự bảo vệ mình.

Còn Thiên Nhạc thì sát tâm quá nặng, đến đó dễ gây thù chuốc oán.

"Xem ra phải nhanh chóng đến Ma vực một chuyến rồi."

Thẩm An Tại thầm thì trong lòng, sau đó lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Thiên.

"Tiểu tử, ngươi và ta có chút duyên phận, ngày sau nếu gặp khó khăn, nhớ bóp nát tấm lệnh bài này, hô lớn một tiếng… Thẩm phong chủ cứu mạng, ta sẽ đến ngay."

Hắn vung tay áo, một tấm lệnh bài màu đen bay ra.

"Ồ?"

Mộ Dung Thiên nhận lấy lệnh bài, lật qua lật lại xem, có chút kỳ lạ.

Mặt sau của lệnh bài thậm chí còn viết tên hắn.

Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên thì người trung niên áo trắng trước mặt đã biến mất.

"Thật là một kẻ kỳ quái."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, không biết tại sao trong lòng lại thấy có chút buồn bực, hắn nắm chặt lệnh bài trong tay, cẩn thận cất vào trong ngực, cất giữ cẩn thận.

…

Thẩm An Tại đứng từ xa, nhìn thanh niên áo đen tiếp tục khổ luyện, sắc mặt phức tạp.

Nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, quay người rời đi.

Vật đổi sao dời.

Bốn chữ này, hắn là người hiểu rõ nhất.

Hắn đã nắm rõ gần hết trận pháp của Linh môn, với thiên phú của Mộ Dung Thiên, việc tiến vào Hoàng đạo Long môn kia hẳn không phải là vấn đề gì.

Đã đến lúc đi rồi.

Vừa đi xuyên qua trận pháp, hắn vừa lấy ra từ trong ngực hai tấm lệnh bài màu đen khác.

Một tấm khắc chữ "Tiêu Cảnh Tuyết", một tấm khắc chữ "Thiên Nhạc".

Đây là lệnh bài mà hắn khắc theo khuôn mẫu của Sinh Tử bài, với tu vi và trình độ luyện khí hiện tại của hắn, việc khắc một trận pháp truyền tống hư không vào lệnh bài này không phải là chuyện khó.

Hắn biết mình không thể lúc nào cũng ở bên cạnh ba đồ đệ này, vì vậy chỉ có thể chọn cách tồn tại ở hậu trường.

Nếu bọn họ thực sự gặp phải khó khăn không thể giải quyết, hắn tự nhiên sẽ xuất hiện.

"Không ai nhớ cũng tốt, cũng có thể hưởng thụ một cuộc sống nhàn nhã."

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, lắc đầu cười, sau đó bước về phía chân núi Linh môn.

Vừa đi vừa ngân nga một giai điệu, cứ thế đi qua trước mặt những đệ tử Chấp Pháp đường đang tuần tra.

Những người đó mặc dù cảm thấy bên tai có tiếng gió thổi qua nhưng nhìn quanh thì lại không thấy gì cả.

Có người lắc đầu: "Chúng ta đã lục soát nhiều ngày như vậy rồi, chắc lão ma kia đã nghe tin mà chạy mất rồi."

"Than ôi, nghe nói lão ma kia tướng mạo khí chất đều không tệ, không ngờ lại thích cái thứ phế vật đến từ hạ giới

kia, còn không bằng thích ta, coi như là bám được đùi to.”

Vài người nói qua nói lại nhưng không biết Thẩm An Tại vừa đi qua bên cạnh bọn họ.

“Này, ngươi sờ mông ta làm gì?”

“Ta thà sờ mông em ngươi chứ sờ mông ngươi chi?”

Đột nhiên, mấy người cãi nhau, chỉ trích lẫn nhau.

“Túi trữ vật của ta đâu!”

“Nhẫn của ta cũng không thấy đâu!”

Xa xa, Thẩm An Tại cân nhắc những thứ trong tay, lè lưỡi hai tiếng rồi rời đi.

Ban đầu hắn không muốn bắt nạt hậu bối nhưng nghe bọn họ nói Mộ Dung Thiên là thứ phế vật, hắn là sư phụ mà trong lòng không vui.

Không cho bọn họ một bài học thì không được.

“Để ta xem xem, đám người này có bảo bối gì hay ho nào không.”

Với sự tò mò, Thẩm An Tại mạnh dạn dùng thần thức phá vỡ lệnh cấm của nhẫn trữ vật, lần lượt đi vào kiểm tra.

Còn những đệ tử chấp pháp bị phá lệnh cấm thì đều kêu lên thảm thiết, bị phản phệ nhưng không bị thương đến tính mạng.

“Còn tưởng là đệ tử Linh môn ở thượng giới sẽ ra sao chứ, chậc…”

Nhìn một lượt, Thẩm An Tại vô cùng thất vọng, đồ vật bên trong còn không bằng hai mươi mẫu ruộng thuốc của Thanh Vân phong hắn.

Lắc đầu, hắn lấy ra chiếc túi trữ vật cuối cùng.

Đó là của cháu trai của Tam trưởng lão Linh môn để lại, hắn tiện tay lấy luôn.

Dù sao thì cũng đã đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình rồi, thứ này cũng không thể rơi vào tay bốn tên nhóc kia được, chi bằng mình lấy luôn.

"Để ta xem xem tên nhóc này có thứ gì hay ho nào."

Khi thần thức của Thẩm An Tại thăm dò vào, một viên ngọc giản màu xanh xám lọt vào tầm mắt.

Trên đó viết: 《Tam Chuyển Luân Hồi quyết》.

Chương 685: Vãn bối cả gan!

"Tam Chuyển Luân Hồi quyết…"

Thẩm An Tại nhíu mày.

Nếu không đoán sai thì Huyền Ngọc Tử… không, Linh Hư Tử tu luyện chính là công pháp này, sau đó Tam Chuyển Luân Hồi, hóa thành Huyền Ngọc Tử.

"Tu luyện thần hồn…"

Hắn vuốt cằm, vừa đi vừa suy tư.

Trước đó còn đang tự mò mẫm, không ngờ giờ lại có người đưa một bộ công pháp đến tận nơi.

Đây hẳn là công pháp nội môn của Linh môn, người này có được, hẳn là do Tam trưởng lão tự tiện truyền thụ.

"Đúng là tiện nghi cho họ Thẩm này."

Hắn khẽ cười, tạm thời cất viên ngọc giản này đi.

Còn lại một số đan dược, tài liệu gì đó, với tầm mắt hiện tại của hắn thì chẳng đáng là gì.

Nhiều nhất cũng chỉ là Thánh phẩm, thậm chí còn không bằng Hoàng phẩm.

Tiếp tục đi về phía trước, với tốc độ của hắn, mãi đến khi trời tối mới thực sự đến được rìa Linh môn.

Trong màn đêm, có chút tiếng ồn ào lọt vào tai.

"Thằng nhãi thối, dám lén xem bọn ta luyện công!"

"Một đứa con của nô lệ, cũng dám tự tiện xông vào đạo tràng sao?"

“Không biết xấu hổ, cút xa xa ra, đồ bỏ đi!”

Thẩm An Tại hơi nhíu mày, lắc đầu không định nán lại, bước chân đi tiếp.

“Ta không phải đồ bỏ đi, ta cũng không phải con của nô lệ, cha ta tên Hứa Dịch, ta tên Hứa Thiên Diệp, ta không có lén xem các ngươi luyện công, chỉ muốn hỏi Trương sư huynh, tại sao trên bia công huân không có tên cha ta!”

Giọng nói khàn khàn ngoan cường vang lên, trong tiếng đấm đá hỗn loạn nhưng lại nghe rất rõ.

Bước chân Thẩm An Tại dừng lại.

Hắn từ từ quay đầu, nhìn về phía dưới gốc cây, thiếu niên bị phong bế tu vi, tay chân bị bẻ gãy, bị đè trên mặt đất.

“Hừ, nô lệ cũng xứng có tên sao?”

“Từ hôm nay trở đi, ta nói ngươi tên Đại Hoàng, ngươi phải tên Đại Hoàng, hiểu chưa?”

Người đè thiếu niên nô lệ là một thiếu niên mỏ nhọn nhọn miệng, đầy vẻ cay nghiệt, trong mắt toàn là sát khí, như thể đã quen được nuông chiều.

“Ha ha ha, Đại Hoàng không phải tên cho chó sao?”

“Nói hắn là chó còn nâng hắn lên, cha hắn còn xứng đáng làm chó hơn, thế mà lại dùng mạng mình đỡ thương cho Trương sư huynh, đúng là một con chó trung thành, ha ha ha!”

Bên cạnh, hai thiếu niên cười ha hả, lời nói đầy chế giễu.

“Phụt!”

Nước bọt phun vào mặt một người trong số đó.

Hứa Thiên Diệp dù hai tay bị bẻ cong, bị đè trên mặt đất nhưng đôi mắt vẫn đỏ ngầu, không chịu khuất phục.

“Ngươi mới là chó, cả nhà ngươi đều là chó!”

“Ngươi muốn chết!”

Người bị phun nước bọt sắc mặt tối sầm, lập tức giẫm một chân vào đầu Hứa Thiên Diệp.

Tiếng gió rít lên, nếu cú đạp mạnh mẽ này mà trúng đích, chắc chắn sẽ tạo nên một cảnh máu me.

Thậm chí Hứa Thiên Diệp cũng nhắm chặt mắt, nghiến chặt răng.

Nhưng tiếng gió rít đột ngột dừng lại.

“Hắn nói ngươi là chó, ngươi chính là chó, ngoan ngoãn chịu trận đi.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mấy người ngẩng đầu lên, phát hiện một trung niên áo trắng đang bóp cổ người đó, giơ cao hắn lên.

Cùng với việc hắn nhẹ nhàng dùng sức.

Tiếng “Rắc” vang lên.

Người đệ tử đó trợn tròn mắt, mặt tím tái, lập tức tắt thở.

Hai người kia thấy cảnh này thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lùi lại phía sau.

“Ngươi là…”

Thiếu niên cầm đầu nhìn rõ diện mạo của Thẩm An Tại, đồng tử co lại, kinh hô lên.

“Ngươi… ngươi là lão ma của Hợp Hoan tông đã trà trộn vào Linh môn!”

“Đúng, là ta, đã tắm rửa sạch sẽ chưa?”

Thẩm An Tại khẽ cười, nhìn hai người họ bằng ánh mắt trêu chọc.

“Chạy!”

“Đứng lại.”

Hai người vừa mới quay người thì tiếng quát như sấm rền, tiếng đàn sầu não cùng vang lên.

Khiến cho thần thức của họ run lên, đôi mắt trở nên trống rỗng.

“Quay lại đây.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng.

Hai người đờ đẫn quay lại, như những khôi lỗi.

“Vì các ngươi nói ta là lão ma của Hợp Hoan tông, vậy thì ta sẽ cho các ngươi chơi một trò vui vẻ.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, sau đó ánh mắt lóe lên, nhẹ nhàng giơ tay lên, có thể thấy tiếng đàn vang vọng hư không.

Hứa Thiên Diệp miễn cưỡng đứng dậy khỏi mặt đất, đôi tay bị gãy khiến hắn mặt mày tái nhợt, trán đầy mồ hôi.

Ngay sau đó, tiếng sột soạt vang lên.

Hắn quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức ngạc nhiên.

Chỉ thấy hai người vừa rồi còn vênh váo tự đắc, lúc này nhìn nhau bằng ánh mắt nóng bỏng, thậm chí còn liếm môi, dùng sức xé rách quần áo của mình.

“Còn ngây ra đó làm gì, thích xem à?”

Thẩm An Tại quay người lại, hơi nghiêng đầu, lạnh lùng lên tiếng.

“Ta…”

Hứa Thiên Diệp hoàn hồn lại, có chút do dự.

“Hay là ngươi muốn tham gia?”

“Không không không…”

Hắn vội vàng lắc đầu, liếc nhìn sang bên cạnh, lập tức thấy ghê tởm.

“Vậy thì đi theo ta.”

Thẩm An Tại cũng không nói nhiều ở đây nữa, mà bước đi về phía trước.

Hứa Thiên Diệp nghiến răng, vẫn đi theo.

Dù sao thì đối phương vừa cứu mình.

Hơn nữa mình cũng chỉ là người bình thường, mặc dù đối phương là lão ma của Hợp Hoan tông nhưng hẳn không đến nỗi đói khát như vậy…

Trên đường đi, Thẩm An Tại không chỉ một lần dùng thần thức quét về phía sau, mày nhíu chặt.

Là hắn.

Thật sự là hắn, là Hứa Thiên Diệp!

Nhưng tại sao lại gặp hắn vào lúc này?

Hắn không phải phải sinh ra sau hai nghìn năm nữa sao?

Mặc dù Hứa Thiên Diệp bây giờ còn rất trẻ nhưng nhìn chung có thể thấy được qua đường nét lông mày của hắn, chính là dung mạo của đệ tử thứ tư mà hắn thu nhận sau này.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra…

Thẩm An Tại chìm vào suy tư, chẳng lẽ là do Vạn Giới bi vỡ vụn, mới dẫn đến những nguyên nhân này?

Còn Hứa Thiên Diệp cũng đang lặng lẽ quan sát sắc mặt của hắn, trong lòng bất an.

Xong rồi, sắc mặt khó coi như vậy.

Chẳng lẽ là không hài lòng với mình, định tìm một nơi nào đó để giết chết mình sao?

Không được, mình còn chưa làm xong việc, không thể chết ở đây được!

Cắn răng, hắn liếc nhìn Thẩm An Tại, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Kết quả là vì tu vi bị phong bế, hai tay bị gãy nên mất thăng bằng, chân trái giẫm lên chân phải "Ối" một tiếng.

Rầm!

Thẩm An Tại quay đầu, khom người xuống, hơi nhướng mày, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt non nớt nhếch nhác ngẩng lên từ trong bùn.

"Ngươi làm gì vậy?"

"Ta…"

Hứa Thiên Diệp né tránh ánh mắt hắn: "Ta muốn chạy."

"Tại sao phải chạy?"

"Ta tư chất kém, lại xấu xí, không thích hợp làm lô đỉnh… Tiền bối… hay là ngài đi tìm người khác?"

Hắn có chút run rẩy nói, không ngừng ngước mắt nhìn Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại cười thầm trong lòng nhưng trên mặt lại không biểu lộ cảm xúc gì, đưa tay ra.

Người kia lập tức rụt cổ lại, nhắm mắt.

Rắc rắc…

Sau vài tiếng, hắn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

"Được rồi, ta đã nối lại tay cho ngươi, cũng đã giải trừ phong ấn, ngươi có thể đi rồi."

Thẩm An Tại đứng dậy, vỗ tay rồi đi.

Vì đối phương không quen mình nên không cần phải nhận hắn làm đệ tử nữa.

Nếu không thì chẳng phải lại đi lại vết xe đổ kiếp trước sao?

Nhưng hắn vừa mới bước đi, Hứa Thiên Diệp phía sau đã phản ứng lại, đột nhiên quỳ xuống dập đầu.

"Tiền bối khoan đã!"

Thẩm An Tại cau mày, từ từ quay lại nhìn hắn, lạnh lùng lên tiếng.

"Còn chuyện gì nữa?"

"Vãn bối cả gan…"

Hứa Thiên Diệp nghiến răng, dùng sức dập đầu thêm lần nữa.

"Xin tiền bối cứu muội muội của ta!"

…

Chương 686: Hàn Khí chi Thể

Thẩm An Tại hơi sửng sốt, nhớ đến ngày đó, hóa thân Vạn Giới bi lấy hồn thể thiếu nữ ra để uy hiếp Hứa Thiên Diệp.

"Không cứu."

Hắn lắc đầu, lựa chọn từ chối.

Đã quyết định ẩn cư nơi sơn dã, không can thiệp vào luân hồi nơi này thì không thể tùy tiện ra tay.

"Tiền bối!"

Đột nhiên, giọng nói của Hứa Thiên Diệp cao hơn vài phần, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn.

"Tiền bối là người của ma đạo, tu luyện tà công, hẳn sẽ dùng đến huyết nhục thần hồn, chỉ cần tiền bối chịu ra tay cứu giúp, vãn bối nguyện trả giá bằng mọi thứ, kể cả linh hồn!"

Lời nói kiên định hùng hồn như vậy, không khỏi khiến Thẩm An Tại hơi liếc mắt nhìn.

Thực ra từ ngày đó có thể thấy, tên này rất yêu thương muội muội của hắn, coi trọng hơn cả tính mạng của hắn.

"Ngươi chỉ là Tổ cảnh lục phẩm, thần hồn còn chưa từng Niết Bàn, ta muốn thần hồn yếu ớt của ngươi để làm gì?"

Thẩm An Tại quay người, hơi cúi người nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt lạnh nhạt, mang theo ý tứ đánh giá, dường như thực sự đang suy nghĩ về giao dịch mà đối phương vừa đưa ra.

"Vậy… vậy tiền bối nói thế nào!"

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp né tránh, nghiến răng mở miệng.

Nhìn hắn hồi lâu, Thẩm An Tại thẳng lưng, hờ hững lên tiếng.

"Đợi đến khi nào ngươi đạt đến Hoàng cảnh cảnh, thần hồn của ngươi mới có ích đối với ta."

"Hoàng cảnh…"

Người kia lộ vẻ khó xử, là con trai của đệ tử tạp dịch, đến giờ hắn cũng chỉ mới là Tổ cảnh lục phẩm, thiên phú tu hành vốn không cao.

Không tiền lại không có thế lực, đừng nói đến Hoàng cảnh, cả đời này có thể đạt đến Tổ cảnh cửu phẩm cũng đã là kỳ tích.

"Kính xin tiền bối cứu giúp muội muội của ta, vãn bối nhất định sẽ cố gắng nâng cao tu vi!"

Nhưng, Hứa Thiên Diệp vẫn không chịu từ bỏ.

Bởi vì thời gian của muội muội hắn không còn nhiều nữa.

"Không cứu."

Thẩm An Tại bước đi, mặc dù trong lòng thở dài nhưng vẻ mặt lại lạnh nhạt.

"Tại sao!"

Có lẽ là những cảm xúc uất ức bấy lâu nay trong khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ, Hứa Thiên Diệp gào lên, hai mắt đỏ ngầu.

"Nàng chỉ trúng Hàn độc, đối với các vị cường giả mà nói, cứu nàng không phải chỉ là động tay động chân sao, ta nguyện lấy mạng đền mạng cho ngươi, tại sao lại không chịu!"

"Cha của ta vì nàng mà đã chết, chết không đáng giá, đến giờ ngay cả công huân nên có cũng không lấy lại được, đổi

không được đan dược, ta đi đòi, bọn họ còn sỉ nhục ta!"

"Ngươi đã không muốn ra tay cứu giúp, vậy trước đó hà tất phải cứu ta!"

Nhìn hắn điên cuồng gào thét, nhìn hốc mắt hắn vô dụng mà đỏ ửng, loại chua xót và bất lực bất đắc dĩ đó tràn đầy trong lời nói.

Biểu cảm của Thẩm An Tại vẫn lạnh lùng, nhìn hắn, chậm rãi mở miệng.

"Thứ nhất, ta là ma đạo, ngươi gào thét với ta là đang muốn chết."

"Thứ hai, ta cứu ngươi là thuận tay, không cứu muội muội ngươi cũng là tùy hứng, ngươi không mang lại giá trị cho ta, ta cần gì phải làm gì đó cho ngươi, ta muốn cứu thì cứu, không muốn cứu thì không cứu, ngươi có đập đầu chết ngay bây giờ cũng không thay đổi được."

"Thứ ba, cha ngươi không lấy lại được thứ mình nên được, đó là vì hắn quá yếu, ngươi cũng quá yếu."

Hắn dừng lại một chút, nhìn Hứa Thiên Diệp rõ ràng là nắm chặt tay, muốn phản bác nhưng lại không biết phản bác như thế nào, lạnh lùng nói.

"Kẻ yếu trên thế gian này, không có nhân quyền."

Hứa Thiên Diệp cúi đầu, nghiến chặt răng.

Những điều này hắn đều hiểu, hắn đều rõ.

Nhưng biết thì sao, có thể thay đổi được gì?

"Đưa ta đi gặp muội muội của ngươi."

Nhưng, khi Hứa Thiên Diệp cúi đầu, lòng như tro tàn thì câu nói tiếp theo của đối phương đột nhiên vang lên.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người trung niên áo trắng sắc mặt lạnh lùng trước mắt, ánh mắt mang theo hy vọng.

"Còn về thần hồn tính mạng của ngươi, đợi sau này ngươi đủ mạnh, ta sẽ đến lấy."

Thẩm An Tại khoanh tay, nhàn nhạt nói.

"Đa tạ tiền bối!"

Người kia mừng rỡ quá đỗi, lập tức dập đầu mấy cái, lảo đảo đứng dậy dẫn đường.

Đã là đệ tử tạp dịch, nơi ở của bọn họ tất nhiên là vô cùng hẻo lánh, đã ở ngoài pháp trận của Linh môn.

Nơi hoang vu đó, cho dù có yêu thú nào xuất hiện nuốt chửng cả nhà bọn họ, e rằng cũng không có người khác biết.

Nhưng, bên ngoài sân nhà đổ nát trên sườn núi, lại cắm mấy trận kỳ.

Cũng coi như miễn cưỡng che đậy được hơi thở bên trong sân.

"Đây là pháp trận mà cha ta đổi được từ những năm trước, tuy không phải là thứ gì quý giá nhưng đối với ta và muội muội mà nói, đó là thứ an tâm nhất."

Hứa Thiên Diệp vừa nói, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ bi thương.

"Đáng tiếc… cha ngươi đã chết, sức mạnh của pháp trận này đang dần trôi đi, không chống đỡ được bao lâu nữa."

Thẩm An Tại khoanh tay, liếc mắt đã nhìn ra vấn đề.

Người kia cúi đầu gật đầu, điều này hắn đương nhiên biết.

"Xì…"

Hắn đột nhiên cảm thấy đau nhói ở cổ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người trung niên áo trắng đã lấy ra một giọt tinh huyết, búng tay.

Giọt máu chia thành nhiều tia, mỗi tia bay vào lá cờ xung quanh.

"Pháp trận này tên là Thảo Mộc Dưỡng Linh trận, vốn không chỉ là một pháp trận ẩn tức, mà còn có thể tụ linh dưỡng phách, nếu cha ngươi phát hiện ra công dụng của pháp trận này sớm hơn, e rằng tu vi của hai cha con các ngươi cũng có thể tăng thêm một bậc."

"Hơn nữa, cha ngươi thậm chí còn cắm sai lá cờ ở vị trí Đoài, hiệu quả của pháp trận giảm đi rất nhiều, hơi nước ở đây giảm xuống, làm sao nuôi dưỡng được cây, cây không sinh sôi, làm sao nuôi dưỡng được linh?"

Thẩm An Tại vừa cắm lại lá cờ, vừa nhàn nhạt nói.

Hứa Thiên Diệp đứng bên cạnh lắng nghe, nhìn thấy dưới sự điều chỉnh này, linh khí ở đây rõ ràng dần dần tràn ngập, trong lòng kinh ngạc.

Hắn vốn thiếu kiến thức cơ bản, mặc dù ở trong tông môn lớn chuyên về pháp trận là Linh môn nhưng hắn căn bản không biết rằng pháp trận nhỏ bé này lại có nhiều chi tiết như vậy.

Hơn nữa, khi đối phương lấy tinh huyết của mình nhỏ vào trận, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được pháp trận và mình có thêm vài phần liên hệ, hắn có thể nắm rõ mọi thứ bên trong pháp trận.

"Đây…"

Hắn đột nhiên cảm thấy kỳ diệu.

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

“Đây chỉ là một số kiến thức thường thức về pháp trận, ngươi ngay cả điều này cũng không hiểu, quả thực khiến hắn có chút kinh ngạc.”

Còn nhớ kiếp trước, Hứa Thiên Diệp chính là tổ sư khai sơn của một tông môn vạn người làm chủ một cõi, là bậc thầy về pháp trận.

Không ngờ khi còn trẻ, hắn lại sa sút đến vậy, đến tuổi này rồi mà ngay cả ngưỡng cửa của pháp trận cũng chưa bước vào.

“Đi thôi, đi xem muội muội của ngươi.”

Thẩm An Tại bước đi, tiến vào trong sân.

Thông qua thần thức, hắn đã nhìn thấy người bên trong.

Khi cánh cửa lớn mở ra, một bé gái ngồi trên bậc thềm ở sân trước vui mừng ngẩng đầu lên.

Lúc đầu nhìn thấy Thẩm An Tại, nàng nhíu mày, mãi đến khi Hứa Thiên Diệp phía sau xuất hiện, nàng mới lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Ca!”

Bé gái vui vẻ chạy đến, trông không giống người bệnh yếu chút nào.

Nhưng Thẩm An Tại lại nhíu mày.

Bởi vì những nơi bé gái đi qua đều để lại một lớp băng sương nhàn nhạt.

Không quá lạnh nhưng lại rất rõ ràng.

Nhiệt độ cơ thể của nàng thấp hơn nhiều so với người bình thường, thậm chí còn lạnh hơn cả xác chết.

Nhưng ở nhiệt độ như vậy, nàng vẫn sống khỏe mạnh.

Điều này không khỏi khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

“Là Hàn độc sao?”

Thẩm An Tại cau mày, sau đó từ từ lắc đầu.

Không, không phải.

Nên là một loại thể chất cực kỳ hiếm, Hàn thể khó gặp trong vạn năm.

…

Chương 687: Xin tiền bối chỉ giáo!

Hứa Thiên Diệp ôm chặt lấy bé gái chạy đến, mặc dù bản thân cũng run rẩy vì lạnh nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng an ủi.

"Ca ở đây, Tiểu Vân đừng sợ."

Thậm chí dưới sự ảnh hưởng của bé gái, lời nói của hắn cũng bắt đầu toát ra hơi lạnh, lông mày nhanh chóng ngưng tụ băng giá.

Thẩm An Tại vung tay áo, gió trong lành thổi tới, trực tiếp tách hai người ra.

Tiểu Vân lơ lửng trên không trung, vẻ mặt hoảng sợ, không ngừng đưa tay gọi.

"Ca…"

"Tiểu Vân!"

Hứa Thiên Diệp nhất thời cũng sốt ruột, định tiến lên nhưng lại bị tiếng quát lạnh của Thẩm An Tại ngăn lại.

"Câm miệng!"

Đối diện với đôi mắt hờ hững đó, sắc mặt hắn khẽ biến, sau đó từ từ cúi đầu.

Hắn hiểu rằng, muốn cứu Tiểu Vân, chỉ có thể nghe lời đối phương.

Thấy hắn ngoan ngoãn im lặng, Thẩm An Tại mới dời ánh mắt trở lại bé gái đang lơ lửng giữa không trung, dùng thần

hồn quan sát.

Trong cơ thể nàng, vô số hàn khí sinh sôi lan tràn, thậm chí cả máu của nàng cũng mang theo chút màu xanh của băng tinh.

Mà nguồn gốc của hàn khí này, chính là từ đan điền.

"Đây là…"

Thẩm An Tại quan sát xong, ánh mắt hơi lóe lên.

Đó là… một hồn phách.

Giống như một bé gái thu nhỏ, cuộn tròn trong đan điền, mái tóc dài màu xanh băng, thần thái an tường.

Hàn khí vô tận, chính là phát ra từ hồn thể này.

"Nhất thể song hồn?"

Hắn nhíu chặt mày, cô bé này chắc chắn không có bất kỳ nền tảng tu luyện nào.

Nhưng ngoài hồn phách vốn có của con người, trong đan điền của nàng lại có thêm một thần hồn, hơn nữa còn ẩn núp rất sâu.

Nếu không phải cường độ thần hồn của hắn đã đạt đến Hoàng cảnh, e rằng cũng không thể phá vỡ từng lớp hàn khí, nhìn thấy tận sâu bên trong.

Đây không phải là thứ hàn độc tầm thường mà Hứa Thiên Diệp nói.

"Có chút khó khăn."

Thẩm An Tại nhíu mày, suy nghĩ.

Đầu tiên, hắn không chắc nếu xóa bỏ hồn thể trong đan điền này, liệu có ảnh hưởng đến bản thân cô bé hay không.

Hắn cũng không dám thử bừa, dù sao cũng không có cơ hội thứ hai.

Thứ hai, hiện tại hắn không có linh đan diệu dược cao cấp nào trong tay, để hắn có thể ra tay.

Quan sát tình hình của cô bé, e rằng không quá một năm, nhục thân của nàng sẽ bị đóng băng hoàn toàn, thần hồn không còn.

"Tiền bối, có cách nào không?"

Hứa Thiên Diệp ở bên cạnh lo lắng hỏi.

Thẩm An Tại suy nghĩ một lúc, rồi từ từ lên tiếng.

"Có, nàng không phải là bị hàn độc thông thường, không thể loại bỏ hoàn toàn, phải dùng khí chí cương chí dương để trung hòa, từ từ điều hòa."

"Khí chí cương chí dương nào?"

Hứa Thiên Diệp vội vàng hỏi.

"Loại khí chí cương chí dương này, không được chứa sát phạt, nếu không rất dễ làm tổn thương thần hồn của nàng, ví dụ như Vạn Niên Thiên Lôi trúc, Vạn Niên Kim Cương mộc tuy chí cương chí dương nhưng lại ẩn chứa sát phạt, không được."

"Vạn Niên…"

Hứa Thiên Diệp vừa nghe đối phương đưa ra ví dụ đều là những thứ khởi điểm từ Vạn Niên, không khỏi nhíu mày.

"Ngươi không cần lo lắng, còn một cách khác khả thi."

"Cách gì?" Hắn lại lộ ra vẻ hy vọng trong mắt.

"Bên này không phải sắp mở Hoàng đạo Long môn rồi sao, ngươi vào lấy một luồng Hoàng Long chi khí, là có thể cứu

muội muội của ngươi, trước đó, ta có thể giúp ngươi áp chế hàn khí trong cơ thể nàng, đây là cách ổn thỏa nhất hiện tại."

Thẩm An Tại hờ hững lên tiếng.

"Hoàng đạo Long môn…"

Hứa Thiên Diệp sửng sốt, sau đó từ từ cúi đầu.

Cách này, so với những linh tài linh bảo vạn năm kia, cũng không dễ dàng hơn là bao.

"Ta sẽ cố gắng thử."

Hắn nghiến răng, ánh mắt kiên định lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, Thẩm An Tại lại kinh ngạc, hỏi: "Ngươi thử thế nào, muốn vào Hoàng đạo Long môn, tu vi yếu nhất cũng phải Thánh cảnh, ngươi muốn trong vòng năm năm mà nhảy vọt lên Thánh cảnh?"

"Tiền bối là ma tu của Hợp Hoan tông nên không biết."

Hứa Thiên Diệp chắp tay, giọng hơi trầm xuống.

"Ngoài việc đủ điều kiện tu vi và có người tiến cử để có được danh ngạch thì còn một cách nữa."

"Cách gì?" Thẩm An Tại nhướng mày.

"Đi Tử lộ."

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt kiên định.

"Tử lộ?"

Thẩm An Tại nheo mắt lại, nghe cái tên này thôi cũng biết không phải là nơi tốt lành gì, có đi mà không có về.

"Đúng vậy, Tử lộ chính là con đường thứ hai để vào Hoàng đạo Long môn, bên trong là vô số sát trận do các tiên hiền Linh môn để lại, bên ngoài cho các đệ tử quan sát và lĩnh ngộ,

còn bên trong thì cấm bất kỳ ai vào, trừ khi là người xin đi con đường này để vào Long môn.”

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Nhìn hắn, Thẩm An Tại không khỏi cười khẩy một tiếng, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

“Ngươi ngay cả Thảo Mộc Dưỡng Linh trận này cũng không nhận ra, còn muốn đi Tử lộ của Linh môn?”

“Ngươi sẽ không thật sự cho rằng ngươi được thiên mệnh phù hộ, con đường không thể đi qua được, nhiều người không dám đi như vậy, thì ngươi có thể đi qua sao?”

Hứa Thiên Diệp nắm chặt tay, hắn cũng biết điều này căn bản là không thể.

Nhưng hình như… chỉ còn cách này.

“Còn năm năm nữa, ta có thể học trong năm năm này, ít nhất cũng tranh thủ một cơ hội!”

“Học với ai?”

Cùng với câu hỏi hờ hững lạnh lùng của Thẩm An Tại vang lên, Hứa Thiên Diệp sửng sốt, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên “phịch” một tiếng quỳ xuống đất.

“Xin tiền bối chỉ giáo!”

Thẩm An Tại nhất thời im lặng, có chút bất lực vì sao mình lại hỏi ba chữ đó lúc nãy.

“Ta…”

Hắn vốn định nói lời từ chối nhưng nhìn đôi mắt đỏ ngầu của thiếu niên và cô bé vẫn lơ lửng trên không, đáng thương vô cùng.

Hắn mềm lòng.

Hắn tự nhận mình không phải là người có lòng tốt tràn lan nhưng khi nghĩ đến đứa nhỏ này, đến cuối cùng thậm chí còn nguyện ý từ bỏ mạng sống của em gái mình, cũng không chọn giết chết mình, hắn thực sự không thể làm ngơ.

"Thiên mệnh… nhân quả… một đền một trả, chẳng lẽ đều là định số?"

Hắn ngước nhìn bầu trời, thở dài, nhắm mắt lại, hồi lâu không nói gì.

Bùm, bùm, bùm…

Trong lúc hắn nhắm mắt, Hứa Thiên Diệp liên tục dập đầu, ánh mắt kiên định.

"Ca…"

Tiểu Vân ở trên không nhìn thấy ca ca mình như vậy, không khỏi mắt nhòe đi, nước mắt trào ra.

Mà theo cảm xúc của nàng có sự biến động, từng luồng hàn khí lại càng mãnh liệt hơn.

"Được rồi, đừng dập đầu nữa!"

Thẩm An Tại bị tiếng dập đầu này làm cho có chút bực bội, lạnh lùng quát lớn.

"Lớn bé gì cũng đều là cái đức hạnh này."

Mắng một câu xong, hắn quay người đi vào trong sân, cũng mang theo cô gái đang lơ lửng trên không.

"Đừng có đi theo!"

Hứa Thiên Diệp vừa định đứng dậy thì lại quỳ xuống.

Hắn nhíu mày có chút không hiểu.

Hợp Hoan tông lão ma tiền bối trước mắt… nói gì vậy?

Lớn bé gì cũng đều là cái đức hạnh này là có ý gì?

Bên kia, Thẩm An Tại vừa dỗ Tiểu Vân ngủ rồi đặt lên giường, thần thức quét qua thiếu niên vẫn đang quỳ bên ngoài, không khỏi thở dài trong lòng.

Cho dù là Mộ Dung Thiên hay lão tam, tính tình đều cứng đầu làm người ta tức chết.

Chỉ có Cảnh Tuyết là có thể khiến hắn yên tâm một chút, còn Hứa Thiên Diệp này, nhìn qua cũng không phải là đứa dễ bảo.

Chỉ không biết sau này lại gây ra chuyện gì cho hắn.

"Thôi, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, đi tới đâu ở đó có đường, chuyện sau này cứ để ta của sau này tính."

Hắn lắc đầu, chuyên tâm thi châm để áp chế hàn khí trong cơ thể Tiểu Vân.

…

Chương 688: Cửu U Đăng xà

Đối với hắn, việc áp chế hàn khí này quả thực không khó.

Chỉ cần đảm bảo mạch đập của Tiểu Vân ổn định, sau đó thúc đẩy tâm hỏa của nàng bùng cháy, là có thể áp chế hiệu quả hàn khí này.

Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là thường xuyên giúp nàng dẫn khí hàn ra ngoài, nếu không nàng sẽ không chống đỡ được bao lâu.

"Nhất thể song hồn…"

Thẩm An Tại vuốt cằm, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hành y nhiều năm như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy triệu chứng kỳ lạ như vậy.

Hơn nữa, thần hồn trong đan điền của nàng đã ngưng hình, nhìn thế nào cũng không phải là đơn giản.

Tình huống như vậy, lại giống như…

Thẩm An Tại vuốt cằm, nhớ lại những cuốn sách đã đọc trước đây, về những chuyện của những tu đạo giả đó.

Nguyên Anh?!

Hắn nhướng mày, sau đó hơi sửng sốt, tiếp đó lại lập tức phấn khích trở lại.

Sao bây giờ mình mới nghĩ đến điều này chứ!?

Pháp tu luyện thần hồn…

Hóa Anh hợp Đạo!

Sau khi đắp chăn cho Tiểu Vân, hắn lập tức lấy ra cuộn Tam Chuyển Luân Hồi quyết, áp vào mi tâm xem kỹ.

Tam Chuyển Luân Hồi, thần hồn tán đạo, trọng tố nhân hình.

Có thể làm tinh hoa cỏ cây, hồn phách núi đá, thân thể chim thú…

Khi xem xong cuộn này, Thẩm An Tại cũng lắc đầu với công pháp này.

Bởi vậy Huyền Ngọc Tử trước đây vẫn không muốn trở thành Linh Hư Tử, bởi vì điều đó có nghĩa là Linh Hư Tử sẽ hoàn toàn chiếm giữ nhân cách chủ đạo, mặc dù như vậy sẽ thu được toàn bộ thần hồn tu vi đã tán đi trước đó từ trong trời đất, nhưng hắn sẽ biến mất.

"Mặc dù cũng là tu luyện thần hồn nhưng luân hồi như vậy lại giống như sinh ra một nhân cách khác, không tốt."

Thẩm An Tại từ từ lắc đầu, vuốt cằm suy nghĩ.

Có cách nào vừa không cần để ý thức ban đầu chết đi, vừa có thể luân hồi tu luyện không?

Nguyên Anh, hợp Đạo…

Hắn nhíu mày suy nghĩ, tiếp đó vỗ trán, ánh mắt lộ vẻ phấn khích.

Trảm Tam Thi!

"Tam Chuyển Luân Hồi, Tam thi chứng Đạo… Thử xem sao."

Ánh mắt hắn lóe lên, đã có ý định suy diễn công pháp.

Chỉ cần mình có thể sáng tạo ra một môn Luyện Hồn thuật như vậy, e rằng khi tu thành, chắc chắn sẽ mạnh mẽ khó lường!

Nhưng bây giờ vẫn chưa có thời gian.

Hắn ngẩng đầu, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến bên ngoài.

"Ngươi vừa nói, muốn ta dạy ngươi phù pháp, đúng không?"

Thẩm An Tại nhìn Hứa Thiên Diệp đang quỳ trên mặt đất, hờ hững lên tiếng.

"Đúng vậy, xin tiền bối dạy ta!"

"Được, ta có thể dạy ngươi nhưng ngươi ta không có danh nghĩa sư đồ, ngươi cũng không cần gọi ta là sư phụ, nếu không nếu để người khác biết ngươi bái một lão ma của Hợp Hoan tông làm sư phụ thì sau này ngươi sẽ không được yên ổn."

"Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối!"

Hứa Thiên Diệp mừng rỡ khôn xiết.

Thẩm An Tại cũng không vòng vo, lập tức tiến lên, một ngón tay điểm vào mi tâm hắn.

Một số kiến thức cơ bản về Phù đạo liền theo đó tràn vào, không quá cao siêu phức tạp nhưng cũng khá khó học.

"Đây đều là một số kiến thức cơ bản về Phù đạo, những ngày này ngươi hãy cố gắng củng cố nền tảng trước, sau ta sẽ truyền thụ cho ngươi phù pháp thực sự."

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn: "Muội muội của ngươi tạm thời không sao, lát nữa sẽ tỉnh lại, không cần lo lắng cho nàng."

"Tiền bối, ngài định đi đâu?"

Hứa Thiên Diệp thấy hắn bước đi, vội vàng lên tiếng.

"Đi vào núi săn chút thú rừng, hái ít linh dược linh quả."

Hắn vẫy tay, thân hình dần biến mất.

Nhìn hắn rời đi, Hứa Thiên Diệp lập tức xông vào phòng, khi hắn thấy muội muội đang ngủ say, hơn nữa hàn khí trên người nàng thực sự đã giảm bớt, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, nhắm mắt trầm tư, tiêu hóa những kiến thức vừa có được trong đầu.

Bên kia, Thẩm An Tại cũng đã vào trong núi.

Nơi này đã thoát khỏi phạm vi trận pháp của Linh môn, núi non hoang vu, thỉnh thoảng có tiếng thú gầm trầm thấp vang lên.

Thần hồn Thẩm An Tại vừa quét, liền phát hiện không xa có mấy cây dược liệu đã có tuổi thọ.

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ vài trăm năm, dù sao đây cũng không phải là động thiên phúc địa gì đặc biệt, hơn nữa cũng không phải không có người qua lại.

Có linh dược là tốt rồi, không đến nỗi phải kén chọn.

Huống hồ Hứa Thiên Diệp chỉ có tu vi Tổ cảnh, những dược liệu này đã quá đủ.

"Đế Hồn hoa, Thiên Phách thảo…"

Thẩm An Tại vừa đi vừa hái, vừa hơi nhướng mày, một tay vươn ra hư không bên cạnh.

Xì!

Ngay lập tức, một con rắn nhỏ toàn thân màu xanh lam bị bắt ra, đang trừng đôi mắt dọc, không ngừng phát ra tiếng rít.

"Ta còn tự hỏi sao ở đây lại có nhiều linh dược có lợi cho linh hồn như vậy, hóa ra là có tiểu gia hỏa ngươi ở đây."

Hắn chậc chậc hai tiếng, nhìn con rắn này, ánh mắt lộ vẻ ngoài ý muốn.

Con rắn này tên là Cửu U Đăng xà.

Đúng như tên gọi, theo truyền miệng, đây là yêu vật thường thấy ở nơi linh hồn mất đi.

Con rắn này cực kỳ thích nuốt chửng tàn hồn dư phách giữa trời đất, thậm chí còn dụ dỗ một số võ giả, trẻ sơ sinh yếu ớt đi đến cái chết, sau đó tự mình ăn một bữa no nê.

"Núi xanh nước biếc, không ngờ lại có thể gặp được ngươi."

Thẩm An Tại kinh ngạc ở chỗ, loại rắn này thường xuất hiện ở loạn táng biên cương hoặc những nơi thường xuyên có người chết, hơn nữa cũng rất ít.

Nhưng trong núi hoang này lại có thể gặp được, quả thực khiến hắn không ngờ tới.

"Ừm?"

Đột nhiên, hắn chú ý đến một dấu ấn nhỏ trên cổ con rắn này.

"Thảo nào, hóa ra là do con người nuôi."

Thẩm An Tại lập tức hiểu ra vấn đề, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cửu U Đăng xà là dược liệu có lợi rất lớn cho linh hồn.

Con rắn này còn nhỏ, nếu tìm được con trưởng thành, dài hơn một trượng thì ngay cả đối với Cực cảnh mà nói cũng là một sự cám dỗ không nhỏ.

"Nói chung, Cửu U Đăng sẽ không xuất hiện một mình, mặc dù số lượng không nhiều nhưng ít nhất cũng có hai hoặc ba con."

Hắn vuốt cằm, sau đó nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý dùng thần thức quét qua xung quanh.

Nhưng rất tiếc, chỉ phát hiện ra một con này, không thu hoạch được gì thêm.

"Xem ra, lúc đó người đó hẳn chỉ bắt được một con Cửu U Đăng này."

Thẩm An Tại liếc nhìn những linh dược đó, sau đó lại nhìn con rắn trong tay, khẽ cười, buông tay ra.

"Rít!"

Dường như nhận ra sự khủng bố của người trước mặt, con rắn rít lên một tiếng dài, rồi hòa vào hư không biến mất, như thể vô hình vô chất.

Sau đó, Thẩm An Tại lại dành chút thời gian, đem những linh dược vừa hái về trồng lại, nguyên vẹn như cũ, đồng thời xóa sạch dấu vết mình đã từng đến đây.

Sau khi bố trí một trận pháp ẩn núp, hắn mới vỗ tay một cách hài lòng, gật đầu rời đi.

Lần sau nếu có ai đến đây, hắn có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Hắn rất tò mò về việc con Cửu U Đăng kia được tìm thấy ở đâu.

Nếu có thể bắt được một con dài một trượng, có lẽ phương pháp tu luyện linh hồn mà hắn vừa nghĩ ra cũng có thể tiến triển.

"Trảm Tam Thi, trước tiên phải biết Tam thi."

Thẩm An Tại vuốt cằm, vừa cầm linh dược đi về phía sân, vừa suy nghĩ.

Tất nhiên, hắn không biết điều này có đúng hay không, chỉ là hắn tình cờ nghĩ đến con đường tu luyện này.

Tam Chuyển Luân Hồi quyết, thế mà có thể cho linh hồn luân hồi.

Vậy thì tách ra vài luồng thả vào luân hồi, thay mình đi tu luyện, mặc dù như vậy có hơi mạo hiểm nhưng một khi cuối cùng thành công Trảm Tam Thi thì những lợi ích thu được cũng rất lớn.

Chương 689: Gặp lại Tam trưởng lão

Chuyến vào núi này không tốn nhiều thời gian, đi về chỉ mất một canh giờ.

Hứa Thiên Diệp vẫn đang ở trong sân, cẩn thận cảm ngộ Phù đạo cơ bản trong thức hải, Thẩm An Tại rảnh rỗi không có việc gì làm, liền tìm một cái ghế, nằm lên đó, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên kia, người của Chấp Pháp đường cuối cùng cũng tìm thấy ba đệ tử đã đánh Hứa Thiên Diệp trước đó.

Khi nhìn thấy một người chết thảm, hai người còn lại ôm chặt lấy nhau, hai mắt đỏ ngầu, đến chết cũng không tách ra, cảnh tượng diễm lệ đó khiến mọi người đều cau mày.

Thậm chí có người không chịu nổi cảnh tượng này, quay đầu nôn mửa.

"Thủ đoạn như vậy, nhất định là lão ma Hợp Hoan tông!"

Có người nghiến răng nói, nhanh chóng báo cáo sự việc ở đây lên trên.

Không còn cách nào khác, tướng chết quá kỳ lạ.

"Triệu huynh, ngươi nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ, ngày nào cũng ra ngoài tìm người, lỡ như thật sự tìm được thì có phải cũng sẽ…"

Một đệ tử Chấp Pháp đường tuổi còn rất trẻ do dự lên tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

Còn người đứng đầu được gọi là Triệu huynh, cũng là thanh niên, cũng không khỏi liếc nhìn cảnh tượng thảm khốc ở đây, rùng mình một cái.

"Không sao, sau này chúng ta… chỉ đi dạo quanh cửa động phủ của mình là được."

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, đặc biệt là đối với những người ở giới thượng.

Một năm, chỉ như chớp mắt là qua.

Một năm này, Thẩm An Tại đều ở trong sân của Hứa Thiên Diệp, không đi nơi khác.

Lúc đầu, mọi người ở Linh môn đều nơm nớp lo sợ, thậm chí trong một thời gian, không ai dám ra ngoài vào ban đêm.

Sợ gặp phải lão ma Hợp Hoan tông gì đó, rồi chết một cách nhục nhã theo kiểu đó.

Điều kỳ lạ là, Thẩm An Tại không ra ngoài trong một năm này nhưng thỉnh thoảng vẫn có đệ tử trong Linh môn đột nhiên mất tích, nhưng hắn cũng lười quan tâm.

Chỉ coi như có người mượn danh mình để trả thù.

Mà trong một năm này, Thẩm An Tại cũng đã nghiên cứu thành công hướng tu luyện tiếp theo của Vạn Độc tâm kinh và Bạt Đao thuật.

Hắn phát hiện ra rằng, tu luyện từ Tổ cảnh trở lên, phần lớn đều là để làm nền tảng cho thần hồn.

Cho dù là thần hồn của Cực cảnh hay Bất Hủ cảnh.

Đó đều là sự nâng cao về chất của thần hồn, thậm chí một số võ giả về sau thà từ bỏ nhục thân, chuyên tu thần hồn để đạt đến cảnh giới cao hơn.

Nhưng, điều này chắc chắn là không thể chấp nhận được.

Bởi vì không phải ai cũng là Bách Lý Nhất Kiếm, lần nào cũng có thể gặp được mình khi hồn thể sắp vỡ tan.

"Tiền bối, tiền bối xem Phi Kiếm phù ta mới lĩnh ngộ?"

Cùng với giọng nói của Hứa Thiên Diệp vang lên, Thẩm An Tại cau mày, mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy Hứa Thiên Diệp đang vô cùng phấn khích, một tay ngưng tụ thành kiếm chỉ, liên tục vung vẩy.

Còn trước người hắn, mấy thanh Phi Kiếm phù quang màu trắng lơ lửng xoay chuyển, tỏa ra vẻ sắc bén.

"Ta không dạy ngươi cái này."

Sắc mặt Thẩm An Tại hơi lạnh.

Vẫn nhớ kiếp trước ở Thiên Diệp tông, trước khi truyền thụ cho Hứa Thiên Diệp Hỏa Độn Phân Thân phù và Phong Hành phù, hắn giỏi nhất chính là Phi Kiếm phù.

"Vãn bối là từ những phù trận cơ bản mà tiền bối truyền thụ mà lĩnh ngộ được, chính là do tiền bối dạy tốt."

Hứa Thiên Diệp chắp tay, cung kính trả lời.

Sắc mặt Thẩm An Tại càng ngày càng trầm xuống.

"Sau này không được phép dùng phù này nếu không có sự cho phép của ta, cũng không được học bất kỳ loại phù nào liên quan đến kiếm nữa."

"Vì… vì sao?"

Người kia rõ ràng rất sửng sốt, có chút không hiểu.

"Không vì sao cả!" Thẩm An Tại quát.

Đối phương hơi sợ hãi, sau đó vội vàng gật đầu đồng ý, giải tán Phi Kiếm phù.

Thấy hắn đồng ý, Thẩm An Tại mới từ từ gật đầu, sắc mặt dịu đi đôi chút.

"Vì ngươi đã nắm vững được những phù đạo cơ bản này, một năm nay dưới sự bồi dưỡng của ta cũng đã thành công tiến vào Tổ cảnh thất phẩm, hẳn là có tư cách đi tham gia khảo hạch ngoại môn rồi chứ?"

"Thưa tiền bối, đã có thể rồi."

Hứa Thiên Diệp gật đầu, trong mắt cũng lóe lên vẻ kích động.

Khảo hạch ngoại môn…

Năm đó cha mình rõ ràng đã có đủ tu vi nhưng lại không thể vượt qua bài kiểm tra Phù đạo, cuối cùng cả đời làm tạp dịch.

Giờ cuối cùng cũng đến lượt mình…

"Được, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ đi cùng ngươi."

"Tiền bối cũng đi sao?"

Hắn sửng sốt một chút.

Dường như nhìn ra được hắn đang lo lắng điều gì, Thẩm An Tại đưa tay áo vuốt qua mặt.

Ngay sau đó, hắn đã biến thành một người khác.

Biến thành một thanh niên gầy gò cao ráo, trông rất bình thường.

"Yên tâm, ta sẽ không để lộ thân phận."

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng, hắn vẫn rất hiểu chuyện.

Mặc dù bây giờ không ai tìm thấy hắn nhưng nếu xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ của mình, Linh môn lại

không thiếu Bất Hủ cảnh, như vậy chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Hắn chủ yếu muốn đi xem thử, bia công trạng mà Hứa Thiên Diệp đã nói trước đó là như thế nào.

Gần đây thường nghe hắn lẩm bẩm tự nói, nói rằng chỉ cần mình có thể vào ngoại môn, hắn là có tư cách khắc tên cha mình lên bia công trạng.

Chuyện của cha hắn, Thẩm An Tại không hỏi nhiều.

Chắc là sau khi hi sinh vì tông môn hoặc vì ai đó của tông môn, công lao bị tham ô hoặc bị lãng quên.

Đột nhiên, Thẩm An Tại cau mày, quay đầu nhìn về phía sâu trong núi.

"Tiền bối, sao vậy?" Hứa Thiên Diệp tò mò hỏi.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Thẩm An Tại không trả lời hắn, khóe miệng hơi nhếch lên, thân hình biến mất tại chỗ.

Sâu trong núi.

Hóa ra Thẩm An Tại đã phát hiện ra nơi ở của con Cửu U Đăng xà đó.

Một lão già từ từ xuất hiện, hắn nhìn trái nhìn phải, vô cùng cảnh giác xác định xung quanh không có ai thì mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt lộ vẻ nóng bỏng.

"Ngoan ngoãn, ra đây nào, để lão phu xem ngươi đã lớn thế nào rồi."

Cùng với giọng nói của hắn vang lên, tiếng "xì xì" cũng vang lên theo.

Con Cửu U Đăng xà mà Thẩm An Tại thả đi trước đó lại xuất hiện, vô cùng vui mừng bò lên cánh tay lão già.

Hơn nữa, các loại dược liệu dưỡng hồn ở đây đã bị ăn hết, con rắn nhỏ so với trước đó cũng thực sự lớn hơn một chút.

"Sắp rồi, vốn định để ngươi lại cho cháu trai lão phu nhưng hắn đã chết, vậy thì đợi ngươi lớn thêm một chút, ngoan ngoãn hiến thân cho lão phu đi."

Lão già cười cười, đôi mắt âm u của hắn tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Hắn vuốt ve đầu con rắn nhỏ, rồi lại thả nó vào hư không.

Sau đó, hắn sờ vào nhẫn trữ vật, lại lấy ra không ít dược liệu dưỡng hồn trồng ở đây.

So với trước thì thời gian lâu hơn.

Có lẽ là để chuẩn bị đủ thức ăn cho Cửu U Đăng trong một thời gian dài.

Làm xong tất cả những việc này, hắn nhìn trái nhìn phải, sau đó lại rời đi.

Đợi hắn đi xa, Thẩm An Tại mới hiện thân, hơi nheo mắt lại.

Thật đúng là có duyên, lại là vị Tam trưởng lão của Linh môn mà mình đã đánh.

"Vì ngươi sẽ đến bổ sung mỗi lần nên những loại dược thảo này, Thẩm mỗ sẽ không khách sáo."

Thẩm An Tại lè lưỡi hai tiếng, ra tay nhổ linh dược.

Nhưng rất nhanh, hắn cau mày.

Không đúng… những loại linh dược này mặc dù thời gian không ngắn nhưng hình như… được dùng một loại pháp thuật thúc đẩy sinh trưởng.

Hắn cúi người, từ từ áp tai xuống gần những loại linh dược đó.

Ngay lập tức, từng tiếng gào thét sắc nhọn vang lên chói tai, tiếng nào cũng thê lương.

Thẩm An Tại lập tức nhướng mày, hiểu ra.

Hắn tự hỏi tại sao hắn một năm không ra khỏi núi mà Linh môn vẫn luôn có đệ tử mất tích.

Thì ra là vậy.

…

Chương 690: Khảo hạch ngoại môn

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn.”

Thẩm An Tại lè lưỡi hai tiếng, vung tay nhổ hết những loại linh thảo linh dược này.

Trong hư không, con rắn Cửu U Đăng nhìn thức ăn của mình bị cướp đi nhưng lại không dám tiến lên.

Là bản năng của loài thú, nó hiểu rằng, người trước mắt này không thể trêu chọc.

“Thật không ngờ lại dùng hồn phách người sống để tế dưỡng linh dược.”

Thẩm An Tại lắc đầu, thu hết vào trong túi.

Dù sao thì những việc mà tên kia làm, mọi người đều cho rằng là mình làm, vậy thì phải thu chút lợi chứ?

Vừa rồi hắn vốn định ra tay bắt giữ Tam trưởng lão này nhưng nghĩ lại thì không vội.

Dù sao thì xem ra hắn ta cứ cách một thời gian lại đến đây để cấy ghép linh dược, khiến Cửu U Đăng xà trưởng thành nhanh hơn.

Tốt hơn là mình nên hớt thêm của hắn ta một mẻ nữa, linh thảo loại hồn rất hiếm, thay vì cắt hết một lần thì cứ từ từ mà làm.

Hắn liếc nhìn về hướng Cửu U Đăng xà ẩn núp, quay người rời đi.

Trên những loại linh dược đó vẫn còn sót lại oán niệm sát khí của đệ tử Linh môn, phải mất chút thời gian để thanh trừ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện sau này của Hứa Thiên Diệp.

Mặt trời mọc trăng lặn, thời gian một đêm trôi qua rất nhanh.

Hứa Thiên Diệp khi ra khỏi cửa lần nữa, trông thần thái rạng rỡ.

Tinh thần của cả người so với trước kia không biết đã tốt hơn bao nhiêu, Thẩm An Tại cải trang đi theo bên cạnh hắn, không có gì khác thường.

“Ca ca, sớm về nhé.”

Phía sau, Tiểu Vân bám vào cửa, mở to mắt nói.

Nàng đã không còn khí lạnh tràn ra ngoài nữa, nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt so với những cô gái bình thường.

Tất nhiên, nếu lại gần thì vẫn có thể cảm nhận được hơi lạnh kinh người đó.

“Biết rồi, Tiểu Vân ngoan, đợi ca ca về!”

Sau khi tạm biệt, hai người cùng nhau đi về phía Linh môn.

Trong một năm này, không chỉ cảnh giới Phù đạo của Hứa Thiên Diệp tiến triển vượt bậc, tu vi cũng nhờ sự giúp đỡ của Thẩm An Tại mà tiến thêm một bước, đạt đến Tổ cảnh thất phẩm, tức là Niết Bàn.

Tuy nhiên, muốn trong bốn năm còn lại đột phá trở thành Thánh cảnh thì vẫn rất khó.

Cho nên hiện tại chỉ có thể trông chờ vào việc, xông vào Tử lộ!

“Khảo hạch ngoại môn, tổng cộng chia làm hai phần.”

Vừa đi đường, Hứa Thiên Diệp vừa nói.

“Phần thứ nhất là thi viết, với những gì tiền bối đã dạy thì không khó để vượt qua phần này, phần thứ hai là thi phù.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, dường như nghĩ đến chuyện gì không hay.

“Sao vậy?” Thẩm An Tại hỏi.

“Năm đó phụ thân của ta không vượt qua được, là vì giám khảo chính của phần thi phù cố tình gây khó dễ, ta không chắc lần này hắn có…”

Hắn hơi cúi đầu, nắm chặt tay.

“Không sao.”

Thẩm An Tại nhẹ nhàng vỗ vai hắn, giọng điệu hờ hững.

Hứa Thiên Diệp ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng vô cảm kia nhưng lúc này lại cảm thấy an tâm không hiểu tại sao.

“Có ta ở đây, chắc chắn sẽ vượt qua.”

Một câu đơn giản, khiến trái tim vốn đang dao động của Hứa Thiên Diệp lập tức ổn định lại.

Giống như thể người trước mắt này, lời nói mang theo một loại ma lực nào đó.

Đã nói thì nhất định sẽ làm được.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thiên Diệp gật đầu, hai người cùng nhau đi về phía trước, rất nhanh đã đến Linh môn.

Địa điểm khảo hạch ngoại môn là ở ngọn núi phía tây.

Lúc này là buổi sáng, bên đó đã có không ít người tụ tập.

Tuy nhiên, phần lớn đều là những người đi theo từng nhóm nhỏ, giống như Hứa Thiên Diệp, không có lấy một bộ trang phục đệ tử, hoặc là cư dân đã sinh sống lâu năm ở xung quanh Linh môn.

"Nhanh lên, còn ai muốn tham gia khảo hạch nữa không."

Giọng nói nhọn the thé át đi tiếng ồn ào của đám đông, người nói là một người đàn ông trung niên mặt chuột mũi nhọn, để râu quai nón, vẻ mặt khắc nghiệt.

Hứa Thiên Diệp vội giơ tay bước lên.

"Ta, còn ta!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, không ít người nhướng mày.

Bọn họ còn có chút ấn tượng về Hứa Thiên Diệp, nói chính xác hơn là vì cha hắn là Hứa Dịch nên mới có ấn tượng về hắn.

Nói về Hứa Dịch, quả thực có chút thiên phú, mặc dù lúc khảo hạch không biết gì về Phù đạo nhưng vòng thi phù thứ hai, cảnh giới của bản thân lại khiến người ta bất ngờ.

Hai vòng thi, chỉ cần vượt qua một vòng là có thể được nhận làm đệ tử ký danh, sau này sẽ được xem xét.

Với thực lực của Hứa Dịch, lúc đó hoàn toàn có thể vượt qua một vòng, kết quả lại vì không hiểu nhân tình thế thái nên bị giám khảo chính loại bỏ, danh ngạch được trao cho người khác.

Còn sau đó…

Trương sư huynh ngoại môn đã nhận nhiệm vụ, không hiểu sao hắn lại đi theo, khi quay về thì đã là một cái xác rồi.

Sau đó, Hứa Thiên Diệp này đã làm ầm lên mấy lần, nói rằng bia công trạng đáng lẽ phải có tên cha hắn mà tại sao lại

không có, qua lại mấy lần, mọi người tự nhiên cũng quen biết hắn.

"Không ngờ hắn cũng đến tham gia khảo hạch ngoại môn, chậc chậc."

"Đáng tiếc, cho dù hắn có thể vượt qua thì Khâu chấp sự cũng không thể để hắn vào ngoại môn, nếu đắc tội với Trương sư huynh thì mới thật là mất nhiều hơn được."

Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, nắm đấm của Hứa Thiên Diệp càng siết chặt thêm mấy phần nhưng vẫn đi đến trước mặt chấp sự mặt chuột mũi nhọn.

"Hứa Thiên Diệp, tạp dịch Bắc Sơn, xin báo danh khảo hạch."

Hắn ánh mắt kiên định, nhìn chằm chằm vào đối phương.

"Tiểu tử, ngươi chắc chắn muốn tham gia khảo hạch chứ?"

Khâu chấp sự híp mắt nhìn hắn, vuốt vuốt bộ râu quai nón nhỏ của mình.

"Chắc chắn."

"Từ đâu đến thì về đó đi, ngươi không vượt qua được đâu."

Khâu chấp sự lộ vẻ mỉa mai, lắc đầu.

"Cái đó, tiểu tử, lão ca khuyên ngươi vẫn nên đừng nghĩ đến chuyện vào ngoại môn đòi công lý cho cha ngươi nữa, cho dù Trương sư huynh có lừa cha ngươi thì hắn cũng là đồ đệ của Tam trưởng lão, nếu chuyện này mà ầm ĩ đến Chấp Pháp đường thì không khéo ngươi còn phải ăn roi."

"Đúng vậy, anh bạn, thôi bỏ đi, đừng làm loạn nữa."

Trong đám người, cũng có không ít người lên tiếng khuyên can.

Thẩm An Tại nhướng mày, trong lòng không khỏi bật cười.

Lại là Tam trưởng lão đó sao?

Thật là có duyên.

"Ta chỉ muốn tham gia khảo hạch, trở thành đệ tử ngoại môn."

Hứa Thiên Diệp lên tiếng.

"Từ bỏ đi, trừ khi ngươi có thể vượt qua hai vòng thi một lần, chỉ vượt qua một vòng thì danh ngạch đệ tử ký danh, bản chấp sự này ngay cả chó cũng không cho."

Khâu chấp sự nhàn nhạt nói, ngồi trước bờ sông bắt chéo chân, căn bản không muốn để ý đến hắn.

"Sao ngươi biết ta không thể vượt qua hai vòng một lần?" Hứa Thiên Diệp phản vấn.

"Với loại người như ngươi, lấy gì để vượt qua?"

Khâu chấp sự cười lạnh: "Ngươi đã học phù chưa, ngươi có hiểu thế nào là thiên địa tứ dã, tông hoành bát hoang trong phù pháp không?"

"Phù quái trong thi phù, mỗi con đều là Tổ cảnh bát phẩm, ngươi có được không?"

Hắn tức giận đến bật cười, chỉ vào Hứa Thiên Diệp mà nói: "Nếu ngươi thật sự có thể vượt qua, ta quỳ xuống dập đầu ba cái cho ngươi!"

"Được, chính ngươi nói đấy."

Hứa Thiên Diệp nhìn hắn, không hề sợ hãi.

"Cút vào trong, bản chấp sự muốn xem thử, tiểu tử ngươi có bản lĩnh gì."

Khâu chấp sự hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đại điện phía sau, bên trong đã có không ít người ngồi xếp bằng, chuẩn bị cho bài thi viết.

Hứa Thiên Diệp liếc nhìn Thẩm An Tại, sau khi hắn gật đầu, mới bước vào đại điện.

“Thứ không biết trời cao đất rộng.”

Khâu chấp sự lạnh lùng nhìn hắn, sau đó lấy ra một lá bùa, lén lút nói vài lời.

Người khác không nghe rõ, Thẩm An Tại lại nghe rõ từng chữ một.

“Tên họ Hứa kia thế mà chưa chết, ta lát nữa sẽ động tay động chân trong thi phù, không để hắn làm lớn chuyện, bại lộ ra ngoài.”

…

Chương 691: Đến lượt ta rồi

Thẩm An Tại nheo mắt lại, xem ra cái chết của cha Hứa Thiên Diệp không phải là một tai nạn bình thường.

Hoặc là nói, có liên quan đến thứ gì đó.

Nếu lần trước không phải hắn phát hiện ra thì lúc đó hắn đã bị đánh chết rồi.

Hắn xoa cằm, chìm vào suy tư.

Lại liên quan đến Tam trưởng lão ngoại môn kia, thật có duyên.

Nhưng đã đến đây rồi, trước tiên hãy để hắn vượt qua kỳ thi, sau đó xem những người đó chuẩn bị giết người diệt khẩu như thế nào, nguyên nhân trong đó, chỉ cần sưu hồn là biết.

Nghĩ đến đây, Thẩm An Tại lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Linh môn tuy mạnh nhưng trưởng lão ngoại môn thậm chí còn chưa vào Cực cảnh, hắn không sợ.

Cho dù là Cực cảnh, hắn cũng có thể giết.

Bất Hủ không ra, hắn vô địch.

Cùng với tiếng chuông du dương vang lên, bài thi viết chính thức bắt đầu.

Thần hồn của Thẩm An Tại bao trùm khắp nơi, lặng lẽ chờ đợi.

Những người bên ngoài cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong, khi thấy Hứa Thiên Diệp đối mặt với vô số câu hỏi về Phù đạo, bút phù không ngừng, thậm chí dường như không cần suy nghĩ, mọi người đều kinh ngạc.

Thậm chí có người cảm thấy hắn có phải đang viết bừa không, bởi vì tốc độ thực sự quá kinh người.

Ngay cả Khâu chấp sự cũng có chút kinh ngạc.

Phù đạo cơ bản thì không sao nhưng muốn vào Linh môn, nhất định phải có ngộ tính về Phù đạo.

Giải phù, phân hóa, tình huống nào thích hợp để sử dụng loại phù pháp nào, v.v… đều không phải là câu trả lời chết trong những cuốn sách đó.

Không phải dựa vào việc học thuộc lòng là được, mà là cần phải tự mình hiểu biết về Phù đạo.

Người không có thiên phú muốn làm được điều này, hoặc là có lương sư chỉ dạy, hoặc là một mình phải khổ tâm nghiên cứu Phù đạo ít nhất nhiều năm.

"Nhanh như vậy, hắn thực sự không phải đang trả lời bừa sao?"

"Chắc là không đâu, như vậy chẳng phải tự chuốc lấy nhục nhã sao?"

Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, Thẩm An Tại nhìn Hứa Thiên Diệp đang miệt mài viết, khóe miệng hơi nhếch lên.

Mặc dù có hắn đích thân truyền thụ Phù đạo nhưng về phương diện này, Hứa Thiên Diệp thực sự vẫn có chút thiên phú.

Mặc dù không bằng Chính Nguyên nhưng cũng hơn ngàn vạn người.

Hứa Thiên Diệp bây giờ đã có thể tự mình thi triển phù lục phẩm, gần đây còn đang nghiên cứu Sơn Hà Thiên Kiếm phù.

Thời gian làm bài là một nén nhang, trong khi không ít người đầu đổ mồ hôi, vò đầu bứt tai suy nghĩ câu hỏi thì Hứa Thiên Diệp đã thở phào nhẹ nhõm, từ từ đặt bút xuống.

"Nộp bài."

Cùng với lời hắn nói, ngọc giản hư ảo lơ lửng trước người hắn bay lên, bên trong là đáp án của hắn cho tất cả các câu hỏi trong lần thi này.

Cùng với việc trận phù xung quanh khởi động, ngọc giản bắt đầu thay đổi ánh sáng.

Cuối cùng, ánh sáng trắng bùng lên.

"Cái này… Đúng hết!"

"Sao có thể, hắn lại trả lời đúng hết, một nén nhang mới chỉ trôi qua một nửa!"

Tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người đều vô thức dụi mắt, không dám tin vào cảnh tượng mình nhìn thấy.

Ánh sáng trắng, đại diện cho việc không có bất kỳ sai sót nào.

Điều này đủ để chứng minh trình độ Phù đạo của Hứa Thiên Diệp đã hoàn toàn đạt đến trình độ đệ tử ngoại môn của Linh môn.

Khâu chấp sự nhìn cảnh này, cau mày.

Đây là điều hắn không ngờ tới.

"Hừ."

Hắn hừ lạnh một tiếng, không nói gì nhưng trong lòng lại nghi ngờ.

Tại sao Hứa Thiên Diệp trước kia còn chẳng biết gì về Phù đạo, đột nhiên lại hiểu biết nhiều như vậy?

Rất nhanh, những người khác cũng lần lượt thi xong.

Vòng này, chỉ có ba người vượt qua.

“Vòng thi phù tiếp theo, theo ta.”

Khâu chấp sự liếc nhìn bọn họ, sau đó dẫn bọn họ ra khỏi đại điện, đến một võ trường trống trải phía sau.

Bên trong, có những người sắt đứng sừng sững, trên người khắc đầy phù văn.

Vòng thi phù thứ hai rất đơn giản.

Sau khi ba người đi vào, những khôi lỗi này sẽ được kích hoạt, muốn vượt qua, cần phải tìm ra nhãn phù trên người khôi lỗi, khiến nó yên tĩnh lại.

Nếu không, nó sẽ tấn công không ngừng, không dừng lại một khắc nào.

“Ngươi vào trước đi.”

Khâu chấp sự liếc nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

Hứa Thiên Diệp cũng không nói nhảm, bước vào trong, bắt đầu quan sát khôi lỗi.

Thực lực của khôi lỗi phù này tương đương với người được đánh giá nhưng có một điểm khác biệt.

khôi lỗi phù không sợ đau, cũng không chảy máu, da dày thịt chắc, căn bản không đánh hỏng được, cũng không biết mệt.

Cho nên nhất định phải tìm ra nhãn phù.

Cùng với màn sáng bao quanh toàn bộ võ trường, nơi này hoàn toàn bị phong tỏa.

Mọi người ở bên ngoài quan sát, Khâu chấp sự ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng vỗ vào lệnh

bài bên hông.

Ngay lập tức, khôi lỗi phù mở mắt, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ầm!

Hứa Thiên Diệp không kịp né tránh, trực tiếp bị một cú đấm trúng ngực, bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào màn sáng bảo vệ.

"Nhanh thật!"

Đồng tử hắn co lại, lập tức cúi đầu.

Tàn ảnh xuất hiện, khôi lỗi phù đấm hụt, rơi vào màn sáng bảo vệ, gợn sóng từng đợt.

Sau đó, nó đột nhiên dùng đầu gối húc mạnh, tiếng nổ vang lên.

Bùm!

Hứa Thiên Diệp ngửa đầu bay lên, máu mũi chảy ra.

Loạt tấn công này chỉ diễn ra trong chớp mắt, thậm chí hắn còn chưa kịp phản ứng.

"Không ổn rồi…"

"Tiếp tục như vậy, hắn thậm chí còn không có thời gian suy nghĩ, sẽ bị đánh chết mất!"

Bên ngoài, những người vây xem đều cau mày, nhìn nhau.

Trước đây bọn họ cũng từng thấy người khác thi phù nhưng những khôi lỗi đó đều rất chậm chạp.

Dù sao cũng phải cho người thi có cơ hội phá phù, tốc độ quá nhanh thì lấy đâu ra cơ hội?

Thẩm An Tại liếc nhìn Khâu chấp sự đang cười lạnh, sau đó tiếp tục quan sát.

Kinh nghiệm chiến đấu thực tế của Hứa Thiên Diệp còn ít, đây là cơ hội rèn luyện không tệ.

Khi cận kề cái chết, cũng là lúc con người trưởng thành nhanh nhất.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong hư không, ảnh tàn liên tục.

Hứa Thiên Diệp như quả bóng bay qua bay lại trên không trung, căn bản không hạ xuống, chỉ vài hơi thở, đã toàn thân đầy máu.

Trong tình huống này, mọi người cũng dần hiểu được ý tứ.

Đây là Khâu chấp sự… muốn lợi dụng tay khôi lỗi phù, đánh chết Hứa Thiên Diệp!

"Xong rồi, Hứa Thiên Diệp chết chắc rồi, những năm trước cũng không phải không có người chết trong kỳ thi này."

"Thôi, ai bảo hắn chọc vào người không nên chọc chứ."

Mọi người đều thở dài, có người lộ vẻ đồng tình nhưng không một ai dám ra tay giúp đỡ.

Bên kia, Hứa Thiên Diệp bảo vệ đầu, căn bản không kịp thi triển phù pháp, mỗi lần ánh sáng phù quanh người vừa sáng lên đã bị đánh tan, hoàn toàn rơi vào thế bị động.

"Tiếp tục như vậy không được, sẽ chết mất…"

Hai mắt hắn hơi sung huyết, nghiến chặt răng, suy nghĩ nhanh chóng.

Phù…

Tiếng gió vù vù bên tai, hắn hơi nghiêng đầu, gió từ nắm đấm của khôi lỗi thổi vào má hắn đau rát.

“Gió…”

Ánh mắt hắn lóe lên, trực tiếp nhắm mắt lại, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trong nháy mắt, gió lớn nổi lên.

Lấy hắn làm trung tâm, tất cả gió đều thổi ra ngoài.

Mà dưới cơn gió mạnh này, con khôi lỗi vốn có tốc độ chỉ có thể nhìn thấy ảnh tàn cuối cùng cũng chậm lại.

Giống như người bình thường chạy trong nước, cảm nhận được sức cản rất lớn.

Tất nhiên, dù vậy, tốc độ của nó vẫn rất nhanh, một cú đấm đánh thẳng vào trước mặt Hứa Thiên Diệp.

Nhưng cuối cùng vẫn không chạm vào được, dừng lại.

Đằng sau nắm đấm, đôi mắt đẫm máu của Hứa Thiên Diệp lạnh lùng khác thường, một tay nắm chặt lấy cổ tay của khôi lỗi, khàn khàn nói.

“Đến lượt ta rồi.”

…

Chương 692: Nhãn phù

Xoẹt!

Lưỡi gió thành kiếm, trong nháy mắt chém bay khôi lỗi.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều kinh hô một tiếng, vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện gì thế, sao tình thế đột nhiên đảo ngược rồi?”

“Không biết, hình như là… Phong phù?”

Sắc mặt quản sự Khâu trầm xuống, nheo mắt lại.

Không ngờ tên nhóc này lại phản ứng kịp, quả là ngoài dự đoán.

Nhưng mà… với vết thương hiện tại của hắn, liệu có thể kiên trì được hay không vẫn là một ẩn số.

Thẩm An Tại nhìn tình thế đảo ngược, khóe miệng hơi nhếch lên.

Quả nhiên, sinh tử luôn là thử thách tốt nhất để rèn luyện bản thân.

Với tốc độ của khôi lỗi, Hứa Thiên Diệp muốn vẽ phù gần như là không thể, trừ khi hắn có thể làm được nhất niệm thành phù.

Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa có thực lực này, còn việc vì sao Phong phù có thể thi triển được.

Là vì hắn chỉ vẽ một nửa.

Mà tác dụng của một nửa này chính là hạn chế tốc độ của khôi lỗi.

Lấy kinh mạch của mình làm giấy phù, lấy linh nguyên làm bút mực, vẽ một nửa Phong phù trong cơ thể, sau đó chủ động phá hủy.

Cơn gió tích tụ, lấy hắn làm trung tâm tỏa ra bên ngoài, hắn ở trung tâm, còn bất kỳ người hoặc vật nào muốn tiếp cận hắn đều ở thế ngược gió.

Mặc dù làm như vậy, rất có thể sẽ làm tổn thương kinh mạch của hắn.

Nhưng giữa ranh giới sinh tử, không có nhiều cơ hội để cân nhắc.

Do dự, sẽ bại trận.

Thời gian không đủ, cũng không dám vẽ hoàn chỉnh Phong phù, như vậy cơ thể hắn chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Cho nên nửa Phong phù, vừa vặn.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, Hứa Thiên Diệp nắm lấy tay khôi lỗi, bẻ ngược ra sau lưng nó, sau đó tay trái tụ gió thành viên, mạnh mẽ đập vào ngực nó.

Gió mạnh cuộn trào, sức mạnh của Phong phù mạnh mẽ kích thích màn sáng gợn sóng không ngừng.

Vì là hướng vào trong nên bản thân Hứa Thiên Diệp cũng chịu ảnh hưởng của vụ nổ gió đó, phun ra máu tươi.

Nhưng dù sao thì phần lớn sức mạnh đều do khôi lỗi chịu đựng.

“Gào…”

khôi lỗi gầm lên một tiếng, muốn rút tay sau lưng ra, bỏ chạy.

Nhưng tay Hứa Thiên Diệp lại trực tiếp luồn qua nách nó, ngược lại ấn chặt lấy cổ nó, khóa chặt nó lại.

“Ta đã nói rồi, đến lượt ta rồi!”

Giọng điệu Hứa Thiên Diệp lạnh lùng, hảo không dễ dàng bắt được nó, sao có thể để nó chạy thoát được.

Vừa rồi đánh vào ngực nó chứ không phải lưng, chính là sợ nó chạy mất, lại dùng tốc độ khủng bố đó kéo giãn khoảng cách.

khôi lỗi giãy giụa dữ dội, sức mạnh mạnh mẽ khiến xương cánh tay hắn kêu răng rắc, sắp gãy.

Hắn nghiến răng, kéo mạnh khôi lỗi ngã ngửa ra sau.

Gió mạnh khí lớn, gia trì dưới chân hắn, trong nháy mắt hắn đập xuống đất theo tư thế cắm đầu.

Ầm ầm!

Bụi đất tung bay, mặt đất bị đập ra một cái hố lớn.

Chưa đợi khôi lỗi đứng dậy, Hứa Thiên Diệp bất chấp đầu mình chảy máu, dùng trán đập về phía trước, đồng thời tay kia nhanh chóng vẽ phù.

Đang!

Tiếng vang giòn tan vang lên, hắn choáng váng, máu chảy đầm đìa nhưng khôi lỗi vừa muốn đứng dậy lại bị đập xuống đất.

Khi tay phải hắn vẽ phù, mỗi lần khôi lỗi muốn đứng dậy, hắn đều bẻ ngược tay nó, dùng đầu đập thẳng xuống.

“Tên nhóc này… điên rồi sao?”

“Rõ ràng là một phù sư, vậy mà không nghĩ đến việc kéo giãn khoảng cách, ngược lại lại cận chiến với khôi lỗi…”

Sắc mặt của những người xung quanh đều có chút khác thường, cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng quản sự Khâu lại cười lạnh, không hề lo lắng.

Cho dù tên nhóc này có đập vỡ đầu mình thì khôi lỗi cũng sẽ không bị thương tổn gì.

Điểm này hắn vẫn có lòng tin, muốn thoát hiểm, chỉ có thể tìm được nhãn phù!

Nếu không, kết cục chờ đợi tên nhóc này, chỉ có thể là kiệt sức mà chết!

"Tên này… lại nghĩ ra cách hạn chế khôi lỗi phù như vậy, đúng là liều mạng."

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù đây đúng là một cách nhưng thương địch một nghìn tự tổn tám trăm.

Tàn nhẫn với bản thân như vậy, có chút giống Mộ Dung Thiên.

Còn nhớ năm đó Mộ Dung Thiên lần đầu giao thủ với Lý Trường Sinh, cũng không sợ chết, xương cốt đều bị đánh vỡ, vẫn phải cố gắng đứng dậy.

Nhưng đó là… hắn tin tưởng tuyệt đối vào sư phụ của mình.

Còn bây giờ…

Hứa Thiên Diệp lại có lòng tin nào chứ?

Không kịp suy nghĩ nhiều, tình hình trên sân lại một lần nữa thay đổi.

Hứa Thiên Diệp đầu chảy máu, cuối cùng cũng buông khôi lỗi ra, rút lui về sau.

Tay phải hắn ngưng tụ thành kiếm chỉ, từng thanh phù kiếm màu trắng lượn vòng trên không trung, tích tụ sức mạnh.

“Gào!”

khôi lỗi đứng dậy, bị đánh liên tục lâu như vậy, trên người nó không hề có một vết thương nào.

Bây giờ cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc, một chân giẫm nát sàn nhà, trong nháy mắt biến mất.

Nhưng Hứa Thiên Diệp lại làm ra một động tác khiến mọi người đều kinh hô.

Hắn nhắm mắt lại, hơi nghiêng đầu.

Đang!

Ngay sau đó, phù kiếm lượn vòng bắn ra, khôi lỗi hiện hình, động tác đấm ra lại khựng lại.

Ầm!

Hứa Thiên Diệp đấm ra một quyền, cùng với cơn gió mạnh nổi lên, khôi lỗi lùi lại một bước, sau đó lại biến mất.

Đang!

Một thanh phi kiếm lượn vòng chắn trước mặt Hứa Thiên Diệp, hắn đột nhiên quay đầu lại, tụ gió thành viên.

Tiếng nổ vang lên, khôi lỗi một lần nữa bị đánh bay.

Bất kể nó xông tới bao nhiêu lần, dường như đều bị phi kiếm chặn lại, sau đó bị Hứa Thiên Diệp đánh bay.

Tình hình dần dần được hắn kiểm soát.

Thẩm An Tại hơi nhếch khóe miệng.

Xem ra tên nhóc này vẫn có chút thông minh.

Lúc trước hắn cũng đã nói với hắn, Phù đạo không giống với đao kiếm, nhìn hình trọng ý.

Phù đạo, chủ yếu là dẫn dắt.

Dùng sức mạnh của bản thân để dẫn động thế lớn của trời đất, muốn làm được điều này, mắt không thể nhìn thấy được.

Phải dùng tâm để lắng nghe.

Đây cũng là ví dụ từ việc Thẩm An Tại thông qua Thiên Nhạc học luyện khí, để tìm ra hướng tu luyện cho hắn.

Hứa Thiên Diệp nhắm mắt lại, nghiêm túc lắng nghe từng động tác của khôi lỗi, tiếng phù văn truyền ra từ trên người nó.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng là phù pháp thúc đẩy khôi lỗi, dẫn động sức mạnh của trời đất truyền vào cơ thể thì nó mới có thể hành động.

Nói cách khác, chỉ cần cắt đứt mối liên hệ giữa nó với trời đất, là có thể khiến nó yên tĩnh.

Còn phù văn trong cơ thể nó, điểm giao nhau với trời đất, chính là nơi nhãn phù tọa lạc.

Vù!

Cùng với từng tiếng động nhẹ truyền vào tai, Hứa Thiên Diệp cảm thấy đầu óc mình chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy, mọi ồn ào trên thế gian dường như đều biến mất vào lúc này.

Trong đầu hắn xuất hiện một trận pháp phù văn khổng lồ, bên trong mạch phù ngang dọc, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mà mỗi động tác của khôi lỗi đều sẽ khiến mạch phù thay đổi.

“Điểm giao nhau…”

“Làm một phù sư cũng giống như chơi cờ vậy, giữa dọc ngang trời đất đều là bàn cờ, hạ quân cờ mượn sức trời đất làm phù, có thể giết, có thể vây khốn, có thể trốn xa…”

Hứa Thiên Diệp lẩm bẩm nói gì đó, hoàn toàn thả lỏng tâm trí.

Phù kiếm phi tán, hắn đứng yên tại chỗ, dường như đã kiệt sức.

“Linh nguyên đã cạn kiệt rồi sao?”

Quản sự Khâu cười lạnh, dường như đã nhìn thấy cảnh đối phương bị một quyền đánh chết.

Ầm!

Sức mạnh to lớn ập đến, Hứa Thiên Diệp không nhúc nhích, gió lớn thổi bay mái tóc dài của hắn, mặt đau nhói.

Nhưng, nắm đấm của khôi lỗi cuối cùng dừng lại trước mặt hắn ba tấc, không thể nhúc nhích.

Một thanh phù kiếm, cắm yên lặng cách khôi lỗi mười trượng về phía sau.

Những đường ngang dọc, lấy nơi cắm phi kiếm làm trung tâm lan tỏa ra, cuối cùng hội tụ trên người khôi lỗi.

Giống như một con rối, tất cả các sợi dây đều bị thanh phi kiếm đó kẹp chặt.

“Không thể nào!”

Đồng tử của quản sự Khâu co lại, kinh hô một tiếng.

Tốc độ của khôi lỗi nhanh như vậy, mạch phù trận thay đổi nhanh như vậy, một phù sư Tổ cảnh, làm sao có thể tìm được nhãn phù!

Không thể, tuyệt đối không thể!

…

Chương 693: Chấp Pháp đường đến

Không chỉ có Khâu chấp sự, mà những người xem cũng vô cùng kinh ngạc.

“Đó là cái gì?”

“Những mạch lạc đó… có vẻ giống như quỹ đạo vận hành của toàn bộ trận pháp!”

Tiếng kinh hô vang lên không ngớt, nghe thấy vậy, khóe miệng Thẩm An Tại không khỏi cong lên, có chút an ủi.

Mặc dù Hứa Thiên Diệp hiện tại không còn già yếu như trước nhưng dù sao cũng là cùng một người.

Là đệ tử mà Thẩm An Tại hắn đã thừa nhận.

Ban đầu, hắn còn cho rằng hắn chỉ có thể nhìn ra nhãn của phù khôi là tốt lắm rồi, không ngờ hắn lại tiến thêm một bước, thậm chí còn nhìn ra quỹ đạo liên quan giữa phù khôi và toàn bộ trận pháp ở đây.

Từ đó, từ một quân cờ trong bàn cờ, trở thành người chơi cờ.

Tất nhiên, với tu vi và cảnh giới Phù đạo của hắn, hiện tại chỉ có thể chơi cờ, còn chưa thể lật đổ bàn cờ này.

“Gào!”

Phù khôi gào thét muốn tấn công về phía trước nhưng nắm đấm lại như bị đóng băng, không thể cử động.

Hứa Thiên Diệp giơ tay áo lên, hung hăng lau sạch máu trên mặt, tay trái giơ kiếm chỉ lên.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, mấy thanh phi kiếm rơi xuống đất.

Phù khôi gào thét, giống như bị người ta bóp cổ, bị nhấc bổng lên không trung.

Hắn lại vung tay trái.

Gió lớn làm lưỡi dao, liên tục đâm vào người phù khôi.

Chỉ trong vài hơi thở, cùng với mấy tiếng "Rắc rắc" giòn tan.

Ánh sáng trong mắt khôi lỗi tối đi, ầm ầm ngã xuống đất.

Lần này, nó ngã xuống đất nhưng không đứng dậy nữa.

"Thắng… thắng rồi sao?"

"Thật sự thắng rồi, hắn vậy mà lại đánh thắng phù khôi!"

Tiếng kinh ngạc vang lên không ngớt, tất cả mọi người đều há hốc mồm, kinh ngạc không thôi.

Nếu là phù khôi bình thường thì không nói nhưng rõ ràng là Khâu chấp sự đã động tay động chân vào phù khôi này, muốn giết chết hắn.

Nhưng kết quả… có vẻ không như mọi người nghĩ.

Một đệ tử tạp dịch, cảnh giới Phù đạo vậy mà lại cao thâm đến mức này.

Dưới sự tấn công dữ dội như vậy, vẫn có thể nhạy bén phát hiện ra vị trí của nhãn phù.

Cùng với việc phù khôi ngã xuống, màn sáng trận pháp của võ trường cũng dần tan đi.

Mà điều này, cũng có nghĩa là đã vượt qua được khảo hạch.

Hứa Thiên Diệp có chút yếu ớt quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khâu chấp sự, giọng nói khàn khàn.

“Hai vòng khảo hạch, ta đều đã vượt qua, vậy bây giờ ta có thể trở thành đệ tử ngoại môn chưa?”

Khâu chấp sự hơi há miệng, nhất thời không nói nên lời.

Hắn vẫn chưa hoàn hồn lại, hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Thiên Diệp trước kia còn chẳng biết gì về Phù đạo, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, lại có thể học được nhiều thứ như vậy.

Cho đến khi ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người hắn, hắn mới lộ vẻ khó coi.

“Tính ngươi may mắn, vượt qua được.”

Mặc dù hắn rất không muốn để tên nhóc này vượt qua, thậm chí còn muốn mượn tay phù khôi để giết chết hắn nhưng trước sự chứng kiến của mọi người, hiện tại muốn ra tay cũng không thể.

Giọng nói vừa dứt, Hứa Thiên Diệp như trút được gánh nặng, hai mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào.

Vào thời khắc mấu chốt, gió nhẹ thổi qua, như thể có người đỡ hắn và hơi thở cũng bình ổn hơn dưới làn gió mát đó.

“Vừa rồi không phải có người nói rằng chỉ cần hắn có thể vượt qua hai vòng khảo hạch thì sẽ quỳ xuống dập đầu ba cái sao?”

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, mặc dù miệng không động nhưng giọng nói lại vang lên giữa đám đông.

Giọng nói không lớn nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Ngay lập tức, cả võ trường im phăng phắc.

Khâu chấp sự càng nhíu mày, đột nhiên quay đầu nhìn về phía đám đông, muốn tìm ra người nói chuyện.

Nhưng, căn bản không thể phát hiện ra giọng nói phát ra từ đâu.

"Ai, con mẹ ai đang nói chuyện!"

Hắn trợn mắt như muốn phun lửa, quát lớn.

Mọi người nhìn nhau nhưng không ai dám mở miệng nói chuyện.

Thấy không có ai thừa nhận, hắn trực tiếp vung một cái tát.

Một chưởng của Tổ cảnh cửu phẩm, trực tiếp đánh cho ba năm người phun máu bay ngược, kêu rên không ngừng.

Đối với việc hắn đột nhiên ra tay, mọi người đều sợ hãi, phân phân lui về phía sau.

"Ai!"

Khâu chấp sự nghiến răng nghiến lợi nhìn những người này.

Thẩm An Tại hơi nhướng mày, khóe miệng hơi cong lên, định dùng ảo thuật để dạy dỗ hắn một bài học.

Đột nhiên, hắn dừng lại, liếc mắt nhìn về phía xa, chân giơ lên lại hạ xuống.

"Không ai thừa nhận đúng không, vậy thì phạt tất cả mọi người!"

"Ở đây, ta là lớn nhất, chưa đến lượt các ngươi càu nhàu."

Ban đầu không giết chết được Hứa Thiên Diệp, hắn đã tức giận lắm rồi, lại còn có kẻ không biết sống chết nhắc đến chuyện đó.

Thật sự là không muốn sống nữa rồi!

Hắn giơ tay lên, một chưởng ầm ầm giáng xuống, bao phủ toàn bộ võ trường và xung quanh.

Dưới một chưởng này, những đệ tử tạp dịch này ít nhiều gì cũng sẽ bị thương, còn Hứa Thiên Diệp bị thương nặng… e rằng có thể chết.

Nhưng vào lúc tất cả các đệ tử tạp dịch đều vô cùng sợ hãi thì tiếng xé gió chói tai vang lên.

Ầm ầm!

Một cây trường thương xuyên thủng mây, đánh xuyên qua bàn tay khổng lồ đó, uy lực mạnh mẽ như vậy nhưng trường thương lại nhẹ nhàng cắm xuống đất.

Một người mặc trường bào trắng như mây, sắc mặt hờ hững, khoanh tay, từ từ đứng bằng một chân trên cán thương, tóc đen bay phấp phới.

Mà tấm thẻ bài đeo trên thắt lưng của hắn lại khiến Khâu chấp sự run rẩy trong lòng.

Chấp Pháp đường!

"Vô cớ ra tay với đồng môn, nhẹ thì phạt một trăm trượng, nặng thì giam giữ ở Chấp Pháp đường, đối mặt với vách đá ba mươi năm."

Ánh mắt của Lý Trường Sinh dừng lại trên người Khâu chấp sự, vẻ mặt nhìn xuống hờ hững đến cực điểm.

"Là… người của Chấp Pháp đường!"

Thấy tấm thẻ bài đeo trên thắt lưng của người đến, một nhóm đệ tử tạp dịch không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thẩm An Tại đã phát hiện ra hắn từ xa nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ rằng ngày đó chia tay, đối phương sau khi vào nội môn lại có thể trở thành đệ tử Chấp Pháp đường.

Sắc mặt Khâu chấp sự càng thêm u ám, biểu cảm khó coi như ăn phải ruồi.

"Không biết Chấp Pháp đường đến đây, mong bỏ qua cho."

Mặc dù hắn là chấp sự nhưng chỉ là quản lý ngoại môn mà thôi, cả đời này không có hy vọng đột phá, cũng không có hy vọng tiến xa hơn.

Còn đệ tử Chấp Pháp đường thì khác, bọn họ đã là nội môn, hơn nữa đều có chút thiên phú.

Không chọc nổi.

Hơn nữa…

Mặc dù cùng là Tổ cảnh nhưng hắn lại cảm thấy thanh niên áo trắng trước mặt này nếu muốn giết mình thì cũng chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

"Nói, tại sao lại ra tay với đồng môn."

Lý Trường Sinh lười nói những lời khách sáo, trực tiếp chất vấn bằng giọng điệu bình thản.

"Cái này…"

Khâu chấp sự nhíu mày, vốn dĩ khu vực này do hắn quản lý, đánh chết vài người nếu không bị phát hiện thì cũng chẳng sao.

Nhưng nếu bị đụng độ thì sẽ không dễ xử lý như vậy.

"Xin hỏi vị sư huynh này là đệ tử của trưởng lão nào ở Chấp Pháp đường, tại hạ là Khâu Thu Nhân, là đệ tử của Lý tam trưởng lão…"

Hắn đổi sang một nụ cười hơi nịnh nọt, chắp tay nói.

“Ta hỏi ngươi tại sao lại ra tay với đồng môn!”

Lý Trường Sinh sắc mặt lạnh lùng, trực tiếp cắt ngang lời hắn.

Đồng thời uy áp mạnh mẽ bao trùm toàn trường, khiến tất cả mọi người ở đây đều nghẹt thở.

Quá mạnh mẽ!

Uy áp của Khâu chấp sự so với hắn mà nói, quả thực là tiểu vu gặp đại vu, như đom đóm ngắm trăng sáng!

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, thầm gật đầu.

Tính tình của Lý Trường Sinh vẫn như vậy, có chút cương trực, luôn đi theo tiếng gọi của trái tim.

Nhưng cũng tốt, dù sao hắn không đến thì mình cũng định ra tay làm lớn chuyện.

Bởi vì nếu không làm lớn chuyện, e rằng Hứa Thiên Diệp sẽ không có nhiều cơ hội gặp được người của Chấp Pháp đường để hỏi về chuyện bia công đức của cha hắn.

…

Chương 694: Bốc Tinh chi Thuật

“Cái này…”

Sắc mặt Khâu chấp sự tái mét, không ngờ đối phương nghe được danh hiệu tam trưởng lão mà thái độ vẫn cứng rắn như vậy.

“Vị sư đệ này nói đùa rồi, ta chỉ muốn cho bọn họ xem một chút thực lực, để khích lệ bọn họ mà thôi.”

Vừa nói vừa cười giả tạo, hắn vừa lạnh lùng liếc nhìn đám tạp dịch, ý muốn biểu đạt rất rõ ràng.

Lúc này, nếu ai dám nhiều lời, đừng trách hắn không khách khí.

“Không, hắn vừa nói người đó vượt qua hai bài khảo hạch của hắn thì hắn sẽ quỳ xuống dập đầu ba cái, hắn không nhận thua nổi, muốn giết người diệt khẩu!”

Đột nhiên, trong đám người lại vang lên một tiếng như vậy.

Lần này, Thẩm An Tại không còn ẩn núp nữa, mà lớn tiếng hét lên một câu.

Bởi vì nếu để Lý Trường Sinh không nghe thấy âm thanh phát ra từ đâu, hắn chắc chắn sẽ đoán ra ở đây có người có dụng ý khác, chi bằng chủ động đứng ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hắn.

Khâu chấp sự càng lộ vẻ hung ác trong mắt, ánh mắt như muốn nuốt sống Thẩm An Tại.

Lý Trường Sinh liếc nhìn Thẩm An Tại, không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ coi hắn là một tạp dịch bình thường.

Ánh mắt hắn rơi vào Hứa Thiên Diệp toàn thân đẫm máu trên sân, mở miệng.

"Lời người này nói, có đúng không?"

Đối mặt với đôi mắt đó của hắn, Hứa Thiên Diệp vô thức né tránh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gật đầu.

"Đúng."

Gió nhẹ thổi bay áo bào của Lý Trường Sinh, hắn biến mất trong nháy mắt.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã cầm trường thương chĩa ngay mi tâm của Khâu chấp sự.

"Có lời cá cược này không, nếu có thì thực hiện, nếu không thì đi theo ta đến Chấp Pháp đường một chuyến, Vấn Tâm lôi tự mình phân biệt."

Cùng với giọng nói hờ hững của hắn vang lên, Khâu chấp sự hít một hơi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tim đập thình thịch.

Một nửa lý do là vì tốc độ khủng bố của đối phương, trong nháy mắt đã nắm giữ sinh tử của mình, một nửa là vì Vấn Tâm lôi trong miệng hắn.

Thứ đó, người thường không thể chịu đựng được.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hắn vẫn miễn cưỡng gật đầu.

"Có…"

"Vậy thì thực hiện, vừa rồi ngươi ra tay làm người khác bị thương chưa gây ra hậu quả, ta có thể bỏ qua."

"Ta với Lý tam trưởng lão…"

Khâu chấp sự còn muốn bàn ra hậu trường, không muốn làm chuyện mất mặt như vậy.

Nhưng Lý Trường Sinh lại lười nói nhảm.

"Ba."

"Hai."

Hắn cầm trường thương từ từ tiến lên, ý sắc bén, phá tan linh nguyên hộ thể của Khâu chấp sự, khiến hắn dựng tóc gáy.

"Phịch."

Hắn lập tức quay đầu, nhanh như chớp dập đầu ba cái, sau đó lại lập tức đứng dậy.

Động tác nhanh đến mức một số người tu vi yếu kém căn bản không nhìn rõ.

Thấy hắn thực hiện lời nói của mình, Lý Trường Sinh mới thu thương dừng lại, trường thương biến mất.

Sau đó, hắn nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt.

"Hứa Thiên Diệp ở đâu, gọi hắn ra đây."

Lời vừa dứt, mọi người có mặt đều sửng sốt, ánh mắt đều đổ dồn lên võ đài.

Hứa Thiên Diệp cũng phát hiện ra cảnh này, không khỏi hơi cau mày nhìn hắn: "Ngươi là Hứa Thiên Diệp?"

Hứa Thiên Diệp sửng sốt, gật đầu.

"Một năm trước, ngươi có phải đã lẻn vào Ngọc Minh đạo tràng của ngoại môn để lén xem người ta luyện công, sau đó bị đuổi ra không?"

Ánh mắt Lý Trường Sinh như đuốc, nhìn chằm chằm hắn.

"Đúng vậy."

Hứa Thiên Diệp vô thức liếc nhìn Thẩm An Tại, rồi đáp lại.

Chuyện này không thể giấu được, dù sao thì lúc đó cũng có không ít người nhìn thấy.

"Sau đó ba người đó đã chết, ngươi có biết không?"

Ánh mắt của hắn càng thêm sắc bén, khí thế áp đảo khiến người ta không thở nổi.

Hứa Thiên Diệp trán đổ mồ hôi, gật đầu.

"Lúc họ chết, ngươi có ở đó không?"

Hỏi đến đây, hắn do dự.

Nhưng chỉ một chút do dự này, thực ra đã nói cho Lý Trường Sinh biết đáp án rồi.

Hắn cầm trường thương ngang vai, trực tiếp đè lên vai Hứa Thiên Diệp, giọng lạnh như băng.

"Nói cho ta biết tình hình ngày hôm đó, không được thiếu một chữ."

Hắn mới nhậm chức ở Chấp Pháp đường chưa được bao lâu, đã được chỉ định lấy Hứa Thiên Diệp làm manh mối, tìm tung tích của lão ma Hợp Hoan tông.

Cho dù lão ma đã rời đi, ít nhất cũng phải biết tên họ và đặc điểm của hắn.

"Ta… không nhớ rõ."

Hứa Thiên Diệp né tránh ánh mắt, lắp bắp nói.

Xa xa, Thẩm An Tại hơi cau mày.

Không ngờ Lý Trường Sinh hôm nay đến đây lại là để điều tra chuyện này.

"Không nhớ rõ, vậy thì theo ta đến Chấp Pháp đường một chuyến."

Lý Trường Sinh cũng không hỏi nhiều, trực tiếp nắm lấy vai hắn, nhảy lên biến mất.

Nhìn thấy hai người biến mất, mọi người ở đây nhìn nhau, đều có chút không hiểu, còn chưa kịp phản ứng lại.

Mà Khâu chấp sự kia sau khi nhận ra thì vỗ mạnh vào trán.

Đúng rồi, lúc đó những người đó đều chết, sao Hứa Thiên Diệp lại có thể sống sót dưới tay lão ma Hợp Hoan tông.

Quan trọng nhất là, chỉ sau một năm sau chuyện đó, cảnh giới Phù đạo của hắn lại khủng bố đến mức này.

Nghĩ thế nào cũng thấy có chút kỳ lạ!

Biết đâu chính là lão ma Hợp Hoan tông đang giúp hắn!

Đến Chấp Pháp đường, một khi tra ra Hứa Thiên Diệp có quan hệ với lão ma Hợp Hoan tông, chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng Khâu chấp sự vẫn cau mày, trong lòng có chút bất an.

Hứa Thiên Diệp chết thì tốt nhất, nếu trước khi chết nói ra những chuyện của cha hắn, đến lúc đó e rằng cũng không ít phiền phức.

"Không được, không thể để hắn đến Chấp Pháp đường an toàn!"

Nghĩ đến đây, Khâu chấp sự lập tức lấy ra một lá bùa truyền âm, lẩm bẩm nói gì đó.

Còn ở xa xa.

Lý Trường Sinh nắm lấy Hứa Thiên Diệp, mấy lần nhảy lên, hướng về phía Chấp Pháp đường của Linh môn.

Nhưng khi sắp đến gần, hắn lại dừng lại, thả Hứa Thiên Diệp xuống rồi nhìn chằm chằm hắn.

Hứa Thiên Diệp bị hắn nhìn chằm chằm có chút khó hiểu, không khỏi lên tiếng.

“Sao… sao vậy?”

“Cơ hội cuối cùng, người của Hợp Hoan tông đó ở đâu, nói ra, ta sẽ tha cho ngươi.”

Lý Trường Sinh nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt sáng quắc.

“Không biết.”

Hứa Thiên Diệp tiếp tục lắc đầu, lúc này hắn đã hoàn hồn, nói dối cũng không còn lắp bắp như vậy nữa.

Lý Trường Sinh cau mày, lạnh lùng nói: “Môn chủ đã dùng Bốc Tinh chi Thuật để tính toán một lần, lão ma Hợp Hoan tông vẫn chưa rời đi, bây giờ toàn tông giới nghiêm, sau ba lần Bốc Tinh chi Thuật, hắn chắc chắn sẽ chết.”

Nói xong, hắn không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn đối phương.

“Cái này…”

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp hơi thay đổi, không hiểu tại sao đối phương đột nhiên lại nói với mình điều này.

“Không nói, vậy thì theo ta đến Chấp Pháp đường.”

Chưa đợi hắn trả lời, Lý Trường Sinh lại kéo hắn đi.

Sau gốc cây, bóng dáng Thẩm An Tại dần hiện ra, mày từ từ nhíu lại.

Thảo nào, mấy hôm nay cứ cảm thấy có người đang âm thầm nhìn mình, nghĩ lại thì chính là Bốc Tinh chi Thuật của môn chủ Linh môn kia.

Ba lần Bốc Tinh chi Thuật…

Hứa Thiên Diệp có lẽ không biết tại sao Lý Trường Sinh lại nói những lời này, rồi lại không đợi hắn trả lời đã kéo hắn đi.

Thẩm An Tại, một lão già đời, lại hiểu rõ.

Bởi vì Lý Trường Sinh không phải nói cho hắn nghe, mà là nói cho chính mình.

Hắn đang nói với mình rằng nếu còn ở lại đây, sẽ gặp nguy hiểm!

Còn tại sao lại làm như vậy…

Có lẽ là vì lúc trước mình đã ra tay thay bốn đứa nhỏ kia gánh một lần nồi đen.

Chỉ là trả một ân tình mà thôi.

"Bốc Tinh chi Thuật, muốn tính toán Thẩm mỗ sao?"

Khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, hắn thực sự muốn lĩnh giáo một chút, cái gọi là Bốc Tinh chi Thuật này có thực sự lợi hại như vậy không, liệu có thể tính được…

Người vốn không nên tồn tại trong không gian thời gian này.

…

Chương 695: Chấp Pháp đường

Nhìn Hứa Thiên Diệp bị Lý Trường Sinh bắt đi Chấp Pháp đường, Thẩm An Tại lại không vội.

Trong thần hồn của hắn có cấm chế do mình hạ, nếu thực sự đến khâu Vấn Tâm, tra xét thần hồn, thì tất cả mọi người nhìn thấy đều là cảnh tượng mà mình muốn cho bọn họ thấy.

Hắn ẩn núp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát.

Chấp Pháp đường nằm ở nơi giao nhau giữa ngoại môn và nội môn, cung điện ở đây trang nghiêm, toàn bộ đều màu đen, trên đó còn có dây xích sắt đen quấn quanh, trông đầy sát khí.

Hai bức tượng thú dữ ở cửa càng khiến người ta nhìn mà sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

"Bẩm đường chủ, đệ tử đã đưa người về."

Bước vào cung điện, Lý Trường Sinh chắp tay nói.

Trên ghế chủ tọa là một lão già đầu trọc mặc áo đen, mặt có vết sẹo, lưng hùm vai gấu, để râu quai nón, trông không phải là người dễ chọc.

"Ngươi chính là Hứa Thiên Diệp?"

Chấp Pháp đường chủ nhìn chằm chằm hắn, giọng nói trầm như tiếng chuông, rung động lòng người, ngồi ở đó, giống như một ngọn núi lớn.

"Chính là đệ tử!"

Trán Hứa Thiên Diệp đầy mồ hôi, không biết là do chột dạ hay bị khí thế của đối phương áp bức.

Xoẹt!

Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy cảnh vật xung quanh vụt qua, một bàn tay to trực tiếp chụp lên đỉnh đầu mình.

"Đường chủ, ngài…"

Hắn kinh hãi biến sắc, vẻ mặt hoảng sợ.

Chưa đợi hắn nói hết lời, lòng bàn tay của Chấp Pháp đường chủ đã lóe lên một tia chớp đen.

"A!"

Đồng tử của Hứa Thiên Diệp co lại, cơn đau dữ dội khiến hắn không ngừng co giật, gân xanh trên người nổi lên.

Sấm sét của đối phương trực tiếp xông vào đầu hắn, như vào chỗ không người, cũng không hề kiêng dè.

Chỉ trong nháy mắt, thức hải của Hứa Thiên Diệp đã ngàn trăm lỗ thủng.

Lý Trường Sinh thấy cảnh này, hơi nhíu mày.

Nhưng Chấp Pháp đường chủ lại không đổi sắc mặt, mãi đến khi hơi thở của người dưới tay yếu như ngọn nến thì mới buông tay.

Khi hắn buông tay, Hứa Thiên Diệp trực tiếp ngã gục xuống đất, sắc mặt trắng bệch, ngay cả đồng tử cũng có chút tan rã.

"Bản tọa hỏi ngươi, ngươi có từng gặp lão ma Hợp Hoan tông không?"

"Gặp… gặp rồi."

Hứa Thiên Diệp nằm trên đất, vô thức đáp lại một cách yếu ớt.

"Khi nào?"

"Một năm trước…"

"Hắn hiện đang ở đâu?"

"Không… không biết."

Chấp Pháp đường chủ cau mày, ngay cả Lý Trường Sinh cũng ngẩn ra một chút.

Dưới sự tra hỏi của Vấn Tâm lôi, với tu vi của đối phương, không thể nào chịu đựng được, cũng không thể nói dối.

Chẳng lẽ hắn thực sự không biết tung tích của người đó?

"Ngươi phát hiện ra hắn ở đâu?"

Chấp Pháp đường chủ sờ đầu trọc bóng loáng, quay sang hỏi Lý Trường Sinh.

Hắn hành lễ nói: "Nơi khảo hạch ngoại môn, hắn vừa mới thông qua khảo hạch."

"Ồ?"

Người trước có chút kinh ngạc, không ngờ đệ tử tạp dịch dưới tay này lại có thể thông qua khảo hạch ngoại môn.

Xem ra về mặt phù pháp, hắn vẫn có chút ngộ tính.

"Ngươi nghiên cứu Phù đạo bao lâu rồi?"

Hắn lại hỏi Hứa Thiên Diệp.

"Một năm…"

Câu nói này vừa dứt, không chỉ Chấp Pháp đường chủ ngẩn ra, mà Lý Trường Sinh cũng có chút kinh ngạc.

Mới nghiên cứu Phù đạo một năm, vậy mà đã có thể thông qua khảo hạch ngoại môn?

Nếu thực sự như hắn nói thì không phải là có chút thiên phú, mà là thiên phú dị bẩm!

Nhưng mà…

Vào thời điểm mấu chốt này, thay vì nói là thiên phú dị bẩm thì khả năng lớn hơn là… có người ở sau lưng giúp đỡ!

"Hừ, ai dạy ngươi phù pháp!"

Sắc mặt của Chấp Pháp đường chủ cũng lạnh lùng hơn mấy phần, quát lớn.

"Không… không có ai dạy, tự học."

Hứa Thiên Diệp vô thức nói, những hình ảnh hiện lên trong đầu hắn đều là ảo cảnh do Thẩm An Tại sắp đặt.

"Tên nhóc này khá, dưới sự tra hỏi của Vấn Tâm lôi mà vẫn có thể nói dối!"

Chấp Pháp đường chủ hừ lạnh một tiếng, vỗ mạnh tay xuống ghế.

Ngay sau đó, Hứa Thiên Diệp bị hắn trực tiếp bắt vào trong tay, bóp chặt cổ họng.

"Bản tọa muốn xem xem, trí nhớ của ngươi có thể nói dối hay không!"

Nói xong, hắn trực tiếp chuẩn bị cưỡng chế tra xét thần hồn.

Lý Trường Sinh nhìn mà cau mày.

Trạng thái của Hứa Thiên Diệp hiện tại, nếu cưỡng chế tra xét thần hồn thì thần hồn chắc chắn sẽ tan thành mây khói, chết không thể nghi ngờ!

Đối phương đây là hoàn toàn không quan tâm đến mạng sống của người khác.

Nhưng, ngay khi Chấp Pháp đường chủ đã chuẩn bị tiến hành cưỡng chế tra xét thần hồn thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói.

"Khoan đã!"

Cửa lớn, Lý tam trưởng lão xách vạt áo vội vàng chạy vào.

"Chuyện gì?"

Chấp Pháp đường chủ cau mày, dừng động tác trong tay lại nhìn người đến.

"Không được tra xét thần hồn!"

Lý tam trưởng lão giơ tay ngăn cản.

"Vì sao?"

Chấp Pháp đường chủ lại cảm thấy bất ngờ, đối phương là trưởng lão ngoại môn, không có việc gì chạy đến Chấp Pháp đường của mình làm gì?

"Nghe nói người này có thiên phú về phù đạo, cho nên Lý mỗ cố ý đến xin giữ mạng hắn."

Lý tam trưởng lão cười giả lả nói nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

May mà chưa tra xét thần hồn, nếu để Chấp Pháp đường chủ biết được chuyện đệ tử của mình làm, truy cứu đến cùng, e rằng chuyện Cửu U Đăng xà sẽ không giấu được nữa.

"Lý tam trưởng lão vốn không màng đến thế sự, sao cũng bắt đầu quan tâm đến chuyện của những hậu bối này rồi?"

Chấp Pháp đường chủ nheo mắt: "Chẳng lẽ nhìn trúng tên nhóc này, động lòng muốn thu làm đệ tử?"

Người trước cười gượng một tiếng: "Chỉ là không muốn nhìn thấy mầm non tốt bị chôn vùi mà thôi."

"Mầm non tốt?"

Chấp Pháp đường chủ cười lạnh một tiếng: "Hừ, theo ta thấy, Lý tam trưởng lão nghĩ nhiều rồi, tên nhóc này không phải là thiên phú xuất chúng, nhiều khả năng là có người ở sau lưng chỉ điểm, mà người đó, tám chín phần mười chính là người Hợp Hoan tông kia."

"Vạn nhất không phải thì sao?"

Lý tam trưởng lão cau mày.

"Là hay không, tra xét thần hồn là biết."

Chấp Pháp đường chủ sắc mặt hờ hững, ánh mắt ngưng lại, chuẩn bị tiếp tục việc của mình.

"Khoan đã!"

Người trước vội vàng ngăn cản, ánh mắt lóe lên, nghiến răng nói.

"Muốn biết hắn có người chỉ điểm hay thực sự có thiên phú này, chi bằng đưa ra một đạo phù, xem hắn có thể lĩnh ngộ được chút ít ngay tại chỗ hay không?"

"Nếu không lĩnh ngộ được thì tra xét thần hồn cũng không muộn."

Nói xong, hắn lại bổ sung một câu: "Ta gần đây đúng là có ý định thu thêm một đệ tử."

Chấp Pháp đường chủ nghe vậy, cau mày, từ từ buông tay đang bóp cổ Hứa Thiên Diệp ra.

Mặc dù hắn cảm thấy như vậy rất phiền phức, lại còn tốn thời gian.

Nhưng mà đối phương đã nói như vậy, cùng là trưởng lão, thể diện này vẫn phải cho.

“Nếu đã như vậy, vậy thì theo ngươi.”

Mà khi hai người đang nói chuyện, lời nói ở đây cũng theo tiếng gió truyền nguyên vẹn đến tai Thẩm An Tại không xa.

Hắn nhướng mày không nói gì.

Lý tam trưởng lão này, tại sao lại đột nhiên chạy đến cứu Hứa Thiên Diệp?

Chẳng lẽ là lo lắng người của Chấp Pháp đường phát hiện ra ký ức của Hứa Thiên Diệp, từ đó biết được cái chết của cha hắn mà bắt đầu truy tra, cuối cùng tra đến đầu hắn?

Xem ra trưởng lão này đã làm không ít chuyện trái với quy định của tông môn!

Nếu không thì sao lại bị một chút gió thổi cỏ lay mà dọa thành bộ dạng này?

“Cửu U Đăng xà…”

Thẩm An Tại sờ sờ cằm, đối phương phạm phải quy định nào của tông môn thì hắn lười quan tâm.

Hắn duy nhất để ý, chính là Cửu U Đăng xà của Lý tam trưởng lão này lấy từ đâu ra.

Nếu có thể tìm được một con lớn hơn, vậy thì đối với hắn mà nói chính là một lợi ích không nhỏ!

…

Chương 696: Lưỡng cực

Ánh mắt của ba người đồng thời dừng lại trên người Hứa Thiên Diệp.

Chấp Pháp đường Đường chủ lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng hắn.

Đây là đan dược Thánh phẩm, hiệu quả chữa thương cực tốt.

Xa xa, Thẩm An Tại thu hết mọi chuyện vào mắt, không khỏi chìm vào im lặng.

Hình như, bất tri bất giác bản thân đã thay đổi rất nhiều.

Nếu như trước đây, nếu như người bên trong đổi thành Mộ Dung Thiên, cho dù biết rõ việc bại lộ có thể dẫn đến phiền phức rất lớn.

Vào lúc Chấp Pháp đường Đường chủ kia dám dùng Vấn Tâm lôi tra tấn tên ngốc, đầu của hắn cũng đã bị chặt rồi.

"Từ lúc nào, ta cũng trở nên máu lạnh hơn nhiều vậy?"

Thẩm An Tại nhìn tay mình, nhíu mày trầm tư.

Nhân quả luân hồi, quả thực là một vòng tuần hoàn.

Nếu như kết cục ba ngàn năm sau không thể thay đổi, vậy thì… bọn họ bao giờ mới có thể gọi mình một tiếng sư phụ nữa?

Hắn vừa nghĩ vậy, ý định ẩn cư, không nhận nhóm Mộ Dung Thiên nữa có chút dao động.

Nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

Không được, vất vả lắm mới đổi được một kiếp bình an, không thể dễ dàng như vậy mà quay lại kiếp trước.

Trong cung điện.

Theo Hứa Thiên Diệp nuốt viên đan dược của Chấp Pháp đường Đường chủ, dưới sự trợ giúp luyện hóa của hắn, thương thế rất nhanh bắt đầu hồi phục.

Thậm chí vì chuyện này, thần hồn dường như còn vững chắc hơn trước mấy phần.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Vấn Tâm lôi có tác dụng giúp người phá rồi sau đó lập…

Hoàn toàn là do một năm nay Thẩm An Tại từ từ giúp hắn cải thiện thể chất, giống như Mộ Dung Thiên lúc trước.

Nếu đổi thành người thường mà làm như vậy, đừng nói là có tiến triển, không thành kẻ ngốc đã là tốt lắm rồi.

"Ngươi tên là Hứa Thiên Diệp phải không?"

Theo hắn dần dần hồi phục ý thức, sắc mặt Lý tam trưởng lão khôi phục sự nghiêm túc, hỏi.

"Thưa vị trưởng lão, chính là đệ tử."

Hứa Thiên Diệp yếu ớt gật đầu, hành lễ đáp lại.

Hắn không biết người trước mặt chính là sư phụ của Trương sư huynh đã hại chết cha hắn.

Những đệ tử tạp dịch như hắn, bình thường căn bản không có cơ hội gặp những trưởng lão này.

"Phù pháp của ngươi, ngươi nói ngươi tự mình nghiên cứu ra?"

"Đúng vậy."

Hắn lại gật đầu, cũng biết không thể bại lộ.

“Muốn chứng minh lời ngươi nói là thật hay giả, lĩnh ngộ phù này, chỉ cần có thể thi triển sơ bộ, liền có thể rửa sạch nghi ngờ trên người ngươi.”

Lý tam trưởng lão nhìn chằm chằm hắn mà mở miệng, trong lòng kỳ thực cũng có chút không chắc chắn.

Trong tay hắn, một phù văn xoay tròn.

“Phù này tên là Xuy Kiếm phù, xếp hạng lục phẩm, bản trưởng lão ngàn năm trước tự mình lĩnh ngộ ra, bên ngoài không có lưu truyền, cho ngươi ba canh giờ, ngươi thử lĩnh ngộ xem.”

Khi nói chuyện, sắc mặt hắn nghiêm túc.

Mặc dù chỉ là phù lục lục phẩm nhưng muốn lĩnh ngộ trong vòng ba canh giờ ngắn ngủi, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn thấy cảnh này, Chấp Pháp đường Đường chủ cũng không nói thêm gì.

Nói xong, Lý tam trưởng lão nhìn Lý Trường Sinh bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi đến đấm nó một quyền.”

Người sau cũng không nói nhảm, đấm thẳng vào thanh phi kiếm do phù văn hóa thành.

Vù!

Lực phản chấn mạnh mẽ truyền ra, Lý Trường Sinh “Đùng đùng đùng” liên tục lùi lại ba bước, nắm đấm tê dại, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Phù này kỳ lạ, tuy nhìn qua không mạnh mẽ như vậy nhưng khi mình đấm ra, lại không chạm vào được.

Mà xung quanh thanh phi kiếm đó, dường như có một tầng phù văn Pháp Tắc chi Lực vô hình bao phủ, phản lại toàn bộ

sức mạnh của hắn.

"Ngươi đã hiểu chưa?" Lý tam trưởng lão nhìn Hứa Thiên Diệp, trầm giọng hỏi.

"Xuy Kiếm phù…"

Ánh mắt của hắn hơi ngưng lại, khẽ gật đầu nhìn phù lục bay tới, hít sâu một hơi, lập tức ngồi xếp bằng.

Trong đầu hắn, từ từ xuất hiện vô số phù văn cơ bản.

Những phù văn này giống như sao đầy trời, lơ lửng trong đầu hắn, mỗi cái một khác.

Nhìn hắn ngồi xếp bằng nhưng căn bản không nhìn nhiều vào phù văn trước mắt, Chấp Pháp đường Đường chủ thầm lắc đầu.

Có bản mẫu ở đây mà không xem nhiều, nhắm mắt lại làm gì?

Chẳng lẽ thứ trong đầu hắn còn rõ ràng hơn cả Xuy Kiếm phù bày ra trước mắt sao?

Lý tam trưởng lão cũng cau mày, tên nhóc này đang làm gì vậy?

Đối với sự nghi hoặc của mọi người, Hứa Thiên Diệp không biết.

Hắn chỉ biết một năm nay, Thẩm tiền bối dạy hắn không phải là bắt chước máy móc.

"Muốn thực sự nhìn thấu chân lý của Phù đạo, bắt chước người đi trước, bắt chước máy móc là hạ sách."

"Một đáp án bày ở đó để chép, không bằng biết đáp án rồi, tự mình suy diễn ra đáp án như thế nào, truy ngược lại nguồn gốc."

Trong đầu Hứa Thiên Diệp vang lên lời Thẩm An Tại đã nói, trong lòng lẩm bẩm.

"Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật…"

Theo đầu hắn dần dần có một mạch suy nghĩ rõ ràng, trong thức hải, những phù văn giống như đầy trời sao kia bắt đầu thưa thớt đi.

Những phù văn không liên quan đến bản chất của Xuy Kiếm phù biến mất, còn lại là những phù văn có đặc tính tương tự.

Ví dụ như Phong phù, Trọng lực phù,…

Nếu Phong phù đủ mạnh, cũng có thể làm được điều này, mà Trọng lực phù cũng có thể.

Theo những gì hắn thấy vừa rồi, Xuy Kiếm phù này hẳn chỉ đơn giản là dung hợp Phong phù và Trọng lực phù, đồng thời áp dụng đặc tính của nước.

Cho nên khi đấm vào đó, không những không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Xuy Kiếm phù, ngược lại toàn bộ sức mạnh đều tăng gấp đôi phản hồi trở về.

"Quá hỗn loạn."

Hứa Thiên Diệpg lắc đầu trong lòn, ngoài những thứ này ra, hắn cảm thấy Xuy Kiếm phù này càng giống một loại lực từ Hoang vực.

Trong phạm vi của nó, tất cả vật chất như linh binh, linh giáp đều không thể đến gần, nếu không sẽ phải chịu lực cản cực lớn.

Giống như hai cực, đẩy nhau ra ngoài.

"Lưỡng cực…"

Trong đầu hắn, một lý niệm siêu thoát khỏi Xuy Kiếm phù lặng lẽ ra đời.

Ngay sau đó, những phù văn còn lại trong đầu cũng biến mất.

Chỉ còn lại một mảnh hư vô, dường như đang chờ hắn sáng tạo.

Nhưng sáng tạo như thế nào, hắn lại không có một chút manh mối nào.

"Từ lực…"

Hắn nhíu mày, không ngừng cố gắng dùng phù văn để phác họa ra sức mạnh của từ lực.

Nhưng muốn tạo ra một phù văn từ hư không, là điều cực kỳ khó khăn.

Nhưng dù có khó khăn đến đâu, hắn cũng muốn thử.

Bởi vì khó khăn lắm mới có cơ hội chứng minh thiên phú của mình, chỉ cần chứng minh thiên phú, hắn có thể có được nhiều cơ duyên hơn để nâng cao bản thân, đến lúc đó có thể liều lĩnh, vì muội muội mà đi tìm Hoàng đạo chi khí.

Hơn nữa… chỉ có chứng minh được giá trị của mình, mới có thể có quyền lên tiếng, mới có thể đòi lại công bằng cho phụ thân!

Lý tam trưởng lão và mấy người nhìn Hứa Thiên Diệp đang nhíu mày, dường như đang suy nghĩ khổ sở, sắc mặt đều hơi chìm xuống, tâm tư khác nhau.

Một người muốn lục soát hồn, một người muốn ngăn cản đối phương lục soát hồn.

Mà kết cục cuối cùng như thế nào, phải tùy thuộc vào việc hôm nay hắn có thể thi triển được chút ít Xuy Kiếm phù này

hay không.

Lý Trường Sinh nhìn Hứa Thiên Diệp, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng Vu Chính Nguyên và Lục Thành.

Nếu là hai tên đó, Xuy Kiếm phù tầm thường này, chỉ sợ liếc mắt một cái là có thể nắm giữ hoàn toàn.

Dù sao trong Phù đạo, người có tư chất cao hơn bọn họ, hắn chưa từng thấy.

Ngay cả trong Linh môn này, hắn hiện tại cũng chưa từng thấy.

…

Chương 697: Thoát khỏi nghi ngờ

Hắn có thể thành công không?

Câu hỏi này xuất hiện trong đầu ba người.

Bọn họ lặng lẽ nhìn Hứa Thiên Diệp đang khoanh chân ngồi, nhíu mày.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ba canh giờ trôi qua rất nhanh.

Cùng với sắc mặt Lý tam trưởng lão dần trở nên khó coi, Chấp Pháp đường chủ cũng từ từ buông hai tay đang khoanh trước ngực xuống.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lên tiếng, Hứa Thiên Diệp đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên mở bừng mắt, ánh sáng trong mắt thu liễm lại.

Thậm chí khí chất của hắn như thể trong nháy mắt này đã thay đổi so với trước đó.

Cảm giác này khiến Chấp Pháp đường chủ và Lý tam trưởng lão đều hơi nheo mắt, nhìn nhau.

"Thế nào rồi?"

Người trước lên tiếng hỏi, Lý tam trưởng lão cũng căng thẳng.

"Chưa lĩnh ngộ."

Hứa Thiên Diệp rất thành thật lắc đầu.

Lời vừa dứt, sắc mặt của hai người đều trầm xuống.

Một người thầm mắng phế vật, có bản sao mà không lĩnh ngộ được, một người đã chuẩn bị tiến lên lục soát hồn.

Nhưng câu nói tiếp theo của đối phương lại khiến bọn họ nhất thời sửng sốt, ngây người tại chỗ.

"Nhưng ta lấy Xuy Kiếm phù làm gốc, suy diễn thêm một đạo phù văn."

Lời vừa dứt, ba người cùng nhướng mày, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đây là… tự sáng tạo phù văn?

Tên tiểu tử này có bản lĩnh gì, mà dám nói suy diễn thêm phù văn từ Xuy Kiếm phù?

Đừng nói là hắn, ngay cả hai người bọn họ với trình độ như vậy, cũng không dám nói trong vòng ba canh giờ ngắn ngủi mà suy diễn ra một đạo phù văn.

"Mặc dù chỉ là chút ít nhưng hẳn là có thể miễn cưỡng thi triển."

Cùng với lời Hứa Thiên Diệp nói, hắn hít sâu một hơi, sau đó tay phải liên tục vẽ trong hư không.

Chỉ trong chốc lát, một đạo phù văn tối nghĩa phức tạp đã hiện ra trong hư không.

"Đây là…"

Lý Trường Sinh không hiểu phù văn nhưng hắn có thể nhìn ra được vẻ mặt của hai người kia, đạo phù văn này hẳn là không đơn giản.

Chấp Pháp đường chủ vươn tay ra, đạo phù văn đó bay đến trước người.

Hắn nhíu mày, thử dùng tay chạm vào.

Nhưng một lực cản cực kỳ mạnh mẽ lại xuất hiện từ trên đạo phù văn đó, hơn nữa hắn dùng lực càng lớn, lực cản cũng càng lớn.

"Không phải Xuy Kiếm phù nhưng quả thực có tính chất tương đương với Xuy Kiếm phù."

Hắn thầm gật đầu, coi như thừa nhận.

"Đạo phù này còn có một đặc tính khác."

Lời tiếp theo của Hứa Thiên Diệp càng khiến hắn nhướng mày.

Ngay sau đó, theo động tác vung tay của người trước, phù văn biến ảo, một luồng sức mạnh hoàn toàn trái ngược với trước đó xuất hiện.

Thật sự chủ động hút tay hắn lại, hút chặt vào trên phù văn.

Hai loại sức mạnh đẩy ra và hút vào hoàn toàn trái ngược này, dễ dàng được đạo phù văn nhỏ bé này vận hành, hơn nữa sức mạnh còn rất mạnh mẽ.

"Đây là thứ ngươi lĩnh ngộ được trong ba canh giờ vừa rồi?"

Sắc mặt Chấp Pháp đường chủ thay đổi đôi chút, đánh giá Hứa Thiên Diệp từ trên xuống dưới.

Người sau cung kính đáp: "Đúng vậy."

"Lĩnh ngộ như thế nào?"

"Sức mạnh của Xuy Kiếm phù khiến đệ tử nghĩ đến một loại lực từ thần kỳ đặc hữu của Hoang vực, đạo phù văn này chính là dựa theo đặc tính của thần từ đó mà vẽ ra."

"Quả nhiên…"

Chấp Pháp đường chủ bừng tỉnh gật đầu.

Vừa rồi hắn đã cảm thấy đạo phù văn này có chút quen thuộc, quả nhiên đúng như hắn nghĩ.

Còn Lý tam trưởng lão thì ánh mắt lấp lánh, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Xuy Kiếm phù của mình chính là lĩnh ngộ từ thần từ mà ra, không ngờ đối phương chỉ nhìn một cái đã biểu hiện một đặc tính khác của thần từ dưới dạng phù văn, hơn nữa còn dung hợp vào trong một đạo phù văn.

Thiên phú Phù đạo như vậy, hình như… còn mạnh hơn cả đệ tử mà mình thu nhận?

Nếu không phải hắn có thể bại lộ một số chuyện của mình thì thu hắn làm đệ tử để dạy dỗ, dường như cũng là một quyết định không tệ.

"Không biết đạo phù văn này của đệ tử có đạt được kỳ vọng của hai vị trưởng lão không?"

Hứa Thiên Diệp có chút lo lắng hỏi.

Hai người nhìn nhau, Chấp Pháp đường chủ vỗ mạnh một cái vào vai hắn, thế mạnh và nặng.

"Ha ha ha, đương nhiên là được rồi, bản tọa nhìn ra được, đạo phù này là mới sinh, quả thực là do ngươi tự mình lĩnh ngộ, phù đạo thiên phú của ngươi trong toàn bộ Linh môn, e rằng cũng được coi là thượng thừa."

Nói xong, hắn còn liếc nhìn Lý tam trưởng lão, lè lưỡi hai tiếng: "Đúng là nhờ ngươi đến kịp, nếu không thì Linh môn chúng ta sẽ phải chết yểu một đệ tử không tệ."

Thực ra người sau cũng không ngờ phù đạo thiên phú của Hứa Thiên Diệp lại cao như vậy, lúc này cười giả lả gật đầu, giả vờ lộ vẻ vui mừng.

Nghe hai người nói chuyện, trong lòng Hứa Thiên Diệp không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cẩn thận mở lời.

"Xin hỏi đệ tử bây giờ có thể rửa sạch nghi ngờ không?"

"Đương nhiên, nếu lão ma Hợp Hoan tông phát hiện ra thiên phú của ngươi, sao có thể để ngươi sống được."

Chấp Pháp đường chủ nhàn nhạt mở miệng, dường như rất chắc chắn.

Nghe đến đây, Hứa Thiên Diệp hít sâu một hơi, do dự rồi mở miệng: "Nếu đã như vậy, đệ tử còn một chuyện muốn hỏi, là về công đức bia."

"Ồ? Công đức bia?"

Chấp Pháp đường chủ sửng sốt.

Trong lòng Lý tam trưởng lão "lộp bộp" một tiếng, vội ho một tiếng rồi mở miệng.

"Có chuyện gì thì lát nữa hỏi bản trưởng lão là được, ngươi trước tiên về thu dọn đồ đạc vào ngoại môn, hôm nay cũng vất vả rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi."

"Cái này…"

Hứa Thiên Diệp tuy rất muốn hỏi ngay bây giờ nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của đối phương, vẫn chỉ đành gật đầu.

Dù sao cũng đã vào ngoại môn rồi, sẽ có cơ hội tìm hiểu.

"Nếu đã như vậy, vậy đệ tử xin cáo từ trước?"

"Đi thôi, bản trưởng lão đưa ngươi về."

Lý tam trưởng lão hơi cúi người về phía Chấp Pháp đường chủ, sau đó nắm lấy vai Hứa Thiên Diệp, quay người biến mất.

Cùng với sự rời đi của bọn họ, Chấp Pháp đường chủ hơi nheo mắt lại.

Đến đây, tin tức về lão ma Hợp Hoan tông lại một lần nữa bị đứt.

Nhưng không sao, có môn chủ ra tay, dưới Bốc Tinh chi Thuật, sớm muộn gì lão ma đó cũng sẽ bị bắt.

Gần đây tin tức về việc xuất hiện ma đạo trong Linh môn đã truyền khắp Đạo vực, thậm chí cả những nơi khác cũng nghe loáng thoáng.

So với việc thanh danh của Linh môn bị tổn hại gần đây thì ngược lại Hợp Hoan tông kia lại càng thêm ngang ngược.

Mấy ngày trước còn có đệ tử công khai khiêu khích người Linh môn, nói rằng các ngươi cả một ngọn núi lớn như vậy chính là hậu viện của Hợp Hoan tông chúng ta, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Nếu không bắt được người thì e rằng đến lúc đó Linh môn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

…

Bên kia, Lý tam trưởng lão túm lấy Hứa Thiên Diệp, một đường bay vút về phía bên ngoài Linh môn, sắc mặt cũng từ vẻ hòa nhã lúc đầu dần dần trở nên lạnh lùng.

Hoàn toàn không quan tâm đến việc Hứa Thiên Diệp bị hắn túm trong tay vì tốc độ quá nhanh mà mặt mày tái nhợt.

Hắn chỉ mong nhanh chóng tìm được một nơi vắng vẻ không người, một chưởng vỗ chết tên tiểu tử dưới tay này.

Nhưng hắn không biết rằng, khi hắn dẫn theo Hứa Thiên Diệp bay vút đi, bên dưới, một bóng người mặc áo trắng cũng không nhanh không chậm đi theo.

Chính là Thẩm An Tại!

“Không biết loại cấm chế nào khống chế người khác sẽ tiện tay hơn nhỉ?”

Hắn vừa xoa cằm, vừa bắt đầu suy nghĩ về những vấn đề này.

Đã biết rõ cả chuyện Cửu U Đăng xà lẫn chuyện cha của Hứa Thiên Diệp đều liên quan đến Lý tam trưởng lão này.

Vậy thì mình cũng không cần phải nương tay nữa.

Tất nhiên, hiện tại không thể giết, thân phận của tên này vẫn còn khá tiện lợi, có thể lợi dụng tốt.

Tiện thể lát nữa còn có thể dò hỏi một chút tình hình hiện tại của tên ngốc Mộ Dung Thiên kia.

…

Chương 698: Không ăn người, chỉ bị ăn

Một đường bay vút, Lý tam trưởng lão rất nhanh đã đưa Hứa Thiên Diệp đến một nơi hoang vu không người.

Nhìn cảnh tượng hoang vu xung quanh, Hứa Thiên Diệp hơi nhíu mày, lại nhìn vẻ lạnh lùng không còn che giấu trong mắt đối phương, trong lòng Hứa Thiên Diệp dâng lên một cảm giác không ổn.

"Trưởng lão, đây là…"

Hắn do dự hỏi.

"Đây là nơi đưa ngươi đi gặp cha ngươi."

Lý tam trưởng lão lạnh lùng đáp lại, sau đó ánh mắt ngưng tụ, phù văn toàn thân chuyển động.

Trong nháy mắt, Hứa Thiên Diệp liền bay lên không trung, đồng tử co rút mạnh.

Hắn chỉ cảm thấy thần hồn của mình như bị một đôi bàn tay lớn dùng sức kéo ra ngoài.

"Tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, đừng giãy giụa."

Lý tam trưởng lão lạnh lùng lên tiếng.

Mặc dù chỉ là một thần hồn Tổ cảnh thất phẩm nhưng cũng có thể dùng để thúc đẩy linh thảo, đến lúc đó dùng để nuôi Cửu U Đăng xà.

Nguy cơ tử vong chưa từng có bao trùm lấy Hứa Thiên Diệp.

Đối mặt với một cường giả Hoàng cảnh, hắn căn bản không nghĩ ra được mình có bất kỳ cách nào để thoát thân.

Trừ khi…

Có người đến cứu hắn!

Trong đầu hắn không tự chủ được hiện lên tà áo trắng kia.

Gần như in theo suy nghĩ của hắn, ngay sau đó, giọng nói hờ hững vang lên bên tai hai người.

“Là trưởng lão Linh môn, vậy mà lại ra tay với đệ tử nhà mình, ngươi hành sự có phần tàn nhẫn bỉ ổi quá rồi.”

“Ai!”

Tim Lý tam trưởng lão đập thót một cái, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một trung niên áo trắng đứng khoanh tay ở không xa, hai bên tóc mai điểm bạc, vẻ mặt hờ hững, không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào trên người hắn.

Nhưng chính một người không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào như vậy, lại khiến hắn lập tức rút lui, ngay cả Hứa Thiên Diệp cũng không thèm để ý, trực tiếp ném xuống đất.

Chát!

Nhưng, tiếng tát giòn tan vang lên, ngay sau đó là tiếng nổ.

Ầm ầm!

Bụi đất bay mù mịt, khi Lý tam trưởng lão từ dưới đất bò dậy, dấu tay trên mặt đỏ bừng, một bên mặt đã sưng lên, hắn đầy mắt kinh hãi, nhìn chằm chằm vào trung niên đứng giữa hư không.

“Ngươi… Ngươi sao lại ở đây!”

Giọng hắn có chút run rẩy.

Người trước mắt, hắn cả đời này sẽ không quên, ấn tượng quá sâu sắc.

Một năm trước, đối phương đánh hắn, giống như đánh một con gà con, cảm giác áp bức khắc sâu vào tâm trí, khiến hắn gần như ngạt thở.

"Các ngươi không phải đang tìm ta sao, còn hỏi tại sao ta lại ở đây?"

Khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, từ từ hạ xuống đất, liếc nhìn Hứa Thiên Diệp mặt mày tái nhợt phía sau, không nói nhiều với hắn.

"Ngươi… Ngươi…"

Đối mặt với Thẩm An Tại từng bước tiến lại gần, Lý tam trưởng lão vội vàng lùi lại, cố gắng giữ khoảng cách với đối phương.

"Vì ngươi tự tìm một nơi hoang vu nên ta cũng không hỏi nhiều nữa."

Thẩm An Tại vẻ mặt hờ hững, nhìn chằm chằm hắn: "Cửu U Đăng xà ngươi bắt ở đâu?"

Nghe vậy, đồng tử của Lý tam trưởng lão co lại, tim đập hụt một nhịp, vô thức hỏi.

"Sao ngươi biết!?"

"Ta có thể bói toán, không chỉ biết ngươi có một con Cửu U Đăng xà, còn biết gần đây những đệ tử mất tích của Linh môn, phần lớn đều bị ngươi giết hại, rút thần hồn để nuôi thuốc."

Lời vừa dứt, sắc mặt Lý tam trưởng lão đại biến, lập tức xanh mét.

Đối phương vậy mà còn biết cả chuyện này!

Xong rồi…

Một khi chuyện này bị lộ ra, người của Linh môn tuyệt đối sẽ không tha cho mình.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Lý tam trưởng lão sắc mặt khó coi, nhìn chằm chằm đối phương.

“Ta trước đó không phải đã nói rồi sao, nói cho ta biết con Cửu U Đăng xà đó ngươi bắt ở đâu.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt lên tiếng.

“Không biết.”

Hắn nghiến răng mở miệng, trong lòng căng thẳng.

Nơi xuất hiện của Cửu U Đăng xà cực kỳ bí ẩn, hắn còn định đợi đến khi tu vi của mình tăng lên, lúc đó sẽ vào trong bắt thêm một con nữa.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, hắn như mũi tên rời khỏi dây cung bay ra, liên tiếp đâm đổ mấy chục cây cổ thụ, lại bị một bức tường gió chặn lại, nếu không thì ước chừng sẽ bị đá bay hơn mười dặm.

Thẩm An Tại xuất hiện, một chân giẫm lên ngực hắn, hơi dùng sức.

“Phụt…”

Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt Lý tam trưởng lão kinh hãi, có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn dưới chân đối phương.

“Ngươi hình như vẫn chưa hiểu rõ tình hình, Thẩm mỗ không phải đang thương lượng với ngươi, mà là đến hỏi ngươi lấy câu trả lời.”

Đôi mắt của Thẩm An Tại hờ hững đến cực điểm, dường như ngay cả thất tình lục dục cũng chưa từng có.

"Ta đếm đến ba, nếu ngươi không nói, vậy thì Thẩm mỗ sẽ tự mình đi tìm câu trả lời trong ký ức của ngươi."

"Ba."

"Hai."

Giọng nói hờ hững như tiếng thì thầm của tử thần, khiến Lý tam trưởng lão đầu đầy mồ hôi, kinh hãi không thôi.

Rắc rắc…

Khi phát hiện đối phương dùng sức dưới chân, xương ngực của mình bắt đầu vỡ vụn từng tấc, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Cơ duyên tốt đến mấy, cũng phải có mạng để hưởng.

"Ở Hợp Hoan tông!"

Bốn chữ rơi xuống, Thẩm An Tại không khỏi nhướng mày.

Hợp Hoan tông?

Rắc!

Một cước giẫm xuống, xương ngực của Lý tam trưởng lão trực tiếp vỡ nát, sức mạnh mạnh mẽ khiến tim mạch của hắn rối loạn.

"Chắc chắn là thật, cho dù tiền bối có tra xét thần hồn thì kết quả cũng vậy!"

Lý tam trưởng lão hoàn toàn sợ hãi, vội vàng mở miệng giải thích.

"Con Cửu U Đăng xà đó là ta bảy mươi năm trước khi ta ra ngoài tham gia nhiệm vụ tiêu diệt một nhánh của Hợp Hoan tông, thu được từ trên người một chấp sự, lúc đó ta đã tra xét

thần hồn của hắn, Hợp Hoan tông có một cấm địa tên là Quỷ Linh uyên, Cửu U Đăng xà chính là từ bên trong đó chạy ra ngoài, bị hắn tình cờ bắt được!"

Hắn nói rất nhanh, dường như sợ nói chậm, sẽ bị một cước kết liễu tính mạng.

"Hợp Hoan tông, Quỷ Linh uyên…"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên, từ từ thu chân lại.

Tin tức hẳn là thật.

Bởi vì nơi xuất hiện của Cửu U Đăng xà, chắc chắn là nơi âm khí cực kỳ nặng nề, nơi như này, ma vực nhiều nhất.

"Còn một vấn đề nữa."

Thẩm An Tại liếc nhìn Hứa Thiên Diệp đã hồi phục ở phía sau, sau đó quay đầu tiếp tục lên tiếng.

"Đệ tử họ Trương của ngươi, trước đó đã ban bố nhiệm vụ cho đệ tử tạp dịch, nói rằng hoàn thành có thể vào bia công trạng, chuyện này có thật không?"

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp lập tức căng thẳng, nhìn chằm chằm về phía bên kia.

"Cái này…"

Lý tam trưởng lão do dự một chút, chậm rãi nói: "Giả, tạp dịch cho dù vì tông môn mà chết hết thì cũng không thể vào bia công trạng, chuyện đó… chỉ là ta vì nuôi Cửu U Đăng xà, nên đã sai hắn tìm cớ giết chết một số người, tiện thu thập hồn phách."

Nghe lời hắn nói, đôi mắt Hứa Thiên Diệp dần đỏ ngầu, nắm chặt tay lại, thậm chí có thể thấy máu tươi chảy xuống theo kẽ ngón tay.

Giả, cha của mình vậy mà lại bị người ta lừa.

Hắn căn bản không có tư cách vào bia công trạng!

Từ lúc nhận nhiệm vụ, hắn đã định sẵn chỉ có con đường chết.

"Tại sao, tại sao!"

Hứa Thiên Diệp gào thét, gân xanh trên trán nổi lên, có chút mất khống chế.

"Tại sao các ngươi chỉ vì tư lợi của mình, mà có thể đương nhiên như vậy mà hại mạng người, các ngươi không sợ báo ứng sao!"

Nhìn Hứa Thiên Diệp gào thét, Thẩm An Tại không nói gì, chỉ có chút cảm khái trong lòng.

Mặc dù linh khí ở giới trên dồi dào hơn giới dưới rất nhiều, thực lực của mọi người đều tăng lên vượt bậc.

Nhưng hình như bọn họ có tu vi nhưng lại ít trải nghiệm hơn.

Như Mộ Dung Thiên ở cảnh giới này của hắn, đã sớm hiểu được thế giới này tàn khốc, biết được đạo lý kẻ mạnh nuốt kẻ yếu.

Cho nên hắn mới cố gắng như vậy, chỉ để bảo vệ người mình quan tâm.

Còn Hứa Thiên Diệp… giống như khi Mộ Dung Thiên vừa bị Tần Thiển Nguyệt đến tận cửa hủy hôn, tức giận lập ra giao ước ba năm.

Hắn vẫn chưa hiểu được bộ mặt thật sự của thế giới này, đó là một con đường đầy xương trắng.

Không ăn thịt người thì chỉ có bị ăn thịt.

Chương 699: Kiểm soát Lý Tam

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Thiên Diệp, Lý Tam trưởng lão im lặng không nói.

Nếu như là trước đây, hắn chắc chắn sẽ khinh thường, thậm chí tùy tiện vỗ chết đối phương.

Trên thế gian này, làm gì có cái gọi là lương thiện tuyệt đối, chẳng phải tất cả mọi người đều chỉ vì lợi ích của mình, vì bản thân mình sao?

Chỉ là có người có nguyên tắc, có người không có mà thôi.

"Được rồi, bình tĩnh một chút."

Thẩm An Tại nhìn hắn, trầm giọng nói.

Nghe lời hắn nói, cảm xúc kích động của Hứa Thiên Diệp mới dịu đi đôi chút, nắm chặt tay lại.

Hắn cũng hiểu, tức giận không giải quyết được vấn đề gì.

Giờ đây, điều duy nhất hắn có thể làm, chính là cố gắng nâng cao bản thân, để em gái thoát khỏi sự giày vò của bệnh tật.

Hắn cũng thực sự không ngờ, người đã cứu mình khỏi biển lửa ở Chấp Pháp đường vừa rồi, lại chính là hung thủ đứng sau cái chết của cha mình.

Hơn nữa còn muốn giết người diệt khẩu ở đây.

Lòng người hiểm ác, nếu không có Thẩm tiền bối ở đây, chỉ sợ hắn đã chết từ lâu rồi.

“Những gì nên nói ta đều đã nói, tiền bối… ta…”

Sắc mặt Lý Tam trưởng lão có chút lo lắng.

“Những gì nên nói đều đã nói nhưng những gì nên làm thì Thẩm mỗ vẫn chưa làm.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, cười như không cười.

Nụ cười lạnh như băng khiến Lý Tam trưởng lão khẽ giật mình trong lòng, một ý nghĩ không lành nảy sinh.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại trực tiếp giơ tay bóp lấy đầu hắn.

“Ư…”

Sức mạnh thần hồn không quá mạnh mẽ tràn vào thức hải của hắn, hóa thành từng sợi xích phù văn, cắm sâu vào khắp các phương vị.

Mà ở đầu nguồn của tất cả các sợi xích, một phù văn mơ hồ tỏa sáng rực rỡ, phát ra ánh sáng đen trắng.

Hơi thở huyền diệu và đáng sợ khiến Lý Tam trưởng lão run rẩy trong lòng.

Phù văn đen trắng đó… là phù văn gì vậy!?

Thật không ngờ lại khiến hắn cảm thấy áp lực mạnh mẽ đến vậy, ngay cả phù văn Bất Hủ, hắn cũng từng vô tình nhìn thấy một lần ở môn chủ nhưng lại không hề có sự chấn động như phù văn này!

Nguồn gốc của phù văn này…

Hắn có chút sợ hãi, thậm chí quên cả phản kháng, mặc dù đối phương thể hiện ra sức mạnh thần hồn chỉ ở Hoàng cảnh.

Chưa hết, Thẩm An Tại tiếp tục lấy ra một giọt tinh huyết từ mi tâm của mình, sau đó hóa thành từng cây kim nhỏ, đâm vào các huyệt đạo trên người Lý Tam trưởng lão.

Kim tinh huyết vừa đâm vào cơ thể, liền biến mất không thấy.

Nhưng Lý Tam trưởng lão lại cảm nhận rõ ràng, thân thể mình như có thêm một tầng cấm cố.

Hắn cảm thấy chỉ cần người trước mặt động một ý niệm thì khí huyết mình sẽ nghịch lưu, bạo tử mà chết.

Đây là… thủ đoạn của Dược đạo!

Hắn càng thêm kinh ngạc trong lòng.

Phù pháp, Dược đạo…

Tên này lại tinh thông cả hai!

Rốt cuộc là lai lịch gì?

"Ta đã để lại hai tầng cấm chế trên người ngươi, ngươi nên biết điều này có ý nghĩa gì."

Thẩm An Tại nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng Lý Tam trưởng lão chỉ có thể gật đầu, sắc mặt khó coi.

"Biết."

Điều này có nghĩa là hắn chỉ cần dám trái lời người trước mặt thì tiếp theo chỉ có con đường chết, hơn nữa còn chết rất thảm.

"Nhanh chóng sắp xếp thân phận đệ tử ngoại môn cho hắn, ngoài ra…"

Thẩm An Tại chỉ vào Hứa Thiên Diệp, im lặng một lúc rồi mới nói tiếp.

"Tình hình của Mộ Dung Thiên ở nội môn hiện giờ thế nào?"

Nghe vậy, Lý Tam trưởng lão ngẩn ra, dường như không ngờ đối phương lại hỏi về Mộ Dung Thiên.

"Hắn hiện đang tu luyện ở nội môn, nghe nói đã bắt đầu lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc lĩnh vực, hẳn là không cần mấy năm nữa là có thể bước vào Thánh cảnh."

"Hắn tu luyện công pháp gì, ngươi có biết không?"

Thẩm An Tại căng thẳng hơn mấy phần, lại hỏi.

"Cái này…"

Lý Tam trưởng lão nhíu mày, hồi tưởng rất lâu mới mở miệng.

"Không rõ nhưng hắn không tinh thông Phù đạo cho lắm nên phần lớn công pháp trong môn phái đều không phù hợp với hắn, lần trước thấy hắn xảy ra mâu thuẫn xung đột với một đệ tử nội môn, dường như vẫn đang luyện công pháp kiếm đạo trước kia của hắn."

"Nói ra thì kỳ lạ, rõ ràng chỉ là công pháp hạ giới nhưng trong tay hắn lại thể hiện ra uy lực, dường như không hề yếu hơn một số công pháp kiếm đạo thượng giới."

Lý Tam trưởng lão nhíu mày, trong mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Nghe nói Mộ Dung Thiên vẫn chưa từ bỏ Vô Song Ngự Kiếm quyết mà mình đã giúp hắn cải tiến, trong lòng Thẩm An Tại không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có chút an ủi.

Bỗng nhiên, Lý Tam trưởng lão như nghĩ ra điều gì, chớp mắt, có chút không dám tin nhìn Thẩm An Tại.

"Tiền bối… tại sao ngài lại hỏi chuyện của hắn, chẳng lẽ…"

Đối với sự nghi ngờ của hắn, Thẩm An Tại chỉ liếc nhìn, thản nhiên đáp lại.

"Không nên hỏi thì ngậm miệng lại."

Lý Tam trưởng lão lập tức im bặt, không dám nói gì.

Nhưng trong lòng lại mơ hồ hiểu ra sự thật về cái chết của cháu trai mình năm xưa…

Nhưng thì sao chứ, đừng nói là cháu trai, ngay cả là ông nội hắn ở trong tay đối phương cũng chỉ như một con kiến.

Tiếp theo, Thẩm An Tại cũng không nói nhiều lời vô nghĩa với hắn nữa, thả hắn đi.

Với trình độ Phù đạo của hắn, hẳn là hiểu rõ những phù văn trong thức hải đại diện cho điều gì.

Cũng nên hiểu rằng, cho dù hắn quay lại tìm môn chủ cũng vô ích, không chỉ vì phù văn, mà còn vì mình đã nắm được chuyện hắn hãm hại đệ tử để nuôi Cửu U Đăng xà.

Nói cách khác, hắn không dám phản bội mình, bị nắm thóp đến chết.

Sau khi Lý Tam trưởng lão rời đi, ngày hôm sau đã có người đến đưa cho Hứa Thiên Diệp trang phục và lệnh bài của đệ tử ngoại môn.

Ngoài ra, vốn dĩ đệ tử ngoại môn có thể ở bên trong nhưng Thẩm An Tại đã để Hứa Thiên Diệp từ chối.

Càng đến gần bên trong, đến lúc đó cũng có nghĩa là càng dễ bị người khác phát hiện.

Hắn không phải sợ mình bị phát hiện, mà là sợ Hứa Tiểu Vân.

Mặc dù có mình áp chế hàn độc đó nhưng hàn khí thỉnh thoảng phát ra vẫn khiến người ta kinh ngạc.

Sau đó, mỗi tháng, Thẩm An Tại đều để Lý Tam trưởng lão đưa không ít linh dược đến, giúp Hứa Thiên Diệp phạt kinh tẩy tuỷ, tôi luyện thần hồn.

Về phù văn mà Hứa Thiên Diệp lĩnh ngộ được ở Chấp Pháp đường ngày đó, Thẩm An Tại cũng nghiên cứu một chút và cảm thấy có chút kinh ngạc.

Phù văn này mặc dù thoát thai từ thần từ nhưng nếu theo đuổi bản chất, có lẽ còn có thể diễn hóa thành Pháp Tắc chi Lực cấp độ cao hơn.

Tên là… âm Dương.

"Hai chữ âm Dương, có động có tĩnh, có trong có đục, là càn khôn thiên địa, là hai mặt của nhân tính, cũng là khởi đầu và kết thúc của đại đạo…"

Trong sân, Hứa Thiên Diệp ngồi xếp bằng, chăm chú lắng nghe lời dạy dỗ lạnh nhạt của trung niên áo trắng.

Xuân qua thu đến, trăng lên rồi lặn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thẩm An Tại cũng tranh thủ đi xem Mộ Dung Thiên ở nội môn.

Vẫn nhớ ngày đó là một ngày tuyết rơi dày đặc, bay như bông.

Thanh niên áo đen múa kiếm trong tuyết, bước chân nhẹ nhàng, kiếm khí sắc bén, cử chỉ tràn đầy ý vị vô song của kiếm tiên.

Sau khi bước vào Thánh cảnh, hắn dường như tu luyện càng vất vả hơn, dường như hiểu rằng càng lên cao, con đường phía trước càng khó đi, càng có nhiều thử thách lớn hơn đang chờ hắn.

Ví dụ như kỳ thi Hoàng đạo Long môn sắp tới.

Ngày đó, Mộ Dung Thiên thu kiếm đứng đó, nhìn tuyết rơi đầy trời, nói một câu khiến Thẩm An Tại đau lòng.

“Từ nay về sau không có sư phụ chống lưng, ta nhất định phải cố gắng tu luyện hơn nữa, sau này mới có thể bảo vệ tốt các sư đệ sư muội…”

Chương 700: Long môn sắp mở

Xuân qua thu đến, thời gian trôi qua rất nhanh.

Kể từ khi Thẩm An Tại đến Linh môn, thoáng chốc đã năm năm trôi qua.

Hắn vẫn chưa rời đi, còn tu vi của Hứa Thiên Diệp cũng đã đạt đến Tổ cảnh cửu phẩm trong năm năm này.

Đáng tiếc, vẫn còn một chặng đường dài nữa mới đến được Thánh cảnh.

Sự tiến bộ của hắn khiến Lý tam trưởng lão và Chấp pháp đường chủ, Lý Trường Sinh đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Rõ ràng là thiên phú tu luyện không được coi là xuất sắc nhưng lại có thể vượt lên trên, đuổi kịp thậm chí vượt qua trình độ của hầu hết các đệ tử ngoại môn.

Bọn họ không biết, tất cả những điều này đều là công lao của Thẩm An Tại.

Với bản lĩnh của hắn, việc để Hứa Thiên Diệp có sự tiến bộ như vậy không phải là chuyện quá khó.

Huống hồ bây giờ hắn thiếu dược liệu gì thì sẽ để Lý tam trưởng lão đi lấy, căn bản không lo thiếu tài nguyên.

Trong sân, Hứa Thiên Diệp từ từ mở mắt, tinh quang thu liễm, khí chất của hắn so với trước đây đã có sự nâng cao rất lớn.

Đặc biệt là đôi mắt đó, so với trước đây đã sâu sắc và điềm tĩnh hơn nhiều.

Có lẽ là do những năm gần đây đã am hiểu sâu về Phù đạo nên nhìn tổng thể hắn không còn giống một tạp dịch nữa, mà có chút cảm giác hòa làm một với trời đất.

"Thẩm tiền bối, hôm nay chính là ngày mở cửa Hoàng đạo Long môn, tiền bối có muốn đi cùng ta không?"

Hắn quay đầu nhìn về phía trung niên áo trắng đang nằm trên ghế mây thong thả hưởng gió mát sau lưng, có chút mong đợi hỏi.

Những năm chung đụng cũng khiến hắn hiểu rằng mặc dù đối phương trông có vẻ rất lạnh lùng nhưng dường như không phải là kẻ giết người không ghê tay như hắn tưởng tượng.

Bên dưới vẻ ngoài lạnh lùng đó là một trái tim ấm áp.

"Đi, tất nhiên là phải đi rồi."

Thẩm An Tại nhả hạt nho trong miệng ra, đứng dậy vươn vai, trong mắt lóe lên tinh quang.

Hôm nay nghe nói rất nhiều người ở Đạo vực sẽ đến, cũng tiện thể mở rộng tầm mắt.

Hai người cùng nhau rời đi, đi về phía bên trong Linh môn.

Còn Hứa Tiểu Vân thì ở lại, gần đây hàn độc trong cơ thể nàng phát tác ngày càng thường xuyên, phải nhanh chóng lấy được Hoàng đạo long khí.

Hôm nay Linh môn có rất nhiều khách khứa đến thăm, vô cùng náo nhiệt.

Còn ở trước quảng trường chính điện, lúc này đã tụ tập không ít người.

Những thanh niên đứng đầu chính là những người mới nổi có tư cách tiến vào Hoàng đạo Long môn lần này.

Người của Linh môn không nhiều, chỉ có ba người.

Một người là thanh niên mặt chữ điền để kiểu đầu đinh, toàn thân đầy thịt, trông hoàn toàn không giống một phù tu, còn một người nữa là một thiếu nữ có thân hình yêu kiều, dáng vẻ thướt tha, mày hoa mắt phượng.

Người trước tên là Thượng Quan Hiểu, là đồ đệ của nhị trưởng lão nội môn Linh môn, người sau tên là Mộng Đình, là con gái của đại trưởng lão nội môn.

Cả hai đều đã là tu vi Thánh cảnh tam phẩm.

Người cuối cùng chính là Mộ Dung Thiên bị nhiều người nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

Hắn mặc một thân đồ đen, đeo kiếm xanh biếc, đứng trên quảng trường khoanh tay nhắm mắt, dường như tất cả những lời bàn tán đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

"Để một người đến từ hạ giới tiến vào Hoàng đạo Long môn, không biết Khúc trưởng lão nghĩ thế nào nữa."

"Đúng vậy, nếu để người khác biết được, e rằng sẽ cười Linh môn ta là không còn người kế thừa rồi."

Những lời này không chỉ một người nói, mà hầu hết mọi người đều có chút bận tâm đến thân phận đến từ hạ giới của Mộ Dung Thiên.

Dường như cho rằng người hạ giới có được tài nguyên như vậy là lãng phí.

Trong đám người, có bốn người nghe thấy lời này, sắc mặt không mấy dễ nhìn nhưng tiếng nói quá nhiều, bọn họ cũng không biết phải nói thế nào.

Chính là bốn người Huyền Ngọc Tử, Lý Trường Sinh, Ô Thiên Nghị, Đông Phương Thanh Mộc.

"Này, Đông Phương Thanh Mộc, bọn họ nói như vậy, ngươi không tức giận chút nào sao?"

Ô Thiên Nghị thực sự không nhịn được nữa, quay đầu hỏi Đông Phương Thanh Mộc đang ngoáy tai, vẻ mặt lười biếng.

"Không tức giận, bọn họ không phải đang nói đến tên ngốc sao, liên quan gì đến đạo gia?"

"Nhưng ngươi không phải cũng đến từ hạ giới sao, bọn họ coi thường người hạ giới, chẳng phải là coi thường ngươi sao?"

"Ồ, đạo gia chính là phế vật, bọn họ nói không sai."

Đông Phương Thanh Mộc ngáp một cái thật dài, không để những lời nhàn thoại này vào tai.

"Ngươi…"

Ô Thiên Nghị có chút bất lực, tên này thực sự lười biếng.

Những năm này căn bản không tu luyện tử tế, ngoài Mộ Dung Thiên ra, bản thân hắn và Lý Trường Sinh cũng đã đạt đến nửa bước Thánh cảnh, chỉ riêng hắn không tiến triển gì, chỉ mới từ Xung Hư cảnh bước vào Chân Tổ mà thôi.

"Lý huynh, ngươi không…"

"Không tức giận, chỉ cần bỏ thêm tâm tư để tu luyện là được."

hắn quay đầu nhìn về phía Lý Trường Sinh, lời còn chưa nói hết thì đối phương đã thản nhiên nói một câu.

Điều này khiến hắn không nói nên lời, vừa tức vừa buồn cười.

Tình cảm này chỉ có mình hắn bị những lời nhàn thoại này ảnh hưởng, ngay cả tâm cảnh của tên ngốc cũng có vẻ mạnh hơn hắn.

"Hừ, không tức giận, không tức giận."

Ô Thiên Nghị hít sâu một hơi, không ngừng lặp lại câu nói này, sau đó nở một nụ cười.

"Tên nhà quê đến từ hạ giới, mau cút xuống đi, đừng lãng phí danh ngạch nữa."

Nhưng vừa mới bình tĩnh lại, trong đám người đã có người hét lên một tiếng.

"Đúng vậy, tên nhà quê mau cút đi, vị trí đó của ngươi hẳn là của Trương sư huynh, ngươi dựa vào đâu mà đứng ở đó!"

"Ta chửi… ngươi mới là tên nhà quê, sáng nay ăn phải phân chó à, sao mà miệng hôi thế!"

Ô Thiên Nghị phun một ngụm nước bọt, chỉ vào nguồn phát ra âm thanh và mắng.

Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút.

Đông Phương Thanh Mộc lặng lẽ lùi lại một bước, hai tay ôm đầu nhìn lên trời, vẻ mặt không liên quan đến mình.

Lý Trường Sinh thì cau mày, tuy không nói gì nhưng cũng không lùi lại.

"Ngươi là ai, dám nói chuyện với lão tử như vậy?"

Trong đám người, một trung niên mặc áo choàng màu vàng sắc mặt khó coi, còn người bên cạnh hắn là một thanh niên mặt như ngọc, trông có vẻ hơi âm nhu.

Thanh niên đó chính là đệ tử ngoại môn có thiên phú xuất chúng nhất, đã có thể trở thành đệ tử nội môn, Trương sư huynh, tên đầy đủ là Trương Dã.

"Ta là cha nuôi của ngươi từ hạ giới lên, ngươi mà còn dám nói bậy, ta không chỉ mắng ngươi, còn dám đánh ngươi!"

Ô Thiên Nghị từ khi bị Đông Phương Thanh Mộc đánh bại, đến thượng giới thì tính cách dường như thay đổi không ít.

Trước đây hắn cũng tự cho mình là thiên tài ngàn năm có một, kết quả bây giờ phát hiện ra những người có thiên phú tốt hơn mình nhiều vô kể, điều này cũng khiến hắn có chút bị đả kích, vì vậy tâm trạng trở nên dễ cáu kỉnh.

"Ngươi…"

Trung niên mặc áo choàng vàng mặt đỏ bừng, vừa định nói gì đó thì bị Trương Dã giơ tay ngăn lại.

Hắn nheo mắt lại, uy áp Thánh cảnh bao trùm bên kia, giọng điệu có phần cao cao tại thượng.

"Ngươi có biết, hắn là người của ta không?"

"Vậy nên hắn ăn nói bậy bạ là do ngươi dạy sao? Ngươi ngay cả chó cũng không dạy bảo tử tế được?"

Ô Thiên Nghị không chút nể nang, lời nói ra khiến mọi người có mặt nhìn nhau, thầm lắc đầu.

Xong rồi, tên này lại dám công khai làm mất mặt Trương Dã như vậy, chắc chắn xong đời rồi!

Đừng nói đến việc bản thân Trương Dã vừa mới đột phá Thánh cảnh, chỉ nói đến thân phận của hắn.

Thượng Quan Hiểu đứng cạnh Mộ Dung Thiên chính là anh rể của hắn!

Hơn nữa sư phụ của hắn là tam trưởng lão ngoại môn, đừng nói đến người ngoại môn, ngay cả phần lớn đệ tử nội môn cũng không dám dễ dàng đắc tội với Trương Dã.

"Hừ, hạ giới chính là người hạ giới, thô lỗ vô cùng, toàn là phế vật."

Sắc mặt Trương Dã cũng khó coi hơn mấy phần, lạnh lùng mở miệng, uy áp đột nhiên tăng lên.

Vù!

Trong lúc hư không rung chuyển, sắc mặt Ô Thiên Nghị tái nhợt, cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Tổ cảnh và Thánh cảnh hoàn toàn khác nhau một trời một vực, cho dù hắn đã đạt đến nửa bước Thánh cảnh nhưng hiện tại đối mặt với uy áp mạnh mẽ đó, hắn cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nếu thực sự đánh nhau, Ô Thiên Nghị cho dù liều mạng, e rằng cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Chương 701: Giữ mồm cho sạch vào

Mà lúc này, Mộ Dung Thiên vẫn luôn nhắm mắt ở giữa quảng trường từ từ mở mắt ra.

Ánh mắt sắc bén lóe lên, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia.

Vù!

Tựa như kiếm khí bốc lên, vạn kiếm cùng kêu.

Tất cả mọi người chỉ nghe thấy tiếng kiếm ý chói tai vang lên bên tai, còn Trương Dã vừa mới đối mặt với Mộ Dung Thiên, sắc mặt đã thay đổi rất nhiều.

Tựa như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, vô thức lùi lại một bước.

Mà cũng chính bước này, khiến cho cả quảng trường đều yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, không dám tin vào cảnh tượng mà mình nhìn thấy.

Thật không ngờ… chỉ một ánh mắt, lại dọa Trương Dã lùi lại sao?!

Trương Dã cũng phản ứng lại, sắc mặt lập tức khó coi, có chút xấu hổ và tức giận.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn như nhìn thấy hàng vạn thanh phi kiếm lơ lửng trên không trung, muốn đâm chết mình, chấn động tâm hồn.

“Ngươi nhìn cái gì?”

“Nếu không phải đại trưởng lão và Linh trưởng lão thương hại ngươi là người đến từ hạ giới, ngươi cho rằng danh ngạch này sẽ rơi vào đầu ngươi sao?”

Dường như để che giấu sự xấu hổ vừa rồi của mình, hắn trực tiếp chuyển mũi nhọn sang Mộ Dung Thiên.

“Ngươi cho rằng ta không có thực lực này sao?”

Câu trả lời của Mộ Dung Thiên cũng rất súc tích, giọng điệu bình thản.

“Ngươi là cái thá gì, Trương sư huynh của chúng ta đột phá Thánh cảnh, lĩnh ngộ được lĩnh vực pháp tắc thất giai, còn ngươi thì sao?”

Trung niên mặc áo choàng vàng cũng lên tiếng giúp đỡ vào lúc này, hừ lạnh nói.

Trương Dã hơi ngẩng đầu, dường như rất thích nghe lời hắn nói.

Khi mới bước vào Thánh cảnh, có thể lĩnh ngộ được lĩnh vực pháp tắc thất giai, đã là thiên tài rồi, bởi vì phần lớn những người vừa tiếp xúc với pháp tắc, thường chỉ là cửu bát giai.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, sắc mặt Mộ Dung Thiên vẫn bình thản.

“Pháp tắc thất giai sao, quả thực lợi hại.”

Thấy ngay cả bản thân hắn cũng thừa nhận sự lợi hại của pháp tắc thất giai, khóe miệng Trương Dã càng cong lên, đầu sắp ngẩng lên trời rồi.

“Ta cũng lĩnh ngộ được mấy loại pháp tắc thất giai, không biết so với ngươi thì thế nào.”

Nhưng câu nói tiếp theo của Mộ Dung Thiên lại khiến hắn ngẩn người, đầy vẻ kinh ngạc.

Mình… không nghe nhầm chứ?

Lĩnh ngộ được mấy loại pháp tắc thất giai?

Trung niên mặc áo choàng vàng cũng ngẩn người, sau đó phản ứng lại liền cười khẩy: "Ha ha ha, một tên nhà quê đến từ hạ giới, vậy mà dám to gan nói mình lĩnh ngộ được mấy loại pháp tắc thất giai."

Lời hắn vừa dứt, một đám chó săn của Trương Dã cũng phá lên cười ầm ĩ.

"Đúng vậy, hắn có biết pháp tắc thất giai đại diện cho cái gì không?"

"Còn là mấy loại nữa, ta xem hắn là não úng nước rồi."

Đối mặt với sự chế giễu và không tin của mọi người, Mộ Dung Thiên không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt bước về phía trước một bước.

Trong nháy mắt, mây đen biến sắc, có vạn trượng ánh sáng đỏ phá không mà đến, xé toạc mây trời.

Tốc độ của nó nhanh đến mức khiến mọi người đều ngẩn người, gần như không thể bắt được dấu vết của kiếm khí đỏ rực đó.

"Pháp tắc kiếm đạo này tên là Bách Lý."

Giọng nói hờ hững vang lên, Mộ Dung Thiên lại tiến thêm một bước.

Ánh sáng ban ngày tối sầm lại, một vầng trăng sáng trong vắt lên cao, có hàng trăm nghìn bóng thiếu niên nâng rượu hát lớn, múa kiếm trên không trung.

Tư thế tùy ý như vậy, tựa như nuốt ánh trăng, hóa thành vô số kiếm khí ngang dọc.

"Pháp tắc kiếm đạo này tên là Điểm Thương."

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, đôi mắt nóng bỏng, như hóa thành hai mặt trời rực rỡ.

Trong hư không, vô số ngọn lửa lan tràn trên không trung, bao trùm khắp nơi, uy thế kinh người.

"Pháp tắc kiếm đạo này tên là Cửu Dương."

Cùng với câu thứ ba của hắn rơi xuống, kiếm ý tan biến, nơi này một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn thiếu niên áo đen đeo kiếm dài trên sân, đầy vẻ kinh ngạc.

Ba lĩnh vực pháp tắc kiếm đạo, ba loại!

Hơn nữa, mỗi loại đều có sức mạnh thất giai!

Điều này không có nghĩa là những pháp tắc này chỉ có thất giai, về sau còn có thể nâng cao đến phẩm cấp cao hơn!

"Hắn… ta có phải nhìn nhầm không?"

"Ba pháp tắc kiếm đạo… ngộ tính kiếm đạo của hắn, vậy mà lại khủng khiếp đến vậy!"

Tiếng hít vào lạnh lẽo vang lên từng hồi, mọi người nhìn nhau, kinh hãi vô cùng.

Còn Trương Dã, miệng há hốc, mãi không hoàn hồn lại được.

Mồ hôi lạnh chảy xuống bên má hắn, tiếng tim đập thình thịch truyền ra rõ ràng, bị người bên cạnh nghe thấy.

Ba pháp tắc thất giai…

Người trước mắt, không giống như phế vật đến từ hạ giới, mà giống như… quái vật!

Bên kia, Ô Thiên Nghị bĩu môi, lẩm bẩm hai tiếng.

“Tên này lúc nào học trộm Cửu Dương kiếm đạo của ta vậy, thật phiền…”

“Thiên ngốc là quái thai gì vậy, Tam Hoa kiếm đạo của ta không lẽ cũng bị hắn học trộm rồi sao?”

Đông Phương Thanh Mộc nhổ cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra, sờ đầu than thở.

“Đủ chưa, không đủ ta còn có thể cho ngươi xem thêm mấy loại nữa.”

Sắc mặt Mộ Dung Thiên nhàn nhạt như nước, đã thoát khỏi vẻ hấp tấp của ngày xưa.

Trong bóng tối, Thẩm An Tại nhìn thấy cảnh này, gật đầu an ủi.

Cũng may tên ngốc này có chút tâm cơ, không vừa lên đã triển lộ kiếm đạo Vô Song, giữ lại một quân át chủ bài.

“Tiền bối, hắn lợi hại quá, vậy mà một mình lĩnh ngộ được nhiều pháp tắc như vậy!”

Hứa Thiên Diệp ở bên cạnh xem mà vô cùng phấn khích, đầy vẻ sùng bái.

Nếu… mình cũng lợi hại như vậy thì tốt biết mấy!

“Ghen tị thì cứ tu luyện cho tốt, tổng cương Phù đạo mà ta truyền cho ngươi nếu ngộ ra, không kém gì hắn.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt nói.

“Vâng!”

Hứa Thiên Diệp nắm chặt nắm đấm, ánh mắt như lửa.

Trương Dã nghe thấy lời Mộ Dung Thiên nói, nhất thời câm nín, sắc mặt khó coi.

Thật không ngờ còn có pháp tắc chưa từng triển lộ?

So với hắn, mình quả thực giống như trò hề.

Không trách đại trưởng lão tước danh ngạch của mình trao cho đối phương, không phải vì Linh Hư Tử can thiệp, mà là… mình thực sự không bằng đối phương!

“Chỉ có ba pháp tắc thất giai, lúc nào cũng có thể lên mặt sao?”

Giọng nói thô lỗ vang lên, như tiếng sấm rền, khiến không ít người tức ngực.

Mộ Dung Thiên từ từ quay đầu, nhìn về phía thanh niên mặt chữ điền không xa, chính là Thượng Quan Hiểu.

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi tốt nhất nên khiêm tốn làm người, nếu không đến lúc vào Hoàng đạo Long môn, ta sẽ không để ngươi lấy được một tia Hoàng đạo Long Khí nào, ngươi tin không?”

Thượng Quan Hiểu nheo mắt, giọng điệu không tốt.

Dù sao thì Trương Dã cũng có chút quan hệ với mình, hắn ăn quả đắng thì đương nhiên phải ra mặt ủng hộ hắn.

“Ta không tin.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, nhàn nhạt đáp lại ba chữ.

Bình đạm nhưng rơi vào tai mọi người lại vô cùng cuồng vọng!

Một Thánh cảnh nhất phẩm, vậy mà dám ngang nhiên khiêu khích Thánh cảnh tam phẩm!

Cho dù hắn đã lĩnh ngộ nhiều pháp tắc thất giai nhưng chênh lệch về tu vi là không thể bù đắp được, quả thực là không biết trời cao đất rộng!

Sắc mặt Thượng Quan Hiểu tối sầm, nheo mắt nhìn hắn.

Bên cạnh, Mộng Đình cũng nhìn Mộ Dung Thiên nhiều hơn vài lần, lắc đầu trong lòng.

Tên đến từ hạ giới này, có vẻ hơi quá mức rồi.

Cho dù có trưởng lão Linh Hư Tử tiến cử vào Linh môn nhưng lại không thông Phù thuật.

Đến Hoàng đạo Long môn vốn đã yếu thế, giờ còn dám đắc tội với Thượng Quan Hiểu, đến lúc đó sợ rằng chết trong đó cũng có thể.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên bình thản, đảo mắt nhìn khắp toàn trường.

"Chúng ta đến từ hạ giới nhưng nếu chúng ta sinh ra ở thượng giới thì giờ đây các ngươi đã phải ngẩng đầu nhìn lên."

Lời nói nhàn nhạt, khiến tất cả mọi người có mặt đều nghẹn lời, mặt đỏ bừng nhưng lại không biết phản bác như thế nào.

"Cho nên, giữ mồm cho sạch vào!"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đặc biệt là khi nhìn về phía Trương Dã.

…

Chương 702: Hoàng đạo Long môn

Lời vừa dứt, nơi đây im lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ban đầu mọi người đều cho rằng so với Ô Thiên Nghị, Mộ Dung Thiên hẳn là nhát gan sợ phiền phức hơn, dù sao trước đó có nhiều người chế giễu hắn như vậy mà hắn không nói một lời, không ngờ mức độ cuồng vọng của hắn còn hơn cả Ô Thiên Nghị.

Sắc mặt Trương Dã đỏ bừng, muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói.

Mộng Đình lại có chút nhìn Mộ Dung Thiên bằng con mắt khác, ban đầu nàng tưởng rằng tên này chỉ nhờ vả quan hệ, may mắn mới có được danh ngạch này.

Không ngờ không chỉ thiên phú của hắn rất tốt mà khí phách cũng không hề kém.

Còn Thượng Quan Hiểu kia thấy Trương Dã bị ăn quả đắng, sắc mặt đương nhiên không thể tốt được, lập tức hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu tử, ngươi rất cuồng vọng!"

Lời vừa dứt, hắn lập tức nắm đấm, lực lượng sơn nhạc nồng đậm hóa thành phù văn bao phủ tay hắn, đấm mạnh ra.

Ầm!

Hư không run rẩy, sức mạnh mạnh mẽ khiến không ít người ở đây kinh hô.

Ô Thiên Nghị và Lý Trường Sinh cùng những người khác đều căng thẳng, có chút lo lắng.

Nhưng Mộ Dung Thiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ giơ tay lên.

Cùng với tiếng rồng ngâm vang lên, mái tóc dài đen nhánh của hắn tung bay, hư ảnh long giáp màu xanh biếc bao phủ thân thể.

Ầm ầm!

Hai người va chạm nhưng không ai lùi lại.

Mộ Dung Thiên nắm chặt nắm đấm của đối phương, những viên gạch xanh dưới chân vỡ vụn từng mảnh.

Sức mạnh cuồng bạo xuyên qua hắn tràn về phía sau, thổi bay những người vây xem ngã lăn ngã ngã một mảng lớn.

“Sao có thể!”

Trương Dã kinh hô một tiếng, ngay cả Mộng Đình cũng há hốc mồm, cảm thấy không thể tin được.

Phải biết rằng, sở trường nhất của Thượng Quan Hiểu chính là sức mạnh, thậm chí hầu như tất cả các phù văn của hắn đều chủ yếu là tăng cường sức mạnh.

Còn Mộ Dung Thiên, một Thánh cảnh nhất phẩm, vậy mà lại có thể ngang sức ngang tài với hắn trong cuộc giao tranh về sức mạnh!?

Thật là khó tin!

“Bí pháp?”

Thượng Quan Hiểu cau mày, nhìn chằm chằm vào thanh niên mặc long giáp trước mặt.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể đối phương có một luồng khí huyết mạnh mẽ lưu chuyển, hơn nữa tiếng rồng

ngâm phát ra thoang thoảng kia thậm chí khiến hắn cảm thấy có chút áp bức.

"Tốt!"

Ô Thiên Nghị thấy đối phương nhàn nhã đỡ được đòn tấn công này, lập tức vỗ tay khen ngợi, trong lòng trút bỏ được một hơi uất ức.

"Đúng là có chút bản lĩnh."

Thượng Quan Hiểu hừ lạnh một tiếng, lại nắm đấm.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra tay thật thì một tiếng quát uy nghiêm vô cùng đột nhiên vang lên.

"Tất cả dừng tay!"

Lời vừa dứt, một luồng sức mạnh vô hình trực tiếp kéo hai người ra xa.

Ngay sau đó, mấy bóng người xuất hiện ở giữa võ trường.

Chính là đại trưởng lão ngoại môn và Lý Tam trưởng lão, cùng với những trưởng lão ngoại môn khác, từng người đều có khí tức không tầm thường.

"Gặp qua các vị trưởng lão."

Mọi người hành lễ, Thượng Quan Hiểu cũng đành thôi, lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Thiên.

Long giáp của hắn tan đi, sắc mặt bình tĩnh, chỉ có bàn tay giấu sau lưng hơi đỏ.

Phù tu Thánh cảnh tam phẩm, dưới sự gia trì của phù văn sơn nhạc, sức mạnh của một cú đấm đó, không thể coi thường.

Nếu đổi lại là ở hạ giới, chỉ riêng sức mạnh tràn ra từ cú đấm này cũng đủ khiến hư không vỡ vụn, trời đất bi thương.

Mộng Đình nhìn Mộ Dung Thiên, trong mắt lóe lên tia sáng.

"Tên này… hình như thể chất có chút đặc biệt, không phải là phàm thể."

"Giữa thanh thiên bạch nhật, đồng môn đấu đá, hai ngươi to gan thật!"

Đại trưởng lão sắc mặt lạnh lùng, liếc nhìn hai người.

Thượng Quan Hiểu im lặng không nói, Mộ Dung Thiên thì hơi chắp tay, cũng không giải thích nhiều.

Nhìn hai người im lặng không nói, đại trưởng lão hừ lạnh phất tay áo nhưng lại nhìn Mộ Dung Thiên nhiều hơn.

Mấy năm gần đây, sự trưởng thành của hắn cũng được hắn để mắt tới.

Về thể chất của đối phương, hắn cũng đã biết từ lâu.

Chân Long đạo thể, ức vạn không có một.

Tên tiểu tử này sau khi từ hạ giới lên, tiến triển vẫn nhanh như vậy, chỉ trong vòng mấy năm đã bước vào Thánh cảnh, có liên quan rất lớn đến thể chất này.

Bên kia, Thẩm An Tại nhìn cảnh này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nhìn thấy hậu bối của mình không thua kém bất kỳ ai, đương nhiên trong lòng hắn rất vui.

"Không ngờ Mộ Dung sư huynh lại mạnh như vậy, vượt cấp chiến đấu cũng không hề yếu thế!"

Trong mắt Hứa Thiên Diệp lóe lên tia sáng, vẻ sùng bái không giấu được.

So với Trương Dã và Thượng Quan Hiểu, hắn càng hy vọng Mộ Dung Thiên có thể nổi bật.

Không có quá nhiều lý do, chỉ vì đối phương là người từ hạ giới đến, nói cách khác, cũng là người xuất thân từ cỏ rác giống như mình.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, nếu thực sự đánh nhau, Mộ Dung Thiên chưa chắc đã là đối thủ của Thượng Quan Hiểu, trừ khi liều mạng."

Cùng với giọng nói của Thẩm An Tại vang lên, Hứa Thiên Diệp sửng sốt.

"Liều mạng?"

Hắn không hiểu đánh nhau thật sự và liều mạng thì có gì khác nhau.

Nếu đánh không lại, chẳng lẽ liều mạng là đánh lại được sao?

Về vấn đề này, Thẩm An Tại cũng không giải thích nhiều.

"Được rồi, không nói nhảm nữa, theo ta cùng đến Hoàng đạo Long môn, người của Đạo môn và Thanh Tâm tông đã đợi ở đó rồi."

Đại trưởng lão cũng không rảnh đôi co với bọn họ, liếc nhìn mọi người, liền dẫn đường đi về phía Long môn.

"Đi thôi."

Thẩm An Tại và Hứa Thiên Diệp đi theo.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại có chút lo lắng.

Cửu Huyền giới, Thanh Tâm tông…

Hoàng đạo Long môn nằm ở nơi hẻo lánh, phải qua mấy tầng cấm chế trận pháp mới có thể đến được.

Hơn nữa những cấm chế này đều mạnh hơn nhiều so với trận pháp ngoại môn.

Nếu để Thẩm An Tại tự mình đến đây, mặc dù hắn có cách vào nhưng không thể không kinh động đến người khác.

Một nhóm người đi về phía trước, cho đến khi ở đằng xa, giữa mây trời dần dần xuất hiện một cổng thành khổng lồ cao ngất.

Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không thấy được cánh cổng thành khổng lồ này.

Trên cổng thành có hư ảnh thần long du ngoạn, uy áp phát ra từ xa xa khiến người ta sợ hãi.

Bên trong cổng là huyền quang màu vàng như xoáy nước.

Không nhìn rõ bên trong là gì nhưng chỉ riêng một chút long khí màu vàng tràn ra cũng khiến người ta cảm thấy khí huyết sôi trào, có cảm giác huyết mạch sôi sục.

"Đó chính là Hoàng đạo Long môn…"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, cảm thấy chấn động.

Long khí chứa đựng trong cánh cổng này còn nồng đậm hơn nhiều so với Thăng Long trì của Linh tộc ở Thiên Huyền giới trước đây!

Nếu có thể tu luyện bên trong, không chỉ là thân thể, mà cả thần hồn cũng có thể tiến triển nhanh chóng!

Khi mọi người đến gần hơn, có thể thấy dưới cánh cổng khổng lồ đó đã tụ tập không ít người.

Một bên mặc toàn bộ đạo bào màu trắng, đầu để búi tóc, khí chất thoát tục, có ý vị tiên phong đạo cốt.

Còn bên kia thì phần lớn mặc áo trắng và nữ tử chiếm đa số.

Người đứng đầu đám nữ tử đó… mặc một chiếc áo xanh nhạt tao nhã, trên vạt áo còn thêu hình trúc thủy mặc, thần sắc

ôn hòa, khiến người ta nhìn vào đôi mắt sáng của nàng mà không thể rời mắt.

Đại trưởng lão cũng vậy, Lý tam trưởng lão cũng vậy, thậm chí Mộng Đình cũng vậy.

Khí chất của nữ tử đó quá hấp dẫn.

Giống như sen xanh núi tuyết, ôn hòa gần gũi nhưng lại khiến người ta không dám tùy tiện đến gần.

Thẩm An Tại nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp đó, nhất thời quên cả thở, có chút thất thần.

Nữ tử đó dường như cũng nhận ra ánh mắt của mọi người, nàng hơi cau mày, tầm mắt xuyên qua đám đông nhộn nhịp.

Cuối cùng, dừng lại trên người nam tử mặc áo trắng.

Chương 703: Xin hãy liều lĩnh

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm An Tại hơi há miệng, như thể có ngàn vạn lời muốn nói.

Nhưng nữ tử chỉ nhìn hắn một cái, sau khi gật đầu lịch sự thì thản nhiên dời mắt đi.

Cảnh này cũng khiến Thẩm An Tại đau lòng, cảm giác mất mát khiến hắn hồi lâu không hoàn hồn.

Đúng vậy, mọi người chỉ nhớ đến Nham Lý.

Ai sẽ nhớ rằng hắn Thẩm An Tại mới là phong chủ Thanh Vân phong?

Hắn là người không nên tồn tại trong không gian thời gian này, không có thứ gì thuộc về hắn.

Bên kia, Liễu Vân Thấm thu hồi tầm mắt, tay phải vô thức đặt nhẹ lên ngực, đôi mày thanh tú hơi cau lại.

Không biết tại sao, tim nàng đập hơi nhanh.

Rõ ràng chưa từng gặp người đó nhưng tại sao trong lòng nàng lại có cảm xúc khác thường dâng lên?

“Giới thiệu một chút, đây là Liễu trưởng lão của Thanh Tâm tông, Liễu Vân Thấm, đó là đệ tử chân truyền của nàng.”

Chấp Pháp đường chủ bước đến trước một bước, mở lời giới thiệu.

Liễu Vân Thấm hơi gật đầu chào người đến, ánh mắt lướt qua Mộ Dung Thiên một cái.

Ánh mắt của hắn cũng có chút vui mừng, nhìn bóng dáng lạnh lùng phía sau nàng, mặc dù rất muốn vẫy tay nhưng vẫn nhịn được.

"Đây là Vân Quyết Tử, phong chủ của Vong Trần phong, Đạo môn, những người phía sau này đều là đệ tử của hắn."

Bên phía Đạo môn, một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc bạc phơ, mặt trẻ trung mỉm cười gật đầu.

Mọi người chào hỏi nhau, sau đó ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Hoàng Đạo Long môn.

"Vì thời gian đã gần đến rồi, hãy chuẩn bị vào đi."

Đại trưởng lão cười, nhìn Lăng Phi Sương và thanh niên mắt híp sau lưng Vân Quyết Tử, nhẹ giọng nói.

"Nghe nói Lăng sư điệt và Đạo Thành sư điệt đều có thể chất ngàn năm khó gặp, nếu vào trong đó có nguy hiểm gì, xin hãy giúp đỡ các đệ tử Linh môn."

"Được thôi, được thôi." Vân Quyết Tử cười hòa ái, vuốt râu gật đầu.

Ngoài Đạo môn và Thanh Tâm tông ra, còn có một số môn phái chính đạo khác cũng đến nhưng so với ba thế lực khổng lồ này thì bọn họ lại không mấy nổi bật.

Khi mọi người đã chuẩn bị xong, Chấp Pháp đường chủ kết ấn bằng hai tay, cánh cổng khổng lồ rung chuyển, bên trong như có thần long uốn lượn, sức mạnh mạnh mẽ tràn ra.

"Đi!"

Gió mây nổi lên, hắn khẽ nói.

"Vào!"

Thượng Quan Hiểu cười toe toét, khom lưng tích tụ sức mạnh, cả người đột nhiên như mũi tên rời khỏi dây cung, lao

thẳng vào cánh cổng.

Mộng Đình cũng không chịu thua kém, nhẹ nhàng điểm chân, liền hóa thành huyền quan bay vào.

Bên phía Thanh Tâm tông, Lăng Phi Sương cũng dẫn theo mấy đồng môn cùng nhau tiến về phía Long môn.

Còn người được gọi là Đạo Thành, hậu bối mới nổi của Đạo môn thì đưa ngón tay vào miệng, thổi một tiếng huýt sáo.

Trên bầu trời, tiếng hạc kêu vang vọng, một con hạc lông trắng vỗ cánh bay tới, chỏm lông đỏ trên đầu mơ hồ có ánh sáng rực rỡ, rõ ràng không phải phàm vật.

"Các sư đệ, đi thôi."

Đạo Thành sắc mặt ôn hòa, cưỡi lên tiên hạc rồi bay về phía cổng, mấy người phía sau đi theo.

Bên kia, Ô Thiên Nghị nhìn Đạo Thành phi phàm cưỡi hạc vào cửa, không khỏi liếc nhìn Đông Phương Thanh Mộc mặc đạo bào màu xanh, vẻ mặt lêu nghêu, có chút khó chịu khi mở lời.

"Này, cùng là tu đạo, sao người ta trông tiên phong đạo cốt, ngươi trông như kẻ lừa đảo giang hồ vậy, người ta cưỡi hạc, ngươi cưỡi trâu?"

Đối mặt với sự nghi hoặc của hắn, Đông Phương Thanh Mộc lười biếng trợn trắng mắt: "Vậy lần sau đạo gia cưỡi chó."

Ô Thiên Nghị giật giật khóe miệng, đã quen với tính cách này của hắn rồi.

Sau mấy năm chung đụng, có lẽ vì xuất thân giống nhau, quan hệ của bọn họ càng ngày càng tốt.

Cũng vì vậy, trước đó Mộ Dung Thiên mới ra tay giúp hắn chống lưng.

Cùng với việc càng ngày càng có nhiều người đi vào, mỗi khi có một người đi vào, ánh sáng của Long môn lại ảm đạm đi vài phần.

Khi người cuối cùng đi vào, huyền quang hoàn toàn tiêu tán.

Long môn khổng lồ trở nên ảm đạm, ngay cả hình ảnh thần long quấn quanh trên cột trụ cũng dừng lại, hóa thành tượng đá lạnh lẽo.

"Không biết lần tranh đoạt Hoàng Đạo Long Khí này, ai mới là người chiến thắng cuối cùng."

Chấp Pháp đường chủ ánh mắt lấp lánh, có chút mong đợi.

Chỉ cần đoạt được đủ nhiều Hoàng Đạo Long Khí thì tương lai tiến vào Hoàng cảnh, có thể giảm bớt khó khăn rất nhiều, nâng cao hiệu suất.

Theo sự biến mất của huyền quang Long môn, cánh cổng đó cũng không còn lưu quang tràn đầy nữa, mà dần dần tối lại.

Bên trong, tràn ngập vô số cấm chế, chết lặng một mảnh, tối đen như mực.

Đó chính là tử lộ.

Ngay khi Liễu Vân Thấm, Vân Quyết Tử và những người khác chuẩn bị lui lại chờ đợi, Hứa Thiên Diệp liếc nhìn Thẩm An Tại.

Khi thấy hắn gật đầu, hắn hít sâu một hơi, bước lên phía trước.

"Đệ tử Hứa Thiên Diệp, xin xông vào tử lộ!"

Giọng nói không lớn nhưng trong thung lũng trống trải này, lại vang vọng bên tai của tất cả mọi người.

Vô số ánh mắt tập trung lại, tất cả mọi người đều sửng sốt, bao gồm cả Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh, Đông Phương Thanh Mộc và những người khác.

Đại trưởng lão cau mày, nhìn chằm chằm vào đối phương.

"Ngươi có biết, xông vào tử lộ đại diện cho điều gì không?"

"Đệ tử hiểu rõ."

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp kiên định.

"Tư chất Phù đạo của ngươi không tệ, không cần phải mạo hiểm, nhiều lắm thì tu luyện mười năm, cũng có thể tiến vào Thánh cảnh, trong vòng ba trăm năm tiến vào Hoàng cảnh cũng không phải không thể."

Chấp Pháp đường chủ cũng nghiêm túc khuyên bảo.

Tu vi của hắn so với lúc trước đã tăng lên không ít, quả thực là một mầm non tốt, hắn cũng không muốn nhìn thấy hắn chết yểu như vậy.

"Đạo võ một đường, tranh đấu với trời, vốn dĩ là cửu tử nhất sinh, đệ tử muốn liều một phen, đây là cơ hội duy nhất để đệ tử đuổi kịp những người đó."

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp kiên định.

Câu nói này là lời nói thật lòng của hắn nhưng nhiều hơn nữa, hắn vẫn là vì em gái của mình.

Nếu không có Hoàng Đạo Long Khí, tính mạng của em gái hắn khó giữ được.

Mà Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị sau khi nghe hắn nói xong, ánh mắt hơi run rẩy, cúi đầu không nói.

Bọn họ… nội tâm bị lay động.

Kể từ khi đến thượng giới, bọn họ đã gặp không ít cường giả, cũng nghe không ít sự tích về những thiên tài từng là Bất Hủ Đế cảnh.

Vì vậy, dần dần, ngay cả bản thân bọn họ cũng vô thức cảm thấy mình so với những yêu nghiệt thực sự thì quả thực quá đỗi tầm thường.

Bọn họ lúc đầu cũng từng nghĩ đến việc có nên xông vào tử lộ hay không nhưng cuối cùng vẫn phủ định.

Bởi vì bọn họ cảm thấy mình không vượt qua được.

Nghe lời của Hứa Thiên Diệp, đại trưởng lão và Chấp Pháp đường chủ đều im lặng.

"Ha ha ha, tử lộ của Linh môn các ngươi đã bao nhiêu năm không có người xông vào rồi, không bằng hôm nay mở ra, để tiểu tử này tranh một phen cơ duyên này?"

Vân Quyết Tử cười hòa ái, mở miệng giúp đỡ.

"Vẫn nên ổn trọng một chút thì tốt hơn, tử lộ không phải là bình thường, không dễ xông vào như vậy."

Liễu Vân Thấm giọng điệu ôn hòa, lắc đầu mở miệng.

Chấp Pháp đường chủ và đại trưởng lão rơi vào do dự, bọn họ không muốn mở tử lộ, bởi vì nhiều năm như vậy, người có thể xông qua được rất ít.

Ô Thiên Nghị và Lý Trường Sinh nhìn nhau, dường như đều đã đưa ra quyết định.

Bọn họ đồng thời kéo cánh tay Đông Phương Thanh Mộc tiến lên, hắn ngơ ngác, liên tục muốn lui về phía sau nhưng không lui được.

"Ê ê ê, các ngươi làm gì, các ngươi làm gì vậy?"

“Đệ tử Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh, xin xông vào tử lộ.”

Nói xong, hai người dị khẩu đồng thanh lại mở miệng lần nữa.

“Còn có Đông Phương Thanh Mộc.”

“Á lê?”

Đông Phương Thanh Mộc chớp chớp mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

…

Chương 704: Tử lộ ba quan

“Các ngươi cũng muốn xông vào tử lộ?”

Chấp Pháp đường chủ, đại trưởng lão và những người khác đều sắc mặt ngưng trọng.

Ba người này cùng sinh ra một chỗ cùng Mộ Dung Thiên, hơn nữa thiên phú so với hắn cũng không kém bao nhiêu.

Mà nếu muốn xông vào tử lộ thì… cửu tử nhất sinh.

“Ta…” Đông Phương Thanh Mộc mở miệng, còn chưa nói xong thì đã bị Ô Thiên Nghị cắt ngang.

“Đúng vậy, cơ duyên ở trước mắt, dù có gian nan cũng phải dốc toàn lực tranh đoạt.”

Ô Thiên Nghị sắc mặt kiên định.

Năm đó bại dưới tay Đông Phương Thanh Mộc, hắn chưa từng nản lòng thoái chí, sau đó còn sáng tạo ra kiếm thuật của riêng mình, vượt qua Cửu Dương.

Bây giờ đến giới thượng này, lại sao có thể tự ti.

Chỉ là tử lộ mà thôi, lúc ở Thiên Huyền giới chẳng phải cũng đã trải qua hiểm cảnh cửu tử nhất sinh rồi sao, chẳng phải đều từng bước vượt qua rồi sao?

“Ta…” Đông Phương Thanh Mộc mở miệng.

“Mong đường chủ thành toàn.”

Lý Trường Sinh chắp tay.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào bốn người bọn họ.

Trương Dã và những người khác càng lộ vẻ khinh thường, thậm chí còn có chút hả hê.

Nói cho cùng vẫn là thôn dã phu tử từ loại địa phương như hạ giới đi ra, căn bản không biết tử lộ nguy hiểm đến mức nào.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng mình có đại khí vận trong người, chết không được hay sao?

Thật là nực cười!

"Ta…"

"Đã các ngươi nhất quyết muốn xông vào, vậy thì tùy các ngươi nhưng bản trưởng lão có một câu muốn nói trước với các ngươi."

Đại trưởng lão ánh mắt nghiêm túc: "Chỉ cần bước vào tử lộ thì chỉ có thể dựa vào chính các ngươi, với cường độ Phù đạo bên trong đó, bất kỳ ai ở bên ngoài đều không thể nhúng tay vào."

"Được."

Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị đồng thời gật đầu, Đông Phương Thanh Mộc há miệng, bất đắc dĩ lựa chọn ngậm miệng.

"Ai, vậy thì tùy duyên vậy."

Hắn vốn là người không tranh với đời, cái gì cũng có thể làm, cũng là cái gì cũng có thể không làm.

Đã bốn người cùng nhau đi ra từ Thiên Huyền giới, vậy thì cùng xông vào thử xem vậy.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, bốn người hít sâu một hơi, từng bước một đi về phía cánh cổng khổng lồ đã ảm đạm, tràn ngập sự chết chóc.

Liễu Vân Thấm nhìn chằm chằm ba người đó, trong lòng thật ra cũng rất hy vọng bọn họ có thể xông qua được.

Dù sao thì…

Nói cho cùng nàng cũng là người Thiên Huyền.

Nhưng… Tử lộ bên trong nguy cơ tứ phía, muốn xông qua, nhiều năm qua, không biết bao nhiêu thiên kiêu của Linh môn đã chết ở bên trong.

Nếu mấy người bọn họ có thể xông qua, chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ!

Thậm chí… có thể tranh thủ cho mình cơ duyên lớn thực sự trong tương lai, có cơ hội thử thách Đạo môn cũng không chừng.

Cùng với việc bốn người đồng thời bước vào tử lộ, Vân Quyết Tử từ từ mở miệng.

"Tử lộ nguy hiểm, tổng cộng có một trăm dặm nhưng trong một trăm dặm này có vô số cấm chế trận pháp, tổng thể có thể chia thành ba khu vực, với thực lực của bọn họ, e rằng ngay cả khu vực đầu tiên cũng khó xông qua."

Chấp Pháp đường chủ sắc mặt nghiêm túc: "Tử lộ ba quan, quan thứ nhất tên là Bách Quỷ Dạ Hành, trận pháp bên trong đa phần là trận pháp âm tà, lại có thêm quỷ đạo khôi lỗi, mê hoặc lòng người."

"Quan thứ hai tên là Thiên Sơn Vạn Thủy, mấy chục dặm địa đạo dài và gập ghềnh, xa xôi vô tận, nếu không thể phá được huyền diệu của nó, đi đến mức đạo tâm sụp đổ, thân tử hồn tiêu cũng không thể đến được trọng điểm."

"Còn về quan thứ ba…"

Hắn nhắm mắt lại, giọng điệu ngưng trọng.

“Bên trong đó ẩn chứa một tia hỗn độn chi lực của Đế phù, muốn đi ra khỏi đó… gần như là không thể.”

Những người còn lại nghe vậy, đều gật đầu đồng tình.

Cho dù chỉ là một tia Đế phù chi lực nhưng những huyền diệu vạn phần ẩn chứa bên trong đó, ngay cả bọn họ cũng không dám khẳng định có thể nhìn thấu, huống chi mấy hậu bối này.

Dưới ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người, bốn người bọn họ đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi tiến vào tử lộ, bốn phía không còn nắng đẹp nữa, mà biến thành một đạo tràng hoang tàn đổ nát.

Từ những kiến trúc đổ nát xung quanh, mơ hồ có thể nhìn ra nơi này năm xưa huy hoàng đến mức nào, lầu son gác tía.

Chỉ là bây giờ, đã cỏ dại mọc um tùm.

“Đây là ảo cảnh, hay là thật sự truyền tống chúng ta đến một không gian khác?”

Ô Thiên Nghị cảnh giác quan sát bốn phía, mở miệng hỏi.

“Không biết.”

Lý Trường Sinh lắc đầu, ghi chép về tử lộ bên trong rất ít, bọn họ cũng không biết sau khi tiến vào sẽ xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt của ba người đồng thời đổ dồn vào Hứa Thiên Diệp.

Nếu nói về thực lực, có lẽ ba người bọn họ nhỉnh hơn một chút nhưng nói về sự hiểu biết đối với trận pháp Phù đạo thì đối phương chắc chắn cao hơn.

“Vị huynh đài này, đã bốn chúng ta cùng nhau xông vào tử lộ, vậy thì chính là người cùng một thuyền, ngươi giỏi Phù đạo, có nhìn ra được manh mối gì không?”

Đông Phương Thanh Mộc tự nhiên nhất, cũng không quan tâm đến việc trước đây hai người không có giao tình, mở miệng hỏi.

Hứa Thiên Diệp hơi chắp tay, đối với lập trường của hắn, hắn vẫn có chút thiện cảm.

Dù sao thì lúc khảo hạch ngoại môn, đối phương đã giúp mình một lần.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ một phen.

Mặc dù không rõ ràng lắm nhưng nơi này vẫn có dấu vết phù văn ẩn trong hư không.

"Nơi này không phải là ảo cảnh, cũng không phải là một không gian khác."

"Vậy là gì?" Ba người đồng thời hỏi.

"Nơi này hẳn là do phù văn đặc biệt tạo ra, thuộc về một nơi từng tồn tại."

Hứa Thiên Diệp suy nghĩ một lúc, rồi nhẹ giọng nói.

"Một nơi từng tồn tại?"

Đông Phương Thanh Mộc kinh ngạc: "Vậy thì chúng ta phải làm sao mới có thể xông qua được?"

"Tử lộ một trăm dặm, chúng ta chỉ cần đi thẳng về phía trước là được."

Hứa Thiên Diệp lắc đầu, nhìn về phía cuối đạo tràng, một tòa điện vũ vô cùng hùng vĩ.

"Vậy thì đi thôi."

Ba người nhìn nhau, sau đó bước đi.

Đi qua đạo tràng hoang tàn, bọn họ đến một hành lang dài màu vàng u ám, bên trái là một dãy phòng luyện công, bên

phải là đình đài lầu các nhưng hầu hết đều đã cỏ dại mọc um tùm, dường như nhiều năm không có người quản lý.

Nơi này rất kỳ lạ, u ám, hoang tàn.

Rõ ràng bên ngoài có nắng nhưng trên hành lang lại thắp nến, ánh nến lay động tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

"Eo ơi, sao đạo gia luôn có cảm giác rợn cả tóc gáy thế này, nơi này có chút tà môn."

Một trận gió lạnh thổi qua, Đông Phương Thanh Mộc không khỏi rùng mình một cái, lẩm bẩm nói.

Gần như cùng lúc với giọng nói của hắn, một cánh cửa bên phải phía trước bốn người đột nhiên mở ra.

Tiếng "Kẽo kẹt" chói tai khiến bốn người đều căng thẳng.

Theo tiếng gọi, một bà lão mặc áo đỏ lộ nửa người đứng ở cửa, khuôn mặt tái nhợt, hốc mắt sâu khiến lão ẩu trông có vẻ hơi u ám.

"Các ngươi đã trở về?"

Giọng nói của nàng rất khàn khàn, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Ba người gần như cùng lúc nhìn về phía Hứa Thiên Diệp.

"Quỷ môn quan đầu tiên, Bách Quỷ Dạ Hành…"

Ánh mắt của hắn lóe lên, liếc nhìn mặt trời bên ngoài đã khuất dần sau núi.

"Đừng để ý đến nàng, cứ đi thẳng về phía trước, cố gắng đến được đại điện trước khi mặt trời lặn!"

Hứa Thiên Diệp trầm giọng nói, sau đó tăng tốc bước chân về phía trước, chuẩn bị băng qua hành lang.

"Đi!"

Ba người còn lại nhìn nhau, đuổi theo bước chân của hắn.

Cứ đi về phía trước nhưng hành lang này dường như không có điểm dừng, mặc dù bốn người phía sau đã bắt đầu chạy nhưng vẫn chưa đi hết.

Ánh nến trên cột trụ theo gió lạnh lay động không yên, kéo dài bóng của bốn người.

“Kẽo kẹt…”

Tiếng mở cửa vang lên từ phía sau, bốn người dừng bước, cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên từ lòng bàn chân.

“Các ngươi đã trở về?”

Giọng nói vẫn khàn khàn như cũ, theo mặt trời dần bị núi rừng nuốt chửng, tia nắng cuối cùng cũng bị ánh trăng u ám và ánh nến vàng nhạt thay thế.

Lúc này, nơi đây trở nên lạnh hơn vài phần.

Chương 705: Bách Quỷ Dạ Hành

Bốn người hít thở nhẹ nhàng, nhìn nhau rồi từ từ quay đầu lại.

Nhưng, chỉ thấy góc áo đỏ ẩn hiện trong ngưỡng cửa.

Cùng với…

Dưới ánh nến vàng nhạt kéo dài, bốn cái bóng đang đi về phía ngưỡng cửa.

Đồng tử của bọn họ co lại, trong lòng có chút sợ hãi.

Rõ ràng bốn người bọn họ không hề nhúc nhích nhưng bóng lại động!

"Xem ra tử lộ này quả nhiên không dễ xông pha, muốn đi đến nơi có đại điện, e rằng không giải quyết được bà lão này thì không được."

Ô Thiên Nghị ánh mắt sắc bén, trong tay xuất hiện một thanh kiếm dài màu tím.

"Ba người các ngươi ở đây chờ, Ô mỗ vào xem thử nàng rốt cuộc là người hay quỷ!"

Nói xong, hắn liền bước về phía trước.

"Cùng đi."

Lý Trường Sinh chỉ nói hai chữ, sau đó nắm chặt trường thương, cùng hắn song hành.

"Ôi chao, thật phiền phức."

Đông Phương Thanh Mộc ngậm một ngọn cỏ đuôi chó, hai tay gối đầu cũng đi theo.

Hứa Thiên Diệp ánh mắt lóe lên, không tiến lên, cũng không khuyên bọn họ.

Mặt trời lặn, trận pháp Bách Quỷ Dạ Hành hoàn toàn khởi động, nếu bà lão kia là trận nhãn, bọn họ có thể phá thì tốt nhất.

Nếu bà lão không phải thì hắn cần phải tìm lối thoát khác ở bên ngoài.

"Tiền bối nói, trận pháp nhất lộ, trời đất ngang dọc, luôn có một tia sinh cơ, cho dù là tử trận, cũng sẽ tuân theo lẽ âm dương trời đất."

Hắn cau mày trầm tư, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ.

…

Bên kia, ba người Đông Phương Thanh Mộc theo bóng vào trong cửa đó, lập tức ngây người, sắc mặt khó coi.

Bên trong giống như trang trí phòng luyện công, bà lão ngồi trên bồ đoàn ở phía trước nhất, đang nhìn ba người bọn họ cười một cách kỳ quái.

Mà trước mặt bà lão, còn có ba người đang ngồi xếp bằng.

Chính là ba người Đông Phương Thanh Mộc!

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là, ba người bên ngoài không có bóng, ngược lại ba người ngồi bên trong lại có!

"Ngươi làm gì vậy?"

Lý Trường Sinh đột nhiên cau mày, liếc nhìn Đông Phương Thanh Mộc bên cạnh đang đưa tay véo mặt mình.

Hắn lại véo mặt mình, lẩm bẩm: "Không có lý nào cả, bình thường thì hồn thể mới không có bóng, cũng chính là hồn ma

quỷ quái mà người thường nói, chẳng lẽ chúng ta đã chết rồi sao?"

"Chỉ là pháp che mắt thôi, để ta phá nó bằng một kiếm."

Ô Thiên Nghị không nói nhảm, mà trực tiếp xông vào, trong tay giơ cao kiếm dài.

Một vòng mặt trời rực rỡ giữa không trung, như muốn xua tan mọi bóng tối trên thế gian.

Nhưng kỳ lạ thay, mặt trời vừa mới mọc, hắn đột nhiên cảm thấy toàn thân đau rát, mồ hôi đầy đầu, suýt nữa ngã quỵ.

Vào thời khắc mấu chốt, một sợi dây leo quấn quanh eo hắn, kéo hắn lại.

Lý Trường Sinh giữ chặt vai hắn, chăm chú nhìn bà lão phía trước.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Các ngươi có chú ý… cửa biến mất từ lúc nào không?"

Đông Phương Thanh Mộc quay đầu nhìn lại cánh cửa lớn đóng chặt, mày dần nhíu lại.

Hai người quay đầu lại, sắc mặt đều ngưng trọng.

Cửa không còn nữa!

Nói cách khác, bọn họ dường như không thể ra ngoài được!

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

Ô Thiên Nghị cau mày, vén áo nhìn làn da bị bỏng của mình, có chút kinh ngạc không xác định.

Phía trước, bà lão và ba người "Đông Phương Thanh Mộc" ngồi đó không nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn bọn họ.

"Kiếm pháp của ngươi cực dương cực liệt, có tác dụng khắc chế rất lớn đối với hồn ma, nghĩ lại thì vừa rồi… chính là

ngươi tự làm mình bị thương.”

Lý Trường Sinh sắc mặt nghiêm túc, mở lời giải thích.

“Ta tự làm mình bị thương?” Ô Thiên Nghị sắc mặt khó coi.

“Bách Quỷ Dạ Hành, nói đến hẳn không phải là bọn họ, mà là chúng ta.”

Đông Phương Thanh Mộc sờ cằm, suy đoán mở lời: “Theo như Hứa Thiên Diệp nói trước đó, trận pháp Bách Quỷ Dạ Hành chỉ mở ra sau khi mặt trời lặn, vừa rồi bà lão này cũng chỉ dám để lộ nửa người ra ngoài, nghĩ lại thì hẳn là một khi bị mặt trời chiếu vào sẽ hồn phi phách tán.”

“Nói cách khác, chỉ cần đợi mặt trời xuất hiện trở lại, chúng ta sẽ có cơ hội giết chết bà ta.”

“Nhưng…”

Hắn sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn mấy phần, nhìn lên đỉnh điện đường, một màu đen kịt không thấy gì.

“Nhưng, giờ chúng ta cũng đã trở thành quỷ trong trận pháp này, một khi mặt trời mọc, cũng chính là lúc chúng ta phải chết.”

Lý Trường Sinh tiếp lời hắn, hai mắt hơi nheo lại.

Tích tắc.

Mưa rơi tí tách, rơi vào trong điện đường này nhưng lại trực tiếp biến mất, cũng xuyên qua cơ thể bà lão, không gây ra bất kỳ công kích nào đối với bà ta.

“Lần này phiền phức rồi.”

Ba người sắc mặt khó coi.

Ngoài những đòn tấn công có thể gây sát thương cho hồn thể thì bất kỳ đòn tấn công nào khác đều không thể làm bà lão

bị thương.

Mà kỳ lạ thay… giờ bọn họ cũng bị ảnh hưởng bởi trận pháp, những đòn tấn công như vậy, cũng sẽ làm chính bọn họ bị thương.

“Chờ đã, bóng của một người nữa đâu!?”

Đông Phương Thanh Mộc đột nhiên như nhớ ra điều gì.

Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị sửng sốt, phát hiện ra ở đây chỉ có bóng của ba người bọn họ biến thành hình người.

Rõ ràng trước đó bóng của Hứa Thiên Diệp cũng đi vào nhưng giờ lại biến mất.

Ầm, ầm, ầm…

Tiếng bước chân trầm muộn vang lên trong hành lang dài u ám tĩnh lặng, vọng lại khắp nơi.

Hứa Thiên Diệp từ từ mở mắt, nhìn về phía trước.

Một người giống hệt mình đứng ở đó, mặt trắng như tờ, bóng theo ngọn nến lay động.

Gió lớn nổi lên, Hứa Thiên Diệp trong nháy mắt xông ra, tụ gió thành viên lui về phía trước.

Nhưng, đối phương cũng làm ra tư thế tương tự, một luồng sức mạnh phù văn gió mạnh mẽ tương tự xuất hiện.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, hành lang ở đây không hề hấn gì.

Hai người cùng lúc bay ngược, ngay cả số bước lùi về sau cũng giống hệt nhau.

Hứa Thiên Diệp cau mày, đang định ra tay thử dò xét lần nữa thì bên cạnh đột nhiên có tiếng sột soạt vang lên.

Chỉ thấy giữa đình đài thủy tạ bên trái hành lang, không biết từ lúc nào đã đứng thêm một bóng người.

Bọn họ dung mạo khác nhau nhưng điểm giống nhau là, bọn họ đều có một cái bóng và mặt trắng như tờ giấy.

Càng khiến đồng tử Hứa Thiên Diệp co lại là…

Trong số đó có không ít người, đều mặc trang phục đệ tử Linh môn kiểu cũ.

"Bách Quỷ Dạ Hành…"

Hứa Thiên Diệp hít thở trở nên nặng nề hơn mấy phần.

Nếu như trước khi mặt trời mọc không tìm được cách phá giải, nghĩ lại thì mấy người bọn họ sau này cũng sẽ trở thành một trong số Bách Quỷ Dạ Hành này, mãi mãi bị nhốt trong trận pháp này, đời đời kiếp kiếp.

Trận pháp này… thật sự kỳ lạ và mạnh mẽ!

Bên ngoài, mọi người không thể nhìn thấy đã xảy ra chuyện gì bên trong tử lộ và Hoàng Đạo Long môn nhưng đều đang chờ đợi, mỗi người thảo luận.

Còn Thẩm An Tại sau khi nhắm mắt rất lâu, cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng huyền bí.

Ánh mắt hắn xuyên qua mọi hư vô đen tối, nhìn thấu mọi cấm chế trận pháp, phù văn khó hiểu.

Trong vô số cảnh tượng hư ảo, từ từ nhìn thấy tòa nhà đạo trường đổ nát hoang tàn đó.

Cũng nhìn thấy Hứa Thiên Diệp bị trăm quỷ vây quanh, nhìn thấy ba người Đông Phương Thanh Mộc trong nhà đang không biết phải làm sao.

Tựa như mọi cấm chế trận pháp, dưới đôi mắt của hắn, đều không có tác dụng.

Chính là Động Thiên Linh Mâu!

…

Chương 706: Kiếm ý vô song dưới ánh sáng vàng

Nhìn mọi thứ ở đây, sắc mặt Thẩm An Tại vẫn bình thản.

Hiện tại, cường độ thần hồn của hắn đã có thể tự do vận dụng Động Thiên Linh Mâu, không giống như khi ở Thiên Huyền giới còn bị giới hạn thời gian.

Mà dưới sự quan sát của hắn, sơ hở của trận pháp Bách Quỷ Dạ Hành này cũng bị nhìn thấu trong nháy mắt.

Chỉ là một bộ trận pháp Hoàng phẩm mà thôi.

Nếu như mấy người bên trong có tu vi Hoàng cảnh, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh phá vỡ.

Nhưng nếu không có thì cần phải tìm sơ hở của trận pháp theo đúng quy củ.

Hơn nữa…

"Còn một canh giờ nữa là đến lúc mặt trời mọc."

Thẩm An Tại liếc nhìn sắc trời trong trận pháp, lẩm bẩm nói.

Trên hành lang, gió lạnh rít gào.

Hứa Thiên Diệp giả cùng với bách quỷ cùng xông tới, mỗi người thi triển thủ đoạn, những phù văn u ám xuất hiện khắp nơi.

Sức mạnh mạnh mẽ xuyên qua cuồng phong, ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi ngưng lại, phù gió gia trì vào đôi chân, thoắt ẩn thoắt hiện.

Không gian bên trong hành lang thực sự chật hẹp, hắn chỉ có thể mượn lực nhảy lên, đến trong vườn hoa, đứng trên núi giả, hai tay kết ấn.

Bách quỷ gào thét xông tới, như thủy triều muốn nuốt chửng hắn.

Vù!

Dưới tiếng nổ, bách quỷ đột nhiên bị một lực cản mạnh mẽ, tất cả đều bị đánh bay ra ngoài, tất cả các đòn tấn công cũng bị phản lại.

Nhưng, những đòn tấn công này lại xuyên thẳng qua cơ thể bọn chúng, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho bọn chúng.

Trong tay Hứa Thiên Diệp xuất hiện một phù văn kỳ lạ, giống như một viên đá.

Lực cản mạnh mẽ chính là từ viên đá đó lan tỏa ra.

Đây chính là Thần Từ phù mà hắn đã lĩnh ngộ được từ Xuy Kiếm phù trong Chấp Pháp đường hôm đó.

Nhưng, còn chưa kịp để hắn thở dốc, một lực hút mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện từ trong bách quỷ, trực tiếp hút hắn cùng với núi giả dưới chân vào.

Trong bách quỷ, trong tay Thiên Diệp giả cũng xuất hiện một Thần Từ phù giống hệt.

"Thậm chí cả phù này cũng biết!"

Hứa Thiên Diệp vô cùng kinh ngạc nhưng tốc độ bị kéo đi quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đến giữa bầy bách quỷ.

Nhìn thấy bách quỷ sắp nuốt chửng hắn vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hư không xung quanh đột nhiên tối sầm lại.

Tựa như mọi thứ đều chìm vào hư vô, bách quỷ biến mất.

Một cây dây leo dài kéo lấy thắt lưng Hứa Thiên Diệp, đột nhiên kéo hắn trở lại, cũng thoát khỏi hư vô đó.

"Những tên này có gì đó kỳ lạ, dường như chúng biết tất cả các thủ đoạn của chúng ta."

Lý Trường Sinh giữ chặt Hứa Thiên Diệp đang kinh hồn chưa định, ánh mắt nghiêm túc.

Vừa rồi nếu không phải hắn kịp thời dùng tạo hóa lĩnh vực cứu Hứa Thiên Diệp thì e rằng hắn đã bị bách quỷ xé xác ngay lập tức.

Bách quỷ quay đầu, từng đôi mắt u ám nhìn chằm chằm vào bọn họ, một lần nữa xông ra.

Lần này, vô số tiếng kiếm ngân vang lên, kiếm hà cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất mang theo kiếm khí mạnh mẽ tứ tán, trực tiếp đánh lui bách quỷ.

Đông Phương Thanh Mộc và Ô Thiên Nghị nhảy ra khỏi mái nhà, rơi xuống bên cạnh hai người.

Bốn người lưng dựa lưng vào nhau, đối mặt với những con rối quỷ đạo ngày càng đông này, nghiêm trận dĩ đãi.

"Hứa lão đệ, những tên này có thể miễn dịch với sát thương chí mạng, chỉ có những đòn tấn công không gây đau đớn mới có thể chạm vào chúng, có cách nào tốt không?"

Đông Phương Thanh Mộc lên tiếng hỏi.

Hứa Thiên Diệp lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhanh chóng suy nghĩ.

"Cách duy nhất để phá trận là kéo dài đến khi trời sáng, chỉ cần trời sáng thì bọn chúng sẽ chết."

"Chúng ta đã đoán được điều này rồi nhưng bây giờ tình trạng của chúng ta ra sao ngươi cũng biết, trời sáng chúng ta

cũng sẽ chết.”

Ô Thiên Nghị cau mày.

“Vì vậy, trước khi trời sáng, chúng ta cần lấy lại bóng của mình.”

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi ngưng lại, nhìn về phía lão thái bà và những người khác trên mái nhà, nghiêm túc nói: “Nói cách khác, chúng ta phải đánh bại bọn họ.”

“Nhưng tất cả các thủ đoạn của chúng ta, bọn họ đều biết, cùng một sư phụ dạy, không thể phá được chiêu.”

Sắc mặt Ô Thiên Nghị khó coi.

“Trừ khi…”

Mấy người nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ đến một chỗ.

“Có người có thể đột phá ngay tại trận, hoặc sáng tạo ra võ kỹ phù pháp.”

Bọn họ đồng thanh nói nhưng sau khi nói xong, sắc mặt lại càng thêm ngưng trọng.

Muốn sáng tạo ra một kỹ thuật đủ mạnh thì làm sao có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Ngay cả khi nghe Mộ Dung hắn sáng tạo ra Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm, cũng mất không ít thời gian, trong đó còn có sự chỉ đạo của sư phụ hắn Nham Lý.

Mà bây giờ trong tình huống như thế này, càng khó khăn hơn.

Nhìn thấy mấy người nghĩ ra cách phá cục, Thẩm An Tại ở bên ngoài khẽ gật đầu.

Một canh giờ, đúng là rất khó nhưng…

Chỉ cần chỉ bảo cho mấy đứa nhỏ một chút là được.

“Thiên Diệp, ta sẽ giúp ngươi ngăn cản bọn chúng trong một canh giờ, trong một canh giờ này, ngươi hãy cải tiến Thần Từ phù cho tốt, tuân theo nguyên lý âm dương.”

Giọng nói bình thản vang lên, khiến sắc mặt Hứa Thiên Diệp khẽ giật mình, nhìn quanh bốn phía.

“Tiền bối?”

Hắn kinh hãi trong lòng, không phải nói rằng ngay cả thần thức của cường giả Cực cảnh cũng không thể xâm nhập vào nơi này sao, tại sao tiền bối lại có thể can thiệp?

“Đừng hỏi, ngồi xuống.”

Bên ngoài, giọng nói của Thẩm An Tại hơi lạnh, kiếm ý trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt, toàn bộ khu vực trong cửa ải tử lộ đầu tiên này đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng vàng, nối liền trời đất.

Bốn người kinh ngạc trước cảnh tượng này, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong ánh sáng vàng, một bóng người mơ hồ cầm kiếm đứng đó, đôi mắt chớp động khí đen trắng, còn thanh kiếm trong tay hắn lại tỏa ra một ý chí vô song trên đời, tựa như quân vương vạn cổ, có thể khiến vạn kiếm cúi đầu.

Gào!

Bách quỷ vốn yên tĩnh lúc này cũng gào thét điên cuồng nhưng lại bị ý chí mạnh mẽ đó đè nén không thể nhúc nhích.

Bao gồm cả lão thái bà, đôi mắt trở nên đen kịt, sắc mặt dữ tợn, không thể cử động.

“Ý chí kiếm đạo vô song này…”

Đồng tử ba người Lý Trường Sinh co lại, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đây là… kiếm đạo của Mộ Dung Thiên!

"Tên nhóc đó không tệ, ngay cả trong Long môn mà vẫn có thể phân tâm ra giúp chúng ta."

Đông Phương Thanh Mộc lè lưỡi.

Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị nhìn nhau, mặc dù không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng ý chí vô song quen thuộc đó lại không thể làm giả được.

"Mộ Dung sư huynh?"

Hứa Thiên Diệp cau mày, trong lòng dấy lên nghi vấn.

Nhưng rõ ràng bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về điều này, hắn lập tức ngồi xếp bằng xuống đất.

"Ba vị, nhiều nhất chỉ có một canh giờ, trong một canh giờ này, tốt nhất là sáng tạo ra kỹ thuật đủ để giết hồn quỷ, đoạt lại bóng của chúng ta."

Nghe lời hắn nói, ba người nhìn nhau, cũng ngồi xếp bằng xuống đất, không dám chậm trễ.

Mà lúc này, bên trong Hoàng Đạo Long môn.

Đứng trên đỉnh đầu một bộ xương rồng cuộn tròn, một thanh niên mặc đồ đen đột nhiên hắt hơi.

Hắn xoa xoa mũi, có chút nghi hoặc.

"Tên Đông Phương Thanh Mộc kia lại nói xấu ta sao?"

Mà bên cạnh hắn, một nữ tử mặc đồ trắng bước đến bên hắn bằng đôi chân dài trắng nõn, lạnh lùng lên tiếng.

"Đừng mất tập trung, Cầu Long chi Khí sắp phục hồi rồi, ta sẽ hộ pháp cho ngươi, ngươi mau chóng hấp thụ."

“Được, đa tạ Lăng sư tỷ.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, đang chuẩn bị ngồi xếp bằng thì đột nhiên có tiếng cười lớn truyền đến từ xa.

“Ha ha ha, không ngờ ở đây lại có một bộ xương Cầu Long hoàn chỉnh, Long khí bên trong đó, lão tử muốn rồi!”

Tiếng phá không vang lên, một ngôi sao băng từ xa rơi xuống, ầm ầm đập xuống mặt đất, bụi đất bay mù mịt.

Trong bụi đất, thân hình to lớn của Thượng Quan Hiểu dần dần lộ ra, khóe miệng nở nụ cười dữ tợn.

Chương 707: Lâm trận truyền đạo

Thấy người đến, Lăng Phi Sương hơi nhíu mày.

Không ngờ lại bị người phát hiện vào đúng lúc này.

"Ngươi tiếp tục hấp thụ, hắn giao cho ta."

Lăng Phi Sương bước lên phía trước, giữa mày lóe lên dấu ấn hoa sen trắng.

Thấy nàng đứng chắn trước Mộ Dung Thiên, sắc mặt Thượng Quan Hiểu không khỏi có chút khó coi.

Dù sao thì đối phương cũng là Thánh nữ của Thanh Tâm tông, tuy mới từ hạ giới lên nhưng nghe nói là chuyển thế.

Nếu mình thực sự đánh nhau với nàng, không có nắm chắc thắng.

Hơn nữa… nếu Thánh nữ của Thanh Tâm tông tử trận ở đây, e rằng bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Điều này có vẻ hơi khó xử.

"Này, là nam tử mà còn phải trốn sau lưng một nữ tử làm rùa đen rụt đầu à, đúng là đồ vô dụng."

Ánh mắt lóe lên, Thượng Quan Hiểu chế nhạo, không hề che giấu sự khinh thường của mình.

Cầu Long chi Khí tuy quan trọng nhưng hắn muốn giết chết Mộ Dung Thiên này hơn, cũng để trút cơn tức giận trong lòng.

Tên này dám không nể mặt mình trước mặt mọi người, đã khiến hắn động sát tâm.

Một tay đặt lên bờ vai thơm của Lăng Phi Sương, khiến nàng cau mày.

"Sư tỷ, hắn vẫn để ta ra tay đi." Ánh mắt Mộ Dung Thiên bình tĩnh.

"Cầu Long chi Khí nhiều nhất là hai khắc sẽ phục hồi, ngươi…"

"Đủ rồi."

Hai chữ nhàn nhạt vang lên.

Mộ Dung Thiên bước qua Lăng Phi Sương, cùng lúc đó tiếng rồng gầm vang lên, ánh sáng xanh bao phủ, hắn đã mặc long giáp, tóc dài bay phất phơ.

Thượng Quan Hiểu mới cười toe toét: "Như vậy mới giống đàn ông."

Ầm!

Trong nháy mắt, cả hai cùng biến mất tại chỗ, trên bầu trời nổ ra tiếng ầm ầm.

Có thể thấy ánh sáng xanh lóe lên và phù quang chấn động, dư chấn tản ra, truyền đi rất xa.

Nhiều người ở xa cảm ứng được năng lượng mạnh mẽ trong hư không, không khỏi đều lộ vẻ tò mò.

"Sức mạnh thật mạnh mẽ, Thánh cảnh tam phẩm… chẳng lẽ là trận chiến giữa các thiên tài của Đạo môn Linh môn?"

"Chắc chắn là có cơ duyên lớn, mau chóng đến đó!"

Trong lúc nhất thời, không ít người kéo đến, lần lượt chạy tới.

Cho dù không có cơ duyên lớn thì được chứng kiến một trận chiến giữa các thiên tài cũng là rất tốt.

Tiếng ầm ầm vang lên mấy lần, chỉ trong vài hơi thở, hai người đã giao thủ ít nhất trăm lần.

Lăng Phi Sương ở bên dưới nhìn, mày đẹp nhíu chặt.

Trong tiếng ầm ầm một lần nữa, hai người tách ra.

Phù văn trên hai nắm đấm của Thượng Quan Hiểu đã có ý tan rã.

Còn Mộ Dung Thiên thì càng thảm hại hơn, long giáp màu xanh đã vỡ nát, khóe miệng rỉ máu.

"Hừ hừ, bí pháp của ngươi xem ra cũng chỉ đến vậy, ngay cả một tầng phù pháp của ta cũng chưa phá được."

Thượng Quan Hiểu chế nhạo: "Bát Trọng Sơn Hải phù của ta, chính là pháp tắc Phù đạo lục giai, ngươi mới phá được có một trọng đầu tiên, đúng là đồ vô dụng, còn muốn trong hai khắc đánh bại lão tử, không biết trời cao đất rộng."

Hắn nói vậy nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, đối phương chỉ mới bước vào Thánh cảnh, còn mình đã là Thánh cảnh tam phẩm.

Vậy mà có thể phá được một trọng Sơn Hải phù của mình, điều này đã quá kinh người rồi.

Tuyệt đối không thể để hắn sống sót rời khỏi đây, nếu không với thiên phú của hắn, sớm muộn gì cũng vượt qua mình!

"Phải không."

Mộ Dung Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh sáng màu vàng kim từ trên bầu trời rơi xuống, tựa như mang theo tiếng rồng gầm vang vọng từ thời xa xưa.

“Cửu Chuyển Tàng Long, biến thứ chín.”

Gầm!

Ảo ảnh thần long màu vàng kim phá không, trực tiếp xông vào trong cơ thể Mộ Dung Thiên, máu rồng trong cơ thể hắn bắt đầu sôi trào dần lên.

Tóc, thanh kiếm sau lưng thậm chí cả đôi mắt của hắn đều hóa thành màu vàng kim.

Uy áp mạnh mẽ như vĩnh hằng từ thời hoang sơ bao trùm cả chiến trường.

Ngay cả những người từ xa chạy đến cũng đều đồng tử co lại, trong sự kinh ngạc thậm chí còn tưởng rằng Hoàng đạo Long khí vô cùng mạnh mẽ nào đó đã phục hồi.

Đối mặt với Mộ Dung Thiên đột nhiên tăng vọt khí thế, ánh mắt Thượng Quan Hiểu ngưng lại.

“Trong cơ thể ngươi lại ẩn chứa Long huyết thuần khiết đến vậy!”

Thảo nào đối phương lại có thể chỉ dựa vào sức mạnh của nhục thể mà đấu ngang sức với mình, thì ra là vậy!

Nếu có thể luyện hóa máu của hắn, sức mạnh nhục thể của mình e rằng…

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên vẻ tham lam.

“Đến đây, để lão tử xem thử tên tạp chủng từ hạ giới đến như ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!”

Hắn gầm nhẹ, trên người lại xuất hiện thêm năm tầng phù văn, cộng với tầng vừa rồi sắp tan rã, đã là sức mạnh của sáu trọng Sơn Hải phù.

Quả đấm của hắn thế mạnh lực nặng, nếu ở hạ giới, chỉ một quyền e là đủ để đánh sập một nửa Thiên Huyền.

Nhưng Mộ Dung Thiên cũng không chịu yếu thế, hai nắm đấm phủ đầy vảy rồng, gầm lên giận dữ đối đầu với hắn.

Quyền đối quyền, hoa lửa bắn tung tóe.

Lăng Phi Sương nhìn hai người chiến đấu kịch liệt trên bầu trời, trong lòng bất lực.

Tên này vẫn ngu ngốc như vậy, rõ ràng là mình giỏi nhất kiếm đạo lại không dùng, cứ khăng khăng muốn đấu sức với đối phương.

"Ừm?"

Đột nhiên, nàng cúi đầu nhìn xuống, có thể cảm ứng được bộ xương rồng cuộn khổng lồ dưới chân vừa rồi dường như run lên một cái.

Điều này khiến nàng không khỏi nặng lòng.

Tốc độ phục hồi của khí của rồng cuộn… lại nhanh hơn mấy phần.

"Chẳng lẽ là do Long huyết và công pháp trong cơ thể Mộ Dung Thiên?"

Ánh mắt nàng hơi ngưng lại, nhìn xung quanh.

Tiếng hạc tiên đã truyền đến từ rất xa, người của Đạo môn sẽ đến không lâu nữa, còn có cả những người tham gia tranh đoạt Hoàng đạo Long môn lần này cũng sắp đến.

Nếu để bọn họ phát hiện ra tác dụng của Long huyết trong cơ thể Mộ Dung Thiên…

E rằng đến lúc đó cơ duyên lớn nhất ở đây không phải là những Hoàng đạo Long khí này, mà là Mộ Dung Thiên!

Bởi vì chỉ cần có thể có được tinh huyết Chân long trong cơ thể

Tàn hồn của Tổ long!

Đây không phải là thứ mà Hoàng đạo Long khí có thể so sánh được, tàn hồn của Tổ long… đó là thứ có thể khiến người ta nhìn thấy thời hoang sơ, lĩnh ngộ được sức mạnh bản nguyên thực sự của trời đất.

Nói cách khác…

Cơ hội Bất Hủ!

Trong lòng nàng có chút bất lực.

Sư đệ của mình, dường như bất kể đi đến đâu, cũng đều trở thành mục tiêu công kích, trở thành tiêu điểm.

Nhưng… ai bảo hắn là sư đệ của mình chứ.

…

Bên trong tử lộ, Thẩm An Tại nhìn ánh hồng dần dần xuất hiện trên bầu trời, mày hơi nhíu lại.

Thời gian sắp hết rồi, xem ra đối với bọn họ mà nói, một canh giờ muốn sáng tạo ra một thuật pháp mạnh mẽ, thời gian vẫn quá gấp gáp.

Hít sâu một hơi, hắn từ từ mở miệng.

"Đông Phương Thanh Mộc, ngươi tuy vô dục vô cầu, là vì không tranh, nhưng đại đạo trời đất này mạnh được yếu thua, ngươi không có lòng tranh với trời đất nên không tranh, đá cuội trong sông không chuyển, đó cũng là vì sức mạnh của dòng sông không đủ để lay chuyển nó."

Đông Phương Thanh Mộc nhíu mày, nghi hoặc.

Đây là… lâm trận truyền đạo?

Là ai đang giúp mình?

“Lý Trường Sinh, ngươi có được tạo hóa, ngộ ra được sáng tạo nhưng lại bỏ qua một việc, trước khi sáng tạo, tất cả mọi thứ đều là hỗn độn hư vô, nếu không có hỗn độn, làm sao có tạo hóa, phải có Kình Lạc (cá voi chết để lại xác dưới đáy biển), vạn vật mới có thể sinh ra.”

Lý Trường Sinh mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng tinh ranh.

“Ô Thiên Nghị, Cửu Dương Thiên Phần quả thật mạnh mẽ nhưng kiếm đạo của ngươi hiện nay không gì khác ngoài lấy Cửu Dương làm gốc, bỏ qua bản thân, không bằng thử phá rồi sau đó lập, diệt Cửu Dương, lập kiếm tâm.”

Ô Thiên Nghị đầy mồ hôi, nắm chặt tay.

Diệt Cửu Dương… chẳng phải là muốn hắn lật đổ kiếm đạo mà mình đã tu luyện trước đây sao?

Cuối cùng, ánh mắt Thẩm An Tại dừng lại trên người Hứa Thiên Diệp, vừa định mở miệng nói gì đó thì thấy bên cạnh hắn, từ từ xuất hiện hình ảnh âm dương ngư.

Điều này khiến hắn nuốt lại lời định nói, ánh mắt lộ vẻ an ủi.

Xem ra, Hứa Thiên Diệp đã ghi nhớ trong lòng những lời dạy của mình trong những ngày này.

Đã ngộ ra được vài phần đạo lý âm dương.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía cuối ngọn núi, đôi mắt hơi nheo lại.

Mặt trời đã ló dạng.

…

Chương 708: Hắn là ai?

Nhìn mặt trời từ từ mọc lên, nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng của lão bà càng trở nên dữ dội.

Chỉ cần mặt trời mọc, những người này sẽ mãi mãi ở lại, mãi mãi ở bên nàng.

Trong lúc trăm quỷ nín thở, nhìn mặt trời kinh hoàng mọc, Đông Phương Thanh Mộc là người đầu tiên mở mắt.

Ánh mắt hắn lóe lên vẻ sắc bén.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên Thẩm An Tại nhìn thấy ánh mắt sắc bén như vậy trong mắt hắn.

Trước đây, hắn thường lêu lổng, lười biếng vô cùng.

Nhưng bây giờ, hắn giống như một thanh kiếm sắc bén được rút khỏi vỏ, khí kiếm ngút trời tỏa ra, như muốn tranh giành với bầu trời, sánh vai với mặt trời.

"Đạo gia không muốn ở lại nơi quỷ quái này!"

Ánh mắt hắn ngưng tụ, thân hình biến mất trong nháy mắt.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đến trước mặt tên Đông Phương giả, dùng ngón tay chỉ vào huyệt thái dương của đối phương.

"Gào!"

Tên Đông Phương giả gầm lên, lập tức muốn vận chuyển Tam Hoa kiếm đạo để chống đỡ.

Nhưng dường như mọi thứ đều dừng lại vào lúc này.

Ánh sáng màu gỗ bắt đầu lưu chuyển và lan tỏa từ huyệt thái dương của tên Đông Phương giả.

Trong nháy mắt, hắn biến thành một bức tượng gỗ, không thể cử động, giống như một khúc gỗ, mất hết ý chí chiến đấu.

Xoẹt!

Một nhát kiếm chém qua, bức tượng gỗ vỡ tan.

Đông Phương Thanh Mộc thu kiếm đứng đó, đạo bào tung bay.

Bóng của hắn xuất hiện trở lại sau lưng.

"Cụ thể hóa ý chi vô vi thành… tượng gỗ sao."

Thẩm An Tại lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng Đông Phương Thanh Mộc sẽ thức tỉnh, không còn lười biếng nữa.

Không ngờ hắn lại cụ thể hóa ý vô vi của mình cho đối thủ, tước đoạt ý chí tranh giành của đối thủ.

Nói cách khác… chiêu kiếm này của hắn có phần giống với thuật định thân.

Sau đó, Lý Trường Sinh cũng mở mắt.

Hắn bay lên không trung, cây trường thương trong tay run rẩy dữ dội.

Một luồng ý hủy diệt mạnh mẽ lan tỏa trên mũi thương của hắn, tụ lại thành một điểm đen, vô số gợn sóng lan ra.

"Đi!"

Hắn quát khẽ, đột nhiên ném cây trường thương ra, giống như một con thú cùng đường liều chết phản kháng, mang theo ý chí không quay đầu, diệt vong cùng trời đất.

Vù!

Trường thương đi qua, hư không rung chuyển, từng đợt sóng mạnh mẽ tản ra.

Tên giả Lý Trường Sinh cũng cầm trường thương, mưa lớn như trút nước xung quanh hắn, một đôi bàn tay sáng tạo cùng hắn cầm thương đâm ra.

Nhưng rốt cuộc vẫn không thể chống lại ý hủy diệt mạnh mẽ này.

Cho dù sáng tạo thế nào, cuối cùng cũng sẽ bị hủy diệt.

Keng!

Tiếng dây cung căng lên đột nhiên vang lên, mấy người quay đầu lại.

Chỉ thấy Ô Thiên Nghị cầm một cây cung dài màu tím, ý kiếm mạnh mẽ của hắn biến thành mũi tên, đáp trên dây cung, bị hắn kéo thành hình trăng tròn.

"Gào!"

Cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ đó, chín mặt trời đen sau lưng tên giả Ô Thiên Nghị tràn ra, vô tận hàn ý tỏa ra, nơi này như chìm vào đêm cực.

Vù!

Ý kiếm rời khỏi dây cung, trong bóng tối như một luồng sáng màu tím rực rỡ, trong nháy mắt xuyên thủng chín mặt trời đen.

Cuối cùng, đâm vào tim hồn ma.

Cùng với việc mặt trời ló dạng, ba người cùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời.

Ánh nắng chiếu vào người họ, kéo dài bóng của họ.

"Mặt trời mọc rồi."

Ba người vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa nhíu mày, quay đầu nhìn Hứa Thiên Diệp vẫn đang ngồi xếp bằng.

Thời gian không còn kịp nữa rồi…

"Đó là họa tiết gì vậy?"

Ô Thiên Nghị thu kiếm, nhíu mày nhìn họa tiết âm dương không ngừng xoay tròn dưới chân hắn, có chút nghi hoặc.

"Trông thì đơn giản… nhưng có vẻ rất thâm sâu."

Đông Phương Thanh Mộc có nội tâm trong sáng nhất, có thể cảm nhận rõ ràng rằng họa tiết đó chứa đựng hai loại ý chí cực đoan.

Ánh sáng mặt trời như thủy triều từ từ tiến về phía Hứa Thiên Diệp đang ngồi xếp bằng, bóng tối từng bước bị xua tan.

Xì!

Ngay khi bị ánh nắng chiếu vào, trăm quỷ hét lên chói tai, biến thành từng luồng khói đen, một lần nữa hòa vào trong trận pháp, chờ đợi đêm tối một lần nữa buông xuống.

Chỉ còn lại lão bà và Hứa Thiên Diệp giả, trốn trên xà nhà, chăm chú nhìn chằm chằm về phía bên kia.

Uy áp của Thẩm An Tại đã tan đi nhưng dù vậy, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh nắng mặt trời là thứ gây tử vong đối với bọn họ.

"Nhanh lên nào…"

Đông Phương Thanh Mộc gãi đầu, lo lắng đi vòng quanh.

Mặc dù không quen biết người trước mặt này lắm nhưng dù sao cũng là người cùng nhau vào sinh ra tử, hắn không muốn đối phương cứ chết như vậy.

Có thể kết thiện duyên thì tốt nhất là nên kết.

Thẩm An Tại nhìn thấy ánh nắng mặt trời ngày càng đến gần Hứa Thiên Diệp, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng, hai tay sau lưng từ từ ngưng tụ thành kiếm chỉ.

Trong thời gian này, ánh mắt của Lý Trường Sinh vẫn luôn đặt trên bầu trời, nhìn bóng người trong ánh sáng vàng kim đó.

Hắn cau mày, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, dường như muốn nhìn ra điều gì đó.

"Xong rồi, mặt trời đã hoàn toàn mọc."

Sắc mặt Ô Thiên Nghị tối sầm lại.

Bên kia, ánh nắng chiếu vào mặt Hứa Thiên Diệp, phản chiếu đôi mày và đôi mắt của hắn.

Mấy người đều nín thở, như thể đã nhìn thấy cảnh hắn biến thành khói đen tan biến như trăm quỷ.

Nhưng điều kỳ lạ là, Hứa Thiên Diệp lại bình an vô sự, căn bản không có chuyện gì xảy ra.

"A!"

Tiếng hét thảm thiết vang lên, mấy người bọn họ đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía lão bà và Hứa Thiên Diệp giả đang trốn.

Ánh mắt bọn họ lộ vẻ kinh hoàng, quần áo và cơ thể như bị thiêu đốt, bùng cháy ngọn lửa hùng hùng.

Nhìn lại dưới chân bọn họ, lại xuất hiện một họa tiết âm dương giống hệt nhau.

"Đây là…"

Ba người kinh ngạc không thôi, không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

"âm dương hoán vị, lưỡng cực nghịch đảo…"

Hứa Thiên Diệp từ từ mở mắt, thở ra một hơi mệt nhọc.

“Mặc dù chỉ là lông trên da thú nhưng âm Dương phù này, cuối cùng ta cũng đã ngộ ra.”

Hắn nhìn sâu vào bóng người ánh sáng vàng trên bầu trời, ánh mắt lộ vẻ tôn kính, đứng dậy hành lễ.

Nếu không phải đối phương chỉ bảo ngày thường thì làm sao hắn có thể ngộ ra được đạo lý âm dương này.

âm Dương phù này quá thâm sâu, nếu thực sự trở nên mạnh mẽ, hắn không thể tưởng tượng được, rốt cuộc có thể phát triển đến mức nào.

Thẩm An Tại nhìn bốn người đang tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, mỉm cười gật đầu, thân hình dần dần biến mất.

“Hắn… là ai?”

Ô Thiên Nghị ngây người nhìn ánh sáng vàng tan biến, đầy vẻ nghi hoặc.

“Không biết, vừa rồi ta có thể lĩnh ngộ kiếm pháp mới, là vì có người truyền đạo bên tai ta, nghĩ lại… chính là hắn.”

Đông Phương Thanh Mộc ánh mắt sâu thẳm, lên tiếng nói.

“Ta cũng vậy.” Lý Trường Sinh gật đầu.

“A? Các ngươi cũng vậy sao?”

Ô Thiên Nghị vẻ mặt ngơ ngác, càng nhíu chặt mày.

“Hắn hẳn không phải là Mộ Dung Thiên, mặc dù kiếm ý vô song đó rất quen thuộc nhưng tên nhóc đó không hiểu biết nhiều như vậy.”

Lý Trường Sinh lắc đầu, ánh mắt lóe lên.

“Biết được Vô Song Ngự Kiếm quyết, lại tinh thông đủ loại võ đạo… trong ấn tượng của ta, hình như chỉ có một

người.”

Ba người

“Sư phụ của Mộ Dung Thiên!”

Trong ký ức của ba người bọn họ, chỉ có vị phong chủ Thanh Vân phong đó là hình như cái gì cũng biết.

Nhưng mà…

Hắn không phải đã chết rồi sao, sao có thể sống lại được?

“Nghĩ nhiều vô ích, đợi sau khi vượt qua tử lộ, lên Long môn hỏi tên ngốc kia là được.”

Ô Thiên Nghị lắc đầu, nhìn về phía cung điện ở cuối hành lang.

Nơi đó, chính là lối ra của cửa ải đầu tiên.

Chương 709: Gặp lại Hồ Lô

Bên ngoài.

Thẩm An Tại thu hồi ánh mắt, trong mắt cũng hiện lên vài phần mệt mỏi.

Mặc dù hiện giờ linh nhãn của hắn có thể tự do thi triển nhưng sử dụng trong thời gian dài vẫn sẽ mệt.

"Cửa ải đầu tiên đã vượt qua, nghỉ ngơi một chút, đến lúc đó tiếp tục xem bọn họ vượt cửa ải thứ hai."

Thẩm An Tại nhắm mắt tại chỗ, nuốt xuống vài viên đan dược mà không để lộ dấu vết, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Đã qua mấy ngày rồi, không biết tình hình bên trong Long môn thế nào."

Vân Quyết Tử vuốt râu, lẩm bẩm nói.

Tốc độ thời gian bên trong chậm hơn bên ngoài rất nhiều.

"Đạo Thành có được Huyền Linh chi thể, ở bên trong Long môn, hắn hẳn là người nhàn nhã nhất, lão đạo sĩ ngươi còn lo lắng cái gì?"

Đại trưởng lão liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói.

"Ha ha ha, cái này mà ngươi cũng biết." Vân Quyết Tử cười lớn.

Bên cạnh, Liễu Vân Thấm hơi nhíu mày.

Huyền Linh chi thể, ý chỉ thể chất đạo thể.

Tương truyền là thể chất có thể giao lưu với bất kỳ linh thể nào có ý chí yếu ớt, bao gồm cả những yêu thú không thể nói

và thậm chí cả hung thú ẩn náu trong tinh hải đều có thể giao lưu.

Tương truyền người sở hữu thể chất này trời sinh đã có một loại sức mạnh thân thiện, tựa như thiên nhiên đất trời, có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời và ánh trăng để hỗ trợ tu luyện.

Những yêu thú tinh quái đi theo hắn cũng có thể nhận được không ít lợi ích.

"Tiên Vũ hạc huyết mạch Hoàng phẩm cũng có thể thu phục, nghĩ đến Đạo Thành ở bên trong, e rằng cũng có thể nghe thấy tiếng của những linh Long hồn đã khuất."

Đại trưởng lão ánh mắt lóe lên: "Nếu hắn có thể dẫn dụ được linh hồn Tổ long, không quá ngàn năm, e rằng ở phương trời này, lại sẽ xuất hiện một vị tiên quân Bất Hủ."

"Có lẽ là hai vị cũng nên."

Vân Quyết Tử mỉm cười, nhìn về phía Liễu Vân Thấm: "Đệ tử của Liễu trưởng lão chính là nữ đế chuyển thế, tu luyện thuận buồm xuôi gió, trong ngàn năm đạt đến cảnh giới Bất Hủ hẳn không phải là chuyện khó."

"Thậm chí cả Cửu Huyền Thanh Tâm thể của Liễu trưởng lão cũng là người đứng đầu Thanh Tâm tông trong vạn năm qua, sau khi phá phong từ hạ giới đến thượng giới, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, đã leo lên đến cảnh giới Hoàng."

Hắn hơi nheo mắt: "Nghĩ đến trong vòng năm trăm năm, hẳn có thể vào cảnh giới Cực cảnh chứ?"

Đối mặt với ý tứ trong lời hắn, Liễu Vân Thấm chỉ mỉm cười dịu dàng: "Vân trưởng lão quá khen rồi, chỉ là dựa vào tông môn mà thôi."

Nghe lời hai người, sắc mặt đại trưởng lão có chút nghiêm túc.

So sánh mà nói, lần này bên trong Hoàng Đạo Long môn, dường như chỉ có một người có thể tranh phong với hai yêu nghiệt kia, chính là Mộ Dung Thiên.

Nhưng tu vi của hắn lại yếu hơn không ít, chỉ có Thánh cảnh nhất phẩm.

Còn Thượng Quan Hiểu và Mộng Đình, so với những người kém hơn thì có thừa, so với những người giỏi hơn thì không đủ, khó mà tranh giành ánh trăng sáng.

"Theo như ta được biết, ba tiểu gia hỏa đến từ Thiên Huyền giới lần này muốn vượt qua tử lộ, thiên phú đều không yếu, nếu có thể thành công đi ra khỏi tử lộ, tương lai thành tựu, e rằng sẽ không nhỏ."

Liễu Vân Thấm khiêm tốn, vẫn không quên nhắc đến ba người Lý Trường Sinh.

"Ba người bọn họ…"

Đại trưởng lão và Chấp Pháp đường chủ nhìn nhau, trong lòng thở dài.

Bọn họ cũng biết thiên phú của ba người đó không yếu nhưng so với Mộ Dung Thiên vẫn kém hơn một chút, nếu cùng lúc bỏ nhiều tài nguyên để bồi dưỡng bốn người ở hạ giới, những cao tầng thực sự của nội môn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Rốt cuộc bên trong Linh môn cũng có các phe phái riêng, để tranh giành tài nguyên cho người của mình, ngấm ngầm ngươi tranh ta đoạt, tự giết lẫn nhau cũng không phải là không có tiền lệ.

"Tử lộ thậm chí có thể nói là mười phần chết chắc, bọn họ trừ khi được thiên mệnh chiếu cố, nếu không thì thật khó mà vượt qua."

Đại trưởng lão lắc đầu thở dài, trong lòng đã chuẩn bị cho cái chết của bốn người.

Bọn họ muốn vượt qua, mình cũng không có cách nào ngăn cản.

Mỗi người có lựa chọn của riêng mình.

"Biết đâu… bọn họ chính là người được thiên mệnh chiếu cố." Liễu Vân Thấm ánh mắt lóe lên, không biết vì sao, quỷ thần xui khiến lại vô tình liếc nhìn một người mặc áo trắng đang nhắm mắt dưỡng thần trong đám người.

…

Bên trong Long môn.

Trên bộ xương rồng cuộn, đã có không ít người đứng, đang chăm chú nhìn chằm chằm vào hư không, ngươi tới ta lui, hai người đánh nhau bằng nắm đấm.

"Thời gian sắp hết rồi."

Bộ xương rồng cuộn run rẩy càng dữ dội, thậm chí còn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng rồng gầm như sấm.

"Mẹ kiếp, tên này rốt cuộc là quái thai gì, sức mạnh thân thể mạnh mẽ như vậy, đan dược cũng nuốt từng nắm một!"

Sau một lần nổ tung nữa, Thượng Quan Hiểu lau đi vết máu trên khóe miệng, sắc mặt khó coi.

Những phù văn trên người hắn đã vỡ vụn, gần như toàn bộ đều sắp vỡ nát.

Còn ở phía trước, Mộ Dung Thiên dường như cũng đã đến hồi cùng đường, hai nắm đấm máu thịt mơ hồ, ngay cả long giáp màu vàng trên người cũng đầy vết nứt, hắn móc ra một nắm đan dược từ trong ngực ra rồi nuốt chửng.

“Không thể trì hoãn nữa, Cầu Long chi Khí sắp phục hồi, phải giết chết tên nhóc này trước đã!”

Ánh mắt Thượng Quan Hiểu trở nên tàn nhẫn, trên hai tay hắn đột nhiên xuất hiện một đôi bao tay bạc khắc đầy phù văn, sức mạnh mạnh mẽ theo nắm đấm của hắn truyền đi xa.

Sau khi đeo bao tay vào, cả người hắn đều tỏa ra một khí thế của bậc đế vương, tựa như một vị vua thống trị thiên hạ.

“Đó là… Hoàng khí!”

Đồng tử đám người co lại, không ngờ đối phương còn mang theo một đôi Hoàng khí vào.

“Xong rồi, tên kia chết chắc.”

“Bí pháp vốn đã đến cực hạn, giờ Thượng Quan Hiểu lại lấy ra Hoàng khí, trong vòng ba chiêu, hắn chắc chắn sẽ chết!”

Gần như tất cả mọi người vào lúc này đều tuyên bố cái chết của Mộ Dung Thiên.

Mộng Đình và Đạo Thành nhìn Mộ Dung Thiên toàn thân đầy máu, đều lắc đầu.

Đến đây là hết rồi.

Dù sao cũng là người đến từ hạ giới, cho dù thiên phú và kỹ pháp có mạnh đến đâu, so với nền tảng thì làm sao có thể so sánh được với Thượng Quan Hiểu lớn lên ở thượng giới từ nhỏ?

Đôi mắt đẹp của Lăng Phi Sương long lanh, khi chuẩn bị ra tay, đồng tử lại đột nhiên co lại.

Chằm chằm nhìn vào quả hồ lô đỏ vàng xuất hiện trong lòng bàn tay Mộ Dung Thiên, trên đó mơ hồ có thể thấy ba lớp xiềng xích.

“Đó là…”

Mộ Dung Thiên từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Hiểu đang cười dữ tợn lao tới.

“Sư phụ, đến cùng vẫn phải nhờ đến sự giúp đỡ của người.”

Theo tiếng hắn nhẹ nhàng mở miệng, một tiếng “Rắc” vỡ giòn tan vang lên.

Trên quả hồ lô đỏ vàng, có một sợi xiềng xích bị đứt.

Trong nháy mắt, một luồng uy áp khủng bố bao trùm toàn bộ Hoàng Đạo Long môn.

Sức mạnh mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi, trong mắt tràn đầy sự không thể tin nổi.

Đó… mới chính là khí thế của bậc đế vương.

Ngay cả Thượng Quan Hiểu đang lao tới, dưới luồng khí tức khủng bố đó, cũng như bị sa vào vũng bùn, không thể nhúc nhích, hai mắt đỏ ngầu.

Trên quả hồ lô đỏ vàng đó, hắn ngửi thấy một mùi tử vong nồng nặc.

Đó là… Đế khí sao!?

“Đệ tử Mộ Dung Thiên, mời, bảo bối quay người!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lạnh lùng, từ từ đưa quả hồ lô trong tay ra.

Vù!

Nắp hồ lô mở ra, một luồng ánh sáng trắng phóng lên trời, mơ hồ có thể nhìn thấy một thanh phi đao hình thù kỳ lạ lóe lên.

Phụt!

Gần như trong nháy mắt, biểu cảm của Thượng Quan Hiểu cứng đờ.

Trên cổ hắn, từ từ xuất hiện một đường máu.

Cảnh tượng này, bị tất cả mọi người nhìn thấy, đều ngây người.

Quả hồ lô đó…

Thật khủng khiếp!

…

Chương 710: Không có gì để nói

Cùng với sự tối sầm của đôi mắt Thượng Quan Hiểu, sinh cơ trong cơ thể hắn dường như tan biến hoàn toàn dưới ánh sáng trắng lóe lên đó.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều hít một hơi lạnh, nhất thời không nói nên lời.

Giết chết trong nháy mắt!

Giết chết Thượng Quan Hiểu đã lấy ra Hoàng khí trong nháy mắt!

Thậm chí không cho hắn cơ hội ra tay, căn bản chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Mãi đến khi đầu và thân người ầm ầm ngã xuống, bụi đất tung lên, mọi người mới phản ứng lại.

"Đó là Đế khí sao!?"

Tiếng kinh hô vang lên, ánh mắt của tất cả mọi người lại một lần nữa tập trung vào quả hồ lô đỏ vàng trong tay Mộ Dung Thiên.

Cùng với ánh sáng trắng chui vào, nắp hồ lô lại đậy lại, sau đó ánh sáng lóe lên, hư hóa biến mất.

Tất cả uy năng đều tan biến trong nháy mắt, như thể đã tiêu hao hết.

"Không, đó không phải là Đế khí thực sự."

Trong đám người, Đạo Thành hiểu biết rộng rãi lên tiếng trước, ánh mắt sáng tối bất định.

"Có lẽ chỉ là đồ dùng một lần, mô phỏng theo uy năng của Đế khí, dùng xong thì biến mất."

Nghe lời giải thích của hắn, mọi người có mặt đều bừng tỉnh, càng thấy lời giải thích này có thể chấp nhận được.

Rốt cuộc, người hạ giới sao có thể sở hữu Đế khí?

Hơn nữa, hắn chỉ là một Thánh cảnh nhất phẩm, làm sao có thể tự do vận dụng Đế khí.

Nếu đổi lại là Đế khí thực sự, chỉ sợ chỉ cần thể hiện một chút uy năng, bản thân hắn cũng sẽ bị phản phệ mà chết.

Trong số tất cả mọi người, chỉ có Lăng Phi Sương là sắc mặt nghiêm túc, không nói một lời.

Người khác không biết nhưng nàng lại rõ ràng.

Đó chính là Đế khí thực sự!

Chỉ là… có lẽ đã bị áp dụng một loại phong ấn nào đó nên khiến người ta trông giống như đã sử dụng xong rồi vỡ tan biến mất.

Nghĩ lại, đây chỉ là thủ đoạn mà sư phụ của Mộ Dung Thiên để lại, sợ hắn mang họa vào thân.

Sau khi giết chết Thượng Quan Hiểu, sắc mặt Mộ Dung Thiên lạnh lùng, trực tiếp thu hết đồ đạc của đối phương vào túi, ánh mắt rơi vào đám người, dừng lại trên người nữ tử có dung mạo xinh đẹp.

Mộng Đình bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, trong lòng dâng lên một luồng hàn khí.

Ngay lập tức lên tiếng: "Mộ Dung sư đệ, chuyện của ngươi và Thượng Quan Hiểu, mọi người đều nhìn thấy, là hắn động

sát tâm trước, ngươi chỉ là tự vệ, nghĩ rằng các trưởng lão trong môn cũng sẽ không nói nhiều.”

Lời nói vừa dứt, Mộ Dung Thiên mới thu hồi ánh mắt.

Đây chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Chỉ dùng kiếm thuật giết chết Thượng Quan Hiểu, có lẽ sẽ khiến những người ở đây kiêng dè mình nhưng lại không đạt được hiệu quả răn đe.

“Cái khí Cầu Long này, ta Mộ Dung Thiên muốn, còn ai muốn tranh không?”

Hắn đi đến bên cạnh Lăng Phi Sương, một cước đạp nát bộ xương Cầu Long đang run rẩy muốn đứng dậy, lạnh lùng lên tiếng.

“Cái này… Đã là Mộ Dung huynh nhìn thấy trước, chúng ta cũng không đến nỗi phải tranh giành.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ rời đi ngay, sẽ rời đi ngay.”

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thiên, không ít người ở đây đều cảm thấy rùng mình, vội vàng chắp tay cáo lui.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, sát khí trên người thanh niên áo đen đó nồng đậm đến mức nào.

Nếu bọn họ thực sự muốn cướp thì e rằng sẽ thực sự chết.

Đạo Thành nheo mắt lại, quát lớn một tiếng.

“Đều đứng lại!”

Một tiếng quát lớn, khiến tất cả những người chuẩn bị bỏ chạy dừng bước, nhìn nhau, không biết phải làm gì tiếp theo.

Còn Mộ Dung Thiên nhìn về phía trên cao, hắn cưỡi hạc tiên, hai mắt hơi nheo lại.

Lăng Phi Sương cau mày, xem ra, chuyện nàng lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Đạo Thành nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên, nheo mắt mở miệng.

"Trong cơ thể ngươi có long huyết đúng không?"

"Có thì sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Thiên không hề sợ hãi.

"Không sao, chỉ muốn hỏi ngươi có thể cho ta mượn một giọt tinh huyết không?"

"Không được."

Câu trả lời của hắn cũng rất dứt khoát và gọn gàng.

Đùa à, máu bình thường thì không sao nhưng nếu muốn tinh huyết, thứ đó không thể tùy tiện cho người khác được.

Vạn nhất đối phương lợi dụng giọt tinh huyết này làm gì đó để khống chế hắn thì sao?

Phải biết rằng có một số người thông thạo thuật ngải hoặc thuật rối, đừng nói là tinh huyết, cho dù chỉ là một giọt máu bình thường, họ cũng có thể thông qua thuật pháp để đạt được mục đích ảnh hưởng đơn giản đến người khác, thậm chí là khống chế trực tiếp.

"Không có gì để nói sao?" Giọng điệu của Đạo Thành lạnh đi vài phần: "Ta sẽ không dùng giọt tinh huyết đó để làm chuyện gì quá đáng, hồn Tổ long ở đây, ngươi hẳn đã nghe nói rồi, ta có cách dùng tinh huyết của ngươi để dẫn nó ra."

"Đến lúc đó, mọi người dựa vào thực lực của mình."

"Không có gì để nói."

Mặc dù hắn nói hay đến mấy, Mộ Dung Thiên vẫn lắc đầu.

Sư phụ đã không chỉ một lần dạy hắn, bên ngoài hiểm ác, không thể tùy tiện tin người khác.

Lúc này, nơi đây trở nên im lặng, những người vây xem nhìn nhau, sắc mặt khác nhau.

Bọn họ hiểu lý do Đạo Thành gọi bọn họ trở lại.

Hồn Tổ long!

Có được nó… tương lai có hy vọng lĩnh ngộ được sức mạnh bản nguyên thực sự của trời đất, bước vào cảnh giới Bất Hủ!

Trong nháy mắt, sự khao khát đối với cơ duyên lớn như vậy đã đè bẹp sự kiêng dè trong lòng bọn họ.

Tất cả mọi người đều thở dốc gấp gáp, bọn họ đến đây, căn bản không ngờ rằng có cơ hội có thể có được hồn Tổ long.

Cho dù còn có Đạo Thành, Lăng Phi Sương, Mộng Đình, những đệ tử hàng đầu của các tông môn lớn.

Nhưng bọn họ không phải không có cơ hội, mặc dù rất nhỏ nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy biết đâu mình chính là người may mắn trong số hàng vạn người.

Vạn nhất cuối cùng hồn Tổ long lại bị mình có được thì sao?

Như vậy, cuộc đời sau này của mình cũng sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Ngươi bây giờ đã bị thương nặng, nếu mọi người cùng ra tay, chắc hẳn trước khi ngươi kiệt sức, cũng không giết chết được nhiều người như vậy.”

Đạo Thành thản nhiên mở miệng, hắn cười hạc tiên, mặc dù có phong thái tiên phong đạo cốt nhưng lời nói ra lại có phần bức người.

“Phải không.”

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, từ từ rút thanh Thiên Thanh kiếm sau lưng ra.

Khi giao chiến với Thượng Quan Hiểu, hắn thậm chí còn chưa từng rút kiếm.

Bởi vì hắn đang dưỡng thế, dưỡng thanh kiếm vô song của hắn.

“Lên!”

Thấy hắn đối mặt với nhiều người như vậy mà vẫn không chịu nhượng bộ, ánh mắt Đạo Thành lạnh đi, lập tức quát khẽ một tiếng.

Đồng thời, hắn cũng cưỡi hạc tiên lao xuống, trong tay xuất hiện một cây phất trần.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn nghiến răng, ùa lên.

Cơ duyên hồn Tổ long, không thể bỏ lỡ!

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, căn bản không thèm nhìn Đạo Thành lấy một cái.

Hắn cầm kiếm, trực tiếp nghênh đón đám người đang ùa tới.

“Ngu ngốc.”

Thấy hắn lại để lộ khoảng trống phía trên cho mình, trong mắt Đạo Thành lóe lên vẻ chế giễu.

Hắn vung phất trần, một bóng hổ dữ gào thét lao ra, như muốn xé nát Mộ Dung Thiên ngay tại chỗ.

Nhưng một bóng hình mảnh mai đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng, như thể có hàng vạn cánh hoa lá bay theo.

Ầm!

Bóng hổ dữ tan biến, ngay cả Đạo Thành cũng bị luồng khí mạnh mẽ đó chặn lại, ngưng lại giữa không trung, kinh ngạc.

Lăng Phi Sương một thân áo trắng, lướt đi trên không trung.

Nàng có đôi mày như núi xa, sắc mặt lạnh lùng.

"Lăng Phi Sương, ngươi có ý gì?"

Đạo Thành nheo mắt, không ngờ đối phương lại ra tay ngăn cản mình.

"Ai dám động đến hắn, kẻ đó chết."

Giọng nói lạnh lùng, hờ hững phát ra từ miệng nữ tử, lạnh lẽo không chút tình cảm.

Chỉ sáu chữ đơn giản nhưng lại khiến không gian nơi đây lạnh đi vài phần.

Những luồng băng giá lan tỏa, cả bầu trời trông như thế giới băng tuyết, phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Chương 711: Thiên Sơn Vạn Thủy

Nghe nàng nói, sắc mặt Đạo Thành rõ ràng thay đổi.

"Không ngờ đường đường Thánh nữ Thanh Tâm tông lại bao che cho một tên từ hạ giới lên."

"Ta cũng từ hạ giới lên."

Lăng Phi Sương sắc mặt bình thản.

"Nhưng trong người ngươi có tàn hồn của Nữ Đế, là Nữ Đế chuyển thế, nói cho cùng, ngươi chính là người thượng giới, chỉ là đi một chuyến hạ giới mà thôi."

"Vì một tên hạ giới mà ngươi muốn làm trái với ta, làm trái với Đạo môn?"

Đạo Thành thấy nói không thông, không khỏi lấy danh nghĩa tông môn ra.

"Ghê tởm."

Ai ngờ, Lăng Phi Sương nghe hắn nói vậy, lại nhíu mày, lộ vẻ chán ghét.

Điều này cũng khiến sắc mặt Đạo Thành lập tức khó coi.

"Hừ, nếu ngươi cố chấp không nghe, vậy thì để ta thử xem, Thánh nữ Thanh Tâm tông ngươi rốt cuộc có mấy cân mấy lượng, có phải danh Bất Hủ truyền hay không!"

Hắn hừ lạnh, phất trần lại vung lên.

Trong nháy mắt, hạc tiên dưới chân hắn kêu lên, toàn thân bỗng bùng cháy ngọn lửa màu xanh, cùng hắn lao xuống.

Đối mặt với uy áp mạnh mẽ đó, Lăng Phi Sương sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không sợ.

Ấn ký đạo liên giữa mày nàng lóe lên, trực tiếp nghênh đón.

Còn Mộ Dung Thiên thì đang trong đám người, kiếm quang tung hoành.

"Kiếm của hắn nhanh thật!"

"Không ngờ hắn giỏi nhất không phải thể tu, mà là kiếm đạo… á!"

Tiếng kêu thảm liên tục vang lên.

Những người này đều mới bước vào Thánh cảnh, mặc dù liên thủ vây công nhưng đối với Mộ Dung Thiên, chỉ như kiến hôi mà thôi.

Kiếm của hắn, trong cùng cảnh giới, chỉ có số ít người có thể đỡ được.

"Để ta thử xem kiếm đạo Đại Hà của ta!"

Trong đám người, đột nhiên có một thanh niên cường tráng xông lên trời, tay cầm trường kiếm chém xuống.

Cũng là kiếm tu, kiếm của hắn khí thế hùng hồn, một kiếm chém ra, như sông lớn cuồn cuộn, vô biên vô tận.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, chỉ một ánh mắt, đã khiến đồng tử của thanh niên đó co lại.

Một ý chí vô song khủng bố lan tỏa.

Thanh niên áo đen đứng ở đó, như một vị quân vương kiêu ngạo, vạn kiếm cúi đầu, không ai có thể sánh vai.

Mà dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn, ý kiếm Đại Hà cuồn cuộn đó lại chảy ngược lên.

Ầm ầm!

Cùng với tiếng nổ vang, thanh niên cường tráng toàn thân đầy máu, ngã xuống đất, hai mắt dần tối lại.

Hắn đến chết cũng không ngờ, kiếm ý mình vung ra, lại chỉ dưới một ánh mắt của đối phương mà phản lại mình.

Giống như…

Thanh niên áo đen kia, chính là quân vương của kiếm.

Mộng Đình nhìn thấy cảnh này, đứng tại chỗ có chút không biết làm sao.

Nàng cắn răng, không ngừng suy nghĩ.

Mình nên theo người ngoài bắt nạt Mộ Dung Thiên, hay nên giúp hắn?

Dù sao cũng là người của Linh môn, nếu tự giết lẫn nhau…

"Không được!"

Cuối cùng, nàng vẫn lắc đầu, hai tay hư vẽ.

Ánh sáng phù văn lóe lên, một bàn tay sấm sét khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Xoẹt!

Sau lưng Mộ Dung Thiên, một người mặc đồ đen ẩn núp trong hư không, vừa định ra tay đánh lén thì toàn thân cháy đen, bốc khói đen rơi thẳng xuống.

"Ta đến giúp ngươi!"

Mộng Đình bay lên, nhíu chặt mày.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh lẽo kia lóe lên vẻ kinh ngạc.

Bản thân mình không có giao tình gì với nàng, không ngờ nàng lại ra tay giúp mình.

Mặc dù nói… cho dù nàng không đến giúp, mình cũng có thể giết sạch những người ở đây trừ Đạo Thành và một số ít người khác.

“Đa tạ.” Mộ Dung Thiên gật đầu, nắm chặt Thiên Thanh kiếm, thi triển Cửu Dương Thiên Phần, trực tiếp thiêu chết mấy người gần đó, khiến họ kêu thảm thiết.

Nhưng có thể che giấu được một lá bài tẩy khác của mình, cũng là một điều khá tốt.

…

Nơi khác, bên trong tử lộ.

Bốn người đi trên sông, nghênh đón gió chiều không ngừng tiến về phía trước.

“Đã bay ít nhất tám nghìn dặm rồi, sao vẫn chưa thấy điểm cuối?”

Ô Thiên Nghị nhíu mày, trong lòng đã bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

“Hứa huynh, vẫn chưa nhìn ra sự kỳ lạ của trận pháp này sao?”

Đông Phương Thanh Mộc quay đầu hỏi.

“Trận pháp thậm chí còn chưa được kích hoạt.”

Hứa Thiên Diệp lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi.

Hắn không cảm nhận được một chút hơi thở Phù đạo nào, hoặc là trận pháp này chưa thực sự được kích hoạt, hoặc là đã được kích hoạt, mà với tầm mắt của hắn thì lại không thể quan sát được.

Dù là kết quả nào, đối với bọn họ đều không phải là chuyện tốt.

“Ôi chao, đạo gia thực sự không nên đi theo các ngươi vào nơi quỷ quái này, vừa mới thoát khỏi trận Bách Quỷ, giờ lại rơi vào mê cục.”

Đông Phương Thanh Mộc ngậm một ngọn cỏ đuôi chó, quay đầu lại nhìn với vẻ u oán.

Đường về cũng là sông biển mênh mông, xa xôi không thể với tới.

“Quay lại cũng không được, tiến lên cũng không có điểm dừng, chẳng lẽ phải chạy cả đời sao?”

“Bây giờ từ bỏ còn quá sớm, đây mới chỉ là cửa thứ hai của tử lộ, còn có cửa thứ ba.”

Lý Trường Sinh giọng điệu bình thản, hắn được coi là người có cảm xúc ổn định nhất trong bốn người.

“Ôi chao, đạo gia không muốn đi nữa, mệt quá.”

Vừa nghe còn có cửa thứ ba, Đông Phương Thanh Mộc liền mặt đắng.

Gần như ngay khi hắn nói xong câu này, toàn bộ sông biển đột nhiên nổi gió nổi mây.

Cơn gió mạnh thổi khiến mấy người ngã nghiêng ngả ngửa, những con sóng ngập trời ập đến, như thể muốn chọn người mà ăn thịt.

“Không ổn, ta không thể sử dụng linh nguyên được!”

“Ngay cả linh khí thần hồn cũng bị phong ấn!”

Vừa định chống cự, mấy người liền kinh ngạc phát hiện bên trong cơ thể mình trống rỗng, thậm chí ngay cả việc lơ lửng trên không cũng không làm được, trực tiếp rơi xuống mặt nước đang dao động bên dưới.

“Không ổn, đừng phân tán!”

Hứa Thiên Diệp chìm nổi trong nước, cố gắng kêu lên.

“Đạo gia… ọc ọc…”

“Không biết bơi…”

Đông Phương Thanh Mộc vung tay loạn xạ, đã sặc mấy ngụm nước.

Ngay khi hắn sắp chìm xuống, một bàn tay lớn nắm lấy vai hắn, đột nhiên kéo hắn lên.

“Còn mẹ ngươi còn không biết bơi!?”

Lý Trường Sinh trừng mắt nhìn hắn.

“Khụ khụ… Đạo gia cũng không nghĩ tới cái cảnh giới này rồi, còn có thể chết đuối!”

Đông Phương Thanh Mộc vừa ho vừa mở miệng nói với vẻ mặt vô tội.

“Nhìn kìa, là núi, phía trước có núi!”

Đột nhiên, giọng nói của Ô Thiên Nghị kéo suy nghĩ của hai người trở lại.

Bốn người cùng nhìn về phía xa, ở tận cùng cực kỳ xa xôi, giữa những đám mây mù, mơ hồ có thể nhìn thấy một ngọn núi hùng vĩ ở phía xa, cao ngất trời.

“Cửa thứ hai có tên là Thiên Sơn Vạn Thủy, nếu ta đoán không nhầm… chúng ta nên…”

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp nghiêm trọng.

“Có phải bơi đến ngọn núi đó là có thể thoát khỏi trận pháp thứ hai này không?”

Ô Thiên Nghị hét lớn.

“Đúng vậy nhưng quá trình này… có lẽ cần phải lặp lại một nghìn lần, mười nghìn lần!”

Ngay sau đó, câu trả lời tiếp theo của Hứa Thiên Diệp khiến sắc mặt mọi người đều chùng xuống.

Nếu tu vi còn, đừng nói là nghìn lần vạn lần, cho dù là mười vạn lần, một triệu lần, bọn họ cũng không để vào mắt.

Nhưng bây giờ, với thân phàm, muốn vượt nghìn núi, lội vạn sông…

Thực sự có thể sao?

"Sóng lại đến rồi!"

Đông Phương Thanh Mộc hét lớn, theo bản năng ôm chặt lấy cổ Lý Trường Sinh, cưỡi lên người hắn, ấn đầu hắn xuống.

Lý Trường Sinh: "Ọc ọc…"

Phía trước, những con sóng nối liền trời đất che khuất tầm nhìn, hung hăng nuốt chửng bốn người đang chìm nổi trong sông biển.

…

Chương 712: Dị tượng Long môn

Ầm ầm…

Trên một hòn đảo, sóng biển rút đi, Đông Phương Thanh Mộc toàn thân ướt sũng, khó khăn đứng dậy từ trong nước.

Hắn nằm sấp trên phiến đá xanh, đấm một cái vào ngực, liên tục phun ra mấy ngụm nước lớn.

"Mệt muốn chết…"

Đông Phương Thanh Mộc nằm ngửa ra đất thành hình chữ đại, nhìn lên bầu trời, thở không ra hơi.

"Xong rồi, đều không thấy bọn họ đâu nữa, đạo gia ta chắc phải chết ở đây mất."

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Đông Phương Thanh Mộc mới từ từ đứng dậy, lau những giọt nước trên mặt, nhìn xung quanh.

Đây là một hoang đảo, mơ hồ có thể nhìn thấy ngọn núi cao chót vót ở phía xa.

Lý Trường Sinh và những người khác không biết bị sóng lớn cuốn đi đâu, nếu hắn không may mắn bị cuốn đến hòn đảo này, có lẽ đã chết đuối rồi.

"Bây giờ phải làm sao đây, chết chắc rồi, chết chắc rồi…"

Đông Phương Thanh Mộc lại nằm xuống, lẩm bẩm không ngừng.

Không thể sử dụng tu vi, thậm chí ngay cả sức mạnh của nhục thân cũng trở nên giống như người phàm.

Với tình trạng như vậy, hắn thực sự không nghĩ ra được có cơ hội nào để vượt qua dòng sông mênh mông này, trèo qua ngọn núi đó.

Quan trọng hơn là…

Nghe Hứa Thiên Diệp nói, quá trình như vậy còn phải lặp lại hàng nghìn lần, hàng vạn lần.

Nghĩ đến điều này, Đông Phương Thanh Mộc cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

"Không chạy nữa, mệt chết mất."

Đông Phương Thanh Mộc gối hai tay sau gáy, nằm duỗi chân chữ ngũ, ung dung nhìn ánh nắng trên bầu trời, nhắm mắt lại.

"Chờ chết thôi."

…

Bên kia, giữa biển sóng chập chùng, Lý Trường Sinh thò đầu ra nhìn xung quanh.

Biển rộng mênh mông, không có một bóng người.

Cũng không biết là do trận pháp hay do nguyên nhân gì, tất cả bọn họ đều bị lạc mất.

"Đông Phương Thanh Mộc!"

Hắn gọi lớn nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng sóng biển ầm ầm.

"Tên này, không phải chìm xuống rồi chứ?"

Lý Trường Sinh cau mày.

Ô Thiên Nghị và Hứa Thiên Diệp không thấy hắn cũng không lo lắng, chỉ riêng tên đạo sĩ lười biếng kia.

Không biết bơi, lại còn có tính tình như vậy, nếu không bị chết đuối thì có lẽ bây giờ cũng không biết đang ở đâu chờ chết.

Không đi theo dõi hắn một chút, có lẽ hắn thậm chí còn không có ý định phá trận.

Nhưng biển rộng mênh mông như vậy, đi đâu tìm hắn?

Nếu hắn chìm xuống thì có lẽ bây giờ đã ngỏm củ tỏi rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Trường Sinh lắc đầu.

Xác suất lớn là không, tên đạo sĩ đó phúc lớn mạng lớn, dễ chết như vậy.

"Phải nghĩ cách tìm hắn."

Ánh mắt Lý Trường Sinh lóe lên, nhìn ngọn núi cao chót vót ở phía xa, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại thiền định.

Mặc dù tu vi đã biến mất nhưng với tư cách là Tạo Hóa chi Thể, khả năng cảm tri của hắn khủng khiếp đến kinh người.

Đặc biệt là sau khi mất ngũ giác năm đó, bất cứ lúc nào hắn càng có thể bước vào một trạng thái kỳ diệu.

Đó là hư vô, là sáng tạo.

Là một vùng đất tinh khiết.

Trong mơ hồ, tiếng sóng biển gào thét biến mất, hắn rơi vào trạng thái tĩnh lặng kỳ lạ.

Trong lúc mơ màng, tai hắn hơi động, mơ hồ nghe thấy tiếng ai đó ngáy ngủ.

Bỗng nhiên, hắn mở mắt ra, khẽ mắng một câu.

"Tên đạo sĩ lười biếng, đúng là không biết sống chết, còn ngủ nữa."

Mặc dù mắng như vậy nhưng hắn vẫn bơi về hướng ngược lại với ngọn núi lớn.

May mắn thay, tên kia hẳn là không xa mình, hắn không cảm nhận được hơi thở của Ô Thiên Nghị và Hứa Thiên Diệp, có lẽ đã bị sóng cuốn đi quá xa.

Bên kia.

Ô Thiên Nghị và Hứa Thiên Diệp cũng cô đơn xuất hiện trên biển, nhìn xung quanh không một bóng người.

Trận pháp Thiên Sơn Vạn Thủy này cực kỳ thử thách tâm tính của con người.

Nghĩ đến dưới biển này, không biết đã chôn vùi bao nhiêu bộ xương khô.

"Trận pháp này quá rộng lớn, với thực lực hiện tại của ta, không thể phá được, chỉ có thể tuân theo quy củ, đi đến cuối trận pháp."

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp lóe lên, nghiến răng bơi về phía trước.

Dù thế nào thì hắn cũng phải vượt qua ba cửa tử này, đến nơi Long môn đó, lấy được long khí kéo dài mạng sống cho muội muội.

…

Bên ngoài.

Thẩm An Tại từ từ mở mắt ra.

Nhưng lần này, tầm mắt của hắn lại chạm vào nữ tử mặc áo xanh dịu dàng trên không trung.

Tim hắn đập hụt một nhịp, vội vàng dời mắt đi.

Liễu Vân Thấm hơi nhíu mày, luôn cảm thấy khí chất của người bên dưới có chút quen thuộc nhưng lại không nhớ ra

mình đã gặp ở đâu.

"Ngươi, tên là gì?"

Giọng nói dịu dàng vang lên, khiến mọi ánh mắt đều tập trung vào Thẩm An Tại.

Thấy trưởng lão của Thanh Tâm tông lại hỏi chuyện tên một đệ tử tu vi yếu ớt, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Ngay cả Vân Quyết Tử và đại trưởng lão cũng cau mày, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bọn họ cũng nhìn thấy Thẩm An Tại nhưng lại không cảm nhận được khí chất gì kỳ lạ từ hắn.

Rất bình thường.

"Thưa tiền bối, vãn bối Thẩm An Tại."

Thẩm An Tại tiến lên chắp tay, làm đủ tư thế của một hậu bối, trong lòng có chút chua xót.

"Thẩm An Tại…"

Liễu Vân Thấm khẽ run mi, lẩm bẩm cái tên này mấy lần.

"Tên hay."

Cuối cùng, nàng chỉ khẽ gật đầu, nhìn hắn thật sâu rồi thu hồi tầm mắt.

Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại không khỏi có chút thất vọng.

Hắn hy vọng đối phương nhớ ra mình nhưng lại sợ đối phương nhớ ra.

Tâm lý mâu thuẫn này khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu.

"Sao vậy, Liễu trưởng lão từng gặp hắn sao?"

Vân Quyết Tử vuốt râu, cười ha hả nói.

“Chưa từng gặp, chỉ cảm thấy có chút giống với một người quen.”

Câu trả lời của Liễu Vân Thấm rất đơn giản nhưng lại khiến Thẩm An Tại không khỏi ngẩng đầu lên.

“Người quen?”

Đại trưởng lão nhướng mày: “Người quen mà Liễu trưởng lão nói là?”

“Thiên Huyền giới, phong chủ Thanh Vân phong, Nham Lý.”

Nghe đến cái tên này, mấy người nhìn nhau, ánh mắt đều nghiêm túc hơn mấy phần.

Bọn họ cũng từng nghe đến cái tên Nham Lý.

Trước đó ở Thiên Huyền giới, nếu không phải Nham Lý ra tay, e rằng Thiên Huyền giới đã sớm bị hủy diệt.

Với thân phận Tổ cảnh, giết chết Phệ Hống ở Thánh cảnh.

Ngay cả ở giới thượng mà nói, đây cũng là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Đáng tiếc, thiên tài như vậy, cuối cùng vẫn ngã xuống.

Nghe nàng nói người đó lại có chút giống với Nham Lý, điều này cũng khiến đại trưởng lão và Chấp Pháp đường chủ nhìn hắn nhiều hơn.

“Hắn nhập môn từ khi nào?”

Người trước mở miệng hỏi.

Trưởng lão Lý Tam vội vàng giải thích: “Thưa đại trưởng lão, vừa mới thông qua kỳ thi ngoại môn cách đây vài ngày.”

Thân phận của Thẩm An Tại, hắn đã sớm sắp xếp ổn thỏa.

“Chú ý hắn nhiều hơn, nếu có gì hơn người thì có thể tập trung bồi dưỡng.”

Nói xong câu này, đại trưởng lão không nói thêm gì nữa mà tiếp tục nhìn vào bên trong Hoàng Đạo Long môn.

Bên trong tối đen như mực, hoang vu và chết chóc.

Tử lộ mênh mông, không biết mấy đứa nhỏ kia đã vượt qua cửa thứ nhất thành công hay đã chết rồi?

Vù!

Đúng lúc này, Long môn vốn mờ nhạt bỗng rung chuyển dữ dội, huyền quang tỏa ra bốn phía.

Một luồng uy áp khủng bố bao trùm toàn trường, kèm theo tiếng rồng gầm.

“Đây là… dị tượng Long môn!”

Vân Quyết Tử và đại trưởng lão đều kinh ngạc, sau đó mừng rỡ.

Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi không xuất hiện dị tượng Long môn như thế này!

Điều này có nghĩa là… Tổ long chi hồn sắp xuất hiện!

Chương 713: Xương rồng sống lại

Bên trong Hoàng Đạo Long môn.

Mộ Dung Thiên nắm chặt Thiên Thanh, máu chảy nhỏ giọt xuống theo lưỡi kiếm.

Sát khí trên người hắn khiến mọi người nhất thời đều sợ hãi không dám tiến lên.

Quá mạnh!

Một người một thanh kiếm, vậy mà lại dùng thân thể bị thương giết chết nhiều người như vậy!

Gào!

Đúng lúc này, một âm thanh chấn động vang lên.

Bộ xương khổng lồ của con Cầu Long run rẩy dữ dội, đôi cánh xương rung động, đôi mắt bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Mặt đất rung chuyển, bộ xương Cầu Long vỗ cánh bay lên, khiến không ít người đứng trên bộ xương của nó bị hất tung xuống.

“Chuyện gì thế, Cầu Long sống lại rồi sao!?”

Nhìn bộ xương khổng lồ lơ lửng trên không, mọi người kinh hãi, có thể rõ ràng cảm nhận được áp lực rồng mạnh mẽ.

“Không ổn rồi, nghe nói long khí sống lại nhưng chưa từng nghe nói xương rồng cũng có thể sống lại!”

Sắc mặt Mộng Đình nghiêm trọng, đột nhiên, ánh mắt nàng nhìn về phía Đạo Thành vừa tách khỏi Lăng Phi Sương.

Chỉ thấy đôi mắt của hắn cũng ẩn ẩn lóe lên ánh sáng màu xanh lam.

"Là hắn!"

Chắc chắn là hắn dùng Huyền Linh chi thể làm trò quỷ!

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy!"

Trong lúc mọi người hoảng sợ, ngược lại Đạo Thành lại nở nụ cười.

Hắn nhắm mắt lắng nghe tiếng rồng gầm chói tai, từ từ mở miệng.

"Ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết và không cam lòng của ngươi, hãy trút giận đi, trút hết mọi đau khổ ra, ngay lúc này."

Giọng nói của hắn trầm thấp, như mang theo một loại ma lực nào đó.

"Đầu tiên, hãy giết hắn đi."

Ánh mắt Đạo Thành dừng lại trên người Mộ Dung Thiên toàn thân đẫm máu.

Còn con Cầu Long kia, giống như hiểu được lời thì thầm của hắn, liền gầm lên giận dữ.

Đôi mắt lạnh lẽo khóa chặt vào một thanh niên mặc đồ đen trong đám đông.

"Gào!"

Sát ý tàn bạo bao trùm, con Cầu Long vỗ cánh rồi biến mất trong nháy mắt, để lại một tàn ảnh trên không trung, tiếng nổ chói tai.

Ầm ầm!

“Nhanh thật!”

Đồng tử của Mộ Dung Thiên co lại, trong lúc vội vàng chỉ có thể giơ kiếm ngang trước ngực.

Một cái vuốt khổng lồ đè lên hắn, kéo lê trên mặt đất hàng dặm, để lại một rãnh sâu.

Ánh mắt Lăng Phi Sương hơi thay đổi, lập tức muốn tiến lên giúp đỡ.

“Ngươi đừng vội.”

Đạo Thành chặn trước mặt nàng, tay cầm phất trần, khóe miệng nở nụ cười kỳ lạ.

Mà Mộng Đình và những người khác nhìn thấy Mộ Dung Thiên bị bộ xương Cầu Long đè xuống đất thì đều kinh ngạc.

Bộ xương rồng này… mặc dù đã chết nhiều năm nhưng vẫn có sức mạnh mạnh mẽ như vậy!

Có lẽ là… Thánh cảnh ngũ phẩm!

“Khụ…”

Mộ Dung Thiên khạc ra một ngụm máu lớn, mặc dù dùng kiếm Thiên Thanh chống đỡ nhưng ngực vẫn bị lực mạnh đánh cho máu thịt mơ hồ.

“Gào!”

Cầu Long giơ vuốt lên, đột nhiên vỗ xuống.

Thế mạnh mẽ, như thể muốn đánh đối phương thành bánh thịt chỉ bằng một đòn.

Trong thời khắc nguy cấp, Mộ Dung Thiên lăn trên đất, tránh thoát một cách khó khăn.

Nhưng luồng khí mạnh mẽ vẫn khiến toàn thân hắn bị chấn động, lăn mấy vòng.

“Mạnh quá…”

Đáy mắt Mộ Dung Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc, sức mạnh của con Cầu Long này đã hoàn toàn đủ để đe dọa đến tính mạng của hắn.

Đã chết nhiều năm như vậy, giờ chỉ còn một bộ xương, vậy mà vẫn có thể phát huy được sức mạnh của Thánh cảnh ngũ phẩm.

Thật khó có thể tưởng tượng, nếu như thời kỳ đỉnh cao của nó thì sẽ mạnh mẽ đến mức nào!

“Gào!”

Cầu Long một lần nữa vỗ cánh lao tới, hắn chỉ có thể quay người né tránh nhưng vai trái vẫn bị luồng khí chém trúng, lộ ra xương trắng sâm sâm.

Nếu chậm thêm một chút nữa thì cái vuốt sắc nhọn kia sẽ trực tiếp xé nát hắn.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ chết.”

Mộ Dung Thiên thở hổn hển, nắm chặt thanh kiếm Thiên Thanh.

Đôi mắt hắn dần dần đỏ ngầu, một luồng hơi thở u ám từ thời hoang sơ tỏa ra từ khắp người hắn.

Ầm ầm!

Bầu trời nơi đây đột nhiên mây đen u ám, sấm chớp lóe sáng.

Bầu không khí u ám, ngột ngạt lan tỏa.

Gào!

Cùng với sự tàn bạo vô tận, tiếng rồng gầm dữ tợn vang vọng từ trên trời.

Một thân rồng màu máu đẩy tan mây mù, gầm lên rồi lao xuống, chui vào cơ thể Mộ Dung Thiên.

Tóc và mắt hắn đều đỏ ngầu, một bộ giáp rồng màu máu tỏa ra sát ý khiến người ta kinh sợ, lạnh lẽo.

"Đó có vẻ như là… sức mạnh Tâm Ma kiếp?"

"Sao có thể, hắn lại vượt Tâm Ma kiếp vào lúc này sao?"

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, nghi ngờ mình có nhìn nhầm không.

Ngay cả Lăng Phi Sương cũng cau mày, Mộ Dung Thiên như thế này, nàng chỉ gặp một lần.

Đó chính là trước kia, trước Thanh Vân phong, vì Nham Lý phong chủ, hắn muốn rửa sạch Thiên Huyền.

"Cửu Chuyển Tàng Long, biến thứ mười."

"Huyết Long kiếp!"

Giọng nói khàn khàn từ trong cổ họng Mộ Dung Thiên phát ra, hắn đột nhiên nắm chặt thanh Thiên Thanh màu máu, đá một cước vào đỉnh đầu bộ xương Cầu Long đang lao tới.

Ầm ầm!

Tiếng nổ chói tai vang lên, bộ xương Cầu Long khổng lồ đó thực sự bị đá văng ra ngoài.

Tất nhiên, chân phải của Mộ Dung Thiên cũng trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu.

Nhưng nỗi đau này hoàn toàn không thể khiến vẻ điên cuồng của hắn thay đổi chút nào.

Cùng với tiếng rồng gầm vang lên, luồng Long khí màu máu từ trong cơ thể hắn tỏa ra, chỉ trong một hơi thở, chân phải bị nổ tung đã xuất hiện trở lại.

“Đến!”

Mộ Dung Thiên bay lên trời, mái tóc dài màu máu tung bay, cả người cười man rợ, điên cuồng hết sức.

Long áp khủng khiếp từ trong cơ thể hắn tỏa ra, thậm chí còn át cả Cầu Long.

Khiến cho bộ xương Cầu Long đứng trên mặt đất, đôi mắt màu xanh lam run rẩy, thậm chí còn hiện lên vẻ sợ hãi.

Đó không phải là nỗi sợ về sức mạnh, mà giống như… sự run rẩy từ sâu trong huyết mạch.

Cảnh này cũng khiến Đạo Thành thở gấp gáp hơn, trong mắt hiện lên vẻ nóng bỏng.

“Máu rồng trong cơ thể tên này, thậm chí còn cao quý hơn cả máu Cầu Long!”

Nếu không phải như vậy thì Cầu Long sao có thể nảy sinh nỗi sợ hãi này đối với một người phàm.

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Hắn vô cùng phấn khích, máu rồng trong cơ thể đối phương càng cao quý thì khả năng dẫn dụ linh hồn Tổ long càng cao.

“Nếu đã như vậy, vậy thì để ta giúp ngươi thêm một tay nữa, ha ha ha!”

Vẻ mặt Đạo Thành hiện lên vẻ điên cuồng, ánh mắt sáng quắc.

Trên bầu trời, một đôi mắt màu xanh lam mở ra, nhìn xuống toàn bộ Long môn chi địa.

Thi triển Huyền Linh chi thể trên diện rộng như vậy, đôi mắt Đạo Thành không khỏi chảy ra máu nhưng hắn vẫn không

có ý định tỉnh lại, ngược lại còn điên cuồng vận chuyển sức mạnh của mình hơn.

Trong sự u ám, bên trong Long môn, dưới sự kêu gọi của sức mạnh đó, từng tiếng rồng gầm chói tai và trầm đục vang lên.

"Đến đi, tỉnh lại đi, trút giận dữ của các ngươi, xé nát hắn, đánh thức vị vua của các ngươi!"

Hắn gầm lên, vẻ mặt cũng điên cuồng hơn vài phần.

"Tên này… điên rồi."

Mộng Đình nhìn cảnh này, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Tên này vì muốn dẫn dụ linh hồn Tổ long mà đã sắp phát điên rồi.

Đánh thức nhiều long cốt như vậy, cho dù hắn là Huyền Linh chi thể, cũng chắc chắn sẽ mất kiểm soát.

Đến lúc đó nếu tất cả đều nổi loạn, tất cả mọi người ở đây… đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

…

Bên ngoài, mọi người nhìn Long môn Hoàng Đạo ngày càng run rẩy, đều lộ vẻ căng thẳng.

"Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà khí tức lại hỗn loạn như vậy."

"Không biết, e rằng những tiểu tử bên trong đó đều sẽ gặp nguy hiểm."

Vân Quyết Tử và những người khác đều nghiêm mặt.

Thẩm An Tại nhìn từng cảnh tượng bên trong, nhíu chặt mày.

Mong là tên ngốc đó đừng xảy ra chuyện gì, nếu thật sự đến lúc sống chết…

Nhất định phải nhớ tế ra Sinh Tử bài mới được!

…

Chương 714: Sinh Tử bài vỡ

Trên hoang đảo, nắng đẹp, gió nhẹ.

"Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời…"

Đông Phương Thanh Mộc nằm trên bờ cát, ngậm một cọng cỏ, khoanh chân nhàn nhã ngân nga một giai điệu.

Nhìn vẻ ngoài của hắn, chẳng hề lo lắng chút nào khi bị mắc kẹt trong trận pháp Thiên Sơn Vạn Thủy, cũng không lo lắng rằng tiếp theo mình rất có thể sẽ chỉ có thể ở mãi trong này.

Tâm thái ung dung tự tại, thái sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi như vậy, quả thực hiếm thấy trên đời.

Nhưng, khi hắn đang thoải mái nghỉ ngơi, tiếng sóng nước ào ào vang lên, sau đó là tiếng bước chân sột soạt trên cát.

Hắn vừa mới mở mắt ra, một bàn tay to đã trực tiếp túm lấy cổ áo hắn kéo hắn dậy.

"Ngươi còn ngủ được sao?!"

Lý Trường Sinh toàn thân ướt sũng, tóc dài dính vào má ướt đẫm, vẻ mặt giận dữ.

"Trong hoàn cảnh này, ngươi làm sao ngủ được, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Đối mặt với lời quát tháo của hắn, Đông Phương Thanh Mộc vẻ mặt đắng chát.

"Đạo gia lại không biết bơi, không ngủ ở đây thì làm gì, nói đi ngươi tìm ta thế nào?"

Hắn có chút buồn bực.

Ban đầu tưởng rằng rời khỏi Thiên Huyền giới, không còn sư phụ mình lải nhải bên tai, ở giới thượng có thể tiêu dao khoái hoạt.

Kết quả mấy tên Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên này, ngày nào cũng theo dõi mình.

"Đi!"

Lý Trường Sinh lười nói nhảm với hắn, kéo hắn đi vào trong hoang đảo.

"Ê ê ê, làm gì vậy?"

Đông Phương Thanh Mộc vẻ mặt nghi hoặc.

"Làm thuyền, qua sông!"

Câu trả lời của người trước cũng rất súc tích.

Không còn cách nào khác, sông biển này thực sự quá rộng lớn, nếu muốn từ từ bơi qua, không biết đến năm nào tháng nào, huống hồ còn gặp phải một tên phế vật như vậy.

Chỉ hơn nửa canh giờ, một chiếc bè tre đơn giản đã xuất hiện trước mắt hai người.

"Ồ, không ngờ ngươi còn khá khéo tay đấy?"

Đông Phương Thanh Mộc nhìn Lý Trường Sinh đang kéo bè tre về phía bờ, chậc chậc hai tiếng lên tiếng.

Người sau liếc hắn một cái như nhìn đồ ngốc, sau đó lên thuyền.

Một chiếc bè tre cứ thế trôi dạt, hoàng hôn buông xuống, Đông Phương Thanh Mộc nằm trên đó, tiếp tục ung dung tự tại.

Vẻ ngoài như vậy, khiến Lý Trường Sinh nắm chặt nắm đấm, hận không thể đập cho hắn hai cái vào trán.

Đã từng thấy phế vật, chưa từng thấy phế vật nào lại phế như vậy.

Một bên khác, Ô Thiên Nghị và Hứa Thiên Diệp cũng đang hướng về phía ngọn núi xa xa mà tiến lên, chìm nổi trong sóng nước.

Kiệt sức thì đổi thành bơi ngửa, hồi phục chút sức lực thì lại tiếp tục bơi.

Cứ như vậy, khoảng cách giữa bọn họ và ngọn núi cũng dần được rút ngắn.

Nhưng chỉ riêng ngọn núi đầu tiên, đã khiến người ta cảm thấy vô cùng gian nan.

Nghĩ đến phía sau còn có ngàn núi vạn sông khác, một cảm giác bất lực ập đến.

Trong quá trình này, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, sẽ trở thành một bộ xương vô danh dưới đáy sông biển, mãi mãi không thấy ánh mặt trời.

Một cửa ải này, chính là thử thách xem đạo tâm của người đó có kiên định hay không.

Phàm là người có thể vượt qua, thành tựu trong tương lai cũng sẽ không thấp.

…

Bên trong Long môn Hoàng Đạo, tiếng ầm ầm liên tục vang lên.

Đất đai rung chuyển, xa xa từng bóng đen đang đến gần.

Đó là những bộ xương rồng khổng lồ, ánh sáng màu xanh lam trong mắt chúng nhấp nháy.

“Đây… Đây là tình huống gì?!”

Không ít người hoảng sợ, dưới áp lực mạnh mẽ chồng chất từng lớp, thậm chí cảm thấy khó thở.

“Gào!”

Tiếng rồng gầm khàn khàn chói tai vang lên liên hồi, rung động lòng người.

Mộ Dung Thiên tóc dài màu máu tung bay, vừa chống đỡ bộ xương Cầu long, vừa quay đầu nhìn về phía xa, vẻ mặt nghiêm trọng.

Cửu Chuyển Tàng Long biến có tổng cộng chín lần biến đổi, lần biến đổi thứ mười này là Huyết Long kiếp, chính là hắn kết hợp với kinh nghiệm của Tâm Ma kiếp năm đó mà tự sáng tạo ra.

Mặc dù có thể nâng cao sức mạnh của hắn lên gấp bội nhưng tác dụng phụ cũng không nhỏ.

Sau khi sử dụng, sẽ suy yếu trong một thời gian dài, trong thời gian này, gần như không có khả năng tự bảo vệ mình.

Gào!

Tiếng rồng gầm vang lên, Cầu long một lần nữa lao xuống, há to miệng đầy máu.

“Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!”

Ấn kiếm Vô Song giữa mày Mộ Dung Thiên lóe lên, kiếm quang màu máu xông thẳng lên trời, nối liền trời đất.

Ánh sáng rực rỡ khiến mọi người cảm thấy mắt đau nhói, không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Ý kiếm vô song mạnh mẽ sắc bén như vậy tràn ngập nơi này.

“Kiếm khí mạnh mẽ quá!”

“Tên này… tạo nghệ Kiếm đạo lại cao đến vậy, kiếm này… e rằng có Pháp Tắc chi Lực ngũ giai!”

Cùng với tiếng kinh hô vang lên liên hồi, kiếm quang màu máu đó trực tiếp xuyên qua thân bộ xương Cầu long.

Trong nháy mắt, xương rồng cứng rắn đó bị xé rách, Mộ Dung Thiên đứng giữa không trung, bộ xương rơi xuống từ hai bên hắn.

Sau một kiếm này, hắn cũng thở hổn hển, cảm thấy hơi choáng váng.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn kết hợp với Huyết Long kiếp, đã là kiếm kỹ mạnh nhất của hắn.

May mắn thay, mặc dù bộ xương rồng đó có sức mạnh ngũ phẩm Thánh cảnh nhưng lại không có nhiều thủ đoạn của võ giả, nếu không chỉ dựa vào hắn là người mới bước vào Thánh cảnh, căn bản không thể giết chết.

Cùng với việc bộ xương rồng vỡ vụn, một luồng khí màu vàng đất xông thẳng lên trời, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng Cầu long.

“Hoàng đạo Long khí, là long khí!”

Mọi người kinh hô, đều lộ vẻ nóng bỏng.

Nhưng chưa kịp tranh giành, tiếng rồng gầm ở xa càng lúc càng gần.

Một bộ xương rồng màu xanh uốn lượn bay tới, há miệng phun ra từng thanh kiếm nước, xé rách hư không.

“Á!”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết vang lên, có người không kịp né tránh, bị thanh kiếm nước đó tấn công, vỡ tan thành từng mảnh.

Thanh kiếm nước đó lại ẩn chứa một tia Pháp Tắc chi Lực không gian, chỉ cần chạm vào, sẽ bị cắt đứt ngay lập tức.

"Bất Hủyền Thiên Thác, hạ!"

Lăng Phi Sương hơi nhíu mày, lóe người đến trước mặt Mộ Dung Thiên, giơ hai tay lên, ấn ký đạo liên giữa mày lóe lên.

Trong nháy mắt, bầu trời ầm ầm, như có sông sao đổ xuống, thác nước vạn trượng đổ xuống.

Rồng xanh bị lực lượng khổng lồ đánh trúng, kêu thảm ngã xuống đất, bụi đất tung bay.

Nhưng, không chỉ có một bộ xương rồng sống lại, nhìn thoáng qua, ít nhất cũng có mười bộ.

"Giết hắn!"

Đạo Thành hai mắt đẫm máu, lạnh lùng lên tiếng.

Ầm!

Nhưng, một cái đuôi rồng quét ngang, trực tiếp đánh hắn bay phun ra máu tươi.

"Quả nhiên là mất kiểm soát rồi sao?"

Lăng Phi Sương mặt lạnh nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn năm bộ xương rồng đang vây chặt lấy mình và Mộ Dung Thiên.

Mỗi bộ xương, ít nhất cũng là ngũ phẩm Thánh cảnh.

Trong đó có một bộ xương rồng màu vàng nhạt, thậm chí còn tỏa ra hơi thở của thất phẩm Thánh cảnh.

Uy áp mạnh mẽ khiến bầu trời nơi đây run rẩy.

"Gào!"

Con rồng khổng lồ há miệng, ánh sáng màu đen phun ra, hơi thở của rồng nóng rực.

“Khụ khụ…”

Mộ Dung Thiên khó khăn ngẩng đầu lên, cảm giác nguy cơ sống chết mãnh liệt tràn ngập trong lòng.

Giờ phút nguy cấp như thế này, ngoài việc một lần nữa sử dụng Trảm Tiên phi đao, dường như hắn không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng nếu sử dụng lại, nếu người khác biết được bí mật của phi đao, e rằng sau khi ra ngoài cũng sẽ gây ra họa lớn.

Cắn răng, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Ánh sáng trong tay lóe lên, một lệnh bài màu đen xuất hiện trên tay, trông rất bình thường không có gì đặc biệt.

“Cũng không biết… thứ này có tác dụng không.”

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, lòng bàn tay từ từ dùng sức.

Rắc…

Tiếng vỡ vụn nhẹ vang lên, Lăng Phi Sương quay đầu lại, nhìn lệnh bài trong tay hắn nứt đầy vết, nhíu mày khó hiểu.

Mà khi lệnh bài vỡ vụn, ở xa ngoài cửa Long môn.

Trong đám người, Thẩm An Tại đột nhiên mở mắt, ánh sáng trong mắt lóe lên rồi biến mất.

…

Chương 715: Sư phụ

Ầm ầm!

Uy lực mạnh mẽ khiến mặt đất nơi đây rung chuyển không ngừng, dù là Mộ Dung Thiên hay Lăng Phi Sương, sắc mặt đều nghiêm trọng.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, đều hít một hơi khí lạnh.

"Xong rồi… bọn họ chết chắc rồi!"

"Long hài Thánh cảnh thất phẩm, chỉ sợ bọn họ sẽ biến thành tro bụi trong nháy mắt!"

Không xa, Đạo Thành nhìn thấy cảnh này, đáy mắt lóe lên vẻ chế giễu.

Không chịu uống rượu mời lại thích uống rượu phạt, đã không chịu hiến tinh huyết thì hãy dùng mạng để hiến tế đi!

Mà gần như cùng lúc với tiếng lòng của hắn vang lên, bên kia, Long Hài Thánh cảnh thất phẩm trên không trung đã phun ra hơi thở rồng nóng rực và mạnh mẽ.

Uy áp mạnh mẽ, thậm chí khiến thân thể Lăng Phi Sương cũng hơi khom xuống.

Cảm giác nguy cơ sống chết mãnh liệt bao trùm trong lòng hai người, Mộ Dung Thiên nghiến răng, nhìn hơi thở rồng sắp ập đến, đã chuẩn bị tế ra Trảm Tiên phi đao.

Tất cả mọi người đều nín thở, thậm chí nơi đây dường như rơi vào sự tĩnh lặng kỳ lạ.

Thời gian như thể dừng lại vào lúc này.

Trong con ngươi của tất cả mọi người, hư không trước hơi thở rồng đó, xuất hiện một khe nứt.

Một trung niên áo trắng bước đi trên không trung, nhẹ nhàng giơ lòng bàn tay lên, nhẹ nhàng nói ra một chữ.

"Định."

Hơi thở rồng nóng rực đó, dưới một chữ này, thực sự dừng lại, sau đó tiêu tan không còn dấu vết.

Vù!

Trong nháy mắt, gió mạnh trên trời rung chuyển thổi tan mây.

Áp suất mạnh mẽ khiến tất cả Long Hài đang bay lượn đều kêu lên một tiếng, ầm ầm ngã xuống đất, bụi đất bay mù mịt.

"Đây là…"

Đồng tử Đạo Thành co lại, trơ mắt nhìn ánh sáng màu xanh lam trong mắt những Long Hài đó nhanh chóng tiêu tan, lực phản phệ mạnh mẽ ập đến, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, ngây người nhìn trung niên áo trắng đang đứng trên không trung.

Sắc mặt Lăng Phi Sương ngưng trọng, nàng cảm nhận được uy áp vô cùng lớn từ người trước mặt.

Còn Mộ Dung Thiên, nhìn bóng dáng đó mà ngẩn người rất lâu.

Một cảm giác cực kỳ quen thuộc, khiến lòng hắn có chút trống trải không thể kiểm soát được.

Hắn hơi cay mũi, không nhịn được mở miệng, dường như vô thức muốn gọi gì đó.

Thậm chí còn có chút muốn khóc, muốn gào khóc một trận.

Tựa như trước bóng dáng đó, hắn cuối cùng cũng có thể trút bỏ sự mệt mỏi, kiên cường, tất cả mọi cảm xúc và sự ngụy trang bấy lâu nay, trở về với thiếu niên năm nào trên Thanh Vân phong bị mọi người ghét bỏ, chỉ biết cười ngốc nghếch.

Hắn vốn không phải một đứa trẻ kiên cường nhưng dường như chỉ trước mặt người đó, hắn mới có thể làm một đứa ngốc nghếch, luôn bị mắng.

Đó chính là sư phụ của hắn, phong chủ Thanh Vân phong.

Nhưng, trung niên áo trắng từ từ quay đầu lại.

ánh vào mắt lại là một khuôn mặt xa lạ, hai bên tóc mai bạc trắng theo gió bay, dường như năm tháng đang thì thầm bên tai người.

“Chớ hoảng.”

Hai chữ ôn hòa từ trong miệng hắn nói ra, như gió xuân ấm áp, quét sạch bụi trần.

Nhưng lời nói ôn hòa như vậy, lại khiến hai chữ đã đến miệng của Mộ Dung Thiên dừng lại.

Hắn ngây người nhìn trung niên, lau mắt hết lần này đến lần khác, như thể nghi ngờ mình đã nhìn nhầm.

Không phải, người trước mặt này không giống với sư phụ trong trí nhớ của hắn.

Nhưng tại sao… tại sao lại quen thuộc đến vậy?

Thẩm An Tại cũng nhìn hắn, hơi há miệng, cuối cùng vẫn không nói thêm gì, mà từ từ quay người, nhìn về phía Long khí lơ lửng trên bầu trời.

Nguy cơ Long Hài đã được giải trừ, có Lăng Phi Sương ở đó, xem ra tính mạng của hắn tiếp theo có thể được bảo toàn, mình cũng không cần ở lại nữa.

Hắn bước đi, hướng về phía khe nứt hư không.

Những người khác nhìn trung niên áo trắng đột nhiên xuất hiện, lại chuẩn bị rời đi, đều ngẩn người.

Người này là ai?

Tại sao lại có thể xé rách hư không xông vào bên trong Hoàng Đạo Long môn?

Trận pháp không gian ở đây, không phải là trận pháp bình thường, ngay cả cường giả Cực cảnh cũng không thể tùy tiện xông vào.

Hắn rốt cuộc đã vào bằng cách nào?

Mộ Dung Thiên nhìn trung niên từng bước đi về phía khe nứt hư không, hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu hắn lại thoáng hiện lên một vài hình ảnh xa lạ.

Đó là gió tuyết ngập trời xa xa, là băng quan tĩnh lặng trong vườn trúc, bên trong lặng lẽ nằm một trung niên không nhìn rõ dung mạo.

Là một cảnh giới thuần trắng, có người gõ vào trán thiếu niên, lải nhải nói một tràng dài.

Càng là con đường Thanh Vân sơn, có người khoanh tay nhìn về phía biển mây, truyền đạo thụ nghiệp.

Nhưng dáng vẻ của người đó lại vô cùng mơ hồ, cuối cùng dưới sự cố gắng nhớ lại của hắn, lại biến thành một kẻ gian xảo hoàn toàn khác với sự ôn hòa của trung niên trước mắt.

Không đúng!

Hắn đột nhiên lắc đầu, hai mắt đỏ ngầu, rồi ngẩng đầu nhìn lại.

Trung niên đã bước một chân vào khe nứt hư không, sắp rời đi.

Thấy cảnh này, thanh niên áo đen không biết từ đâu có động lực, đột nhiên bước về phía trước, há miệng hét lên, xé lòng xé phổi.

“Sư phụ!!”

Giọng nói rất lớn, chấn động đến màng nhĩ đau nhức, chấn động đến mây bụi nơi đây tản ra.

Trung niên áo trắng run rẩy, cuối cùng vẫn không quay đầu lại, bước vào hư không rồi biến mất.

Nơi đây, chỉ còn tiếng gào thét của Mộ Dung Thiên vang vọng trong hư không, dần dần xa đi, mãi không có tiếng động.

Hắn ngây người nhìn bầu trời trống rỗng, nhìn Long khí lơ lửng trên bầu trời, đôi mắt mất tập trung, có chút luống cuống.

…

Bên ngoài.

Bên ngoài Hoàng Đạo Long môn.

Tất cả mọi người nhìn Long môn vừa rồi còn run rẩy không ngừng đột nhiên yên tĩnh lại, đều thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, rắc rối bên trong đã được giải quyết tạm thời.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện mà không ai ngờ tới đã xảy ra.

Bầu trời đột nhiên nổi gió nổi mây, gió gào thét như thể đại đạo nổi giận, một luồng hơi thở khủng bố có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Trong phạm vi hàng vạn dặm, hư không đều bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Đại đạo nổi giận, chẳng lẽ có người làm chuyện gì mà trời đất không dung thứ!”

Vân Quyết Tử, Đại trưởng lão và những người khác đều sắc mặt đại biến.

Nhưng hiện tượng này chỉ kéo dài trong chốc lát, rồi biến mất.

Tất cả các dị tượng đều trở nên bình thường, không còn bất kỳ gợn sóng nào, như thể khoảnh khắc vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Mà trong đám người, Thẩm An Tại đột nhiên mở mắt, hơi thở hơi gấp gáp.

Ánh mắt hắn hơi run rẩy, từ từ giơ tay lên đặt lên ngực, ấn chặt vào trái tim đang không ngừng đập.

Tu đạo đến nay, hắn vốn cho rằng sẽ không có chuyện gì có thể khiến cảm xúc của hắn dao động quá lớn.

Nhưng vừa rồi hai chữ “Sư phụ” xé lòng xé phổi kia, hai chữ mà trước đây nghe ở Thiên Huyền đến mức tai muốn mọc kén.

Hôm nay lại như một tiếng búa tạ, đập mạnh vào tim hắn, vang vọng bên tai mãi không tan.

Khoảnh khắc đó, hắn suýt chút nữa không nhịn được quay đầu lại, suýt chút nữa không nhịn được đáp lại.

Hắn không thể để Mộ Dung Thiên biết mình, không thể để luân hồi nơi đây một lần nữa quay về quỹ đạo trước đó.

Như vậy đến cuối cùng, tên ngốc kia sẽ chết.

Vì mình mà chết.

Thẩm An Tại giơ tay nhẹ nhàng lau khóe mắt, nhìn thấy sự ẩm ướt trên tay, từ từ lắc đầu cười, giọng nói có chút chua xót,

cô đơn.

“Thật sự là, vật vẫn như cũ, người đã không còn.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn bầu trời xanh thẳm, nở nụ cười.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút an ủi, thậm chí muốn cười thật to, cho dù không thể nói với người khác nhưng vẫn muốn cười.

Ai nói rằng tất cả mọi người trên thế gian này đều không nhớ mình, ai nói rằng tất cả dấu vết của mình đều bị xóa sạch, bị kẻ khác chiếm đoạt!?

Vẫn sẽ có một tên ngốc dám phủ nhận tất cả những sự thật đã định, phủ nhận ký ức trong đầu, đi theo sự rung động sâu thẳm nhất trong lòng.

Cố gắng hét lên tiếng đó, chứa đựng muôn vàn sự không chắc chắn nhưng vẫn kiên định.

Sư phụ.

…

Chương 716: Mạng của Lý Trường Sinh ta giao cho ngươi

Về tất cả những chuyện đã qua, từng cảnh từng cảnh đều hiện lên trong đầu Thẩm An Tại.

Đáng tiếc, tất cả những điều này đều không còn thuộc về hắn nữa, mà thuộc về một người không có thật.

Dù hắn muốn giành lại tất cả những điều này nhưng lại không dám.

Cuối cùng, Thẩm An Tại lắc đầu, thở dài không nói.

…

Bên trong tử lộ.

Ngày đêm thay đổi, không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng ở nơi này.

Dưới sự nhấp nhô của sóng biển, một chiếc bè tre lắc lư không ngừng, như thể có thể bị những con sóng lớn hung dữ nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Trên bè, một người nằm, một người cố sức chèo mái chèo, mồ hôi đầy đầu.

Cả hai đều đã râu ria xồm xoàm, vẻ mặt tiều tụy.

Khác với Lý Trường Sinh ngày càng ít nói, sắc mặt u ám.

Đông Phương Thanh Mộc vẫn là vẻ điếu nhân lang đương, vô dục vô cầu, nằm trên bè, lười biếng ngân nga một giai điệu.

“Lá đào nhọn nhọn…”

“Ngươi có thể im lặng một lúc không!”

Cuối cùng, Lý Trường Sinh không thể chịu đựng được nữa, giận dữ quát lên.

Có vẻ như vì đã lâu không nói chuyện nên giọng nói của hắn có chút khàn khàn, khó nghe.

Tiếng hét bất ngờ này khiến Đông Phương Thanh Mộc sửng sốt.

“Đã ba mươi năm rồi, chỉnh chỉnh ba mươi năm chúng ta vẫn chưa đi đến cuối, ngươi không vội chút nào sao!”

“Một nghìn ba trăm linh năm ngọn núi, chúng ta đã đi tổng cộng một nghìn ba trăm linh năm ngọn núi nhưng vẫn không thấy điểm cuối.”

“Dù ở đây không chết đói, không chết mệt nhưng việc vượt núi không ngừng nghỉ này mãi mãi không có hồi kết, ta bây giờ không biết, những gì Hứa Thiên Diệp nói rốt cuộc là thật hay giả, có phải chỉ cần chúng ta kiên trì thì nhất định có thể ra ngoài không!”

Hai mắt Lý Trường Sinh đã có tơ máu trèo lên, sự run rẩy của đồng tử khiến người ta có thể nhận ra, hắn bây giờ rất không ổn định, dường như trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Nhìn tình hình của hắn, Đông Phương Thanh Mộc lại lật người, ngáp một cái, vẻ lười biếng, dường như không hề để những vấn đề này vào trong lòng.

“Đường là do ngươi chọn, không muốn đi thì dừng lại ở đây, tùy ba trục lưu, trôi đến đâu thì đến, có thể ra ngoài hay không thì tùy ý trời.”

Mà thái độ vô sở vị của hắn cũng là giọt nước cuối cùng chọc tức Lý Trường Sinh.

Hắn ném mái chèo đi, xông lên túm lấy chòm râu dê của Đông Phương Thanh Mộc, kéo mạnh hắn dậy.

"Hít, đau đau đau, ngươi điên rồi!"

Đông Phương Thanh Mộc đau đến hít ngược một hơi, hai người mặt kề mặt, gần trong gang tấc.

"Ta chèo thuyền ba mươi năm, ngươi ngủ ba mươi năm, ngươi rốt cuộc có muốn ra ngoài không!"

"Không muốn."

"Ngươi! Vậy lúc đầu ngươi vào đây làm gì!"

"Đạo gia không muốn vào, là ngươi nhất quyết kéo đạo gia vào."

Đông Phương Thanh Mộc tỏ vẻ vô tội.

"Ngươi!"

Lý Trường Sinh nghẹn lời, túm lấy hắn nhưng nhất thời không biết nói gì.

Dường như nhìn ra được cảm xúc không ổn định của hắn, Đông Phương Thanh Mộc nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng nắm lấy tay hắn dùng chút sức.

"Buông ra."

Hắn xoa xoa cằm đau nhức vì bị giật tóc, vẻ mặt bất lực.

"Được được được, ngươi chèo ba mươi năm, đạo gia cũng chèo ba mươi năm được không, biết ngươi mệt, mệt thì nghỉ ngơi, đạo gia lại không nói là không giúp ngươi, trước đó ngươi lại không nói, chết ẻo."

"Huống hồ có khả năng không, ngươi phát cáu với đạo gia, nếu đạo gia cũng phát cáu với ngươi, chúng ta đường ai nấy đi, ba mươi năm, sáu mươi năm sau, chúng ta đều chỉ có một mình, ngươi có thể chịu đựng được không?"

Nghe hắn lải nhải, Lý Trường Sinh đột nhiên tỉnh ngộ, nhíu chặt mày.

Một cửa ải này, chính là khảo nghiệm tâm tính, không nghi ngờ gì nữa.

Hắn đã không vượt qua.

Nếu không có những lời của Đông Phương Thanh Mộc vừa rồi, có lẽ hắn đã phải từ bỏ, phải nghi ngờ liệu có nên tiếp tục đi mãi, có thể đi đến cuối cùng hay không.

Mà một chút nghi ngờ và không tự tin này, sẽ vô hạn phóng đại trong thời gian qua, cuối cùng biến thành lưỡi dao giết chết chính mình.

"Hơn nữa."

Đông Phương Thanh Mộc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa sương mù núi non, ánh mắt nghiêm túc.

"Ba mươi năm này đạo gia không chỉ ngủ, cũng suy nghĩ."

"Ngươi suy nghĩ cái gì?" Lý Trường Sinh truy hỏi.

Hai người nhìn nhau, người trước nhìn hắn, từ từ mở miệng.

"Ngươi nói, có khả năng không, chỉ cần chúng ta ngay từ đầu đã kiên định tin rằng lật qua một ngọn núi chính là điểm cuối thì có thể đến đích?"

Lý Trường Sinh sửng sốt, nhíu chặt mày, chìm vào trầm tư.

"Hẳn là không thể nào, trận này tên là Thiên Sơn Vạn Thủy, sao có thể lật qua một ngọn núi là điểm cuối?"

"Cái gọi là đại đạo chí giản, đến tu vi kiến thức của chúng ta, hắn càng đơn giản, ngược lại chúng ta càng cảm thấy giả dối, ngược lại, nếu đi nhiều năm như vậy chúng ta vẫn không

ra khỏi trận, chúng ta sẽ cảm thấy trận này quá mạnh mẽ, dựa vào sức mạnh của chúng ta là không thể đi ra.”

Đông Phương Thanh Mộc xoa xoa cằm, chìm vào suy tư.

“Cho nên, muốn xông qua trận này, không thể có chút nghi ngờ nào, phải hoàn toàn tin tưởng bản thân, tin rằng ngọn núi tiếp theo chính là điểm cuối.”

Hắn nhìn Lý Trường Sinh, hơi trêu chọc mở miệng.

“Đạo gia thì có thể làm được nhưng ngươi… có thể không?”

Lý Trường Sinh im lặng hồi lâu, nhìn dãy núi xa xa, từ từ lắc đầu.

“Ta không làm được, cho dù ta nói với bản thân ngọn núi tiếp theo chính là điểm cuối nhưng trong lòng vẫn sẽ sợ hãi, sẽ không nhịn được mà nghĩ nếu đi qua ngọn núi đó còn có một ngọn núi khác thì phải làm sao.”

Đông Phương Thanh Mộc không khỏi thở dài, nếu phương pháp phá trận thực sự như hắn nói thì với suy nghĩ của Lý Trường Sinh, sẽ mãi mãi không thể đi ra.

“Thôi thôi, vậy thì tiếp tục đi, vừa đi vừa xem.”

Hắn duỗi người, cũng không để ý nhiều.

“Ngươi có thể một mình ra ngoài.”

Lý Trường Sinh mở miệng.

“Chậc, đạo gia trông giống loại người bỏ rơi đồng đội sao?”

Đông Phương Thanh Mộc liếc hắn một cái: “Mặc dù ta bị các ngươi kéo đến đây nhưng muốn đi thì cùng đi, muốn ở lại thì cùng ở lại.”

Nghe hắn nói, đôi mắt đã vô hồn của Lý Trường Sinh đột nhiên lóe lên, nhìn chằm chằm hắn.

Bị hắn nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên, người trước không khỏi lùi lại một bước, nghi hoặc: "Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?"

"Ta không dám vô điều kiện tin rằng mình lật qua ngọn núi này là có thể đến đích nhưng ta tin vào phán đoán của ngươi."

Lý Trường Sinh nhìn xa về phía vòm trời, trong mắt dần dần khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước.

"Đã ngươi nói trận pháp này khảo nghiệm tâm tính của một người, vậy thì ta chọn tin vào trận pháp này, với chọn tin vào phán đoán của ngươi, hẳn là không có gì khác biệt."

"Nếu đi qua ngọn núi này, vẫn chưa đến đích, cũng không phải là phán đoán của ngươi sai, mà là ta, Lý Trường Sinh, chưa thực sự giao phó tính mạng cho ngươi."

Hắn quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú vì râu mà trở nên già dặn nhưng lại có một loại bá đạo khác thường.

"Đông Phương Thanh Mộc, ta, Lý Trường Sinh, cả đời này chưa từng dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, ngay cả sư phụ của ta, từ khi ta hiểu chuyện đã hiểu hắn dạy dỗ ta là có mục đích nhưng cuối cùng hắn lại không vứt bỏ ta, hắn đến chết vẫn dặn dò ta phải sống thật tốt."

Giọng hắn trầm thấp, như thể đã đưa ra một quyết định to lớn.

"Cho nên cái mạng này, ta chưa từng định giao cho bất kỳ ai."

Đông Phương Thanh Mộc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn mấy phần, không còn vẻ điếu nhân lang đương như trước.

“Hôm nay, cái mạng của ta, Lý Trường Sinh, giao cho ngươi.”

…

Chương 717: Vô Khuyết

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng Đông Phương Thanh Mộc có chút xúc động nhưng trên mặt lại cười ha ha, qua loa cho xong.

"Được rồi, được rồi, đạo gia biết rồi!"

Hắn vẫy tay, cúi đầu, sau đó đột nhiên ngẩn người.

"Sao vậy?"

Lý Trường Sinh cau mày hỏi.

"Ngươi… sao lại làm mất mái chèo rồi?"

Người kia sửng sốt, hai người trừng mắt nhìn nhau.

…

Cuối ngọn núi.

Giữa một đạo tràng.

Hứa Thiên Diệp ngồi xếp bằng tại chỗ, tu vi của hắn đã tăng lên rất nhiều, giờ đây đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa Tổ cửu phẩm.

Là một phù sư, dưới những trận pháp mạnh mẽ này, hắn cảm nhận được sự lưu chuyển của quy luật thiên địa tốt hơn.

Còn Tổ cửu phẩm thì cần phải hoàn toàn nắm giữ quy luật.

Một lúc lâu sau, hắn mới từ từ mở mắt, nhìn về phía cuối sông biển, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

"Theo tốc độ thời gian trong trận pháp, bọn họ đã ở bên trong hơn ba mươi năm rồi, vẫn chưa ra ngoài, chẳng lẽ…"

Mặc dù rất không muốn nghĩ đến kết quả tệ nhất nhưng thời gian dài như vậy mà vẫn không đi ra được, hắn không thể không nghĩ đến kết quả tệ nhất.

Hắn đã ra ngoài từ lâu, trận pháp này mặc dù mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ thử thách tâm tính.

Nhưng hắn lại dựa vào cảnh giới phù pháp của bản thân, dành thời gian trong trận pháp mênh mông đó để tìm ra một lỗ hổng, mượn lỗ hổng trong khoảnh khắc đó, hắn khôi phục tu vi trong vài hơi thở, vượt biển, cuối cùng đến đích.

"Muốn phá trận này, có ba cách, một là giống như ta, nắm bắt cơ hội thoáng qua, lợi dụng lỗ hổng của trận pháp để phá trận nhưng điều này cũng đòi hỏi bản thân phải lĩnh ngộ phù pháp rất sâu."

Hắn ánh mắt ngưng trọng, lẩm bẩm tự nói.

"Thứ hai, là vượt ngàn núi, băng vạn sông, cho đến khi thực sự đi đến cuối trận pháp nhưng thời gian này sẽ cực kỳ dài, có thể là trăm năm, ngàn năm và trong quá trình này không được nản lòng, nếu không sẽ công cốc."

"Thứ ba…"

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp hơi cụp xuống.

Thứ ba, cũng là cách khó nhất, đó là có một trái tim vô khuyết, không bị ảnh hưởng bởi ngàn núi vạn sông, tâm ở đâu thì đó chính là đích đến.

Nhưng trái tim vô khuyết này, ngay từ khi sinh ra đã bị phá hủy.

Con người từ khi sinh ra đã bị nhiễm nhiều ham muốn, sẽ đói, sẽ khát, sẽ nóng nảy, tức giận…

Nếu trong muôn vàn cám dỗ và dục vọng của thế gian mà vẫn có thể giữ được bản ngã thì đó là trái tim xích tử.

Nhưng trái tim xích tử cũng có mong cầu, chỉ là không bị thế tục làm ô uế.

Còn vô khuyết, nghĩa là không cầu, nghĩa là không tranh.

Như tờ giấy trắng, không nhuốm chút mực.

"Theo lời tiền bối nói, bấy lâu nay, hắn chỉ gặp duy nhất một người không tranh, cũng chỉ có hắn mới có thể gọi là trái tim vô khuyết."

Hứa Thiên Diệp nhớ lại những chuyện Thẩm An Tại kể cho mình nghe trong những năm qua, không khỏi thở dài.

Xem ra ba người bọn họ muốn phá trận, chỉ có thể dùng cách thứ hai, mà như vậy còn phải đợi thêm một thời gian dài.

Đáng tiếc, bản thân đã ra trận, không thể quay lại được nữa, nếu không hắn nhất định sẽ quay lại tìm bọn họ.

"Chỉ đợi thêm một ngày, tranh đoạt long khí không thể đợi quá lâu, muội muội cũng đang đợi ta."

Hứa Thiên Diệp hít sâu một hơi, đưa ra quyết định.

Mới chỉ là cửa thứ hai thôi mà đã khó khăn như vậy, không thể tưởng tượng được, cửa thứ ba sẽ có những gian nan nào đang chờ đợi bọn họ.

Mặt trời mọc rồi lặn, khi trăng sáng lui xuống, bóng tối dần dần đón chào ánh bình minh.

Hắn từ từ mở mắt, nhìn về phía cuối bờ biển.

Ánh nắng có chút chói mắt, phản chiếu trên mặt nước gợn sóng, lấp lánh.

Ở cuối bờ biển đó, mơ hồ có một chiếc bè tre, trôi bồng bềnh theo gió.

Trên đó, ba người dìu nhau, trong đó có một người thậm chí còn phấn khích nhảy dựng lên.

Cách xa như vậy, Hứa Thiên Diệp vẫn có thể nghe thấy tiếng reo hò phấn khích của người đó.

"Là đích đến, chúng ta nhìn thấy đích đến rồi, Đông Phương huynh, Lý huynh, chúng ta đã ra ngoài rồi!!"

"Ha ha ha, ta đã nói rồi, nhất định có thể ra ngoài mà!"

Trên bè tre, nhìn Ô Thiên Nghị đang hò hét ầm ĩ, Lý Trường Sinh lộ vẻ khinh thường.

Đông Phương Thanh Mộc thì lười biếng ngáp một cái, đối với kết quả này cũng không bất ngờ.

"Ô hô hô, ta đã vượt qua cửa thứ hai rồi!"

Ô Thiên Nghị giơ tay lên, trông giống như một đứa trẻ, không thể tưởng tượng được rằng hắn của ngày xưa cũng là một thiên tài kiêu ngạo vô song.

Có lẽ ẩn giấu dưới vẻ thiên tài của hắn, vốn là một trái tim bồn chồn.

Nhìn chiếc bè tre từ từ cập bờ, Hứa Thiên Diệp có chút kinh ngạc.

Hắn vốn không hoài bão bất kỳ hy vọng nào nhưng bọn họ thực sự đã… đi ra ngoài.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở trung tâm đám đông, trên người thanh niên mặc đạo bào.

Sắc mặt hắn lười biếng, vừa ngoáy tai vừa ngáp.

Trên người hắn, Hứa Thiên Diệp không cảm nhận được bất kỳ ham muốn, sự sắc sảo nào của thế tục.

Ngay cả khi ở cửa thứ nhất, tiền bối đến giúp truyền đạo tại chỗ, hắn cũng không nghe lời tiền bối, đi tìm sự sắc sảo của mình.

Mà là ngộ ra một loại kiếm thuật khác, một loại kiếm thuật khác khiến người khác cũng không ham muốn gì.

Trái tim vô khuyết, hiếm có trên đời, khó tìm được một người.

Không ngờ, hôm nay ngoài người mà tiền bối nói, hắn lại gặp thêm một người nữa.

Nhưng.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn là cả ba người đều đi ra ngoài, chẳng lẽ cả ba người đều có trái tim vô khuyết?

Không thể nào.

Hứa Thiên Diệp liếc nhìn Lý Trường Sinh có ánh mắt kiêu ngạo nhưng lại ẩn chứa sự sắc sảo và Ô Thiên Nghị vẫn còn trong sự phấn khích sau cơn hoạn nạn, thầm lắc đầu.

Xem ra hai người bọn họ đều thực sự giao phó mạng sống của mình cho Đông Phương Thanh Mộc.

Là loại tin tưởng không chút do dự.

"Tiền bối vẫn nói, thế giới này mạnh được yếu thua, lừa lọc lẫn nhau nhưng cũng không phải là không có tình cảm chân thành ngoài huyết thống, lúc đầu ta không tin nhưng nghĩ lại… là ta sai rồi."

Hứa Thiên Diệp thầm nói trong lòng.

"Ổn chết đi được."

Ô Thiên Nghị vẫn đang cười ha ha nhưng Lý Trường Sinh đã nhíu mày bịt miệng hắn lại.

Hắn và Đông Phương Thanh Mộc trước khi vượt qua ngọn núi cuối cùng, đã thông qua Tạo Hóa chi Thể của Lý Trường Sinh, tìm thấy Ô Thiên Nghị.

Ba người cùng đi, hai người đều giao phó hy vọng cuối cùng, giao phó mạng sống của mình cho Đông Phương Thanh Mộc.

Lần này, ba người đã thực sự cùng chung hoạn nạn, tình cảm sống chết có nhau.

"Hứa huynh, đã lâu không gặp."

Đông Phương Thanh Mộc tiến lên hơi chắp tay, trong lòng cũng thoáng kinh ngạc.

Không ngờ đệ tử ngoại môn bình thường trước mắt này, lại có thể đi đến cuối trận Thiên Sơn Vạn Thủy này trước một bước.

Xem ra tạo nghệ Phù đạo của hắn đã vượt xa phần lớn người của Linh môn, thậm chí một số chấp sự trưởng lão cũng không bằng.

Nhưng tuổi tác như vậy, tạo nghệ Phù đạo như vậy, không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Ví dụ như… người đứng sau hắn là ai?

Trong đầu Đông Phương Thanh Mộc đột nhiên hiện lên bóng người mơ hồ đã xuất hiện giúp bọn họ vượt qua cửa thứ nhất.

Chẳng lẽ…

Hắn quay đầu nhìn Lý Trường Sinh, đối phương không nói gì nhưng cả hai đều hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Chuyện này, nếu có thể vượt qua cửa thứ ba, không chừng phải nói chuyện tử tế với Mộ Dung Thiên.

Vị Phong chủ Thanh Vân phong kia, có lẽ chưa chết mà cũng đến thượng giới, hơn nữa còn ẩn núp ở một nơi nào đó mà bọn họ không biết.

Cũng chỉ có vị tồn tại đó mới có thể dạy cho Hứa Thiên Diệp, một đệ tử tạp dịch, tạo nghệ Phù đạo cao thâm đến mức này trong vòng vài năm ngắn ngủi.

…

Chương 718: Cửa thứ ba

Tất nhiên, mặc dù chuyện này có lẽ không thể tách rời khỏi người đứng sau hắn nhưng bản thân thiên phú của Hứa Thiên Diệp cũng chắc chắn có công không nhỏ.

Kẻ tầm thường dù có thể thành tài nhưng khó mà thành đạo.

Mà trên người Hứa Thiên Diệp này, bọn họ đã nhìn thấy tia sáng thực sự thuộc về thiên tài.

Giống như Mộ Dung Thiên năm xưa, hắn đang dần dần bộc lộ sự sắc bén của mình.

Từ khi bước vào tử lộ cho đến nay, khí chất của Hứa Thiên Diệp đã hoàn toàn khác so với trước.

Nếu như trước đây hắn vẫn còn bình thường vô kỳ thì bây giờ đôi mắt đó đã trở nên sâu thẳm, khó lường.

Tựa như trong ánh mắt chứa đựng sự biến hóa của đại đạo, âm dương ngũ hành.

Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn chắc chắn có thể tỏa sáng rực rỡ trên con đường phù trận!

"Tiếp theo, chỉ còn lại một cửa cuối cùng!"

Ánh mắt Lý Trường Sinh nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào cổng sáng trước đạo tràng.

Đông Phương Thanh Mộc, Ô Thiên Nghị đồng thời tiến lên một bước, một người vẻ mặt lười biếng, một người vẻ mặt phấn khích.

Chỉ còn một cửa cuối cùng, bọn họ có thể vượt qua đường chết, cũng đi tranh đoạt thứ được gọi là long khí đó!

"Đi thôi, chúng ta đều là người từ Thiên Huyền ra, sao có thể chỉ để hai người Dung Thiên và Lăng Phi Sương chiến đấu bên trong chứ."

Ô Thiên Nghị nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy chiến ý.

"Ai, cũng không biết tình hình của Dung Thiên thế nào rồi."

Đông Phương Thanh Mộc nhếch miệng: "Nếu lát nữa khi hắn sắp chết, đạo gia xuất hiện trước mặt hắn, liệu hắn có cảm động đến mức khóc chảy nước mũi không?"

Còn Lý Trường Sinh nghe đến ba chữ "Lăng Phi Sương", nắm tay cũng hơi siết chặt.

Người sau giờ đã là thân phận Nữ đế chuyển thế, bản thân và những người khác đã bị bỏ xa, phải nhanh chóng đuổi theo mới được.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, bên trong Long môn đều là Thánh cảnh, ngươi và ta vào đó, ngay cả ai cũng đánh không lại."

Hắn lắc đầu nói.

"Cũng chưa chắc, chắc là huynh Lý cũng nhận ra, hai cửa khảo hạch này tuy gian nan nhưng đối với chúng ta cũng có lợi rất lớn, sự tôi luyện như vậy càng làm cho ngươi và ta cảm ngộ sâu sắc hơn về Pháp Tắc chi Lực, chỉ cần có đủ thời gian và cơ duyên, đột phá Thánh cảnh, dễ như trở bàn tay!"

Ô Thiên Nghị tràn đầy chiến ý.

Từ sau khi rời khỏi trận Thiên Sơn Vạn Thủy, tu vi của hắn đã trở lại, có thể cảm nhận được sự bồn chồn trong đan điền, sự nóng bỏng trong thức hải.

Không chỉ có hắn, Lý Trường Sinh và Đông Phương Thanh Mộc đều có cảm giác này.

Nhưng Đông Phương Thanh Mộc không có dấu hiệu đột phá Thánh cảnh, mà là đạt đến nửa bước Thánh cảnh, ngang bằng với tu vi của Lý Trường Sinh và những người khác trước khi bước vào tử lộ.

"Đi thôi."

Hứa Thiên Diệp liếc nhìn bọn họ, đáy mắt thoáng vẻ ghen tị.

Trong số những người này, chỉ có tu vi của hắn là thấp nhất.

Bây giờ mới chỉ chạm đến ngưỡng cửa Tổ cảnh cửu phẩm mà thôi.

Bốn người sóng vai, bước vào cổng sáng của đạo tràng.

Cùng với sự biến mất của bốn người, Long môn bên ngoài cũng một lần nữa có sự thay đổi.

Cảnh tượng chết chóc, khô cằn bên trong từ từ tan biến, xuất hiện một màu xanh tươi tốt, cỏ xanh mơn mởn, núi non hùng vĩ, nước dài.

"Đây… Đây là!"

Đại trưởng lão đồng tử co lại: "Đường chết sống lại, hoang tàn trở lại mùa xuân, đây là dấu hiệu có người đột nhập vào cửa thứ ba của đường chết!"

"Không ngờ mấy đứa nhỏ này, vậy mà lại có người có thể đi đến bước này, dù là Bách Quỷ Dạ Hành hay Thiên Sơn Vạn Thủy, người có thể vượt qua đều là vạn người không có một."

Vân Quyết Tử vuốt râu, sắc mặt ngưng trọng.

“Muốn vượt qua cửa thứ nhất, nhất định phải đột phá chính mình tại trận, nếu không thì mãi mãi chỉ có thể ở lại trong bóng đêm, khảo nghiệm chính là ngộ tính, còn cửa thứ hai Thiên Sơn Vạn Thủy, người thường muốn vượt qua thì cần phải có một trái tim son sắt, điểm này đừng nói là bọn chúng, ngay cả lão phu cũng khó mà làm được, muốn phá trận chỉ có thể dựa vào sức mạnh hoặc tạo nghệ Phù đạo của chính bọn chúng.”

Đại trưởng lão chậm rãi gật đầu, trong mắt vừa mừng vừa lo: “Nhưng bốn người đi vào, ba người đều không thông Phù đạo.”

“Cái gì!?”

Vân Quyết Tử giật mình, suýt nữa giật đứt cả râu.

“Đệ tử Linh môn của ngươi không biết Phù đạo, ngươi lừa quỷ à!?”

“Vân trưởng lão đừng kích động, ba người bọn họ đúng là không biết Phù đạo, bọn họ cùng Mộ Dung Thiên, đều xuất thân từ nơi đó.”

Chấp Pháp đường chủ hơi khom người mở miệng, ánh mắt thâm sâu.

“Nơi đó…”

Vân Quyết Tử hơi suy nghĩ, sau đó đồng tử co lại, giọng nói trầm xuống vài phần.

“Ngươi nói là, Thiên Huyền giới!?”

Chấp Pháp đường chủ và đại trưởng lão đều gật đầu.

Sau đó ánh mắt của người trước nhìn về phía Liễu Vân Thấm vẫn luôn không nói gì, người sau mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ba đứa nhỏ bọn chúng, đúng là thiên phú không tầm thường, khi ở Thiên Huyền giới, đã từng vô cùng chói mắt, đặc biệt là đứa tên là Lý Trường Sinh, thậm chí còn từng áp chế Mộ Dung Thiên.”

Lời này vừa nói ra, không ít người có mặt đều sửng sốt.

Những đệ tử trước đó đã chứng kiến Mộ Dung Thiên chống lại Thượng Quan Hiểu ở quảng trường đều vô cùng kinh ngạc.

Kẻ quái dị đó… vậy mà cũng từng bị người áp chế sao?!

“Cửa cuối cùng này có một tia hỗn độn chi lực của Đế phù, nếu bọn chúng có thể vượt qua…”

Ánh mắt Vân Quyết Tử lóe lên, sau đó như hạ quyết tâm, nhìn về phía đại trưởng lão, trầm giọng nói.

“Vân mỗ có một lời thỉnh cầu không phải chỗ.”

“Linh môn và Đạo môn là người đứng đầu chính đạo, vốn là một nhà, Vân huynh cứ nói không sao.” Đại trưởng lão khoát tay.

“Nếu bọn chúng có thể vượt qua, xin Linh môn nhường lại, để ta đưa bọn chúng về Đạo môn bồi dưỡng.”

“Cái này…”

Đại trưởng lão nhất thời do dự.

“Linh môn của ngươi vốn giỏi về phù trận, không thích hợp với bọn chúng, các ngươi cũng không dám bỏ quá nhiều tài nguyên vào những người không biết Phù đạo chứ, nếu đã như vậy, chi bằng giao bọn chúng cho ta.”

“Chính tà hai đạo thế như nước với lửa, không lâu sau khi thử thách Đạo môn, Ma đạo bên kia cũng sẽ mở thông đạo,

nếu có thể bồi dưỡng bọn chúng, trong cuộc tranh đấu đó, chính đạo của ta cũng có thể thắng nhiều hơn một chút."

"Cái này… đợi bọn chúng ra ngoài rồi hãy nói, nếu bọn chúng đồng ý, ta không ngăn cản."

Đại trưởng lão suy nghĩ một lúc, vẫn chậm rãi gật đầu.

Linh môn, đúng là không thích hợp để bọn chúng trưởng thành.

Người duy nhất có chút tạo nghệ về Phù đạo, hình như tên là Vu Chính Nguyên.

Nhưng hắn đã rời đi, nói rằng phù pháp của hắn không nằm trong phạm vi tấc đất, mà ở trong chín vực tinh không, phải đi khắp nơi.

Nghe vậy, trong lòng Vân Quyết Tử cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu ba người đó đều vượt qua tử lộ, cộng thêm một Mộ Dung Thiên đều nguyện ý gia nhập Đạo môn, vậy là bốn người.

Cộng thêm một Đạo Thành, cuộc tranh đấu thử thách tương lai, khả năng thắng của Đạo môn sẽ lớn hơn nhiều!

Mà nghe lời bọn họ, Thẩm An Tại ở phía dưới lại vuốt cằm.

Thiên Sơn Vạn Thủy ở cửa thứ hai, nếu hắn đoán không nhầm, hẳn là nhờ Đông Phương Thanh Mộc, bọn họ mới có thể vượt qua nhanh như vậy.

Còn cửa thứ ba, ẩn chứa hỗn độn chi lực của Đế phù, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ tan xương nát thịt.

Nhưng dưới sức mạnh hủy diệt như vậy, đối với Lý Trường Sinh và Hứa Thiên Diệp mà nói, lại là cơ duyên to lớn.

Người trước có Tạo Hóa chi Thể, nếu có thể ngộ ra hỗn độn, mới có thể phát huy được sức mạnh thực sự của Tạo Hóa chi Thể.

Còn Hứa Thiên Diệp… gần gũi quan sát hỗn độn chi lực của Đế phù, không biết hắn có thể hiểu sâu hơn về tổng cương Phù đạo hay không.

Chương 719: Hỗn độn chi lực, Long cốt kinh khủng

Cùng với ánh sáng lóe lên, cảnh tượng trước mắt bốn người lại thay đổi lần nữa.

Một mảnh đen kịt, chỉ có thỉnh thoảng vài tia sáng vỡ vụn, giống như khe nứt lượn lờ trong hư không, lại giống như đom đóm.

"Đây là… á!"

Lời tò mò của Ô Thiên Nghị còn chưa nói hết, cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt đã truyền đến.

Không chỉ hắn, ba người khác cũng đồng loạt biến sắc, đột ngột rơi xuống phía dưới.

"Không ổn, nơi này Pháp Tắc chi Lực mất hiệu lực, ngay cả linh khí cũng không có!"

Sắc mặt Lý Trường Sinh hơi đổi, giữa lúc rơi xuống, một tay kết ấn, từng chiếc dây leo phá không mà ra.

Chính xác không sai sót trong bóng tối, quấn vào thắt lưng của từng người.

Nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản tốc độ rơi xuống của mọi người, thậm chí còn ngày càng nhanh hơn.

"Không thể ngự không, tu vi và pháp tắc của chúng ta không thể ảnh hưởng đến không gian này!"

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp nặng nề, mặc dù đang rơi xuống nhưng vẫn bình tĩnh quan sát xung quanh.

Bỗng nhiên, trong không gian hỗn độn đen tối này, hắn đột ngột nghiêng đầu, nhìn xuống phía dưới.

“Cẩn thận!”

Cùng với tiếng kinh hô của hắn, trong bóng tối, tựa như có tiếng xé rách vang lên.

Đồng tử Lý Trường Sinh co lại, cảm thấy dây leo dường như đứt một sợi, hắn quay đầu nhìn lại, hốc mắt muốn nứt ra.

“Đông Phương Thanh Mộc!”

Trong bóng tối vô tận, Đông Phương Thanh Mộc như diều đứt dây nhanh chóng rơi xuống.

“Đừng quan tâm đến lão đạo, các ngươi nghĩ cách xông ra ngoài!”

Tiếng gọi vọng lại từ xa, cũng bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Cho đến khi bóng người đó hoàn toàn rơi vào hư vô, sắc mặt Lý Trường Sinh trở nên đáng sợ, nắm chặt nắm đấm, kẽ tay thậm chí còn chảy máu.

“Đông Phương Thanh Mộc!!”

Hắn lại một lần nữa gào lên giận dữ nhưng trong bóng tối, lại không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Một lần nữa tiếng không gian vỡ vụn vang lên, lần này, hai sợi dây leo khác cũng biến mất.

“Lý huynh!”

Hứa Thiên Diệp và Ô Thiên Nghị kinh hô một tiếng, cũng tăng tốc rơi xuống.

“Nắm chặt dây leo!”

Lý Trường Sinh vội vàng một lần nữa tụ hợp Ngũ Hành chi lực nhưng vừa mới xuất hiện, liền như thể bị một loại vật chất kỳ lạ nào đó nuốt chửng, tiêu tan không thấy.

Nhìn hai người kia cũng như Đông Phương Thanh Mộc rơi vào bóng tối, sắc mặt Lý Trường Sinh khó coi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy!

Vật chất đen tối đó là gì, Ngũ Hành chi lực của hắn, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã bị hủy diệt!

Vù.

Đột nhiên, đầu ngón chân hắn dường như chạm vào mặt đất nhưng những gì nhìn thấy vẫn là bóng tối mênh mông, chỉ có những điểm sáng nhỏ trôi nổi.

"Đây…"

Hắn cau mày, kinh ngạc không thôi.

Tại sao mọi người đều rơi xuống chỗ sâu hơn, còn hắn lại dừng lại?

Trong mơ hồ, ánh mắt hắn nhìn về những điểm sáng đó, sau một hồi do dự, hắn từ từ đưa tay ra chạm vào.

Muốn cứu người, trước tiên phải làm rõ xem nơi này rốt cuộc là nơi nào!

Nhưng khi ngón tay hắn cẩn thận chạm vào điểm sáng trước mặt, sự thay đổi đột ngột xảy ra.

Điểm sáng màu trắng run rẩy dữ dội, vô số vật chất đen tối hơn bóng tối, đen như hư vô, được giải phóng.

Ngay khoảnh khắc giải phóng đó, Lý Trường Sinh cuối cùng cũng nhạy bén ngửi thấy một tia hơi thở.

Nhưng không kịp suy nghĩ kỹ, đầu ngón tay hắn đã bị vật chất hư vô nuốt chửng, thậm chí cảm giác đau đớn cũng không truyền đến, cảm giác ở lòng bàn tay biến mất, như thể bị bóng tối nuốt chửng.

"Không ổn!"

Đồng tử hắn co lại, trong nháy mắt quyết đoán, trực tiếp chặt đứt cánh tay trái ngang vai.

Ngay sau đó, toàn bộ vai trái biến mất trong bóng tối, như thể bị quái thú nuốt chửng.

Lý Trường Sinh muốn thúc đẩy sinh cơ trong cơ thể để phục hồi cánh tay bị đứt nhưng kinh ngạc phát hiện, khí cơ của cánh tay trái cũng bị vật chất kỳ lạ đó nuốt chửng, không thể phục hồi!

Nói cách khác, sinh cơ của hắn đã không còn coi hắn từng có tay trái hoàn chỉnh, bị đứt cánh tay mới là hắn hoàn chỉnh!

Sức mạnh khủng khiếp như vậy khiến một giọt mồ hôi lạnh lăn trên má Lý Trường Sinh.

"Rốt cuộc đây là… sức mạnh gì?"

Khoảnh khắc điểm sáng giải phóng sức mạnh, hắn đột nhiên cảm ứng được một chút quen thuộc trên vật chất hư vô kỳ lạ này.

Giống như… có chút giống với sức mạnh hủy diệt mà hắn lĩnh ngộ khi ở cửa ải Bách Quỷ Dạ Hành nhưng lại càng thâm sâu hơn.

Mà sức mạnh hủy diệt lại thoát ra từ sức mạnh tạo hóa của chính hắn…

"Tạo hóa, hỗn độn…"

Trong lúc mơ hồ, linh quang trong đầu hắn lóe lên, như thể nắm bắt được thứ gì đó quan trọng nhưng lại thoáng qua.

“Xem ra, muốn hiểu rõ, cần phải giải phóng những điểm sáng này nhiều lần hơn, để nắm bắt được hơi thở mà vật chất hư vô này giải phóng ra trong khoảnh khắc đó.”

Lý Trường Sinh hít sâu một hơi, không do dự, quay đầu nhìn lại, vị trí của những điểm sáng hỗn loạn trôi nổi, sau đó đưa tay chạm vào điểm sáng gần nhất, rồi đột ngột quay đầu bỏ chạy.

Vù!

Vật chất hư vô một lần nữa giải phóng nhưng không thể nuốt chửng Lý Trường Sinh trong thời gian đầu.

Nhưng, hắn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một cảnh tượng khiến đồng tử hắn co lại lại xảy ra.

Vật chất hư vô đó chạm vào điểm sáng khác, sau đó nhiều vật chất hư vô hơn được giải phóng, giống như đốt cháy một quả bom dây chuyền được châm ngòi, lan truyền điên cuồng.

“Không ổn!”

Mặc dù hơi thở quen thuộc đó ngày càng mãnh liệt nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, quay đầu bỏ chạy, đồng thời phải tránh né những điểm sáng đó.

Mà ở phía sau hắn, vật chất hư vô đen tối hơn cả bóng tối hóa thành thủy triều cuồn cuộn, điên cuồng nuốt chửng hắn.

Một khi bị nuốt chửng, thứ chào đón hắn sẽ là sự tiêu vong hoàn toàn.

Bên kia, ba người rơi xuống trong bóng tối vô tận, sau một thời gian dài rơi xuống, cuối cùng trong một vùng ánh sáng đỏ, họ mơ hồ nhìn thấy mặt đất.

Nhưng với tốc độ rơi xuống hiện tại của họ và áp lực khủng khiếp đó, chỉ sợ khi tiếp đất sẽ biến thành thịt nát.

Những bộ xương vỡ vụn vô số trên mặt đất màu đỏ là bằng chứng hùng hồn nhất.

"Xong rồi, kiếm pháp của ta vô dụng, linh khí cũng không thể sử dụng, Lý huynh rốt cuộc đã làm thế nào!"

"Nơi này hoàn toàn hạn chế tu vi và pháp tắc của chúng ta, giống như một vùng đất hoàn toàn hỗn loạn!"

Lý Trường Sinh và Đông Phương Thanh Mộc đều sắc mặt nặng nề, bất kể họ điều động linh khí trong cơ thể như thế nào, đều vô ích.

Thậm chí kiếm thuật thuần thục của người sau, lúc này cũng mất tác dụng, thanh kiếm thép như không nghe thấy sự điều khiển trong lòng hắn.

"âm Dương phù, khởi!"

Ngược lại, bên kia, trán Hứa Thiên Diệp nổi gân xanh, hai tay kết ấn, dưới chân hiện ra hư ảnh bánh xe âm Dương khổng lồ, bao phủ ba người bên trong, quay cuồng dữ dội.

Ầm!

Mặc dù dưới sự quay cuồng của âm Dương, phần lớn lực đã được tán đi nhưng vẫn khiến ba người rơi xuống đất nặng nề, phun ra máu tươi.

"May quá, nhờ Hứa huynh, nếu không thì đã ngã chết rồi!"

Ô Thiên Nghị lau đi vết máu trên khóe miệng, vừa mới đứng dậy thì đã ngây người tại chỗ, môi run rẩy.

Ở tận cùng của vùng đất đỏ rực, có một dãy núi nhấp nhô, uốn lượn.

Nói chính xác thì đó không phải là dãy núi, mà là một…

Một bộ xương rồng thần dài vô tận, thân dài hàng nghìn dặm, thậm chí hàng vạn dặm!

Mặc dù đã chết không biết bao nhiêu năm tháng nhưng uy áp khủng khiếp phát ra từ bộ xương đó vẫn khiến hắn không khỏi rùng mình.

Cảnh tượng chấn động như vậy khiến Ô Thiên Nghị ngây người tại chỗ, đầu óc trống rỗng, thậm chí quên cả thở.

Nơi sâu nhất của cửa ải thứ ba, lại có một bộ xương rồng… khủng khiếp như vậy!

…

Chương 720: Đế phù Hỗn Độn

"Đó… là xương rồng sao?"

Ô Thiên Nghị đã hoàn toàn ngây người tại chỗ, không thể rời mắt, trong mắt dường như chỉ còn bộ xương rồng khổng lồ kéo dài bất tận.

"Quả thực là xương rồng nhưng nhìn bộ xương này… thật sự quá lớn!"

Đông Phương Thanh Mộc lau đi vết máu trên khóe miệng, đứng dậy, ánh mắt cũng ngưng trọng.

Hắn cũng có thể cảm nhận được một loại uy áp từ thời hoang sơ từ bộ xương rồng đó.

Có vẻ như khoảnh khắc tiếp theo, con rồng thần này sẽ hồi sinh, xóa sổ bọn họ.

"Khí thế kinh người, đã chết nhiều năm như vậy mà vẫn giữ được uy áp như vậy, cảnh giới của con rồng thần này trước khi chết, không thể đo lường."

Hứa Thiên Diệp hít một hơi thật sâu.

Không ngờ rằng dưới đáy cửa ải thứ ba lại có một bộ xương rồng kinh người như vậy.

"Vừa rồi đa tạ Hứa huynh, nếu không phải huynh ra tay, chỉ sợ chúng ta đã ngã chết rồi."

Ô Thiên Nghị quay đầu cảm ơn, đồng thời nghi ngờ: "Nói kỳ lạ, tại sao ở đây ta và Đông Phương huynh đều không thể

sử dụng bất kỳ sức mạnh nào, ngược lại huynh và Lý huynh…”

Hỏi đến đây, Đông Phương Thanh Mộc cũng có chút tò mò, ánh mắt nhìn về phía đó.

“âm Dương phù mà ta lĩnh ngộ tuy chỉ là lông gà vỏ tỏi nhưng… trên sách có ghi chép, nếu bùa này thực sự có thể hiển hình, chỉ đứng sau Đế phù.”

Hứa Thiên Diệp suýt chút nữa đã tiết lộ Thẩm An Tại.

Hơn nữa, khác với những gì mà hắn nói năm đó không phải là chỉ đứng sau Đế phù, mà là đủ để sánh ngang với Đế phù!

“Theo như ta biết, rất có thể đó là một không gian hỗn độn, vì vậy các ngươi mới không thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.”

“Còn ta có thể sử dụng, cũng là vì sức mạnh của âm Dương phù, vốn không kém hỗn độn bao nhiêu.”

Nói đến đây, Hứa Thiên Diệp hơi nhíu mày, cũng có chút nghi ngờ.

“Còn về Lý huynh, tại sao hắn có thể sử dụng sức mạnh thì ta cũng không hiểu.”

“Có cách nào để lên đó không, hắn ở một mình ở đó, ta sợ hắn sẽ bị hỗn độn nuốt chửng.”

Đông Phương Thanh Mộc hiếm khi nghiêm túc, ánh mắt lo lắng.

“Này, Đông Phương huynh, ta nghĩ… chúng ta nên nghĩ cách bảo vệ mạng sống của mình trước đã đi?”

Giọng nói của Ô Thiên Nghị hơi run rẩy.

Hai người nghe tiếng nhìn theo ánh mắt của hắn, đồng tử đều co lại.

Bởi vì dãy núi xa xa hơi rung chuyển, đôi mắt của đầu rồng phía trước nhất đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng đỏ.

Giống như hai mặt trời rực rỡ, đang tỏa ra ánh sáng chói chang.

Mặc dù rất xa nhưng hơi thở mạnh mẽ đó vẫn khiến ba người họ sôi máu, mặt đỏ bừng, mồ hôi thấm ướt lưng.

Bọn họ có thể cảm thấy, độ ẩm trong cơ thể đang không ngừng bốc hơi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa bọn họ sẽ bị nướng chín!

"Cửa ải cuối cùng này, sẽ không phải là để chúng ta đánh với nó chứ!?"

Ô Thiên Nghị khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

"Không trách người ta nói rằng đi vào đường chết là mười phần chết không thể sống, nếu cuối cùng là đánh với một tồn tại như vậy thì dù là cường giả Hoàng cảnh, e rằng cũng không có chút phần thắng nào!?"

Đông Phương Thanh Mộc cũng hít một hơi thật sâu.

"Không, không thể nào."

Chỉ có Hứa Thiên Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm về phía trước, nơi bộ xương rồng khổng lồ đã ngẩng đầu lên, to như một ngọn núi.

"Cách vượt tử lộ, chắc chắn có liên quan đến phù pháp, nếu chỉ là muốn đánh bại bộ xương rồng này thì tử lộ này hoàn toàn không cần xuất hiện, nhất định có phù gì đó mà ta chưa phát hiện ra!"

Ánh mắt hắn lóe lên, cau mày suy nghĩ.

"Nó muốn làm gì?"

Khi đôi mắt khổng lồ như mặt trời kia khóa chặt ba người, bọn họ đều cảm thấy tim đập thót, một cảm giác vô cùng nhỏ bé tự nhiên sinh ra.

Trước sự tồn tại như vậy, bọn họ giống như kiến hôi.

Đánh không lại, căn bản không cần nghĩ.

Dù thế nào cũng không thể đánh lại được.

"Không đúng, các ngươi nhìn kỹ thân rồng kia!"

Đột nhiên, ánh mắt Hứa Thiên Diệp ngưng lại, hét lớn.

Chỉ thấy trên thân hình khổng lồ của bộ xương rồng, có vô số sợi tơ màu đen kéo dài, giống như những con suối ngang dọc trên núi.

Đó là một màu đen cực độ, như hư vô.

"Hình như là một phù văn, là phù văn đó đã giết chết con rồng thần này, hình như nó đang rất đau đớn?"

Cùng với tiếng nói của Hứa Thiên Diệp vang lên, Đông Phương Thanh Mộc và Ô Thiên Nghị cũng nhìn về phía đó.

Quả nhiên, trên bộ xương rồng khổng lồ đó có manh mối.

Mà ánh mắt như mặt trời của con rồng thần kia, cũng không phải là uy hiếp, mà giống như đang… cầu cứu!

Phát hiện này khiến cả ba người đều vô cùng chấn động.

Đó là phù văn như thế nào, mà lại có thể giết chết một tồn tại như vậy, ngay cả khi sau khi chết vẫn không ngừng giày vò tàn hồn của nó?

"Nó hy vọng chúng ta… giúp nó loại bỏ phù văn trên người?"

"Cũng đúng, nếu nó muốn giết chúng ta, chỉ cần một ánh mắt là đủ rồi."

Đông Phương Thanh Mộc và Ô Thiên Nghị thì thầm, Ô Thiên Nghị vừa định tiến lên thì bị Hứa Thiên Diệp ngăn lại.

"Đừng động!"

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp ngưng trọng: "Phù văn này không đơn giản như vậy, các ngươi đều không thể sử dụng tu vi, để ta thử xem."

Hai người nhìn nhau, dường như đây thực sự là cách tốt nhất hiện tại.

"Cẩn thận."

Sau khi dặn dò, hai người nhìn Hứa Thiên Diệp cẩn thận tiến lên, trái tim cũng theo đó mà treo ngược lên.

Hắn từng bước tiến lại gần bộ xương rồng khổng lồ liên miên đó, khi thực sự đi đến chân nó, hắn cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ đó một cách trực quan hơn.

Mặc dù âm Dương phù lưu chuyển quanh người hắn đã triệt tiêu rất nhiều áp lực mạnh mẽ của bộ xương rồng.

Nhưng hắn vẫn thở hổn hển, bước đi khó khăn, đã bắt đầu có chút kiệt sức, hai mắt tối sầm lại.

Có lẽ là phát hiện ra trạng thái của Hứa Thiên Diệp, bộ xương rồng há miệng, phun ra một luồng ánh sáng đỏ.

"Cẩn thận!"

Ô Thiên Nghị lập tức kinh hô.

"Đừng căng thẳng, hình như nó không có ác ý." Đông Phương Thanh Mộc lại giữ chặt hắn.

Quả nhiên, ánh sáng đỏ chiếu vào người, Hứa Thiên Diệp không những không bị thương chút nào, mà toàn thân còn run lên.

Hắn lập tức nhắm mắt xếp bằng, dưới sự xoay chuyển nhanh chóng của đồ án âm Dương, một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ cơ thể.

Đồ án âm Dương cũng lập tức mở rộng, từ ba mươi trượng dưới chân ban đầu, đến ba trăm trượng như hiện tại.

"Tổ cảnh cửu phẩm!"

Hai người lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ rằng Hứa Thiên Diệp lại đột phá dưới ánh sáng đỏ đó!

Xem ra, đó không phải là thứ gì đó lấy mạng người, mà là cơ duyên to lớn!

Hứa Thiên Diệp mở mắt, cũng lộ vẻ mừng rỡ nhưng hắn hiểu, đây chỉ là tạm thời.

Kể từ khi bọn họ tiến vào, những phù văn màu đen như những dòng suối, không ngừng lan tràn trên thân rồng.

Không biết Long hồn này có thể kiên trì được bao lâu, một khi phát điên mà tỏa ra dù chỉ một chút sức mạnh, e rằng cũng sẽ chấn vỡ hắn.

Phải nhanh lên!

Hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía bộ xương rồng.

Nhìn từ xa chỉ là một sợi tơ đen, nhìn gần, lại là một dòng sông biển cuồn cuộn, nước thủy triều màu đen như một loại vật chất hư vô, hủy diệt mọi thứ.

Nhìn gần, Hứa Thiên Diệp không khỏi nhíu mày, trong đầu hiện ra một cuốn sách, lật qua từng trang sách.

Cuối cùng, dừng lại ở một trong bảy trang Đế phù.

Mà phát hiện này cũng khiến đồng tử của hắn co lại, quên cả thở.

Một trong bảy Đế phù, Hỗn Độn!

Chương 721: Tàn hồn Tổ long hiện

Lúc này, ý nghĩ ban đầu của hắn lại thay đổi.

Hắn nhìn bộ xương rồng này, trong lòng kinh ngạc.

Rốt cuộc là tồn tại như thế nào, mà dưới sức mạnh của Đế phù Hỗn Độn, bấy lâu nay vẫn không bị hủy diệt!

Theo ghi chép trong Phù đạo tổng cương, Đế phù Hỗn Độn, ngay cả Bất Hủ cảnh cũng khó có thể chống đỡ, trong nháy mắt hồn phi phách tán.

Thứ duy nhất có thể chống đỡ được… chỉ có Bất Hủ Đế cảnh!

Con rồng này, trước kia lại là Đế cảnh!

Sau khi kinh ngạc, hắn càng thêm căng thẳng, nhìn chằm chằm vào dòng suối trước mắt, vào hư vô chảy bên trong dòng suối.

"Đây không phải là một cơ hội tuyệt vời để lĩnh ngộ Đế phù sao, không thể bỏ lỡ!"

Hắn nghiến răng, ngồi xếp bằng trên thân rồng.

âm Dương phù hóa thành từng sợi tơ, hướng về dòng suối màu đen mà trèo lên, như thể muốn rút tơ nhả kén để kéo nó ra.

Nhưng âm Dương tơ vừa mới tiếp cận, liền bị hủy diệt nuốt chửng trong nháy mắt, căn bản không thể tiếp cận.

"Sức mạnh hủy diệt bá đạo thật!"

Hứa Thiên Diệp có chút kinh ngạc nhưng điều này càng khiến ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng.

Nếu không mạnh mẽ thì làm sao có thể coi là sức mạnh của Đế phù.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Đông Phương Thanh Mộc và Ô Thiên Nghị chỉ có thể chờ đợi ở bên dưới.

Bọn họ hiện tại không thể sử dụng tu vi, càng không thông Phù đạo, cũng không giúp được gì cho đối phương.

"Ước tính thời gian, lại trôi qua thêm mấy ngày rồi, không biết tình hình bên Lý Trường Sinh thế nào."

Đông Phương Thanh Mộc ngẩng đầu nhìn lên hư không vô tận phía trên, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

"Ngươi mấy ngày nay đã lẩm bẩm Lý Trường Sinh bảy tám trăm lần rồi, trước kia sao ta không thấy quan hệ của hai người tốt như vậy?"

Ô Thiên Nghị nghi ngờ nhìn hắn.

"Ngươi quản ta."

Đông Phương Thanh Mộc liếc nhìn hắn.

Nhưng, ngay lúc này, bộ xương rồng khổng lồ đã im lặng từ lâu ở phía trước, đột nhiên run rẩy dữ dội.

Một luồng uy áp khủng bố bao trùm.

"Không ổn, sức mạnh Hỗn Độn sắp bùng nổ rồi!"

Hứa Thiên Diệp đột nhiên mở mắt, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Hắn đang nghiên cứu đến thời điểm quan trọng, con rồng khổng lồ dưới chân đột nhiên gào lên thảm thiết.

Mà sức mạnh Hỗn Độn vốn như dòng suối, lúc này cũng điên cuồng lưu chuyển, đang không ngừng lan tràn về phía

phần xương rồng khác của hắn.

Như thể bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó, mà trong sự mơ hồ này, hắn thuận theo cảm ứng trong lòng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Theo ánh mắt của hắn, Đông Phương Thanh Mộc và những người khác cũng nhìn lên.

Nhưng, đập vào mắt vẫn là bóng tối vô tận.

"Không đúng…"

Đông Phương Thanh Mộc cau mày: "Có thứ gì đó sụp xuống rồi."

"Hả?"

Ô Thiên Nghị mở to mắt, nheo mắt nhìn kỹ.

Trong bóng tối vô tận đó, như thể còn có thứ gì đó đen tối hơn tràn đến như thủy triều, cuồn cuộn kéo đến.

Mà chính thứ cuồn cuộn đó đã khiến bộ xương rồng vốn yên tĩnh bắt đầu run rẩy dữ dội, điên cuồng giãy giụa.

Như thể cảm ứng được đến nguy cơ tử vong.

"Ta… chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Ô Thiên Nghị mồ hôi chảy ròng ròng, ngay cả bộ xương rồng mạnh mẽ như vậy cũng phản ứng như thế này, không nghi ngờ gì nữa, một khi dính vào thứ đen ngòm đó, bọn họ chắc chắn sẽ chết.

"Nhanh đến đây!"

Xa xa, Hứa Thiên Diệp gào lớn.

"Chạy!"

Đông Phương Thanh Mộc túm lấy gáy Ô Thiên Nghị, điên cuồng chạy.

Nhưng, ngay khi bọn họ chạy về phía âm Dương đồ của Hứa Thiên Diệp thì dị biến lại một lần nữa xảy ra.

Không gian ở đây, lại nứt ra từng khe hở.

Một luồng lực hút cực kỳ mạnh mẽ truyền ra nhưng không phải tác dụng lên bọn họ.

Mà là… tác dụng lên bộ xương rồng.

Trong mơ hồ, đôi mắt của bộ xương rồng sáng lên rồi lại tối đi.

"Hơi thở của huyết mạch hoang cổ…"

Con rồng khổng lồ phục hồi thần trí, vậy mà lại nói tiếng người.

Nó ngẩng đầu nhìn lên sức mạnh vô tận Hỗn Độn đổ xuống từ hư không, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Xem ra, trong mơ hồ, mọi thứ đều đã được định sẵn."

Giọng nói vừa dứt, ánh mắt con rồng tối sầm lại, cái đầu khổng lồ đột nhiên đổ ập xuống đất.

Một luồng ánh sáng lóe lên rồi biến mất, chui vào khe nứt không gian, biến mất không thấy.

Cùng với sự biến mất của ánh sáng đỏ, bộ xương rồng khổng lồ dần dần chết lặng, vô số ánh sáng đỏ tỏa ra rồi tiêu tán, không còn uy áp đáng sợ như trước nữa.

Rõ ràng, một tia tàn hồn cuối cùng đó đã không còn ở đây nữa.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều phải chết, lối thoát duy nhất chính là khe nứt không gian kia!"

"Không được, ngươi ta bây giờ ngay cả tu vi cũng không có, nếu mạo hiểm đi vào, chỉ bị bão không gian thổi tan xác mà thôi!"

Đông Phương Thanh Mộc kéo Ô Thiên Nghị lại, sắc mặt ngưng trọng.

Trên không trung, đã có thể thấy rõ ràng thủy triều vô tận Hỗn Độn đang nuốt chửng mà đến, tốc độ cực nhanh.

E rằng không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn nuốt chửng nơi này.

"Vậy phải làm sao, đi vào thì chết, không đi vào, ở đây chờ chết, chẳng lẽ không có cách giải quyết sao!"

Ô Thiên Nghị có chút sốt ruột.

"Chờ đã, các ngươi nhìn xem, đó là cái gì!"

Hứa Thiên Diệp đột nhiên lên tiếng, đưa tay chỉ về phía trên.

Chỉ thấy trong bóng tối vô tận, mơ hồ có một bóng người từ từ hạ xuống cùng với vô tận Hỗn Độn.

Người đó đứng giữa vô tận Hỗn Độn, lại ung dung tự tại, áo quần tung bay, trông rất bình thản.

"Lý Trường Sinh!"

Đông Phương Thanh Mộc lộ vẻ mừng rỡ, sau đó lại cau mày.

Không chỉ có hắn, Hứa Thiên Diệp, Ô Thiên Nghị đều lộ vẻ khó hiểu.

Hơi thở của đối phương… lại mơ hồ mang đến cho bọn họ một cảm giác áp bức mạnh mẽ, hơn nữa dường như đã thay đổi về bản chất.

Quan trọng nhất là, hắn lại… không hề bị ảnh hưởng chút nào trong Hỗn Độn!

Phải biết rằng, ngay cả thi thể rồng Đế cảnh này, cũng phải rên rỉ dưới Đế phù Hỗn Độn!

“Ngươi… đột phá Thánh cảnh rồi sao!?”

Ô Thiên Nghị thở dốc, nhìn Lý Trường Sinh đã đến gần.

“May mắn.”

Hắn tuy nói như vậy nhưng sự kinh hoàng mấy ngày nay cũng khiến hắn sợ hãi không thôi.

Chỉ cần chậm một giây, không thực sự lĩnh ngộ được sự tương hỗ giữa Hỗn Độn và Tạo Hóa, hắn sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn thành công.

Sau khi lĩnh ngộ Tạo Hóa và Hỗn Độn, Tạo Hóa chi Thể của hắn… cũng có thể được gọi là Tạo Hóa thần thể!

Dù là Chân long đạo thể của Mộ Dung Thiên cũng kém hơn xa thần thể này cùa hắn.

“Còn thời gian, nhân lúc sức mạnh Chân long này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, nhanh chóng luyện hóa, xem thử có thể tăng thêm một bậc tu vi hay không!”

Lý Trường Sinh giơ tay lên, toàn bộ thủy triều Hỗn Độn cuồn cuộn trên bầu trời đều dừng lại, giống như hắn lúc này, trong Hỗn Độn này, đã hoàn toàn trở thành chúa tể.

“Tốt!”

Ô Thiên Nghị nhìn xuống phía dưới, bộ xương rồng đang nhanh chóng mất đi vô số sức mạnh, không nói nhiều, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống.

“Đạo gia sẽ không tranh giành với các ngươi…” Đông Phương Thanh Mộc thấy nguy cơ đã được giải trừ, ngáp một cái định nói gì đó nhưng lại bị Lý Trường Sinh đá một cước.

“Ít nói nhảm đi.”

“Chậc, hung dữ như vậy làm gì chứ…”

Đông Phương Thanh Mộc bĩu môi, khoanh chân ngồi xuống.

…

Bên ngoài.

Mộ Dung Thiên và những người khác lúc này mới vừa kết thúc cuộc chiến giết chóc không lâu, hắn vẫn nhìn chằm chằm về hướng bóng người mặc áo trắng biến mất hồi lâu.

Đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm rung trời lở đất đột nhiên vang lên.

Hơi thở uy nghiêm mạnh mẽ, như thể đến từ thời xa xưa, khiến tất cả mọi người không khỏi bịt chặt tai, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Trên bầu trời, giữa hư không biến đổi, một linh Long hồn khổng lồ xuyên thủng hư không mà đến, che phủ đất trời.

“Tàn hồn Tổ long, là tàn hồn Tổ long!”

Đạo Thành nhìn thấy cảnh này, cười lớn.

Ép Mộ Dung Thiên đến mức này, vậy mà lại thực sự triệu hồi được tàn hồn Tổ long!

…

Chương 722: Tàn hồn lựa chọn

Long khí trôi nổi khắp bầu trời, khi nhìn thấy tàn hồn Tổ long màu đỏ này, lập tức run rẩy không thôi, cúi đầu xưng thần.

Uy áp của muôn vàn Long khí vừa rồi, vậy mà không bằng một phần mười của tàn hồn Tổ long!

"Là của ta!"

Ánh mắt Đạo Thành đỏ ngầu, thân hình lóe lên rồi xông thẳng lên trời, cười lớn lao về phía tàn hồn Tổ long, đưa tay ra bắt lấy.

Nhưng, tàn hồn Tổ long chỉ liếc nhìn hắn, uy áp mạnh mẽ quét ngang.

Vù!

"Phụt!"

Đạo Thành phun ra một ngụm máu tươi, một lần nữa vẽ ra một đường cong trên bầu trời, rơi mạnh xuống đất, đánh tung bụi đất.

Thậm chí phất trần trong tay hắn đã trọc lóc, không còn chút ánh sáng nào.

"Long áp mạnh mẽ thật!"

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Thánh cảnh tam phẩm như Đạo Thành cũng không thể đến gần, vậy thì tàn hồn Tổ long này dù có hiện thế, ai có thể có được?

"Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao tàn hồn này vẫn có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, chết tiệt!"

Đạo Thành đứng dậy khỏi mặt đất, lau đi vết máu trên khóe miệng, sắc mặt âm trầm.

Vất vả lắm mới thông qua máu của Mộ Dung Thiên, dẫn dụ tàn hồn đó ra, chẳng lẽ phải từ bỏ như vậy sao?

"Gầm!"

Đúng lúc này, ánh mắt tàn hồn Tổ long đảo qua toàn trường, cuối cùng dừng lại trên một người.

Chính là Mộ Dung Thiên!

Ngay sau đó, một tiếng rồng ngâm giáng xuống, thân rồng xoay chuyển, lao thẳng về phía Mộ Dung Thiên bên dưới.

"Không ổn!"

Sắc mặt Lăng Phi Sương đại biến, còn tưởng rằng Tổ long này muốn làm điều gì đó bất chính, muốn chắn trước mặt.

"Sư tỷ, nó không có ác ý."

Mộ Dung Thiên giữ chặt vai nàng, chủ động tiến lên đón lấy tàn hồn Tổ long.

Chưa dung hợp, tàn hồn đã tách ra từng luồng ánh sáng đỏ, chui vào trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Dưới ánh sáng đỏ đó, những vết thương mà hắn phải chịu trước đó hồi phục ngay lập tức!

Máu của hắn dần sôi sục, đỏ thẫm.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, vô số Long khí cũng gào thét, theo sự lựa chọn của tàn hồn Tổ long, mà lao về phía Mộ Dung Thiên.

"Không ổn, Tổ long chọn chủ, hắn muốn một mình nuốt chửng Long khí!"

"Vậy chẳng phải chúng ta đã phí công vô ích rồi sao!"

"Không được, phải ngăn cản hắn!"

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang khoanh chân ngồi trên không trung, sắc mặt mọi người đại kinh.

Có người đỏ mắt lao ra ngay tại chỗ, tế ra thủ đoạn.

Một gã đầu trọc giơ cao hai chiếc rìu, quát lớn.

"Nhả Long khí ra!"

Ảo ảnh người khổng lồ khổng lồ cầm rìu, bổ mạnh xuống.

Mà Mộ Dung Thiên ngồi trên không trung, căn bản không rảnh để ý đến hắn, sức mạnh mạnh mẽ ngang ngược trong cơ thể đã khiến hắn không thể phân tâm.

"Cút!"

Tiếng quát lạnh lẽo vang lên, nữ tử mặc áo trắng lóe lên trong nháy mắt, chỉ một ngón tay.

"Ngũ Huyền, Toái Tâm chỉ!"

Ngón tay chưa đến, gã đầu trọc đã đồng tử co rút, toàn thân run rẩy, sau đó ngã xuống bất lực.

Mặc dù nhìn bề ngoài không thấy bất kỳ vết thương nào nhưng trái tim của hắn đã hóa thành tro bụi, cùng với sinh cơ thần hồn, cùng nhau tiêu tan.

"Lục Huyền Kính Nguyệt, Diệt!"

Lăng Phi Sương khẽ quát, trong tay xuất hiện một thanh kiếm băng tuyết.

Một kiếm chém ra, tất cả các võ giả đang bay trên không, muốn ra tay với Mộ Dung Thiên đều dừng lại, cùng với đòn tấn công của bọn họ cũng dừng lại.

Toàn bộ hư không, nứt ra như một tấm gương, sau đó lan rộng như mạng nhện.

"Rắc!"

Tiếng giòn tan vang lên, từng bóng người phun ra một ngụm máu tươi, rơi thẳng xuống như diều đứt dây.

Cảnh này khiến tất cả những người chưa ra tay đều đồng tử co rút.

Quá mạnh!

Mạnh hơn Mộ Dung Thiên không chỉ gấp đôi!

Chỉ một kiếm, đã giết chết hàng chục Thánh cảnh!

"Ai tiến lên, chết!"

Lăng Phi Sương nhíu mày lạnh lùng, thanh kiếm dài chỉ về phía trước, hàn khí bức người, nhất thời không ai dám tiến lên.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều im lặng như tờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Nghe đồn rằng Cửu Huyền Đạo Liên công của Thanh Tâm tông, nếu muốn nhập môn, phải tu luyện chín tầng đạo ý, nếu muốn tiểu thành, phải lĩnh ngộ chín tầng lĩnh vực, khi đại thành, Cửu Huyền hợp nhất, hóa thành Liên giới."

"Chẳng lẽ… Cửu Huyền Đạo Liên công của nàng đã bước vào tiểu thành!?"

Tiếng kinh ngạc vang lên, tất cả mọi người đều không dám tiến lên một cách mạo hiểm.

Đây chính là sự tích lũy của tông phái lớn, xét về công pháp thực lực, không một ai trong số những người này có thể tranh phong với nàng.

Đạo Thành nhìn thấy cảnh này, sắc mặt âm trầm.

"Ngươi Thanh Tâm tông có Đạo Liên công, ta Đạo môn cũng có Tinh Không Cực Đạo quyết, ta muốn xem, là Đạo Liên công của ngươi lợi hại hơn, hay là Tinh đồ của ta lợi hại hơn!"

Hắn bước ra một bước, trên đường đi, trong tay xuất hiện một viên đan dược màu xanh lam tỏa ra mùi thơm nồng, nuốt một ngụm.

Viên đan dược đó cực kỳ kỳ diệu, rõ ràng có thực thể nhưng nhìn lại thì giống như biển sao mênh mông, như mơ như ảo.

"Đó là Tinh Không Cực Đạo đan, không ngờ Đạo môn vẫn còn người có thể luyện chế ra thứ này!"

"Không phải nói rằng đan phương đã thất truyền từ lâu rồi sao!?"

"Có Tinh Không Cực Đạo đan, Đạo Thành có thể phát huy gấp bội sức mạnh của Tinh Không Cực Đạo quyết trong thời gian ngắn, chắc chắn có thể áp đảo Cửu Huyền Đạo Liên công!"

Cùng với tiếng kinh hô của mọi người, trên người Đạo Thành tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu.

Bầu trời đột nhiên hóa thành màn đêm, ngân hà lấp lánh.

Vô số sức mạnh của tinh tú giáng xuống, tràn vào cơ thể Đạo Thành, trong nháy mắt đã chữa lành vết thương của hắn.

"Tinh Không Cực Đạo đan này chỉ có một viên, chính là chuẩn bị cho ngươi, bây giờ vừa hay, để ta thử xem, truyền

nhân nữ đế ngươi có mấy cân mấy lượng!”

Đạo Thành hét lớn, trong tay không còn cầm phất trần nữa, mà là một thanh kiếm ngân hà.

“Đế thuật, Tinh Vẫn!”

Hắn mắt lộ vẻ dữ tợn, trường kiếm chém xuống, giống như vô số ngôi sao rơi xuống, mang theo uy thế mạnh mẽ của trời đất.

Giữa tinh đồ trên bầu trời, vô số tinh tú ngưng tụ, một luồng kiếm khí như mơ như ảo ầm ầm giáng xuống.

Một kiếm này, đã có uy năng của Thánh cảnh ngũ phẩm!

Mà đối mặt với một kiếm như vậy, ngay cả Lăng Phi Sương cũng không khỏi nghiêm mặt, thanh kiếm băng tuyết trong tay nàngn biến, thay vào đó là một đóa sen băng.

“Cửu Huyền, Phi Sương!”

Nàng lạnh lùng mở miệng, đóa sen băng trong tay run rẩy, trời đất đột nhiên đổ tuyết.

Băng giá vô tận lan tràn, hư không như biến thành một vùng băng tuyết.

Mà dưới luồng hàn khí khủng khiếp đó, ngay cả một kiếm toàn lực của Đạo Thành cũng bắt đầu chậm lại và dần dần phủ lên một lớp băng giá.

“Đợi chính là toàn lực ngươi có thể thi triển!?”

Tuy nhiên, đối với nàng có thể đỡ được một kiếm của Đạo Thành có uy năng của Thánh cảnh ngũ phẩm, hắn lại không hề bất ngờ, mà cười lạnh một tiếng, một lệnh bài lóe lên.

“Tiểu Di Lệnh!”

Cùng với tiếng quát khẽ của hắn, cả hai cùng với băng giá ngập trời, cả kiếm khí ngân hà đều biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở trên bầu trời cao vạn trượng, cách Mộ Dung Thiên rất xa.

"Ta sẽ kiềm chế nữ nhân này, các ngươi nhanh chóng giết chết tên tiểu tử kia, đừng để hắn nuốt chửng tàn hồn Tổ long!"

Giọng nói của hắn truyền đến từ rất xa, điều này cũng khiến không ít ánh mắt người có mặt lóe lên.

Nếu là long khí bình thường, có lẽ bọn họ còn phải cân nhắc xem có nên vì thế mà đắc tội với truyền nhân nữ đế và Linh môn hay không.

Nhưng… đó lại là tàn hồn Tổ long!

Nếu có được, tương lai chắc chắn sẽ bước vào cảnh giới Bất Hủ, thậm chí còn có hy vọng nhìn trộm đế ý!

Sự cám dỗ như vậy, đổi lại là ai cũng không thể chống cự được.

Ngay cả trước đó, sự cường hãn của Mộ Dung Thiên đã khiến bọn họ nảy sinh bóng ma trong lòng.

Nhưng bây giờ hắn hoàn toàn bị tàn hồn Tổ long quấy nhiễu, căn bản không thể rảnh tay để quan tâm đến chuyện bên ngoài!

…

Chương 723: Hắn, hôm nay các ngươi không giết được!

“Giết hắn, đoạt Long hồn!”

“Ra tay!”

Từng bóng người bay lên, thậm chí còn đông hơn cả những người trước đó.

Hơn nữa, trong số đó có mười vị Thánh cảnh nhị phẩm!

“Không ổn!”

Mộng Đình thấy vô số đòn tấn công ập về phía đó, lập tức xông ra.

“Viêm Sát Cuồng Kình trận, khởi!”

Nàng tung trận bàn trong tay ra, trận pháp lập tức mở rộng, bao trùm tất cả mọi người bên trong.

Ngọn lửa vô tận hóa thành biển cả, cùng với tiếng gầm rú như sấm rền vang lên.

Thân hình cá voi lửa khổng lồ phá biển mà ra, lật mình một cái, liền chặn đứng tất cả các đòn tấn công.

Nhưng sức lực của một mình nàng có hạn, khi một lần chặn đứng hàng trăm đòn tấn công của Thánh cảnh, nàng đã tái mặt.

“Mấy vị, giúp ta thi triển bảo vật gia tộc, phá trận này!”

Trong số mười vị Thánh cảnh nhị phẩm, một thanh niên mặt chữ điền trầm ngâm lên tiếng, trong tay xuất hiện một cây

cung tên màu ngọc, kéo cung, một con giao long gào thét cuộn mình sau lưng hắn.

"Là linh khí ngụy Cực Đạo, Ngọc Giao cung!"

"Được, Chu huynh, chúng ta sẽ giúp ngươi một tay!"

Chín người còn lại cũng gật đầu vào lúc này, đồng thời kết ấn, tụ hợp Pháp Tắc chi Lực của mình vào bên trong.

Sức mạnh mạnh mẽ tụ lại, thân hình giao long càng thêm to lớn, khí tức kinh người.

"Không ổn, vậy mà lại là ngụy Cực Đạo chi Khí!"

Mộng Đình sắc mặt đại biến, toàn lực thúc giục trận pháp.

Cá voi lửa khổng lồ một lần nữa nhảy lên, chắn ở phía trước.

"Sư đệ…"

Trên không trung, Lăng Phi Sương liếc mắt nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt lo lắng.

"Hay là lo cho chính ngươi đi!"

Đạo Thành vừa cười lớn, kiếm khí Tinh Hà lại hạ xuống thêm mấy phần.

"Ngọc Giao cung, đi!"

Người đàn ông trung niên mặt chữ điền quát lớn một tiếng, buông tay.

"Gào!"

Giao long rời cung, khí tức mạnh mẽ khiến hư không bị nén lại, phát ra từng tiếng nổ lớn.

Ầm ầm!

Giao long gào thét, va chạm với con cá voi.

Tia lửa bắn ra, chỉ trong vài hơi thở, con cá voi đã kêu thảm một tiếng, hình thần đều diệt.

"Phụt!"

Mộng Đình phun ra một ngụm máu lớn, trận bàn trong tay vỡ tan.

Giao long khổng lồ vẫn chưa dừng lại, há miệng lớn nuốt chửng hai người.

"Hai bọn họ chết chắc rồi!"

"Lên, cướp hồn Tổ long!"

Thấy cảnh này, mọi người phấn khích, xông ra.

Không còn trận pháp cản trở, lúc này bọn họ như vào chỗ không người, Lăng Phi Sương cũng bị người ta chặn lại.

Lúc này dường như đã định cục, sẽ không còn ai ra tay giúp đỡ nữa.

"Xong rồi…"

Mộng Đình sắc mặt hơi đổi, tái nhợt vô lực.

"Chết đi!"

Người đàn ông trung niên mặt chữ điền cười dữ tợn, điều khiển giao long, hung hăng cắn xuống.

Nhưng, ngay khi mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thiên đã chết chắc thì biến cố đột nhiên xảy ra.

Vù.

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên, một cây cổ thụ khổng lồ hiện ra giữa không trung, cành lá điên cuồng lan rộng, che khuất cả bầu trời.

"Ồ, may mà đuổi kịp."

Vô số dây leo như kiếm, đánh bay từng người một ở bên trái.

"Đây là…"

Mộng Đình ngẩn người.

Ngẩng đầu nhìn lên, chín mặt trời rực rỡ mọc lên giữa không trung, sau đó biến mất, nơi này hóa thành bóng đêm.

"Cửu Dương kiếm đạo, Cực Dạ!"

Ánh kiếm đen lóe lên, đám người bên phải bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi.

Mười vị Thánh cảnh nhị phẩm tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng bọn họ biết, hiện tại là thời điểm tốt nhất để giết chết Mộ Dung Thiên.

Một khi bỏ lỡ, muốn toàn lực thúc giục Ngọc Giao cung thì khó lắm.

Nhưng một cảnh tượng khiến đồng tử của người đàn ông trung niên mặt chữ điền co rút lại đã xảy ra.

Bất kể hắn thúc giục giao long như thế nào thì giao long vẫn luôn cứng đờ, như thể bị một sức mạnh to lớn nào đó cản lại.

Nhìn xuyên qua thân thể hư ảo của giao long, ở trước mặt nó, một người đàn ông mặc trường bào lưu vân trắng, vẻ mặt kiêu ngạo đứng yên.

Hắn một tay nắm chặt trường thương, một tay chống trước miệng giao long.

Một người, vậy mà lại chặn đứng được đòn tấn công ngụy Cực Đạo chi Khí này!

"Không thể nào!"

Người đàn ông trung niên mặt chữ điền kinh hô một tiếng.

Mặc dù để phá trận pháp của Mộng Đình, Ngọc Giao cung đã tiêu hao không ít sức mạnh nhưng cũng không phải là sức người có thể chống lại được.

Người đó… rốt cuộc là ai!?

"Diệt Không Phá!"

Trường thương ở tay phải của Lý Trường Sinh được hỗ trợ bởi sức mạnh hỗn độn, trở nên đen hơn cả bóng tối, theo tiếng quát khẽ của hắn mà phóng ra.

Sức mạnh hủy diệt khủng khiếp nổ tung, dư chấn chấn động phạm vi trăm dặm.

Ầm ầm!

Giao long bị trường thương đen xuyên thủng đầu, ở chỗ hở có một chất màu đen lan ra từng chút một, chỉ trong vài hơi thở, đã nuốt chửng và hủy diệt nó.

"Một đòn này… thần thông!"

Những người vây xem há hốc mồm, đã quên mất suy nghĩ.

Mộng Đình cũng ngẩn người, nàng ngây người nhìn trong đêm đen, người thanh niên áo tím cầm kiếm từ từ hạ xuống.

"Muốn động đến Mộ Dung Thiên, trước tiên phải bước qua xác của Ô Thiên Nghị ta!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Ô Thiên Nghị vung ngang thanh kiếm, hơi thở của Thánh cảnh nhất phẩm tràn ra.

"Ồ, mặc dù đạo gia không thích đánh nhau nhưng nếu các ngươi muốn đánh, đạo gia cũng không sợ."

Cây xanh khổng lồ vỡ tan, hóa thành vô số thanh Tinh Cương kiếm, dày đặc như biển kiếm cuồn cuộn.

Một đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào, vẻ mặt lười biếng ngự kiếm mà đi, nhàn nhạt nói.

Mặc dù chưa bước vào Thánh cảnh nhưng tu vi nửa bước Thánh cảnh, phối hợp với kiếm đạo Tam Hoa của hắn, cũng đủ để chống lại những người ở đây.

"Hắn, các ngươi không động được."

Lý Trường Sinh ít nói hơn, chỉ nói mấy chữ như vậy.

Nhưng theo trường thương của hắn vung ra, một hơi thở khủng bố tỏa ra, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đó là… hơi thở gì vậy?

Giống như tạo vật chi chủ, lại giống như nguồn gốc của sự hủy diệt.

Có vẻ như chỉ cần chống lại hắn thì sự sống và cái chết… chỉ nằm trong một ý nghĩ của hắn.

"Các ngươi là ai!"

Mười vị võ giả Thánh cảnh nhị phẩm nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"Tại sao trước đây chưa từng thấy các ngươi, các ngươi từ đâu chui ra!?"

Bao gồm cả Mộng Đình cũng vô cùng nghi hoặc, bản thân nàng đương nhiên đã từng gặp bọn họ.

Nhưng mà… danh sách danh ngạch Long Môn Hoàng Đạo lần này, không phải là không có bọn họ sao?

Bọn họ vào đây bằng cách nào?

Chẳng lẽ…

Đột nhiên, nàng nghĩ đến điều gì đó, thở không ra hơi.

Tử lộ!

Bọn họ đã vượt qua đường chết!

“Thiên Huyền giới, Ô Thiên Nghị.”

Ô Thiên Nghị hừ lạnh một tiếng, đứng sau Mộ Dung Thiên.

“Chỉ là kẻ bất tài, đạo gia họ kép Đông Phương tên Thanh Mộc, cũng đến từ Thiên Huyền giới.”

Đông Phương Thanh Mộc ngự kiếm vạn ngàn trên không trung, đứng trên đỉnh đầu Mộ Dung Thiên, lười biếng mở miệng.

“Hạ giới…”

Sắc mặt mọi người kỳ lạ, vậy mà đều là võ giả hạ giới.

Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía người cuối cùng, cũng là người mang lại cho bọn họ cảm giác áp bức mạnh nhất.

Hơi thở mạnh mẽ như vậy… không thể nào cũng là từ hạ giới lên chứ?

“Thiên Huyền giới, Lý Trường Sinh.”

Nhưng theo sáu chữ rơi xuống, tất cả mọi người đều cảm thấy như thế giới quan của mình sụp đổ.

Thiên Huyền giới… rốt cuộc là nơi nào, vậy mà lại xuất hiện mấy…

Quái thai!

Ba người thành trận, bảo vệ Mộ Dung Thiên ở chính giữa, đồng thanh nói.

“Hắn, hôm nay các ngươi không giết được!”

…

Chương 724: Ba người ra tay

Giọng nói của ba người không lớn nhưng lại truyền rõ ràng vào tai từng người.

Nhìn ba người kia, sắc mặt mọi người đều khó coi.

Đặc biệt là Đạo Thành trên không trung, sắc mặt càng âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Hắn không ngờ rằng, chỉ vừa kiềm chế một Lăng Phi Sương, vậy mà lại có người giúp Mộ Dung Thiên.

Còn Lăng Phi Sương khi thấy Lý Trường Sinh và những người khác xuất hiện, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ, không phải là lúc phân tâm."

Giọng nói lạnh lùng vang lên, đạo liên giữa mày nàng lóe lên.

Trong hư không, băng giá càng dữ dội hơn, mơ hồ có dấu hiệu đóng băng cả dải ngân hà trên bầu trời.

"Hừ, chỉ là hai Thánh cảnh nhất phẩm, một nửa bước Thánh cảnh, giả vờ làm sói đuôi to, muốn chết!"

Mười Thánh cảnh nhị phẩm phản ứng lại, sắc mặt âm trầm.

Thanh niên mặt chữ điền thu lại Ngọc Giao cung, đổi lấy một thanh đao dài.

ngụy Cực Đạo chi Khí, trong thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng một lần.

"Nhanh chóng ra tay vây giết!"

Theo lệnh của hắn, mọi người cùng nhau vây công.

“Mười tên bọn họ giao cho ta.”

Lý Trường Sinh ánh mắt kiêu ngạo, tay cầm trường thương đạp không mà ra, một mình nghênh chiến với mười Thánh cảnh nhị phẩm kia.

“Nếu đã vậy, những người còn lại, giao cho ba chúng ta.”

Ô Thiên Nghị hơi nhếch khóe miệng lên, giương cung đáp tên.

Kiếm khí mạnh mẽ tụ lại, hư không rung chuyển.

Đây chính là thuật pháp mà hắn sáng tạo ra trong đêm trăm quỷ hành tẩu, phá cửu dương, lập kiếm tâm!

“Không ổn, thuật này mạnh mẽ!”

“Nhanh rút lui!”

Không ít người bị kiếm khí mạnh mẽ kia làm kinh hãi, quay người bỏ chạy.

Nhưng, một đồ án âm dương ngư khổng lồ bao phủ chiến trường, dưới đồ án này, tất cả bọn họ đều cảm thấy một lực hút mạnh mẽ kéo lại, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Trên không trung, lại có một người từ từ hiện ra.

Không phải ai khác, chính là Hứa Thiên Diệp!

Chỉ thấy hắn hai tay kết ấn, sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

Chỉ là Tổ cảnh cửu phẩm, cưỡng ép can thiệp vào nhiều cường giả Thánh cảnh như vậy, hắn vẫn có chút bất lực.

Chỉ trong một hơi thở, đồ án âm dương ngư liền tan rã, hắn càng phun ra máu tươi.

Nhưng, chỉ một hơi thở này, đã đủ.

“Phá Nhật Cửu Kiếm, đi!”

Ô Thiên Nghị hét lớn một tiếng, buông tay.

Xoẹt!

Kiếm khí hóa thành cung tên phá không mà ra, trong nháy mắt mang theo luồng khí mạnh mẽ, trên đường đi để lại từng âm thanh nổ tung.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên, hai người đi đầu, vậy mà trực tiếp hóa thành sương máu dưới một mũi tên đó.

Vài người phía sau bị thương nặng, hàng chục người cũng bị nổ tung phun máu bay ngược.

Thật đáng sợ!

Một mũi tên giết chết hai Thánh cảnh nhất phẩm, làm bị thương nặng vài người, thậm chí còn đánh bay hàng chục người!

"Chết đi!"

Nhưng, vẫn có kẻ giỏi ẩn núp đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộ Dung Thiên, một con dao găm nhắm đâm vào tim hắn.

Thấy sắp đắc thủ, khóe miệng tên đó đã nở nụ cười dữ tợn.

Ngay thời khắc quan trọng, một luồng kiếm khí lóe lên, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, dâng lên một cảm giác cực kỳ mệt mỏi.

Giống như lúc này tất cả những gì mình làm đều trở nên vô nghĩa, sát ý trên con dao găm của hắn cũng tiêu tan trong khoảnh khắc này, Pháp Tắc chi Lực tiêu tan.

Chĩa vào người Mộ Dung Thiên, nhưng thậm chí ngay cả quần áo của hắn cũng không đâm thủng.

Trong khoảnh khắc đó, hắn như mất hết ý chí chiến đấu.

"Lén lút như trộm cắp thì không được."

Giọng nói lười biếng vang lên, Đông Phương Thanh Mộc vung tay, thanh kiếm của Mộ Dung Thiên liền bay vào tay hắn.

Ngay sau đó, một luồng kiếm khí chói lọi, nối liền trời đất lóe lên.

"Một trong Tam Hoa, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!"

Xoẹt!

Trời đất mất màu, kiếm quang chói lọi lóe lên.

Kẻ tập kích kia mất hết ý chí chiến đấu, thậm chí không muốn chống cự, mặc cho kiếm khí xuyên qua người mình, bị chia làm hai.

"Đây… Pháp Tắc thật đáng sợ, vậy mà… khiến người ta có thể khoanh tay chịu chết!"

Những người đứng xem thấy Pháp Tắc chi Lực này, đồng tử đều co rút lại.

Nếu nói kiếm thuật của Ô Thiên Nghị là mạnh mẽ thì Pháp Tắc của đạo sĩ kia chính là khó lường!

Đông Phương Thanh Mộc, Ô Thiên Nghị, Hứa Thiên Diệp ba người tạo thành thế tam giác, vây chặt Mộ Dung Thiên ở bên trong, chặn đứng mọi đòn tấn công của mọi người.

Hứa Thiên Diệp thì không nói nhưng Đông Phương Thanh Mộc và Ô Thiên Nghị, hai người mạnh mẽ đến mức khiến người ta chỉ biết lắc đầu.

Rõ ràng một người chỉ là nửa bước Thánh cảnh, một người mới bước vào Thánh cảnh.

Lúc này lại ngăn cản được hàng trăm Thánh cảnh nhất phẩm, khiến bọn họ không thể tiến vào!

Nhìn thấy cảnh này, mười Thánh cảnh nhị phẩm đều sắc mặt khó coi, ánh mắt đổ dồn vào thanh niên cầm thương đứng trước mặt.

Trên người hắn, không cảm nhận được Pháp Tắc khó lường như Đông Phương Thanh Mộc, cũng không cảm nhận được chiến ý hừng hực như Ô Thiên Nghị.

Chỉ có sự bình thản.

"Cùng nhau ra tay, giết hắn!"

Theo tiếng gầm giận của thanh niên mặt chữ điền, mười người lập tức vây quanh Lý Trường Sinh.

"Thanh Thiên Thảo Mộc chưởng!"

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trên đó cỏ cây um tùm, mang theo thế núi.

"Phủ Hải Lôi Minh trảm!"

Ảo ảnh đại dương cuồn cuộn, một luồng đao mang sấm sét phá không.

Còn có hàng chục thanh phi kiếm cực kỳ sắc bén, mỗi thanh đều tấn công, phong tỏa mọi đường thoát của Lý Trường Sinh.

Mười người liên thủ, chỉ để giết một mình hắn.

"Xong rồi."

Mộng Đình nhìn thấy cảnh này, không khỏi thốt lên trong lòng.

Đừng nói là một Thánh cảnh mới bước vào, cho dù chính nàng đối mặt với mười Thánh cảnh nhị phẩm ra tay toàn lực, e rằng cũng khó có thể chống đỡ, dù sao cũng không có đủ thời gian để nàng triển khai phù trận.

Nhưng, đối mặt với đòn tấn công kinh thiên động địa này, Lý Trường Sinh vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

“Một đám phế vật.”

Lời nói bình thản nhưng lại vô cùng ngông cuồng thốt ra từ miệng hắn, sau đó, trường thương vung lên.

Ngũ Hành chi khí tụ lại thành quầng sáng sau lưng hắn, tựa như pháp luân.

“Diệt.”

Một chữ bình thản rơi xuống, từng gợn sóng ngũ sắc lan tỏa.

Ầm ầm!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, trên bầu trời, bàn tay cỏ cây khổng lồ kia vỡ tan.

Sóng biển ngập trời cùng với đao khí sấm sét bên trong nổ tung, hàng chục thanh tiểu kiếm sắc bén kia run rẩy kêu thảm, dưới gợn sóng ngũ sắc hóa thành tro bụi.

Tất cả các đòn tấn công đều nổ tung.

“Không thể nào!”

“Ngũ Hành chi thể, hắn lại là Ngũ Hành chi thể!”

Tiếng kinh hô vang lên từng hồi, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Nhưng ánh mắt Lý Trường Sinh uy nghiêm, giống như thần sắc của Tề Vân đạo tử đạo tông năm xưa.

“Các ngươi, còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của ta.”

Hắn ném mạnh cây trường thương trong tay ra, giữa không trung nổ tung thành vô số giọt nước mưa, rơi xuống tí tách.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiến vào một lĩnh vực hư vô tạo hóa.

"Tạo Hóa chi Vũ, hạ."

Theo giọng nói hờ hững không chút cảm xúc vang lên, trong hư vô đột nhiên đổ xuống một trận mưa rào tí tách.

Mỗi giọt mưa đều chứa đựng Ngũ Hành chi lực mạnh mẽ, bắn vào người tất cả mọi người.

Bùm, bùm, bùm!

Liên tục có tiếng nổ vang lên, máu tươi phun trào.

Đợi đến khi bóng tối tan đi, cảnh tượng nơi đây mới hiện ra.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Mười Thánh cảnh nhị phẩm như diều đứt dây rơi xuống, người nào người nấy máu thịt mơ hồ, gân cốt đứt từng khúc.

Cảnh tượng thảm khốc như vậy khiến lông mi Mộng Đình run rẩy, nhìn nhiều hơn một chút vào thanh niên kiêu ngạo đang đứng giữa không trung.

Thật đáng sợ!

Người này… vậy mà vượt cấp đánh bại mười người, hơn nữa còn không hề có vẻ gì là tốn sức.

Chương 725: Sức mạnh của Lý Trường Sinh

"Quái vật, đều là quái vật…"

Ánh mắt Mộng Đình hơi sâu.

Hứa Thiên Diệp tạm thời không nói, mặc dù hắn vừa mới thi triển phù pháp mà mình chưa từng thấy, hơn nữa chỉ là một Tổ cảnh, vẫn chưa thể nhìn ra điều gì.

Đông Phương Thanh Mộc kia, rõ ràng ngày thường có vẻ lười biếng, ngủ khắp nơi.

Người khác mắng hắn là đồ nhà quê đến từ hạ giới, hắn cũng không cãi lại, chỉ huýt sáo với người ta như một kẻ điên.

Kiếm thuật thi triển hôm nay… lại khiến nàng xấu hổ.

Nửa bước Thánh cảnh giết Thánh cảnh, điểm này nàng năm đó không làm được.

Dù sao thì từ Tổ cảnh đến Thánh cảnh, đó là một vực thẳm trời đất, khó có thể vượt qua.

Nhưng hắn lại nhẹ nhàng làm được, thậm chí nhìn vẻ mặt của hắn thì giết thêm vài người nữa cũng không tốn chút sức lực nào.

Còn Ô Thiên Nghị kia, ngày thường là người máu nóng nhất, không chịu được một chút sạn nào.

Người khác mắng hắn, hắn sẽ mắng lại nhưng vì có Huyền Ngọc Tử và đại trưởng lão giúp đỡ nên cũng không thực sự xảy ra mâu thuẫn lớn nào.

Vốn tưởng rằng hắn chỉ là một kẻ chỉ có cái miệng, không ngờ… một kiếm giết chết người cùng cảnh giới như giết chó.

Thậm chí kiếm thuật của hắn, Thánh cảnh nhị phẩm cũng chưa chắc đã đỡ được.

Còn có Mộ Dung Thiên, còn có Lý Trường Sinh…

Không đúng, còn có một Lăng Phi Sương nữa!

Nàng ngẩng đầu lên, liếc nhìn một nữ tử thanh lãnh có dấu hiệu áp chế Đạo Thành, nhất thời không nói nên lời.

Thiên Huyền giới kia, rốt cuộc là nơi như thế nào.

Thiên phú thực lực của những người này, nếu đặt ở bất kỳ giới nào cũng đều có thể được coi là hàng đầu.

Mà một hạ giới nho nhỏ, lại có thể cùng lúc xuất hiện nhiều người như vậy.

Không đúng, không chỉ có bọn họ.

Mộng Đình lắc đầu.

Còn nhớ năm đó Huyền Ngọc Tử còn mang theo mấy người khác nữa.

Nàng tình cờ gặp được, trong đó có ba người để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất.

Một nữ tử, khí chất ôn hòa nhu mì, nhìn không giống người thích đánh giết nhưng đôi mắt tím đó lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Còn có một thiếu niên nhỏ tuổi hơn bọn họ, đeo một thanh đao gỗ bên hông, mặc một bộ quần áo màu xám.

Mặc dù không thích nói chuyện nhưng sát khí ngút trời gần như ngưng tụ thành thực thể, khiến người ta nhìn mà biến sắc.

Người cuối cùng, là một thanh niên trông rất điềm đạm, bình thường không có gì nổi bật.

Nhưng kỳ lạ là, bản thân là một tu sĩ phù chú, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức huyền diệu khó hiểu từ trên người hắn.

Giống như trong cơ thể hắn ẩn chứa một loại bí ẩn của trời đất vậy.

Quan trọng nhất là, tất cả những người đã nói trước đó, khi gặp người thanh niên điềm đạm cuối cùng này, đều phải cung kính gọi một tiếng sư huynh.

"Tạo Hóa chi Thể, hắn là Tạo Hóa chi Thể!"

Khi Mộng Đình kinh ngạc, mọi người cũng cuối cùng cũng phản ứng lại, hoảng sợ mở miệng, vội vàng bỏ chạy.

Tạo Hóa chi Thể, một loại thể chất hung hãn hơn cả Huyền Linh chi thể của Đạo Thành.

Tương truyền rằng những người sở hữu Tạo Hóa chi Thể, một khi bước vào cảnh giới Bất Hủ, có thể dựa vào sức mạnh tạo hóa của bản thân để bước vào Đế cảnh, căn bản không cần luyện hóa Thiên Đạo bi.

Hơn nữa… còn có cơ hội tiến thêm một bước nữa để đạt được Tạo Hóa thần thể!

"Chạy!"

Sắc mặt Lý Trường Sinh lạnh lùng, lạnh lùng nhìn đám người đang tản ra như chim thú bên dưới, không đuổi theo.

Chỉ là một đám ô hợp, căn bản không khiến hắn hứng thú.

Ánh mắt hắn hướng lên bầu trời.

Nửa bên băng giá ngập trời, nửa bên biển sao vô tận.

Đạo Thành nhận ra ánh mắt của hắn, hơi nhướng mày.

Ngay sau đó, mưa như trút nước, trong nháy mắt biến thành một cây trường thương được Lý Trường Sinh nắm trong tay, trên thân thương ngũ sắc huyền quang tụ lại một điểm, mang theo sức mạnh to lớn đâm thẳng tới.

"Tìm chết!"

Thấy một con kiến hôi Thánh cảnh nhất phẩm lại dám ra tay với mình, nhất là khi mình còn đã nuốt đan dược, phát huy công pháp vượt trội, hắn không khỏi tức giận.

Ngay lập tức giơ một tay lên, lực lượng tinh tú hóa thành phất trần, quất mạnh đi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, hư không run rẩy.

Lý Trường Sinh bay ngược ra ngoài, trường thương trong tay vỡ tan, miệng phun máu tươi.

"Đánh bại một đám phế vật, liền thật sự cho rằng mình có chút bản lĩnh sao, kiến càng muốn lắc cây, không biết lượng sức mình!"

Vừa đang liều mạng chống lại băng hàn chi khí ngập trời, hắn còn không quên mở miệng chế nhạo.

"Ngươi vênh váo cái gì, nếu cùng cảnh giới, Lý huynh giết ngươi như giết chó!"

Lý Trường Sinh còn chưa kịp nói, Ô Thiên Nghị ở phía dưới đã mở miệng mắng trước.

Mà cũng chính câu mắng này khiến sắc mặt Đạo Thành âm trầm, trong nháy mắt nhìn sang, trong mắt hiện lên ánh sáng màu xanh lam u ám.

Ngay sau đó, trong hư không đột nhiên xuất hiện một con hổ thú khổng lồ, há miệng to như chậu máu nuốt chửng xuống.

Uy áp mạnh mẽ của Thánh cảnh tam phẩm khiến sắc mặt Ô Thiên Nghị thay đổi, vội vàng thi triển lại kiếm thuật đó.

Nhưng kiếm khí mang theo ý chí bắn thủng ánh mặt trời phá không mà đến, lại bị hổ thú một chưởng vỗ tan.

"Gào!"

Hổ thú không giảm thế công, lại một lần nữa há miệng to nuốt chửng xuống.

"Mạnh thật!"

Ô Thiên Nghị giật mình trong lòng, không ngờ đối phương lại có thể trong lúc đối đầu với Lăng Phi Sương, chỉ bằng một ánh mắt đã hóa ra một con hổ thú mạnh mẽ như vậy.

Thực lực của người này, quả thực xứng đáng là thiên chi kiêu tử!

"Diệt."

Tiếng nói lạnh lùng vang lên, Lý Trường Sinh trong nháy mắt xuất hiện, hai tay cầm thương hung hăng đập xuống, ngũ sắc huyền quang nổ tung, trực tiếp nổ tung con hổ thú kia thành bột mịn.

"Hừ, ngay cả tinh tú của ta cũng không phá vỡ được, đúng là đồ bỏ."

Thấy hắn lui về, Đạo Thành hừ lạnh một tiếng, còn tưởng rằng đối phương là biết khó mà lui.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến đồng tử hắn co lại đột ngột đã xảy ra.

Sắc mặt Lý Trường Sinh lạnh lùng, đôi mắt đó đen như mực, thậm chí cả trường thương do Ngũ Hành chi khí ngưng tụ trong tay cũng dần nhuộm thành màu đen hơn cả màu đen, như một mảnh hư vô.

“Ngũ Hành chi lực không phá vỡ được, vậy thì thử cái này xem.”

Giọng điệu của hắn vẫn bình thản như thường, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nhưng, khi trường thương trong tay hắn trở nên đen kịt, linh khí xung quanh lại bắt đầu điên cuồng tản ra, như thể nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp.

Thậm chí cả long khí không ngừng tràn vào cơ thể Mộ Dung Thiên bên cạnh hắn cũng dừng lại, như thể sợ hãi.

“Đó là…”

Đồng tử Đạo Thành co lại, ngay cả Lăng Phi Sương cũng liếc nhìn, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Không ngờ… Lý Trường Sinh lại lĩnh ngộ được Pháp Tắc chi Lực khủng khiếp như vậy.

“Hỗn Độn thương, đi!”

Lý Trường Sinh một tay cầm thương, lóe lên tiến về phía trước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đạo Thành.

Cảm nhận được hơi thở kinh khủng ẩn chứa trong cây trường thương đen kịt kia, hắn không dám khinh địch nữa, điên cuồng thúc đẩy công pháp.

Lực lượng tinh tú vô tận tràn xuống từ trên bầu trời, hóa thành một lớp lá chắn cực dày bảo vệ hắn chặt chẽ.

Vù!

Mũi thương chạm vào lá chắn tinh tú, phát ra tiếng động nhỏ, không chói tai.

Nhưng kỳ lạ là, lực lượng tinh tú vô tận, khi tiếp xúc với mũi thương đó lại biến mất, như thể chưa từng tồn tại, hoặc hóa thành một mảnh hỗn độn hư vô.

“Đây… là Pháp Tắc chi Lực gì vậy!”

Hai mắt Đạo Thành đỏ ngầu, kinh hô lên.

Những gợn sóng màu đen lan tỏa, lá chắn của hắn bắt đầu mỏng đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cuối cùng…

Vỡ tan!

Cùng với sự vỡ tan của tinh tú, kiếm khí tinh hà đó cũng hoàn toàn bị đóng băng, vô số hàn khí lan tràn, phủ lên đôi mắt của hắn, đóng băng cả dải ngân hà vạn dặm.

Cảm giác nguy cơ tử vong chưa từng có, lúc này tràn ngập mãnh liệt trong lòng Đạo Thành.

Mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng, đầu óc hắn trống rỗng.

Sắp chết rồi!

…

Chương 726: Rời Long Môn

Nhưng, ngay khi mọi người đều cho rằng thiên chi kiêu tử của Đạo môn kia sắp tử nạn tại đây thì dị biến đột nhiên xảy ra.

Ầm ầm!

Toàn bộ Hoàng Đạo Long Môn chi địa lúc này đều rung chuyển dữ dội, một luồng lực đẩy mạnh mẽ lan tỏa.

Trong nháy mắt, băng sương ngập trời vỡ tan, Hỗn Độn chi thương trong tay Lý Trường Sinh cũng vỡ vụn dưới sức mạnh đó, bay ngược ra ngoài.

Những vết nứt xuất hiện, toàn bộ Hoàng Đạo Long Môn chi địa như thể bắt đầu không chịu nổi sức nặng, lung lay sắp đổ.

"Không ổn, không gian ở đây sắp sụp đổ rồi!"

"Mau đi!"

Phía sau, Long Môn khổng lồ xuất hiện, huyền quang tứ phía, có thể nhìn thấy mọi người bên ngoài.

Những luồng lưu quang nhanh chóng bay về phía Long Môn, sợ chậm một chút sẽ bị kéo vào trong dòng chảy hỗn loạn không gian.

Đạo Thành vừa đi một vòng trước quỷ môn quan, kinh hồn chưa định, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn nhìn sâu về phía Mộ Dung Thiên vẫn đang hấp thụ long khí, mặt lạnh tanh quay người hóa thành lưu quang bỏ chạy.

Lý Trường Sinh muốn đuổi theo nhưng bị Lăng Phi Sương ngăn lại.

"Không gian sắp vỡ rồi, bảo vệ Mộ Dung Thiên là quan trọng."

Nói xong, nàng quay người đến bên cạnh Mộ Dung Thiên, tế ra Đạo Liên, cố gắng ổn định điềm báo không gian sụp đổ.

Lý Trường Sinh cũng không đuổi theo nữa, đồng thời vận chuyển Ngũ Hành chi lực, ổn định hư không.

"Dọn đường cho đạo gia!"

Đông Phương Thanh Mộc khẽ quát một tiếng, Tam Hoa Kiếm Đạo kiếm thứ ba thi triển.

Một cây đại thụ xanh biếc khổng lồ hư ảnh hiện ra, cành lá vươn ra, hóa thành một con đường dài trải đến lối ra.

"Ta đến giúp ngươi!"

Hứa Thiên Diệp nghiến răng, vận chuyển linh khí vừa mới khôi phục đang còn không ổn định, hai tay kết ấn, Ô Thiên Nghị đặt lòng bàn tay lên vai hắn, dùng sức mạnh của bản thân để giúp đỡ.

Hoa văn âm dương rơi xuống, lực đẩy mạnh mẽ, làm chậm hết mức có thể điềm báo không gian sụp đổ.

Mộng Đình nhìn bọn họ một cái, cuối cùng vẫn bước ra một bước, chạy đến Long Môn.

Đã giúp được thì giúp, nếu ở lại nữa, rất có thể sẽ bị không gian nghiền nát ở đây.

Ánh sáng đỏ trong cơ thể Mộ Dung Thiên càng lúc càng mạnh, gần như toàn bộ long khí đều chui vào cơ thể hắn vào lúc này.

Nhưng muốn luyện hóa hoàn toàn, e rằng còn phải mất bao lâu nữa thì không biết được.

Bên ngoài, theo từng người xuất hiện, Vân Quyết Tử và những người khác cũng tỏ ra căng thẳng.

"Long Môn dựa vào tàn hồn của Tổ long để duy trì, giờ Long Môn sụp đổ, e rằng…"

"Tàn hồn của Tổ long đã bị người luyện hóa!"

Vài vị cao tầng có mặt đều kinh ngạc, không ngờ tới.

Theo Đạo Thành, Mộng Đình và nhiều người khác rời đi, mọi người đều nhìn vào hình ảnh hiện ra bên trong Long Môn.

Những vết nứt bên trong đang khép lại, sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Bọn họ điên rồi sao, còn chưa ra ngoài, đợi đến khi không gian sụp đổ, bọn họ đều phải chết ở đó!"

Sắc mặt Chấp Pháp đường chủ chìm xuống, có chút căng thẳng.

Những người khác thì thôi, nếu ngay cả Lăng Phi Sương cũng chết ở bên trong, nếu Thanh Tâm tông truy cứu, e rằng mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết như vậy.

Hắn nhìn Liễu Vân Thấm nhưng phát hiện nàng không hề vội vàng, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Mọi người nhìn nhau, không khỏi thầm nghĩ: Xem ra Mộ Dung Thiên kia, trong lòng Lăng Phi Sương và Liễu Vân Thấm, địa vị không tầm thường!

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, trong lòng cũng căng thẳng, nắm chặt tay, chuẩn bị ra tay cứu giúp dù có phải bại lộ hay không.

Cùng với thời điểm không gian sụp đổ càng lúc càng mạnh, thậm chí con đường mà Đông Phương Thanh Mộc trải ra cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, tim của mọi người đều đập thình thịch.

Đạo Thành càng có vẻ mặt u ám.

Đã không có được Long hồn, vậy thì bọn họ mãi mãi ở lại đó, cũng coi như giải được mối hận trong lòng hắn.

"Không ổn, không gian sụp đổ hoàn toàn rồi!"

Nhìn thấy những vết nứt trên không trung đã hoàn toàn vỡ vụn và liên tục lan xuống, Ô Thiên Nghị kinh ngạc.

Vô số xương rồng bị gió mạnh của không gian thổi bay, ngay cả bột tro cũng không còn.

Một khi bọn họ hoàn toàn bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn không gian này, chắc chắn sẽ chết!

"Vẫn chưa xong sao?" Lý Trường Sinh hơi nhíu mày, liếc nhìn Mộ Dung Thiên vẫn nhắm mắt.

"Đồ ngốc, nhanh lên, đạo gia sắp không chịu nổi rồi!"

Đông Phương Thanh Mộc hét lớn.

Nguy cơ tử vong bao trùm trong lòng mọi người, kể cả Lăng Phi Sương cũng trở nên nghiêm trọng.

Ầm ầm!

Tiếng động lớn vang lên, cơn bão không gian từ trên xuống dưới, hoàn toàn nuốt chửng.

Sức mạnh mạnh mẽ khiến mọi người nín thở, như thể nhìn thấy cái chết đang đến.

Nhưng, ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Mộ Dung Thiên mở mắt, một tia sáng đỏ lóe lên, hắn đột nhiên ngẩng đầu, thân hình biến mất trong nháy mắt.

"Nhất Kiếm, Khai Thiên Môn!"

Ánh kiếm chói lọi, cùng với một tiếng gầm của long hồn màu máu quấn quanh, xông thẳng lên trời, nối liền trời đất.

Ầm một tiếng, thế rơi xuống của cơn bão không gian khổng lồ đó chậm lại mấy phần.

Mộ Dung Thiên cầm kiếm đứng đó, sắc mặt bình tĩnh.

Từ xung quanh hắn mơ hồ tỏa ra một luồng hơi thở không ổn định, khiến Lý Trường Sinh và những người khác hơi chớp mắt.

Thánh cảnh tam phẩm!

Thật không ngờ lại bước vào Thánh cảnh tam phẩm, xem ra sức mạnh của long hồn này thực sự mạnh mẽ.

Bây giờ phần lớn vẫn còn nằm trong cơ thể hắn, chờ từ từ luyện hóa, từ nay về sau… con đường tu luyện của Mộ Dung Thiên sẽ thuận buồm xuôi gió!

"Đi!"

Mộ Dung Thiên vung tay, linh nguyên hùng hồn cuộn trào, mang theo mấy người hóa thành lưu quang, dọc theo con đường cành lá đó, bay đi về phía Long Môn.

Cuối cùng, ngay khi cơn bão không gian hoàn toàn đè xuống, mấy người đã vượt qua Long Môn, xuất hiện ở bên ngoài.

"Ra rồi, bọn họ ra rồi!"

Mọi người kinh hô, nắm đấm siết chặt dưới tay áo của Thẩm An Tại từ từ buông ra.

May mà không sao.

“Thế nào, tàn hồn của Tổ long có phải…”

Đại trưởng lão lập tức tiến lên, lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thiên biết rõ đối phương đối xử với mình không tệ nên lễ nghĩa vẫn phải có, hơi khom người.

“Đã luyện hóa.”

Nghe vậy, nhiều cao tầng có mặt đều hít một hơi.

Hoàng Đạo Long Môn tồn tại nhiều năm như vậy, tàn hồn của Tổ long bên trong chưa từng có ai có thể thuần phục.

Không ngờ hôm nay… lại bị một kẻ đã từng là vô danh luyện hóa.

Người này… tương lai tiền đồ vô lượng!

Vân Quyết Tử nhìn Đạo Thành một cái thật sâu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người ba người Lý Trường Sinh, Đông Phương Thanh Mộc, Ô Thiên Nghị.

So với việc long hồn bị lấy đi, ba người này thực sự có thể vượt qua tử lộ, càng khiến hắn kinh ngạc hơn.

Phải biết rằng, bên trong đó có một luồng sức mạnh hỗn độn còn sót lại của Đế phù.

Bọn họ có thể thoát khỏi đó, không nghi ngờ gì nữa đều là những người có cơ duyên lớn!

“Trưởng lão, nếu không phải ba người này phá đám, đệ tử nhất định…”

Đạo Thành thấy bọn họ đi ra, sắc mặt khó coi, lập tức lên tiếng nhưng bị Vân Quyết Tử giơ tay cắt ngang.

Hắn đi đến trước mặt Lý Trường Sinh và những người khác, đánh giá rồi vuốt râu nói.

“Vài vị này có thể vượt qua tử lộ, không nghi ngờ gì nữa đều là nhân trung long phượng, không biết có ý định theo lão phu về Đạo môn tu luyện không?”

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức nổ tung.

Kể cả Đạo Thành cũng ngẩng đầu lên, đầy vẻ kinh ngạc.

Trưởng lão… lại muốn chiêu mộ những người này vào Đạo môn sao!?

Lý Trường Sinh hơi nhíu mày, nhìn về phía Chấp Pháp đường chủ.

Hắn khẽ gật đầu, ra hiệu để hắn tự lựa chọn.

…

Chương 727: Không đánh không quen biết

Thấy bọn họ còn đang do dự, Vân Quyết Tử cũng không thúc giục nhiều, mà lên tiếng.

"Lão phu còn ở lại đây vài ngày, không cần vội đưa ra câu trả lời."

Hắn vuốt râu, nhìn mấy người một cách sâu xa: "Nhưng có một điều các ngươi phải cân nhắc cho kỹ, Linh Môn tuy cũng là thế lực hàng đầu nhưng phần lớn tài nguyên trong môn đều liên quan đến phù pháp, còn Đạo môn của ta thì khác, bên trong có thần thông võ kỹ bao gồm ba nghìn đại đạo, lại có nhiều bí cảnh."

"Quan trọng nhất là, nếu các ngươi nguyện ý gia nhập Đạo môn của ta, thử luyện sáu trăm năm sau của Đạo môn, các ngươi nhất định có cơ hội tiến vào."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đạo Thành biến đổi: "Trưởng lão không được, Đạo môn thử luyện ngàn năm mới mở một lần, tùy tiện đưa danh ngạch ra như vậy, chẳng phải…"

Vân Quyết Tử giơ tay lên, giọng hơi trầm xuống.

"Đạo môn thử luyện, vốn là để cho các đệ tử có thiên phú vào tìm cơ duyên, lão phu tin rằng với mấy người bọn họ, đến lúc đó cho dù lão phu không mở miệng, bọn họ cũng có thực lực để giành được danh ngạch."

"Đạo môn thử luyện?"

Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên nhìn nhau, đều cảm thấy nghi hoặc.

"Nói là Đạo môn thử luyện nhưng thực ra chính ma hai đạo thậm chí cả yêu tộc đều sẽ tham gia, đó là chiến trường của Đại Đế trước kia, bên trong có nhiều bí bảo cơ duyên nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng, không chỉ có yêu thú bên trong, mà càng phải cẩn thận chính là con người."

Giọng nói ôn hòa vang lên, Mộ Dung Thiên hơi cúi người về phía Liễu Vân Thấm bên cạnh.

Nàng gật đầu, tiếp tục nói: "Nếu không phải Thanh Tâm tông không nhận đệ tử nam, nếu không các ngươi cũng có thể theo ta về Thanh Tâm tông, Linh môn quả thực không phải lựa chọn tốt nhất cho các ngươi, nếu có thể vào Đạo môn, tương lai có thể trưởng thành nhanh hơn."

Nghe đến cả nàng cũng nói như vậy, Lý Trường Sinh và những người khác không khỏi động lòng.

Đông Phương Thanh Mộc đảo mắt, lặng lẽ lùi lại.

"Xin tiền bối cho chúng ta vài ngày suy nghĩ."

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên vẫn không đồng ý ngay tại chỗ, lễ phép lên tiếng.

"Được, khi nghĩ thông suốt rồi, cứ dùng ngọc giản này liên lạc với lão phu."

Vân Quyết Tử gật đầu, phất tay chia ra mấy viên ngọc giản, mỗi viên đều bay vào tay bốn người Mộ Dung Thiên, Đông Phương Thanh Mộc.

"Này này này, ba người bọn họ thì được, ta không đồng ý để tên nhóc này đi theo ngươi đâu!"

Đại trưởng lão dựng râu trừng mắt tiến lên ngăn cản.

Vân Quyết Tử cười ngượng ngùng: "Người trẻ tuổi đều có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta là người già không thể hạn chế bọn họ được."

Nghe hắn vô liêm sỉ đào người như vậy, đại trưởng lão tức không nhẹ nhưng vẫn không nói thêm gì.

Linh Môn, quả thực không thích hợp cho bọn họ phát triển.

Đặc biệt là bây giờ Mộ Dung Thiên đã thu phục được tàn hồn của Tổ long, tương lai tiền đồ rộng mở, nếu giữ hắn lại trong Linh Môn, ngược lại sẽ càng hạn chế sự phát triển của đối phương.

"Tranh chấp giữa chính ma ngày càng gay gắt, nếu hắn có thể sớm trưởng thành, cũng cực tốt, lựa chọn thế nào, tùy ngươi."

Hắn lắc đầu, không dây dưa vào chuyện này nữa.

"Đúng rồi, Thượng Quan Hiểu đâu!?"

Đột nhiên, Chấp Pháp đường chủ cuối cùng cũng hoàn hồn khỏi vô số chuyện vừa rồi, cau mày lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, mọi người mới phản ứng lại, đều kinh ngạc.

Ánh mắt của không ít người đều đổ dồn về phía Mộ Dung Thiên lúc này.

"Thượng Quan Hiểu gì chứ, đã sớm bị tên nhóc này giết chết rồi."

Đạo Thành cười lạnh một tiếng, tranh thủ cơ hội lên tiếng.

Chuyện này mọi người đều tận mắt chứng kiến, đồng môn tương tàn, bất kỳ tông môn chính đạo nào cũng không cho phép.

"Cái gì?!"

Chấp Pháp đường chủ, đại trưởng lão và một đám đệ tử Linh Môn đều đồng loạt co đồng tử lại, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy, Mộ Dung Thiên cũng không phủ nhận, mà nhẹ gật đầu.

"Kẻ giết người, người khác giết lại, hắn muốn giết ta không thành, bị ta giết lại mà thôi."

"Hừ, ta chỉ thấy ngươi giết hắn, chứ không thấy hắn ra tay với ngươi trước."

Đạo Thành cười lạnh, dù sao thì khi bọn họ chạy đến, hai người đã bắt đầu động thủ rồi.

"Với tốc độ của ngươi, ăn cứt cũng không kịp ăn nóng, ngươi hoàn toàn là đánh nhau thua rồi nên ôm hận trong lòng, lúc này trả thù riêng!"

Ô Thiên Nghị khinh thường nhổ một bãi nước bọt, không khách khí mắng.

"Ngươi…"

Đạo Thành tức giận, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo, sắc mặt khó coi như thể vừa ăn phải ruồi.

"Chuyện này ta có thể làm chứng, đúng là Thượng Quan Hiểu ra tay với Mộ Dung sư đệ trước, sau đó hắn mới phản kích."

Ngay khi mấy người đang tranh cãi không ngớt, Mộng Đình đột nhiên đứng ra.

Nàng nguyện ý nói giúp mấy người, cũng khiến Mộ Dung Thiên và những người khác có chút bất ngờ.

Dù sao thì trước giờ giữa nàng và bọn họ vốn không có giao tình gì, kể cả lúc vây công sau này, nàng cũng nguyện ý

nể tình đồng môn ra tay giúp đỡ, điều này đủ để chứng minh nàng là người lương thiện.

"Các ngươi cấu kết với nhau, nhiều người có mặt ở đây đều tận mắt chứng kiến, là ngươi giết Thượng Quan Hiểu."

Đạo Thành không cam lòng, vẫn lạnh lùng lên tiếng.

Ánh mắt của đại trưởng lão và Chấp Pháp đường chủ nhìn về phía Mộ Dung Thiên, chờ câu trả lời của hắn.

Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là, Mộ Dung Thiên không giải thích chuyện này trước, mà tiến lên một bước, hơi cúi người về phía những người đi ra từ Hoàng Đạo Long Môn.

"Chư vị, tranh đoạt long khí vốn là người có duyên thì được, mọi người đều vào tìm cơ duyên, cái gọi là không đánh không quen biết, để chư vị tay không mà về, tại hạ lại độc chiếm lợi ích, trong lòng cũng thấy áy náy."

Nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người đều nhíu mày, không hiểu hắn muốn nói gì.

Còn Thẩm An Tại thì ánh mắt lóe lên, thầm gật đầu.

Mộ Dung Thiên nhìn xung quanh, từ từ lên tiếng: "Những long khí chưa được luyện hóa, tại hạ có thể chia cho mỗi vị một luồng, coi như kết bạn."

Nói xong, hắn khẽ phất tay áo.

Từng luồng long khí tản ra, rơi vào tay tất cả những người đã vào Long Môn, trừ Đạo Thành.

Mặc dù những luồng long khí này không mạnh mẽ lắm nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong cũng đủ để hơn mười năm khổ tu của bọn họ.

"Cái này…"

Tất cả mọi người nhìn nhau, đều có chút sửng sốt, không phản ứng kịp.

“Tại hạ đối với chuyện vô tình giết chết sư huynh Thượng Quan cũng vô cùng thương tiếc nhưng lúc đó tại hạ chỉ là Thánh cảnh nhất phẩm, nếu không ra tay toàn lực, e rằng ta đã hồn phi phách tán, than ôi…”

Nói xong, hắn còn giả vờ thở dài, như thể có chút tự trách.

Lời này vừa thốt ra, những người khác lập tức phản ứng lại, ánh mắt lóe lên, lập tức có người lên tiếng.

“Mộ Dung huynh đệ nói gì vậy, trong lúc chiến đấu, khó tránh khỏi thương vong, hơn nữa ta có thể làm chứng, lúc đó đúng là Thượng Quan Hiểu ra tay trước.”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta nhất thời hồ đồ lại cùng nhau vây công Mộ Dung huynh đệ, giờ nghĩ lại quả thực trong lòng có lỗi.”

“Với tấm lòng rộng lượng như vậy của Mộ Dung huynh đệ, sao có thể làm ra chuyện tàn hại đồng môn, mặc dù ta đến muộn nhưng ta cũng tin tưởng Mộ Dung huynh đệ.”

Theo từng người nhận long khí rồi lên tiếng, bầu không khí ở đây nhất thời trở nên vi diệu.

Thực ra mọi người đều hiểu rõ nhưng so với Đạo Thành, cách làm của Mộ Dung Thiên rõ ràng khiến bọn họ cảm thấy thoải mái hơn.

Mộ Dung Thiên nhìn cục diện đã đảo ngược, ánh mắt hơi sâu.

Quả nhiên, sư phụ chính là sư phụ, những thứ dạy dỗ luôn có ích.

Bách Lý tiền bối cũng đã nói, có lúc không phải đánh nhau là xong, đánh nhau thắng rồi thì tình người thế thái sau đó mới

quan trọng hơn.

…

Chương 728: Mộ Dung Thiên tìm đến

Nhìn cách hắn xử lý mọi việc, ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi lóe lên, thầm gật đầu.

Tiểu tử này, bây giờ càng ngày càng điềm đạm, càng ngày càng giống sư phụ của hắn.

Bên dưới, Thẩm An Tại nhìn cảnh này, trong mắt cũng hiện lên vài phần vui mừng.

Đại trưởng lão và Chấp Pháp đường chủ nhìn nhau, trong lòng đều không nói nên lời.

Rất nhiều người có mặt ở đây đều làm chứng cho Mộ Dung Thiên, mặc dù mọi người đều hiểu rõ tại sao lại như vậy nhưng bây giờ cũng không thể truy cứu nữa.

Huống hồ, mọi người đều biết Thượng Quan Hiểu là người như thế nào.

Rất có khả năng như Mộng Đình đã nói, hắn hãm hại Mộ Dung Thiên không thành, ngược lại bị giết chết.

"Được rồi, tranh đoạt Hoàng Đạo Long Môn đã qua, chuyện đã qua không truy cứu, cơ duyên do trời định."

Đại trưởng lão lên tiếng, tuyên bố kết thúc Hoàng Đạo Long Môn lần này.

Mặc dù phần lớn đều bị Mộ Dung Thiên lấy mất nhưng ít nhất những người có mặt ở đây đều có thu hoạch nên cũng không có ai nói nhiều.

"Khoan đã!"

Đột nhiên, Đạo Thành lên tiếng, sắc mặt hắn mặc dù vẫn có chút khó coi nhưng cũng tiến lên mở miệng.

"Long khí của ta đâu?"

Tất cả mọi người có mặt đều có, chỉ riêng hắn không có, điều này khiến hắn rất khó chịu.

Mặc dù những long khí này rất bình thường nhưng cũng có thể miễn đi nhiều năm khổ tu.

"Ngươi à…" Mộ Dung Thiên giả vờ khó xử.

"Ngươi này sao lại có thể mở miệng như vậy, mặt mũi dày thế?"

Lý Trường Sinh lười để ý, Đông Phương Thanh Mộc cũng lười để ý.

Ô Thiên Nghị lại không nhịn được mở miệng, đã từng thấy người mặt dày vô sỉ nhưng chưa từng thấy người mặt dày vô sỉ như vậy.

Lúc này còn nghĩ đến chuyện đòi long khí của Mộ Dung Thiên!?

"Thật xin lỗi, Đạo Thành huynh, không phải tại hạ keo kiệt, mà vừa vặn khi đến lượt ngươi, long khí đã chia hết rồi."

Mộ Dung Thiên xòe tay ra, nở một nụ cười.

"Ngươi…"

Sắc mặt Đạo Thành thay đổi, cảm thấy mặt mình nóng ran.

Mình đúng là ngu, cho dù đối phương có cũng sẽ không đưa ra, dù sao mình và hắn đã có ân oán sinh tử.

Hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay không nói gì nữa nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người mấy người nhiều hơn.

Đến lúc này, hắn lại hy vọng mấy tên này có thể chuyển sang nhập Đạo môn.

Dù sao ở đây mình có lẽ không tiện ra tay với bọn họ nhưng nếu đến Đạo môn, đó chính là sân nhà của mình, đến lúc đó muốn giết chết bọn họ có rất nhiều cách.

Một màn náo nhiệt, cuối cùng cũng kết thúc trong vội vàng.

Hứa Thiên Diệp nâng long khí mà Mộ Dung Thiên đưa cho, vẻ mặt vui mừng đi đến trước mặt Thẩm An Tại.

Hắn chỉ khẽ gật đầu, người trước cũng không nói gì thêm.

Nhưng chỉ một hành động gật đầu như vậy, lại bị Đông Phương Thanh Mộc và Lý Trường Sinh nhìn thấy.

Bọn họ nhìn nhau, đều hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì.

…

Đêm xuống.

Sao đêm buông thấp, một ngọn núi ở nội môn.

“Cái gì, ngươi nói các ngươi có thể vượt qua cửa ải đầu tiên của tử lộ, là nhờ có người lâm trận truyền thụ đạo pháp!?”

Mộ Dung Thiên trợn tròn mắt, nắm lấy vai Đông Phương Thanh Mộc hỏi gấp.

“Đúng vậy, hơn nữa kiếm khí mà người đó thi triển, có vài phần ý vị vô song, cùng chung gốc rễ với Vô Song Ngự Kiếm quyết của ngươi!”

Đông Phương Thanh Mộc vừa gạt tay hắn ra, vừa nghiêm túc nói.

“Vô Song Ngự Kiếm quyết…”

Sắc mặt Mộ Dung Thiên hơi sững sờ, hốc mắt đột nhiên đỏ lên.

Hắn nghĩ đến người đàn ông trung niên áo trắng đã nhẹ giọng nói chờ hoảng khi đối mặt với hơi thở của rồng.

"Thiên ngốc, cho nên chúng ta đoán, sư phụ của ngươi có lẽ vẫn còn sống, nếu không thì ai sẽ ra tay cứu chúng ta, ai có thể biết được con đường chúng ta tu luyện và đưa ra hướng dẫn chính xác?"

Đông Phương Thanh Mộc nghiêm túc nói, thay đổi sự lười biếng trước đó.

"Ừm ừm, ta cũng nghĩ vậy." Ô Thiên Nghị ở bên cạnh gật đầu.

Nghe hắn nói, ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe lên, nhỏ giọng nói: "Không giấu gì các ngươi, ta đã gặp nguy hiểm trong Long Môn, cũng có một người ra tay giúp đỡ nhưng ngoại hình của người đó không phải là sư phụ của ta."

Hắn thở dài nói.

"Ngoại hình có thể thay đổi muôn hình vạn trạng, với bản lĩnh của sư phụ ngươi, nếu không muốn ngươi nhận ra hắn thì việc thay đổi ngoại hình cũng không phải là chuyện gì quá khó."

Lý Trường Sinh im lặng hồi lâu, lúc này mới nhẹ giọng nói.

"Ừm ừm, ta cũng nghĩ vậy." Ô Thiên Nghị gật đầu.

"Nhưng biển người mênh mông, nếu hắn muốn trốn, ta phải đi đâu để tìm hắn?"

Mặc dù biết tin sư phụ có thể chưa chết khiến Mộ Dung Thiên không giấu được sự kích động nhưng lại có chút khó xử, không hiểu tại sao sư phụ lại trốn tránh mình.

Lý Trường Sinh và Đông Phương Thanh Mộc nhìn nhau, người sau tiến lên nói.

“Chúng ta đoán, Hứa Thiên Diệp biết tin tức về sư phụ của ngươi và… ngươi còn nhớ không, nhiều năm trước, có một lão ma Hợp Hoan tông đã chủ động giúp chúng ta gánh tội?”

Đồng tử Mộ Dung Thiên khẽ run lên, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, nhớ nhiều năm trước, bọn họ đã vô tình giết một người, khi xử lý xác chết thì suýt bị bắt, may mắn thay lại xuất hiện một lão ma Hợp Hoan tông.

Hơn nữa, người đó trước đây cũng từng giúp mình.

Lờ mờ nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt là ở một bờ suối, hắn còn nhất quyết bắt mình gọi hắn là sư phụ.

Đúng rồi, nhất định là hắn!

Thần sắc Mộ Dung Thiên đột nhiên kích động, lập tức bước ra ngoài.

Nhìn thấy hắn hành động nhanh như vậy, Đông Phương Thanh Mộc lộ vẻ bất lực.

…

Ngoại môn, trong sân.

“Tiền bối, long khí.”

Hứa Thiên Diệp cung kính đưa luồng long khí này qua.

Thẩm An Tại nhận lấy, nhìn hắn, nhẹ gật đầu.

“Không tệ, đi Long Môn một chuyến cũng coi như có chút thu hoạch, thêm vài năm nữa, hẳn là có thể đột phá Thánh cảnh rồi.”

“Đa tạ tiền bối chỉ bảo.”

Hứa Thiên Diệp cũng cảm thấy kinh ngạc về sự tiến bộ của mình trong những năm gần đây.

Nhưng hắn hiểu rằng, nếu không có sự chỉ bảo của người trước mắt, cho hắn thêm năm mươi năm nữa, hắn cũng không đạt được đến mức này.

Chỉ nói đến một bản Phù đạo tổng cương, giá trị của nó… có lẽ có thể sánh ngang với toàn bộ điển tịch Phù đạo của Linh Môn, thậm chí còn hơn thế nữa.

Đến lúc này, hắn thậm chí còn có chút nghi ngờ về thân phận của người trước mắt.

Người có thể sở hữu bí điển Phù đạo như vậy, thật sự là người của ma đạo sao?

Hơn nữa nhìn cách hành xử của tiền bối, mặc dù lạnh lùng nhưng lại thuộc kiểu miệng dao găm lòng đậu hũ, nếu không thì cũng không ra tay giúp đỡ trong tử lộ.

Tính tình cổ quái.

Hứa Thiên Diệp lắc đầu trong lòng, không nghĩ nhiều nữa.

Hắn chỉ cần hiểu rằng, đối với mình mà nói, người trước mắt cũng giống như cha mẹ tái sinh vậy.

Bây giờ, tính mạng của muội muội cũng sẽ giao phó vào tay đối phương.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lại căng thẳng.

Đang khi Thẩm An Tại bước vào phòng, chuẩn bị chữa trị chứng song hồn cho muội muội của hắn thì đột nhiên nhướng mày, sau đó trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ cũ.

“Hứa huynh!” Xa xa, tiếng gọi truyền đến.

Người chưa đến, tiếng đã tới.

Mộ Dung Thiên hóa thành luồng sáng vội vã bay tới, đáp xuống trước sân.

“Mộ Dung sư huynh.” Hứa Thiên Diệp cau mày, quay người ra đón.

Hắn có chút nghi hoặc, sao đối phương lại đến tìm mình vào lúc này?

Còn Mộ Dung Thiên gật đầu với hắn nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn vào bên trong, thần hồn chi lực cũng lặng lẽ lan khắp toàn trường, cẩn thận tìm kiếm từng nơi, sợ bỏ sót.

“Sư phụ…”

Nội tâm hắn nóng như kiến trên chảo nóng, có chút mong đợi, lại có chút sợ hãi.

…

Chương 729: Bình minh phá tan màn đêm, bóng hình thành đôi

“Mộ Dung sư huynh, dám hỏi sư huynh đến vào giờ này, có chuyện gì không?”

Hứa Thiên Diệp chắp tay hỏi nhưng đợi hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng đáp lại, không khỏi cau mày nhìn về phía trước, thấy một thanh niên mặc đồ đen có vẻ hơi mất hồn, liên tục gọi.

“Mộ Dung sư huynh?”

“Mộ Dung sư huynh?”

Sau mấy tiếng gọi, Mộ Dung Thiên mới chớp mắt, hoàn hồn lại rồi cười gượng một tiếng.

“Không có gì, cố ý đến cảm ơn sư đệ đã ra tay giúp đỡ trong Long Môn trước đó.”

Nói xong, hắn có vẻ hơi mất tập trung.

Mặc cho thần thức của hắn tuần tra thế nào, cũng không phát hiện ra bất kỳ người lạ nào ngoài Hứa Thiên Diệp.

Chỉ có trong phòng, một thiếu nữ trông có vẻ ốm yếu đang ngủ say.

“Ồ…” Hứa Thiên Diệp gật đầu, chờ đối phương nói tiếp.

Nhưng đợi thêm một lúc nữa, hắn vẫn không đợi được gì.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đối phương đang cau mày nhìn chằm chằm vào một chiếc ghế mây trong sân, ánh mắt

còn đảo qua đảo lại trên những tách trà trên bàn.

"Sư huynh?" Hắn thử mở lời.

"Ồ ồ… Sư đệ, người trong phòng của ngươi là ai?"

"Đó là muội muội của ta, từ nhỏ đã yếu ớt." Hứa Thiên Diệp trả lời.

"Dám hỏi sư đệ, trong viện này thường có mấy người ở?" Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm hắn, giọng nói có chút gấp gáp.

Câu nói này khiến Hứa Thiên Diệp lập tức cảnh giác, mặt không đổi sắc nói: "Chỉ có ta và muội muội."

"Muội muội của ngươi có vẻ không khỏe, còn uống trà sao?"

Đáy mắt Mộ Dung Thiên có chút nghi ngờ.

Trên bàn đá rõ ràng có hai tách trà.

Hơn nữa còn ấm, rõ ràng là vừa mới rót không lâu.

Chẳng lẽ là vừa rót trà xong, muội muội của hắn đã nằm liệt giường sao?

Trong đó chắc chắn có vấn đề, nhất định còn có một người nữa!

Hắn cau mày nhưng dù có dò xét thế nào, hắn cũng không thể phát hiện ra hơi thở của người kia.

Nhưng càng như vậy, hắn càng chắc chắn, người đó chắc chắn là cố tình trốn tránh mình!

"À…"

Hứa Thiên Diệp thấy lộ ra sơ hở, lập tức chuyển chủ đề: "Sư huynh, vết thương của sư huynh đã khỏi chưa?"

Thấy hắn tránh né không nói, Mộ Dung Thiên khẽ gật đầu, cũng không hỏi nhiều về chuyện này nữa, mà khôi phục vẻ mặt bình thường, mỉm cười nói.

"Đã không sao rồi, ta đến đây là để tặng ngươi Long khí tu hành."

Hắn vung tay áo, một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện.

Mặc dù đã được niêm phong nhưng vẫn có thể cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ bên trong.

Dù sao thì Mộ Dung Thiên cũng không còn là thiếu niên ngây thơ như trước nữa, biết rằng đối phương đã không muốn nói thì hỏi cũng vô ích nên cũng không truy cứu đến cùng, mà có tính toán khác.

"Cái này… Lúc đó sư huynh không phải nói là không còn sao?"

Hứa Thiên Diệp có chút kinh ngạc, không vội nhận Long khí.

"Sư phụ ta đã nói, của cải không nên lộ ra, ta nói không có, chỉ là không muốn để người khác biết thôi, ngày đó ngươi liều mình giúp đỡ, đây là phần ngươi nên được, cầm lấy đi."

Thấy hắn còn đang do dự, Mộ Dung Thiên tiếp tục nói.

"Muốn nâng cao thực lực, chỉ dựa vào khổ tu là không đủ, nếu có lương sư ích hữu, được cơ duyên giúp đỡ, mới có thể ít đi đường vòng, thành tựu đại đạo."

Mộ Dung Thiên hơi cảm khái: "Năm đó khi ta còn ở hạ giới, thiên phú cực kỳ kém, nếu không gặp được sư phụ, e rằng giờ ta vẫn chỉ quanh quẩn ở cảnh giới Tổ cảnh nhị tam."

Nghe hắn nói vậy, Hứa Thiên Diệp vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Mộ Dung sư huynh mạnh mẽ như vậy, trước kia thiên phú lại kém đến mức này?

Ngay cả cảnh giới Tổ cảnh tứ phẩm cũng khó vào?

Nhưng nghĩ lại, hắn lại thấy rất đúng.

Nếu không có Thẩm tiền bối, e rằng giờ hắn vẫn dậm chân tại chỗ, không có chút tiến triển nào.

"Được rồi, ta không làm phiền nữa, ngươi hãy cất Long khí đi, tu luyện cho tốt."

Mộ Dung Thiên vỗ vai hắn, dường như đã buông bỏ được vài phần, nhìn sâu vào sân một cái, rồi quay người rời đi.

Đợi đến khi Hứa Thiên Diệp phản ứng lại, hắn đã biến mất không thấy.

Nhìn Long khí trên tay, Hứa Thiên Diệp nghiến răng, ánh mắt kiên định hơn nhiều.

Con đường tu luyện vốn là kẻ mạnh được sống, kẻ yếu bị đào thải, chỉ có bản thân đủ mạnh mẽ mới có thể đứng vững trên con đường này.

Hắn quay vào sân, hít sâu một hơi, chuẩn bị mở miệng gọi thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói.

"Đừng nói, hắn vẫn chưa đi."

Lời nói đến miệng bỗng dừng lại, Hứa Thiên Diệp khựng lại một chút, sau đó đi vào trong nhà.

Trông giống như rất tự nhiên đi vào nhà để chăm sóc em gái mình vậy.

Nhưng cái khựng lại đó của hắn vẫn khiến Mộ Dung Thiên đang ẩn núp bên ngoài chú ý.

Mà điều này cũng khiến hắn càng thêm trầm ngâm.

Sư phụ nhất định vẫn còn, sư phụ vẫn còn sống!

Chỉ là… tại sao sư phụ vẫn không chịu gặp mình?

Điều này khiến hắn trăm mối không được kỳ giải, lắc đầu, hắn không rời đi mà vẫn ẩn núp ở đó.

Thẩm An Tại cũng ẩn núp ở một góc, nhìn cảnh này, có chút buồn cười.

Tính tình của tên nhóc này vẫn cứng đầu như vậy, xem ra, nếu không đợi được mình xuất hiện, hắn sẽ không chịu rời đi.

Suy nghĩ một chút, hắn khẽ truyền âm.

Trong nhà, Hứa Thiên Diệp vừa chăm sóc Tiểu Vân, vừa nghe mà sắc mặt không đổi.

Một lúc lâu sau, dưới sự quan sát của Mộ Dung Thiên, hắn mới từ từ mở miệng, giọng nói hơi tiếc nuối tự lẩm bẩm.

“Không ngờ tiền bối vừa đi, sau đó đã suýt nữa có người đụng phải, cũng không biết tiền bối định đi đâu tiếp theo, còn chưa kịp cảm ơn hắn, ôi…”

Giọng nói tuy nhỏ nhưng Mộ Dung Thiên bên ngoài nghe rất rõ.

Hắn không khỏi cau mày, lẩm bẩm nói.

“Đã đi rồi sao?”

Hắn không cho rằng với tu vi của Hứa Thiên Diệp, có thể phát hiện ra mình vẫn còn ẩn núp ở đây.

“Sẽ đi đâu nhỉ…”

Hắn nhớ mang máng, những trưởng lão đó đều phán đoán rằng tà thuật mà đối phương sử dụng trước đó là của Hợp Hoan tông…

Có phải là đi Hợp Hoan tông không?

Hắn vừa đi về vừa trầm ngâm suy nghĩ.

Bên kia, Thẩm An Tại lặng lẽ nhìn hắn rời đi, muốn nói lại thôi.

Hắn vừa mong đối phương phát hiện ra mình, vừa sợ đối phương phát hiện ra mình.

Tâm lý mâu thuẫn này khiến hắn cũng rất bất lực.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, hắn vẫn không xuất hiện, mà ẩn núp ở một góc, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Cho đến khi màn đêm tối tăm dần sáng lên, trong cảm nhận của hắn, một dao động thần hồn cực kỳ nhỏ bé lướt qua sân, rồi nhanh chóng biến mất.

Sau đó, hắn mới từ từ bước ra khỏi màn đêm.

Nhìn con đường xa xa, bóng dáng thanh niên mặc đồ đen đang dần đi xa dưới ánh bình minh, hắn im lặng hồi lâu, sau đó mới cười khẽ, lắc đầu không ngừng.

“Tên ngốc, tính tình của ngươi sư phụ này còn không biết sao…”

Hắn đoán Mộ Dung Thiên chắc chắn không dễ dàng rời đi như vậy.

Nhưng điều khiến hắn an ủi là, so với tên ngốc trước kia, tên nhóc này thực sự đã trưởng thành rất nhiều về mọi mặt.

Lắc đầu, hắn xuất hiện trong sân, bước vào.

“Sư phụ…”

Nhưng vừa mới bước vào, tiếng gọi hơi run rẩy từ phía sau đã khiến hắn khựng lại, ngẩn người.

Hắn ngây người đứng tại chỗ, hồi lâu không quay đầu lại.

Bình minh phá tan màn đêm, ánh sáng mờ ảo chiếu lên người hắn, xuyên qua ngưỡng cửa, in bóng thành đôi.

…

Chương 730: Ta không phải Nham Lý, ta là Thẩm An Tại

Hơi thở của Thẩm An Tại hơi loạn, hắn từ từ quay đầu lại.

Phía sau, Mộ Dung Thiên quay lưng về phía bình minh, ánh sáng ngày mới tỏa ra từ bên cạnh hắn, bóng cây lay động.

Hốc mắt hắn đỏ hoe, mọi hơi thở dường như đều biến mất, kể cả sinh cơ.

Lúc này, hắn thậm chí còn không có cảm giác tồn tại hơn cả người chết.

Hơi thở của Thẩm An Tại hơi nghẹn lại.

Một trong những bí thuật của Thần Nông dược quyển, Vũ Hậu Phù Du!

Có thể phong tỏa toàn bộ hơi thở của người thi triển trong thời gian ngắn, giống như phù du sau cơn mưa, tĩnh lặng như không có gì.

Tên nhóc này, từ khi nào học được bí thuật của Thần Nông dược quyển vậy?!

Có phải là Cảnh Tuyết dạy không?

Hơn nữa, rõ ràng là hắn đã nhìn thấy hắn rời đi, sao lúc này lại xuất hiện ở đây?!

“Thần Nông dược quyển, Vũ Hậu Phù Du, Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp, Càn Khôn Hóa Vật.”

Mộ Dung Thiên nhìn người trung niên áo trắng trước mặt có diện mạo hoàn toàn khác so với trong trí nhớ, cố gắng kìm

nén cảm xúc, từng chữ từng chữ nói.

"Sau khi rời khỏi Thiên Huyền, sư muội lo lắng tính tình của ta sau này sẽ gặp nguy hiểm nên đã đặc biệt dạy ta thuật Vũ Hậu Phù Du này, sư đệ cũng đặc biệt luyện chế cho ta một khôi lôi, để dùng làm kế thoát xác."

"Đệ tử không ngờ rằng, lần đầu tiên thi triển, lại là để gặp sư phụ."

Hốc mắt Mộ Dung Thiên hơi đỏ, hắn chăm chú nhìn người trung niên trước mặt, dường như sợ rằng khoảnh khắc tiếp theo đối phương sẽ biến mất.

Thẩm An Tại cũng cuối cùng hoàn hồn.

Không ngờ tên ngốc này, tâm tư lại đã kín đáo đến vậy, thậm chí còn lừa được cả hắn.

Thật sự là… xanh hơn bầu trời mà.

Hắn há miệng, muốn nói gì đó.

Nhưng thấy bầu trời vốn xanh đã tím ngắt, thời tiết tốt đẹp đột nhiên sấm sét ầm ầm, mưa phùn giăng giăng.

Mưa lạnh rơi trên vai hắn, dường như đang cảnh cáo hắn điều gì đó.

"Ngươi nhận nhầm người rồi, ta không phải sư phụ của ngươi."

Hắn lắc đầu, từ từ lên tiếng.

"Không!"

Mộ Dung Thiên đột nhiên lắc đầu, ánh mắt sáng ngời.

"Ngươi chính là, ngươi nhất định là!"

Giọng điệu hắn chắc chắn, lập tức quỳ xuống, tiếng dập đầu vang lên như sấm.

“Sư phụ!”

Nhìn thấy thiếu niên mặc đồ đen ướt sũng dưới mưa bão, bất chấp mái tóc đen dính đầy bùn đất, dập đầu thật mạnh, trong lòng Thẩm An Tại có chút không thoải mái.

Hắn tiến lên hai bước, giơ tay che một chiếc ô, nhìn ánh mắt thiếu niên vẫn ngoan cố như khi ở Thanh Vân phong năm xưa, nhưng vẫn không thừa nhận mình chính là sư phụ của hắn.

“Sư phụ của ngươi là ai, tên gì?”

“Thiên Huyền giới, Nam Quyết vực, phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù sơn, Nham Lý!”

Mộ Dung Thiên trả lời.

“Nhưng ta không phải Nham Lý, ta là Thẩm An Tại, ta cũng chưa từng nhận ngươi làm đệ tử.”

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn, mặc dù có chút chua xót nhưng ánh mắt lại có chút hờ hững.

Người trước sửng sốt, cau mày.

“Thẩm An Tại…”

Cái tên rất đặc biệt, hình như hắn chưa từng nghe qua.

Nhưng tại sao chưa từng nghe qua, mà lại không hề cảm thấy xa lạ chút nào?

“Sư phụ của ngươi không ở đây, ngươi nhận nhầm người rồi, cái gì mà Vô Song Ngự Kiếm quyết mà ngươi nói, ta chỉ tình cờ học được từ một cổ tịch mà thôi.”

Thẩm An Tại hiểu rõ, lúc này không thể mềm lòng, nếu không thì người chịu thiệt không phải mình, mà là bọn họ.

Lòng sắt đá, hắn vứt ô, quay người bỏ đi.

“Ta không tin, chắc chắn là người lừa ta!!”

Mộ Dung Thiên quỳ trong mưa, không ngừng kêu gọi.

Mặc dù đối phương đã nói không phải Nham Lý nhưng hắn không tin.

“Sư phụ, sư phụ!”

Hắn quỳ bò về phía trước, muốn tìm kiếm một câu trả lời.

Đổi lại, chỉ có một chữ lạnh lùng.

“Cút!”

Gió mạnh nổi lên, cùng với sấm chớp, một sức mạnh to lớn trực tiếp đánh thanh niên mặc đồ đen bay hàng chục trượng, lăn mấy vòng trên mặt đất một cách thảm hại.

Phát quan vỡ tan, tóc đen dính bùn đất dính vào mặt, Mộ Dung Thiên chảy máu mũi và miệng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, chỉ một đòn vừa rồi, gân cốt của mình đã vỡ mười phần tám chín, thậm chí động thiên cũng vỡ nát, linh nguyên mất kiểm soát, ngay cả việc chữa lành vết thương cũng không làm được.

“Sư phụ…”

Mặc dù ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi nhưng Mộ Dung Thiên vẫn ngẩng đầu lên, ngoan cố nhìn người trung niên áo trắng từng bước đi vào sân, gọi theo.

Thẩm An Tại không quay đầu lại, vung tay đóng cửa sân.

Hứa Thiên Diệp đứng bên ngoài, vẫn nhìn cảnh này, hắn có chút sửng sốt.

Vị tiền bối lạnh lùng trước mặt, vị tiền bối dường như không có cảm xúc gì, lúc này rõ ràng khóe mắt hơi ươn ướt.

“Tiền bối, người…”

“Đã lấy được long khí, ngươi đi theo ta hay tiếp tục ở lại đây?”

Giọng điệu của Thẩm An Tại lạnh lùng, cắt ngang lời hắn.

Người sau biết mình suýt nữa hỏi những điều không nên hỏi, vội vàng chắp tay nói.

“Nguyện đi theo tiền bối.”

Vừa dứt lời, gió mạnh cuốn tới, hai người đã biến mất tại chỗ.

Cùng biến mất, còn có Tiểu Vân vẫn đang hôn mê trong nhà.

Mưa bão dần nhỏ lại, ánh sáng yếu ớt xuyên qua những đám mây đen, rọi vào người thiếu niên đầy bùn đất, thảm hại nhưng lại không mang đến cho hắn một chút ấm áp nào.

Hắn có thể cảm nhận được, sinh cơ của mình đang không ngừng trôi đi, thức hải của mình cũng bị một đòn vừa rồi đánh tan, giờ đây trời đất đảo lộn.

Hơi thở tử vong càng ngày càng nồng nặc, hơi thở của hắn dần yếu đi, ngay cả việc cử động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Nhìn về phía vòm trời, bóng người mặc áo trắng đang dần xa, Mộ Dung Thiên cố gắng giơ tay ra, muốn đuổi theo nhưng bất lực.

Cùng với việc tầm nhìn dần tối lại, cánh tay giơ lên của hắn cũng từ từ hạ xuống.

“Sư phụ… sư phụ…”

Mặc dù ý thức dần mơ hồ nhưng hắn vẫn lẩm bẩm gọi hai chữ này trong miệng.

Lẩm bẩm, lặp đi lặp lại.

Dường như trong lòng hắn, chỉ cần gọi hai chữ này, đối phương nhất định sẽ quay lại, nhất định sẽ xuất hiện.

Nhưng cho đến khi tầm nhìn hoàn toàn tối đen, người trung niên áo trắng đó cũng không dừng lại một khắc, không quay đầu lại một lần.

Lạnh lùng đến cực điểm, dường như chỉ tiện tay nghiền chết một con kiến, căn bản không cần để ý.

Ý thức chìm xuống, Mộ Dung Thiên cảm thấy mình như rơi vào một vực sâu không thấy đáy, xung quanh một màu đen kịt.

Trên không, ánh sáng duy nhất đang dần xa, mặc cho hắn giãy giụa, níu kéo thế nào cũng vô ích.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới hoàn toàn tối đen, rơi vào sự chìm đắm vô tận đó.

"Đồ ngốc, đồ ngốc ngươi sao vậy!?"

"Nhanh tìm người, hắn sắp chết rồi!"

"Thương thế nặng quá, rốt cuộc là ai đã làm bị thương Mộ Dung huynh!"

Trong bóng tối, hắn như nghe thấy giọng nói của Đông Phương Thanh Mộc và những người khác nhưng hắn không thể đáp lại, cũng không muốn đáp lại.

Ý thức của hắn bắt đầu tê liệt, tối sầm lại, không còn chút ánh sáng nào.

"Nhưng ta không tên là Nham Lý, ta tên là Thẩm An Tại, ta cũng chưa từng nhận ngươi làm đệ tử."

"Cút!"

Cảnh tượng vừa rồi liên tục lặp lại.

Những lời nói lạnh lùng đó, dần dần khiến Mộ Dung Thiên vốn còn đang giãy giụa không muốn chết, trong lòng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn trơ mắt nhìn bóng tối nuốt chửng mình, không còn giãy giụa nữa.

Trong đầu hắn, chỉ còn lại một câu hỏi cuối cùng, một câu hỏi mà hắn chưa từng nghĩ đến.

Nhưng lúc này, hắn không thể không nghĩ.

Sư phụ hắn… có phải không cần mình nữa rồi không?

…

Chương 731: Thiên hạ đều biết tên ta

Trên bầu trời, Thẩm An Tại không nhìn ngang, một đường bay vút.

Hứa Thiên Diệp cõng Tiểu Vân đang hôn mê, có chút muốn nói lại thôi.

Mặc dù không quay đầu lại nhưng Thẩm An Tại cũng nhận ra biểu cảm của hắn, lạnh lùng lên tiếng.

"Ngươi muốn nói gì?"

"Tiền bối, ngài… tại sao lại giết Mộ Dung sư huynh?"

Hắn có chút khó xử, có chút không hiểu.

Cú đánh vừa rồi, gần như hoàn toàn đánh nát mạch tâm và thức hải của Mộ Dung Thiên, căn bản không để lại bất kỳ đường sống nào.

Cái chết của hắn đã trở thành kết cục đã định.

Hắn có chút không muốn tin, tiền bối trước mắt sẵn sàng giúp mình cứu chữa muội muội, vậy mà lại là một ma đầu giết người không chớp mắt.

Hơn nữa, qua chuyện vừa rồi có thể thấy, đối phương nhất định là quen biết Mộ Dung Thiên.

Biết đâu, giống như lời hắn nói, hai người là quan hệ sư đồ.

Nhưng… tại sao lại giết hắn?

Nghe hắn hỏi, Thẩm An Tại sắc mặt hờ hững, chỉ nói một câu mơ hồ.

“Ta dạy ngươi nhiều như vậy mà vẫn dạy uổng sao, phù pháp chi đạo, mắt thấy chưa chắc đã là thật.”

Mặc dù nói là phù pháp nhưng cũng là gián tiếp cho Hứa Thiên Diệp đáp án.

Cũng khiến hắn trong lòng hơi thở phào nhẹ, mặc dù tiếp xúc với Mộ Dung Thiên không nhiều nhưng có thể thấy, hắn là người rất tốt.

Cho nên hắn đương nhiên không muốn hắn cứ thế chết đi.

…

Nội môn, trong dược đường.

“Ừm…”

Mộ Dung Thiên chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là hai khuôn mặt thanh niên kề sát, dọa hắn giật mình.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi!”

“Đồ ngốc, đồ ngốc ngươi không sao chứ!?”

Ô Thiên Nghị và Đông Phương Thanh Mộc lộ vẻ mừng rỡ.

Phía sau, Lăng Phi Sương khoanh tay dựa vào ngưỡng cửa hơi nghiêng đầu, thấy Mộ Dung Thiên tỉnh lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lý Trường Sinh ngồi trên ghế bên cạnh, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục tu luyện.

“Ta… không chết sao?”

Mộ Dung Thiên có chút do dự, nhìn thoáng qua cơ thể mình.

“Suýt nữa, ngươi suýt nữa thì chết rồi!”

Ô Thiên Nghị một trận sợ hãi: “Nếu trong cơ thể ngươi không có long khí cuồn cuộn duy trì mạng sống, e rằng cũng

không chống đỡ được đến khi Liễu tiền bối đến cứu ngươi.”

Nói đến đây, trong mắt hắn lại hiện lên vài phần hâm mộ.

“Nói đến ngươi tên này đúng là số lớn, cũng coi như họa được phúc, rõ ràng toàn thân gân cốt vỡ nát, thức hải động thiên đều bị phá hủy, thế mà lại vừa vặn để tàn hồn Tổ long có cơ hội hoàn toàn dung hợp với ngươi, hơn nữa còn giúp ngươi khôi phục thương thế, đồng thời cường hóa đạo thể.”

“Tàn hồn Tổ long…”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, sau đó hơi nắm chặt tay.

Vù…

Chỉ là nắm tay, hư không đã phát ra tiếng vù vù yếu ớt, hiển nhiên, nhục thân chi lực của hắn hiện tại đã mạnh mẽ đến một trạng thái cực kỳ khủng bố.

“Thánh cảnh… thất phẩm!”

Hắn ánh mắt sửng sốt, có chút thất thần.

Không ngờ… nhục thân chi lực lại đột phá vào Thánh cảnh thất phẩm!

“Quả nhiên là kẻ ngốc có phúc, rõ ràng suýt nữa thì chết, thế mà lại không chết, còn được cơ duyên lớn như vậy, nếu không thì tàn hồn Tổ long kia, Liễu tiền bối nói ngươi muốn hoàn toàn hấp thụ, ít nhất cũng phải mất năm năm.”

Ngay cả Đông Phương Thanh Mộc vốn chẳng quan tâm đến chuyện gì, lúc này nói chuyện cũng có thêm vài phần trêu chọc.

“Kẻ ngốc có phúc…”

Mộ Dung Thiên đôi mắt thất thần, nhìn chằm chằm nắm đấm của mình, không nói gì.

“Đại trưởng lão nói, Hứa Thiên Diệp đã biến mất, chuyện này hẳn là do người của Hợp Hoan tông vẫn luôn ẩn núp trong Linh môn làm, ngươi cũng suýt nữa chết trong tay hắn.”

Ô Thiên Nghị nghiêm túc lên tiếng, nhìn chằm chằm hắn: “Mộ Dung huynh, đều tại chúng ta, nếu không phải chúng ta hiểu lầm người đứng sau Hứa Thiên Diệp là sư phụ ngươi, ngươi cũng sẽ không…”

Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Thiên đã vội xua tay.

“Các ngươi ra ngoài đi, ta muốn tĩnh tâm.”

“Mộ Dung huynh…”

“Ta thật sự không sao, để ta yên tĩnh một lát.”

Mộ Dung Thiên cười khổ, không nhìn ra được suy nghĩ thực sự trong lòng hắn.

Thấy hắn như vậy, mọi người cũng không tiện ở lại lâu, chỉ có thể dặn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt rồi lần lượt rời đi.

Lý Trường Sinh cũng thoát khỏi trạng thái tu luyện, từ khi biết Mộ Dung Thiên không chết, ngược lại nhục thân chi lực tăng vọt, hắn trong lòng càng thêm gấp gáp, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tu luyện.

Hiện tại Mộ Dung Thiên không sao, hắn cũng có thể quay về Chấp Pháp đường, chuyên tâm đột phá.

Ba người rời đi, nơi này chỉ còn lại Lăng Phi Sương, nàng bước những bước chân dài, đi đến bên giường.

“Sư tỷ, sao ngươi còn chưa đi?”

Mộ Dung Thiên hơi nhíu mày.

Đoàng!

Một cái búng trán giáng xuống, Lăng Phi Sương sắc mặt lạnh lùng.

“Nói chuyện với sư tỷ như vậy sao?”

Mộ Dung Thiên ôm trán, vừa buồn cười vừa bất lực.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lăng Phi Sương nhìn hắn, lạnh lùng lên tiếng: “Gần đây, ngươi vẫn luôn lặp đi lặp lại một cái tên, hắn là ai?”

“Một cái tên?” Mộ Dung Thiên sửng sốt.

“Đúng vậy, tên là Thẩm An Tại.”

Hắn sửng sốt, sau đó ánh mắt phức tạp, không lên tiếng.

Chỉ là trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh lúc đó.

Thấy hắn không nói, Lăng Phi Sương bực mình nói: “Ngươi không nói ta cũng biết, bọn Đông Phương Thanh Mộc đã kể lại đầu đuôi sự việc cho ta.”

“Người đó không phải sư phụ ngươi, sư phụ ngươi không thể nào ra tay giết ngươi, ta biết ngươi rất nhớ Nham Lý sư bá nhưng hắn đã không còn nữa, ngươi hiểu không?”

Nói đến cuối, giọng điệu của Lăng Phi Sương cũng dịu đi vài phần, trong mắt có chút lo lắng.

“Không!”

Mộ Dung Thiên đột nhiên lắc đầu, nắm chặt tay.

“Ta không hề chết, sư phụ hắn làm như vậy, nhất định là có lý do!”

“Ngu ngốc, nếu Đông Phương Thanh Mộc bọn họ đến chậm một bước, nếu sư phụ ta không có ở đó, nếu trong cơ thể ngươi không có tàn hồn Tổ long thì bây giờ ngươi đã chết lạnh rồi.”

Đối với sự cố chấp của hắn, Lăng Phi Sương cũng cảm thấy bất lực.

“Nhưng bây giờ ta vẫn còn sống, thậm chí còn luyện hóa được tàn hồn Tổ long!”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, hắn không cho rằng sư phụ muốn giết mình.

Mà là, đang giúp mình lợi dụng long khí để tái tạo gân cốt, nâng cao uy năng đạo thể!

“Sư phụ đang giúp ta, hắn có nỗi khổ không thể nói, không thể nhận ta mà thôi.”

Nghe hắn nói chắc chắn như vậy, nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, Lăng Phi Sương ngược lại có chút thương xót cho chàng thanh niên trước mắt.

Kể từ sau khi Nham Lý chết, sư đệ của hắn giống như đứa trẻ mồ côi mất đi chỗ dựa, nghe nói những năm gần đây ở Linh môn luôn rất khiêm tốn trầm ổn, không bao giờ gây chuyện.

Khác xa với chàng thanh niên năm xưa bộc lộ sự sắc sảo, thậm chí dám đánh chết Thác Bạt Phá Nhạc trong cuộc thi võ bốn vực.

Bởi vì lúc đó hắn biết, dù hắn làm gì, giết ai, chọc vào thế lực nào thì sau lưng hắn vẫn luôn có người chống lưng.

Mà người đó chính là phong chủ Thanh Vân phong, sư phụ của hắn.

Vốn tưởng rằng chàng thanh niên đã trưởng thành từ ngày sư phụ qua đời nhưng giờ đây Lăng Phi Sương mới phát hiện ra.

Hắn vẫn là hắn, chỉ là cảm xúc trở nên nội tâm hơn rất nhiều.

Chỉ khi có tin tức về sư phụ, hắn mới mất đi lý trí, mới một lần nữa trở thành Mộ Dung Thiên cố chấp kia.

Cũng phải thôi.

Huynh trưởng như cha, hắn không thể biểu lộ mặt non nớt của mình trước mặt các sư đệ sư muội, đồng môn.

Chỉ trước mặt sư phụ, hắn mới có thể vô tư trở về làm Mộ Dung Thiên kia.

Chàng thiếu niên ngốc nghếch đáng yêu kia.

Chỉ vì, đó là sư phụ của hắn, là người sư phụ đối xử với hắn như con đẻ.

"Vậy tiếp theo ngươi định làm gì, đi Đạo môn hay ở lại Linh môn?"

Lăng Phi Sương biết mình không thể thay đổi suy nghĩ của hắn, bèn chuyển sang hỏi chuyện của hắn.

"Sư phụ không nhận ta, chắc chắn là vì bây giờ ta quá yếu, sợ rằng một khi nhận ta sẽ khiến ta mất mạng, cho nên ta phải trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến mức không ai có thể đe dọa được sư phụ, khiến sư phụ cảm thấy khó xử."

Mộ Dung Thiên nói, nhìn ra bên ngoài núi xanh nước biếc, sự mơ hồ trong mắt dần tan đi, hắn quay đầu nhìn thẳng vào Lăng Phi Sương, đột nhiên nở nụ cười, giống như chàng thiếu niên năm xưa, rạng rỡ, tự tin.

"Thế gian rộng lớn như vậy, ta muốn một mình ra ngoài phiêu bạt, phiêu bạt đến mức… thiên hạ đều biết tên ta, đều biết Mộ Dung Thiên ta, chính là đại đệ tử Thanh Vân phong, kiếm tiên đệ nhất Đại An!"

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt của chàng thanh niên, trong khoảnh khắc khiến Lăng Phi Sương nhìn thấy chàng thiếu niên năm xưa trên Thanh Vân phong.

"Thiên hạ đều biết tên ngươi sao…"

Nàng lẩm bẩm, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Được.”

Nàng đứng dậy, đi về phía cửa.

“Vậy ngươi nghỉ ngơi cho khỏe, ta sắp rời khỏi Linh môn, trở về Thanh Tâm tông tu luyện rồi.”

Đi đến cửa, nàng lại dừng lại, hơi quay đầu lại.

Gió nhẹ thổi bay tà áo của nàng, thổi tung mái tóc xanh dài, lướt qua khuôn mặt tuyệt đẹp lạnh lùng kia.

“Sư tỷ tin ngươi, cho nên ngươi phải sống thật tốt nhưng nếu ngươi chết, ta sẽ khiến cả chín vực đều biết…”

“Hậu quả của việc giết ngươi.”

Mộ Dung Thiên nhìn nữ tử lạnh lùng kia dần dần đi xa, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Chương 732: Lời Thẩm An Tại nói, hắn chưa từng nuốt

Ngoài núi Linh môn.

“Tiền bối, chúng ta còn không đi sao?”

Hứa Thiên Diệp nhìn người trung niên đứng bên sườn núi, do dự lên tiếng.

Hắn có thể cảm nhận được, hàn khí trong cơ thể thiếu nữ được hắn cõng trên lưng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức khiến hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo.

E là nếu không cứu chữa thì không còn sống được bao lâu nữa.

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ tiếp tục chờ đợi.

Không lâu sau, có một bóng người từ xa bay tới.

“Gặp qua tiền bối!”

Lý Tam trưởng lão lo lắng đáp xuống, chắp tay hành lễ.

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn, hờ hững lên tiếng: “Đã mang đồ tới chưa?”

“Thưa tiền bối, đã mang tới rồi.”

Người sau lấy ra một chiếc hộp nhỏ, hai tay dâng lên.

Bên trong chính là con Cửu U Đăng xà còn nhỏ.

“Đi thôi.”

Thẩm An Tại phất tay áo, thu hộp vào.

“Đi đâu?”

Lý Tam trưởng lão lo lắng lên tiếng.

“Hợp Hoan tông.”

“Cái này…”

Hắn giật mình, do dự nói: “Tiền bối, tin tức về Cửu U Đăng xà, vãn bối đã nói cho tiền bối rồi, vãn bối còn nhiều việc phải bận trong môn, xin không đi cùng tiền bối.”

“Ngươi không muốn đi?”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn hắn, hơi nheo mắt lại.

Người trước né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đùa à, hắn là người chính đạo, nếu đến địa bàn ma đạo bị người ta phát hiện thì còn giữ được mạng không?

“Nếu ngươi không muốn đi, vậy thì về đi.”

Thẩm An Tại hờ hững lên tiếng, nghe vậy, sắc mặt Lý Tam trưởng lão mừng rỡ, vội vàng chắp tay.

“Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối!”

Nói xong, hắn quay người bỏ chạy.

Nhìn hắn đi xa, trong mắt Thẩm An Tại lộ ra một tia lạnh lẽo, tiện tay vung lên.

Keng!

Tiếng đàn vang lên, lưỡi dao giết người bằng âm thanh lóe lên trong nháy mắt.

Lý Tam trưởng lão còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện mình như bị người ta xách lên, đang rời xa Linh môn.

Ánh mắt hắn dần tối lại, cuối cùng không còn ánh sáng.

Hứa Thiên Diệp kinh hãi nhìn người trung niên đang cầm một cái đầu lâu, âm thầm nuốt nước bọt, càng thêm sợ hãi.

Thật tàn nhẫn!

Thẩm An Tại dẫn theo hai người, một đường bay nhanh.

Bây giờ Linh môn đã xong việc, hắn cũng đến lúc nghĩ cách nâng cao thực lực của mình rồi.

Còn con Cửu U Đăng xà kia, chính là cơ hội hiện tại của hắn.

Nếu có thể có được một con Cửu U Đăng xà trưởng thành, hắn không chỉ có thể khiến thần hồn chi lực tiến thêm một bước, mà pháp môn tu luyện thần hồn mà hắn muốn sáng tạo, cũng có thể thành công.

Đến lúc đó cũng có thể truyền thụ cho Hứa Thiên Diệp, để hắn có thêm một số thủ đoạn bảo vệ mạng sống.

Đợi đến khi giải quyết xong chuyện của Hứa Thiên Diệp, hắn có thể về ở ẩn, âm thầm tu luyện.

Thế giới không có hắn tồn tại, sẽ ổn định hơn.

Tên ngốc và bọn Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc cũng sẽ không như kiếp trước, bị cuốn vào cuộc tranh giành Vạn Giới bi nào đó.

Nhưng muốn vào Hợp Hoan tông, tìm cơ hội vào bí cảnh tìm Cửu U Đăng xà thì đương nhiên phải nghĩ cách.

Nếu chỉ dựa vào thực lực để vào, e là khó có thể được cấp cao tin tưởng.

Cách tốt nhất, chính là lễ vật ra mắt.

Thật khéo, Lý Tam trưởng lão này tàn hại vô số đệ tử trong Linh môn, vừa vặn đáng chết.

Sau khi cuộc tranh giành Long Môn Hoàng Đạo kết thúc, các thế lực tông môn lần lượt rời đi, tin tức về Mộ Dung Thiên cũng dần dần được truyền ra ngoài.

Một võ giả đến từ hạ giới, kiếm pháp cao siêu, thế mà lại vượt cấp giết chết Thượng Quan Hiểu, hơn nữa còn mang chân thân Chân Long, lại được tàn hồn Tổ long, tương lai chắc chắn không thể nào đong đếm được.

Mà ngoài hắn ra, Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh đều lựa chọn gia nhập Đạo môn.

Bởi vì ở đó, bọn họ quả thực có thể có được tài nguyên tốt hơn để trưởng thành.

Đặc biệt là sau khi khoảng cách với Mộ Dung Thiên ngày càng lớn, hai người bọn họ càng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên gia nhập Đạo môn chính là lựa chọn tốt nhất.

Còn về Đông Phương Thanh Mộc…

Tên này hẳn là biết đến lúc đó Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị nhất định sẽ kéo hắn vào Đạo môn, giống như trước đây đã kéo hắn đi vào tử lộ, cho nên vào đêm Mộ Dung Thiên tỉnh lại, hắn đã lẻn trốn mất, chỉ để lại một bức thư.

Đại ý là, hắn bản tính lười biếng, không thích đánh đánh giết giết, cũng không thích tranh cường đấu thắng, chỉ thích cả đời nhàn nhã, đến thượng giới cũng là vì lo lắng bị lão già nhà mình ở Thiên Huyền cằn nhằn.

Bây giờ hắn muốn tìm một nơi ẩn cư, vô ưu vô lo sống một cuộc sống bình lặng, tương lai nếu có cơ hội thì gặp lại ở Đạo môn.

Đối với suy nghĩ không muốn tiến thủ này của hắn, Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị tức giận không nhẹ, lúc đó đã định đuổi theo tìm hắn về, ngược lại Mộ Dung Thiên lại nhìn thoáng hơn, ngăn bọn họ lại.

Mỗi người đều có những thứ mình hướng tới, Đông Phương Thanh Mộc đã không thích cuộc sống như vậy thì cứ để hắn đi.

Đến đây, bốn người Thiên Huyền giới, mỗi người đều đi trên con đường của riêng mình.

Còn danh ngạch Đạo môn, Mộ Dung tự mình sẽ dựa vào thực lực của mình để giành lấy.

Bốn người hẹn ước, sáu trăm năm sau, gặp lại ở Đạo môn.

…

Trên bầu trời, một pháp khí phi hành hình hoa sen.

"Mộ Dung Thiên thật sự cho rằng người đó là sư phụ của hắn sao?"

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở lời hỏi.

"Đúng vậy, hắn vẫn luôn cho rằng Thẩm An Tại đó chính là Nham Lý sư bá."

Lăng Phi Sương gật đầu đáp lại.

"Thẩm An Tại…"

Ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi run rẩy, lẩm bẩm nhắc lại cái tên này, trong đầu nàng, không hiểu sao lại mơ hồ hiện lên dáng vẻ của đệ tử Linh môn không mấy nổi bật trước cửa Long Môn ngày đó.

Nhưng lúc đó đối phương hẳn là đã cải trang, cho nên nàng cũng không biết đối phương trông như thế nào.

"Sư phụ, phong chủ Nham Lý… hắn thật sự chưa chết sao?"

Có lẽ là vì dáng vẻ chắc chắn của Mộ Dung Thiên, khiến cho lúc này ngay cả Lăng Phi Sương cũng có chút không kiên định.

Liễu Vân Thấm nhìn nàng, mỉm cười dịu dàng.

"Hắn sẽ trở về."

Nữ tử áo xanh nhìn về phía xa, ánh mắt lưu luyến.

“Dù sao thì lời Thẩm An Tại nói, hắn chưa từng nuốt.”

“Thẩm An Tại…” Lăng Phi Sương hơi nhíu mày: “Tại sao sư phụ cũng gọi trưởng lão Nham Lý là Thẩm An Tại?”

Liễu Vân Thấm chỉ cười cười.

“Bởi vì cái tên Thẩm An Tại này nghe hay hơn, Nham Lý nghe giống như đám Trương Tam Lý Tứ vậy.”

Lăng Phi Sương hơi sửng sốt, cũng thử đọc một câu.

“Phong chủ Thanh Vân phong Thẩm An Tại…”

Nàng lẩm bẩm: “Dường như đúng là thuận miệng hơn.”

Chương 733: Diện kiến tông chủ

Từ Đạo vực đến Ma vực, đi thuyền bay bằng tinh thạch cũng phải mất hơn hai tháng.

Trong thời gian đó, Thẩm An Tại dẫn theo Hứa Thiên Diệp đi một mạch, cũng gặp phải một số kẻ không biết điều nảy sinh lòng dạ xấu xa.

Trong số đó có những kẻ đạo mạo, giả danh người chính đạo, cũng có những kẻ tu luyện tà ma quỷ quái hành sự mờ ám.

Điều này cũng khiến Hứa Thiên Diệp nhận thức đầy đủ về sự hiểm ác của thế giới bên ngoài, mặc dù trong Linh môn, hắn đã từng chứng kiến không ít chuyện tương tự.

Nhưng so với thế giới bên ngoài thì quả thực là chuyện nhỏ không đáng kể.

Có những người có thể tỏ ra rất thân thiết với ngươi trên bề mặt nhưng sau lưng lại toan tính điều gì đó đen tối.

Hứa Thiên Diệp trên đường không chỉ một lần cảm thán, nếu không có Thẩm tiền bối, trên con đường này, hắn không biết đã chết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, khi mùa đông đến, tuyết trắng bay đầy trời, bọn họ đã đến bên ngoài sơn môn của Hợp Hoan tông.

Đây là một dãy núi tràn ngập sự quyến rũ, muôn hoa đua nở, sương mù màu hồng bao phủ.

Mặc dù chỉ quan sát từ xa nhưng Hứa Thiên Diệp đã cảm thấy có chút bồn chồn.

Tựa như chỉ cần đến gần dãy núi này thôi cũng có thể khơi dậy những ham muốn bản năng nhất của con người.

Thẩm An Tại sợ hắn bị ảnh hưởng nên đã đặc biệt cho hắn một số loại đan dược thanh tâm dưỡng hồn.

Còn Tiểu Vân, sau khi long khí nhập thể, chứng hàn độc của nàng đã thuyên giảm đôi chút nhưng muốn giải quyết hoàn toàn chứng song hồn, vẫn cần Thẩm An Tại tiếp tục điều trị.

Ba người đáp xuống, từng bước tiến về phía trên núi.

Sơn môn của Hợp Hoan tông không hoành tráng như Linh môn, ngược lại giống như một tòa thành phố hỗn loạn với những lầu xanh và nhà thổ san sát nhau.

Mà những người canh giữ cổng thành cũng là mấy tên đệ tử thanh niên khoác vai bá cổ, mắt sáng quắc không biết đang bàn tán chuyện gì bẩn thỉu.

Thậm chí có một số nữ đệ tử ăn mặc hở hang, đi trên đường bỗng bị một số đệ tử có thực lực mạnh mẽ kéo vào trong ngõ.

Các nàng không những không phản kháng hay tức giận, mà còn rất phối hợp.

Pháp môn song tu của Hợp Hoan tông, đối với các nàng mà nói, những chuyện này chính là cơ hội tốt để nâng cao thực lực.

Tu luyện với những người có thực lực càng mạnh, các nàng càng có thể nhận được nhiều lợi ích.

Tất nhiên, một số người có thiên phú cực cao hoặc tu vi cực cao cũng sẽ không tùy tiện tìm người làm lô đỉnh.

Pháp môn này cũng chú trọng đến sự tương xứng, chỉ khi bạn đời và bản thân đều cực kỳ ăn ý về mọi mặt thì pháp môn mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

"Ê ê ê, mấy ngươi, đang làm gì vậy!?"

Có người chú ý đến ba người Thẩm An Tại, lập tức hét lớn, giọng điệu điếu nhân lang đương.

Thậm chí có một người, ánh mắt dừng lại trên người thiếu nữ mà Hứa Thiên Diệp cõng trên lưng, hai mắt sáng lên.

Mặc dù trông chỉ mới mười mấy tuổi, chưa phát triển hoàn thiện nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đó đã có vài phần tư sắc.

Đối mặt với sự tra hỏi của mấy người, Hứa Thiên Diệp nhìn sang bên cạnh.

Còn Thẩm An Tại cũng không nói nhảm, trực tiếp phất tay áo.

Một cái đầu nhuốm máu lăn lông lốc đến dưới chân bọn họ.

Cảnh tượng đẫm máu này khiến bọn họ kinh ngạc, nhất thời như lâm đại địch.

Nhưng khi nhìn thấy diện mạo của cái đầu đó, một đệ tử có chút hiểu biết nào đó đồng tử co rút, há hốc mồm.

"Đây là… Tam trưởng lão ngoại môn của Linh môn!?"

Tiếng kinh ngạc vang lên, mấy người đều lộ vẻ kinh hãi.

Thì ra là trưởng lão của Linh môn!

"Trở về bẩm báo với tông chủ của các ngươi, tại hạ Thẩm An Tại, đã nghe danh Hợp Hoan tông từ lâu, đặc biệt đến bái phỏng."

Giọng điệu của Thẩm An Tại vô cùng hờ hững, dáng vẻ đó giống hệt như những kẻ tu luyện tà đạo giết người không chớp

mắt.

Hơn nữa… trên người hắn còn tỏa ra sát khí nồng nặc, khiến những đệ tử Hợp Hoan tông đối diện với hắn đều vô thức dời mắt đi.

“Người này… sát khí nồng nặc quá, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người!”

“Thẩm An Tại… trước đây chưa từng nghe nói đến, rốt cuộc là thần thánh phương nào!?”

Đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người, Thẩm An Tại không cảm thấy bất ngờ gì.

Hắn tự nhận mình không phải là loại tà tu đại gian đại ác nhưng những người chết dưới tay hắn cũng không phải là ít.

Ngày thường sát khí ẩn giấu, người ngoài không nhìn ra điều gì nhưng giờ đã nhập ma đạo, đương nhiên không cần che che giấu giấu nữa.

Mấy người kinh ngạc, lúc này đều thu lại thái độ điếu nhân lang đương vừa rồi, trong thần sắc lộ ra thêm vài phần kiêng dè và cung kính.

“Tiền bối chờ một chút, vãn bối sẽ đi bẩm báo ngay.”

Có thể giết chết Lý tam trưởng lão, giết bọn họ cũng giống như bóp chết một con gà con.

Huống hồ nơi này không phải là chính đạo, nếu người ngoài thực sự giết bọn họ, cũng không có quy tắc môn phái đạo đức giả nào hạn chế.

Không lâu sau, đệ tử đi bẩm báo đã trở lại, sắc mặt cung kính.

“Tiền bối, tông chủ mời ngài vào.”

“Dẫn đường đi.”

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, dẫn theo Hứa Thiên Diệp đi theo đệ tử đó vào thành.

Bên trong, không ít người nhìn thấy Thẩm An Tại mặc áo bào trắng, hai bên tóc mai bạc trắng trông giống như một người chính đạo.

Tất cả đều lộ ra vẻ mặt không thiện ý nhưng khi ánh mắt Thẩm An Tại lướt qua, những người đó chỉ cảm thấy thức hải run lên, toàn thân lạnh toát.

Với trình độ âm luật hiện tại của Thẩm An Tại, muốn giết những tên tiểu tốt này, chỉ cần một ánh mắt là đủ.

Đi chưa được bao lâu, trước mắt Thẩm An Tại xuất hiện một cung điện trông vô cùng phấn hồng, rèm châu bằng lụa hồng, chuông gió leng keng.

"Tiền bối, mời."

Đệ tử đến trước điện, đưa tay ra đón.

"Ở bên ngoài đợi ta."

Thẩm An Tại khẽ mở miệng, sau đó bước vào.

Hứa Thiên Diệp đáp lại, ngoan ngoãn cõng em gái ở bên ngoài chờ đợi.

Vừa bước vào điện, Thẩm An Tại liền khẽ hít mũi, một mùi hương thoang thoảng thoảng qua, giống như mùi hoa.

Sâu trong điện, một chiếc giường gỗ tử đàn lớn được đặt, rèm đỏ buông xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một nữ tử có thân hình mảnh mai nằm nghiêng bên trong, dường như đang ngủ trưa.

Ngay cả khi cách một lớp rèm châu, cũng có thể thấy thân hình của nữ tử hoàn hảo đến cực điểm, đôi chân dài khép lại

hơi cong, khiến người ta không khỏi muốn tiến lên xem cho rõ.

"Tại hạ Thẩm An Tại, bái kiến tông chủ Hợp Hoan tông."

Thẩm An Tại hơi khom người, khẽ mở miệng.

"Thẩm An Tại… cái tên hay."

Giọng nói mềm mại vang lên bên tai vành tai Thẩm An Tại hơi nóng, như thể có người đang thở vào.

Bên cạnh hắn, một nữ tử cao ráo mặc áo hồng đang dựa vào vai hắn, mắt như hoa đào, môi như điểm son, làn da trắng nõn nà như thể có thể thổi bay.

Thậm chí qua lớp áo hồng hơi hở, hơi lỏng lẻo đó, có thể nhìn thấy khe rãnh sâu hun hút.

"Không ngờ, Thẩm đạo hữu lại tuấn tú đến vậy~"

Nữ tử thở ra như hương lan, lại tiến lên cọ sát thêm mấy phần, bờ vai Thẩm An Tại mềm mại, mùi hương nữ tử nhàn nhạt thoang thoảng, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ đã sớm tâm viên ý mã.

Nhưng Thẩm An Tại là người như thế nào, không nói đến việc trước đây hắn chính là hóa thân của Vạn Giới bi, từng cô đơn tịch mịch vô hình vô chất vạn vạn năm tháng.

Chỉ nói đến trình độ ảo thuật âm luật hiện tại của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, đối mặt với sự cám dỗ như vậy, trong lòng hắn thậm chí không gợn lên một chút sóng gió.

Chỉ là sắc mặt hờ hững, không chút cảm xúc mở miệng.

"Xin tông chủ thu hồi mị thuật, không cần thử thách Thẩm mỗ."

Thẩm An Tại chỉ liếc nhìn nữ tử bên cạnh một cái, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía chiếc giường lớn sâu bên

trong.

“Có thể không bị ảnh hưởng bởi Lục Dục hương, xem ra vẫn là bản tông chủ đã coi thường Thẩm đạo hữu, không trách được nhiều năm như vậy có thể tự do ra vào Linh môn.”

Giọng nói hơi kinh ngạc vang lên, lần này không còn ở bên tai nữa mà là ở phía trước.

Rèm trướng tự động nâng lên, lộ ra toàn bộ dung nhan của nữ tử nằm nghiêng bên trong.

Tuyệt mỹ, khuynh thành.

…

Chương 734: Ba vị trí đầu không có gì thú vị

Mặc dù Thẩm An Tại vừa nhìn thấy nàng đã ngẩn người ra.

Tất nhiên, không phải là bị mị thuật của nàng ảnh hưởng.

Mà là vì đối phương thực sự quá xinh đẹp, thậm chí còn có thể nhìn thấy được bóng dáng của Liễu Vân Thấm trên người nàng.

Chỉ là cảm giác, chứ không phải dung mạo và khí chất.

Rõ ràng Liễu Vân Thấm dịu dàng như vậy, còn nữ tử trước mắt lại hoàn toàn khác.

Nhưng lại khiến Thẩm An Tại có cảm giác như vậy.

Đây chính là tông chủ Hợp Hoan tông, nữ tử được ca tụng là đệ nhất tuyệt sắc của chín vực.

Tương truyền người này trời sinh linh cốt, có thể khiến bất kỳ ai cũng không tự chủ được mà nảy sinh hảo cảm cực lớn, là người trong mộng của thiên hạ.

Không chỉ Thẩm An Tại có thể nhìn thấy bóng dáng của Liễu Vân Thấm trên người nàng, e rằng bất kỳ ai khác khi nhìn thấy nàng lần đầu cũng sẽ nảy sinh tình cảm vi diệu đó, giống như nhìn thấy nữ tử mà mình ngày đêm mong nhớ vậy.

“Trên mặt bản tông chủ có hoa sao, đáng để Thẩm đạo hữu nhìn chằm chằm như vậy.”

Nữ tử tuyệt sắc kia mỉm cười, không hề có chút phong trần nào, ngược lại còn có chút thoát tục.

Như tuyết trắng trên Thiên Sơn, thánh khiết không thể gần.

“Không phải, chỉ là nhìn thấy được bóng dáng của một người quen cũ trên người tông chủ.”

Thẩm An Tại cũng trả lời thành thật, sắc mặt bình thản.

“Ha ha, câu này, bản tông chủ không biết đã nghe bao nhiêu người nói rồi, bọn họ nghĩ gì, bản tông chủ đều biết rõ ràng.”

Nữ tử chỉ cười cười, không để ý.

Nàng từ từ đứng dậy, bước một bước đã biến mất tại chỗ.

Nhanh thật!

Đồng tử Thẩm An Tại co lại, từ từ quay đầu lại.

Nữ tử kia đã xuất hiện sau lưng hắn.

Quả nhiên là tông chủ Hợp Hoan tông, người được xưng là Bách Mị tiên quân, cường giả Bất Hủ, chỉ riêng tốc độ này, nếu muốn giết mình, e rằng dễ như trở bàn tay.

“Nói đi, đến Hợp Hoan tông rốt cuộc có chuyện gì.”

Bách Mị tiên quân thản nhiên mở miệng.

“Ta đến để gia nhập Hợp Hoan tông.”

Thẩm An Tại vào thẳng vấn đề.

“Gia nhập?”

Bách Mị tiên quân hơi nhướng mày, đôi mắt đẹp kia như mang theo vài phần ý cười thích thú.

“Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng bản tông chủ sẽ đồng ý cho ngươi gia nhập Hợp Hoan tông?”

“Chẳng lẽ chỉ vì cái đầu của một trưởng lão ngoại môn Linh môn?”

Nàng nói, lông mày dần lạnh đi, sát ý tỏa ra.

Thẩm An Tại có thể cảm nhận rõ ràng, xung quanh lạnh đi rất nhiều, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên từ tận đáy lòng.

Nhưng hắn không hề hoảng sợ, mà nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mắt, không ti không cang.

"Ngươi gây ra động tĩnh không nhỏ trong Linh môn, giết không ít người, khiến Linh môn gần đây truy đuổi đệ tử Hợp Hoan tông của ta trên chiến trường vực ngoại, tổn thất không ít tinh anh, món nợ này còn chưa tìm ngươi tính toán, ngươi lại còn muốn gia nhập Hợp Hoan tông?"

Bách Mị tiên quân từ từ giơ tay lên, bóp chặt cổ Thẩm An Tại.

Một luồng sức mạnh vô hình tràn vào cơ thể hắn, như muốn phá hủy sinh cơ của hắn.

Nhưng đối mặt với tất cả những điều này, Thẩm An Tại không hề có bất kỳ động tác nào, chỉ nhàn nhạt mở miệng.

"Là ma đạo tông môn, từ khi nào lại học theo những danh môn chính phái trọng tình trọng nghĩa như vậy, trong ấn tượng của Thẩm mỗ, người ma đạo, vẫn luôn coi trọng lợi ích."

"Ồ? Trong mắt Thẩm đạo hữu, bản tông chủ lại là người bạc tình bạc nghĩa như vậy sao?"

Bách Mị tiên quân nhướng mày, đang định nói thì đột nhiên sắc mặt hơi đổi, nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ngươi lại không có tu vi!?"

"Không đúng…"

Nàng đổi giọng, trầm xuống vài phần.

“Sức mạnh nhục thể của ngươi đã có thể sánh ngang với Cực cảnh đỉnh phong nhưng không có tu vi, ngươi làm sao có thể chỉ dựa vào nhục thể mà đạt đến cảnh giới này!?”

“Đây chính là lợi ích mà Thẩm mỗ có thể mang lại cho Hợp Hoan tông, Thẩm mỗ luyện chế được không nhiều đan dược, chỉ cần là thứ ngươi có thể nói ra, đều có thể luyện chế.”

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, cúi đầu nhìn bàn tay ngọc ngà thon dài vẫn đang bóp cổ mình: “Nếu tông chủ vẫn định bóp chết Thẩm mỗ, có thể dùng thêm chút sức.”

Bách Mị tiên quân sửng sốt, vội rút tay về.

Cùng với cảm giác mềm mại biến mất, ngay cả Thẩm An Tại cũng không khỏi có chút khác thường trong lòng nhưng rất nhanh đã tan biến.

“Thẩm đạo hữu khẩu khí thật lớn, không biết là dược sư phẩm mấy?”

Bách Mị tiên quân hơi gật đầu, cũng thu sát ý lại.

Nàng vốn không có ý định giết chết đối phương, mặc dù cách làm của hắn thực sự gây ra một số rắc rối cho Hợp Hoan tông nhưng giờ xem ra, lợi ích thực sự lớn hơn.

“Không biết.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

“Không biết!?”

Câu nói này khiến Bách Mị tiên quân nhất thời sửng sốt, có chút không phản ứng kịp.

Tên này rốt cuộc là cố ý hay thực sự không biết trình độ của mình?

“Ngươi ngay cả mình là dược sư phẩm mấy cũng không biết, mà dám nói khoác lác như vậy?”

“Có phải nói khoác lác hay không, thử một chút là biết.”

Thẩm An Tại mỉm cười: “Nếu tông chủ không tin vào thực lực của Thẩm mỗ, không bằng chuẩn bị một số dược liệu, Thẩm mỗ có thể luyện chế tại chỗ.”

“Ngươi muốn dược liệu gì?” Bách Mị tiên quân híp mắt.

“Một cây Thiên Niên Chú Hồn thảo, bảy lạng Hổ Phách căn bảy trăm năm, hai cánh hoa của Lục Diệp Thần hoa ba nghìn năm…”

Theo từng tên dược liệu mà Thẩm An Tại nói ra, lông mày của Bách Mị tiên quân cũng nhíu chặt hơn.

Nàng nhìn Thẩm An Tại nhiều hơn, vẻ mặt khó hiểu, mang theo vài phần ý cười.

“Những thứ này đều có giá trị không nhỏ, thứ nào cũng cực kỳ hiếm, hơn nữa những dược liệu này kết hợp… Thẩm đạo hữu chẳng lẽ muốn luyện chế đan dược Cực phẩm, Thất Tinh Phân Hồn đan?”

Thẩm An Tại hơi kinh ngạc: “Xem ra bên ngoài cũng không hiểu rõ lắm về Bách Mị tiên quân, Thẩm mỗ không biết Bách Mị tiên quân lại còn tinh thông Dược đạo.”

“Bản tông chủ cần gì phải nói mọi chuyện ra ngoài nhưng ngươi muốn lừa gạt dược liệu, e rằng tìm nhầm người rồi.”

Bách Mị tiên quân bước đi, thân hình hóa thành khói bụi biến mất, khi xuất hiện trở lại, đã ngồi trên giường.

Nàng mắt mày quyến rũ, cười doanh doanh nhìn Thẩm An Tại.

“Bản tông chủ dù sao cũng đã ba nghìn bảy trăm tuổi rồi, không phải là tiểu nha đầu chưa trải sự đời, ngươi muốn chứng minh bản lĩnh của mình thì tự nghĩ cách đi, dược liệu ta sẽ không đưa cho ngươi một thứ nào.”

Câu nói này khiến Thẩm An Tại nhướng mày, trong lòng thở dài.

Xem ra quả nhiên cáo già vẫn không dễ lừa như vậy, điều này cũng khiến ý định muốn kiếm chác một khoản của hắnn thành mây khói.

"Nhưng Thẩm mỗ hiện tại hai bàn tay trắng, muốn chứng minh bản thân, chỉ hận năng lực tài chính không đủ."

Nhưng Thẩm An Tại vẫn thở dài lên tiếng, sau đó lắc đầu quay người.

"Đã không có cơ hội, xem ra là Thẩm mỗ không có duyên với sơn môn, không có duyên ở bên cạnh Bách Mị tiên quân mà người đời mơ ước, cáo từ."

"Đứng lại."

Giọng nói hơi lạnh vang lên, bước chân Thẩm An Tại dừng lại.

"Ngươi coi Hợp Hoan tông là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Bách Mị tiên quân bắt chéo chân ngọc, nhẹ nhàng lắc lư.

"Mọi người đều là người thông minh, bất kể ngươi đến Hợp Hoan tông với mục đích gì, bản tông chủ đều có thể cho ngươi nhưng tiền đề là ngươi phải chứng minh mình có năng lực đó."

Nàng hơi gật đầu, thản nhiên nói.

"Vừa hay ba tháng nữa, Ma Đan môn sẽ tổ chức một cuộc đại hội Luyện đan, khi đó các bậc thầy Dược đạo của Ma vực đều sẽ đến, bản tông chủ muốn ngươi tại đại hội đó, giành được một trong ba vị trí đầu, nếu ngươi thành công, ta sẽ cho ngươi chức vụ Dược phong chủ phong của Hợp Hoan tông,

nếu không thành, vậy thì trở thành một trong số hàng trăm nghìn viên đan dược đó đi.”

Thẩm An Tại khóe miệng hơi nhếch lên, quay người chắp tay.

“Ba vị trí đầu không có gì thú vị, đã tông chủ muốn dùng lửa thử vàng, vậy thì Thẩm mỗ…”

“Sẽ thay tông chủ giành vị trí đầu chơi.”

…

Chương 735: Ngươi hãy xem cho kỹ

"Đứng đầu?"

Bách Mị tiên quân sửng sốt, nhìn chằm chằm vào người trung niên áo trắng bình thường trước mắt, đột nhiên mỉm cười, như trăm hoa đua nở, say đắm lòng người.

"Khẩu khí thật ngông cuồng, vậy thì bản tông chủ sẽ rửa mắt chờ xem, nếu ngươi không giành được vị trí đầu, hậu quả của việc trêu đùa bản tông chủ sẽ rất nghiêm trọng đấy~"

Nàng bước tới, cẩn thận quan sát người trước mắt.

"Nếu không giành được vị trí đầu, Thẩm mỗ tùy ý tông chủ xử trí."

Thẩm An Tại khoanh tay sau lưng, tỏ ra vô cùng tự tin.

"Tốt!"

Bách Mị tiên quân mỉm cười, tiện tay ném ra một lệnh bài.

"Tạm thời cho ngươi một thân phận khách khanh, nó sẽ dẫn ngươi đến Dược phong, tự mình tìm chỗ ở bên đó."

Nói xong, nàng lại đặc biệt nhắc nhở một điểm: "Đừng trách bản tông chủ không nhắc nhở ngươi, những người sống trong Dược phong đều là trưởng lão, nơi ở càng gần đỉnh núi thì địa vị càng cao quý."

"Trên đỉnh Dược phong còn trống một vườn trúc, là vị trí của cựu Dược phong chủ phong nhưng hắn đã chết cách đây vài năm, những năm gần đây hai vị trưởng lão của Dược

phong vẫn luôn tranh giành vườn trúc này, nếu ngươi có bản lĩnh, hãy giành lấy."

"Được."

Thẩm An Tại nhàn nhạt đáp lại, quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt Bách Mị tiên quân lóe lên, đối với người này, nàng rất tò mò.

Một người không có tu vi, trước đây cũng vô danh tiểu tốt, vậy mà chỉ bằng sức mạnh của thân thể đã đạt đến Cực cảnh đỉnh phong, đây không phải là chuyện đơn giản.

Ngoài một số người của Ma tộc có thể làm được thì nàng rất ít thấy người Nhân tộc có thể đạt đến mức độ này.

"Hai tên kia không phải là kẻ dễ chọc, bản tông chủ muốn xem xem, ngươi có thể mang đến bất ngờ gì."

Nàng nói, trong lòng cũng dâng lên một chút mong đợi.

…

"Tiền bối."

Thấy người đi ra, Hứa Thiên Diệp vội vàng tiến lên.

"Đi thôi, đến Dược phong."

Thẩm An Tại khoanh tay đứng đó, dựa vào cảm ứng của lệnh bài, bay về phía Dược phong.

Nói là Dược phong nhưng trông giống một Độc phong hơn.

Khói tím bốc lên, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những con trùng độc chết người, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy hai ba xác chết trúng độc, đang được một số đệ tử cẩn thận di chuyển.

Tuy nhiên, những làn khói tím này lại không thể nào tiếp cận Thẩm An Tại, hắn từng bước đi lên, không lâu sau đã đến

trước một vườn trúc đã có phần hoang vắng.

So với Thanh Vân phong thì khí thế hơn hẳn, lớn hơn nhiều.

Chỉ là đã lâu không có người ở và chăm sóc, giờ đây đã cỏ dại mọc um tùm, trùng độc đầy đất.

"Đi, phá cấm chế đi."

Liếc nhìn xung quanh, Thẩm An Tại nhàn nhạt nói.

"Vâng."

Hứa Thiên Diệp gật đầu, nhẹ nhàng đặt cô gái đang hôn mê dưới gốc cây thông, sau đó tiến lên.

Hắn vừa phá cấm chế, Thẩm An Tại vừa quan sát cơ thể của Tiểu Vân.

Thần hồn trong cơ thể nàng đã ngày càng lớn mạnh, mơ hồ có dấu hiệu nuốt chửng ý thức của bản thân.

"Xem ra không còn nhiều thời gian nữa."

Thẩm An Tại hơi nhíu mày.

Long khí đã có nhưng nếu muốn tuyệt hậu hoạn thì cần thêm một viên đan dược.

Nếu trong vòng một năm không thể luyện chế được Thất Tinh Phân Hồn đan, e rằng cô bé này sẽ gặp dữ.

Những nguyên liệu đó cực kỳ hiếm, hắn đúng là không lấy được, chỉ có thể nhờ vào nguồn lực của Hợp Hoan tông.

Hơn nữa, nếu muốn vào bí cảnh mà Lý tam trưởng lão nói, cũng phải dò hỏi nhiều hơn ở Hợp Hoan tông, phải xây dựng uy tín.

Đại hội Luyện đan ba tháng sau, đúng là một cơ hội tốt.

"Gan to thật, dám xông vào vườn trúc của phong chủ!"

Ngay khi Thẩm An Tại đang thăm dò tình hình bên trong cơ thể Tiểu Vân, tiếng quát tháo đột nhiên vang lên.

Quay đầu nhìn lại, hai lão già hóa thành luồng sáng bay đến.

Một người hai mắt trũng sâu, thân hình thấp bé, gầy như que củi, trên vai còn quấn một con rết lớn.

Một người khác thì mặt mày hồng hào, lưng hùm vai gấu, mái tóc đỏ như lửa và bộ râu quai nón rậm rạp rất bắt mắt.

Người lên tiếng chính là lão già tóc đỏ, thấy Hứa Thiên Diệp đang cố gắng phá cấm chế, hắn tức giận, lập tức vung một cái tát.

Ầm ầm!

Mây độc ngập trời hóa thành bàn tay khổng lồ nghiền nát, uy thế mạnh mẽ khiến cả đất trời rung chuyển.

Nhận ra nguy cơ sau lưng, sắc mặt Hứa Thiên Diệp đại kinh.

Vừa mới quay đầu lại, liền thấy một bóng lưng mặc áo trắng xuất hiện sau lưng mình, nhẹ nhàng vung tay áo.

Gió lớn nổi lên, mây độc ngập trời tan biến, ánh nắng hiếm hoi chiếu xuống đỉnh núi này.

Thấy chưởng lực của mình lại bị người trước mắt hóa giải dễ dàng như vậy, sắc mặt lão già tóc đỏ hơi đanh lại.

“Ngươi là ai!?”

Thẩm An Tại liếc nhìn hai người.

Hai Cực cảnh thất phẩm, thực lực cũng tạm được.

“Ta là tân nhiệm Dược phong chủ phong, Thẩm An Tại.”

Lời này vừa nói ra, lão già gầy và lão già tóc đỏ đều sửng sốt, nhìn nhau, lão già tóc đỏ tức giận cười.

"Cái thứ vớ vẩn gì thế, cút sang một bên!"

Hắn vừa nói, cơ bắp toàn thân đột nhiên cuồn cuộn, trực tiếp lao ra một quyền đập xuống.

"So thân thể với Thẩm mỗ, ngươi còn kém xa."

Thẩm An Tại sắc mặt lạnh lùng, một tay vươn ra, đột nhiên bẻ mạnh.

Rắc!

"Á!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đồng tử lão già gầy co rút, sắc mặt kinh hãi.

Vậy mà… chỉ dùng một tay đã đỡ được một quyền của Vân Liệt trưởng lão, còn trực tiếp bẻ gãy xương của hắn!

Thân thể của Vân Liệt, từ lâu đã được dùng đan dược nuôi dưỡng không kém gì binh khí nửa bước Cực đạo, trong tay người này… vậy mà lại không chịu nổi một kích!

"Ra tay liền muốn giết người, đúng là môn phái ma đạo."

Thẩm An Tại bóp chặt tay Vân Liệt, lạnh lùng nói.

"Thế nào, còn muốn đánh nữa không?"

Vân Liệt nghiến răng nghiến lợi, tỉnh táo lại từ cơn đau đớn nhưng lại cười gằn.

"Đánh? Lão tử xem lát nữa khi ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, có còn cứng rắn như vậy không!"

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trên bàn tay Thẩm An Tại bóp chặt cổ tay hắn, có những đường vân màu đen đang bò lên, nhanh chóng lan về phía mạch máu của hắn.

Thấy cảnh này, lão già gầy cũng hơi nhếch mép, ánh mắt lộ vẻ chế giễu.

"Tiểu tử, ngay cả lão phu cũng không dám tiếp xúc gần với lão độc vật này, loại Cửu Trùng Phệ Tâm độc này của hắn một khi dính vào, sẽ sống không bằng chết, ngay cả nửa bước Bất Hủ cũng phải cân nhắc, ngươi…"

"Trước mặt Thẩm mỗ mà dùng độc, các ngươi đừng có chọc Thẩm mỗ cười."

Thẩm An Tại lắc đầu, nụ cười có phần chế giễu.

"Hừ, lão tử xem ngươi còn cứng miệng được đến bao giờ!"

Vân Liệt hừ lạnh một tiếng, muốn rút tay ra nhưng lại không thể nhúc nhích.

"Vậy thì ngươi hãy nhìn cho kỹ."

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, không làm gì cả nhưng những đường vân màu đen trên cánh tay hắn, lại như thể chạm phải thứ gì đó đáng sợ, bắt đầu rút lui với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Điều này… không thể nào!"

Dù là Vân Liệt hay lão già gầy, lúc này đều kinh hãi biến sắc.

"Ngươi đã tự tin với loại độc này như vậy, vậy thì hãy tự mình thử xem."

Thẩm An Tại vừa thản nhiên nói, liền thấy những đường vân màu đen đó, lại ngược lại xuất hiện trên cánh tay Vân Liệt.

Hơn nữa tốc độ lan tràn trở nên cực nhanh.

Chỉ trong một hơi thở, cả cánh tay của hắn đã chằng chịt những đường vân độc màu đen!

Chương 736: Tam Tuyệt thần âm, chính tà song sinh

"Ư… á!"

Cơn đau như vạn con sâu gặm nhấm truyền đến, cảm giác đau đớn thấu xương khiến mặt mày Vân Liệt dữ tợn.

Thẩm An Tại buông tay, hắn lập tức co quắp trên mặt đất, toàn thân co giật.

Cửu Trùng Phệ Tâm, chủ yếu là tra tấn.

Mặc dù hắn vội vàng vận chuyển công lực độc để chống đỡ nhưng căn bản không thể ngăn cản được loại độc tố đột nhiên mạnh gấp nhiều lần này xâm nhập vào tim.

Trong lúc vội vàng, hắn lấy thuốc giải nuốt ừng ực.

Tuy nhiên, độc tố chỉ chậm lại đôi chút, căn bản không có dấu hiệu thuyên giảm.

"Không thể nào… ngươi đã làm gì!"

Vân Liệt nghiến răng nghiến lợi, cố gắng kìm nén độc tố, không tin nhìn chằm chằm vào trung niên áo trắng đang nhìn xuống mình trước mắt.

"Chỉ thay đổi đường đi của độc tố xâm nhập vào tim mạch của ngươi thôi, chỉ dựa vào đan giải độc, không thể hoàn toàn loại bỏ được loại độc Cửu Trùng Phệ Tâm này của ngươi."

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, lướt qua hắn, ánh mắt nhìn về phía lão già gầy.

“Đối với việc ta trở thành phong chủ của Dược phong này, ngươi cũng có ý kiến sao?”

Lời nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại khiến lão già gầy căng thẳng toàn thân, sắc mặt ngưng trọng.

Người trước mắt không biết lai lịch, không nhìn thấu tu vi nhưng thủ đoạn của hắn rõ ràng không phải là thứ mà mình có thể chống lại.

“Hừ, cho dù ngươi có thân thể cường đại, giỏi về thuật độc thì thế nào!”

Lão già gầy phản ứng lại, đôi mắt đó đột nhiên biến thành đồng tử dọc lạnh lẽo, giống như rắn vậy, lạnh lẽo.

Hứa Thiên Diệp chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, một nỗi hoảng sợ khó tả dâng lên.

Còn Thẩm An Tại bị ánh mắt này khóa chặt, lại là sắc mặt bình thản tự nhiên.

“Một người giỏi về độc thuật, một người giỏi về ảo thuật, đúng là thủ đoạn quỷ quyệt mà ma đạo thường dùng.”

“Nhưng so với tạo nghệ ảo thuật, Thẩm mỗ cũng ở trên ngươi.”

Hắn bình thản, vuốt đàn trong hư không.

Vù!

Cùng với tiếng đàn vừa chói tai vừa như âm thanh thiên nhiên mâu thuẫn vang lên, sắc mặt lão già gầy khẽ biến, sau đó đột nhiên trở nên điên cuồng.

“Ha ha ha!”

Hắn vừa cười điên cuồng, vừa nước mắt lưng tròng, chạy loạn khắp nơi.

“Kẻ gian ác đa đoan, đáng chết, giết người phải đền mạng!”

Hắn một tay nắm chặt dao găm, định đâm vào tim mình, sắc mặt trông rất chính nghĩa, thậm chí hơi thở cũng trở nên Hạo Nhiên.

“Không, giết người mới là thú vui, tiếng kêu thảm thiết trước khi kết thúc cuộc sống, dáng vẻ đáng thương khi bọn họ hấp hối, chẳng phải là biểu cảm tuyệt vời nhất trên đời sao?”

Đột nhiên, hắn lại lộ ra nụ cười dữ tợn, con dao găm đâm vào tim dừng lại.

Hắn vừa rồi còn đầy chính khí, đột nhiên trở nên ma tính ngút trời, điên cuồng vô cùng.

Cảnh tượng lặp đi lặp lại như vậy, khiến Hứa Thiên Diệp và Vân Liệt đều ngây người.

Kẻ sau thậm chí quên mất mình còn đang trúng độc, ngơ ngác tại chỗ.

Đây… rốt cuộc là thủ đoạn gì.

Thật sự trực tiếp khiến một tôn giả Cực cảnh thất phẩm trở nên điên cuồng!

Giống như trong cơ thể hắn có hai loại nhân cách chính tà, đang chém giết tranh cãi vậy.

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, sắc mặt bình thản.

Pháp thuật này không phải của hắn, chính là Tam Tuyệt thần âm tuyệt thứ ba.

Chính tà song sinh!

Lão già gầy lúc này, e rằng nội tâm đã hoàn toàn rơi vào ma tâm chính tà, khó có thể thoát ra được.

Uy năng của thuật này, có thể sánh ngang với pháp tắc tam giai!

Nhìn thấy đạo tâm của hắn sắp hoàn toàn sụp đổ dưới sự tra tấn này, Thẩm An Tại mới nhẹ nhàng phất tay áo, giải trừ Tam tuyệt chi thuật.

Đồng thời ngưng gió thành kim, đâm xuyên qua không trung vào người Vân Liệt, loại bỏ độc trùng.

Khi tình hình bên trong cơ thể của hai người dần ổn định, hai người nhìn lại trung niên áo trắng đang khoanh tay đứng đó, sắc mặt vô cùng kiêng dè.

Thực lực của người này, tuyệt đối không phải là thứ mà hai người bọn họ có thể chống lại!

"Thế nào, còn có ý kiến gì không?"

Thẩm An Tại ánh mắt hờ hững, nhìn xuống hai người.

"Không… không dám!"

Hai người không còn khí thế ngạo mạn như vừa rồi nữa, nhìn nhau, sau đó nghiến răng quay đầu bỏ đi.

Nhìn hai luồng lưu quang đi xa, Thẩm An Tại không đuổi theo, cũng hiểu bọn họ đi làm gì.

"Tiếp tục phá cấm chế."

Thẩm An Tại liếc nhìn Hứa Thiên Diệp đang ngây người, nhàn nhạt nói.

"Vâng… vâng, tiền bối!"

Hứa Thiên Diệp phản ứng lại, quay người tiếp tục phá trận nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Hai cường giả Cực cảnh, vậy mà khi hai đánh một cũng không có khả năng làm kẻ địch với Thẩm tiền bối!

Đây chính là thực lực mạnh mẽ!

…

Trong đại điện tông chủ Hợp Hoan tông.

“Tông chủ, Thẩm An Tại kia rốt cuộc là ai, vậy mà dám tự ý chiếm cứ Dược phong, thật sự không coi Hợp Hoan tông ta ra gì.”

“Đúng vậy tông chủ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người của Hợp Hoan tông ta lại để cho một người ngoài ức hiếp, e rằng…”

Hai người đứng trước điện chắp tay, giọng điệu kích động.

“Ai nói với các ngươi, hắn là người ngoài?”

Giọng nói mềm mại nhưng lại mang theo uy nghiêm của người đứng đầu vang lên.

Bên trong rèm, nữ tử nằm nghiêng, không có bất kỳ động tác nào.

Câu nói này cũng khiến hai người sửng sốt, có chút không phản ứng kịp.

Không phải người ngoài, vậy là gì?

“Thẩm An Tại chính là khách khanh trưởng lão do bản tông chủ đích thân định đoạt, cũng có thể là Dược phong chủ phong tương lai, nếu các ngươi không muốn hắn đứng trên đầu các ngươi thì cứ việc đàn áp, bản tông chủ sẽ không can thiệp.”

Giọng nói nhẹ nhàng bâng quơ vang lên, khiến Vân Liệt và lão già gầy mặt lộ vẻ đắng chát.

Nếu có thể đàn áp thì bọn họ còn đến đây làm gì?

Lão già gầy nắm bắt được hàm ý trong lời nói của đối phương, do dự mở miệng: “Xin hỏi tông chủ, có thể là Dược

phong chủ phong tương lai là có ý gì?"

"Ba tháng sau, hắn sẽ cùng các ngươi tham gia Nhân Đan đại hội, nếu hắn có thể giành được vị trí đầu tiên, bản tông chủ sẽ đích thân tuyên bố hắn chính là phong chủ mới của Dược phong Hợp Hoan tông ta."

"Nhân Đan đại hội!?"

"Vị trí đầu tiên!?"

Hai người kinh ngạc, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Nhân Đan đại hội, đến lúc đó tham gia đều là các tôn giả Dược đạo hàng đầu Ma vực, bất kỳ ai cũng đều có trình độ luyện chế đan dược Cực đạo, hắn thật sự có bản lĩnh này sao?"

"Tại sao thuộc hạ chưa từng nghe qua danh Thẩm An Tại này?"

"Rất nhanh thôi, các ngươi sẽ nghe thấy."

Bách Mị tiên quân nhàn nhạt mở miệng, vung tay đuổi hai người đi, đồng thời trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thẩm An Tại lại thực sự có chút bản lĩnh, vậy mà ngay cả hai tên này cũng không làm gì được hắn.

Phải biết rằng, thủ đoạn quỷ quyệt mà bọn họ giỏi, cũng từng vượt cấp giết chết không ít Cực cảnh đỉnh phong.

…

Ngoài điện, sắc mặt của hai người đều có chút khó coi, nhìn nhau, Vân Liệt nói: "Vị trí Dược phong chủ phong, tuyệt đối không thể để một kẻ ngoại lai mới đến chiếm lấy."

"Hừ, chẳng lẽ ngươi không nghe tông chủ nói sao, hắn phải giành được vị trí đầu tiên của Nhân Đan đại hội mới có thể nhậm chức Dược phong chủ phong!"

Lão già gầy cười lạnh: "Nhân Đan đại hội, cường giả như mây, không nói đến Ma Đan tiên quân là môn chủ của Ma Đan môn, cho dù là Hắc Viêm tôn của Viêm Ma tộc, Diệu Thượng nhân của gia tộc Bắc Thần, bọn họ đều có bản lĩnh luyện chế nửa bước Bất Hủ đan, tạo nghệ Dược đạo, chỉ kém hơn những dược sư Bất Hủ của chính đạo."

"Hơn nữa, Nhân Đan đại hội lần này, nghe nói còn thảm liệt hơn lần trước, biết đâu… hắn cũng sẽ giống như vị phong chủ trước, trở thành một trong những Nhân Đan treo ở cửa sơn môn của Ma Đan môn!"

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Vân Liệt cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng.

"Cũng đúng, vị phong chủ trước chính là cường giả Cực cảnh đỉnh phong, tạo nghệ Dược đạo cũng không kém, vẫn khó thoát khỏi oan hồn ác quỷ của Nhân Đan đại hội, trở thành vật liệu của Ma Đan tiên quân, huống chi là hắn."

"Hừ, cứ tạm thời để hắn tiêu dao ba tháng, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải chết trong Nhân Đan đại hội."

"Ta thấy cô nhóc bên cạnh hắn có nhan sắc không tệ, đợi hắn chết, lão phu sẽ luyện nàng thành lô đỉnh, giúp ta tu hành!"

Chương 737: Nam tử mặc áo trắng bên cạnh nàng là ai?

Nửa tháng trôi qua rất nhanh.

Đỉnh Dược phong, mảnh vườn trúc kia đã sớm thay đổi diện mạo.

Cấm chế cũng được Thẩm An Tại bố trí lại mới, so với sự âm u hỗn loạn trước đây, giờ đây cỏ cây xanh tươi, bầu trời trong xanh.

Thẩm An Tại bê một chiếc ghế mây, ngồi bên vách đá, nhìn cảnh sắc muôn màu muôn vẻ của núi rừng, ngắm mây trôi mây tụ, cảm nhận khoảnh lặng thoải mái hiếm khi.

"Tiếc là, nếu có một con sông thì tốt rồi, còn có thể câu cá."

Hắn vừa lắc đầu vừa nằm xuống, ung dung tự tại ngân nga một điệu nhạc nhỏ.

"Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che kín cả trời…"

Hứa Thiên Diệp ngồi xếp bằng bên cạnh, cố gắng luyện hóa long khí mà Mộ Dung Thiên cho hắn.

Cái bình kia tuy trông không lớn nhưng bên trong lại chứa rất nhiều long khí, ít nhất cũng nhiều hơn tổng số mà Mộ Dung Thiên cho tất cả mọi người lúc trước.

Đợi đến khi luyện hóa hoàn toàn, hắn sẽ có thể bước vào Thánh cảnh.

Mà dạo gần đây, bọn họ cũng rốt cuộc rảnh rỗi.

Bệnh hàn độc của Tiểu Vân tuy đã bị long khí áp chế, hàn khí dần trung hòa nhưng trong cơ thể vẫn còn một tàn hồn khác, muốn chữa khỏi tận gốc, vẫn phải trông chờ vào Thất Tinh Phân Hồn đan.

Thời gian tiếp theo, Thẩm An Tại gần như luôn ngồi bên vách đá, suy nghĩ về việc cải thiện Tam Chuyển Luân Hồi quyết.

Thỉnh thoảng lại ngân nga một khúc nhạc nhỏ, cũng khiến Hứa Thiên Diệp khá kinh ngạc.

Trước đây ở Linh môn, hắn chưa từng thấy tiền bối thoải mái như vậy.

Mặt trời lặn trăng lên, mãi đến khi Vân Liệt bưng một cái bảng lên núi, Thẩm An Tại mới từ từ mở mắt.

Ba tháng đã đến, đã đến lúc đến Nhân Đan đại hội rồi!

…

Ma vực, giữa một dãy núi đỏ như máu, thây ma khắp nơi, yêu thú hoành hành.

Hai nữ tử thong dong đi dạo, đều đeo mạng che mặt.

Một nữ tử mặc áo xanh, thân hình đầy đặn, trông có vẻ không còn trẻ nữa.

Còn một nữ tử khác, mặc áo trắng, đôi mắt như nước mùa thu, khí chất nhu nhược dịu dàng, làn da hơi trắng bệnh.

“Cảnh Tuyết, phía trước chính là địa phận của Ma Đan môn, Nhân Đan đại hội sắp bắt đầu, ngươi có chắc là muốn tá thử cơ hội này để cải thiện Vạn Độc tâm kinh không?”

Giọng điệu của nữ tử áo xanh có chút nghiêm túc, dường như không muốn đối phương đến Ma Đan môn.

“Vâng, Lam Vũ trưởng lão, những năm gần đây công pháp của Cảnh Tuyết đã vào bình cảnh, muốn đột phá, cần phải tìm vật cực độc, thánh vật Thiên Tà thiềm của Ma Đan môn chính là vật liệu tốt nhất, lần này mở Nhân Đan đại hội ra bên ngoài, cũng là cơ hội duy nhất để ta có thể vào sơn môn.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ gật đầu, đôi mắt nhu nhược lại mang theo ý chí kiên định.

Chuyện của sư huynh gần đây được truyền bá rộng rãi, nàng cũng nghe nói.

Mặc dù rất vui khi sư huynh có thể có được cơ duyên lớn như tàn hồn của Tổ long nhưng điều này cũng khiến nàng càng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Đã qua nhiều năm như vậy, dưới sự vun đắp của vô số tài nguyên của Dược tông, bây giờ nàng mới chỉ là Thánh cảnh ngũ phẩm.

Nếu không cố gắng, e rằng không bao lâu nữa sẽ bị sư huynh vượt qua.

Vì vậy, nàng nhất định phải khiến Vạn Độc tâm kinh trở nên mạnh mẽ hơn!

“Công pháp của Dược tông không ít, Thánh Tâm công, Minh Ngọc quyết, đều là pháp Bất Hủ, với thiên phú của ngươi hoàn toàn có thể tu luyện, tại sao lại nhất quyết muốn tu luyện độc công?”

Lam Vũ có chút không hiểu.

Tiểu gia hỏa trước mắt này tuy rằng mới vào Dược tông mấy năm gần đây nhưng thiên phú Dược đạo của nàng lại có thể gọi là yêu nghiệt, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, đã giành được danh ngạch ứng cử tông chủ Dược tông, trong môn phái có không ít người theo đuổi.

Tương lai, có hy vọng trở thành Dược đạo tiên quân thực sự, thậm chí… trở thành Dược đế đầu tiên ra đời ở Nam Cửu vực trong vạn năm!

“Cảnh Tuyết biết, hạn mức cao nhất của Vạn Độc tâm kinh không kém gì Thánh Tâm công, Minh Ngọc quyết, chỉ là hiện tại Cảnh Tuyết chưa tìm ra được phương pháp thực sự mà thôi, ngoài việc nuốt chửng độc trùng, nhất định còn có con đường khác để nâng cao.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ giọng nói, trong ánh mắt có một loại cảm xúc khác thường, giọng nói nhỏ đi mấy phần.

“Hơn nữa… trong lòng Cảnh Tuyết, Vạn Độc tâm kinh là công pháp mà bất kỳ công pháp nào cũng không thể so sánh được.”

Nghe nàng nói như vậy, Lam Vũ cũng chỉ có thể thở dài bất lực.

Nói cho cùng thì cũng chỉ là một công pháp hạ giới mà thôi, cho dù lợi hại đến đâu thì làm sao có thể so sánh với pháp trấn phái của Dược tông?

Hơn nữa, nếu cố chấp tu luyện độc công, tương lai chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến vị trí tông chủ Dược tông của nàng.

Nhưng nàng cũng không thể nói thêm gì nữa, nha đầu này trông có vẻ nhu nhược nhưng tính tình lại rất cố chấp, chuyện đã quyết định, người ngoài khó có thể thay đổi, cũng không biết là ai dạy ra.

“Hơn nữa, Nhân Đan đại hội lần này, chẳng phải cũng là một cơ hội để rèn luyện và giao lưu sao?”

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, nhẹ giọng nói.

“Thôi được, nói không lại ngươi nhưng nếu ngươi đã quyết định thì cứ thoải mái làm đi, mọi chuyện có ta.”

Lam Vũ thở dài, không còn khuyên nàng nữa.

Đang lúc hai người nói chuyện, trên bầu trời mây, đột nhiên có lưu quang lóe lên.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóm năm người, đứng đầu là một nữ tử tuyệt đẹp mặc áo hồng, cho dù chỉ là thoáng nhìn, cũng khiến hai người có chút ngẩn ngơ.

“Đó là…”

Đợi đến khi lưu quang đi xa, Tiêu Cảnh Tuyết mới hoàn hồn từ sự thất thần, có chút kinh ngạc.

Trước mặt nữ tử đó, nàng không tự chủ được mà nảy sinh một cảm giác tự ti.

“Mị cốt thiên thành, người đó hẳn là tông chủ Hợp Hoan tông, Bách Mị tiên quân.”

Lam Vũ cũng hoàn hồn, may mà mình dùng bí pháp ẩn giấu tu vi, nếu không thì đã bị phát hiện rồi.

“Bách Mị tiên quân…”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn về phía xa, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên ngực.

Không biết vì sao, vừa rồi trong lòng nàng đột nhiên có một loại cảm giác rung động.

Nàng hơi nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: “Nam tử mặc áo trắng bên cạnh nàng là ai?”

Lam Vũ lắc đầu: “Không biết, chín vị trưởng lão của Hợp Hoan tông ta đều đã từng gặp, không có hắn nhưng… nếu đã đến Nhân Đan đại hội thì hẳn là trưởng lão Dược phong mới đến của Hợp Hoan tông.”

“Trưởng lão Dược phong?”

Tiêu Cảnh Tuyết lẩm bẩm, sau đó gật đầu.

“Lam Vũ trưởng lão, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

…

“Sao vậy, từ nãy đến giờ ngươi cứ thất thần, hai người kia, ngươi quen sao?”

Bách Mị tiên quân hơi quay đầu lại, tò mò hỏi.

Thẩm An Tại im lặng, lắc đầu.

Nhưng trong lòng, vẫn không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Mặc dù chỉ là vội vã đi ngang qua, thoáng nhìn.

Mặc dù nha đầu kia che mặt nhưng hắn vẫn nhận ra ngay.

Nha đầu Cảnh Tuyết… không phải đang ở Dược tông sao?

Sao lại xuất hiện ở trong địa phận Ma vực này!

Chẳng lẽ…

Thẩm An Tại đột nhiên nhíu mày, trong lòng nặng nề.

Nha đầu này, sẽ không phải muốn đến tham gia Nhân Đan đại hội chứ?

Nàng không biết rõ sao, nếu bị những người kia biết nàng là đệ tử Dược tông, sẽ gây ra hậu quả gì sao?

Không nói đến thân phận của nàng, chỉ nói đến dung mạo của nàng, e rằng cũng sẽ khiến những ma đầu tà đạo kia thèm muốn.

Trong lúc nặng nề, hắn lại thầm may mắn.

May mà, mình cũng đến Nhân Đan đại hội này, dù thế nào cũng phải bảo vệ nàng bình an vô sự.

Hơn nữa vừa khéo, công pháp dược độc mà mình cải tiến ở Linh môn trong thời gian đó, cũng có thể tìm cơ hội truyền thụ cho nàng.

Chương 738: Tề tụ Ma Đan

Cổng Ma Đan môn được xây dựng trên một vùng đất khô cằn, xung quanh tà khí ngập tràn, ngay cả cây cối cũng mọc lên kỳ dị, nhìn vào ban đêm, trông giống như những con quỷ dữ nhe nanh múa vuốt.

Nơi này quả không hổ danh là sơn môn Dược đạo, mặc dù không giống như danh môn chính phái sơn thủy hữu tình nhưng cũng có thể thấy linh thảo ở khắp mọi nơi.

Tất nhiên, phần lớn đều là những thứ âm tà.

Nếu nuốt vào, có thể giúp võ giả Ma đạo tăng thực lực, võ giả Chính đạo nếu nuốt vào, còn phải trừ bỏ tà lực bên trong.

Đối với Ma đạo mà nói, nơi này quả thực là một vùng đất phong thủy bảo địa.

"Hợp Hoan tông đến!"

Cùng với việc Thẩm An Tại và những người khác bay vào một vùng trũng có thể nhìn thấy linh hồn trôi nổi khắp nơi, có đệ tử Ma Đan môn hô to.

Trong vùng trũng, có một đàn tế lớn rộng lớn được xây dựng, xung quanh có sáu cây cột đá khổng lồ dựng đứng, cùng với ngọn lửa ma trơi lơ lửng.

Sáu cây cột đá, trong đó đã có bốn cây có người đứng trên đó.

Còn ở những nơi thấp hơn bên dưới sáu cây cột đá, còn có nhiều cột đá nhỏ hơn, cũng có không ít người đứng.

Nhưng hiển nhiên, chỉ có những thế lực mạnh mẽ thực sự che trời che đất ở Ma vực mới có tư cách đứng trên sáu cây cột đá đó.

Mỗi nhóm người, nhìn qua đều không phải là kẻ dễ chọc.

Không phải là sát khí ngút trời thì cũng là âm hiểm khác thường, hoặc là một mình ôm một cái bình, ánh mắt vô hồn.

Chỉ cần nhìn khí chất là có thể phân biệt được, những người này e rằng đã giết không biết bao nhiêu oan hồn vô tội.

Ngược lại, người Hợp Hoan tông trông bình thường hơn một chút.

Mặc dù Vân Liệt và lão già gầy cũng không phải là thứ tốt lành gì nhưng ít nhất không có sát khí và tử khí đầy người, chỉ là trông xấu xí một chút, khí chất âm u một chút.

"Bách Mị tiên quân, ngươi cuối cùng cũng đến rồi, lão phu nhớ ngươi muốn chết."

Trên một cây cột đá nào đó, một thanh niên ôm một cái bình trong tay, giọng khàn khàn truyền ra từ trong bình.

Ngay sau đó, một cái đầu béo ú chui ra từ trong bình, hai mắt nheo lại thành một khe hở, trên mặt có vô số thịt thừa, trông giống như một khối u thịt.

Bách Mị tiên quân chỉ liếc nhìn bên kia, sắc mặt bình thản.

"âm Khôi lão quái, cái thứ đó của ngươi bấy lâu nay vẫn chưa mọc ra, nhớ bổn tọa có tác dụng gì?"

Lời nói mang theo sự mỉa mai rõ ràng, khiến những người trên cột đá khác cười ầm lên.

âm Khôi lão quái cũng không tức giận, chỉ cười hắc hắc, giọng điệu nhẹ nhàng: "Lão phu không có nhưng lão phu vừa vặn có ba phân thân khôi lỗi, không vừa vặn sao… hắc hắc."

“Thật đáng thương, ngay cả chuyện đó cũng phải nhờ đến khôi lỗi, xem ra chú thuật khôi lỗi của ngươi không chỉ nguyền rủa thân thể của ngươi, mà còn cướp đi cả niềm vui cơ bản nhất khi làm người, chậc chậc chậc.”

Bách Mị tiên quân cũng không phải là kẻ dễ chọc,

“Hắc hắc hắc… ngươi làm sao biết ta có vui hay không.”

Tiếng cười của khối u thịt trong bình có chút rợn người, cùng với tiếng nước máu sôi ùng ục, cái đầu đó lại chìm xuống.

“Bách Mị, lần trước Dược phong chủ của ngươi đều chết trong Nhân Đan đại hội, bổn tọa còn tưởng lần này ngươi sẽ không đến.”

Trên một cây cột đá khác, một lão già kỳ quái tóc bạc phơ, mặt trẻ trung nhưng hai bàn tay lại khô héo như thân cây lên tiếng.

“Ha ha ha, Diệu Thủ huynh đệ nghĩ quá đơn giản về vị Bách Mị tiên quân này rồi, lần trước dưới tay ngươi đã thiệt hại lớn như vậy, lần này nàng chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng để lấy lại thể diện.”

Bên cạnh, một tráng hán tóc đỏ dựng ngược, ngay cả đôi mắt cũng đỏ ngầu lên tiếng, toàn thân hắn đều tỏa ra ma khí đỏ rực ngút trời, khí tức không yếu.

“Hai tên phế vật Cực cảnh các ngươi, muốn tìm đường chết hay muốn tìm cái chết?”

Bách Mị tiên quân liếc nhìn bọn họ, không hề che giấu sát ý trong mắt.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của nàng, hai người đó lại không hề hoảng loạn.

“Được chết dưới tay mị thuật của Bách Mị tiên quân, làm quỷ cũng phong lưu, ha ha ha!”

Người trước lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, lười nói thêm.

Còn Thẩm An Tại đánh giá bọn họ, ánh mắt hơi nheo lại.

âm Khôi lão quái!

Nghe đồn người này cũng là cảnh giới Bất Hủ, lúc nhỏ từng bị một ma môn bắt về nuôi nhốt làm chất dinh dưỡng, thậm chí còn bị chặt đứt tứ chi biến thành người que.

Nhưng không biết hắn có cơ duyên gì mà lại tình cờ học được tà thuật Hoang cổ Chú Khôi thuật.

Dựa vào công pháp nguyền rủa cả chính mình này, hắn đã giết sạch tất cả mọi người trong ma môn đó, biến tất cả thành người que, sau đó dằn vặt từ từ cho đến chết.

Có lẽ vì bản thân khiếm khuyết nên tâm lý hắn cực kỳ biến thái, bất kỳ ai chống đối hắn đều sống không bằng chết.

Còn hai người khiêu khích nói chuyện lúc nãy, một người chính là Diệu Thủ thượng nhân của Bắc Thần gia tộc, một người là dược sư đứng đầu của Viêm Ma tộc, Diêm Ma tôn.

Cho dù là Bắc Thần gia tộc hay Viêm Ma tộc, thực lực tổng hợp đều không yếu hơn Hợp Hoan tông.

Hơn nữa vì bọn họ là những dược sư mạnh nhất trong thế lực của mình nên không sợ hãi, căn bản không lo Bách Mị tiên quân dám giết bọn họ.

Còn về việc giết chết hắn trong Nhân Đan đại hội thì cũng phải xem người mà nàng mang đến có bản lĩnh đó hay không.

“Ồ, Bách Mị cô nương đến nhanh như vậy, thậm chí còn nhanh hơn cả bản sơn chủ một bước.”

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên truyền đến một giọng nói không nam không nữ.

Ngẩng đầu nhìn lại, một nam tử có vẻ ngoài tà mị, thân trên để lộ ra, từng bước từng bước đạp lên kiếm khí mà đến.

Hắn có thân hình hoàn mỹ, làn da hơi ngăm đen kết hợp với những đường nét cơ bắp, cộng thêm khuôn mặt tà mị, có sức hấp dẫn khác thường.

Không ít nữ võ giả Ma đạo có mặt ở đây, khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên đều ngây ngẩn cả người.

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại.

Sơn chủ Kiếm Cốt sơn, Kiếm Cốt tiên quân!

Nói là sơn chủ nhưng thực ra chỉ là một tán tu, sở dĩ nói là sơn chủ…

Là vì số lượng nhân tộc, ma tộc và yêu tộc hắn giết đủ để xương trắng chất thành núi.

Hơn nữa, điều khiến người ta kiêng dè nhất, ngoài kiếm đạo mạnh mẽ và bí ẩn của người này, còn là hắn cực kỳ am hiểu Dược đạo!

Lần trước Nhân Đan đại hội, người đứng đầu là Ma Đan tiên quân, người đứng thứ hai, chính là hắn!

Tên Diệu Thủ thượng nhân kia chỉ may mắn đứng thứ ba.

Ngay cả khi đối mặt với sự trêu chọc của âm Khôi lão quái trước đó, Bách Mị tiên quân vẫn tỏ ra chế giễu, không hề tức giận, ngược lại khi nhìn thấy Kiếm Cốt tiên quân này, sắc mặt nàng lại lộ ra vẻ khó chịu.

“Thế nào, chuyện lần trước nói, Bách Mị cô nương đã cân nhắc thế nào rồi, có cần bản sơn chủ giúp ngươi giết lão già kia không?”

Kiếm Cốt tiên quân mỉm cười, không đáp xuống cây cột đá đã chuẩn bị cho hắn, mà lại đáp xuống trước mặt Bách Mị tiên quân, đồng thời chỉ tay về phía Diệu Thủ thượng nhân không xa.

Người sau giật giật khóe miệng, sắc mặt khó coi.

"Chỉ cần ngươi ở cùng bản sơn chủ một đêm, cho ta nguyên âm chi khí của ngươi, điều kiện này, không quá đáng chứ?"

Nhìn khuôn mặt đáng ghê tởm của hắn, Bách Mị tiên quân lộ vẻ chán ghét, nhẹ nhàng dựa sang một bên, đầu xinh đẹp tựa vào vai Thẩm An Tại, giọng nói mềm mại.

"Thật đáng tiếc, ngươi đến muộn một bước rồi."

Cảm nhận được hơi nóng phả ra từ vành tai, Thẩm An Tại hơi nhíu mày, lùi sang một bên.

Cái thứ gì thế này, muốn lấy mình làm bia đỡ đạn sao?

Cút sang một bên chơi đi.

…

Chương 739: Nhân đan, cơ hội thành đế

Mặc dù hắn đã né tránh nhưng hành động thân mật vừa rồi vẫn khiến Kiếm Cốt tiên quân nhướng mày.

Còn Bách Mị tiên quân thì ngẩn người tại chỗ một lúc, sau đó nghi ngờ nhìn Thẩm An Tại nhiều hơn.

Tên này… người khác muốn thân thiết với mình còn không có tư cách, giờ mình chủ động dựa vào, hắn lại còn né tránh?!

"Xem ra Bách Mị tiên quân câu hồn đoạt phách, cũng có người đàn ông câu không được, ha ha ha!"

Trong cái vò mà tên thanh niên kia nâng trong tay, cái đầu thịt lại thò ra lần nữa, không hề che giấu sự chế giễu của mình, còn thè lưỡi liếm môi: "Tên tiểu bạch kiểm này không muốn, không bằng để cho lão phu hưởng chút lộc đi?"

"Cút!"

Bách Mị tiên quân còn chưa kịp lên tiếng thì Kiếm Cốt tiên quân bên cạnh đã lạnh lùng nhìn lại.

"Ồ ồ ồ, ngươi coi nàng là của riêng nhưng nàng dường như lại thích tên tiểu bạch kiểm kia hơn, Kiếm Cốt sơn chủ, gần nước thì được hưởng trăng trước, ngươi e là không có cơ hội đâu!"

âm Khôi lão quái điển hình là đang châm ngòi, cùng là Bất Hủ, người khác sợ Kiếm Cốt tiên quân này, hắn thì không sợ.

Chỉ một câu nói như vậy, khiến sắc mặt Kiếm Cốt tiên quân lạnh đi vài phần, nhìn về phía Thẩm An Tại đang đứng

ngoài cuộc, nheo mắt mở miệng.

"Tiểu tử, ngươi và nàng là quan hệ gì?"

Hắn đã dùng thần thức cảm ứng, đối phương không có chút tu vi nào nhưng nhục thân lại khá cường hãn, chỉ là trong mắt hắn, cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

"Ta là Dược phong chủ tân nhiệm của Hợp Hoan tông, đến tham gia Nhân đan đại hội."

Thẩm An Tại trả lời rất bình thản, không hề nịnh nọt hay sợ hãi vì cảnh giới của đối phương.

"Tân Dược phong chủ?"

Cho dù là Kiếm Cốt tiên quân hay những người khác của hắn, lúc này đều nhìn Thẩm An Tại nhiều hơn.

Không ngờ, Bách Mị tiên quân lại tìm một tên vô danh tiểu tốt làm Dược phong chủ, chẳng lẽ thật sự cảm thấy tên đó có bản lĩnh?

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Kiếm Cốt tiên quân, Bách Mị tiên quân không phủ nhận cũng không gật đầu.

"Tiểu tử, bản tiên quân không biết ngươi từ đâu chui ra nhưng Nhân đan đại hội này, không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, nếu ngươi sợ chết, tốt nhất là nên biết điều một chút."

Kiếm Cốt tiên quân hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Nói thật, hắn căn bản không để Thẩm An Tại vào mắt, cũng không vì Bách Mị tiên quân vừa rồi thân mật với hắn như vậy mà bị cơn giận đốt cháy lý trí.

Theo Kiếm Cốt tiên quân trở về cột đá của mình, lúc này tạm thời im lặng, thỉnh thoảng trên những cột đá nhỏ kia, lại

có thêm người đến.

Bọn họ đều là những người nghe danh mà đến, chỉ muốn tranh thủ lần Nhân đan đại hội này để nâng cao thực lực của mình, chứ không có ý định tranh giành với những người khổng lồ này trên con đường Dược đạo.

"Ngươi xem kìa, trên cột đá đầu tiên, chính là Ma Đan môn chủ, Ma Đan tiên quân."

Trong đám người, Lam Vũ nhỏ giọng giới thiệu những cường giả Ma đạo này cho nữ tử bên cạnh.

Nhưng nói hồi lâu, cũng không nghe thấy nửa câu đáp lại, hơi nhíu mày nhìn lại thì phát hiện Tiêu Cảnh Tuyết không hề chú ý đến những cường giả kia.

Mà là ở Hợp Hoan tông, trên người nam tử trung niên mặc áo trắng, hai bên tóc mai bạc phơ.

"Ngươi quen hắn sao?"

Lam Vũ cũng là lần đầu tiên thấy Tiêu Cảnh Tuyết thất thố như vậy, không khỏi có chút nghi hoặc.

Tiêu Cảnh Tuyết hoàn hồn, hơi lắc đầu.

"Không quen nhưng luôn cảm thấy như đã từng gặp ở đâu đó."

Nàng hơi nhíu mày, có chút không hiểu nổi.

Còn trên cột đá lớn, Bách Mị tiên quân cũng chú ý đến phía dưới có người vẫn luôn nhìn về phía mình.

Thần thức quét qua, phát hiện chỉ là hai con kiến hôi tu vi Thánh cảnh, cũng không để tâm nhiều nhưng lại trêu chọc Thẩm An Tại.

"Tên nữ tử kia dường như rất hứng thú với ngươi, ngươi còn nói không phải người tình của ngươi sao?"

Nói xong, giọng điệu của nàng có chút trêu chọc: “Chẳng lẽ ngươi đã làm chuyện gì đó phụ tình bạc nghĩa?”

“Tôn chủ nói quá rồi, Thẩm mỗ chưa từng làm chuyện như vậy.”

Thẩm An Tại trả lời rất súc tích, thậm chí còn không nhìn Tiêu Cảnh Tuyết lấy một cái.

Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng nặng nề.

Ban đầu chỉ có một mình hắn thì còn ổn, dù sao thì cũng có Bách Mị tiên quân chống lưng cho hắn nhưng giờ lại có thêm một Tiêu Cảnh Tuyết…

Bách Mị tiên quân có thể bảo vệ được hắn nhưng không thể bảo vệ được Tiêu Cảnh Tuyết, đối với nàng cũng không cần thiết phải bảo vệ một người lạ.

“Thời gian không còn nhiều, Ma Đan tiên quân, Nhân đan đại hội này cũng nên bắt đầu rồi chứ?”

âm Khôi lão quái trầm giọng mở miệng, trong giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

“Được, nếu đều đã chờ không nổi nữa, vậy đại hội, bây giờ bắt đầu!”

Ma Đan tiên quân nhìn quanh toàn trường, hắn tiến lên một bước, nhẹ nhàng giơ tay lên.

Theo động tác giơ tay của hắn, toàn bộ quảng trường tế đàn đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tế đàn ở giữa bắt đầu hạ xuống, lộ ra biển máu đỏ tươi chói mắt bên trong, bên trong ngâm không biết bao nhiêu thi thể, chết chóc tràn ngập.

Quan trọng hơn là, trong biển máu dưới lòng đất này, còn có một tòa sơn môn sừng sững, trên đó hai chữ “Ma Đan” đặc

biệt nổi bật.

Trên sơn môn, vô số đầu lâu treo lơ lửng, chằng chịt, đều bị lửa thiêu cháy tóc, ngũ quan méo mó.

"Đó chính là Nhân đan, tương truyền nếu có thể thu thập đủ chín nghìn chín trăm chín mươi chín viên Nhân đan thành phẩm, Ma Đan tiên quân có thể tiến vào Bất Hủ Đế cảnh, luyện hóa thành công Thiên Đạo bi."

"Nhân đan…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn những đầu lâu chằng chịt treo trên sơn môn, trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

Chỉ là đầu lâu thì không sao, đằng này đầu lâu lại không còn nguyên vẹn, bên trong dường như còn có thứ gì đó đang chực trào ra, trông giống như một quả cầu thịt đang động đậy.

"Nhân đan chế thành không dễ, cứ mười năm lại phải ném một lượng lớn máu thịt vào biển máu này, mới có xác suất một phần vạn thành một viên đan dược."

Lam Vũ nói với Tiêu Cảnh Tuyết, ở trên, Bách Mị tiên quân cũng đang giải thích cho Thẩm An Tại.

"Nếu thất bại trong biển máu, bị hồn ma hay những thứ khác ảnh hưởng rơi vào biển máu thì sẽ trở thành chất dinh dưỡng của Nhân đan, bị treo trên sơn môn."

Nghe nàng nói, Thẩm An Tại gật đầu đồng tình, hiểu được sự nguy hiểm trong đó.

Tương truyền rằng vị phong chủ Dược phong trước đây, chính là cường giả Cực cảnh đỉnh phong, cuối cùng cũng trở thành một trong những Nhân đan treo trên sơn môn kia.

"Nhân đan đại hội, chính thức bắt đầu, chư vị, có thể vào trường rồi."

Ma Đan tiên quân sắc mặt hờ hững, cười tà mị, híp mắt nhìn mọi người.

Không ít người có mặt nhìn thấy Huyết Sát chi khí bên trong nồng đậm như vậy, đều sáng mắt lên.

"Nhanh chóng tiến lên!"

"Xông lên, Huyết Sát chi khí nồng đậm như vậy, lão phu nhất định có thể đột phá vào cảnh giới Hoàng!"

Nhìn từng luồng độn quang lao vào biển máu, sắc mặt Thẩm An Tại vẫn bình thản.

Một nghìn người tiến vào, ít nhất một nửa sẽ mãi mãi ở lại bên trong, trở thành chất dinh dưỡng.

"Thẩm An Tại, nhớ lời ngươi đã nói trước đó, nếu thực sự có thể làm được thì thứ ngươi muốn, bản tôn chủ đều có thể cho."

Bách Mị tiên quân nháy mắt với Thẩm An Tại, giọng điệu hơi mơ hồ.

"Vậy thì mong tôn chủ ghi nhớ lời hứa hôm nay."

Thẩm An Tại nghe vậy, trong lòng cũng hơi động lòng.

Nếu thực sự có thể cho bất cứ thứ gì…

Vậy thì xem ra chuyện tiến vào bí cảnh nơi Cửu U đăng xà tồn tại, hẳn là có thể thực hiện được rồi.

Chương 740: Đánh cược tính mạng

Mà nhìn Bách Mị tiên quân lại đưa tình với một trưởng lão Dược phong bình thường, sắc mặt Kiếm Cốt tiên quân có chút không đẹp.

Nhưng cũng không để trong lòng, mục tiêu chính của hắn lần này, vẫn là giành lấy vị trí đầu tiên của Nhân đan đại hội này.

Chỉ cần có thể luyện chế ra đan dược vượt qua Ma Đan tiên quân, hấp dẫn huyết khí của biển máu này, hắn có thể khiến công pháp của mình tiến thêm một bước, nâng cao thực lực.

Hiện giờ cho dù là hắn, hay là Ma Đan tiên quân, hoặc là Bách Mị tiên quân, âm Khôi lão quái.

Bọn họ ở cảnh giới này đã lâu vẫn chưa có ai có thể tiến vào Bất Hủ Đế cảnh, chỉ cần tiến vào Bất Hủ Đế cảnh, đó chính là cường giả đỉnh cao của chín vực!

Theo tình hình hiện tại, Ma Đan tiên quân là người có khả năng nhất tiến vào Bất Hủ Đế cảnh trong vòng năm trăm năm.

Dù sao thì Nhân Đan thuật của hắn, hiện giờ chỉ còn thiếu một trăm viên cuối cùng, là có thể hoàn thành đại nghiệp!

Cho nên, dù thế nào cũng không thể để hắn thành công thu thập huyết khí lần này.

Cùng với việc nhiều người tiến vào, Ma Đan tiên quân và những người khác cũng lần lượt bay vào trong biển máu, tế ra lò luyện đan của mình.

Lò luyện đan của bọn họ vừa xuất hiện, đều khiến uy áp trời đất run rẩy.

Không nghi ngờ gì nữa, đều là Cực Đạo chi Khí.

Tất nhiên, chỉ có ba vị Bất Hủ cảnh mới có lò luyện đan Cực Đạo, còn Diệu Thủ thượng nhân và Hắc Viêm tôn, bọn họ dùng đều chỉ là ngụy Cực Đạo chi Khí.

Lò luyện đan của Kiếm Cốt tiên quân là một cái cốt lô, nghe nói là dùng thi cốt của hai yêu tộc Bất Hủ luyện chế, vô cùng cứng rắn.

Mà hắn vừa triệu hồi lò luyện đan, cũng vừa liếc nhìn Thẩm An Tại.

Khi phát hiện lò luyện đan của hắn chỉ là lò luyện đan Thánh phẩm bình thường, liền không khỏi cười khinh thường.

Càng không để hắn vào mắt.

"Dù sao cũng là đại diện Hợp Hoan tông đến tham gia Nhân đan đại hội, Bách Mị tiên quân lại không nỡ đổi cho hắn một cái lò luyện đan tốt hơn sao?"

Giọng điệu chế giễu khàn khàn của Diệu Thủ thượng nhân vang lên, không hề che giấu sự chế nhạo của mình.

"Dù sao thì vị phong chủ Dược phong tiền nhiệm cũng dùng lò luyện đan Cực phẩm Hoàng khí, dựa vào cái lò luyện đan Thánh phẩm này, chẳng lẽ còn muốn thắng lão phu sao?"

"Ha ha ha, xem ra Bách Mị tiên quân lại phải cân nhắc chọn phong chủ Dược phong tiếp theo rồi!"

Hắc Viêm tôn cũng cười lớn, hầu như tất cả mọi người đều không để Thẩm An Tại vào mắt.

Bách Mị tiên quân cũng cau mày, vốn tưởng rằng Thẩm An Tại này tự tin vào Dược đạo của mình như vậy, dù thế nào thì

trang bị luyện đan cũng không nên kém, không ngờ lại chỉ là một cái lò luyện đan Thánh phẩm!

Lúc này, trái tim nàng vốn còn ôm một tia chờ mong, đã mất đi một nửa.

"Đã các ngươi tự tin vào trình độ Dược đạo của mình như vậy, không bằng cùng Thẩm mỗ đánh cược một trận thế nào?"

Thẩm An Tại liếc nhìn bọn họ, sắc mặt bình thản.

"Ồ, ngươi nói xem cược thế nào?"

Diệu Thủ thượng nhân và Hắc Viêm tôn đều hứng thú, khóe miệng mang theo ý cười thích thú.

Bọn họ không tin mình sẽ thua một tên dùng lò luyện đan Thánh phẩm.

"Thẩm mỗ hai tay trắng, cũng không có thứ gì ra hồn, không bằng thì…"

"Cược mạng đi."

Một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ vang lên, khiến mọi người ở đây đều sửng sốt, nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Tên này, điên rồi sao?

"Ngươi là thứ rác rưởi gì, cái mạng hèn của ngươi, sao có thể so sánh với lão phu?" Diệu Thủ thượng nhân càng lộ vẻ chế giễu.

Ngay cả Hắc Viêm tôn cũng hừ lạnh một tiếng, lười mở miệng.

"Sao, không dám sao?"

Thẩm An Tại vẫn bình tĩnh, không hề để ý ánh mắt của những người khác nhìn hắn như nhìn một thằng hề đang nhảy nhót.

“Hừ, chuyện nực cười, đã ngươi muốn tìm chết, vậy lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!”

Diệu Thủ thượng nhân cười lạnh, không hề từ chối.

Không tính là bị kích tướng, hắn chỉ căn bản không tin bản lĩnh Dược đạo của mình, sẽ bị một tên không có danh tiếng gì, lại còn dùng lò luyện đan Thánh phẩm vượt qua.

“Vậy thì hãy cùng chờ xem.”

Thẩm An Tại mỉm cười, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên dưới, Tiêu Cảnh Tuyết cũng theo lời dặn của Lam Vũ tiến vào biển máu, lấy ra một cái lò luyện đan Hoàng phẩm bắt đầu chuẩn bị luyện đan.

Nàng cũng nghe thấy lời đánh cược của Thẩm An Tại với hai người kia nhưng nàng lại không hề chế nhạo.

Bởi vì nàng hiểu rõ, một đại năng Dược đạo chân chính, cho dù không có lò luyện đan, chỉ dùng nồi, cũng có thể tùy ý luyện thành đan.

Cho dù đã tu luyện nhiều năm như vậy, đến tận bây giờ nàng cũng không dám nói mình đã đạt đến cảnh giới của sư phụ năm xưa.

Nàng cũng có chút mong đợi, mong đợi vị phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông kia, có thể mang đến bất ngờ gì khác biệt.

“Tông chủ, Nhân đan đại hội, mọi người đều luyện chế Huyết đan nhưng muốn triệu tập huyết khí của biển máu mênh mông này, lò luyện đan có tác dụng vô cùng quan trọng, hắn lấy lò luyện đan Thánh phẩm…”

“Đây không phải là làm mất mặt Hợp Hoan tông của chúng ta sao!”

Vân Liệt và lão già gầy gò lúc này đều nghiến răng nghiến lợi nói.

"Sớm biết hắn không có lò luyện đan, lão phu cho hắn mượn Thiên Trùng lô cũng không sao, không ngờ hắn lại tự đại như vậy!"

Mặc dù hai người bọn họ đều hy vọng đối phương chết trong Nhân đan đại hội nhưng cái chết nhục nhã như vậy, khiến bọn họ cũng cảm thấy mất mặt.

Bách Mị tiên quân không nói gì, mà chỉ chăm chú nhìn Thẩm An Tại, muốn xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.

"Đếb rồi, huyết khí bị kéo đến rồi!"

"Quả nhiên, Cực Đạo chi Khí vừa ra tay, lập tức có thể kéo đến hư ảnh Huyết quỷ!"

Cùng với tiếng kinh hô vang lên từng đợt, bên trong biển máu đã xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vô số huyết khí nồng đậm bay lên, hóa thành ba hư ảnh Huyết quỷ khổng lồ, há miệng múa vuốt lượn lờ sau lưng Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân, âm Khôi lão quái.

Trong đó, Huyết quỷ sau lưng Ma Đan tiên quân là to lớn nhất, huyết khí ngưng tụ nhiều nhất.

Thấy bọn họ đều ngưng tụ ra hư ảnh Huyết quỷ, Diệu Thủ thượng nhân và Hắc Viêm tôn nhìn nhau, cũng không chịu yếu thế, điên cuồng đưa pháp tắc Dược đạo mà mình lĩnh ngộ vào trong lò luyện đan.

Cùng với việc lò luyện đan phát sáng, từng luồng huyết khí bay lên trôi về phía bọn họ, cũng hóa thành hư ảnh Huyết quỷ.

Mặc dù ngưng tụ ra nhưng tốc độ và kích thước đều chậm hơn và nhỏ hơn ba người kia không ít.

“Quả nhiên là dược sư Cực Đạo hiếm hoi của Ma vực chúng ta, xem ra lần này năm vị trí đầu, lại là bọn họ.”

“Mau nhìn, lại xuất hiện một hư ảnh Huyết quỷ!”

Tiếng kinh hô vang lên, Kiếm Cốt tiên quân và Ma Đan tiên quân và những người khác hơi cau mày, cúi đầu nhìn xuống.

Bên dưới, một hư ảnh Huyết quỷ không lớn không nhỏ từ từ ngưng tụ.

Mặc dù kích thước không bằng bọn họ nhưng lại khiến sắc mặt bọn họ trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

Bởi vì hư ảnh Huyết quỷ đó, lại không hề có chút hung sát chi khí nào!

Rõ ràng là trong quá trình ngưng tụ, chỉ giữ lại huyết khí, loại bỏ đi âm sát chi lực thừa thãi!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào nữ tử mặc áo trắng, đeo mạng che mặt kia.

“Người này là ai, mà lại có thể nhanh chóng ngưng tụ ra hư ảnh Huyết quỷ như vậy, tạo nghệ Dược đạo của nàng, chẳng lẽ cũng đã đạt đến cảnh giới Cực Đạo?”

Thẩm An Tại hơi mở mắt, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết bên dưới, trong lòng có chút tự hào.

Quả nhiên là đồ đệ do mình dạy ra.

Nếu nói về tạo nghệ Dược đạo, có lẽ nàng vẫn còn cách cảnh giới dược sư Cực đạo một chút nhưng dựa vào thuật trong Thần Nông dược quyển, ngưng tụ ra hư ảnh Huyết quỷ này, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Thẩm An Tại quay đầu nhìn Bách Mị tiên quân đang cau mày, thản nhiên vươn vai.

Đã đến lúc đồ đệ bắt đầu nổi danh, vậy thì mình là sư phụ, cũng không thể ngồi không được.

Đã đến lúc để những người Ma đạo này nhìn cho rõ…

Thế nào mới là… phương pháp luyện dược chân chính!

…

Chương 741: Khôi lỗi hoàn mỹ

"Người kia là ai vậy?"

Diệu Thủ hòa thượng và Hắc Viêm tôn đều nhíu mày, nhìn Tiêu Cảnh Tuyết với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Có lẽ Ma Đan tiên quân và Kiếm Cốt tiên quân vẫn chưa để dị tượng này vào mắt nhưng đối với bọn họ mà nói, người này đã lờ mờ đủ sức uy hiếp đến bọn họ rồi.

Điều duy nhất đáng nói là, lão quái vật âm Khôi kia, sau khi đến Huyết trì chỉ tùy tiện ném lò luyện đan ra rồi bắt đầu thu thập huyết khí, cũng không có ý định luyện chế loại đan dược lợi hại gì đặc biệt.

Ngược lại còn thò đầu ra khỏi vại, quan sát khắp nơi.

Tất cả các võ giả Ma đạo bị hắn nhìn thấy đều cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Hắn muốn làm gì, dù là Ma Đan tiên quân hay Bách Mị tiên quân đều rõ ràng.

Mục đích hắn đến đây căn bản không phải là luyện chế Huyết đan gì, tranh giành vị trí thứ nhất.

Mà đơn thuần là đến… tìm một thân xác thích hợp.

Chúc Quỷ thuật của hắn tuy mạnh nhưng muốn thực sự đạt đến cảnh giới Đế thì cần phải tìm được một thân xác hoàn toàn phù hợp với hắn để đoạt xá, nếu không thì cả đời này chỉ có thể dừng bước ở đây.

Dù sao thì thân thể bản nguyên của hắn đã bị nguyền rủa, không thể tiến thêm được nữa.

Nhưng đã tìm kiếm hơn nghìn năm, không biết có bao nhiêu người bị hắn để mắt tới đã mất tích, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa tìm được một thân xác thực sự thích hợp với hắn.

"Không được, đợi đến ngày Chúc Quỷ thuật phản phệ lần nữa, lão phu chắc chắn sẽ chết, phải nhanh chóng tìm được thân xác thích hợp mới được!"

Hắn vừa tìm kiếm, vừa thầm lo lắng trong lòng.

Nhưng ánh mắt liên tục lướt qua nhiều người có mặt ở đây, cuối cùng cũng chỉ nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

Ở đây, ngoài mấy người kia ra thì người có thể tụ tập được nhiều huyết khí nhất chính là nha đầu này.

"Để lão phu xem xem, tư chất của ngươi thế nào!"

Thực sự không tìm được người thứ hai, ánh mắt âm Khôi lão quái trở nên lạnh lùng, chìm vào trong vại.

Máu nước sủi bọt ùng ục, có một ít máu bắn ra ngoài hòa vào trong biển máu này, quả thực không thể nhận ra, hòa vào với huyết khí ngập trời, từ từ trôi về phía Tiêu Cảnh Tuyết.

Những người khác có lẽ tu vi quá thấp, không thể chú ý đến điểm này nhưng Bách Mị tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và những người khác lại nhìn rất rõ ràng, trong lòng không khỏi lắc đầu.

Lại có người bị để mắt tới, xem ra là không thể bước ra khỏi địa giới của Ma Đan môn rồi.

"Ừm?"

Thẩm An Tại đang chuẩn bị bắt đầu, đột nhiên cau mày, liếc nhìn những luồng ánh sáng đỏ bên cạnh Tiêu Cảnh Tuyết.

"Không ổn…"

Hắn lại nhìn ra đám người bên ngoài nhưng phát hiện người đi cùng Tiêu Cảnh Tuyết đã biến mất, không biết đi đâu.

"Có thể lặng lẽ biến mất trước mắt của nhiều người như vậy… xem ra người đi cùng Cảnh Tuyết này cũng không đơn giản."

Thẩm An Tại thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù không biết người đó đi làm gì nhưng rõ ràng là giờ đây đã tạo cơ hội cho một số kẻ có ý đồ xấu.

Ánh mắt hắn lóe lên, lập tức trong lòng đã có quyết đoán.

Trong cơ thể Cảnh Tuyết có thần tính của Thần Hoàng thụ, lại có dược quyển, càng là Vạn Độc thánh thể, một khi bị những người Ma đạo này phát hiện, e rằng sẽ gây ra phiền phức không đáng có.

Nếu đã vậy…

"Qua đây!"

Thẩm An Tại khẽ quát một tiếng, lập tức không còn nội liễm nữa.

Trong nháy mắt, sát khí đỏ đen bốc lên ngút trời, như hóa thành tu la ác quỷ cầm song đao, gào thét dữ tợn.

Sát khí nồng nặc, thậm chí khiến Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và những người khác đều biến sắc.

Tất cả mọi người đều nhìn sang, há hốc mồm.

Huyết khí vô tận bị sát khí nồng nặc đó hấp dẫn, điên cuồng tụ tập lại, thậm chí còn hình thành một xoáy nước huyết khí khổng lồ trên đỉnh đầu hắn.

Không chỉ là huyết khí tản ra ở đây, mà ngay cả những người ở gần hắn, huyết khí vốn đã bị nén trong lò luyện đan cũng bắt đầu xuẩn xuẩn dục động.

"Không ổn, huyết khí của ta!"

Diệu Thủ hòa thượng và Hắc Viêm tôn đồng thanh kinh ngạc thốt lên.

Những Huyết quỷ sau lưng bọn họ, vậy mà lại có từng luồng huyết khí không thể khống chế được mà trôi về phía Thẩm An Tại.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng cau mày, nàng cũng cảm thấy huyết khí mà mình dẫn dụ bị ảnh hưởng.

"Tu la sát khí trăm trượng, người này rốt cuộc đã giết bao nhiêu người!?"

Lão già gầy kinh hô, Vân Liệt càng nín thở, không dám nói gì.

"Tên này… trông có vẻ dễ gần, không ngờ… trước đây lại gây ra tội ác tày trời như vậy."

Bách Mị tiên quân cũng kinh ngạc.

Sát khí tu la trăm trượng mà lại ngưng tụ như vậy, cho đến nay, nàng chỉ thấy trên người một người ở thế giới này.

Đó chính là Kiếm Cốt tiên quân.

Mặc dù âm Khôi lão quái và Ma Đan tiên quân cũng giết rất nhiều người nhưng bọn họ không phải là giết, một người là

Sát khí… là do giết chóc thuần túy mà có.

Có lẽ khi so oán khí, huyết khí, âm Khôi lão quái và Ma Đan tiên quân là số một nhưng so với sát khí, chỉ có một mình Kiếm Cốt tiên quân có thể sánh ngang với Thẩm An Tại.

"Tên tiểu tử chết tiệt, phá hỏng chuyện lớn của lão phu!"

Thần thức của âm Khôi lão quái hòa vào huyết khí, lúc này không thể khống chế được mà điên cuồng tụ về phía Thẩm An Tại.

"Hừ, vậy thì để lão phu xem xem, trong cơ thể ngươi rốt cuộc giấu bí mật gì!"

Nói cho cùng, âm Khôi lão quái không nhất thiết phải chọn Tiêu Cảnh Tuyết, ai tụ tập được nhiều huyết khí hơn, bối cảnh yếu nhất, hắn sẽ ưu tiên chọn người đó.

Mặc dù tên này được gọi là Dược phong chủ của Hợp Hoan tông nhưng chỉ là một người xa lạ, e rằng mới đến Hợp Hoan tông gần đây, chết cũng không đáng tiếc.

Nhìn thấy trong muôn vàn huyết khí, một luồng ánh sáng đỏ chui vào cơ thể mình, Thẩm An Tại không hề lo lắng.

Mà cũng chính khi âm Khôi lão quái nhập thể, hắn mới thực sự ngây người.

Chết tiệt?!

Linh nguyên đâu rồi!?

Sao lại chẳng có gì cả!?

Hắn tự nhận mình cũng đã hiểu biết rộng rãi nhưng lại chưa từng thấy đan điền nào như vậy.

Thật sự là… giống hệt người thường, không có chút khác biệt nào!

Không, điểm khác biệt duy nhất là thân xác của tên này lại cường hãn vô cùng, có thể so sánh với Cực cảnh đỉnh phong!

"Không thể nào, cho dù có dùng thuốc hay thủ đoạn gì để rèn luyện thể phách thì thân xác của hắn cũng phải có linh khí còn sót lại, sao có thể không còn chút nào!"

âm Khôi lão quái không cam lòng, điên cuồng cảm ứng linh khí nhưng không thu được kết quả gì.

Nhìn thấy luồng ánh sáng đỏ trong cơ thể chạy loạn một hồi rồi dừng lại bất động, dường như rơi vào im lặng, khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, nở một nụ cười lạnh.

"Không đúng…"

Đột nhiên, âm Khôi lão quái lại động tâm niệm.

Ngoài những điều này ra, còn có một phương pháp khác, cũng có thể khiến người ta tạo ra được thân xác Cực cảnh mà không để lại chút linh khí nào.

Đó chính là… luyện khôi!

Đột nhiên, hắn mừng rỡ như điên.

Khôi lỗi, tên này nhất định cũng là khôi lỗi, chỉ là thần thức chiếm cứ thân xác này mà thôi!

"Lão phu nghiên cứu thuật luyện khôi mấy nghìn năm, vậy mà không phát hiện ra ngay từ đầu, rốt cuộc là ai đã luyện ra được khôi lỗi hoàn mỹ như vậy! Rốt cuộc là thuật luyện khôi gì, có thể khiến khôi lỗi hoàn toàn không khác gì người sống!!"

Hắn từ sự thất vọng nghi ngờ ban đầu, đến bây giờ trực tiếp mừng như điên.

Thật sự là vô tình đụng phải, nếu không vào trong cơ thể tên này, chắc chắn không thể phát hiện ra thân xác khôi lỗi hoàn mỹ này!

"Chỉ cần có thể chiếm cứ hắn… thì lão phu nhất định có thể giải trừ lời nguyền của Chú Khôi thuật, có tư cách đạt đến Bất Hủ Đế cảnh!"

Ánh sáng đỏ yếu ớt trong cơ thể Thẩm An Tại dần dần tan đi, đồng thời, cái bình trong tay thanh niên ở xa lại mọc ra một cái đầu thịt.

Một đôi mắt híp lại, đang chăm chú nhìn chằm chằm vào Thẩm An Tại, mắt lóe lên ánh sáng xanh.

Chương 742: Dược phong chủ, Thẩm An Tại

Thẩm An Tại phát hiện ra ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Hắn lộ ra một nụ cười kỳ lạ khiến người ta sởn gai ốc, sau đó ục ục chìm vào trong bình.

"Tên này, chẳng lẽ còn coi trọng cái phế thể không có chút linh khí nào của ta sao?"

Thẩm An Tại có chút không chắc chắn, sắc mặt kỳ quái.

Bách Mị tiên quân cũng nhíu mày, có chút không hiểu tình hình.

Thẩm An Tại đột nhiên hấp dẫn nhiều khí huyết như vậy, vô tình hút thần thức của âm Khôi lão quái vào, chẳng lẽ bị để mắt tới?

"Mau nhìn kìa, khí huyết bị du hồn chiếm cứ, vậy mà ngưng tụ thành huyết quỷ rồi!"

Đúng lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy xoáy nước khí huyết mà Thẩm An Tại điên cuồng hấp thụ, những du hồn đó sau khi tiến vào bắt đầu dung hợp, cuối cùng cùng với khí huyết hóa thành huyết quỷ thực chất, mặt mũi dữ tợn.

Vô số tàn hồn va chạm ngang dọc bên trong, từng khuôn mặt người đáng sợ gào thét, có vài phần giống với Nhân đan trên sơn môn.

“Khí huyết nồng đậm như vậy, nhiều du hồn như vậy, thực lực của huyết quỷ này, ít nhất cũng là Cực cảnh!”

“Huyết quỷ Cực cảnh, tên này có thể áp chế được không?”

Không ít người đều hoài nghi, có thể áp chế được huyết quỷ Cực cảnh hay không là một chuyện, chủ yếu là còn phải khống chế lò đan ổn định, không được để nổ lò.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng nhìn về phía đó, nàng loại bỏ tà khí, oán khí,… trong khí huyết chính là sợ ngưng tụ thành huyết quỷ, với thực lực của nàng, hiện tại vẫn chưa thể chống lại.

“Hừ, mới bắt đầu ngưng tụ khí huyết thôi mà đã triệu hồi huyết quỷ, lát nữa xem ngươi chính thức luyện đan, còn có thể ổn định được không!”

Diệu Thủ thượng nhân hừ lạnh một tiếng, trong lòng có chút hoảng loạn nhưng cũng không quá hoảng.

Dù sao huyết quỷ là không thể đánh tan, chỉ cần liên tục ngưng tụ khí huyết, huyết quỷ sẽ

Ầm ầm!

Huyết quỷ khổng lồ dang rộng hai cánh tay, một cái tát đánh về phía Thẩm An Tại.

Bàn tay đó che khuất cả bầu trời, chỉ riêng dư uy khi vỗ xuống cũng khiến không ít người bên dưới kêu thảm một tiếng, rơi vào biển máu, giãy giụa cũng không thể thoát ra được.

“Kim Lân Giáp trận, đi!”

“Vân Yên Tụ Thủy trận, đi!”

“Thiên Sơn Đụng Nhật trận, đi!”

Dưới sự chú ý của mọi người, Thẩm An Tại vung tay áo, từng lá cờ trận liên tiếp bay ra khỏi tay áo của hắn.

Những thứ này đều được lấy ra từ nhẫn trữ vật của Lý Tam trưởng lão, bây giờ đương nhiên đã trở thành đồ của hắn.

Mặc dù để đối phó với huyết quỷ này, Thẩm An Tại có quá nhiều thủ đoạn nhưng Tiêu Cảnh Tuyết ở đó, sau khi cân nhắc, hắn vẫn chọn dùng phù pháp.

Bởi vì bất kể là kiếm pháp, đao pháp, thậm chí là Tụ Lý Càn Khôn, Khống Phong thuật hay Thần Nông dược quyển, Cảnh Tuyết đều biết rõ.

Dù sao… trước đây khi ở Thiên Huyền giới, hắn chưa từng thể hiện qua tạo nghệ Phù đạo.

Ầm!

Cùng với mười tám trận pháp bao phủ xung quanh Thẩm An Tại, bàn tay khổng lồ kia rơi xuống, tạo nên những gợn sóng dữ dội trên lá chắn, cuối cùng bị phản lại, không thể ảnh hưởng đến hắn chút nào.

"Một lần ra tay mười tám trận phù… tên này là quái vật sao?"

"Không thể nào, chưa nói đến số lượng trận pháp nhiều như vậy, một phù sư muốn bố trí trận pháp quy cách này, ít nhất phải chuẩn bị rất lâu, hắn lại có thể ra tay trong nháy mắt, chẳng lẽ đã sớm hiểu rõ hướng đi của linh khí trời đất nơi này?"

Tiếng kinh ngạc vang lên không ngớt, ngay cả Ma Đan tiên quân và những người khác cũng sửng sốt.

Hắn hiểu rõ, biển máu mở ra nhiều năm, lại biến hóa vô cùng, căn bản không thể nói lần trước đến đây đã ghi nhớ linh khí trời đất, khí huyết và nhiều yếu tố khác ở đây, sau khi mở ra lần nữa vẫn giống như lần trước.

Chỉ có một khả năng.

Đó chính là… trong thời gian ngắn như vậy, tên này đã nhìn thấu toàn bộ thiên địa này!

Tầm mắt kinh người, tạo nghệ phù pháp kinh thiên động địa!

Cho dù là Ma Đan tiên quân, Bách Mị tiên quân hay âm Khôi lão quái, bọn họ đều kinh ngạc.

Ánh sáng thần trong mắt Thẩm An Tại thu lại, giải trừ Động Thiên Linh Mâu, mặc cho huyết quỷ công kích trận pháp thế nào, hắn vẫn đứng vững như Thái Sơn.

Vung tay áo, hàng trăm loại dược liệu tà tính lơ lửng trên không, từng cây một nhảy vào trong lò đan.

"Người này… tạo nghệ phù pháp lại mạnh mẽ đến vậy!"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng có chút kinh ngạc, trong đầu không khỏi nhớ lại bóng lưng của Vu Chính Nguyên.

Trong ấn tượng của nàng, trong Thiên Huyền giới chỉ có ba người có thiên phú Phù đạo cao nhất.

Người đứng đầu tiên là Vu Chính Nguyên, tiếp theo là Triệu Vô Nhai đến nay vẫn bặt vô âm tín, thứ ba chính là thần tử Lục Thành của Thần Phù điện.

Ngoài ba người bọn họ ra, hiện tại nàng cũng quen biết không ít bậc thầy phù pháp trong Dược tông nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấu thiên địa biến máu này nhanh như vậy.

"Ngươi là người của Linh môn?"

Kiếm Cốt tiên quân đột nhiên lạnh mặt, sát ý trong mắt lóe lên.

"Không phải."

Thẩm An Tại vừa tế ra linh hỏa bình thường nhất để luyện chế dược liệu, vừa bình tĩnh đáp lại.

“Không thể nào, Vân Yên Tụ Thủy, Thiên Sơn Đụng Nhật, đây đều là trận pháp không truyền ra ngoài của Linh môn, ngươi cho dù có giết người của Linh môn, làm sao biết được cách thúc giục?”

Kiếm Cốt tiên quân lạnh lùng lên tiếng.

Uy áp của cảnh Bất Hủ từ từ giải phóng, trực tiếp ép mười tám trận pháp đó kêu răng rắc, bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Lần này có trò hay để xem rồi, nghe nói Kiếm Cốt tiên quân hơn hai nghìn năm trước, khi còn ở Hoàng cảnh đã bị người của Linh môn truy sát, suýt nữa thì chết, sau đó hắn chỉ cần gặp người của Linh môn, nhất định sẽ giết!”

“Ta hình như cũng từng nghe nói, người truy sát hắn lúc đó tên là… Huyền Ngọc Tử?”

“Hừ, không ngờ Bách Mị tiên quân lại tìm một người của Linh môn đến làm trưởng lão Dược phong!”

Nghe mọi người bàn tán không ngớt, Thẩm An Tại cau mày.

Quả nhiên là tính toán sai một bước, không ngờ tên kia cũng có hiềm khích với người của Linh môn.

Rắc!

Nói thì dài nhưng chỉ trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi, mười tám trận pháp bắt đầu vỡ vụn từng tấc.

Thẩm An Tại trở nên nghiêm trọng trong lòng.

Mặc dù thân thể Cực cảnh rất mạnh nhưng trước mặt cảnh Bất Hủ, cũng chẳng khác gì một con kiến lớn hơn một chút.

“Dừng tay!”

Đúng lúc hắn chuẩn bị thi triển Trảm Thiên Bạt Đao thuật, tụ tập sát khí và khí huyết của toàn bộ biển máu này thì giọng

nói của Bách Mị tiên quân vang lên.

Cùng với làn khói hồng phất phơ, nàng đứng trước mặt Thẩm An Tại, chặn lại uy áp tràn ngập trời đất đó.

Nàng hơi quay đầu lại, khuôn mặt nghiêng tuyệt đẹp phản chiếu ánh sáng đỏ, trông có phần yêu dị.

"Đừng hoảng, trước khi ngươi thành đan, không ai động được đến ngươi."

Lời nói nhàn nhạt nhưng lại mang theo áp lực không thể nghi ngờ.

Nhưng hành động này cũng khiến sắc mặt Kiếm Cốt tiên quân càng khó coi hơn.

"Bách Mị, ngươi ta đều là người Ma vực, ngươi không định bao che cho người Đạo vực chứ?"

"Đúng vậy, nếu hắn thực sự là người Linh môn, vậy thì Bắc Thần gia ta không thể không ngăn cản một người Đạo vực ở đây gây sóng gió!"

"Hừ, Ma tộc ta vốn không đội trời chung với chính đạo, nếu Bách Mị tiên quân cố tình bao che thì đừng trách lão tổ Diêm Ma tộc của ta đích thân đến Hợp Hoan tông một chuyến!"

Diệu Thủ hòa thượng và Hắc Viêm tôn lúc này cũng sắc mặt âm trầm lên tiếng, ngay cả Ma Đan tiên quân cũng cau mày, rõ ràng là không vui.

Thậm chí những người Ma đạo khác ở phía dưới cũng lần lượt dừng tu luyện, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày, không ngờ người Ma vực khi đối phó với người chính đạo lại đoàn kết đến vậy.

Nếu thân phận ứng cử viên tông chủ Dược tông của mình bị bại lộ thì hậu quả…

“Ai nói hắn là người Linh môn của Đạo vực?”

Bách Mị tiên quân liếc nhìn tất cả mọi người, nhàn nhạt lên tiếng.

“Mấy năm trước, Linh môn có một trưởng lão không rõ danh tính của Hợp Hoan tông xông vào, giết không ít đệ tử của Linh môn rồi toàn thân trở ra, các ngươi hẳn cũng biết.”

Sắc mặt mọi người hơi thay đổi, chẳng lẽ…

“Không sai, người đó chính là người mà bản tông chủ phái đi, chủ Dược của Hợp Hoan tông, Thẩm, An, Tại!”

Lời này vừa nói ra, mọi người nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay cả Thẩm An Tại cũng nhướng mày, âm thầm giải tán thế tích tụ của Trảm Thiên Bạt Đao thuật.

…

Chương 743: Sinh Tử phù luyện oán khí

“Ngươi…”

Kiếm Cốt tiên quân sắc mặt khó coi, hắn không muốn quan tâm đến việc Bách Mị tiên quân nói thật hay giả.

Đối với hắn, chỉ cần có thể là người Linh Môn, hắn đều phải giết chết, nếu không khó mà xóa bỏ mối hận bị truy sát năm xưa.

Vù!

Ngay lúc này, phía trước, lò luyện đan của Ma Đan tiên quân đột nhiên bùng phát một luồng sương máu, vô số âm hồn lệ quỷ gào thét xông tới.

Tuy nhiên, giữa đường đã bị hắn cách không bóp nát, vo thành một cục hồn rồi ném thẳng vào lò.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên nhưng sắc mặt hắn không hề thay đổi.

“Đã bắt đầu luyện đan thực sự rồi!”

Mọi người kinh hô, Diệu Thủ thượng nhân và Hắc Viêm tôn thấy vậy cũng vội vàng tập trung toàn bộ tinh thần.

Nếu đợi đến lúc bắt đầu ngưng đan, e rằng toàn bộ huyết khí âm hồn ở đây đều sẽ bị Ma Đan tiên quân hút sạch, thậm chí còn hấp thụ cả sức mạnh trong lò luyện đan của người khác.

Vì vậy bọn họ phải nhanh chóng bắt đầu ngưng đan.

“Hừ.”

Kiếm Cốt tiên quân hừ lạnh một tiếng, không còn tập trung vào Thẩm An Tại nữa.

Đối với hắn, tuyệt đối không thể để Ma Đan tiên quân lần này cũng thành công, nếu không sau này hắn bước vào Bất Hủ Đế cảnh, việc đầu tiên chắc chắn là giết chết Bất Hủ ở giới này.

Cùng với việc hắn cũng bắt đầu tập trung luyện đan, Bách Mị tiên quân mới tản đi khí thế, hơi quay đầu lại.

“Nhớ kỹ lời ngươi đã nói.”

Nàng cũng không muốn Ma Đan tiên quân bước vào cảnh giới Đế trước.

“Yên tâm, Thẩm mỗ nói được làm được.”

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản, không hề hoảng loạn.

Sau khi nhận được câu trả lời, thân hình nàng lóe lên, biến mất khỏi nơi này.

“Nhân đan… lấy huyết nhục thần hồn của con người làm nguyên liệu chính, lấy đủ loại vật phẩm kỳ quái tà ác làm phụ liệu, là hung đan, tà đan.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Nếu thực sự bắt người sống đến đây để luyện đan, có lẽ trong lòng hắn sẽ có chút không muốn.

Nhưng những tàn hồn ở đây đã không biết chết từ bao giờ, mất đi ý thức.

Nói là hồn, không bằng nói chỉ là oán khí.

Mà trong đại hội Nhân đan muốn thành đan hoàn hảo, thắng tất cả mọi người có mặt, không giống như luyện đan

chính đạo là phải trừ khử những oán niệm tà sát này, ngược lại… là phải khiến tà khí trong đan dược càng nồng đậm.

“Vậy Thẩm mỗ, sẽ khiến các ngươi càng thêm oán hận.”

Hắn sắc mặt bình thản, dược liệu trong tay liên tục bay ra vào trong lò lửa để nung luyện.

Nhìn thấy vậy, Diệu Thủ thượng nhân, Hắc Viêm tôn đều vô cùng căng thẳng.

Chỉ vì cái lò Thánh phẩm của đối phương, tốc độ nung luyện lại không hề kém lò ngụy Cực Đạo của bọn họ!

Điều này chỉ có thể hiểu là… trình độ Dược đạo của tên kia, quả thực cao hơn bọn họ rất nhiều!

“Oán hận của các ngươi, không gì khác ngoài cái chết, vậy Thẩm mỗ… sẽ cho các ngươi hy vọng sống.”

Nhìn những con Huyết quỷ gào thét xông tới lần nữa, Thẩm An Tại lần này không sử dụng những trận pháp đó, ngược lại ánh sáng trắng trong mắt lóe lên.

Trong nháy mắt, trong lò tỏa ra từng luồng hơi trắng, thậm chí cả ngọn lửa cũng biến thành màu trắng.

Vù!

Cú đấm khổng lồ của Huyết quỷ dừng lại trên đỉnh đầu Thẩm An Tại, không tiến thêm được nữa.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Huyết quỷ điên cuồng đến cực điểm, đã sớm bị vô số oán niệm của tàn hồn chi phối, vậy mà lại chủ động dừng tấn công?!

“Vào trong.”

Trong lúc mọi người kinh ngạc, Thẩm An Tại thản nhiên nói hai chữ.

"Vào trong?"

"Tên này, đầu óc có vấn đề rồi chăng, chẳng lẽ cho rằng Huyết quỷ sẽ nghe lệnh hắn sao?"

Diệu Thủ thượng nhân hừ lạnh một tiếng, đầy vẻ chế giễu.

Nhưng, lời hắn vừa dứt, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh hãi đã xảy ra.

Chỉ thấy toàn thân con Huyết quỷ khổng lồ bắt đầu run rẩy dữ dội, từng luồng tàn hồn huyết khí, lại chủ động tách ra, điên cuồng bay về phía lò luyện đan tỏa ra ngọn lửa màu trắng, tranh nhau chui vào.

Giống như, bên trong lò luyện đan có thứ gì đó khiến bọn chúng vô cùng khao khát vậy!

"Đó… là ngọn lửa gì?"

"Không, không phải ngọn lửa, hình như là một phù văn?"

Tất cả mọi người kinh hãi nhưng cũng vô cùng nghi hoặc.

Ngay cả Diệu Thủ thượng nhân, Ma Đan tiên quân và những người khác cũng đều nhíu mày.

Bọn họ vốn không giỏi Phù đạo, đương nhiên không biết đó là gì.

Thậm chí ngay cả người giỏi Phù đạo đến, cũng tuyệt đối không thể chỉ dựa vào một chút dao động yếu ớt như vậy mà nhận ra Sinh Tử phù, một trong Đế phù.

Nhưng, có một người đã nhận ra.

Tiêu Cảnh Tuyết đang luyện đan khẽ dừng tay, nhìn về phía trung niên áo trắng trên không trung, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Sinh lực của Sinh Tử phù!

Nàng từng thấy Vu Chính Nguyên thi triển Sinh Tử phù, tự nhiên nhớ rất rõ sức mạnh này.

Không ngờ ngoài Vu Chính Nguyên ra, thế giới này lại còn có người nắm giữ Sinh Tử phù!

Phải biết rằng, lúc trước có thể cứu Trịnh trưởng lão từ cõi chết trở về, Vu Chính Nguyên, mới chỉ lĩnh ngộ được chút lông mao của Sinh Tử phù!

Nếu lĩnh ngộ hoàn toàn, uy lực của nó, thông thiên triệt địa!

Cùng với vô số tàn hồn tràn vào lò luyện đan của Thẩm An Tại, ánh sáng đỏ trong lò của hắn đột nhiên bùng lên dữ dội.

Trong nháy mắt đã áp đảo tất cả mọi người có mặt, kể cả Ma Đan tiên quân!

Điều này cũng khiến sắc mặt Ma Đan tiên quân đại biến, trở nên khó coi.

“Không ngờ trình độ phù pháp của hắn lại cao thâm khó lường đến vậy!”

Bách Mị tiên quân hơi nheo đôi mắt đẹp lại, trong lòng liên tục thay đổi cách nhìn về Thẩm An Tại nhưng phát hiện mình dường như vẫn hoàn toàn không nhìn thấu hắn.

Cho đến khi con Huyết quỷ khổng lồ hoàn toàn tan rã, tràn vào lò luyện đan của Thẩm An Tại, ánh sáng trắng trong mắt hắnn đi, ẩn hiện một màu đen tối chết chóc.

Mà trong lò luyện đan, ngọn lửa màu trắng lại một lần nữa đảo ngược, hóa thành một màu đen kịt.

Giống như ngọn lửa địa ngục, chết chóc vô tận.

Tiếng hét chói tai đột nhiên truyền ra từ trong lò luyện đan, vang vọng chín tầng mây.

Một số người tu vi yếu kém ngay lập tức bị chấn động đến mức thất khiếu chảy máu, thần hồn bị tổn thương.

Ngay cả Diệu Thủ thượng nhân, Hắc Viêm tôn và những cường giả Cực cảnh này, cũng đều cảm thấy đầu óc đau nhói, như bị kim châm, động tác luyện đan trên tay cũng khựng lại, huyết khí khó khăn lắm mới ngưng tụ được suýt nữa tan rã.

Oán khí vô tận đột nhiên xông lên trời, từng luồng tàn hồn trong lò luyện đan xông thẳng ra, điên cuồng muốn thoát khỏi vùng đất chết chóc đó.

Oán khí của những tàn hồn này, không gì khác ngoài sự không cam lòng với cái chết.

Thẩm An Tại sử dụng sức mạnh của Sinh phù, cho dù chúng đã không còn ý thức tự chủ nhưng cũng điên cuồng muốn truy đuổi, bởi vì đó là chấp niệm.

Nhưng đến cuối cùng, tất cả chỉ là lừa dối, chỉ là lừa chúng một lần nữa rơi vào vùng đất chết chóc, chết thêm một lần nữa.

Từ sinh, đến Tử, như bây giờ.

Hai bên trái ngược nhau, không nghi ngờ gì nữa, trực tiếp khiến oán khí của chúng tăng lên gấp bội.

Càng điên cuồng muốn đập vỡ lò luyện đan, xé nát Thẩm An Tại.

Sắc mặt Ma Đan tiên quân càng ngày càng khó coi, hắn đưa hai tay lên đốt ngọn lửa xanh lam, điên cuồng rót vào trong lò luyện đan.

Dưới sự tra tấn của Phân Hồn hỏa diễm này, oán khí tàn hồn trong lò luyện đan của hắn cũng dần dần trở nên nồng

đậm.

Nhưng so với mức độ tăng trưởng với oán khí, sát khí trong lò luyện đan của Thẩm An Tại thì quả thực chẳng khác gì rùa và thỏ.

Chỉ trong chốc lát, mức độ nồng đậm của oán khí trong lò luyện đan của Thẩm An Tại đã đạt đến mức cực kỳ khủng khiếp.

Khủng khiếp đến mức… khiến bầu trời ở đây hoàn toàn tối sầm lại, rõ ràng không có gió nhưng lại khiến tất cả mọi người cảm thấy lạnh sống lưng, thần hồn đóng băng.

Tất cả mọi người đều vô thức bỏ qua sự lợi hại về Dược đạo của Thẩm An Tại, bởi vì cho đến bây giờ, điều khiến tất cả kinh ngạc hơn, chính là Phù đạo!

Đừng quên, dù khi hắn vận dụng phù pháp…

Nhưng viên đan dược trong lò luyện đan của Thẩm An Tại, vẫn đang được luyện hóa một cách có điều bất vặn, không hề bị ảnh hưởng!

Nhất tâm đa dụng, thậm chí ngay cả dịch thuốc chiết xuất ra cũng không có chút tạp chất nào, trình độ Dược đạo như vậy, e rằng so với Ma Đan tiên quân cũng không hề kém cạnh!

Mà nhìn thấy cảnh này, đôi môi đỏ của Bách Mị tiên quân hơi nhếch lên.

Theo như oán khí tăng lên như vậy, chỉ cần cuối cùng Thẩm An Tại có thể thành đan, chắc chắn sẽ là người hạng nhất!

…

Chương 744: Thẩm mỗ muốn giết người, ai cũng vô dụng

Nhưng đồng thời, nàng cũng có chút lo lắng.

Theo tốc độ này, e rằng có người sẽ không để Thẩm An Tại toại nguyện.

Quả nhiên, ngay khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu nàng.

Bên kia, Diệu Thủ thượng nhân đã lộ vẻ tàn nhẫn, đôi tay như cành cây khô héo của hắn thực sự bắt đầu nảy mầm, hóa thành từng dây leo màu máu, điên cuồng tràn về phía Thẩm An Tại.

Càng khiến người ta sởn gai ốc hơn là trên những dây leo màu máu đó còn mọc ra từng cái miệng đầy răng nhọn, như thể cực kỳ khát máu, nhiễu ra chất lỏng màu máu sền sệt dính nhớp.

"Là Diệu Thủ đại pháp, nghe đồn đôi tay này của Diệu Thủ thượng nhân là dùng bí pháp tu luyện, cộng sinh với Huyết Ma đằng, chỉ cần bị quấn lấy, không hút cạn máu của kẻ địch thì Huyết Ma đằng tuyệt đối không thể buông ra!"

Bách Mị tiên quân cau mày, Huyết Ma đằng này quả thực khó chơi, ngay cả nàng, nếu bị người cùng cảnh giới trói buộc, cũng chỉ có thể nghĩ cách bỏ chạy.

Nếu Thẩm An Tại không có biện pháp chống lại Huyết Ma đằng, e rằng sẽ phải dừng luyện đan.

Mà không phải Kiếm Cốt tiên quân và Ma Đan tiên quân ra tay, nàng cũng không tiện xen vào.

"Lần này xem ngươi còn có thể chuyên tâm được không!"

Hắc Viêm tôn cũng lộ vẻ vui mừng, có người ra tay, hắn đương nhiên vui vẻ đứng ngoài xem.

Dưới sự chú ý của mọi người, Thẩm An Tại thậm chí còn không thèm nhìn những Huyết Ma đằng đó, vẫn như cũ luyện đan trong lò luyện.

Cho đến khi…

Trong nháy mắt Huyết Ma đằng chạm vào cơ thể hắn.

Xì!

Một ngọn lửa đỏ thẫm đột nhiên bùng phát từ mi tâm của Thẩm An Tại, trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Cùng với đó, còn có thần uy lọt vào tai, tiếng phượng hót vang vọng không ngừng.

"A!"

Tiếng hét thảm thiết vang lên, Huyết Ma đằng khi tiếp xúc với ngọn lửa đỏ thẫm, đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, như thể chạm vào thứ gì đó khiến nó cực kỳ sợ hãi.

"Không thể nào!"

"Đó là…"

Diệu Thủ thượng nhân, Ma Đan tiên quân, Bách Mị tiên quân và những người khác đồng thời nheo mắt lại, kinh ngạc không thôi.

Đó là… Phượng Hoàng thần hỏa!

Một người tu ma đạo, vậy mà lại mang theo Phượng Hoàng thần hỏa!!

Ngoài bọn họ ra, Tiêu Cảnh Tuyết đang luyện dược ở bên dưới cũng ngây người.

Phượng Hoàng thần hỏa…

Nàng nhìn người trung niên áo trắng không thèm nhìn thẳng, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy Thần Hoàng thụ trong thức hải của mình hơi nhúc nhích, như thể gặp được cố nhân đã lâu không gặp.

Năm đó, Thẩm An Tại đã tặng thần tính của Thần Hoàng thụ cho Tiêu Cảnh Tuyết, tặng Phượng Hoàng tâm cho Trịnh Tam Sơn, bản thân chỉ giữ lại một tia thần hỏa trong thần hồn.

Bây giờ, vốn không muốn sử dụng ngọn lửa này.

Nhưng Huyết Ma đằng này có chút khó chơi, nếu không muốn để lộ quá nhiều thủ đoạn, Phượng Hoàng thần hỏa là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi cau mày, cẩn thận quan sát thủ pháp luyện đan của người trung niên áo trắng nhưng lại không nhìn ra được gì.

Đối phương chỉ sử dụng thủ pháp luyện đan phổ biến nhất trên thị trường, ai cũng biết.

Không có gì đặc biệt, cũng không giống như Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và những người khác, mỗi người đều có bí thuật riêng.

Nhưng chính vì vậy, ngược lại càng khiến nàng thêm nặng lòng.

Điều này chỉ có thể chứng minh rằng, đối phương đang giấu nghề.

Nhưng điều này cũng khiến tốc độ luyện đan của hắn không nhanh như tưởng tượng.

Mà là khá chậm.

“Hừ, không ngờ ngươi lại tình cờ có được Phượng Hoàng thần hỏa!”

Sắc mặt Hắc Viêm tôn khẽ biến, trong mắt lóe lên ngọn lửa đen ngòm.

Hắn là người của Viêm Ma tộc, đương nhiên rất giỏi khống chế lửa.

Mà ngọn lửa mà Viêm Ma tộc nắm giữ, tên là Hắc Ma viêm, mặc dù kém hơn Phượng Hoàng thần hỏa, Kim Ô thần hỏa một chút nhưng cũng không yếu hơn là bao.

Ngọn lửa đen phun ra, bám vào Huyết Ma đằng, ma khí ngập trời.

Có lớp phòng thủ này, Huyết Ma đằng gào thét, một lần nữa lao về phía Thẩm An Tại.

Xoẹt!

Sức mạnh của hai bên kết hợp với nhau, vậy mà thực sự phá vỡ được Phượng Hoàng thần hỏa bao quanh Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại hơi cau mày, hai tên này đúng là dai như đỉa.

“Cẩn thận, Hắc Ma viêm của hắn có thể thiêu đốt hồn phách!”

Bách Mị tiên quân lên tiếng, ánh mắt ngưng trọng.

Dược phong chủ trước đây đã bị hai người này ám toán trong đại hội Nhân Đan, trở thành một trong những Nhân Đan.

“Đã muốn tìm chết, vậy đừng trách Thẩm mỗ.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên vẻ lạnh lùng, đối mặt với hai cường giả Cực cảnh liên thủ, hắn còn phải khống chế đan dược, quả thực có chút khó khăn.

Quan trọng hơn là, hắn không thể bộc lộ quá nhiều thủ đoạn.

Nhìn thấy Huyết Ma đằng cùng với ma hỏa ngập trời ập đến, Thẩm An Tại vung tay áo, ống tay áo hơi mở ra một chút, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

Nhưng chỉ một động tác như vậy, ma hỏa bám trên Huyết Ma đằng đột nhiên biến mất không thấy đâu!

Xì xèo!

Tiếng hét thảm thiết lập tức truyền đến từ Diệu Thủ thượng nhân, hắn mặt mày dữ tợn, lập tức rút lại đôi tay đã biến thành Huyết Ma đằng.

Chỉ thấy trên đó đã cháy đen một mảng, không thể nhìn thẳng.

Hắn lộ vẻ kinh hãi, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, chỉ cần chậm thêm một giây nữa, e rằng đôi tay của hắn sẽ hoàn toàn bị thiêu rụi dưới Phượng Hoàng thần hỏa.

"Ma hỏa của bản tôn! Đó là thủ đoạn gì!"

Đồng tử Hắc Viêm tôn co lại, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Mọi chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, hắn thậm chí còn không nhìn thấy đối phương sử dụng thủ đoạn gì.

Mà nhìn rõ cảnh này, chỉ có vài người.

Đó chính là những cường giả Bất Hủ có mặt, lúc này bọn họ đều nhìn chằm chằm vào ống tay áo của Thẩm An Tại.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt nhưng với thị lực của bọn họ, vẫn có thể cảm ứng được trong ống tay áo của hắn vừa rồi xuất hiện một lực hút cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng xảy ra quá nhanh, bọn họ cũng không kịp quan sát kỹ.

Thẩm An Tại thoát khỏi sự quấy rầy, vô tình liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết phía sau, thấy nàng dường như không phát hiện ra mình sử dụng Tụ Lý Càn Khôn, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Còn nàng thì cau mày nhưng không nghĩ nhiều.

Tốc độ quá nhanh, nàng căn bản không nhìn rõ.

"Các ngươi thực sự cho rằng Thẩm mỗ là quả hồng mềm, ai cũng có thể đến bóp một cái sao, nếu đã vậy, nếu Thẩm mỗ không tặng các ngươi chút quà đáp lễ thì Thẩm mỗ có chút không phải đạo."

Ánh mắt Thẩm An Tại trở nên lạnh lùng, sát khí vô biên lan tỏa, khiến Hắc Viêm tôn và Diệu Thủ thượng nhân giật mình trong lòng.

Ánh lửa bùng lên, vô số phân thân ngọn lửa lao ra.

Chỉ trong nháy mắt, đã vây quanh Hắc Viêm tôn.

Nhìn những bóng người thật giả khó phân biệt, trong lòng Hắc Viêm tôn đột nhiên dâng lên một luồng lạnh lẽo, cảm giác nguy cơ tử vong nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập tâm trí hắn.

Dưới trực giác mãnh liệt này, hắn vội vàng mở miệng.

"Bản tôn và Viêm Ma tộc…"

Xì!

Lời còn chưa dứt, máu tươi đã phun ra.

Một bàn tay chui ra từ ngực hắn, bóp lấy một trái tim đầy máu tươi, vẫn đập thình thịch.

“Thẩm mỗ muốn giết người, ngươi dựa vào ai cũng vô dụng.”

Giọng nói lạnh lùng đến thấu xương vang lên, cùng với việc Thẩm An Tại dùng tay phải siết chặt.

Bùm!

Sức mạnh thể xác cường đại chấn động, chỉ trong nháy mắt, Hắc Viêm tôn trực tiếp nổ tung thành một màn sương máu, không còn xác chết!

Sức mạnh thể xác khủng khiếp thật!

Cho dù là Kiếm Cốt tiên quân hay Ma Đan tiên quân đều nhìn nhau chăm chú.

Thật không ngờ chỉ dựa vào thể xác, hắn đã bộc phát ra sức mạnh Cực cảnh đỉnh phong trong nháy mắt!

Nếu người này nhập Bất Hủ, sẽ là đối thủ đáng gờm của bọn họ!

…

Chương 745: Thẩm An Tại tàn bạo

Nơi đây một mảnh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Không ai nói gì, chỉ ngây người nhìn người trung niên áo trắng trên tay thậm chí còn chưa dính máu.

Trong nháy mắt, giết chết một vị tôn giả Cực cảnh!

"Thẩm An Tại, ngươi chờ đó cho ta, ngày nào đó Viêm Ma tộc ta nhất định sẽ đến Hợp Hoan…"

Một luồng hắc quang trốn chạy trong màn sương máu, vừa hoảng hốt chạy trốn vừa không quên mở miệng nói một cách hung ác.

Ngay khi Thẩm An Tại chuẩn bị ra tay, một bàn tay lớn đột nhiên phá vỡ hư không, trực tiếp bắt lấy cả màn sương máu của Hắc Viêm tôn cùng với luồng hắc quang thần hồn kia.

Thậm chí lời của hắn còn chưa nói hết, đã bị bàn tay lớn kéo vào hư không.

"Đã thua thì hãy đến giúp bản tiên quân một tay đi."

Ma Đan tiên quân sắc mặt bình thản, đưa tay ném màn sương máu thần hồn Cực cảnh kia vào trong lò luyện đan.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên xé lòng, một lát sau thì yên tĩnh trở lại.

Còn ngọn lửa màu máu trong lò của hắn thì càng bùng cháy dữ dội hơn, thậm chí không kém ngọn lửa của Thẩm An Tại là bao.

Vù vù vù!

Không kịp nói nhiều, ngay lúc này, lò luyện đan của Thẩm An Tại điên cuồng run rẩy.

Không có hắn duy trì, một nửa oán khí ngút trời vốn hòa vào dược liệu lại tràn ra, đã mơ hồ chấn động khiến lò luyện đan xuất hiện một vài vết nứt.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ lạnh lùng liếc nhìn Diệu Thủ thượng nhân rồi lập tức quay trở lại trước lò luyện đan, bắt đầu trấn áp lại những oán khí này hòa vào trong dược dịch.

Nhưng chỉ chậm trễ như vậy, mặc dù oán khí bên trong vẫn còn rất nhiều nhưng tốc độ thành đan đã bị Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân vượt qua.

Diệu Thủ thượng nhân nhìn Thẩm An Tại quay lại luyện đan, sắc mặt kinh ngạc, thậm chí còn ngây người tại chỗ.

Mặc cho khí huyết trong lò luyện đan nổ tung tràn ra, cũng không phản ứng lại.

Chỉ một cái liếc mắt, chỉ một cái liếc mắt vừa rồi.

Hắn dường như đã nhìn thấy kết cục của mình.

Sẽ chết sao?

Chắc chắn sẽ chết!

Hắc Viêm tôn thậm chí còn không có sức phản kháng, chẳng lẽ mình lại có sao?

Nếu hắn không cần duy trì lò luyện đan, e rằng mình đã hồn về tây thiên từ lâu rồi!

“Sức mạnh thể xác thật mạnh mẽ…”

Tiêu Cảnh Tuyết há hốc mồm, cũng kinh ngạc, đồng thời trong đầu không khỏi nhớ lại sư phụ của mình.

Đó là sư phụ năm xưa vì giúp đỡ sư đệ mà sau đó hàn khí nhập thể, thường xuyên ho khan.

Nếu sư phụ năm đó cũng có sức mạnh thể xác mạnh mẽ như vậy… thì tốt biết bao.

Nhìn Thẩm An Tại toàn tâm toàn ý dồn vào lò luyện đan, đôi mắt đẹp của Bách Mị tiên quân lấp lánh sắc màu kỳ lạ.

Phân thân ngọn lửa vừa rồi, cùng với tốc độ đi về, rõ ràng cũng là dùng phù pháp.

Sức mạnh thể xác cường đại, còn có thủ đoạn phù đạo mạnh mẽ, lại có Phượng Hoàng thần hỏa bên người…

Tên này… trong cảnh giới Cực cảnh, e rằng khó có đối thủ.

Cho dù là mười vị Cực cảnh được công nhận của chín vực, cũng khó có thể thắng hắn được mấy phần.

Nếu còn có thủ đoạn ẩn giấu của hắn nữa… e rằng trong mười vị Cực cảnh, hắn cũng có thể chiến đấu!

"Thẩm An Tại… ngươi rốt cuộc là lai lịch gì…"

Ánh mắt nàng sáng ngời, thực sự bắt đầu có chút hứng thú với người đàn ông này.

Bấy lâu nay, người không bị nàng quyến rũ thì không phải là không có nhưng quá ít.

Nhưng Thẩm An Tại, vẫn là người duy nhất mà nàng không thể nhìn thấu.

Hoàn hồn lại, nàng nhìn về phía màn sương máu ngút trời, Ma Đan tiên quân đã nhuộm đỏ nửa bầu trời, so sánh với hắn, dị tượng lò luyện đan của Thẩm An Tại lại không khác gì Kiếm Cốt tiên quân.

"Dù thế nào, tên này cũng không thể chết."

Bách Mị tiên quân hơi nheo đôi mắt đẹp lại.

Giữ hắn lại ở Hợp Hoan tông, cũng có thể khiến Hợp Hoan tông trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu có một ngày hắn đột phá lên cảnh giới Bất Hủ, vậy thì Hợp Hoan tông càng có thể nói chuyện ở thế giới này.

Một tông hai Bất Hủ, đến lúc đó cho dù là Viêm Ma tộc, Bắc Thần gia tộc cũng không dám đắc tội với Hợp Hoan tông.

Về việc nàng đang nghĩ gì trong lòng, Thẩm An Tại hiện tại không còn thời gian để quan tâm.

Bởi vì Ma Đan tiên quân bên kia đã vượt xa hắn quá nhiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng vị trí đầu tiên sẽ phải nhường lại cho người khác.

Hắn liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết, trong lòng không khỏi chua xót.

Tính toán ngàn vạn lần, mặc dù hắn rất tự tin vào trình độ Dược đạo của mình nhưng lại không tính đến việc nha đầu này lại chạy đến đây.

Đến nỗi hắn thậm chí không dám sử dụng thủ pháp Dược đạo trong Thần Nông dược quyển.

Nếu có thể sử dụng thì cho dù để Ma Đan tiên quân kia luyện trước mấy ngày mấy đêm thì có sao?

Nhưng bây giờ, chỉ có thể luyện đan bằng thủ pháp bình thường nhất, tự nhiên có chút trói tay trói chân.

“Chư vị, lão phu xin phép đi trước một bước.”

Diệu Thủ thượng nhân cân nhắc đi cân nhắc lại, vẫn quyết định trốn thoát.

Hắn không dám ở lại lâu, ở lại chắc chắn sẽ chết, tên Thẩm An Tại kia, hắn đánh không lại!

Thấy hắn bỏ trốn, Thẩm An Tại nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng.

Sự việc đã đến nước này, vừa không thể để lộ Thần Nông dược quyển, vừa phải vượt qua Ma Đan tiên quân để giành vị trí đầu tiên.

Hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, dù sao…

Thẩm An Tại đã không còn là Thẩm An Tại của Thanh Vân phong năm xưa, hắn hiện tại chính là ma, không ai quan tâm, không ai truy cứu.

Cũng không có ai dùng đại nghĩa thiên hạ để áp chế hắn nữa.

"Hừ, đã muốn đi như vậy, vậy thì Thẩm mỗ sẽ tiễn ngươi một đoạn!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, mười tám đạo phù trận lập tức bao phủ, trực tiếp đè Diệu Thủ thượng nhân đang trốn thoát trên không trung xuống.

Ngay sau đó, hắn vận sức ở quyền phải, khí lực cộng hưởng lưu chuyển trong cánh tay, sau đó…

Đột nhiên đấm về phía lò luyện đan trước mặt.

Ầm!

Rắc!

Vết nứt chằng chịt.

Tất cả mọi người đều ngây người, không dám tin nhìn cảnh tượng này.

"Tên này điên rồi, màn sương máu oán khí đó ngưng tụ khó khăn như vậy, hắn lại tự đấm vỡ lò luyện đan?"

"Chẳng lẽ là tự thấy không thắng được Ma Đan tiên quân nên tự bạo tự bỏ?"

Mọi người kinh hô, ngay cả Bách Mị tiên quân và Kiếm Cốt tiên quân cũng nhíu mày.

Theo như tình hình hiện tại, chỉ có Thẩm An Tại có lẽ còn có cách để áp chế Ma Đan tiên quân nhưng hắn hiện tại… lại muốn làm gì?

"Đã muốn luyện Nhân đan, vậy thì Thẩm mỗ sẽ cho các ngươi thấy thế nào là

nhân đan!"

Khóe miệng Thẩm An Tại hiếm khi nở một nụ cười tàn nhẫn, vô tận oán khí hóa thành tiếng quỷ gào thét, bao phủ lấy dược lực mạnh mẽ cùng ngọn lửa đen của Tử phù, điên cuồng tấn công hắn.

Tiếng ầm ầm vang lên, ngàn vạn oán quỷ xé rách trường bào trắng của hắn, cắn nát mũ quan của hắn.

Mái tóc đen tung bay, hai bên tóc mai bạc trắng phất phơ, phối hợp với nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng Thẩm An Tại và ý tàn nhẫn trong mắt.

Thật sự khiến hắn lúc này trông khác hẳn so với trước đây.

Giống như… một ma đầu thực sự.

Đối diện với đôi mắt đó của hắn, tim Diệu Thủ thượng nhân đập thình thịch, điên cuồng tế ra thủ đoạn, phá vỡ từng lớp trận pháp muốn trốn thoát.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Thẩm An Tại mặc cho những oan hồn đó tấn công mình, cắn xé thân thể mình đến máu me đầm đìa, không quan tâm mà lao về phía Diệu Thủ thượng nhân.

Sau đó lợi dụng phù pháp mạnh mẽ trấn áp, tay trái nắm chặt hàm dưới của hắn.

Dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, hắn dùng tay phải túm lấy con quỷ oán khí đang bám trên vai cắn xé máu thịt, nhét mạnh vào miệng Diệu Thủ thượng nhân.

"Đã là Nhân đan, vậy thì Thẩm mỗ sẽ dùng người để luyện!"

Giọng nói của Thẩm An Tại lạnh như ác quỷ bò ra từ vực sâu.

"Ư…"

Đôi mắt Diệu Thủ thượng nhân tràn đầy tơ máu, muốn nhổ con quỷ oán khí trong miệng ra nhưng Thẩm An Tại lại đấm vỡ nát hàm răng của hắn, trực tiếp rút lưỡi hắn ra, sau đó túm lấy vô số con quỷ oán khí bên cạnh, điên cuồng nhét vào miệng hắn.

Cùng lúc đó, ngọn lửa đen bùng cháy trên người Diệu Thủ thượng nhân, hắn chỉ có thể trợn tròn mắt, trong cổ họng liên tục phát ra tiếng kêu thảm đứt quãng.

Cảnh tượng tà ác này khiến tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Thậm chí có người nhìn nhau, trong lòng sợ hãi, không khỏi cảm thấy suy nghĩ của mình trước đây thật buồn cười.

Tàn nhẫn như vậy…

Làm sao có thể là đệ tử chính đạo Linh môn, rõ ràng… còn giống ma đạo hơn cả người trong ma đạo!

Chương 746: Thiên Tà thiền bị trộm

Ngay cả Bách Mị tiên quân cũng có chút ngây người.

Suốt dọc đường, nàng đều cho rằng Thẩm An Tại thuộc kiểu người ít nói nhưng tàn nhẫn.

Không ngờ… lại còn có một mặt hung tàn như vậy.

Còn Vân Liệt và lão già gầy gò khi nhìn thấy cảnh này, đồng tử co rút mạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này bọn họ chỉ thấy vô cùng may mắn, khi ở Dược phong, bọn họ đã không thực sự chọc giận vị sát tinh này, nếu không thì có lẽ đã bị đánh chết ngay tại chỗ.

"Ư ư ư!"

Đôi mắt Diệu Thủ thượng nhân tràn đầy tơ máu, hai tay hóa thành Huyết Ma đằng, liên tục kéo tay Thẩm An Tại, muốn ngăn cản nhưng vô ích, ngược lại còn bị Phượng Hoàng thần hỏa thiêu cháy xèo xèo.

Bụng hắn nhanh chóng phình to, căng phồng cả áo.

Thậm chí có thể nhìn rõ từng khuôn mặt quỷ dữ đang nhăn nhó trên bụng.

Cảnh tượng thảm khốc đó khiến không ít người có mặt phải kinh hãi.

Mặc dù việc dùng người sống để luyện đan, luyện công không phải là chuyện hiếm gặp trong ma đạo nhưng hành

động tàn nhẫn như vậy trước mặt mọi người, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy.

Hơn nữa, Diệu Thủ thượng nhân còn có cả gia tộc Bắc Thần chống lưng!

Là gia tộc Bắc Thần có sự tọa trấn của Bất Hủ!

"Hắn điên rồi sao…"

Tất cả mọi người đều cho rằng Thẩm An Tại điên rồi.

Chỉ có Ma Đan tiên quân là cau mày, tăng tốc độ luyện đan trong tay.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn cảnh này, ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng lẩm bẩm.

"Sinh hồn dưỡng oán, máu thịt làm lò, thủ đoạn thật tà ác, người này hành sự thật tàn nhẫn."

Ban đầu còn khá tò mò về người này nhưng giờ đây khi chứng kiến cảnh này, nàng lại lắc đầu.

Ma đạo, không thể kết giao.

Xì!

Ngay khi thân thể Diệu Thủ thượng nhân sắp bị vô số oan hồn trong cơ thể phá vỡ, ngọn lửa bao trùm toàn thân hắn chuyển từ màu đen sang màu đỏ, thậm chí còn chủ động bắt đầu giúp hắn phục hồi vết thương.

"Niết Bàn thần hỏa, tên này… lại không định để Diệu Thủ thượng nhân chết như vậy, mà muốn hắn phải tận mắt nhìn mình bị dùng làm lò luyện đan!"

âm Khôi lão quái thò một đôi mắt nhỏ ra khỏi vò, chăm chú nhìn đối phương, trong lòng cũng kinh hãi.

Mình chỉ biến người thành người que thôi, chết thì chết.

Không ngờ Diệu Thủ thượng nhân rơi vào tay tên này, ngay cả cái chết cũng trở thành một thứ xa xỉ!

"Lão tạp mao, ngươi không phải chê lò Thánh phẩm của Thẩm mỗ không lọt vào mắt ngươi sao, giờ thì thế nào?"

Khi tất cả oan hồn và dược liệu đều được nhét vào miệng đối phương, Thẩm An Tại cười lạnh, giơ nắm đấm lên, đấm từng cú, từng cú như búa tạ đập mạnh vào người Diệu Thủ thượng nhân.

Mỗi cú đấm giáng xuống, lại có tiếng kim loại va chạm trầm đục vang lên, kèm theo đó là những tia lửa bắn ra tứ phía.

Cùng với…

Tiếng kêu thảm thiết của Diệu Thủ thượng nhân.

"Thì ra là pháp môn luyện khí, tên ma đầu này, ngay cả luyện khí chi đạo cũng có chút tinh thông!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hoàn toàn ngưng trọng, đến Thượng giới cũng đã được vài năm.

Nàng đã nghe nói về nhiều bậc tiền bối vĩ đại của các đạo nhưng một người tinh thông cả phù pháp, dược đạo, luyện khí và luyện thể chi pháp thì chưa từng nghe thấy!

Với kiến thức uyên bác như vậy, nếu tương lai hắn trở thành Đế giả Ma đạo, chắc chắn sẽ là mối họa lớn nhất của Chính đạo!

Suốt bao nhiêu năm qua, trong ấn tượng của Tiêu Cảnh Tuyết, chỉ có một người tinh thông các đạo, kiến thức uyên bác đa tài.

Người đó chính là sư phụ của nàng.

"Sư phụ nhân nghĩa ôn hòa khiêm tốn, hoàn toàn khác với tên ma đầu này, nếu sư phụ ở đây, cũng không biết có thể

thắng hắn được một hai phần không.”

Tiêu Cảnh Tuyết sắc mặt ngưng trọng, âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Là người Chính đạo, dù là nàng hay Mộ Dung sư huynh, Vu sư huynh, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bước lên con đường tranh đấu với Ma đạo.

Nếu tương lai đối đầu với người này, không có sư phụ chống lưng… bọn họ có mấy phần thắng?

Cùng với việc Thẩm An Tại dùng người luyện đan, liên tục kéo Diệu Thủ thượng nhân từ bờ vực cái chết trở về, để hắn tỉnh táo chịu đựng sự giày vò này, oán khí của hắn cũng bắt đầu tăng dần.

Nói cách khác, Diệu Thủ thượng nhân bây giờ không chỉ là lò luyện đan, mà còn là dược liệu chính để luyện chế Nhân đan!

Lấy hắn làm trung tâm, oán khí, dược lực đều hòa hợp cực tốt, bắt đầu bước vào bước cuối cùng là dung đan.

Khí huyết vô biên ngút trời, dị tượng của Thẩm An Tại từ từ áp đảo Kiếm Cốt tiên quân, bắt đầu áp sát Ma Đan tiên quân.

Cảnh này khiến Kiếm Cốt tiên quân không ngừng nhíu mày.

Hắn không cam tâm cứ như vậy bị một con kiến Cực cảnh lấn át nhưng lại không muốn để Ma Đan tiên quân luyện chế thành công Nhân đan, thu thập khí huyết vô biên này.

“Thôi thì cứ quan sát, nếu tên tiểu tử này thật sự có thể áp đảo Ma Đan tiên quân thì tha cho hắn một mạng.”

Ánh mắt hắn lóe lên, cuối cùng lựa chọn tự mình luyện đan, không ra tay.

Còn Ma Đan tiên quân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt khó coi.

Hắn tưởng rằng đối thủ của mình chỉ có một mình Kiếm Cốt tiên quân, không ngờ lần này lại xuất hiện một tên vô danh tiểu tốt.

Nếu để hắn cướp đi nhiều khí huyết ở đây như vậy, e rằng khi luyện chế ra Nhân đan thực sự, lại phải trì hoãn thêm mấy trăm năm, thậm chí cả nghìn năm.

Ánh mắt lóe lên, bí pháp trong cơ thể hắn vận chuyển.

Trong nháy mắt, biển máu cuồn cuộn, oan hồn gào thét.

Từng đợt oan hồn ác quỷ tấn công trở nên điên cuồng hơn, những người Ma đạo ở phía dưới dựa vào khí huyết, oán khí để tu luyện, cũng phải đối mặt với nguy hiểm lớn hơn.

"Á… á!"

"Cứu ta, cứu ta!"

Liên tục có người bị oan hồn tấn công, rơi vào biển máu, sắc mặt hoảng sợ giãy giụa nhưng vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị biển máu nuốt chửng, căn bản không thể bò lên.

Số người ngày càng ít, những người rơi xuống biển máu cũng hóa thành khí huyết vô biên ở đây, trở thành một trong những oan hồn.

Nhưng theo khí huyết ngày càng nồng đậm, dù nguy hiểm đến mấy, bọn họ cũng không muốn rời đi.

Bởi vì chỉ cần tu luyện ở đây vài ngày, có thể bằng mấy chục năm ở bên ngoài.

Một nơi tốt như vậy, nếu bỏ lỡ thì phải đợi thêm một thời gian dài nữa.

Thậm chí có người còn hy vọng có nhiều người chết hơn, như vậy tốc độ tu luyện của bọn họ còn có thể nhanh hơn một

chút.

Oan hồn ác quỷ ở đây, không ít đều không dám tấn công Thẩm An Tại, bọn họ lại quay đầu, nhắm vào Tiêu Cảnh Tuyết đang tự mình luyện đan.

Cùng với hàng trăm oan hồn khí huyết gào thét mà đến, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, đôi mắt dần dần chuyển sang màu đen tím.

Áo trắng của nàng cũng trong nháy mắt này biến thành màu tím.

"Á!"

Bất kỳ oan hồn ác quỷ nào dính vào người nàng đều phát ra những tiếng kêu thảm thiết khiến màng nhĩ đau nhói, hồn phi phách tán.

"Công pháp dùng độc mạnh mẽ thật, ngay cả hồn thể cũng không thể tránh khỏi."

"Nữ tử này lại có lai lịch như thế nào, chẳng lẽ… là người Cửu Minh cương?"

Ma Đan tiên quân, Bách Mị tiên quân và những người khác chú ý đến công pháp dùng độc của nàng, đều nhíu mày.

Ma vực vạn thiên thế giới, lại tổng cộng chia thành bốn giới vực.

Một là Ma Linh vực nơi bọn họ tọa lạc, hai là Ma cảnh do Ma tộc chiếm giữ, ba là Nghịch Tiên hải do những kẻ phản bội Chính đạo tạo thành, bốn là Cửu Minh cương có nhiều người tu luyện độc cổ nhất.

Nhưng Cửu Minh cương cách Ma Linh vực không chỉ vô số tinh hải, người của bọn họ sao có thể chạy đến đây?

Ma Đan tiên quân nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhắm mắt lại, thần hồn chi lực trong nháy mắt hướng về sâu trong Ma Đan môn.

Khi nhìn thấy trong một mật thất nào đó, trong hộp bảo vật đang mở ra trống rỗng, hắn lập tức mở mắt.

Sát ý ngút trời bùng nổ, trực tiếp khiến bầu trời nổ tung, hư không cũng nứt ra.

Bảo vật của Ma Đan môn hắn, Thiên Tà thiềm nuôi dưỡng mấy nghìn năm…

Mất rồi!!

…

Chương 747: Thật sự cho rằng như vậy, bản tiên quân sẽ tin sao?

Khí thế khủng bố như vậy bùng nổ, toàn bộ huyết hải đều lật trời lật đất.

Cho dù là Kiếm Cốt tiên quân hay Bách Mị tiên quân và những người khác đều biến sắc.

Không ít người dưới sự trấn áp của khí thế này, máu mũi tràn ra, bị vô số oan hồn khí huyết xé nát ngay tại chỗ, liên tục kêu thảm.

Bao gồm cả Thẩm An Tại cũng thấy cổ họng ngòn ngọt, một tia máu tươi tràn ra.

Tiêu Cảnh Tuyết ở phía sau càng phun ra một ngụm máu lớn, dược liệu trong lò nổ tung, trực tiếp bị thương nặng.

Người trước nhìn thấy nhưng không thể ra tay giúp đỡ.

"Ma Đan, ngươi phát điên gì vậy!"

Bách Mị tiên quân lập tức xuất hiện trước mặt Thẩm An Tại, thay hắn chặn lại uy áp ngập trời, lạnh lùng quát lên.

Còn Kiếm Cốt tiên quân, âm Khôi lão quái cũng nhíu mày, lộ vẻ không vui.

Ma Đan tiên quân không để ý đến nàng, thần hồn chi lực không ngừng trải ra bên ngoài tìm kiếm.

Cuối cùng, trong một hư không xa xôi, phát hiện ra một nữ tử áo lam đeo mạng che mặt đang nhanh chóng chạy trốn.

“Cực cảnh đỉnh phong…”

Sắc mặt hắn khó coi, muốn ra tay truy sát nhưng lò đan trước mặt khí huyết cuồn cuộn, nhân đan sắp thành.

Nếu rời đi thì nghĩa là nhiều năm nỗ lực của hắn sẽ đổ sông đổ biển, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

“Thật sự là chọn đúng thời cơ!”

Sắc mặt hắn khó coi đến mức muốn nhỏ ra nước, lập tức quát lớn.

“Thất Ma tướng nghe lệnh!”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Giọng nói vừa dứt, trong hư không lập tức xuất hiện bảy người mặc giáp đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị mặt nạ sắt che phủ, khí tức mạnh mẽ.

Mỗi người đều mơ hồ tỏa ra khí tức Cực cảnh đỉnh phong.

“Thiên Tà thiềm bị trộm, truy!”

Hắn chỉ tay về một hướng, giọng điệu sát ý nghiêm nghị.

“Tuân lệnh!”

Thất Ma tướng gật đầu, hóa thành lưu quang trong nháy mắt đi xa.

Mãi đến lúc này, Bách Mị tiên quân, âm Khôi lão quái và những người khác mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thánh vật của Ma Đan môn, có thể được coi là một trong mười loại kỳ độc thiên hạ, Thiên Tà thiềm, vậy mà lại bị trộm mất!

Không trách được đối phương đột nhiên mất kiểm soát cảm xúc như vậy.

Ma Đan môn ở Ma Linh vực này là thế lực lớn nhất, trong đó nguyên nhân ngoài việc thực lực của bản thân Ma Đan tiên quân mạnh nhất thì còn có Thiên Tà thiềm, tương truyền nếu có thể luyện hóa hoàn toàn vật này thì ngay cả Bất Hủ cũng phải kiêng dè chất độc trong đó!

Còn Thất Ma tướng vừa xuất hiện, chính là lá bài tẩy thứ ba của Ma Đan môn.

Bảy tên Cực cảnh đỉnh phong, trong đó có ba tên, được xếp vào danh sách mười cao thủ Cực cảnh của chín vực.

Bảy người liên thủ, ngay cả Bán Bộ Bất Hủ cảnh cũng có thể chống lại!

âm Khôi lão quái và Kiếm Cốt tiên quân nhìn nhau, ánh mắt lóe lên, đều đoán già đoán non.

Rốt cuộc là ai, lại nhân lúc này trộm mất Thiên Tà thiềm?

Quan trọng nhất là, vậy mà còn có thể thật sự mang Thiên Tà thiềm đi!

Phải biết rằng, Ma Đan tiên quân không có biện pháp bảo vệ Thiên Tà thiềm quá nhiều, nguyên nhân là ngay cả Bất Hủ cảnh đến gần cũng không thể mang nó đi.

Một khi dính phải một chút chất độc của Thiên Tà thiềm, dưới cảnh giới Bất Hủ, chắc chắn sẽ chết!

Rốt cuộc là thủ đoạn gì…

Ma Đan tiên quân sắc mặt khó coi, vừa rồi lúc vội vàng tìm kiếm, hắn có thể nhìn thấy trên người nữ tử áo lam kia quấn quanh một tầng ánh sáng đen tím, tất cả chất độc của Thiên Tà thiềm đều không gây hại cho nàng, ngược lại còn giúp ánh sáng đen tím kia phát triển.

Theo hắn ước tính, đó hẳn là khí tức của công pháp nào đó.

Nhưng công pháp như vậy, hắn chưa từng nghe nói qua, vậy mà lại có thể hấp thụ chất độc của Thiên Tà thiềm!

Ngay cả ở Cửu Minh cương giỏi về thuật độc cổ, cũng chưa từng nghe nói đến công pháp này!

Hắn từ từ quay đầu lại, nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết đang ngồi xếp bằng điều tức, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Theo hắn biết, người này chính là người đồng hành với nữ tử áo lam kia!

Nhận ra ánh mắt của hắn, trong lòng Thẩm An Tại giật mình, thầm kêu không ổn.

Quả nhiên, ngay sau đó, Ma Đan tiên quân một tay khống chế lò đan, một tay vươn ra phía trước.

Lực hút mạnh mẽ, trong nháy mắt đã hút Tiêu Cảnh Tuyết vào trong lòng bàn tay, bóp chặt yết hầu.

"Nói, là ai sai khiến các ngươi lẻn vào môn phái ta trộm Thiên Tà thiềm, là tên khốn nào ở Cửu Minh cương!"

"Ta… ta không biết tiền bối đang nói gì, Cửu Minh cương gì chứ, ta không biết."

Tiêu Cảnh Tuyết khó thở, mở miệng biện giải.

"Hừ, ngươi đừng tưởng rằng bản tiên quân không nhìn ra độc công trên người ngươi, ngoài Độc lão quái ở Cửu Minh cương, còn ai có thể nắm giữ độc công như vậy?"

Ma Đan tiên quân sắc mặt âm u: "Người khác không biết nhưng bản tiên quân biết Độc lão quái ngoài hai đồ đệ đó ra, còn có một người con gái mà bên ngoài đồn là đã mất tích, lúc mới sinh ra đã đầy mặt độc ban, xấu xí vô cùng, không phải ngươi thì là ai!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, ma khí ngập trời.

Mạng che trên mặt Tiêu Cảnh Tuyết bị ma khí cuốn bay, lộ ra khuôn mặt xấu xí đầy độc văn, khiến những người có mặt đều hơi nhíu mày.

Ban đầu nhìn dáng vẻ và khí chất của nữ tử kia, còn tưởng rằng dưới mạng che phải là một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, không ngờ… lại xấu xí đến vậy.

Mà nhìn thấy cảnh này, Bách Mị tiên quân càng nheo mắt, trong mắt lộ vẻ suy tư.

"Chuyện gì thế?"

Thẩm An Tại nhướng mày, có chút không hiểu rõ tình hình.

"Cửu Minh cương có ba Bất Hủ cảnh, một trong số đó được gọi là Độc lão quái, năm đó có tin tức nói rằng hắn ở cảnh giới Cực cảnh, khi muốn đột phá Bất Hủ thì bị đại trưởng lão của Dược tông phát hiện, hai người giao chiến, phát hiện Độc lão quái đang bảo vệ một đứa bé gái đầy mặt độc ban, chính là con gái của hắn, sau đó mặc dù Độc lão quái chạy về Cửu Minh cương nhưng đứa bé gái kia lại không biết tung tích, hắn cũng không nhắc lại chuyện này với người khác."

"Mà vì bản thân tu luyện độc công nên Độc lão quái cả đời khó có con cái, đó là đứa con gái duy nhất của hắn."

"Nhưng người tu luyện độc công, đầy mặt độc ban không phải là ít, hắn làm sao xác định được nữ tử này là con gái của Độc lão quái?"

Thẩm An Tại cau mày, trong lòng lo lắng không dám biểu lộ ra ngoài.

"Xem tiếp đi." Bách Mị tiên quân không giải thích nhiều, mà ra hiệu cho hắn tiếp tục xem.

“Hừ, không biết điều, ngươi có thân phận gì, bản tiên quân lục soát hồn phách là biết!”

Ma Đan tiên quân lười nói nhảm, ánh mắt ngưng tụ, một luồng hắc quang liền chui vào mi tâm của Tiêu Cảnh Tuyết.

Thẩm An Tại nhìn mà lòng như lửa đốt nhưng cũng biết lúc này không thể tự loạn trận cước.

Mặc dù không biết Cảnh Tuyết rốt cuộc muốn làm gì nhưng nàng vốn là người suy nghĩ cẩn thận, hẳn là đã có phương án đối phó của riêng mình.

Khi thần thức hắn ngang ngược xông loạn trong thức hải của mình, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết tái nhợt, máu mũi tràn ra.

Nhìn thấy hơi thở của nàng ngày càng yếu ớt, trong lòng Thẩm An Tại bắt đầu đếm ngược, tay phải từ từ nắm chặt thành hình nắm kiếm, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng, ngay khi Tiêu Cảnh Tuyết sắp hồn phi phách tán, Ma Đan tiên quân đột nhiên buông tay, thu hồi thần thức, ánh mắt âm u, nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía xa.

“Đại trưởng lão Lam Vũ của Dược tông… ngươi mượn dao giết người, ngồi chờ bắt cá, thủ đoạn thật xảo quyệt!”

Giọng điệu của hắn lạnh lùng, từng chữ từng chữ gần như bật ra khỏi kẽ răng.

Trong quá trình thăm dò của hắn, nữ tử trước mắt này quả thực không biết gì về chuyện của Độc lão quái, là đệ tử mà Lam Vũ vẫn luôn âm thầm bồi dưỡng bên ngoài, sau đó mới gia nhập Dược tông.

Thậm chí thân phận của đối phương còn có liên quan đến Thiên Huyền giới kia, chỉ là có chút mơ hồ.

Thoạt nhìn mọi chuyện đều không có vấn đề gì, nữ tử này căn bản không có bất kỳ quan hệ nào với Độc lão quái, nếu

thật sự tính đến thân phận, nàng chính là một trong những ứng cử viên cho vị trí tông chủ Dược tông!

Nhưng…

"Thật sự cho rằng như vậy, bản tiên quân sẽ tin sao?"

Ma Đan tiên quân lộ vẻ cười lạnh, ký ức càng hoàn hảo không nhìn ra bất kỳ điểm đáng ngờ nào thì ngược lại càng đáng ngờ.

Hắn không tin nữ tử này thật sự giống như trong ký ức của nàng, chỉ là từ Thiên Huyền giới đi ra, sau đó được đưa vào Dược tông tu hành.

Dược tông làm như vậy, rõ ràng là muốn một mũi tên trúng hai đích!

…

Chương 748: Con đường thành Đế của ngươi, Thẩm mỗ đã chặt đứt rồi!

Nếu bản thân không tin nữ tử này là con gái của Độc lão quái, một khi giết chết nàng, e rằng Ma Linh vực và Cửu Minh cương, nhất định sẽ trở mặt thành thù.

Mặc dù chuyện nội bộ Ma đạo không ít nhưng chuyện hai vị Bất Hủ luận bàn sinh tử, vẫn chưa từng xảy ra.

Như vậy, Dược tông không những đoạt được thánh vật Thiên Tà thiền của Ma Đan môn, còn thuận tiện chuyển hướng mâu thuẫn sang Ma Linh vực và Cửu Minh cương.

Mà nữ tử trước mắt này, chỉ là bị lợi dụng làm quân cờ mà thôi, chỉ là một kẻ đáng thương.

Ma Đan tiên quân ngực phập phồng, hít sâu một hơi rồi dùng ma khí khống chế Tiêu Cảnh Tuyết đang thoi thóp, ánh mắt chuyển sang nhìn Thẩm An Tại.

"Ngươi đã nói ngươi từng ẩn núp ở Linh môn một thời gian, có từng gặp qua nàng không?"

Dưới sự chất vấn, ánh mắt của hắn hơi lóe lên, không dám tùy tiện trả lời, mà là hỏi ngược lại.

"Không biết tiền bối hỏi như vậy là có ý gì?"

"Hừ, trong ký ức của nàng, nàng không phải là con gái của Độc lão quái, mà là đến từ Thiên Huyền giới do Huyền Ngọc Tử của Linh môn đưa ra, là đệ tử thứ hai của Thanh Vân

phong Linh Phù sơn, còn có một sư huynh tên là Mộ Dung Thiên, ngươi có biết không?"

Thẩm An Tại không ngốc, chỉ vài câu đơn giản, hắn đã đoán ra Tiêu Cảnh Tuyết đã chuẩn bị con đường sống nào cho mình.

Trong lòng hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa có chút tức giận.

Con đường này, một khi có một khâu sai sót, thậm chí một khi Ma Đan tiên quân không nghi ngờ nhiều như vậy thì đều là mười phần chết chắc!

Sau khi biết được sự tình kỳ lạ trong đó, Thẩm An Tại cũng có đối sách, hắn lắc đầu.

"Chưa từng gặp qua nàng nhưng vãn bối đã từng gặp Mộ Dung Thiên, cũng từng nghe nói hắn hình như có một sư muội, tên là Tiêu Cảnh Tuyết, nhưng vãn bối ẩn núp ở Linh môn nhiều năm, chưa từng gặp qua nàng."

"Nghe nói… nghe nói… nghe nói hay lắm!"

Ma Đan tiên quân giận quá hóa cười, tiếng cười như sấm, chấn động cả bầu trời.

Đã không gặp qua, vậy thì lcjZQlSẸ có bằng chứng, không thể chứng minh nàng thực sự đến từ Thiên Huyền giới.

Hơn nữa, dưới sự quan sát của hắn, ký ức của nữ tử này chỉ bị sửa đổi một phần rất nhỏ trước khi vào Dược tông.

Pháp thuật sửa đổi ký ức, sửa càng nhiều, càng dễ lộ ra sơ hở.

Bất kể chuyện trước kia ở Thiên Huyền giới là thật hay giả thì ký ức sau này ở Dược tông, nàng hoàn toàn không bị sửa đổi.

Nói cách khác, mặc dù không thể xác định nữ tử này chính là con gái của Độc lão quái nhưng khả năng mười phần tám chín là có!

Mà theo tình hình của Độc lão quái…

Đừng nói là mười phần tám chín, cho dù chỉ là mười phần hai ba, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Cho nên, nữ tử này không thể giết.

"Phụt!"

Ngay lúc hắn rơi vào cảnh khó xử, Tiêu Cảnh Tuyết đột nhiên phun ra máu tươi, hơi thở càng thêm yếu ớt, những đường vân độc trên mặt càng dày đặc, lan ra hướng tim mạch.

Không ổn!

Đồng tử của Ma Đan tiên quân co lại, có thể rõ ràng nhận ra nữ tử đã đến bờ vực sinh tử.

"Thì ra là song tu dược độc, thần hồn bị tổn thương, bản thân nàng đã không thể dựa vào công pháp Dược đạo để áp chế độc công!"

Hắn sắc mặt khó coi, người của Dược tông vậy mà đã tính đến cả chuyện hắn sẽ dùng thuật sưu hồn.

Đây là… nhất định phải để nữ tử này chết ở Ma Đan môn!

Đến lúc đó, Độc lão quái tìm đến, cho dù hắn có một trăm cái miệng cũng khó mà biện giải.

Bỗng nhiên, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đột ngột nhìn về phía Thẩm An Tại.

"Tiểu tử, dùng Phượng Hoàng thần hỏa của ngươi giúp thần hồn nàng niết bàn, nếu nàng chết, ngươi cũng không sống được!"

Nói xong, hắn trực tiếp một chưởng đánh vào ngực Tiêu Cảnh Tuyết, nàng như diều đứt dây bay về phía Thẩm An Tại.

"Dừng tay!"

Bách Mị tiên quân vừa định ngăn cản nhưng thấy Thẩm An Tại đã dùng hai tay đỡ lấy nữ tử, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó coi.

Cú đánh lúc nãy vô cùng kín đáo, ngay cả nàng cũng không thể phát hiện ra ngay lần đầu tiên, mãi đến khi hắn đưa tay ra đỡ mới phản ứng lại.

Lúc này nhìn về phía Ma Đan tiên quân, thấy vẻ mặt cười lạnh của hắn, nàng càng lộ vẻ lạnh lùng.

Một chưởng, tim mạch của nữ tử này đã vỡ nát, cộng thêm thần hồn bị tổn thương, đã một chân bước vào quỷ môn quan!

Thẩm An Tại vừa mới đỡ lấy Tiêu Cảnh Tuyết, sau đó nhíu mày nhìn về phía Bách Mị tiên quân, giọng điệu hơi trầm xuống.

"Nàng đã chết rồi."

Bốn chữ rơi xuống, trong lòng Bách Mị tiên quân "lộp độp" một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

"Ma Đan tiên quân, đúng là một chiêu chuyển họa sang đông, ở đây còn nhiều người như vậy, ai cũng nhìn thấy nữ tử này là sau khi bị ngươi sưu hồn mới nguy kịch đến tính mạng, ngươi…"

"Người?"

Nàng còn chưa nói hết lời, Ma Đan tiên quân đã cười lạnh, giơ tay lật lên.

Ầm, ầm, ầm!

Những khán giả bên dưới vẫn đang xem kịch, lúc này lần lượt nổ tung, thậm chí không kịp kêu lên một tiếng.

Trong biển máu, chỉ còn lại những người của mấy thế lực lớn, những người khác… đều chết sạch!

"Đại trưởng lão Lam Vũ của Dược tông lẻn vào Ma Đan môn, nhân lúc bản tiên quân toàn tâm toàn ý luyện chế Nhân đan, đánh cắp Thiên Tà thiền, khuấy động biển máu, khiến những người tu luyện trong biển máu đều chết thảm, sau đó trốn thoát, Kiếm Cốt huynh, ngươi nói bản tiên quân nói có đúng không?"

Hắn cười như không cười nhìn về phía Kiếm Cốt tiên quân.

Hắn nhướng mày, khóe miệng cũng nở nụ cười kỳ lạ, trêu chọc nhìn về phía Bách Mị tiên quân.

"Nếu ngươi nguyện ý dâng nguyên âm chi khí cho bản sơn chủ, có lẽ cái chết của nữ tử này sẽ không tính đến đầu Hợp Hoan tông của ngươi."

"Cút!"

Bách Mị tiên quân tức giận không nhẹ, trực tiếp mắng một câu, sau đó nhìn về phía âm Khôi Lão Quái.

Nhưng hắn đã xem xong cảnh náo nhiệt, cười hắc hắc rồi "Ục ục" chìm vào trong vại.

"Chuyện này không liên quan đến lão phu, các ngươi tự giải quyết đi."

Không có ai làm chứng, còn Vân Liệt và người kia ở phía sau, đều là trưởng lão của Hợp Hoan tông, lời bọn họ nói, Độc lão quái sẽ không tin.

"Thẩm An Tại, dừng luyện đan lại, toàn lực thúc giục thần hỏa, giúp thần hồn nữ tử này niết bàn!"

Nàng quay người, nghiêm trọng nói.

Mà đây cũng chính là điều mà Ma Đan tiên quân ở bên cạnh mong muốn nhìn thấy.

Vì Thiên Tà thiền đã bị đánh cắp, Dược tông đã dám làm, chắc chắn là có chuẩn bị, mặc dù đã phái ra Thất ma tướng nhưng phần lớn là không đuổi kịp.

Bây giờ, chuyện Nhân đan tuyệt đối không thể xảy ra ngoài ý muốn nữa!

Mà hiện tại, người duy nhất còn uy hiếp đến hắn, chính là phong chủ Dược phong mới nhậm chức của Hợp Hoan tông, Thẩm An Tại!

"Tiểu tử, tiếp tục luyện đan hay cứu người, ngươi tự chọn đi."

Ma Đan tiên quân cười như không cười: "Đừng trách bản tiên quân không nhắc nhở, nếu để Độc lão quái biết được con gái hắn chết trong tay ngươi, tông chủ của ngươi cũng không bảo vệ được ngươi, dù sao thì ba vị Bất Hủ của Cửu Minh cương, từ trước đến nay vẫn luôn đồng khí liên chi."

Nói xong, hắn lười nhìn về phía bên kia, chuyên tâm luyện đan.

Những người chết ở đây vừa rồi, đều hóa thành khí huyết tràn vào lò luyện đan, giúp dị tượng lớn mạnh hơn.

Bách Mị tiên quân cũng hiểu rõ sự nghiêm trọng của sự việc, Dược tông muốn tính kế Ma Đan môn, còn Ma Đan tiên quân rõ ràng lúc này là đang ném cái cục diện rối rắm này cho Hợp Hoan tông.

Nàng nghiêm túc nói: "Cứu người!"

Nhưng Thẩm An Tại lại từ từ lắc đầu, tùy tiện đặt "thi thể" của Tiêu Cảnh Tuyết sang một bên, rồi tiếp tục luyện đan.

“Cho dù có sử dụng thần hỏa, thần hồn của nàng cũng sắp tiêu tan, cộng thêm xung đột công pháp trong cơ thể, mười phần tám chín là không cứu được.”

“Thẩm mỗ thấy, vì có người không muốn Hợp Hoan tông của ta được yên ổn, vậy thì Thẩm mỗ cũng không thể để người đó được yên ổn.”

“Ít nhất là…”

Thẩm An Tại ánh mắt sắc bén, lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Con đường thành đế của ngươi, Thẩm mỗ đã chặt đứt rồi!”

Hắn đấm một quyền.

Thân thể của Diệu Thủ thượng nhân nổ tung.

Một viên huyết đan đỏ tươi như đầu người, xoay tròn, tỏa ra khí hung sát ngập trời.

“Bí thuật Thần Nông dược quyền, Đoạt Thiên Chiếm Địa!”

Ánh mắt hắn sáng quắc, giữa tiếng quát khẽ, trời đất rung chuyển.

Khí huyết vô tận, điên cuồng tràn về phía ống tay áo phồng lên của hắn.

Ngay cả dòng nước máu vô tận này cũng hóa thành những con rồng dài, ngược dòng mà lên.

“Đây là bí pháp Dược đạo gì!”

Đồng tử Ma Đan tiên quân co lại, kinh hãi mở miệng.

Không chỉ có biển máu, mà ngay cả ý chí trời đất ở đây, dường như cũng bị hấp dẫn, điên cuồng tụ về phía bên kia!

…

Chương 749: Người vẫn chưa chết

Quan trọng hơn là, vừa rồi Thẩm An Tại đánh nát Diệu Thủ thượng nhân, Ma Đan tiên quân mơ hồ như nhìn thấy bóng dáng một luyện khí sư đang vung búa sắt.

Mà giờ đây, khí huyết ngập trời, sức mạnh trời đất đều tụ lại một chỗ, điên cuồng hướng về viên đan tròn như đầu người trong tay Thẩm An Tại mà ngưng tụ lại.

Trong tình cảnh như vậy, thậm chí ngay cả đan dược của Kiếm Cốt tiên quân cũng bị ảnh hưởng.

Có thể thấy được cách Thẩm An Tại hấp thụ khí huyết khủng bố đến mức nào.

"U…"

Tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không dứt, trên cánh cổng lớn, từng cái đầu người kêu gào thảm thiết, liên tục có ánh sáng trắng pha máu trôi ra, tràn vào viên đan trong tay Thẩm An Tại.

"Khí huyết của ta, không!"

Sắc mặt Ma Đan tiên quân cực kỳ khó coi, gầm lên một tiếng, lúc này cũng không màng đến việc đại hội Nhân Đan này do hắn tổ chức, vung một chưởng về phía Thẩm An Tại.

Ánh sáng màu máu hóa thành từng mũi tên bay, xé rách hư không.

Trong khoảnh khắc này, Thẩm An Tại như đứng trên đống lửa, sống chết chỉ trong gang tấc.

Sức mạnh của cảnh giới Bất Hủ, không phải hắn hiện tại có thể chống lại được.

Nhưng Bách Mị tiên quân vẫn luôn đứng bên cạnh hắn, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ánh mắt hơi ngưng lại.

Vung tay áo, vô số cánh hoa đào bay múa, hóa thành lá chắn ngăn cản.

Ngay cả Kiếm Cốt tiên quân, ánh mắt cũng lóe lên, bước ra một bước, vô số kiếm xương trắng phá hư không mà ra, vây quanh Ma Đan tiên quân.

"Ma Đan, đại hội này do ngươi triệu tập, ngươi đã muốn mượn máu thịt người khác giúp ngươi luyện chế Nhân đan thì phải chuẩn bị tinh thần bị người khác cướp đoạt khí huyết!"

"Hành sự như vậy, bản sơn chủ sẽ không đứng nhìn!"

Lời nói sắc bén vang lên, sắc mặt của Ma Đan tiên quân tái xanh, nắm chặt tay nhưng cũng không thể làm gì thêm.

"Đúng vậy, lão phu tuy không phải người tốt lành gì nhưng cũng không muốn thấy ngươi ức hiếp kẻ yếu." âm Khôi Lão Quái cũng cười lạnh, hùa theo, khiến sắc mặt Ma Đan tiên quân càng khó coi hơn.

Xét về thực lực, tuy hắn mạnh hơn bất kỳ ai trong ba người này nhưng nếu ba người hợp lại, hắn cũng không chắc chắn.

Đáng tiếc là, ngày thường mọi người đều đấu đá lẫn nhau nhưng trong chuyện này lại đoàn kết một cách kỳ lạ.

Chỉ vì một khi để hắn luyện chế thành công Nhân đan, luyện hóa Thiên Đạo bi tiến vào cảnh giới Bất Hủ Đế cảnh, bọn họ đều biết bản thân sẽ không được yên ổn.

Cho nên đương nhiên sẽ không dễ dàng để hắn thành công.

Ma Đan tiên quân liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết đã mất hết hơi thở sau lưng Thẩm An Tại, cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng vẫn chọn dừng tay.

Nữ tử đó chết trong tay người của Hợp Hoan tông, đến lúc đó Độc lão quái chắc chắn sẽ đi tìm Hợp Hoan tông gây phiền phức.

Đến lúc đó, hắn thừa cơ đục nước béo cò, ai dám hấp thụ luyện hóa Nhân đan, hắn sẽ cướp về luyện lại.

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa.

Còn Thẩm An Tại, tóc dài bay múa.

Sức mạnh cường đại không ngừng va chạm với thân thể hắn, khiến hắn chảy máu mũi và miệng.

Mặc dù hắn có thể luyện chế ra viên đan này nhưng khí huyết của biển máu vô tận ở đây là do Ma Đan môn tích lũy nhiều năm, sức mạnh phản phệ cực kỳ mạnh mẽ, nếu là võ giả Cực cảnh bình thường, e rằng đã sớm chết rồi.

Tất cả là nhờ thân thể cường tráng của hắn mới có thể chống đỡ được.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thoáng chốc đã nửa ngày.

Biển máu ở đây đã trở nên loãng hơn rất nhiều.

Cùng với số lượng đầu người trên cánh cổng lớn ngày càng ít đi, sắc mặt Ma Đan tiên quân cũng càng khó coi, đau như cắt.

Khi lại một canh giờ trôi qua, Thẩm An Tại mới hít sâu một hơi, tung một quyền, Phượng Hoàng thần hỏa phun trào, thiêu đốt sạch sẽ khí huyết ngập trời.

Một viên đan dược màu máu tròn trịa không tì vết, to bằng nắm tay, xoay tròn bay vào lòng bàn tay hắn.

Nhân đan đã thành!

Ma Đan tiên quân hít sâu một hơi, nắm chặt tay.

Lần này, hắn đã hút sạch khí huyết mà hắn tích lũy trong hàng nghìn năm, số còn lại ít đến đáng thương.

Thẩm An Tại nhìn khí huyết còn lại trên cánh cổng lớn, trong mắt thoáng chút tiếc nuối.

Không phải là năng lực của hắn đã đạt đến cực hạn, mà là thời hạn của Vũ Hậu Phù Du sắp hết rồi.

Thần Nông dược quyển, Vũ Hậu Phù Du, có thể giúp người ta ẩn giấu mọi hơi thở, tiến vào trạng thái giả chết hoàn hảo.

Chỉ còn nửa ngày nữa là Cảnh Tuyết không thể ẩn núp được nữa.

"Tông chủ, đan đã thành."

Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên mặt, trực tiếp ném Nhân đan trong tay cho Bách Mị tiên quân.

Nàng nhướng mày, đáy mắt lóe lên một tia khác thường.

Còn khi nhìn viên đan dược chỉ to bằng hai ngón tay trong tay Ma Đan tiên quân, khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, chắp tay.

"Xem ra trong đại hội Nhân Đan này, hẳn là sẽ không có ai luyện chế ra viên đan dược nào vượt qua Thẩm mỗ, mong tông chủ nhớ kỹ chuyện đã hứa trước đó."

"Yên tâm, chuyện bản tông chủ đã hứa sẽ không nuốt lời."

Bách Mị tiên quân lật tay thu viên đan dược vào tay, trả lời.

Còn Ma Đan tiên quân nhìn nàng thu viên đan dược, hơi nhíu mày.

“Thật đáng tiếc, xem ra Ma đan huynh muốn tiến vào cảnh giới Bất Hủ Đế cảnh, còn phải chuẩn bị thêm vài nghìn năm nữa.”

âm Khôi Lão Quái thích hóng chuyện, cười ha ha rồi thu mình vào trong vò.

“Được rồi, chuyện ở đây đã xong, lão phu không ở lại nữa, có duyên sẽ gặp lại!”

Hắn chui tọt vào trong vò, sau đó thanh niên chết lặng ôm vò quay người hóa thành luồng sáng chui vào hư không biến mất.

Lúc rời đi, đôi mắt của thanh niên chết lặng còn cố ý liếc nhìn Thẩm An Tại.

Kiếm Cốt tiên quân lên tiếng: “Bách Mị cô nương, vẫn là câu nói đó, nếu cần bản sơn chủ ra làm chứng trước mặt Độc lão quái, hãy cân nhắc đến điều kiện đó.”

Hắn cười tà mị, một kiếm chém vỡ hư không, chui vào trong.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Bách Mị tiên quân lười để ý đến hắn, sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vung tay áo, mưa hoa bay lất phất, dẫn theo Thẩm An Tại định rời đi.

“Khoan đã!”

Ma Đan tiên quân đột nhiên quát lạnh, ngăn cản bọn họ.

“Đan dược đã luyện xong, Ma Đan tiên quân còn chuyện gì nữa?”

Bách Mị tiên quân quay đầu lại.

“Mang xác của nàng đi, người chết trong tay các ngươi.”

“Người chết trong tay Ma Đan môn, Độc lão quái muốn thì tìm…”

“Bản tiên quân không quan tâm, hoặc là mang xác đi, hoặc là, bản tiên quân sẽ hủy thi diệt tích.”

Lần này, Ma Đan tiên quân có thể nói là mất cả chì lẫn chài, giọng điệu âm u đến cực điểm.

Cho đến tận bây giờ, bảy ma tướng đuổi theo vẫn chưa quay về, không biết đã đuổi đến đâu rồi.

“Ngươi…”

Thấy hắn đã quyết định đổ nước bẩn lên người Hợp Hoan tông, sắc mặt Bách Mị khó coi, định phản bác.

“Tông chủ, mang về đi.”

Lúc này, Thẩm An Tại đột nhiên lên tiếng, hắn giơ tay tạo ra gió nhẹ, đưa nữ tử toàn thân đầy vết độc đến, ôm vào lòng.

“Hừ, đi!”

Thấy vậy, Bách Mị cũng không nói nhiều nữa, dẫn theo Thẩm An Tại biến mất tại chỗ, cùng với hai vị trưởng lão Dược phong Vân Liệt, Sấu Lão không xa đó, cùng nhau chui vào hư không.

Trong biển sao, sắc mặt Bách Mị tiên quân ngưng trọng.

“Vừa rồi ngươi vẫn quá hấp tấp, Độc lão quái khó đối phó hơn Ma Đan tiên quân nhiều, hắn chính là một tên điên.”

“Thì sao nào, người lại không chết, hắn không đến nỗi phát điên ở Hợp Hoan tông chứ?”

Thẩm An Tại ôm Tiêu Cảnh Tuyết, nhàn nhạt mở miệng.

“Hắn phát điên thì không ai ngăn được… Cái gì?”

Bách Mị tiên quân phản ứng lại, quay đầu nhìn hắn, đôi mày thanh tú nhíu lại, dường như nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Đứng dậy đi, ngươi có thể lừa được bọn họ nhưng không lừa được… Thẩm mỗ.”

Thẩm An Tại nhìn nữ tử lạnh lẽo trong lòng, thản nhiên nói.

…

Chương 750: Ta cũng từng có một đệ tử

Lời Thẩm An Tại vừa dứt, Bách Mị tiên quân vẫn chưa kịp phản ứng lại, nhìn hắn và nữ tử kia.

Thấy người sau vẫn không có phản ứng gì, nàng mới cau mày lên tiếng: "Nàng không còn hơi thở nữa rồi, ngươi không cần thử nữa."

Thẩm An Tại vẫn giữ vẻ mặt bình thường, khoanh tay đứng đó, thản nhiên lên tiếng.

"Thần Nông dược quyển, Vũ Hậu Phù Du, thuật pháp này tuy không tệ nhưng ngươi lĩnh ngộ vẫn chưa đủ thấu triệt, nếu Ma Đan tiên quân giỏi về độc thuật, ngươi đã sớm bị phát hiện rồi."

Bách Mị tiên quân cau mày, không hiểu hắn đang nói gì, vừa định mở miệng thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của nữ tử.

"Ngươi là ai?"

Tiêu Cảnh Tuyết đột nhiên mở mắt, nhẹ nhàng thoát khỏi đôi tay của Thẩm An Tại, lơ lửng trên biển sao, vẻ mặt cảnh giác.

Cảnh tượng này khiến Bách Mị tiên quân kinh ngạc, nàng há hốc mồm, thậm chí quên cả nói chuyện.

Không… không chết sao!?

Lúc đầu nàng còn tưởng Thẩm An Tại chỉ mở miệng muốn lừa người này, không ngờ… lại là thật!

Thiếu nữ nghi là con gái của Độc lão quái này căn bản không chết!

Đối mặt với câu hỏi đầy cảnh giác của Tiêu Cảnh Tuyết, vẻ mặt Thẩm An Tại vẫn bình tĩnh.

"Ta đã nói rồi, ta là phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, Thẩm An Tại."

"Thẩm An Tại…"

Tiêu Cảnh Tuyết hơi nhíu mày, nàng luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc nhưng tại sao lại quen thuộc thì lại không nhớ ra được.

"Thuật pháp Thần Nông dược quyển, người ngoài không thể biết được, ngươi lại biết từ đâu?"

Nàng chất vấn, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, sắc mặt tối sầm lại.

"Ngươi từng ở Linh môn, chẳng lẽ ngươi đã ra tay với đại sư huynh…"

Thấy vẻ mặt căng thẳng của nàng, Thẩm An Tại cười nhạt lắc đầu.

"Yên tâm đi, tên ngốc đó vẫn sống tốt, cũng không có ai dùng thuật sưu hồn đối với hắn, chuyện Thần Nông dược quyển, là do chính hắn nói cho ta biết."

Nghe vậy, Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ vì sư huynh không sao, mà quan trọng hơn, người trước mắt này nghe có vẻ như bạn chứ không phải thù.

"Tiền bối vừa nói nếu Ma Đan tiên quân giỏi về độc thuật, sẽ phát hiện ra vãn bối giả chết, xin hỏi là vì sao?"

Nàng hơi cúi người, giọng điệu cũng cung kính hơn nhiều.

“Độc của ngươi là dùng thân và hồn nuôi dưỡng, nếu ngươi thực sự chết, toàn bộ công lực về độc cũng sẽ hoàn toàn khuếch tán, không thể phong bế trong cơ thể, ngươi muốn hắn biết ngươi tu luyện cả dược và độc, công pháp xung đột mà chết, ngược lại lại bỏ qua điểm này.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại nghiêm túc hơn vài phần, thậm chí khiến Tiêu Cảnh Tuyết nghe được ý tứ giáo huấn quen thuộc đã lâu không gặp.

“Có đôi khi quá cố ý, ngược lại sẽ thành vụng về, lần này nếu không phải hắn không giỏi về độc công thì tất cả tính toán trước đó của ngươi đều sẽ đổ sông đổ biển.”

“Sư phụ của ngươi không dạy ngươi, dục tốc bất đạt, làm việc phải cẩn thận sao?”

“Vãn bối…”

Tiêu Cảnh Tuyết hơi cúi mày, không biết phản bác như thế nào.

Không, phải nói là nàng căn bản không nảy sinh bất kỳ ý định phản bác nào.

Cảm giác này, đã nhiều năm không có rồi.

Những năm này ở Dược tông, không phải là không có tiền bối nào tạo nghệ Dược đạo cao hơn nàng nhưng chưa từng có ai cho nàng cảm giác như vậy.

Giống như…

Giống như đã trở về Thanh Vân phong vậy.

“Thứ này, là sư huynh của ngươi nhờ Thẩm mỗ dạy cho ngươi.”

Thẩm An Tại đưa ra một miếng ngọc giản và một lệnh bài màu đen, sau đó nói: “Ngươi muốn dựa vào Thiên Tà thiền để

nâng cao độc công của mình nhưng đó chỉ là tạm thời, ngươi cần tìm ra đạo của mình, chứ không phải dựa vào việc nuốt chửng và luyện hóa những loại độc được gọi là mạnh hơn này để đột phá giới hạn."

"Sư huynh của ta đưa cho ta sao?"

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc, nhận lấy ngọc giản, thần hồn thăm dò vào bên trong, sau đó đồng tử hơi co lại.

Đây là…

Phần tu luyện tiếp theo của Vạn Độc tâm kinh!

Sư huynh lấy thứ này ở đâu ra vậy!?

Nếu nói là Mộ Dung Thiên tự viết ra thì nàng một vạn lần cũng không tin.

Sư huynh của nàng ngoại trừ thiên phú tu luyện ngoài kiếm đạo thì quả thực là kém đến mức không thể tả, học một bộ Huyền Môn Thập Tam châm mà đã mất nhiều năm như vậy, huống chi là viết ra thứ này.

"Được rồi, cầm lấy rồi thì mau đi đi, nơi này không thích hợp cho ngươi ở lại."

Thẩm An Tại phất tay, thản nhiên nói.

Còn Bách Mị tiên quân vừa mới buông lỏng trái tim thì trong nháy mắt lại treo lên cao.

"Không được, nếu nàng đi rồi, đến lúc đó Độc lão quái đến Hợp Hoan tông đòi người thì sẽ không ổn!"

Nàng nghiêm túc từ chối, nữ tử này không chết thì bên phía Độc lão quái tự nhiên cũng sẽ không gây chuyện.

"Tông chủ yên tâm, Thẩm mỗ tự có cách."

"Tiền bối muốn thả vãn bối đi?"

Tiêu Cảnh Tuyết cũng ngẩn ra, không ngờ trung niên áo trắng trước mắt lại đưa ra quyết định này.

"Sao, không đi mà muốn đến Hợp Hoan tông ăn chực à?"

Thẩm An Tại liếc nàng một cái.

"Không không không… Vãn bối chỉ là nghi ngờ… Tại sao tiền bối lại đối xử tốt với vãn bối như vậy?"

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ cắn môi đỏ, sau khi do dự vẫn nói ra lời mình muốn hỏi, đồng thời chăm chú nhìn người trước mắt.

Thẩm An Tại nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười ôn hòa, khiến Vân Liệt, Bách Mị tiên quân và ba người bên cạnh đều ngẩn ra.

Ở chung cũng được một thời gian rồi, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy tên này còn có một mặt ôn nhu như vậy.

"Bởi vì…"

Thẩm An Tại khẽ mở miệng, dời mắt nhìn về phía bầu trời đầy sao xa xăm.

"Ta cũng từng có một đệ tử, rất giống ngươi."

Tiêu Cảnh Tuyết cau mày: "Vậy đệ tử của tiền bối…"

"Nàng đã sớm không còn nhớ ta nữa, không nhớ cũng tốt, tránh cho nàng phải rơi vào cảnh sinh tử."

Lúc này, Tiêu Cảnh Tuyết mới hiểu được tại sao người trước mắt lại như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có sáu chữ.

Yêu ai yêu cả đường đi.

"Đệ tử của tiền bối thật đáng ngưỡng mộ, có thể có một vị sư phụ tốt như vậy."

Vẻ cảnh giác trên mặt nàng đã biến mất không ít, nhẹ giọng nói.

"Ồ?"

Thẩm An Tại đột nhiên cười, trêu chọc nhìn nàng: "Vậy so với sư phụ của ngươi thì sao?"

Một câu nói khiến Tiêu Cảnh Tuyết ngẩn ra vài giây.

Nhưng nàng nhanh chóng phản ứng lại, hơi cúi người.

"Là sư phụ, tiền bối không kém bất kỳ ai, nhưng trong lòng vãn bối, tự nhiên là gia sư đứng đầu, không ai có thể thay thế."

Lời nói không chê vào đâu được, vừa không đắc tội người khác, vừa không trái với lương tâm.

Nếu đổi lại là tên nhóc Mộ Dung Thiên kia, e rằng sẽ thốt ra một câu "Đương nhiên là sư phụ của ta tốt hơn rồi".

Thẩm An Tại mỉm cười, gật đầu không nói thêm gì nữa, phất tay ra hiệu nàng có thể đi.

"Vậy vãn bối xin cáo từ."

Nói xong, nàng không dám nán lại, quay người rời đi.

Vân Liệt và Sấu Lão muốn mở miệng ngăn cản nhưng bị Bách Mị tiên quân dùng ánh mắt ngăn lại.

Tiễn Tiêu Cảnh Tuyết đi xa, vẻ ôn hòa trên mặt Thẩm An Tại dần tan biến, lại khôi phục sự lạnh nhạt như trước, lạnh lùng liếc nhìn Vân Liệt và Sấu Lão.

"Nếu người ngoài biết chuyện này, Thẩm mỗ sẽ dùng hai ngươi luyện đan."

Lời nói mang theo sát ý lạnh lẽo vang lên, Vân Liệt và Sấu Lão đều rùng mình, vội vàng gật đầu.

“Biết rồi biết rồi, phong chủ cứ yên tâm, chúng ta tuyệt đối không tiết lộ nửa lời ra ngoài.”

Trong lúc đáp lời, hai người cũng thắc mắc trong lòng.

Vừa rồi còn tươi cười, Tiêu Cảnh Tuyết vừa đi, lập tức trở mặt thành như vậy.

Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu không có tông chủ của mình ở đây, e rằng đối phương căn bản sẽ không nói nhảm, trực tiếp giết chết hai người bọn họ.

Xa xa, Tiêu Cảnh Tuyết vừa bay vừa thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt lấp lánh, nội tâm có chút rối loạn.

Phong chủ Dược phong Thẩm An Tại…

Một người ma đạo hung tàn tàn bạo như vậy, không biết tại sao khi nói chuyện với mình, vẻ ôn hòa đó lại khiến nàng có cảm giác như sư phụ của mình.

Thật kỳ lạ…

Chương 751: Ngươi có phải không được không?

“Ta hy vọng ngươi cho ta một lời giải thích.”

Đợi đến khi Tiêu Cảnh Tuyết đi xa, Bách Mị tiên quân mới trầm giọng lên tiếng, nhìn về phía Thẩm An Tại.

Hắn hơi khom người: “Tông chủ yên tâm, nếu Độc lão quái đến, hắn chỉ tìm con gái hắn, nếu như vậy, Thẩm mỗ tự nhiên có cách khiến hắn ngồi xuống nói chuyện tử tế.”

“Cách gì?” Bách Mị tiên quân truy hỏi.

Thẩm An Tại cười bí ẩn, lắc đầu: “Đến lúc đó tông chủ tự nhiên sẽ biết.”

Thấy hắn tự tin như vậy, Bách Mị tiên quân tuy có nhiều nghi ngờ nhưng cũng không nói nhiều.

May mắn là Tiêu Cảnh Tuyết chưa chết, đến lúc đó nếu thật sự có chuyện, tìm người về là được.

“Lần này làm không tệ, không ngờ tạo nghệ Dược đạo của ngươi lại cao đến vậy, coi như thay Hợp Hoan tông ta trút giận.”

Sắc mặt Bách Mị tiên quân bình tĩnh trở lại, dẫn theo ba người xuyên thoa trong biển sao, hướng về địa giới Hợp Hoan tông mà đi.

“Chết nhiều người như vậy, đến lúc đó Bắc Thần gia tộc và Viêm Ma tộc muốn tìm phiền phức, cũng không tìm được đến đầu chúng ta.”

Nói xong, nàng liếc nhìn Thẩm An Tại, sắc mặt có chút khó hiểu.

“Luyện đan, luyện thể, phù pháp, thậm chí ngươi hình như còn giỏi độc thuật, ngươi học được nhiều thứ như vậy từ đâu?”

Vân Liệt và Sấu Lão cũng ngẩng đầu lên, đầy vẻ tò mò, đây cũng là thắc mắc của bọn họ.

Đối mặt với câu hỏi của nàng, Thẩm An Tại lại tỏ ra bình thản.

“Đọc nhiều sách, cái gì cũng sẽ biết.”

Câu nói này khiến ba người đều giật mình, trong lòng không nói nên lời.

Trong sách tuy có nhiều kiến thức nhưng muốn tinh thông một môn cũng phải mất không biết bao nhiêu năm, huống chi như hắn, môn nào cũng tinh thông.

Nếu thật sự đơn giản như vậy thì trên đời này, không biết có bao nhiêu người tinh thông trăm ngàn đại đạo?

Nói cho cùng… chỉ có hắn là quái vật mà thôi.

“Nữ tử vừa rồi, có quan hệ gì với ngươi?”

Bách Mị tiên quân đột nhiên nhớ ra, đôi mắt đẹp chớp chớp, hỏi.

“Không quen biết.” Thẩm An Tại lắc đầu.

“Ta không tin.” Bách Mị tiên quân cũng lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hắn.

“Là trực giác của nữ nhân, ánh mắt ngươi nhìn nàng tuy che giấu rất tốt nhưng bản tông chủ có thể nhìn ra, ngươi dường như rất cưng chiều nàng.”

Thẩm An Tại hơi sửng sốt: “Sao lại nói như vậy?”

“Bản tông chủ không tin nàng chỉ giống đồ đệ ngươi, ngươi mới đối xử với nàng tốt như vậy, trước đó âm Khôi Lão Quái muốn tách ra một luồng thần thức tiến vào trong cơ thể nàng, cũng là ngươi đột nhiên ra tay hấp thụ khí huyết ngăn cản, ngươi sợ hắn phát hiện tình hình trong cơ thể nữ tử kia, đúng không?”

Bách Mị tiên quân nheo mắt, cẩn thận quan sát sắc mặt của đối phương.

Nhưng Thẩm An Tại cũng là người tinh ranh, giả vờ ngây thơ chớp mắt.

“Á, có chuyện này sao?”

Thấy hắn giả ngây giả dại, Bách Mị tiên quân thu hồi ánh mắt.

“Thẩm An Tại, bản tông chủ không quan tâm ngươi có quan hệ gì với nàng, tốt nhất ngươi đừng xen vào chuyện của nàng, Dược tông lấy nàng làm quân cờ cũng được, nàng thật sự là con gái Độc lão quái cũng được, tóm lại, đừng để Hợp Hoan tông rơi vào cảnh nguy hiểm.”

Nói xong, giọng điệu của nàng nghiêm túc hơn vài phần.

“Nếu không, bản tông chủ sẽ tự tay giết ngươi.”

“Rõ.” Thẩm An Tại gật đầu, nhìn nàng: “Trước đó tông chủ nói chỉ cần Thẩm mỗ đạt được vị trí thứ nhất, bất kể Thẩm mỗ đưa ra yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng, lời này vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Á, có chuyện này sao?”

Bách Mị tiên quân chớp chớp mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên lộ ra vẻ ngây thơ như vậy, khiến người ta có chút mơ hồ.

Thậm chí Vân Liệt và Sấu Lão cũng nhìn đến ngây người, bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy tông chủ làm ra vẻ

như vậy.

Thẩm An Tại thấy nàng lấy lời mình nói ra để đáp lại mình, không khỏi giật mình.

“Ha ha ha, được rồi, chuyện bản tông chủ đã hứa đương nhiên sẽ làm được.”

Bách Mị tiên quân cười nhẹ, sau đó lại nhấn mạnh một điểm: “Ngoại trừ song tu với ta.”

Nghe nàng còn nhớ, Thẩm An Tại thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, tông chủ yên tâm, Thẩm mỗ không hứng thú với tông chủ, chỉ muốn hỏi trong Hợp Hoan tông có nơi nào âm khí cực nặng không, Thẩm mỗ muốn bế quan tu luyện.”

Nói xong, đối phương lại chậm chạp không đáp lại, khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Còn Bách Mị tiên quân thì sắc mặt ngơ ngác, có chút thất thần.

Tên kia vừa nói gì?

Không hứng thú với mình sao?!

Nếu như lời này từ miệng người khác nói ra, có lẽ nàng sẽ không thèm để ý, cảm thấy đối phương có thể đang lấy lui để tiến, muốn buông rồi mới bắt lấy.

Nhưng từ miệng tên này nói ra, nàng lại cảm thấy trong lòng có chút không vui.

Bởi vì hắn có vẻ như thật sự không hứng thú với mình!

“Ngươi…”

Bách Mị tiên quân nhíu mày, nghi ngờ nhìn xuống thân dưới của Thẩm An Tại.

“Ta làm sao?”

“Ngươi không phải là không được chứ?”

“Hả?”

Thẩm An Tại trợn mắt, nghi ngờ mình có phải nghe nhầm không.

“Ngươi đang nói đến phương diện nào?”

Bách Mị tiên quân liếc hắn một cái, không trả lời nữa.

Còn Vân Liệt và Sấu Lão ở phía sau nhìn tông chủ, lại nhìn Thẩm An Tại, nhìn nhau, suy nghĩ miên man.

…

Một bên khác, trong một vùng biển sao hoang vắng, nơi đây có vô số mảnh vỡ thiên thạch, lúc này đang có từng trận tiếng ầm ầm vang lên.

“Quả nhiên Thất ma tướng danh bất hư truyền, vậy mà có thể bức bản tọa đến mức này.”

Lam Vũ lau đi vết máu trên khóe miệng, sắc mặt khó coi.

Bảy tên võ giả Cực cảnh mặc giáp trụ, ma khí ngập trời vây quanh nàng, hơi thở của mấy người liên kết chặt chẽ, mơ hồ trở thành một loại bí pháp đặc biệt gia trì cho nhau.

Tên ma tướng vạm vỡ đi đầu tiến lên, ánh mắt lạnh lùng.

“Gọi Thiên Tà thiền ra, nếu không hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết!”

“Hừ, Triệu Vô Song, ngươi tuy là cao thủ Cực cảnh hạng bảy chín vực nhưng thật sự cho rằng, bản tọa sợ Hóa Nguyên thủ của ngươi sao?”

Lam Vũ lại tỏ ra khinh thường.

“Không sợ Hóa Nguyên thủ, vậy thêm ta, hạng tám Cực cảnh, Long Giác tôn thì sao?”

Một tên ma tướng khác lên tiếng, toàn thân hắn đen nhánh, trên đầu còn đội một cặp sừng rồng khổng lồ, tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

"Ta tuy chỉ là hạng chín Cực cảnh nhưng cho dù là hạng năm Cực cảnh, cũng không dám chơi cứng tiếp chiêu Diệt Thiên đao của ta, ta khuyên ngươi tốt nhất nên nghĩ cho kỹ."

Một tên ma tướng khác vác theo một thanh đại đao chín vòng màu xanh đen tiến lên.

Lam Vũ ánh mắt ngưng trọng.

Ba người này, đều từng gây dựng được danh tiếng lẫy lừng ở Ma vực.

Có thể lọt vào danh sách mười hạng đầu Cực cảnh, thực lực của bọn họ đương nhiên không cần phải nói nhiều.

Cũng không biết Ma Đan tiên quân đã mua chuộc bọn họ bằng cách nào, để bọn họ trở thành một trong Thất ma tướng.

Cộng thêm bốn ma tướng khác, hôm nay mặc dù mình đã lấy được Thiên Tà thiền nhưng muốn thoát thân, e rằng không dễ dàng như trong tưởng tượng.

"Cũng không biết Cảnh Tuyết bên kia thế nào rồi."

Trong lòng nàng có chút lo lắng, liếc nhìn về phía xa.

Quả nhiên, vẫn không nên để nha đầu kia mạo hiểm như vậy, bây giờ không chỉ mình khó thoát thân, cũng không biết tình hình của nàng thế nào, có thoát thân được không.

Nếu như mọi chuyện đều theo kế hoạch của Cảnh Tuyết, nếu Cửu Minh cương và Ma Đan môn xảy ra chuyện, như vậy nàng chính là lập được đại công ở Dược tông.

Dựa vào công trạng này, nàng cũng có thể củng cố vị trí ứng cử viên của Dược tông một cách mạnh mẽ hơn, thuận lợi

tiến vào cuộc thử thách Đạo môn sau vài trăm năm nữa.

Nghĩ vậy, nàng lắc đầu.

Đến nước này rồi, hối hận cũng vô ích.

Chỉ có thể cầu nguyện đối phương có thể bình an trở về Dược tông.

…

Chương 752: Phong chủ đại nhân nói rất đúng

Đại điện Hợp Hoan tông.

"Từ nay về sau, Thẩm An Tại chính là Phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông ta, hai người các ngươi có ý kiến gì không?"

"Không dám."

"Tuyệt đối không có ý kiến!"

Sấu Lão đầu và Vân Liệt vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đùa chứ, không nói đến tạo nghệ Dược đạo của đối phương cao hơn hai người bọn họ rất nhiều, chỉ riêng thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám đắc tội thêm lần nữa.

"Nếu đã như vậy, vậy các ngươi lui xuống trước đi, bản tông chủ còn có chút chuyện, muốn nói riêng với Thẩm phong chủ."

Bách Mị tiên quân khẽ vẫy tay.

"Vâng."

Hai người lui xuống, trong đại điện chỉ còn lại Thẩm An Tại và Bách Mị tiên quân đang từ từ ngồi trên giường.

Không khí nhất thời có chút tĩnh lặng, không ai mở lời.

Thẩm An Tại nhìn nàng, nàng cũng nhìn Thẩm An Tại từ trên xuống dưới.

Lâu lắm sau, Thẩm An Tại thực sự không chịu nổi ánh mắt của nàng, mới chắp tay mở lời.

“Dám hỏi tông chủ còn có chuyện gì?”

“Không có gì, trả lại thứ này cho ngươi.”

Bách Mị tiên quân búng tay, trả lại Nhân đan.

“Đây…”

Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, đây chính là thứ tốt, khí huyết bên trong, chính là thứ mà Ma Đan tiên quân tích lũy nhiều năm, nếu đưa ra ngoài, đối với những người tu luyện ma công tà pháp, đó chính là bảo vật trời ban, ngay cả Bất Hủ cảnh cũng sẽ thèm thuồng.

Đối phương cứ thế trả lại cho mình như vậy sao?

“Đừng kinh ngạc, bản tông chủ tu luyện pháp thuật, thứ này vô dụng.”

“Ngươi thì khác, ngươi lấy thân chứng đạo, khí huyết bên trong đối với ngươi hẳn là có ích rất lớn, cất kỹ đi.”

Bách Mị tiên quân vuốt ve mái tóc dài, nhấc chân ngọc lên rồi nằm nghiêng trên giường.

“Nhưng thứ này…” Thẩm An Tại còn muốn nói gì đó nhưng đã bị nàng cắt ngang.

“Được rồi, ngươi hiện tại là Phong chủ Dược phong của ta, nếu ngươi có thể sớm ngày nâng cao thực lực, bước vào cảnh giới Bất Hủ thì đó cũng là trợ lực không nhỏ cho Hợp Hoan tông ta.”

“Viên đan dược này tuy quý giá nhưng là do ngươi luyện chế ra, đương nhiên phải đưa cho ngươi, sở dĩ bây giờ mới đưa cho ngươi, là vì nếu để người khác biết được viên đan dược

này ở trên người ngươi, e rằng sẽ gây ra phiền phức không đáng có."

Nghe vậy, Thẩm An Tại hơi nhướng mày, ấn tượng về nữ tử trước mặt có chút thay đổi.

Nàng có vẻ không giống với những người tu ma đạo khác chỉ biết đặt lợi ích lên hàng đầu.

Cho dù viên đan dược này vô dụng với tu vi của nàng, hoàn toàn có thể dùng để trao đổi lấy thứ hữu dụng với mình.

"Còn về chuyện ngươi trước đó nói muốn tìm một nơi có âm khí cực nặng để bế quan, vừa khéo, bên trong tông ta có một vùng Vong Ưu hải, nơi đó, không nói là âm khí nồng đậm nhất chín vực nhưng chỉ riêng ở Ma vực này, nó đứng thứ hai, không có nơi nào khác có thể đứng thứ nhất."

"Vong Ưu hải…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Nghĩ đến đó, chính là nơi mà Lý Tam trưởng lão từng nói, bắt được Cửu U Đăng xà.

"Nhưng bản tông chủ phải nhắc nhở ngươi, ngay cả ta cũng không dám đi sâu vào Vong Ưu hải vạn dặm."

Ánh mắt đẹp của Bách Mị tiên quân nghiêm túc hơn mấy phần, nhìn chằm chằm vào Thẩm An Tại, giọng điệu nặng nề.

"Tương truyền, Vong Ưu hải thông đến… Hồn hải."

"Hồn hải?"

Thẩm An Tại sửng sốt, nhíu chặt mày.

Hồn hải, lần trước hắn đã nghe nói đến.

Nơi đó là một vùng đất chết, tương truyền rằng sau khi chết, các võ giả chín vực đều có thể sinh ra một luồng chấp niệm, tàn hồn trong Hồn hải.

Nếu có thể thoát khỏi Hồn hải, sẽ có cơ hội sống lại một lần nữa dưới dạng hồn tu, thi tu.

Tất nhiên… điều đó không thể gọi là sống lại.

“Theo ta được biết, chưa có bất kỳ người nào có thể tự do ra vào Hồn hải, tin tức về Hồn hải cũng được truyền lại từ thời xa xưa, đó là một vùng đất chết, ngay cả cảnh giới Bất Hủ cũng là có đi không về.”

“Đó là ranh giới giữa sự sống và cái chết, nếu có người muốn xông vào, đến lúc đó pháp tắc sinh tử của chín vực sẽ hỗn loạn, WWACiALpủ rằng sẽ gây ra đại họa.”

“Tất nhiên, chưa có ai thành công, những người muốn làm như vậy đều đã trở thành người chết trước khi bước vào Hồn hải.”

Bách Mị tiên quân nói có ẩn ý, ánh mắt lóe lên: “Người chết bước vào Hồn hải sẽ không có ảnh hưởng gì nhưng cũng không bao giờ có thể ra ngoài.”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu: “Tông chủ nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn cảnh báo Thẩm mỗ đừng nên ôm tâm lý may mắn, muốn xông vào Hồn hải để dò xét.”

“Đúng vậy, dù sao ngươi cũng rất đặc biệt, ta rất thích ngươi nên không muốn ngươi chết một cách ngu ngốc như vậy.”

Bách Mị tiên quân hé đôi môi đỏ, đôi mắt quyến rũ nhìn chằm chằm vào Thẩm An Tại đang đứng trong điện, muốn xem phản ứng của hắn.

Nhưng, điều khiến nàng hơi nhíu mày là.

Biểu cảm của hắn căn bản không có chút thay đổi nào, vô cùng bình tĩnh chắp tay.

“Tông chủ yên tâm, Thẩm mỗ sẽ không tìm đường chết, đợi giải quyết xong chuyện của Độc lão quái, xin tông chủ thực hiện lời hứa, đưa ta đến Vong Ưu hải.”

Bách Mị tiên quân sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

“Được.”

“Thẩm mỗ cáo lui.”

Mãi đến khi đối phương đã biến mất, Bách Mị tiên quân mới hoàn hồn.

Nàng cố ý nói ra những lời như vậy, kết quả… có vẻ như đối phương căn bản không để tâm?

Nàng không khỏi đưa tay sờ lên khuôn mặt trắng trẻo mịn màng như ngọc của mình, hơi mím môi.

“Thế nào, là do hắn không được hay là do bản tông chủ không được?”

Liếc nhìn về hướng Dược phong, Bách Mị tiên quân hừ một tiếng, phất tay đóng cửa điện lại.

Còn bên ngoài điện, Thẩm An Tại như bay về phía Dược phong, trên đường đi tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh túa ra.

Nữ tử này, thật lợi hại!

Không trách được Kiếm Cốt tiên quân kia lại si mê nàng, nói chuyện như vậy dù là cố ý hay vô tình, đều có thể khiến lòng người rung động.

Còn nhớ lần gặp phải tình huống như vậy trước đây…

Vẫn là Ngọc Tâm Lan muốn cùng hắn trở về dược viên Thanh Vân phong…

“Hồng nhan họa thủy.”

Thẩm An Tại lắc đầu, trong đầu hiện lên bóng hình mặc áo xanh dịu dàng kia.

Ừm… Những người khác là họa thủy, nàng thì không.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy đỉnh Dược phong từ xa, không khỏi nhíu mày.

Nơi đó, Sấu Lão đầu và Vân Liệt đang mỗi người kéo một bên tay Hứa Thiên Diệp, vẻ mặt tươi cười.

Một người trên tay cầm ba bốn cục thịt đen xì, giống như là túi độc của một loại độc vật nào đó, một người thì bóp một con rết, định nhét vào miệng Hứa Thiên Diệp.

"Muốn chết!"

Sắc mặt Thẩm An Tại lạnh lùng, lập tức phủ tay lên.

"Hai vị trưởng lão có ý tốt, vãn bối xin nhận nhưng sư tôn chưa về, vãn bối thực sự không dám nhận lễ."

"Ừm?"

Bàn tay hạ xuống của Thẩm An Tại dừng lại, nhướng mày.

Nhận lễ?

"Ồ, phong chủ đại nhân đã về rồi!"

"Phong chủ, người cuối cùng cũng về rồi, túi độc này của ta được luyện chế từ chín loại vật cực độc, người mới bước vào Cực cảnh mà dính phải một chút thì trong chốc lát sẽ tan xương nát thịt."

"Còn con hắc ngô này của ta, được nuôi từ Tuyệt Tình sơn, sau khi nhận chủ thì muôn vàn chất độc không dám xâm phạm."

Vân Liệt và Sấu Lão đầu cùng lúc buông Hứa Thiên Diệp ra, vẻ mặt nịnh nọt đi đến trước mặt Thẩm An Tại.

“Các ngươi… định tặng những thứ này cho hắn sao?”

Thẩm An Tại nhướng mày, có chút không chắc chắn liếc nhìn Hứa Thiên Diệp.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Hai người vội vàng gật đầu, ngẩn ra một chút: “Nếu không thì phong chủ đại nhân nghĩ là gì?”

“Không có gì.”

Thẩm An Tại mặt không đổi sắc, thu tay lại đứng đó.

Hai người nhìn nhau, cảm thấy có chút không ổn.

“Thật kỳ lạ, gió lúc nãy sao lại lạnh như vậy, ngươi có cảm thấy không?”

Vân Liệt hỏi Sấu Lão đầu, người sau rất đồng tình: “Đúng vậy, ngươi không nói ta còn chưa phát hiện ra, gió lúc nãy thổi khiến lão già này không nhịn được mà run rẩy.”

“Phong chủ đại nhân không cảm thấy sao?”

“Khụ khụ.”

Thẩm An Tại ho một tiếng, bước qua hai người.

“Chú ý tiết chế, gió thổi một chút đã run rẩy, truyền ra ngoài đừng để người khác tưởng rằng trưởng lão Hợp Hoan tông của ta thận hư như vậy.”

“Phong chủ đại nhân nói rất đúng.”

Hai người phụ họa, cười nịnh nọt đi theo.

Chương 753: Thị phi nghe qua tai, chính tà tuỳ tâm định

“Gần đây tu luyện thế nào?”

Thẩm An Tại đánh giá Hứa Thiên Diệp một lượt, thấy trên người hắn quả thực không có dấu hiệu trúng độc nào, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hai tên kia, quả thực không có ý đồ xấu.

“Mọi thứ đều tốt, sắp đột phá Thánh cảnh rồi.”

Hứa Thiên Diệp cung kính hành lễ.

Thẩm An Tại đột nhiên nhớ ra điều gì, nhướng mày hỏi: “Vừa nãy ngươi nói ai chưa về?”

Nghe hắn hỏi, trong lòng Hứa Thiên Diệp “lộp độp” một tiếng, vội vàng quỳ xuống.

“Tiền bối đừng trách, là… là hai vị trưởng lão tưởng rằng vãn bối là đệ tử của ngài, cho nên mới…”

Câu nói này khiến Vân Liệt và Sấu Lão đầu sửng sốt.

Chẳng lẽ không phải sao?

Tên này chẳng phải là đệ tử của phong chủ đại nhân sao?

Vậy thì sao lại…

Nhìn vẻ hoảng sợ của hắn, Thẩm An Tại cau mày, quay đầu nhìn Vân Liệt và Sấu Lão đầu.

“Được rồi, nơi này không phải Linh môn, không cần phải cẩn thận từng li từng tí nữa, muốn gọi gì thì tùy ngươi.”

Nếu không tự nhận là đồ đệ của mình, nếu mình không còn nữa, để hai người này ở lại đây, e rằng sẽ có không ít người thèm muốn.

Dù sao thì đây cũng là địa phận của ma đạo.

Nghe vậy, Hứa Thiên Diệp trước là sửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ mừng rỡ.

“Đa tạ sư tôn!”

Thực ra trong lòng hắn, vị tiền bối họ Thẩm này từ lâu đã không khác gì ân sư.

Chỉ là… tính cách của đối phương lạnh lùng khó đoán, nếu tùy tiện xưng hô khiến hắn không vui, không khéo sẽ mất mạng.

Mà bây giờ đối phương đã đồng ý nhận mình làm đệ tử, cũng khiến trái tim treo lơ lửng bấy lâu nay của hắn cuối cùng cũng có cảm giác chân thật.

Tiền bối là tiền bối, không có danh phận, còn bây giờ đã là sư đồ, hắn cảm thấy mình thực sự như có một chỗ dựa vững chắc.

“Thì ra là vậy…”

Vân Liệt và Sấu Lão đầu bừng tỉnh, chỉ cho rằng năm đó ở Linh môn, hai người không thể công khai xưng hô sư đồ trước mặt mọi người.

“Được rồi, đồ vật để lại, các ngươi có thể lui xuống.”

Thẩm An Tại phất tay áo.

“Ờ… cái đó…”

Vân Liệt và Sấu Lão đầu nhìn nhau, có chút ngượng ngùng cười gượng.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Phong chủ đại nhân Dược đạo cao siêu, hai chúng ta gần đây nghiên cứu một đan phương nhưng không giải quyết được, nếu có thể thì…”

Nghe đến đây, Thẩm An Tại lập tức hiểu được ý đồ của bọn họ.

“Được rồi, chuyện này ta ghi nhớ, có thời gian sẽ nói sau, bây giờ lui xuống trước đi.”

“Đa tạ phong chủ đại nhân, đa tạ phong chủ đại nhân!”

Hai người mừng rỡ khôn xiết, cáo lui rời đi.

Lúc này, bên ngoài vườn trúc chỉ còn lại Thẩm An Tại và Hứa Thiên Diệp.

“Sư tôn, gần đây vất vả rồi, nghe nói ngài trở về, đã chuẩn bị sẵn trà nước, quần áo để thay và bữa tối.”

Hứa Thiên Diệp cung kính nói.

“Trước tiên đứng dậy đi, chuyện sư đồ, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, giọng điệu lạnh nhạt nghiêm túc: “Ngươi cũng đã thấy rồi, ta là người ma đạo, giết người không chớp mắt, bái ta làm sư, e rằng sẽ trái với chính đạo thiên hạ, tương lai sẽ bị mọi người truy sát.”

“Nếu ngươi không phải từ trong lòng mà bái sư, sau khi ta chữa khỏi cho muội muội ngươi, ta sẽ đưa các ngươi đến nơi an toàn.”

Nghe đến đây, sắc mặt Hứa Thiên Diệp có chút hoảng loạn, cúi đầu lạy.

“Đệ tử thành tâm bái sư, còn xin sư tôn thu nhận đệ tử!”

“Lý do.”

Thẩm An Tại hờ hững lên tiếng.

Ánh mắt Hứa Thiên Diệp có chút ảm đạm: “Ma đạo chính đạo, không có sự khác biệt, Linh môn dù là chính đạo đại tông nhưng ngấm ngầm giết người vô tội, làm những chuyện chỉ vì lợi ích cũng không ít, phụ thân ta chết trong tay những kẻ đạo mạo giả nhân giả nghĩa đó, có gì khác so với chết dưới tay người ma đạo?”

“Sư tôn tuy nói mình là người ma đạo nhưng Thiên Diệp có thể nhìn ra, sư tôn tuyệt đối không phải là kẻ xấu, nếu không thì Thiên Diệp… lại làm sao có thể sống đến bây giờ?”

Sắc mặt hắn dần dần trở nên kiên định, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thẩm An Tại.

“Thị phi nghe qua tai, chính tà tuỳ tâm định, sư tôn tuyệt đối không phải là tà, cũng tuyệt đối không phải là ác, cho dù ngày sau vạn người xa lánh, đệ tử cũng tuyệt đối không phản bội sư tôn, dù chết cũng không hối hận!”

Sắc mặt Thẩm An Tại khẽ biến, có chút mơ hồ, lẩm bẩm tám chữ này.

“Thị phi nghe qua tai, chính tà tuỳ tâm định…”

Thì ra là vậy…

Hắn đột nhiên cười, sau đó đưa tay ra, xoa đầu Hứa Thiên Diệp.

Hành động ôn hòa này khiến cho Hứa Thiên Diệp sửng sốt.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương có vẻ bình hòa như vậy, còn ánh mắt đó…

Hôm đó đối phương nhìn Mộ Dung sư huynh cũng từng lộ ra như vậy.

"Hy vọng tương lai ngươi cũng có thể kiên định với lời nói của mình, khi đối mặt với sự lựa chọn khó khăn, nghe theo tiếng gọi của trái tim, chính tà tuỳ tâm định."

Hứa Thiên Diệp sửng sốt, có chút không hiểu.

"Ý của sư tôn là?"

Thẩm An Tại đỡ hắn dậy, cúi người phủi bụi trên đầu gối hắn, vừa nhẹ giọng nói, giống như đang nói chuyện phiếm bình thường.

"Ví dụ như tương lai nếu có hai sư tôn, ngươi không thể không giết một trong hai người, ngươi sẽ chọn như thế nào?"

"Đệ tử…"

Hứa Thiên Diệp có chút khó xử, không ngờ vừa mới bái sư, đối phương đã đưa ra một câu hỏi khó như vậy.

"Không cần đưa ra đáp án, đến lúc đó, nghe theo tiếng gọi của trái tim, chính tà tuỳ tâm định."

Thẩm An Tại vỗ vai hắn, nở một nụ cười ôn hòa.

Giống như vẫn còn ở Thanh Vân phong năm xưa.

"Đệ tử tuân theo mệnh lệnh của sư tôn!"

Hứa Thiên Diệp kiên định gật đầu.

"Được rồi, về nghỉ ngơi đi, vi sư đi dạo một mình."

Thẩm An Tại để cho hắn tự về trước, còn mình thì đứng trên vách đá Dược phong, nhìn về phương xa.

Thời gian, nhân quả, dường như mọi thứ đều trở nên khác trước nhưng mọi thứ dường như lại giống hệt nhau.

Bánh xe lịch sử dường như đang từng bước tiến về phía trước theo đúng hướng đi vốn có, bất kể hắn làm gì cũng không thể tránh khỏi.

Cho dù nghĩ đến chuyện tránh xa chính đạo, trốn đến địa phận ma đạo, vậy mà cũng gặp được Cảnh Tuyết.

Vô hình trung, dường như có một bàn tay lớn đang điều khiển bánh xe, đảo điên rồi lại trở về đúng quỹ đạo.

Hắn không biết kết cục sẽ như thế nào, cũng không biết sau này Hứa Thiên Diệp vì sao lại sợ hãi mình như vậy, mình trong ký ức của hắn lại vì sao lại lạnh lùng như vậy.

Hắn chỉ biết, đến cuối cùng.

Bốn đệ tử này, đều còn sống.

Đã không thể thay đổi, vậy thì… đối mặt với nó.

Thẩm An Tại nhìn đôi tay của mình, hồi lâu không nói gì.

"Chẳng lẽ Thẩm mỗ thật sự có bản lĩnh lớn như vậy, đến cả bản thân mình cũng bày mưu tính kế, tự lừa chính mình?"

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên trời, ánh mắt lấp lánh.

Ba nghìn năm sau, Mộ Dung Thiên và những người khác đã trở thành Đại đế nhưng ngay cả với thực lực như vậy, hắn vẫn phải lo lắng cho tính mạng của họ, đến nỗi bây giờ phải bày mưu tính kế, khiến bản thân cũng rơi vào vòng luân hồi nhân quả, sống lại một lần nữa.

Như vậy có phải là nói… ba nghìn năm sau, người thực sự đe dọa đến tính mạng của Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác, không phải là những Đại đế đó.

Mà là… một tồn tại còn khủng khiếp hơn cả Đại đế?

Thậm chí… mục đích của đối phương căn bản không phải là Vạn Giới bi.

Bởi vì nếu chỉ là Vạn Giới bi thì sau khi hắn giao dịch với Lâm Thanh, hắn đã là một cá thể độc lập, cho dù giao ra Vạn Giới bi cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Mục đích của đối phương, chẳng lẽ chỉ là… muốn hắn chết?

Là ai đây?

Thẩm An Tại nhíu mày, cảm thấy có chút khó hiểu.

Hình như hắn… không đắc tội với ai như vậy, càng đừng nói đến việc đắc tội với một nhân vật lợi hại như vậy.

Ngoài trừ…

Sắc mặt hắn ngưng lại, ánh mắt sáng tối bất định.

Nói đến người mà hắn thực sự có lỗi thì chỉ có một người.

Kỳ thánh Tuân Thiện!

Nhưng đối phương… đã chết rồi và nếu còn sống, cũng không đến mức muốn giết sạch hắn, đồ đần và Cảnh Tuyết.

Vậy thì là ai?

…

Chương 754: Một trong ba con rối già, trẻ, tráng

“Chuyện không hiểu được thì đừng nghĩ nữa, rồi sẽ có ngày nước chảy đá mòn.”

Thẩm An Tại đứng bên vách núi, nhìn về phương xa, ánh mắt sâu thẳm.

Cũng không biết Cảnh Tuyết thế nào rồi, lúc ở Ma Đan môn, hắn đã đưa cho nàng Sinh Tử bài, đồng thời để lại tin nhắn, một khi nàng điều tra, sẽ hiểu được cách sử dụng Sinh Tử bài.

Mong nàng bình an vô sự…

…

Trong lúc Thẩm An Tại lo lắng, Tiêu Cảnh Tuyết đã đến nơi hẹn trước với Lam Vũ trưởng lão.

Nhưng theo mặt trời lặn núi, trăng sáng dần lên, vẫn không đợi được đối phương.

Điều này khiến sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi ngưng trọng.

Đối phương… sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nàng nhíu mày, do dự tại chỗ.

Liếc nhìn lệnh bài màu đen trong tay, nàng lộ vẻ do dự.

Mặc dù người đó nói rằng lệnh bài này là sư huynh của nàng đưa cho nàng, có thể bảo vệ tính mạng vào thời khắc quan trọng.

Nhưng nàng không biết thật giả, nếu cược sai, cái giá phải trả sẽ là mạng sống.

"Không được, không thể để trưởng lão vì chuyện của ta mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn!"

Cuối cùng, nàng nắm chặt lệnh bài, vẫn chọn xông ra ngoài.

Dựa vào hơi thở của luồng sức mạnh độc công mà nàng đã giao cho Lam Vũ trưởng lão, nàng mơ hồ có thể cảm ứng được phương hướng nhưng không biết chính xác là bao xa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nàng hóa thành cầu vồng, phi nhanh trên bầu trời đêm.

Mãi đến khi trăng sáng treo cao, nàng mới nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trên bầu trời và tiếng ù ù chói tai truyền đến từ xa.

Trận chiến của những cường giả Cực cảnh, thật là hùng tráng.

Trong phạm vi trăm dặm, núi sông đổi chỗ, sao trời biến mất.

Cho dù cách xa đến mấy, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng uy áp khiến người ta không nhịn được mà quỳ phục.

Dưới hơi thở mạnh mẽ, Tiêu Cảnh Tuyết thậm chí không thể tiến lại gần, chỉ có thể đứng ở xa, lo lắng quan sát.

Bên trong, Lam Vũ một mình chiến đấu với bảy người, mặc dù hiện tại không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng một mình khó chống đỡ, sắc mặt đã tái nhợt, rõ ràng là sắp không chống đỡ nổi nữa.

Còn bảy ma tướng, trong đó có một số người tu vi hơi yếu bị thương, có người toàn thân mọc đầy gai mây, đang bất đắc dĩ đè nén pháp tắc chi lực trong cơ thể, có người bị đứt cánh tay nhưng vẫn ra tay.

Nếu nói đến thế công mãnh liệt nhất thì phải kể đến Hóa Nguyên thủ, Long Giác tôn và Diệt Thiên đao.

Ba người bọn họ đều là những cao thủ được công nhận trong mười hạng đầu Cực cảnh, giờ đây liên thủ, thậm chí còn gần như áp đảo Lam Vũ.

Nếu không phải người sau là người của Dược tông, có rất nhiều đan dược, chỉ sợ đã sớm lành ít dữ nhiều.

"Đầu hàng đi, hôm nay ba chúng ta liên thủ, huống hồ ngươi còn phải phân ra một phần sức lực để chế ngự Thiên Tà thiền, không thể trốn thoát được."

Đôi tay của Hóa Nguyên thủ trông hoàn toàn khác với thân hình to lớn của hắn, ngược lại lại thon thả như tay phụ nữ, mềm mại vô lực, trắng trẻo trong suốt.

Bất cứ nơi nào đôi tay hắn đi qua, tất cả linh khí, pháp tắc, sức mạnh của tinh tú đều bị đánh tan.

"Hừ, ngươi đừng có coi thường ta quá."

Lam Vũ cuối cùng không nhịn được nữa, lấy ra một viên đan dược màu xanh nuốt vào.

Trong nháy mắt, trên người nàng bùng cháy ngọn lửa màu xanh băng, trên mặt nàng cũng có những đường vân lửa kỳ dị bò lên.

Hơi thở băng giá khủng khiếp trong nháy mắt bao trùm toàn bộ chiến trường.

Ngay cả Tiêu Cảnh Tuyết ở xa cũng hơi nheo mắt, rõ ràng nhìn thấy hư không dưới ngọn lửa màu xanh băng này bắt đầu đông cứng.

"Cửu Minh Hàn Hỏa đan…"

“Độc lão quái năm đó chính là suýt nữa bỏ mạng dưới ngọn lửa này của ngươi, không ngờ nhiều năm trôi qua, ngươi lại luyện chế được một viên!”

Sắc mặt Hóa Nguyên thủ hơi ngưng lại, nghiêm túc hẳn lên.

Viên đan này chính là đan dược Bất Hủ, hiếm có trên đời.

Trong chín vực, ngoài hai vị Dược đế ra, những người có thể luyện chế loại đan dược này không quá số đếm trên hai bàn tay.

“Ban đầu luyện chế viên đan dược này là để phòng ngừa Ma Đan tiên quân truy sát, giờ dùng trên người mấy người các ngươi, đúng là có chút lãng phí!”

Đôi mắt Lam Vũ màu xanh băng, hai tay giơ lên, vô số ngọn lửa màu xanh băng tụ lại, hóa thành một cái lò đỉnh khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Viên đan này có tác dụng phụ rất lớn, mặc dù có thể khiến nàng trong thời gian ngắn có được chiến lực của người mới bước vào cảnh giới Bất Hủ nhưng cũng phải mất một thời gian dài mới có thể khôi phục.

Phải nhanh chóng giải quyết trận chiến!

“Nhanh lui lại!”

Hóa Nguyên thủ hét lớn một tiếng, hiểu rõ sự khủng khiếp của ngọn lửa này.

Mấy người vội vàng rút lui nhưng vẫn có hai người vì bị thương không nhẹ trước đó mà không thể thoát khỏi khi cái lò đỉnh lửa khủng khiếp kia giáng xuống.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai người lộ vẻ kinh hãi, mặc dù áo giáp trên người bọn họ rất đáng giá nhưng dưới ngọn lửa khủng khiếp đó, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

"Muốn chạy, muộn rồi!"

Ánh mắt Lam Vũ lạnh lùng, tiếp tục thúc giục lò lửa, bao trùm về phía những người còn lại.

Hơi thở khủng khiếp khiến đồng tử của Hóa Nguyên thủ và những người khác co lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhưng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Một thân ảnh mặc áo xám, già nua đột nhiên xuất hiện trong hư không, một tay chống đỡ cái lò đỉnh khổng lồ.

Sắc mặt Lam Vũ ngưng trọng, chăm chú nhìn lão già đột nhiên xuất hiện.

Toàn thân đối phương tỏa ra tử khí, đôi mắt xám trắng không nhìn thấy bất kỳ sức sống nào.

Nhưng chỉ bằng một tay có thể chống lại Cửu Minh Hàn Hỏa, cũng đủ để thấy… thực lực của người tới là Bất Hủ!

"Ngươi là Lão Khôi trong ba con rối già, trẻ, tráng của âm Khôi Lão Quái!"

"Chính là ta."

Giọng nói của Lão Khôi khàn khàn, giống như phát ra từ trong khe xương, một quyền đánh ra, tử khí cuồn cuộn, đánh bay cái lò đỉnh.

Sắc mặt Lam Vũ ngưng trọng hẳn lên: "Chuyện của Ma Đan môn, ngươi cũng định nhúng tay vào sao?"

"Lão phu không hứng thú với Thiên Tà thiền kia, quan trọng là, lão phu rất hứng thú với nàng."

Theo ánh mắt của Lão Khôi nhìn lại, đồng tử Lam Vũ co lại.

“Cảnh Tuyết!”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng biến sắc mặt, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Nhưng, tốc độ của nàng có nhanh đến mấy thì làm sao nhanh bằng Lão Khôi.

Hư không rung chuyển, Lam Vũ và Lão Khôi đồng thời biến mất, sau đó dư âm ầm ầm.

Tiêu Cảnh Tuyết bị đánh bay ra ngoài, được Lam Vũ bảo vệ ở phía sau.

Còn người trước, cánh tay phải máu me đầm đìa, đứt lìa ngang vai nhưng lại không nhìn cánh tay đứt một cái nào, mà một tay khống chế lò đỉnh lửa, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm về phía trước.

“Chậc chậc, ban đầu chỉ muốn âm thầm xem có thể kiếm được mấy thân xác tốt để luyện chế khôi lỗi hay không, không ngờ lại gặp được một người chết đi sống lại.”

Lão Khôi nắm lấy cánh tay đứt, đánh giá từ trên xuống dưới rồi tiện tay bóp nát, ánh mắt chết chóc bỗng dưng lộ ra vẻ phấn khích.

Bên kia, Hóa Nguyên thủ và những người khác nhìn nhau, cũng nheo mắt lại.

Bọn họ không biết chuyện gì nhưng có vẻ như mọi chuyện không đơn giản như bọn họ tưởng.

“Tiểu nha đầu, rốt cuộc ngươi đã trốn thoát khỏi tay Bách Mị tiên quân như thế nào, hay là ngươi có quan hệ không bình thường với Thẩm An Tại kia, hắn đã thả ngươi đi?”

Lão Khôi nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Tuyết sau lưng Lam Vũ, liếm môi, lại nhìn Lam Vũ, giọng điệu sâu xa.

"Đại trưởng lão Dược tông này lại bảo vệ ngươi như vậy, hình như không phải muốn coi ngươi là quân cờ bỏ mặc, chẳng lẽ… Hợp Hoan tông và Dược tông các ngươi thông đồng với nhau, muốn cùng nhau đoạt Thiên Tà thiền và khí huyết tích tụ ngàn năm của Ma Đan tiên quân?"

"Ta tự hỏi Bách Mị tìm đâu ra một tên có tạo nghệ Dược đạo cao như vậy, hóa ra là có quan hệ với Dược tông, thú vị, thú vị, ha ha ha!"

Lão Khôi cười lớn, như thể đã phát hiện ra một bí mật động trời.

Chương 755: Uy thế của Bất Hủ!

Nghe những lời đó của hắn, Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ đều cau mày.

Tên này… có phải nghĩ hơi nhiều không?

Nhưng bây giờ không phải lúc giải thích những điều này, Lam Vũ nhỏ giọng nói.

“Nhanh đi.”

“Hôm nay hai người các ngươi đừng hòng đi!”

Tuy nhiên, Lão Khôi căn bản không cho bọn họ cơ hội, hắn há miệng phun ra một thanh kiếm nhỏ màu xanh đen, đuôi thanh kiếm nhỏ quấn vô số sợi tơ, hóa thành độn quang, đan xen thành thiên la địa võng, phủ xuống.

“Cửu Minh Hàn Hỏa, nổ!”

Lam Vũ giơ một tay lên, tất cả ngọn lửa đều tụ lại giữa lò đỉnh đó rồi bay lên.

Ngay sau đó…

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, thiên la địa võng bị nổ tung.

Nhưng Lão Khôi đột nhiên xuất hiện, nắm lấy thanh kiếm nhỏ màu xanh đen, đâm ra một kiếm.

Nguy cơ tử vong bao trùm, Lam Vũ muốn chống cự nhưng toàn thân lại vô cùng suy yếu.

Ngay lúc mấu chốt này, Tiêu Cảnh Tuyết bước ra, điểm vào mi tâm.

"Đả Thần tiên!"

Một sợi roi trông có vẻ kỳ lạ xuất hiện, được nàng nắm trong tay, đột nhiên quất ra.

Uy áp khủng khiếp khiến trời đất nơi đây rung chuyển dữ dội.

Hóa Nguyên thủ và những người khác đều cảm thấy thần hồn như bị lật tung, đau đớn dữ dội, đầu như muốn nổ tung.

Ngay cả Lão Khôi, dưới uy áp khủng khiếp này, ánh mắt cũng khựng lại, động tác trên tay dừng lại.

Rầm!

Roi quất ra, trúng ngay đỉnh đầu Lão Khôi, sau đó trực tiếp tan biến mất.

Trực tiếp đánh cho một cục thịt giống như khối u nhấp nháy không ngừng, như muốn tách ra.

Dưới tác dụng của Đả Thần tiên, Lão Khôi như con rối bị đứt dây, rơi xuống.

"Đi!"

Tiêu Cảnh Tuyết đỡ lấy Lam Vũ đang suy yếu, quay người bỏ chạy.

"Đứng lại!"

Hóa Nguyên thủ và những người khác thấy vậy, lập tức xông ra.

Đòn tấn công của Cực cảnh bao trùm bầu trời, không thể tránh né.

Một bàn tay lớn, một con giao long, một luồng đao quang.

Ba đòn tấn công đạt đến đỉnh cao, nghiền nát hư không tạo thành khe nứt, ầm ầm giáng xuống.

Với sức mạnh mạnh mẽ như vậy, chỉ dựa vào Tiêu Cảnh Tuyết hiện chỉ có Thánh cảnh, không thể nào chống đỡ được.

Nguy cơ tử vong nồng đậm bao trùm lấy Lam Vũ và Tiêu Cảnh Tuyết.

Nàng nghiến răng, trong tay xuất hiện một lệnh bài màu đen, một mặt còn khắc tên nàng.

Dùng sức, tiếng "Rắc" vang lên.

Lệnh bài vỡ tan.

Gió lớn nổi lên.

Ba đòn tấn công dừng lại giữa không trung.

Lam Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng để chết thì ngây người ra, Hóa Nguyên thủ và ba người kia cũng ngây người.

Ánh sáng lóe lên, một nam tử không rõ dung nhan đứng khoanh tay giữa hư không.

"Hắn là…"

Lam Vũ sửng sốt.

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Người đó… không phải sư huynh.

Nam tử hơi quay đầu lại, liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết, sau đó nhẹ giọng nói.

"Chớ hoảng."

Hai chữ đơn giản rơi xuống nhưng lại khiến trái tim Tiêu Cảnh Tuyết không hiểu sao lại run lên dữ dội.

Nàng hé đôi môi đỏ, có cảm giác muốn nói lại thôi.

Như thể có hai chữ vô thức muốn thốt ra nhưng lại không biết nên gọi là gì.

"Hừ, giả thần giả quỷ, giết hắn!"

Hóa Nguyên thủ và hai người kia mặc dù kinh ngạc vì đòn tấn công của mình lại bị nam tử bí ẩn đột nhiên xuất hiện chặn lại nhưng khi phản ứng lại, họ càng thúc đẩy thần thông hết sức.

Nhưng, mặc cho họ thúc đẩy thế nào, ba đòn tấn công đó vẫn không hề nhúc nhích.

"Đã nhìn thấy tin tức không nên nhìn, vậy thì mạng của các ngươi, hãy để lại đây đi."

Nam tử bí ẩn giọng điệu hờ hững, từ từ giơ tay lên, tụ gió thành kiếm.

Trời đất mất màu, chỉ có một luồng kiếm quang chói lọi bay lên, nối liền trời đất, muôn trượng hào quang dâng lên, như thể khai thiên.

Giữa tiếng bi thương của hư không, một kiếm như thể chém hư không thành hai nửa, trên đường vết kiếm đi là hư không sâu thẳm.

Sau một kiếm, Hóa Nguyên thủ, Long giác tôn, Diệt thiên đao, không còn dấu vết tồn tại trên đời này nữa.

Hóa thành tro bụi.

Tiêu Cảnh Tuyết ngây người nhìn luồng kiếm quang từ từ tan đi, lẩm bẩm nói.

"Nhất kiếm… khai thiên môn?"

Kiếm pháp này, nàng vô cùng quen thuộc.

Nhưng người đó có phải là sư huynh không?

Không phải.

Vậy thì là ai?

Trong đầu nàng hiện lên một bóng hình nhưng lại không thể nào liên tưởng đến nửa điểm khí chất của người trước mắt.

Lam Vũ cũng lộ vẻ kinh hãi, rơi vào trạng thái mất hồn.

Một kiếm…

Chỉ một kiếm đã giết chết ba cao thủ Cực cảnh đứng mười hạng đầu!

Thực lực của người này… ít nhất là Cực cảnh đứng đầu ba!

Ngay cả bản thân nàng, với tư cách là Bán bộ Bất Hủ, e rằng cũng khó có thể vượt qua nửa chiêu dưới tay ba người đó.

Ngoài nhau ra, họ có thể được coi là vô địch dưới Bất Hủ!

Ngay khi hai người đang kinh ngạc, nam tử bí ẩn đột nhiên quay đầu lại, vung tay áo.

Hoa văn âm Dương phù trong nháy mắt bao phủ trăm dặm, trực tiếp dịch chuyển hai người đi.

Xì!

Trong hư không, một thanh kiếm nhỏ màu xanh đen vừa vặn đâm xuyên qua hư không nơi hai người vừa ở, vô số sợi tơ quấn quanh, bóp nát hư không thành từng mảnh.

“Đi!”

Nam tử bí ẩn quát lớn, đồng thời truyền âm.

“Chạy về Hợp Hoan tông!”

Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ nhìn thấy Lão Khôi xuất hiện lần nữa trong hư không, sắc mặt đại biến, cũng không dám nán lại, quay người bỏ chạy.

Nhưng trước khi Tiêu Cảnh Tuyết rời đi, nàng lại quay đầu lại, nhìn bóng lưng nam tử đang một mình cầm kiếm, đứng

trước Lão Khôi, cảm xúc hỗn loạn.

Lý trí mách bảo nàng phải đi, nếu không bị âm Khôi Lão Quái bắt được, hậu quả sẽ khôn lường.

Nhưng trực giác lại bảo nàng đừng đi, không thể đi!

Tuy nhiên, cuối cùng Lam Vũ vẫn kéo nàng rời đi, biến mất xa xa trên bầu trời.

"Đế binh… Vừa rồi nha đầu đó lại sử dụng khí tức của Đế binh, ha ha, ha ha ha!"

Lão Khôi lúc này như hoàn toàn phát điên, cười điên cuồng.

"Cút ngay!"

Hắn quát lớn, căn bản không thèm dây dưa với người trước mặt, vô số oán khí lệ quỷ bay ra từ tay áo, che trời lấp đất.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, hai tay kết ấn, điên cuồng đốt cháy thần hồn và khí huyết của bản thân.

Hoa văn âm dương khổng lồ đó trong nháy mắt mở rộng ra ngàn dặm.

Hai người trong nháy mắt đổi chỗ, đồng thời, trên đỉnh đầu Lão Khôi, một thanh kiếm khổng lồ đen trắng giáng xuống từ trên trời, mang theo sát ý mạnh mẽ.

"Tiểu xảo trò mèo."

Mặc dù đối với Cực cảnh mà nói, Sơn Hà Thiên Kiếm phù gần như có thể giết chết trong nháy mắt nhưng đối thủ dù sao cũng là Bất Hủ cảnh, cho dù chỉ là một con rối nhưng cũng không đủ để xem.

Chỉ thấy Lão Khôi vung tay, tiếng ầm ầm vang lên, thanh kiếm khổng lồ đen trắng đó liền vỡ vụn từng tấc.

Dư chấn mạnh mẽ, thậm chí cả hai Thất ma tướng còn sống sót cũng kinh hãi nổ tung mà chết.

Có thể thấy, lực giao thủ của hai người mạnh đến mức nào.

Quan trọng hơn là, khí tức của toàn bộ thiên địa đều trở nên hỗn loạn dưới sự nổ tung của phù kiếm, ngược lại tràn ngập sự chết chóc và sự sống, vô cùng mâu thuẫn.

Đã không thể thông qua khí tức để cảm nhận người đã đi xa.

"Vì ngươi muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!"

Lão Khôi thấy Lam Vũ và hai người đã đi xa, sắc mặt cũng lạnh đi vài phần, quay người vung một chưởng.

Sức mạnh mạnh mẽ khiến cả hư không này sụp đổ, thậm chí cả thế giới này cũng bắt đầu run rẩy dữ dội, như thể mơ hồ không chịu nổi áp lực này.

Tuy nhiên, ngay khi sức mạnh đó sắp đánh trúng nam tử bí ẩn thì toàn thân người đó lóe lên ánh sáng phù, đột nhiên biến mất.

"Trận pháp dịch chuyển…"

Sắc mặt Lão Khôi tối sầm lại.

Di chuyển xuyên không… thủ đoạn Phù đạo của tên này, thật đáng sợ!

…

Cùng lúc đó, ở một thế giới khác, vách đá Dược phong của Hợp Hoan tông.

Thân ảnh Thẩm An Tại đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau khi quỳ xuống đất thì đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, khuôn mặt đầy vết nứt, giống như một con búp bê sứ vỡ vụn.

Bất Hủ, đây chính là Bất Hủ!

Ngay cả khi chỉ là dư chấn quét trúng, thân xác của hắn cũng suýt nữa vỡ vụn, thân tử hồn tiêu!

Chương 756: Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi phiền não

"Khụ khụ!"

Ánh mắt hắn u ám, không ngừng khạc máu.

"Sư tôn!"

Phía sau, Hứa Thiên Diệp vừa ra ngoài, khi nhìn thấy bộ dạng của đối phương, sắc mặt kinh ngạc, vội vàng tiến lên.

Trong ấn tượng của hắn, sư tôn của mình chưa từng bị thương.

Không thể tưởng tượng được, người có thể làm hắn bị thương là ai!

Thẩm An Tại giơ tay ngăn lại, lau đi vết máu trên khóe miệng, lạnh lùng mở miệng.

"Chuyện hôm nay, không được nói với bất kỳ ai."

"Tuân lệnh."

Người trước gật đầu nhưng ánh mắt vẫn có chút lo lắng.

"Ngoài ra, bây giờ ngươi đến canh giữ ở cửa núi, nếu có hai nữ tử lên núi, trực tiếp đưa các nàng đến Dược phong."

Thẩm An Tại ném ra lệnh bài phong chủ của mình, sau khi nuốt đan dược thì ngồi xếp bằng tại chỗ.

"Hai nữ tử?"

Hứa Thiên Diệp lộ vẻ nghi hoặc, khi phát hiện đối phương không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn gật đầu rời đi.

Sau khi hắn rời đi, tâm thần của Thẩm An Tại hoàn toàn chìm vào bên trong cơ thể mình.

Một đống hỗn độn!

Thân thể gần như vỡ vụn, thậm chí hắn còn đốt cả khí huyết và sức mạnh thần hồn của mình.

Nếu không phải thân thể này là Cực Đạo chi Khí do Thiên Nhạc luyện chế bằng Luyện Tiên thuật thì e rằng bây giờ đã không thể sử dụng được nữa.

Còn thần hồn…

"Quá yếu, sức mạnh thần hồn vẫn quá yếu!"

Thẩm An Tại liên tục lắc đầu trong lòng.

Bây giờ ngoài thân thể là mạnh nhất, hắn gần như không có tu vi linh khí, cường độ thần hồn cũng không cao.

"Xem ra phải nhanh chóng nâng cao thực lực, Tam Chuyển Luân Hồi quyết…"

Ánh mắt hắn hơi lóe lên, trong lòng trở nên cấp bách.

Mặc dù bây giờ hắn tự tin là vô địch Cực cảnh nhưng khi đối mặt với Bất Hủ, vẫn có chút khó khăn.

May mắn thay, ngoài những khôi lỗi của âm Khôi Lão Quái, cả bảy Ma tướng đều đã chết.

Hơn nữa… người trước cũng sẽ không tiết lộ tin tức Tiêu Cảnh Tuyết sống lại ra ngoài.

Dù sao thì mang theo Đế khí… hắn sẽ muốn có.

Muốn đột phá để thân thể bước vào Bất Hủ, vô cùng khó khăn, ít nhất là hiện tại hắn vẫn chưa có cách nào tốt.

Nhưng… trước đó có thể sáng tạo ra Tam Thi Luân Hồi quyết trước.

Lấy sức mạnh của Nhân đan cộng thêm Cửu U Đăng xà, trước tiên tạo ra một thi, đưa vào luân hồi tu luyện, sau đó mình lại tìm cách để thân thể Bất Hủ.

Đợi đến khi thân thể Bất Hủ, sau đó lại chém giết một thi hợp nhất với bản thân, có thể trong thời gian ngắn đột phá nhanh chóng, không thể không thấy được ngưỡng cửa Đế cảnh.

"Hừ, những ngày không có hệ thống và Vạn Giới bi này, thật sự có chút mơ hồ…"

Thẩm An Tại có chút bất lực.

Trước đây của hắn, hầu như đều có thể từ hệ thống và Vạn Giới bi để có được cơ duyên.

Nhưng bây giờ, thế giới này đã không còn Vạn Giới bi, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính hắn.

May mắn thay, sự tích lũy trước đây vẫn còn, nếu không thì hắn thực sự không còn cách nào.

Trăng lặn mặt trời mọc, mãi đến trưa ngày hôm sau, Hứa Thiên Diệp mới trở về.

Phía sau hắn, là Tiêu Cảnh Tuyết che mặt bằng khăn voan và Lam Vũ mà nàng cõng trên lưng.

Người sau đã sớm hôn mê bất tỉnh, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc.

Bị Lão Khôi chặt đứt một cánh tay, lại tự bạo Cửu Minh Hàn Hỏa, tổn thương đối với nàng quá lớn.

Ngay cả khi là bán bộ Bất Hủ, cũng đã thoi thóp.

Tuy nhiên, mạch đập của nàng có một loại sức mạnh kỳ lạ bảo vệ, duy trì sinh cơ cuối cùng không tan biến.

Thẩm An Tại liếc mắt là có thể nhận ra, chính là Huyền Môn Thập Tam châm!

“Sư tôn, người đã đưa đến rồi.”

Hứa Thiên Diệp chắp tay, đồng thời còn liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết thêm một cái.

Hắn không hiểu tại sao sư tôn lại để mình đưa hai nữ tử này về.

“Đi dọn dẹp hai gian phòng, các nàng tạm thời sẽ ở đây một thời gian.”

Thẩm An Tại ngừng ngồi xếp bằng, thở ra một hơi trọc khí, nhàn nhạt mở miệng.

“Vâng!”

Hứa Thiên Diệp chắp tay cáo lui.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn người trung niên đang ngồi bên vách núi trước mắt, hơi khom người hành lễ.

“Tiền bối biết rằng vãn bối sẽ đến Hợp Hoan tông sao?”

“Có người nói cho ta biết ngươi sẽ đến, hiện tại ở Ma vực này, chỉ có Dược phong của ta mới có thể cho ngươi nương thân.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại mơ hồ, không tiết lộ rằng nam tử bí ẩn lúc đó chính là mình.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lại cau mày, ánh mắt vẫn có chút nghi ngờ.

Nhưng hiện tại không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ tiền bối, còn làm phiền tiền bối dọn dẹp một phòng luyện đan, vãn bối muốn luyện chế đan dược.”

“Đi theo ta.”

Thẩm An Tại nhàn nhạt mở miệng, dẫn nàng đi đến phòng luyện đan của Dược phong.

Đó là một võ trường ngầm khổng lồ, mặc dù không thể sánh được với sự hùng vĩ của Dược tông nhưng lại tráng lệ hơn nhiều so với Thanh Vân phong.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn khí huyết tràn đầy và đủ loại dược vật kỳ tà ở đây, hơi cau mày.

Quả nhiên là nơi ma đạo, luyện đan ở nơi này, nếu không cẩn thận bị âm tà chi khí xâm nhiễm, cả một lò đan dược đều sẽ bị hủy.

“Yên tâm cứu người đi, sẽ không có ai đến quấy rầy ngươi ở đây.”

“Đa tạ tiền bối!”

Tiêu Cảnh Tuyết cũng không khách sáo, lúc này không thể để ý đến quá nhiều.

Còn Thẩm An Tại sau khi đưa nàng vào, liền tự mình lui ra ngoài.

Không phải là hắn không muốn giúp Cảnh Tuyết cứu người, mà là tình hình hiện tại của hắn vẫn chưa ổn định, muốn khôi phục hoàn toàn e rằng còn phải mất nhiều ngày.

Hơn nữa với y thuật của Cảnh Tuyết hiện tại, hắn cũng hoàn toàn yên tâm.

Vừa mới ra khỏi võ trường ngầm này, liền nhìn thấy nữ tử diễm lệ đang đứng bên ngoài vườn trúc.

“Nghe nói đồ đệ của ngươi lại đưa Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ về, đại trưởng lão của Dược tông còn bị thương nặng sắp chết?”

Đôi mắt đẹp của nàng hơi lóe lên, mở miệng nói thẳng.

"Đúng vậy." Thẩm An Tại cũng biết không thể giấu được, gật đầu.

"Trước đây bản tông chủ bảo ngươi đưa nàng về ngươi không chịu, bây giờ bản tông chủ bảo ngươi đuổi các nàng đi, ngươi vẫn không chịu sao?"

"Đúng vậy."

Hắn lại một lần nữa gật đầu.

Bách Mị tiên quân mắt phượng nhu tơ, nhìn hắn thật sâu.

"Nàng rốt cuộc có quan hệ gì với ngươi, có thể khiến Lam Vũ bị thương như vậy, ngoài ba người đứng đầu Cực cảnh thì chính là Bất Hủ."

"Mà ba người đứng đầu Cực cảnh đều không ở trong Ma vực, cho nên… người truy sát các nàng là Bất Hủ?"

"Đúng vậy." Thẩm An Tại vẫn gật đầu.

Thấy hắn cái gì cũng gật đầu, cũng không nói nhiều, Bách Mị tiên quân hơi trừng mắt nhìn hắn một cái nhưng lại mang theo vẻ phong tình vạn chủng.

"Một nữ tử yếu đuối như ta có thể bảo vệ Hợp Hoan tông ở Ma vực này đã không dễ dàng, từ khi ngươi đến đây, đã gây không ít phiền phức cho ta, ngươi không cảm thấy ngươi nên bồi thường cho ta một chút sao?"

Nàng cũng không mở miệng nói nhất định phải đuổi Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ đi, chỉ nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, chờ câu trả lời của hắn.

Người sau cau mày trầm tư.

Ba nghìn năm sau ở kiếp trước, hắn nhớ rằng mình từng nghe nói tông chủ Hợp Hoan tông là cường giả Bất Hủ Đế

cảnh.

Rõ ràng, hiện tại đối phương vẫn chưa đạt đến trình độ đó.

"Ta có thể nghĩ cách để ngươi bước vào Đế cảnh trước bọn họ."

Lời vừa dứt, Bách Mị tiên quân sửng sốt, nghi ngờ rằng mình có nghe nhầm không.

Bước vào… Đế cảnh!?

Tên trước mắt này thậm chí còn chưa bước vào Bất Hủ, vậy mà lại nói có thể giúp mình bước vào Đế cảnh?

Đây không phải là đang nói đùa sao!?

"Ta biết phương pháp tu luyện của ngươi muốn đột phá vào Đế cảnh, cách duy nhất chính là tìm một cường giả Đế cảnh để song tu, âm dương giao hòa."

Thẩm An Tại nhìn nàng, nhàn nhạt mở miệng.

Bách Mị tiên quân cau mày.

Đây đúng là một phương pháp, mà Kiếm Cốt tiên quân vẫn luôn muốn song tu với mình cũng là vì nhìn trúng sức mạnh nguyên âm của mình, muốn cướp đoạt rồi mượn đó để đột phá.

"Ngươi sẽ không nói là muốn đợi đến khi ta bước vào Đế cảnh, rồi cùng bản tông chủ làm chuyện hoan ái, giúp bản tông chủ đột phá chứ?"

Đôi mắt đẹp của nàng chớp chớp, nhìn người trước mắt với vẻ thâm sâu.

"Không, ta có thể giúp ngươi thoát khỏi sự phiền nhiễu của công pháp, không cần điều kiện đó, vẫn có thể đạt được sự cân bằng âm dương."

Thẩm An Tại ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh.

Nhưng chính câu nói này lại khiến sắc mặt Bách Mị tiên quân khẽ biến, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn!

Chương 757: Ba vị trí đầu Cực cảnh

Suốt thời gian qua, nàng vẫn luôn băn khoăn về chuyện này.

Công pháp của nàng tu luyện đến Bất Hủ đã là cực hạn, nếu muốn tiến thêm một bước nữa, chỉ có thể hoàn thành bước cuối cùng.

Dù sao cũng là Hợp Hoan thuật, nếu không làm chuyện đó, làm sao có thể viên mãn được?

Mặc dù nàng ở Hợp Hoan tông nhưng vẫn luôn không muốn tùy tiện qua loa nên chưa từng có ý định như vậy, thậm chí còn nghĩ rằng không vào được Đế cảnh cũng không sao.

Nhưng lời Thẩm An Tại nói hôm nay lại khiến nàng có chút động lòng.

Tuy nhiên, nàng nhanh chóng lạnh mặt, giọng điệu cũng trở nên uy nghiêm.

"Nếu ngươi chỉ nói suông, bản tông chủ khuyên ngươi nên thu hồi lời nói vừa rồi, hậu quả của việc lừa dối ta, ngươi không gánh nổi đâu."

Uy áp giáng xuống, cát bay đá chạy.

"Phụt!"

Thẩm An Tại bị luồng khí không quá mạnh mẽ đó quét trúng nhưng sắc mặt lại tái nhợt, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lùi lại.

"Ừm?"

Bách Mị tiên quân sửng sốt: "Không phải, bản tông chủ thậm chí còn chưa giải phóng đến một phần trăm uy áp, ngươi…"

Lời còn chưa dứt, nàng phát hiện sự yếu ớt của đối phương không giống như giả vờ, mày nhanh chóng cau lại, thần thức bao trùm khắp nơi.

"Ngươi bị thương rồi, là ai?!"

Thẩm An Tại lau đi vết máu trên khóe miệng, lắc đầu: "Không cần tìm nữa, người làm ta bị thương không ở đây, là Lão Khôi của âm Khôi Lão Quái."

"Lão Khôi…"

Sắc mặt nàng trầm xuống, nàng biết rõ thực lực của âm Khôi Lão Quái, mặc dù Lão Khôi là khôi lỗi yếu nhất trong ba con nhưng cũng có thực lực vừa bước vào Bất Hủ.

Không ngờ Thẩm An Tại lại đụng độ với nó, hơn nữa…

Nàng nhìn sâu vào đối phương.

Hơn nữa tên này lại còn có thể sống sót!

Phải biết rằng, Bất Hủ cảnh và Cực cảnh, là một trời một vực.

Nếu như người trước thực sự ra tay, e rằng ngay cả giới thượng cũng không chịu nổi, sẽ vỡ tan tành.

"Tông chủ cứ yên tâm, chuyện Thẩm mỗ đã nói, nhất định sẽ làm được, lời vừa rồi cũng không phải là lời nói suông, tông chủ muốn điều hòa âm dương, không chỉ có mỗi con đường song tu."

"Vậy ngươi có cách gì?"

"Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có."

Thẩm An Tại lau đi vết máu trên khóe miệng, rất thành thật trả lời.

Câu nói này khiến khóe mắt nàng giật giật.

Nếu không phải đối phương hiện tại đang bị thương nặng, nếu không phải thực sự có thủ đoạn thần bí, chỉ sợ ai cũng muốn vỗ chết hắn, cho rằng hắn là kẻ vẽ bánh vẽ mơ, nói toàn lời dối trá.

"Được rồi, ngươi là dược sư, tự mình điều trị vết thương cho tốt."

Bách Mị tiên quân thấy tình hình của hắn không được tốt lắm, giơ tay ném ra một chiếc nhẫn trữ vật.

"Bên trong là thứ ngươi cần trước đó, dược liệu của Thất Tinh Phân Hồn đan, chỉ có hai phần, không còn nhiều hơn nữa."

"Đa tạ tông chủ."

Thẩm An Tại nhận lấy đồ, chắp tay cảm ơn.

Có những thứ này, chứng bệnh nhất thể nhị hồn của muội muội Hứa Thiên Diệp cuối cùng cũng có thể giải quyết được.

"Đúng rồi, nghe tông chủ nói trước đó, ba vị trí đầu Cực cảnh có vẻ khác với những võ giả Cực cảnh khác?"

Hắn có vẻ tò mò và nghi hoặc.

"Ừm." Bách Mị tiên quân gật đầu, nhẹ giọng giải thích.

"Mười vị trí đầu Cực cảnh, sở dĩ chỉ có mười vị trí đầu Cực cảnh, là vì thực lực của họ vượt xa Cực cảnh, dưới Bất Hủ, có thể là cả đời không có hy vọng bước vào Bất Hủ, cũng có thể là cảnh giới chưa đến đỉnh Cực cảnh nhưng đã có thực lực vượt qua đỉnh."

“Ví dụ như đại trưởng lão Dược tông Lam Vũ, mặc dù thực lực của nàng không kém gì những người đứng sau trong mười vị trí đầu Cực cảnh nhưng lý do không lọt vào bảng xếp hạng là vì nàng đã ở cảnh giới nửa bước Bất Hủ. Không phải Cực cảnh, mà giống như Hóa Nguyên thủ, Long Giác tôn, vì lý do của bản thân nên cả đời họ chỉ có thể dừng lại ở Cực cảnh nên mới được xếp vào mười vị trí đầu Cực cảnh.”

Thẩm An Tại lắng nghe, thầm gật đầu.

Thì ra là vậy.

Nhìn theo cách này, lúc đầu Bách Lý Nhất Kiếm hẳn là chưa vào đỉnh Cực cảnh nhưng đã có thực lực vượt qua đỉnh Cực cảnh nên mới lọt vào bảng xếp hạng.

“Nhưng, bảy vị trí sau Cực cảnh, dù có mạnh đến đâu, cũng chỉ có thể chống lại nửa bước Bất Hủ, còn ba vị trí đầu Cực cảnh… lại có thể làm được như Bất Hủ… diệt sát!”

“Diệt sát?” Thẩm An Tại nhướng mày, có chút nghi hoặc.

Cũng là mười vị trí đầu Cực cảnh, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy?

“Đúng vậy, ba người họ, con đường tu luyện đã đạt đến cực hạn, mặc dù vẫn không địch lại Bất Hủ sơ cảnh như Lão Khôi nhưng qua vài chiêu vẫn không thành vấn đề.”

Lời Bách Mị tiên quân nói ra khiến trong lòng Thẩm An Tại lại thêm phần nặng nề.

Vốn tưởng rằng mình Cực cảnh vô địch, giờ xem ra, có lẽ vẫn là tự cao tự đại.

Vừa rồi giao thủ với Lão Khôi nhưng không thể gọi là qua vài chiêu, đó hoàn toàn là thảm hại, chỉ cần mình thực sự bị chạm vào một cái, sợ rằng chết cũng không biết chết như thế nào.

Còn ba vị trí đầu Cực cảnh… lại có thể qua vài chiêu với Bất Hủ sơ cảnh!

Có thể thấy được sự mạnh mẽ của họ!

“Xin hỏi tông chủ, ba người đó là ai?”

Hắn mở lời hỏi, nàng cũng đưa ra câu trả lời.

“Thứ ba, tên là Cầm tiên tử, tương truyền là truyền nhân của Hoang Cổ Cầm tông, hiện không biết ẩn cư ở đâu nhưng sáu trăm năm trước, hình như có người nghe nói đã gặp nàng, vì nàng tính tình lương thiện nên không ít người thèm muốn pháp bảo bí thuật mà hãm hại nàng, giờ đã ẩn cư.”

“Thứ hai, chính là Trường Tịch tiên tôn thường trú tại Trường Tịch lâm, Trường Tịch đạo pháp cấm ngôn pháp tắc của hắn không thể coi thường, quanh năm không nói, một lời có thể phá hủy tinh thần.”

“Còn người thứ nhất…”

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, nhẹ nhàng mở miệng.

“Chủ nhân của Loạn Đao cảnh Đao vực, nghe nói… chín đại cao thủ Cực cảnh ban đầu đều chết dưới tay hắn, sau đó mới có chín đại cao thủ đương thời, thực lực của hắn… dưới Bất Hủ, là người đứng đầu.”

Nghe đối phương từ từ kể lại, Thẩm An Tại lại nhướng mày.

Hay nhỉ, ba vị trí đầu Cực cảnh… có hai người mà mình từng nghe nói đến!

Diệu âm công tử Cảnh Trường Trường, âm sát thuật hắn có được chính là cả ngày nghe Cầm tiên tử gảy đàn mà ngộ ra.

Còn Mộ Dung Thiên ngốc nghếch kiếp trước… hình như đã xông vào Trường Tịch lâm, mắng chửi Trường Tịch tiên

tôn.

Lúc này, Thẩm An Tại không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho tên ngốc đó.

Dám khiêu khích người thứ hai trong Cực cảnh như vậy, tên ngốc đó mà vẫn chưa chết, đúng là tổ tiên phù hộ.

Không được không được, mình vẫn nên nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu không đến lúc đó…

Khoan đã…

Thẩm An Tại đột nhiên ngẩn người.

Kiếp trước Trường Tịch tiên tôn không giết chết tên ngốc đó… hình như có người âm thầm ngăn cản.

Người đó… không phải là mình chứ?

Còn nữa, nghe nói tên ngốc đó từng làm loạn Hợp Hoan tông, đánh nhau với chín đại trưởng lão nhưng tông chủ Hợp Hoan tông lại không ra mặt trấn sát.

Chẳng lẽ cũng là…

Thẩm An Tại sắc mặt kỳ lạ, đánh giá nữ tử xinh đẹp trước mặt từ trên xuống dưới.

Nhìn ánh mắt của hắn, Bách Mị tiên quân hơi nhíu mày, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên.

Hừ, nhìn bộ dạng của hắn, chẳng phải cũng giống như những người đó, nhìn chằm chằm mình sao?

Cũng chẳng khác gì những nam tử khác!

Chương 758: Thẩm phong chủ sẽ không hại ta

“Đẹp không?”

Bách Mị tiên quân cố tình làm ra vẻ quyến rũ, nhướng đôi mày liễu.

Thẩm An Tại hoàn hồn: “Cái gì đẹp cơ?”

“Ngươi vừa rồi đang nhìn cái gì?”

“Nhìn ngươi.”

“Vậy ngươi nói cái gì đẹp cơ?”

Thẩm An Tại phản ứng lại, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

Nàng hình như có chút hiểu lầm rồi…

“Đẹp đẹp.”

Hắn gật đầu, sau đó nói.

Nhưng lại khiến Bách Mị tiên quân hơi nhíu mày.

Câu trả lời này có phải là quá qua loa rồi không?

Là thật hay giả?

“Đúng rồi, ngươi vừa rồi nói thương thế của ngươi là do Lão Khôi làm bị thương, là vì sao?” Nàng không dây dưa nhiều vào vấn đề này, mà nhớ ra điều gì đó, mở miệng hỏi.

“Không phải ở giới này, nhóm Tiêu Cảnh Tuyết gặp nạn, Thẩm mỗ dùng trận pháp truyền tống đi giúp một chút, đúng rồi, thất ma tướng của Ma Đan môn đã chết hết rồi.”

Bách Mị tiên quân sửng sốt, thất ma tướng chết hết rồi?!

“Nếu thật sự như vậy thì đúng là một chuyện tốt, làm suy yếu thực lực của Ma Đan môn.”

Nàng gật đầu, đang định nói thêm gì đó thì Thẩm An Tại lại chắp tay.

“Tông chủ, Thẩm mỗ còn bị thương, vừa rồi bị ngươi chấn một cái, thương thế càng nặng, phải chữa thương rồi, ngươi xem…”

Hắn đưa tay chỉ xuống chân núi, mặt mày tươi cười chớp chớp mắt.

Được rồi, đây là lệnh tiễn khách.

Bách Mị tiên quân trợn trắng mắt, muôn vàn phong tình.

Nhưng nàng cũng biết tình hình hiện tại của Thẩm An Tại không được tốt lắm, dặn dò hắn nghỉ ngơi cho khỏe rồi mới rời đi.

Sau khi hắn đi, Thẩm An Tại mới vỗ vỗ tay áo, vừa hát nghêu ngao vừa đi về phía vườn trúc.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tiêu Cảnh Tuyết ở trong phòng luyện đan, đủ bảy ngày mới đi ra.

Lam Vũ cũng coi như hoàn toàn được kéo về từ quỷ môn quan nhưng vẫn còn yếu ớt, cánh tay đứt cũng đã mọc lại.

Ngoài vườn trúc.

Tiêu Cảnh Tuyết quan sát mọi thứ xung quanh, nhìn vườn trúc cách đó không xa, nhìn hàng rào, lại nhìn con suối nhỏ bên đường núi và…

Người trung niên mặc áo trắng đang ngồi trên ghế mây trước cửa vườn trúc, lắc lư, không khỏi ngẩn người.

Nơi này trông rất giống với Thanh Vân phong.

Nhưng… rốt cuộc thì không phải.

Nơi này không có sư phụ thường xuyên câu cá hát ca, cũng không có đại sư huynh ngày đêm đổ mồ hôi luyện kiếm trên võ trường, càng không có tiểu sư đệ ngày ngày đinh đang rèn sắt trong phòng luyện khí.

Còn có Trịnh sư bá thỉnh thoảng đấu võ mồm với sư phụ, luôn luôn phải chịu thiệt, Liễu sư thúc và Lăng sư tỷ thường xuyên đến ăn ké…

"Đa tạ Thẩm tiền bối."

Trước vườn trúc, Tiêu Cảnh Tuyết hơi khom người hành lễ, Lam Vũ cũng chắp tay.

"Ta và sư huynh của ngươi có chút giao tình, chuyện nhỏ thôi."

Thẩm An Tại phất tay, tiện tay ném chùm nho trong tay ra, đập vào đầu Hứa Thiên Diệp đang khoanh chân ngồi bên cạnh, lạnh lùng mở miệng.

"âm dương thủ bằng, bão nguyên quy nhất, phù chú âm dương phải đạt đến cảnh giới tâm tĩnh như nước, không vui không buồn, không nên nóng vội cầu thành."

"Vâng, sư tôn!"

Hứa Thiên Diệp xoa đầu, hít sâu một hơi, tiếp tục khoanh chân lĩnh ngộ.

Cảm nhận được hơi thở tỏa ra từ bên cạnh thiếu niên, Lam Vũ hơi nheo mắt lại.

Phù pháp này… thật thâm sâu!

Bản thân nàng cũng từng ở Linh môn một thời gian, đã từng thấy không ít phù pháp nhưng có thể sánh ngang với phù chú này thì ta chưa từng thấy bao nhiêu.

“Xin hỏi tiền bối, tình hình sư huynh ta hiện giờ thế nào?”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết lấp lánh, có chút mong đợi.

“Tên ngốc kia khỏe lắm, ngươi không cần lo lắng cho hắn.”

Thẩm An Tại trả lời nhẹ nhàng.

“Trước khi thương thế của Lam trưởng lão bình phục, các ngươi cứ ở lại đây trước, ngoài ra…”

Hắn hơi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào nữ tử sau lưng Tiêu Cảnh Tuyết.

“Chuyện của Ma Đan môn, là ý của riêng nàng, hay là ý của Dược tông?”

Lam Vũ chấn động trong lòng, mặc dù giọng điệu của đối phương rất bình tĩnh nhưng nàng lại cảm nhận được rõ ràng một tia lạnh lẽo.

“Tiền bối hiểu lầm rồi, chuyện này là do vãn bối tự chủ trương.”

Tiêu Cảnh Tuyết vội vàng mở miệng giải thích thay nàng.

“Ngươi từ lúc nào cũng trở nên hấp tấp liều lĩnh không sợ chết như sư huynh ngươi vậy, nếu ngày đó không phải ta ở trong Ma Đan môn, ngươi đã chết chín lần một đời, có biết không?”

Giọng điệu của Thẩm An Tại vô tình mang theo vài phần trách mắng.

Điều này cũng khiến ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết hơi run rẩy, sau bao lâu xa cách, nàng lại cảm thấy có chút thân thiết.

“Vãn bối biết nhưng con đường tu luyện vốn là tranh đấu với trời, nguy cơ trùng trùng.”

Nàng hơi cúi đầu, ngoan ngoãn trả lời.

Cái dáng vẻ đó cũng giống hệt như một học sinh phạm lỗi.

“May mà ngươi tỉ mỉ hơn sư huynh ngươi nhưng lần sau không được tùy tiện như vậy nữa, nghe rõ chưa?”

Thẩm An Tại nói.

Nhưng lại khiến Tiêu Cảnh Tuyết cau mày: “Tiền bối… rất hiểu rõ đại sư huynh?”

Sao có thể không hiểu rõ, tên ngốc kia là do chính mình nhìn lớn lên, mình còn hiểu hắn hơn cả cha đẻ hắn.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Thẩm An Tại lại không nói ra, chỉ lắc đầu.

“Nghe người ta nói thôi.”

“Được rồi, các ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nói xong, hắn liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết: “Nếu có gì không hiểu về Đạo dược, cũng có thể đến hỏi ta.”

“Đa tạ tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết chắp tay gật đầu, cùng Lam Vũ đi về phía chỗ ở.

Đi xa rồi, Lam Vũ mới lên tiếng hỏi với vẻ nghi hoặc: “Cảnh Tuyết, ngươi quen biết Thẩm phong chủ sao?”

“Chưa từng quen biết.” Nàng lắc đầu.

“Thế thì lạ rồi.”

Lam Vũ cau mày, cảm thấy rất khó hiểu.

“Chưa từng quen biết nhưng xem ra hắn lại đối xử với ngươi rất tốt, là sư huynh ngươi thực sự có quan hệ rất tốt với hắn, hay là hắn có mưu đồ gì khác?”

Tiêu Cảnh Tuyết không trả lời, đây cũng chính là điều khiến nàng băn khoăn.

Sư huynh cùng mình mới từ Thiên Huyền giới lên bao nhiêu năm chứ, đã quen biết được một người bạn mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa còn là người của ma đạo, trước đây chưa từng nghe thấy tin tức gì.

Huống hồ…

Nàng mơ hồ nhớ lại nam tử bí ẩn xuất hiện sau khi bóp nát lệnh bài ngày đó, đối phương đã thi triển Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Không hiểu sao, nàng luôn cảm thấy… có chút giống với Thẩm phong chủ này.

Thấy nàng không nói gì, Lam Vũ lắc đầu, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

"Bất kể thế nào, ta sẽ nhanh chóng khôi phục thực lực, sau đó đưa ngươi rời khỏi đây, trong ma đạo có nhiều kẻ tiểu nhân, khó mà đảm bảo hắn có mưu đồ gì khác với ngươi, hay là rời đi sớm thì tốt hơn."

Nghe lời nàng nói, Tiêu Cảnh Tuyết phá lệ phản bác.

"Lam trưởng lão không cần lo lắng, ở đây rất an toàn, Thẩm phong chủ kia có thể tin tưởng."

"Tại sao?" Người trước cau mày.

Tiêu Cảnh Tuyết dừng bước, nhìn vầng trăng sáng, lẩm bẩm tự nói.

"Không rõ… nhưng nội tâm ta mách bảo rằng, Thẩm phong chủ sẽ không hại ta, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không."

Lời nói chắc nịch như vậy, cũng khiến Lam Vũ không biết nên nói gì.

Tâm tính của đối phương vốn cẩn thận, cũng không phải là đứa trẻ chưa trải sự đời, lẽ ra phải biết đạo lý nhìn mặt mà không biết lòng người.

Nhưng… rõ ràng mới gặp nhau có hai lần, tại sao Cảnh Tuyết lại có thể yên tâm giao phó sự an nguy của mình cho một người xa lạ như vậy?

"Trưởng lão đừng nghĩ nhiều nữa, có lẽ ở lại đây, còn có thể tránh được sự ồn ào của những người Dược tông kia, đối với việc ta tu luyện độc công luyện hóa Thiên Tà thiền, cũng không phải là lựa chọn tồi."

Tiêu Cảnh Tuyết mỉm cười, liếc nhìn về phía vách đá, đôi mắt đẹp hơi lóe lên.

"Hơn nữa, ta rất muốn biết tạo nghệ Đạo dược của Thẩm phong chủ, so với sư phụ ta thì thế nào."

…

Chương 759: Bất tài, đệ nhất thiên hạ

Lam Vũ lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Đối với sư phụ của Tiêu Cảnh Tuyết ở hạ giới, mặc dù nàng vẫn luôn nói với người ngoài rằng sư phụ của mình lợi hại như thế nào, còn thường xuyên nổi giận vì người khác nói xấu sư phụ của nàng chỉ là con kiến hôi ở hạ giới, hầu như không ai để sư phụ của nàng vào mắt.

Dù sao thì… cũng chỉ là một người đến từ hạ giới.

Tất nhiên, không thể phủ nhận rằng, một người ở hạ giới có thể dạy ra một đệ tử như Tiêu Cảnh Tuyết, đã rất không tệ rồi.

Nhưng nàng nói cũng không sai, ở đây có lẽ sẽ yên ổn hơn ở Dược tông.

Bởi vì ở Dược tông, có không ít người không hy vọng Tiêu Cảnh Tuyết thực sự kế thừa vị trí tông chủ Dược tông trong tương lai.

Nàng thở dài.

Nói cho cùng, vẫn là vì Cảnh Tuyết đến từ hạ giới, hiện tại sau lưng không có quá nhiều chỗ dựa.

…

Thời gian trôi qua từng ngày, thương thế của Thẩm An Tại cũng ngày một hồi phục.

Một ngày nọ, Hợp Hoan tông yên tĩnh đột nhiên mây đen cuồn cuộn, trời đất rung chuyển.

“Bách Mị, ngươi ra đây cho lão phu!”

Tiếng gầm giận dữ khiến đại trận của Hợp Hoan tông run rẩy, từng tấc nứt ra.

Một lão già mặc áo bào xanh lục, ngay cả mái tóc rối bù cũng có màu xanh lục xuất hiện trên bầu trời Hợp Hoan tông.

Khuôn mặt già nua của hắn vô cùng u ám, ẩn chứa sát ý.

“Độc lão quái, ngươi đến Hợp Hoan tông của ta làm loạn cái gì!”

Tiếng của Bách Mị tiên quân vang lên trước, sau đó người cũng xuất hiện trên hư không, gánh chịu toàn bộ uy áp thuộc về cảnh giới Bất Hủ.

Toàn bộ Hợp Hoan tông lúc này đều vô cùng hoảng sợ.

Vừa rồi dưới uy áp mạnh mẽ đó, tất cả mọi người đều cảm thấy mình đã đặt nửa chân vào quỷ môn quan.

Còn Thẩm An Tại cũng phát hiện ra người đến, truyền âm dặn dò Tiêu Cảnh Tuyết và người kia không được xuất hiện.

“Làm loạn cái gì, con gái lão phu đâu rồi!”

Độc lão quái sắc mặt u ám, toàn thân tỏa ra khí độc.

Mặc dù hắn ở trên không nhưng khí độc đó tản ra, những bông hoa cỏ trong Hợp Hoan tông cũng héo úa đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thậm chí hầu hết các đệ tử đều bắt đầu xanh mặt.

Có thể nói, hắn chính là nguồn gốc của chất độc!

“Nơi cuối cùng con gái ngươi xuất hiện là ở Ma Đan môn, ngươi không đến Ma Đan môn tìm người, đến đây làm gì?”

Bách Mị tiên quân vung tay áo, mưa hoa màu hồng rơi xuống, mới bảo vệ được các đệ tử trong sơn môn không bị

chết vì chất độc đó.

"Ma Đan môn?"

Độc lão quái hừ lạnh một tiếng: "Nhưng Ma đan, Kiếm Cốt và mấy tên kia nói rằng, cuối cùng con gái ta chết trong tay người của Hợp Hoan tông các ngươi, thi thể cũng bị các ngươi mang đi!"

"Ngươi còn chưa từng gặp, làm sao biết đó là con gái ngươi?"

Bách Mị tiên quân cau mày.

"Hừ, cho dù chỉ có một phần trăm khả năng, lão phu cũng sẽ không bỏ qua, nàng chết rồi, hôm nay lão phu muốn toàn bộ sơn môn Hợp Hoan tông các ngươi chôn cùng!"

Độc lão quái giận dữ mở miệng, toàn thân khí độc bốc lên ngút trời, khiến cả bầu trời biến sắc, mây đen xanh lục kỳ lạ bao phủ, như thể đang ủ một trận mưa độc.

Dưới khí thế mạnh mẽ, sắc mặt Bách Mị tiên quân cũng trở nên khó coi.

Người ta đều nói Độc lão quái giống như một kẻ điên, không ngờ lại điên đến vậy.

Chỉ nghe đồn đại, không màng tất cả đã muốn hủy sơn môn của mình!

"Khoan đã!"

Ngay khi Bách Mị tiên quân chuẩn bị ra tay, Thẩm An Tại đột nhiên xuất hiện, lên tiếng ngăn cản.

"Độc tiền bối hãy bình tĩnh."

Đối mặt với người đột nhiên xuất hiện, Độc lão quái cau mày nhưng lại không có sắc mặt tốt: "Bình tĩnh cái rắm, hôm nay các ngươi đều phải chết!"

Mưa độc ngập trời gào thét rơi xuống, ăn mòn khiến hư không xuất hiện vô số điểm đen.

"Tiền bối không muốn biết tin tức về con gái mình sao?"

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Thẩm An Tại lại khiến mưa độc ngập trời dừng lại.

Độc lão quái nheo mắt lại: "Ngươi nói cái gì?"

Bên dưới, Lam Vũ ẩn núp trong bóng tối, lòng chùng xuống, căng thẳng.

"Chẳng lẽ hắn giữ ngươi lại ở Hợp Hoan tông, là muốn giao ngươi cho Độc lão quái?"

Sắc mặt nàng có chút không tốt.

"Lam trưởng lão lo xa rồi, Thẩm phong chủ không phải là người như vậy."

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ lắc đầu.

Nếu thực sự là như vậy, khi đối phương phát hiện ra mình giả chết, sẽ không để mình đi.

Hơn nữa… nàng cũng tin tưởng đối phương.

"Con gái tiền bối quả thực đã chết."

Quả nhiên như nàng nghĩ, những lời tiếp theo của Thẩm An Tại không hề vạch trần nàng.

"Lấy ta ra để mua vui, ngươi muốn chết!"

Câu nói này lại hoàn toàn chọc giận Độc lão quái, một chưởng đánh ra.

Mưa độc ngập trời chuyển hướng, tất cả đều hướng về phía Thẩm An Tại mà gào thét.

"Nhưng ta có thể giúp tiền bối khôi phục cơ thể, sinh thêm con nối dõi."

Ngay sau đó, mưa độc lại dừng lại.

Bách Mị tiên quân đắng chát trong lòng, không nhịn được mắng chửi một vạn lần.

Tên này, có thể nói hết một lần không được sao!

"Ngươi nói bậy!"

Mặc dù Độc lão quái mặt lộ vẻ giận dữ nhưng vẫn không ra tay ngay.

Thẩm An Tại thấy hắn không tin, cũng không nói nhảm, đưa tay chạm vào nước mưa đầy độc tố gần trong gang tấc.

"Không được!"

Bách Mị tiên quân kinh hô ngăn cản.

Độc tố này đừng nói là một Cực cảnh, ngay cả khi nàng dính vào, e rằng cũng sẽ không dễ chịu.

Đây chính là độc của cường giả Bất Hủ!

Nhưng mà, giọng nói của nàng hơi muộn, tay của Thẩm An Tại đã nắm lấy một giọt nước mưa.

"Hừ, tự tìm đường chết."

Độc lão quái cười lạnh, cũng đỡ phải tự mình ra tay.

Bao gồm cả Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân, âm Khôi Lão Quái đang ẩn núp trong bóng tối, mỗi người đều có tâm tư riêng, đều lắc đầu, cảm thấy Thẩm An Tại kia chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Mặc dù tạo nghệ Dược đạo của hắn có thể chấp nhận được nhưng tự phụ đến mức dám dùng tay chạm vào độc của Bất Hủ, chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Nhưng mà, tiếp theo, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người đều há hốc mồm, kinh ngạc đến ngây người đã xảy ra.

Chỉ thấy Thẩm An Tại mở tay ra, một giọt nước trong suốt tinh khiết xoay tròn, không còn thấy bất kỳ độc tố nào nữa.

"Cái này… không thể nào!"

Độc lão quái kinh hãi biến sắc, mưa độc của hắn, ngay cả những người cùng cảnh giới cũng phải kiêng dè vài phần.

Tên gia hỏa trước mắt này, vậy mà chỉ trong vòng ba hơi thở đã thanh lọc được độc tố của hắn!

Là lai lịch gì?

"Bây giờ, Độc tiền bối có thể nghe kỹ lời của Thẩm mỗ nói không?"

Thẩm An Tại tiện tay hất giọt nước xuống, thản nhiên lên tiếng.

Ngay cả khi đối mặt với cường giả cảnh giới Bất Hủ, hắn cũng chưa từng biểu lộ chút hoảng hốt nào, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy.

Điều này cũng khiến Bách Mị tiên quân càng thêm kinh ngạc về hắn.

Nam tử này, dường như có một loại sức hấp dẫn đặc biệt, luôn thu hút người khác, muốn tìm hiểu kỹ càng về hắn.

Còn ở phía dưới, Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ nhìn nhau, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Là người của Dược tông, vậy mà bọn họ thậm chí còn không nhìn ra đối phương vừa rồi đã dùng thủ đoạn gì!

Độc lão quái sắc mặt âm tình bất định: "Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là lai lịch gì?"

"Vãn bối Thẩm An Tại, phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông."

Giọng nói của Thẩm An Tại bình thản.

“Chưa từng nghe qua nhưng tiểu tử ngươi dường như rất tự tin vào y thuật của mình?”

Ánh mắt của lão ta hơi nheo lại, trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ.

“Bất tài.”

Thẩm An Tại nhìn hắn, hai tay chắp sau lưng, nhẹ giọng nói ra bốn chữ, rõ ràng như chuông.

“Đệ nhất thiên hạ.”

…

Chương 760: Tư chất của Dược đế

Bốn chữ nhẹ nhàng rơi xuống nhưng lại khiến nơi này im lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều ngây người, ngơ ngác nhìn người trung niên áo trắng kia.

Kiêu ngạo!

Thật là kiêu ngạo, quả thực là không coi ai ra gì!

Hắn vậy mà lại nói rằng tạo nghệ Dược đạo của mình là đệ nhất thiên hạ!

Chẳng lẽ trong mắt hắn, tạo nghệ của hai vị Dược đế kia, hắn cũng không coi vào đâu sao?

Nhưng mặc dù kiêu ngạo như vậy, không hiểu sao, mấy người có mặt ở đây lại ngược lại có cảm giác muốn tin tưởng.

Trong phòng luyện đan dưới đất, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn người trung niên áo trắng đang đứng giữa không trung, áo quần tung bay, có chút thất thần.

Lời nói như vậy, nàng đã từng nghe qua.

Sư phụ vô địch thiên hạ…

"Hừ, tiểu tử thật là kiêu ngạo, trước tiên không nói ngươi có phải là đệ nhất thiên hạ hay không, cứ nói thử xem, lão phu một thân ám độc tích tụ này, ngươi có giải được không?"

Mặc dù rất khó chịu với sự kiêu ngạo của đối phương nhưng lúc này Độc lão quái cũng không thể không tin rằng đối

phương thực sự có chút bản lĩnh.

Chỉ bằng bản lĩnh hóa giải mưa độc của mình trong nháy mắt lúc nãy thì tạo nghệ Dược đạo của người này cũng không kém.

Mặc dù nói đệ nhất thiên hạ có lẽ hơi quá lời nhưng trên toàn thiên hạ, có thể so sánh với hắn, e rằng không quá năm người.

"Có thể."

Thẩm An Tại gật đầu, sắc mặt bình thản.

Nghe hắn trả lời, Độc lão quái cuối cùng cũng bắt đầu do dự.

Hắn đến đây, chẳng qua là vì con gái của mình.

Nếu tên này thực sự có thể giải được độc tố trong cơ thể mình, khiến cơ thể mình hồi phục…

Thì cũng không phải không thể.

"Ngoài ra, ngươi phải biết rõ, con gái ngươi không phải chết trong tay Hợp Hoan tông ta, mà là bị người khác sưu hồn gần chết rồi mới giao cho ta."

Thẩm An Tại tiếp tục lên tiếng.

Nghe vậy, Độc lão quái mặt đanh lại, nghiến răng nghiến lợi.

"Có phải là lão tạp Ma Đan kia không!"

"Chính là hắn."

"Hừ, lão phu biết ngay mà, tên tạp chủng đó truyền ra tin tức nói con gái ta chết trong tay người của Hợp Hoan tông, chắc chắn không có ý tốt gì!"

Thấy Thẩm An Tại ra mặt, chỉ vài câu đã đảo ngược mâu thuẫn, Bách Mị tiên quân cũng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù trước đó Thẩm An Tại đã nói với nàng rằng có thể giải quyết nhưng không ngờ lại giải quyết…

Dễ dàng như vậy?

Bên ngoài, Ma Đan tiên quân ẩn núp trong bóng tối nghe Thẩm An Tại nói, sắc mặt lạnh lùng.

Tên nhóc này, không ngờ hắn lại có bản lĩnh này.

Ban đầu định nhân lúc Độc lão quái đại náo Hợp Hoan tông, hắn sẽ ra tay đục nước béo cò, cướp đi khí huyết của Nhân đan.

Không ngờ, lại bị tên nhóc kia phản đòn.

Còn Kiếm Cốt tiên quân và âm Khôi Lão Quái cũng thầm lắc đầu, cảm thấy chuyến đi này của mình chắc chắn là công cốc.

Hai người kia rời đi, âm Khôi Lão Quái ánh mắt lóe lên, từ từ chìm vào trong hư không nhưng lại âm thầm để Lão Khôi lại.

Đối với thân xác của Thẩm An Tại, hắn đã muốn phải có, chỉ cần đối phương dám rời khỏi phạm vi Hợp Hoan tông, hắn nhất định sẽ có được!

“Vách tường có tai, mời tiền bối vào điện nói chuyện.”

Thẩm An Tại đưa tay, Độc lão quái gật đầu.

Hai người cùng bay vào thiên điện của Hợp Hoan tông, Bách Mị tiên quân muốn đi theo nhưng giọng nói của người trước lại vang lên.

“Xin tông chủ ở ngoài chờ một lát.”

Lúc này, nàng ngây người giữa không trung, có chút không phản ứng kịp.

Có ý gì?

Hắn là tông chủ Hợp Hoan tông, hay là mình là tông chủ?

Hai người bọn họ nói chuyện, vậy mà lại bảo mình ở ngoài chờ sao?!

Đảo điên hết cả rồi!

Nhưng, dù sao cũng sợ làm phiền Thẩm An Tại, nàng không vào.

Chỉ biết rằng nửa canh giờ sau, Độc lão quái mặt mày hớn hở đi ra từ thiên điện, cười ha hả.

"Bách Mị, Hợp Hoan tông các ngươi xuất hiện một nhân vật lợi hại rồi!"

"Ha ha ha, lão phu rất mong chờ ngày sau hắn trở thành Dược đế đời tiếp theo!"

Độc lão quái sắc mặt hồng hào, cười lớn mấy tiếng rồi biến mất.

Còn lời nói này của hắn cũng khiến cho tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi.

Không chỉ Vân Liệt, Sấu Lão đầu, cùng các trưởng lão khác của Hợp Hoan tông, mà ngay cả Bách Mị tiên quân cũng kinh ngạc.

Dược đế đời tiếp theo!

Không ngờ Độc lão quái lại đánh giá Thẩm An Tại cao đến vậy!

Độc lão quái đến rồi đi không thấy dấu vết, sau khi hắn biến mất, Thẩm An Tại mới đi ra từ thiên điện.

Bách Mị tiên quân lập tức tiến lên: "Thẩm An Tại, ngươi đã làm gì vậy?"

Đầy vẻ tò mò, lúc này nàng không giống một cường giả Bất Hủ tính toán mọi việc, thực lực mạnh mẽ.

"Không có gì, chỉ truyền cho hắn nửa bộ công pháp mà thôi."

Thẩm An Tại sắc mặt bình thản.

Với tình hình hiện tại của hắn, thực ra vẫn chưa đủ để hoàn toàn loại bỏ độc tố tích tụ trong cơ thể đối phương.

Dù sao thì thần hồn của hắn cũng quá yếu.

Muốn chữa khỏi bệnh ẩn do nhiều năm tu luyện độc công của đối phương rất đơn giản, chỉ cần truyền cho hắn Vạn Độc tâm kinh là được.

Tất nhiên, đối với người ngoài, Thẩm An Tại sẽ không truyền thụ hết.

Chỉ truyền tàn thiên nhưng cũng đủ để hắn thu được lợi ích không nhỏ trên con đường độc công, loại bỏ độc tố trong cơ thể không phải là vấn đề gì.

Hắn rời đi nhanh như vậy lúc nãy, chính là vội vàng trở về nghiên cứu độc công.

Còn chuyện con gái… hắn đã sớm quên sạch rồi.

Thực ra đến cảnh giới của bọn họ, lại là người ma đạo, làm sao có thể thực sự coi trọng tình cảm huyết thống như vậy.

Chỉ là sĩ diện và truyền thừa duy nhất mà thôi, giờ đã có lợi ích, lại có cách truyền thừa không ngừng, hắn đương nhiên sẽ không tìm Hợp Hoan tông gây phiền phức.

Nhưng sĩ diện…

Trước khi rời đi, Độc lão quái đã nói với Thẩm An Tại.

Đợi đến khi bệnh ẩn của hắn hoàn toàn khỏi hẳn, nhất định sẽ đích thân đến Ma Đan môn một chuyến.

Nhất định phải cho Ma Đan tiên quân kia dễ coi.

"Tông chủ, mọi chuyện đã giải quyết xong, khi nào thì có thể lên đường đến Vong Ưu hải?"

Thẩm An Tại quay đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút mong đợi.

Giờ thực lực của hắn vẫn còn quá yếu, nhất định phải nghĩ cách nâng cao.

Thần hồn là một phương diện, nhục thân càng là một phương diện!

"Chờ ngươi chuẩn bị xong thì đến hậu sơn tìm bản tông chủ."

Nói xong, Bách Mị tiên quân nhìn sâu nam nhân tràn đầy hơi thở bí ẩn trước mắt, rồi biến mất.

Thẩm An Tại gật đầu, cũng rời đi.

Trên đường, ngoài Vân Liệt và Sấu Lão đầu, hắn còn nhìn thấy mấy vị trưởng lão khác của Hợp Hoan tông, cùng không ít đệ tử.

Nhưng giờ tất cả mọi người nhìn hắn đều tràn đầy sự kính trọng.

Vị phong chủ Dược phong mới đến này, thủ đoạn quả thực kinh thiên động địa!

Trong tương lai càng có khả năng trở thành Dược đế!

Một khi Hợp Hoan tông của bọn họ có Dược đế trấn giữ thì ở toàn bộ Ma vực…

Không, ở toàn bộ chín vực, địa vị đều sẽ tăng vọt!

Đối với ánh mắt của những người này, Thẩm An Tại không để tâm nhiều.

Hắn đến Dược phong, việc đầu tiên là vào phòng luyện đan.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Cảnh Tuyết và Lam Vũ, sắc mặt hắn vẫn nhàn nhạt như tuyết, tựa như chỉ làm một chuyện nhỏ nhặt.

"Không ngờ Thẩm tiền bối lại ẩn mình rất sâu, tạo nghệ Dược đạo thể hiện ngày đó, e rằng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm."

Tiêu Cảnh Tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp, mang theo vẻ kính nể.

Lam Vũ càng nhìn hắn, sắc mặt càng phức tạp.

Nếu ma đạo thật sự xuất hiện một Dược đế thì đối với chính đạo rốt cuộc là phúc hay họa?

…

Chương 761: Bí mật của thời kỳ Hoang Cổ

"Không cần nói nhiều nữa, tiếp theo ta có thể sẽ bế quan một thời gian, các ngươi có thể nghỉ ngơi dưỡng sức ở đây."

Thẩm An Tại nói, nghĩ đến điều gì đó, nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Tuyết.

"Thiên Tà thiền của ngươi, đợi ta trở về rồi luyện hóa sau."

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt, sao hắn biết… Thiên Tà thiền là thứ nàng muốn luyện hóa?

Nhưng nàng vẫn gật đầu: "Được."

Dặn dò xong, Thẩm An Tại lại đến nhà bếp.

Nửa đêm, trong tay hắn xuất hiện một bát thuốc đen ngòm.

"Sư tôn, đây là…"

Hứa Thiên Diệp nhìn thứ này, không khỏi nhíu mày.

"Đương nhiên là thuốc rồi, còn có thể là gì?"

Thẩm An Tại trả lời nhàn nhạt, đi về phía trong nhà.

Thất Tinh Phân Hồn đan đã luyện xong, tiếp theo là chữa khỏi hoàn toàn chứng song hồn của Hứa Tiểu Vân.

"Thuốc…"

Hứa Thiên Diệp hơi há miệng, hắn đã từng thấy thuốc lỏng.

Nhưng Thất Tinh Phân Hồn đan… cũng có thể luyện thành như vậy sao?

Mặc dù không hiểu nhưng hắn cũng tin tưởng vào tạo nghệ Dược đạo của đối phương, vẻ mặt căng thẳng đi theo vào phòng trong.

Nhìn Hứa Tiểu Vân nằm trên giường, lông mày đã phủ đầy băng giá, Thẩm An Tại tiến lên, đút cho nàng uống thuốc lỏng.

Nàng đã hôn mê được vài ngày, vẫn luôn dựa vào thuốc lỏng để duy trì sinh cơ.

Mà theo Thất Tinh Phân Hồn đan vào cổ họng, cơ thể nàng đột nhiên bắt đầu có sự thay đổi.

Khí lạnh khủng khiếp bùng phát, khiến Thẩm An Tại cau mày, lập tức đẩy Hứa Thiên Diệp ra.

Thần thức thăm dò, phát hiện trong đan điền của Hứa Tiểu Vân, hồn thể nhỏ bé đang cuộn tròn kia, lúc này đang từ từ mở mắt.

Đôi mắt đó xanh băng vô cùng, như mang theo hàn ý vô tận.

Mang theo một loại… khủng bố đến từ thời kỳ Hoang Cổ.

Chỉ cần nhìn vào, Thẩm An Tại đã cảm thấy như bị kéo vào hư không vô tận.

Nhìn thấy biển xanh hóa thành ruộng dâu, năm tháng đổi thay.

Cảm giác này…

Giống như cô bé trước mắt, không phải là người của thời đại này, mà là đến từ một thời đại rất xa rất xa trước đây.

Thời đại đó… được gọi chung là thời kỳ Hoang Cổ.

Hơi thở khủng bố lan tỏa, khiến cả Hợp Hoan tông như lạnh đi vài phần.

Bách Mị tiên quân vừa mới nằm xuống giường, lông mày thanh tú liền nhíu lại.

"Động tĩnh truyền đến từ Dược phong, tên Thẩm An Tại kia, lại đang làm trò gì?"

Nghi hoặc, nàng biến mất không thấy.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến bên cạnh Thẩm An Tại, tiện tay giăng lên một lớp kết giới, ngăn cách hơi thở ở đây.

"Tông chủ?" Thẩm An Tại kinh ngạc, không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

Trận pháp của Dược phong, vậy mà lại không phát hiện ra chút nào.

"Nữ tử này… trong cơ thể lại có hơi thở của thời kỳ Hoang Cổ!"

Bách Mị tiên quân sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm Hứa Tiểu Vân.

"Ý là sao?"

Thẩm An Tại cau mày, hắn có chút không hiểu.

"Thời kỳ Hoang Cổ, đó là một thời đại rất xa xưa, từng xuất hiện sự đứt gãy, tương truyền trước thời kỳ Hoang Cổ, thiên kiêu xuất hiện nhiều như mây, yêu nghiệt vô số."

"Nhưng cuối cùng không biết vì sao, lại xuất hiện sự đứt gãy, các đại đế của thời đại đó, không một ai còn sống, truyền thừa lúc đó cũng gần như hoàn toàn đứt đoạn, rất ít ỏi."

Ánh mắt nàng nghiêm túc: "Nhưng chỉ cần xuất hiện tin tức về thời kỳ Hoang Cổ, cho dù là Bất Hủ cảnh, cũng sẽ vì thế mà phát điên."

"Ngươi còn nhớ bản tông chủ đã nói với ngươi về ba người đứng đầu Cực cảnh chứ?"

Thẩm An Tại gật đầu: "Tự nhiên là nhớ."

"Cho dù là Trường Tịch tiên tôn hay Cầm tiên tử, hoặc là chủ nhân của Loạn Đao cảnh, sở dĩ bọn họ có thể mạnh mẽ như vậy, thực lực gần như vô địch ở Cực cảnh, chính là vì trên người bọn họ có cơ duyên của thời kỳ Hoang Cổ."

Thẩm An Tại sửng sốt, nhớ lại lời đối phương đã nói.

Nghe nói Cầm tiên tử kia chính là nắm giữ truyền thừa của Cầm tông thời kỳ Hoang Cổ, cho nên vẫn luôn bị người ta nhòm ngó, hiện tại đã ẩn cư không ra ngoài.

Nhưng không ngờ Trường Tịch tiên tôn và chủ nhân của Loạn Đao cảnh, vậy mà cũng có chút liên quan đến thời kỳ Hoang Cổ!

"Đừng nghi ngờ, Trường Tịch tiên tôn và chủ nhân của Loạn Đao cảnh, chỉ là đạt được một bí thuật không tính là mạnh mẽ của thời kỳ Hoang Cổ nhưng Cầm tiên tử bị truy sát, là vì nàng nắm giữ truyền thừa của cả Cầm tông!"

Câu nói này khiến Thẩm An Tại gật đầu, giải tỏa được sự nghi ngờ.

"Hơn nữa, thánh nữ Lăng Phi Sương của Thanh Tâm tông, ngươi có từng nghe nói đến không?"

Thẩm An Tại nhướng mày: "Tự nhiên là từng nghe nói."

Đùa gì chứ, sao có thể chưa từng nghe nói, trước kia ta còn lừa tiền của nàng nữa cơ…

"Trong cơ thể nàng có bí mật của thời kỳ Hoang Cổ, hoặc là nói, không phải là bí mật của thời kỳ Hoang Cổ, mà là nữ đế của thời kỳ Hoang Cổ chuyển thế, cũng là truyền nhân của nữ đế."

"Cho nên toàn bộ Thanh Tâm tông hiện tại đều coi nàng như bảo bối, địa vị trong Thanh Tâm tông của nàng chỉ đứng

sau Thanh Tâm đại đế!”

“Kéo theo cả sư phụ của nàng, người nhà họ Liễu đến từ hạ giới kia, địa vị trong Thanh Tâm tông cũng tăng vọt.”

Bách Mị tiên quân vừa nói, vừa nhìn thiếu nữ nằm trên giường, sắc mặt nghiêm túc.

Không ngờ, người mà Thẩm An Tại mang đến, trong cơ thể lại có khí tức của thời kỳ Hoang Cổ!

Nếu như tin tức này mà truyền ra ngoài, đừng nói là Bất Hủ cảnh, cho dù là Đế cảnh, cũng phải đến đây để xem xét.

“Thời kỳ Hoang Cổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm An Tại có chút tò mò.

Đến đây cũng đã lâu rồi nhưng hình như vẫn chưa từng nghe nói đến bất kỳ tin tức nào về thời kỳ Hoang Cổ.

“Không biết.”

Ngoài dự đoán, ngay cả Bách Mị tiên quân cũng lắc đầu, đôi mắt đẹp ngưng trọng: “Ta chỉ biết, thế gian này cũng có dấu vết của thời kỳ Hoang Cổ, có lẽ những đại đế mạnh nhất của thời kỳ Hoang Cổ năm đó, hiện tại cũng đã chuyển thế thành công, không biết ở nơi nào, bọn họ có thể đã chết, hoàn toàn diệt vong, cũng có thể sẽ trở lại đỉnh cao.”

Câu nói này khiến sắc mặt Thẩm An Tại không khỏi biến đổi.

Đại đế của thời kỳ Hoang Cổ…

“Trong số những Đế cảnh hiện tại, có một lời đồn, không biết ngươi đã từng nghe nói chưa.”

“Lời đồn gì?”

Thẩm An Tại nhìn nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Khi người đó thực sự xuất hiện ở chín vực, bí mật của thời kỳ Hoang Cổ cũng sẽ được mở ra, bí mật trên Đế cảnh sẽ hiện ra.”

“Người đó?” Thẩm An Tại cau mày.

“Đúng vậy, người đó là ai, ở đâu, trông như thế nào, không ai biết.”

Bách Mị tiên quân lắc đầu, dung nhan tuyệt mỹ cũng hiện lên vài phần nghiêm trọng.

“Nhưng nếu người đó xuất hiện, e rằng toàn bộ chín vực lại sẽ tái hiện một trận mưa máu tanh.”

“Khi mà ngay cả người đó là ai cũng không biết, vậy thì mọi người làm sao có thể khẳng định rằng khi người đó xuất hiện thì bí mật của thời kỳ Hoang Cổ sẽ hiện ra chứ?”

Thẩm An Tại có chút không hiểu.

“Bởi vì… người đó đại diện cho sự sống của vạn giới, thời kỳ Hoang Cổ diệt vong, cũng là vì sự biến mất của người đó.”

Một câu nói buông ra, Thẩm An Tại hít thở không thông, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

Sự sống của vạn giới…

Chẳng phải là…

Vạn Giới bi sao!

Vốn tưởng rằng không gian thời gian này đã không còn sự tồn tại của Vạn Giới bi nhưng không ngờ, hôm nay lại một lần nữa nghe được tin tức tương tự.

Cho nên…

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi trầm xuống.

Người đó là mình sao?

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của hắn như vậy, Bách Mị tiên quân biết mình nói hơi nhiều, giọng điệu ôn nhu hơn mấy phần.

"Đừng nghĩ nhiều, cho dù người đó thực sự xuất hiện, cũng không liên quan gì nhiều đến chúng ta, đến lúc đó liên quan đến đều là Đế cảnh thực sự mạnh mẽ, thậm chí là… Đế giả đến từ thời kỳ Hoang Cổ!"

Nghe lời an ủi của nàng, Thẩm An Tại chỉ có thể nở một nụ cười hơi chua xót.

Đúng vậy…

Đến lúc đó, người bị liên quan đến… đều là Đế cảnh thực sự mạnh mẽ!

Chương 762: Hứa Tiểu Vân

"Đế giả thời kỳ Hoang Cổ…"

Thẩm An Tại có chút kỳ quái nhìn Bách Mị tiên quân.

Có thể là không liên quan gì đến đối phương nhưng với hắn thì chưa chắc.

"Được rồi, những chuyện khác lát nữa hãy nói, cô nương này là sao?"

Ánh mắt Bách Mị tiên quân lại đặt lên người Hứa Tiểu Vân đang nằm trên giường.

"Nàng là muội muội của đệ tử ta, từ nhỏ đã mắc bệnh hàn, sau khi Thẩm mỗ kiểm tra, không phải bệnh hàn, mà là chứng song hồn."

Thẩm An Tại sắc mặt nghiêm túc, nhìn nàng một cái: "Mà hơi thở thời kỳ Hoang Cổ mà tông chủ vừa nói, chính là bắt nguồn từ thần hồn trong cơ thể nàng."

"Chứng song hồn?"

Bách Mị tiên quân nhướng mày, sau đó đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng hồng, liền nhìn thấu tình hình trong cơ thể Hứa Tiểu Vân.

Như Thẩm An Tại đã nói, trong đan điền của đối phương, có một thần hồn đang co rúm lại.

Mà hiện tại, dưới tác dụng của Thất tinh phân hồn đan, không ngừng run rẩy.

"Cho nên ngươi luyện chế đan dược này, là để cứu nàng?"

Bách Mị tiên quân cau mày: "Nhưng một khi thần hồn này tách ra, thân xác của nàng e rằng cũng sẽ bị đóng băng…"

Lời vừa dứt, liền thấy trong cơ thể Hứa Tiểu Vân mơ hồ xuất hiện tiếng rồng ngâm.

Từng luồng long khí chí cương chí dương tuôn ra, bao phủ tứ chi bách hài của nàng, ôn dưỡng kinh lạc.

"Đây là…"

Nàng lại một lần nữa ngây người.

Long khí!

Thật không ngờ lại là long khí, còn nồng đậm như vậy!

Nàng nhìn Thẩm An Tại thật sâu, lai lịch của tiểu tử bên ngoài kia, những ngày này nàng cũng đã điều tra rõ ràng.

Ở Linh Môn vốn là một đệ tử tạp dịch, không biết sao đột nhiên ngộ ra, lĩnh ngộ được phù pháp lợi hại.

Nghe nói còn giúp đỡ Mộ Dung Thiên kia ở Long Môn, kết thành thiện duyên.

Xem ra long khí này, chính là từ đó mà có.

"Mặc dù có long khí giúp đỡ nhưng e rằng phân hồn này cũng không thể tách ra, dù sao cũng đến từ thời kỳ Hoang Cổ."

Nàng vẫn nghiêm túc nói.

"Điểm này ta đương nhiên biết, ta cũng chưa từng nghĩ đến việc tách hẳn phân hồn này ra."

Nghe được đáp án của Thẩm An Tại, Bách Mị tiên quân sửng sốt một chút: "Không nghĩ đến, vậy ngươi đây là…"

"Ta chỉ muốn cắt đứt ảnh hưởng của phân hồn này đối với bản thể, từ tiêu cực, chuyển hóa thành tích cực."

“Tiêu cực, chuyển hóa thành tích cực?”

Người trước có chút không hiểu.

Mặc dù nàng cũng hơi thông thạo Dược đạo nhưng lại không hiểu đối phương muốn làm gì.

“Thẩm mỗ có một môn thuật pháp, tên là Liên Đài Song Sinh, tương hỗ tương sinh, lẫn nhau nuôi dưỡng, vinh nhục cùng hưởng, giống như hoa sen song sinh.”

Bách Mị tiên quân nghe xong, sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

“Ngươi xác định thuật pháp của ngươi, có thể khiến một hồn phách phàm nhân bình thường, cùng hưởng vinh nhục với hồn phách chứa hơi thở thời kỳ Hoang Cổ?”

“Hiện tại hồn phách này mặc dù không chắc chắn nhưng cũng không phải không có khả năng là chuyển thế của cường giả thời kỳ Hoang Cổ, giống như Lăng Phi Sương của Thanh Tâm tông, hồn phách của cường giả thời kỳ Hoang Cổ, sao có thể nuôi dưỡng một phàm nhân?”

Thấy nàng vẫn không tin, Thẩm An Tại cũng không giải thích nhiều, mà là nhéo gió làm kim, bắt đầu thi triển.

Bí thuật Thần Nông dược quyển, Liên Đài Song Sinh!

Cùng với việc hắn toàn tâm toàn ý bắt đầu châm cứu, Bách Mị tiên quân cũng căng thẳng nhìn chằm chằm.

Nàng không quan tâm đến sự an nguy của cô bé này, nàng lo lắng là, nếu Thẩm An Tại thất bại, ngược lại đánh thức hồn phách thời kỳ Hoang Cổ này.

Hậu quả đó không thể tưởng tượng nổi, không khéo Hợp Hoan tông sẽ phải đón nhận đại kiếp.

Nghĩ vậy, nàng lại cảm thấy bất lực.

Kể từ khi Thẩm An Tại này đến, Hợp Hoan tông vốn bình lặng, vậy mà lại bắt đầu náo nhiệt.

Nhưng sự náo nhiệt này… nàng lại không muốn.

Lúc thì là Độc lão quái của Cửu Minh cương, lúc lại nghi ngờ là hồn phách của đế giả thời kỳ Hoang Cổ.

Bất kỳ chuyện nào cũng không phải chuyện nhỏ!

Lắc đầu, dù sao thì Thẩm An Tại cũng nói hắn có thể giải quyết, vậy thì cứ tin hắn một lần.

Cùng với việc Thẩm An Tại liên tục thi triển châm pháp, trán hắn cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Xem ra, thậm chí còn tốn nhiều tâm sức hơn cả lúc hắn luyện chế Nhân đan trước đó.

Thẩm An Tại mắt không chớp, cẩn thận quan sát sự thay đổi trong cơ thể Hứa Tiểu Vân.

Theo châm cứu của hắn, có thể thấy rõ bằng mắt thường, hơi thở thời kỳ Hoang Cổ khủng khiếp đó, bắt đầu dần ổn định lại.

Từng luồng hàn khí, vậy mà lại bắt đầu tràn về phía thức hải của nàng.

"Không ổn, hàn khí mạnh mẽ như vậy, sẽ giết chết linh hồn của nàng ngay lập tức!"

Bách Mị tiên quân sốt ruột nhưng Thẩm An Tại lại giơ tay ngăn cản, chăm chú nhìn.

Theo thời gian trôi qua từng giây từng phút, cảnh tượng hàn khí phá hủy thức hải như dự đoán đã không xảy ra.

Ngược lại, hơi thở của Hứa Tiểu Vân càng thêm ổn định, thậm chí sắc mặt cũng bắt đầu dần hồng hào, không còn tái nhợt nữa.

“Ưm…”

Nàng từ từ mở đôi mắt đen láy, có chút nghi hoặc nhìn hai người trước mặt.

Thẩm An Tại thì nàng quen.

“Thẩm… thúc, ca ca ta đâu?”

Nàng lên tiếng, giọng nói cũng không hề yếu ớt, ngược lại còn rất khỏe khoắn.

Hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ bị chứng song hồn hành hạ như trước.

“Ca ca ngươi ở bên ngoài.”

Thẩm An Tại mỉm cười: “Tiểu Vân, cảm thấy cơ thể thế nào, còn khó chịu gì không?”

Theo lời hắn hỏi, Hứa Tiểu Vân mới phát hiện, mình vậy mà không cảm thấy lạnh chút nào.

Nàng có chút kinh ngạc giơ tay lên, sờ sờ mình.

“Không lạnh nữa rồi, không lạnh chút nào!”

“Đây…” Bách Mị tiên quân có chút không hiểu lắm.

“Được rồi, đi đi, ca ca ngươi ở bên ngoài, nói cho hắn tin tốt này.”

Thẩm An Tại xoa đầu nàng.

Người sau vui mừng gật đầu, sau khi cảm ơn thì lật người xuống giường, nhảy tưng tưng chạy ra ngoài.

Bách Mị tiên quân vội vàng gỡ bỏ kết giới, nhìn ra bên ngoài, hai anh em vui vẻ ôm nhau, có chút ngẩn người.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không biết Thẩm An Tại đã làm được điều này như thế nào.

Thẩm An Tại đứng dậy, nhìn cảnh tượng bên ngoài mỉm cười.

Thần Nông dược quyển, quả nhiên không phải bí kíp Dược đạo bình thường, bí thuật bên trong đừng nói là ở hạ giới, ngay cả ở thượng giới, hắn cũng chưa từng thấy cuốn sách Dược đạo nào có thể sánh được.

Bây giờ nghe tin đồn về thời kỳ Hoang Cổ, hắn đoán.

Cho dù là Thần Nông dược quyển, hay Luyện Tiên thuật, cũng như Cửu Chuyển Tàng Long biến của Mộ Dung Thiên, e rằng đều đến từ thời kỳ Hoang Cổ.

Đúng rồi, còn cả thứ trong tay Thiên Nhạc…

Thánh thể thời kỳ Hoang Cổ!

"Sau này nàng có thể tu luyện bình thường, hơn nữa tốc độ sẽ nhanh hơn người thường gấp mười, gấp trăm lần, đến lúc đó, xin phiền tông chủ chỉ bảo một hai."

Thẩm An Tại lên tiếng.

"Ta… Ta dạy nàng?"

Bách Mị tiên quân chỉ tay vào mũi mình, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đó chính là người có hồn phách thời kỳ Hoang Cổ trong cơ thể, để nàng dạy sao?!

"Thẩm mỗ không có công pháp thích hợp, cũng không có nhiều thời gian để dạy nàng, cho nên, xin phiền tông chủ, dù sao thì…"

Thẩm An Tại nhìn nàng, cười nói: "Dù sao thì ta còn phải nghĩ cách giải quyết hạn chế công pháp cho tông chủ."

Nghe lời nói rõ ràng là thoái thác này của hắn, Bách Mị tiên quân cảm thấy bất lực, liếc hắn một cái thật điệu.

“Được rồi, vậy bản tông chủ sẽ miễn cưỡng, thay ngươi dạy nàng.”

Nói xong, đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, nhìn Hứa Tiểu Vân bên ngoài, trong mắt cũng có chút mong đợi.

Nàng cũng tò mò, cô bé có hồn phách thời kỳ Hoang Cổ trong cơ thể này, tương lai sẽ trưởng thành đến mức nào.

Chương 763: Vong Ưu hải

Hứa Thiên Diệp nhìn Hứa Tiểu Vân đã hoàn toàn không còn đau đớn hành hạ, mặt đầy vui mừng.

Trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được buông xuống.

Sư tôn quả nhiên đã làm được!

Quả không hổ danh là sư tôn!

Thấy Thẩm An Tại và Bách Mị tiên quân cùng đi ra, hắn lập tức quỳ xuống.

"Đa tạ sư tôn!"

"Đứng lên đi."

Thẩm An Tại giọng điệu bình thản: "Muội muội của ngươi đã không còn trở ngại lớn, tiếp theo hãy tự mình lĩnh ngộ tổng cương cho tốt, vi sư phải ra ngoài một thời gian, có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian, ngươi cứ ở đây tu luyện."

"Vâng, sư tôn!"

Hứa Thiên Diệp không giấu được sự phấn khích.

"Đi thôi."

Thẩm An Tại bước đi.

"Đi đâu?"

Bách Mị tiên quân lại ngẩn ra.

"Vong Ưu hải chứ đâu!"

"Chẳng lẽ tông chủ quên rồi sao, đã nói là nếu Thẩm mỗ giải quyết chuyện của Độc lão quái thì sẽ đưa Thẩm mỗ đến Vong Ưu hải mà?"

Thẩm An Tại nghi ngờ nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ.

Nữ tử này sẽ không phải là bây giờ giả vờ ngây ngốc, định nuốt lời chứ?

"Ồ ồ…"

Bách Mị tiên quân phản ứng lại, cái đầu nhỏ liên tục gật.

"Nhanh như vậy đã chuẩn bị vào rồi, không chuẩn bị thêm chút nữa sao?"

"Không cần chuẩn bị gì cả."

Thẩm An Tại lắc đầu.

Thấy hắn kiên quyết muốn vào, nàng cũng không nói nhiều, dẫn hắn rời khỏi Dược phong.

Một đường đi về phía sâu trong Hợp Hoan tông.

Càng đi sâu vào hậu sơn Hợp Hoan tông, sương mù càng trở nên dày đặc.

Thậm chí ngay cả thần thức cũng không thể nhìn thấu những đám sương mù này, điều này cũng khiến Thẩm An Tại cau mày, thậm chí không biết mình đang ở phương vị nào.

Nhưng có thể khẳng định rằng, bọn họ hẳn là đã đến gần Vong Ưu hải rồi.

Bởi vì… Thẩm An Tại đã cảm nhận được hơi lạnh khiến sống lưng phát lạnh đó.

Bay không biết bao lâu, có lẽ đã bay vào một không gian khác, hoặc vẫn còn ở trong Hợp Hoan tông.

Nhưng, sương mù bắt đầu dần tan đi.

Bốn phía tối đen, mênh mông vô bờ, dưới chân bọn họ là một bãi cát đá hỗn độn.

Là ban đêm, là một đêm rất tĩnh lặng, cũng là một vùng biển lặng sóng, tĩnh lặng đến rợn người.

Có thể nhìn thấy trên bầu trời, có một vầng trăng tròn rất mờ, phản chiếu xuống biển.

Hai vầng trăng, như thể đã dừng lại, thậm chí nếu đứng trên biển, nhất thời khó có thể phân biệt được đâu là trời, đâu là biển.

"Đây, chính là Vong Ưu hải."

Bách Mị tiên quân dẫn hắn giẫm lên bãi cát, đôi môi đỏ khẽ mở.

"Không giống như ta tưởng tượng lắm."

Thẩm An Tại quan sát bốn phía, không nhịn được xoa xoa tay.

Hắn cảm thấy rất lạnh, loại lạnh này không phải từ thân thể, mà là một cảm giác.

"Ngươi tưởng tượng?" Bách Mị tiên quân nhướng mày.

Hắn cười ngượng ngùng: "Ta tưởng tượng Vong Ưu hải hẳn là âm hồn dày đặc, quỷ khí sâm sâm mới đúng."

Hắn liếc nhìn bốn phía.

"Chứ không phải như thế này… quá yên tĩnh."

Bách Mị tiên quân trợn trắng mắt nhìn hắn: "Đó là do tưởng tượng của ngươi chứ."

"Cũng gần như, cũng gần như." Thẩm An Tại xoa xoa mũi.

"Được rồi, đã đưa ngươi đến đây rồi, bản tông chủ sẽ về trước."

Nàng bước một bước vào hư không, trước khi rời đi, hơi quay đầu lại.

Dùng đôi mắt đào hoa rất đẹp kia nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, giọng điệu nghiêm túc.

“Mỗi năm bản tông chủ sẽ đến một lần, lúc nào muốn rời đi thì đi theo ta, ngoài ra, tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện đi đến tận cùng của biển, ngay cả nghĩ cũng không được.”

“Biết rồi biết rồi.”

Thẩm An Tại tùy ý đáp lời, nhìn nữ tử tuyệt đẹp chân trần đứng dưới ánh trăng mờ ảo, vẫn chưa rời đi, không khỏi nhíu mày.

“Còn gì nữa không?”

“Không còn gì nữa.”

Bách Mị tiên quân lắc đầu, đôi mắt đẹp thoáng ý cười, không biết là nói thật hay đang trêu chọc.

“Vẫn là câu nói lần trước, ngươi rất đặc biệt, ta rất thích, cho nên ngàn vạn lần đừng chết một cách ngu ngốc như vậy.”

Thẩm An Tại ngẩn ra.

Còn chưa kịp đáp lại, nữ tử đã biến mất không thấy, nơi này hoàn toàn tĩnh lặng.

Hắn từ từ thu hồi ánh mắt, vẻ mặt cười khổ.

Đặt tay lên ngực, hắn phát hiện không biết từ lúc nào mà nhịp tim mình thực sự đã tăng tốc thêm vài phần.

Nữ tử này… nói chuyện thật thật giả giả.

Ngay cả hắn là Thẩm An Tại, cũng cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ không kiềm chế được!

Không còn cách nào khác, gần hồ mới sớm có được ánh trăng sáng.

Hiện tại Liễu Vân Thấm không ở bên cạnh, cũng không quen biết mình. nhưng Bách Mị tiên quân này lại đứng ngay trước mắt mình, thực lực còn mạnh mẽ như vậy.

Dùng lời nói ở địa cầu, một người là bạn học đại học, xa xa như ánh trăng trong sáng, một người lại là nữ tổng tài nơi công sở, có tiền còn có sắc…

"Không không không…"

Thẩm An Tại đột nhiên lắc đầu.

Mình đang nghĩ lung tung gì vậy, Bách Mị tiên quân không phải là mẫu người mình thích.

"Nhất định là do mê thuật của nàng quá mạnh mẽ, xem ra đạo tâm của ta, Thẩm An Tại, vẫn chưa đủ kiên định, dễ bị nàng mê hoặc."

Hắn hít sâu một hơi, từ từ bình ổn lại tâm trạng.

Nhưng rất nhanh lại nhíu mày.

Mình vừa nghĩ gì vậy?

Gần hồ mới sớm có được ánh trăng sáng, vậy thì…

Bây giờ ai đang gần vầng trăng dưới nước Liễu Vân Thấm?

Hắn có chút buồn cười, không còn suy nghĩ lung tung nữa, mà nghiêm túc quan sát xung quanh.

Một mảnh tối đen, tĩnh lặng.

Ngay cả gió cũng không có, cũng không nhìn thấy hồn ma hay thứ gì khác.

"Cửu U Đăng xà, thực sự ở đây sao?"

Hắn hơi nhíu mày, lấy ra một cái hộp từ trong nhẫn trữ vật.

Mở ra, một con rắn nhỏ thò đầu thò đuôi xuất hiện, sau đó rất nhanh chui vào hư không biến mất.

Chính là Cửu U Đăng xà trước đó hắn lấy được từ Linh môn, bên Lý Tam trưởng lão.

"Tiểu gia hỏa, về nhà đi, về nhà tìm ông bà đòi báo thù."

Thẩm An Tại tiễn con rắn nhỏ biến mất, không vội vàng.

Lý do bấy lâu nay hắn vẫn chưa luyện hóa con Cửu U Đăng xà nhỏ này để tăng cường thần hồn…

Là vì, thả dây dài câu cá lớn!

"Ông bà cũng không đủ, tốt nhất là gọi cả tổ tông của ngươi đến."

Thẩm An Tại nheo mắt, ngay trên bãi cát này, ngồi xếp bằng, bắt đầu hoàn thiện Tam Thi Luân Hồi quyết do mình cải biên từ Tam Chuyển Luân Hồi quyết.

Con rắn nhỏ kia có ấn ký thần hồn của hắn, nó đi đâu, hắn đều nắm rõ.

Bây giờ, chỉ cần ngồi chờ nó dẫn mình đi tìm tổ ấm của nó là được.

…

Nơi khác, trong thư phòng.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn đồ đạc trong nhà, không khỏi một lần nữa ngẩn ngơ.

Cho dù là vườn trúc, suối nhỏ hay thư phòng ghế mây này, đều như chồng chéo lên từng cảnh trong ký ức của nàng.

Thậm chí có lúc nàng còn ngẩn ngơ, không biết mình có phải đã trở về Thanh Vân phong hay không.

Có phải chỉ cần đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy sư huynh đang luyện kiếm trên sân tập, có thể nhìn thấy sư phụ nằm trên ghế mây ngân nga giai điệu không.

“Phong chủ Dược phong, Thẩm An Tại…”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn ngọc giản trong tay, được cho là do sư huynh đưa cho mình, lẩm bẩm cái tên này, hết lần này đến lần khác.

Một lúc lâu sau, nàng mới lắc đầu.

Hiếm khi có được một nơi thanh tịnh, có thể không bị người khác quấy rầy.

Mình cứ dựa theo nội dung trong ngọc giản này mà tu luyện Vạn Độc tâm kinh mới đi!

Còn Thiên Tà thiền…

Đợi đến khi phong chủ xuất quan rồi hãy bàn đến chuyện luyện hóa.

…

Chương 764: Vong Ưu quên sầu

Trong Vong Ưu hải.

Thẩm An Tại đã ngồi xếp bằng ở đây mấy ngày.

Nhưng mấy ngày nay, tâm trạng của hắn vẫn không thể bình tĩnh lại.

Đừng nói đến việc hoàn thiện Tam Thi Luân Hồi quyết, ngay cả việc yên tĩnh, không nghĩ gì cũng không làm được.

Chỉ cần nhắm mắt lại, một lát sau hắn sẽ nghĩ đến Liễu Vân Thấm, một lát sau lại nghĩ đến mấy đệ tử ở Thanh Vân phong.

Sẽ nghĩ đến lão Trịnh, Chính Nguyên.

"Gần đây sao ta cũng trở nên đa sầu đa cảm thế này?"

Thẩm An Tại thở dài, mở mắt ra, nhìn Vong Ưu hải không biết từ lúc nào đã gợn sóng lăn tăn, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nơi này không có gió nhưng mặt biển lại gợn sóng, cũng không biết là tình huống gì.

"Chính Nguyên vốn trầm ổn, không cần ta phải lo lắng, Liễu Vân Thấm có thân phận Phi Sương che chở, những chuyện nàng không muốn, hẳn là cũng không ai có thể ép buộc."

"Còn tên ngốc và lão tam…"

Thẩm An Tại sắc mặt hơi trầm xuống.

Nói thật, hiện tại hắn lo lắng nhất lại không phải Mộ Dung Thiên.

Sau khi hắn chết, tâm tính của Mộ Dung Thiên đã sớm trở nên khác trước, mặc dù vẫn rất liều lĩnh nhưng những thứ cần cân nhắc đã nhiều hơn, không còn là thiếu niên không có tâm cơ như trước nữa.

Hiện tại, hắn lo lắng nhất lại là lão tam.

Tính cách của hắn cô độc, cho dù đến thượng giới, e rằng cũng khó có bạn bè.

Hơn nữa trên người lại mang sát khí, ở chính đạo e rằng khó mà hòa nhập, còn ở ma đạo… với tính cách giết người không chớp mắt của hắn, e rằng cũng sẽ gây thù chuốc oán không ít.

Chỉ không biết, hiện tại hắn đang ở đâu, có gặp phải khó khăn gì không.

Còn có…

Thẩm An Tại nhìn mặt trăng tròn khuyết vỡ vụn dưới gợn sóng mặt nước, sắc mặt nhất thời trở nên ngẩn ngơ.

Trong trí nhớ của hắn, hình ảnh mỹ phụ của Phượng tộc trông có vẻ uy nghiêm trầm ổn nhưng thực ra thỉnh thoảng lại có chút tâm tư thiếu nữ hiện lên trong đầu.

Ngọc Tâm Lan, không biết nàng đã đến thượng giới chưa.

Theo Bách Lý Nhất Kiếm nói…

Ở kiếp trước, cho đến lúc lâm chung, nàng vẫn luôn mong mỏi được gặp hắn một lần.

Nhưng cuối cùng, vẫn không thể như nguyện, ôm hận mà chết.

Ầm ầm!

Bờ biển vốn rất yên tĩnh, đột nhiên sấm sét nổi lên ầm ầm, gió lớn nổi lên.

Mặt biển bắt đầu sóng to gió lớn, từng đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước.

Nhưng Thẩm An Tại lúc này lại có chút thất thần.

Nội tâm của hắn, cũng giống như mặt biển này, bắt đầu không bình tĩnh.

Cho dù là Liễu Vân Thấm cũng vậy, ba đệ tử cũng vậy, Bách Lý Nhất Kiếm cũng vậy.

Kiếp trước, bọn họ đều không chết.

Cho nên nói thật, cho dù Thẩm An Tại có lo lắng thêm nữa thì trong lòng cũng không phải là rất lo lắng.

Nhưng…

Khi cái tên Ngọc Tâm Lan không biết vì sao đột nhiên xuất hiện thì nội tâm của hắn lại hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Dù sao thì, kiếp trước, nàng đã chết.

Cho nên lúc này, chỉ có cái tên này, Thẩm An Tại không tìm ra bất kỳ lý do nào để thuyết phục bản thân không nên nghĩ đến.

Cảnh tượng trước kia từng màn từng màn, không ngừng hiện lên trong đầu.

Từ khi vào Linh cảnh, lừa nàng đấu dược với mình để đổi lấy dược viên, rồi đến khi hai người trò chuyện, Ngọc Tâm Lan thử dò hỏi xem có thể theo mình về Thanh Vân phong, trông coi dược viên đó không.

Nàng là trưởng lão ngũ mạch của Phượng tộc Linh cảnh, nàng vốn trầm ổn, nàng hẳn biết có những lời không thể hỏi,

không thể nghĩ.

Nhưng nàng đã nghĩ, đã nghĩ đến việc không cần thân phận đó, nguyện ý đến dược viên Thanh Vân phong, làm một dược đồng nhỏ cũng được.

Quan trọng là nàng, là người của Thiên Huyền điện, từ Trung Châu xa xôi đến Nam Quy Linh Phù, chỉ để thay Thẩm An Tại tổ chức lễ nhậm chức điện chủ.

Nhưng, từ trước đến nay Thẩm An Tại đều không có bất kỳ phản hồi nào.

Nữ tử vô tình nhìn thấy sự mất mát trong mắt người đang câu cá ở Thanh Vân phong, nhưng hắn của quá khứ cũng coi như không thấy.

Thậm chí sau này, hai người cũng ít giao tiếp lại.

Trong lúc mơ hồ, Thẩm An Tại như nhớ ra một chuyện, một chuyện mà chính hắn cũng đã quên, cũng không để trong lòng.

Khi thiên hạ muốn mình phải chết, Ngọc Tâm Lan đã đến Linh Phù sơn, tìm hắn.

Hắn… không gặp.

Khi trở về, Ngọc Tâm Lan chỉ có thể đứng xa xa ở phía sau, lặng lẽ quan sát, thậm chí không còn tiến lên tìm hắn nói chuyện nữa.

Sóng biển cuồn cuộn, không ngừng vỗ vào bờ.

Không biết từ lúc nào, Thẩm An Tại đã đứng dậy, thất thần nhìn ra biển rộng vô biên.

Trên mặt biển, mơ hồ xuất hiện bóng dáng của Ngọc Tâm Lan.

Nàng cứ nhìn xa xa như vậy, cười.

Chỉ là nụ cười đó có phần cô đơn, xa lạ.

Sau đó… bóng dáng đó nhẹ nhàng gật đầu với Thẩm An Tại, từ từ quay người, hướng về phía bờ biển vô biên vô tận mà đi.

Nghe nói nơi tận cùng đó là nơi trở về của người chết.

"Đừng qua đó!"

Thẩm An Tại hét lớn một tiếng.

Nhưng Ngọc Tâm Lan vẫn không hề động lòng, từng bước một, dần dần đi xa.

Nhìn bóng lưng của nàng cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt, sắc mặt Thẩm An Tại trở nên phức tạp, đưa tay về phía trước nắm rồi lại nắm, cuối cùng vẫn buông xuống.

Hắn quay đầu lại, nhìn trung niên áo trắng vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ cũ, thở dài.

"Vong Ưu hải… quên đi nỗi buồn quên đi nỗi buồn, hóa ra lại là như vậy."

Hắn tự cho rằng đạo tâm của mình kiên định, không ngờ…

Có thể khiến hắn suýt mất kiểm soát, không phải Liễu Vân Thấm, cũng không phải ba đệ tử của hắn, lão Trịnh.

Mà là một người…

Mà ngay cả chính hắn cũng cảm thấy chỉ là một người qua đường, là Ngọc Tâm Lan.

"Xem ra sau này có thời gian, phải đến Linh cảnh xem một chút."

Thẩm An Tại thở dài.

Mặc dù không biết đối phương hiện tại còn nhận ra mình hay không nhưng ít nhất… phải gặp nàng một lần.

Lắc đầu, hắn không nghĩ nhiều nữa, bước về phía thân xác của mình, hồn phách nhập thể.

Sau đó, hắn lại mở mắt ra.

Phía trước mặt biển, đâu có sóng biển ngập trời, sấm sét ầm ầm… vẫn là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

"Vong Ưu hải thật lợi hại, ngay cả Thẩm mỗ cũng suýt trúng chiêu."

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại, trong lòng có chút sợ hãi.

Nếu như vừa rồi hồn phách của hắn xuống biển, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đây không phải là ảo cảnh, so với thời Chính Nguyên xông vào Phù tháp năm đó còn nguy hiểm hơn nhiều.

Đó là… thất tình lục dục của con người.

Không cố ý dẫn dắt, mà là những hồi ức bình thường tình cờ cảm thán.

Một khi rơi vào trong đó, sẽ càng lún càng sâu, cuối cùng khó có thể thoát ra được.

"Quên đi nỗi buồn quên đi nỗi buồn, muốn vượt biển, chỉ có thể quên đi nỗi buồn sao…"

Thẩm An Tại lẩm bẩm mở miệng, hình ảnh nữ tử đẹp trong đầu hắn vẫn chưa tan đi trong một thời gian dài.

Hắn thử giơ tay lên, tách ra một luồng thần hồn lực nho nhỏ, bắn vào biển.

Như đá chìm xuống biển, không còn tin tức gì nữa.

Giống như bị nuốt chửng.

Lúc này, hắn thực sự sợ hãi.

Vong Ưu hải này là một vùng đất nuốt chửng linh hồn.

Không trách được, không trách được âm khí lại nặng như vậy nhưng lại không thấy được hồn ma quỷ quái.

Hóa ra, tất cả đều đã trở thành nước biển này.

“Đây rốt cuộc là nước gì, lại có hiệu quả kỳ diệu như vậy đối với thần hồn, nếu có thể mang một ít ra ngoài, sau này nếu có người đoạt xá, chẳng phải là có thêm một lá bài bảo vệ mạng sao?”

Thẩm An Tại xoa cằm, bắt đầu tính toán.

Bây giờ mặc dù thân thể hắn mạnh mẽ nhưng thần hồn lại quá yếu, sau này còn phải tách thần hồn ra để tu luyện riêng Tam Thi Luân Hồi quyết, sẽ càng yếu hơn.

Hắn tiến lên đưa tay hớt một vốc nước nhưng phát tYVTyNHĻ Yxnsmbkhbjḟ

“Nước có tính chất giống như thần hồn?”

Hắn cau mày, lục lọi trong nhẫn trữ vật một lúc, lấy ra một tấm vải đen.

Đó là vật liệu mà người khác dùng để chế tạo Vạn Hồn phiên, là thứ tốt để thu giữ thần hồn.

Tuy nhiên, ngay cả thứ này cũng không thể đựng được nước đó.

Hắn cũng không dám xuống, đối với nước Vong Ưu hải này mà nói, thân xác của hắn cũng giống như hư vô, nếu như trực tiếp xuyên qua thân xác tác động vào thần hồn thì với thần hồn Hoàng cảnh của hắn, e rằng dưới biển nước mênh mông như vậy, trong nháy mắt sẽ hồn phi phách tán.

Thẩm An Tại suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ đầu.

“Tụ Lý Càn Khôn, nhật nguyệt cũng chứa.”

Hắn vung tay áo, ống tay áo phồng lên căng tròn.

Chương 765: âm Dương Nghịch Loạn đại trận

Theo động tác vung tay áo của Thẩm An Tại, mặt nước tĩnh lặng đột nhiên hơi rung lên.

Hắn lộ vẻ mừng rỡ, quả nhiên có hiệu quả!

Quả không hổ danh là thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn, vạn vật trên đời, không gì không thể chứa.

Nhưng, rất nhanh hắn lại cau mày.

Bởi vì với thần thức hiện tại của hắn, không thể hoàn toàn phát huy được uy năng của thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn.

Dẫn đến…

Tay áo mở ra nửa ngày, cũng chỉ có vài giọt nước Vong Ưu hải bay vào trong tay áo.

Nhưng chỉ vài giọt như vậy, đã khiến tay hắn hơi động đậy.

“Nặng như vậy sao?”

Hắn cau mày.

Chỉ riêng vài giọt nước biển này, e rằng đã có lực ngàn cân.

Nghĩ lại, hắn cũng thấy rất bình thường.

Đây không phải là nước biển bình thường, chỉ riêng vài giọt này, e rằng có thể dễ dàng hủy diệt một thần hồn Hoàng cảnh.

Hít sâu một hơi, hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục thúc giục thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn.

Từng giọt nước biển bay về phía ống tay áo của hắn.

So với biển nước mênh mông này thì chỉ như muối bỏ bể.

Thẩm An Tại dốc hết sức, cứ thu thập từng giọt từng giọt như vậy.

Hắn cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hắn chỉ biết, từ một hai giọt lúc đầu.

Đến sau này, thế giới Tụ Lý Càn Khôn của hắn đã dần dần biến thành ao nhỏ, rồi thành đại dương.

Cho đến khi hắn không thể kiên trì được nữa, thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn có thể chứa đựng cũng gần đạt đến cực hạn, hắn mới dừng tay.

"Hừ, thần hồn Hoàng cảnh, có thể thu được nhiều nước Vong Ưu hải như vậy, đã không tệ rồi."

Hắn lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt lộ vẻ hài lòng.

Lần này, cuối cùng cũng có được lá bài tẩy thực sự không sợ Bất Hủ!

Tất nhiên…

"Nước Vong Ưu hải chỉ tác dụng lên thần hồn, vẫn có nhiều hạn chế!"

Thẩm An Tại lắc đầu tiếc nuối, vật ngoài thân thì mãi mãi là vật ngoài thân.

Chỉ có thực sự mạnh mẽ, mới có thể vô ưu.

Nghĩ đến Bách Mị tiên quân, cũng không ngờ rằng hắn lại có được thần thuật Tụ Lý Càn Khôn như vậy, ngay cả nước Vong Ưu hải này cũng có thể thu vào.

Tương lai nếu bất ngờ ra tay, biết đâu lại có hiệu quả kỳ diệu.

“Nhưng mà… thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn này đã dùng để chứa nước Vong Ưu hải, sau này không thể thi triển được nữa, đây quả là một chuyện phiền phức, rốt cuộc có thứ gì có thể nén và thu nước Vong Ưu hải này lại không?”

Hắn xoa cằm, chìm vào suy nghĩ, rất nhanh linh quang lóe lên liền nghĩ ra.

Cửu U Đăng xà!

Ánh mắt hắn lóe lên vẻ phấn khích.

Quên mất, trong cơ thể con rắn nhỏ đó còn có thần hồn ấn ký của mình, bây giờ nó đã đến Vong Ưu hải, ấn ký của mình vẫn chưa tan đi!

Nói cách khác, có lẽ thân xác của Cửu U Đăng xà có thể có hiệu quả với nước biển.

Nếu có một con rắn lớn, biết đâu dựa vào thuật luyện khí của hắn, có thể tạo ra một bảo vật chuyên chứa nước Vong Ưu hải!

Đang nghĩ, thức hải của hắn đột nhiên hơi rung lên, xa xa trong Vong Ưu hải, một tia liên hệ mơ hồ truyền đến.

“Đã về nhà rồi sao…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, khóe miệng nở một nụ cười.

Hắn lập tức khoanh chân, bắt đầu gọi con rắn nhỏ đó.

Đã đến lúc… chuẩn bị chiến đấu rồi!

Theo sự toàn tâm toàn ý của hắn, sự tĩnh lặng ở đây dường như càng sâu hơn.

Chỉ có một mình hắn bận rộn trái phải, bắt đầu bố trí trận pháp.

Nếu người khác biết được hắn bây giờ mới bắt đầu bố trí trận pháp thì ước chừng đều có thể ngây ngốc tại chỗ.

Nói chung, phù sư giỏi nhất chính là phòng ngừa trước, bố trí trận pháp lớn trước, hơn nữa còn phải kiểm tra tỉ mỉ, phòng ngừa xuất hiện sơ hở.

Hơn nữa, vì tính đặc thù của phù sư.

Chuyện giết người vượt cấp, thậm chí bọn họ còn làm quá hơn.

Nếu có thời cơ địa lợi, cộng thêm phù pháp tốt bảo vệ, thậm chí bọn họ có thể giết chết kẻ địch vượt một cảnh giới lớn.

Hơn nữa là… giết nhiều địch bằng quân số ít.

Tất nhiên, nếu so về năng lực chiến đấu cá nhân và năng lực chiến đấu thực tế thì thực lực của phù sư sẽ giảm đi rất nhiều, kém hơn kiếm tu một chút.

Còn Thẩm An Tại hiển nhiên là rất tự tin vào phù pháp của mình, cho nên bây giờ mới bắt đầu bố trí trận pháp.

Tất nhiên, hắn không phải là sợ đánh không lại lão tổ tông của Cửu U Đăng xà, quan trọng nhất vẫn là sợ chúng chạy mất.

Có thể tùy thời tùy chỗ hòa nhập vào hư không, hoàn toàn ẩn núp, chỉ riêng điểm này, với thần hồn chi lực hiện tại của hắn, nếu gặp phải một con trưởng thành, ước chừng cũng không phát hiện ra được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, theo từng lá cờ trận bay ra khỏi tay Thẩm An Tại, rơi xuống gần Vong Ưu hải, ẩn núp hoàn hảo.

Chỉ nửa ngày, hắn đã vỗ tay, vẻ mặt lộ vẻ hài lòng.

May mà trước đó giết chết Lý Tam trưởng lão, lấy được không ít cờ trận và vật liệu giá trị.

Quả không hổ danh là trưởng lão Linh môn, những thứ này mà đưa ra bên ngoài, có thể so với gia tài của Cực cảnh.

"Tổng cộng hai bộ trận pháp, một bộ âm Dương Nghịch Loạn đại trận, một bộ Thiên Hỏa Phần Hư trận…"

Thẩm An Tại xoa cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Hai bộ trận pháp này đều không tệ, chỉ riêng Thiên Hỏa Phần Hư trận đã là trận pháp ngũ giai, còn âm Dương Nghịch Loạn đại trận càng là trận pháp tam giai!

"Đáng tiếc, kiếp trước thu thập được nhiều vật liệu như vậy, cuối cùng cũng không mang được một thứ nào qua."

Thẩm An Tại có chút tiếc nuối, kiếp trước sau khi giết Lôi Lão kiếm tổ, vừa vặn thu thập đủ vật liệu của âm Dương Nghịch Loạn đại trận, đủ để phát huy uy lực của nó đến cực hạn, cho dù là Bất Hủ cảnh, cũng đủ để ảnh hưởng một hai phần.

Trận pháp này vô cùng khủng bố, có thể khiến âm dương đảo ngược, người bị nhốt trong trận không thể phân biệt được phương hướng, không nhìn thấy, không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Ngoài việc cần tám trăm bốn mươi hai lá cờ trận, còn cần bổ sung thêm một bảo vật tiên thiên thuộc âm và một bảo vật tiên thiên thuộc dương.

Bảo vật tiên thiên vốn đã cực kỳ hiếm có, huống chi là bảo vật tiên thiên thuần âm thuần dương.

Lần này hắn cũng chỉ miễn cưỡng tìm được vật thay thế trong nhẫn trữ vật của Lý Tam trưởng lão nhưng sau khi dùng một lần, chắc chắn sẽ vỡ nát.

"Đôi mắt rắn của Cửu U Đăng xà chính là vật chí âm, đôi mắt của đại xà Cực cảnh cũng không kém bảo vật tiên thiên,

nếu có thể tìm thêm một vật chí dương, cho dù tu vi của ta không đủ, tương lai đối mặt với Lão Khôi đó, cũng có thể đối phó được một hai phần."

Thẩm An Tại xoa cằm, bắt đầu tính toán.

Hắn hiện tại, trong thời gian ngắn, nhục thân chắc chắn không đủ để vào Bất Hủ, mà đến lúc đó phân thây thần hồn để trùng tu, cũng cần không ít thời gian tích lũy, muốn đạt tới Bất Hủ không dễ như vậy.

Cho nên, nhất định phải chuẩn bị thêm lá bài tẩy, để đối phó với Bất Hủ cảnh!

Sau lần chứng kiến thực lực của Lão Khôi, trong lòng hắn rất cấp bách.

"Bây giờ, thứ duy nhất có thể dựa vào, chính là Phù đạo tổng cương."

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, nhìn chằm chằm vào mặt biển tĩnh lặng xa xa, hơi thở của con rắn nhỏ đã ngày càng gần.

Cho dù là kiếm pháp, đao pháp hay thuật dùng dược đạo, mặc dù mạnh mẽ nhưng thực ra đều liên quan chặt chẽ đến tu vi của bản thân, bản thân hắn chỉ có nhục thân Cực cảnh, cho dù nắm giữ kiếm thuật, đao pháp nghịch thiên đến đâu, có lẽ có thể khiến Bất Hủ kinh ngạc nhưng tuyệt đối không thể giết chết.

Cho nên, phù pháp!

Trước khi vào Bất Hủ, chắc chắn sẽ trở thành một lá bài tẩy sát chiêu thực sự của hắn!

"Đến đi, con đường vô địch của Thẩm mỗ, sẽ từ hôm nay chính thức mở ra."

Khóe miệng Thẩm An Tại hơi nhếch lên, tâm tính so với trước đây đã hoàn toàn khác biệt.

Hắn…

Bắt đầu khao khát sức mạnh rồi.

Chương 766: Quái vật khổng lồ

Sau khi bố trí xong trận pháp, Thẩm An Tại ngồi tĩnh dưỡng, chờ đợi bảo vật tuyệt thế kia đến.

Khoảng nửa nén hương trôi qua, hắn đột nhiên mở bừng mắt.

Mặt biển tĩnh lặng, bầu trời đêm tối, vẫn không có sóng gió, không có gợn sóng.

Nhưng, đây chỉ là bề ngoài.

Thẩm An Tại có thể cảm ứng rõ ràng, nhịp tim của mình bắt đầu tăng dần.

Hắn đưa tay ra, trong hư không, một con rắn nhỏ bị xiềng xích thần hồn kéo vào, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Mặc dù con rắn nhỏ đã bị hắn khắc ấn ký thần hồn nhưng ánh mắt nhìn hắn lúc này lại có nhiều phần căm hận, thậm chí có thể nhìn ra một số dáng vẻ đắc chí của kẻ tiểu nhân.

Tựa như, lúc này nó đã không còn sợ Thẩm An Tại nữa.

Có vẻ như lần này đến, ấn ký thần hồn trên người nó sắp được giải trừ.

Tuy nhiên, Thẩm An Tại không có thời gian để ý đến nó, chỉ từ từ quay đầu lại.

Một đôi mắt khổng lồ lạnh lẽo, chỉ riêng đôi đồng tử xanh biếc kia, cũng giống như hai vầng trăng mờ ảo trên bầu trời đêm, đang phản chiếu bóng dáng của Thẩm An Tại.

Bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy một trận rùng mình, sống lưng phát lạnh.

Thể hình của con rắn này…

Thẩm An Tại cau mày, từ từ lùi lại.

Rất lớn!

Chỉ thò một cái đầu ra khỏi hư không, đã có thể sánh ngang với một ngọn núi, khó có thể tưởng tượng, nếu nó hoàn toàn thò ra khỏi hư không thì sẽ là một con quái vật khổng lồ đến mức nào!

Hơn nữa… quả nhiên là Cửu U Đăng xà trưởng thành, bản lĩnh dung nhập hư không của con rắn này mạnh hơn con rắn nhỏ kia không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí dưới hai tầng trận pháp này, Thẩm An Tại thậm chí không hề nhận ra đối phương đã đến sau lưng mình lúc nào, vẫn là cảm nhận được hàn ý mới quay đầu lại.

Lúc này vẫn tĩnh lặng không tiếng động nhưng Thẩm An Tại lại rõ ràng cảm thấy cảm giác nguy cơ càng ngày càng nồng đậm, thậm chí có cảm giác tử vong.

Hắn đột nhiên nhìn xung quanh hư không, đồng tử co lại.

Chỉ thấy hư không đột nhiên vặn vẹo, co lại vào trong, vết nứt dày đặc.

Tựa như vô hình trung hóa thành thân rắn, muốn bóp chết hắn.

Không nghi ngờ gì nữa, ngay cả hư không cũng có thể dễ dàng bóp nát như vậy, cho dù hắn là nhục thân Cực cảnh, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được!

Không chút do dự, hắn huy động cuồng phong nổi lên khắp người, tự mình nổ tung thành ngọn lửa ngút trời.

Vô số phân thân dưới sự gia trì của Phong Hành phù, hóa thành lưu quang trốn xa.

Tuy nhiên, dù có trốn thế nào, hư không vặn vẹo xung quanh vẫn tồn tại.

Cho dù bay đến độ cao ngàn trượng, cảm giác nguy cơ tử vong đó vẫn không thể hóa giải, từng phân thân một khi chạm vào hư không vặn vẹo đó đều nổ tung, cuối cùng chỉ còn lại bản tôn của hắn.

Nhìn thấy sắp thoát khỏi phạm vi bóp chết của thân rắn nhưng lúc này hư không xung quanh đã giống như bức tường đá vây quanh, trói buộc Thẩm An Tại.

“âm Dương phù!”

Vào thời khắc quan trọng, Thẩm An Tại đơn tay kết ấn, đồ án âm dương khuếch tán.

Lực đẩy mạnh mẽ tản ra, miễn cưỡng chống đỡ thân rắn trong một hơi thở.

Cũng chính là thời gian một hơi thở này, khiến Thẩm An Tại cuối cùng cũng bay lên, thoát khỏi phạm vi tấn công.

Rắc!

Hư không giống như một tấm gương vỡ, bị thân rắn bóp nát tan tành.

Còn Cửu U Đăng xà kia, cũng hoàn toàn lộ diện.

Chỉ có thể dùng hai chữ để miêu tả, quái vật!

Thậm chí đuôi của nó, còn có một nửa đang ngâm trong biển!

Chỉ riêng nửa bên lộ ra, đã như núi non trùng điệp.

So với xương rồng mà năm đó hắn nhìn thấy ở sâu trong Thăng Long trì ở Linh cảnh, thì còn to lớn và đáng sợ hơn!

Những vảy đen trắng, giống như những ngọn lửa được thắp sáng trong đêm tối, lạnh lẽo khác thường, càng giống như từng đôi mắt, làm người chấn động cả hồn phách.

Khi nhìn thấy thân rắn, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, mơ hồ khác thường.

Nửa bước Bất Hủ!

Tuyệt đối là nửa bước Bất Hủ!

Chỉ riêng những vảy trên người, vậy mà đã tạo ra công kích tinh thần!

Hơn nữa xét về mức độ mạnh mẽ, yêu xà này so với Lam Vũ, tuyệt đối mạnh hơn không chỉ một bậc!

Xoẹt!

Tiếng nổ lớn vang lên, mặt biển Vong Ưu hải hiên khởi sóng lớn ngập trời, cái đuôi rắn khổng lồ quất tới, khiến hư không nổ tung.

“âm Dương Nghịch Loạn đại trận, khởi!”

Hắn không dám khinh thường, trực tiếp thúc động đại trận.

Vù!

Hư không hơi run rẩy, mọi thứ ở đây dường như đều xảy ra sự thay đổi đảo ngược vào lúc này.

Cái đuôi rắn thậm chí còn vòng qua Thẩm An Tại, trực tiếp quất vào đầu con rắn khổng lồ.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, con rắn khổng lồ bị chính mình quật ngã xuống đất, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nó đứng dậy, đột nhiên lắc đầu, đôi mắt lóe lên tia sáng nghi hoặc.

Nhưng khi nó há to miệng, muốn nuốt chửng Thẩm An Tại thì phát hiện cơ thể mình căn bản không nghe theo sự sai khiến, vặn vẹo lung tung.

"Trảm Thiên… Bạt Đao thuật!"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng lại, tụ gió thành đao nắm trong tay, đột nhiên rút đao.

Sát khí ngút trời hóa thành đao mang màu đen, để lại dấu vết đen kịt trên hư không, giống như hủy diệt, nuốt chửng tất cả.

Ầm!

Nhưng, đao mang đáng sợ như vậy, cộng thêm công kích của nhục thân Cực cảnh của Thẩm An Tại.

Rơi vào trên người con rắn khổng lồ, vậy mà chỉ để lại một dấu ấn màu trắng.

Điều này cũng khiến đồng tử của Thẩm An Tại co lại.

Phòng ngự thật cứng rắn!

Vù!

Một đao chém xuống, không những không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Cửu U Đăng xà kia, ngược lại vô số vảy rung lên, phát ra tiếng chói tai, như cộng hưởng, tiếng quỷ gào thét.

Dưới tiếng động này, đầu Thẩm An Tại đau như muốn nứt ra, thậm chí trận pháp mà hắn điều khiển cũng rung chuyển, suýt nữa thì giải tán.

Cơn đau dữ dội, giống như có người dùng từng cây kim không ngừng đâm vào sau gáy hắn, khuấy động, không phải chuyện đùa.

"Chết tiệt…"

Thẩm An Tại nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được buột miệng chửi thề.

Hắn không phải là người có tính tình như Mộ Dung Thiên, đau đớn gì cũng có thể nghiến răng không nói một lời.

Hít!

Yêu xà nắm bắt thời cơ trận pháp rung chuyển, đột nhiên há miệng, bắn ra từng luồng ánh sáng xanh.

Vào thời khắc quan trọng, Thẩm An Tại nhẫn nhịn cơn đau dữ dội trong đầu, điều khiển trận pháp.

Ánh sáng xanh dừng lại giữa không trung, đảo ngược bắn ngược lại, đâm vào chính yêu xà, khiến nó đau đớn kêu lên.

Đôi mắt khổng lồ như trăng non kia, càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Liên tiếp tấn công không có hiệu quả, thậm chí còn phản lại làm chính mình bị thương.

Điều này khiến nó rất tức giận, một nhân tộc nhỏ bé, vậy mà lại khó đối phó như vậy!

Nhưng lúc này, dưới trận pháp kỳ lạ kia, nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào nó, một người một rắn rơi vào thế giằng co, không ai ra tay trước.

“Vảy của tên này cứng quá, muốn làm nó bị thương, phải nghĩ cách mới được…”

Thẩm An Tại nhíu mày, chìm vào suy tư.

Trảm Thiên Bạt Đao thuật không được, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn e rằng cũng không ổn.

Còn về Sinh Tử phù, thứ đó lợi hại nhất không phải là công kích, mà là đoạt sinh cơ.

Nhưng một con quái vật khổng lồ như vậy, Thẩm An Tại cảm thấy nếu muốn hút hết sinh cơ của nó, e rằng chính mình sẽ kiệt sức trước.

Chỉ còn cách nghĩ ra một cách khác…

Ánh mắt lóe lên, hắn hơi nhướng mày, từ từ giơ cao hai tay.

Gió dữ vô tận, lúc này ùa đến, thế như trời sập, tựa như thiên phạt giáng xuống.

"Vậy thì… để ngươi nếm thử thứ này!"

Ánh mắt Thẩm An Tại nghiêm nghị, trên hai tay, vô số cương phong chứa kiếm khí tụ lại nén chặt, mơ hồ có hình dạng, hóa thành một cơn bão kiếm khí hình cầu màu trắng.

Bên trong, uy lực khủng bố đang không ngừng chồng chất.

Thậm chí, bên ngoài Vong Ưu hải, vô số sương mù màu trắng đều bị gió dữ hút vào, tụ lại xoay tròn.

Trời đất, dị tượng lớn sinh ra!

…

Chương 767: Giết rắn, ngưng phân hồn

Vô tận cương phong kiếm ý lưu chuyển, tụ lại thành đoàn giữa hai tay giơ cao của Thẩm An Tại, nén chặt lại.

Con rắn khổng lồ nhìn thấy cảnh này, đôi mắt dựng đứng lạnh lẽo lóe lên hung quang nhưng nhất thời lại không có động tĩnh gì.

Bởi vì tạm thời, nó vẫn chưa cảm nhận được sự đe dọa từ trong cương phong đó.

Nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, trận pháp này thực sự quá quỷ dị.

Tự đánh mình, cũng rất đau.

Mà Thẩm An Tại, chính là muốn đạt được hiệu quả này.

Hắn không trông mong tên này ngu ngốc đến mức tự ra đòn giết chết mình nhưng chỉ cần khiến nó kiêng dè, nghi ngờ, cho hắn đủ thời gian, để tụ tập vạn ngàn cương phong này, vậy là được.

Còn về việc tại sao không tích tụ chiêu thức này ngay từ đầu trước khi đối phương xuất hiện thì đương nhiên là sợ đối phương nhận ra nguy hiểm, trực tiếp không xuất hiện nữa chứ!

"Thuật khống chế gió, kiếm ý…"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, từng luồng sát khí từ từ tràn ra từ khắp người, hòa vào trong đoàn gió đang dần lớn dần kia.

Khiến cho đoàn gió vốn sắc bén như kiếm khí, lúc này lại thêm vài phần khí huyết, ý đao bá đạo.

Từng sợi tơ trắng bay ra từ khắp người hắn, quấn chặt lấy Cửu U Đăng xà, không ngừng hút lấy sức mạnh trên người nó biến thành của mình.

Chính là bí thuật Xuân Tằm Hóa Kén trong Thần Nông dược quyển!

Chiếc nhẫn trữ vật trên tay hắn, ánh sáng lóe lên.

Hàng chục lọ đan vỡ tan, từng giọt chất độc hòa vào trong đoàn gió.

Vẫn chưa xong, Thẩm An Tại chăm chú nhìn chằm chằm con yêu xà, trong đôi mắt hắn, dần dần có một luồng khí tức đen trắng lưu chuyển.

Sức mạnh của Sinh Tử phù, điên cuồng tràn vào trong đoàn gió.

Lúc này, đồng tử của con rắn khổng lồ hơi co lại, cuối cùng cũng ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Nó hí một tiếng, muốn xông lên nhưng lại dừng lại.

Cảm giác ở đây đã sớm hỗn loạn, nó hiểu rõ công kích bằng thân xác khó có thể có hiệu quả.

Vì vậy, nó nhắm mắt lại.

Rồi mở ra.

Vù!

Trong tiếng rung chuyển của hư không, cả thiên địa đều tối sầm lại.

Trước mắt Thẩm An Tại, chỉ còn lại hai vầng trăng kỳ lạ, lạnh lẽo vô cùng.

Đó là đôi mắt của con rắn yêu, đang nhìn chằm chằm hắn.

Bị đôi mắt đó nhìn chằm chằm, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy một luồng hàn ý từ sâu trong linh hồn trào ra, khiến tư duy hắn cứng đờ, ý thức mơ hồ.

Giống như mọi thứ, mọi thứ đều bị khí lạnh cực độ đóng băng.

Đây chính là sự đáng sợ của Cửu U Đăng xà, lẩn quẩn giữa sự sống và cái chết, sở hữu khả năng đóng băng linh hồn.

Theo một nghĩa nào đó, nó đại diện cho cái chết.

Thẩm An Tại có thể cảm nhận rõ ràng, hồn phách của mình không thể nhúc nhích, như thể sắp bị hấp thụ bởi lực hút mạnh mẽ phát ra từ hai vầng trăng kỳ lạ kia.

Rõ ràng, con rắn khổng lồ nhận ra công kích bằng thân xác vô dụng nên đã chọn sử dụng công kích bằng linh hồn.

"Muốn hút Thẩm mỗ, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Dưới chân Thẩm An Tại, họa tiết âm dương hiện lên.

Lực đẩy mạnh mẽ, chống lại vầng trăng kỳ lạ, tuy nhiên, cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ.

Thẩm An Tại không khỏi có chút bất lực trong lòng, không gian thời gian này, không còn Vạn Giới bi bên người.

Nếu có Vạn Giới bi thì chuyện về thần hồn, hắn căn bản không cần lo lắng.

Vù vù vù!

Bên ngoài, đoàn gió trong tay Thẩm An Tại phát ra tiếng kêu thảm thiết, hư không xung quanh bắt đầu run rẩy, mơ hồ xuất hiện từng vết nứt.

Uy lực của Sinh Tử phù, hoàn toàn hòa vào trong đoàn gió.

Sức mạnh khủng khiếp bắt đầu tràn ra, thậm chí sắp vượt quá phạm vi mà Thẩm An Tại có thể kiểm soát.

Hai cánh tay của hắn, thân xác Cực cảnh, dưới ánh đao quang kiếm khí tràn ra, máu thịt mơ hồ.

Một kích này, gần như là sự kết hợp của tất cả các thủ đoạn của hắn.

Cũng có thể coi là một kích mạnh nhất của hắn.

"Gào!"

Khi hư không bị đoàn gió khủng khiếp đó làm cho vặn vẹo, cuối cùng đáy mắt con rắn khổng lồ cũng lộ ra một tia kiêng dè, gầm lên, toàn thân vảy dựng đứng, trông vô cùng khủng khiếp.

Dưới lớp vảy dựng đứng, sức mạnh mạnh mẽ lan tỏa, âm Dương Nghịch Loạn đại trận thực sự xuất hiện một hơi thở trì trệ.

Mà cũng chính trong một hơi thở này, Cửu U Đăng xà đã biến mất.

Thẩm An Tại thoát khỏi đồng tử lạnh lẽo đó, nhìn cảnh tượng trống rỗng trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ cười lạnh.

"Bây giờ muốn đi, đã muộn rồi!"

Hắn động niệm, trong hư không, đột nhiên xuất hiện từng lá cờ trận màu đỏ thẫm, cùng với tiếng phượng hoàng hót dài.

Lúc này, nhiệt độ đột nhiên tăng cao.

"Gào!"

Một tiếng gào đau đớn vang lên, thân hình con rắn yêu khổng lồ bị ngọn lửa bức ra từ trong hư không.

Phượng Hoàng thần hỏa, vốn chủ công về thần hồn.

Đốt cháy hồn phách, mạnh mẽ vô cùng.

Đối với thứ tà ác này, có tác dụng khắc chế tự nhiên, giống như pháp thuật sấm sét.

Thẩm An Tại đã quyết tâm lấy mạng Cửu U Đăng xà này, đương nhiên sẽ không bỏ qua nó.

Trận pháp Thiên Hỏa Phần Hư này, chính là sợ nó Độn Hư chạy trốn mà thiết lập.

"Tiếp theo, chịu chết đi!"

Đoàn gió mà Thẩm An Tại giơ cao hai tay đã nén đến cực hạn, nếu tiếp tục tụ tập nữa, thân xác hắn sẽ không chịu nổi.

Cương phong gào thét, hoàn toàn biến thành màu đen trắng xen kẽ nhưng lại không chỉ có sức mạnh của Sinh Tử phù.

Cùng với việc hắn thô lỗ ném xuống, hư không vặn vẹo, tiếng đoàn gió đập xuống ầm ĩ chói tai.

Đồng tử của Cửu U Đăng xà co lại, rõ ràng tốc độ đoàn gió rơi xuống rất chậm nhưng dưới sự áp chế của âm Dương Nghịch Loạn đại trận, nó lại căn bản không thể né tránh.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ hư không đều run rẩy dữ dội.

Sóng dư lan tỏa, bản thân Thẩm An Tại cũng bị nổ tung, kéo theo cả Vong Ưu hải cũng dâng lên những con sóng ngập trời.

Ầm ầm!

Núi rừng sụp đổ, hư không nứt vỡ.

Xa tận trong sơn môn Hợp Hoan tông, Bách Mị tiên quân nhìn chằm chằm vào nước trà trong cốc của mình, những gợn sóng nhỏ li ti nổi lên, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía xa, nghi hoặc không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì.

…

Cùng với việc bụi mù khắp trời tan đi, nơi đây từ từ trở nên yên tĩnh.

Nhưng hư không vặn vẹo vẫn chưa thể phục hồi, đao quang kiếm khí tràn ngập, cùng với những sợi tơ sinh tử lạnh lẽo chạy khắp nơi.

Thẩm An Tại toàn thân là máu, quần áo rách rưới.

Hai tòa đại trận, dưới vụ nổ này, đã bị phá hủy hoàn toàn.

Bên dưới xuất hiện một hố khổng lồ rộng hàng chục dặm, vết nứt càng lan rộng ra xa.

Có thể thấy, một kích này khủng khiếp đến mức nào.

Nếu ở hạ giới, e rằng cả giới đã sớm tan thành tro bụi.

Con Cửu U Đăng xà khổng lồ nằm trong hố, đầu chảy máu, thoi thóp.

Nó khó khăn ngẩng đầu, nhìn nam tử từ từ hạ xuống từ hư không, trong mắt có nhiều sự không cam lòng, oán hận và… cầu xin.

Đối diện với đôi mắt đó, Thẩm An Tại đang đưa tay ra đột nhiên dừng lại.

Trong đôi mắt đó, hắn thấy không phải là sự khao khát được sống.

Mà là…

Hắn giơ tay lên, con Cửu U Đăng xà nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cùng với sự xuất hiện của con rắn nhỏ, đồng tử vốn đã tan rã của con rắn khổng lồ đột nhiên lóe lên tia sáng, nó giãy giụa ngẩng cao đầu kiêu ngạo, nâng lên phía trước.

Con rắn nhỏ cũng ánh mắt run rẩy, cọ cọ về phía đầu con rắn khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm An Tại do dự.

Nhưng rất nhanh, sự do dự này đã biến mất không còn dấu vết.

"Thế giới này không cần người lương thiện, ít nhất là ta hiện tại không thể, vì vậy, xin lỗi."

Ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo, lật tay thu con rắn nhỏ lại, sau đó một chưởng vỗ mạnh xuống.

Bốp!

Con rắn khổng lồ run lên, từ từ ngã xuống.

"Yên tâm, sẽ có người chăm sóc nó thật tốt, cũng sẽ có người báo thù cho ngươi."

Hắn lẩm bẩm một mình, như thể đang nói với chính mình, cũng như thể đang nói với nó.

Ánh mắt của con rắn khổng lồ hoàn toàn tối sầm, chết.

Thẩm An Tại khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu con rắn khổng lồ, hấp thụ sức mạnh mạnh mẽ tràn ngập xung quanh.

Trong sâu thẳm thần hồn của hắn, từ từ ngưng tụ thành một trung niên áo trắng.

Người trung niên đó hai bên tóc mai như sương, khóe miệng luôn nở nụ cười ôn hòa.

So với Thẩm An Tại khoanh chân ngồi bên ngoài, sắc mặt lạnh lùng, toàn thân trang nghiêm, tạo thành sự đối lập mạnh mẽ.

Như thể, một thiện một ác.

…

Chương 768: Công pháp tử lộ

Vừa hấp thụ sức mạnh của Cửu U Đăng xà, Thẩm An Tại vừa thầm mừng trong lòng.

May mà chỉ là bán bộ Bất Hủ.

Cộng thêm hai đại trận, dùng đủ mọi thủ đoạn, miễn cưỡng hạ gục.

Nếu thật sự dẫn dụ đến một con Cửu U Đăng xà cảnh giới Bất Hủ, e rằng người bỏ mạng ở đây hôm nay sẽ là hắn.

Cùng với sức mạnh thần hồn nồng đậm tràn vào thức hải của Thẩm An Tại, ánh sáng trên thân con yêu xà khổng lồ dần trở nên ảm đạm.

Trong thức hải của Thẩm An Tại, một hồn khác của hắn dần thành hình.

"Tam Chuyển Luân Hồi quyết, tam chuyển luân hồi, kiếp kiếp khác nhau, kiếp trước phải chết, kiếp sau mới sinh, hỉ nộ ai tư, mỗi thứ một khác."

Hắn thầm lẩm bẩm trong lòng.

Mặc dù nói là tam chuyển luân hồi nhưng thực ra chỉ sở hữu một phần ký ức kiếp trước, không phải toàn bộ, nếu muốn nhớ lại toàn bộ thì kiếp trước phải sống, kiếp này phải chết.

Hai người khác nhau, không thể cùng tồn tại, cuối cùng phải có sự lựa chọn.

Nhưng, Tam Thi Luân Hồi quyết do Thẩm An Tại sáng tạo thì khác.

Bọn họ sẽ có cùng ký ức, mãi mãi là Thẩm An Tại nhưng phương pháp hành sự có lẽ sẽ rất khác nhau.

Ví dụ như bây giờ.

"Kiếp này, nếu muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ thì phải từ bỏ lòng thương hại thừa thãi."

Thẩm An Tại nhìn "mình" khác trong thức hải, từ từ đưa tay ra.

Cùng với việc hai lòng bàn tay nắm lấy nhau, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sâu trong nội tâm của mình, có một loại cảm xúc đang nhanh chóng biến mất.

Từng chút áy náy khi giết con yêu xà này cũng dần tan biến.

Ngược lại, một Thẩm An Tại khác trong thức hải, ánh mắt linh động, như thể thực sự có tình cảm của riêng mình vậy.

"Thần hồn đã thành, tiếp theo… là nhục thân…"

Về điểm này, Thẩm An Tại cũng đã chuẩn bị từ trước.

Hắn mở lòng bàn tay ra, một viên Nhân đan xuất hiện.

Đã Bách Mị tiên quân không cần thứ này, vậy thì dùng khí huyết cuồn cuộn bên trong để ngưng tụ nhục thân, chắc chắn là một lựa chọn không tệ.

Thẩm An Tại bóp nát Nhân đan, một lần nữa nhắm mắt lại.

Từng luồng khí huyết nồng đậm quấn quanh trào lên theo cánh tay hắn, tụ vào thức hải, tụ vào thân thể của một Thẩm An Tại khác.

Đồng thời, sức mạnh thần hồn của con yêu xà cũng không ngừng nuôi dưỡng.

Thẩm An Tại toàn tâm toàn ý dồn vào việc ngưng tụ một thi thể mang tên "Thiện" này, không hề nhận ra ở không xa,

thân hình của Bách Mị tiên quân đã xuất hiện.

Nàng nhìn thấy thân rắn khổng lồ.

Nhìn người trung niên áo trắng mơ hồ có chút khác biệt, nàng hơi nhíu mày, do dự một chút, vẫn không lên tiếng làm phiền.

Nàng không biết Thẩm An Tại đang tu luyện công pháp gì nhưng trong tiềm thức, nàng có thể nhận ra sự khác thường của công pháp này.

"Xem ra ngươi đến Hợp Hoan tông của ta, quả nhiên là có mưu đồ."

Bách Mị tiên quân nhìn thân rắn khổng lồ, lộ vẻ kinh ngạc.

Cửu U Đăng xà vốn đã vô cùng hiếm thấy, huống chi là con trưởng thành.

Một khi xuất hiện, ngay cả cảnh giới Bất Hủ cũng sẽ đỏ mắt.

Mặc dù không biết hắn biết được ở đây có Cửu U Đăng xà từ đâu nhưng hắn đã có năng lực giết chết, mình cũng không phải là loại người giết người đoạt bảo.

Huống chi…

Bách Mị tiên quân nhìn sâu vào nam tử trước mặt.

Bây giờ, nàng tin lời hắn nói trước đó hơn vài phần.

Nếu thật sự có thể giúp mình phá vỡ chướng ngại, đột phá cảnh giới Bất Hủ trường sinh bất lão thì một con Cửu U Đăng xà cũng không thể so sánh được.

Xác định đối phương không sao, nàng xoay người biến mất.

Sau đó, Vong Ưu hải lại trở nên yên tĩnh.

Chỉ có thân rắn khổng lồ là vô cùng nổi bật.

Khi Thẩm An Tại cuối cùng cũng mở mắt ra thì đã một năm trôi qua.

Ánh sáng lấp lánh giữa lông mày hắn, từng luồng khói trắng tỏa ra, bay khắp trời đất, không biết tung tích.

Cùng với việc hắn đứng dậy, dường như giống như làn khói trắng bay đi, một loại cảm xúc đã hoàn toàn biến mất trên người hắn.

Ánh mắt hắn lạnh lùng khác thường, dường như không hề chứa bất kỳ cảm xúc nào.

“Thiện thi đã thành, bất kể kiếp sau ngươi luân hồi chuyển thế ở đâu, ta nhất định sẽ giết ngươi.”

Giọng điệu của hắn cũng trở nên khác biệt so với trước đây.

Thiện thi không phải là thành hình ngay lập tức, mà sẽ hòa vào trời đất, mang theo sức mạnh mà Thẩm An Tại ban cho, tự tu luyện thành hình.

Tất nhiên, đây cũng là để cho thiện thi có đủ thời gian trưởng thành, trưởng thành đến mức tương lai có một ngày, thậm chí có thể giết chết cả Thẩm An Tại.

Tam Thi Luân Hồi quyết chính là như vậy.

Nhưng bất kể tương lai là thi thể nào đi đến cuối cùng, Thẩm An Tại cũng sẽ trở về và thực lực sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Mục đích cuối cùng đã đạt được, Thẩm An Tại nhìn mọi thứ xung quanh, sau đó bắt đầu bận rộn với những việc khác.

Không nghi ngờ gì nữa, chính là lột da con yêu xà khổng lồ đó.

Da rắn rất dai, chỉ riêng việc lột da rắn hoàn chỉnh đã khiến Thẩm An Tại mất hơn nửa tháng.

Sau đó, hắn bắt đầu dùng Tam Thập Lục Luyện Khí cổ pháp để chế tạo bảo vật.

Khi một chiếc túi gấm tinh xảo xuất hiện, hắn mở tay áo ra.

Vô số nước biển cuồn cuộn, đều được thu vào trong túi gấm.

"Nhẹ nhõm hơn nhiều."

Thẩm An Tại hờ hững nói, giấu chiếc túi gấm này vào trong tay áo.

Bây giờ, đây chính là tuyệt chiêu lớn nhất của hắn.

Ngay cả khi đối mặt với cảnh giới Bất Hủ, nó cũng có thể trở thành một quân bài tẩy giúp hắn lật ngược tình thế.

"Thời gian cũng không còn nhiều."

Thẩm An Tại nhìn về phía xa, đôi mắt hờ hững vô cùng.

Những vật liệu còn lại của Cửu U Đăng xà có thể dùng để luyện bút cho Hứa Thiên Diệp, cũng có thể luyện cho Cảnh Tuyết một lò luyện đan và bảo giáp hộ thân tốt.

Nửa ngày trôi qua, những cánh hoa màu hồng từ xa bay tới, hóa thành hình người.

"Hơn một năm rồi, xem ra ngươi đã chuẩn bị xuất quan."

Bách Mị tiên quân nhìn người bên dưới, cau mày nói.

Mặc dù đối phương vẫn chưa nói gì nhưng nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của người trước mặt.

Trở nên… lạnh lùng hơn nhiều.

Nếu như trước đây sự lạnh lùng và sát khí trên người hắn là có thể thu lại tự do, là cố ý để người khác nhìn thấy.

Thì bây giờ hắn, chính là lạnh lùng thực sự từ trong ra ngoài.

“Vâng, đa tạ tông chủ.”

Thẩm An Tại gật đầu.

“Có thể hỏi một câu được không, ngươi tu luyện công pháp gì vậy?” Bách Mị tiên quân vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi.

“Trảm Tam Thi thuật.”

“Trảm Tam Thi thuật là gì?”

Thẩm An Tại ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia, đôi mắt tĩnh như tờ.

“Giết mình để chứng đạo.”

Năm chữ vừa dứt, đôi mắt đẹp của Bách Mị tiên quân hơi

Giết mình để chứng đạo…

Điều này quả thực là chưa từng nghe thấy!

“Vậy thì công pháp này đến cuối cùng… là đường chết sao?”

Sắc mặt nàng nghiêm trọng hơn vài phần.

“Đúng vậy.”

Thẩm An Tại gật đầu.

Con đường sống của mình chính là con đường chết của thiện thi, con đường sống của thiện thi chính là con đường chết của mình.

Vì vậy, trong những ngày chưa gặp mặt, thiện thi nhất định sẽ điên cuồng tu luyện.

Rốt cuộc, không ai muốn chết.

Ngay cả khi hung thủ là chính mình.

“Vậy ngươi…” Bách Mị tiên quân có chút không hiểu nổi.

Nàng chưa từng nghe nói đến công pháp nào tu luyện đến cùng lại là đường chết.

“Đi thôi.”

Không đợi nàng hỏi thêm gì, Thẩm An Tại đã lên tiếng.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành gật đầu, nhìn hắn thật sâu rồi dẫn hắn rời đi.

Đối với người đàn ông bí ẩn này, nàng càng ngày càng không hiểu nổi, càng ngày càng tò mò.

Có lẽ…

Một ngày nào đó trong tương lai, toàn bộ chín vực sẽ vì hắn mà trời long đất lở!

…

Chương 769: Nghĩ đến chuyện thú vị

Vẫn là biển sương mù mênh mông đó, Thẩm An Tại vẫn không nhìn thấu được.

Bây giờ thân thể này của hắn đã từ bỏ việc tu luyện thần hồn chi lực, chuẩn bị dùng nhục thân để nhập Bất Hủ.

Còn thiện thi thì ngược lại với hắn, là dùng thần hồn nhập đạo.

So với việc có được sức mạnh của Cửu U Đăng xà và khí huyết của Nhân đan, hắn hẳn là không bao lâu nữa sẽ có thể xuất hiện ở một góc trời đất nào đó, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng sẽ vượt xa người thường.

…

Hợp Hoan tông, Dược phong.

"Phong chủ đại nhân vẫn chưa trở về sao?"

Vân Liệt thò đầu thò cổ nhìn vào trong vườn trúc, xoa xoa tay.

"Gia sư vẫn chưa trở về, nếu trở về, đệ tử nhất định sẽ chuyển giao đơn thuốc cho sư tôn, xin trưởng lão yên tâm."

Hứa Thiên Diệp hành lễ nói.

"Vậy phải làm sao đây… Ta sắp đột phá rồi, đan dược Cực cảnh đó… Nếu không luyện ra được, sợ rằng sẽ bị độc công phản phệ…"

Vân Liệt gãi tai gãi má, sốt ruột đi vòng quanh tại chỗ.

Ngay lúc hắn đang nóng như lửa đốt, một giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên.

"Hay là giao đơn thuốc cho tiểu nữ tử xem thử, có lẽ có thể thay Thẩm phong chủ luyện chế."

Hai người quay đầu lại, liền thấy Tiêu Cảnh Tuyết mặc một thân áo trắng bước tới.

"Ngươi…"

Vân Liệt sửng sốt một chút, cau mày lại.

Hắn đã gặp nữ tử này tại Nhân Đan đại hội, đúng là có chút tạo nghệ về Dược đạo, nghe nói còn có chút quan hệ với Dược tông.

Nhưng thứ mà hắn muốn luyện chế là đan dược Cực cảnh… Với tu vi của nàng, có thể luyện ra được không?

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hắn, mỉm cười nói: "Tiền bối cứ yên tâm, tiểu nữ tử cũng có nguyên liệu, sẽ không lãng phí đâu."

Nghe vậy, Vân Liệt mới nghiến răng gật đầu.

Tiêu Cảnh Tuyết nhận lấy đơn thuốc từ tay Hứa Thiên Diệp, sau đó xoay người đi vào phòng luyện đan.

Hơn một năm nay, nàng nghe lời Thẩm An Tại, vẫn luôn không vội hấp thụ Thiên Tà thiền, mà là nghiên cứu y thuật.

Hôm đó tại Nhân Đan đại hội, nàng đã xem qua thủ pháp luyện dược của Thẩm An Tại, được lợi rất nhiều.

Một năm nay, về Dược đạo, nàng cũng tiến bộ không ít.

Đan dược Cực đạo, cũng có thể thử luyện chế rồi.

"Độc đan… Là muốn lấy độc trị độc sao?"

Xem kỹ đơn thuốc, đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, sau đó chuẩn bị bắt tay vào luyện chế.

“Cảnh Tuyết, ngươi thật sự muốn luyện đan cho người ma đạo sao?”

Phía sau, giọng nói của Lam Vũ vang lên, nàng cau mày, lên tiếng khuyên can.

“Ngươi phải biết rằng, người ma đạo tàn nhẫn, ngươi giúp hắn đột phá, tương lai có thể trên chiến trường chính tà, hắn sẽ giết chết nhiều đệ tử Dược tông hơn.”

Nàng khuyên nhủ nhưng động tác trên tay Tiêu Cảnh Tuyết vẫn không dừng lại.

“Sư phụ từng nói, đầu bếp nấu cơm, mục đích ban đầu chỉ là nấu cơm, đệ tử vốn là người hành nghề y, hắn không đột phá thì sẽ chết, đệ tử chỉ cứu một người bệnh mà thôi.”

“Ngươi… Sư phụ ngươi dạy toàn những lý lẽ tà đạo, vậy ngươi cứu sống hắn, người khác lại chết trong tay hắn, chẳng phải ngươi đã trở thành kẻ giúp sức sao?”

Đôi mắt của Tiêu Cảnh Tuyết dịu dàng, không gợn sóng.

“Liên quan gì đến ta.”

Năm chữ nhẹ nhàng thốt ra, khiến Lam Vũ sửng sốt.

Nàng không ngờ, suy nghĩ trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết lại như vậy.

Hoàn toàn không quan tâm đến việc cứu người này thì tương lai có thể gây ra hậu quả gì.

“Ngươi… Không sợ để lại tâm ma sao?”

Lam Vũ có chút lo lắng.

“Tâm ma?”

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ dừng tay, quay đầu nhìn đối phương, ánh mắt như đang hồi tưởng.

“Đệ tử không sợ tâm ma, nếu tâm ma lại xuất hiện một lần nữa, đệ tử ngược lại còn hy vọng nó đến nhanh một chút.”

“Vì sao?” Lam Vũ nghi hoặc.

Người trước mỉm cười nhẹ, như gió thổi hoa nở, non xanh nước biếc.

“Bởi vì, hắn nhất định sẽ ở đó.”

Vài chữ đơn giản nhưng lại như ẩn chứa một cảm xúc không nói rõ được.

Lam Vũ im lặng.

Nàng biết người kia mà đối phương nói là ai nhưng lại không hiểu.

Phong chủ Thanh Vân Phong đó, tại sao lại có thể để lại ấn tượng sâu sắc như vậy trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết.

Rõ ràng chỉ là một người ở hạ giới, mặc dù từng giết phân thân của Phệ Hống nhưng đừng nói là phân thân, cho dù là bản tôn của Phệ Hống đến, mình cũng có thể vung tay là khiến hắn hồn phi phách tán.

Nhưng vậy mà, thực lực dường như không thể đại diện cho điều gì.

Trong lòng Tiêu Cảnh Tuyết, vĩnh viễn đều là sư phụ của nàng đứng đầu.

Trong bóng tối, Thẩm An Tại và Bách Mị tiên quân lặng lẽ nhìn Tiêu Cảnh Tuyết đã bắt đầu luyện đan.

Người sau nói: “Ngươi từng nói ngươi có một đệ tử rất giống nàng, có phải cũng từng hâm mộ sư phụ như nàng không?”

“Ừ.”

Thẩm An Tại gật đầu, đôi mắt lạnh lùng lặng lẽ nhìn nữ tử mặc áo trắng đang luyện đan.

Làm sao mà không chứ, thế chính là đệ tử khiến mình yên tâm nhất, chu đáo nhất, đệ tử thường xuyên ở bên cạnh mình, gọt hoa quả, rót trà, dịu dàng nhất.

Hắn vẫn nhớ, từng có một lần trên tường thành, Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn, vừa hát vừa ngâm nga bài hát mà hắn thường hát.

So với đứa con nghịch tử Mộ Dung Thiên kia, Cảnh Tuyết khiến người ta yên tâm hơn nhiều.

Nhưng… Bây giờ bọn họ đều không còn là đệ tử của mình nữa.

Sư phụ của bọn họ tên là Nham Lý.

Thẩm An Tại lặng lẽ nhìn, trong mắt ẩn hiện hàn ý.

Nham Lý gì chứ, luân hồi thiên đạo gì chứ.

Hắn Thẩm An Tại không tin vào số mệnh, chỉ cần thực lực đủ mạnh, cho dù là thiên đạo này, hắn cũng sẽ lật đổ nó!

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa ta quên nói với ngươi.”

Bách Mị tiên quân nhớ ra điều gì đó, lên tiếng.

Thẩm An Tại quay đầu nhìn nàng.

“Nếu ngươi muốn xuất sơn môn, tốt nhất nên cẩn thận một chút.”

“Vì sao?”

“Nhân Đan đại hội lần trước, âm Khôi Lão Quái vốn muốn thăm dò tình hình bên trong cơ thể Tiêu Cảnh Tuyết, kết quả thần thức bị ngươi hút vào, nếu hắn thấy thích hợp, có thể sẽ tìm cơ hội đoạt xá ngươi.”

“Đoạt xá?”

Thẩm An Tại cau mày.

“Đúng vậy, mặc dù Chú Quỷ thuật mà hắn tu luyện rất mạnh nhưng nếu không phá được lời nguyền của chính mình, e rằng không sống được mấy trăm năm nữa, mà muốn đột phá vào Bất Hủ Đế cảnh, hắn cũng cần thoát khỏi lời nguyền của bản thân, cách tốt nhất chính là đoạt xá luyện khôi.”

“Thân thể Cực cảnh của ngươi, rất có thể sẽ bị hắn để mắt tới.”

Bách Mị tiên quân sắc mặt có chút nghiêm trọng: “Không chừng bây giờ hắn đã phái khôi lỗi núp ở bên ngoài sơn môn Hợp Hoan tông, chờ ngươi.”

“âm Khôi Lão Quái…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, trong lòng cũng có chút nặng nề.

Hắn đã từng thấy thực lực của Lão Khôi, nghe nói hai con rối khác còn mạnh hơn Lão Khôi.

Chỉ là một kích tùy ý của Lão Khôi, lần trước đã suýt lấy mạng hắn.

Nhưng mà…

Thẩm An Tại vô tình vuốt tay phải qua cái túi gấm nhỏ đeo bên hông, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Ngươi cười cái gì?”

“Nghĩ đến chuyện thú vị.”

Ánh mắt hắn hờ hững.

Nếu là Bất Hủ cảnh khác, có lẽ hắn sẽ chết đến nơi.

Nhưng nếu âm Khôi Lão Quái thực sự định đoạt xá hắn, vậy thì dễ rồi.

Dù sao… có ý nghĩ này, chứng tỏ hắn sẽ không ra tay giết chết.

Nếu đã vậy, hắn ngược lại chuẩn bị đi gặp âm Khôi Lão Quái này một lần cho ra trò.

Nhưng không vội, giờ đã lấy được mắt rắn của Cửu U Đăng xà, đợi luyện chế âm Dương Nghịch Loạn đại trận để phát huy uy năng thực sự của nó, rồi xuất sơn cũng không muộn.

Chương 770: So với cố hữu, ngươi quá yếu

Cùng với động tác càng lúc càng nhanh của Tiêu Cảnh Tuyết, nhiệt độ của Phượng Hoàng thần hỏa khiến cả phòng luyện đan trở nên nóng bức.

Thẩm An Tại và Bách Mị tiên quân đang quan sát trong bóng tối.

Bách Mị tiên quân là Bất Hủ, ẩn núp dưới bóng tối, Lam Vũ không phát hiện ra.

Càng xem, Bách Mị tiên quân càng lè lưỡi.

Tạo nghệ Dược đạo của Tiêu Cảnh Tuyết đã vượt qua rất nhiều người, nếu ra ngoài, hoàn toàn có thể lập tông khai phái.

Nếu không phải tu vi không đủ, luyện chế phải thêm nhiều bước rườm rà, e rằng nàng luyện chế Cực cảnh đan này căn bản không có vấn đề gì.

"Dược tông, thu được một yêu nghiệt…"

Bách Mị tiên quân thở dài.

Chính đạo hiện nay có thể nói là càng ngày càng cường thịnh.

"Đúng rồi, trước kia ngươi ở Linh môn, hắn đã gặp Mộ Dung Thiên, giờ hắn đã đến chiến trường Chính Ma."

Nàng lên tiếng.

"Chiến trường Chính Ma?"

Thẩm An Tại cau mày.

Tên ngốc đó, chạy đến đó làm gì?

"Đúng vậy, giữa Đạo vực và Ma vực có một vùng đất chết, hắn hẳn là muốn rời khỏi Đạo vực nhưng với thực lực của hắn, không đủ để ngang qua hư không, xuyên qua biển sao, cho nên chỉ có thể chọn đi con đường này."

"Chờ đã, sao ngươi lại biết tin tức của hắn?"

Thẩm An Tại nghi hoặc.

"Tên kia gây ra động tĩnh lớn như vậy, bản tông chủ muốn không biết cũng khó."

Bách Mị tiên quân vuốt mái tóc dài, thản nhiên nói: "Vừa mới vào chiến trường Chính Ma, đã giết người, bị Huyết Đao môn truy sát, ngàn Thánh cảnh vây công, có thêm đại trận trấn áp, còn có một gã Thánh cảnh thất phẩm của Cự Ma tộc."

"Sau đó thì sao?"

Lông mày Thẩm An Tại động đậy.

"Sau đó à…"

Bách Mị tiên quân hơi nheo mắt: "Hắn giết sạch."

"Một trận thành danh."

Thẩm An Tại hơi thả lỏng trong lòng.

"Kiếm pháp của hắn không biết sư thừa người nào, uy lực thần thông, thế mà có thể dẫn đến dị tượng thiên địa, kiếm pháp siêu quần, càng khiến cho mọi người cảm thấy không thể chính là, hắn còn biết y thuật, vừa giết người, vừa tự chữa thương, càng chiến càng dũng, giết đến sau cùng, Huyết Đao môn không ai dám tiến lên nữa."

"Còn Cự Ma tộc thì sao?"

"Cũng bị giết, rõ ràng chỉ có thực lực Thánh cảnh nhị phẩm, không biết dựa vào bí pháp gì, tâm ma thiên địa hóa

thành long hồn nhập thân, nắm bắt cơ hội chủ quan của Cự Ma tộc, một kích trí mạng.”

Bách Mị tiên quân khi nói, vẻ kinh ngạc trong mắt không tan.

Yêu nghiệt như vậy, tương lai nếu không vẫn lạc, e rằng lại là đại địch của Ma đạo.

Biết được tên ngốc kia hiện tại không sao, sắc mặt Thẩm An Tại khôi phục sự lạnh nhạt nhưng lại hỏi một câu.

“Huyết Đao môn ở đâu?”

Bách Mị tiên quân nhíu mày liễu, quay đầu nhìn hắn.

…

Đạo vực, Đạo môn.

Hôm nay ngoại môn Đạo môn náo nhiệt khác thường, không ngoài lý do gì khác, chỉ vì hôm nay là ngày đại tỉ ngoại môn Đạo môn.

Cũng là ngày mà tất cả các đệ tử ngoại môn phấn khích nhất.

Đạo môn rộng lớn, rất nhiều đệ tử thậm chí không có cơ hội gặp trưởng lão.

Mà hôm nay, là cơ hội không nhiều để họ có thể biểu hiện tốt, tranh thủ được trưởng lão coi trọng, thu làm đệ tử.

Tự nhiên tất cả mọi người đều dốc hết sức, chuẩn bị đại triển quyền cước.

“Lão Vân, đó chính là hai người ngươi mang về từ Linh môn?”

Có người hỏi, Vân Quyết Tử vuốt râu cười nhạt: “Đúng vậy, tư chất của hai người họ, bất kỳ ai cũng đều mạnh hơn Đạo Thành.”

“Đạo Thành tuy rằng tư chất không tệ nhưng vẫn chưa tính là yêu nghiệt, ca ca của hắn là Đạo Vô Cực, hiện tại đã sắp đột phá Hoàng cảnh, e rằng đến khi Đạo môn thí luyện mở ra, hắn hẳn có thể tiếp cận ngưỡng Cực cảnh.”

Một trưởng lão khác đột nhiên cau mày: “Đúng rồi, nghe nói Đạo Thành có chút mâu thuẫn với hai người ngươi mang đến, lão Vân à, tốt nhất ngươi nên điều giải một chút, đừng để tổn thương hòa khí.”

Vân Quyết Tử lắc đầu: “Ngươi nhìn bộ dạng đó xem, ta có thể điều giải được sao?”

Bên dưới, trên lôi đài.

“Ô Thiên Nghị, có gan thì lên đây đấu với ta một trận, đừng rụt rè ở dưới làm rùa đen!”

Đạo Thành tay cầm phất trần, đứng trên lôi đài, sắc mặt lạnh lùng.

Hắn vẫn luôn nhớ, tên kia trước đó đã mắng mình.

“Hừ, Ô mỗ còn sợ ngươi sao!”

Trong đám người, một thân ảnh áo tím đạp không mà lên, vững vàng rơi xuống lôi đài, tay cầm một thanh kiếm gỗ màu tím.

Lý Trường Sinh ở bên dưới nhìn, sắc mặt lạnh nhạt.

Một Đạo Thành nho nhỏ, hắn đã không để vào mắt.

“Đại Tứ Phương Ấn!”

Ô Thiên Nghị vừa mới hạ xuống, Đạo Thành đã ra tay.

Ấn đài khổng lồ từ trên trời giáng xuống, theo tiếng hạc trắng dài kêu.

“Đạo Thành sư huynh chính là Thánh cảnh tam phẩm, tên Ô Thiên Nghị kia hình như mới đột phá Thánh cảnh không

lâu, có thể là đối thủ của Đạo Thành sư huynh sao?"

"Tuy rằng kiếm tu thực lực mạnh mẽ nhưng linh thể của Đạo Thành sư huynh cũng không yếu, không biết…"

Trong đám người, nghị luận ầm ĩ, không ít người còn nghi ngờ thực lực của Ô Thiên Nghị.

Nhưng mà, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tựa như mặt trời biến mất.

"Cửu Dương, Cực Dạ!"

Theo tiếng kiếm reo giòn giã vang lên, một luồng kiếm quang xé rách hư không.

Ấn đài khổng lồ trên hư không trong nháy mắt bị chia làm hai, kiếm của Ô Thiên Nghị dừng lại trước mi tâm Đạo Thành ba tấc.

Giết chết trong nháy mắt!

"So với mấy vị cố hữu của ta, ngươi quá yếu."

Ánh mắt Ô Thiên Nghị sắc bén, giờ phút này hắn, tựa như lại biến thành người từng là truyền nhân Cửu Dương kiếm đạo đệ nhất Thiên Huyền giới.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Bao gồm cả mấy vị trưởng lão bên cạnh Vân Quyết Tử, đều há hốc mồm.

Bọn họ biết Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị đều đã vượt qua tử lộ, tự nhiên là phi phàm.

Nhưng không ngờ, Đạo Thành là đệ nhất ngoại môn của Đạo môn, lại không chịu nổi một kích dưới tay hắn.

Hơn nữa còn là vượt cấp đánh bại, trực tiếp giết chết trong nháy mắt!

“Cửu Dương…”

Mấy vị trưởng lão ánh mắt hơi sâu, Thánh cảnh mạnh mẽ như vậy, chỉ xuất hiện trong thời kỳ hoang cổ, Thánh cảnh hiện tại so với trước kia, quả thực là một trời một vực.

Bên dưới, chỉ có Lý Trường Sinh là sắc mặt vẫn không đổi.

Đối với kết quả như vậy, hắn không hề bất ngờ.

Tuy rằng so với Mộ Dung Thiên, Đông Phương Thanh Mộc, thì Ô Thiên Nghị hơi yếu hơn nhưng cũng chỉ là hơi yếu hơn, không có nghĩa là hắn không mạnh.

“Ngươi muốn chết!”

Trên đài, Đạo Thành bị đánh vào mặt nhanh như vậy, khiến trong mắt hắn dâng lên ý hận, lập tức hai tay kết ấn, tiếng hổ gầm sói tru vang lên.

Bách thú phi nước đại, uy thế chấn động trời đất.

Nhưng mà đối mặt với tất cả những thứ này, Ô Thiên Nghị lại lộ vẻ khinh thường.

“Không chịu nổi một kích.”

Kiếm dài xé gió, hóa thành chín mặt trời rực rỡ gầm rú nổ vang.

Khi ánh nắng chói mắt tan đi, lôi đài đã ngàn sang bách khổng.

Đạo Thành đã nửa quỳ trên mặt đất, mặt mũi đen nhẻm, mất hết tinh thần.

Nơi này một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người đều ngây người.

Ngay lúc này, trong hư không, đột nhiên có một bàn tay khổng lồ chụp xuống, theo sau đó là một tiếng quát lạnh.

“Làm bị thương đệ đệ của ta, muốn chết!”

Uy áp khủng bố, bao phủ toàn bộ võ trường.

“Thánh cảnh cửu phẩm!”

“Là… Đạo Vô Cực!”

Có người kinh hô, Đạo Thành càng ngẩng đầu lên, sắc mặt mừng như điên.

“Ca, ca đã xuất quan rồi!”

Bàn tay khổng lồ hạ xuống, Lý Trường Sinh nhíu mày, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Ô Thiên Nghị, áo trắng tung bay, nắm chặt trường thương liền đâm ra, ý hỗn độn đen kịt trên mũi thương nồng đậm, như muốn nuốt chửng tất cả.

Ầm!

Một tiếng ầm vang, Lý Trường Sinh “Đùng đùng đùng” liên tục lui về sau mấy bước được Ô Thiên Nghị đỡ lấy, khóe miệng tràn ra máu.

Thánh cảnh cửu phẩm!

…

Chương 771: Thế thì ta sợ gì chứ?

Trên không trung lôi đài, một thanh niên áo vàng khoanh tay sau lưng, không giận tự uy.

Đôi mắt hắn mang theo vẻ cao cao tại thượng, nhìn xuống phía dưới.

“Ca!”

Đạo Thành sắc mặt vui mừng, sau đó lại trở nên tàn nhẫn, đột nhiên nhìn về phía Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị.

“Ca, chính là hai người bọn họ, nếu không có bọn họ, tàn hồn Tổ long hẳn là của ta!”

Nghe lời hắn nói, ánh mắt Đạo Vô Cực khóa chặt vào Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị.

Uy áp mạnh mẽ bao phủ, hắn lơ lửng giữa không trung, đại đạo chi phong xoay tròn bốn phía, tựa như đang bái kiến.

“Quỳ xuống.”

Ánh mắt Đạo Vô Cực lạnh lùng, ngữ khí bá đạo.

Hai chữ rơi xuống, tựa như đế vương đang ban lệnh, không thể nghi ngờ.

Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị bị uy áp khủng bố bao phủ, gân cốt run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Trên khán đài, một số trưởng lão muốn ra tay nhưng lại bị Vân Quyết Tử ngăn lại, hắn hơi lắc đầu, ra hiệu cho những người khác hiện tại không cần ra tay.

“Đạo Vô Cực đến rồi, hai người bọn họ xong đời rồi!”

“Đúng vậy, Đạo Vô Cực sư huynh cực kỳ che chở cho người thân, lần trước Triệu sư huynh ở Tụ Vân phong làm Đạo Thành bị thương, hắn còn đánh gãy tay chân Triệu sư huynh trước mặt phong chủ!”

Xung quanh bàn tán xôn xao, đều mang tâm tư xem náo nhiệt.

Uy áp mạnh mẽ tập trung vào hai người, khiến cơ thể bọn họ bắt đầu run rẩy nhẹ.

Tựa như có một bàn tay vô hình đè nặng lên vai bọn họ, ép bọn họ quỳ xuống phủ phục.

Ô Thiên Nghị hơi yếu hơn một chút, gân xanh trên trán hắn nổi lên, hai chân đã run rẩy nhưng vẫn không quỳ xuống.

“Dựa vào tu vi cao mà bắt nạt người khác thì có bản lĩnh gì, có gan thì áp chế tu vi xuống rồi đánh một trận!”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn chằm chằm thanh niên áo vàng trên không trung.

“Ngươi cũng xứng sao?”

Đạo Vô Cực lại ánh mắt hờ hững, búng tay một cái.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, một luồng kiếm khí cuồn cuộn như biển lớn cuộn trào bắn ra, tiếng nổ chói tai vang lên liên hồi.

Cảm giác nguy cơ nồng đậm, khiến đồng tử Ô Thiên Nghị co lại.

“Lui ra!”

Lý Trường Sinh vỗ một cái vào ngực hắn, đánh hắn lùi về phía sau, sau đó hai tay nắm chặt trường thương.

Mũi thương đen kịt một điểm, tựa như một hố đen nuốt chửng mọi thứ, sức mạnh hủy diệt khủng bố tràn ra.

Trường thương đâm ra, va chạm với kiếm khí kia, tựa như kim châm đối đầu với lúa mạch.

Rắc!

Chỉ kiên trì được mấy hơi thở, trường thương trong tay Lý Trường Sinh liền vỡ vụn từng khúc, kiếm khí khủng bố thuận thế mà lên, khiến cả áo trên hai cánh tay hắn đều vỡ nát, máu thịt mơ hồ.

Nhưng may là kiếm khí đã tan đi.

"Ừm?"

Đạo Vô Cực hơi nhíu mày, nhìn Lý Trường Sinh bên dưới thêm một lần nữa.

Mặc dù chỉ là tùy tiện ra tay nhưng đối phương lại có thể tiếp được, quả thực khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Chênh lệch cảnh giới lớn như vậy, khó có thể tưởng tượng được, hắn lại không thể giết chết trong nháy mắt.

"Kiếm khí của ngươi, chỉ đến vậy thôi sao."

Lý Trường Sinh ngẩng đầu, chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng.

Thân ảnh kiêu ngạo, đứng đó tựa như có thể ngăn cản vạn trượng sóng lớn, như núi cao sừng sững.

Cho dù đối mặt với trời sụp, hắn cũng có thể một vai gánh vác.

Hắn là Lý Trường Sinh.

Là người từng là Tạo Hóa chi thể của Thiên Huyền giới.

Như Mộ Dung Thiên năm xưa sẽ không quỳ xuống trước mặt hắn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục.

Nhưng chỉ một câu nói như vậy, lại khiến sắc mặt Đạo Vô Cực trầm xuống, cũng khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Tên này, sao lại cuồng vọng như vậy!

Rõ ràng là đã rất khó khăn mới có thể đỡ được một kiếm đó, vậy mà còn dám nói lời ngông cuồng!

"Hừ, chỉ dựa vào việc tu luyện sớm hơn chúng ta một chút, có gan thì áp chế tu vi xuống rồi đánh một trận!"

Ô Thiên Nghị cũng lên tiếng ở phía sau, ánh mắt khinh thường.

Nhìn hai người này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Những người vây xem, đều nhìn nhau, lè lưỡi không thôi.

Quả thực là to gan lớn mật, to gan lớn mật!

Không biết trời cao đất rộng!

"Thật không ngờ lại khiêu khích Đạo Vô Cực sư huynh như vậy, hai tên này, thật sự là điên rồi sao!"

"Cuồng vọng, cuồng vọng đến cực điểm!"

"Ngươi xem kìa, ca, bọn họ lại coi thường ngươi như vậy, nếu không dạy dỗ bọn họ thì mặt mũi của ngươi để đâu!"

Đạo Thành cũng nhân cơ hội này châm dầu vào lửa.

"Tìm chết."

Sắc mặt Đạo Vô Cực đã trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Kể từ khi nhập Đạo môn, đây là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với hắn như vậy trước mặt hắn!

Rõ ràng là khiến hắn cảm thấy mặt mũi của mình bị người ta giẫm dưới chân, mất mặt vô cùng.

Nhưng, ngay khi hắn giơ tay chuẩn bị hạ xuống lần nữa thì một bóng người mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện.

"Được rồi, tỷ thí ngoại môn, ngươi là đệ tử chân truyền thì đừng xen vào."

Vân Quyết Tử vuốt râu đứng đó, sắc mặt nghiêm túc.

Nếu tiếp tục như vậy, e rằng mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được.

Nói xong, hắn cũng nhìn Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị nhiều hơn, không hề che giấu vẻ thưởng thức trong mắt.

Quả nhiên là thiên tài giết ra từ hạ giới, chỉ riêng tâm tính này, đã vượt qua quá nhiều người rồi.

Thà chết chứ không khuất phục, không sợ kẻ địch mạnh, càng không có ý kiêu ngạo.

"Vân trưởng lão, chuyện ngoại môn ta không quan tâm nhưng chuyện của đệ đệ ta, hai người bọn họ có phải nên đưa ra lời giải thích không?"

Đối mặt với sự ngăn cản của Vân Quyết Tử, Đạo Vô Cực lại không mấy nể mặt.

"Chuyện tàn hồn Tổ long, có duyên thì được, hơn nữa đó là chuyện xảy ra trong bí cảnh, nếu ngươi để bụng thì hãy dựa vào bản lĩnh trong cuộc thử thách của Đạo môn, đừng ở đây mà khiêu khích tông quy!"

Vân Quyết Tử phất tay áo, luồng khí mạnh mẽ tản đi toàn bộ uy áp của Đạo Vô Cực, khiến Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị ở phía dưới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy hắn đã quyết tâm bảo vệ hai người này, sắc mặt Đạo Vô Cực khó coi.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua Vân Quyết Tử, rơi vào người Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị, lạnh lùng mở miệng.

"Hy vọng khi thử thách của Đạo môn, thực lực của các ngươi cũng cứng như miệng."

"Ngươi cũng vậy."

Lý Trường Sinh không trả lời, sắc mặt vẫn lạnh lùng, ngược lại Ô Thiên Nghị lại lạnh lùng đáp trả.

Điều này cũng khiến Đạo Vô Cực nghiến răng, nhìn hắn thêm một lần nữa.

Nhưng Vân Quyết Tử đang ngăn cản, hắn cũng chỉ có thể hừ lạnh bỏ qua, dẫn theo Đạo Thành rời đi.

Lúc này, nơi đây rơi vào một phiến im lặng.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên có người dám trực tiếp khiêu chiến với Đạo Vô Cực.

Phải biết rằng, hắn chính là người mà tông chủ đích thân nói, tương lai có hy vọng đột phá Bất Hủ.

Thậm chí không ít người đã cho rằng, môn chủ tiếp theo của Đạo môn, rất có khả năng chính là hắn.

Cho nên từ trước đến nay, thậm chí một số phong chủ cũng không dám đắc tội với người này quá nhiều.

"Các ngươi thật sự là to gan, có biết hậu quả của việc đắc tội với hắn không?"

Vân Quyết Tử quay đầu, nhìn hai người, giọng điệu nghiêm túc.

"Thì sao, cùng lắm thì chết."

Ô Thiên Nghị ngẩng đầu, sắc mặt không hề sợ hãi.

Có lẽ là không biết từ lúc nào đã bị Mộ Dung Thiên ảnh hưởng, hắn cũng bắt đầu trở nên không sợ trời không sợ đất.

Lý Trường Sinh mặc dù không nói gì nhưng từ đôi mắt hờ hững của hắn, cũng có thể thấy hắn không hề sợ hãi Đạo Vô Cực kia.

Đây là sự tự tin.

Còn mấy trăm năm nữa mới đến cuộc thử thách của Đạo môn, hai người bọn họ đều tự tin, trong những năm này, có thể vượt qua hắn!

Là thiên kiêu, tự nhiên không nên tự ti, mà phải leo lên đỉnh cao.

“Trên đời này, không thiếu thiên tài, thành thì lưu danh thiên cổ, bại thì chỉ là một bộ xương khô, cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Ánh mắt Ô Thiên Nghị kiên định, từng chữ từng chữ một nói.

“Thế thì ta sợ gì chứ?”

…

Chương 772: Chỉ khi vô địch thiên hạ

Hợp Hoan tông, Dược phong.

“Cuối cùng cũng thành rồi.”

Trong phòng luyện đan, Tiêu Cảnh Tuyết giơ tay nhẹ nhàng lau mồ hôi, nhìn viên đan dược trong lò luyện đan, thở dài.

Ba ngày, viên đan dược Cực cảnh này, cuối cùng cũng luyện thành.

Lam Vũ nhìn cảnh này, vừa mừng vừa lo, tâm trạng phức tạp.

Mừng là đối phương tuổi còn nhỏ như vậy, vậy mà đã có thể luyện chế ra đan dược Cực cảnh, thiên phú có thể thấy được.

Lo là trong lòng nàng chỉ nghe lời sư phụ của nàng, ra tay cứu người của ma đạo, không hề quan tâm đến kết quả.

Tâm tính như vậy, thậm chí khiến nàng cảm thấy Tiêu Cảnh Tuyết tương lai có thể sẽ nhập ma, đi vào con đường tà đạo.

“Không tệ nhưng có một số vấn đề, ngươi vẫn cần chú ý.”

Ngay khi

Hai người quay đầu nhìn lại, sau đó vội vàng hành lễ mở miệng.

“Thẩm phong chủ.”

Thẩm An Tại và Bách Mị tiên quân bước ra, sắc mặt người trước lạnh lùng, đi qua hai người bọn họ, cầm lấy viên đan dược trong tay Tiêu Cảnh Tuyết, lạnh lùng mở miệng.

"Thất Tinh hoa và Ma Nhãn thảo mặc dù có thể trung hòa rất tốt dược hiệu của Minh Hà thủy nhưng hiệu quả không tốt, nếu đổi Minh Hà thủy thành…"

Hắn nói vanh vách, từng cái một liệt kê ra những vấn đề của viên đan dược này.

Tiêu Cảnh Tuyết chăm chú lắng nghe, ánh mắt lộ vẻ kính trọng.

Còn Lam Vũ và Bách Mị tiên quân thì có chút kinh ngạc, nhíu mày.

Trong mắt bọn họ, viên đan dược gần như hoàn hảo, vậy mà lại bị Thẩm An Tại chỉ ra nhiều khuyết điểm như vậy.

Tạo nghệ Dược đạo của hắn rốt cuộc thâm hậu đến mức nào, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Đợi một thời gian, có lẽ Ma vực thật sự có thể xuất hiện một vị Dược đế cũng nên.

"Hiểu chưa?"

Nói xong không ít thứ, Thẩm An Tại quay đầu nhìn Tiêu Cảnh Tuyết.

Người sau vội vàng gật đầu: "Cảnh Tuyết hiểu."

"Hiểu là tốt rồi, đưa đan dược cho người bên ngoài đi, ta sẽ dạy ngươi cách luyện hóa Thiên Tà thiền."

Thẩm An Tại đưa đan dược trả lại cho đối phương.

Người sau gật đầu, lui ra ngoài.

Sau khi rời khỏi phòng luyện đan, Tiêu Cảnh Tuyết mới nhíu mày, đáy mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Không phải nghi hoặc tạo nghệ Dược đạo của đối phương, mà là nghi hoặc…

Lần gặp gỡ này, đối phương cho nàng cảm giác rất lạnh nhạt.

Cảm giác thân thiết không rõ ràng mà nàng cảm nhận được trước đó, đã hoàn toàn biến mất.

Giống như chỉ trong một năm ngắn ngủi này, đã trở thành một người khác vậy.

Lắc đầu, nàng cũng không nghĩ nhiều, đưa đan dược xong liền vội vã quay về.

Vân Liệt sau khi nhận được đan dược, mừng rỡ như điên, không ngờ một tiểu nha đầu Thánh cảnh lại có thể luyện chế ra đan dược Cực cảnh, điều này khiến hắn không ngờ tới.

Có Thẩm An Tại ở đây, việc luyện hóa Thiên Tà thiền không có gì nguy hiểm, mọi thứ đều như nước chảy thành sông.

Điều này khiến Tiêu Cảnh Tuyết nghi ngờ vô cùng.

Đối phương dường như hiểu rõ Vạn Độc tâm kinh của nàng như lòng bàn tay.

Không chỉ đối với Vạn Độc tâm kinh, thậm chí đối với kinh mạch mạnh yếu của nàng cũng hoàn toàn hiểu biết.

Phương pháp luyện hóa mà hắn đưa ra, quả thực là được thiết kế riêng cho nàng, không để lại một chút hậu quả nào.

Theo bảo vật Thiên Tà thiền của Ma Đan môn được luyện hóa, tu vi của Tiêu Cảnh Tuyết cuối cùng cũng một lần nữa đột phá, đạt đến Thánh cảnh ngũ phẩm.

Hơn nữa, sức mạnh của Thiên Tà thiền như hóa thành một nguồn độc, liên tục nuôi dưỡng kinh mạch của nàng, cường

hóa Vạn Độc thánh thể và Vạn Độc tâm kinh của nàng.

Tương lai nàng tu luyện cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

"Đa tạ Thẩm phong chủ."

Trong phòng luyện đan riêng, Tiêu Cảnh Tuyết đứng dậy hành lễ, giọng nói phát ra từ sự kính trọng trong lòng.

"Ừm."

Thẩm An Tại gật đầu, quay người rời đi.

"Phong chủ!"

Đột nhiên, Tiêu Cảnh Tuyết lên tiếng gọi hắn lại.

Hắn hơi quay đầu lại, nhìn thiếu nữ kiều diễm muốn nói lại thôi, không nói một lời, ánh mắt hờ hững.

"Cảnh Tuyết mạo muội, dám hỏi một chuyện."

Cuối cùng, nàng vẫn ngẩng đầu lên, nói ra.

"Ngài có quen biết gia sư không?"

Mặc dù chính nàng cũng cảm thấy không thể, mặc dù nàng cũng không tin nhưng không biết tại sao, nàng rất muốn hỏi.

Thẩm An Tại sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu.

"Không quen."

"Vậy tại sao ngài lại biết Vô Song Ngự Kiếm quyết và Vạn Độc tâm kinh?"

"Ta không phải đã nói, học từ sách cổ…"

"Vậy thì người bí ẩn đã ra tay trước mặt Lão Khôi cứu ta và Lam trưởng lão ngày hôm đó, là ngài?"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết sáng ngời, nhìn chằm chằm hắn.

Thẩm An Tại kinh ngạc, nhíu mày.

Lúc này mới phản ứng lại, đối phương vừa hỏi "Tại sao ngài lại biết Vô Song Ngự Kiếm quyết và Vạn Độc tâm kinh", nàng thử hắn ở hai chữ kiếm quyết.

"Không phải."

Hắn lắc đầu.

"Là ngài."

Tiêu Cảnh Tuyết lại khẳng định.

"Lý do?" Thẩm An Tại nhìn nàng.

"Ngày đó ngài bị thương."

Nàng chỉ đáp lại một câu.

Điều này khiến Thẩm An Tại nhướng mày.

"Thiên Diệp nói?"

"Là Cảnh Tuyết không đúng, đã dùng một số thủ đoạn, nếu phong chủ muốn trừng phạt, Cảnh Tuyết không oán trách."

Tiêu Cảnh Tuyết có chút tự trách nhưng không hối hận vì những gì đã làm.

Thẩm An Tại hít sâu một hơi.

Hắn hiểu rõ mức độ tôn trọng của Hứa Thiên Diệp đối với mình, mình đã dặn không được nói, dù có chết hắn cũng sẽ không nói ra.

Nhưng Cảnh Tuyết nha đầu này lại có thể truy cầu đến mức độ này, cũng khiến hắn không ngờ tới.

"Đúng vậy, ta và sư phụ ngươi là cố nhân, từng có chút duyên phận."

Bất đắc dĩ, Thẩm An Tại gật đầu thừa nhận.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lập tức hơi run lên, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia hy vọng.

Vì sư phụ có người bạn mạnh mẽ như vậy, vậy thì mọi chuyện có còn chuyển biến không, với bản lĩnh của Thẩm phong chủ, lúc đó nếu muốn cứu sư phụ, hẳn không phải là vấn đề.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng hỏi: "Vậy thì gia sư có còn sống không…"

"Hắn đã chết, không còn nghi ngờ gì nữa."

Những lời lạnh lùng như mũi dao đâm vào khiến nội tâm Tiêu Cảnh Tuyết run lên.

Tia hy vọng vừa nhen nhóm được một chút lại một lần nữa tan vỡ.

"Hãy luyện hóa tốt sức mạnh trong cơ thể, qua vài ngày nữa, ta sẽ đưa các ngươi rời đi."

Thẩm An Tại quay người, biến mất.

Tiêu Cảnh Tuyết đứng tại chỗ, hồi lâu không nói gì.

Nàng nhẹ cắn môi đỏ, đôi mắt hơi ửng hồng.

"Không thể nào, sư phụ nhất định đang ở một nơi nào đó, nhìn chúng ta, chờ chúng ta, cho nên, Tiêu Cảnh Tuyết à Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi nhất định không thể khiến sư phụ thất vọng."

Thiếu nữ kiều diễm ngước mắt lên trời chớp chớp, nở một nụ cười dịu dàng.

Nàng hít sâu một hơi, từ trong ngực lấy ra một cái lò luyện đan bằng gỗ, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng lẩm bẩm.

"Phong chủ Thanh Vân phong Linh Phù sơn, vô địch thiên hạ."

"Thiên hạ… vô địch."

…

Chờ thiếu nữ rời đi, gió nhẹ thổi qua, Thẩm An Tại xuất hiện ở nơi nàng vừa đứng, đôi mắt bình tĩnh như nước không gợn sóng, một mảnh lạnh lùng.

Nhưng, nắm đấm dưới ống tay áo của hắn lại hơi nắm chặt.

Mất đi lòng tốt, không có nghĩa là mất đi bản tâm.

Hắn là Thẩm An Tại.

Là phong chủ Thanh Vân Phong của Linh Phù sơn, là sư phụ của bọn họ.

"Vô địch thiên hạ…"

Thẩm An Tại lặp lại bốn chữ này một lần nữa, sau đó nắm đấm buông ra.

Đúng vậy, chỉ có vô địch thiên hạ, nơi này mới không cần kiêng kỵ bất cứ thứ gì nữa.

Chỉ khi vô địch thiên hạ, hắn mới là người đó…

Phong chủ Thanh Vân Phong của Linh Phù sơn.

Thẩm An Tại!

…

Chương 773: Sư huynh đến muộn

Dưới sự chỉ dạy của Bách Mị tiên quân, quá trình tu luyện của Hứa Tiểu Vân cũng đã đi vào quỹ đạo.

Nàng tu luyện bằng thể song hồn, tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong vòng hơn một năm, đã đạt đến Tổ cảnh thất phẩm, hơn nữa nền tảng vững chắc, thực lực vượt xa người cùng cảnh giới.

Điều này cũng khiến Bách Mị tiên quân vô cùng kinh ngạc, nói nàng quả nhiên là chuyển thế của thời kỳ hoang cổ.

Thời đại đó, bất kỳ ai lấy ra so sánh với hiện tại, đều là sự tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Mà ở thời đại đó, những yêu nghiệt có thể vượt cấp hành động, có thể tưởng tượng được, rốt cuộc là mạnh mẽ đến mức nào.

Tu vi của Hứa Thiên Diệp cũng tiến triển ổn định, sự lĩnh ngộ đối với phù pháp ngày càng thấu triệt.

Tất cả phù pháp, Thẩm An Tại đều truyền thụ cho hắn.

Tất nhiên, ngoại trừ Sơn Hà Thiên Kiếm phù.

Đối với phù này, nếu có cơ hội, hắn muốn tìm Chính Nguyên, để đích thân người sau dạy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã là ba năm trôi qua.

Phải nói rằng, ít nhất ở Dược phong, không hề có chút tà sát âm u nào của ma đạo.

Ngay cả Lam Vũ cũng thỉnh thoảng cảm thán, đôi khi sẽ mơ hồ cảm thấy, mình không phải đang ở ma vực.

Vườn trúc xanh tươi, mây trôi mây tụ, đông đến tuyết phủ, hạ đến ve kêu.

Một ngày nọ, Thẩm An Tại khoanh tay đứng bên vách đá.

Gió nhẹ thổi động sợi tóc bạc bên thái dương của hắn, khiến hắn trông có thêm vài phần cô đơn.

"Sư tôn."

"Thẩm phong chủ."

Phía sau, tiếng Tiêu Cảnh Tuyết và Hứa Thiên Diệp truyền đến, chắp tay hành lễ.

Thẩm An Tại hơi quay đầu lại, giơ tay lên, trong hư không xuất hiện một cây bút phù.

Thân bút như rắn, toàn thân đen kịt, tỏa ra từng luồng hàn ý.

"Cây bút này tên là Cửu U, là một cây bút phù nguỵ Cực đạo, với cảnh giới hiện tại của ngươi, chỉ có thể toàn lực thi triển một lần, ngươi hãy cất kỹ."

Thẩm An Tại vung tay áo, đưa cây bút phù vào tay Hứa Thiên Diệp.

Hắn thụ sủng nhược kinh.

Nguỵ Cực đạo chi Khí!

Thật không ngờ lại là thứ quý giá như vậy!

Lúc trước ở Long Môn, những người đó hợp lực thúc đẩy Ngọc Giao cung, uy lực lớn đến mức nào, hắn đã tận mắt

chứng kiến.

Không ngờ, thứ tôn quý như vậy, sư tôn lại giao cho mình!

“Đa tạ sư tôn!”

Hứa Thiên Diệp kích động nói.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng không quá đố kỵ.

Dù sao thì sư phụ của mình… đã để lại cho mình một kiện Đế binh.

“Cảnh Tuyết.”

“Dạ?”

Tiếng gọi đột ngột của đối phương khiến Tiêu Cảnh Tuyết nhất thời không kịp phản ứng.

“Đây là của ngươi.”

Thẩm An Tại đưa tay ra.

Một cái lò đỉnh màu đỏ son nhỏ nhắn xuất hiện, khí tức nóng bỏng tỏa ra, mơ hồ còn có tiếng phượng hoàng hót.

Còn có một bộ nhuyễn giáp màu đen, trên đó mơ hồ phủ vảy rắn, khiến người nhìn vào có chút choáng váng.

Tiêu Cảnh Tuyết ngây người.

Lại là hai kiện nguỵ Cực đạo chi Khí?!

“Ngươi là luyện dược sư nên có một cái lò luyện đan vừa tay, bên ngoài hiểm ác, bộ nhuyễn giáp này cũng có thể bảo vệ tính mạng ngươi vào thời khắc then chốt.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại tuy lạnh lùng, nhưng không khó nghe ra hắn dụng tâm lương khổ.

“Ban đầu ta muốn luyện chế cho các ngươi Cực Đạo chi Khí thực sự nhưng nghĩ lại, phàm phu vô tội giữ ngọc có tội,

nếu thật sự là Cực Đạo chi Khí, e rằng sẽ còn mang đến phiền phức cho các ngươi, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, kém hơn một chút là vừa.”

Nghe lời hắn nói, Tiêu Cảnh Tuyết càng thêm kinh ngạc.

Ý là… hắn tự tin có thể luyện chế ra Cực Đạo chi Khí thực sự!?

Phải biết rằng, Cực Đạo chi Khí vô cùng hiếm thấy, một khi xuất hiện sẽ dẫn đến dị tượng thiên địa, hào quang chín màu!

“Không không không, Cảnh Tuyết không thể nhận, thứ này quá quý trọng.”

Tiêu Cảnh Tuyết liên tục xua tay, không nhận: “Ở chỗ Thẩm phong chủ, Cảnh Tuyết đã học được không ít thứ, tạo nghệ Dược đạo tăng tiến rất nhiều, sao có thể tham lam vô độ.”

Thấy nàng từ chối, Thẩm An Tại nhíu mày, suy nghĩ một lát mới từ từ mở miệng.

“Cứ coi như là sư phụ ngươi để lại cho ngươi.”

Lời này vừa nói ra, lời từ chối của Tiêu Cảnh Tuyết đã đến bên miệng nhưng lại không nói ra.

Nàng ngây người nhìn trung niên áo trắng trước mắt, ánh mắt có chút mơ hồ.

Đó… là sư phụ để lại cho mình sao?

Nàng nhìn bảo giáp và lò luyện đan, lại nhìn trung niên áo trắng đang đứng bên vách đá, nhất thời có chút thất thần.

“Cầm lấy.”

Không đợi Tiêu Cảnh Tuyết trả lời, Thẩm An Tại đã nhét đồ vào tay nàng.

Hắn liếc nhìn Hứa Thiên Diệp, hắn đứng im lặng ở một bên, không hề có chút ghen tị nào.

Ban đầu hắn định luyện chế cho Hứa Thiên Diệp một bộ bảo giáp nhưng nguyên liệu có chút không đủ.

Mặc dù Cửu U Đăng xà kia rất lớn nhưng Thẩm An Tại đã để Bách Mị tiên quân mang đi đổi bảo vật tiên thiên chí dương.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn chọn dùng nguyên liệu còn lại để luyện chế bảo giáp cho Tiêu Cảnh Tuyết.

Dù sao thì Hứa Thiên Diệp có thể đi theo mình nhưng Tiêu Cảnh Tuyết sớm muộn gì cũng phải trở về Dược tông.

"Như vậy… đa tạ phong chủ."

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn chọn nhận hai thứ này.

"Được rồi, ngươi định rời khỏi ma vực khi nào?"

Thẩm An Tại hỏi.

"Rời đi…"

Tiêu Cảnh Tuyết suy nghĩ một lát rồi mở miệng: "Vậy mấy ngày nữa đi."

Nàng đã lĩnh ngộ thông suốt bản cải biên của Vạn Độc tâm kinh, thương thế của trưởng lão Lam Vũ cũng đã hoàn toàn bình phục, tính thời gian, cũng đến lúc nên trở về.

"Được, vậy ta không tiễn các ngươi, các ngươi cẩn thận trên đường."

Thẩm An Tại quay người, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Cảnh Tuyết muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Không biết tại sao, rõ ràng chỉ ở đây ba năm nhưng trong lòng lại dâng lên vài phần cảm giác không nỡ.

Cảm giác này, chỉ có ở thời điểm ở Thanh Vân phong mới có.

Mãi đến khi hai người cáo lui rời đi, Thẩm An Tại cũng không quay đầu lại.

Không phải hắn không muốn hộ tống Tiêu Cảnh Tuyết trở về, mà là bên ngoài có thể còn có người đang theo dõi mình.

Nếu hắn đi, ngược lại nàng sẽ không an toàn.

Đợi đến khi Bách Mị tiên quân trở về, lúc đó để nàng âm thầm hộ tống là được.

Hơn nữa…

Hắn còn có một chuyện khác phải làm.

Ánh mắt Thẩm An Tại nhìn về phía xa, hàn ý trong mắt không kìm được.

Hướng đó, là hướng sơn môn của Huyết Đao môn.

Nghe nói hiện tại bọn họ vẫn đang truy sát Mộ Dung Thiên, đúng là không có hồi kết.

Thật sự coi đệ tử của Thẩm An Tại hắn không có hậu thuẫn gì sao!

…

Bên kia, bên trong chiến trường chính tà.

Nơi đây là một vùng đất hoang vu, một bóng người màu máu đang di chuyển cực nhanh.

Phía sau hắn, còn có gần trăm luồng sáng đuổi theo không ngừng.

“Mộ Dung Thiên, ngươi đã là nỏ mạnh hết đà, còn không mau mau chịu trói!”

“Giết nhiều người của Huyết Đao môn chúng ta như vậy, ngươi đáng chết!”

Trên người Mộ Dung Thiên đầy thương tích, thậm chí trên mặt còn có một vết sẹo dài, máu chảy đầm đìa.

Lúc này, hắn trông vô cùng nhếch nhác.

Hắn bị thương nặng, rất nhanh đã bị người của Huyết Đao môn đuổi kịp, vây quanh.

“Xem ra hôm nay muốn trốn thoát, không dễ dàng như vậy…”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên ngưng trọng, bộ quần áo đen đã sớm bị nhuộm đỏ máu.

“Chết đi!”

Mọi người hét lớn, cùng nhau ra tay.

Đòn tấn công mạnh mẽ xé trời xé đất, ồ ạt ập xuống.

Mộ Dung Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, nghiến răng chuẩn bị liều chết chiến đấu.

Ngay lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra.

Giữa không trung, một thanh kiếm khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống, vô số hư ảnh núi cao mang theo sát ý đi theo.

Ầm ầm!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, bụi đất mù mịt.

Một thanh niên mặc áo vải đứng khoanh tay, từng bước chậm rãi bước ra từ hư không xa xôi.

Mà mỗi bước hắn bước ra, lại ngang qua trăm ngàn dặm, chỉ vài bước, đã đến trước mặt Mộ Dung Thiên.

Thanh niên áo vải sắc mặt điềm tĩnh, đứng trước mặt Mộ Dung Thiên, hơi quay đầu lại.

"Xin lỗi, sư huynh đến muộn."

Chương 774: Không có nghĩa là Linh Phù sơn không còn ai

Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh quen thuộc kia, Mộ Dung Thiên ngẩn người, sau đó mừng rỡ.

"Vu sư huynh!"

Vu Chính Nguyên mỉm cười, quay đầu lại, nhìn bụi đất tan đi, những bóng người lộ ra, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Mà những người kia cũng nhìn thấy hắn, đều kinh ngạc, sau đó tức giận.

"Ngươi lại là ai!"

"Huyết Đao môn làm việc, không muốn chết thì cút đi!"

Đối mặt với nhiều cường giả như vậy, trong đó thậm chí còn có mấy người bán bộ Hoàng cảnh, Vu Chính Nguyên lại không hề sợ hãi, đôi mắt đó không gợn sóng.

Hắn chỉ giơ tay lên, giọng điệu bình thản nhưng mang theo sát ý.

"Huyết Đao môn các ngươi đông người thế mạnh, không có nghĩa là Linh Phù sơn chúng ta không còn ai."

Hắn hạ lòng bàn tay xuống.

Trong hư không, lại xuất hiện một Vu Chính Nguyên khác, đôi mắt một đen một trắng, tỏa ra tử khí và sinh khí nồng đậm, vô cùng mâu thuẫn nhưng lại vô cùng hòa hợp.

"Truyền phong, Phù Dao."

Cùng với việc nguyên thần của hắn lạnh lùng mở miệng, vô số cơn gió cuồng bạo mang theo khí đen trắng mọc lên từ mặt đất, hóa thành lốc xoáy cuốn thẳng lên trời, thế như muốn hủy thiên diệt địa.

"Đây… đây là phù pháp gì!"

Những người kia đối mặt với lốc xoáy đen trắng này, kinh hãi biến sắc, thậm chí mấy người bán bộ Hoàng cảnh cũng cảm thấy nguy cơ tử vong nồng đậm.

Sinh Tử phù, chính là một trong những Đế phù.

Bây giờ cùng với Phong phù thi triển, uy lực của nó, tự nhiên không thể coi thường.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, cùng với đó là những tiếng kêu thảm thiết liên hồi, trong tiếng gió nghe vô cùng nhỏ bé và bất lực.

Một đòn, giết chết trăm người!

"Bắt nạt sư đệ của ta, đáng chết."

Ánh mắt Vu Chính Nguyên bình thản, nhìn trăm người đều chôn vùi dưới lốc xoáy sinh tử, không chút biểu cảm.

Trăm người chết thảm, Vu Chính Nguyên phất tay áo, xua tan hết phù quang trên trời.

Mộ Dung Thiên thu kiếm lại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn và Vu Chính Nguyên nhìn nhau, khi cảm nhận được hơi thở của đối phương, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Thánh cảnh cửu phẩm!

"Vu sư huynh, sao huynh lại ở đây?"

“Vừa mới ra khỏi bí cảnh, liền nghe được tin tức của ngươi, lập tức chạy đến.”

Vu Chính Nguyên mỉm cười, giơ tay lên, thi triển Độn Hư phù.

Hư không xung quanh hai người thay đổi, khi xuất hiện trở lại, đã đến một nơi sơn thủy hữu tình, không biết đã cách xa chiến trường lúc nãy bao nhiêu.

“Xem ra bây giờ sư đệ, không còn là đối thủ của sư huynh nữa rồi.”

Mộ Dung Thiên nhìn hắn, có chút cảm khái.

Chỉ bằng những thủ đoạn mà đối phương vừa thể hiện, cộng thêm cảnh giới, cho dù hắn ở thời kỳ đỉnh cao, e rằng cũng không địch lại Sinh Tử phù.

“Sư đệ đừng nói như vậy, trước đây ta đã vào một bí cảnh hoang vu, thời gian bên trong trôi qua rất chậm, ba mươi năm mới miễn cưỡng đạt đến Thánh cảnh cửu phẩm, nếu là sư đệ, e rằng đã sớm bước vào Hoàng cảnh rồi.”

Vu Chính Nguyên không hề đắc ý, mà giống như một người anh trai ôn hòa nói.

Mộ Dung Thiên cũng không nghĩ nhiều, hắn cũng cảm thấy vui mừng cho đối phương.

“Nhưng sư đệ, bây giờ không giống như ở Thiên Huyền giới, ngươi hành sự vẫn nên cẩn thận thì hơn, mọi việc lấy tính mạng làm trọng.”

Biểu cảm của Vu Chính Nguyên nghiêm túc hơn mấy phần, nói lời thấm thía.

“Sư đệ ghi nhớ.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, sau đó đột nhiên ho ra mấy ngụm máu tươi.

“Nghỉ ngơi trước, ta có đan dược.”

Vu Chính Nguyên vội vàng đỡ hắn ngồi xuống để điều tức.

Mấy canh giờ sau, thương thế của Mộ Dung Thiên mới dần ổn định.

“Sư đệ, ngươi không theo bọn Lý Trường Sinh đến Đạo môn, đến chiến trường Chính Ma này, là muốn đi đâu?”

Hắn cau mày hỏi, có chút không hiểu.

Đi Đạo môn, có thể có được tài nguyên tu luyện tốt hơn.

Nghe hắn hỏi vậy, Mộ Dung Thiên nắm chặt tay.

“Tìm sư phụ của ta.”

“Sư thúc?” Vu Chính Nguyên ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp.

“Nhưng sư thúc hắn không phải…”

“Hắn còn sống, nhất định còn sống.”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên vô cùng kiên định.

“Ngươi gặp hắn rồi sao?” Vu Chính Nguyên nghi ngờ, truy hỏi.

Mộ Dung Thiên im lặng một lúc, mới mở miệng.

“Gặp rồi, cũng không gặp.”

Điều này khiến Vu Chính Nguyên có chút ngẩn người, không hiểu rốt cuộc là có ý gì.

“Ta gặp được Thẩm An Tại, không phải Nham Lý, sư phụ của ta cũng là Thẩm An Tại, không phải Nham Lý.”

“Thẩm An Tại?”

Vu Chính Nguyên kinh ngạc, không khỏi giơ tay sờ trán người trước mặt.

"Sư đệ, ngươi có phải bị thương đến não rồi không, sư thúc vẫn luôn tên là Nham Lý mà."

"Nhưng… cái tên Thẩm An Tại này hình như có chút quen tai nhưng lại không nhớ ra được."

"Ta biết y thuật, ta còn chưa bị thương đến mức đầu óc không tỉnh táo."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, giọng điệu nặng nề.

"Không biết vì lý do gì nhưng ta chắc chắn, hắn chính là sư phụ của ta, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó nên hắn mới không chịu nhận ta."

"Cho nên chuyến đi này của ngươi, là muốn đi tìm hắn để hỏi cho rõ ràng?"

"Ừm."

"Đi đâu?"

"Hợp Hoan tông."

Vu Chính Nguyên cau mày: "Ma vực không phải là nơi tốt lành gì, tên của ngươi đã bị không ít thế lực biết đến, nếu xuất hiện ở Ma vực, e rằng sẽ có không biết bao nhiêu người truy sát ngươi, dù sao bọn họ sẽ không để một thiên tài chính đạo trưởng thành trở thành mối họa lớn của mình."

"Cho dù hắn thực sự là sư thúc, hắn chắc chắn cũng không muốn ngươi rơi vào cảnh hiểm nguy."

"Cho dù có nguy hiểm đến đâu, cho dù phía trước có Đại đế cản đường, ta cũng nhất định phải tìm được sư phụ."

Tính tình của Mộ Dung Thiên vẫn cố chấp và bướng bỉnh như trước.

Vu Chính Nguyên thở dài, cũng biết rõ chuyện đối phương đã quyết thì không thể thay đổi.

"Hay là thế này, chiến trường Chính Ma này nguy cơ trùng trùng nhưng cũng có nhiều bí cảnh, càng có thể có truyền thừa hoang cổ, ngươi hãy theo vi huynh ở đây rèn luyện cho tốt, đợi tu vi lên rồi, sau đó đến Hợp Hoan tông cũng không muộn."

Mộ Dung Thiên do dự.

"Hơn nữa ngươi có biết Hợp Hoan tông là nơi nào không, ngươi mang Chân Long đạo thể, long khí hộ thể, một khi bị bọn họ bắt được, ngươi có thể tưởng tượng được hậu quả không, bên đó tà ma ngoại đạo thích long dương không phải là ít, nghe nói phong chủ Dược phong mới nhậm chức của bọn họ, ngay cả Bách Mị tiên quân cũng không thèm để mắt, nếu ngươi rơi vào tay hắn, hậu quả…"

Nghe đến đây, Mộ Dung Thiên nhíu mày.

"Chiến trường Chính Ma có một kiếm trủng sắp mở ra, nơi đó có kiếm ý hoang cổ lưu lại, nếu ngươi vào đó, vi huynh sẽ hộ pháp cho ngươi."

Vu Chính Nguyên lại một lần nữa mở miệng.

"Được rồi, vậy nghe theo sư huynh."

Thấy Mộ Dung Thiên miễn cưỡng gật đầu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ma vực bên kia quá nguy hiểm, hắn đi theo cũng không có cách nào đảm bảo an toàn cho Mộ Dung Thiên.

"Đúng rồi, sư huynh, nhóm Bách Lý tiền bối đâu?"

"Bọn họ đã đến Linh tộc."

"Có tin tức gì về sư muội và sư đệ của ta không?"

“Sư muội của ngươi hiện là một trong những ứng cử viên của Dược tông nhưng gần đây hình như đang bế quan, còn về sư đệ của ngươi, hiện tại vẫn chưa có tin tức gì nhưng ngươi yên tâm, hắn có Ma đao trong người, sẽ không dễ xảy ra chuyện gì đâu.”

Mộ Dung Thiên hỏi đông hỏi tây, dường như trước mặt Vu Chính Nguyên, hắn cũng có thể thả lỏng hơn một chút.

Dù sao thì đây cũng là sư huynh mà hắn vẫn luôn công nhận ở Linh Phù sơn.

…

Chương 775: Không cần lý do

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua.

Bách Mị tiên quân cuối cùng cũng trở về.

“Đây là chí dương chí bảo mà ngươi muốn bổn tông chủ tìm cho ngươi, đã tốn không ít tâm tư mới đổi được.”

Bách Mị tiên quân ngồi bên cạnh Thẩm An Tại trước vườn trúc, đôi mắt đẹp liên tục nhìn hắn với vẻ kỳ lạ.

“Đa tạ tông chủ.”

Thẩm An Tại mặt không đổi sắc, nhận lấy thứ mà nàng đưa tới.

“Ngươi không định báo đáp bổn tông chủ gì sao?”

Hắn quay đầu lại, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên tiến lại gần trong gang tấc nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt.

“Con rắn nhỏ và những nguyên liệu còn lại đã tặng cho tông chủ, coi như là báo đáp.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Bách Mị tiên quân nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nam tử trước mắt, đột nhiên cảm thấy vô vị, thu người lại, lười biếng vuốt ve mái tóc.

“Được rồi được rồi, xem ra những lời đồn bên ngoài là thật.”

“Lời đồn gì?”

“Phong chủ Dược phong mới đến của Hợp Hoan tông ta không thích nữ sắc, chỉ thích nam tử.”

Thẩm An Tại cau mày: “Ai truyền ra ngoài?”

“Không có ai truyền ra cả, những năm gần đây đám Vân Liệt, cùng với không ít đệ tử hay trưởng lão đều tặng không ít mỹ nữ cho ngươi nhưng ngươi không nhận lấy một ai, đến Hợp Hoan tông ta, lại không làm chuyện hợp hoan, hành động này vốn đã kỳ quái, huống chi… người ngoài còn đồn rằng ngươi ngay cả bổn tông chủ cũng không để vào mắt.”

Bách Mị tiên quân nói, trong mắt lộ ra vẻ trêu chọc, càng thêm quyến rũ.

“Thật ra nếu ngươi thích thì bổn tông chủ cũng không phải không thể hóa thành nam tử.”

Nhưng lời trêu chọc của nàng chỉ đổi lại một ánh mắt lạnh lùng của Thẩm An Tại.

“Tông chủ đừng đùa, Tiêu Cảnh Tuyết sắp phải về rồi, phiền tông chủ ngầm đưa hai người họ rời khỏi Ma vực.”

“Vô vị.”

Bách Mị tiên quân thu hồi ánh mắt, lại tò mò hỏi.

“Tiêu Cảnh Tuyết rốt cuộc là người thế nào của ngươi, mà ngươi lại quan tâm đến sự an nguy của nàng như vậy?”

Thẩm An Tại không nói gì, nàng bất đắc dĩ, cũng hiểu chuyện mà không hỏi nữa.

…

Mãi đến khi Tiêu Cảnh Tuyết rời khỏi sơn môn, Thẩm An Tại cũng không đi gặp nàng, sau khi nhìn thấy hai luồng lưu quang lóe lên ở đằng xa, hắn mới thu hồi ánh mắt, quay người đi về hướng ngược lại.

âm Dương Nghịch Loạn đại trận đã hoàn toàn thành hình, lấy vật chí âm chí dương làm trận nhãn, có thể phát huy uy lực

của trận pháp này đến mức lớn nhất.

Mà hôm nay, hắn cũng đã chuẩn bị xong.

Cơ thể này vốn là một khôi lỗi được Luyện Tiên thuật luyện chế ra, mặc dù khí huyết cuồn cuộn nhưng muốn đột phá vào Bất Hủ, không phải chỉ dựa vào pháp môn tu luyện thân thể là có thể thành công.

Những ngày này, Thẩm An Tại cũng nghĩ ra một cách có thể nâng cao thân thể.

Đó chính là…

Luyện khôi!

Luyện Tiên thuật, trời đất bao la, không gì không luyện, đương nhiên có thể tiếp tục luyện chính bản thân mình thành khôi.

Còn về nguyên liệu để nâng cao, sẽ có người tự đưa tới cửa.

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, xuyên qua những đám mây.

Xa xa, trong một vùng núi hoang.

Một lão già u ám toàn thân mọc đầy cỏ dại từ từ mở mắt, đôi mắt chết chóc nhìn về phía xa, nở một nụ cười kỳ quái.

“Cuối cùng… cuối cùng cũng đợi được ngươi rời khỏi sơn môn Hợp Hoan tông.”

Đã chờ đợi nhiều năm như vậy, hắn không rời nửa bước, sợ chính là bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Trong nháy mắt, thân hình Lão Khôi biến mất không thấy, lơ lửng theo sau Thẩm An Tại từ xa.

Nhưng hắn không xuất hiện ngay lập tức, bởi vì nơi này vẫn còn quá gần Hợp Hoan tông, nếu Bách Mị tiên quân phát

hiện ra động tĩnh gì đó mà chạy tới thì hỏng mất chuyện lớn của hắn.

Còn ở đằng xa, mặc dù Thẩm An Tại không phát hiện ra có người theo dõi mình nhưng trong lòng hắn lại rất rõ ràng.

Tuy nhiên, hắn cũng không vội, mà thong thả đi về hướng Huyết Đao môn.

Huyết Đao môn và Hợp Hoan tông không cùng một thế giới nhưng hắn đi cũng không mất nhiều thời gian, chỉ hai ngày đã nhìn thấy sơn môn màu máu kia.

"Huyết Đao môn?"

Lão Khôi núp trong bóng tối nhìn thấy cảnh này, hơi nhướng mày.

"Tên này chạy đến địa bàn của Huyết Đao môn làm gì?"

Mặc dù Huyết Đao môn không có Bất Hủ trấn giữ nhưng cường giả Cực cảnh cũng có hai người, hơn nữa lại rất giỏi dùng đao, vô cùng bá đạo.

"Môn chủ Huyết Đao môn, cút ra đây!"

Thẩm An Tại cúi nhìn sơn môn màu máu bên dưới, tiếng như sấm sét, vang vọng khắp trời đất.

Một câu nói khiến Lão Khôi trực tiếp ngây người, sau đó nở một nụ cười kỳ lạ.

"Thú vị, tên này lại đến khiêu khích, cũng tốt, lão phu cứ xem náo nhiệt trước, ra tay sau cũng không muộn."

Ầm ầm!

Một câu nói của Thẩm An Tại khiến Huyết Đao môn run rẩy không thôi, không ít đệ tử đều hoảng loạn.

"Chuyện gì xảy ra vậy!"

“Là Cực cảnh, hình như có cường giả Cực cảnh đến sơn môn gây sự!”

Trong lúc bàn tán, trong Huyết Đao môn nhanh chóng có hai thân ảnh xông lên trời.

“Các hạ là người nào, Huyết Đao môn ta hình như chưa từng đắc tội với các hạ thì phải?”

Một lão giả râu tóc bạc phơ, đeo theo một thanh đao lớn, ánh mắt nghiêm nghị, đánh giá Thẩm An Tại.

Trong ấn tượng của hắn, mình chưa từng gặp người trước mắt.

Nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm từ hơi thở của đối phương, e rằng kẻ đến không có ý tốt.

“Các ngươi đúng là chưa từng đắc tội với Thẩm mỗ.”

Nghe vậy, lão giả thở phào nhẹ nhõm, cho rằng mọi chuyện không như mình tưởng tượng.

Nhưng ngay sau đó, biến cố đột ngột xảy ra.

“Nhưng mà, Thẩm mỗ muốn giết người.”

Thẩm An Tại giơ tay lên.

Gió lớn nổi lên, cùng với tiếng ầm ầm.

Hai người Cực cảnh sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Sơn môn trăm dặm của Huyết Đao môn, bụi đất mù mịt.

Đỉnh núi bị chém đứt ngang, đệ tử chết vô số, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

“Ngươi muốn chết!”

Một người trung niên đeo đao, trông hơi trẻ hơn, sắc mặt lạnh lùng, định xông ra ngoài nhưng bị lão giả ngăn lại.

Hắn nghiến răng: “Xin các hạ cho một lý do, nếu không, e rằng chuyện này không dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Nghe câu hỏi của hắn, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, sát ý nồng đậm đến mức không gian xung quanh dần dần đông cứng lại.

“Thẩm An Tại ta muốn giết người, không cần lý do.”

Ngay sau đó, Thần Hành phù được thi triển, hắn biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Khi xuất hiện trở lại, đã bóp chặt cổ người trung niên đeo đao, ánh mắt lạnh lùng.

“Chết đi.”

Cùng với hai chữ nhẹ nhàng của hắn vang lên, sức mạnh khí huyết mạnh mẽ được điều động.

Bùm!

Một cường giả Cực cảnh, ngay dưới tay hắn, nổ tung thành sương máu!

“Cái này…”

Đồng tử của lão giả co lại, sau khi phản ứng lại thì mồ hôi lạnh trên lưng lập tức thấm ướt áo.

Quá mạnh!

Tốc độ và sức mạnh của người này vượt xa mình!

Tuyệt đối có thực lực trong mười hạng đầu Cực cảnh!

“Chạy!”

Trong nháy mắt, hắn đã đưa ra quyết định, quay người bỏ chạy.

Thẩm An Tại quay lưng về phía hắn, không đuổi theo, chỉ cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Giữa sơn môn, hàng vạn đệ tử kêu gào, dưới uy áp mạnh mẽ của hắn, họ quỳ rạp run rẩy, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

“Lão tổ, cứu ta!”

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết!”

“Tiền bối tha mạng!”

Đối mặt với lời cầu xin của họ, đôi mắt của Thẩm An Tại vẫn lạnh lùng như thường, chỉ từ từ giơ tay lên, rồi từ từ hạ xuống.

Vô số võ giả nổ tung, máu chảy thành sông, màu máu nồng đậm khiến bầu trời vốn đã tối tăm lại càng thêm tanh nồng.

Thẩm An Tại tắm mình trong đám mây màu máu, giống như…

Ma đầu.

…

Chương 776: Hôm nay giết phân hồn của ngươi

Chết gần hết, máu chảy thành sông.

Nơi này một mảnh thảm thương, tựa như Tu La luyện ngục.

Giết những người này, nội tâm Thẩm An Tại không hề dao động, hắn chỉ hơi quay đầu, nhìn về phía luồng sáng xa xa sắp biến mất.

Một bước bước ra, đồ án âm Dương khổng lồ khuếch tán, phù quang liên miên.

Ngay sau đó, lão giả vốn cho rằng mình đã trốn thoát được thì cảnh tượng trước mắt thay đổi, trực tiếp bị dịch chuyển trở về.

Nhìn trung niên áo trắng lạnh lùng trước mắt, ánh mắt lão giả run rẩy.

Áo trắng như tuyết, không nhuốm máu tanh.

Nhưng lúc này, Thẩm An Tại trong mắt hắn, lại như một Tu La bò lên từ địa ngục.

Toàn thân sát khí và huyết khí, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Chỉ đối diện với đôi mắt đó, hắn đã mềm nhũn cả hai đầu gối, trong lòng như có thứ gì đó sụp đổ, vỡ tan.

Hoàn toàn không nảy sinh nửa điểm phản kháng, nửa điểm ý chí chiến đấu.

“Ngươi tự vẫn đi.”

Thẩm An Tại hờ hững nói ra bốn chữ.

Lão giả quỳ trên hư không, toàn thân run rẩy, đó là nỗi sợ hãi trước cái chết.

Hắn rất muốn chạy trốn nhưng hắn biết, không trốn được.

“Xin hỏi, lão phu rốt cuộc đã đắc tội gì với các hạ, cho dù có phải chết, lão phu cũng không muốn chết không nhắm mắt.”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy mở miệng.

Nếu là Thẩm An Tại trước đây, chắc chắn sẽ nói cho hắn lý do.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời.

“Ha…”

Lão giả lộ vẻ chua xót, từ từ giơ lòng bàn tay lên, vỗ vào đỉnh đầu mình.

Vù!

Khí lãng cuồn cuộn, mây tan sương tản.

Đến đây, Huyết Đao môn.

Diệt môn!

Thẩm An Tại giơ tay áo lên, huyết khí ngập trời cuồn cuộn kéo đến, bị hắn thu vào trong bình ngọc.

Trong bóng tối, Lão Khôi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên.

Ra tay quả là tàn nhẫn dứt khoát, đúng là người của ma đạo.

Nhưng, cũng chỉ đến đây mà thôi.

Hắn lộ vẻ cười dữ tợn, một bước bước ra là đã xuất hiện, một tay túm lấy gáy hắn.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên, Thẩm An Tại đã sớm dự liệu, vẫn luôn không buông lỏng cảnh giác.

Ngay khi cảm giác nguy cơ xuất hiện, thân hình hắn nổ tung thành vô số hỏa quang tản ra.

"Muốn chạy sao?"

Lão Khôi cười lạnh, uy áp mạnh mẽ bao phủ.

Những phân thân hỏa quang đó lần lượt tan rã, cuối cùng chỉ còn lại một phân thân trực tiếp bị uy áp mạnh mẽ đó đè mạnh xuống đất.

Đối mặt với sự ra tay đột ngột của Lão Khôi, Thẩm An Tại đang trên đường rơi xuống đất, trong tay áo có luồng sáng thoát ra, hòa vào hư không.

"Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!"

Hắn lập tức thi triển Tàng Long biến thứ chín, đầu đầy tóc vàng, thân mang kim giáp, khí thế của cả người tăng lên mấy bậc.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, Lão Khôi đấm xuống, bản thân không hề nhúc nhích, Thẩm An Tại lại lùi lại mấy chục trượng, để lại hai rãnh sâu trên mặt đất.

"Quả nhiên rất mạnh…"

Hắn cố gắng đè nén khí tức cuồn cuộn trong cơ thể, lau đi vết máu trên khóe miệng.

Cho dù đã thi triển Tàng Long biến nhưng sức mạnh của Cực cảnh so với Bất Hủ, vẫn còn kém xa.

“Bí pháp… khôi lôi hoàn mỹ, thật sự quá hoàn mỹ rồi, ha ha ha!”

Lão Khôi cười điên cuồng, không hề che giấu sự phấn khích trong mắt.

Chỉ cần có thể đoạt xá một thân xác hoàn mỹ như vậy, hắn không những có hy vọng giải trừ Chú Quỷ thuật, mà còn có thể có được không ít bí thuật!

Đây chính là cơ duyên trời ban!

“âm Khôi Lão Quái… Ngươi muốn làm gì?”

Thẩm An Tại nheo mắt nhìn hắn, cố tình hỏi.

“Không làm gì cả, chỉ là rất hứng thú với thân xác của ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn một chút thì đứng im đó đừng nhúc nhích, lão phu sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái, thế nào?”

Lão Khôi cười lạnh, đôi mắt xám trắng chết chóc kia khiến người ta lạnh lẽo trong lòng.

“Ngươi muốn ra tay với ta? Chẳng lẽ không sợ tông chủ của ta tìm ngươi gây phiền phức sao?”

“Hừ, đừng nói là nàng không biết, cho dù nàng có biết, lão phu cũng chẳng cần phải sợ nàng, cùng là Bất Hủ, nàng không có nắm chắc giết chết lão phu.”

“Xem ra, ngươi đã quyết tâm ra tay rồi.”

Thẩm An Tại một tay tụ gió thành đao, sắc mặt lạnh lùng.

“Xem ra ngươi cũng không định chịu trói.” Lão Khôi cười lạnh, một tay vươn ra, vô số âm khí tụ lại thành một bàn tay khổng lồ chụp về phía trước.

“Trảm Thiên Bạt Đao thuật!”

Thẩm An Tại chém ra một đao, sát khí và huyết khí của bản thân lúc này tụ lại, một luồng đao mang đen kịt xông lên trời.

Hư không dọc đường đều lưu lại những vết đen kịt, như thể hủy diệt tất cả.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, đao mang nổ tung, bàn tay kia cũng tan rã.

Nhưng dư ba tản ra vẫn quét ngang, khiến Thẩm An Tại bị chấn bay ra ngoài, phun ra máu tươi.

Còn chưa kịp để hắn ổn định hạ cánh, Lão Khôi đã xuất hiện sau lưng hắn, đấm ra một quyền.

Bốp!

"Phụt…"

Một ngụm máu tươi phun ra, Thẩm An Tại bị đập vào không trung, sau đó bị một bàn tay âm khí bóp chặt, không thể động đậy.

"He he he, đừng giãy giụa nữa, chênh lệch giữa Cực cảnh và Bất Hủ, không phải dựa vào võ kỹ, thần thông là có thể bù đắp được."

Lão Khôi xuất hiện trước mặt Thẩm An Tại, cười lạnh.

Còn người sau thì cố gắng giãy giụa nhưng vô ích.

Tất nhiên, đây là giả vờ.

Dù sao thì với tư cách là lão quái Bất Hủ, nếu không phản kháng một chút mà để hắn bắt được, ngược lại sẽ khiến hắn cảnh giác.

Trán Lão Khôi nứt ra, máu tươi cuộn trào, một khối u thịt như hồn thể xuất hiện, cười dữ tợn lao về phía Thẩm An Tại,

mừng rỡ như điên.

Con khôi lỗi hoàn mỹ này, trong mắt hắn, đã là vật trong túi của hắn!

Trong thức hải.

Thẩm An Tại nhìn khối u thịt đột nhiên xuất hiện, mặt không biểu cảm.

"Tiểu tử, sắp chết đến nơi rồi, ngươi dường như không hề sợ hãi?"

Khối u thịt nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, lúc này lại cẩn thận hơn một chút.

"Không sợ, bởi vì đến đây rồi, người chết chưa chắc đã là ta."

Giọng điệu của Thẩm An Tại rất bình thản.

"Ừm?"

Nhìn sắc mặt của hắn, trong lòng âm Khôi Lão Quái khẽ khựng lại.

Thẩm An Tại không định cho hắn bất kỳ cơ hội phản ứng nào, vung tay áo lên.

Một chiếc túi gấm nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện, miệng túi mở ra.

Vù!

Nước biển vô tận trào ra, tràn ngập trời đất.

"Không ổn!"

Nhìn thấy cảnh này, mặc dù không biết đó là gì nhưng trong lòng âm Khôi Lão Quái vẫn dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Nước biển này là một mối đe dọa cực lớn đối với thần hồn chi khu của hắn!

"Muốn chạy, muộn rồi!"

Thẩm An Tại hừ lạnh, giơ tay lên, vô số phù quang lóe lên, âm Dương Nghịch Loạn đại trận lúc này được kích hoạt.

Ngay cả khi ở trong thức hải, động tác của âm Khôi Lão Quái cũng khựng lại, hắn vốn định thoát khỏi thức hải nhưng không ngờ lại quay đầu lao về phía nước biển đó.

"Đây là trận pháp gì!"

Hắn kinh hãi thất sắc, giọng nói hoảng loạn rõ ràng.

Trận pháp này, vậy mà có thể khiến một cường giả Bất Hủ như hắn điên đảo, quả thực là khó tin!

"Suốt đời hành sự của Thẩm mỗ, điều không sợ nhất chính là bị người đoạt xá."

Thẩm An Tại giọng điệu bình thản, nước biển vô tận trào ra, bao vây khối u thịt.

"Hôm nay giết phân hồn của ngươi, ngày mai sẽ diệt luôn bản thể của ngươi."

Lời nói lạnh lùng vang lên, khiến âm Khôi Lão Quái trong lòng như sấm nổ, kinh hãi không thôi.

Tên này, vậy mà đã sớm có chuẩn bị, thậm chí có thể nói là cố ý xuất sơn để dụ mình xuất hiện!

Một Cực cảnh, vậy mà lại tính kế một Bất Hủ!

Quả thực là… to gan lớn mật!

…

Chương 777: Ngươi cười cái gì?

“Tiểu tử, ngươi to gan thật!”

âm Khôi Lão Quái sắc mặt giận dữ, giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của nước biển vô tận.

Nhưng mặc cho hắn giãy dụa thế nào, cũng vô ích.

Nước biển đó nặng nề vô cùng, mặc cho hồn thể của hắn bùng phát sức mạnh mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể khiến nước biển này dao động mảy may.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị nước biển nhấn chìm.

“Đây… Đây là nước Vong Ưu hải!”

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hoàn toàn hoảng sợ.

Bên ngoài có trận pháp, khôi lỗi không thể tác dụng, giờ đây phân hồn lại rơi vào cảnh khó khăn, đã thành cục diện chết!

“Bây giờ mới biết, đã muộn rồi.”

Ánh mắt của Thẩm An Tại không chứa cảm xúc, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Đôi mắt híp lại trên khối u thịt, lúc này mở to tròn, tơ máu dày đặc, giọng nói cũng nghiến răng nghiến lợi.

“Cho nên ngay từ đầu ngươi đã biết lão phu muốn đoạt xá ngươi, ngay từ đầu đã chuẩn bị những thủ đoạn này, mời ta vào tròng!?”

“Kẻ giết người, người khác giết lại.”

Thẩm An Tại giọng điệu hờ hững.

“Được, rất tốt, lão phu nhớ ngươi rồi!”

âm Khôi Lão Quái sắc mặt vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn Thẩm An Tại.

“Sớm muộn gì lão phu cũng sẽ tự tay giết ngươi, nghiền xương ngươi thành tro, luyện hồn rút phách!”

Cùng với tiếng gào thét xé lòng vang vọng khắp nơi, khối u thịt hoàn toàn bị nước biển nuốt chửng, dần dần tan biến không còn tiếng động.

Bên ngoài, Lão Khôi cũng không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Thẩm An Tại mở túi gấm, một lần nữa đựng vạn mẫu nước biển vào trong đó.

Diệt một phân hồn Bất Hủ cảnh, nhìn qua có vẻ rất đơn giản nhưng trên thực tế, lại là chuyện sống còn.

Nếu như đối phương ngay từ đầu đã định giết mình thì chuẩn bị thêm nhiều thủ đoạn nữa cũng vô dụng.

Chính là vì lòng tham của âm Khôi Lão Quái mới khiến hắn rơi vào hậu quả như ngày hôm nay.

Thẩm An Tại mở mắt, nhìn Lão Khôi bất động bên ngoài, ánh mắt lóe lên.

Lão Khôi này rèn đúc quả thực vô cùng tinh xảo và mạnh mẽ, e rằng âm Khôi Lão Quái đã bỏ không ít tâm tư.

Là một trong ba con át chủ bài phân thân thực sự của hắn, cho dù không có phân hồn điều khiển, cũng có thể phát huy được sức mạnh của Bất Hủ cảnh sơ kỳ.

“Nước Vong Ưu hải công kích thần hồn, âm Dương Nghịch Loạn đại trận dùng để áp chế, Lão Khôi này, sau khi luyện hóa

xong, tạm thời chính là át chủ bài mạnh nhất của ta khi đối mặt với Bất Hủ.”

Thẩm An Tại hài lòng gật đầu, phất tay thu Lão Khôi vào không gian trong tay áo, chuẩn bị về luyện hóa.

Lão Khôi này được luyện chế bằng tử khí vô tận, nếu bây giờ muốn dùng Luyện Tiên thuật để dung hợp với mình, e rằng sẽ có chút ảnh hưởng.

Cho nên không cần vội vàng trong một thời gian ngắn.

Đợi đến khi nào rảnh rỗi, tìm một nơi có dương hỏa để luyện hóa tử khí, là có thể chuẩn bị nhập Bất Hủ bằng nhục thân.

Còn về việc đi đâu, hắn cũng đã sớm có suy nghĩ.

Nếu nói đến nơi nào có nhiều kỳ hỏa nhất thiên hạ thì không nghi ngờ gì nữa.

Linh tộc.

Cho dù là Kim Ô thần hỏa hay Phượng Hoàng thần hỏa, Long viêm,… thì ở cả chín vực đều rất nổi tiếng.

Bầu trời nơi đây trở về bình lặng, Thẩm An Tại liếc nhìn sơn môn hỗn loạn bên dưới, sau đó quay người rời đi, không nán lại thêm nữa.

Động tĩnh ầm ầm ở đây, tự nhiên có người nghe thấy từ xa.

Nhưng mãi đến ba ngày sau, mới có người dám đến đây xem xét.

Khi nhìn thấy cảnh tượng núi rừng sụp đổ, máu chảy thành sông, những người đó đều hít một hơi thật sâu ngay tại chỗ, kinh hãi vô cùng.

Không lâu sau, tin tức Huyết Đao môn bị một cường giả bí ẩn không rõ danh tính diệt cả môn đã lan truyền khắp nơi.

…

Chiến trường Chính Ma, trong một kiếm trủng.

“Huyết Đao môn bị diệt rồi sao?”

Mộ Dung Thiên “Xoẹt” một tiếng đứng dậy, nhíu mày khó hiểu.

“Ừ, tin tức không sai, những ngày này, cũng không có người Huyết Đao môn nào đến truy sát ngươi nữa, ngươi có thể yên tâm nâng cao công pháp trong kiếm trủng.”

Vu Chính Nguyên nhẹ gật đầu.

“Nhưng sư huynh như vậy vì ta hộ pháp, có làm chậm trễ việc tu luyện của sư huynh không?”

Mộ Dung Thiên vẫn có chút do dự, người kia cười ngây ngô, lắc đầu.

“Ta vốn tu luyện phù pháp, lại ngộ ra kiếm phù, tính ra ta cũng được coi là một kiếm tu nửa mùa, ở nơi này cũng có thể tinh thông phù pháp, không coi là chậm trễ.”

“Như vậy, vậy thì làm phiền sư huynh rồi.”

Hai người, một ở ngoài, một ở trong, liền như vậy tiến vào bế quan.

Chiến trường Chính Ma quả thực nguy cơ vô số nhưng cơ duyên cũng rất nhiều.

Kiếm trủng này có kiếm ý còn sót lại từ thời hoang sơ, đối với Mộ Dung, vừa vặn là nơi tu luyện Vô Song Ngự Kiếm quyết cực kỳ tốt.

Tu luyện ở đây, phối hợp với long khí trong cơ thể hắn chưa luyện hóa hoàn toàn, tuyệt đối có thể khiến tu vi của hắn tiến triển vượt bậc.

Trong vòng trăm năm tiến vào cảnh giới Hoàng, không thành vấn đề.

…

Một bên khác, Hợp Hoan tông, sơn môn Dược phong.

“Không tìm thấy?”

Thẩm An Tại nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh.

“Không có, hắn đã chạy rồi, không biết tung tích.”

Bách Mị tiên quân nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn đôi mắt đẹp của Thẩm An Tại, mang theo sự kinh ngạc tột độ.

Cho dù đã qua nhiều ngày như vậy, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, nàng vẫn cảm thấy không thể tin được.

Hôm đó, sau khi nàng hộ tống Tiêu Cảnh Tuyết xong thì trở về, Thẩm An Tại liền bảo nàng đi tìm âm Khôi Lão Quái, nói rằng lúc này đối phương bị thương tổn căn cơ, dễ giết nhất.

Lúc đầu nàng còn không tin, cho đến khi Thẩm An Tại bày ra Lão Khôi đó.

Một Cực cảnh, vậy mà lại diệt được phân hồn của âm Khôi Lão

“Xem ra hắn cũng biết, nếu không chạy, sẽ phải đối mặt với họa sát thân.”

Thẩm An Tại lộ ra một nụ cười lạnh.

Ban đầu định nhân lúc hắn bị bệnh mà lấy mạng hắn nhưng nếu đã chạy rồi thì thôi vậy.

“Ngươi định khi nào đến Linh cảnh?”

Bách Mị tiên quân lại mở miệng hỏi.

“Trăm năm nữa.”

Thẩm An Tại ánh mắt bình thản, đáp lại.

“Vì sao lại là trăm năm?”

Người kia lắc đầu, không nói gì, Bách Mị tiên quân cũng không hỏi nhiều nữa.

“Bí cảnh Chính Ma lúc đó, ngươi định để Hứa Thiên Diệp tham gia không?”

“Bên trong có không ít cơ duyên thời hoang cổ, tự nhiên phải để hắn đi.”

“Nếu thân phận của hắn bị bại lộ, e rằng không ai ở Ma đạo và Yêu đạo chịu giúp hắn, đến lúc đó cô lập vô viện, cửu tử nhất sinh.”

Bách Mị tiên quân vẫn có chút lo lắng.

Dù sao thì tiền thân là đệ tử Linh môn, giờ lại gia nhập Ma đạo, bên Chính đạo tự nhiên không cần phải nói nhiều, e rằng Ma Đan môn, Bắc Thần gia tộc,… các thế lực Ma đạo cũng sẽ vì thân phận Hợp Hoan tông của hắn mà nhắm vào hắn.

“Không sao.”

Thẩm An Tại hờ hững trả lời, dường như căn bản không để chuyện này vào lòng.

Điều này cũng khiến Bách Mị tiên quân hơi nhíu mày: “Hắn là đệ tử của ngươi, ngươi không lo hắn sẽ chết sao?”

“Không lo.”

Bách Mị tiên quân lắc đầu: “Tùy ngươi, ta đã chào hỏi Linh tộc rồi, Hợp Hoan tông ta không giống với các Ma đạo khác, bọn họ hẳn sẽ nể mặt tông chủ ta, đến lúc đó ngươi cứ đi là được.”

“Làm phiền.”

Thẩm An Tại gật đầu, đột nhiên cau mày, quay đầu nhìn nàng.

“Ngươi cười cái gì?”

Bách Mị tiên quân nhẹ nhàng mím môi, đôi mắt đào hoa kia lóe lên ý cười khó hiểu nhưng lại trả lời mơ hồ.

“Không có gì, nghĩ đến một số chuyện vui.”

“Ồ.” Thẩm An Tại thu hồi ánh mắt.

“Đúng rồi, ngươi có cho rằng ngươi đánh lại được Long Tượng tiên, Tứ trưởng lão Bất Hủ cảnh nhị phẩm của Long tộc không?”

Bách Mị tiên quân chống cằm bằng bàn tay ngọc ngà, chớp mắt nhìn hắn.

…

Chương 778: Có lẽ, vì ta lương thiện

Thẩm An Tại quay đầu, lần nữa nhìn nàng.

“Có gì thì nói thẳng.”

“Hắn trước đây là người theo đuổi ta nha~”

Bách Mị tiên quân mím môi cười nhẹ, vẻ mặt có chút kiều mị.

“Thì liên quan gì đến ta?”

Thẩm An Tại cau mày khó hiểu.

Câu nói này ngược lại khiến nàng sửng sốt một chút, sau đó mới chớp mắt: “Ngươi không biết bên ngoài đồn thế nào sao?”

Hắn lắc đầu.

“Bên ngoài đều nói, ta, Bách Mị tiên quân, đối với tân nhiệm Phong chủ Dược phong sau này, âm thầm ưng thuận, vô cùng thân thiết, cầu mà không được, ngày đêm khó ngủ.”

Bách Mị tiên quân nghiêm túc giải thích với hắn.

“Ai truyền ra?”

Sắc mặt Thẩm An Tại có chút không tự nhiên, nhìn chằm chằm nàng: “Bên ngoài truyền tin đồn như vậy về ngươi, ngươi không giải thích sao?”

“Giải thích làm gì?”

Tiếng phản vấn kiều mị vang lên, khiến hắn nhất thời sửng sốt, trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia ôn nhu như nước, lại như sương mù che khuất ngọn núi xanh, không rõ thực hư.

"Không phải tin đồn, cần gì phải giải thích?"

Gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm tươi mát của muôn hoa đua nở trên khắp núi, hơi ngọt ngào.

Tóc của hai người bay phất phơ, chạm vào nhau trong gió nhẹ.

Nhưng đôi mắt của Thẩm An Tại vẫn lạnh lùng hờ hững.

"Ồ."

Hắn chỉ đáp lại một chữ, sau đó dời tầm mắt đang nhìn nhau ra, nhìn chằm chằm cần câu của mình, không nói thêm gì nữa.

Gió nhẹ vẫn thổi nhưng không thể làm rối dây câu trong nước, không thể làm chìm nửa phao câu.

Chỉ thổi bay tóc xanh của nữ tử, vờn váy áo nhẹ nhàng lay động.

Bách Mị tiên quân nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng hơi cúi mắt thì thầm.

"Đồ ngốc."

…

Trăm năm thời gian, thoáng chốc trôi qua.

Đối với võ giả hạ giới, trăm năm chính là một đời người phàm, bi hoan ly hợp, sinh lão bệnh tử.

Nhưng đối với võ giả thượng giới, bế quan trăm năm, không phải chuyện hiếm.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều thiên kiêu rõ ràng đã trăm tuổi nhưng tâm tính vẫn bồng bột.

Bọn họ chỉ bế quan tu luyện chứ chưa từng trải qua quá nhiều chuyện đời.

Tâm tính tuy có liên quan đến tuổi tác nhưng lại liên quan nhiều hơn đến kinh nghiệm.

Ngày này, tại một thế giới nào đó trong Tử Trần tinh vực.

Gió hòa, trời đẹp, non xanh nước biếc, suối nước róc rách, trong vắt thấy đáy.

Một nam tử mặc áo trắng ngược dòng mà lên, dọc theo bờ suối thong dong đi một mình.

"Mùi máu tanh?"

Nam tử mặc áo trắng khẽ nhúc nhích mũi, hơi cau mày, liếc nhìn dòng suối hơi nhuốm màu đỏ, bước chân nhanh hơn đi về phía thượng nguồn.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy một nữ tử dựa vào tảng đá xanh, đã hôn mê bất tỉnh.

Nữ tử mặc một bộ áo bào màu trắng xanh, đầu đội trâm bạc, vòng tay bị gió thổi qua, leng keng tác hưởng.

Nàng cực kỳ xinh đẹp, là loại xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như sen trắng núi tuyết, tiên nữ giáng trần.

Chỉ tiếc là hiện tại nàng toàn thân đầy máu, thoi thóp.

Nam tử mặc áo trắng nhìn thấy cảnh này, không chút do dự, vội vàng tiến lên dùng gió làm kim, đâm vào mười ba huyệt vị của nữ tử, ổn định mạch đập của nàng.

"Cô nương, cô nương, ngươi không sao chứ?"

Khoảng một khắc trôi qua, nữ tử mới nghe thấy tiếng gọi bên tai, yếu ớt mở mắt ra.

Ánh vào mắt là một khuôn mặt trung niên không thể nói là quá xuất chúng nhưng lại rất đáng tin cậy, hai bên tóc mai điểm bạc, khiến hắn trông càng thêm phần phong sương.

Nữ tử cau mày, theo bản năng muốn giơ tay lên, sau đó lại dừng giữa không trung, ấn quyết chỉ làm được một nửa rồi không còn động tác gì nữa.

"Cô nương, thương thế của ngươi rất nặng, không biết trên người có linh dược không, ta có thể giúp ngươi luyện chế một ít đan dược trị thương."

Nam tử mặc áo trắng mày mắt ôn hòa, mang theo thiện ý.

"Ngươi… cứu ta?"

"Đúng vậy, ta thấy ngươi bị thương nên đã cứu ngươi."

"Ta là Cầm tiên tử."

Nữ tử vẫn nhìn hắn, mắt không chớp, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó ẩn sâu trong mắt hắn.

"Tại hạ Thẩm An Tại."

Đôi mắt của nam tử mặc áo trắng vẫn ôn hòa, nhẹ giọng nói ra tên của mình.

Nữ tử im lặng: "Ngươi có biết thân phận của ta không?"

"Biết chứ, truyền nhân của Hoang Cổ Cầm tông, Cầm tiên tử mà."

Thần sắc nàng căng thẳng nhưng thấy Thẩm An Tại vẫn sắc mặt ôn hòa.

"Vậy nên ngươi…"

"Cô nương không cần lo lắng Thẩm mỗ là vì truyền thừa của ngươi mà đến, nói khó nghe một chút, Thẩm mỗ không thèm."

Thẩm An Tại vung tay áo, lần lượt rút những cây kim trong cơ thể nàng ra, vừa mở miệng giải thích.

"Thẩm mỗ cứu người hoàn toàn là vì lương tâm, không liên quan đến lợi ích."

"Mặc dù Thẩm mỗ nói vậy, cô nương có thể không tin nhưng hiện tại Thẩm mỗ chỉ có tu vi Tổ cảnh cửu phẩm, cô nương chỉ cần búng tay là có thể diệt được, cũng không cần lo lắng."

"Hoàn toàn là vì lương tâm…"

Cầm tiên tử hơi nhíu mày, nhìn hắn thành thạo giúp mình băng bó vết thương trên tay, giải độc thông khí, không khỏi hỏi lại.

"Tại sao?"

Động tác băng bó của Thẩm An Tại khựng lại một chút, sau đó cười khẽ, nhẹ giọng nói.

"Có lẽ, vì ta lương thiện."

"Lương thiện…"

Cầm tiên tử sửng sốt.

Bị truy sát nhiều năm như vậy, đã gặp đủ loại người.

Cũng không phải không có người giả vờ lương thiện để tiếp cận mình nhưng nàng tinh thông truyền thừa của Cầm tông, cũng tinh thông lòng người, sao có thể không nhìn thấu sự hiểm ác trong lòng người khác.

Chỉ có lần này, nàng thi triển bí thuật nhìn thấu nội tâm của người trước mắt.

Một màu trắng tinh, không có chút màu sắc thế tục nào.

Người trước mắt nói thật.

Nàng rất khó tưởng tượng, trên thế gian này lại thực sự có võ giả lương thiện như vậy, ít nhất là trong nhiều năm qua, nàng mới gặp lần đầu tiên.

"Cô nương, ngươi bị thương đến căn cơ, tốt nhất là tìm một nơi ẩn cư để từ từ tĩnh dưỡng."

"Ta lần đầu tiên đến đây, không biết nơi nào an toàn." Cầm tiên tử lắc đầu.

"Phía trước có một dãy núi, Thẩm mỗ hơi tinh thông một số trận pháp, đã bố trí một mê trận ở đó."

Thẩm An Tại mỉm cười: "Nếu cô nương đồng ý, có thể cư trú tại trận nhãn, uy lực của trận pháp sẽ thay đổi theo thực lực của người chủ trận, hẳn sẽ không có ai có thể phát hiện ra ngươi."

"Nơi của ngươi, nhường cho ta, vậy ngươi đi đâu?"

Cầm tiên tử cau mày hỏi.

"Thẩm mỗ còn phải đi tìm một số cơ duyên, để đối phó với sát kiếp sắp tới."

"Ta có thể giúp ngươi."

Thẩm An Tại cười, từ từ lắc đầu: "Không giúp được, chuyện này chỉ có thể do một mình Thẩm mỗ giải quyết."

Nghe đến đây, Cầm tiên tử chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng: "Ngươi dường như rất giỏi y thuật, có thể chữa khỏi cho ta không?"

"Cô nương, mặc dù Thẩm mỗ giỏi y thuật nhưng tu vi có hạn, nhất thời không thể chữa khỏi tận gốc, còn phải nhờ cô nương sau này tự dùng tu vi áp chế."

"Tu vi nào có thể chữa khỏi hoàn toàn cho ta, không để lại di chứng?"

“Ít nhất cũng phải Hoàng cảnh.”

Cầm tiên tử cau mày.

Nàng bị thương đến tận căn cơ, bản thân hiện tại không thể phát huy được thực lực Cực cảnh.

Có thể thoát chết dưới tay Bất Hủ, nàng đã coi như may mắn lắm rồi.

Hiện tại, đạo ý của Bất Hủ vẫn chôn sâu trong cơ thể, độc tố còn sót lại, muốn dựa vào bản thân để khôi phục, gần như không thể.

“Ngươi dường như tu luyện thần hồn chi đạo?”

“Đúng vậy.” Thẩm An Tại cũng không giấu giếm, gật đầu.

“Được, ta có thể dùng bí pháp của Cầm tông thi triển âm luật chi đạo giúp ngươi tôi luyện thần hồn, nếu ngươi có thể đạt đến Hoàng cảnh, ta muốn ngươi chữa khỏi hoàn toàn vết thương của ta.”

Thẩm An Tại lắc đầu, vẫn từ chối.

“Một khi liên quan đến Thẩm mỗ sẽ rất nguy hiểm, cho nên cô nương…”

“Nói nhảm, bảo ngươi chữa cho ta thì chữa!”

Sắc mặt Cầm tiên tử hơi lạnh, nắm lấy cánh tay hắn rồi bay về phía nơi hắn chỉ trước đó.

Nguy hiểm?

Nguy hiểm nào có thể so được với những cuộc truy sát mà nàng phải đối mặt trong những năm qua?

Đã vượt qua được nhiều nguy hiểm như vậy, một võ giả Tổ cảnh nhỏ bé như hắn, có thể gây ra tai họa gì chứ?

…

Chương 779: Thanh Vân

Cầm tiên tử căn bản không để tâm đến lời Thẩm An Tại vừa nói, dẫn hắn đi sâu vào trong núi.

Với nàng, những lời nguy hiểm mà hắn nói ra cũng không đáng để bận tâm.

Dù sao thì, chỉ là lời nói của một võ giả Tổ cảnh mà thôi.

Mình là Cực cảnh, hơn nữa còn là thuộc ba vị Cực cảnh hàng đầu.

"Cô nương, không được, Thẩm mỗ mang theo nhân quả, không phải người khác có thể dễ dàng gánh chịu."

Thẩm An Tại bị khống chế nhưng vẫn cố khuyên can.

"Ngươi có thể mang theo nhân quả gì chứ, ngươi cứu ta là nhân, ta bảo vệ ngươi là quả."

Cầm tiên tử không cho là đúng, cũng lười nói nhiều.

Điều này khiến Thẩm An Tại không khỏi cười khổ.

Tương truyền Cầm tiên tử tính tình thuần lương, đối xử với người khác ôn hòa.

Nhưng giờ nhìn lại, sao lại hoàn toàn ngược lại.

Mà bản thân Cầm tiên tử cũng hiểu rõ, so với trước kia, tính tình nàng đã thay đổi rất nhiều.

Dù sao thì, nhiều năm trốn tránh, nhiều năm bị hãm hại, nàng đã trải qua quá nhiều.

Khi thuật pháp của Cầm tông đại thành, có thể dễ dàng nhìn thấu thiện ác trong lòng người khác, nàng dần dần trở nên

ít nói và lạnh lùng hơn.

Nàng cũng đã cất đi tấm lòng thuần lương không cần thiết.

Ngay cả bây giờ, ngay cả khi nàng thấy Thẩm An Tại này không có chút tà tâm nào, nàng cũng không thực sự tin tưởng.

Không lâu sau, hai người đến một nơi sơn thủy hữu tình.

Nơi này quả thực có một trận pháp, sương mù bao phủ, như chốn bồng lai tiên cảnh.

Cùng với sự xuất hiện của Thẩm An Tại, rừng trúc di chuyển như ảo ảnh về hai bên, nhường ra một con đường nhỏ.

Khi hai người đi vào, rừng trúc lại khép lại, con đường nhỏ ban đầu biến mất.

Ngay cả khi người khác cố tình xông vào, họ cũng sẽ bị lạc trong rừng trúc sương mù này.

Khi Cầm tiên tử đến nơi sâu nhất, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng cũng hơi sửng sốt.

Dưới con đường lên núi, có một tảng đá xanh dựng đứng.

Trên đó có khắc hai chữ mạnh mẽ và hữu lực: "Thanh Vân".

Đi lên nữa, dọc đường có một con suối nhỏ, bên cạnh là con đường lát đá xanh, cuối đường là một rừng trúc xanh tươi, có một tòa trúc lâu.

Nhìn qua, đúng là một nơi ẩn cư lý tưởng.

"Thanh Vân…"

Đến nơi này, tâm trạng của Cầm tiên tử cũng như được an ủi phần nào.

Giống như ở đây, thực sự có thể tránh khỏi những phiền nhiễu của thế tục, ẩn cư tĩnh lặng, sống cuộc sống mà nàng

mong muốn.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm An Tại vẫn cau mày, không khỏi lên tiếng.

“Yên tâm đi, chỉ cần ngươi chữa khỏi cho ta, sau này nếu ngươi gặp nguy hiểm, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Thẩm An Tại cười khổ không nói nên lời.

Đừng nói đến tương lai, ngay cả hiện tại, nếu người kia của mình tìm đến thì ngay cả khi Cầm tiên tử đang ở thời kỳ đỉnh cao cũng không thể ngăn cản được.

…

Bên kia, Hợp Hoan tông, Dược phong.

Trăm năm đã trôi qua, Thẩm An Tại lại một lần nữa rời khỏi sơn môn.

Trong những năm qua, nhục thân của hắn không có tiến triển gì, chỉ là khống chế được Lão Khôi mà thôi.

Ngoài ra, hắn còn truyền thụ Tam Chuyển Luân Hồi quyết cho Hứa Thiên Diệp.

Là một phù sư, hắn đương nhiên cần một bí thuật tu luyện thần hồn.

Tam Thi Luân Hồi quyết tuy mạnh nhưng cũng vô cùng nguy hiểm nên Thẩm An Tại không định dạy cho hắn.

Tất nhiên, trong những năm qua, tu vi của Hứa Thiên Diệp cũng tăng lên từng ngày.

Trăm năm trôi qua, với sự giúp đỡ của Thẩm An Tại, hắn đã trở thành một võ giả Hoàng cảnh nhị phẩm.

Đặc biệt là phù pháp của hắn, âm Dương phù rõ ràng đã trở thành át chủ bài lớn nhất của hắn, pháp thuật này đã mơ hồ có ảnh hưởng đến không gian và thời gian.

Những phù pháp khác, hắn cũng dần dần tinh thông, bao gồm cả âm Dương Nghịch Loạn đại trận, Thẩm An Tại cũng đã truyền thụ cho hắn.

Còn về Đế phù Sinh Tử, hắn vẫn chưa lĩnh ngộ được.

Nhưng điều khiến Thẩm An Tại kinh ngạc là trong những năm qua, hắn đã tự mình tiếp xúc với ý niệm hủy diệt và hư vô.

Đó là điềm báo của hỗn độn.

Theo lời hắn nói, đó là lần ở trong Hoàng Đạo Long Môn, hắn đã thấy một sức mạnh tương tự, cảm thấy nó giống với Hỗn Độn của Đế phù, nghĩ rằng có thể thông qua đây để lĩnh ngộ.

“Linh tộc không giống Ma vực, sát khí trên người ngươi, tốt nhất nên thu liễm lại, mọi chuyện phải cẩn thận.”

Bách Mị tiên quân đứng bên vách đá, dặn dò.

Gần đây, thỉnh thoảng nàng lại đến Dược phong.

Dần dần phát hiện ra, người đàn ông lạnh lùng đến tận xương tủy này, dường như đã vô tình khiến nàng để tâm.

Đây là điều chưa từng có trước đây, nàng cũng không nói nên lời.

Có lẽ chỉ vì sự lạnh lùng của hắn, hoàn toàn khác với những người đàn ông ngày ngày nịnh bợ, tham lam sắc đẹp của nàng nên nàng mới đối với hắn sinh ra tình cảm khác biệt.

Nhưng, hắn lại chưa từng nhìn nàng bằng con mắt khác.

“Ừm.”

Thẩm An Tại đáp lại lạnh lùng như thường lệ, bước đi biến mất.

Nhìn mây trôi mây tụ, dưới chân núi muôn hoa đua nở, Bách Mị tiên quân đứng bên vách đá, gió nhẹ thổi qua, rất lâu không rời đi, chỉ nhìn từ xa.

Trăm năm này, là những ngày vui vẻ nhất trong suốt những năm tu hành của nàng.

Dù sao thì…

Hắn rất khác biệt, cũng rất bí ẩn.

…

Cửu Huyền giới, Thanh Tâm tông.

"Sư phụ, người muốn đến Linh tộc sao?"

Trong biệt viện, Lăng Phi Sương hỏi.

"Ừm, nghe nói cố nhân của hắn gặp rắc rối nên muốn đến xem thử."

"Là chuyện của Bách Lý tiền bối sao?"

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng giơ tay lên, đón lấy cánh hoa đào rơi xuống.

"Nếu hắn còn ở đây thì làm sao để Bách Lý Nhất Kiếm chịu tủi nhục như vậy, lại bị người ta lột xương rắn, cạo vảy trắng trước mặt hàng nghìn người, hủy hoại hết gốc rễ."

"Đệ tử sẽ cùng người đi." Ánh mắt Lăng Phi Sương hơi kjWnGFBrhy lại.

Liễu Vân Thấm mỉm cười, lắc đầu nói: "Bây giờ thân phận của ngươi đã khác, ngươi đại diện cho toàn bộ Thanh Tâm tông, chiến trường Đại đế sắp mở ra, chuyện này tốt nhất nên giải quyết riêng, đừng liên quan đến sự phân chia thế lực."

Lăng Phi Sương im lặng không nói.

Nếu phong chủ Thanh Vân Phong còn sống thì sẽ không quan tâm đến chuyện chính tà gì cả, người nào làm hại người bên cạnh hắn thì hắn sẽ giết chết tất cả.

"Nói đến thì, thiên phú của Bách Lý Nhất Kiếm cũng rất mạnh, vào thượng giới trăm năm, đã bước vào Hoàng cảnh nhưng cây cao thì gió sẽ thổi gãy, hắn chỉ là một Bạch Xà tộc nhỏ bé ở hạ giới, lại có thể tranh đoạt long cốt, tự nhiên bị những thiên tài của Long tộc coi như cái đinh trong mắt."

"Nếu không thể tái tạo lại nhục thân thì ba năm sau khi đến Linh Yêu tinh hải, có lẽ sẽ là nơi chôn thân của hắn."

"Bị thương nặng như vậy, có lẽ hắn sẽ không đi đâu?" Lăng Phi Sương nhíu mày.

Liễu Vân Thấm nhìn nàng, từ từ mở miệng.

"Hắn sẽ không không đi, bởi vì Phệ Hống cũng sẽ tham gia Linh Yêu tinh hải lần này, đây không chỉ là cuộc tranh đấu giữa Linh tộc và Yêu tộc, mà còn là cơ hội để hắn báo thù cho bằng hữu."

"Hơn nữa…"

"Hơn nữa cái gì?" Lăng Phi Sương nghi hoặc.

"Trong Linh Yêu tinh hải, có sức mạnh của Linh tộc và Yêu tộc thời hoang cổ, đó là khả năng duy nhất để viên Long châu của Điểm Thương kiếm tiên có thể hóa thành hình người một lần nữa, cho nên dù bị mọi người xa lánh, hắn cũng không lựa chọn rời khỏi Linh tộc, bởi vì đó là con đường duy nhất hắn có thể tiến vào Linh Yêu tinh hải."

"So với Mộ Dung Thiên, Lý Trường Sinh và những người khác, hắn càng đau khổ hơn, bởi vì Linh tộc ở hạ giới là một tộc thấp kém bị ruồng bỏ, huyết mạch hỗn tạp, vốn không được Linh tộc thực sự công nhận."

“Bây giờ Phượng Khuynh Tâm, Long Chiến Thiên, Ngọc Tâm Lan và những người khác có thể ở lại Linh tộc, hoàn toàn là vì một mình hắn đang tạo ra giá trị cho Linh tộc.”

Liễu Vân Thấm nói xong, khẽ thở dài.

Trăm năm qua, không biết bao nhiêu lần Bách Lý Nhất Kiếm bị tiểu nhân trong Linh tộc lợi dụng, trong cuộc chiến với Yêu tộc, hắn đã nhiều lần cận kề cái chết.

Nếu không phải kiếm pháp của hắn tuyệt thế, có lẽ hắn đã mất mạng từ lâu.

Chương 780: Gặp lại Bách Lý

Hoang vực, bên trong Linh tộc.

“Kiếm nhi, nếu không được thì chúng ta đi thôi, chín vực rộng lớn, nơi nào không thể làm nhà?”

Bách Lý Hàn Phong nhìn thanh niên tóc trắng trước mắt chỉ còn lại hồn thể, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Bên cạnh, Ngọc Tâm Lan, Long Chiến Thiên và những người khác cũng thở dài.

Không ngờ, bọn họ theo hắn đến thượng giới, lại chẳng giúp được gì cho hắn.

Ngược lại vì mang theo gia quyến, khiến hắn bị nhiều ràng buộc.

Biết vậy, dù linh khí Thiên Huyền mỏng manh tiêu tán, cũng nên ở đó an hưởng tuổi già, không nên trở thành gánh nặng.

“Không sao, đây không phải là lần đầu tiên, nhị thúc, tin ta đi.”

Bách Lý Nhất Kiếm vẫn tự tin như trước, vỗ ngực.

“Thân xác ta là do Vạn Năm Hồn mộc tạo thành, dù có hủy đi, chỉ cần thời gian là có thể ngưng tụ lại, các ngươi không cần lo lắng.”

Nghe lời hắn nói, mọi người nhìn nhau, đều bất lực.

Sau khi đến thượng giới, vị Bách Lý kiếm tiên, Kiếm Yêu tôn từng tung hoành chín tầng trời Thiên Huyền giới này đã không còn phong độ năm xưa.

Nếu như trước đây, hắn sẽ không chịu thiệt thòi chút nào.

Vài ngày trước, hắn lại bị người ở trên áp chế, để mặc một người tu vi thấp hơn mình đánh thành tàn phế, cạo sạch vảy rắn, moi sạch xương rắn.

Hắn không dám phản kháng, vì đối phương đã nói.

Nếu phản kháng, những người kia có thể tước đoạt tư cách vào Linh Yêu tinh hải của hắn chỉ bằng một câu nói, vì hắn là tộc thấp kém.

Nếu như ở Thiên Huyền giới, hắn có Bạch Xà tộc chống lưng, lại có Điểm Thương kiếm tiên, e rằng đã sớm đánh cho đám đó không còn một cọng lông.

Đáng tiếc, đây là thượng giới.

Không ai có thể giúp hắn, chống lưng cho hắn.

"Kiếm nhi, chúng ta về thôi."

Bách Lý Hàn Phong thực sự không đành lòng: "Nếu không, chúng ta đi nương nhờ Linh môn, đến Dược tông tìm sư muội của Mộ Dung Thiên, cũng tốt hơn là ngươi một mình chống chọi!"

Lời của hắn cũng khiến Phượng Khuynh Tâm, Ngọc Tâm Lan và những người khác tán thành.

Nhưng, Bách Lý Nhất Kiếm lại lắc đầu.

"Bọn họ đã rất khó khăn rồi, huống hồ ta dù sao cũng là thiên tài, chút khổ nạn này chẳng là gì."

Mọi người thở dài, không nói gì nữa.

Bách Lý Nhất Kiếm có lòng kiêu hãnh của một thiên tài, có sự sắc bén của một kiếm tu.

Để hắn đi cầu xin sự giúp đỡ của những hậu bối, mặc dù cũng không sao nhưng lại tương đương với việc khiến kiếm tâm của hắn phủ bụi trần.

Nếu làm vậy, mất đi sự sắc bén, có lẽ tương lai cũng sẽ không có thành tựu gì lớn.

Hắn càng hy vọng, những gì đã mất, đã chịu đựng, có thể tự mình đòi lại.

"Này này này, con rắn phế vật kia, sảnh của Long tộc sắp có khách đến, ngươi đi dọn dẹp một chút."

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi không chút tôn trọng.

Ngọc Tâm Lan và những người khác cau mày.

Bách Lý Nhất Kiếm đã như vậy, chỉ còn lại hồn thể, vậy mà còn để hắn đi làm những việc mà hạ nhân nên làm, rõ ràng là cố ý muốn làm nhục hắn!

"Không ở đây nữa, chúng ta đi!"

Sắc mặt Bách Lý Hàn Phong lạnh lùng, cuối cùng cũng không chịu được cơn tức này.

Nhưng, ngay khi hắn phát tác, Bách Lý Nhất Kiếm lại giữ chặt vai hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không sao, ta đi."

Hắn nở một nụ cười, gật đầu với mọi người, sau đó chậm rãi bước ra ngoài.

Nhìn Kiếm Yêu tôn từng ngạo mạn, kiêu ngạo năm xưa, giờ đây phải nương nhờ người khác, lại còn hèn mọn đến mức này, mọi người nhìn nhau, sắc mặt phức tạp.

Mặc dù chuyện cũng có quan hệ với bọn họ, nhưng trong lòng họ hiểu rõ hơn.

Bách Lý Nhất Kiếm nhất định phải ở lại đây là vì Điểm Thương kiếm tiên.

Linh Yêu tinh hải là nơi duy nhất có thể tiếp xúc với Linh tộc hoang cổ, cũng là nơi duy nhất có cơ hội khiến viên long châu đó tỏa sáng trở lại.

Ngoài cửa, một tên trung niên râu dài mắt chuột thấy Bách Lý Nhất Kiếm đi ra, trong mắt không khỏi lộ vẻ khinh thường.

Một tộc thấp kém đến từ hạ giới, vậy mà lại có thể tu luyện đến cảnh giới này, đúng là gặp may.

"Nhanh lên nhanh lên, khách còn đang đợi ngươi đấy, lát nữa ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, hầu hạ cho tốt, nếu không đến lúc đó chọc giận người kia, chết rồi thì đừng trách lão tử không nhắc nhở ngươi."

"Ừm."

Bách Lý Nhất Kiếm bình tĩnh đáp.

"Đi thôi đi thôi."

Tên trung niên râu dài cười lạnh một tiếng, dẫn Bách Lý Nhất Kiếm rời đi.

Nghe nói vị kia đến từ Ma vực, giết người không chớp mắt, nếu đến lúc đó hắn biết Linh tộc sắp xếp người tiếp khách chỉ là một tộc thấp kém, thậm chí còn không sắp xếp một trưởng lão nào, hắn sẽ rất tức giận.

Đến lúc đó giết chết tên này, Long tứ trưởng lão hắn sẽ hài lòng, có thể tìm cớ ra tay.

Vừa làm tốt việc mà Long tứ trưởng lão sắp xếp, vừa giúp cháu trai của Long tam trưởng lão giải quyết cái gai trong mắt,

quả thực là

Hắn vừa cười thầm trong lòng, vừa dẫn Bách Lý Nhất Kiếm đến gần nơi tiếp khách.

Chưa vào đã cảm nhận được sát khí ẩn ẩn tỏa ra từ bên trong.

"Thẩm phong chủ, đây là người Bạch Xà tộc đến từ hạ giới, nếu ngài có nhu cầu gì ở Linh tộc, cứ nói với hắn là được."

Bên trong, Thẩm An Tại đang ngồi uống trà khẽ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy bộ áo bào vàng tóc trắng quen thuộc, lập tức cau mày.

Bách Lý Nhất Kiếm… sao lại chỉ còn hồn thể?

Thấy hắn cau mày, tên trung niên râu dài lập tức nhếch miệng, thêm dầu vào lửa.

"Thẩm phong chủ, không phải tộc ta không biết lễ tiếp khách, mà là vì ngài là người của ma đạo, Long tứ trưởng lão đặc biệt dặn dò không được phô trương, mong Thẩm phong chủ nhẫn nhịn một chút."

Hắn nói chuyện cũng cố tình châm chọc, muốn chọc giận đối phương, không nói là thông cảm, mà là nhẫn nhịn.

Dù sao hắn cũng tự cho rằng trong cơ thể mình chảy dòng máu của Long tộc, cho dù đối phương có tức giận, muốn giết cũng chỉ giết tên tộc thấp kém hèn mọn bên cạnh, không liên lụy đến mình.

"Nhẫn nhịn?"

Thẩm An Tại cười lạnh, hắn sao lại không hiểu rõ tình hình hiện tại.

"Gặp qua Thẩm phong chủ."

Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay nhưng lại liếc nhìn những người trên đài nhiều hơn, không hiểu sao lại thấy có chút quen thuộc.

"Đúng vậy, dù sao đây cũng là lãnh thổ của Linh tộc, mặc dù hắn chỉ là một tộc thấp kém nhưng cũng có thể coi là một nửa người Linh tộc, để hắn tiếp đón Thẩm phong chủ cũng không tính là chậm trễ."

Tên trung niên râu dài hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của đối phương đã dần trở nên lạnh lẽo, vẫn tiếp tục khiêu khích.

"Nghe nói Thẩm phong chủ giết người quyết đoán, ngay cả Diệu Thủ thượng nhân cũng bị ngài luyện thành Nhân đan, nhưng ở trong Linh cảnh, mong Thẩm phong chủ cẩn thận lời nói và hành động."

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?"

Thẩm An Tại nheo mắt lại.

"Không dám." Tên trung niên râu dài cúi đầu, sau đó lại đẩy Bách Lý Nhất Kiếm một cái.

"Còn không mau hành lễ, để tỏ lòng tôn kính với Thẩm phong chủ, nếu chọc giận Thẩm phong chủ, ngươi sẽ phải chịu trách nhiệm!"

Câu nói này khiến Thẩm An Tại và Bách Lý Nhất Kiếm đều nhíu mày.

Hành lễ?

Muốn hắn, một người từng là Bách Lý kiếm tiên, Kiếm Yêu tôn của Thiên Huyền giới.

Hành lễ trước mặt người khác, khom lưng cúi đầu?

Rõ ràng là… sỉ nhục!

...

Chương 781: So tài

Thẩm An Tại cau mày, nhất thời không nói gì.

Còn Bách Lý Nhất Kiếm thì sắc mặt hơi trầm xuống, nhắm mắt không nói, cũng không có động tác gì.

“Làm gì vậy, ngươi còn muốn vào Linh Yêu tinh hải không, loại thấp kém như ngươi, gặp Thẩm phong chủ thì phải hành lễ, nếu không chẳng phải là không coi Thẩm phong chủ ra gì sao, chọc giận khách, ngươi có gánh nổi hậu quả không?”

Tên trung niên râu dài được đà lấn tới, vừa nói vừa động tay ấn vai Bách Lý Nhất Kiếm, muốn hắn quỳ xuống.

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh lẽo, một tia lạnh lẽo lóe lên.

Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng vẫn khiến trong lòng tên trung niên râu dài “lộp bộp” một tiếng.

Mặc dù là hồn thể nhưng cũng là Hoàng cảnh thực sự, nếu muốn giết một Thánh cảnh như hắn thì không tốn chút sức lực nào.

“Ngươi muốn tạo phản sao?!”

Tên trung niên râu dài sau khi phản ứng lại, sắc mặt trở nên khó coi: “Xem ra ngươi không định vào Linh Yêu tinh hải rồi, nếu đã vậy, ngươi và tộc nhân của ngươi, hãy nhanh chóng cút khỏi Linh tộc.”

Lời đe dọa buông ra, Bách Lý Nhất Kiếm nắm chặt tay, sau đó từ từ buông ra.

Nhưng, muốn hắn đường đường là Kiếm Yêu tôn hành lễ thì cũng không thể nào.

Hắn chắp tay về phía trước: "Vị tiền bối này, xin thứ cho hạ nhân thân phận thấp hèn, không đủ tư cách tiếp đón tiền bối."

"Ngươi!"

Tên trung niên râu dài nổi giận, lập tức giơ tay định tát cho hắn một cái.

Xoẹt!

Đột nhiên, một bàn tay to hữu lực nắm lấy cổ tay hắn, lực đạo rất mạnh, bóp đến mức xương cốt của hắn kêu răng rắc.

"Hít…"

Tên trung niên râu dài hít một hơi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn cũng chỉ có thể nặn ra một nụ cười nịnh nọt, nhìn người trung niên áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt: "Tiền bối đừng giận, vãn bối sẽ quản giáo thật tốt tên tộc nhân thấp hèn này, nhất định…"

"Không cần, ta sRBlLaẊ ngươi ăn nói khéo léo như vậy, để ngươi tiếp đón cũng không tệ."

Ánh mắt Thẩm An Tại hờ hững, lạnh lùng nhìn đối phương.

Hắn coi như hiểu được hoàn cảnh hiện tại của Bách Lý Nhất Kiếm trong Linh tộc.

Xem ra, chuyện thân xác của hắn bị hủy, e rằng cũng không thoát khỏi sự đàn áp của những người bên trong Linh tộc.

"Ta?"

Tên trung niên râu dài sửng sốt, sau đó vội vàng lắc đầu.

“Ta không được.”

“Tại sao không được?”

Thẩm An Tại nheo mắt lại: “Ngươi coi thường ta hay coi thường Hợp Hoan tông?”

“Vãn bối không dám.”

Tên trung niên râu dài vội cúi đầu.

“Đã không dám, vậy thì quỳ xuống, hành lễ.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại lạnh lùng khác thường.

Nếu không phải đang ở trong lãnh thổ của Linh tộc thì tên này bây giờ đã là một cái xác rồi.

Câu nói này khiến Bách Lý Nhất Kiếm và tên trung niên râu dài đều sửng sốt.

Không ngờ người trước mắt lại bá đạo như vậy, dám bảo người của Long tộc hành lễ!

“Thẩm phong chủ, như vậy không ổn lắm đâu, vãn bối dù sao cũng là người của Long tộc…”

Tên trung niên râu dài vừa nói, vừa cố ý nhấn mạnh bốn chữ người của Long tộc.

Không nghi ngờ gì nữa, hắn muốn dùng thân phận của mình để khiến đối phương phải biết khó mà lui.

Bởi vì chỉ cần có chút đầu óc, cho dù trong lòng có bất mãn thì cũng nên tìm một tên tiểu tốt vô dụng nào đó để trút giận.

Rõ ràng, con rắn trắng thấp kém bên cạnh chính là đối tượng trút giận điển hình.

Giết chết hắn, Linh tộc cũng không quá để tâm.

“Quỳ xuống.”

Thẩm An Tại buông tay hắn ra, uy áp Cực cảnh chỉ bao phủ riêng trên người đối phương.

Sức mạnh mạnh mẽ, lập tức nghe thấy tiếng "Rắc" giòn tan vang lên.

Hai đầu gối tên trung niên râu dài khụy xuống "phịch" một tiếng, quỳ mạnh xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ là Thánh cảnh nho nhỏ, làm sao có thể chống lại được uy áp Cực cảnh?

Nói cách khác, nếu lúc này Thẩm An Tại muốn giết hắn, chỉ cần dựa vào uy áp cũng có thể ép hắn thành thịt nát!

"Ngươi!"

Tên trung niên râu dài kinh hãi, sắc mặt đỏ bừng tức giận nhưng lại không dám phát tác.

"Ta?"

Thẩm An Tại ở trên cao nhìn xuống, đưa tay vỗ nhẹ lên má hắn.

"Ngươi không phải rất thích bắt người khác hành lễ sao, sao đến lượt mình thì lại không tình nguyện?"

Hắn từ từ cúi người xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn.

"Nếu còn dám nói nhảm, ta giết ngươi."

Lời nói lạnh lùng buông ra, trong lòng tên trung niên râu dài run lên, lời đến miệng không nói ra được, mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng.

Hắn có một linh cảm mãnh liệt, đó chính là nếu mình thực sự nói thêm một câu nữa, người trước mắt này thực sự sẽ giết mình!

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng hả hê.

Ngay lúc này, một luồng uy áp khủng bố hơn cả Thẩm An Tại bao trùm xuống.

"Thẩm phong chủ xem ra không mấy hài lòng với người mà bản tọa sắp xếp."

Ngoài điện, một tên trung niên cường tráng bước đi oai phong xuất hiện, hắn mặc một thân áo bào đỏ, đầu đầy tóc đỏ, ngay cả lông mày cũng đỏ.

Đôi mắt không giận tự uy, ngang mày lạnh mắt, nhìn qua chính là một người tính tình nóng nảy.

Người đến không phải ai khác, chính là tứ trưởng lão của Long tộc, Bất Hủ nhị phẩm Long Tượng tiên.

Đối mặt với người đến, mặc dù cảnh giới có sự áp chế tuyệt đối nhưng Thẩm An Tại vẫn bình tĩnh, không hề tỏ ra sợ hãi.

"Phong chủ Dược phong Hợp Hoan tông, Thẩm An Tại, bái kiến Long Tượng tiên."

Hắn hơi cúi người, coi như là hành lễ.

Long Tượng tiên ngạo mạn liếc hắn một cái, sau đó lại nhìn tên trung niên râu dài vẫn quỳ trên đất không đứng dậy được.

"Bách Mị đã nói với ta mục đích ngươi đến, nàng cũng đã lấy tài nguyên tương ứng để đổi với Long tộc cho ngươi vào Hỏa lâm."

Sắc mặt hắn dần trở nên lạnh lùng: "Nhưng ngươi dường như không coi Long tộc ta ra gì, lại để một người của Long tộc quỳ xuống trước ngươi, chuyện này nếu không có lời giải thích hợp lý, e rằng không thể bỏ qua."

Thẩm An Tại đã sớm nhìn thấu tâm tư của hắn, cũng lười nói nhiều lời vô nghĩa.

"Ngươi muốn giải thích như thế nào?"

"Rất đơn giản, nghe nói ngươi lấy nhục thân nhập Cực cảnh, thật khéo, ta cũng là lấy nhục thân nhập Cực cảnh, đánh một trận với bản tọa, bất kể thắng thua, chuyện cũ không truy cứu."

Long Tượng tiên hơi nhếch khóe miệng lên: "Tất nhiên, bản tọa không dùng cảnh giới để áp chế ngươi, ta có thể áp chế sức mạnh ở cảnh giới Cực cảnh đỉnh phong, thế nào, dám hay không?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, trong lòng cười lạnh.

Quả nhiên, Long tộc thượng giới so với hạ giới, từ trong xương cốt đã kiêu ngạo hơn mấy phần, cuồng vọng hơn mấy phần.

Cũng chẳng trách người Linh tộc coi thường Bách Lý Nhất Kiếm đến từ hạ giới.

Không, không chỉ riêng Linh tộc, phần lớn người thượng giới đều coi thường người hạ giới.

"Dám hay không thì không nói nhưng nếu Long Tượng tiên muốn so tài, Thẩm mỗ tất nhiên sẽ phụng bồi, nhưng đã là so tài, nếu không có cược thì chẳng phải là vô vị sao."

Sắc mặt Thẩm An Tại bình thản, hàm ý sâu xa.

"Ngươi muốn gì?" Long Tượng tiên cũng nhìn thấu ý nghĩ của hắn nhưng không để trong lòng.

Hắn không cho rằng mình sẽ thua, dù sao thì một nhân tộc, cho dù sức mạnh nhục thân có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn mạnh hơn mình sao?

“Đơn giản, nếu Thẩm mỗ thua, sẽ miễn phí luyện đan cho Long tộc trăm năm.”

“Còn nếu ngươi thua, ta muốn một giọt tinh huyết bản nguyên của ngươi.”

Lời này vừa nói ra, cả Bách Lý Nhất Kiếm và tên trung niên râu dài đều kinh ngạc.

Một giọt tinh huyết bản nguyên của Bất Hủ cảnh!

Tinh huyết bản nguyên không giống với máu bình thường, ngưng tụ một giọt, e rằng phải mất mấy chục năm thậm chí cả trăm năm.

Chỉ vì trong tinh huyết, không chỉ chứa đựng sức sống vô tận, mà còn có thể chứa đựng cảm ngộ đại đạo của võ giả, trải nghiệm của một đời.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi nhiều cường giả chết đi, truyền thừa lại có thể được hậu nhân tiếp nối.

“Được, bản tọa đáp ứng ngươi!”

Long Tượng tiên không chút do dự, trực tiếp gật đầu.

Chương 782: Như đúc một khuôn

Long Tượng tiên hơi nhếch khóe miệng lên, hoàn toàn không lo mình sẽ thua.

Mặc dù hắn rất không ưa người trước mặt nhưng không thể không thừa nhận, trình độ Dược đạo của đối phương, e rằng so với Ma Đan tiên quân cũng không kém mấy phần.

Chỉ như hai vị Dược đế hiện nay, nếu hắn có thể ở lại Linh tộc luyện đan trăm năm, đối với toàn bộ hậu bối Linh tộc mà nói, chắc chắn là cơ duyên cực lớn.

"Vậy Thẩm phong chủ, mời."

Hắn đưa tay, ra hiệu cho hai người ra ngoài so tài.

Thẩm An Tại gật đầu, theo hắn rời đi.

Bách Lý Nhất Kiếm do dự một chút, cũng đi theo.

Trận chiến của những cường giả như vậy, không dễ thấy, nếu có thể quan sát, đối với bản thân hắn cũng có lợi rất nhiều.

Còn tên trung niên râu dài hai chân bị gãy, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng linh nguyên nâng đỡ, rời khỏi đại điện.

Hắn không biết rằng vào khoảnh khắc Thẩm An Tại nắm lấy tay hắn.

Một loại độc vô hình đã xâm nhập vào cơ thể hắn, sau này khi đột phá cảnh giới, sẽ trực tiếp công kích thần hồn.

Cuối cùng dẫn đến kết cục nhập ma, nổ tung mà chết.

Nói cách khác, từ khi hắn nói lời khiếm nhã đối với Bách Lý Nhất Kiếm, gọi là chủng tộc thấp kém, trong lòng Thẩm An Tại, hắn đã là một người chết rồi.

Bên ngoài, hai người đứng trong hư không, Long Tượng tiên tùy tay vung lên, tiếng rồng gầm vang lên, lập tức giăng ra một tầng đại đạo lĩnh vực, bao phủ bốn phía.

Ngăn không cho trận chiến của hai người gây ra một mảnh hỗn độn.

"Nghe nói, Bách Mị hình như có ý với ngươi, có chuyện này không?"

Trước khi bắt đầu, Long Tượng tiên hỏi thêm một câu.

"Có thì sao?"

Thẩm An Tại trả lời bình thản.

"Thẩm mỗ không hứng thú với nàng, Long Tượng tiên cứ yên tâm."

"Hừ, ngươi to gan thật! Đã Bách Mị có ý với ngươi, bản tọa khuyên ngươi tốt nhất nên biết điều một chút, đừng không biết tốt xấu."

Long Tượng tiên nheo mắt lại, một đôi nắm đấm to bằng cái nồi tỏa ra ngọn lửa hùng hùng.

Câu nói này, ngược lại khiến Thẩm An Tại nhất thời sửng sốt.

Cái gì?

Khuyên mình biết điều một chút?

Không phải nên ghen tị với mình, chất vấn mình, sau đó muốn thông qua việc giẫm đạp mình để chứng tỏ hắn mạnh hơn mình sao?

Tên này sao lại có vẻ hơi khác so với mình tưởng tượng, nói chuyện giống như…

Kẻ si?

"Trước tiên hãy tiếp một quyền của bản tọa!"

Gầm lên một tiếng, Long Tượng tiên ra tay trước, hắn bay lên không, đấm ra một quyền, khí huyết cuồn cuộn ở phía sau hóa thành một hư ảnh hỏa long cuồn cuộn, chấn động chín tầng mây.

Sức mạnh mạnh mẽ, khiến hư không lay động, không ngừng vặn vẹo.

Cảnh tượng này, cũng khiến ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm hơi ngưng lại.

Đây chính là… sức mạnh mạnh mẽ!

Mạnh hơn rất nhiều so với thực lực của mình!

Hắn lại có chút tò mò, đối mặt với một quyền như vậy, vị Thẩm phong chủ trông có vẻ hơi gầy yếu kia, sẽ ứng phó như thế nào?

Nhưng, một quyền đó giáng xuống, Thẩm An Tại vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, giống như bị đờ ra.

"Sao nào, sợ ngây người rồi sao?"

Long Tượng tiên hừ lạnh một tiếng, động tác trên tay lại không dừng lại, một quyền ầm ầm giáng xuống.

Hỏa long gào thét, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ Thẩm An Tại vào trong.

"Thẩm mỗ chỉ cảm thấy, một quyền này uy lực chỉ đến vậy nên lười động đậy."

Ánh lửa tan đi, Thẩm An Tại không hề hấn gì, thậm chí cả áo bào dưới sự thúc đẩy của khí huyết cũng không hề bị tổn

hại.

Hắn đưa tay phải ra, nắm chặt lấy nắm đấm của Long Tượng tiên.

Ầm!

Hư không run rẩy, một vòng sóng khí quét ngang.

Sức mạnh mạnh mẽ, khiến ngay cả Bách Lý Nhất Kiếm ở bên ngoài lá chắn cũng cảm thấy ngạt thở.

Long Tượng tiên thấy vậy, trong lòng cũng kinh ngạc.

Một quyền này của mình nhưng là vững vàng đạt đến Cực cảnh cửu phẩm, vậy mà hắn lại dễ dàng tiếp được như vậy!

"Tên nhóc được lắm, xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, tiếp chiêu!"

Hắn đột nhiên rút nắm đấm lại, toàn thân cơ bắp nổi lên, trông giống như một người khổng lồ nhỏ bé.

Cùng với tiếng rồng gầm vang lên như sấm, hắn một lần nữa đấm ra một quyền.

Lần này, hư không mơ hồ xuất hiện vết nứt.

Một quyền này, đã đạt đến đỉnh Cực cảnh, lại được gia trì thêm uy lực của rồng, uy lực vô cùng to lớn.

Thẩm An Tại vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có đôi mắt đỏ hơn một chút, cánh tay phải nổi gân xanh, một lần nữa vững vàng tiếp được nắm đấm của đối phương.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên.

Tên trung niên râu dài nhìn mà ngây người, hít một hơi thật sâu, hắn không thể ngờ rằng, Thẩm An Tại là một dược sư, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy!

Còn Bách Lý Nhất Kiếm lại cau mày, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng võ thí bốn vực năm xưa, Mộ Dung Thiên thi triển bí thuật Tàng Long biến.

Trong đó có một thức là Hồng Long biến, dường như có vài phần giống với thức mà Thẩm phong chủ thi triển lúc này.

Nhưng mà… lúc đó Mộ Dung Thiên ngay cả tóc cũng biến thành màu đỏ, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức tàn bạo.

Còn Thẩm An Tại lúc này, khí tức không hề thay đổi, chỉ có đôi mắt đỏ hơn một chút.

"Là ảo giác sao?"

Hắn cau mày, lắc đầu.

Có thể thi triển Cửu Chuyển Tàng Long biến chỉ có hai người, một là Mộ Dung Thiên, một là phong chủ Thanh Vân Phong, hắn là mình nghĩ nhiều rồi.

"Hừ, quả nhiên là nhập đạo bằng thân thể, xem ra thực lực của ngươi, trong số những người ở Cực cảnh thì có thể lọt vào hàng mười!"

Long Tượng tiên hoàn toàn hứng thú, cười toe toét, khí lực tỏa ra.

Ầm ầm!

Sức mạnh mạnh mẽ, trực tiếp chấn động khiến Thẩm An Tại bay ngược hàng trăm trượng mới miễn cưỡng dừng lại được.

Ánh mắt hắn đỏ ngầu, toàn thân bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Ngay sau đó, thân hình hắn đột nhiên to lớn, càng ngày càng cao.

Trong quá trình khổng lồ hóa, hắn thậm chí còn có thể so sánh với một ngọn núi, cao ngất trời.

Thẩm An Tại trước mặt hắn, giống như một con kiến nhỏ bé.

"Là bí thuật của Long tộc, Xích Diệm Long Thân!"

Tên trung niên râu dài kinh hô, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

Bí thuật này có thể khiến sức mạnh thân thể của võ giả Long tộc tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể biến máu của chính mình thành Xích Diệm, đốt cháy mọi thứ trên đời.

Ngay cả thiên lôi, cũng không thể chống lại được Xích Diệm cộng thêm sức mạnh thân thể mạnh mẽ, trên đời hiếm có bí thuật nào có thể chống lại được!

"Quả thực mạnh mẽ."

Thẩm An Tại nhìn Long Tượng tiên khổng lồ hóa, sắc mặt hơi ngưng lại.

Nhưng đã là so tài thân thể, hắn đương nhiên sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào ngoài thân thể.

Cửu Chuyển Tàng Long biến, một chuyển một tầng trời.

Mặc dù không thể đạt được hiệu quả như pháp tướng thiên địa của đối phương nhưng cũng tuyệt đối không yếu.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh lóe lên trong mắt hắn, cũng có một tiếng rồng gầm vang lên.

Một móng rồng màu xanh khổng lồ vén mây mù, từ từ lộ ra thân hình khổng lồ phía sau.

Một bóng rồng xanh, ánh mắt lạnh lùng, phá vỡ bầu trời, chiếm giữ ở sau lưng Thẩm An Tại.

Tiếng gầm rú, hư không run rẩy, ngăn cản ngọn lửa đỏ rực ở bên ngoài.

Bóng rồng xanh chiếm giữ ở sau lưng Thẩm An Tại, hắn mặc một thân áo trắng tung bay, ánh mắt lạnh lùng.

Nhìn qua, lại khiến người ta có một khí chất bá đạo, vô tình muốn quỳ xuống xưng thần.

Cảnh tượng này khiến Long Tượng tiên ngây người.

Càng khiến Bách Lý Nhất Kiếm ngây người.

Đã từng có lúc, thanh niên mặc đồ đen đó cầm kiếm rồng, mặc giáp rồng.

Khí chất của hắn và người trước mắt, lại giống nhau đến mức…

Như đúc một khuôn.

…

Chương 783: So đấu thể xác

“Đây là bí pháp gì, vậy mà có thể dẫn ra thế uy của rồng!”

Người khổng lồ đỏ rực kia dùng ngữ khí kinh ngạc, hiển nhiên có chút không dám tin.

Người trước mắt rõ ràng không phải là Long tộc, cũng không có huyết mạch rồng, vậy mà có thể điều khiển uy thế của rồng!

“Một pháp thông, vạn pháp thông.”

Ngữ khí Thẩm An Tại hờ hững, hòa nhập vào đầu rồng xanh đang xoay tròn phía sau, uy thế chấn động trời đất.

Cùng với tiếng nói của hắn hạ xuống, một quyền đánh ra, rồng xanh gào thét lao ra, nuốt trời nuốt đất.

“Được!”

Giọng Long Tượng tiên như sấm rền, cuồn cuộn kích động.

Thân thể đỏ rực khổng lồ bước đi giữa không trung, hai tay vươn ra phía trước nắm lấy.

Chống lại cái miệng há to của rồng xanh, hoàn toàn chịu đựng được lực mạnh mẽ bên trong.

Ầm, ầm, ầm!

Hắn liên tục lùi lại ba bước, mỗi bước đạp ra, đều đạp vỡ hư không thành những vết nứt như mạng nhện.

Có thể thấy được lực mà hắn chịu đựng mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng, cuối cùng rồng xanh vẫn bị hắn hoàn toàn ngăn lại, không thể tiến thêm được nữa.

“Vỡ, cho ta!”

Long Tượng tiên giận dữ hét lên, toàn thân gân xanh nổi lên, ôm lấy đầu rồng rồi nhảy lên một cái, sau đó lại nhanh chóng rơi xuống.

Dưới sự lưu chuyển của ngọn lửa đỏ rực, giống như một thiên thạch mang theo đuôi lửa rơi xuống.

“Kim Cương Bất Hoại!”

Bên trong đầu rồng, ánh mắt Thẩm An Tại ngưng trọng, nhận ra một tia nguy hiểm, lập tức vận chuyển khí huyết, thi triển Kim Cương Bất Hoại công đã lâu không dùng đến.

Mặc dù trước đây chỉ là thẻ kỹ năng nhưng với kiến giải võ đạo hiện tại của hắn, đã sớm lĩnh ngộ.

Ầm ầm!

Tiếng động lớn vang lên, vọng xa.

Toàn bộ kết giới đều rung chuyển dữ dội, như thể sắp tan rã dưới cú va chạm này.

“Cái này…”

Trung niên râu dài hít một hơi, kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm sáng ngời.

Sức mạnh như vậy, là thứ mà hắn hiện tại không có.

“Một kích này của Long Tứ, cho dù đã áp chế cảnh giới khí huyết nhưng uy lực cũng đã có thực lực của ba người đứng đầu Cực cảnh, nói cách khác, đã đạt đến sức mạnh của Bán Bộ Bất Hủ.”

“Tên Thẩm An Tại kia, nhiều khả năng là không đứng dậy nổi.”

Giọng nói uy nghiêm vang lên, khiến hai người vội vàng quay đầu lại, sau đó cung kính hành lễ.

“Gặp qua Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão.”

Phía sau, không biết từ lúc nào đã có ba người đứng đó.

Chính là ba vị trưởng lão của Linh tộc.

Long tộc Long Vân, Bất Hủ cửu phẩm, Phượng tộc Phượng Khánh, Bất Hủ thất phẩm.

Cùng với đó, là Tam trưởng lão của Long tộc khiến Bách Lý Nhất Kiếm hơi nghiến răng, Long Bất Kinh, Bất Hủ ngũ phẩm.

Thân xác của hắn, chính là do cháu trai Long Bộ Vân của hắn hủy đi.

Ba người thậm chí còn không nhìn bọn họ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào chiến trường xa xa.

Dưới cú va chạm dữ dội đó, hư không bị bóp méo, sau khi trở lại bình thường, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Thân rồng xanh biến mất, bàn tay khổng lồ đỏ rực đang đè xuống đang từ từ được nâng lên.

Một tia sáng vàng tràn ra, giữa khe hở.

Thẩm An Tại toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, hai lòng bàn tay chống lên, dần dần thẳng người dậy.

“Lên… cho ta!”

Hắn gầm lên một tiếng, trong cơ thể một lần nữa bùng phát sức mạnh vô tận, ngay cả mái tóc dài cũng hóa thành màu vàng, vô cùng tôn quý.

Cửu Chuyển Tàng Long, Kim Long biến!

Sức mạnh mạnh mẽ ập đến, người khổng lồ đỏ rực lại lảo đảo lùi về sau.

Ngay sau đó, Thẩm An Tại bay lên không trung, tung một cước.

Mặc dù trước mặt người khổng lồ đó, thân hình hắn có vẻ rất nhỏ bé, ấy vậy mà dưới một cước này, tiếng vỡ vụn vang lên.

Rắc!

Hư không nứt ra, người khổng lồ đỏ rực ầm một tiếng ngã xuống đất, đập vỡ cả núi rừng.

"Không thể nào!"

"Đây rốt cuộc là bí pháp gì, vậy mà lại khiến trên người tên này có long uy như vậy!"

Ba người Long Vân, Phượng Khánh, Long Bất Kinh đều sắc mặt nghiêm lại.

Bọn họ không ngờ rằng, đối phương lại có thể chống đỡ được đòn tấn công của Xích Diệm Long Thân!

Nói cách khác…

Sức mạnh thân xác của Thẩm An Tại này đã đạt đến đỉnh cao, có thể sánh ngang với Bán Bộ Bất Hủ!

"Ngươi được lắm…"

Long Tượng tiên cũng vô cùng kinh ngạc, sau đó lộ vẻ tức giận, một lần nữa đứng dậy đấm ra một quyền.

Thẩm An Tại không chịu yếu thế, cũng giơ nắm đấm ra đập vào.

Ầm, ầm…

Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ chói tai vang lên, khí lãng tản ra, kết giới đã gợn sóng dữ dội dưới dư chấn mạnh mẽ này.

Có thể tưởng tượng, nếu không có kết giới này.

Trận chiến của hai người, e rằng đã sớm san bằng ngọn núi này, chết vô số người.

"Thật sảng khoái, đánh tiếp!"

Long Tượng tiên càng đánh càng phấn khích, dường như đã quên mất thân phận của đối phương.

So với sự quỷ quyệt và biến hóa của thuật pháp thì kiểu đối đầu bằng nắm đấm này mới là trận chiến mà những thể tu như hắn khao khát nhất.

Trận đối đầu này kéo dài đầy nửa khắc.

Ánh sáng vàng trên cơ thể Thẩm An Tại đã mờ đi, Xích Diệm Long Thân của Long Tượng tiên cũng bị đánh tắt ngọn lửa, vết nứt chằng chịt có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hai người lại một lần nữa đập vào nhau, sau đó mỗi người lùi lại.

Bốn mắt nhìn nhau, một lần nữa lao ra.

"Đủ rồi!"

Nhưng lần này, uy áp mạnh mẽ trực tiếp giam cầm hai người, khiến họ không thể nhúc nhích.

Ba bóng người xuất hiện giữa hai người, Long Vân nhìn khắp nơi, vẻ mặt không giận mà uy.

"Đã xong chưa, nếu còn đánh nữa, nơi này sớm muộn gì cũng bị các ngươi phá hủy."

Long Tượng tiên và Thẩm An Tại nhìn xung quanh, quả nhiên, kết giới đã nứt tan tành, vừa vặn vỡ vụn.

“Vâng, Đại trưởng lão.”

“Gặp qua trưởng lão Long Vân.”

Mặc dù Long Tượng tiên vẫn chưa thỏa mãn nhưng lúc này cũng không thể không bỏ qua.

Hai người thu thế hành lễ.

“Thẩm An Tại, giao dịch của Bách Mị, bản tọa đã đồng ý, Hỏa Lâm của Linh tộc ta, ngươi có thể vào bất cứ lúc nào, thời hạn là ba trăm ngày.”

Long Vân nhìn Thẩm An Tại từ trên xuống dưới, một lần nữa lên tiếng: “Nhưng bản tọa phải nhắc nhở ngươi, bên trong Hỏa Lâm, có tàn hồn của tổ tiên Linh tộc ta, ngươi là người của ma đạo, tốt nhất đừng quá phô trương, nếu không nếu bị tàn hồn của tổ tiên chú ý, dẫn đến kết cục bị hồn hỏa thiêu đốt thì đừng trách tộc ta.”

“Hiểu rồi.”

Thẩm An Tại gật đầu.

Tàn hồn thì sao, có nước Vong Ưu hải ở trên người, hắn không sợ.

“Được rồi, chuyện tiếp theo, Long Tứ ngươi tự sắp xếp, đừng gây chuyện thị phi cho ta nữa.”

Long Vân đặc biệt nhìn Long Tượng tiên.

Hắn cười cười, không trả lời.

Ngược lại là Tam trưởng lão Long tộc nhìn Thẩm An Tại từ trên xuống dưới, ánh mắt ẩn ẩn lộ ra vẻ không tốt.

“Thẩm phong chủ, mời đi theo ta.”

Long Tượng tiên lại liếc nhìn về phía xa: “Còn hai người các ngươi nữa, cũng lại đây.”

Bách Lý Nhất Kiếm và người kia chắp tay, không dám từ chối, đi theo hắn và Thẩm An Tại rời đi.

Bốn người đi xa, Long Bất Kinh mới lạnh lùng lên tiếng.

"Đại trưởng lão, bí pháp trên người Thẩm An Tại này rõ ràng có liên quan đến Long tộc ta, nói không chừng chính là bí mật của thời hoang cổ, chẳng lẽ…"

"Bản tọa biết."

Long Vân giơ tay lên, cắt ngang lời hắn, ánh mắt hơi nheo lại.

"Cho nên mới nói, không cho hắn quá phô trương ở Hỏa Lâm, nếu không nếu thân tử hồn tiêu… Bách Mị tiên quân cũng không trách được tộc ta."

Nghe đến đây, ánh mắt Tam trưởng lão Long lóe lên, gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

"Chuyện này, giao cho ngươi đi làm, ngoài ra, bên Mộ Dung Thiên có tin tức gì truyền đến không?"

Long Vân hơi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

"Yên tâm, đã phái người đi bắt rồi, sức mạnh Tổ long trên người hắn vốn là của Long tộc ta, cũng nên vật về chủ cũ."

Long Bất Kinh cười lạnh một tiếng trả lời.

Tàn hồn Tổ long nếu còn ở trong Linh môn thì Long tộc bọn họ cũng không tiện đi cướp nhưng giờ lại rơi vào tay một con kiến hôi.

Đừng nói đến Long tộc bọn họ, e rằng Yêu tộc, các thế lực khác của Nhân tộc khi biết tin cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tên nhóc đó… sắp chết rồi.

…

Chương 784: Gặp được là tốt rồi

“Đây là tinh huyết bản nguyên ta đã hứa với ngươi, cất đi cho cẩn thận.”

Long Tượng tiên tiện tay ném ra một cái bình ngọc nóng bỏng, nhìn về phía Thẩm An Tại, chậc chậc hai tiếng, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

“Quả nhiên là người được Bách Mị coi trọng, đúng là có chút thực lực, nếu ngươi có thể nhập Bất Hủ bằng nhục thân, e rằng thành tựu tương lai ắt hẳn sẽ vượt qua ta.”

Thẩm An Tại giật giật khóe mắt, nhận lấy tinh huyết mà không đáp lại.

“Ngươi, lại sắp xếp người tiếp đón hắn, đãi ngộ như khách quý.”

Long Tượng tiên tuy kiêu ngạo nhưng không phải là kiêu căng, ngược lại còn có chút chất phác.

Tất nhiên, điều này chỉ là vì Thẩm An Tại được hắn công nhận.

Nếu không được công nhận, e rằng hôm nay bị đánh chết cũng là chuyện bình thường.

Trung niên râu dài định đáp ứng nhưng Thẩm An Tại đột nhiên lên tiếng.

“Không cần, để hắn tiếp đón là được.”

Theo hướng ngón tay hắn chỉ, Bách Lý Nhất Kiếm có chút ngẩn ra.

Long Tượng tiên cũng ngẩn ra, cười gượng gạo: "Thẩm phong chủ, chuyện trước đó đừng để trong lòng, ta cũng không ngờ tên này lại tìm một tên hạ tiện…"

Lời nói đột nhiên dừng lại, hắn cau mày, mơ hồ cảm thấy một luồng hàn khí.

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn: "Long tứ trưởng lão, có những người không phải sinh ra đã cao quý, chỉ là sinh ra tốt hơn người khác, nếu Bất Hủ ở đây xuống hạ giới trùng tu, sợ rằng không thể đạt được một hai phần thành tựu như hiện tại của hắn."

"Mà nếu hắn ở trong Long tộc, bế quan tu luyện mấy nghìn năm, cũng chưa chắc không thể nhập Bất Hủ."

Bách Lý Nhất Kiếm kinh ngạc ngẩng đầu, có chút nghi ngờ mình có phải nghe nhầm không.

Người trước mắt… đang giúp mình nói chuyện sao?

Sắc mặt Long Tượng tiên kinh ngạc, ánh mắt nhìn qua lại giữa hai người, sau đó cười gượng gạo.

"Đúng, đúng, không trách được Bách Mị lại si tình ngươi, là Long mỗ có mắt như mù."

"Được rồi, nếu Thẩm phong chủ không chê, vậy thì để tên gì gì đó…"

"Vãn bối Bách Lý Nhất Kiếm."

"Đúng đúng, chính là ngươi, để ngươi phụ trách tiếp đón Thẩm phong chủ, không được vô lễ."

Long Tượng tiên gật đầu qua loa.

Nghe đối phương căn bản không có tâm tư nhớ tên mình, Bách Lý Nhất Kiếm không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu nhưng trong lòng cũng thầm thề.

Rồi sẽ có một ngày, cái tên Bách Lý Nhất Kiếm của hắn, nhất định phải vang dội khắp chín vực!

…

“Thẩm phong chủ, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu không?”

Ngoại vi sơn mạch Linh tộc, Bách Lý Nhất Kiếm cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng hỏi.

“Không có.”

Thẩm An Tại lạnh lùng đáp lại, sau đó lật tay, một cái bình ngọc bay ra.

Bách Lý Nhất Kiếm vội vàng đỡ lấy, sau đó có chút biến sắc.

“Thẩm phong chủ, ngươi đây là…”

“Tặng ngươi.”

“Hả?”

Bách Lý Nhất Kiếm rõ ràng không phản ứng kịp.

Đây là tinh huyết bản nguyên của Long tộc cảnh Bất Hủ, sao lại gọi là tặng cho mình được!?

“Ngươi bị thương ở nhục thân, ta thấy trong cơ thể ngươi còn sót lại sức mạnh của Hồn mộc, dùng tinh huyết chân long để hỗ trợ, hẳn có thể nhanh chóng trùng tu nhục thân.”

Thẩm An Tại dừng lại một chút, lại đưa ra lý do.

“Đừng nghĩ nhiều, ta không cần thứ này, tặng cho ngươi chỉ vì, ta cũng là từ hạ giới đến.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Bách Lý Nhất Kiếm kinh ngạc, sắc mặt có chút phức tạp.

Thảo nào, thảo nào đối phương ngay từ đầu đã không định trút giận lên mình, ngược lại còn bênh vực mình vài câu.

Thì ra là như vậy.

"Thứ này quá quý giá, Thẩm phong chủ tu luyện theo con đường nhục thân, sao lại không cần thứ này chứ?"

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không dám nhận.

Vô công thụ lộc, hơn nữa hắn tuy cảm thấy có chút quen biết với người trước mắt nhưng chưa từng gặp mặt, cũng không biết dụng ý thực sự của người đó.

"Nhận lấy đi, nếu không Mộ Dung Thiên biết được tình hình của ngươi, sợ rằng lại phải phát điên lên mất."

Một câu nói nhàn nhạt vang lên, khiến Bách Lý Nhất Kiếm đột ngột ngẩng đầu.

"Thẩm phong chủ quen biết Mộ Dung tiểu tử sao?!"

"Gặp nhau vài lần, khá hợp nhau, cũng biết quan hệ của ngươi với hắn." Thẩm An Tại trả lời.

Câu nói này khiến Bách Lý Nhất Kiếm nhíu mày thành hình chữ "xuyên".

Thảo nào bí pháp mà đối phương thi triển lại giống với Cửu Chuyển Tàng Long biến đến vậy, xem ra trong đó có chút liên quan.

"Nhận lấy đi, chứ đất ở đây không ngon đâu."

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, một mình bước đi trước.

"Hả?"

Bách Lý Nhất Kiếm há hốc mồm, sau đó vỗ đầu, nghiến răng nghiến lợi.

“Mộ Dung Thiên thằng ngốc kia, sao cái gì cũng nói ra ngoài hết vậy, xem ra trước đây đánh hắn vẫn còn ít!”

Mắng xong, hắn cũng nhận lấy bình ngọc, nhanh chóng đuổi theo.

Hiện tại, hắn đúng là rất cần thứ này.

Không xa, Ngọc Tâm Lan và những người khác hơi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi bên kia tiếng nổ vang trời, dị tượng mây gió biến sắc, bọn họ cũng phát hiện ra.

Đều lo lắng Bách Lý Nhất Kiếm có xảy ra chuyện gì không, giờ thấy đối phương bình an trở về, mới yên tâm.

“Kiếm nhi, ngươi không sao chứ!”

Bách Lý Hàn Phong đi lên trước, sau đó mới thử dò hỏi trung niên áo trắng bên cạnh.

“Vị này là…?”

“Giới thiệu một chút, đây là phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, Thẩm An Tại.”

“Thẩm An Tại…”

Long Chiến Thiên lẩm bẩm cái tên này một lần, sau đó lắc đầu, không có ấn tượng gì.

Chỉ có nữ tử xinh đẹp đứng sau mọi người, từ khi nhìn thấy trung niên áo trắng lần đầu tiên, đã có chút mất hồn, ngây người đứng tại chỗ.

Thẩm An Tại nhìn về phía đó, bốn mắt nhìn nhau, mọi thứ dường như đều ngưng đọng chỉ tại thời khắc này.

Một người trong mắt tràn đầy nghi ngờ, do dự và thắc mắc.

Còn một người trong mắt lại có chút hổ thẹn.

Thẩm An Tại nhìn nàng từ xa, mặc dù nội tâm hiện tại đã lạnh lẽo nhưng lúc này vẫn gợn lên từng gợn sóng.

Không phải là tình yêu nam nữ, mà là sự may mắn khi gặp lại sau bao ngày xa cách.

Kiếp trước, sau ba nghìn năm, cố nhân đã mất, chưa từng gặp mặt, có người ôm hận mà chết.

Giờ đây cố nhân lại sống sờ sờ đứng trước mắt mình, điều này khiến Thẩm An Tại có một cảm giác như cách biệt cả một thế hệ, thậm chí là ảo giác được trời thương.

Giống như trời cao đang cho hắn một cơ hội làm lại cuộc đời, bù đắp những nuối tiếc.

Tóm lại, kiếp này hai người đã gặp nhau.

Mặc dù một bên gặp lại không quen biết nhưng cũng khiến một nút thắt trong lòng Thẩm An Tại được gỡ bỏ không ít.

"Ngọc…"

"Xin lỗi, ta hơi khó chịu, về nghỉ trước đây."

Thẩm An Tại vừa mới mở miệng, Ngọc Tâm Lan đã lắc đầu, quay người rời đi.

Người trước ngẩn người, đứng sững tại chỗ.

Bóng lưng của Ngọc Tâm Lan có chút cô đơn và buồn bã, vừa đi vừa lắc đầu.

"Không biết vì sao, nhìn thấy người này lại nhớ đến hắn."

"Nhưng tên kia… không lạnh lùng như vậy, tuy thích lừa người, còn thích giả vờ ngốc nhưng như vậy mới là người ta thích…"

Nhìn bóng lưng Ngọc Tâm Lan rời đi, Thẩm An Tại giơ tay lên, rồi từ từ hạ xuống, lông mày nhíu lại rồi giãn ra mấy lần, cuối cùng bình tĩnh lại.

“Thẩm phong chủ, vừa rồi ngươi nói gì, ngọc gì??”

Bách Lý Nhất Kiếm ở bên cạnh chớp mắt hỏi.

“Không có gì.”

Thẩm An Tại lắc đầu.

Thôi bỏ đi, không quan trọng.

Gặp được là tốt rồi.

…

Chương 785: Đã cược thì phải chịu thua

Nửa đêm, trăng sao lấp lánh, gió đêm mát mẻ dễ chịu.

Ngọc Tâm Lan ngồi một mình bên bờ hồ, ngắm nhìn trăng dưới nước, gợn sóng lăn tăn.

Xung quanh yên tĩnh đến mức nàng dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Nàng không biết mình đang nghĩ gì, cũng không biết mình phải nghĩ gì.

Chỉ là có chút không ngủ được, cũng không thể tĩnh tâm tu luyện.

Rõ ràng là không quá lo lắng, rõ ràng chỉ là đánh cược một trận đan dược, mượn dược viên của mình ở tạm vài ngày.

Nhưng từng cảnh tượng đó lại như khắc sâu vào đáy lòng, không thể xóa nhòa.

"Ngọc trưởng lão?"

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến giọng nói có phần hờ hững tùy ý.

Nàng quay đầu lại, sau đó vội vàng đứng dậy hành lễ, cung kính.

"Gặp qua Thẩm phong chủ."

Thẩm An Tại ngẩn người, khẽ gật đầu.

Hắn vung tay lấy ra một chiếc ghế mây, ngồi xuống bên cạnh nàng, ngắm nhìn trăng sáng dưới nước, lúc khuyết lúc

tròn.

“Ngọc trưởng lão đêm đã khuya thế này mà vẫn chưa ngủ, có tâm sự gì sao?”

“Không có tâm sự gì, chỉ là không ngủ được thôi.”

Nàng lắc đầu, không muốn nói.

Nhưng đột nhiên, nàng cau mày nhìn người bên cạnh: “Thẩm phong chủ vừa gọi ta là gì?”

Thẩm An Tại sửng sốt, sau đó giải thích.

“Nghe Bách Lý Nhất Kiếm nói, ngươi từng ở hạ giới Linh tộc, là trưởng lão Phượng tộc, địa vị cao trọng, giờ đến thượng giới này đột nhiên trở thành một phần của chúng sinh, sợ là có chút không cam lòng? Có hối hận không?”

Ngọc Tâm Lan khẽ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

“Không cam lòng thì chắc chắn là có nhưng ta cũng biết thiên phú của mình, cũng biết sợ rằng ở thượng giới này, mãi mãi chỉ có thể đứng ở tầng dưới cùng nhưng nếu nói hối hận thì cũng không có.”

“Vì sao?” Thẩm An Tại nghi ngờ.

“Bởi vì ta đến thượng giới không phải để theo đuổi cảnh giới cao hơn, mà chỉ muốn gặp một người mà thôi.”

“Ai?”

Ngọc Tâm Lan lắc đầu, không nói gì.

Nàng không biết tin người đó đã chết là thật hay giả, chỉ biết dường như mọi người đều không tin hắn đã chết, mà lai lịch của hắn lại rất bí ẩn, mọi người đều cho rằng hắn có thể là người thượng giới.

Cho nên đến thượng giới này, có lẽ có thể gặp lại hắn.

Nhưng, trăm năm trôi qua.

Vẫn không có tin tức gì.

Thẩm An Tại hiểu rõ trong lòng nhưng cũng không truy hỏi, chỉ nhìn vầng trăng dưới nước, khẽ mở miệng.

"Có lẽ không đợi được đâu, hoặc là nói, đợi được cũng không phải là kết quả ngươi muốn?"

"Không sao, ta chỉ muốn gặp hắn một lần thôi, chỉ một lần, dù sao… cũng chưa từng từ biệt tử tế."

Ngọc Tâm Lan nói rất nhẹ, có chút trầm lắng.

"Chỉ muốn từ biệt thôi sao?"

"Ừ."

Thẩm An Tại im lặng hồi lâu.

Gió thổi nước gợn, lá cây xào xạc.

Thỉnh thoảng xen lẫn tiếng ve kêu của đêm hè, tiếng ếch kêu ồn ào, mọi thứ dường như không còn yên tĩnh như vậy nữa.

"Có lẽ đã gặp mặt rồi, chỉ là Ngọc trưởng lão không biết thôi, hoặc là… hắn đã thay đổi diện mạo, không còn ai nhận ra hắn nữa?"

Lâu lắm sau, Thẩm An Tại mới lên tiếng.

"Đúng vậy, có lẽ vậy."

Ngọc Tâm Lan mỉm cười dịu dàng, giọng điệu thoải mái nhưng ánh mắt của nàng lại phản bội nội tâm của nàng.

"Theo ta thấy, Thẩm phong chủ có vài phần giống hắn, như vậy có tính là đã gặp chưa?"

Không biết vì sao, nàng không ghét người trước mặt, cũng không sợ thân phận Phong chủ ma đạo của hắn.

“Vậy nếu ta chính là người ngươi muốn gặp thì sao?”

Thẩm An Tại nói đùa nhưng nghe không có chút tình cảm nào, lạnh lùng, khô khan.

Ngọc Tâm Lan không trả lời ngay mà ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn hắn.

“Không giống.”

“Vì sao?”

“Hắn trông ngốc hơn, không lạnh lùng như Thẩm phong chủ, cũng không có sát khí nặng như vậy.”

Câu trả lời của Ngọc Tâm Lan rất đơn giản nhưng rất nghiêm túc.

“Dù dung mạo của một người có thay đổi thế nào, chỉ cần lòng không đổi thì vẫn có thể nhìn ra manh mối, mặc dù ta không hiểu rõ hắn nhưng hắn tuyệt đối không giống Thẩm phong chủ.”

Phù…

Gió thổi tung mái tóc bạc mai và áo bào của Thẩm An Tại nhưng không thổi động được trái tim băng giá của hắn.

“Ừm.”

Hắn gật đầu.

“Nhưng Thẩm phong chủ dường như không lạnh lùng như ban ngày, không ngờ buổi tối cũng rảnh rỗi đi ra ngoài thổi gió.”

Ngọc Tâm Lan cười nói, giọng điệu khá ngạc nhiên nhưng cũng có chút xa lạ.

Thẩm An Tại không trả lời câu nói này của nàng mà nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên hứng thú, mở miệng.

“Hay là chúng ta đánh cược đi?”

“Thẩm phong chủ có hứng thú, ta xin được nghe rõ.”

Ngọc Tâm Lan lịch sự gật đầu.

“Để ta đoán xem lần đầu tiên ngươi gặp người ngươi muốn đợi là lúc bao nhiêu tuổi, nếu ta thắng, ngươi sẽ đến bên ta làm một dược đồng, nếu ta thua, ngươi có thể tùy ý đưa ra một điều kiện, thế nào?”

Nghe lời hắn nói, nàng rõ ràng sửng sốt.

Cược như vậy… tùy tiện quá vậy?

Tuổi lần đầu gặp mặt… người ngoài sao có thể biết được?

“Được, nếu Thẩm phong chủ có thể bói toán, ta cũng nguyện cược phục thua.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đầu đều nhớ lại từng cảnh tượng năm xưa.

“Cũng còn trẻ, mới tám mươi sáu tuổi.”

Thẩm An Tại giọng điệu chắc chắn, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Ánh mắt Ngọc Tâm Lan run lên, có chút không dám tin nhìn nam tử trung niên lạnh lùng trước mặt, nhíu mày rồi lại giãn ra, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Cũng còn trẻ, mới tám mươi sáu tuổi…

Câu nói này, năm xưa chính nàng cũng đã nói, giờ đây lại đổi thành người khác nói.

“Xem sắc mặt của Ngọc trưởng lão, hình như Thẩm mỗ đã trả lời đúng?”

Giọng nói của Thẩm An Tại vang lên, kéo suy nghĩ của Ngọc Tâm Lan từ hồi ức xa xôi trở về.

Nàng nhìn người trước mặt với vẻ mặt phức tạp, chậm rãi lắc đầu.

“Sai rồi.”

Thẩm An Tại sửng sốt.

Không thể nào, sao có thể sai được, đây chính là do nàng đích thân nói ra.

“Mặc dù ta không biết tại sao Thẩm phong chủ lại đoán con số này nhưng đúng là vào thời điểm đó ta ở cùng hắn nhưng không phải là lần đầu gặp mặt.”

Ánh mắt Ngọc Tâm Lan lóe lên, nhìn vầng trăng cao, lẩm bẩm nói.

“Lần đầu gặp mặt, hẳn là lúc hắn mới đến bên ngoài núi Linh tộc, đối đầu với một trưởng lão trong tộc ta, lúc đó, ta tám mươi lăm tuổi.”

Nàng quay đầu, bốn mắt nhìn nhau với Thẩm An Tại, mỉm cười.

“Sau đó một mình ăn sinh nhật, không ai biết.”

Thẩm An Tại nhíu mày, chìm vào im lặng.

Sai rồi, hắn lại đoán sai rồi.

“Xem ra, Tâm Lan may mắn thắng rồi.”

Ngọc Tâm Lan mỉm cười.

“Ừm, cược vẫn có hiệu lực, ngươi muốn đưa ra yêu cầu gì?”

Thẩm An Tại hoàn hồn, đáy mắt ẩn chứa vài phần phức tạp.

“Ta nghe nói Ngọc trưởng lão cũng biết luyện đan, nếu có thể đồng hành cùng Thẩm mỗ, Thẩm mỗ có thể dạy ngươi rất

nhiều thứ.”

Ngọc Tâm Lan khẽ lắc đầu: “Tâm Lan biết tạo nghệ Dược đạo của Thẩm phong chủ rất mạnh, nếu cược có hiệu lực, xin Phong chủ hãy giúp hậu bối vô dụng Bách Lý Nhất Kiếm của ta tái tạo thân xác.”

“Ta, Thẩm An Tại, đan dược Cực đạo tùy tay có thể luyện, thậm chí đan Bất Hủ cũng có thể luyện, là người đứng đầu về luyện đan của ma đạo, vậy mà ngươi chỉ muốn ta tái tạo thân xác cho hậu bối của ngươi, lãng phí cơ hội như vậy sao?”

Thẩm An Tại có chút không dám tin: “Không biết bao nhiêu người muốn ở bên ta làm đồng tử luyện thuốc, đối với bọn họ mà nói đó là cơ duyên không thể cầu được, ngươi thật sự không động lòng sao?”

Ngọc Tâm Lan cười nói: “Tâm Lan không phải là người chỉ biết vụ lợi.”

“Hơn nữa, Tâm Lan cũng chỉ muốn làm dược đồng cho một người.”

Chương 786: Ngươi không cứu được

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thẩm An Tại trầm mặc hồi lâu.

Có lẽ, đây chính là sự sắp đặt của số phận, nhân quả khó lường.

Ban đầu hắn muốn bù đắp điều gì đó nhưng dường như lại làm hỏng chuyện.

"Được, ta đồng ý với ngươi."

Cuối cùng, hắn khẽ gật đầu, đồng ý chuyện này.

Mặc dù đối phương không nói, hắn cũng đã chuẩn bị giúp Bách Lý Nhất Kiếm ngưng tụ thân xác, vốn cũng đã cho hắn giọt tinh huyết bản nguyên để giúp đỡ.

"Đa tạ Thẩm phong chủ."

Ngọc Tâm Lan đứng dậy, lễ phép hành lễ, sau đó cáo từ rời đi.

Trăng sáng lờ mờ, gió đêm hiu hiu.

Thẩm An Tại ngồi một mình bên bờ nước, nhìn trăng tròn khuy trong nước.

Lòng hắn không gợn sóng nhưng lại có một cảm xúc khó tả.

Nếu mọi chuyện lại lặp lại, hai nghìn năm sau, nàng vẫn sẽ chết sao?

Thẩm An Tại lắc đầu, hắn không biết mình nên làm gì.

Giống như Triệu Vô Nhai năm xưa, mặc dù đã nhìn thấy tương lai trong ván cờ ngang dọc, muốn ngăn cản nhưng không ngờ đó cũng là một phần của sự sắp đặt của số phận.

Hành động của hắn, theo một nghĩa nào đó không thể thay đổi sự thật đã định, ngược lại còn là một trong những yếu tố thúc đẩy sự thật đó.

Cũng giống như một loạt sự việc xảy ra, hắn dường như trở nên giống với vị sư tôn trong ký ức của Hứa Thiên Diệp, càng ngày càng giống.

Cảm giác biết rõ tương lai nhưng dường như bất lực này, càng khiến người ta cảm thấy bất lực hơn.

Giống như Kỳ thánh năm xưa, ngay từ đầu đã biết kết cục.

Nhưng biết thì có ích gì, cuối cùng vẫn không thể thay đổi.

"Tương lai ra sao, cứ đi rồi sẽ biết."

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, nằm trên chiếc ghế mây khẽ đung đưa, trong lòng thầm hát.

"Lá đào nhọn hoắt nhọn hoắt, lá liễu che khuất cả trời…"

"Ta thường nghe ngươi hát bài này, tuy rằng khá nhàn nhã có vần điệu nhưng hát lâu rồi, sẽ không thấy chán sao?"

Giữa một rừng trúc, Cầm tiên tử nhìn trung niên áo trắng nằm trên ghế mây, sắc mặt ôn hòa, đôi mày liễu hơi nhíu lại.

"Dĩ nhiên là sẽ chán nhưng ý nghĩa của bài hát này, sẽ không bao giờ chán."

"Xem ra bài hát này không tầm thường?"

Cầm tiên tử cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, nghiêng đầu hỏi.

Sau hai ngày tĩnh dưỡng, cơ thể nàng đã hồi phục khá nhiều nhưng tổn thương căn cơ trong cơ thể vẫn không có gì

tiến triển.

“Đúng vậy, có thể coi là… đã bầu bạn với cuộc đời đầy trắc trở của ta.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại ôn hòa, hơi có chút cảm khái.

“Đầy trắc trở…”

Cầm tiên tử lắc đầu cười nói: “Ngươi chỉ là một võ giả Tổ cảnh nhỏ bé, dù có trắc trở đến đâu thì cũng có thể trắc trở đến mức nào, càng đi về sau, ngươi sẽ càng phát hiện ra nhân gian hiểm ác, sẽ càng cảm thấy lòng tốt không cần thiết dường như chỉ khiến mình sa vào mê lộ, thậm chí cửu tử nhất sinh.”

Nàng nhìn hắn: “Cho nên ta cũng cho ngươi một lời khuyên, sau này không cần tốt bụng như vậy, gặp phải một số chuyện, đứng ngoài quan sát chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất.”

Tuy nhiên, trước lời giáo huấn của nàng, Thẩm An Tại lại cười ngây ngô, lắc đầu.

“Cầm tiên tử nói quá rồi, Thẩm mỗ là người tuân thủ bản tâm, nếu vứt bỏ bản tâm thì làm sao còn có thể coi là Thẩm An Tại được chứ, ta là ác cũng được, là thiện cũng được, Thẩm An Tại chân chính, là một kẻ kỳ quái lúc thì phát thiện tâm, lúc thì lại vô tình lạnh lùng.”

“Nhưng cũng chính vì con người có nhiều mặt nên mới là con người.”

Thẩm An Tại nói, ngữ trọng tâm trường, dường như có ý ám chỉ, chỉ là Cầm tiên tử không nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Nói xong, hắn cười cười, quay đầu nhìn người con gái bên cạnh.

“Đúng là Cầm tiên tử, lần đầu gặp mặt, tiên tử dường như đã khác với lời đồn đại, ngược lại… không giống người tốt.”

Cầm tiên tử sửng sốt, nhíu mày: “Ngươi nói ta giống người xấu?”

“Người tốt nào lại cưỡng ép giam cầm người yếu hơn mình, hơn nữa người đó còn là ân nhân cứu mạng của mình?”

Mặc dù nói vậy nhưng Thẩm An Tại cũng không sợ chọc giận đối phương.

“Ta…”

Cầm tiên tử nhất thời nghẹn lời, sau đó mới cau mày nói: “Chờ ngươi chữa khỏi thương cho ta, ta tự nhiên sẽ thả ngươi rời đi, đồng thời sẽ bồi thường cho ngươi tương ứng.”

“Bồi thường cái gì?”

“Ngươi cứu ta một mạng, tương lai ta cũng cứu ngươi một mạng.”

Cầm tiên tử nghiêm túc nói.

“Ngươi không cứu được.”

Thẩm An Tại lắc đầu, dời mắt đi, nhìn rừng trúc thanh u, sương trắng lượn lờ.

“Rốt cuộc ngươi đã gây ra đại họa gì, chẳng lẽ một Tổ cảnh nhỏ bé, còn có thể khiến Bất Hủ truy sát?”

Cầm tiên tử đã không chỉ một lần nghe hắn nói như vậy, cũng sinh ra mấy phần chán ghét.

Người này khá không biết điều, người thường có thể được mình, một trong ba Cực cảnh, hứa hẹn, sợ là ban đêm nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Ngược lại hắn lại trăm lần từ chối, dường như rất sợ hại mình, chẳng phải là khinh thường thực lực của mình, một

trong ba Cực cảnh sao?

“Sai rồi, bây giờ ta là Thánh cảnh.”

Thẩm An Tại lắc đầu mỉm cười, hơi thở lộ ra ngoài.

Cầm tiên tử đồng tử hơi co lại, nhìn hắn thêm mấy lần, có chút kinh ngạc.

Rõ ràng hai ngày trước vẫn là Tổ cảnh, vậy mà bây giờ lại không tiếng động vào Thánh cảnh, thậm chí không hề lộ ra một chút hơi thở đột phá nào!

“Đợi Thẩm mỗ đột phá Hoàng cảnh, sẽ chữa khỏi tổn thương căn cơ cho tiên tử, đến lúc đó cũng xin tiên tử giữ lời hứa thả Thẩm mỗ rời đi.”

Thẩm An Tại ngữ khí nghiêm túc hơn mấy phần: “Dù sao thì chuyện của Thẩm mỗ cũng quá lớn, không muốn tiên tử liên lụy vào.”

Cầm tiên tử hơi nhíu mày, không nói gì nhưng trong lòng lại lẩm bẩm.

Hừ, nhân quả gì quá lớn, không muốn ta liên lụy vào.

Ngươi không cho ta cứu, ta còn phải cứu.

Nếu thật sự nói đến nhân quả, dẫn đến ta chết, vậy thì trách ngươi lúc đầu quá lương thiện, muốn cứu ta.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Cầm tiên tử trên mặt lại không chút biến sắc, chỉ nhẹ giọng đáp lại.

“Biết rồi, vậy ngươi tốt nhất nên nhanh chóng khôi phục.”

“Được.”

Thẩm An Tại gật đầu, nhắm mắt lại, tiếp tục ngân nga giai điệu nhàn nhã.

Cầm tiên tử thấy vậy, do dự một chút, sau đó vung tay áo.

Một cây đàn gỗ nằm ngang trên đùi, nàng nhẹ nhàng gảy, tiếng đàn trong trẻo du dương truyền đi rất xa, mở ra sương mù núi rừng, uyển chuyển du dương.

Thỉnh thoảng có tiếng chim hót, ve kêu, tiếng mèo kêu và tiếng nước chảy róc rách.

Cũng khiến cho nơi này trở nên khá yên tĩnh và thanh bình, như chốn bồng lai tiên cảnh.

Mà Thẩm An Tại có thể cảm nhận rõ ràng, dưới tiếng đàn du dương đó, thần hồn của mình dường như được gột rửa, loại bỏ tạp chất, tôi luyện ngàn lần.

Đang từ từ nâng cao.

Bí pháp âm luật của Cầm tông, hiệu quả quả thực phi thường.

Cũng chẳng trách bên ngoài có nhiều người tranh giành, cũng chẳng trách Cầm tiên tử có thể trở thành cường giả hạng ba trong Cực cảnh.

Chỉ tiếc là sau này nghe nói Cầm tiên tử không biết tung tích, cũng không biết là ẩn cư hay đã hương tiêu ngọc vẫn.

Chỉ còn lại một đứa trẻ ngốc nghếch đi khắp nơi tìm tung tích của nàng, cuối cùng cũng nuối tiếc mà chết.

…

Chương 787: Gặp nhau vài lần

Trong lãnh thổ của Linh tộc.

“Liễu trưởng lão, sao ngài lại đến đây?!”

Long Chiến Thiên và những người khác rõ ràng có chút vui mừng khi nhìn nữ tử dịu dàng mặc áo xanh nhạt trước mặt.

Mặc dù năm đó họ chỉ gặp nhau vội vã vài lần, không thể coi là có nhiều giao tình.

Nhưng giờ đây ở nơi đất khách quê người mà có thể gặp lại cố nhân, cũng đủ khiến người ta vui vẻ.

“Long tộc trưởng, Phượng tộc trưởng.” Liễu Vân Thấm hơi cúi người, dịu dàng lên tiếng.

“Nghe nói thân thể của Bách Lý Nhất Kiếm bị tổn thương, đặc biệt đến giúp đỡ.”

“Cái này…”

Hai người kinh ngạc, sau đó nhìn nhau.

Thấy vẻ mặt của họ có gì đó khác thường, Liễu Vân Thấm không khỏi cau mày, cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó, lập tức hỏi.

“Sao vậy, có chuyện gì bất ngờ xảy ra sao?”

“Không phải vậy.”

Phượng Khuynh Tâm lắc đầu: “Chỉ là Liễu gia chủ đến chậm một bước, đã có người giúp Nhất Kiếm tái tạo thân thể rồi.”

“Hả? Có người rồi sao?”

Điều này khiến nàng hơi sửng sốt, vốn dĩ nàng đã vượt qua ranh giới đến đây để giúp đỡ.

Bởi vì nàng cảm thấy Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác mới đến, lại không có thế lực hậu thuẫn nào, gặp phải khó khăn thì không có ai giúp đỡ.

Không ngờ lại có người đến trước nàng một bước.

“Người đó là?” Nàng hơi nghi hoặc.

“Phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, Thẩm An Tại.”

Long Chiến Thiên lên tiếng.

Sắc mặt Liễu Vân Thấm đờ đẫn, nàng sửng sốt một chút.

Thẩm An Tại?

Là người mà Mộ Dung Thiên kia nói… giống như sư phụ của hắn?

“Tại sao hắn lại giúp Bách Lý Nhất Kiếm?”

“Hình như là… vì đánh cược với Ngọc trưởng lão thua nên mới giúp đỡ.”

Phượng Khuynh Tâm suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đánh cược…”

Liễu Vân Thấm hơi nhíu mày, cảm thấy có chút khó tin.

Dù sao thì thực lực của Thẩm An Tại cũng không tính là thấp.

Những người mạnh mẽ nói chung rất ít khi giao tiếp với những người yếu hơn, càng đừng nói đến việc đánh cược.

Hắn làm sao lại nghĩ đến việc đánh cược với một người đến từ hạ giới, là người của Phượng tộc hiện tại mới chỉ vừa

bước vào Tổ cảnh?

Chẳng lẽ chỉ là muốn tìm một cái cớ, hay là có mục đích gì khác?

Nàng lắc đầu, không hiểu nổi.

"Bọn họ ở đâu, đại khái còn bao lâu nữa?"

"Tính thời gian thì hôm nay vừa vặn phải xuất quan."

Long Chiến Thiên nhìn sắc trời, nói.

"Đưa ta đi xem thử."

Ánh mắt Liễu Vân Thấm hơi sâu.

Lần trước gặp Thẩm An Tại, đối phương còn che giấu dung mạo, chưa từng thấy dung nhan thật của hắn.

Lần này, nàng nhất định phải xem thử, đối phương rốt cuộc là người như thế nào, làm sao có thể khiến Mộ Dung Thiên khẳng định như vậy, rằng đối phương chính là sư phụ của hắn.

Ba người đi vào, rất nhanh đã đến một phòng bế quan.

Vừa lúc ba người đến, cánh cửa lớn ầm một tiếng mở ra.

"Ha ha ha, sức mạnh của thân thể lại tăng lên một bậc, nghĩ đến không bao lâu nữa, có thể đột phá thêm một cảnh giới!"

Người còn chưa ra, tiếng cười sảng khoái đầy khí phách của Bách Lý Nhất Kiếm đã vang lên.

Hai người sóng vai bước ra khỏi phòng bế quan, Bách Lý Nhất Kiếm vẻ mặt rạng rỡ, thân thể không còn hư ảo nữa.

Còn ánh mắt của Liễu Vân Thấm chủ yếu dừng lại ở người trung niên mặc áo trắng bên cạnh hắn, hơi nhíu mày.

Người này… thật lạnh lùng.

Không phải lạnh về mặt nhiệt độ cơ thể, mà là cảm giác cho người ta, sát khí rất nặng.

Giống như chỉ cần không hợp ý là sẽ giết người, không có chút tình cảm nào.

Mà Thẩm An Tại cũng trong nháy mắt ra khỏi cửa đã nhìn thấy nữ tử dịu dàng đi cùng Long Chiến Thiên và những người khác, trong lòng cũng run lên một cái.

Nhưng biểu cảm của hắn vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

"Vị này hẳn là Phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, Thẩm phong chủ nổi danh xa gần, tại hạ Liễu Vân Thấm, hân hạnh được gặp."

Vừa chào hỏi, Liễu Vân Thấm cũng vừa đánh giá người trước mặt.

"Hân hạnh."

Thẩm An Tại lạnh lùng đáp lại hai chữ.

Một lần nữa gặp lại người trước mặt, hắn lại phát hiện lòng mình bình tĩnh hơn nhiều, không có sự xúc động như lần gặp ở Linh môn.

Sự ra đi của thiện hồn, theo một ý nghĩa nào đó không chỉ tước đoạt đi thiện tâm của hắn, mà còn cướp đi một phần tình cảm mềm yếu của hắn.

Khiến cho hắn mặc dù vẫn sẽ nhớ đến cố nhân nhưng không còn nhiều sầu nhiều cảm như trước nữa.

Ít nhất thì hiện tại mà nói, đây là chuyện tốt.

Không khí nhất thời có chút tĩnh lặng, Liễu Vân Thấm nhìn chằm chằm hắn, sau đó đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

"Xin hỏi Thẩm phong chủ, có quen Mộ Dung Thiên không?"

Một câu nói, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Bách Lý Nhất Kiếm, Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm và những người khác đều nhìn về phía Thẩm An Tại.

Hắn hơi nhíu mày, sau đó gật đầu.

"Có gặp nhau vài lần."

"Chỉ gặp nhau vài lần thôi sao?"

Liễu Vân Thấm nhìn chằm chằm hắn, muốn nhìn ra manh mối gì đó từ biểu cảm của hắn.

Nhưng rất tiếc, nàng đã thất vọng rồi.

"Ừ."

Thẩm An Tại mặt không biểu cảm, kiệm lời như vàng.

Liễu Vân Thấm hơi cúi mắt, cảm thấy có chút thất vọng.

Nàng vốn tưởng rằng với mức độ quen thuộc của Mộ Dung Thiên với sư phụ của mình thì sẽ không nhận nhầm được.

Giờ xem ra, người này hẳn là không phải là Phong chủ Thanh Vân phong năm xưa.

Không chỉ khí chất lời nói hoàn toàn khác nhau, mà ngay cả cảm giác mà hắn mang lại cho mình cũng không giống.

Một người cho dù hình thái ngoại mạo có thay đổi thế nào thì cảm giác mơ hồ đó cũng sẽ không thay đổi.

Nàng nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Còn ánh mắt của Bách Lý Nhất Kiếm thì nhìn qua nhìn lại giữa hai người, cuối cùng cau mày.

"Thẩm phong chủ và tên ngốc Mộ Dung cũng quen nhau sao?"

"Ừ."

Thẩm An Tại không muốn dây dưa nhiều vào chủ đề này, vì vậy hắn lên tiếng: "Được rồi, ta chuẩn bị vào Hỏa lâm rồi,

ngươi tự mình tĩnh dưỡng cho tốt.”

Dứt lời, hắn bước một bước là biến mất không thấy, chỉ để lại những người nhìn nhau.

Bách Lý Nhất Kiếm và Long Chiến Thiên và những người khác nhìn nhau, lắc đầu.

Đây đúng là một kẻ kỳ quái.

“Hắn thật sự chỉ vì lời cá cược với Ngọc trưởng lão nên mới giúp ngươi tái tạo thân thể sao?”

Liễu Vân Thấm quay sang hỏi.

“Cũng không hẳn.”

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu: “Hắn nói là vì cùng xuất thân từ hạ giới nên muốn giúp ta.”

“Cùng xuất thân từ hạ giới?”

Câu nói này khiến mấy người lại sửng sốt một lần nữa.

Không ngờ Thẩm An Tại cũng là người từ hạ giới đến.

“Có biết hắn đến từ hạ giới nào không?”

Liễu Vân Thấm truy hỏi, Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu.

Điều này khiến cho nội tâm vừa phủ định của nàng lại dấy lên vài phần nghi ngờ.

Trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Hay là, tên này đã dùng thủ đoạn gì đó ghê gớm, lừa gạt được cảm giác của mình?

Nàng bây giờ có chút không chắc chắn nhưng nàng cũng tin rằng, người đó sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Nhất định vẫn còn sống, có lẽ giống như Mộ Dung Thiên nói, ở ngay bên cạnh mình.

“Bất kể có phải hay không, bất kể thế nào, tóm lại, nếu ngươi còn sống, vậy thì mọi chuyện đều tốt.”

Liễu Vân Thấm nhìn về hướng Thẩm An Tại rời đi, lẩm bẩm tự nói.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên lại cau mày.

Nghe nói tông chủ bên Linh môn đã suy đoán ra vị trí của người ma đạo ẩn núp nhiều năm ở Linh môn, phái một vị bán bộ Bất Hủ truy sát.

Cũng không biết, đến lúc đó có tìm đến Linh tộc hay không.

…

Chương 788: Rắc rối do Bốc Tinh chi thuật mang lại

Cùng lúc đó, một bên khác.

Trong lầu các ở trúc lâm.

"Thẩm An Tại, hoa trà dưới chân núi nở rồi, đẹp lắm, hay là chúng ta đi dạo một chút?"

Cầm tiên tử gõ nhẹ vào cánh cửa, nhẹ giọng nói.

Kẽo kẹt.

Cánh cửa trúc mở ra, Thẩm An Tại mặc một bộ đồ vải thô đi ra từ bên trong, vươn vai.

"Hôm nay thời tiết khá đẹp, có thể xuống dưới đi dạo."

Nghe hắn đồng ý, trên mặt Cầm tiên tử cũng lộ ra vài phần tươi cười, cùng hắn sóng vai xuống núi.

Những ngày chung đụng này, nàng càng cảm thấy người trước mắt khác với những người khác.

Hiểu trận pháp, thông âm luật, cũng có thể trò chuyện với nàng.

Một năm rưỡi trôi qua, nàng lại có chút quen với cuộc sống như thế này.

Thậm chí oán khí nhiều năm bị truy sát, bị lừa gạt tích tụ lại trong lòng cũng tiêu tan hết trong sự ôn hòa của đối phương trong khoảng thời gian này.

Dần dần, nàng dường như lại tìm thấy chính mình trước đây.

Hoa trà trắng khắp núi quả thực rất đẹp, như phủ đầy tuyết trắng, lại điểm xuyết thêm màu xanh, hương thơm ngào ngạt.

Hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện trong chốn núi rừng này, nói rất nhiều chuyện.

Thẩm An Tại biết nàng từ khi sinh ra đã có một đôi mắt mơ hồ có thể phân biệt được thiện ác của người khác, cũng biết nàng đã chứng kiến quá nhiều sự dơ bẩn trên đường đời.

Cũng chính vì thấy nhiều hiểm ác, nàng mới càng giữ vững thiện tâm của mình.

Không ngờ rằng, sau này thiện tâm này lại khiến nàng nhiều lần rơi vào cảnh hiểm nguy, dần dần, nàng bắt đầu mất đi bản tâm.

Cầm tiên tử cũng hiểu được một số chuyện trong quá khứ của Thẩm An Tại, tất nhiên, chỉ là Thẩm An Tại nói theo một cách khác.

Bị người khác lãng quên, người thân cận ở ngay trước mắt mà không thể nhìn thấy, loại cảm giác này, nàng nghe thôi cũng thấy không dễ chịu.

"Thẩm An Tại, ngươi xem, đẹp không?"

Cầm tiên tử hái một bông trà trắng, cài vào mái tóc xanh.

Khiến cho nàng vốn đã trông như tiên nữ giáng trần lại càng thêm vài phần dịu dàng.

Nàng mày như nét vẽ, mỉm cười nhẹ, hai lúm đồng tiền nhỏ khiến nàng giống như những bông trà nở rộ khắp núi này, trong sáng, động lòng người.

"Tóc ngươi rối rồi."

Thẩm An Tại nhẹ giọng nói.

"Á, vậy sao?"

Cầm tiên tử vuốt lại tóc, sau đó nhìn mây trời cuộn lại, khẽ nhắm mắt mặc cho gió nhẹ thổi vào mặt, chỉ cảm thấy trong lòng bình yên chưa từng có.

“Thẩm An Tại, trước đây ngươi nói, nếu có thể, ngươi cũng muốn sống cuộc sống nhàn vân dã hạc.”

Nàng nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

“Rảnh rỗi thì câu cá, ngắm hoa, nghe khúc nhạc, rồi đánh cho tên đồ đệ ngốc nghếch của ngươi một trận.”

“Đúng vậy, Thẩm mỗ vốn không thích đánh giết, càng thích cuộc sống núi rừng như thế này.”

Thẩm An Tại gật đầu, đây đúng là suy nghĩ bấy lâu nay của hắn.

Đáng tiếc, sự việc không như ý người.

Trên đời có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, là thứ sức người nhất thời khó có thể thay đổi được.

“Vậy thì ở lại đây đi, ta cũng thích cuộc sống như vậy.”

Cầm tiên tử quay đầu, giọng điệu có chút đùa giỡn: “Vừa khéo ta còn thiếu một người bạn, nếu có hai người thì sẽ không thấy buồn chán.”

Thẩm An Tại hơi sửng sốt, sau đó từ từ lắc đầu.

Hắn đúng là thích cuộc sống như vậy nhưng không phải ở đây.

Nơi hắn muốn ở, được gọi là Thanh Vân phong.

“Ta còn có việc chưa làm xong, hơn nữa, ta cũng không muốn ở lại đây.”

“Chuyện gì?”

Cầm tiên tử quay đầu lại.

“Một số… chuyện rất quan trọng.”

“Cần ta giúp không?”

“Không cần, chuyện của Thẩm mỗ, Thẩm mỗ tự giải quyết là được.”

Thẩm An Tại từ chối.

“Vậy sau khi những chuyện đó hoàn thành thì sao?” Cầm tiên tử lại hỏi.

“Sau đó ư… có lẽ sẽ trở về quê hương, sống cuộc sống mà mình muốn.”

Hắn nói như vậy.

“Vậy… hay là cho ta đi cùng?”

Cầm tiên tử hơi do dự, sau đó vẫn quyết định nói ra.

Thẩm An Tại sửng sốt.

Câu nói này… sao lại quen thuộc đến thế?

Hình như… Ngọc Tâm Lan trước đây cũng từng nói những lời tương tự.

Hắn muốn từ chối nhưng khi nghĩ đến việc Ngọc Tâm Lan sau này chết trong tiếc nuối, hắn lại do dự.

Cuối cùng, hắn khẽ gật đầu.

“Nếu có cơ hội thì được.”

Câu nói này khiến ánh mắt vốn không bão bất kỳ hy vọng nào của Cầm tiên tử bỗng sáng lên vài phần, nụ cười càng tươi hơn.

“Vậy là nói chắc rồi nhé!”

Thẩm An Tại nhìn những đám mây trôi, không nói thêm gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng khá cảm khái.

Nếu đổi lại là một bản thân khác của mình, có lẽ sẽ không quan tâm đến nhiều như vậy, cho dù có Ngọc Tâm Lan ở trước, hắn vẫn sẽ chọn từ chối.

Nhưng bản thân hắn thì không làm được.

Rốt cuộc, thiện hồn vẫn luôn lo trước lo sau, suy nghĩ quá nhiều cho người khác.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trên bầu trời, một đôi mắt đột nhiên mở ra.

Ánh mắt xuyên qua biển mây, xuyên qua sương mù, chính xác rơi vào người Thẩm An Tại.

Hai người cùng cau mày nhưng rất nhanh đôi mắt đó đã biến mất.

"Thôi diễn thuật sao…"

Cầm tiên tử cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thẩm An Tại.

"Rắc rối mà ngươi nói trước đó, không phải là… môn chủ Linh môn chứ?"

"Ừm… không phải nhưng hình như bây giờ hắn cũng là một phiền phức."

Thẩm An Tại cũng cau mày, sắc mặt có chút không vui.

Tính từ ngày hắn ở Linh môn đến nay đã hơn trăm năm, bấy lâu nay Bốc Tinh chi Thuật của môn chủ Linh môn vẫn không thể tính ra được hắn, tại sao hôm nay…

Rất nhanh, hắn đã nghĩ ra lý do.

Có lẽ là… vì bây giờ hắn chỉ là một thiện thi của Thẩm An Tại, không hoàn chỉnh.

Cho nên Bốc Tinh chi Thuật trăm năm trước, sau khi hắn xuất hiện mới miễn cưỡng tính ra được chút manh mối.

"Thật sự là đủ kiên trì, bấy lâu nay vẫn kiên trì không ngừng tính toán tung tích của ta."

Thẩm An Tại lắc đầu, vẻ mặt có chút tiếc nuối nhìn sang bên cạnh: "E rằng nơi này không nên ở lâu, trận pháp này tuy có thể làm người khác hoa mắt nhưng Bốc Tinh chi Thuật này thì không thể ngăn cản được, phiền phức sắp đến rồi."

"Ta đề nghị…"

"Không kịp rồi."

Cầm tiên tử lắc đầu, chăm chú nhìn Vân Khung từ từ nứt ra trên không trung.

"Trận pháp Xuyên Không Tinh Vực của Linh môn, cho dù cách nhau một tinh vực, cũng có thể đến ngay lập tức."

Thẩm An Tại sắc mặt tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên, trong khe nứt ngày càng mở rộng trên không trung, một lão giả từ từ xuất hiện.

Mặc áo choàng sao, tóc bạc phơ, khí tức không tệ.

Ngay cả khi so với Lam Vũ, cũng không hề kém cạnh, thậm chí còn khiến Thẩm An Tại cảm thấy nguy hiểm hơn nhiều so với Lam Vũ.

Rốt cuộc… người đến chính là Phù tu!

"Không ngờ, Cầm tiên tử mà nhiều người bên ngoài đang tìm kiếm, lại ở ngay tại đây."

Ánh mắt lão giả nhìn xuống, nở nụ cười: "Nhưng mà, hình như ngươi bị thương rồi."

"Phong chủ Tam Thủy phong của Linh môn, không ngờ ngươi lại đích thân đến đây nhưng mà, ngươi có quên cách đây

ba trăm năm, đã từng bại trận dưới tay ta như thế nào không?"

"Ha ha ha, nếu ngươi ở thời kỳ đỉnh cao, lão phu còn phải kiêng dè ngươi vài phần nhưng mà bây giờ, ngươi thực sự còn có bản lĩnh đó không?"

Tam Thủy phong chủ cười lớn, nhất thời thậm chí còn không nhìn Thẩm An Tại lấy một cái.

Trong mắt hắn, sự đe dọa của Cầm tiên tử lớn hơn Thẩm An Tại rất nhiều.

Cầm tiên tử hơi nhíu mày, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

Căn cơ của bản thân bị tổn hại, nếu thực sự đánh nhau, e rằng bây giờ thực sự không phải là đối thủ của người này.

"Ngươi đi trước đi."

Nàng khẽ mở miệng.

"Không, ngươi đi đi, hắn đến là vì ta."

Thẩm An Tại lắc đầu, hít sâu một hơi rồi tiến lên phía trước.

Không ngờ, rắc rối mà hắn dự đoán vẫn chưa đến thì người của Linh môn đã tìm đến hắn trước.

Quả nhiên là hắn đã chủ quan, với thực lực của thiện thi như bây giờ, e rằng hôm nay khó có thể thoát thân bình an.

…

Chương 789: Còn không mau mau đến giúp!

Đối mặt với lời nói của Thẩm An Tại, Cầm tiên tử lại không hề lùi bước.

"Ngươi chỉ là một Hoàng cảnh, ta sao có thể để một mình ngươi rơi vào hiểm cảnh, dù sao thì…"

Giọng nàng hơi khựng lại, tiến lên một bước, ngoái đầu nhìn Thẩm An Tại.

Khuôn mặt nghiêng in ánh mặt trời, hoa trà trắng bên tai nàng khẽ lay động trong gió, dập dờn, đẹp vô cùng.

"Ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể một mình bỏ đi."

Thẩm An Tại có chút cạn lời.

Bản tính Cầm tiên tử không xấu, lương thiện đến mức ngây thơ.

Đáng tiếc là trên đường đi đã trải qua quá nhiều âm mưu hiểm trở, giờ đây nàng vất vả lắm mới khôi phục được vài phần dáng vẻ trước đây, không ngờ lại một lần nữa gặp phải đối thủ mạnh.

Nhân quả thật khó nói.

"Đúng là một đôi nam thanh nữ tú, hôm nay bản tọa sẽ thành toàn cho các ngươi, làm một đôi uyên ương chết chung!"

Sắc mặt Tam Thủy phong chủ hơi lạnh, lười nói nhảm, lập tức hai tay kết ấn.

Trong nháy mắt, bầu trời rung chuyển.

Từng lá cờ trận từ trên trời rơi xuống, phù quang bao phủ cả một vùng núi.

Chỉ trong nháy mắt, cảnh núi non nơi đây liền bất động, cỏ cây héo úa, dã thú hóa thành xương cốt.

Cảnh đẹp núi non ban đầu, giờ đây đã biến thành hoang mạc trăm dặm, sinh cơ của đất trời nơi đây đều tụ tập trên bầu trời, tụ tập giữa hai tay của lão già.

"Đại Kiếp chi trận, Thiên Phạt chi chưởng!"

Tam Thủy phong chủ hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh xuống.

Ầm ầm!

Một bóng bàn tay khổng lồ từ trên trời rơi xuống, mơ hồ có thể thấy trong lòng bàn tay đó có hình ảnh của núi non trăm dặm nơi đây.

Rõ ràng, một chưởng này của hắn đã ngưng tụ sức mạnh của trăm dặm đất trời.

"Đúng là một danh môn chính phái, uy lực của một trận pháp lại khiến một phiến thiên địa chết lặng."

Sắc mặt Thẩm An Tại có chút không tự nhiên.

Thủ đoạn này, so với ma đạo thì có gì khác?

"Sợ ngươi sao!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Cầm tiên tử cũng không còn dịu dàng nữa, thay vào đó là sự lạnh lùng khác thường.

Nàng vung tay, trên cổ tay xuất hiện một chuỗi chuông bạc, tiếng leng keng vang lên, như tiếng suối chảy róc rách êm tai, như tiếng mưa rơi trên rèm trúc.

Rào rào!

Tiếng nhạc hóa thành nước sông cuồn cuộn tràn lên, liên miên không dứt, va chạm với bàn tay khổng lồ, phát ra tiếng nổ chói tai.

"Hừ, Thủy âm thuật của ngươi nếu như trước đây, có thể bao phủ cả bầu trời bốn phương, nhưng xem ra bây giờ lại kém hơn trước nhiều rồi."

Trong mắt Tam Thủy phong chủ lóe lên vẻ chế giễu, giơ tay lên ấn mạnh xuống.

Ầm, ầm, ầm!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, dòng nước cuồn cuộn liên tiếp nổ tung, từng tấc từng tấc lùi lại, rốt cuộc cũng không thể chống lại uy lực của bàn tay đất trời.

"Hóa Vật chi âm, Cửu Đầu thanh giao, khởi!"

Cầm tiên tử nghiến răng, giơ đàn cổ gảy lên.

"Gào!"

Tiếng nước không còn nữa, thay vào đó là tiếng thú gào chói tai.

Không, là chín tiếng chồng lên nhau.

Dòng nước liên tục bại lui kia biến thành một con giao long chín đầu, sống động như thật, thậm chí cả vảy cũng tỏa ra ánh sáng lạnh, căn bản không giống như thứ do âm luật biến hóa.

Giao long vừa xuất hiện, liền há miệng lớn đầy máu, cắn vào lòng bàn tay, đuôi rắn còn hung hăng quất về phía lão già phía sau.

"Hừ, giãy giụa vô ích."

Tam Thủy phong chủ sắc mặt lạnh lùng, một tay đã đỡ được đuôi rắn.

Nếu nhìn kỹ, trên áo sao của hắn, ánh sao lưu chuyển, rõ ràng cũng là một bảo vật Phù đạo.

Sắc mặt Cầm tiên tử khó coi.

Người Linh môn giỏi về phù pháp, không giỏi cận chiến, bọn họ cũng tự biết điểm yếu của mình.

Vì vậy đã bỏ ra cái giá lớn, mời người Thiên gia ở Hoang vực chế tạo áo sao này cho lực lượng trung kiên của Linh môn, bên trong khắc một phần sức mạnh của trận pháp hộ tông của Linh môn.

Cũng tương đương với việc, trên người Tam Thủy phong chủ có một trận pháp bảo vệ.

Áo sao này không rách, cho dù nàng còn có thủ đoạn khác, e rằng cũng khó có thể làm tổn thương tính mạng của hắn.

"Ngươi đi trước đi!"

Cầm tiên tử nghiến răng, bay lên, lại gảy đàn.

Tiếng sấm rền vang, hóa thành một con kỳ lân điện màu tím, đạp mây phá không, một chân giẫm xuống.

"Cút!"

Tam Thủy phong chủ dựa vào áo sao trên người, chỉ vung tay áo.

Vù!

Màn sao thu nhỏ đầy trời lướt qua, quét ngang, trực tiếp đánh lui kỳ lân.

Cầm tiên tử càng phun ra máu tươi, bay ngược ra ngoài.

"Nàng không sao chứ!"

Thẩm An Tại lập tức bay lên đỡ lấy nàng, quan tâm hỏi.

"Ta không sao…"

Cầm tiên tử lau đi vết máu trên khóe miệng, sắc mặt nghiêm trọng.

“Áo sao không rách, hắn có thể đứng vững bất bại, ngươi không đi nữa, e rằng ta cũng không kéo dài được nữa.”

Nghe lời nàng nói, Thẩm An Tại im lặng, ngẩng đầu nhìn Tam Thủy phong chủ đang điều khiển bàn tay đất trời, một tay xé đứt đầu của giao long chín đầu.

“Ta khuyên ngươi bây giờ tốt nhất nên rời đi, nếu không hậu quả, ngươi sẽ không gánh nổi.”

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng.

Nhưng câu nói này lại khiến Tam Thủy phong chủ sửng sốt, sau đó cười lớn, đầy vẻ mỉa mai.

“Chỉ bằng ngươi, một tiểu tử Hoàng cảnh?”

“Ha ha ha, đúng là khoác lác, bản tọa tuy không biết ngươi có bản lĩnh gì mà ẩn núp trong Linh môn hãm hại đệ tử, nhưng hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!”

“Ta nói lần cuối, cút, nếu không, chết.”

Giọng điệu của Thẩm An Tại lạnh lùng hơn vài phần.

Cầm tiên tử nhìn khuôn mặt nam tử gần trong gang tấc kia, nhìn đôi mắt lạnh lùng của hắn, nhất thời ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thẩm An Tại có biểu cảm như vậy, lạnh lùng đến mức không giống hắn, như thể đã đổi thành một người khác.

“Hừ, tiểu tử cuồng vọng, bản tọa hôm nay ngược lại muốn xem xem, ngươi có mấy phần bản lĩnh, khiến bản tọa phải chết!”

Tam Thủy phong chủ vẫn không coi hắn ra gì, chưa nói đến thực lực của bản thân, chỉ riêng áo sao này, trên đời ít người có

thể phá được.

Một Hoàng cảnh nhỏ bé, cũng dám nói lời cuồng vọng, quả thực là buồn cười.

“Nếu đã như vậy… vậy thì đừng trách Thẩm mỗ.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Thật ra hắn rất không muốn đưa ra quyết định này, bởi vì một khi làm như vậy, có nghĩa là vị trí của hắn cũng sẽ bị bại lộ.

“Thẩm An Tại, còn không mau mau đến giúp!”

Đột nhiên, hắn mở bừng mắt, quát lớn.

Tiếng như sấm rền, vang vọng chín tầng mây.

Trong nháy mắt, thực sự khiến Tam Thủy phong chủ “lộp bộp” một tiếng trong lòng.

Còn Cầm tiên tử thì ngẩn người, đầy vẻ nghi hoặc.

Thẩm An Tại!?

Hắn… đây là đang tự gọi mình sao?

Vài hơi thở trôi qua, nơi đây vẫn không có gì thay đổi.

Tam Thủy phong chủ thấy vậy, trái tim vừa mới cảnh giác lại buông lỏng, đầy vẻ chế giễu.

“Ha ha ha, tiểu tử, ngươi khá giỏi trong việc giả vờ thanh thế nhưng vô dụng.”

“Chết đi!”

Hắn cười gằn một tiếng, hoàn toàn xé nát giao long chín đầu và kỳ lân điện tím, bàn tay khổng lồ trên trời một lần nữa nghiền nát xuống.

Uy thế mạnh mẽ khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của Cầm tiên tử tái nhợt.

Xong rồi, không ngờ hôm nay lại phải chết dưới tay kẻ bại tướng này.

Chỉ tiếc là… không thể cứu được hắn.

Nàng nhìn Thẩm An Tại, vẻ mặt có chút tự trách.

Đã nói sẽ bảo vệ hắn an toàn, kết quả lại lừa hắn.

Chờ đã…

Đột nhiên nàng cau mày.

Bởi vì nàng phát hiện ra, người trước mắt, sắc mặt bình tĩnh, dường như, với cái chết sắp xảy ra này, hắn…

Hoàn toàn không sợ hãi?

Cùng lúc đó, cách xa hàng triệu dặm ngoài tinh hải, trong Linh tộc.

"Thẩm phong chủ, sao vậy?"

Long Tượng tiên nhìn nam tử đột nhiên dừng lại, cau mày.

"Có chút việc phải xử lý, chuyến đi Hỏa Lâm, đợi ta một lát."

Thẩm An Tại lạnh lùng đáp lại, sau đó bước một bước, đột nhiên biến mất.

Điều này khiến cho đồng tử của Long Tượng tiên co lại.

Đây là… thuật không gian sao?

…

Chương 790: Nhân cách độc lập

"Chết đi!"

Sắc mặt Tam Thủy phong chủ lạnh lùng, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng hai người dưới lòng bàn tay bị ép thành bánh thịt.

Trong mắt hắn tràn đầy tham lam.

Bí thuật của Cầm tông, sắp là của mình rồi!

"Muốn giết Thẩm mỗ, gan to thật!"

Nhưng, một giọng nói lạnh lẽo khiến người ta như rơi vào hầm băng vang lên.

Toàn thân hắn lập tức dựng tóc gáy, vội vàng quay đầu lại.

Ánh vào mắt là nắm đấm đang nhanh chóng phóng to.

Ầm!

Dưới tiếng nổ lớn, hắn trực tiếp biến thành luồng sáng đâm xuống đất, bụi đất bay mù mịt.

Thậm chí uy lực lan tỏa của cú đấm này còn trực tiếp làm cho trận pháp ở đây vỡ tan tành, bàn tay trời đất kia cũng tan vỡ khi sắp đè lên người Cầm tiên tử và người kia.

Cầm tiên tử ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp đờ đẫn.

Nhìn người trước mặt, lại không dám tin nhìn lên trời, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, nhất thời quên mất lời nói.

Hai… Thẩm An Tại?

Trên hư không, Thẩm An Tại mặc áo bào trắng tung bay, mái tóc bạc hai bên theo gió bay múa.

Đôi mắt đó tỏa ra ánh sáng màu vàng nhưng lại lạnh lùng khác thường, trong cơ thể còn ẩn chứa tiếng rồng gầm vang vọng.

"Chết tiệt, kẻ nào dám đánh lén bổn tọa!"

Tam Thủy phong chủ xông lên trời, ánh sao lưu chuyển toàn thân, sắc mặt khó coi.

Nếu không có áo sao hộ thể, chỉ sợ cú đấm vừa rồi có thể trực tiếp đập vỡ đầu hắn.

"Đánh ngươi còn cần phải lén lút sao?"

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lẽo, sát khí trên người gần như ngưng tụ thành thực thể, như tiếng quỷ dữ gào thét đi theo, khiến cho cả người hắn trông giống như một tên ma đầu.

"Trảm Thiên… Bạt Đao thuật!"

Hắn vung tay, tụ gió thành đao.

Ánh đao đen kịt cùng với sát khí ngút trời lóe lên rồi biến mất, dưới sự gia trì của sức mạnh thể xác cường đại, thậm chí còn trực tiếp khiến hư không vỡ vụn.

Xẹt!

Tam Thủy phong chủ một lần nữa bị một đao chém xuống đất, mấy ngọn núi dưới đao khí này, vỡ tan tành.

"Đây… mạnh quá!"

Cầm tiên tử hít một hơi khí lạnh, ngây người nhìn Thẩm An Tại trên hư không.

Sức mạnh thể xác và đao pháp của đối phương tuyệt đối đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Trong Cực cảnh, hiếm có đối thủ!

Thậm chí ngay cả khi bản thân ở thời kỳ đỉnh cao, e rằng cũng không dễ dàng đỡ được một đao này.

Thực lực của Thẩm An Tại này, tuyệt đối đã đạt đến nửa bước Bất Hủ!

Thẩm An Tại một tay cầm đao, một tay cầm kiếm, dưới chân có Phong phù gia trì, trực tiếp lóe lên xông ra, để lại từng tàn ảnh trên hư không.

"Dừng tay!"

Trong bụi đất, giọng nói kinh hãi của Tam Thủy phong chủ đột nhiên vang lên.

Chỉ vì, áo sao trên người hắn đã xuất hiện vết nứt.

Thật không ngờ lại bị một đao vừa rồi chém ra một lỗ hổng!

Nhưng, đáp lại hắn chỉ có năm chữ lạnh lùng.

"Nhất Kiếm, Khai ThiênMôn!"

Ánh kiếm màu máu chói lọi cùng với tiếng rồng gầm gào lao ra, trời đất mất màu.

Trong mắt của tất cả mọi người, dường như chỉ còn lại một tia sáng mở thiên kia.

Bầu trời và mặt đất như bị chia làm hai, tiếng kiếm gầm kinh người vang vọng.

"Kiếm pháp mạnh quá!"

Cầm tiên tử kinh hô lên, há hốc mồm.

Nàng chưa từng thấy kiếm pháp nào mạnh mẽ như vậy, kiếm tiên đời này, chưa từng có một người nào có tư thế vô địch như vậy!

Một khi người này bước vào Bất Hủ… e rằng cả chín vực sẽ phải run rẩy.

Đợi đến khi bụi đất trên trời tan đi, một bóng người mặc áo trắng từ từ bước ra khỏi vực sâu.

Hắn một tay để sau lưng, chậm rãi bước đi, một tay… cầm một cái đầu vẫn còn trừng mắt sợ hãi.

Ánh sáng vàng trong mắt hắn tan đi, chỉ còn lại đôi mắt lạnh lùng không quan tâm đến mọi thứ.

Mặc dù sát ý đã thu lại nhưng vẫn khiến Cầm tiên tử không khỏi vô thức tránh né ánh mắt của hắn.

Lọc cọc.

Hắn tiện tay ném, cái đầu kia lăn đến trước mặt Cầm tiên tử.

Hai Thẩm An Tại, bốn mắt nhìn nhau.

Thiện thi bên trái bước một bước, chắn trước mặt Cầm tiên tử, lặng lẽ nhìn về phía trước.

“Phế vật, trăm năm, vậy mà mới vào Hoàng cảnh.”

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng.

“Trăm năm chưa vào Bất Hủ, ngươi cũng phế vật.”

Mặc dù mày mắt thiện thi ôn hòa nhưng miệng lưỡi lại không mềm mỏng.

“Thẩm An Tại…”

Cầm tiên tử nhẹ nhàng kéo tay áo thiện thi, cau mày ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

Mặc dù hai người gần như giống hệt nhau nhưng nàng lại cảm thấy hai người không phải là cùng một người.

Với sát khí nặng nề của đối phương, tuyệt đối không phải là Thẩm An Tại mà nàng quen biết.

"Bảo nàng cút đi."

Ánh mắt Thẩm An Tại xuyên qua thiện thi, hờ hững lên tiếng.

"Dựa vào đâu?"

Thiện thi hỏi lại một câu, rồi nắm lấy tay Cầm tiên tử, khiến nàng nhất thời ngây người, tim đập nhanh hơn.

"Ai ở bên cạnh ta, liên quan gì đến ngươi?"

Thẩm An Tại nhìn cảnh này, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh của Ngọc Tâm Lan, lạnh lùng lên tiếng.

"Một yêu cầu nhỏ của một dược đồng mà ngươi cũng từ chối, giờ lại muốn giữ một người không liên quan ở bên cạnh, ngươi đúng là lương thiện nhỉ."

"Người từ chối là ngươi, nếu ngươi không từ chối, Ngọc trưởng lão sao có thể ôm hận mà chết năm đó."

Thiện thi lạnh lùng đáp lại, nhìn chằm chằm hắn: "Ngươi đã không còn tim, một kẻ như ngươi, thằng ngốc không nhận ra, Cảnh Tuyết không nhận ra, không ai thừa nhận ngươi."

Câu nói này khiến Thẩm An Tại giật mình trong lòng, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

"Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, bọn họ không nhận ra ta, chẳng lẽ sẽ nhận ra ngươi sao?"

"Sai rồi, ngươi không phải ta, ta cũng không phải ngươi, chúng ta đều không phải là phong chủ Thanh Vân Phong đó, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận vì đã tách ta ra, bởi vì ta sẽ giết ngươi, để Thẩm An Tại không bao giờ quay lại được nữa."

Câu nói này khiến Thẩm An Tại sửng sốt, nhìn người lương thiện trước mặt, nhất thời không nói nên lời.

Giết mình… để Thẩm An Tại không bao giờ quay lại được nữa?

Ý là gì, chẳng lẽ hắn không nghĩ đến việc nuốt chửng mình, mà là diệt trừ cái ác của mình, để Thẩm An Tại trước đây mãi mãi biến mất?

Lúc này, hắn cau mày.

Nhân cách độc lập…

Xem ra… quyết định ban đầu của mình, quả nhiên rất mạo hiểm.

"Tốt nhất ngươi nên bảo nàng cút xa một chút, nếu không thì kết cục của nàng chỉ có một con đường chết."

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng, thân hình đã dần trở nên hư ảo.

Trước khi biến mất, hắn để lại một câu cuối cùng.

"Nhanh chóng trưởng thành đi, ta đã biết ngươi ở đâu rồi, ta sẽ đến tìm ngươi."

Mãi đến khi Thẩm An Tại lạnh lùng kia hoàn toàn biến mất, Cầm tiên tử vẫn nhìn chằm chằm vào cái đầu đẫm máu dưới đất, có chút không phản ứng kịp.

Rốt cuộc đây là… tình huống gì?

Phong chủ Tam Thủy phong của Linh Môn… cứ thế mà chết rồi sao?

Bộ sao bào kia… vậy mà ngay cả một đao một kiếm của người kia cũng không chịu nổi?

"Ngươi cũng đã nghe lời hắn nói rồi, đi thôi, nếu không sẽ thật sự nguy hiểm đến tính mạng."

Thiện thi buông tay, quay đầu nhìn nàng, ngữ trọng tâm trường.

Cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay dần biến mất, trong lòng Cầm tiên tử không hiểu sao lại mất mát, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta không đi, mặc dù không biết hắn là ai nhưng giữa các ngươi dường như có mối thù sinh tử không thể hóa giải.”

Nàng nhìn người trước mắt, đôi mắt đẹp kiên định lạ thường.

“Ngươi cũng đã nói, ai ở bên cạnh ngươi không liên quan đến hắn.”

“Cho dù ta không đánh lại hắn, ít nhất cũng có thể tranh thủ cho ngươi một tia sinh cơ!”

Chương 791: Vào Hỏa Lâm

Nghe những lời này của nàng, Thiện thi nhất thời sửng sốt, sau đó giải thích.

“Nếu chỉ vì báo đáp ân cứu mạng thì ngươi đã làm được rồi.”

“Vừa rồi ngươi hoàn toàn có thể đi trước nhưng ngươi đã không làm vậy.”

Hắn nói.

Tuy nhiên, Cầm tiên tử lại lắc đầu: “Không tính, ta căn bản không làm gì cả.”

Quả thật, trong suy nghĩ của nàng, nàng hầu như không giúp được gì thì nói gì đến báo đáp ân cứu mạng?

Tam Thủy phong chủ kia cũng không phải do nàng giết chết.

Nói cách khác, nàng mới là người được hắn cứu một mạng.

“Tính chứ.”

Thiện thi nghiêm túc nhìn nàng: “Ngươi cũng thấy rồi đấy, dù là Linh Môn hay cái ta vừa rồi, ngươi ở bên ta chỉ càng nguy hiểm hơn, vì vậy ta phải đi.”

Hắn vung tay áo, lấy ra một miếng ngọc giản, sau đó dùng thần hồn viết một số thứ lên đó, đưa vào tay nàng.

“Đây là phương pháp giúp ngươi bồi dưỡng căn cơ, ngươi hãy cất kỹ.”

“Ngươi định đi đâu?”

Cầm tiên tử nắm chặt miếng ngọc giản, đôi mắt đẹp khẽ run.

“Đi trốn.”

Thiện thi trả lời, từng bước đi về phía xa.

Thẩm An Tại đã phát hiện ra vị trí của hắn, nơi này không nên nán lại lâu, hơn nữa không biết Linh Môn có còn dùng thuật pháp để bói vị trí của hắn nữa không.

Tóm lại, bên cạnh hắn nguy cơ trùng trùng.

“Nhưng ta ở một mình ở đây sẽ rất buồn chán, có người làm bạn không phải tốt hơn sao?”

Cầm tiên tử tiến lên một bước, muốn giữ hắn lại.

Thiện thi phất tay, không đáp lại, chỉ dần dần biến mất trong một vùng núi hoang vắng.

Nhìn hắn từng bước đi xa, Cầm tiên tử cuối cùng cũng dừng bước, đứng tại chỗ nhìn bóng lưng dần biến mất, hồi lâu không nói gì.

Dưới chân núi, Thiện thi nhìn cảnh tượng thảm khốc nơi đây, khẽ thở dài.

Dã thú chết hết, hoa lá héo úa.

Trận pháp của Tam Thủy phong chủ kia đã tước đoạt toàn bộ sinh cơ nơi đây, không để lại bất kỳ chỗ trống nào.

“Ừm?”

Đột nhiên, hắn hơi nhíu mày, nhìn về phía sau một gốc cây khô.

“Meo…”

Ở đó, có tiếng mèo kêu yếu ớt truyền đến.

Đi đến sau gốc cây khô, một chú mèo đen gầy trơ xương đang hấp hối, thậm chí còn không mở nổi mắt.

“Ồ…”

Thiện thi có chút kinh ngạc, không ngờ dưới trận pháp đó, vẫn còn sinh vật sống sót.

“Hóa ra là có huyết mạch yêu tộc, mới miễn cưỡng giữ được hơi thở.”

Sau khi kiểm tra, Thiện thi hơi quay đầu lại, nhìn về phía sâu trong núi.

“Nếu đã vậy thì Thẩm mỗ sẽ cứu ngươi một mạng.”

Hắn không phải là người máu lạnh, tiến lên một bước, thi triển Huyền Môn Thập Tam Châm, bắt đầu cứu mạng chú mèo đen này.

…

Một bên khác, bên ngoài Hỏa Lâm của Linh tộc.

Nhìn thấy Thẩm An Tại đột nhiên xuất hiện trước mắt, Long Tượng tiên vô cùng kinh ngạc.

“Xin hỏi Thẩm phong chủ, vừa rồi ngài thi triển có phải là thuật không gian không?”

“Có thể coi như vậy.”

Thẩm An Tại lạnh lùng đáp lại.

Mặc dù có sử dụng một số thuật không gian nhưng chủ yếu vẫn dựa vào mối liên hệ chặt chẽ giữa hắn và Thiện thi, mới có thể dịch chuyển tức thời.

Nhưng thời gian không thể kéo dài quá lâu, hơn nữa nếu Thiện thi không gặp nguy hiểm đến tính mạng như vừa rồi, cũng không thể chủ động phóng thích hơi thở của mình.

Chỉ là một Bán bộ Bất Hủ mà thôi, sau khi luyện hóa khí huyết của Cửu U Đăng xà, Thẩm An Tại hiện tại mạnh hơn trước rất nhiều.

Dưới cảnh giới Bất Hủ, hắn là không có đối thủ.

Điều khiến hắn vẫn còn nghiêm túc cho đến bây giờ là, mọi chuyện không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Ban đầu hắn cho rằng tạo ra Thiện thi, mục đích cuối cùng của hắn cũng là nuốt chửng chính mình, một lần nữa hóa thành Thẩm An Tại trước kia.

Nhưng hôm nay gặp mặt, hắn lại vô cùng kinh ngạc.

Thiện thi, lại muốn diệt trừ hoàn toàn cái ác của Thẩm An Tại.

Nói cách khác, một khi hắn thành công thì Thẩm An Tại trước kia cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

"Nếu như vậy thì cần phải sớm tìm ra vị trí của hắn, tiêu diệt hắn."

Ánh mắt Thẩm An Tại có chút nghiêm túc.

Sau khi đi Hỏa Lâm về, đợi hắn trừ bỏ khí huyết sát phạt của Lão Khôi, luyện hóa xong thì có cơ hội bước vào cảnh giới Bất Hủ.

Đến lúc đó, hãy đến Tử Trần Tinh vực một chuyến.

Nhưng từ Linh tộc đi qua, hình như còn phải đi qua Đao vực.

"Tiện thể tìm kiếm tung tích của Huyết Tế chi Lộ."

Thẩm An Tại thầm nghĩ trong lòng, đến đây nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa từng nghe thấy tin tức về Huyết Tế chi Lộ.

Kiếp trước, tên ngốc kia một mình canh giữ con đường đó, chiến đấu đến chết.

"Đây chính là Hỏa Lâm, mặc dù thần hỏa bên trong rất mạnh nhưng Thẩm phong chủ tốt nhất vẫn nên cẩn thận, đừng kinh động đến tàn hồn của Linh tộc bên trong, nếu không hậu quả sẽ khôn lường."

"Được."

Thẩm An Tại gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trước, một con đường trải đầy ngọn lửa.

Núi rừng đỏ rực, cây ngô đồng như lửa.

Một cảnh tượng nóng bỏng, nếu người tu vi thấp ở trong phạm vi này, e rằng sẽ bị nhiệt độ cao thiêu đốt đến hồn phi phách tán.

Không chút do dự, Thẩm An Tại bước vào con đường đỏ lửa, hướng về phía rừng ngô đồng lửa kia.

Nơi đây, dưới có cây ngô đồng thần, lửa cháy hừng hực, trên có mặt trời vàng rực, thiêu đốt mặt đất.

Thỉnh thoảng còn có hơi thở rồng phun ra từ dưới đất, không thể phòng bị.

Thẩm An Tại vừa mới bước vào, liền cảm thấy toàn thân máu huyết bắt đầu sôi trào.

Áo bào, tóc dài của hắn không thể chịu đựng được nữa, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Nhưng hắn không chút do dự, tiếp tục tiến về phía trước.

Bên trong Hỏa Lâm, có một hỏa trì, nơi đó là nơi tụ họp của tất cả ngọn lửa ở đây, là kỳ hỏa mạnh nhất.

Cũng là mục đích của hắn, chỉ có ở đó, cường độ ngọn lửa mới có thể tùy ý luyện hóa Lão Khôi kia.

Nhưng, vừa mới bước vào đây, Thẩm An Tại liền cảm nhận được dường như có vô số đôi mắt đang nhìn mình, đang đánh giá mình.

Những ánh mắt đó tràn đầy uy nghiêm, như thể từ sâu trong huyết mạch, muốn hắn quỳ xuống thần phục.

Không nghi ngờ gì nữa, đó đều là tàn hồn của tổ tiên Linh tộc.

Khẽ cúi đầu, hắn tiếp tục bước đi.

Cùng với ngọn lửa ngày càng mạnh mẽ, cơ thể hắn cũng dần đỏ lên, giống như một khối sắt nung đỏ.

Thân xác này của hắn là Thiên Nhạc luyện chế bằng Luyện Tiên thuật, mặc dù không khác gì thân xác bằng xương bằng thịt nhưng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa này, nó lại bộc lộ ra một chút bản chất.

"Quả nhiên là Hỏa Lâm của Linh tộc, quả thực phi thường."

Thẩm An Tại cũng vô cùng hài lòng đối với kết quả này.

Cùng lúc đó, bên trong đại điện của Long tộc.

"Gia chủ, hắn đã vào rồi."

Long Bất Kinh chắp tay nói.

"Tốt, mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?"

Long Vân sắc mặt uy nghiêm, nhìn xuống phía dưới.

"Đã chuẩn bị xong, hắn chỉ là Cực cảnh đỉnh phong, tuyệt đối không thể đi ra khỏi đó, cũng sẽ không có ai phát hiện ra manh mối, đến lúc đó chỉ cần nói với Bách Mị tiên quân rằng, hắn tự không lượng sức, bị hồn hỏa thiêu chết là được."

"Ừm, nhớ kỹ, nhất định phải tìm ra bí pháp Hoang Cổ đó từ trong thần hồn của hắn."

Ánh mắt Long Vân hơi ngưng lại, đáy mắt lóe lên vài phần nóng bỏng.

Bí thuật Hoang Cổ, một khi có được, thực lực của hắn cũng có thể tăng lên rất nhiều.

Đến lúc đó, cho dù đối mặt với hai vị tông chủ cường thế của Linh môn và Đạo môn, hắn cũng có thể chiến đấu!

Hơn nữa… bí mật Hoang Cổ, chính là thứ mà ngay cả Bất Hủ Đại đế cũng thèm muốn!

Chương 792: Không thể cứu vãn

Linh môn, bên trong đại điện.

Một lão giả mặc áo choàng màu xanh lam thẫm, tóc bạc phơ nhưng mặt trẻ trung đột nhiên mở bừng mắt.

Đôi mắt của hắn thâm thúy vô cùng, như thể chứa đựng hàng vạn tinh tú, đấu chuyển tinh di chỉ trong chớp mắt của hắn.

"Hoang Cổ… là hơi thở Hoang Cổ."

Cái chết của Tam Thủy phong chủ, hắn đã cảm nhận được.

Hơn nữa, hắn còn mơ hồ nhìn trộm được một luồng hơi thở Hoang Cổ.

Ngay trên người người đó!

"Thảo nào, thảo nào bản quân Bốc Tinh trăm năm cũng khó mà nhìn thấu chân dung thật thì ra trên người tên này, lại ẩn chứa bí mật Hoang Cổ!"

"Hơn nữa, hơi thở Hoang Cổ trên người người này, còn nồng đậm hơn nhiều so với đám người Trường Tịch!"

Đáy mắt hắn hiện lên vài phần kích động và nóng bỏng.

Chỉ cần có thể giải mã bí mật Hoang Cổ, hắn cũng có cơ hội bước vào Đế cảnh, trở thành chí cường của chín vực!

"Thẩm An Tại…"

Hắn hơi nheo mắt, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Rõ ràng Hợp Hoan tông bên kia đã tung tin, Thẩm An Tại hiện tại là Phong chủ mới của Dược phong, hiện tại dường như đang ở trong Linh tộc.

Nhưng tại sao hơi thở mà hắn nhìn trộm lại xuất hiện ở Tử Trần tinh vực?

"Thật kỳ lạ…"

Hắn lắc đầu, một lần nữa nhắm mắt lại.

Bí mật Hoang Cổ tuy quan trọng nhưng bây giờ có vẻ như vẫn chưa đến lúc.

Đợi đến khi cơ hội đến, đợi đến khi bí mật Hoang Cổ hoàn toàn hiển hiện, đến lúc đó, toàn bộ chín vực sẽ vì thế mà chấn động!

…

Đao vực, mưa như trút nước, khắp nơi sấm chớp.

"Hắn ở phía trước, bắt lấy hắn!"

"Nhanh nhanh nhanh, vây giết!"

Tiếng sấm rền vang nhưng lại không ngừng có lưu quang bay thấp.

Một luồng khí huyết bao trùm nơi này, trên đường không biết có bao nhiêu thi thể.

Mặc dù vậy, vẫn có vô số người nối gót nhau, ánh mắt nóng bỏng.

"Tên dã nhân Thiên gia đến từ hạ giới, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!"

"Một tên ma đạo, sao có thể làm bẩn danh tiếng Thiên gia của ta, mau mau chịu chết!"

Tiếng giết chóc vang lên từng hồi nhưng trong mắt bọn họ lại tràn đầy tham lam.

Cho dù là thuật luyện khí thần kỳ đó, hay là đao pháp đó, hoặc là ma đao trong tay hắn.

Đều là cơ duyên tuyệt thế, nếu có được một thứ, có thể khiến bản thân tiến bộ rất nhiều!

Huống hồ Thiên gia đã ban lệnh truy sát, bắt yêu nghiệt hạ giới, thanh lý môn hộ, bất kể sống chết.

Ai mang đầu đến, sẽ được thưởng một kiện ngụy Cực Đạo chi Khí do Thiên gia rèn.

Sự cám dỗ như vậy, tự nhiên thu hút vô số người.

Trong đêm đen, một người ẩn núp trên cây, mặc một thân đồ đen, đội mũ đấu.

Hắn nắm chặt cây đao gỗ bên hông, đôi mắt lạnh lùng khác thường.

Nhìn thấy một luồng lưu quang cực nhanh lao đến gần mình, hắn từ từ rút đao.

Keng!

Trong đêm đen, đao quang lóe lên.

Kèm theo đó, một cái đầu lâu bay lên trời, máu tuôn như suối.

Thịch!

Thi thể không đầu rơi xuống đất, giật giật mấy cái, rồi không còn động tĩnh nữa.

Xoẹt!

Từng luồng đao quang lóe lên, từng cái đầu lâu bay lên trời.

Trong đêm mưa, khí huyết xộc vào mũi.

Không ai có thể nhìn rõ bóng đen trong đêm là ai, không ai có thể nhìn rõ đao quang đó từ đâu đến và đi đâu.

Bóng đen đó giống như một bóng ma trong đêm đen, giết người vô hình.

Chỉ trong vài hơi thở, đã có hơn mười người chết, trong đó có cả Hoàng cảnh.

Nhưng giờ phút này, lại giống như gà đất chó sành, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã mất mạng.

Loạt giết chóc này khiến những người đuổi theo dừng bước, có chút sợ hãi.

"Đao nhanh thật…"

"Hắn rốt cuộc là quái vật gì, không phải nói hắn đã bị đại trưởng lão Thiên gia trọng thương sắp chết rồi sao, sao có thể còn thực lực như vậy!"

"Chết tiệt, không thể chết thêm người nữa, nếu không thương thế của hắn sẽ hồi phục ngày càng nhanh!"

Mọi người nhanh chóng tụ tập lại, sắc mặt ngưng trọng.

Tác dụng của Huyết Thôn ma đạo, bọn họ hiểu rõ, tự nhiên không muốn cho đối phương cơ hội.

Thiên Nhạc ẩn núp trong màn đêm, ngực hơi phập phồng, hơi thở đã có chút không ổn định.

Trên ngực hắn, có một vết thương xuyên thủng tim, lúc này đang từ từ chảy máu ra ngoài.

Mặc dù hắn đã giết thêm nhiều người nhưng vẫn không thể hoàn toàn phục hồi vết thương này.

Bởi vì vết thương này là do người Thiên gia gây ra.

Một đao, đâm xuyên Vô Khuyết hoang thể của hắn, hơn nữa còn có đạo ý lưu chuyển, ngăn cản hắn phục hồi vết thương.

Nếu không phải Huyết Thôn có linh, nhân cơ hội chém giết mấy đệ tử Thiên gia thèm muốn đồ trên người mình thì có lẽ hắn đã chết rồi.

May mà, lúc đầu người Thiên gia không coi hắn ra gì.

"Sắp chống đỡ không nổi rồi…"

Thiên Nhạc cau mày, sắc mặt dần tái nhợt.

Bất kể hắn giết bao nhiêu người, vẫn không thể phục hồi vết thương này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chết.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa.

Còn rất xa nữa mới đến được Thương Lan tinh vực…

E rằng không kịp đến Dược tông, tìm sư tỷ chữa thương.

Nếu đã vậy…

Ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo, chăm chú nhìn những kẻ truy sát tụ tập thành đàn ở phía trước.

Vậy thì giết sạch những người này đi.

"Hừ, theo ta thấy, hắn chỉ dám trốn trong bóng tối làm chuột tấn công lén, căn bản không dám xuất hiện!"

"Nói cho cùng cũng chỉ là đồ bỏ đi đến từ hạ giới mà thôi."

Mọi người mãi không thấy đối phương xuất hiện, có người bắt đầu hừ lạnh nhưng vẫn tụ tập lại với nhau, không một ai dám đơn độc.

Ầm ầm!

Trong lúc mọi người nói chuyện, tiếng sấm rền vang, sáng rực cả núi rừng.

Tích tắc…

Nước mưa chảy xuống theo mũ đấu, một bóng người gầy gò, từ từ bước ra từ trong màn đêm, phía sau là tiếng sấm sét ầm ầm.

Cùng với sự xuất hiện của hắn, trái tim của tất cả mọi người đều thắt lại.

Nhưng khi nhìn thấy vết thương trên ngực hắn, mọi người lại thở phào nhẹ nhõm.

“Hừ, nỏ mạnh hết đà, vậy mà cũng dám xuất hiện, mọi người cùng xông lên!”

“Giết!”

Khi hắn xuất hiện, nỗi sợ hãi trong lòng những người này đã giảm đi vài phần.

Kẻ địch lộ diện, mãi mãi khiến người ta không căng thẳng bằng đao phủ ẩn núp trong bóng tối.

Trái với dự đoán của mọi người, đối mặt với việc bọn họ vây giết lần nữa, người trước mắt không còn lùi bước nữa, mà ngẩng đôi mắt đỏ ngầu lên.

Một luồng sát khí khiến sống lưng lạnh toát bốc lên ngút trời, hắn rút đao.

Không nói một lời, Thiên Nhạc chỉ lạnh lùng rút đao xông vào đám người.

Ầm ầm!

Tiếng sấm càng lúc càng vang dội, mưa như trút nước.

Mây đen che kín bầu trời, nơi này một màu đen kịt, chỉ có khí huyết sát khí ngút trời vang vọng.

Ánh đao kiếm liên tục lóe lên, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt, máu chảy thành sông.

Cho đến khi mặt trời mọc vào ngày hôm sau, mưa dần tạnh.

Dưới chân núi, một bóng người gầy gò đầy thương tích, khập khiễng, run rẩy bước ra.

Toàn thân hắn đầy máu, bước đi vô cùng chậm chạp.

Cuối cùng, hắn không thể kiên trì thêm nữa, loạng choạng ngã xuống đất.

Nhìn mặt trời hơi chói mắt, hắn run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve chữ "Thủ" được khắc trên cây đao gỗ màu máu.

"Sư phụ…"

Tầm mắt của Thiên Nhạc dần trở nên mơ hồ, hắn rất muốn cố gắng bò dậy nhưng dù thế nào cũng không làm được.

Máu ở ngực không ngừng chảy ra, mặc cho Huyết Thôn cung cấp thêm bao nhiêu khí huyết cũng vô ích.

Dường như đã không thể cứu vãn.

…

Chương 793: Mạng của ngươi, bản tôn sẽ bảo vệ

Bình minh dần ló dạng, chiếu rọi lên khuôn mặt không còn chút máu.

Đôi đồng tử của Thiên Nhạc dần chuyển sang màu xám trắng, sinh cơ tiêu tán.

Vù…

Huyết Thôn run rẩy, phát ra từng tiếng đao minh, như muốn đánh thức nam tử đang nằm trên mặt đất.

Nhưng, mặc cho nó đau buồn thế nào, kêu gọi ra sao, thân thể nam tử vẫn dần mất đi nhiệt độ.

Xa xa, có luồng sáng vụt qua, dừng lại trên vùng núi hoang này, đó là một người đàn ông mặc áo bào đen, mày kiếm mắt sáng, sau lưng đeo một thanh đao dài màu vàng kim.

Nhìn thấy khí huyết ngút trời ở đây, nhìn thấy máu chảy thành sông, xác chết đầy đất bên dưới, hắn hơi cau mày.

"Đao ý bá đạo thật…"

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc, bởi vì hắn cũng là đao tu, mặc dù đao ý này không tính là mạnh mẽ nhưng chân ý ẩn chứa trong đó thực sự khiến hắn có chút kinh ngạc.

Cảm nhận được, rất có khả năng không kém hơn chiêu thức Kinh Thiên đao mà hắn đã học được.

Phải biết rằng, đó là bí thuật mà hắn phải trải qua chín chết một sống mới có được từ một bí cảnh Hoang Cổ.

Và cũng chính nhờ bí thuật này, mà đao pháp của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, thậm chí còn trở thành người đứng đầu dưới cảnh giới Bất Hủ, sáng lập ra Loạn Đao cảnh này!

Hắn không phải ai khác, chính là đệ nhất Cực cảnh, chủ nhân của Loạn Đao cảnh, Lục Thiên Tuyệt!

Rất nhanh, ánh mắt hắn dừng lại ở chân núi, nơi người thanh niên áo xám đang nằm trên mặt đất kia.

Hơi thở thoi thóp, thậm chí có thể nói là không còn thở nữa.

Chỉ có thanh đao gỗ màu máu của hắn, cũng bắt đầu yếu ớt, nằm bên cạnh hắn, phát ra tiếng kêu bi thương nhẹ.

"Linh khí bản nguyên, người chết đao đoạn, cũng có chút khí phách."

Ánh mắt Lục Thiên Tuyệt lóe lên, dịch chuyển xuất hiện trước mặt Thiên Nhạc, nhìn vết thương ở ngực hắn, không khỏi cau mày.

"Vô Khuyết Phong Đạo quyết của Thiên gia, hừ, lại là đám tiểu nhân đó."

Dứt lời, hắn giơ một tay lên.

Thiên Nhạc lơ lửng trên không, đã không còn nhịp tim.

"Chém!"

Lục Thiên Tuyệt rút thanh đao dài màu vàng kim sau lưng ra, chém một nhát.

Xoẹt!

Ánh đao lóe lên, trực tiếp xuyên thủng thân thể Thiên Nhạc.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy khó tin là, Thiên Nhạc không hề bị chia thành nhiều mảnh, ngược lại, đạo ý còn sót lại ở ngực hắn bắt đầu nhanh chóng tiêu tan, như thể bị ánh đao đó chém mất.

Mà theo cùng với đạo ý đó tiêu tan, Huyết Thôn run rẩy lơ lửng trên không, điên cuồng cung cấp khí huyết của mình cho Thiên Nhạc.

Có thể thấy bằng mắt thường, vết thương ở ngực Thiên Nhạc bắt đầu lành lại, nhịp tim yếu ớt vang lên rõ ràng.

"Thanh đao này có chút thú vị…"

Lục Thiên Tuyệt nheo mắt, nhìn Huyết Thôn thêm một lần nữa.

"Sư phụ… là người sao?"

Giọng nói yếu ớt kéo suy nghĩ của hắn trở về, hắn cau mày nhìn thanh niên gầy gò trước mặt, đã hồi phục được vài phần ý thức.

"Ngươi tên gì, sao lại xông vào Loạn Đao cảnh của ta."

Lục Thiên Tuyệt uy nghiêm lên tiếng.

"Sư phụ…"

Nhưng, người trước mặt dường như không nghe thấy gì, vẫn yếu ớt gọi và từ từ mở đôi mắt của mình ra.

Xám trắng, chết chóc, không còn chút sinh khí.

"Mù sao?"

Điều này khiến Lục Thiên Tuyệt sửng sốt, cau mày.

"Sư phụ… đệ tử vô dụng, lại khiến người phải lo lắng."

Thiên Nhạc run rẩy lên tiếng, đôi mắt đó một lần nữa mất đi ánh sáng.

“Ta không phải sư phụ của ngươi.”

Lục Thiên Tuyệt thấy hắn coi mình là sư phụ của hắn, không khỏi lên tiếng giải thích.

Nhưng thấy hắn nửa ngày không có phản ứng gì, không khỏi nhíu mày sâu hơn, đưa tay búng một cái vào tai hắn.

Thiên Nhạc dường như không nghe thấy gì, không có phản ứng gì.

“Còn là người điếc sao?”

Điều này khiến Lục Thiên Tuyệt nhất thời kinh ngạc.

Vừa điếc vừa mù, vậy chẳng phải người này chẳng nghe thấy gì, chẳng nhìn thấy gì sao, thế giới của hắn chỉ có một màu đen, một sự tĩnh lặng?

Chỉ cần nghĩ đến thôi, hắn đã cảm thấy kinh hãi.

Nếu như vậy, e rằng có thể khiến một người bình thường phát điên.

Nghĩ lại, có lẽ là Vô Khuyết Phong Đạo quyết của Thiên gia đã làm tổn thương căn cơ của hắn, phong bế thính giác và thị giác của hắn, ngay cả thần thức cũng bị phong bế, không thể cho hắn cảm giác về thị giác.

Nếu như thay hắn loại bỏ những đạo ý đó, e rằng hắn sẽ mất đi cả lục giác.

Mất đi lục giác thì chẳng khác gì người chết.

“Đáng tiếc, thuật này không có cách giải, trừ khi Dược đế ra tay, nếu không thì thuốc thang khó mà chữa khỏi.”

Lục Thiên Tuyệt lắc đầu tiếc nuối, quay người rời đi.

Cứu tên tiểu tử này một mạng, hoàn toàn là vì thấy hắn bị Thiên gia làm bị thương, thuận tay mà làm thôi.

Nhìn tình trạng của hắn bây giờ, hẳn là sẽ không chết được, còn sau này thế nào thì tùy số phận.

"Ừm?"

Lục Thiên Tuyệt vừa mới quay người chuẩn bị đi thì đột nhiên cau mày.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn xuống, nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt lấy áo mình.

"Sư phụ… đừng đi, đệ tử không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì nữa."

Giọng điệu của Thiên Nhạc, hiếm khi lại có thêm vài phần sợ hãi.

Phải biết rằng, trước đây hắn chưa từng bộc lộ cảm xúc này.

Hắn không sợ mù, bởi vì trước đây hắn đã trải qua một thời gian dài tăm tối, đã sớm quen.

Nhưng lần này, ngay cả thính giác mà hắn tự hào cũng đã biến mất.

Hắn không thể phán đoán được bất cứ điều gì, không nghe thấy tiếng động, không nhìn thấy người.

Một người như vậy, căn bản là không thể làm được gì.

"Ta không phải…"

Lục Thiên Tuyệt một lần nữa lên tiếng nhưng đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt hắn dừng lại ở khóe mắt hơi ướt của thanh niên trước mặt.

"Đệ tử không sợ bị mù, cũng không sợ không nghe thấy gì, chỉ cần sư phụ ở đây, đệ tử sẽ không sợ gì cả, sư phụ…"

“Đừng đi.”

Giọng nói của Thiên Nhạc có chút run rẩy, trong nhận thức của hắn.

Chỉ có sư phụ, mới có thể đến cứu mình trong tình huống này.

Vì vậy, theo bản năng, hắn cảm thấy người trước mặt chính là sư phụ đã biến mất từ lâu.

Lục Thiên Tuyệt nhìn người trước mặt, há miệng, cuối cùng vẫn không nói ra lời trong miệng, cũng không chọn truyền âm thần thức.

Sư phụ sao…

Hắn hít sâu một hơi, nhìn những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời, nhắm mắt lại, hồi lâu không nói gì.

Tu luyện một mình hơn nghìn năm, chưa từng có bạn bè, không có người thân, chỉ có một mình, vẫn luôn là một mình.

Lúc này nhìn thấy thanh niên bị điếc và mù trước mặt, hắn đột nhiên như thấy được chính mình cô đơn và bất lực trên con đường tu luyện trước đây.

Nếu như lúc đầu mình cũng có một vị sư phụ thì có phải con đường sau này sẽ không quá gian nan hay không?

“Thôi, mặc dù ta không biết sư phụ ngươi là ai nhưng đã gặp nhau thì cũng là duyên phận, ngươi hãy theo bản tôn đến Đao Cảnh hành cung, tu luyện một thời gian, đợi sư phụ ngươi đến tìm.”

Cuối cùng, Lục Thiên Tuyệt vẫn đưa ra quyết định, đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu thanh niên.

Thiên Nhạc cao hơn trước rất nhiều, giờ cũng đã là một thanh niên.

Nhưng đi theo sau dáng người vĩ đại của Lục Thiên Tuyệt, vẫn có vẻ hơi gầy gò.

Hai người, một người đeo đao dài màu vàng kim trên lưng, một người đeo đao gỗ màu máu bên hông.

Hướng về phía mặt trời mọc, dần dần đi xa.

Chỉ có những xác chết khắp nơi trên núi và khí huyết ngút trời, như đang kể lại một cuộc chiến giết chóc đã xảy ra vào đêm qua.

“Bất kể những người này vì sao lại truy sát ngươi, trước khi sư phụ ngươi đến, mạng của ngươi, bản tôn sẽ bảo vệ.”

Lục Thiên Tuyệt nhìn thanh niên áo xám bên cạnh, cũng không quan tâm hắn có nghe thấy hay không, chỉ thản nhiên nói.

Giọng điệu bình thản nhưng lại mang theo sự bá đạo không thể nghi ngờ.

…

Chương 794: Trảm Khí thuật, chạy trốn đến Yêu vực

Trung tâm Loạn Đao cảnh, bên trong một tòa hành cung.

"Gặp qua Đao chủ."

Một đám người ở trước hành cung, chắp tay hành lễ, giọng nói cung kính.

Bọn họ liếc mắt nhìn thoáng qua thanh niên áo xám sau lưng Lục Thiên Tuyệt, đôi mắt của hắn đã bị che bằng một lớp vải đen.

"Kẻ mù?"

"Đao chủ đại nhân sao lại mang một kẻ mù về đây?"

Dường như nghe thấy nghi hoặc trong lòng mọi người, Lục Thiên Tuyệt đứng trước hành cung, nhìn xuống phía dưới, giọng điệu uy nghiêm.

"Từ hôm nay trở đi, gặp hắn như gặp ta."

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại khiến trong lòng mọi người dấy lên sóng to gió.

Cái gì!

Kẻ mù kia rốt cuộc là lai lịch gì, rõ ràng tu vi không cao.

Vậy mà lại khiến Đao chủ đại nhân nói ra lời như vậy, gặp hắn như gặp Đao chủ, chẳng phải là nói, trong Loạn Đao hành cung này, ngoài Đao chủ ra thì hắn lớn nhất sao?

Cuối cùng, trong đám người vẫn có một võ giả có tư lịch cao hơn một chút tiến lên, nghi hoặc mở miệng.

“Xin hỏi Đao chủ, thân phận của người này là?”

Hắn là hộ vệ của Lục Thiên Tuyệt, đã đi theo ba trăm năm.

Trong toàn bộ Loạn Đao cảnh, hắn cũng được coi là người có thể nói chuyện, chỉ có hắn mới dám hỏi nhiều như vậy.

Mà theo câu hỏi này rơi xuống, trong mắt của tất cả mọi người đều hiện lên sự nghi hoặc.

Bởi vì đây cũng là điều mà bọn họ muốn hỏi.

“Hắn gọi ta là sư phụ.”

Mà câu trả lời của Lục Thiên Tuyệt cũng rất đơn giản, chỉ có sáu chữ như vậy.

Nhưng lại một lần nữa khiến đồng tử của mọi người co lại, nhìn nhau, cảm thấy có chút không dám tin.

Sư phụ!?

Bao nhiêu năm rồi, Đao chủ nhà mình chưa từng có bất kỳ đệ tử nào, giờ đi ra ngoài một chuyến, vậy mà lại thu đồ đệ rồi?

Những năm gần đây, không ít gia tộc tông phái đều muốn đưa con cháu nhà mình đến học đao nhưng Đao chủ đều từ chối hết, không giữ lại một ai.

Sao hôm nay lại…

Hơn nữa đối phương còn là một kẻ mù!

“Trần lão, người này hình như… là tên súc sinh bị Thiên gia truy nã!”

Trong đám người, có một võ giả trẻ tuổi hơn một chút cau mày, không chắc chắn lắm mà mở miệng.

“Cái gì?”

Người bị hắn gọi là Trần lão, chính là lão giả vừa lên tiếng lúc nãy, lúc này nhướng mày quay đầu lại.

Võ giả trẻ tuổi hồi tưởng lại trong đầu, chăm chú nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay Thiên Nhạc, mất mấy hơi thở mới chắc chắn mở miệng.

"Chắc chắn là hắn, mặc dù ta không nhớ rõ lắm dáng vẻ nhưng thanh đao trong tay hắn, mấy ngày nay đã nổi tiếng rồi, không ít người truy sát hắn, chính là vì muốn đoạt lấy Ma đao trong tay hắn, để xem thử phương pháp rèn đúc."

"Vậy mà lại có chuyện này…"

Trần lão cau mày, nhìn về phía trước hành cung.

Biểu cảm của Lục Thiên Tuyệt mặc dù vẫn không có gì thay đổi nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Thiên Nhạc.

Vốn tưởng rằng người này có mối thù sâu với Thiên gia, không ngờ lại còn mang huyết mạch của Thiên gia!

"Người của Thiên gia…"

Lục Thiên Tuyệt hơi lắc đầu, không phải chuyện gì to tát.

Thiên gia không cần tên tiểu tử này thì mình cần.

Nhưng mà… thanh đao trong tay hắn có ma tính quá nặng.

Nếu có một ngày tên tiểu tử này nhập ma, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, bọn họ luyện đao, vốn không cần phải lo trước lo sau, muốn làm gì thì làm.

"Bản tôn bất kể thân phận của hắn như thế nào, tóm lại, người của Thiên gia nếu dám đến Loạn Đao cảnh của ta đòi người…"

Hắn nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dần lạnh lẽo.

“Giết không tha!”

Mọi người kinh hãi, vội vàng chắp tay đáp lại.

Sau đó, Lục Thiên Tuyệt dẫn theo Thiên Nhạc, đi vào hành cung, trong một thư phòng cất giữ đủ loại công pháp bí tịch, khắp nơi tìm kiếm.

“Không còn thính giác, không còn thị giác, con đường tu hành sau này của tên tiểu tử này, e là không đơn giản như vậy, bản tôn nhớ ba trăm năm trước, người đứng thứ hai Cực cảnh đó, hình như có tu luyện một loại bí thuật, chuyên dùng để đối phó với khí tức…”

Tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng hắn cũng lấy được một miếng ngọc giản, trong mắt lộ ra mấy phần vui mừng.

“Tìm được rồi, Trảm Khí thuật…”

Lục Thiên Tuyệt cầm miếng ngọc giản này, đi đến trước mặt Thiên Nhạc vẫn ngoan ngoãn chờ ở cửa, đưa bí thuật này vào tay hắn, ra hiệu cho hắn xem.

Thiên Nhạc áp miếng ngọc giản vào mi tâm, rất nhanh, Trảm Khí thuật này đã xuất hiện trong đầu.

Nhìn hắn yên lặng lĩnh ngộ, Lục Thiên Tuyệt khẽ gật đầu, lùi lại mấy bước không quấy rầy hắn.

Trảm Khí thuật này cũng được coi là kỳ thuật, tu luyện thành công, có thể cảm nhận được khí tức trên người người khác.

Nếu tu luyện đến mức cao nhất, thậm chí có thể dựa vào đường khí tức này, cắt đứt sinh tử của người khác.

Nói ra thì có chút giống với khí cơ trong y thuật nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Thứ Trảm Khí thuật nhìn thấy, càng giống với khí tức của bản thân con người.

Nhưng cũng giống như vậy, pháp thuật này cực kỳ khó tu luyện.

Đặc biệt là trong tình trạng vừa điếc vừa mù, tu luyện càng khó khăn hơn.

Nhưng hiện tại, chỉ có một môn công pháp này, mới có thể khiến hắn có chút năng lực tự bảo vệ mình khi đối địch sau này, ít nhất cũng không đến nỗi bị người khác tập kích, không phân biệt địch ta.

"Có thể tu luyện thành công hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi."

Lục Thiên Tuyệt khẽ mở miệng, lặng lẽ nhìn người trước mắt.

…

Bên kia, chiến trường Chính Ma, một bí cảnh Hoang Cổ.

"Vu sư huynh, những người Long tộc này điên rồi sao, làm như vậy, chẳng lẽ không sợ sau này Linh môn sẽ truy cứu sao?"

Mộ Dung Thiên và Vu Chính Nguyên vừa chạy trốn, người trước còn vừa cau mày mở miệng.

Những ngày này, bọn họ bị người của Long tộc truy đuổi thảm hại, một đường không ngừng nghỉ.

Nếu không phải Vu Chính Nguyên nắm trong tay Độn Hư phù thì e rằng đã sớm bị bọn họ bắt được.

Chỉ vì, những người Long tộc truy đuổi ít nhất cũng là Hoàng cảnh, thậm chí người dẫn đầu còn là nửa bước Cực cảnh!

“Bọn họ là vì lực lượng Tổ long trên người ngươi, nếu ngươi ở trong Linh môn, hoặc gia nhập Đạo môn thì đương nhiên bọn họ không dám hành động như vậy, đằng này ngươi bây giờ không nơi nương tựa, không khác gì tu sĩ lang thang, không chỉ bọn họ muốn bắt ngươi, những người khác cũng muốn bắt ngươi.”

Vu Chính Nguyên đã sớm đoán được kết quả ngày hôm nay.

“Vậy sư huynh, hay là chúng ta tách ra chạy trốn đi!”

Mộ Dung Thiên nghiến răng, nắm chặt thanh kiếm trong tay.

“Tên ngốc, ngươi tưởng sư huynh không biết ngươi đang nghĩ gì sao?”

Vu Chính Nguyên không khách khí cốc đầu hắn một cái, sắc mặt nghiêm túc đồng thời suy nghĩ.

Một lát sau, hắn trầm giọng mở miệng.

“Ta có một cách, có thể khiến ngươi bình an rời khỏi nơi này nhưng con đường sau này, e rằng cũng nguy hiểm trùng trùng.”

“Cách gì?”

Mộ Dung Thiên quay đầu lại.

“Nơi này là chiến trường Chính Ma, tuy là nơi giao giới của hai vực Chính Ma nhưng bên kia, là cửa ra vào của Yêu vực, ngươi đến đó, người của Long tộc chắc chắn không dám truy đuổi.”

Vu Chính Nguyên híp mắt: “Dù sao thì thịt của bọn họ, chính là món ăn ngon của Yêu tộc như Thao Thiết tộc, Hống tộc.”

“Vậy sư huynh thì sao?”

“Sư huynh tự có chỗ đi, nghe nói Hoang vực bên kia là nơi Đế phù hoang cổ từng xuất hiện, sư huynh muốn đến đó thử xem, có thể mượn Sinh Tử phù, tìm được cơ duyên của Đế phù khác hay không.”

“Điều này… Vậy sư huynh phải cẩn thận!”

Mộ Dung Thiên do dự rồi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, đáy mắt lóe lên mấy phần hàn ý.

Yêu vực…

Hống tộc…

Xem ra món nợ với bọn chó đó, đã đến lúc tìm cơ hội thanh toán rồi!

…

Chương 795: Huyết Cốt hoa

Linh tộc, bên trong Hỏa Lâm.

Cùng với việc Thẩm An Tại càng đi sâu vào đây, hắn càng có thể cảm nhận được ngọn lửa ở đây đau đớn như thiêu đốt tâm can.

Tuy nhiên, nỗi đau như vậy lại không thể khiến hắn nhíu mày.

Sự ra đi của thiện hồn khiến toàn bộ con người hắn trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Không chỉ đối với người khác, mà còn đối với chính bản thân mình.

Cùng với việc phía trước xuất hiện một suối nước nóng không lớn không nhỏ, giống như một cái ao, sắc mặt hắn mới hơi dịu đi một chút.

Đã đến đích.

Đây chính là nguồn gốc của tất cả các ngọn lửa, cũng chỉ có nơi này mới có thể giúp hắn trừ bỏ lời nguyền và sát khí trên người Lão Khôi.

Hắn vung tay áo, Lão Khôi xuất hiện, trực tiếp bay vào trong suối nước nóng.

Nước ở đây có màu sắc kỳ lạ, ánh sáng rực rỡ, trông giống như đủ loại ngọn lửa chảy xiết đan xen vào nhau, trông thật huyền ảo như mơ.

Cùng với việc Lão Khôi xuống nước, dưới sự thiêu đốt của đủ loại ngọn lửa, vô số khói đen bốc lên trên người nó, phát ra

tiếng rít chói tai, như tiếng quỷ dữ than khóc.

Thẩm An Tại đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, chờ đợi.

Gầm!

Đột nhiên, một tiếng rồng gầm như sấm sét làm gián đoạn dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn hơi cau mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên bầu trời suối nước nóng, vô số sương mù lửa trắng không biết từ lúc nào đã biến thành một con rồng khổng lồ dữ tợn.

Đôi mắt uy nghiêm mang theo ý định phán xét đang chăm chú nhìn hắn.

Dưới sự bao trùm của uy áp mạnh mẽ, xương cốt của Thẩm An Tại bắt đầu kêu răng rắc.

Phải biết rằng, hắn là thể xác Cực cảnh, chỉ dựa vào uy áp đã có thể khiến hắn chịu áp lực như vậy.

Chỉ có thể là…

Bất Hủ!

"Long hồn sao?"

Thẩm An Tại hơi nheo mắt lại.

Đi một mạch đến đây, hắn không có hành động gì bất kính, không ngờ lại có thể dẫn đến sự xuất hiện của Long hồn Bất Hủ này.

Ít nhất, hắn chưa từng nghe nói những Long hồn này sẽ xuất hiện tùy ý, hắn không biểu lộ thái độ thù địch, cũng không phải là người của yêu tộc ẩn núp.

"Như vậy mà nói…"

Hắn ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với đầu rồng khổng lồ.

“Là có người không muốn Thẩm mỗ bình an rời khỏi Hỏa Lâm này.”

“Nhưng mà…”

Hắn từ từ giơ tay áo lên, để lộ chiếc túi gấm nhỏ tinh xảo ở thắt lưng.

“Nếu chỉ là hồn thể thì Thẩm mỗ không sợ ngươi.”

Hắn cười lạnh một tiếng, lập tức đạp chân lên không.

Vung tay áo, nước biển cuồn cuộn tuôn ra.

“Long hồn tàn phế, trở thành vật nuôi dưỡng thần hồn Bất Hủ của Thẩm mỗ, cũng không tệ.”

Hắn hơi nheo mắt, trong mắt càng lóe lên vài phần ánh sáng.

Đã như vậy, người của Long tộc có ý với hắn thì đừng trách Thẩm An Tại hắn vô tình vô nghĩa.

Thức ăn nuôi dưỡng thần hồn tự đưa đến tận cửa, không lấy thì phí.

Có nước Vong Ưu hải trong người, Thẩm An Tại không hề sợ chút nào cái tàn hồn vớ vẩn này.

Huống hồ, cho dù là Bất Hủ thực sự đến, hắn cũng có thể dựa vào Lão Khôi để chiến đấu.

Cùng với việc nước biển cuồn cuộn tuôn ra, hoàn toàn kéo Long hồn vào trong.

Long hồn dường như cũng nhận ra nguy hiểm, gào thét không ngừng.

Đôi mắt dữ tợn đó nhìn chằm chằm vào Thẩm An Tại, như muốn nuốt sống hắn.

Thẩm An Tại lặng lẽ nhìn cảnh này, trong lòng không hề dao động.

Còn ở một bên khác, khu vực mà Bách Lý Nhất Kiếm và những người khác đang ở.

Ngọc Tâm Lan nhìn Bách Lý Nhất Kiếm đã khôi phục thân xác, sắc mặt không khỏi phức tạp thêm vài phần.

Ngày đó rõ ràng chỉ là lời cá cược tùy ý, không ngờ đối phương lại thực sự thực hiện.

Hơn nữa…

Thậm chí còn đưa giọt tinh huyết bản nguyên vất vả lắm mới thắng được từ Long Tượng tiên cho Bách Lý Nhất Kiếm.

Như vậy, hắn không chỉ tái tạo được thân xác, mà e rằng tu vi cũng có thể tiến triển vượt bậc trong thời gian ngắn.

Đến cuộc tranh đoạt Linh Yêu tinh hải ba năm sau, cũng có thêm vài phần cơ hội.

"Nghe nói Kiếm yêu tôn định tiến vào Linh Yêu tinh hải?"

Liễu Vân Thấm nhìn Bách Lý Nhất Kiếm, bắt đầu nói ra một mục đích khác của chuyến đi này.

"Nơi đó là chiến trường của Linh tộc và yêu tộc thời hoang cổ, vô cùng hung hiểm, Vân Thấm có một lời thỉnh cầu vô tình."

"Liễu trưởng lão cứ nói thẳng." Bách Lý Nhất Kiếm chắp tay.

Không nói đến mối quan hệ của đối phương với phong chủ Thanh Vân phong, chỉ nói đến tình cảm đối phương ngàn dặm xa xôi đến đây tái tạo thân xác cho mình, hắn cũng không thể từ chối.

“Không biết chư vị có từng nghe đến Tàn Hồn chi Địa không?”

Liễu Vân Thấm nhìn mọi người, giọng điệu nghiêm túc hơn vài phần.

Long Chiến Thiên và những người khác nhíu mày, nhìn nhau, chỉ có Bách Lý Nhất Kiếm trầm tư một lúc rồi không chắc chắn mở miệng.

“Xin hỏi Liễu trưởng lão nói đến có phải là… Hồn hải không?”

“Đúng vậy, chính là Hồn hải.”

Người trước gật đầu, từ từ mở miệng.

“Nơi đó tương truyền là tử hồn chi địa, sau khi võ giả chết đi, nếu chấp niệm chưa tiêu thì rất có thể tồn tại ở nơi đó, vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Nhưng nếu vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời thì lời đồn về Hồn hải lại được lưu truyền như thế nào?”

Phượng Khuynh Tâm có chút khó hiểu mở miệng hỏi.

“Điều này phải nói đến một vị đại năng trước thời hoang cổ.”

Liễu Vân Thấm bước đi, nhìn về phía chân trời xa xăm, ánh mắt sáng ngời.

“Tương truyền thời hoang cổ vốn là thời đại yêu nghiệt xuất hiện nhiều, thời đại tranh đấu kịch liệt, mà có một người như vậy, trong vô số yêu nghiệt này, cũng có thể áp đảo quần hùng, có thể gọi là tuyệt đỉnh, không ai địch nổi.”

“Danh tính của hắn không được ghi chép lại, trên tất cả các tài liệu về thời hoang cổ hiện có, chỉ biết rằng có một người như vậy, mà hắn chính là người đi ra từ Hồn hải.”

Mọi người nhìn nhau, đều tò mò về người đó.

“Nếu nhất định phải nói thì Vân Thấm chỉ có thể nói cho các ngươi biết, người đó giỏi nhất chính là phù pháp, mà phù pháp của hắn cũng là sự tồn tại duy nhất trên thế gian có thể chống lại, thậm chí vượt qua bảy đại Đế phù.”

Câu nói này khiến mấy người đều kinh ngạc, lộ vẻ kinh ngạc.

Bảy đại Đế phù, hiện nay hầu như đều đã biến mất, chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết.

Không ngờ ở thời hoang cổ, lại có sự tồn tại vượt qua bảy đại Đế phù!

Người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

“Chuyện mà Liễu trưởng lão muốn nhờ… có liên quan đến người này không?”

Bách Lý Nhất Kiếm cau mày mở miệng.

“Có, cũng không có.”

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, đôi mắt đẹp nghiêm túc.

“Ngoài việc là người của Thanh Tâm tông, ta còn là người của Liễu gia, về chuyện thời hoang cổ, Vân Thấm hiểu biết nhiều hơn.”

“Trong Linh Yêu tinh hải, tương truyền có một cây Huyết Cốt hoa, loài hoa này có thể mở ra một con đường, thông đến nơi không thể biết được.”

Mấy người nhìn nhau, trong lòng đều đoán già đoán non.

“Mà nơi không thể biết được đó, khả năng lớn nhất chính là Hồn hải trong truyền thuyết, còn con đường mà Huyết Cốt hoa mở ra, chính là con đường duy nhất có thể dùng thân xác để sống và đi lại giữa Hồn hải và thế giới thực.”

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm hơi lóe lên, trầm giọng mở miệng.

“Cho nên chuyện mà Liễu trưởng lão muốn nhờ ta, chính là tìm Huyết Cốt hoa trong Linh Yêu tinh hải?”

“Đúng vậy.”

Liễu Vân Thấm gật đầu, dừng lại một chút rồi lại nói thêm một câu: “Tất nhiên, chỉ là thuận tay làm thôi, không cần cố chấp, nếu có nguy hiểm thì mong Kiếm yêu tôn lấy sự an nguy làm trọng.”

Bách Lý Nhất Kiếm rơi vào trầm mặc.

Hắn nhất định phải đến Linh Yêu tinh hải, bởi vì hy vọng cứu sư phụ của hắn nằm ở đó.

Còn Huyết Cốt hoa và Hồn hải mà Liễu Vân Thấm nói…

Không nghi ngờ gì nữa, nàng hẳn là muốn chứng thực một số thứ, hoặc là muốn tìm một người.

Còn người đó là ai, hắn cũng có thể đoán được.

…

Chương 796: Gặp lại Đông Phương Thanh Mộc

"Nhưng mà, những điều này đều chỉ là lời đồn đại mà thôi, còn phải xem xét lại, cho dù ta có lấy được Huyết Cốt hoa về thì chẳng lẽ Liễu trưởng lão định tự mình mạo hiểm sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm hỏi ra nghi hoặc của mình.

Nhưng Liễu Vân Thấm lại lắc đầu, mỉm cười.

"Vân Thấm không ngốc, võ giả thiên hạ, kẻ tham lam không đếm xuể, nếu bọn họ biết trong con đường đó có thứ mà bọn họ muốn thì e rằng sẽ có rất nhiều người kéo đến."

"Thứ mà bọn họ muốn?"

Ngọc Tâm Lan và những người khác nhíu mày, có chút không hiểu.

"Ví dụ như…"

Liễu Vân Thấm chớp mắt đẹp, nhẹ giọng mở miệng, cùng lúc đó ánh mắt của Bách Lý Nhất Kiếm cũng ngưng lại, hai người đồng thanh nói.

"Truyền thừa của Đại đế!"

Bốn chữ đơn giản khiến cho Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm và những người khác đều cảm thấy rùng mình.

Đây đúng là một cách nhưng mà…

Có phải quá tàn nhẫn rồi không?

Chỉ là một tin tức hư hư thực thực mà thôi, vậy mà lại muốn lừa nhiều người đến như vậy đi dò đường.

E rằng đến lúc đó, dưới sự tàn sát thì con đường đó sẽ nhuộm đỏ máu tươi, xương chất thành núi.

Thậm chí có thể đến cuối cùng, nếu như thật sự ngay cả Bất Hủ Đế cảnh cũng bị hấp dẫn đến, thì e rằng cho dù tin tức là giả thì cũng sẽ biến thành thật.

Con đường đó sẽ thật sự có Đại đế chôn thân!

Chỉ cần nghĩ đến như vậy thôi thì trong lòng Bách Lý Nhất Kiếm, Ngọc Tâm Lan và những người khác đều cảm thấy lạnh lẽo.

Phải nói rằng, ý tưởng này của Liễu Vân Thấm quá táo bạo, nếu như bị người khác phát hiện ra thì e rằng nàng cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Liễu gia, Thanh Tâm tông cũng không nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Dù sao thì… nàng có thể nói là muốn lừa ức vạn người khắp chín vực này!

"Vậy nếu như, thật sự có người đi vào con đường đó, thông qua con đường đó mà đi vào Tàn Hồn chi Địa thì sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm lại nhíu mày hỏi.

Liễu Vân Thấm mỉm cười, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn trời cao, có chút thất thần.

Sau này…

Sau này nàng cũng không biết phải làm sao nữa.

Nếu như có thể tìm được người muốn tìm thì mọi chuyện đều tốt đẹp, nếu như không tìm được… vậy thì mình phải đi đâu để tìm đây?

Nơi đó, chính là hy vọng duy nhất.

Hay là…

Nàng hơi quay đầu lại, nhìn về phía Hỏa Lâm.

Hay là, người mình muốn tìm, vẫn luôn ở bên cạnh, chỉ là nhìn nhau mà không quen biết mà thôi?

…

Ầm ầm!

"Tên tiểu tử ngươi đã giấu Mộ Dung Thiên ở đâu rồi!"

"Nhanh giao nộp tung tích của hắn ra đây, nếu không thì ngươi sẽ đẹp mặt đấy!"

Giữa mưa giông, vô số võ giả vây quanh một người ở giữa không trung.

Trận pháp, thần thông, hoàn toàn phong tỏa hư không nơi đây.

Khiến cho tất cả phù pháp vào lúc này dường như đều mất đi tác dụng, không thể Độn Hư mà đi.

Đối mặt với sự truy hỏi của mọi người, Vu Chính Nguyên lại tỏ ra bình tĩnh.

Cho dù chỉ có một mình, đối mặt với sự vây bắt của hàng trăm nghìn người, hắn vẫn một tay chống lưng, điềm tĩnh tự nhiên.

Mộ Dung Thiên đã được đưa đi rồi, trốn về hướng Yêu vực.

Chỉ tiếc là, hai sư huynh đệ gặp nhau còn chưa kịp hàn huyên nhiều thì lại phải chia xa một lần nữa.

Nhưng mà…

"Mộ Dung sư đệ so với thanh niên hấp tấp trước đây thì đúng là đã trưởng thành hơn nhiều rồi!"

Vu Chính Nguyên mỉm cười, trong mắt dần dần lộ ra màu đen trắng, hắn có chút cảm khái.

"Nếu như sư thúc biết được thì chắc sẽ rất vui mừng nhỉ?"

"Hừ, không nói thì đừng trách chúng ta ra tay tàn nhẫn!"

"Cùng ra tay, lên, bắt hắn lại, tra hồn sẽ biết!"

Mọi người thấy hắn tự lẩm bẩm, vẻ mặt không kiên nhẫn, liền cùng nhau tấn công.

Vô số người xông tới nhưng Vu Chính Nguyên vẫn bình thản, không hề có chút căng thẳng hay sợ hãi nào.

Trên bầu trời, gió lớn nổi lên.

Từng vòng trăng khuyết màu xanh hóa thành bão tố, cùng với đó xuất hiện thêm một Vu Chính Nguyên nữa, hắn có đôi mắt xám trắng, toàn thân tỏa ra hơi thở Phù đạo huyền diệu.

"Làm kẻ địch của ta, sẽ là quyết định ngu ngốc nhất mà các ngươi từng đưa ra."

Nói xong, khóe mắt Vu Chính Nguyên chảy ra giọt máu, hơi thở sự sống yếu dần đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thậm chí cả nguyên thần của hắn cũng bùng cháy một ngọn lửa đen trắng, nhuộm đỏ vô số lưỡi dao gió màu xanh.

"Đây… đây là phù pháp gì vậy!"

"Không ổn, hắn đang đốt cháy sinh cơ!"

Cùng với tiếng kêu thảm thiết vang lên, Vu Chính Nguyên đạp chân ngang dọc, lưỡi dao gió theo sau, giết người cướp mạng.

Nơi này có rất nhiều người, cũng có cả Hoàng cảnh, chỉ có thể liều mạng, mặc dù đã lừa được tên nhóc Mộ Dung.

Nhưng những Cực cảnh đang xem kịch bên ngoài kia, không phải là thứ mà đốt cháy sinh cơ là có thể chiến thắng được.

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Tất nhiên, hắn cũng sẽ không chết vô ích.

Sức mạnh của Sinh Tử phù… không chỉ có như hắn vừa thi triển, nếu hắn muốn đi thì những người này không cản được.

…

Còn bên kia, Mộ Dung Thiên xuyên qua từng tầng tinh vực, cuối cùng trước khi hư không vỡ vụn, hắn đã rơi xuống một vùng đất đen ngòm.

"Ai da chết tiệt, ai ném đồ vào đạo gia vậy hả?!"

Tiếng chửi rủa vang lên, Đông Phương Thanh Mộc còn chưa kịp lau khóe mắt thì đã ngây người.

Nằm trên người hắn, bốn mắt nhìn nhau, không phải ai khác, chính là Mộ Dung Thiên!

"Chết tiệt, đạo gia đang nằm mơ à?"

Đông Phương Thanh Mộc dụi mắt thật mạnh, nghi ngờ mình có phải chưa tỉnh ngủ không.

Hắn còn đưa tay véo má người trước mặt, vẻ mặt tò mò.

"Ồ, giấc mơ này khá chân thực nhỉ!"

"Mơ cái đầu ngươi!"

Mộ Dung Thiên không vui ấn mặt hắn một cái, sau đó phủi quần áo đứng dậy, nhìn xung quanh, cảnh giác.

"Phụt phụt phụt!!"

Đông Phương Thanh Mộc thò đầu ra khỏi đất, không thể tin được nhìn người trước mặt.

“Thiên ngốc! Thật sự là ngươi à, sao ngươi lại rơi xuống từ trên trời vậy!?”

“Ngươi đợi lát nữa rồi hỏi, ta hỏi trước.”

Sau khi xác định xung quanh không có nguy hiểm, Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn hắn.

“Một, đây là đâu, hai, tại sao ngươi lại ở đây, ba, tại sao tu vi của ngươi vẫn chỉ là Thánh cảnh tam phẩm?”

Đông Phương Thanh Mộc ngáp một cái, ngậm cọng cỏ đuôi chó dựa vào tảng đá đen, lười biếng mở miệng.

“Đây là Hắc Phong giới của Yêu vực, đạo gia muốn tránh xa các ngươi một chút nên chạy đến đây ngủ, tại sao tu vi vẫn là Thánh cảnh tam phẩm… đạo gia có thể nói là ngủ một giấc tám mươi năm không?”

Mộ Dung Thiên nhìn hắn một cách kỳ lạ.

Ngủ một giấc tám mươi năm… tên này rốt cuộc là đang lười biếng thật hay có ý gì?

“Ngươi vẫn chưa nói, ngươi tìm được đạo gia bằng cách nào, không phải là muốn bắt đạo gia về Đạo môn tu luyện chứ?”

Đông Phương Thanh Mộc đột nhiên cảnh giác hơn vài phần, nghi ngờ đánh giá đối phương.

“Yên tâm đi, ta không rảnh như vậy, ta là trốn đến đây.”

Mộ Dung Thiên nhìn hắn: “Còn về lý do tại sao Độn Hư phù lại đưa ta đến trên đầu ngươi…”

Hắn cúi đầu, giơ thanh Thiên Thanh kiếm trong tay lên, những phù văn khắc trên đó đang dần biến mất.

“Ta nghĩ có lẽ là Độn Hư phù nhớ đến hơi thở của ngươi còn sót lại trong Thiên Thanh kiếm của ta.”

“Vừa hay, đi cùng ta đến Hống tộc giết người.”

Mộ Dung Thiên xách Đông Phương Thanh Mộc lên, ánh mắt lạnh lẽo.

“Ê ê ê, ngươi làm gì vậy, đạo gia bây giờ mới chỉ là Thánh cảnh tam phẩm thôi, ngươi muốn tự mình đi tìm chết thì đừng kéo đạo gia theo, đạo gia còn chưa ngủ đủ!”

“Thiên ngốc, ngươi buông tay ra, mau buông tay ra!”

“Thiên ca, buông tay ra đi mà!”

Mặc cho Đông Phương Thanh Mộc có kêu thế nào thì cũng vô ích, chỉ có thể bất lực bị Mộ Dung Thiên xách đi.

…

Chương 797: Sức mạnh Bất Hủ

Thời gian trôi qua nhanh như ngựa chạy, thoắt cái đã qua.

Ba năm, chớp mắt đã trôi qua.

Thẩm An Tại đã ở trong Hỏa Lâm của Linh tộc đúng ba năm.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã hấp thụ ít nhất mười tàn hồn của cường giả Linh tộc.

Còn khí huyết âm tà trên người Lão Khôi cũng đã sớm biến mất dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa này.

Bên ngoài Hỏa Lâm.

"Thế nào, Thẩm An Tại vẫn chưa ra sao?"

Long Bất Kinh lại một lần nữa xuất hiện ở lối vào ngọn núi, sắc mặt hờ hững, nhìn về phía con đường núi lửa phía trước.

"Chưa."

Long Tượng tiên hơi lắc đầu.

"Bên trong có động tĩnh gì không?"

"Không có, chỉ là gần hai tháng nay thỉnh thoảng có vẻ như… có tiếng đập sắt."

Long Tượng tiên nói có chút không chắc chắn.

"Tiếng đập sắt?"

Người trước kinh ngạc, nhíu mày.

Tại sao lại có tiếng đập sắt?

"Ta vào xem thử."

Mang theo nghi hoặc, hắn bước vào bên trong.

Long Tượng tiên nhướng mày.

Ba năm nay, cứ cách một hoặc hai tháng, đối phương lại đến hỏi tin tức về Thẩm An Tại.

Lúc đầu hắn không thấy có gì nhưng khi số lần nhiều lên, hắn lại cảm thấy có chút không ổn.

Với tính cách của Long Bất Kinh, có cần phải để Thẩm An Tại trong lòng như vậy không?

Chắc chắn có vấn đề, không khéo tên này đang có ý đồ xấu!

Không được, Thẩm An Tại là người mà Bách Mị để ý, tuyệt đối không thể để hắn xảy ra chuyện gì bất trắc, nếu không thì mình không biết ăn nói thế nào với Bách Mị.

Nghĩ đến đây, hắn cũng bay theo vào.

Mặc dù tu vi của đối phương cao hơn mình một chút nhưng cùng là trưởng lão, không sợ hắn.

Càng đi về phía trung tâm, lông mày của bọn họ càng nhíu chặt hơn.

Bởi vì…

Ngọn lửa ở đây dường như yếu hơn trước một chút.

Những ngọn lửa này đều là do vô số tiền bối Linh tộc tích lũy trong vô số năm.

Ngọn lửa yếu đi, khả năng duy nhất là thần hồn của tiền bối… đã tiêu tan rất nhiều trong ba năm này.

Mặc dù trước đây cũng từng xảy ra tình trạng này nhưng đều rất chậm, có thể mười năm, trăm năm mới yếu đi một chút.

Nhưng bây giờ… có chút bất thường.

Chỉ có thể nói lên một điều, đó là thần hồn của tiền bối rất có thể không phải là tiêu vong tự nhiên!

Phát hiện này khiến Long Bất Kinh cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, sắc mặt khó coi hơn mấy phần, tăng tốc độ bay về phía trước.

Rất nhanh, tầm mắt của bọn họ đã xuất hiện bóng người mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng.

Nhưng khi nhìn thấy một bóng rồng hư ảo đang bay lượn xung quanh người hắn và rên rỉ, ánh mắt Long Bất Kinh lóe lên vẻ lạnh lẽo.

“Gan to thật, dám hấp thụ hồn phách của tiền bối Long tộc ta!”

Sát ý nồng đậm bốc lên ngút trời, hóa thành một móng rồng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi xuống.

Thẩm An Tại đột nhiên mở mắt, ánh sáng vàng lóe lên trong mắt.

Khí tức trên người hắn bùng nổ dữ dội vào lúc này, khiến hư không cũng phải run rẩy.

“Cút!”

Những lời lạnh lùng vang lên, hắn giơ nắm đấm đập xuống, cùng với tiếng nổ chói tai vang lên, hư không lập tức nứt ra như mạng nhện.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, bầu trời rên rỉ, thậm chí cả Hỏa Lâm cũng rung chuyển dữ dội.

"Sức mạnh Bất Hủ!"

Long Tượng tiên vừa định ra tay giúp đỡ thì đồng tử co lại, không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Móng rồng khổng lồ, dưới một quyền của Thẩm An Tại, ầm ầm vỡ tan!

Kể cả sắc mặt của Long Bất Kinh cũng hơi thay đổi.

Không nghi ngờ gì nữa, sức mạnh nhục thân của Thẩm An Tại… đã đạt đến cảnh giới Bất Hủ!

Hai người chú ý đến, trên người Thẩm An Tại còn có những tia khí huyết liên kết đến trong cái ao…

Nơi đó, có một thi thể đang lặng lẽ trôi nổi.

"Lão Khôi!"

Hai người đồng thời kinh hô.

Là cảnh giới Bất Hủ, bọn họ đương nhiên biết khôi lỗi nằm trong ao đó là cái gì.

Đó là một trong ba con rối của âm Khôi lão quái!

Sao lại rơi vào tay Thẩm An Tại!

Hơn nữa… nhìn tình hình hiện tại, có vẻ như hắn đang luyện hóa con rối đó.

Như để chứng minh cho suy đoán của hai người, Thẩm An Tại nhẹ nhàng vung tay.

Lão Khôi nằm trong ao liền trôi nổi lên, hóa thành vô số sợi tơ khí huyết quấn quanh hắn, bọc hắn thành một cái kén máu.

Ngay sau đó…

Bùm!

Kén máu nổ tung, ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên màu máu, từ từ thở ra một hơi trọc.

Hơi thở vốn còn có chút bồng bềnh lúc này cũng hoàn toàn ổn định lại.

Bất Hủ nhị phẩm.

Hắn giơ hai tay lên, hơi nắm chặt, hư không như phát ra tiếng rên nhẹ khi hắn nắm chặt, gần như bị bóp méo.

"Đây chính là… sức mạnh Bất Hủ."

Thẩm An Tại hơi nheo mắt, cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, có chút hưởng thụ.

Nghĩ lại lúc đầu, hắn chỉ bị khôi lỗi của âm Khôi lão quái đánh một đòn tùy ý, thậm chí còn chưa đánh trúng hoàn toàn, chỉ là dư chấn thôi, cũng khiến hắn suýt mất mạng, bị thương nặng.

Mà bây giờ, sau ba năm vào Hỏa Lâm, cuối cùng hắn cũng bước vào cảnh giới này.

Bất Hủ!

Thu hồi tâm trí khỏi sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, đôi mắt lạnh lẽo của hắn nhìn về phía Long Bất Kinh.

Cái lạnh thấu xương khiến cho đối phương vô thức lùi lại một bước.

Sau đó mới cau mày, thầm mắng trong lòng.

Chỉ là Bất Hủ nhị phẩm thôi mà, mình là Bất Hủ ngũ phẩm, có gì phải sợ?

"Thẩm An Tại, ngươi có biết tội không!"

Phản ứng lại, hắn mặt đầy tức giận, nghiêm nghị mở miệng, giọng nói như sấm rền, chấn động đến điếc tai.

“Thẩm mỗ có tội gì?”

Đôi mắt lạnh lẽo của Thẩm An Tại không gợn sóng, không hề có chút sợ hãi nào.

“Tộc ta tốt bụng cho ngươi vào Hỏa Lâm, không ngờ ngươi lại có ý đồ xấu, tự ý luyện hóa hồn hỏa của tiền bối tộc ta, ngươi đáng chết!”

“Đáng chết?”

Thẩm An Tại nheo mắt, tay tụ gió thành kiếm.

“Ngươi cũng xứng lấy mạng Thẩm mỗ sao?”

Nghe hắn không những không phản bác, cũng không biện giải, ngược lại còn nói lời khiêu khích như vậy, Long Bất Kinh lúc đầu kinh ngạc, sau đó tức giận đến bật cười.

“Tốt, tốt, tốt lắm, một phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, quả nhiên ma đạo tặc tử vẫn là ma đạo tặc tử.”

“Ngông cuồng như vậy, hôm nay bản trưởng lão sẽ lấy mạng chó của ngươi, giết gà dọa khỉ!”

Hắn mở to mắt, hai tay biến đổi, hóa thành móng rồng, trong nháy mắt bay ra.

Hư không, lại lưu lại vô số tàn ảnh.

“Cẩn thận!”

Mặc dù Long Tượng tiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn mở miệng nhắc nhở.

Long Bất Kinh, vân long, giỏi nhất về tốc độ.

Từng đua tốc độ với Côn Bằng tộc trong ba tháng, bay qua một vực cũng không hề thua kém.

Rất nhiều người giao thủ với hắn, thậm chí còn chưa nhìn thấy bóng dáng của hắn, đã là đầu cổ chia lìa.

Thẩm An Tại cũng cảm nhận được áp lực, tim đập nhanh hơn nhưng hắn không hề hoảng loạn.

Chỉ trong nháy mắt, Động Thiên Linh Mâu thi triển.

Mọi thứ giữa trời đất, ở trong mắt hắn càng thêm rõ ràng hơn mấy phần.

Cũng có thể nhìn thấy trong hư không, Long Bất Kinh không ngừng lóe lên di chuyển.

"Cút ra đây!"

Thẩm An Tại vung kiếm, kiếm quang chói lọi xông lên trời, nối liền trời đất, như thể chém nát trời mây.

Xì!

Trong hư không, một bóng người như bị đánh mạnh, sắc mặt kinh hãi bị chém ra khỏi hư không.

"Kiếm khí mạnh quá!"

Đồng tử Long Bất Kinh co lại, không thể tin nhìn người trước mắt.

Thẩm An Tại mắt lóe lên ánh sáng vàng, kiếm gió trong tay cũng phủ lên vảy rồng, khí chất của cả người trở nên hoàn toàn khác so với trước.

Nếu như trước đây chỉ là lạnh lùng thì bây giờ, chính là vô song.

Như một vị đế vương vô tình, tùy tay ra lệnh, máu chảy thành sông!

…

Chương 798: Ngươi thử xem?

Thẩm An Tại lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước, thanh kiếm trong tay dường như vì phấn khích mà không ngừng run rẩy, như gió lớn gào thét.

Hắn hiện tại đã là Bất Hủ nhị phẩm, lại thêm Cửu Chuyển Tàng Long biến đệ cửu biến, cùng với đủ loại thủ đoạn.

Đối phó với một Bất Hủ ngũ phẩm, hắn tự thấy vẫn không có vấn đề gì.

Nếu tế ra Sinh Tử phù và âm Dương Nghịch Loạn đại trận, giết hắn, như giết chó.

"Thẩm An Tại, ngươi thế mà còn dám chống cự!?"

Long Bất Kinh tức giận đến đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn, sự kinh ngạc trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Thực lực của đối phương, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chỉ riêng một kiếm vừa rồi, vậy mà đã khiến hắn cảm thấy có chút run rẩy!

"Nực cười, ngươi muốn giết ta, còn không cho ta chống cự?"

Thẩm An Tại cười khẩy một tiếng: "Ngươi bị nước vào não à?"

"Ngươi…"

Lời nói không kinh người thì thôi, Long Bất Kinh tức giận, mặt đỏ bừng.

Làm trưởng lão Long tộc nhiều năm như vậy, nhiều năm cao cao tại thượng, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác mắng là bị nước vào não, hơn nữa đối phương còn là người của ma đạo.

"Dừng tay, hai vị, trong đó có lẽ có chút hiểu lầm, đừng động thủ vội!"

Ngay khi hai người chuẩn bị động thủ lần nữa, Long Tượng tiên đã chắn ở giữa, sắc mặt nghiêm túc.

Bình thường hiếu chiến nhất nhưng lúc này hắn lại hiểu sâu sắc rằng nhất định không thể đánh tiếp được nữa.

Bởi vì…

Hắn cảm thấy Thẩm An Tại thực sự sẽ giết người.

Cái lạnh đó, không phải giả tạo, mà là phát ra từ tận đáy lòng.

Một khi có người chết, chuyện này mới thực sự không còn đường lui.

Thậm chí hắn cũng không biết tại sao, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Đó chính là nếu tiếp tục đánh nữa… Long Bất Kinh sẽ chết.

"Không có gì đáng để nói, họ Thẩm hấp thụ hồn hỏa của tổ tiên ta, chuyện này đã thành, ngươi chẳng lẽ không thấy sao?"

Long Bất Kinh giọng điệu lạnh lùng: "Hay là, ngươi cũng cấu kết với hắn?"

Long Tượng tiên cau mày: "Lời này hơi quá rồi, hồn hỏa của tổ tiên không phải tình huống đặc biệt sẽ không xuất hiện, nếu không phải yêu tộc trà trộn vào, hoặc có lòng đại bất kính, căn bản không thể hiện thân."

“Hơn nữa, cho dù hắn có lòng đại bất kính, ta là người của Long tộc, huyết mạch thừa hưởng từ tổ tiên, sao lại không cảm nhận được sự tức giận của tổ tiên?”

“Hừ, vậy thì không biết tên đạo tặc ma đạo kia đã dùng pháp thuật gì che giấu cảm nhận của ngươi và ta.”

Long Bất Kinh hừ lạnh: “Chờ lão phu sưu hồn sẽ biết, mau tránh ra, nếu không sẽ bắt luôn cả ngươi!”

“Ngươi muốn tìm chết, vậy thì Thẩm mỗ sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thẩm An Tại cũng lười giải thích vô nghĩa, lập tức tay trái lại nắm chặt một thanh đao dài ngưng tụ từ cương phong, chuẩn bị động thủ lần nữa.

Mặc dù trong lòng hắn biết rõ ràng đây chắc chắn là do đối phương động tay động chân nhưng hắn hiện tại, căn bản không thèm giải thích.

Không sao, giết ra ngoài.

Nếu thi triển hết các thủ đoạn, cho dù tộc trưởng Long tộc đích thân ra tay bắt giữ, hắn cũng có một nửa nắm chắc trốn thoát.

Chỉ cần hôm nay không thể giữ hắn lại, ngày khác trở lại, hắn nhất định sẽ huyết tẩy Linh tộc!

“Không được!”

Thân hình Long Tượng tiên đột nhiên khổng lồ hóa, tay trái chặn lại đao mang đen kịt, tay phải ấn xuống một cái vuốt rồng khổng lồ.

Nhưng bản thân hắn chỉ là Bất Hủ nhị phẩm, đồng thời chịu đựng công kích của hai người, thuật biến hóa trong nháy mắt vỡ tan, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Tay trái bị đao mang đen kịt chém nát, tay phải cũng trở nên máu thịt mơ hồ.

Chặn được một kích này, hắn càng nhìn Thẩm An Tại sâu hơn.

Vừa rồi nếu không phải Long Bất Kinh nương tay, e rằng tay phải của hắn cũng không giữ được.

Còn Thẩm An Tại… không hề nương tay.

Giống như đôi mắt lạnh lẽo của hắn, dường như sẽ không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

"Tình hình chưa rõ ràng, nếu tùy tiện động thủ với Thẩm phong chủ, Bách Mị tiên quân bên kia phải giải thích thế nào?"

Long Tượng tiên trán toát mồ hôi, lên tiếng nói.

"Hừ, Linh tộc ta chẳng lẽ còn sợ nàng sao, cho dù thực lực của nàng có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn dám một mình giết vào Linh tộc ta?"

Xa xa truyền đến tiếng hừ lạnh, từng bóng người bay tới.

Rất nhiều trưởng lão của Linh tộc, toàn bộ đều đến vào lúc này.

Bất Hủ, Cực cảnh, nhìn sơ qua, không dưới trăm bóng người.

Động tĩnh bên này, từ lâu đã truyền ra ngoài.

Thậm chí Ngọc Tâm Lan, Liễu Vân Thấm ở xa xa cũng bay lên, nhìn về phía này từ xa xa.

Đặc biệt là Liễu Vân Thấm, nàng nhìn Thẩm An Tại một tay cầm đao, một tay cầm kiếm, càng nhíu mày.

Mặc dù trước đây chưa từng thấy phong chủ Thanh Vân Phong dùng đao hay kiếm, nhiều hơn là thúc giục bảo vật hồ

lô và roi nhưng bây giờ nhìn lại, không biết vì sao, lại mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của cố nhân.

"Thẩm phong chủ vẫn quá lạnh lùng, trong chuyện đó cho dù có hiểu lầm, cũng lười giải thích."

Bách Lý Nhất Kiếm khẽ thở dài, có chút lo lắng.

Tình hình bên kia, không phải một Hoàng cảnh nhỏ bé như hắn có thể làm chủ được.

"Đúng vậy, dị loại, lại là ở đất của người khác, nếu không hiểu nhân tình thế thái, dễ nhất là kết thù."

Ngọc Tâm Lan khẽ mở miệng, khẽ thở dài.

Long Chiến Thiên và Phượng Khuynh Tâm cùng những người khác đều cảm thấy rất đúng, đều gật đầu.

Nghĩ lại lúc đầu, phong chủ Thanh Vân Phong kia có thể co duỗi, ở Linh tộc gần như không đắc tội với bất kỳ ai, ngay cả khi đồ đệ của hắn cướp mất danh ngạch vào Thăng Long trì của người khác, hắn cũng dùng đan dược để giải quyết ổn thỏa.

Đây chính là nhân tình thế thái, cũng là cách đối nhân xử thế.

Tính tình của Thẩm An Tại này, so với phong chủ Thanh Vân Phong, quả thực có chút khác nhau.

"Sao nào, Linh tộc các ngươi định lấy đông hiếp yếu sao?"

Thẩm An Tại đảo ánh mắt qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên người tộc trưởng Long tộc, sát ý trong mắt càng thêm cuồng bạo.

"Các ngươi đã làm những chuyện gì tự các ngươi biết rõ, nếu muốn giết Thẩm mỗ, tốt nhất nên hỏi trước xem Linh tộc các ngươi có bao nhiêu mạng đủ để Thẩm mỗ giết."

Kiêu ngạo, ngang ngược!

Lời nói lạnh lùng, tràn đầy sát ý vang lên, khiến mọi người có mặt đều cau mày.

Người này… sát tâm thật nặng!

Quả nhiên là người của ma đạo.

"Xem ra trong Nhân Đan đại hội, Thẩm phong chủ quả thực đã kiềm chế tính tình không ít nhưng…"

Ánh mắt Long Vân cũng dần trở nên lạnh lùng.

"Bản tiên quân nếu muốn giết ngươi, chẳng khác gì bóp chết một con kiến."

Nói xong, uy áp của Bất Hủ cửu phẩm trong nháy mắt bao phủ.

Giống như sao trời sụp đổ, trời đất vỡ tan, Thẩm An Tại chỉ cảm thấy vai nặng trĩu, thậm chí ánh sáng vàng trong mắt lóe lên, suýt nữa bị cưỡng ép giải trừ Tàng Long biến.

"Ngươi thử xem?"

Nhưng, cho dù đối mặt với uy áp mạnh mẽ như vậy, Thẩm An Tại vẫn lạnh lùng nói ra ba chữ này.

Cùng lúc đó, trong tay áo hắn bay ra vô số cờ trận lượn vòng quanh người, đôi mắt đó cũng dần dần chuyển sang màu đen trắng.

Cảnh này khiến Long Vân nheo mắt lại, tim hắn thậm chí còn đập mạnh.

Không phải vì những lá cờ trận đó, mà là vì… ánh sáng phù văn lóe lên trong mắt đối phương.

Hơi thở đó…

"Đế phù…"

Hắn chậm rãi nói ra hai chữ này trong lòng, càng khiến hắn không khỏi hít sâu một hơi, chăm chú nhìn về phía trước.

Nếu như vậy, hắn thực sự không chắc có thể hạ gục người trước mặt trong nháy mắt.

Một khi để hắn liều chết phản công, không khéo Linh tộc còn phải mất đi vài Bất Hủ.

Dù sao… đó là Đế phù mạnh nhất thế gian, tồn tại từ thuở hoang sơ!

…

Chương 799: Hoa rơi rụng, nước chảy mau

Long Vân có chút do dự, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, hiển nhiên đang suy nghĩ sâu xa.

Long Tượng tiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng thực sự lo lắng cho người sau.

Phải biết rằng, người đứng trước mặt, chính là cường giả tuyệt thế Bất Hủ cửu phẩm, chỉ kém một bước là có thể bước vào Đế cảnh!

Hắn rốt cuộc là điên rồi, hay là thực sự có chỗ dựa gì, mà lại dám nói chuyện với một cường giả Bất Hủ cửu phẩm như vậy.

"Gia chủ, còn suy nghĩ gì nữa, tên này tội ác tày trời, mau chóng giết chết hắn đi, nếu không với sát tâm nặng nề của hắn, ngươi cho rằng hắn có đi rồi thì sau này sẽ không tìm phiền phức cho Long tộc sao!"

Trong lúc hắn do dự, một câu nói của Long Bất Kinh đã khiến hắn phản ứng lại.

Đúng vậy, nhất thời lại bỏ qua vấn đề này.

Ánh mắt của hắn lập tức trở nên lạnh lùng.

Nếu như đối phương không phải là người lạnh lùng, sát tâm nặng nề như vậy, có lẽ hắn còn cân nhắc một hai.

Nhưng đối phó với một người vô tâm, hôm nay tha cho hắn một mạng, biết đâu sau này lại mang đến họa lớn!

"Hừ, bản tiên quân muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!"

Long Vân hừ lạnh một tiếng, lập tức chuẩn bị ra tay.

Nhưng ngay khi Thẩm An Tại chuẩn bị khởi động m Dương Nghịch Loạn đại trận, một giọng nói ôn hòa vang lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy, mà lại khiến Long tộc trưởng tức giận như vậy.”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, Liễu Vân Thấm mặc áo xanh nhã nhặn đạp gió mà đến, đôi mắt đẹp hơi kinh ngạc.

Rõ ràng tu vi chỉ ở Hoàng cảnh đỉnh phong nhưng khi thấy nàng xuất hiện, những người Linh tộc này đều lần lượt hành lễ.

Ngay cả Long Vân cũng hơi gật đầu, tỏ vẻ cung kính.

Chỉ vì, Liễu Vân Thấm không chỉ là trưởng lão Thanh Tâm tông, mà còn là sư phụ của Lăng Phi Sương, ngoài những điều này ra, nàng còn có một thân phận không thể bỏ qua.

Đó chính là người của Liễu gia Hoang vực!

Liễu gia, mặc dù danh tiếng không rầm rộ như Thiên gia, ít nổi tiếng hơn nhiều nhưng cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Nghe nói, bản thân Liễu Vân Thấm cũng có thiên phú cực mạnh, cộng thêm mối quan hệ với Lăng Phi Sương, hiện tại đã được định sẵn là người kế nhiệm Liễu gia, chỉ chờ nàng đột phá Bất Hủ, Liễu gia sẽ thuộc về nàng.

Cho nên ít nhiều gì cũng phải nể mặt.

“Chuyện này là chuyện nội bộ của tộc ta, Liễu trưởng lão không cần hỏi nhiều.”

“Không được, đã đến làm khách ở Linh tộc, nếu Linh tộc gặp phải phiền phức gì, Vân Thấm tự nhiên phải giúp quý tộc giải quyết một hai.”

Liễu Vân Thấm lại tỏ ra rất nhiệt tình, ánh mắt liếc nhìn Thẩm An Tại nhiều hơn.

Lý do khiến nàng ra mặt, thực sự là quá quen thuộc.

Bất kể là bí pháp có thể dẫn dụ Long uy của hắn, hay ý sinh tử tràn ngập trong mắt hắn.

Nàng đều đã từng thấy.

Cửu Chuyển Tàng Long biến, Sinh Tử phù…

Mọi chuyện chẳng lẽ thực sự trùng hợp như vậy sao?

"Cái này…"

Sắc mặt Long Vân có chút khó xử.

Loại chuyện này, sao có thể nói ra, mọi người đều không phải là kẻ ngốc.

Nếu nói ra, e rằng đối phương có thể đoán được Thẩm An Tại vô tội, là do bọn họ ngầm làm trò mờ ám.

Tình hình nhất thời rơi vào bế tắc, Long Vân không nói Thẩm An Tại đã làm gì, Thẩm An Tại cũng không vội ra tay ngay, mà âm thầm tích tụ thế đao.

Còn Liễu Vân Thấm, cũng biết tình hình chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài nhưng nàng không định rời đi.

"Hôm nay Linh tộc thật là náo nhiệt nhưng hình như, Long tộc trưởng không thích phong chủ Dược phong này của ta lắm nhỉ?"

Ngay lúc bế tắc, trong hư không, lại có một giọng nói vang lên.

Giọng nói mềm mại, quyến rũ nhưng lại nhẹ nhàng trong trẻo, như thể vô cùng mâu thuẫn nhưng lại khiến người ta không cảm thấy mâu thuẫn.

“Bách Mị!”

Long Tượng tiên hai mắt sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nữ tử mặc áo đào từ từ bước ra từ khe nứt hư không.

Thấy nàng đến, Thẩm An Tại cũng có chút kinh ngạc, thu hồi đao kiếm trong tay.

Bách Mị tiên quân chỉ vài bước, lướt qua mọi người, đến trước mặt Thẩm An Tại, nhìn ánh sáng vàng trong mắt hắn đã tan đi, không khỏi mím môi cười nhẹ.

“Bản tông chủ vẫn thích dáng vẻ ngạo mạn bất kham trước đây của ngươi, sao, bây giờ định ăn bám sao?”

Đối mặt với lời trêu chọc của nàng, Thẩm An Tại thậm chí còn lười đáp lại, chỉ lùi lại một bước giữ khoảng cách với nàng, đồng thời vô thức liếc nhìn sang bên cạnh.

Mặc dù chỉ là một động tác rất nhỏ nhưng vẫn khiến Bách Mị tiên quân nhận ra, không khỏi cau mày, liếc nhìn về hướng Thẩm An Tại vừa nhìn.

Nơi đó, Liễu Vân Thấm một thân áo xanh nhã nhặn, vẻ mặt ôn hòa.

“Bách Mị, ngươi không trấn giữ Hợp Hoan tông, sao lại chạy đến Linh tộc của ta?”

Long Vân thấy đối phương đến, không khỏi sắc mặt thay đổi.

Tính toán ngàn lần vạn lần, không ngờ Bách Mị tiên quân lại xuất hiện vào lúc này!

Bây giờ vấn đề trở nên rắc rối rồi, cho dù bây giờ ra tay trước cũng đã không kịp.

“Nếu bản tọa không đến, e rằng phong chủ Dược phong của ta hôm nay sẽ hung nhiều cát ít.”

Bách Mị tiên quân nói chuyện cũng không khách sáo chút nào, giọng điệu hơi lạnh.

“Cái này…”

Long Vân cau mày.

“Thẩm An Tại, nếu có chuyện gì xảy ra trong Hỏa lâm này, ngươi cứ việc nói ra, dù sao danh ngạch này cũng không phải cho không, mà là bản tông chủ đã bỏ không ít tài nguyên để mua cho ngươi.”

Bách Mị tiên quân hơi quay đầu lại, chờ hắn nói.

Nhưng Thẩm An Tại lại hơi lắc đầu, không nói một lời.

Thấy vậy, nàng không khỏi cau mày.

Sao dạo này càng phát hiện ra, Thẩm An Tại này trở nên lạnh lùng hơn.

Hơn nữa vừa rồi… lại to gan dám nói ra những lời như vậy với Bất Hủ cửu phẩm.

Kiêu ngạo ngông cuồng như vậy, quả thực hiếm có trên đời, bây giờ thậm chí còn không thèm giải thích một tiếng.

“Quả nhiên là người mà ta để mắt tới.”

Bách Mị tiên quân hơi ngẩng đầu, trong lòng thầm gật đầu.

Người phóng túng, kiêu ngạo như vậy, mới xứng đáng lọt vào mắt Bách Mị của nàng.

“Vì Thẩm An Tại không định truy cứu các ngươi, vậy xin hỏi Long tộc trưởng còn có vấn đề gì không?”

Long Vân cau mày, ánh mắt lấp lánh.

Ban đầu nghĩ rằng, nếu Thẩm An Tại chết, đến lúc đó chết không có nhân chứng, sự thật chẳng phải do bọn họ tùy ý bịa đặt sao?

Nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng không thể ra tay cưỡng ép được nữa, chỉ có thể chờ cơ hội sau.

"Không có, nghĩ là có vấn đề gì đó xảy ra trong Hỏa lâm, hiểu lầm một trận."

"Nếu đã vậy, Thẩm An Tại, theo bản tông chủ về."

Bách Mị thản nhiên nói, bước đi muốn rời đi.

"Thẩm An Tại, chờ đã!"

Đột nhiên, giọng nói trong trẻo của nữ tử vang lên.

Bước chân vừa nhấc lên của Thẩm An Tại dừng lại, cau mày quay đầu lại.

Đôi mắt đẹp đẽ dịu dàng kia đang lặng lẽ nhìn hắn.

"Hoa tự phiêu linh, thuỷ tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhàn sầu."

Giọng nói nhẹ nhàng, theo đôi môi đỏ của nàng khẽ mở mà truyền ra.

Đối mặt với ánh mắt rõ ràng mang theo sự mong đợi của nàng, Thẩm An Tại hơi há miệng, sau đó quay người.

"Đi thôi."

Hắn đi trước vào trong thông đạo hư không mà Bách Mị tiên quân mở ra, mặc dù không quay đầu lại nhưng trong lòng không biết tại sao lại vang lên một giọng nói.

Hoa tự phiêu linh, thuỷ tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ.

Tài há my đầu,

Khước thướng tâm đầu.

(Hoa rơi rụng, nước chảy mau,

Tương tư một mối đeo sầu đôi nơi.

Tình này chẳng thể khuây nguôi,

Vừa nơi khóe mắt đã nơi đáy lòng.

Bài thơ: Nhất tiễn mai - Biệt sầu, của Lý Thanh Chiếu, Nguyễn Thị Bích Hải dịch)

…

Chương 800: Tin tức về Huyết Thôn

Đối mặt với sự ra đi của hai người, Long Vân và những người khác cũng không nói nhiều, chỉ cau có.

Trong lòng hắn đã muốn nổ tung rồi.

Không lấy được đồ trên người Thẩm An Tại, nghe nói bên kia Mộ Dung Thiên cũng đã trốn đến Yêu vực, người Linh tộc của bọn họ lại không dám truy đuổi sâu.

Thật sự là công cốc!

Ngay lúc hắn đang cau mày thì đột nhiên có một người Linh tộc từ xa bay tới, nhỏ giọng bẩm báo bên tai hắn.

Nghe xong, hắn hơi nhướng mày, sắc mặt có nhiều thay đổi.

Không ngờ… Linh Yêu tinh hải lại để một người ngoại tộc vào!

Nhưng cũng phải, Mộ Dung Thiên có tàn hồn Tổ long, lại càng có chân long đạo thể, quả thực có cơ hội vào được.

Nhưng vào được rồi, e rằng tên tiểu tử đó sẽ khó mà chống đỡ được.

“Hừ, lần này ta muốn xem xem, còn ai có thể cứu ngươi!”

Hắn cười lạnh vài tiếng, như thể tàn hồn Tổ long đã nằm trong tay.

Còn Liễu Vân Thấm thì nhìn theo hướng Thẩm An Tại rời đi, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Vậy nên, là do nàng ảo giác sao?

Cho dù là kiếm thuật đao pháp đó, hay là bí thuật đó.

Đều giống nhau đến mức khó tin, nhưng đối phương lại không thừa nhận mình là phong chủ Thanh Vân Phong trước kia.

Nàng lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Đối phương đã nói nhất định sẽ quay lại, vậy thì sẽ không lừa mình, nếu không xuất hiện, nhất định là có nỗi khổ riêng.

Giờ phải làm là chú ý đến chuyện Linh Yêu tinh hải.

Nếu có thể tìm được Huyết Cốt Hoa từ bên trong, có lẽ bí mật của thời kỳ hoang cổ cũng sẽ xuất hiện.

Phong chủ Thanh Vân Phong rốt cuộc là sống hay chết, đại khái cũng có thể có được đáp án.

…

Bên kia, bên trong hư không thông đạo.

Thẩm An Tại và Bách Mị xuyên suốt một đường, người trước vẫn luôn nhìn về phía trước, không nói một lời.

Còn người sau vẫn luôn nhìn hắn, rất lâu sau mới nhẹ giọng lên tiếng.

“Ngươi quen biết người họ Liễu kia sao?”

“Không quen.”

Thẩm An Tại trả lời không chút do dự.

“Có đôi khi, câu hỏi được hỏi ra, kỳ thực trong lòng người hỏi đã có đáp án.”

Bách Mị tiên quân nhìn hắn chăm chú: “Với tính tình của ngươi, ngay cả giải thích một câu với người Long tộc cũng lười, sao nàng gọi ngươi một tiếng, ngươi lại quay đầu?”

Thẩm An Tại cau mày, liếc nhìn nàng: "Ngươi muốn nói gì?"

"Nàng, trong lòng ngươi, hẳn là có vị trí không nhẹ nhỉ?"

Bách Mị chớp mắt nói.

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lóe lên, trực giác của nữ nhân, chẳng lẽ thật sự chuẩn như vậy sao?

"Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xứ nhàn sầu."

Nàng khẽ lẩm nhẩm, giọng nói nhẹ nhàng bình thản nhưng lại mang theo một cảm xúc khác thường.

"Nửa câu thơ này, đọc lên quả thực khiến người ta đau lòng không thôi, hẳn là… cũng có hàm ý gì đặc biệt nhỉ?"

Nhìn đôi mắt rõ ràng mang theo sự dò hỏi của nàng, Thẩm An Tại thu hồi ánh mắt, im lặng không nói.

Thấy hắn như vậy, kỳ thực trong lòng Bách Mị tiên quân đã có đáp án.

Nàng tiến lại gần hơn một chút, đưa tay nâng cằm Thẩm An Tại lên, ép buộc hắn phải nhìn thẳng vào mình.

Hắn cau mày, trong mắt có chút không kiên nhẫn và khó hiểu.

Còn Bách Mị tiên quân chỉ nhìn chằm chằm hắn.

"Thẩm An Tại, nàng không đẹp bằng ta, cũng không lợi hại bằng ta, càng không thể giúp ngươi nhiều như ta, cho nên…"

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi mắt lạnh lùng không gợn sóng, một đôi mắt lại hơi né tránh, cuối cùng nhìn thẳng vào người trước mặt.

"Chọn ta."

Phịch, phịch…

Bách Mị tiên quân thậm chí có thể nghe rõ tiếng tim đập hơi gấp gáp của mình, mặt nàng hơi đỏ, đỏ đến tận mang tai.

Những lời tương tự như vậy, nàng tu luyện mị thuật, đã nói với không biết bao nhiêu nam nhân.

Nhưng chỉ có lần này, nàng thu lại mị thuật.

Cũng chỉ có lần này, tim đập nhanh hơn không phải những nam nhân đó, mà là nàng.

“Hôm nay tông chủ nói hơi nhiều.”

Thẩm An Tại cố gắng quay đầu, tránh ánh mắt nàng tiếp tục nhìn về phía trước, lại không nói một lời.

Tay Bách Mị tiên quân vẫn dừng giữa không trung, nàng ngẩn người kinh ngạc.

Sao lại…

Ánh mắt của hắn, vậy mà không hề có chút gợn sóng, như một vũng nước chết, không gợn sóng.

Nàng có chút luống cuống, nhịp tim vẫn không chậm lại, chỉ đành nhẹ nhàng đặt bàn tay lơ lửng giữa không trung lên ngực, cúi đầu không nói.

Hư không xung quanh nhanh chóng lùi lại, những điểm sáng như từng ngôi sao băng lướt qua bên cạnh, kéo theo vệt sáng rực rỡ, như đứng trong làn mưa sao băng.

Rất đẹp.

Nhưng không ai có lòng lưu luyến, không ai để ý.

Lâu sau, Bách Mị tiên quân cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn lại bóng lưng trung niên áo trắng trước mặt, lẩm bẩm.

“Bản tông chủ thích dáng vẻ lạnh lùng và tính cách ngang ngược của ngươi, nếu ngươi dịu dàng, bản tông chủ còn chẳng thèm.”

Nàng nói, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao, gần nước thì mát trước.

Mình ngày đêm ở bên hắn, không tin không chiếm được trái tim hắn.

…

Kể từ khi đột phá Bất Hủ cảnh, Thẩm An Tại cảm thấy nhục thân của mình cuối cùng cũng không còn bị gò bó, càng có thể cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể.

Cứ như vậy, tu luyện đến Bất Hủ cửu phẩm, chỉ là vấn đề thời gian.

Rời Linh tộc, Thẩm An Tại trở về Dược phong của Hợp Hoan tông, lại là một giáp trôi qua.

Cường độ nhục thân của hắn, trong một giáp này, cũng tăng lên hai phẩm, đạt đến Bất Hủ tứ phẩm.

Hứa Thiên Diệp có lẽ thiên phú tu luyện không như ý nhưng có sự giúp đỡ của Thẩm An Tại, những năm gần đây, tu vi cũng đã được nâng lên Hoàng cảnh.

Hắn được coi là là người duy nhất không gây ra rắc rối trong số đệ tử mà Thẩm An Tại thu nhận.

Có lẽ so với Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc, Hứa Thiên Diệp mới là người nghe lời nhất.

Những năm tu luyện bình đạm như vậy, cũng khiến sự kính trọng của Hứa Thiên Diệp đối với hắn càng thêm sâu đậm.

Hắn hiểu sâu sắc, nếu không có Thẩm An Tại, có lẽ bây giờ hắn chỉ quanh quẩn ở Tổ cảnh, càng đừng nói đến việc có

thể trở thành một Hoàng giả.

Điều đáng nói là, tu vi của Hứa Tiểu Vân trong những năm này đã đuổi kịp Hứa Thiên Diệp.

Dù sao trong cơ thể cũng có tàn hồn của cường giả thời kỳ hoang cổ, bây giờ tu luyện, giống như đi lại con đường đã qua, không có trở ngại.

"Còn một trăm bốn mươi năm nữa, Linh Yêu bí cảnh sẽ đóng lại, sau đó không bao lâu sẽ nghênh đón thời kỳ thịnh thế của chính ma hai đạo, bí cảnh đó, ngươi thật sự quyết định để Hứa Thiên Diệp vào sao?"

Những năm gần đây, Bách Mị không biết đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, đến lúc đó bên trong sẽ tụ tập yêu nghiệt các phương, Cực cảnh không phải là ít, Hứa Thiên Diệp một Hoàng cảnh tiến vào, cửu tử nhất sinh.

"Chim non không trải qua mưa gió, làm sao có thể tung cánh trên trời, hắn muốn trở thành cường giả, nhất định phải đi ra từ con đường máu."

Thẩm An Tại vừa câu cá, vừa lạnh lùng đáp lại.

Đối với câu trả lời của hắn, Bách Mị tiên quân cũng rất bất lực.

Hơn sáu mươi năm nay, vẫn không thể khiến cho khuôn mặt như xác chết của hắn xuất hiện cảm xúc gì khác, ngược lại khiến nàng không khỏi có chút nản lòng.

Hai người không có gì để nói, Thẩm An Tại câu cá, Bách Mị tiên quân ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn.

Dường như cảm thấy thật sự nhàm chán, nàng thuận miệng kể lại một số chuyện thú vị gần đây.

“Nghe nói lần này Thiên gia đã hành động rầm rộ, phái ba Cực cảnh, một Bất Hủ đến Loạn Đao cảnh, để phòng ngừa vạn nhất, bọn họ còn lấy danh nghĩa trấn ma mời trưởng lão của Đạo môn và Linh môn trợ giúp.”

Thẩm An Tại vẫn không nói gì, lười để ý, cho đến câu tiếp theo của nàng.

“Lần này tên phản nghịch của Thiên gia e rằng hung nhiều cát ít rồi, Lục Thiên Tuyệt hẳn là không bảo vệ được, Huyết Thôn ma đao, lần này hẳn là phải vỡ nát.”

Vù!

Bỗng nhiên, không khí ở đây lạnh đi mấy phần.

Bách Mị tiên quân sửng sốt, kinh ngạc nhìn Thẩm An Tại bên cạnh đột nhiên quay đầu lại.

Hắn ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào nàng, từng chữ từng chữ nói.

“Ngươi vừa nói cái gì phải vỡ nát?”

Mặc dù không hiểu tại sao hắn đột nhiên phản ứng lớn như vậy nhưng Bách Mị tiên quân vẫn lặp lại bốn chữ đó.

“Ma đao, Huyết Thôn.”

…

Chương 801: Sư phụ nhất định sẽ đến

"Huyết Thôn ma đao…"

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên: "Phản nghịch của Thiên gia, có phải tên là Thiên Nhạc không?"

"Tên thì không biết, dù sao cũng chẳng ai để ý đến tên họ của một con kiến, chỉ là mọi người đều rất hứng thú với thanh đao trên tay hắn, còn có thuật luyện khí trên người hắn."

Bách Mị tiên quân dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nói ra thì, Lục Thiên Tuyệt còn gửi thư cầu cứu đến các tông môn ma đạo, nói rằng chính đạo lấy danh nghĩa trừ ma để trấn áp Loạn Đao cảnh, vậy thì Loạn Đao cảnh của hắn cũng có thể nhập ma đạo."

"Sau đó thì sao?"

Thẩm An Tại cau mày.

"Không có ai nguyện ý giúp hắn, dù sao thì hắn có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một Cực cảnh nhất trọng, chưa nhập Bất Hủ, các tông môn ma đạo lớn không cần vì hắn mà động thủ với chính đạo, còn các tông môn nhỏ thì không dám, sợ dẫn lửa đốt thân, cho nên bây giờ Loạn Đao cảnh chỉ có một mình chống đỡ, nghe nói Lục Thiên Tuyệt đã giải tán đệ tử Loạn Đao cảnh, một mình thủ cung."

Nghe vậy, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, buông cần câu từ từ đứng dậy.

"Chuyện khi nào?"

“Khoảng hai tháng trước.”

“Sao không nói sớm?”

“Ngươi vốn không quan tâm đến chuyện bên ngoài, những chuyện ta nói trước đó ngươi còn không muốn nghe, làm sao ta biết ngươi để tâm đến chuyện này?”

Bách Mị tiên quân cau mày nhìn hắn, không hiểu tại sao lần này đối phương lại đột nhiên hỏi nhiều như vậy.

Trước đây khi nói đến chuyện bên ngoài, hắn đều thờ ơ.

“Ngươi đứng dậy là muốn đi đâu?”

“Đi Loạn Đao cảnh.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất súc tích.

“Ngươi muốn đi giúp Lục Thiên Tuyệt?”

Bách Mị tiên quân cũng đứng dậy, cau mày: “Nhưng tính thời gian thì bây giờ những người của Thiên gia hẳn là đã đến rồi, chúng ta có đi ngay bây giờ cũng không kịp.”

Thẩm An Tại không trả lời, chỉ bước một bước vào hư không, một quyền đánh ra, hư không lập tức nổ tung.

Sau đó thân hình hắn liền biến mất vào trong đó.

Bách Mị tiên quân thấy vậy, không do dự, cũng đi theo.

Nhưng trong lòng nàng rất tò mò, chẳng lẽ tên này có quan hệ gì với Huyết Thôn ma đao?

…

Bên kia, Loạn Đao cảnh, trước hành cung.

Lục Thiên Tuyệt vẫn kiêu ngạo lạnh nhạt như trước, đứng trước cung điện.

“Đao chủ, chúng ta đi thôi, lần này Thiên gia là chơi thật rồi.”

Bên cạnh hắn, Trần lão trông già đi mấy phần, lo lắng lên tiếng.

“Ngươi đi đi, theo ta nhiều năm, vất vả rồi.”

Lục Thiên Tuyệt hơi gật đầu với hnắ, giọng điệu tuy lạnh nhạt nhưng cũng mang theo một chút cảm khái.

Nhưng Trần lão lại lắc đầu, thở dài.

“Được theo hầu đao chủ nhiều năm như vậy, sống cũng đủ rồi, đao chủ ở đâu, lão phu ở đó.”

Trong mắt hắn không hề có chút sợ hãi nào đối với nguy cơ sắp xảy ra.

“Đao chủ…”

Khi hai người đang đứng trước hành cung, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi.

Hai người quay đầu lại.

Thiên Nhạc bịt mắt bằng một lớp vải đen đang từng bước đi tới.

Những năm qua, hắn đã thuộc lòng bản đồ toàn bộ hành cung, từng viên gạch từng viên ngói đều khắc sâu trong lòng.

Hơn nữa, nhờ vào bí thuật mà đao chủ ban cho, hắn đã có thể thông qua cảm ứng hơi thở để nhận biết người.

Cũng chính vào ngày đầu tiên tu luyện bí thuật này, hắn không còn gọi Lục Thiên Tuyệt một tiếng sư phụ nữa.

Hắn lại muốn rời đi nhưng Lục Thiên Tuyệt vẫn giữ hắn lại.

Vẫn là câu nói đó.

“Trước khi sư phụ của ngươi đến, mạng của ngươi, bản tôn sẽ bảo vệ.”

Mà sự bảo vệ này, chính là mấy chục năm.

“Đến rồi?”

Khuôn mặt của Lục Thiên Tuyệt khi nhìn thấy hắn mới lộ ra vài phần ý cười, nhẹ nhàng vỗ vai thiếu niên, giọng điệu ôn hòa.

“Đao chủ, sao ta không cảm nhận được hơi thở của những người khác, bọn họ đâu?”

Thiên Nhạc tuy không nghe thấy tiếng nhưng vẫn hơi nhíu mày, giọng điệu nghi hoặc hỏi ra điều mình muốn hỏi.

“Bọn họ à… bọn họ muốn về nhà xem một chút.”

Lục Thiên Tuyệt nâng tay hắn lên, nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay hắn.

“Về nhà?”

Thiên Nhạc hơi sửng sốt.

Nhiều người như vậy, đều muốn về nhà?

Lục Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, tiếp tục viết một hàng chữ vào tay hắn.

“Chờ lát nữa lão Trần sẽ đưa ngươi đến một nơi, ngươi ở đó đợi ta.”

“Được.”

Thiên Nhạc gật đầu.

“Lão Trần.”

“Có.”

Lục Thiên Tuyệt hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

“Cuối cùng làm phiền ngươi một chuyện.”

Lão Trần cau mày, đã đoán được hắn muốn nói gì.

“Đưa hắn đi đi, nhiều năm như vậy sư phụ hắn vẫn chưa tìm đến, hẳn là cũng không phải là một sư phụ ra gì nhưng đừng nói cho hắn biết, đó là ánh sáng duy nhất trong thế giới đen tối hiện tại của hắn, nếu ánh sáng tắt, hắn sợ rằng sẽ sụp đổ.”

“Đao chủ, vậy còn ngài…”

Lão Trần sốt ruột.

Lục Thiên Tuyệt khoát tay, mở mắt ra, ánh mắt như đao, bá đạo phi thường.

“Ta là chủ nhân của Loạn Đao cảnh, Cực cảnh nhất trọng, ta có thể lui nhưng thanh Trảm Tiên đao này của ta không thể lui.”

Lão Trần sắc mặt phức tạp, theo hầu đối phương nhiều năm, sao hắn lại không biết đối phương là người như thế nào.

Mặt lạnh nhưng lòng nhiệt, tuy giết người vô số nhưng cũng chưa từng giết hại người vô tội.

Nếu không thì cũng sẽ không ở trước khi đại địch đến, cưỡng chế giải tán nhiều người trong hành cung như vậy.

“Đao chủ, Trần bá bá, các người sao vậy, hơi thở của các người, hình như rất không ổn định.”

Thiên Nhạc cau mày, mơ hồ cũng cảm thấy có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Xa xa, ánh sáng trắng phá hiểu, dần dần chiếu sáng màn đêm.

“Đi!”

Giọng điệu của Lục Thiên Tuyệt nghiêm túc hơn mấy phần.

Lão Trần lúc này mới nghiến răng, nắm chặt Thiên Nhạc, quay người hóa thành lưu quang bỏ chạy.

Vừa chạy, hnắ vừa không ngừng quay đầu lại, nhìn về phía màn đêm.

Bóng người áo đen đứng trước hành cung, chậm rãi rút đao, nhìn thẳng về phía bình minh phía trước.

Đôi mắt già đỏ hoe, muốn nói lại thôi.

"Tiểu tử, ngươi không phải nói sư phụ ngươi vô địch thiên hạ sao, ngươi không phải nói sư phụ ngươi nhất định sẽ tìm được ngươi, nhất định sẽ không bỏ rơi ngươi sao?"

"Ngươi bị lừa rồi, hắn không tìm ngươi, hắn căn bản không đáng để ngươi nhớ thương như vậy, ngươi bị hắn lừa rồi!"

Lão Trần nhỏ giọng nói, tựa như đang kể lể sự bất mãn của mình, cũng tựa như đang thay cho lão chủ nhà mình kêu oan.

Thiên Nhạc cau mày, hắn không nghe thấy tiếng nhưng hắn có thể cảm nhận được, hơi thở của Trần bá bá không ổn định, dường như cảm xúc rất kích động.

Những ngày không tiếng động, không ánh sáng này vẫn luôn rất giày vò hắn.

Ít nhất thì ngay cả hắn, cũng gần như sụp đổ.

Trước kia tuy mù nhưng ít nhất vẫn có thể nghe thấy tiếng, có thể nhớ được giọng nói ôn hòa của sư phụ.

Còn bây giờ, hắn thậm chí còn không biết người đã cứu mạng mình trông như thế nào, giọng nói ra sao, không có bất kỳ ấn tượng nào.

Chỉ biết rằng, người đó đã viết hai hàng chữ vào tay hắn, khiến trái tim gần như sụp đổ của hắn được an ổn.

“Chúng ta luyện đao, gặp chuyện không được lùi bước, bất kể gian nan hiểm trở nào, vượt qua được, lần sau vung đao ra, đao sẽ càng mạnh mẽ hơn.”

“Thiên Nhạc, ngươi là một đứa trẻ ngoan, sư phụ của người nhất định cũng là một người sư phụ tốt, hắn nhất định sẽ đến tìm ngươi, vì vậy đừng từ bỏ, đừng sợ bóng tối, bởi vì chỉ có bóng tối mới có thể tôn lên sự quý giá của ánh sáng trong tim ngươi.”

“Sư phụ nhất định sẽ đến.”

Hắn nhẹ giọng nói.

Lão Trần sửng sốt một chút, vội vàng ngậm miệng.

Thấy Thiên Nhạc không nói gì nữa, sắc mặt hắn phức tạp nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ đưa hắn trốn về phương xa.

Hướng đó, là Tử Trần tinh vực.

…

Chương 802: Đứng đầu Cực cảnh, Kinh Thiên đao pháp

Bình minh ló dạng, màn đêm dần lui, ánh sáng ban mai dần sáng rõ.

Xem ra, hôm nay hẳn vẫn là một ngày đẹp trời không gợn mây.

Thế nhưng trước hành cung, sắc mặt Lục Thiên Tuyệt lại không vì bầu trời quang đãng mà khá hơn được mấy phần.

Đao dài màu vàng trong tay hắn, phản chiếu ánh sáng mặt trời, đang phát ra tiếng đao ngân ong ong.

Không biết là sợ hãi hay là kích động.

Bầu trời yên bình không một gợn sóng, đột nhiên hư không nứt ra một khe hở lớn.

Bên trong, từng bóng người xuất hiện, khí tức của mỗi người đều cực kỳ mạnh mẽ.

Theo sự xuất hiện của họ, dường như cả thiên địa nơi này đều chìm xuống mấy phần.

Bầu không khí đè nén khiến người ta có chút khó thở, mặc dù bầu trời quang đãng nhưng lại không có lấy một cơn gió nhẹ, tĩnh lặng đến lạ thường.

Tổng cộng có mười bảy người.

Trong đó có mười ba vị Cực cảnh, hai vị Cực cảnh đỉnh phong, hai vị Bất Hủ.

Mà hai vị Bất Hủ dẫn đầu, một người mặc trang phục Đạo môn, một người mặc trang phục Thiên gia, còn những người khác đều mặc trang phục đệ tử Linh môn.

Theo sự xuất hiện của những người này, Lục Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, liếc nhìn mọi người.

"Thật là oai phong, không ngờ phong chủ Chấp Pháp phong Đạo môn, đại trưởng lão Thiên gia lại đích thân đến Loạn Đao cảnh của ta, thật khiến Lục mỗ thụ sủng nhược kinh."

Mặc dù nói như vậy nhưng hắn biết người đến không có ý tốt, vì vậy thế đao của bản thân vẫn luôn tăng cao không ngừng.

"Lục Thiên Tuyệt, niệm tình ngươi tu hành không dễ, hôm nay chỉ cần ngươi giao ra tên phản đồ Thiên gia, chuyện này sẽ không liên quan đến Loạn Đao cảnh."

Chấp Pháp phong chủ Đạo môn lạnh lùng lên tiếng, uy nghiêm vô cùng.

"Nếu ta nói không thì sao?"

Lục Thiên Tuyệt Đạm Đạm Khai Khẩu.

"Không?"

Đại trưởng lão Thiên gia hừ lạnh: "Ngươi nhiều lần che chở cho tên phản nghịch của Thiên gia ta, giết người nhà Thiên gia ta, đừng nói ngươi và Thiên gia ta vốn đã có chút ân oán, chỉ riêng điểm này, Thiên gia ta cũng có lý do để đồ sát Loạn Đao cảnh của ngươi, không chừa một mống!"

Lời nói đầy sát khí vang lên, khiến Lục Thiên Tuyệt không khỏi bật cười, tiếng cười càng lúc càng cuồng vọng.

"Thật là một kẻ đạo mạo ngạn nhiên, ân oán giữa ta và Thiên gia ngươi, chẳng phải là vì các ngươi thấy lợi mà quên

nghĩa sao?"

"Đừng nói gì đến chuyện phản tộc, đó chỉ là cái cớ các ngươi tìm ra mà thôi."

Hắn cười, nheo mắt nhìn lướt qua hai người, rồi tiếp lời.

"Để Lục mỗ đoán xem, những thứ trên người tên tiểu tử kia, các ngươi hẳn đã phân chia xong rồi chứ?"

"Thiên gia muốn đoạt Ma đao và phương pháp luyện khí, còn các ngươi Đạo môn, hẳn là muốn đoạt công pháp trên người hắn, đúng không?"

Chấp Pháp phong chủ và đại trưởng lão cùng nhíu mày.

"Nói năng đường hoàng, còn lấy danh nghĩa trấn ma, nói cho cùng, chẳng qua là vì lợi ích mà thôi."

Lục Thiên Tuyệt giơ đao chỉ thẳng vào hai người, giọng điệu nghiêm nghị.

"Hôm nay Lục mỗ cũng nói luôn ở đây, trước khi sư phụ hắn đến, mạng của hắn, Lục mỗ sẽ bảo vệ!"

Đao khí mạnh mẽ xông lên trời, khiến những vị Bất Hủ kia đều kinh hãi.

Khí thế của đứng đầu Cực cảnh, quả nhiên phi thường, vượt xa Cực cảnh bình thường!

Thậm chí một số cường giả mới bước vào cảnh giới Bất Hủ cũng không thể khiến họ cảm thấy nguy cơ như vậy!

"Đáng chết."

"Đã rằng ngươi cố chấp muốn tìm chết, vậy thì đừng trách chúng ta không nể tình, ra tay!"

Cùng với tiếng quát của Chấp Pháp phong chủ và đại trưởng lão Thiên gia, hơn mười người phía sau lao lên phía trước.

Hai vị Cực cảnh đỉnh phong của Linh môn, mỗi người cầm một lá cờ trận khổng lồ, hét lớn.

“Kích hoạt trận pháp Thất Tinh Đoạt Mệnh!”

“Tuân lệnh!”

Những vị Cực cảnh khác của Linh môn cũng vung cờ trận, bao vây toàn bộ hành cung.

Trong nháy mắt, khí tức trận pháp mạnh mẽ xông lên trời.

Bầu trời vốn trong xanh, giờ phút này lại tối sầm lại, biến thành đêm đầy sao.

Trong màn đêm, vô số ngôi sao sáng lấp lánh nhưng có bảy ngôi sao tối nhất, gần như không thể nhận ra.

“Hừ, xem ra lần này Linh môn cũng phải đổ máu, đến cả trận pháp Thất Tinh Đoạt Mệnh cũng được mang ra!”

Lục Thiên Tuyệt nhìn những ngôi sao, hừ lạnh một tiếng, rút đao xông lên trời.

“Nhưng, muốn dựa vào trận pháp này để lấy mạng Lục mỗ thì quá ngây thơ rồi!”

Hắn rút đao xông lên trời, đao khí vàng óng hóa thành hình dáng của đế vương, vung tay áo, ngàn quân vạn mã phi nước đại, khí thế hùng hồn.

Ầm ầm!

Trong màn đêm, vô số ngôi sao rơi xuống, nghênh đón ngàn quân vạn mã, liên tục phát ra tiếng nổ dữ dội.

Mà cảnh tượng này, lại được Chấp Pháp phong chủ và đại trưởng lão Thiên gia nhìn thấy.

Trận pháp Thất Tinh Đoạt Mệnh, điểm mạnh của trận pháp này nằm ở bốn chữ Thất Tinh Đoạt Mệnh.

Không phải nói rằng uy năng của trận pháp này mạnh mẽ đến mức nào, mà là nói rằng, khi bảy ngôi sao sáng rực, cũng chính là lúc người trong trận pháp mất mạng.

Bởi vì Thất Tinh Đoạt Mệnh, chính là đoạt mạng của người bị nhốt trong trận!

Phụt!

Trong màn đêm, một vị trưởng lão của Linh môn há miệng phun ra máu tươi, vẻ mặt kinh hãi nhìn người đàn ông trung niên mặc đồ đen xuất hiện giữa ngàn quân vạn mã, bóp lấy đầu mình.

"Một."

Ánh mắt Lục Thiên Tuyệt lạnh lùng, giọng điệu hờ hững, như thể một vị đế vương có thể tùy ý phán quyết sự sống chết của người khác.

Theo lời hắn nói ra, thân thể của vị trưởng lão Linh môn đó lập tức vỡ tan tành, bị đao quang xé nát, thậm chí ngay cả thần hồn cũng không thể thoát ra.

Ngay sau đó, hắn lướt qua những ngôi sao rơi xuống xung quanh, đao dài màu vàng hung hăng chém xuống.

Giống như một đao phủ hành hình, vô tình, bá đạo.

Xẹt!

Thi thể lìa khỏi đầu, lại một thi thể rơi xuống từ màn đêm.

"Hai."

Lời nói hờ hững, trong màn đêm này giống như một nốt nhạc thúc giục người ta phải chết.

Mỗi khi vang lên một tiếng, lại có một cường giả Cực cảnh tử vong.

Điều này cũng khiến sắc mặt của Chấp Pháp phong chủ và đại trưởng lão Thiên gia hơi ngưng trọng.

Quả nhiên là đứng đầu Cực cảnh, những vị trưởng lão nội môn của Linh môn này, bất kỳ ai cũng đều là Cực cảnh hậu kỳ, tức là tu vi từ thất phẩm trở lên.

Không ngờ dưới tay Lục Thiên Tuyệt, họ lại giống như kiến hôi.

Đao của hắn, thế mạnh mẽ, giản dị mà chân thực.

Không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể chống lại, ý đao của hắn, giống như một đao phủ đến từ thời hoang sơ, chém nát cả tinh tú.

Còn bản thân hắn, giống như một vị đế vương chinh chiến, bá đạo vô cùng.

"Nếu ngươi không ra tay, e rằng Linh môn sẽ tìm ngươi gây phiền phức."

Chấp Pháp phong chủ hơi liếc mắt.

Đại trưởng lão Thiên gia nghe vậy liền tiến lên một bước, giơ tay phải lên.

Một tòa tháp sắt đen lơ lửng trên không trung, hóa thành một bóng đen khổng lồ bao phủ cả bầu trời đêm.

Ầm ầm!

Áp lực mạnh mẽ, trong nháy mắt đã đè sập hành cung nguy nga kia thành một đống đổ nát, bụi đất mù mịt.

Còn Lục Thiên Tuyệt vốn đang ở trên không trung, như thể không có ai có thể ngăn cản, chém giết như chém rau, cũng bị đánh trúng ngay lập tức.

Toàn thân hắn ầm một tiếng rơi xuống đất, đập ra một cái hố lớn.

“Một trong những bảo vật trấn tộc của Thiên gia, Cực Đạo Thiết Tháp…”

Lục Thiên Tuyệt dưới áp lực khổng lồ, vẫn cố gắng thẳng lưng, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Ngọn tháp này trấn áp xuống, càng bay lên cao, lực trấn áp phải chịu càng mạnh, đồng thời có thể áp chế cảnh giới và lĩnh vực pháp tắc của kẻ địch ở mức độ rất lớn.

Vô số ngôi sao vẫn rơi xuống, gào thét, xuyên qua với tốc độ cực nhanh, hóa thành lưới trời lưới đất, hướng về phía hắn mà oanh tạc.

Mà bảy ngôi sao tối tăm kia, đã sáng lên một tia sáng yếu ớt.

“Vậy thì hãy xem xem, trước khi chết, Lục Thiên Tuyệt ta có thể giết được bao nhiêu người trong các ngươi.”

Lục Thiên Tuyệt vẫn không hề sợ hãi, hắn xé nát áo đen, để lộ cơ bắp rắn chắc, hai tay nắm đao, cười toe toét.

“Thức đầu tiên của Kinh Thiên đao pháp… Nghịch, Càn, Hải!”

…

Chương 803: âm thanh lần đầu nghe, cũng là âm thanh đã lâu không nghe

Cùng với việc biển cả chảy ngược, tựa như vô số ngôi sao rung chuyển, trời đất rung chuyển.

Ánh đao như sóng, nuốt chửng ánh sao, tựa như muốn lao thẳng lên trời cao.

Có khí thế của muôn vạn dặm biển cả nghịch thiên mà đi, muốn đảo lộn trời đất, biển xanh làm trời.

Khí thế mạnh mẽ đó khiến những người của Linh môn trong đêm đầy sao đều kinh ngạc.

"Trấn!"

May mà Đại trưởng lão của Thiên gia ra tay kịp thời, rót sức vào trong Cực Đạo Thiết Tháp.

Lực trấn áp càng sâu, hư không bị bóp méo.

Ầm ầm!

Sóng biển vỡ tan, áp lực mạnh mẽ khiến Lục Thiên Tuyệt ở phía dưới rên lên một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Gần như ngay lúc này, vô số ánh sao ập đến, mặc dù hắn dùng đao chém nát không ít nhưng vẫn bị một ánh sao đánh trúng ngực, toàn thân bị sức mạnh khủng khiếp đó kéo lê đi hàng dặm, đập sập hai ngọn núi, tiếng nổ không ngừng.

"Phụt…"

Lục Thiên Tuyệt phun ra một ngụm máu, nơi ngực máu thịt mơ hồ.

Ánh mắt của mọi người chăm chú nhìn vào trong màn bụi mù mịt.

Ngay sau đó, ánh đao như núi, liên miên vọt lên trời, tiếng nổ không ngừng.

Tựa như mặt đất lật úp, từng ngọn núi hoang dã hỏi tội trời cao, khí thế như cầu vồng.

"Thức thứ hai của Kinh Thiên đao pháp, Động Thiên Sơn!"

Uy lực của thức đao pháp này còn mạnh hơn cả đao trước.

Trời đất rên rỉ, ý đao mạnh mẽ căn bản không giống như một Cực cảnh có thể phát huy được.

Ầm ầm!

Đêm đầy sao rung chuyển, lập tức có một người bị chấn ra khỏi trận pháp, gần như trong nháy mắt bị sức mạnh của dãy núi nghiền nát thành bánh thịt, đến chết cũng không kịp kêu lên một tiếng.

"Kinh Thiên đao pháp, quả nhiên là Đế thuật mà Hoang Cổ đao đế từng truyền lại, nếu như chúng ta tự mình đến, e rằng chưa chắc đã có thể bắt được tên này mà không hề hấn gì."

Chấp Pháp phong chủ nheo mắt, giọng điệu hơi nghiêm trọng.

Đại trưởng lão của Thiên gia cũng gật đầu đồng tình: "Đệ nhất Cực cảnh, quả không hổ danh."

"Lúc đầu, chín người Cực cảnh vây giết hắn, kết quả đều chết dưới thức thứ hai của Kinh Thiên đao pháp này, nếu không có trận pháp Thất Tinh Đoạt Mệnh và sự trấn áp của

Cực Đạo Thiết Tháp, e rằng uy lực của đao này sẽ còn mạnh hơn.”

“Mà nghe nói, đao thứ ba của hắn, từng chém qua Bất Hủ, phong chủ không định xuống dưới so chiêu với hắn vài hiệp sao?”

Đại trưởng lão của Thiên gia cười nói.

“Bản tọa tuổi cao sức yếu, không thích đánh đấm gì cả nhưng nếu Thiên trưởng lão có hứng thú thì xuống dưới giết chết hắn sớm một chút cũng tốt, bản tọa sẽ ở bên ngoài trợ trận cho ngươi.”

Cả hai đều nói để đối phương xuống nhưng không ai động đậy, trong lòng đang tính toán gì, chỉ có chính họ mới biết.

Họ nhìn nhau, đều không dám xuống một cách dễ dàng.

Hay là tiêu hao trước đã, chó cùng rứt giậu.

Đối thủ là đệ nhất Cực cảnh, vẫn không thể khinh thường.

Nếu không, một khi sơ suất, chết ở đây thì xong đời.

“Tiêu hao đi, một hai ngày rồi giết hắn, ta không tin tiêu hao hắn nửa tháng, đợi mệnh số của hắn bị Thất Tinh đoạt hết, hắn còn sức vung đao.”

Chấp Pháp phong phong chủ lạnh lùng nói, khoanh tay đứng xem.

Hai Bất Hủ, chỉ đứng yên bên ngoài trận pháp, nhìn Lục Thiên Tuyệt như dã thú bị nhốt đấu tranh ngoan cường.

Nếu không có sự trấn áp của Cực Đạo Thiết Tháp, trận pháp Thất Tinh Đoạt Mệnh này, thật sự không bắt được hắn.

Nhưng… hiện tại Thất Tinh dần sáng, chỉ cần hắn không phá được trận, giết chết hai người chủ trận của Linh môn.

Sớm muộn gì cũng có một ngày mệnh số bị hút cạn, đến lúc đó, người này chẳng phải như cá trên thớt, mặc người ta giết sao?

Nghĩ đến đây, cả hai đều không có ý định hành động thiếu suy nghĩ, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

…

Bên kia, bên ngoài hư không.

Lão Trần dẫn theo Thiên Nhạc chạy trốn suốt ngày đêm, không dám dừng lại chút nào.

Việc đao chủ giao phó, hắn nhất định sẽ làm được.

Nhưng mà…

"Nên dừng lại rồi chứ?"

Theo sự trốn vào hư không, nhìn thấy một vùng núi non tươi đẹp trước mắt, hắn hạ xuống.

"Thiên Nhạc, ngươi ở đây đợi, nếu không đợi được ta và đao chủ trở về, ngươi hãy tu luyện ở đây, nơi này hẻo lánh, với thực lực của ngươi, sẽ không có nguy hiểm."

Hắn nhanh chóng viết gì đó lên tay Thiên Nhạc, sau đó không đợi Thiên Nhạc phản ứng lại, quay người định đi.

Nhưng, khi quay người lại, sắc mặt hắn lập tức nghiêm túc hơn vài phần.

Trên đường núi, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một người.

Một thân áo trắng, hai bên tóc mai bạc trắng, khóe miệng luôn nở nụ cười ôn hòa, khí tức toát ra cũng rất dễ gần, tràn đầy thiện ý.

"Ai?"

Hắn lập tức cau mày, cảnh giác.

Chỉ vì, hắn thậm chí không nhận ra người trước mặt xuất hiện từ lúc nào!

“Sư phụ của hắn.”

Thiện thi mở lời ôn hòa, ánh mắt lướt qua hắn , nhìn về phía Thiên Nhạc phía sau.

Khi nhìn thấy tình hình của hắn, trong mắt thiện thi hiện lên vẻ đau lòng.

Mặc dù không phải Thẩm An Tại thật sự nhưng hắn cũng là một phần của Thẩm An Tại, sở hữu cùng một ký ức, cũng yêu thương Thiên Nhạc như vậy.

“Sư phụ?”

Lão Trần sửng sốt, sau đó cau mày, nhìn Thiên Nhạc, ánh mắt lóe lên, sau đó lắc đầu.

“Không thể nào, ngươi không thể là sư phụ của hắn!”

“Tại sao?” Thiện thi hỏi.

“Nếu ngươi thực sự là sư phụ của hắn, với bí thuật mà hắn tu luyện, sao có thể không nhận ra khí tức của ngươi?”

Lão Trần cũng rất chắc chắn, thậm chí còn cảm thấy người trước mặt rất có thể là những người vì tiền thưởng, muốn bắt Thiên Nhạc đi.

“À… thì ra là vậy.”

Thiện thi gật đầu, nhìn Thiên Nhạc đứng im không nhúc nhích, sau đó từ từ tiến lên một bước.

“Vậy… như thế này thì sao?”

Trên người hắn đột nhiên xuất hiện một luồng khí thế vô song, kiếm khí ngút trời, khiến cỏ cây đều phát ra tiếng kiếm

ngân.

Tựa như hắn đứng ở đó, chính là một thanh kiếm vô song, không gì sánh bằng.

Lão Trần kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, hắn rõ ràng cảm thấy, sắc mặt Thiên Nhạc có chút thay đổi.

"Còn… như thế này thì sao?"

Thiện thi tiến thêm một bước, thần thức hóa thành khí độc lan tràn, khiến đôi mắt hắn dần chuyển sang màu tím.

Kiếm khí ngút trời tiêu tan, thay vào đó là mây độc vạn dặm tụ lại, u ám trên không trung.

Lần này, lão Trần cảm nhận rõ ràng hơn, thân thể Thiên Nhạc bắt đầu run rẩy nhẹ.

"Lão tam, xin lỗi ngươi, vi sư đến muộn rồi."

Thiện thi bước thứ ba, toàn thân bùng phát đao ý kinh khủng, kinh thiên động địa, tựa như muốn chém trời diệt tiên.

"Sư phụ…"

Giọng nói của Thiên Nhạc rất nhỏ, có chút run rẩy.

Theo hai chữ này rơi xuống, sắc mặt lão Trần thay đổi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nên lời.

Hắn nhìn thiện thi từng bước đi tới, vượt qua mình, đi đến trước mặt Thiên Nhạc, nhẹ nhàng vỗ vai hắn vài cái.

Tựa như có một sức mạnh kỳ lạ nào đó tràn vào cơ thể Thiên Nhạc, ấm áp như mưa, chảy vào đôi tai của hắn.

Thiện thi nhìn chàng thanh niên trước mặt mà mình đã lâu không gặp, có thể cảm nhận rõ ràng những đau khổ, giày vò và bất lực mà hắn đã phải chịu đựng trong những năm qua, không khỏi càng thêm đau lòng, giọng nói ôn hòa.

“Đồ nhi… chớ hoảng, đã có vi sư.”

Thiên Nhạc run rẩy, lắng nghe giọng nói ôn hòa quen thuộc truyền đến bên tai.

Đôi tai phục hồi, âm thanh đầu tiên nghe được cũng là âm thanh đã lâu không nghe thấy.

Lúc này tựa như bình minh phá hiểu, màn đêm tan biến.

Ầm ầm!

Gần như cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên u ám, tiếng sấm nổ vang.

Tựa như, trời nổi giận.

…

Chương 804: Giả giả thật thật

Lão Trần phát hiện ra sự thay đổi của thiên địa nơi này, sắc mặt trở nên căng thẳng.

Cái khí tức khủng bố kia khiến hắn hoàn toàn không có khả năng phản kháng, tựa như chỉ cần hắn dám phản nghịch thì thứ đón chờ hắn sẽ là tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy…"

Hắn nhìn lên bầu trời đầy mây đen, sắc mặt liên tục biến đổi.

"Chẳng lẽ là… Đại Đế xuất thế?"

Lão Trần nhíu chặt mày, chỉ nghĩ ra được một khả năng này.

"Sư phụ…"

Giọng nói của Thiên Nhạc rất nhỏ nhưng tình cảm ẩn chứa trong đó lại khiến người ta có thể cảm nhận được rõ ràng.

"Lão Tam, không sao rồi."

Thiện thi vỗ vai hắn, ôn nhu lên tiếng.

Một giáp tử ẩn cư tu luyện, tu vi của bản thân hắn cũng tiến triển vượt bậc, hiện tại đã đạt đến cảnh giới Cực cảnh.

Nhưng muốn bước vào cảnh giới Bất Hủ, cho dù có sự gia trì của lực lượng Nhân đan thì cũng cần phải có thêm không ít năm tháng.

Mà một khi đến lúc đó, cuộc chiến sống còn giữa hắn và một Thẩm An Tại khác sẽ chính thức mở màn.

Đúng lúc hắn chuẩn bị đưa tay ra, gỡ bỏ tấm vải đen che mắt Thiên Nhạc, chữa trị đôi mắt cho hắn thì hắn lại đột nhiên lùi lại một bước.

"Sao vậy, Lão Tam?" Hắn có chút nghi hoặc.

Thiên Nhạc lại nhíu chặt mày, không ngừng cảm nhận.

Không đúng…

Khí tức của người trước mắt, mặc dù rất giống sư phụ nhưng… hắn lại luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Thiếu thứ gì, hắn lại không cảm nhận ra được.

"Ngươi… thật sự là sư phụ sao?"

"Đúng vậy, ta là sư phụ của ngươi, Thiên Huyền giới, Linh Phù sơn, phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại."

Thiện thi nhẹ giọng lên tiếng, ngữ khí có chút nghiêm túc.

"Thẩm… An Tại?"

Thiên Nhạc lẩm bẩm, sau đó lại đột nhiên lắc đầu.

"Không đúng, sư phụ ta không phải tên này, không đúng, tất cả đều không đúng, ngươi không phải sư phụ ta!"

Hắn đột nhiên hét lớn, cảm thấy ký ức dường như có chút hỗn loạn vào lúc này, bản thân hắn cũng cảm thấy có chút choáng váng đầu óc.

Nhìn thấy hắn như vậy, Thiện thi hơi nhíu mày, sau đó lên tiếng.

"Lão Tam, ta chính là sư phụ của ngươi, sư phụ của ngươi chính là Thẩm An Tại, không phải Nham Lý, có đôi khi ký ức

và những gì nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, ngươi phải nghe theo tiếng gọi của trái tim, đi theo cảm nhận của chính mình.”

Cùng với từng lời nói của hắn, thiên địa chớp nhoáng sấm rền, vô số tia sét giáng xuống, đánh gãy từng cây cổ thụ, nổ tung từng tảng đá xanh.

Sông nước chảy ngược, núi non sụp đổ, mưa như trút nước.

Tất cả mọi thứ, dường như đều đang cảnh báo điều gì đó.

Lão Trần có chút khó hiểu nhìn qua lại giữa hai người, trong lòng nghi hoặc.

Bây giờ lại là tình huống gì nữa đây, sao lúc đầu là sư đồ nhận nhau, bây giờ lại…

“Đi theo cảm nhận của chính mình…”

Thiên Nhạc càng nhíu chặt mày, một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng đầu lên, ngữ khí kiên định hơn mấy phần.

“Sư phụ hắn… khi nào thì trở về?”

Thiện thi sững sờ, im lặng hồi lâu.

Sau đó lại nở nụ cười, nụ cười này có chút an ủi, cũng có chút tiếc nuối.

“Ngươi làm sao nhận ra ta không phải sư phụ của ngươi?”

“Ta… cảm nhận được một tia ác ý.” Thiên Nhạc do dự, nhẹ giọng lên tiếng.

“Ác ý?”

Thiện thi hơi kinh ngạc, trên người mình sao có thể có ác ý?

Mình chính là Thiện thi trong ba thi, sao lại sinh ra ác ý được?

“Sư phụ nói, có đôi khi quá vô tư cũng là một loại ích kỷ, là ác với chính mình, là ác với những người bên cạnh.”

“Kỳ thánh để lại ác ý cho Triệu Vô Nhai và sư phụ ta, lại để lại thiện ý cho toàn bộ Thiên Huyền, hắn làm được vai thánh nhân, sư phụ ta thì không làm được, ác ý của sư phụ có thể là cho cả thế giới nhưng… tuyệt đối sẽ không dành cho người bên cạnh.”

“Ngươi… rất giống Kỳ thánh, cho nên ngươi nhất định không phải sư phụ ta.”

Nói xong, ngữ khí lại có chút nghi ngờ.

“Nhưng tại sao… giống hệt nhau nhưng rốt cuộc là chỗ nào không giống nhau…”

Nhìn thấy hắn khổ não như vậy, Thiện thi vừa an ủi vừa tiếc nuối, tiến lên nhẹ nhàng vỗ vai hắn.

“Nhiều năm không gặp, Lão Tam ngươi cũng cao lớn hơn nhiều rồi, xem ra… vi sư thật sự có thể về hưu rồi.”

Thiện thi cười cười, lại nhẹ giọng lên tiếng.

“Sư phụ trong ký ức của ngươi đã biến mất rồi, sau này bất kể gặp phải người như thế nào, giống hắn như thế nào, cũng sẽ không phải là hắn.”

“Ngươi bất kể lúc nào cũng phải giữ một phần cảnh giác, Lão Tam, nhớ kỹ chưa?”

Nói xong, Thiện thi cũng không nói thêm gì nữa, hít sâu một hơi, vượt qua hắn.

Gió nhẹ thổi bay sợi tóc bên tai Thiên Nhạc, hắn có thể nghe thấy tiếng bước chân của người bên cạnh đi xa dần, cùng với giai điệu khẽ ngân nga.

Dần dần đi xa.

Mây tan sương tản, gió ngừng mưa tạnh.

Tiếng sấm nổ vang cũng biến mất, không còn động tĩnh gì nữa, bầu trời quang đãng.

Sư đồ gặp nhau không nhận nhau, lướt qua nhau, giống mà không giống.

Thiên Nhạc đứng tại chỗ, thậm chí không quay đầu nhìn lại.

Mãi đến khi hơi thở sau lưng hoàn toàn biến mất, hắn mới đột nhiên nắm chặt nắm đấm.

Đôi mắt dưới tấm vải đen nhắm nghiền nhưng hắn lại cảm thấy sáng tỏ chưa từng có.

Nhìn thấy chưa chắc đã là thật, hắn chỉ tin vào những gì mình cảm nhận được.

Hắn cũng luôn tin rằng sư phụ trước kia nhất định sẽ trở về.

Nhất định.

…

Một bên khác, Loạn Đao cảnh một mảnh đổ nát.

Lục Thiên Tuyệt toàn thân thương tích, nửa quỳ trên mặt đất, hơi thở so với lúc đầu đã yếu đi rất nhiều.

Mà bảy ngôi sao trong đêm sao lại sáng như trăng.

“Vừa rồi thiên địa chấn động, sấm chớp đùng đùng, hình như không bình thường lắm.”

Đại trưởng lão nhà họ Thiên nhíu mày, nhìn quanh thiên địa.

“Không biết là Đại Đế nào xuất hiện, cũng chỉ có sự tồn tại của Đại Đế mới có thể gây ra dị tượng thiên địa khủng bố như vậy.”

Chấp Pháp phong chủ gật đầu tán thành.

Dưới uy áp khủng bố vừa rồi, hắn thậm chí cảm thấy mình trước mặt thiên địa mênh mông này, nhỏ bé như một hạt bụi.

Tựa như có thể tùy ý xóa bỏ.

Sức mạnh khủng bố đó, tuyệt đối không phải những người mới bước vào cảnh giới Bất Hủ như bọn họ có thể nắm giữ.

"Nhưng may là bây giờ đã trở lại bình thường rồi, nếu không thì e rằng đến lúc đó chín vực sẽ đại loạn, không phải chuyện đùa đâu!"

Hai người đều có chút sợ hãi, sau đó, ánh mắt lại đồng thời rơi vào Lục Thiên Tuyệt trước hành cung, vẫn đang cố gắng chống lại uy thế của tinh tú và tháp sắt.

"Tên này đúng là cứng đầu, không ngờ trong tình huống như vậy, lại có thể kiên trì hơn nửa tháng mà vẫn chưa ngã xuống."

"Vừa rồi dị tượng thiên địa đột nhiên xuất hiện, e rằng sẽ có chuyện lớn xảy ra, không còn thời gian để chờ nữa, chúng ta cùng ra tay đi."

Chấp Pháp phong chủ lạnh lùng lên tiếng.

"Được, chậm trễ sẽ sinh biến, nhanh chóng bắt lấy tên này đã."

Đại trưởng lão nhà họ Thiên đáp lại, hai người nhìn nhau, cùng lúc xông vào trong trận pháp.

"Lục Thiên Tuyệt, khí số của ngươi đã hết, mau mau chịu trói, giao tên nghịch đồ của tộc ta ra đây!"

Tiếng quát tháo như sấm rền vang vọng khắp bốn phía.

Dưới tiếng quát đó, Lục Thiên Tuyệt phun ra một ngụm máu tươi, liên tục lùi về sau.

Phải lùi mấy bước mới miễn cưỡng dùng đao chống đỡ sau lưng, dừng được thế lùi.

Hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù nhưng lại mang theo nụ cười ngạo mạn.

“Lão tử đã nói rồi, trước khi sư phụ hắn đến, mạng của hắn, Lục Thiên Tuyệt ta sẽ bảo vệ, hôm nay cho dù có chết, cũng phải kéo theo mấy người chôn cùng!”

Hắn cười gằn, toàn thân bỗng bùng cháy ngọn lửa hùng hùng.

“Đốt cháy bản nguyên, xem ra tên này thật sự đã cùng đường rồi.”

Chấp Pháp phong chủ hơi lắc đầu, không hề sợ hãi.

Chương 805: Cút

“Muốn dùng cách này để phá trận, xem ra là thật sự đã không còn lựa chọn nào khác.”

Đại trưởng lão nhà họ Thiên cũng lộ vẻ khinh thường.

Gần như ngay khoảnh khắc Lục Thiên Tuyệt đốt cháy bản nguyên sinh mệnh, trong màn đêm, bảy ngôi sao sáng chói kia cũng hơi run rẩy, như thể có ngọn lửa vô hình đang cháy.

“Hừ, cá nằm trên thớt, làm sao có thể lật ngược được?”

Đại trưởng lão nhà họ Thiên hừ lạnh, thân hình biến mất trong nháy mắt.

Ngay sau đó, hắn đã xuất hiện trước mặt Lục Thiên Tuyệt, một chưởng đánh ra, trong ống tay áo đột nhiên xuất hiện một thanh phi đao đen xì.

Đồng tử của Lục Thiên Tuyệt co lại, cảm giác nguy cơ tử vong chưa từng có mạnh mẽ.

Nhưng, hiện tại đã đốt cháy bản nguyên sinh mệnh, thực lực của hắn đã vượt qua Cực cảnh, miễn cưỡng đạt đến trình độ Bất Hủ.

Hắn có thể miễn cưỡng bắt được quỹ tích của thanh đao đen đó.

“Kinh Thiên đao pháp thức thứ năm, Loạn Càn Khôn!”

Cùng với tiếng gầm giận của hắn, thanh đao dài màu vàng trong tay bùng cháy ngọn lửa màu vàng rực rỡ.

Đuôi lửa rực rỡ, trong nháy mắt đã nuốt chửng cả bầu trời và mặt đất.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, cùng với một tiếng nổ tung, cả hai người đều bị đánh bay ra ngoài.

Trưởng lão nhà họ Thiên sắc mặt kinh ngạc, liên tục lùi lại mấy chục bước mới đứng vững, trong mắt hắn có chút kinh hãi.

Không ngờ tên này, đến lúc này mà vẫn còn sức mạnh như vậy!

"Lão phu muốn xem xem bản nguyên của ngươi, còn có thể đốt cháy được bao lâu!"

Hắn cũng tức giận, lập tức xông ra lần nữa, thanh phi đao màu đen lượn quanh bên người hắn, hóa thành vô số mưa dao.

Lục Thiên Tuyệt dừng lại, hai mắt đã đỏ ngầu.

"Kinh Thiên đao pháp tổng cộng có sáu thức, ta tự học, chỉ chém ra được năm đao."

Ánh sáng trong mắt hắn dần sáng lên, thanh đao dài màu vàng đã hơi cong như thể cảm nhận được hoàn cảnh của chủ nhân, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Dường như đang đau buồn, lại dường như đang phấn khích.

"Phá không được trận đoạt mệnh này, vậy thì giết thêm một vị Bất Hủ, cũng không làm nhục thanh Trảm Tiên đao này của ta!"

Lời vừa dứt, trong lòng trưởng lão nhà họ Thiên đột nhiên run lên, một luồng sợ hãi dâng lên.

Kinh Thiên đao pháp, vậy mà còn có đao thứ sáu!

Đao thứ năm đã có thể chém Bất Hủ, vậy thì đao thứ sáu này, lại có uy lực khủng khiếp đến mức nào!?

Không chút do dự, hắn quay người bỏ chạy, muốn tránh mũi nhọn trước.

“Kinh Thiên đao pháp thức thứ sáu.”

Lục Thiên Tuyệt ngẩng đầu, ngọn lửa trên thanh đao dài màu vàng thu lại, bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng phía sau hắn, hư không đột nhiên nứt ra.

Một đôi bàn tay lớn, như thể xuyên qua thời không vô tận, biển xanh hóa thành ruộng dâu.

Cùng với hắn giơ đao, bàn tay lớn cũng nắm chặt.

Một luồng hơi thở Hoang Cổ khủng khiếp lan tràn, hóa thành một thanh đao dài.

“Hơi thở Hoang Cổ… Thật sự là hơi thở Hoang Cổ!”

Đồng tử Chấp Pháp phong chủ co lại, vừa kinh vừa mừng.

Đây chính là đao pháp của Hoang Cổ, vượt xa tất cả các bí thuật hiện nay!

Đế thuật… Hoang Cổ đế thuật!

“Đao thứ sáu, Diệt Bát Hoang!”

Khi tiếng gầm gần như từ trong cổ họng của Lục Thiên Tuyệt vang lên.

Hắn vung đao, đôi bàn tay tỏa ra hơi thở Hoang Cổ sau lưng hắn cũng vung đao.

Trong nháy mắt, trời đất tối sầm lại.

Chỉ còn lại màu xám, lại mang theo chút ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên.

Một đao chém ra, vạn dặm núi non sụp đổ, hoang tàn một mảnh.

Mà Chấp Pháp phong chủ đối mặt với một đao này, cũng không thể không ngưng thần tĩnh khí, tế ra Cực Đạo chi Khí để phòng ngự.

Bên kia, đại trưởng lão nhà họ Thiên càng là đối tượng công kích chính của một đao Hoang Cổ này, càng là luống cuống tay chân không ngừng tế ra linh khí và thủ đoạn.

Nhưng, tất cả thủ đoạn của hắn, trước một đao Hoang Cổ kia, lại bị đánh tan một cách dễ dàng.

Đúng như tên gọi của một đao này, diệt bát hoang.

Bất kể thứ gì, dường như cũng không thể ngăn cản một đao này đi qua.

"Cực Đạo khôi lỗi, Di Hoa Tiếp Mộc!"

Cùng với ý niệm tử vong trong lòng càng thêm nồng đậm, đại trưởng lão nhà họ Thiên bất đắc dĩ nghiến răng, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

Trong nháy mắt, một khôi lỗi giống hệt hắn xuất hiện.

Thần hồn của hắn lập tức thoát ra, trốn vào trong khôi lỗi, sau đó đột nhiên bay lên không.

Ầm ầm!

Một đao Hoang Cổ kia hoàn toàn giáng xuống, cả bầu trời đều nổ tung, mặt đất vỡ vụn, không thấy đáy.

Nếu không phải Lục Thiên Tuyệt đã giải tán những người trong Loạn Đao cảnh trước đó thì e rằng một đao này giáng xuống, không biết sẽ có bao nhiêu người vô cớ tử vong.

Đây chính là chiến đấu giữa những cường giả, cho dù không phải cố ý nhưng nếu không kiêng nể gì thì những người vô tội chết đi có lẽ lên đến hàng nghìn, hàng vạn.

Một đao này giáng xuống, Lục Thiên Tuyệt không thể chống đỡ được nữa, ngã ngửa ra đất.

Keng.

Thanh đao dài màu vàng đã hoàn toàn nứt vỡ rơi xuống, toàn thân hắn đầy máu, nhìn bầu trời vẫn tiếp tục tối đen, nhìn bảy ngôi sao đã sáng chói đến cực điểm, vừa ho vừa cười.

Chỉ là nụ cười có chút chua xót.

Đã đốt cháy bản nguyên dùng đến một đao cuối cùng, vậy mà vẫn để tên kia chạy thoát?

Đệ nhất Cực cảnh này của mình, dù là danh bất hư truyền…

Bị hai tên mới vào Bất Hủ, cùng với một số Cực cảnh bình thường chỉ biết trốn trong bóng tối thúc giục trận pháp, bức đến đường cùng, bức đến mức thảm hại như vậy.

Rốt cuộc vẫn là… không bằng sư phụ vô địch thiên hạ trong lòng tên tiểu tử kia.

So với bảy ngôi sao sáng chói trên bầu trời thì ngọn lửa sinh mệnh của Lục Thiên Tuyệt lúc này, lại giống như ngọn nến trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Hắn, đã đến hồi kết thúc.

“Tên ngốc, xem ra bản tôn phải thất hứa rồi, không đợi được sư phụ ngươi đến tìm ngươi, không thể thấy được sư phụ vô địch thiên hạ của ngươi, thật là… đáng tiếc!”

Hắn lẩm bẩm, từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến.

“Chết tiệt, vậy mà lại hủy hoại thân xác của lão tử, ngươi đáng chết!”

Đại trưởng lão nhà họ Thiên nghiến răng nghiến lợi, nếu không có con khôi lỗi hóa thân được luyện chế gần năm trăm

năm này thì e rằng một đao vừa rồi, không chừng còn có thể lấy mạng hắn thật!

"Lão tử không tin, đến lúc này, ngươi còn có thủ đoạn gì!"

Hắn mặt mày dữ tợn, thanh phi đao trong ống tay áo nắm trong tay, trực tiếp xông ra.

"Chết đi cho lão tử!"

Cùng với tiếng cười gằn của hắn vang lên, Lục Thiên Tuyệt có thể cảm nhận được sát ý cuồn cuộn.

Nhưng hiện tại hắn, ngay cả sức lực để động đậy một ngón tay cũng không còn, càng đừng nói đến việc phản kháng.

Đã thực sự, đến đường cùng.

Chấp Pháp phong chủ lạnh lùng nhìn cảnh này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù có chút trắc trở nhưng kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi.

Vị cao thủ đệ nhất Cực cảnh ngàn năm qua, hôm nay… sắp chết rồi.

"Chết!"

Đại trưởng lão nhà họ Thiên cầm thanh phi đao trong tay, hung hăng đâm về phía đầu Lục Thiên Tuyệt, muốn tiêu diệt cả thần hồn của hắn.

Nhưng, đột nhiên.

Hư không nứt ra, một bàn tay thò ra, nắm chặt lấy thanh phi đao.

Bất kể hắn dùng sức thế nào, thanh phi đao vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí với sự sắc bén của Cực Đạo chi Khí giả, cũng không thể khiến lòng bàn tay của người kia bị thương.

Hắn kinh hãi ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt lạnh như băng.

Đó là một người đàn ông trung niên, mặc áo trắng, hai bên tóc mai bạc trắng, lúc này nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn người chết.

“Cút.”

Chương 806: Thẩm mỗ muốn ngươi chết, ngươi không thể sống

Chỉ trong một câu nói, sức mạnh hùng hồn cuộn trào, hóa thành bão cuốn.

Ầm ầm!

Hư không run rẩy, Thiên gia đại trưởng lão chỉ cảm thấy ngực như bị đánh mạnh, cả người phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, đợi khi dừng lại, vẻ kinh hãi trên mặt vô cùng nồng đậm.

Quá mạnh!

Trong hư không, chấp pháp phong chủ cảm nhận được hơi thở của người tới, sắc mặt cũng trong nháy mắt trở nên nghiêm trọng.

Đặc biệt là khi đôi mắt của đối phương nhìn về phía mình, lại càng có một luồng hàn ý không thể khống chế từ lòng bàn chân trào lên đầu.

Người trước mắt, sát khí nặng nề đến vậy!

Thẩm An Tại nhìn quanh bốn phía, không phát hiện ra hơi thở của Thiên Nhạc, không khỏi nhíu mày, quay đầu lại.

Mà Lục Thiên Tuyệt cũng mở mắt vào lúc này, có chút kinh ngạc.

Rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cái chết nhưng lại đột nhiên phát hiện có người chắn trước người mình, không

khỏi cũng nghi hoặc.

Người trước mắt, mình dường như không quen biết.

“Thiên Nhạc đâu?”

Đôi mắt lạnh lẽo của Thẩm An Tại vẫn không chứa bất kỳ cảm xúc nào, chỉ lạnh lùng hỏi.

Nghe được lời hắn hỏi, sắc mặt Lục Thiên Tuyệt hơi khựng lại, sau đó trong lòng liền hiểu rõ.

Xem ra, người này chính là người mà Thiên Nhạc thường xuyên nhắc đến… sư phụ?

“Hắn rất an toàn, các hạ không cần lo lắng.”

Lục Thiên Tuyệt hầu như đã không còn sức để nói.

Với thực lực mà đối phương thể hiện, hôm nay, e rằng mình không chết được rồi.

Nhận được câu trả lời khẳng định, trái tim treo lơ lửng của Thẩm An Tại mới hạ xuống, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía trước.

Mọi người dưới đôi mắt của hắn, cảm nhận được sát ý nồng đậm đến mức khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Người này, tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể địch nổi!

“Vị huynh đài này, tại hạ Hoang vực Thiên gia…”

Thiên gia đại trưởng lão cố gắng đè nén khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, muốn nói rõ thân phận để thăm dò trước.

Nhưng ngay sau đó, bóng quyền trước mắt hắn đột nhiên mở rộng.

Ầm!

Cả người hắn một lần nữa bị đánh bay, trực tiếp cắm vào lòng đất, sức mạnh to lớn khiến xương cốt toàn thân hắn không chịu nổi, toàn bộ vỡ vụn.

"Ồn ào."

Thẩm An Tại đứng giữa không trung, áo trắng tung bay theo gió.

Đôi mắt đó, như nước chết lạnh lùng.

"Rốt cuộc các hạ là ai, đây là chuyện của Linh môn, Đạo môn, Thiên gia, ngươi nếu xen vào, không sợ bị ba thế lực truy sát sao!"

Trên không, chấp pháp phong chủ trong lòng kinh hãi, cắn răng mở miệng.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, chậm rãi mở miệng.

"Các ngươi đều chết rồi, ai biết là ta giết."

Giọng nói vừa dứt, chấp pháp phong chủ trong lòng run lên, đột nhiên hét lớn.

"Thất Tinh Đoạt Mệnh trận, nhanh chóng trấn áp người này!"

Hắn vừa dứt lời, bảy ngôi sao sáng chói trên bầu trời lại một lần nữa ảm đạm, ánh sao chiếu vào người Thẩm An Tại.

"Hừ, đã như vậy, các hạ không chịu uống rượu mời, vậy đừng trách ta chờ vô tình!"

Dưới đất, giọng nói của Thiên gia đại trưởng lão cũng vang lên.

Vù!

Trong hư không, Cực Đạo thiết tháp kia run rẩy, sức mạnh trấn áp mạnh mẽ hóa thành một tòa tháp sắt khổng lồ, trực tiếp

trấn áp mà đi về phía Thẩm An Tại.

Đối mặt với áp lực mạnh mẽ đó, Thẩm An Tại đứng giữa không trung nhưng lại không hề nhúc nhích.

"Đồ bỏ đi."

Hắn không thèm mở miệng, sau đó giơ một tay lên trời.

Thật không ngờ, chỉ bằng một tay đã nâng được tòa tháp sắt khổng lồ đó lên.

Cảnh này khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy hoang đường.

Đây… phải có sức mạnh lớn đến mức nào?

Người này chẳng lẽ là thể tu?

Thẩm An Tại dùng một tay, nắm chặt phần dưới của bóng tháp sắt, đột nhiên túm lấy nó và đập xuống.

Ầm một tiếng, lại nghe thấy từ dưới đất truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Chấp pháp phong chủ thấy cảnh này, nghiến răng xông lên.

Chuyện đã đến nước này, hy vọng duy nhất chính là kéo dài thời gian!

Kéo dài đến khi Thất Tinh Đoạt Mệnh trận đoạt hết mạng của người này thì mình và những người khác vẫn còn cơ hội chiến thắng!

Nhưng, hắn vừa mới bước đi thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thân hình của Thẩm An Tại không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên bầu trời đêm.

Chỉ thấy hắn dùng hai tay, đã nắm chặt lấy cổ họng của hai người.

“Ẩn núp trong trận pháp, các ngươi tưởng rằng Thẩm mỗ không tìm được các ngươi sao?”

Giọng hắn lạnh lùng, hai tay truyền lực.

Bùm!

Hai vị trưởng lão Linh môn chủ trận, trong nháy mắt đã nổ tung thành sương máu, thậm chí còn không kịp kêu thảm.

Đêm tối tan biến, bảy ngôi sao tiêu tan.

Chấp pháp phong chủ ngây người, đôi môi hắn hơi run rẩy, không biết nói gì.

Chỉ có nỗi sợ hãi sâu sắc trong đáy mắt, như thể đang nói với người khác rằng, nội tâm của hắn lúc này không hề bình tĩnh.

Hủy diệt nhanh chóng, gần như là miểu sát!

Từ khi người này xuất hiện đánh cho Thiên gia đại trưởng lão sống chết không rõ, đến khi phá vỡ Thất Tinh Đoạt Mệnh trận, chỉ trong chốc lát.

Những người bọn họ, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Thực lực của người này… khủng khiếp đến mức bọn họ không thể tưởng tượng nổi!

Chấp pháp phong chủ nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đã nảy sinh ý định bỏ chạy.

Xẹt!

Ánh đao đen đột nhiên từ dưới đất bốc lên, hóa thành vô số lưới đao bao phủ.

Cùng lúc đó, một luồng lưu quang khác từ dưới đất bay ra, trực tiếp trốn vào hư không biến mất.

Thiên gia đại trưởng lão vậy mà trực tiếp thần hồn trốn chạy, ngay cả thân xác khôi lỗi cũng không dám muốn!

"Thẩm mỗ muốn ngươi chết, ngươi không thể sống được."

Thẩm An Tại tiện tay bắt lấy, từ giữa vô số lưới đao đen, nắm chặt lấy phi đao đen, dùng sức bóp.

Rắc!

Ngụy Cực đạo chi Khí, vậy mà trong tay hắn, trực tiếp vỡ vụn!

Ngay sau đó, hắn vung tay áo, một lực hút vô tận bùng phát.

"A… cứu mạng, cứu ta!"

Mặc dù đã trốn vào hư không nhưng dưới lực hút khủng khiếp đó, thần hồn của Thiên gia đại trưởng lão vẫn bị kéo ra.

Hắn vẻ mặt kinh hãi, không ngừng giãy giụa kêu cứu.

Nhưng chấp pháp phong chủ lại không dám động đậy, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng, thần hồn của Thiên gia đại trưởng lão bị Thẩm An Tại nắm trong lòng bàn tay.

"Tiền bối… tha mạng, tha mạng!"

Lúc này, hắn còn có chút uy phong nào nữa, gần như hạ mình đến cực điểm, giọng nói run rẩy cầu xin.

Nhưng, Thẩm An Tại thậm chí còn không thèm nhìn hắn lấy một cái, vẫn luôn nhìn chằm chằm chấp pháp phong chủ, nắm chặt tay phải.

Ầm!

Khí tức thần hồn tản ra, gió mây gào thét.

Một cường giả Bất Hủ, chết!

Cảnh này khiến Lục Thiên Tuyệt cũng không khỏi hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng.

Sát phạt quyết đoán…

Sát khí trên người người này nồng đậm, căn bản không giống với người chính đạo, thậm chí còn khiến người ta sợ hãi hơn cả hơi thở của ma đạo.

"Tại hạ… có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lấy đạo tâm thề, tuyệt đối không tiết lộ bất cứ chuyện gì xảy ra ở đây, còn mong các hạ nương tay!"

Chấp pháp phong chủ nghiến răng, trực tiếp hiến tế tinh huyết, lập tức bắt đầu lập huyết thệ.

Một khi vi phạm, hắn sẽ đạo tâm sụp đổ, nhập ma mà chết.

Hắn hiểu rõ, muốn sống sót, đây là cách duy nhất.

Nếu chạy trốn… thì Thiên gia đại trưởng lão lúc nãy chính là ví dụ sống.

Sau khi lập lời thề, hắn càng nhìn về phía trước với ánh mắt bất an.

Nhưng, điều khiến hắn tuyệt vọng là.

Đôi mắt của người áo trắng vẫn không gợn sóng, ánh mắt như nhìn người chết.

"Chết đi."

Thẩm An Tại lạnh lùng nói ra hai chữ.

Ngay sau đó, hắn giơ kiếm chém xuống.

Trời đất tối sầm, chỉ có một luồng kiếm quang sáng chói lóa mắt.

Chương 807: Nhất định sẽ quay lại nhưng không phải bây giờ

Kiếm quang tiêu tán, cũng đồng thời đi kèm với sự ngã xuống của một vị Bất Hủ khác.

Khi mưa gió lắng xuống, thiên địa nơi này khôi phục lại sự bình lặng, chỉ còn lại một hố lớn và hư không vẫn còn vặn vẹo, chưa hoàn toàn khôi phục.

Thẩm An Tại đứng trên bầu trời, áo trắng không nhuốm chút máu.

Nhưng sát khí trên người hắn, dưới sự thổi quét của gió lớn, như hóa thành tu la ác quỷ, đang gào thét.

Hắn cứ đứng đó nhưng lại khiến Lục Thiên Tuyệt vô thức nhắm chặt mắt, tim đập thình thịch.

Ma đầu…

Ma đầu tuyệt thế thiên hạ!

“Ngươi cứ giết sạch bọn họ như vậy, không sợ ba thế lực kia tìm ngươi sao?”

Đợi đến khi kẻ địch chết hết, thân hình của Bách Mị tiên quân mới xuất hiện từ trong hư không.

Nàng nhìn ánh mắt của người trước mặt, cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thẩm An Tại vừa đến đã đại khai sát giới.

Xem ra người tên Thiên Nhạc kia, quả nhiên có quan hệ không tầm thường với hắn.

“Ai muốn tìm chết, cứ việc đến thử.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại chỉ có tám chữ đơn giản.

Sau đó hắn bỏ mặc Bách Mị tiên quân, lóe người đến trước mặt Lục Thiên Tuyệt.

Chỉ vài mũi kim, sinh cơ tràn ra của đối phương đã ổn định lại.

“Người ở đâu?”

Lục Thiên Tuyệt mở mắt ra nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, yếu ớt nói ra hướng chạy trốn của Thiên Nhạc hai người.

Thẩm An Tại liếc nhìn hắn, quay người rời đi.

“Không chữa cho hắn sao?” Bách Mị tiên quân đi theo, hỏi.

“Không chết được, chữa cho hắn chỉ tốn thời gian.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng rất đơn giản, căn bản không quay đầu nhìn Lục Thiên Tuyệt lấy một cái, một đường bay nhanh về phía Thiên Nhạc.

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

Không có nhân tính, không có lòng thương người nhưng lại cực kỳ quan tâm đến người bên cạnh.

Lúc này, nàng đối với nhận thức về người trước mặt sâu sắc hơn vài phần, cũng hiểu biết thêm không ít.

Hai người rời đi, Lục Thiên Tuyệt nằm trên mặt đất, khó khăn đứng dậy, toàn thân xương cốt đều kêu răng rắc.

Hắn cầm theo thanh đao dài màu vàng đã đầy vết nứt, loạng choạng đi về phía xa.

Hắn hiểu rằng, sau trận chiến này…

Chủ nhân Loạn Đao cảnh, đệ nhất Cực cảnh, đã không còn tồn tại nữa.

Chỉ có thể là… chết trong trận hỗn chiến này.

Hắn cũng hiểu rằng, chuyện này đến giờ, đã hoàn toàn không phải là một Cực cảnh như hắn có thể nhúng tay vào.

“Tiểu tử, xem ra ngươi nói không sai, sư phụ ngươi quả nhiên rất mạnh, mạnh đến mức ta chỉ có thể ngước nhìn.”

Lục Thiên Tuyệt vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía xa, lẩm bẩm tự nói.

“Bản tôn đã làm được chuyện đã hứa với ngươi, có duyên gặp lại, tiểu tử…”

…

Bên kia, Thẩm An Tại một đường phi nhanh, có Bách Mị tiên quân mở ra thông đạo hư không, tốc độ của bọn họ nhanh hơn Cực cảnh rất nhiều.

Gần như chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, hắn đã hạ xuống một vùng núi rừng.

Nơi đó, có một thiếu niên áo xám đang ngồi xếp bằng bên hồ, nhẹ nhàng lau chùi thanh đao gỗ.

Hắn bịt mắt bằng vải đen, chỉ có thể dùng tay sờ vào chữ “Thủ” khắc trên chuôi đao, dường như đang cảm nhận nhiệt độ còn sót lại trên chữ này.

Đột nhiên, hắn hơi sững sờ, tai khẽ động, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Mặc dù mắt không nhìn thấy gì nhưng hắn lại một lần nữa cảm nhận được hơi thở vô cùng quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ.

Hoàn toàn trái ngược với người kia.

Nếu như trên người người kia, hắn cảm nhận được vô vàn thiện ý và một chút ác ý.

Thì lúc này, hắn như nhìn thấy một tu la giết người không gớm tay nhưng lại mang theo nụ cười ôn hòa đứng sau lưng mình.

"Ai làm hỏng mắt ngươi?"

Thẩm An Tại đứng sau hắn, không gọi tên hắn, cũng không nói thân phận của mình, chỉ hỏi một câu như vậy.

Thiên Nhạc từ từ đứng dậy, đầy vẻ nghi hoặc và phức tạp.

Tại sao… hơi thở của hai người này đều giống sư phụ như vậy nhưng lại đều khác nhau?

"Sư phụ?" Hắn thử dò hỏi.

Ầm ầm…

Tiếng sấm rền vang, bầu trời tối sầm lại.

Thẩm An Tại cau mày, ánh mắt lóe lên.

"Vừa rồi có người tìm ngươi đúng không?"

Khi xuyên qua tinh vực, hắn cũng mơ hồ cảm nhận được sự giáng lâm của ý chí trời đất.

Không nghi ngờ gì nữa, ngoài hắn ra, chỉ có thiện thi kia mới có thể mang đến sự thay đổi như vậy.

"Vâng." Thiên Nhạc gật đầu.

Thẩm An Tại nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn vài phần.

Xem ra thiện thi kia thật sự không muốn sống nữa rồi.

Một khi để Thiên Đạo phát hiện ra sự tồn tại của mình, một khi để Luân Hồi đi vào đúng quỹ đạo, đến lúc đó e rằng sẽ

phải đón nhận đại kiếp nạn!

"Ngươi nghe cho kỹ, sau này bất kể gặp phải ai, giống sư phụ ngươi thế nào thì cũng không phải hắn, ngươi nhất định phải có một trái tim cảnh giác."

Lời nói quen thuộc một lần nữa vang lên bên tai Thiên Nhạc, khiến hắn nhíu chặt mày.

Hắn căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ lại là tình huống gì.

Hắn chỉ biết, mọi chuyện có vẻ phức tạp hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

Hai vị sư phụ đều nói sư phụ đã chết nhưng bọn họ lại có hơi thở gần như hoàn toàn giống với sư phụ.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

"Đến đây, ta chữa mắt cho ngươi."

Thẩm An Tại giơ tay lên.

"Không cần."

Nhưng Thiên Nhạc lại lùi lại một bước, cúi đầu.

"Ta muốn…"

"Đợi sư phụ trở về."

Tay của Thẩm An Tại khựng lại giữa không trung, mãi không hạ xuống.

Ánh mắt của Bách Mị tiên quân nhìn qua lại giữa hai người, đôi mày liễu nhíu lại, trong lòng nảy sinh chút suy đoán.

Cuối cùng, Thẩm An Tại cũng không nói thêm gì nữa.

Bây giờ hắn, quả thực vẫn chưa đến lúc gặp lại nhóm Thiên Nhạc.

Chỉ cần biết hắn vẫn an toàn là được.

"Ngươi cầm lấy thứ này, nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thì bóp nát nó."

Thẩm An Tại đưa ra một lệnh bài màu đen, bay vào lòng bàn tay Thiên Nhạc.

Như vậy, ba khối sinh tử bài mà hắn chế tạo đều đã được đưa đi.

Trong đó, hai khối đã vỡ, bây giờ khối thứ ba này cũng đủ để bảo vệ tính mạng Thiên Nhạc.

Sau khi đưa sinh tử bài ra, ánh mắt hắn nhìn về phương xa càng trở nên lạnh lẽo.

Xem ra, bất kể thiện thi kia bây giờ có nhập Bất Hủ hay không, hắn cũng phải nhanh chóng tìm ra hắn, sau đó giết chết!

Nếu để hắn tiếp tục tự bạo thân phận như vậy, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết đến sự tồn tại của mình, Vạn Giới bi e rằng sẽ một lần nữa giáng lâm thế gian.

Đến lúc đó, mọi thứ đều không thể thay đổi được.

"Lão tam."

Thẩm An Tại đi đến bên cạnh Thiên Nhạc, khẽ gọi một tiếng.

Vai của hắn khẽ run, nắm chặt tay lại.

"Sư phụ ngươi nhất định sẽ trở về nhưng không phải bây giờ."

Lời nói nhẹ nhàng vang lên, đi kèm với đó là hai bóng người mang theo hơi thở kia dần đi xa.

Thiên Nhạc một mình đứng bên hồ, thân hình cô đơn.

Hai người dường như đều là sư phụ nhưng lời bọn họ nói lại hoàn toàn trái ngược nhau.

Một người nói sư phụ đã chết, sẽ không bao giờ trở về.

Một người lại nói sư phụ nhất định sẽ trở về nhưng không phải bây giờ.

Thiên Nhạc đứng tại chỗ rất lâu, suy nghĩ rối như tơ vò.

Hắn có chút mê mang.

“Ta phải… đi tìm đại sư huynh.”

Cuối cùng, hắn nắm chặt con dao trong tay, kiên định rời đi.

Nếu là đại sư huynh, nhất định có thể nhận ra sư phụ.

…

Chương 808: Dã tâm của Thẩm An Tại

"Tiểu tử kia là đồ đệ của ngươi sao?"

Bách Mị tiên quân nhìn nam tử trước mặt vội vã đến rồi vội vã đi, càng thêm tò mò về sự bí ẩn của hắn.

Thẩm An Tại không nói gì, bởi vì hắn cảm thấy nói gì cũng vô dụng.

Mọi hành động của mình, bao gồm cả những việc đã làm với Tiêu Cảnh Tuyết trước đây, vị tông chủ Hợp Hoan tông này đều nhìn thấy.

Cũng nên đoán ra được rồi.

Nhưng, ngầm hiểu là kết quả tốt nhất.

Một khi chọc thủng lớp màn che, Thẩm An Tại hiện tại cũng không biết phải làm sao.

Kẻ đứng sau thao túng mọi chuyện vẫn chưa để lộ bất kỳ dấu vết nào.

Bây giờ bại lộ, chẳng khác nào chết.

Bách Mị tiên quân thấy hắn không nói gì, cũng hiểu ý không hỏi nhiều.

Nàng hiểu rằng Thẩm An Tại hẳn là có nỗi khổ không thể nói, đột nhiên, nàng dường như nhớ ra điều gì đó.

Nghe nói… Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết trước khi đến thượng giới là đồng môn sư huynh muội.

Nếu nói như vậy, chẳng phải hắn…

Nàng khẽ run mi, sắc mặt đột nhiên nghiêm lại.

“Sao vậy?”

Thẩm An Tại thấy sắc mặt nàng khác thường, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Mộ Dung Thiên gặp nguy hiểm.”

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, lên tiếng nói.

“Sao cơ?”

Như nàng dự đoán, sắc mặt của hắn đột nhiên căng thẳng.

“Hắn cũng đã vào Linh Yêu tinh vực.”

Bách Mị tiên quân nghiêm trọng nói “Trước đó hắn bị người Linh tộc truy đuổi, trốn vào yêu vực, sau đó tình cờ vào Linh Yêu tinh vực, mà hắn không phải người Linh tộc, Yêu tộc, e rằng ở bên trong sẽ khó lòng chống đỡ, lại còn mang theo tàn hồn Tổ long và bí thuật Hoang Cổ, e rằng sẽ trở thành bia ngắm của mọi người.”

Càng nói, Bách Mị tiên quân càng nhíu chặt mày.

Đã một giáp tử trôi qua kể từ khi vào Linh Yêu tinh vực, giờ đây còn hơn trăm năm nữa người bên trong mới có thể ra ngoài.

Hắn hiện tại cho dù muốn vào cũng không vào được.

“Hắn sẽ không sao đâu.”

Tuy nhiên, Thẩm An Tại lại không tỏ ra quá lo lắng.

Bởi vì những người vào Linh Yêu tinh vực, cơ bản đều là hậu bối, không có cường giả lão làng.

Với thực lực của tên ngốc kia, cho dù không nói là có thể vô địch trong đó nhưng khi đối mặt với sự vây công, ít nhất cũng có thể rút lui an toàn.

Chỉ sợ… tên ngốc kia lại cứng đầu, muốn liều chết với người ta.

“Không, cho dù hắn có thể ra khỏi đó, e rằng cũng hung nhiều cát ít.”

Bách Mị tiên quân lắc đầu, sắc mặt vẫn nghiêm trọng.

“Vì sao lại nói như vậy?” Thẩm An Tại truy hỏi.

“Bởi vì lối ra của Linh Yêu tinh vực chỉ có hai nơi, một ở Linh tộc, một… thì ở yêu tộc.”

Nghe vậy, lòng Thẩm An Tại đột nhiên “Thót” một cái.

Cho dù là Linh tộc hay yêu tộc, e rằng đến lúc đó cũng sẽ không tha cho Mộ Dung Thiên.

Dù sao hắn cũng đã giết nhiều người Linh tộc, yêu tộc như vậy, nói ra thì đã là kẻ thù, cho dù bị giết, cũng sẽ không có ai chống lưng cho hắn.

Cuối cùng… hắn hiện tại chỉ có thể coi là một tu sĩ tán tu.

Thẩm An Tại hít thở nặng nề hơn, ánh mắt lóe lên, nhìn về phương xa.

Xem ra, chuyện truy sát thiện thi phải hoãn lại một thời gian nữa rồi.

“Xem ra ngươi đã có tính toán rồi?” Bách Mị tiên quân nhìn hắn.

Thẩm An Tại nhắm mắt, chậm rãi mở miệng.

“Đi thôi, về Ma vực.”

“Về Ma vực?” Nàng hơi sửng sốt.

“Ta giúp Hợp Hoan tông ngươi, trở thành tông phái số một Ma Linh vực.”

Lời nói lạnh lùng vang lên, mang theo sát ý vô tận, khiến Bách Mị tiên quân cũng phải rùng mình.

Tông phái số một Ma Linh vực…

Ma vực chia làm bốn cảnh, Ma Đan môn, Kiếm Cốt sơn, Hợp Hoan tông ở Ma Linh vực, còn có Nghịch Tiên hải do những kẻ phản bội chính đạo, bị truy nã tạo thành, còn có Ma cảnh nơi ma tộc sinh sống và Cửu Minh cương nơi có nhiều tu sĩ vu cổ nhất.

Nhưng cho dù chỉ là Ma Linh vực, cũng có Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và âm Khôi lão quái ba cường giả Bất Hủ đỉnh phong, dưới trướng còn có Bắc Thần gia tộc, Hàn Phong cốc và nhiều thế lực khác.

Bấy lâu nay, chưa từng có thế lực nào nói rằng có thể thống nhất một cảnh.

Mặc dù trong bốn cảnh, chỉ có Ma Linh vực là yếu nhất, thậm chí còn không có Đế cảnh nào nhưng cũng không phải nói thống nhất là có thể thống nhất.

“Không dễ dàng như vậy, chỉ riêng ba Bất Hủ đỉnh phong kia, cho dù ta có thể địch nổi một trong số đó, hai người còn lại cũng sẽ không đứng nhìn, huống chi còn những Bất Hủ khác.”

“Ta tự có cách.” Thẩm An Tại giọng bình tĩnh.

“Vậy sau đó thì sao, nếu Ma cảnh, Nghịch Tiên hải, Cửu Minh cương những thế lực đó ngồi thu lợi ngư ông, e rằng sau này Ma vực chỉ còn lại ba cảnh.”

“Đến lúc đó sẽ trông cậy vào ngươi.”

Thẩm An Tại quay đầu nhìn nàng.

“Ta?”

Bách Mị tiên quân sửng sốt, có chút ngạc nhiên, sau đó lắc đầu.

"Mặc dù ta cũng rất muốn giúp ngươi nhưng với thực lực của ta, e rằng không đủ để chống lại những cường giả của Ma cảnh, Nghịch Tiên hải, Cửu Minh cương ba cảnh."

"Nếu ngươi vào Đế cảnh thì sao?"

Thẩm An Tại nhìn nàng, giọng điệu nhàn nhạt.

"Đế cảnh…"

Bách Mị tiên quân hơi nhướng mày, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

"Nếu vào Đế cảnh, quả thực có thể giải quyết được tất cả các vấn đề, bao gồm… đến lúc đó Mộ Dung Thiên ra khỏi Linh Yêu tinh hải."

"Vậy là đủ rồi."

Thẩm An Tại thu hồi ánh mắt.

Bây giờ, muốn hắn trong vòng hơn một trăm năm tiến vào Bất Hủ đỉnh phong, rồi xưng Đế, gần như là không thể.

Nhưng nếu giúp một người vào Đế cảnh thì có chút cơ hội.

Dù sao trước đó đã hứa với Bách Mị tiên quân, sẽ giúp nàng thoát khỏi sự phiền nhiễu của công pháp, tìm cơ hội khác để vào Đế cảnh, bây giờ thực hiện, cũng coi như giữ lời hứa.

"Thẩm An Tại, ngươi nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi."

Bách Mị tiên quân từ từ lắc đầu, trong mắt có chút tiếc nuối.

"Mặc dù ta rất muốn giúp ngươi nhưng có một số chuyện ngươi không hiểu."

"Chuyện gì?"

“Việc xưng Đế, tuyệt không dễ dàng như ngươi nghĩ, dù là Ma Đan tiên quân luyện Nhân đan nghìn năm, hay Kiếm Cốt tiên quân muốn có được nguyên âm của ta, hay âm Khôi lão quái muốn thoát khỏi chú thuật, đủ mọi cách, khó khăn trùng trùng nhưng cũng chỉ là đang thử nghiệm.”

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, đôi môi đỏ khẽ mở, giọng nghiêm túc.

“Có thể nói, gần như không có khả năng thành công, chỉ có khả năng một phần nghìn vạn mà thôi.”

“Vào Đế cảnh, khó đến vậy sao?”

Thẩm An Tại nhíu mày.

“Đúng vậy, phương pháp Bất Hủ xưng Đế đã sớm thất truyền, đã nhiều năm không xuất hiện Đế cảnh nào nữa, ngay cả những Đế giả hiện nay, bọn họ cũng thành tựu từ Hoang Cổ, giờ không biết tung tích.”

“Nói cách khác, ngoài việc tìm ra bí mật của Hoang Cổ, căn bản không có phương pháp nào chắc chắn có thể xưng Đế, mà một khi có người xưng Đế, cũng đồng nghĩa với việc bí mật của Hoang Cổ sắp nổi lên mặt nước.”

Bách Mị tiên quân nhìn chằm chằm hắn, giọng nghiêm túc.

“Đến lúc đó, chín vực sẽ động đãng, bởi vì tất cả những cường giả Bất Hủ đỉnh phong như ta đều khao khát xưng Đế.”

“Thì ra là vậy…”

Thẩm An Tại bừng tỉnh, trong lòng càng thêm suy tư.

Sự xuất hiện của Đế cảnh, đồng nghĩa với việc bí mật của Hoang Cổ sắp được hé lộ.

Xem ra, mình vẫn nghĩ đơn giản rồi.

Phương pháp xưng Đế…

Mình đích thực có, đó chính là luyện hóa Thiên Đạo bi.

Thiên Đạo bi ở đây không còn nữa, tất cả mọi người đều quên mất sự tồn tại của Thiên Đạo bi.

Nhưng mà…

Bản thân mình vốn là hóa thân của Vạn Giới bi, là nguồn gốc của Thiên Đạo bi.

Nếu Bách Mị tiên quân luyện hóa mình, ắt sẽ vào Đế cảnh.

"Nếu chỉ muốn làm những chuyện ngươi muốn làm, không cần Đế cảnh, nửa bước là đủ."

Cuối cùng, Bách Mị tiên quân vẫn mở miệng, ánh mắt lấp lánh nhìn người trước mặt.

Nàng cũng không biết tại sao lại lựa chọn tin tưởng tên này như vậy.

Nhưng từ khi hắn nói ra câu có thể giúp mình vào Đế cảnh, trong lòng nàng lại không hề nghi ngờ chút nào.

Giống như, lời hắn nói, nhất định có thể làm được.

"Được."

Thẩm An Tại gật đầu, trong lòng đã có quyết định.

Bây giờ, đây là cách duy nhất.

…

Chương 809: Bồ đề vốn không phải cây

Hợp Hoan tông, Dược phong.

“Thẩm An Tại, đã ba năm rồi, ngươi ngoài việc ở đây ngắm núi ngắm nước thì chỉ nằm trên ghế ngủ, ngươi rốt cuộc đang chuẩn bị cái gì?”

Trước vườn trúc, Thẩm An Tại nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Bách Mị tiên quân thì ở một bên lo lắng bất an, đây đã là lần thứ không biết bao nhiêu trong ba năm qua nàng hỏi câu hỏi này.

Thẩm An Tại mở mắt, liếc nhìn nàng rồi hỏi ngược lại.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị linh dược chứ, ngươi đã muốn luyện chế Đế đan, chẳng lẽ không cần linh dược rất quý giá sao?”

Bách Mị tiên quân tỏ ra còn sốt ruột hơn hắn: “Thời gian không còn nhiều nữa, ngươi mau nói cho ta biết, rồi ta sẽ giúp ngươi đi tìm!”

“Cần linh dược gì?”

Nhưng hắn lại lắc đầu: “Ngươi tưởng Đế đan có thể luyện chế bằng cách dùng nhiều linh dược quý giá sao?”

“Thế thì sao?”

“Đế đan khác với loại đan dược khác, chính là vì loại đan dược khác tuy có linh nhưng vẫn cần người luyện chế mới thành.”

“Ngươi đã từng thấy Đế đan chưa?” Thẩm An Tại hỏi.

Bách Mị tiên quân sửng sốt, sau đó lắc đầu.

“Thế ngươi đã từng thấy Dược đế luyện đan chưa?”

Nàng vẫn lắc đầu.

“Sắp rồi, ngươi sẽ được thấy.”

Thẩm An Tại lại nhắm mắt, trước khi nghỉ ngơi, còn để lại một câu khiến người ta không hiểu ra sao.

“Thiên địa sinh dưỡng, sinh dưỡng thiên địa, một bông hoa mộ thế giới, một chiếc lá một bồ đề, bồ đề vốn không phải cây, minh kính cũng chẳng phải đài.”

Bách Mị tiên quân nhìn hắn lại ngủ thiếp đi, đôi mày thanh tú nhíu lại, gọi mấy tiếng cũng không thấy đáp lại.

“Bồ đề vốn không phải cây, minh kính cũng chẳng phải đài?”

Nàng lẩm bẩm lặp lại một lần, sau đó lắc đầu.

“Nói linh tinh gì thế, tên này sao toàn nói những lời chẳng hiểu gì thế.”

Thời gian trôi đi như thoi đưa, năm tháng vội vã.

Đối với thượng giới mà nói, thời gian mười năm trăm năm có lẽ chỉ là cái chớp mắt.

Nhưng đối với hạ giới mà nói, trăm năm là sinh lão bệnh tử, mười năm cũng có ly biệt bi hoan.

Hạ giới linh khí mỏng manh, có một số hạ giới thậm chí gần như không có linh khí, hoặc là vốn có nhưng lại dần dần rút đi, biến mất.

Khi linh khí không còn nữa, những võ giả có thể bay trên trời lặn dưới đất kia, cuối cùng cũng trở thành truyền thuyết,

lưu truyền trong thế gian, hóa thành truyền kỳ về thần tiên, được truyền miệng nhưng lại bị người ta nghi ngờ về tính chân thực.

"Bà bà, năm xưa thật sự có tiên nhân đưa ngươi bay trên trời sao?"

Phục Linh thành, trong một biệt viện, một đứa trẻ ba tuổi đang nắm tay một bà lão, chớp chớp mắt đầy tò mò nói.

"Đương nhiên là có, lúc đó hắn chính là ở đó từ biệt bà bà đấy."

Bà lão vừa phe phẩy quạt vừa cười ha hả nói, chỉ tay về phía cánh cổng lớn đằng xa.

"Ở đó sao?" Đứa trẻ nhìn theo ánh mắt của bà.

"Đúng, ở đó."

Bà lão giọng nói chậm rãi, đứng dậy run rẩy đi đến trước cửa, nhìn ra con phố bên ngoài đã thay đổi rất nhiều, đôi mắt đục ngầu hơi có chút thất thần, giọng nói cũng càng nhẹ hơn.

"Đi xa ngàn dặm, mong chàng ngàn vạn lần trân trọng."

Ký ức xa xôi dần rõ ràng nhưng lại mơ hồ đến thế, khiến nàng thậm chí còn nghi ngờ, những năm tháng đó rốt cuộc là thật hay giả.

Khi nàng còn trẻ, võ giả có thể thấy ở khắp mọi nơi nhưng bây giờ, họ gần như đã biến mất.

Phàm nhân trăm năm, sinh lão bệnh tử.

Không nhập niết bàn, cuối cùng vẫn là phàm thể.

Ánh mắt nàng nhìn về phía bên ngoài Phục Linh thành, ngọn núi ẩn mình trong núi rừng, nửa che nửa lộ kia.

Một lần nhìn, rồi mở mắt ra, lại là mười năm.

Bà lão đã gần một trăm năm mươi tuổi, răng rụng hết, thậm chí phải vịn vào ngưỡng cửa mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Cuối phố, một thiếu niên đang quay lưng lại với nàng vẫy tay.

"Bà bà, Triết nhi đi đây, Triết nhi nhất định sẽ tìm được pháp môn của tiên nhân trong truyền thuyết, đợi Triết nhi trở về, nhất định sẽ đưa bà bà bay một vòng thật đẹp trên Phục Linh thành!"

"Ừ ừ, tốt"

Giọng bà lão run rẩy, đôi mắt ươn ướt, nàng ngây ngốc nhìn thiếu niên đi xa, mãi không ngồi xuống.

Cho đến khi thiếu niên đi xa, hoàn toàn không thấy nữa, nàng mới từ từ ngồi xuống chiếc ghế trước cửa, vẫn nhìn về hướng đó mà ngẩn người.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, ánh trăng như năm xưa rọi vào người, nàng mới dần cảm thấy buồn ngủ, một cơn buồn ngủ sâu sắc ập đến.

Trong lúc mơ màng, một tiếng gọi vang lên.

"Hiểu Ngọc, Hiểu Ngọc."

Nàng mở mắt ra, đập vào mắt là một chàng trai trẻ đang mỉm cười, đi về phía nàng dưới ánh trăng.

"Hiểu Ngọc, đại hội luyện khí cuối cùng cũng kết thúc rồi, ta…"

"Triết ca!"

Nàng không kìm nén được nữa, lao tới ôm chầm lấy chàng trai, khóc nức nở trong vòng tay hắn.

"Triết ca, ca cuối cùng cũng trở về rồi, Hiểu Ngọc đã mơ một giấc mơ, giấc mơ đó dài lắm dài lắm"

Chàng trai nhìn nữ tử đang khóc trong vòng tay mình, nhẹ nhàng vỗ vai nàng.

Trong lúc mơ màng, dường như còn có tiếng một chiếc quạt giấy nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Ta đã trở về.”

Chàng trai cười, nắm lấy tay nàng.

“Ta đã hứa với nàng là khi ta trở về, sẽ đưa nàng bay một vòng trên bầu trời Phục Linh thành, Hiểu Ngọc, đi nào!”

“Được”

Nữ tử run rẩy gật đầu, mặc cho chàng trai nắm tay mình, từng bước bay lên, cảm nhận gió mát thổi vào mặt.

Nàng nhìn thấy mình ngày càng cách xa mặt đất, vừa mừng vừa sợ.

Bay lên rồi, nhẹ như khói bếp.

Khói xanh lượn lờ bay thẳng lên, dưới ánh trăng, như thể có người đang phất tay áo, đạp gió đuổi theo mặt trăng.

“Tiểu Cát, ngươi nói phong chủ còn trở về không?”

Lâm Tiểu Cát vừa đốt tiền giấy vừa trả lời.

“Sẽ trở về, trước khi hắn trở về, chúng ta phải thay hắn canh giữ Thanh Vân phong.”

Thân Đồ Tiểu Tuyết gật đầu, giơ tay lau những chữ đã có phần loang lổ trên bia đá.

Mặc dù màn đêm đã buông xuống nhưng dưới ánh lửa bập bùng, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng dòng chữ “Thanh Loan phong chủ đại diện, Tiêu Vân chi mộ.” được viết trên đó.

Và ở phía sau bia mộ mới được dựng này, còn có rất nhiều bia đá khác.

Đường chủ Linh Dược đường Từ Hoan, Thanh Mộc phong, Thanh Khê phong,…

Những bia đá này có mới có cũ, có bia là của những người đã hy sinh trong trận chiến Thanh Vân phong năm đó, có bia là của những người đã chết già, nhưng bây giờ, tất cả đều đã hóa thành một nắm đất vàng dưới bia mộ này.

"Tiểu Cát, nếu sau này chỉ còn một mình ngươi ở Thanh Vân phong, ngươi có thấy buồn không?"

Thân Đồ Tiểu Tuyết lại hỏi.

Dưới ánh trăng, những nếp nhăn trên khuôn mặt nàng càng rõ ràng, trông có vẻ như đã ba bốn mươi tuổi.

"Sẽ không đâu, mọi người đều ở đây, sao có thể buồn chán được chứ."

Lâm Tiểu Cát cúi đầu nói nhưng hốc mắt đã hơi đỏ.

Không giống Thân Đồ Tiểu Tuyết, hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ thiếu niên, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

"Linh khí biến mất, tu vi của mọi người đều thụt lùi, Tiểu Cát, ngươi vẫn như trước."

"Mọi người đều như vậy."

Lâm Tiểu Cát đặt tiền giấy xuống, quay người ôm lấy Thân Đồ Tiểu Tuyết, nhìn bầu trời đầy sao, cười nói.

"Cuộc sống bình lặng như vậy cũng rất tốt, không phải sao?"

"Hơn nữa, sao có thể chỉ còn lại một mình ta được chứ, không phải vẫn còn ngươi và Trịnh trưởng lão sao?"

Hắn nhìn bầu trời đầy sao, hơi ngẩn người.

"Đúng vậy, Trịnh trưởng lão cũng vẫn đang chờ, hắn cũng không có gì thay đổi, có phải vì Sinh Tử phù không?"

“Không biết nhưng hắn nhất định có thể đợi được đến khi phong chủ trở về.”

Chương 810: Đạo không phân chính tà

Ma vực, phong chủ Dược phong Hợp Hoan tông Thẩm An Tại, ba mươi năm sau tại Nhật Nguyệt hồ luyện chế Đế đan, tin tức này rất nhanh đã truyền khắp chín đại tinh vực.

Hơn nữa vị trí Nhật Nguyệt hồ này chọn cũng cực kỳ khéo léo, vừa không ở sâu trong Ma vực, cũng không ở trong phạm vi Chính đạo.

Ngược lại nằm ở nơi giao giới giữa Đạo vực và Ma vực, điều này đương nhiên là bày tỏ rõ ràng, đến lúc đó mọi người đều có thể đến xem.

Tất cả các thế lực đều dự định đến xem kết quả như thế nào.

Điều này, đương nhiên cũng bao gồm tông môn Dược đạo lớn nhất trong chín vực hiện nay, Dược tông.

Mặc dù tên là Dược tông nhưng thực ra trong chín vực, không ít người đều ngấm ngầm chê bai.

Nói rằng Dược tông chỉ có hư danh, trong môn phái thậm chí còn không có một Dược đế nào.

Mà đây cũng là chuyện khiến Dược tông luôn đau đầu, mặc dù trước đây Hạo Hải tiên quân từng tu luyện ở Dược tông.

Nhưng không phải do Dược tông một tay bồi dưỡng, cho nên nếu nói Hạo Hải tiên quân là người của bọn họ Dược tông thì danh không chính ngôn không thuận.

Cho nên nguyện vọng nhiều năm của Dược tông chính là có thể tự tay bồi dưỡng ra một Dược đế.

Mà hiện nay, Dược tông quả thực có hai đệ tử, có tư chất về Dược đạo khá giống với Hạo Hải tiên quân năm xưa.

Hai đệ tử này, cũng là người thừa kế của Dược tông hiện nay.

Nhưng điều khiến Dược tông đau đầu là, hai đệ tử này… không hòa thuận, hơn nữa còn chia thành hai phe phái trong Dược tông.

Một phe, là đệ tử do Dược tông nuôi lớn từ nhỏ hoặc là đệ tử của các gia tộc lớn, thế lực lớn.

Một phe, là đệ tử của các thế gia nhỏ, thế lực nhỏ trong Dược tông ngưỡng mộ danh tiếng mà đưa đến bái sư hoặc là dựa vào nỗ lực của bản thân mà tự mình bái nhập tông môn.

Đệ tử của phe thứ nhất, chỉ nghe theo đệ tử chân truyền của nhị trưởng lão Dược tông là Chu Tư Tư, ngày thường mặc dù không nói là ngạo mạn nhưng ít nhiều cũng có chút hống hách, coi thường những đệ tử nghèo hèn.

Còn phe thứ hai thì là một số đệ tử xuất thân hàn vi do Tiêu Cảnh Tuyết đứng đầu.

Chỉ vì Tiêu Cảnh Tuyết từ khi nhập môn đến nay, đã bộc lộ thiên phú Dược đạo vô song, đối nhân xử thế ôn hòa lễ độ.

Những năm trước xuống núi hành nghề y, thậm chí còn vì cứu bách tính hạ giới, mà đi xa ngàn dặm, chạy khắp tinh hải để hái thuốc, mà ở quốc gia hạ giới đó, quốc chủ thậm chí còn đích thân đúc tượng kim thân cho nàng, gọi nàng là Thánh nữ Thanh Thủy.

Vì Tiêu Cảnh Tuyết đối với tất cả mọi người đều có thái độ ôn hòa như vậy, đã nhận được sự yêu mến của phần lớn đệ tử

xuất thân hàn vi trong Dược tông.

Mà có nàng ở đó, đệ tử xuất thân hàn vi ở Dược tông cũng có thể được che chở nhiều hơn.

Nhưng Chu Tư Tư không thể nhìn nổi danh tiếng, địa vị của Tiêu Cảnh Tuyết dần đuổi kịp mình, vì vậy những người dưới trướng nàng làm việc càng thêm ngạo mạn.

Nhưng điều này không những không khiến những đệ tử xuất thân hàn vi kia sợ hãi, ngược lại còn khiến bọn họ đoàn kết hơn, càng chết tâm đi theo Tiêu Cảnh Tuyết.

Nói cách khác, Tiêu Cảnh Tuyết hiện nay, đã có một nhóm lớn những người ủng hộ trung thành.

Mà đối với cuộc tranh đấu giữa hai nàng, tầng cao của Dược tông cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Dù sao, có tranh đấu, mới có thể khiến các nàng trưởng thành tốt hơn.

Hy vọng về Dược đế, chính là ở giữa hai người này.

Mà hiện nay, đột nhiên có tin tức truyền đến, nói rằng phong chủ Dược phong của Hợp Hoan tông, thế mà lại định luyện chế Đế đan, chuyện này hoàn toàn khiến người của Dược tông không thể ngồi yên.

Lúc này, tầng cao tụ họp đông đủ, hai người được chọn làm người thừa kế cũng đã đến.

“Về chuyện của Thẩm An Tại, mọi người có ý kiến gì không?”

Tông chủ Dược tông ánh mắt uy nghiêm đảo qua toàn trường, nhẹ gõ vào tay vịn.

“Hành động gây sự chú ý, chỉ là trò hề nhỏ của Ma đạo mà thôi, không cần để ý.”

Nhị trưởng lão lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Mà ở sau hắn, một nữ tử dáng người bình thường, môi mỏng mũi cao, có chút chua ngoa, chính là Chu Tư Tư càng hừ lạnh.

"Hắn Thẩm An Tại lúc trước luyện chế Nhân đan mặc dù gây chấn động nhất thời nhưng chỉ là thủ pháp tà ma ngoại đạo, luyện ra tà đan, muốn ngưng tụ Đế đan, không phải là cách có thể thành công bằng thủ đoạn gian trá, không đáng nhắc đến."

Nghe nàng nói, không ít người có mặt đều gật đầu.

Tà môn ngoại đạo, sao có thể xứng là Dược đạo chính thống.

Tông chủ không nói, chỉ nhìn về phía nữ tử áo trắng ngồi im lặng một bên, vẫn chưa lên tiếng, khí chất ôn nhu.

"Cảnh Tuyết, ngươi có ý kiến gì?"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ hành lễ, sau đó mới mở miệng.

"Thưa tông chủ, Cảnh Tuyết cho rằng, thiên hạ vạn pháp thù đồ đồng quy, Ma đạo Chính đạo hành sự tuy có thiện ác khác nhau nhưng Đạo pháp lại không phân đúng sai, giang hải còn dung nạp trăm sông, Thẩm phong chủ tuy là người Ma đạo nhưng tạo nghệ Dược đạo nghe nói còn hơn cả Ma đan tiền bối, thậm chí còn khiến Độc tiền bối phục sát."

"Đã có thể khiến những tiền bối thành danh từ lâu đưa ra đánh giá cao như vậy, Dược đạo của người nhất định có chỗ đáng học hỏi, nếu có thể quan lễ, biết đâu có thể từ đó mà có được một hai cơ duyên."

Nàng nói xong, không ít người ở đây gật đầu, cũng có không ít người cau mày.

Lam Vũ càng lộ vẻ vui mừng.

Khiêm tốn lễ độ, không kiêu ngạo không tự mãn, đây mới là tâm thái mà một tông sư chân chính nên có.

Tông chủ Dược tông cũng nhìn nàng thật sâu, sau đó lại nhìn Chu Tư Tư, trong lòng không khỏi lắc đầu.

Người sau mặc dù thiên phú Dược đạo tuyệt vời nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhung lụa, tâm tính so với Tiêu Cảnh Tuyết kém không biết bao nhiêu.

"Hừ, ta là tu sĩ Chính đạo, lẽ nào còn phải đi học hỏi kinh nghiệm, học luyện đan từ hắn, một người Ma đạo?"

Chu Tư Tư hừ lạnh một tiếng: "Nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao, thể diện của ta Dược tông để đâu?"

Đối mặt với lời nói của nàng, Tiêu Cảnh Tuyết vẫn giọng điệu ôn hòa.

"Ta là tu sĩ Chính đạo, không làm việc xấu, không trái đạo đức, tu thân dưỡng tính, đi ngay ngồi thẳng, làm sao có thể coi là mất mặt?"

"Chẳng lẽ chỉ xem một vị tiền bối Dược đạo luyện đan, chính là mất mặt?"

"Hắn là người Ma đạo!" Chu Tư Tư bám vào điểm này tiếp tục tranh cãi.

"Đạo không phân chính tà, lòng người mới phân."

"Ngươi…"

Chu Tư Tư mặt đỏ tai hồng, thậm chí còn có chút nghiến răng nghiến lợi.

"Được rồi."

Thấy hai người lại sắp cãi nhau, tông chủ Dược tông không khỏi giơ tay ngắt lời.

“Đã khi hắn Thẩm An Tại đã tung ra tin tức này, vậy thì đi xem thử đi, nếu thật sự có thể thành Đế đan, đối với hai người ngươi cũng không phải là một cơ duyên, dù sao cũng chưa từng có người nào luyện chế Đế đan trước mặt mọi người.”

Theo lời tông chủ Dược tông, mặc dù Chu Tư Tư muốn nói gì đó nhưng cũng không thể không ngậm miệng, chỉ là ánh mắt nhìn Tiêu Cảnh Tuyết càng thêm oán độc.

Kể từ khi người kia đến, tông chủ đã bắt đầu dần thiên vị về người phía sau này, điều này khiến nàng ghen tị đến cực điểm.

Ban đầu người thừa kế Dược tông chỉ có mình nàng, hiện tại lại có thêm người tranh giành với mình, nàng đương nhiên không vui.

“Ba mươi năm sau, hai người các ngươi đi theo bản tông chủ cùng đi quan lễ.”

Tông chủ Dược tông ngẩng đầu, định đoạt cho chuyện này.

Chỉ là trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, còn có một vấn đề, hắn không nói ra.

Đó chính là…

Nếu tên Thẩm An Tại kia thật sự luyện thành Đế đan, liệu có thể sống sót rời khỏi Nhật Nguyệt hồ hay không còn là chuyện khác.

…

Chương 811: Không muốn xem thì cút

Sóng xanh lăn tăn, giữa một vùng non nước, mặt trời và mặt trăng cùng phản chiếu xuống mặt hồ, một bên là đêm tối, một bên là ban ngày.

Và đó cũng là nguồn gốc tên gọi của nơi này, Nhật Nguyệt hồ.

Ba mươi năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Bách Mị tiên quân nhìn Thẩm An Tại đang ngồi xếp bằng ở giữa hồ, hơi lắc đầu.

Nàng càng ngày càng không hiểu đối phương đang làm gì, mười năm trước vẫn luôn ở Dược phong của Hợp Hoan tông, không đi đâu cả.

"Ngươi rốt cuộc đang bày trận gì, mà lại có thể bận rộn suốt hai mươi năm."

Thẩm An Tại không trả lời, chỉ ngồi xếp bằng, vừa cảm ứng lại lần cuối xem trận pháp đã ổn thỏa chưa.

Hai mươi năm, hắn đã hoàn toàn bố trí âm Dương Nghịch Loạn đại trận ở đây, hoàn toàn dung hợp với trời đất.

Sau khi triển khai lần này, âm Dương Nghịch Loạn đại trận mà hắn đã dày công chuẩn bị sẽ hoàn toàn sụp đổ, không thể sử dụng được nữa.

Không còn cách nào khác, mặc dù hắn là Bất Hủ tứ phẩm nhưng muốn giết chết một Bất Hủ đỉnh phong, dù sao cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đã quyết định như vậy, Thẩm An Tại hắn tuyệt đối không phải là kẻ do dự.

Hơn nữa, ngoài âm Dương Nghịch Loạn đại trận, hắn còn chuẩn bị thêm một bộ trận pháp không gian khác, dùng để vượt qua tinh hải, bắt người.

Ngày thành đan, chính là lúc một Bất Hủ cửu phẩm phải chôn thân!

Đây là bước đầu tiên để Hợp Hoan tông vang danh.

Xa xa, tiếng gió nổi lên.

"Bách Mị tiên quân, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa, thật khiến bản sơn chủ nhớ nhung!"

Kiếm Cốt tiên quân xuất hiện rất khoa trương, vô số xương cốt trải thành đường, hóa thành bậc thang nâng hắn từ trong hư không bước xuống.

Bách Mị tiên quân lạnh lùng liếc hắn một cái, không trả lời.

Còn ánh mắt của hắn cũng lập tức dừng lại trên người Thẩm An Tại, ánh mắt mang theo ý dò xét, sau đó là hít một hơi thật sâu.

Bất Hủ tứ phẩm!

Tên này trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại có thể từ Cực cảnh bước vào Bất Hủ, thậm chí đạt đến tứ phẩm!

Phải biết rằng, mỗi lần bọn họ đột phá một phẩm, đều phải mất mấy chục năm, thậm chí hàng trăm, hàng nghìn năm mới có thể thành công.

"Thẩm phong chủ, chuyện Đế đan, không biết có mấy phần nắm chắc?"

Ngay lúc này, một giọng nói khác lại vang lên.

Ma Đan tiên quân ánh mắt âm u, đứng bên cạnh Kiếm Cốt tiên quân.

Thẩm An Tại ngẩng đầu, liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó lại nhắm mắt lại.

Thái độ ngạo mạn như vậy khiến cả hai đều cau mày, trong lòng ẩn ẩn dâng lên chút tức giận.

Chỉ là một Bất Hủ tứ phẩm mà thôi, vậy mà dám không coi bọn họ ra gì?

Thật là muốn chết!

Theo phong cách hành sự của bọn họ, chỉ sợ bây giờ đã phải vỗ chết tên này rồi.

Nhưng bọn họ nhìn nhau, đều lựa chọn tạm thời không truy cứu.

Bây giờ, chính tà hai đạo đều đang để mắt đến đây, tất cả mọi người đều muốn xem chuyện Đế đan kia là thật hay giả.

Cho dù hai người bọn họ bây giờ muốn ra tay, e rằng cũng sẽ có người ra tay ngăn cản.

“Ha ha ha, Thẩm phong chủ, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ!”

Xa xa, một luồng ánh sáng xanh lục vụt qua, Độc lão quái cười ha ha, vẻ mặt tươi cười.

“Vẫn khỏe, Độc tiền bối vẫn phong độ như xưa.”

Đối mặt với hắn, Thẩm An Tại vẫn hơi gật đầu, đáp lại.

Dù sao, đến lúc đó, còn cần nhờ đến sự giúp đỡ của đối phương.

Cùng với việc từng người từng người đến, nơi này cũng dần trở nên náo nhiệt.

Tất nhiên, không phải tất cả mọi người của chính tà hai đạo đều sẽ đến, như Linh môn và Đạo môn, bọn họ không cử người đến.

Nhưng Tiêu gia Hoang vực lại có người đến, là một trưởng lão Bất Hủ lục phẩm của Tiêu gia.

Tất cả mọi người có mặt đều không phải là kẻ yếu, ít nhất cũng là Cực cảnh, bọn họ đều có thể cảm nhận được, trong thiên địa mông lung, có từng đôi mắt từ phương xa đang nhìn chằm chằm về phía này.

Có thể thấy, chắc chắn là những cường giả không cử người đến nhưng lại muốn biết tình hình nơi này đang âm thầm quan sát.

"Thẩm An Tại, ngươi định khi nào bắt đầu luyện đan?"

Thấy người đến càng lúc càng đông, Kiếm Cốt tiên quân giọng điệu cao cao tại thượng, mang theo ý chất vấn.

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, sau đó lên tiếng.

"Không muốn xem thì cút."

Năm chữ đơn giản thô bạo vang lên, nơi này lập tức im lặng.

Ngay cả nụ cười trên mặt Độc lão quái cũng cứng đờ, có chút ngạc nhiên.

Vị Thẩm phong chủ này bây giờ đã cứng rắn như vậy rồi sao?!

Mới bước vào Bất Hủ chưa được bao lâu, vậy mà dám bảo một cường giả Bất Hủ cửu phẩm đỉnh phong cút?!

Bách Mị tiên quân lại là đôi mắt đẹp liên tục lóe sáng, nàng thích dáng vẻ ngạo mạn bá đạo của Thẩm An Tại.

"Ngươi muốn chết!"

Sắc mặt Kiếm Cốt tiên quân trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với hắn như vậy, hơn nữa còn là trước mặt nhiều người như vậy!

Nếu hắn coi như không nghe thấy, vậy thì hắn thật sự có thể tự đào hố chôn mình rồi!

Nhưng, uy áp mạnh mẽ còn chưa kịp hạ xuống, đã bị hai người liên thủ cắt đứt.

"Không ai ép ngươi xem, không ai mời ngươi đến, không muốn xem, mời đi."

Giọng điệu của Bách Mị tiên quân cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều, không còn quyến rũ như trước.

"Đúng vậy đúng vậy, Kiếm Cốt lão đệ, ngươi không muốn xem, lão phu ta còn muốn xem đây, ngươi không hiểu về dược lý, không biết trước khi luyện đan phải chuẩn bị đầy đủ sao?"

Độc lão quái cười ha ha: "Giục cái gì, nếu có người khác dám giục lão phu luyện đan, lão phu sẽ tát chết hắn."

Hai người một câu một câu, khiến sắc mặt Kiếm Cốt tiên quân xanh đỏ biến ảo, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Thẩm An Tại.

"Tiểu tử, hôm nay bất kể ngươi có luyện thành hay không, bản sơn chủ đảm bảo, ngươi nhất định sẽ hối hận vì sự ngông cuồng vừa rồi."

Nhưng, đối mặt với lời đe dọa của hắn, Thẩm An Tại lại lười nói, thậm chí còn không thèm nhìn hắn.

Thái độ không coi ai ra gì như vậy khiến Kiếm Cốt tiên quân tức muốn nổ tung nhưng lại không tiện phát tác.

“Nơi này thật náo nhiệt, bản tiên quân dẫn theo vài hậu bối đến dự lễ, chư vị không thấy phiền chứ?”

Ngay lúc bầu không khí nơi này có chút không ổn, xa xa đột nhiên truyền đến giọng nói hùng hồn, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, lại không khỏi sinh lòng kính ngưỡng.

Không phải ai khác, người đến chính là tông Dược tông chủ, cùng với Tiêu Cảnh Tuyết, Chu Tư Tư và những người khác.

“Dược tông cũng đến người rồi sao?”

Ma Đan tiên quân và Độc lão quái và những người khác nheo mắt lại.

Sắc mặt Bách Mị tiên quân ngưng trọng, trong lòng thầm lo lắng cho Thẩm An Tại.

Xem ra lần này, thật sự chơi hơi quá rồi.

Không chỉ có người của Ma vực đến không ít, mà Dược tông cũng cử người đến.

Như vậy, đến lúc đó bất kể có luyện ra Đế đan hay không, e rằng cũng khó mà thu dọn.

Dù sao, bên chính đạo sẽ không để Ma đạo sinh ra một Dược đế.

Bách Mị tiên quân cau mày, liếc nhìn Kiếm Cốt tiên quân, Ma Đan tiên quân, trong lòng tính toán.

Nếu đến lúc đó mà đánh nhau, xem ra mình chỉ có thể cố gắng đưa Thẩm An Tại chạy trốn.

Bằng không, nếu tông Dược tông chủ ra tay thì kẻ địch lại thêm một người.

Còn Tiêu Cảnh Tuyết, ánh mắt cũng lập tức dừng lại trên người trung niên áo trắng đang ngồi xếp bằng trên hồ, hơi cau mày.

So với năm xưa, đối phương dường như lạnh lùng hơn.

Ít đi vài phần nhân tính.

Chương 812: Lò nuốt nhận nguyệt

Khi Tiêu Cảnh Tuyết xuất hiện, Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và những người khác đều đồng loạt co đồng tử lại.

Nữ tử này, vậy mà không chết!

Còn cùng tông Dược tông chủ xuất hiện ở đây, hiển nhiên là địa vị trong Dược tông không thấp.

Chẳng lẽ là

Hai người nhìn nhau, sắc mặt đều trầm xuống.

Một trong hai người thừa kế của Dược tông!

"Hai vị sau lưng tông Dược tông chủ là ai?"

Để chứng thực phỏng đoán, Ma Đan tiên quân nheo mắt hỏi.

"Tự nhiên là người thừa kế Dược tông của ta, có thể quan sát Đế đan thành đan, đối với bọn họ mà nói cũng là một cơ duyên, chư vị sẽ không để bụng chứ?"

Đối mặt với lời nói của tông Dược tông chủ, mọi người có mặt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

"Vãn bối Tiêu Cảnh Tuyết, ra mắt chư vị tiền bối." Tiêu Cảnh Tuyết lễ phép hành lễ.

Sắc mặt Ma Đan tiên quân lập tức trở nên khó coi.

Lúc này hắn mới hiểu ra, mình đã bị lừa.

Nữ tử này căn bản không thể là con gái của Độc lão quái, nếu không thì sao có thể trở thành người thừa kế của Dược tông?

Mọi chuyện trước đây, chẳng qua đều là đã được kế hoạch sẵn!

Nhưng mà, bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

chẳng lẽ bây giờ còn có thể bắt nàng nhả Thiên Tà thiền ra sao?

“Chư vị, không để bụng chứ?”

Tông Dược tông chủ một lần nữa mở miệng hỏi.

Bách Mị tiên quân và những người khác nhìn về phía Thẩm An Tại.

Ánh mắt hắn cũng dừng lại trên người sau.

Dù sao thì, ai muốn luyện chế Đế đan thì đây chính là sân nhà của người đó.

Đối mặt với ánh mắt hắn, Thẩm An Tại khẽ gật đầu, không từ chối.

Trên thực tế, từ chối cũng không thể từ chối được.

Nắng gắt như thiêu, theo những người đến đây ngày càng đông nhưng bầu không khí lại càng trở nên yên tĩnh.

Lúc mới đến, mọi người còn nói chuyện phiếm hàn huyên, mặc dù đều là giả dối nhưng ít ra cũng không tỏ ra xa lạ.

Theo thời gian trôi qua, Thẩm An Tại vẫn không bắt đầu luyện đan, mà ngồi xếp bằng trong hồ điều tức.

Một lúc thì không sao nhưng thời gian lâu rồi, mọi người cười giả tạo cũng có chút mệt mỏi nên không tránh khỏi, dần dần sẽ có một số tiếng nghi ngờ xuất hiện.

“Sao vẫn chưa bắt đầu luyện đan, nhìn mặt trời sắp lặn rồi kìa.”

“Vị Thẩm phong chủ này sẽ không phải là kẻ hão danh chứ, bây giờ có lẽ không xuống đài được, đang kéo dài thời gian?”

Những lời bàn tán râm ran không dứt bên tai, Độc lão quái, tông Dược tông chủ và những người nhà họ Tiêu đều dần cau mày.

“Thẩm phong chủ đây là?”

Tông Dược tông chủ thăm dò hỏi.

Hắn không muốn ngàn dặm xa xôi đến đây, chỉ để xem một trò hề.

“Hừ, luyện không ra thì đừng ở đây kéo dài thời gian, trò hề ta đã thấy nhiều rồi, không thiếu ngươi.”

Thẩm An Tại còn chưa trả lời thì bên kia Chu Tư Tư đã mở miệng chế giễu, hoàn toàn không để ý đến tu vi và thân phận của đối phương.

Tuy nhiên, nếu là người khác, có lẽ còn phải kiêng dè tông Dược tông chủ có mặt, coi như không nghe thấy.

Nhưng đối tượng mà Chu Tư Tư nhắm đến, là Thẩm An Tại.

“Dược tông chủ nếu không biết dạy dỗ vãn bối, Thẩm mỗ không ngại thay Dược tông chủ cắt lưỡi nàng.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Chu Tư Tư lập tức nổi giận: “Ngươi là cái…”

Tông Dược tông chủ giơ tay lên, cắt ngang lời nói vô lễ sắp thốt ra của nàng, nheo mắt mở miệng.

“Người trẻ tuổi có chút tính khí, Thẩm phong chủ thông cảm một chút.”

“Nhưng Thẩm phong chủ còn phải chuẩn bị đến bao giờ?”

Tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Thời gian chờ đợi quá lâu đã làm tiêu tan phần lớn sự kiên nhẫn của bọn họ.

Ngay cả Độc lão quái lúc này cũng chọn cách im lặng, không còn nói giúp Thẩm An Tại nữa.

“Gần xong rồi.”

Thẩm An Tại từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trời lặn, khí tức trên người hắn đột nhiên biến mất, đứng ở đó như thể hòa làm một với trời đất, không phân biệt được.

Điều này khiến cho tất cả mọi người có mặt đều nín thở, đều tràn đầy sự mong đợi.

Sắp bắt đầu rồi sao?

Thẩm An Tại nhẹ nhàng vung tay, một chiếc lò luyện đan bình thường, thậm chí có phần rẻ tiền xuất hiện.

Mà khi nhìn thấy chiếc lò rách nát này, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Chu Tư Tư thậm chí còn cười lớn, không hề che giấu ý chế giễu.

“Đây là cái lò nhặt từ đống rác ra sao, lò mà gia nô nhà ta dùng còn tốt hơn cái này, ha ha ha.”

“Lò luyện đan chỉ là vật ngoài thân, luyện dược sư thực sự, dù không có lò luyện đan, cũng có thể luyện ra đan dược cực phẩm.”

So với sự chế giễu của nàng, Tiêu Cảnh Tuyết lại chọn cách bênh vực.

Câu nói này khiến không ít người có mặt am hiểu về luyện đan đều gật đầu đồng tình.

Trưởng lão nhà họ Tiêu càng không tiếc lời khen ngợi.

"Vị cô nương này nói không sai, luyện dược sư thực sự, không bao giờ câu nệ vào vật ngoài thân, ngày trước, lão tổ nhà ta luyện đan bằng tay không, cũng có thể dẫn đến dị tượng thiên địa."

Nghe đến cả người nhà họ Tiêu cũng công nhận quan điểm của Tiêu Cảnh Tuyết, càng khiến cho sắc mặt Chu Tư Tư trở nên khó coi.

Đúng lúc này, mọi người phát hiện tốc độ trời tối nhanh hơn một chút.

Bọn họ không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cuối chân trời.

Chỉ thấy mặt trời lặn kia, như thể đang dần bị thứ gì đó gặm nhấm, từng chút một mất đi.

Ánh sáng mờ dần, thay vào đó là lò luyện đan dưới tay Thẩm An Tại, ánh sáng càng ngày càng mạnh, mặt trời như lửa.

Thoạt nhìn, giống như lò luyện đan trong tay Thẩm An Tại nuốt chửng mặt trời lặn vào bụng nhưng ánh sáng chói lọi không thể bị chiếc lò luyện đan rách nát kia che lấp, càng trở nên chói mắt.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến cho tất cả mọi người có mặt đều sáng mắt lên.

Phương pháp luyện dược này quả là hiếm có.

Không tế linh hỏa, không dùng linh dược, ngược lại chọn cách mượn ánh sáng thái dương để làm nóng lò.

“Nuốt chửng ánh sáng thái dương, tỏa sáng rực rỡ, thiên nhiên đất trời đều nằm trong lô đỉnh, thật là phương pháp luyện dược kỳ diệu.”

“Đúng vậy, lúc này bên trong lò luyện đan này hóa thành thiên địa, có nhật nguyệt phong quang, rõ ràng đã không còn là bất kỳ lô đỉnh nào trên đời có thể so sánh được.”

Những lời khen ngợi liên tục phát ra từ miệng Độc lão quái và trưởng lão nhà họ Tiêu.

Chu Tư Tư cau mày, nàng vẫn không thấy có gì đặc biệt.

Trong lúc nghi ngờ, nàng lén nhìn Tiêu Cảnh Tuyết.

Thấy vẻ mặt của nàng ta rất thoải mái, thỉnh thoảng gật đầu, như thể có cảm nhận trong lòng, càng lộ ra vẻ chế giễu.

“Giả vờ cái gì, chẳng lẽ ngươi còn có thể hiểu được sao?”

Dược tông chủ nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy hứng thú, mở miệng hỏi: “Cảnh Tuyết, ngươi nhìn ra được gì?”

Nghe hắn hỏi, Tiêu Cảnh Tuyết mới hơi cúi đầu, sau đó suy nghĩ một chút, đưa ra quan điểm của mình.

“Theo ý kiến nông cạn của Cảnh Tuyết, chúng ta bây giờ, hẳn đều đang ở trong lò luyện đan của Thẩm phong chủ.”

Lời này vừa nói ra, dù là Dược tông tông chủ hay trưởng lão nhà họ Tiêu, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không ngờ, hậu bối này lại có thể nhìn ra được cả điểm này.

“Quả thật, một lò nuốt nhật nguyệt, sơn hà làm lò luyện đan, e rằng hồ Nhật Nguyệt rộng lớn như vậy, đã trở thành thế giới trong lòng bàn tay của Thẩm phong chủ.”

Trưởng lão nhà họ Tiêu vuốt râu, khen ngợi không ngớt.

Kiếm Cốt tiên quân, Ma Đan tiên quân và những người khác không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm.

Bọn họ dù có không ưa Thẩm An Tại đến mấy nhưng cũng không thể không thừa nhận, tạo nghệ Dược đạo của đối phương, rõ ràng đã đạt đến mức đỉnh cao.

Chỉ riêng việc mượn lò nuốt mặt trời này, đã không phải là điều bọn họ có thể học được.

Nhưng cho dù là như vậy, bọn họ vẫn không tin.

Thẩm An Tại có thể luyện chế ra Đế đan!

Chương 813: Sinh Linh chi Hỏa

Theo thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhiệt độ lò luyện đan trong tay Thẩm An Tại Thẩm An Tại càng lúc càng nóng.

Dù cách xa, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ bên trong.

Thẩm An Tại nhẹ nhàng vỗ vào lò, trong nháy mắt, trên bầu trời, một vầng trăng tròn xuất hiện.

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu rọi lên người hắn, cả người hắn mặc áo trắng phát ra ánh sáng mờ ảo, đứng trên không trung hồ Nhật Nguyệt, trông có vẻ thiêng liêng.

"Nên lấy linh dược rồi chứ?"

"Đúng vậy, ta rất tò mò, tên này có thể lấy ra linh dược trân quý gì để xứng với Đế đan."

Mọi người đều lộ vẻ mong đợi, bàn tán.

Đã là Đế đan thì ít nhất cũng phải là linh dược vạn năm chứ?

Nếu không thì làm sao có thể tôn lên sự quý giá của Đế đan?

Nhưng, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người.

Thẩm An Tại không những không lấy ra linh dược, mà còn một lần nữa ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại.

Cảnh này khiến không ít người nhíu mày, kể cả Bách Mị tiên quân.

Nàng đã sớm hỏi Thẩm An Tại, có cần chuẩn bị linh dược gì không nhưng sau này vẫn không chuẩn bị.

Bây giờ đã đến lúc luyện đan, muốn chuẩn bị cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ có thể cầu nguyện rằng đối phương thực sự đã chuẩn bị xong, mọi thứ đều ổn thỏa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thoáng chốc đã mười ngày.

Mười ngày này, Thẩm An Tại không nhúc nhích, cứ ngồi đó.

Hoàn toàn không có ý định lấy linh dược ra luyện đan.

Điều này khiến mọi người có mặt đều không hiểu nổi.

"Dược tông chủ, có thể nhìn ra manh mối gì không?"

Ma Đan tiên quân lên tiếng hỏi.

"Chưa từng thấy Đế đan, không biết ý nghĩa của nó."

Dược tông chủ lắc đầu, ngược lại nhìn về phía trưởng lão nhà họ Tiêu: "Tiêu trưởng lão, về Đế đan, ngươi hẳn hiểu biết hơn một chút, hay là nói cho mọi người biết?"

Lời hắn vừa dứt, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía trưởng lão nhà họ Tiêu, mong đợi hắn có thể đưa ra kiến giải gì đó.

Dù sao thì trong số những người có mặt, chỉ có nhà họ Tiêu có một vị Dược đế.

Có lẽ cũng chỉ có người nhà họ Tiêu mới từng thấy Đế đan, biết một số phương pháp luyện chế Đế đan.

Nhưng, đối mặt với ánh mắt mong đợi của mọi người, trưởng lão nhà họ Tiêu lại cười ngượng ngùng.

“Mọi người quá coi trọng Tiêu mỗ rồi, mặc dù Tiêu mỗ là hậu bối của lão tổ nhưng ngay cả mặt lão tổ cũng chưa từng gặp, huống chi là biết được một hai điều về Đế đan.”

Nghe hắn trả lời, mọi người có mặt không khỏi tiếc nuối, lại càng nhíu mày.

Như vậy thì không ai biết Thẩm An Tại rốt cuộc đang làm gì.

“Nếu Đế đan dễ luyện như vậy thì trên đời này sao chỉ có hai vị Dược đế?”

Kiếm Cốt tiên quân hừ lạnh một tiếng, dường như đang trút giận vì trước đó Thẩm An Tại đã vô lễ với mình.

“Theo ý của bản sơn chủ, hắn chỉ là đang giả vờ làm ra vẻ, căn bản không có bản lĩnh luyện chế Đế đan.”

Lời hắn nói cũng được không ít người đồng tình, thầm gật đầu.

Nhưng, theo thời gian trôi qua, mọi người lại kinh ngạc phát hiện ra một chút bất thường.

Ánh trăng chiếu lên người Thẩm An Tại mơ hồ.

Mặt nước gợn sóng, phản chiếu xuống, khiến hắn trông như đang ở trong lửa.

Thoạt nhìn, giống như Thẩm An Tại đang tự thiêu vậy.

“Ồ, đó là cái gì?”

Có tiếng kinh ngạc vang lên.

Theo ánh mắt của người nói, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Sâu trong núi rừng, những hoa cỏ cây cối đó, vậy mà cũng phát ra ánh sáng mờ ảo, như ánh trăng, ánh hoàng hôn.

Thoạt nhìn, lại giống như ngọn lửa vậy.

Chỉ là ngọn lửa này, ngay cả ngọn cỏ dại bình thường nhất cũng không đốt cháy được.

“Sinh Linh chi Hỏa”

Dược tông chủ hơi nheo mắt, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Chủ tông, Sinh Linh chi Hỏa là gì?”

Chu Tư Tư không hiểu, nhíu mày hỏi.

“Sinh Linh chi Hỏa, chỉ xuất hiện khi đi kèm với Thiên Địa chi Linh, Thiên Địa chi Linh ban cho vạn vật sự sống, tự nhiên cũng có thể khiến chúng hiến dâng Sinh Linh chi Hỏa.”

“Mà linh dược có thể được gọi là Thiên Địa chi Linh, đều là trời sinh đất dưỡng, vừa mới sinh ra đã có linh tính, có thể hóa vạn vật.”

Dược tông chủ còn chưa giải thích thì Tiêu Cảnh Tuyết đã lên tiếng: “Ngươi thấy có thể là đá cuội, hoa dại, cá tôm, những thứ không đáng chú ý đó lại rất có thể là hóa thân của Thiên Địa chi Linh.”

Lời giải thích của nàng, khiến trưởng lão nhà họ Tiêu, Dược tông chủ và những người khác nhìn với ánh mắt tán thưởng.

“Không ngờ nha đầu này tuổi không lớn, tu vi không cao nhưng kiến thức lại khá nhiều, xem ra người của Dược tông đã dạy ngươi không ít.”

Độc lão quái còn lên tiếng.

Nhưng Dược tông chủ và Lam Vũ lại có vẻ mặt hơi không tự nhiên.

Bọn họ không dạy những điều này.

Không nói đến việc Thiên Địa chi Linh có tuyệt chủng hay không, bọn họ cũng không cho rằng với cảnh giới tu vi hiện tại của Tiêu Cảnh Tuyết, có cơ hội gặp được.

"Tiền bối quá khen, những điều này đều là khi Cảnh Tuyết còn ở Tổ cảnh, sư phụ đã dạy, không phải học ở Dược tông."

"Tổ cảnh?"

Điều này khiến Độc lão quái hơi kinh ngạc: "Có thể biết được sự tồn tại của Thiên Địa chi Linh, xem ra sư phụ của ngươi cũng không phải người tầm thường, dám hỏi hắn là?"

Hỏi đến đây, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ biến, vô thức nhìn về phía hồ, sau đó mới lắc đầu.

"Sư phụ không đủ phúc số, hiện đã phiêu diêu."

Nghe nàng nói vậy, Độc lão quái bừng tỉnh, tiếc nuối gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

Đã chết, vậy thì tu vi hẳn cũng không cao lắm, không cần phải quen biết.

"Hừ, đã biết nhiều như vậy, vậy ngươi nói xem, Thiên Địa chi Linh ở đâu?"

Chu Tư Tư thấy nàng có thể trò chuyện với một đám đại năng, trong mắt lộ rõ vẻ ghen tị, liền ra cho nàng một bài toán khó.

Dược tông chủ, trưởng lão nhà họ Tiêu và những người khác nghe vậy đều lắc đầu.

Biết được sự tồn tại của Thiên Địa chi Linh và tìm được Thiên Địa chi Linh hoàn toàn không phải là một chuyện.

Đừng nói đến Tiêu Cảnh Tuyết, ngay cả bọn họ cũng không có bản lĩnh này.

"Cái này…"

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, điều này thực sự làm khó nàng.

“Hừ, động miệng ai mà chẳng làm được, chỉ là đọc thêm vài cuốn sách, nghe người khác thuyết giáo thêm vài ngày, thế nào, để ngươi đi tìm, ngươi lại chùn bước rồi sao?”

Chu Tư Tư tiếp tục lên tiếng, giọng điệu vẫn chua ngoa như trước.

Điều này khiến không ít người thầm lắc đầu.

So sánh ra, tâm tính của hai người chênh lệch quá nhiều.

“Nàng bảo ngươi đi tìm, ngươi cứ thử đi.”

Khi Tiêu Cảnh Tuyết đang khó xử, Thẩm An Tại, người vẫn luôn im lặng trong những ngày này, đột nhiên lên tiếng.

Giọng điệu vẫn nhàn nhạt như trước.

“Nhưng.” Tiêu Cảnh Tuyết vẫn có chút do dự.

“Sư phụ không dạy ngươi, gặp chuyện thì không được dễ dàng từ bỏ sao?”

Thẩm An Tại mở mắt, nhìn nàng.

Tiêu Cảnh Tuyết hơi sửng sốt.

Chuẩn tắc thứ nhất của Thanh Vân phong, vĩnh viễn không từ bỏ, vĩnh viễn tin tưởng chính mình.

“Vậy Cảnh Tuyết thử xem.”

Mặc dù trong lòng không có gì chắc chắn nhưng nàng vẫn nghiến răng, nhắm mắt lại, bắt đầu cảm nhận tỉ mỉ.

Thấy nàng thực sự dám nói ra lời này, Chu Tư Tư lộ ra nụ cười chế giễu, đã chuẩn bị xem trò cười.

Thẩm An Tại nhìn Tiêu Cảnh Tuyết, sắc mặt lạnh nhạt nhưng lại khẽ động ngón tay.

Gió êm sóng lặng, núi rừng tràn ngập ánh lửa yếu ớt như trăng.

Ánh mắt của tất cả mọi người, lúc này đều đổ dồn vào Tiêu Cảnh Tuyết.

Một hậu bối, thực sự có thể tìm ra sự tồn tại của Thiên Địa chi Linh sao?

Chương 814: Bản chất của thế giới

Thần Nông dược quyển có nói, Thiên Địa chi Linh tồn tại trong trời đất, có thể hóa vạn vật.

Nhưng cũng chính lời nói mơ hồ này, khiến nàng không biết phải tìm kiếm cái gọi là Thiên Địa chi Linh này như thế nào.

Chẳng lẽ tùy tiện chỉ một cái, thứ đó có thể là Thiên Địa chi Linh sao?

Rõ ràng là không thể, nào có vận may tốt như vậy?

Tiêu Cảnh Tuyết nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự khác biệt của thế giới này.

Sau khi nhắm mắt lại, mọi thứ ở đây đều thay đổi.

Thế giới một màu trắng xóa, vô số điểm sáng reo hò nhảy nhót, như thể tất cả núi non cỏ cây, chim muông thú đá ở đây đều biến thành hình thái sự sống.

Tất cả mọi người, kể cả những cường giả Bất Hủ đỉnh phong, đều biến thành những điểm sáng màu trắng trong cảm nhận của nàng.

Nàng như thể đã bước vào một lĩnh vực khác.

Điểm khác biệt duy nhất so với những điểm sáng này là, ở vị trí trung tâm Nhật Nguyệt hồ, có một người đang đứng.

Là Thẩm phong chủ.

Nàng kinh ngạc, tại sao chỉ có đối phương là có hình thái sự sống khác với hắn?

“Cảnh Tuyết.”

Trong lĩnh vực khác này, Thẩm An Tại nhẹ giọng lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo hiện lên vẻ phức tạp.

“Thẩm phong chủ.” Tiêu Cảnh Tuyết không hiểu.

Thẩm An Tại giơ tay lên, ngăn nàng nói chuyện, nhìn nàng, từ từ mở miệng.

“Gọi sư phụ đi.”

Bốn chữ đơn giản, khiến Tiêu Cảnh Tuyết run rẩy trong lòng, nhất thời không phản ứng kịp, nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sư phụ?”

“Không sai, ta chính là sư phụ của ngươi.”

Thẩm An Tại hít sâu một hơi: “Thế giới này, không còn nằm dưới Thiên Đạo nữa, mà là dưới ta.”

Nói cách khác, từ khi chuẩn bị luyện chế Đế đan, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc danh tính cuối cùng bị bại lộ.

Cho dù quay trở lại lần Luân hồi trước, cho dù Thiên Đạo bi tái hiện trên đời.

Đều không sao cả.

Mà trước đó, hắn cần phải dặn dò Tiêu Cảnh Tuyết một số chuyện.

Trong Đế đan chi Cảnh hiện tại, là thời điểm duy nhất hắn có thể vượt qua Thiên Đạo, cho nên dặn dò ở đây, sẽ không bị Thiên Đạo phát hiện.

Ban đầu định tìm cơ hội sau nhưng không ngờ hôm nay đối phương cũng sẽ đến, vậy thì nhân cơ hội này mà nói luôn.

"Tóm lại, ký ức là giả, muốn nhập Đại Đế, trước tiên phải thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, tìm kiếm chân ngã, một khi tìm được chân ngã, ngươi sẽ có thể thực sự nhớ lại tất cả mọi thứ."

"Ký ức là giả, thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo?"

Tiêu Cảnh Tuyết nghe lời đối phương nói, đôi mày thanh tú nhíu lại, có chút không hiểu.

Ý của đối phương là, những người chưa nhập Đại Đế, ký ức đều bị Thiên Đạo sửa đổi, chỉ có tìm được chân ngã, vượt qua Thiên Đạo, mới có thể nhớ lại tất cả mọi thứ?

"Nói ra thì dài dòng, sau này ngươi tự nhiên sẽ hiểu, hôm nay đưa ngươi vào Đế đan chi Cảnh này, cũng là vì sư có thể dạy ngươi những thứ không nhiều."

Thẩm An Tại quay lưng lại, nhẹ nhàng giơ tay lên.

Vô số điểm sáng liền tụ về bên cạnh hắn, vây quanh hắn.

"Cái gọi là Đế đan, sở dĩ gọi là Đế đan, là vì nó không còn là đan dược bình thường nữa, mà là do trời đất tạo thành, đã là do trời đất tạo thành, vậy thì Thiên Địa chi Linh, mới chính là vật liệu luyện chế Đế đan."

"Chúng từ khi trời đất mới hình thành đã tồn tại, trải qua bao thăng trầm, không hề thay đổi, có thể hóa thành người, hóa thành vật, hóa thành núi sông nước suối, nhật nguyệt tinh thần."

Thẩm An Tại tự lẩm bẩm, cũng không giải thích nhiều tại sao lại tự xưng là "sư phụ."

"Khi ngươi có thể nhìn thấy bản chất của sự vật thì chứng tỏ đã không còn xa ngày xưng Đế, hôm nay vi sư, sẽ cho

ngươi thấy trước trạng thái này.”

“Cái gì là bản chất, chính là loại bỏ tạp chất, nhìn xuyên tận cùng, khi ngươi có thể thực sự trở nên mắt sáng tai trong, tâm thanh thần linh thì có thể đồng hóa với trời đất này, đây là bước đầu tiên để vượt qua trời đất.”

Nhiều đạo lý, khó hiểu khó lường.

Nhưng Tiêu Cảnh Tuyết lại nghiêm túc lắng nghe.

Nàng tin tưởng người trước mắt, cũng tin tưởng hắn chính là sư phụ của mình.

Mặc dù sự tin tưởng này không biết từ đâu mà có nhưng lại không thể nghi ngờ.

Thẩm An Tại búng tay, bắn tung hết những điểm sáng này, chỉ còn lại một màu trắng xóa ở đây.

Sau đó, hắn quay người, chỉ tay về phía xa, điểm vào mi tâm Tiêu Cảnh Tuyết.

“Có một đồng thuật, tên là Động Thiên linh mâu, có thể nhìn thấu sự giả dối tạp nham của thế gian, đây chính là thế giới trong mắt vi sư, mà hôm nay vi sư sẽ truyền đồng thuật này cho ngươi, ngươi hãy nhìn cho kỹ, bản chất của trời đất này.”

Cùng với cảm giác như có thứ gì đó tràn vào mi tâm, sắc mặt Tiêu Cảnh Tuyết khẽ biến, tất cả âm thanh, hình ảnh dường như đều biến mất vào lúc này.

Thế giới trở nên tối đen, không còn gì cả.

“Đây chính là trạng thái mắt sáng tai trong, tâm thanh thần linh, ngươi hãy nhìn cho kỹ, thế giới trong mắt ngươi, là như thế nào.”

Cùng với giọng nói của Thẩm An Tại vang lên lần nữa, bóng tối trước mắt Tiêu Cảnh Tuyết từ từ xuất hiện ánh sáng.

“Là cái gì?”

“Thưa sư phụ, là nước.”

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc trả lời.

Trong mắt nàng, thế giới đen tối dần dần biến thành suối, sau đó là hồ, sông, hồ.

Cuối cùng trăm sông đổ về biển, sinh sôi không ngừng.

“Thượng thiện như thủy, đây chính là Đế cảnh chi tướng mà ngươi sẽ đạt được trong tương lai, cũng là bản chất thế giới của ngươi.”

“Lòng thiện như nước.”

Tiêu Cảnh Tuyết lẩm bẩm.

“Trong thế giới của ngươi, ngươi hãy nhìn lại, còn có gì khác biệt?”

Cùng với lời nói của Thẩm An Tại, nàng tiếp tục ngưng thần nhìn lại.

Trong nước, có vô số cá tung tăng bơi lội, giống như thế giới trắng xóa trước đó, những điểm sáng trắng bồng bềnh.

“Bản chất của thế giới trong mắt ngươi là nước, bản chất của vạn vật trên thế giới trong mắt ngươi, chính là muôn vàn loài cá này, giờ ngươi hãy nhìn xem, Thiên Địa chi Linh, ở đâu?”

Thẩm An Tại hỏi, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, sau đó từ từ đưa tay ra, chỉ vào một con cá bình thường trong đại dương, không có gì khác biệt so với những con cá khác.

Bên ngoài, Tiêu Cảnh Tuyết cũng đưa tay ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng chỉ vào một hòn đá đen xì, thậm chí còn có vài vết nứt trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm An Tại trong lòng gật đầu, nói ra câu cuối cùng.

"Từ nay về sau, vĩnh viễn không được tin ta, bất kể ta làm chuyện gì, hãy nhớ rằng, ta không phải là sư phụ của ngươi, sư phụ thực sự của ngươi sẽ quay lại nhưng không phải bây giờ, cũng không được nói với người khác về phương pháp nhập Đế cảnh này."

Giọng nói vừa dứt, đại dương sụp đổ, cá chạy tán loạn.

Dị tượng ở đây hoàn toàn biến mất, Tiêu Cảnh Tuyết bàng hoàng, trước mắt lại khôi phục lại như cũ.

Người trung niên áo trắng kia đứng giữa không trung trên hồ, xung quanh có không ít người vây quanh.

"Ha ha ha, Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi sẽ không muốn nói rằng, hòn đá vừa nứt vừa nát này, chính là cái gọi là Thiên Địa chi Linh chứ?"

Tiếng cười chế giễu không đúng lúc vang lên.

Chu Tư Tư ôm bụng cười, không hề che giấu sự chế giễu trong giọng nói.

"Ngươi dù không tìm thấy, cũng không cần tùy tiện tìm thứ gì đó để lừa chúng ta, chẳng lẽ ngươi coi những tiền bối có mặt ở đây là đồ ngốc để lừa sao?"

Đối mặt với sự chế nhạo của nàng, Tiêu Cảnh Tuyết không nói gì, mà chỉ chăm chú nhìn Thẩm An Tại trong hồ.

Lời của đối phương, rốt cuộc là có ý gì?

Tại sao lại nói là sư phụ của mình, rồi lại nói không phải?

Thật mâu thuẫn.

Chương 815: Thiên Địa chi Linh

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau, đều nhíu mày.

Tảng đá đó nhìn thế nào cũng không giống với Thiên Địa chi Linh vô cùng quý giá.

Bấy lâu nay, không biết bao nhiêu người đã giẫm lên nó, sao có thể là Thiên Địa chi Linh được?

"Ha ha ha, thật là buồn cười chết ta rồi."

Chu Tư Tư vẫn đang cười nhưng Tiêu Cảnh Tuyết căn bản không để ý đến nàng, chỉ nhìn Thẩm An Tại.

Sắc mặt của hắn lạnh lùng, không nói một lời, chỉ quay người vỗ vào lò luyện đan.

Trong nháy mắt, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, dị biến đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy vô số Sinh Linh chi Hỏa tràn đến, hóa thành dòng nước xoáy, giống như một cánh cửa Đạo môn.

Còn tảng đá vụn mà trước đó Tiêu Cảnh Tuyết chỉ vào, lúc này lại run rẩy, phát ra từng tia sáng.

Dưới ánh sáng rực rỡ, tảng đá hóa thành một con cá chép chỉ bằng kích thước lòng bàn tay, bơi lội trong hư không, như thể đang bơi ngược dòng.

Khi đến trước cánh cửa do Sinh Linh chi Hỏa hóa thành, nó liền nhảy vọt lên.

Chín màu hào quang rực rỡ, như thể thu nhỏ cảnh tượng núi sông ngàn dặm vào đây, nhảy vào trong lò luyện đan.

Dị tượng như vậy khiến cho nơi này đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng cười của Chu Tư Tư là chói tai.

Nhưng rất nhanh, tiếng cười cũng dần biến mất, Chu Tư Tư không thể tin được nhìn cảnh này, ngây người ra.

"Thu nhỏ núi sông ngàn dặm, đây thực sự là Thiên Địa chi Linh!"

"Không ngờ Thẩm An Tại lại thực sự dẫn dụ được Thiên Địa chi Linh chủ động hiện thân, tự mình nhảy vào lò luyện đan làm thuốc!"

"Không thể tin được, không thể tin được!"

Cùng với tiếng cười chế giễu biến mất, thay vào đó là tiếng kinh ngạc của không ít người ở đây.

Ngay cả tông Dược tông chủ, Độc lão quái, Ma Đan tiên quân và những người khác đều sắc mặt ngưng trọng, chăm chú nhìn cảnh này.

Tu đạo đến nay, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Thiên Địa chi Linh xuất hiện.

Được chứng kiến thứ mà vốn dĩ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, thậm chí không ai để ý đến Chu Tư Tư bên kia đã đỏ mặt, xấu hổ và tức giận đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nàng nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết nhưng nàng căn bản không nhìn lại nàng.

Dường như trong mắt tất cả mọi người, căn bản không để nàng vào trong lòng.

Nhưng chính sự thờ ơ này lại càng khiến nàng tức giận, lòng đố kỵ dâng cao.

"Ngay cả Thiên Địa chi Linh cũng xuất hiện, xem ra Thẩm phong chủ nói muốn luyện chế Đế đan, không phải là nói suông, là thực sự có nắm chắc!"

Trưởng lão nhà họ Tiêu nheo mắt lại, sắc mặt nghiêm túc.

"Đúng vậy, có lẽ chúng ta có thể chứng kiến sự ra đời của một Dược đế khác trong hàng vạn năm qua."

Độc lão quái cảm khái, liếc nhìn Bách Mị tiên quân và những người khác, sắc mặt khó hiểu.

Cùng với việc Thiên Địa chi Linh nhảy vào lò luyện đan, Thẩm An Tại mới bắt đầu luyện đan thực sự.

Nhưng nói là luyện đan, thực ra hắn chỉ đứng nhìn, nhiều nhất là nhỏ một giọt tinh huyết bản nguyên của mình vào.

Sau đó, mặt trời và mặt trăng luân chuyển, chín màu hào quang ở đây vẫn luôn rực rỡ.

Ngay cả khi cách xa hàng vạn dặm, vẫn có thể nhìn thấy dị tượng kỳ ảo đó.

Từng ánh mắt nhìn trộm từ xa cũng thu hết mọi thứ vào trong tầm mắt.

Cùng lúc đó, Hoang vực, nhà họ Tiêu.

Trong một vùng hỏa vực, trên bầu trời nở rộ một đóa hoa sen lửa khổng lồ, uy năng khủng bố lan xa, ngày càng tăng.

Một thanh niên áo đen ngồi xếp bằng trong ánh lửa, từ từ mở đôi mắt sắc bén.

"Đế đan sắp ra đời rồi."

Hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, vẻ mặt thâm sâu.

“Thế giới ngày càng không yên bình, cấm địa sâu trong Linh Yêu tinh hải bị người xông vào, xem ra Huyết Cốt hoa cũng sẽ sớm ra đời thôi.”

“Người đó cũng sắp xuất hiện rồi sao?”

Một bên khác, Minh Trần tinh vực, trong Hạo Hải giới.

Một trung niên áo vàng đứng trên mây, vẻ mặt nghiêm túc.

Nơi này tên là Hạo Hải nhai, mà người có thể xuất hiện ở đây, chỉ có một người.

Đó chính là một trong những Dược đế, Hạo Hải tiên quân!

“Đại nhân, có cần ra tay ngay bây giờ không?”

Hắn cung kính chắp tay về phía hư không, giọng điệu cung kính đến mức người ngoài nghe thấy có lẽ sẽ kinh ngạc đến rụng răng!

Phải biết rằng, Hạo Hải tiên quân chính là Bất Hủ đỉnh phong, lại còn là Dược đế, ngay cả Đế cảnh cũng phải nể mặt hắn đôi phần.

Người có thể khiến hắn kính trọng như vậy, thân phận của người đó quả thực khó mà tưởng tượng nổi!

Cùng với tiếng nói của hắn vang lên, trong hư không xuất hiện từng đường kẻ ngang dọc.

Thời gian, không gian, dường như trong khoảnh khắc này đều bị bóp méo, hỗn loạn.

Một bóng người, bước trên bàn cờ ngang dọc mà đến, giống như đến từ quá khứ, lại giống như đến từ tương lai, mang đến cho người ta cảm giác hư ảo, căn bản không tồn tại trong thời không này.

“Không vội, thời Hoang Cổ đã để hắn may mắn sống sót, lần này, bản tọa sẽ không để hắn có bất kỳ cơ hội nào để tồn tại.”

Bóng người không nhìn rõ hình dạng, chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

“Chỉ là tốc độ trưởng thành của hắn có chút quá kinh người.”

Hạo Hải tiên quân có chút do dự, nói: “Tiếp tục như vậy, thuộc hạ sợ rằng đến lúc đó sẽ không có nắm chắc hoàn toàn để giết hắn.”

Lời nói của hắn, ngược lại khiến người vượt qua thời không ngang dọc kia không thèm mở miệng.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết hắn?”

Hạo Hải tiên quân cau mày.

“Hắn chính là Thẩm An Tại, ngay cả bản tọa cũng không thể hoàn toàn diệt trừ hắn, ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là đủ rồi, chuyện của hắn, đừng hỏi nhiều, đừng nghĩ nhiều.”

“Vâng.”

Người trước chỉ có thể gật đầu nhưng trong lòng lại vô cùng nghi hoặc.

Thẩm An Tại rốt cuộc là lai lịch gì, lại khiến cho vị tồn tại này kiêng dè đến vậy, phải bố trí như vậy mới có thể chắc chắn diệt trừ hắn?

Bóng người nhìn sâu về phía Nhật Nguyệt hồ, cuối cùng từ từ biến mất.

Thẩm An Tại là không thể giết chết.

Người duy nhất có thể giết hắn, chỉ có chính hắn.

Trò chơi này hắn đã bày ra quá lâu quá lâu, mối thù năm xưa, hắn nhất định sẽ tự tay báo.

Cùng lúc đó, trong Linh Yêu tinh hải.

Bên ngoài cấm địa, lúc này đã tụ tập không ít người, Yêu tộc, Linh tộc.

Hai tộc vốn gặp nhau là chém giết nhưng lúc này lại hòa hợp lạ thường, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chăm chú nhìn chằm chằm vào sâu trong tinh hải.

Trong vùng bóng tối đó, hư không không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kiếm ngâm, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hư không nổ tung.

Giống như bên trong có người đang không ngừng chiến đấu.

Mà dị tượng này đã kéo dài ba mươi năm, chưa từng dừng lại.

"Không ngờ, lại có người có thể kiên trì lâu như vậy bên trong, đây là lần đầu tiên trong lịch sử."

"Rốt cuộc là ai ở bên trong, hắn có thực sự có cơ hội đi ra khỏi cấm địa không?"

Ánh mắt mọi người lóe lên, đều đang chờ đợi.

Bên trong cấm địa nhưng lại liên quan đến bí mật của Hoang Cổ.

Nếu thực sự có người có thể đi ra từ bên trong, vậy thì có lẽ, cũng sẽ mang theo cơ duyên lớn.

Biết đâu, tin tức xưng Đế lại nằm bên trong!

Tất cả mọi người đều chờ đợi, thậm chí trong bóng tối, Bách Lý Nhất Kiếm cũng đang căng thẳng theo dõi, trong lòng luôn ôm một viên ngọc.

Mặc dù hắn tin tưởng Mộ Dung Thiên nhưng nhìn vào hơi thở run rẩy của hư không, e rằng người chiến đấu với Mộ Dung Thiên bên trong, đều không phải là những kẻ tầm thường.

Mà cuộc chiến đấu gần như không ngày không đêm, dốc hết toàn lực như vậy, Mộ Dung Thiên đã kiên trì được ba mươi năm.

Hắn còn có thể kiên trì được bao lâu nữa?

Không ai biết nhưng tất cả mọi người đều đang chờ.

Có người chờ hắn chết, có người chờ hắn mang theo cơ duyên đi ra.

Còn có người, đang chờ hắn bình an vô sự.

“Tiểu tử Mộ Dung, ngươi nhất định không được xảy ra chuyện gì!”

Bách Lý Nhất Kiếm ánh mắt lo lắng, nắm chặt viên Long châu, lẩm bẩm tự nói.

Chương 816: Toàn bộ quy thuận

Thời gian xoay chuyển, năm tháng trôi qua.

Chớp mắt đã trôi qua nửa năm.

Bên bờ Nhật Nguyệt hồ, vẫn luôn bao phủ chín màu hào quang, rực rỡ như mơ.

Không ít người bị ánh sáng đó thu hút, có người không biết chuyện gì đã xảy ra ở bên bờ Nhật Nguyệt hồ, cũng từng muốn đi vào tìm hiểu nhưng lại bị một luồng sức mạnh vô hình ngăn cản, không thể đi sâu vào bên trong.

Nhưng điều khiến những người tu vi hơi yếu kinh ngạc là, dưới chín màu hào quang này, tốc độ tu luyện của bọn họ lại có thể tăng lên.

Sau khi phát hiện ra điều này, chỉ trong vòng một tháng, bên ngoài Nhật Nguyệt hồ, trong phạm vi ngàn dặm đều chật ních người.

Thậm chí có người còn kéo cả gia đình đến, dựng nhà ở đây, ngày đêm tu luyện.

Xung quanh hồ, mọi người đắm chìm trong hào quang đó, không biết thời gian trôi qua.

Gần như tất cả mọi người đều như tiến vào một trạng thái kỳ lạ.

Trong trạng thái này, bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở của vạn vật trên trời dưới đất, cảm nhận được sự lưu động của

trời đất, khiến cho sự lĩnh ngộ của bọn họ đối với đạo ý của bản thân sâu sắc hơn vài phần.

Điều này cũng bao gồm cả những cường giả Bất Hủ đỉnh phong.

Mặc dù sự lĩnh ngộ này đối với bọn họ hiện tại chỉ là muối bỏ biển nhưng trạng thái kỳ lạ như vậy vẫn khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Dị tượng như vậy lại tiếp tục kéo dài thêm một tháng nữa.

Cho đến khi, Thẩm An Tại giơ tay lên.

Trời đất rung chuyển, chín màu hào quang thu liễm vào trong lò.

Vô số Sinh Linh chi Hỏa bay tới, hóa thành dòng sông lửa, lượn vòng quanh Thẩm An Tại, tụ tập vào lòng bàn tay hắn.

Vù!

Lò đan phát ra tiếng run rẩy nhẹ, kéo tất cả mọi người từ trạng thái kỳ diệu đó trở về.

"Đây là sắp thành đan rồi sao?"

"Dùng sinh linh trên trời dưới đất để luyện chế đan dược, đây là lần đầu tiên lão phu thấy trong đời!"

Không ít người sắc mặt kích động, chăm chú nhìn cảnh tượng này, sợ bỏ lỡ.

Cùng với việc chín màu hào quang hoàn toàn biến mất, trong lò đan, từ từ bay ra một đoàn sáng màu xanh, rơi vào tay Thẩm An Tại, hòa cùng với vô số Sinh Linh chi Hỏa.

Hắn nắm chặt tay, sau đó từ từ mở ra.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú hơn, nhìn vào lòng bàn tay hắn.

Trong lòng bàn tay hắn, một viên đan dược màu xanh trong suốt xuất hiện.

Không có mùi thuốc nồng nặc, không có uy áp trời đất dữ dội.

Chỉ có một loại ý vị bình phàm.

Viên đan dược trong suốt đó, rõ ràng chỉ bằng ngón tay cái nhưng bên trong lại có mây biển cuồn cuộn, sóng sông ào ạt, chim muông hót líu lo.

Giống như, thứ mà Thẩm An Tại cầm trên tay không phải là một viên đan dược.

Mà là một thế giới nhỏ.

"Đan thành."

Hai chữ nhẹ nhàng, từ miệng Thẩm An Tại nói ra, phá vỡ sự im lặng ở đây.

"Đó chính là Đế đan sao?"

"Dùng linh khí trời đất để luyện chế, quả nhiên phi thường, mặc dù chỉ nhìn thôi nhưng lại khiến ta có cảm giác như lại một lần nữa tiến vào trạng thái hợp nhất với trời đất vừa rồi!"

Tiếng kinh ngạc vang lên không ngừng, mọi người thì thầm to nhỏ.

Nhưng, không ai từng thấy Đế đan, cho nên cũng không có ai có thể xác định, đây có phải là Đế đan hay không.

"Thẩm phong chủ đã nói đây là Đế đan, dám hỏi có công dụng gì?"

Dược tông chủ nheo mắt, thử dò hỏi.

Cùng với lời nói của hắn, tất cả mọi người có mặt cũng đều nhìn sang.

Bọn họ cũng rất muốn biết, Đế đan đã luyện chế ra rồi, không biết công dụng là gì?

"Không có công dụng."

Thẩm An Tại lắc đầu.

Bốn chữ, khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, sau đó nhíu mày khó hiểu.

Không có công dụng là có ý gì?

Không phải nói là đan thành rồi sao, đã là Đế đan, sao có thể không có tác dụng gì?

"Không có công dụng, chẳng lẽ ngươi luyện thành phế đan sao?"

Lúc này, lại khiến cho khuôn mặt vốn âm trầm của Kiếm Cốt tiên quân đột nhiên lộ ra nụ cười chế giễu.

"Thẩm An Tại, ngươi to gan thật, bày ra trận thế lớn như vậy, đến cuối cùng lại luyện ra một viên phế đan, ngươi coi chúng ta đều rảnh rỗi sao?"

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, nhàn nhạt mở miệng.

"Không có công dụng cụ thể, ngươi muốn cứu người chết xương trắng, hay là tăng tiến tu vi, hoặc là hóa người thành thú, nó đều có thể."

Lời này vừa nói ra, những người có mặt đều kinh ngạc.

Nếu thực sự như hắn nói, vậy thì viên đan dược này chẳng phải là vạn năng sao?

"Hừ, ngươi nói khoác cũng không sợ đứt lưỡi, thử hỏi những vị ở đây, có ai từng nghe qua loại đan dược này không?"

Kiếm Cốt tiên quân hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin.

Không ít người nhìn nhau, liên tục lắc đầu.

“Chưa từng nghe qua.”

“Đúng vậy, nếu thực sự có loại đan dược này, vậy chẳng phải là vạn năng rồi sao?”

Mọi người nói vài câu, đều không mấy tin tưởng.

Nhưng, Thẩm An Tại chỉ nhàn nhạt liếc nhìn mọi người, sau đó nhìn về phía Kiếm Cốt tiên quân.

“Ngươi từng thấy Đế đan chưa?”

Hắn sửng sốt, sau đó lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Vậy thì ngậm miệng lại.”

“Ngươi”

Kiếm Cốt tiên quân tức giận, hận không thể lập tức ra tay.

“Thẩm phong chủ đã nói đây là Đế đan, không biết có thể chứng minh một chút không?”

Dược tông chủ cũng lên tiếng vào lúc này.

“Đúng vậy, mặc dù đan dược của Thẩm phong chủ hôm nay chắc chắn là phi thường nhưng ta vẫn còn có chút không hiểu.”

Tiêu trưởng lão cũng lên tiếng.

Thẩm An Tại nhìn về phía Bách Mị tiên quân, nhàn nhạt mở miệng.

“Há miệng ra.”

“Hả?”

Nàng rõ ràng sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, một viên đan dược màu xanh trong suốt đã bay tới, bắn vào miệng.

Ọc ọc.

“Cái này cái này cái này…”

“Nàng nuốt rồi, nuốt rồi!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi biến sắc, vội vàng lo lắng.

Nếu đây thực sự là Đế đan thì đó là vật vô cùng hiếm có, chưa từng thấy trên đời!

Vậy mà lại vào miệng Bách Mị tiên quân như vậy!

Sau khi kinh ngạc, tất cả mọi người lại căng thẳng, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Bách Mị tiên quân.

Muốn xem xem sau khi nuốt viên đan dược đó, cơ thể nàng có xuất hiện biến hóa gì không.

“Bách Mị tiên quân, có cảm giác gì không?”

“Đúng vậy đúng vậy, viên đan dược này, có công dụng gì?”

Thấy mọi người lo lắng hỏi han, Bách Mị tiên quân nhíu mày, nhìn về phía Thẩm An Tại.

Nàng không có cảm giác gì cả.

Tinh quang trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, thức hải yên bình, không có bất kỳ biến hóa kỳ lạ nào.

“Công dụng của Đế đan, không phải là có thể nhìn ra trong chốc lát, có hiệu quả hay không, ba ngày sau sẽ biết.”

Thẩm An Tại khoanh tay, sắc mặt bình thản.

Lại phải chờ…

Điều này khiến không ít người có mặt nhíu mày.

“Hừ, làm trò hề, có phải ba ngày là ba ngày không, Đế đan này có hiệu quả hay không, chẳng lẽ ngươi nói trăm năm ngàn năm sau mới biết, chúng ta cũng phải ở đây chờ sao?”

Kiếm Cốt tiên quân không khách khí chỉ trích, có chút xuẩn xuẩn dục động.

Điều này cũng khiến mọi người có mặt thầm gật đầu, đúng là, cứ chờ mãi cũng không phải là cách.

"Thẩm mỗ đương nhiên sẽ không để chư vị chờ đợi vô ích, trong ba ngày này, muốn thương lượng một chuyện với các đại thế lực Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân, Bắc Thần gia chủ."

Những thế lực bị gọi tên, đều nhíu mày, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không lành.

"Chuyện gì?" Ma Đan tiên quân nheo mắt hỏi.

Độc lão quái, Tiêu trưởng lão và những người khác đều ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ đến đoạn chính rồi.

"Thẩm mỗ muốn các ngươi toàn bộ quy thuận Hợp Hoan tông."

Chương 817: Thật không phải là đang nói đùa

Tĩnh!

Một mảnh tĩnh lặng!

Tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ một hai giây.

"Ngươi nói cái gì?"

Kiếm Cốt tiên quân nghiêng đầu, nhướng mày hỏi.

Thần sắc kinh ngạc đó, hoàn toàn là nghi ngờ tai mình có vấn đề.

"Thẩm mỗ nói, muốn các ngươi, toàn bộ quy thuận Hợp Hoan tông!"

Lần này, giọng nói của Thẩm An Tại như tiếng sấm rền, vang vọng khắp trời, cũng truyền vào tai của tất cả mọi người một cách rõ ràng.

Bách Mị tiên quân hít một hơi, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Nàng không ngờ rằng, trong một dịp như hôm nay, đối phương lại dám nói ra lời như vậy!

Lần này, Ma Đan tiên quân và những người khác đều nghe rõ.

"Bách Mị, đây là người dưới trướng của ngươi sao?"

Ma Đan tiên quân sắc mặt lạnh lùng, rõ ràng giọng điệu có chút không tốt: "Không coi ai ra gì như vậy, nói lời ngông

cuồng, nếu ngươi không quản giáo cho tốt, đừng trách bổn tọa ra tay.”

“Quả thực đủ càn rỡ, chẳng lẽ bị điên rồi, bắt đầu nói năng lung tung.”

Kiếm Cốt tiên quân hừ lạnh, trong mắt lộ ra vẻ chế giễu, như nhìn một tên hề nhảy nhót.

Dược tông chủ và Tiêu trưởng lão liếc nhau, ánh mắt lóe lên, đều không nói gì, lựa chọn đứng ngoài xem kịch.

Những người Ma tộc cũng nhìn nhau, lặng lẽ quan sát cảnh này.

Độc lão quái thì đồng tử co lại, nhìn Thẩm An Tại một cái thật sâu.

Hắn không ngờ rằng, mục đích của việc đối phương bày ra trận thế lớn như vậy, lại là như thế này!

Kiêu ngạo, càn rỡ!

“Thẩm phong chủ đừng đùa nữa, ta Bắc Thần gia tộc quen sống tự do rồi, thôi bỏ đi.”

Bắc Thần gia chủ thì giọng điệu hơi tốt hơn một chút nhưng hiển nhiên cũng cảm thấy đối phương đang nói đùa.

Thật sự khó tin, bấy lâu nay, các thế lực lớn trong Ma Linh vực san sát nhau, chưa từng hợp nhất.

Hôm nay dựa vào một Thẩm An Tại, một Bất Hủ tứ phẩm nho nhỏ, lại dám nói muốn bọn họ tất cả quy thuận Hợp Hoan tông?

Thật sự là điên rồi!

“Nói đùa?”

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, ánh mắt lạnh lẽo, khiến người sau trong lòng run lên.

“Ngươi thử xem, Thẩm mỗ có phải đang nói đùa không.”

Cùng với động tác giơ tay của hắn, trong phạm vi vạn dặm này, tiếng ầm ầm vang lên.

Từng lá cờ trận từ trên trời giáng xuống, màn sáng khổng lồ, hoàn toàn bao phủ nơi này.

Sức mạnh trận pháp cường đại, khiến sắc mặt của tất cả mọi người có mặt đều thay đổi.

Độc lão quái và chủ tông Dược tông ánh mắt ngưng lại.

Chẳng lẽ tên này là làm thật?

Bách Mị tiên quân thấy vậy, trong lòng thở dài, bước lên một bước.

“Thẩm An Tại có ý gì, chính là Hợp Hoan tông ta có ý đó.”

Cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng Thẩm An Tại.

Nam nhân này, đã mang đến cho mình quá nhiều bất ngờ kinh hỉ, có lẽ lần này cũng không ngoại lệ.

“May mà, âm Khôi lão quái không có ở đây, ước chừng là trốn không dám ra.”

Nàng trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nếu như vậy, cộng thêm Độc lão quái, cho dù không thể hợp nhất Ma Linh vực, ít nhất cũng sẽ không bị bọn họ liên thủ diệt Hợp Hoan tông.

Nhưng mà, trái tim đang lơ lửng của nàng vừa mới hạ xuống, tay của Thẩm An Tại đã thò vào hư không.

Cờ trận biến ảo, một trận pháp hư không xuất hiện.

“Cút ra đây cho ta!”

Giọng nói của hắn vượt qua tinh hải, đi đến một nơi âm u.

Nơi đó, âm Khôi lão quái đột nhiên mở mắt, quay người bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa mới chạy, dưới chân đã biến đổi quang trạch phù văn, cảnh tượng vụt qua.

Đợi đến khi hắn hoàn hồn, xung quanh đã vây đầy người.

Ma Đan tiên quân, Kiếm Cốt tiên quân và những người khác nhìn hắn, ngây người.

Bách Mị tiên quân nhìn hắn, trái tim vừa mới buông xuống lại treo lên.

Thẩm An Tại nhìn hắn, chậm rãi gật đầu, nhàn nhạt mở miệng.

"Rất tốt, bây giờ, người đã đến đông đủ."

Hắn ánh mắt đảo qua toàn trường, lại lần nữa lạnh giọng mở miệng.

"Thẩm mỗ không phải đang hỏi các ngươi, mà là đang thông báo các ngươi quy thuận Hợp Hoan tông, ai không đồng ý, hôm nay đừng hòng rời đi."

Giọng nói lạnh lẽo truyền đi xa, khiến sắc mặt của Kiếm Cốt tiên quân và những người khác vô cùng khó coi.

"Muốn chết!"

Ma Đan tiên quân hừ lạnh một tiếng, lập tức vung một chưởng.

"Ma Đan, Thẩm phong chủ và ta có chút ân tình, ngươi trước tiên hãy dừng tay."

Không ngoài dự đoán của Thẩm An Tại, Độc lão quái đã hiểu được ý của hắn, lập tức ra tay ngăn cản.

Tất nhiên, chỉ là ngăn cản mà thôi, hắn sẽ không liều mạng với Ma Đan tiên quân.

"Tiểu tử, đã hủy Lão Khôi của ta, vậy mà còn dám mượn hơi thở của Lão Khôi dùng trận pháp không gian tìm lão phu."

âm Khôi lão quái cười lạnh, cũng coi như hiểu rõ cục diện hiện tại.

"Thân xác của ngươi, lão phu muốn rồi!"

Bong bóng nước ùng ục, đầu của hắn lại chui vào trong vò, còn thanh niên khôi lỗi ôm vò thì bay lên phía trước, một quyền đánh về phía Thẩm An Tại.

"Ba con rối của ngươi đã hủy một, thực lực của ngươi bây giờ, không thể so với năm xưa."

Bách Mị tiên quân lóe lên xuất hiện, nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng, mưa hoa đầy trời bay lượn.

"Hừ, Bách Mị, ngươi đúng là thật sự che chở cho tên này, thôi được, hôm nay ngươi và tên tiểu tử kia, lão phu đều muốn, ha ha ha!"

âm Khôi lão quái cười lớn, cùng Bách Mị tiên quân giao chiến.

Hư không rung chuyển, tiếng ầm ầm không dứt, dư ba mạnh mẽ đã sớm khiến cho một mảnh không gian này vặn vẹo sụp đổ.

Kiếm Cốt tiên quân nhìn về phía Thẩm An Tại, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

"Tiểu tử, vừa rồi ngươi không phải rất cuồng vọng sao, bây giờ bản sơn chủ muốn xem xem, còn ai có thể cứu ngươi."

Hắn lạnh lùng, giơ tay lên.

Trong nháy mắt, không gian xung quanh Thẩm An Tại vỡ vụn, một thanh kiếm xương mang theo vô số gai nhọn xuất hiện từ hư không, như con rết sống lại, quấn chặt lấy Thẩm An Tại.

Cùng với tiếng cười đùa của Kiếm Cốt tiên quân, hắn giơ tay lên, dùng sức bóp.

Rắc!

Kiếm xương khép lại, truyền đến tiếng vỡ vụn.

Nhưng, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều đồng tử co lại là.

Nguồn gốc của tiếng vỡ vụn, không phải là thân thể của Thẩm An Tại, mà là thanh kiếm xương kia!

Chỉ thấy Thẩm An Tại đứng tại chỗ không hề hấn gì, làn da của hắn ẩn ẩn tỏa ra ánh sáng màu vàng, ngay cả đồng tử, cũng như mắt rồng.

"Vậy thì, trước tiên giết ngươi vậy."

Giọng điệu của Thẩm An Tại, lạnh lẽo hờ hững, như tiếng thì thầm của tử thần.

Thiên không đảo ngược, nhật nguyệt vô quang.

Cùng với sự khởi động của âm Dương Nghịch Loạn đại trận, Kiếm Cốt tiên quân chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ đều biến mất, không nghe thấy, không nhìn thấy, ngay cả thần hồn chi lực cũng không thể dò xét bất cứ thứ gì.

"Đây là trận pháp gì, sao lại quỷ dị như vậy!"

Hắn trong lòng kinh hãi.

Trận pháp này, quả thực chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy!

Thẩm An Tại khom người, sau đó…

Ầm!

Cả người hắn bắn ra, đuôi vàng lắc lư, như một con rồng vàng dài.

Ầm ầm!

Đồng tử Kiếm Cốt tiên quân co lại, ngực trực tiếp bị một quyền đập thủng, toàn thân bay ngược ra ngoài, trên không trung liên tục phun máu.

Xì

Dưới đài, tiếng hít vào lạnh lẽo liên tiếp vang lên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bao gồm cả Dược tông chủ và Tiêu trưởng lão đều trố mắt kinh ngạc.

Đây là sức mạnh mà Bất Hủ tứ phẩm có thể phát huy sao!?

Một quyền, đập thủng thân thể Bất Hủ đỉnh phong!

Còn có trận pháp quỷ dị kia, vậy mà khiến cho Kiếm Cốt tiên quân ngay cả dấu hiệu phản kháng cũng không có, giống như không phát hiện ra nguy cơ sắp đến.

Bọn họ nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng.

Thẩm An Tại hình như thật sự không phải đang nói đùa.

Chương 818: Lập uy

Vô luận là Tiêu trưởng lão, hay là đám người Dược tông chủ, lúc này thần sắc đều trở nên nghiêm túc.

Bao gồm Ma Đan tiên quân, Độc lão quái cùng với Bách Mị tiên quân đang chiến đấu, đều là không khỏi liếc mắt nhìn bên kia một cái, âm thầm kinh hãi.

Thực lực của Thẩm An Tại hoàn toàn không phù hợp với cảnh giới hắn triển lộ ra ngoài!

Bí pháp kia……

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết lóe lên.

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng nàng liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Đó là Cửu Chuyển Tàng Long Biến.

"Thẩm An Tại, ta muốn giết ngươi!"

Một tiếng gầm kinh thiên nộ vang vọng, Kiếm Cốt tiên quân dĩ nhiên ở dưới ảnh hưởng của âm Dương Nghịch Loạn đại trận, phóng lên trời, hai tay hóa thành cốt kiếm chém về phía Thẩm An Tại.

Phải biết rằng, trận pháp này nếu là đổi lại người khác lời nói, đừng nói tìm được phương hướng, khống chế thân thể, mà ngay cả nói chuyện đều nói không rõ.

Cứ như vậy liền không khó nhìn ra, Bất Hủ đỉnh phong, đích xác không phải những kẻ yếu kia có thể so sánh, bọn hắn vô luận là thủ đoạn hay là thực lực, đều phải cao hơn quá nhiều.

“Lợi dụng đạo pháp lĩnh vực bao trùm quanh thân, ngắn ngủi ngăn cách âm Dương Nghịch Loạn đại trận sao…”

Thẩm An Tại híp mắt lại, cảm nhận được trên cốt kiếm của đối phương tràn ngập hung tàn thô bạo.

Cường độ lĩnh vực pháp tắc này phỏng chừng đã đạt tới nhị giai!

Hắn vung song kiếm, kiếm quang như từng đóa sáng lạn cốt hoa nở rộ, yêu dị xinh đẹp lại ẩn giấu sát cơ.

Ở trước mặt Thẩm mỗ chơi kiếm pháp, không biết tự lượng sức mình.

Nhưng mà, Thẩm An Tại có lẽ những lĩnh vực khác không tính tinh thông, nhưng bốn đạo đao kiếm phù y, ai ở trước mặt hắn, đều chỉ có thể nói muốn thấp hơn một đầu.

Trong hư không, sấm rền nổ vang.

Thẩm An Tại tụ gió thành kiếm, một kiếm vung ra, hư không kinh lôi cổ động, hóa thành một bàn tay lớn trực tiếp cầm cái kiếm hoa yêu dị kia, sau đó nổ tung.

Bùm!

Hư không vỡ vụn không chịu nổi, dư ba cường đại tứ tán, núi sông sụp đổ.

Những võ giả ham muốn hào quang chín màu nơi đây, sau lại bị trận pháp vây ở nơi đây không cách nào rời đi, sắc mặt kinh hãi, điên cuồng tế xuất thủ đoạn ngăn cản.

Nhưng mà, hai vị Bất Hủ Kiếm Tiên chiến đấu, cho dù chỉ là kiếm uy tràn ra, cũng tuyệt không phải võ giả bình thường có khả năng ngăn cản.

Trong chốc lát, tử thương một mảnh.

Tiêu Cảnh Tuyết và Chu Tư Tư được tông chủ Dược tông bảo vệ ở phía sau, chưa từng bị thương, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch.

"Đáng chết, Thẩm An Tại điên à, hắn dĩ nhiên không chút lưu thủ, chẳng lẽ hắn một chút cũng không quan tâm những người khác nơi này sao!"

Nguy rồi, còn tiếp tục đánh như vậy, đừng nói sẽ chết rất nhiều người, chỉ sợ ngay cả giới vực này cũng không chịu nổi.

Võ giả Bắc Thần gia và Ma tộc đều biến sắc, nghiến răng nghiến lợi rồi hoảng hốt.

Nhất là Tiêu Cảnh Tuyết, nàng nhìn trung niên áo trắng chiến đấu với Kiếm Cốt Tiên Quân, hơi xuất thần.

Sư phụ không phải như vậy…

Nàng nhìn phương xa, một người vô tội bị liên lụy dưới lôi đình kiếm quang tan xương nát thịt, nhìn trung niên áo trắng sắc mặt lạnh lùng, vung ra một kiếm lại một kiếm, thậm chí cũng không nhìn những người đó một cái.

Thần sắc nàng trở nên phức tạp, có chút không thể tin được, có chút hoài nghi.

Đối phương thật sự là sư phụ của mình sao?

Vừa rồi hết thảy phát sinh trong Đế đan chi cảnh, đều là thật sao?

Nếu như là sư phụ, tuy rằng cũng sẽ không loạn phát thiện tâm, nhưng tuyệt sẽ không lung tung liên lụy người vô tội.

Hiện giờ phong cách hành sự của đối phương quá lạnh, lạnh đến gần như không có tâm.

Căn bản là không quan tâm sống chết của bất luận kẻ nào.

“Thẩm An Tại, ngươi điên rồi, ngươi muốn thống nhất Ma Linh Vực, liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cũng không phải là võ giả Ma Linh Vực!”

Ma tộc bên kia, một gã Cực Cảnh Phong Ma ẩn thân trong cơn lốc, miễn cưỡng ở trong đó.

Né tránh trái phải Kiếm khí tràn ra, kinh thanh uy hiếp.

“Nhanh chóng mở đại trận, nếu không lão tổ Phong Ma tộc ta ắt sẽ giết ngươi…”

Cút!

Lời của hắn còn chưa nói xong, liền thấy được một đạo ánh mắt lạnh như băng.

Giọng Thẩm An Tại như sấm rền, cùng với ánh mắt hắn, tiếng đàn hiu quạnh truyền xa.

Hình ảnh một lão tẩu đứng ở trên dòng sông, tay cầm cần câu, thả câu chư thiên.

Dây câu tản mát ra quang mang chói mắt, trong nháy mắt xuyên vào trong cơn lốc.

Sau một khắc, võ giả cực cảnh Phong Ma tộc trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, máu rơi lên không trung.

âm Sát thuật, hắn lại còn khống chế âm Sát thuật cao minh như thế!

Mọi người lại một lần nữa khiếp sợ, nguyên bản những người có oán hận, còn muốn mở miệng uy hiếp như người của Phong Ma tộc, trong nháy mắt ngậm miệng không nói.

Bọn họ nhìn trung niên áo trắng một kiếm đâm xuyên cổ họng Kiếm Cốt Tiên Quân, trong ánh mắt lộ vẻ kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Ma đầu……

Tên này quả thực chính là Tu La bò ra từ địa ngục, đao phủ đi ra từ pháp trường!

Quả thực giống như…… người điên!

Hắn căn bản cũng không quan tâm bất luận hậu quả gì, cũng không quan tâm bất luận kẻ nào, hắn chỉ là muốn giết người!

Ai dám ngỗ nghịch hắn, ai dám uy hiếp hắn, người đó phải chết!

Người này…… Là đang lập uy sao?

Độc lão quái híp mắt, tiếp tục trì hoãn Ma Đan tiên quân, quan sát tình huống bên kia.

Hơn nữa lập không đơn thuần là lập uy với Ma Linh Vực, mà là toàn bộ Ma Vực!

Thẩm An Tại tựa hồ muốn từ hôm nay trở đi để cho toàn bộ Ma Vực đều nhìn thấy, đều rõ ràng, về sau Hợp Hoan Tông sắp sửa nhất thống Ma Linh Vực.

Bởi vì…… đã có Thẩm An Tại hắn!

Tên tạp chủng này, khi nào thì thực lực mạnh như vậy!

âm Khôi lão quái khống chế Tráng Khôi và Ấu Khôi, liên thủ vây công Bách Mị Tiên Quân, đánh nát Hoa Vũ đầy trời.

Hắn nhìn Kiếm Cốt Tiên Quân bị áp chế trên kiếm đạo, trong lòng đã dâng lên vài phần thoái ý.

Còn tiếp tục như vậy, nếu quả thật để cho Thẩm An Tại thắng, chính mình chỉ sợ trốn cũng trốn không thoát.

“Thẩm An Tại, đây là ngươi ép ta!”

Kiếm Cốt tiên quân nắm chặt phong kiếm đâm thủng cổ họng mình, trên đầu vai bỗng nhiên lại mọc ra hai cái đầu, chẳng qua không có máu thịt, chỉ là xương cốt trắng bệch.

Nương theo hai cái đầu này xuất hiện, khí chất cả người Kiếm Cốt Tiên Quân cũng trở nên quỷ dị.

Hư không vỡ nát chợt lạnh lẽo vài phần, vô số xương trắng xuất hiện.

Ngàn vạn dặm hóa thành huyết trì, từng bộ xương khô ở trong ao giãy dụa nhào tới Thẩm An Tại.

Người trước ngã xuống, người sau tiến lên, kiếm quang xung quanh Thẩm An Tại bắn ra, căn bản là chém không được.

Một đôi bàn tay xương vươn ra từ hư không, nắm lấy mắt cá chân hắn.

Sau đó lại là vô số bàn tay bắt lấy cổ tay, bả vai, cổ họng của hắn.

Trong nháy mắt, hắn đã bị nhân cốt bao phủ, ở giữa huyết trì, giống như một núi xương hình người, cao cao đứng sừng sững.

"Thẩm An Tại, Huyết Cốt Hải thuật của ta, chính là tàn thiên Đế thuật còn sót lại từ Thái Cổ, vì tu luyện bí thuật này, ta đã biến thành bộ dáng người không người quỷ không quỷ này."

Thanh âm Kiếm Cốt Tiên Quân giống như ma sát ra từ khe xương, hai cái đầu trên đầu vai hắn chỉ có xương trắng, mà ở giữa, khuôn mặt vốn tà mị của hắn cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, da thịt tróc ra, lộ ra gân cốt bên trong, nhìn qua rất là khủng bố.

Hắn điên cuồng kêu to, ánh mắt phẫn nộ.

Một Bất Hủ tứ phẩm, lại bức chính mình đến như vậy!

"Vì tu luyện Huyết Cốt Hải thuật này, ta tàn sát ba tiểu thế giới, mới xây dựng ra Huyết Cốt Hải này, hôm nay, ngươi

cũng trở thành chất dinh dưỡng trong Cốt Hải của ta đi!”

……

Chương 819: Diệt

Nhìn thấy một màn như vậy, mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, đại bộ phận trong lòng thậm chí thở phào nhẹ nhõm.

"Ta đã nói rồi, Kiếm Cốt tiên quân làm sao có thể thua bởi một Bất Hủ tứ phẩm!"

"Đúng vậy, Huyết Cốt Hải thuật này, trình độ cường đại, lúc trước nghe nói ngay cả Bất Hủ đỉnh phong Đạo Môn chủ đều bị thương, chỉ là một Bất Hủ tứ phẩm, hắn chết chắc!"

Thanh âm mọi người liên tiếp vang lên, Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày.

Chẳng biết tại sao, mặc dù phong cách hành sự của đối phương hoàn toàn tương phản với sư phụ trong nhận thức, nhưng nàng vẫn không hy vọng đối phương gặp chuyện không may.

"Ta ngược lại đã quên, Kiếm Cốt lão tiểu tử này còn cất giấu một tay này, xem ra là ta suy nghĩ nhiều, Thẩm An Tại tất nhiên không có khả năng bò ra từ vô tận thi sơn huyết hải."

âm Khôi lão quái thở phào nhẹ nhõm. Lo lắng trong lòng cuối cùng cũng tiêu tán không ít.

"Có thể thắng bí thuật, chỉ có bí thuật, Huyết Cốt Hải chi thuật này chính là Đế thuật tàn thiên, nếu hắn muốn bài trừ…"

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Cảnh Tuyết và Chu Tư Tư, Tiêu trưởng lão tiếp lời hắn.

Nếu hắn muốn bài trừ, trừ phi hắn thi triển ra Đế thuật chân chính!

Ánh mắt mọi người ngưng tụ.

Đế thuật……

Đâu phải dễ dàng xuất hiện như vậy?

Lúc trước Lục Thiên Tuyệt chỉ nắm giữ bí thuật Thái Cổ đã trở thành đệ nhất Cực Cảnh.

Mà nếu là Thái Cổ Đế thuật… Vậy tương lai Thẩm An Tại nếu là đạt tới Bất Hủ đỉnh phong… Chỉ sợ có thể áp chế hắn, ngoại trừ Đại Đế ra, không còn người khác!

"Thẩm An Tại!"

Bách Mị Tiên Quân lo lắng, muốn đi trước tương trợ, lại bị hai cỗ khôi lỗi liên thủ ngăn cản, căn bản không cách nào tiến lên.

Mà Độc lão quái lại âm thầm lắc đầu.

Xem ra, mình đối với Thẩm An Tại vẫn ôm chờ mong quá lớn.

Tên kia có lẽ trên dược đạo có trình độ người thường khó có thể với tới, nhưng trên chiến đấu, cả cảnh giới, lẫn bí thuật thủ đoạn, mới là mấu chốt khắc địch chế thắng.

Lúc lắc đầu, hắn lựa chọn dừng tay.

Ma Đan tiên quân không bị kiềm chế, lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi xông về phía chiến trường âm Khôi lão quái.

Tất cả mọi người, đều đang nhìn núi xương trắng kia còn đang không ngừng vươn lên, càng ngày càng bao la hùng vĩ.

Bọn họ không nhìn thấy tình huống Thẩm An Tại bị đặt ở phía dưới cùng hiện giờ như thế nào, nhưng tựa hồ, chiến cuộc đã định.

Kết thúc rồi.

Gia chủ Bắc Thần thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi dày đặc trên trán.

Bùm!

Một tiếng nổ mạnh vang vọng, Bách Mị Tiên Quân miệng phun máu tươi, bị Ma Đan Tiên Quân đánh lén, một chưởng đánh trúng sau lưng.

Da thịt của nàng trong nháy mắt phủ kín độc văn, tựa như độc trùng đang bò lên bơi lội giữa máu thịt của nàng, gặm ăn máu thịt, sức mạnh của nàng.

"Bách Mị, kết quả hôm nay, là Hợp Hoan Tông ngươi một tay tạo nên, nếu Hợp Hoan Tông ngươi có dã tâm, vậy phải chuẩn bị tốt tâm lí bị tiêu diệt."

Ma Đan tiên quân lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh như băng.

"Giết nàng!"

âm Khôi lão quái khàn khàn mở miệng, sát ý trong mắt tràn ngập.

Giờ phút này, không có ai nghĩ tới muốn bắt sống Bách Mị Tiên Quân, đạt được trong cơ thể nàng nguyên âm lực sự tình.

Bởi vì bọn họ theo bản năng sợ, sợ Thẩm An Tại bỗng nhiên lại xuất hiện.

Bọn họ chỉ muốn, tốc chiến tốc thắng, giải quyết địch nhân!

"Động thủ!"

Ba đạo nhân ảnh đồng thời xông lên phía trước, sát ý cường đại, tinh hải rung động rên rỉ, ong ong rung động.

Khóe miệng Bách Mị chảy máu, nàng không nhìn Ma Đan tiên quân và hai con khôi lỗi của âm Khôi lão quái.

Nàng chỉ là quay đầu lại, nhìn Bạch Cốt chi sơn đã chiếm cứ nửa tinh hải.

Nàng tin tưởng, người nàng nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không chết như vậy.

“Chết đi!”

Ma Đan tiên quân quát to một tiếng, hai tay đen kịt, đồng thời vỗ xuống, chống lại vô số hoa vũ phiêu tán.

Hai khôi lỗi Tráng, Ấu, huyết khí đan xen thành lưới, phong tỏa lộ tuyến chạy trốn của Bách Mị Tiên Quân.

“Hợp Hoan Tông, phải xóa tên rồi.”

Tông chủ Dược Tông chậm rãi lắc đầu, nhưng trong mắt lại lạnh nhạt.

Đối với bọn họ mà nói, ma đạo tự giết lẫn nhau, là chuyện tốt.

“Không, bí thuật kia sắp bị phá rồi.”

Bỗng nhiên, thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử vang lên.

Dược tông chủ cùng Tiêu trưởng lão, Chu Tư Tư đều nhíu mày, quay đầu nhìn lại.

Người nói chuyện, không phải ai khác, chính là Tiêu Cảnh Tuyết.

“Tiêu Cảnh Tuyết, ngươi có ý gì?”

Chu Tư Tư nắm lấy cơ hội, chua ngoa mở miệng, “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy tông chủ nhìn còn không thấu triệt bằng ngươi?

“Hay là nói, ngươi rất hy vọng ma đầu giết người không chớp mắt kia phá thuật ra, tiếp tục nguy hại Cửu Vực?”

Tiêu Cảnh Tuyết vẫn mặc kệ nàng, chỉ chăm chú nhìn Bạch Cốt Chi Sơn.

Nơi đó…… Khí tức quen thuộc đang dần dần nồng đậm.

Đó là một cỗ……

Kiếm ý vô song.

Ong!

Nơi đây, tất cả binh khí linh khí bỗng nhiên bay lên không, không bị khống chế bay ra từ Trữ Vật Giới.

Lí nha lít nhít, vang lên ở trên không trung.

Một màn kinh người, làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Binh khí vô tận ẩn chứa kiếm ý sắc bén, hội tụ trong mưa hoa dày đặc, xoay quanh Bách Mị Tiên Quân, xé nát lưới huyết khí của âm Khôi lão quái.

"Đây là……"

Kiếm Cốt tiên quân đều là Kiếm Tiên, nhạy bén nhận ra điều gì, mạnh mẽ nhìn về phía Huyết Hải Cốt Sơn.

Nhưng, tinh hải thất sắc.

Tinh thần tối tăm không ánh sáng.

Trong khe hở Bạch Cốt chi sơn phát ra vô số đạo hào quang chói mắt.

Sau đó tất cả xương trắng đều nhanh chóng biến mất, giống như bị thứ gì đó hút đi.

Vô luận trong biển máu bò ra bao nhiêu hài cốt, đều bị nhanh chóng hút đi.

Trong hào quang mông lung, bóng người trong biển máu tay phải cầm kiếm, ống tay áo tay trái mở ra, xương trắng vô

tận bị hút vào bên trong.

Sau đó, ngay sau đó…… chính là một đạo kiếm ngâm kinh thiên.

Tranh!

Một đạo sáng chói kiếm quang, nối liền tinh hải, phảng phất chia toàn bộ tinh khung làm hai nửa.

Trong mắt mọi người, đều phảng phất chỉ còn lại một đạo kiếm quang kia.

Một đạo kia…… ẩn chứa cực hạn kiếm quang, thuộc về đế vương, vô song.

Xoẹt!

Biển máu, vòm trời, chia làm hai nửa.

Kiếm quang rực rỡ kia thế đi không giảm, cắn nuốt mà đi hướng Kiếm Cốt Tiên Quân.

Người sau trái tim đập điên cuồng, mãnh liệt muốn xoay người bỏ chạy, lại bỗng nhiên đồng tử co rụt lại, phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên không bị khống chế bay đi hướng kiếm quang kia!

Là trận pháp!

Pháp tắc lĩnh vực chính mình bao trùm thân thể, vậy mà sau khi nhìn thấy vô song kiếm khí kia, sợ hãi đến biến mất!

"Đáng chết!"

Trong lòng hắn thầm mắng, nguy cơ tử vong nồng đậm.

Trong nháy mắt, Kiếm Cốt Tiên Quân không dám có bất kỳ ý nghĩ dư thừa nào, trực tiếp thần hồn xuất khiếu, vứt bỏ thân thể.

Xì!

Kiếm quang chém qua, thân thể Kiếm Cốt Tiên Quân, trong nháy mắt hai nửa, sau đó dưới kiếm ý sắc bén, tan xương nát thịt!

“Thẩm mỗ muốn ngươi chết, ngươi trốn không thoát đâu.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng khắp tinh hải.

Chỉ thấy trên không, vô cùng vô tận nước biển rơi xuống, hóa thành to lớn bàn tay đè xuống, có thể thấy được rõ ràng vân tay trên đó.

“Đó là……”

Đồng tử Kiếm Cốt tiên quân, Độc lão quái và tất cả mọi người co rụt lại.

Sau một khắc, bàn tay bắt lấy thần hồn Kiếm Cốt Tiên Quân, bàn tay thật lớn giống như nắm lấy một con kiến hôi.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, Thẩm An Tại đang đứng ở hư không, hai bên tóc mai ngân sương không gió tự động.

Bàn tay hắn đưa ra, chậm rãi khép lại, ánh mắt lạnh như băng nói ra một chữ đạm mạc.

“Diệt.”

……

Chương 820: Còn có thủ đoạn?

Một chữ vô cùng đơn giản, giờ phút này lại mang theo uy năng lớn lao, làm cho tất cả mọi người nơi đây ngơ ngẩn.

"Không…… Không!"

Trong hư không, thanh âm hoảng sợ vang lên.

Dưới ánh mắt mọi người, thần hồn Kiếm Cốt Tiên Quân tràn đầy sợ hãi, bị bàn tay khổng lồ kia nắm chặt, sau đó…

Bùm!

Không chút do dự, dư âm tản ra bốn phía, như nước biển thổi quét.

Lực lượng thật lớn, làm cho cả tinh khung đều là run rẩy không thôi.

Tất cả mọi người hoảng hốt một chút, ngơ ngác nhìn trung niên áo trắng đứng ở Tinh Hải, thần sắc lạnh lùng.

Hắn chậm rãi thu tay lại, phảng phất chỉ là xử lí một con muỗi, không thấy ánh mắt có chút gợn sóng.

"Chết…… Chết rồi?"

"Kiếm Cốt tiên quân cứ như vậy…… Đã chết?"

Sau một lúc lâu, trong đám người mới có tiếng vang kinh nghi yếu ớt vang lên, phá vỡ yên tĩnh.

Ma Đan tiên quân, âm Khôi lão quái phục hồi tinh thần, đều hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng không dám tin.

Không riêng gì bọn họ, cho dù là Bách Mị Tiên Quân, nhìn thấy một màn này, đều là có chút ngây người.

Một bộ áo trắng kia, đứng ở Tinh Hải.

Cao ngạo, lạnh lùng.

Tuyệt thế!

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Tụ Lý Càn Khôn……

Tiêu Cảnh Tuyết kinh ngạc nhìn, nhìn bóng lưng áo trắng vô cùng quen thuộc kia, ở trong lòng lẩm bẩm nói ra tên của hai thức thuật pháp kia.

Còn cả Cửu Chuyển Tàng Long Biến, nàng không biết mình còn có bất kỳ lý do gì để hoài nghi người trước mắt rốt cuộc có phải là sư phụ hay không.

Ngoại trừ sư phụ, ai có thể nắm giữ những thứ này?

Cho dù là đại sư huynh, cũng chưa từng tập được Tụ Lý Càn Khôn thuật.

Trong lúc nhất thời yên tĩnh, ngưng trọng tới cực điểm, không ai dám nói chuyện.

Chỉ có vô số phi kiếm đinh đinh đương đương, cùng với Bách Mị Tiên Quân Hoa Vũ còn đang xoay quanh, ngăn cản Ma Đan Tiên Quân, âm Khôi lão quái hai người liên thủ công kích.

Ánh mắt Thẩm An Tại đảo qua mọi người, chậm rãi rơi xuống bên kia.

Ma Đan tiên quân, âm Khôi lão quái trong lòng đồng thời "lộp bộp", trong mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Nếu nói về phương diện chiến đấu, Kiếm Cốt Tiên Quân tuyệt đối không thể nghi ngờ hơn bọn họ một bậc.

Dù sao…… Người sau chính là kiếm tiên.

Nhưng……

Cho dù là Kiếm Tiên, hôm nay cũng rơi xuống kết cục thi cốt vô tồn.

Hơn nữa từ đầu đến giờ, đều gần như là phương thức nghiền ép.

Thẩm An Tại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, vô luận là trận pháp, hoặc là bí thuật, kiếm pháp, nước biển hóa thành bàn tay to lớn, đều cực không tầm thường.

Đặc biệt là……

Cái kia chiêu hấp thu sạch sẽ Bạch Cốt Chi Sơn, không biết gọi là cái gì thần thông.

Không còn nghi ngờ gì nữa…

Ma Đan tiên quân và âm Khôi lão quái liếc nhau.

Đế thuật!

Thẩm An Tại lắc mình, trong nháy mắt xuất hiện trước người Bách Mị Tiên Quân.

Trong nháy mắt hắn xuất hiện, Ma Đan tiên quân và âm Khôi lão quái liền cảnh giác, lập tức bạo lui.

“Thẩm mỗ hỏi lại một lần cuối cùng, quy thuận, hay là chết.”

Ánh mắt hắn lãnh đạm, quét qua toàn trường.

Gần như tất cả mọi người, khi đối diện cặp mắt kia, đều theo bản năng dời đi ánh mắt, tự đáy lòng cảm thấy vài phần sợ hãi.

Bách Mị Tiên Quân nhìn người đứng ở bên cạnh mình, nhìn hắn khoanh tay mà đứng, thần sắc đạm mạc, không ai bì nổi kia, đôi mắt đẹp dị sắc liên tục, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khác.

Giống như, đứng bên cạnh hắn, rất có cảm giác an toàn.

Chỉ cần là ở bên cạnh hắn, thật giống như tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, hoàn toàn không cần lo lắng.

Mà đối mặt với Thẩm An Tại, Ma Đan tiên quân và âm Khôi lão quái liếc nhau, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"Thẩm An Tại, bổn tọa thừa nhận ngươi đích xác có chút bản lĩnh, nhưng ngươi thật sự muốn thống nhất Ma Linh Vực, chỉ sợ cũng không có khả năng."

Ma Đan tiên quân cuối cùng vẫn lựa chọn nói chuyện với hắn, mà không phải trực tiếp động vũ lực.

Cái đại trận quỷ dị kia còn không có tản đi, chỉ cần Thẩm An Tại suy nghĩ, chỉ sợ lại giết một vị Bất Hủ đỉnh phong, cũng không phải vấn đề gì.

"Sao lại không có khả năng?"

Thẩm An Tại lạnh lùng nhìn hắn.

"Bất kể là Cửu Minh Cương hay Nghịch Tiên Hải hay Ma tộc, cũng sẽ không trơ mắt nhìn Ma Linh Vực thống nhất, bởi vì toàn bộ Ma Vực chưa từng có tiền lệ như vậy."

"Huống hồ, nếu ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách, bổn tọa và âm Khôi lão quái mặc dù không nắm chắc mười phần chém giết ngươi, nhưng cũng nhất định có thể khiến ngươi không dễ chịu, đến lúc đó cho dù ngươi mạnh mẽ thống nhất Ma Linh Vực, cường giả ba cảnh khác thảo phạt Hợp Hoan Tông ngươi, ngươi vẫn còn dư lực?"

Ma Đan tiên quân lạnh giọng nói, vẫn không có ý định quy thuận.

"Ngươi cảm thấy, hai người các ngươi có bản lĩnh đả thương ta?"

Thẩm An Tại giống như nghe được chuyện gì buồn cười, nhướng mày, nhìn hai người bọn họ.

“Chúng ta……”

âm Khôi lão quái nghẹn lời, muốn nói gì đó, lại đột nhiên nhìn thấy ở phía sau Thẩm An Tại, nước biển vô cùng vô tận bốc lên.

“Nước Vong Ưu hải, thôn hồn diệt phách.”

Thẩm An Tại khẽ giơ tay lên, sóng biển phía sau gào thét, đinh tai nhức óc.

“Trăm triệu khối Vong Ưu chi Thủy này của ta, đủ để diệt sát hai người các ngươi.”

Giọng nói của hắn, lạnh lùng dị thường.

Mà đây, cũng là sức mạnh lớn nhất của hắn.

Khi còn là Cực Cảnh, hắn đã dựa vào Vong Ưu chi Thủy diệt lão khôi, phân thân của âm Khôi Lão Quái.

Bây giờ đã đến Bất Hủ, Vong Ưu chi Thủy này, hắn thao túng càng thêm thuận buồm xuôi gió, hơn nữa cũng không cần thị địch lấy yếu, lừa gạt đối phương thần hồn ly thể.

Nếu như không rời, vậy thì đánh nổ thân thể của hắn, hắn tự nhiên không thể không rời thân thể!

“Vạn…… Vạn vạn khối?!”

Đồng tử Ma Đan tiên quân và âm Khôi lão quái co lại.

Dược Tông tông chủ càng là nhíu chặt mày: “Vong Ưu chi Thủy, vô hình vô chất, hắn rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì thu thập được nước biển?”

“Túi gấm của hắn, ta nhìn giống da Cửu U Đăng Xà chế tác, đúng là có thể chứa nước biển.”

Tiêu trưởng lão hiển nhiên kiến thức rộng rãi hơn một chút, chỉ là nhìn thấy Thẩm An Tại ở bên hông lộ ra một góc túi gấm, liền đoán được một ít.

"Cửu U Đăng Xà……"

Dược tông chủ híp mắt, đây chính là sinh vật rất trân quý, nghe đồn là tồn tại có thể đi tới đi lui Cửu U cùng thế giới hiện thực, cực kỳ hiếm thấy.

"Ba."

Trong lúc mọi người do dự, ánh mắt Thẩm An Tại đạm mạc, đã bắt đầu đếm ngược.

Kiếm khí quanh thân hắn kích động, trùng thiên vô song, khiến người ta biến sắc không ngừng.

Nhưng mặc dù như thế, càng nhiều thế lực Ma Linh Vực vẫn đang chờ đợi quyết định của hai người Ma Đan Tiên Quân, cũng không có trả lời trước.

"Hai."

Nương theo tiếng thứ hai rơi xuống, Thẩm An Tại ở tay phải cầm kiếm, mà tay trái, chậm rãi nâng lên, cuồng phong tụ tập.

Một thanh đao mơ hồ mang theo khí đen bị cuồng phong ngưng tụ mà thành, càng là… mang đến Huyết Sát chi khí ngập trời, một tôn Tu La ác quỷ hóa hình, ở phía sau hắn dữ tợn rống giận.

Tất cả mọi người, vào giờ khắc này đều là con ngươi mãnh liệt co rụt lại.

Bọn họ có thể cảm nhận được, đao Thẩm An Tại nắm ở tay trái kia tụ tập đao thế tuyệt đối không thua vừa rồi một kiếm bổ ra Huyết Hải Tinh Khung kia.

Thậm chí…… nếu là đao thế tích lũy lâu hơn, sẽ so với một kiếm kia còn khủng bố hơn!

Hắn lại còn giấu thủ đoạn!

“Đao ý thật cường đại!”

Tiêu trưởng lão cùng Dược tông chủ đều hoàn toàn chấn kinh, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Mà Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy đao ý kia, không khỏi nhíu mày, theo bản năng siết chặt nắm tay.

Đó là……

Trảm Thiên Bạt Đao Thuật!

Chương 821: Năm đó phục sát ta, rất sảng khoái phải không?

“Ma Đan tiền bối, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đúng vậy, Ma Đan tiền bối, chúng ta……”

Có không ít người hoảng hốt dưới đao thế càng cường đại, bức thiết hỏi Ma Đan tiên quân.

Nhưng mà, người sau cùng âm Khôi lão quái, sắc mặt khó coi như là ăn ruồi bọ, nghiến răng nghiến lợi, rồi lại không dám phát tác.

“Thử không?”

“Cùng lắm thì…… Đánh không lại thì chạy!”

“Các ngươi đã không muốn quy thuận, vậy Thẩm mỗ hiểu rồi.”

Nhìn không có người nguyện ý quy thuận, Thẩm An Tại thậm chí lười đếm một con số cuối cùng.

Hắn cất bước, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Ma Đan tiên quân và âm Khôi lão quái liếc nhau, đều cắn răng.

“Liều mạng!”

Cùng lắm thì đánh không lại liền chạy, dù nói thế nào hai người mình cũng là Bất Hủ cửu phẩm, làm sao có thể cam tâm bị người khác hô tới quát lui?

Nhưng mà, ngay tại hai người cắn răng chuẩn bị xông lên, Thẩm An Tại bỗng nhiên lại mở miệng.

"Làm phiền Tiêu trưởng lão, Dược tông chủ, Độc tiền bối giúp một việc, phong tỏa không gian này, đừng để hai người bọn họ chạy."

Thanh âm đạm mạc vang lên, làm cho hai người sửng sốt, nhìn về phía bên kia.

Tiêu trưởng lão cùng Dược tông chủ đồng dạng kinh ngạc một chút, sau đó nhao nhao híp mắt.

"Làm phiền không dám nhận, chẳng qua nếu Thẩm phong chủ mở miệng, Dược mỗ liền giúp một việc nhỏ cũng không sao."

Người sau khẽ mỉm cười, cùng Tiêu trưởng lão tiến lên một bước.

Ánh mắt Độc lão quái lóe lên, cũng là xấu hổ sờ sờ mũi cười, đi về phía trước cất bước.

Vừa rồi hắn thấy Thẩm An Tại tựa như vô lực xoay chuyển, liền lựa chọn dừng tay, không hề ngăn cản Ma Đan tiên quân.

Nhưng là không nghĩ tới Thẩm An Tại chẳng những không có chết dưới tay Kiếm Cốt Tiên Quân, ngược lại cường thế như thế, hắn nếu giờ phút này còn không đứng ra hỗ trợ, sau truyền đi, thanh danh của hắn cũng không dễ nghe.

Cảnh tượng này khiến mặt Ma Đan Tiên Quân và âm Khôi lão quái lập tức xụ xuống.

Ba vị Bất Hủ đỉnh phong lược trận, chạy như thế nào?

Không, không chỉ ba người, bên cạnh còn có một Bách Mị Tiên Quân!

“Dược mỗ thật đúng là muốn nhìn xem, Thẩm phong chủ cùng hai vị này, rốt cuộc là ai thắng ai bại.”

Dược tông chủ cười hiền lành, nhưng quang mang trong mắt lóe ra lại nói rõ, ý nghĩ của hắn không đơn giản.

Ma đạo tự giết lẫn nhau, chuyện tốt bực này, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vô luận là Thẩm An Tại chết, hay là Ma Đan, âm Khôi lão quái chết, đối với chính đạo đều là chuyện vô cùng tốt.

Giúp một việc nhỏ mà thôi, không tính là gì.

“Cái này…… Cái này phải làm sao cho phải!”

âm Khôi lão quái lo lắng, truyền âm trao đổi.

“Đáng chết, chạy là khẳng định chạy không thoát, trận pháp quỷ dị này còn tồn tại trong tinh hải, hơn nữa có mấy tên xem náo nhiệt kia, căn bản không thoát thân được.”

Ma Đan tiên quân cắn răng, sắc mặt khó coi.

“Lão quỷ, đánh hay không đánh, ngươi nói một câu!”

“Cái này……”

Thần sắc âm Khôi lão quái trầm xuống, làm sao hắn biết có đánh hay không?

Đã bao giờ đánh nhau đâu?

“Ta…… Huyết Linh môn ta nguyện ý quy thuận!”

Trong lúc yên tĩnh, bỗng nhiên có người mở miệng.

“Hàn gia ta cũng nguyện ý quy thuận!”

Có người thứ nhất mở miệng, liền rất nhanh có người thứ hai, thần sắc của bọn họ tràn đầy sợ hãi.

Không có biện pháp, cảm giác Thẩm An Tại thể hiện ra cho bọn họ, quá kinh khủng.

Thay vì không biết khi nào bị giết, còn không bằng lựa chọn quy thuận!

Càng ngày càng có nhiều người mở miệng, sắc mặt Ma Đan Tiên Quân và âm Khôi lão quái càng ngày càng khó coi.

Cuối cùng, nhìn sau lưng trung niên áo trắng kia, một nửa tinh khung là Huyết Hải Tu La, một nửa là Kiếm Hà Vô Song giữa hư không.

Ma Đan tiên quân thở dài trước một bước, chắp tay cúi đầu.

"Ma Đan Môn…… nguyện ý quy thuận."

"Ma Đan, ngươi……"

âm Khôi lão quái sắc mặt đại biến.

Người trước giơ tay, thần sắc có chút bất đắc dĩ, tuy rằng hắn cũng rất không muốn quy thuận, nhưng hôm nay bị ép, trừ như vậy, đã không có kế sách thoát thân.

"Bắc Thần gia, nguyện ý quy thuận……"

Thấy ngay cả Ma Đạn Môn cũng đồng ý, Bắc Thần gia chủ cắn răng, cũng chỉ có thể không cam lòng mở miệng.

"Ăn thứ này đi."

Thẩm An Tại ở trong tay áo, vô số đan dược bay ra.

Rơi vào trong tay mỗi một người nguyện ý quy thuận, làm cho bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều là có chút nghi hoặc.

"Ăn đan dược này, mạng của các ngươi, liền ở trong một ý niệm của Thẩm mỗ."

"Cái này……"

Không ít người đều nhíu mày.

Như thế…… Không riêng gì quy thuận, chẳng phải là trở thành nô bộc của đối phương sao?

"Thẩm phong chủ, nếu chúng ta đã định quy thuận……"

Bồng!

Người kia còn chưa nói xong, một đạo lôi đình kiếm khí hiện lên, hắn trong nháy mắt nổ tung, hóa thành huyết vụ nhô lên không trung.

Dược tông chủ cùng Tiêu trưởng lão nhìn nhau, nhao nhao hít vào khí lạnh.

Người này thật sự tàn nhẫn, thậm chí ngay cả cho đối phương một câu cơ hội cò kè mặc cả cũng không có.

"Thẩm mỗ nói một lần cuối cùng, đây là thông báo, không phải giao dịch."

Ánh mắt hắn lần nữa quét qua toàn trường, lạnh như băng, "Chết, hoặc làm theo lời ta, các ngươi tự chọn đi."

Giờ khắc này, tất cả mọi người đối với Thẩm An Tại bá đạo lại có hoàn toàn mới nhận thức.

Người ở đây tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ đành thở dài, nuốt đan dược kia vào trong bụng.

Muốn sống, chỉ có thể làm như vậy.

Ma Đan tiên quân nhìn đan dược kia vài giây, cuối cùng nhắm mắt lại, đem đan dược để vào trong miệng, nuốt xuống.

Hắn đã hoàn toàn hiểu được, cục diện hôm nay, đã không phải là hắn có thể khống chế được.

"Vậy…… Vậy ta cũng nguyện ý quy thuận!"

âm Khôi lão quái thấy Ma Đan tiên quân thật sự nuốt đan dược, cũng vội vàng mở miệng, sợ chậm một câu.

Nhưng mà, Thẩm An Tại đang nhìn hắn, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười mang theo vài phần lãnh ý.

"Được."

Hắn phất tay áo, đồng dạng một viên đan dược bay ra.

âm Khôi lão quái tiếp nhận đan dược, cau mày, hắn như thế nào luôn cảm giác có chút kỳ quái, giống như có gì đó không đúng.

Nhưng giờ phút này, cũng không có biện pháp suy nghĩ nhiều như vậy.

Hắn cắn răng, quả cầu thịt từ trong bình nhô ra, một ngụm nuốt đan dược vào, chỉ cầu mạng sống.

"Thẩm An Tại, hiện tại có thể triệt tiêu trận pháp, thả chúng ta đi chưa?"

âm Khôi lão quái đen mặt mở miệng, trong lòng lại có ý khác.

Nói đùa gì vậy, hắn làm sao có thể an tâm quy thuận?

âm Khôi lão quái hắn là người thế nào, là Luyện Khôi đại sư!

Cùng lắm thì, chờ an toàn, đến lúc đó sẽ tìm một thân thể thích hợp, một lần nữa luyện chế khôi lỗi không tiện phải không?

"Rất tốt."

Thẩm An Tại lộ ra một nụ cười lạnh, chậm rãi giơ tay, trên cánh tay mơ hồ có độc ban leo lên.

"Vạn Độc Tâm Kinh!" Lông mi Tiêu Cảnh Tuyết khẽ run.

"Ách…… A!"

âm Khôi lão quái vừa mới nuốt đan dược, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên phát hiện trên người có chút đau đớn.

Cúi đầu nhìn lại, vô số sâu bọ rậm rạp đang chui tới chui lui giữa máu thịt hắn.

"Đây…… Đây là vật gì!"

Hắn hoảng sợ la lên, muốn đuổi những con sâu này đi, lại hoảng sợ phát hiện, những con sâu này đã cùng sinh mệnh của hắn liên kết, sâu chết, hắn cũng sẽ chết.

"Lão gia hỏa, năm đó khi ngươi phái Lão Khôi phục sát Thẩm mỗ, rất sảng khoái phải không?"

Thẩm An Tại híp mắt, tay phải dần dần nắm chặt.

Hắn chưa bao giờ có ý định buông tha âm Khôi lão quái!

Chương 822: Nhất thống

“Thẩm An Tại, ngươi!”

âm Khôi lão quái cảm nhận được đan dược trong cơ thể bắt đầu dị động, quá sợ hãi.

Ánh mắt mọi người ở đây cũng khẽ biến, khẩn trương hẳn lên.

“Ta đã quy thuận, Thẩm An Tại, ngươi chẳng lẽ không giữ lời?”

Sắc mặt âm Khôi lão quái biến hóa, cả đầu thò ra, lên tiếng.

Nhưng mà, Thẩm An Tại đang nhìn hắn, như nhìn người chết, cũng nắm tay.

Vô số độc văn, vào giờ khắc này biến cái quả cầu thịt kia thành thứ kinh khủng dị thường.

Khối u thịt vốn khiến người ta ác cảm, hiện tại bắt đầu chui ra vô số độc trùng từ bên trong, gặm ăn huyết nhục bản thể âm Khôi lão quái.

“A……!”

Tiếng thét chói tai vang vọng, thống khổ cực lớn, khiến bộ mặt âm Khôi lão quái dữ tợn.

“Giết…… Giết hắn!”

Giữa sinh tử, hắn thúc giục Tráng Khôi, Ấu Khôi đồng thời công kích.

Nhưng mà, Thẩm An Tại chỉ đứng tại chỗ, âm Dương Nghịch Loạn đại trận vận chuyển.

Hai cỗ khôi lỗi công kích phản chiến, trực tiếp đánh nát cái bình đang lơ lửng trên không trung.

Lộ ra bộ mặt thật của âm Khôi lão quái.

Không có tay chân, cả người gầy đến chỉ còn lại da bọc xương.

Bởi vì quanh năm ngâm ở trong bình máu loãng, da của hắn nhăn nhúm, thoạt nhìn thật giống như vỏ cây, càng ghê tởm.

Hơn nữa, trên người tràn đầy hoa văn rậm rạp.

Không phải độc trùng cũng không phải độc văn.

Là một loại hoa văn màu đen rất tà ác, rất quỷ dị, giống như từng cánh tay ác quỷ vươn ra từ địa ngục, cầm lấy thân thể của hắn.

Đây chính là Chú Khôi thuật……

Thẩm An Tại nhìn những đường vân này, ánh mắt híp lại.

Cùng phù văn có chút tương tự, nhưng lại không giống nhau.

Nếu như nói phù văn là mượn lực lượng trong thiên địa, vậy những đường vân này……

Tựa như mượn chính là tín ngưỡng lực nào đó, hư vô mờ mịt.

Không tồn tại, lại giống như tồn tại ở một thế giới khác, tồn tại ở… thế giới giả tưởng do người sáng lập thuật pháp này xây dựng.

Thái Cổ……

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên.

Những thiên kiêu đại năng của Thái Cổ đích xác không giống bình thường.

Chú Khôi thuật thâm ảo thần bí, vượt xa các loại thuật pháp nơi đây.

âm Khôi lão quái chỉ có thể xem như dùng thuật pháp này, cùng tín ngưỡng kia đạt thành giao dịch nào đó, mà không phải là nắm giữ thuật pháp này.

"Thẩm An Tại…… Ngươi nói không giữ lời, không được chết tử tế!"

Trong tiếng kêu thảm thiết thê lương của âm Khôi lão quái, rên một tiếng cuối cùng, dưới sự cắn nuốt của vô số sâu bọ, hắn tan thành mây khói.

Một màn này khiến tất cả mọi người ở đây đều là trong lòng run sợ.

Một số người vốn lòng mang may mắn, giờ phút này cũng không dám có tâm tư nhỏ nhặt gì nữa.

Nói giỡn, ngay cả Bất Hủ đỉnh cao cường giả, đều chết dưới đan dược, chớ nói chi là bọn họ.

Đến lúc này, không còn bất luận kẻ nào dám hoài nghi sức mạnh của đan dược kia.

Đối mặt với nguyền rủa và tử vong của âm Khôi lão quái, thần sắc Thẩm An Tại bình tĩnh, ánh mắt không gợn sóng.

Hắn quét mắt nhìn toàn trường, tất cả mọi người theo bản năng cúi đầu.

Thậm chí sau lưng Ma Đan tiên quân cũng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Hiện tại, chỉ cần Thẩm An Tại muốn.

Một ý niệm, liền có thể quyết định sinh tử của hắn!

“Nếu tất cả mọi người đã quy thuận, Thẩm mỗ cũng không phải người lạm sát, giải tán đi.”

Thẩm An Tại ngữ khí đạm mạc, phất tay áo, triệt để tản đi trận pháp nơi đây.

Ăn xong đan dược, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, tim đập rất lợi hại, đồng thời cũng oán thầm không thôi.

Không phải người lạm sát?

Hắn có hiểu lầm gì về bản thân không?

Giết người quả thực ngay cả con mắt cũng không chớp một cái, thậm chí có bao nhiêu tán tu không liên quan đến việc này chết ở trong trận động loạn này, trong lòng hắn không đếm sao?

Mặc dù trong lòng có người nghĩ như thế, nhưng không ai dám nói.

Chỉ vì… họ sợ chết.

Dược tông chủ cùng Tiêu trưởng lão nhìn một màn này, ánh mắt sâu xa.

Ma đạo…… Xuất hiện một đại nhân vật khó lường!

Vốn người trước còn nghĩ nếu như đối phương luyện chế ra Đế đan, liền nhất định phải chém giết hắn, vì chính đạo khu trừ hậu hoạn.

Hôm nay xem ra… nếu là động thủ, ai chết ai sống đều chưa biết.

“Vậy…… Vậy chúng ta cáo từ trước?”

Có người thật sự chịu không nổi không khí hôm nay, kiên trì tiến lên chắp tay.

Lúc nói chuyện, tim hắn quả thực muốn nhảy ra ngoài.

Sợ một khắc sau mình sẽ đầu mình đất khách.

"Ừ."

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, lạnh nhạt mở miệng.

Người nọ sửng sốt một chút, sau đó mừng như điên, xoay người bỏ chạy.

Dưới ánh mắt của mọi người, lúc này đây, không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Hắn đích xác rời đi thành công.

"Ta cũng cáo từ!"

"Thẩm phong chủ, Trần gia cáo từ, sau này nếu cần, cứ việc phân phó!"

Có người đầu tiên rời đi, sau đó là càng ngày càng nhiều người rời đi.

"Bách Mị tiên quân, nếu Đế đan có tác dụng gì, xin báo cho Thẩm phong chủ, cáo từ."

Dược tông chủ cũng không định ở lại lâu, sau khi chắp tay, mang theo Tiêu Cảnh Tuyết, Chu Tư Tư hai người rời đi.

Lúc gần đi, Tiêu Cảnh Tuyết còn nhìn thoáng qua Thẩm An Tại, lại phát hiện người sau căn bản không có liếc mắt nhìn mình một cái.

"Tiêu mỗ cũng cáo từ."

Theo càng ngày càng nhiều người cáo từ rời đi, nhân số dần dần thưa thớt.

Ba ngày còn chưa qua, hiệu quả Đế đan còn không có hiển lộ.

Nhưng, không ai dám tiếp tục chờ ở đây nữa.

"Đi thôi."

Ánh mắt Thẩm An Tại bình thản nhìn Bách Mị Tiên Quân, thu lấy Tráng Khôi và Ấu Khôi rồi rời đi.

Trong quá trình đó, thậm chí không hề liếc Độc lão quái cùng Ma Đan tiên quân một cái.

Độc lão quái tuy rằng giúp đỡ, nhưng cũng chỉ là trả nhân tình, bây giờ nhân tình đã trả, hai người chưa nói tới giao tình gì.

"Thẩm An Tại, chờ ta một chút!"

Bách Mị tiên quân vội vàng đi theo.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng thân là tông chủ Hợp Hoan tông, bây giờ lại thường xuyên đi theo sau Phong chủ, chủ thứ điên đảo.

Thẩm An Tại đang dạo bước hư không, nội tâm đã bắt đầu tính toán.

Coi như là hữu kinh vô hiểm.

Nếu là không có Vong Ưu chi Thủy, không có âm Dương Nghịch Loạn đại trận, hắn muốn giết Bất Hủ đỉnh phong, căn bản không có khả năng.

Nhưng cũng may, cuối cùng vẫn hoàn thành mục đích.

Quan trọng hơn là âm Khôi lão quái cũng đã chết.

Hai con khôi lỗi kia đều mạnh hơn Lão Khôi, nhất là Ấu Khôi.

Nếu như có thể thành công luyện hóa, vậy hắn là có thể làm cho tu vi của hắn tăng trưởng không ít.

Sau đó…… chính là chuẩn bị đợi đến khi Linh Yêu Tinh Hải đóng cửa.

Đến lúc đó, hắn sẽ tự mình đi Linh tộc một chuyến, đón Mộ Dung Thiên đi ra.

Nghĩ vậy, hắn bỗng nhiên nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay của mình.

Một đạo hoa văn màu đen như mặt quỷ như ẩn như hiện.

"Nguyền rủa sao……"

Nghĩ đến, là âm khôi lão quái trước khi chết đùa giỡn chút thủ đoạn nhỏ cuối cùng, chết cũng muốn kéo người đệm lưng, hoặc là nói muốn cho Thẩm An Tại cũng nếm thử một chút thống khổ bị Chú Khôi thuật quấn thân.

Hắn híp híp mắt, cũng không để thứ này ở trong lòng.

……

Một bên khác, những ánh mắt trong bóng tối kia, cũng đều là thu hết chuyện xảy ra nơi đó vào đáy mắt.

Nhất là Hạo Hải Tiên Quân, khi hắn nhìn thấy Thẩm An Tại chém giết Kiếm Cốt Tiên Quân, thần sắc cũng đã mất tự nhiên.

Vốn tưởng rằng mình muốn bóp chết Thẩm An Tại, là chuyện không gì có thể thoải mái hơn.

Nhưng không nghĩ tới, tên kia lại khó chơi như thế!

Chương 823: Kiến càng lay cây, cây đổ thành đàn

Tinh hải sụp đổ, non nửa cái thế giới đều bị hủy tại trận chiến đấu này.

Nơi đây không còn Nhật Nguyệt Hồ nữa, nhưng lại lưu lại truyền thuyết thuộc về Nhật Nguyệt Hồ.

Phong chủ Dược Phong Thẩm An Tại của Hợp Hoan tông, lấy Bất Hủ tứ phẩm, cường thế chém giết hai vị Bất Hủ đỉnh phong.

Chiến tích như thế, thế gian hiếm thấy.

Cũng có người xưng hô Thẩm An Tại là ma đầu áo trắng.

Từ nay về sau không biết bao nhiêu năm, danh hiệu ma đầu áo trắng của Ma Vực, sẽ vang vọng Cửu Vực, khiến người nghe tin đã sợ mất mật.

……

Hợp Hoan Tông, trong Dược Phong.

"Thẩm An Tại, kế tiếp ngươi định làm thế nào?"

Bách Mị Tiên Quân nhìn trung niên áo trắng ngồi bên vách núi, mặt mày mang theo một loại tình cảm khác.

"Bế quan, ngày Linh Yêu Tinh Hải mở ra đến Linh tộc."

Thẩm An Tại nhìn dưới tay áo, cái hoa văn nguyền rủa kia càng rõ ràng, thậm chí mở rộng vài phần, ngữ khí không buồn không vui.

"Vì Mộ Dung Thiên?" Bách Mị Tiên Quân trừng mắt nhìn.

Nói đến vấn đề này, Thẩm An Tại lại lựa chọn lảng tránh.

“Thông báo đi, bảo thế lực Ma Đan Môn, Bắc Thần gia tộc chờ tin tức của ta.”

“Ồ……”

Bách Mị Tiên Quân gật gật đầu, sau đó khẽ nhíu mày.

“Ta nuốt đan dược của ngươi hôm nay đã là ngày thứ ba, như thế nào vẫn không có cảm giác gì.”

Nghe câu hỏi này của nàng, Thẩm An Tại không hề lảng tránh mà mở miệng.

“Ngươi còn chưa hiểu sao, bồ đề vốn không phải cây, gương sáng cũng không phải đài.”

Thẩm An Tại đang nhìn nàng, “Cái gọi là Đế cảnh, cần là tuyệt đối khống chế, là nhất giới chi chủ.”

Nhất Giới Chi Chủ……

Bách Mị Tiên Quân nhíu mày, “Hôm nay đừng nói cái này một giới, toàn bộ Ma Linh Vực đều là Hợp Hoan Tông một nhà độc đại, không tính là nhất giới chi chủ?”

Thẩm An Tại, “Không phải ý này.”

“Một bông hoa một thế giới, một chiếc lá một bồ đề, ngươi phải trở thành… người khống chế thế giới, mà không phải khống chế sinh linh trong thế giới.”

Khống chế thế giới?

Bách Mị tiên quân cảm thấy một chút nghi hoặc, “Nhưng Thiên Đạo hư vô mờ mịt, ta phải khống chế như thế nào?

“Ngươi có biết tại sao ta phải dùng Thiên Địa Chi Linh làm tài liệu luyện chế Đế đan không?”

Bách Mị tiên quân lắc đầu.

“Bởi vì viên đan dược kia, chính là thế giới ta luyện chế cho ngươi.”

Hả?

Nàng nhất thời mở to hai mắt, lông mi khẽ run, đủ để nhìn ra nàng có bao nhiêu khiếp sợ.

Sau khi phản ứng lại, nàng thủy chung cảm thấy không có khả năng.

“Chỉ là một mảnh không gian ngược lại là dễ dàng, nhưng trong thế giới, trân quý nhất chính là Thiên Đạo, chỉ có Thiên Đạo mới có thể làm cho thế giới vận hành, giao cho sinh linh sinh mệnh.”

Nàng cau mày, “Chẳng lẽ, ngươi còn có thể luyện chế ra Thiên Đạo hoàn chỉnh sao?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đối mặt với nghi hoặc của hắn, Thẩm An Tại cũng không giải thích thêm gì.

Luyện chế Thiên Đạo?

Không cần đâu.

Bản thân hắn đã là.

“Ngươi không cần để ý, ngươi hảo hảo cảm thụ một chút, hôm nay đan điền của ngươi có biến hóa gì.”

“Biến hóa? Không có…”

Nàng nhíu mày nhắm mắt, sau đó lại đột nhiên mở mắt, không dám tin nhìn Thẩm An Tại.

Đơn giản là đan điền của nàng biến mất!

Thay vào đó…… là một mảnh hồ nước rộng lớn, sơn dã liên miên.

Chính là Nhật Nguyệt Hồ đã bị hủy hoại!

Sơn thủy xanh tươi, chim thú trùng minh, hết thảy đều không phải biểu hiện giả dối, mà là chân chân thật thật tồn tại trong đan điền của nàng!

Nói cách khác, hiện giờ đan điền của nàng, nghiễm nhiên đã thành một phương tiểu thế giới.

Hơn nữa… nàng giống như Tạo Hóa Chủ, có thể rõ ràng cảm nhận được bất kỳ sinh mệnh nào trong tiểu thế giới này, khống chế sinh tử vạn vật.

"Ngươi thử điều động lực trong cơ thể xem."

Thẩm An Tại hai tay chắp sau lưng, trông về phía nàng.

Bách Mị Tiên Quân thần sắc ngưng trọng, chậm rãi bóp một cái ấn.

Ầm ầm!

Vốn là trời quang vạn dặm, bỗng nhiên sấm rền ầm ĩ.

Lôi đình đánh xuống, dĩ nhiên hóa thành mưa hoa vô tận, mỗi một mảnh đều ẩn chứa một cỗ ý chí khủng bố, có thể dễ dàng nghiền chết… Bất Hủ!

Đây là lực lượng siêu việt Bất Hủ, mặc dù còn chưa hoàn toàn, nhưng cũng không phải Kiếm Cốt Tiên Quân lúc trước có khả năng chống lại.

"Đây là…… Đại Đế lực!"

Đồng tử Bách Mị Tiên Quân co rút, không dám tin nhìn bàn tay của mình, ngây ngốc tại chỗ, thậm chí quên cả hô hấp.

Nàng thậm chí hoàn toàn không có nhận ra, chính mình là khi nào đạt được loại lực lượng khủng bố này.

Bán Bộ Đế cảnh, cũng đủ kinh sợ Cửu Vực rồi.

Thẩm An Tại dường như không bất ngờ với tất cả những điều này, vẫn nhìn về phương xa.

Bách Mị Tiên Quân trầm mặc, nhìn chằm chằm hắn, sau đó mở miệng.

“Lực lượng này có liên quan đến ngươi hay không?”

Thẩm An Tại trầm mặc một chút, sau đó gật đầu.

Thiên địa chi linh có thể hóa thành một phương Nhật Nguyệt hồ, nhưng không cách nào hóa thành Thiên Đạo.

Nàng có thể đạt được cỗ lực lượng này, là bởi vì lúc Thẩm An Tại luyện đan, nhỏ vào một giọt bản nguyên tinh huyết của mình.

Nói cách khác, hắn chính là Thiên Đạo trong cơ thể Bách Mị Tiên Quân.

“Vậy nếu như ngươi đã xảy ra chuyện…… ” Bách Mị Tiên Quân cau mày, có chút muốn nói lại thôi.

“Thế giới sụp đổ và sức mạnh của ngươi sẽ biến mất.”

Thẩm An Tại không có lừa nàng.

“Chẳng qua ngươi yên tâm, ta đã từng đáp ứng muốn tìm được phương pháp tiến vào Đế cảnh cho ngươi, nếu ta thật sự xảy ra chuyện, vậy đại biểu phương pháp cũng đã tìm được.”

Hắn lạnh nhạt mở miệng.

Nếu như mình chết, vậy tương lai Đạo Bi đại khái xác suất lại một lần nữa hiện thế, tự nhiên cũng có phương pháp đi vào Đế cảnh.

Nghe lời này rõ ràng có ám chỉ khác, Bách Mị Tiên Quân cúi đầu, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Kỳ thật Bán Bộ Đế cảnh cũng rất tốt.”

Nàng nhìn Thẩm An Tại, mặt mày lưu luyến.

“Thẩm An Tại, ngươi rốt cuộc là lai lịch gì?”

Có thể thân hóa Thiên Đạo, nàng dù ngu xuẩn thế nào, cũng có thể nhận ra thân phận của người trước mắt tuyệt đối là một bí mật lớn.

Thẩm An Tại không có trả lời nàng, mà là nhìn phương xa, thì thào tự nói.

"Gió nổi lên rồi."

……

Mà cùng lúc đó, trong Linh Yêu Tinh Hải.

Một mảnh hư không run rẩy kia, giờ phút này rốt cục có chút động tĩnh.

Dưới ánh mắt của mọi người, bên trong dần dần xuất hiện hư ảnh, tựa như khúc xạ ra chiến đấu trong cấm địa kia.

Dưới tầm mắt mọi người, một đạo thân ảnh đồ đen dẫn đầu xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Khắp người là máu, rách rưới, thanh kiếm màu xanh kia thậm chí cũng đã cuộn lưỡi.

Nhìn qua phía trước hắn, tất cả mọi người không khỏi là hít vào một ngụm khí lạnh.

Đơn giản là… phía trước là vô số quái vật khổng lồ, bóng tối đen kịt, tùy ý một đạo cũng đủ để đỉnh thiên lập địa.

Kiếm khách đồ đen ở trước mặt cự vật lại nhỏ bé như một hạt bụi.

Nhưng mà chính là dưới tình huống như thế……

Kiếm khách đồ đen lần nữa giơ kiếm, xông lên.

Dưới chân hắn, rõ ràng đã ngã không biết bao nhiêu đầu cự vật khổng lồ.

Vô luận là Bách Lý Nhất Kiếm hay là những người khác, giờ phút này trong mắt đầy khiếp sợ.

Cảnh tượng này thật sự là quá mức rung động, quá mức khiến người ta không thể tin được.

Kiến càng lay cây, cây đổ thành đàn!

"Hắn… lại một mình một người chiến đấu nhiều năm như vậy ở bên trong cùng những tồn tại khủng bố này!"

Một thanh âm hơi có chút sợ hãi và kiêng kỵ vang lên, nơi đây yên tĩnh kỳ cục, không có bất luận kẻ nào đáp lại.

Đơn giản là……

Bọn họ cảm thấy có chút sợ hãi.

……

Chương 824: Kiếm tiên nổi tiếng thiên hạ

Thân ảnh kiếm khách đồ đen đã khắc sâu trong lòng bọn họ.

Mặc dù đối phương dường như cũng không phải cường đại, nhưng luôn cho bọn họ một loại cảm giác vô địch.

Thiên hạ vô song!

Quan trọng nhất là, hắn giống như…… đánh không chết.

Lúc này, đại bộ phận người Linh Yêu Tinh Hải đều trầm mặc.

"Cái này…… Long huynh, chờ hắn đi ra, chúng ta còn muốn……"

Có người làm một cái động tác răng rắc, nhưng ánh mắt lại có chút lóe ra.

"Đương nhiên là muốn, hắn ở bên trong chiến đấu lâu như vậy, chỉ sợ đã là nỏ mạnh hết đà, cho dù không chết ở bên trong, cũng sớm kiệt sức."

Nam tử được gọi là Long huynh do dự một chút, rất nhanh cắn răng mở miệng.

Trên người Mộ Dung Thiên có tàn hồn Tổ Long, còn có bí thuật cường đại phù hợp với Long tộc!

Nếu như đạt được hai thứ này, hắn phá vào Bất Hủ cảnh là chuyện trong tầm tay!

“Hôm nay tất cả mọi người là cực cảnh, hắn cũng không tin, một Mộ Dung Thiên còn non lật trời hay sao!”

Trong bóng tối phương xa, thần sắc Bách Lý Nhất Kiếm vô cùng lo lắng.

Hắn không biết Mộ Dung Thiên ở bên trong đã trải qua cái gì, hắn cũng không muốn biết Mộ Dung Thiên ở bên trong đạt được cái gì, hắn chỉ biết là, hắn chỉ cần tiểu tử ngốc bình an trở về.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người ở đây sống một ngày bằng một năm.

Bọn họ nhìn, nhìn hư ảnh khi thì không hoàn chỉnh, khi thì trống rỗng, mặc cho mọi người đều là kinh hãi.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Lặp đi lặp lại, chém giết luân chuyển.

Kiếm khách đồ đen kia, giống như không biết mệt mỏi, cầm kiếm chiến đấu, giống như một cỗ máy không có ý thức tự chủ.

Dưới tình huống như thế, những người này càng xem càng kinh hãi.

Mặc dù như thế, vẫn không có bỏ đi ý muốn giết chết Mộ Dung Thiên, đạt được truyền thừa.

Đơn giản là, bí thuật kia, kiếm pháp kia, quá mức mê người.

Mà cũng là dưới tình huống như thế, Bách Lý Nhất Kiếm nhìn Mộ Dung Thiên đang chiến đấu hăng hái, ánh mắt vốn đã mất đi, dần dần tỏa sáng.

Hắn không hiếu chiến, không cuồng sát.

Tùy thời tùy ý.

Cũng không tranh sát phạt, không tranh sắc bén.

Chỉ tranh một chữ, nhanh.

Kiếm đạo chi tâm bao nhiêu năm qua của hắn chưa từng thay đổi.

Khắp thiên hạ, hắn chỉ tin tưởng, kiếm của hắn, là nhanh nhất thiên hạ.

Hắn ở trong bóng tối thấy được những người đó như hổ rình mồi, thấy được trong mắt những người đó tiềm tàng tham lam.

Hắn cũng không do dự bất cứ vật gì khác, chỉ là nhìn long châu trong tay mình sáng bóng càng nồng đậm, chần chờ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng.

"Sư phụ, đồ nhi đã cố hết sức, nhưng tiểu tử ngốc hôm nay thân hãm nhà tù, đưa mắt đều là địch, trừ đệ tử ra, không ai tới giúp hắn."

Hắn vuốt long châu, nhẹ giọng mở miệng.

"Đệ tử không làm được cái gì, đệ tử tu vi không có cao như hắn, kiếm thuật không có mạnh như hắn, duy nhất có thể làm, chỉ có mang hắn đi ra ngoài."

Nói xong, hắn nhìn biển sao mênh mông, thì thào mở miệng.

"Năm đó ngài một người một kiếm, luận kiếm trên núi vô địch thủ, có thể nói thiên hạ kiếm tiên chi nhất, đệ tử không có gì vượt qua được danh tiếng của ngài, nếu như có thể, đệ tử muốn…"

"Linh Yêu hai tộc này, không ai nhanh hơn kiếm của ta!"

"Dù cho trong thiên hạ này, đệ tử không cách nào tiến vào Bất Hủ, nhưng cũng nhất định phải làm, Kiếm Tiên nổi

tiếng… thiên hạ!”

Ánh mắt hắn vốn từ từ mất đi, dần dần tản mát ra sự sắc bén thuộc về chân chính kiếm khách.

Hắn vốn tự nhập thượng giới, mới phát hiện kiếm đạo mình vốn lấy làm kiêu ngạo, ở trong cửu vực, căn bản không đáng nói ra.

Nhưng hôm nay, hắn mới hiểu được.

Không có kiếm thuật, không có đạo pháp gì là trường thịnh cửu truyền.

Chỉ có người mà thôi.

Cho nên, hắn liều mạng dù là tổn thương bản nguyên, cả đời không cách nào thăng cấp Bất Hủ.

Hắn cũng muốn ở trong cửu vực này, lưu lại tên thuộc về mình.

Lưu lại tên của Bách Lý Kiếm Tiên!

“Tiểu tử ngốc, ta cùng sư phụ ngươi là bạn cũ, bây giờ sư phụ ngươi không ở đây, ta cũng coi như là trưởng bối của ngươi, ngươi nếu thật có thể từ bên trong đi ra, dù hồn thể ta thiêu đốt hầu như không còn, ở trong tinh hải này, ai cũng không thể thương tổn ngươi.”

Thần sắc hắn dần dần trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, cả người bốc cháy ngọn lửa mãnh liệt.

Mà long châu trong tay hắn, lại càng hơi tản ra quang mang, phảng phất vì hắn mà cao hứng.

Long Cửu Cực năm đó, vốn cũng chỉ còn lại tàn thân, nhưng vẫn muốn ở trong thiên địa lưu lại một mạt sáng chói.

Hiện giờ, Bách Lý Nhất Kiếm vẫn như cũ.

Hắn mặc dù chỉ là một kiếm tiên hạ giới nho nhỏ, nhưng hắn tự tin.

Ở trong thượng giới này, nếu luận kiếm đạo nào nhanh, Bách Lý Nhất Kiếm của hắn, không ai có thể chống đỡ.

Cho dù có, hắn đánh không lại thì tiếp tục ngộ thôi.

Tỷ như…… Hiện tại!

Bách Lý Nhất Kiếm khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt ngưng thần.

Khai chiến với hai tộc Linh Yêu, hắn đánh không lại.

Cho dù có thể thắng mấy người, nhưng cũng không chống đỡ được xa luân chiến.

Hiện giờ cách duy nhất có thể cứu Mộ Dung Thiên từ trong cấm địa đi ra, chỉ có một.

Đó chính là mang hắn rời khỏi cấm địa.

Về phần sau khi rời đi……

Bách Lý Nhất Kiếm hít sâu một hơi, không có suy nghĩ nhiều.

Hắn chỉ cần có thể mang theo Mộ Dung Thiên rời khỏi Linh Yêu Tinh Hải là được.

Thế thôi.

Vô luận là Linh tộc Yêu tộc, đến lúc đó chỉ sợ cũng sẽ không buông tha Mộ Dung Thiên.

Hiện giờ người duy nhất có thể chờ đợi, chỉ có Liễu trưởng lão.

"Tiểu tử ngốc, thiên phú ngươi rất cao, hôm nay đã sớm vượt qua năm đó Yêu Kiếm Tôn, Bách Lý tiền bối có thể vì ngươi làm, cũng chỉ có thể là… mang ngươi rời khỏi nơi này."

Hắn thì thào tự nói, một mạt kiếm quang, dần dần từ tinh hải phương xa cất cánh, giống như trời chiều, giống như trăng sáng.

Mà một màn này cũng khiến không ít người ở đây kinh ngạc.

Phải biết rằng, nơi đây chính là Linh Yêu tinh hải, làm sao có thể có trời chiều, ánh trăng xuất hiện?

Duy nhất có thể giải thích, chính là có người ở đây ngộ đạo, đưa tới thiên địa dị tượng!

Kiếm của Bách Lý Nhất Kiếm, có lẽ không sắc bén như Điểm Thương Kiếm Tiên, không cường hoành như Bàn Thạch, không biến thái như Đông Phương Thanh Mộc mênh mông vô cực, cũng không bằng Ô Thiên Nghị bao phủ không góc chết.

Nhưng, bên trong Thiên Huyền Giới, kiếm của Bách Lý Nhất Kiếm hắn, chính là nhanh nhất thiên hạ!

Mà nhanh đến cực hạn, điểm cuối, chính là không gian chi đạo.

Tuy rằng chỉ là hơi có chạm đến, nhưng chỉ cần một khi có thể lĩnh ngộ, trình độ cường đại cũng tuyệt đối không phải Kiếm Tiên bình thường có thể so sánh!

Thời gian Mộ Dung Thiên bị vây trong cấm địa, Bách Lý Nhất Kiếm liền trốn trong bóng tối, tìm hiểu kiếm đạo nhanh nhất này.

Hắn cũng không có quá nhiều mục đích, chỉ là muốn, khi Linh Yêu Tinh Hải mở ra, có thể mang theo Mộ Dung Thiên rời đi mà thôi.

Cho dù sau khi rời đi, sẽ phải đối mặt với bao nhiêu nguy cơ.

Thứ hắn có thể làm, chỉ là khi Mộ Dung Thiên thực sự kiệt sức, để cho hắn có chỗ dựa.

Dù sao…… Hiện giờ sư phụ Mộ Dung Thiên không có ở đây.

Mà mọi người nhìn nhật nguyệt hà quang phương xa, nhưng cũng không có thời gian đi quản.

Đơn giản là, kiếm khách đồ đen chiến đấu cùng vô số hung thú trong hư không, đã sắp không được.

Đổi lại là bất luận kẻ nào, liên tục chiến đấu một giáp, dù như thế nào đều nên kiên trì không nổi nữa.

Nhưng hết lần này tới lần khác, kiếm khách áo đen kia cho tới bây giờ, ngoại trừ thanh kiếm đã cuộn lại, bản thân hắn cũng chưa từng có bất kỳ ý nghĩ nghỉ ngơi nào.

Thậm chí, còn chủ động xông về phía vô số hư ảnh mãnh thú khổng lồ kia!

Trạng thái như điên!

Chương 825: Thoát hiểm

Mà về bất cứ chuyện gì phát sinh bên trong Linh Yêu tinh hải, Thẩm An Tại cũng không biết.

Hắn chỉ biết, sau khi luyện hóa Tráng Khôi, Ấu Khôi, cả bàn tay phải của hắn đã phủ đầy hoa văn.

Hoa văn này không giống độc văn, mà là từng cái từng cái khuôn mặt ác quỷ, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, giống một loại nguyền rủa.

Thậm chí dưới ảnh hưởng của những đường vân này, Thẩm An Tại đang phát hiện, tu vi, lực lượng thân thể của mình, trong lúc điều động phảng phất đều bị ngăn cản.

Làm cho người ta cảm giác, thật giống như vô số Tu La ác quỷ trên cánh tay hắn nếu không được ăn no, hắn liền không cách nào tiến thêm một bước.

Đây chính là Chú Khôi thuật sao……

Thẩm An Tại đang vén tay áo lên, nhìn hoa văn trên tay, hơi híp mắt.

âm Khôi lão quái sở dĩ có thể dựa vào thuật này đạt tới Bất Hủ đỉnh phong, không phải bởi vì hắn hiểu thấu triệt thuật này, mà là bởi vì, hắn muốn mình hoàn toàn nắm trong tay bí pháp.

Cho nên, hắn mới có thể luyện chế ba bộ khôi lỗi.

Đương nhiên, hôm nay khôi lỗi này cũng đã không có bất cứ quan hệ gì với hắn.

Tất cả tài liệu tiêu hao trên hai con rối này đều đã trở thành tài sản của một mình Thẩm An Tại.

Chú Khôi thuật, đến từ Thái Cổ……

Ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên, vẫn không lập tức xua đi đường vân tay phải, mà là chờ đối phương tự mình hiện hình.

Năm tháng luân chuyển, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đã qua không lâu từ lần Thẩm An Tại luyện chế Đế đan bên hồ Nhật Nguyệt.

Trong lúc này, Cửu Minh Cương, Nghịch Tiên Hải cùng với Ma Vực, ngoài dự liệu đều không có đến tìm phiền toái.

Điều này khiến Thẩm An Tại có chút kinh ngạc, dù sao hắn cũng thống nhất Ma Linh Vực.

Những thế lực kia, phỏng chừng chỉ là muốn hỏi thăm một chút tin tức mà thôi.

Dù sao… hiện tại ai cũng không biết, Thẩm An Tại thực lực mạnh đến loại trình độ nào?

Vạn nhất đi tìm phiền toái, cuối cùng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, đó quả thực là mất nhiều hơn được.

Càng nguy hiểm hơn vẫn là, từ chuyện Bách Mị Tiên Quân nuốt đan dược Thẩm An Tại luyện chế, hôm nay không ít người muốn ra tay.

Dù sao tất cả đều liên quan Thẩm An Tại!

Vô luận Đế đan có hữu hiệu hay không, hay là hắn đến cùng thống nhất Ma Linh Vực là vì sao.

Hai chuyện này rõ ràng là rước lấy phiền toái, Bách Mị Tiên Quân cũng khắc sâu rõ ràng, tuyệt đối không phải một cái Hợp Hoan tông nho nhỏ có thể giải quyết.

Chuyện này, nói không chừng sẽ liên lụy dẫn động ra Đại Đế.

“Chờ ngươi khi nào muốn vào Đế cảnh, tự nhiên sẽ có cơ duyên.”

Thẩm An Tại liếc nàng một cái, lạnh nhạt mở miệng.

Hắn trông về phía nàng, sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén.

“Đợi đến ngày Linh Yêu Tinh Vực đóng cửa, ta muốn gặp tất cả đệ tử kiếm tu ở Ma Linh Vực.”

Chỉ một câu nói như vậy, làm tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, ngoại trừ Bách Mị Tiên Quân gật đầu ra, vô luận là Vân Liệt hay là trưởng lão gầy còm ở Dược Phong kia, đều là lắc đầu.

Tuy rằng Hợp Hoan Tông hiện giờ là chủ Ma Linh Vực, nhưng tình huống ra sao, mọi người đều rõ ràng.

Chỉ là khẩu thị tâm phi vì ngày đó Thẩm An Tại quá mức cường thế.

Đến lúc đó các cường giả Cửu Minh Cương, Nghịch Tiên Hải tìm tới cửa, Thẩm An Tại nếu là không địch lại, mọi người vẫn là mặc kệ.

Ai sẽ vui vẻ nghe lời hắn?

“Xin hỏi Phong chủ, vì sao là tất cả đệ tử kiếm tu?”

Lão đầu gầy vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc, không khỏi mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại liếc hắn một cái, ánh mắt nhìn ra xa, sau đó lạnh nhạt mở miệng.

“Ta muốn, để Linh tộc không dám động đến Hợp Hoan tông ta.”

Hắn nói xong, mọi người ở đây đều nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

Một người ma đạo, đi chính đạo.

Chỉ sợ phải đối mặt chính là thiên la địa võng, lần này đi, vốn là cửu tử nhất sinh.

“Phong chủ, ngài vì sao nhất định phải đi Linh tộc?” Lão đầu gầy hỏi.

Vân Liệt cũng lộ vẻ khó hiểu, “Đúng vậy, phong chủ, với tình huống hiện tại của chúng ta, mặc dù thoạt nhìn là thống nhất Ma Linh Vực, nhưng trên thực tế, bất kể là Ma đạo hay là chính đạo, hiện giờ đều coi chúng ta là cái đinh trong mắt.”

Lúc này ngươi mang theo mọi người ra mặt, sợ không phải vừa vặn cho người ta cơ hội một lưới bắt hết à.

Hai người nói xong, liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không nói ra lời, nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Ma đạo qua nhiều năm như vậy, thế lực san sát, chưa từng có tình huống thống nhất.

Không nói những nơi khác, Nghịch Tiên Hải khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Một khi có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ dẫn đại quân công sát, thôn tính Ma Linh Vực.

Dù sao bên kia….. hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ với chính đạo.

Nói là phản đồ của chính đạo, nhưng trên thực tế, bên trong sợ là có không ít người còn đang âm thầm liên hệ cùng tông môn chính đạo.

Đối với lo lắng của bọn họ, Thẩm An Tại không nói gì, chỉ là nhìn ra xa.

Vì sao nhất định phải đi Linh tộc?

Bởi vì Mộ Dung Thiên sẽ từ đó mà ra.

Bởi vì Mộ Dung Thiên nếu như từ Linh Yêu Tinh Hải đi ra, vô luận là Đạo Môn, Linh Môn, cũng sẽ không có bất kỳ cường giả nào đi trợ giúp hắn.

Đơn giản là…… Hắn bây giờ là một tán tu.

Thẩm An Tại cũng không muốn làm thêm cái gì, chỉ muốn cho người trong thiên hạ biết.

Ít nhất hiện giờ, còn có người nguyện ý che chở Mộ Dung Thiên.

Về phần lý do……

Không thể nói ra lời.

Người trong thiên hạ không biết, hắn biết là tốt rồi.

Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.

Bách Mị tiên quân lạnh lùng liếc hai người bọn họ một cái.

"Nhưng là tông chủ, đây là sẽ để Hợp Hoan tông lâm vào hoàn cảnh chính ma lưỡng phái đánh giết, nếu như bởi vậy mà để cho Hợp Hoan tông diệt…"

Vân Liệt vẫn có chút do dự.

"Hai phái liên hợp đánh giết?"

Bách Mị Tiên Quân nhìn hắn một cái, lạnh giọng mở miệng, "Ngươi cho rằng, cho dù không mượn danh nghĩa những danh môn chính phái kia, thế lực Ma đạo khác liền không có ý nghĩ đối với Hợp Hoan Tông?"

Cái này……

Hai người Vân Liệt nhìn nhau, thần sắc đều có chút chần chờ.

"Muốn rời khỏi Hợp Hoan tông thì cứ việc rời đi, bản tông chủ sẽ không ngăn cản."

Bách Mị Tiên Quân nhìn bọn họ, đang chuẩn bị nói cái gì thời điểm, phương xa bỗng nhiên có mấy đạo khí tức nhanh chóng tới gần.

"Ha ha ha, Hợp Hoan tông, ngược lại là rất nhiều năm không có tới, trước sau như một non xanh nước biếc, tuyệt không giống Ma Đạo tông môn a!"

"Đúng vậy a, lần trước ta và ngươi đến đây, đã là vạn năm trước đi, khi đó bây giờ Hợp Hoan tông chủ, vẫn chỉ là một cái hoàng cảnh tiểu nha đầu đâu, ha ha ha!"

Tiếng cười từ xa đến gần, đám người Vân Liệt, Bách Mị Tiên Quân đồng thời nhíu mày, nhìn về phía trước.

Hai đạo nhân ảnh, nhanh chóng tiếp cận.

Mà trên người khí tức, cũng dần dần mãnh liệt, đè toàn bộ Hợp Hoan tông, kịch liệt run rẩy.

Thậm chí không biết bao nhiêu đệ tử dưới hơi thở của bọn họ, phủ phục ngã xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Không hề nghi ngờ, người tới chính là Bất Hủ đỉnh phong!

Tất cả mọi người đều biết, Thẩm An Tại lúc trước sở dĩ có thể diệt sát Kiếm Cốt Tiên Quân cùng âm Khôi lão quái, phần lớn nguyên nhân, là bởi vì mượn đại trận cùng đan dược lực.

Mà đại trận có thể kiềm chế Bất Hủ sao có thể bố trí dễ dàng như vậy?

Cho nên, thừa dịp trận đại chiến kia còn chưa qua bao lâu, có người tới Hợp Hoan Tông!

Bách Mị Tiên Quân nhìn hai người bay tới, ánh mắt ngưng tụ, chậm rãi mở miệng.

Nghịch Tiên Hải……

Vẫn đến!

.....

Chương 826: Đế giả chi uy

“Vậy là có người tới?”

Sắc mặt đám người Vân Liệt đại biến, khẩn trương nhìn không trung.

Khí tức cường đại, khiến toàn bộ người Hợp Hoan Tông đều cảm nhận được áp lực cường đại.

Thậm chí có vài đệ tử tu vi hơi thấp ngất xỉu tại chỗ.

Trên bầu trời, hai bóng người lâm không mà đứng.

Một người tóc bạc áo bào đen, thấy rõ sự cuồng ngạo.

Một người áo đỏ tóc đen, đồng tử màu đỏ, chỉ liếc mắt một cái đã giống như chìm trong dung nham.

“Là Bạch Phát Ma Quân cùng Vạn Hỏa Thánh Nhân!”

“Là hai đại sát tinh của Nghịch Tiên Hải, thế mà là bọn họ xuất hiện!”

Tiếng kinh hô vang lên, mọi người ở đây đều khẩn trương không thôi.

Bạch Phát Ma Quân, đệ tử thân truyền của Nguyên Linh Môn, sau đó thí sư đoạt đạo, trốn xa Nghịch Tiên Hải.

Vạn Hỏa Thánh Nhân, đệ tử Nguyên Đạo Môn, giết người đoạt bảo của Vu Linh tộc, trộm Kim Ô Tổ Huyết, bị truy sát ngàn năm, sau thành tựu Bất Hủ đỉnh phong, chuyện thứ làm nhất chính là nổ một cái tiểu thế giới của Linh tộc.

Hai người này hung danh hiển hách, ở Ma vực không ai dám chọc, đơn giản là vì tâm tình bọn họ thay đổi thất thường.

Có thể một giây trước còn hòa nhã với ngươi, một giây sau liền trực tiếp trở mặt không nhận người.

“Bách Mị tiểu nha đầu, đã lâu không gặp.”

Bạch Phát Ma Quân cười ha hả, bộ dáng người vật vô hại, làm cho người ta căn bản không tưởng tượng được hắn là ma đầu thí sư.

“Tốt nhất là không gặp lại.”

Bách Mị Tiên Quân bình thản đáp lại.

“Vị này chính là Thẩm An Tại thanh danh vang xa gần đây, là Thẩm phong chủ nhỉ?”

Vạn Hỏa Thánh Nhân híp mắt, đánh giá người bên vách núi.

“Không muốn chết thì cút.”

Đáp lại bọn họ, chỉ có thanh âm lạnh nhạt của Thẩm An Tại.

Vừa nói xong, sắc mặt hai người đều hơi lạnh.

“Hừ, đã sớm nghe nói Thẩm An Tại ngươi cuồng vọng vô biên, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh xứng với thực.”

“Cũng không biết, công phu thế nào?”

Hai người rõ ràng là người đến bất thiện, trong lúc nói chuyện, uy áp bao phủ.

“Các ngươi tới là vì chuyện gì, không ngại nói rõ sao?”

So sánh với Thẩm An Tại, Bách Mị tiên quân vẫn là hiền lành hơn vài phần, nhưng cũng không có sắc mặt tốt.

“Cũng không có chuyện gì khác, chính là muốn mượn một chỗ ở Ma Linh Vực để tu luyện.”

Bạch Phát Ma Quân cười ha hả, thưởng thức hai viên bạch ngọc châu trong tay.

"Bổn tọa cũng muốn tìm một nơi tiềm tu, nghĩ tới nghĩ lui, Ma Linh Vực cực kỳ thích hợp."

Vạn Hỏa Thánh Nhân cũng mở miệng.

"Đã hiểu, đến cướp địa bàn."

Ánh mắt Bách Mị Tiên Quân lóe lên, nhìn về phía hư không xa xa.

"Vậy mấy người các ngươi thì sao, cũng là tới tìm một chỗ để tu luyện?"

Nghe nàng nói, đồng tử đám người Vân Liệt co rụt lại.

"Còn có người khác?"

Vừa nói xong, trong hư không vang lên mấy đạo tiếng cười xấu hổ.

"Ha ha ha, Bách Mị tông chủ nói lời ấy sai rồi, chúng ta chẳng qua đến đây tham gia náo nhiệt mà thôi."

"Đúng vậy, chúng ta nhiều năm không rời núi, mới định ra ngoài đi dạo một chút."

Bóng người nối tiếp nhau xuất hiện, khiến cho tim đám người Vân Liệt gia tốc, cả người càng là bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Tất cả đều là Bất Hủ đỉnh phong!

Nào là người của Cửu Minh Cương, Nghịch Tiên Hải, Ma tộc, đều là Bất Hủ đỉnh phong tiến đến!

Bao gồm Độc lão quái, hắn cũng đứng ở hư không, nhìn phía dưới Hợp Hoan sơn môn, thần sắc có vài phần cẩn thận nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Nếu như có thể, hắn ngược lại là không muốn tới, nhưng nếu là không đến, chỉ sợ đến lúc đó sẽ bị những Bất Hủ đỉnh phong khác nhằm vào, cho nên không có biện pháp, chỉ có thể đến đây.

Về phần tại sao không muốn tới……

Thật sự là bởi vì ngày đó Thẩm An Tại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

Thậm chí hôm nay, dù cho nhiều Bất Hủ đỉnh phong như vậy đến, hắn cũng không cảm thấy họ có thể chiếm được chỗ tốt gì ở trên người Thẩm An Tại.

Mà mục đích bọn họ tới, cũng rất đơn giản.

Chia cắt Ma Linh Vực!

"Kiếm Cốt Tiên Quân, âm Khôi lão quái đã chết, Ma Linh Vực đã yếu thế!"

"Bổn tọa khuyên chư vị không nên có tâm tư lệch lạc, Ma Linh Vực này, chân các ngươi còn chưa chen vào được."

Thần sắc Bách Mị Tiên Quân cũng lạnh vài phần.

"Ha ha, một ợp Hoan tông không nhiều cường giả, dã tâm ngược lại là không nhỏ, chỉ bằng các ngươi chẳng lẽ còn muốn một nhà độc đại?"

Vạn Hỏa Thánh Nhân lạnh giọng mở miệng, quanh thân mơ hồ có hỏa diễm nóng rực lưu động.

Những người khác mặc dù không có ý động thủ, nhưng đứng ở nơi đó, hiển nhiên cũng không có ý định rời đi.

"Nói như thế, là không còn gì để nói."

Bách Mị Tiên Quân chậm rãi nâng mắt, giơ tay lên.

"Thì sao, bằng vào ngươi còn muốn cùng cả đám chúng ta động thủ như vậy sao?" Có người hừ lạnh.

“Nếu các ngươi cố ý muốn chết, bổn tọa thành toàn cho các ngươi.”

Nương theo Bách Mị Tiên Quân nói xong, thiên địa trong nháy mắt đại biến, gió mây kích động.

Uy áp khủng bố bao phủ nơi đây, một cỗ khí tức làm người ta kinh hồn bạt vía khuếch tán.

Ong!

Đồng tử những cường giả Bất Hủ đỉnh phong kia co rụt lại, hô hấp đình trệ.

Bọn họ chỉ cảm thấy mình giống như bị một đôi bàn tay to lớn vô tình nắm chặt, có chút thở không ra hơi.

“Khí tức này là…… Thiên Đạo!”

“Không có khả năng!”

Sắc mặt Bạch Phát Ma Quân, Vạn Hỏa Thánh Nhân kịch biến, gắt gao nhìn chằm chằm Bách Mị Tiên Quân, vẻ mặt không dám tin.

“Làm sao có thể, chẳng lẽ ngươi đã vào Đế cảnh?”

“Ngươi sao lại có thể khống chế Thiên Đạo lực!?”

Tiếng hô vang lên, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bách Mị Tiên Quân ngồi ở bên vách núi, thậm chí cũng không có đứng dậy.

Cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia của nàng nhướng lên, đảo qua mọi người, ánh mắt mang theo hàn ý.

“Cút.”

Vừa nói xong, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng vung lên, giống như đuổi muỗi.

Bùm!

Cuồng phong nổi lên, mưa hoa bay đầy trời, lực lượng cường đại oanh kích mọi người.

Phốc!

Tất cả mọi người dưới lực lượng khổng lồ kia đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, rút lui không ngừng.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt, vạn phần kinh hãi.

"Đây là…… lực lượng Đế giả!"

"Chẳng qua hình như cũng không hoàn toàn, nếu là Đế giả chân chính, chỉ sợ một ánh mắt, hoàn toàn đủ để diệt sát đám người chúng ta."

Nơi đây lâm vào tĩnh mịch.

Thẩm An Tại đang bưng chén trà, không hề ngoài ý muốn với tất cả chuyện này.

Mà đám người Vân Liệt sau khi khiếp sợ, chính là vẻ mặt mừng như điên.

Đế cảnh!

Tông chủ nhà mình dĩ nhiên đã chạm tới một bước này cánh cửa!

"Nếu không cút, cũng không cần đi."

Thẩm An Tại chậm rãi ngước mắt lên, đôi mắt kia khiến người ta hít thở không thông.

"Đi thôi!"

Không chút do dự, đám người Bạch Phát Ma Quân quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt biến mất.

Giờ phút này trong lòng bọn họ chỉ có nồng đậm, nghĩ mà sợ, lòng còn sợ hãi.

Mà Độc lão quái là người cuối cùng đi, hắn chắp tay thật sâu với Thẩm An Tại, ánh mắt phức tạp xoay người rời đi.

Người bên ngoài hiện tại có lẽ không biết Bách Mị Tiên Quân vì sao có thể đạt tới một bước này.

Nhưng hắn biết, cái này chỉ sợ, là hiệu quả của đan dược Thẩm An Tại ngày đó luyện chế!

Từ nay về sau, Ma Vực sẽ biến thiên!

Hợp Hoan tông không chỉ có xuất hiện một vị Dược Đế chân chính, càng sợ là sẽ xuất hiện một Bất Hủ Đại Đế!

Đừng nói Ma Vực, cho dù là toàn bộ Cửu Vực Tinh Không, chỉ sợ cũng không người nào dám trêu chọc Hợp Hoan Tông mảy may!

Khó trách……

Khó trách Thẩm An Tại không hề lo lắng sau khi thống nhất Ma Linh Vực, cường giả ba cảnh khác đến tạo áp lực.

Dựa theo tình huống bây giờ, trừ phi là Bất Hủ Đại Đế đích thân tới, nếu không chỉ sợ, ai cũng không làm gì được Hợp Hoan Tông!

Nương theo những cường giả này rời đi, toàn bộ sơn môn Hợp Hoan tông đều bộc phát ra tiếng hoan hô.

Quần chúng đệ tử kích động, sắc mặt hồng hào.

Chương 827: U Phù Đồ

Nương theo cường giả rời đi, Bách Mị Tiên Quân cũng tản đi khí tức của mình.

"Bọn họ đi rồi, sau khi tin tức truyền ra, chỉ sợ ngươi sẽ có phiền toái không nhỏ." Bách Mị Tiên Quân nhìn trung niên áo trắng trước mắt, nhẹ giọng mở miệng.

Dược Đế có thể luyện chế ra đan dược giúp người thăng cấp Bất Hủ Đế cảnh, so với Hạo Hải Tiên Quân thì càng làm người ta rung động hơn.

Phải biết nơi đây đã bao nhiêu vạn vạn năm không sinh ra Đế giả?

Hôm nay đột nhiên xuất hiện tin tức này, chỉ sợ toàn bộ cường giả Bất Hủ đỉnh cao của Cửu Vực đều sẽ lâm vào điên cuồng.

Tương ứng, thân phận địa vị của Thẩm An Tại, cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

"Đây cũng là kế hoạch của ngươi?"

"Không cho phép bọn họ động đến Mộ Dung Thiên."

Thẩm An Tại gật đầu mở miệng, thần sắc bình thản.

Bách Mị Tiên Quân không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía hắn, ánh mắt hơi thất thần.

Mộ Dung Thiên……

Nàng bỗng nhiên phát hiện, mình đối với người trước mắt căn bản một chút cũng không biết.

Nhật nguyệt thay đổi, từ sau khi mấy tên cường giả kia rời đi, đầu tiên là Ma Vực, sau đó là toàn bộ Cửu Vực đều lâm vào rung động.

Bách Mị Tiên Quân thế nhưng tiến vào nửa bước Đế cảnh!

Đây chính là đại sự oanh động thiên hạ, bao nhiêu năm, bao nhiêu năm không có xuất hiện Đế cảnh tin tức?

Hôm nay vừa xuất hiện, vô số cường giả Bất Hủ điên cuồng.

Ngắn ngủn vài năm, đã không biết bao nhiêu người tìm tới Hợp Hoan tông, đưa tới các loại đại lễ, chỉ vì cầu được gặp mặt Dược Đế Thẩm An Tại.

Thanh danh của hắn thậm chí còn vượt qua hai vị Dược Đế Hỏa Liên Dược Đế và Hạo Hải Tiên Quân.

Không nói ma đạo, thậm chí chính đạo, cũng có người lén lút đi tới Hợp Hoan tông, vì cầu kiến Thẩm An Tại.

Sở dĩ nhiều người như vậy lâm vào điên cuồng, đơn giản là, bọn họ cũng muốn một viên Đế đan.

Một viên đan dược có thể giúp người ta chạm vào ngưỡng cửa Đế cảnh.

Nhưng, tất cả mọi người đều không có gặp Thẩm An Tại.

Những người này cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao Hợp Hoan Tông bây giờ không riêng gì có Dược Đế, còn có một Bán Bộ Đế cảnh.

Thực lực đã không phải là thế lực lớn bình thường có thể so sánh.

Tất cả những người muốn gặp Thẩm An Tại đều bị Bách Mị Tiên Quân chắn ở bên ngoài.

Mà Thẩm An Tại, thì chui vào trong phòng luyện đan, chuyên tâm luyện hóa hai bộ khôi lỗi kia, tăng lên thực lực của mình.

Lúc này đây, không có Linh tộc Hỏa Lâm tương trợ, nhưng Thẩm An Tại đã không để ý nhiều lắm, không có thời gian có thể lãng phí.

Thời gian lưu chuyển, đảo mắt đã mười năm trôi qua.

Hai cỗ khôi lỗi đã hoàn toàn bị hắn luyện hóa.

Nhưng bởi vì vẫn chưa loại trừ âm quỷ khí phức tạp bên trong, để cho Thẩm An Tại bây giờ thoạt nhìn âm lãnh không ít so với dĩ vãng, hai mắt có chút biến thành màu đen.

Bất Hủ thất phẩm……

Hắn phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở hai mắt.

Muốn lấy thân thể nhập Đế cảnh, cần tài nguyên quá mức khổng lồ.

Ba cỗ khôi lỗi là âm Khôi lão quái không biết mất bao nhiêu năm mới luyện hóa tới cảnh giới bây giờ, lại chỉ có thể làm cho tu vi của hắn từ Cực cảnh đỉnh phong, đến Bất Hủ thất phẩm.

Xem ra muốn vào Đế cảnh, cuối cùng vẫn cần mượn lực lượng thiện thi.

Ánh mắt hắn lóe lên.

Chỉ là hiện giờ, thiện thi lại không biết trốn phương nào, một chút tin tức cũng không có hiển lộ.

“Chờ sau khi Chính Ma thí luyện bắt đầu, nên qua bên kia thử.”

Cầm tiên tử bên kia, có lẽ sẽ có manh mối gì đó.

Cho dù không có manh mối, hắn cũng có biện pháp để thiện thi tự mình xuất hiện.

"Chính mình kết nhân quả, tự mình đền bù."

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh đi vài phần.

Nếu thiện thi cùng Cầm tiên tử có liên quan, vậy nếu như Cầm tiên tử xảy ra chuyện, lấy thiện tâm của hắn, không có khả năng sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Tuy rằng Thẩm An Tại cũng không muốn như thế, nhưng vì bức thiện thi đi ra, đây là biện pháp tốt nhất.

Truyền thừa Hoang Cổ của Cầm Tông, thiên hạ vô số người muốn.

Khi Cầm tiên tử như chỉ mành treo chuông, hắn ngược lại muốn nhìn xem, thiện thi xuất hiện hay không!

Nghĩ vậy, hắn đột nhiên nhíu mày, cúi đầu nhìn lại.

Đường vân quỷ dị trên cổ tay càng ngày càng rõ ràng, thoạt nhìn thật giống như là một con ác quỷ giương nanh múa vuốt, ba đầu sáu tay.

Thậm chí trong lúc lơ đãng, còn có thể nhìn thấy con ngươi ác quỷ tựa hồ đang chuyển động, cực kỳ ghê người.

Chú Khôi thuật……

Thẩm An Tại híp híp mắt, trong lòng cũng không có bất kỳ sợ hãi nào.

"Thẩm mỗ ngược lại muốn xem, ngươi là ác quỷ Hoang Cổ, rốt cuộc có năng lực gì, dám lưu lại nguyền rủa trên người Thẩm mỗ."

Hắn hừ lạnh một tiếng, ý thức dò xét ấn ký trên tay.

Gần như trong nháy mắt chạm vào ấn ký kia, ý thức của hắn liền bị kéo vào một phương không gian u ám.

Nơi đây tối tăm, mơ hồ có thể nhìn thấy là một vách núi, như Cửu U Địa Ngục, bốn phía từng trận âm phong.

Mà ở cuối bóng tối, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi mắt.

Màu đỏ tươi, quỷ dị.

Trong bóng tối, Thẩm An Tại hành tẩu, bỗng nhiên cảm giác dưới chân tựa hồ có cái gì đó.

Cúi đầu nhìn lại, đó là một viên khối u thịt giống như đầu, đã bị gặm ăn chỉ còn lại có một nửa, nhãn cầu rũ ở bên ngoài thoạt nhìn cực kỳ máu tanh.

"âm Khôi lão quái……"

Phóng mắt nhìn lại, ngoại trừ âm Khôi lão quái ra, nơi đây thậm chí còn có không ít đầu lâu, đều là bị thứ gì đó gặm qua.

"Tế phẩm sao……"

Thẩm An Tại thì thào, đối diện với đôi mắt đỏ tươi trong bóng tối, chậm rãi mở miệng.

"Trốn trong cơ thể Thẩm mỗ vui không?"

Nói xong, trong bóng tối là một mảnh tĩnh mịch.

Ước chừng qua hồi lâu, mới chậm rãi vang lên một đạo thanh âm trầm thấp khàn khàn.

"Thấy bản thần không quỳ, ngươi thật to gan!"

Nói xong, sau đó là uy áp cường đại hạ xuống.

Trong bóng tối, một con quái vật hình người khổng lồ xuất hiện, đỉnh thiên lập địa, ba đầu sáu tay.

Bộ dáng mặt xanh răng nanh thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ, quả thực có thể ngăn trẻ nhỏ khóc đêm.

"Thần?"

Đối mặt với lời nói của hắn, Thẩm An Tại cười nhạo một tiếng, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

"Chẳng qua là tồn tại được hư cấu mà thành ở thời đại Hoang Cổ, đến cả hiện thực cũng không thể xuất hiện, cũng dám vọng tự xưng thần?"

"To gan!"

âm phong gào thét, một gương mặt quỷ trong nháy mắt tiến đến trước mặt Thẩm An Tại, mùi hôi thối làm cho Thẩm An Tại khẽ nhíu mày.

Nhưng hắn cũng không lui về phía sau, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt quỷ trước mắt.

Sau một lúc lâu, mặt quỷ bỗng nhiên nở nụ cười.

"Bản thần tên là U Phù Đồ, có được lực lượng vô thượng."

Mặt quỷ không ngừng trôi nổi bên cạnh Thẩm An Tại, nói gì đó.

"Thân thể của ngươi rất tốt, có thể gánh vác lực lượng cường đại hơn của bản thần, khiến ngươi vô địch hiện thế."

Mặt quỷ lộ ra nụ cười âm trầm, "Nhưng, ngươi cần ký kết khế ước với bản thần."

"Khế ước?"

Thẩm An Tại nhướng mày, ánh mắt trào phúng cười, "Cái gọi là khế ước này, sợ không phải là bán linh hồn cho ngươi, để cho ngươi trở nên càng thêm cường đại, thật sớm ngày phá tan cái thế giới hư cấu này?"

Mặt quỷ dừng lại, nhìn hắn, không trả lời.

Mà Thẩm An Tại đương nhiên rõ ràng đối phương có ý đồ gì.

Nếu đúng như đối phương nói, âm Khôi lão quái cần gì phải tìm mọi cách đoạt xá thân thể, thoát khỏi nguyền rủa?

Tất cả những điều này chỉ là một trò lừa bịp được dựng lên bởi một thứ tự xưng là thần.

"Vậy…… Ngươi muốn biết bí mật của Hoang Cổ sao?"

Nhưng mà, U Phù Đồ kế tiếp một câu nói, cũng là để cho Thẩm An Tại nheo lại hai mắt.

……

Chương 828: Thanh Quỷ bộ lạc

Một câu này, đích xác làm Thẩm An Tại hứng thú, nhưng hắn vẫn không có lộ ra quá nhiều cảm xúc dao động.

Đối phương không hề muốn gì khác ngoài ký kết khế ước, vì thế, hắn có thể tìm mọi cách để lừa gạt.

"Ngươi chỉ là một vị thần hư cấu, cũng dám vọng ngôn Hoang Cổ, ngươi có tư cách gì?"

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng tụ, mang theo ý nhìn kỹ.

So sánh ra, thậm chí giờ phút này hắn, thoạt nhìn càng giống là cao cao tại thượng, mà U Phù Đồ kia thì địa vị thấp hơn hắn.

"Tư cách?"

U Phù Đồ sửng sốt một chút, cười ha ha, ánh mắt lóe ra âm lãnh.

Quái vật hình người đỉnh thiên lập địa ở phương xa đấm ngực rống giận, rung trời vang đất, giống như trời sập.

"Ngươi là một Nhân tộc nho nhỏ ngay cả Hoang Cổ cũng chưa từng tiếp xúc qua, lại dám chất vấn bản thần còn sống sót từ thời Hoang Cổ, lại còn là có tư cách gì vọng ngôn Hoang Cổ?"

Ngữ khí của nó rõ ràng mang theo khinh thường cùng cười nhạo.

"Nếu như ngay cả bản thần cũng không biết chuyện xảy ra ở Hoang Cổ, vậy trong hiện thế, càng không ai có thể rõ ràng

hơn bản thần.”

“Thật sao, vậy Hoang Cổ đã xảy ra chuyện gì, khiến bí mật Đế Giả niêm phong, truyền thừa đoạn tuyệt?”

Thẩm An Tại híp mắt, lạnh nhạt hỏi, giống như thờ ơ.

“Đương nhiên là bởi vì……”

U Phù Đồ vừa mới chuẩn bị mở miệng, sau đó dừng lại, cười lạnh một tiếng nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

“Hay cho một tiểu tử Nhân tộc, lại còn muốn lừa bản thần.”

Nó lại bắt đầu xoay một vòng quanh người Thẩm An Tại, từ từ mở miệng.

“Muốn biết những bí mật kia, ký kết khế ước với bản thần, bất cứ thứ gì ngươi muốn, bản thần đều có thể cho ngươi đáp án.”

“Ngươi không có bản lĩnh lớn như vậy, ngươi cùng lắm chỉ là một tên hề bị nhốt trong thế giới hư cấu mà thôi.”

Thẩm An Tại bất vi sở động, lạnh nhạt mở miệng.

Nhưng mà một câu nói này, lại khiến sắc mặt U Phù Đồ trong nháy mắt khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, sát ý trong mắt cường thịnh.

“Tiểu tử, ngươi dám coi thường bản thần như thế, thật không sợ bản thần ăn tươi nuốt sống ngươi sao?”

“Nếu ngươi có bản lĩnh thôn phệ ta trong thế giới hiện thực, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy.”

Thẩm An Tại trả lời cũng rất đơn giản, hắn nhìn chằm chằm U Phù Đồ, ánh mắt lạnh dần.

“Bây giờ ta là người duy nhất nhìn thấy ngươi, nếu như ta đoán không sai, sau khi ta phủ định sự tồn tại của ngươi, ngươi hẳn là… cũng sẽ biến mất, trừ phi có người tiếp theo tiếp xúc

Chú Khôi thuật, một lần nữa đánh thức ngươi từ Hoang Cổ, đúng không?"

Vừa nói xong, hư không nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

U Phù Đồ gắt gao nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng không thể không thừa nhận, Nhân tộc trước mắt nói không sai.

Hiện giờ âm Khôi lão quái đã chết, chỉ có người trước mắt tiếp xúc Chú Khôi thuật, một khi người trước mắt không bị mình hù dọa, hoặc là không tin tưởng sự tồn tại của mình.

Sau đó, nó sẽ biến mất.

Cho đến khi người tiếp theo đọc tên của nó.

Nó là một dạng Đức Chúa Trời của đức tin, và khi đức tin biến mất, nó cũng biến mất.

"Xem ra ta đoán đúng rồi."

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, từ trên cao nhìn xuống nó.

"Như vậy hiện tại, có phải ta mới là chủ nhân của ngươi, ngươi… chỉ là một con kiến hôi ta tùy ý có thể bóp chết?"

"Ngươi!"

U Phù Đồ giận dữ, không gian u ám run rẩy không thôi, giống như đang nói ra lửa giận của hắn.

Vô số năm qua, đây là lần đầu tiên có người dám nói với mình như thế!

Nếu là trước kia, nó muốn giết thì giết, nhưng bây giờ thì khác.

Đúng như Thẩm An Tại đã nói, đối phương có thể quyết định sinh tử của mình.

Cho nên, cho dù khiêu khích như thế, nó cũng không dám tức giận!

"Chứng minh giá trị của ngươi, ta cho ngươi sống nhục đến hậu thế, nói không chừng còn có cơ hội được hiện thế, nếu không, chết."

Ánh mắt lạnh như băng của Thẩm An Tại khiến U Phù Đồ kinh hãi không thôi.

Muốn quên đi sự tồn tại của mình, không đơn giản như vậy.

Dù là chỉ cần trong lòng còn nhớ cái tên U Phù Đồ này, vậy nó liền vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Cho dù là xóa bỏ ký ức, cũng luôn có nhân quả vốn có.

Trên lý thuyết, nó là bất tử.

Nhưng hiện giờ Hoang Cổ không tồn tại, gặp qua nó, biết nó, trước mắt chỉ có một mình Thẩm An Tại.

âm Khôi lão quái sau này cũng biết được bí mật của nó, cho nên trực tiếp lựa chọn hủy diệt nơi truyền thừa Chú Khôi thuật, hủy diệt tất cả ghi chép về U Phù Đồ.

Nói cách khác, hắn nếu là chết, hậu thế sẽ không có bất luận kẻ nào biết được sự tồn tại của nó.

Cho nên cho tới nay, nó không dám hoàn toàn thôn phệ âm Khôi lão quái.

Cho đến khi Thẩm An Tại xuất hiện.

Vốn tưởng rằng đối phương dễ đắn đo hơn âm Khôi lão quái, nhưng không ngờ người trước mắt lại càng khó chơi hơn.

Nhìn cặp mắt lạnh như băng dường như thiếu hụt tất cả tình cảm kia, U Phù Đồ rất hoài nghi, đối phương có bản lĩnh hoàn toàn phủ định sự tồn tại của mình, gạt bỏ chính mình!

Nó không dám đánh cược.

Sau mấy phen cân nhắc, cuối cùng nó vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Không gian rung động dần dần bình tĩnh, thân ảnh ác quỷ ba đầu sáu tay đỉnh thiên lập địa phương xa, cũng biến mất không thấy.

Một vệt lửa hôn ám sáng lên, xóa nhòa tất cả hắc ám nơi đây, lộ ra bộ mặt nguyên bản.

Đó là một mảnh tế đàn, vô số cột đá đứng sừng sững, từng sợi xích vươn về giữa tế đàn.

Mà ở tế đàn bên ngoài, có từng khối bia đá thật lớn, trên đó khắc đầy vô số cái tên, đại bộ phận đều đã hoàn toàn mơ hồ, thấy không rõ lắm.

Chỉ có cái tên được khắc gần đây là còn rõ ràng, đó là tên của âm Khôi lão quái.

Hiển nhiên, những tấm bia đá này, chính là của người đã từng cùng U Phù Đồ ký kết khế ước.

Lít nha lít nhít, đủ thấy năm đó tín ngưỡng lực của U Phù Đồ có bao nhiêu cường đại.

Đây vẫn chỉ là tên của người cùng nó ký kết khế ước, cũng không bao hàm những người tín ngưỡng nó, càng không có những người không có tư cách bị nó coi trọng, giao phó lực lượng.

Mà ở giữa tế đàn, thứ bị vô số xiềng xích gắt gao đóng trên mặt đất, là một tượng đá đã ngã đổ, vết nứt dày đặc, phảng phất tùy thời có thể hóa thành một đống đá vụn.

Hình dạng cũng không khác gì nhiều hình ảnh mà Thẩm An Tại vừa thấy, ba đầu sáu tay, mặt xanh răng nanh, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

“Tốt lắm, xem ra ngươi đã làm ra một lựa chọn chính xác.”

Thẩm An Tại hơi ngẩng đầu, ánh mắt không chút sợ hãi.

“Nhân tộc, nói đi, ngươi muốn biết cái gì.”

Giữa tế đàn, ba đôi mắt của tượng đá đã phủ kín vết nứt lóe ra quang mang, lạnh lùng mở miệng.

“Thứ nhất, ai tạo ra ngươi?”

Thẩm An Tại hỏi ra vấn đề thứ nhất.

Ánh mắt U Phù Đồ lóe lên, chậm rãi mở miệng.

“Ai sáng tạo bản thần, bản thần không biết, bản thần chỉ biết, lần đầu tiên mở mắt, thì vẫn là một pho tượng, hơn mười người quỳ rạp ở trước mặt bản thần, bọn họ tự xưng Thanh Quỷ bộ lạc.”

“Bộ lạc bọn họ tại thời đại Hoang Cổ, cực kỳ nhỏ yếu, thường thường bị những bộ lạc khác cướp giết, càng phải thường xuyên chống đỡ yêu thú tồn tại, vì an ủi những vãn bối trong tộc muốn chạy trốn kia, thế hệ trước của Thanh Quỷ bộ lạc bắt đầu bịa đặt một cái lời đồn.”

“Lời đồn kia chính là…… Bản thần có tồn tại!”

U Phù Đồ dừng một chút, giống như hồi tưởng lại vinh quang ngày xưa, ngữ khí mang theo vài phần kiêu ngạo.

“Không biết bao nhiêu năm cung phụng, Thanh Quỷ bộ lạc từ vừa mới bắt đầu chỉ có vạn người, dần dần chết chỉ còn lại có hơn trăm người, ngày bản thần thức tỉnh, bọn họ vừa vặn bị bộ lạc đối địch vây quét.”

“Dưới tình huống cùng đường, tất cả bọn họ đều quỳ gối trước pho tượng bản thần, dập đầu, gào khóc, chờ đợi bản thần xuất hiện, chờ đợi kỳ tích xuất hiện, càng là một đám lựa chọn

lấy phương thức tự sát hiến tế, muốn đánh thức pho tượng đá vốn lạnh như băng, căn bản không có bất kỳ tác dụng gì kia."

U Phù Đồ nói xong, bỗng nhiên nở nụ cười, cười có chút châm chọc.

"Ngươi cảm thấy buồn cười sao, đó chỉ là một khối đá lạnh như băng, lại làm cho bọn họ chọn trả giá sinh mệnh, đi tin tưởng bản thần căn bản không tồn tại, thậm chí vì thế mà đi tìm chết."

Thẩm An Tại nheo mắt, nghe.

"Khi pho tượng bản thần triệt để bị máu tươi nhuộm đỏ, ngay khoảnh khắc Thanh Quỷ bộ lạc bị địch nhân bao vây, tự sát hiến tế chỉ còn hơn mười người, chịu đựng những địch nhân kia cười nhạo, chửi bới tín ngưỡng của bọn họ…"

Ba đôi mắt của U Phù Đồ dần dần nổi lên hung quang, pho tượng kia càng là nhếch miệng nở nụ cười, có chút khát máu, có chút khủng bố.

"Bản thần…… thức tỉnh."

……

Chương 829: Thẩm mỗ hứa với ngươi

Trong đầu Thẩm An Tại, phảng phất xuất hiện một màn thê thảm, tuyệt vọng năm đó.

Trong tuyệt cảnh như vậy, những người còn lại của Thanh Quỷ bộ lạc, ngoại trừ hoàn toàn tin tưởng vị thần căn bản không tồn tại kia, thì đã không còn cách nào khác.

Mà cộng thêm không biết bao nhiêu năm cung phụng, cộng thêm nhiều tín ngưỡng lực như vậy.

U Phù Đồ, như bọn họ mong muốn, tỉnh lại.

"Tình huống sau đó, ngươi hẳn là cũng có thể đoán được."

U Phù Đồ nhếch miệng cười, "Bản thần sau khi tỉnh, giao cho mười ba người còn lại của Thanh Quỷ bộ lạc một vĩ lực vô cùng, để cho bọn họ giết sạch người muốn giết, tàn sát hết tất cả bộ lạc trong phương viên vạn dặm."

"Bọn họ giết càng nhiều người, đối với bản thần càng là tín ngưỡng, mà những người sắp chết càng sợ hãi lực lượng của bản thần, bản thần liền sẽ càng cường đại!"

"Cuối cùng, mười ba người bọn họ đặt chân tại thời đại Hoang Cổ, theo thứ tự đi vào Đế cảnh, trong thời đại kia, khống chế một phương!"

"Hoang Cổ tinh vực càng tôn xưng bọn họ là Thanh Quỷ Thập Tam Đế!"

"Tín ngưỡng của bản thần, cũng truyền bá tinh vực Hoang Cổ, người người đều biết!"

“Cho nên!”

Mặt quỷ lại một lần nữa bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Thẩm An Tại, ánh mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

“Cho nên ngươi chỉ cần tín ngưỡng lực lượng của bản thần, bản thần cũng có thể giao cho ngươi lực lượng như vậy, cho ngươi trở thành vô địch tại hiện thế!”

Thẩm An Tại đối diện mặt quỷ, thần sắc đạm mạc.

“Câu hỏi thứ hai, sau đó đã xảy ra chuyện gì, khiến cho ngươi từ thời khắc đỉnh cao, biến thành bộ dáng hôm nay?”

Nhìn thấy hắn căn bản bất vi sở động, thậm chí nội tâm không có một chút gợn sóng, U Phù Đồ càng là cảm thấy chính mình không có bất kỳ lực lượng phản hồi, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, cũng càng thêm kiêng kỵ đối với người trước mắt.

Người này…… Nghe câu chuyện long trọng như thế, lại không có chút động tĩnh nào, chẳng lẽ không có tâm sao?

“Sau đó…… Có một người xuất hiện, người kia……”

Nói đến sự xuất hiện của người kia, đáy mắt U Phù Đồ hiện ra vài phần sợ hãi.

“Không…… Đó căn bản không phải là người, là Sáng Thế Thần, là tồn tại vô địch!”

“Hắn vượt qua tuyên cổ mà đến, khống chế thời không, nghịch chuyển âm dương, giết chết quá nhiều Đại Đế, chỉ vì hủy diệt một ít đồ vật!”

“Đồ vật gì?” Ánh mắt Thẩm An Tại hơi ngưng tụ.

“Không biết, không nhớ rõ.” Mặt quỷ lắc đầu.

Ánh mắt Thẩm An Tại thâm sâu, trong lòng đã có vài phần suy đoán.

Giết chết những đại đế kia, hủy diệt đồ vật gì, không khó đoán được.

Muốn xưng đế, liền cần luyện hóa Thiên Đạo Bi, trở thành Thiên Đạo.

Thứ người kia muốn hủy, không hề nghi ngờ, là Thiên Đạo của tất cả thế giới.

Về phần mục đích……

Hắn hơi nheo mắt, trong lòng thoáng nổi lên vài phần gợn sóng.

Hoàn toàn hủy diệt Vạn Giới Bi!

Vạn Giới Bi, chính là khởi nguồn của tất cả Thiên Đạo Bi.

Chẳng qua làm hắn nghi hoặc chính là, người kia tại sao phải làm như thế?

Dựa theo U Phù Đồ miêu tả, người kia hẳn là đã hoàn toàn vô địch hậu thế, vì sao còn muốn như thế?

"Tên của người kia, có biết không?" Thẩm An Tại lại hỏi.

Nhưng mà, U Phù Đồ lại lắc đầu như trống bỏi, trong mắt là sợ hãi thật sâu.

"Bản thần không biết, bản thần không thể nói, một khi nhắc đến hắn, hắn sẽ xuất hiện!"

Nó đích xác đã không biết tên của người kia, cũng không biết thứ mà người kia muốn hủy diệt rốt cuộc là cái gì, giống như ký ức xuất hiện lỗ hổng.

Thẩm An Tại cũng không có hỏi nhiều, mà là tiếp tục hỏi ra câu thứ ba.

"Cho nên, truyền thừa Hoang Cổ đoạn tuyệt, cũng có liên quan đến người kia?"

“Đúng.”

U Phù Đồ gật đầu, nỗi sợ hãi trong mắt qua thật lâu mới tiêu tán, mới chậm rãi mở miệng.

“Sau khi Thanh Quỷ Thập Tam Đế tử vong, tín ngưỡng lực lớn nhất của bản thần bị đoạn tuyệt, bản thần lại lâm vào ngủ say, dần dần, cùng với thời đại Hoang Cổ biến mất, người biết được bản thần tồn tại càng ngày càng ít, cho đến khi người may mắn đánh thức bản thần xuất hiện.”

“Hắn bị chặt đứt tứ chi, ngâm mình trong bình thuốc, bị tra tấn, không thể động đậy, trong lúc vô tình phát hiện trên vách đá khắc đồ án Thanh Quỷ bộ lạc, dưới tình huống như vậy, thứ hắn duy nhất có thể làm, ngoại trừ tin tưởng bản thần, liền không có bất kỳ biện pháp nào.”

“Cho nên, bản thần đã tỉnh.”

Nói xong, nó lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi.

“Nhưng tên kia căn bản cũng không có hoàn toàn tín nhiệm bản thần, sau khi sống sót, căn bản không có truyền bá tín ngưỡng của bản thần, ngược lại là hủy diệt đồ vật trên vách đá, độc hưởng bản thần, càng là dùng Chú Khôi thuật gì đó che dấu bản thần tồn tại, không cho thế nhân biết được!”

Ánh mắt Thẩm An Tại híp lại.

Hiển nhiên âm Khôi lão quái muốn thoát khỏi sự khống chế của U Phù Đồ nhưng vẫn chưa thành công.

Chẳng qua, không thể không nói, U Phù Đồ lực lượng, đích xác rất cường đại.

Có thể làm cho âm Khôi lão quái đã biến thành như vậy đánh ra vòng vây, càng có thể trở thành cường giả Bất Hủ đỉnh phong.

Nếu là bí mật của U Phù Đồ bị thế nhân biết được, chỉ sợ, tuyệt đối sẽ có vô số người chạy theo như vịt đi tín ngưỡng nó.

Lực lượng của nó, cũng sẽ càng ngày càng cường đại.

Cho nên……

Mặt quỷ âm hiểm cười vài tiếng, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, "Cho nên ở thời khắc cuối cùng, bản thần cũng không có cho hắn lực lượng, dù sao… Ngươi sẽ luyện hóa thân thể của hắn, luyện hóa lực lượng của bản thần, cũng tương đương với tiếp nhận lực lượng của bản thần."

Cười, trong mắt hắn lại đột nhiên xuất hiện vài phần hối hận, nhưng không nói ra.

Nếu sớm biết người trước mắt còn khó chơi hơn âm Khôi lão quái kia, chi bằng hắn thi pháp trợ giúp âm Khôi lão quái chạy trốn.

Ít nhất, người sau còn có thể ở dưới sự khống chế của hắn, không cách nào thoát thân.

Mà người trước mắt, lại làm cho hắn căn bản không biết đắn đo như thế nào!

Mà Thẩm An Tại, cũng đại khái hiểu được sự tình, hắn nhìn chằm chằm mặt quỷ trước mắt, chậm rãi mở miệng.

"Một câu hỏi cuối cùng, bây giờ tất cả lực lượng của ngươi, có thể chém giết Đại Đế hay không?"

Mặt quỷ sửng sốt, cảm thụ được trong cơ thể hơi có chút phản hồi tín ngưỡng lực, đáy lòng mừng như điên, trên mặt lại hừ lạnh một tiếng.

"Năm đó bản thần trợ giúp Thanh Quỷ Thập Tam Đế giết chết không ít Đế giả, Đại Đế thời đại Hoang Cổ, ngươi cũng biết, họ hoàn toàn không phải những Đại Đế rác rưởi bây giờ

mượn Hoang Cổ lực lượng còn sót lại để tấn thăng này có thể so sánh.”

“Chỉ cần ngươi cùng bản thần khế ước, giết chết bọn họ, dễ như trở bàn tay!”

Thẩm An Tại ngước mắt, nhìn nó chằm chằm.

“Ngươi còn chưa đủ tư cách ký kết khế ước với Thẩm mỗ.”

U Phù Đồ nhíu mày.

Thẩm An Tại xoay người rời đi, giọng nói lạnh như băng, lại bình thản.

“Chẳng qua, lúc ta cần ngươi, sẽ hô lên tên của ngươi.”

“Nếu ngươi giết không chết Đại Đế, vậy ngươi chết đi, nếu ngươi có thể làm được, Thẩm mỗ hứa với ngươi, sẽ giúp ngươi có thể thoát khỏi lồng giam.”

……

Chương 830: Đông Lai

Cho đến khi Thẩm An Tại triệt để rời đi, nơi đây lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh, mà mặt quỷ vẫn không có phục hồi tinh thần lại.

Qua nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên, gặp được người như vậy.

Cho dù là Thanh Quỷ Thập Tam Đế năm đó, trở thành một nhóm mạnh nhất đương thời kia về sau, đối với nó cũng là tất cung tất kính.

Mà hôm nay, tên Nhân tộc Bất Hủ thất phẩm nho nhỏ này, cũng dám coi thường mình như thế, thậm chí coi mình là nô lệ!

Đổi lại dĩ vãng, nó sẽ nuốt chửng ngay.

Nhưng……

Lúc này không giống ngày xưa.

Nó thở dài một hơi, ánh mắt sâu xa, nội tâm suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn.

Hiện giờ Hoang Cổ không tồn tại, năm đó nó chỉ kém một bước, nó có thể thoát ly thế giới hư cấu, đi hít thở không khí hiện thế.

Nhưng sự tồn tại của người kia, không chỉ hủy hoại nó, mà còn hủy hoại đương thời.

Nó lắc đầu, không suy nghĩ nhiều.

Nhưng nó cũng hiểu được, muốn khống chế Thẩm An Tại này, đoán chừng là không có khả năng.

So với âm Khôi lão quái, người này…… càng khiến nó nhìn không thấu.

……

Mà bên ngoài, Thẩm An Tại chậm rãi mở hai mắt.

Mắt nhìn đồ án quỷ dị trên cánh tay rõ ràng đã an phận rất nhiều, không còn bất kỳ khí tức khác thường lộ ra, hắn thu hồi ánh mắt.

U Phù Đồ này, đích thật là phát hiện không nhỏ.

Xem ra người xuất hiện thời đại Hoang Cổ kia mới là ngọn nguồn hàng đầu để truyền thừa Hoang Cổ đoạn tuyệt.

Chẳng qua người kia sẽ là ai đây, tại sao lại muốn hủy diệt Vạn Giới Bi?

Thẩm An Tại nhíu mày suy tư, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Chẳng qua……

Người đó chắc chắn chưa chết.

Hoang Cổ là bởi vì hắn mà đoạn tuyệt, mà Hoang Cổ có nhiều cường giả như vậy cũng không thể cân bằng với hắn, hiển nhiên là bởi vì thực lực của hắn rất cường đại.

Chỉ là hiện giờ, hắn đang ở nơi nào?

Thẩm An Tại lắc đầu.

Không nghĩ ra, chẳng qua có thể khẳng định một điểm là, vô cùng có khả năng, chính mình hôm nay có thể trải qua hết thảy, đều có quan hệ cùng đối phương.

Bao quát lần luân hồi trước đến bây giờ, lịch sử từng bước một tái diễn, cũng khẳng định trốn không thoát an bài của đối phương.

Nghĩ tới đây, Thẩm An Tại cảm thấy áp lực không chỉ lớn bình thường.

Lúc trước chính mình, chỉ vì đối phó một Bất Hủ đỉnh phong đều cần mượn các loại lực lượng, vừa là đại trận, vừa là Vong Ưu chi Thủy.

Tuy rằng hôm nay đột phá Bất Hủ thất phẩm, cho dù không mượn lực lượng, cũng có thể ngạnh chiến Bất Hủ đỉnh phong.

Nhưng, nếu như đối mặt Bất Hủ Đế cảnh, vậy khẳng định vẫn là không đủ.

Còn lâu mới đủ!

Thiện thi……

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng tụ, chậm rãi đứng dậy rời khỏi phòng luyện đan.

Tính toán thời gian, Linh Yêu Tinh Hải hẳn là sắp kết thúc, cũng nên chuẩn bị một chút.

……

Năm tháng lưu chuyển, trong nháy mắt đã đến ngày Linh Yêu Tinh Hải kết thúc.

Yêu tộc bên kia, ngoài một mảnh núi rừng đen kịt.

“Phi phi phi, cuối cùng cũng thoát được.”

Một gã đạo sĩ quần áo tả tơi, tóc tai bù xù chật vật bò ra từ trong đất.

Hắn vừa cảnh giác nhìn bốn phía, vừa mắng chửi đĩnh đạc.

“Cũng không biết ngốc Thiên ở bên trong thế nào, qua nhiều năm như vậy, có chết hay không?”

Đông Phương Thanh Mộc vừa phủi bụi trên người, vừa nói thầm.

Lần trước sau khi bị Mộ Dung Thiên bắt vào cảnh nội Yêu tộc, tu vi của hắn đích xác tăng lên không ít.

Hiện giờ đã đến Hoàng Cảnh tam phẩm……

Đương nhiên, hắn không có chủ động tu luyện, đều là bị ép buộc.

Nếu như chủ động tu luyện, bằng tư chất của hắn, hiện giờ ít nhất cũng là Hoàng Cảnh đỉnh phong, thậm chí nhập Cực cảnh cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao kiếm thứ ba của Tam Hoa Kiếm Đạo chính là Thân Hóa Thiên Đạo.

Năm đó ngoại trừ Kỳ Thánh và Thanh Tổ ra, hắn là người thứ ba có thể nhìn thấy tồn tại ý thức của Thẩm An Tại trong Thiên Đạo.

Thiên phú tự nhiên không cần nhiều lời.

"Mệt chết mệt chết, kệ hắn vậy, ngốc Thiên Cát nhân tự có thiên tướng, ai chết hắn sẽ không chết, đạo gia vẫn là tìm một chỗ ngủ thôi."

Vừa nói thầm, hắn vừa nhìn chung quanh, nói thầm lúc này đây nhất định phải tìm một nơi không ai phát hiện được để ngủ mới được.

Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng hắn có thể cảm giác được, Mộ Dung Thiên hẳn là không chết.

Bởi vì hắn còn có thể cảm giác được, phương xa trong thiên địa mơ hồ truyền đến vô song kiếm ý kia.

Hắn còn có thể mượn.

……

Linh Yêu Tinh Hải, trong một mảnh hư không.

Ầm ầm!

Tinh hải kịch liệt run rẩy, trên không chậm rãi xuất hiện hai cái thông đạo thật lớn, một cái linh khí cường thịnh, một cái yêu khí thịnh nhân.

“Thông đạo đã mở ra, Linh Yêu Tinh Hải sắp đóng cửa rồi!”

“Chuẩn bị tốt, Mộ Dung Thiên sắp ra rồi!”

Mà trong cấm địa phía trước, hư không vặn vẹo, không ngừng biến ảo.

Thậm chí bọn họ có thể nhìn thấy trong hư không ngẫu nhiên hiện lên những thi thể to lớn, cùng với mùi máu tươi nồng đậm truyền ra.

Mọi người nhìn chằm chằm hư không dần dần bắt đầu vặn vẹo kia, sẵn sàng đón địch.

“Phải đi ra, qua nhiều năm như vậy, người bên trong chiến đấu nhiều năm như vậy, rốt cục phải đi ra!”

Dưới ánh mắt của bọn họ, một đạo thân ảnh, chậm rãi xuất hiện ở cuối hư không, cả người là máu.

Hắn tóc tai bù xù, một thân đồ đen rách nát, thậm chí trên người, trên mặt, tùy ý có thể thấy được từng vết thương.

Thanh kiếm sau lưng đã cuộn lại, ngay cả hộ thủ trên chuôi kiếm cũng đã bị mài bóng loáng.

Dù cho tất cả mọi người có thể rõ ràng cảm nhận được trên người hắn phát ra mệt mỏi, hắn lại như cũ đứng ở nơi đó, không có ngã xuống.

Mà ở trong lòng hắn, đang gắt gao ôm một cái hộp ngọc, không biết bên trong chứa cái gì.

“Đó là đồ lấy ra từ cấm địa, mau cướp!”

“Nhất định là bảo bối, không chừng có liên quan đến Hoang Cổ Đế Giả!”

Mọi người nhìn thấy cái hộp ngọc kia, lập tức hai mắt tỏa sáng, trực tiếp vọt lên.

Mà đối mặt với nhiều người xông tới như vậy, đối mặt với nhiều khí tức cường đại như vậy.

Thanh niên đồ đen cho dù hai mắt đã mệt mỏi đến có chút chết lặng, cho dù tay cầm kiếm đã huyết nhục mơ hồ.

Nhưng, hắn vẫn đặt tay lên chuôi kiếm.

Mộ Dung Thiên hắn, thiên hạ vô song.

Là kẻ vô song độc lập nơi này, hắn sẽ không ngã ở chỗ này.

Hắn chỉ biết, ở trong vô số chiến đấu này, hắn trở nên càng cường đại hơn, Vô Song Ngự Kiếm Quyết của hắn cũng đã nâng cao một bước.

“Mệt mỏi quá…… Sư phụ.”

Hắn nhìn hộp ngọc trong ngực, vừa thì thào nói một câu như vậy, vừa chậm rãi rút kiếm.

Tranh!

Nhưng mà, vào giờ phút này, một đạo kiếm ngâm to rõ bỗng nhiên vang vọng.

Trong biển sao vốn dĩ tương đối tối tăm, bỗng nhiên có một tia nắng sáng lên, rực rỡ chói mắt.

Tốc độ cực nhanh, gần như là trong nháy mắt, liền kéo dài qua tinh hải vạn khoảnh, chém vào thanh niên áo đen kia, chen vào giữa biển Nhân tộc và hai tộc Linh Yêu.

Đôi mắt Mộ Dung Thiên có chút chết lặng cũng khẽ run lên.

Nhất Kiếm Đông Lai…… quát tháo Cửu Thiên……

Một kiếm này, hắn rất quen thuộc.

Bởi vì hắn cũng biết.

"Mộ Dung tiểu tử, nắm chặt bản tôn!"

Một thân ảnh tóc trắng bào vàng xuất hiện ở trước người Mộ Dung Thiên, một đầu tóc bạc không gió tự lay, cầm kiếm lâm không.

Mặc dù hồn thể hư ảo, nhưng kiếm ý tản mát trên người lại cường thịnh trước nay chưa từng có.

Đơn giản là, hắn đang thiêu đốt hồn thể.

"Bách Lý tiền bối……"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên khẽ chấn động.

Giờ khắc này, hắn hoảng hốt giống như lại trở về nhiều năm trước.

Trong Phục Linh Thành Thiên Huyền Giới, Nhất Kiếm Đông Lai, nghiền ép Càn Khôn, chấn nhiếp Niết Bàn.

Phảng phất lại thấy được Bách Lý Kiếm Tiên năm đó cho dù chỉ còn lại hồn thể, nhưng vẫn kiệt ngạo, tự tin.

Lại thấy vị kia……

Lại thấy Kiếm Yêu Tôn!

……

Chương 831: Kiếm nhanh nhất

Bách Lý Nhất Kiếm……

Bên phía Linh tộc thấy được người tới, ánh mắt hơi lạnh đđi.

Đối với tên Bạch Xà tộc từ hạ giới đi lên này, bọn họ cho tới bây giờ cũng không để vào mắt, thậm chí căn bản khinh thường đối phương.

Cho dù hắn thể hiện ra thiên phú siêu cao nhưng cũng không có được coi trọng ở Linh tộc, đơn giản là, hắn là người của hạ giới.

"Bản thiếu gia khuyên ngươi thức thời, tốt nhất cút ngay, không nên cản đường."

Bên Linh tộc có người mở miệng, mắt lộ vẻ bất thiện.

"Linh tộc các ngươi cũng thú vị, một mặt muốn giết tiểu tử kia, hiện tại lại xuất hiện một người che chở tiểu tử kia."

Nhưng mà……

Yêu tộc bên kia, cũng có người đứng ra, nhếch miệng châm chọc cười.

"Một Hoàng Cảnh, dám chắn ở trước mặt nhiều Cực cảnh như vậy, ai cho hắn dũng khí muốn chết?"

"Hừ, một huyết mạch thấp kém xuất thân hạ giới mà thôi, cũng xứng gọi là người Linh tộc ta?"

Linh tộc có người cũng trào phúng, phủi sạch quan hệ giữa Bách Lý Nhất Kiếm và Linh tộc.

“Huyết mạch thấp kém……”

Bách Lý Nhất Kiếm thì thào lặp lại, sắc ý trong mắt càng thêm cường thịnh.

Mà Mộ Dung Thiên nghe những người đó dùng ngôn từ vũ nhục, lại cắn răng, trong mắt có huyết khí dâng lên.

“Cái gì huyết mạch thấp kém’!”

“Hắn chính là Kiếm Yêu Tôn của Thiên Huyền giới, là Kiếm tiên số một số hai của Thiên Huyền giới!”

“Các ngươi có nhiều Cực cảnh như vậy nhưng trước đó cũng ngăn không được bản tôn, truyền ra ngoài, các ngươi còn có mặt mũi sao?”

Bách Lý Nhất Kiếm cũng không tức giận, chỉ là thần sắc đạm mạc.

“Cuồng vọng, bổn tọa nếu muốn giết ngươi, động động ngón tay thôi.”

“Hừ, thật đúng là không biết trời cao đất rộng, ngươi nếu có thể đi, hôm nay lão tử quỳ xuống dập đầu cho ngươi!”

Thanh âm khinh thường liên tiếp vang lên.

Tất cả mọi người lộ ra ý cười nhạo, không có bất luận kẻ nào cảm thấy, một Hoàng cảnh, có thể mang theo một người sắp chết đào tẩu từ trong tay bọn họ.

“Thật không?”

Bách Lý Nhất Kiếm chậm rãi giơ tay, kiếm quang rực rỡ.

“Các ngươi có biết, bản tôn thời niên thiếu, đã được người gọi là thanh kiếm nhanh nhất thiên hạ?”

“Ha ha ha, vậy ngươi ngược lại là cho chúng ta xem, kiếm của ngươi, rốt cuộc nhanh bao nhiêu?”

“Đừng chỉ mạnh miệng cắt lưỡi, làm cho người ta cười không công……”

Ong!

Kiếm quang hiện lên, bên tai Yêu tộc vừa nói chuyện, tiếng gió thổi lên.

Một sợi lông rơi xuống vai, đồng tử của hắn trong nháy mắt co mạnh lại.

Nhanh thật!

Căn bản không nhìn thấy!

Hắn sờ sờ vết cắt trên cổ, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Nếu không phải da thịt mình dày, vừa rồi rơi xuống, cũng không phải tóc.

Mà là đầu!

“Nếu bản tôn vào Cực cảnh, giết các ngươi, như giết chó.”

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm lạnh như băng, kiếm trong tay đang ù ù rung động, giống như đang hưng phấn.

Hưng phấn vì, Kiếm Yêu Tôn lúc trước…… đã trở lại!

“Cùng tiến lên, giết hắn!”

Một màn này, làm cho tất cả mọi người ở đây đều tức giận.

Bởi vì, kiếm của đối phương thật sự rất nhanh!

Nhanh đến mức bọn họ gần như không nhìn thấy, nếu thật sự là cùng cảnh giới, chỉ sợ đúng như lời đối phương nói, giết bọn họ, không khó hơn giết chó!

“Lên!”

Tất cả mọi người trong nháy mắt đồng loạt xông lên, khí thế cường đại, làm cả Tinh Hải đều run rẩy.

"Mộ Dung tiểu tử, nắm chặt."

Bách Lý Nhất Kiếm cõng Mộ Dung Thiên lên lưng, lặp lại một lần nữa.

Sau đó, ngọn lửa trong mắt hắn bắt đầu hừng hực thiêu đốt, khiến kiếm ý của hắn càng thêm điên cuồng.

Mộ Dung Thiên thu hết vào đáy mắt, muốn nói gì đó, nhưng đã mệt đến căn bản không phát ra tiếng.

Đây là đang thiêu đốt lực lượng bản nguyên.

"Cũng đúng, nếu không như thế, Bách Lý tiền bối làm sao có thể lấy tu vi Hoàng cảnh, chống cự uy áp Cực cảnh?"

"Nhưng làm như vậy, đại giới… là tổn thương căn cơ, chỉ sợ ngày sau rốt cuộc khó vào Bất Hủ chi cảnh."

"Nhất Kiếm Thừa Phong!"

Trường kiếm trong tay Bách Lý Nhất Kiếm vung lên, trong chốc lát gió rét quét ngang tinh hải.

Thân hình của hắn trong nháy mắt biến mất, tại chỗ lưu lại vô số đạo tàn ảnh, xuyên qua ở trong hư không, tránh thoát vô số công kích.

Kiếm quang lóe ra, không ít người đều cảm thấy cổ lạnh lẽo, ấn ký màu trắng xuất hiện, tóc gãy tung bay.

Lại nhìn lại, hồn thể Bách Lý Nhất Kiếm kia đã vô cùng hư ảo, đứng ở trước thông đạo Linh tộc, hơi hơi ngoái đầu nhìn lại.

Tóc trắng bào vàng, ánh mắt đạm mạc đến miệt thị, từ trên cao nhìn xuống.

Giống như đang trào phúng sự nhỏ yếu của bọn họ, trào phúng bọn họ nhiều Cực cảnh như vậy, thậm chí ngay cả góc áo một Hoàng cảnh nho nhỏ của hắn cũng chưa từng chạm tới.

"Chết tiệt, đừng để hắn chạy!"

Người Yêu tộc tuy rằng trong lòng kinh hãi, nhưng đồng thời xông ra ngoài.

Bởi vì một khi đối phương bước ra một bước kia, chính là đến cảnh nội Linh tộc.

Nếu bọn họ còn muốn biết Mộ Dung Thiên đã mang cái gì ra từ trong cấm địa, căn bản không có khả năng.

Ngược lại là người Linh tộc nhìn thấy một màn này, ánh mắt lóe lên, không có động thủ.

"Tự tìm đường chết."

Đến bên trong Linh tộc, một tên hạ giới nho nhỏ, chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra cơ duyên.

"Mộ Dung Thiên kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Nhìn Yêu tộc đồng loạt xông lên, Bách Lý Nhất Kiếm cũng không quay đầu lại, mang theo Mộ Dung Thiên tiến vào trong thông đạo.

"Đáng chết!"

"Để cho hắn chạy rồi!"

Người Yêu tộc vọt tới trước thông đạo Linh tộc, khẩn cấp dừng bước, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hai phương nhân mã ở trong chỗ này, hai mặt nhìn nhau, ngoại trừ tiếc nuối để Mộ Dung Thiên chạy ra, trong lòng càng là kinh hãi.

Một Mộ Dung Thiên, một Bách Lý Nhất Kiếm.

Hai tên từ hạ giới chạy lên, vậy mà đều kinh khủng như vậy.

Người trước tự nhiên không cần nhiều lời, nếu là thời kỳ toàn thịnh, chỉ sợ giết sạch nơi này cũng không phải là vấn đề.

Mà Bách Lý Nhất Kiếm kia……

Tuy rằng tu vi không bằng Mộ Dung Thiên, thủ đoạn nắm giữ cũng không có nhiều như vậy.

Nhưng tốc độ kiếm của hắn, chỉ sợ đã chạm đến lĩnh vực không gian.

Nếu để cho hắn tiến vào Cực cảnh, thực lực của hắn… chỉ sợ cũng khủng bố đến khó có thể tưởng tượng.

Thậm chí…… có hi vọng trở thành mười người đứng đầu Cực cảnh!

……

Ngoại giới, trong Linh tộc.

Đám người Long Bất Kinh, Long Vân đều canh giữ ở ngoài thông đạo, nhìn chằm chằm, trong lòng có chút khẩn trương.

Đương nhiên không phải lo lắng vãn bối nhà mình tổn thất bao nhiêu, mà là lo lắng…… Mộ Dung Thiên kia có thể đi ra từ bên trong hay không.

Nương theo thông đạo lóe ra quang mang, một bóng người dẫn đầu xuất hiện.

Chính xác mà nói, là hai người.

Hồn thể hư ảo của Bách Lý Nhất Kiếm, cõng thanh niên áo đen đang hấp hối đứng trên hư không.

“Ra rồi!”

Mọi người vui vẻ.

Mà Liễu Vân Thấm nhìn một màn này, vốn cũng bởi vì lo lắng mà nhíu mày, giờ lại càng sâu vài phần, sắc mặt nghiêm túc.

Khí tức cả người yếu tới cực điểm, hồn thể hư ảo thiêu đốt bản nguyên.

Hai người bọn họ ở bên trong rốt cuộc đã trải qua cái gì……

Mà khi nhìn thấy Liễu Vân Thấm, Bách Lý Nhất Kiếm liền bay lên.

Con ngươi mệt mỏi của Mộ Dung Thiên hơi rung động, ghé vào vai Bách Lý Nhất Kiếm, chậm rãi đưa hộp ngọc trong tay ra ngoài.

"Sư thúc……"

Liễu Vân Thấm nhìn hộp ngọc, đôi mắt đẹp phức tạp, không biết nói gì.

Sớm biết bên trong sẽ làm cho hai người đều suýt nữa mất mạng, liền không nên cùng bọn họ nói những thứ này.

Là mình quá muốn tìm được tung tích của người kia, mình sơ sẩy.

Mà nhìn đám người Long Vân nhìn về phía Mộ Dung Thiên bằng ánh mắt cực nóng kia, thần sắc Liễu Vân Thấm dần dần bình tĩnh, đi về phía trước một bước.

"Hãy đến sau lưng ta."

Nếu nàng đã ở đây, vậy nhất định phải bảo vệ đám Mộ Dung Thiên.

……

Chương 832: Miểu sát

Nhìn thấy Liễu Vân Thấm chắn trước mặt hai người, đám người Long Vân, Long Bất Kinh đều khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn nhau.

Cùng lúc đó, trong thông đạo lại có thân ảnh bay ra.

"Bái kiến tộc trưởng, chư vị trưởng lão."

Thanh niên dẫn đầu, tên là Long Hải, chính là cháu trai của Long Bất Kinh, cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Long tộc hiện nay.

Mọi người hành lễ, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

"Gia gia, người này không phải là người của hai tộc Linh Yêu, xông vào cấm địa Tinh Hải, lại lấy đồ từ bên trong ra, không thể để cho hắn đi."

Nghe Long Hải nói vậy, đám người Long Bất Kinh, Long Vân, Phượng Tinh càng nhướng mày.

"Cấm địa!"

"Tên kia dĩ nhiên từ trong cấm địa lấy ra thứ gì đó!"

"Nói như thế, xem ra càng không thể để cho hắn rời đi."

"Không biết Liễu trưởng lão đây là có ý gì?"

Long Vân ánh mắt híp lại, từ trên cao nhìn xuống nữ tử áo xanh phía dưới.

"Vân Thấm không có ý gì khác, làm khách ở Linh tộc nhiều ngày, cũng nên từ biệt rồi."

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng mở miệng, ý tứ của nàng rất rõ ràng.

Những lời này càng làm cho đám người Long Vân nhíu mày.

"Liễu trưởng lão nếu muốn rời đi, lúc nào cũng có thể tự mình rời đi, nếu chỉ là làm khách, Linh tộc ta lúc nào cũng hoan nghênh."

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc Phượng Tinh tiến lên mở miệng.

"Ngươi cũng nói, tùy thời có thể tự mình rời đi."

"Mộ Dung Thiên là sư điệt ta, hôm nay trọng thương, Vân Thấm muốn mang hắn cùng đi Thanh Tâm tông chữa thương."

Sắc mặt mọi người lạnh đi vài phần.

"Liễu Vân Thấm, ta nể mặt ngươi là nể mặt Thanh Tâm Tông và Liễu gia phía sau ngươi, ngươi tốt nhất không nên đặt mình quá cao, không nên được voi đòi tiên."

Long Bất Kinh hừ lạnh, "Mộ Dung Thiên mang linh hồn Tổ Long tộc ta, lại không biết trộm bí thuật tộc ta từ đâu, hắn không đi được."

Thanh âm của hắn hạ xuống, Long Vân, Phượng Tinh cùng Linh tộc cao tầng đều là lạnh lùng nhìn nhau, cũng không có nói thêm cái gì.

Hiển nhiên ý của Long Bất Kinh cũng là ý của bọn họ.

"Lời này của Long Tam trưởng lão sợ là có chút không ổn."

Liễu Vân Thấm không thỏa hiệp, mà nhìn thẳng vào uy áp của rất nhiều Bất Hủ.

“Tổ Long chi hồn chính là do sư chất của ta đoạt được từ Hoàng Đạo Long Môn bên trong Linh Môn, mà hắn cũng chưa bao giờ ghé qua Linh tộc của ngươi, tại sao trộm ngươi tộc bí thuật vừa nói?”

“Hừ, long khí trong Hoàng Đạo Long Môn vốn là vật mà Long tộc tiền bối ta lưu lại, chẳng qua đặt ở Linh môn mà thôi, về phần bí thuật, bí pháp trên người hắn có thể hội tụ long uy, tăng lên thực lực, không phải của Long tộc ta thì chẳng lẽ là của Nhân tộc ngươi?”

Long Bất Kinh không nể tình chút nào.

“Vậy xin hỏi, Long Tam trưởng lão biết bí pháp của sư điệt ta tên là gì, vị tiên hiền Long tộc nào sáng chế ra không?”

Thần sắc Liễu Vân Thấm vẫn dịu dàng như trước, nhưng cũng không hề lùi bước.

Cửu Chuyển Tàng Long Biến, chính là sư môn Mộ Dung Thiên truyền thụ, sao lại trộm từ Linh tộc đến?

“Bí pháp này tên là gì ta không biết, nhưng nhất định là tiên hiền Long tộc ta sáng chế, chỉ là ngoài ý muốn thất lạc, rơi vào tay tiểu tử này.”

Long Bất Kinh nheo mắt, “Ngươi đã hoài nghi bí thuật không phải của Long tộc ta, vậy ngươi nói lai lịch bí pháp kia đi?”

Liễu Vân Thấm khẽ nâng trán: “Bí pháp kia tên là Cửu Chuyển Tàng Long Biến, chính là do Thanh Vân Phong chủ của Linh Phù Sơn ở Thiên Huyền Giới, sư phụ Mộ Dung Thiên truyền lại.”

“Nực cười!”

Long Bất Kinh phất tay áo, khí thế cường đại làm cho phong vân rung động.

Ánh mắt hắn lộ vẻ trào phúng.

“Một con kiến hạ giới nho nhỏ, làm sao có thể truyền xuống bí thuật như thế, Liễu Vân Thấm, ngươi cho dù là muốn bịa ra lời nói dối, cũng phải bịa cho giống chứ!”

“Giết nhiều nhân tài mới xuất hiện của Long tộc ta, hôm nay vô luận ngươi nói cái gì, hắn cũng không đi được!”

Long Bất Kinh từng bước tiến về phía trước, khí tức Bất Hủ Cảnh càng tăng vọt, ngữ khí từ trên cao nhìn xuống.

“Chẳng qua nể mặt ngươi, ta ngược lại có thể không quá phận truy cứu tội lỗi của hắn, chỉ phế bỏ tu vi của hắn, lưu hắn một mạng chó.”

Hắn nói xong, đã chậm rãi giơ bàn tay lên.

Về phần tại sao nhất định phải phế bỏ tu vi……

Kia tự nhiên là bởi vì Mộ Dung Thiên thiên phú thật sự là quá cường đại, nếu là không phế đi hắn, khó bảo đảm về sau có thể hay không ghi hận trong lòng, báo thù tới cửa.

Loại hậu hoạn này, không thể lưu.

“Vậy nếu Vân Thấm nhất định phải dẫn hắn đi thì sao?”

Thần sắc Liễu Vân Thấm cũng dần dần lạnh xuống, ấn ký hoa sen trên mi tâm hiện lên, khí tức Cực cảnh liên tục tăng lên.

Cửu Huyền Đạo liên công, vốn là áp chế thực lực, cố gắng đạt tới công pháp tích lũy lâu dài.

Áp chế càng lâu, lại càng cường hãn.

Nhưng cho dù nàng phóng thích công pháp như thế nào, cũng khó có thể chống lại Bất Hủ.

Dưới bàn tay phải chậm rãi nắm chặt của Long Bất Kinh, hư không xung quanh nàng vặn vẹo, áp lực cường đại làm ấn

ký Bạch Liên trên mi tâm nàng lóe ra không thôi, sắc mặt càng trắng bệch.

"Nếu ngươi mời rượu không thích uống rượu phạt, ta coi như giết ngươi, cũng không ai dám nói này nói nọ."

Thanh âm của Long Bất Kinh lãnh đạm.

"Lão cẩu……"

Phía sau, Mộ Dung Thiên bị Bách Lý Nhất Kiếm cõng cố gắng ngẩng đầu, con ngươi đỏ như máu gắt gao nhìn chằm chằm người trên không trung, nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi hôm nay nếu dám đả thương nàng nửa phần, lão tử cho dù chém ngã toàn bộ Linh tộc, cũng chắc chắn ngươi ra xương thành tro!"

Lời nói lạnh như băng hạ xuống, cộng thêm cặp mắt huyết sắc kia của hắn, lại làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Đám người Long Vân, Phượng Tinh đều híp mắt lại.

Đây không phải là nói chuyện giật gân, có lẽ bây giờ Mộ Dung Thiên không có thực lực này.

Nhưng nếu đợi đến khi hắn trưởng thành… chỉ sợ bằng kiếm thuật và thủ đoạn của hắn, thật đúng là có thể làm được chuyện như vậy.

"Ngươi không có cơ hội này."

Long Bất Kinh hừ lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên vỗ xuống.

Ầm ầm!

Hư ảnh cự long màu vàng thật lớn gào thét, há to miệng từ trên trời giáng xuống, khí tức kinh người xé rách hư không.

Nghiền ép mà xuống hướng Liễu Vân Thấm, Mộ Dung Thiên cùng với Bách Lý Nhất Kiếm, căn bản không có chút lưu thủ nào!

"Lão cẩu, ngươi muốn chết!"

Bỗng nhiên, tiếng quát lạnh như băng từ phương xa truyền đến, chấn động màng nhĩ tất cả mọi người.

Sát khí nồng đậm chợt lóe rồi biến mất, cự long màu vàng trong nháy mắt tan vỡ.

Sau một khắc, mọi người nhìn lên hư không, đồng tử co rụt lại, trong mắt không dám tin.

Một thân ảnh tóc mai rủ bạc đứng trên hư không, áo trắng tựa mây.

Vừa rồi còn từ trên cao nhìn xuống, Long Bất Kinh một bộ tư thái cường giả giờ phút này sắc mặt đỏ bừng, bị một bàn tay nắm lấy cổ họng, nhấc lên giữa hư không, ngay cả nói cũng không nên lời.

"Đó là……"

Ánh mắt Bách Lý Nhất Kiếm khẽ run, Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, đôi mắt hơi thất thần.

"Thẩm phong chủ!"

Long Tượng Tiên sửng sốt, theo bản năng hô lên một tiếng.

"Dừng tay, Thẩm An Tại, ngươi muốn làm gì!"

Long Vân phục hồi tinh thần lại, biến sắc, trong nháy mắt vọt ra ngoài.

Nhưng mà……

Bùm!

Chờ khi hắn xuất hiện ở Thẩm An Tại ở trước mặt, trong tay đối phương đã không có người, chỉ còn lại có một đoàn huyết vụ nổ tung, nhuộm đỏ y bào của hắn.

Long Vân ngây ngẩn cả người.

Phượng Thiến, Long Tượng Tiên, thậm chí Liễu Vân Thấm đều ngây ngẩn cả người.

Tam trưởng lão Long tộc, Long Bất Kinh Bất Hủ ngũ phẩm.

Chết rồi.

Chết ngay cả cặn bã cũng không còn!

"Gia gia!"

Tiếng la tê tâm liệt phế vang lên, hốc mắt Long Hải muốn nứt, căn bản không tin gia gia của mình cứ như vậy chết.

"Ồn ào."

Sắc mặt Thẩm An Tại lạnh như băng, bàn tay vỗ xuống.

……

Chương 833: Người thua, diệt tộc hủy vực

"Tránh ra!"

Đồng tử Long Vân co rút mạnh, trong nháy mắt vọt tới.

Bùm!

Tiếng nổ ầm vang, khí lực cường đại trực tiếp chấn nát mấy đỉnh núi.

Long ảnh màu vàng xoay quanh, Long Vân kéo Long Hải "lộp bộp lộp bộp" lui liên tục mấy bước, sắc mặt kinh hãi.

Về phần những Long tộc vãn bối khác, không ít người đều bị trọng thương, miệng phun máu tươi bay ngược.

Đây là bởi vì có Long Vân xuất thủ ngăn trở gần như tất cả lực lượng!

Nếu không, một kích tiện tay này có thể làm cho nhân tài mới xuất hiện của Linh tộc toàn bộ chết hết!

"Thẩm An Tại, ngươi điên rồi sao!"

Long Vân tức giận vô cùng, Phượng Tinh và tất cả cao tầng Linh tộc, tất cả vào giờ phút này phóng lên cao, bao vây Thẩm An Tại ở giữa.

"Xông vào Linh tộc ta, giết trưởng lão tộc ta, ngươi muốn chết!"

Khí tức Bất Hủ Cảnh của Linh tộc phóng ra, bao phủ Thẩm An Tại.

“Chuyện hôm nay, nếu không giải thích, đừng trách bổn tọa lòng dạ độc ác.”

Long Vân lại một lần nữa lắc mình, xuất hiện trước mặt Thẩm An Tại, đè nén lửa giận trong lòng.

Nhìn thấy đối phương bị nhiều cường giả vây quanh như vậy, đám người Liễu Vân Thấm, Mộ Dung Thiên cùng Bách Lý Nhất Kiếm đều lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy rằng… bọn họ cũng không rõ Thẩm An Tại bỗng nhiên xuất hiện, là vì cái gì.

Nhưng giống như trong lòng lại có một thanh âm đang nói cho bọn họ biết, chỉ cần đối phương ở đây, vậy hết thảy vấn đề liền có thể giải quyết dễ dàng.

“Việc Thẩm An Tại ta làm, còn cần phải giải thích cho người khác?”

Thẩm An Tại khoanh tay đứng, sát khí cả người gần như nồng đậm thành thực chất, ánh mắt hắn lạnh như băng, lạnh nhạt mở miệng.

“Muốn giết thì cứ giết, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?”

“Càn rỡ!”

Tộc trưởng Kim Ô tộc hừ lạnh một tiếng, chỉ vào hắn mắng, “Thẩm An Tại, chớ tưởng rằng ngươi vào Bất Hủ, luyện Đế đan, lại dám không để Linh tộc ta vào mắt như thế!?”

“Một mình ngươi, chẳng lẽ còn có thể là đối thủ Bất Hủ của chúng ta sao?”

Mọi người thần sắc lạnh như băng, bọn họ nhiều người như vậy, Thẩm An Tại lẻ loi một người, bọn họ tự nhiên sẽ không sợ.

“Một người?”

Thẩm An Tại cười nhạo một tiếng, lười để ý đến hắn.

“Ai nói hắn là một người?”

Chính vào lúc này, phương xa truyền đến thanh âm nữ tử êm tai rồi lại tràn ngập uy áp vô thượng, nương theo thiên địa rống giận, phong vân biến sắc.

Long Vân hơi biến sắc, nắm tay dưới tay áo siết chặt lại.

Khí tức Thiên Đạo……

Người tới chẳng lẽ là……

Bách Mị tiên quân đạp gió mà đến, mũi chân nhẹ điểm hư không, hồng hoa phiêu diêu, thoạt nhìn như tiên tử hạ phàm.

Khi nàng rơi xuống bên cạnh Thẩm An Tại, còn nhìn hắn thật sâu.

Người này…… Tốc độ thật nhanh!

Không ngờ so với vị Bán Bộ Đế cảnh này còn nhanh hơn vài phần.

“Bách Mị…” Long Tượng Tiên giật mình, muốn nói gì đó, nhưng nhìn tình huống bây giờ, vẫn không mở miệng.

Đám người Long Vân sắc mặt biến ảo không thôi, khí tức của đối phương quả nhiên là Bán Bộ Đế cảnh!

Bá! Bá! Bá!

Ngay tại Bách Mị Tiên Quân mới hạ xuống không bao lâu, một tiếng lại một tiếng phá không vang lên, hư không bị xé rách.

Một đạo lại một đạo nhân ảnh, bao vây đông đảo cao tầng Long tộc lại, sắc mặt lạnh như băng.

Những người này, trên người mỗi người đều mang theo sát khí, ma khí ngút trời.

Dưới sự phủ xuống, không ngờ toàn bộ bầu trời Linh tộc trở nên u ám vô cùng, mây đen cuồn cuộn.

Bọn họ nhân số đông đảo, bao vây cao tầng Linh tộc, chật như nêm cối.

Sau đó lại có đệ tử ma đạo dày đặc bay tới, trường kiếm ngang trời, ma khí dày đặc, ở dưới mây đen, hóa thành sông kiếm mãnh liệt, sát khí xông thẳng cửu tiêu.

Người không biết, còn tưởng rằng đây là địa giới Ma vực.

"Ma Đan Môn, Bắc Thần gia, Đoan Mộc gia, Nhân Hoàng tông……"

Long Vân nhìn một màn này, sắc mặt càng âm trầm, thậm chí có chút nghiến răng nghiến lợi.

"Thẩm An Tại, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Long Vân thấp giọng mở miệng, hắn đã cực lực áp chế phẫn nộ của mình, "Chẳng lẽ là ma đạo của ngươi, muốn cùng chính đạo ta triệt để khai chiến?"

"Đừng vội chụp mũ ta, Thẩm mỗ chỉ đại biểu cho Ma Linh Vực."

Thần sắc Thẩm An Tại đạm mạc, lạnh giọng mở miệng, "Hôm nay đến, cũng chỉ là nhắc nhở Linh tộc ngươi, có vài người, ngươi không thể động đến."

Nói xong, Long Vân nhướng mày, liếc nhìn đám người Liễu Vân Thấm.

Ý ngươi là sao?

Thẩm An Tại đến đây là vì ai?

Liễu Vân Thấm? Hay là Mộ Dung Thiên?

“Ngươi là vì ai mà đến?” Hắn truy vấn.

“Thẩm mỗ là vì ai, liên quan gì đến ngươi?”

Nghe Thẩm An Tại trả lời, hắn càng căm tức vô cùng, đây là lần đầu tiên hắn bị người coi thường như thế.

“Ma đầu áo trắng, quả nhiên là càn rỡ đến cực điểm, Thẩm An Tại, ngươi chớ tưởng rằng Hợp Hoan tông ngươi có một kẻ nửa bước Đế cảnh, Linh tộc ta sẽ sợ ngươi!”

“Nếu ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách, Linh tộc ta phụng bồi đến cùng!”

Long Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cá chết lưới rách?” Thẩm An Tại cười nhạo.

“Linh tộc ngươi còn chưa có tư cách này.”

Ánh mắt hắn lóe lên, lạnh nhạt mở miệng.

“Nếu ngươi muốn báo thù cho tên phế vật vừa rồi, Thẩm mỗ cho ngươi một cơ hội.”

Mọi người nghiêm túc hẳn lên, nhìn chằm chằm hắn, muốn nghe một chút rốt cuộc là cơ hội gì.

Thẩm An Tại nhìn Long Vân, ngữ khí dần dần trở nên lạnh vài phần, mang theo vẻ cuồng ngạo.

“Ta và ngươi tử chiến, kẻ thua, diệt tộc hủy vực, dám nhận không?”

Dám nhận hay không?

Một câu nói, toàn trường yên tĩnh không tiếng động!

Tất cả mọi người thất thần kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trân trối!

Hắn…… thật sự muốn ở sân nhà Linh tộc khiêu chiến tộc trưởng Long tộc!

Nhưng mà, giờ phút này lại không có ai cảm thấy Thẩm An Tại kia cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng.

Bởi vì Bất Hủ đỉnh phong…… Hắn từng giết qua hai vị.

"Ngươi……"

Sắc mặt Long Vân xanh hồng biến ảo, nhất thời nghẹn lời.

Cảm nhận được ánh mắt của đông đảo người Linh tộc, nội tâm hắn cực kỳ bất định.

Không nhận, đây chẳng phải là đang nói cho mọi người biết, Long Vân hắn sợ sao?

Chẳng phải là sẽ tổn hại uy vọng nhiều năm qua của hắn ở Linh tộc?

Nhưng nếu là nhận… Hắn cũng không có mười phần nắm chắc thắng được gia hỏa trước mắt.

Người này…… Thật sự là quá kinh khủng.

"Ngươi thật sự muốn ép ta?" Thanh âm Long Vân trầm thấp, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Thẩm An Tại không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm.

"Tốt, ngươi đã muốn chết, vậy bổn tọa sẽ thành toàn cho ngươi!"

Long Vân vung tay áo lên, sắc mặt hoàn toàn lạnh xuống.

"Nhưng diệt tộc hủy vực, tiền đặt cược quá lớn, bổn tọa nếu thắng cũng không giết ngươi, chỉ cần hắn lưu lại."

Long Vân chỉ về phía Mộ Dung Thiên sau lưng Bách Lý Nhất Kiếm.

Thẩm An Tại đồng dạng hơi hơi ngoái đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau cùng thiếu niên áo đen người đầy máu như

đang hấp hối, cũng không nói lời nào.

Mà Mộ Dung Thiên, đối diện với cặp mắt kia, cũng nhíu chặt mày.

Đôi mắt kia, thật xa lạ, rồi lại rất quen thuộc.

"Ngươi không sống nổi."

Thẩm An Tại thu hồi ánh mắt, nhìn tộc trưởng Long tộc trước mắt, lạnh nhạt mở miệng.

"Cuồng vọng!"

Khí tức Long Vân chấn động, phóng lên cao, long ngâm chói tai trực tiếp hóa thân thành cự long vạn trượng, há mồm rống giận.

"Thẩm An Tại, bổn tọa hảo tâm muốn lưu tính mạng của ngươi, ngươi lại cố ý muốn chết, vậy thì đừng trách bổn tọa vô tình!"

"Chuẩn bị chịu chết!"

Sấm rền vang vọng, từng đạo lôi quang vây quanh, cả Linh tộc run rẩy kịch liệt.

Nhìn cự long bay lên không kia, Thẩm An Tại nâng mắt, chậm rãi cất bước đến địa phương cao hơn, đồng thời nhìn thoáng qua đám người Bách Mị, Ma Đan Tiên Quân, lạnh nhạt mở miệng.

"Lui ra."

……

Chương 834: Đại chiến bắt đầu

Thanh âm bình thản, lại mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Dưới ánh mắt kinh nghi của mọi người, đám người Bách Mị Tiên Quân, Ma Đan Tiên Quân đều lui ra.

Một đám đệ tử Ma đạo mênh mông đứng ở bên trái, sát khí ngút trời.

Mà người Linh Cảnh thì ở bên phải, sắc mặt nghiêm túc.

"Hừ, chỉ bằng hắn cũng dám cùng tộc trưởng đánh một trận, không biết tự lượng sức mình!"

"Đúng vậy, năm đó hắn có thể chiến Bất Hủ đỉnh phong, chẳng qua là mượn trận pháp mà thôi, bây giờ nhưng là ở Linh Cảnh, là sân nhà tộc ta!"

"Hắn chết cũng không biết chết như thế nào!"

Đám người Long Hải quan chiến, châm chọc khiêu khích, không ai cảm thấy Thẩm An Tại có thể là đối thủ tộc trưởng nhà mình.

Mà Bách Mị Tiên Quân hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của bọn họ.

Thực lực của Thẩm An Tại…… không thể lấy lẽ thường mà cân nhắc.

Hắn nói có thể đánh một trận, đó là tất thắng, hắn nói muốn đối phương chết, vậy rất có khả năng là…

Nghiền ép!

"Ngươi, chuẩn bị sẵn sàng chịu chết chưa?"

Thẩm An Tại đạp không đứng đối lập, trong mắt lóe lên kim quang.

Có lẽ người bên ngoài nhất thời không nhận ra sát khí đầy người của hắn biến hóa rất nhỏ, nhưng Mộ Dung Thiên phía dưới lại ngẩn ra.

Cửu Chuyển Tàng Long Biến!!

Khí tức này không sai, mình nhất định không có cảm ứng sai, chính là Cửu Chuyển Tàng Long Biến!

"Sư phụ…… Là người sao?"

Hắn vừa tiếp nhận chữa thương của Liễu Vân Thấm, vừa thất thần mở miệng, kinh ngạc nhìn chằm chằm không trung.

Mà Liễu Vân Thấm nghe hắn thì thào, cũng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại.

"Chuẩn bị chịu chết chính là ngươi!"

Kim sắc cự long cuồng rống, sóng âm từng trận, hư không như mặt nước vỡ vụn từng tấc, thổi quét Thẩm An Tại.

"Hừ, tài mọn."

Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, một tay vung lên, ngón tay xẹt qua hư không, như lay động dây đàn, tấu lên tiếng chói tai.

Như ngư ông thả câu, cá lớn cắn dây đàn trầm xuống phát ra tiếng gió "ô ô".

Phía sau hắn, hư ảnh sông nước cuồn cuộn, nương theo lão tẩu nhấc gậy ném ra, sóng giận ngập trời.

Móc câu thật lớn cùng dây câu như kiếm bắn ra, xuyên thấu từng trận sóng âm, thẳng vào trong miệng Cự Long.

Một màn này, nhìn mọi người kinh hãi.

Thẩm An Tại, chẳng lẽ là đang xem tộc trưởng Long tộc bọn họ như tôm trong sông suối mà câu?

"Muốn chết!"

Cảm nhận được ý đối phương khinh thường, cự long mãnh liệt cắn một ngụm, trực tiếp cắn nát cần câu cá.

Cái đuôi khổng lồ quét ngang, vô số lôi điện đi theo, quả thực như tận thế hàng lâm.

Cho dù là Bất Hủ Cảnh bị một đuôi quét trúng, chỉ sợ đều phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng mà, dưới ánh mắt của mọi người, Thẩm An Tại lại một tay vươn sang trái.

Bùm!

Tiếng nổ ầm vang, núi lở đất nứt.

Hắn đúng là một tay chống đỡ đuôi rồng, lực lượng cường đại chấn nát hư không bên cạnh hắn, nhưng không thể khiến hắn có nửa bước di động.

"Thân thể thật cường hãn!"

"Không có khả năng, hắn chỉ là nhân tộc, làm sao có thể tu luyện thân thể đến loại tình trạng này!"

Thanh âm kinh hãi liên tiếp vang lên, tất cả mọi người trừng to hai mắt, không dám tin.

"Xuy Tuyết…"

Thẩm An Tại ở tay trái đẩy một cái, cường đại chưởng lực, trực tiếp đẩy đuôi rồng ra, thậm chí đập nát lôi điện đầy trời.

Trảm!

Ánh mắt hắn ngưng tụ, hai tay hiện lên thế cầm kiếm, mãnh liệt bổ một cái.

Ong!

Giữa bầu trời, bỗng nhiên có kim quang chợt hiện.

Một thanh thiên kiếm cực lớn, nương theo vô số dãy núi hư ảnh, vô số phù văn lóe ra, mang theo cường đại trấn áp chi ý, tru sát mà xuống.

Ầm ầm!

Hư không ven đường hoàn toàn vỡ vụn, lộ ra tinh hà lượn lờ.

Mà nhìn thấy một kiếm này, nơi đây, có mấy người nín thở.

Liễu Vân Thấm cùng đám người Bách Lý Nhất Kiếm, Mộ Dung Thiên tất nhiên là không cần phải nói.

Một kiếm này, bọn họ quá quen thuộc.

Sơn Hà Thiên Kiếm Phù!

Mà ở phương xa, đám người Long Chiến Thiên, Phượng Khuynh Tâm cũng sớm cảm nhận được hai đạo khí thế cường đại kia, khi nhìn thấy Sơn Hà Thiên Kiếm từ trên trời giáng xuống, bọn họ càng "xoẹt" một tiếng đứng lên.

Ngọc Tâm Lan đứng ở giữa sân, tùy ý gió thổi qua mặt, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Rốt cuộc người đang chiến đấu nơi xa kia là ai?

Cũng không thể là hắn chứ?

Hắn hình như…… không biết phù pháp.

Không đúng…

Nàng lắc đầu, nở nụ cười.

Lần trước tên kia còn tự nói với mình không biết luyện đan.

Bùm!

Tiếng nổ bùng nổ, một nhân ảnh xé nát hư ảnh Thiên Kiếm cùng dãy núi, phóng lên trời.

Chính là Long Vân.

Hắn giờ phút này, đã không còn uy nghiêm lúc trước, ngược lại có vẻ có vài phần chật vật, y bào có vài phần tổn hại.

"Thẩm An Tại, hôm nay ta liền cho ngươi biết, cái gì mới thật sự là… Thần Long chi uy!"

Hắn trợn tròn mắt, cả người đều thiêu đốt lên ngọn lửa nóng rực.

Chợt nhìn lại, giống như một con rồng lửa xoay quanh quanh người hắn.

Gào thét!

Trên bầu trời, một cái vuốt rồng to lớn phá vỡ hư không, mang theo khí tức cường đại khủng bố, giống như đến từ Hoang Cổ.

Bàn tay to lớn, phảng phất muốn bóp nát cả thế giới nơi đây.

"Đó là…… Tổ Long chi uy!"

Khí áp cường đại làm cho hô hấp của đám người Ma Đan Tiên Quân cứng lại, ánh mắt ngưng trọng.

Một kích này, cho dù là Bất Hủ đỉnh phong tầm thường, chỉ sợ cũng không dám ngạnh kháng.

Long Vân dựa vào huyết mạch lực nồng đậm của bản thân, triệu hoán Hoang Cổ Thần Long lực!

Đối mặt với một đòn như vậy.

Thần sắc Thẩm An Tại vẫn bình thản như cũ.

Trong tầm mắt mọi người, trung niên áo trắng dưới vuốt rồng chậm rãi giơ tay.

Cương phong vô tận hội tụ trong tay, hóa thành một thanh trường kiếm.

Mà nhìn hắn khởi động thủ thế kia, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng Mộ Dung Thiên, Liễu Vân Thấm, Bách Lý Nhất Kiếm ba người cũng là theo bản năng mở miệng.

"Nhất Kiếm…… Mở Thiên Môn."

Ong!

Kiếm ý ù ù, vô số trường kiếm bay lên trời, giống như nhận được triệu hoán nào đó.

Bội kiếm của tất cả đệ tử Ma đạo, thậm chí đệ tử Linh tộc, đều tranh nhau bay ra từ trong Thức Hải, Trữ Vật Giới.

Trùng trùng điệp điệp, hội tụ trên không, sau đó……

Vô số kiếm khí rực rỡ bay lên không trung, tiếp trời liền đất, hướng về trên bầu trời, bàn tay khổng lồ phảng phất như có cả bầu trời mãnh liệt mà đi.

Nào có giống dùng một kiếm mở Thiên Môn, rõ ràng là vạn kiếm mở Thiên Môn!

Bá!

Quang mang vô cùng chói mắt bắn ra, trong tiếng kiếm minh chói tai, thậm chí mọi người có một khoảnh khắc mất đi thị giác, thính giác.

Long Vân híp mắt lại, chỉ dựa vào một kiếm này, muốn phá vỡ chiêu thức mình mượn huyết mạch lực ngưng tụ Hoang Cổ chi trảo.

“Không đủ.”

Nhưng mà, gần như ngay khi ý niệm này của hắn vừa mới dâng lên, dị biến đột nhiên phát sinh.

Trong kiếm khí vô tận kia, bỗng nhiên có một đạo kiếm khí không hề thu hút, lại hắc ám tĩnh mịch, lao ra.

Phù kiếm……

Hắn nhíu mày, sau đó đồng tử co rút mạnh.

Trong nháy mắt khi kiếm khí tĩnh mịch chạm vào vuốt rồng, bỗng nhiên phát ra lực tử vong vô tận.

Gần như với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lực lượng vuốt rồng bắt đầu biến mất, tản mát ra một cỗ khí tức nồng đậm.

Giống như bị cướp đi sinh cơ, sắp thọ tận mạng vong.

“Không có khả năng!”

Hắn kinh hãi lên tiếng.

Kiếm quang chói mắt dần dần biến mất, những người khác dần dần khôi phục thị lực, nhìn trên bầu trời, nghẹn họng nhìn trân trối.

Vuốt rồng to lớn đã biến mất, chỉ có Thẩm An Tại lâm không mà đứng, tinh hải đỉnh đầu, kiếm chỉ phía trước.

“Chết đi.”

Sau một khắc, hắn lưu lại vô số tàn ảnh ở trong hư không.

Chương 835: Ngươi tính là thứ gì

“Bây giờ nói thắng thua, không khỏi quá sớm!”

Mặc dù trong lòng đã vô cùng kiêng kỵ, nhưng Long Vân vẫn kiên trì tiến lên nghênh đón.

Thủ đoạn của đối phương thật sự khiến người ta kinh hãi.

Vừa rồi phù văn kiếm khí không thể tưởng tượng nổi kia, không ngờ trong nháy mắt, liền nuốt chửng lực lượng vuốt rồng.

Tử Vong chi Đạo!

Thẩm An Tại, vậy mà còn nắm giữ Tử Vong chi Đạo!

Vừa kinh hãi, hắn vừa rống giận, hội tụ lực lượng ở giữa hai tay, thi triển pháp tắc lĩnh vực, long uy cái thế.

Bùm!

Hai người chạm nhau, đều tự bay ngược.

Sau một khắc, hai người lại chạm nhau.

Cùng lúc đó, trong hư không, đồ án âm dương ngư cực lớn khuếch tán.

Hai loại lực lượng cường đại đối đầu, Long Vân bị áp chế, ngược lại, Thẩm An Tại có cơ hội bổ xuống từng kiếm một, càng phát ra thế lực mạnh mẽ.

Kiếm tu càng đánh càng hăng.

Ngược lại là Long Vân, bây giờ đã tóc tai bù xù, thậm chí trên người đã xuất hiện mấy đạo vết kiếm, chật vật hơn nhiều.

Thẩm An Tại tay vung kiếm chém Long Vân, tay còn lại tụ chiêu, đồ án âm dương ngư cực nhanh xoay tròn, phương vị biến hóa.

Hắn trong nháy mắt đổi vị trí cùng Long Vân, đối phương đến phía dưới, mà hắn thì đến trên không.

Sau một khắc, hắn bổ ra một kiếm.

Long Vân chắp tay trước ngực, gắt gao chụp lấy thân kiếm, lực lượng cường đại truyền đến khiến gân xanh trên trán hắn nổi lên.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lực lượng thân thể của đối phương vậy mà còn cường đại hơn mình!

"Quả thực chính là hung thú hình người!"

"Chẳng qua…… Chỉ cần khống chế được kiếm của đối phương, hắn là……"

Ý nghĩ vừa mới dâng lên, hắn liền nhìn thấy Thẩm An Tại vẫn luôn thần sắc lạnh như băng, bỗng nhiên tay đặt ở bên hông, làm thế nắm lại.

Sát khí vô tận chảy về tay hắn, nhanh chóng thành hình.

"Không tốt……"

Đồng tử Long Vân co rút mạnh, trái tim bỗng nhiên nhảy dựng lên, nguy cơ tử vong nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập.

"Trảm!"

Sát khí hóa thành một thanh trường đao đỏ đến mức đổi thành màu đen, bị Thẩm An Tại nắm chặt, mạnh mẽ rút ra từ bên hông.

Bá!

Đao khí đen kịt, nuốt chửng hư không.

Long Vân trong nháy mắt mồ hôi lạnh lưng đầy, đầu óc trống rỗng.

Buông trường kiếm ra, là chết, không buông, vẫn là chết!

Một đao, một kiếm, chặt đứt tất cả đường lui của hắn!

"Cút ngay!"

Dưới sự uy hiếp của tử vong, hắn bất đắc dĩ, chỉ có thể làm ra quyết định kia.

Toàn thân hắn rạn nứt dày đặc, lực lượng cuồng bạo bộc phát trong cơ thể hắn.

Bùm!

Hư không nổ vang, sóng khí cường đại trực tiếp đánh bay tất cả mọi người ở đây.

Bách Mị trước tiên xuất hiện trước mặt đám người Mộ Dung Thiên, ngăn cản dư ba này.

Dư ba tán hết, bình chướng Linh tộc vỡ vụn, phóng mắt nhìn lại, vạn dặm núi sông hoang vu.

Chỉ sợ không chỉ vạn dặm, liên miên một mảnh tinh vực này đều đã thành một mảnh tĩnh mịch rách nát.

Bá!

Một đạo lưu quang phóng lên cao, chính là hồn thể của Long Vân, hắn lúc này thần sắc tràn ngập sợ hãi, nội tâm chỉ còn lại có một ý nghĩ.

Nhất định phải cách xa tên kia một chút, tên kia quá kinh khủng, kinh khủng không giống người!

Dược đạo, thân thể, âm luật, kiếm đạo, phù pháp, hiện tại thậm chí ngay cả đao đạo đều khủng bố như thế!

Thiên hạ này ba ngàn đại đạo, nhưng còn có thứ nào người này không am hiểu?

“Thẩm mỗ nói, là thắng, chỉ cần thêm cái mạng này của ngươi.”

Thanh âm lạnh như băng vang lên, khiến trong lòng Long Vân càng thêm sợ hãi.

Nhưng mà, mặc cho hắn chạy trốn như thế nào, lại phát hiện cảnh tượng bốn phía đang lui về phía sau.

Khoảng cách giữa hắn và Thẩm An Tại đang nhanh chóng rút ngắn!

Trong lúc kinh hãi, hắn quay đầu nhìn lại, đồng tử co rút mạnh.

Thẩm An Tại vươn tay, cổ tay áo tròn trịa, lực hút mạnh mẽ kéo hắn.

Bên trong ống tay áo, có vô tận nhật nguyệt tinh thần, phảng phất chỉ cần bị hút vào bên trong, đừng mong trốn thoát.

Mặc cho hắn thi triển tất cả vốn liếng, cũng không thể thoát ra lực hút kia.

Thật giống như cỗ lực lượng này, đã không phải pháp tắc tầm thường, không phải là thứ thần thông có khả năng ngăn cản.

Đế thuật!

Hắn đã gần như tuyệt vọng.

Tên này… đúng là quái vật!

Một màn này, tất cả mọi người đều cảm thấy siêu thực, trong lúc nhất thời quên nói chuyện.

Phượng Thiến, Long Hải, cùng với các tộc trưởng Linh tộc khác, đều quên suy nghĩ, ngơ ngác nhìn thần hồn chật vật ngay cả trốn cũng trốn không thoát kia.

Bọn họ thậm chí cũng không dám tưởng tượng, người chật vật kia……

Là tộc trưởng uy chấn bát hoang không biết bao nhiêu năm!

"Chết đi."

Mắt thấy thần hồn đến gần, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, một quyền đánh ra.

Lực lượng cường đại rung động, làm tất cả mọi người quá sợ hãi.

"Dừng tay!"

"Không được!"

Đám người Phượng Thiến rốt cục phản ứng lại, vọt lên.

Tên kia, lại thật sự là muốn hạ tử thủ!

"Đủ rồi!"

Bỗng nhiên, ngay khi Long Vân cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một tiếng quát khẽ như sấm rền cuồn cuộn vang vọng.

Uy áp càng thêm cường đại bỗng nhiên bao phủ.

Ngực Thẩm An Tại lập tức như bị trọng kích, mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi.

Long Vân có thể thoát khốn, trong lúc mừng như điên lui ra xa.

Bách Mị tiên quân nhíu mày, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thẩm An Tại, thay hắn ngăn trở uy áp cường đại

kia.

Thẩm An Tại lau đi máu tươi trên khóe miệng, chậm rãi ngước mắt lên.

Giữa tinh hải, một đôi mắt dựng thẳng khổng lồ xuất hiện, giống như nhật nguyệt, giống như…… Thiên Đạo.

"Tiểu oa nhi, nháo đủ rồi, đi thôi."

Nương theo thanh âm trầm thấp lại một lần nữa vang lên, quang mang màu vàng hiện lên.

Hư không vỡ nát bắt đầu đoàn tụ, bụi bậm nghịch chuyển, vạn dặm sơn hà trọng tố thành hình.

Tất cả hết thảy, lần nữa hóa thành mảnh nước biếc xanh mướt, bộ dáng sơn dã liên miên.

Tựa như trận chiến hủy thiên diệt địa vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Mà có thể có được trọng tố thế giới chi vĩ lực chỉ có……

Bất Hủ Đế cảnh!

Tất cả mọi người đều kinh hãi lại kích động.

Trận chiến này, dẫn tới Đế Giả ra tay!

"Lão tổ!"

"Lão tổ, không thể thả người này rời đi, nếu không hậu hoạn vô cùng!"

Đám người Phượng Thiến kích động, hô to.

Nhưng mà, cặp mắt trên bầu trời kia cũng không có để ý tới bọn họ, thủy chung gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng dò xét không cách nào kháng cự, không ngừng tra xét ở trong cơ thể mình.

“Đánh cuộc còn đó, Linh tộc là muốn bội ước sao?”

Hắn đối diện với ánh mắt kia, lạnh lùng mở miệng.

Lần này, làm cho Ma Đan tiên quân và đám Ma đạo sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Ở trước mặt Bất Hủ cuồng vọng thì thôi, nhưng đó là Đế cảnh chân chính!

Hắn lại dám nói chuyện như thế với Bất Hủ Đế cảnh!?

Đôi mắt lạnh như băng kia hiển nhiên cũng là có nét kinh ngạc, sau đó hơi híp lại, nhìn chằm chằm Thẩm An Tại, trầm thấp mở miệng.

“Ta đã cho ngươi cơ hội sống, đừng tự tìm đường chết.”

Thanh âm lạnh như băng, cho dù không có bất kỳ động tác gì, nhưng tất cả mọi người cảm thấy tóc gáy nổ tung, giống như bị toàn bộ thế giới nhìn chằm chằm.

“Ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói cho Thẩm mỗ đường sống.”

Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh như băng, nhẹ nhàng vuốt ve đường vân tay phải.

“Có gan ra đây, thử xem là ngươi chết, hay là Thẩm mỗ chết.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người nhìn trung niên áo trắng, đều ngây ra như phỗng.

Tên này……

Tên này nhất định là điên rồi!

Chắn là bị điên rồi…… mới dám khiêu khích……

Đại đế chân chính!

.....

Chương 836: Đồng môn

Tại nơi này, không khí im lìm tĩnh lặng, ngay cả ánh mắt trên bầu trời cũng có vẻ trầm lắng, chỉ lặng lẽ nhìn xuống phía dưới.

"Tiểu bối, ngươi có biết ngươi đang khiêu khích ai không?"

Một lúc lâu sau, giọng nói trầm thấp mới từ từ vang lên.

"Làm sao, tại đây còn có vị cường giả Đế cảnh khác sao?"

Thẩm An Tại khẽ lên tiếng, giọng điệu không hề e sợ, khiến mọi người trong lòng đều cảm thấy một cơn rùng mình.

Tên này… thực sự không phải đang đùa giỡn.

Quả thật muốn khiêu chiến với Đế cảnh!

"Mặc dù không biết ngươi từ đâu có được khí khái như vậy, nhưng bản Đế cũng không thèm so đo với một tiểu bối như ngươi. Hãy đi đi, mau rời khỏi lãnh thổ của Linh tộc."

Giọng nói trầm thấp trên không trung, không còn nghe ra cảm xúc vui buồn.

Khi mây tan sương mù, đôi mắt to lớn như mặt trời và mặt trăng cũng từ từ biến mất.

Áp lực khủng khiếp tan biến, mọi người chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, như thể núi lớn đè nặng trên vai đã biến mất.

"Lão tổ…"

Phượng Thiến và những người khác có vẻ không lường trước được, trở nên lúng túng.

Long Vân thì sắc mặt không ngừng biến đổi, đứng tại chỗ nhìn về phía Thẩm An Tại, trong ánh mắt tràn đầy sự kiêng kỵ sâu sắc.

Họ không ngờ rằng lão tổ của họ lại không ra tay, mà chọn cách tha cho Thẩm An Tại.

Vậy hiện tại…

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển về phía Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại thấy Đế giả đã ẩn thân, cũng không có biểu cảm gì thay đổi, chỉ từ từ đặt tay phải ra sau lưng, liếc nhìn mọi người của Linh tộc.

Mọi người đều hoảng sợ, lùi lại một bước.

Thấy bọn họ sợ đến mức như vậy, Thẩm An Tại cười nhạt một tiếng, đang chuẩn bị nói gì đó thì thanh âm của Huyễn Phủ Sát chợt vang lên trong đầu hắn.

"Ta cảm nhận được mùi hương của Huyết Cốt hoa, ở trên người nữ tử phía dưới. Nếu ngươi có thể lấy được nó, có lẽ có cơ hội gặp lại thi thể của những Đế giả năm xưa."

Thẩm An Tại nhíu mày, sau đó quay đầu nhìn xuống.

Nhìn về phía Liễu Vân Thấm và Mộ Dung Thiên, giọng điệu lạnh nhạt.

"Đưa đồ ra đây, coi như là báo đáp ân tình mà Thẩm mỗ đã cứu mạng các ngươi."

"Đồ vật?"

Liễu Vân Thấm nhíu mày, Mộ Dung Thiên cũng ngẩng đầu lên, có vẻ muốn nói lại thôi.

Người trước mắt này, dung mạo giống hệt người mà họ gặp ở Linh môn năm xưa, nhưng…

Tại sao lại khiến hắn cảm thấy xa lạ như vậy?

“Có cần Thẩm mỗ phải nói cho các ngươi biết đó là đồ gì không?”

Thẩm An Tại bay xuống, đứng trước mặt họ, ánh mắt lạnh nhạt không chút cảm xúc.

Hắn đưa tay ra, từ từ mở miệng, từng chữ từng lời.

“Huyết Cốt hoa.”

Khi ba chữ này được phát ra, ba người đều co rút mắt lại.

“Thẩm An Tại, rốt cuộc ngươi là ai!”

Liễu Vân Thấm lập tức bảo vệ Mộ Dung Thiên phía sau, chằm chằm nhìn hắn.

“Ta là ai không quan trọng, đưa đồ ra đây.”

Người trước mặt giọng điệu lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý định trả lời câu hỏi của nàng.

Cảnh tượng này cũng khiến những người khác có mặt ngẩn ngơ, hoang mang không biết phải làm sao.

Long Vân thì nhíu chặt đôi mày.

Chẳng lẽ… Thẩm An Tại dẫn người đến không phải chỉ vì Mộ Dung Thiên mà là vì món đồ mà hắn mang ra từ cấm địa?

Nhưng tại sao… lại có thể sử dụng kiếm pháp giống hệt như Mộ Dung Thiên!?

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Câu hỏi này lại được hỏi ra lần nữa.

Nhưng lần này không phải Liễu Vân Thấm.

Mà là Mộ Dung Thiên, người đã vừa mới hồi phục khả năng hành động.

Đôi mắt hắn đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào người mặc áo trắng trước mặt.

Nếu trước đây hắn cảm thấy người trước mặt rất giống với sư phụ của mình, thì hiện giờ, cảm giác đó hoàn toàn không còn.

Ngoài những chiêu thức giống nhau ra, người trước mắt này lãnh khốc đến mức không thể nào là sư phụ.

"Ta đã nói rồi, ta là bạn cũ của sư phụ ngươi, cũng coi như là…"

Thẩm An Tại ngẩng đầu lên, "Đồng môn."

Khi hai chữ này được thốt ra, ánh mắt của Mộ Dung Thiên và những người khác đều chấn động.

Không có gì lạ…

Không có gì lạ khi đối phương lại biết những chiêu thức đó.

"Đưa ra đây."

Thấy Liễu Vân Thấm vẫn không có động tĩnh gì, Thẩm An Tại cũng không nói thêm lời nào, đơn giản đưa tay hút lấy.

Vù!

Một đạo hào quang màu huyền từ trong nhẫn trữ vật bay ra, nàng vô thức muốn nắm lấy nhưng lại chộp hụt, ánh mắt mất thần.

"Trả lại cho ta!"

Mộ Dung Thiên tức giận, muốn lao lên nhưng bị Bách Lý Nhất Kiếm giữ chặt.

Thẩm An Tại nhìn ngắm hộp ngọc trong tay, gật đầu nhẹ, rồi thuận tay bỏ vào nhẫn trữ vật.

“Món đồ này Thẩm mỗ đã lấy đi, vì tình đồng môn, hôm nay ai dám động vào một sợi tóc của các ngươi, Thẩm mỗ nhất định sẽ…”

Ánh mắt hắn hơi lạnh, sát khí lóe lên, nhìn về phía mọi người của Linh tộc, lạnh lùng nói.

“Diệt tộc tuyệt chủng!”

Lời vừa dứt, Thẩm An Tại bước một bước, lập tức biến mất không thấy.

Bách Mị Tiên Quân và những người khác cũng vội vàng theo sau.

Mây mù quỷ dị đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Nơi này lại một lần nữa trở lại với bầu trời quang đãng, vạn dặm không mây, như một cảnh sắc tiên cảnh.

“Rời đi rồi…”

Phượng Thiến và những người khác trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Ánh mắt của họ lại quay về phía Mộ Dung Thiên và những người khác, tình thế lại trở nên căng thẳng.

Ánh mắt Long Vân không ngừng lóe sáng, cuối cùng vẫn lên tiếng.

“Liễu trưởng lão có còn muốn ở lại Linh tộc dùng bữa tối rồi mới rời đi không?”

Hắn thực sự cảm thấy sợ hãi.

Thẩm An Tại, quả thực là điên cuồng, ngay cả Đế cũng không sợ.

Mà lão tổ của họ không biết vì lý do gì lại không chịu ra tay, nếu thực sự động đến Mộ Dung Thiên, thì không chừng ngày mai Thẩm An Tại sẽ dẫn người quay lại giết sạch.

“Đi thôi.”

Liễu Vân Thấm nhẹ nhõm trong lòng, kéo Mộ Dung Thiên về phía Bách Lý Nhất Kiếm, chuẩn bị dẫn họ rời đi.

“Chờ đã!”

Long Hải đột nhiên bước lên một bước, khiến mọi người nhíu mày.

“Hắn không thể đi.”

Hắn chỉ vào Bách Lý Nhất Kiếm, chỉ còn lại tàn hồn.

Phượng Thiến, Long Vân và những người khác nhíu mày.

“Nếu không phải tên này đã giúp Mộ Dung Thiên thoát khỏi biển sao, hắn cũng không thể ra ngoài, món đồ trong cấm địa cũng sẽ không bị người khác lấy đi!”

Nghe xong lời này, sắc mặt của Long Vân và những người khác lại trở nên khó coi hơn, nhìn chằm chằm vào Bách Lý Nhất Kiếm, sắc mặt âm trầm.

“Ăn cây táo, rào cây sung, ngươi biết tội chưa!”

Bách Lý Nhất Kiếm cung tay nhíu mày, “Bách Lý không biết tội gì.”

“Hừ, giết đồng tộc, giúp đỡ ngoại tộc, tội của ngươi đáng bị xử trảm!”

Long Hải hừ lạnh.

Bách Lý Nhất Kiếm cũng lạnh lùng không kém.

“Đồng tộc giết ta, ta chỉ là tự vệ, còn về việc giúp đỡ ngoại tộc… Mộ Dung Thiên xuất thân cùng một giới cùng ta, cũng chưa từng chủ động khiêu khích các ngươi, các ngươi lại nhân lúc hắn trọng thương, cùng nhau công kích. Ta làm vậy, là để bảo vệ danh dự của Linh tộc.”

Hắn vung tay áo, nhìn thẳng vào mọi người, giọng điệu kiên quyết.

“Bằng không việc này truyền ra ngoài, Linh tộc ta cùng nhau bao vây một người trọng thương, lý do lại là thèm khát bảo vật trên người hắn, hành động này có thể gọi là chính đạo không?”

“Lời lẽ khéo léo, ta trước tiên sẽ giết ngươi, kẻ hạ giới này…”

Long Hải giơ tay lên định ra tay, đột nhiên bị người khác quát lớn ngăn lại.

“Dừng tay!”

Hắn nhíu mày, nhìn về phía Long Tượng Tiên.

“Trưởng lão, tại sao ngăn cản tiểu bối?”

Long Tượng Tiên nhìn hắn, ánh mắt hơi nheo lại.

“Ý của ngươi là, các ngươi nhiều người Cực cảnh vây công Mộ Dung Thiên, để hắn một Hoàng cảnh dẫn theo người trốn thoát?”

“Cái này…”

Long Hải sững người, không ngờ đối phương lại chú trọng vào điểm này.

Chương 837: Thiên Ngữ Giả, Bất Ngôn Công

“Trưởng lão, lời này có ý gì?”

Long Hải có phần không vui, nhưng lại không dám nổi giận.

Không còn cách nào khác, gia gia của hắn đã qua đời, giờ đây hắn không dám đắc tội với vị Long Tượng Tiên này.

“Ý của ta là…”

Long Tượng Tiên híp mắt, liếc nhìn Bách Lý Nhất Kiếm.

“Hoàng cảnh có thể dưới tay nhiều Cực cảnh như vậy mà mang người thoát hiểm, vậy nếu hắn cùng cảnh với các ngươi…”

Hắn nhìn về phía Long Hải, tiếp tục nói: “Các ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc thắng được hắn?”

Long Vân cùng những người khác nghe vậy, cũng đưa ánh mắt nhìn về những hậu bối của Linh tộc.

“Ta…”

Long Hải nghẹn lời, muốn nói lại thôi, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Cùng cảnh giới?

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên cảnh tượng đối phương chém ra những đạo kiếm quang kia.

Thắng ư?

Đùa à.

Chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết!

Dù sao, trong đám người ở đây, hầu như không ai có thể hoàn toàn bắt được kiếm khí của Bách Lý Nhất Kiếm!

Thấy đám hậu bối xuất thân từ Linh Yêu Tinh Hải ở đây đều lảng tránh ánh mắt, ấp úng không nói nên lời.

Long Vân và Phượng Thiến nhìn nhau, hít sâu một hơi, bắt đầu đánh giá lại Bách Lý Nhất Kiếm.

Lúc đầu, người này đã thể hiện chút ít thiên phú, nhưng vì hắn chỉ là người đến từ hạ giới nên bọn họ không để tâm.

Giờ đây, Mộ Dung Thiên đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho họ.

Không chỉ Đạo Môn, Dược Tông… mà còn có ba người từ hạ giới xuất hiện, đều thể hiện tư chất yêu nghiệt.

Nếu Linh tộc cũng có thiên tài như vậy…

"Bách Lý Nhất Kiếm, ta hỏi ngươi, nếu cùng cảnh giới, ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc thắng được bọn họ?"

Long Vân tiến lên hỏi.

"Bao nhiêu phần?"

Bách Lý Nhất Kiếm nghe câu hỏi này, hơi ngẩng đầu, nhìn lướt qua Long Hải và những người khác bằng ánh mắt khinh thường, rồi hờ hững đáp lại.

"Như chó."

Hai chữ ngắn gọn, ngông cuồng vang lên khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Sắc mặt Long Hải càng trở nên khó coi, nắm đấm siết chặt kêu lên răng rắc.

Nhưng hắn không thể phản bác.

Đạo kiếm của đối phương, ít nhất đã đạt đến tam phẩm, nếu hắn lĩnh ngộ được không gian chi đạo, e rằng còn cao hơn nữa.

Nghe hắn nói như vậy, mấy vị cao tầng của Linh tộc tại đây hít sâu một hơi, nhìn nhau không nói gì.

Không biết từ lúc nào, Long Hải, người từng làm mưa làm gió một thời, dần trở nên không còn đáng giá nữa.

Giống như Đạo Thành của Đạo Môn, so với Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Chưa kể đến việc hiện giờ còn có sự tồn tại của Hoang Cổ Đế giả chuyển thế, dường như… tất cả mọi thứ đang hướng về phía một thời đại hưng thịnh của Hoang Cổ.

Những thiên tài ngày thường, so với Hoang Cổ chỉ có thể tầm thường vô dụng.

"Đáng tiếc…"

Long Tượng Tiên nhìn Bách Lý Nhất Kiếm, thở dài lắc đầu.

"Đáng tiếc nếu ngươi không thiêu đốt bổn nguyên, sau này có lẽ có thể uy chấn một phương, hiện tại… thân thể không còn, đã nhiều lần mất đi nhục thân, ngoài Hồn mộc ra, e rằng không còn thiên tài địa bảo nào có thể giúp ngươi khôi phục."

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Bách Lý Nhất Kiếm không hề phai nhạt, nhưng hắn cũng không nói gì.

"Việc này không cần quý tộc bận tâm, Mộ Dung Thiên ta sẽ tự mình giúp Bách Lý tiền bối tái tạo nhục thân!"

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt từ phương hướng Thẩm An Tại rời đi, nắm chặt tay.

Hiện tại, hắn vẫn còn quá yếu.

Chờ khi có cơ hội, nhất định sẽ tự mình đến Hợp Hoan Tông một chuyến, hỏi cho rõ ràng!

Nghe lời của hắn, Long Tượng Tiên nhướng mày.

"Tiểu tử, ngươi có biết hiện tại Hồn mộc duy nhất ở đâu không?"

"Ở đâu?" Mộ Dung Thiên hỏi.

"Trong rừng Trường Tịch của Trường Tịch Tiên Tôn."

Mộ Dung Thiên cau mày.

Danh tiếng của Trường Tịch Tiên Tôn, hắn đã từng nghe qua.

Trong Cửu Vực Cực cảnh, xếp hạng thứ hai, chỉ đứng sau chủ nhân của Loạn Đao Cảnh.

"Thứ đó là bảo vật của Trường Tịch Tiên Tôn, sẽ không dễ dàng cho ngươi." Long Tượng Tiên nói.

"Thì sao? Cùng lắm ta lấy những bảo vật khác đổi với hắn."

Mộ Dung Thiên nói lớn.

Nghe vậy, Long Tượng Tiên lắc đầu, rồi ánh mắt lóe sáng.

"Vậy tùy ngươi, nhưng Bách Lý Nhất Kiếm miễn chết có thể, sống tội khó thoát, dù sao hắn đã giết người đồng tộc."

"Nếu hắn cũng có thể mang về một phần Hồn mộc giúp tộc trưởng tái tạo long thân, thì coi như lập công chuộc tội, chuyện của hắn có thể bỏ qua, Linh tộc ta còn có thể dốc sức bồi dưỡng hắn."

Nghe lời Long Tượng Tiên, Phượng Thiến và Long Vân nhìn nhau, cả hai đều im lặng.

Bọn họ đã hiểu Long Tượng Tiên đang tính toán điều gì.

Mộ Dung Thiên có quan hệ với Thẩm An Tại, nếu có thể mượn tay hắn lấy Hồn mộc, cũng là một cách hay.

Còn tại sao lại phải mượn tay người khác…

Chỉ vì trong rừng Trường Tịch, ngay cả Bất Tử cảnh cũng không dám đắc tội với Trường Tịch Tiên Tôn.

Trong ba người đứng đầu Cực cảnh, Cầm Tiên Tử không giết nhiều, chỉ có chủ nhân Loạn Đao Cảnh và Trường Tịch Tiên Tôn từng có lần giết Bất Tử.

Nếu nói chủ nhân Loạn Đao Cảnh dùng đao pháp tuyệt đối bù đắp khoảng cách giữa hai cảnh giới.

Thì Trường Tịch Tiên Tôn… là dựa vào thể chất đặc biệt của bản thân, kết hợp với bí pháp Hoang Cổ tương thích với thể chất ấy.

Thể chất đó ở Hoang Cổ được gọi là… Thiên Ngữ Giả.

Người sở hữu loại thể chất này, lời nói mang theo nhân quả.

Giết người, chỉ cần động môi.

Nhưng, loại thể chất nghịch thiên này, tất nhiên cũng có nhược điểm.

Nói càng nhiều, tổn thọ càng lớn.

Có những Thiên Ngữ Giả sau khi sinh ra, do không ai phát hiện ra thể chất của họ, đã vì lỡ lời mà chết sớm.

Còn bí pháp của Trường Tịch Tiên Tôn, tên là Bất Ngôn Công, là công pháp do một vị Đại Đế sở hữu thể chất Thiên Ngữ Giả trong Hoang Cổ sáng tạo.

Thời gian im lặng càng lâu, nhân quả càng lớn, một khi mở miệng, một chữ có thể hủy thiên diệt địa.

Vốn dĩ là công pháp ngôn xuất pháp tùy, kết hợp với thể chất của hắn, quả thật là một tồn tại vô địch.

Lúc hắn giết Bất Tử, nghe nói… hắn chỉ im lặng tám trăm năm.

Đến bây giờ… hắn đã im lặng suốt hơn hai ngàn năm, nếu mở miệng, không biết sẽ đáng sợ đến mức nào.

Mặc dù nói không đến mức lập tức giết chết Bất Tử đỉnh phong, nhưng cũng không ai dám trêu vào.

Vì vậy, mặc dù xếp thứ hai trong Cực cảnh, đó là vì hắn đã không ra tay nữa.

Nếu hắn liều mạng, dưới Đại Đế, không ai dám không e ngại.

Nghe lời Long Tượng Tiên, Liễu Vân Thấm nhíu mày, định mở miệng từ chối.

"Được!"

Nhưng giọng của Mộ Dung Thiên đã vang lên trước, ánh mắt như lửa cháy.

Nhất định hắn sẽ lấy được Hồn mộc.

Bách Lý tiền bối vì hắn mà thiêu đốt bổn nguyên, nếu hắn không thể giúp tiền bối tái tạo nhục thân, thì chẳng phải hắn sẽ trở thành kẻ vong ân bội nghĩa hay sao?

Lấy thêm một khối, cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Hơn nữa…

"Cực cảnh thứ hai…"

Ánh mắt hắn lóe sáng, trong đáy mắt tràn đầy chiến ý.

Nếu có thể, hắn cũng muốn lĩnh hội thử xem, cường giả có thể xếp vào ba hạng đầu Cực cảnh, rốt cuộc bản lĩnh đến đâu.

“Được, một lời đã định.”

Long Tượng Tiên lập tức đồng ý, rồi bổ sung thêm một câu.

“Ngươi yên tâm, ta cũng rất xem trọng tên tiểu tử này, nếu ngươi thực sự có thể lấy được Hồn mộc để hắn lập công chuộc tội, ta lấy tính mạng này cam đoan, trong Linh tộc sẽ không có ai động vào hắn, ta sẽ dốc sức bồi dưỡng hắn.”

Long Vân lóe ánh mắt lên, liếc nhìn Long Tượng Tiên.

Trong lời nói của đối phương, dường như là đang mượn tay Mộ Dung Thiên để lấy Hồn mộc tái tạo long thân.

Nhưng trên thực tế, lại là để bảo vệ Bách Lý Nhất Kiếm.

Có vẻ như… hắn thực sự rất coi trọng người này.

Thôi vậy.

Long Vân nhắm mắt, trong lòng lắc đầu.

Hắn cũng không dám tính toán Mộ Dung Thiên nữa, chỉ có thể giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất.

Nếu Bách Lý Nhất Kiếm có thể chứng minh giá trị của mình, mang lại lợi ích cho Linh tộc, thì giữ hắn lại cũng không phải không được.

…

Chương 838: Lại một trận huyết vũ tinh phong

"Được rồi, Mộ Dung Thiên, đừng nghĩ nhiều nữa, tìm chỗ mà dưỡng thương."

Trong tinh hải, Liễu Vân Thấm đang dẫn theo Mộ Dung Thiên phi hành. Gương mặt hắn vẫn còn u ám, nắm chặt tay không buông.

"Huyết Cốt Hoa đã thuộc về hắn thì cứ để hắn giữ, với thực lực của hắn, chúng ta có muốn đoạt cũng không được."

Liễu Vân Thấm nhìn thấy tâm tình hắn không yên, lên tiếng khuyên giải.

"Huống chi nếu con đường kia thực sự mở ra, đến lúc đó tự nhiên sẽ có dị tượng, chỉ là chúng ta đã mất đi tiên cơ mà thôi."

"Ta hiểu… nhưng…"

Mộ Dung Thiên có chút lưỡng lự, thở dài không thôi.

"Ngươi muốn nói rằng, rõ ràng khi ở Linh Môn, ngươi cảm thấy Thẩm An Tại chính là sư phụ ngươi, nhưng bây giờ lại không còn cảm giác đó nữa, đúng không?"

Liễu Vân Thấm mỉm cười, tinh ý phát hiện được cảm xúc của hắn.

Mộ Dung Thiên bỗng trở nên buồn bã, giống như một đứa trẻ bị vỡ mộng, mất hết hy vọng.

Bốp.

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng gõ lên đầu hắn, cười nhẹ trách móc.

“Sư phụ ngươi vốn là người hành sự khó lường, nếu Thẩm An Tại thật sự là hắn, vậy những gì hắn làm hôm nay hẳn là có lý do khác.”

“Nếu nói cụ thể…”

Liễu Vân Thấm chậm rãi nói, “Nếu hôm nay ngươi giữ vật kia trong tay, không chỉ người của Linh tộc sẽ không buông tha cho ngươi, mà ngay cả Yêu tộc hay các thế lực khác cũng sẽ không tha.”

“Ngoài ra, hắn hiện giờ là ma đạo cự phách, thù địch khắp nơi, nếu nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi sẽ lập tức bị cuốn vào hiểm cảnh.”

Nàng cố gắng tìm mọi lý do để an ủi thanh niên áo đen trước mắt, nhưng Mộ Dung Thiên lại bình tĩnh giơ tay lên.

“Sư thúc không cần nói nữa, trong lòng ta đã có cân nhắc.”

Đôi mắt của hắn vẫn sắc bén như trước.

“Hắn không phải là sư phụ, nhưng ta nhất định sẽ tìm hắn để hỏi rõ ràng, có lẽ chỉ có hắn mới biết tung tích của sư phụ ta.”

Nhìn thấy hắn không nản lòng, Liễu Vân Thấm ngầm cảm thấy an tâm, gật đầu nhẹ.

“Nhưng trước khi điều đó xảy ra, ngươi phải nâng cao thực lực của mình, nếu không, ngươi còn chưa bước vào được sơn môn của Hợp Hoan Tông, chứ đừng nói đến đối phó với cửu đại trưởng lão của bọn họ, mỗi người đều là cường giả Cực cảnh thượng tầng, hiện giờ ngươi còn chưa đủ sức làm đối thủ của họ.”

“Vâng.”

Mộ Dung Thiên kiên định gật đầu, “Cho nên, ta nhất định phải tham gia thử luyện của Đạo môn và cuộc tranh đấu chính tà.”

“Ngươi có quyết tâm này là tốt, còn về việc Hồn mộc, ta sẽ…”

“Sư thúc không cần phiền lòng.”

Lời của Liễu Vân Thấm còn chưa dứt, đã bị Mộ Dung Thiên ngắt lời.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng.

“Ta không ngu ngốc, ta hiểu rõ suy tính của đám người Long tộc kia, ta cũng muốn biết liệu Thẩm An Tại có bảo vệ ta hay không.”

“Ngươi định lấy mạng ra đánh cược?”

Liễu Vân Thấm cau mày.

“Chuyện này không phải trò đùa đâu, thực lực của Trường Tịch Tiên Tôn không phải chuyện nhỏ, ngươi đừng đánh giá hắn quá thấp.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, “Yên tâm, cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ e ngại lời nói của Thẩm An Tại trước khi rời đi, sẽ không giết đệ tử của hắn.”

“Hơn nữa…”

Hắn nhìn Liễu Vân Thấm, “Nếu như tàn niệm của sư phụ thật sự còn trong Hồn Hải, tương lai tái tạo nhục thân, chẳng phải cũng cần đến Hồn mộc hay sao?”

“Việc này…” Liễu Vân Thấm có chút do dự.

Có vẻ như Mộ Dung Thiên thực sự đã trưởng thành, hắn đã nghĩ đến những điều này, trong khi bản thân nàng còn không định tiết lộ cho hắn.

“Ngươi đã trưởng thành rồi, ta cũng không thể ngăn cản ngươi được nữa, nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không được liều lĩnh, đừng đem tính mạng ra làm trò đùa.”

Liễu Vân Thấm ân cần dặn dò.

“Vâng.”

Mộ Dung Thiên khẽ gật đầu.

Từ khi tiến vào Thượng Giới, dường như hắn ít nói hơn trước kia, không còn là một người lắm lời như trước nữa.

…

Ở một nơi khác, Hợp Hoan Tông, Dược Phong.

“Nói đi, Huyết Cốt Hoa có lai lịch gì.”

Trong một không gian tối tăm, Thẩm An Tại lạnh lùng hỏi.

Soạt!

Một gương mặt ma quái bỗng xuất hiện trước mặt hắn, giọng nói vang lên có chút kỳ quái.

“Huyết Cốt Hoa không phải là thiên tài địa bảo, nhưng qua hàng vạn năm không bị hủy diệt, ngươi có biết tại sao không?”

Thẩm An Tại chỉ lặng lẽ nhìn hắn, không trả lời.

U Phù Đồ tự cảm thấy mình vô duyên, hắng giọng một cái rồi tiếp tục giải thích.

“Đó là vì Huyết Cốt Hoa được sinh ra trên con đường huyết tinh kia, hấp thụ máu và xương cốt của Đại Đế. Bên trong nó ẩn chứa sức mạnh mà người thường không thể tưởng tượng nổi.”

“Ngươi chắc cũng cảm nhận được, nếu nuốt Huyết Cốt Hoa, thực lực ngươi sẽ tăng lên đáng kể, nhưng… ngươi sẽ chết rất nhanh.”

“Vì Huyết Cốt Hoa ẩn chứa lực lượng của Đại Đế, người bình thường không thể khống chế, chỉ có thể bị phản phệ mà chết.”

“Vậy ngươi đưa ta thứ này để làm gì?”

Thẩm An Tại không quan tâm, lạnh lùng hỏi lại.

“Ta vừa nói rồi mà, Huyết Cốt Hoa được sinh ra trên con đường huyết tinh kia, nơi đó là mộ địa của Hoang Cổ, không biết bao nhiêu Đại Đế đã chết tại đó, chết dưới tay một người.”

“Tưởng rằng Huyết Cốt Hoa cũng sẽ biến mất cùng với sự đứt đoạn của Hoang Cổ, nhưng giờ nó lại xuất hiện, ngươi có thể thử nuôi dưỡng nó, đợi đến khi sức mạnh bên trong nó trỗi dậy, ngươi sẽ mở ra được con đường huyết tinh.”

Thẩm An Tại đã hiểu.

Huyết Cốt Hoa là chìa khóa.

Chìa khóa dẫn tới mộ địa của Hoang Cổ Đại Đế, nếu tìm ra nơi an táng của họ, có lẽ sẽ khám phá ra người đó và bí mật về sự đứt đoạn của Hoang Cổ.

Nếu là trước đây, Thẩm An Tại sẽ không hứng thú với chuyện này.

Nhưng bây giờ, kẻ khiến cho sự đứt đoạn của Hoang Cổ xảy ra rất có thể cũng chính là kẻ đứng sau những luân hồi này, hắn đã có lý do để đi.

“Làm thế nào để nuôi dưỡng nó?”

Thẩm An Tại hỏi thêm một câu.

Hì hì.

U Phù Đồ phát ra tiếng cười kỳ quái, khuôn mặt ma quái xoay quanh Thẩm An Tại.

“Nó sống nhờ hấp thụ máu và thịt của Đại Đế, tự nhiên cũng có thể phát huy sức mạnh thông qua máu thịt của Đại Đế.”

“Rất đơn giản, giết một vị Đại Đế là được.”

Lời nói nhẹ bẫng rơi xuống, nếu ai nghe thấy chắc chắn sẽ kinh hãi đến rụng răng. Đó là một vị Đại Đế đấy!

“Được.”

Câu trả lời của Thẩm An Tại cũng đơn giản và dứt khoát, không có chút dao động.

Tất nhiên, giờ đi giết Đại Đế vẫn còn quá sớm.

Ít nhất phải đợi hắn đạt đến Bất Tử đỉnh phong mới có thể chuẩn bị cho điều đó.

“Bất Tử đỉnh phong…”

Ánh mắt Thẩm An Tại lấp lánh, giờ là lúc ép Thiện Thi ra ngoài rồi.

Trong chớp mắt, hắn rời khỏi không gian ảo của U Phù Đồ và trở lại thực tại.

“Truyền tin ra ngoài, Cực cảnh thứ ba, Cầm Tiên Tử hiện đang ẩn cư tại Tử Trần Tinh Vực, nơi ẩn náu nằm trong một trận pháp, dựa vào núi non và sông hồ.”

“Vâng!”

Bên ngoài, Vân Liệt cúi người thi lễ rồi lui ra, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Cầm Tiên Tử…

Truyền thừa của Hoang Cổ Cầm Tông, nếu tin tức này truyền ra ngoài, e rằng sẽ có không ít người lao vào tranh đoạt.

“Lại là một trận huyết vũ tinh phong!”

Vân Liệt nhìn về phía vách núi, nơi Hứa Thiên Diệp đang ngồi tĩnh tọa, tu luyện phù pháp, lắc đầu than thở rồi rời đi.

So với vị phong chủ nhà mình, hắn thật sự cảm thấy mình không giống một người ma đạo chút nào.

Phong chủ của hắn vì đạt mục đích mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, chết bao nhiêu người cũng không màng.

Lần này, không biết rốt cuộc là muốn làm gì đây…

Chương 839: Giết một người

Một tháng sau.

“Bách Lý Nhất Kiếm… Hồn Hải…”

Thẩm An Tại nghe lời của Bách Mị Tiên Quân, lập tức cau mày.

Không ngờ Mộ Dung Thiên có thể thoát ra từ Tinh Hải, hóa ra là nhờ Bách Lý Nhất Kiếm giúp đỡ.

Ngày đó chính mình rời đi quá sớm, nên không rõ đã xảy ra chuyện gì.

May mắn thay, Bách Lý Nhất Kiếm không có việc gì, nếu không, hắn chắc chắn sẽ phải đến Linh Tộc một chuyến nữa.

“Trường Tịch Tiên Tôn…”

Thẩm An Tại khẽ vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

“Đúng vậy, Mộ Dung đã khởi hành đến Trường Tịch Lâm, có cần ta để Ma Đan đi một chuyến không?”

Bách Mị Tiên Quân nhìn hắn, mở miệng hỏi.

Thẩm An Tại khẽ nâng tay, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Không cần.”

Bách Mị Tiên Quân nhíu mày, tỏ vẻ nghi hoặc.

Không phải đối phương rất quan tâm đến an nguy của Mộ Dung Thiên sao, cớ gì lần này lại…

“Không cần can thiệp.”

Thẩm An Tại thản nhiên nói, nhưng trong lòng lại có tính toán riêng.

Nếu tất cả mọi việc không thoát khỏi vòng xoáy của kiếp trước, thì lần này cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Thiên sẽ không chết, chắc chắn sẽ bình an trở về.

Nếu xảy ra chuyện gì…

Hắn cau mày…

Điều đó có nghĩa là những việc hắn đã làm đều có hiệu quả, đã thoát khỏi quỹ đạo của kiếp trước.

Sau khi đắn đo một hồi lâu, hắn mở miệng như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nhẹ giọng nói:

"Thôi, đến lúc đó ngươi tự mình đến ngoài Trường Tịch Lâm mà canh giữ, trừ khi vạn bất đắc dĩ, không được để bất kỳ ai phát hiện hành tung của ngươi."

"Rõ."

Bách Mị Tiên Quân gật đầu, trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Rõ ràng lo lắng Mộ Dung Thiên chết, thế mà còn cố tỏ vẻ lạnh lùng, máu lạnh như không có chuyện gì xảy ra.

…

Ở một nơi khác, trong Tử Trần Tinh Vực, ở một thế giới nào đó.

Tiếng đàn ngân vang, sương mù mờ ảo.

Hương thơm của hoa cỏ hòa quyện với tiếng nước chảy róc rách, tạo nên một bức tranh tiên cảnh nơi trần thế.

"Trường Trường, dạo này người ngoài đến càng lúc càng nhiều, dường như không được an yên lắm."

Khúc đàn vừa dứt, Cầm Tiên Tử vuốt ve đầu con mèo đen bên cạnh.

Con mèo cũng khẽ kêu, tỏ ý hưởng ứng.

“Không biết trận pháp này có thật sự lợi hại như lời hắn nói hay không.”

Tuy nhiên, gần như ngay khi nàng vừa dứt lời, sương mù nơi núi rừng đột nhiên vang lên những âm thanh kỳ quái.

Cầm Tiên Tử lập tức đứng dậy, đôi mày nhíu chặt.

“Hahaha, quả nhiên là ẩn thân trong trận pháp này, Cầm Tiên Tử, lần này ta xem ngươi còn trốn được đi đâu!”

“Mau vào trận, đoạt lấy truyền thừa!”

Giọng nói từ xa vọng lại, Cầm Tiên Tử liếc nhìn con mèo đen, thi triển pháp thuật giấu nó đi, rồi nhanh chóng bay lên không.

“Meo~”

Mèo đen bị nhốt trong không gian chật hẹp, liên tục kêu lên, nhưng không thể thoát ra.

“Các ngươi làm sao tìm được nơi này!”

Nhìn đám người phá trận mà đến, sắc mặt Cầm Tiên Tử lạnh lùng.

Không thể nào…

Mấy người trước mắt tu vi chỉ là Cực cảnh, chẳng phải chỉ cần nàng trấn giữ trận nhãn, trong phạm vi Cực cảnh sẽ không ai có thể phá được trận này sao?

“Hahaha, ban đầu cứ nghĩ đó là tin giả, không ngờ ngươi thực sự ẩn náu ở đây. Cầm Tiên Tử, bên ngoài đã bày thiên la địa võng, ngươi hãy ngoan ngoãn chịu trói đi, truyền thừa này, Thiên Âm Tông ta nhất định phải có được!”

Mấy người trước mắt lộ rõ vẻ phấn khích, nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt, ánh mắt không khỏi lộ ra tia dâm tà.

“Đừng hòng!”

Cầm Tiên Tử liếc nhìn con mèo đen dưới núi, rồi quay người bay đi.

“Còn muốn trốn, đuổi theo!”

Đám người lập tức ùa lên, truy sát nàng.

“Meo!”

Dưới chân núi, mèo đen kêu lên thảm thiết, đôi mắt lóe lên tia hung ác, liên tục dùng móng vuốt cào cấu bức tường ngăn cách.

Nhưng mặc dù trong mình mang huyết thống yêu tộc, thời gian theo Cầm Tiên Tử tu luyện quá ngắn, làm sao có thể phá được màn chắn do Cực cảnh thiết lập?

Chỉ đành bất lực nhìn Cầm Tiên Tử biến mất khỏi tầm mắt.

Bỏ lại một sân vườn trống trải, tĩnh lặng.

Thực lực của Cầm Tiên Tử dù đứng thứ ba trong Cực cảnh, việc giết những kẻ tầm thường này vốn chẳng có gì khó khăn.

Nhưng đáng tiếc, đám người này rõ ràng đã có chuẩn bị, lại đông đảo vô cùng.

Song quyền nan địch tứ thủ, nàng chỉ có thể liên tục bỏ chạy.

Nhưng giết càng nhiều, đến càng nhiều.

Sau khi hành tung bị lộ, ngày càng nhiều cường giả Cực cảnh trong Tử Trần Tinh Vực tìm đến, tham gia vào cuộc truy sát.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị bắt kịp, chết dưới tay những kẻ đó.

…

Tại Hợp Hoan Tông, trong dãy núi Dược Phong.

Vân Liệt cũng lập tức báo cáo sự việc xảy ra tại Tử Trần Tinh Vực.

Thẩm An Tại nghe vậy, cau mày.

"Mau vậy sao?"

Hắn không ngờ, tin tức chỉ mới phát ra chưa đầy nửa năm, mà hành tung của Cầm Tiên Tử đã bị bại lộ.

Không thể nào, trận pháp đó không phải tầm thường, dù là cường giả vừa bước vào cảnh giới Bất Tử cũng khó có thể phát hiện, làm sao lại bị một đám phế vật thậm chí trong Cực cảnh còn chẳng có tiếng tăm gì tìm thấy?

Đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì đó, đôi mắt híp lại.

"Chẳng lẽ… là Thiện Thi cố ý làm vậy?"

Thẩm An Tại cúi đầu, chìm vào suy nghĩ, khẽ gõ tay lên bàn.

Nhưng mục đích của Thiện Thi là gì? Là không ngờ những kẻ đó sẽ tìm thấy nơi ấy, nên trận pháp bố trí không cẩn thận, hay là…

Đôi mắt hắn lóe lên tia sáng.

Liệu có phải đã tính đến việc ta sẽ lợi dụng Cầm Tiên Tử để buộc hắn hiện thân?

Mục đích của hắn là gì?

Có phải hắn nghĩ rằng ta sẽ ra tay cứu người?

Thẩm An Tại lắc đầu.

Không thể nào, Thiện Thi biết rõ ta sẽ không đặt sinh tử của người khác vào trong lòng, không thể nào có suy nghĩ ngu xuẩn như vậy.

Nhưng mà…

Bàn tay khẽ gõ của hắn đột nhiên dừng lại, rồi hắn lập tức đứng dậy, biến mất không dấu vết.

Vân Liệt nhìn về phía ghế trống không, khẽ ngẩn ra.

Thẩm An Tại xuyên qua hư không, hướng về phía Tử Trần Tinh Vực mà đi.

Hắn phải xem xem trận pháp nơi đó rốt cuộc có vấn đề gì, là ngẫu nhiên, hay cố ý.

…

Còn tại Ma Vực, sau khi Thẩm An Tại rời đi không lâu, trước cửa Ma Đan Môn.

Một nam tử khoác áo đen, đội đấu lạp xuất hiện.

"Ngươi là ai, đến Ma Đan Môn của ta có việc gì?"

Đệ tử gác cổng lạnh lùng hỏi.

"Truyền lời cho môn chủ các ngươi, bảo rằng, có người có thể giải được độc trong cơ thể hắn, chỉ cần hắn giúp ta phái đệ tử Ma đạo giết một người trong Chính Ma Thí Luyện."

Nam tử đội đấu lạp nhẹ nhàng nói.

Đệ tử gác cổng tỏ vẻ ngạc nhiên, vội vàng bẩm báo.

Chẳng bao lâu, hư không nứt ra, Ma Đan Tiên Quân liền lập tức xuất hiện, sắc mặt đầy vẻ cấp bách.

"Ngươi nói ngươi có thể giải độc trong cơ thể ta?"

"Độc do ta hạ, đương nhiên ta có thể giải."

Nam tử đội đấu lạp chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra gương mặt khiến đồng tử Ma Đan Tiên Quân co rút.

Thẩm An Tại!?

“Thẩm Phong Chủ… Lại là trò gì nữa đây?”

Hắn vội vàng tỏ ra cung kính, ánh mắt đầy e dè.

“Ta không phải là Thẩm An Tại mà ngươi biết, ngươi chỉ cần biết rằng, ta muốn Thẩm An Tại của Hợp Hoan Tông chết bên ngoài chiến trường Chính Ma Thí Luyện.”

“Ta không hiểu ý của Thẩm Phong Chủ.” Ma Đan Tiên Quân cảm thấy vô cùng bối rối.

“Nói nhiều vô ích, đến lúc đó kêu gọi những thiên kiêu của Ma Đan Môn, trong Chính Ma Thí Luyện, giúp ta giết một người.”

Nam tử đội đấu lạp không nhiều lời, lập tức ném ra một viên đan dược.

Mùi hương nồng đậm của dược liệu khiến sắc mặt Ma Đan Tiên Quân khẽ biến.

“Đây là…”

“Đan dược có thể giải độc trong cơ thể ngươi, có hiệu quả hay không, ngươi cứ thử là biết.”

Ma Đan Tiên Quân cầm lấy đan dược, trong lòng đầy mâu thuẫn.

Trong Chính Ma Thí Luyện, kẻ tham gia đều là những thiên kiêu của hai bên, rốt cuộc là vị hậu bối nào lại khiến cho Thẩm… Phong Chủ phải quan tâm như vậy?

“Xin hỏi Phong Chủ, người muốn giết là ai?”

Hắn chần chừ, dò hỏi.

Nam tử đội đấu lạp nhìn hắn, ánh mắt lóe lên, chậm rãi thốt ra ba chữ.

“Mộ Dung Thiên.”

...

Chương 840: Trong rừng Trường Tịch

Đôi mắt của Ma Đan Tiên Quân co rút mạnh, vẻ mặt đầy kinh ngạc khi nhìn vào người đàn ông đội nón. Hắn không thể tin vào tai mình.

"Thẩm phong chủ… muốn giết ai?"

Hắn thậm chí nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm không.

Thẩm An Tại… lại muốn giết Mộ Dung Thiên?

Vậy tại sao trước đây lại phải hao tốn công sức cứu hắn từ Linh Tộc, còn nói những lời như vậy?

Nếu muốn hắn chết, chỉ cần lấy đồ vật rồi đi là được, người của Linh Tộc chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

"Ngươi không nghe nhầm đâu, người mà ta muốn ngươi giết chính là Mộ Dung Thiên."

Người đàn ông đội nón lặp lại một lần nữa, giọng điệu dù ôn hòa nhưng khiến Ma Đan Tiên Quân ánh mắt chớp chớp, không thể hiểu nổi.

"Dám hỏi… vì sao?" Ma Đan Tiên Quân thử hỏi.

"Ngươi không cần biết lý do, chỉ cần làm theo mệnh lệnh."

Người đàn ông đội nón từ từ ngẩng đầu, liếc nhìn hắn rồi quay người rời đi.

"Muốn giết hắn, có lẽ không cần ta ra tay, Mộ Dung Thiên đã tiến vào Trường Tịch Lâm, e rằng sẽ không có kết cục tốt."

"Không."

Người đàn ông đội nón giơ tay, từ từ lên tiếng.

"Ta không muốn hắn chết ở đó, ta muốn hắn chết trong Chính Ma thí luyện, chết dưới sự bao vây của nhiều bên."

"Bao vây của nhiều bên…"

Ma Đan Tiên Quân nhíu mày, ánh mắt lóe sáng, dường như đã mơ hồ đoán ra điều gì.

Nếu theo lời đối phương, quả thực có hai Thẩm An Tại.

Thẩm An Tại của Hợp Hoan Tông chắc chắn sẽ không để Mộ Dung Thiên chết, nhất định sẽ báo thù cho hắn.

Trường Tịch Tiên Tôn kia, Thẩm An Tại có thể dễ dàng tiêu diệt.

Nếu là… chính đạo và ma đạo các thế lực liên thủ trấn áp, e rằng… hắn cũng không thể chống lại nhiều đối thủ.

Việc liên hợp nhiều người trong đó để giết Mộ Dung Thiên chỉ là một cái cớ.

Mục đích thực sự… là muốn nhân cơ hội này, giết chết Thẩm An Tại của Hợp Hoan Tông?

Ma Đan Tiên Quân nhướng mày, ánh mắt híp lại.

Thú vị…

Quả thực là rất thú vị!

"Được, ta đồng ý với ngươi."

Hắn nhận lấy đan dược, ánh mắt như lửa.

Người đàn ông đội nón nhẹ nhàng quay đầu nhìn hắn một cái, gật đầu rồi quay người rời đi.

Hắn còn phải đi đến những nơi khác.

Ngoài những người bị Thẩm An Tại dùng đan dược đe dọa ra… chắc chắn người của Ma Tộc, Cửu Minh Cương, và tinh

vực khác sẽ rất quan tâm đến chuyện này.

Còn về chính đạo và Linh Tộc, Yêu Tộc…

Không cần hắn ra tay, những người đó tự nhiên sẽ muốn Mộ Dung Thiên chết.

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ trong chốc lát đã qua vài tháng.

Lúc này, ngoài Trường Tịch Lâm.

Mộ Dung Thiên quan sát khu rừng cao vút, nhíu mày.

Nơi đây như một vùng nguyên thủy, cây cối um tùm, dây leo nối liền, khắp nơi đều phủ đầy rêu xanh, dường như đã không có người đặt chân đến từ bao nhiêu năm.

Nhưng kỳ lạ là, khu rừng rậm rạp như vậy lại tĩnh lặng không một âm thanh.

Không nói đến tiếng chim thú kêu, ngay cả tiếng gió thổi qua lá cây cũng không có.

"Đúng là một nơi kỳ lạ."

Mộ Dung Thiên cảnh giác trong lòng, từ từ bước vào khu rừng rậm này.

Càng khiến hắn ngạc nhiên là, chân hắn bước trên lá khô, lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dù hắn có dùng sức nhảy tại chỗ vài cái, nơi đây vẫn im lặng.

Quả là kỳ diệu!

Hắn ánh mắt chớp chớp, mở miệng nói, nhưng bỗng nhiên nhíu mày, miệng mở ra rồi lại khép lại.

Thế nhưng, không có một chút âm thanh nào.

Ngay cả nói cũng không thể làm được!

Hơn nữa…

Hắn phát hiện lực lượng trong cơ thể mình dường như đã bị phong tỏa, giống như âm thanh, không thể vận hành.

Đây chính là cấm âm pháp tắc!

Trong mắt Mộ Dung Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc.

Loại pháp tắc này đã hóa thành một lĩnh vực rộng lớn như vậy.

Thực sự là… làm người ta khiếp sợ!

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là, lực lượng pháp tắc này đã thẩm thấu vào từng ngọn cỏ, từng chiếc lá nơi đây, ngay cả một chiếc lá nhỏ cũng chứa đựng cấm âm pháp tắc.

"Thảo nào ngay cả khi không dựa vào thân thể và không dùng công phu ngôn từ, Trường Tịch Tiên Tôn tiền bối vẫn có thể đứng trong hàng ba người đứng đầu của Cực cảnh. Pháp tắc như vậy quả thực rất đáng sợ."

Mộ Dung Thiên thầm kinh ngạc trong lòng.

Trong khi kinh ngạc, hắn tiếp tục tiến sâu vào trong, lại gặp phải khó khăn.

Không thể phát ra âm thanh, sức mạnh cũng bị phong tỏa, trong khu rừng rộng lớn này, hắn làm thế nào để tìm được Trường Tịch Tiên Tôn?

Nếu không tìm được Trường Tịch Tiên Tôn, làm sao có thể đổi lấy Hồn mộc?

Hắn lắc đầu, tiếp tục bước vào sâu trong rừng.

Trước tiên hãy tìm kiếm rồi tính tiếp!

…

Tại một khu vực ánh trăng sáng rực trong lòng khu rừng.

Ba người đang ngồi đối diện uống trà.

Trong số đó, hai người là Đại Trưởng Lão của Tiêu gia và Huyết Ma Tiên Quân của Ma Tộc.

Ngồi đối diện hai người là một lão giả mặc trang phục xanh đậm, tóc cũng nhuốm màu xanh đậm.

Lão giả vừa vuốt râu vừa ra hiệu cho hai người uống trà.

"Hàng trăm năm không gặp, ta định đến thăm bạn cũ, không ngờ Huyết Ma huynh cũng ở đây. Hiện giờ, không nên gọi ngươi là Huyết Ma Tiên Tôn nữa, mà nên gọi là Tiên Quân thì đúng hơn?"

Khi Đại Trưởng Lão của Tiêu gia mở lời, vẻ mặt tà mị của Huyết Ma Tiên Quân hiện lên một nụ cười, sau khi uống cạn chén trà mới lên tiếng.

"Nhờ vào đan dược của Tiêu Hưng huynh năm đó và sự trợ giúp của Trường Tịch huynh, nếu không thì ta nào có thể đạt tới cảnh giới Bất Hủ hôm nay, vì thế mới muốn đến đây để trực tiếp cảm tạ."

Hắn mỉm cười nhẹ, "Ta dự định Tiêu gia dù sao cũng là chính phái, không thể đến tận nơi, thật là tiếc nuối, không ngờ lại trùng hợp gặp Tiêu Hưng huynh cũng có mặt."

Tiêu Hưng sắc mặt bình tĩnh, nhấp một ngụm trà rồi mới mở miệng.

"Tiêu mỗ đến đây, một là để thăm bạn cũ, còn nữa…"

Hắn nhìn Trường Tịch Tiên Tôn, giọng điệu nghiêm nghị hơn.

"Trường Tịch huynh, nếu Mộ Dung Thiên đến đây và có hành động quá đáng, huynh tuyệt đối không nên tức giận, làm

tổn thương tính mạng của hắn.”

Trường Tịch Tiên Tôn nhíu mày, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Trường Tịch huynh không biết.”

Huyết Ma Tiên Quân lập tức lên tiếng, “Thực ra hôm nay ta đến, ngoài việc cảm tạ ân cứu mạng năm đó, cũng là muốn đến nhắc nhở huynh.”

Hắn nhìn xung quanh, quan sát khu rừng im lặng, cảm thán.

“Dù huynh sống ở đây lâu dài, không biết tin tức bên ngoài, nhưng Mộ Dung Thiên gần đây, ngay cả nhiều thế lực cũng không dám chọc vào.”

Trường Tịch Tiên Tôn vẫn nhíu mày, miệng vẫn khép chặt, nhưng ánh mắt có chút nghi hoặc.

“Trường Tịch huynh không cần phải nghĩ nhiều, Mộ Dung Thiên hiện giờ không phải là nhân vật khó xử lý, chỉ là một thiếu niên mới vào Cực cảnh, nhưng người đứng sau hắn, ngay cả Linh Tộc cũng không dám đụng vào.”

Khi Tiêu Hưng mở lời một lần nữa, Trường Tịch Tiên Tôn nhướng mày.

Người mà ngay cả Linh Tộc cũng không dám đụng vào…

Chẳng phải ít nhất cũng là Bất Hủ đỉnh phong sao?

Tuy nhiên…

Hắn lại hiện ra vẻ nghi hoặc.

Mình không xuất môn, chỉ tu luyện công phu ngôn từ, cũng không gây thù chuốc oán với ai, tại sao hai người bọn họ lại đến nhắc nhở mình điều này?

Nhận thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt hắn, hai người nhìn nhau, đồng thanh nói.

“Hắn chắc chắn sẽ đến tìm huynh lấy Hồn mộc.”

Ánh mắt Trường Tịch Tiên Tôn lóe lên, tay cầm chén trà hơi siết chặt.

Răng rắc.

Chén trà vỡ vụn, từng mảnh rơi xuống.

Hồn mộc, chính là bảo bối của hắn!

Dù ai đến cũng không thể dễ dàng cho đi!

Chương 841: Ba kết cục

Thấy phản ứng của hắn, hai người không cảm thấy bất ngờ, đều thở dài, một người lên tiếng:

"Trường Tịch huynh, chúng ta biết rằng Hồn mộc đối với huynh vô cùng quan trọng, là phương pháp duy trì sự sống của huynh, nhưng hiện tại tình cảnh đã khác, huynh tuyệt đối không nên hành động theo cảm tính!"

"Đúng vậy, hơn nữa hắn cũng không nên lấy toàn bộ Hồn mộc, cứ kiên nhẫn một chút đi."

Trường Tịch Tiên Tôn mặt mày u ám, tay nắm chặt thành quyền.

Hồn mộc, đó chính là mạng sống thứ hai của hắn!

Nếu không phải năm xưa đọc được thể chất Thiên Ngữ Giả trong một cổ thư, có lẽ hắn đã sớm tạ thế rồi.

Dù vậy, hắn vẫn vì lỡ lời mà mất đi nhiều tuổi thọ.

Sau này mặc dù tu luyện có thêm tuổi thọ, nhưng tu luyện là con đường gian nan, hiểm trở không ít, sinh tử nguy cơ không phải là ít.

Hắn chỉ có thể một lần lại một lần sử dụng thể chất này và Bất Ngôn công để thoát hiểm.

Hiện tại, hắn bế quan tại đây, chính là để thoát khỏi tranh chấp, chăm chú tu luyện mong mỏi đạt tới Bất Hủ.

Nhưng đáng tiếc, thể xác này đã sớm hết hạn, ngay cả Hầu Chính cũng không thể giúp đỡ.

Vì vậy, nếu không thể vào Bất Hủ trong thời gian sống có hạn, hắn chỉ có thể dựa vào Hồn mộc để tái tạo thân thể, mong có thể sống thêm một thời gian nữa.

Nhưng chỉ là sống thêm một thời gian nữa mà thôi, Hồn mộc dù có thể giúp hắn tái tạo thân thể, nhưng không thể bù đắp khí tức vì lỡ lời mà tán mất.

Và với thân thể sắp chết này, hắn cũng không có cơ hội tiến cấp Bất Hủ, sống chung với trời.

Sức mạnh của Hồn mộc, sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt, đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ chết.

Nói cách khác, hắn đã gần chết, chỉ là Hồn mộc có thể khiến hắn sống thêm một thời gian nữa.

Ánh mắt Trường Tịch Tiên Tôn trở nên lạnh lẽo hơn, lại thêm phần kiên quyết.

Hồn mộc, hắn tuyệt đối không thể để cho người khác có được.

"À phải rồi, tổ phụ nhà ngươi, vẫn chưa ra khỏi bế quan sao?" Huyết Ma Tiên Quân nhìn sang bên cạnh, hỏi.

Hầu Chính thở dài lắc đầu, "Tổ phụ không biết đang ở đâu, nếu có thể gặp được hắn, ta chắc chắn sẽ xin tổ phụ ra tay giúp đỡ Trường Tịch huynh kéo dài tuổi thọ, nhưng…"

Hắn ngập ngừng, lại thở dài một hơi.

"Trên đời ngoài Dược Đế ra, e rằng không còn ai có biện pháp với thể chất Thiên Ngữ Giả, nếu Hầu tiên sinh không xuất hiện, Hải Hà Tiên Quân lại không luyện đan nữa, vậy thì…"

Ánh mắt Huyết Ma Tiên Quân lóe sáng, nghiến răng nói, "Không bằng giao Hồn mộc cho Mộ Dung Thiên, đổi lấy một lần hành động của cái tên Thẩm An Tại kia!"

Hầu Chính nhíu mày, lắc đầu.

“Không ổn, Thẩm An Tại mặc dù luyện chế được Đế Đan, nhưng hành sự tàn nhẫn, giết người như ngóe, vô tình vô nghĩa, chưa nói hắn có ra tay cứu Trường Tịch huynh để giúp Mộ Dung Thiên hay không, mà ngay cả khi hắn đồng ý, thì sao nếu hắn sau đó đổi ý?”

“Ai…” Huyết Ma Tiên Quân thở dài.

Trường Tịch Tiên Tôn nghe vậy, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Hóa ra… Hóa ra hai người khuyên mình không nên tổn hại tính mạng Mộ Dung Thiên, hóa ra người đứng sau hắn… lại là một Dược Đế!

Thực sự là khó đối phó.

Nhưng muốn lấy Hồn mộc của mình, thì tuyệt đối không thể!

“Trường Tịch tiền bối!!”

Khi ba người đang trò chuyện, một tiếng như sấm vang vọng từ xa đột ngột truyền đến.

Cả ba đều ngây ra, sau đó vội vàng đứng dậy.

Quả thực… Có người đang lên tiếng trong Trường Tịch Lâm!

Từ xa tại lối vào, Mộ Dung Thiên từng bước đi, lớn tiếng kêu gọi.

Mỗi bước hắn đi, dưới chân lại phát ra tiếng kiếm khí vang lên, mơ hồ có dao động không gian.

Như thể hắn đang ở trong Trường Tịch Lâm, lại như ở bên ngoài khu rừng vậy.

“Không gian pháp tắc…”

Dù là Huyết Ma Tiên Quân hay Hầu Chính, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Không gian pháp tắc, chính là một trong những pháp tắc khó lĩnh hội nhất trên đời, kiếm đạo của hắn, lại chạm đến lĩnh vực này!

Mộ Dung Thiên đặt tay lên miệng, lớn tiếng gọi.

"Trường Tịch tiền bối, tiểu bối Mộ Dung Thiên, đến cầu dược!"

Hắn vừa gọi, vừa tiếp tục tiến vào bên trong.

Trước đó bị phong ấn lực lượng, âm thanh cũng bị phong ấn, hắn không thể làm gì, tìm mãi không thấy Hồn mộc và bóng dáng Trường Tịch Tiên Tôn, chỉ có thể đứng yên tìm cách.

Suy nghĩ mãi, hắn nghĩ đến kiếm đạo của Bách Lý tiền bối.

Năm xưa tại Thiên Huyền giới, trong cảnh giới Bách Lý, ánh sáng kiếm của hắn vô cùng vô tận, nhưng cũng chỉ có thể trong phạm vi trăm dặm.

Vì vậy hắn nghĩ, không biết pháp tắc của Trường Tịch Lâm có phải cũng áp dụng cho không gian này.

Thêm vào trước đây nhiều lần thấy Chính Nguyên thi triển Độn Hư Phù trước mặt hắn, hắn cũng mơ hồ cảm nhận được đường lối không gian.

Phù pháp hắn không tinh thông, nhưng kiếm pháp hắn rất giỏi!

"Bách Lý tiền bối đã nói, khi nhanh đến cực điểm, thì sẽ vô hình, biến mất, xuyên qua mọi trở ngại, nếu âm thanh của ta kèm theo kiếm khí đủ nhanh, cũng có thể xuyên qua pháp tắc im lặng này."

Vừa lẩm bẩm, hắn vừa mỉm cười.

Quả đúng như hắn nghĩ, cách này thật sự hiệu quả.

Nói trắng ra, giống như viên đá sẽ chìm vào đại dương, nhưng nếu lực lượng của người dưới đáy biển đủ mạnh và lớn, viên đá ném ra đủ nhanh, cũng có thể xuyên qua áp lực của đại dương vô tận, ném ra mặt nước.

"Trường Tịch tiền bối, tiểu bối Mộ Dung Thiên, đến cầu dược, xin người hiện thân một lần!"

Mộ Dung Thiên lại tiếp tục kêu lớn, kèm theo tiếng kiếm khí vang lên.

"Gần chạm đến không gian pháp tắc, tên này đúng là tài năng đáng sợ, nhưng hắn làm sao giải phóng lực lượng của mình từ trong pháp tắc im lặng ra ngoài?"

Huyết Ma Tiên Quân nhíu mày, cảm thấy có chút khó hiểu.

"Đó là phương pháp dược đạo."

Hầu Chính híp mắt nói, nhìn về phía thanh niên mặc bào đen đang liên tục tìm kiếm trong rừng.

"Ngươi thấy hắn sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là triệu chứng suy nhược, chắc hẳn vừa mới tán khí tức một lần."

"Khí tức tự tán mất, lực lượng tiêu tán mất, pháp tắc lực tự nhiên cũng không chú trọng đến hắn, mà tên này thể chất lại cực kỳ cường hãn, chỉ trong chốc lát đã khôi phục, và luôn để cho mười bốn đạo lực lượng liên tục luân chuyển trong cơ thể."

Ánh mắt hắn nghiêm trọng, lại thêm phần ngạc nhiên.

"Mỗi lần bị pháp tắc im lặng áp chế, hắn lại tán khí tức một lần, lặp đi lặp lại như vậy, người thường làm vậy sợ rằng sớm đã chết không thể chết thêm nữa."

“Tán khí tức…”

Huyết Ma Tiên Quân nhíu mày, “Tên này thật sự có nhiều thứ lợi hại!”

Khi tiếng gọi vang lên, Trường Tịch Tiên Tôn hít sâu một hơi, lại ngồi xuống, cầm một chiếc chén trà mới và uống trà.

“Trường Tịch huynh, huynh làm vậy là…”

Huyết Ma Tiên Quân nghi ngờ.

“Hắn cho rằng, Mộ Dung Thiên sẽ không chịu đựng đến cuối cùng, không tìm thấy Hồn mộc.”

Hầu Chính cũng ngồi xuống, thở dài nói.

“Phương pháp phá hoại gốc rễ như vậy, dù cho tên nhỏ đó có thân thể của Long Thần, cũng tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu, đến lúc đó hắn chết dưới tay chính mình, cũng không tính là Trường Tịch huynh ra tay hại người.”

“Hóa ra vậy…”

Huyết Ma Tiên Quân chợt hiểu, “Vậy nếu hắn tìm thấy Hồn mộc thì sao?”

Hầu Chính cười, lắc đầu nói: “Không thể nào, Trường Tịch Lâm là lĩnh vực pháp tắc của Trường Tịch huynh, nếu không ra khỏi đó, tuyệt đối không thể tìm thấy Hồn mộc, nói cách khác…”

“Hắn chỉ có ba kết cục.”

“Ba cái nào?” Huyết Ma Tiên Quân tò mò.

“Một, vì khí tức không thể hồi phục, chết trong đó; Hai, ra khỏi pháp tắc im lặng, tìm thấy Hồn mộc hoặc Trường Tịch huynh; Ba…”

“Để Trường Tịch huynh chủ động xuất hiện, trực tiếp đòi Hồn mộc!”

Chương 842: Hậu bối sẽ châm lửa đó

Nghe thấy lời này, Huyết Ma Tiên Quân lắc đầu:

"Trường Tịch huynh đâu có ngu ngốc, làm sao lại tự nguyện xuất hiện được."

"Hơn nữa, Trường Tịch Lâm bao la bát ngát, vốn là trận pháp và lĩnh vực hợp thành, Mộ Dung Thiên căn bản không có chút hy vọng nào đi ra khỏi đó."

Hắn thở dài một hơi: "Nói vậy thì khả năng lớn nhất là kết cục đầu tiên rồi."

Trường Tịch tiên tôn khẽ ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt.

Rõ ràng, hắn cũng không nghĩ mình ngu ngốc đến mức tự nguyện xuất hiện.

Nhìn hai người kia tự tin như vậy, Tiêu Hưng lắc đầu: "Hai vị tốt nhất đừng coi thường Mộ Dung Thiên quá."

"Bởi vì…"

Dưới ánh mắt của hai người, Tiêu Hưng nhìn về phía xa, chậm rãi nói: "Kỳ tích không phải lần đầu tiên xuất hiện trên người hắn đâu."

…

"Trường Tịch tiền bối, hậu bối Mộ Dung Thiên, đến cầu dược, kính xin ngài xuất hiện!"

Mộ Dung Thiên vừa tiếp tục đi loanh quanh trong Trường Tịch Lâm mà không có mục tiêu, vừa lớn tiếng kêu gọi.

Sắc mặt hắn, so với trước càng trắng bệch thêm vài phần.

Liên tục thi triển Bôn Lôi Thập Tứ Kiếm để giải trừ khí cơ, sau đó lại dựa vào thể chất khôi phục, điều này khiến bản thân hắn chịu không ít tổn thương.

Nhưng nếu không làm vậy, hắn căn bản không thể làm được gì trong phạm vi của pháp tắc cấm thanh này.

"Không được rồi…"

Sau nhiều lần kêu gọi mà không có kết quả, hắn đứng lại tại chỗ, nhíu mày.

Trường Tịch Tiên Tôn đã đạt đến Cực cảnh đỉnh phong, nơi này lại là lĩnh vực của hắn, Mộ Dung Thiên làm ầm ĩ như vậy, đối phương không thể không nghe thấy.

Chỉ có thể nói là, hắn không muốn gặp mình.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi.

Quả nhiên, khối Hồn mộc này vô cùng quan trọng đối với đối phương, không dễ dàng gì lấy được.

Nhưng muốn hắn bỏ cuộc, cũng tuyệt đối không thể.

Khối Hồn mộc này, hắn nhất định phải có được!

"Tiền bối, hậu bối đến đây tuyệt đối không có ác ý, chỉ muốn cùng ngài bàn bạc để đổi lấy Hồn mộc thôi."

"Trường Tịch tiền bối, sao lại phải trốn tránh không gặp?"

"Tiền bối…"

Tiếng gọi của hắn tiếp tục vang vọng trong Trường Tịch Lâm, truyền đi xa xa.

Trong rừng sâu, Huyết Ma Tiên Quân và hai người còn lại nhìn nhau, đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ, tai như bị đau nhức.

Không ngờ tiểu tử này, nói nhiều không dứt.

"…Hắn… sao lại có thể nói nhiều đến vậy?" Tiêu Hưng nhíu mày, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Trường Tịch Tiên tôn co giật khóe mắt, lắc đầu tỏ vẻ không biết, rồi ngồi xuống tiếp tục uống trà.

Thế nhưng, mặc cho hắn nhắm mắt tĩnh tâm, giọng nói của Mộ Dung Thiên vẫn có thể truyền đến từ xa, không chút ngừng nghỉ.

Dù sao… mỗi câu hắn nói ra đều kèm theo kiếm ý của mình, không hề đơn giản.

Muốn không nghe thấy thì cũng phải thi triển thủ đoạn để ngăn chặn.

Nhưng làm vậy, rất dễ bị Mộ Dung Thiên phát hiện.

Cảm giác của kiếm tu, vốn rất nhạy bén.

"Xét tình hình hiện tại, tên này có lẽ còn có thể sống trong Trường Tịch Lâm thêm ba tháng nữa."

Tiêu Hưng nói: "Ba tháng sau, hắn chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì."

"Ý ngươi là, chúng ta sẽ bị tên tiểu tử này làm ồn suốt ba tháng?"

Huyết Ma Tiên Quân liếc nhìn Trường Tịch tiên tôn, nói: "Ta và ngươi thì không sao, chỉ là Trường Tịch huynh đã yên lặng bao năm, sợ là không chịu nổi sự ồn ào này đâu?"

Người kia nhắm mắt lại, nghe tiếng Mộ Dung Thiên bên ngoài đang hô hào, cuối cùng không chịu nổi nữa, đặt mạnh

chén trà xuống bàn, đứng dậy bỏ đi.

Hai người nhìn bóng lưng hắn, đồng loạt gật đầu.

Cũng phải, nếu không muốn nghe tiếng tiểu tử kia thì đi trước một bước, ba tháng sau trở lại cũng không muộn.

Đến lúc đó, Mộ Dung Thiên có lẽ đã trở thành một cái xác.

Ba người rời khỏi, tìm một nơi yên tĩnh hơn.

Mặc cho Mộ Dung Thiên có gọi đến mức nào, cũng chẳng nhận lại bất kỳ hồi đáp nào.

Còn tại nơi ba người kia vừa ngồi, hư không khẽ rung động, một nữ tử xinh đẹp trong bộ y phục màu hồng đào hiện ra, ngồi xuống chỗ đó.

"Ta cũng muốn xem thử, tiểu tử này có gì đặc biệt, mà lại khiến cho Thẩm An Tại coi trọng như vậy."

Bách Mị Tiên Quân khẽ chớp đôi mắt đẹp, lặng lẽ quan sát thanh niên áo đen đang ở giữa Trường Tịch Lâm.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi đúng một tháng đã qua đi, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng ngừng hô hào.

Sắc mặt hắn đã dần trắng bệch, lông mày nhíu chặt.

"Không ổn, tiếp tục thế này không phải cách, Trường Tịch tiền bối rõ ràng không muốn gặp ta."

Ánh mắt hắn lấp lánh, bắt đầu suy tính trong lòng.

Đối phương không chịu xuất hiện, mình cũng không thể ra khỏi Trường Tịch Lâm, vậy phải làm sao đây?

"Còn hai tháng nữa…"

Mộ Dung Thiên sờ cằm, sau đó giơ kiếm chỉ thẳng lên trời.

Thiên Thanh kiếm đã được sửa chữa hoàn chỉnh sau lưng hắn lập tức rời vỏ, bay vào tay hắn.

“Đi suốt một tháng vẫn không thoát ra được, không phải do Trường Tịch Lâm quá rộng lớn, vậy thì chỉ có thể là… nơi này, ngoài lĩnh vực cấm thanh, còn có trận pháp!”

Hắn siết chặt thanh kiếm, ánh mắt trở nên sắc bén.

Nếu đã vậy, vậy thì phá hủy nơi này thử xem!

“Trường Tịch tiền bối, hậu bối không thể rời khỏi nơi này, chỉ có thể sử dụng hạ sách này, nếu ngài không đồng ý, xin hãy hiện thân!”

Mộ Dung Thiên lại cất tiếng hô to.

“Nếu tiền bối không lên tiếng cũng không xuất hiện, thì hậu bối xin coi đó là sự ngầm đồng ý của ngài.”

Đợi một khắc, không gian vẫn yên lặng, không có chút phản ứng nào.

“Đã như vậy, hậu bối xin thất lễ !”

Hắn tung người bay lên, Thiên Thanh kiếm trong tay lóe lên tia chớp, lập tức hóa thành vạn ngàn kiếm ảnh.

Kiếm ảnh lóe qua, những cây cối xung quanh lần lượt đổ xuống từng mảng, dù bụi đất tung bay nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Một kiếm tung ra, trước mặt Mộ Dung Thiên lập tức xuất hiện một khoảng trống lớn.

Hắn dừng lại một lúc, thấy vẫn không có phản ứng, càng thêm hào hứng.

Ở nơi xa, Bách Mị Tiên Quân nhìn thấy cảnh này, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tiểu tử này, đúng là có thể nghĩ ra cách này.

Hoa cỏ, cây cối trong Trường Tịch Lâm, mỗi gốc đều chứa đựng pháp tắc cấm thanh.

Chính nhờ số lượng lớn cây cỏ này, mới cấu thành lĩnh vực này.

Nếu hắn chặt phá hết khu vực này, rất có thể sẽ tìm ra trận pháp, sau đó phá trận mà ra.

"Nếu Trường Tịch quay lại, thấy Trường Tịch Lâm của mình biến thành như vậy, e là sẽ tức đến hộc máu mất?"

Bách Mị Tiên Quân khẽ nheo mắt, nụ cười mang theo chút thích thú.

Với tính cách bừa bãi, xông pha không kiêng dè của Mộ Dung Thiên, thật không dễ gì hắn có thể từ hạ giới đi đến được ngày hôm nay!

"Trường Tịch tiền bối, nếu ngài không xuất hiện, hậu bối sẽ châm lửa đó."

Sau nhiều ngày liên tục chặt cây, mặc dù nơi này đã trở thành một khoảng trống rộng lớn, nhưng dường như vẫn chưa thấy dấu hiệu kết thúc.

Mộ Dung Thiên cũng đã mệt mỏi vì chặt phá, liền lớn tiếng gọi.

Lời nói chưa dứt, lông mày và tóc hắn đã dần chuyển thành màu đỏ rực.

Cửu Chuyển Tàng Long Biến, Hồng Long Biến!

Quanh thân hắn mơ hồ vang lên tiếng long ngâm, khí tức rung động như ngọn lửa đỏ rực cháy bùng lên.

"Ngọn lửa bình thường không thể đốt cháy cỏ cây chứa đựng pháp tắc ở nơi này, vậy thì thử cái này xem!"

Hắn hít một hơi thật sâu, bụng ngực phồng lên.

Sau đó, há miệng phun ra một ngọn lửa.

Phừng!

Ngọn lửa đỏ rực bùng phát, lập tức thiêu đốt cả núi đồi, cây cối và đá tảng, nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Chương 843: Từ nay không còn Cầm Tiên Tử

Đây không phải là ngọn lửa thông thường, mà là Long Tức!

Chỉ trong vài hơi thở, nơi này đã hóa thành biển lửa, ngọn lửa rực cháy mãnh liệt, khói bốc lên cao. Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên được ánh lửa phản chiếu đỏ rực. Hắn đứng yên, nhìn ngọn lửa lan rộng khắp xung quanh, miệng nở một nụ cười nham hiểm.

Cách này hiệu quả hơn nhiều so với việc dùng kiếm chặt phá từng cây.

Hắn muốn xem thử, liệu Trường Tịch tiên tôn có chịu lộ diện hay không. Nếu không, thì khu rừng Trường Tịch này e rằng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Có phải hơi quá đáng không?

Mộ Dung Thiên sờ cằm, sau đó lắc đầu.

Không hẳn. Dù gì, hắn cũng đã hỏi qua ý kiến của Trường Tịch tiền bối rồi, không lên tiếng tức là không phản đối.

Đúng, không hề quá đáng chút nào.

Hắn gật đầu, nhìn biển lửa mênh mông trước mặt, ngọn lửa như muốn thiêu đốt cả bầu trời. Sau đó, hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

"Đốt rừng thiêu núi…"

Bách Mị tiên quân nheo mắt, cười khẩy hai tiếng, không nói thêm gì.

Có lẽ chuyện này khó mà yên ổn kết thúc.

Ở một nơi xa xôi khác.

Trường Tịch và Tiêu Hưng ngồi đối diện đánh cờ, trong khi Huyết Ma tiên quân ngước nhìn về phía chân trời, khẽ nhướn mày nói.

"Ồ, hôm nay ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa, thật là đẹp."

Hai người nghe thấy, đều liếc nhìn một cái, khẽ gật đầu đáp lại, không để tâm lắm.

…

Tại một thế giới thuộc Tử Trần tinh vực.

"Còn muốn chạy sao!"

"Cầm tiên tử, ngươi đã hết đường thoát, mau ngoan ngoãn chịu trói đi!"

Hàng trăm người lơ lửng trên không, bao vây chặt chẽ.

Ở giữa vòng vây, Cầm tiên tử mặc áo trắng nhuốm máu, ngay cả cây cầm sau lưng cũng đã đứt vài dây. Rõ ràng, trong suốt quá trình chạy trốn và chiến đấu, nàng đã dốc hết toàn bộ sức lực, không còn sức chống cự, thậm chí không có cả thời gian để thở, giờ đây đã đến bước đường cùng.

Đối mặt với sự vây công của hàng trăm tên cường giả Cực cảnh, dù nàng có xếp hạng trong ba vị trí đầu của Cực cảnh, cũng khó mà xoay chuyển tình thế.

"Muốn truyền thừa của ta, có bản lĩnh thì tự đến lấy!"

Cầm tiên tử cắn răng, lạnh lùng nói.

Nàng thừa hiểu trong ánh mắt của những kẻ kia chứa đầy dục vọng và tham lam. Ngoài truyền thừa, bọn chúng e rằng còn có ý đồ không đàng hoàng với thân thể của nàng.

Vì thế, cho dù có chết, nàng cũng không thể để bọn chúng đạt được mục đích!

"Cứng đầu! Mọi người, cùng xông lên!"

Có kẻ gầm lên, ánh mắt lộ ra vẻ dâm tà, lao tới trước.

"Xông lên, ai bắt được nàng trước, Cầm tiên tử và truyền thừa sẽ là của người đó!"

"Xông!"

Cả đám ùa vào, phấn khích hiện rõ trên gương mặt.

Những đòn công kích ào ạt giáng xuống, khiến không gian rung động vang lên tiếng rền rĩ.

Cầm tiên tử không ngừng gảy đàn, thân hình uyển chuyển như rồng bay để né tránh, mặc dù có thể tạm thời thoát khỏi những đòn chí mạng, nhưng thương tích trên cơ thể nàng ngày càng chồng chất.

Máu tươi nhuộm đỏ áo trắng, trâm cài tóc gãy lìa, ba ngàn sợi tóc đen vương đầy vết máu, càng khiến nàng thêm phần bi thảm.

"Bùm!"

Dưới luồng khí lực ập tới, cây cầm vỡ tan, Cầm tiên tử phun ra một ngụm máu, thân thể bị đẩy lùi, bay ngược về phía sau.

Giữa không trung, nàng vẽ nên một đường cong duyên dáng rồi rơi xuống.

Nàng mệt mỏi nhìn lên bầu trời, những khuôn mặt xấu xí đang lao tới, những nụ cười nhăn nhở khiến nàng không khỏi tự giễu.

Rốt cuộc… nàng cũng không thể giúp hắn, hôm nay nàng sẽ phải chôn thây ở đây.

Mang theo chút tiếc nuối, nàng từ từ nhắm mắt lại, để mặc thân thể rơi xuống, tiếng gió rít bên tai.

Trong hư không, Thẩm An Tại nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mày nhíu chặt.

Thiện thi vẫn chưa xuất hiện sao?

Nếu không nhanh lên, Cầm tiên tử sẽ chết mất!

Chẳng lẽ Thiện thi không nhận được tin, hoặc căn bản không quan tâm đến sống chết của Cầm tiên tử?

Không thể nào, tin tức đã lan truyền khắp Cửu Vực, không thể nào hắn không để ý đến cái chết của người khác.

Trừ khi…

Thẩm An Tại bỗng nhiên ngẩn người.

Hắn nhớ đến Kỳ Thánh.

Phải chăng việc mà Thiện thi đang làm còn quan trọng hơn cả tính mạng của Cầm tiên tử?

Giống như việc không cứu một người, nhưng lại có thể cứu hàng trăm, hàng ngàn người, khi đó Thiện thi có thể thực sự sẽ đứng ngoài nhìn.

"Quả nhiên là tính toán hay."

Thẩm An Tại khẽ nhếch môi lạnh lẽo, nhìn Cầm tiên tử đang rơi xuống và sắp bị người khác tóm lấy, hắn quay lưng bỏ đi.

"Hahaha, ta bắt được nàng rồi, Cầm tiên tử là của ta!"

Tên gần Cầm tiên tử nhất lộ ra vẻ mặt cuồng hỉ, bàn tay cách cổ nàng chỉ còn một bước.

Nhưng ngay lúc đó, một bàn tay lớn từ hư không bất ngờ thò ra, nắm chặt lấy cổ tay hắn, khiến hắn không thể tiến thêm

chút nào.

"Ngươi…"

Hắn trừng mắt, nhìn người áo trắng mang mặt nạ đồng xanh trước mặt, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

"Cút."

Chỉ một chữ lạnh băng từ miệng người áo trắng thốt ra, ngay lập tức, không gian rung động.

"Ầm, ầm, ầm!"

Tiếng nổ vang lên liên tiếp, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Cầm tiên tử cảm nhận thấy tiếng gió rít bên tai đột nhiên ngừng lại, cảm giác bị tóm lấy cũng không hề xảy ra. Nàng từ từ mở mắt ra.

Trên bầu trời, tựa như từng chùm pháo hoa đẫm máu bừng nở, cảnh tượng trở nên đỏ rực hơn.

Ở phía trước những chùm huyết hoa đó, một người áo trắng đứng thẳng, khoanh tay, lơ lửng trên không.

"Bất Hủ… Cường giả Bất Hủ!"

Một tên Cực cảnh may mắn thoát khỏi cơn sóng âm sắc bén run rẩy thốt lên, gương mặt hắn tái nhợt.

"Cầm tiên tử, bản tiên quân cần người. Nếu còn không cút, ngươi cũng sẽ chết."

Ánh mắt lạnh băng của Thẩm An Tại dưới lớp mặt nạ, không hề rời khỏi tên duy nhất còn sống.

Tên đó run rẩy, không dám chần chừ, ngay lập tức hóa thành một vệt sáng bỏ chạy.

Hắn không ngờ, truyền thừa của Cầm tiên tử lại dẫn dụ một cường giả Bất Hủ đến thèm khát!

Xem ra, từ nay về sau, thế gian e rằng sẽ không còn ai nhắc đến Cầm tiên tử nữa.

Vừa chạy, hắn vừa lắc đầu tiếc nuối.

Một mỹ nhân như thế, thật đáng tiếc.

…

Thẩm An Tại nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, không ra tay truy sát.

Người đó sống sót, là vì hắn cần một kẻ để truyền tin.

Truyền đi tin tức… thế gian này từ nay sẽ không còn Cầm tiên tử.

Cũng giống như không còn Loạn Đao cảnh chi chủ.

Đây là cách duy nhất để nàng có thể sống sót.

"Nhân quả đã dứt, từ nay, bản tiên quân không muốn nghe thêm bất kỳ tin tức nào về Cầm tiên tử nữa."

Thẩm An Tại quay đầu nhìn lại, giọng lạnh lùng.

Vừa dứt lời, hắn lập tức biến mất, không để lại chút dấu vết.

"Tiền bối…"

Cầm tiên tử vội vàng gọi lớn, nhưng đã quá muộn.

Trước mắt nàng chỉ còn trống rỗng, người đã biến mất không dấu vết.

"Áo trắng, mặt nạ đồng…"

Cầm tiên tử khẽ thì thầm, đôi mắt đẹp đầy u sầu, tay ngọc đặt lên ngực, vẻ mặt phức tạp.

Dù người mang mặt nạ, nhưng sao nàng có thể không nhận ra dáng vẻ, ánh mắt của hắn.

Chỉ là, tại sao lại không phải là Thẩm An Tại mà nàng đã từng quen thuộc, người đã đồng hành bên cạnh nàng bao lâu nay?

Nàng ngước nhìn bầu trời còn vương màu máu, lòng không khỏi ngẩn ngơ.

Một lúc lâu sau, Cầm tiên tử mới chậm rãi tháo chiếc chuông nhỏ từ tay xuống, nhìn về phía chân trời xa, rồi buông tay thả nó rơi xuống.

"Đinh linh…"

Chuông bạc kêu vang trong gió, tiếng trong trẻo mà u sầu, âm thanh vang vọng khi chuông rơi dần xuống mặt đất.

"Từ nay, trên đời sẽ không còn Cầm tiên tử nữa."

Nàng thì thầm, hít một hơi thật sâu, rồi quay đầu nhìn về một hướng xa xăm, trước khi quay bước, không còn vấn vương gì nữa.

…

Chương 844: Nhân quả đã định

Ở một bên khác, Trường Tịch Tiên Tôn cùng Tiêu Hưng vẫn tiếp tục đánh cờ, nhưng sắc mặt của Trường Tịch Tiên Tôn lại có chút không bình thường, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt đầy căng thẳng.

"Trường Tịch huynh, ta nói này, ngươi sống cô độc nhiều năm, cờ không tiến bộ gì cả. Ta đã thắng ngươi ba mươi tám ván rồi."

Tiêu Hưng vừa nói vừa thuận tay di chuyển quân đen của đối phương, đặt xuống quân trắng của mình, sau đó đập tay và cười thích thú.

"Ngươi thấy không, ta lại thắng rồi."

Trường Tịch Tiên Tôn ngực phập phồng, giận dữ trợn mắt nhìn.

"Sao vậy? Trường Tịch huynh có vấn đề gì à, nói ra xem thử?"

Tiêu Hưng nháy mắt, nghiêng đầu nhìn hắn.

Trường Tịch Tiên Tôn chỉ trừng mắt, không nói một lời.

"Không có vấn đề gì chứ? Vậy thì chúng ta bắt đầu ván mới thôi."

Tiêu Hưng cười ha hả, chuẩn bị dọn bàn cờ để chơi tiếp.

"Đừng đánh cờ nữa, các ngươi không cảm thấy có chút kỳ lạ sao? Bên kia đỏ rực cả nửa tháng rồi, hoàng hôn vẫn chưa xuống núi à?"

Huyết Ma Tiên Quân sờ cằm, vẻ mặt đầy nghi ngờ, "Dù có ai tu luyện công pháp gì dẫn đến dị tượng, cũng không thể kéo dài lâu như vậy chứ?"

"Nếu không phải dị tượng tu luyện, thì chắc là có người đốt núi rồi."

Tiêu Hưng vừa đặt quân cờ xuống vừa nói.

Bỗng nhiên, cả ba người cùng dừng lại.

Tiêu Hưng ngẩng đầu nhìn Trường Tịch Tiên Tôn, cũng đang ngẩn ngơ, liền chần chừ hỏi: "Trường Tịch huynh, hướng đó… dường như là Trường Tịch Lâm của ngươi phải không?"

Câu nói vừa dứt, Trường Tịch Tiên Tôn "vèo" một cái đứng dậy, biến mất ngay tại chỗ.

Huyết Ma Tiên Quân và Tiêu Hưng liếc nhìn nhau, cũng ngay lập tức biến mất theo.

…

Ở một nơi khác, sâu trong Trường Tịch Lâm.

"Chậc chậc, đã cháy hơn nửa tháng rồi, tiểu tử này vẫn chưa phá trận ra được…"

Bách Mị Tiên Quân xoay xoay một sợi tóc xanh, đôi mắt lấp lánh.

"Thôi được, bổn tọa sẽ giúp ngươi một lần."

Nàng nói, liếc nhìn khu rừng trúc phía sau, rồi vung tay lên.

Vút!

Một cây đại thụ màu đen to bằng hai người ôm, mặc dù không phải là cây khổng lồ nhưng cũng khá lớn, bật khỏi mặt đất, bay thẳng về phía Trường Tịch Lâm, xuyên qua biển lửa.

Ầm!

Cây đại thụ rơi xuống ngay trước mặt Mộ Dung Thiên, khiến hắn giật mình.

"Đây là…"

Khi nhận ra cây vừa rơi trước mắt, khuôn mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ.

"Hồn mộc!"

"Một cây Hồn mộc lớn như vậy!"

Hắn vội vã tiến lên thu Hồn mộc, sau đó nhìn quanh, không thấy bóng dáng ai.

Chỉ đành hướng về phía Hồn mộc bay đến, chắp tay cung kính hô to.

"Vãn bối Mộ Dung Thiên, đa tạ tiền bối Trường Tịch đã ban tặng, ngày sau nếu có việc cần, vãn bối sẽ không ngại dầu sôi lửa bỏng!"

"Tiền bối, có thể hiện thân cho vãn bối được tạ ơn trực tiếp hay không?"

Nói xong, hắn cúi đầu chờ đợi.

Tuy nhiên, đợi mãi cũng không có động tĩnh gì.

Không còn cách nào khác, hắn đành tiếp tục cúi đầu cung kính.

"Vãn bối xin phép cáo từ trước, ân nghĩa của tiền bối, vãn bối sẽ khắc ghi cả đời!"

Nói rồi, hắn thu hồi biển lửa, chắp tay lần nữa, sau đó quay người bay đi.

Và gần như ngay sau khi Mộ Dung Thiên vừa rời đi, không gian xung quanh rạn nứt thành nhiều vết nứt, Trường Tịch

Tiên Tôn cùng hai người khác lần lượt xuất hiện.

Nhìn ngọn núi đen cháy, khói đen cuồn cuộn và tro than bao phủ khắp nơi, sắc mặt Trường Tịch Tiên Tôn trở nên xanh tím, nắm chặt tay đến mức phát ra âm thanh răng rắc.

Tiêu Hưng và Huyết Ma Tiên Quân thấy vậy, cả hai đều giật mình, nhanh chóng tiến lên giữ chặt Trường Tịch Tiên Tôn, ngăn không cho hắn đuổi theo Mộ Dung Thiên.

"Trường Tịch huynh, bớt giận, bớt giận. Mặc dù Trường Tịch Lâm đã bị hủy hơn một nửa, nhưng may mà trận pháp vẫn chưa bị phá vỡ. Hắn có lẽ chưa lấy được Hồn mộc, nên mới bỏ đi."

"Đúng vậy, so với việc Hồn mộc bị lấy, hoặc ngươi bị tổn hại tuổi thọ, việc ngọn núi bị thiêu cũng không phải là kết cục quá tồi tệ. Ngươi đừng quá để tâm!"

Cả hai hết lời khuyên bảo, cuối cùng cũng khiến ngực Trường Tịch Tiên Tôn bớt phập phồng.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía xa, sau đó quay người tiến về nơi cất giấu Hồn mộc.

Khi ba người đến khu rừng u tối, nhìn thấy một cái hố lớn trên mặt đất cùng với đống đất bắn tung tóe xung quanh, bầu không khí lập tức trở nên im lặng.

Tiêu Hưng và Huyết Ma Tiên Quân liếc nhau, rõ ràng có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh hơn của Trường Tịch Tiên Tôn, cả hai đều im lặng, trong lòng đầy cay đắng.

Chặt cây cũng được, nhưng cả gốc cây cũng không chịu để lại cho người ta sao…

Sắc mặt Trường Tịch Tiên Tôn tối sầm lại.

Hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía xa, khí tức toàn thân dần trở nên huyền bí, khó lường.

“Trường Tịch huynh, không thể!”

Tiêu Hưng và Huyết Ma Tiên Quân giật mình, lập tức tiến lên ngăn cản.

Tuy nhiên, ngay cả Huyết Ma Tiên Quân dù đã bước vào cảnh giới bất hủ cũng bị một lực lượng vô hình ngăn cản, lùi lại mấy bước.

“Mộ Dung Thiên, lão phu nguyền rủa ngươi không được chết yên ổn, sẽ khiến ngươi bị thân nhân phản bội, bạn bè đồng môn thảm tử, sống cô độc, bị vạn kiếm xuyên thân, lẻ loi đến chết! Lão phu còn muốn ngươi sau khi chết cũng không yên, vạn người truy tìm mộ phần ngươi, chết cũng không được an nghỉ!”

Trường Tịch Tiên Tôn gào lên, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên khắp mặt.

Giọng nói của hắn vang dội như sấm, truyền đi vạn dặm, như thể cả thế giới đều nghe thấy tiếng nguyền rủa điên cuồng ấy.

“Mộ Dung Thiên, ngươi…”

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Trường Tịch Tiên Tôn bỗng nhiên bị đánh bay ra ngoài, va mạnh vào hư không, rồi quỳ xuống đất phun ra máu.

“Chỉ một lão già mà dám nói ra lời độc ác như vậy với một hậu bối, ngươi muốn chết?”

Trong không trung, Bách Mị Tiên Quân che mắt lại, thay bộ y phục khác, giọng lạnh lẽo nhìn xuống Trường Tịch Tiên Tôn.

Dưới áp lực khủng khiếp của nàng, Tiêu Hưng và Huyết Ma Tiên Quân đều biến sắc, không thể động đậy, cảm giác như

máu thịt sắp bị ép nổ.

"Hồn mộc là do bổn tọa cho hắn, nếu ngươi không phục, ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ."

Bách Mị Tiên Quân tràn đầy sát khí.

Trường Tịch Tiên Tôn nhìn thấy nàng trên không, ánh mắt kinh hoàng, lau vết máu nơi khóe miệng, nhưng vẫn cúi đầu chậm rãi.

"Thu lại lời vừa nói." Bách Mị Tiên Quân lại lên tiếng.

Trường Tịch lắc đầu, mái tóc xanh thẫm của hắn bắt đầu chuyển bạc với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Nhân quả đã định, không thể thu lại."

Hắn yếu ớt nói, hơi thở cũng dần trở nên mong manh.

Nghe vậy, sắc mặt của Bách Mị Tiên Quân trở nên khó coi.

Không ngờ Hồn mộc lại quan trọng với Trường Tịch Tiên Tôn đến mức này, thậm chí hắn không tiếc phá bỏ nhiều năm giữ gìn không nói lời nào chỉ để nguyền rủa.

Cây Hồn mộc này đúng là mạng sống của hắn sao?!

Nếu sớm biết điều này, ngay từ đầu nàng đã không cho hắn cơ hội lên tiếng.

"Ngươi tốt nhất cầu nguyện cho Mộ Dung Thiên bình an vô sự, nếu không ngươi chắc chắn phải chết."

Bách Mị Tiên Quân lạnh lùng nói.

"Chết?"

Trường Tịch Tiên Tôn bỗng bật cười, ánh mắt đầy vẻ bi thương, "Lão phu cũng không còn sống được bao lâu nữa, cho dù có chết, lão phu cũng sẽ tiếp tục nguyền rủa Mộ Dung Thiên…"

Vút!

Chỉ trong tích tắc, Bách Mị Tiên Quân đã bóp chặt cổ Trường Tịch Tiên Tôn, ánh mắt lạnh lẽo.

“Ta vốn định mang ngươi về để tìm cách chữa trị, nhưng giờ xem ra không cần nữa.”

Ầm!

Nàng vung nắm đấm, đánh hắn bay ngược ra xa một lần nữa.

“Nếu dám nói thêm lời nào, ta sẽ giết hai kẻ kia trước!”

Trường Tịch Tiên Tôn mắt trợn to, nhìn về phía Tiêu Hưng và Huyết Ma Tiên Quân đang bị sức mạnh của Bách Mị Tiên Quân áp chế hoàn toàn, không thể động đậy. Sắc mặt hắn biến hóa liên tục, cuối cùng cúi đầu, không nói thêm lời nào.

Bách Mị Tiên Quân hừ lạnh, rồi biến mất trong hư không.

…

Chương 845: Ô mỗ rất trọng thể diện

Khi luồng áp lực khủng bố biến mất, hai người lập tức tiến lên đỡ lấy Trường Tịch tiên tôn.

"Trường Tịch huynh, ngươi không sao chứ!"

"Ngươi thật quá hồ đồ, lại vì một tiểu bối mà phá vỡ Bất Ngôn công, khiến tuổi thọ của ngươi bị giảm sút nghiêm trọng."

Cả hai đều lộ vẻ lo lắng.

Trường Tịch tiên tôn lắc đầu, không nói gì.

"Ngươi theo ta về Tiêu gia, ta sẽ nghĩ cách kéo dài tuổi thọ cho ngươi," Tiêu Hưng mở lời.

"Không có ích đâu, ngươi cũng biết đấy, Trường Tịch huynh bao năm nay không thiếu đan dược kéo dài tuổi thọ, nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì."

Huyết Ma tiên quân nghiến răng, "Nếu thật sự không được, ngươi theo ta về Thiên Ma tộc, ta sẽ bắt một số võ giả đến giúp ngươi duy trì sinh mệnh!"

Trường Tịch vẫn lắc đầu, khuôn mặt trở nên già nua thêm vài phần.

Hắn nhìn lên bầu trời mây mờ xa xăm, chậm rãi nói:

"Thôi, có lẽ, đây chính là số mệnh."

Nhìn bóng lưng cô độc và thoáng chút u sầu của hắn, hai người trao nhau ánh mắt, cùng thở dài.

…

Sau khi lấy được Hồn Mộc, Mộ Dung Thiên không dừng lại dù chỉ một khắc, lập tức lên đường đến Linh tộc.

Long Vân cùng những người khác sau đó thấy hắn lấy được Hồn Mộc, đều tỏ ra kinh ngạc.

Bọn họ cũng không dám làm khó Mộ Dung Thiên, quả thực đúng như đã hứa, không truy cứu tội của Bách Lý Nhất Kiếm nữa.

Hai người đã tái tạo lại thân thể, phần Hồn Mộc còn lại Mộ Dung Thiên giữ lại cho mình, sau đó rời đi.

Bách Lý Nhất Kiếm thì tiếp tục ở lại, bởi hắn không thể đi một mình.

Còn có Long Chiến Thiên, Ngọc Tâm Lan và nhiều người khác nữa ở đây.

Quan trọng hơn, sư phụ của hắn cần một nơi an toàn và yên tĩnh để phục hồi, chờ đợi tỉnh lại, hắn không nên chạy đi khắp nơi.

Kể từ đó, mọi chuyện đều ổn định, Mộ Dung Thiên cũng tìm một nơi yên tĩnh để bế quan tu luyện.

Tuy nhiên, không lâu sau đó, tin tức Trường Tịch tiên tôn trong Trường Tịch lâm nổi giận chửi rủa đã truyền ra.

Điều này khiến không ít người trong Cửu Vực kinh ngạc.

Một người tu luyện Bất Ngôn công như Trường Tịch tiên tôn lại nổi cơn giận đến mức mắng chửi, thật khó tưởng tượng Mộ Dung Thiên đã làm điều gì.

Và sự việc này dĩ nhiên cũng đến tai Thẩm An Tại.

Nghe những lời mắng chửi của Trường Tịch tiên tôn, hắn ngồi trên đỉnh Dược Phong nhíu mày.

Những lời này… dường như đều ứng nghiệm từng điều một.

“Rốt cuộc là do Thiên Ngữ giả và Bất Ngôn công, hay có kẻ đứng sau thúc đẩy đây.”

Hắn nhìn về phía bầu trời mây mờ, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Nhưng hắn không thể tùy tiện ra tay nữa, không ít người trong Cửu Vực đã bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ giữa hắn và Mộ Dung Thiên.

Thậm chí có thế lực đã phái người âm thầm đến Thiên Huyền giới điều tra, nhưng đều bị Bách Mị bố trí người ngăn cản.

Hiện tại, Thiên Huyền giới là một mảnh đất thanh tịnh, không thể để những người này tới phá hoại thêm nữa.

“Thiên Diệp.”

Hắn lạnh lùng gọi.

“Đệ tử có mặt.”

Trong hư không, Hứa Thiên Diệp đột nhiên xuất hiện, chắp tay hành lễ.

“Sư tôn có gì chỉ dạy?”

Nhiều năm tu luyện khiến hắn trở nên trầm ổn hơn nhiều, khí tức nội liễm.

“Tốt lắm, trước khi Chính Ma thí luyện khai mở, ngươi hẳn có thể tiến vào Cực cảnh.”

Thẩm An Tại lạnh lùng lại hiếm khi nói ra lời khen.

“Tất cả đều nhờ sư tôn dạy bảo.”

Hứa Thiên Diệp cúi đầu.

“Tam Chuyển Luân Hồi quyết tu luyện đến đâu rồi?”

“Bẩm sư tôn, đã tiểu thành.”

“Tiểu thành…”

Thẩm An Tại khẽ gật đầu.

Tiểu thành, đã đủ để bảo vệ tính mạng cho hắn rồi.

Dù có gặp phải việc ngoài ý muốn mà hồn tiêu phách tán, hắn vẫn có thể nhờ Tam Chuyển Luân Hồi Quyết để nhập luân hồi, tiếp tục bước lên con đường tu luyện.

Chính vì vậy mà hắn mới yên tâm cho Hứa Thiên Diệp tham gia vào Chính Ma thí luyện, bởi vì hắn đã tu luyện bộ công pháp này.

Tam Thi Luân Hồi Quyết, cũng được chiết xuất từ bộ công pháp tối cao của Linh môn.

“Cố gắng tu luyện cho tốt, trong Chính Ma thí luyện, đừng để sư phụ thất vọng.”

Thẩm An Tại nói, vẫy tay, ra hiệu cho hắn có thể lui xuống.

“Vâng, sư tôn.”

Hứa Thiên Diệp gật đầu, quay người rời đi, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Chính Ma thí luyện…

Hắn, Hứa Thiên Diệp, nhất định sẽ tỏa sáng trong thử luyện đó!

Nhất định không phụ lòng và danh tiếng của sư tôn!

Sau khi hắn rời đi, Thẩm An Tại mới từ từ nhíu mày.

“Đã lâu như vậy, vẫn không cảm nhận được chút khí tức nào của Thiện Thi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn xa xăm, “Xem ra, Thiện Thi không ở trong phạm vi Ma vực, là ta nghĩ nhiều rồi.”

Ban đầu hắn nghĩ, Thiện Thi đã tính toán rằng hắn sẽ đến chỗ Cầm Tiên Tử để đợi, vì vậy đã sớm rời khỏi Tử Trần tinh vực, đi đến nơi khác để mưu đồ gì đó.

Dù sao, nếu ở quá gần, cả hai đều có thể cảm ứng được lẫn nhau.

Hắn suy đoán rằng dù Thiện Thi có dung nạp được bao nhiêu huyết khí và lực lượng của hắn mà sinh ra, thì bao nhiêu năm qua cũng tuyệt đối không thể tiến vào Đế cảnh, cùng lắm chỉ đến Cực cảnh hoặc vừa mới bước vào Bất Hủ.

Chỉ cần phát hiện ra, hắn chắc chắn có thể tiêu diệt Thiện Thi.

"Thôi, đợi sau Chính Ma thí luyện rồi tính."

Hắn lắc đầu, không nghĩ ngợi thêm, chuẩn bị bế quan một thời gian.

…

Ở phía bên kia, trong Đạo môn.

Ầm!

Tiếng nổ vang dội, trên trời chín vầng thái dương tỏa sáng rực rỡ.

Ô Thiên Nghị đứng giữa không trung, toàn thân mặc áo tím, tay cầm kiếm gỗ, kiếm khí bốc lên tận trời.

"Mạnh quá!"

"Không ngờ Ô Thiên Nghị vừa mới đạt tới Bán Bộ Cực cảnh, đã đánh bại được Vương sư huynh thuộc Cực cảnh Nhất phẩm!"

"Với tốc độ trưởng thành như vậy, e rằng đến lúc Chính Ma thí luyện, hắn chắc chắn sẽ có một chỗ đứng!"

Bên cạnh võ đài, các đệ tử đứng xem không khỏi kêu lên kinh ngạc.

“Tay sai của Đạo Vô Cực, cũng chỉ có chút cân lượng như vậy thôi.”

Ô Thiên Nghị vung kiếm cất vào vỏ, trong mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Ngươi còn có gì để nói không?”

Bên dưới, người bị hắn đánh bại mặt mày khó coi, lau vết máu ở khóe miệng.

“Hừ, đừng vội đắc ý, Đạo sư huynh những năm qua khổ luyện, đã ngộ đạo tiến vào Cực cảnh, thiên phú vượt xa dự liệu của nhiều trưởng lão, khi Đạo môn thử luyện kết thúc, ít nhất cũng là Cực cảnh Tam phẩm,”

“Các ngươi, những kẻ nhà quê dưới hạ giới, hãy chuẩn bị để lĩnh giáo sức mạnh của thiên tài thực sự từ thượng giới chúng ta!”

“Thiên tài?”

Ô Thiên Nghị cười nhạt, “Hắn đã vào Cực cảnh, Lý Trường Sinh cũng đã vào Cực cảnh.”

“Không sợ nói cho ngươi biết, trong cùng cảnh giới, người duy nhất mà Lý Trường Sinh coi là đối thủ, chỉ có một, đó là Mộ Dung Thiên!”

Lời vừa dứt, toàn trường im lặng không tiếng động.

Chỉ bởi vì…

Người đó, Lý Trường Sinh, quả thực là quá đáng sợ!

Chỉ trong vài trăm năm đã tiến vào Cực cảnh, chưa nói đến việc đó, hắn còn gia nhập Chấp Pháp Đường, trở thành đệ tử đứng đầu.

Theo tin đồn, chưa cần nói đến các sư huynh cùng cảnh giới trong Chấp Pháp Đường, có mấy vị chấp sự thuộc Cực cảnh Nhất phẩm liên thủ giao đấu với hắn, dường như cũng đều bại dưới tay hắn!

"Hừ, Lý Trường Sinh là Lý Trường Sinh, ngươi những năm qua ngông cuồng như vậy, năm đó còn dám nói lời lỗ mãng với Đạo sư huynh, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp quả báo thôi!"

Có người lạnh lùng nói.

"Ngông cuồng?"

Ô Thiên Nghị cười nhạt, "Các ngươi một bên thì gọi là chó nhà quê, bên kia thì kêu là phế vật dưới giới, Lý Trường Sinh không thèm để ý đến các ngươi, nhưng Ô mỗ thì không dễ bắt nạt."

"Hôm nay Ô mỗ lập kiếm ở đây, nội môn ai muốn đấu với Ô mỗ, cứ việc lên võ đài!"

Hắn lớn tiếng nói, giữa mây trời, chín vòng mặt trời cháy rực, chiếu lên bộ áo tím của hắn, toát lên vẻ nhẹ nhàng nhưng kiêu ngạo của một kiếm tiên.

"Ngươi quá ngông cuồng, quá coi thường người khác rồi!"

"Đúng vậy, ngông nghênh thế, không sợ đắc tội với toàn bộ đệ tử Đạo môn sao!"

Tiếng nói càng lúc càng lớn, tất cả đệ tử Đạo môn đều tức giận.

"Sao vậy, Ô mỗ chỉ là một phế vật hạ giới, các ngươi còn sợ ta sao?"

Ô Thiên Nghị cười khẩy, "Nếu không thắng nổi Ô mỗ, thì đừng suốt ngày đi bới móc, Lý huynh và Mộ Dung huynh không tranh danh tiếng, nhưng Ô mỗ rất trọng thể diện."

Nói rồi, hắn nhìn xuống đám đông, cười lạnh.

“Không ai lên võ đài à? Chẳng lẽ các ngươi, đệ tử Đạo môn của thượng giới, chỉ là một lũ phế vật chỉ biết mồm mép, nhưng tay lại không có chút bản lĩnh nào sao?”

…

Chương 846: Tinh Đồng chi thể Phương Thanh Phong

Đối mặt với lời của Ô Thiên Nghị, tất cả mọi người tại hiện trường đều mặt đỏ tía tai, nghiến răng căm phẫn.

Nhưng dưới sức mạnh của kiếm ý hùng hậu, chín vầng thái dương giữa trời, không ai dám bước lên.

"Ngông cuồng! Đừng tưởng kiếm tu là vô địch thiên hạ, ta sẽ đấu với ngươi!"

Đúng lúc này, một tiếng quát bất ngờ truyền đến từ xa.

Giữa không trung, một bóng trắng lướt qua.

Ô Thiên Nghị ánh mắt ngưng trọng, nhấc kiếm quét ngang, kiếm khí quét mạnh.

Ầm!

Dưới tiếng nổ vang, chín vầng thái dương lập tức tan vỡ, tinh quang bắn ra bốn phía.

Luồng khí mạnh mẽ khiến cho đám đông đứng xem đều phải hự một tiếng, bị đánh bay lùi lại mấy bước.

"Là lực lượng của tinh tú!"

"Phương sư huynh đến rồi, là Phương sư huynh!"

Tiếng hân hoan vang lên không ngớt, nhiều đệ tử tại hiện trường đều lộ vẻ mừng rỡ.

Trên võ đài, một thanh niên mặc áo trắng, dáng người cao ráo, mi thanh mục tú, đứng giữa không trung đối diện với Ô Thiên Nghị, khí thế không hề thua kém.

Xung quanh người thanh niên áo trắng này, có những tinh thần hư ảo lấp lánh, lực lượng tinh quang bao phủ, khiến cho hắn trông thật huyền ảo.

Nhưng điều kỳ lạ là, thanh niên này vẫn luôn nhắm mắt.

"Không tệ, có thể phá được Cửu dương của ta, xem ra cuối cùng cũng có một đối thủ ra dáng rồi."

Ô Thiên Nghị nheo mắt, người trước mặt dù cũng chỉ là Bán Bộ Cực cảnh như hắn, nhưng lại khiến hắn cảm thấy một áp lực nhất định.

Hiển nhiên, người này không tầm thường.

"Trước khi Đạo Vô Cực sư huynh thành danh, Phương Thanh Phong sư huynh từng là đệ tử có thiên phú cao nhất trong bảy Phong, nghe nói lúc hắn sinh ra đã dẫn tinh quang tẩy kinh phạt tủy, hơn nữa còn là Tinh Đồng chi thể, ngàn năm khó gặp!"

"Hừ, nghe nói Tinh Đồng có thể nhìn thấu vạn pháp thế gian, có Phương sư huynh xuất thủ, nhất định có thể dạy dỗ cho tên Ô Thiên Nghị kia một bài học!"

"Tinh Đồng chi thể?"

Ô Thiên Nghị cũng nghe thấy những lời bàn tán bên dưới, liền hơi nheo mắt.

"Ô Thiên Nghị, Phương mỗ vốn không muốn ra tay, nhưng ngươi dường như quá mức coi thường người khác, chỉ dựa vào một vài trường hợp mà đánh giá toàn diện."

Phương Thanh Phong nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói trong trẻo lại mang theo một chút từ tính.

Dù hắn vẫn luôn nhắm mắt, nhưng Ô Thiên Nghị lại cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn thẳng vào mình.

“Ô mỗ chẳng qua chỉ muốn chứng minh rằng, người hạ giới không hề kém cạnh so với những kẻ từ thượng giới tự cho mình cao quý, đã nói rồi.”

Ánh mắt Ô Thiên Nghị thoáng hiện lên sự sắc bén, “Lý huynh và Mộ Dung huynh không màng danh tiếng, nhưng Ô mỗ không thể dung thứ cho những kẻ tiểu nhân xấu xí kia âm thầm nói xấu sau lưng.”

“Hừ, Ô Thiên Nghị, nếu không vào Đạo môn, ngươi còn không biết bây giờ đang ở đâu làm chó hoang đấy, hiện tại lại không coi đồng môn ra gì, quả thật là kẻ vong ân phụ nghĩa!”

“Hừ, có Phương sư huynh ở đây, ngươi tốt nhất nên quỳ xuống xin tha, nếu không…”

“Im miệng!”

Phương Thanh Phong lạnh lùng quát một tiếng.

Luồng khí mạnh mẽ, lập tức khiến cho hiện trường im lặng như tờ.

“Miệng lưỡi của bọn họ hơi quá, ngươi dạy dỗ bọn họ thì cũng thôi, nhưng ngươi không nên đánh đồng cả Đạo môn vào.”

Phương Thanh Phong từ từ giơ tay, nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển trong lòng bàn tay.

“Như vậy, ngươi sẽ trở thành kẻ bị công kích từ nhiều phía, đắc tội không ít người đâu.”

“Vậy thì sao, đánh bại Ô mỗ rồi hãy nói!”

Ô Thiên Nghị nâng tay vung kiếm, bầu trời tối sầm.

Chính là chiêu cuối của Cửu Dương, Cực Dạ.

“Kiếm tu rất mạnh, nhưng Thất Tinh chi đạo của ta cũng không kém!”

Phương Thanh Phong lạnh lùng lên tiếng, trong tay hắn, các vì tinh tú run rẩy.

Trong bóng tối, bỗng nhiên có nước biển cuồn cuộn, một ngôi sao từ xa xa mọc lên, lập tức khiến cho đất trời đảo lộn.

Ô Thiên Nghị mất đi trọng lực, bị biển nước cuốn lấy.

Vô tận sóng nước ẩn chứa ngàn cân lực, liên tục đánh vào thân thể hắn.

"Chém!"

Trong đám đông đứng xem, chỉ thấy bên trong biển nước, một đạo kiếm khí nóng bỏng bốc lên trời, khói trắng mờ mịt, chém thẳng vào ngôi sao kia.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng không ngừng, kiếm khí bắn ra khắp nơi, ngôi sao cũng vỡ nát thành từng mảnh đá nhỏ.

"Khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ ra dáng, tốt nhất đừng để Ô mỗ phải thất vọng!"

Ô Thiên Nghị mặc áo tím tung bay, kiếm gỗ phủ lửa, thế kiếm như mặt trời cháy rực.

Phương Thanh Phong dù vẫn nhắm mắt, nhưng hai nắm đấm phủ đầy tinh quang, mỗi cú đấm tung ra đều có thể chính xác đánh tan kiếm khí của Ô Thiên Nghị.

Hai người giao đấu trên không trung, đánh tới khó phân thắng bại, khí lãng tung hoành.

"Quá mạnh!"

"Chuyện này… Ô Thiên Nghị lại có thể đấu ngang sức với Phương sư huynh!"

Những người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Sức mạnh của Phương Thanh Phong, họ đều từng chứng kiến tận mắt.

Trong cùng cảnh giới, hắn gần như vô địch, chỉ sau này mới thua nửa chiêu trước Đạo Vô Cực mà thôi.

Không ai ngờ rằng, một kiếm tu đến từ hạ giới lại có thể giao đấu với Phương Thanh Phong sở hữu Tinh Đồng chi thể mà không hề rơi vào thế yếu.

Cuộc chiến giữa hai người càng lúc càng kịch liệt, không ai giành được lợi thế.

"Thất Tinh chi đạo của ngươi quả thực khó đối phó, vậy hãy thử chiêu kiếm này của Ô mỗ!"

Ô Thiên Nghị xuyên qua màn tinh tú, bay lên không trung, thân như mặt trời rực rỡ, giơ kiếm chém xuống.

Kiếm khí tím lửa, ngay lập tức bao phủ khắp vùng tinh tú.

"Thiên Phần!"

Phương Thanh Phong nhíu mày, liên tục né tránh, cố gắng tiếp cận Ô Thiên Nghị để phá chiêu kiếm này, nhưng lại bị luồng kiếm khí lửa tím ngăn chặn, không thể tới gần.

Hắn có thể cảm nhận được luồng kiếm khí tím này khó đối phó đến mức nào, chỉ cần bị dính vào là hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng một khi chỉ tránh né, kiếm khí tím như vô tận càng lúc càng nhiều, tinh tú quanh hắn đã bị không ít ngôi sao thiêu rụi dưới ngọn lửa đó.

Cứ tiếp tục thế này thì không ổn, phải tìm ra điểm yếu của chiêu kiếm này!

Nghĩ tới đây, hắn quyết định không giữ lại nữa.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn từ từ mở mắt.

Đó là một đôi mắt xanh thẳm như tinh hải, cực kỳ rực rỡ, lại mang theo vẻ thần bí sâu thẳm.

Chỉ cần nhìn vào, người ta không khỏi bị mê hoặc.

Ngay khi mở mắt, Phương Thanh Phong lập tức nhìn thấy nguồn gốc của những luồng kiếm khí này.

Thất Tinh tụ lại trên đôi tay, hắn thoáng cái đã né tránh tất cả các luồng kiếm khí lửa, lao thẳng tới tấn công bản thể của Ô Thiên Nghị.

"Tiên tri… Đây chính là Tinh Đồng sao."

Ánh mắt Ô Thiên Nghị lóe lên, quả thực cảm nhận được vài phần khó đối phó.

Nhưng…

Thử tiếp chiêu kiếm này đã!

Hắn giơ một tay ra trước, tay kia ra sau, làm thế giương cung lắp tên.

Một luồng kiếm khí khủng bố mạnh mẽ hơn bộc phát ngay lúc đó.

Chín vầng mặt trời xuất hiện trước mặt hắn, biến thành mục tiêu.

Ầm!

Trường kiếm bắn ra, cửu dương vỡ vụn, hóa thành sức mạnh khổng lồ rót vào một chiêu kiếm đó.

Ánh mắt Phương Thanh Phong nghiêm trọng, tinh quang trong đôi mắt bùng phát, nắm tay siết chặt.

"Đủ rồi."

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Giữa đòn tấn công của hai người, bất ngờ xuất hiện một bóng người mặc bào trắng như mây trôi.

Hắn giơ hai tay ra, một tay nắm lấy trường kiếm mà Ô Thiên Nghị vừa bắn ra, một tay nắm lấy cú đấm mà Phương Thanh Phong vừa tung ra.

Vững như bàn thạch, tất cả khí tức sức mạnh, trong khoảnh khắc đó đều tan biến.

Cứ như thể khí thế mạnh mẽ của cả hai người vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Lý huynh?"

Ô Thiên Nghị ngây người, nhìn lỗ đen trong lòng bàn tay của Lý Trường Sinh, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Xem ra… Hỗn Độn Tạo Hóa chi đạo của Lý huynh đã ngộ thêm một bước.

"Đánh tiếp thì cái võ đài này cũng bị các ngươi phá tan."

Lý Trường Sinh giọng điệu hờ hững, tùy tay hóa giải chiêu thức của hai người, rồi ném cho Ô Thiên Nghị một bình ngọc.

"Trong này có đan dược, giúp ngươi đột phá Cực cảnh, chuẩn bị cho kỹ, tới lúc thử luyện Chính Ma, đừng để thua Mộ Dung Thiên quá nhiều."

"Được!"

Ô Thiên Nghị gật đầu, cất kiếm vào vỏ, đồng thời liếc nhìn Phương Thanh Phong đang cau mày, chắp tay nói.

"Phương sư huynh, trận chiến chưa xong này, Ô mỗ nhớ kỹ, trong lần thử luyện Chính Ma sắp tới, nhất định phải tái đấu."

"Ta đợi ngươi."

Phương Thanh Phong vung tay áo, nhìn sâu vào Lý Trường Sinh một cái rồi nhắm lại đôi mắt tinh quang rực rỡ đó.

Có thể dễ dàng tiếp chiêu của hắn và Ô Thiên Nghị, thực lực người này… thực lực Lý Trường Sinh…

Thâm bất khả trắc!

Chương 847: Thiếu tông chủ Dược Tông

Cùng với việc Lý Trường Sinh dẫn Ô Thiên Nghị rời đi, những người còn lại nhìn nhau, trên mặt hiện rõ vẻ nghi hoặc.

Người vừa rồi…

Chẳng phải là Lý Trường Sinh, người đã bế quan lâu ngày sao?

Không ngờ hắn đã mạnh đến mức như vậy!

Những đòn tấn công của hai người kia, nếu đổi bất kỳ ai trong số họ lên ứng phó, chắc chắn không thể đỡ được.

Không ai ngờ rằng, Lý Trường Sinh lại có thể nhẹ nhàng hóa giải tất cả.

Với thực lực này… Đạo Vô Cực liệu có thực sự là đối thủ của hắn?

“Quản miệng mình cho tốt, nói ít thôi, chăm chỉ tu luyện mới là chính đạo.”

Phương Thanh Phong liếc nhìn đám người, vung tay áo, rồi cưỡi gió rời đi.

…

Lúc này, ở một nơi khác trong Thanh Tâm Tông.

Khắp bầu trời như bị đóng băng, Liễu Vân Thấm đứng quan sát từ xa.

Xì!

Đột nhiên, một luồng kiếm quang rực rỡ bay vút lên, trời đất đầy băng sương nổ tung, một bóng người mặc đồ đen lao thẳng lên trời.

"Lăng sư tỷ, muốn dùng Cửu Huyền chi thuật để vây khốn ta, e là chưa đủ!"

Mộ Dung Thiên cầm kiếm đứng giữa không trung, áo đen tung bay.

Khắp trời băng vụn rơi như mưa, Lăng Phi Sương từ từ bước ra, nhìn Mộ Dung Thiên trên cao, khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng cũng xuất hiện vài phần biến đổi.

"Không tồi, xem ra những năm qua ngươi thực sự tiến bộ không ít."

"Đương nhiên rồi."

Mộ Dung Thiên thu kiếm vào vỏ, cười tươi.

"Những năm qua, ngươi vất vả rồi."

Lăng Phi Sương nhìn hắn, khẽ động môi đỏ, hàng mi hơi rung nhẹ.

Dù Mộ Dung Thiên tiến bộ rất nhanh trong những năm qua, nhưng những gian khổ và cảnh sinh tử mà hắn phải trải qua trong quá trình đó, chắc chắn là điều người thường khó mà tưởng tượng được.

Người khác có lẽ chỉ ghen tỵ với sự tiến bộ của hắn, nhưng nàng lại quan tâm đến những khó khăn mà Mộ Dung Thiên phải chịu đựng trong những năm qua.

"Hà, người tu luyện võ đạo, có gì mà khổ hay không khổ, chỉ cần đạt được thành tựu, thì không thể nói là khổ được."

Mộ Dung Thiên gãi đầu, tỏ vẻ vô tư.

Thấy hai người đã kết thúc trận đấu, Liễu Vân Thấm cũng bay lên, ánh mắt đầy vẻ hài lòng.

"Được rồi, Mộ Dung Thiên, trước khi Chính Ma thí luyện bắt đầu, ngươi hãy ở đây mà tu luyện cho tốt."

"Đa tạ sư thúc."

Mộ Dung Thiên chắp tay, "Nhưng mà Thanh Tâm Tông vốn không có nam đệ tử, vãn bối đến đây liệu có thích hợp?"

"Không sao, ở đây ta làm chủ."

Lăng Phi Sương giơ tay, giọng nói đầy vẻ không thể nghi ngờ.

Mộ Dung Thiên nhìn nàng, có chút kinh ngạc, "Sư tỷ, ở Thanh Tâm Tông này, mọi việc đều do ngươi quyết định sao?"

"Không, hiện nay Thanh Tâm Tông cũng chia thành hai phái, phía này, ta làm chủ."

Lăng Phi Sương liếc nhìn hắn một cái, đáp lời.

"Hai phái?"

Mộ Dung Thiên cảm thấy đôi chút tò mò và nghi hoặc.

Thấy vậy, Liễu Vân Thấm bước lên trước một bước, giải thích.

"Phi Sương là truyền nhân chuyển thế của Nữ Đế, điểm này ngươi cũng biết, nhưng nàng vẫn là Phi Sương, không phải Nữ Đế, bởi ký ức của Nữ Đế chưa từng tỉnh lại."

"Và hiện tại, lý do mà Thanh Tâm Tông chia thành hai phái, chính là vì điều này."

Mộ Dung Thiên từ từ cau mày, hỏi: "Chẳng lẽ có người muốn Nữ Đế tỉnh lại sao?"

"Đúng vậy."

Liễu Vân Thấm gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị.

“Một số người muốn Nữ Đế tỉnh lại để tiếp tục làm rạng rỡ Thanh Tâm Tông, trong khi một số khác lại hy vọng Phi Sương giữ được bản ngã của mình để tiện cho việc kiểm soát nàng.”

Mộ Dung Thiên nhíu mày càng chặt, “Vậy chẳng phải đối với sư tỷ, cả hai bên đều không thực lòng với nàng sao?”

“Ngươi có thể hiểu như vậy. Thiên hạ bon chen vì lợi ích, Phi Sương dù là Thánh Nữ của Thanh Tâm Tông nhưng cũng không phải lúc nào cũng có thể tự do quyết định mọi việc.”

Liễu Vân Thấm nhìn Mộ Dung Thiên, nói tiếp: “Chỉ là, nhóm người muốn Nữ Đế tỉnh lại tuy trung thành với Nữ Đế, nhưng cũng không dám làm trái ý Phi Sương. Còn nhóm muốn kiểm soát nàng thì lại không e ngại gì cả.”

“Vậy còn ở lại đây làm gì, cứ rời đi là xong!”

Mộ Dung Thiên cau mày nói.

“Đi?”

Liễu Vân Thấm không kiên nhẫn mà gõ nhẹ vào đầu hắn, “Đi đâu đây?”

“Sư tỷ ngươi là truyền nhân của Nữ Đế thời thượng cổ, nếu rời khỏi Thanh Tâm Tông mà không có ai bảo vệ, e rằng không biết bao nhiêu người sẽ thèm muốn bí mật trên người nàng.”

“Vậy thì phải làm sao?”

Mộ Dung Thiên cảm thấy lúng túng, đi cũng không được, ở cũng không xong, không biết nên làm thế nào mới đúng.

“Thiên hạ đầy rẫy mưu mô, sức mạnh là trên hết. Khi ngươi đủ mạnh, sẽ không còn phải sợ bất kỳ âm mưu quỷ kế

nào nữa.”

Liễu Vân Thấm nhìn hai người họ, giọng nói đầy thấm thía.

“Lần Chính Ma thí luyện này, vì Phi Sương quá đặc biệt, nên tông môn sẽ không để nàng tham gia, tránh để nàng rơi vào tay Ma Đạo. Vậy nên, nàng sẽ không có duyên với cơ hội bên trong đó.”

“Còn ngươi, sau khi vào trong, trong khi đảm bảo an toàn cho bản thân, hãy cố gắng nâng cao tu vi. Nếu sau này Phi Sương có xảy ra chuyện gì trong Thanh Tâm Tông, thì chỉ có thể dựa vào ngươi.”

Nghe những lời này, Mộ Dung Thiên hít một hơi sâu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Yên tâm đi, sư thúc, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ bảo vệ sư tỷ an toàn. Dù có phải cướp, ta cũng sẽ đưa sư tỷ ra ngoài!”

Nghe hắn cam đoan hùng hồn như vậy, Liễu Vân Thấm cũng cảm thấy an tâm, nhìn chàng trai mặc đồ đen trước mặt, càng nhìn càng hài lòng.

“Lần Chính Ma thí luyện này, Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị chắc chắn cũng sẽ tham gia. Hiện tại, danh tiếng của họ trong Đạo môn đã không thua kém gì những thiên tài kiệt xuất như Đạo Vô Cực và Phương Thanh Phong.”

“Đương nhiên rồi, bằng hữu của Mộ Dung Thiên ta sao có thể…”

Mộ Dung Thiên đang vỗ ngực tự khen, nhưng lời nói bỗng nhiên ngưng bặt, khóe miệng giật giật.

Hình bóng một tên đạo sĩ lười biếng, suốt ngày ngủ vùi và chẳng chịu tu luyện hiện lên trong đầu hắn.

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa!”

Liễu Vân Thấm chợt nhớ ra điều gì, thần sắc nghiêm túc hơn, nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên.

"Chuyện gì vậy?"

"Lần Chính Ma thí luyện này, Dược Tông rất xem trọng. Nghe nói… họ sẽ dùng cuộc thử luyện này để xác định thiếu tông chủ của Dược Tông."

"Ứng viên?" Mộ Dung Thiên ngạc nhiên.

"Đúng vậy. Nghe nói Dược Tông có một tấm bản đồ bị hư hỏng, bên trong ghi lại vị trí phủ đệ của một Dược Đế thời thượng cổ. Lần này, ai trong số Cảnh Tuyết và một ứng cử viên khác của Dược Tông tìm được phủ đệ đó trước và mang theo lệnh bài tùy thân của Dược Đế ra ngoài, người đó sẽ trở thành thiếu tông chủ của Dược Tông."

Liễu Vân Thấm nhìn hắn, nghiêm giọng nói: "Chu Tư Tư tuy thực lực không mạnh, nhưng mối quan hệ của nàng lại rất rộng. Các thiên tài chính đạo như Thiên Dương Tử của Linh Môn, Đạo Vô Cực của Đạo Môn, Long Hải, Phượng Vũ của Linh Tộc đều có chút giao tình với nàng, có lẽ sẽ ra sức giúp đỡ nàng."

"Còn sư muội của ngươi thì chỉ có vài người các ngươi thôi."

Nghe những lời này, Mộ Dung Thiên lại mỉm cười, ánh mắt đầy khí phách.

"Kiếm của Mộ Dung Thiên ta là kiếm đệ nhất thiên hạ, thứ sư muội ta muốn, bất kỳ ai cũng không thể lấy đi."

…

Chương 848: Các thế lực tề tựu

Thời gian thấm thoắt trôi qua, kể từ sau sự kiện tại Trường Tịch lâm, thế gian yên bình trong nhiều năm.

Cho đến ngày hôm nay, chính - ma lưỡng đạo lại náo nhiệt khắp nơi.

Lý do không có gì khác, Chính Ma thí luyện sẽ khai mở ngay trong hôm nay!

Tại Ma vực, Hợp Hoan Tông, Dược Phong.

Thẩm An Tại đứng ở mép vách đá.

"Sư tôn, đã gần đến giờ rồi."

Hứa Thiên Diệp chắp tay cúi chào.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong chứ?"

"Dạ, xong rồi."

"Tốt."

Thẩm An Tại gật đầu, dẫn hắn đến đại điện của đỉnh chủ phong, nơi Bách Mị Tiên Quân đang đợi.

Lần này, ngoài Hứa Thiên Diệp, Hợp Hoan Tông còn phái nhiều đệ tử tinh nhuệ khác tham gia thử luyện.

Tuy nhiên, chỉ có duy nhất một người đạt Cực Cảnh, còn lại đều là Hoàng Cảnh. Về phần Hứa Tiểu Vân thì không xuất hiện, vì nếu tin tức nàng sở hữu Hoang Cổ Đế Hồn bị lộ ra, sẽ gây nhiều rắc rối.

“Lần này các ngươi tiến vào bí cảnh thử luyện, mọi chuyện đều phải nghe theo sự chỉ đạo của hắn, hiểu rõ chưa?”

Bách Mị Tiên Quân nhìn quanh đám đệ tử, nói với giọng nghiêm nghị.

Lời vừa dứt, tất cả đệ tử đều gật đầu đồng ý.

Mặc dù họ không quen biết Hứa Thiên Diệp, nhưng danh tiếng của sư phụ hắn đã vang khắp nơi.

Ma đầu áo trắng, ngay cả cường giả ở Đế Cảnh bất hủ Bất Hủ cũng phải dè chừng!

Thẩm An Tại nhìn xuống phía dưới, nơi Hứa Thiên Diệp đứng, ánh mắt lạnh lùng.

“Ngươi không dặn dò gì thêm sao?” Bách Mị Tiên Quân nhíu mày hỏi.

“Không cần.”

Giọng Thẩm An Tại lạnh nhạt, không hề căn dặn gì Hứa Thiên Diệp.

Bách Mị Tiên Quân lắc đầu, vung tay.

“Xuất phát!”

Một đoàn một trăm người, được chính Thẩm An Tại và Bách Mị Tiên Quân hộ tống, hướng đến nơi mở bí cảnh thử luyện.

Lối vào bí cảnh nằm ở Đao Vực, và họ sẽ phải mất một tháng để đến nơi.

Dù là chính hay ma, lúc này, các thế lực có tư cách tham gia thử luyện đều đang tập trung đến đó.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm An Tại đã gặp lại Ma Đan Tiên Quân, Bắc Thần Lão Tổ và những người khác, họ đã chờ sẵn ở ngoài sơn môn Hợp Hoan Tông.

Khi nhìn thấy Thẩm An Tại lần nữa, Ma Đan Tiên Quân và Bắc Thần Lão Tổ trao nhau ánh mắt đầy lo lắng.

Quả thật giống y hệt!

Nhưng bất kể là chuyện gì, hiện tại, độc trong cơ thể họ đã hoàn toàn được giải.

Nếu muốn diệt trừ Thẩm An Tại, họ chỉ có thể dựa vào cơ hội trong lần thử luyện bí cảnh này.

Khi tất cả các cường giả chính - ma, linh yêu đều tề tụ, Thẩm An Tại chắc chắn sẽ không thể thoát thân.

Nếu Bách Mị Tiên Quân muốn ra tay, chắc chắn sẽ có Đại Đế can thiệp.

"Tham kiến Thẩm phong chủ."

Ma Đan Tiên Quân và những người khác hành lễ, nhưng họ lại chú ý nhìn nhiều hơn vào Hứa Thiên Diệp đứng sau Thẩm An Tại, trong lòng dấy lên những toan tính.

Nếu một mình Mộ Dung Thiên không thể khiến Thẩm An Tại phát điên… thì sao không giết luôn tên tiểu tử này?

Quan hệ giữa Mộ Dung Thiên và Thẩm An Tại vẫn chưa rõ ràng, nhưng Hứa Thiên Diệp thì chắc chắn là đồ đệ của hắn.

Đối diện với lễ nghi của bọn họ, Thẩm An Tại chỉ thờ ơ "ừ" một tiếng, thậm chí không thèm nhìn thêm lấy một cái.

Thái độ lạnh lùng này khiến sắc mặt Ma Đan Tiên Quân và những người khác càng trở nên âm u.

"Đi thôi, bí cảnh sắp khai mở rồi."

Bách Mị Tiên Quân nhẹ giọng nói, đoàn người tiếp tục lên đường, tiến đến Đao Vực.

Đoàn người Ma đạo oai phong lẫm liệt bay giữa tinh không, sát khí ngút trời.

Người thường nhìn từ xa đều phải kinh sợ, không dám tới gần.

"Lần này tiến vào bí cảnh, e rằng người của Ma Linh Vực chúng ta sẽ trở thành mục tiêu chung của tất cả."

Bách Mị Tiên Quân nhìn đám đệ tử phía sau, nói khẽ.

Vì những việc Thẩm An Tại đã làm trước đó, Ma Linh Vực lần này chỉ có thể đơn độc chiến đấu.

Dù là chính đạo hay các ma đạo khác, đều sẽ không giúp đỡ họ.

Thậm chí có khả năng sẽ tận diệt họ.

"Cũng may, vẫn còn có đệ tử của Ma Đan Môn và các thế lực khác giúp đỡ, nếu không người của Hợp Hoan Tông vào bí cảnh, có lẽ thật sự sẽ cô độc không ai hỗ trợ."

Nghe những lời mang chút may mắn ấy, Thẩm An Tại cũng không nói gì thêm.

Sau nhiều năm đóng cửa tu luyện, tu vi của hắn đã tăng tiến một bậc, đạt đến Bất Hủ Bát Phẩm.

Đáng tiếc, trong thời gian dài như vậy, vẫn không có tin tức gì về thiện thi.

"Lần này tiến vào bí cảnh, các ngươi cần chú ý đến nhiều đối thủ, bất kể là Đạo Môn Đạo Vô Cực, Phương Thanh Phong, hay Linh Môn Thiên Dương Tử, Bạch Ngọc Thư, hay Linh Tộc Long Hải, Phượng Tiêu đều không phải dễ đối phó."

Thấy hắn không để ý đến mình, Bách Mị Tiên Quân liền quay sang, bắt đầu nhắc nhở Hứa Thiên Diệp và các đệ tử khác.

"Trong bí cảnh có vô số cơ duyên, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Lần này Dược Môn truyền ra tin tức, họ mang ra

Hoang Cổ Dược Đế lược đồ để cho hai ứng viên của Dược Môn tranh giành vị trí Thiếu tông chủ. Suốt nhiều năm qua, thậm chí trong bí cảnh chính - ma, rất ít có tin tức về Đại Đế."

"Các ngươi tốt nhất nên thận trọng."

Bách Mị Tiên Quân tuy nói vậy, nhưng nhìn ánh mắt cháy bỏng của đám người, nàng biết mình nói cũng như không.

Tại Đao Vực, chín thế lực lớn hội tụ, hàng vạn người bay lượn trên không, khí thế hùng hồn.

Chỉ riêng những cường giả Bất Hủ Đỉnh Phong, đã có tới một trăm bảy mươi chín người.

Có thể nói, lần thử luyện này đã tập hợp hơn một nửa cường giả đỉnh phong của chín đại tinh vực.

Đừng nhìn số lượng nhiều, đây chính là toàn bộ chín vực!

Phải biết rằng, trong Ma Linh Vực, số lượng cường giả Bất Hủ Đỉnh Phong cũng chỉ có vài người, còn bị Thẩm An Tại giết đi hai người.

Dược Môn, Lĩnh Môn, Đạo Môn, Thanh Tâm Tông, Lưu gia, Thiên gia…

Với nhiều thế lực hội tụ như vậy, khó tránh khỏi sẽ có những cuộc tranh chấp, thảo luận.

Vừa vào nơi thử luyện, Thẩm An Tại đã thu hút sự chú ý của người khác.

"Đó chính là Thẩm An Tại sao? Không biết y thuật của hắn, so với Hạo Hải huynh sẽ ra sao?"

Môn chủ Đạo Môn nheo mắt nhìn về phía người bên cạnh.

"Theo ý ta, y thuật chưa chắc cao đến mức ấy, nhưng cách biểu hiện thì đúng là tự phụ quá đỗi, gặp nhiều bậc tiền bối như vậy cũng không biết hành lễ."

Một lão giả đầu trọc, thân hình đồ sộ, hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ châm biếm.

"Ê, Thiên gia chủ, ngươi cẩn thận một chút, có tin đồn rằng Ma đầu áo trắng này tâm địa độc ác, nên hãy dè chừng khi hắn phát điên."

Có người nhíu mày, ý tứ rất rõ ràng.

Thẩm An Tại nghe những lời đó, không thèm để ý, hoàn toàn lờ đi.

Còn Long Vân, chủ Dược Môn và những người khác cũng không nói gì.

Có thể họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng đó, nhưng một người thì đã trải qua, còn một người thì đã thấy, nên tất nhiên họ không dám nhiều lời.

Dù chỉ là nói miệng.

"Phát điên?"

Thiên gia chủ hừ lạnh, "Trong số đông đạo hữu thế này, liệu có thể để hắn, một tên ma đạo côn đồ, hành sự không?"

"Thiên gia chủ nói sai rồi, Thẩm An Tại không phải người ma đạo, nếu các ngươi muốn động thủ với hắn, cứ việc ra tay, chúng ta sẽ không giúp đỡ."

"Đúng vậy, hắn thuộc Ma Linh Vực, tự lập một lĩnh vực, không phải đồng minh với chúng ta ở Nghịch Tiên Hải."

"Chúng ta ở Cửu Minh Giang còn sợ một ngày nào đó bị Thẩm phong chủ thôn tính, và phải ăn những viên đan dược có độc của hắn."

Những người ma đạo khác trao đổi vài câu, ý tứ rõ ràng là không ai sẽ ra tay giúp đỡ.

Cũng như những gì mà Bách Mị Tiên Quân lo lắng trước đó, giờ đây Ma Linh Vực đã trở thành mục tiêu chung.

Điều này càng làm nàng lo lắng hơn, nếu ở bên ngoài đã như vậy, khi vào trong bí cảnh, với thân phận của Hứa Thiên Diệp, chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Thẩm An Tại thật sự phải để hắn vào sao?

Chương 849: Bây giờ có thể tính sổ rồi

Những người này chỉ một vài câu cũng đã không ngừng châm chọc Ma Linh Vực.

Ma Đan Tiên Quân và những người khác im lặng, ánh mắt chớp động nhìn về phía Thẩm An Tại.

Đối diện với sự khiêu khích của họ, Thẩm An Tại chỉ liếc nhìn, lạnh lùng lên tiếng.

"Muốn chết cứ nói."

Bốn chữ đơn giản này khiến cho sắc mặt những người vừa nói lập tức trở nên khó coi.

"Thẩm An Tại, ngươi có vẻ thật ngạo mạn, đây không phải Ma Linh Vực của ngươi đâu, lão phu khuyên ngươi nên thận trọng trong lời nói và hành động!"

Thiên gia chủ hừ lạnh, hoàn toàn không để lời đe dọa của hắn vào mắt.

Vù!

Chỉ trong một khoảnh khắc, Thẩm An Tại đã xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn hoảng hốt lùi lại một bước.

Nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo đó, trong lòng Thiên gia chủ không khỏi "đau nhói".

"Thẩm mỗ không cẩn trọng trong lời nói, ngươi định thế nào?"

"Ta…"

Cảm nhận được khí thế mạnh mẽ từ đối phương, giờ đây Thiên gia chủ lại có phần chùn bước, lắp bắp không nói nên lời.

Nhìn sang bên Long Vân và những người khác, hắn phát hiện ánh mắt của họ lại mang theo chút thích thú, càng khiến hắn bối rối.

"Không dám nói thì hãy im lặng."

Thẩm An Tại hừ lạnh một tiếng, không muốn so đo với hắn.

Những người khác chứng kiến cảnh tượng này, tiếng nói lập tức nhỏ lại nhiều.

"Mộ Dung huynh, Thẩm phong chủ rốt cuộc là ai? Nghe nói hắn đã vào Linh Giới cứu ngươi?"

Ô Thiên Nghị ôm lấy thanh kiếm gỗ, tiến lại gần bên cạnh Mộ Dung Thiên, tò mò hỏi.

Mộ Dung Thiên lắc đầu, ánh mắt trầm tư nhìn Thẩm An Tại nhưng không nói gì.

"Sư huynh."

Tiêu Cảnh Tuyết cũng bay đến, ánh mắt lấp lánh.

Thời gian qua, nàng cũng đã nghe nhiều về những chuyện Mộ Dung Thiên trải qua, cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng sau đó nghe nói Thẩm An Tại đã giúp đỡ, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Muội yên tâm, lần này vào bí cảnh có sư huynh ở đây, nhất định sẽ giúp muội trở thành thiếu tông chủ của Dược Môn!"

Thấy nàng đến, Mộ Dung Thiên mới nở nụ cười, vỗ ngực đảm bảo.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn hắn, rồi lại nhìn về phía Thẩm An Tại ở xa, có chút do dự.

Cuối cùng nàng chỉ nhẹ gật đầu "Ừm" một tiếng.

Nàng biết rõ thân phận của Thẩm An Tại, những lời hắn từng nói khi luyện chế Đế Đan vẫn in đậm trong tâm trí.

Nhưng nếu như sư phụ không thừa nhận, chắc chắn có lý do của riêng người.

"Bí cảnh sắp mở rồi!"

Trong đám đông, không biết ai hô to, lập tức mọi ánh mắt đều nhìn về phía xa.

Ầm ầm ầm!

âm thanh vang dội, trên bầu trời xuất hiện một khe lớn, không gian nứt ra, để lộ cảnh tượng bên trong.

Đó là một biển sao u ám, mang lại cảm giác hoang sơ cổ kính, khiến tất cả mọi người có mặt đều đứng nghiêm.

Như thể hai khoảng thời gian khác nhau vừa mở ra một lối đi.

"Đó chính là Hoang Cổ…"

"Nhóc con, vào đi, ở bên trong tu luyện sẽ rất có lợi, ta rất mong chờ ngày các ngươi xuất hiện!"

"Đi nào!"

Khi những hình bóng lao vào lối đi, Liễu Vân Thấm cũng khẽ gật đầu với Mộ Dung Thiên.

"Đông Phương Thanh Mộc đâu?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, nhìn xung quanh.

"Không biết, đã đợi một thời gian nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng."

Ô Thiên Nghị, Lý Trường Sinh cũng lắc đầu.

"Người này, chắc chắn lại lẩn trốn ngủ nướng ở đâu đó, thậm chí còn không tuân thủ thỏa thuận của chúng ta!"

Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thấy tức giận.

"Thôi, hắn không có ý định này, không cần để tâm." Ô Thiên Nghị vỗ vai hắn.

"Ta đi trước một bước, trận chiến chưa hoàn tất đó, ta sẽ đợi ngươi bên trong!"

Đột nhiên, một tiếng hô vang lên.

Phương Thanh Phong đạp lên đuôi sao, lưu ảnh chồng chất lao thẳng vào bên trong.

"Hừ, Lý Trường Sinh, đừng đến lúc đó lại sợ chết không dám vào nhé."

Đạo Vô Cực đứng trên cao, lạnh lùng nói xong cũng bay vào lối vào.

Lời của hai người khiến Mộ Dung Thiên nhíu mày, ghé sát tai Ô Thiên Nghị hỏi.

"Thứ gì mà kiêu ngạo vậy?"

"Đó là anh trai của Đạo Thành, khi chúng ta vào Đạo Môn đã bị ta chửi một trận, nên không cần lo lắng."

"Đạo Thành là ai?" Mộ Dung Thiên nhíu mày, không thể nhớ nổi người này.

Ô Thiên Nghị nhăn nhó miệng, "Chính là người đã tranh đoạt long khí với ngươi trong Long Môn, có cái… linh thể gì đó."

"À…"

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng nhớ ra, lầm bầm nói, "Quá yếu, ta suýt nữa đã không nhớ ra."

"Có vẻ Đông Phương Thanh Mộc không đến được."

Lý Trường Sinh nói một cách lạnh lùng, hắn liếc nhìn hướng Mộ Dung Thiên đến, khẽ nhíu mày.

"Sư tỷ ngươi không đến sao?"

"Ngươi hỏi nàng làm gì?"

"Hỏi thôi."

"Có chuyện gì cần tìm nàng?"

"Không có chuyện gì."

"Vậy hỏi nàng làm gì?"

"……"

Lý Trường Sinh nhìn Mộ Dung Thiên thật sâu, lắc đầu.

"Không có gì, đi thôi."

Tiêu Cảnh Tuyết chào những người như Liễu Vân Thấm, tông chủ Dược Môn, sau khi họ gật đầu, cùng với vài người bay lên không trung.

Vô số hình bóng lao vào trong lối đi khổng lồ, như thể bị cái miệng khổng lồ của Hoang Cổ nuốt chửng.

"Các ngươi cũng đi đi." Ma Đan Tiên Quân liếc nhìn những người đứng phía sau, lạnh lùng nói.

"Vâng!"

Đệ tử Ma Đan Môn nhìn về phía Mộ Dung Thiên, sau đó cũng bay vào.

"Sư tôn, đệ tử đi đây."

Hứa Thiên Diệp chào hỏi.

Thẩm An Tại khẽ gật đầu, hắn bay lên tiến lên một bước, nói ra bốn chữ lạnh lùng.

“Sống mà trở ra.”

Hứa Thiên Diệp hơi sững sờ, quay lại nhìn hắn, gật đầu chắc nịch.

Khi những nhân tài từ các môn phái lần lượt bay vào trong lối đi, cửa vào khổng lồ cũng dần dần bắt đầu thu nhỏ lại.

Khi mọi người tưởng rằng không còn ai nữa, đột nhiên từ xa một ánh sáng máu vụt qua.

Đó là một thanh đao màu máu, mục tiêu chính là lối vào.

“Đó là… Huyết Thôn Ma Đao!”

Thiên gia chủ ngay lập tức nhận ra ánh sáng đao, sắc mặt lập tức trở nên ác độc, vọt lên không trung.

“Ngươi dám hiện thân!”

Áp lực khủng khiếp đè nặng, khiến Thẩm An Tại nhíu mày.

“Đã đến lúc tính sổ những lời vô nghĩa vừa rồi của ngươi!”

Rầm!

Một thanh kiếm vàng lớn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đè bẹp Thiên gia chủ xuống đất, đá vụn tung tóe.

Và chỉ trong thời gian đó, ánh sáng máu đã nhanh chóng lẩn vào trong lối đi đang đóng lại.

Trước khi vào, cậu bé bịt mắt mặc áo xám hơi nghiêng tai, như thể cảm nhận một cách nghiêm túc về khí tức ở phía sau.

Vù!

Lối đi hoàn toàn khép lại, không gian nơi này đã hoàn toàn hòa lại.

“Thẩm An Tại!!”

Tiếng gào thét tức giận vang lên, Thiên gia chủ giận dữ bay lên, mặt mày lấm lem, mạch máu trên trán nổi lên, nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi dám ra tay bất ngờ, tìm chết!”

Thẩm An Tại ánh mắt lạnh lùng, đứng thẳng lưng, nói: “Bây giờ, có thể tính sổ những lời ngươi đã nói.”

“Ngươi!”

Sắc mặt Thiên gia chủ chuyển biến xanh đỏ.

Sao không tính lúc trước mà lại đúng lúc này?

Chương 850: Nàng còn có một sư huynh

Mọi người có mặt đều bị cảnh tượng đột ngột xảy ra này làm cho cảm thấy khó hiểu, không biết phải làm sao.

Cái này… nếu nói là tính sổ, cũng không cần nhanh như vậy chứ?

"Thẩm An Tại, ngươi đúng là một kẻ điên!"

Sắc mặt Thiên gia chủ cực kỳ khó coi.

Lúc trước không tính, bây giờ lại tính.

Tên này thật sự là một kẻ thất thường, không trách được người ta nói hắn là kẻ điên.

"Đến đây, một trận sinh tử."

Thẩm An Tại không nói nhiều, chỉ giơ tay lên, vô số kiếm khí tụ lại.

Sát khí bùng lên, hóa thành biển máu, rung chuyển cả trường.

Nhiều người có mặt đều biến sắc, ngạc nhiên không thôi.

Tên này, thật sự là đang nghiêm túc!

Hắn thực sự định đánh nhau sinh tử với lão nhân của Thiên gia ở đây sao?

"Lão phu nào có sợ ngươi!"

Thiên gia chủ cũng là một người có mặt mũi, dù sao cũng là nhân vật có tiếng tăm trong chín vực, không thể nào để bị sỉ

nhục trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên không thể nuốt trôi cơn tức này.

Hắn gầm lên, y phục rách nát, lộ ra những cơ bắp rắn chắc.

Điều đáng ngạc nhiên là, làn da của hắn thậm chí xuất hiện những vân như vảy cá, hơi mang sắc xanh đen.

"Thật sự là vảy của yêu thú Côn Hải Lăng!"

"Chắc chắn hắn đã hoàn toàn hòa hợp với lớp vảy này, phòng ngự của hắn có thể sánh ngang với Cực đạo chi khí!"

Nhiều người hiện có ánh mắt đầy kinh ngạc.

Thiên gia ở Hoang Vực không chỉ là một gia tộc rèn đúc, mà còn là một gia tộc luyện thể.

Trong con đường thể tu, toàn bộ chín vực, họ tự xưng là số hai, không ai dám xưng là số một.

Mà theo như lời đồn, Thẩm An Tại cũng có thân thể cực kỳ mạnh mẽ, không biết…

Một số người không khỏi so sánh hai người với nhau.

Phía bên kia, Thẩm An Tại nhìn lão nhân Thiên gia đang nổi giận, vẻ mặt hắn vẫn lãnh đạm, không chút dao động.

"Dừng lại!"

Ngay khi hai người sắp sửa động thủ, bùng nổ một trận chiến sinh tử.

Chủ nhân của Linh Môn và Đạo Môn đột nhiên xuất hiện giữa hai người, ngăn cản hành động của họ.

"Thử thách vừa mới bắt đầu, hai vị không nên lớn tiếng động thủ, sẽ làm hỏng nơi này, ân oán của các ngươi, chờ khi thử thách kết thúc hãy nói."

“Đúng vậy, nếu hai người quyết tâm ra tay, đừng trách bọn ta ngăn cản.”

Họ lên tiếng khuyên can.

Nhiều cao thủ có mặt cũng gật đầu, thử thách vừa mới bắt đầu đã muốn đánh nhau, thật sự không hợp lý.

Hơn nữa, Thẩm An Tại còn có Bách Mị tiên quân đứng sau, hiện giờ không phải là chuyện dễ đối phó, cùng với Ma Đan Tiên Quân và nhiều người khác.

“Hừ, chính là tên điên này ra tay trước, sao hai vị lại ngăn cản ta?”

Thiên gia chủ tức giận, bất mãn nói.

“Được rồi, chuyện này đến đây là đủ, nếu các ngươi có ân oán gì, chờ thử thách kết thúc hãy nói.”

Người của Thanh Tâm Tông và Liễu gia cũng tiến lên ngăn cản và khuyên nhủ.

Còn bên phía Ma Linh vực, tất cả đều đang nhìn về phía Thẩm An Tại.

Người sau không nói gì, chỉ đứng yên trong không trung.

Đối với hắn mà nói, nếu đối phương muốn đánh, thì hắn cũng không sợ.

“Hừ, Thẩm điên, chờ khi thử thách kết thúc, ngươi tốt nhất đừng chạy.”

Thiên gia chủ hừ lạnh một tiếng, thấy nhiều người xuất hiện ngăn cản, mới thôi.

“Trưởng lão Dược Tông, lần thử thách này, nghe nói ngài đã chuẩn bị một bảo vật?”

Chủ môn Đạo Môn nhân cơ hội chuyển đề tài, nhìn về phía đó.

Quả nhiên, tâm tư mọi người ngay lập tức bị câu nói của hắn thu hút, cũng nhìn sang.

Trưởng lão Dược Tông ánh mắt lóe sáng, nhẹ gật đầu.

"Ban đầu Dược mỗ cũng không muốn lấy ra món đồ đó, nhưng vài ngày trước bị Thẩm Phong chủ khiêu khích, cho nên muốn, thà rằng để lại cho hậu bối, còn hơn là độc chiếm món đồ này, để họ tự tìm cơ duyên."

"Xem ra Dược trưởng lão rất kỳ vọng vào hai hậu bối này."

"Đương nhiên rồi, hậu bối của chúng ta, đâu phải những kẻ tầm thường có thể so sánh?"

Một tên mập mạp, đầu to mặt mũi mập mạp tiến lên nói, sắc mặt kiêu ngạo, lời nói mang ý chỉ rất rõ ràng.

Rõ ràng, hắn đang ám chỉ đến Tiêu Cảnh Tuyết.

Hắn không ai khác, chính là gia chủ Chu gia, Chu Thường.

Lời nói này cũng thu hút sự đồng tình của không ít người.

"Đúng vậy, thiên phú Dược đạo của Chu Tư Tư không hề thua kém so với Dược lão ngày xưa, nếu có thời gian, chắc chắn sẽ trở thành một huyền thoại."

"Đúng thế, mà Tiêu Cảnh Tuyết kia, nghe nói xuất thân từ hạ giới, lại không đặt tâm tư vào chính đạo, đã đến Dược Tông nhiều năm, chỉ toàn đi nịnh bợ lòng người mà thôi."

Nhiều người phụ họa, vài câu lại kéo xuống.

Âm thanh này, gần như toàn bộ đều đang bênh vực cho Chu Tư Tư.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ.

Giúp đỡ không phải là cho Chu Tư Tư, mà là cho Chu gia chủ.

Hắn ngẩng cao đầu, nhìn về phía trưởng lão Dược Tông, thần sắc như muốn nói, nhìn đi, đây chính là tộc nhân của Chu gia chúng ta.

Nếu trong tương lai muốn ai ngồi lên vị trí trưởng lão Dược Tông, tốt nhất nên cân nhắc kỹ.

Trưởng lão Dược Tông hơi nhíu mày, thực ra hắn không mấy thích Chu Tư Tư, nhưng thế lực của Chu gia thực sự không nhỏ.

"Không đúng, theo ý của Tiết mỗ, Tiêu Cảnh Tuyết không hề kém hơn Chu Tư Tư, trưởng lão của chúng ta khi trở về từ Tiết gia đã khen không dứt miệng về nàng."

Ngay lúc này, một giọng nói không hợp thời vang lên.

Chu Thường nhíu mày, mọi người cũng nhìn sang.

Người nói không ai khác, chính là gia chủ Tiết gia.

"Hôm đó trước mặt bao người, Tiêu Cảnh Tuyết đã tìm ra thiên địa chi linh, điều này ngay cả mọi người có mặt đều không làm được, các ngươi có phải đã quên rồi không?"

Tiết gia chủ nhìn xung quanh, giọng điệu đầy ý nghĩa sâu xa.

"Hừ, chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi, có thể nói là nàng có liên hệ với Thẩm An Tại, nếu không với tư cách một tiểu bối, làm sao có thể phát hiện ra Thiên Địa chi Linh?"

Chu Thường hừ lạnh, tiếp theo nói: "Hơn nữa, cho dù nàng có thiên phú mạnh đến đâu, tranh giành Đế Đạo Lệnh cũng không phải chỉ dựa vào thiên phú Dược đạo."

"Câu nói 'ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài cậy bạn bè' là chính xác."

Miệng Chu Thường hơi nhếch lên, "Không may, bạn bè của Tư Tư nhiều vô số, đều là những yêu quái như Long Hải, Đạo Vô Cực, còn Tiêu Cảnh Tuyết hình như không có bạn bè?"

"Ta thấy ngươi nên đổi tên Chu Thường thành Chu Não thì hơn."

Thẩm An Tại đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều ngạc nhiên, Chu Thường càng ngỡ ngàng hơn, sắc mặt trở nên u ám hơn.

"Tiêu Cảnh Tuyết tuy có ít bạn bè, nhưng nàng có một vị sư huynh, đã đủ để nghiền nát những yêu quái mà ngươi vừa nói."

"Sư huynh?"

Chu Thường nhíu mày, rồi chợt nhớ ra điều gì.

"Ngươi đang nói về Mộ Dung Thiên?"

Vì là đối thủ của Chu Tư Tư, tất nhiên hắn cũng đã điều tra về Tiêu Cảnh Tuyết.

Nhưng một Mộ Dung Thiên, dù cho cá nhân có mạnh đến đâu, có thể nào so sánh được với đám người bên cạnh Chu Tư Tư sao?

"Hừm, ngươi nghĩ rằng Chu gia không có chuẩn bị sao? Mộ Dung Thiên dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là một Cực cảnh, tay không khó mà đấu lại bốn tay, trong lần thử thách này, ta đã cho Tư Tình một món cực phẩm Cực đạo chi khí, chuyên trị kiếm tu."

Chu Thường cười lạnh, "Trước món Cực đạo chi khí đó, Mộ Dung Thiên có ra trò gì không, cho dù là rồng cũng phải quỳ xuống, hổ cũng phải nằm gục!"

“Cực đạo chi khí…”

Thẩm An Tại lẩm bẩm, ánh mắt đầy khinh bỉ, không muốn tiếp tục nói chuyện với cái đầu lợn này.

Chương 851: Tinh quái

Thấy hắn không trả lời, Chu Thường còn tưởng hắn không biết nói gì, càng lúc càng kiêu ngạo.

"Dám hỏi Chu gia chủ, vật đó là gì…"

"Chuyên khắc kiếm tu, lại là cực phẩm Cực đạo chi khí, chẳng lẽ là bao kiếm của Vong Nhật kiếm đế?"

Một người nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên lên tiếng.

"Đúng rồi, chính là bao kiếm của Vong Nhật kiếm đế!"

Chu Thường ngẩng đầu, sắc mặt tự hào.

"Vật này năm đó cũng được mang ra từ bí cảnh, khắc chữ 'Vong Nhật', trong đó có kiếm uy, lão gia chủ đã tìm rất nhiều kiếm tiên tự mình kiểm tra, dưới sức kiếm uy đó, họ không thể rút kiếm ra!"

Nghe đến đây, mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Không ngờ gia chủ Chu lại giao vật này cho Chu Tư Tư.

Vật này mặc dù chỉ là một chiếc bao kiếm, nhưng lại là cực phẩm Cực đạo chi khí.

Điều này cũng chứng minh rằng, năm đó kiếm của Vong Nhật kiếm đế, chắc chắn là đế khí!

Có lẽ, lần này Chu Thường để Chu Tư Tư mang theo vật này vào, mục đích thứ yếu là nhằm vào Mộ Dung Thiên, còn mục đích chính… là tìm kiếm Vong Nhật Kiếm!

Mọi người nhìn nhau, nhíu mày.

Nếu biết sớm tin tức này, chắc chắn họ sẽ nhắc nhở hậu bối của mình chú ý hơn, không nên dùng quá nhiều lá bài trong việc tìm kiếm địa điểm của Dược Đế.

Nếu có thể tìm được Vong Nhật Kiếm, không chừng có thể tìm thấy phủ đệ của Vong Nhật kiếm đế.

Điều đó thực sự là cơ hội lớn cho võ giả ngoài dược sư, đặc biệt là cơ hội lớn cho kiếm tu!

Thẩm An Tại lắng nghe những lời họ nói, sắc mặt vẫn bình thản, không hề ngạc nhiên hay lo lắng.

Kết cục bên trong, có lẽ đã định sẵn, không thể thay đổi điều gì.

Hắn chỉ biết, hai đệ tử của mình, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì.

Dù mình không ra tay, nói chi đến việc chỉ là bao kiếm của Vong Nhật Kiếm, cho dù Chu Tư Tư thật sự cầm được Vong Nhật Kiếm, tên ngốc và Tiêu Cảnh Tuyết cũng sẽ không sợ.

Cái gì mà đế khí, chỉ như vậy thôi mà.

……

Phía bên kia, sau khi xuyên qua cánh cổng.

Đây là một khu rừng lớn, cây cối che trời, hơn hẳn so với Trường Tịch lâm trước kia.

Điều quan trọng hơn là, tại nơi này, ý chí của các đại đạo vô cùng đậm đặc, ánh sao vô số.

“Trong bí cảnh này, lại thích hợp tu luyện đến vậy!”

Mộ Dung Thiên đến đây, lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng khi hắn quay lại nhìn, lại cảm thấy đầu đau.

Thôi, chỉ còn lại mình hắn.

Quả nhiên, chỉ cần là những loại bí cảnh này, chắc chắn sẽ tách họ ra.

"Nghe nói nơi này rất giống với môi trường Hoang Cổ trước kia, với sức mạnh thiên địa đậm đặc như vậy, không ngạc nhiên khi những võ giả Hoang Cổ đều là quái vật."

Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thán một câu, rồi nghiêm túc lại.

Trước hết phải tìm được sư muội của họ mới quan trọng, nếu không đi trễ, để cho Chu Tư Tư gặp sư muội thì không hay.

Nghĩ vậy, hắn bước một bước rồi bay lên.

Tuy nhiên, vừa bay lên được vài trượng, biến cố bất ngờ xảy ra.

Cảm giác như một ngọn núi đè xuống, khiến cả cơ thể hắn cảm thấy nặng nề.

Mà cảm giác này, càng lên cao càng rõ rệt.

"Cấm không?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Cũng không hẳn là cấm không, chỉ là muốn bay lên cao hơn, áp lực sẽ lớn hơn, tốc độ cũng chậm lại nhiều, như là gánh nặng vậy.

"Thôi, tìm kiếm ở độ cao thấp trước, xem gần đây có hơi thở của sư muội không."

Hắn lắc đầu, cũng không định bay quá cao.

Vù!

Đột nhiên, hắn cảm thấy một sự cảnh giác mạnh mẽ, lập tức lộn người.

Một cái dây leo khổng lồ vừa quét qua trước mặt hắn, tiếng gió vù vù.

"Cái gì vậy?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, nhìn xung quanh nhưng không thấy người ra tay, cũng không rõ dây leo đó đã đi đâu.

Có người đánh lén?

Ánh mắt hắn lóe lên, rồi lại lắc đầu.

Không thể nào! Đã có nhiều người vào bí cảnh như vậy, nhưng nếu có người đủ sức tấn công bất ngờ hắn, lại không để lộ chút khí tức nào, thì chắc chắn không thể là kẻ vô danh. Hắn cũng sớm nên nghe danh người đó rồi.

Chắc chắn không phải lý do này.

"Vậy chỉ có thể là… điều quái lạ của khu rừng này mà thôi."

Hắn nhắm mắt, phát tán thần hồn lực, rút ra Thiên Thanh Kiếm, toàn tâm phòng bị.

Liễu sư thúc đã từng giới thiệu qua với hắn về một vài điều cần lưu ý trong bí cảnh.

Vì đây là địa vực hoang cổ, nhiều năm mới mở ra một lần, bên trong chứa đựng tinh hoa chi đạo to lớn, trong những năm đóng kín không có ai hấp thụ.

Vì vậy, cỏ cây thành tinh, đá núi tác quái.

Khi bí cảnh mở ra, những kẻ ngoại lai như họ xâm nhập vào, muốn tranh đoạt tinh hoa trời đất với chúng, chúng tự nhiên sẽ không cho phép.

Hơn nữa, chúng cũng sẽ coi những kẻ ngoại lai này là thức ăn để hấp thụ.

Thực lực của những cỏ cây tinh quái không lớn, nhưng lại rất quái dị, khó phòng ngừa.

Nên những năm qua, không ít võ giả đã bất cẩn mà bỏ mạng vì chúng.

"Qúa quỷ quyệt."

Hắn cảnh giác hồi lâu, nhưng phát hiện ra rằng thứ ẩn nấp trong bóng tối đó chẳng dám ra tay, hắn cũng cảm thấy hơi bực bội.

"Kiếm ấn, khởi!"

Hắn chạm nhẹ vào trán, ấn kiếm màu trắng hiện lên.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng kiếm ý mạnh mẽ tỏa ra, bao trùm khắp nơi, hình thành một lĩnh vực kiếm ý.

Trong lĩnh vực này, tất cả hoa cỏ, cây cối, đá vụn, đều bị phủ một lớp kiếm ý, giống như kiếm ra khỏi vỏ, phát ra âm thanh kiếm vang, tương ứng với ấn kiếm trên trán hắn.

Chỉ có một cây dây leo bình thường ở sâu bên trong là có vẻ không hợp.

"Đã tìm thấy ngươi!"

Ánh mắt hắn sắc lại, một bước nhảy lên không.

Xẹt!

Một tia sét lóe lên, cây dây leo kia lập tức biến thành một mảnh đen thui, vỡ vụn ra.

Kèm theo đó, là một tiếng kêu yếu ớt.

"Ta cứ tưởng đó là thứ gì lợi hại, không ngờ chỉ có vậy, thật tẻ nhạt."

Hắn thấy vậy lắc đầu, cảm thấy hơi chán chường.

Cứ tưởng những tinh quái mà mọi người kiêng kỵ là những nhân vật lợi hại, không ngờ chỉ có chút sức như vậy.

Nhưng ngay khi hắn vừa thu kiếm lại, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhíu mày, nhảy vọt lên cao vài trượng.

Tại nơi hắn đứng, vô số dây mầm chui lên từ đất, trên đó còn kéo theo vô số răng cưa sắc nhọn.

Một khi bị cuốn vào, e rằng võ giả bình thường sẽ ngay lập tức bị nghiền thành bột thịt.

"Quỷ quyệt thật, vậy mà còn chưa chết!"

Hắn nhíu mày, tung một đấm.

Ầm!

Vô số dây mầm bị nghiền nát, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố lớn, cây cối sụp đổ.

Hắn rơi xuống đất, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, chậm rãi nhíu mày.

Không đúng, mặc dù hắn không dùng kiếm, nhưng cú đấm này… không nên chỉ có sức mạnh này.

Không nói đến việc phá hủy hư không, mà ngay cả làm không gian rung động một chút cũng không được!

Nơi này, tuyệt đối không đơn giản như hắn tưởng tượng!

"Nhanh chóng kết thúc!"

Địa vực chưa biết, kẻ thù chưa biết khiến hắn nghiêm mặt, trực tiếp rút kiếm, vuốt nhẹ lên kiếm.

"Cửu Dương, Thiên Phá!"

Kiếm khí màu vàng lửa bùng nổ, hắn đứng đó như một mặt trời chói mắt.

Mọi nơi ánh sáng chiếu đến, kiếm khí lửa liền lan tỏa.

Chỉ trong nháy mắt, khu rừng rậm này đã biến thành một biển lửa cuồn cuộn.

Đây chính là chiêu mà hắn học được từ Ô Thiên Nghị!

……

Chương 852: Chúng ta làm một giao ước nhé?

Hừ!

Lửa cháy rực trời, trong chớp mắt đã nhuộm đỏ cả bầu trời.

Từng gốc đại thụ không chịu nổi sự tấn công của ngọn lửa, ầm ầm đổ xuống, bắn ra vô số tia lửa.

Trong biển lửa này, Mộ Dung Thiên chăm chú quan sát.

Cuối cùng, giữa ánh lửa, một bóng đen nhanh chóng luồn lách giữa các cây đại thụ, né tránh những tia kiếm khí và ánh lửa bay loạn.

“Đã tìm thấy ngươi rồi!”

Mắt hắn lóe lên, lao mình phóng tới.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã tóm được bóng đen ấy.

Một cái vung tay, ánh lửa rực trời liền tan biến.

Hắn cẩn thận quan sát kỹ thứ nhỏ bé vẫn không ngừng giãy giụa trước mặt.

Đó là một sinh vật nhỏ bằng bàn tay, trông như nhân sâm, toàn thân đen xanh, còn có một khuôn mặt giống hệt đứa trẻ sơ sinh.

“Đây là thứ gì?”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, dù đã đọc qua vô số y thư, hắn vẫn không thể nhận ra sinh vật này là gì.

“Buông ra! Buông đại gia của ngươi ra!”

Bất ngờ, cây nhân sâm ấy bật thốt lên, lớn tiếng hét, cố gắng giãy giụa.

"Hửm?"

Mộ Dung Thiên nhướng mày.

Nó còn biết nói tiếng người, xem ra tinh quái ở đây khi hóa hình thành tinh, linh trí cũng chẳng thấp.

"Này, ngươi là vật gì, vì sao lại ra tay với ta?"

Hắn chưa vội thả tay ngay, mà hỏi tới, vì sợ nếu buông tay ra thì tên này lại chạy mất dạng.

"Đại gia ta chính là sơn thần của ngọn núi này, bọn thấp hèn các ngươi dám vô lễ với đại gia, mau thả ta ra, nếu không khi chủ nhân của ta quay lại, nhất định sẽ khiến ngươi không sống yên ổn!"

Cây nhân sâm tự xưng là sơn thần, lớn giọng đe dọa.

"Sơn thần?"

Mộ Dung Thiên cười khẩy, "Ngươi chỉ có chút thực lực Hoàng cảnh mà cũng dám tự xưng là sơn thần?"

"Vả lại, ngươi nói có chủ nhân? Chủ nhân của ngươi là ai?"

"Hừ, cái gì mà thực lực Hoàng cảnh, đó là vì chủ nhân đi làm việc, mượn tạm thân thể ta mà thôi. Tiểu tử ngươi nghe cho kỹ, chủ nhân của ta chính là Lâm Tẫn!"

"Lâm Tẫn?" Mộ Dung Thiên lắc đầu, "Chưa nghe bao giờ."

Cây nhân sâm rõ ràng ngẩn người ra một lúc, "Chưa nghe danh của chủ nhân ta, vậy thanh kiếm 'Tẫn Nhật' của người ngươi hẳn phải nghe qua rồi chứ?"

"Chưa nghe."

Hắn lại lắc đầu.

“Chưa nghe qua?”

Cây nhân sâm nghi hoặc nhìn chằm chằm vào người trước mắt, vẻ kỳ quái, “Ngươi từ đâu tới vậy, đúng là chẳng có chút kiến thức, làm nghẹt thở đại gia rồi, mau thả ra!”

Trong khi nó đang giãy giụa, Mộ Dung Thiên liền thả tay ra.

Cây nhân sâm rơi xuống đất, phủi bụi trên thân mình, hừ hai tiếng rồi chống nạnh nói.

“Nghe cho rõ, đại gia ta tên là Mộc Long, chính là kiếm thị đệ nhất bên cạnh chủ nhân. Bọn ngươi là tiểu bối, gặp đại gia mà còn không quỳ xuống hành lễ, quả thật là không biết lễ nghi!”

“Ồ, thứ nhỏ bé như ngươi mà cũng dám tự xưng là rồng, còn nói gì lễ nghi, chẳng lẽ việc ngươi tập kích một kiếm tiên như ta là có lễ nghi hay sao?”

Mộ Dung Thiên thấy tiểu gia hỏa này cũng thú vị, không khỏi chậc lưỡi nói.

“Tập kích cái gì mà tập kích, ngoại nhân dám xông vào địa phận của chủ nhân, bản sơn thần không tức khắc luyện hóa ngươi đã là quá nhân từ rồi!”

“Ngươi nói đây là địa phận của chủ nhân ngươi, thế đây là địa phận của chủ nhân ngươi thật sao, ngọn núi này có ghi tên của chủ nhân nhà ngươi hay chủ nhân ngươi có khế ước đất đai à?”

Mộ Dung Thiên cười châm chọc.

“Hừ, mở to mắt chó của ngươi mà nhìn cho rõ, đó viết gì!”

Mộc Long trừng mắt, kiêu ngạo chỉ tay về phía xa.

Theo hướng tay nó chỉ, Mộ Dung Thiên thoáng ngẩn ra.

Giữa đống tro tàn và ánh lửa, một tảng đá xám đen sừng sững.

Gió thổi qua, cuốn đi lớp bụi bám, lộ ra ba chữ khắc trên đó.

"Tẫn Nhật Sơn."

"À…"

Mộ Dung Thiên gãi đầu.

Không ngờ ngọn núi này, quả thật lại có tên.

"Tiểu tử, giờ ngươi đã biết sai chưa, đụng chạm bản sơn thần mà không mau xin lỗi!"

Mộc Long được đà lấn tới, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào Mộ Dung Thiên.

Tuy nhiên, ngay lúc này, từ xa, núi non bất ngờ rung chuyển.

Bụi đất tung trời, cây cối sụp đổ.

Một luồng uy áp khủng khiếp tỏa ra, khiến Mộc Long toàn thân run rẩy, bật cao ba thước, trực tiếp cắm đầu xuống định độn thổ chạy trốn.

"Muốn chạy?"

Mộ Dung Thiên nhanh tay lẹ mắt, trong chớp mắt đã nắm chặt lấy đôi chân nó, nhấc bổng lên.

"Này, này, này, mau thả đại gia ra, cái tên kia tỉnh rồi, ngươi mau thả ra!"

Mộc Long không ngừng giãy giụa, có vẻ rất sợ hãi thứ đang đến từ phương xa kia.

Mộ Dung Thiên nhìn về phía xa.

Một dãy núi cao chập chùng nối tiếp nhau, đá núi vỡ vụn, một đôi bàn tay đá khổng lồ thò ra, theo sau là một cái đầu quái dị đầy đá nhọn.

"Gào!"

Quái vật đá khổng lồ đứng vững như núi, không ngừng đập ngực mình, như một con khỉ khổng lồ được tạo thành từ những ngọn núi.

"Đó là cái gì, cũng là tinh quái sao?"

Mộ Dung Thiên nhướn mày, cảm thấy hơi hiếu kỳ.

"Cái gã đó tên là Nham Quái, da dày thịt chắc vô cùng, ngươi mau thả bản sơn thần ra!"

Đôi mắt thiếu niên hẹp lại, quan sát con khỉ khổng lồ trên núi.

Đôi mắt của khỉ khổng lồ ánh lên vẻ hung dữ, ngay lập tức khóa chặt vào Mộc Long, lỗ mũi thở ra những tiếng nặng nề.

"Gào!"

Nó dường như không hoàn toàn có trí khôn, gào lên một tiếng rồi lao tới.

"Ê, hình như nó nhắm vào ngươi đấy."

Mộ Dung Thiên gãi cằm nói.

"Ngươi mau thả bản sơn thần ra!"

Khi khỉ khổng lồ chạy tới, mặt đất rung chuyển dữ dội, Mộc Long cũng càng vùng vẫy mạnh mẽ hơn.

"Ô, được."

Mộ Dung Thiên buông tay.

Khi được tự do, Mộc Long lập tức lao xuống đất, muốn chạy trốn như lần trước.

Thế nhưng.

BÙM!

Một tiếng nổ vang, đất bùn trở nên cứng như sắt, không nhúc nhích.

Ngược lại, Mộc Long bị đau, ôm đầu trên mặt đất mà gầm ghè, rất đau đớn.

"Đều tại ngươi, đều tại ngươi, khiến bản đại gia bỏ lỡ cơ hội chạy trốn tốt nhất, giờ thì xong rồi, giờ thì đất biến thành đá, không thể chạy được nữa rồi!!"

Mộc Long kêu lên, trên mặt có nhiều nét sợ hãi, như thể con khỉ khổng lồ đang chạy tới khiến nó rất sợ hãi.

RẦM!

Khỉ khổng lồ giáng một cú đấm xuống, Mộ Dung Thiên nghiêng người tránh qua, Mộc Long cũng giật mình chạy thục mạng, hoảng loạn vô cùng.

Trong mắt khỉ khổng lồ, dường như chỉ có Mộc Long, hoàn toàn không nhìn Mộ Dung Thiên một cái.

Thấy tình hình như vậy, ánh mắt hắn không khỏi hơi lóe lên, gãi cằm suy nghĩ.

Mặc dù sức mạnh của Nham Quái rất mạnh, nhưng nhìn qua cũng chỉ có thực lực khoảng Hoàng Cảnh thất bát trọng, trí khôn không đầy đủ.

Ngược lại, cái gã tự xưng là sơn thần Mộc Long này, thực lực rõ ràng không tốt, nhưng trí khôn lại không thấp, hiển nhiên không đơn giản.

Nếu có thể để nó, tên dân bản địa này, giúp tìm người, hắn sẽ hiệu quả hơn rất nhiều.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Thiên lên tiếng.

“Ê, tiểu gia hỏa, chúng ta làm một giao ước nhé?”

“Giao ước gì, giờ này mà còn giao ước, bản đại gia sắp chết rồi, còn giao ước cái gì!”

Mộc Long vừa chạy trốn điên cuồng, vừa mắng chửi, trốn ra sau lưng Mộ Dung Thiên.

Gào!

Khỉ khổng lồ đập ngực, nắm chặt hai tay, lại một lần nữa mạnh mẽ đập xuống Mộ Dung Thiên và Mộc Long.

“Mau chạy mau chạy!” Mộc Long hoảng sợ, nắm lấy vạt áo hắn mà chuẩn bị chạy, nhưng phát hiện căn bản không kéo được.

Nhìn nắm đấm khổng lồ như ngọn núi, Mộ Dung Thiên từ từ nắm chặt thanh kiếm ở sau lưng, trong mắt lóe lên ánh sáng chớp.

“Giao ước là, ta cứu ngươi một mạng, ngươi giúp ta tìm người.”

Mộc Long ngẩn người, quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên áo đen rút kiếm chém lên trời, đón lấy cú đấm khổng lồ kia.

Sau đó, ánh chớp bùng lên, như những cột trụ kinh thiên.

Xì!

Ánh kiếm loé lên, thiếu niên áo đen đứng trên đầu khỉ khổng lồ, một cái vung tay thu kiếm vào vỏ.

Hắn quay lưng về phía Mộc Long, áo đen bay phấp phới, lạnh lùng quay đầu lại.

“Như vậy thì sao?”

RẦM!

Khi Mộ Dung Thiên vừa dứt lời, khỉ khổng lồ khổng lồ này, ngay lập tức hóa thành vô số mảnh đá vỡ ra, miệng cắt phẳng phiu.

Một kiếm, giết chết trong nháy mắt!

Chương 853: Kết bạn tìm người

Mộc Long ngẩn ra, ngây ngốc nhìn thiếu niên áo đen giữa không trung.

Rầm rập!

Vô số viên đá rơi xuống, khiến mặt đất rung chuyển không ngừng, giống như trái tim nó vậy.

Cảnh tượng này… khiến nó chợt nhớ lại rất nhiều năm trước, trong đầu lóe lên vài hình ảnh không rõ ràng.

Cũng là một vị kiếm tiên, rút kiếm, núi non sụp đổ.

Kiếm khách sau khi chém giết rất nhiều tinh quái, thu kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng quay đầu, giọng nói rất dịu dàng.

"Mộc Long, có phải chúng lại bắt nạt ngươi rồi không?"

"Đừng sợ, chủ nhân đã về rồi."

Mộc Long thoáng ngẩn người, đột nhiên lắc đầu.

Hình bóng mờ ảo vừa rồi biến mất, thay vào đó là một gương mặt có chút ngơ ngác.

"Ê, tiểu gia hỏa, chúng ta đã hứa rồi, ta cứu ngươi một mạng, ngươi phải giúp ta tìm người!"

Nói xong, Mộ Dung Thiên còn đưa tay gõ nhẹ lên đầu nó.

"Ái chao!"

Mộc Long ôm đầu, nhảy nhót trái phải, ngay sau đó, lập tức chui xuống đất biến mất.

“Bản đại gia đâu có đồng ý với ngươi, mà bản đại gia cũng không rảnh, bản đại gia còn phải ở đây chờ chủ nhân quay lại nữa!”

“Ha ha ha, tiểu ngu ngốc, tự mình đi mà tìm đi, bản đại gia không chơi với ngươi đâu!”

âm thanh cười lớn dần xa, chỗ này lại trở về sự tĩnh lặng.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên thì hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt bình thản, bắt đầu đếm.

“Ba, hai, một.”

Gần như khi hắn đếm đến một, mặt đất bỗng nhiên nứt ra, Mộc Long từ trong đó nhảy lên.

“Ôi trời ơi, tiểu súc sinh, ngươi đã làm gì với bản đại gia!”

Nó liên tục vuốt ve cơ thể mình, như thể rất ngứa ngáy.

“Không làm gì cả, ta sớm đã biết ngươi không đứng đắn, chỉ bỏ một ít độc dược mà thôi.”

“Ngươi còn biết dùng độc?”

“Biết một chút.” Mộ Dung Thiên nhẹ gật đầu.

“Ngươi thật quá đáng, làm một kiếm tu mà lại đi nghiên cứu những thứ tà đạo này, lão sư không lương tâm của ngươi rốt cuộc đã dạy ngươi thế nào, còn không mau mau giải độc cho bản đại gia, nếu không khi chủ nhân về, có ngươi mà hối hận!”

Mộc Long ngứa đến mức không thể chịu nổi, gầm ghè đe dọa.

“Lão sư không dạy, ta tự học.”

Mộ Dung Thiên ngồi xuống nhìn nó, nghiêm túc nói, “Muốn ta giải độc cho ngươi thì phải giúp ta tìm người.”

“Không tìm!”

Mộc Long cự tuyệt, “Bản đại gia còn phải ở đây chờ chủ nhân quay về, không đi đâu cả, ngươi tiểu tử nếu không muốn chết, tốt nhất là trước khi chủ nhân về, hãy giải độc cho bản đại gia, nếu không thì có ngươi mà chịu!”

Nghe nó nói mười câu thì có chín câu không rời khỏi “chủ nhân”, Mộ Dung Thiên nhướn mày, cũng sinh ra chút hiếu kỳ.

“Ngươi quả nhiên rất trung thành, vậy chủ nhân của ngươi khi nào sẽ về?”

“Không biết, đại khái là chủ nhân nói sẽ về.”

Mộc Long lắc đầu.

“Vậy ngươi đã chờ được bao lâu rồi?” Mộ Dung Thiên lại hỏi.

Người trước ngẩn ra, vẫn lắc đầu, “Không biết, đại khái chủ nhân không đến thì ta ngủ, nhưng hình như lần này chủ nhân đi lâu hơn bất kỳ lần nào trước đây, những kẻ đó một lần lại một lần hóa thành yêu, đều nghĩ cách nuốt bản đại gia để tăng cường thực lực!”

“Những kẻ đó?” Mộ Dung Thiên nhướn mày.

“Ngươi nói là con khỉ đá vừa rồi đó sao?”

“Đúng vậy, không chỉ có gã đó, còn có gì cỏ, gì gió, gì mây, còn mạnh hơn cả gã tôm tép vừa rồi nhiều, mỗi khoảng thời gian lại đến quấy rối giấc ngủ của bản đại gia, phiền chết đi được.”

“Nhiều vậy, vậy tiểu gia hỏa ngươi sống sao được?”

Mộ Dung Thiên sắc mặt nghi hoặc.

“Hừ, sống sao á, bản đại gia rất lợi hại, bọn họ đến một lần bản đại gia đánh tan một lần!”

Mộc Long kiêu ngạo nói, vừa định vô thức chống hông, nhưng phát hiện trên người vẫn ngứa ngáy khó chịu, không ngừng gãi.

Mộ Dung Thiên phất tay, tạm thời giúp nó ngừng ngứa, đồng thời mở miệng, "Ngươi trước đây rất lợi hại, sao ta không tin nhỉ?"

Vừa rồi con khỉ đá kia cũng được coi là sức mạnh Hoàng Cảnh, mạnh hơn nó, vậy chẳng phải là Cực cảnh sao?

"Tiểu gia hỏa này chỉ là Thánh cảnh, làm sao có thể sống sót?"

"Bản đại gia đã được chủ nhân mượn sức, sức mạnh giảm đi từng phần, ngươi thật sự nghĩ rằng bản đại gia chỉ biết động mồm sao? Nếu như trước đây, bản đại gia chỉ cần động ngón tay, đã không biết đã đè chết bao nhiêu kẻ hậu bối vô lễ như ngươi!"

"Ồ?" Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy hứng thú.

Nói như vậy, nó đã lợi hại như vậy, thì chủ nhân của nó chẳng phải còn mạnh mẽ hơn sao?

Chỗ này được cho là di tích Hoang Cổ, tức là… nó rất có thể là tinh quái từ thời đại Hoang Cổ, đã sống đến bây giờ.

Còn chủ nhân của nó… chẳng phải là Bất Hủ Đế cảnh sao!?

"Vậy chủ nhân của ngươi đã đi lâu chưa, khi nào sẽ về?"

Mộ Dung Thiên hỏi.

"Không biết." Mộc Long lắc đầu.

Người trước nhíu mày, "Đã chờ lâu như vậy mà hắn vẫn chưa về, có thể nào là… gặp chuyện không may không?"

"Không thể nào!"

Ai ngờ, câu này khiến giọng của Mộc Long ngay lập tức cao vút, sắc mặt trở nên tức giận vô cùng.

"Chủ nhân làm sao có thể gặp chuyện không may, chủ nhân chính là một trong những kiếm tiên mạnh nhất thế giới, năm đó mười ba vị Thanh Quỷ Đế cảnh liên thủ cũng không thể tổn thương chủ nhân nửa phần!"

"Hắn một mình, chiến mười ba vị Đế cảnh?" Mộ Dung Thiên trong lòng chấn động, nhướng mày nói.

"Hừ, đương nhiên rồi, hơn nữa chủ nhân lợi hại, bản đại gia cũng không kém, cái tên thần linh Yêu Phù Thú được mời ra từ mười ba vị Thanh Quỷ Đế cảnh đó, bản đại gia còn đánh không kém gì nó, thậm chí còn áp chế nó ba phần nữa!"

"Yêu Phù Thú?"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe sáng.

Có vẻ như… kẻ này thực sự là tinh quái tồn tại từ thời đại Hoang Cổ.

Bằng không, làm sao có thể biết nhiều chuyện như vậy về quá khứ, nhưng… nếu thật sự là từ thời đại Hoang Cổ chờ đợi chủ nhân của nó, thì đã chờ bao lâu rồi?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy thương cảm với gã tiểu gia hỏa trước mắt.

"Mộc Long, chủ nhân ngươi lâu lắm không về, ngươi không nghĩ đến việc đi tìm hắn sao?"

"Không tìm không tìm, chủ nhân đã nói sẽ về thì nhất định sẽ về, hắn chưa bao giờ nuốt lời, lần này cũng nhất định không ngoại lệ."

Mộc Long lắc đầu không ngừng, sắc mặt có chút do dự, "Hơn nữa…"

“Hơn nữa cái gì?” Mộ Dung Thiên truy hỏi.

“Hơn nữa ta không dám ra ngoài, những kẻ bên ngoài đó đều muốn ăn thịt ta.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên lập tức hiểu ra.

Có thể, gã tiểu gia hỏa này cũng từng có ý định ra ngoài tìm chủ nhân của mình, nhưng lại không dám tùy tiện ra ngoài, bên ngoài có quá nhiều tinh quái như khỉ đá vừa rồi.

“Thế này đi, ngươi giúp ta tìm người, ta dẫn ngươi ra ngoài, tìm chủ nhân của ngươi, thế nào?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên sáng rực nhìn nó.

“Ta… tìm thế nào?” Mộc Long có chút động lòng, nó cảm nhận được, người trước mặt dường như không phải là kẻ xấu.

“Gần đây được cho là có một tòa phủ đệ của Dược Đế, ngươi biết ở đâu không?”

“Không biết.” Mộc Long lắc đầu, sau khi suy nghĩ liền nói, “Nhưng bản đại gia có thể cảm nhận thấy, hướng đó tinh quái và sơn thần rất nhiều, nhất định có những kẻ đã mở ra linh trí, có lẽ ngươi có thể đi hỏi ở đó.”

Mộ Dung Thiên nhìn về hướng nó chỉ, gật đầu.

“Được, đi thôi.”

Mộc Long nhảy vọt lên, nắm lấy vai Mộ Dung Thiên, vặn vẹo mông một cái rồi ngồi lên.

“Yên tâm, nếu ngươi thật sự giúp bản đại gia tìm được chủ nhân, chuyện trước đây ngươi xâm phạm lãnh địa của chủ nhân, bản đại gia có thể không nói cho chủ nhân, còn có thể để chủ nhân truyền thụ cho ngươi vài chiêu kiếm pháp.”

Mộc Long rất kiêu ngạo, sờ sờ cằm.

“Cái chiêu vừa rồi gọi là Cửu Dương Phần Thiên, có vẻ giống với đạo kiếm của chủ nhân, không chừng chủ nhân còn có thể thu ngươi làm đồ đệ nữa.”

“Ta có sư phụ, hơn nữa đó không phải kiếm pháp của ta, mà là của một người bạn tốt của ta.”

“Ôi, bạn ngươi là học kiếm pháp của ai?”

“Là do hắn tự sáng tạo.”

“Không tệ không tệ, kiếm ý đó thật ra có chút phong cách của chủ nhân năm xưa.”

Mộc Long dường như cũng là một kẻ thích nói, trên đường đi không ngừng trò chuyện với Mộ Dung Thiên, còn nói có cơ hội nhất định phải để Ô Thiên Nghị gặp mặt chủ nhân của nó, biết đâu còn có thể bái sư nữa.

–

Chương 854: Chơi gió, ngươi kém xa sư phụ ta

Trên đường đi, họ gặp không ít tinh quái, nhưng mà những con mạnh mẽ hơn con khỉ đá vừa rồi thì không có nhiều.

“Không thể nào, trước khi tới đây, ta cũng không nghe sư thúc nói nơi này tinh quái lại nhiều như vậy.”

Mộ Dung Thiên chém một con cây yêu, lau đi máu, nhíu mày.

“Nàng nói rằng đa phần tinh quái tuy đã thành tinh nhưng cũng sẽ biết tránh né, nếu cảm nhận được khí tức mạnh hơn mình, chúng sẽ lẩn trốn. Sao mà ta lại gặp tinh quái liều mạng như vậy chứ?”

“Đều là chuyện nhỏ, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Mộc Long cười ha hả, đứng trên vai hắn chỉ về phía xa.

“Tiểu Mộ Dung, ngươi xem phía trước, nơi đó chính là khu vực có nhiều tinh quái nhất.”

Mộ Dung Thiên nhìn theo hướng nó chỉ.

Đó là một vùng trũng, được bao quanh bởi những ngọn núi, nước chảy quanh, đúng là một nơi đầy sức sống.

“Đi nào!”

Mộ Dung Thiên dùng sức chân, lập tức như tên rời khỏi dây cung lao đi.

“Ê ê ê, ngươi chậm lại một chút, ta suýt nữa thì rơi xuống đấy!”

Mộc Long hoảng hốt, nắm chặt lấy tai Mộ Dung Thiên, thân thể bị gió mạnh đẩy qua đẩy lại.

"Tiểu Mộ Dung, ngươi phải nghĩ kỹ, khi bước vào khu vực đó thì sẽ không còn đường lui nữa. Dòng máu rồng trong người ngươi là thứ cực kỳ bổ dưỡng đối với chúng, chúng sẽ không tha cho ngươi đâu."

"Những tinh quái sống ở đó, ít nhất cũng mạnh như con vượn đá vừa rồi."

"Ngươi phải cẩn thận bị chúng vây công…"

"Sao mà ngươi lắm mồm thế, tai ta gần như bị ngươi nói đến chai rồi."

Mộ Dung Thiên vừa chạy nhanh vừa lên tiếng.

"Chỉ là vây công thôi, bản kiếm tiên đâu phải lần đầu trải qua, cứ giết cho đến khi chúng phục tùng là được!"

Với khoảng cách cả ngàn dặm, mặc dù không dễ dàng để bay nhưng Mộ Dung Thiên chạy một mạch là có thể đến nơi.

Ầm!

Hắn nhảy từ trên núi xuống, cùng với cơn gió mạnh rơi xuống đất, khiến mặt đất chấn động, bụi bay mù mịt.

"Xin hỏi, tinh quái tiền bối nơi này đang ở đâu, Mộ Dung Thiên có việc muốn thỉnh giáo!"

Sau khi tiếp đất, hắn không ngay lập tức xuất thủ mà chắp tay lớn tiếng gọi, âm thanh vang xa khắp núi rừng.

Nhưng ngay lúc này, chỗ hắn đứng bỗng nhiên sụp xuống, đất cát rơi xuống.

Hắn nhướn mày, nhảy lên không trung.

Một cái miệng sâu thẳm lớn, đầy những chiếc răng sắc nhọn từ lòng đất thò ra, một cú ngoạm xuống.

Nếu không nhờ hắn phản ứng nhanh, có lẽ đã bị nuốt chửng.

Mộ Dung Thiên nhíu mày nhìn xuống sinh vật khổng lồ.

Đó là một con quái vật khổng lồ giống như đỉa, không có mắt, chỉ có một cái miệng to, nhưng khí tức tỏa ra lại khiến Mộ Dung Thiên nghiêm mặt.

Cực cảnh!

Hu hu!

Hắn vừa mới tránh được cú tấn công của con đỉa khổng lồ, thì trong không gian bỗng xuất hiện một cơn gió xanh, hóa thành xích sắt quấn chặt bốn chi của hắn.

"Sa Trùng, xem ra huyết nhục tinh hoa của tiểu nhân loại này là của ta."

Giữa tiếng gió rít, một nữ nhân mặc váy mỏng, hình thể mơ hồ như làn gió thanh thoát xuất hiện, bay quanh người Mộ Dung Thiên, đưa tay chạm vào gương mặt hắn.

"Thanh Phong, ngươi muốn độc chiếm tiểu tử này à, thật là có phần tham lam đấy, dòng máu rồng đậm đặc như vậy, ta đã lâu lắm không được ăn rồi."

Cùng lúc đó, một giọng nam trầm hùng vang lên.

Giữa núi rừng, vô số ánh sáng lấp lánh, hóa thành một con rồng xanh lớn, cả người lấp lánh ánh sáng sóng nước.

"Vậy tiểu tử này là của hai người các ngươi, còn vật nhỏ trên vai hắn sẽ thuộc về bản vương."

Trên mặt đất, con sa trùng khổng lồ mở ra chiếc miệng lớn, dưới những lớp răng sắc nhọn, một con mắt màu đỏ tươi mở ra, chăm chú nhìn vào Mộc Long trên vai Mộ Dung Thiên.

“Ê ê ê, Tiểu Mộ Dung, sao ngươi lại bất cẩn như vậy? Không phải ta đã nói tinh quái nơi này rất khó đối phó sao?”

Mộc Long núp sau tai Mộ Dung Thiên, vẻ mặt lo lắng.

“Ba vị tiền bối, tiểu bối có…”

Mộ Dung Thiên vừa định mở miệng thì một cơn gió mãnh liệt quét qua.

Một lọn tóc đen bị cắt đứt, hắn dần dần hạ thấp thần sắc.

Nếu không phải vừa rồi ngẩng đầu lên, có lẽ cơn gió đó đã cắt đi đầu hắn rồi.

“Tiểu gia hỏa, ngươi đến đây làm gì mà ta không hứng thú, ngoan ngoãn dâng ra tinh nguyên của ngươi, để ta tăng thêm sức mạnh.”

Người phụ nữ được gọi là Thanh Phong, mặc dù giọng nói quyến rũ, nhưng sự tham lam và khát khao trong ánh mắt thì không hề che giấu, toàn thân còn tỏa ra vẻ tà khí.

Không chỉ có nàng, mà hai tinh quái ở cực cảnh còn lại cũng mang chút tà khí, hoàn toàn khác với Mộc Long.

“Tiểu Mộ Dung, xem ra những năm qua có không ít nhân tộc chết trong tay bọn chúng, chúng dựa vào việc nuốt lấy tinh nguyên và linh hồn của nhân tộc mà có được trí tuệ.”

“Ồ?” Mộ Dung Thiên nhướn mày, “Ngươi không phải sao?”

Nghe vậy, Mộc Long như bị giẫm phải đuôi, nhảy cẫng lên và đánh vào đầu hắn.

“Ngươi nói gì vậy, làm sao có thể so sánh ta, ta là sơn thần này với đám cặn bã này được, ta không thèm để ý đến chúng đâu!”

“Vậy mà trước đó ngươi còn muốn ăn ta?”

“Phét lác! Đó là ta muốn đuổi ngươi đi, dọa dọa ngươi thôi, ai biết ngươi lại trực tiếp phóng hỏa đốt núi!”

Mộc Long lại nhảy lên đánh hắn một cái nữa.

“Thế à…” Mộ Dung Thiên gật đầu.

“Ê ê ê, các ngươi sắp chết rồi, mà vẫn còn rảnh rỗi nói chuyện, chi bằng vào bụng ta mà nói đi!”

Thanh Phong trực tiếp lao tới, thè lưỡi liếm môi, như thể Mộ Dung Thiên đã là món ăn trong bụng nàng.

Nhưng ngay giây tiếp theo, tiếng kêu thét của nàng đột ngột im bặt, đồng tử co rút lại.

Một bàn tay, chặt chẽ nắm chặt cổ nàng, kéo nàng lên không trung.

“Ngươi không biết, làm phiền người khác nói chuyện là một hành vi rất bất lịch sự sao?”

Mộ Dung Thiên từ từ ngẩng mặt lên, trong mắt hiện lên ánh sáng xanh.

Rắc!

Ngay lập tức, những sợi xích Thanh Phong tạo ra bị bẻ gãy, rồi chuyển sang bao trùm thân hắn, hóa thành một bộ giáp rồng xanh.

“Cái này… không thể nào!”

Bất kể là Thanh Phong hay Sa Trùng, thậm chí là con thủy long, đều đồng loạt co mắt, hoảng hốt kêu lên.

Thanh Phong là hóa thân của gió, tinh quái trong vòng trăm dặm gió đều nghe lệnh nàng, lấy nàng làm chủ.

Giờ đây, nàng lại bị tên nhân loại kia biến thành sức mạnh.

“Bản kiếm tiên hỏi ngươi, phủ Dược Đế ở đâu?”

Một thanh kiếm rồng xanh đặt trên vai Thanh Phong, ý chí sắc bén khiến nàng run rẩy trong lòng.

“Phủ Dược Đế gì, ta không biết.”

Thân thể Thanh Phong tan vỡ, hóa thành những cơn gió cuồng loạn, thoát khỏi sự trói buộc của Mộ Dung Thiên.

“Chỉ do ta đã đánh giá thấp ngươi, xem ra ngươi thực sự mạnh hơn nhiều so với những nhân tộc trước đây, nhưng cũng chỉ có vậy thôi!”

“Đi chết đi!”

Dưới tiếng kêu thét sắc bén, một cơn lốc khổng lồ xuất hiện, như thể muốn xé nát thân thể Mộ Dung Thiên.

“Chơi gió? Ngươi kém xa sư phụ ta.”

Ngay giây tiếp theo, một tia kiếm lôi xuất hiện, lập tức xé toạc cơn gió cuồng loạn vô tận.

Mộ Dung Thiên một tay vung kiếm, vẽ một kiếm chiêu, ánh mắt bình tĩnh.

……

Chương 855: Lần sau nhớ gọi nhiều người hơn

“Kiếm khí mạnh quá!”

Ba vị tinh quái đều kinh ngạc.

“Hừ, đã phá được phong bạo của bản thần thì sao, ngươi không giết được bản thần, bản thần sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hao ngươi!”

Giọng nói mơ hồ của một nữ tử vang lên, lại có mấy đạo lốc xoáy xuất hiện.

“Tiểu Mộ Dung, loại tinh quái như nàng ta khó đối phó nhất, không có thân thể, muốn giết nàng ta…”

“Ta biết.”

Câu nói của Mộc Long còn chưa dứt, Mộ Dung Thiên đã lên tiếng, nâng kiếm Thanh Long trong tay, bình thản nói.

“Thanh phong thành tinh, chỉ cần có gió, ngươi sẽ không chết, thì…”

Ánh mắt hắn sắc bén, tóc đen bay múa.

“Ta sẽ khiến cho trăm nghìn dặm này, không còn tiếng gió!”

Nhãn ấn trên trán Mộ Dung Thiên chớp sáng, một tay chỉ kiếm niệm ấn, vung tay một cái.

“Vô Cực Kiếm Địa, khai!”

Trong chớp mắt, toàn bộ không gian rung động.

Những thanh kiếm tàn rơi từ trên trời xuống, rơi xuống mặt đất.

Chỉ trong một khoảnh khắc, phong cảnh nơi đây đã thay đổi lớn lao.

Trăm nghìn dặm dường như đã hóa thành một mảnh mộ kiếm.

Những cơn lốc xoáy hung tợn trước đó lập tức biến mất, tiếng gió nơi đây dần dần tiêu tan.

"Không, không thể nào, kiếm địa của ngươi sao có thể mạnh đến mức này!"

âm thanh hoảng sợ vang lên, Thanh Phong lại một lần nữa hóa thành hình người, mặt đầy sự không dám tin.

"Không phải là kiếm địa của ta, mà là của một vị bằng hữu của ta."

Mộ Dung Thiên thản nhiên nói, "Kiếm vô cực, địa vô cực."

Kiếm địa này, tự nhiên là hắn học được từ Đông Phương Thanh Mộc.

Chỉ là người sau có chín ngàn tàn niệm trong kiếm địa, hắn thì không có mà thôi.

"Cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết phủ Dược Đế ở đâu, nếu không, chết."

Mộ Dung Thiên nâng kiếm, chỉ về phía trước.

"Sa trùng, Thủy giao, các ngươi còn làm gì, còn không mau ra tay!"

Thanh Phong rõ ràng đã hoảng loạn, lớn tiếng nói.

"Tiểu tử, ngươi quả thật mạnh hơn rất nhiều so với những nhân tộc trước đây, nhưng chúng ta liên thủ lại, ngươi chưa chắc có thể…"

“Ồn ào.”

Vù!

Câu nói của Sa Trùng còn chưa dứt, trong cơ thể nó đột nhiên phát ra kiếm khí, ngay lập tức khiến cho thân thể khổng lồ của nó, vỡ tan thành trăm mảnh!

Thịt máu vương vãi, một viên tinh thạch nâu rơi xuống.

Chém một phát chết tươi!

“Vô Hình Kiếm Khí, từ bên trong phát ra, tiểu tử, đây lại là kiếm đạo gì?”

Mộc Long nheo mắt, hoảng sợ.

“Bách Lý.”

Mộ Dung Thiên bình thản nói, nhìn về hai người còn lại.

Thủy giao vốn còn định ra tay, thấy Sa trùng ngay lập tức bị đánh tan thành mây khói, lập tức dừng lại giữa không trung, kinh hãi vô cùng.

Hoàn toàn không phải là một cấp bậc!

“Ta…”

Thanh Phong cũng bị dọa không nhẹ, lập tức chuẩn bị cầu xin tha thứ, thế nhưng.

“Muộn rồi.”

Mộ Dung Thiên nâng tay siết chặt, kiếm mộ ngàn dặm, vô số tàn kiếm vang lên, kiếm khí vọt lên trời.

Kiếm ý mạnh mẽ, trực tiếp giam cầm ngàn dặm này.

“Ta nói… ta nói mà!”

Cùng với gió ngừng lại, Thanh Phong kêu gào, hóa thành những điểm sao sáng tan biến, cũng rơi xuống một viên tinh thạch.

Mộ Dung Thiên quay đầu, nhìn về phía Thủy giao đang ở trên không trung.

“Còn ngươi?”

“Ta…”

Thủy giao sắc mặt đầy sợ hãi, ấp úng.

Thấy thiếu niên mặc áo đen sắp nâng kiếm, nó lập tức hoảng loạn, lớn tiếng nói.

“Phía đông nam, phía đông nam có nhiều nhân tộc chạy qua đó, nơi đó có thể có cái Đế phủ gì mà ngươi muốn!”

“Phía đông nam…”

Mộ Dung Thiên nhướng mày nhìn xa xăm, tiện tay vung kiếm.

Chín mặt trời treo cao, nhưng đã khiến cho đất trời chợt chìm vào bóng tối.

Cửu Dương, Cực Dạ!

Khi đất trời một lần nữa phục hồi ánh sáng, nghìn dặm này, không còn dòng nước.

Giống như trong chớp mắt, tất cả nước đều biến mất.

Mộ Dung Thiên vẫy tay, ba viên tinh thạch bay vào tay.

“Đây là cái gì?” Hắn có chút hiếu kỳ.

“Đây là tinh hạch trong cơ thể của chúng, tinh quái hóa hình, sinh ra linh trí sau đó, có thể tu luyện giống như nhân tộc các ngươi, mà tinh hạch này chính là sức mạnh của chúng, luyện hóa tinh hạch này, ngươi có thể nhận được không ít lợi ích,” Mộc Long giải thích.

Mộ Dung Thiên nhướng mày, liếc nhìn nó một cái.

“Này này, đừng có ý đồ gì với bản đại gia, bản thể bản đại gia đã bị chủ nhân mượn đi, tinh hạch là nguồn sức mạnh, tự nhiên cũng ở trong tay chủ nhân.”

“Không phải, ta muốn hỏi ngươi, thứ này nếu ngươi ăn vào có thể phục hồi sức mạnh không?”

Mộc Long ngẩn người, sau đó từ từ lắc đầu.

“Chúng không cùng nguồn với bản đại gia, bản đại gia là Sơn Thần, mà tinh hoa hỗn tạp thế này, bản đại gia không thể nuốt nổi.”

“Được rồi, vậy thì thôi.”

Mộ Dung Thiên thu lại tinh hạch, sau đó dẫn theo Mộc Long, tiếp tục hướng về phía đông nam mà đi.

…

Mà ở phía đông nam, một bóng người mặc áo tím, đang nắm kiếm đứng thẳng, đối diện với hơn trăm người.

“Ô Thiên Nghị, đến lúc này, chỉ cần ngươi quỳ xuống, lạy một cái, chui qua giữa chân ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng chó, thế nào?”

Một thanh niên gầy gò đứng đầu lộ vẻ đắc ý, mở miệng chế nhạo.

“Ta còn tưởng là Phương Thanh Phong hay Đạo Vô Cực đến, không ngờ chỉ có một đám vô dụng.”

Ô Thiên Nghị liếc nhìn mọi người, thản nhiên nói, “Đạo Môn Linh Môn, liên thủ lại không đi giết Ma Đạo Yêu tộc, ngược lại bao vây Ô mỗ sao?”

“Ô Thiên Nghị, nếu muốn trách thì hãy trách cái miệng của ngươi, những năm qua ngươi đã đắc tội bao nhiêu người, ngươi tự biết mà!”

Trong Linh Môn cũng có người mở miệng lạnh nhạt.

"Ồ?"

Người trước nhướng mày, "Ô mỗ sao nhớ được người miệng mồm ác độc, Ô mỗ chỉ trả lời lại mà thôi, sao lại thành ra đắc tội người?"

"Chẳng lẽ chỉ cho các ngươi nói, không cho Ô mỗ phản bác?"

"Hừ, ít nói nhảm, hôm nay hoặc là ngươi giao ra kiếm thuật của ngươi, hoặc là đừng trách chúng ta không có nghĩa khí, đồng loạt công kích ngươi!"

Nghe những lời đe dọa của họ, Ô Thiên Nghị cười nhạo nói.

"Chỉ dựa vào đám phế vật các ngươi, cũng dám dòm ngó kiếm thuật của ta?"

"Cùng nhau lên đi, đừng lãng phí thời gian."

Ô Thiên Nghị chéo cây gỗ trong tay, phía sau là mặt trời chói chang.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, giết hắn!"

Mọi người lạnh nhạt hừ một tiếng, lập tức lao tới.

Tuy nhiên, những người này mặc dù thực lực không yếu, nhưng Ô Thiên Nghị đã vào Cực cảnh, kiếm trong tay hắn xuất thần nhập hóa.

Trong lúc vung lên, mặt trời chói lọi.

"Không Hải!"

"Lưu Phong Hồi Tuyết!"

Chưa đến một nén nhang, nơi đây đã đầy tiếng than khóc.

“Hừ, muốn chém giết Ô mỗ, số người này không đủ, thực lực cũng không đủ.”

Ô Thiên Nghị cảm thấy có chút thất vọng, thu kiếm đứng yên.

“Ta không giết các ngươi, để khỏi làm bẩn kiếm của ta, nếu muốn tìm Ô mỗ báo thù, lần sau nhớ gọi nhiều người hơn.”

Đám người này, ngay cả tư cách để hắn phát huy Kiếm Đạo Cửu Dương ra kiếm thứ chín cũng không có, nói gì đến hai thức kiếm pháp mà hắn tự sáng tạo sau này.

“Cũng không biết Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh hiện giờ ra sao.”

Ánh mắt Ô Thiên Nghị chớp động, không để ý đến đám người nằm xuống, bước một bước rời khỏi không trung, bay đi.

Và không lâu sau khi hắn rời đi, những sợi tơ nhện đột nhiên xuất hiện, chui vào trong cơ thể những đệ tử trọng thương này.

Tiếng thét đau đớn lập tức vang lên, chỉ trong chốc lát, những đệ tử này đã mất hết sinh khí, toàn bộ chết sạch.

Khoảng một nén nhang sau, trong rừng núi, lại có hai người bay tới.

Nhìn thấy đám đệ tử chết thảm ở đây, sắc mặt họ đều khó coi.

“Phương huynh, bọn họ đều bị thương bởi kiếm, vết thương bị thiêu đốt, kiếm pháp này ngươi có quen thuộc không?”

Sắc mặt Phương Thanh Phong u ám, đôi nắm đấm siết chặt, kêu răng rắc.

Kiếm pháp này, hắn quá quen thuộc.

Ô Thiên Nghị!

Chương 856: Nguy hiểm

“Phương huynh, Phương huynh?”

Người còn lại thấy hắn thần sắc khác thường, không khỏi gọi thêm vài tiếng.

Phương Thanh Phong lúc này mới hồi thần, nhẹ gật đầu.

“Thiên Dương Tử, việc này ta nhất định sẽ cho Linh Môn ngươi một lời giải thích, nhiều đệ tử chết thảm ở đây, Phương mỗ nhất định sẽ tự tay dọn dẹp nội bộ.”

Hắn nắm chặt nắm tay, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Thiên Dương Tử tiến lên vỗ vai hắn, “Đây không phải chỉ là chuyện của ngươi, kẻ đó có chút bản lĩnh, mà Lý Trường Sinh, Mộ Dung Thiên đi cùng càng không dễ đối phó, ta sẽ giúp ngươi.”

“Hắn giết chết nhiều đệ tử chính đạo như vậy, đã là tội không thể tha thứ, mọi đệ tử chính đạo, ai nấy đều phải giết hắn.”

Người trước sắc mặt lạnh lẽo, một bước tiến lên, đưa tay trong không trung nắm lấy bút phù, vẽ ra không trung.

Phù văn bay lên, hóa thành chữ viết lướt vào không gian, truyền đến tai mỗi một đệ tử Linh Môn.

“Tất cả đệ tử Linh Môn nghe lệnh, Ô Thiên Nghị đã giết hại đồng tộc chính đạo, tội không thể tha thứ, truyền tin cho tất cả đệ tử chính đạo, vây giết kẻ này, sinh tử không luận, chặt đầu kẻ nào, thưởng cho một bộ bào chủ phong Linh Môn, mười viên Đạo Cực Đan!”

“Tất cả đệ tử Linh Môn nghe lệnh…”

âm thanh trầm thấp, bất kể xa gần, thông qua thẻ bài thân phận, vang lên trong tai mỗi một đệ tử Linh Môn.

Tất cả mọi người trước tiên là ngẩn ra, sau đó hoan hỉ vô cùng.

Bào chủ phong, đó là bảo vật bảo mệnh, không phải lực lượng bất tử không thể phá, mà Đạo Cực Đan, có thể giúp người ta rút ngắn thời gian tu luyện trong cực cảnh, một viên đã có giá trị một thành phố, hiện tại lại đưa ra mười viên!

“Đi, tìm Ô Thiên Nghị!”

“Đệ tử Huyền Thủy Môn, chúng ta đừng đánh nữa, những bảo vật này sẽ tặng cho các ngươi, nhưng các ngươi cũng giúp chúng ta đuổi giết một người!”

“Chia ra tìm người, nếu có manh mối, truyền âm báo cho nhau!”

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngắn ngủi, tất cả đệ tử Linh Môn đều nhận được tin tức, nhanh chóng bắt đầu hành động.

Mà Ô Thiên Nghị giết hại nhiều đệ tử Linh Môn, Đạo Môn cũng đã được hầu hết mọi người biết đến.

Tất nhiên, không phải tất cả mọi người đều vì chuyện này mà đồng lòng hợp tác, điều quan trọng hơn là phần thưởng mà Thiên Dương Tử đã nói.

Hắn là thiên kiêu Linh Môn đứng đầu, là truyền nhân của môn chủ Linh Môn, đương nhiên có quyền nói ra những lời này.

“Đi thôi, những người này vừa chết không lâu, có lẽ còn có thể đuổi kịp Ô Thiên Nghị.”

Phương Thanh Phong sắc mặt lạnh lùng, bước đi trước, Thiên Dương Tử theo sau.

Sau khi họ rời đi khoảng một tiếng đồng hồ, từ xa vang lên tiếng sấm ầm ầm, một bóng người bay lên, hạ xuống vững vàng ở nơi này.

"Nhiều xác chết như vậy…"

Mộ Dung Thiên nhìn những xác chết nằm ngổn ngang dưới đất, hơi nhíu mày.

"Nhóc con, kiếm ý này không phải là ngươi từng sử dụng qua sao, chính là bạn của ngươi?" Mộc Long ngồi trên vai hắn, khoanh chân lại.

"Đúng, nhưng những người này…"

Mộ Dung Thiên cúi xuống, lật xem xác chết gần đó, ánh mắt chớp động.

"Sinh khí không phải tự nhiên trôi đi, mà là bị hút đi, không phải chết vì kiếm thương."

"Ôi, bản đại gia sao lại không nhận ra?" Mộc Long đứng dậy, quan sát những xác chết đó.

"Ta tự học y thuật mà sư phụ để lại đã một thời gian, xác chết này tuy nhìn có vẻ đa phần là kiếm thương, vết thương thê thảm, nhưng không đến nỗi chết, nếu không phải là người tinh thông y thuật, khó mà phát hiện ra nguyên nhân thực sự."

"Xì xì, không ngờ ngươi không chỉ tinh thông thân pháp và các loại kiếm đạo, mà ngay cả y thuật cũng biết."

Mộc Long hứng thú, "Sư phụ ngươi lợi hại như vậy, chắc hẳn không phải là nhân vật tầm thường?"

"Người ấy…"

Mộ Dung Thiên do dự một chút, rồi gật đầu, "Đúng, người quả thật là thiên hạ vô địch."

"Xì, khen vài câu mà ngươi đã phấn khởi, không nói đến chủ nhân của bản đại gia và đám Thập Tam Đế, thì Thập Cửu Huyền Thánh Nữ, Đạo Chủ, âm Dương Thiên Nữ và Phù Vương, ai cũng không phải là nhân vật bình thường, bọn họ còn không dám nói vô địch thiên hạ, sư phụ ngươi dám nói?"

"Vả lại, bản đại gia chưa bao giờ nghe nói đến ai vô địch thiên hạ, trừ…"

Mộc Long đột nhiên sắc mặt có chút không ổn, nhíu mày suy nghĩ.

"Trừ…"

"Trừ ai?"

Mộ Dung Thiên truy vấn.

Thế nhưng Mộc Long nghĩ mãi mà không ra, sau đó mạnh mẽ lắc đầu, "Nhớ không ra, dù sao năm đó có một người như vậy, phù pháp thông huyền, tung hoành thời không, không biết bao nhiêu đại đế đã bại dưới tay hắn, Thập Tam Đế cũng không ngoại lệ."

Bỗng nhiên, Mộc Long nhảy lên, sắc mặt hưng phấn.

"Bản đại gia nhớ ra rồi, việc cuối cùng mà chủ nhân làm trước khi qua đời chính là hẹn gặp để chiến đấu với người đó, rồi… rồi giờ vẫn chưa trở về."

"Người đó…"

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Phù pháp thông huyền, tung hoành thời không…

Điều này khiến hắn không khỏi nhớ đến cuộc thi võ bốn vực năm xưa.

Cuộc chiến giữa sư huynh và cái tên Triệu Vô Nhai kia, thế cục của hắn dường như có thể nhìn thấy tương lai, thấy được số phận của người trong cuộc.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy mà thôi, không thể thật sự làm được việc tung hoành thời không.

"Tiểu Mộ Dung, bản đại gia nhớ ra rồi, phía đông nam, năm đó chủ nhân cũng đi về phía đông nam, Thập Tam Đế cũng đã bại dưới tay hắn ở phía đông nam!"

Mộc Long sắc mặt hưng phấn, "Chủ nhân cũng nhất định ở bên đó, nhất định ở đó!"

Mộ Dung Thiên chăm chú lắng nghe.

Xem ra, phủDược đế, mười phần tám chín thực sự ở phía đông nam.

"Vậy thì…"

"Đừng đi!"

Thế nhưng, hắn còn chưa nói hết câu, đã bị Mộc Long hưng phấn cắt ngang, kéo tai hắn.

"Có chuyện gì?" Hắn nhíu mày.

"Đi sẽ chết, không thể đi!"

Mắt Mộc Long đã bắt đầu có huyết sắc, như có điều gì kinh khủng thoáng hiện lên trong đầu nó.

"Ở đó rất nguy hiểm, nếu ngươi đi sẽ chắc chắn chết!"

"Ngươi nhớ ra điều gì rồi sao?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, đưa nó vào lòng bàn tay.

"Không biết, quá hỗn loạn, không nhớ ra, nhưng trực giác mách bảo ta, ở đó rất nguy hiểm, nhất định không thể đi!"

Mộc Long ôm đầu, lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Trực giác?” Mộ Dung Thiên nhíu mày.

“Chắc chắn là bản thể của ta ở đó đã trải qua điều gì, vì thế ta mới cảm thấy sợ hãi.”

“Ta không nhớ ra bất kỳ ký ức nào của bản thể, khả năng duy nhất là… bản thể đã trải qua một nỗi kinh hoàng lớn lao ở đó, chủ động cắt đứt liên lạc với ta, phong ấn ký ức, cho nên nhiều thứ không nhớ ra, nhưng phía đông nam tuyệt đối là cấm địa, không thể đi!”

Thế nhưng, càng nói như vậy, sắc mặt Mộ Dung Thiên càng thêm nặng nề.

“Vậy ta càng phải đi một chuyến.”

Sư muội không biết tình hình bên đó ra sao, nếu nàng rơi vào nguy hiểm ở đó, hắn không thể ngồi nhìn không cứu.

“Mộc Long, ngươi quay về chờ ta, nếu có tin tức của chủ nhân ngươi, ta sẽ trở về báo cho ngươi.”

Hắn đặt Mộc Long xuống đất, sau đó nhìn về phía xa xăm, chân vừa bước một cái, sấm chớp tỏa ra, trong chớp mắt biến mất tại chỗ, để lại những vệt tàn ảnh.

“Không thể đi, quay lại!”

Mộc Long kêu gọi, nhưng chỉ còn lại không gian trống rỗng.

“Không thể đi… Chủ nhân đã từng nói, không thể đi…”

Nó ôm đầu ngồi dưới đất, sắc mặt có phần đau khổ, những ký ức xa xôi lóe lên trong đầu, mơ hồ không rõ.

Ngẩng đầu, đôi mắt nó đã chuyển sang màu máu, sau đó bước đi.

“Chủ nhân… Mộc Long đến tìm ngươi, tìm ngươi!”

Như thể một loại tín niệm đã áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, nó nắm chặt nắm đấm, lặn sâu vào lòng đất.

Chương 857: Phủ đệ hiện thế

Phía đông nam, trong một thung lũng.

"Thế nào rồi?"

Đạo Vô Cực mặc áo vàng, sắc mặt kiêu ngạo, lạnh nhạt mở miệng.

Bên cạnh hắn, Chu Tư Tư nhìn vào nhuỵ hoa trắng như xương càng lúc càng nhiễu đậm máu tươi, lắc đầu nhẹ.

"Không được, sức mạnh của hơn một trăm người quá ít, còn xa mới đủ để hoa này nở, cần phải có nhiều hơn."

Nếu Mộ Dung Thiên ở đây, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc phát hiện ra.

Nhuỵ hoa trong tay Chu Tư Tư chính là Huyết Cốt hoa mà hắn lấy từ Linh Yêu Tinh Hải!

"Ha ha ha, đừng trách bản tọa không nhắc nhở các ngươi, thứ này là lấy ra từ bên trong chỗ đó, muốn cho nó nở ra, bằng sinh khí và mệnh số bình thường, e là giết hết tất cả mọi người ở đây cũng không đủ, muốn cho nó nở, cần có mệnh số đại đế làm dẫn."

Trong không gian xuất hiện từng đợt sương mù tinh quái cuồn cuộn, một khuôn mặt thú dữ hiện ra.

"Nguyệt Vân, sao ngươi không nói sớm, cộng thêm yêu tộc, ma đạo, linh tộc, ít nhất đã hiến tế ngàn sinh mệnh cho hoa này, giờ ngươi lại bảo ta cần mệnh số đại đế, ngươi đang đùa với ta sao?"

Sắc mặt Đạo Vô Cực khó coi, giơ tay nắm lấy khuôn mặt thú dữ, dùng sức bóp mạnh, kêu răng rắc.

"Ha ha ha, nếu ta nói ngay từ đầu, liệu các ngươi còn hợp tác với bản tọa không?"

Khuôn mặt thú dữ đột nhiên tan rã, lại tụ lại bên cạnh Chu Tư Tư, nhìn Huyết Cốt hoa, lộ ra vẻ tham lam.

"Vậy ngươi bây giờ nói xem, ngươi để ta từ đâu tìm được đại đế để hiến tế hoa này, dù có, ngươi nghĩ chúng ta có thể là đối thủ của đại đế sao?"

Đạo Vô Cực sắc mặt khó coi.

"Ai nói cần phải có đại đế thật sự?" Khuôn mặt thú lộ ra một nụ cười bí ẩn, tiếp đó nói, "Đại đế chuyển thế, cũng có thể sở hữu mệnh số đại đế."

"Hừ, nói hay lắm, giờ trong cửu vực chỉ có Lăng Phi Sương có vẻ là nữ đế chuyển thế, nhưng nàng không vào đây, ngươi bảo ta làm sao giết nàng?"

"Thanh Tâm Tông phát hiện Lăng Phi Sương là nữ đế chuyển thế là vì môn phái họ có một viên Thời Không Thạch, phản chiếu ra hình dáng của Lăng Phi Sương, nhưng không có nghĩa những người khác sẽ không phải là đại đế chuyển thế."

Khuôn mặt thú tiến lên một bước, hóa thành một thanh niên tóc trắng mặc áo xám, toàn thân tỏa ra yêu khí hoang vu.

"Ý ngươi là gì?" Chu Tư Tư và Đạo Vô Cực cùng lúc nhíu mày.

"Đã là đại đế chuyển thế, đời này nhất định không tầm thường, các ngươi tự nghĩ đi, những năm qua, có những ai có sức mạnh vượt trội hơn cùng cảnh, tương đương với yêu nghiệt Hoang Cổ?"

Hai người nhìn nhau, sau đó nhíu mày.

“Ngươi đang nói… Mộ Dung Thiên?”

Những năm qua, chỉ có Mộ Dung Thiên là nổi bật nhất, sức mạnh của hắn, không có đối thủ trong cùng cảnh, vượt xa mọi người dự đoán.

“Có thể là hắn, cũng có thể không.”

“Trong tay ngươi không phải có vỏ kiếm của Tẫn Nhật Kiếm Đế sao? Tên Dược đế đó tạm thời không nói, sức mạnh của hắn vẫn chưa đủ tư cách vào luân hồi, nhưng nếu là Tẫn Nhật kiếm đế thì… không chừng.”

Nguyệt Vân nhìn hai người, cười hắc hắc, “Không sợ nói cho các ngươi biết, lão tổ Yêu tộc của ta vài năm trước đã gặp lão tổ Linh môn, tính toán ra một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hai người nhíu mày.

“Lần Chính Ma thử luyện này, có thái dương tái thế, đại đế tỉnh lại!”

“Và mấu chốt để đại đế tỉnh lại chính là cái vỏ Tẫn Nhật kiếm, nếu không ngươi nghĩ với sức mạnh của ngươi, yêu tộc chúng ta sẽ hợp tác với ngươi sao?”

Nguyệt Vân nói, còn liếc mắt nhìn Chu Tư Tư.

Nàng mặc dù tức giận, nhưng cũng không biết phản bác thế nào.

Nói về sức mạnh, nàng thật sự không bằng những người này.

“Ý ngươi là, hai vị đại đế đã tính toán rằng lần này tham gia thử thách có thể có chuyển thế của Tẫn Nhật kiếm đế?”

Đạo Vô Cực nắm bắt được điểm then chốt, ánh mắt hơi nheo lại.

“Đại khái là như vậy, nhưng thật giả không thể nói trước,dù thôi diễn được thiên cơ, nhưng thiên cơ biến hóa vô thường, không phải là tuyệt đối.”

Nguyệt Vân gật đầu, “Các ngươi chỉ cần tìm ra chuyển thế của Tẫn Nhật kiếm đế là được,còn việc giết hắn như thế nào, bản tọa sẽ có cách.”

“Làm thế nào để tìm?” Chu Tư Tư nhíu mày.

Người trước cười lạnh.

“Đương nhiên là dùng vỏ Tẫn Nhật kiếm, bên trong không gian này… không có nhiều kiếm tiên xuất chúng, thử nghiệm từng người một là được.”

Chu Tư Tư và hai người gật đầu, nhìn nhau.

“Xem thời gian mà tính toán, Tiêu Cảnh Tuyết chắc sắp tìm thấy phủ Dược đế rồi, như đã hứa, ta có thể giúp các ngươi tìm thấy thứ các ngươi muốn, nhưng các ngươi cũng phải giúp ta lấy được lệnh bài Dược đế.”

“Yên tâm, đồ của Dược đế, chúng ta không hứng thú, chúng ta còn hứng thú với bí mật đại đế chân chính!”

……

Bên kia, phía đông nam, giữa một chiến trường hoang cổ.

Nơi này một mảnh hoang vu, cỏ cây không sinh trưởng, áp lực mạnh mẽ bao trùm từ Hoang Cổ.

“Truyền thừa của Dược Đế ở ngay đây, ta bây giờ sẽ thi triển pháp thuật tìm kiếm.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn quanh bốn phía, ánh mắt phát ra huyễn quang, thi triển Động Thiên Linh Mục.

“Yên tâm, sẽ không ai có thể quấy rầy ngươi.”

Lý Trường Sinh đứng bên cạnh nàng, sắc mặt bình thản.

Khi Tiêu Cảnh Tuyết ngồi xếp bằng, ánh mắt nàng xuyên thấu qua vùng đất hoang vu, nhìn thấu cả thế giới.

Đợi đến khi một nén nhang trôi qua, ánh mắt nàng hơi chấn động, nhìn về phía một ngọn núi cao chót vót ở đông nam.

"Ở đằng kia!"

Nghe vậy, Lý Trường Sinh lập tức bay lên không trung, tay xuất hiện một cây trường thương, ngay lập tức ném ra.

Rầm!

Tiếng nổ vang dội, nhưng điều khiến hắn hơi nhíu mày là.

Cây trường thương trực tiếp vỡ nát, nhưng ngọn núi vẫn không hề bị tổn hại, như thể có một sức mạnh huyền bí bảo vệ.

"Đã là phủ đệ Dược Đế, chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo e là không thể mở ra, để ta thử xem."

Tiêu Cảnh Tuyết thấy vậy, bước lên phía trước, áo trắng trên thân tung bay, nhìn xung quanh.

Giấu mình giữa trời đất núi rừng, chìa khóa để mở phủ đệ này, chắc chắn cũng ẩn mình trong hư vô.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, trong trí não, một quyển trục cổ từ từ phát ra ánh sáng.

Khi nàng vận chuyển bí thuật Thần Nông dược quyển, nơi hoang vu này, từng chút từng chút một, đã bắt đầu có ánh sao lấp lánh bay lên.

"Sinh Linh chi Hoả…"

Lý Trường Sinh nheo mắt, cảm thấy kinh ngạc.

"Ta mặc dù không thể tự mình tìm ra sinh linh trong trời đất, nhưng kích thích những Sinh Linh chi Hoả này cộng hưởng, vẫn có thể miễn cưỡng làm được, nếu đoán không sai, chìa khóa để mở phủ đệ chính là vật này."

Tiêu Cảnh Tuyết mi mắt khẽ rung, từ từ đưa tay ra.

Lúc này, vô số Sinh Linh chi Hoả bay lượn, cùng với hướng nàng chỉ, hội tụ lại, hóa thành một dòng sông ánh sáng.

Dòng sông chảy vào ngọn núi, với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngọn núi hoang vu bắt đầu tươi tốt, tái sinh sức sống.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang dội, không gian run rẩy, trên không trung ngọn núi, một tòa cung điện khổng lồ, hoàn toàn được xây dựng từ ngọc lam xuất hiện trong không trung.

Ánh sáng xanh ngát chói lọi, chiếu rọi toàn bộ bầu trời.

Nhìn qua, thật đẹp mê hồn, phát ra sức mạnh sinh mệnh vô tận.

"Đó chính là… phủ đệ của Dược Đế!"

Đôi mắt xinh đẹp của Tiêu Cảnh Tuyết hơi ngẩn ra, có chút thất thần.

"Động tĩnh quá lớn, mau đi thôi!"

Lý Trường Sinh thấy vậy, lập tức kéo nàng, hóa thành ánh sáng lao về phía trước.

Cùng lúc đó, toàn bộ bí cảnh Chính Ma thử luyện, tất cả mọi người đều nhìn thấy ánh sáng xanh ngát chói lên trời.

Tất cả mọi người, trong khoảnh khắc này, hoàn toàn phấn khích.

Phủ đệ… phủ đệ Dược Đế đã xuất hiện!

……

Chương 858: Người Hống tộc, thấy một giết một

Rầm rập!

Tuy nhiên, khi Lý Trường Sinh vừa mới tiếp cận phủ đệ giữa không trung, một ánh đao bất ngờ từ trên trời giáng xuống, vang dội như sấm sét, buộc hắn phải dừng bước.

Ba hình bóng xuất hiện, tất cả đều thắt lưng mang đao, lạnh lùng nhìn về phía họ.

"Là người của Đao Vực."

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ ngưng ánh mắt lại.

Nàng không ngờ những kẻ đến lại nhanh như vậy, mới chỉ mở phủ đệ Dược Đế mà sự cố đã xảy ra.

"Các ngươi ở lại đây, không cho phép bất kỳ ai vào."

Trong ba đao khách, người đầu tiên là một gã đàn ông râu ria, lạnh lùng lên tiếng, rồi quay lưng hướng về phủ đệ.

"Vâng, đại ca!"

Hai người còn lại đáp lời, tay cầm đao bước về phía trước, ánh mắt sắc lạnh.

Trong tiểu thế giới này, những ai có thể chống chọi áp lực mà bay lên không trung không phải là kẻ tầm thường.

"Có hai người là Cực cảnh nhị phẩm, một người tam phẩm."

Lý Trường Sinh ánh mắt lãnh đạm, từ từ nâng tay, dây leo bay lên hóa thành một cây trường thương, được hắn nắm chặt.

“Tiểu tử, ta khuyên các ngươi tốt nhất hãy ngoan ngoãn đứng im, truyền thừa này, đại ca ta sẽ lấy.”

Trong số hai người, có người cất lời khinh thường.

Gã đàn ông râu ria không thèm quay đầu, từng bước tiến đến cửa phủ đệ, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Phủ đệ Dược Đế, bên trong không biết có bao nhiêu dược liệu kỳ diệu, công pháp tuyệt thế.

Nếu có thể có được, chắc chắn sẽ là cơ duyên lớn lao!

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị bước vào, một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên.

“Đi thêm một bước nữa, ta sẽ chém đứt chân ngươi.”

Gã đàn ông sửng sốt, vội vàng quay lại nhìn, đồng tử co lại.

Một cây trường thương xuyên thấu qua ngực hai người, bị thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng vung tay, như thể ném rác rưởi xuống đất.

“Lão nhị, lão tam!”

Gã đàn ông râu ria gào lên tức giận, vội rút đao lao ra.

Sát khí mạnh mẽ bổ xuống, kèm theo vô vàn sấm sét, khí thế hùng mạnh.

Tuy nhiên, Lý Trường Sinh chỉ cần nâng tay, một phát trường thương liền chém bay đao của gã, tiếp theo lại tiếp thêm một đòn.

Phập!

Thế như chẻ tre, màn sáng bảo vệ của gã đàn ông hoàn toàn không có tác dụng, trực tiếp bị xuyên thủng.

“Chết.”

Lý Trường Sinh thản nhiên thốt ra một từ, trường thương trong tay bùng nổ ánh sáng ngũ sắc, gã đàn ông lập tức nổ thành một đám sương máu.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Cảnh Tuyết không khỏi giật mình.

Thật mạnh!

Lý Trường Sinh hiện tại chỉ mới là Cực cảnh nhị phẩm, mà giết tam phẩm lại dễ dàng như vậy!

Sức mạnh Ngũ Hành của hắn đã phục hồi, hiện tại càng lúc càng mạnh mẽ hơn!

"Nhanh vào đi, có không ít người đã đến."

Lý Trường Sinh quay đầu, nhìn về phía xa xa.

Hắn cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

"Được, xin đa tạ."

Tiêu Cảnh Tuyết nhẹ gật đầu, vượt qua hắn bay thẳng vào trong phủ đệ.

Chẳng bao lâu, từ xa có vài đạo lưu quang bay nhanh đến.

Đạo Vô Cực, Chu Tư Tư và những người khác vội vã tới, nhìn thấy hai xác chết nằm dưới đất, cùng với thiếu niên áo trắng đứng trước phủ đệ, tất cả đều nhíu mày.

Họ nhận ra những người đã chết là ai, nên có chút bất ngờ.

"Lý Trường Sinh…"

Ánh mắt Đạo Vô Cực lóe lên, lạnh lùng lên tiếng, "Hiện tại ta không có thời gian dây dưa với ngươi, tránh ra!"

Đối mặt với mệnh lệnh của hắn, Lý Trường Sinh lại không nhúc nhích, thậm chí không phản hồi một câu, chỉ đứng đó, áo trắng như mây, bay phất phới.

“Muốn chết!”

Sắc mặt Đạo Vô Cực lạnh lẽo, hai tay nắm chặt ấn pháp.

Khi đó, ánh sao trong không gian biến hóa, một vầng trăng sáng xuất hiện, kèm theo sức mạnh tinh tú mạnh mẽ, ép xuống.

“Ngươi vào trước đi!” Hắn quay đầu nói.

Chu Tư Tư cũng biết Tiêu Cảnh Tuyết đã vào trong phủ đệ, không chút chần chừ, lập tức bay về phía đó.

Nhưng phía sau Lý Trường Sinh, ánh sáng ngũ sắc trên đầu hiện ra, sức mạnh Ngũ Hành tụ lại, từ phía sau hắn xuất hiện một hình bóng khổng lồ, đỡ lấy vầng trăng sáng đang rơi xuống.

“Biến đi.”

Hắn nhanh chóng xuất hiện ngay trước mặt Chu Tư Tư, trường thương vung lên.

Bùng!

Chu Tư Tư phun ra máu tươi, ngay lập tức bị đánh bay, trên mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng.

Gã này, tốc độ thật nhanh, sức mạnh thật mạnh mẽ.

“Hừ, nếu ngươi đã muốn tự tìm đường chết, thì đừng trách sư huynh ta không nương tay!”

Đạo Vô Cực sắc mặt lạnh lùng, toàn thân tỏa ra sức mạnh tinh tú, lập tức lao ra.

Dưới sự trợ giúp của sức mạnh tinh tú, hắn không chỉ sức mạnh mà tốc độ cũng trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Một quyền đấm ra, thậm chí làm không gian xung quanh run rẩy.

Tuy nhiên, ngay cả trong cùng một cảnh giới, thiên kiêu Đạo Môn gần như không có đối thủ này vẫn không thể buộc Lý Trường Sinh sử dụng đến lực lượng Tạo Hóa Hỗn Độn.

Chỉ dùng sức mạnh Ngũ Hành để chiến đấu, hắn đã có thể xử lý mọi tình huống dễ dàng.

Ào ào!

Trời xanh quang đãng bỗng dưng đổ mưa như trút nước.

Mỗi giọt mưa đều chứa đựng sức mạnh vô tận, có sự nặng nề của núi non đất đai, lại có cả sức sắc bén của vũ khí.

Lý Trường Sinh nâng tay, vô số giọt mưa dừng lại, như mũi tên rời khỏi cung, điên cuồng bắn về phía Đạo Vô Cực, dày đặc như mưa rào.

"Tinh Thần chi Thể, khai!"

Đạo Vô Cực gào lên, hai cánh tay bắt chéo lại.

Sức mạnh tinh tú dày đặc tụ lại tạo thành một tấm lá chắn, chặn đứng những giọt mưa mạnh mẽ ấy.

Ngay sau đó, phía sau hắn, ánh sao chảy lấp lánh, dần dần hóa thành một gã khổng lồ cao lớn.

Người khổng lồ tinh tú gào thét, một tay đè nén vầng trăng trên trời, sức mạnh hùng mạnh khiến cho ngũ hành khổng lồ mà Lý Trường Sinh biến hóa thành bị bẻ gãy hai tay, ầm ầm quỳ xuống đất.

Lý Trường Sinh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Cú đấm khổng lồ lao tới, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Người khổng lồ Ngũ hành lại phục hồi hai tay, bắt chéo để bảo vệ Lý Trường Sinh.

Rầm! Rầm! Rầm!

Trên bầu trời, vô số sức mạnh tinh tú tụ hội vào người khổng lồ, mỗi cú đấm giáng xuống đều không kém gì một vì sao rơi.

"Phệ Thiên!"

Đạo Vô Cực bên trong người khổng lồ gào thét.

Lý Trường Sinh, vốn dĩ còn vẻ mặt bình tĩnh, đột nhiên tim đập mạnh, cảm giác nguy hiểm bỗng xuất hiện.

Hắn đột ngột né người, một bàn tay xám trắng từ trong không gian vươn ra, lướt qua mặt hắn.

Máu tươi từ từ chảy xuống, tại vết thương liên tục có từng làn khói xám trắng nuốt chửng thịt máu, rồi lan ra.

"Người của Hống tộc…"

Lý Trường Sinh híp mắt, nhìn người đột nhiên xuất hiện trong không gian.

"Ha ha ha, nếu ta không nhớ nhầm, ngươi chắc hẳn đến từ Thiên Huyền Giới phải không?"

Phệ Thiên thò lưỡi đỏ tươi liếm môi, chế nhạo, "Năm xưa Hống tộc ta chỉ có một phế vật Thánh Cảnh, mà suýt nữa khiến các ngươi ở Thiên Huyền Giới diệt vong. Không ngờ hiện tại ngươi, thực lực đã đạt đến mức này."

Nghe thấy ba chữ "Thiên Huyền Giới", ánh mắt Lý Trường Sinh khẽ co lại, sắc mặt hoàn toàn lạnh lùng.

Ong!

Lĩnh vực vô hình mở ra, phát quan vỡ vụn, tóc đen bay múa.

Rầm!

Người khổng lồ Ngũ hành cuối cùng không chịu nổi, hoàn toàn bị gã khổng lồ tinh tú đánh nát thành mảnh vụn.

Bàn tay khổng lồ rơi xuống, trông có vẻ như sắp đánh trúng hắn, đột nhiên, bất ngờ xảy ra.

Lý Trường Sinh biến mất, người khổng lồ tinh tú cũng biến mất.

Lĩnh vực mạnh mẽ đến đáng sợ!

Đồng tử Đạo Vô Cực và Phệ Thiên co lại, ngay sau đó thế giới trước mắt nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Giọng nói lạnh lùng, trong bóng tối này, vang lên rõ ràng bên tai họ.

“Người của Hống tộc, ta thấy một là giết một.”

Chương 859: Thực Lực Của Lý Trường Sinh

Trong bóng tối, lòng Phệ Thiên thắt lại, đột nhiên quay người lại tấn công.

Bùng!

Sức mạnh mạnh mẽ khiến cho hắn bị đánh bay ra xa, nhưng trong bóng tối này, hắn hoàn toàn không nhìn thấy Lý Trường Sinh đã ra tay như thế nào.

“Chết tiệt, ta không cảm nhận được bất kỳ sức mạnh tinh tú nào!”

“Pháp tắc hoang vu trên người hắn cũng đã mất liên lạc với ta!”

Đạo Vô Cực và Phệ Thiên nhanh chóng dựa lưng vào nhau, sắc mặt nghiêm trọng.

“Đây rốt cuộc là lĩnh vực gì, sao lại mạnh mẽ như vậy, còn vượt xa cả pháp tắc tinh tú của ta!”

“Ít nhất… là nhị giai, thậm chí nhất giai!”

Rầm, rầm, rầm!

Trong không gian, Lý Trường Sinh liên tục ra tay, như thể hắn chính là vua của bóng tối này.

Vù!

Vô số dây leo từ trong bóng tối vươn ra, biến thành một cái lưới khổng lồ bao vây lấy hai người, sau đó sóng nước dâng cao, từng lớp gào thét.

Dưới sự tấn công liên miên như vậy, cả hai đều cảm thấy có chút khó khăn.

Ở bên ngoài, Chu Tư Tư muốn lao vào phủ đệ nhưng bị cơn mưa nặng hạt đẩy lùi.

"Chết tiệt, gã này rốt cuộc là ai, một mình đánh lại Phệ Thiên và Đạo Vô Cực, mà vẫn còn sức ngăn cản ta!"

Sắc mặt Chu Tư Tư trở nên khó coi.

Ngay khi ánh mắt nàng chớp động, chuẩn bị lấy ra ám khí, thì từ xa đột nhiên có nhiều dòng sáng bay tới.

Linh tộc, Thiên gia, Ma tộc…

Một vị cao thủ lại một vị cao thủ đến đây, họ nhìn thấy Chu Tư Tư, cũng nhìn thấy cơn mưa nặng hạt, hơi nhíu mày.

"Sức mạnh lĩnh vực thật mạnh mẽ…"

"Trong đó, ai đang chiến đấu vậy?"

"Long huynh, các ngươi đến thật đúng lúc, người trong lĩnh vực kia để cho Tiêu Cảnh Tuyết độc chiếm phủ đệ, không cho bất kỳ ai lại gần!"

Chu Tư Tư lộ vẻ giận dữ, "Hắn còn nói có hắn bảo vệ nơi này, ai tới cũng chỉ có con đường chết!"

"Kiêu ngạo!"

"Ta phải xem hắn có bản lĩnh gì mà nói ra những lời đó!"

Câu nói này lập tức khiến nhiều người tức giận.

Một thanh niên thấp lùn, cả người nồng nặc mùi xác chết, thân hình gầy guộc hừ lạnh, cơ thể hắn bắt đầu phình to lên, toàn thân xuất hiện gai xương.

Hắn từng bước đi tới, cơn mưa nặng hạt rơi trên người hắn, gào thét không ngừng nhưng không thể khiến hắn lùi bước.

“Đó là Thi Cốt thiếu chủ của Thi Ma giới, thân xác của hắn cứng cáp vô cùng, không thể phá hủy nếu không bằng Cực Đạo chi khí.”

“Chúng ta cũng nhanh chóng theo sau, đừng để ai đó cướp trước!”

Long Hải và những người khác nhíu mắt, cũng lao ra ngoài.

Theo từng hình ảnh một lao vào trong cơn mưa, Chu Tư Tư cũng theo sau.

Tuy nhiên, vừa mới bước vào cơn mưa, bốn bề bỗng dưng tối sầm lại.

“Đường này cụt.”

Giọng nói lạnh lùng của Lý Trường Sinh vang lên bên tai mọi người, khiến họ đều nhíu mày.

“Người này thật kiêu ngạo, dám kéo cả chúng ta vào lĩnh vực!”

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Ong!

Tiếng kiếm ngân gào thét vang lên, khiến sức mạnh lĩnh vực nơi này bị áp chế một phần.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Vỏ kiếm Vẫn Nhật!”

Chu Tư Tư một tay giơ cao vỏ kiếm, thúc giục sức mạnh khổng lồ bên trong, đồng thời lạnh lùng mở miệng.

“Các ngươi, lĩnh vực này thật sự rất kỳ lạ, ta dùng vỏ kiếm áp chế, các ngươi nhanh chóng liên thủ phá vỡ!”

Bùng!

Dưới tiếng nổ vang, bóng tối cuối cùng cũng nứt ra một vết rạn, lộ ra cảnh sắc bên ngoài.

Mà người ra tay không ai khác chính là Đạo Vô Cực!

Hắn sắc mặt lạnh lùng, một tay nâng một chiếc ấn đài tỏa ra ánh sáng tinh tú.

Thấy chiếc ấn đài, Long Hải, Phệ Thiên và những người khác đều ngạc nhiên.

"Ấn Tinh Tú, không ngờ Đạo Môn lại cho ngươi thứ này, xem ra rất coi trọng ngươi!"

Đồ vật này, là do cường giả Thiên gia luyện hóa một ngôi sao, tặng cho Đạo Môn.

Uy lực của nó mạnh mẽ vô cùng.

Trong số tất cả Cực Đạo chi Khí xuất hiện hiện tại, được xếp vào hàng thứ ba.

"Vậy thì, Long mỗ cũng không giữ bí mật gì nữa, ta phải xem ai lại dám ngạo mạn như vậy, muốn dùng một mình ngăn cản nhiều người chúng ta!"

Long Hải hừ lạnh một tiếng, mở miệng phun ra.

Một viên long châu lấp lánh ánh vàng xuất hiện, sau đó, phát ra sức mạnh khổng lồ, như thủy triều dâng trào, cuốn đi bốn phương.

"Bất Hủ Long Châu…"

Mọi người tại đây lại một lần nữa kinh ngạc.

Không ngờ Long Hải lại mang theo một viên Long Châu cấp Bất Hủ vào đây, mặc dù đã chết, nhưng hiện tại nếu được kích hoạt, uy lực cũng không kém gì Ấn Tinh Tú.

Rầm rầm rầm!

âm thanh ầm ầm vang lên, dưới sự hợp lực của mọi người, mảnh bóng tối này cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Lý Trường Sinh bị sức mạnh của thủy triều khổng lồ chấn động lùi lại vài bước, sắc mặt trở nên nặng nề.

Có vẻ như chỉ dựa vào sức mình, hắn muốn giữ lại tất cả mọi người ở đây vẫn còn có chút khó khăn.

"Biết điều thì nhanh chóng biến đi, nếu không thì chuẩn bị nhận lấy hậu quả!" Thi Cốt thiếu chủ chỉ cười khinh bỉ.

"Tiểu tử vô danh, nhanh chóng tránh ra!"

Nhiều người trong đám đông hô mắng.

Tuy nhiên, Lý Trường Sinh cầm trường thương ngang, đằng sau xuất hiện hào quang năm màu luân chuyển.

"Muốn vào, trước tiên phải qua ải của ta."

Vù!

Tuy nhiên, lời hắn vừa dứt, mặt trời màu tím từ từ mọc lên, sức mạnh áp chế mạnh mẽ khiến sắc mặt hắn trở nên nặng nề.

Ý chí kiếm đạo từ trong vỏ kiếm mạnh mẽ đến nỗi, đã ép buộc hắn không thể phát huy sức mạnh của mình!

"Ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo bao lâu nữa!"

Đạo Vô Cực hừ lạnh, tay nâng bay lên, ấn đài lập tức phình to rồi rơi xuống như một ngôi sao băng.

Cùng lúc đó, Long Hải thu lại long châu, biến thành một con rồng vàng khổng lồ lao ra, há miệng định cắn.

Thi Cốt thiếu chủ cũng đưa tay ra, tay hắn kéo dài vô hạn, những chiếc gai xương nhô ra.

Mọi người chứng kiến cảnh này, đều lắc đầu.

Khi những thiên kiêu lớn như vậy đồng loạt ra tay, Lý Trường Sinh, chết cũng không tiếc.

"Hừ."

Tuy nhiên, tất cả đều không ngờ rằng, trước những cuộc tấn công như vậy, Lý Trường Sinh lại không tránh né, đôi mắt dần dần trở nên đen kịt.

Một luồng khí tức hủy diệt bắt đầu tỏa ra từ người hắn.

Rầm rầm rầm!

Đất đai chấn động, một đôi tay lớn màu đen xuất hiện trong không gian, nắm chặt trường thương quét ngang.

Hào quang đen tối sâu thẳm, như thể muốn hút tất cả ánh nhìn của mọi người vào trong.

Khí tức tĩnh mịch, hư vô tỏa ra từ hắn khiến lòng mọi người chấn động.

Hình bóng trường thương mờ ảo đâm vào những ngôi sao rơi trên trời, bóng tối vô tận không ngừng nuốt chửng sức mạnh của tinh tú bên trong, hai bên rơi vào thế giằng co.

Toàn thân Lý Trường Sinh bao phủ trong hào quang năm màu, một thương vung ra, hóa thành một con rồng năm màu.

Bùng!

Long Hải bị một thương đánh bay, bay ngược với vẻ mặt khiếp sợ.

Còn Thi Cốt thiếu chủ, ánh mắt hắn co rút lại, hô lớn không thể nào.

Bởi vì, cánh tay của hắn đã xuyên qua cơ thể Lý Trường Sinh, như xuyên ánh trăng trên nước mờ ảo, không hề bị tổn thương chút nào.

Sức mạnh quá kinh khủng!

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Vẫn còn dưới sự áp chế của vỏ kiếm, vậy mà hắn vẫn có thể đón nhận cùng lúc nhiều cuộc tấn công như vậy.

Nếu không có vỏ kiếm áp chế… thực lực của hắn sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Sắc mặt Long Hải nặng nề, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn nhìn thanh niên áo trắng đứng giữa không trung, đôi mắt đen kịt, sau lưng là hào quang năm màu, yết hầu hắn khẽ chuyển động.

Gã này… chẳng lẽ lại là một Mộ Dung Thiên khác?

Chương 860: Áp chế của vỏ kiếm

“Lăn đi!”

Một tiếng quát khẽ, Lý Trường Sinh một tay nắm chặt chiếc gai xương, kéo mạnh.

Trong nháy mắt, Thi Cốt thiếu chủ bị kéo bay ra, ánh mắt hắn co rút lại, bóng dáng bàn tay nhanh chóng phình to.

Bùm!

Toàn thân hắn như bị một sức mạnh từ những ngọn núi nặng nề va chạm, lại lùi về phía sau, đụng phải vài người trước khi dừng lại.

“Thật là một sức mạnh khủng khiếp.”

Hắn đứng dậy, chỉnh lại mũi, lau đi máu tươi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

“Lăn tới đây cho ta!”

Một lần nữa, một tiếng quát khẽ vang lên, ngay cả khi chưa chuẩn bị ra tay, Phệ Thiên đã cảm thấy trong lòng chấn động, vội vàng trốn vào hư không.

Bùm!

Một đôi tay Ngũ Hành khổng lồ chụp xuống, không trung nơi hắn đứng trước đó chấn động, thậm chí còn đẩy hắn ra ngoài.

“Ngũ hành nghe lệnh, vẽ đất thành ngục, phong tỏa!”

Lý Trường Sinh đưa năm ngón tay lên trời, ánh mắt toát ra hào quang huyền bí.

Chỉ trong khoảnh khắc, năm màu hào quang phía sau hắn rung động, đột nhiên bùng nổ thành ánh sáng rực rỡ.

Vô số cột đá vươn lên từ mặt đất, cuốn quanh bởi những dây leo tạo thành bức màn nước.

Trên cao, lửa bốc lên ngập trời, kèm theo những luồng khí vàng sắc bén xoay vòng, phong tỏa toàn bộ thung lũng núi.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi.

Người này, chẳng lẽ dưới sự áp chế của vỏ kiếm, còn định một mình chống lại tất cả sao!?

"Thần thông, Bạch Hồng Quán Nhật!"

Lý Trường Sinh lao ra, như thể hợp nhất với trường thương trong tay, không phân biệt, hóa thành một luồng sáng sắc bén.

"Không hay, chiêu thương pháp này mạnh mẽ quá!"

Cảm nhận được sức mạnh của thương pháp đang khóa chặt, sắc mặt Phệ Thiên biến đổi, toàn thân tỏa ra khí lực hoang vu, nhanh chóng hóa thành một vùng địa phận.

Tuy nhiên, đối mặt với một phát thương này, vùng hoang vu vốn đã tạo ra một vùng cấm địa cho Thiên Huyền Giới, giờ đây lại như trăng trên gương mà vỡ vụn, tan tành.

Rầm rầm!

Trường thương xuyên thủng vai Phệ Thiên, trực tiếp đóng hắn xuống mặt đất.

"Lý Trường Sinh, ngươi tự tìm cái chết!"

Đạo Vô Cực và những người khác tức giận quát lớn.

Ấn Tinh Tú một lần nữa phình to, rơi thẳng xuống, uy áp mạnh mẽ khiến sức mạnh bắn tứ phía của trường thương tan biến.

"Ta xem ngươi có gì để đối kháng lại nhiều người như chúng ta!"

Long Hải cũng thúc giục long châu Bất Hủ trong tay, há miệng phun ra một luồng lửa lớn, giống như thần long diệt thế, thiêu đốt mọi thứ.

Không chỉ có họ, tất cả mọi người cũng đồng loạt ra tay, đòn tấn công hoàn toàn khóa chặt Lý Trường Sinh.

Vù!

Lý Trường Sinh vừa chuẩn bị né tránh, bỗng nhiên cảm thấy vai nặng nề, quỳ một gối xuống đất, ánh sáng mặt trời màu tím trên bầu trời càng thêm rực rỡ.

Một luồng ý chí hoàng đế mạnh mẽ, như một đôi tay lớn, ghì chặt trên vai hắn, tựa như muốn buộc hắn quỳ xuống cúi đầu.

"Hừ, ngươi thật sự nghĩ rằng đồ vật của Kiếm Đế chỉ có bấy nhiêu uy lực sao!"

Sắc mặt Chu Tư Tư tái nhợt, huy động huyết mạch, khiến sức mạnh ý chí trong tay vỏ kiếm càng thêm mạnh mẽ.

Nếu như trước đây, dưới sự áp chế của nhiều chiêu thức, Lý Trường Sinh còn có thể phát huy được năm phần sức mạnh, thì giờ đây, tối đa chỉ còn ba phần.

Sắc mặt Lý Trường Sinh khó coi, khi thấy nhiều cuộc tấn công sắp đổ xuống, đôi mắt hắn dần dần có sự biến hóa.

Một mắt đen, một mắt trắng.

Hai luồng khí tức hoàn toàn trái ngược trào ra, sức mạnh hỗn độn và lực lượng tạo hóa sắp giao thoa.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị vận dụng tuyệt chiêu mạnh nhất, cũng chính lúc mọi người lộ vẻ vui mừng nhìn những đòn tấn công sắp ập vào người hắn, biến cố bất ngờ xảy ra.

Những tia kiếm quang hóa thành dòng sông kiếm cuồn cuộn, vươn lên từ bên dưới, xé toạc mảnh ngục ngũ hành này, va chạm với vô số cuộc tấn công.

Rầm rầm rầm!

âm thanh vang lên liên tục, không gian chấn động, những đợt sóng đáng sợ lan tỏa ra khắp nơi.

Những người có tu vi hơi yếu một chút thậm chí không thể đứng vững dưới sức ép mạnh mẽ.

“Ai dám làm tổn thương huynh đệ ta!”

Một tiếng gào thét vang lên chấn động cả trời cao, mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhức, như thể nghe thấy tiếng kiếm réo rắt bên tai.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, một người mặc áo đen nhảy vọt từ trên cao, từ trên trời hạ xuống.

Đứng vững trước mặt Lý Trường Sinh, một tay nắm chặt chuôi kiếm ở phía sau, tay kia đỡ lấy hắn, sắc mặt lạnh lùng.

“Chính Đạo, Linh Tộc, Yêu Tộc, lại cùng nhau vây công một người, các ngươi có còn mặt mũi nào không?”

Khi thấy rõ người đến, nhiều người tại đây đều biến sắc.

Mộ Dung Thiên!

Long Hải thậm chí còn lùi lại một bước theo bản năng, mồ hôi lạnh lăn xuống trán.

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh năm xưa tại Linh Yêu Tinh Hải, người mặc áo đen chỉ với một thanh kiếm, một mình chiến đấu với vô số dị thú suốt hàng trăm năm.

"Ngươi cuối cùng cũng đến."

Lý Trường Sinh từ từ hồi phục ánh mắt bình thường, nhìn về phía hắn.

"May mắn, không tính là quá muộn, U huynh đâu?"

Mộ Dung Thiên mặc áo đen, quay đầu hỏi.

"Vẫn chưa đến."

Lý Trường Sinh lắc đầu, liếc nhìn ngục ngũ hành đã bị xé nát, khóe mắt giật giật, lại chia sức mạnh ra, hợp lại.

Mộ Dung Thiên nhìn về phía tòa Bích Ngọc xa xa, đã hiểu tình hình hiện tại, một tay nắm chặt trường kiếm phía sau, rút ra ba phần.

"Hôm nay, không ai có thể qua được!"

Kèm theo dấu ấn kiếm nơi giữa trán hắn chớp sáng, kiếm khí vút lên trời.

Tuy nhiên, vừa mới lan tỏa ra, hắn đã ộc một tiếng, trường kiếm vừa rút ra ba phần lại phải vào lại vỏ, hắn còn phun ra một ngụm máu tươi.

"Phụt!"

Mộ Dung Thiên một tay chống đất, sắc mặt trắng bệch.

Hắn cảm thấy một luồng kiếm ý khủng khiếp trong cơ thể đang điên cuồng lan tỏa, thiêu đốt phổi và linh hồn hắn.

Luồng ý chí ấy… tựa như đến từ chín tầng trời.

Chốc lát, hắn như thấy giữa dòng sông sao vô tận, một bóng người mặc áo tím cầm trường kiếm, ánh mắt lạnh lùng,

một kiếm vung ra, vô số tinh tú bùng nổ.

Thật mạnh mẽ!

Hắn co rút đồng tử, lần đầu tiên trong lịch sử, trước mặt kiếm đạo, hắn không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé.

Giống như thanh kiếm của mình, con đường của mình.

Trước bóng dáng đó, như đom đóm so với trăng sáng.

Hoàn toàn… không đáng nhắc đến.

"Làm sao vậy?"

Lý Trường Sinh thấy hắn có điều không ổn, lập tức nhíu mày tiến lên đỡ hắn.

Mộ Dung Thiên lắc đầu, cố gắng đứng dậy nhưng cảm giác nhỏ bé như cây đè kiến và nỗi ám ảnh vẫn không thể xua đi, khiến thanh kiếm trong tay hắn trở nên nặng nề, dường như không thể nhấc lên.

"Không biết…"

Ánh mắt hắn rơi vào phía sau đám đông, nơi có Chu Tư Tư đang cầm vỏ kiếm.

Tất cả áp lực đều phát ra từ vỏ kiếm đó.

Khi thấy Mộ Dung Thiên vừa rồi còn kiêu ngạo bỗng dưng trở nên uể oải, mọi người có mặt đều sững sờ, sau đó hoan hỉ.

Long Hải thậm chí ánh mắt lóe lên, khóe miệng nở nụ cười.

"Quả thật quên mất, vỏ kiếm này, là bảo vật của Kiếm Đế, bên trong chứa đựng ý chí kiếm đạo, đặc biệt nhắm vào những người tu luyện kiếm pháp. Muốn rút kiếm trước mặt Đại Đế, Mộ Dung Thiên, ngươi còn quá sớm!"

“Các vị nghe đây, có vỏ kiếm này, Mộ Dung Thiên ngay cả kiếm cũng không rút ra nổi, sức mạnh chỉ còn một phần mười, không cần phải sợ hắn!”

Long Hải một tay nắm chặt long châu, sức mạnh mạnh mẽ hóa thành bộ giáp long vảy vàng bao trùm cơ thể, khiến hắn cũng tăng thêm vài phần uy nghi Bất Hủ.

“Lên!”

Khi nghe lệnh của hắn, tất cả mọi người lại lao tới, khí thế mạnh mẽ, bốc lên trời.

“Đứng một bên nghỉ ngơi, đừng làm rối.”

Lý Trường Sinh lạnh lùng lên tiếng, kéo Mộ Dung Thiên về phía sau, chịu áp lực mạnh mẽ, ngũ hành sắc màu hóa thành trường thương cầm trong tay, lao ngược gió mà lên.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, cánh tay phải nổi gân xanh, liên tục cố gắng rút kiếm nhưng không thể nào rút ra được.

Như thể Thiên Thanh kiếm đã dính chặt với vỏ kiếm vậy.

Nhìn thấy cảnh này, Đạo Vô Cực cùng với Phệ Thiên, Chu Tư Tư ba người nhìn nhau, rồi lắc đầu.

Bị áp chế sâu sắc dưới ý chí của vỏ kiếm, xem ra, Mộ Dung Thiên không phải là người mà bọn họ đang tìm kiếm.

…

Chương 861: Phá Dương Diệt Tinh

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Trong không trung, tiếng nổ liên tục vang lên.

Dù rằng Lý Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng dưới sự áp chế của bao kiếm, hắn không thể phát huy hết sức mạnh.

Đối mặt với sự vây công của nhiều người, dù hắn đẩy lùi được vài kẻ, vẫn không ngừng bị các đòn tấn công đánh trúng.

"Phanh!"

Một tiếng va đập nặng nề vang lên, Long Hải tung ra một cú đấm, hỏa quang bùng nổ, Lý Trường Sinh lập tức phun ra một ngụm máu tươi và bị hất văng ra ngoài, ngực bị thiêu đốt.

Ngay cả sức mạnh của Thủy Hành cũng bị áp chế, không thể né tránh đòn tấn công này.

"Ha ha ha, người từ hạ giới thì vẫn là từ hạ giới, chẳng có tài năng kinh thiên gì cả, miệng lưỡi thì lại quá ngông cuồng, còn dám đơn độc cản trở chúng ta!"

"Hừ, không biết tự lượng sức, hôm nay các ông tổ của Đao Vực sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là làm người!"

Như tìm lại được sự tự tin, đám người đó cười điên cuồng và vây công tiến tới.

Long Hải lợi dụng sức mạnh của Long Châu Bất Hủ, hóa thành trường kích, đâm thẳng tới.

Lý Trường Sinh nhíu mày, đôi mắt hắn lại một lần nữa thay đổi.

Tuy nhiên, một tiếng long ngâm vang vọng khắp nơi.

Một tiếng nổ lớn, mặt đất vỡ nát, bóng dáng áo đen lao thẳng lên trời.

"Không cần kiếm, ta chỉ cần dựa vào sức mạnh cơ thể cũng đủ nghiền nát các ngươi!"

Đôi mắt của Mộ Dung Thiên dần dần ánh lên sắc xanh, nắm chặt mũi trường kích, long ảnh xoay quanh, hóa thành bộ giáp bao phủ lên người hắn.

Hình ảnh của hắn đối lập hoàn toàn với Long Hải, kẻ đang tỏa ra hào quang vàng kim rực rỡ.

Long Hải nhíu mày, hai tay nắm chặt trường kích, dùng sức, nhưng phát hiện bàn tay của đối phương không hề động đậy chút nào.

Thể lực thật quá khủng khiếp!

Trước đây hắn chỉ biết rằng Mộ Dung Thiên có kiếm đạo thông thần, không ngờ thể lực của hắn cũng kinh khủng như vậy!

Vô số đòn tấn công trút xuống, nhưng đều bị hai bàn tay khổng lồ hóa thành từ ngũ hành chặn lại.

"Không nổi nữa thì nói một tiếng."

Lý Trường Sinh bình thản nói, bước ngang qua bên cạnh hắn, đối mặt với đám đông.

"Ngươi mới là không nổi."

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm, kéo mạnh trường kích, ánh mắt lạnh lẽo.

“Có phải kiếm đạo của ta quá mạnh, khiến các ngươi quên mất rằng… ta cũng là một nửa thể tu!”

“Rầm!”

Một cú đấm tung ra, kèm theo long ảnh xanh bao quanh, Long Hải “đằng đằng đằng” liên tục lùi lại ba bước mới đứng vững, đôi mắt tràn ngập sự kinh hãi.

“Ta tới giúp ngươi!”

Vừa lúc Long Hải lùi lại, trong hư không, một tòa Ấn Tinh Tú khổng lồ ầm ầm rơi xuống.

“Rầm!”

Mộ Dung Thiên bị đập thẳng xuống lòng đất.

Đạo Vô Cực đứng trên Ấn Tinh Tú, toàn thân tỏa ra tinh quang lấp lánh.

“Chết rồi à?” Hắn nhíu mày.

“Hắn có Chân Long đạo thể, không dễ chết như vậy, cẩn thận!”

Long Hải lên tiếng cảnh báo.

“Lén tấn công gia gia ngươi sao, ăn đòn đi!”

Tiếng hét trầm thấp vang lên, Ấn Tinh Tú rung động dữ dội, từ từ bay lên không trung.

Đồng tử Đạo Vô Cực co rút, thét lên không thể nào.

Ấn Tinh Tú này được chế tạo từ một ngôi sao, vậy mà có người có thể chỉ dựa vào sức mạnh thể xác để nâng nó lên?

Phía dưới, toàn thân Mộ Dung Thiên bao phủ bởi huyết khí, đôi mắt trở nên đỏ rực, ngay cả long giáp cũng hóa thành sắc đỏ máu.

Đó chính là chiêu thức thứ mười mà hắn tự sáng tạo trong bí thuật Cửu Chuyển Tàng Long Biến, Huyết Long Kiếp!

Dưới biến hóa này, sức mạnh của hắn tăng lên gấp bội!

"Rầm!"

Hắn tung ra một cú đấm mạnh mẽ vào Ấn Tinh Tú, sau đó nhanh chóng né tránh, tung một chưởng.

"Vù!"

Tuyết rơi khắp nơi, trắng xóa trời đất, kèm theo sức mạnh khí huyết cuồn cuộn.

Đó chính là chiêu thức Thiên cấp, Xuy Tuyết Chưởng, mà Thẩm An Tại đã truyền lại cho Tiêu Cảnh Tuyết!

Đạo Vô Cực tập trung tinh thần, thu nhỏ Ấn Tinh Tú, hóa thành một tấm khiên dài một trượng chắn trước mặt, nhưng vẫn bị cú chưởng đánh bật ngược lại.

"Tiểu tử, nộp mạng đi!"

Trên không, Long Hải hai tay nắm chặt trường kích, hóa thành một con rồng khổng lồ màu vàng rực lao xuống.

Bên phải, một thiên kiêu của Đao Vực, tay cầm đao mang sắc bén, bổ ra như muốn xé toạc bầu trời.

Mộ Dung Thiên mặt mày nghiêm trọng, toàn thân cơ bắp phồng lên, liên tục tung ra vài cú đấm.

Tuy nhiên, dù mạnh đến đâu, hắn vẫn bị đẩy lùi cả dặm, kéo lê trên mặt đất hai đường rãnh sâu.

Chưa kịp ổn định, Ấn Tinh Tú lại ập xuống.

"Phụt!"

Hắn quỳ một gối xuống, cố gắng chống đỡ sức ép của ấn đài, máu tươi trào ra từ miệng.

Dù cơ thể mạnh mẽ cỡ nào, đối diện với sự liên thủ của các thiên kiêu, cộng thêm sức ép từ vỏ kiếm của Đại Đế, hắn cũng bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm.

Huống hồ, Long Hải có sự hỗ trợ từ Long Châu Bất Hủ, dù không thể phát huy hết sức mạnh, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ, còn Ấn Tinh Tú của Đạo Vô Cực lại vô cùng đáng gờm, vừa có thể công vừa có thể thủ.

Không phải hắn không địch lại, chỉ là ngoài kiếm thuật ra, hắn không có quyền cước công phu hay vũ khí lợi hại nào trợ giúp.

Cái duy nhất hắn có thể sử dụng…

Hắn lắc đầu, lúc này vẫn chưa đến mức phải dùng đến.

Nhìn thấy Long Hải, Đạo Vô Cực, và thiên kiêu của Đao Vực tiếp tục tấn công, hắn lật tay trái, cắm vài cây châm bạc vào cơ thể, đồng thời nuốt một viên đan dược màu đỏ máu.

"Bùm!"

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân hắn bùng phát một luồng sức mạnh khí huyết kinh người, ngay lập tức đẩy lùi Ấn Tinh Tú trên đầu, đồng thời khiến mấy người kia bị hất văng ra.

"Chuyện gì vậy?!"

"Khí tức hắn làm sao mà lại tăng mạnh như vậy!"

Đạo Vô Cực và những người khác kinh hãi, nhìn về phía hắn.

Thủ đoạn của gã này quả thật là liên tục xuất hiện, không có điểm dừng!

Chỉ thấy sau khi nuốt đan dược, từng mạch máu trên cơ thể Mộ Dung Thiên phồng lên, trông như những đường hoa văn màu đỏ máu.

Sức mạnh khí huyết của hắn lúc này trở nên cuồng bạo hẳn.

"Bạo Huyết Đan! Tên này dựa vào việc mình có đạo thể mà dám nuốt thứ cấm dược chết người này!"

"Loại đan này cực kỳ hiếm có, hắn lấy từ đâu ra?"

Trước những câu hỏi của bọn họ, Mộ Dung Thiên đạp mạnh chân, lập tức biến mất.

"Bốp!"

Đạo Vô Cực bị đánh bay, nếu không nhờ có bảo vệ của Tinh Thần Y, cú đấm đó chắc đã khiến hắn trọng thương.

"Quên không nói cho các ngươi biết, ngoài việc ta là nửa thể tu, ta cũng xem như nửa dược sư!"

Mộ Dung Thiên nhếch miệng cười, dưới bước chân bùng nổ, hắn lại biến mất, để lại những tàn ảnh trong hư không.

Long Hải run sợ trong lòng, trường kích chắn trước ngực.

"Bùm!"

Trường kích vỡ nát, hắn bị đánh văng ra xa, phun ra một ngụm máu tươi.

"Mộ Dung Thiên, là ngươi ép ta!"

Tiếng hét giận dữ vang lên, Đạo Vô Cực mặt mày xám xịt, phóng lên không trung.

Vô tận tinh lực hội tụ quanh thân hắn, khiến không gian dưới chân hắn dần dần hóa thành một dải ngân hà vô tận.

Hắn từ cuối ngân hà bước tới, một tay giơ lên.

Ấn Tinh Tú lúc này toàn lực bộc phát, hóa thành một ngôi sao thực sự… đè xuống!

Dù tốc độ có phần chậm chạp, nhưng sức mạnh kinh khủng đó khiến đồng tử Mộ Dung Thiên co rút mạnh.

"Đừng hòng chạy!"

Ngay khi hắn định né tránh, đao quang lóe lên, hóa thành một nhà tù bao phủ hắn lại.

Long Hải lau vết máu bên miệng, há miệng phun ra lôi quang và hỏa quang, biến thành những sợi xích quấn chặt lấy đôi chân của Mộ Dung Thiên.

Khi ngôi sao sắp đè xuống, Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng cảm nhận được mối đe dọa cực lớn.

Hắn đưa tay nắm lấy thanh kiếm sau lưng, dù nghiến răng, nhưng Thiên Thanh kiếm vẫn không nhúc nhích, như thể có ai đó giữ chặt.

Không ổn!

Trong lòng Mộ Dung Thiên hoảng hốt, đồng tử hắn đã hoàn toàn bị ngôi sao khổng lồ trước mắt lấp đầy.

Có vẻ như ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn sẽ bị nghiền nát dưới ngôi sao này, biến thành tro bụi.

"Xem ra, ta cũng có thể làm nhân vật chính một lần, xuất hiện vào lúc quan trọng rồi."

Đúng lúc này, một giọng nói ngạo nghễ vang lên.

Mộ Dung Thiên ngẩn người, vội quay đầu lại, khuôn mặt lập tức lộ vẻ vui mừng.

Bên ngoài ngục tù ngũ hành, một bóng dáng mặc áo tím đứng lơ lửng trên không, cung tên giương sẵn.

Chính là tuyệt chiêu mạnh nhất mà hắn tự sáng tạo ra trong Tử Vong lộ ở Long Môn năm xưa — Phá Cửu Dương, Lập Kiếm Tâm!

“Một kiếm này tên là…”

Ô Thiên Nghị chậm rãi buông tay, ánh mắt tràn đầy tự hào.

“Phá Dương Diệt Tinh!”

“Ong!”

Kiếm như rời khỏi dây cung, để lại trong hư không một đuôi lửa rực rỡ, xuyên thủng ngôi sao khổng lồ kia, làm nó nứt ra vô số đường rạn.

Như thể, một kiếm xuyên mặt trời, khiến ngôi sao rơi xuống.

Dưới nhát kiếm đó, bao kiếm Tẫn Nhật trong tay Chu Tư Tư cũng khẽ run lên.

…

Chương 862: Săn giết đảo ngược

“Không thể nào!”

Đạo Vô Cực nhìn chằm chằm vào ngôi sao đang dần nứt vỡ, đồng tử co rút lại.

Ngay sau đó, cùng với một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngôi sao hoàn toàn nổ tung, sóng xung kích mạnh mẽ bắn ra khắp nơi, khiến không ít người bị chấn động đến phun máu bay ngược.

Bên ngoài ngục tù Ngũ Hành, bóng dáng tím nháy lên rồi biến mất, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Mộ Dung Thiên, thanh kiếm gỗ vung lên, kiếm khí mạnh mẽ khuấy động.

“Ngốc Thiên, Lý huynh, Ô mỗ đến cũng không coi là quá muộn nhỉ!”

Mộ Dung Thiên lau vết máu ở khóe miệng, đứng bên phải hắn, cười nói: “Không muộn, không muộn, mới chỉ bắt đầu thôi mà!”

Trên không trung, Lý Trường Sinh nắm chặt lấy cổ Phệ Thiên, từng quyền nặng nề giáng xuống, hắn liếc nhìn ngục tù Ngũ Hành một lần nữa bị xé rách, khóe miệng giật giật, lặng lẽ giải trừ ngục tù.

“Đáng chết, ngươi cứ nắm chặt bản tôn không buông là có ý gì? Bản tôn có thù với ngươi sao!”

Phệ Thiên bị đánh đến mặt mày bầm dập, trán nổi gân xanh, tức giận gào lên, đồng thời yêu khí trên người điên

cuồng bùng phát.

Thêm vào đó là hàng chục đợt công kích khác dội xuống, Lý Trường Sinh mới buông cổ hắn ra, rồi đáp xuống bên trái của Ô Thiên Nghị.

Tinh Thần ấn đài thu nhỏ lại, rơi vào tay Đạo Vô Cực, hắn đứng lơ lửng giữa hư không, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Long Hải khoác lên người bộ long giáp, phía sau Phệ Thiên là hư ảnh khổng lồ của Phệ Thiên thú đang cuộn mình, Thi Cốt thiếu chủ thì toàn thân đầy gai nhọn.

Một nhóm người đứng trên bầu trời, vây quanh ba người bên dưới.

Ô Thiên Nghị đứng ở giữa, tà áo tím tung bay, kiếm khí xông thẳng lên trời.

Hai người kia đứng hai bên hắn, dù có vẻ hơi nhếch nhác, trên người đều mang thương tích, nhưng vết thương không nặng.

"Ô huynh, có vẻ những ngày này kiếm đạo của ngươi đã tiến bộ nhiều lắm!"

Mộ Dung Thiên liếc nhìn thanh kiếm gỗ trong tay hắn, rồi thử rút thanh Thiên Thanh kiếm sau lưng, nhưng kiếm vẫn không nhúc nhích chút nào.

"Khá ổn."

Ô Thiên Nghị tiến lên một bước, ánh mắt sáng rực.

"Dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra đám người này chẳng phải hạng tốt lành gì, hôm nay ba người chúng ta, chi bằng cho bọn họ thấy rõ người bước ra từ Thiên Huyền giới chúng ta… giết bọn họ như… "

Trong mắt hắn, ánh tím tỏa sáng, như bình minh lên cao, càng thêm vài phần lạnh lẽo.

"… như giết chó vậy."

Lời vừa dứt, hắn liền vung kiếm chém ra, bầu trời tối sầm, dường như ánh dương đã bị nuốt chửng.

Phập!

Một tên thiên kiêu Yêu tộc giữ chặt cổ mình, máu tươi không ngừng phun ra, cuối cùng đôi mắt trở nên xám xịt, rơi thẳng xuống đất.

"Lý huynh, không thể để Ô huynh một mình chiếm hết phong độ, chúng ta… cũng đến lúc ra tay thật sự rồi nhỉ!"

Mộ Dung Thiên từng bước tiến lên, sát khí trên người hắn càng lúc càng nồng đậm.

So với sát khí âm lãnh của Thiên Nhạc, sát khí của hắn giống như đã trải qua vô số trận chiến sinh tử mà ngưng tụ thành.

"Nhiều năm nay, số trận chiến ta đã trải qua không đếm xuể, trong những trận chiến đó, ta cũng thu được không ít."

Mộ Dung Thiên chậm rãi nắm chặt tay, sát khí đen như mực bao phủ lên nắm đấm, khiến nó trở nên vô cùng nặng nề.

"Trừ kiếm đạo ra, ta còn lĩnh ngộ được sát lục chi đạo này. Hay là, ba chúng ta thử xem ai giết được nhiều hơn…"

Mộ Dung Thiên bay vọt lên trời, tung một quyền.

Bùm!

Một tên thiên kiêu Yêu tộc lập tức nổ tung thành một đám sương máu, máu tươi nhuộm đỏ thêm lớp sát khí đen trên nắm đấm hắn.

Hắn quay đầu, nhìn Lý Trường Sinh, đôi mắt của người này lần thứ ba hiện lên những màu sắc khác nhau, hắn nở nụ cười.

"Xem ai giết nhiều hơn!"

"Như ý ngươi."

Mắt Lý Trường Sinh một đen một trắng, từng bước đạp không mà lên, từng bậc thang hư ảo hiện ra dưới chân.

Tựa như bậc thang do Đấng Sáng Thế tạo ra riêng cho hắn để leo lên trời, mỗi khi bước lên một bậc, khí tức của hắn lại tăng thêm một phần.

"Tạo Hóa, Kình Thôn."

Bàn tay phải của hắn tỏa ra ánh sáng trắng, chụp xuống dưới.

Oong!

Trên bầu trời, một con Kình thú khổng lồ lăn lộn, kèm theo những đợt sóng lớn cuộn trào, Kình thú há miệng rộng, trực tiếp nuốt chửng vài người, chỉ có những kẻ có hậu thuẫn mạnh mẽ hơn mới có thể chống lại Kình Thôn hoặc tránh thoát được.

Tuy nhiên, những kẻ tránh thoát vừa kịp mừng rỡ thì ánh sáng trong tay phải của Lý Trường Sinh lại biến hóa, trở nên thâm sâu như một hố đen.

"Hỗn Độn, Diệt vong."

Khi âm thanh của hắn vang lên, thân thể của mấy người kia đột nhiên bắt đầu run rẩy.

"Chuyện gì đang xảy ra, sức mạnh của ta đang biến mất!"

"Tay ta… a!"

Bọn họ vô cùng kinh hoàng, trơ mắt nhìn thân thể của mình bắt đầu từ từ phân giải và tan biến.

Dù họ có nuốt đan dược hay sử dụng bảo giáp hộ thể, cũng không thể ngăn cản được sức mạnh phân giải này.

Ba người đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, chỉ còn lại quần áo từ từ rơi xuống.

"Đây… đây là sức mạnh gì vậy!"

Đạo Vô Cực, Phệ Thiên và những kẻ khác mặt mày vô cùng u ám, trong mắt hiện lên sự e ngại sâu sắc.

Hỗn độn, Tạo hóa…

Thật sự có người có thể lĩnh ngộ được sức mạnh trong truyền thuyết này, và hơn nữa… còn nắm giữ đồng thời cả hai loại sức mạnh!

Nếu loại sức mạnh này được tu luyện đến cực hạn… nó sẽ vượt xa các loại pháp tắc bình thường!

Quái vật, thật sự là quái vật!

Tuy nhiên, cùng với việc Lý Trường Sinh thi triển sức mạnh đó, tóc đen của hắn cũng dần xuất hiện vài sợi bạc.

Hiển nhiên, với tu vi hiện tại của hắn, vẫn chưa đủ để hoàn toàn phát huy loại sức mạnh này.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trong hư không, từng người một bị giết chết.

Có người bị một kiếm của Ô Thiên Nghị chém đứt cổ họng, có người bị Mộ Dung Thiên dùng quyền đánh chết.

"Lý huynh, thật sự là ẩn tàng quá sâu, nhưng nếu nói về việc tấn công hàng loạt, Ô mỗ vẫn còn một kiếm!"

Ô Thiên Nghị cười lớn đầy phóng khoáng.

Hắn cầm thanh kiếm gỗ, hóa thành tử khí hòa cùng ánh bình minh.

"Cửu Dương, Thiên Phần!"

Vô tận kiếm khí kèm theo hỏa quang rơi xuống, hễ chạm phải một chút thì không thể dập tắt.

"A, a a!"

"Cứu ta, cứu ta với!"

Những tiếng la hét thảm thiết vang lên, những kẻ từng vây công lúc này lại tranh nhau bỏ chạy, không ít người đã bỏ mạng dưới tử khí hỏa diễm đó.

Cùng với sự xuất hiện của Ô Thiên Nghị, cục diện hiện tại đã hoàn toàn đảo ngược.

Đảo ngược đến mức có phần đầy kịch tính.

Từ việc bị nhiều người vây công, giờ đây… ba người bọn họ bắt đầu săn giết cả đám người kia!

"Các ngươi gan to bằng trời, dám giết người của Linh Môn ta như vậy, không sợ khi ra ngoài, lão tổ trong môn sẽ ra tay diệt các ngươi sao!"

"Lý Trường Sinh, Ô Thiên Nghị, các ngươi tàn sát đồng môn, muốn chết sao!"

Những kẻ đang né tránh, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Đồ họ Chu, không phải ngươi đã nói có vỏ kiếm thì thực lực của bọn chúng không thể phát huy hoàn toàn sao, vậy Ô Thiên Nghị kia là chuyện gì hả!"

Có người phẫn nộ quát hỏi.

Câu nói này lại vừa khéo nhắc nhở những kẻ như Phệ Thiên và Đạo Vô Cực đang chìm trong kinh hãi.

Bọn họ nhìn chăm chăm vào thanh niên áo tím đang múa kiếm không chút trở ngại dưới áp chế của vỏ kiếm, ánh mắt lóe sáng.

“Cuối cùng… cũng tìm thấy rồi!”

Ngay lúc này, từ phía xa xa, lại có một đám người nữa kéo đến, bao vây chiến trường hiện tại.

“Người của Ma vực… đến rồi!”

Nhìn thấy một đám ma vân cuồn cuộn kéo đến, Đạo Vô Cực, Long Hải và những kẻ khác nheo mắt lại.

“Lại có thêm người nữa sao, tốt lắm, giết cho thỏa tay!”

Ô Thiên Nghị không hề e ngại, ngược lại còn chiến đấu càng thêm dũng mãnh.

“Mộ Dung Thiên, phụng mệnh phong chủ, bọn ta đến trợ giúp!”

Từ phía Ma Linh vực, một đám đông ùn ùn kéo đến, trực tiếp đáp xuống phía sau Mộ Dung Thiên.

Điều này khiến Lý Trường Sinh và Ô Thiên Nghị đang chuẩn bị ra tay phải ngẩn ra.

Thì ra là… viện binh?

Chương 863: Phương Thanh Phong

Mộ Dung Thiên cũng ngẩn ra trước cảnh tượng này, nhíu mày không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, hắn không nghĩ nhiều, chỉ nở một nụ cười. Nếu là sư phụ của hắn chỉ đạo, thì không cần phải nghi ngờ. Những người này quả thật là đến giúp mình, vì đối với sư phụ, hắn có thể vô điều kiện mà tin tưởng.

"Giết!"

Mộ Dung Thiên vung nắm đấm, hắc khí cuộn quanh hai tay, sau lưng xuất hiện một hư ảnh Tu La đen tối, sát khí bốc lên ngút trời.

Lý Trường Sinh thì vẫn giữ bước đi trên không, hai mắt luân phiên chuyển đổi giữa hai màu, mỗi khi vung tay là lại có một kẻ mất mạng.

Nhưng nổi bật nhất chính là Ô Thiên Nghị.

Kiếm của hắn ngày càng sắc bén, thi triển Cửu Dương Kiếm Đạo, khiến cả không gian đầy rẫy hỏa quang và tiếng kêu thảm thiết.

"Nhanh chóng giúp chúng ta!"

Đạo Vô Cực phẫn nộ hét lên, hướng về đám người của Nghịch Tiên Hải và Cửu Minh Cương.

Nhưng những người đó chỉ nhìn nhau, không ai giúp đỡ, ngược lại còn quay đầu lao về phía phủ đệ trên không trung.

"Các ngươi cứ từ từ mà đánh nhau đi, ha ha ha!"

“Thật nực cười, lại đi cầu xin người của Ma Đạo giúp các ngươi, đúng là mộng tưởng hão huyền!”

Bọn họ cười lớn, đã gần chạm đến phủ đệ.

Trong khoảnh khắc ấy, ngay khi họ chuẩn bị tiến vào phủ đệ, một luồng đao quang màu máu chợt lóe lên trên bầu trời.

Hai người dẫn đầu lập tức bị chém thành hai nửa, hóa thành những cái xác khô.

Tất cả huyết khí của họ đều bị đao quang kia hút hết.

Những người của Nghịch Tiên Hải và Cửu Minh Cương lập tức biến sắc, đồng loạt dừng bước, nhìn chằm chằm về phía trước.

Cảm nhận được ý đao, Mộ Dung Thiên cũng mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn lên.

Đao quang dần tan biến, một thanh đao gỗ màu máu lơ lửng giữa không trung, phát ra âm thanh thèm khát máu tanh.

Huyết khí cuồn cuộn bốc lên, một thanh niên gầy gò mặc áo xám từ từ xuất hiện, tay nắm lấy chuôi đao gỗ.

Đôi mắt hắn bị che phủ bởi một dải lụa đen, dường như không thể nhìn thấy, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve những chữ khắc trên chuôi đao.

“Bước qua đường này, chết.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên từ miệng hắn, thanh đao gỗ màu máu vạch ra một đường máu trong không gian.

“Mẹ nó, chỉ là một thằng mù, dám tìm chết!”

Một đại hán to lớn cầm đại đao lao lên phía trước.

“Khoan đã, đó là Huyết Thôn…” Có người hoảng hốt lên tiếng ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Bàn chân của đại hán đã bước qua đường máu.

Ngay giây tiếp theo, đao quang màu máu lóe lên.

Đồng tử của đại hán co rút, sinh khí toàn thân hắn lập tức biến mất, cơ thể rơi xuống từ không trung.

"Đó là… Trảm Khí Thuật!"

Ánh mắt Đạo Vô Cực co lại.

Đao pháp này vốn đã thất truyền từ lâu, không ngờ hôm nay lại xuất hiện!

"Chỉ là một Cực Cảnh Nhất Phẩm, lại dám cản đường chúng ta, đúng là không biết trời cao đất dày!"

Dù đã có kẻ trước làm gương, nhưng lòng tham của những người này vẫn không thể ngăn cản được. Từng người một vẫn tiếp tục lao tới, cười điên cuồng.

Thậm chí có kẻ còn ẩn mình, âm thầm muốn lén lút tấn công hoặc vượt qua.

Nhưng, Thiên Nhạc từ từ giơ đao lên, giọng nói lạnh lẽo cất lên:

"Thức thứ nhất của Kinh Thiên Đao Pháp."

Ầm ầm!

Biển xanh cuộn ngược, vô biên vô tận.

"Nghịch Thương Hải!"

Vạn dặm thương hải cuộn ngược, như muốn nhấn chìm cả bầu trời sao.

Sức mạnh khủng khiếp nuốt chửng tất cả những kẻ lao đến.

Bất kỳ ai vượt qua đường máu, đều trợn mắt kinh hãi, không thể thoát khỏi cơn sóng biển cuồn cuộn, chỉ thấy… trong cơn sóng dữ… ẩn hiện một thanh Tu La Huyết Đao!

“Đó là nghịch tử của Thiên gia, cũng xuất thân từ Thiên Huyền Giới…”

“Yêu nghiệt, những kẻ đến từ Thiên Huyền Giới đều là yêu nghiệt cả!”

Cuối cùng, có người trong đám bắt đầu run sợ, đến mức gần như mất hết can đảm.

Đạo Vô Cực và Phệ Thiên nhìn nhau, ánh mắt đầy nghiêm trọng.

Với tình hình này, có Mộ Dung Thiên, Lý Trường Sinh cùng bọn họ ở đây, đừng nói là giết được Ô Thiên Nghị. Ngay cả việc phá vây và tiến vào Dược Đế phủ cũng không dễ dàng gì.

“Ô Thiên Nghị!!”

Nhưng đúng lúc này, từ xa đột nhiên vang lên một tiếng gào giận dữ.

Cùng với đó là bảy ngôi tiểu tinh liên kết lại, một người với song quyền đầy sao sáng đấm thẳng xuống.

Một cú đấm mạnh mẽ khiến Ô Thiên Nghị phải quay người phòng thủ, lùi lại vài bước.

“Tứ Tượng Tru Tiên Trận!”

Thiên Dương Tử giơ tay giữa không trung, từ trong tay áo phóng ra bốn lá cờ trận.

Bốn bóng hình dị thú khổng lồ xuất hiện, miệng phun ra huyền quang, cùng lúc gào thét lao về phía Ô Thiên Nghị.

Phía sau họ, còn có rất nhiều đệ tử của Linh Môn tức giận lao vào trận chiến.

Nhưng mục tiêu của họ rất rõ ràng, đó chính là Ô Thiên Nghị!

“Giết hại đồng môn của Linh Môn, hôm nay Phương mỗ nhất định phải thanh lý môn hộ!”

Xung quanh Ô Thiên Nghị, kiếm khí dâng trào, hóa thành một bức tường kiếm ngăn chặn sức mạnh của trận pháp, hắn vừa vung kiếm vừa ngăn chặn những đợt tấn công điên cuồng của Phương Thanh Phong.

Người kia thậm chí không quan tâm đến việc bị kiếm khí thiêu đốt trên người, chỉ điên cuồng tung quyền.

“Phương Thanh Phong, ngươi điên rồi sao? Không nhìn rõ là bọn họ đang bao vây chúng ta ư?”

Ô Thiên Nghị lạnh lùng quát, không ra tay ám sát.

Đối với người trước mặt, hắn vẫn có vài phần kính trọng.

Dù sao, kẻ này một thân hào khí chính nghĩa, không giống như những kẻ khác cao cao tại thượng, lấy mạnh hiếp yếu.

“Đừng có nói bậy, rõ ràng là các ngươi đang vây sát bọn họ!”

“Cho dù không nói chuyện nơi này, nhưng ở nơi thung lũng bốn bề bị núi bao quanh, rõ ràng những người đó đã trọng thương không thể chống đỡ, ngươi hoàn toàn có thể rời đi, tại sao lại ra tay hạ sát thủ!”

Phương Thanh Phong phun ra tinh huyết, đôi mắt sao trời của hắn lập tức hóa thành tinh tú huyết sắc, một quyền đánh ra, ngàn vạn tinh tú rơi xuống.

Ô Thiên Nghị nhíu mày, vung kiếm vẽ một vòng tròn để không ngừng phòng thủ.

“Bọn họ chết rồi sao?”

“Đừng có giả bộ nữa, kiếm khí của ngươi, ta không thể nhầm lẫn được!”

“Hừ, một đám người đạo mạo giả nhân giả nghĩa, ta giết bọn họ thì sao, ngươi đáng để hy sinh tinh huyết vì bọn họ ư?”

Ô Thiên Nghị cũng chẳng buồn giải thích, dù hắn có giết đi nữa thì đã sao.

Trên con đường võ đạo, thành công thì vang danh thiên hạ, thất bại thì trở thành một bộ xương khô.

“Ngươi và ta còn một trận chưa xong, vậy thì hôm nay sẽ kết thúc!”

Phương Thanh Phong không trả lời liệu có đáng hay không, chỉ khiến khí thế của hắn càng mạnh mẽ hơn.

Nhìn cảnh tượng này, Đạo Vô Cực và Phệ Thiên vốn còn chưa biết phải làm gì tiếp theo liếc nhau, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh lùng.

“Vị Phương sư đệ của ta thuở nhỏ được Môn Chủ cứu mạng, từ đó đến nay mọi thứ đều rất tốt, chỉ có điều hắn có một thân chính khí, trái tim thuần khiết như trẻ con, chưa từng sinh ra tâm ma, và luôn coi Đạo Môn như gia đình của mình.”

“Cho dù coi là gia đình, nhưng không nhất thiết phải liều mạng thế này chứ?” Phệ Thiên híp mắt nói.

“Ngươi không hiểu đâu, từ nhỏ hắn đã lớn lên trong Đạo Môn, tất cả giá trị quan của hắn đều được các bậc trưởng bối của chúng ta tận tâm dạy dỗ, nói một cách khác.”

Đạo Vô Cực mỉm cười truyền âm, “Hắn chỉ là con chó mà Môn Chủ nuôi dưỡng, trong tâm hắn, Đạo Môn chính là tất cả.”

“Hắn chỉ là… con rối mà Môn Chủ dày công bồi dưỡng, đến thời khắc mấu chốt là có thể hy sinh tính mạng vì Đạo Môn mà thôi.”

“Không ngờ chính đạo các ngươi cũng dùng thủ đoạn như vậy, đây mà cũng gọi là chính đạo sao?” Phệ Thiên truyền âm, giọng đầy ẩn ý.

“Ha ha ha, Phương Thanh Phong không có chút ganh đua hơn thua, nhưng hắn lại có một trái tim… sẵn sàng bảo vệ Đạo Môn đến chết, không phân biệt phải trái, làm sao lại không được coi là chính đạo chứ?”

“Lý lẽ ngụy biện, lý lẽ ngụy biện, ha ha ha ha!”

Phệ Thiên cười lớn, ánh mắt lóe sáng, nhìn chăm chú về phía Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh.

“Nhưng mà theo tình hình này, chúng ta chỉ cần giải quyết được một trong hai kẻ đó, thì mọi chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng thôi.”

…

Chương 864: Đâm Sau Lưng

Khi ánh mắt hai người giao nhau, cả hai lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương, ngay sau đó đồng loạt lao ra, cùng nhau tấn công Mộ Dung Thiên.

"Ầm!"

Tiếng nổ vang lên, Mộ Dung Thiên bị đẩy lui vài dặm bởi cú tấn công mạnh mẽ của hai người.

"Mộ Dung Thiên, ngày chết của ngươi đã đến!"

Long Hải nhìn thấy có người hỗ trợ, liền dốc hết sức thúc đẩy Long Châu trong miệng, ánh mắt bừng lên kim quang.

"Ầm ầm!"

Trên bầu trời, một móng rồng khổng lồ vươn ra, như thể đến từ thời Hoang Cổ.

Áp lực khủng khiếp làm cho tất cả những người có mặt đều run sợ trong lòng.

"Hai vị, thuật này dù ta có thể mượn dùng từ Bất Hủ Long Châu để thi triển, nhưng cần có thời gian, xin hãy áp chế Mộ Dung Thiên!"

Hắn vừa thúc đẩy Long Châu, vừa cao giọng hô.

"Long huynh cứ yên tâm, hôm nay, Mộ Dung Thiên chắc chắn phải chết!"

Hành động của Long Hải hoàn toàn phù hợp với ý đồ của Đạo Vô Cực và hai người kia.

Lúc này, một người thi triển Tinh Thần Ấn, lần nữa hóa ra hình ảnh những ngôi sao khổng lồ rơi xuống.

Người còn lại bước tới, hóa thành một con cự hầu khổng lồ, há miệng phun ra khí hoang vu vô tận.

Nơi nó đi qua, sinh cơ bị cắt đứt, sự hoang tàn bao trùm tất cả.

Ba người hợp sức, dù là Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy nguy cơ cận kề.

"Vụt!"

Một bóng người đột ngột xuất hiện trên không trung phía trên hắn, một tay nắm giữ hỗn độn, tay kia điều khiển tạo hóa.

Hào quang lưu chuyển, mái tóc của Lý Trường Sinh nhanh chóng chuyển thành hai màu đen trắng rõ rệt, có thể thấy bằng mắt thường.

Dưới sự kiểm soát của hắn, khí hoang vu và những ngôi sao đang rơi đều tạm dừng giữa không trung, không thể tiếp tục hạ xuống.

"Giết một người trước!"

Lý Trường Sinh lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén.

"Tốt!"

Mộ Dung Thiên hiểu rằng không thể bỏ lỡ cơ hội, sát khí bùng lên trong mắt, hắn bay thẳng lên trời, hai tay đẩy sát khí hội tụ, hư ảnh Tu La ngửa mặt gào thét.

Khí tức mạnh mẽ trực tiếp khóa chặt Long Hải, khiến đồng tử của hắn co rút lại.

Cùng lúc đó, những đệ tử của Ma Đan Môn, gia tộc Bắc Thần, và một số đệ tử Ma tộc khác liếc nhìn nhau, rồi đồng loạt nói.

"Mộ Dung huynh đệ, chúng ta đến giúp ngươi một tay!"

Lời vừa dứt, mọi người bay vút lên trời, tất cả sức mạnh hội tụ vào người đi đầu, chính là đệ tử thân truyền của Ma Đan Tiên Quân.

Lúc này, hắn giơ móng tay phải ra, độc quang lượn lờ.

Cả hai người đồng thời ra tay, khiến đồng tử của Long Hải co rút mạnh, cảm giác nguy cơ tử vong bao trùm khắp người.

Lý Trường Sinh, Mộ Dung Thiên, Ô Thiên Nghị đều nheo mắt.

Chỉ cần giải quyết được một trong những kẻ được bảo vật gia trì này, thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

"Sư huynh, cẩn thận!"

Đột nhiên, một tiếng hô nhỏ vang lên.

Từ xa, Thiên Nhạc bất ngờ để mặc cho những đòn tấn công xuyên qua thân thể mình, máu bắn tung tóe.

Hắn cũng để cho kẻ đang ẩn nấp vượt qua đường máu, lao vào trong phủ đệ.

Hắn chỉ hóa thành huyết quang, điên cuồng lao tới chỗ này, đồng thời dồn toàn lực vung đao.

Cảnh tượng này khiến Mộ Dung Thiên, Ô Thiên Nghị và những người khác cau mày, có chút khó hiểu.

Cẩn thận?

Cẩn thận điều gì?

"Phụt!"

Trong khi câu hỏi vừa nảy lên trong lòng Mộ Dung Thiên, sát khí toàn thân của hắn đột ngột tan biến, dừng lại giữa không trung.

Hắn phun ra máu tươi, sững sờ nhìn bàn tay đen đẫm máu xuyên qua lồng ngực mình, không dám tin vào mắt mình.

"Mộ Dung Thiên, ngươi đi chết đi!"

Đệ tử thân truyền của Ma Đan Tiên Quân nhe răng cười độc ác, chất độc trên người hắn điên cuồng tràn vào trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Mọi người có thể thấy rõ, thân thể của Mộ Dung Thiên bắt đầu nứt ra từng chút một, hắn lập tức thoát khỏi trạng thái Huyết Long Kiếp, sinh mệnh lực nhanh chóng suy giảm.

Cảnh tượng này khiến Long Hải, Đạo Vô Cực và những người khác ngây người ra trong chốc lát, sau đó vui mừng khôn xiết.

Người của Ma Linh Vực bất ngờ phản bội, đúng là viện trợ từ trên trời rơi xuống!

"Muốn chết!"

"Trảm Thiên Bạt Đao Thuật!"

Tiếng gào thét vang vọng khắp trời đất, một tia đao mang màu đen chớp lên.

Đồng tử của đệ tử thân truyền Ma Đan Tiên Quân co rút lại, hắn muốn rút tay ra để thoát thân.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vẫn nắm chặt bàn tay đã xuyên qua lồng ngực mình, sát khí bốc lên trong ánh mắt.

"Buông tay! Ngươi buông tay ngay!"

"Không… không!"

Vẻ mặt hắn đầy kinh hoàng, liền mạnh mẽ giật đứt cánh tay và bay ngược lại.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Đao mang màu đen ấy trực tiếp nuốt chửng hắn, biến hắn thành hư vô.

Đao mang tiếp tục không suy giảm, còn hướng về phía đám đệ tử Ma Linh Vực mà chém tới.

"Ha ha ha, chết đi!"

Long Hải vui mừng như điên, pháp thuật đã hoàn tất.

Trong hư không, móng vuốt rồng khổng lồ chứa đựng sức mạnh Hoang Cổ ập xuống, sức mạnh khủng khiếp khiến hư không xuất hiện những vết rạn nứt nhỏ.

"Ngốc Thiên!"

"Mộ Dung Thiên!"

Ô Thiên Nghị và Lý Trường Sinh thét lên, trong lúc phân tâm liền bị đối thủ đánh trúng, phun ra máu rồi bay ngược lại.

"Kẻ đáng chết là ngươi!"

Mộ Dung Thiên đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu, sát khí ngút trời.

Trong khoảnh khắc lật tay, một chiếc hồ lô màu đỏ vàng hiện ra, hắn cầm hồ lô, bất chấp thân thể mình đang bị từng tấc nứt vỡ, chủ động lao thẳng vào móng rồng đang ầm ầm giáng xuống.

"Không biết lượng sức."

"Tìm chết!"

Khóe miệng Đạo Vô Cực, Chu Tư Tư, và Phệ Thiên hơi nhếch lên, như thể đã dự đoán được cảnh tượng Mộ Dung Thiên sẽ hồn bay phách lạc ngay lập tức.

Thế nhưng…

"Mời bảo bối xoay người!"

Một tiếng hét vang lên khắp không gian.

Tứ chi của Mộ Dung Thiên, dưới tác động của độc tố mạnh mẽ trong cơ thể, đã bắt đầu thối rữa, chỉ còn lại những khúc xương trắng.

Nhưng, chiếc hồ lô đỏ vàng ấy đột nhiên phát ra một tia sáng trắng, ngay lập tức xuyên qua móng vuốt rồng khổng lồ trong hư không.

Một luồng khí tức… thậm chí còn đáng sợ hơn vỏ kiếm của Tẫn Nhật kiếm khuếch tán ra.

Đây là… Đế Binh!

Đồng tử của Long Hải co lại, tim hắn đột nhiên ngừng đập.

"Rắc!"

Long Châu trong miệng hắn nổ tung.

Thế giới ngay lúc này trở nên đen trắng, tầm nhìn của hắn đảo lộn.

"Chuyện gì… đang xảy ra?"

Trong lúc câu hỏi cuối cùng hiện lên trong tâm trí hắn, đầu hắn đã rơi xuống đất, lăn tròn theo gió.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người đều dừng tay, ngây người nhìn thi thể không đầu của Long Hải rơi xuống.

Gió thổi vi vu bên tai, Mộ Dung Thiên cũng không còn chút sức lực nào.

Chất độc trong cơ thể đã ngăn cản khả năng tự hồi phục của Đạo thể, hắn cũng không còn sức để tự mình châm cứu bảo vệ tâm mạch.

"Đại sư huynh!!"

Một đôi tay ôm lấy hắn, cảm nhận thân thể của hắn đã gần như chỉ còn lại xương trắng, toàn thân Thiên Nhạc bắt đầu run rẩy.

Trên gương mặt hắn, những đường vân máu đỏ chằng chịt bắt đầu xuất hiện.

Dù hắn đã dùng Trảm Khí Thuật để phát hiện sát khí từ người Ma Linh Vực không nhằm vào Long Hải mà nhắm vào sư huynh, nhưng vẫn chậm một bước.

Như ngày hôm đó, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh cơ của người thân yêu dần tiêu tán.

Những ngày bất lực như thế, hắn đã khắc cốt ghi tâm suốt sáu trăm năm.

Suốt sáu trăm năm trời khổ luyện không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng không thể thay đổi được gì.

"Các ngươi… muốn chết!"

Sát khí ngút trời, cùng với những đường vân máu khắp người, khiến sắc mặt Thiên Nhạc vặn vẹo, dữ tợn như ác quỷ, ma khí ngưng tụ thành đôi mắt khổng lồ che phủ cả bầu trời.

Một luồng sức mạnh xa xưa theo dòng máu bắt đầu sôi sục, hồi sinh.

Tất cả những ai đối diện với đôi mắt đó, trong chốc lát đều như bị kéo vào một không gian khác.

Đó là một vùng hoang vu tĩnh lặng, một đại hán đầu trọc mặc huyết bào, ma khí ngút trời khiến biển sao tối đen, trên người có những đường vân máu giống hệt Thiên Nhạc.

Thế nhưng, thân hình khổng lồ đó, sừng sững như dải ngân hà.

Trong nháy mắt, hắn bóp nát cả những vì sao!

Chương 865: Giúp chủ ngươi tỉnh dậy

“Thế lực này… là của Hoang Cổ…”

Đạo Vô Cực, Chu Tư Tư và những người khác chỉ cảm thấy dưới sức ép khủng khiếp đó, bọn họ không thể phát sinh bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào, toàn thân khí huyết dường như sắp thoát khỏi cơ thể, bị hút đi từng chút.

“Tiểu sư đệ…”

Khi Thiên Nhạc sắp mất đi lý trí cuối cùng, một tiếng gọi yếu ớt vang lên.

Nhưng lúc này, Thiên Nhạc đã ở bên bờ điên cuồng, không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Đột nhiên, toàn thân hắn run lên, những đường vân máu trên mặt dừng lại không tiếp tục lớn thêm.

Một bàn tay xương trắng nắm lấy tay hắn, đặt lên máu đã thổ ra, nhẹ nhàng vuốt ve những ký tự được khắc trên đó.

Thiên Nhạc không ngừng run rẩy, hắn hiểu, sư huynh đang hy vọng mình không rơi vào ma đạo, giữ lại lý trí và bảo vệ sư tỷ.

Dù vậy, hắn vẫn khó kiểm soát cơn khát máu trong cơ thể.

Như thể bên trong hắn có một người khác, thì thầm bên tai.

Hãy từ bỏ lý trí, giao quyền kiểm soát cho nó, tất cả mọi người ở đây, đều phải theo sư huynh hắn mà chôn cùng.

Nhưng…

“Chạy đi! Chạy đi!!”

“Độc, bên trong toàn là độc!”

Ngay lúc này, từ phía phủ đệ vọng lại những tiếng thét thảm thiết.

Căn phủ vốn có màu ngọc xanh, giờ đã hoàn toàn biến thành màu tím quái dị.

Một người lại một người điên cuồng từ bên trong chạy ra, nhưng vừa chạy được một lúc, đột nhiên trên người xuất hiện đủ loại độc trùng, nuốt chửng thịt máu và linh hồn họ.

Vù!

Một đạo chớp tím chợt lóe lên trước mặt Thiên Nhạc.

Đôi mắt tím của Tiêu Cảnh Tuyết đổ dồn vào Mộ Dung Thiên.

Khi thấy sinh cơ của hắn đã tắt, thân thể gần như chỉ còn lại xương, sát khí cũng từ đáy mắt nàng dâng lên.

Nhưng nàng vẫn có thể giữ lý trí, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào đầu Thiên Nhạc.

“Đừng sợ, sư huynh vẫn còn cứu được.”

“Sư tỷ…”

âm thanh êm ái vang lên bên tai, những đường vân máu trên mặt Thiên Nhạc nhanh chóng biến mất, hắn gật đầu thật mạnh.

Ngay sau đó, Tiêu Cảnh Tuyết quay đầu nhìn về phía tất cả mọi người, ánh mắt lạnh lùng.

“Hôm nay, ta sẽ ghi nhớ mọi chuyện, có một ngày, ta sẽ khiến thế giới của các ngươi không còn một cọng cỏ.”

Trong khi nói, nàng vung tay áo, một tấm lệnh bài ngọc xanh bay ra.

Đây là thứ khiến nàng phải vượt hàng trăm cấm chế, khó khăn lắm mới nằm được trong tay, nhưng bây giờ, vị trí thiếu chủ của Dược Tông, nàng không cần nữa.

Không có thứ gì có thể so sánh với mạng sống của sư huynh.

"Đó là lệnh bài truyền thừa của Dược Đế, là truyền thừa!"

"Nhanh lên, cướp lấy!"

Nhìn thấy lệnh bài đó, không ít người ngay lập tức mắt đỏ ngầu, điên cuồng lao về phía đó.

Trong khi sự chú ý của hầu hết mọi người bị lệnh bài thu hút, Tiêu Cảnh Tuyết bước ra một bước, mang theo Mộ Dung Thiên và Thiên Nhạc bay về phía xa.

"Đi! Không thể để Mộ Dung Thiên chạy thoát!"

"Hắn có linh hồn của Tổ Long, nếu chiếm được hắn, có thể nhận được bí thuật và kiếm pháp kinh thiên!"

Những người của Ma Linh Vực và các tộc khác thấy vậy, lập tức phản ứng, đuổi theo.

Lý Trường Sinh thấy vậy, lập tức bước ra một bước, nhưng đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn.

Ô Thiên Nghị một mình chống lại Thiên Dương Tử cùng với Phương Thanh Phong và những người của Linh Môn Đạo Môn, không hề rơi vào thế hạ phong.

Lúc này hắn cũng biết đối phương đang lo lắng điều gì, tự tin cười nói.

"Lý huynh cứ yên tâm mà đi, sinh mạng của Ngốc Thiên là quan trọng nhất, nơi này Ô mỗ có thể ứng phó được!"

“Được.”

Nghe hắn nói vậy, Lý Trường Sinh gật đầu, trong khi xuyên qua đám đông, lại chặt đứt vài cái đầu, biến mất khỏi nơi này.

Trong khi đuổi theo Tiêu Cảnh Tuyết, lòng hắn lại nhíu lại, không ngừng quay đầu nhìn lại.

Vỏ kiếm đối với hắn có sức áp chế cực lớn, đối với Mộ Dung Thiên cũng vậy, nhưng đối với Ô Thiên Nghị thì không.

Theo lý mà nói, Ô Thiên Nghị ở lại chặn phía sau, đúng là biện pháp an toàn nhất.

Nhưng…

“Không biết vì sao, sao ta luôn cảm thấy không yên tâm…”

Lý Trường Sinh nhìn bầu trời xám xịt, lầm bầm tự nói.

…

Bùng!

Tấm lệnh bài bị nhiều người tranh giành đột nhiên phát nổ, phóng ra một làn sương độc.

Những ai lại gần lệnh bài, lúc này không hề đề phòng, tất cả đều đỏ mắt, thân thể phồng lên như mụn nhọt.

“Độc… Lệnh bài có độc!”

“Cứu với!”

Những người đó nhìn thấy thân thể mình ngày càng to lớn, sau đó…

Bùng!

Một người lại một người nổ tung trong không gian, hóa thành mưa độc bay tán loạn.

Đạo Vô Cực, Phệ Thiên, Chu Tư Tư nhìn nhau, nhìn về phía Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh đang rời xa.

"Mặc dù có chút sai lệch, nhưng kết quả cũng tương tự."

Phệ Thiên cười lạnh, từ từ nhìn về phía Ô Thiên Nghị vẫn đang chiến đấu với Phương Thanh Phong và Thiên Dương Tử trong không trung.

"Không thể không nói, thằng nhóc này, kiếm đạo không thua gì Mộ Dung Thiên, chỉ là thiếu đi bí thuật, không có thân thể mạnh mẽ như hắn mà thôi."

"Thì sao, hôm nay cũng khó tránh khỏi cái chết."

Đạo Vô Cực hơi ngẩng đầu, sắc mặt lãnh đạm.

Trên không, Phương Thanh Phong trong lúc chiến đấu đã bị thương đầy mình.

Ô Thiên Nghị mặc dù chiếm ưu thế, nhưng vẫn không hề hạ sát thủ với Phương Thanh Phong, dẫn đến hắn cũng bị thương.

Sau khi tiếp tục chiến đấu một lúc, Ô Thiên Nghị ước lượng thời gian đã đủ, dùng một kiếm đẩy Phương Thanh Phong ra, bay lên cao.

"Ha ha ha, Ô mỗ sẽ không chơi với các ngươi lâu nữa, ta đi trước!"

Hắn tuy kiêu ngạo nhưng không tự phụ, biết rằng nếu kéo dài sẽ không có sức rút lui.

Tuy nhiên hắn cảm thấy nghi hoặc, không hiểu Đạo Vô Cực và những người khác… sao không đi truy sát Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh, cũng không đến tấn công mình, rốt cuộc đang chờ đợi điều gì?

Có phải muốn ngồi thu lợi?

Suy nghĩ này thật sự ngây thơ!

"Đừng có chạy!" Phương Thanh Phong muốn đuổi theo, nhưng ho khan ra một ngụm máu lớn, Thiên Dương Tử vội vàng tiến lên đỡ.

"Chạy?"

Phệ Thiên cười lạnh một tiếng, búng tay một cái.

Rầm rầm…

Bốn phía bỗng nhiên rung chuyển mạnh mẽ.

Sông núi biến hình, cỏ cây thành tinh.

Vô số tinh quái bỗng nhiên xuất hiện, bao vây kín chỗ này.

Thấy có nhiều tinh quái xuất hiện như vậy, Ô Thiên Nghị nhíu mày, trong lòng dấy lên cảm giác không ổn.

"Lời của vị đại nhân đó, các ngươi đã hoàn thành chưa?"

Nhìn vô số tinh quái, Phệ Thiên lạnh lùng mở miệng.

"Nếu tên kia cứ ở trong núi không ra, chúng ta thật sự khó mà bắt được hắn, nhưng… may mắn là hắn đã tự xuất hiện."

Một con tinh quái cây phong đang bốc cháy, vừa mở miệng trả lời vừa vung tay.

Một bóng dáng nhỏ nhắn bị ném xuống đất với tiếng "bụp", thần sắc hoảng sợ.

"Các ngươi… Các ngươi là ai?"

Mộc Long có chút sợ hãi nhìn đám người và tinh quái ở đây, muốn đào tẩu nhưng phát hiện khu vực núi rừng đã bị tinh quái chiếm đóng, tất cả lối thoát đều bị phong tỏa.

Nhìn thấy con Mộc Long yếu ớt trong vòng vây của vô số tinh quái, Phệ Thiên cười nhạo.

“Kiếm thị của Thần Kiếm Đế, là Kiếm Thị đầu tiên trong thời kỳ Hoang Cổ, không ngờ bây giờ lại trở thành bộ dạng này, bị những tinh quái nhỏ bé này bắt giữ.”

Hắn nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Ô Thiên Nghị đang đứng yên, sắc mặt có chút khác thường, cười nói.

“Nếu ngươi dám chạy, nó sẽ không còn mạng.”

Ô Thiên Nghị mặc dù không biết điều gì khiến lòng mình lúc này dậy sóng, có một cảm xúc khó nói trào dâng, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

“Thật nực cười, Ô mỗ không quen biết với nó, sao có thể vì nó mà mạo hiểm tính mạng, cáo từ!”

Hắn vừa định rời đi, nhưng lúc này, Chu Tư Tư đã hành động.

Nàng nắm chặt vỏ kiếm của Thần Kiếm Đế, giơ cao, máu tươi từ vết thương trên tay chảy vào trong vỏ kiếm, như thể đang muốn đánh thức linh hồn kiếm đang ngủ say bên trong.

“Vỏ kiếm Thần Kiếm, hãy nhanh chóng dùng sức mạnh linh hồn kiếm, giúp chủ ngươi tỉnh dậy!”

Tiếng kêu vang vọng, tâm hồn Mộc Long chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hình ảnh kẻ cầm kiếm trong y phục tím trên không trung, ánh mắt lơ đãng.

Bóng dáng đó… sao mà quen thuộc.

Chương 866: Nhờ ngươi giúp một việc

Khi vỏ kiếm Thần Kiếm Đế rung lên, những tia sáng tím lấp lánh như đang kể một câu chuyện, gọi mời điều gì đó.

Trên không, Ô Thiên Nghị vừa định rời đi, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lắc đầu hai cái.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu hắn như thoáng qua rất nhiều hình ảnh chưa từng trải qua.

"Chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Ô Thiên Nghị biến đổi, nhìn tay mình, có chút thất thần.

Những ký ức xa lạ, như những đoạn phim xuất hiện từng chút một.

Chúng giống như những gì hắn đã trải qua, nhưng cũng như không hề tồn tại, chưa bao giờ sở hữu.

Những ký ức đó đã rất xa xôi, xa xôi đến nỗi hắn vài lần tưởng rằng chúng là ảo giác.

Cho đến khi hình ảnh ký ức cuối cùng lóe lên.

Đó là một mảnh rừng núi, hắn ngồi trên đầu một con rồng thân cây khổng lồ, nhẹ nhàng vuốt ve đầu một nhân sâm nhỏ, giọng nói ôn hòa.

"Tiểu Mộc này Tiểu Mộc, chủ nhân tạm mượn thân thể của ngươi một chút, ngươi cứ ở lại trong núi này, chờ ta trở lại, ngoan nào."

Ô Thiên Nghị thất thần đã lâu, từ từ quay đầu, nhìn về phía Mộc Long đang bị vô số tinh quái vây quanh, cũng đang thất thần nhìn hắn.

"Những ký ức này… Là của ai?"

Hắn lầm bầm, có chút không thể tin.

"Đương nhiên là của ngươi rồi, ngươi còn không rõ sao, ngươi chính là chuyển thế của Thần Kiếm Đế!"

Chu Tư Tư lớn tiếng quát.

"Không thể nào, ta không phải là chuyển thế của kiếm đế, ta là Ô Thiên Nghị, là đệ tử của Cửu Dương Kiếm Tiên trong Thiên Huyền Giới!"

Ô Thiên Nghị liên tục lắc đầu, không muốn tin vào danh tính này của mình.

"Hừ, ngươi không tin cũng vô ích." Đạo Vô Cực hừ lạnh một tiếng, rồi lên tiếng.

"Ngươi nghĩ sao mà dưới áp lực của vỏ kiếm đế, ngươi lại không hề bị ảnh hưởng, trong khi Mộ Dung Thiên là kiếm tu lại không thể rút kiếm ra?"

"Ngươi thật sự cho rằng kiếm đạo của ngươi còn mạnh hơn áp lực của Kiếm đế sao?"

Một loạt câu hỏi đánh thẳng vào tâm trí Ô Thiên Nghị.

Lúc này, dù hắn vẫn không muốn tin, nhưng trong lòng cũng đã có chút không chắc chắn.

"Vậy mục đích của các ngươi rốt cuộc là gì?"

Ô Thiên Nghị bình tĩnh lại, cảm thấy chuyện này có vẻ không đơn giản như mình nghĩ.

Từ đầu, dường như mục tiêu của những người này không phải là lệnh bài Dược Đế.

Đến giờ lệnh bài vẫn rơi trên đất, Chu Tư Tư cũng không lập tức nhặt lên.

“Đương nhiên là… muốn nhờ ngươi giúp một việc.” Phệ Thiên mỉm cười, nụ cười có chút âm u.

“Ngươi nghĩ ta sẽ giúp các ngươi?”

“Đương nhiên là sẽ.”

Phệ Thiên nhẹ nhàng giơ tay, một tinh quái đá một cái, trực tiếp đá Mộc Long lên không trung.

Sau đó, một tinh quái khác vung tay, luồng gió mạnh mẽ, như thể ném rác, đã quật Mộc Long bay đi.

Cảnh tượng bị đùa giỡn như vậy khiến Mộc Long đầy vết thương, kêu gào thảm thiết.

Nhìn cảnh tượng này, Ô Thiên Nghị nhíu chặt mày, những ký ức vụn vặt trong đầu liên tục lóe lên.

Hắn có một suy nghĩ muốn lao lên, nhưng lại bị chính mình kiềm chế.

“Ta là Ô Thiên Nghị, không phải Thần Kiếm Đế!”

Hắn hít một hơi sâu, tự nhắc nhở bản thân, rồi quay lưng định đi.

Phương Thanh Phong và những người khác nhìn nhau, nhất thời cũng không hiểu tình hình hiện tại ra sao.

“Trả lại cho ngươi!”

Ngay lúc Ô Thiên Nghị quay lưng, Chu Tư Tư bỗng nhiên ném vỏ kiếm trong tay ra.

Gần như theo bản năng, Ô Thiên Nghị quay người, kiếm gỗ chặn ngang, cắm vào vỏ.

Hắn ngẩn người.

Nhìn vỏ kiếm gần trong gang tấc lúc này, vô cùng quen thuộc, hắn càng cảm thấy mơ hồ thất thần.

Vù!

Vỏ kiếm rung lên, như thể đang hưng phấn điều gì đó.

“Giết nó.”

Sắc mặt Phệ Thiên lạnh lẽo, nói với tinh quái cây phong.

Tinh quái kia cười gằn, giơ tay vung ra một sợi xích lửa, kéo Mộc Long về phía mình, há miệng to chuẩn bị nuốt chửng.

Đối với bọn chúng, việc nuốt chửng lẫn nhau cũng là một cách để gia tăng sức mạnh.

Cảm nhận được hơi nóng đang bùng lên trước mắt, Mộc Long hoảng sợ, trực tiếp nhắm chặt mắt không dám nhìn thẳng.

“Dừng tay!”

Vù!

Kèm theo tiếng quát tháo vang lên là âm thanh của kiếm.

Mộc Long mở mắt ra, hiện lên trước mắt là hình bóng áo tím như trong ký ức.

“Chủ nhân…” Nó vô thức thốt lên.

“Ta không phải là chủ nhân của ngươi, nhưng việc nhiều người hiếp đáp một người, Ô Thiên Nghị ta cũng sẽ không thể ngồi yên.”

Kiếm gỗ rút ra, Ô Thiên Nghị lạnh lùng nói, nhìn xung quanh.

Hắn từ bỏ việc rời đi, lại lao vào vòng vây.

“Nếu… Ta thật sự là chuyển thế của kiếm đế, thì xông ra ngoài cũng không phải là vấn đề.”

Hắn một tay cầm vỏ kiếm Thần Kiếm Đế, trong lúc nói, sắc mặt tràn đầy tự tin.

“Tuyệt lắm.”

Phệ Thiên nở nụ cười, ánh mắt lóe lên.

……

Phía bên kia, Lý Trường Sinh vừa tiêu diệt những kẻ thuộc Ma Linh Giới, vừa cuối cùng đuổi kịp được Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác.

Lúc này, vài người đã tìm được một hang động an toàn.

Lý Trường Sinh và Thiên Nhạc đứng bên ngoài hang, cảnh giác đề phòng có người đuổi theo.

Còn trong hang, Tiêu Cảnh Tuyết nhìn thấy Mộ Dung Thiên đã thoi thóp, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, dọc đường đi có sư phụ dạy cho phương pháp Thập Tam Châm của Huyền Môn để giúp hắn bảo vệ mạch máu, nếu không đến được nơi an toàn, hắn đã không còn sức sống.

Thập Tam Châm mặc dù được sáng tạo bởi Thanh Tổ, nhưng tính thực dụng rất cao, ngay cả khi lên Thượng Giới cũng là một môn châm pháp hiếm có.

“Độc đã vào tận xương tủy.”

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, sắc mặt có chút nghiêm túc.

Tình huống này chỉ có một cách giải quyết.

Đó là chuyển độc.

Chỉ cần chuyển độc tố sang cơ thể mình, thì sẽ rất tốt, không còn bị độc tố kìm hãm, với dược liệu và khả năng hồi phục của sư huynh, chẳng bao lâu sẽ khỏe lại.

"Vạn Độc Tâm Kinh, khai!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết trở nên sắc bén, ôm lấy Mộ Dung Thiên, bắt đầu chuyển độc.

Đám độc tố mạnh mẽ, thậm chí hóa thành một cái kén khổng lồ bao phủ hai người bên trong, còn ngăn chặn cả sự dò xét của thần thức.

Độc này là do Ma Đan Tiên Quân tự tay chế tạo, nói không mạnh mẽ thì không phải là nói dối.

Ngay cả nàng, cũng chỉ có thể cẩn thận từng chút một để hấp thu.

"Nếu không phải sư phụ thường xuyên cho sư huynh tắm thuốc để rèn luyện thân thể, có lẽ người thường, trong khoảnh khắc bị trúng độc, đã biến thành một đống mủ rồi."

Tiêu Cảnh Tuyết thầm lo sợ, nhìn Mộ Dung Thiên, xương cốt hắn từ từ chuyển từ màu đen kỳ dị sang màu trắng, mồ hôi đổ ra như mưa.

Khoảng ba ngày trôi qua, độc tố trong cơ thể Mộ Dung Thiên mới hoàn toàn được chuyển đi.

Còn Tiêu Cảnh Tuyết, Vạn Độc Tâm Kinh cũng trong lúc này được nâng cao, tu vi tiến một bước, đạt tới Cực Cảnh Tam Phẩm.

Độc do Ma Đan Tiên Quân chuẩn bị công phu, giờ đây trở thành linh dược giúp nàng tăng tu vi.

Tất nhiên, nàng nhất thời cũng không thể hoàn toàn hấp thu những độc này.

Dù sao đó là độc Bất Hủ, Vạn Độc Tâm Kinh cho dù có thể bảo vệ nàng không chết, nhưng muốn hoàn toàn luyện hóa cũng không phải chuyện có thể thành công trong thời gian ngắn.

Hơn nữa…

Tiêu Cảnh Tuyết sờ sờ gương mặt đang nóng bừng của mình, nhíu mày.

Độc này là…

Khi nàng nhận ra điều đó, ý thức đã dần dần trở nên mơ màng.

Mộ Dung Thiên cũng từ từ hồi phục ý thức, mở mắt ra, thấy mỹ nhân trước mặt đang ngã lên người mình.

Hắn muốn mở miệng, nhưng yếu ớt đến mức không thể nói ra lời.

……

Chương 867: Vẫn Nhật

Lại thêm bảy ngày nữa trôi qua.

Lý Trường Sinh nhìn trời càng lúc càng u ám, đưa tay từ từ nhíu mày.

"Trời sắp mưa rồi."

Không lâu sau, cơn mưa rào ập xuống, đánh xuống mặt đất, khuấy động bụi bặm và hơi nóng từ đất, khiến không khí trở nên khó chịu.

"Không biết Ô Thiên Nghị giờ đang như thế nào."

Gương mặt thường ngày lạnh lùng của hắn chăm chú nhìn về phương xa, trong lòng không khỏi lo lắng.

Bên ngoài hang động, xác chết nằm la liệt, máu chảy theo dòng nước mưa.

Thiên Nhạc một mình cầm đao, vẫn đang liều mạng chiến đấu với kẻ thù.

May mắn thay, những người đến truy sát Mộ Dung Thiên chỉ có những kẻ thuộc Ma Linh vực và Linh Tộc, cũng phần nào tạo cho họ một chút thời gian thở dốc.

"Giết!"

Bên ngoài, tiếng gào thét vang vọng, những võ giả đang bị tham lam che mắt xông vào không còn chút kiêng dè nào.

Trong mắt Lý Trường Sinh thoáng hiện sự mệt mỏi, hắn muốn giơ tay thi triển lực lượng Hỗn Độn nhưng đã không còn sức.

Năng lượng Ngũ Hành trong cơ thể hắn đã cạn kiệt, không còn chút dư lực nào.

Ngay lúc này, đằng sau hang động bỗng dưng nổ tung.

Một ánh kiếm sắc bén vươn lên trời, nối liền giữa trời và đất.

Xì!

Ánh kiếm rực rỡ, như thể muốn chẻ đôi trời đất, xé nát mọi thứ.

Dưới ánh kiếm đó, từng bóng hình võ giả bị chém thành từng mảnh, tất cả đều mang theo vẻ hoảng sợ.

Một nhát kiếm, ít nhất khiến hàng chục người chết thảm.

Điều này khiến những người còn lại lập tức co rúm mắt lại, lùi về sau không dám tiến lên.

Từ đống bụi đất do hang động nổ tung bay lên, một bóng hình áo đen từ từ bước ra, tay cầm kiếm dài.

"Đại sư huynh!"

"Cuối cùng cũng xuất hiện rồi."

Thiên Nhạc lộ ra vẻ vui mừng, trong khi Lý Trường Sinh chỉ biết ngồi xếp bằng, tranh thủ hồi phục sức lực.

"Người… không phải bị trúng độc sao!"

"Không ổn, hắn đã hồi phục hoàn toàn, nhanh chạy đi!"

Những người còn sống sót vội vã quay lưng chạy trốn, sợ rằng nếu chậm một bước sẽ phải chết thảm ngay tại chỗ.

"Muốn chạy, đã muộn rồi."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lạnh lẽo, hơi mở miệng.

Hàng trăm ánh kiếm lập tức phun ra, uốn lượn như thân rắn, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đến nơi.

“Á!”

Tiếng thét chói tai vang lên không ngớt, từng bóng hình bị ánh kiếm xuyên tim, rơi xuống không trung.

Dưới ánh kiếm khủng khiếp, không ai sống sót.

Giết chết võ giả cùng cảnh giới, đơn giản như chém rau cắt thịt!

Mộ Dung Thiên liếc nhìn Lý Trường Sinh, người đầy thương tích, tóc đen trắng lẫn lộn, nghiêm túc nói.

“Tạ ơn ngươi, bây giờ cứ để ta lo.”

“Nhanh đi tìm Ô Thiên Nghị, nếu không có hắn cản đường, chúng ta khó lòng thoát được.”

Lý Trường Sinh không mở mắt, chỉ lạnh lùng lên tiếng.

“Được.”

Mộ Dung Thiên gật đầu, nhìn về phía Tiêu Cảnh Tuyết, người rõ ràng sắc mặt không bình thường, mỉm cười với nàng, ra hiệu nàng ở lại chăm sóc Thiên Nhạc và Lý Trường Sinh, sau đó hóa thành ánh kiếm, biến mất trong không trung.

……

Cơn mưa đổ xuống ào ạt, không có dấu hiệu ngừng lại.

Dù cách xa hàng ngàn dặm, vẫn có thể thấy được khí huyết nồng nặc nơi chân trời xa xăm.

Càng gần đến khu vực trước đây, tâm trạng của Mộ Dung Thiên càng thêm nặng nề.

Bởi vì…

Hắn nhìn thấy không biết bao nhiêu thi thể của các tinh quái nằm rải rác trên mặt đất.

Rõ ràng là sau khi họ rời đi, nơi đây đã xảy ra một số biến cố.

Điều quan trọng hơn là, những vết thương trên những tinh quái này thật sự rất đồng nhất.

Đều là do khí kiếm nóng bỏng gây ra, thần sắc đau đớn.

Đặc biệt là một con tinh quái hình cây phượng, mặc dù bản thân nó vốn là ảo ảnh của lửa, nhưng lúc này cũng bị cháy đen, chỉ còn lại một cái cây khô héo.

Phương Thanh Phong, Thiên Dương Tử…

Dù là Đạo Môn hay Linh Môn, hay là Thanh Tâm Tông, Thiên Gia, Tiêu Gia cùng các thiên kiêu đệ tử từ các vùng khác, lúc này đều nằm trên mặt đất, không một tiếng động.

Tất cả đều đã chết.

Chỉ có Đạo Vô Cực, Chu Tư Tư và những người thuộc Yêu tộc không có ở đây.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên nhìn về phương xa, nắm chặt bàn tay, đôi mắt đỏ ngầu.

Dưới màn mưa, một bóng hình trong trang phục tím quỳ gối trên mặt đất, dùng kiếm chống đất.

Nước mưa chảy xuống vạt áo, rơi xuống người gốc nhân sâm nhỏ bé dưới hắn.

Dù cho mưa rơi như trút nước, sấm chớp ầm ầm.

Nhưng bóng hình trong trang phục tím vẫn không có chút động tĩnh nào, chỉ giữ nguyên tư thế đó, ngay cả ngực cũng không hề nhấp nhô.

Phù…

Một cơn gió thổi qua, làm lay động vạt áo tím, thổi tung mái tóc ướt đẫm.

Trên ngực hắn có một vết thương hở, trái tim đã biến mất.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy cảnh này, thoáng chốc mất hồn.

Hắn chỉ có thể bước từng bước, có chút ngây ngốc tiến đến trước bóng hình đó.

"Ô huynh, Ô huynh?"

Hắn thử gọi vài lần.

Tuy nhiên, ngoài âm thanh ồn ào của mưa và tiếng sấm dậy đất, người trước mặt không có chút phản ứng nào.

Chỉ còn lại sự tĩnh lặng như cái chết.

Mộ Dung Thiên nắm chặt bàn tay, chỉ cảm thấy trong lòng như lửa cháy, tâm trạng đầy uất hận không thể kìm chế dâng trào.

Giết người móc tim…

Những kẻ đó chẳng lẽ từ đầu đã không nhắm đến lệnh bài Dược đế, cũng chẳng phải bản thân hắn?

"Chủ nhân… chủ nhân!"

Đột nhiên, tiếng kêu cứu đã kéo Mộ Dung Thiên ra khỏi cơn tức giận vô tận.

Dưới chân Ô Thiên Nghị vốn đã không còn hơi thở, Mộc Long bỗng nhiên kêu lên, đột ngột mở mắt.

Nhìn vào gương mặt đã mất đi huyết sắc gần trong gang tấc, Mộc Long run rẩy môi.

Chính là chủ nhân… tái thế…

Hóa ra chủ nhân đã chết từ nhiều năm trước.

"Mộc Long, có thể nói cho ta biết là ai làm không?" Mộ Dung Thiên với giọng điệu lạnh lẽo, như thể chết lặng.

“Là… một người nhân tộc mặc áo vàng, còn có một người nữ và Yêu tộc.”

Mặc dù đã đoán trước, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn thở sâu, nhắm mắt lại rồi mở ra.

“Tại sao… Ô huynh lại chọn quyết chiến, không chịu rút lui?”

Khi hỏi câu này, Mộc Long rõ ràng run rẩy một chút, ánh mắt ngập nước.

Mơ hồ, nó lại nghe thấy âm thanh không lâu trước đó.

Đó là Ô Thiên Nghị, một mình chém giết hết thảy tinh quái, nhưng đã kiệt sức, quỳ xuống trước mặt nó, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó mà nói.

“Đi tìm Mộ Dung Thiên, hắn là chủ nhân mới của ngươi, về sau… hắn nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.”

Nhưng, Mộc Long tất nhiên không chịu rời đi.

Và kết quả cuối cùng, dĩ nhiên là…

Chết.

Nhưng Mộc Long vốn là hoá thân của sơn thần, chỉ có thể nói là hôn mê, mà không thực sự chết đi.

“Tiểu Mộ Dung, ngươi có kiếm đạo mạnh mẽ như vậy, nhất định có thể báo thù cho hắn, đúng không?”

Mộc Long bỗng trở nên kích động, nắm lấy chân Mộ Dung Thiên, từ miệng phun ra một viên tinh thạch màu trắng.

“Giết chết những kẻ đó, giết chết họ, ta có thể đưa cái này cho ngươi, chỉ cần có cái này, ngươi nhất định có thể nhanh chóng đạt đến Bất Hủ cảnh, nhất định có thể chạm đến ngưỡng cửa của Đế!”

Nó siết chặt lấy chân Mộ Dung Thiên và viên tinh thạch màu trắng, thần sắc phấn khởi.

Viên tinh thạch đó chính là thứ mà tất cả tinh quái nơi đây đều thèm muốn.

Cũng là căn nguyên để nó sống còn, dù mất đi thân thể cũng không chết không diệt trong những năm qua.

Đó chính là… đế tâm của nó.

Tuy nhiên, dù cho Mộ Dung Thiên biết rõ vật này rất quý giá, hắn vẫn lắc đầu.

Khi Mộc Long có chút tuyệt vọng, hắn mở miệng.

“Ta sẽ để cho bọn họ trả giá bằng máu, không cần ngươi đưa cho ta bất cứ thứ gì làm thù lao, chỉ bởi vì…”

Mộ Dung Thiên bước đi, nhìn về phía hướng đông nam sâu thẳm hơn, giọng nói lạnh lùng.

“Người ấy là Ô Thiên Nghị.”

Chương 868: Kế hoạch tinh vi

Nghe Mộ Dung Thiên nói, Mộc Long hơi sững sờ, lặng lẽ cất viên tinh thạch đó đi.

Nó biết, người trước mặt không phải là người có thể bị lợi ích chi phối.

Mà loại người như vậy, từng là những người mà chủ nhân rất thích kết giao.

"Tiểu Mộ Dung, phía trước sẽ rất nguy hiểm."

Nó vẫn nhắc nhở một câu.

"Ngàn khó vạn nguy ta cũng không phải chưa từng trải qua, chết trong đó cũng không sao."

Mộ Dung Thiên từng bước tiến về phía trước, vượt qua ngàn dặm.

"Nhưng trước khi ta chết, thì mấy kẻ đó, không ai sống nổi."

Và sau khi hắn rời đi khoảng một canh giờ, Tiêu Cảnh Tuyết cùng mọi người cũng đã đến nơi này.

Khi nhìn thấy thi thể của Ô Thiên Nghị cùng cảnh tượng thê thảm nơi đây, tất cả đều ngây dại.

Lý Trường Sinh vốn luôn lạnh lùng, giờ đây trên gương mặt xuất hiện một cơn giận dữ cực độ chưa từng thấy.

Cơn giận này, thậm chí còn chưa từng xuất hiện khi hắn bị tước đoạt Ngũ Hành chi Lực năm xưa.

Năm đó, hắn chủ yếu cảm thấy hối hận, hối hận vì không thể cứu được sư phụ.

"Những người này… đều bị tơ nhện rút hết sinh khí."

Tiêu Cảnh Tuyết kiểm tra xung quanh, từ thi thể của Phương Thanh Phong, rút ra một đoạn tơ nhện mảnh mai khó thấy.

"Là Thực Huyết chu."

Nàng nhíu mày.

"Thực Huyết chu?" Lý Trường Sinh nhìn nàng.

Nàng gật đầu, "Tơ nhện này, theo như ta biết, có thể rút hết sinh khí của người khác mà gần như không để lại dấu vết, chỉ có mấy con nhện do Chu gia nuôi mới có khả năng đó."

Ánh mắt Lý Trường Sinh lạnh đi.

"Có biết sư huynh của ngươi đã đi đâu không?"

Tiêu Cảnh Tuyết lắc đầu, cảnh tượng nơi đây quá hỗn độn, nàng cũng không thể biết Mộ Dung Thiên đã đi đâu.

"Đằng kia."

Lúc này, Thiên Nhạc đột nhiên lên tiếng.

Hai người đều ngạc nhiên nhìn hắn.

"Trong hư không còn lưu lại khí tức của sư huynh, ta sẽ không nhận nhầm."

Thiên Nhạc lạnh lùng nói, sau khi tu luyện Trảm Khí Thuật, khả năng cảm nhận khí tức của hắn trở nên nhạy bén hơn nhiều.

"Đi thôi!"

Lý Trường Sinh không nói nhiều, lập tức bay đi.

Còn thi thể của Ô Thiên Nghị, cứ để lại ở đây đã.

Hắn nhất định phải mang theo đầu những kẻ đó về, để tế tự Ô Thiên Nghị!

……

Mặt khác, tại Đao Vực, bên ngoài không gian.

“Ái chao, sao bội chú của hậu bối ta vỡ tan rồi?”

“Của đứa cháu trai ta cũng vậy!”

Chỉ trong thời gian ngắn, từng mảnh bội chú lại vỡ vụn.

Khiến nơi vốn có phần yên tĩnh này bỗng chốc trở nên ồn ào, bi thương.

“Trưởng lão, bội chú của Long Hải, Phượng Tiêu cũng vỡ rồi!”

Sắc mặt Trưởng lão Phượng tộc kinh hãi nói.

Long Vân nghe xong, đồng tử co lại.

Làm sao có thể như vậy!

Long Hải có một viên Bất Hủ long châu mà chính mình tặng, theo lý mà nói, dù hắn có không địch lại tất cả những người trong đó, nhất định cũng có thể an toàn rút lui.

Sao có thể chết ở trong đó chứ!

Không chỉ Long Hải, mà bội chú của Phương Thanh Phong, Thiên Dương Tử cùng nhiều thiên kiêu đỉnh cao của thế hệ này, đều lần lượt vỡ vụn.

Thay đổi này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, hoảng hốt nhìn nhau.

“Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm trước trong thử luyện tuy cũng có chết chóc, nhưng quy mô lớn như vậy… vẫn là lần đầu!”

Nghe những âm thanh ồn ào đó, Thẩm An Tại cau mày, liếc nhìn phía bên Hợp Hoan tông.

Phát hiện những bội chú trong tay Tông chủ Hợp Hoan tông không có vấn đề gì, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bội chú của Hứa Thiên Diệp cũng tạm thời chưa có chuyện gì, chỉ không biết…

Sắc mặt Thẩm An Tại có phần nghiêm trọng.

Không biết Thiên Nhạc và Mộ Dung Thiên hiện tại ra sao, hai người bọn họ chỉ là tán tu, cũng không giao bội chú cho ai.

Sinh tử, cũng không thể biết.

"Thẩm An Tại, thái độ của Ma Đan Tiên Quân dường như có chút thay đổi so với trước."

Vào lúc này, Bách Mị Tiên Quân truyền âm nói.

Thẩm An Tại cau mày, thần thức quét qua đám người.

Quả nhiên phát hiện, những người này đang liếc nhìn nhau, không biết đang bày trò gì.

Tuy nhiên, hắn cũng tin rằng họ không dám làm gì quá đáng, dù sao mạng sống của họ vẫn nằm trong tay hắn.

Nghĩ đến đây, đồng tử Thẩm An Tại đột nhiên co rút, lập tức xuất hiện trước mặt Ma Đan Tiên Quân, một tay nắm chặt lấy cổ hắn.

"Thẩm… Thẩm phong chủ!"

Cảnh tượng bất ngờ này khiến Ma Đan Tiên Quân hoảng hốt, cảm thấy cái chết đang bao trùm tâm trí.

"Thẩm phong chủ có ý gì?"

Một số cường giả từ Ma Linh vực vây quanh, sắc mặt nghiêm trọng.

Khi chạm vào cơ thể của Ma Đan Tiên Quân, sắc mặt Thẩm An Tại trở nên u ám.

Độc… đã bị người khác giải!

Hắn buông Ma Đan Tiên Quân ra, quay người vung tay áo.

Một tiếng nổ vang, luồng khí cuồng bạo lập tức hất văng đám người ở Ma Linh vực ra, đồng thời tình hình trong cơ thể bọn họ cũng bị hắn hiểu rõ hết.

Mọi người kinh hãi, nhìn nhau, ánh mắt chớp nhoáng.

Trong khi những người khác chứng kiến cảnh này, lập tức im lặng, chăm chú theo dõi.

“Ai đã giúp các ngươi giải độc?”

Đôi mắt lạnh lùng của Thẩm An Tại quét qua tất cả mọi người ở Ma Linh vực, giọng điệu như thể muốn giết người.

“Cái này…”

Ma Đan Tiên Quân và những người khác đều giật mình, không ngờ nhanh như vậy đã bị phát hiện.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Ma Đan Tiên Quân chỉ có thể cứng rắn bước lên, chắp tay, đồng thời còn giả vờ tỏ ra nghi ngờ.

“Không phải là… Thẩm phong chủ đã tự giải độc cho chúng ta sao?”

Lời vừa nói ra, khí tức trong không gian lập tức trở nên nặng nề.

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm hắn, như thể muốn xuyên thấu những gì hắn vừa nói là thật hay giả.

Nhưng thật đáng tiếc, đối phương không hề nói dối.

“Thật là một kế hoạch tinh vi.”

Hắn nhìn về phía xa xôi, nắm chặt nắm đấm.

Thiện Thi thật sự dám táo bạo, lén lút xâm nhập Ma Linh vực để giải độc cho những kẻ này.

Hắn thật sự đã tính toán chắc chắn rằng mình sẽ đi tới chỗ Cầm tiên tử sao?

Hắn không biết rằng bản thân mình đã bị tước đoạt thiện tâm, không hề quan tâm đến sự sống chết của người khác sao?

Nhưng bây giờ, nghĩ thêm cũng vô dụng.

Sự việc đã đến mức này, Thiện thi tranh thủ lúc hắn rời khỏi Ma Linh vực đã lén lút giải độc cho những người này, chắc chắn có mục đích của hắn.

"Ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, khi ta giải độc cho các ngươi, ta đã yêu cầu các ngươi làm gì?"

"Cái này…"

Mọi người nhìn nhau, sau đó có người bước lên chắp tay.

"Thẩm phong chủ không phải đã nói… muốn chúng ta tập hợp đệ tử Ma Linh vực, diệt trừ Mộ Dung Thiên sao?"

BÙM!

Ngay lập tức, khí tức kinh thiên bùng nổ, người vừa nói lập tức nổ tung thành mưa máu.

Thẩm An Tại trong y phục trắng nhuốm máu, toàn thân sát khí như muốn ngưng tụ thành chất rắn.

"Hừ, thật sự là điên cuồng, ngay cả người của mình cũng giết!"

Gia chủ Thiên gia hừ một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đánh hắn xuống đất.

Bụi đất bay mù mịt, mặt đất rung chuyển không ngừng.

Thẩm An Tại dẫm lên đầu hắn, đôi mắt đỏ ngầu.

“Ngươi có được phép nói à?”

Ánh sáng vàng bao quanh cơ thể, khiến khí tức tu vi của hắn càng thêm mạnh mẽ, hiển nhiên đã vận dụng bí thuật.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động.

Tên này… đã phát điên sao.

Hắn trực tiếp dùng toàn lực.

Ngay cả Bách Mị Tiên Quân cũng ngẩn người, không ngờ Thẩm An Tại lại có phản ứng lớn như vậy.

Nàng nhíu mày, nhìn về phía Ma Đan Tiên Quân và những người khác, thần sắc nghiêm trọng.

Thẩm An Tại không thể nào giải độc cho họ, cũng không thể nào để họ đi giết Mộ Dung Thiên.

Ở đây chắc chắn đã xảy ra một biến cố không thể tưởng tượng nổi.

Chương 869: Có phải là hơi không lịch sự không?

“Thẩm An Tại, ngươi lại nổi điên gì vậy? Nhiều lần xúc phạm ta, thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao!”

Tiếng gầm thét vang lên, gia chủ Thiên gia lại một lần nữa bao bọc mình trong lớp vảy, đồng thời thân thể cũng phồng lên.

Rắc!

Tuy nhiên, Thẩm An Tại dùng sức dẫm mạnh chân phải, những ký hiệu chết chóc màu đen lưu chuyển.

Lớp vảy trên ngực gia chủ Thiên gia nhanh chóng yếu đi, nứt nẻ như thể dưới sức ép của ký hiệu đen tối, nó không thể chịu đựng nổi.

“Còn nói thêm, ta không ngại giết chết ngươi.”

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Thẩm An Tại, gia chủ Thiên gia, người vừa rồi còn giận dữ, lúc này con ngươi co lại, cảm giác nguy cơ chết chóc bất ngờ tràn ngập tâm trí.

Lúc này hắn mới nhận ra, thực lực đối phương…

Không phải là thứ mình có thể chống lại, nếu đối phương muốn giết mình, thật dễ dàng!

Chỉ là…

Thẩm An Tại quay đầu, nhìn về phía Ma Đan Tiên Quân và những người khác, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

“Ta còn nói gì với các ngươi?”

Ma Đan Tiên Quân và những người khác cảm thấy như đang đối mặt với kẻ thù, mồ hôi lạnh toát ra.

“Không… không nói gì thêm cả.”

Nghe thấy câu này, Thẩm An Tại nhắm mắt trong giây lát.

Không đúng.

Thiện thi cũng là hóa thân của hắn, có trí nhớ riêng.

Hắn phải biết rằng, chỉ dựa vào đám phế vật trong Ma Linh vực này, không thể giết chết kẻ ngốc đó.

Cho dù có thêm cả Long Hải và những người khác, cũng không đủ.

Dù sao, kết quả của luân hồi sẽ không thay đổi, Mộ Dung Thiên sẽ không chết trong đó.

Hơn nữa, Thiện thi cũng biết, Mộ Dung Thiên còn có Đế khí Sát Tiên hồ, bất kể là Vẫn Nhật kiếm bao hay bất cứ phương pháp nào khác, hắn đều có thể ứng phó.

Mục tiêu thực sự của hắn chắc chắn không phải là Mộ Dung Thiên.

Vậy thì, đó là gì?

Thẩm An Tại rơi vào trầm tư.

Trong không gian tĩnh lặng, bất kể là Long Vân hay Trưởng môn Đạo Môn lúc này đều không lên tiếng, mà chỉ nhíu mày nhìn hắn, không hiểu hắn đang định làm gì.

Trưởng môn Linh Môn càng nhìn vào những ký hiệu màu đen đang cuồn cuộn dưới chân Thẩm An Tại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Đó là… khí tức của Đế phù!

Còn gia chủ Thiên gia, người bị Thẩm An Tại dẫm dưới chân, cảm nhận ánh mắt của nhiều người như vậy, lại dám tức giận mà không dám nói.

Sau một thời gian dài suy nghĩ, Thẩm An Tại vẫn không thể hiểu nổi Thiện thi muốn làm gì trong lần thử luyện này.

Giết Mộ Dung Thiên hay giết ai đó, dường như không có lợi ích gì với hắn.

Hiện tại điều hắn cần làm có lẽ là tìm cách nâng cao thực lực của mình, rồi tiêu diệt chính mình mới đúng.

Đột nhiên, Thẩm An Tại nhíu mày.

Tiêu diệt…

Hắn nhìn quanh tất cả mọi người có mặt, thần sắc dần dần trở nên nghiêm túc.

Tại đây có bao nhiêu cường giả?

Chỉ riêng bậc Bất Hủ đã có hơn trăm người, mà Bất Hủ đỉnh phong cũng có tới hơn hai mươi người.

Có thể giết hết.

Nhưng cũng không thể giết hết.

Bởi vì những Đại Đế… chắc chắn sẽ không để hắn thoải mái tàn sát, nhất định sẽ ra tay ngăn cản, nặng hơn nữa, thậm chí sẽ ra tay tiêu diệt chính mình.

“Thì ra là vậy.”

Thẩm An Tại từ từ nâng chân đang dẫm trên người gia chủ Thiên gia lên, quay lại đứng sau lưng Bách Mị Tiên Quân, khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước.

Có ý định mượn tay Đại Đế để loại bỏ mình, quả thật là một chiêu hay.

Nhưng dù hắn đã tính toán kỹ càng, cũng không thể ngờ tới.

Đại Đế, bản thân mình cũng có thể giết.

Thẩm An Tại khoanh tay, nhẹ nhàng vuốt ve những hoa văn trên mu bàn tay.

"Thẩm An Tại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bách Mị Tiên Quân nhận ra sự thay đổi của hắn, lo lắng hỏi.

Người trước lắc đầu, không nói thêm gì.

Trong khi đó, gia chủ Thiên gia từ mặt đất đứng dậy, nhìn về phía bên kia với ánh mắt đầy oán hận, rồi đứng ở nơi cách xa nhất Thẩm An Tại.

Dù sao đi nữa, hắn cũng không dám nói về cái tên kia nữa.

Hắn chính là một kẻ điên.

…

Trong bí cảnh.

Tại hướng đông nam sâu nhất.

"Thế nào, còn bao lâu nữa?"

Đạo Vô Cực gấp gáp hỏi.

Ở phía trước, Phệ Thiên nâng hai tay, đỡ lấy Huyết Cốt hoa đang từ từ nở ra, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Gấp cái gì, tên kia tuy có vận mệnh Đại Đế, nhưng không có thực lực Đại Đế. Hắn có thể nuôi dưỡng Huyết Cốt hoa nở, nhưng cần một chút thời gian."

Trên Huyết Cốt hoa, một trái tim đỏ tươi đang "thịch thịch" đập, liên tục có khí huyết bị Huyết Cốt hoa hấp thu.

Và dưới sự tưới tắm của máu tươi, màu sắc của Huyết Cốt hoa dần dần trở nên rực rỡ hơn.

"Đã qua hai ngày rồi, mà hoa này chỉ nở được một chút như vậy?"

Chu Tư Tư nhíu mày, cũng cảm thấy không kiên nhẫn.

Phù hiệu Dược Đế nàng đã lấy được, thành công lớn nhất trong chuyến này đã có, sau khi ra ngoài, nàng sẽ trở thành thiếu chủ của Dược Tông.

Thực ra tìm được nơi mai táng các Đại Đế cũng không quan trọng đối với nàng.

"Ngươi nghĩ nơi nhiều Đại Đế ngã xuống lại dễ dàng tìm được như vậy sao?"

Phệ Thiên lạnh lùng nhìn nàng, "Nếu không phải thấy ngươi đã làm được một số việc, ta không ngại cũng lấy ngươi để tế Huyết Cốt hoa."

"Ngươi…"

Chu Tư Tư tức giận, nhưng đã bị Đạo Vô Cực vung tay ngăn lại.

"Chờ đi, cũng không thiếu chút thời gian này."

"Có người tới!"

Đột nhiên, Phệ Thiên nhìn về phía xa, ánh mắt hơi chắt chiu.

Trên bầu trời, làn gió nhẹ lướt qua, một bóng người với tốc độ cực nhanh, để lại những hình bóng mờ nhạt giữa không gian.

Khi nhìn rõ, đó là một thanh niên trông bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhìn thấy hắn, thân thể toàn là ký hiệu ánh sáng, có vẻ như rất giỏi về phù pháp.

"Xin chào, cho hỏi… đây là nơi nào?"

Hứa Thiên Diệp lễ phép lên tiếng, liếc nhìn đồ vật trong tay Phệ Thiên.

Đạo Vô Cực và Chu Tư Tư nhìn nhau.

Người sau lập tức hiện lên nụ cười, tiến lên hỏi: "Các hạ, xin hỏi ngươi là ai?"

"Ôi, tại hạ chỉ là một tán tu, vô tình bị truyền tống vào đây lạc đường, lại bị tinh quái quấn lấy, mãi mới thoát được đến đây."

Hứa Thiên Diệp chắp tay.

Sư phụ đã nói qua, tốt nhất không nên nói mình là đệ tử của hắn ở bên ngoài, bằng không sẽ có không ít kẻ thù.

Còn Chu Tư Tư và những người khác nhìn bộ quần áo của hắn đầy bụi bặm, cộng thêm lời nói, quả thực không giống như giả dối.

"Lạc đường à…"

Phệ Thiên khẽ nhếch môi, nhìn về phía Đạo Vô Cực.

Người sau lập tức hiểu ra, từ từ bước lên.

Việc chính đạo và Yêu tộc liên minh, cùng với việc sử dụng huyết khí của người khác để nuôi dưỡng Huyết Cốt hoa… tuyệt đối không thể để những người khác sống sót rời đi, mang thông tin ra ngoài.

Vì lý do này, họ thậm chí còn giết cả Phương Thanh Phong và Thiên Dương Tử.

"Các hạ, nơi này là phía đông nam của bí cảnh, không biết ngươi muốn đi đâu?"

Đạo Vô Cực với vẻ mặt ôn hòa hỏi, nhưng tay dưới ống tay áo thì nhẹ nhàng nắm ấn.

"Ta à, ta muốn tìm một nơi…"

Hứa Thiên Diệp vừa mới mở miệng, trên bầu trời đột nhiên có một tòa Tinh Tú ấn rơi xuống, khí tức mạnh mẽ khiến sắc mặt hắn thay đổi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên, bụi bay mù mịt.

Đạo Vô Cực hừ lạnh một tiếng, "Nếu phải trách, thì trách ngươi đã thấy điều không nên thấy."

Hắn phất tay áo quay người, chuẩn bị thu hồi Tinh Tú ấn, nhưng một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên từ không gian.

"Các hạ, đột ngột xuống tay như vậy, có phải là hơi không lịch sự không?"

Ánh mắt Đạo Vô Cực co lại, lập tức quay đầu.

Trên Tinh Tú ấn, ánh lửa hiện lên, dần dần biến thành một nhân ảnh.

Không thể nào!

Sắc mặt Chu Tư Tư và Phệ Thiên đều biến đổi.

Tên này có thể dễ dàng tránh được đòn tấn công của Đạo Vô Cực từ Tinh Tú ấn!

Chắc chắn không phải người thường!

Chương 870: Đạo Tâm yếu ớt đến vậy?

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Sắc mặt của Đạo Vô Cực và những người khác trở nên nghiêm trọng, chăm chú nhìn vào người đang đứng trên Tinh Tú ấn.

“Có phải ta khi nói ra thân phận của mình, các ngươi sẽ thả ta đi, rồi sau đó sẽ giết sạch cả nhà ta?”

Hứa Thiên Diệp nhìn họ, ánh mắt hơi nheo lại, không công bố thân thế của mình.

“Nói gì vậy, ngươi đừng có đánh giá chúng ta quá tàn nhẫn như vậy chứ?”

Chu Tư Tư cười gượng, tiến lên, áo một con nhện máu chậm rãi leo lên từ dưới ống tay.

“Nếu ngươi tiến thêm một bước, đừng trách Hứa mỗ không khách khí.”

Hứa Thiên Diệp liếc nhìn hắn, một thanh kiếm phù bay ra, vừa đủ cắm xuống đất trước mặt Chu Tư Tư.

Người sau sắc mặt khó coi, cắn chặt hàm răng.

“Có tàn nhẫn hay không, các ngươi tự biết, Hứa mỗ không có thời gian ở đây cùng các ngươi.”

Hứa Thiên Diệp quay người, định tẩu thoát.

“Ngươi tưởng có thể đi sao?!”

Đạo Vô Cực tức thì xuất hiện trước mặt hắn, một quyền đấm ra, ánh sao lấp lánh.

Hứa Thiên Diệp lập tức sử dụng hoả phù tạo thành khiên chắn, ngăn cản cú đấm này, nhưng bản thân cũng lùi lại không ít, ánh mắt lạnh lùng.

"Hóa ra, ngươi có ý định giữ Hứa mỗ lại."

Đạo Vô Cực cười nhạt: "Nếu phải trách, thì trách ngươi đã thấy những điều không nên thấy."

Hắn dùng hai tay nắm chặt, Tinh Tú ấn run rẩy.

Hắn không tin mọi người đều là loại như Mộ Dung Thiên hay là Lý Trường Sinh!

Khi Chu Tư Tư thấy cảnh này, cũng ngay lập tức triệu hồi bao kiếm.

Cảm giác áp lực khủng bố của Đại Đế bao trùm, sắc mặt Hứa Thiên Diệp lập tức biến đổi, cảm thấy tốc độ lưu chuyển của linh lực trong cơ thể chậm lại không ít.

Tinh Tú ấn vút lên, mang theo áp lực khổng lồ đè xuống.

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp nghiêm trọng, tay phải lập tức xuất hiện một cây bút phù, vẽ lên không trung.

Sấm chớp lan tỏa, các ký tự dưới sự trợ giúp của bút phù, thậm chí tạm thời biến không gian này thành một vùng biển sấm sét.

Vô số ánh sét bùng nổ, đấu lại với Tinh Tú ấn, không phân thắng bại.

"Đây là… Cực đạo chi khí!"

Đạo Vô Cực và Chu Tư Tư đều co mắt lại.

Không thể ngờ rằng, kẻ chưa từng thấy mặt này lại sở hữu một cây bút Cực đạo!

Bút phù là thứ khó chế tạo hơn so với những khí cụ Cực đạo thông thường, ngay cả gia chủ Thiên gia cũng không dám nói chắc chắn có thể chế tạo ra.

Bởi vì việc chế tạo bút phù không chỉ cần thành thạo luyện khí, mà còn cần hiểu biết về phù pháp!

Ngược lại, sức mạnh của bút phù cũng không thể so sánh với khí cụ Cực đạo thông thường.

"Nếu các ngươi đã có ý định động thủ, vậy thì đừng trách Hứa mỗ sẽ không nương tay."

Hứa Thiên Diệp một tay điều khiển lôi phù, một tay cầm bút tiếp tục vẽ.

"âm Dương Nghịch Loạn Đại Trận, Khởi!"

Nháy mắt, đất trời rung chuyển.

Bút phù lóe sáng, phân tách ra từng bóng dáng cờ trận, đặt tại các vị trí trong không gian.

Sắc mặt Đạo Vô Cực khó coi, cảm thấy cơ thể có chút mất thăng bằng.

Đây chính là sự khủng khiếp của bút phù, chỉ trong chớp mắt, đại trận đã được khởi động!

"Ly Thủy, Khảm Lôi, Công Kích!"

Hứa Thiên Diệp vung bút, ngũ hành đảo lộn, bất ngờ dâng lên, ầm ầm hướng về phía Đạo Vô Cực.

Đại trận do bút phù vẽ ra, đương nhiên không thể so với đại trận thực sự đã chuẩn bị từ lâu, sử dụng nhiều bảo vật thiên địa để luyện chế, chỉ có thể đảo lộn ngũ hành và bát quái mà thôi.

Đạo Vô Cực cảm thấy trời đất đảo lộn, tất cả ngũ hành phương vị dường như xảy ra sự đảo ngược.

Dĩ nhiên, chỉ là phương vị xảy ra đảo ngược, không ảnh hưởng đến hành động của bản thân hắn.

"Tinh Tú ấn, Đấu Chuyển Tinh Di!"

Trong lúc Đạo Vô Cực thi triển, Tinh Tú ấn nứt ra, hóa thành dòng sao lưu chuyển.

Mọi kiểu tấn công trong không gian này, dưới sự Đấu Chuyển Sao Di, tiêu tán vô hình.

"Phù pháp, Cửu Thiên Thần Lôi."

"Phù pháp, Thiên Hỏa PhầnTâm!"

"Phù pháp, Tam Thiên Thuỷ Tạ!"

"Phù pháp…"

Hứa Thiên Diệp vung bút phù với tốc độ nhanh đến mức khó mà nhìn thấy, để lại vô số bóng mờ.

Khi phù đầu tiên chưa sáng lên hoàn toàn, hắn đã hoàn thành phù thứ hai.

Đạo Vô Cực dần trở nên bối rối trước một loạt các đòn tấn công từ phù pháp, năng lượng ánh sao trong cơ thể liên tục tiêu hao.

"Chết tiệt, tên này sao biết nhiều phù pháp đến vậy! Còn lợi hại hơn cả Thiên Dương Tử!"

Hắn mắng thầm.

"Tiếp tục!"

Chu Tư Tư vung tay áo, một viên đan dược bay qua các tia sáng phù rực rỡ, rơi vào tay Đạo Vô Cực. Nàng cười nhạt.

"Hừm, chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, ta không có gì khác, chỉ có nhiều đan dược, cho dù có tiêu hao cũng có thể tiêu diệt

ngươi. Nhìn xem ngươi liên tục thi triển nhiều phù pháp như vậy, ngươi có thể chịu được bao lâu!"

Tuy nhiên, ngay giây phút tiếp theo, một cảnh tượng khiến cả nàng và Đạo Vô Cực đều sững sờ xảy ra.

Hứa Thiên Diệp liên tục vẽ ra hàng chục bùa chú mạnh mẽ, rồi hắn lật tay, hơn mười viên đan dược xuất hiện, trực tiếp nuốt chửng như ăn đường đậu.

"Á?"

Cả hai đều ngẩn ngơ.

Nếu những viên đan dược đó là loại bình thường thì cũng không sao.

Nhưng từ mùi dược hương thoáng qua… rõ ràng đều là… Đan Cực đạo!

Hắn kiếm từ đâu ra nhiều đan dược như vậy, ai đã đưa cho hắn?

Hai người đều ngớ ra, Đạo Vô Cực còn hơn thế nữa, không kịp phòng bị đã bị một tia sét đánh trúng, tóc tai cháy đen.

"Càn Khôn Nghịch Phản, âm Dương Tương Cản, Hỗn Độn Vô Hình, Chặt!"

Hứa Thiên Diệp dùng hai tay nắm chặt, bút phù bay vờn trong không trung.

Sức mạnh mạnh mẽ bùng lên, chấn động cả không gian, khiến cho ngay cả Phệ Thiên cũng phải nheo mắt lại.

"Phù pháp mạnh mẽ quá, đây là phù gì?"

Sắc mặt Đạo Vô Cực càng thêm biến đổi.

Nhìn vào không trung, từng ký tự phù được vẽ ra cùng với hình ảnh âm dương rơi xuống, hắn cảm thấy tay chân nặng trĩu.

Rắc…

âm thanh vỡ vụn nhẹ nhàng vang lên.

Tinh Tú ấn, dưới sức mạnh của phù pháp mạnh mẽ đó, thậm chí nứt ra một vết nứt nhỏ.

“Không thể nào!”

Đạo Vô Cực kêu lên, đồng tử co lại.

Đây là khí cụ Cực đạo, làm sao có thể xuất hiện vết nứt!

Ong…

âm thanh chói tai vang lên từ bên trong Tinh Tú ấn, từng luồng sát khí bùng lên.

“Đây là…”

Ánh mắt Chu Tư Tư ngưng trọng.

Đó là khí tức của Mộ Dung Thiên, không ngờ rằng, trước đó trong trận chiến liên tiếp, sức mạnh của hắn đã thẩm thấu vào bên trong Tinh Tú ấn.

Giờ đây dưới sự tấn công của phù pháp khủng khiếp và bút phù Cực đạo, Tinh Tú ấn bị tấn công cả bên trong lẫn bên ngoài, mới tạo ra tình cảnh như hiện tại.

“Các hạ chậm đã!”

Đạo Vô Cực hô lớn, nhưng Hứa Thiên Diệp không dừng lại.

BÙM!

Trong tiếng nổ vang, Tinh Tú ấn cuối cùng không chịu nổi sức ép, nổ tung.

Vô số ánh sao bùng nổ, chiếu rọi không gian này như một dòng sông sao rộng lớn.

“Không thể nào, làm sao có thể!”

Con ngươi Đạo Vô Cực gần như vỡ ra, mặt đỏ bừng, liên tục giơ tay ra để nắm lấy những dòng ánh sao, nhưng chỉ nắm được những mảnh vụn.

Đây là thứ mà môn chủ đã giao cho hắn, làm sao có thể dễ dàng bị hủy hoại như vậy.

Trong khi đó, ở một nơi xa xôi.

Mộ Dung Thiên trong khi bay lượn, đột nhiên cảm nhận được sát khí từ xa, ánh mắt lạnh lẽo, ngay lập tức lao đi.

“Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi, Đạo Vô Cực!”

Sát khí ngút trời, lúc này trở nên rõ ràng.

Bầu trời nơi đây nổi sóng gió, cây cối cúi đầu, mọi sinh linh dường đều im lặng như dưới sức mạnh sát khí khổng lồ, không dám ngẩng đầu lên.

Chương 871: Tái ngộ

“Ta, Hứa mỗ, tuy chẳng tài giỏi, nhưng không phải loại chịu thiệt. Ngươi vừa đánh ta, nên ta phải đánh trả lại.”

Hứa Thiên Diệp tiếp tục điều khiển phù pháp giáng xuống. Khí tức mạnh mẽ khiến Đạo Vô Cực run rẩy, không sao ngẩng đầu lên được, gân xanh nổi lên khắp người.

“Sao có thể như vậy! Hắn sao có thể dưới sự áp chế của Tẫn Nhật kiếm bao mà vẫn phát huy được sức mạnh như thế này?”

“Phù pháp đó, rốt cuộc là gì?”

Đạo Vô Cực cố gắng chống đỡ phù văn, đôi mắt đỏ ngầu.

“Đó là hỗn độn, âm dương, càn khôn. Là phù pháp do chính ta sáng tạo ra.”

Hứa Thiên Diệp đè một tay xuống, phong thái uy vũ.

“Tại sao, tại sao…”

Đạo Vô Cực nghiến răng, trong đầu hiện lên từng bóng người.

Mộ Dung Thiên, Lý Trường Sinh, thậm chí là Ô Thiên Nghị…

Tại sao từng người từng người một, tất cả đều từ hạ giới đi ra, từng người trước đây đều không có danh tiếng gì.

Tại sao bây giờ ngược lại từng người một đều có thể nghiền ép ta, kẻ được gọi là thiên chi kiêu tử này!?

“Ta không tin! Ngươi là thứ gì, dựa vào cái gì mà có sức mạnh lớn như vậy!”

Đôi mắt Đạo Vô Cực đen kịt, toàn thân bị hắc khí bao quanh.

Sức mạnh bắt đầu tăng lên một cách chậm rãi, hắn gượng ép nâng phù văn lên, tung ra một quyền.

"Bùm!"

Phù văn vốn đã bị Tinh Thần Ấn hóa giải phần lớn sức mạnh nay tan vỡ.

Trong lòng Hứa Thiên Diệp giật thót, cau mày nhìn xuống.

"Đạo tâm vỡ nát, tẩu hỏa nhập ma…"

"Người này tâm trí làm bằng bùn sao? Đã tu luyện đến cảnh giới này mà chỉ cần một chút tác động liền vỡ?"

Hắn buông lời châm biếm, dưới chân phong phù hội tụ, hỏa phù phân thân, né tránh liên tiếp những đợt tấn công.

"Thuấn phong nghe lệnh, trói!"

Hắn vung tay áo, cùng lúc, phù bút rung động, vô số sợi gió đan xen.

Đạo Vô Cực bị trói chặt, gầm lên một tiếng nhưng chỉ trong nháy mắt đã phá vỡ được.

"Chết đi, tất cả chết hết cho ta!"

Đạo Vô Cực móc ra một viên đan dược đỏ như máu từ trong ngực, lập tức nuốt vào, thân thể nở căng, khí tức tu vi đột phá liên tiếp.

Cho đến khi đạt tới Cực cảnh lục phẩm!

"Phần Huyết Thiêu Hồn đan, tên này thật sự phát điên rồi?"

Hứa Thiên Diệp bắt đầu rơi vào thế hạ phong, liên tục né tránh nhưng cuối cùng vẫn bị đánh trúng.

“Bụp!”

Hắn phun máu, rơi xuống lòng đất, ngay sau đó bị lực lượng tinh huy của Đạo Vô Cực siết chặt lấy yết hầu.

“Chết đi cho ta!”

Đạo Vô Cực gầm thét.

Phía dưới, Chu Tư Tư và Phệ Thiên nhìn cảnh này, ánh mắt lấp lánh, không ai tiến lên ngăn cản Đạo Vô Cực nhập ma, dường như còn mong đợi chuyện này xảy ra.

“âm dương…”

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp đỏ bừng, một tay bấm niệm pháp quyết, đang chuẩn bị thi triển âm Dương phù để thoát thân thì từ phía xa, đột nhiên một đạo kiếm quang bùng lên.

“Đạo Vô Cực, chết cho ta!”

“Ầm ầm!”

Kiếm quang nối trời, khiến ngọn núi nơi đây nổ tung thành từng mảnh, hư không cũng rung lên.

“Cút ngay!”

Đạo Vô Cực xoay người, tung ra một quyền, gầm lên giận dữ.

“Phanh!”

Kiếm quang vỡ vụn, hắn cũng bị đánh bật ra xa mấy dặm, khóe miệng rỉ máu.

Một thân ảnh mặc đồ đen bước vào, đỡ lấy Hứa Thiên Diệp lúc này có chút tái nhợt.

Hứa Thiên Diệp kinh ngạc: “Mộ Dung huynh, ngươi cũng ở đây?”

Mộ Dung Thiên liếc nhìn Hứa Thiên Diệp, khẽ gật đầu, sát ý trong mắt không giảm đi chút nào, sau đó nhìn về phía Đạo Vô Cực và những người khác.

"Hôm nay, các ngươi nhất định phải chết!"

"Hừ, Mộ Dung Thiên, ngươi có một mình còn dám đuổi tới, chẳng lẽ không sợ Tẫn Nhật kiếm bao của ta sao!"

Chu Tư Tư giơ cao vỏ kiếm, uy lực trên đó càng thêm mạnh mẽ.

Kiếm trong tay Mộ Dung Thiên trĩu nặng, như trước đó, không sao nâng lên nổi.

Nhưng lần này không giống.

"Vỏ kiếm của Kiếm Đế, rơi vào tay ngươi, quả là sự sỉ nhục!"

Kiếm ấn trên trán Mộ Dung Thiên điên cuồng lóe sáng, kiếm ý quanh hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Vô Song Ngự Kiếm quyết, sau khi được cải tiến, vốn là một công pháp dung nạp vạn đạo kiếm thuật trên thiên hạ mà phát triển.

Đây cũng chính là lý do vì sao sau này khi hắn thi triển kiếm pháp của Ô Thiên Nghị, Đông Phương Thanh Mộc và những người khác càng lúc càng thành thục.

Nếu như lần trước, dưới sự áp chế của vỏ kiếm, hắn thậm chí không thể rút kiếm ra, thì bây giờ…

Hắn đã có thể miễn cưỡng vung kiếm.

Dù thực lực vẫn bị áp chế, nhưng việc trong tay có kiếm và không có kiếm, đối với Mộ Dung Thiên mà nói, là sự khác biệt trời đất!

"Trả tim của Ô Thiên Nghị lại cho ta!"

Hắn gầm lên, thi triển Huyết Long kiếp, sát khí toàn thân ngập trời, còn dữ tợn hơn cả Đạo Vô Cực.

Phệ Thiên nhìn hắn lao tới, cau mày.

"Chưa ra tay sao? Nếu không, Huyết Cốt hoa này sẽ không kịp nở."

Ngay khi lời hắn vừa dứt, áp lực ở nơi này bỗng nhiên trầm xuống.

"Ha ha ha, không ngờ Phệ Thiên ngươi lại nhanh như vậy đã cần chúng ta ra tay giúp đỡ."

Cùng với vài tiếng cười vang lên.

Từ trong lòng Phệ Thiên, một tấm gương đồng bay ra, tỏa sáng rực rỡ giữa hư không.

Trong ánh sáng phản chiếu, từng bóng người từ trong gương bay ra, mang theo yêu khí và ma khí cuồn cuộn ngút trời.

Mười hai người thuộc Yêu tộc, Cự Ma tộc, Huyết Ma tộc…

Ánh mắt của Hứa Thiên Diệp và Chu Tư Tư lập tức trở nên ngưng trọng.

Sắc mặt Chu Tư Tư càng thêm khó coi: "Phệ Thiên, ngươi còn giấu một chiêu này, vì sao lúc đầu lại không nói với chúng ta?"

Giờ đây, khi bao nhiêu người Chính đạo đã chết, những kẻ Yêu tộc này đột ngột xuất hiện, đối với việc tranh giành Huyết Cốt hoa sắp tới, rõ ràng chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Dù cơ hội bên trong có nhiều thế nào, chỉ e rằng cũng chỉ trở thành của cải của Yêu tộc và Ma tộc mà thôi.

"Ngươi là cái thứ gì mà ta phải nói cho ngươi biết?"

Một cường giả của Cự Ma tộc đưa tay chặn lại kiếm quang của Mộ Dung Thiên, liếc nhìn nàng một cách khinh thường.

"Đúng lúc, hôm nay bọn ta sẽ quét sạch lũ tạp nham Chính đạo các ngươi!"

Một số thiên kiêu của Yêu tộc đồng loạt xông về phía Đạo Vô Cực, hiển nhiên cũng không có ý định tha cho hắn.

"Cút ngay!"

Mộ Dung Thiên quát khẽ một tiếng, dựa vào sức mạnh cường đại, trực tiếp đẩy lùi cường giả Cự Ma tộc mấy bước.

Kẻ đó hoảng hốt.

"Hôm nay, ai dám ngăn cản ta báo thù cho Ô huynh, kẻ đó sẽ phải chết!"

Hứa Thiên Diệp cũng bước tới lúc này, đứng cùng hàng với hắn.

Hắn đã hiểu rõ.

Những người này đã giết chết Ô Thiên Nghị, và trái tim đó chính là của Ô Thiên Nghị.

Mặc dù hắn và Ô Thiên Nghị không có mối quan hệ sâu sắc, nhưng dù sao họ cũng từng cùng nhau thoát khỏi Tử Lộ của Linh Môn, thế nào cũng không thể thờ ơ mà không can thiệp.

"Chỉ dựa vào hai ngươi sao?"

Đám người Ma tộc và Yêu tộc liếc nhìn nhau, cười khinh miệt.

Hai người bọn họ, dù thực lực có xuất chúng đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là hai người.

Tuy nhiên, ngay khi bọn chúng vừa nghĩ như vậy.

“Vút!”

Một ngọn trường thương từ xa bay đến, cường giả Cự Ma tộc kia cố hết sức chống đỡ nhưng vẫn bị ngọn thương đẩy lùi liên tục.

“Sức mạnh pháp tắc thật kinh khủng!”

Những kẻ đó kinh hãi.

Còn Lý Trường Sinh, tay cầm trường thương, chẳng buồn nói một lời, mái tóc dài của hắn đột nhiên chuyển sang màu bạc trắng, sát khí xông tận trời.

Phía sau, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc cũng theo sát phía sau.

Nhìn thấy những người này đến, Hứa Thiên Diệp hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Xem ra, hôm nay cũng không quá nguy hiểm.

Hai phe đối diện nhau, ánh mắt Chu Tư Tư lóe lên, thu lại Tẫn Nhật kiếm bao.

Đã như vậy, chi bằng để bọn họ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương cũng tốt.

Dù sao, nàng chỉ cần đảm bảo rằng cả hai bên đều không thể đe dọa đến mình, thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Chu Tư Tư vuốt ve vỏ kiếm, nheo mắt lại.

Chẳng phải chỉ là lá bài tẩy thôi sao, ai mà không có?

…

Chương 872: Huyết Cốt hoa nở

“Giết!”

Mộ Dung Thiên cũng chẳng buồn phí lời, lập tức lao thẳng vào trận chiến.

Khí tức của Lý Trường Sinh ngút trời, sát ý cũng chẳng kém cạnh, lực lượng Hỗn Độn Tạo Hóa thi triển đến mức cực hạn mà bản thân hắn có thể chịu đựng.

“Chu Tư Tư, mau thúc động lực lượng của vỏ kiếm, nếu không tất cả sẽ trở thành công dã tràng.”

Sắc mặt Phệ Thiên khó coi, lạnh lùng liếc nhìn cường giả của Cự Ma tộc.

Nếu không phải đối phương quá tự phụ, nhanh chóng lật mặt như vậy, Chu Tư Tư đã chẳng đứng yên bàng quan.

“Ngươi đánh trận của ngươi đi, chẳng phải ngươi khinh thường ta sao, cần gì phải bắt ta thúc động lực lượng vỏ kiếm?”

Chu Tư Tư cười khẩy một tiếng, không có ý định giúp đỡ.

“Giết Ô Thiên Nghị, ngươi cũng có phần, ngươi nghĩ nếu bọn họ thắng, sẽ tha cho ngươi sao?”

Phệ Thiên lớn tiếng nói.

“Hừ, các ngươi lưỡng bại câu thương, còn về việc bọn họ có giết ta hay không, nếu ngươi chết, ngươi cũng chẳng thể nhìn thấy.”

Bất kể Phệ Thiên nói gì, Chu Tư Tư cũng không ra tay.

“Rầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Đạo Vô Cực đã tẩu hỏa nhập ma, mất đi lý trí, bị Lý Trường Sinh một thương đâm xuyên ngực.

Mũi thương lóe lên ánh sáng đen, thân thể của hắn bắt đầu nhanh chóng tan rã và tiêu tán.

“Không… Không!”

Cho đến khi tử vong ập đến, Đạo Vô Cực mới khôi phục một chút lý trí, hoảng loạn đưa tay ra, nhưng không có tác dụng gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết đi, không thể tin nổi.

Không còn bị vỏ kiếm áp chế, cho dù là Đạo Vô Cực đã nhập ma, Lý Trường Sinh giết hắn vẫn như giết gà mổ chó.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh không còn bị áp chế, dốc toàn lực xuất thủ.

Đám người Yêu tộc, Ma tộc, lúc này mới thực sự kinh hãi.

Hai kẻ này, đây đâu phải là sức mạnh mà con người có thể nắm giữ?

“Tiểu tử, ta sẽ lấy ngươi làm món khai vị trước!”

Một tên Yêu tộc nhìn thấy Thiên Nhạc đứng bên cạnh quan sát trận chiến, cười gằn lao tới.

Một kẻ mảnh khảnh như vậy, lại còn là một kẻ mù, chắc hẳn không thể lợi hại đến thế?

Đó là suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu hắn, nhưng hắn nhanh chóng hối hận.

Một bóng hình Tu La khổng lồ ngập tràn sát khí từ sau lưng Thiên Nhạc xuất hiện.

Cùng với cú vung đao của hắn, thanh trường đao trong tay Tu La hóa thành một mảng tối đen, như muốn nuốt chửng mọi thứ, chém đứt cả bầu trời.

"Sột soạt!"

Máu nhuộm đỏ bầu trời.

Một đao hai đoạn.

Tên Yêu tộc kia thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng thét thảm, đã hóa thành một bộ xương khô rơi xuống, toàn bộ khí huyết trong cơ thể đều bị nuốt sạch, ma khí ngút trời.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng không hề chậm trễ, thôi động Vạn Độc tâm kinh, đôi mắt tím kỳ dị.

Kẻ nào đối diện với nàng đều cảm thấy hồn phách đau đớn, sắc mặt tái xanh.

Đôi mắt tím của nàng biến hóa thành một lĩnh vực, khiến cho phạm vi xung quanh hóa thành một vùng độc địa.

Mặc dù sức sát thương không bằng ba người Mộ Dung Thiên, nhưng cũng tuyệt đối không phải thứ mà võ giả bình thường có thể so sánh.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả những người có mặt đều run sợ.

Trong khi đó, Mộc Long trong lòng Mộ Dung Thiên thì hơi ngẩn ngơ.

Trong thoáng chốc, nó nhìn thấy bóng dáng của những yêu nghiệt thời Hoang Cổ trên người những kẻ này.

Những yêu nghiệt đó, cũng mạnh mẽ phi lý như vậy, cuối cùng trở thành Bất Hủ chi đế.

Nếu sinh ra vào thời Hoang Cổ, nó chẳng hề nghi ngờ, từng người trong số này đều có tư chất thành tựu Đại Đế!

“Rầm rầm rầm!”

Phệ Thiên dốc toàn lực thúc động sự sinh trưởng của Huyết Cốt hoa, ánh mắt nghiêm nghị.

Còn trái tim đang đẫm máu kia, cũng bắt đầu yếu dần, gần như toàn bộ sức mạnh của nó đều bị Huyết Cốt hoa hấp thu.

“Không ổn, cướp lấy trái tim trước!”

Nhận thấy điều này, đôi mắt của Mộ Dung Thiên đỏ ngầu, một kiếm đánh bay một tên Ma tộc, lao về phía Phệ Thiên.

Lý Trường Sinh cũng dùng lực lượng hỗn độn phân giải một kẻ địch, ném trường thương ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Phệ Thiên.

“Ầm!”

Thế nhưng, ngay lúc này, Huyết Cốt hoa bỗng nhiên bùng phát ra huyết quang ngập trời.

Mộ Dung Thiên lập tức bị huyết quang đánh bay, trường thương của Lý Trường Sinh do lực lượng hỗn độn hóa thành cũng ngay lập tức tan vỡ.

Một luồng uy áp khủng khiếp bất ngờ bao trùm toàn bộ Chính Ma Thí Luyện Chi Cảnh.

“Đây là… chuyện gì vậy?!”

Dưới sức ép kinh hoàng đó, tất cả mọi người đều biến sắc. Hứa Thiên Diệp, Mộ Dung Thiên và những người khác đều cau mày.

Trên bầu trời, huyết quang hóa thành một xoáy lớn, tựa như một cái miệng khổng lồ của vực sâu muốn nuốt chửng toàn bộ thế giới này.

“Mở ra rồi, quả nhiên đã mở ra!”

“Ha ha ha, Phệ Thiên, lần này Hống tộc các ngươi cũng coi như ngoan ngoãn!”

Đám người Ma tộc và Yêu tộc vui mừng khôn xiết.

Tất cả đều rời khỏi trận chiến, ngay lập tức lao về phía xoáy máu kia.

Phệ Thiên nheo mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, không vội vàng.

“Truyền thừa của Đại Đế, bí mật thời Hoang Cổ, tất cả đều là của ta!”

“Cút hết đi, không ai được tranh với lão tử!”

Những người vừa cùng một chiến tuyến, lúc này đột nhiên bắt đầu đánh nhau, âm thầm đâm sau lưng nhau.

Cả đám tranh giành lao tới gần xoáy máu.

Tuy nhiên, chưa kịp lao vào, dị biến đã xảy ra.

“Rầm rầm rầm!”

Tia chớp màu đỏ lóe sáng, từng cơn sóng huyết sắc cuộn trào, khí tức đáng sợ giống như muốn hủy diệt thế giới.

Từng người từng người một, dưới sóng máu và tia chớp đỏ, đều tan thành tro bụi, tan biến thành hư vô.

Thậm chí họ chẳng có chút khả năng kháng cự nào, chạm vào là tan vỡ.

Điều này khiến cho những kẻ thuộc Ma tộc và Yêu tộc phía dưới kinh hoàng, giận dữ quay đầu nhìn Phệ Thiên.

“Phệ Thiên, chuyện này là sao!”

Phệ Thiên lạnh lùng liếc bọn họ một cái, giễu cợt nói: “Nơi Đại Đế ngã xuống, dù đã qua hàng vạn năm, tàn dư uy áp trong đó vẫn đủ để dễ dàng xé nát Cực cảnh, ngay cả Bất Hủ

cũng không dám động vào. Một lũ ngu ngốc mà cũng dám lao vào đó."

"Ngươi!"

"Tại sao không nói sớm! Ngươi dám giở trò với chúng ta!"

Cả đám người phẫn nộ.

"Các ngươi muốn cướp thì cứ tiếp tục, không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe theo ta."

Phệ Thiên thản nhiên nói, khẽ cười lạnh.

Đám người vừa kinh vừa giận, nhưng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì.

Lúc này, trái tim kia cuối cùng đã hoàn toàn hóa thành huyết quang, dung nhập vào trong Huyết Cốt hoa.

Mộ Dung Thiên nhìn cảnh tượng này, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nheo lại.

Đóa hoa đó, giống hệt với thứ mà hắn từng liều mạng lấy từ Linh Yêu Tinh Hải ra.

Chỉ có điều, đóa hoa của hắn đã bị chưởng phong Dược Phong của Hợp Hoan Tông cướp mất.

Theo lời của Liễu sư thúc, thông đạo mà Huyết Cốt hoa mở ra dẫn đến vùng đất tàn hồn.

Ở nơi đó… có lẽ hắn sẽ tìm được manh mối về sinh tử của sư phụ.

Nhưng… tại sao đám Ma tộc và Yêu tộc này đều nói rằng điểm cuối của xoáy máu đó là nơi Đại Đế ngã xuống?

"Rầm rầm rầm!"

Cùng với sự nở rộ hoàn toàn của Huyết Cốt hoa, xoáy máu kia càng trở nên lớn hơn.

Đóa hoa trong tay Phệ Thiên chầm chậm bay về phía xoáy máu.

Dọc đường, trong không trung, vô số đóa hoa huyết sắc nở rộ, cắm rễ và sinh sôi, máu thịt hóa thành đất đai.

Một con đường rộng lớn nhuốm màu máu xuất hiện, kéo dài về phía xoáy máu, trông vô cùng đẫm máu và kỳ dị.

Làn sát khí và tà khí đậm đặc từ trong xoáy máu tràn ra, khiến tất cả mọi người ở đây đều trở nên hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc đó, họ như nhìn thấy vô số ác quỷ, đang cắn xé, gào thét và kéo lê họ.

Mặc cho họ vùng vẫy thế nào, cũng không có cách nào thoát ra.

"Á! Á!"

Những tiếng thét thảm vang lên liên tiếp, nhiều người dưới cơn hoảng loạn, huyết khí nghịch chuyển, hồn phách rung động mà nổ tung chết ngay tại chỗ.

Vô số huyết khí bị hút vào xoáy máu, trở thành dưỡng chất cho nó.

Mộ Dung Thiên, Lý Trường Sinh và những người khác cũng bị khí tức từ xoáy máu tác động, ngẩn người, trong lòng kinh hãi.

Chỉ một chút khí tức thoát ra thôi mà đã khiến tinh thần họ bị ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy. Bên trong đó, chẳng lẽ thật sự là như lời Phệ Thiên nói, chính là nơi Đại Đế ngã xuống sao?

Chương 873: Nơi Thập Tam đế vong

Những dao động quá mức mãnh liệt, vô số ký ức đã qua, hoặc chỉ là ảo ảnh, hiện lên trong tâm trí của mọi người. Những cảnh tượng ấy bi thảm đến mức khiến không ít người bắt đầu mất ổn định đạo tâm.

Đặc biệt là Thiên Nhạc.

Trên gương mặt hắn, một lần nữa hiện lên những đường vân huyết sắc mờ ảo. Ký ức về quá khứ hiện lên, khiến sát khí trên người hắn gần như ngưng tụ thành thực thể.

Cái chết của sư phụ, cái chết của Trương đại ca, cái chết của phụ thân…

Những cảnh tượng đó cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Ma đao Huyết Thôn bắt đầu rung lên dữ dội, như thể đang kêu gọi chủ nhân của nó, nhưng lại không có cách nào khống chế được.

“Ngưng thần định khí, đừng để đạo tâm bị mê hoặc!”

Đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên bên tai, như tiếng sấm nổ tung.

Thiên Nhạc giật mình, hít một hơi sâu, những đường vân trên mặt nhanh chóng phai nhạt.

Tiêu Cảnh Tuyết cũng mở mắt, sắc mặt có chút kinh hãi.

Ngay cả nàng cũng suýt nữa bị khí tức kia ảnh hưởng.

Phía trước họ, Mộ Dung Thiên trong bộ y phục đen phần phật trong gió. Rõ ràng sát khí trên người hắn đậm đặc, ánh mắt cũng lạnh lùng, nhưng dường như hắn không bị khí tức kia ảnh hưởng nhiều.

Ngược lại, hắn đứng vững trước mặt bọn họ, như một ngọn núi sừng sững, mang lại cảm giác an toàn vô cùng.

Đơn giản là vì Mộ Dung Thiên luôn biết rõ mình thực sự cần phải làm gì. Cho dù trong đầu xuất hiện bao nhiêu ký ức hỗn loạn không thuộc về mình, cũng không thể thay đổi được đạo tâm của hắn.

Phệ Thiên, Chu Tư Tư và những người khác cũng lần lượt lấy lại bình tĩnh.

Còn Lý Trường Sinh, gần như cùng lúc với Mộ Dung Thiên, đã thoát ra khỏi ảo giác, ánh mắt hắn lạnh lùng.

"Nguy hiểm, rất nguy hiểm!"

Ngữ khí của Mộc Long đột nhiên trở nên vô cùng căng thẳng.

"Đi thôi!"

Phệ Thiên, Chu Tư Tư và những người khác nhìn con đường huyết sắc trước mắt, đồng loạt lao về phía trước.

Lần này, khi vượt qua con đường đó, những cơn sóng máu và lôi đình không thể gây tổn hại cho bọn họ. Hiển nhiên, Huyết Cốt hoa không chỉ mở ra con đường này, mà trên con đường đó, họ còn được bảo vệ ở mức độ nhất định.

"Các ngươi ở đây chờ ta."

Mộ Dung Thiên liếc nhìn Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết, rồi cũng bay vào trong.

"Không được, ta cũng muốn…"

“Nghe lời sư huynh!”

Trước khi Mộ Dung Thiên tiến vào huyết sắc thông đạo, giọng nói của hắn nghiêm nghị.

Tiêu Cảnh Tuyết thoáng ngẩn ra, do dự một chút rồi không tiến lên. Tình hình bên trong chưa rõ ràng, nếu sư huynh cần tiếp ứng bên ngoài, bọn họ ở lại đây cũng là điều tốt.

Hơn nữa… Dù nàng có chút thành tựu trong y dược đạo, nhưng về sức mạnh, lại kém xa. Nếu tiến vào, chưa chắc đã giúp được gì, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng cho sư huynh.

Thiên Nhạc cũng đứng tại chỗ, không dám dễ dàng tiến lên. Khí tức bên trong quá dễ dàng mê hoặc lòng người. Hắn không chắc liệu mình có thể giữ vững tinh thần khi tiến vào hay không.

Chỉ có Hứa Thiên Diệp và Lý Trường Sinh là không chút do dự lao vào.

Với Hứa Thiên Diệp, nơi này có lẽ ẩn chứa đại cơ duyên, cũng có thể ẩn chứa đại hiểm nguy. Còn Mộ Dung Thiên… hắn dường như là người rất quan trọng với sư tôn, nên hắn nghĩ mình cần phải giúp đỡ.

Về phần Lý Trường Sinh, hắn giống như Mộ Dung Thiên, bất kể bên trong là gì, Phệ Thiên và Chu Tư Tư đều phải bị tiêu diệt.

Khi họ tiến vào bên trong xoáy tròn huyết sắc, tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đó là một vùng đất chết, hoàng hôn phía xa như sắp chìm xuống sau ngọn núi, nhưng lại không có bất kỳ động tĩnh nào nữa, thời gian như đã ngừng trôi tại khoảnh khắc này.

Không có âm thanh, không có bất kỳ sinh vật nào.

Chỉ còn lại một thế giới ngập tràn sự hoang tàn.

Trong thế giới huyết sắc này, trời đất rạn nứt nhưng không hề vỡ vụn hoàn toàn, như bị đóng băng tại đây.

Tại chân trời, có mười ba bóng dáng khổng lồ.

Có người đang quỳ, có người một tay chống trời, có người hai tay kết ấn, hoặc đang ngã nhào giữa không trung, lại dường như đã ngừng lại từ lâu mà không hề rơi xuống đất.

Nhưng, mười ba người đó phát ra khí tức khiến Mộ Dung Thiên, Lý Trường Sinh và những người khác không khỏi hít sâu một hơi lạnh, cảm giác muốn quỳ bái ngập tràn trong lòng.

Trong đầu họ hiện ra cảnh tượng mười ba bóng dáng kia chỉ cần một chưởng là có thể nghiền nát tinh hải, một quyền có thể phá hủy hư vô.

Sức mạnh kinh hoàng đó khiến họ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên, mười ba người mạnh mẽ đến vậy, giờ đây lại bất động, thậm chí… không còn đầu.

Đúng vậy, bất kể động tác của họ là gì, bất kể uy áp tỏa ra mạnh mẽ thế nào, phía trên cổ của họ đều trống rỗng.

Chu Tư Tư và những người khác không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Mười ba người này đã là những tồn tại mạnh mẽ như vậy, thế nhưng ai là người đã cắt đi đầu của mười ba người đó?

“Mười ba người…”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe sáng, hắn nhìn vào ngực mình.

“Tiểu Mộ Dung, ngươi đoán đúng rồi, họ chính là… Thanh Quỷ Thập Tam Đế!”

Mộc Long với ánh mắt nghiêm trọng, giọng nói cũng mang theo kinh ngạc.

Thanh Quỷ Thập Tam Đế, năm đó có thể giao chiến ngang tài ngang sức với chủ nhân của nó. Mặc dù là mười ba đấu một, nhưng trong các Đại Đế, họ tuyệt đối là những tồn tại không thể xem thường.

Nếu chỉ có một người chết, thì không đến nỗi khiến Mộc Long phải quá kinh ngạc.

Nhưng giờ đây, mười ba vị Đại Đế, lại đã chết trước mắt họ.

"Lực lượng trong đây thật quá nồng đậm, ha ha ha!"

"Không hổ là nơi Đại Đế ngã xuống, chỉ riêng khí tức tỏa ra từ họ thôi mà đã như linh đan diệu dược, khiến lực lượng pháp tắc của ta tăng lên mấy phần!"

Đám người Yêu tộc và Ma tộc đều hiện lên ánh mắt tham lam.

Bọn chúng lao đến một cách điên cuồng, chạy vòng quanh mười ba thân thể, mong muốn tìm kiếm cơ duyên.

Thậm chí, có kẻ còn ra tay muốn chặt lấy tay chân hoặc giáp trụ của mười ba người kia.

Dù có lấy được gì hay không, thân thể của Đại Đế, dù chỉ là máu thịt thôi, cũng chứa đựng năng lượng vô cùng mạnh mẽ, là một chí bảo.

Thế nhưng, cho dù bọn chúng sử dụng tất cả thủ đoạn, chỉ nghe thấy những tiếng "đinh đinh đang đang" vang lên, nhưng lại không thể phá vỡ được máu thịt của Thanh Quỷ Thập Tam Đế sau khi chết, thậm chí không thể để lại một dấu vết nào.

Điều đó đủ để thấy mười ba người này lúc sinh tiền đã mạnh mẽ đến nhường nào.

Còn ở nơi xa hơn nữa, mơ hồ còn có khí tức mạnh mẽ hơn xuất hiện.

Rõ ràng, ở sâu bên trong còn có những kẻ mạnh hơn mười ba người kia.

"Tiểu Mộ Dung… đừng đi sâu hơn nữa, bên trong… không phải nơi các ngươi có thể đến được."

Giọng nói của Mộc Long trở nên vô cùng trầm trọng.

Ở nơi xa xôi đó, nó cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Đó là khí tức của Vẫn Nhật Kiếm Đế, cũng chính là của chủ nhân nó.

Dù trước đây không muốn tin tưởng, nhưng giờ đây…

Ong…

Vỏ kiếm trong tay Chu Tư Tư phát ra tiếng ve kêu nho nhỏ, như thể có thứ gì đó ở nơi xa kia đang gọi nó.

Điều này khiến nàng vô cùng phấn khởi.

Nhiệm vụ mà gia tộc giao cho nàng, chính là nếu có cơ hội thì nhất định phải tìm được Vẫn Nhật Kiếm.

Vỏ kiếm đã là một Cực đạo chi khí mạnh mẽ đến vậy, thân kiếm… nhất định là Đế khí!

Ánh mắt Phệ Thiên cũng lóe lên, rồi lao về phía trước.

"Đừng hòng chạy!"

Lý Trường Sinh bước lên một bước, vô số ảo ảnh trường thương hiện ra, đuổi theo giữa không trung.

"Ngươi điên rồi sao, không thấy phía trước có truyền thừa của Đại Đế à, không cướp truyền thừa mà lại đuổi theo ta làm gì!?"

Lý Trường Sinh không nói một lời, chiêu thức vô cùng sắc bén.

Hai người một truy một đuổi, vượt qua những bóng dáng khổng lồ kia, tiến vào sâu hơn.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, từ từ bước tới.

Nếu nơi này thực sự là vùng đất của tàn hồn, nếu sư phụ thật sự ở đây.

Vậy… nếu hắn có gặp nguy hiểm gì, sư phụ chắc chắn cũng sẽ xuất hiện như trước kia, phải không?

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên cũng đã tiến vào, Hứa Thiên Diệp do dự một chút, sờ vào tấm lệnh bài màu đen trong ngực, rồi cũng quyết định đi theo.

…

Chương 874: Vẫn Nhật kiếm

Yêu tộc và Ma tộc chia làm hai nhóm, một nhóm ở lại để tranh đoạt truyền thừa của Thanh Quỷ Thập Tam Đế, nhóm còn lại tiếp tục tiến về phía trước để khám phá.

Họ càng muốn biết, sâu bên trong còn ẩn chứa điều gì, liệu có cơ duyên hay truyền thừa nào phù hợp hơn với họ không.

Lý Trường Sinh trên đường truy sát Phệ Thiên. Nếu chỉ xét theo thực lực mà Phệ Thiên đã phô bày trước đó, hắn đáng ra đã sớm bị chém giết.

Tuy nhiên, kẻ này ẩn giấu rất nhiều thủ đoạn, suốt đường chạy trốn không ngừng, vẫn chưa bị Lý Trường Sinh giết chết.

Phía trước là một vùng sa mạc mênh mông.

Vạn dặm không một mầm xanh, không có gió cát, cảnh vật im lìm trong cái chết.

Ở trung tâm sa mạc, có một con yêu vật khổng lồ đang cuộn mình, trông giống rắn, nhưng hình dạng lại rất kỳ lạ, toàn thân phủ đầy vảy trắng.

"Đó là Đại Đế của Yêu tộc ta!"

"Là Đằng xà!"

Những người của Yêu tộc kinh ngạc kêu lên, vui mừng khôn xiết.

Nhiều người lập tức lao tới, bắt đầu động tay động chân lên thân thể khổng lồ của Đằng xà.

Mộ Dung Thiên chỉ liếc mắt nhìn qua, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Theo sau đó, xuất hiện từng thi thể Đại Đế của Yêu tộc, nhân tộc và Ma tộc, khiến Mộ Dung Thiên càng nhíu mày chặt hơn.

Nhiều thi thể Đại Đế như vậy, nhưng tại sao không hề có bất kỳ cấm chế hay sát cơ nào?

Bọn họ dường như đã bị thời gian phong ấn ngay trước thời điểm họ chết.

Nếu như vậy, thì tại sao khi thông đạo vừa mở ra, lại xuất hiện làn sóng triều máu đỏ, trực tiếp giết chết nhiều võ giả đến thế?

Mộc Long luôn nói nơi này vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu nhìn theo cách này, dường như chẳng có mối nguy hiểm nào cả.

"Mộc Long, ngươi có thể cảm nhận được điều gì phía trước không?"

Mộ Dung Thiên cúi đầu hỏi.

Mộc Long lắc đầu: "Không cảm nhận được gì nhiều, nhưng trong lòng ta luôn có một giọng nói bảo ta hãy rời đi, phía trước rất nguy hiểm."

"Ngươi có thể rời đi, nhưng ta có lý do phải tiến lên."

Mộ Dung Thiên tiếp tục đi tới, lần này Mộc Long không rời đi như trước, mà nghiêm túc nói:

"Ngươi có lý do phải tiến lên, ta cũng vậy."

"Ta phải đi tìm chủ nhân của ta."

Mộ Dung Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa. Một người một tinh quái vượt qua từng thi thể Đại Đế, tiếp tục tiến về phía trước.

Phía trước, Lý Trường Sinh và Phệ Thiên đã không còn dấu vết.

Chu Tư Tư cùng những người khác trong Yêu tộc và Ma tộc vẫn chưa theo kịp, có lẽ họ đang tranh đoạt truyền thừa của các Đại Đế khác.

Đi mãi không biết bao lâu, trước mắt Mộ Dung Thiên bắt đầu xuất hiện một lớp sương trắng dày đặc.

Trong màn sương đó, hắn dường như mất phương hướng, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, chỉ có lớp sương mờ mịt, không phân biệt được liệu mình có đang đi thẳng hay không.

"Màn sương này thậm chí còn cách ly cả thần hồn, thật là quái dị."

Mộ Dung Thiên cau mày, tiếp tục bước đi.

"Tiểu Mộ Dung, nếu ta đoán không sai, vượt qua màn sương này, có lẽ chúng ta sẽ đến Tàn Hồn chi Địa."

Sắc mặt Mộc Long trở nên nghiêm trọng.

Nơi đó không phải là chỗ cho người sống.

"Tàn Hồn chi Địa…"

Ánh mắt Mộ Dung Thiên lóe sáng, ý muốn đến đó ngày càng mạnh mẽ.

Quả thật đúng như Liễu sư thúc từng nói, đóa Huyết Cốt hoa có thể đưa người sống đến Tàn Hồn chi Địa.

Chỉ không biết, liệu khi đến nơi, người mà hắn chờ đợi có ở đó không?

"Tiểu Mộ Dung, nhìn kìa, phía trước có gì đó!"

Mộ Dung Thiên theo lời của Mộc Long nhìn về phía trước, trong làn sương trắng mờ mịt, hắn loáng thoáng thấy một tia sáng tím.

Tia sáng tím đó tuy không mạnh mẽ, nhưng nó xuyên qua làn sương dày đặc, không biết đã vượt qua bao nhiêu khoảng cách.

"Có vẻ phía đó có điều gì đang xảy ra."

Mộ Dung Thiên tập trung, lập tức bay về phía tia sáng tím đó.

Có phương hướng là điều tốt, nếu không, hắn sẽ không biết phải đi lang thang trong sương mù bao lâu.

Bay mãi, không rõ đã bay bao xa, bay bao nhiêu ngày.

Cuối cùng, màn sương trước mặt dần dần trở nên nhạt đi.

Và vào khoảnh khắc Mộ Dung Thiên xuyên qua màn sương, toàn thân hắn đứng sững lại.

Khí tím như ánh bình minh, như kiếm quang, lơ lửng trên không, tựa như một vầng trăng sáng.

Trước mắt hắn là một đại dương mênh mông không thấy bờ bến.

Và trong biển cả ấy, một nam tử mặc áo tím đang đứng, nửa thân dưới chìm trong nước, tay cầm một thanh trường kiếm màu tím, mày kiếm mắt sáng, thần sắc lộ ra sự sắc bén thuộc về một kiếm khách.

Chỉ đơn thuần đứng đó, một luồng kiếm ý mạnh mẽ, đáng sợ mà lại mang theo cảm giác quen thuộc tràn ngập khắp nơi.

Điều này khiến cả người Mộ Dung Thiên đứng sững lại, Mộc Long cũng thất thần, thì thầm gọi.

"Chủ nhân…"

Không sai, đứng trước mặt họ chính là Vẫn Nhật Kiếm Đế!

Dù đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng khi cảnh tượng này thực sự hiện ra trước mắt, Mộc Long vẫn không kìm được mà

mắt đỏ hoe, lập tức lao tới.

"Chủ nhân!!"

Tuy nhiên, mặc cho Mộc Long gào thét xé lòng, người trước mặt vẫn không đáp lại.

Không bao giờ có thể giống như trước đây, dịu dàng vuốt ve đầu nó, gọi nó là Tiểu Mộc Long nữa.

"Ô huynh…"

Mộ Dung Thiên thoáng ngẩn ngơ, người trước mặt hắn trông rất giống Ô Thiên Nghị.

Trong khoảnh khắc mơ hồ ấy, hắn thực sự có một thoáng nghi ngờ rằng Ô Thiên Nghị chính là Vẫn Nhật Kiếm đế của thời Hoang Cổ.

Rất nhanh, hắn lắc đầu.

Dù là chuyển sinh, nhưng Ô Thiên Nghị là Ô Thiên Nghị, Vẫn Nhật Kiếm Tiên vẫn là Vẫn Nhật Kiếm Tiên.

Giống như Lăng sư tỷ vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở thành Cửu Huyền Thánh Nữ.

"Tàn Hồn chi Địa rốt cuộc ở đâu?"

Mộ Dung Thiên cau mày, nhìn quanh một lượt.

Không thấy bất kỳ nơi nào có vẻ giống Tàn Hồn chi Địa.

Hơn nữa… hắn lại liếc nhìn thi thể của Vẫn Nhật Kiếm Đế.

Tại sao một nửa thân thể của đối phương lại chìm dưới nước?

Mộ Dung Thiên do dự một chút, rồi từ từ hạ mình, định chạm vào mặt nước.

"Đừng chạm vào!"

Tuy nhiên, Mộc Long kinh hãi, vội ngăn hắn lại.

“Tại sao?”

“Nước biển này là Vong Ưu Hải, nếu chạm vào, kẻ dưới Đế cảnh sẽ hồn phi phách tán.”

Giọng điệu của Mộc Long nghiêm trọng, không có vẻ giả dối.

“Vong Ưu Hải…”

Mộ Dung Thiên nhíu mày, hắn cũng đã từng nghe về thứ này.

Nghe nói bên Hợp Hoan Tông cũng có một khối nước Vong Ưu Hải.

Hắn ngẩn ra, rồi nhìn xung quanh.

Chẳng lẽ hắn đã bước vào địa phận của Hợp Hoan Tông?

Nghĩ một lát, hắn cảm thấy không có khả năng.

Thế giới này không chỉ có Hợp Hoan Tông sở hữu nước Vong Ưu Hải, thậm chí còn có người thu thập rất nhiều nước biển này để tấn công kẻ khác.

Nghe đồn, có người sử dụng da của dị thú tên là Cửu U Đăng Xà để tạo ra một loại túi gấm đặc biệt, nhờ đó có thể đựng nước Vong Ưu Hải vô hình vô chất.

Mộ Dung Thiên nhìn xuống, cau mày, ánh mắt lấp lánh.

Trực giác mách bảo hắn rằng, dưới biển chắc chắn có điều gì đó, nhưng vấn đề là hắn không biết làm thế nào để xuống dưới.

“Tiểu Mộ Dung, có thể phiền ngươi, giúp ta lấy thanh kiếm của chủ nhân không?”

Ánh mắt của Mộc Long mang theo một chút hy vọng.

Đây là thứ duy nhất nó còn có thể hy vọng.

Thi thể của chủ nhân đã bị cố định vĩnh cửu, nếu tùy ý di chuyển, có lẽ khi ra khỏi đây sẽ tan biến thành tro bụi.

Nhưng thanh kiếm này, thì có thể mang ra ngoài.

Nếu có người thừa kế, coi như là kế thừa ý chí của chủ nhân.

Mộ Dung Thiên nhìn thanh kiếm tím trong tay Vẫn Nhật Kiếm Đế, áp lực từ nó phát ra không kém gì so với Trảm Tiên Phi Đao của hắn.

Quả thực là Đế binh.

"Ta sẽ thử."

Hắn gật đầu, bất chấp sức mạnh uy áp, bay lên phía trước.

"Cút ngay, đó là của ta!"

Đúng lúc này, một giọng nữ giận dữ vang lên.

Một sợi tơ nhện cực kỳ sắc bén gần như lướt qua má Mộ Dung Thiên, cắt rách làn da hắn.

…

Chương 875: Từ bỏ đi, ngươi không bằng ta

Chu Tư Tư vừa lúc thoát khỏi màn sương mù, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ, chăm chú nhìn thanh trường kiếm trong tay Vẫn Nhật Kiếm Đế.

Trong tay nàng là vỏ kiếm của Vẫn Nhật Kiếm, đang phát ra ánh sáng yếu ớt, cộng hưởng với thanh kiếm tím kia.

Đế binh, quả nhiên là Đế binh!

Cuối cùng, nàng cũng đã tìm thấy Vẫn Nhật Kiếm!

Mộ Dung Thiên nhíu mày, không ngờ người phụ nữ này lại theo kịp nhanh đến vậy.

Hắn tạm thời không muốn bận tâm, tiếp tục tiến lên trước, định lấy thanh kiếm trước.

“Ta nói thanh kiếm này là của ta, ngươi không hiểu sao!”

Không ngờ, người phụ nữ đó lại kích động hét lớn, vung tay, bắn ra những sợi tơ nhện sắc bén.

“Lại nữa sao?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên hơi biến đổi, lập tức lộn nhào để né tránh.

Những sợi tơ này không biết được chế tạo từ loại vật liệu gì, không chỉ sắc bén mà còn không thể bị cảm nhận bằng thần hồn, ngay cả mắt thường cũng chỉ có thể bắt được chút dấu vết mờ nhạt.

“Mộ Dung Thiên, một khi con Thực Huyết chu này của ta nuốt lấy máu của ngươi, nó sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ, bởi vì trên người ngươi mang huyết mạch Tổ Long! Ha ha ha!”

Chu Tư Tư bỗng thay đổi thái độ từ vẻ thất bại trước đây, cười lớn đầy ngạo mạn.

Con Thực Huyết chu này là kết quả mà Chu gia đã trả giá vô cùng lớn để nuôi dưỡng, chính là để dành cho thời khắc này!

Nuốt chửng nhiều máu thịt của con người như vậy, độ sắc bén của tơ nhện khi bắn ra không thua gì một thanh Cực đạo chi khí!

Tất nhiên là chỉ trong khoảnh khắc đó, sau đó tơ nhện sẽ lại trở nên mềm mại.

“Vô Cực Kiếm Vực!”

Mộ Dung Thiên tiến ra một bước, lập tức biến biển cả thành kiếm mộ.

Những bóng người xuất hiện, tay cầm Thiên Thanh kiếm đâm về phía Chu Tư Tư.

“Nực cười, Chu gia ta căn cơ sâu xa như thế nào, chẳng lẽ thứ kiếm thuật hời hợt của hạng tán tu như ngươi có thể sánh kịp?”

Chu Tư Tư cười lạnh, vung tay, vô số phù chú lấp lánh bắn ra, liên kết với nhau hóa thành một tấm chắn nước vây quanh nàng.

“Phù chú Thủy Thiên Bích Nguyên thuẫn này là do phụ thân ta nhận được khi luyện đan cho Đại trưởng lão Linh Môn, có thể chống đỡ được đòn tấn công của Cực cảnh đỉnh phong

trong nửa khắc. Với tu vi của ngươi, không mất ba đến năm ngày thì đừng hòng phá nổi.”

“Và loại phù này, ta có đến tám tấm!”

Nàng kiêu ngạo giơ tay lên, lại thêm vài tấm phù xuất hiện.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, vừa né tránh những sợi tơ nhện sắc bén vừa suy nghĩ.

Vô Cực Kiếm Vực tuy vô tận, nhưng lực công kích không đủ mạnh, muốn phá vỡ phòng thủ của nàng quả thực khó khăn.

“Nghe nói Tiêu Cảnh Tuyết là sư muội của ngươi?”

Trên vai Chu Tư Tư có một con nhện ngọc màu đỏ đang không ngừng phun tơ tấn công, bản thân nàng thì vừa bước tới gần Vẫn Nhật Kiếm, vừa mở miệng trò chuyện như thể đang nhàn rỗi.

“Huynh muội các ngươi thật ngốc nghếch, một người từ chối gia nhập Linh Môn và Đạo Môn, đi làm tán tu. Một người lại cố tình kết giao với đám người nghèo nàn, chẳng chịu học theo ta, kết giao với các thế lực lớn để đổi lấy tài nguyên.”

“Còn Phệ Thiên, Đạo Vô Cực cũng là những kẻ ngốc, thực sự nghĩ rằng ta là một nữ tử yếu đuối, không có thủ đoạn gì mà dám cùng hổ tranh mồi sao?”

Chu Tư Tư đã đến rất gần Vẫn Nhật Kiếm, dù Mộ Dung Thiên có thi triển nhiều biến hóa và kiếm pháp, hắn mới chỉ phá được tấm phù đầu tiên, mà phía trước còn đến bảy tấm!

“Đừng vội, đợi ta lấy được Vẫn Nhật Kiếm, sẽ tiễn ngươi lên đường.”

Chu Tư Tư liếc nhìn hắn, chế nhạo đầy khinh bỉ.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên nghiêm trọng, bắt đầu do dự.

Có nên sử dụng Trảm Tiên Hồ Lô?

Ba phong ấn mà sư phụ hắn đặt năm xưa đã hoàn toàn được giải trừ, nếu bây giờ sử dụng, đó sẽ là toàn bộ sức mạnh của Trảm Tiên Hồ Lô. Nếu không thể khống chế, sau đó hắn sẽ không còn chút lực lượng nào. Ở nơi nguy hiểm không rõ ràng này, điều đó sẽ càng làm tình hình trở nên tồi tệ.

Trong lúc hắn đang phân vân, và Chu Tư Tư đã vươn tay định chạm vào Vẫn Nhật Kiếm.

Đột nhiên, cả hai đều nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai.

"Ô huynh từng cầm thanh kiếm này, ngươi không xứng dùng nó."

Cả vùng biển rộng lớn được bao phủ bởi một đồ hình âm dương, từ từ xoay chuyển.

Chu Tư Tư chưa kịp phản ứng, đã nhận ra khoảng cách giữa mình và Vẫn Nhật Kiếm ngày càng xa, trong khi Mộ Dung Thiên lại ngày càng gần. Cứ như thể vị trí của hai người đã bị đảo ngược.

Có vẻ như nàng bị Vẫn Nhật Kiếm đẩy ra, trong khi đối phương lại bị hút vào.

"Người nào, người nào lại nhiều chuyện như vậy!"

Nàng tức giận, trong tay áo phất ra một tấm ngọc bài, bên trong chứa đựng một đạo kiếm khí sấm sét cực kỳ mạnh mẽ.

Đây cũng là một trong những lá bài tẩy mà Chu gia chuẩn bị cho nàng lần này, đạo kiếm khí này đủ sức để tiêu diệt bất kỳ ai dưới cảnh giới Ngũ phẩm.

"Là ta."

Hình bóng của Hứa Thiên Diệp bay ra từ trong sương mù, xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thiên, tay cầm bút phù vung lên.

Không biết từ khi nào, vị trí đã bị đảo ngược, kiếm khí lập tức biến mất.

Khi nó xuất hiện lần nữa, đã đến trước mặt Chu Tư Tư.

Ầm!

Sấm sét vang dội, lá chắn nước trước mặt Chu Tư Tư rung chuyển kịch liệt, rồi nổ tan tành.

"Không thể nào!"

Đồng tử nàng co rút.

Sát lực của kiếm khí này, tuyệt đối không đủ để phá vỡ lá chắn phù chú của mình!

"Trước mặt Hứa mỗ, lá phù này của ngươi, thật sự có nhiều sơ hở, là ai đã đưa cho ngươi vậy?"

Hứa Thiên Diệp nói, không giấu nổi sự khinh bỉ.

"Ngươi đang muốn chết!"

Chu Tư Tư nổi giận, vung tay áo, lại có nhiều tấm phù khác bay ra, hóa thành công kích bao vây bốn phía.

"Còn muốn chơi nữa sao?"

Hứa Thiên Diệp nhướng mày, bút phù trong tay xuất ra, hai tay tạo ấn.

"Vậy thì để ngươi thấy, là phù của ngươi nhiều hơn, hay của ta nhiều hơn!"

Bút phù hóa thành ba nghìn, vẽ trên không trung.

Chỉ trong chốc lát, hàng loạt ký tự phù văn xuất hiện phía sau hắn.

Nhìn sơ qua, không dưới một vạn!

"Ngươi… không thể nào!"

Chu Tư Tư trợn tròn mắt.

Nàng chưa bao giờ thấy có người nào có thể thi triển nhiều phù chú trong khoảnh khắc như vậy!

Cho dù là Đại Trưởng Lão của Linh Môn cũng tuyệt đối không làm được, điều này cần đến trình độ phù đạo vô cùng sâu sắc!

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên liên tục.

Chu Tư Tư không ngừng lùi lại, lá chắn Thủy Thiên Bích Nguyên bị tiêu hao một cách rõ rệt.

Khi ánh sáng phù chú tắt dần, trước mặt nàng, chỉ còn lại tấm phù cuối cùng, điều này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Thi triển quá nhiều phù chú như vậy, dù ngươi có là con bò cũng nên mệt mỏi không còn sức lực rồi chứ?"

"Ồ, sư phụ ta trước khi xuất phát đã cho ta một ít đan dược, ngươi quên rằng khi so sánh đan dược, ngươi cũng chẳng thể có nhiều như ta sao?"

Hứa Thiên Diệp đáp lại, sau đó lấy ra hai ống đan dược, một ống hắn nuốt ngay lập tức, một ống thì ném cho Mộ Dung Thiên, người đang chịu áp lực khi tiến gần về phía Vẫn Nhật Kiếm.

Nhìn vào ống đan dược trong tay, Mộ Dung Thiên hơi bối rối, quay lại nhìn hắn một cái.

Đúng lúc thấy hắn ngửa đầu nuốt đan.

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Giống như lúc ở Thiên Huyền Giới, hắn, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc và mấy sư huynh thường xuyên làm vậy.

“Từ bỏ đi, so tài phù chú, ngươi không bằng ta, so tài đan dược, không ai có thể so bì với sư phụ ta.”

Hứa Thiên Diệp nhìn xuống Chu Tư Tư từ trên cao, có chút lãnh đạm.

Chương 876: Ký ức của Kiếm Đế

“Sư phụ ngươi chẳng có gì đáng kể, nếu có gan thì hãy báo tên ra!”

Chu Tư Tư nghiến răng nghiến lợi.

Hứa Thiên Diệp nhướng mày, liếc nhìn nàng, sau đó hỏi Mộ Dung Thiên: “Mộ Dung huynh, nàng có chết không?”

Mộ Dung Thiên trong khi cố gắng tiến gần tới Vẫn Nhật Kiếm thì đáp: “Tất cả những kẻ tham gia vào cái chết của Ô huynh, ta sẽ không tha cho một ai.”

“Hiểu rồi.”

Hứa Thiên Diệp gật đầu, mỉm cười nhìn Chu Tư Tư. “Hắn nói ngươi sẽ chết, vậy thì Hứa mỗ sẽ khiến ngươi chết một cách rõ ràng.”

Hắn từ từ nâng tay lên, phía sau, có bảy đạo phù văn ảo diệu, mờ mờ tụ lại.

Dù không nhìn rõ, nhưng khí tức phát ra từ chúng khiến cho không gian xung quanh bỗng chốc biến đổi.

Đây không phải là bảy Đại Đế phù thực sự, mà là hắn tự mình suy diễn ra từ tổng cương phù đạo, cố gắng mô phỏng lại bảy phù văn đó.

Hắn gọi đó là, Thất Sát Phù.

Khi cảm nhận được sức mạnh áp đảo, mắt Chu Tư Tư co lại, một dự cảm xấu dâng lên, tim đập nhanh.

“Nghe cho rõ, gia sư, chính là Dược Đế danh tiếng lừng lẫy của Ma Đạo, phong chủ của Hợp Hoan Tông.”

“Thẩm, An, Tại!”

Ba chữ cuối cùng vừa dứt, ánh mắt của cả Mộ Dung Thiên và Chu Tư Tư đều biến đổi.

Mộ Dung Thiên còn quay lại, ngây ngẩn nhìn hắn.

“Chết đi.”

Hứa Thiên Diệp dùng bút phù chỉ vào không gian.

Thất Sát Phù rơi xuống.

Thiên địa vang dội, gió mây chuyển sắc.

Lá chắn trước mặt Chu Tư Tư khi tiếp xúc với ánh sáng của Thất Sát Phù, đã bị phân tán với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, hoàn toàn vỡ nát.

Không phải vì phù của Hứa Thiên Diệp mạnh hơn cả Cực cảnh.

Mà là… sự áp đảo tuyệt đối của phù đạo.

Trong mắt hắn, lá Thủy Thiên Bích Nguyên Phù kia thật sự có quá nhiều sơ hở.

“Không, không thể nào!”

Chu Tư Tư hoảng hốt, nàng còn định giơ Vẫn Nhật Kiếm bao ra để phòng ngự.

Tuy nhiên, Hứa Thiên Diệp hoàn toàn không cho nàng cơ hội đó, một bước bước ra, thân hình hóa thành hỏa quang, vô số hình ảnh phân thân lao tới.

“Không phải kiếm tu, lại dùng bảo vật của kiếm tu để bảo vệ mình, thật là đáng xấu hổ.”

Khi Chu Tư Tư nhận ra thì trong tay nàng đã trống rỗng.

“Không không, ngươi dám giết ta?!”

Giây phút này, Chu Tư Tư hoàn toàn hoảng sợ, định quay người bỏ chạy nhưng phát hiện phương hướng đã bị đảo lộn, bất kể chạy thế nào cũng chỉ loay hoay tại chỗ.

Nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm Thất Sát Phù rơi xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng thét đau đớn vang vọng.

Thể xác của Chu Tư Tư, dưới sức mạnh mạnh mẽ ấy, lập tức biến mất.

“Không chống được một kích.”

Hứa Thiên Diệp phất tay, cầm Vẫn Nhật Kiếm bao, lắc đầu.

“Cổ Tức Ẩn Hình đan, ngươi nghĩ mình có thể chạy trốn sao?”

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Mộ Dung Thiên bỗng quay đầu nhìn về phía xa, ánh mắt lạnh lùng.

Trong hư không, Chu Tư Tư vừa thoát chết thì bỗng chốc hoảng hốt.

Viên đan dược này thật sự hiếm có, chỉ có một vài cổ điển từ thời Hoang Cổ mới ghi chép lại, luôn là lá bài tẩy cuối cùng của nàng.

Làm sao mà gã này lại biết?

Ánh mắt Mộ Dung Thiên đầy sát khí, Thiên Thanh kiếm giơ cao, vung ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhất Kiếm Đông Lai, trải dài hàng vạn dặm.

Xuy xuy!

Từ xa trên không trung, mắt Chu Tư Tư co rút mạnh, ngây người nhìn xuống lồng ngực của mình.

Ở đó, một vết thương kiếm nhỏ xuất hiện, ánh sáng huyền ảo từ bên trong phun trào ra.

"Kiếm này… nhanh quá…"

Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi cuộc sống của nàng chấm dứt.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh sáng của vô tận kiếm khí, thể xác của Chu Tư Tư hoàn toàn nổ tung, biến thành muôn vàn mảnh vụn bay tán loạn.

"Thật nguy hiểm, suýt chút nữa đã để nàng thoát được."

Hứa Thiên Diệp cũng có phần ngẩn ngơ.

Hắn hoàn toàn không nhận ra rằng, Chu Tư Tư vẫn còn trốn ở đâu đó, cứ tưởng rằng đối phương đã chết dưới phù pháp của mình.

"Mộ Dung huynh, nhận lấy vỏ kiếm!"

Cùng với cái chết của Chu Tư Tư, Hứa Thiên Diệp ném mạnh vỏ Vẫn Nhật Kiếm về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đưa tay đón lấy, ngay lập tức cảm thấy áp lực tỏa ra từ Vẫn Nhật Kiếm giảm đi rất nhiều.

Bước từng bước tiến tới, thanh kiếm tím ấy cũng bắt đầu vang lên những âm thanh rì rầm, dường như đã cảm nhận được có người đang đến gần.

Chịu đựng sức ép mạnh mẽ, Mộ Dung Thiên nghiến chặt hàm răng, đưa tay chạm vào chuôi kiếm.

Ngay lập tức, những ký ức cuối cùng xuyên qua tầng tầng kiếm ý tràn vào trong đầu hắn.

Đó là một vùng đất nhuốm máu.

Vẫn Nhật Kiếm Đế đứng trên đầu một con rồng gỗ khổng lồ, tay cầm kiếm, tay chắp sau lưng, chăm chú nhìn về phía trước, biểu cảm như đang đối mặt với kẻ thù mạnh mẽ.

Trong đôi mắt của hắn, một nam nhân mặc trang phục đơn giản đang đứng quay lưng lại, khí tức không hiển hiện, nhưng dưới chân hắn, từng thi thể lần lượt ngã xuống.

Mỗi một thi thể đều mang theo khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Rõ ràng, nam nhân mặc áo trơn ấy chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của những Đại Đế này.

"Ta vốn không muốn giết người, nhưng các ngươi nhất định phải ngăn cản ta, cần gì phải như vậy?"

Khi nhận thấy Vẫn Nhật Kiếm Đế đã đến gần, nam nhân lên tiếng.

"Ngươi muốn đoạn tuyệt Đạo thống của thiên địa, dù ta sống lâu vô tận, nhưng cũng biết thứ ta có chỉ là ân huệ từ trời đất, ta không thể để ngươi tùy ý làm bậy."

Vẫn Nhật Kiếm Đế nâng kiếm, "Huống chi, giao chiến với kẻ mạnh, đó là điều ta khao khát cả đời."

"Thật vậy sao? Vậy ngươi đã chuẩn bị chết chưa?"

Nam nhân mặc áo trơn nói, từ từ quay đầu lại.

Mộ Dung Thiên dồn hết tâm trí để xem rõ gương mặt của người đó.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nam nhân quay lại, hình ảnh lập tức bị cắt đứt.

Khi khôi phục lại, hắn đã đứng giữa một đại dương mờ mịt.

Vẫn Nhật Kiếm Đế đứng giữa biển, khí tức đã suy yếu rất nhiều.

“Ngươi cũng khá lắm, trong số những Đại Đế đã giao chiến với ta, ngươi là người thứ ba có thể trốn thoát, tìm được cơ hội tái sinh, thật đáng tiếc.”

Nam nhân áo trơn vẫn đứng quay lưng lại, đưa tay nắm lấy một linh hồn hư ảo.

“Ngươi chỉ trốn thoát được chút khí tức linh hồn, cho dù có luân hồi, e rằng cũng không còn cơ hội quay về, hắn sẽ không bao giờ trở thành ngươi.”

Khi hắn nhẹ nhàng siết chặt tay, hình ảnh ở đây hoàn toàn biến mất.

Mộ Dung Thiên bỗng chốc mở to mắt, mồ hôi lạnh phủ đầy trán.

Hắn nhìn về phía Vẫn Nhật Kiếm Đế, người đàn ông kiêu hãnh trong ký ức vừa rồi giờ đây đã không còn sinh khí, chỉ cúi đầu, ánh mắt trống rỗng.

Nhìn thấy khóe miệng hắn, dường như trước khi chết vẫn nở nụ cười, một nụ cười tự giễu.

Mộ Dung Thiên nắm chặt thanh kiếm, dường như có thể cảm nhận được nỗi cô đơn trong lòng của người đồng môn kiếm khách.

“Người đó… rốt cuộc là ai?”

Hắn nhíu mày, mãi mà không thể nhìn rõ được gương mặt của nam nhân mặc áo trơn.

Lắc đầu, hắn giơ tay nắm lấy Vẫn Nhật Kiếm.

Chỉ trong khoảnh khắc, kiếm khí mạnh mẽ vọt lên tận trời, khiến cho khí tức toàn thân hắn hỗn loạn, trên da xuất hiện vô số vết thương nhỏ xíu như lưỡi kiếm, máu chảy thành dòng.

“Kiếm khí thật sắc bén, thật bá đạo!”

Hứa Thiên Diệp kinh ngạc, chăm chú nhìn về phía đó.

Dưới kiếm khí sắc bén như vậy, Mộ Dung Thiên có thể thành công cầm kiếm lên không?

"Mộ Dung huynh, hãy thận trọng, đó là Đế khí, không dễ dàng để nắm giữ đâu!"

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có ý định từ bỏ, dù cho cơ thể đã đẫm máu, hắn vẫn kiên quyết nắm chặt Vẫn Nhật Kiếm, muốn rút nó ra.

Bởi vì, dưới kiếm khí đó, trong đầu hắn, những ký ức không ngừng lướt qua.

Hắn đang điên cuồng tìm kiếm.

Tìm kiếm Tàn Hồn chi Địa ở đâu, làm thế nào để đến được, và người gây ra sự đứt gãy thời Hoang Cổ ấy rốt cuộc là ai?

Chương 877: Thức tỉnh

Khi Mộ Dung Thiên rút kiếm, cả thế giới xung quanh lập tức xảy ra biến đổi.

Dường như không gian vốn yên tĩnh bị xáo trộn, nên mọi thứ không còn yên tĩnh nữa.

Tại lối vào, xung quanh mười ba thi thể khổng lồ, vẫn có những kẻ thuộc Ma tộc, Yêu tộc đang cố gắng lục lọi từ những thi thể Đại Đế để kiếm lợi ích.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không nhận ra rằng,

Một trong số những thi thể ấy, ngón tay của nó khẽ động đậy.

"Ha ha ha, đúng là thân thể Đại Đế, dù chỉ một bình máu nhỏ bé này, sức mạnh bên trong đủ để giúp Ma thân của ta tiến thêm một bước!"

"Mười ba thi thể Đại Đế này, nếu có thể mang đi toàn bộ, Ma tộc chúng ta thì sao có thể không mạnh mẽ!"

Một nhóm người hớn hở, cười vang.

Họ không biết rằng, nguy hiểm đang đến gần.

Một tên Ma tộc đang toàn tâm toàn ý, giang tay định kéo một mảnh giáp màu đen từ thi thể.

Khi hắn khó khăn lắm mới lột được một mảnh giáp, khuôn mặt lộ vẻ hài lòng, bỗng cảm thấy một cơn gió mạnh thổi đến.

Hắn quay lại.

Một bàn tay khổng lồ vung xuống, chỉ trong khoảnh khắc.

Bịch!

Máu văng ra từ những kẽ tay.

Tất cả mọi người đều bị âm thanh kinh thiên động địa này làm cho ngẩn ngơ, cùng nhìn sang, đôi mắt bỗng mở to.

Trong số những thi thể không đầu ấy, một bàn tay bất ngờ giơ lên, nghiền nát tên Ma tộc thành thịt vụn.

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Rốt cuộc là chuyện gì, sao thân thể Đại Đế lại sống dậy!”

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Tuy nhiên, chưa kịp để họ phản ứng, bầu trời bỗng tối sầm lại.

Mười ba thi thể không đầu bỗng dưng cao hơn, trở nên to lớn hơn trước, che lấp cả bầu trời.

Dù đã trải qua bao nhiêu năm, trên người họ vẫn không có một chút bụi bặm.

Bịch!

Bàn tay khổng lồ giáng xuống, không gian bị xé nát, để lộ ra một vùng tối tăm vô tận.

Rầm rầm rầm!

Sức mạnh to lớn khiến cho những kẻ thuộc Ma tộc, Yêu tộc không còn cơ hội phản kháng, từng người bị làn sóng mạnh mẽ đó nghiền nát thành sương khói.

Cảnh tượng này khiến những người còn lại phải tim đập chân run, đầu óc trống rỗng.

Nỗi sợ hãi lan tỏa trong lòng tất cả mọi người.

Đó chính là Đại Đế, dù không sử dụng bất kỳ thần thông thuật pháp nào, chỉ cần một bàn tay cũng đủ dễ dàng xé nát

Cực cảnh!

“Chạy… chạy mau!”

Cuối cùng, một tiếng nói run rẩy vang lên.

Những người này đã hoàn toàn hoảng sợ, quay đầu định chạy trốn.

Tuy nhiên, mười ba thân thể khổng lồ đã vây quanh nơi này, chặn tất cả mọi lối thoát.

Có người muốn chạy qua những kẽ hở, nhưng bị sức mạnh tỏa ra từ mười ba thân thể đó nghiền nát thành tro bụi.

Giống như những sức mạnh vốn bị ngưng trệ trong cơ thể họ, giờ đây, một lần nữa bắt đầu chảy tràn ra.

Quyền lực của Đại Đế, không ai có thể thách thức!

Lúc này, cái chết đã trở thành một cái bẫy đã sập.

Dù họ có nhiều thủ đoạn đến đâu, dù có bao nhiêu người.

Dù chỉ đối mặt với những Vẫn Nhật kiếm đế, cũng đều vô dụng.

Hơi thở của Đại Đế tỏa ra, nỗi oán hận vô tận ngập tràn trời đất.

Giống như đại diện cho sự bất cam, phẫn nộ, oán hận của họ trước khi chết.

Những cảm xúc này được hình thành, trong sự mờ mịt của trời đất, hóa thành những gợn sóng màu máu, như thủy triều lan tỏa.

Bịch, bịch, bịch!

Một chuỗi tiếng nổ lớn vang lên, dưới làn sóng máu ấy, từng bóng dáng bị xé nát.

“Ta đã chặn được, ta đã chặn được!”

Có người bỗng vui mừng lên tiếng, nhìn vào mảnh giáp khổng lồ trên tay, ánh mắt lộ ra vẻ may mắn sống sót.

Đó chính là món bảo vật hắn khó khăn lắm mới giành được từ thi thể Đại Đế.

Sau khi thốt ra câu này, hắn rất nhanh đã hối hận.

Bởi vì ánh mắt của không ít người đều đổ dồn về phía hắn.

Những ai có di vật của Đại Đế đều vội vàng làm theo, tế khởi di vật để ngăn cản cơn thủy triều màu máu sắp ập đến.

Còn những ai không có di vật thì…

Cảnh tượng hỗn loạn bùng nổ.

Trong cái uy lực còn sót lại của Đại Đế, một người lại một người chết đi, những kẻ này thậm chí bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau vì những di vật.

Dù là đồng tộc hay huyết mạch, trong khoảnh khắc sinh tử, mọi mối quan hệ đều trở nên nhạt nhòa.

Không chỉ có mười ba Thanh Quỷ Đại Đế, mà trong sa mạc, con rắn khổng lồ cũng bỗng mở đôi mắt đỏ rực, nhiều tên Yêu tộc còn chưa kịp phản ứng đã bị nuốt chửng.

"Xì!"

Miệng rộng của nó ngẩng lên trời gào thét, mặc dù đã không còn sinh khí, nhưng lúc này, rắn khổng lồ lại bơi lội, bầu trời tối sầm lại, sấm chớp vang rền.

Giống như trong khoảnh khắc này, tất cả những Vẫn Nhật kiếm đế tại đây đều sống lại.

Chẳng mấy chốc, bên cạnh mười ba Đại Đế, những kẻ không chiếm được di vật đều đã chết.

Khi những người này còn đang sợ hãi, bỗng nhiên, từ xa xuất hiện ánh sáng máu chói lòa.

Mười ba thi thể không đầu bất ngờ rung lên, rồi đồng loạt quay đầu hướng về phía ánh sáng máu mà chạy điên cuồng.

Rầm, rầm, rầm!

Dưới bước chạy của họ, mặt đất rung chuyển, trời đất nứt nẻ.

Nhìn thấy hình bóng khổng lồ của mười ba Đại Đế biến mất, những người sống sót chỉ biết nhìn nhau, rồi đồng loạt quay đầu chạy trốn, mồ hôi đổ đầy đầu, hiển nhiên đã sợ hãi đến mức không thể chịu đựng nổi.

Dù họ không biết ánh sáng máu đó là gì, có thể là bảo vật khiến Đại Đế cũng cảm thấy rung động, nhưng lúc này, họ đã hoàn toàn không còn ý định tiến về phía đó.

Chỉ vì… những Đại Đế này quá đáng sợ.

Con rắn khổng lồ cũng quay đầu, bơi về phía ánh sáng máu, thân hình khổng lồ như đám mây đen phủ xuống mặt đất.

Trong khi đó, giữa biển cả mênh mông.

Mộ Dung Thiên toàn thân thương tích, nhưng thanh kiếm trong tay vẫn không nhúc nhích.

Trong luồng áp lực của kiếm khí sắc bén này, đạo thể của hắn dường như đã mất hết tác dụng, hoàn toàn không thể phục hồi.

Nhưng mặc cho bị thương nặng, hắn vẫn kiên quyết không buông bỏ, nhất định phải rút thanh kiếm này ra.

“Mộ Dung huynh, dừng lại đi, thanh kiếm này có vẻ không thể rút ra được!”

Hứa Thiên Diệp không nhịn được, từ phía sau hét lên nhắc nhở.

Sức mạnh của kiếm khí còn lại khiến hắn buộc phải huy động tất cả mọi biện pháp phù chú để miễn cưỡng chống đỡ.

"Không."

Mộ Dung Thiên lắc đầu, vẫn kiên định như thường.

Thanh kiếm này, là hy vọng duy nhất của Mộc Long bây giờ, cũng là di vật của Ô Thiên Diệp từ kiếp trước, là cơ hội để tìm ra Tàn Hồn chi Địa.

Hắn sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy.

"Ngươi, vì sao muốn rút kiếm của ta?"

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Mộ Dung Thiên và Hứa Thiên Diệp đều giật mình, ánh mắt mở to.

Chỉ thấy, vị Đại Đế đã ngừng động đậy, đôi mắt không có thần sắc đang nhìn về phía người đang nhuốm máu bên cạnh.

"Còn… còn sống?"

"Chủ nhân!"

Mộc Long phấn khích, nhảy lên vai Mộ Dung Thiên, đôi mắt ngấn lệ nhìn người trước mặt.

"Tiểu Mộc Long…"

Ánh mắt của Đại Đế vẫn hơi dao động, hắn không còn nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng quay đầu nhìn về phía ánh sáng máu đang trào dâng từ đáy đại dương, rồi lại nhìn quanh, thần sắc trở nên nghiêm túc.

"Đi nhanh, nguy hiểm sắp đến."

"Nguy hiểm?"

Mộ Dung Thiên nhíu mày, nguy hiểm gì?

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, kiếm khí mạnh mẽ bỗng nhiên chấn động.

Ngay cả thân thể mạnh mẽ của hắn, trong nháy mắt cũng hóa thành sương máu.

Trong khoảnh khắc then chốt, Mộc Long tỏa ra ánh sáng xanh, liều lĩnh bảo vệ linh hồn hắn.

Đại Đế giơ thanh kiếm lên, chuẩn bị chém xuống, nhưng lại dừng lại, dường như đang chống cự với một ý chí nào đó.

“Các ngươi không nên phá vỡ sự tĩnh lặng của Huyết Tế chi Lộ, con đường này, chỉ có vô tận sát phạt.”

Đại Đế lên tiếng, đôi mắt đỏ như máu.

Trong khi đó, ở nơi xa ngoài kia.

Ô Thiên Diệp từ từ ngẩng đầu, đôi mắt xám trắng nhìn về phía xa xôi, như thể nhận được một sức hút nào đó.

Chương 878: Có thể vượt qua… chiêu kiếm thứ ba của hắn không?

Rầm rầm!

Từ xa, tiếng động vang lớn vang lên.

Dù chỉ qua làn sương mù dày đặc, vẫn có thể thấy những bóng hình, có người chạy trên mặt đất, có người bay lượn trên bầu trời, từ bốn phương tám hướng, điên cuồng lao về phía ánh sáng máu trong biển cả.

Mỗi bóng hình phát ra một khí tức khiến người ta phải khiếp sợ.

Cơn thủy triều màu máu dày đặc mang theo nguy cơ tử vong.

Tất cả đều là Đại Đế!

Dù chỉ là thi thể, nhưng uy lực còn lại trong chúng cũng đủ sức hủy diệt thiên địa.

Nếu không nhờ vào sự kiên cố vững chắc của thế giới này, e rằng mọi thứ đã sớm bị hủy diệt.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Thân hồn của Mộ Dung Thiên được Mộc Long bảo vệ, không đến nỗi bị hủy diệt, lúc này hắn hoảng hốt nhìn xung quanh.

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp cũng rất nghiêm trọng, mồ hôi đổ trên trán.

Dù hắn cảm thấy có chút thực lực trong số đồng trang lứa, nhưng hắn cũng không tự phụ đến mức có thể đối kháng với những Đại Đế này.

"Chạy đi!"

Đột nhiên, từ xa vọng lại một tiếng quát lạnh lùng.

Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại, thấy Lý Trường Sinh tóc bạc đang hoảng loạn chạy về phía này, cánh tay phải dính đầy máu, rõ ràng đã biến mất.

Phía sau hắn, Phệ Thiên cũng đang lâm vào tình trạng thê thảm, đầu đã bị cắt đi một nửa.

Tuy nhiên, so với vẻ nghiêm trọng của Lý Trường Sinh, hắn lại tỏ ra rất hưng phấn, ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm về phía ánh sáng máu trong biển cả.

"Lý huynh, ngươi sao thế?"

Mộ Dung Thiên nhìn cánh tay bị cắt của Lý Trường Sinh, sắc mặt nghiêm túc.

"Là do cơn thủy triều màu máu, chỉ kém một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, ta có thể giết được tên tiểu nhân đó, báo thù cho Ô huynh!"

Lý Trường Sinh nghiến răng, tức giận nhìn về phía Phệ Thiên đang ở phía sau.

"Ngươi có thể chống lại cơn thủy triều khí máu của Đại Đế?"

Câu nói này khiến cho Vẫn Nhật kiếm đế với ánh mắt đỏ rực cảm thấy ngạc nhiên, sau đó liếc nhìn Lý Trường Sinh một cái, rồi hiểu ra.

"Không có gì lạ, Tạo Hóa Thánh Thể, lại còn mang theo quy luật hỗn độn, chẳng trách có thể sống sót dưới uy thế của

Đại Đế.”

“Đó là…”

Lý Trường Sinh chợt co rút con ngươi, rồi với tư thế như gặp kẻ thù, chăm chú nhìn về phía Đại Đế.

“Mộ Dung Thiên, cẩn thận, vừa rồi những Đại Đế đó bỗng nhiên sống lại, đã giết chết rất nhiều người.”

“Tiểu gia hỏa, các ngươi không cần phải lo lắng về ta.”

Vẫn Nhật kiếm đế lên tiếng, nắm chặt thanh kiếm trong không gian, ánh mắt đỏ như máu ngày càng rõ rệt.

“Ngày trước ta dù thua, nhưng cũng để lại một tia hi vọng, không hoàn toàn hóa thành rối.”

“Vậy thân thể của ta thì sao…”

Mộ Dung Thiên nhíu mày nhìn thân hồn mờ mờ của mình.

Hắn không ngờ có ngày mình cũng mất đi thân thể, mà nếu không nhờ vào Mộc Long ra tay, có lẽ hắn đã sớm tan biến.

“Lúc đó ta chưa hoàn toàn tỉnh lại, thật xin lỗi tiểu hữu.”

Ánh mắt đỏ rực của Đại Đế lộ ra vài phần áy náy, lại mang theo vài phần cuồng bạo, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể không kiềm chế nổi bản thân.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn không vội vàng, mà mở miệng hỏi.

“Các ngươi, đến từ bao nhiêu năm sau?”

Câu nói này khiến Mộ Dung Thiên và những người khác ngẩn ra.

Đến từ… bao nhiêu năm sau?

Không phải nên hỏi đã qua bao nhiêu năm kể từ thời đại của họ sao, sao lại nói đến từ bao nhiêu năm sau?

“Thưa tiền bối, tiểu bối Mộ Dung Thiên, không biết đã qua bao nhiêu năm từ thời kỳ Hoang Cổ của ngài, chỉ biết rằng kể từ khi Hoang Cổ bị đứt đoạn, đã qua ba triệu bảy trăm tám mươi vạn năm.”

“Đã lâu như vậy sao…”

Sắc mặt của Đại Đế có phần thất thần, có chút ngạc nhiên.

“Không ngờ người đó thật sự làm được, vượt thời gian để tìm kiếm thứ đó…”

Thứ đó?

Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh nhìn nhau, đều có phần không hiểu.

Còn người mà hắn nhắc đến, hẳn là kẻ đã giết chết những Đại Đế ở nơi này.

Đại Đế quay đầu, nhìn Mộ Dung Thiên, lại nhìn Lý Trường Sinh và Hứa Thiên Diệp, nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Ta có thể nhìn ra, ba vị tiểu hữu có mối liên hệ với vòng luân hồi của ta, trên đời này có nhân có quả, có lẽ mọi thứ đều là do thiên ý sắp đặt. Ta sẽ tiễn các ngươi rời đi, nhưng mong rằng các ngươi tuyệt đối không được tiết lộ bất kỳ điều gì ở đây, nếu không sẽ xảy ra họa vô cùng lớn, ắt hẳn trong tinh vực lại dấy lên những cơn sóng máu.”

Ánh sáng đỏ trong mắt hắn càng lúc càng mãnh liệt, toàn thân cũng không ngừng run rẩy, sức mạnh trong cơ thể như sắp bùng nổ.

“Tiền bối, ngài hình như… sắp không thể kiểm soát bản thân rồi.” Mộ Dung Thiên có phần nghi ngờ.

Sắc mặt Lý Trường Sinh căng thẳng, cơn thủy triều màu máu đang tiến gần, chỉ còn chưa tới một dặm, hơn nữa lại bị bao vây dày đặc, không thể nào trốn thoát.

Một khi bị cơn thủy triều đó chạm vào, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!

“Thân thể này đã không còn đủ sức sử dụng, chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của kẻ đó mà thôi, nếu sẽ bị hủy diệt, thì cũng nên bị hủy diệt đi.”

Vẫn Nhật kiếm đế nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt tay, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu phản phệ.

Thân thể của hắn từ từ hóa thành những điểm sao nhỏ và tan biến.

“Tiểu Mộc Long, ta xin lỗi vì đã để ngươi đợi lâu như vậy. Trong những ngày không có chủ nhân, nhất định không được bị bắt nạt nữa nhé.”

“Chủ nhân!”

Nhìn Vẫn Nhật kiếm đế mỉm cười, cơ thể dần tan biến, Mộc Long khóc lên một cách thảm thiết, nhưng cũng vô ích.

“Không ổn, cơn thủy triều màu máu sắp đến rồi, chúng ta phải chạy đi đâu?”

Hứa Thiên Diệp bay đến bên họ, sắc mặt nặng nề lại có chút do dự.

Nơi này chính là chốn Đại Đế vẫn lạc, uy lực ở đây, e rằng ngay cả Bất Hủ cũng không thể chống đỡ, cho dù sử dụng lệnh bài, liệu có khiến sư phụ rơi vào nguy hiểm hay không?

“Ha ha ha, lũ nhãi, các ngươi sẽ bị chôn vùi dưới cơn thủy triều này thôi, ta không muốn ở lại!”

Từ xa, Phệ Thiên cười to, lấy ra một chiếc áo choàng, khoác lên người, rồi lập tức nhảy vào trong biển, nước biển không thể làm tổn thương hắn một chút nào!

“Đế khí!”

Mộ Dung Thiên nhíu mày.

Không ngờ Phệ Thiên lại mang theo một món Đế khí của Yêu tộc vào đây!

Đó là chiếc áo của Cửu Giao Giáp, thuộc về tộc Cửu Giao Giáp trong mười ba chi Yêu tộc, một món bảo vật phòng ngự tuyệt vời.

Có vẻ như Phệ Thiên đã sớm dự đoán được tất cả những điều này!

Mục tiêu ban đầu của hắn chính là thứ ở dưới đáy biển!

"Lẽ nào, hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?"

Lý Trường Sinh nhận ra nước biển Vong Ưu, nghiến răng không thôi.

Đó là nước Vong Ưu hải, ngay cả Bất Hủ cũng không thể chống đỡ, nếu không có bảo vật phòng thân, bọn họ chắc chắn không thể tiến vào.

"Chủ nhân đã nói sẽ tiễn các ngươi rời đi, thì nhất định có thể!"

Mộc Long mặc dù vẫn đang rơi lệ, nhưng rất kiên định mở miệng.

Sắc mặt Hứa Thiên Diệp nặng nề, từ từ nới lỏng bàn tay đang nắm chặt lệnh bài.

Dù thế nào cũng không thể để sư phụ rơi vào tình thế nguy hiểm.

"Lý huynh, ta có một thanh kiếm, có thể giúp các ngươi tránh khỏi kiếp nạn này."

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, trên người bắt đầu bốc cháy ngọn lửa dữ dội, hắn lật tay xuất hiện một chiếc bình màu đỏ vàng.

“Không được, ngươi sẽ phải chết nếu dùng hồn thể ép buộc Đế khí!”

Lý Trường Sinh hoảng hốt, giơ tay ra để chặn lại, nhưng người kia lại quay người, bay lên không trung.

“Thù của Ô huynh, còn phải nhờ Lý huynh đi báo, và nếu có tin tức gì về sư phụ trong tương lai, nhất định hãy truyền cho sư muội sư đệ của ta.”

Toàn thân Mộ Dung Thiên bốc cháy, chuẩn bị mở nắp bình.

Tuy nhiên, vào lúc này, không gian bỗng nhiên nứt ra.

Một bóng hình áo tím, bước ra từ không gian.

“Ta đã nói sẽ tiễn các ngươi rời đi, vậy nhất định sẽ tiễn các ngươi đi, tiểu bối cần gì phải liều mạng?”

Ô Thiên Diệp vẫy tay, Vẫn Nhật kiếm bay vào tay hắn, hắn hơi quay đầu mỉm cười, áo tím phấp phới.

Sắc mặt giống như lúc đấu võ Tứ Vực, kiêu ngạo.

“Ngốc Thiên, Lý huynh, rất vui khi được cùng các ngươi trải qua một đời ở thượng giới, thật tiếc là chưa kịp tạo ra danh tiếng lớn, cũng thật tiếc là Đông Phương huynh không ở đây, nếu không, với chiêu kiếm tiếp theo này, ta lại muốn hỏi xem, ta có thể vượt qua…”

“Chiêu kiếm thứ ba của hắn không?”

……

Chương 879: Ai dám tổn thương đồ đệ của ta!

Lý Trường Sinh, Mộ Dung Thiên và những người khác đều sững sờ, ngây ngẩn nhìn bóng dáng kiêu ngạo trên không trung.

Khoảnh khắc này, người đó như một mặt trời tím rực rỡ trên trời cao, tỏa ra vẻ kiêu ngạo vô song.

"Ta là Ô Thiên Diệp, không phải là Vẫn Nhật kiếm đế."

"Trên thế gian này không thiếu thiên tài, thành thì nổi danh ngàn đời, bại thì để lại đống xương khô, Ô Thiên Diệp ta có gì phải sợ hãi!?"

Ô Thiên Diệp ngang nhiên vung kiếm, nhìn thẳng vào cơn thủy triều máu và những bóng dáng của Đại Đế.

"Kiếm này, chưa từng xuất hiện trong thời Hoang Cổ, nay lần đầu dùng đến, là sáng tạo của Ô mỗ, mang tên…"

"Bình Minh!"

Vẫn Nhật kiếm bay lên, phân tán ra muôn vàn hình ảnh.

Một cảnh tượng đầy sao hiện ra sau lưng Ô Thiên Diệp, cùng với đó là ánh sáng của mặt trời nóng bỏng do tất cả các ngôi sao hội tụ lại.

Khoảnh khắc này, hình bóng khổng lồ mang theo uy lực của Đại Đế, như thể vượt qua ngàn năm, ánh mắt kiêu ngạo, cùng hắn vung kiếm.

Đó là sức mạnh cuối cùng của Vẫn Nhật kiếm đế, tia sức mạnh cuối cùng được luân hồi.

“Các vị, hãy nghe tiếng kiếm ngân!”

Ô Thiên Diệp cười vang, đầy phóng khoáng và kiêu hãnh.

Vù!

Bình Minh rực rỡ chiếu xuống, khí tím bao trùm như biển cả.

Sát khí trong trời đất tan biến ngay khoảnh khắc này, như tuyết xuân gặp ánh sáng mặt trời.

Cái chết không phải là điểm kết thúc, mà là để sau đêm tối, mặt trời rực rỡ hơn lại mọc lên.

Biển cả mờ mịt bắt đầu bốc hơi, biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Cơn thủy triều mạnh mẽ, sức mạnh có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của tất cả dưới Đại Đế, cũng bắt đầu tan rã dưới một kiếm này, dưới ánh mặt trời rực rỡ!

Tất cả các Đại Đế đều dừng lại dưới một kiếm này, điên cuồng lùi lại, trên người xuất hiện vô số vết thương, máu không ngừng chảy ra.

Và cùng với những vết thương, huyết máu còn sót lại trong cơ thể họ nhanh chóng tan biến, thân thể bắt đầu hóa thành tro bụi.

Cuối cùng chỉ là những đại đế đã chết, cho dù đó chỉ là một phần sức mạnh mà Vẫn Nhật kiếm đế để lại trong vòng luân hồi nay được Ô Thiên Diệp sử dụng, nhưng những đại đế đã chết đó không phải là đối thủ của kiếm Đế năm xưa, giờ đây cũng không phải!

Một kiếm vung ra, thủy triều tan ra, biển cả bốc hơi, Đại Đế cũng bị xoá sạch!

Tại đây, hiện ra một cánh đồng xanh mướt kéo dài vô tận, không thấy điểm dừng.

Như thể mọi sự tàn tạ, hoang vu đều tan biến dưới một kiếm này, thế giới được mang đến sức sống mới.

Hú…

Không gian vốn dừng lại bỗng dưng nổi gió.

Cơn gió thổi phấp phới chiếc áo tím, cùng với âm thanh của Vẫn Nhật kiếm rơi xuống đất, Lý Trường Sinh và Mộ Dung Thiên lập tức bay đến, đỡ lấy thân hình đang ngã xuống.

"Ô huynh, Ô huynh!"

Mắt Lý Trường Sinh đỏ hoe, Mộ Dung Thiên thì không thể ngừng run rẩy.

Đôi mắt của Ô Thiên Diệp trở nên tĩnh lặng, ánh sáng trong mắt nhanh chóng tan biến.

Hắn yếu ớt mở miệng, giọng nói nhỏ đến mức xa xăm nhưng vẫn mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Thế nào, kiếm này của Ô mỗ… hôm nay có thể xưng là thiên hạ đệ nhất không?"

"Có thể… Ngươi không phụ danh hiệu đệ tử của kiếm tiên đệ nhất thiên hạ Thiên Huyền giới, kiếm này, đệ nhất thiên hạ, đệ nhất chín vực!"

Mộ Dung Thiên run rẩy toàn thân, nhưng cũng hiểu được tâm tư của Ô Thiên Diệp lúc này.

Đó là khí chất của một kiếm khách, là niềm kiêu hãnh của người từng là truyền nhân kiếm tiên đệ nhất Thiên Huyền giới.

Đã từng thất bại, nhưng hôm nay.

Hắn đã chiến thắng.

“Ô Thiên Diệp, kiếm này, thiên hạ đệ nhất! Vượt qua Vô Song, vượt qua Vô Cực!” Mộ Dung Thiên nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của hắn, gằn từng chữ một, nghiêm túc nói.

“Về kiếm đạo, Ô mỗ đây quả thật không thua kém ngươi, Mộ Dung Thiên… cũng không thua kém Đông Phương Thanh Mộc, ha ha ha!”

Ô Thiên Diệp nở nụ cười, tiếng cười vang dậy, nhưng trong mắt vẫn có chút cô đơn, nụ cười có phần chua chát.

“Chỉ là đáng tiếc… không còn cơ hội đứng trên đỉnh cao cùng các ngươi…”

Hình dáng của hắn bắt đầu trở nên mờ ảo, hình ảnh khi sư phụ vì cứu hắn, tự bạo mà chết trong quá khứ chợt hiện lên trong tâm trí, ánh mắt hắn hơi run rẩy, nhìn về phía xa xăm.

“Sư phụ… đệ tử đã đem lại vinh quang cho danh xưng kiếm đạo đệ nhất thiên hạ của ngài, ngài… có thấy không?”

Khi người trong lòng dần lạnh giá, hóa thành những điểm sao lấp lánh.

Mộ Dung Thiên và Lý Trường Sinh quỳ gối trên đất, tay không còn gì.

Chỉ còn lại một thanh kiếm dài màu tím cắm trên mặt đất, ánh sáng từ nó, như mặt trời mọc lên.

Ô Thiên Diệp, đã chết.

Vì cứu họ mà chết.

“Phệ… Thiên!”

Mộ Dung Thiên hai mắt đỏ ngầu, hồn thể bùng cháy điên cuồng, lập tức quay người lao đi.

Trong chiếc bình đỏ vàng, một thanh phi đao hình dạng kỳ quái vụt ra, lúc này hắn trực tiếp nắm lấy trong tay.

Dù cho uy lực của Đế khí đã bắt đầu khiến hồn thể của hắn điên cuồng tan rã, hắn cũng không quan tâm, lao về phía xa như điên.

Nơi đó, sau khi Vong Ưu hải biến mất, giữa cánh đồng xanh mướt, chỉ còn lại một vùng hoang tàn màu máu.

Một tấm bia đá cao vút đứng sừng sững, Phệ Thiên đang điên cuồng lao về phía bia đá.

"Mộ Dung Thiên, không được!"

Lý Trường Sinh đứng dậy muốn ngăn cản, nhưng toàn thân kiệt quệ, từ trước đến nay hắn luôn sử dụng sức mạnh hỗn độn, vừa rồi lại còn tránh thoát một lần cơn thủy triều đỏ.

Lúc này, vừa đứng dậy đã thấy hai mắt tối sầm, ngã quỵ xuống đất, khí tức yếu ớt.

Trước khi hắn hôn mê, cố gắng nâng mắt, đưa tay muốn cứu vãn cái gì, nhưng cuối cùng chỉ thấy thân hình của Mộ Dung Thiên bắt đầu tan biến từ dưới thắt lưng , điên cuồng vung dao chém về phía Phệ Thiên, cùng với Hứa Thiên Diệp đang đuổi theo.

Hai mắt dần dần mờ tối, hắn thấp giọng nói.

"Nhất định… đừng chết…"

Phía trước, Hứa Thiên Diệp điên cuồng đuổi theo, nhưng căn bản không thể đuổi kịp Mộ Dung Thiên đang hoàn toàn thiêu đốt hồn phách.

"Nhanh quá!"

Nếu tiếp tục như vậy, Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ chết!

BÙM!

Một đao chém ra, đất trời đổi màu, hư không vỡ vụn.

Phệ Thiên sợ hãi quay đầu lại, phun máu bay ra, đập mạnh vào bia đá, Cửu Giao giáp trên người hắn lóe sáng, bảo vệ mạng sống của hắn.

"Không thể nào, hắn làm sao có thể hoàn toàn phát động sức mạnh của Cửu Giao giáp!"

"Đó là một Đế khí!"

Hứa Thiên Diệp không thể tin tưởng mà kêu lên.

"Tất nhiên hắn không thể phát động sức mạnh của món đồ này."

Một giọng nói trầm đục vang lên giữa không trung.

Giữa trời đất, xuất hiện một bóng dáng mặc áo trơn, phá vỡ thời gian, mang theo hơi thở Hoang Cổ.

Không thể nhìn rõ dung mạo, cũng không biết hắn mạnh đến mức nào.

"Đại nhân, ngài cuối cùng đã xuất hiện!"

Phệ Thiên vui mừng, lập tức quỳ xuống, "Đại nhân, đã tìm thấy Vạn Giới bi, ngài xem?"

"Không tồi."

Bóng dáng mặc áo trơn lạnh nhạt mở miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hồn thể đang tan biến, đầy phẫn nộ và không cam lòng của Mộ Dung Thiên.

"Ngươi hẳn phải có thứ gì đó có thể triệu hồi hắn, hãy dùng nó, nếu không ngươi sẽ chết."

"Thứ gì, ngươi dám cản ta, ta nhất định giết ngươi!"

Mộ Dung Thiên chăm chú nhìn hắn, bị Hứa Thiên Diệp kéo lại mới không lao lên.

"Nếu không dùng? Vậy thì chết đi."

Bóng dáng áo trắng từ từ nâng tay lên.

Nguy cơ cái chết lập tức bao trùm hai người.

Đối mặt với cái chết sắp đến, Hứa Thiên Diệp nghiến răng, ngay lập tức bóp nát chiếc lệnh bài trong tay, gào thét.

“Sư tôn, xin hãy cứu mạng!!”

ẦM ẦM ẦM!

Trên trời cao, bỗng dưng mở ra hai con mắt khổng lồ, cùng với tiếng quát lạnh như sấm rền.

“Ai dám tổn thương đồ đệ của ta!”

Chương 880: Vạn Giới bi thời Hoang Cổ

Khi tiếng sấm vang vọng như từ chín tầng trời rơi xuống.

Bầu trời lập tức rung động nhẹ.

Nam tử mặc áo trắng hơi dừng lại, từ từ thu tay về.

Trước mặt Hứa Thiên Diệp, Mộ Dung Thiên và những người khác, đã xuất hiện một người trung niên mặc áo trắng, sắc mặt lạnh lùng, hai bên tóc mai đã điểm bạc.

Thẩm An Tại nhẹ nhàng quay đầu, khi thấy Mộ Dung Thiên chỉ còn lại hồn thể, và sắp sửa tan biến, ánh mắt hắn lập tức trở nên nghiêm nghị. Hắn vung tay áo, phóng ra một đạo phù văn đen trắng, hồn thể của Mộ Dung Thiên mới từ từ khôi phục, coi như không còn dấu hiệu tan rã.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn chưa thể trực tiếp giúp hắn tái hợp thân thể.

"Sư tôn, ngài đã đến!"

Hứa Thiên Diệp mừng rỡ, cung kính gọi.

Mộ Dung Thiên há miệng muốn nói, nhưng lại không biết nói gì.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

Tám chữ quen thuộc vang lên, mặc dù Thẩm An Tại giờ đang nói cho Hứa Thiên Diệp nghe, nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn rơi vào Mộ Dung Thiên.

Còn Mộ Dung Thiên thì trong cõi u minh, dường như có điều gì lâu ngày chôn vùi sắp sửa trỗi dậy.

Thẩm An Tại từ từ quay lại, nhìn về phía nam tử áo trơn, rồi ánh mắt hắn đột nhiên co lại, phát hiện ra bia đá màu máu phía sau.

Đó chính là… Vạn Giới bi!

Trong vòng luân hồi trước, hắn rất rõ ràng rằng đã hoàn toàn tiêu diệt Vạn Giới bi, sao mà vật này lại xuất hiện trên đời?

"Cuối cùng cũng gặp được."

Nam tử áo trơn lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

"Ngươi biết ta?"

Thẩm An Tại chăm chú nhìn hắn, ánh mắt chớp chớp không ngừng.

Mặc dù hắn cảm nhận được một chút khí tức quen thuộc từ người trước mặt, nhưng không thể nghĩ ra đó rốt cuộc là ai.

"Đương nhiên biết, giữa chúng ta có thâm cừu đại hận."

Nam tử áo trơn lạnh lùng nói, vung tay áo, nơi đây lập tức biến đổi.

Hai người đột nhiên bị đặt vào một không gian đen tối đầy sao, các đường vĩ độ và kinh độ đan xen, như thể mỗi một đường đều đại diện cho một thời không, một số phận.

"Bàn cờ Tung Hoành…"

Ánh mắt Thẩm An Tại sắc bén, chăm chú nhìn đối phương: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Phong chủ của Thanh Vân phong, Thẩm An Tại, ngươi thật sự là người nổi tiếng bận bịu hay quên."

Nam tử áo trơn nói, gương mặt ảo diệu dần dần trở nên rõ ràng, trên mặt hiện lên nụ cười chế nhạo thú vị.

Khi nhìn rõ diện mạo người trước mặt, mắt Thẩm An Tại mở to, không thể tin nổi.

Triệu Vô Nhai!

Người trước mắt chính là đệ tử của Kỳ thánh, Triệu Vô Nhai!

Không, không đúng…

Người này đến từ Hoang Cổ, mặc dù có gương mặt của Triệu Vô Nhai, nhưng hoàn toàn không phải.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Thẩm An Tại lại một lần nữa hỏi câu hỏi này.

"Ta là ai, không phải rất rõ ràng sao?"

Triệu Vô Nhai nhẹ nhàng nghịch nghịch các đường thẳng đan xen, như thể dòng thời gian đang ở trong tay hắn, hắn có quyền tự do lật giở.

Ngày đó, trước ánh mắt mọi người, Kỳ thánh đã ngã xuống.

Và cũng chính ngày đó, Triệu Vô Nhai ôm xác Kỳ thánh, vượt biển băng sông, trèo đèo lội suối, đến một trong năm cấm địa, Linh Khư.

Bởi vì nơi đây có thể bảo đảm mọi thứ không bị hủy hoại.

Mang theo sư phụ, Triệu Vô Nhai cũng đã vào bên trong.

Bởi vì hắn hiểu rằng, nếu Thẩm An Tại chết đi, khi Mộ Dung Thiên xuất quan, chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn, thậm chí không tha cho thi thể sư phụ đã chết.

Vì vậy, hắn chỉ có con đường này để đi, nhưng chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, hắn không hề hối tiếc.

Cho đến…

Ngày hôm đó, Thiên Huyền giới tan vỡ, nơi đây vẫn nhuốm máu.

Khi Vạn Giới bi bị phá hủy, hắn đã nhìn thấy cảnh tượng đó.

Hắn nhìn thấy ý thức thiên đạo Thẩm An Tại đối thoại với sư phụ mình, và hắn mới hiểu ra.

Hóa ra… cái chết của sư phụ là do Thẩm An Tại gây ra.

Mà Thẩm An Tại căn bản không thể chết, chỉ vì hắn là Vạn Giới bi, nguồn gốc của mọi Thiên Đạo bi, bất tử bất diệt!

Hắn chết thì vẫn có thể sống lại, nhưng sư phụ của hắn, chết rồi là chết hẳn, không thể sống lại!

Tại thời điểm đó, trong lòng Triệu Vô Nhai, cuối cùng cũng đã gieo xuống một hạt giống thù hận.

Nhưng sức mạnh của hắn thật sự quá nhỏ bé, tài năng cũng không cao, hiện giờ một mình cô độc, làm sao có thể… đối kháng với Thẩm An Tại, người là Vạn Giới bi?

Cho đến khi…

Trong bóng tối vô tận, một mảnh vỡ của Vạn Giới bi bỗng lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Hình ảnh dừng lại ở đây, như thể để trêu đùa, Triệu Vô Nhai khẽ mỉm cười: “Trong những vòng luân hồi đó, Thẩm phong chủ, ngươi có từng đoán ra được tình thế ngày hôm nay không?”

“Ngươi chỉ muốn có một thân xác của con người, mà đã lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ. Quả thật, sự hủy diệt của Vạn Giới bi đã ngăn chặn nhiều cái chết hơn.”

“Nhưng, sư phụ của ta cũng phải chết.”

Triệu Vô Nhai tiến lại gần hơn, giọng điệu có chút nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một chút điên cuồng.

"Chỉ vì một câu của ngươi, người phải chết, chết một cách cam tâm tình nguyện."

"Vì vậy, tiểu bối đã tỉ mỉ lên kế hoạch cho ngươi, khiến ngươi mặc dù biết được kết cục cuối cùng vẫn không thể thay đổi, bất lực mà đi tới cái chết."

"Thế nào, có ngạc nhiên không, có bất ngờ không?"

Triệu Vô Nhai cười, ánh mắt lóe lên, như đang chờ đợi biểu cảm của người trước mặt.

Tuy nhiên, điều khiến hắn thất vọng là, sắc mặt Thẩm An Tại vẫn lạnh lùng.

"Đúng là quên mất, hiện giờ ngươi không còn thiện niệm, cũng sẽ không có nhiều biểu cảm, cứ như vậy lạnh lùng, thờ ơ với sinh mệnh của thế gian, chỉ ích kỷ coi trọng những người bên cạnh và bản thân mình."

"Nhưng ngươi có nghĩ rằng, mọi chuyện có lẽ cũng chính do ta lên kế hoạch cho ngươi không?"

Triệu Vô Nhai dang tay, nhìn người trước mặt với vẻ chế nhạo.

"Cả hai Thẩm An Tại tự tiêu diệt lẫn nhau, đến lúc đó các đệ tử một người tin người này, một người tin người kia, họ sẽ giúp ai đây? Hay… họ sẽ bị sư phụ giết chết?"

"Ha ha ha ha!"

Hắn cười có chút điên cuồng.

"Triệu Vô Nhai… thật buồn cười, giờ ngươi rốt cuộc là Triệu Vô Nhai, hay là Vạn Giới bi Hoang Cổ, ngươi cũng không phân biệt được nữa chứ gì."

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn hắn, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường lệ.

"Phân biệt được hay không thì sao, còn ngươi có phân biệt được rốt cuộc mình là Thẩm An Tại, hay là Vạn Giới bi của Thiên Huyền giới không, nếu ngươi rõ ràng, tại sao nhất định phải làm Thẩm An Tại!!"

"Chỉ cho phép ngươi mượn thân xác của Lâm Thanh để giao dịch làm người à, sao lại không cho ta và Triệu Vô Nhai giao dịch để đi đến thế gian? Ngươi thật ích kỷ, ngươi hóa thân thành người đã không nói, mà còn mơ tưởng hủy diệt ta?"

"Đúng, ta lẽ ra nên nghĩ ra điều này."

Thẩm An Tại nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, khuôn mặt lạnh lùng của hắn, cuối cùng cũng đã có chút biểu cảm.

"Vạn Giới bi có thể có một sợi ý thức trở thành Thẩm An Tại, tự nhiên cũng có thể có một sợi ý thức trở thành Triệu Vô Nhai."

"Giao dịch của ta với Lâm Thanh là để bảo vệ Thiên Huyền giới, còn giao dịch của ngươi với Triệu Vô Nhai thì sao, là vì cái gì?"

"Là để báo thù cho Kỳ thánh, giết chết ta sao?"

Triệu Vô Nhai khẽ cười, nghịch ngợm các đường thẳng đan xen, từ từ mở miệng.

"Cái gọi là nhân quả trên đời thật khó mà nói rõ, ngươi trước đây nghĩ rằng chỉ chết một Kỳ thánh mà thôi, không cần để tâm, nhưng không ngờ rằng một Triệu Vô Nhai có thể mang lại cho ngươi nhiều phiền phức như vậy sau này."

Triệu Vô Nhai nhìn Thẩm An Tại, khóe miệng hiện lên nụ cười chế nhạo.

“Ta không chỉ muốn ngươi chết, mà còn muốn ngươi trước khi chết phải nhìn thấy những người bên cạnh mình chết.”

“Trên người ngươi…”

Triệu Vô Nhai nhìn hắn, cười bí hiểm, “Có U Phù đồphải không?”

Mắt Thẩm An Tại co lại, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hắn.

Chương 881: Thẩm An Tại, ngươi đã thay đổi

Hắn thật sự biết!

Hắn vậy mà còn biết về sự tồn tại của U Phù Đồ trên người mình!

"Ngươi muốn làm gì!"

Trong lòng Thẩm An Tại dâng lên một dự cảm bất lành, hắn nhìn chằm chằm vào người trước mắt, ánh mắt đầy cảnh giác.

Hơn nữa, bất kể hắn gọi thế nào, U Phù Đồ cũng không hề đáp lại, dường như hoàn toàn không nhận thức được bất kỳ tình huống nào bên ngoài.

Triệu Vô Nhai khẽ nâng tay, nhìn những ngón tay của mình, trong mắt lóe lên sự chế nhạo.

"'Đồ nhi đừng sợ, đã có vi sư'… đúng là những lời nói khiến người ta an tâm."

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, "U Phù Đồ quả thật có thể giúp ngươi giết được Đại đế, nhưng… ngươi có biết tại sao ta phải tốn công sức dừng lại tại không gian này để chờ đợi các ngươi đến không?"

"Ta không thể giết ngươi, vì ngươi bất tử Bất Hủ, giống như ta cũng bất tử Bất Hủ. Ta không thể giết ngươi ở thời điểm ngươi ở tương lai, cũng như ngươi không thể giết ta ở thời điểm ta ở quá khứ, bởi ngươi và ta đều là

"

“Ngay từ khoảnh khắc ngươi lựa chọn tự mình tan vỡ, ta đã dốc toàn lực cắt đứt liên hệ giữa ngươi và ta, khiến Hoang Cổ và hiện thế trở thành hai không gian không còn liên thông. Vì vậy, ngươi có thể hủy diệt Vạn Giới bi hiện tại, nhưng không thể phá hủy Vạn Giới bi của Hoang Cổ.”

“Đáng tiếc là, ta cũng không thể ra tay trong thế giới hiện tại, chỉ có thể can thiệp chút ít.”

Triệu Vô Nhai nhìn hắn, khẽ vung tay, Vạn Giới bi màu máu xuất hiện trong không gian này.

“Ngươi nhìn xem, ngươi chắc cũng cảm nhận được rằng, giữa ngươi và tấm bia này, không có chút liên hệ nào, đúng không?”

Sắc mặt Thẩm An Tại nghiêm trọng.

Quả thật đúng như lời hắn nói, tấm Vạn Giới bi này, từ lúc xuất hiện đến giờ, hắn không hề cảm nhận được bất kỳ sự liên kết nào với nó.

Như thể hai thực thể hoàn toàn không liên quan đến nhau.

“Nhưng ta có thể!”

Triệu Vô Nhai đột nhiên cười lớn, hắn giơ tay, tấm Vạn Giới bi màu máu lập tức rung lên dữ dội, hóa thành vô số sức mạnh tràn vào cơ thể hắn.

Dung mạo của hắn cũng bắt đầu thay đổi trong khoảnh khắc này.

Mặc y phục trắng, hai bên tóc mai bạc như sương, sắc mặt vẫn lạnh lùng, nhưng khóe miệng lại hiện lên nụ cười đầy tà mị.

“U Phù Đồ chỉ có thể giúp ngươi ra tay một lần, còn ta, trong không gian bị ngưng trệ này, cũng chỉ có thể ra tay một lần. Ngươi đoán xem ta sẽ giết ai?”

Triệu Vô Nhai vung tay áo, cảnh tượng trong Thử Luyện Chi Địa hiện ra trước mắt.

Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đang lo lắng chờ đợi ở bên ngoài xoáy máu.

"Là vị Thanh Thủy Quận chúa ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa từng khiến sư phụ phải phiền lòng này sao?"

Hắn giơ tay hướng về phía Tiêu Cảnh Tuyết trong hình ảnh, rồi đột nhiên chạm vào đầu của Thiên Nhạc, làm Thẩm An Tại không khỏi kinh hãi.

"Hay là tên sư đệ mù loà tội nghiệp này, người từ trước đến giờ chưa bao giờ nhận được sự chỉ dạy dịu dàng từ sư phụ, chỉ có nghiêm khắc mà thôi?"

"Ngươi dám động vào bọn họ thử xem!" Ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lẽo, như muốn bùng cháy thành ngọn lửa.

"Ôi trời, Thẩm phong chủ giận rồi sao? Ngài giận là sẽ giết hàng vạn người, máu chảy dài ngàn dặm, tiểu bối quả thật không dám đâu!"

"Ha ha ha ha!"

Triệu Vô Nhai cười như kẻ điên, khung cảnh giữa các lằn ranh lại một lần nữa chuyển đổi.

Lần này, xuất hiện là cảnh tượng trong Huyết Tế chi Lộ.

Hồn thể hư ảo của Mộ Dung Thiên và thần sắc căng thẳng của Hứa Thiên Diệp, như thể bị định lại tại chỗ.

"Hình như tên tiểu tử này chưa từng làm cho Thẩm phong chủ được yên lòng, luôn khiến Phong chủ đau đầu nhỉ? Nếu không thì, ta giúp Phong chủ giải quyết mối phiền phức này, thế nào?"

“Rốt cuộc là Tiêu Cảnh Tuyết hay Thiên Nhạc, hay là Mộ Dung Thiên đây?”

Triệu Vô Nhai phớt lờ sắc mặt ngày càng u ám và lạnh lẽo của Thẩm An Tại, hắn chống cằm suy tư, gõ nhẹ đầu ngón tay lên má.

Đột nhiên, hắn quay đầu, nhìn thẳng vào Hứa Thiên Diệp.

“Giết hắn thì sao nhỉ? Hắn nhập môn muộn nhất, Thẩm phong chủ đã từ bỏ thiện tâm từ lâu, chắc hẳn không còn bất kỳ tình cảm sư phụ trò nào với hắn nữa đâu. Vãn bối giết hắn, chắc Phong chủ cũng chẳng đau lòng đâu?”

“Ngươi tìm chết à!”

Thẩm An Tại điên cuồng lao tới, nhưng phát hiện bản thân trực tiếp xuyên qua thân thể của kẻ giả mạo Triệu Vô Nhai, không thể chạm vào hắn.

“Ta đã nói rồi, ngươi là kẻ đến từ vô số năm sau, ta thì đến từ Hoang Cổ. Ngươi không thể chạm vào ta, bởi ngươi không có sức mạnh của Vạn Giới bi, còn ta thì có thể dễ dàng giết bất kỳ ai trong các ngươi. Vì ở thời đại này, Vạn Giới bi vẫn còn tồn tại.”

“Giờ thì sao, có hối hận vì đã tự hủy Vạn Giới bi không? Nếu không thì tiền bối vẫn là vị Thẩm phong chủ An Tại của Thiên Huyền giới, người từng cứu vãn càn khôn, vô địch thiên hạ.”

Triệu Vô Nhai cười lớn, nhưng dần dần, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Hắn tiến sát bên tai Thẩm An Tại, thì thầm nhẹ nhàng.

“Ta đang đùa ngươi thôi. Chúng đều phải chết, và hôm nay sẽ là hắn.”

Theo ngón tay của Triệu Vô Nhai chỉ về phía Hứa Thiên Diệp, sắc mặt Thẩm An Tại trở nên vô cùng khó coi, hai hàm răng nghiến chặt.

"Nhưng mà, Phong chủ có thể dùng sức mạnh của U Phù Đồ để ngăn cản ta ngay bây giờ."

"Chỉ là…"

Triệu Vô Nhai cười lạnh, "Ra khỏi Huyết Tế chi Lộ, với nhiều người chết dưới tay đại đệ tử của ngươi như thế, ngươi nghĩ rằng có ai sẽ tha cho hắn không? Ngươi nên suy nghĩ kỹ đi."

"Sức mạnh của U Phù Đồ, là để cứu một người như Hứa Thiên Diệp mà ngươi không chắc có thể cứu khỏi tay ta, hay để cứu một người như Mộ Dung Thiên mà ngươi chắc chắn có thể cứu được? Phong chủ, ngươi nên cân nhắc thật kỹ."

Triệu Vô Nhai bước tới, xuyên qua thân thể của Thẩm An Tại, hướng về phía Huyết Tế chi Lộ hiện ra trong màn hình.

"Quay lại! Ngươi quay lại cho ta!"

Thẩm An Tại hét lên điên cuồng, đôi mắt đỏ rực.

Trên cánh tay của hắn, họa tiết của U Phù Đồ hiện ra.

Mặc dù không thể giao tiếp với U Phù Đồ, hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng rằng, chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể mượn sức mạnh của U Phù Đồ để phá tan không gian bàn cờ Tung Hoành này và đi ra ngoài.

Nhưng hắn do dự.

Hắn đang suy nghĩ về việc cứu Hứa Thiên Diệp hay đợi ra ngoài để cứu Mộ Dung Thiên.

Tuy nhiên, chính sự do dự ngắn ngủi này, ngoài thế giới kia, đã xảy ra chuyện mà hắn không thể tin được.

“Sư tôn!”

Hứa Thiên Diệp đứng trước mặt người đàn ông áo trắng với nụ cười lạnh lùng, trong ánh mắt đầy kính trọng.

“Đồ nhi ngoan, lại đây.”

Triệu Vô Nhai nhẹ nhàng vẫy tay.

Hứa Thiên Diệp, dù có chút nghi hoặc, vẫn ngoan ngoãn tiến tới.

“Đứng lại! Đứng lại!”

“Hứa Thiên Diệp, vi sư bảo ngươi dừng lại!”

Trong không gian Tung Hoành, Thẩm An Tại gào thét đầy đau đớn, nhưng bàn tay hắn vẫn cố ghì chặt vào những đường nét của họa tiết.

Đây là lần đầu tiên, kể từ khi hắn từ bỏ thiện tâm, cảm xúc của hắn dao động dữ dội đến vậy.

Phập!

âm thanh của lưỡi dao xuyên qua da thịt vang lên, đôi mắt của Hứa Thiên Diệp đờ đẫn, ánh nhìn trở nên mơ hồ.

“Sư… tôn?”

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt không dám tin nhìn người đàn ông áo trắng trước mặt, thậm chí không buồn nhìn xuống vết thương trên cơ thể mình.

“Hứa Thiên Diệp!” Mộ Dung Thiên kêu lớn.

Ánh mắt Triệu Vô Nhai xuyên qua tầng tầng lớp lớp không gian, nhìn vào bàn cờ Tung Hoành, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi đã thay đổi.”

“Nếu là Thẩm An Tại của trước đây, dù là Mộ Dung Thiên hay Hứa Thiên Diệp, đều sẽ không bao giờ trở thành con cờ để

cân nhắc lợi hại cho ngươi. Nếu là Thẩm An Tại, hắn sẽ không chần chừ mà lập tức tung ra tất cả mọi lá bài, bất kể có thắng nổi ta - hiện thân của Vạn Giới bi - hay không, hắn cũng nhất định sẽ đứng trước mặt đồ đệ của mình."

"Thẩm An Tại, ngươi đã thay đổi."

Lòng Thẩm An Tại chấn động mạnh mẽ, như sấm nổ giữa trời quang, làm hắn choáng váng.

Hắn… thật sự đã thay đổi rồi sao?

…

Chương 882: Chân Long chi Thân

“Xoẹt!”

Triệu Vô Nhai dễ dàng rút lưỡi đao gió ra khỏi tay, lạnh lùng nhìn Hứa Thiên Diệp đang vẻ mặt không dám tin, không nói một lời.

Hứa Thiên Diệp ngẩn người nhìn người trước mắt, biểu cảm phức tạp, khó có thể diễn tả.

Dường như vừa kinh ngạc, nghi hoặc, vừa có chút tự trách, nhưng không hề có oán hận.

Sinh mệnh của mình vốn là do sư tôn cứu về, và cũng là sư tôn đã cho mình những năm tháng sống sót này.

Sư tôn muốn hắn chết, hắn sẽ không do dự.

Nhưng điều duy nhất mà hắn vẫn còn luyến tiếc, chỉ có một người.

“Sư tôn… xin người, hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Vân.”

Hứa Thiên Diệp run rẩy nói, máu từ miệng mũi chảy ra, cảm nhận được sinh mệnh đang nhanh chóng rời khỏi cơ thể.

“Hứa Thiên Diệp! Hứa Thiên Diệp!”

Mộ Dung Thiên lao lên, nhưng Triệu Vô Nhai đã biến mất.

Hắn ôm lấy cơ thể dần lạnh đi của người đồng môn, muốn cứu chữa nhưng phát hiện ra không còn cách nào.

Kinh mạch, nội tạng trong cơ thể của Hứa Thiên Diệp đều đã tan vỡ ngay lúc đó.

Thậm chí ngay cả thần hồn cũng đầy vết thương chằng chịt.

Chỉ còn lại đôi mắt dần dần mờ đi.

Hứa Thiên Diệp… đã chết.

Chết dưới tay của chính sư phụ mình, cảnh tượng này khiến Mộ Dung Thiên sững sờ.

Hồn thể của hắn quỳ xuống trong hư không, mãi không thể hồi phục tinh thần.

Sư phụ giết đệ tử…

"Tại sao?"

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên cực kỳ phức tạp, cảm giác như không thể tin nổi.

Tại sao Hứa Thiên Diệp lại chết?

Tại sao hắn lại chết dưới tay chính sư phụ của mình?

Trong không gian Tung Hoành, Thẩm An Tại với ánh mắt mờ mịt, bàn tay đang nắm chặt hình xăm của U Phù Đồ dần dần buông lỏng.

Tất cả diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Hắn thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ, chưa kịp đưa ra quyết định, thì mọi chuyện đã xảy ra.

"Nếu ngay cả việc cứu đồ đệ của mình cũng cần phải cân nhắc, so đo lợi hại thì Thẩm An Tại của năm xưa đã chết rồi."

Triệu Vô Nhai lại xuất hiện trong không gian này, nở nụ cười lạnh lẽo.

"Bây giờ ngươi có phải rất muốn giết ta không?"

"Đến đây, thừa nhận ngươi là một phần của Vạn Giới bi, thừa nhận ngươi là phong chủ Thanh Vân phong - Thẩm An

Tại, tất cả sẽ quay về quỹ đạo vốn có. Ngươi sẽ một lần nữa sở hữu sức mạnh của Vạn Giới bi.”

“Một lần nữa… kết nối Hoang Cổ và Hiện Thế.”

Triệu Vô Nhai nhìn chằm chằm vào hắn, “Hay là, ngươi vẫn chọn ẩn giấu?”

Thẩm An Tại không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa Thiên Diệp đã ngừng thở trong vòng tay của Mộ Dung Thiên.

Cũng là đệ tử, nhưng Hứa Thiên Diệp chưa bao giờ được hưởng sự ấm áp, dạy bảo ân cần như đối với Mộ Dung Thiên và những người khác.

Hắn chưa bao giờ đứng trước mặt Hứa Thiên Diệp một cách không chút do dự.

Hơn nữa… hắn đã trơ mắt nhìn Hứa Thiên Diệp chết đi.

Quá yếu.

Hiện tại hắn vẫn quá yếu.

Đối mặt với cảnh tượng này, hắn không có chút sức mạnh nào để thay đổi tình hình.

“Thẩm An Tại, ta rất mong chờ khoảnh khắc gặp lại ngươi, tất cả đều đã được định trước.”

Không gian Tung Hoành lóe sáng, bóng dáng Triệu Vô Nhai dần trở nên mờ nhạt.

Thân thể Thẩm An Tại cũng từ từ biến mất.

Rắc…

Toàn bộ không gian Tung Hoành trong khoảnh khắc này vỡ vụn, cả hai người đều biến mất.

Bên ngoài, tấm bia đá màu máu mờ ảo dần biến mất trước mắt mọi người, như thể lại một lần nữa bị chôn vùi trong dòng

sông thời gian.

Cùng lúc đó, Huyết Tế chi Lộ vốn đã dừng lại trong không gian và thời gian, đột nhiên bắt đầu thay đổi theo dòng chảy vạn cổ, như thể những năm tháng đã ngưng đọng bấy lâu nay đã trôi qua chỉ trong vài chục nhịp thở.

Ong!

Trên bầu trời, xoáy máu lại một lần nữa xuất hiện.

Đó chính là lối ra.

Phệ Thiên mở to mắt nhìn tấm Vạn Giới bi biến mất, dù kinh hoàng nhưng hắn nhanh chóng quay đầu, nhìn về phía Mộ Dung Thiên đang quỳ trong hư không.

Gã này giờ chỉ còn lại hồn thể, sức mạnh không còn một phần trăm, là thời cơ tốt nhất để giết hắn.

Nếu không giết hắn bây giờ, đợi đến khi hắn bước vào Bất Hủ hoặc thậm chí Đế Cảnh, sẽ là mối đe dọa lớn cho toàn bộ Yêu tộc.

"Chết đi!"

Phệ Thiên nhe răng cười man rợ, hóa thành một con Hống thú khổng lồ, toàn thân tỏa ra yêu lực hoang vu, mở to chiếc miệng đầy máu và lao xuống cắn nuốt.

Áp lực khủng khiếp khiến cơ thể vốn đã sắp sụp đổ của Mộ Dung Thiên càng trở nên mờ nhạt, như một ngọn đèn dầu trong gió, lung lay sắp tắt.

"Rống!"

Tuy nhiên, ngay lúc đó, mặt đất đột nhiên nổ tung, một bóng dáng khổng lồ màu xanh lam từ dưới đất phóng lên, toàn thân rực rỡ thần quang.

"Tiểu bối, ngươi muốn chết!"

Đó là một con rồng xanh khổng lồ, đôi mắt tỏa ra sự uy nghi vô thượng, như thể thần minh của đất trời, phát ra luồng khí tức khiến người khác phải khuất phục.

“Cái gì thế này!”

Phệ Thiên kinh hãi, chưa kịp tiếp cận đã bị luồng sức mạnh khổng lồ kia đánh bật, khiến máu mũi trào ra.

Hắn nhìn sâu về phía con thanh long đang bao bọc lấy Mộ Dung Thiên ở trung tâm, sau đó lập tức xoay người lao vào xoáy máu mà chạy trốn.

“Hừ, chạy nhanh thật!”

Thanh long lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó cúi xuống, hạ thấp cái đầu cao quý của nó và nhìn thẳng vào Mộ Dung Thiên.

Đây chính là Mộc Long đã tìm thấy bản thể của mình sau khi Vong Ưu hải khô cạn.

“Tiểu Mộ Dung, thân thể của ngươi đã bị hủy, nếu không có chí bảo trợ giúp, khó có thể tái tạo lại thân thể nguyên bản.”

“Chủ nhân bảo ta đi theo ngươi, nhưng ta không muốn đổi chủ, vì vậy… Mộ Dung Thiên.”

Hình dáng của nó đột nhiên trở nên trang nghiêm, đôi mắt chăm chú nhìn người trước mặt.

Mộ Dung Thiên cũng ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt khổng lồ của nó.

“Ta đã nói ta là Sơn Thần, không gì không thể, hôm nay, ta sẽ giúp ngươi tái tạo thân thể.”

Mộc Long uy nghiêm nói, sau đó lao thẳng vào mi tâm của Mộ Dung Thiên.

Vô số tia sáng màu xanh lam ồ ạt đổ vào cơ thể hắn.

Cơn đau đớn khủng khiếp khiến Mộ Dung Thiên không thể kìm nén mà gầm thét.

Máu thịt của hắn bắt đầu sinh trưởng lại từ hư không, xương cốt, gân mạch, thậm chí là ngũ tạng lục phủ.

"Trước đây trong cơ thể ngươi cũng có một chút lực lượng của tàn hồn long tộc, nhưng so với ta, đó chỉ là một con bò sát từng hơi mạnh hơn đồng loại một chút mà thôi."

"Ngươi tuy có thể chất Chân Long, nhưng không thể có được thân thể của Chân Long. Hôm nay ta giúp ngươi một tay, cũng xem như không phụ lời dặn cuối cùng của chủ nhân, hy vọng thân xác vô dụng này của ta sẽ có thể giúp ngươi trong tương lai!"

Ong!

Trên người Mộ Dung Thiên bùng phát ra ánh sáng xanh rực rỡ.

Hắn gầm lên một tiếng, hóa thành một con thanh long khổng lồ, che phủ cả bầu trời, bay lượn giữa không trung.

"Thanh kiếm của chủ nhân, không ai khác xứng đáng sử dụng nó, ngươi hãy mang theo mà rời khỏi nơi đây."

Giọng nói của Mộc Long dần dần xa đi, thanh kiếm Vẫn Nhật đang cắm dưới đất cũng rung lên rồi bay lên không trung.

Trong quá trình bay, nó được bao bọc trong ánh sáng xanh và dần dần biến đổi, hoá thành hình dạng của Thiên Thanh kiếm.

"Ta rất mong chờ, nếu ngươi có thể lên ngôi Đại đế, liệu có thể vượt qua được thời kỳ Hoang Cổ hay không."

Thanh long khổng lồ trên bầu trời thu lại hào quang, biến thành hình người.

Mộ Dung Thiên ngơ ngác nhìn đôi tay của mình, cảm nhận sức mạnh dồi dào trong cơ thể.

Thân thể của hắn… đã đạt tới Cực cảnh thất phẩm!

"Mộc Long! Mộc Long!"

Mộ Dung Thiên không ngừng gọi, nhưng không nhận được hồi đáp.

Và trong lồng ngực của thi thể Ô Thiên Nghị, lặng lẽ nằm một củ nhân sâm nhỏ đang say ngủ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

Khoác lên mình chiếc áo choàng đen, Mộ Dung Thiên cõng Hứa Thiên Diệp trên lưng, rồi kẹp lấy Lý Trường Sinh đang hôn mê dưới cánh tay, từng bước đi về phía xoáy máu.

Người đã chết, không thể cứu vãn.

Hắn cũng không còn là Mộ Dung Thiên của ngày xưa, không còn ngây thơ và bốc đồng.

Hắn hiểu rằng trong chuyện này, chắc chắn còn có nhiều bí mật mà hắn chưa biết.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải đưa thi thể của Hứa Thiên Diệp ra ngoài.

Nếu Thẩm phong chủ thực sự là sư phụ của mình, vậy thì…

Mộ Dung Thiên tin rằng, kẻ giết chết Hứa Thiên Diệp nhất định là người khác!

Hắn muốn hỏi cho rõ ràng.

…

Chương 883: Dẫu chết cũng không hối

Bên ngoài xoáy máu, Phệ Thiên thoáng hiện ra, liếc nhìn Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc đang canh giữ. Ánh mắt hắn lóe lên tia hung ác, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

Bởi vì đối với hai người này, hắn không chắc mình có thể giết họ trong thời gian ngắn.

"Phệ Thiên…"

Đôi mắt tím của Tiêu Cảnh Tuyết lóe sáng.

Đối phương hấp tấp vội vã rời khỏi, chẳng lẽ bên trong đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng?

Còn sư huynh…

Gần như ngay khi nàng lo lắng, ánh sáng của xoáy máu lại lóe lên.

Một tia sáng xanh vụt ra ngoài.

Một bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

Không, phải nói chính xác là ba bóng người.

"Sư huynh, đây là…"

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm mặt nhìn Hứa Thiên Diệp sau lưng Mộ Dung Thiên.

Là một y sĩ, nàng có thể cảm nhận được sự sống của Hứa Thiên Diệp đã tắt, còn Lý Trường Sinh dù không cử động, nhưng ít nhất vẫn còn chút hơi thở yếu ớt.

"Chuyện này để sau hẵng nói."

Mộ Dung Thiên đặt hai người xuống, ánh mắt nhìn về phía xa, trong mắt lóe lên ánh sáng màu xanh.

Tiêu Cảnh Tuyết sững sờ, cảm giác áp lực quá mạnh!

Sau khi ra khỏi trong đó, sư huynh dường như đã hoàn toàn biến đổi, khác hẳn với trước đây.

Nếu trước kia hắn sắc bén như một thanh kiếm, mang theo khí chất đặc trưng của kiếm tu.

Thì bây giờ…

Hắn hoàn toàn thay đổi, mang đến cảm giác thần thánh, không thể khinh thường.

“Mười ba Yêu tộc, có một ngày, Mộ Dung Thiên ta sẽ đích thân tiến vào Yêu vực, để các ngươi phải trả giá đắt.”

“Từ hôm nay, bất kỳ một kẻ nào thuộc Yêu tộc,Mộ Dung Thiên ta đều sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Hắn giơ cao kiếm.

Giữa trời sao, hàng vạn luồng sáng tụ lại thành một mặt trời tím rực rỡ.

Kiếm khí mạnh mẽ xé toạc bầu trời, khiến đất trời rung chuyển dữ dội.

“Đây là…”

Tiêu Cảnh Tuyết sửng sốt, nàng chưa từng thấy sư huynh thi triển chiêu kiếm này bao giờ.

Nhưng… sao kiếm ý này không phải là vô song, mà lại giống như kiếm ý của Ô Thiên Nghị?

“Một kiếm này, sẽ lấy mạng ngươi!”

Trong mắt Mộ Dung Thiên lóe lên sát khí, hắn bước một bước, ánh hào quang rực rỡ tỏa ra khắp nơi, lĩnh vực kiếm đạo

trải rộng trong phạm vi trăm dặm, khiến cho khoảng cách giữa núi sông dường như ngắn lại rất nhiều.

"Chém!"

Ầm ầm!

Trời đất rung chuyển dữ dội, Phệ Thiên quay đầu lại, nhìn thấy mặt trời tím khổng lồ, vẻ mặt hoảng hốt.

Kiếm này thật mạnh, thật nhanh!

Cảm giác tử vong nhanh chóng bao phủ tâm trí hắn, mặc cho hắn tung ra mọi thủ đoạn cuối cùng, cũng không thể ngăn cản.

"Không thể nào, thân thể của ngươi sao có thể phục hồi!"

"Ngươi sao có thể phá cảnh thêm lần nữa!"

Hắn sợ hãi, gào thét điên cuồng.

Nhưng, sau tiếng gào thét đó, nhanh chóng chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

"Đại nhân, đại nhân cứu ta!"

Hắn kinh hoàng kêu cứu, nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt trời tím khổng lồ kia nuốt chửng mình hoàn toàn.

Thân thể hắn tan thành tro bụi.

Sau khi chém ra một kiếm này, Mộ Dung Thiên đứng yên tại chỗ, hồi lâu không kịp phản ứng.

"Sư huynh, sức mạnh của ngươi… sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ đến vậy?"

Tiêu Cảnh Tuyết há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc.

"Mạnh mẽ ư…"

Mộ Dung Thiên siết chặt nắm tay, khẽ nhếch môi cười tự giễu.

Nhưng hắn không nói gì thêm với Tiêu Cảnh Tuyết, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nàng, rồi nhìn về phương xa.

"Sư muội, sư đệ, chúng ta nên đi thôi."

Phía xa, một thông đạo khổng lồ mở ra.

Rõ ràng, lần thử thách này đã kết thúc.

…

Ở bên ngoài, mọi người nhìn vào thông đạo, ai nấy đều vô cùng căng thẳng chờ đợi.

Từng tấm mệnh bài của các hậu bối lần lượt vỡ tan, họ không biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Kẽo kẹt.

Tiếng vỡ vụn nhỏ nhẹ vang lên, đồng tử của Bách Mị Tiên Quân co lại, lập tức cầm lên tấm lệnh bài của Hứa Thiên Diệp đang treo ở eo.

Trên đó, đầy vết nứt và hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Rõ ràng…

"Thẩm An Tại, không ổn rồi, đồ đệ của ngươi hắn…"

Bách Mị Tiên Quân vội vàng định nói gì đó, nhưng bỗng khựng lại.

Bởi Thẩm An Tại trước mắt nàng, một người trung niên băng lãnh, từ trước đến nay chưa bao giờ thể hiện cảm xúc gì nhiều.

Lúc này, thân thể của hắn đang run rẩy nhè nhẹ, đôi mắt đờ đẫn, không biết đang suy nghĩ điều gì, mặc cho Bách Mị Tiên Quân gọi nhưng hắn cũng không đáp lại.

Giống như, trước khi mệnh bài vỡ, hắn đã biết trước kết cục này.

"Thẩm An Tại…"

Bách Mị Tiên Quân ngập ngừng, cuối cùng chỉ thở dài, nhẹ nhàng đưa ra tấm mệnh bài đã vỡ.

Thẩm An Tại lúc này mới nhận lấy, bàn tay vươn ra cũng đang run rẩy.

Tâm trí hắn rối bời, cố gắng kìm nén điều gì đó.

Nếu ngay từ đầu hắn thi triển U Phù Đồ, liệu mọi chuyện có khác không?

Liệu Hứa Thiên Diệp có không phải chết, liệu tất cả những gì xảy ra sau đó có không xảy ra?

Lần đầu tiên, hắn bắt đầu nghi ngờ chính mình hiện tại.

Có phải Thẩm An Tại thật sự đã biến mất mà hắn không hay biết?

Từ khi hắn bắt đầu che giấu, phủ nhận, cho đến khi sáng tạo ra Tam Thi Luân Hồi Quyết, tất cả những điều đó phải chăng đều là quá trình xóa bỏ con người Thẩm An Tại trước đây?

Đây chính là sự trả thù của Triệu Vô Nhai?

Bị dắt mũi suốt bao năm qua, không thể nào thoát khỏi cái gọi là nhân quả, cái cuộc đời đầy đắn đo.

"Ra rồi, ra rồi, có người ra rồi!"

"Là ai, mệnh bài của chất tử ta đã vỡ, lão phu nhất định phải biết kẻ nào là hung thủ!"

"Đúng vậy, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta nhất định phải làm rõ, bắt hung thủ trả giá!"

Một nhóm cường giả, lại giống như bọn lưu manh ngoài phố, bắt đầu giận dữ hét lên, cả đám người phẫn nộ.

Kèm theo ánh sáng lóe lên từ trong thông đạo, ba bóng người xuất hiện.

Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, và Thiên Nhạc.

Cùng với… hai người Mộ Dung Thiên đang vác theo, một trên lưng và một bên hông.

Chỉ còn lại năm người bọn họ.

Ầm ầm!

Hư không rung chuyển, thông đạo dần khép lại.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở đó đều sững sờ.

Thông đạo khép lại… nghĩa là bên trong không còn ai sống sót nữa.

Tất cả… đều chết.

"Cảnh Tuyết, mau lại đây!"

Sắc mặt Tông chủ Dược Tông nghiêm trọng, phất tay áo liền hút mạnh Tiêu Cảnh Tuyết đến gần.

Môn chủ Đạo Môn cũng nhíu mày, lập tức mang Lý Trường Sinh về, duy trì sinh khí trong cơ thể hắn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Ngay cả Đạo Vô Cực mang theo Tinh Thần Ấn cũng đã chết…

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từng bước một đi về phía Ma Linh Vực, Thiên Nhạc lặng lẽ theo sau, không nói lời nào.

Ở phía Ma Linh Vực, Ma Đan Tiên Quân và những người khác tim đập mạnh.

Hắn chưa chết!

Mộ Dung Thiên vẫn chưa chết!

Dù bị nhiều thế lực hậu duệ của Ma Linh Vực truy sát, nhưng cũng không thể giữ được hắn!

"Đứng lại, Mộ Dung Thiên, bản Tiên Quân hỏi ngươi, chất tửcủa ta chết trong tay ai!"

"Mộ Dung Thiên, bên trong đã xảy ra chuyện gì, mau nói rõ!"

Từng tiếng quát vang lên, khí tức đáng sợ bao trùm.

Tuy nhiên, đối mặt với những luồng khí tức đáng sợ ấy, Mộ Dung Thiên dường như không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục bước đi.

Hiện giờ hắn có thân thể Sơn Thần, dù chỉ là sức mạnh còn sót lại, nhưng khí tức uy áp của những người chưa đạt đến cảnh giới Đại đế này sao có thể khiến hắn sợ hãi?

"Thẩm phong chủ, kẻ giết đồ đệ của ngươi là ngươi sao?"

Khi đi đến trước mặt Hợp Hoan Tông, Mộ Dung Thiên mới ngẩng đầu, chăm chú nhìn người trước mắt.

"Không phải." Thẩm An Tại lắc đầu.

"Tốt, ta tin!"

Ngoài dự đoán, Mộ Dung Thiên không truy hỏi, cũng không nghi ngờ.

"Tại sao?" Thẩm An Tại nhíu mày.

Mộ Dung Thiên nhìn hắn, nặng nề thốt lên từng chữ.

"Bởi vì sư phụ của ta, sẽ không bao giờ làm hại đệ tử của mình, dẫu có chết cũng không thay đổi."

Tim Thẩm An Tại khẽ run, ánh mắt trở nên phức tạp.

...

Chương 884: Đã có vi sư

Thẩm An Tại nhìn vào đôi mắt của Mộ Dung Thiên, giờ đây bình thản hơn rất nhiều so với trước kia, trong lòng hắn tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Hắn không biết câu "sư phụ của ta" mà Mộ Dung Thiên nói là ám chỉ hắn hay người khác.

Hắn cũng không biết liệu Mộ Dung Thiên có nhận ra hắn không.

Nhưng lời nói của Mộ Dung Thiên, một lần nữa như một lưỡi dao sắc bén, đâm sâu vào trái tim hắn, khiến hắn không biết nên nói gì vào lúc này.

Chỉ im lặng tiếp nhận thi thể của Hứa Thiên Diệp, cảm nhận sự lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể ấy, đôi tay hắn run rẩy.

Nhìn vào khuôn mặt kia, Thẩm An Tại mới hiểu.

Không biết từ lúc nào, hắn đã không còn xứng đáng với danh xưng sư phụ.

Ngày đó ở Linh Môn, hắn đã khiến Mộ Dung Thiên bị trọng thương, và lần này, lại gián tiếp khiến Hứa Thiên Diệp chết.

"Mộ Dung Thiên, cả tên nghịch tử Thiên gia kia nữa, các ngươi không nghe lão phu hỏi sao!"

"Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, là ai đã giết chất tử của ta!"

"Hôm nay nếu không có câu trả lời rõ ràng, các ngươi đừng hòng sống sót rời đi!"

Từng tiếng chất vấn liên tục vang lên.

Khí tức vô hình áp lực về phía Mộ Dung Thiên.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Thiên Nhạc, kéo hắn ra đứng phía sau mình, đồng thời đôi mắt hắn đỏ ngầu, ma khí cuồn cuộn bốc lên toàn thân, nhưng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười với hắn.

"Chớ hoảng, đã có sư huynh."

Sau đó, ánh mắt hắn trở nên hung ác, lướt nhìn toàn bộ những người có mặt.

"Câu trả lời sao?"

"Hậu bối của các ngươi hợp sức vây giết ta, ta chỉ giết lại tất cả bọn chúng mà thôi."

Ánh mắt đẫm máu của Mộ Dung Thiên đối diện từng cường giả đỉnh cao có mặt, từng lời nói đều lạnh lẽo thấu xương.

"Dám hỏi chư vị tiền bối, câu trả lời này có làm các ngươi hài lòng?"

Thiên Nhạc không thể nhìn thấy.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, tại thời khắc này, sát ý của tất cả các khí tức ở đây đều bùng nổ dữ dội.

Thì ra… tất cả đều chết dưới tay Mộ Dung Thiên!

"Thằng nhãi, dám giết chất tử ta, ngươi muốn chết!"

Tuy nhiên, lúc này Thiên Nhạc tiến lên một bước, đứng ngang hàng với Mộ Dung Thiên, lạnh lùng nói.

"Ta cũng giết không ít."

Phía sau, Tiêu Cảnh Tuyết cũng lên tiếng.

"Còn ta, Tiêu Cảnh Tuyết ta cũng giết không ít người."

Câu nói này khiến mọi người xung quanh, cùng với tông chủ Dược Tông, đều nhíu mày.

Thật ra trong lòng mọi người đều đã biết ít nhiều, nhưng họ vẫn chọn cách nhắm mắt làm ngơ.

Cũng giống như không ai ép hỏi về Lý Trường Sinh đang nằm trong tay Đạo Môn.

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn tông chủ Dược Tông với vẻ xin lỗi, sau đó chậm rãi bước từng bước về phía Mộ Dung Thiên, giơ cao lệnh bài của đệ tử Dược Tông.

"Các ngươi không dám chất vấn ta, chẳng qua chỉ vì sau lưng ta có Dược Tông mà thôi."

"Hôm nay, Cảnh Tuyết nguyện ý từ bỏ thân phận Dược Tông, trở thành tán tu, thề sống chết cùng sư huynh!"

Khi Tiêu Cảnh Tuyết đứng bên cạnh Mộ Dung Thiên, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tông chủ Dược Tông.

Vị này chạm vào trán mình, cảm thấy có chút nhức đầu.

Chuyện hôm nay, không hề nhỏ, chết nhiều người như vậy, dù là Yêu tộc, Linh tộc, Chính Đạo hay Ma Đạo, e rằng đều không dễ dàng bỏ qua.

Bốn thế lực liên thủ, chỉ e rằng đây sẽ là một sự kiện chưa từng có.

Họ cần một câu trả lời.

Nói cách khác, cần một kẻ chịu tội.

Hắn có thể bảo vệ Tiêu Cảnh Tuyết, nhưng không thể bảo vệ tất cả những người khác.

Vì vậy, hắn chọn cách im lặng.

Vì điều quan trọng hơn, trong mắt những người này còn có lòng tham.

Đừng quên rằng, ngay sau khi Chu Tư Tư bước vào, gia chủ Chu gia đã nói rằng nàng đã mang theo vỏ kiếm của Vẫn Nhật kiếm đế.

Giờ đây nhiều người chết như vậy, rất có thể là vì họ đã thấy được Đế Khí.

Thấy ngay cả hắn cũng lựa chọn im lặng, sắc mặt mọi người dần trở nên lạnh lùng hơn.

"Một tên hạ giới thấp kém, đã rời khỏi Dược Tông, ngươi thực sự nghĩ rằng chúng ta sẽ còn kiêng dè ngươi sao?"

"Các ngươi tự sát đi, chúng ta không muốn mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ."

Trước cảnh tượng này, những người của Thanh Tâm Tông chỉ lạnh lùng quan sát.

Bọn họ chỉ có trách nhiệm đưa Mộ Dung Thiên đến đây, không chịu trách nhiệm cho sự sống chết của hắn.

Hơn nữa, họ cũng cần một lời giải thích.

"Nếu không có ai đứng sau lưng, chỉ là thế thôi. Tiểu tử, nếu ngươi kể rõ ràng mọi chuyện bên trong đã xảy ra cho lão phu, có lẽ lão phu còn có thể giữ lại mạng ngươi."

"Lão phu hứa rằng, ngoại trừ chúng ta, không ai dám đứng ra bảo vệ ngươi đâu."

Người của Nghịch Tiên Hải và Ma Tộc lần lượt lên tiếng.

Nhưng Mộ Dung Thiên chỉ lạnh lùng cười: "Ta cần các ngươi đứng ra bảo vệ sao?"

"Nếu sư phụ của ta biết chuyện hôm nay, ngày khác nhất định sẽ đến tìm các ngươi, giết sạch không chừa một ai!"

Mọi người ngây ra, rồi lập tức cười lớn.

"Ha ha ha, sư phụ?"

“Theo ta được biết, ngươi đến từ hạ giới, sư phụ của ngươi có thể mạnh đến mức nào chứ? Cùng lắm cũng chỉ là một con sâu nhỏ mà thôi.”

Mộ Dung Thiên nắm chặt Thiên Thanh Kiếm, ánh mắt sắc bén, lao thẳng về phía Yêu tộc.

“Quên nói cho các ngươi biết, sư phụ của ta, vô địch thiên hạ!”

Ông!

Tiếng kiếm ngân vang lên, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Kẻ điên.

Hắn dám dùng tu vi Cực cảnh mà chủ động tấn công vào cường giả Bất Hủ đỉnh phong, đúng là tìm chết!

Cường giả Hống Tộc hừ lạnh một tiếng, giơ tay chụp xuống.

Sức mạnh khủng khiếp khiến hư không lập tức vỡ nát.

“Nếu hắn vô địch thiên hạ, vậy hôm nay ngươi chết ở đây, bảo hắn đến Yêu tộc tìm ta báo thù đi!”

Ầm!

Toàn thân Mộ Dung Thiên run rẩy, không thể tiến thêm một bước trong hư không, bàn tay khổng lồ dần hạ xuống, như đang đếm ngược đến cái chết.

Sức mạnh của cường giả Bất Hủ đỉnh phong hoàn toàn không phải thứ hắn có thể chống lại.

Có vẻ như, chỉ có cái chết đang chờ hắn.

Thiên Nhạc và Tiêu Cảnh Tuyết đồng loạt lao ra, vận dụng sức mạnh mạnh nhất của mình, cùng nhau chống lại bàn tay khổng lồ đó.

“Con kiến mà đòi rung cây.”

Tuy nhiên, hành động của ba người không thể lay chuyển được bàn tay khổng lồ đang chậm rãi hạ xuống.

“Hừ, ba tên ngu ngốc này thật sự điên rồi. Chẳng lẽ bọn chúng nghĩ vào lúc này còn có người nào đứng ra cứu chúng sao?”

“Đúng vậy, còn nói vô địch thiên hạ, lão phu thấy, sư phụ của bọn chúng cũng chỉ là một trò cười thôi.”

Từng tiếng chế giễu vang lên.

Bách Mị Tiên Quân nhìn Thẩm An Tại đang im lặng, trong lòng đầy phức tạp.

“Bách Mị.”

Đột nhiên, đối phương lên tiếng.

“Ta đây,” nàng vội vàng đáp lại.

“Chăm sóc hắn.”

Thẩm An Tại giao thi thể trên tay ra.

“Còn ngươi…” Bách Mị Tiên Quân đón nhận thi thể, trong lòng cảm thấy bất an.

Thẩm An Tại không trả lời, mà chậm rãi bước đi.

Chỉ trong chớp mắt, hắn xuất hiện trước mặt ba người Mộ Dung Thiên.

Nhìn vào bàn tay khổng lồ chứa đựng sức mạnh vô tận đó, hắn nhẹ nhàng mở miệng.

“Phá.”

Ầm ầm!

Vô tận phù quang xông thẳng lên trời, trong khí tức đen trắng tràn ngập, bàn tay khổng lồ lập tức vỡ vụn và tan biến

trong vô hình.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều biến sắc.

"Thẩm An Tại, ngươi có ý gì đây!"

"Đừng tưởng rằng, khi chúng ta liên thủ lại sẽ còn sợ ngươi!"

Người của Yêu tộc mang sắc mặt lạnh lùng, lên tiếng quát lớn.

"Ý gì sao?"

Thẩm An Tại khẽ lẩm bẩm lặp lại ba từ đó.

Hắn cũng không biết những năm qua rốt cuộc mình có ý gì, rõ ràng đồ đệ ở ngay trước mắt, nhưng lại cứ chần chừ, sợ hãi đủ điều, không dám nhận mặt, luôn để kẻ đứng sau giật dây.

Khi Hứa Thiên Diệp chết đi, hắn mới chợt ngộ ra.

Thẩm An Tại của Thiên Huyền giới, không sợ trời không sợ đất, chỉ vì hắn chính là Thẩm An Tại.

Nếu hôm nay hắn còn không dám thừa nhận thân phận của mình, thì hắn thực sự không xứng với ba chữ này.

Vì vậy, lúc này đây, trước ánh mắt mong mỏi, lo lắng và sợ hãi của Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, gương mặt lạnh lùng của Thẩm An Tại dần hiện ra nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Đồ nhi chớ hoảng, đã có vi sư."

…

Chương 885: Hóa ra luôn là ngươi

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ Cửu Vực, ngay khoảnh khắc tám chữ này vang lên, trời đất biến đổi, mây đen che khuất, sấm sét ầm ầm vang dội.

Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, và Thiên Nhạc, cả ba người đều không kìm được mà ánh mắt hơi rung động.

Mà tất cả những người có mặt khác cũng vô cùng kinh ngạc, không thể tin nổi.

Thẩm An Tại đứng chắn trước ba người, dưới làn áo trắng phấp phới, hắn ngăn cản mọi luồng uy áp đè xuống.

Bóng lưng của hắn tựa như một ngọn núi sừng sững, cản lại những đợt sóng dữ dội vô tận, vững chãi không gì lay chuyển được.

"Ta chính là sư phụ vô địch thiên hạ mà hắn vừa nhắc đến."

Ánh mắt Thẩm An Tại sắc bén hơn bao giờ hết, từ khi lên thượng giới đến nay, trong lòng hắn chưa từng thoải mái như lúc này.

Tựa như một nỗi uất nghẹn tích tụ trong lòng, đến giờ phút này toàn bộ đều được thở ra, từng chữ vang lên đầy mạnh mẽ.

"Ta là phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù Sơn, Thẩm An Tại!"

Ầm!

Một tia chớp diệt vong nổ vang trên bầu trời, tựa như đáp lại lời của Thẩm An Tại, chiếu sáng gương mặt hắn!

Tất cả mọi người, vào khoảnh khắc này, đều rõ ràng nhìn thấy gương mặt không hằn nổi bật nhưng lại khiến người ta nhớ mãi.

Khoảnh khắc này, những ký ức mơ hồ trong đầu ba người Mộ Dung Thiên dần dần thức tỉnh.

Hình ảnh sư phụ trong trí óc họ cũng không còn là một gã đàn ông mặt mày gian xảo, mà là một trung niên ôn hòa, tóc mai hai bên đã bạc, khoác áo trắng.

Hắn, mới chính là phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù Sơn!

"Đệ tử biết mà…"

Đôi mắt Mộ Dung Thiên hơi ướt át.

Hắn không hiểu trong những năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn hiểu rõ.

Khoảnh khắc này, sư phụ của bọn họ…

Đã trở lại.

"Thật nực cười, ngươi làm sao có thể là sư phụ của bọn chúng!"

"Thẩm An Tại, ta khuyên ngươi tốt nhất nên sớm rời đi, nếu không chúng ta liên thủ lại, e rằng ngươi cũng khó mà chống đỡ nổi!"

Gia chủ Thiên gia lúc này tựa như lấy lại được sự tự tin, khi mọi người khác còn đang im lặng, hắn liền nhảy ra.

Nhưng sự hành động này không khỏi khiến Ma Đan Tiên Quân, Gia chủ Tiêu gia, Tông chủ Dược Tông, và những người khác ném ánh mắt đầy thương hại về phía hắn.

Thẩm An Tại phất tay, Thiên Thanh Kiếm trong tay Mộ Dung Thiên lập tức bay về phía hắn, tùy ý vung lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tia sáng rực rỡ từ thanh kiếm bay vút lên trời, luồng kiếm khí mạnh mẽ cắt ngang hư không, phân chia cả mặt đất.

Nếu có người đứng từ tinh không của Cửu Vực mà nhìn xuống.

Thế giới kia, dưới tia sáng rực rỡ của kiếm, đã bị chia làm hai.

Mà gia chủ Thiên gia, bộ giáp mà hắn luôn tự hào, căn bản không thể chống lại nổi tia kiếm sáng chói kia.

Hắn ngơ ngác nhìn đường máu hiện ra trên ngực mình, đôi mắt dần trở nên vô hồn.

Mặt đất rung chuyển, không ngừng phân tách, trong những khe nứt sâu thẳm, có thể nhìn thấy bầu trời sao u ám.

"Ta đã nói rồi, nói nhảm nữa, ta không ngại giết ngươi đâu."

Lời nói lạnh lùng vang vọng khắp không gian, giá lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đều không khỏi co rút đồng tử.

Một kiếm, chỉ một kiếm!

Giết ngay cường giả Bất Hủ đỉnh phong, người sở hữu Cực Đạo chi Khí!

"Còn ai, dám động đến đồ đệ của ta nữa!"

Cùng với bầu trời u tối, sấm sét ầm ầm, ánh mắt Thẩm An Tại quét nhìn khắp toàn trường.

Lúc này, những kẻ mạnh mẽ đến từ các gia tộc lớn, đều vô thức tránh né, không dám đối diện với ánh mắt lạnh lùng kia.

Không người nào dám mở miệng, ngoại trừ Bách Mị tiên quân và nhóm Mộ Dung Thiên, cũng không ai dám nhìn bóng lưng áo trắng cầm kiếm lơ lửng giữa không trung.

"Không ai trả lời sao?"

Thẩm An Tại nhìn quanh bốn phía, chậm rãi mở lời.

"Tốt, vậy bây giờ, đến lượt Thẩm mỗ tính sổ các ngươi."

"Trong cuộc thử luyện, tất cả những chưởng môn của các thế lực tham gia vây giết đồ đệ của ta, các ngươi, tự kết liễu đi."

Lời nói nhẹ nhàng vang lên, giống hệt cách những người kia ép buộc Mộ Dung Thiên lúc trước.

Bá đạo, ngông cuồng!

"Thẩm An Tại, ngươi đừng quá đáng, chúng ta…"

Một cường giả của Nghịch Tiên Hải mặt mày biến sắc, nghiến răng mở miệng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng hắn liền xuất hiện một đạo phù văn đen trắng, hóa thành một cái miệng lớn nuốt chửng hắn ngay lập tức.

Sinh Tử Phù, có thể chém đứt sinh tử!

Dù là kiếm kia hay phù chú kia, cả hai đều khiến tất cả mọi người có mặt cảm thấy kinh hãi.

Chẳng trách… chẳng trách ba người Mộ Dung Thiên lại mạnh mẽ đến thế trong cùng cảnh giới.

Đó là vì sư phụ của họ… còn đáng sợ hơn!

"Các ngươi làm sao?"

Ánh mắt băng lạnh của Thẩm An Tại quét nhìn toàn trường.

“Đủ rồi, liên tiếp giết hai người, chẳng phải đã đủ để giải mối hận trong lòng Thẩm phong chủ sao?”

Long Vân, tộc trưởng Long tộc, cùng đạo chủ Đạo Môn lúc này bước ra.

“Nếu đúng như lời ngươi nói, chẳng lẽ tất cả những người ở đây đều phải chết sao?”

“Ngươi không sợ các vị Đại đế của các nhà nổi giận, đến đây tiêu diệt ngươi sao?”

“Đại đế?”

Thẩm An Tại cười lạnh, không chút e sợ.

“Đại đế đến đây, Thẩm mỗ vẫn giết!”

Tám chữ này lại một lần nữa khiến sắc mặt những người có mặt thay đổi dữ dội.

Thật là cuồng ngạo!

Ầm ầm, một đạo sấm sét nữa nổ vang, âm thanh vang dội khắp tinh vực.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, nhìn lên bầu trời tinh vực mênh mông bị bao phủ bởi tầng mây đen dày đặc, có chút nghi hoặc.

Tinh vực trên trời còn đánh sét… Cảnh tượng kỳ lạ như vậy, bọn họ chưa từng thấy qua.

Cảm giác mà nó mang lại cho họ, dường như… là thiên đạo của cả tinh vực này đang phẫn nộ.

Cùng với tiếng sấm vang vọng, một số ký ức của tất cả mọi người trong Cửu Vực đang dần dần được điều chỉnh.

Tất cả mọi thứ, đang trở lại quỹ đạo của nó.

…

Cùng lúc đó, tại Thanh Tâm Tông.

Liễu Vân Thấm ngước nhìn bầu trời mây đen cuồn cuộn, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

"Thanh Vân phong… Thẩm An Tại… hóa ra, luôn là ngươi."

Ở một nơi khác, tại Long tộc.

"Sư phụ, đồ nhi đã chuẩn bị rượu ngon cho ngài, ngài nếm thử xem?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn vị lão đầu râu ria rậm rạp, mũi đỏ vì rượu ngồi trên ghế chủ tọa, đôi mắt đã đỏ hoe nhiều ngày.

Long Cửu Cực nhìn bầu rượu mà đồ đệ đưa qua, thần sắc cũng có phần hoảng hốt.

Không biết từ lúc nào, thực lực của đồ đệ mình đã vượt xa bản thân.

"Ngươi phải cảm ơn Thẩm phong chủ nhiều hơn, nếu không, e rằng vi sư đã thực sự chết rồi."

"Dạ dạ." Bách Lý Nhất Kiếm gật đầu, rồi bất chợt sững người.

"Sư phụ, làm sao ngài quen biết Thẩm phong chủ?"

Long Cửu Cực nhíu mày: "Phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù Sơn, Thẩm An Tại, ai mà không biết? Hơn nữa, chẳng phải hắn là hảo hữu chí cốt của ngươi sao? Vi sư làm sao lại không quen?"

Ầm!

Một tia chớp rạch ngang bầu trời ngoài đại điện, phá tan mây đen, chiếu rọi trời cao.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn tầng mây đen bên ngoài, thì thầm lẩm bẩm.

“Phong chủ Thanh Vân phong của Linh Phù Sơn… hảo hữu chí cốt…”

Trong lúc mơ hồ, từng mảnh ký ức dần hiện lên trong đầu.

Khuôn mặt của Thẩm An Tại hoàn toàn thay thế hình ảnh mà trí nhớ của hắn từng vẽ nên.

“Hóa ra là như vậy…”

Bách Lý Nhất Kiếm bỗng chợt tỉnh ngộ, rồi cười lớn.

Hắn đã nói tại sao một người ngoài lại vượt ngàn dặm xa xôi đến Long tộc giúp hắn tái tạo thân thể, lại còn giúp đỡ nhiều đến thế.

“Hóa ra… luôn là ngươi…”

Hắn cười, ánh mắt rực sáng.

“Thẩm, An, Tại!”

Chương 886: Thiên Đạo bi

Ầm ầm, cả Cửu Vực vang vọng tiếng sấm, nhiều người cảm nhận được những điều bị quên lãng dần dần hiện về trong tâm trí.

Trên không gian, mây đen dày đặc bao trùm, từ Tam Thiên Thế Giới đến Thượng Giới và Hạ Giới, đều bị một áp lực cực kỳ mạnh mẽ che phủ, giống như Thiên Đạo đang phẫn nộ, sắp sửa giáng phạt lên ai đó.

Tại Đao Vực, theo sự kiện Thẩm An Tại giết chết hai người, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên nghiêm trọng và khó coi.

Với thực lực hiện tại của Thẩm An Tại, tất cả họ đều cảm thấy sợ hãi.

Không có ai cảm thấy có thể là đối thủ của hắn.

Nếu không có Đại đế, thì hắn là vô địch ở nơi này.

Ánh mắt của Thẩm An Tại từ từ chuyển về phía sau.

Ánh mắt của Ma Đan Tiên Quân và những người khác co lại, cảm nhận được một sự nguy hiểm tử vong dày đặc bao trùm.

Họ gần như không do dự, quay lưng lại và chạy trốn với tất cả sức lực.

Nhìn những người đang chạy trốn, ánh mắt Thẩm An Tại lạnh lùng, từng bước đi ra.

Vù!

Hình ảnh của âm Dương Ngư gần như bao trùm toàn bộ hải dương tinh tế này.

âm Dương chuyển đổi, phương vị rối loạn, hắn vung kiếm lên giữa không trung.

Từ xa, nơi mà Ma Đan Tiên Quân đang chạy trốn, một vầng hào quang kiếm chói lọi loé lên.

Dù hắn liều mạng sử dụng mọi bảo bối để chống đỡ, nhưng cũng không thể ngăn cản.

“Thẩm phong chủ, ta biết sai rồi, xin hãy tha mạng cho ta!!”

Không chỉ một mình hắn, mà những cường giả khác của Ma Linh Vực cũng đều hoảng sợ lên tiếng.

Nếu biết rằng mọi việc sẽ phát triển đến mức này, cho dù có một triệu lá gan, họ cũng không dám chấp nhận giao dịch với Thiện thi.

Họ thà mãi mãi chịu sự khống chế của Độc Đan, còn hơn là mất mạng vô nghĩa.

“Muộn rồi.”

Đáp lại họ chỉ có hai chữ lạnh lùng từ miệng Thẩm An Tại.

Cùng với ánh sáng kiếm mạnh mẽ bắt đầu xé nát cả một phần tinh vực.

Khi ánh sáng chói mắt biến mất, tất cả mọi người mở mắt ra, đôi mắt trợn tròn.

Chết rồi, tất cả đều chết rồi!

Mặc dù chỉ có Ma Đan Tiên Quân là một Bất Hủ đỉnh phong, nhưng những Bất Hủ khác như Bắc Chân Gia Chủ và các cường giả của Ma Linh Vực cũng đều bị chém chết dưới một đòn kiếm này!

Cảnh tượng đáng sợ này cứ thế xảy ra trước mắt họ.

“Thẩm An Tại, ngươi thật sự không thể tha mạng cho chúng ta sao!”

Gia Chủ Chu mặc dù trong lòng hoảng loạn, nhưng vẫn lớn tiếng kêu gọi.

“Thẩm mỗ chính là muốn không tha mạng cho ai, các ngươi có thể làm gì ta!”

Trong ánh mắt Thẩm An Tại lóe lên ánh sáng vàng, hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Hắn cảm nhận được, Thiên Thanh Kiếm đã không còn là Thiên Thanh Kiếm ban đầu nữa, mà đã trở thành… một món Đế binh!

Với thanh kiếm này trong tay, cộng với sự tăng cường từ Cửu Chuyển Tàng Long Biến, lực chiến đấu của hắn hiện tại đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có!

Giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến cho mọi người có mặt đều ngây dại.

“Ngạo mạn!”

“Chúng ta cùng nhau ra tay, cho dù không thể giết chết hắn, cũng phải bắt sống vài đồ đệ của hắn!”

âm thanh từng đợt vang lên, ánh mắt của nhiều người đều đổ dồn về phía Mộ Dung Thiên và những người khác.

Nhưng lúc Bách Mị Tiên Quân vừa mới nhíu mày chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên nghe thấy tiếng truyền âm của Thẩm An Tại.

“Chờ một chút, nghe theo lệnh của ta, nếu họ muốn lấy mạng ta, ta tự có cách thoát thân, cũng có thể khiến họ không còn nhắm vào Hợp Hoan Tông nữa.”

Người kia ngẩn ra, sắc mặt chợt lóe lên, suy tư một hồi.

Trước nay, Thẩm An Tại luôn nói được làm được.

Hơn nữa, với tài năng y đạo của hắn, có lẽ thật sự có cách để thoát thân.

"Giết!"

Một đám người đã lao tới.

Trong khi đó, ba người Mộ Dung Thiên đều đứng vững tại chỗ, vẻ mặt không hề có chút sợ hãi.

Bởi vì, họ luôn tin tưởng vào sư phụ của mình!

Tuy nhiên, sắc mặt của Mộ Dung Thiên có phần khác biệt, hắn siết chặt đôi tay, ánh mắt run rẩy.

Hắn đã nỗ lực rất nhiều, điên cuồng nâng cao tu vi.

Không ngờ rằng đã qua nhiều năm như vậy, người bảo vệ mình và các sư đệ sư muội vẫn là sư phụ.

Hắn chỉ trách bản thân mình quá yếu đuối, vẫn còn quá yếu đuối.

Không đủ mạnh mẽ để giết chết những người này, không đủ mạnh mẽ để một mình đối đầu với ngàn vạn Đại đế.

Vì vậy…

"Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn!"

Ánh mắt hắn kiên định, nhưng cũng ẩn chứa một số cảm xúc khác.

Sau bao năm lên thượng giới không có chỗ dựa, ngày ngày bị truy sát.

Hôm nay, Mộ Dung Thiên đã có chỗ dựa, cũng đã có bối cảnh riêng.

Cảm giác này thật sự rất tốt, rất dễ chịu.

“Hôm nay, bao nhiêu người đến, Thẩm mỗ sẽ giết bấy nhiêu!”

Thẩm An Tại một tay cầm kiếm, một tay cầm đao, trên đao kiếm, một luồng độc tố mạnh mẽ lan tỏa, chất độc tràn ngập trời.

Hắn một mình, độc lập đón đánh nhiều cường giả nơi đây, hoàn toàn không sợ hãi.

……

Cùng lúc đó, trong một thế giới khác.

Một người trung niên mặc áo trắng đang đi giữa núi non, nhìn lên bầu trời u ám, đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng huyền bí, nhìn thấu bản chất của thế giới.

Giữa không gian hư vô, hắn từ từ thấy một tấm bia đá dần hiện ra dưới tiếng sấm vang dội, tỏa ra khí tức tương đồng với đất trời nơi đây.

Giống như tấm bia đá này vốn đã tồn tại từ trước, chỉ vì một số yếu tố mạnh mẽ hơn mà bị bị xóa đi, nay lại một lần nữa xuất hiện.

“Thiên Đạo bi…”

Thiện thi bước tới, xuyên qua hư không, chạm vào tấm bia đá, cảm nhận sức mạnh quen thuộc bên trong, sắc mặt trở nên mơ hồ.

Vạn Giới bi chính là nguồn gốc của tất cả Thiên Đạo bi, khi Thẩm An Tại công nhận thân phận của mình, những Thiên Đạo bi bị xóa đi cũng đã tái hiện trong thời không này.

Đây chính là bí mật về việc không còn Đại đế từ thời đại Hoang Cổ.

Và giờ đây, mọi thứ đang dần hồi sinh từ vòng luân hồi đang ngủ say.

“Thẩm An Tại, không hổ danh là ngươi, biết rõ mọi thứ đều bị người khác thiết kế, ngươi vẫn bước vào một cách không do dự.”

“Nhưng mà, tổn thất quá nhiều.”

Thiện Thi lắc đầu, trong mắt như thoáng hiện sự không đành lòng.

Đối với hắn, nếu có thể có cơ hội tránh khỏi thảm cảnh cho sinh linh Cửu Vực, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

“Cứ đánh đi, sức mạnh của Thiên Đạo bi, Thẩm mỗ xin nhận lấy trước.”

Bàn tay của Thiện Thi đặt lên tấm bia đá khổng lồ.

Những luồng sức mạnh mạnh mẽ đang từ tấm bia, liên tục chảy vào cơ thể hắn.

Trong khi đó, không chỉ có thế giới của Thiện Thi hiện ra hình bóng của Thiên Đạo bi.

Từng thế giới một bắt đầu tái hiện sự tồn tại của Thiên Đạo bi.

Ký ức cũng dần dần tỉnh lại trong đầu mọi người.

Tại sâu thẳm của chín đại tinh vực, những ánh mắt mạnh mẽ xuất hiện.

Và đều thuộc về Đại đế!

“Thì ra, bí mật về sự đứt đoạn từ thời Hoang Cổ chính là do Vạn Giới bi biến mất.”

“Nghe đồn rằng, chỉ cần nắm giữ Vạn Giới bi, thực lực của người nắm giữ sẽ đạt đến một độ cao chưa từng có.”

“Có nên ra tay không? Hắn vẫn đang giết chóc.”

Một ánh mắt xuyên qua hư không, nhìn về vùng đất máu me hỗn loạn kia.

Với Đế binh trong tay, Thẩm An Tại vẫn chiến đấu với vô số kẻ thù, vẫn không hề có vấn đề gì, như không tốn sức.

Một bóng hình lại một bóng hình, đã chết dưới kiếm đao của Thẩm An Tại.

Hắn dường như đã phát điên, máu nhuộm cả trời xanh.

Dù những người kia hợp sức lại, có lẽ thật sự gây ra cho hắn một số phiền toái, nhưng… vẫn chưa đủ để làm nóng người.

Đạo Môn Chủ, Linh Môn Chủ nhìn nhau, đồng thời lùi lại.

Chương 887: Ba vị Đại đế!

Máu Bất Hủ nhuộm đỏ tinh vực, khiến nơi đây trông đầy vẻ tàn khốc, hung tợn.

Những Bất Hủ cảnh chưa bị giết chết này, từng người mặt đối mặt, âm thầm nuốt nước bọt.

Trong hư không, người trung niên mặc áo trắng, một tay cầm đao, một tay cầm kiếm, khí tức bừng bừng, tỏa ra sát khí khiến lòng người kinh hoàng.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Cảnh Tuyết, Mộ Dung Thiên và những người khác ánh mắt chớp lóe.

Trong khoảnh khắc, hình ảnh người trước mắt và dáng vẻ vững chãi trước Thanh Vân phong trong ký ức hòa quyện thành một.

Tất cả mọi thứ dường như đã trở lại quỹ đạo ban đầu.

Đây chính là sư phụ của họ!

Người vô địch thiên hạ, tại Thanh Vân phong, Thẩm An Tại!

“Thẩm phong chủ, dừng tay đi, nếu tiếp tục giết chóc, thiên hạ sẽ loạn, ngươi ắt sẽ trở thành kẻ thù của chín đại vực!”

Dược Tông Chủ, Tôn Giả Tiêu gia và một vài người khác lớn tiếng kêu gọi.

Họ là những người duy nhất mà Thẩm An Tại không ra tay tổn hại.

Bởi vì Dược Tông từng quan tâm đến Tiêu Cảnh Tuyết, còn người trong Tiêu gia từ trước đến nay cũng chưa từng

nhắm đến Mộ Dung Thiên và Thiên Nhạc.

“Thù chung của chín đại vực…”

Ánh mắt Thẩm An Tại hơi lạnh, thanh đao ngang trời.

“Thẩm mỗ cho dù giết sạch người của chín đại vực, ai dám nói một câu không?”

Xé rách!

Ánh đao đen kịt cắt ngang không gian, máu tươi nhuộm đỏ sau lưng Thẩm An Tại.

“Á!”

Cùng với tiếng thét thảm thiết vang lên, một cường giả của Nghịch Tiên Hải đã bị xóa sổ dưới ánh đao.

Ầm ầm, lại một đạo sấm sét lóe lên, như đang cảnh báo Thẩm An Tại điều gì đó.

Như thể đang nói với hắn rằng, mọi thứ vẫn còn có cơ hội cứu vãn.

Chỉ cần hắn phủ nhận, hắn vẫn có thể lựa chọn không quay về quá khứ.

Nhưng lần này, Thẩm An Tại không nhượng bộ.

Có lẽ là do cái chết của đệ tử thứ tư, có thể là sự xuất hiện của Triệu Vô Nhai, hay có thể là những hành động của những kẻ đó đối với Mộ Dung Thiên.

Tất cả khiến Thẩm An Tại cảm thấy rằng, nếu tiếp tục nhút nhát và che giấu,

Tất cả, có lẽ sẽ thực sự đến mức không thể cứu vãn được nữa.

“Hôm nay Thẩm mỗ sẽ thông báo với thiên hạ chín đại vực, kẻ dám mưu tính hãm hại đệ tử Thanh Vân phong sẽ phải

trả giá như thế nào!”

Vù!

Ánh sáng kiếm lấp lánh và ánh đao đen xen kẽ, cắt ngang không trung, lao về phía Đạo Môn Chủ và Linh Môn Chủ.

Sức mạnh khổng lồ khiến tinh vực nơi đây không ngừng rung chuyển, bóng tối xuất hiện khắp nơi.

Đạo Môn Chủ và Linh Môn Chủ co đôi mắt lại.

Sức mạnh mạnh mẽ đến nỗi khiến họ lông tóc dựng đứng, họ dùng mọi biện pháp để phòng ngự.

“Đủ rồi!”

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, trong không gian bỗng vang lên một tiếng quát đầy uy nghiêm.

Dưới tiếng quát đó, không gian ngừng lại.

Ánh đao và ánh kiếm lập tức bị nghiền nát, dư ba ngược lại.

Ánh mắt Thẩm An Tại ngưng tụ, giơ kiếm chống đỡ.

Ầm!

Hắn phun ra một ngụm máu, bị đánh bay ra ngoài.

“Sư phụ!”

Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc biến sắc, vội vàng chạy tới đỡ.

Thẩm An Tại giơ tay ra hiệu mình không sao, ánh mắt cứng rắn nhìn về phía trước.

Trong không gian, một vết nứt chậm rãi xuất hiện.

Một lão giả mặc áo vàng từ từ xuất hiện, đôi mắt vàng lấp lánh tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Và khi hắn xuất hiện, dường như tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng rống rung trời của rồng.

“Lão tổ!”

Người trong Linh tộc vui mừng, liên tục cúi người chào mừng.

Đúng là lão tổ!

Là lão tổ của Linh tộc!

Đạo Môn Chủ và Linh Môn Chủ cùng những người khác đều vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên, sự tàn sát của Thẩm An Tại cuối cùng đã dẫn đến sự xuất hiện của Đại đế!

Dù hắn có mạnh mẽ đến đâu ở Bất Hủ cảnh, nhưng giờ đây phải đối mặt với Bất Hủ Đại đế, hắn không thể nào là đối thủ được.

“Lần trước tha cho ngươi một mạng, hôm nay ngươi lại dám lấn tới, đừng trách bổn đế vô tình!”

Lão giả mặc áo vàng lạnh lùng quát, ánh mắt như hỏa diệm.

“Tha cho ta một mạng?”

Thẩm An Tại lau đi vết máu nơi khóe miệng, cười lạnh một tiếng.

“Lão cẩu, ngươi nghĩ ta không biết sao? Chẳng qua là các ngươi biết một số điều, nên đang chờ đợi mà thôi.”

Hắn không chút sợ hãi, đối diện với Đại đế trước mặt.

Hắn hiểu rằng, lần trước đối phương chọn im lặng chỉ vì chưa đến thời điểm mà thôi.

Giờ đây, bí mật của Hoang Cổ đã hiện ra.

Khí tức của Thiên Đạo bi đã dần dần xuất hiện ở khắp các ngóc ngách của chín đại vực.

Từ giờ trở đi, trong thiên hạ này, Đại đế có thể xuất hiện!

Và những kẻ này… những gì họ tìm kiếm cũng chỉ là Vạn Giới bi mà thôi.

“Có vẻ ngươi vẫn khá thông minh.”

Lão giả mặc áo vàng xoa xoa râu, nhẹ nhàng nói, “Bổn đế là Xích Tiêu đế quân, nếu ngươi tin tưởng ta, giao vật đó cho ta, có lẽ bổn đế có thể bảo vệ ngươi cùng mấy vị đệ tử bình an.”

Nhưng vừa dứt lời, một tiếng cười vang lên trong hư không.

“Ha ha ha, Xích Tiêu tiểu tử, ngươi không phải quá nóng vội rồi sao? Khí tức Thiên Đạo bi mới chỉ xuất hiện, mà ngươi đã sốt sắng đến mức dụ dỗ người ta.”

Trong hư không, lại xuất hiện hai bóng hình.

Một người cười lớn, mặc áo sao, giữa lông mày mang vẻ uy nghiêm, ánh sáng vô tận.

Một người khác mặc áo trắng của Đạo Môn, tóc trắng, tay chắp sau lưng, thần sắc kiêu ngạo.

Khi thấy hai người này xuất hiện, người trong Linh tộc và Đạo môn đều lộ vẻ vui mừng, chắp tay hành lễ.

“Bái kiến lão tổ!”

Xích Tiêu đế quân híp mắt: “Đạo Tiên, Phù Hoàng, sao các ngươi không sớm không muộn, mà ngay bây giờ mới xuất hiện?”

Hắn vung tay áo, hừ lạnh, “Nếu không phải bổn đế ra tay, hậu bối của các ngươi có lẽ đã chết cả rồi.”

“Chết không được chết không được.”

Phù Hoàng phẩy tay, cười lớn, “Bổn hoàng có Thời Không phù, cho dù họ có chết, ta cũng có thể đảo ngược trong chốc lát.”

Trong tay hắn xuất hiện một phù văn bí ẩn, vừa xuất hiện, khiến người ta cảm thấy như nhìn thấy sự thay đổi của đất trời, thời gian trôi qua.

“Một trong bảy Đại đế phù, Thời Không phù!”

Ánh mắt Thẩm An Tại chợt động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phù văn trong tay đối phương chính là Thời Không phù!

Bảy Đại đế Phù, bản nguyên của Sinh Tử Phù đã được chính hắn đặt trong Thần Phù Tháp ở Thiên Huyền giới, để duy trì vòng luân hồi vô tận của vô số mảnh vỡ Thiên Huyền, sau đó được Vu Chính Nguyên nắm giữ.

Dù hắn có thể vận dụng một phần sức mạnh của Sinh Tử Phù, nhưng không có bản nguyên, vẫn không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Và giờ đây, phù văn trong tay Phù Hoàng chính là bản nguyên Thời Không phù!

“Nếu ngươi muốn dùng nó để khoe khoang, vậy thì bổn đế cũng có một đạo phù văn, không sợ ngươi với Thời Không phù.”

Xích Tiêu đế quân hừ lạnh, giữa trán cũng hiện ra một phù văn.

Đen tối sâu thẳm, như một khoảng hư vô.

“Hỗn Độn Phù…”

Thẩm An Tại nheo mắt lại.

Khi xưa Hứa Thiên Diệp từ Tử lộ của Hoàng Đạo Long Môn ra ngoài đã nói với hắn, trong Tử lộ đó, có sức mạnh này.

Rõ ràng, sức mạnh Hỗn Độn bên trong đó chính là do Xích Tiêu đế quân để lại.

Mà Đạo Tiên đứng giữa hai người, tuy chưa từng lấy ra bất kỳ phù văn nào, nhưng ánh mắt nhìn qua nơi nào, đại đạo cúi đầu, các tinh tú ngừng lại.

Khí tức của hắn không hề yếu hơn hai người này!

Tất cả mọi người dưới sức ép của ba người này đều không thể thở nổi.

Ba vị Đại đế, hôm nay xuất hiện!

Chương 888: U Phù Đồ!

“Được rồi, không cần nhiều lời, người này ta muốn!”

So với việc Xích Tiêu đế quân và Phù Hoàng tranh luận, Đạo Tiên vừa mở miệng đã ra lệnh như một mệnh lệnh.

Hai người còn lại nhìn nhau một cái, cũng không nói gì thêm.

Trong bóng tối, còn có nhiều đôi mắt đang dõi theo nơi này.

Nhìn thấy Đạo Tiên đưa tay về phía mình, muốn bắt hắn, Thẩm An Tại lạnh lùng hừ một tiếng, sờ lên hình xăm trên tay trái.

“Ngươi nói muốn là muốn, thật sự coi ta như cá trên thớt chờ bị mổ sao!”

Hắn tức giận nâng mày, ánh mắt sắc bén khiến Đạo Tiên cùng các người khác sắc mặt hơi đổi, nghi ngờ.

“Một Bất Hủ, liệu có thể tạo nên sóng gió gì? Đạo Tiên, ngươi thật sự sống lâu quá rồi, sao lại cẩn thận như vậy.”

Trong không gian, thấy bàn tay Đạo Tiên dừng lại, lại vang lên một tiếng cười lạnh.

Một lão nhân mặc áo xám, không có đồng tử, chỉ toàn mắt trắng xuất hiện, thân thể tỏa ra một loại yêu khí nồng nặc, che khuất bầu trời.

“Thôn Nhật thần quân của Hống tộc, không ngờ ngươi lại đứng ra trước.”

Xích Tiêu đế quân híp mắt nhìn về phía đó, sắc mặt không mấy thiện cảm.

Thấy hắn, Thôn Nhật thần quân mỉm cười, lộ ra lưỡi đỏ, liếm môi, ánh mắt đầy tham lam.

"Xích Tiêu, đã lâu không gặp, ngươi có vẻ càng thêm hấp dẫn!"

Nghe đến câu này, khóe mắt Xích Tiêu đế quân giật giật.

Hống tộc có thể ăn Long tộc, và rất thích thịt rồng.

"Vậy thì, nếu các ngươi lo lắng về tiểu tử này, ta sẽ đưa hắn về Yêu vực, các ngươi cứ tiếp tục tán gẫu đi!"

Thôn Nhật thần quân cười lớn, lập tức hóa thành một làn sương trắng mênh mông, lao về phía Thẩm An Tại, muốn nuốt chửng hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Đạo Môn Chủ cùng những người khác đều vui mừng khôn xiết.

Đại đế ra tay, lần này, hãy xem Thẩm An Tại còn có bản lĩnh gì!

Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc hiện lên vẻ lo lắng và căng thẳng.

Trong khi đó, Thẩm An Tại nhìn làn sương trắng dày đặc che khuất bầu trời, cuối cùng cũng buông lỏng trái ra.

Lộ ra một hình họa kỳ quái, dị thường.

"U Phù Đồ!"

Cùng với một tiếng kêu thấp, toàn bộ bầu trời đột nhiên trở nên u ám.

Rầm rầm!

Mọi người như nghe thấy những âm thanh kỳ quái vang lên.

Giống như tiếng trống nổi lên, lại như tiếng nhạc tang lễ ồn ào.

Dường như đang cử hành một nghi lễ nào đó.

“Thẩm An Tại, ngươi có nghĩ kỹ chưa?”

Trong không gian vang lên một giọng nói trầm thấp.

âm thanh nghe không thực, như từ vô số ảo giác truyền đến, căn bản không tồn tại.

“Ít nói nhảm đi, ngươi không phải muốn tín ngưỡng sao? Giết họ đi, thiên hạ ai cũng sẽ biết danh U Phù Đồ ngươi!”

Thẩm An Tại lạnh lùng lên tiếng, không hề nhượng bộ.

“Được!”

Khi chữ cuối cùng của U Phù Đồ rơi xuống, làn sương trắng mênh mông lập tức dừng lại!

Một khí tức kinh khủng từ từ tỏa ra từ người Thẩm An Tại.

Những hoa văn trên cánh tay hắn bắt đầu chậm rãi lan ra khắp cơ thể.

Khiến cho hắn trông trở nên kỳ quái, như thể trên người bị khắc họa một hình tượng nào đó.

“Đây là cái gì?”

Đạo Tiên và Phù Hoàng nhìn nhau, ánh mắt lóe lên.

âm thanh vừa rồi trong không gian, ngay cả họ cũng không thể thấy được nguồn gốc!

Như thể căn bản không tồn tại vậy.

“Không ngờ tên này còn có thủ đoạn, phải ra tay trước mới được!”

Thôn Nhật thần quân trong làn sương trắng vung tay áo, tất cả sương trắng đều tụ lại, hóa thành một cung tên.

Vù!

Mũi tên rời khỏi dây cung, xé gió lao thẳng vào giữa trán Thẩm An Tại.

Trong mũi tên chứa đựng sức mạnh của Đạo Lực Hoang Vu, đủ sức hủy diệt cả một thế giới.

"Sư phụ!"

Mộ Dung Thiên lo lắng gọi.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Thẩm An Tại bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt hắn đã hoàn toàn biến đổi, trở thành màu đen.

Vù!

Mũi tên trực tiếp bị hắn giơ tay nắm chặt, dù có giằng co thế nào, cũng không thể tiến vào trong ba tấc trước trán hắn.

Các hoa văn cuối cùng cũng lan ra đến trán hắn.

Cạch!

Hắn dùng sức mạnh tay phải, mũi tên chứa đựng Đạo Lực Hoang Vu lập tức tan vỡ!

"Điều này… không thể nào!"

Dù là Thôn Nhật thần quân, hay Xích Tiêu đế quân cùng những người khác, lúc này đều hoảng hốt kêu lên.

Một Bất Hủ cảnh, lại có thể dễ dàng bóp nát một mũi tên bắn ra từ Bất Hủ đế cảnh!

Điều này quả thực đã lật đổ mọi nhận thức của mọi người.

Giữa Bất Hủ và Bất Hủ đế cảnh, khoảng cách không phải là điều có thể lấp đầy bằng một số bí thuật.

Quan trọng hơn, một bên hoàn toàn nắm giữ Đạo Lực của chính mình, trong khi bên kia thì không.

"Tiểu tử này có vấn đề, có điều gì đó kỳ lạ!"

Thôn Nhật thần quân cảnh giác, ánh mắt chăm chú dõi theo Thẩm An Tại đang dần tỏa ra ánh sáng đen.

Ánh sáng này tuy là màu đen, nhưng lại mang đến cảm giác thần thánh, khiến người ta không thể không có ý muốn cúi đầu thờ phụng.

Hơn nữa, bên tai họ, liên tục vang lên những âm thanh cầu nguyện trầm thấp.

Thẩm An Tại bước một bước, áo quần nổ tung.

Bước tiếp theo, trên lưng hắn mọc ra một cặp tay thứ hai, và lại mọc thêm một cái đầu mới.

Cái đầu đó có mặt xanh, răng nhọn, giống đang mang như một chiếc mặt nạ quái dị, trông cực kỳ đáng sợ.

Tay thứ ba của Thẩm An Tại nắm chặt Thiên Thanh Kiếm, trên kiếm bao trùm ánh sáng đen, một kiếm chém xuống.

Thôn Nhật thần quân nhíu mày, vung tay áo ngăn cản.

Xẹt!

Tuy nhiên, Đạo Lực của hắn trước ánh sáng đen kia dường như chẳng là gì cả, lập tức bị chém nát, ngay cả tay áo cũng bị cắt đứt.

Hắn bất đắc dĩ phải lùi lại, trong lòng sợ hãi.

"Quá kỳ lạ!"

"Ánh sáng đen này rốt cuộc là gì!"

Phù Hoàng và Xích Tiêu đế quân cũng đều nghi ngờ, không dám tin.

Chỉ có Đạo Tiên nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng.

"Chắc hẳn là sức mạnh của tín ngưỡng."

"Sức mạnh của tín ngưỡng?" Hai người còn lại quay đầu nhìn về phía hắn.

"Đúng vậy, chúng ta đều sinh ra vào thời kỳ cuối của Hoang Cổ, chắc hẳn cũng nghe nói qua, rất nhiều năm trước, vào thời kỳ đỉnh cao của Hoang Cổ, có vô số quái thai, có nhiều sức mạnh vượt trội hơn cả lẽ thường đã được phát hiện."

"Thần lực tinh quái là một trong số đó, Tín Ngưỡng chi Lực cũng là một loại."

Đạo Tiên hít sâu một hơi, chăm chú nhìn Thẩm An Tại đang nắm chặt Thôn Nhật thần quân.

"Không ngờ hắn lại có Tín Ngưỡng chi Lực, chỉ không biết… thần linh đứng sau hắn là ai."

Trong khi họ trao đổi những nghi ngờ, U Phù Đồ đã hoàn toàn chiếm giữ cơ thể Thẩm An Tại.

Hắn nở một nụ cười, một tay duỗi ra.

Thôn Nhật thần quân lập tức lùi lại.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, những hoa văn trên cánh tay của U Phù Đồ lấp lánh, cánh tay bỗng nhiên kéo dài ra vô hạn, và tốc độ thì cực nhanh.

Trong khi chưa kịp chuẩn bị, hắn đã bị nắm chặt lấy cổ, bị kéo trở lại.

"Đây chính là Đại đế ngày nay sao…"

U Phù Đồ nhắm mắt, hít sâu một hơi xung quanh Thôn Nhật thần quân, sau đó nhíu mày.

“Thật khó ngửi, không có chút uy quyền của một Đại đế, tất cả đều là giả.”

“Ngươi!”

Thôn Nhật thần quân tức giận, nhưng chưa kịp nói lại thì một cái miệng lớn đã mở ra.

Rắc!

Cái đầu quái dị thứ hai lập tức mở miệng, cắn nát một bên đầu của Thôn Nhật thần quân, nuốt vào và nhai nhừ.

Chương 889: Dược Đế xuất thủ

Cảnh tượng máu me và kỳ quái này khiến không ít người có mặt đều nhíu mày.

Chủ yếu là vì đối phương đang cắn một cái đầu của Bất Hủ đế cảnh!

Ngay cả Thôn Nhật thần quân cũng bị dọa cho kinh hãi, lập tức hóa thành một con quái thú khổng lồ, vươn mình thoát khỏi sự trói buộc.

Thân thể thật sự của hắn lớn hơn nhiều so với những người như Phệ Thiên.

Trong tinh hải này, một bàn chân của hắn cũng đủ sức nghiền nát một hành tinh.

"Còn không chịu khuất phục?"

Giọng nói của con quái thú khổng lồ phát ra như người, dù đầu vẫn đang chảy máu nhưng cũng không bận tâm, bàn chân lớn từ trên cao đè xuống.

U Phù Đồ ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo.

"Ngươi hoá lớn, bản thần cũng hoá lớn."

Ngay lập tức, hắn bước ra một bước, toàn thân bỗng chốc phình to ra.

Hắn dùng hai tay nâng bàn chân, nhanh chóng giơ lên cao.

Mộ Dung Thiên và những người khác ngước nhìn, chứng kiến "Thẩm An Tại" đang dần trở nên khổng lồ.

Dù vẫn là thân thể của Thẩm An Tại, nhưng giờ đây hoàn toàn đã bị U Phù Đồ điều khiển.

Xẹt!

Bàn chân khổng lồ lập tức bị xé nát, quái thú đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Thân thể của nó đã rất to lớn, nhưng khi nhìn thấy hình dáng ngày càng lớn hơn của người kia, nó ngây ra, thậm chí quên đi cả cảm giác đau đớn.

"Ngay cả pháp tướng cũng không biết, còn dám xưng đế, thật nực cười!"

Thân thể khổng lồ dường như muốn phá vỡ vô tận tinh không, âm thanh vang vọng dày dạn.

Đạo Tiên và Phù Hoàng nhìn nhau, đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Họ có thể cảm nhận được, không phải đối phương chỉ có thể lớn đến mức này, mà nếu lớn thêm nữa, cả tinh không này cũng không thể chứa nổi.

"Thế nào, tiểu bối, ai lớn hơn?"

U Phù Đồ cúi xuống, nhìn quái thú dưới chân như một con kiến.

Còn về Mộ Dung Thiên và những người khác, giờ đây đã nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

"Ngươi đánh ta một cái, ta cũng sẽ đánh ngươi một cái."

U Phù Đồ cười lớn, giơ tay xuống để đánh.

Rầm rầm!

Dưới bàn tay khổng lồ, vài ngôi sao lập tức bị nghiền nát, sức mạnh kinh khủng tràn ra.

Miệng Thôn Nhật thần quân bị cơn gió mạnh thổi căng, mắt hắn gần như không mở ra được, toàn thân lông lá rung lên, rụng xuống.

Đó mà là bàn tay à?

Đó là tinh không, là vô tận!

"Nhanh lên, cứu ta!"

Bất đắc dĩ, Thôn Nhật thần quân quay đầu cầu cứu.

Đạo Tiên và những người khác nhìn nhau, sau đó đồng loạt tiến lên.

Phù Hoàng sử dụng Thời Không phù, thời gian xung quanh hoàn toàn dừng lại, không thể động đậy, không gian vỡ vụn hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén cắt đứt.

Còn Xích Tiêu đế quân, phù chú màu đen trong tay hóa thành một con chó đen lao tới, cắn vào bàn tay lớn.

Bất cứ nơi nào bị nó cắn qua, thịt da đều bắt đầu phân hủy.

Về phần Đạo Tiên, hai tay hắn kết ấn, ba ngàn Đạo Lực như hóa thành chữ viết tụ lại trong tay.

Một cây đinh cực dài xuất hiện, hắn vỗ mạnh một cái, trực tiếp đâm từ lòng bàn tay của U Phù Đồ vào, phát triển cho đến khi xuyên thủng vai.

Ba người hợp sức, quả thực khiến U Phù Đồ lộ vẻ đau đớn.

Nhưng điều đó chỉ càng khiến hắn tức giận hơn.

"Đám côn trùng, cảm nhận nỗi đau, cảm nhận tuyệt vọng đi!"

U Phù Đồ cười lạnh, ánh sáng đen lan tỏa.

Rầm!

Không gian tĩnh lặng rung chuyển, không còn có thể kiểm soát tay hắn.

Cùng lúc, một bàn tay khổng lồ chụp nát con chó đen, rồi ngay lập tức nắm chặt lấy mấy người họ trong lòng bàn tay.

"Hừm, sức công phá của Hỗn Độn phù mạnh mẽ như vậy, không ngờ giờ đây lại rơi vào tay mấy con chó ngoại môn."

"Các ngươi tự xưng là Đại đế, thật sự là sự nhục nhã cho hai chữ này."

U Phù Đồ mở lòng bàn tay, trực tiếp nuốt trọn mấy người vào trong bụng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Dù là Đạo Môn, Linh Môn, hay Long Vân, thậm chí cả Mộ Dung Thiên cũng đều ngạc nhiên.

Nuốt… nuốt rồi?

Bốn vị Đại đế, lại bị nuốt chửng vào trong bụng?

Ở trên không, U Phù Đồ lộ ra nụ cười lạnh.

Tại nơi này, mới thật sự là sân khấu của hắn!

Trong không gian tối tăm, một nơi có bốn bề đang cháy lửa, rõ hơn là một bàn tế.

Thôn Nhật thần quân bị trói trên cột đá, bên dưới là vô số bức tượng máu.

"Hãy tôn thờ bản thần, bản thần sẽ ban cho ngươi sức mạnh."

Một cái mặt quỷ bỗng dưng thò ra, cười tươi đến đáng sợ.

"Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai, là cái thứ gì!?"

Thôn Nhật thần quân sợ hãi lên tiếng.

"Tôn thờ bản thần, trở thành lễ vật của bản thần đi!"

Mặt quỷ cười lớn, há miệng ra định cắn.

“Á!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên, tại nơi đây, cảm giác đau đớn như được phóng đại gấp trăm, gấp ngàn lần.

Không chỉ Thôn Nhật thần quân đang phải chịu đựng nỗi hành hạ này, mà Đạo Tiên, Phù Hoàng cũng đều vậy.

Dù cho hai người có được bảo vệ bởi Hỗn Độn phù và Thời Không phù, nhưng lúc này họ hoàn toàn không thể phát huy sức mạnh.

Chỉ vì…

Nơi này là ảo tưởng, là thế giới nội tâm của chính họ.

Mà mọi sức mạnh, chỉ có U Phù Đồ mới có thể khống chế!

Và người duy nhất thoát khỏi sự khống chế của U Phù Đồ, chính là Thẩm An Tại năm xưa, không chút bận tâm đến hắn, không chút sợ hãi, thậm chí còn có thể tiêu diệt hắn.

Nhưng, Thôn Nhật thần quân và những người khác vẫn chưa biết mình đang ở đâu, chỉ có thể chịu đựng đau đớn từng ngày cho đến khi có một ngày Đạo Tâm sụp đổ.

Và họ càng sợ hãi, sức mạnh của U Phù Đồ sẽ càng trở nên mạnh mẽ.

Rầm rầm!

Tại không gian bên ngoài, U Phù Đồ nuốt chửng bốn vị Đại đế xong, ánh mắt lại chuyển sang Đạo Môn, Linh Môn và những người khác, lộ ra nụ cười lạnh thấu xương.

“Đến lượt các ngươi, hãy tôn thờ bản thần đi.”

Hắn chậm rãi nâng tay, hạ xuống phía những Bất Hủ cảnh phía dưới.

“Không… không tốt!”

“Xong rồi, chết chắc rồi!”

Đạo Môn chủ, Long Vân và những người khác đều toát mồ hôi lạnh, trong lòng nuốt một ngụm nước bọt nhưng hoàn toàn không thể động đậy.

Khí tức Thẩm An Tại tỏa ra lúc này quả thực quá kỳ quái, quá mạnh mẽ.

Sức mạnh của hắn như vô cùng vô tận!

“Xin các hạ nương tay.”

Đột nhiên, trong không gian xuất hiện một ánh lửa.

Một người đàn ông mặc áo choàng đen, đội mũ trùm, lưng đeo một thanh kiếm nặng xuất hiện trước mặt những Bất Hủ cảnh.

Khi nhìn thấy bàn tay khổng lồ đang rơi xuống mà không hề dừng lại, nam tử áo đen cũng không nói nhiều, nâng cao hai tay.

Hai loại ngọn lửa có màu sắc hoàn toàn khác nhau lập loè nhảy múa, khi hai tay hắn hợp lại, ngọn lửa ấy cũng bắt đầu hòa quyện vào nhau.

Tiêu Cảnh Tuyết nhíu mày, ánh mắt có phần suy tư.

Động tác của người này… giống như đang nặn đan vậy.

Sử dụng ngọn lửa như là đan dược sao…

Rầm rầm!

Ngọn lửa bùng nổ, bàn tay khổng lồ bị phá hủy, một vòng lửa rực rỡ lan tỏa xung quanh, tuy mạnh mẽ nhưng lại không gây tổn thương cho những người khác.

“Vãn bối Tiêu gia, Tiêu Viêm, xin tiền bối hãy dừng tay.”

nam tử áo đen ngẩng đầu, lộ ra gương mặt góc cạnh, ánh mắt kiên định.

“Lão tổ Tiêu gia… Dược Đế…”

Mộ Dung Thiên nhìn nam tử áo đen, sắc mặt ngây ra, lẩm bẩm nói.

Cảm giác như có một mối quan hệ không thể nói ra giữa hắn và người này.

Chương 890: Hỏa Liên tiên đế

Mọi người nhìn người đàn ông mặc áo đen đứng giữa không gian, lưng đeo thanh kiếm nặng, ánh mắt đều chấn động.

Dược Đế, Hỏa Liên tiên đế!

Không ngờ, ngay cả hắn cũng xuất hiện!

"Thú vị…"

U Phù Đồ híp mắt lại, thân hình khổng lồ nhìn xuống dưới, đánh giá người trung niên trong bộ áo đen.

Từ hắn, U Phù Đồ cảm nhận được một loại khí tức khác biệt, không giống như Đạo Tiên, Phù Hoàng và những người khác.

"Không ngờ ở thời đại này, lại còn có người thật sự sở hữu Đế Uy, ngươi, rất được."

"Tiền bối quá khen."

Tiêu Viêm khẽ chắp tay, giọng điệu bình thản.

"Nhưng, ngươi nghĩ rằng ngươi có thể ngăn cản được ta sao?"

Khí tức toàn thân U Phù Đồ rung chuyển, trên cổ lại mọc ra một cái đầu đỏ như máu.

So với cái đầu xanh biếc trước đó, cái đầu này tỏa ra khí tức như quỷ dữ từ địa ngục, tràn ngập huyết khí.

Sau lưng hắn, lại mọc thêm một đôi tay.

Khí tức của thân hình cao lớn này như được nâng lên, đứng vững giữa biển sao, tựa như… một vị thần tà ác!

Cảnh tượng chấn động lòng người này khiến mọi người đều cảm thấy hốt hoảng.

Ba đầu sáu tay, hình dạng pháp tướng vô cùng lớn lao!

"Có thể hay không không biết."

Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa.

"Nhưng, có thể thử xem."

Đằng sau hắn, một bóng dáng Hỏa Liên khổng lồ hiện lên, vô số ngọn lửa sắc màu rực rỡ tỏa ra khí tức đáng sợ.

"Chuyện gì vậy, linh hỏa trong cơ thể ta…"

Nhiều người ở đây đều nhíu mày, bởi vì họ cảm nhận được linh hỏa của mình bắt đầu có dấu hiệu động đậy, tỏa ra ý chí phục tùng.

Thậm chí, Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy không thể kiểm soát nổi ấn ký ngọn lửa ở trán mình, Phượng Hoàng thần hoả trong cơ thể nàng đang đáp lại bóng dáng Hỏa Liên khổng lồ, như thể sắp rời khỏi nàng.

Phải biết rằng, ngọn lửa trong cơ thể nàng chính là do Thẩm An Tại ban tặng cả thần tính lẫn thần tâm.

Giờ đây, lại có cảm giác như vậy.

Điều này đủ để chứng minh rằng, Tiêu Viêm hiện nay, đã trở thành Vạn Hỏa Chi Đế.

U Phù Đồ híp mắt, cảm thấy có chút khó xử.

Từ người này, hắn không cảm nhận được chút nào sợ hãi hay kiêng kỵ.

Không có cảm xúc đó, sức mạnh của hắn sẽ bị suy yếu rất nhiều.

"Tiểu bối không giống như họ, tiểu bối sẽ không ra tay với Thẩm phong chủ, thậm chí có thể thề với Đạo Tâm, bảo vệ sự an toàn của hắn."

"Tiền bối hẳn cũng cảm nhận được, tiểu bối không có hứng thú với Vạn Giới bi, vì dù không có Vạn Giới bi, tiểu bối vẫn có thể…"

Tiêu Viêm ngẩng đầu, ánh mắt rực lửa, nhàn nhạt nói ra bốn chữ.

"Đăng Phong Tạo Cực!"

U Phù Đồ híp mắt, chăm chú quan sát người trước mặt.

"Không ngờ, không ngờ trên người ngươi có được Đế Uy mà họ không thể có, nếu ở thời đại Hoang Cổ, ngươi có thể trở thành một vị bá chủ, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

Hắn cũng không lập tức ra tay.

Bởi vì, hiện tại sức mạnh của hắn có hạn.

Dù cho có vẻ mạnh mẽ như vậy, nhưng chỉ đối với những kẻ không phải là Đại đế thật sự như Đạo Tiên và Phù Hoàng.

Nếu là Tiêu Viêm, có lẽ sẽ là một trận chiến khó khăn.

"Vậy ngươi xuất hiện ở đây để ngăn cản ta, rốt cuộc là vì lý do gì?"

Tiêu Viêm nhìn quanh, chậm rãi nói: "Có lẽ chuyện ở thời Hoang Cổ sẽ một lần nữa xảy ra ở thời đại này, nên tiểu bối muốn cố gắng tránh việc huynh đệ tương tàn."

"Tương tàn?"

"Ha ha ha!"

U Phù Đồ cười to, nhìn về phía Tiêu Viêm, "Câu nói này nếu được nói vào thời kỳ Hoang Cổ, có thể ta còn tin tưởng một chút, nhưng giờ thì…"

Hắn lắc đầu.

Trong thời kỳ đó, mọi Đại Đế đều có sự kiêu hãnh của riêng mình, như Tiêu Viêm vậy.

Nhưng giờ đây, hắn không thấy sự kiêu hãnh đó trong những kẻ này.

Chính vì vậy, ánh mắt của những Đại đế này chỉ chăm chăm vào những thứ như Thiên Đạo bi hay sức mạnh Hoang Cổ.

Sự thiếu tự tin nơi bản thân này, là điều mà những Đại đế trong quá khứ tuyệt đối không cho phép tồn tại.

Ngày xưa, dù không nhờ vào Thiên Đạo bi, vẫn có người có thể trở thành Đế.

Không ngờ rằng, kể từ khi Thiên Đạo bi biến mất, không còn Đại đế nào được sinh ra nữa.

Dù là Đạo Tiên hay Phù Hoàng, họ chỉ có thứ ý nghĩa nông cạn, hời hợt về Thiên Đạo.

Đó là thứ được lấy từ bóng dáng của Hoang Cổ mà miễn cưỡng đạt được.

Còn ở Tiêu Viêm, hắn không cảm nhận được bất kỳ ý nghĩa Thiên Đạo nào.

Chỉ có… lửa!

Không có Thiên Đạo bi, hắn vẫn có thể trên con đường của mình mà đạt đến đỉnh cao, trở thành Đế!

Trở thành Hỏa Liên tiên đế!

"Dù sao, tiểu bối vẫn muốn xin tiền bối nương tay."

Tiêu Viêm nhẹ nhàng lắc đầu, lại một lần nữa chắp tay.

U Phù Đồ im lặng, mở miệng trong thế giới nhận thức.

"Thẩm An Tại, ngươi quyết định thế nào?"

Trong thế giới nhận thức, Thẩm An Tại trầm tư, ánh mắt xuyên qua vô vàn hư vô, nhìn thấy bốn Đại đế vẫn đang bị tra tấn.

Nếu quyết tâm giết chết bốn người này, Tiêu Viêm đã nói rằng hắn sẽ ngăn cản.

U Phù Đồ cũng đã nói, hắn không thể nắm chắc phần thắng.

Nhưng nếu không giết…

"Giết hắn."

Cuối cùng, Thẩm An Tại đưa ra quyết định, ánh mắt rơi vào Phù Hoàng.

"Được, nhớ rằng ngươi đã hứa với ta, ta sẽ ở trong ảo mộng, chờ ngươi thực hiện lời hứa!"

U Phù Đồ không chút do dự, há miệng.

Bốn bóng hình bị phun ra, nhìn qua ai cũng đều tỏ ra vô cùng thảm hại.

Hú!

Bàn tay lớn chộp lấy Phù Hoàng.

Ba người còn lại hoảng hốt, lập tức chạy tứ tán.

Phù Hoàng hoảng loạn, quay đầu muốn chạy, nhưng phát hiện dù thế nào cũng không thể thoát ra khỏi vùng phủ bóng của bàn tay khổng lồ.

"Chết tiệt, sao lại nhắm vào ta!"

Hắn gào thét, quay lại không còn ý định chạy trốn, toàn thân phát sáng với đủ loại phù văn, xuất ra toàn bộ bí kíp của mình.

Lúc này, Thời Không phù cũng lóe lên bay lên.

Thương Hải Tang Điền chi Ý liên tục xuất hiện trên cánh tay hắn.

Thời gian và không gian đảo ngược, hình dáng của Phù Hoàng xuất hiện liên tiếp, tản ra khắp nơi.

Trong số những không gian này, chỉ cần hắn thoát được một lần, thì có thể sống sót.

"Ha!"

U Phù Đồ khinh thường cười lạnh, chỉ có thể vận dụng chút lực lượng thời không này mà cũng dám ra vẻ.

Trong những không gian đó, cũng xuất hiện những hình dáng khổng lồ ba đầu sáu tay, chộp lấy những bóng hình Phù Hoàng đang chạy trốn.

"Không thể nào, làm sao có thể!"

"Ngươi chỉ có thể mở ra thời không, nhưng không thể kiểm soát thời không, phù văn này nằm trong tay ngươi, thật sự là một sự sỉ nhục."

Tiếng U Phù Đồ vang lên, từng tiếng vang vọng, khiến lòng người sợ hãi.

"Không, không!"

Tiếng kêu hoảng loạn của Phù Hoàng vang lên, bị những bàn tay lớn chộp lấy.

Bịch!

Máu thịt văng tung tóe, hắn bị bàn tay lớn chèn ép thành bột nhão, bị ánh sáng huyền bí bao phủ, ngay cả thần hồn cũng

tan biến.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này, ánh mắt đều co rút lại.

Tiêu Viêm nhíu mày.

“Tiểu tử, ta sẽ nể mặt ngươi, nhưng ngươi phải nhớ lời ngươi đã nói, nếu Thẩm An Tại gặp chuyện, ta… sẽ không quan tâm đến cảnh chết sống của chín vực tinh không.”

Khi âm thanh của U Phù Đồ dần dần xa khuất, hình dáng khổng lồ của hắn dần thu nhỏ lại, ánh sáng đen bao phủ cũng tản đi, Thẩm An Tại lại trở về trạng thái bình thường, y phục tươm tất như trước, như thể mọi chuyện vừa xảy ra đều không hề tồn tại.

Lúc này, Đạo Tiên, Xích Tiêu đế quân và những người khác nhìn hắn, trong ánh mắt đều tràn ngập sự kiêng dè.

Kinh khủng!

Chương 891: Thi thứ ba

Thẩm An Tại quét mắt qua toàn trường, bất kể là Đạo Tiên, Xích Tiêu đế quân, hay Thôn Nhật thần quân đều tránh né ánh mắt của hắn.

Hắn từ từ giơ tay lên.

Trong hư không, một phù văn bay vào tay hắn, lóe sáng.

"Thời Không phù…"

Hắn gật đầu.

Nếu xét về việc muốn giết ai, hắn thực sự muốn giết Xích Tiêu đế quân và Thôn Nhật thần quân hơn.

Tuy nhiên, việc giết Phù Hoàng lại có ích hơn cho kế hoạch tiếp theo của hắn.

Bởi vì cái Thời Không phù này.

"Đi thôi."

Thẩm An Tại quay người, định dẫn theo Mộ Dung Thiên và những người khác rời đi.

Tuy nhiên, trong hư không lại vang lên những tiếng nói.

"Đứng lại!"

"Còn chưa xong, ngươi không thể dễ dàng rời đi như vậy."

âm thanh trầm ấm, từng cơn áp lực bao trùm.

Bức tường vô hình, bao quanh bốn phía, chặn đường đi của Thẩm An Tại. Hắn nhíu mày.

âm thầm, lại có Đại đế ra tay!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Viêm tiến lên một bước, hoa sen trong hư không bỗng nhiên rung lên.

"Các vị, có lẽ chưa nghe rõ lời của Tiêu Viêm vừa rồi?"

Khí tức của hắn bùng nổ, đơn độc chống lại nhiều khí tức, thậm chí còn chiếm ưu thế!

"Hỏa Liên tiên đế, ngươi có ý gì? Hiện giờ trong người hắn đã cạn kiệt sức mạnh, nếu không ra tay lúc này, thì còn chờ đến bao giờ?"

"Ngươi định trở thành kẻ thù của chúng ta?"

Trong không gian, những tiếng nói có phần không hài lòng.

Nhưng Tiêu Viêm không nhượng bộ, mà chỉ chắp tay về phía Thẩm An Tại.

"Thẩm phong chủ, hôm nay ngươi cứ đi đi, sẽ không ai dám ngăn cản."

Hắn từ từ rút thanh trọng kiếm ra sau lưng, khí tức lại tăng thêm vài phần.

"Tiêu Viêm đã lâu không giết người, hôm nay không ngại để máu tươi nhuộm ba thước."

Giọng điệu của hắn bá đạo đến mức khiến mọi người đều cảm thấy rung động.

Thẩm An Tại lãnh đạm liếc nhìn hắn, sau đó bước tới.

Chướng ngại vật chặn đường trước mặt liền biến mất.

Hắn dẫn theo Mộ Dung Thiên và những người khác thuận lợi rời đi.

Bách Mị Tiên Quân nhíu mày, cũng theo sau.

Có vẻ như tình hình không diễn ra theo chiều hướng tồi tệ nhất, ít nhất… Thẩm An Tại vẫn còn sống.

Điều này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả mọi người chỉ biết đứng nhìn, không ai dám ngăn cản.

Cảnh Phù Hoàng chết thảm vừa rồi vẫn còn hiện rõ trong tâm trí, gây ấn tượng sâu sắc.

Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm có nhiều Đại đế xuất hiện, cũng là… lần đầu tiên có Đại đế chết.

Khi sấm chớp lắng xuống, mọi thứ quay trở lại quỹ đạo của nó.

Mọi người đều nhớ lại bí mật của Thiên Huyền giới, bí mật của Vạn Giới bi.

Bí mật của Đại đế đã được nhân gian biết đến.

Tiếp theo… có lẽ sẽ là những cuộc tranh đoạt vô tận về Bất Hủ đỉnh phong và những Thiên Đạo bi của các giới.

…

Ngày hôm sau, giữa một tinh hải vô định, Thẩm An Tại dừng bước.

Mộ Dung Thiên và những người khác cũng dừng lại, tất cả đều im lặng.

Tại điểm cuối của không gian, một cô gái mặc áo xanh, vẻ mặt dịu dàng đang đứng yên.

“Liễu Vân Thấm…”

Thẩm An Tại ngẩn người, ánh mắt chợt né tránh.

Liễu Vân Thấm từng bước tiến tới, áo xanh bay bay.

Nàng nhìn thật sâu vào khuôn mặt quen thuộc trong ký ức, một hồi lâu, vẫn lắc đầu.

“Ta chờ ngươi quay về.”

Câu nói này khiến Bách Mị Tiên Quân ngẩn người.

Thậm chí Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc cũng cảm thấy không hiểu.

Chỉ có Mộ Dung Thiên, khẽ cúi đầu.

Sư phụ… vẫn chưa phải là sư phụ của bọn họ.

Nếu như là sư phụ ngày xưa, thì tiểu sư đệ của bọn họ đã không chết.

Thẩm An Tại trầm mặc, nhẹ gật đầu.

Trong lòng hắn, vẫn không có quá nhiều xúc động, tựa như chủ tồn tại lý trí tột độ.

Tất cả sự do dự và nỗi buồn, hắn đều đã cắt đứt.

Vì vậy, giờ đây, hắn không còn là chính mình nữa.

"Đừng quên ngươi đã hứa với ta."

Liễu Vân Thấm nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nam tử mặc áo trắng, giọng nói dịu dàng.

"Hứa gì?" Thẩm An Tại nhíu mày.

"Ngươi vẫn nợ ta một đóa hoa."

Người trước ngẩn ra, sau đó im lặng.

Ở quê nhà của hắn, khi thích một người, hai người bắt đầu mối quan hệ từ việc nhận một bó hoa và một lời tỏ tình chính thức.

Đó là những gì Thẩm An Tại từng nói với Liễu Vân Thấm.

"Vậy thì, chuyện của bọn họ, nhờ ngươi."

Thẩm An Tại quay đầu nhìn nhóm Mộ Dung Thiên, nhẹ nhàng nói.

"Ừ." Liễu Vân Thấm gật đầu.

Sau đó, Thẩm An Tại không nói thêm gì nữa, dẫn theo Bách Mị Tiên Quân rời đi.

“Sư phụ!”

Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc không khỏi gọi lên, nhưng bị một sức mạnh vô hình ngăn lại, không thể đuổi theo.

“Sư phụ của các ngươi còn có những việc quan trọng hơn cần làm.”

Liễu Vân Thấm nhẹ giọng nói, quay lại nhìn Mộ Dung Thiên đang im lặng, không khỏi ngạc nhiên.

“Mộ Dung Thiên, ngươi không đuổi theo sao?”

Mộ Dung Thiên lắc đầu cười, nụ cười có phần tự giễu.

“Sư phụ, trong mắt ngươi, đệ tử vẫn là thằng ngốc không hiểu gì, ngu ngơ ngốc nghếch như trước sao?”

Hắn nhìn bóng dáng nam tử mặc áo trắng dần biến mất trong biển sao, ánh mắt thất thần, lẩm bẩm nói.

“Sư phụ còn có việc quan trọng hơn phải làm, trước khi điều đó xảy ra, ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến mức…”

Hắn nhìn thanh Thiên Thanh Kiếm trong tay, ánh mắt sắc bén.

“Thực sự đứng trước mặt sư phụ!”

“Nếu sư phụ không quay lại, thì ta sẽ đi tìm, đào ba thước đất, khuấy động toàn bộ chín vực cũng nhất định phải tìm được người!”

Hắn thấu hiểu rằng, hiện giờ bản thân vẫn còn quá nhỏ bé.

Nhỏ bé đến mức, dù đã qua nhiều năm, vẫn cần sư phụ che chở.

Liễu Vân Thấm nhẹ gật đầu.

Mộ Dung Thiên đã thật sự thay đổi, thay đổi rất nhiều.

Có thể là do trải nghiệm ở Thượng Giới, cũng có thể do cái chết của Thẩm An Tại năm xưa.

Tất cả những chuyện đó đã khiến cậu thanh niên ngây thơ, đầy nhiệt huyết trở thành một người hiểu chuyện như bây giờ.

"Đi thôi."

…

Một bên khác, Bách Mị Tiên Quân theo sau Thẩm An Tại, nhưng lòng lại có phần không yên, trong đầu vẫn đang nhớ lại lời nói vừa rồi của Liễu Vân Thấm.

"Giao hắn cho ta đi."

Đột nhiên, Thẩm An Tại dừng lại, nhìn quanh bốn phía.

Bách Mị kinh ngạc, sau đó gật đầu, đưa thi thể Hứa Thiên Diệp ra.

Nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của thanh niên, lòng Thẩm An Tại lại dâng lên một cơn sóng.

Dù là Thiện thi có tính toán bản thân như thế nào, nhưng cũng sẽ không để cho đệ tử rơi vào nguy hiểm thực sự.

Thiện thi biết, Mộ Dung Thiên có Trảm Tiên Phi Đao bên cạnh, đám ô hợp của Ma Linh vực căn bản không thể là đối thủ của hắn.

Còn Hứa Thiên Diệp… cái chết của hắn là do chính tay mình gây ra.

Nhưng dù thế nào, họ cũng không phải là Thẩm An Tại thực sự.

Thẩm An Tại thật sự, cho dù có bị tính toán bởi ai, cũng sẽ không để cho đệ tử rơi vào nguy hiểm thực sự.

Thẩm An Tại thật sự, trong bất kỳ khoảnh khắc nào, cũng sẽ không do dự liệu có nên cứu đệ tử hay không.

"Thi thứ ba, đã đến lúc chuẩn bị ngưng tụ."

Thẩm An Tại nhìn vào Thời KHông phù đang nhấp nháy trước mặt mình.

Hắn không nuốt chửng Thiện thi, lẽ ra không thể ngưng tụ Thi thứ ba.

Vì vậy, hắn cần tìm một lối đi khác, cái thân thể mang tên 'Tự ngã' đó, sẽ do hắn… mang về… từ dòng sông thời gian vô tận.

Mang về người vừa bước ra từ Thiên Huyền giới, người thật sự là phong chủ của Thanh Vân phong, Thẩm An Tại…

Mang về!

…

Chương 892: Đệ tử Thanh Vân phong

“Vì vậy, khi đó ta đã khuyên ngươi, đừng để hắn tham gia thử thách.”

Bách Mị Tiên Quân lên tiếng.

Thẩm An Tại thu hồi Thời KHông phù, nhắm mắt lại.

Tam Chuyển Luân Hồi Quyết…

Tư chất về phù đạo của Hứa Thiên Diệp không bằng Chính Nguyên, không phải quá cao.

Lý do hắn có thể đạt được thành tựu trong phù đạo, mặc dù có phần nhờ vào quyển Đại cương tổng quát về phù đạo và sự hướng dẫn của bản thân, nhưng điều quan trọng hơn là hắn đủ nỗ lực.

Hắn đã luyện thành Tam Chuyển Luân Hồi Quyết, điều này giúp hắn có thể chuyển thế tái sinh trong muôn vàn luân hồi.

Đó cũng là lý do khiến Thẩm An Tại ban đầu do dự có nên sử dụng U Phù Đồ hay không; chính vì sự cân nhắc này mà hắn tạm thời mất đi đệ tử này.

“Tất cả vẫn không thay đổi.”

Thẩm An Tại thì thầm.

Mỗi khi hắn cảm thấy mình như đã thoát khỏi vòng luân hồi, lại phát hiện mọi thứ dường như chưa từng lệch khỏi quỹ đạo.

Chẳng hạn như bây giờ.

Nếu không phải vì câu nói của Mộ Dung Thiên, hắn liệu có phản ứng lại không, liệu có muốn làm điều tiếp theo không?

Bây giờ hắn có hai lựa chọn.

Một là từ bỏ việc tìm kiếm chuyển thế của Hứa Thiên Diệp, như vậy có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện sau này.

Nhưng đáng tiếc, Mộ Dung Thiên đã nói, và làm cho lòng hắn dao động.

Vì vậy, bây giờ hắn muốn… trong dòng luân hồi mênh mông, tìm được Hứa Thiên Diệp.

Dù cho vòng luân hồi trước đó sẽ lặp lại, hắn cũng nhất định sẽ để cho đệ tử sống sót.

"Ta đã hứa với ngươi sẽ tìm cho ngươi cách thành đế, giờ đây ký ức hỗn loạn của ngươi đã khôi phục, Thiên Đạo bi đã tái hiện thế gian, với cảnh giới nửa bước thành đế của ngươi, giành được một trong số đó chắc không khó."

"Xin tạm biệt, nếu Hứa Tiểu Vân muốn đi, ngươi cũng không cần ngăn cản."

Giọng nói lạnh lẽo và vô cảm vang lên, bóng dáng người mặc áo trắng dần xa khuất, cuối cùng không còn thấy.

Thẩm An Tại đã rời đi.

Bách Mị Tiên Quân đứng lại giữa không gian mây trắng, ngẩn ngơ lên tiếng, trong lòng có một cảm xúc khó nói.

Nàng dõi theo bóng dáng đối phương biến mất, nhiều lần muốn mở miệng gọi nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Nàng hiểu, giữa mình và đối phương không cùng một đường, số phận cuối cùng của hắn không ở đây.

Khi ký ức bị luân hồi che mờ lại hiện về, mọi người đều nhớ lại con đường đến với Thiên Đạo đã từng có.

Cũng nhớ lại thứ đã khiến cho bao cường giả điên cuồng cuốn hút.

Vạn Giới bi!

Mà nơi có tấm bia này được gọi là…

Thiên Huyền!

Các Đại đế khác dưới sự kiềm chế của Hỏa Liên tiên đế, đã đồng ý trong vòng một ngàn năm sẽ không ra tay, nhưng một ngàn năm sau, nếu như người sau lại cản trở, thì họ sẽ không ngại hợp lực lại tấn công.

Bằng sức một người, cản trở nhiều tiên đế như vậy.

Thực lực của Hỏa Liên tiên đế tất nhiên là không cần bàn cãi, nếu không nhiều Đại đế cũng không e ngại hắn.

Dù sao… hắn cũng từng là huyền thoại của thời đại đó.

Và một ngàn năm, cũng là thời gian tối đa mà Hỏa Liên tiên đế có thể dành cho Mộ Dung Thiên và những người khác.

Hắn khẩn thiết hy vọng có những Đại đế như hắn, thậm chí mạnh mẽ hơn, đứng ra.

Bằng không, nếu như tai họa đến, một mình hắn sợ rằng sẽ không kịp lo liệu.

…

Thời gian thoi đưa, từng ngày từng năm trôi qua.

Kể từ khi Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết rời đi, Liễu Vân Thấm đã chủ động gia nhập vào Cực Hàn chi địa của Thanh Tâm Tông.

Lăng Phi Sương biết được, liền chủ động gia nhập vào một phái khác của Thanh Tâm Tông, chuẩn bị để cho Cửu Huyền Thánh Nữ, cũng từng là nàng, trở về.

Tại sao lại đột nhiên có ý nghĩ này… người ngoài không ai biết.

Nhưng nếu Cửu Huyền Thánh Nữ tỉnh lại, thế gian chắc chắn sẽ lại có thêm một Đại đế có thể đấu với Hỏa Liên tiên đế.

Còn Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết, cùng một vài người khác, cũng không biết đã đi đâu.

Muốn tìm kiếm Mộ Dung Thiên thông qua hai nàng là điều không thể.

Về phần Bách Lý Nhất Kiếm…

Có lẽ vì hắn ít giao tiếp với Thẩm An Tại trên thượng giới, có lẽ vì e ngại uy thế của Thẩm An Tại, có lẽ vì hắn thuộc về Long Tộc, không ai đến tìm hắn phiền phức.

Mà Long Vân cũng không làm gì với hắn, chỉ nghe lệnh của Xích Tiêu đế quân, để hắn tiếp tục ở lại Long Tộc.

Nhưng…

Vì một số cơ duyên do sự xuất hiện của Thiên Đạo bi mang lại, hắn hoàn toàn xem Bách Lý Nhất Kiếm như một công cụ để sử dụng.

Nếu chết, tức là chứng tỏ người này không quan trọng với Thẩm An Tại, Mộ Dung Thiên, v.v.

Nếu không chết, thì có thể khai thác thêm giá trị của hắn cũng không tệ.

Bách Lý Nhất Kiếm cũng không chọn rời khỏi linh tộc.

Lần trước thiêu đốt bản nguyên, hắn đã bị tổn thương căn cơ, giờ đây đã mất đi hy vọng thăng cấp Bất Hủ.

Nhưng đối với hắn mà nói, nếu có thể đạt đến đỉnh cao trong Cực cảnh cũng là điều tuyệt vời.

Hơn nữa, Long Cửu Cực vừa mới tỉnh lại, còn cần thời gian để từ từ dưỡng bệnh phục hồi.

Thời gian trôi qua, nhanh chóng đã năm trăm năm.

Trong những năm qua, Thiên Huyền giới dần dần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Đối với thế giới hiện giờ mà khí linh đã mỏng đến mức gần như không thể dò tìm, đa số mọi người đều có thái độ cực kỳ hoài nghi.

Liệu rằng Vạn Giới bi huyền thoại, thật sự còn tồn tại ở thế giới này chăng?

Cùng với việc ngày càng nhiều người cảm thấy hiếu kỳ, dần dần cũng có một số người không thể kiềm chế ý nghĩ trong lòng, lén lút bằng cách phân thân, hoặc bằng nhiều phương pháp khác mà thâm nhập vào Thiên Huyền giới.

Đối với hạ giới mà nói, dù chỉ là sức mạnh Thánh Cảnh rò rỉ, cũng đủ khiến cho thế giới này rơi vào trạng thái bất ổn.

Vì vậy, trong năm trăm năm qua, Thiên Huyền giới liên tục xảy ra thiên tai, khiến cho chúng sinh lầm than.

Còn Linh Phù Sơn… đã không biết bao lần tiếp đón khách không mời.

Nhưng lần này, dường như có điều gì đó khác biệt với trước đây.

……

“Ha ha ha, không ngờ, nơi hoang vu núi rừng này, lại chính là nơi sinh ra Vô Song Kiếm Tiên, thật sự là thảm hại.”

Một lão nhân gầy gò đi dọc theo con đường núi, nhìn vào tấm bia đá mới được lau chùi bóng loáng, nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ “Thanh Vân” trên đó.

Rắc…

Dường như không chịu nổi sức mạnh trong tay hắn, tấm bia đá nứt ra một vết.

Ông!

Toàn bộ ngọn núi bỗng nhiên rung chuyển, trên bầu trời xuất hiện một lớp ánh sáng gần như không thể nhìn thấy.

“Không ngờ linh khí đã cạn kiệt nhiều năm như vậy, mà trận pháp này vẫn có thể phát huy một chút tác dụng, người bày trận quả thật có chút bản lĩnh.”

Trong khi đó, ở chân núi, tại thành phố phía dưới.

“Ôi, nhanh nhìn kìa, cầu vồng!”

“Cầu vồng gì, đó rõ ràng là ảo ảnh!”

Tiếng kinh ngạc liên tiếp vang lên trong thành phố, nhiều người chỉ vào ánh sáng phía dưới mặt trời, hướng về phía Linh Phù Sơn mà trò chuyện.

“Nghe nói hơn một ngàn năm trước, Linh Phù Sơn có không ít kiếm tiên, phù tiên lợi hại, truyền thuyết Thanh Vân Đại Trận năm xưa chính là tọa lạc tại ngọn núi đó, không chừng là tiên nhân hiện linh đấy!”

“Tiên nhân gì, ngươi đã gặp tiên nhân chưa?”

“Ta nghe nói bà của bà của bà của bà ta từng có giao tiếp với tiên nhân!”

“Ngươi đang nói linh tinh, mọi người đều đã trưởng thành rồi, nghe chuyện thần thoại quá đủ rồi, ngươi thật sự tin à?”

Giữa lúc mọi người huyên náo, một thanh niên đen đúa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh sáng đó, đôi mắt lập tức co lại, tay cầm bánh chưng cũng trực tiếp rơi xuống, lập tức lao ra ngoài, đụng phải không ít người.

“Này, ngươi đang gấp gáp đi đầu thai à?”

“Ngươi có tin ta tát ngươi một cái không…”

“Suỵt!”

Có người kéo tay của người nói thô lỗ, ra hiệu cho hắn nhỏ tiếng, đồng thời nói với giọng thần bí.

“Ngươi chưa nghe về câu chuyện của Người giữ núi Thanh Vân sao, truyền thuyết rằng người đó không già không chết, hàng trăm năm vẫn chưa thay đổi diện mạo, luôn bảo vệ ngọn núi đó.”

“Là thật sao, nơi đó đã nhiều năm không có ai đến, thú hoang đầy rẫy, hiện tại ngay cả thợ săn cũng không dám vào đó.”

“Thật đấy, và… hình dáng vừa rồi, rất giống với hình ảnh mà hắn nội của ta từng kể về Người giữ núi…”

Lúc này, trong thành phố, một thanh niên mặc y phục thô ráp cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, không khỏi tiến lên nói một cách nhẹ nhàng.

“Tiểu ca, người đó không phải Người giữ núi, mà là đệ tử của Thanh Vân phong.”

Chương 893: Cửu Vực Tinh Không, chỉ cần một ý niệm là có thể tới được

Lâm Tiểu Cát đang chạy như điên trong rừng, quen thuộc vượt qua những khu vực có dã thú và độc trùng.

Nơi này đã nhiều năm không ai đặt chân tới, cây cối um tùm che khuất ánh sáng mặt trời.

Đây cũng chính là kế hoạch của hắn.

Trong suốt ngàn năm qua, quá nhiều người đã đổ xô lên Linh Phù Sơn, tìm kiếm cái gọi là tiên duyên.

Dần dần, không thể tránh khỏi những kẻ trộm cắp.

Đại điện của Linh Phù Sơn đã bị lật tung, nghe nói nhiều người trong đó đã tìm thấy tiền cổ và ngân phiếu.

Vì vậy, hắn đã quyết định mua một số lượng lớn dã thú, lần lượt thả vào sâu trong rừng, nhằm ngăn chặn những kẻ có ý đồ xấu.

Chạy hết sức, cuối cùng, hắn đã đến trước tấm bia đá đã bị vỡ nát khi màn đêm buông xuống.

Nhìn vào tấm bia đã hoàn toàn nát vụn và Thanh Vân Đại Trận mà hắn đã không còn cảm nhận được, trong lòng hắn dâng lên cảm giác nặng nề.

Người đến không có ý tốt!

Tiếp tục chạy, nhanh chóng, hắn đi đến cuối con đường lên núi, đến trước Diễn Võ Đài.

Những chiếc lá phong lay động trong gió đêm, dưới ánh trăng không sáng lắm, một lão nhân mặc áo đen đang ngồi trên ghế tựa bên cạnh Diễn Võ Đài, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ngươi là ai!"

Lâm Tiểu Cát nắm chặt thanh kiếm trên giá, cảnh giác nhìn về phía trước.

Người có thể phá được Thanh Vân Đại Trận, chắc chắn không phải là người bình thường!

"Ta?"

Lão nhân áo đen từ từ mở mắt, nhìn về phía hắn.

"Ta chính là tiên nhân trong truyền thuyết."

Lâm Tiểu Cát bị ánh mắt đó dán chặt, cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Thực lực của người này, chắc chắn không phải tầm thường.

"Nhóc con, hãy cho lão phu biết bí mật trong ngọn núi này, lão phu có thể đưa ngươi bay lên tiên giới, từ đây sống mãi không già…"

"Ngươi nói bậy!"

Lâm Tiểu Cát kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nắm chặt thanh kiếm lao về phía lão.

Vù!

Gió mạnh rít lên, âm thanh nổ vang.

Clang!

Tuy nhiên, khi hắn chỉ còn cách lão ba trượng, nhát kiếm mạnh mẽ lại hoàn toàn dừng lại, không thể tiến thêm một phân nào.

“Không ngờ một người phàm như ngươi, lại có thực lực ngũ phẩm Tổ cảnh, xem ra trên người ngươi cũng có không ít bí mật.”

Lão nhân duỗi tay, Lâm Tiểu Cát lập tức bị kéo lại gần, bị sức mạnh vô hình nhấc lên giữa không trung, không thể nhúc nhích.

“Ngươi… dám đến đây làm loạn, có biết đây là nơi nào không?”

Dù tính mạng đã bị người khác nắm giữ, nhưng Lâm Tiểu Cát vẫn hạ giọng nói.

“Ô, vậy ngươi hãy nói xem, đây là nơi nào?”

“Đây là Thanh Vân phong thuộc Linh Phù Sơn, là nơi xuất thân của Đại An Kiếm Tiên, Nam Vực Dược Đế, Bắc Hải Đao Tôn, và cũng là quê hương của Thẩm An Tại, người từng vô địch thiên hạ, nếu ngươi có ý định gây rối, hãy cẩn thận với tính mạng của mình.”

Lâm Tiểu Cát còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói hơi lão hóa đã vang lên.

Lão nhân mặc áo đen nhíu mày quay lại.

Phía sau, một lão nhân hơi cong lưng xuất hiện, bước đi tuy không phát ra bất kỳ linh lực nào, nhưng lại toát ra một loại ý nghĩa huyền diệu khó nói thành lời.

“Trịnh Trưởng Lão…”

“Phù Pháp…”

Ánh mắt của lão nhân áo đen nheo lại, “Không có linh khí, vậy mà vẫn có thể tạo ra một chút phản ứng với thiên địa, xem ra đạo hạnh của ngươi trong phù đạo không hề thấp.”

“Dù trong người ta không còn linh khí, nhưng nếu muốn giết ngươi, kẻ khống chế cơ thể này, cũng không phải không có cách.”

Trịnh Tam Sơn từ từ ngẩng đầu, đôi mắt lờ đờ của hắn nhìn thẳng vào lão nhân áo đen, không hề tỏ ra sợ hãi.

“Ha ha ha, có lẽ việc đốt cháy khí huyết là một phương pháp hay, nhưng… ngươi có thể giết được thân thể này, ta lại có hơn trăm thân thể ở đây, không chỉ riêng nơi này, tất cả những nơi từng có Thẩm An Tại đều có.”

“Ngươi có thể giết hết bọn chúng không?”

“Ngươi nói… là những kẻ này?”

Đột nhiên, một giọng nói trầm ấm, mang theo từ tính vang lên từ con đường trên núi, âm điệu bình thản, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Ngay khi giọng nói này vang lên, ánh mắt của Trịnh Tam Sơn chấn động, hắn từ từ quay đầu nhìn về phía bên đường.

Khi thấy bóng dáng mặc áo thô xuất hiện trên con đường, hắn há miệng nhưng không thốt nên lời, dường như không thể tin nổi.

Vu Chính Nguyên vung tay, một đống thân thể lập tức xuất hiện trên Diễn Võ Đài, không thể cử động.

Dưới ánh mắt trợn tròn của lão nhân áo đen, hắn chỉnh lại trang phục, điều chỉnh lại mũ tóc, từ từ quỳ xuống trước Trịnh Tam Sơn, nhẹ nhàng cúi đầu.

“Đệ tử Vu Chính Nguyên bất hiếu, bái kiến sư phụ.”

Giọng nói đầy ân hận và cảm xúc khiến đôi mắt lão nhân Trịnh Tam Sơn đỏ lên.

“Chính Nguyên… Chính Nguyên…”

Hắn bước đi loạng choạng về phía trước, đỡ lấy thanh niên mặc áo thô, giọng run rẩy không biết phải nói gì.

Hơn một ngàn năm, hơn một ngàn năm rồi!

Thời gian dài đằng đẵng như một giấc mơ không thể tỉnh dậy.

Hắn đã bao lần tưởng tượng ra rằng có thể mở mắt, nghe thấy giọng nói của Vu Chính Nguyên, có thể nhìn thấy nụ cười nham nhở của Thẩm An Tại.

Nhưng ngày qua ngày, năm này qua năm khác.

Cho đến khi trái tim hắn gần như đã tê liệt, những người đã ra đi vẫn chưa quay về.

"Ngươi… ngươi là ai!"

Lão nhân áo đen ngay lập tức đứng dậy từ ghế tựa, cảnh giác nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Từ người đối diện, hắn không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào, nhưng… lại cảm nhận được sự nguy hiểm đến từ cái chết.

"Ta?"

Vu Chính Nguyên hơi suy nghĩ một chút, sau đó giọng điệu có chút ngượng ngùng, dường như đã lâu không tự giới thiệu.

"Ta là… đại sư huynh đời thứ 132 của Linh Phù Sơn, đệ tử thủ tịch của Thanh Phù Phong."

Hắn nhìn về phía người trước mặt, từ từ thốt ra ba chữ.

"Vu Chính Nguyên."

Khi ba chữ cuối cùng vừa buông xuống, lão nhân áo đen như thấy một thanh kiếm lao đến.

Ngay lập tức xuyên thấu qua trán hắn, tiêu diệt toàn bộ thần hồn bên trong cơ thể này.

Đồng thời.

Tại một nơi nào đó trong tinh không, trong một hang động u ám.

Ngọn nến lập lòe, lão nhân ngồi bên bàn đá bỗng mở mắt, mồ hôi lạnh đổ ra như tắm.

Hắn thở hổn hển, ánh mắt đầy sợ hãi.

"May mà, may mà chỉ là phân thân xuống hạ giới, nếu bị người đó phát hiện vị trí của bản thân, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!"

"Phải nhanh chóng rời khỏi đây!"

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, bên tai hắn bỗng vang lên tiếng bước chân.

Không nặng, nhưng lại rõ ràng có thể nghe thấy.

Giống như… đang bước trên không trung mà đến.

"Từ dưới núi đến Thanh Vân phong chỉ cách một dặm, ngươi đã phá hủy bia đá, phá vỡ đại trận, lại còn muốn tổn hại đến người của Linh Phù Môn, muốn đi mà không để người ta cảm thấy Linh Phù Sơn không còn ai sao."

"Làm sao có thể!"

Lão nhân nhìn người thanh niên mặc áo trắng đột ngột bước ra từ không trung, đôi mắt mở to, kêu lên.

Nơi này cách Thiên Huyền giới không chỉ ngàn vạn thế giới, mà còn cách ba đại tinh vực!

Cho dù là Bất Hủ cảnh, cũng tuyệt đối không thể trong chớp mắt vượt qua khoảng cách lớn như vậy!

“Không có gì là không thể.”

Vu Chính Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, đặt tay lên đầu lão nhân áo đen, nhẹ nhàng nói.

“Trong những năm qua, ta đã đi khắp Cửu Vực, tuy đã lỡ hẹn với Mộ Dung Thiên trong lúc nguy cấp, nhưng hiện tại, Cửu Vực Tinh Không, chỉ cần một ý niệm là có thể tới được.”

Chương 894: Cửu Huyền phục sinh

Dưới ánh mắt kinh hoàng của lão nhân áo đen, tay Vu Chính Nguyên phát sáng, những ký tự đen tối giống như đến từ Cửu U Địa Ngục.

Nguồn năng lượng chết chóc này dường như đã lấy đi toàn bộ sinh khí trong cơ thể hắn trong khoảnh khắc.

Khiến cho dù hắn vẫn còn ý thức, nhưng cơ thể đã hoàn toàn héo úa.

Cuối cùng, hắn cũng hiểu tại sao rất nhiều người đã đến Thiên Huyền giới, nhưng không ai dám hành động bừa bãi.

Tại nơi này, ngoài Mộ Dung Thiên và những người khác, còn có những tồn tại mạnh mẽ chưa lộ diện.

Bất cứ ai dám gây rối ở đây, hậu quả…

Vu Chính Nguyên nhìn xác chết nằm trên mặt đất, ánh mắt hắn bình thản.

Người trước mặt đúng là có chút mưu lược, biết rằng không thể hạ phàm bằng thân xác, nên nghĩ đến việc gửi những con rối xuống.

Nhưng tiếc rằng những gì hắn muốn có, người khác cũng muốn.

Tuy nhiên…

Những nhân vật lớn kia chẳng thèm quan tâm tới hắn thôi.

Một Hoàng Cảnh nhỏ bé, hoàn toàn không đủ sức thu hút sự chú ý của họ.

Thả hắn xuống cũng không sao.

Hắn tự cho mình là thông minh, tưởng rằng đã qua mặt được tất cả mọi người, lén lút lên được Linh Phù Sơn.

Lắc đầu, Vu Chính Nguyên bước một bước, cảnh vật trước mắt biến đổi, Diễn Võ Đài của Thanh Phù Phong lại hiện lên.

Nhìn thấy lão nhân đã gầy đi rất nhiều, ánh mắt Vu Chính Nguyên đầy ân hận.

Dù đã cứu sư phụ bằng Sinh Tử Phù và khôi phục lại tuổi trẻ, nhưng lo âu đã làm hại hắn, không ngờ qua một ngàn năm, hắn lại trở nên yếu đuối như vậy.

Quả thật… những năm qua hắn không thể tìm thời gian và phương pháp để xuống hạ giới.

Tu vi của hắn trong một bí cảnh đã tăng lên tới Thánh Cảnh, nhưng sau đó không thể hạ phàm.

Thiên Huyền giới thực sự quá yếu ớt, lúc đó hắn cũng không có biện pháp ẩn nấp tốt, cộng với những nguyên nhân khác, phân thân không thể đến nơi này, nên đã kéo dài đến bây giờ.

Nhưng trong vài ngày qua, hắn đã thu được một số bí ẩn từ phù pháp.

Hiện tại nhìn như hắn đã đến Thiên Huyền giới, nhưng thực tế cơ thể vẫn còn ở trong hư không.

Nói cách khác, hắn giống như một mẩu thuốc nhuộm bị niêm phong trước khi rơi xuống đại dương, mặc dù đã chìm xuống, nhưng cũng không làm bẩn một chút nào của đại dương.

“Sư phụ, đệ tử bất hiếu đã trở về, những năm qua, người đã phải đợi lâu.”

Vu Chính Nguyên nói xong, định quỳ xuống, nhưng bị Trịnh Tam Sơn đỡ lại.

Ánh mắt của lão nhân run rẩy, nhẹ nhàng vỗ tay lên tay hắn.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Hắn không quan tâm đã đợi bao nhiêu năm, chỉ quan tâm đến việc đệ tử của mình có thể trở về bình an hay không.

Lâm Tiểu Cát chứng kiến cảnh này, ánh mắt cũng run rẩy, cảm thấy xúc động.

“Xin hỏi… Vu sư huynh, Mộ Dung sư huynh và những người khác không theo về cùng sao?”

“Đúng vậy, còn Thẩm An Tại, tên đó thế nào rồi?”

Trịnh Tam Sơn cũng lo lắng hỏi, ánh mắt có chút mong đợi.

Đối với hai câu hỏi của họ, Vu Chính Nguyên trầm ngâm một lúc, rồi từ từ lên tiếng.

“Thẩm sư thúc hiện tại vẫn chưa có tin tức, nhưng có thể yên tâm, sư thúc không sao. Còn về Mộ Dung sư đệ…”

“Cũng không có gì.”

Cuối cùng, hắn do dự một chút rồi vẫn lên tiếng.

Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết hiện giờ không biết đã đi đâu, cũng không rõ đã ẩn nấp ở đâu.

Nên hắn đã quyết định, đến Thiên Huyền xem xét xong rồi sẽ đi tìm Mộ Dung Thiên và những người khác, đồng thời mang một số cổ nhân còn sống từ Thiên Huyền giới lên.

Trịnh Tam Sơn nghe thấy sự chần chừ trong lời nói của đối phương, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Qua vị khách không mời mà đến hôm nay đến Linh Phù Sơn, hắn mơ hồ đoán ra có thể xảy ra chuyện gì đó ở thượng giới.

Nhưng Vu Chính Nguyên không nói, hắn cũng không thể hỏi thêm, bởi vì… cho dù có hỏi cũng không giúp được gì.

"Vu Chính Nguyên, giờ tu vi ngươi ra sao…"

Trịnh Tam Sơn tò mò nhìn người trước mặt.

Lần này khí tức của đối phương, khiến hắn hoàn toàn không cảm nhận được chút nào.

Vu Chính Nguyên mỉm cười nhẹ: "Sư phụ, hiện tại Vu Chính Nguyên đã đạt tới Cực cảnh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể nhập Bất Hủ."

"Cực cảnh đỉnh phong… chỉ còn một bước nữa là Bất Hủ?"

Trịnh Tam Sơn ngẩn người, đối với những thuật ngữ xa lạ này cảm thấy khó hiểu.

Vu Chính Nguyên kiên nhẫn giải thích một chút về những chuyện trên thượng giới.

Kể về Mộ Dung Thiên ở thượng giới nổi danh như thế nào, nghiền nát những thiên kiêu khác.

Kể về Thẩm An Tại đạt được danh hiệu Dược Đế, tiêu diệt những kẻ đạt tới Bất Hủ đỉnh phong thậm chí là Đế Cảnh.

Nghe hắn diễn tả sống động, Trịnh Tam Sơn cũng không khỏi hào hứng, khi nghe đến đoạn kịch tính còn không nhịn được mà vỗ đùi cười ha hả.

“Quả không hổ là Thẩm An Tại, lão phu đã biết, với trình độ dược đạo của tên đó, lên thượng giới nhất định sẽ có đất dụng võ!”

Lâm Tiểu Cát lắng nghe Vu Chính Nguyên nói, ánh mắt cũng không giấu nổi niềm vui.

Hắn sờ tay lên chiếc lệnh bài khắc hai chữ “Thân Đồ” bên hông, thì thầm.

“Tiêu Cảnh Tuyết, phong chủ đã lên thượng giới, vẫn mạnh mẽ như vậy, ngươi không cần lo lắng, trước khi phong chủ trở về… ta sẽ thay ngươi tiếp tục bảo vệ Thanh Phù Phong!”

…

Một bên khác

Tại một nơi gió tuyết của Cửu Vực.

Một người mặc áo trắng đơn độc đi giữa cơn gió tuyết, tiếng bước chân trên tuyết vang lên càng khiến bóng lưng hắn thêm phần cô quạnh.

Trăm năm rồi lại trăm năm, từng năm tháng trôi qua.

Hắn không biết đã đi trong Cửu Vực bao lâu, đi đi lại lại, tìm kiếm.

Đáng tiếc cho đến giờ phút này, hắn vẫn chưa tìm thấy hình hài của đệ tử mình.

Thời gian sắp hết.

Thẩm An Tại ngẩng đầu nhìn bầu trời, để gió tuyết táp vào mặt.

Năm tháng trôi qua, tựa như sau năm trăm năm trước, hắn lại đi tìm thêm một lần năm trăm năm nữa, có thể thời gian đã trôi qua không chỉ hai lần năm trăm năm.

“Đã một nghìn năm rồi, thời gian sao lại trôi qua nhanh như vậy?”

Hắn không khỏi cảm thán.

Hơn hai nghìn năm ở thượng giới, giờ nghĩ lại như chỉ là một cái chớp mắt.

“Kiếp này của Hứa Thiên Diệp chắc chắn không thể khó tìm như vậy, chắc chắn có người âm thầm động tay chân…”

Ánh mắt hắn lóe lên, nắm chặt tay.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Thiện Thi gây chuyện.

Tuy nhiên, may mắn thay, Thiện Thi hẳn cũng chỉ muốn bảo vệ Hứa Thiên Diệp.

Dù sao… Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết không chỉ khó tìm, mà còn khó đối phó.

Nếu như Hứa Thiên Diệp tỉnh dậy nhớ lại ký ức, để người khác biết hắn không chết mà đã chuyển thế, có lẽ sẽ khiến cho bao nhiêu người đuổi giết.

Và với trình độ Tam Chuyển Luân Hồi Quyết của hắn, khả năng là hắn chỉ có thể chuyển sinh một lần, nhưng chắc chắn không thể chuyển sinh lần thứ hai.

Nếu như chết đi, có lẽ thật sự sẽ chết.

“Ê ê, chúng ta phải nhanh chóng lên đường, hôm nay chính là Thức Tỉnh đại điển của Cửu Huyền Thánh Nữ, nghe đồn Đại đế trong truyền thuyết sẽ tỉnh dậy tại Thanh Tâm Trì, không chừng ngươi và ta cũng sẽ có phúc lợi từ đó!”

“Giờ Linh Môn, Đạo Môn, Thanh Tâm Tông chưởng giáo đều đã chiếm được Thiên Đạo bi. Trong số những kẻ Bất Hủ

lên làm đế, không biết ai sẽ hơn hẳn những Đại đế từ thời Hoang Cổ.”

Khi Thẩm An Tại đang suy tư, hai đạo lưu quang bay qua trên đầu, những cuộc đối thoại giữa họ khiến hắn nhíu mày.

Thật sự phải từ bỏ bản thân, để Cửu Huyền Thánh Nữ nhớ lại ký ức, sống lại sao?

Tranh giành thánh nữ trong Thanh Tâm Trì…

Không được…

Hắn lắc đầu, bước chân hướng về phía đó mà đi.

Nếu như Phi Sương gặp chuyện, chưa nói đến Liễu Vân Thấm sẽ đau lòng, tên ngốc đó chắc chắn cũng sẽ không tha thứ.

Hắn phải đến đó âm thầm hỗ trợ.

Chương 895: Trời sinh dị tượng

Sau khi quyết định, Thẩm An Tại không còn do dự nữa, lập tức hướng về phía Cửu Huyền Giới mà đi.

Thời gian một ngàn năm đã trôi qua theo thỏa thuận giữa Hỏa Liên tiên đế và các Đại đế khác, nếu như Mộ Dung Thiên xuất hiện, những Đại đế đó cũng sẽ xuất hiện, nhằm ép buộc hắn xuất hiện.

Trong khi di chuyển, hắn nắm chặt tay, bắt đầu tạo ra phân thân.

Chuyến đi này, không biết liệu có thể trở về hay không.

Nhưng Hứa Thiên Diệp cũng không thể từ bỏ, hắn nhất định phải tìm thấy kiếp trước của hắn.

Khi vòng qua một tinh hải, cuối cùng, ngay khi sắp tới Cửu Huyền Giới, hắn đã tạo ra được một phân thân hoàn chỉnh.

"Đi đi, tìm Hứa Thiên Diệp, đánh thức ký ức của hắn và bảo vệ an toàn cho hắn. Ngoài ra… cái phù này đã được ta nuôi dưỡng nhiều năm, giờ có thể phát huy sức mạnh thực sự một lần, nhất định phải gọi… Thẩm An Tại thực sự, tỉnh dậy."

Thẩm An Tại nhìn phân thân vái chào rồi bay đi, ánh mắt hắn lóe sáng.

Phân thân không giống như Tam Thi; nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của hắn mà hành động.

Hiện tại Thiện Thi vẫn chưa biết trốn ở đâu, nhưng có thể khẳng định rằng, dù muốn tiêu diệt Thẩm An Tại ác, hắn cũng

tuyệt đối không thể ngăn cản việc hình thành thi thứ ba, Thẩm An Tại thực sự.

Hơn nữa hiện tại… hắn hẳn vẫn đang phải ẩn nấp.

"Quá tự mãn."

Hắn lắc đầu, nếu không phải vì Thiện Thi có âm mưu, có lẽ mọi chuyện đã không phát triển đến mức này.

Thiện Thi đã tính toán rất nhiều thứ, nhưng lại không lường trước được rằng sau này hắn đã may mắn đạt được sức mạnh của U Phù Đồ. Không chỉ tiêu diệt được Đại đế, mà còn thu được Thời Không phù.

Vạn tính vạn tính, nhưng không thể nào bằng ý trời, luân hồi xoay chuyển.

–

Cửu Huyền Giới, Tại Thanh Tâm Tông

Trong một hồ sen, làn nước xanh biếc gợn sóng, hơi lạnh bốc lên.

Trên đài sen, một mỹ nhân thanh khiết ngồi, ánh mắt nàng lạnh lùng, giữa trán có dấu hiệu hình hoa sen, khiến người ta cảm thấy không thể nảy sinh bất kỳ ác ý nào.

Lúc này, bên ngoài hồ sen, hội trường đã chật kín khách khứa.

Vô số đệ tử của Thanh Tâm Tông đứng canh gác xung quanh, thỉnh thoảng nhìn về phía mỹ nhân trên đài sen, lòng đầy kính trọng.

"Đã ngàn năm trôi qua, quả thật không hổ là truyền nhân của Đại đế, giờ đây tu vi đã đạt tới Bất Hủ đỉnh phong, hơn nữa ký ức của Cửu Huyền Thánh Nữ cũng sắp được đánh thức!"

Chưởng giáo của Thanh Tâm Tông cung kính nhìn mỹ nhân, ánh mắt rung động.

Cuối cùng, tổ sư khai môn của họ sẽ trở lại!

Chỉ cần Cửu Huyền Thánh Nữ quay về, thì Thanh Tâm Tông sẽ đứng đầu toàn Cửu Vực!

Những trưởng lão khác và khách mời đều ngưỡng mộ nhìn về phía mỹ nhân, mọi người đều đang mong đợi, mong chờ khoảnh khắc Lăng Phi Sương trở thành Cửu Huyền Thánh Nữ.

Họ mong muốn được chứng kiến sức mạnh của một vị Đại đế thực thụ từ thời Hoang Cổ.

Lúc này, bầu trời trong xanh, không một gợn mây, lực lượng đại đạo đang tỏa ra, càng lúc càng đậm đặc quanh Lăng Phi Sương.

Dưới áp lực đại đạo dày đặc, không ít người có được cảm ngộ mới, lực lượng pháp tắc cũng được nâng cao.

Đối với họ, cho dù là Đại đế vô tình tỏa ra ý chí đại đạo, cũng dày đặc hơn nhiều so với việc họ khổ công tu luyện hàng trăm năm.

Những người không có tư chất Đại đế, cuối cùng vẫn không thể trở thành.

“Ha ha ha, chúc mừng Trần tông chủ, giờ đây Cửu Huyền Thánh Nữ sắp trở lại, có lẽ sau này chúng ta còn phải nhờ Thanh Tâm Tông chiếu cố nhiều hơn!”

Từ xa, một bóng người cưỡi mây bay đến.

“Là Hạo Hải Tiên Quân!”

“Không ngờ ngay cả Dược Đế cũng đến!”

Nhiều tiếng kêu ngạc nhiên vang lên.

Ngoài Hỏa Liên tiên đế và Thẩm An Tại đã mất tích, Hạo Hải Tiên Quân cũng là một vị Dược Đế.

Dù hắn chưa đạt được vinh quang tại Bất Hủ nhưng đã được phong Đế trong lĩnh vực Dược Đạo.

Danh phận của hắn tất nhiên rất quan trọng trong toàn bộ Cửu Vực.

"Không dám, Hạo Hải huynh đến đây là vinh hạnh cho chúng ta!"

Chưởng giáo của Thanh Tâm Tông nhanh chóng tiến lên chào hỏi.

Mặc dù hiện tại hắn cũng đã trở thành Đế, nhưng không vì vậy mà hắn dám khinh thường đối phương.

Dù sao, đan dược do Dược Đế luyện chế cũng rất có giá trị với các Đại đế.

Hạo Hải mỉm cười, chào hỏi một hồi.

Hiện tại, số Thiên Đạo bi đã được công bố, gần như hoàn toàn bị người ta luyện hóa.

Chỉ có những người đứng đầu các thế lực lớn mới có cơ hội đầu tiên bước vào Đế Cảnh, trong khi những kẻ tầm thường khó có cơ hội tranh giành những phần thừa lại.

Người nào bước vào Đế Cảnh sớm, người đó sẽ tích lũy sức mạnh càng nhiều và có tiếng nói trong cấp độ này.

"Nghe nói, trên Bất Hủ Đế Cảnh còn có cảnh giới cao nhất gọi là Sáng Thế Cảnh, không biết Cửu Huyền Thánh Nữ có biết gì về điều này không?"

Hạo Hải Tiên Quân vô tình hỏi, khiến Trần tông chủ hơi nhíu mày.

Trong buổi lễ có nhiều đại thế lực, mặc dù những Đế mới của Đạo Môn, Linh Môn, và Ma Đạo không có mặt, nhưng có lẽ ánh mắt của họ cũng đang dồn về đây.

Tham vọng của con người là vô tận, ban đầu họ chỉ muốn tìm ra bí mật của Hoang Cổ để đạt được cơ hội thành Đế.

Sau khi trở thành Đế, họ phát hiện ra dường như còn có đỉnh cao hơn ở phía trên.

Có thể những Đại đế tồn tại từ Hoang Cổ sẽ biết phải làm gì.

"Cảm giác mạnh mẽ quá!"

"Chẳng lẽ có biến động, Cửu Huyền Thánh Nữ sắp xuất hiện?"

Khi tiếng kêu vang lên, Hạo Hải Tiên Quân và Trần tông chủ đều nhíu mày, dồn ánh mắt về hướng đó.

Từ xa, trên đài sen, Lăng Phi Sương bắt đầu tỏa ra ánh sáng trắng mờ nhạt xung quanh.

Phía sau nàng, vô số lực lượng đại đạo không ngừng dâng trào, dần dần hóa thành hình dáng một người phụ nữ áo trắng mờ ảo.

Sức lạnh từ băng giá lan tỏa khiến nhiệt độ nơi đây từ từ giảm xuống.

Mặt đất được bao phủ bởi lớp tinh thể băng, trong không khí lại rơi xuống những bông tuyết lả tả.

"Ôi… lạnh quá!"

"Cảm giác thật kỳ diệu, ta cảm thấy tu vi của mình dường như cũng tăng lên một chút!"

Khi thiên địa phát ra âm thanh kỳ lạ, nhiều người đều lộ vẻ mặt vui mừng.

Điều này càng khiến Trần tông chủ và Hạo Hải Tiên Quân thêm phần kỳ vọng.

Chưa tỉnh lại mà đã kỳ diệu như vậy.

Nếu như Cửu Huyền Thánh Nữ hoàn toàn tỉnh lại, thực lực thực sự của nàng có lẽ không thể tưởng tượng nổi.

Khi tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước hiện tượng kỳ lạ của thiên địa, tại cổng Thanh Tâm Tông, một bóng dáng mặc áo đen từ từ bước vào.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa xôi nơi khí tức đã dần trở nên xa lạ, ánh mắt kiên định bước về phía trước.

Hắn hiểu rằng chuyến đi này có thể là cái chết, có thể hoàn toàn không có lối thoát.

Nhưng hắn cũng nhất định phải đến.

Lăng Phi Sương sẽ không biến mất, Cửu Huyền Thánh Nữ cũng sẽ mãi không tỉnh lại.

Nhưng hắn cũng có sự tự tin của riêng mình, nếu chỉ có một vị Đại đế…

Thì chưa chắc đã ngăn cản được hắn!

Mộ Dung Thiên hít một hơi thật sâu, vượt qua cánh cổng.

Thật kỳ lạ, những đệ tử canh gác lại như hoàn toàn không nhìn thấy hắn, để hắn tự do bước qua.

Giống như, trước mắt họ chưa từng có người này xuất hiện.

–

Từ xa, giữa một biển lửa vô tận.

Tiêu Viêm từ từ mở mắt, nhìn về phía xa, ánh mắt bừng bừng nhiệt huyết.

Tất cả các Đại đế ở đây giờ đều không thể chấp nhận nổi.

Nếu như Cửu Huyền Thánh Nữ có thể tỉnh lại, nhất định hắn sẽ tìm nàng để quyết đấu một trận!

Chương 896: Ta, Mộ Dung Thiên, đến cướp!

Trong biển người tấp nập dưới ánh sáng huyền bí, không khí nơi đây dường như đang tràn ngập hương khói thịnh vượng, đông đúc người ra vào.

Hình ảnh to lớn của Thánh Nữ một tay nâng Liên Hoa, vẻ thánh khiết tỏa ra xa.

Khi thấy thời cơ đã gần đến, Trần tông chủ ho khan một tiếng, bay người lên trước.

"Chư vị, hôm nay là sự kiện trọng đại nhất trong nhiều năm qua của Thanh Tâm Tông, Thánh Nữ sắp trở về!"

"Các vị có mặt tại đây để chứng kiến, là phúc cho tông môn, khi Thánh Nữ trở về, nhất định sẽ có phúc lợi!"

Nghe những lời của đối phương, nhiều người có mặt đều lên tiếng hòa hợp.

Trong số đó, không ít người muốn nhân cơ hội này để kết nối với Thanh Tâm Tông.

"Các lão tổ, hãy bắt đầu!"

Trần tông chủ thấy thời điểm đã chín muồi, bình thản lên tiếng.

"Vâng, Chưởng Giáo!"

Các lão tổ của Thanh Tâm Tông vội vàng chắp tay, đứng ở phía sau Thanh Tâm Đàm, hai tay nắm ấn.

Một luồng ký hiệu huyền ảo từ họ phát ra, biến thành những sợi xích bay vào trong hồ.

Những sợi xích ánh sáng không có hình dáng, trực tiếp xuyên qua hình ảnh của nàng đang ngồi trên đài sen.

Người có mặt tại đó đều nhíu mày.

Không phải Thánh Nữ sắp tỉnh lại sao? Tại sao… lại dùng phương pháp này?

"Kéo!"

âm thanh lạnh lùng từ miệng Trần tông chủ phát ra, các lão tổ đồng loạt nắm chặt những sợi xích, cùng nhau rướn sức.

BÙM!

Kèm theo một tiếng vang lớn, những sợi xích căng thẳng và rung rinh.

Một mảnh hồn phách trong cơ thể Lăng Phi Sương thoáng qua, dường như đang bị những sợi xích đó kéo ra ngoài.

"Đây là đang làm gì?"

"Không biết, chẳng lẽ… đây cũng là một phương thức tỉnh dậy của Thánh Nữ?"

Mọi người thì thầm bàn tán, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Chư vị không cần nghi ngờ, việc Thánh Nữ tỉnh lại, tự nhiên là cần phải loại bỏ những tạp hồn tạp phách, nếu không thần hồn không hòa hợp, Thánh Nữ sẽ không thể hoàn toàn trở về."

Trần tông chủ mỉm cười giải thích, "Lăng Phi Sương xuất thân từ hạ giới, tuy là thân thể của Thánh Nữ, nhưng đã giúp kẻ ác, từng có quan hệ mờ ám với Ma Đạo của Thiên Huyền, tất nhiên đã làm ô uế danh tiếng của Thánh Nữ tông môn

chúng ta. Giờ đây cần phải tước bỏ thần hồn, mới có thể để Thánh Nữ chân chính trở về.”

Nghe lời giải thích của hắn, mọi người mới vỡ lẽ.

Nhưng một vài người như Hạo Hải Tiên Quân thì chỉ lắc đầu, thầm nghĩ điều này thật vô lý.

Hồn phách của Lăng Phi Sương chính là hồn phách của Thánh Nữ, nếu tách rời hồn phách, sợ rằng cho dù thân thể tỉnh lại cũng chỉ là một con rối.

Thanh Tâm Tông rõ ràng không thật lòng muốn Thánh Nữ trở về.

Họ chỉ cần một con rối mà thôi, hoàn toàn nghe theo sự thao túng của họ.

“Tiếp tục kéo!”

Với một tiếng quát nữa từ Trần tông chủ, các lão tổ lại tiếp tục ra sức.

Những sợi xích rung rinh không ngừng, phát ra âm thanh va chạm của kim loại.

Lăng Phi Sương phát ra một tiếng rên khẽ, biểu hiện có chút thống khổ, thân thể và hồn phách run rẩy, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị những sợi xích kéo ra.

Đài sen cũng bị chấn động nát vụn, nàng bị kéo lên không trung, sắc mặt trắng bệch, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Chưa nói đến việc thần hồn rời khỏi cơ thể, những lão tổ này liệu có buông tha cho thân xác nàng hay không, chỉ riêng việc cưỡng bức kéo hồn phách ra ngoài, thương tổn mà gây ra cũng không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng này, không ai dám lên tiếng.

Chỉ có một người, ánh mắt trở nên ngày càng lạnh lẽo.

“Quả thật là một thủ đoạn hay.”

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, bước ra một bước.

“Huynh đài, đừng tiến lên nữa, cẩn thận ảnh hưởng đến…”

Có người tốt bụng khuyên can, nhưng không ngờ rằng, người đàn ông mặc áo đen đã bước ra khỏi đám đông, rồi bỗng chạy nhanh, rút thanh kiếm từ sau lưng ra.

“Người kia, dừng lại!”

“Thật vô lễ!”

Ánh mắt Trần tông chủ bỗng lạnh đi, một tay hướng về phía nam tử áo đen đang đứng ở dưới, mạnh mẽ áp bức.

Áp lực mạnh mẽ khiến toàn bộ đạo trường chấn động dữ dội.

“Người đó là ai, dám đến Thanh Tâm Tông quậy phá vào ngày này, thật không biết trời cao đất rộng!”

“Xem ra, hắn tự tìm cái chết.”

Nhìn thấy bàn tay khổng lồ, đôi mắt Mộ Dung Thiên đỏ ngầu, tay trái hắn giơ lên, một chiếc Hồ Lô Đỏ Vàng xuất hiện.

“Mời bảo bối quay người!”

Kèm theo âm thanh thấp thoáng, một luồng ánh sáng trắng tức thì vọt ra.

Áp lực mạnh mẽ ầm ầm, thậm chí còn so sánh ngang bằng với khí tức của Trần tông chủ, mạnh mẽ đập tan bàn tay khổng lồ trên không trung.

“Đó là… Đế Khí!”

“Chiếc hồ lô đó… chính là Mộ Dung Thiên!”

Tiếng hô hoán vang lên liên tiếp, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chàng trai áo đen đội mũ.

Nhân cơ hội bàn tay đang sụp đổ, khi mọi người đang kinh ngạc, hắn nhảy lên không trung.

Gió mạnh thổi bay mũ của hắn, lộ ra gương mặt kiên nghị với những đường nét sắc sảo.

"Nhất kiếm, khai thiên môn!"

Vô vàn ánh sáng kiếm chói lóa bay lên, khí thế hùng mạnh, mỗi một ánh kiếm đều xé toạc bầu trời này, để lộ ra biển sao vô tận.

Những sợi xích ánh sáng dưới sức mạnh của ánh kiếm vỡ vụn.

Nhiều lão tổ chao đảo, thậm chí dưới ảnh hưởng của khí tức kiếm, họ phun máu tươi, ánh mắt đầy hoảng sợ.

Bất Hủ… Cửu Phẩm!

Bị mất đi sự kiểm soát của những sợi xích, thân hình của Lăng Phi Sương rơi xuống, được người mặc áo đen ôm vào lòng, nhẹ nhàng đặt trên không trung, làm phát sinh tầng tầng gợn sóng.

Trảm Tiên hồ lô và Phi Đao lơ lửng quanh người thanh niên áo đen, tay trái ôm Lăng Phi Sương, tay phải nắm chặt Thiên Thanh Kiếm, ánh mắt sắc bén quét qua toàn trường.

"Thánh Nữ của các ngươi, Mộ Dung Thiên ta đã cướp được!"

âm thanh lạnh lẽo vang vọng, như sấm sét xa xa.

Đá núi vỡ vụn, mặt đất nứt toác.

Tại đây, gần như tất cả những người không phải Đế cảnh và một vài Bất Hủ Cửu Phẩm đều phun máu, bay ngược trở

lại, sắc mặt hoảng loạn.

Sức mạnh thật kinh khủng!

Chỉ cần một câu nói thôi mà sức mạnh đã gần như phá hủy cả Cửu Huyền Giới!!

Thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ sau một ngàn năm biến mất, cảnh giới của Mộ Dung Thiên đã đột phá từ Cực cảnh lên Bất Hủ Cửu Phẩm!

"Ngươi thật to gan!"

Trần tông chủ mặt mày khó coi, lập tức bay người ra ngoài, một tay nâng hoa sen đang nở.

Khí thế mạnh mẽ của Đế cảnh lại khiến không gian nơi đây bị vỡ vụn, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại.

Chỉ là một Bất Hủ Cửu Phẩm, dù có mạnh đến đâu cũng chỉ là Bất Hủ, chưa thể gọi là Đế.

Trước mặt hắn, vẫn như côn trùng mà thôi!

"Ngày đó, sư phụ ta đã giết chết một vị Đại Đế, hôm nay, Mộ Dung Thiên ta cũng có thể làm như vậy!"

Đôi mắt đỏ ngầu của Mộ Dung Thiên tỏa ra ánh sáng sát khí, tay phải của hắn cầm Thiên Thanh Kiếm rung lên kịch liệt, dần dần hiện lên chút khí tím.

"Đó là… cũng là Đế binh!"

"Đó là Vẫn Nhật Kiếm, khí tức của Vẫn Nhật Kiếm!"

"Có hai kiện Đế binh, hắn có hai kiện Đế binh!"

Lúc này, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng, ngay cả Hạo Hải Tiên Quân và vô số Đế cảnh đang âm thầm quan sát cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Không có gì lạ khi hắn có đủ tự tin đến Thanh Tâm Tông cướp người, thì ra hắn nắm trong tay hai kiện Đế binh!

Nhưng mà… chỉ với điều này thôi, có lẽ có thể chống lại một Đế cảnh, nhưng để giết chết thì…

Vẫn chưa đủ!

Chương 897: Kiếm khách vô song, ung dung vạn cổ

Đối mặt với hoa sen khổng lồ, Mộ Dung Thiên không hề sợ hãi, ấn kiếm ở giữa trán lóe sáng.

Hắn giơ kiếm lên, một khí thế không thể so sánh nổi hiện ra.

Vô Song, Vô Cực!

Tất cả mọi người đều cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, như thể đang đứng giữa một nghĩa trang kiếm rộng lớn vô tận.

"Đông Phương huynh, cho ta mượn kỹ thuật vay kiếm từ Tam Hoa Kiếm Đạo một lần!"

Mộ Dung Thiên lạnh lùng phát biểu, tay hắn cầm Thiên Thanh Kiếm lên cao, biến thành một vầng thái dương rực rỡ như ngôi sao.

Và sau lưng hắn, một bóng hình mặc áo tím xuất hiện, cũng giơ kiếm lên, ra tay cùng hắn.

Khi bóng hình áo tím hiện ra, tất cả mọi người đều co rút con ngươi lại.

Đó là… Vẫn Nhật kiếm đế?

"Tín Dương!"

Mộ Dung Thiên gào lớn, vầng thái dương bay cao, sức mạnh mạnh mẽ khiến hoa sen bắt đầu vỡ vụn từng lớp.

"Thật là một đế thuật mạnh mẽ!"

Trần tông chủ kinh hoàng trong lòng, lập tức hiện ra pháp thân của mình.

Sau lưng, những cánh hoa sen biến thành một hình dáng khổng lồ, hai tay chắp lại, đập một cú vào vầng thái dương rực rỡ.

Ầm ầm!

Sức mạnh khổng lồ khuếch tán ra, toàn bộ Cửu Huyền Giới run rẩy kịch liệt, suýt nữa thì tan vỡ.

Vầng thái dương vỡ nát, Mộ Dung Thiên lùi lại, trong khi Trần tông chủ cũng lùi một bước.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người hiện diện đều kinh ngạc.

Mộ Dung Thiên, lại có thể dùng một kiếm đánh lui Đế cảnh!

Điều này thật sự không tưởng tượng nổi!

"Không ngờ ngươi lại có nhiều kỳ ngộ đến như vậy, nhưng chỉ với điều này, ngươi không thể đưa đi Thánh Nữ của tông chúng ta!"

Trần tông chủ lạnh lùng hừ một tiếng, không còn nương tay, sức mạnh của Đế cảnh hoàn toàn hiện ra.

Giữa biển sao, pháp thân hoa sen khổng lồ như một cơn sóng làm lay động tâm trí mọi người.

"Hôm nay ta không chỉ muốn cướp Thánh Nữ của ngươi, mà còn muốn chém ngươi, phường gian tặc!"

Mộ Dung Thiên hoàn toàn không sợ hãi, tiến lên một bước, bên trong thân thể phát ra một tiếng rống như sấm rền.

Thân thể hắn lập tức biến thành một con Thanh Mộc Thần Long, bành trướng mạnh mẽ.

Thân hình Lăng Phi Sương được bao bọc bởi ánh sáng huyền bí, phủ trong những chiếc vảy rồng để bảo vệ.

Sức mạnh khủng khiếp phát ra khiến toàn bộ Cửu Huyền Giới không thể trụ nổi, hoàn toàn nổ tung.

Những người có tu vi cao đều bay lên không trung, ẩn mình trong biển sao xa xôi, mắt không rời khỏi trận chiến giữa hai người.

"Long khí thật mạnh mẽ!"

"Chân Long chi thân của hắn, lại mang theo khí tức của Thần Thú Hoang Cổ!"

Nhiều Đế cảnh đang lén lút quan sát đều kinh ngạc, ngay cả Hỏa Liên tiên đế cũng không khỏi sáng lên đôi mắt.

"Thú vị… tiểu tử này quả thực có nhiều kỳ ngộ, thân thể của Sơn thần, không ngờ lại giúp hắn đạt được Chân Long chi thân."

"Như vậy… thì Trần tông chủ, e rằng chưa chắc đã có thể chiến thắng hắn."

Không chỉ có những Đế cảnh ngạc nhiên, mà ngay cả Trần tông chủ lúc này cũng ngẩn người, không thể tin nổi.

Thanh Mộc Thần Long chi Thân kia, thật sự lớn đến mức như vậy.

Một ngôi sao bị một cái vuốt kẹp chặt, mạnh mẽ vung lên, không gian vang lên tiếng sấm rền.

Ầm ầm!

Cánh hoa sen rơi xuống, làm nổ tung ngôi sao, nhưng lại bị kiếm quang xé toạc.

Trảm Tiên phi đao và Thiên Thanh Kiếm bao quanh thân hình Mộ Dung Thiên, liên tục công kích.

Hai kiện Đế binh cùng với Thanh Mộc Thần Long chi Thân, những đòn đánh mạnh mẽ trong thời gian ngắn khiến cho vị Đế cảnh này không thể ứng phó nổi.

Nếu như hắn vẫn còn ở đỉnh phong Bất Hủ, có lẽ Mộ Dung Thiên sẽ giết hắn như giết heo, giết chó!

"Mộ Dung Thiên! Hôm nay bản đế sẽ cho ngươi biết, uy nghi của Đế giả không thể bị xâm phạm!"

Trần tông chủ gầm lên, pháp thân tiến lên, bắt đầu giao chiến với Thanh Mộc Thần Long chi Thân.

Vũ khí chạm nhau, dù chỉ là sóng dư, cũng đủ làm cho những ngôi sao xung quanh nổ tung.

Trận chiến này, đã hoàn toàn vượt xa khả năng của những võ giả bình thường.

Nó giống như… cuộc chiến của những vị thần.

Tất nhiên, đó chỉ là một phép ẩn dụ. Dù cho Đế giả chỉ là Bất Hủ xưng đế, nhưng giữa việc được gọi là Đế và chưa gọi là Đế, khác biệt thật sự như trời và đất.

Mạnh mẽ như Hạo Hải Tiên Quân, giờ đây cũng chỉ có thể đứng từ xa quan sát trận chiến, không dám can thiệp.

Ầm ầm!

âm thanh vang dội, trận chiến này, dù cách xa đến đâu, người quan sát vẫn cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Không ai có thể ngờ rằng, trong ngày trọng đại của Thanh Tâm Tông, lại có người dám phá hỏng bầu không khí!

"Hôm nay, ta nhất định phải đưa đi, ai dám cản trở ta, ta sẽ giết kẻ đó!"

Thanh Mộc Thần Long chi Thân gầm thét, trong miệng phun ra vô số kiếm quang, giao thoa với những cánh hoa rơi trước mặt, phát ra âm thanh va chạm như kim loại.

Sức mạnh của đại đạo khuếch tán, các quy luật trở nên hỗn loạn.

"Ta sẽ xem hôm nay ngươi có bản lĩnh gì!"

Pháp thân của Trần tông chủ cũng gầm lên.

Lăng Phi Sương, hắn không thể để mất.

Đó là chìa khóa cho cơ hội sau này để đoạt lấy Vạn Giới bi.

"Trong suốt những năm qua, sư phụ đã dạy ta rất nhiều kiếm pháp, nhưng cho đến gần đây ta mới hiểu, kiếm mạnh nhất lại là kiếm ta chưa từng lĩnh hội, hôm nay sẽ dùng để mở mâm giỗ của ngươi."

Giọng nói trầm hùng từ từ vang lên, đôi mắt của rồng khổng lồ lóe lên ánh sáng hung tợn.

Hư không run rẩy, từ từ xuất hiện một hình bóng của một ngọn núi.

Một thiếu niên mặc áo đen, mang theo túi lớn túi nhỏ, có chút khốn khổ vượt qua chân núi, nơi khắc hai chữ "Thanh Vân".

Kể từ đó, cậu thiếu niên bất chấp gió mưa, ngày đêm luyện kiếm.

Giống như cùng với bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông trong ngọn núi, cậu đã trải qua thời gian vô tận.

Cuối cùng, thiếu niên mặc áo đen đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn biển sao mênh mông, ánh mắt tràn đầy quyết tâm, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Đầy ắp… khát vọng và tự tin về tương lai!

Thiếu niên chỉ kiếm thẳng vào hình bóng hoa sen khổng lồ giữa biển sao, áo đen bay phấp phới, khí thế như vũ bão.

“Ta, Mộ Dung Thiên, nhất định một ngày sẽ trở thành kiếm tiên mạnh nhất thế gian.”

“Hôm nay chém Đế, chứng đạo, để minh tâm kiến tính, không phụ tâm huyết, bảo hộ Thiên Huyền, bảo vệ Thanh Vân, vô cùng vô tận, kiếm của ta… Vô Song!”

Trên đỉnh Thanh Vân phong, thiếu niên đứng đó, sau lưng là một hình bóng trung niên mặc áo trắng không ngừng biến hóa thành kiếm ý vô tận, tóc trắng như sương, nụ cười hiền hòa.

Người trung niên nắm lấy tay thiếu niên, từ từ cùng nhau chém xuống, nhẹ nhàng mở miệng.

“Đồ nhi, hôm nay vi sư truyền cho ngươi một kiếm, kiếm này có thể chém trời, bổ đất, du ngoạn chín châu mười vực!”

Giọng nói của thiếu niên trong trẻo vang lên, như để đáp lại lời của người trung niên mặc áo trắng năm xưa.

“Kiếm này tên là, Thanh Vân!”

Khi thiếu niên chém xuống một kiếm, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Giống như không phải chém ra một thanh kiếm, mà là cả một đời.

Là tấm lòng chân thành, là những năm tháng vô tận, không bao giờ thay đổi.

Là một thế giới, là một con đường hoàn toàn mới.

Là… thế giới sâu thẳm nhất trong lòng Mộ Dung Thiên.

“Đây là…”

Trần tông chủ co rút con ngươi, lực lượng thiên đạo trong cơ thể, lại bắt đầu run rẩy, bắt đầu biến mất dưới ánh kiếm.

Một tia Đế uy, từ trên đỉnh Thanh Vân phong, từ xung quanh thiếu niên mặc áo đen, dần dần khuếch tán ra.

Đồng thời, tất cả những Đế giả đang âm thầm quan sát cảnh này gần như đều hoảng sợ đứng dậy, dán chặt ánh mắt vào cảnh tượng, không dám tin vào mắt mình.

Đại Đế chi Uy…

Không thể nào!

Rõ ràng Mộ Dung Thiên chưa luyện hóa Thiên Đạo bi, cũng chưa hấp thụ ý chí thiên đạo còn sót lại của Hoang Cổ.

Hắn làm sao có thể có Đế uy vào thời điểm này!

Chỉ có Hỏa Liên tiên đế, nhìn vào hình bóng thiếu niên mặc áo đen vung kiếm trên đỉnh Thanh Vân phong, lộ ra chút mơ hồ.

Như thể… nhìn thấy hình ảnh của bản thân trong quá khứ.

Hắn lẩm bẩm tự nói, không ngừng lắc đầu.

“Một hoa một thế giới, một lá một bồ đề, một hạt bụi còn hoá vô cùng, nội tâm con người càng là vô biên.”

“Trong thế giới vô tận này, lại có người muốn dùng một tấm bia đá hữu hình hữu hạn để che lấp qua loa, thậm chí thay thế.”

“Trải qua vô vàn năm tháng, vẫn không bằng một tiểu tử nhỏ hiểu được đại đạo kỳ diệu hơn, hiểu rõ khoảnh khắc này của trời đất, thật đáng tiếc, thật đáng thương…”

Chương 898: Vãn bối đã từng vượt quá nhiều cửa tử

Thiếu niên tại Thanh Vân Phong chỉ với một kiếm, chém đứt cả tinh hải, chém đứt tầm nhìn của tất cả mọi người.

Cũng chém đứt ánh sáng trong mắt của Trần tông chủ.

Đế uy và ý chí thiên đạo trên người hắn, dưới sự ngạo mạn và phóng khoáng của thiếu niên ấy dường như không chịu nổi một đòn.

Khi Thanh Vân tản đi, thiếu niên mang kiếm biến mất.

Sinh mệnh của Trần tông chủ, cũng dường như vào lúc này đã đi đến điểm cuối cùng.

Trên người hắn không hề xuất hiện bất kỳ vết thương nào, nhưng trong khoảnh khắc mờ mịt ấy, hắn lại dường như thấy lại chính mình thời trai trẻ, lần đầu tiên bước vào con đường võ đạo, ngạo nghễ không khuất phục.

Hoàn toàn khác biệt với bây giờ.

Bản tâm cũng khác…

Đôi mắt của Trần tông chủ u ám, thoáng chút tự giễu.

Người có tấm lòng ngây thơ thì không hiếm, nhưng bước đến ngày hôm nay vẫn có thể đối diện với bản thân, giữ gìn quá khứ lại là điều cực khó.

Mà ngẫu nhiên, Mộ Dung Thiên chính là một người như thế.

Bất luận thế nào, trong lòng hắn luôn có một mảnh khiết tinh, không cho phép bất kỳ ai tổn thương hay vấy bẩn.

Mảnh đất tinh khiết mà hắn kiên trì bảo vệ suốt nhiều năm, giờ đây, hóa thành một thế giới khoảnh khắc.

Thành tựu nên ý chí Đại Đế của hắn.

Hóa thành một con đường mang tên 'Đạo'.

Không kiếm, không pháp, không thiên địa bao la, không sông núi chim thú.

Chỉ có thiếu niên với tấm lòng ngây thơ.

Vù!

Trong thức hải của Mộ Dung Thiên, một tấm bia đá khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ý chí tỏa ra từ tấm bia này hoàn toàn khác với Thiên Đạo bi, cũng không có bất kỳ chữ viết nào, chỉ có một bức tranh.

Đó là cảnh diễn võ tại Thanh Vân, là trung niên quát tháo, là thiếu nữ pha trà, là thiếu niên mù đinh đang rèn đúc; cũng là nữ tử thanh lãnh ngày đêm bầu bạn luyện tập, là ông lão phù sư trộm thuốc lúc nửa đêm, là vạn ngàn quá khứ của Thanh Vân.

Đây là sức mạnh Đạo mà hắn nắm giữ.

Trong bóng tối, Thẩm An Tại chứng kiến cảnh này, trên khuôn mặt băng lãnh chậm rãi hiện lên một nụ cười.

Đúng vậy, đây chính là đồ đệ của Thẩm An Tại.

"Thì ra là vậy…"

Hỏa Liên Tiên Đế nhìn thấy cảnh này, bừng tỉnh đại ngộ, dường như đang suy nghĩ sâu xa.

Dù hắn chưa từng dựa vào Thiên Đạo bi để xưng Đế, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thiếu một điều gì đó.

Cho đến nay, hắn mới hiểu ra mình vẫn còn sai một bước.

"Những năm qua, ta vẫn quá phụ thuộc vào vạn hỏa trong thiên hạ rồi…"

Hỏa Liên Tiên Đế thì thầm tự nhủ, nhìn đám lửa rực rỡ trong lòng bàn tay rồi cười tự giễu, vung tay xua đi.

Mà lúc này, theo Trần tông chủ ngã xuống, tất cả mọi người đều ngây người đứng yên, dụi mắt mạnh, không dám tin vào mắt mình.

Lại một vị Đại Đế… ngã xuống.

Nếu như Thẩm An Tại trước kia là tuyệt đối áp đảo, thì Mộ Dung Thiên hôm nay là lĩnh ngộ đạo lý tại chỗ, đăng lâm Đại Đế, càng khiến bọn họ khiếp sợ.

"Ai còn dám cản ta!"

Thanh Mộc Thần Long hóa thành hình người, Mộ Dung Thiên ôm lấy Lăng Phi Sương, ánh mắt sắc bén quét qua mọi người.

Trảm Tiên Phi Đao, Vẫn Nhật kiếm xoay quanh bên cạnh hắn, khí tức cường đại khiến mọi người tại đây đều cảm thấy ngạt thở.

Đừng nói là cản trở, lúc này, họ thậm chí không có dũng khí nói thêm một câu, hay nhìn thêm một cái.

Đùa sao, đó chính là Đại Đế!

Đó là yêu nghiệt chưa từng dựa vào Thiên Đạo bi mà độc lập xưng Đế!

Cũng chính vào lúc này, bọn họ mới hiểu ra, hóa ra xưng Đế không nhất thiết phải dựa vào Thiên Đạo bi, dựa vào sức

mạnh của chính mình cũng có thể.

"Mộ Dung Thiên, tìm ngươi đã lâu, không ngờ hôm nay ngươi lại chủ động xuất hiện."

Trên bầu trời, thanh âm dồn dập vang lên.

Môn chủ Linh Môn, môn chủ Đạo Môn xuất hiện tại đây.

Ngoài họ, còn có thêm vài thân ảnh lần lượt hiện ra.

"Nghịch Tiên Lão Tổ, Cửu Minh Thánh Nhân… không ngờ họ cũng đến!"

So với lần trước, lần này xuất hiện nhiều Đại Đế hơn!

Bọn họ không tin một Mộ Dung Thiên, sau khi giết một vị Đại Đế, còn có thể dư lực đối phó nhiều Đại Đế như vậy!

Huống hồ…

"Vạn Giới bi, có phải đang trên người ngươi?"

Môn chủ Đạo Môn nheo mắt hỏi.

Những người còn lại cũng đều lạnh lùng nhìn về phía trước, trong lòng cũng có cùng một câu hỏi.

Họ đã tìm Thẩm An Tại rất nhiều năm, truy tìm Sánh Thế chi Cảnh nhưng không được.

Và bây giờ đột nhiên có một người không dựa vào Thiên Đạo bi mà đăng Đế tại chỗ.

Nói rằng việc này không liên quan gì đến Vạn Giới bi, họ không tin.

"Có, có bản lĩnh thì đến cướp."

Ánh mắt Mộ Dung Thiên bình thản, không hề vì đông người đối diện mà có chút sợ hãi nào.

Dù hiện tại hắn thực sự không còn nhiều sức, nhưng tuyệt đối không hề khiếp sợ.

“Mộ Dung tiểu hữu, đón lấy.”

Trong hư không, đột nhiên có một thanh âm vang lên.

Một con Huyền Xà bảy màu bay tới, bị Mộ Dung Thiên nắm lấy trong tay, hóa thành một viên đan dược sáng lấp lánh.

Đồng thời, hư không tại tinh hải nứt ra, Hỏa Liên Tiên Đế chậm rãi bước ra.

“Đó là Cửu Sắc Chuyển Tiên Đan mà Tiêu mỗ đã luyện suốt ngàn năm, có thể giúp ngươi củng cố cảnh giới, gia tăng Đế uy ngàn năm.”

Giọng Hỏa Liên bình thản, nhưng nhiều Đại Đế tại đây nghe thấy đều cảm thấy tim đập mạnh.

Mộ Dung Thiên nhướng mày, không chút do dự nuốt viên đan dược ấy vào.

Dù hắn không tinh thông y dược đạo, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự quý giá của viên đan này.

Đan dược vào cổ họng hóa thành dòng khí ấm áp dâng trào, như vô tận hỏa diễm bùng cháy trong cơ thể hắn.

Mọi thương tích và mệt mỏi, vào lúc này đều tan biến.

Thậm chí, khí tức Đế giả toát ra từ hắn còn mạnh mẽ hơn một chút.

“Hỏa Liên, ý ngươi là gì, lão phu đã giữ đúng ước định với ngươi, ngàn năm chưa từng ra tay, chẳng lẽ ngươi nay…”

Lời của Nghịch Tiên Lão Tổ còn chưa nói hết, Hỏa Liên Tiên Đế đã giơ tay ngắt lời.

“Yên tâm, Tiêu mỗ không phải loại người nói mà không giữ lời, các ngươi đã tuân thủ cam kết, Tiêu mỗ tự nhiên sẽ không ra tay với các ngươi, chỉ là có vài câu muốn hỏi Mộ Dung tiểu hữu mà thôi.”

Nói xong, hắn liền nhìn về phía Mộ Dung Thiên, ánh mắt sáng rực.

“Tiểu hữu, dám hỏi tu vi của ngươi vì sao lại tăng tiến nhanh như vậy?”

Câu hỏi này vừa dứt, ánh mắt của những người khác cũng đều nhìn sang.

Đối phương trước đó chẳng phải vừa mới vào Cực cảnh không bao lâu, theo lý mà nói, việc tu luyện trong cảnh giới Bất Hủ tiếp theo, mỗi bước đều cần sức mạnh vô cùng lớn mới có thể thăng tiến.

Hắn làm thế nào chỉ trong ngàn năm đã đạt tới Bất Hủ đỉnh phong, nay lại xưng Đế?

Mộ Dung Thiên trước tiên gật đầu hành lễ với Hỏa Liên Tiên Đế, sau đó mở lời.

“Cảm tạ tiền bối tương trợ, vãn bối trong Huyết Tế chi Lộ đã nhận được một chút cơ duyên, có được thân thể Sơn Thần, lực lượng bên trong ấy có thể nói là vô tận, ngàn năm qua vãn bối luôn bế quan luyện hóa.”

“Thì ra là vậy…”

Hỏa Liên Tiên Đế gật đầu tỉnh ngộ, quả nhiên như hắn đã đoán.

“Có nắm chắc không?”

Hắn nhìn thoáng qua mười mấy vị Đại Đế phía sau, cùng với những Đại Đế ẩn nấp trong bóng tối, nhẹ nhàng hỏi.

“Không có, nhưng, vãn bối đã từng vượt quá nhiều cửa tử.”

Mộ Dung Thiên đáp cũng vô cùng ngắn gọn.

“Ừ, tốt.”

Hỏa Liên Tiên Đế khẽ gật đầu, quay người bước đi, ẩn vào hư không.

"Sóng sau xô sóng trước, tiểu tử, mỗi vị cường giả trước khi đứng trên đỉnh phong đều phải trải qua rèn luyện, con đường của ta chưa đến hồi kết, con đường của ngươi cũng vậy, Tiêu mỗ rất trông chờ ngày ngươi phá tan thế cục tử vong."

Câu nói thăm thẳm rơi xuống, Hỏa Liên Tiên Đế biến mất, rõ ràng, hắn không hề định giúp Mộ Dung Thiên giết ra.

Chương 899: Không cho phép

Giờ đây, Mộ Dung Thiên đã hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Nghịch Tiên Lão Tổ và những người khác thấy Hỏa Liên tiên đế rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn có chút không cam lòng.

Nói là không giúp đỡ, nhưng lại cho Mộ Dung Thiên một viên Đế Đan để giúp hắn tăng cường tu vi và phục hồi trạng thái, điều này khác gì giúp đỡ?

"Đến đây!"

Đôi mắt Mộ Dung Thiên đỏ ngầu, dưới sự phát động của Huyết Long Kiếp, khí tức càng mạnh mẽ hơn.

"Đánh vào cô gái trong lòng hắn!"

Môn Chủ Linh Môn ánh mắt lạnh lùng, lập tức phát động pháp thuật.

"Được!"

Những người khác cũng nhanh chóng nhận ra, lập tức chuyển mục tiêu từ Mộ Dung Thiên sang Lăng Phi Sương.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, một bước tiến lên, lập tức hóa thành Thanh Mộc Thần Long, bảo vệ Lăng Phi Sương bên trong vảy của mình.

"Gào!"

Xích Tiêu tiên đế gào lên một tiếng, cũng hóa thành một con rồng khổng lồ, lao vào giao chiến với Mộ Dung Thiên.

Cùng lúc đó, nhiều đế giả khác cũng tấn công ồ ạt.

Mỗi đòn tấn công đều mạnh mẽ, lan tỏa khắp biển sao.

Ngay cả toàn bộ Cửu Vực cũng rung chuyển mạnh mẽ.

Hạo Hải Tiên Quân và những người khác không ngừng lùi bước, không biết đã lùi xa bao nhiêu, nhưng từ xa vẫn có thể thấy nhiều pháp thân khổng lồ đang tấn công.

Dù là một mình đối đầu với nhiều kẻ thù, nhưng dưới sự hỗ trợ của hai kiện Đế binh, Mộ Dung Thiên cũng không nhanh chóng rơi vào thế bất lợi, mà kiên trì chống cự.

Trảm Tiên Phi Đao tuy mạnh mẽ, nhưng giờ đây đối diện với Đế cảnh, cũng không thể giết chết ngay lập tức.

"Ngươi có Đế binh, ta cũng có!"

Đột nhiên, Môn Chủ Linh Môn gầm lên một tiếng, bay lên không trung.

Một cây thước ngọc màu xanh bay lên, phát ra vô số ánh sáng thần thánh, cùng với những ký hiệu huyền bí dày đặc.

Trảm Tiên Phi Đao và Vẫn Nhật Thiên Thanh Kiếm đều chấn động, ngừng lại vài nhịp.

Dường như trước sức mạnh của cây thước đó, không gian xung quanh chúng đã bị đóng băng.

Đế binh, Thời Không Thước!

Đây là bảo vật đã từng được sử dụng bởi người của hạ giới tại Thiên Huyền.

Mặc dù chỉ làm ngưng trệ Trảm Tiên Phi Đao và Vẫn Nhật Thiên Thanh Kiếm trong vài nhịp, nhưng thời gian đó đối với Đế giả đã đủ để họ ra tay rất nhiều lần.

Vô số đòn tấn công, lực đạo hùng mạnh ập vào lớp vảy bảo vệ Lăng Phi Sương.

Mộ Dung Thiên cảm nhận được nguy hiểm, lập tức quay đầu lại, chắn ở phía trước.

Ầm ầm!

Biển sao rung chuyển, không gian nổ tung.

Trên đầu rồng khổng lồ, máu chảy ròng ròng.

"Gào!"

Ảo ảnh Thanh Vân phong rơi xuống, thiếu niên áo đen lại một lần nữa vung kiếm.

Nhưng lần này, dưới sự trợ giúp của Thời Không Thước, các Đế giả hợp sức lại không bị tổn thương dưới ánh sáng kiếm đó.

"Tiếp tục!"

Thấy tấn công vào Lăng Phi Sương quả thật hiệu quả, ánh mắt Môn Chủ Linh Môn trở nên lạnh lẽo, tiếp tục điều khiển Thời Không Thước để tạo cơ hội cho những người khác.

Bản thân Mộ Dung Thiên đã phải chiến đấu với nhiều kẻ thù, giờ đây lại phải chia sẻ tâm trí để bảo vệ Lăng Phi Sương.

Sau nhiều đợt tấn công, hắn đã bị thương tích đầy mình, ngay cả Thanh Mộc Thần Long chi Thân cũng tạm thời bị đánh tan, trở về hình người.

Trong tình huống này, việc bảo vệ Lăng Phi Sương càng thêm khó khăn.

Dù có hai kiện Đế binh hỗ trợ, nhưng tay trái của hắn vẫn bị đánh nát, tay chân còn bị găm lên vài chiếc đinh khổng lồ, phát ra khí tức Cực đạo và áp lực của Đế giả.

Một chuỗi xích đen có gai đột ngột xuyên thấu qua ngực hắn, máu tuôn xối xả.

"Nhanh chóng trấn áp, lão phu sợ rằng chuỗi xích này không thể trói hắn lâu!"

"Ăn lấy tháp của ta!"

Ầm ầm!

Một Bảo Tháp khổng lồ chín tầng từ trên trời rơi xuống.

Mộ Dung Thiên nghiêng người một chút, bảo vệ Lăng Phi Sương, gồng mình chống đỡ cái tháp.

Nhưng dưới sức mạnh to lớn, hắn cũng bị áp bẹp, quỳ một gối xuống không trung, gió bão không gian tứ tán.

"Khụ…"

Hắn phun ra một ngụm máu, màu sắc trong mắt dần dần phai nhạt, sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Nhanh lên, hắn sắp kiệt sức rồi!"

Nhiều Đế giả đồng loạt đứng quanh Mộ Dung Thiên, đồng thời kết ấn.

Áp lực mạnh mẽ từ Đế uy đồng loạt hội tụ lên chiếc tháp sắt khổng lồ, cùng với chuỗi xích và những chiếc đinh lớn.

Từng chút một, họ đang áp chế sức mạnh trong cơ thể Mộ Dung Thiên.

Nhưng dù vậy, Mộ Dung Thiên vẫn không chịu khuất phục. Hắn nghiến chặt hàm răng, nhiều lần cố gắng đứng dậy, nhưng lại bị sức mạnh khổng lồ ép xuống, khiến khớp xương của hắn vỡ nát.

Máu chảy xuống, đã sớm nhuộm đỏ chiếc áo trắng của Lăng Phi Sương, nhỏ giọt lên khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng của nàng.

Lăng Phi Sương chớp mắt, dường như cảm nhận được điều gì, đôi mày xinh đẹp nhíu lại.

"Tiểu tử, còn không chịu từ bỏ, giao ra Vạn Giới bi và chịu khuất phục đi!"

Môn Chủ Đạo Môn lạnh lùng quát.

"Bỏ cuộc?"

Mộ Dung Thiên nở một nụ cười, máu đã nhuộm đỏ cả răng hắn.

Đầu hắn đầy máu, tóc xõa bù xù, lúc này trông hắn thật sự thảm hại.

Nhưng trong ánh mắt hắn, lại không có chút nào tỏ ra nản lòng hay tuyệt vọng.

"Chuẩn tắc đầu tiên của Thanh Vân phong…"

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía các Đế giả, từ từ nâng đầu gối lên. Dù cho toàn thân xương cốt dưới sức ép mạnh mẽ phát ra tiếng rắc rắc, từng chút một vỡ nát, hắn vẫn dựa vào Đạo lực mà từ từ thẳng lưng.

"Quyết không từ bỏ."

Bốn chữ kiên định này từ miệng hắn phát ra, nhưng đồng thời, áp lực mạnh mẽ lại ập đến.

Ầm ầm!

Hắn lại một lần nữa quỳ gối trong không gian, thất khiếu đều chảy máu.

Dù cho Trảm Tiên Phi Đao và Vẫn Nhật Thiên Thanh Kiếm liên tục rung chuyển để phòng ngự, chúng cũng chỉ có thể chống đỡ được áp lực từ Thời Không Thước và các bảo vật khác dưới sự hỗ trợ của đông đảo Đế giả.

"Ngốc nghếch…"

âm thanh lạnh lẽo và yếu ớt nhẹ nhàng vang lên.

Mộ Dung Thiên hơi cúi đầu.

Không biết từ lúc nào, người trong lòng hắn đã tỉnh lại, giờ đây ánh mắt nàng đỏ hoe, hơi ướt nhìn hắn.

"Sư tỷ, ngươi đã tỉnh lại rồi à…"

Hắn nở một nụ cười ngốc nghếch đặc trưng, nhưng lúc này đầu đầy máu, thất khiếu đều chảy máu, trông không hề nực cười.

"Để ta…"

"Không được."

Lời của Lăng Phi Sương chưa dứt, Mộ Dung Thiên đã lập tức ngắt lời.

Hắn biết Lăng Phi Sương muốn nói gì, là muốn mượn sức mạnh của Cửu Huyền Thánh Nữ.

Dù việc này có thể giải quyết khó khăn, nhưng như vậy thì hôm nay hắn đến đây, có ý nghĩa gì?

"Ngươi còn coi ta là tiểu tử chỉ biết làm bừa như trước kia sao?"

Mộ Dung Thiên mỉm cười.

Lăng Phi Sương hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt hắn lóe lên, từ từ lên tiếng.

"Sức mạnh đã đủ rồi… Sư huynh, ra tay đi!"

Khi hắn bỗng nhiên gào lên, trên bầu trời, một đạo phù văn đột ngột xuất hiện.

Phù văn biến hóa, một nam tử áo thô xuất hiện, bước đi trên không trung, tay kết ấn.

Và cùng với việc hắn kết ấn, không gian nơi đây dường như nhanh chóng biến dạng.

"Sư đệ, bảo vệ thân thể!"

Vu Chính Nguyên hạ giọng quát.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Thiên như đã chuẩn bị từ trước, thậm chí thu hồi toàn bộ sức mạnh, chuyển sang bảo vệ bản thân và Lăng Phi Sương.

Điều này khiến những người có mặt đều ngẩn ra.

Gã này… tìm chết à?

Giờ phút này bỏ đi mọi bảo vệ, để cho chiếc tháp và sức mạnh như vậy đổ xuống, chẳng phải hắn sẽ chết không còn xác sao?

Nhưng ngay lập tức, Môn Chủ Linh Môn bỗng nhận ra điều gì, mạch máu trên trán nổi lên, gào lên.

"Nhanh thu sức mạnh lại!"

Nhưng đã quá muộn.

Không gian hoàn toàn biến dạng, vỡ vụn, hóa thành vô số hố đen.

Thời gian, quy luật, ý chí của trời đất, tất cả đều nổ tung, hỗn loạn, hóa thành vô số gió bão.

Khi những đòn tấn công rơi xuống, Mộ Dung Thiên đã bị cuốn vào hố đen, biến mất không còn thấy tăm hơi.

Rõ ràng, hắn đã cố ý mượn sức mạnh từ nhiều Đế giả ở đây để hoàn toàn phá hủy không gian và quy luật, trốn vào hư vô để thoát thân.

Và cơn gió bão sinh ra từ việc phá vỡ quy luật và thời gian, ngay cả những Đế giả như họ cũng không dám xem nhẹ.

“Nhanh đuổi theo!”

Một số người lao ra ngoài, nhưng trên không trung, Vu Chính Nguyên hừ lạnh một tiếng.

“Ta có thể không bằng các ngươi, nhưng muốn đuổi theo sư đệ ta, các ngươi cũng đừng mơ!”

Phù!

Thân thể hắn lập tức nổ tung, khiến hố đen nơi đây bị khuấy động, gió bão càng thêm mạnh mẽ.

Chương 900: Đồng môn đồng lòng

Khi vòng xoáy đen ở đây lan rộng ra, những mảnh vỡ không gian mạnh mẽ và các vết nứt quy luật lan tỏa ra xung quanh.

Dưới Bất Hủ Đại đế, bất kỳ ai bị nhiễm một chút hơi thở này, có lẽ cũng sẽ chết ngay lập tức.

Đây không chỉ là sự phá vỡ không gian, mà còn là sự bẻ gãy của thời gian, phá vỡ đạo lý.

"Nhanh đuổi theo!"

Môn Chủ Linh Môn và những người khác sắc mặt đại biến, lao về phía hố đen.

Nhưng dù cho họ là Đại đế, lúc này, trong vòng xoáy và vô số mảnh vỡ, họ cũng phải cẩn thận.

Hơn nữa…

Vô số lưỡi gió đen trắng điên cuồng tấn công, trong đó chứa đựng một hơi thở đáng sợ, khiến cho Môn Chủ Linh Môn và những người khác đều tái mặt.

Một trong bảy Đế phù… Sinh Tử Phù!

"Người kia rốt cuộc là ai, sao có thể nắm giữ sức mạnh của Sinh Tử Phù? Truyền thuyết rằng Sinh Tử Phù là một trong những Đế phù vượt trội hơn mấy Đế phù khác, ngoại trừ Thời Không phù!"

"Nhìn vào uy lực của phù này, hắn chắc chắn đã có được bản nguyên lực của Sinh Tử Phù!"

Những Đại đế vừa né tránh đòn tấn công của Sinh Tử Phù, vừa cố gắng tìm kiếm hơi thở của Mộ Dung Thiên trong vô số hố đen, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

Trong khi đó, bên trong những không gian vụn nát vô số.

Mộ Dung Thiên đầy máu, vô số mảnh vỡ cứa qua cơ thể hắn.

Dù cho giờ đây hắn đã trở thành Đại đế, nhưng trước những mảnh vỡ không gian, hắn vẫn bị thương tàn tệ.

Đặc biệt là… hắn bỗng nhiên tóc trắng xóa, mặt mũi nhăn nheo, lại bỗng nhiên trẻ lại, với diện mạo thanh xuân tràn đầy.

Trong thời không hỗn loạn, hắn nhìn thấy vô số quá khứ.

Hắn thấy được núi non hùng vĩ, thấy được một người trung niên áo trắng đang mắng chửi một thiếu niên áo đen ngốc nghếch.

Cũng thấy được trên đỉnh Thiên Tuyết Tông, thiếu niên áo đen mang kiếm bước đi trên tuyết, ngẩng cao đầu.

Những hình ảnh này khiến lòng hắn dao động không thôi.

Nhiều lần, hắn thậm chí đã muốn bước về phía đó, muốn nhìn kỹ phiên bản của chính mình trong quá khứ.

“Sư đệ, tuyệt đối đừng để thời không vỡ vụn ảnh hưởng, làm rối loạn quá khứ và tương lai, sẽ dẫn đến hỗn loạn vũ trụ, mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt, vì vậy khi ngươi đến nơi ngươi muốn đến, sức mạnh thời không sẽ tiêu diệt ngươi, từ đó trên thế gian này sẽ không còn tồn tại ngươi nữa!”

“Hơn nữa, với sức mạnh của ngươi hiện giờ, nếu trở về Thiên Huyền trong quá khứ, mọi thứ có lẽ sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt!”

“Và Thẩm sư thúc khi đó mới chỉ ở giai đoạn Đoán Thể, ngươi sẽ không thể gặp được hắn, hắn sẽ chết!”

“Sư đệ, hãy giữ tỉnh táo, đừng để mảnh vỡ thời không ảnh hưởng!”

Trong những lần mơ màng đó, chính là Vu Chính Nguyên một lần lại một lần gọi tên hắn, giúp hắn tỉnh lại khỏi cơn say đắm.

Với Đạo tâm của Mộ Dung Thiên, thực ra không có ảo ảnh nào có thể ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng điều hắn sợ là, đó không phải ảo ảnh.

Mà là quá khứ thực sự đã tồn tại.

Nếu không có Vu Chính Nguyên liên tục dẫn dắt, có lẽ trong lòng Mộ Dung Thiên vẫn sẽ nổi lên một chút may mắn.

Đó chính là…

Nếu cẩn thận một chút, đứng từ xa quan sát, có phải sẽ không có chuyện gì xảy ra không?

Nhưng không thể có nhiều may mắn như vậy.

Một khi hắn lựa chọn như vậy, từ đó sẽ không còn Mộ Dung Thiên này.

Mọi người sẽ không nhớ đến hắn.

“Sư đệ, nếu không chịu đựng nổi, nhất định phải nói.”

Mộ Dung Thiên ôm chặt Lăng Phi Sương, liên tục xuyên qua vô số mảnh thời không.

“Họ đã đuổi tới chưa?”

“Chưa.”

Nghe thấy câu trả lời bên tai, Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Không đuổi theo thì tốt.

Nếu như họ đuổi theo, thì hôm nay thật sự không thể toàn thân rời khỏi đây.

Cứ tiếp tục xuyên qua khoảng không này không biết bao lâu, cho đến khi ánh sáng trên bề mặt Mộ Dung Thiên hoàn toàn mờ nhạt, cùng với hai kiện Đế binh lần lượt trở về ẩn vào trán hắn, hắn mới nghiến răng mở miệng.

"Sư huynh giúp ta!"

Ngay lập tức, một ánh sáng phù văn từ phía sau hắn bùng lên, hóa thành hình bóng nguyên thần khổng lồ.

Hình bóng khổng lồ ôm chặt Mộ Dung Thiên, bảo vệ hắn, tiếp tục xuyên qua nơi này.

Trong khi đó, ở một phương xa vô cùng.

Vu Chính Nguyên đã sớm mặt mũi tái mét, toàn thân nặng nề như chết.

Nếu không có Sinh Tử Phù bên mình, chỉ riêng việc hắn hiến tế sinh mệnh của mình, ngay cả Bất Hủ Cảnh cũng đã sớm hồn siêu phách lạc.

"Sư huynh, ngươi đã hi sinh hai thân ảnh nguyên thần, nếu tiếp tục như vậy…"

Tiêu Cảnh Tuyết bên cạnh lo lắng mở miệng, không ngừng cùng Thiên Nhạc truyền sức mạnh, giúp đỡ Vu Chính Nguyên.

"Không sao, chỉ là hai thân ảnh nguyên thần thôi, không có gì to tát, lần sau có thể tập hợp lại. Sư đệ đã giao mạng sống cho ta, ta làm sư huynh, tuyệt đối không thể để hắn thất vọng!"

Vu Chính Nguyên khẽ lên tiếng, từ phía sau, vô số ánh sáng phù lấp lánh, cùng với tĩnh mạch trên trán hắn nổi lên, mạnh mẽ kéo trong không gian.

“Xuất hiện cho ta!”

Phù!

Không gian nứt toác, hai bóng người lập tức bị kéo ra từ trong không gian.

Nhưng hình bóng khổng lồ lại vừa kịp biến mất trong bóng tối vô tận.

“Sư huynh!”

Tiêu Cảnh Tuyết lập tức lao tới, đỡ lấy người thanh niên đã không thể đứng vững nữa, trong mắt tràn đầy sự đau lòng.

Vết thương trí mạng của hắn, đổi lại là người khác, chắc chắn đã chết từ lâu.

Nếu không phải hắn giờ đây là thân thể Sơn Thần, có lẽ cũng không thể chịu đựng đến lúc này.

Nhưng dù vậy, Mộ Dung Thiên vẫn đang thoi thóp, lập tức hôn mê, hơi thở sinh mệnh đang dần dần biến mất.

Tiêu Cảnh Tuyết nghiến răng, những chiếc kim bạc trong tay bay lượn, ngay lập tức thi triển bộ châm pháp Huyền Môn Thập Tam Châm mà mình cải tiến để bảo vệ mạch tim cho hắn.

“Tiểu sư đệ, nhanh lên!”

Thiên Nhạc lao lên, tay cầm một chiếc Huyết Thôn nhọn hoắt cắm vào tim Mộ Dung Thiên.

Phù!

Huyết khí bùng nổ, vô số huyết khí ào ạt chảy vào cơ thể hắn, không ngừng sửa chữa vết thương cho hắn.

Nhưng, vẫn chỉ như muối bỏ biển.

Vết thương của Mộ Dung Thiên, là do Đại đế ban tặng, há có thể dễ dàng chữa trị như vậy.

Nhưng cũng may, điều này cũng đủ để giữ lấy mạng sống của hắn.

Vu Chính Nguyên loạng choạng lùi lại, thậm chí không thể cử động ngón tay.

Hắn yếu ớt nhìn về phía người phụ nữ áo trắng, mở miệng.

"Sư muội, tiếp theo, ta giao cho ngươi…"

"Được!"

Ánh mắt Tiêu Cảnh Tuyết trầm trọng, Thiên Nhạc quay người, giơ tay, một chiếc lò lớn rơi thẳng xuống đất.

Người trước tiến đến trước lò, từ từ nhắm mắt lại, tiến vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Giờ đây, những linh dược thông thường không thể nào giúp Mộ Dung Thiên hồi phục.

Cách duy nhất hiệu quả chính là… Đế Đan!

Trong đầu Tiêu Cảnh Tuyết liên tục hồi tưởng lại những hình ảnh năm xưa sư tôn dẫn dắt nàng làm sao để nhìn thấu hư ảo của thế giới, khám phá bản chất của mọi sự.

"Sư tôn từng dẫn dắt ta thấy bản chất của thế giới trong mắt ta, chúng chính là…"

Tiêu Cảnh Tuyết bỗng mở mắt, ánh sáng linh quang lóe lên.

"Nước!"

Ngay khoảnh khắc này, trời đất vạn vật biến mất.

Vu Chính Nguyên, Thiên Nhạc, Mộ Dung Thiên cùng tất cả mọi người đều biến mất.

Thay vào đó là vô vàn sóng nước dữ dội.

Đây chính là thế giới mà nàng nhìn thấy.

Thượng Thiện Như Thủy, thiên hạ như nước, nước lợi ích cho vạn vật mà không tranh giành…

“Thiên Địa chi Linh…”

Bước tiếp theo, Tiêu Cảnh Tuyết bắt đầu tìm kiếm Thiên Địa chi Linh giữa thế giới này.

Nhìn thấy nàng tiến vào cảnh giới huyền diệu đó, nhìn thấy nơi này non nước bắt đầu xuất hiện sương mù trắng như ánh sáng lấp lánh, như sóng nước lung linh, Vu Chính Nguyên từ từ nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say.

Chương 901: Tính toán

Lúc này, các Đại đế vẫn đang tìm kiếm dấu vết của Mộ Dung Thiên trong không gian trống rỗng.

Không ai ngờ rằng, con đường lui mà Mộ Dung Thiên chuẩn bị cho mình lại là một biện pháp mạo hiểm như vậy.

Cho dù là Hỏa Liên tiên đế từ xa nhìn cảnh này, cũng không khỏi thầm thán phục.

Cách làm điên cuồng như vậy, thậm chí còn hơn cả những gì hắn đã làm trong quá khứ.

Nhưng…

Nếu cứ tiếp tục như vậy, những người kia cuối cùng cũng sẽ tìm thấy nơi ẩn náu của Mộ Dung Thiên và những người khác.

Sau đó, Mộ Dung Thiên định ứng phó ra sao?

Giống như để trả lời câu hỏi đó.

Trong không gian trống rỗng, một giọng nói vang lên u ám.

“Các vị, có phải đang tìm Thẩm mỗ không?”

Mọi người đều khựng lại, sau đó vội vàng quay đầu lại.

Một người mặc áo trắng, từ từ bước trên không, ánh mắt lạnh lẽo và vô cảm nhìn xuống phía dưới.

“Là Thẩm An Tại!”

“Chỉ mới đạt đến Bất Hủ đỉnh phong, nhanh chóng bắt hắn lại mà luyện hóa!”

Một đám người vui mừng khôn xiết.

Trong không gian, thậm chí Xích Tiêu Tiên Đế, Thôn Nhật thần quân cũng hiện thân, ánh mắt họ nóng bỏng.

Đó chính là hóa thân của Vạn Giới bi…

Nhìn thấy vô số Đại đế vây quanh, Thẩm An Tại cười lạnh.

“Khoan đã!”

Mọi người dừng lại.

Hắn liếc nhìn xung quanh, nhìn thấy một số người vẫn còn ẩn nấp, lạnh nhạt mở miệng.

“Còn ai muốn có Vạn Giới bi, nếu không xuất hiện ngay, e rằng sẽ bị người khác chiếm mất.”

âm thanh vừa dứt, lại có một số người hiện thân.

Không ngoại lệ, toàn là Bất Hủ Đại đế.

“Rất tốt.”

Thẩm An Tại cười lạnh một tiếng, quay người.

“Người muốn có Vạn Giới bi, hãy đi theo ta.”

Vừa dứt lời, trong tay hắn xuất hiện một bông hoa màu đỏ đã nở.

Khi hắn dùng sức nắm chặt tay phải, bông hoa đỏ vỡ tan.

Nhưng vô số mảnh vụn, lại từ từ nở ra không gian, hóa thành một con đường màu đỏ.

“Đó là… cái gì?”

Mọi người ngạc nhiên.

Họ chưa từng bước vào Chính Ma thử luyện với Huyết Tế chi Lộ, tự nhiên không nhận ra cảnh tượng trước mắt.

Mà lý do Thẩm An Tại kiên quyết phải giết một Đại đế chính là vì điều này.

Một là vì Thời Không phù, hai là vì Huyết Cốt Hoa, chỉ có máu của Đại đế mới có thể nuôi dưỡng để nó nở hoa.

Và đây cũng là cách hoàn hảo và ngốc nghếch nhất mà Thẩm An Tại nghĩ ra.

Bây giờ hắn đã mất đi U Phù Đồ, không còn Thiện thi, đương nhiên không thể hóa thành Vạn Giới bi, cũng không thể chống lại nhiều Đại đế như vậy.

Vì vậy, những người đang thèm thuồng hắn… hãy mãi mãi lưu lại trên Huyết Tế chi Lộ dẫn đến Hoang Cổ này.

"Người muốn có Vạn Giới bi, cứ việc theo ta!"

Thẩm An Tại liếc nhìn phía sau, một bước bước vào, lập tức biến mất trong vòng xoáy dẫn vào Huyết Tế chi Lộ.

"Đừng để hắn đi!"

Có người không do dự, ngay lập tức đuổi theo.

Cũng có người do dự tại chỗ, sợ rằng bên trong có âm mưu.

Nhưng… cuối cùng phần lớn vẫn không chịu nổi cám dỗ, tiến về phía đó.

Chỉ có một vài người vẫn giữ thái độ cẩn trọng, như Chưởng Môn Đạo Môn và Linh Môn.

Nhưng cũng chính vì sự cẩn trọng này, khi họ phản ứng lại, con đường màu đỏ đã hoàn toàn đóng lại.

–

Trong con đường màu đỏ.

Những Đại đế đuổi theo, nhưng không ai dám ra tay trước.

Dù sao, cảnh tượng trước đây Thẩm An Tại dựa vào sức mạnh của U Phù Đồ để tiêu diệt Phù Hoàng vẫn còn rất rõ

ràng trong lòng họ.

“Gần đủ rồi.”

Nhìn quanh bốn phía, trong cảnh sắc màu đỏ mờ mịt, chân đứng trên Huyết Tế chi Lộ, Thẩm An Tại hài lòng gật đầu.

Hắn vung tay một cái, một cái hố gọn gàng lập tức xuất hiện.

Hắn hơi quay đầu, nhìn về phía những Đại đế đang đuổi tới với nụ cười lạnh lùng.

“Có nhiều Đại đế an nghỉ cùng ta, thật không cảm thấy cô đơn chút nào.”

“Các vị, hẹn gặp lại.”

Thẩm An Tại cười lớn, rồi bỗng nhiên một tay đập vào trán mình.

“Dừng lại!”

Có người giận dữ muốn ngăn cản, nhưng đã muộn màng.

Dưới cú đập đó, ánh sao từ người hắn tỏa ra, vô số hồn quang tan biến.

Hai mắt hắn dần dần trở nên xám xịt, theo gió ngã xuống, chính xác rơi vào trong cái hố vừa đào.

Sinh mệnh… hoàn toàn không còn!

“Chết… chết rồi?”

Tất cả mọi người đều choáng váng trước cảnh tượng đột ngột này.

Họ đứng im tại chỗ, một lúc lâu không biết làm gì.

Vốn dĩ họ nghĩ rằng Thẩm An Tại sẽ có mai phục ở đây, sẽ là một trận ác chiến.

Không ngờ… lại kết thúc một cách như vậy.

“Không ổn… không gian nơi đây lại cứng cỏi như vậy!”

Có người ra tay công kích không gian, nhưng phát hiện không gian chỉ nứt ra một chút, hoàn toàn không thể phá vỡ.

Cùng với hành động của người đó, nhiều người khác cũng biến sắc, đồng loạt ra tay tấn công không gian.

Ầm ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên, sắc mặt họ ngày càng u ám.

Không thể ra ngoài!

Con đường đã biến mất, cho dù không gian có vỡ vụn cũng không thể cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào từ Cửu Vực.

Nơi đây như thể hoàn toàn không thuộc về bất kỳ phương diện nào của Cửu Vực!

“Chết tiệt!”

Có người tức giận, xông lên muốn rút kiếm chém xác của Thẩm An Tại.

Tuy nhiên ngay lúc đó, ầm ầm!

Một bóng dáng khổng lồ của một tấm bia đá xuất hiện, đẩy hắn bay ra, miệng phun máu.

“Đó là… Vạn Giới bi!”

Ánh mắt Nghịch Tiên Lão Tổ co rút, nhưng khi nhìn thấy tấm bia ảo ảnh, ánh mắt chớp động rồi nhanh chóng phản ứng lại.

“Không đúng, tấm bia này chỉ là ảo ảnh, không có thực thể, không hoàn chỉnh!”

“Chẳng lẽ…”

Những người có mặt đều nhìn nhau, đồng loạt nhận ra.

“Chẳng lẽ giờ đây chỉ xuất hiện một nửa của Vạn Giới bi, còn nửa kia vẫn ở bên ngoài?!”

“Chết tiệt, chỉ có một nửa Vạn Giới bi, thì có tác dụng gì? Không có thực thể, chúng ta không thể chạm vào, làm sao mà luyện hóa được?”

Mọi người đều tức giận, chăm chú nhìn vào thân thể nằm trong hố, của người đàn ông áo trắng với đôi mắt đã trở nên xám xịt, sắc mặt họ khó coi vô cùng.

Bế tắc!

Giờ đây dường như đã trở thành bế tắc!

Những người này vào đây, không thể ra ngoài, lại không thể luyện hóa Vạn Giới bi.

Liệu có phải sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở nơi này không?

“Ta không tin, không có con đường nào khác có thể ra ngoài!”

Một người hừ lạnh, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Những người khác cũng tương tự, bay về bốn phía.

Tuy nhiên… không lâu sau, bầu trời rung chuyển, những ánh sáng nhanh chóng bay về.

Phía sau họ…

Một loạt bóng dáng khổng lồ đang đuổi theo, đến cùng dòng nước máu cuộn trào, tỏa ra khí tức đáng sợ.

“Không ổn, đó là Đại đế Hoang Cổ, là xác chết của Đại đế Hoang Cổ!”

“Ở đây sao có nhiều Đại đế Hoang Cổ đã chết như vậy!”

“Chết tiệt, các ngươi sao lại gây ra rắc rối lớn như vậy!”

Nơi đây trở nên hoàn toàn hỗn loạn.

Họ liên tục né tránh các đòn tấn công từ xác chết Đại đế Hoang Cổ, nhưng hoàn toàn không thể tiêu diệt được chúng.

Với sức mạnh của họ, dù có thể đẩy lùi xác chết của Đại đế Hoang Cổ, nhưng không thể giết chết được.

Khoảng cách giữa Đại đế Hoang Cổ và họ như một cái vực sâu không thể vượt qua!

Dù chỉ là một cái xác, họ cũng khó mà chống lại.

Lúc này, họ cuối cùng đã hiểu được ý đồ khác mà Thẩm An Tại muốn dẫn họ đến đây.

Đó chính là… mượn tay Đại đế Hoang Cổ, tiêu diệt họ trong không gian vô tận này!

"Chậc, Thẩm An Tại, ngươi thật có âm mưu sâu sắc, nhưng có nghĩ rằng như vậy có thể giết chết chúng ta không!"

"Các vị, cùng nhau liên thủ, chặt đứt tất cả không gian nơi này, nơi này chỉ là Huyết Tế chi Lộ không phải hiện thế, mau ngăn chặn chúng lại!"

Chương 902: Ngươi, muốn báo thù không?

Khi Huyết Tế chi Lộ biến mất, không gian nơi đây từ từ khôi phục lại sự yên tĩnh.

Môn chủ Linh Môn cùng những Đại đế còn lại nhìn nhau, ánh mắt lấp lánh.

Họ đều không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, liệu Thẩm An Tại có bố trí một cái bẫy nào không.

Hay là Vạn Giới bi, giờ đã bị người khác lấy đi?

Nhưng họ biết, giờ đã quá muộn.

"Tìm, tìm ra con đường đó!"

Môn chủ Linh Môn nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Những người khác đồng loạt gật đầu, biết rằng không còn cách nào khác, chỉ có tìm ra con đường đó, mọi chuyện mới có thể sáng tỏ.

Nhưng phải tìm như thế nào, họ lại hoàn toàn không có manh mối.

Chỉ có một vài Đại đế Yêu tộc nhìn nhau, im lặng không nói.

–

Trăm năm trôi qua, tin tức về sự biến mất của Huyết Tế chi Lộ đã đến tai mọi người trong Cửu Vực.

Tất cả mọi người đều đi khắp nơi tìm kiếm con đường đó, bởi vì những Đại đế đã nói rằng, ai tìm được Huyết Tế chi Lộ

sẽ có thưởng lớn.

Nhưng cứ như vậy tìm kiếm mãi, vẫn không có tin tức gì về Huyết Tế chi Lộ.

Những Đại đế đã vào trong Huyết Tế chi Lộ, cho đến nay vẫn chưa có tin tức gì xuất hiện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến…

Ngày hôm đó, Mộ Dung Thiên lại xuất hiện.

Hắn không nói nhiều, lập tức xông vào Mười Ba Tầng Trời của Yêu tộc.

Tại đó, thương vong nghiêm trọng, ngay cả những Đại đế cũng không thể làm gì được hắn.

Một mình hắn, giết chết không biết bao nhiêu Yêu tộc, danh tiếng của Vô Song Kiếm Tiên đã truyền khắp thiên hạ.

Sau đó, hắn lại đến Hợp Hoan Tông một chuyến.

Cuộc chiến đó, dù không thể so với những trận đánh chấn động, nhưng cũng không thể xem thường.

Hắn một mình đè bẹp chín vị trưởng lão, đánh thẳng cho đến trước cung điện, Bách Mị Tiên Quân cũng chưa từng ra tay ngăn cản.

Sau đó, Mộ Dung Thiên tạm thời biến mất khỏi thế giới.

Nhưng khi hắn im tiếng, lại có những tin tức khác truyền ra.

Tiêu Cảnh Tuyết đã luyện chế ra một viên Đế Đan, khiến toàn bộ Cửu Vực đều khiếp sợ.

Tại sao lại khiến mọi người khiếp sợ?

Bởi vì nàng đã luyện chế ra Độc Đan!

Một viên độc đan, đã giết chết triệu triệu người, khiến sinh linh lầm than, thậm chí có vài thế giới hoàn toàn không còn sự sống.

Sau đó, qua điều tra mới phát hiện, những người chết ấy…

Đều là những người có huyết mạch liên quan đến những kẻ đã tham gia Chính Ma Thử Luyện.

Hành động này… đã rõ ràng.

Chính là để báo thù!

Và cũng nhờ sức mạnh của viên đan này, nàng đã được phong tặng danh hiệu Nam Dược Đế, Độc Y Thánh Tôn, khiến thiên hạ nghe tên đều biến sắc.

Dù là Mộ Dung Thiên hay Tiêu Cảnh Tuyết, hai đệ tử của Thẩm An Tại, giờ đây đã không còn là những nhân vật mà ai cũng có thể tùy ý chèn ép.

Bất kỳ ai muốn động đến họ, nếu không có tu vi Bất Hủ Đỉnh Phong hoặc Đại đế, có lẽ tốt nhất là đừng nên nảy sinh ý nghĩ này.

Nghe nói từng có một vị Đại đế tìm đến Tiêu Cảnh Tuyết, muốn ép nàng khai ra Mộ Dung Thiên đã đi đâu, hy vọng thông qua họ, tìm ra lối vào Huyết Tế chi Lộ, tiếp tục tìm kiếm Vạn Giới bi.

Nhưng… hắn đã chết.

Chết vì độc thương, bùa pháp, đao pháp, và Đạo Liên Công của Thanh Tâm Tông.

–

Lúc này, trong một thành phố hơi xa xôi thuộc Tử Trần Tinh Vực.

Khắp thành phố đều nhuốm màu máu, một lão giả tóc bạc phất phơ nhanh chóng chạy trốn, phía sau không ngừng có người truy đuổi.

Không biết đã chạy bao lâu, lão già một lần lại một lần sử dụng bí thuật hy sinh tuổi thọ, mới miễn cưỡng thoát thân.

Nhưng… bí thuật như vậy, tổn thương quá lớn đến bản thân.

Dù thoát được, lão cũng đã gần như cạn kiệt sinh khí, dựa vào một viên đá xanh, không thể động đậy được nữa.

“Liệu rằng cả đời này, ta chỉ có thể dừng lại ở Tổ Cảnh Bát Phẩm sao?”

Lão giả nhìn lên bầu trời, ánh mắt đục ngầu chứa đầy sự không cam lòng.

Gia đình bị tiêu diệt, khi trốn thoát chỉ mới mười bảy tuổi.

Trong thế giới đầy rẫy mưu mô này, lão đã vật lộn hơn năm trăm năm, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở Tổ Cảnh Bát Phẩm.

Chưa vào được Cửu Phẩm hay Thánh Cảnh, tuổi thọ tối đa cũng chỉ một ngàn năm.

Hơn nữa, vì thường xuyên sử dụng bí pháp, tuổi thọ của lão giờ đã cạn kiệt.

Lão hoàn toàn không thể đột phá cảnh giới trong khoảng thời gian hữu hạn, để đạt được tuổi thọ.

“Đại thù chưa báo, chết đi thật không cam lòng…”

Lão giả lầm bầm, từ từ nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Trong sự tĩnh lặng của núi rừng, lão nhắm mắt chờ đợi cái chết, cho đến khi…

Xào xạc…

âm thanh bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Lão mở mắt, trước mặt đã đứng một người đàn ông trung niên trong bộ đồ trắng, sắc mặt lạnh lẽo.

"Ngươi, muốn báo thù không?"

Nhìn người trước mặt, Hứa Thiên Diệp cảm thấy một chút quen thuộc không rõ lý do.

"Xin hỏi, ngài là…"

"Nếu ngươi muốn báo thù, từ hôm nay, hãy gọi ta là sư phụ, ta sẽ truyền cho ngươi bùa pháp, giúp ngươi phá cảnh."

Giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến lão giả nhíu mày.

"Nếu ngài thực sự có thể giúp ta báo thù, ta nguyện ý."

"Được."

Thẩm An Tại gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đưa tay điểm vào trán lão.

"Ngươi không hề cô độc, huyết thống của ngươi chưa hề tuyệt diệt, ngươi còn một cô em gái, tên là Hứa Tiểu Vân…"

Trong khoảnh khắc mơ hồ, trong ý thức của lão bỗng xuất hiện nhiều ký ức.

Sinh ra trong Linh Môn, sau khi cha chết, hai anh em sống nương tựa vào nhau…

Nhưng, chỉ đến đó mà thôi.

"Đây là…" Hứa Thiên Diệp ngẩng đầu, chăm chú nhìn người trước mặt, trong phút chốc như cảm nhận được điều gì đó trong sâu thẳm, các lực lượng tản mát xung quanh dần dần quay về.

"Đây là kiếp trước của ngươi."

Thẩm An Tại nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói.

“Ta không có thời gian giải thích nhiều, từ hôm nay trở đi, ngươi phải làm theo những gì ta nói, rõ chưa?”

“Rõ.”

Lão giả gật đầu, không hiểu vì sao, trong lòng lại vô cùng tin tưởng người trước mặt.

Nhìn vẻ mặt của lão, Thẩm An Tại hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Kể từ khi bản thân chết, sức mạnh của phân thân này dần dần suy yếu.

Giờ đây chỉ còn là Thánh Cảnh, tìm kiếm suốt bao nhiêu năm cuối cùng cũng tìm thấy Hứa Thiên Diệp của kiếp trước.

Nhưng… điều này đã khiến thời điểm tốt nhất để thi triển Thời Không phù bị lỡ mất.

Mặc dù bên trong Thời Không phù có sức mạnh mà bản thể để lại, nhưng hiện tại phân thân này không đủ sức để kích hoạt nó.

Chỉ còn cách…

Thẩm An Tại nhìn Hứa Thiên Diệp, ánh mắt lấp lánh, mang theo một chút hy vọng.

“Vi sư sẽ truyền cho ngươi kỹ năng giết chóc, sau khi báo thù, hãy nhanh chóng đạt tới Hoàng Cảnh nhé.”

–

Cùng lúc đó, giữa một vùng núi hoang vắng của Yêu tộc.

Một đạo sĩ trong bộ đồ xanh đang ngồi trên cây, ngáp một cái dài, vươn vai.

“Ưm~ Giấc ngủ này thật thoải mái…”

Đông Phương Thanh Mộc cả người kêu răng rắc, hắn lấy tay ngoáy tai, nhìn xung quanh.

"Ôi, cũng không có gì thay đổi, không biết đã qua bao lâu rồi."

Hắn vẫy tay lên trời.

"Ê!"

Một con trâu xanh hóa thân, từ trên không hạ xuống trước mặt hắn.

"Khá lắm."

Đông Phương Thanh Mộc mỉm cười, vuốt ve đầu con trâu.

Sau nhiều năm ngủ say, cuối cùng hắn cũng đã hoàn thành Tam Kiếm, cũng đã… hòa nhập vào không gian Cửu Vực.

Tuy nhiên, khi hắn chạm vào đầu con trâu, đột nhiên nhíu mày.

Hình như… giữa đất trời này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

"Hửm…"

Hắn ngơ ngác.

Trong không gian Cửu Vực này…

Hắn không còn cảm nhận được tí khí tức nào của một người bạn cũ.

Hồn chết như đèn tắt, đất trời không còn dấu vết…

Chương 903: Kế Hoạch của Mộ Dung Thiên

Trong một vùng sao của Cửu Vực.

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn chàng trai trẻ trước mặt, người có vài điểm tương đồng với Mộ Dung Thiên, trong trạng thái mơ màng.

Dù đối phương tu vi không cao, chỉ vừa đủ để đạt Thánh Cảnh, nhưng giữa lông mày của cậu ta lại có chút dịu dàng giống Tiêu Cảnh Tuyết.

"Đây là…"

Tiêu Cảnh Tuyết khẽ mỉm cười, mặt có chút hồng.

"Tiểu Huyền, gọi Kiếm gia gia đi."

"Kiếm gia gia."

Mộ Dung Huyền rất ngoan ngoãn cúi chào.

Phía sau, mặc dù đã biết từ trước, nhưng Vu Chính Nguyên và Lăng Phi Sương vẫn nhìn nhau, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Không ngờ trong những năm qua, Mộ Dung Thiên và Tiêu Cảnh Tuyết lại có một đứa con.

Cậu bé đã sống ẩn dật giữa núi rừng, giờ mới được tìm thấy.

"Quá tốt, quá tốt!"

Bách Lý Nhất Kiếm từ trạng thái ngẩn người hồi phục lại, cười to hai tiếng, xoa đầu chàng trai.

Xét về thế hệ, Mộ Dung Thiên là hậu bối của hắn, việc gọi một tiếng thúc cũng không có gì là quá đáng.

Con trai của hắn, tự nhiên cũng phải gọi một tiếng Kiếm gia gia.

"Các ngươi ở đây, vậy tiểu tử kia đâu?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn quanh bốn phía, nhíu mày hỏi.

Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác ánh mắt chớp động.

Người đó… hiện giờ chắc hẳn vẫn đang ở trong Hợp Hoan Tông.

Theo lời đồn, đó là nơi duy nhất còn có khả năng tìm được Huyết Tế chi Lộ.

"Về hành tung của hắn, mong tiền bối thông cảm, hậu bối không thể nói rõ."

Tiêu Cảnh Tuyết mang theo chút áy náy.

Bách Lý Nhất Kiếm bừng tỉnh, từ từ gật đầu.

Có lẽ là do thực lực của mình không đủ, sợ rằng sẽ bị rơi vào bẫy.

Cũng đúng, giờ đây căn cơ của hắn đã bị tổn hại, có thể nổi tiếng trong giới Cực cảnh đã là điều không dễ dàng.

Nhưng… theo hiểu biết của hắn về tiểu tử đó, không khó để đoán ra.

"Tiền bối, từ giờ trở đi Tiểu Huyền sẽ sống ẩn dật tại Tử Trần Tinh Vực. Trong tay nó có một vật, là chìa khóa duy nhất để tìm ra sư phụ của chúng ta. Nếu xảy ra chuyện gì, mong tiền bối giúp đỡ nhiều."

Tiêu Cảnh Tuyết nghiêm túc nói, trao cho hắn một thẻ bài của Mộ Dung Huyền.

“Chuyện đó là đương nhiên, cho dù ta có chết cũng sẽ không để ai làm hại nó.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhận lấy thẻ bài, cam đoan.

“Cảm tạ tiền bối.”

Tiêu Cảnh Tuyết lại một lần nữa cúi người sâu, người trước vội vàng đỡ, nhìn về phía bọn họ với ánh mắt đầy vui vẻ.

Ngày nào đó, mấy đứa trẻ này còn ở trên Linh Phù Sơn, cũng chỉ là những đứa nhóc chưa trưởng thành.

Giờ đây, mỗi người đều đã có thể tự đứng vững.

Đặc biệt là…

“Chính Nguyên.”

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn về phía bên cạnh.

“Chính Nguyên có mặt.”

Vu Chính Nguyên vội vàng tiến lên, chắp tay, dù tu vi của đối phương không bằng hắn nhưng cũng không có gì thất lễ.

“Là đại sư huynh, phải chăm sóc tốt cho các đệ muội, đừng để Tiêu Cảnh Tuyết và Phi Sương hành động liều lĩnh, với tính cách của tiểu tử ngốc kia… sợ rằng…”

Bách Lý Nhất Kiếm nói đến đây, có phần ngập ngừng.

“Có chuyện gì?” Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi.

“Hắn đã gửi các ngươi đi tìm ta, có lẽ… đã có kế hoạch riêng.”

Lời vừa dứt, mọi người đều nhìn nhau, cảm thấy hoài nghi.

“Chắc không đâu, vật duy nhất có thể tìm thấy sư phụ…”

Tiêu Cảnh Tuyết liếc nhìn Mộ Dung Huyền, sắc mặt cũng trở nên không chắc chắn.

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu: "Đối với tiểu tử đó, có lẽ vật mà ngươi nói là duy nhất, nhưng với hắn, có lẽ… còn có một con đường khác, và con đường này chắc chắn sẽ gây ra không ít tiếng vang."

Hắn nhìn chăm chú vào mọi người, từ từ nói.

"Hợp Hoan Tông ở trong Ma Vực, trong khi các ngươi không đến Linh Tộc tìm ta, lại nghe theo mệnh lệnh của hắn, gọi ta đến vùng Tử Trần Tinh Vực xa xôi này, e rằng giờ đây trong Ma Vực đã có biến động lớn."

Nghe những lời này, mọi người lại nhìn nhau.

Vu Chính Nguyên nhíu mày, lập tức vung tay bước ra.

"Ôi…" Nhưng trong không gian, một làn sóng gợn đã mạnh mẽ đẩy hắn trở lại.

"Vô dụng thôi. Bởi vì tiểu tử kia đã đưa ra quyết định, chắc chắn đã nghĩ đến Độn Hư Phù của ngươi."

Bách Lý Nhất Kiếm lắc đầu, "Dù hắn không bằng ngươi về phương diện Phù Đạo, nhưng thực lực cao hơn ngươi, cũng có chút hiểu biết về Không Gian Thuật. Việc tạm thời kiềm chế được Độn Hư Phù của ngươi là rất dễ dàng."

Hắn quay lại, nhìn về phía xa xăm.

Trong vô hình, hắn đã thấy được một mảng máu đỏ.

"Chỉ mong rằng… tiểu tử đó vẫn như trước, có thể chuyển bại thành thắng."

"Vậy bây giờ chúng ta đi tìm hắn!"

Lăng Phi Sương sắc mặt hơi lạnh, lập tức chuẩn bị lên đường.

"Đứng lại."

Bất ngờ, Bách Lý Nhất Kiếm gọi lại nàng.

Cùng lúc đó, giữa trán hắn từ từ hiện ra một kiếm ấn, ý nghĩa vô song lan tỏa.

"Đây là…"

Bốn người đều giật mình, không ngờ bên trong Bách Lý Nhất Kiếm cũng có ấn kiếm vô song.

"Các ngươi nghe hắn đến tìm ta, nên việc hắn bảo các ngươi nhờ ta chăm sóc Tiểu Huyền chỉ là cái cớ."

"Mục đích thật sự, có lẽ là muốn dùng điều này để ngăn cản các ngươi."

Bách Lý Nhất Kiếm dùng kiếm chỉ vào trán, từ từ kéo ấn kiếm ra, sắc mặt hắn đầy phức tạp, vừa hài lòng vừa tức giận.

"Đây là một mảnh kiếm khí bản nguyên mà hắn đã tặng ta vào năm xưa ở Linh Yêu Tinh Hải."

Ấn kiếm lơ lửng, từ từ rơi xuống trước mặt bốn người.

"Bất Hủ có thể nhỏ máu tái sinh, còn Đại đế thì Bất Hủ Bất Diệt, chỉ cần còn một đạo khí tức bản nguyên tồn tại, dù mỏng manh, vẫn có khả năng tái sinh."

Bách Lý Nhất Kiếm dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Nếu hắn thực sự tiến vào không gian khép kín đó, người bên trong cũng không thể cảm nhận được để mà tiêu diệt ấn kiếm này."

"Đây là một lá bài tẩy mà hắn để lại, cũng là một thủ đoạn bảo đảm các ngươi không hành động liều lĩnh."

"Với thứ này, các ngươi vẫn muốn tiến vào sao?"

Bách Lý Nhất Kiếm nhìn chằm chằm vào bốn người, nghiêm túc hỏi.

Ba người im lặng, dường như… họ càng cần bảo vệ mảnh ấn kiếm này.

Nhưng, Thiên Nhạc lại quay người đi.

“Tiểu sư đệ, ngươi đi đâu vậy!?”

Tiêu Cảnh Tuyết kêu lên.

Thiên Nhạc không quay đầu, mái tóc đen như nhung bay phấp phới trong gió.

“Ta tu vi thấp, sẽ kéo các ngươi lại, ấn kiếm bản nguyên của sư huynh, giao cho các ngươi.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Thiên Nhạc đã hóa thành ánh máu, lướt vào không gian và biến mất.

“Tiểu…”

Tiêu Cảnh Tuyết muốn đưa tay ngăn cản, nhưng đã bị Bách Lý Nhất Kiếm ngăn lại.

“Để hắn đi đi.”

Người trước nhìn về phía ánh máu đã biến mất ở xa, nhẹ giọng nói.

“Hắn có cùng nguồn gốc với Huyết Tôn, dù chưa bước vào Bất Hủ Đế Cảnh, nhưng cũng có thể đạt được Bất Hủ Bất Diệt, gần như sắp thăng cấp thành Đế binh, đao còn người còn.”

“Đại đế có Đế binh ra tay cũng không thể làm gì sao?” Tiêu Cảnh Tuyết nghi ngờ.

“Ta không thông thạo luyện khí, nhưng tiền bối Long Tượng Tiên có chút hiểu biết, hắn từng nói với ta rằng, kỹ thuật chế tạo Đao này là độc nhất vô nhị trên thế giới. Giờ đây, với tu vi của sư đệ ngươi, dù là Đế binh của Đại đế, cũng tuyệt đối khó có thể chặt đứt Đao này trong chớp mắt.”

“Người duy nhất có thể làm được điều này, trừ Thẩm An Tại, là người đã truyền lại kỹ thuật chế tạo cho sư đệ của ngươi ra thì không còn ai.”

Nghe hắn nói một cách chắc chắn như vậy, lòng Tiêu Cảnh Tuyết mới hơi thả lỏng.

“Vậy thì… tốt rồi.”

Tiêu Cảnh Tuyết thì thào, ánh mắt sáng lên.

Nếu Thiên Nhạc ở bên cạnh, có lẽ có vài việc mà bản thân vẫn chưa dám mạo hiểm làm.

Nghe lời Bách Mị Tiên Quân nói, có lẽ trong sâu thẳm của Vong Ưu Hải có thể tìm thấy Tàn Hồn chi Địa trong truyền thuyết.

Ấn kiếm của sư huynh để ở đâu cũng không an toàn, chỉ có để ở đó mới là lá chắn tuyệt đối.

Hơn nữa… có thể ở đó, còn có thể gặp lại một số người quen cũ.

Chương 904: Hiến tế

Cùng lúc đó, trong Ma vực, mọi thứ đã hoàn toàn rối loạn như một nồi súp.

Bầu không khí tràn ngập huyết khí cuồn cuộn bốc lên trời.

Mộ Dung Thiên cầm kiếm, nhìn về phía trước, nơi sương mù mờ ảo, sắc mặt bình tĩnh.

"Mộ Dung Thiên, ngươi thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Bách Mị Tiên Quân nhìn hắn, giọng nói trầm xuống, "Trải qua bao đời, nơi đó luôn là điều cấm kỵ đối với người sống."

Hắn quay lại nhìn nàng, nhẹ nhàng nói.

"Vậy thì, điều cấm kỵ này, sẽ do ta, Mộ Dung Thiên, phá vỡ."

Giọng điệu tuy bình thản, nhưng lại mang theo sự kiên quyết không thể nghi ngờ.

Điều này khiến Bách Mị Tiên Quân hơi ngạc nhiên.

Trong khoảnh khắc, nàng thấy hình bóng của Thẩm An Tại hiện lên.

Hồi đó, khi Độc Lão Quái đến Hợp Hoan Tông, hắn cũng từng tự tin như vậy.

Quả thực, sư đồ hai người, khí chất và thần sắc lại giống nhau đến vậy.

Khi Huyết Long Kiếp được thi triển, khí tức của Mộ Dung Thiên bắt đầu gia tăng không ngừng.

Huyết khí ngập trời, làm cho cả thế giới này trở nên đỏ rực, thậm chí còn dần dần nhuộm đỏ cả Tinh Hải.

Cái động tĩnh khổng lồ này, tự nhiên khiến cho những thế giới lân cận, thậm chí các cường giả trong khu vực xung quanh đều cảm nhận được.

"Khí tức này… là Mộ Dung Thiên!"

"Thật sự là hắn, hắn lại xuất hiện!"

"Nghe nói hắn vẫn đang tìm kiếm con đường đó, lần này hắn xuất hiện… không lẽ cũng…"

Nhiều cường giả cảm thấy trong lòng chấn động, nội tâm trở nên hừng hực.

Có phải chăng… đối phương đã tìm thấy con đường đó, Vạn Giới bi, lại sắp hiện thế?

Ánh sáng chớp nhoáng xuyên qua không gian, nhanh chóng hướng về nguồn gốc của huyết khí.

Và cùng với việc huyết khí dâng cao, sương mù mờ mịt dần dần như thu lại,

giống như đang vì sợ hãi mà lùi bước.

Mộ Dung Thiên nắm chắc Vẫn Nhật Thiên Thanh, từng bước tiến về phía trước.

Cho đến khi…

Hắn tiến đến một vùng biển mênh mông.

Trong khoảnh khắc, những hồi ức trước đây bất giác hiện ra trong đầu hắn.

"Vong Ưu Vong Ưu… chuyện xưa đã qua, có phải đều phải quên hết mới có thể vào được nơi Vong Ưu này không…"

Tuy nhiên, với bản lĩnh kiên định của hắn, sự ảnh hưởng của Vong Ưu Hải đã hoàn toàn không đủ để khiến hắn dao động.

"Nhưng nếu quên hết, thì có gì khác biệt với cô hồn dã quỷ, hồn bay phách tán?"

Mộ Dung Thiên lắc đầu, từ từ bước chân xuống mặt biển.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Bách Mị Tiên Quân cũng chợt căng thẳng.

Thế nhưng, bất ngờ, mặt biển lại không hề nuốt trọn hắn.

Dưới chân hắn, một sức mạnh huyền bí tụ lại.

Đó là Đạo Lực thuộc về hắn.

Nhưng điều này không làm hắn cảm thấy an tâm, mà ngược lại, làm hắn nhíu mày.

Nếu chỉ cần Đạo Lực có thể chống lại nước Vong Ưu này, thì chắc chắn Tàn Hồn chi Địa sẽ không bí ẩn như vậy từ thời Hoang Cổ.

Chắc chắn… còn điều gì đó…

Mộ Dung Thiên từ từ nhìn xuống dưới.

Hắn vẫn nhớ rằng, trong thử thách Chính Ma, Vạn Giới bi xuất hiện ở dưới đáy biển.

Tàn Hồn chi Địa…

Hắn nhắm mắt lại, đặt chân lên mặt biển, từng bước tiến vào sâu hơn, cho đến khi dừng lại ở một vị trí nhất định.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, Vẫn Nhật Thiên Thanh đột ngột chém lên trời.

Rầm rầm!

Huyết sắc kiếm khí chói lóa, trời đất tối tăm.

Không gian vỡ nát.

Thế nhưng, khi kiếm khí chém vào Tinh Hải, cả vùng Vong Ưu Hải bỗng dưng rung chuyển mạnh mẽ, tách ra hai bên.

Một đường kiếm quang từ dưới vọt lên, lần nữa chém vào vùng không gian đã vỡ nát.

Một khe nứt đen kịt đột nhiên xuất hiện, cùng lúc trào ra vài phần khí tức Hoang Cổ… cùng với… một mảng tĩnh lặng dày đặc.

Bách Mị Tiên Quân nhíu mày.

Thật sự… hắn đã tìm thấy Tàn Hồn chi Địa!

"Không đúng…"

Mộ Dung Thiên lắc đầu.

Hắn không tìm kiếm Tàn Hồn chi Địa, mà thứ hắn muốn tìm kiếm… chính là không gian bị phong tỏa kia.

Hắn tập trung, tay cầm kiếm vung lên.

Chỉ trong chốc lát, vô số kiếm quang từ phía sau hắn xuất hiện, hóa thành từng hình bóng Mộ Dung Thiên, lao vào trong khe nứt đen kịt.

"Kiếm Quang Phân Thân…"

Bách Mị Tiên Quân ngẩn người.

Chỉ riêng áp lực từ từng hình bóng kiếm quang đã khiến nàng cảm thấy như mình chỉ là một con kiến nhỏ bé.

Thực lực của Mộ Dung Thiên đã đạt đến mức độ đáng sợ khó mà tưởng tượng nổi.

Thời gian từng giây trôi qua, từng hình bóng liên tiếp lao vào trong bóng tối, cho đến một khoảnh khắc.

Vù!

Mộ Dung Thiên đột ngột mở mắt.

“Tìm thấy ngươi rồi!”

Hắn một tay vung lên, Vẫn Nhật Thiên Thanh phân hóa ra vô số hình dáng, hóa thành một hóa thân kiếm khí khổng lồ, giơ tay ra và kéo vào không gian.

Rắc!

Không gian lại một lần nữa bị kéo mở, một vệt huyết quang hiện lên.

Con đường trong bóng tối, mọc lên nhiều đóa hoa yêu dị, như những bộ xương khô.

Trên con đường ấy, có nhiều thân ảnh đang ngồi ngẩn ngơ, ánh mắt trống rỗng.

Cho đến khi… đôi tay khổng lồ của hóa thân kiếm xé toạc không gian.

Nghịch Tiên Lão Tổ và tất cả các Đại đế bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng như điên cuồng.

“Có người… có người mở ra lối thoát!”

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên lướt qua những người đó, dừng lại ở cuối Huyết Tế chi Lộ.

Nơi đó, một tấm bia đá hư ảo đứng sừng sững, đè lên một cái hố.

Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trong hố, đồng tử của hắn hơi run lên.

Nơi đó… chính là Thẩm An Tại.

“Đi thôi!”

“Nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Nghịch Tiên Lão Tổ và các người khác vô cùng phấn khích, hóa thành ánh sáng trốn chạy khỏi con đường hoang vắng này.

Tuy nhiên, vô số Mộ Dung Thiên đột nhiên xuất hiện, chặn trước mặt mọi người.

Chính là Vô Cực Kiếm Địa.

Bách Mị Tiên Quân cũng nhìn thấy cảnh tượng trong hố, hít một hơi thật sâu, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Thảo nào… thảo nào gần đây tu vi nửa bước Đế Cảnh của nàng lại bắt đầu tán loạn.

Hóa ra là vậy…

"Mộ Dung Thiên, ngươi muốn làm gì?!"

Có người tức giận quát lên, ra tay tấn công những hình bóng kia.

Tuy nhiên, mặc dù những hình bóng không có sức mạnh ngang Đế Cảnh, nhưng lại như vô tận vô biên.

Giết một hình bóng, lập tức lại có hình bóng khác thay thế, khiến họ không thể trốn thoát trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, bên ngoài cũng liên tục có ánh sáng chớp nhoáng xuất hiện.

Khi nhìn thấy hình ảnh của tấm bia đá khổng lồ ở cuối Huyết Tế chi Lộ, mọi người đều vô cùng kích động.

"Vạn Giới bi, chính là Vạn Giới bi!"

"Ha ha ha, đúng là Vạn Giới bi!"

Ngoại trừ các Đế Cảnh, ngay cả những Bất Hủ, hay là những kẻ thuộc Cực cảnh cũng đều lộ ra vẻ tham lam, nhưng vẫn không dám tiến lên.

“Đi thôi, giết hắn, thì sẽ có được Vạn Giới bi.”

Hạo Hải Tiên Quân nói, nhưng những kẻ Bất Hủ và Cực cảnh mặc dù bị cám dỗ, nhưng vẫn không dám tiến lên.

Dù sao, chiến đấu giữa các Đế giả, dù là dư ba cũng đủ để nghiền nát họ.

Hạo Hải Tiên Quân dường như đã dự đoán được tình huống này, mỉm cười nhẹ, trong tay xuất hiện một bàn cờ.

“Yên tâm, vật này có thể giúp các ngươi thu được sức mạnh của Hoang Cổ Đại đế, Mộ Dung Thiên dù có mạnh đến đâu, có thể nào chống lại được nhiều người như các ngươi hay không?”

Khi những đường kẻ trên bàn cờ sáng lên, tất cả những người vượt qua đường kẻ đều lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh từ Hoang Cổ bỗng nhiên xuất hiện trong cơ thể, như thể đã vượt qua thời gian và không gian.

Cũng chính nhờ vào sức mạnh khổng lồ này mà họ đều có ánh mắt hơi đỏ, nhìn về phía Huyết Tế chi Lộ.

Mọi thứ bên ngoài, Mộ Dung Thiên không để tâm, mà đi qua Nghịch Tiên Lão Tổ và những người khác, bước lên Huyết Tế chi Lộ, từng bước tiến về phía cái hố.

Hắn nhắm mắt trong một khoảng thời gian dài.

Cuối cùng mở mắt.

Một tấm bảng gỗ cắm trước mặt, Mộ Dung Thiên từ từ quỳ xuống, nhẹ nhàng khắc chữ.

“Mộ của gia sư Thẩm An Tại.”

Cho đến khi những chữ này được khắc xong, hắn mới quay đầu lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mọi người, mang theo sự lạnh lẽo như chết chóc.

“Các ngươi, hãy hiến tế sinh mạng của mình để dâng lên cho sư phụ của ta.”

Chương 905: Không nhận được câu trả lời mình muốn, chính là câu trả lời mình muốn

Cùng lúc đó, tại một tinh vực khác.

Non nước hữu tình, suối chảy róc rách.

Cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp, chim muông vui vẻ.

Tuy nhiên, trong dòng nước trong vắt, thoáng có tía máu.

Ở thượng nguồn con suối, một nữ tử mặc áo trắng nằm yên trên mặt đất, rõ ràng đã tắt thở.

Rõ ràng đã mất mạng.

Thiện Thi đứng bên xác nữ tử, sắc mặt trầm lắng.

Nụ cười hiền hòa thường trực trên gương mặt hắn giờ đã hoàn toàn biến mất.

Cầm tiên tử đã chết.

Chết dưới sự tra hỏi thần hồn.

Thiện Thi có thể cảm nhận rõ ràng, nơi đây có khí tức của những Bất Hủ lưu lại.

“Tại sao lại ra khỏi núi?”

Thiện Thi có phần không hiểu, lặng lẽ nhìn nữ tử nằm dưới chân.

Rõ ràng, sau khi Thẩm An Tại cứu nàng, đã từng nhắc nhở rằng nên ẩn cư, không được xuất hiện nữa, nếu không sẽ phải chết.

Nhưng tại sao, nàng vẫn quay về nơi hai người lần đầu gặp nhau, trở về cái nơi rõ ràng có nhiều mai phục như thế?

Phải chăng là ngốc nghếch?

Khác với lần trước, khi hắn đã cứu được nàng từ tình huống thập phần nguy cấp.

Lần này, ngay cả cơ hội cứu nàng cũng không có.

"Tại sao lại ra khỏi núi?"

Thiện Thi nhìn nữ tử, lại một lần nữa hỏi câu hỏi này.

Thế nhưng, vẻ đẹp tuyệt trần của nàng đã lạnh lẽo, không còn chút dịu dàng nào như xưa.

Không thể đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

"Tại sao lại ra khỏi núi…"

Thiện Thi lẩm bẩm, lần thứ ba hỏi câu hỏi này, quỳ xuống ôm lấy thi thể lạnh giá nặng nề của nàng.

Trong tay áo, hai thứ rơi xuống.

Một đóa hoa trà, đáng lẽ phải trắng tinh, nhưng giờ đây lại bị máu tươi nhuốm đỏ, cùng với… một bức thư.

Chữ viết trên thư thanh tú mềm mại, nhìn có vẻ giống như người viết vừa hiền lành vừa dịu dàng.

"Nghe nói hắn đã chết, nhưng ta không tin, hoa trà rất đẹp, hắn nói giống như ta, còn nói ta vốn nên như hoa trà, tinh khiết."

"Hắn nói phải đi, ở bên hắn sẽ dính mắc nhân quả, sẽ chết."

“Cho nên, hắn đã ra đi, trước khi đi đã hái hoa trà tặng cho ta, và rồi… những hoa đó ở khắp nơi cũng dần dần tàn lụi trước khi tuyết đông về.”

“Nghe nói hắn đã chết, ta cũng tin, nhưng ta nhất định phải đi xem hắn, dù chỉ là trồng vài cây hoa trà không tàn trước mộ hắn, cũng có thể ở cùng hắn lâu dài, ít nhất hắn không phải một mình cô đơn trải qua nhiều năm.”

“Hắn nói có liên quan đến hắn sẽ rất nguy hiểm, ta không biết có nên tin hay không, nhưng ta chỉ muốn xem hắn… nếu ta chết đi, hắn sẽ hối hận vì đã hái hoa, hay hối hận vì đã buông hoa? Hay là…”

“Thật ra, hắn không hề quan tâm đến hoa?”

Đến đây, chữ viết đã nhuốm đỏ, như thể vẫn còn mang theo chút ấm nóng.

Câu hỏi cuối cùng, rốt cuộc không có được câu trả lời.

Dù có, nàng cũng không còn cơ hội nghe thấy nữa.

Có lẽ nàng đã đoán được câu trả lời, nên mới biết cái chết không sợ hãi, tự lừa dối bản thân rằng có thể sẽ có câu trả lời khác.

Không nhận được câu trả lời mình muốn, chính là câu trả lời mình muốn.

Thiện Thi lặng lẽ nhìn, lặng lẽ nhìn.

Chỉ một trang giấy ngắn ngủi, nhưng khiến hắn đứng yên tại chỗ rất lâu.

Gió thổi tóc dài, tà áo khẽ lay.

Thiện Thi ngẩng đầu nhắm mắt, để mưa nhỏ rơi xuống mặt, cái lạnh thấu xương làm hắn như tỉnh táo hơn đôi phần.

“Đúng vậy, thực ra câu trả lời từ đầu đã định sẵn, từ khi bắt đầu trốn chạy đã được định sẵn.”

“Ta đã sai.”

Hắn nói, từ từ mở mắt, chôn nữ tử dưới những đóa hoa trà nở rộ, sau đó quay đầu nhìn lại.

Hướng đó, hướng xác Thẩm An Tại đang nằm.

“Những việc mà ngươi chủ động làm đã dẫn đến sự xuất hiện của câu trả lời, trong khi hành động trốn chạy của ta khiến cho những câu trả lời có thể xảy đến, lại trở thành câu trả lời không ai muốn nó xảy đến nhất.”

“Ngươi không phải là Thẩm An Tại.”

“Ta cũng không phải.”

“Không ai có thể là hắn, hắn là chính hắn, là Thẩm An Tại độc nhất vô nhị trên thế gian.”

Thiện Thi hít sâu một hơi, từ từ lên tiếng.

“Lão Tam, ngươi tìm ta bằng cách nào?”

Trong không gian hư vô, ánh sáng đỏ lấp ló, một thanh niên mắt quấn băng đen bước ra.

“Ta nhớ được khí tức của ngài, và phương hướng mà ngài đã gặp ta trước đây.”

“Thế à…”

Thiện Thi mỉm cười nhẹ, quay đầu nhìn thanh niên, gương mặt hiện lên sự hài lòng.

“Có vẻ như, trong ba người các ngươi, chỉ có ngươi biết có hai vị sư phụ.”

Thiên Nhạc im lặng, sau đó nói: “Sư tỷ cũng biết, khi nàng luyện chế đan dược của đế, giữa vô số linh khí trong mắt nàng,

ta đã cảm nhận được bóng dáng của một vị sư phụ khác.”

Người trước khẽ sững sờ, rồi bật cười không thành tiếng.

“Vậy ra… chỉ có một mình tên ngốc đó cho rằng sư phụ thật sự đã chết triệt để rồi?”

Thiên Nhạc không nói gì.

“Nhưng mà ngươi có thể đến tìm ta, chứng tỏ tên ngốc đó cũng không ngu ngốc như trước, hoặc hắn đã để lại một số lá bài tẩy cứu mạng, mới khiến ngươi không đi đến chỗ hắn.”

“Dù sao… sư phụ đã từng rất nghiêm khắc với hắn, việc mù quáng tự sát là rất ngu ngốc, không hề cảm động.”

Thiện Thi cười nói, dường như đang nhớ lại những điều đã qua.

Khoảnh khắc này, Thiên Nhạc cuối cùng cũng thấy được vài phần bóng dáng quen thuộc trên người hắn.

Cảm thán thật lâu, Thiện Thi mới tiến lên vỗ vai Thiên Nhạc.

“Vi sư biết ngươi đến đây là để làm gì, nhưng hiện tại ta không thể cứu được đại sư huynh của ngươi, hãy đợi thêm một chút.”

“Được.” Thiên Nhạc gật đầu.

“Ngươi không sợ vi sư lừa gạt ngươi sao?”

“Sư phụ sẽ không lừa gạt tính mạng của đệ tử.”

“Vậy nếu vi sư muốn giết ngươi thì sao?”

“Thì đệ tử chắc chắn sẽ tỉnh lại vào một ngày nào đó.”

“Tin tưởng như vậy?”

“Tin.”

“Tại sao?”

“Vì đó là sư phụ.”

Thiên Nhạc nhẹ nhàng trả lời.

Bản tính của hắn thật sự không lạnh lẽo như vậy, chỉ là hắn ít nói, cộng thêm biểu cảm không có gì đặc biệt, nên mới tạo cho người khác cảm giác như vậy.

Thiện Thi đột nhiên lâm vào suy tư.

“Cho nên…”

Cho nên Ác Thi đã tức giận như vậy sau khi Hứa Thiên Diệp chết, không tiếc phơi bày tất cả, cũng phải để Thẩm An Tại trở về.

Cho nên…

Cho nên hắn sẽ cảm thấy hối hận về một Cầm Tiên Tử mà mình không thật sự quen biết, nhưng lại vì mình mà chết.

Bởi vì nếu là Thẩm An Tại,

Hứa Thiên Diệp sẽ còn sống, Cầm Tiên Tử cũng sẽ sống.

Dù cho Thẩm An Tại có chết…

“Thì ra đây chính là bản ngã, đây mới là ý nghĩa của Tam Thi.”

“Phân biệt chân ngã, đánh thức trầm luân, đây chính là… điều mà Vạn Giới bi theo đuổi…”

“Để trở thành một con người.”

Thiện Thi lẩm bẩm, đột nhiên bật cười lớn.

Thiên Nhạc không biết đối phương đang cười cái gì, chỉ nhìn thấy bàn tay đẫm máu xuyên qua ngực mình.

Thình thịch, thình thịch…

Khí tức và vô số huyết khí của Thiện Thi đổ vào cơ thể Thiên Nhạc, trái tim ấy cũng đã biến mất trong ánh sáng phù

văn chớp lóe.

Thiện Thi nhìn vào thanh niên trước mặt, sắc mặt không chút biểu cảm, nhẹ nhàng mở miệng.

“Lão Tam, vi sư thực ra có chút hoảng hốt, sợ rằng sẽ không bao giờ gặp lại các ngươi nữa, nhưng… vi sư tin tưởng các ngươi, cũng tin tưởng…”

“Thẩm An Tại.”

Tinh quang điểm xuyết, biến thành vô vàn ảo ảnh, biến mất giữa đất trời.

Thiện Thi vốn là linh hồn tách rời từ Ác Thi, nhờ vào sức mạnh của Nhân Đan mà luân hồi mà thành, giờ đây tự kết thúc, tất nhiên sẽ trở thành linh hồn hư vô, tiêu vong trong thiên địa.

Răng rắc…

Ma Đao Huyết Thôn, chầm chậm nứt ra một khe hở, vô số huyết khí điên cuồng chảy ra, cố gắng cứu lấy sinh mệnh sắp mất đi của Thiên Nhạc.

Khí tức quen thuộc trong đó hoàn toàn biến mất, nhưng lại tản ra khắp nơi trong thiên địa, hư vô mờ mịt.

Vẫn còn thời gian, vẫn còn thời gian để tìm kiếm những linh hồn này từ khắp nơi trong thiên địa, luyện chế và hòa nhập!

Thiên Nhạc ngẩn người, sờ sờ lỗ hổng trên ngực, từ từ ngẩng đầu lên.

“Sư phụ, chứ hoảng… đã có đệ tử.”

“Lúc trước chính đệ tử phá huỷ nhục thể ngài, bây giờ đến lúc đệ tử luyện lại cho ngài một thân xác…”

“Không ai…”

“Mơ tưởng cướp được!”

…

Chương 906: Hai linh hồn

Trận đại chiến vượt thời gian đã kéo dài rất lâu.

Ngay cả toàn bộ Ma vực cũng bị khí tức máu tươi bốc lên cao che phủ.

Hiện tượng kinh hoàng đó khiến cho toàn bộ Cửu vực đều khiếp sợ.

Bách Mị Tiên Quân từ đầu đến cuối chỉ đứng từ xa quan sát cảnh tượng này.

Đây là cuộc chiến giữa các Đại đế, nàng không có tư cách can thiệp.

"Tông Chủ, nếu ngày đó ngài chịu thì giờ đây ngài cũng đã là một trong các Đại đế."

Trưởng lão của Hợp Hoan Tông nhìn về phía xa, không khỏi thở dài nói.

Nhưng Bách Mị Tiên Quân chỉ khẽ lắc đầu, nhìn về phía bia đá mơ hồ ở cuối Huyết Tế chi Lộ, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Nếu như vậy, nàng sẽ không thể cảm nhận được sự sống chết của Thẩm An Tại.

Ít nhất bây giờ, đối phương vẫn chưa thực sự chết.

Dù sao…

Bản thân nàng đã đạt đến cảnh giới nửa bước Đại đế, là nhờ sức mạnh từ ý thức Thiên Đạo của hắn.

Nếu tu vi không suy giảm, thì có nghĩa là Thẩm An Tại vẫn chưa chết.

Ầm ầm!

Cuộc chiến kéo dài đã khiến cho Mộ Dung Thiên tích tụ khí tức máu tươi, nhưng hắn vẫn không biểu lộ bất kỳ dấu hiệu mệt mỏi nào, mặc dù trên người đã đầy thương tích.

Hắn chiến đấu với nhiều Đại đế, cùng những chiến sĩ đã nhận được sức mạnh Hoang Cổ từ Bàn cờ Tung Hoành, nối liền quá khứ và hiện tại.

"Vạn Giới bi đã càng trở nên vững chắc hơn!"

Đột nhiên, trong đám đông có người kêu lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy tảng đá ban đầu vẫn mơ hồ giờ đây dần dần trở thành vật thể.

Cảnh tượng này khiến cho ánh mắt Mộ Dung Thiên co lại.

Các cường giả khác như Nghịch Tiên Lão Tổ cũng đồng thời ngưng mắt, lại cảm thấy phấn chấn.

Tảng đá mơ hồ đã có hình thù rõ ràng, rõ ràng là sức mạnh của một nửa Vạn Giới bi còn lại cũng đã bắt đầu quay về.

Điều này có nghĩa là…

Thẩm An Tại khác cũng đã chết.

"Xông lên!"

Có người hô lớn, tất cả đều nhằm vào tảng đá ở cuối Huyết Tế chi Lộ, là thi thể trong ngôi mộ.

Mộ Dung Thiên một mình cầm kiếm, chặn ở giữa, dưới chân đã nằm nhiều thi thể lạnh lẽo.

Dù cho nhiều Bất Hủ đã sở hữu sức mạnh Hoang Cổ, nhưng họ hoàn toàn không biết cách sử dụng, mặc dù có thể đe

dọa Mộ Dung Thiên, nhưng cũng không thể sống quá ba chiêu.

Hạo Hải Tiên Quân ánh mắt lóe sáng.

Quả thực vị đại nhân đó xứng danh Hoang Cổ Đệ Nhất, chỉ cần một mánh khóe nhỏ, đã khiến cho Mộ Dung Thiên rơi vào tình thế khó khăn như vậy.

Dưới sự tấn công của nhiều người, dù Mộ Dung Thiên có mạnh mẽ đến đâu, e rằng cũng sẽ bị mệt mỏi mà chết.

"Xông lên!"

Nhìn thấy ngày càng nhiều người lao tới, Mộ Dung Thiên nhíu mày, quay lại nhìn tảng đá mơ hồ phía sau, từ từ nhắm mắt lại.

Hắn lại rút kiếm, trong không gian xuất hiện một tia kiếm quang huyết sắc chói mắt.

Như thể có thanh niên thẳng thắn thể hiện tài năng.

Một chiêu này mạnh mẽ đến mức khiến cho mọi người đều choáng váng.

Cũng chính trong chiêu này, không gian vốn đã bị xé rách, Huyết Tế chi Lộ từ từ bắt đầu đóng lại.

Tất cả những ai lao vào trong đó đều không kịp phản ứng, cũng đã không còn gì nữa.

Ngoài kia, những người khác cũng kịp nhìn thấy khoảnh khắc cuối cùng.

Chỉ thấy ở cuối Huyết Tế chi Lộ, một thanh niên mặc áo đen, toàn thân nhuộm máu, cầm kiếm đứng đó, tỏa ra vẻ kiêu hãnh không gì sánh được.

Hắn đã giam mình lại với tất cả những kẻ dòm ngó sức mạnh của sư phụ hắn, tất cả đều bị khóa chặt bên trong.

Đến lúc chết… cũng không ngừng!

“Đã kết thúc rồi sao…”

Bách Mị Tiên Quân cảm nhận được sức mạnh bản thân dần dần bắt đầu tiêu tan, trở về với cảnh giới Bất Hủ đỉnh phong, đột nhiên cảm thấy chút hoang mang.

Nàng cảm thấy khóe mắt ươn ướt, không biết nên nói gì.

Hắn hình như thật sự đã chết.

Người đàn ông kiêu ngạo, lạnh lùng tàn nhẫn ấy hình như thật sự đã chết.

Nàng cảm thấy khó tin, nhưng sức mạnh và lực lượng Thiên Đạo đang chảy ra trong cơ thể lại như đang nói với nàng rằng không thể không tin.

Khi Huyết Tế chi Lộ hoàn toàn đóng lại, nơi này rơi vào một sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Nhiều ánh mắt đổ dồn vào Hạo Hải Tiên Quân.

“Hạo Hải, ngươi đã làm thế nào để kiểm soát sức mạnh Hoang Cổ?”

“Ngươi còn giấu chúng ta điều gì nữa?”

Tông chủ của Đạo Môn và tông chủ của Linh Môn cùng lúc nhìn chằm chằm, chất vấn.

Người sau vẫn thản nhiên, chỉ mỉm cười đáp lại.

“Các vị tông chủ không cần hoảng hốt, người đứng sau ta sẽ không làm gì các ngươi, mục đích của hắn chỉ có một, đó là giết Thẩm An Tại mà thôi.”

Hạo Hải Tiên Quân trước tiên cúi chào, sau đó mới giải thích.

Nghe những lời này, mọi người xung quanh nhìn nhau, đoán già đoán non về người đứng sau là ai.

Nhưng, dù cho tông chủ Đạo Môn và Linh tông chủ có hiếu kỳ đến đâu, cũng không dám làm gì Hạo Hải Tiên Quân.

Dù sao…

Người đứng sau hắn dễ dàng ban tặng sức mạnh Hoang Cổ cho nhiều người như vậy, thực lực thực sự của hắn mạnh mẽ đến đâu?

Có phải là Bất Hủ Đại đế không?

Ít nhất họ tự hỏi mình, cùng là Đại đế, nhưng không thể làm được điều đó.

Vì vậy…

Ánh mắt của họ trở nên nóng bỏng hơn một chút.

Nếu đó là sức mạnh vượt trên cả Đại đế thì sao?

Nhưng về câu hỏi này, tạm thời họ vẫn chưa nhận được câu trả lời.

“Đi thôi.”

Bách Mị Tiên Quân từ cơn mơ màng tỉnh lại, quay người chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, một bóng dáng chặn trước mặt nàng.

Không ai khác, chính là Linh tông chủ.

“Linh tông chủ có việc gì?”

Bách Mị Tiên Quân nhíu mày, nhẹ nhàng hỏi.

“Cũng không phải chuyện lớn.”

Linh tông chủ khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng quắc.

“Bổn đế hơi có chút kiến thức về thuật bói toán, chiêm tinh, Hợp Hoan Tông ngươi cũng có liên quan đến một nhân vật quan trọng, lại còn mang ý nghĩa Hoang Cổ.”

Trong lòng Bách Mị Tiên Quân chợt trùng xuống, cảm giác chuyện lớn không ổn.

“Nếu bổn đế đoán không nhầm, ngoài Cửu Huyền Thánh Nữ ra…”

“Hợp Hoan Tông hẳn cũng còn cất giấu một hóa thân của một Đại đế Hoang Cổ phải không?”

Khi câu này vừa thốt ra, tông chủ Đạo Môn cũng quay lại nhìn, đôi mắt híp lại.

Có vẻ như gã này, sau khi đạt được cảnh giới Bất Hủ Đại đế, đã nâng cao khả năng bói toán lên rất nhiều.

Thậm chí còn có thể đoán được khí tức của Đại đế Hoang Cổ.

“Không có.” Bách Mị Tiên Quân kiên quyết phủ nhận.

“Không có sao?”

Linh tông chủ nhếch khóe môi lên, một tay vung lên.

Vù!

Không gian bị xé rách, hình ảnh của Dược Phong thuộc Hợp Hoan Tông hiện ra trước mắt mọi người.

Trên đỉnh núi, một nữ tử áo đen ngồi xếp bằng, nhíu mày mở mắt.

Tóc trắng mắt trắng, đôi mắt lạnh lẽo đến mức nhìn vào như rơi vào sâu thẳm Cửu U.

“Khí tức sâu thẳm này…”

“Không lẽ là U Minh thiên nữ trong truyền thuyết?”

Tông chủ Đạo Môn kêu lên, cảm thấy kinh ngạc.

U Minh thiên nữ, trong những tài liệu Hoang Cổ còn thiếu sót, nhưng cũng là một tồn tại mạnh mẽ không thua kém gì Vẫn Nhật Kiếm Đế, Cửu Huyền Thánh Nữ.

"Chạy đi!"

Bách Mị Tiên Quân lập tức quát lớn.

Trên đỉnh núi, Hứa Tiểu Vân cảm thấy có gì đó không đúng, quay người định chạy.

Nhưng một bàn tay lớn xuyên qua không gian, giữ chặt nàng lại, kéo về.

"Dù có khí tức U Minh, nhưng không giống như U Minh thiên nữ…"

Linh tông chủ nắm chặt Hứa Tiểu Vân, ánh mắt lấp lánh.

"Ngươi dám!"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bách Mị Tiên Quân hiện rõ vẻ tức giận, lập tức lao ra.

Nhưng lại bị tông chủ Đạo Môn khẽ vung tay, phun máu bay ngược lại.

"Khí tức của hai đạo linh hồn…"

Cả hai cùng nhìn chằm chằm vào Hứa Tiểu Vân đang bị nắm trong không gian, ánh mắt như mũi tên.

Hai đạo linh hồn, một đạo còn đang ngủ say.

Từ đó, họ cũng đã hiểu, người phụ nữ trước mặt đang có tình huống gì.

Chương 907: Chư vị tạm biệt, trở lại sẽ nói chuyện sau

Tại một tinh vực xa xôi.

Khung cảnh máu đỏ tràn ngập, xác chết vương vãi khắp nơi.

Thẩm An Tại nhìn người lão nhân mệt mỏi đứng giữa vũng máu, lạnh lùng lên tiếng.

"Cảm giác báo được thù thế nào?"

Lão nhân nở một nụ cười, lau sạch máu trên mặt, trực tiếp quỳ xuống giữa vũng máu, ánh mắt đầy tôn kính.

"Đệ tử đa tạ sư tôn!"

"Cảm tạ ta?"

Thẩm An Tại nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo chìm lắng một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng.

"Không cần cảm tạ, đây là điều ta nợ ngươi."

Người kia ngẩn ra, có chút không hiểu.

Nợ mình, là có ý nghĩa gì?

"Thiên Diệp, ngươi cảm thấy ta… có phải là một sư phụ tốt không?"

Sau một thời gian dài, Thẩm An Tại mới nhìn về phía xa, hỏi một câu.

Hứa Thiên Diệp lại một lần nữa ngẩn ra, do dự mở miệng: "Có."

“Nhưng ta lại không gần gũi với ngươi, không hiểu đạo lý, những năm tháng dạy bảo, cũng chưa từng quan tâm đến sinh tử của ngươi.”

“Nếu sư tôn thật sự không quan tâm, thì đệ tử cũng đã sớm chết rồi.”

Hắn thành thật trả lời.

Những năm qua, tu vi của hắn có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới báo thù, hoàn toàn nhờ vào sự dạy dỗ của người trước mặt.

Vì vậy, hắn thật sự rất tôn kính vị sư phụ này.

Nhưng… cũng có chút sợ hãi.

Bởi vì sư phụ trước mắt, đã giết rất nhiều người, quá lạnh lùng.

Tất cả những ai đã thấy được gương mặt của hắn, đều đã chết.

Hơn nữa, người ấy cũng chưa bao giờ bày tỏ sự quan tâm nào với hắn, điều gì hắn phải làm, hắn tuyệt đối không thể trái lệnh.

“Đây không phải là lời thật lòng của ngươi, ngươi luôn dành cho ta một phần cảnh giác, dù cho trong lòng ngươi rất muốn tin tưởng ta, nhưng vẫn không thể tin tưởng ta, đúng không?”

Thẩm An Tại nói, đôi mắt lóe sáng, như thể có thể nhìn thấu lòng người.

Hứa Thiên Diệp không nói gì, chỉ cúi đầu lo sợ.

“Ngươi có muốn gặp em gái của mình không?”

Đột nhiên, Thẩm An Tại nhìn về phía xa, nói ra một câu như vậy.

Sắc mặt hắn lập tức dừng lại, ngẩng đầu lên.

Hắn muốn, rất muốn gặp!

Kể từ khi biết mình còn có một người em gái, và nhớ lại một số kỷ niệm với em gái, hắn không ngừng khao khát được gặp nàng.

Chỉ là mãi cho đến nay, vẫn không có cơ hội nào.

"Ta sẽ cho ngươi cơ hội này."

Thẩm An Tại tiến lên một bước, một tay nắm chặt cổ hắn.

"Thưa sư tôn…"

Sắc mặt Hứa Tiểu Vân hiện lên vẻ đau đớn, gân xanh trên trán nổi lên.

Nhưng sau trận đại chiến báo thù, hắn đã kiệt sức, làm sao có thể là đối thủ của người trước mắt.

"Thiên Diệp, cảm ơn ngươi vì những năm tháng đã kiên trì tu luyện."

Một luồng ánh sáng huyền ảo từ trong cơ thể Hứa Thiên Diệp tuôn ra, không ngừng hội tụ về phía Thẩm An Tại, giúp thân thể vốn có phần mờ ảo của hắn dần dần bắt đầu trở nên vững chắc trở lại.

"Thưa sư tôn… người…"

Hứa Tiểu Vân hoảng hốt, không dám tin nhìn người trước mặt.

Tu vi của hắn đang không ngừng trôi đi, hắn hoàn toàn không thể ngờ được rằng người ấy lại hút lấy tu vi của mình vào lúc này!

"Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của ngươi, ta còn cần ngươi làm một chuyện."

Thẩm An Tại tùy ý ném Hứa Thiên Diệp xuống vũng máu, quay lưng lại, sắc mặt lãnh đạm.

Hứa Thiên Diệp yếu ớt đứng dậy, quỳ gối trên đất, cúi đầu không dám nói gì.

"Ở bên ngoài thành, trong núi rừng, có một đại trận Thanh Vân mà vi sư đã để lại. Ngày nào đại trận Thanh Vân được khởi động, chính là… phần khác của vi sư trở về. Ngươi phải dẫn hắn đến trước mặt vi sư, và giết chết hắn."

Thẩm An Tại nhẹ nhàng liếc lại. "Nếu không, linh hồn muội muội ngươi sẽ không thể được cứu."

Nói xong, hắn bước một bước, lập tức biến mất.

Để lại lão nhân đang thất thần giữa vũng máu.

……

Cùng lúc đó, ở một bên khác.

"Hai linh hồn một thể… linh hồn của U Minh thiên nữ vẫn đang ngủ say."

Ánh mắt Môn Chủ Linh Môn lóe lên, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn.

"Nếu U Minh thiên nữ có thể tỉnh lại, sẽ mạnh mẽ hơn nhiều so với đám rác rưởi có sức mạnh Hoang Cổ."

"Ngươi dám làm điều gì với nàng, Thẩm An Tại sẽ không tha cho các ngươi đâu!"

Bách Mị Tiên Quân nghiến răng nghiến lợi, cảnh cáo.

"Hừ, hắn đã chết, nếu hắn còn sống, ngươi cứ gọi hắn ra đây, hãy xem…"

"Ai nói Thẩm mỗ đã chết?"

Giọng nói của Môn Chủ Linh Môn còn chưa dứt, một câu nói lạnh lùng vang lên, khiến bầu không khí nơi đây lập tức trở nên kỳ quái, căng thẳng.

Mồ hôi bắt đầu đổ ra trên trán Môn Chủ Linh Môn, hắn từ từ quay đầu lại.

Giữa không gian hư vô, một bóng dáng áo trắng đang từng bước chậm rãi xuất hiện.

Khi thấy bóng dáng áo trắng đó, ý nghĩ đầu tiên của tất cả mọi người ở đây chính là không thể nào!

Chỉ có Bách Mị Tiên Quân, ánh mắt nàng run rẩy, chăm chú nhìn người trước mặt.

Nàng rất muốn tự nhắc nhở mình, đây chính là Thẩm An Tại.

Nhưng tu vi đang không ngừng trôi đi trong cơ thể nàng, lại luôn nhắc nhở nàng rằng Thẩm An Tại đã chết.

Tất cả những gì thuộc về hắn, đang từ từ biến mất khỏi Thiên Đạo của thế giới này.

Và người trước mắt… có lẽ chỉ là một phân thân sắp biến mất mà thôi.

Nhưng, cho dù chỉ là một phân thân, tất cả mọi người cũng không dám thở mạnh.

Bởi vì họ không biết người trước mắt là bản thể hay là phân thân!

Có lẽ vì quá sợ hãi, họ thậm chí không dám kiểm tra.

Thẩm An Tại cứ thế từng bước tiến đến trước mặt Hứa Tiểu Vân, nhẹ nhàng nâng tay kéo một cái lên trán nàng.

Một đạo linh hồn, từ từ hiện ra, hóa thành một khối ánh sáng được hắn nắm trong tay.

Thẩm An Tại nhìn xuống tất cả mọi người ở đây, nở một nụ cười nhạt.

“Chư vị tạm biệt, đợi khi Thẩm mỗ trở lại, sẽ nói chuyện sau.”

Vù!

Đến lúc này, thân thể của hắn ầm ầm tan vỡ.

Chỉ còn lại một đạo phù văn hư ảo khó mà đoán định.

“Thời Không phù!”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó ngay lập tức lao ra ngoài, muốn nắm lấy phù văn này.

Tuy nhiên, Thời Không phù lại ở đó, nhưng tay họ lại hoàn toàn không chạm tới được.

Giống như, hai bên đã cách biệt về không gian, càng lúc càng xa.

Khi Thời Không phù hoàn toàn biến mất trong hư ảo, sắc mặt Môn Chủ Linh Môn và Đạo Môn Môn Chủ mới trở nên khó coi.

Người ngoài có thể không biết chuyện gì xảy ra, nhưng họ lại cảm nhận được.

Thời Không phù… thật sự có sức mạnh to lớn như vậy, có thể quay về quá khứ!

Trong khi đó, bên trong Huyết Tế chi Lộ.

Vạn Giới bi hư ảo càng trở nên vững chắc hơn.

Từ đó, hoàn toàn hoàn thiện!

Khi thấy Vạn Giới bi đã hoàn toàn khôi phục, tất cả mọi người ở đây đều điên cuồng, càng hung hãn lao về phía đó.

Nhưng, Mộ Dung Thiên một mình một kiếm, đứng chặn nơi tận cùng Huyết Tế chi Lộ, như một vách núi chọc trời, khó có thể vượt qua.

Trong lúc bên dưới không ngừng giết chóc, trên cao, một đôi mắt vượt qua không gian, mà người khác không thể thấy đang mở ra.

"Lại là chiêu tự sát giả sao, Thẩm phong chủ, ngươi thật sự thích lặp lại chiêu cũ."

"Nhưng mà, vãn bối lại muốn xem, lần này, ngươi sẽ sống lại như thế nào, làm thế nào… vượt qua thiên cổ để tìm ta, chém giết ta."

"Chỉ cần ta không chết, vòng luân hồi này sẽ mãi mãi không dừng lại, còn nếu ta chết… ha ha ha ha!"

Tiếng cười vang lên có chút điên cuồng, có chút điên rồ.

Như thể, hắn đã đoán định, Thẩm An Tại dù có thế nào cũng không thể thoát khỏi tay hắn.

……

Chương 908: Hắn Chắc Chắn Phải Chết

Hợp Hoan Tông.

“Cái gì, sư huynh vì bảo vệ mộ của sư phụ mà bị ép vào Huyết Tế chi Lộ, đóng cửa giao thông với những người đó để chiến đấu đến cùng bên trong?!”

Tiêu Cảnh Tuyết “bùng” một tiếng đứng dậy từ ghế, sắc mặt khó coi.

Ban đầu nàng nghĩ rằng lá bài tẩy mà sư huynh để lại chính là dù có chết cũng có thể dựa vào một đạo kiếm ấn để hồi sinh.

Nhưng bây giờ đã vào không gian Hoang Cổ đó, họ làm sao có thể vào để tìm kiếm?

Có phải lại phải chờ đợi nhiều năm nữa, cho đến khi Chính Ma thử luyện mở ra lần nữa không?!

Hơn nữa… theo lời Bách Mị Tiên Quân nói, không gian đó đã sớm sụp đổ, bị những Đại đế kia phá hủy chỉ còn lại một con đường.

Một Huyết Tế chi Lộ.

“Cảnh Tuyết, đừng nóng vội, Thẩm sư thúc sẽ không có chuyện gì đâu, Mộ Dung sư đệ cũng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Vu Chính Nguyên đặt tay lên vai Tiêu Cảnh Tuyết, an ủi tâm trạng của nàng.

“Nhưng…”

Tiêu Cảnh Tuyết lo lắng, không nén nổi sự không yên lòng và thương tâm.

“Nhưng sư huynh một mình ở đó, đối mặt với quá nhiều kẻ địch, không có ai bên cạnh, chắc hẳn… sẽ rất cô đơn.”

“Cô đơn sao, có lẽ là vậy.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Lăng Phi Sương không có biểu cảm quá lớn, nhưng không khí xung quanh nàng đông đặc lạnh lẽo, lại rõ ràng cho thấy trong lòng nàng cũng không bình tĩnh.

“Hắn luôn ngu ngốc như vậy, nhưng cũng vì hắn ngu ngốc, nên hắn sẽ không cảm nhận được cô đơn.”

Ba người đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Lăng Phi Sương nhẹ giọng nói.

“Ít nhất… ở đó có người mà hắn muốn gặp, có những thứ mà hắn muốn bảo vệ.”

Nghe câu này, hai người đều rơi vào im lặng.

Chỉ cần Vạn Giới bi còn tồn tại, thì vị tông chủ Thanh Vân phong đó còn có khả năng trở về.

Vì vậy, Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ không cảm thấy cô đơn.

Hắn sẽ cảm thấy đây là một sự chờ đợi đáng giá, cho đến khoảnh khắc sư phụ trở về.

“Sư huynh, có thể cho ta đi giết người không?”

Tiêu Cảnh Tuyết nhìn Vu Chính Nguyên, ánh mắt ánh lên sắc tím.

Mặc dù nàng cũng đã trưởng thành nhiều, nhưng trong thời khắc này, vẫn theo bản năng nghe lời của hai vị sư huynh.

Nếu không phải Hạo Hải Tiên Quân, sư huynh sẽ không phải đối mặt với quá nhiều kẻ thù.

Mà có vẻ như Hạo Hải Tiên Quân còn có người liên quan đến sức mạnh Hoang Cổ ẩn giấu phía sau.

Ngay lúc này, không gian bỗng nhiên rung động nhẹ.

Một mảnh huyết sắc hiện ra.

Giống như đang tìm kiếm một khí tức nào đó mà đến.

Một chiếc đỉnh nhỏ được khắc bằng gỗ trong nhẫn trữ vật của Tiêu Cảnh Tuyết phát sáng và bay ra, đang kéo thứ trong không gian.

"Đây là…"

Nàng vô cùng kinh ngạc, món đồ điêu khắc nhỏ này chính là do sư phụ tự tay khắc cho nàng và sư huynh lúc trước.

Bây giờ lại…

Rất nhanh, khi nhìn thấy chiếc đỉnh từ trong không gian bị kéo ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Bùng, bùng, bùng…

Tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Tiếng tim đập trầm thấp và chậm rãi vang lên trong không gian.

Trái tim đầy máu đó khiến Tiêu Cảnh Tuyết cảm thấy đau nhói trong lòng, miệng mở ra nhưng không dám nói gì.

"Đây là… khí tức của Thiên Nhạc!"

Ánh mắt Vu Chính Nguyên ngưng lại.

Tim đập ngày càng yếu, như thể việc duy trì được đến đây đã là vô cùng khó khăn.

Nếu không thực hiện bất kỳ biện pháp cứu trợ nào, có lẽ nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về Tiêu Cảnh Tuyết trong khoảnh khắc này.

Trong số những người có mặt, chỉ có nàng được Thẩm An Tại truyền thụ y thuật thật sự, và chỉ có nàng là Dược Đế.

Nàng không chút do dự, hai tay đưa ra, nhanh chóng thi triển Thần Nông Dược Quyển.

Nàng sử dụng kỹ thuật Xuân Tàm Hoá Kén để duy trì nhịp đập của trái tim Thiên Nhạc, đảm bảo khí tức không tan biến.

"Không thể nào, trái tim này hoàn toàn đã cắt đứt liên hệ với Ma Đao và Huyết Thôn, không thể hồi sinh được!"

Vu Chính Nguyên vừa dùng Sinh Tử Phù để duy trì sinh mệnh cho Thiên Nhạc, vừa nhíu mày suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn nháy mắt một cái, mơ hồ nghĩ tới điều gì, nhưng không nói ra ngay.

"Xin hãy để Bách Mị tiền bối dẫn chúng ta tới Vong Ưu Hải, chúng ta cần đi tìm Tàn Hồn chi Địa."

Vu Chính Nguyên nghiêm nghị nói.

"Vu sư huynh không được, tình trạng của Thiên Nhạc hiện giờ không rõ ràng, Độn Hư Phù của ngươi…"

Tiêu Cảnh Tuyết còn chưa nói xong, đã bị Vu Chính Nguyên giơ tay ngăn lại, ánh mắt hắn tinh tường.

"Việc chúng ta cần làm bây giờ là giữ vững cơ hội hồi sinh duy nhất của Mộ Dung sư đệ và Thiên Nhạc sư đệ trong thế gian này."

Tiêu Cảnh Tuyết hơi mở miệng, do dự một chút nhưng vẫn lạnh lùng nói ra.

“Nhưng mà, cứ để cho lão quỷ Hạo Hải này chạy thoát, ta không muốn!”

“Còn có ta.”

Vu Chính Nguyên còn chưa kịp lên tiếng, Lăng Phi Sương đã lên tiếng.

Nàng mày liễu lạnh lùng, như thường lệ ít nói.

“Hắn chắc chắn phải chết.”

Vu Chính Nguyên nhíu mày.

“Lăng sư muội, hiện giờ ngươi cũng chỉ là Bất Hủ đỉnh phong, mà Hạo Hải lại ngang cấp với ngươi, phía sau có thể còn có Đại đế bảo vệ, ngươi sao có thể…”

“Được cái này mất cái kia, có thể sớm sử dụng một lần Cửu Huyền Thánh Nữ.”

Giọng nói lạnh lùng rơi xuống, khiến ba người ở đây đều ngẩn ra.

Bách Mị Tiên Quân lúc này mới nhớ ra, người trước mặt không phải là một yêu nghiệt bình thường.

Mà là… Cửu Huyền Thánh Nữ chuyển thế!

Có lẽ lần trước người của Thanh Tâm Tông muốn thu được sức mạnh của Thánh Nữ, đồng thời tiêu diệt Lăng Phi Sương, vô tình hủy diệt ý thức còn tồn tại có thể hồi sinh của Thánh Nữ.

Giờ đây, trong người nàng vẫn còn sức mạnh của Thánh Nữ theo vòng luân hồi, nhưng không còn lo sợ sẽ biến thành một người khác.

Vu Chính Nguyên im lặng một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

“Với tư cách là sư huynh của các ngươi, Thẩm sư thúc, Bách Lý tiền bối, sư phụ, nhị sư phụ và chưởng môn đều đã dạy ta rằng, bất luận thế nào cũng phải lấy an nguy của sư đệ, sư muội làm trọng, ta không nên để ngươi đi.”

Hắn hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Lăng Phi Sương với đôi mày lạnh lùng, giọng điệu hơi lạnh.

“Nhưng nếu không hành động gì, chẳng phải sẽ khiến những kẻ đó cho rằng Linh Phù Sơn không có ai, có thể tùy ý sỉ nhục… đã đến lúc để họ biết, chọc giận Linh Phù Sơn… sẽ phải chịu hậu quả gì.”

“Sư huynh không thể giúp gì cho ngươi, chỉ có thể giúp ngươi tìm một con đường tốt, để ngươi có thể thoải mái gây rối một trận.”

Hắn bước đi, thân thể chính không động, nhưng lại xuất hiện một đạo nguyên thần hóa thân.

“Đây là hóa thân nguyên thần cuối cùng của ta, nhờ nó, có thể thi triển một lần Độn Hư Phù mạnh nhất, bất luận xa bao nhiêu, cũng có thể đưa ngươi trở về bên cạnh ta.”

Nguyên thần hóa thân hóa thành một đạo phù văn, tiến vào lòng bàn tay mà Lăng Phi Sương đưa ra.

Trên gương mặt không quá điển trai nhưng rất ổn định và đáng tin cậy của Vu Chính Nguyên, hiện lên vài phần kiên định.

“Lăng sư muội, ngươi cứ làm những gì ngươi muốn, Cảnh Tuyết, ngươi cứ toàn lực duy trì nhịp tim của Thiên Nhạc và kiếm ấn của Mộ Dung sư đệ.”

“Việc vượt qua Vong Ưu Hải, cứ để ta lo.”

Lăng Phi Sương chắp tay hướng về Vu Chính Nguyên, sau đó quay người, tiến về phía ánh sáng bình minh đang dần ló

rạng.

Bách Mị Tiên Quân nhìn theo bóng lưng nàng, sắc mặt có chút mơ màng.

Nàng hiểu rằng, sắp tới, Cửu Vực sẽ đón nhận một sự kiện lớn…

Khiến tất cả mọi người đều phải khiếp sợ!

Cơn thịnh nộ từ Thánh Nữ Hoang Cổ, không biết sẽ cần bao nhiêu máu tươi mới có thể làm dịu lại.

Liệu những kẻ đứng sau Hạo Hải Tiên Quân có xuất thủ không?

……

Chương 909: Cửu vực bất an

Nhìn về phía ánh chiều tàn tràn ngập khắp núi đồi, ánh mắt Lăng Phi Sương dần dần trở nên lạnh lẽo, như sương lạnh từ xưa đến nay.

“Ta đã từng nói, nếu ngươi chết, ta sẽ để toàn bộ chín vực đều biết…”

“Hậu quả của việc giết ngươi.”

Lời nói lạnh lùng và tàn nhẫn vang lên, khiến gió trong không khí ngưng bặt, mặt trời lặn xuống, ánh sáng còn lại bị đông cứng.

Mọi thứ dường như đều bị băng hoá trong sự yên tĩnh đáng sợ đang từ từ phục hồi.

Không lâu sau đó, trong ngày ấy, tại Hạo Hải Giới và bảy giới xung quanh, những ánh lửa rực rỡ bùng lên.

Ngay cả trong những vùng sao xa xôi, cũng có thể nhìn thấy băng sương lan tỏa trong bầu trời.

Cũng như ở sâu thẳm thiên không, có thể mơ hồ thấy những hoa sen giống như những vì sao.

Không thể kể bao nhiêu người đã chết.

Từ cổ chí kim, không có ghi chép nào trong sách cổ về sự việc như vậy.

Không ai có thể ngăn cản.

Cũng chẳng ai dám ngăn cản.

Đó chính là cơn thịnh nộ của Thánh Nữ Hoang Cổ.

Những người xa xăm chứng kiến cảnh tượng đó, thậm chí sau này tâm hồn cũng bị mờ mịt, tu vi không tiến thêm được một bước.

Chỉ vì trong cảnh tượng hùng vĩ đó, họ cảm thấy như côn trùng, mất đi lòng dũng cảm võ đạo.

Mỗi khi tỉnh dậy từ những cơn ác mộng ban đêm, đều là hình ảnh kinh hoàng khiến tâm trí họ tan nát.

Đó là…

Chín nghìn sen nở, bảy giới sao rơi!

Và trong vùng hoang tàn vô tận đó, đã không còn bất kỳ sinh linh nào.

Hung thú, tinh tú, võ giả, thế giới…

Tất cả đều bị hủy diệt.

Cơn bão thậm chí cuốn đi những lĩnh vực khác, các quy tắc rối ren, không gian đổ vỡ.

Ngoài bảy giới ra, toàn bộ chín vực đều bị ảnh hưởng.

Có người nói rằng, vào ngày ấy, các Đại đế còn lại như Môn Chủ Linh Môn đã rất tức giận, liên thủ mới dừng lại được cơn bão đó.

Nếu không, có lẽ không chỉ bảy giới này bị hủy diệt.

Thế nhưng, các Đại đế cùng nhau ra tay, cũng không thể giữ lại kẻ chủ mưu.

Kẻ đó đã trốn thoát, không thể tìm thấy tung tích.

Đại đa số mọi người không biết chuyện này do ai làm, chỉ biết rằng, từ đó về sau, cái tên đó trở thành một điều cấm kỵ.

Một khi đề cập đến, sẽ bị một số ý thức trong Tinh Hải khóa chặt, tìm kiếm linh hồn và giết chết!

Sau này, trăm năm lại trăm năm, sự kiện bảy giới vẫn lạc dần dần lắng xuống.

Tại một đỉnh núi bí mật, Bách Lý Nhất Kiếm sắc mặt u ám.

Biến mất!

Mộ Dung Huyền đã biến mất, trận pháp ở đây cũng tan vỡ!

"Có người đã đến đây…"

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại cẩn thận dò xét từng tấc đất nơi này.

Nhưng ngoài một ít vết máu, không có bất kỳ khí tức nào của Mộ Dung Huyền.

Tuy nhiên…

Hắn phát hiện một mảnh sắt nhỏ dưới một viên đá xanh vỡ, trên đó khắc vài ký hiệu kỳ quái.

Khi ánh mắt hai bên giao nhau, như thể có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào, lạnh lẽo và đáng sợ, như thể đang theo dõi nơi này.

"Khôi lỗi thuật…"

Bách Lý Nhất Kiếm nheo mắt lại, sát khí trên người không hề che giấu.

Thi Khôi giới…

Một lần nữa lại là khí tức của Thi Khôi giới!

Hình như cảm nhận được rằng người trước mặt không dễ đối phó.

Ý thức trên mảnh sắt nhanh chóng trốn chạy, chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi Tinh Hải.

Tuy nhiên, vào lúc này, Bách Lý Nhất Kiếm cũng không còn quan tâm gì đến việc hành sự kín đáo nữa, một bước tiến

lên.

Trong khoảnh khắc đó, kiếm khí bùng lên.

Một vệt kiếm quang từ phương Đông của Tinh Vực bay đến, xé tan bóng tối của Ngân Hải.

Dưới ánh sáng kiếm quang, tất cả các thế giới bỗng chốc trở nên sáng tỏ.

Cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của kiếm khí, mọi người không khỏi kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn lên, toàn thân run rẩy.

Kiếm quang đó nhanh như chớp, và điểm dừng của nó…

Là Thi Khôi Giới.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, mọi người trong Ma Vực đều có thể nghe thấy, âm thanh vang dội.

Bách Mị Tiên Quân ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Một ngôi sao nào đó trên bầu trời, dưới ánh kiếm quang, đã bị chẻ làm đôi.

Tại một nơi trong Ma Vực, một đao khách áo tơi đang bị vô số người truy sát, chợt lắng tai nghe, dừng bước chạy.

Bên tai hắn, vang lên tiếng thét gào của những ngôi sao bị nghiền nát, hòa cùng ánh sáng kiếm quang.

“Có phải là tiền bối Bách Lý không…”

“Kiếm thuật của hắn đã đạt đến đỉnh cao rồi…”

“Chắc hẳn sư huynh sẽ vui mừng lắm.”

“Sư phụ cũng vậy.”

Thanh niên mang mặt nạ, giọng nói bình bình như không có bất kỳ sắc thái nào.

Hắn thu hồi sự chú ý, tiếp tục lao về phía xa.

Bên hông hắn, thanh đao màu máu với những vết nứt dài hơn trước đó.

"Chỉ còn thiếu một nơi nữa… là có thể luyện chế Bát Ngục Phong, hai Thần Tượng để bảo vệ."

Hắn lầm bầm, gia tăng tốc độ bay về phía một địa điểm nào đó.

Sau lưng hắn, mang theo một chiếc quan tài.

Một chiếc quan tài đồng có vẻ rất nặng nề.

Không ai biết bên trong chứa đựng điều gì, chỉ biết rằng, từ bên trong mơ hồ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, rõ ràng là một Cực đạo chi Khí.

Trên bầu trời, vô số ánh sáng đỏ như bị vấy máu, giống như một biển máu.

Ngoài khí tức giết chóc khiến người ta rợn tóc gáy, còn có… những luồng ma khí cuồn cuộn.

Điều này chứng tỏ… người phía dưới đã… chấp niệm nhập ma.

…

Hợp Hoan Tông, Dược Phong.

Bách Mị Tiên Quân cũng không hiểu sao đã rất ít khi lui tới đại điện, thường thì chỉ ở lại trên ngọn núi này, ngồi trên ghế mây, nhìn mặt trời mọc rồi lặn, ngày qua ngày.

Năm này qua năm khác.

Dường như đang chờ đợi điều gì.

“Tông chủ, lại có tin tức mới, vị Đao Tôn thần bí lại tiêu diệt một môn phái ma đạo, cướp đi thánh vật bên trong.”

Một lão giả trong Hợp Hoan Tông báo cáo từ phía sau.

“Đã điều tra rõ chưa, môn phái ma đạo nổi lên những năm gần đây, thánh vật xuất hiện bất ngờ có nguồn gốc gì?”

“Chưa rõ, chỉ biết rằng thánh vật đó vốn thuộc về những môn phái ấy, bình thường là vật dưỡng hồn rất tốt, không biết tại sao gần vài trăm năm nay, đột nhiên trở nên mạnh mẽ, có thể trợ giúp người tu luyện thần hồn.”

“Hơn nữa, chỉ cần môn phái nào có thánh vật đó, thì vị Đao Tôn thần bí chắc chắn sẽ đến tàn sát không thương tiếc, trước đây mười vị Bất Hủ bao vây đều không thể làm gì hắn.”

“Dưỡng hồn…”

Bách Mị Tiên Quân chớp mắt.

“Vậy hắn sẽ quay trở lại đâu?”

“Có lẽ là Tiểu Xuyên Hải, nơi đó có rất nhiều tu sĩ tự do, gần đây cũng có tin tức về thánh vật, nhiều môn phái ma đạo đã phục kích ở đó, muốn giết chết vị Đao Tôn kia.”

“Ừm…”

Bách Mị Tiên Quân im lặng một lát, nhẹ gật đầu.

Đao Tôn…

Giết người không chớp mắt, ma đầu…

Hắn khá giống phong cách hành sự của Thẩm An Tại Nhân.

Nhưng rốt cuộc điều gì khiến vị Đao Tôn đó trở nên cuồng si như vậy, lại một đi không trở lại trên con đường ma đạo.

“Còn tin tức gì khác không?”

Lão giả do dự một chút, mới lên tiếng.

“Nghe nói… bên Tiểu Xuyên Hải có tin tức về Huyết Cốt Hoa, hình như những người từ các Tinh Vực khác cũng đang đổ về đó, không biết thật giả thế nào.”

“Huyết Cốt Hoa?” Bách Mị Tiên Quân nhíu mày nhìn hắn.

“Đúng vậy, nghe nói là do Môn Chủ Linh Môn tính toán ra, tìm được vị trí duy nhất có khả năng dẫn tới Huyết Tế chi Lộ.”

“Bao nhiêu năm qua, họ vẫn đam mê việc tìm kiếm Huyết Tế chi Lộ như vậy.”

Ánh mắt Bách Mị Tiên Quân lóe lên.

Cũng không biết, tin tức do Môn Chủ Linh Môn phán đoán có liên quan gì đến vị Đao Tôn thần bí đã sa vào ma đạo hay không.

Nếu có liên quan…

Khi con đường Huyết Tế chi Lộ mở ra, e rằng lại là một trận huyết chiến.

…

Chương 910: Nơi gọi là Huyết Hải

Tiểu Xuyên Hải không nằm trong Ma Vực, mà ở biên giới Đao Vực.

Nơi đây là một vùng biển, với nhiều hòn đảo nổi lên.

Nhiều tu sĩ tự do thường tìm đến những nơi này để xây dựng một nơi an nhàn, thuận lợi cho việc tu luyện.

Lúc này, mặt biển vốn yên ả, ánh nắng rực rỡ.

Dần dần, ánh sáng trời đất mờ đi.

âm thanh kỳ lạ từ phía này khiến nhiều võ giả trên mặt biển phải kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên.

Từ xa, bầu trời trở nên nhuốm màu đỏ như máu.

Một số võ giả có tu vi thấp nhìn thấy, tưởng chừng như thấy vô số xú thần gào thét lao xuống, mang theo hơi thở nặng nề của máu.

Cảnh tượng gây sợ hãi như vậy khiến những võ giả đó hoảng hốt, suýt nữa thì mất đi tâm trí.

“Khí tức ma đạo mạnh mẽ quá!”

“Phải chăng là một đại nhân vật của ma đạo đến đây?”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, giữa đám mây đỏ, xuất hiện một bóng hình gầy gò, mặc áo choàng và đeo mặt nạ.

Cơn cuồng phong máu tươi chính là từ người đó phát ra.

“Người đó… mang theo cái gì sau lưng?”

“Hình như là một chiếc quan tài?”

“Mau nhìn vào ngực hắn!”

Theo tiếng kêu vang lên, mọi người đổ dồn ánh mắt về phía người đó, vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy dưới làn mây máu, người nọ có một cái lỗ máu trên ngực, trái tim đã biến mất không còn dấu vết.

Mọi khí huyết duy trì sự sống của hắn đều đến từ thanh đao buộc ở hông.

Thiên Nhạc sắc mặt lạnh lùng, mang theo những đám mây máu, từng bước tiến về phía hơi thở quen thuộc mà hắn nghe thấy bên tai.

Phải nhanh lên.

Một khi sức mạnh Huyết Thôn tiêu hao hết, hoặc hoàn toàn đứt đoạn, thân thể hắn cũng không thể chống đỡ nổi nữa.

“Người đó… không phải là vị Đao Tôn thần bí của Ma Vực sao?!”

“Tên sát thần này sao lại tới Tiểu Xuyên Hải!”

Mọi người nghi ngờ không ngớt, không ai dám tiến lại gần.

Chỉ vì danh tiếng giết chóc của hắn vang dội khắp nơi.

“Hắn đi về phía… có vẻ như là… Quán Nhật Sơn!”

Mọi người nhìn vào bầu trời đầy máu, hướng tới ngọn núi cao chọc trời trên mặt biển.

Nơi đó, có hai vị Bất Hủ đang chiếm hữu một địa bảo tuyệt thế mà đang trong thời gian bế quan.

Cũng đã nằm trong phạm vi của Tiểu Xuyên Hải.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng bất ngờ xảy ra trước sự tưởng tượng của mọi người.

Khi những đám mây máu ầm ầm kéo đến,

Một chiếc lò lớn từ trên trời hạ xuống, mang theo ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt không gian, làm cho mọi thứ trở nên méo mó và hư vô.

“Đó là… Đế binh!”

Từ xa, cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp phát ra từ chiếc lò, những người tu vi thấp không thể kiềm chế, quỳ gối trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Dưới cấp bậc Bất Hủ, tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực khủng khiếp trước sức mạnh to lớn đó.

“Ngươi, một kẻ sắp chết, lại dám quá kiêu ngạo, muốn cướp bảo vật của hai huynh đệ ta!”

“Tìm cái chết!”

Tiếng quát lớn vang lên, nhưng đáp lại họ chỉ là những lời lạnh lùng đơn giản.

“Kinh Thiên đao pháp, thức thứ sáu, Diệt Bát Hoang.”

Xì!

Hư không bị xé toạc, một đôi tay lớn nắm chặt thanh đao, chém xuống, giống như muốn chia tách trời đất.

Rầm rầm!

Ngọn núi cao chọc trời Quán Nhật Sơn bị chém đứt ngang.

Hai vị Bất Hủ trước sức mạnh của ánh đao mạnh mẽ, đều phun máu, bay ngược ra, thần sắc hoảng sợ.

Người này, lại có thực lực khủng khiếp đến như vậy!

Thiên Nhạc không để ý đến hai người bị thương nặng, mà tiến đến trước ngọn núi đã bị chém đứt, lắng nghe âm thanh quen thuộc phát ra từ bên trong ngọn núi tỏa sáng.

“Sư phụ…”

“Sợi tàn niệm cuối cùng này, đồ đệ đã thu thập xong.”

Thiên Nhạc vung tay, chiếc lò khổng lồ trên trời hóa thành kích thước bình thường, ánh lửa nuốt chửng cây thông xanh bên trong.

Hắn tháo chiếc quan tài đồng sau lưng, từ từ kéo ra.

Từ trong chiếc quan tài đồng, một thi thể trung niên mặc áo trắng bay ra, xoay quanh ngọn lửa từ Vạn Đạo dong lô, hấp thụ ánh sáng ngọc bích phát ra từ cây thông xanh.

Dần dần, những điểm sáng nhiều màu xuất hiện, chiếu rọi cả bầu trời.

Ngay cả ngoài Tiểu Xuyên Hải, cũng có người nhìn thấy ánh sáng bảy sắc từ xa.

“Ánh sáng bảy màu, là Cực đạo chi Khí xuất thế!”

“Nhìn màu sắc này, hơn hẳn tất cả Cực đạo chi Khí mà lão phu từng thấy!”

Nhiều người phấn khích, đồng loạt hướng về phía ánh sáng đó.

Cực đạo chi Khí xuất hiện, họ dĩ nhiên phải đi tranh đoạt.

Trên đời này có vô số kỳ trân, nhưng Cực đạo chi Khí lại khó tìm.

Và từ xa, Thiên Nhạc dường như cũng đã dự đoán được tình huống này.

Hắn thu hồi khôi lỗi vào trong chiếc quan tài đồng rồi tiếp tục rời đi.

Trong lò vẫn còn một số thứ đang được tôi luyện.

Đó chính là tám ngọn núi gắn với xích sắt.

“Đuổi theo!”

Hai vị Bất Hủ bị thương vừa rồi nhìn nhau, lập tức đuổi theo.

Họ có thể nhận ra rằng, kẻ mang theo chiếc quan tài đồng kia chỉ còn ít thời gian, chỉ cần tìm được cơ hội nhất định có thể hạ gục hắn!

Đến lúc đó, dù là Đế binh hay Cực đạo chi Khí, đều sẽ là của hai huynh đệ họ!

Ngày càng nhiều cao thủ hướng về phía này, chỉ để đuổi theo Đao Tôn.

Còn những kẻ có thực lực thấp chỉ có thể đứng bên ngoài Tiểu Xuyên Hải, xa xa nhìn vào.

Mặt biển đầy khí huyết, ngày càng dày đặc.

Thậm chí có người tinh mắt nhận ra, nước biển cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ, như thể bị máu tươi nhuộm.

Và để có thể nhuộm đỏ một vùng biển rộng lớn như vậy, thật khó tưởng tượng bên trong đã có bao nhiêu người chết.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Cho đến một ngày, ở xa xa nơi đại dương đầy máu, dần dần xuất hiện tám ngọn núi khổng lồ, từng lớp xích sắt khóa chặt một chiếc quan tài đồng khổng lồ.

Dường như là do lượng máu huyết nơi này đã dày đặc đến một mức độ nào đó, hoặc có thể là trong vô hình, quá trình luyện hóa thi thể đã thành công.

Dẫn đến, khí tức của Vạn Giới bi một lần nữa xuất hiện, mặc dù mỏng manh.

Nhưng đó chính là thứ thiếu sót cuối cùng của nơi Hoang Cổ chi Địa kia.

Khi hơi thở cuối cùng của Vạn Giới bi tràn vào hư không, Huyết Tế chi Lộ đã bị nhiều người truy tìm từ lâu lại xuất hiện.

Tuy nhiên, lần này, không cần đợi những kẻ ẩn nấp trong bóng tối ra tay.

Đao khí màu đen, mang theo khí tức ma đạo cuồn cuộn bùng nổ lên trời.

Một nhát đao này, tiêu tán hết sức lực trong đời.

Con đường bị phá vỡ, gãy nát.

Lờ mờ có thể thấy, cuối phần bị gãy của con đường, một bóng người mặc áo đen đứng tại cuối Huyết Tế chi Lộ, lẳng lặng mà đứng.

Dưới chân hắn là từng thi thể.

Vạn Giới bi đã hoàn chỉnh.

Nhưng… Huyết Tế chi Lộ đã hoàn toàn bị cắt đứt.

Thiên Nhạc đứng giữa không trung, mặt mày tái nhợt.

Những năm qua, đã giết chết bao nhiêu người, tích lũy sức mạnh đao khí.

Không phải vì chém giết Đại Đế, cũng không phải vì báo thù.

Chỉ vì…

Cắt đứt con đường này.

“Sư phụ, chớ hoảng… đã có đồ đệ.”

Hắn nhìn chiếc quan tài đồng trên ngọn núi, nhẹ nhàng lên tiếng.

Rắc!

Chiếc đao gỗ trong tay, sau nhiều năm, cuối cùng không chịu nổi áp lực, gãy đôi.

Thanh đao rơi xuống đất, Thiên Nhạc đứng đó, từ từ cúi đầu.

Không còn bất kỳ âm thanh nào.

Khí tức ma đạo cuồn cuộn tan biến, như thể đại diện cho sự ra đi của hắn.

Ma đao Bất Hủ Bất Diệt, Huyết Thôn, đã gãy.

Đao gãy, người chết.

Nhưng…

Thiên Nhạc đã hoàn thành điều hắn mong muốn.

Tám ngọn núi gắn chặt chiếc quan tài đồng, bên dưới là những bậc thang vô tận.

Hai bên trái phải, mỗi bên có một bức tượng khổng lồ canh giữ, âm thanh trống chiêng vang vọng nhẹ nhàng.

Khi nhìn kỹ, có thể nhận ra, hai bức tượng đó chính là hai vị Bất Hủ của Quán Nhật Sơn trước đây.

Khí tức Bất Hủ đè nén tất cả những kẻ đang đuổi theo ở xa.

Cả vùng biển bỗng chốc bị sương máu bao phủ, hoàn toàn bị phong tỏa.

Kể từ đó, nơi này không còn gọi là Tiểu Xuyên Hải nữa.

Mà trở thành…

Huyết Hải.

Chương 911: Ngươi đang tìm đại trận này phải không?

Trong vô vàn hư không.

Dường như có một dòng sông cuồn cuộn không ngừng chảy, mãi mãi không thể dừng lại, cứ tiến về phía trước, không biết điểm dừng là đâu.

Và giữa dòng nước dữ dội ấy, thỉnh thoảng xuất hiện những đợt sóng, ánh nước lấp lánh, mang theo vô số kiếp người vụt qua.

Trong dòng thác ấy, có một ánh sáng đang ngược dòng.

Nó vượt qua vô số làn sóng, hướng về một loại khí tức nào đó, giống như một con cá đang dũng cảm bơi ngược dòng.

Sau khi vượt qua không biết bao nhiêu thời gian, lướt qua bao nhiêu kiếp người.

Cuối cùng, nó cũng đến được thế giới đang trên bờ vực tan vỡ.

Bước, bước, bước…

Trong không gian tĩnh lặng, âm thanh nhẹ nhàng của móng ngựa vang lên.

Ánh sáng kiếm rực rỡ, chói mắt vừa mới tắt đi.

Dưới khí tức hoang tàn vô tận, có vài đệ tử Linh Phù Sơn toàn thân đầy vết thương đứng đó.

Ánh mắt họ nhìn về phía xa xăm.

Bên kia, một người trung niên mặc áo trắng, cưỡi ngựa đỏ, từ từ tiến đến, như một ngôi sao băng.

Khi ánh sáng phù xuất hiện, như thể đã tìm thấy mục tiêu, kèm theo sự tan vỡ của chiếc bánh xe vàng trong hư không, hóa thành một đạo quang mang, xâm nhập vào thân thể người trung niên.

Khi hắn phá tan vô số yêu lực hoang vu, chém đứt một phân thân, thì sức mạnh cuối cùng của Thẩm An Tại nơi thượng giới tích luỹ trong Thời Không phù đã phát huy tác dụng.

Nó hóa thành hình bóng của một tấm bia nhỏ, đặt sâu trong linh hồn người trung niên.

Mang theo thân thể đã hóa thành ánh sáng tỏa ra, biến mất giữa trời đất.

Cùng lúc đó, bên tai Thẩm An Tại ở Thiên Huyền giới, cũng vang lên một giọng nói quen thuộc nhưng lạ lẫm.

【Lâu rồi không gặp, chúc mừng chủ nhân đã nâng cấp hệ thống thành công, nhận phần thưởng từ Thiên Đạo, xin thu thập mảnh ghép Thiên Đạo để nhận thưởng】

【Tiến độ hiện tại: 10%, nhận thưởng: Đại Mộng Càn Khôn thuật】

“Hả?”

Thẩm An Tại hơi ngạc nhiên, Vạn Giới bi lẽ ra phải… tan vỡ theo cái chết của hắn rồi mới đúng.

Sao giờ lại xuất hiện?

Hơn nữa… hệ thống không phải mới cho rút thưởng lần cuối sao, sao lại nói với hắn một câu… lâu rồi không gặp?

Mặc dù rất thắc mắc, nhưng lúc này tình hình đã không cho phép hắn nghĩ nhiều.

Khi thân thể tan biến, ý thức hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trước khi hoàn toàn lâm vào hôn mê, ánh mắt hắn mơ hồ xuyên qua bóng tối, nhìn thấy dòng sông chảy xiết giữa không trung.

Nhìn thấy trong những làn sóng ấy, sinh mệnh luân hồi dập dờn.

Không biết đã chìm đắm bao lâu, Thẩm An Tại cuối cùng mở mắt.

Vật đổi sao dời, thịnh suy điên đảo.

"Chạy, chạy nhanh lên!"

Một thanh niên đang gấp gáp chạy trốn, bên cạnh là một lão nhân, chính là Hứa Thiên Diệp.

Hai người bị hơn mười kẻ đuổi theo.

Mỗi người trong số họ đều có khí tức ít nhất ở đỉnh Thánh cảnh, thậm chí là Hoàng cảnh.

"Mộ Dung Trường Hải, đừng chạy nữa, ngoan ngoãn chịu trói đi, nói cho bọn ta biết tại sao ngươi lại trộm hạt giống linh mộc từ Huyết Linh Cốc, có liên quan đến Huyết Tế chi Lộ hay không!"

Giọng nói lạnh lùng từ phía sau vang lên, áp sát lại gần.

"Hứa tiền bối, sắp bị đuổi kịp rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Mộ Dung Trường Hải truyền âm, vẻ mặt căng thẳng.

"Hạt giống linh mộc đó rốt cuộc là thứ gì, có thật sự liên quan đến Huyết Tế chi Lộ không?"

Hứa Thiên Diệp nhíu mày hỏi.

Những năm qua, hắn luôn tìm kiếm Thanh Vân đại trận mà sư phụ từng nói, nhưng vẫn chưa có manh mối.

Nếu không tìm thấy đại trận, làm sao có thể chờ đợi sư phụ quay về?

"Không biết, đó là thứ mà phụ thân ta, Mộ Dung Huyền, đã hy sinh mạng sống để bảo vệ, nhưng bị những kẻ ở Huyết Linh Cốc cướp đi. Ta chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về gia tộc ta mà thôi."

Mộ Dung Trường Hải lắc đầu.

"Vậy sao không giao nó ra?" Hứa Thiên Diệp thắc mắc.

"Không được, phụ thân đã dặn, đó là thứ duy nhất có thể giúp gia gia ta tái sinh, nhất định không thể cho người khác."

Mộ Dung Trường Hải kiên quyết lắc đầu.

"Ngươi thật sự là hậu bối của sư huynh ta sao?"

Hứa Thiên Diệp có phần nghi ngờ.

Nếu thực sự là hậu bối của sư huynh, sao giờ lại rơi vào tình cảnh này?

"Ta cũng không biết lời phụ thân nói có thật hay không, nhưng… phụ thân ta rất mạnh, nếu không bị Thi Khôi tông tính kế, thì cũng không thể chết được."

"Hứa tiền bối, ngài thật sự là sư đệ của gia gia ta sao?"

Mộ Dung Trường Hải cũng nhìn sang người bên cạnh, biểu cảm nghi hoặc.

Nếu đúng là sư đệ của gia gia mình, tu vi sao lại có thể yếu đến thế?

"Ngươi không tin?"

Hứa Thiên Diệp nhíu mày, "Thôi được, nếu ngươi thật sự là hậu bối của hắn, ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ."

"Nhưng ta không còn nhiều sinh mệnh, sau khi giúp ngươi xong, có lẽ ta sẽ phải quay về Thiên Diệp Tông để bế quan, ngươi tự lo liệu cho tốt."

Hắn quay người, giơ tay lên, ánh sáng phù xuất hiện.

"Thanh Vân đại trận, mong ngươi hãy tìm giúp ta!"

Hứa Thiên Diệp nói.

Thanh Vân đại trận?

Trong linh hồn của Mộ Dung Trường Hải, Thẩm An Tại bất chợt ngẩn người.

Đây là nơi nào, những người này là ai?

"Cố chấp kháng cự."

Người đuổi theo lạnh lùng hừ một tiếng, mỉa mai nói.

"Còn gì hậu bối của Đại An Kiếm Tiên Mộ Dung Thiên, gì mà đồ đệ của Thanh Vân phong chủ Thẩm An Tại, ta thấy hai ngươi chẳng qua là lừa đảo mà thôi."

Nghe vậy, Thẩm An Tại hơi dừng lại, nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không.

Hắn nhíu mày, hai người này rõ ràng có thân phận không rõ ràng, nhưng lại rơi vào nguy hiểm.

Tuy nhiên, với sức mạnh hiện tại của mình, có lẽ giúp họ cũng sẽ tiêu tán hết sức lực.

Sau khi do dự một hồi, hắn vẫn quyết định.

Dù sao đi nữa, nếu hai người này thực sự liên quan đến mình và tiểu tử ngốc nghếch kia, tuyệt đối không thể để họ gặp chuyện.

Không có lý do gì, vì mình chính là Thẩm An Tại.

Hơn nữa… nghe những gì họ nói, có vẻ như tiểu tử ngốc kia đã gặp rắc rối, hạt giống linh mộc này là hy vọng duy nhất để cứu hắn.

Vì vậy, tuyệt đối không thể để người khác cướp đi.

"Tiểu tử, cho ta mượn thân thể một chút!"

Mộ Dung Trường Hải ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng đã mất đi quyền điều khiển thân thể.

"Nhất kiếm… khai thiên môn!"

Ánh sáng kiếm rực rỡ bùng lên, vượt qua sự kinh ngạc của Hứa Thiên Diệp, chém thẳng vào đám người đuổi theo.

Sát khí mạnh mẽ khiến những người đó hoảng sợ, vội vàng tháo chạy.

Người đứng đầu còn bị chém làm đôi.

Một kiếm này khiến Hứa Thiên Diệp ngây ngẩn, cũng khiến tất cả mọi người bất ngờ.

Mộ Dung Trường Hải, người vừa rồi còn đang chạy trốn, sao bỗng nhiên lại bộc phát ra sức mạnh mạnh mẽ đến vậy.

Hơn nữa… giống như đã biến thành một người khác.

"Mệt quá, mệt quá…"

Mộ Dung Trường Hải ngáp dài, nhướng mày nhìn về phía trước.

"Nếu không đi, một kiếm tiếp theo sẽ không chỉ giết một người đâu."

Giọng điệu nhẹ nhàng này khiến những người kia nhìn nhau, trong lúc đối phương giơ kiếm, lập tức bay nhanh chạy trốn.

Khi thấy an toàn, Thẩm An Tại mới quay sang Hứa Thiên Diệp, đánh giá từ đầu đến chân.

“Ngươi… muốn tìm Thanh Vân đại trận, là tìm cái này phải không?”

Hắn vung tay áo, một vài ánh sáng bay vào giữa trán của đối phương.

“Ta không giỏi trận pháp, nhưng nếu ngươi tìm cái thứ mà lão Trịnh để lại, có thể tự mình tìm hiểu.”

Cảm giác buồn ngủ ập đến, khiến Thẩm An Tại không ngừng ngáp.

“Đợi ta ngủ dậy, sẽ hỏi các ngươi chi tiết…”

Chương 912: Thanh Vân An Tại

Trong trạng thái mơ màng, Thẩm An Tại đã thiếp đi.

Giấc ngủ này hắn ngủ rất sâu.

Rất sâu, rất sâu.

Trong giấc mơ, hắn dường như lại trở thành Thẩm An Tại không có gì cả.

Không ai biết đến hắn, không ai nhận ra hắn.

Hắn đơn độc đi trên thế giới, như một hồn ma, không nơi nương tựa.

Đệ tử, bạn cũ, người hắn yêu thương, tất cả đều quên lãng hắn, thậm chí sự tồn tại của hắn trên thế giới này cũng bị xóa nhòa, trở thành cái áo cho người khác.

Trong giấc mơ tăm tối đó, hắn cảm nhận được sự cô đơn, bất lực.

Nhưng đi kèm với sự trầm luân trong bóng tối tiêu cực, mọi thứ trong giấc mơ cũng dần dần phai nhạt.

Giống như từng sợi chỉ, từ từ bị lưỡi dao của bóng tối cắt đứt.

"Điều đó không thuộc về ta sao?"

Thẩm An Tại không khỏi hỏi trong bóng tối.

Không có hồi đáp, xung quanh là sự tĩnh lặng chết chóc.

"Vậy Thẩm An Tại là ai?"

Vẫn không có hồi đáp.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng, ký ức của hắn bắt đầu mờ nhạt.

Giống như bị rút ra một cách đứt quãng, những Thiện thi, Ác thi trong giấc mơ bắt đầu rời xa hắn.

Những ký ức ba ngàn năm qua, hoàn toàn biến mất.

Cho đến khi hắn một lần nữa mở mắt, bên tai nghe thấy tiếng ồn ào mơ hồ.

"Ha ha, tiểu tử vô dụng, gia gia ngươi còn ngại tự làm bẩn tay mình, hai người các ngươi, mau trói hắn lại, ta muốn hắn mở to mắt nhìn xem gia gia hắn chuẩn bị hưởng thụ thế nào!"

Mọi thứ bên ngoài rõ ràng hiện ra trước mắt, hắn sờ cằm, quan sát nơi mình đang ở, một hồn hải.

"Cũng không to lắm, có lẽ mới Niết Bàn cảnh."

Cảm nhận được độ rộng của hồn hải này, hắn sờ cằm, nở một nụ cười chua chát.

"Thân xác vẫn chỉ là hư vô sao? Liệu cả đời này ta không xứng có được một thân xác mạnh mẽ?"

Khó khăn lắm mới tỉnh dậy, lại không còn thân xác, chỉ có thể sống nhờ trong hồn hải của người khác.

Khi dần dần nghe thấy mọi chuyện bên ngoài, Thẩm An Tại bất ngờ.

Mộ Dung Thanh Vân, Vũ Huyên…

Tất cả mọi thứ sao lại cảm thấy như đã trải qua?

Nhưng, đã là huyết mạch của đệ tử, tự nhiên phải ra tay.

Vì vậy, Mộ Dung Thanh Vân với vẻ mặt e dè, lần đầu tiên rút kiếm.

Sau này mới biết, từng có một Thẩm An Tại đã cứu tổ phụ Mộ Dung Trường Hải.

Nguyên nhân khiến mọi người bên ngoài thèm muốn họ, là vì một hạt giống có thể mở ra Huyết Tế chi Lộ.

Đệ tử lớn nhất Mộ Dung Thiên, rất có thể ở trong Huyết Tế chi Lộ đó.

Thẩm An Tại không biết vì sao mình lại ngủ suốt ba ngàn năm.

Trong suốt hành trình, hắn đã nghe được nhiều tin tức về Thẩm An Tại kia.

Nhưng, từ đầu đến cuối, hắn không nghi ngờ gì về tính xác thực của mình.

Bởi vì, hắn biết rõ ràng, mình mới là Thẩm An Tại chân chính.

Là Thẩm An Tại từ Thiên Huyền giới xuất hiện.

Dù cho hắn không có bất kỳ ký ức nào về Hứa Thiên Diệp, chỉ cần hắn gọi một mình một tiếng "sư phụ", hắn cũng sẽ không để đồ nhi mình gặp nguy hiểm.

Khi từ từ thu thập những mảnh vỡ của Thiên Đạo bi, sức mạnh của Thẩm An Tại cũng dần dần hồi phục.

Cho đến…

Huyết Hải, bên trong quan tài đồng có thi thể Cực đạo nằm.

Khi nhìn thấy chiếc quan tài khổng lồ được tám ngọn núi phong ấn, nhìn thấy vị đao khách trong áo tơi đứng cô độc trên con đường núi.

Nhìn thấy nửa thanh đao máu cắm trên đất, nhìn thấy… lỗ hổng trên ngực hắn.

Cuối cùng, hắn bỗng chốc ngây người, thất thần.

Cùng lúc đó, hắn cũng nổi giận.

Nhưng trong cơn giận dữ, hắn cũng cảm thấy nghi hoặc.

Ma Đao Huyết Thôn, là phương pháp rèn luyện mà chính hắn đã dạy, được hình thành bằng cổ thuật, Thiên Nhạc lại càng dùng Luyện Tiên Thuật hàng ngày tôi luyện.

Ngoài những người cũng nắm giữ Luyện Tiên Thuật, ai có thể phá hủy thân thể Bất Hủ Bất Diệt của hắn, hủy diệt thanh Ma Đao đó?

Có phải là… chính hắn?

Trong khoảnh khắc mơ màng, Thẩm An Tại ôm lấy thi thể lạnh lẽo, nghĩ về rất nhiều điều.

Hắn cảm thấy chắc chắn mình đã quên điều gì đó, quên rất nhiều điều.

Nhưng không thể nhớ ra.

Chỉ biết rằng, câu trả lời sẽ sớm đến.

Quả thực, khi Huyết Tế chi Lộ mở ra.

Hắn nhìn thấy Mộ Dung Thiên đơn độc chống lại hằng hà Đại Đế, cuối cùng kiệt sức mà chết, nhìn thấy ngôi mộ phía sau hắn, hắn trong khoảnh khắc ngờ ngợ như hiểu ra điều gì.

Đây là một cái bẫy.

Là một cái bẫy nhằm vào chính mình.

Hắn hẳng phải chết.

Chết trước khi… tỉnh dậy?

Vậy làm sao hắn lại còn sống?

Thẩm An Tại cảm thấy nghi hoặc.

Trong ba ngàn năm từ khi đại kiếp ở Thiên Huyền giới kết thúc đến khi hắn tỉnh dậy, mọi chuyện xảy ra dường như đều do hắn làm, nhưng cũng giống như không phải là hắn bây giờ làm.

Giống như, khi còn trẻ, người ta luôn không tin rằng bản thân sẽ bị số phận thao túng, không thể làm gì.

Vì vậy, sau mười năm, hai mươi năm, mọi người luôn cảm thấy nếu có thể quay trở lại bản thân lúc còn trẻ, có lẽ sẽ tốt hơn, sẽ thoát khỏi những xiềng xích đã được định trước đó.

Thẩm An Tại dường như đã hiểu ra cách mà hắn tỉnh dậy.

Rất nhiều lần, có lẽ đã trải qua rất nhiều lần.

Nên hắn mới cảm thấy quen thuộc như vậy, như mọi chuyện đã từng diễn ra, được tái hiện đến từng chi tiết một lần nữa, không thiếu một tí chi tiết nào.

"Vậy lần này kết cục có phải sẽ khác không?"

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn Thẩm An Tại khác bị thanh kiếm phù đâm vào ngực.

Người sau ánh mắt lạnh lẽo, khuôn mặt không có tí tình cảm, nhưng lại lộ ra một nụ cười.

Còn có chút áy náy nhìn Hứa Thiên Diệp.

Trên trời, bóng hình của bia đá khổng lồ, trải qua không biết bao nhiêu lần luân hồi, bao lần sụp đổ, cuối cùng lại một lần nữa bắt đầu hoàn toàn hòa nhập.

Vô số người tranh giành, những Đại đế điên cuồng lao về phía Vạn Giới bi khổng lồ trên trời.

Thẩm An Tại đứng trên Vạn Giới bi, nhìn xuống dưới, vẻ mặt có chút mơ hồ.

Mộ Dung Thiên đã tỉnh lại, Thiên Nhạc cũng đã tỉnh lại.

Tiêu Cảnh Tuyết và Vu Chính Nguyên, lo lắng, căng thẳng ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ngươi đã trở về."

Bên tai vang lên âm thanh lạnh lùng.

Thẩm An Tại quay đầu lại.

Bên trái là một người trung niên mặc áo trắng, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt tàn nhẫn.

"Có lẽ chỉ có ngươi mới có thể hoàn toàn chấm dứt vòng luân hồi này, muôn năm lại muôn năm, kiếp sống mộng mị, màn kịch này nên kết thúc rồi."

Bên phải, âm thanh ôn hòa vang lên.

Thẩm An Tại quay đầu.

Người này cũng là chính mình.

Nhưng so với bên trái, người này có vẻ hiền hòa, hành động tỏa ra sự thiện ý, khiến người khác không thể chán ghét.

"Các ngươi là ai?"

Thẩm An Tại hỏi.

"Chúng ta là Thẩm An Tại."

"Vậy ta là ai?"

"Ngươi chính là ngươi."

Hai người Thẩm An Tại cùng nói, khiến hắn càng thêm nghi hoặc, tâm trí như một đống bùi nhùi.

"Ngươi nghĩ rằng chỉ tỉnh dậy một lần, nhưng thực ra ngươi đã tỉnh dậy trăm lần, ngàn lần, vô số lần không ngừng, ván cờ này, không thể thắng."

Thiện Thi lên tiếng.

“Đúng vậy, không thể thắng, trừ khi ngươi không bao giờ tỉnh dậy, không còn thiết tha muốn thay đổi mọi thứ.”

Ác Thi cũng nói.

“Không muốn tỉnh dậy, không còn thiết tha…”

Thẩm An Tại ngây người.

“Tại sao không thể thắng?”

“Bởi vì… Vạn Giới bi Hoang Cổ không muốn biến mất, nên từng bước lợi dụng nhân tính của ngươi, khiến ngươi không nỡ buông bỏ, không cam lòng, không muốn biến mất.”

“Vạn Giới bi Hoang Cổ…” Thẩm An Tại nhíu mày.

“Đúng vậy, Vạn Giới bi Hoang Cổ, ngươi không thể xuyên qua quá khứ để phá hủy nó, ngươi chỉ có thể phá hủy chính mình, ít nhất nếu phá hủy được chính mình, nó sẽ không còn ảnh hưởng đến mọi thứ trong hiện tại.”

Thiện Thi và Ác Thi, trong khoảnh khắc đó hóa thành vạn ngôi sao, hòa nhập vào cơ thể Thẩm An Tại.

Ký ức đã im lặng ba ngàn năm cũng trong khoảnh khắc này, dần dần hồi phục.

Không, không chỉ ba ngàn năm.

Là vô số ba ngàn năm.

Thiện Thi và Ác Thi chưa từng trở về từ tương lai.

Mà ngược lại… là đã luân hồi đến cùng một vòng luân hồi, vô số lần.

Họ rõ ràng nhớ mọi thứ, nhưng lại không thể thay đổi.

“Vậy… nếu ta lại tỉnh dậy, vĩnh viễn không gặp lại họ, mới coi như thực sự chấm dứt vòng luân hồi?”

Thẩm An Tại nhìn xuống, thấy thanh niên mặc áo đen điên cuồng vung kiếm lao lên.

Trong mơ màng, hắn nhìn thấy bóng hình kiên trì luyện tập ngày đêm trên Thanh Vân phong.

"Hoặc… ta nên không bao giờ tỉnh dậy nữa?"

Thẩm An Tại nhìn mọi thứ ở đây, nhìn Thiên Nhạc từ từ bỏ chiếc khăn đen, lộ ra đôi mắt sâu thẳm như màn đêm.

Nhìn thấy Cảnh Tuyết mắt ngập nước, lo lắng nhìn mình.

Cũng nhìn thấy Vu Chính Nguyên, nhìn thấy nữ tử mặc trang phục xanh vẫn còn chịu đựng cái lạnh, chờ đợi trong vùng đất giá rét.

Hắn nhìn thấy rất nhiều điều.

Chỉ có điều… không thấy tương lai của chính mình.

"Vậy thì… tạm biệt các ngươi?"

Thẩm An Tại nhẹ nhàng búng tay, thân thể bắt đầu hóa thành dòng ánh sáng tỏa ra khắp nơi.

"Sư phụ… Sư phụ!!"

Mộ Dung Thiên hét lên, đôi mắt đỏ ngầu.

Nhưng dù cho hắn có vươn tay ra, cũng không thể nắm lấy những ánh sao đang bay tán loạn.

"Tiểu tử ngốc, vẫn lớn tiếng như vậy, sau này không còn sư phụ nữa, Thanh Vân phong… sẽ giao cho ngươi."

Thẩm An Tại mỉm cười, giơ tay định nhẹ nhàng gõ vào trán Mộ Dung Thiên, nhưng lại không chạm tới được.

Vô số lần luân hồi, hắn đều không chịu, không muốn.

Vốn nghĩ đã thoát khỏi sự ràng buộc của Vạn Giới bi, hóa thân thành Thẩm An Tại, có thể tự do tự tại.

Nhưng tiếc rằng, Vạn Giới bi từ thời Hoang Cổ đã cảm nhận được kết cục của hắn.

Nên… đã đến tìm Triệu Vô Nhai, cũng hóa thân.

Phá hủy Hoang Cổ, đồng nghĩa… hủy diệt Thẩm An Tại.

"Có lẽ… mọi thứ đều vô nghĩa?"

Triệu Vô Nhai lúc này xuất hiện, đứng yên giữa không gian, lạnh lùng nhìn tất cả.

"Đây quả thực là cách giết chết ta, nhưng cũng sẽ giết chết tất cả mọi người ở đây, cả Vạn Giới bi của thời Hoang Cổ và hiện đại đều vỡ vụn, tất cả mọi thứ sẽ không còn tồn tại, thế giới diệt vong, ngươi có đành lòng giết chết đệ tử của ngươi, giết chết bạn bè của ngươi không?"

Triệu Vô Nhai phất tay.

Liễu Vân Thấm, Trịnh Tam Sơn, Bách Lý Nhất Kiếm, Huyền Ngọc Tử…

Tất cả những kỷ niệm, đều trong khoảnh khắc này hiện lên trước mắt Thẩm An Tại.

Nhưng lần này, trong mắt hắn không có chút gợn sóng nào.

Dù cho Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc và Hứa Thiên Diệp kêu gọi với nỗi đau thương đến mấy, hắn cũng không chọn dừng lại, không muốn thay đổi vòng luân hồi.

Vòng luân hồi không thể thay đổi.

Dù có thế nào, thời gian trôi qua, đất trời biến đổi, những gì đã xảy ra sẽ được định hình.

Có lẽ trước đây có thể ảnh hưởng đến tương lai, nhưng tương lai, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến quá khứ.

Nên Vạn Giới bi Hoang Cổ có thể mượn Triệu Vô Nhai để thay đổi hậu thế, nhưng Thẩm An Tại hắn lại không thể trở về quá khứ để thay đổi bất cứ điều gì.

Chỉ có thể một lần nữa chìm vào vòng luân hồi, tuần hoàn mãi mãi.

"Không còn Vạn Giới bi…"

Thẩm An Tại mỉm cười, không hề hối tiếc.

"Nhưng còn có ta, Thẩm An Tại đây."

"Thế giới mới, lại để ta đến làm Thiên Đạo cô tịch trong vạn giới cô liêu đó."

"Ta, là Thẩm An Tại của Thanh Vân phong."

"Không ai phải chết cả, trong thế giới mới, họ sẽ sống tốt, mãi mãi trong thế giới của ta, như là…"

"Thanh Vân An Tại (còn trời còn mây)."

(P.S: Lâu lắm rồi không trò chuyện! Phần phụ chú này dành riêng cho việc bị mắng, hy vọng ngày mai sẽ là những lời khen ngợi, ha ha! Thành thật mà nói, ta rất tiếc và cảm thấy nuối tiếc, là một tân binh, ta đã đánh giá quá cao bản thân và không viết nên cái kết như ta tưởng tượng. Nhưng tiếc nuối là điều thường thấy, ta chỉ có thể học hỏi thêm và cố gắng làm tốt hơn, viết cuốn sách tiếp theo hoàn hảo hơn. Những ai đã theo dõi truyện cũng đừng vội huỷ theo dõi, vì còn ngoại truyện nha!

Cuối cùng, ta cũng sẽ nhanh chóng ra thêm một chương nữa. Cũng là chương điều chỉnh cho phần kết truyện!

Mọi người, hẹn gặp lại vào chương sau!)

Chương 913: Thần độc nhất? (Viết lại chương trước)

“Sư phụ… Sư phụ!”

Hứa Thiên Diệp không ngừng đưa tay ra muốn kéo lại, nhưng không thể chạm tới thân thể của người đó.

Dù nước mắt lưng tròng, dù hối hận thế nào cũng không thể thay đổi sự thật đã xảy ra.

Dù với sự hồi phục của ký ức, trong vòng luân hồi, sức mạnh thực sự thuộc về Hứa Thiên Diệp đang dần dần hồi sinh, nhưng hắn không có lấy một chút vui mừng.

“Sư phụ ơi, xin hãy cứu sư tôn, cứu sư tôn có được không!”

Hứa Thiên Diệp dường như nghĩ đến hy vọng duy nhất, hắn quay đầu nhìn về phía Thẩm An Tại, người vẫn im lặng.

“Ta…”

Thẩm An Tại lần đầu tiên do dự.

Khi Ác thi đã hoàn toàn biến mất, tất cả ký ức cũng được hắn biết rõ.

Thân thể hắn được hình thành từ sức mạnh của Thiện thi, và người mà hắn nhìn thấy cuối cùng, là Ác thi.

Thiện ác tương tàn, cũng không thể giết ra một Thẩm An Tại thật sự.

Chỉ có hắn mới là thật.

Nhìn thấu thiện ác, tìm ra chân ngã, đây mới là sức mạnh thực sự mà hắn sở hữu.

Không phụ thuộc vào Vạn Giới bi.

Trảm thi chứng đạo, Thanh Vân An Tại.

Nhưng nói thì dễ, trảm thi thì lại không liên quan gì đến hắn.

Tất cả mọi thứ đều do Thiện thi và Ác thi sắp xếp sẵn.

Có lẽ… Họ cũng nghĩ rằng trong tương lai, chỉ có Thẩm An Tại của quá khứ mới có thể mang lại kết quả mà họ hài lòng.

Giống như, con người khi còn trẻ, mãi mãi không tin rằng mình sẽ bị số phận điều khiển, bất lực.

Vì vậy, sau mười năm, hai mươi năm, người ta luôn cảm thấy rằng nếu có thể là mình khi còn trẻ, có lẽ sẽ tốt hơn, sẽ thoát khỏi gông cùm vô cảm.

Chưa bao giờ có khái niệm đi từ tương lai về quá khứ, chỉ có những vòng luân hồi liên tiếp, trải qua quá nhiều điều, dù nhớ rõ tất cả nhưng không thể thay đổi quỹ đạo vốn có của số phận.

Có lẽ đã nhận ra điều này, trong vòng luân hồi cuối cùng này, Thẩm An Tại chọn cách tách thiện ác ra.

Chọn không còn phụ thuộc vào sức mạnh của Vạn Giới bi, tạo ra con đường thuộc về chính mình.

Đó là Trảm Tam Thi, tìm kiếm sự giải thoát cho bản thân!

Và lúc này, cũng là bước khó khăn nhất trong Trảm Tam Thi.

Hắn nhìn vào ánh mắt đầy hy vọng và hối hận của Hứa Thiên Diệp, nhìn biểu cảm khó nói của Bách Mị Tiên Quân.

Không biết phải làm sao.

Nếu trảm Ác thi?

Thì họ sẽ chết, và những ngày sống của họ vẫn sẽ không phải là những gì hắn đã trải qua.

Hứa Thiên Diệp, Bách Mị Tiên Quân, sẽ không bao giờ chờ được Thẩm An Tại mà họ đã ghi nhớ.

Nếu không trảm Ác Thiện?

Vậy thì tiểu tử ngốc, Cảnh Tuyết, lão Tam, lão Trịnh, họ sẽ ra sao?

Thẩm An Tại mà họ ghi nhớ cũng sẽ không trở lại.

Nếu trảm Thiện thi, nếu Cầm tiên tử còn sống, có lẽ sẽ vì hắn mà bất chấp tất cả để khiến hắn chết, để Thiện thi mãi mãi sống.

"Sẽ có một kết quả hài lòng."

Thẩm An Tại ngẩng đầu, nhìn vào không gian mù mịt.

Nhìn về phía hình bóng khổng lồ của Vạn Giới bi trên trời, nhẹ nhàng búng tay, thân thể hóa thành ngàn vạn tinh quang, hòa vào đó.

Đến đây, Thẩm An Tại không còn tồn tại, chỉ có Vạn Giới bi.

Ký ức của mọi người trong khoảnh khắc này cũng hoa mờ mịt.

"Chúng ta đến đây để làm gì?"

Mộ Dung Thiên ngẩn người, Tiêu Cảnh Tuyết cũng ngẩn người, Thiên Nhạc cũng ngẩn người.

Ngay cả trong cuộc chiến, một người chống lại nhiều Đại đế, Lý Trường Sinh với mái tóc bạc cũng ngẩn người.

“Các ngươi đến đây để hủy diệt Vạn Giới bi.”

Trong vô thức, dường như có một giọng nói đang nhắc nhở tất cả mọi người.

Một câu nói, như chân lý khắc sâu vào lòng tất cả mọi người.

“Đúng vậy, nhớ ra rồi, chúng ta đến đây để hủy diệt Vạn Giới bi!”

Rầm rầm!

Vạn Giới bi trong không gian đang bị vô số công kích, nứt ra một vết rạn.

Mộ Dung Thiên, với mái tóc bạc, hoàn toàn phát huy toàn bộ sức mạnh, dưới sự giúp đỡ của Tiêu Cảnh Tuyết, Vu Chính Nguyên, Thiên Nhạc và những người khác, giơ kiếm lên trời, đâm thẳng vào đá.

Ùng!

Hư không hoàn toàn sụp đổ, toàn bộ Cửu vực bắt đầu vỡ nát.

Vô số mảnh vỡ lướt qua tầm nhìn của Mộ Dung Thiên, trái tim vốn kiên định của hắn bỗng chốc dao động.

Vạn Giới bi đã vỡ, bị chính tay hắn chém nát.

Nhưng tại sao… hắn lại không thể vui mừng?

Giữa hàng triệu mảnh vỡ, những cảnh tượng lần lượt lóe lên, hiện ra trước mắt hắn.

Trong số đó, có một cảnh thu hút ánh nhìn của hắn lâu nhất.

Đó là trên một ngọn núi thanh tú nước trong, bên dòng suối, một người trung niên mặc áo trắng ngồi trên ghế mây, nhẹ nhàng hát khúc ca.

“Cành đào nhọn nhọn, lá liễu che kín cả trời…”

“Người ngồi trên vị trí đó, nghe ta nói này…”

Mộ Dung Thiên cũng không tự chủ được mà hát theo, hắn không quên.

Hắn vẫn còn nhớ sư phụ của mình.

Nhưng Vạn Giới bi đã vỡ, sư phụ sẽ không bao giờ quay trở lại.

Vạn Giới bi chính là sư phụ, trong vòng luân hồi này, bị chính tay hắn chém diệt.

Trong vòng luân hồi này, Thẩm An Tại cuối cùng đã buông bỏ chấp niệm muốn làm “người”, hoàn toàn biến mất.

Ngay cả ở kiếp trước, hắn cũng còn không cam lòng, trước khi Mộ Dung Thiên chém xuống, hắn đã sử dụng toàn bộ sức mạnh của Vạn Giới bi để tái cấu trúc luân hồi.

Điều này đã dẫn đến sự xuất hiện của Thiện thi và Ác thi, mới có mọi việc sau đó.

Nhưng ở kiếp này, dù là trong khoảnh khắc vỡ nát, hắn cũng không có một chút ý muốn thay đổi.

“Sư phụ, sư phụ!”

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng phản ứng lại, điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó giữa vô vàn mảnh vỡ.

Tiêu Cảnh Tuyết ngồi bệt xuống đất, ngây người nhìn.

Giống như không dám tin vào sự thật.

Thiên Nhạc nắm chặt con dao trong tay, đôi mắt đẫm máu.

Một lần nữa lại như vậy, một lần nữa, hắn chỉ có thể nhìn sư phụ chết, mà bản thân lại bất lực!

Rầm rầm!

Vạn Giới bi, chính là nguồn gốc của mọi thế giới, cùng với sự diệt vong của Vạn Giới bi, mọi thế giới cũng bắt đầu dần dần tan vỡ.

Tất cả sinh linh, ngay cả khi giây trước còn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra, còn đang cười đùa, thì nay đã hóa thành ánh sao lấp lánh mà biến mất.

Ùng!

Trong hư không, bỗng xuất hiện một dòng sông khổng lồ, một tấm bia từ trên trời rơi xuống, mang theo một chút màu máu.

"Vạn Giới bi, Vạn Giới bi lại xuất hiện!"

"Sư phụ không chết, tốt quá!"

Có người kinh hô, Tiêu Cảnh Tuyết và Thiên Nhạc cũng lộ vẻ hy vọng.

Chỉ có Mộ Dung Thiên, bỗng dưng ngẩng đầu, chằm chằm nhìn tấm Vạn Giới bi xuất hiện cùng với dòng sông khổng lồ.

"Không sai, không sai, được đứa đệ tử yêu quý nhất tiễn đưa, Thẩm An Tại à Thẩm An Tại, cách tự kết thúc của ngươi, vẫn thật bất ngờ."

Cùng với những đường kẻ ngang dọc xuất hiện, một bóng hình vượt qua dòng sông thời gian xuất hiện, chế nhạo mà mang theo vẻ thương hại nhìn xuống mọi thứ bên dưới.

"Triệu Vô Nhai!"

Mộ Dung Thiên mắt đỏ, cầm lấy Vẫn Nhật Thiên Thanh kiếm lao về phía trước.

"Không không không!"

Triệu Vô Nhai nhẹ nhàng nâng tay, thân hình điên cuồng của hắn lập tức dừng lại, tay chân bị những đường kẻ tung

hoành quấn chặt, không thể cử động.

Như một con rối bị dây kéo, bị người khác điều khiển.

"Ta không phải Triệu Vô Nhai, ta chính là Vạn Giới bi, là Vạn Giới bi từ thời kỳ Hoang Cổ."

Triệu Vô Nhai mỉm cười, nhìn xuống bên dưới.

"Đừng bảo Thẩm An Tại nghĩ rằng, hiện thế hắn chết đi, Vạn Giới bi biến mất, Hoang Cổ ta cũng sẽ chết theo chứ?"

"Quả thực, Vạn Giới bi từ thời kỳ Hoang Cổ sẽ biến mất cùng với hiện thế biến mất, nhưng ta thì không, ta sẽ như Thẩm An Tại, sống lại."

"Sống trong… thế giới thuộc về ta."

Ánh mắt Triệu Vô Nhai lấp lánh, nâng một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngay lập tức, vô số sợi dây mảnh mai xuất hiện dày đặc trên bầu trời Cửu vực, quấn chặt tất cả mọi người.

"Cuối cùng… chỉ còn lại một mình ta."

Triệu Vô Nhai híp mắt, có phần hưởng thụ khoảnh khắc thế giới sụp đổ này.

Tất cả mọi người trong tay hắn, đều như những con rối, bị hắn điều khiển.

Vòng luân hồi vô số lần này, đều do hắn dày công sắp đặt, mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn.

Điều hắn muốn không chỉ là Thẩm An Tại chết, mà cũng muốn Vạn Giới bi biến mất.

Bởi vì chỉ có như vậy… chỉ khi Vạn Giới bi vỡ nát, hiện thế tiêu vong.

Hắn mới có thể tạo ra thế giới thuộc về mình, sẽ không có bất kỳ biến số nào, sẽ không còn sự xuất hiện của Thẩm An Tại.

Hắn sẽ thay thế Vạn Giới bi, trở thành… Thần của thế giới mới!

(P.S: Đã viết lại vài chỗ trong chương trước, mọi người có thể quay lại xem, sau khi suy nghĩ lại, kết thúc trước không khiến ta hài lòng, làm sao Thẩm An Tại có thể đơn giản biến mất như vậy, hắn vô địch thiên hạ mà!!)

Chương 914: Đồ nhi chớ hoảng, vi sư đã về!

"Trước khi một trật tự mới đến, thường là dấu hiệu của sự diệt vong của trật tự cũ."

Triệu Vô Nhai nhìn từ trên cao xuống những người đang vật lộn dưới vô số đường chỉ tung hoành, tựa như thần thánh.

"Có lẽ Vạn Giới bi trước khi trở thành Vạn Giới bi, cũng từng là một thế giới khác, nơi tồn tại vô số sinh mệnh tốt đẹp, nhưng thật đáng tiếc, tất cả đã biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào."

Hắn nâng cao hai tay, tất cả mọi người ở đây đều bị kéo lên và treo lơ lửng giữa không trung.

"Ta đã tốn bao công sức để bày ra cục diện này, chính là để cho Thẩm An Tại cảm thấy, giết chết chính mình, cũng tương đương với việc giết chết ta, giết chết Vạn Giới bi."

"Bao nhiêu vòng luân hồi, cuối cùng, cuối cùng cũng thành công."

Hắn cười ha hả, nhẹ nhàng búng tay.

Rầm rầm!

Trong Cửu vực, Tử Trần Tinh Vực biến mất.

"Các ngươi thấy không, đây chính là sức mạnh của Sáng Thế cảnh, không ngạc nhiên khi có nhiều người cuồng si như vậy, không còn Vạn Giới bi, không còn Thẩm An Tại, từ đây ta chính là vị thần sáng thế duy nhất."

Ùng.

Hắn lại nâng tay, Ma Vực cũng biến mất.

“Tại sao các ngươi lại không vui? Không cảm thấy hành động này vĩ đại sao? Tất cả tình yêu, hận thù, ân oán, đều sẽ được xóa bỏ, một thế giới mới sẽ ra đời.”

“Được rồi, các ngươi đúng là không thể vui mừng.”

Triệu Vô Nhai cười nham hiểm quét mắt qua tất cả mọi người, đặc biệt là những người có quan hệ với Thẩm An Tại.

“Bởi vì các ngươi đều sẽ chết, thế giới mới sẽ không có các ngươi.”

Nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của Mộ Dung Thiên, hắn bay tới, nhẹ nhàng nâng cằm của đối phương, nói với vẻ chế nhạo.

“Ngươi có còn nghĩ rằng, sư phụ của ngươi sẽ xuất hiện, ngăn chặn tất cả chuyện này không?”

“Ngươi nghĩ sẽ như trước đây, mọi người đều cho rằng hắn đã chết, nhưng hắn lại có thể sống lại một lần nữa?”

Bốp!

Trên mặt Mộ Dung Thiên hiện rõ dấu tay, đồng thời, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể hắn cũng biến mất.

“Tỉnh táo lại đi, hắn đã hoàn toàn biến mất, các ngươi cũng sẽ sớm trở về để ở bên hắn.”

“Buông bỏ những ảo tưởng không thực tế trong lòng, yên lặng chờ đợi cái chết đến đi!”

Hắn lại nâng tay, Đao Vực cũng theo đó mà biến mất.

“Phì!”

Một bãi nước bọt bỗng dưng dính lên mặt hắn, làm cho động tác của hắn bị chậm lại một chút.

Mộ Dung Thiên nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào hắn.

“Có thể trong khi còn đang bị trói buộc mà còn có thể nhổ nước bọt vào mặt ta, Mộ Dung Thiên, phải thừa nhận rằng, với tâm trí của ngươi, nếu có thể, có lẽ một ngày nào đó ngươi cũng sẽ có được sức mạnh sáng thế.”

“Nhưng mà, mọi thứ đã quá muộn.”

Triệu Vô Nhai lại một lần nữa nâng tay, chuẩn bị tát hắn một cái.

“Cái tát vừa rồi, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thế nhưng, lời tiếp theo của Mộ Dung Thiên lại khiến hắn ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên vẫn không hề tuyệt vọng, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Chờ sư phụ trở về, ta sẽ để sư phụ cũng tát ngươi một cái.”

Câu nói này làm Triệu Vô Nhai sững sờ, sau đó bật cười.

“Ha ha ha ha!”

“Mộ Dung Thiên, ta nên như sư phụ ngươi, khen ngợi ngươi có tấm lòng trong sáng, hay là nói ngươi ngu ngốc, nói ngươi ngây thơ đây?”

“Đến thời điểm này rồi, ngươi thật sự vẫn đang chờ đợi vị chủ nhân Thanh Vân phong đó quay về?”

Triệu Vô Nhai cười nhạo, nhìn xuống những người bên dưới.

“Còn các ngươi thì sao, các ngươi có giống như hắn không, vẫn tin rằng Thẩm An Tại sẽ trở lại?”

“Sư phụ đã nói, hắn sẽ trở lại.”

“Khi hắn trở lại, ta sẽ chém chết ngươi.”

Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc cũng nói như vậy.

“Ê, người bên kia, tốt nhất ngươi nên nhanh chóng dừng tay lại, nếu không khi Thẩm huynh quay về, với tính cách bao che của hắn, với cái tát vừa rồi, ngươi sẽ phải trả giá đắt.”

Không xa, Bách Lý Nhất Kiếm mặc dù bị những dòng kẻ tung hoành treo lơ lửng, nhưng cũng lên tiếng kêu gọi.

Nụ cười trên khóe miệng Triệu Vô Nhai dần dần cứng lại.

Không ngờ đến giờ phút này, những người ở đây vẫn kiên định như vậy vào sự xuất hiện của người đó.

“Không thể nào, hắn không thể xuất hiện!”

Triệu Vô Nhai gào lên phản bác, túm chặt lấy đầu Mộ Dung Thiên, dùng sức tát hắn một cái.

Bốp!

Răng vỡ lẫn máu thịt bay ra, Mộ Dung Thiên kêu lên một tiếng nặng nề.

Cái tát thứ hai, tóc hắn rũ xuống, thân thể nứt nẻ, máu nơi khóe miệng đã không thể ngừng chảy.

“Ngươi xem, đệ tử của hắn sắp bị ta đánh chết rồi, mà hắn vẫn chưa xuất hiện.”

Triệu Vô Nhai cười lớn, nhìn quanh.

“Thẩm An Tại, mau ra đây, mọi người đều đang chờ ngươi! Họ vẫn còn nghĩ rằng ngươi có thể cứu họ đấy!”

“Mau ra đây, ngươi vẫn chưa ra sao?”

Hắn vung tay, liên tục vạch những đường chỉ tung hoành, hủy diệt từng mảng tinh hải, dường như đang cố tìm kiếm ai đó đang ẩn nấp.

“Ngươi sợ à?”

Tuy nhiên, hành động của hắn chỉ đổi lấy ba chữ từ Mộ Dung Thiên.

Cả không gian bỗng chốc im lặng, yên tĩnh như cái chết.

Triệu Vô Nhai từ từ quay đầu lại, ánh mắt hắn lóe lên những tia sát khí.

“Ngươi dựa vào đâu mà nói ta sợ?”

“Ngươi không phải là vậy sao?”

Bốp!

Lại một cái tát, thân thể đã nứt nẻ của Mộ Dung Thiên hoàn toàn tan vỡ.

Chỉ còn lại hồn thể hư ảo của hắn.

“Sư huynh!”

“Mộ Dung sư đệ!”

Vu Chính Nguyên, Tiêu Cảnh Tuyết và những người khác kinh hãi kêu lên.

“Sư phụ ngươi có nói rằng ngươi nói nhiều lắm không?” Triệu Vô Nhai nhìn vào hồn thể hư ảo của hắn.

“Có.” Mộ Dung Thiên bình tĩnh đáp.

“Vậy tại sao ngươi không sửa đổi?”

“Ta sửa gia phả ngươi!”

Năm chữ bất ngờ rơi xuống.

Triệu Vô Nhai hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng.

“Ngươi thật sự rất biết tìm đường chết, vốn định giải quyết ngươi sau cùng, nhưng giờ ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Hắn nâng tay, mạnh mẽ tát xuống.

Tất cả mọi người nín thở, trở nên căng thẳng.

Nếu cái tát này rơi xuống, Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ hồn bay phách tán!

Ùng!

Đột nhiên, ánh sáng phù văn hiện lên.

BANG!

Triệu Vô Nhai nhíu mày, nhìn chằm chằm vào hình bóng hư ảo bất ngờ thoát khỏi sự trói buộc, đang dần tan vỡ trước mặt hắn.

Mộ Dung Thiên cũng ngẩn ra, nhíu mày.

"Mộ Dung sư đệ, nói hay lắm!"

Vu Chính Nguyên chắp tay, cười lớn, thân thể nứt nẻ, linh hồn đang tan biến.

"May mà, bản nguyên nguyên thần của ta vẫn có thể đỡ cho ngươi một cái tát."

Hắn cười, dần dần biến mất.

"Dù sao, ta là đại sư huynh của Linh Phù Sơn, đến thời điểm này, đương nhiên ta sẽ đứng trước các ngươi."

"Ha ha ha!"

Kèm theo sự tan biến của đạo thần hồn cuối cùng, nơi thân thể bị dây tung hoành trói buộc của Vu Chính Nguyên, đôi mắt cũng dần dần trở nên mờ tối.

"Tìm đường chết!"

Triệu Vô Nhai đã hoàn toàn nổi giận, một lần nữa tát xuống.

"Lần này, ta sẽ xem còn ai có thể cứu ngươi!"

RẦM RẦM!

Không gian chấn động, kèm theo cái tát này, tất cả các đường chỉ tung hoành đều bắt đầu rung chuyển.

Tất cả sinh linh, các thế giới còn lại trong Cửu vực, trong khoảnh khắc này đều bắt đầu tan vỡ.

Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc, Lăng Phi Sương và tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Mộ Dung Thiên…

Sẽ chết sao?

Trong khi tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn, đột nhiên, một bàn tay xuất hiện từ hư không.

Vững vàng, nắm chặt lấy cổ tay của Triệu Vô Nhai.

"Ngươi thật sự không sợ ta sẽ trở về sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Tất cả mọi người đều rung động, Triệu Vô Nhai thậm chí còn híp mắt.

Đằng sau Mộ Dung Thiên, một hình bóng trung niên từ từ ngưng tụ, trong bộ y phục trắng, tóc mai bạc phơ.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau, ánh mắt của Mộ Dung Thiên hơi dao động, nhưng sau đó lại nở một nụ cười.

Thẩm An Tại nhẹ nhàng vỗ vai Mộ Dung Thiên, lên tiếng dịu dàng, ánh mắt sắc bén.

"Đồ nhi chớ hoảng, vi sư đã về!"

Chương 915: Thế Giới Mới (Đại kết cục)

Con ngươi Triệu Vô Nhai đột ngột co rút, lùi lại vài bước, không dám tin nhìn người trung niên trong bộ y phục trắng.

"Không…"

"Không thể nào, ngươi sao có thể xuất hiện!"

"Ngươi đã chết rồi, Vạn Giới bi cũng đã biến mất, ngươi sao có thể còn xuất hiện!"

Hắn từng bước lùi lại, những câu chất vấn không thể che giấu nổi sự sợ hãi trong ánh mắt.

"Đầu tiên…"

Thẩm An Tại từng bước tiến gần, tay hắn vung lên.

Bốp!

Triệu Vô Nhai định dùng lực lượng sáng tạo để chống đỡ, nhưng những sợi dây lại bị một cái tát đánh gãy.

Đòn mạnh đập vào mặt khiến hắn ngây người, mặt nóng rát.

"Con mẹ ta chính là Thẩm An Tại, không phải Vạn Giới bi."

"Vạn Giới bi đã mất đi, chẳng liên quan mẹ gì đến ta."

Thẩm An Tại khinh thường lên tiếng.

"Không thể nào, ngươi chính là Vạn Giới bi, Vạn Giới bi chính là…"

Bốp!

Triệu Vô Nhai chưa kịp nói hết đã nhận thêm một cái tát.

“Vạn Giới bi cũng đã từng là người, ngươi nghĩ rằng Thẩm mỗ trải qua vô số vòng luân hồi thực sự không nhận ra gì sao? Ngươi muốn mượn tay Thẩm mỗ để phá hủy Vạn Giới bi, thoát khỏi sự ràng buộc của Vạn Giới bi để có được sức mạnh sáng tạo mà, Thẩm mỗ sẽ thành toàn cho ngươi.”

“Không phải vì ta từ bỏ, mà là, ta muốn lôi ngươi ra để chân chính giết chết ngươi.”

Thẩm An Tại đứng trước mặt hắn, rõ ràng ở cùng một độ cao, nhưng lại khiến Triệu Vô Nhai cảm thấy như mình đang bị nhìn từ trên cao, như một con kiến.

“Lực lượng cướp được từ Vạn Giới bi cảu ngươi, Thẩm mỗ không thèm để tâm.”

“Thẩm mỗ muốn có sức mạnh của riêng mình, chém ác chém thiện chém cả bản thân, chết thì một lần là xong, không chết, vậy ta sau này chính là Thẩm An Tại, không phải là Vạn Giới bi!”

Thẩm An Tại nhìn tay mình, nắm chặt tay lại.

“Có vẻ như Thẩm mỗ đã thắng, cái thứ Vạn Giới bi vô nghĩa kia chỉ là sự ràng buộc mà thôi, hủy diệt nó, ta mới có được sức mạnh thuộc về riêng Thẩm An Tại ta.”

“Vì vậy, sức mạnh ngươi cướp từ Vạn Giới bi, sẽ không bao giờ thắng nổi ta.”

Thẩm An Tại mỉm cười, nhìn thấy Triệu Vô Nhai nổi gân xanh trên trán, nâng tất cả những sợi dây tung hoành thành một tấm bia khổng lồ nghiền ép đến.

Sức mạnh dâng trào, như thể không thể ngăn cản.

“Muốn hấp thụ ta?”

“Ngươi không nghe hiểu sao? Bây giờ ta là Thẩm An Tại, Thẩm An Tại chân chính! Không có bất kỳ liên hệ nào với Vạn Giới bi!”

Hắn giơ tay, mạnh mẽ vung ra.

RẦM RẦM!

Không gian chấn động, tấm bia khổng lồ lập tức vỡ vụn dưới cú đánh đó.

Dòng thời gian cũng không thể ngăn cản, cũng hóa thành vô số mảnh vụn.

Căn bản… không ảnh hưởng gì đến Thẩm An Tại.

Bốp!

Lại một cái tát rơi xuống.

Triệu Vô Nhai mặt sưng đỏ, phun ra một miệng máu và miếng răng vỡ, tóc tai bù xù.

“Vừa rồi, ngươi đã đánh đệ tử ta như vậy đúng không?”

Thẩm An Tại từng bước tiến tới trước mặt hắn, nâng cao tay phải.

Bốp!

“Tiểu tử ngốc nói rằng đợi ta trở về, để ta tát ngươi, ngươi không phiền chứ?”

Bốp!

“Chơi đùa luân hồi lâu như vậy, có mệt không, Thẩm mỗ giúp ngươi thư giãn một chút nhỉ?”

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Mỗi cái tát giáng xuống, trong toàn bộ không gian Cửu vực đang tan vỡ, mọi người đều có thể nghe thấy âm thanh trong trẻo đó.

Triệu Vô Nhai đã hoàn toàn bị đánh cho choáng váng.

Thẩm An Tại thậm chí không còn muốn nghĩ lý do để đánh, chỉ lắc lắc tay nhìn hắn.

"Hay là ngươi nghĩ một lý do, ta sẽ lại tát ngươi một cái?"

Sắc mặt Triệu Vô Nhai khó coi cực độ, lập tức lùi lại, gằn giọng cười.

"Thẩm An Tại, ta thật không ngờ, ngươi lại thật sự thoát khỏi Vạn Giới bi, còn có được sức mạnh sáng tạo mạnh mẽ hơn, nhưng!"

Hắn chuyển giọng, ánh mắt lộ ra sự mỉa mai.

"Nếu ngươi là Thẩm An Tại, chắc chắn sẽ không giết ta, vì nếu ta chết, bọn họ cũng sẽ chết, ngươi có thực sự muốn tự tay giết chết họ không?"

Triệu Vô Nhai chỉ vào Mộ Dung Thiên và những người khác.

Thẩm An Tại ngẩn ra, sờ sờ cằm.

"Nếu là Ác thi, hắn sẽ cố gắng cứu đệ tử của mình, cho dù bản thân không muốn chết. Còn nếu là Thiện thi, hắn sẽ hết sức cứu mọi người, cho dù bản thân sẽ chết."

"Nhưng nếu là Thẩm An Tại thì…"

Hắn bước tới, một tay nắm lấy cổ Triệu Vô Nhai, ghé sát miệng vào tai hắn, nhẹ giọng nói.

"Ta chỉ muốn ngươi chết."

Con ngươi Triệu Vô Nhai co rút, tất cả sức mạnh trong khoảnh khắc này đều đang rút ra khỏi cơ thể hắn.

Khi sức mạnh của hắn biến mất, Cửu vực cũng ngay lúc đó hoàn toàn hóa thành mộng mị, không còn tồn tại.

Mộ Dung Thiên, Tiêu Cảnh Tuyết, Thiên Nhạc và những người khác trước khi biến mất cũng chưa từng nghi ngờ hay hoảng sợ.

Họ chỉ nhìn bóng lưng của sư phụ mình, ánh mắt tràn đầy niềm tin.

"Không, không thể nào, ngươi thật sự nhẫn tâm giết chết đệ tử của mình, thật sự nhẫn tâm giết chết tất cả mọi người ở đây sao?"

Triệu Vô Nhai gào thét, không dám tin.

Rõ ràng đã gần thắng lợi, đã lừa Thẩm An Tại tự sát, phá hủy Vạn Giới bi, từ giờ hắn chính là người duy nhất sở hữu sức mạnh sáng tạo của Vạn Giới bi.

Nhưng tại sao, tại sao Thẩm An Tại lại quay trở lại!

"Ai nói ta muốn giết chết họ?"

Giọng hỏi lại vang lên.

Một làn ánh sáng trắng dày đặc từ sau lưng Thẩm An Tại hóa thành một hình bóng khổng lồ, đứng trên hư vô, đạp lên hỗn độn, hai tay đặt trước ngực nâng một quả cầu ánh sáng, bên trong dường như đang thai nghén điều gì đó.

Thẩm An Tại giơ tay lên cao.

"Họ sẽ sống trong thế giới mới của ta, sống thật tốt."

Sắc mặt Triệu Vô Nhai trở nên hoảng sợ.

"Cái tát cuối cùng này, là đánh thay cho sư phụTuân Thiện của ngươi, kiếp sau, hãy học hỏi nhiều hơn từ hắn, đừng ngốc

nghếch bị lợi dụng.”

Bốp!

Cái tát cuối cùng giáng xuống mặt hắn.

Ánh sáng ảo ảnh từ trong cơ thể Triệu Vô Nhai bay ra, kêu gào, giãy giụa đầy tức giận.

Đó chính là ý thức của Vạn Giới bi cổ đại, là nguồn cội của mọi tội ác.

Nó đã lợi dụng lòng tham của Triệu Vô Nhai, dàn xếp mọi chuyện, âm thầm muốn tiêu diệt Thẩm An Tại, trở thành ý thức duy nhất của Vạn Giới bi, hủy diệt thân thể của Vạn Giới bi, đồng thời kiểm soát sức mạnh sáng tạo của Vạn Giới bi.

Cùng với tiếng kêu gào của ánh sáng đó, nó tức giận không cam lòng biến mất dưới ánh sáng trắng vô tận.

Triệu Vô Nhai ngẩn ngơ ngẩng đầu, nhìn về phía quả cầu ánh sáng trong tay hình bóng khổng lồ, sắc mặt mơ màng, lại mang theo chút hổ thẹn.

Bên trong quả cầu ánh sáng đó, là một thế giới mới.

Những tòa nhà chọc trời san sát, mọi người sống an cư lạc nghiệp, cũng có người đi làm từ sáng đến chiều, cũng có người tự do phóng khoáng, dù có những mặt tối, nhưng tâm tư con người chính là như vậy.

Nếu tất cả mọi người đều rất tốt đẹp, ngược lại giống như bị thao túng, không chân thực.

Vì thế, bình dị lại là một thế giới hoàn hảo.

“Sư phụ…”

Triệu Vô Nhai thì thầm, cũng dần dần biến mất, hóa thành những điểm sáng, hòa vào thế giới mới đó.

Trong không gian này, chỉ còn lại một mình Thẩm An Tại.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn về bên trong thế giới mới, thời gian nhanh chóng lưu chuyển, cũng từng bước tiến về phía thế giới mới.

“Vạn năm tiếp lại vạn năm, thật giống như một giấc mơ… nhưng, tất cả đều kết thúc.”

Thẩm An Tại mỉm cười, chắp tay sau lưng, tóc bạc bay bay, thong dong bước đi và nhẹ nhàng cất tiếng hát.

“Trên đỉnh lá đào nhọn, lá liễu che khuất trời, minh quân nơi cao trị, hãy lặng nghe ta tấu…”

âm thanh du dương vang vọng trong hư vô, dần dần trở nên rõ ràng trong thế giới mới.

Và kiểu gì, cũng sẽ có người đáp lại lời ca

……

[Hết trọn bộ]

Chương 916: Cảm nghĩ sau kết truyện

Khu vực chỉ trích (Đừng chê, ta sẽ tổn thương):

Khu vực khen ngợi (Đừng không khen, ta sẽ chán nản):

_

Và một vài lời.

Thật ra, có lẽ nhiều người sẽ chỉ trích A Thán vì đã viết phần sau của cuốn sách quá u ám. Điều này ta cũng chấp nhận, bởi vì bản thân ta trong giai đoạn đó thật sự cảm thấy bất lực, không thể tập trung, mà trạng thái của bản thân cũng ảnh hưởng rất nhiều đến việc viết lách. Do đó, phong cách văn chương sau này có phần u ám hơn, còn phần đầu thì ngược lại, mang sắc thái u ám nhưng lại bùng nổ ở những điểm nóng.

Hãy thoải mái chê bai, ta sẽ cố gắng cải thiện trong tương lai.

Tiếp theo, ta xin chia sẻ một chút quan điểm cá nhân.

Tóm lại, đối với cuốn sách này, ta từng có lúc hài lòng, nhưng cũng có lúc cảm thấy mình không thể làm tốt hơn (đương nhiên là nói về bản thân ta ha ha ha).

Kể từ khi xác định rằng cuốn sách này có tông màu đầy nhiệt huyết, ta đã cố gắng nghĩ ra những điểm thỏa mãn, suy nghĩ về cách làm sao để trong hoàn cảnh áp lực, sẽ có một tiếng nổ lớn vang lên, nhân vật chính Thẩm An Tại sẽ xuất hiện rực rỡ.

Quả thật, ở phần đầu, ta đã làm tốt hơn, có lúc còn viết đến mức làm chính bản thân ta cảm thấy phấn khích.

Nhưng đồng thời, việc đôi khi phải "gài mìn" vào câu chuyện cũng đã được lên kế hoạch từ lâu ha ha ha!

Bởi vì, nếu cứ liên tục tạo cảm giác thỏa mãn, cuối cùng cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.

Hơn nữa, cái chết của lão Trịnh hay Trương Nhất thực sự là những bước tiến quan trọng trong cốt truyện. Nếu không có họ, Chính Nguyên sớm đã phải rời khỏi câu chuyện, và hắn cần phải có một động lực để tiến về phía trước.

Ban đầu, ta định để trận chiến giữa Thanh Vân phong và Ma Đạo diễn ra với nhiều cái chết, nhưng sau khi suy nghĩ, ta nhận ra rằng có nhiều cái chết cũng không bằng một lão Trịnh để lại ấn tượng sâu sắc cho Chính Nguyên. (và lấy thêm nước mắt độc giả hehe)

Nhiều cái chết thì kỷ niệm sẽ trở nên lộn xộn, không bằng biến tất cả những người đó thành một nhân vật.

Vì vậy, lão Trịnh đã ra đi. (Tha cho ta lần đó nha)

Ta cũng rất thích một số nhân vật trong sách, nhưng nhiều người nói rằng nhân vật Mộ Dung Thiên ở phần sau viết không giống trước nữa, ta không hoàn toàn đồng ý với điều này.

Bởi vì hắn vốn là một nhân vật phải trưởng thành, từ đầu đã trên con đường trưởng thành, trải qua nhiều chuyện, dần dần gột rửa đi sự non nớt, trở nên chín chắn hơn.

Còn về Cảnh Tuyết, trước đây nhiều người nói nàng là "Thánh Mẫu", "bạch liên hoa", nhưng thực sự không phải vậy.

Theo quan điểm của ta, một người bị coi là "Thánh Mẫu" trên mạng là người chỉ biết kêu gọi người khác nỗ lực, còn

mình thì chỉ ngồi hưởng thụ, và ra vẻ từ bi trong khi yêu cầu người khác làm việc.

Nhưng Cảnh Tuyết không phải như vậy.

Nàng không yêu cầu người khác cứu người, mà chỉ muốn dùng sức mạnh của bản thân để cứu nhiều người hơn.

Nàng không đứng ở vị trí đạo đức tối cao để chỉ trích người khác, rồi khi thật sự gặp nguy hiểm thì lại trốn tránh, trách móc những người có khả năng.

Đối với Cảnh Tuyết, bất kể có khả năng hay không, nàng vẫn sẽ đứng ra.

So với những nhân vật khác, có lẽ Cảnh Tuyết có phần tốt bụng hơn thật.

Nàng sẵn sàng hy sinh bản thân để cứu những người không quen biết, trong khi Thẩm An Tại sẽ không làm vậy, Mộ Dung Thiên cũng không, lão Trịnh cũng không.

Đó chính là điểm khác biệt của nàng với những người khác.

Nhưng cũng chính vì lòng tốt, mà khi những người xung quanh bị tổn thương, bản thân nàng cũng bị tổn thương.

Tuy nhiên, đó cũng là một phần của sự trưởng thành. Nếu họ đều hoàn hảo, ta cũng không biết Thẩm An Tại sẽ làm thế nào để dạy dỗ họ, dẫn dắt họ trưởng thành.

Vì vậy, mỗi người đều có những khuyết điểm.

Nói về Thiên Nhạc.

Đồ đệ thứ ba thực sự là nhân vật ta miêu tả ít hơn.

Bởi vì hắn vốn ít nói, nhưng có thể thấy, ngay từ đầu hắn đã rất cảnh giác với nhiều người, mãi đến sau này mới hòa nhập vào gia đình chung của Linh Phù Sơn.

Hắn ban đầu tự ti, nhạy cảm, nhưng nhờ sự kiên nhẫn dạy dỗ của Thẩm An Tại, hắn mới không còn cảm thấy hèn mọn nữa.

Cuối cùng, hắn đã thực sự đứng lên.

Còn về Hứa Thiên Diệp, thực ra ta viết nhiều hơn về cách nhìn nhận của hắn đối với sư phụ, chứ không phải cách nhìn nhận của sư phụ đối với hắn.

Hứa Thiên Diệp là một người khổ mệnh, không được đối xử như Thiên Nhạc, Cảnh Tuyết hay là Mộ Dung Thiên.

Từ khi Ác thi xuất hiện, hắn đã định sẵn không thể bằng được Mộ Dung Thiên.

Nhưng cuối cùng, Ác thi đã chọn hắn, vượt qua cả Mộ Dung Thiên.

Bởi vì nếu không tìm được chuyển thế của Hứa Thiên Diệp, cũng không thể gọi dậy Thẩm An Tại thực sự.

Đó là một dạng bù đắp, cũng là sự nhận ra sai lầm của sư phụ, thể hiện sự xin lỗi đối với đồ đệ.

Nhưng có vẻ mọi người lại thích Chính Nguyên hơn.

Ha ha ha, đại sư huynh điềm tĩnh, ai mà không thích cơ chứ.

So với Mộ Dung Thiên, hắn thực sự phù hợp hơn để làm đại sư huynh.

Được rồi, lời nói có hạn, ta không thể giải thích tất cả các nhân vật.

Như Bách Lý huynh ăn đất, Đạo trưởng Thanh Mộc lười biếng, Lý Trường Sinh lạnh lùng cô độc, và đứa trẻ xui xẻo Ô Thiên Nghị… tất cả mọi người đều là những nhân vật mà ta đã chăm chút.

Có thể mọi người còn có điều tiếc nuối, chẳng hạn như Đông Phương Thanh Mộc sau này thế nào, Ô Thiên Nghị có một cái kết tốt hay không, hay lời hứa với Liễu Vân Thấm bao giờ hoàn thành…

Những phần này sẽ có một vài chương ngoại truyện để giải thích, nếu mọi người còn muốn đọc câu chuyện của A Thán ta, hãy để lại bình luận, ta sẽ xem xét viết ngoại truyện cho họ.

Nhưng như Bách Lý Nhất Kiếm và Tôn Ngạo trước đây cạo đầu người khác, hay tình cảm vun đắp giữa họ trong sự kiện độ Tâm Ma kiếp, thì thôi nhé (sặc mùi quá mấy cha)!

Ha ha ha!

Được rồi, ta có quá nhiều điều muốn nói, sẽ nói sau, nếu có câu hỏi thì cứ hỏi. [hỏi bằng tiếng Trung bên trang chính thức của tác giả á…]

Ngoài ra, sau khi ta hoàn tất công việc, cuốn sách mới "Đô Thị Liệp Yêu: Ta một đấm đánh chết một con quái vật" cũng sẽ tiếp tục được cập nhật.

Câu chuyện của Sở Quân sẽ không kém gì Thẩm An Tại nha!

Mà còn đã hơn nữa là!!

Nếu mọi người thích, hãy thêm vào giá sách nhé, iu iu!

Cuối cùng!

Hãy cùng hô to một câu.

"Phong chủ Thanh Vân phong, Thẩm An Tại, vô địch thiên hạ!!"

……

Chương 917: Phiên ngoại: Tạm mượn trời đất chỉ một đấu

Thế giới đầy hoang tàn.

Đó là một không gian tràn ngập khí kiếm, với hàng triệu dặm vuông chỉ có hai ngọn kiếm phong vươn cao chọc trời, giống như hai thanh bảo kiếm tuyệt thế, đương đầu với nhau.

Và bên ngoài thế giới này, có vô số người đứng sững trong biển sao, nhìn về phía đó.

Trên mỗi ngọn núi, có một hình bóng đứng.

Một thanh niên đứng trên đầu rồng, thân rồng khổng lồ quấn quanh ngọn núi, uy thế vô địch.

Hắn đứng trên đầu rồng, cầm một thanh kiếm gỗ, mặc áo tím, phía sau là khí tím tỏa sáng, ánh sáng trải rộng như biển.

Còn hình bóng kia là một đạo sĩ, ăn mặc khiêm tốn hơn nhiều so với sự rực rỡ của hắn.

Không có khí kiếm bùng nổ, cũng không có ánh sáng ngập trời.

Dưới hắn là một con trâu già đang lim dim ngủ gà ngủ gật, gió nhẹ thổi qua, làm lay động đạo bào xanh lỏng lẻo của hắn, vỗ phấp phới.

Tóc dài của hắn thả lỏng, khiến toàn bộ người hắn trông có vẻ lười biếng.

Đôi mắt nửa khép nửa mở càng khiến hắn có vẻ như vừa mới tỉnh dậy từ giấc mộng.

“Sau trận chiến này, ta sẽ đi đến nơi đó.”

Thanh niên áo tím mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng như thể đang nói về một việc không đáng kể.

“Cần gì phải vậy, đã có nhiều người đi rồi, không ai trở về cả.”

Đạo sĩ áo xanh ngáp một cái, có vẻ không mấy quan tâm.

“Trận chiến hôm nay là nguyện vọng cả đời ta, nếu ngươi không muốn ta tiếc nuối, thì hãy đánh thật tốt.”

Thanh niên áo tím nói.

Nghe vậy, ánh mắt đạo sĩ áo xanh mới dừng lại, từ từ ngẩng đầu nhìn hắn.

“Vẫn Nhật, ta, Đông Phương Thanh Mộc, không có bạn bè gì cả, mặc dù ngươi đã theo ta hàng vạn năm, nhưng ta chưa bao giờ đồng ý với việc nghiêm túc với ngươi. Nếu lần này đồng ý, có phải… sẽ không gặp lại nữa không?”

“Có thể lắm.”

Vẫn Nhật kiếm đế lạnh nhạt nói, áo tím bay phần phật.

“Điều ta muốn biết là, kiếm mạnh nhất trong thiên hạ, là ngươi, Đông Phương Thanh Mộc, hay là ta.”

“Nếu ngươi vẫn không muốn xuất kiếm, lần này, ta sẽ không ép buộc ngươi.”

Vẫn Nhật kiếm đế từ từ quay người, liếc nhìn, giọng điệu bình thản.

“Sau này, ngươi sẽ được yên tĩnh.”

Nói xong, hắn không còn ở lại.

Thân rồng gỗ phóng lên mây, chuẩn bị rời đi.

Phía sau ngọn kiếm phong, Đông Phương Thanh Mộc trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới vỗ nhẹ lên đầu con trâu già bên dưới.

"Bạn già, ngươi nói sao?"

"Ô!"

"Vậy à… Ta hiểu rồi."

Đông Phương Thanh Mộc lầm bầm tự nói, rồi ngẩng đầu, ánh mắt lười biếng tan biến.

Thay vào đó là vô vàn bóng kiếm không dứt.

Trên bầu trời, hàng ngàn thanh kiếm mọc lên, giống như một cái cây khổng lồ.

Không phải che khuất trời che đất, mà là…

Che phủ một vùng biển sao lớn lao!

"Ngươi muốn đánh, lần này ta, đạo gia, miễn cưỡng đồng ý cùng ngươi chiến đấu một trận."

Ầm ầm!

Vô số thanh kiếm như dòng sông chảy cuồn cuộn, dày đặc, cho dù là những cường giả ở xa cũng cảm thấy tim đập mạnh.

Mỗi thanh kiếm đều có sức mạnh có thể tiêu diệt họ trong một tích tắc.

Đây chính là hai vị kiếm tiên mạnh nhất trong Đại Hoang hiện tại.

Vẫn Nhật, Tiêu Dao!

Ầm!

Vạn khoảnh kiếm hà bị Vẫn Nhật kiếm đế nâng kiếm lên chém xuống, lập tức chia đôi.

“Ngươi đã du ngoạn Đại Hoang bao nhiêu năm nay, nhưng thanh kiếm Tiêu Dao này của ngươi vẫn còn thiếu tí hoả hầu.”

Đại Hoang tinh toái, Vẫn Nhật kiếm đế giơ kiếm lên, bóng tím khổng lồ chụp lấy tinh cầu mà ném mạnh xuống.

“Đạo gia không cầu viên mãn, thiếu vài phần chính là vừa đủ.”

Đông Phương Thanh Mộc bước một bước, hóa thành vô số bóng hình xanh biếc.

Kiếm quang đan xen, xuyên qua giữa những tinh cầu khổng lồ kia.

“Câu hỏi cuối cùng.”

Hắn đứng trên những tinh cầu tan vỡ, nhìn xuống bóng tím khổng lồ bên dưới.

“Cứ hỏi, ta chưa chắc sẽ cho ngươi đáp án.”

Vẫn Nhật kiếm đế cầm chặt kiếm bằng cả hai tay, hóa thành mặt trời rực rỡ, chiếu sáng khắp tinh hải, thiêu đốt đôi mắt của tất cả những ai ở xa.

“Đạo gia nếu thắng, ngươi sẽ không đi nữa chứ?”

Phía sau Đông Phương Thanh Mộc, một cây đại thụ mọc lên, tua tủa những dây leo xé toạc ánh sáng chói chang của mặt trời, và đại thụ mở mắt, bắn ra một đạo kiếm quang lóe sáng.

Vẫn Nhật kiếm đế giơ tay trái lên, trực tiếp chặn lấy kiếm quang xanh biếc đó.

Rắc!

Dưới dư lực mạnh mẽ, kiếm quang nứt vỡ.

“Ngươi nếu có thể thắng, ta sẽ nghe theo ngươi.”

Vẫn Nhật kiếm đế lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện thì đã ở sau lưng Đông Phương Thanh Mộc, một kiếm đâm thẳng xuyên tim.

"Vậy nếu như thế, dẫu gì đạo gia cũng phải làm tổn thương một chút lòng tự tôn của ngươi rồi."

Giọng nói lười nhác từ nơi xa vang lên, thân ảnh bị đâm bởi kiếm của Vẫn Nhật kiếm đế hóa thành một cây non xanh biếc, lập tức vươn cao, cành lá uốn lượn như một cái lồng, giam cầm hắn bên trong.

Cây non nhanh chóng lớn lên, phủ kín phương viên ngàn vạn dặm, cành lá rậm rạp.

"Còn phải xem bản lĩnh của ngươi."

Trên cây đại thụ khổng lồ, giữa hư không, một đôi mắt vàng kim to lớn chậm rãi mở ra.

Một thanh kiếm khổng lồ cháy bừng ngọn lửa từ vô tận hư vô giáng xuống.

Cây đại thụ tức thì trở thành cây lửa.

Nhìn thanh kiếm rực lửa như muốn chém đôi cả tinh hải kia, Đông Phương Thanh Mộc khẽ búng kiếm chỉ trước ngực, nhẹ nhàng nói:

"Ngã tự tiêu dao thiên địa du,

sơn hải vô cùng tâm vô ưu,

thả tá càn khôn tạm nhất đẩu,

nhất trấn nhân gian huyết vương hầu."

(Tự tại tiêu dao khắp năm châu

Sông núi không tận, tâm không sầu

Tạm mượn trời đất chỉ một đấu

Tắm máu nhân gian, xứng vương hầu.)

Thanh kiếm xanh biến thành sơn hải vô cùng, chấn tan kiếm lửa.

Nhưng tiếp nối ngay sau đó là một biển lửa chói lọi.

Vẫn Nhật kiếm đế vung kiếm chém ra, bóng ảnh pháp tướng khổng lồ sau lưng hắn chắp hai tay lại, vô tận tinh cầu tan vỡ, dường như không có thứ gì có thể tồn tại tại nơi này.

"Ngã tuý tinh hải phù sinh mộng,

sinh lão bệnh tử sân si sầu,

tái tá càn khôn hựu nhất đẩu,

nhị vấn tiên phật bất hồi đầu."

(Thần say người tỉnh chớ mộng lâu

Tử lão bệnh sinh đời ai thấu

Trót mượn đất trời, thôi hai đấu

Hai lần, Phật Tiên chẳng quay đầu.)

Trên người Đông Phương Thanh Mộc tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, dường như vô số bóng tiên Phật lướt qua quanh thân, từng bóng quay đầu nhìn lại.

Ầm!

Đạo công kích đủ để hủy thiên diệt địa, xé rách tinh hải giáng xuống người hắn, bùng nổ tiếng vang trời.

Nhưng, chẳng thể gây chút tổn thương nào.

Như thể vô số bóng tiên Phật quay đầu thương xót chúng sinh, che chắn tất cả tai họa.

"Ngã hữu nhất kiếm nhất lão ngưu,

mang mang bất tri hà sở cầu,

cộng tá càn khôn hữu tam đẩu,

tam hoán luân hồi tố ngã cầu.”

(Một mình một kiếm một lão trâu

Mông lung nào biết phải đi đâu

Chỉ mượn đất trời mỗi ba đấu

Ba đấu luân hồi hỏi ước cầu.)

Kiếm quang xanh biếc, chiếu rọi cả tinh hải.

Những cường giả đứng xem phải lùi lại từng bước, khi kiếm quang tan biến, kiếm khí mãnh liệt đến mức họ không thể tiến gần dù đã tắt.

Nơi ấy, từ lâu đã không còn bóng hình hai người.

Kết cục trận chiến của hai vị Kiếm Đế chí cường này, không ai biết rõ.

Chỉ là sau này, dù Đại Hoang có sụp đổ, chia thành chín khu vực, cũng không còn ai thấy bóng dáng hai vị Kiếm Đế.

–

Sau trận đại chiến đó, Đông Phương Thanh Mộc tĩnh dưỡng rất lâu, mới có thể phục hồi năng lực di chuyển.

Hắn không chút do dự, cưỡi trâu già thẳng hướng chân trời.

Đến nơi Vẫn Thiên đã ngã xuống.

Khi hắn thấy bóng người áo tím lặng yên đứng trên vô tận biển nước, hắn mới nhẹ nhàng thở dài.

“Gỉa như ngươi không giao chiến với ta, liệu ngươi có chết tại nơi này?”

“Phải chăng đây chính là… vận mệnh của Thiên Đạo sau hàng vạn năm luân hồi lụi tàn?”

“Vậy thì để đạo gia xem thử, ai sẽ là người chấm dứt tất cả điều này.”

Hắn khẽ vuốt ve trâu già, mỉm cười, thân hắn hóa thành điểm điểm sao xanh, hòa vào trời đất.

Trâu già đau đớn ngẩng mặt lên trời rống dài, rồi cũng theo đó mà tan biến.

Như thể những năm tháng mượn trời đất để luân hồi vấn đạo này, đến khoảnh khắc này, đã trả hết.

Đổi lấy… hắn trở thành một tia thiên đạo.

Từ đó về sau, dù còn Đông Phương Thanh Mộc, nhưng không còn Tiêu Dao Kiếm Tiên.

–

(*PS: Phiên ngoại quá khứ đến đây thôi nhé~ Sau này sẽ còn phiên ngoại đoàn viên ở hiện đại nữa, mọi người có thể gợi ý những điều muốn xem nhé~*)

Chương 918: Phiên ngoại: Đã lâu không gặp

–

Thành phố Trường Hoài.

Các tòa cao ốc san sát nhau, ánh nắng chói chang xuyên qua từng tầng kiến trúc, chiếu vào khiến mắt Thẩm An Tại có chút nhức nhối.

Đèn huỳnh quang trắng, ga giường trắng, những gì đập vào mắt đều chỉ là màu trắng và xanh lam.

Thẩm An Tại nhìn chằm chằm vào băng gạc trên tay, có chút mơ màng.

“Bệnh viện sao…”

Hắn ngây người.

“Anh tỉnh rồi?”

Bên tai, giọng nói có phần bất ngờ của y tá vang lên.

“Tôi đang ở đâu?”

Hắn có chút nghi hoặc, không khỏi hỏi lại.

“Anh quên rồi sao?”

Vừa thay thuốc, y tá vừa giải thích.

“Vài ngày trước anh nhảy lầu, nếu không nhờ có một cây cổ thụ bị nghiêng và cái mái nhà đỡ bớt, e rằng hậu quả khó mà tưởng tượng nổi…”

“Anh hãy nghỉ ngơi cho tốt trước, lát nữa còn phải điền thêm một ít thông tin nữa.”

Y tá nói rất nhiều, cuối cùng cũng rời đi.

Thẩm An Tại nằm trên giường, nhìn ra ánh nắng ngoài cửa sổ, đầu óc một lúc có phần mơ hồ.

Nhảy lầu…

Vậy nên, tất cả chỉ là mộng sao?

““Trên đỉnh lá đào nhọn, lá liễu che khuất trời, minh quân nơi cao trị, hãy khẽ nghe ta tấu…””

Đột nhiên, từ giường bệnh bên cạnh, một cụ ông cất giọng nghêu ngao.

Cụ ông gác chân, ngón tay gõ nhịp trên đầu gối, vẻ mặt an nhàn vui vẻ.

Nghe tiếng hát ấy, Thẩm An Tại không nhịn được, lên tiếng hỏi.

“Cụ à, cụ có biết Linh Phù sơn, Thanh Vân phong không?”

“Cháu nói gì cơ?”

Cụ ông lộ vẻ nghi hoặc, “Thái Sơn, Hành Sơn hay Phạm Tịnh Sơn thì tôi từng đi qua rồi, Linh Phù sơn là nơi nào? Quê của cậu hả?”

“Cụ, cụ ở giới nào vậy?”

“Gì cơ?”

“Giới trên hay là Giới dưới?”

“Gì mà Giới trên Giới dưới gì đó?”

“Cụ có biết tiên quân nào không, hoặc đã từng nghe qua cái tên Kiếm tiên Mộ Dung Thiên chưa?”

Trước những câu hỏi dồn dập của Thẩm An Tại, cụ ông nhìn hắn với ánh mắt có chút kỳ lạ.

“Cậu à, tôi chỉ biết Kiếm thánh thôi, không biết cái gì mà Kiếm tiên cả.”

“Kiếm thánh nào cơ?” Thẩm An Tại có phần phấn khích.

“Độc Cô Cầu Bại.” Cụ ông đáp một cách nghiêm túc.

“Không, ý cháu là loại kiếm tiên có thể dùng một kiếm chém đứt cả bầu trời kia kìa.”

“Ồ, cái này thì tôi biết có người biết đấy.”

Cụ ông nhìn hắn một cái, rồi ấn nút chuông bên cạnh.

“Bác sĩ à, thanh niên bên cạnh cần thêm thuốc à nha, đầu hắn bị chập rồi…”

–

Thẩm An Tại xuất viện hai tháng sau đó.

Mặc dù chưa hoàn toàn bình phục, nhưng hết cách, hắn không thể trả nổi viện phí nữa.

Nhìn ra ngoài ánh nắng rực rỡ, dòng người tấp nập trên phố, những chiếc xe điện nhỏ chạy loạn xạ khắp nơi, hắn hít một hơi sâu.

Hai tháng trời, hắn đã thử đủ mọi cách để quay lại.

Nhưng vẫn không được, mà cũng đã thử hỏi xem có ai biết những nơi như Thanh Vân phong không, kết quả cũng chẳng có chút manh mối nào.

Thậm chí suýt nữa hắn phải chuyển viện, sau đó cũng không dám hỏi thêm.

“Đỡ này, đỡ kiếm này của ta!”

“Vút vút vút, ngươi trúng kiếm khí của ta rồi, mau ngã xuống!”

Trong quảng trường nhỏ bên cạnh, hai đứa trẻ đang cầm cành cây rượt đuổi nhau, trông rất hăng hái.

Thẩm An Tại lắc đầu cười cười, bước tiếp về phía trước.

Gần đây quả thật quá mệt mỏi, có lẽ tinh thần hắn có vấn đề thật, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Nhóc con, kiếm không phải dùng như thế đâu.”

Giọng một thanh niên rắn rỏi vang lên sau lưng, khiến bước chân hắn chợt dừng lại, từ từ quay đầu.

Một thanh niên mặc áo thun đen, tóc cắt gọn gàng, vẻ ngoài sáng sủa cúi người trước hai đứa trẻ, vui vẻ cầm lấy nhánh cây trên tay chúng.

“Ý thành, thế đạt, kiếm theo tâm, thế theo hình…”

Thanh niên khẽ vung cây kiếm trong tay, gió nhẹ thoảng qua, làm tung vạt áo và tóc mái của anh ta.

Người thanh niên rõ ràng đã luyện kiếm, từ thế xuất kiếm đến tư thế đều vô cùng chuẩn xác và chắc chắn.

Dường như, theo nhịp vung kiếm của anh ta, thật sự có kiếm khí đi theo.

Vù.

Theo nhịp kiếm, cành cây khẽ rung lên.

Trong khoảnh khắc, Thẩm An Tại như nghe thấy tiếng kiếm ngâm khe khẽ.

“Wow, tuyệt quá!”

Hai đứa trẻ ngẩn người vì ngạc nhiên, mắt đầy vẻ sùng bái.

“Giỏi lắm.”

Thanh niên xoa đầu chúng, sau đó nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi.

Thẩm An Tại đứng yên tại chỗ, do dự một chút rồi lớn tiếng gọi một câu.

"Thằng ngốc!"

Thanh niên mặc đồ đen không ngoảnh lại, vội vàng băng qua vạch kẻ đường, biến mất trong dòng xe cộ.

Điều này khiến Thẩm An Tại nhíu mày sâu hơn, dùng tay xoa mạnh hai bên thái dương.

Rất giống, nhưng mà…

Hắn dường như đã nhận nhầm người.

Hắn lắc đầu, xoay người rời đi.

Nơi ở của Thẩm An Tại là một khu dân cư bình thường, trong công viên phía dưới khuôn viên, thường thấy các cụ già đánh cờ và các bà cô nhảy múa.

Hôm nay so với thường ngày lại có phần náo nhiệt hơn.

Một đám đông tụ tập tại đó, trông như đang xem ai đó đánh cờ.

"Dì sáu, bên đó có chuyện gì vậy?"

Thẩm An Tại hỏi một bà cụ vừa đi từ bên đó qua.

"Là tiểu Thẩm à, cháu không biết à, hôm nay khu này chuyển đến hai hộ gia đình, trong đó có một ông lão rất giỏi đánh cờ, không ai trong khu này có thể thắng được ông ta, mọi người đều kéo đến xem."

Dì sáu giải thích.

"Lợi hại đến vậy sao?"

Thẩm An Tại ngạc nhiên, bước về phía đám đông.

Các ông già trong khu tuy chân tay không còn linh hoạt, nhưng họ cũng có chút kỹ năng đánh cờ, không đến mức ai cũng thua chứ?

Tiến đến gần, hắn phát hiện người đang chơi cờ với các ông già trong khu là một thanh niên trẻ tuổi.

Hiện tại, cậu ta đang gãi đầu bối rối.

"Ha ha, Tiểu Triệu à, con cần phải học hỏi thêm từ sư phụ của mình đấy."

"Sư phụ đã nói bao nhiêu lần rồi, việc mất đi một quân cờ không đồng nghĩa với thất bại của cả bàn cờ. Nếu việc mất quân là lựa chọn tối ưu, thì đừng nóng vội, cũng đừng hối hận, đừng để đối thủ lợi dụng."

Bên cạnh, một ông lão tóc bạc phơ, khuôn mặt hiền hòa lên tiếng dạy bảo.

Ông lão ngẩng đầu liếc nhìn Thẩm An Tại vừa tới, mỉm cười gật đầu rồi tiếp tục chỉ dạy đồ đệ.

Thẩm An Tại nhìn hai thầy trò này, ánh mắt có chút mơ màng.

Trong đầu hắn bất chợt hiện lên hình ảnh của Kỳ thánh Tuân Thiện và đồ đệ Triệu Vô Nhai, thật sự giống như là đúc từ một khuôn mẫu.

Khi hắn đang định nói điều gì đó, điện thoại bất ngờ reo lên.

Là chủ nhà.

"Thẩm An Tại à, có người vừa chuyển đến ở đối diện phòng cháu, cháu mau dọn vườn rau lại, đừng để chắn ban công nhà người ta nhé."

"Vâng, vâng, cháu hiểu rồi."

Thẩm An Tại vội vàng gật đầu, hấp tấp chạy lên lầu.

Do căn hộ đối diện từ trước đến giờ vẫn để trống, nên hắn đã tận dụng khoảng sân nhỏ giữa hai căn hộ để trồng rau, tiện cho việc hái ăn hàng ngày.

Không ngờ hôm nay lại có người đến ở.

Chưa tới cửa, hắn đã nghe thấy giọng ông lão đang càu nhàu từ đầu cầu thang.

"Tiểu tử thối, đã bảo cẩn thận nhẹ nhàng một chút mà, bên trong toàn tranh, hỏng một bức là cậu đền nổi không hả?"

"Vâng, vâng, con biết rồi sư phụ."

Giọng nói của người thanh niên có phần rụt rè đáp lại.

Thẩm An Tại thò đầu ra từ đầu cầu thang, vẫy tay nhẹ nhàng.

"Xin chào, hai người là người mới chuyển đến căn hộ 702 phải không?"

Người thanh niên đứng ở cửa quay lại gật đầu, cười nhẹ.

Nhìn cậu không quá cao lớn, nhưng lại cho người khác cảm giác rất đáng tin cậy.

Từ sau bờ vai của người thanh niên, một cái đầu hơi hói nhô ra, là một ông lão có khuôn mặt hơi tròn.

"Cậu là người ở phòng 701 à, chào cậu, tôi là Trịnh Sơn, cứ gọi tôi là Lão Trịnh được rồi."

"Ồ, chào chú, tôi là Thẩm An Tại, chú cứ gọi tôi là…"

"Lão Thẩm chứ gì, tôi thấy cậu trồng ít rau, tiện tay tôi hái vài cọng, không phiền chứ?"

Thẩm An Tại hơi bàng hoàng, rồi vội gật đầu.

"Không phiền, không phiền."

“Có bức tranh treo trên tay nắm cửa của cậu đó, tôi tự vẽ làm quà gặp mặt hàng xóm, đừng chê nha.”

Nói xong, Lão Trịnh đóng cửa lại, tiếp tục bận rộn bên trong.

Thẩm An Tại quay đầu lại, quả nhiên trên tay nắm cửa có treo một bức tranh.

Hắn mở ra, không khỏi sững sờ.

Ông lão này quả thực có đôi tay rất khéo léo.

Tranh vẽ quả thực có thần, có núi, có nước.

Chỉ là…

Thẩm An Tại cau mày, cảm thấy phong cảnh trong bức tranh có chút quen thuộc.

Ngọn núi ấy… có một vài cây phong đỏ và một con sông uốn lượn men theo con đường núi chảy xuống.

“Lão Trịnh, chỗ này…”

Hắn vừa quay lại định hỏi điều gì đó thì bất chợt nhìn thấy một cảnh tượng trên ban công.

Chậu rau bị bỏ lại trơ trọi, chỉ còn một cây hành đứng lẻ loi, trông thật đáng thương.

Khóe miệng hắn giật nhẹ.

Thảo nào lại tặng một bức tranh, hóa ra là đã nhổ sạch rau.

Hắn lắc đầu, lấy điện thoại ra, chụp lại địa điểm trong bức tranh.

Thay vì hỏi người, thà tìm trực tiếp còn hơn.

Những ngày gần đây, ký ức của hắn ngày càng trở nên mơ hồ, rất nhiều lúc thậm chí không thể nhớ ra.

Hắn sợ rằng cứ tiếp tục như vậy, thật sự sẽ quên sạch mọi thứ.

Cứ như thể… hắn vừa trải qua một giấc mơ vậy.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, khi tìm kiếm trên điện thoại, hắn thực sự đã tra ra được địa điểm đó.

Hơn nữa, khoảng cách từ đây đến nơi đó cũng không quá xa.

Sau chút đắn đo, Thẩm An Tại dời vườn rau về phía bên mình, rồi lập tức bắt taxi đi đến đó.

Khi tới nơi, đã là hoàng hôn.

Mặt trời khuất dần ở phía tây, nhuộm một lớp mờ ảo trên đỉnh núi xa xa, tựa như làn sương mù lờ mờ.

Cơn gió thoảng qua, một vài chiếc lá phong đỏ rơi xuống con đường mòn, tựa như ngọn lửa bập bùng.

Hai cây thông cao vươn thẳng đứng hai bên, nhánh cây đan xen, tựa như một cổng núi.

Thẩm An Tại chắc chắn rằng mình chưa từng đến nơi này, nhưng… cảm giác cứ như đã rất quen thuộc.

Dù trời sắp tối và đi vào có thể không an toàn, nhưng hắn vẫn bước lên con đường núi.

Cảnh sắc nơi đây, từng cọng cỏ ngọn cây, đều vừa lạ lẫm, vừa thân thuộc đến khó tả.

Hắn bước đi, càng đi càng xa, cho đến khi nhìn thấy một hàng cây phong đỏ.

Trong phút chốc, hắn như thấy một thiếu niên áo đen đang múa kiếm dưới tán cây, từng bước từng bước, bất kể ngày đêm.

Vù vù vù!

Khi hắn còn đang sững sờ, một tiếng động cơ rền rĩ đột ngột vang lên.

Ánh đèn xe chói lóa lướt qua, một chiếc xe máy địa hình phóng tới, ngoạn mục dừng lại ngay trước mặt Thẩm An Tại.

Người thanh niên mặc đồ đen trên xe ung dung gỡ mũ bảo hiểm, treo lên xe, quay đầu nhìn hắn.

"Đã lâu không gặp."

Thẩm An Tại ngây người.

"Đã lâu không gặp?"

Người trước mắt này… trông rất quen, dường như chính là người thanh niên dạy hai đứa nhỏ múa kiếm vào ban ngày.

Chàng trai nở nụ cười, phủi áo khoác đen rồi xuống xe, đưa tay chỉ về phía xa.

"Trong giấc mơ của ta, nơi đó là Thanh Vân chủ điện, bên cạnh là phòng luyện đan, ở đó còn có một vườn trúc và một vườn thuốc được xây thêm vào."

Trái tim Thẩm An Tại bất chợt run lên một cái.

"Còn nhớ không, đó là nơi ngài lần đầu tiên dạy ta kiếm pháp."

Chàng trai nhìn về phía vách núi dưới màn đêm với những ngôi sao lấp lánh dần sáng lên, quay đầu lại, nở một nụ cười đôn hậu và sảng khoái.

"Sư phụ, dạo này ngài khỏe chứ?"

Thẩm An Tại ngẩn người.

Vút!

Trong bóng đêm mờ mịt, đột nhiên có những chùm pháo hoa rực rỡ vút lên trời, nổ tung thành những sắc màu lung linh.

Dưới chân núi, vang lên những tiếng bước chân rộn rã.

Thẩm An Tại quay đầu lại, ánh mắt khẽ run lên.

Có một cô gái mặc áo hoodie trắng, dáng người yếu ớt mảnh mai, một chàng trai mặc đồ xám, trẻ hơn đôi chút nhưng khuôn mặt lạnh lùng.

Lại có một người không biết là nhuộm tóc bạc hay tóc bạc tự nhiên, mang kính râm vào giữa đêm, đang nhâm nhi hạt dưa; và cả hai người hàng xóm mới chuyển đến nữa.

Bỗng có rất nhiều người đến, đều là những gương mặt xa lạ, nhưng lại mang theo sự quen thuộc khó tả.

Họ đều nhìn về phía Thẩm An Tại, và hắn cũng nhìn lại họ.

“Đã lâu không gặp.”

Một giọng nói dịu dàng vang lên, đám đông dần tách ra.

Một cô gái mặc áo xanh, tay ôm một bó hoa, chậm rãi bước về phía trước, phía sau cô ấy là một cô gái dáng người cao gầy, vẻ ngoài lạnh lùng.

Thẩm An Tại đứng yên tại chỗ, bối rối nhưng hai mắt đã ướt đẫm.

“Sư phụ, đã lâu không gặp!”

“Sư phụ khoẻ không?”

Tiếng gọi khe khẽ của Tiêu Cảnh Tuyết, xen lẫn lời nói lạnh nhạt của Thiên Lạc.

“Lão Thẩm này, còn đứng ngẩn ra đó làm gì, về nhà ăn cơm nào!”

“Không thì chỗ rau ta‘lấy’ lại phí mất.”

Lão già hô hào.

Ánh mắt Thẩm An Tại lần lượt nhìn qua từng người, thấy được Mộ Dung Thiên cười ngốc nghếch đưa ra cái mũ bảo hiểm, thấy được đôi mắt lấp lánh ôm bó hoa của Liễu Vân Thấm.

Thấy được những khuôn mặt dường như chỉ tồn tại trong ký ức, như một ảo ảnh không thực.

Cuối cùng, hắn nhìn lên bầu trời rực rỡ pháo hoa, thấp giọng mỉm cười khẽ khàng.

"Đã lâu không gặp."

…

Pháo hoa dần tắt, trong bóng tối sau khi mọi người rời đi, chậm rãi xuất hiện hai bóng người.

Một người trung niên trông rất giống Thẩm An Tại, nhưng có phần lạnh lùng hơn nhiều.

Người còn lại là một thiếu niên, trông thành thật ngoan ngoãn.

"Sư phụ, ngài không muốn ra gặp bọn họ sao?"

Người trung niên khẽ lắc đầu, xoa đầu hắn.

"Tiểu Thiên Diệp, chúng ta về nhà thôi."

"Vâng!"